

Ma Long

Contents

Ma Long	19
1. Chương 1-2: Thiên Tài Cùng Đường	19
2. Chương 3-4 : Sống Lại Mười Năm Trước.	23
3. Chương 5 : Hắc Âm Chi Thân	28
4. Chương 6 : Dực Long Giương Cánh	30
5. Chương 7 : Kiếp Hồng Nhan	32
6. Chương 8 : U Nguyệt Tiên Tử	35
7. Chương 9 : Cướp Đồ Của Thái Tử	37
8. Chương 10-11 : Lão Tử Nhịn	40
9. Chương 12-13 : Dâm Nam Lăng Nữ	45
10. Chương 14 : Uy Lực Của Âm Trảo	49
11. Chương 15 : Tham Trảo Tam Thức	51
12. Chương 16 : Xuân Ý Vô Cùng Tuyệt Vời	54
13. Chương 17-18 : Giai Nhân Đại Biến Thân	56
14. Chương 19 : Con Chim Nhỏ Quái Dị	60
15. Chương 20 : Danh Hiệu "kim Cầu"	63
16. Chương 21-22 : Liệt Vân Long Điều	65
17. Chương 23 : Ta Không Quen Tiểu Tử Này	70
18. Chương 24: Khuyên Bảo	72
19. Chương 25-26: Kiểm Tra	74
20. Chương 27: Trò Hề Trong Điện	81
21. Chương 28: Âm Vô Phong	84
22. Chương 29: Đại Sư Huỳnh Tồn Trọng	86
23. Chương 30: Trở Mặt	88
24. Chương 31 : Hai Vị Viện Chủ	91
25. Chương 32 : Đệ Tử Trung Tâm	93
26. Chương 33 : Thuyền Đến Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng	95
27. Chương 34 : Đùa Chút Thôi,có Cần Xem Là Thật Không	98
28. Chương 35 : Nàng Có Mùi Thơm Thật	101
29. Chương 36 : Đồ Dâm Tặc Vô Sĩ,người Đi Chết Đi	103
30. Chương 37 Khổ Tu	106
31. Chương 38: Người Chính Là Phong Liệt	108
32. Chương 39: Cao Thủ! Người Này Tuyệt Đối Là Cao Thủ!	110
33. Chương 40 Trung Niên Mỹ Phụ	113
34. Chương 41: Ta Đứng Im Để Nàng Chém Vài Kiếm Trút Giận	115
35. Chương 42: Tới Tàng Võ Điện	117
36. Chương 43: Bên Trong Tàng Võ Điện	120
37. Chương 44: Lão Nhân Thần Bí	122
38. Chương 45 Cuồng Long Táng Thiên Quyết	124
39. Chương 46: Tu Luyện Cuồng Long Táng Thiên Quyết	127
40. Chương 47: Không Biết Nàng Có Mặc Đồ Lót Không	129
41. Chương 48: Tề Sư Thúc	131

42. Chương 49: Bối Thiên Suất	134
43. Chương 50: Hắc!	136
44. Chương 51: Làm Thịt Con Cọp Này	139
45. Chương 52: Hóa Ra Là Đến Xem Mỹ Nữ	141
46. Chương 53: Sở Diệp	143
47. Chương 54: Giao Tranh	146
48. Chương 55-56: Khiêu Chiến Tần Trọng	148
49. Chương 57 : Khiêu Chiến Tần Trọng (3)	153
50. Chương 58-59 : Bại!	155
51. Chương 60 : Táng Thiên Khiếu	159
52. Chương 61 : Thiên Tử Biểu Tỷ	162
53. Chương 62 : Xuất Phát	164
54. Chương 63-64 : Pháo Hoa	166
55. Chương 65 : Dạ Mạc Thú Biến Dị	171
56. Chương 66-67 : Tàn Khốc	173
57. Chương 68-69: Một Thương Kinh Diễm	178
58. Chương 70: Liều Minh Vì Hồng Nhan	182
59. Chương 71: Giết Chết	184
60. Chương 72: Thu Phục	186
61. Chương 73: Chiến Dạ Mạc Thú	189
62. Chương 74: Sở Huyền!	191
63. Chương 75: Liều Mạng (1)	193
64. Chương 76: Liều Mạng (2)	195
65. Chương 77: Tìm Đường Sống Trong Cõi Chết.	198
66. Chương 78: Di Tích Dưới Đất!	200
67. Chương 79 + 80: Long Hải	202
68. Chương 81: Nghịch Lân!	206
69. Chương 82: Táng Thiên Nhất Khiếu!	208
70. Chương 83-84 : Long Biển	210
71. Chương 85 : Thời Khắc Sinh Tử	214
72. Chương 86 : Mối Hận Kinh Thiên	216
73. Chương 87 : Hành Trình Kỳ Diệu	219
74. Chương 88-89 : Cõi Voi Trở Về	220
75. Chương 90 : Thôn Phệ (1)	225
76. Chương 92 : Vô Tình Gặp Lại Giai Nhân	227
77. Chương 93 : Giương Cung Bạt Kiếm	229
78. Chương 94-95 : Giai Nhân Nổi Giận	231
79. Chương 96: Sát Khí!	236
80. Chương 97: Bóng Đen Tái Hiện	238
81. Chương 98: Cao Thủ Chân Khí Cảnh (1)	240
82. Chương 99: Cao Thủ Chân Khí Cảnh (2)	242
83. Chương 100: Chiến Đấu Kịch Liệt!	244
84. Chương 101 + 102: Cường Thế Đánh Giết	247
85. Chương 103: Thạch Thanh Sơn!	252
86. Chương 104 + 105: Độc Sát	254
87. Chương 106: Tụ Nguyên Trì!	259
88. Chương 107: Nguyên Khí Cảnh Ngũ Tầng!	262
89. Chương 108: Đi Tới Thiên Thủy Giản!	264
90. Chương 109: Triệu Đồng!	266
91. Chương 110: Tề Tụ!	268
92. Chương 111 : Nhìn Xuống	271
93. Chương 112 : Bài Học Cả Đời Khó Quên!	273
94. Chương 113-114 : Ma Nguyên Cương Khí	276
95. Chương 115 : Long Khuynh Vân	281

96. Chương 116 : Đánh Cuộc	283
97. Chương 117 : Phá Cấm	286
98. Chương 118-119 : Hồi Lộ	288
99. Chương 120 : Chướng Mắt Với Sở Huyền	293
100. Chương 121-122 : Không Phục	295
101. Chương 123 : Thiên Tài Quyết Đấu	300
102. Chương 124 : Thiên Cổ Thần Thông;thiên Chấn!	303
103. Chương 125 : Chấn Động Bất Ngờ!	305
104. Chương 126 + 127: Lấy Độc Phục Chúng	308
105. Chương 128: Diên Cuồng Đột Phá Cứu Tàng	312
106. Chương 129: Đánh Nhau Rồi!	315
107. Chương 130: Phong Sư Huỳnh, Cứu Mạng!	317
108. Chương 131-132 : Dưới Trướng	319
109. Chương 133 : Dâm Long Thiếu Trang Chủ	324
110. Chương 134-135 : Nổi Giận	326
111. Chương 136-137 : Người Có Thể Đi Chết Được Rồi Đây	330
112. Chương 138 : Rời Đi!	335
113. Chương 139 : Rơi Xuống Núi	337
114. Chương 140-141 : Giết	339
115. Chương 142: Người Đó Rời Đi!	343
116. Chương 143-144: Vấn Tâm	346
117. Chương 145: Lên Phải Thuyền Giặc!	350
118. Chương 146: Diễm Hỏa Rực Rỡ!	353
119. Chương 147-148: Hẳn Rất Quen Thuộc Sao?	355
120. Chương 149-150: Chém Giết	360
121. Chương 151: Người Quá Yếu!	364
122. Chương 152-153: Huyết Long Vấn	367
123. Chương 154: Long Cốt Linh Đăng!	372
124. Chương 155-156: Tình Thế	374
125. Chương 157: Kinh Ngạc Khi Gặp Linh Quả	379
126. Chương 158-159: Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người	381
127. Chương 160: Loạn Chiến	385
128. Chương 161: Chấn Động.	388
129. Chương 162-163: Chiếm Đoạt	390
130. Chương 164-165 : Mừng Như Diên	395
131. Chương 166: Lựa Chọn!	399
132. Chương 167-168: Vợ Vét	402
133. Chương 169: Vô Sĩ.	406
134. Chương 170-171: Đại Thành?	408
135. Chương 172: Diệp Trì!	412
136. Chương 173: Bôi Nhọ	415
137. Chương 174 : Ta Đáp Ứng (1)	417
138. Chương 175 : Ta Đáp Ứng (2)	419
139. Chương 176 : Thập Diện Mai Phục	421
140. Chương 177 : Người Nói Nhảm Quá Nhiều Rồi (1)	424
141. Chương 178 : Người Nói Nhảm Quá Nhiều Rồi (2)	426
142. Chương 179 : Diệt Sát!	428
143. Chương 180 : Đứng Ngồi Không Yên (1)	431
144. Chương 181 : Đứng Ngồi Không Yên (2)	433
145. Chương 182 : Trốn!	435
146. Chương 183 : Xua Hồ Nuốt Lang (1)	438
147. Chương 184 : Xua Hồ Nuốt Lang (2)	440
148. Chương 185 : Độc Long Viên Xuất Trướng	442
149. Chương 186 : Cái Chết Của Cao Thủ Cường Khí Cảnh (1)	445

150. Chương 187 :	Cái Chết Của Cao Thủ Cường Khí Cảnh (2)	447
151. Chương 188 :	Pho Tượng Không Nên Hiện Thế (1)	449
152. Chương 189 :	Pho Tượng Không Nên Hiện Thế (2)	452
153. Chương 190 :	Chậm Chân!	454
154. Chương 191 :	Bên Ngoài Hạp Cốc	456
155. Chương 192 :	Nữ Thị Tầm (1)	458
156. Chương 193 :	Nữ Thị Tầm (2)	460
157. Chương 194 :	Trở Về!	462
158. Chương 195 :	Bên Ngoài Âm Vũ Điện!	465
159. Chương 196 :	Bất Đắc Dĩ Bế Quan (1)	467
160. Chương 197 :	Bất Đắc Dĩ Bế Quan (2)	469
161. Chương 198 :	Bên Trong Đại Điện!	472
162. Chương 199 :	Tổ Sư Gia (1)	474
163. Chương 200 :	Tổ Sư Gia (2)	476
164. Chương 201 :	Biến Hóa Của Pho Tượng Và Cao Thủ Xuất Quan (1)	478
165. Chương 202 :	Biến Hóa Của Pho Tượng Và Cao Thủ Xuất Quan (2)	480
166. Chương 203 :	Vĩnh Trấn Long Ngục (1)	483
167. Chương 204 :	Vĩnh Trấn Long Ngục (2)	485
168. Chương 205 :	Lâm Nguy!	487
169. Chương 206 :	Bản Hoàng Nhất Định Sẽ Quay Lại!	489
170. Chương 207 :	Xuất Quan (1)	491
171. Chương 208 :	Xuất Quan (2)	494
172. Chương 209 :	Không Ai Nợ Ai (1)	496
173. Chương 210 :	Không Ai Nợ Ai (2)	498
174. Chương 211 :	Phong Thuởng	500
175. Chương 212 :	Chưởng Ngự Đại Sư Huynh (1)	503
176. Chương 213 :	Chưởng Ngự Đại Sư Huynh (2)	505
177. Chương 214 :	Phiên Dịch Long Văn (1)	507
178. Chương 215 :	Phiên Dịch Long Văn (2)	510
179. Chương 216 :	Thế Giới Xa Lạ	512
180. Chương 217 :	Thương Long Hộ Thể (1)	514
181. Chương 218 :	Thương Long Hộ Thể (2)	516
182. Chương 219 :		519
183. Chương 220 :	Liên Tiếp Gắt Hái	519
184. Chương 221 :	Phong Liệt Xuất Hiện!	521
185. Chương 222 :	Kiểm Một Khoản Lớn (1)	523
186. Chương 223 :	Kiểm Một Khoản Lớn (2)	525
187. Chương 224 :	Niềm Vui Ngoài Ý Muốn	528
188. Chương 225 :	Phán Quyết!	530
189. Chương 226 :	Thương Long Hộ Thể (1)	532
190. Chương 227 :	Thương Long Hộ Thể (2)	535
191. Chương 228 :	Thanh Thế Ngút Trời	537
192. Chương 229 :	Tiếp Tục Sờ!	540
193. Chương 230 :	Núi Tử Dương (1)	542
194. Chương 231 :	Núi Tử Dương (2)	544
195. Chương 232 :	Âm Mưu!	546
196. Chương 233 :	Cao Thủ Hóa Đan Cảnh Bất Hạnh (1)	549
197. Chương 234 :	Cao Thủ Hóa Đan Cảnh Bất Hạnh (2)	551
198. Chương 235 :	Công Phu Sư Tử Ngoạm	553
199. Chương 236 :	Giá Trên Trời (1)	556
200. Chương 237 :	Giá Trên Trời (2)	558
201. Chương 238 :	Thần Thương Kinh Hồn	560
202. Chương 239 :	Hóa Ma Lô Có Quỷ (1)	562
203. Chương 240 :	Hóa Ma Lô Có Quỷ (2)	565

204. Chương 241 :	Giao Dịch	567
205. Chương 242 :	Ép Chỗ Tốt	569
206. Chương 243 :	Lợi Nhuận Đại Phát (1)	572
207. Chương 244 :	Lợi Nhuận Đại Phát (2)	574
208. Chương 245 :	Thần Thương "phong Ma" (1)	577
209. Chương 246 :	Thần Thương "phong Ma" (2)	579
210. Chương 247 :	Đông Phương Công Tử	581
211. Chương 248 :	Bại Lộ (1)	584
212. Chương 249 :	Bại Lộ (2)	586
213. Chương 250 :	Bại Lộ (3)	588
214. Chương 251 :	Điên Cuồng Chém Giết (1)	591
215. Chương 252 :	Điên Cuồng Chém Giết (2)	593
216. Chương 253 :	Điên Cuồng Chém Giết (3)	595
217. Chương 254 :	Theo Gió Mà Đi	598
218. Chương 255 :	Cùng Nhau Tắm Rửa Không?	600
219. Chương 256 :	Gây Rối (1)	603
220. Chương 257 :	Gây Rối (2)	606
221. Chương 258 :	Cháy!	609
222. Chương 259 :	Thiên Ý Khó Cài! (1)	612
223. Chương 260 :	Thiên Ý Khó Cài! (2)	614
224. Chương 261 :	Kinh Văn	617
225. Chương 262 :	Hóa Linh Giao	619
226. Chương 263 :	Điên Cuồng Tước Đoạt (1)	621
227. Chương 264 :	Điên Cuồng Tước Đoạt (2)	624
228. Chương 265 :	Tiềm Tâm	626
229. Chương 266 :	Nghi Hoặc (1)	628
230. Chương 267 :	Nghi Hoặc (2)	631
231. Chương 268 :	Trùng Quan	633
232. Chương 269 :	Nữ Nhân Từ Trên Trời Rơi Xuống	636
233. Chương 270 :	Trợn Mắt Há Mồm	638
234. Chương 271 :	Uyên Ương Đồng Tâm Chú	640
235. Chương 272 :	Uyên Ương Đồng Tâm Chú (2)	643
236. Chương 273 :	Chém Giết Cường Khí Cảnh (1)	646
237. Chương 274 :	Chém Giết Cường Khí Cảnh (2)	648
238. Chương 275 :	Thiên Bi Chi Uy (1)	651
239. Chương 276 :	Thiên Bi Chi Uy (2)	653
240. Chương 277 :	Lệnh Bài Trống Không (1)	655
241. Chương 278 :	Lệnh Bài Trống Không (2)	657
242. Chương 279 + 280:	Khó Giải	660
243. Chương 281:	Ta Không Chê Người.	664
244. Chương 282:	Lí Gia Nghị Sự.	667
245. Chương 283 :	Ma Băng Lão Tổ Xui Xẻo (1)	669
246. Chương 284 :	Ma Băng Lão Tổ Xui Xẻo (2)	671
247. Chương 285 :	Tương Kiến Tương Ly	674
248. Chương 286 :	Bí Cảnh Tầng Hai (1)	676
249. Chương 287 :	Bí Cảnh Tầng Hai (2)	679
250. Chương 288 :	Ép Hồi (1)	682
251. Chương 289 :	Ép Hồi (2)	684
252. Chương 290 :	Cơ Hội Tốt	687
253. Chương 291 :	Truy Sát (1)	689
254. Chương 292 :	Truy Sát (2)	691
255. Chương 293 :	Tức Giận	694
256. Chương 294 :	Một Chiêu (1)	696
257. Chương 295 :	Một Chiêu (2)	698

258. Chương 296: Tù Nhân (1)	701
259. Chương 297: Tù Nhân (2)	704
260. Chương 298: Thần Cấp?	706
261. Chương 299: Hy Vọng Tăng Cao Tu Vi	708
262. Chương 300: Giết Sạch (1)	711
263. Chương 301 : Giết Sạch (2)	713
264. Chương 302 : Đại Tái Trong Giáo	716
265. Chương 303 : Lại Đến Núi Tử Dương	718
266. Chương 304 : Huyết Ảnh!	721
267. Chương 305 : Thành Giao	723
268. Chương 306 : Phát Diên (1)	725
269. Chương 307 : Phát Diên (2)	728
270. Chương 308 : Phát Diên (3)	731
271. Chương 309 : Khinh Người Quá Đáng	734
272. Chương 310 : Thật Là Không Có Tính Khiêu Chiến	737
273. Chương 311 : Người Quen?	740
274. Chương 312 : Tỷ Tỷ (1)	742
275. Chương 313 : Tỷ Tỷ (2)	745
276. Chương 314 : Thích! (1)	748
277. Chương 315 : Thích! (2)	750
278. Chương 316 : Khiển Trách	753
279. Chương 317 : Chiến	756
280. Chương 318 : Không Cần Giả Bộ	757
281. Chương 319 : Thuận Theo Tự Nhiên	760
282. Chương 320 : Khách Đến (1)	763
283. Chương 321: Khách Đến (2)	765
284. Chương 322: Âm Hệ	768
285. Chương 323: Thủ Hộ Giả.	771
286. Chương 324 + 325: Nhất Phẩm Huyền Bảo	774
287. Chương 326 : Giáo Lý Kỳ Lạ	779
288. Chương 327 : Lược Ảnh	782
289. Chương 328 : Hồng Thủy Lược Cốc	785
290. Chương 329 : Đùa Không Vui Chút Nào (1)	787
291. Chương 330 : Đùa Không Vui Chút Nào (2)	790
292. Chương 331: Muốn Chết Quá!	793
293. Chương 332: Thực Lực Của Lan Tiểu Y	795
294. Chương 333: Quần Long Truy Nhật!	798
295. Chương 334: Công Thành.	801
296. Chương 335: Nhân Sinh Hà Xử Bất Tương Phùng.	803
297. Chương 336 + 337: Phiêu Hồng	806
298. Chương 338: Cửu Phẩm Huyền Bảo: Huyết Ảnh.	811
299. Chương 339: Vô Khuyết!	814
300. Chương 340: Thiên Tài Vô Đãi	816
301. Chương 341 + 342: Khai Chiến	819
302. Chương 343: Bị Loại.	823
303. Chương 344: Đại Hiện Thân Thông.	826
304. Chương 345: Chấn Kinh (1)	829
305. Chương 346: Chấn Kinh (2)	831
306. Chương 347: Thiên Cấp Chiến Kỹ.	833
307. Chương 348: Cuộc Chiến Giữa Các Thiên Tài (1)	835
308. Chương 349: Cuộc Chiến Giữa Các Thiên Tài (2)	838
309. Chương 350: Thấy Các Người Thi Khó Chịu, Có Được Không?	840
310. Chương 351: Linh Cấp Chiến Kỹ... Vô Địch Kim Chung Trảo!	843
311. Chương 352: Vạn Người Chú Ý.	848

312. Chương 353 + 354: Uy Lực Của Vô Định Kim Chung Trảo	851
313. Chương 355 + 356: Lại Gây Họa	856
314. Chương 357: Tự Tìm Đường Chết.	861
315. Chương 358 + 359: Biến Cố	864
316. Chương 360: Đi Nhầm Chỗ.	869
317. Chương 361: Bể Quan (1)	872
318. Chương 362: Bể Quan (2)	874
319. Chương 363: Kinh Biển.	877
320. Chương 364: Viễn Cổ Long Hồn.	879
321. Chương 365 : Chủ Nhân?	882
322. Chương 366 : Tỏa Long Đài!	884
323. Chương 367 : Xuống Núi	887
324. Chương 368 : Sát Thủ (1)	889
325. Chương 369 : Sát Thủ (2)	892
326. Chương 370 : Giết Người	894
327. Chương 371 : Âm Vệ	897
328. Chương 372 : Yêu Mạng	900
329. Chương 373 : Dư Thanh Xui Xẻo (1)	903
330. Chương 374 : Dư Thanh Xui Xẻo (2)	905
331. Chương 375 : Kết Liễu Một Thề	908
332. Chương 376 : Giết Chóc (1)	910
333. Chương 377: Giết Chóc (2)	913
334. Chương 378: Trang Phục Của Thích Khách.	916
335. Chương 379: Đêm Đắm Máu.	918
336. Chương 380: Không Ngờ Nổi.	921
337. Chương 381: Lan Tiểu Y Bất Đắc Dĩ.	921
338. Chương 382: Giải Trừ Chú Thuật (1)	921
339. Chương 383: Giải Trừ Chú Thuật (2)	921
340. Chương 384: Mỹ Nhân Tắm Rửa.	921
341. Chương 385: Thiên Ngục Luyện Thần Phong.	924
342. Chương 386: Đừng Chết Quá Sớm (1)	926
343. Chương 387: Đừng Chết Quá Sớm (2)	926
344. Chương 388: Phiêu Miếu Thiên Cung.	929
345. Chương 389: Hỏa Long Vô Giả (1)	929
346. Chương 390: Hỏa Long Vô Giả (2)	931
347. Chương 391: Thiên Triều Thần Trảo.	931
348. Chương 392: Hóa Kim Thảo.	934
349. Chương 393: Hóa Kim Thảo.(2)	934
350. Chương 394: Diệt Thế Thần Trảo (1)	934
351. Chương 395: Diệt Thế Thần Trảo (2)	936
352. Chương 396: Tâm Động (1)	939
353. Chương 397: Tâm Động (2)	941
354. Chương 398: Thiên Giác Chiến Y.	943
355. Chương 399: Phá Cương Sa.	943
356. Chương 400 - 401: Giết Người Đoạt Bảo	946
357. Chương 402: Oanh Động.	946
358. Chương 403 - 404: Một Trong Ba Bảng	948
359. Chương 405 - 406: Thiên Cung Hiện Thế!	948
360. Chương 407 - 408: Xuất Thủ	952
361. Chương 409: Âm Mưu Kinh Thiên.	957
362. Chương 410 - 411: Diên Cuồng	960
363. Chương 412: Buồn Bực.	964
364. Chương 413: Phong Liệt Diên Cuồng.	967
365. Chương 414 - 415: Kiện Vật Cuối Cùng	969

366. Chương 416 - 417: Long Uy Cái Thế	974
367. Chương 418: Dương Danh Thiên Hạ.	979
368. Chương 419 - 420: Quỷ Dị	981
369. Chương 421: Nhìn Quen Mắt.	986
370. Chương 422 - 423: Mười Năm	988
371. Chương 424: Ép Hối.	994
372. Chương 425 - 426: Thu Phục Hỏa Mãng Vương	996
373. Chương 427: Lựa Chọn Chiến Kỹ.	1001
374. Chương 428: Hoang Long Tế Thiên.	1004
375. Chương 429 - 430: Âm Minh	1006
376. Chương 431: Oai Lực Của Âm Minh.	1011
377. Chương 432 : Siêu Cấp Thủ Hạ.	1014
378. Chương 433: Chiêm Thiêm Các.	1016
379. Chương 434: Các Chủ.	1016
380. Chương 435: Một Chương.	1019
381. Chương 436: Quỷ Dị.	1019
382. Chương 437: Quỷ Dị (2)	1021
383. Chương 438 : Tham Lang Thành.	1024
384. Chương 439: Thiên La Địa Vọng.	1024
385. Chương 440: Trúng Độc (1)	1027
386. Chương 441: Trúng Độc (2)	1027
387. Chương 442: Đặt Bẫy.	1029
388. Chương 443: Mắc Cầu.	1029
389. Chương 444: Tình Thế Tốt Đẹp.	1032
390. Chương 445: Ma Ngâm.	1032
391. Chương 446 - 447: Kinh Sợ	1034
392. Chương 448: Thu Phục.	1037
393. Chương 449 - 450: Bán Giang Hồng	1039
394. Chương 451: Vương Tay Vương Chân.	1042
395. Chương 452 - 453: Giao Dịch	1044
396. Chương 454: Quái Thú.	1049
397. Chương 455: Mượn Dao Giết Người.	1052
398. Chương 456: Danh Tiếng Không Hợp Với Thực Tế.	1054
399. Chương 457 - 458: Kỳ Quái	1056
400. Chương 459: Lão Giả Sống Trên Núi.	1061
401. Chương 460 - 461: Thiên Dao Vạn Quả	1063
402. Chương 462: Diên Cuồng Đột Phá.	1068
403. Chương 463: Tin Tức (1)	1070
404. Chương 464: Tin Tức (2)	1073
405. Chương 465: Thiếu Nữ.	1075
406. Chương 466: Nghe Tin Bất Ngờ.	1077
407. Chương 467 - 468: Bí Mật	1079
408. Chương 469: Lỗ Lớn.	1084
409. Chương 470: Thiên Tru Lệnh Bài Và Âm Lão Thú (1)	1087
410. Chương 471: Thiên Tru Lệnh Bài Và Âm Lão Thú (2)	1089
411. Chương 472: Địa Vị Của Âm Lão Thú (1)	1091
412. Chương 473: Địa Vị Của Âm Lão Thú (2)	1093
413. Chương 474 : Bình Nguyên Dị Biến (1)	1096
414. Chương 475 : Bình Nguyên Dị Biến (2)	1098
415. Chương 476 : Huyết Mạch Thần Tộc (1)	1100
416. Chương 477 : Huyết Mạch Thần Tộc (2)	1103
417. Chương 478 : Thu Đồ Đệ	1105
418. Chương 479: Một Quyền (1)	1108
419. Chương 480: Một Quyền (2)	1110

420. Chương 481: Băng Ly Tiểu Ma Nữ(1)	1113
421. Chương 482: Băng Ly Tiểu Ma Nữ(2)	1115
422. Chương 483: Âm Minh Thần Chưởng(1)	1117
423. Chương 484: Âm Minh Thần Chưởng(2)	1120
424. Chương 485 : Thần Phục(1)	1122
425. Chương 486 : Thần Phục(2)	1124
426. Chương 487: Mộc Thiên Tinh(1)	1126
427. Chương 488: Mộc Thiên Tinh(2)	1128
428. Chương 489: Lý Thu Thủy(1)	1130
429. Chương 490: Lý Thu Thủy(2)	1133
430. Chương 491: Cùng Nhau Đuổi Theo(1)	1135
431. Chương 492: Cùng Nhau Đuổi Theo(2)	1138
432. Chương 493 : Hỏa Mạng Thông Thiên(1)	1140
433. Chương 494 : Hỏa Mạng Thông Thiên (2)	1142
434. Chương 495 : Âm Lão Thú (1)	1144
435. Chương 496 : Âm Lão Thú (2)	1146
436. Chương 497 : Tám Đạo Thân Ảnh (1)	1149
437. Chương 498 : Tám Đạo Thân Ảnh (2)	1151
438. Chương 499: Độc Thủ(1)	1153
439. Chương 500: Độc Thủ(2)	1156
440. Chương 501: Phong Liệt Vs Lâm Tử Thông(1)	1158
441. Chương 502: Phong Liệt Vs Lâm Tử Thông(2)	1161
442. Chương 503.: Long Uy Mạnh Mẽ(1)	1163
443. Chương 504.: Long Uy Mạnh Mẽ(2)	1165
444. Chương 505 : Thiên Tru Lệnh Bài(1)	1167
445. Chương 506 : Thiên Tru Lệnh Bài(2)	1170
446. Chương 507 : Sở Hóa Long(1)	1172
447. Chương 508 : Sở Hóa Long(2)	1174
448. Chương 509-510 : Ngụy Hiểm Trùng Trùng	1177
449. Chương 511-512 : Khô Kiếm Lão Tổ	1181
450. Chương 513-514 : Băng Long Giáo	1186
451. Chương 515-516 : Uy Áp	1190
452. Chương 517-518 : Luyện Hồn Ma Khải	1195
453. Chương 519 : Tiểu Ma Nữ (1)	1200
454. Chương 520 : Tiểu Ma Nữ (2)	1202
455. Chương 521 : Tiểu Ma Nữ (3)	1205
456. Chương 522 : Tiểu Ma Nữ (4)	1207
457. Chương 523-524 : Không Gian Thôn Phệ	1210
458. Chương 525 : Trần Văn (1)	1214
459. Chương 526 : Trần Văn (2)	1217
460. Chương 527 : Tìm Đường Ra (1)	1219
461. Chương 528 : Tìm Đường Ra (2)	1222
462. Chương 529-530 : Đóng Băng	1224
463. Chương 531 : Lạc Vào Không Gian (1)	1229
464. Chương 532 : Lạc Vào Không Gian (2)	1232
465. Chương 533-534 : Tìm Lối Ra	1234
466. Chương 535-536 : Lâm Tử Thông Và Hoàng Tử Nguyệt	1239
467. Chương 537 : Thiên Độc Lão Quái(1)	1244
468. Chương 538 : Thiên Độc Lão Quái(2)	1246
469. Chương 539: Thuyền Rồng(1)	1249
470. Chương 540: Thuyền Rồng(2)	1251
471. Chương 541: Phá Không(1)	1253
472. Chương 542: Phá Không(2)	1255
473. Chương 543 : Mộng Cảnh(1)	1258

474. Chương 544 : Mộng Cảnh(2)	1260
475. Chương 545 : Trốn Chạy(1)	1262
476. Chương 546 : Trốn Chạy(2)	1265
477. Chương 547: Dục Hỏa(1)	1267
478. Chương 548: Dục Hỏa(2)	1269
479. Chương 549: Cầu Nam Nữ(1)	1271
480. Chương 550: Cầu Nam Nữ(2)	1274
481. Chương 551: Giết Lâm Tử Thông(1)	1276
482. Chương 552: Giết Lâm Tử Thông(2)	1278
483. Chương 553 : Ngủ Cùng(1)	1280
484. Chương 554 : Ngủ Cùng(2)	1283
485. Chương 555: Có Biện Pháp(1)	1285
486. Chương 556: Có Biện Pháp(2)	1288
487. Chương 557 : Lãng Cô Thành(1)	1290
488. Chương 558 : Lãng Cô Thành(2)	1293
489. Chương 559 : Không Gian Huyết Hải(1)	1295
490. Chương 560 : Không Gian Huyết Hải(2)	1298
491. Chương 561: Hoàng Tử Nguyệt Tứ Giận(1)	1300
492. Chương 562: Hoàng Tử Nguyệt Tứ Giận(2)	1303
493. Chương 563 : Giao Dịch(1)	1305
494. Chương 564 : Giao Dịch(2)	1307
495. Chương 565: Thần Khí(1)	1310
496. Chương 566: Thần Khí(2)	1312
497. Chương 567 : Thiên Hoang Tán Nhân(1)	1315
498. Chương 568 : Thiên Hoang Tán Nhân(2)	1317
499. Chương 569: Ba Năm(1)	1319
500. Chương 570: Ba Năm(2)	1322
501. Chương 571+572: Nhiếp Hồn Chi Mâu.	1324
502. Chương 573-574 : Nghịch Long Hoàng	1327
503. Chương 575-576: Độn Long Thiên Thuật	1331
504. Chương 577-578: Long Hoàng Tiêu Tán	1336
505. Chương 579-580 : Cứu Hay Không ?	1340
506. Chương 581-582: Mất Trí Nhớ	1344
507. Chương 583-584 : Ngân Long Giáo	1348
508. Chương 585-586 : Trinh Thông Tối	1352
509. Chương 587-588: Gặp Lại Lý Thiên Ký	1357
510. Chương 589-590 : Ra Ngoài Chơi	1361
511. Chương 591-592 : Kim Long Giáo	1365
512. Chương 593-594 : Kim Long Thứ	1369
513. Chương 595-596 : Sứ Giả Ma Vũ Viện Tối	1373
514. Chương 597-598: Quần Long Truy Nhật	1377
515. Chương 599-600: Cương Thi Vương	1381
516. Chương 601-602 : Thiên Ngục Luyện Thần Phong	1385
517. Chương 603-604: Tuyệt Vọng Chi Ý	1390
518. Chương 605-606: Tuyệt Vọng Kiếm Đạo Tử Lương Cực Độn Pháp	1394
519. Chương 607-608: Tám Ngày	1398
520. Chương 609-610: Vô Cực Kiếm Ma	1402
521. Chương 611-612: Tứ Phương Thành	1406
522. Chương 613-614: Diệp Thiên Tử.	1411
523. Chương 615-616 : Ma Vũ Viện	1415
524. Chương 617-618: Lôi Ngọc Trai	1419
525. Chương 619-620: Nam Tử Tuấn Mỹ	1423
526. Chương 621-622: Thành Chủ Đại Nhân	1428
527. Chương 623-624 : Thần Khí Huyết Ngục	1433

528. Chương 625-626 : Ấp Chế Tu Vi	1437
529. Chương 627-628 : Tất Tử Chi Kiếp	1442
530. Chương 629-630 : Thủy Thiên Vân	1447
531. Chương 631-632 : Khí Tức Tuyệt Vọng	1451
532. Chương 633-634 : Bán Giang Hồng	1456
533. Chương 635-636: Hỏa Mãng Vương	1461
534. Chương 637-638 : Con Riêng Của Bể Long Giáo Chủ	1465
535. Chương 639-640: Lam Hóa Thuần	1470
536. Chương 641-642: Thiên Tử Có Chuyện	1475
537. Chương 643 : Loạn(1)	1480
538. Chương 644: Loạn(2)	1482
539. Chương 645: Hồn Độc(1)	1484
540. Chương 646: Hồn Độc(2)	1486
541. Chương 647: Trầm Viên Chiến Giáp(1)	1489
542. Chương 648: Trầm Vân Chiến Giáp	1491
543. Chương 649: Bạo Hổ Thánh Vương Xoa(1)	1493
544. Chương 650 : Bạo Hổ Thánh Vương Xoa(2)	1496
545. Chương 651: Răng Nanh Và Độc Giác	1499
546. Chương 652: Răng Nanh Và Độc Giác(2)	1501
547. Chương 653: Rung Động(1)	1503
548. Chương 654: Rung Động(2)	1506
549. Chương 655: Thực Lực Thật Sự(1)	1508
550. Chương 656: Thực Lực Thật Sự(2)	1510
551. Chương 657 : Cầu Hôn(1)	1513
552. Chương 658 : Cầu Hôn(2)	1515
553. Chương 659: Thiên Hà Cổ Quyền Phân Thần Thiên(1)	1518
554. Chương 660: Thiên Hà Cổ Quyền Phân Thần Thiên(2)	1521
555. Chương 661: Tuyệt Vọng Kiếm Đạo (1)	1524
556. Chương 662: Tuyệt Vọng Kiếm Đạo (2)	1526
557. Chương 663: Tử Long Hộ Pháp(1)	1529
558. Chương 664 : Tử Long Hộ Pháp(2)	1531
559. Chương 665 : Thăng Cấp(1)	1534
560. Chương 666 : Thăng Cấp(2)	1537
561. Chương 667: Được Cứu(1)	1540
562. Chương 668: Được Cứu(2)	1542
563. Chương 669: Quái Vật Triệu Kiên(1)	1545
564. Chương 670: Quái Vật Triệu Kiên(2)	1548
565. Chương 671 : Phong Tiểu Vi(1)	1551
566. Chương 672 : Phong Tiểu Vi(2)	1553
567. Chương 673: Phá Vòng Vây(1)	1556
568. Chương 674: Phá Vòng Vây(2)	1559
569. Chương 675: Kim Sở Ngạn(1)	1562
570. Chương 676: Kim Sở Ngạn(2)	1564
571. Chương 677: Kim Vô Mệnh (1)	1567
572. Chương 678: Kim Vô Mệnh(2)	1570
573. Chương 679: Tà Ma Ngoại Đạo(1)	1572
574. Chương 680: Tà Ma Ngoại Đạo(2)	1575
575. Chương 681: Giáo Ấp Chế (1)	1578
576. Chương 682: Giáo Ấp Chế (2)	1580
577. Chương 683: Tiểu Vi Đáng Thương(1)	1583
578. Chương 684: Tiểu Vi Đáng Thương(2)	1585
579. Chương 685: Thiên Thuận Lâu(1)	1588
580. Chương 686: Thiên Thuận Lâu(2)	1590
581. Chương 687: Trang Huyền Cơ(1)	1593

582. Chương 688: Trang Huyền Cơ(2)	1596
583. Chương 689+690: Thiên Độc Lão Quái Xuất Hiện.	1598
584. Chương 689+690: Thiên Độc Lão Quái Xuất Hiện.	1600
585. Chương 691: Long Biển Cảnh Cường Giả (1)	1601
586. Chương 692: Long Biển Cảnh Cường Giả (2)	1604
587. Chương 693.: Tiểu Hắc (1)	1606
588. Chương 694.: Tiểu Hắc (2)	1609
589. Chương 695 : Vô Thiên Chi Nhật (1)	1611
590. Chương 696 : Vô Thiên Chi Nhật (2)	1614
591. Chương 697 : Đấu Giá (1)	1617
592. Chương 698 : Đấu Giá (2)	1619
593. Chương 699: Hắc Là Phong Liệt? (1)	1622
594. Chương 700: Hắc Là Phong Liệt?(2)	1625
595. Chương 701: Thiên Uy Bất Khả Trắc (1)	1628
596. Chương 702: Thiên Uy Bất Khả Trắc (2)	1630
597. Chương 703: Thiên Kiếp Mạnh Mẽ (1)	1633
598. Chương 704: Thiên Kiếp Mạnh Mẽ (2)	1636
599. Chương 705: Lôi Viên (1)	1639
600. Chương 706: Lôi Viên (2)	1641
601. Chương 707: Lôi Viên (3)	1644
602. Chương 708: Âm Ngục.	1647
603. Chương 709: Truyền Nhân Âm Ngục(1)	1650
604. Chương 710: Truyền Nhân Âm Ngục(2)	1652
605. Chương 711: Tiểu Lang(1)	1655
606. Chương 712: Tiểu Lang(2)	1657
607. Chương 713: Về Thành(1)	1660
608. Chương 714: Về Thành(2)	1663
609. Chương 715: Ma Duyên Giáo(1)	1665
610. Chương 716: Ma Duyên Giáo(2)	1668
611. Chương 717: Thi Ma(1)	1671
612. Chương 718: Thi Ma(2)	1673
613. Chương 719: Trường Hà Kiếm Đạo(1)	1676
614. Chương 720: Trường Hà Kiếm Đạo(2)	1679
615. Chương 721: Thái Tử Ma Tộc(1)	1681
616. Chương 722: Thái Tử Ma Tộc(2)	1684
617. Chương 723: Thần Khí Hai Tầng(1)	1686
618. Chương 724: Thần Khí Hai Tầng(2)	1689
619. Chương 725: Trang Huyền Cơ(1)	1691
620. Chương 726: Trang Huyền Cơ(2)	1694
621. Chương 727 : Đại Hán Uy Mãnh(1)	1697
622. Chương 728 : Đại Hán Uy Mãnh(2)	1699
623. Chương 729: Ma Vực(1)	1702
624. Chương 730: Ma Vực(2)	1705
625. Chương 731: Thiên Thiên(1)	1708
626. Chương 732: Thiên Thiên(2)	1710
627. Chương 733:vây Công(1)	1713
628. Chương 734:vây Công(2)	1715
629. Chương 735 : Diên(1)	1718
630. Chương 736 : Diên(2)	1721
631. Chương 737 : Thanh Lý Môn Hộ(1)	1723
632. Chương 738 : Thanh Lý Môn Hộ(2)	1726
633. Chương 739: Thanh Lý Môn Hộ(3)	1728
634. Chương 740: Nữ Tử Thần Bí(2)	1731
635. Chương 741 : Ác Đấu(1)	1733

636. Chương 742 : Ác Đầu(2)	1736
637. Chương 743: Danh Chấn Thiên Hạ(1)	1739
638. Chương 744 : Danh Chấn Thiên Hạ(2)	1741
639. Chương 745: Độc Long Vô Giả(1)	1744
640. Chương 746: Độc Long Vô Giả(2)	1747
641. Chương 747 : Tề Vân Hạc(1)	1749
642. Chương 748 : Tề Vân Hạc(2)	1752
643. Chương 749: Phi Long Thành(1)	1755
644. Chương 750: Phi Long Thành(2)	1757
645. Chương 751: Phi Long Thành (3)	1760
646. Chương 752: Hóa Đan Cảnh Nhất Trọng Thiên (1)	1764
647. Chương 753: Hóa Đan Cảnh Nhất Trọng Thiên(2)	1766
648. Chương 754: Thần Thể - Lạc Hoa Hoa(1)	1769
649. Chương 755: Thần Thể - Lạc Hoa Hoa(2)	1772
650. Chương 756: Vạn Hóa Quy Nguyên Quả	1774
651. Chương 757: Thiên Binh Thần Phù	1777
652. Chương 758: Kinh Hỉ(1)	1779
653. Chương 759: Kinh Hỉ(2)	1782
654. Chương 760: Gặp Lại Long Khuynh Vân	1784
655. Chương 761: Đến Rất Đúng Lúc!	1787
656. Chương 762: Đến Rất Đúng Lúc!(2)	1790
657. Chương 763: Kịch Tình Qua Đi	1793
658. Chương 764: Khiêu Khích	1796
659. Chương 765: Khiêu Khích(2)	1798
660. Chương 766: Tề Tụ Đầu Vũ Tràng	1801
661. Chương 767: Xuất Thủ!	1804
662. Chương 768: Xuất Thủ!(2)	1806
663. Chương 769: Đại Nhật Đông Thăng Chi Đạo!	1809
664. Chương 770: Đại Nhật Đông Thăng Chi Đạo!(2)	1811
665. Chương 771: Thắng? Bại?	1814
666. Chương 772: Thắng? Bại?(2)	1816
667. Chương 773: Long Hoàng Máu Huyết	1819
668. Chương 774: Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên!	1821
669. Chương 775: Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên!(2)	1824
670. Chương 776: Thương Sinh Kiếp	1826
671. Chương 777: Lựa Chọn Ký Đạo Thần Binh	1828
672. Chương 778: Lựa Chọn Ký Đạo Thần Binh(2)	1831
673. Chương 779: Tinh Kim Quỷ Dị!	1833
674. Chương 780: Gặp Mặt.(1)	1836
675. Chương 781: Gặp Mặt.(2)	1838
676. Chương 782: Bắt Đầu Luyện Khí.	1841
677. Chương 783: Bắt Đầu Luyện Khí.(2)	1843
678. Chương 784: Thương Đệ Sinh Đại Ấn.	1846
679. Chương 785: Thương Đệ Sinh Đại Ấn.(2)	1849
680. Chương 786: Kẻ Mạnh Là Vua?	1851
681. Chương 787: Kẻ Mạnh Là Vua?(2)	1854
682. Chương 788: Bay Đi.	1857
683. Chương 789: Nghịch Thiên Thần Phù!	1859
684. Chương 790: Nghịch Thiên Thần Phù(2)	1862
685. Chương 791: Diên Cuồng!	1864
686. Chương 792: Diên Cuồng!(2)	1867
687. Chương 793: Bắt Đầu Chọn Lựa.	1870
688. Chương 794: Bắt Đầu Chọn Lựa.(2)	1872
689. Chương 795: Oanh Sát!	1874

690. Chương 796: Đệ Tử Thiên Diễm Môn.	1877
691. Chương 797: Đệ Tử Thiên Diễm Môn.(2)	1879
692. Chương 798: Thiên Diễm Thất Kiệt.	1882
693. Chương 799: Thiên Diễm Thất Kiệt.(2)	1884
694. Chương 800: Thương Sinh Vạn Kiếp!	1887
695. Chương 801: Tiểu Ma Nữ Nổi Đóa	1889
696. Chương 802: Tiểu Ma Nữ Nổi Đóa(2)	1892
697. Chương 803: Tiểu Ma Nữ Nổi Đóa(3)	1894
698. Chương 804: Bi Kịch Của Thiên Diễm Thất Kiệt	1897
699. Chương 805: Bi Kịch Của Thiên Diễm Thất Kiệt(2)	1899
700. Chương 806: Bi Kịch Của Thiên Diễm Thất Kiệt(3)	1902
701. Chương 807: Tuyển Bạt Đại Chiến Kết Thúc.	1905
702. Chương 808: Tuyển Bạt Đại Chiến Kết Thúc.(2)	1907
703. Chương 809: Phong Liệt Diên Cuồng	1910
704. Chương 810: Mục Thương Sinh!	1912
705. Chương 811: Mục Thương Sinh!(2)	1914
706. Chương 812: Hồn Không Thích Hợp Với Người.	1917
707. Chương 813: Hồn Không Thích Hợp Với Người.(2)	1919
708. Chương 814: Hợp Tác!	1922
709. Chương 815: Âm Vân Mãnh Liệt	1924
710. Chương 816 - 817: Ngụy Cơ Tứ Phía	1927
711. Chương 816 - 817: Ngụy Cơ Tứ Phía	1928
712. Chương 818: Ngụy Cơ Tứ Phía(2)	1930
713. Chương 819: Toái Tinh Nhận	1932
714. Chương 820: Thiên La Hồ	1935
715. Chương 821: Chiến Mục Thương Sinh!	1937
716. Chương 822: Chiến Mục Thương Sinh!(2)	1940
717. Chương 823: Chiến Mục Thương Sinh!(3)	1942
718. Chương 824: Trấn Áp!	1945
719. Chương 825: Tiêu Diệt Toàn Bộ!	1947
720. Chương 826: Tiêu Diệt Toàn Bộ!(2)	1950
721. Chương 827: Họa Thủy	1952
722. Chương 828: Họa Thủy(2)	1955
723. Chương 829: Dị Tượng!	1957
724. Chương 830: Cầm Chế Trong Cốc	1960
725. Chương 831: Cầm Chế Trong Cốc (2)	1962
726. Chương 832: Hắc Âm Đế Quân	1965
727. Chương 833: Hắc Âm Đế Quân(2)	1967
728. Chương 834: Thiên Vũ Phi Phong	1970
729. Chương 835: Vương Tọa Quỷ Dị!	1973
730. Chương 836: Vương Tọa Quỷ Dị?(2)	1975
731. Chương 837: Phong Ấn Ác Long	1978
732. Chương 838: Đồng Môn Tương Tàn	1980
733. Chương 839: Đồng Môn Tương Tàn(2)	1983
734. Chương 840: Thu Hoạch	1986
735. Chương 841: Bí Mật Của Bản Nguyên Thần Đồ (1)	1988
736. Chương 842: Bí Mật Của Bản Nguyên Thần Đồ(2)	1991
737. Chương 843: Bí Mật Của Bản Nguyên Thần Đồ(3)	1993
738. Chương 844: Mục Thương Sinh Chết!	1996
739. Chương 845: Thiên Cung Cầm Địa.	1998
740. Chương 846: Thiên Cung Cầm Địa.(2)	2001
741. Chương 847: Đánh Chết Ma Tộc	2003
742. Chương 848: Tề Tụ Ngọc Lâm Phong	2006
743. Chương 849: Tề Tụ Ngọc Lâm Phong(2)	2009

744. Chương 850:	Giết Gà Dọa Khi?	2011
745. Chương 851:	Đổi Chiến Hoàng Thiên Ngự	2014
746. Chương 852:	Đổi Chiến Hoàng Thiên Ngự(2)	2017
747. Chương 853:	Cắm Khí “văn Nhật”	2020
748. Chương 748		2022
749. Chương 855:	Tự Mình Muốn Chết!(2)	2025
750. Chương 856:	Phong Vân Hội Tụ Thiên La Hồ!	2027
751. Chương 857:	Đại Chiến Đến!	2030
752. Chương 858:	Đại Chiến Đến!(2)	2033
753. Chương 859:	Tranh Đoạt	2035
754. Chương 860:	Tranh Đoạt(2)	2038
755. Chương 861:	Phá Giới Chuy!	2041
756. Chương 862:	Hung Thú Thất Giai!	2044
757. Chương 863:	Hung Thú Thất Giai!(2)	2046
758. Chương 864:	Đạo Thân Ảnh(1)	2049
759. Chương 865:	Đạo Thân Ảnh(2)	2052
760. Chương 866:	Thiên Long Giới	2054
761. Chương 761		2057
762. Chương 762		2059
763. Chương 869:	Thiếu Chủ Tính Toán	2062
764. Chương 870:	Độ Kiếp!	2065
765. Chương 871:	Độ Kiếp!(2)	2067
766. Chương 872:	Chăm Dắt	2070
767. Chương 873:	Chiến Sở Huyền	2073
768. Chương 874:	Chiến Sở Huyền (2)	2075
769. Chương 875:	Tình Thế Nghịch Chuyển	2078
770. Chương 876:	Cường Giả Thoái Hóa	2081
771. Chương 877:	Cường Giả Thoái Hóa (2)	2083
772. Chương 878:	Lần Nửa Ám Nguyên Tinh	2086
773. Chương 879:	Lần Nửa Ám Nguyên Tinh (2)	2089
774. Chương 880:	Là Ai?	2091
775. Chương 881:	Là Ai? (2)	2094
776. Chương 882:	Trùng Hợp	2096
777. Chương 883:	Trùng Hợp (2)	2099
778. Chương 884:	Thu Hoạch Không Thể Tưởng Tượng Được	2102
779. Chương 885:	Nhiếp Hồn Chi Mâu	2104
780. Chương 886:	Nhiếp Hồn Chi Mâu (2)	2107
781. Chương 887:	Muốn Đi Ra Ngoài Hay Không?	2109
782. Chương 888:	Thu Phục Ác Long	2112
783. Chương 889:	Thu Phục Ác Long (2)	2115
784. Chương 890:	Kim Ngục Chi Uy	2117
785. Chương 891:	Thiên Long Giới	2120
786. Chương 892:	tranh Giành Thiên Long Giới	2122
787. Chương 893:	Tranh Giành Thiên Long Giới(2)	2125
788. Chương 894:	thiên Long Giới Chỉ Có Thể Thuộc Về Phong Liệt Ta	2127
789. Chương 895:	Thiên Long Giới Chỉ Có Thể Thuộc Về Phong Liệt Ta (2)	2130
790. Chương 896:	Tên Diên	2132
791. Chương 897:	Tên Diên (2)	2135
792. Chương 898:	Cướp Đoạt Kim Ngục	2138
793. Chương 899:	Phệ Long Điều	2140
794. Chương 900:	Kinh Hỉ	2143
795. Chương 901:	Kinh Hỉ(2)	2146
796. Chương 902:	Cửu Ly Phân Thân	2149
797. Chương 903:	Tiểu Ma Nữ Độ Kiếp	2152

798. Chương 904:	Chém Giết!	2155
799. Chương 905:	Chém Giết!(2)	2157
800. Chương 906:	Đồng Sinh Cộng Tử!	2160
801. Chương 907:	Không Phải Tiểu Điệp!	2163
802. Chương 908:	Lăng Cửu Dung...hoàng!	2166
803. Chương 909:	Điều Kiện!	2169
804. Chương 910:	Tứ Tàn Kiếm...đồ Long	2172
805. Chương 911:	Tứ Tàn Kiếm...đồ Long(2)	2175
806. Chương 912:	Tiểu Điệp Quái Dị	2178
807. Chương 913:	Hỏa Ngục	2181
808. Chương 914:	Chấn Nhiếp	2184
809. Chương 915:	Đại Chiến Dấy Lên	2187
810. Chương 916:	Đại Chiến Dấy Lên(2)	2190
811. Chương 917:	Thần Khí Va Chạm	2193
812. Chương 918:	Bỏ Đá Xuống Giếng	2195
813. Chương 919:	Bỏ Đá Xuống Giếng(2)	2199
814. Chương 920:	Bỏ Trốn	2202
815. Chương 921:	Thân Hâm Ma Trận	2204
816. Chương 922:	Thắng Hiểm	2207
817. Chương 923:	Ba Tầng Thần Tháp Dung Hợp.	2210
818. Chương 924:	Ta Muốn Lấy Ít Máu Của Người!	2213
819. Chương 925:	Ta Muốn Lấy Ít Máu Của Người!(2)	2216
820. Chương 926:	Thiên Long Tinh Huyết.	2219
821. Chương 927:	Sự Kỳ Diệu Của Phép Tắc Chi Ván.	2221
822. Chương 928:	Năm Trăm Năm?	2224
823. Chương 929:	Luyện Hóa Long Huyết.	2227
824. Chương 930:	Luyện Hóa Long Huyết.(2)	2229
825. Chương 931:	Thiên Hạ Đại Loạn!	2232
826. Chương 932:	Bước Vào Hư Hoàng Cảnh!	2235
827. Chương 933:	Bước Vào Hư Hoàng Cảnh!(2)	2237
828. Chương 934:	Thiên Triều Thần Võ Vệ Và Phong Liệt Xuất Quan.	2240
829. Chương 935:	Chín Tầng Trời Nước Lũ.	2242
830. Chương 936:	Điều Thần Khí Của Phong Liệt.(2)	2245
831. Chương 937:	Con Cá Mắc Câu Phiền Toái.	2248
832. Chương 938:	Thủy Ngục Cường Đại.	2251
833. Chương 833		2253
834. Chương 834		2256
835. Chương 941:	Nhân Tình?	2258
836. Chương 942:	Huyền Thiên	2261
837. Chương 943:	Trở Về Long Huyết Giới	2264
838. Nguồn Nhảy Chương		2267
839. Chương 945:	Trở Về Long Huyết Giới(2)	2267
840. Chương 946:	Diệp Phủ	2269
841. Chương 947:	Trấn Áp Diệp Gia	2272
842. Chương 948:	Trấn Áp Diệp Gia(2)	2274
843. Chương 949:	Sự Kiện Ở Long	2277
844. Chương 950:	Đổi Phó Với Nhạc Phụ Đại Nhân	2280
845. Chương 951:	Đổi Phó Với Nhạc Phụ Đại Nhân 2	2282
846. Chương 952:	Bach Nhật Tuyên - Dâm	2285
847. Chương 953:	Bắt Gian Tại Giường	2288
848. Chương 954:	Bắt Gian Tại Giường(2)	2290
849. Chương 955:	Lấy Một Địch Hai, Cường Thế Nghiền Áp!	2293
850. Chương 956:	Ngừng Công Kích	2295
851. Chương 957:	Ngừng Công Kích(2)	2298

852. Chương 852	2301
853. Chương 853	2304
854. Chương 854	2306
855. Chương 855	2309
856. Chương 856	2312
857. Chương 857	2314
858. Chương 858	2317
859. Chương 859	2320
860. Chương 860	2322
861. Chương 861	2325
862. Chương 862	2328
863. Chương 863	2331
864. Chương 864	2334
865. Chương 865	2336
866. Chương 866	2339
867. Chương 867	2343
868. Chương 868	2346
869. Chương 869	2348
870. Chương 870	2351
871. Chương 871	2354
872. Chương 872	2356
873. Chương 873	2359
874. Chương 874	2362
875. Chương 875	2364
876. Chương 876	2368
877. Chương 877	2371
878. Chương 878	2373
879. Chương 879	2376
880. Chương 880	2379
881. Chương 881	2382
882. Chương 882	2384
883. Chương 883	2387
884. Chương 884	2390
885. Chương 991: Cướp Đoạt Ích Lợi	2393
886. Chương 992: Cướp Đoạt Ích Lợi(2)	2396
887. Chương 993: Long Hoàng Cảnh!	2398
888. Chương 994: Long Hoàng Cảnh!(2)	2401
889. Chương 995: Phong Liệt Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	2404
890. Chương 996: Phong Liệt Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân(2)	2407
891. Chương 997: Phong Liệt Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân(3)	2410
892. Chương 998: Nhân Hoàng Truyền Âm	2412
893. Chương 999: Dư Âm Sau Đây	2415
894. Chương 1000: Dư Âm Sau Đây	2418
895. Chương 1001: Con Đường Nam Ly Giới	2421
896. Chương 1002: Người Thủ Mộ?	2423
897. Chương 1003: Người Thủ Mộ?(2)	2426
898. Chương 1004: Đại Chiến Hồn Tử	2428
899. Chương 1005: Chúng Ta Chỉ Là Kẻ Đáng Thương Trong Lăng Mộ	2431
900. Chương 900	2434
901. Chương 901	2437
902. Chương 902	2440
903. Chương 903	2443
904. Chương 904	2446
905. Chương 905	2449

906. Chương 906	2451
907. Chương 907	2454
908. Chương 908	2457
909. Chương 909	2459
910. Chương 910	2462
911. Chương 911	2465
912. Chương 912	2467
913. Chương 913	2470
914. Chương 914	2473
915. Chương 915	2476
916. Chương 916	2478
917. Chương 917	2481
918. Chương 918	2484
919. Chương 919	2486
920. Chương 920	2489
921. Chương 921	2492
922. Chương 922	2494
923. Chương 923	2497
924. Chương 924	2500
925. Chương 1031: Chúng Sinh Chi Thương	2503
926. Chương 1032: Chúng Sinh Chi Thương(2)	2505
927. Chương 1033: Ly Biệt	2508
928. Chương 1034: Ly Biệt(2)	2510
929. Chương 1035: Ly Biệt(3)	2513
930. Chương 1036: Trên Đường Quay Về	2516
931. Chương 1037: Cổ Giới	2519
932. Chương 1038: Cổ Giới(2)	2521
933. Chương 1039: Hệ Âm	2524
934. Chương 1040: Liên Quan Gì Các Người?	2527
935. Chương 1041: Liên Quan Gì Các Người?(2)	2529
936. Chương 1042: Tu La Đại Đế	2532
937. Chương 1043: Cùng Đại Đế Giao Phong	2535
938. Chương 1044: Bức Lùi Đại Đế	2537
939. Chương 1045: Táng Thiên Chú!	2540
940. Chương 1046: Táng Thiên Chú!(2)	2543
941. Chương 941	2546
942. Chương 942	2548
943. Chương 943	2551
944. Chương 944	2553
945. Chương 945	2556
946. Chương 946	2558
947. Chương 947	2561
948. Chương 948	2564
949. Chương 949	2566
950. Chương 950	2569
951. Chương 951	2572
952. Chương 952	2575
953. Chương 953	2578
954. Chương 1060: Chiêm Thiên	2580
955. Chương 1061: Độc Mục Cự Quái Lại Xuất Hiện	2583
956. Chương 1062: Độc Mục Cự Quái Lại Xuất Hiện(2)	2586
957. Chương 1063: Thu Hoạch Kinh Thiên	2589
958. Chương 1064: Nghịch Thiên Thần Khí	2591
959. Chương 1065: Nghịch Thiên Thần Khí(2)	2594

960. Chương 1066: Thiên Đạo Phi Nhân Đạo	2597
961. Chương 1067: Thiên Đạo Phi Nhân Đạo (2)	2599
962. Chương 1068: Thiên Đạo Phi Nhân Đạo (3)	2602
963. Chương 1069: Thiên Đạo Phi Nhân Đạo (4)	2605

Ma Long

Giới thiệu

Nguồn : vipvandan. vn Ai không có mộng làm bá chủ? Ai không muốn ngồi vương tọa chí tôn, lòng ôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-long>

1. Chương 1-2: Thiên Tài Cùng Đường

- Tại sao? Tại sao như vậy? Đám lừa đảo các người...ha ha, ha ha ha ha! Đều là dối trá!

Một tiếng cười to khàn khàn vang vọng trong trời đất thật lâu không dứt.

Trong một tòa đại điện rộng lớn âm u, ma khí dày đặc đủ khiến người nghẹt thở.

Trong chính điện có một thanh niên trẻ tuổi đang đứng, mặt mày thanh tú, khí chất trác tuyệt. Tên của hắn gọi là Phong Liệt, là đồ đệ yêu quý duy nhất của giáo chủ Ma Long giáo, một trong mười giáo phái của long huyết lục.

Từ mười năm trước, giây phút Phong Liệt đi xuống Long Hồn tế đàn, hắn đã từ một thế gia đệ tử vô danh biến thành thiên tài long võ giả nổi danh thiên hạ. Danh tiếng của hắn trong mười năm nay nhanh chóng truyền khắp long hồn đại lục, là không ai không biết!

Đi trên đường lớn, nếu có ai nhắc tới Phong Liệt thì tất cả đàn ông sẽ lộ rõ ra hâm mộ và ghen tỵ, tất cả phụ nữ không thể kiềm chế tình yêu ngưỡng mộ, tôn sùng. Vô số thiếu nữ thiếu phụ hận không thể lấy thân báo đáp, dù chỉ là sương sớm nhân duyên cũng khát khao.

Lần tìm nguồn gốc cũng vì Phong Liệt có thiên phú kinh người chưa từng có, cùng với địa vị vô cùng cao quý.

Thiên phú của Phong Liệt cực kỳ xuất sắc, có thể nói là kỳ tài xưa nay chưa từng có ai bằng, tất cả đều công nhận sự thật này.

Trên long huyết lục, người bình thường ngay cả thức tỉnh Ma Long huyết mạch trong người đều là sự xa xỉ, thế mà khi Phong Liệt thức tỉnh Ma Long huyết mạch lại được tế đàn thiên phú nhất từ Thượng Cổ Ma Long Hoàng: Ma Long Hắc Ám Chi Thân. Trong lịch sử vô số vạn năm trên long huyết lục chưa từng có điều này.

Sau đó hắn tham gia vào Ma Long giáo, được Ma Long giáo chủ chí cao vô thượng nhận làm đệ tử duy nhất.

Từ khi hấn vào Ma Long giáo đã mười năm nay hấn gần như tập hết muôn ngàn yêu thương. Bình thường tu luyện cần có công pháp, chiến kỹ, đan dược, khí cụ đều là thứ tốt nhất, đãi ngộ như vậy đủ làm các đệ tử Ma Long giáo ghen ghét muốn chết.

Tất nhiên Phong Liệt cũng không khiến bất cứ ai thất vọng.

Hấn dựa vào thiên phú kinh người, chăm chỉ vượt qua người thường, tu luyện gần mười năm đã hơn người khác trăm năm, thậm chí vào càn cao thủ thần thông cảnh mà người khác vĩnh viễn khó thể đặt chân vào. Cộng thêm hấn là thân truyền đệ tử duy nhất của Ma Long giáo chủ, đại vị vô cùng cao thượng, là thiên chi kiêu tử danh xứng với thật.

Dưới tình hình như vậy, tất cả mọi người đương nhiên cho rằng mai sau Phong Liệt tất nhiên sẽ trở thành Ma Long giáo chủ đời tiếp theo, chấp chưởng Ma Long giáo một trong mười giáo phái đại lục, uy lâm thiên hạ.

Nhưng vận mệnh là thứ khó mà nắm bắt. Có lẽ bởi vì Phong Liệt có may mắn quá tốt, tốt đến làm ông trời cũng ghen ghét, vậy nên ông trời đã mở ra trò đùa trí mạng với hấn.

Giờ phút này, khuôn mặt thanh tú của Phong Liệt vặn vẹo xoắn vào nhau, đôi mắt đỏ ngầu lóe sự căm hận đủ cần thiên nuốt địa, và ẩn chứa sự không cam lòng cùng bất đắc dĩ với vận mệnh.

Tất cả điều đó là bởi vì quỹ đạo đời hấn từ nửa canh giờ trước hoàn toàn thay đổi, mọi chuyện đến quá đột ngột, quá ngoài ý muốn, thật sự không tưởng tượng nổi!

Giờ phút này, ngồi trên bảo tọa giáo chủ ở trước mặt hấn đã không là sư phụ Ma Long giáo chủ nữa, càng không là hấn mà là bạn tốt kết giao đã mười năm...Sở Huyền!

Còn sư phụ của Phong Liệt, Chiến Thiên Ma Vương là chủ của một giáo lại chỉ đứng cạnh Sở Huyền làm phong nền. Tình hình này quá mức quái dị, kỳ dị đến Sở Huyền nghĩ muốn vỡ đầu cũng không ra nguyên nhân tại sao.

Đương nhiên, đây không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là ân sư của Phong Liệt vừa tuyên bố, sau này tính mạng và thân thể của hấn không còn thuộc về hấn nữa mà sắp là của Sở Huyền.

Sở Huyền ngồi trên bảo tọa giáo chủ mỉm cười nói:

- Phong Liệt, ngươi và ta quen nhau mười năm, phải đoạt xá ngươi, ta cũng không nhẫn tâm đâu! Nhưng bốn hoàng thân là Thượng Cổ Ma Long Hoàng chuyển thế, muốn hồi phục tu vi thượng cổ cần có thân xác ẩn chứa Ma Long Hoàng huyết mạch mới được!

- Thật bất hạnh là nhiều năm qua long hồn đại lục thức tỉnh Ma Long Hoàng huyết mạch chỉ có một mình ngươi thôi, cho nên ta không có lựa chọn nào khác! Nhưng ta sẽ không nuốt linh hồn của ngươi đâu, sau này bốn hoàng cùng ngươi một người vinh quang thì người kia cũng quang vinh theo, ngươi còn không vừa lòng sao?

Ngoài miệng y nói như là tình cảm mùi mẫn lắm nhưng khuôn mặt tươi cười bán đứng y. Y vừa nói vừa xoay chiếc nhẫn thiên long màu bạch ngọc trên tay, dường như nắm giữ hết tất cả.

Trước đây Sở Huyền và Phong Liệt mặc dù quen nhau rất hợp ý hợp lòng, nhưng y luôn không lộ chút gì ra, làm người rất điệu thấp, không ai ngờ rằng y lại có thân phận kinh người như vậy.

Rất rõ ràng, mọi chuyện là một âm mưu đã kế hoạch từ lâu.

Hơn nữa Phong Liệt lỡ mớ cảm thấy biến cố xảy ra nhanh như vậy có liên quan rất lớn đến thiên long nhẫn mà Sở Huyền mới chiếm được, nếu không thì y sẽ chẳng nhanh như vậy cưỡng ép tăng cảnh giới, tu luyện đến trình độ linh hồn ly thể để nuốt hấn.

Bên cạnh Sở Huyền, ông lão toàn thân lượn lờ khói đen uy nghiêm lạnh lùng nói:

- Phong Liệt, đừng trách vì sư, có trách thì hãy oán chính ngươi thức tỉnh là Ma Long Hoàng huyết mạch, hiến thân cho Ma Long Hoàng là nghĩa vụ của ngươi, cũng là may mắn của ngươi!

Ông lão ánh mắt lạnh băng nhìn Phong Liệt, giọng nói không chứa chút tình cảm. Lão là Ma Long giáo chủ chí cao vô thượng Ma Long giáo, cũng là ân sư mà Phong Liệt luôn xem như cha.

Đứng trước một người trung niên đội mặt nạ bằng đồng xanh hừ lạnh nói:

- Phong Liệt, ngày ấy bốn tọa cứu ngươi ra khỏi Phong gia cho đến hôm nay, ngươi tu luyện cần công pháp, chiến kỹ, đan dược, linh bảo đều là tốt nhất trong đệ tử, trước kia mỗi lần ngươi gây vạ dù có đâm thủng trời thì đám xương già chúng ta đều chống cho ngươi. Ngươi cho rằng chỉ dựa vào một chút thiên phú là xứng có được đãi ngộ như thế sao? Hừ, quá ngây thơ rồi!

Người này chính là Lý hộ pháp mười năm trước cứu Phong Liệt khỏi Long Hồn tế đàn của Phong gia, cũng từ lúc đó hắn mới tham gia vào Ma Long giáo.

Nghe ba người nói chuyện, Phong Liệt cảm thấy trời đất quay cuồng, đất trời tối tăm.

Hắn ngơ ngác lão đảo lùi vài bước, lưng lay sắp ngã. Hắn rực cháy lửa giận nhìn ân sư, bạn tốt, ân nhân cứu mạng của mình, liếc từng gương mặt. Ba khuôn mặt trước kia thân thiết đáng kính giờ đây xa lạ, đáng ghét như vậy! Lại nghĩ tới trước kia đủ chuyện, hắn kiềm không được cất tiếng cười to điên cuồng.

- Ha ha ha ha! Ha ha ha ha! Tốt lắm! Thì ra tất cả là ông trời chơi ta! Tốt, xem như các ngươi giỏi! Ha ha ha ha!

Cười to một lát sau Phong Liệt bỗng trầm mặt, nhìn chằm chằm Sở Huyền, nói:

- Sở Huyền, ngươi và ta luôn tình như tay chân, ngươi muốn huyết mạch thân thể của ta thì cứ lấy! Chỉ hy vọng ngươi có thể cho ta một tia linh hồn chuyển thế, có được không?

Sở Huyền cười khê nói:

- Ha ha, Phong huynh, cần gì xa lạ như vậy? Thân thể của ngươi sớm hòa hợp với linh hồn rồi, nếu ta chỉ đem linh hồn trú vào trong đó, muốn hoàn toàn khống chế xác thịt này thì e rằng cần thời gian khá dài! Bốn hoàng đã chờ vài chục vạn năm, chờ đến mất kiên nhẫn rồi! Vậy nên ngươi vẫn là đừng suy nghĩ nhiều nữa!

Trước kia nụ cười khiêm khiêm quân tử giờ đây cực kỳ giống ác ma mỉm cười.

Một tia hy vọng cuối cùng bị tuyên bố đập nát, người Phong Liệt run rẩy.

Giấy lát thần thờ rời mặt hắn chợt hiện vẻ điên cuồng:

- Hừ, nếu đã vậy thì dù lão tử hủy thân thể cũng không cho ngươi có được!

- Đồng- Sinh- Cộng- Tử! A!!!

Phong Liệt biết tuyệt đối trốn không thoát lãnh địa Ma Long giáo, trong tuyệt vọng vô cùng tận hắn không chút do dự thi triển một thức chiến kỹ cấm kỵ cùng kẻ địch chết chung...Đồng sinh cộng tử!

Chỉ thấy thân hình hắn bỗng bắn ra vô tận ảo ảnh Ma Long, chớp mắt đã tràn ngập cả tòa đại điện, đợi nguyên lực lượng của hắn cạn kiệt thì bóng rỗng tới đâu tạc nổ tất cả thành tro bụi.

Lấy tu vi hiện giờ của hắn, thi triển ra một thức tuyệt kỹ này đủ tạc đại điện bao gồm Sở Huyền thành mảnh vụn, còn sư phụ và Lý hộ pháp từng cứu hắn thì hắn không có tin chắc lắm.

Nhìn Phong Liệt phát cuồng, ba người đứng phía trên không thém để ý, nét mặt thản nhiên và xem thường.

Sở Huyền khinh thường cười khẩy, nói:

- Phong Liệt, ngươi cho rằng Ma Long Hoàng chuyển thế ta đây không bằng kẻ may mắn như ngươi sao? Hừ! Nếu ngươi đã có được Ma Long Hắc Âm Chi Thân của Ma Long Hoàng thì hôm nay bốn hoàng lại cho ngươi kiến thức thần thông linh hồn Ma Long Hoàng, nhiếp hồn chi mâu!

Khi Sở Huyền vừa dứt lời thì con ngươi trong suốt mà sâu thẳm bỗng bắn ra hai luồng sáng âm u rơi vào người Phong Liệt. Ngay sau đó, chỉ thấy thân hình Phong Liệt bỗng run lên, chiến kỹ đang kích phát cũng bị gián đoạn.

Dần dần đôi mắt Phong Liệt biến đại ra, hắn không thể khống chế thân thể của mình, chỉ đành trơ mắt nhìn Sở Huyền cười tùm tùm từng bước một đến gần.

Nhưng lúc này, mắt Phong Liệt chợt lóe, lại lần nữa tỉnh táo.

Nhưng hắn bỗng nổi lên thù hận ngập trời, đột nhiên giận dữ.

Hắn nghiêng răng gầm lên:

- Thì- Ra- Là- Người! Điệp và Long Vũ bị cầm thú nhà ngươi hại chết!

Long Vũ là một trong bạn tốt tâm giao hiếm hoi của Phong Liệt ở Ma Long giáo, điệp là người hấn thích, hai người này bỗng nhiên tự sát vào mấy năm trước, hiển nhiên tinh thần bị ai khống chế. Bây giờ hấn nghĩ lại, có mười phần toàn do Sở Huyền làm, nỗi hận trong lòng hấn đủ cắn trời nuốt đất.

- A? Không ngờ linh hồn của ngươi còn có điểm kỳ lạ.

Sở Huyền thấy Phong Liệt có thể ngăn được thần thông của mình một phen thì ngoài ý muốn, nhưng rồi âm trầm cười nói:

- Ha ha, không sai! Tiệp nhân điệp đó nếu đã không chịu hầu hạ bổn hoàng thì chỉ có nước đưa nàng đi tìm chết. Long Vũ thì đúng lúc đánh vỡ chuyện tốt của bổn hoàng, chỉ trách hấn xui xẻo!

Y luôn thích tiêu diệt thiên tài, đặc biệt là sắp hủy diệt siêu cấp thiên tài Phong Liệt, là chuyện phấn khởi nhất trong đời y, nên Sở Huyền không chút keo kiệt bỏ ra sự kiên nhẫn nói chuyện.

- A! Đồ cầm thú!

Bùm!

Một lực linh hồn cường đại bỗng xộc vào thức hải của Phong Liệt, sau đó ý thức của hấn dần biến mơ hồ.

Long huyết lực là một mảnh thánh thổ rất kỳ diệu. Truyền rằng đại lực này ở thời viễn cổ đã từng sinh hoạt kim long, lôi long, hỏa long, băng long, hắc long, độc long, ngân long, dực long, minh long, Ma Long, mười loại chân long.

Nhưng không biết tại sao mà bây giờ trên đời đã không có một chân long sống sót, chỉ ngẫu nhiên dả ra được một, hai bộ xương thượng cổ chân long để kết luận rằng truyền thuyết không phải vô căn cứ. Còn lý do tại sao chân long diệt tuyệt thì không ai giải thích được.

Bây giờ tất cả sinh linh trên long hồn đại lực dù là người hay thú thì trong thân thể đều ẩn chứa hoặc ít hoặc nhiều mười chân long huyết mạch.

Một khi thức tỉnh chân long huyết mạch trong người thì nhân loại có thể trở thành long võ giả, dã thú thì trở thành long thú cực kỳ hung dữ. Chỉ có sinh linh thức tỉnh rồi chân long huyết mạch mới thu nạp được long hình nguyên khí rải rác trong trời đất để tu luyện thân thể, do đó có lực lượng kinh người hủy thiên diệt địa.

Hơn nữa cảnh giới của long võ giả càng tinh thâm thì có thể tu luyện ra tế đàn thiên phú thượng cổ chân long, lộ ra các loại thần kỳ.

Kim long Thiên Triều, Thiên Lân Thành, Phong gia.

Thiên Lân Thành là một tà thành cách đế đô Hoàng Thiên Thành rất gần. Phong gia là gia tộc lớn nhất trong Thiên Lân Thành, cũng là thế gia truyền thừa dực long huyết mạch.

Nhân loại muốn thức tỉnh chân long huyết mạch trong người thì con đường ngắn nhất chính là leo lên Long Hồn tế đàn, nhận lấy long khí tẩy lễ. Vậy nên dù là gia tộc nào thì việc mở ra Long Hồn tế đàn là chuyện lớn cực kỳ long trọng.

Hôm nay đúng vào ngày tốt nhất năm năm một lần Phong gia mở ra Long Hồn tế đàn. Trên dưới Phong phủ người người tinh thần hưng phấn, từ trong ra ngoài giăng đèn kết hoa, ngay cả hai pho tượng dực long trong cửa cũng được quét sơn lại có vẻ sống động rất nhiều.

Mặc dù náo nhiệt như vậy nhưng cửa lớn Phong phủ đóng kín không mở, không chịu tiếp khách, đây là quy tắc bất thành văn của long hôn đại lục.

Bởi vì đối với các gia tộc thì hề mỗi lần mở ra Long Hôn tế đàn thức tỉnh chân long huyết mạch tộc nhân đó đều là cơ mật tuyệt đối của gia tộc, liên quan đến hưng suy vinh nhục của một gia tộc.

Lúc này trên một quảng trường ngoài trời của hậu viện to lớn Phong gia, già trẻ, mấy đời trực hệ, chi thứ tộc nhân Phong gia đều tụ tập tại đây, có hơn năm, sáu trăm người. Mọi người đều nhìn chăm chăm chính giữa quảng trường.

Chính giữa quảng trường là một tế đài cao chừng ba trượng, rộng mười trượng, bên trên tràn đầy vô số trận văn phức tạp chớp lóe tia sáng tím nhạt.

Theo trận văn vận chuyển, trong thiên địa từng lũ long hình khí tức liên miên không dứt ủa vào tế đàn, khiến màn sáng tím càng lúc càng chói lòa.

Trên tế đàn đứng bảy thiếu niên, bảy người này tuổi tác từ mười đến mười lăm, là nhân vật chính lần này nhận lấy tẩy lễ Long Hôn tế đàn, cũng là niềm hy vọng của Phong gia.

Giờ phút này mấy thiếu niên mặt lộ vẻ căng thẳng, dù sao không ai chắc chắn mình nhận tẩy lễ rồi có thể thức tỉnh chân long huyết mạch trong người không.

Nếu là thức tỉnh huyết mạch rồi thì có thể trở thành cao cao tại thượng long võ giả, hưởng thụ vô số người tôn kính. Nếu không thì dù là hậu bối trực hệ Phong gia cũng chỉ đành bị phái ra ngoài lo chuyện làm ăn của gia tộc, từ đó thành kẻ hạ đẳng, từ đây vô duyên với võ đạo.

Nhưng lúc này có một thiếu niên diện mạo thanh tú vẻ mặt ngơ ngác, mắt đờ đẫn nhìn dưới chân, vẻ mặt khác biệt với sáu người khác.

- Không thể nào! Tuyệt đối không thể! Chắc chắn ta đang nằm mơ thôi! Nhưng mà...chẳng phải linh hồn của ta đã bị Sở Huyền cắn nuốt rồi sao? Thế thì sao nằm mơ được?

Thiếu niên ngơ ngác lẩm nhẩm.

Thiếu niên này chính là Phong Liệt, phút cuối cùng hắn bị Sở Huyền nuốt linh hồn thì bỗng nhiên xuất hiện tại đây.

Đặc biệt khiến hắn giật mình là cảnh tượng tẩy lễ Long Hôn tế đàn năm hắn mười lăm tuổi, hơn nữa hắn trong thân hình mười lăm tuổi đứng ngay chính giữa tế đàn chờ đợi vận mệnh biến đổi.

- Nhị công tử! Nhị công tử!

Bên cạnh Phong Liệt một thiếu niên là chi nhánh Phong tộc kéo tay áo của hắn, sốt ruột nói:

- Sắp bắt đầu tẩy lễ rồi, mau ngồi xuống vận chuyển tâm quyết đi!

- A? à!

Phong Liệt thế mới hồi phục tinh thần, nghe lời khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển một bộ nhập môn công pháp rất thô sơ để hấp thu long khí xung quanh, nhưng tinh thần thì vẫn hoảng hốt.

2. Chương 3-4 : Sống Lại Mười Năm Trước.

Một thiếu niên mặt mày nanh tranh liếc xéo Phong Liệt, chanh chua nói:

- Hừ! Cái tên Phong Liệt này chắc là bị hù ngu đi? Ta thấy người đứt khoát đi xuống cho rồi, đỡ phải mất mặt!

Thiếu niên này tên là Phong Giang, là con trai của đại bá gia của Phong Liệt, lớn hơn hắn mấy tháng, luôn gai mắt với hắn, hờ hững có cơ hội là hết sức mỉa mai châm biếm.

Phong Liệt phớt lờ gã, trong lòng hắn cực kỳ kích động, bởi vì hắn có điều suy đoán không thể tin: hắn trùng sinh! Trùng sinh trở lại mười năm trước!

Lúc này hắn chỉ có mười lăm tuổi, đang nhận tẩy lễ Long Hồn tế đàn, nếu không ra ngoài ý muốn thì tiếp theo chắc chắn hắn sẽ thức tỉnh Ma Long huyết mạch chứ không phải được long huyết mạch của Phong gia.

Đến khi đó Phong gia ngại ước định 'Ma Long xuất hiện, thiên hạ cùng tru diệt', vì không đắc tội hoàng tộc Kim long Thiên Triều chỉ đành giết chết hắn là dư nghiệt của Ma Long.

Vào phút sinh tử, Lý hộ pháp của Ma Long giáo sẽ xuất hiện cứu giúp rồi mang hắn trở về giáo. Sau đó Phong Liệt sẽ gặp Ma Long giáo chủ, Sở Huyền, Sở điệp, Long Vũ vân vân, hàng loạt nhân vật máu chốt trong đời hắn.

“Ta trùng sinh! Không ngờ ta trùng sinh! Ha ha ha ha!”

Mắt Phong Liệt chớp lóe ánh sáng nhiếp người, trong lòng sóng cuộn biển gầm thật lâu khó thể bình tĩnh.

”Ha ha ha! Nếu ông trời đã cho ta một cơ hội nữa thì Phong Liệt ta sẽ không đi vào vết xe đổ kiếp trước! Ma Long giáo! Chiến Thiên Ma Vương! Lý hộ pháp! Sở Huyền! Hừ, các người chờ cho ta!”

Lát sau Phong Liệt cuối cùng khẳng định sự thật hắn đã trùng sinh, lúc này thân thể hắn chỉ là giai đoạn người thường, ngay cả long võ giả cũng không phải, nhưng trong lòng hắn tràn ngập hy vọng vào tương lai.

Việc đã đến nước này, tâm tình của hắn dần yên tĩnh lại, tập trung vạch bước hành động tiếp theo.

Mặc dù hắn trùng sinh nhưng trước mắt nguy hiểm lửa sém lông mày, bởi vì không lâu sau hắn sẽ vẫn thức tỉnh Ma Long huyết mạch, đến lúc đó tất nhiên gặp phải Phong gia tiêu diệt, còn cần Lý hộ pháp cứu giúp.

Hơn nữa trong đó có một vấn đề máu chốt là hắn sẽ thức tỉnh thần thông thiên phú mạnh nhất của Thượng Cổ Ma Long Hoàng...Ma Long Hắc Âm Chi Thân.

Thần thông nghịch thiên này ở kiếp trước thành tựu danh tiếng thiên tài vô song của hắn, chính nhờ vào thần thông này hắn mới chống lại vài giây dưới tay đại bá do đó đợi được Lý hộ pháp đến cứu.

Nhưng một đời này, hắn đã biết thần thông thiên phú Ma Long Hắc Âm Chi Thân là căn nguyên chọc họa cho hắn, hắn không thể để lộ ra nó được!

Nhưng hắn không khẳng định nếu không lộ ra thần thông này thì Lý hộ pháp còn mạo hiểm ra tay cứu hắn không?

Vấn đề này thật khiến người nhức đầu!

- Long Hồn tế đàn chính thức mở ra! Các huynh đệ Phong gia, đây là cơ hội cực tốt cho các người cá chép hóa long, cũng là cơ hội duy nhất để các người trở thành đứng trên mọi người! Sau ngày hôm nay, thành long thành trùng phải xem tạo hóa của các người! Phong đàn!

- Phong đàn!

- Phong đàn!

Một thanh âm trong trẻo truyền vào tai Phong Liệt, hắn quen thuộc gặng nói đó. Phút chốc một người đàn ông trung niên nho nhã điển trai tiến vào tầm mắt hắn, người này là tam thúc của hắn, cũng là gia chủ hiện tại của Phong gia, Phong Chính Kiên!

Phong Liệt chưa từng gặp phụ mẫu của mình, hắn luôn ở trong viện của tam thúc. Với Phong Chính Kiên nói là thúc điệp chứ tình như phụ tử. Không ngờ cách mười năm sẽ trong tình cảnh này gặp lại nhau, Phong Liệt cảm thấy mũi cay cay.

Tay Phong Chính Kiên còn nắm một cô bé bốn, năm tuổi xinh xắn, chính là đường muội của Phong Liệt, Phong Vi. Cô bé lắc bàn tay búp măng cổ vũ Phong Liệt, trông rất đáng yêu.

Thanh âm non nớt nói:

- Ca ca phải cố lên nha!

Phong Liệt cười gật đầu với cô bé:

- Ha ha! Ca ca chắc chắn sẽ thành công!

Phong Giang khinh thường bĩu môi nói:

- Hừ! Phế vật như ngươi mà cũng mơ thức tỉnh chân long huyết mạch, đúng là viễn vông!

Đúng lúc này, tế đàn chậm rãi dựng lên màn sáng tím to lớn, như là một cái bát to úp lên bảy người.

Phong Liệt quay mặt lại nhìn Phong Giang, cười khẩy nói:

- Ta có thức tỉnh huyết mạch được hay không ngươi chỉ nói miệng thôi chẳng làm được gì, nhưng ta biết ngươi rất chắc!

Phong Giang cực kỳ kiêu ngạo nói:

- Ta rất hả? Hừ! Bồn thiếu gia đã đạt đến luyện cốt đỉnh, nếu bồn thiếu không thể thức tỉnh huyết mạch, các ngươi càng không có đất diễn!

Chỉ mười lăm tuổi mà đạt đến đỉnh luyện thể người thường, thiên phú như vậy đúng là đủ để kiêu ngạo.

Phong Liệt bật cười nói:

- Ha ha, lão tử nói ngươi rất chắc thì là rất!

Sau đó hắn đột nhiên đập một cước.

Bùm! một tiếng, Phong Giang bị đá xuống Long Hồn tế đàn.

Lúc này vừa đúng dịp cấm chế tế đàn hoàn toàn rơi xuống, một khi xuống tế đàn thì không thể lên được nữa.

Phong Liệt nhớ rõ kiếp trước khi thức tỉnh Ma Long huyết mạch, phụ thân của Phong Giang đuổi giết hắn ác nhất. Có câu nợ cha thì con trả, có thù không báo không phải tính cách của Phong Liệt.

Bình bịch!

Phong Giang lăn từ tế đàn cao ba trượng xuống, ngã ra một lát sau thở hồng hộc, mắt rực lửa chỉ và Phong Liệt đứng bên trên:

- Ngươi...ngươi ngươi. Á!

Gã chưa nói hết câu thì ngã ra đất, tức giận đến ngất xỉu.

Mấy trăm người trên dưới Phong gia phút chốc trợn to mắt, chuyện như vậy đúng là từ xưa đến nay lần đầu thấy. Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm sao nữa.

Trong đám người, phụ thân của Phong Giang, cũng chính là đại bá của Phong Liệt tức đến nội thương, ngụm máu kệt trong họng cổ nuốt xuống, ánh mắt nhìn hắn hận đến không thể lột da, ăn thịt, uống máu cho rồi.

Nhưng trước mắt tế đàn đã đóng, dù trong lòng gã có nghĩ ra ba nhiều cách thâm độc xử Phong Liệt thì phải chờ kết thúc tẩy lễ mới thực hiện được.

Con trai bảo bối của gã thì chỉ có thể chờ năm năm sau mới tham gia tẩy lễ được, tuy rằng lúc đó là thời kỳ tốt nhất thức tỉnh huyết mạch nhưng cũng mang tiếng rồi.

Sau khi Phong Liệt đá Phong Giang xuống tế đàn rồi thì vẻ mặt thản nhiên lại ngồi xuống xếp bằng, dường như chuyện vừa rồi không phải hắn thực hiện vậy.

Mấy thiếu niên cùng tộc trên tế đàn đều làm vẻ mặt kinh sợ né xa Phong Liệt, sợ làm sát tinh này gai mắt đá cho một cước bay đi, khi ấy muốn khóc cũng không kịp nữa.

Phong Liệt lười để ý bọn họ, trong ký ức kiếp trước của hắn thì mấy người đó đều không có thức tỉnh chân long huyết mạch, cả đời sống mơ màng. Chỉ mình Phong Giang thức tỉnh dự long huyết mạch nhưng lần này đã bị hắn đá xuống.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trên tế đàn nguyên khí ngày càng đậm đặc, dần dần biến thành cở như chất dịch.

Trong những nguyên khí hỗn độn từng tia hơi thở thượng cổ chân long, đều là đồ tốt khó cầu, thu nạp càng nhiều thì khả năng thức tỉnh huyết mạch càng lớn, tiềm lực trưởng thành tương lai cũng càng lớn lao. Trừ Long Hồn tế đàn cực kỳ phức tạp ra, chỗ khác rất khó để thu gom được chân long khí tức như thế này.

Phong Liệt liền không khách sáo, từ bỏ công pháp thô ráo tộc đã cho ngược lại vận đắc Ma Long nhất mạch thiên cấp công pháp kiếp trước tập luyện ở trong Ma Long giáo 'Ma Long Thiên Sát Quyết', liều mạng điên cuồng giành giật long khí xung quanh.

Tiếp theo, chỉ thấy nguyên khí đậm đặc trên tế đàn như là bị cái gì lôi kéo, lấy tốc độ mắt thường trông thấy như thủy triều tuôn vào lỗ chân lông của Phong Liệt.

Nhìn tình hình, nếu không phải Long Hồn tế đàn tích giáo phái nguyên khí năm năm thì e rằng không đủ cho Phong Liệt dùng.

Mấy thiếu niên cùng tộc khác nhìn nhau, cũng không chịu tuột hậu thu nạp nhưng tốc độ so với Phong Liệt thì kém xa mười tám con phố. Từng người ở trong lòng thầm than xui, hận phụ mẫu lúc sinh ra mình không nhìn canh giờ, sao lại để mình cùng sát tinh này cùng thời vậy chứ.

Một canh giờ qua đi, mấy thiếu niên trên tế đàn vẫn không có động tĩnh, không có chút dấu hiệu thức tỉnh chân long huyết mạch, bên dưới các tộc nhân dần xuất hiện tiếng thở dài.

Hai canh giờ sau, cảnh tượng trên tế đàn vẫn khiến người thất vọng. Nhưng Phong Liệt lơ mơ cảm thấy hần đã đến điểm mấu chốt nào rồi nhưng bị hần đè nén không cho nó biến đổi.

Bởi vì lúc này cách kiếp trước thức tỉnh huyết mạch còn sớm chút, hần không bảo đảm Lý hộ pháp Ma Long giáo có ẩn núp ở gần đó chưa, nếu lỡ như lão già kia không đến thì xem như mọi chuyện tan tành hết.

Ba canh giờ qua đi, trời đã tối xuống.

Chính lúc bên dưới tiếng thở dài càng vang thì Phong Liệt ngồi ở chính giữa tế đàn, xung quanh nguyên khí ào ạt chột dừng lại.

- Grao!!!

Ngay sau đó, có tiếng rống ngâm chân thiên vang lên ở Thiên Lân Thành.

Giờ phút này, tất cả người trong Thiên Lân Thành đều biết Phong gia lại tăng một long võ giả, vị trí đệ nhất gia tộc Thiên Lân Thành ổn định thêm một phần.

Nhưng khiến người Thiên Lân Thành ngoài Phong phủ không ngờ được ra lúc này trên tế đàn thức tỉnh huyết mạch khiến mấy trăm người Phong gia hoảng sợ biến sắc mặt.

Trên mặt mọi người đều có kinh sợ, ngoài ý muốn, thương tiếc, phức tạp nhưng tuyệt đối không có một chút vui sướng. Nếu nói có thì chắc là hai phụ tử Phong Giang.

Ở trên đỉnh đầu Phong Liệt, một thần long màu đen dài chừng ba trượng vạm vỡ lượn lơ, rất là thần uy. Hơn nữa trên lưng con thần long này có đôi cánh đen, xung quanh ma khí lượn lơ, rất là quái dị.

Mặc dù chỉ là ảo ảnh một chân long nhưng uy nhiếp kinh người khiến tất cả ngừng thở, lòng kinh sợ.

- Ma ma...Ma Long?

- Ma Long? Điều này sao có thể? Sao có thể như vậy!?

- Giết nghiệt súc này! Nếu không sẽ thì Phong tộc ta sẽ chịu tai họa!

- Sao có thể như vậy? Dù là bất cứ loại nào trong tám chân long huyết mạch đều được, tại sao cố tình là Ma Long huyết mạch! Ầ!

Trong mười chân long viễn cổ chỉ có Ma Long và Dực long có được cánh, hơn nữa hai loại này rất dễ phân biệt.

Ma Long là màu đen, am hiểu lực hấp ám rất quái dị. Dực long là màu tím, am hiểu lực lượng phong thuộc tính. Hai loại phân biệt rõ ràng, tuyệt sẽ không nhầm lẫn.

Long võ giả thức tỉnh loại chân long huyết mạch nào có liên quan rất lớn đến huyết mạch truyền thừa của gia tộc nhưng không phải hoàn toàn.

Mặc dù Phong gia là thế gia dực long huyết mạch nhưng trong tộc có một phần năm long võ giả không phải dực long huyết mạch, điều này không có gì đáng trách. Nhưng trong Kim long Thiên Triều, thức tỉnh loại huyết mạch nào đều được chỉ có Ma Long huyết mạch là cực kỳ rắc rối.

Mười chân long huyết mạch long võ giả thì long võ giả và kim long võ giả đơn thể thực lực là mạnh mẽ nhất, hơn nữa bởi vì Ma Long cùng kim long khắc chế lẫn nhau, khiến hai mạch long võ giả xem đối thương như thiên địch.

Kim gia hoàng tộc Kim long Thiên Triều thực lực khổng lồ, thống trị một đời thiên triều rồi lại lo âu một số thế gia Ma Long huyết mạch phát triển ảnh hưởng sự thống trị của mình, cho nên trong lãnh thổ bản thân ra ý chỉ rằng: hễ xuất hiện Ma Long võ giả trên mảnh đất Kim long Thiên Triều, tất cả gia tộc đều phải cùng nhau tru diệt, nếu không sẽ chịu tội.

Dần dần lãnh thổ Kim long Thiên Triều hình thành một thiết luật là: Ma Long xuất hiện, thiên hạ cùng tru diệt!

Phong Liệt vẻ mặt thần nhiên liếc đám tộc nhân bên dưới, hắn không hề thấy lạ với phản ứng của họ chút nà, vì tình hình như vậy hắn đã trải qua một lần, nhưng mà trong lòng vẫn thấy lạnh lẽo.

Tuy nhiên, hắn từ mắt nhiều người trông thấy quan tâm và lo lắng, tam thúc và mấy cô cô mắt ướn nhìn Phong Liệt.

Tương phản là phụ tử Phong Giang vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, đang thúc giục mấy vị trưởng lão trong tộc nhanh chóng mở cấm chế tế đàn, giết chết Phong Liệt cho rồi.

Phong Liệt lạnh lùng cười, không hề sợ hãi, từ từ nhắm mắt lại.

Hắn không ngừng lại ngay mà tiếp tục hút nguyên khí xung quanh, vì có một cơ hội lớn lao liên quan đến vận mệnh của hắn đã ở gần ngay trước mắt.

Một lát sau, người Phong Liệt chợt run rẩy, mặt lộ vẻ thống khổ nhưng chớp mắt đã biến mất, thay vào đó là mừng rỡ.

Bởi vì hắn rút cuộc lại lần nữa thức tỉnh thần thông thiên phú mạnh nhất của Ma Long Hoàng, Ma Long Hắc Ám Chi Thân. Điều này đủ chứng minh hắn thức tỉnh chính là Ma Long Hoàng huyết mạch chứ không phải Ma Long huyết mạch bình thường.

Kiếp trước hắn thức tỉnh thần thông trở thành chúa tể hắc ám.

Đến ban đêm thì Phong Liệt hóa thân Ma Long Hắc Ám Chi Thân, có thể mượn dùng lực hắc ám, sức chiến đấu tăng lên tới mười lần, thậm chí có thể ẩn thân trong hắc ám, hòa hợp với bóng tối, vô chất vô hình, gần như bất tử bất diệt, dù là long võ giả cảnh giới cao xa hơn hắn cũng không làm gì được hắn.

Nhưng ở dưới ánh nắng ban ngày thì uy lực thân hắc ám chịu hạn chế gắt gao, dùng và không dùng cách biệt không lớn.

Vậy nên đời trước dù Sở Huyền rất tự tin vào mình nhưng khi đối phó Phong Liệt phút cuối đã lựa chọn lúc giữa trưa ánh nắng chói chang nhất.

Mặc dù ưu điểm và nhược điểm của Ma Long Hắc Ám Chi Thân hiện rõ ràng nhưng không ai có thể phủ nhận đó là thần thông nghịch thiên kinh thiên động địa quý khốc thần sầu. Từ xưa đến nay, nguyên long huyết lực mọi người đều nghe thấy danh tiếng nó nhưng không thấy hình bóng, Phong Liệt là người duy nhất có tế đàn này.

Đời trước chính vì Phong Liệt thi triển ra thần thông đó mới khiến Lý hộ pháp Ma Long giáo bất chấp tất cả cứu hắn ra Phong gia.

Nhưng giờ phút này, Phong Liệt không hề có ý định lộ thần thông ấy mà tiếp tục hút nhiều long khí xung quanh.

Trên đại lục cảnh giới long võ giả chia làm nguyên khí cảnh, chân khí cảnh, cương khí cảnh, thần thông cảnh, hóa đan cảnh, long biến cảnh, lại lên chút thì không phải người thường có thể biết. Trong đó mỗi một đại cảnh giới lại chia nhỏ cửu tầng, mỗi tầng một tầng sẽ có biến đổi rõ rệt.

Lúc này Phong Liệt thức tỉnh Ma Long huyết mạch đã là Ma Long võ giả nguyên khí cảnh nhất tầng, dù là lực lượng hay sức mạnh thân thể đều tăng cường gấp mười lần thể xác người thường.

Nhưng hắn chưa thỏa mãn.

Bởi hắn muốn dụ Lý hộ pháp ra, nếu đã không lộ Ma Long Hắc Âm Chi Thân thì chỉ có nước dùng thiên phú kinh người của mình.

Vậy nên hắn không chút dừng lại tiếp tục hút vào nguyên khí xung quanh để tăng tu vi cho mình.

Dưới tình huống nguyên khí thiên địa đầy đủ như vậy, chỉ chốc lát Phong Liệt đã vào nguyên khí cảnh nhị tầng, hơn nữa vẫn còn tiếp tục dâng lên.

3. Chương 5 : Hắc Âm Chi Thân

Kiếp trước hắn vào hàng cao thủ thần thông cảnh, về mặt tâm tính đương nhiên không thành vấn đề, hắn không hề lo lắng việc tẩu hỏa nhập ma.

Người Phong gia trở mắt nhìn Phong Liệt tiến vào nguyên khí cảnh nhị tầng, ai nấy cực kỳ kinh ngạc.

Nếu là người bình thường mới vừa vào long võ giả khổng chế lực lượng mới tăng vọt trong thân thể còn không xuể chứ nói gì đến tăng cảnh giới? Nhưng bây giờ họ đã thấy một quái vật.

- Mở tế đàn!

Một lão trưởng bối Phong gia rốt cuộc không ngồi yên được, đứng dậy quát to.

Cứ tiếp tục như vậy thì không chừng sẽ xảy ra biến đổi gì nữa, dù sao mấy người khác không nên thân, chẳng bằng sớm kết thúc thì hơn, miễn cho lộ tiếng gió bất lợi Phong gia.

Phong Chính Đức, đại bá của Phong Liệt nghe lời đó liền nâng cao tinh thần, vội vã tự động xin đi trước bắt giữ, giết chết Phong Liệt.

Khi được tộc lão đồng ý rồi gã sai bước nhanh đi tới dưới tế đàn, hai người vội vàng mở ra cấm chế, dường như đang chờ mỹ nữ cởi áo. Nhưng khi gã nhìn Phong Liệt thì mắt dấy lên sát ý tràn đầy.

- Hừ hừ, súc sinh, nếu không phải lão tam luôn bảo vệ ngươi thì ta đã sớm đưa ngươi về chầu trời rồi!

Phong Liệt nhận lúc cấm chế đang mở lại củng cố cảnh giới của mình ở nguyên khí cảnh tam tầng, trở thành thiên tài trước giờ chưa từng có.

Tộc nhân bên dưới đều bóp cổ tay thử dài, nếu tiểu tử này thức tỉnh là 5 công kích thì nói không chừng Phong gia sẽ ra một đại nhân vật kinh tài tuyệt thế, tiếc rằng thiên ý khó dò!

Rốt cuộc cấm chế tế đàn hoàn toàn mở ra, Phong Liệt lòng máy động thu Ma Long ảo ảnh trên trời vào người, sau đó mặt thần nhiên liếc mọi người, biểu tình không vui không buồn. Mấy thiếu niên khác thì sớm bị hù chạy trốn chết, sợ dính phải Phong Liệt sao chổi này.

Phong Chính Đức khó dần lòng nổi nhảy lên tế đàn, biểu tình độc ác nói:

- Súc sinh, ngươi giống như cha ngươi, đều là sỉ nhục của Phong gia chúng ta! Hôm nay để ta đưa ngươi lên trời miễn làm Phong gia ta mất mặt!

Gã đã là long võ giả chân khí cảnh thất tầng, tu vi nguyên khí cảnh tam tầng của Phong Liệt ở trong mắt gã không đáng nhắc tới.

Phong Liệt không hề sợ hãi, cười khẩy quát lại:

- Hừ! Ta nghe nói trước kia ở trước mặt cha ta ngươi không dám cả thở mạnh, thường bị đánh như con chó!

Ngoài miệng hắn nói vậy chứ khoe mắt liếc xung quanh vội vã tìm kiếm, lòng thầm gào: 'Lý hộ pháp, Lý đại gia, mau chạy ra đây đi! Nếu không thì lão tử chống không lâu nữa đâu!

- Đại ca! Thủ hạ lưu tình! Phong Liệt chỉ là đứa trẻ mà thôi!

- Đại ca! Chúng ta có thể lặng lẽ đưa hắn ra khỏi Kim long Thiên Triều, xem như khai chi tán diệp cho Phong gia ta!

- Đại ca, chúng ta nhìn thằng bé Phong Liệt đến lớn, bản tính nó luôn là lương thiện, ngày thơ không biết gì, đại ca sao có thể nhẫn tâm chứ?

- ...

- ...

Nhìn Phong Chính Đức độc ác xuống tay với Phong Liệt, tam thúc và mấy vị cô cô trong lòng như có lửa đốt, mỗi người một tiếng, có ý rõ ràng là mọi người không nhẫn tâm nhìn Phong Liệt chịu độc thủ.

Đặc biệt là Phong Chính Kiên, y luôn rất thương diệt tử này, nếu không phải mấy tộc lão chắn trước mặt thì e rằng y đã vọt lên tề đàn rồi.

Mấy lão già Phong tộc thật ra trong lòng cũng lung lay, hậu bối thiên tài mới thức tỉnh huyết mạch mà liên tục tăng ba cấp như vậy có thể xưng là kinh thể thiên tài xưa nay chưa từng có, nếu giết chết thì rất đáng tiếc.

Nhưng vì nghĩ cho đại cục thì cũng hết cách, dù sao tai mắt của hoàng tộc có khắp nơi, nói không chừng lúc này đã truyền tin tức đi rồi. So sánh với Kim gia hoàng tộc thì một chút gia sản Phong gia thật tình chịu không nổi một kích.

Bây nên phút chốc mấy tộc lão do dự, thầm nhủ mày.

- Hừ, súc sinh, hôm nay ngươi chạy trời không khỏi nắng, đi chết đi!

Phong Chính Kiên thấy mấy lão già không ra tiếng ngăn cản thì vững bụng.

Gã và phụ thân của Phong Liệt, Phong Chính Viễn là huynh đệ ruột nhưng luôn hục hặc với nhau, năm đó vì tranh giành địa vị mà thù hận càng sâu. Sau này Phong Chính Đức thua trận, vị trí gia chủ do Phong Chính Viễn kế thừa.

Cái này còn chưa tính, sau đó không biết tại sao Phong Chính Viễn bỏ nhà ra đi, trước khi đi truyền địa vị gia chủ cho tam đệ Phong Chính Kiên, điều này càng làm Phong Chính Đức tức chết.

Nhưng Phong Chính Viễn mất tích đã nhiều năm, Phong Chính Đức muốn trả thù cũng không thấy người đâu, chỉ đành trút hết giận dữ lên người Phong Liệt. Phong Liệt từ đó đến giờ nếu không có tam thúc Phong Chính Kiên và mấy vị cô cô bảo vệ thì sớm chết mười mấy lần trong tay Phong Chính Kiên rồi.

Phong Chính Đức vừa dứt lời, khí thế chân khí cảnh thất tầng hùng hồn bỗng phát ra ngoài, sau lưng gã thoáng chốc xuất hiện bảy ảo ảnh dực long dài ba trượng, uy thế cực kỳ nhiếp người.

Tiếp theo gã vội vã đánh ra một chưởng, hung tận vô hướng Phong Liệt, tốc độ như tia chớp.

Gã vừa ra tay đã là sát chiêu, rót và phong nguyên cương khí, nếu bị một chưởng đánh trúng thì e rằng đầu óc sẽ như dưa hấu bị bổ nát, tuyệt đối không tồn tại nổi.

Phong Liệt cảm nhận chưởng phong mạnh mẽ ập vào mặt, chưa tới gần mà đau như bị đao cắt, lòng thầm giật mình và cực kỳ tức giận. Xem ra đại bá này rất muốn hắn chết.

Lúc này mặc dù hắn chỉ có tu vi nguyên khí cảnh tam tầng nhưng hiểu về võ đạo sớm đạt tới trình độ cao thủ thần thông cảnh, trong đầu chiến kỹ đếm hoài không hết. Nếu hắn dốc sức ra tay đột ngột giết chết Phong Chính Đức cũng không phải không thể nào.

Nhưng những chiến kỹ này đều là bí mật Ma Long giáo không truyền ra ngoài, nói không chừng bây giờ Lý hộ pháp đang núp ở góc nào đó, nếu để lão nhận ra nửa thức một chiêu thì không chừng nguyên Phong gia chịu tai nạn, hắn không thể không cẩn thận.

Huống chi dù giết chết Phong Chính Đức thì Phong gia còn có cường giả khác sẽ ra tay, tình hình không biến đổi bao nhiêu, thậm chí sẽ càng rối loạn hơn.

Nhưng Phong Liệt tuyệt đối không thể khoan tay chịu chết, lúc nguy hiểm trong lòng hắn chợt như ra một thân pháp chiến kỹ kỳ lạ, hóa ảnh kỹ. Nó là chiến kỹ đời trước hắn tình cờ có được, không phải đến từ Ma Long giáo, mặc dù uy lực bình thường nhưng vừa lúc thích hợp cho hắn sử dụng bây giờ.

Khi chưởng phong ập đến, thân hình Phong Liệt bỗng run lên, *bùm* một tiếng vang khê, tiếp theo chỉ thấy Phong Liệt biến thành ba cái bóng nhanh chóng lùi ra sau, chỉ mảnh treo chuông né tránh chưởng phong của Phong Chính Đức. Phong Liệt bay ra xa có một là hình ảnh ngưng tụ, còn hai cái bóng từ từ biến mất.

- A? Súc sinh, còn dám tránh né hả? Hừ, để ta xem ngươi tránh được bao lâu!

Phong Chính Đức thấy một kích vô dụng thì nổi giận, thầm nghĩ rằng: "Phong Chính Viễn cái tên khốn kiếp đề đầu lão tử thì đành thôi, không ngờ con trai của y cũng dám vuốt râu hùm, thật là không thể nhận nhục được nữa!"

Trong cơn tức giận, Phong Chính Đức không chút khách sáo thi triển ra tuyệt kỹ riêng của mình, 'Dực long giương cánh cửu thức'.

- Dực long giương cánh cửu thức...sơn hà toái!

Chỉ thấy đôi tay Phong Chính Đức gia nhau, hai cơn gió lốc quái dị chợt quét hướng thân hình mảnh khảnh của Phong Liệt, cùng lúc đó, hai dòng khí sắc bén xèo xèo xé gió làm rách màng tai người, quanh quảng trường một số người tu vi thấp lục tục lùi lại, mắt lộ hoảng sợ.

4. Chương 6 : Dực Long Giương Cánh

Chiến kỹ trên long huyết lục chia làm bốn cấp thiên, địa, huyền, hàng, 'Dực long giương cánh cửu thức' là chiến kỹ cấp địa duy nhất của Phong gia, cũng là chiến kỹ thượng thừa nhất của gia tộc này, thường chỉ có dòng chính của gia tộc mới có tư cách tu luyện nó. Nó có thể đem lực lượng thuộc tính phong dực long huyết mạch thi triển đến cực độ, uy lực cực kỳ kinh người.

Phong Liệt kiểm không được con người co rút, hắn biết rõ nếu bị hai gió lốc này đụng chạm một chút thôi, lấy sức mạnh cơ thể hiện giờ e rằng dễ dàng bị cắt thành vài khúc, không có chút cơ may nào.

"Lão già khốn kiếp! Ác độc như vậy!"

Phong Liệt thầm mắng, nhưng thân hình không chút dự *bùm* một tiếng, lại biến thành ba cái bóng ảo biến mất, xuất hiện ở phía xa bỏ trốn.

- Dực long giương cánh...thương khung phá!

- Dực long giương cánh...càn khôn chuyển!

Ừ ừ!

Phong Chính Đức đánh ra từng tuyệt kỹ, trên quảng trường dần thổi bão tố cuồng phong, càng ngày càng nghiêm trọng. Chỉ thấy từng mũi cương khí mỏng manh mà sắc bén bay lượn lơ trong thiên địa, dường như muốn nghiền nát bầu trời thành mảnh vụn, nếu là người bình thường rơi vào trong đó thì sẽ chịu nổi khổ thiên đao vạn quả.

Nếu không phải Phong Chính Đức ném chuột sợ vỡ đồ, e sợ làm hỏng Long Hồn tể đàn thì chắc nguyên quảng trường đã bị gã lật tung rồi. Nhưng dù gã có điều e ngại thì thi triển ra thủ đoạn không phải nguyên khí cảnh long võ giả có thể chịu được.

Nhưng khiến tất cả giật mình là tuy Phong Liệt liên tục trốn tránh nhìn như rất chật vật, sự thật là mỗi lần hắn luôn tránh khỏi lúc mấu chốt, vài chiêu sau trên người hắn mặc dù quần áo thủng vài lỗ nhưng không bị trầy da chút nào. Ánh mắt sắc bén, hành động nhanh nhẹn này đủ khiến nhiều cao thủ thế hệ trước phải xấu hổ.

Phong Chính Kiên trông thấy Phong Liệt có thể chống đỡ lâu như vậy dưới tay đại ca mình mà không bị thương thì thầm giật mình, cũng thầm thở phào, tuy nhiên ánh mắt không giảm đi lo âu.

Mấy tộc lão Phong tộc dần nổi lên lòng tích tã, thở dài thườn thượt.

Hậu bối như vậy chẳng những tư chất kinh người, hơn nữa thiên phú chiến đấu xuất sắc như vậy, nếu có thể giữ trong tộc thì vài chục, trăm năm sau rất có khả năng kéo Phong tộc hưng thịnh.

Chính vì mấy trưởng lão vẻ mặt do dự, mấy tộc nhân liếc thấy hết mới không đi lên hỗ trợ Phong Chính Đức, nếu không thì lúc này Phong Liệt đã đến nỗi mạnh hết đà e rằng chỉ đành nuốt hận mà chết.

Phong Chính Đức thấy liên tục ra tuyệt kỹ mà không đánh gục được Phong Liệt thì thức đến mắt đỏ tới mang tai, xấu hổ muốn chết, hận không thể cùng Phong Liệt đồng quy vu tận, càng tàn nhẫn ba phần.

Thật ra Phong Liệt cũng không dễ dàng, khuôn mặt thanh tú tái nhợt không chút máu, chớp mũi đỏ mồ hôi, thân hình cũng dần dần chậm lại.

Mặc dù hóa ảnh kỹ tiêu hao nguyên lực không nhiều lắm nhưng hãn mới chỉ là tu vi nguyên khí cảnh tam tầng mà thôi, nguyên lực trong người ít đến đáng thương, lát sau đã khô kiệt.

Trong lòng hãn thầm chửi mắng Lý hộ pháp, do dự có nên thi triển Ma Long Hắc Âm Chi Thân không, nếu chờ thêm chút nữa e rằng sẽ chết vào tay Phong Chính Đức.

Chính lúc nóng nảy hãn bỗng chợt có sáng kiến, vô tình nghĩ đến một đòn đả về Lý hộ pháp, trong mắt dần lộ tia cười.

- Hừ! Người còn dám cười? Đồ súc sinh ti tiện! Dục long giường cánh... âm dương diệt!

- ...

Lúc này ngoài quảng trường Phong phủ, trong một góc hẻm tối tăm, có bóng dáng đội mặt nạ bằng đồng xanh mờ mờ ảo ảo như là hư vô khiến người thấy không rõ. Đó chính là kẻ mà Phong Liệt chờ mong đã lâu, Ma Long giáo Thanh đồng hộ pháp, Lý hộ pháp.

Lý hộ pháp nhìn thấy Phong Liệt trong chính giữa quảng trường, mắt chớp lóe, lòng do dự. “Tiểu tử này là tài liệu tu luyện tốt, nếu mà điều khắc thêm thì mai sau chắc chắn thành tựu phi phàm! Nhưng mấy lão già thần thông cảnh Phong gia cũng khó gặm, làm không tốt e rằng bộ xương già của bốn tọa sẽ gãy tại đây! Hừm, nên cứu hay không nhỉ?”

Đúng lúc này lão bỗng nghe thấy tiếng hét to của Phong Liệt trong sân:

- A...ông trời không có mắt! Lý U Nguyệt tiên tử, Phong Liệt ta đời này không thể cứu tử thoát khỏi biển khổ rồi!

Nghe Phong Liệt hú hét, Phong tộc từ trên xuống dưới buồn bực, không biết tiểu tử này nổi điên cái gì.

Có người lắc đầu thở dài nói:

- Ài, tiểu tử này thật là có tình có nghĩa, chính mình còn khó giữ mạng mà lo lắng cho người khác, đúng là người tốt!

- Nhưng cái tên U Nguyệt sao nghe quen tai quá? A? Gần đây Thiên Hương Viên mới ra một hoa khôi tên U Nguyệt tiên tử đấy mà! Ha, tiểu tử này mới bao nhiêu tuổi mà đã hiểu thích thú trong đó, thật là xuất chúng trong đám tiểu bối! Hắc hắc, lão phu càng nhìn tiểu tử này càng vừa mắt!

Người khác không quan tâm nhưng Lý hộ pháp ẩn trong bóng tối thì người chợt run lên, kích động thất thanh nói:

- U Nguyệt! U Nguyệt! Tiểu tử, U Nguyệt ở đâu!?

Vừa dứt lời, bóng dáng lão đã lao hướng sân.

Phong Liệt vừa dứt lời thì bỗng thấy cổ bị néo, khi hồi phục tinh thần lại ngạc nhiên phát hiện đã bị một bàn tay to xách lên như xách cổ con gà, chân cách mặt đất ba thước.

Phong Chính Đức định vọt tới thì bị người một cước đá xuống tế đàn lặn vài chục trượng mới ngừng lại, đầu óc choáng váng.

Một thanh âm lạnh lùng vang bên tai Phong Liệt:

- Tiểu tử, U Nguyệt ở đâu?

Thanh âm như sấm sét giữa ban ngày, chấn Phong Liệt nội tạng cùng run lên, vài lần muốn nôn ra máu.

Phong Liệt nhìn người trước mắt cao chín thước, mơ hồ ảo, đôi mắt nọ bằng đồng xanh chỉ lộ ra đôi mắt sắc bén, Lý hộ pháp, trong lòng hỗn độn cảm xúc.

Đời trước Lý hộ pháp chẳng những cứu hấn ra khỏi Phong gia, sau này trong năm tháng luôn giúp đỡ hấn, không ngờ tất cả chỉ là âm mưu mà thôi.

Nghĩ đến đây sau lưng Phong Liệt rét run, càng kiên quyết không thể lộ việc có Ma Long Hắc Ám Chi Thân được.

Đợi Phong Liệt hồi phục tinh thần, vừa định mở miệng nói cho Lý hộ pháp biết tin tức về U Nguyệt thì lòng xoay chuyển, nuốt lời trở lại.

Hấn biết rõ lão già này rất tàn nhẫn, trước mắt hấn còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, lỡ mà không còn giá trị lợi dụng lão đi mất thì hấn có muốn khóc cũng không kịp.

Vậy nên Phong Liệt gục đầu sang bên, giả bộ ngất xỉu.

- A?

Đôi mắt Lý hộ pháp sau mặt nạ toát vẻ nghi ngờ, tự hỏi:

- Bỗng tọa đáng sợ đến vậy sao?

Lúc này Phong tộc cũng phản ứng lại.

Khi Lý hộ pháp xuất hiện thì mọi người nhanh chóng lùi ra sau, chỉ có ông lão mặt xanh râu tím đứng thẳng tại đó, lạnh lùng nhìn Lý hộ pháp.

Sau lưng lão là chín đực long ảo ảnh màu tím, mỗi long ảnh dài hơn mười trượng, cực kỳ uy vũ tuần tú. Từ khí dâng lên, uy nhiếp thần thông cảnh bằng bạc bao phủ một góc thiên địa, khiến không khí nặng nề.

Lý hộ pháp con người co rút, người khẽ run, trong giọng nói khó thể che giấu giật mình:

- Thần thông cảnh cửu tầng ư?

Cùng lúc đó, bị khí thể của ông lão Phong gia lôi kéo, Lý hộ pháp chợt tỏa ra khí thể. Phút chốc sáu Ma Long ảo ảnh màu đen dài mười trượng xuất hiện trên không trung, mặc dù uy nhiếp cũng rất kinh người nhưng kém hơn đối phương vài bậc.

Cảnh giới long võ giả và thuộc tính huyết mạch rất tốt để phân biệt, một khi toát ra khí thể thì sau lưng sẽ hiện ra ảo ảnh chân long đối ứng với huyết mạch.

5. Chương 7 : Kiếp Hồng Nhan

Mỗi khi thực lực tăng cao một lần là chân long ảo ảnh sẽ tăng một con, mỗi tăng một đại cảnh giới thì chiều dài và uy nhiếp của chân long ảo ảnh tăng lớn.

Lúc này sau lưng Lý hộ pháp xuất hiện hơn mười con Ma Long ảo ảnh, cho thấy lão chỉ là một Ma Long võ giả thần thông cảnh lục tầng.

Mặc dù cùng cảnh giới thì sức chiến đấu của Ma Long võ giả cao hơn đực long võ giả nhưng đối mặt ông lão Phong gia cách biệt ba cấp thì Lý hộ pháp không có niềm tin bao nhiêu.

Ông lão Phong gia lạnh lùng nói:

- Ma Long giáo Thanh đồng hộ pháp hả? Hừ! Bỏ hậu bối của tộc ta xuống, lão phu thả ngươi đi! Nếu không thì đừng trách lão phu không khách sáo!

Có lẽ Phong gia không chộc được Ma Long giáo nhưng một hộ pháp thần thông cảnh bình thường thì không lọt vào mắt Phong gia được.

Hai mắt Lý hộ pháp chớp lóe, bị mặt nạ che chắn nên không thấy rõ biểu tình của lão nhưng chắc là không dễ xem.

Mặc dù lão không có tự tin đi đầu với dực long võ giả thần thông cảnh cửu tầng, nhưng kêu lão từ bỏ Phong Liệt thì không có khả năng lớn. Đặc biệt là tiểu tử này rất có thể liên quan đến con gái thất lạc đã lâu của lão.

- Các hạ chính là Thiết Dực Trường Lão của Phong gia? Thất kính thất kính!

Lý hộ pháp hơi hột chấp tay rồi chỉ vào Phong Liệt, nói:

- Bồn tọa thấy tiểu tử này là mầm tu luyện rất tốt, nếu giết chết thì quá đáng tiếc. Nếu Phong gia các người sợ đắc tội Kim gia hoàng tộc thì không bằng đưa nó cho Ma Long giáo chúng ta dạy dỗ đi? Xem như mở ra một mạch khác cho Phong tộc người, chẳng phải là hai bên cùng vui sao?

- A?

Thiết Dực Trường Lão nhú mày, đáy mắt lóe tia suy tư.

Mặc dù lão mới ra mặt nhưng có thấy biểu hiện xuất sắc của Phong Liệt, trong lòng rất tiếc, lúc này nghe Lý hộ pháp nói thế thì động lòng.

Thiết Dực Trường Lão do dự một lúc bỗng mấp máy khóe môi, dường như lão đang thăm trao đổi điều gì đó với Lý hộ pháp.

Lát sau chỉ nghe lão quát to rằng:

- Hừ, yêu nghiệt ma môn to gan, chuyện của Phong tộc ta khi nào thì đến lượt các người chỉ tay múa chân? Hôm nay có lão phu ở đây, người đừng mơ thực hiện được!

- Hắc hắc hắc! Vậy thì để xem người có ngăn được bồn tọa không!

Lý hộ pháp không chút lùi bước nói, tiếp theo đôi tay hai người vung, bóng chưởng va chạm phát ra một chuỗi tiếng *bốp bốp* khe khẽ.

Mặc dù thanh âm rất nhỏ nhưng mỗi lần tiếng giao kích vang lên là không gian mấy trăm trượng đều rung động, vô số cây cối bị chấn thành tro bụi, thật là vô cùng nguy hiểm. Trừ Long Hồn tế đàn ở chính giữa ra, nguyên quảng trường hỗn loạn.

Mấy chiêu qua đi, dường như hai người ngang bằng nhau, thân hình lung lay.

- Hừ! Thiết Dực Trường Lão quả nhiên danh bất hư truyền, bồn tọa lĩnh giáo! Vậy xin cáo từ!

Nói xong Lý hộ pháp túm lấy Phong Liệt ở dưới đất chớp mắt biến thành long ảnh đen mất hút trong trời đêm.

Trong thời gian này, Phong Liệt mấy lần lén mở mắt, lần này khác với kiếp trước, rõ ràng là Thiết Dực Trường Lão cố ý nương tay.

Phong Liệt còn nhớ kiếp trước Lý hộ pháp bị Thiết Dực Trường Lão ngược đãi như con chs rồi mới nửa truy nửa tặng ném lão ra khỏi Phong gia.

Nhưng dù thế nào thì trước mặt rót cuộc mình đã trốn qua một kiếp, Phong Liệt thảnh thở ra.

Phong Liệt nhắm chặt mắt, nghe thấy bên cạnh gió rít gào lạnh thấu xương, lát sau đã đông lạnh. May là chỉ qua nửa canh giờ thì hắn bị ném xuống đất cái bịch.

- Phụt!

Lý hộ pháp bỗng hộc ngụm máu, miệng tức giận rửa:

- Thiết Dực lão quỷ chết tiệt, đã nói chỉ diễn kịch thôi mà ra tay ác như vậy!

Ngay sau đó lão chuyển sang Phong Liệt, cúi kính nói:

- Tiểu tử đừng giả bộ! Cũng có chút thiên phú diễn kịch, suýt gạt được bốn tọa!

- Á? Hắc, hắc hắc

Phong Liệt cười làm lành mở mắt ra, sững sờ nhìn hàn cảnh xung quanh, phát hiện đây là một tòa miếu hoang.

- Vãn bối Phong Liệt đa tạ ơn cứu giúp của tiền bối, đại ân đại đức suốt đời khó quên!

Lý hộ pháp lạnh lùng nói:

- Hừ, được rồi, nếu đã không có việc gì thì sau này theo lão phu quay về Ma Long giáo tu hành đi.

Chợt lão trừng mắt, lạnh giọng nói:

- Tiểu tử, suýt chút quên, ngươi nói U Nguyệt ở đâu?

Phong Liệt bỗng sốt ruột nói:

- A? Đúng rồi! Tiền bối nhanh đi cứu U Nguyệt tiên tử, bây giờ tình cảnh của nàng e rằng rất nguy hiểm!

Nói đến thì U Nguyệt tiên tử Lý U Nguyệt chỉ là một hoa khôi trong Thiên Hương Viên ở Thiên Lâm Thành, mặc dù nói bán nghệ không bán thân, nhưng cô gái càng như vậy thì kết cuộc càng vô cùng thâm hiểm.

Phong Liệt còn nhớ kiếp trước sau khi Lý hộ pháp cứu ra hắn đã bị thương rất nặng, điều tức một buổi tối rồi mới đi tìm con gái thất lạc nhiều năm, Lý U Nguyệt. Nhưng lão chỉ tìm được xác con gái, cái chết cực kỳ thâm hiểm, rõ ràng là không chịu bị ô nhục nên mới tự vẫn bỏ mình.

Nếu Phong Liệt đoán không lầm thì bây giờ tính mạng của Lý U Nguyệt nguy trong sớm tối, vậy nên hắn cũng biến sốt ruột vì cô gái bạc mệnh này.

Phong Liệt cũng rất muốn biết sau khi hắn trùng sinh có thể thay đổi vận mệnh của mình được hay không, Lý U Nguyệt là người vốn đã chết bị hắn lấy làm thực nghiệm.

Lý hộ pháp sốt ruột hỏi:

- Cái gì? Bây giờ nàng ở đâu?

Lần này lão đến Thiên Lâm Thành là bởi vì nhận được tin tức mới tới tìm con gái, cứu Phong Liệt chẳng qua là tiện tay thôi.

Mặc dù lão không khẳng định Lý U Nguyệt có phải là con gái của mình không, nhưng thà tin là có chứ không thể cho là không.

Phong Liệt lập tức nói:

- Chúng ta trước đi Thiên Hương Viên hỏi tú bà đã!

Hắn vừa dứt lời chợt phát hiện thân thể bay lên, gió mạnh thổi khiến không mở mắt ra được, làm Phong Liệt thâm than khổ.

Thật ra nếu lúc này hắn biến ảo làm Ma Long Hắc Âm Chi Thân thì trong đêm tối sẽ không thấy có gì khó chịu, nhưng cho gã mười lá gan cũng không dám. Nếu như bị Lý hộ pháp phát hiện ra, e rằng bị kịch kiếp trước chắc chắn sẽ lại diễn ra nữa.

Lát sau Phong Liệt bỗng nhiên lại bị ném xuống cái bịch, chưa kịp mở mắt ra thì mùi sơn phấn xộc vào mũi làm hắn nháy mắt ba cái.

Phong Liệt tập trung nhìn lại, quả nhiên đã đến Thiên Hương Viên, chỗ này hoàn toàn yên tĩnh, oanh oanh yến yến, yêu kiều nũng nịu dụ dỗ khách làng chơi, hắn chưa kịp nói gì thì đằng trước có tú bà lắc hông to bị Lý hộ pháp đạp ngã ra đất lao hướng hắn.

- Ái ái...ái dà da! Đại đại đại...Đại gia! Người làm vậy là sao hả? Thiên Hương Viên chúng ta có toàn cô thương xinh đẹp, người tùy tiện chỉ là được, tại sao động chân chứ?

Tú bà kinh sợ nhìn Lý hộ pháp, răng run cầm cập, nói không thành câu. Cho dù bà có ngu đến đâu cũng cảm giác được sát khí bạo ngược từ người Lý hộ pháp, bị hù đến vỡ mật.

Lý hộ pháp lạnh giọng quát:

- Nói! Lý U Nguyệt ở đâu?

Thanh âm kia như gió lạnh quỉ quái thổi mọi người trong đại sảnh Thiên Hương Viên đánh rùng mình.

Tú bà run giọng nói:

- U...U Nguyệt? Nàng bị thành chủ phủ đại công tử mời đi rồi! Đã đi...có một lúc, e rằng sắp trở về, đại gia có thể chờ trong chốc lát!

Bùm!

Tú bà mới nói xong đã nổ thành đoàn máu.

- A!!! Giết người rồi! Cứu mạng!

Phút chốc khách làng chơi, kỹ nữ trong đại sảnh rối loạn, lúc này Phong Liệt bị Lý hộ pháp xách bay ra khỏi đại sảnh.

6. Chương 8 : U Nguyệt Tiên Tử

Lúc rời đi Lý hộ pháp bỗng vùng một long chảo đen to cỡ mười trượng vỗ Thiên Hương Viên cao năm tầng và tất cả người bên trong thành phế tích, rồi mới vội vã bay hướng thành phủ chủ.

Phong Liệt nhìn phế tích Thiên Hương Viên ngày càng khuất xa, thầm thở dài, vận mệnh đám người đó vẫn không chút thay đổi.

Nhưng Phong Liệt không ngờ chuyện này liên quan đến thành phủ chủ. Hắn như kiếp trước cái chết của Lý U Nguyệt thành vụ án không có kết.

Sau khi Lý hộ pháp xuất hiện, tất cả người và vật liên quan đến Lý U Nguyệt đều biến mất, không chừa lại dấu vết, nó trở thành tâm bệnh trong lòng Lý hộ pháp.

Chính giữa Thiên Lân Thành, trong một tòa phủ đệ rộng lớn xa xỉ hào ha.

Từng kiến trúc xa hoa rộng lớn, từng trang sức cực kỳ xa xỉ, một đám họ vệ khí thế hùng hồn, một bầy thị nữ tài sắc không tầm thường, tất cả đều biểu thị chủ nhân thân phận không bình thường.

Thiên Lân Thành là gần với hoàng đô Kim long Thiên Triều, cũng là trông giữ lẫn nhau với Hoàng Thiên Thành, tọa trấn tại đây đây tất nhiên không phải là người bình thường.

Như tất cả mọi người đã biết, thành chủ Kim Vô Trì là thân muội phu của đương kim thiên tử, ôm công lớn trú đóng tại đây, dưới tay có mấy ngàn long võ giả, địa vị, quyền thế tất nhiên là vô cùng hiển hách.

Tối này trong đại điển yến khách thành phủ chủ một mảnh tiếng ca múa âm ỉ, các thị nữ bận rộn vội vã nói liên không dứt, hiển nhiên thành phủ chủ đang thiết đại khách quý. Nhưng lúc này thành chủ Kim Vô Trì không ở, chiêu đãi khách quý là trưởng tử của gã, Kim Hóa Lân.

Kim Hóa Lân đang ngồi ghế chủ tọa, liên tục mời rượu thiếu niên ngồi bên dưới mặc kim long trường bào, tràn đầy quý khí.

- Thập ngũ diện hạ, rượu trong ly này là gia phụ phái người từ long Sát Thành ngoài mười vạn dặm vận đến tuyệt phẩm long sát rượu, bên trong ẩn chứa tức lượng long sát khí, uống vào rồi sẽ tráng dương bổ thận, tu vi tăng nhiều, có thể nói có ích vô cùng...

Thập ngũ thái tử vẻ mặt khó chịu, hời hợt nói:

- Tốt lắm, Hóa Lân, người biết là bốn thái tử không thích trò này, không lẽ đây là bất ngờ mà người nói đó sao?

Thập ngũ thái tử này xem như diện mạo tuần tú, dáng vẻ đường đường, nhưng khuôn mặt hơi trắng tái, đôi mắt sáng có chút xanh, hiển nhiên là vì rất hao sắc dâm dề mà ra.

- A, ha ha.

Kim Hóa Lân cười gượng hai tiếng, vỗ tay, nói:

- Điện hạ đâu cần sốt ruột? Nếu Hóa Lân đã dám khiến điện hạ đại giá đến thì sao có thể khiến người thất vọng được?

- Ồ?

Thập ngũ thái tử mắt sáng lên, lộ vẻ mong chờ.

Kim Hóa Lân vỗ tay xong trong đại điện mười mấy vũ nữ lùi xuống.

Thật ra thì những vũ nữ ai nấy tài sắc tuyệt đẹp, dù là dáng người hay khuôn mặt có thể nói là thượng đẳng, hơn nữa họ mặc đồ bốc lửa nửa che nửa đậy, rất là quyến rũ.

Tuy nhiên, thập ngũ thái tử đã hái hoa vô số thì thấy những vũ nữ này chẳng qua là thượng đẳng dong tặc mà thôi, không khiến gã nổi hứng được. Có thể nói gã thấy chán, không chút cảm giác.

Khi đám vũ nữ lùi lại thì một thiếu nữ tuyệt sắc ôm tổ cầm yểu điệu thướt tha bước vào đại điện.

Thiếu nữ mặc quần la màu xanh, áo chàng lụa mỏng rũ xuống, thoáng như tiên nữ trần gian. Thân hình yêu kiều như nhược liễu phù phong, khuôn mặt tuyệt mỹ, như hạo nguyệt huyền hồ, vòng eo nhỏ nhắn nằm trong bàn tay, đôi mắt xinh đẹp có chút kiêu ngạo nhưng càng tăng mấy phần dục vọng chinh phục. Bộ ngực cao ngất theo bước chân rung động kéo theo tinh thần tất cả đàn ông trong đại điện.

Khoảnh khắc thiếu nữ vào đại điện, dường như cả trời đất đều sáng lên.

Quan trọng nhất là ánh mắt dâm tà của thập ngũ thái tử lóe tia sáng nhiếp người, vẻ uể oải trước đó mất hết, thậm chí ực một tiếng, nuốt nước bọt khan.

Leng keng!

Một tiếng vang khê.

Ly rượu bằng vàng trong tay Kim Hóa Lân lặn xuống kéo lại tinh thần mọi người.

Kim Hóa Lân ngại ngừng cười nói:

- A, ha ha, đệ say rồi, làm điện hạ chê cười.

Tuy nhiên gã phát hiện thập ngũ thái tử không hề chú ý đến gã, bèn mỉm cười tiếp tục ẩn ý nói:

- Điện hạ, nàng là U Nguyệt tiên tử, hao khôi mới của Thiên Hương Viên ở Thiên Lân Thành chúng ta. U Nguyệt tiên tử chẳng những diện mạo tuyệt trần, khuynh quốc khuynh thành, kiêm tài nghệ song tuyệt trần áp đám người, càng hiếm có là nàng chỉ bán nghệ, không bán thân!

Nói xong Kim Hóa Lân liếc thập ngũ thái tử đầy ẩn ý.

Đáng tiếc gã làm thế chỉ giống như đá lông nheo làm người nhìn mù mắt.

Lúc này thập ngũ thái tử nhìn chằm chằm U Nguyệt tiên tử, lòng thầm nghĩ cô gái như vậy thích hợp kiểu tư thế nào mới khiến gã thỏa mãn thú tính.

"Chính thôi? Quá lãng phí! Phản thôi? Quá thiếu tình thú! Nghịch thôi, bốn thái tử không khoái kiểu đó! Ừm? Vậy thì cưỡng đẩy đi! Tốt, cứ làm như vậy!"

Phía dưới Lý U Nguyệt mới bước vào đại điện, đôi mắt long lanh trước tiên đánh giá người bên trong, khi nàng nhìn bên trên hai công tử ca thì lòng khê run.

Trực giác phụ nữ bẩm sinh cho nàng biết tình hình tối nay của nàng rất nguy hiểm, nếu là công tử ca bình thường còn đỡ, nhiều lắm là nói lời dâm uế hèn tởa chứ không dám xằng bậy, dù sao Thiên Hương Viên có chút bối cảnh.

Nhưng ở trước mặt hoàng gia tử đệ thì chút thế lực Thiên Hương Viên kém xa lắm. Sắc đẹp của nàng là căn nguyên chọc họa, phút chốc Lý U Nguyệt rất là đau khổ.

Năm nay nàng mười sáu tuổi, năm bảy tuổi thất lạc phụ mẫu, bị kẻ xấu bán và Thiên Hương Viên.

Quản sự Thiên Hương Viên thấy nàng là mỹ nhân bại hại thượng đẳng, tính xa nên bồi dưỡng mười năm, mãi đến không lâu trước kia hoàn mỹ thực hiện xong hết mới đẩy Lý U Nguyệt lên đài.

Trừ võ đạo ra Lý U Nguyệt học các loại tuyệt nghệ cầm kỳ thư họa đều do thầy dạy tốt nhất Kim long Thiên Triều, dù là vương tôn công chúa cũng không sánh bằng.

Lý U Nguyệt cũng không tầm thường, mới vừa ra đời đã kéo ba hao khôi ban đầu của Thiên Hương Viên xuống, độc chiếm ngai vàng.

Nhưng cho đến nay nàng thâm lo rầu tình cảnh của mình, dưới đáy lòng không cam tâm bị đàn ông chơi đùa.

Nhưng làm một cô gái yếu đuối, nàng trừ việc giãy dụa một chút ra chỉ đành mặc cho Thiên Hương Viên sắp đặt, còn trinh tiết có thể giữ bao lâu là cái gai trong lòng nàng.

Mỗi đêm khuya vắng nàng đều muốn chết cho rồi, để mình giữ thân xác sạch sẽ rời đi.

Nhưng nàng biết rõ một khi vào Thiên Hương Viên ngay cả chết đều là loại xa xỉ.

Mấy năm nay nàng trở mắt nhìn rất nhiều tỷ muội bên cạnh cầu chết không thể, cuối cùng thành kỹ nữ cấp thấp nhất, một ngày đón vài chục, hơn trăm lần khách, mãi đến vô cùng thâm trầm chết đi.

Lý U Nguyệt đối mặt ánh mắt muốn nuốt sống của thập ngũ thái tử, mặc dù lòng kinh sợ nhưng không bắt ngờ, ánh mắt này từ khi mười tuổi nàng đã thấy rồi.

Nàng không dám do dự vội gục đầu yêu kiều hành lễ, dùng thanh âm du dương như chim sơn ca nói:

- Hai vị công tử, U Nguyệt hữu lễ, sau đây U Nguyệt sẽ đánh đàn một khúc nhạc cho hai công tử nghe, xin mời hai công tử bình luận cho.

Nhưng nàng không nói còn đỡ, vừa mở miệng lập tức đánh thức thập ngũ thái tử.

Thập ngũ thái tử đôi mắt tỏa sáng lòng hơi rối rắm vừa nghe thanh âm cực kỳ gợi cảm của U Nguyệt thì thân dưới chờ không được liền ngóc đầu lên, điều này đối với gã luôn phải ăn hơn ba viên như lai đại phật côn mới có rục rịch thì đúng là kỳ tích.

7. Chương 9 : Cướp Đồ Của Thái Tử

Ngay sau đó, chỉ nghe vèo một tiếng, thập ngũ thái tử biến mất ngay tại chỗ, khi xuất hiện đã ở sau lưng U Nguyệt.

U Nguyệt thấy mắt hoa lên, tổ cầm trong lòng không cánh mà bay, cùng bay đi còn có áo choàng lụa mỏng trên người, nàng bật thốt kinh kêu:

- A!

- Xin công tử tự trọng! U Nguyệt luôn chỉ bán nghệ chứ không bán thân!

Lý U Nguyệt biến sắc mặt vội ôm ngực lùi lại, nhưng nàng không biết tư thế này đối với dê chúa có thể nói là sát chiêu.

- A? Bán nghệ không bán thân? Tốt lắm! Bỏn thái tử chính là thích bán nghệ không bán thân ! Hắc hắc, mỹ nhân ơi, nàng bán nghệ không bán thân phải chăng vì chờ bỏn thái tử đến?

Thập ngũ thái tử từng bước áp sát, hít một hơi mùi hương thân thể trên áo choàng trong tay, như là rất thích.

Kim Hóa Lâm ở bên trên vẻ mặt tiếc nuối. Vốn gã định hưởng U Nguyệt tiên tử nhưng bắt đắ dĩ có việc cần cầu thập ngũ thái tử, đành để lại thịt mỡ cho tên dê xồm này.

Trong đại điện đám thị vệ nhìn điện hạ của mình lộ vẻ hâm mộ, hạn không thể thay thế gã, nhưng tiếp theo ánh mắt trở nên rất hưng phấn.

Bởi vì thập ngũ thái tử của họ luôn không ngại ở trước mặt thuộc hạ trình diễn hình ảnh người lớn, dù không thể đích thân thay thế nhưng xem cho đã mắt cũng không tệ.

Mấy cao thủ Thiên Hương Viên tùy thân bảo vệ Lý U Nguyệt thì do dự đứng ở ngưỡng cửa, muốn tiến lên ngăn cản nhưng không dám, cuối cùng thở dài lùi về.

- Thái tử?

Lý U Nguyệt nghe hai chữ này thì thân thể mềm mại lắc lư, trong đôi mắt đẹp dần ánh lên vẻ tuyệt vọng.

- Không! Thái tử điện hạ, người đừng lại đây! Nếu không thì...nếu không thì ta lập tức tự sát!

Nói rồi U Nguyệt thuận tay lột xuống khuyên tai, chìa mũi nhọn vào cần cổ trắng ngần. Phút chốc một dòng máu đỏ chảy ra, biểu hiện quyết tâm muốn chết của nàng.

- A? Thật là có cá tính!

Thập ngũ thái tử mặt cứng đờ, nhưng rồi mắt sáng rõ, biểu tình điên cuồng nói:

- Ha, nàng không biết ham mê khác của bốn thái tử nhỉ? Thật ra bốn thái tử rất có hứng thú với xác nữ nhé...

Nghe lời đó Lý U Nguyệt cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể mềm mại lão đảo, khuôn mặt tuyệt trần trắng bệch.

Giờ phút này, nàng rất hận!

Hận trời bất nhân! Hận địa bất nghĩa! Hận phụ mẫu tại sao sinh ra mình mà không dưỡng! Hận tất cả người trên thế giới này, tại sao không có ai đến cứu mình!?

Thậm chí hận cả bản thân, hận mình tại sao có khuôn mặt khiến trời ghen ghét rồi lại không cách nào tự bảo vệ!

Nàng trở mắt nhìn thập ngũ thái tử tới gần, đôi mắt xinh đẹp dần không còn sự sợ hãi, thay thế là hận ý ngập trời, đủ để cắn thiên nuốt địa.

Nỗi hận đó khiến thập ngũ thái tử lòng lạnh lẽo, mặt đờ ra nhưng ngay sau đó cười khẩy, tiếp tục dồn áp Lý U Nguyệt.

Chính lúc này, bên trên bỗng có tiếng nổ chấn trời, mặt đất rung lắc.

Tất cả mọi người kinh hoàng ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên trời ánh trăng thật đẹp, ngôi sao rất sáng, nhưng, nóc đại điện đã bay đâu mất.

- Chết tiệt, có chuyện gì...nguy rồi! Có thích khách!

Thập ngũ thái tử mới đầu ngăn ra sau đó nổi giận, gã định chất vấn Kim Hóa Lâm thì hoảng sợ phát hiện đỉnh đại điện trống trơn bỗng rơi xuống vô số vuốt ảnh màu đen, chỉ chít rậm rạp ập đến, che đầy hết trắng sao trên trời.

Đặc biệt khiến gã kinh hàng là những vuốt ảnh này mang theo uy thế đủ phá núi vỡ đất, gã rất khó ngăn cản được.

Sau đó trong đại điện vang lên một chuỗi tiếng *bùm bùm* dồn dập.

Chỉ chớp mắt, trong đại điện trừ Lý U Nguyệt ra không còn một ai đứng thẳng.

Hơn nữa trừ thập ngũ thái tử ra, còn lại thị vệ, thị nữ và Kim Hóa Lân đều bị vuốt ảnh bạo thành thịt vụn, mặt đất hỗn độn, mùi máu đậm đặc nhanh chóng lan tràn trong đại điện khiến người buồn nôn.

Lý U Nguyệt kinh ngạc nhìn biến đổi trước mắt, lòng hoảng hốt. Không đợi nàng hiểu rõ tình hình thì bỗng phát hiện trên bầu trời một bóng người hùng hổ bay xuống, nhưng xem tư thế càng giống như bị ai quăng.

Bùm! một tiếng, người đó té xuống đất, đập vỡ đồng bàn ghế.

- Khụ khụ...chết tiệt, lão già kia! Không thể nhẹ chút sao? Lão tử mới là nguyên khí cảnh tam tầng! Nếu không phải mạng lão tử lớn thì không chừng liệt nửa người rồi!

Bóng người kia hùng hổ nói, cực kỳ chật vật bò lên.

Tiếp theo là một thanh tú thiếu niên quần áo lôi thôi xuất hiện trong tầm mắt Lý U Nguyệt. Thiếu niên mặt trắng trẻo, mắt sáng, sống mũi cao thẳng, chính là Phong Liệt. Nhưng lúc này hắn đau đến nhe răng trợn mắt, cộng thêm quần áo tả tơi, thật sự không ộc chút hình tượng.

Phong Liệt đứng dậy nương ánh đèn mờ nhạt liếc mắt liền thấy Lý U Nguyệt yểu điệu đứng trong góc đại điện, ắt chột lóe, kiêu không được lộ vẻ kinh diệp. "Nàng này đẹp quá chứ!"

Lý U Nguyệt không còn áo lụa khoác lộ bờ vai mềm mại trắng mịn, thêm và khuôn mặt tuyệt đẹp khiến người yêu thương, suýt làm Phong Liệt nhìn ngu ra.

Nhưng ngay sau đó đôi mắt Lý U Nguyệt lạnh lùng cô đơn khiến Phong Liệt tỉnh táo lại, lòng hắn bất giác rung mình.

Phong Liệt tò mò hỏi:

- Nàng là Lý U Nguyệt đúng không?

Đời trước bộ dạng khi chết của Lý U Nguyệt hoàn toàn khác cho nên đây là lần đầu tiên Phong Liệt thấy mặt nàng.

- Làm sao ngươi biết?

Lý U Nguyệt kiêu không được run bần bật, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Phong Liệt, lòng sôi trào gợn sóng, sắc bén lạnh lùng trong bớt mây phần, dần tỉnh táo lại.

Người khác đều chỉ biết nàng gọi là U Nguyệt tiên tử, rất ít người biết nàng họ Lý. Nàng không định đáp lời nhưng đôi mắt đẹp cẩn thận đánh giá khuôn mặt Phong Liệt, dường như muốn nhìn ra thứ gì đó.

Lúc này bên trên phát ra tiếng nói lạnh lẽo truyền vào tai hai người:

- Mau mang nàng rời đi! Ta yểm hộ các ngươi!

Phong Liệt thầm giật mình, nghe giọng điệu của Lý hộ pháp thì dường như tình huống không được tốt lắm. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, đường đường là thành chủ phủ sao có thể không có cao thủ?

Phong Liệt vội vàng nói:

- Ta đến cứu nàng! Mau đi theo ta! Chắc chắn lão già đó gặp rắc rối rồi!

Hắn từ biểu tình của Lý U Nguyệt đã đoán ra điều cần biết, tiến lên bắt lấy tay ngọc của mỹ nhân kéo chạy ra ngoài.

- Hừ!

Lý U Nguyệt giật mạnh tay lại, vẻ mặt nghi ngờ nói:

- Ngươi là ai? Tại sao muốn cứu ta? Không nói rõ ràng thì ta thà rằng chết ở chỗ này cũng đi theo ngươi!

Nàng không phải ngu ngốc, còn đặc biệt thông minh, mặc dù rất khao khát thoát khỏi đây nhưng lo lắng vừa ra hang sói thì vào miệng cọp.

- A?

Phong Liệt ngậy ra, sững sốt nhìn Lý U Nguyệt, lòng thầm kinh ngạc nghĩ: "Nàng này xinh đẹp mà còn có cá tính quá chứ!"

Nhưng thấy trong mắt Lý U Nguyệt sự kiên quyết, hần đành bất đắc dĩ giải thích nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không hại nàng! Lão già trên kia chính là cha của nàng!

- Cha ta?

Lý U Nguyệt run rẩy lão đảo lùi lại mấy bước, khuôn mặt xinh như hoa ngơ ngác, miệng thì thảo:

- Cha ta? Cha ta? Ta có cha sao?

- Nhanh đi đi! Đừng dài dòng nữa! Chỗ này không phải nơi để nói chuyện! Ừa?

Phong Liệt định kéo Lý U Nguyệt tinh thần hoảng hốt rời đi thì vô tình thấy trên mặt đất thập ngũ thái tử trọng thương học máu, kim long trường bào chói mắt mặc dù rách tả tơi nhưng ở trong bóng tối vẫn sáng rực rỡ.

Phong Liệt mắt sáng ngời thả lỏng tay Lý U Nguyệt, bước nhanh tới gần thập ngũ thái tử.

8. Chương 10-11 : Lão Tử Nhịn

Lúc này thập ngũ thái tử trúng vài chiêu của Lý hộ pháp, nếu không phải trên người có một cao cấp linh bảo chiến giáp hộ thể, e rằng gã sẽ như người khác chết không toàn thây.

Nhưng dù có bảo giáp hộ thể thì gã không ngừng học bài máu, hấp hối, đủ thấy mới rồi Lý hộ pháp điên cuồng võ vốn là không định chừa người sống.

- Hắc hắc, tối nay may mắn nha, không ngờ nhất được nhả trư vật!

Phong Liệt không chút khách sáo cắn răng kéo một cái nhả khỏi ngón tay thập ngũ thái tử, rồi mắt sáng rỡ nhìn ám kim sắc cao cấp linh bảo chiến giáp trên người thập ngũ thái tử, nhú mảy, dường như đang nghĩ cách làm sao xuống tay.

Hắn biết rõ đời này mình tham gia vào Ma Long giáo tuyệt đi không có khả năng được đãi ngộ tốt như kiếp trước, tài nguyên tu luyện sẽ không đầy đủ như kiếp trước, vậy nên phải sớm tính toán trước mới là điều hay.

Cái tên trước mắt nhìn từ quần áo thì rõ ràng là hoàng thân quốc thích Kim long Thiên Triều, gia tài chắc chắn không nhỏ, nói không chừng toàn thân đều là của báu, sao Phong Liệt dễ dàng bỏ qua cho gã?

Thập ngũ thái tử suy yếu gầm lên:

- To...to gan! Khụ khụ! Ta là hoàng tộc thập ngũ thái tử! Người dám động ta...Không lẽ ngươi không sợ mười vạn long võ đại quân Kim long Thiên Triều ta diệt mười tộc của ngươi sao?

Gã chưa nói hết câu thì lại học vài ngụm máu, khuôn mặt anh tuấn đã cực kỳ vằn vẹo.

Thật là hổ lạc bình dương bị khuyến khi, cái tên trước mắt này chẳng qua là tu vi nguyên khí cảnh tam tầng, nếu là bình thường thì mình đã lấy tu vi chân khí cảnh tam tầng vung tay tiêu diệt hắn rồi, nhưng lúc này lòng rất muốn mà sức không đủ, chỉ đành dùng ngôn ngữ đe dọa.

- Thập ngũ thái tử? Hắc, thì ra là tên dê chúa đó hả!

Phong Liệt đôi mắt nghiêm túc, mặc dù bây giờ danh tiếng của thập ngũ thái tử chưa nổi nhưng hắn nhớ kiếp trước gã nức tiếng dê xồm, tai họa vô số tuyệt sắc thiếu nữ. Cô gái nào mà bị gã nhìn trúng thì ít khi có kết cục tốt.

Phong Liệt ngẩn ra sau đó cười lạnh nói:

- Lão tử sống chưa làm nhiều việc tốt nhưng hôm nay tiêu diệt một mình ngươi có thể tính công đức vô lượng. Hắc hắc hắc, thập vạn long võ đại quân đúng là không dễ chọc, cho nên ngươi đi chết đi!

Dứt lời tay Phong Liệt thành trảo bồng chop hướng cổ họng không được bảo giáp bảo vệ của thập ngũ thái tử, chỉ nghe một tiếng *kết* khe vang, thập ngũ thái tử cực kỳ không cam lòng trợn trắng mắt, tắt thở.

Giết chết một thái tử có thân phận cực kỳ hiển hách của Kim long Thiên Triều, Phong Liệt không hề biến sắc mặt. Từ khi hấn thức tỉnh Ma Long huyết mạch thì đã định trước đối địch với kim long võ giả gia tộc Kim long Thiên Triều rồi.

Hắn không chút do dự nặn ra một giọt máu nhận chủ tài nguyên của thập ngũ thái tử, rồi cắt xác gã vào trong nhẫn luân.

Lý U Nguyệt đứng đằng sau thấy Phong Liệt giết chết thái tử thân phận vô cùng hiển khách, ngay cả xác người ta cũng không tha cho thì tinh thần rung động, mắt đẹp tràn đầy khó tin.

Nhưng nàng nghĩ đến lúc trước thập ngũ thái tử đã làm gì với mình thì lại thấy rất là vui mừng, bất giác nảy ra lòng cảm kích với Phong Liệt.

Cùng lúc đó, lòng thiếu nữ bất giác thêm một chút gì băng quơ.

Nương ánh trăng mờ lung, đôi mắt long lanh xinh đẹp lặng lẽ đánh giá kỹ khuôn mặt Phong Liệt, đôi khi nét mặt thay đổi.

Từ khi Lý U Nguyệt rơi vào Thiên Hương Viên, tuổi dần trưởng thành nàng càng muốn trốn thoát khỏi hố lửa cực kỳ cấm hấn.

Trong lòng của thiếu nữ từng vô số lần mơ mộng có một thiếu hiệp anh hùng thần thông cái thể từ trên trời giáng xuống, cứu nàng thoát khỏi hố lửa.

Tiểu tử trước mắt mặc dù hơi chênh lệch với thiếu hiệp tuần tú trong ảo tưởng của mình, hơn nữa thủ đoạn không mấy quang minh chính đại nhưng vẫn làm lòng nàng nảy ra cảm giác lạ lùng.

Nhưng tiếp theo nàng bị hành động của Phong Liệt hù giật nảy mình.

Chỉ thấy Phong Liệt thu thập thập ngũ thái tử xong thì ánh mắt lăm lét lóe tia sáng, nhanh chóng quét mắt trong đại điện, cuối cùng dừng lại trên tay áo dài của Lý U Nguyệt.

- Cho mượn miếng vải của nàng nhé!

Lý U Nguyệt ngây ra hỏi lại:

- A? Cái gì?

Phong Liệt lười giải thích, hấn nói mượn chứ không chờ Lý U Nguyệt nói gì nhiều đã tiến lên, xoẹt một tiếng, kéo ống tay áo dài của Lý U Nguyệt xuống.

- A! Người định làm gì?

Lý U Nguyệt biến sắc mặt, như con thỏ trắng bị hù sợ nhanh chóng nhảy ra sau.

Nhưng ngay sau đó nàng kinh ngạc phát hiện, hình như điều nàng lo lắng là dư thừa, vì Phong Liệt dùng tay áo giật từ người nàng che mặt mình.

Lý U Nguyệt là người nhanh nhạy tinh xảo, thoáng chốc hiểu được lý do. Thập ngũ thái tử bị giết không phải người thường có thể so sánh, dù hai người hôm nay có chạy thoát thì e rằng không thể trốn khỏi võ long đại quân Kim long Thiên Triều truy sát cùng trời cuối đất, che mặt là rất quan trọng. Nhưng dù nàng hiểu rõ thì lòng rất buồn bực, một chút cảm kích Phong Liệt thoáng chốc tan thành mây khói.

Lúc này ngoài đại điện vang lên từng tiếng nổ ì ùng, rõ ràng là ca thủ đánh nhau mới phát ra tiếng động trên. Mặc dù Lý hộ pháp có tu vi cao sâu nhưng lúc này không có phép phân thân, đã bị ca thủ thành phủ chủ bám lấy.

Thị vệ thành phủ chủ phản ứng lại rất nhanh, chỉ vài giây thì vô số long võ giả như thủy triều tuôn trào hướng đại điện, tiếng bước chân hỗn độn chấn mặt đất âm vang.

Phong Liệt nghe tiếng bước chân nhanh chóng tới gần, lòng biết rõ không thể ở lại đây lâu hơn, hấn liền ôm ngang eo mảnh mai của Lý U Nguyệt vọt ra khỏi cửa sổ.

Hai người mới đi không lâu thì mười mấy long võ giả mặc trang phục thành phủ chủ đã từ cửa chính tuôn vào đại điện.

Dẫn đầu là người đàn ông trung niên toàn thân mặc phi giáp, sau lưng uốn lượn sáu ảo ảnh kim long dài năm trượng, hiển nhiên là một kim long võ giả cường khí cảnh lục tầng, khí thế hùng hồn cực kỳ kinh người.

Gã nhanh chóng liếc tình huống trong đại điện, chợt biến sắc mặt, thất thanh hét to:

- Việc lớn không tốt! Đại công tử và thập ngũ thái tử đều gặp nạn! Mau đuổi theo! Bất kể ra sao nhất định phải bắt được toàn bộ hung thủ! Nếu không thì tất cả chúng ta sẽ chôn cùng!

Lý U Nguyệt cảm thấy mắt ha lên, thân thể mềm mại đã rơi vào ngực cái tên kia, đợi hồi phục tinh thần thì nàng rất là tức giận.

Nàng định ra tiếng mắng lại nghe bên tai vang giọng Phong Liệt:

- Đừng ra tiếng! Nếu không thì chúng ta đều chết tại đây!

Nói rồi Phong Liệt nhìn phương hướng, vọt đến tường viện gần nhất.

Lý U Nguyệt ngây ra, lòng chợt hiểu Phong Liệt không phải có ý xấu muốn ăn sàm sỡ mình, nàng hơi yên lòng. Nhưng ngửi mùi đàn ông trên người Phong Liệt khiến lòng nàng rối bời.

Mặc dù nàng lớn lên ở Thiên Hương Viên nhưng gần đây mới ra đời, chưa từng gần gũi với đàn ông như vậy, bất giác hô hấp dồn dập, mặt ửng hồng. May là trời đêm tối đen, không ai trông thấy sự e lệ dục hoặc lòng người này.

Mới đầu Phong Liệt không mấy để ý, nhưng vội vàng đi nhanh lát sau cảm nhận thân thể mềm mại thơm nức trong ngực thì lòng bồn chồn.

Đặc biệt khiến hắn kinh ngạc là cô gái tuổi xấp xỉ cỡ hắn nhưng ôm vào ngực nhẹ nhàng như lông chim, hơn nữa xúc giác mềm mại nuốt nào khiến hắn có cảm giác yêu thích không buông tay.

Nhưng trong lòng hắn không thích đàn bà thanh lâu 'Một đôi tay ngọc ngàn người gối, một nét môi son vạn khách chạm vào.', vậy nên một chút háo sắc lát sau biến mất không còn bóng dáng.

Phụ nữ luôn có trực giác rất nhạy, đặc biệt là Lý U Nguyệt thông minh sắc xảo.

Nàng nương ánh trăng mờ hồ thấy vẻ chán ghét trong mắt Phong Liệt, mặc dù không quá rõ ràng nhưng tựa thanh kiếm sắc bén đâm vào tim nàng.

Không biết sao tự dưng Lý U Nguyệt cảm thấy rất oan ức, nàng không để ý tình hình nguy hiểm, thân thể mềm mại vùng vẫy, miệng khê hét:

- Thả ta ra! Ta tự đi!

- Gì?

Phong Liệt đang lao nhanh chợt khựng lại, nhú mày quát khê:

- Nàng nổi điên gì đó? Nàng có thể chạy nhanh hơn thị vệ long võ giả thành phủ chủ không? Nàng có thể nhảy qua tường vây thành phủ chủ sao?

- Chạy không lại thì sao chứ? Cùng lắm là một chữ chết thôi! Lý U Nguyệt ta dù có chết cũng không muốn để đám đàn ông thói các ngươi đụng! Thả ta ra!

Lý U Nguyệt chẳng hề lùi bước đối diện Phong Liệt, khuôn mặt tuyệt trần đầy vẻ bướng bỉnh.

- Nàng!

Phong Liệt vẻ mặt tức giận, định chửi đồng lên rằng: "Làm nghề như các người ít bị đàn ông đụng chạm lắm vậy!"

Nhưng lời đến bên miệng hắn nuốt xuống, không vì cái gì, chỉ bằng vào cha của nàng này hắn chọc không được. Một khi Lý U Nguyệt bị uất ức gì thì tương lai ở bên tai cha nàng khóc lóc kể lể, lúc đó e rằng hắn sẽ chịu không nổi.

Hơn nữa nếu nàng ta trở lại Ma Long giáo có thể thành đại tiểu thư gia tộc Lý thị Ma Long giáo, chỉ bằng thân phận bình thường đời này của hắn, đến khi đó rách giầy cho người ta còn không xứng, nên chừa lại đường lui mới tốt.

Phong Liệt hung tợn uy hiếp:

- Ngoan ngoan đi! Nếu không đừng trách lão tử đánh nàng ngất xỉu!

Tiếp theo hắn mặc kệ Lý U Nguyệt phản đối ôm nàng nhanh chóng vọt qua vài tường viện cao hai trượng.

- Người là tên khốn!

Lý U Nguyệt thấy phản đối vô hiệu thì há miệng cắn bả vai Phong Liệt, chưa hết giận còn day trái phải.

Phong Liệt hú lên:

- Oa!

Hắn suýt chút kiềm không được vận chuyển nguyên lực, nhưng ngấm lại cuối cùng nhịn.

Có thể tưởng tượng một khi hắn vận chuyển nguyên lực thì chắc chắn sẽ chấn rớt nguyên hàm răng của Lý U Nguyệt. Nếu mà hắn làm như thế thì Lý hộ pháp không moi hết xương toàn thân hắn ra mới là lạ.

- Chết tiệt! Lão tử nhịn!

Phong Liệt nghiêng răng gặm lên, biến đau đớn thành lực lượng, bỗng tăng nhanh tốc độ lên gấp đôi.

Lúc này phía sau đã có thị vệ thành phủ chủ phát hiện tung tích của họ, kêu gọi đuổi theo hai người. Những thị vệ này đa số là long võ giả nguyên khí cảnh, hơn nữa quen đường đi nước bước trong thành phủ chủ, thế là tốc độ nhanh hơn Phong Liệt vài bậc.

Mất thấy tường ngoài thành phủ chủ to lớn gần ngay trước mắt, Phong Liệt càng nóng nảy hơn. Đằng sau mười mấy tên long võ giả cách hắn chưa đến trăm trượng, nếu bị đuổi theo e rằng sẽ chém hai người thành thịt vụn mất.

Càng làm Phong Liệt lạnh lòng là ngoài tường thành phủ chủ cao cỡ năm trượng, do sắt đá rèn thành, trên dưới bóng loáng như gương toát ra ánh sáng đen.

Phong Liệt thầm rủa: “Kim Vô Trì chết tiệt! Rãnh quá xây tường cao như vậy làm chi? Không biết lão tử mới là nguyên khí cảnh tam tầng thôi sao?”

Lấy tu vi nguyên khí cảnh tam tầng hiện giờ của hắn, muốn một hơi vọt lên ba trượng đã là không tệ, trước mắt tường ngoài cao năm trượng đối với Phong Liệt là khiêu chiến rất lớn.

Nếu là tường đá bình thường thì dễ nói, Phong Liệt đôi tay vận chuyển huyền công cũng có thể bấu thủng tường nhanh chóng leo lên. Nhưng tường cao trước mắt do sắt đá đúc thành, Phong Liệt dùng hết tám phần sức lực vỗ một chưởng, ngay cả chưởng ấn nhàn nhạt cũng không in dấu được, làm hắn tức đến muốn chửi má nó.

Lúc này tiếng đánh nhau phía xa đã kinh thiên động địa, chắc chắn Lý hộ pháp không theo tới được.

Phong Liệt đứng sững sờ dưới chân tường, mày nhíu chặt, mặt treo vẻ do dự. Đường như Lý U Nguyệt cũng phát hiện tình hình trước mắt của hai người nguy ngập, chậm rãi lỏng miệng, mép môi kéo theo sợi chỉ máu, có thể thấy mới rồi nàng cắn rất mạnh.

Lý U Nguyệt yên lặng nhìn Phong Liệt nhíu chặt mày, thanh âm mềm nhẹ hỏi:

- Chúng ta, sắp chết ư?

Trong đôi mắt đẹp không thấy một chút sợ hãi.

Phong Liệt nghe Lý U Nguyệt hỏi, cúi đầu nhìn giai nhân trong ngực, hai người gò má cách nhau gang tấc, bốn mắt nhìn nhau, có thể ngửi thấy hơi thở, lòng đều run lên.

Mặc dù trong lòng có lẩn cấn nhưng Phong Liệt không thể không thừa nhận rằng đôi mắt nàng thật đẹp, như là ngôi sao sáng nhất trời đêm, trong suốt mà sâu thẳm. Lòng Phong Liệt rất không muốn tin đôi mắt đẹp như vậy có thể xuất hiện trên mặt một kỹ nữ.

Phong Liệt khẽ thở dài, ngoái đầu liếc đằng sau lưng đám thị vệ nhanh chngs tới gần, bỗng về mặt hấn dứt khoát như là đặt quyết tâm gì.

Hắn vội nói với Lý U Nguyệt ở trong ngực mình:

- Ôm chặt ta! Nhanh lên!

Lý U Nguyệt ngẩn ra, khó hiểu hỏi:

- A? Tại sao?

- Ài, thật là phiền phức!

Phong Liệt không muốn giải thích gì nhiều, hấn đem đôi tay Lý U Nguyệt quàng quanh cổ mình, lạnh lùng nói:

- Không muốn chết thì làm theo lời ta!

Lý U Nguyệt không muốn nghe theo nhưng hoảng hốt bị sự nghiêm túc của Phong Liệt chấn động, mơ màng ôm chặt cổ hấn, dựa sát người. Nhưng khi nàng hồi phục tinh thần lại mới phát hiện tư thế này quá là mập mờ, thoáng chốc xấu hổ muốn chết.

Giờ phút này dù có mùi thơm thân thể giai nhân thấm lòng người, trước ngực căng phồng cục thịt mềm mại, nhưng Phong Liệt không hề cảm nhận sự mập mờ gì hết.

Hấn vươn hai tay ra, miệng khẽ quát:

- Hắc!

Ngay sau đó, chỉ thấy đôi tay hấn bỗng biến thành hai vuốt rồng đen thui, ngón sắc bén lóe tia sáng âm bản ra bốn phía, vẫy đen rậm rạp trải rộng, gai nhọn đâm tua tủa. Đây không phải chiến kỹ bình thường có thể so sánh, đó là bí mật lớn nhất của Phong Liệt, cương khí.

Lý do hấn khiến Lý U Nguyệt ôm cổ mình chứ không phải cồng sau lưng là bởi vì sợ nàng nhìn ra đôi tay hấn biến đổi.

Lúc này Lý U Nguyệt chỉ là người trần, có lẽ chưa biết sự lợi hại trong đó. Nhưng nàng là con gái của Lý hộ pháp, sau này có mười phần mười khả năng trở thành long vô giả, sớm muộn gì sẽ tiếp xúc với bí ẩn Ma Long, Phong Liệt không thể không cẩn thận được.

Bây giờ Phong Liệt mới thức tỉnh thần thông thiên phú này, chỉ có thể biến hai tay thành như vậy, nếu khi hấn biến hóa làm Ma Long Hắc Âm Chi Thân thì toàn thân chỗ chỗ chắc chắn nhất chính là đôi tay, Phong Liệt gọi là 'ám trảo'.

Đương nhiên không lâu sau, tu vi tăng tiến hấn đương nhiên sẽ biến hóa toàn thân.

Lúc đó, một khi hấn vận chuyển thần thông này, sức chiến đấu sẽ tăng vọt gấp mấy lần, thậm chí là mấy chục lần, hơn nữa cả người biến vừa hư vừa thực, thực thì tường đồng vách sắt, hư thì vô chất vô hình, thậm chí có thể triệt để dung hợp với hắc ám, gần như bất tử bất diệt.

Sau khi đôi tay Phong Liệt biến đổi, hắc ám xung quanh có một tia lực lượng quá lạ nhanh chóng rót vào đôi vuốt của hấn, khiến tia sáng âm u càng chói lòa hơn.

Ngay sau đó, Phong Liệt bỗng nhảy vọt lên cao, hơn ba trượng thì tốc độ mới chậm lại.

Nhưng lúc này, chỉ nghe một tiếng *xì xì* khe khẽ, hai vuốt của Phong Liệt dễ dàng bấu vào vách tường làm bằng sắt đá, giống như bấu vào đậu hủ không tổn chút công sức.

9. Chương 12-13 : Dâm Nam Lãng Nữ

Hắn hơi mượn sức liền nhảy lên đầu tường, tiếp đó ôm Lý U Nguyệt không chút dừng lại nhảy xuống tường cao, len vào bóng đêm phía xa.

Vài giây sau, mười mấy hộ vệ thành phủ chủ đi tới dưới tường cao, cùng nhìn lên ba trượng bờ tường có hai cái lỗ đen, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Họ biết rõ tường ngoài thành phủ chủ năm đó lúc mới xây dựng hỗn hợp nhiều tinh thần thiết đúc thành, dù là cao thủ chân khí cảnh đều rất khó phá hỏng nó, nhưng mới rồi cái tên trông như chỉ có thực lực nguyên khí cảnh lại đem vách tường cực kỳ vững chắc bấu ra hai cái lỗ, điều này khiến đám thị vệ nguyên khí cảnh lòng lạnh lẽo.

Nhưng họ có trách nhiệm trong người, nên ngậy ra một lúc rồi đều lấy lại tinh thần, cùng kêu gào chạy hướng cửa lớn. Họ không có thực lực trèo lên tường cao năm trượng, đành ngoan ngoãn đi cửa chính.

Phong Liệt sinh hoạt ở Thiên Lâm Thành mười lăm năm, đương nhiên rất quen thuộc đường phố trong thành. Hắn mang theo Lý U Nguyệt ra khỏi thành phủ chủ rồi thì trái chui phải lòn, toàn chọn hẻm vắng u tối, không qua chốc lát đã bỏ lại mấy hộ vệ theo đuôi không còn bóng dáng, tiếp theo hắn vội vã chạy ra ngoài thành.

Hắn biết rõ lần này người bị hắn giết chết là thập ngũ thái tử có thân phận vô cùng hiển hách trong Kim long Thiên Triều, còn là ở gần hoàng thành dưới chân thiên tử, e rằng không tới ba giây thì thiên triều long võ đại quân sẽ hoàn toàn phong tỏa xung quanh.

Đến khi đó đừng nói là một Lý hộ pháp và hắn bình thường chỉ có nguyên khí cảnh tam tầng, dù là cao thủ Ma Long giáo dốc hết sức mạnh ở địa bàn Kim gia e rằng không chiếm được một chút ưu thế.

Thiên Lâm Thành chỉ là một tòa thành, Phong Liệt từ chính giữa thành phủ chủ đi tới dưới tường thành chỉ mất giây lát mà thôi, vì không phải đi cửa thành nên hắn không gặp rắc rối nào khác. Hắn nhẹ nhàng vượt qua tường thành cao ba trượng, trốn chạy.

Lúc này nguyên Thiên Lâm Thành đã sáng rực ánh lửa, sáng như ban ngày, xe ngựa hí vang trời, loạn thành một đoàn.

Mặc dù là nửa đêm nhưng náo nhiệt hơn ban ngày rất nhiều, dưới tình hình này dù là đồ ngốc cũng biết xảy ra chuyện lớn, trong phút chốc tất cả người ở Thiên Lâm Thành đều tinh thần hoang mang.

Phong Liệt nhanh chóng lao tới trước, phía sau thật lâu không thấy bóng kẻ địch, hắn biết đa số cao thủ thành phủ chủ chắc là bị Lý hộ pháp dẫn đi, còn lại một ít tôm tép đuổi không kịp thần tốc kinh người trong bóng tối của hắn, lòng thầm thở phào.

Ma Long võ giả tu luyện là hắc ám nguyên lực, cũng xưng là ma nguyên lực, trong đêm đen so với võ giả chín chân long huyết mạch khác có ưu thế bẩm sinh. Đặc biệt Phong Liệt thức tỉnh là Thượng Cổ Ma Long Hoàng huyết mạch, có ưu thế hơn Ma Long võ giả bình thường, mặc dù không vận chuyển Ma Long Hắc Ám Chi Thân thì tốc độ cũng nhanh hơn thị vệ nguyên khí cảnh thành phủ chủ sau lưng đuổi theo rất là nhiều.

Phong Liệt cúi đầu nhìn Lý U Nguyệt, nhíu mày. Trước mắt mới bắt đầu con đường chạy trốn mà thôi, phía sau con đường còn rất xa xôi. Nếu hắn cứ ôm một đại mỹ nhân nhẹ như lông chim này, mặc dù không phải chuyện cực nhọc gì nhưng cũng chẳng ra cái gì cả.

Tuy nhiên, nếu để Lý U Nguyệt tự mình chạy thì không nằm trong suy nghĩ của hắn, nếu làm thế không khác gì chịu chết.

Lý U Nguyệt ở trong ngực Phong Liệt kiểm không được hỏi:

- Chúng ta đang đi đâu?

Phong Liệt bực dọc nói:

- Đi đâu hả? Làm sao ta biết! Trước tiên trốn thoát khỏi đây đã rồi tính!

Bả vai hấn bị Lý U Nguyệt cắn hơi thấy nhức khiến hấn rất bực mình, đối mặt thị vệ thành phủ chủ mà không bị thương lại rơi vào miệng một cô gái tay trái gà không chặt, thật là chuyện quái lạ.

Lý U Nguyệt nhìn Phong Liệt thăm tức giận, lại nhìn tác phẩm mình để lại trên vai đối phương, mắt đẹp lóe lên ý cười. Nhưng nàng thấy Phong Liệt trán ướt đầm mồ hôi thì có chút bất nhẫn, dù sao đối phương là đến cứu nàng, nàng làm như vậy hơi giống lấy oán trả ơn.

Phong Liệt vừa bay nhanh vừa rầu lo nói:

- Nếu mà có hai con ngựa thì tốt rồi, nếu không đợi trời sáng thì chúng ta vẫn khó thoát chết.

Lý U Nguyệt hỏi:

- Người nói xem, người kia thật sự là cha của ta?

Mắt nàng nhìn chằm chằm Phong Liệt, có chút mong chờ rồi lại hơi phức tạp, nàng nghĩ đến cảnh ngộ mấy năm này của mình, lòng kiềm không được rất hận phụ mẫu mình.

Nàng thật khó tưởng tượng nếu phụ mẫu ngày nào đó đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình thì sẽ làm sao, trong lòng rất mâu thuẫn.

Phong Liệt hơi hột nói:

- Làm sao ta biết? Lão già đó luôn đội mặt nạ, ta chưa từng thấy bộ dạng của lão ta chỉ biết họ Lý, nhưng chuyện này chắc chắn không sai được.

Ngoài miệng hấn đáp lời vấn đề của Lý U Nguyệt, trong lòng thì dần dần tiếp theo nên làm sao.

Từ khi hấn trùng sinh, gặp chuyện khác biệt rất lớn với kiếp trước, tất nhiên đều là do hấn cố ý tạo ra, điều này khiến hấn tăng thêm niềm tin sẽ thay đổi vận mệnh tương lai của mình.

Nhưng tiếp theo nên sắp xếp thế nào thì phải kế hoạch một phen mới được.

Chắc chắn phải đi Ma Long giáo, vì chỗ đó có rất nhiều người hấn nhất định đi gặp, cũng có nhiều cơ duyên chờ hấn bắt lấy. Ví dụ như thiên long nhãn bí ẩn, đời này hấn phải cướp nó vào tay trước Sở Huyền.

Đương nhiên quan trọng nhất là Ma Long giáo chủ, Sở Huyền, Sở điệp, Long Vũ, ân oán với những người này chờ hấn chấm dứt.

Cứu Sở điệp và Long Vũ là trách nhiệm hấn không thể dùn đẩy, Sở Huyền là đối thủ đã định sẵn đời hấn, ông trời sớm định trước hai người chỉ có một tồn tại.

Từ khi Phong Liệt trùng sinh thì vận mệnh của hấn đã liên kết chặt chẽ với những người này, vĩnh viễn không thể trốn tránh được.

Nhưng Phong Liệt cũng hiểu rằng quan trọng nhất bây giờ là phải thoát khỏi kiếp nạn trước mắt rồi mới tính đến chuyện khác.

Chính lúc Phong Liệt và Lý U Nguyệt ôm tâm sự riêng thì bỗng nhiên phía xa có tiếng ngâm thơ lạnh lạnh theo gió đêm thổi đến, kéo tinh thần hai người trở lại hiện thực.

- Nguyệt thượng trung thiên điều bất kiến, tinh quang xán lạn đáp ca hành, thanh phong phơ phát vi vi lương, mỹ tửu hạ đồ đẳng thiên lượng! Thơ hay! Thơ hay! Mị Nhi, bốn công tử làm bài thơ này như thế nào?

- Hi hi! Thơ của công tử đương nhiên không dở rồi, Mị nhi luôn rất khâm phục! Trong thiên hạ có ai không biết, công tử chẳng những thiên phú kinh người, tu vi cao sâu, hơn nữa văn tài phong lưu, không người sánh được, xứng đáng với tuyệt thế thiên hạ! Có thể tùy thân hạ công tử chính là phúc phận mà Mị Nhi tu mười kiếp! Nhưng mà công tử, trăng thanh gió mát thế này, Mị Nhi còn muốn thử một phen tài nghệ điên đảo càn khôn của công tử nữa! Hi hi hi!

- Hắc hắc hắc, được! Được! Mị nhi, tối nay bốn công tử vui vẻ, ban cho nàng ba canh giờ!

- Đa tạ công tử! A ...á, công tử chậm chút đi mà, để nô gia cởi quần áo đã...

- Cần gì phiền phức như vậy, mặc quần áo càng khiến bốn công tử hứng hơn...

- ...

Phong Liệt nghe tiếng xe ngựa ngày càng gần và ngôn từ thâm dục thì mắt chợt sáng lên.

- Có xe ngựa? Hì hì, đúng là may mắn!

Hắn bỗng tăng tốc độ lao hướng phát ra tiếng nói. Lý U Nguyệt thính lực không đủ, thấy vẻ mặt vui mừng của Phong Liệt thì khó hiểu.

Lát sau, chính giữa đường rộng thênh thang có một chiếc xe hai con ngựa hào hoa lắc lư dữ dội xuất hiện trong tầm mắt Phong Liệt. Nhưng tiếp theo, ánh mắt Phong Liệt lóe qua kính ngạc.

Chỉ thấy hai con ngựa kéo xe cao gần trượng, da lông bạc trắng sáng loáng dưới ánh trăng tỏa ra từng vòng vàng sáng bạc. Trên trán có cái sừng bạc nhọn nửa thước, trông rất hung mãnh thần tuấn.

Trên long huyết lục, dù là trong thân thể người hay thú đều ẩn chứa hoặc nhiều hoặc ít chân long huyết mạch, dã thú thức tỉnh chân long huyết mạch mạnh mẽ hơn dã thú bình thường gấp vô số lần.

Ánh mắt của Phong Liệt dễ dàng nhìn ra hai bảo mã kéo xưa này rõ ràng là long mã đã thức tỉnh gân long huyết mạch, hơn nữa hai long mã có tu vi hậu kỳ nhất cấp, tương đương với long vô giả bảy, tám tầng nguyên khí cảnh.

Chớp mắt Phong Liệt từ bỏ ý nghĩ cướp xe ngựa, lấy hai con long thú nhất cấp thay đi bộ thì chủ nhân của nó đương nhiên không tầm thường, không phải bây giờ hắn có thể chọc vào. Phong Liệt lập tức naoáng người đi vòng sang bên, muốn tránh qua đoàn người.

Hành động của Phong Liệt sớm rơi vào mắt đối phương, bốn hộ vệ sắc mặt lạnh lùng naoáng người lên chặn trước xe ngựa, lấy ra trường kiếm, cảnh giác nhìn Phong Liệt và Lý U Nguyệt.

Một người đàn ông trung niên quát hướng Phong Liệt:

- Dám tới gần năm trước, giết chết không tha!

Phong Liệt không muốn dây dưa nhiều, cách xe ngựa một đoạn không giảm tốc độ lao tới trước. Bốn tùy tùng lạnh lùng nhìn hai người dần khuất xa, không ra tay ngăn cản.

Nhưng đúng lúc này, trong thùng xe không ngừng lắc lư bỗng vang lên tiếng kêu khê, sau đó nghe giọng thanh niên trẻ tuổi lầm bầm:

- Tối nay ánh sao rực rỡ, không ngờ bốn công tử còn có may mắn gặp hái hoa tặc, hắc hắc hắc!

- A...nha...công tử, người ta hái hoa liên quan gì người? Không phải người cũng đáng hái đóa hoa Mị Nhi ư?

Người đàn ông cao giọng nói với ngoài xe ngựa:

- Mỹ nhân đó có đôi đẹp thon dài, đáng giá bốn công tử lay động vài ái, hắc hắc, người đâu, ngăn bọn họ lại cho ta!

Nghe chủ nhân lên tiếng, lập tức có hai hộ vệ nguyên khí cảnh ngũ tầng chớp mắt lóe người, naoáng lên vài cái đã chặn trước mặt Phong Liệt, không ra tiếng nói vùng trường kiếm chặn đường của hắn.

Phong Liệt híp mắt, lạnh lùng nói với hai người trước:

- Hai vị, mọi người ai đi đường nấy, không biết cản đường tại hạ là có ý gì?

- Hừ, gặp chuyện bất bình có người xen vào! Mặc dù bốn công tử hái nhiều đóa ha nhưng luôn gai mắt hái hoa tặc. Gặp phải công tử xem như người xui xẻo! Thả mỹ nhân ra, người tự phế tu vi rồi chút đi!

Theo tiếng quát quát dị của người đàn ông, chiếc xe ngựa xa hoa vèo một tiếng xuất hiện gần chỗ Phong Liệt, nhanh như gió.

Ngay sau đó, màn thùng xe vén lên, một thiếu niên âm tà nửa người ở trần hiện ra. Thiếu niên tóc bạc mắt bạc, diện mạo tuấn tú, trên mặt góc cạnh rõ ràng nhưng ánh mắt thì âm u đáng sợ.

Gã liếc Phong Liệt một cái rồi khinh thường hừ, sau đó tròn mắt nhìn chăm chăm Lý U Nguyệt trong ngực hắn, ánh mắt dần dần ngày càng sáng ngời.

Cùng lúc đó, một cô gái xinh đẹp mặt ửng đỏ, mặc váy xanh đang vén váy dài, đôi mắt quyến rũ ngời trên người thiếu niên, rất hưởng thụ nhún lên xuống, vừa đá lông nheo với Phong Liệt. Bộ ngực cao vút lỏa lỏ bên ngoài nảy lên xuống, rất là hấp dẫn.

Lý U Nguyệt kiều giọng hừ một tiếng:

- Hừ!

Mặt nàng đỏ rực quay đi, Phong Liệt thì đắm đuối nhìn bộ ngực cô gái, kiếp trước hắn chưa từng thấy hình ảnh đó, lòng bất giác nóng lên.

Nhưng chỉ chốc lát sau đau nhức trên cánh tay đánh thức hắn, chỉ thấy Lý U Nguyệt giận dữ trừng mắt. Phong Liệt xấu hổ cười, dời tầm mắt chú ý vào thiếu niên.

- Ngân long võ giả nguyên khí hậu kỳ?

Phong Liệt nhìn thiếu niên, con ngươi co rút, mặt hiện vẻ nghiêm túc.

Trên long huyết lục thường thì long võ giả thức tỉnh là một loại chân long huyết mạch, ở mặt ngoài có thể phân biệt ra.

Ngân long võ giả am hiểu công pháp thủy thuộc tính, bình thường đều là tóc bạc lông mày bạc, hơn nữa trong mười loại long võ giả thì ngân long võ giả là đậm nhất. 'Tính rồng đậm tà', tập tính này thể hiện rõ ràng trên người ngân long võ giả.

Mặc dù không thể kết luận tu vi thật của thiếu niên nhưng Phong Liệt dựa vào ánh mắt có thể đoán ra người này là cao thủ hậu kỳ nguyên khí cảnh, khoảng thất, bát nguyên khí cảnh.

Nếu thật sự ra tay thì Phong Liệt tự đánh ra trạng thái lúc này của hắn dù giết được người này cũng sẽ trả cái giá cực kỳ thảm khốc. Nhưng khiến Phong Liệt cực kỳ vui mừng là lúc này vào đêm khuya, bóng tối xung quanh rất có ích cho Ma Long võ giả như hắn.

Cô gái thì giống như bốn thị vệ, đều ngân long võ giả nguyên khí cảnh ngũ tầng, nhưng không tha khinh thường.

Phong Liệt hiểu đại khái thực lực của đối phương rồi mới thản nhiên nói:

- Ta nghĩ các hạ đã hiểu sai, ta không phải hái hoa tặc gì, đây là bằng hữu của ta. Nếu không còn chuyện gì khác thì hy vọng các người hãy tránh đường.

Vừa nói hắn vừa âm thầm do xét trong nhãn trử vật, muốn nhìn nhãn trử vật của thập ngũ thái tử có binh khí tiện tay gì không.

Đáng tiếc khiến hắn thất vọng rồi. Trong nhãn của thập ngũ thái tử có các loại trang sức quần áo con gái, xuân được nam nữ đủ loại nhiều không đếm xuể, nhưng trừ chút ít đan được ra thì không có một chút gì hữu ích cho hắn, trong lòng rất khinh thường.

- Hi hi, không phải là hái hoa tặc thì người che mặt làm cái gì? Không lẽ các người chơi trò bỏ trốn?

Trong thùng xe cô gái tên Mị Nhi cười duyên, chợt nhướn mày hơi ngạc nhiên nói với thiếu niên dưới thân rằng:

- Công tử, cửa thành Thiên Lâm Thành mở rồi, có lẽ tối nay chúng ta không cần ăn ngủ bên ngoài.

Phong Liệt và Lý U Nguyệt nghe lời cô gái nói thì lòng sốt ruột, nói không chừng lát sau sẽ có kẻ địch đuổi theo, tình huống trước mắt rất nguy hiểm.

Thiếu niên tóc bạc dường như không nghe thấy lời của Phong Liệt và cô gái, đôi mắt đậm tà nhìn chăm chăm Lý U Nguyệt khó thể dời đi, tặc lưỡi nói:

- Chắc chắc, thật là lo đỉnh xinh đẹp thượng đẳng, lại còn là xử nữ, đúng là chuẩn bị cho bốn công tử, hắc hắc hắc! Nhưng không biết có phải là ngân long huyết mạch không, nếu đúng thì càng hoàn mỹ, nếu không thì e rằng không chịu nổi bốn công tử rong ruổi.

Lý U Nguyệt bị ánh mắt cực kỳ dâm dục của thiếu niên nhìn khó chịu vô cùng, thân thể mềm mại khẽ run, vội người vào ngực Phong Liệt.

- Xử nữ?

Phong Liệt sững sờ nhìn Lý U Nguyệt, khiến nàng mặt đỏ hồng.

Mặc dù hần sống hai kiếp nhưng kiếp trước tập trung tu luyện, không hiểu nhiều về chuyện bình thường, với đàn bà càng trắng như tờ giấy.

Kiếp trước hần sống đến hai mươi lăm tuổi vẫn là xử nam, có một người yêu nhưng chưa đợi gạo nấu thành cơm đã cùng giai nhân cách biệt âm dương.

Hần luôn xem Lý U Nguyệt là thanh lâu kỹ nữ, mặc dù có nghe nói cô gái này nghệ không bán thân, nhưng chắc chỉ là mảnh lời mà thôi, lòng thầm tiếc. Tuy nhiên giờ nghe thiếu niên nói Lý U Nguyệt là xử nữ khiến hần rất kinh ngạc.

Nhưng hần kết hợp hàng loạt biểu hiện trước đó của Lý U Nguyệt liền phát hiện hành động của nàng rất khác với cô gái thanh lâu khác, còn khác biệt ở đâu thì hần nói không rõ.

10. Chương 14 : Uy Lực Của Âm Trảo

Lúc này hần đã biết U Nguyệt chính là tâm thân trong sạch, không hiểu tại sao lòng thầm thở ra.

Lý U Nguyệt nhạy cảm phát hiện một chút thay đổi từ Phong Liệt, lòng thầm hân hoan nhưng thấy hần nhìn mình đăm đăm thì kiềm không được buồn bực trừng mắt.

Phong Liệt ho khan hai tiếng:

- Khụ khụ.

Hần từ từ dời tầm mắt, ngẩng đầu nhìn sáu người, ánh mắt dần lạnh băng.

Xem tình huống trước mắt thì không thể tránh khỏi trận huyết chiến rồi, nhưng nếu đã ra tay thì phải tiên hạ thủ vi cường.

Kiếp trước tính tình của Phong Liệt không phải dễ nói chuyện, mặc dù tu vi của sáu người trước mắt cao hơn nhưng không đủ làm hần sợ hãi. Trong lòng hần có điều suy tính, từ từ đặt Lý U Nguyệt xuống đất, che đằng sau lưng.

Thiếu niên công tử tóc bạc nhìn Phong Liệt và Lý U Nguyệt làm như không thấy mình, chẳng hề e dè liếc mắt đưa tình thì lòng rất giận:

- A? Súc sinh, dám ở trước mặt bốn công tử liếc mắt đưa tình với người người bốn công tử trúng ý hả? Đúng là đi tìm chết! Người đâu, giết!!!

Gã chưa nói hết câu thì chỉ thấy bóng dáng Phong Liệt đã biến thành cơn gió nhẹ nhanh chóng nhảy hướng bốn thị vệ nguyên khí cảnh ngũ tầng, xem tình hình như là muốn lấy tu vi nguyên khí cảnh tam tầng khiêu chiến bốn người.

Thiếu niên ngẩn ra rồi thì cười khẩy nói:

- Hừ, tự tìm đường chết.

Trên thế giới này không thiếu thiên tài vượt cấp khiêu chiến, nhưng gã chưa từng nghe nói có ai lấy tu vi nguyên khí cảnh tam tầng đơn độc khiêu chiến cùng bốn long võ giả nguyên khí cảnh ngũ tầng.

Bốn hộ vệ thấy Phong Liệt lao ra, biểu tình lạnh lùng không chút thay đổi, ánh mắt hơi hột thản nhiên, rõ ràng đã chịu huấn luyện rất nghiêm ngặt.

Phong Liệt biểu tình cực kỳ trầm trọng, hẳn biết rõ chỉ có tử sĩ một số chân long bồi dưỡng mới đạt được trình độ vui buồn không biểu lộ ra như vậy. Nói chính xác hơn thì họ tương đương với nửa người chết.

Hắn là Phong gia dòng chính nhị công tử, không chút xa lạ về tử sĩ. Từ nhỏ đến lớn bên cạnh hắn luôn có hai tử sĩ Phong gia, vào phút mấu chốt có thể dùng bản thân ngăn cản đao kiếm, lấy mạng đổi mạng.

Khi thân hình Phong Liệt nhoáng lên, bốn người kia lập tức hét lớn một tiếng, khí thể đột nhiên toát ra ngoài, chỉ thấy sau lưng họ xuất hiện năm ảo ảnh ngân long dài một trượng, uốn lượn gầm rống, uy thế kinh người.

Tiếp theo họ làm động tác rất đơn giản, xẹt một tiếng, bốn thanh linh bảo trường kiếm cấp thấp trong tay bốn người đột nhiên đâm hướng Phong Liệt, động tác chính tề ngay ngắn, dường như đã luyện tập vô số lần vậy.

Bốn mũi kiếm sắc bén rớt vào thủy nguyên cương khí chia nhau đâm hướng các chỗ yếu của Phong Liệt, khí thể sát phạt nhiếp người ập vào mặt. Nếu đổi làm người khác thì dù là long võ giả hậu kỳ nguyên khí cảnh cũng sẽ nuốt hận mà chết.

Nhưng thể đi của Phong Liệt không giảm, miệng hắn bỗng quát to, đôi tay biến hóa Ma Long ám trảo bỗng biến ra trăm ngàn bóng trảo đánh hướng bốn người.

- Ma Long tham trảo...thiên phiên địa phúc!

Bùm bùm bùm bùm!

Một chuỗi tiếng giòn vang qua đi, thịt tứ giã, máu tràn ngập, kiếm quang bắn ra bốn phía, chỉ trong khoảnh khắc trời đất lặng đi.

Phong Liệt như một cây thương đứng trên mặt đất, ánh mắt lạnh băng nhìn thiếu niên trong thùng xe, đôi tay biến ảo không ngừng giữa long trảo và bàn tay, chớp lóe tia sáng âm u rét lạnh. Bóng đêm xung quanh từng tia lực hắc ám quai dị liên miên không dứt ủa vào đôi tay hắn.

Bốn tử sĩ nguyên khí cảnh ngũ tầng đấu với hắn đều biến thành thịt vụn đầy đất, ngay cả cấp thấp linh bảo trường kiếm đều đứt ra từng khúc.

- Ma Long võ giả? Sao có thể như vậy?

Thiếu niên tóc bạc mặt kinh khủng nhìn đầy đất tay chân cụt, không thể tin tưởng chớp chớp mắt. Cô gái nhún nhảy trên người gã cũng dừng động tác, há to miệng, con mắt suýt rớt ra ngoài.

'Ma Long tham trảo tam thức' là chiến kỹ quen tay nhất của Phong Liệt ở kiếp trước, mới rồi sử dụng 'Thiên phiên địa phúc' là chiêu thức cuối quần công, phối hợp Ma Long ám trảo đặc biệt của hắn, có thể nói là đánh đâu thắng đó, Phong Liệt không hề ngoài ý muốn với kết quả này.

Thiếu niên tóc bạc ngậy ra một chốc sau đấy cô gái trên người ra, phát tay mặc vào trường bào trắng, nhảy ra khỏi thùng xe, biểu tình giận dữ vọt hướng Phong Liệt.

Cô gái cũng không tụt hậu, nàng gọn lẹ hơn thiếu niên, vọt lại vấy dài liền nhảy ra thùng xe, ngay cả đồ lót cũng không mặc.

Phong Liệt nhìn đôi cậu nam nữ này lòng thầm cảm thán, nhưng cũng âm thầm đề phòng. Nếu đã lộ ra lá bài của mình thì hẳn không định để hai người này sống sót rời đi. Còn Lý U Nguyệt, Phong Liệt tin tưởng dựa vào tốc độ của hắn thì nàng khó mà thấy rõ ràng.

Bùm!

Thiếu niên tóc bạc khí thể phóng ra, một ảo ảnh ngân long dài một trượng bỗng hiện ra sau lưng, uy nhiếp mệnh môn rất kinh người, khiến Lý U Nguyệt ở phía xa chao đảo ngay cả đứng thẳng cũng khó khăn.

Tương đối thì sau lưng Phong Liệt uốn lượn ba ảo ảnh Ma Long dài một trượng có chút kém cạnh, dù là Lý U Nguyệt không hiểu võ đạo cũng biết thực lực giữa hai người ai mạnh ai yếu, lòng nàng bất giác lo lắng cho hắn.

- Tạt chúng, dám giết người của Thủy Thiên Lăng ta, tối nay người phải chết! Nếu ta không nhìn lầm thì mới rồi người dựa vào chắc là chiến kỹ?

Thiếu niên tóc bạc ánh mắt nghi ngờ nhìn đôi tay Phong Liệt, lộ vẻ suy tư.

Thủy Thiên Lăng là ngân long võ giả nguyên khí cảnh thất tầng, hơn nữa xuất thân thể gia đệ tử, kiến thức hiển nhiên không tầm thường.

Lúc này gã thấy Phong Liệt xử dụng thực lực nguyên khí cảnh tam tầng chớp mắt giết bốn hộ vệ của mình, kinh sợ qua đi là tràn đầy tò mò. Tình hình khác thường này chỉ có thể chứng minh hoặc là Phong Liệt ẩn giấu tu vi, hoặc là hắn có vấn đề.

- Hừ, người đừng nói nhảm! Ma Long tham thảo... Liệt địa thức!

- Grao!!!

Phong Liệt không cho gã cơ hội tìm tòi nghiên cứu thêm, chợt nhảy vọt lên, sau lưng ba ảo ảnh Ma Long hòa hợp, chớp mắt dài hơn vài chục trượng vung thảo hướng Thủy Thiên Lăng.

Xèo xèo!

Tiếng xé gió rách màng tai người.

- A?

Nhìn Phong Liệt vọt tới, biểu tình của Thủy Thiên Lăng lập tức biến trầm trọng vô cùng, gã mơ hồ cảm thấy khi hắn vọt lên nhẹ như lông hồng, nhưng đáp xuống thì tựa công một ngọn núi to, có thể vạn quân.

Đột nhiên mắt gã chợt lóe tia sáng, kinh ngạc nói:

- Thế mượn thiên? Đây...Đây là thiên cấp chiến kỹ của Ma Long giáo, 'Ma Long tham thảo tam thức'? Rốt cuộc người là ai?

- Người muốn lấy mạng của người!

- Ha ha! Tốt lắm! Hèn chi tối hôm nay tâm tình của bốn công tử đặc biệt vui vẻ, thì ra là có đại cơ duyên đến! Ha ha ha!

Thủy Thiên Lăng vui vẻ cười to.

- Ngân long phá phong chương!

Ngoài miệng gã nói vậy chứ động tác tay không chậm chút nào, đôi tay biến thành màu bạc bỗng dấy lên trời, vung ra hai chuồng ẩn bạc đầy thủy nguyên cương khí nghênh hướng Phong Liệt, cương khí sắc bén rít gào trên không trung, từ xa đã thổi quần áo của hắn bay phần phật như muốn la đi theo gió.

Nhưng khi ra tay thì tám phần sức mạnh chợt thu thành năm phần, gã e sợ một chuồng đập chết Phong Liệt.

Lúc này Phong Liệt ở trong mắt gã đã không chỉ là một Ma Long võ giả nguyên khí cảnh tam tầng bình thường mà tương đương với một bộ thiên cấp chiến kỹ hiếm thấy trên đời, lỡ sơ sẩy đánh chết thì chắc chắn gã sẽ hối hận nửa đời.

11. Chương 15 : Tham Thảo Tam Thức

Phong Liệt mặt lạnh băng, khi đáp xuống gần Thủy Thiên Lăng thì đáy mắt lóe lên ý cười lạnh lẽ.

Ngay sau đó, chỉ thấy đôi tay của hắn đột nhiên lại lần nữa biến thành Ma Long ám thảo, vuốt sắc bén u lạnh, gai nhọn đâm tủa, từng đợt lực lượng hắc ám quái dị điên cuồng rót vào đôi tay hắn.

Đặc biệt kinh người là lúc này tiếng song thảo xé gió hoàn toàn biến mất, thảo xẹt qua không trung như là cá bơi trong nước vậy, lặng im không tiếng động, tốc độ bỗng tăng gấp mười lần.

Xèo xè! hai tiếng qua đi, song trào của Phong Liệt dễ dàng xé rách chướng ảnh của Thủy Thiên Lăng, thể đi không hề giảm.

Vốn Thủy Thiên Lăng còn chìm đắm trong suy nghĩ vẫn về về thiên cấp chiến kỹ, mãi đến khi Phong Liệt tới gần người mới giật mình phát hiện song trào của đối phương biến ảo quái dị, dễ dàng xé ba phần chướng ảnh gã vung ra, tiếp tục chộp hướng gã. Thoáng chốc khiến gã sợ hãi biến sắc.

- Chuyện này sao có thể? Nguy rồi!

Ong!

Một bảo giáp màu bạc hiện ra trên người Thủy Thiên Lăng, ánh chiếu thiếu niên tóc bạc mảy bạc càng như thiên thần, anh vũ bất phàm.

Trên long huyết lục, long võ giả cấp thấp sử dụng linh bảo chia làm cửu phẩm. Từ một đến ba là cấp thấp linh bảo, từ bốn đến sáu phẩm là trung cấp linh bảo, từ bảy đến chín phẩm là cao cấp linh bảo.

Đương nhiên trên linh bảo còn có trong truyền thuyết huyền bảo, chí bảo, nhưng đối với long võ giả cấp thấp thì đa số nghe danh tiếng thôi, có được một linh bảo tầm tạm đã là phúc duyên sâu rồi.

Lúc này bảo giáp trên người Thủy Thiên Lăng là gã lạc vào một tòa thượng cổ di phủ, ngẫu nhiên có được ngũ phẩm linh bảo chiến giáp, bình thường không tùy tiện lấy ra, là phòng ngự cuối cùng của gã. Dù là cao thủ cương khí cảnh cũng đừng mơ một kích diệt được gã.

Trông thấy đôi tay Phong Liệt quái dị cho gã cảm giác cực kỳ nguy hiểm, tránh cho lật thuyền trong mương, gã không chút do dự lấy ra bảo giáp.

Nhưng gã chưa kịp thở phào thì song trào đã đánh vào ngực gã, Phong Liệt mượn lực lập tức lùi lại, ra xa mấy trượng mới đứng vững.

Thủy Thiên Lăng thì lùi nửa bước, trên khuôn mặt tuấn tú lộ nụ cười khinh khỉnh, hừ lạnh nói:

- Hừ, con kiến lay cây mà thôi, chiến kỹ cấp bậc đó ở trong tay tạp chủng nhà ngươi...a?

Gã định thốt lời châm biếm bỗng cảm thấy có điều lạ, từ từ nhìn hai trào ẩn nấp trước ngực, đôi mắt bỗng lộ ra vẻ khó tin.

Trung phẩm linh bảo chiến giáp đúng là không làm gã thất vọng, lấy tu vi của Phong Liệt lúc này không đủ để đánh bại gã, nhưng điều đó không đại biểu cho gã có thể kẻ cao gối ngủ.

Ngay sau đó, trong ngực Thủy Thiên Lăng phát ra tiếng *xì* trầm đục, rồi thì dần vô lực giữa người ngã ra đất, khoe miệng chảy chất dịch đỏ sẫm, tắt thở chết. Mãi đến chết gã vẫn không nhắm mắt, lộ ra kinh hoàng và không thể tin.

'Ma Long ám trào' vô địch của Phong Liệt ở kiếp trước đã đem chữ 'Chấn' trong 'Ma Long tham trào tam thức' diễn hóa đến mức tận cùng, lúc trước một kích hiệu quả ngay, mặc dù không đánh vỡ bảo giáp được nhưng chấn vỡ nội tạng của Thủy Thiên Lăng.

Nhưng lần này ra tay rồi sắc mặt Phong Liệt trắng bệch, người khẽ run, xương toàn thân kêu *răng rắc* dường như không thể chịu nổi gánh nặng.

Cô gái tên Mị Nhi nũng nịu hô một tiếng:

- A! Công tử!

Chớp mắt nàng vọt tới cạnh xác Thủy Thiên Lăng, mặt đầy kinh hoàng:

- Chết tiệt! Ngươi...ngươi dám công tử nhà ta! Ngán long thành Thủy gia sẽ không tha cho ngươi! Đi chết đi!

Qua một lúc hoảng hốt, Mị Nhi đột nhiên ra tay. Chớp mắt một thanh trường kiếm rút thủy nguyên cương khí sắc bén đâm ra, nhưng nàng không đâm vào Phong Liệt mặt trắng như giấy mà là Lý U Nguyệt ngay ngực đứng một bên.

Phong Liệt biểu tình nổi giận, không ngờ người đàn bà này ác độc như vậy.

Mắt thấy Lý U Nguyệt sắp mất mạng dưới kiếm, hắn không chút do dự miễn cưỡng nhảy lên, một trảo ảnh đen từ dưới móc lên, từ xa vạch hướng Mị Nhi. Song trảo xẹt qua ở trên không trung để lại hai vết đen hình cung như là xé bầu trời thành hai nửa vậy.

- Ma Long tham trảo tê thiên thức!

Xèo!

Có tiếng vũ khí sắc bén đâm xuyên, vết đen hình cung xa xa rách thân thể mềm mại của Mị Nhi, nàng tách thành hai, ngay cả trường kiếm cũng chia hai, hương tiêu ngọc vẫn.

- A...ạ!

Lý U Nguyệt kinh sợ ngây ra giây lát rồi thì phản ứng lại, thấy thân thể rách nát của Mị Nhi ở không xa, nàng ngồi xổm xuống nôn không ngừng.

Bây giờ Phong Liệt mới này còn hùng hổ không thể đỡ liên tục giết sáu người bỗng nhiên là đã, *bùm* một tiếng quỳ trên mặt đất, hai tay chống đất liên tục học ba bãi máu.

Phong Liệt bắt đắc dĩ lầm bầm:

- Chết tiệt! Thân thể này quá yếu! Ngay cả một phần thể thiên địa cũng chịu không nổi! Xem ra phải nhanh chóng thức tỉnh hoàn toàn Ma Long Hắc Âm Chi Thân mới được!

Mặt hắn trắng bệch, đôi tay run lấy bầy, đầu ù vang, máu thịt toàn thân, bao gồm cả ngũ tạng lục phủ như là bị xé rách, đau đớn khó thể chịu đựng.

'Ma Long tham trảo tam thức' là thiên cấp chiến kỹ lừng lẫy trên đại lục, có thể nói là uy lực không gì sánh được, nhưng nó có nhiều điều hạn chế.

Trong đó ba thức tê thiên thức, liệt địa thức, thiên phiên địa phúc gồm thể mượn thiên, thể mượn địa, thể mượn thiên địa gia tăng vào người lên đến đẳng cấp huyền ảnh, có yêu cầu rất cao với tinh thần và thân thể.

Bây giờ tu vi của Phong Liệt là nguyên khí cảnh tam tầng, cường ép thi triển chiến kỹ này có phản phệ rất lớn với bản thân, lúc này tinh thần và thân thể của hắn bị tổn thương nghiêm trọng.

Nếu không phải cảnh giới tinh thần của Phong Liệt đủ cao, lần này liên tục sử dụng ba thức e rằng sẽ khiến công lực của hắn hoàn toàn phế, đánh về nguyên hình.

Phong Liệt mạnh lắc đầu mơ hồ, muốn đứng dậy nhưng phát hiện không còn chút sức lực, muốn gọi Lý U Nguyệt rồi lại không ra phát tiếng được.

Cuối cùng hắn đánh vất vả từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bình đan dược, là hắn cho rằng nó là linh đan trị thương cực phẩm, diệu xuân đan. Mặc kệ có bao nhiêu, vội rót vào miệng xong nhanh chóng vận chuyển tâm pháp tỏa ra được hiệu.

Lúc này hướng Thiên Lân Thành đã có vô số ánh lửa từ ngoài thành bốn phương tám hướng chiếu rọi, xem ra không ba lâu sau sẽ tra tìm tới đây.

Phong Liệt hồi phục một chút sức lực thì cắn chặt răng đứng dậy, vất vả lấy nhẫn trữ vật của Thủy Thiên Lăng, Mị Nhi xuống rồi cưỡng ép kéo Lý U Nguyệt nôn hết thức ăn trong bụng nhét vào thùng xe.

Sau đó hắn lả đảo bò vào thùng xe, quát to với hai con long mã:

- Đi thẳng dọc theo con đường này! Không được dừng lại!

Long thú nhất cấp đều hơi hiểu tiếng người, đặc biệt là hai long mã rõ ràng được dạy dỗ cẩn thận, Phong Liệt tin tưởng chúng nó có thể nghe hiểu lời hắn đã nói nhưng có nghe theo lời hắn hay không thì chưa chắc.

- Hí hí!!!

Hai con long mã hí dài, rồi co bốn vó như ốc xáy lao nhanh tới đằng trước, trong thùng xe gần như không cảm thấy xóc nảy.

Nhìn xe ngựa chạy nhanh như bay Phong Liệt mới thở phào, cực kỳ suy yếu nói với Lý U Nguyệt bên cạnh.
- Ta ngủ trước một lát, nàng coi chừng xe ngựa!

12. Chương 16 : Xuân Ý Vô Cùng Tuyệt Vời

Chữ cuối cùng thốt ra rồi mi mắt Phong Liệt sụp xuống, lý trí mơ hồ, vô lực nằm trên thảm dày lót trong thùng xe.

Nhưng lúc này, mũi hắn bỗng ngửi mùi hương kỳ lạ, mùi rất đậm, dường như Phong Liệt quen với nó nhưng thoáng chốc nghĩ không ra.

Lát sau lòng hắn chợt hiện ra một cái tên ‘Thực Ngân Thảo’.

”Nguy rồi! Đây là vị Thực Ngân Thảo hệ ngân long!”

Phong Liệt rất sốt ruột, hắn muốn lớn tiếng kêu Lý U Nguyệt xuống ngựa, nhưng hé môi không phát ra được chút thanh âm, dần dần, hắn hoàn toàn mất ý thức.

Thực Ngân Thảo là một loại linh thảo sinh trưởng bên cạnh xương viển cổ ngân long, vì chúng nó ẩn chứa chút hơi thở ngân long nên rất có lợi cho ngân long võ giả tu luyện.

Thực Ngân Thảo thượng đẳng thậm chí ẩn chứa một tia long uy, đối với long võ giả đỉnh cương khí cảnh đột phá thần thông cảnh tăng hiệu rõ rệt, có thể gọi là báu vật vô giá.

Thực Ngân Thảo thấp kém thì bị một số long võ giả có thân phận đặt trong thùng xe, nó tỏa ra mùi hương xem như dùng làm nước hoa, ở trên đại lục gần như thành tượng trưng cho quý tộc có thân phận, địa vị.

Nhưng khiến Phong Liệt lo âu là Thực Ngân Thảo còn kèm một hiệu quả bất ngờ là...thời tình!

Dưới tình huống bình thường, đối với long võ giả có thể chất mạnh mẽ thì Thực Ngân Thảo không có hiệu quả lớn lắm, vận chuyển nguyên lực liền có thể dễ dàng đẩy nó ra ngoài người.

Nhưng lúc này trong thùng xe mùi Thực Ngân Thảo cực kỳ đậm đặc, đối với Phong Liệt bị trọng thương hôn mê, Lý U Nguyệt không có chút năng lực chống cự thì là tai họa to lớn.

- A! Người...Người làm sao vậy? Người mau tỉnh lại đi!

Mới nãy Lý U Nguyệt suýt ói ra cả mật, người choáng váng mơ hồ, lúc này thấy Phong Liệt hôn mê bất tỉnh thì tinh thần rối loạn, khuôn mặt tái nhợt tràn đầy lo lắng.

Một đường đi đến, Phong Liệt sớm thành trụ cột trong lòng nàng, và là chỗ dựa duy nhất. Nàng thậm chí đã quen mùi trên người Phong Liệt, giờ đây hắn ngã xuống khiến nàng hoang mang lo sợ.

Nhưng nàng không phải cô gái bình thường, hốt hoảng một lúc sau thì dần ổn định tinh thần.

Nàng tiến lên thăm dò hơi thở của Phong Liệt, phát hiện hắn chỉ là ngất xỉu mà thôi, bát giác xoa bộ ngực thở ra hơi dài. Rồi thì nàng dốc hết sức kéo Phong Liệt đẩy vào sát thùng xe, khiến hắn nằm thoải mái chút.

Hai con long mã kéo xe rất có linh tính chạy như bay hướng phía xa Thiên Lân Thành, không cần Lý U Nguyệt chỉ huy khiến nàng bớt lo hơn.

Lúc này đã là rạng sáng, trên trời vàng trắng dần ngả về tây, ánh sao rực rỡ dần tối đi, khiến trời đất càng tối vài phần.

Trên đường đi đều là núi hoang rừng vắng, không có ai đi đường, chỉ có một chiếc xe ngựa xa hoa hai con ngựa kéo như gió lốc bay nhanh trên đường, tốc độ nhanh tựa tia chớp.

Đêm nay Lý U Nguyệt liên tục gặp chuyện giạt mình, thể chất con gái yếu đuối làm nàng rất buồn ngủ, chiếc xe ngựa xa hoa xóc nảy nhẹ nhàng khiến nàng bất giác thiếp ngủ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, xe ngựa bay nhanh trong bóng đêm đen đặc, trừ tiếng vó ngựa khe khẽ ra trời đất hoàn toàn tĩnh lặng.

Vết thương trong người Phong Liệt theo linh đan diệu xuân đan được phát huy được hiệu thì dần ổn định lại, nội tạng bị chấn nứt cũng nhanh chóng hồi phục. Cứ tiếp tục như vậy thì không ra vài ngày sẽ hồi phục như lúc ban đầu.

Không biết trải qua bao lâu, Phong Liệt mơ hồ cảm giác có thân thể mềm mịn như ngọc chui vào ngực mình, và bàn tay mềm lạnh sờ soạng thân thể, mùi trần ngập hương thơm nữ tính khiến lòng người say, làm đầy lòng Phong Liệt bốc lên ngọn lửa. Bất giác thân dưới Phong Liệt ‘Chào cờ’, mông lung có khó phân biệt thật giả.

Dần dần Phong Liệt càng lúc càng thấy người nóng bức khó chịu, cổ họng khô khốc, rất khao khát có miếng nước ngọt lành làm dịu.

Đúng lúc này, đột nhiên một cái lưỡi ướt át ngọt ngào chen vào miệng hắn, Phong Liệt đang khát mạnh hút lấy, cảm thấy thể xác và tinh thần sảng khoái, muốn ngừng mà không được.

Nhưng rất nhanh, Phong Liệt không thỏa mãn chỉ như vậy, hắn dùng sức xoa nắn ôn hương nhuyễn ngọc trong người, dường như chỉ có nhét thân thể mềm mại vào ngực mình mới thấy dễ chịu chút.

Đây là bản năng nhân loại phát huy tác dụng, mặc dù kiếp trước hai mươi lăm năm Phong Liệt bảo kiếm chưa ra khỏi võ, nhưng có câu tục ngữ là: Không ăn thịt heo chẳng lẽ chưa từng thấy heo chạy?

Lúc trước hình ảnh Thủy Thiên Lăng và Mị Nhi đại chiến trong thùng xe sớm khắc sâu vào đầu Phong Liệt, đầy lòng hắn bản năng đã cho biết cần làm những bước nào.

Tiếp theo mắt hắn vẫn nhắm chặt, lúc mơ lúc tỉnh thô bạo lột sạch vải che đầy thân thể mềm mại trong ngực, rồi cởi quần áo mình hồi nào không hay.

Lát sau Phong Liệt đã tìm đúng vị trí hõm vào trên thân thể đối phương, eo uốn thẳng mạnh đâm vào. Có tiếng kinh kêu như khóc như án vang lên, hai thân thể hợp thành một.

Ngay sau đó, xe ngựa xa hoa lần thứ hai lắc lư dữ dội, nhưng nhân vật chính bên trong từ Thủy Thiên Lăng và Mị Nhi đổi thành Phong Liệt và Lý U Nguyệt, tình hình chiến đấu kịch liệt chỉ có hơn chứ không kém tiền bối. Thật là thiên diêu địa động, quần tinh loạn chiến, thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang.

Bóng đêm ngày càng đen, trên trời mặt trăng và ánh sáng hoàn toàn giấu trong bóng đêm, không ai ngờ rằng vùng ngoại ô trong hắc ám đang có cuộc đại chiến xuân sắc sáng khoái lâm li.

Dần dần, dường như hai con long mã kéo xe biết điều chậm lại, trong bóng đêm vô tận chỉ có tiếng thở dốc, rên rỉ mê người vắng vắng thật lâu không ngừng.

Đêm nay Phong Liệt mơ một giấc mộng xuân cực kỳ đẹp, ở trong mộng hắn cùng một cô gái khuynh quốc khuynh thành tuyệt sắc mây mưa, cá nước giao hòa.

Nhưng khiến hắn lấy làm lạ là cô gái xinh đẹp đó một chốc là người trong lòng Sở điệp kiếp trước, lát sau biến thành Lý U Nguyệt xinh đẹp khuynh thành, làm hắn vẫn khó thể thấy rõ ràng.

Nhưng dù là nàng nào thì Phong Liệt không thể không thừa nhận, đêm nay là đêm hắn ngủ ngon nhất cộng cả hai đời, thật không muốn tỉnh lại, chỉ muốn ngủ đến thiên trường địa cửu, biển cạn đá mòn.

Sáng sớm, mặt trời nhuộm đỏ nửa bầu trời, mây tía như gò má thiếu nữ hồng hồng, làm người nhìn tinh thần vui sướng.

Trong một khu rừng thưa thớt, cây cối chọc trời, trần ngập sương mù, đất đầy cỏ xanh, trần ngập sắc xanh. Cành lá xum xuê có một đám chim xinh đẹp không biết tên đang lú rú hót cho rừng cây thêm phần sống động.

Lúc này, một chiếc xe ngựa màu bạc trắng hào hoa đứng giữa rừng cây trên một bãi cỏ phiêu, hai con ngựa kéo xe đang cắn cỏ non, ăn ngon lành.

Đột nhiên có giọng nữ cao vút nghe rất êm tai vang trong thùng xe, làm hai con ngựa giật mình run lên, cùng ngẩng đầu nhìn xung quanh.

- A...thế này...thế này là sao? Người...người đã làm gì với ta vậy? Sao có thể như vậy! Hu hu~~

- Khụ khụ, ta cũng không biết! Không! Ta biết, là Thực Ngân Thảo! Trên chiếc xe này Thủy Thiên Lăng có đặt Thực Ngân Thảo, là một loại xuân dược mạn tính! Ta không phải cố ý !
- Người...người là tên khốn kiếp! Người biết Thực Ngân Thảo thì tại sao không nói sớm chứ? Chắc chắn người cố ý rồi! Nhất định là cố ý ! Người bồi thường cho ta! Trả lại cho ta! Hu hu hu~~
- Á? Cái kia, a...a...ta thật tình không phải...vốn định nói cho nàng biết nhưng ngất xỉu, thế nên...nên...
- Hu hu hu~~

13. Chương 17-18 : Giai Nhân Đại Biến Thân

Chuyện khiến Phong Liệt lo lắng nhất vẫn xảy ra, hắn nhìn thân thể mềm mại trần trụi của Lý U Nguyệt đầy dấu ô mai thì trợn tròn mắt, miệng lắp ba lắp bắp. Lúc này hắn nói lý do dù là sự thật nhưng trở nên yếu ớt không thuyết phục được bản thân hắn chứ nói gì ai.

Tuy nhiên giờ đây nói ngàn lời vạn lời cũng vô dụng, làm chính là làm rồi, nói bồi thường? Thứ này có thể trả lại được không?

Nhìn khuôn mặt đầm nước mắt, Phong Liệt nhức đầu, óc rối loạn.

”Phải làm sao bây giờ? Lão tử không muốn làm người bội tình bạc nghĩa, nhưng lão tử là người chung tình nha! Chuyện đã tới nước này giờ cách tốt nhất là nhận cô nàng này, sau phải làm sao với điệp đây? Mà không nói gì khác, diện mạo cô nàng này đúng là khuynh quốc khuynh thành, đáng người vạn dặm khó tìm, làn da mềm búng ra sữa, làm lão bà cũng không tệ. Nhưng mà, cái này cần người ta đồng ý mới được chứ! Lỡ người ta không chịu thì sao? Cha nàng ta mình không chọc vào nổi, làm không tốt thì e rằng sẽ lại trùng sinh nữa mất!”

Phong Liệt vừa sốt ruột nghĩ cách vừa lặng lẽ ngắm thân thể hoàn mỹ nửa thân trần của Lý U Nguyệt. Làn da trắng như tuyết, bộ ngực cao vút no tròn, hai chân thon dài thẳng tắp, trong trắng như ngọc.

Tối hôm qua người tên Mị Nhi đúng là không bằng mỹ nhân trước mắt một ngón út nữa là. Phong Liệt càng nhìn bắt giác thân dưới lại muốn ‘Chào cờ’.

Đúng lúc này, đột nhiên không xa trên một gốc cây có tiếng rào rào khe khẽ, phút chốc làm nhiều con chim giật mình rít bay ra xa.

Sau đó một thân hình vạm vỡ đội mặt nạ bằng đồng xanh mơ mơ hồ hồ nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhanh chóng bước tới xe ngựa.

Phong Liệt nghe có tiếng động thì tìm rút cái bịch, liếc mắt qua khe hở màn che nhìn ra bên ngoài.

Nhưng tiếp theo hắn kinh sợ biến sắc mặt, Phong Liệt suýt chút bay mất ba hồn bảy vía! Người đến không phải ai khác, chính là Lý hộ pháp mà hắn vừa nghĩ tới.

“Tổ cha nó! Vừa đẻ con gái người ta xong thì cha tìm đến rồi, có để cho người ta sống không trời!”

- Mau! Mau mặc quần áo đàng hoàng! Lão già cha nàng tới rồi!

Phong Liệt vừa luống cuống mặc đồ vừa hỏi Lý U Nguyệt khóc nỉ non.

- A? Cha ta?

Lý U Nguyệt nghe nói vậy mặt biến sắc, nhanh chóng trùm quần áo lên người. Hai người vội vã mặc đồ ngay ngắn, giọng Lý hộ pháp vang bên ngoài thùng xe.

- A? Lại có thể lấy long mã thay đi bộ, tiểu tử này có chút thủ đoạn.

Lý hộ pháp nhìn hai con long mã to lớn, mắt sáng lên, bắt giác có chút vừa lòng Phong Liệt.

Lý hộ pháp vừa nói vừa tới gần, phát tay vén rèm che thùng xe.

Tiếp theo Lý hộ pháp trợn to mắt suýt rớt ra.

Lúc này dù Phong Liệt, Lý U Nguyệt đã mặc đồ vào nhưng không ngay ngắn, rồi cả lên, cộng thêm biểu tình hoảng loạn bị bắt gian tại trận, tình hình như vậy không khó tưởng tượng trước đó xảy ra chuyện gì.

- Người...Các người? Khốn kiếp! Chuyện này là sao?

Lý hộ pháp ngẩn ra, sau đó lửa giận hừng hực bóp cổ Phong Liệt quăng ra ngoài thùng xe. Bùm một tiếng hắt ngã ra đất, Phong Liệt bị thương chưa lành té ngã đầu óc choáng váng.

- A...tiền bối chờ đã! Hãy nghe ta giải thích!

- Giải thích? Súc sinh, người dám khi dễ con gái của bản tọa hả? Người chết đi cho ta!

Lý hộ pháp động sát khí, bỗng giơ tay, vài công kích màu đen dài vài thước sắp chém vào đầu Phong Liệt.

“Tiêu rồi! Mạng ta tiêu đời!”

Phong Liệt bay mất ba hồn bảy vía, sợ muốn chết. Lý hộ pháp này là cao thủ thần thông cảnh lục tăng, muốn giết hẳn không khó hơn nghiền con kiến.

- Dừng tay! Không được giết hẳn!

Nhưng đúng lúc này, có tiếng yêu kiều khê quát, một bóng dáng lão đảo vội nhảy xuống xe chắn trước mặt Phong Liệt, chính là Lý U Nguyệt khóc đến mắt sưng đỏ.

Lòng nàng rối bời, cảm giác đối với Phong Liệt rất phức tạp. Có cảm kích, oán hận, căm ghét, nhưng còn lẫn vào chút cảm tình khó nói rõ.

Nhưng mặc kệ là vì sao, nàng không muốn thấy Phong Liệt chết trước mặt mình.

- Người!

Lý hộ pháp trừng con gái mình, lửa giận trong mắt dần lạnh, phút chốc thấy chua xót, không ngờ thất lạc con gái nhiều năm bấy giờ gặp lại sẽ là tình cảnh như vậy, làm lão thấy vô cùng đau lòng.

- U Nguyệt, ta và mẹ người nhiều năm không tìm ra tung tích của người, khiến người lưu lạc nơi trắng hoa, đây là lỗi của chúng ta! Nhưng mặc kệ thế nào thì người là con gái của Lý Thiên Ký, ta và mẹ người vĩnh viễn sẽ không ghét bỏ người! Nhưng nếu đã ra khỏi nơi trắng hoa rồi tại sao còn không biết tự ái như vậy? Thật khiến cha quá thất vọng.

Nghe lời của Lý hộ pháp, vốn khuôn mặt Lý U Nguyệt đã tiều tụy giờ biến trắng bệch không chút máu, thân thể lão đảo chột ngã ra sau.

Phụ thân của mình là xem mình thành kỹ nữ ai cũng có thể làm chồng, không biết liêm sỉ. Đả kích này đối với Lý U Nguyệt là quá lớn, nàng cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu óc trống rỗng, muốn chết cho rồi.

- Câm miệng lại! Lão già nhà người phải trước hiểu rõ tình huống rồi hãy sửa bày!

Phong Liệt không nghe nổi nữa, tức giận bùng bùng vội vươn tay đỡ lấy Lý U Nguyệt ngã ra sau, ôm nàng vào lòng. Ánh mắt hắn nhìn Lý hộ pháp đầy giận dữ, một chút sợ hãi trong lòng đã không còn sót lại.

Làm đàn ông, Phong Liệt nghĩ rằng lúc này hắn phải có gan nhận trách nhiệm mới đúng.

Huống gì trải qua một đêm hoang đường, lòng hắn bất giác xem Lý U Nguyệt là người của mình, không thể nhìn thấy giai nhân chịu uất ức được.

- Súc sinh! Người nói cái gì? Không lẽ cho rằng ta thật sự không dám giết người?

Lý hộ pháp giận dữ, kiềm không được định ra tay.

Nhưng lần này Phong Liệt không né tránh hay thụt lùi, ngược lại ngẩng đầu kiên cường chửi to:

- Lão già, lão muốn giết cứ giết! Nhưng lão tử dù có chết cũng phải nói rõ cho lão biết, chuyện này không hề liên quan gì đến U Nguyệt!

- Mặc dù lúc trước U Nguyệt rơi vào thanh lâu nhưng luôn chỉ bán nghệ không bán thân, thủ thân như ngọc! Trước đêm qua nàng vẫn là thân thể băng thanh ngọc khiết! Lý do tạo thành tình huống này tất cả là do bên trong thùng xe có Thực Ngân Thảo!

Phong Liệt nói một đồng đại khái kể lại tình hình, rồi yêu thương nhìn Lý U Nguyệt vẻ mặt thần thờ, rất là đau lòng.

Chợt lòng hần máy động, vội từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một viên diệu xuân đan tách môi anh đào ra nhét viên thuốc vào.

Đêm qua đại chiến ngất trời tạo thành chút vết thương cho Lý U Nguyệt mới nhận mưa móc, nuốt một viên diệu xuân đan để chữa trị là cần thiết, mặc dù hơi giống dao mổ trâu giết gà.

Lý hộ pháp không để ý động tác của Phong Liệt, mắt chớp lóe tia sáng lộ vẻ nghi ngờ.

Ngay sau đó, chỉ thấy lão tiến lên một bước hít một hơi mùi vị trong xe, tiếp theo lão bắn người ra sau như gặp đả kích nặng nề.

Lúc này trong thùng xe trải qua Thủy Thiên Lăng và Mị Nhi, Phong Liệt và Lý U Nguyệt luân phiên đại chiến mùi dâm dục rất đậm, rồi hỗn hợp mùi hương kỳ lạ của Thực Ngân Thảo, vị rất có vấn đề, khiến Lý hộ pháp suýt học máu. May là Lý hộ pháp đội mặt nạ thanh đồng khiến người không thấy rõ sắc mặt nhưng chắc là không dễ nhìn.

- U Nguyệt, thật xin lỗi, cha hiểu lầm người!

Lý hộ pháp trầm ngâm một lúc cuối cùng tin lời Phong Liệt đã nói, khi nhìn Lý U Nguyệt mắt càng chứa đầy xin lỗi. Lão tiến lên mấy bước định đón lấy Lý U Nguyệt khỏi tay Phong Liệt, nhưng nàng vùi sâu vào ngực hần không chịu đi ra.

Lý hộ pháp bất đắc dĩ thở dài, tiếp theo nghiêm mặt lạnh lùng nói với Phong Liệt:

- Tiểu tử, người đối xử với con gái ta như vậy, định giải quyết thế nào?

Phong Liệt nghe thế khựng lại:

- A?

- A?

Phong Liệt nghĩ ngợi một lúc, nhanh chóng nói vì sợ chậm trễ sẽ không có cơ hội nữa:

- Tiên bối, nếu chuyện đã đến nước này rồi thì Phong Liệt sẽ không làm kẻ bội tình bạc nghĩa nhân, hơn nữa U Nguyệt có thể nói là tiên nữ trần gian, không có gì không xứng với Phong Liệt ta! Nếu như U Nguyệt không chê thì Phong Liệt ta nguyện chăm sóc nàng cả đời!

Lý hộ pháp hừ lạnh nói:

- Hừ! Con gái của Lý Thiên Ký ta không phải người muốn cưới là được! Chuyện này trước tiên dừng tại đây, chuyện của các người chờ về sau tính tiếp!

Lão gặng hỏi Phong Liệt như vậy chẳng qua là thăm dò chuyện lúc trước thôi, trong lòng lão chưa có ý định gả con gái cho hần, vì đã có người đính ước trước rồi.

- A?

Phong Liệt ngây ra, nghe giọng điệu của Lý hộ pháp thì dường như không định gả cho gái cho hần, lòng bất giác thấy mất mát.

Hần cúi đầu nhìn Lý U Nguyệt, thấy đôi mắt giai nhân nhìn mình, bên trong trừ dò xét ra còn mơ hồ xẹt qua nhu tình đến sắt thép còn phải tan, làm Phong Liệt suýt chút chìm trong đó không ra được.

Bây giờ hần mới khẳng định, mỹ nhân như tiên nữ thế này, còn là người đàn bà thứ nhất của mình, nếu nàng không gả cho hần thì Phong Liệt tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Đúng lúc này, đột nhiên xảy ra chuyện kheines ba người không thể tưởng tượng được.

Chỉ thấy nguyên khí thiên địa xung quanh khẽ chấn động, lấy ánh mắt của Lý hộ pháp có thể nhìn ra trong không khí từng lũ long hình khí tức dần dâng lên, khiến người rất kinh ngạc.

Nhưng càng làm người kinh ngạc là lũ long khí thể này đều ủa hướng Lý U Nguyệt ở trong ngực Phong Liệt, dần dần long khí ngày càng nhiều, nhập vào da thịt nàng.

Phong Liệt hoảng hốt bật thốt:

- Cái...cái này là sao?

Lý hộ pháp cười to nói:

- A? Ha ha ha! Tốt! U Nguyệt sắp thức tỉnh chân long huyết mạch! Không trải qua Long Hồn tế đàn tẩy lễ đã tự thức tỉnh huyết mạch của mình, sau này chắc chắn là tiền đồ không thể đo lường! Ha ha ha! Tiểu tử, thả con gái của ta ra!

- A? Thức tỉnh chân long huyết mạch? Như vậy mà cũng được?

Phong Liệt há hốc mồm, tiếp đó hần buông Lý U Nguyệt ra để nàng toàn diện nhập lấy long khí lượn lờ trong không khí.

Lý U Nguyệt vẻ mặt mờ mịt nhìn bốn phía không hiểu gì cả.

Trên long huyết lục trù leo lên Long Hồn tế đàn có thể thức tỉnh chân long huyết mạch trong người ra, một số sinh linh có chân long huyết mạch cực kỳ đậm đặc tự động thức tỉnh huyết mạch, tựa như tất cả long thú đều tự nhiên thức tỉnh huyết mạch vậy.

Nhưng trong nhân loại có thể tự mình thức tỉnh huyết mạch trong vạn người không có một, hơn nữa dưới tình huống bình thường, có thể tự thức tỉnh huyết mạch thì sau này tiềm lực trưởng thành của long võ giả đó rất lớn lao.

Nhưng Phong Liệt có chút nghi ngờ chuyện Lý U Nguyệt thức tỉnh huyết mạch, hần bắt giác nghĩ tới vấn đề trên người mình nhưng rồi lắc đầu, ánh mắt chớp lóe nhìn giai nhân trước mặt.

Lát sau thân thể Lý U Nguyệt chợt run lên, một tiếng rỗng ngấm chấn trời vang, một chân long ảo ảnh đen lừng có đôi cánh hiện ra trên đỉnh đầu U Nguyệt, uy nhiếp mệnh môn khiến Phong Liệt đứng không vững, kiềm không được liên tục lùi lại.

- Ma Long huyết mạch? Tốt! Ha ha ha ha! Quá tốt!

Lý hộ pháp mừng như điên, ngẫm nghĩ một lúc chợt vọt tới trước, vươn đôi tay liên tục vỗ mấy trăm cái vào lưng Lý U Nguyệt rồi mới lùi lại.

Phong Liệt ở một bên nhìn mà đổ kị và cũng thầm mừng cho Lý U Nguyệt.

Hần biết mới nãy Lý hộ pháp nhân lúc long khí và người dựa thể đã thông kinh mạch tàn thân Lý U Nguyệt, sau này nàng tu luyện sẽ tiến triển rất nhanh, tiến bộ siêu mau, dưới cương khí cảnh e rằng không gặp bình cảnh nữa.

Lại một lát sau, trong thiên địa rốt cuộc bình tĩnh trở lại, Lý U Nguyệt xảy ra thay đổi cực kỳ lớn.

Mặc dù nàng vẫn là yếu điệu xinh đẹp như vậy nhưng không còn cảm giác mảnh mai, tay ngọc vung lên không trung đầy tiếng xé gió, nhẹ giẫm chân mặt đất âm một tiếng, đất cứng thoáng chốc hần dấu chân như xinh cỡ vài tấc.

Lý U Nguyệt kinh ngạc cảm nhận mình biến đổi, cảm giác trong thân thể tràn đầy lực lượng, khuôn mặt tiêu tụy biến mất, thay vào đó là ánh khí sáng sủa như là thay da đổi thịt vậy.

Phong Liệt mỉm cười nói:

- U Nguyệt, bây giờ nàng cũng là Ma Long võ giả, sau này sẽ không ai dám khi dễ nàng nữa, nàng có thể tự mình dạy họ bài học! Nói không chừng trên đại lục sẽ có thêm một tuyệt thế nữ cao thủ! Hắc hắc hắc!

Lý hộ pháp trừng mắt Phong Liệt, nói:

- Hừ, con gái của Lý Thiên Ký ta có ai dám khi dễ?

- Hừ.

Phong Liệt khinh thường bĩu môi, thầm nghĩ.

“Có gì ghê gớm đâu, chẳng phải khiến con gái ở thanh lâu nhiều năm chịu tội? Nếu không phải lão tử trùng sinh thì e rằng U Nguyệt đã sớm...hừ! Lão già, lão tử không thèm quan tâm kẻ thiển cận như lão!”

Có lẽ nghe được Phong Liệt rửa thắm. Lý hộ pháp quay đầu lạnh lùng nói với hắn:

- Tiểu tử, lần ra xa chút, ta có chuyện muốn nói với U Nguyệt!

Phong Liệt ngẩn ra, sau đó gật đầu với U Nguyệt, xoay người đi về phía xa. Hắn biết hai cha con có chuyện riêng cần phải nói, hắn đứng đó không tiện lắm.

Thấy Phong Liệt dần đi xa, Lý U Nguyệt hé môi rất muốn gọi hắn trở về, nàng cực kỳ không muốn ở gần phụ thân của mình, lòng cực kỳ hoang mang.

Lý hộ pháp dường như bắt mắt Phong Liệt đi quá chậm, chợt cách không vung chưởng, chỉ nghe vèo một tiếng, một cơn lốc xoáy đen cuốn hướng hắn. Phong Liệt còn chưa kịp phản ứng đã bị ném ra xa không thấy bóng dáng.

- A...ông đã làm gì hắn!?

Lý U Nguyệt giật mình, tức giận nhìn Lý hộ pháp.

Lý hộ pháp bất đắc dĩ nói:

- Yên tâm, hắn sẽ không có chuyện gì!

Lão thấy con gái lạnh lùng với mình, còn không bằng thái độ với người ngoài là Phong Liệt thì lòng rất khó chịu.

Lý U Nguyệt nghe nói Phong Liệt không có chuyện gì mới thở ra, vẻ mặt thản nhiên nhìn Lý hộ pháp. Dưới ánh mắt chăm chú của nàng, Lý hộ pháp từ từ lấy xuống mặt nạ thanh đồng nhiều năm chưa gỡ ra.

Phút chốc một khuôn mặt người đàn ông trung niên cương nghị tuấn tú hiện ra trong mắt Lý U Nguyệt, khuôn mặt khiến nàng vừa thấy quen vừa thấy lạ.

Lúc này, trên một gốc cây to đâm trời cách vài dặm Phong Liệt đang chặt vật bị treo trên cành cây run rẩy sắp gãy, tùy thời cây gãy người rớt, nếu mà rớt xuống độ cao gần trăm trượng thì Phong Liệt chắc chắn ngã thành cục thịt.

- Lão già chết tiệt! Kiếp trước đối xử với lão tử cung đưa như cha ruột, đời này dám tùy tay ném lão tử như vứt rác! Thật sự là thúc thúc thăm thăm nhện được chứ lão tử thì không! Đợi lão tử hồi phục lại tu vi kiếp trước thề sẽ báo lại thù này!

14. Chương 19 : Con Chim Nhỏ Quái Dị

Phong Liệt một bên chửi bới Lý hộ pháp vừa cẩn thận dọc theo cành cây bò vào trong, may là ông trời còn thương hắn, nhánh cây không gãy khiến hắn thuận lợi bò tới gốc cây chính.

- Gri gri...

Đột nhiên một tiếng rít chói tai truyền vào lỗ tai Phong Liệt, hắn vội nhìn theo hướng phát ra tiếng động, lòng thầm giật mình.

Chỉ thấy trên một chạc cây cách hắn ba mét có một tổ chim to như cái thớt, xung quanh cành lá sum xuê, không cẩn thận nhìn thì rất khó phát hiện.

Lúc này cạnh tổ chim có con măng xà to cỡ miệng bát màu xanh, thân hình dài vòng quanh cây, ngẩng cao đầu thè lưỡi đỏ máu hướng một con chim nhỏ còn chưa mọc lông.

Xem ra con rắn độc này tùy thời sẽ nuốt trọn chim non chỉ cỡ bàn tay, nhưng dường như có gì e ngại, đôi mắt tam giác hung tợn chớp lóe vẻ kiêng dè.

Phong Liệt thầm lấy làm lạ, không lẽ con mãng xà cực kỳ độc và to lớn e sợ một chim non tròn trĩnh đứng không vững ư? Điều này khiến người rất khó hiểu, thật là thể giới to lớn không gì không có.

Lát sau, dường như rắn độc mất đi sự nhẩn nại, nó bỗng duỗi đầu lộ ra bốn răng nhanh cong sắc nhọn tấp hướng chim non.

- Chíp...

Dường như chim non cảm nhận sự nguy hiểm, bỗng phát ra tiếng hét chói tai tuy ngắn mà mạnh mẽ, thanh âm không lớn lắm nhưng có sức xuyên thấu.

Đặc biệt làm Phong Liệt chấn kinh là con chim phát ra tiếng, từng đường cong trắng như có như không ập hướng đầu rắn độc.

Tiếp theo hiện ra kỳ tích.

Chỉ thấy cái đầu to của rắn độc chợt run lên, xu thế nhà tới khựng lại, võ lực rũ xuống, nếu không phải toàn bộ thân hình quần chặt cành cây thì chắc đã rớt xuống đất rồi.

Sau đó từng đường trong trắng xẹt qua đầu thì cành lá sum xuê sau lưng rắn độc nhanh chóng rơi xuống, thoáng chốc biến thừa thớt nhiều.

- Đây...Đây là công kích sóng âm? Ui chà...

Phong Liệt con người co rút, lộ ra hoảng sợ nhìn con chim tròn trịa.

Phát ra một tiếng rít xong dường như con chim hao hết sức lực, ở trong tổ chim nó ngã ngửa, cố gắng lắm mới đập đôi cánh thịt mọc ra chút lông để ổn định thân hình.

Lúc này rắn độc gục đầu hơi lắc lư, dường như tỉnh táo lại một chút, quấy người, từ từ ngẩng đầu nhìn con chim, trong mắt tăng sâu sự e ngại.

Phong Liệt tầm chấn kinh, lát sau đầu óc xoay chuyển cố gắng tìm hiểu con chim phát ra công kích sóng âm này có lai lịch gì. Nhưng hần nghĩ muốn vỡ đầu cũng không chút ấn tượng, thật là chưa từng nghe thấy.

Lát sau dường như rắn độc đã hồi phục nguyên khí, nó lại lần nữa phát ra tiếng rít vọt hướng chim non, dường như không ăn được chim thì nó sẽ không ngừng lại.

Con chim hình như đã dùng hết sức, con mắt đen tròn xoe nhìn rắn độc, ra vẻ rất sợ, lão đảo lù lại bên mép tổ chim.

Mắt thấy rắn độc lại nhào tới, chợt một long trảo đen xuất hiện chộp vào bẫy tác rắn độc. *rắc* một tiếng giòn vang, long trảo bóp nát xương rắn.

Ngay sau đó, đầu rắn độc lại rũ xuống, nhưng lần này nửa người sau của nó cũng vô lực thả lỏng ra, nguyên thân hình to dài ba, bốn trượng ngã xuống mặt đất cao trăm trượng. Bùm một tiếng, rớt thành đồng thịt.

Tiêu diệt rắn độc, anh hùng cứu con chim gặp nạn chính là Phong Liệt. Phong Liệt cố nén người đau đớn từ xa vung một vuốt, chớp mắt đánh chết rắn độc, sau đó cẩn thận đi hướng con chim, đôi mắt lóe tia mừng thầm đã nhặt được báu vật.

- Hắc hắc, tiểu tử đừng sợ, là bốn đại hiệp đã cứu ngươi!

Phong Liệt cười tà nằm úp sấp cạnh tổ chim, tranh công nói với chim non, cố gắng biểu hiện ra vẻ lương thiện vô hại. Lòng hần thầm nghĩ tặng con chim này cho U Nguyệt chắc chắn sẽ khiến mỹ nhân vui vẻ, coi như bồi thường nằng một chút.

Nhưng hình như con chim không dễ dụ, nó trợn mắt nhìn hần không khác gì nhìn con rắn độc mới rồi, từ một góc tổ chim dời sang góc khác, cách Phong Liệt xa chút, điều này khiến hần rất bực mình.

Nhiều ngày sau, Phong Liệt nảy ra một kế. Hắn từ nhẫn trữ vật lấy ra một bình đan dược đổ một viên linh đan vàng óng ánh...Long nguyên đan, đây là đan dược có giúp ích cho việc tu luyện, ẩn chứa dồi dào thiên địa nguyên lực, tra mùi hương linh thả xộc vào mũi.

- Tiểu tử? Thử vị này xem sao?

Phong Liệt dụ dỗ từng bước, chậm rãi đưa đan dược hướng về con chim.

- Chíp...

Nhưng con chim chẳng hề nhận tình, lại phát ra tiếng rít ngắn ngủi mà có lực, từng vòng đường cong trắng xẹt qua tay Phong Liệt, nhưng hiển nhiên lần này uy lực không bằng lúc trước.

Tuy nhiên cũng khiến bàn tay Phong Liệt đau đớn như bị điện giật, hắn run lên vội rút lại, đan dược lặn vào trong tổ chim ngay dưới vuốt con chim.

Phong Liệt nhe răng nhếch miệng la làng:

- Úi...Đau quá!

Hắn xoa xoa tay, cảm thấy đức nhức thịt và xương như bị xé rách, nhưng từ bên ngoài không thấy có vết thương gì thì lòng rất kinh hoàng.

Nhưng cũng vì vậy hắn càng kiên quyết dụ dỗ con chim nhỏ.

Hắn nhớ rõ kiếp trước sau núi Ma Long giáo nuôi một con đại thành hủ thần điêu, phun ra hủ thần diễm năng khiến cao thủ thần thông cảnh cũng phải lùi bước, hủ khí đi qua đâu là sông khô cạn, dãy núi hóa tảo bụi, quả là uy lực không gì sánh bằng, có thể nói là vũ khí tuyệt thế.

Mặc dù không biết tình hình cụ thể con chim này nhưng chắc không tầm thường, chưa đủ lông mà đã lợi hại như vậy, nếu tập trung bồi dưỡng nó lớn lên e rằng càng xuất sắc.

Phong Liệt nhanh chóng vận chuyển nguyên lực, khơi thông kinh mạch trên tay vài lần mới giảm đi đau đớn, đợi hắn nhìn hướng chim non thì gần ra.

Chỉ thấy nó nuốt xuống viên long nguyên đan, mắt xe tròn chớp chớp, đột nhiên người run lên, giương đôi cánh. Sau đó một đoàn ánh sáng vàng mờ mờ lung toát ra từ người nó.

Dưới ánh mắt chăm chú của Phong Liệt, con chim vốn không có mấy cọng lông bỗng mọc ra lông vàng xù trông nó càng giống con chim hơn, không còn là cục thịt tròn quay nữa.

Hơn nữa cả người nó to một vòng, mỏ cong cong màu vàng và móng vuốt quặp lại có vẻ dữ tợn.

- Chiêm chiêm!

Rốt cuộc con chim hưng phấn kêu lên, tiến vài bước tới gần Phong Liệt làm hắn vui mừng.

- Hắc hắc, có trò hay! A? Chắc là ác diệu loài chim!

Mắt Phong Liệt sáng rỡ, hắn lại lấy ra vài viên đan dược lắc lư hướng con chim, quả nhiên không bị nó công kích.

Chỉ thấy nó chần chờ một lúc rồi từ từ tới gần Phong Liệt, mãi khi đến gần hắn mới ngừng lại. Hình như không cảm thấy sự nguy hiểm, nó bỗng nhiên thò mỏ nuốt xuống long nguyên đan.

Lúc này Phong Liệt hơi rầu, mặc dù long nguyên đan là nguyên khí đan dược bình thường nhưng ẩn chứa nguyên khí rất dồi dào, dù là hắn bây giờ chỉ có thể ba ngày nuốt một viên, nếu không thì nhiều quá sẽ chịu không nổi. Con chim này mới cỡ nhiều đây, lỡ chống không nổi chết thì hắn mất nhiều hơn được.

Nhưng điều hắn lo lắng không xảy ra. Lại tỏa ra vàng sáng vàng mờ mờ, đôi cánh con chim chỉ mọc ra mấy cọng lông dài trông có chút giống ác diệu, trừ điều đó ra không có thay đổi gì nữa, khiến Phong Liệt tặc lưỡi lấy làm kỳ, miệng con này rộng đây.

Tiếp theo Phong Liệt từng viên nuốt cho con chim, nó nhận lấy hết, càng ăn càng hưng phấn, cái đầu càng lúc càng to ra, lông chim trên người dần đầy hơn, trông rất thần thái.

15. Chương 20 : Danh Hiệu "kim Câu"

Mục đích của Phong Liệt rốt cuộc đạt đến, một lát sau hắn thành công dụ dỗ con chim leo lên bả vai mình, đuổi cũng không chịu đi, khiến hắn cười toác tới mang tai.

- Tiểu tử, sau này theo đại gia lăn lộn, muốn ăn cái gì có cái đó! Hắc hắc hắc!

- Chiêm chiếp!

Mắt thấy một bình long nguyên đan sắp cạn kiệt, con chim đã to cỡ con chim cu gáy trưởng thành, giương đôi cánh dài cỡ một thước, mỏ dài sắc bén tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, trong ánh vàng lông chim tím lợt mấy phần quý khí. Móng vuốt sắc bén khiến Phong Liệt lo lắng bả vai của mình, đôi mắt nó sắc bén âm lạnh toát ra sự hưng phấn.

Nhìn con chim trên đầu vai, Phong Liệt chợt nghĩ ra một ý tưởng thực nghiệm.

Tiếp theo hắn không dứt long nguyên đan cho con chim nữa mà cắn đứt ngón trở nặn ra một giọt máu nhét vào miệng chim nhỏ.

- Chiêm chiếp!

Mặc dù nó khó hiểu nhưng vì tin tưởng vào Phong Liệt, có lẽ muốn thử nếm mùi máu nên nó nuốt xuống. Sau đó nó mắt long lanh nhìn Phong Liệt, chờ đợi long nguyên đan.

Phong Liệt nhìn con chim nuốt vào giọt máu của mình thật lâu không có phản ứng, nhẹ lắc đầu lầm bầm:

- Xem ra không phải vấn đề của mình rồi.

Nhưng đang lúc hắn thất vọng, bỗng con chim ngửa đầu phát ra tiếng hú xuyên kim nứt đá, lông chim toàn thân bỗng dựng lên.

- Gri!!!

Tiếng hú lực xuyên thấu cực mạnh vang phạm vi vài dặm, chấn rừng cây vô biên rớt lá, mặc dù không phải công kích nhưng nếu là thể xác người thường thì chắc đã bị chấn học máu, ngay cả Phong Liệt cũng thấy tai ù vang tạm bị điếc.

Phong Liệt không rảnh rửa, lúc này xung quanh xảy ra biến đổi. Nguyên khí trong thiên địa từ từ dâng lên, một long hình nguyên khí mắt thường có thể thấy vọt vào người con chim.

- Thức tỉnh huyết mạch? Quả nhiên là vậy!

Phong Liệt ngẩn ra, thâm giật mình.

Đây rõ ràng là dấu hiệu thức tỉnh huyết mạch, giống hệt như trước đó Lý U Nguyệt thức tỉnh huyết mạch vậy.

- Thì ra máu của lão tử thật sự có hiệu quả khiến người thức tỉnh chân long huyết mạch! Hèn chi kiếp trước lão già Chiến Thiên Ma Vương mỗi một đoạn thời gian bắt lão tử phải thả một bồn máu! Còn lấy danh nghĩa là trừ tạp chất sót trong được vật! Cha nó! Trừ bà nội nó!

Phong Liệt kiểm không được chữ mắng.

Đời trước từ khi Phong Liệt tiến vào Ma Long giáo thì được dốc sức bồi dưỡng, gần như không có tiếp xúc gì với người trong giáo, chỉ quen ba bạn tốt. Long Vũ và Sở Điệp là hắn tình cờ quen, Sở Huyền thì là chủ động tiếp cận hắn.

Phong Liệt là lại người không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng tập trung tu luyện cho nên mới ngần ngừ mười năm đã bước vào hàng cao thủ thần thông cảnh, nổi danh thiên hạ.

Đối với bất cứ tài nguyên nào có giúp ích cho tu luyện sẽ có người chấp tay đưa lên ngay. Ma Long giáo đúng là tùy tiện hắn muốn gì được nấy, khiến hắn chưa từng có lòng cảnh giác người bên cạnh.

Nhưng bây giờ trùng sinh rồi, hắc biết tất cả đải ngộ kiếp trước chẳng qua là âm mưu mà thôi, Ma Long giáo từ người của hắc lấy được báo đáp hơn xa trả giá, thậm chí phút cuối muốn lấy cả mạng sống và thân thể hắc.

Mười năm, Ma Long giáo dùng vô số bồn máu của hắc chắc tạ ra vài chục vạn Ma Long võ giả cũng không biết chừng, nghĩ thông điểm này Phong Liệt hận đến nhức răng.

- Cha nó! Ma Long giáo chết tiệt! Các ngươi chờ đó, đời này lão tử phải khiến các ngươi trở lại món nợ đời trước mới được!

Phong Liệt cầm hận phát lời thề độc, trong đầu trời lên kể độc ác hại người mà lợi cho ta, chỉ chờ hắc lần vào Ma Long giáo là sẽ thực hiện ngay.

Lúc này, một tiếng rống ngâm chấn thiên kéo Phong Liệt trở về hiện thực, hắc ngoái đầu nhìn, biểu tình mừng rỡ.

Chỉ thấy trên đầu con chim một ảo ảnh thần long màu đen dài một trượng lưng có cánh chột lóe, con chim không thay đổi gì cả nhưng khí chất âm u nhiều, trên người lông chim vàng chóc hoàn toàn biến thành sắc ám kim, dưới cánh còn mọc vẩy đen như là nghịch lân của thần long vậy, tăng thêm chút uy nhiếp.

- Nhất cấp long điều! Hắc hắc hắc!

Phong Liệt nhếch miệng cười gian, tiếp theo hắc nhướng mày do dự nói:

- Đặt tên cho ngươi vậy, gọi là gì đây?

Phong Liệt đang nhủ mày suy tư thì liếc qua mỏ dài gấp khúc màu ám kim của con chim, mắt sáng lên, nói:

- A, gọi ngươi là Kim Câu đi! Cái tên Kim Câu! Ừm, tên đủ hung dữ!

- Chiêm chiêm!

- Phản đối cũng vô dụng! Đi theo đại gia lẫn lộn thì phải nghe lời!

-

Phong Liệt vừa lẩm bẩm lời không biết nó có nghe hiểu không, vừa từ từ bò xuống đất. Nếu bây giờ đã thành công dụ dỗ chim non rồi thì không cần ở lại đây nữa.

Quan trọng hơn là Phong Liệt nhìn thấy tổ chim to cỡ cái thớt lòng hơi run.

Tổ chim to như vậy, không biết phụ mẫu của Kim Câu lớn đến cỡ nào! Nói không chừng thân thể hiện tại của hắc không đủ cho chúng nhét kê răng, không mau bỏ chạy chẳng lẽ ở lại đưa cơm ư?

Cây cỏ này cỡ mười người ôm mới hết, cao trăm trượng, lấy thân thể trọng thương chưa lành của Phong Liệt phải mất nửa canh giờ mới tuột xuống được.

Đang lúc Phong Liệt thở phào thì bỗng có tiếng gió vang trên đỉnh đầu.

Phong Liệt ngẩng đầu nhìn, thì ra là lão già Lý hộ pháp đi tìm hắc. Hắc không có gì ngoài ý muốn, thời gian dài như vậy, hai cha con có gì muốn nói cũng nên xong.

Mất thấy Lý hộ pháp sắp chộp bả vai phải của Phong Liệt thì bỗng nhiên Kim Câu đứng ở vai trái hắc phát ra tiếng rít rách tai hướng tới lão.

- Gri!!!

Tiếng rít xuyên kim võ đá vang lên, từng vòng đường cong trắng bỗng quét hướng Lý hộ pháp, bao phủ không gian phạm vi hơn mười trượng.

- A? Súc sinh to gan!

Lý hộ pháp vốn định chộp vai Phong Liệt mang hắc về, không chú ý trên vai hắc một con kim điều trông khá thần tuấn, không ngờ con chim phát ra tiếng rít khiến lão có cảm giác nguy hiểm.

Tiếp theo lão nhanh chóng đem cương khí trải rộng toàn thân, ở trước mặt hình thành một lồng cương khí, dù cùng là cao thủ thần thông cảnh cũng chưa chắc một kích phá được.

Nhưng không ngờ sóng gợn trắng hình cung không bị cản trở xuyên qua chụp cương khí, đánh vào người lão.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng gìn vang *két*, Lý hộ pháp trợn tròn mắt.

Chỉ thấy trường bào màu đen trên người Lý hộ pháp từ từ biến thành bột phấn, nhanh chóng rơi xuống, ngay cả mặt nạ thanh đồng cũng vỡ vụn rào rào rớt xuống đất. Tình hình như vậy khiến Phong Liệt, Lý hộ pháp lòng chấn động.

Mất thấy Lý hộ pháp sắp bị Phong Liệt thấy mặt thì lão nhanh chóng phục hồi tinh thần vội lấy ra trường bào bọc trên người mới không lộ trò hề.

Nhưng bây giờ lão không còn mặt nạ thanh đồng che đậy, khuôn mặt người đàn ông trung niên tuấn tú uy nghiêm hiện ra, có chút giống U Nguyệt, có thể nói là cực kỳ đẹp trai, làm Phong Liệt cùng là đàn ông mà ghen tỵ muốn chết.

Phong Liệt ngơ ngác một lát rồi kiểm không được thắm khen.

“Chắc chắc, hèn chi mỹ nhân U Nguyệt đẹp như vậy, thì ra là di truyền huyết thống tốt đẹp của lão già này.”

Kiếp trước hẳn quen biết cùng Lý hộ pháp mười năm nhưng đây là lần đầu tiên thấy mặt thật của lão.

Tuy nhiên, khi hẩn chú ý trên mặt Lý hộ pháp không ngừng biến đổi sự tức giận mới bỗng hồi phục tinh thần, nhanh chóng làm bộ làm tịch vỗ đầu Kim Câu, miệng hung dữ mắng:

- Kim Câu, không được vô lễ! Đây là người phe mình!

16. Chương 21-22 : Liệt Vân Long Điều

Ngoài miệng hẩn nói như vậy chứ trong lòng rất sượng, không ngờ Kim Câu có thể khiến lão già thần thông cảnh này ăn bồ hòn, nếu không phải tình cảnh không đúng thì hẳn rất muốn hôn Kim Câu vài cái.

- Chiêm chiêm!

Lý hộ pháp là cao thủ thần thông cảnh nên cực kỳ mạnh mẽ không hề bị thương, nhưng quần áo và mặt nạ vỡ vụn làm lão có chút chật vật, khuôn mặt điển trai xanh mét.

Lão là long võ giả thần thông cảnh, Thanh đồng hộ pháp của Ma Long giáo, đến đến đâu có thể nói là vạn người kính ngưỡng, đi trên đại lục hiếm khi gặp đối thủ, không thể tưởng tượng hôm nay chịu thiệt trong tay một con chim, thật sự không nhịn được nữa. Lão định nổi trận lôi đình.

- Hừ! Súc sinh khốn kiếp kia! Dám to gan vô lễ với bổn tọa? Thật nực cười!!!

- Này này! Tiền bối chậm đã, chắc ngươi sẽ không hạ mình so đo với một con chim chưa đủ lông đủ cánh đi?

Phong Liệt giật mình, vội ôm Kim Câu vào ngực, cảnh giác nhìn Lý hộ pháp.

- A?

Ngay sau đó, Lý hộ pháp nhìn chằm chằm Kim Câu con ngươi chột co rút, kinh ngạc thất thanh nói:

- Đây là...thức tỉnh Ma Long huyết mạch Liệt Vân Điều? Điều này sao có thể!?

- Liệt Vân Điều? Không phải chứ? Có Liệt Vân Điều mạnh mẽ như vậy ư?

Phong Liệt vẻ mặt quái dị liếc Kim Câu, mắt đầy khó tin.

Liệt Vân Điều là loại ác quỷ trong loài chim, nổi tiếng tốc độ kinh người và trời sinh thân thể như tinh kim, rất nổi tiếng trên đại lục, số lượng cũng nhiều. Dù kiếp trước Phong Liệt kiến thức không uyên bác thì cũng có nghe thấy về nó.

Nhưng hẳn chưa nghe nói qua Liệt Vân Điều có thể phát ra công kích sóng âm uy lực như vậy. Hơn nữa dù Liệt Vân Điều có thứ tinh chân long huyết mạch thành Liệt Vân long điều trưởng thành cũng sẽ chỉ thức tỉnh kim long huyết mạch, thể chất thiên hướng kim thuộc tính.

- Hừ! Người thì biết cái gì?

Lý hộ pháp khinh thường trừng Phong Liệt, sau đó mắt nóng rực nhìn chăm chăm Kim Câu, nói:

- Trên đời này Liệt Vân Điều chỉ là kế thừa một phần huyết mạch của thượng cổ hồng hoang hung cầm Liệt Vân Điều mà thôi, chỉ có cái tiếng!

- Chỉ Liệt Vân Điều thời thượng cổ mới chân chính xứng với hai chữ 'liệt vân'. Liệt Vân Điều trưởng thành một tiếng rít có thể dễ dàng đánh tan mây đen vạn dặm, thanh âm đi qua đâu là vạn vật đều hóa thành bụi đất, tục truyền rằng dù là cấp thấp chân long đều phải đi đường vòng! Tiểu tử này có thể thức tỉnh thần thông tổ tiên, chắc là huyết mạch rất tinh thuần, nhưng...sao nó thức tỉnh Ma Long huyết mạch chứ? Thật kỳ lạ!

Phong Liệt chợt dạ nói:

- Khụ khụ, chắc là tại biến dị?

Lực chú ý của Lý hộ pháp đều tập trung và Kim Câu, không nhìn thấy Phong Liệt chợt dạ. Mắt lão chớp lóe, bỗng cười ẩn ý với Phong Liệt.

Phong Liệt sớm đã quen Lý hộ pháp lạnh lùng, giờ thấy nụ cười chôn chực tết gà thì lòng run lấy bầy, chưa đợi lão nói cái gì hẳn đã cười tủm tỉm nói:

- Tiền bối, Kim Câu là văn bối suýt mất mạng mới tìm được, tuyệt đối không truyền lại, người miễn mở lời đi!

Lý hộ pháp vẻ mặt khó chịu nói:

- Hử? Tiểu tử, cực phẩm long thú này dù có ở trong tay người thì sẽ được đến lúc này? Hơn nữa chim non này muốn tu luyện đến đại thành cần hao phí tài nguyên là con số thiên văn, chỉ bằng vào người đi đâu tìm tài nguyên như thế? Đúng là lãng phí!

Phong Liệt không thả lỏng, đáp trả lại:

- Hừ! Cái này không cần tiền bối quan tâm, ta có cách giải quyết.

Kim Câu có thần thông thiên phú kinh người như vậy, chỉ cần qua vài năm thì chắc chắn trở thành thuộc hạ đắc lực và tọa kỵ cực phẩm, sao Phong Liệt chịu buông tay tặng người? Huống chi là tặng cho lão già trước mắt.

Lý hộ pháp hừ lạnh nói:

- Hừ! Tiểu tử, đừng quên rằng là ta tốn sức chín trâu hai hổ mới cứu ngươi ra khỏi Phong gia! Không lẽ ân cứu mạng không bằng con súc sinh xẹp lông này?

- Ôn cứu mạng Phong Liệt vô cùng cảm kích, ngày sau chắc chắn Phong Liệt sẽ báo đáp! Nhưng trước không nói ngươi đạt thành hiệp nghị với Thiết Dực Trưởng Lão của Phong gia ta, chỉ nói ta cứu mạng con gái ngươi đủ bằng rồi đi?

Lý hộ pháp vẻ mặt hung tợn nói:

- Khốn kiếp! Người không nhắc tới ta suýt chút quên, tuy rằng ngươi cứu U Nguyệt nhưng làm hỏng danh tiết của nàng, cái này tính sao đây?

Phong Liệt chợt dạ bảo:

- Hắc, hắc hắc! Cái này...thật ra thì nói đi nói lại chúng ta đều là người một nhà, Kim Câu đi theo ai chẳng phải đều giống nhau sao? Ta đang nghĩ khiến Kim Câu bảo vệ U Nguyệt.

- A?

Lý hộ pháp nghi ngờ xem xét Phong Liệt, biểu tình dần dịu đi. Vốn lão định lấy Kim Câu là để bảo vệ Lý U Nguyệt, giờ nghe Phong Liệt chịu nhả ra thì không so đo nữa.

- Được rồi, cứ làm như vậy đi! Coi như tiểu tử ngươi có chút lương tâm! Nhưng có phải người một nhà hay không thì nói quá sớm rồi!

- A...

Không đợi Phong Liệt nói thêm thì thân thể lại bị Lý hộ pháp túm lấy, lần này Kim Câu không công kích. Chớp mắt hai người một chim đã bay trở lại chỗ đậu xe ngựa, Lý U Nguyệt đứng bên cạnh xe ngóng cổ trông chờ.

Nàng thấy Phong Liệt không có gì nguy hiểm thì vẻ lo lắng trên mặt mới rút đi, nhưng tiếp theo gò má ngọc ngà hây hồng, không dám nhìn thẳng ánh mắt nóng rực của Phong Liệt.

Lòng Phong Liệt rất ngứa, bắt giác nhớ đến cảm giác tuyệt vời đêm qua, dưới thân nóng lên. Hắn thầm nghĩ phải tìm cơ hội bỏ rơi lão già bên cạnh, cùng mỹ nhân ôn lại đêm xuân.

Nhưng khiến Phong Liệt thất vọng là tiếp theo hắn không còn cơ hội đơn độc ở chung với Lý U Nguyệt.

Lý hộ pháp sai Phong Liệt bày lại thùng xe xong ba người cùng ngồi trong xe ngựa, thúc giục long mã nhanh như chớp lao ra xa.

Càng quá đáng là Lý hộ pháp thỉnh thoảng nhìn Phong Liệt bằng ánh mắt phòng kẻ trộm khiến hắn bực mình muốn ói máu.

- Ủa? Con chim thật xinh đẹp!

Qua thật lâu sau, Lý U Nguyệt luôn chú ý Phong Liệt rồi cuộc phát hiện sự tồn tại của Kim Câu, đôi mắt đẹp tỏa sáng, kiểm không được định vươn tay ngọc sờ lông chim ám kim sáng lấp lánh của nó.

- Gri...ô ô!

Lông chim toàn thân Kim Câu dựng lên định công kích, nhưng mới phát ra nửa tiếng rít đã bị Phong Liệt kịp thời túm mỏ dài cong cong.

- Kim Câu, đây là nữ chủ nhân của ngươi, sau này lời của nàng chính là của ta, biết chưa?

Phong Liệt hung dữ răn dạy Kim Câu, rồi mỉm cười nói với Lý U Nguyệt:

- Nó tên Kim Câu, thích ăn linh đan, đây, nàng lấy cái này đút cho nó, nó sẽ thích nàng.

Nói rồi Phong Liệt đưa một bình long nguyên đan cho Lý U Nguyệt, kín đáo sờ bàn tay trắng nõn của giai nhân, quang minh chính đại ăn bớt.

Lý U Nguyệt nghe lời Phong Liệt răn dạy Kim Câu thì xấu hổ đến lỗ tai đỏ rực, lại bị hắn nhéo tay, thân thể mềm mại khẽ run, gò má đỏ đến sắp nhỏ máu, làm hắn nhìn thèm nhiều nước.

- Khụ khụ!

Lý hộ pháp nhú mày đúng lúc ho khan đánh gãy mập mờ giữa hai người, làm Phong Liệt rửa thắm.

Tiếp theo trên đường đi Lý U Nguyệt dần quen với Kim Câu, trong thùng xe thỉnh thoảng vang tiếng thiếu nữ cười khúc khích như chuông ngân.

Phong Liệt cố ý vô tình liếc mắt đưa tình, thăm trao đổi với mỹ nhân, bắt giác cảm tình sẽ hai người tăng nhanh. Đặc biệt là ăn vụng dưới mi mắt ngọc phụ tương lai, làm Phong Liệt mới nếm tình thú nam nữ nên rất khoái, trên đường không cảm thấy khô khan, buồn tẻ.

Ma Long giáo ở Ma Long sơn mạch, tại chỗ giao nhau giữa Kim long Thiên Triều và thiên long Thần Triều, khu vực hai bên không cai quản, cách Thiên Lân Thành chỉ chừng mấy vạn dặm. Nếu lấy thân thể người thường thì e rằng cả đời này khó thể ra khỏi cương vực khắp nơi tràn đầy nguy hiểm ở Kim long Thiên Triều này.

Nhưng ba người Phong Liệt có hai long mã chờ đi, tốc độ nhanh như gió, nói là một ngày đi ba ngàn dặm cũng không khoa trương.

Hơn nữa b người sợ bị đại quân Kim long Thiên Triều truy sát, không dám dừng lại, thường ăn uống đều ở trên xe, hai con long mã lấy linh đan làm thức ăn.

Ngày đêm chạy nhanh, hơn mười ngày sau đã thấy một sơn mạch nguy nga hùng tráng liên miên bất tận ở phía xa.

Ma Long sơn mạch nổi tiếng khắp thiên hạ, núi non liên miên vô tận, tung hoành phạm vi mấy vạn dặm. Tục truyền sơn mạch này ở thời đại viễn cổ thần long là đất mạch Ma Long tụ tập, có bí ẩn Ma Long vô cùng tận.

Bên trong có vô số thâm sơn độc trạch, nơi hiểm yếu tuyệt địa, chẳng những người bình thường nửa bước khó đi, dù là long võ giả tu vi tinh thâm sai một bước là có thể thập tử vô sinh.

Ma Long giáo là một trong mười giáo phái của long huyết lục, trong giáo cao thủ như mây, truyền thuyết có mấy vị cao thủ là long biến cảnh, nhưng sơn môn chỉ ở một ngọn núi tên gọi Bàn long Phong ngoài Ma Long sơn mạch.

Vượt qua vài ngọn đồi, Bàn long Phong dưới ánh chiều tà tựa như một con viên cổ thần long vắt ngang tại trước mắt người, cảm giác áp lực mạnh mẽ hòa hợp với thiên địa áp vào mặt.

Đường núi không thích hợp xe ngựa đi, ba người đã sớm bỏ xe ngựa. Lúc này Phong Liệt và Lý U Nguyệt cưỡi long mã chạy nhanh, Lý hộ pháp thì dựa vào tu vi thần thông cảnh ngự không mà đi.

Phong Liệt nhướng mắt từ xa nhìn Bàn long Phong bị ánh tà dương nhuộm thành sắc vàng, lòng vừa thấy quen vừa thấy lạ, dần không còn ý nghĩ cùng mỹ nhân U Nguyệt điên loạn đảo phượng mà có phần nghiêm túc.

Đời trước hần lấy danh thiên tài đột ngột xuất thế, vừa vào Ma Long giáo liền bá Ma Long giáo chủ là Chiến Thiên Ma Vương làm sư phụ, mười năm khổ tu kinh diễm thiên hạ, nhưng cuối cùng lấy kết cuộc cực kỳ thảm thiết kết thúc cuộc đời ngắn ngủi.

Cách không lâu sau hôm nay hần lại lần nữa đặt chân vào vùng đất này, chờ đợi hần sẽ là vận mệnh như thế nào? Là long đẳng vu thế, uy lâm thiên hạ, hay bị kịch kiếp trước lại tái diễn?

Ánh mắt Phong Liệt dần biến lạnh băng, toát ra quyết tuyệt.

“Không! Nếu lão tử đã trùng sinh thì tuyệt đối không để bị kịch kiếp trước lại diễn ra! Ma Long giáo, nếu lão tử đã dám đưa lên cửa thì chính là muốn đạp người dưới chân! Sở Huyền, lần này ngươi ở ngoài sáng còn ta trong tối, hãy xem lão tử đùa chết ngươi ra sao! Nếu ngươi muốn thông qua nuốt linh hồn ta độc chiếm thân thể ta hồi phục lại huy hoàng viễn cổ thì, hừ! Ta cũng có thể nuốt ngươi, bước lên đỉnh cao vô đạo, giẫm toàn thiên địa dưới chân!”

Tâm tình Phong Liệt dần trong sáng, khóe môi bất giác nhếch nụ cười tàn khốc.

- Người...Người làm sao vậy?

Một giọng nói êm tai trong trẻo vang bên tai Phong Liệt, kéo lại tinh thần hần.

Cách không xa Lý U Nguyệt đôi mắt đẹp phức tạp nhìn bóng dáng Phong Liệt cô đăm mà kiên cường, hần như vậy khiến nàng thấy xa lạ, lòng xẹt qua chút đau đớn.

Không biết có phải là ảo giác, nàng mơ hồ cảm thấy hình như trên vai Phong Liệt gánh một ngọn núi cực kỳ nặng nề, hơi sơ sẩy là đè ép thân hình mảnh khảnh chưa trưởng thành của hần thành bột phấn.

Khoảnh khắc này, nàng không muốn khiến người đàn ông đã đi vào lòng mình dễ xuống ngọn núi to đó mà là bất chấp tất cả giúp đỡ hần cùng gánh vác, dù cho có tan xương nát thịt cũng không oán không hối hận.

Phong Liệt quăng đi trầm trọng, cười giỡn với Lý U Nguyệt:

- Sau này phải kêu là phu quân, có biết không?

- Người...hừ! Không thêm gọi!

Lý U Nguyệt kiêu ngạo hừ, liếc hắt, dáng vẻ hùng giận hấp dẫn tự nhiên khiến Phong Liệt sắp hóa thú.

- Ha ha, ha ha ha ha! Ma Long giáo, lão tử Phong Liệt đã giá đáo! Ha ha ha ha ha!

Phong Liệt quay mặt đi, giống như điên cuồng ngửa đầu cuồng cười, vẻ cuồng ngạo sáng khoáy làm Lý U Nguyệt trợn tròn mắt.

Trên trời Lý hộ pháp lạnh nhạt liếc Phong Liệt, nhún mày. Người khác muốn bái vào Ma Long giáo nổi tiếng một trong mười đại giáo đại lục có ai không phải nơm nớp lo sợ, kinh sợ, nhưng hình như tiểu tử này thiếu sự kính cẩn với Ma Long giáo.

- Hừ, tiểu tử này dường như có vấn đề.

- Gri!!!

Một tiếng rít điếc tai vang trong thiên địa, Kim Câu bay trên trời cao dường như bị tâm tình của Phong Liệt lay nhiễm, nó không ức chế khí thế kiêu ngạo hung cầm, phát khiêu chiến với vô số ác quỷ giữa không trung.

- Gri!!!

- Gri!!!

Liên tiếp mấy tiếng rít tràn ngập địch ý từ phía xa vang lên, vài con ác quỷ hình thể to lớn dường như rất khó chịu con chim nhỏ dám giương oai ở địa bàn của mình, chúng vỗ cánh ập đến, phải cho con chim này biết khoảng trời này ai mới là vua thật sự.

Trước tiên ập đến là một con huyết nhân điêu toàn thân lông chim đen như mực, giương cánh hơn trượng. Con huyết nhân điêu đã thức tỉnh hắc long huyết mạch, lúc bay có lò mờ hiện ra ảo ảnh hắc long.

Nó hoàn toàn xứng đáng là bá chủ bầu trời này, đôi mắt đỏ rực như nhỏ máu bắn tia sáng bốn phía, người thường nhìn một cái chắc chắn sẽ nằm mơ ác mộng vài ngày. Dựa vào sức lực mãnh mẽ và lực lượng vô cùng, dù là một số ác quỷ thức tỉnh chân long huyết mạch khác cũng chỉ có nước đi đường vòng tránh nó thôi.

Bây giờ hình thể Kim Câu còn chưa bằng một móng vuốt của nó, nhưng Kim Câu không chút sợ hãi, hai cánh giơ ngang cực kỳ nhanh lẹng cánh hướng huyết nhân điêu. Phong Liệt, Lý U Nguyệt ở dưới đất suýt thốt tim vì con chim này.

Khi hai bên cánh nhau mười mét, Kim Câu đột nhiên phát ra tiếng rít, tiếp theo từng đường cong màu trắng như có như không xẹt qua huyết nhân điêu.

Con huyết nhân điêu bỗng phát ra tiếng hét gấn, toàn thân lông chim đen theo gió rơi rụng, chớp mắt thành đại điêu rụng lông, hơn nữa toàn thân nó chảy máu, cảnh tượng cực kỳ quái dị. Kim Câu lướt qua nó, huyết nhân điêu không bị nổi đột nhiên vô lực ngã xuống dưới.

Lúc này, Kim Câu đột nhiên vòng trở lại đuổi theo huyết nhân điêu đã chết, mỏ dài gấp khúc sắc bén dễ dàng xuyên thủng đầu nó, đào ra đôi mắt đỏ nuốt vào bụng.

- Hắc hắc, cái con này thật chịu chơi!

Phong Liệt thở phào, cười khê nói:

- Nhưng đây mới là sinh hoạt nó muốn.

Lý U Nguyệt nhìn chăm chăm vào mắt Phong Liệt, hỏi:

- Còn người? Người muốn sống như thế nào?

Nàng có vẻ mong chờ, người đàn ông này đã định trước sẽ không tình nguyện bình thường.

- Ta hả? Hắc hắc, Phong Liệt ta không có chí lớn gì, chỉ muốn lấy một mỹ nữ làm vợ rồi sinh cho ta một đám con, ha ha ha ha!

Long mã chạy nhanh như gió, tiếng cười càn rỡ quanh quần trong thiên địa thật lâu.

- Xi!

Lý U Nguyệt rất bức mình, không ngờ bị cái tên kia đùa ngược lại, nàng xoay đầu không thèm để ý hấn, nhưng trong mắt ý cười dịu dàng không để Phong Liệt thấy.

Một lát sau ba người đi tới chân núi Bàn long Phong, một gã đàn ông thủ sơn chân khí cảnh từ xa đi tới đón, bước chân hùng hồn có lực, thể lay động núi non.

17. Chương 23 : Ta Không Quen Tiểu Tử Này

Gã đàn ông bỗng quát to:

- Người đến dừng bước, xưng tên ra!

Vách xa trăm trượng chắn hai con long mã khẽ run.

Lý hộ pháp đáp xuống đất, phẩy tay lộ lệnh bài hộ pháp cho gã đàn ông thấy.

Gã đàn ông trông thấy lệnh bài người chợt run lên, vẻ mặt kinh khủng hành lễ nói:

- Thì ra là Thanh đồng hộ pháp đại nhân, đệ tử mắt mù xin đại nhân thứ tội!

Ma Long giáo hộ pháp đều là ai nấy xông pha chiến đấu siêu cấp, tay nắm quyền lực, chỉ vài cao thủ đại thế gia dòng chính trong Ma Long giáo mới có tư cách đảm nhận, địa vị cực kỳ cao quý, cho nên đệ tử chân khí cảnh này không thể không cung kính.

Lý hộ pháp lạnh nhạt nói với gã:

- Ừm, tiểu tử này đến bái sơn, dẫn hấn đi trắc nghiệm.

Gã đàn ông cười nịnh bảo:

- Đệ tử tuân mệnh! Người hộ pháp đại nhân mang đến đương nhiên đệ tử phải sắp đặt cho tốt.

- Dựa theo quy tắc làm việc là được, ta không quen tiểu tử này!

Lý hộ pháp lạnh nhạt quăng câu dưới rồi dẫn theo Lý U Nguyệt về mặt ai oán bay vào trong sơn, bỏ lại Phong Liệt ngây như phỗng tại chỗ.

- Tổ cha nó! Lão già vô lương tâm, đúng là xem thường người mà! Lão tử vì người ra sống vào chết mà người đối xử như vậy với lão tử! Người giỏi lắm!

Qua thật lâu sau Phong Liệt mới giậm chân chửi um sùm, nhưng Lý hộ pháp đã sớm không còn bóng dáng.

- Khụ khụ! Tiểu tử, phải cung kính với tiền bối chút, biết chưa? Đi theo ta!

Gã đàn ông âm thầm quan sát, đặc dù không biết quan hệ giữa tiểu tử này và Thanh đồng hộ pháp nhưng dường như khá phức tạp, gã không làm khó dễ nhiều, không nóng không lạnh bỏ xuống một câu rồi thẳng lưng xoay người đi vào trong.

- Lão già kia, sớm muộn gì cho người đẹp mặt! Lão tử không đi cửa sau cũng sẽ như cá gặp nước cho coi!

Phong Liệt ngửa đầu rống câu nữa rồi mới sải bước vội theo sau gã đàn ông.

Phong Liệt theo sau gã đàn ông đi nhanh trên con đường núi khúc khuỷu, chẳng mấy lúc sau đã ở ngoài một kiến trúc lượn lờ ma khí, ma khí ngập trời ngăn cản cả ánh hoàng hôn khiến mặt đất u tối không ánh sáng.

Chỗ này đã là ở trong sơn môn Ma Long giáo, xung quanh dần nhiều người tới lui, trừ số ít phụ trách đón tiếp cấp thấp đệ tử Ma Long giáo ra, tối đa là thiếu niên người thường đến bái sư. Đưa mắt nhìn thì có hơn ngàn người.

Những thiếu niên này tuổi xấp xỉ Phong Liệt, gần như đạt đến đỉnh luyện thể người thường, họ trông thấy Phong Liệt tỏa ra hơi thở long võ giả thì nét mặt lộ vẻ hâm mộ.

Ma Long giáo là một trong mười giáo phái đại lục, trong giáo có cách tuyệt mật thức tỉnh Ma Long huyết mạch, nhưng dù là vậy thì những thiếu niên nhận tẩy lễ có thể thức tỉnh Ma Long huyết mạch e rằng một trăm chưa chắc có một.

Chính là nói những thiếu niên đến báisơn trong một trăm người chưa chắc có một người được Ma Long giáo thu nhận.

Phong Liệt đã là Ma Long võ giả danh xưng với thật, tiến bước dài so với họ, chỉ cần thăm tra thân phận không có vấn đề, tham gia và Ma Long giáo là sự thật vấn đề đã đóng thuyền.

Nhưng trong Ma Long giáo chia làm cửu viện, dưới cửu viện những viện phái tự am hiểu công pháp, chiến kỹ riêng, đa số khác biệt, thực lực, địa vị tổng thể cũng chia làm ba bảy loại. Phong Liệt sẽ tham gia vào viện phái nào thì còn cần chờ trải nghiệm mới được.

Trong lòng Phong Liệt đã sớm tính sẽ đi vào viện phái nào, hơn nữa hẳn tin tưởng dựa vào thiên phú của mình muốn thông qua trải nghiệm không phải vấn đề lớn.

Vừa đi tới hẳn vừa nhanh chóng quét mắt đám người, hy vọng tìm ra vài bóng dáng quen thuộc.

Kiếp trước Sở Huyền, sư phụ, Long Vũ cùng hẳn tham gia vào Ma Long giáo chung một ngày, nhưng đời này hay thay đổi, hẳn không chắc có gặp ba người ngay ngày đầu tiên tới đây không.

Quả nhiên thật lâu sau hẳn vẫn không trông thấy bóng dáng ba người, lòng hơi thất vọng.

- Đánh chết cậu nô tài nhà ngươi! Chưa tham gia vào Ma Long giáo mà dám làm trái lời của bốn công tử hả, đúng chán sống! Đánh cho ta, đánh chết nó!

- Đúng vậy! Dám can đảm làm trái lời đại ca, ngươi cho rằng ngươi là ai? Dù ngươi có tham gia vào Ma Long giáo thì đời này chỉ là nô tài của Lữ gia ta! Đánh chết con chó nhà ngươi!

- ...

Phía trước tiếng ồn ào truyền vào tai Phong Liệt, hẳn lạnh nhạt giương mắt nhìn, khi thấy rõ hình ảnh trước mặt bất giác khóe môi cong lên.

Chỉ thấy đằng trước trên đường núi rộng rãi trải đá xanh có hai công tử trẻ tuổi mặc trang phục xa hoa quý giá đang rống chỉ huy mấy tùy viên quần áo đâm cước đá thiếu niên gầy yếu ngã trên mặt đất. Người xung quanh liếc mắt nhìn nhưng không ai ra tiếng ngăn cản.

Thiếu niên trên mặt đất bị đánh đến mặt mũi bầm dập, toàn thân đầm máu, trên người phục sức hạ nhân rách rưới như sơ mướp. Nhưng thiếu niên búng bình không rên một tiếng, dùng đôi tay bảo vệ chỗ hiểm lẫn lộn trên mặt đất, đôi mắt ngẫu nhiên toát ra thù hận nhưng càng nhiều là kiên cường và bất khuất.

- Lữ thị huynh đệ? Hắc hắc, thật sự đụng đến người quen.

Phong Liệt coi như quen thuộc với hai công tử thân phận không tầm thường này. Hai người kia tên gọi là Lữ Tranh, Lữ Vành, xuất thân từ một thế gia Ma Long huyết mạch Thiên long Thần Triều.

Kiếp trước hai huynh đệ này ỷ vào sau lưng có gia tộc chống lưng, cộng thêm bản thân có thiên phú cũng cực kỳ xuất chúng, tham gia vào Ma Long giáo không lâu thì có được danh hiệu 'Lữ thị song hùng'. Trong đám trẻ tuổi Ma Long giáo khá nổi tiếng, gần như không ai dám chọc, hai người có quan hệ khá thân với Sở Huyền.

- Dừng tay!

Đợi đi đến gần thì gã đàn ông trung niên đưa đường Phong Liệt chợt quát bả ngừng:

- Nơi này là Ma Long giáo chứ không phải chỗ để Lữ gia các người dạy dỗ nô tài! ồn ào còn ra thể thống gì?

Lữ Tranh, Lữ Vành nhìn gã đàn ông, biểu tình ngơ ngác sau đó quát mắng thuộc hạ ngừng tay.

Lữ Tranh làm bộ làm tịch chấp tay nói với gã đàn ông:

- Thì ra là Tổng chấp sự, ha ha, vãn bối hữu lễ! Nếu Tổng chấp sự đã lên tiếng thì hôm nay tạm thời bỏ qua cho cậu nô tài này! Chúng ta đi!

Nói xong hai người dẫn thuộc hạ nghênh ngang đi, không thèm liếc Tống chấp sự cái nào, chộc gã đàn ông giận dữ mặt xanh mét nhưng không làm gì được.

Lữ thị gia tộc có không ít tộc nhân ở Ma Long giáo địa vị cao thượng, Tống chấp sự thì chỉ là một chấp sự không có bối cảnh gì, sức nặng có hạn.

Phong Liệt không để ý Tống chấp sự xấu hổ, đặt ánh mắt vào người thiếu niên, chớp lóe.

”Đây là...Diệp Tri?”

Phong Liệt nhìn rõ khuôn mặt bần của thiếu niên rồi thì lòng máy động.

Đời trước hắn ở trong Ma Long giáo phần lớn thời gian dành cho tu luyện, người cùng thế hệ bị hắn nhớ tên ít ỏi đếm trên đầu ngón tay. Hễ ai được Phong Liệt nhớ tên thì hoặc là thế gia công tử có bối cảnh vô cùng hiển hách, hoặc là tuyệt thế kỳ tài, tư chất kinh người.

Thiếu niên ngã trên mặt đất tên gọi Diệp Tri, nếu không ra gì ngoài ý muốn thì vài năm sau gã sẽ trở thành ám vệ viện tuyệt thế thiên tài của Ma Long giáo, cũng là gần trăm năm qua đệ tử kiệt xuất duy nhất ám vệ viện thiên cấp thân pháp chiến kỹ.

18. Chương 24: Khuyên Bảo

Nghĩ đến đây Phong Liệt bỗng nảy ý đầu cơ trục lợi, hắn tiến lên trước, không chút e ngại Diệp Tri chặt vật rách rưới, ânng gã dậy. Thật ra thì lúc này trên người Phong Liệt quần áo cũng rách mướp chứ có hơn gì Diệp Tri.

- Khụ khụ, ngươi là...?

Diệp Tri cực kỳ suy yếu học vài ngụm máu, lưng lay người, kinh ngạc nhìn thiếu niên xa lạ trước mắt. Gã đã quen thế nhân lạnh lùng nên rất kinh ngạc hành động của Phong Liệt.

- Ta tên Phong Liệt, cũng tiến đến bá sứ, đây là một viên dược trị thương, cầm lấy đi!

Phong Liệt nhét một viên diệu xuân đan vào tay Diệp Tri xong không đợi gã nói cái gì đã xoay người rời đi.

- Cái này...

Diệp Tri biểu tình ngây ngốc. Mặc dù gã xuất thân thấp kém, nhưng không chịu vô duyên nhận ơn người khác. Gã định từ chối Phong Liệt lại bất đắc dĩ phát hiện hắn đã đi xa.

Qua thật lâu sau gã mới hướng chỗ Phong Liệt khuất bóng khẽ phun ra hai chữ:

- Đa tạ.

Rồi gã ngửa đầu nuốt diệu xuân đan vào bụng, nhớ kỹ diện mạo của Phong Liệt vào lòng.

Hành động mới rồi của Phong Liệt toàn nằm trong mắt Tống chấp sự, làm gã đàn ông chân khí cảnh này lòng rung động. Lấy kiến thức như gã đương nhiên nhận ra đó là một viên thánh đan trị thương, diệu xuân đan!

Gã thật sự không ngờ Phong Liệt có thể tùy tiện tặng bảo mệnh đan dược giá trị không nhỏ này cho người khác, gã đánh giá hắn vài lần, trong mắt tăng thêm suy tư.

Lát sau một đại điện cao hơn mười trượng, chiếm diện tích mấy trăm trượng đã gần ngay trước mắt.

Tòa đại điện cách diệu màu đen là chính, hiện ra vô cùng trang nghiêm, trên cửa có tám biển to viết bốn chữ lớn màu ám kim rồng bay phượng múa 'Đằng long đại điện', đây là chỗ trắc nghiệm tư chất đệ tử mới của Ma Long giáo.

Tống chấp sự vừa tiến lên vừa truyền âm với Phong Liệt.

- Phong Liệt, đây là lần đầu ngươi đến Ma Long giáo đúng không?

- Đúng vậy, không biết tiền bối có gì chỉ giáo?

Phong Liệt cung kính nói.

- Lát nữa lúc trắc nghiệm nếu người đạt đến thượng phẩm huyết mạch, tốt nhất có thể tham gia ma khí viện, nếu là hạ phẩm huyết mạch thì tốt nhất là vào kiên võ viện.

Tổng chấp sự lạnh nhạt nói.

- A? Tại sao vậy?

Phong Liệt ngẩn ra, hỏi.

- Viện chủ ma khí viện do giáo chủ Ma Long giáo chúng ta đích thân đảm nhiệm, chỗ tốt đương nhiên không cần nói. Kiên võ viện là có thực lực khổng lồ nhất trong cửu viện, tham gia vào kiên võ viện sẽ không bị mấy viện phái khác vô cớ gây chuyện. Đương nhiên đây chỉ là ý kiến của cá nhân ta, lựa chọn tham gia viện phái nào là tự người quyết định!

Tổng chấp sự mỉm cười nói.

- Đa tạ Tổng tiền bối đã chỉ dẫn, văn bối ghi nhớ trong lòng!

Phong Liệt nghe Tổng chấp sự thiện ý nhắc nhở thì sững sốt, không rõ tại sao gã đàn ông này nói những lời đó với hắn. Nhưng trong lòng hắn đã sớm tỉnh rồi, dù là ma khí viện hay kiên võ viện đều không nằm trong phạm vi dẫn dắt của hắn.

Lúc nói chuyện hai người đã bước vào trong đại điện, vừa vào điện thì uy nhiếp chân long đậm đặc ập vào mặt khiến Phong Liệt lòng run lên.

Tòa ra uy nhiếp chân long là từ một pho tượng thủy tinh Ma Long cao hơn một trượng, Ma Long uốn lưng bay lên trời, giương đôi cánh, khí thế hùng hồn như là Ma Long thật sự tái sinh vậy.

Trong pho tượng Ma Long như ẩn chứa một tia thượng cổ Ma Long long uy, đối với cao thủ cường khí cảnh là đồ tốt trong đời khó cầu.

Phong Liệt biết rõ pho tượng Ma Long đó là thứ mấu chốt trắc nghiệm tư chất long võ giả.

Lúc này trong đại điện có mười mấy tên chấp sự phân loại hai hàng, bên trên một chiếc bảo tọa ngồi một ông lão mắt khép, toát ra khí thế kinh người.

Trong đại điện trừ hơn mười chấp sự Ma Long giáo mặc đồ đen ra còn có năm thiếu nam thiếu nữ chừng mười mấy tuổi đang đứng dưới pho tượng Ma Long thủy tinh, những người này rõ ràng là long võ giả vừa thức tỉnh Ma Long huyết mạch nguyên khí cảnh nhất tầng.

Phong Liệt và Tổng chấp sự bước vào đại điện chưa khiến bất cứ ai chú ý, bởi vì giờ phút này ánh mắt mọi người đều tập trung và pho tượng Ma Long ở chính giữa đại điện. Hai người Phong Liệt nhìn quanh tình hình trong điện xong lặng lẽ đứng bên cạnh quan sát.

Đứng trước pho tượng Ma Long là một thiếu niên mặt đen như than khoảng mười bảy, tám tuổi, chỉ thấy gã vươn tay phải nắm lấy một móng vuốt Ma Long bay lên không, nguyên lực toàn thân thông qua tay phải ồ ạt rót vào pho tượng Ma Long.

Theo nguyên lực của thiếu niên rót vào, pho tượng Ma Long thủy tinh dần toát ra màn sáng đen mông lung, hơn nữa phạm vi dần khuếch trương, một thước, hai thước, ba thước, cuối cùng màn sáng đen tới khoảng ba thước thì ngừng lại.

Một chấp sự mặt trắng trẻo không biểu tình cao giọng nói:

- Tam phẩm huyết mạch! Vị kế tiếp!

- Lại là thứ đồ bỏ đi! Liên tiếp hơn mười rồi, không ngờ nửa đệ tử ra dáng cũng không gặp phải, thật xui xẻo!

- Ha ha, Lý chấp sự cần gì sốt ruột? Chẳng phải còn có mấy người không trắc nghiệm sao? Tiểu tử mặt đen này nếu thượng cửu viện các người không nhìn trúng thì hãy để hạ cửu viện chúng ta nhận!

Thiếu niên đó nghe các viện chấp sự thảo luận, trong mắt lóe qua không cam lòng nhưng cuối cùng đành bất đắc dĩ lùi xuống.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn tình hình trong điện, hẳn biết rõ pho tượng Ma Long thủy tinh đó là linh bảo kỳ lạ trải nghiệm độ đậm chân long huyết mạch trong người long võ giả.

Trên long huyết lục này chân long huyết mạch trong người long võ giả có đậm hay không liên quan rất lớn đến việc quyết định tiềm năng trưởng thành, mức độ nguyên lực tinh thuần của long võ giả.

Độ đậm chân long huyết mạch tổng cộng chia làm cửu phẩm, nhất đến tam phẩm là hạ đẳng huyết mạch, tứ ngũ lục phẩm là trung đẳng huyết mạch, thất là thượng đẳng huyết mạch.

Thông thường thì huyết mạch long võ giả tối đa có thể tu luyện đến đỉnh nguyên khí cảnh, sau này rất khó có tiến cảnh, muốn đột phá cảnh giới tiếp theo thì cần có cơ duyên lớn lao mới được.

Những long võ giả này mỗi khi tăng một cảnh giới thì thường phải trả giá cố gắng gấp mấy lần, thậm chí là mấy chục lần so với người khác, hao phí tài nguyên tu luyện cũng nhiều gấp vô số lần, gọi là vô dụng cũng không quá đáng.

Long võ giả trung đẳng huyết mạch thì tiềm lực lớn hơn nhiều lắm, chỉ cần chịu bỏ công cộng thêm có đủ tài nguyên để tu luyện thì có khả năng rá lớn tu đến cương khí cảnh, sau này dựa vào ngộ tính và cơ duyên của cá nhân.

Long võ giả thượng đẳng huyết mạch thì được gọi là thiên tài, những long võ giả này trong người mỗi một phần thịt có thể phù hợp rất tốt với nguyên khí thiên địa, tu luyện thường chỉ mất nửa phần.

Thường chỉ có long võ giả thượng đẳng huyết mạch mới trong mấy chục năm ngắn ngủi đạt đến đỉnh cương khí cảnh do đó có hàng đồng tuổi thọ trùng kích bình cảnh, có hý vnjg bước vào cao thủ thần thông thiên phú nghịch thiên sửa mệnh.

Qua đợt bàn tán, thiếu niên tam phẩm huyết mạch cuối cùng bị một chấp sự địa võ viện mang đi, chắc cả đời chỉ có thể là quân tốt trong Ma Long giáo. Bốn thiếu niên, thiếu nữ chừ trải nghiệm trong đại điện này ra cảm giác thổ chết hồ bi.

Trong lòng Phong Liệt cũng có chút lo âu, kiếp trước hẳn không trải nghiệm kiểu này, trực tiếp bái vào môn hạ của Ma Long giáo chủ, hẳn không nắm chắc Ma Long huyết mạch của mình có thể đạt đến vài phẩm.

19. Chương 25-26: Kiểm Tra

Tiếp theo lại có một thiếu niên bước ra, chỉ thấy gã hít sâu một hơi, mạnh ấn tay phải vào long trảo pho tượng Ma Long, nguyên lực vừa ủa ra thì pho tượng Ma Long lại tỏa màn sáng đen mông lung, lát sau màn sáng vào lúc năm thước thì dừng lại.

- A? Ngũ phẩm huyết mạch! Không sai!

Chấp sự mặt trắng bệch vừa dứt lời, mười mấy chấp sự đến từ mười tám phân viện Ma Long giáo mắt tỏa sáng nhìn thiếu niên như trông thấy tuyệt thể mỹ nữ vậy.

Thiếu niên thở phào một hơi, trên mặt khó giấu vui sướng. Trung đẳng huyết mạch đã xem như tương đương không tệ, sau này chỉ cần không chết rất có khả năng làm một phương chư hầu trong Ma Long giáo.

Trong Ma Long giáo có một quy tắc, đệ tử có huyết mạch dưới lục phẩm thì không có tư cách tuyển chọn tham gia viện phái nào, đều bị các vị chấp sự quyết định. Chỉ thiên tài đệ tử thượng đẳng huyết mạch mới có tư cách lựa chọn viện phái.

Trải qua tranh cãi một phen, thiếu niên tư chất không tệ này thuộc thiên võ viện trong cửu viện, về mặt đặc ý ra khỏi đại điện.

Tiếp theo còn lại ba người lần lượt tiến lên trải nghiệm, nhưng ba người này chỉ là hạ đẳng huyết mạch, khiến các chấp sự vô cùng thất vọng. Trong đó một thiếu nữ diện mạo không tệ nhưng chỉ là nhất phẩm huyết mạch, kiểm tra có kết quả xong nàng rưng rưng muốn khóc.

Một lát sau, trong đại diện chờ trắc nghiệm chỉ còn lại một mình Phong Liệt, theo Tổng chấp sự ý bảo, hần tiến tới trước.

Chấp sự chủ trì trắc nghiệm nhìn Phong Liệt, sững sốt nói:

- Ủa? Nguyên khí cảnh tam tầng? Đây là sao?

Phong Liệt lòng căng thẳng, dừng bước chân, hần biết Vương chấp sự này đang nghi ngờ lai lịch xuất thân của mình.

Không đợi hần lên tiếng thì chỉ thấy Tổng chấp sự bước nhanh lên giải thích nói:

- Vương sư huynh, tiểu tử này là Lý hộ pháp nằm trong Thanh đồng hộ pháp từ bên ngoài mang về, không phải nhận tầy lễ trong Ma Long giáo chúng ta.

- A? Là thế à!

Vương chấp sự cẩn thận đánh giá Phong Liệt, hơi nhú mày, trầm ngâm một lúc mới nói:

- Nếu đã là Lý hộ pháp mang về thì cứ thử trước xem.

Đối với Ma Long giáo thì đệ tử thức tỉnh Ma Long huyết mạch ở trong giáo thường có độ trung thành cao hơn chút, ngược lại Phong Liệt xuất thân từ bên ngoài sẽ kém hơn chút.

May là Tổng chấp sự không nói ra câu cuối cùng của Lý hộ pháp, nếu không thì e rằng hôm nay Phong Liệt không có cả tư cách trắc nghiệm.

Thấy Vương chấp sự gật đầu thì Phong Liệt thầm thở phào, lại nhắc chân đi hướng pho tượng Ma Long thủy tinh.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có hai bóng người đi vào đại diện, mọi người bất giác giương mắt nhìn lên.

Chỉ thấy đi phía trước là một chấp sự bình thường mặc áo đen Ma Long giáo, bóng dáng yêu kiều đằng sau làm đám đàn ông trong đại diện mắt sáng rỡ, ngay cả Phong Liệt cũng kiềm không được dừng bước, mắt lóe qua kính diêm.

Chỉ thấy người đến là một thiếu nữ tuyệt sắc chừng mười bảy, tám tuổi. Thiếu nữ da trắng như tuyết, khuôn mặt diễm lệ vô song, dáng người nhấp nhô quyến rũ, mặc chiến y bó sát của nữ, lộ rõ dáng người hoàn mỹ vô khuyết, đôi mắt tỏa ra linh khí nhiếp người, chớp lóe vẻ nghịch ngợm. Mối như thu thủy cốt như ngọc, hình dung này thường tả về mỹ nữ, phút chốc các vị chấp sự trong đại diện nhìn mắt tròn mắt dẹt.

- Hừ!

Thiếu nữ hừ lạnh, chán ghét lướt qua mọi người, sau đó vượt qua Phong Liệt đi tới dưới pho tượng Ma Long. Nàng không chút do dự vươn tay ngọc dán vào long trảo.

Phong Liệt còn đang nhớ lại mùi thơm thấm lòng người quanh mũi, pho tượng Ma Long thì lại tỏa ra màn sáng đen đậm đặc. Một thước, hai thước...năm thước, sáu thước, bảy thước...

Dần dần ánh mắt mọi người trong đại diện từ vẻ kinh diêm đổi thành chấn kinh, nhìn pho tượng Ma Long tỏa ra màn sáng đen đậm đặc, ai nấy trợn lồi mắt. Ngay cả ông lão mắt lim dim trên bảo tọa cũng mở mắt ra, ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chăm pho tượng, mặt đầy giạt mình.

Thất phẩm huyết mạch? Thật sự là thất phẩm huyết mạch!

- Chưa xong đâu! Mau nhìn, bát...bát phẩm!

Pho tượng Ma Long phát ra màn sáng chói mắt, cuối cùng xác định thiếu nữ này là bát phẩm huyết mạch cực kỳ hiếm thấy, thuộc hàng kỳ tài trăm năm khó gặp.

Ngơ ngác qua đi, Vương chấp sự chủ trì trắc nghiệm cố nặn nụ cười nói với tuyệt sắc thiếu nữ rằng:

- Bát phẩm huyết mạch! Nha đầu, bát phẩm huyết mạch có thể tự chọn viện phái, người muốn gia nhập vào đâu?

- Nha đầu, tham gai vào ma khí viện chúng ta đi! Người có thiên phú như vậy được đến giáo chủ đại nhân đích thân chỉ dạy thì sau này chắc chắn tương lai rộng mở!

- Kiên võ viện chúng ta cũng không tệ, trong viện cao thủ như mây, tài nguyên phong phú vô cùng!

- Thương võ viện chúng ta có chiến kỹ sắc bén nhất...

- Tâm võ viện chúng ta có Ma Long công pháp cường đại nhất!

- ...

Vương chấp sự vừa dứt lời thì chấp sự đến từ mười tám viện phái trong đại điện đều nước miếng tung bay giới thiệu ưu điểm các viện cho thiếu nữ. Tất nhiên có mấy chấp sự viện phái thực lực thấp tự nghĩ rằng hy vọng không lớn, há mồm ra rồi khép lại.

Phong Liệt nhìn đám chấp sự ai nấy gương nanh múa vuốt, hận không thể bắt cóc thiếu nữ thì thấy rất buồn cười. Nhưng khi hần lần nữa cẩn thận đánh giá thiếu nữ cứ thấy khá quen.

- Ủa, nàng này sao thấy quen mắt quá ta?

- Điều cảm miệng lại hết cho ta!

Bỗng vang tiếng quát lạnh đẽ ép tiếng ồn ào của các vị chấp sự trong đại điện. Lên tiếng đương nhiên là ông lão ngồi bên trên, chính là điện chủ của đẳng long đại điện này.

Chỉ thấy lão lạnh lùng quét mắt người trong điện, ánh mắt sáng ngời tới đâu là mọi người bất giác cúi đầu không dám đối diện.

Ông lão thấy tất cả yên tĩnh lại mới dịu sắc mặt, ngược lại thân thiện hiền lành nói với thiếu nữ xinh đẹp:

- Nha đầu, ngươi là người Diệp gia Thiên long Thần Triều đúng không?

Thiếu nữ ngậy ra, nhún cái mũi đáng yêu, thắc mắc hỏi:

- Làm sao người biết?

Ông lão vuốt râu cười tủm tỉm nói:

- Ha ha, Diệp gia quả nhiên là ra thiên tài! Lão phu chấp chương đẳng long điện này hơn mười năm, nhớ rõ ba năm trước có một nha đầu tên Diệp Thiên Quỳnh trốn ra thất phẩm huyết mạch, mà người cùng Diệp Thiên Quỳnh có bảy phần giống nhau.

Thiếu nữ chu môi nói:

- Ta tên là Diệp Thiên Tử, Diệp Thiên Quỳnh là tỷ tỷ của ta, đương nhiên chúng ta giống nhau rồi.

- Khụ khụ, quả nhiên là vậy!

Ông lão lúng túng ho khan, tiếp theo nghiêm mặt nói với đám chấp sự bên dưới:

- Tốt lắm, nếu là người Diệp gia thì các ngươi không cần tranh giành, một mạch Diệp gia thường đều và ma khí viện cả! Người đâu, dẫn nàng đi Ma Khí Phong!

Nghe ông lão nói vậy, mặc dù vẻ mặt đám chấp sự sứt ruột nhưng không ai lên tiếng phản bác, bởi vì thế lực Diệp gia đúng là ở Ma Khí Phong.

- Chờ đã!

Diệp Thiên Tử bỗng nhiên nhướng chân mày liễu, nũng nịu nói:

- Điện chủ tiền bối, chẳng phải đã nói là thượng đẳng huyết mạch có thể tự do lựa chọn viện phái ư? Tại sao các ngươi không nói chuyện giữ lời?

- A? Thì đúng là vậy nhưng mà người...

Tiếp theo lại có một thiếu niên bước ra, chỉ thấy gã hít sâu một hơi, mạnh ấn tay phải vào long trảo pho tượng Ma Long, nguyên lực vừa ủa ra thì pho tượng Ma Long lại tỏa màn sáng đen mông lung, lát sau màn sáng vào lúc năm thước thì dừng lại.

- A? Ngũ phẩm huyết mạch! Không sai!

Chấp sự mặt trắng bệch vừa dứt lời, mười mấy chấp sự đến từ mười tám phân viên Ma Long giáo mắt tỏa sáng nhìn thiếu niên như trông thấy tuyệt thế mỹ nữ vậy.

Thiếu niên thở phào một hơi, trên mặt khó giấu vui sướng. Trung đẳng huyết mạch đã xem như tương đương không tệ, sau này chỉ cần không chết rất có khả năng làm một phương chủ trong Ma Long giáo.

Trong Ma Long giáo có một quy tắc, đệ tử có huyết mạch dưới lục phẩm thì không có tư cách tuyển chọn tham gia viện phái nào, đều bị các vị chấp sự quyết định. Chỉ thiên tài đệ tử thượng đẳng huyết mạch mới có tư cách lựa chọn viện phái.

Trải qua tranh cãi một phen, thiếu niên tư chất không tệ này thuộc thiên vô viện trong cửu viện, về mặt đặc ý ra khỏi đại điện.

Tiếp theo còn lại ba người lần lượt tiến lên trắc nghiệm, nhưng ba người này chỉ là hạ đẳng huyết mạch, khiến các chấp sự vô cùng thất vọng. Trong đó một thiếu nữ diện mạo không tệ nhưng chỉ là nhất phẩm huyết mạch, kiểm tra có kết quả xong nàng rưng rưng muốn khóc.

Một lát sau, trong đại điện chờ trắc nghiệm chỉ còn lại một mình Phong Liệt, theo Tổng chấp sự ý bảo, hần tiến tới trước.

Chấp sự chủ trì trắc nghiệm nhìn Phong Liệt, sững sờ nói:

- Ủa? Nguyên khí cảnh tam tầng? Đây là sao?

Phong Liệt lòng căng thẳng, dừng bước chân, hần biết Vương chấp sự này đang nghi ngờ lai lịch xuất thân của mình.

Không đợi hần lên tiếng thì chỉ thấy Tổng chấp sự bước nhanh lên giải thích nói:

- Vương sư huynh, tiểu tử này là Lý hộ pháp nằm trong Thanh đồng hộ pháp từ bên ngoài mang về, không phải nhận tẩy lễ trong Ma Long giáo chúng ta.

- A? Là thế à!

Vương chấp sự cẩn thận đánh giá Phong Liệt, hơi nhíu mày, trầm ngâm một lúc mới nói:

- Nếu đã là Lý hộ pháp mang về thì cứ thử trước xem.

Đối với Ma Long giáo thì đệ tử thức tỉnh Ma Long huyết mạch ở trong giáo thường có độ trung thành cao hơn chút, ngược lại Phong Liệt xuất thân từ bên ngoài sẽ kém hơn chút.

May là Tổng chấp sự không nói ra câu cuối cùng của Lý hộ pháp, nếu không thì e rằng hôm nay Phong Liệt không có cả tư cách trắc nghiệm.

Thấy Vương chấp sự gật đầu thì Phong Liệt thầm thở phào, lại nhấc chân đi hướng pho tượng Ma Long thủy tinh.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có hai bóng người đi vào đại điện, mọi người bất giác giương mắt nhìn lên.

Chỉ thấy đi phía trước là một chấp sự bình thường mặc áo đen Ma Long giáo, bóng dáng yêu kiều đằng sau làm đám đàn ông trong đại điện mắt sáng rỡ, ngay cả Phong Liệt cũng kiềm không được dừng bước, mắt lóe qua kính diêm.

Chỉ thấy người đến là một thiếu nữ tuyệt sắc chừng mười bảy, tám tuổi. Thiếu nữ da trắng như tuyết, khuôn mặt diễm lệ vô song, dáng người nhấp nhô quyến rũ, mặc chiến y bó sát của nữ, lộ rõ dáng người hoàn mỹ vô khuyết, đôi mắt tỏa ra linh khí nhiếp người, chớp lóe vẻ nghịch ngợm. Mối như thu thủy cốt như ngọc, hình dung này thường tả về mỹ nữ, phất chốc các vị chấp sự trong đại điện nhìn mắt tròn mắt dẹt.

- Hừ!

Thiếu nữ hừ lạnh, chán ghét lướt qua mọi người, sau đó vượt qua Phong Liệt đi tới dưới pho tượng Ma Long. Nàng không chút do dự vươn tay ngọc dán vào long trảo.

Phong Liệt còn đang nhớ lại mùi thơm thấm lòng người quanh mũi, pho tượng Ma Long thì lại tỏa ra màn sáng đen đậm đặc. Một thước, hai thước...năm thước, sáu thước, bảy thước...

Dần dần ánh mắt mọi người trong đại điện từ vẻ kinh diễm đổi thành chán kinh, nhìn pho tượng Ma Long tỏa ra màn sáng đen đậm đặc, ai nấy trợn lồi mắt. Ngay cả ông lão mắt lim dim trên bảo tọa cũng mở mắt ra, ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm pho tượng, mặt đầy giận mình.

Thất phẩm huyết mạch? Thật sự là thất phẩm huyết mạch!

- Chưa xong đâu! Mau nhìn, bát...bát phẩm!

Pho tượng Ma Long phát ra màn sáng chói mắt, cuối cùng xác định thiếu nữ này là bát phẩm huyết mạch cực kỳ hiếm thấy, thuộc hàng kỳ tài trăm năm khó gặp.

Ngơ ngác qua đi, Vương chấp sự chủ trì trầm ngâm cố nặn nụ cười nói với tuyệt sắc thiếu nữ rằng:

- Bát phẩm huyết mạch! Nha đầu, bát phẩm huyết mạch có thể tự chọn viện phái, ngươi muốn gia nhập vào đâu?

- Nha đầu, tham gai vào ma khí viện chúng ta đi! Ngươi có thiên phú như vậy được đến giáo chủ đại nhân đích thân chỉ dạy thì sau này chắc chắn tương lai rộng mở!

- Kiên võ viện chúng ta cũng không tệ, trong viện cao thủ như mây, tài nguyên phong phú vô cùng!

- Thương võ viện chúng ta có chiến kỹ sắc bén nhất...

- Tâm võ viện chúng ta có Ma Long công pháp cường đại nhất!

- ...

Vương chấp sự vừa dứt lời thì chấp sự đến từ mười tám viện phái trong đại điện đều nước miếng tung bay giới thiệu ưu điểm các viện cho thiếu nữ. Tất nhiên có mấy chấp sự viện phái thực lực thấp tự nghĩ rằng hy vọng không lớn, há mồm ra rồi khép lại.

Phong Liệt nhìn đám chấp sự ai nấy giương nanh múa vuốt, hận không thể bắt cóc thiếu nữ thì thấy rất buồn cười. Nhưng khi hắn lần nữa cẩn thận đánh giá thiếu nữ cứ thấy khá quen.

- Ủa, nàng này sao thấy quen mắt quá ta?

- Điều cảm miệng lại hết cho ta!

Bỗng vang tiếng quát lạnh đè ép tiếng ồn ào của các vị chấp sự trong đại điện. Lên tiếng đương nhiên là ông lão ngồi bên trên, chính là điện chủ của đẳng long đại điện này.

Chỉ thấy lão lạnh lùng quét mắt người trong điện, ánh mắt sáng ngời tới đâu là mọi người bất giác cúi đầu không dám đối diện.

Ông lão thấy tất cả yên tĩnh lại mới dịu sắc mặt, ngược lại thân thiện hiền lành nói với thiếu nữ xinh đẹp:

- Nha đầu, ngươi là người Diệp gia Thiên long Thần Triều đúng không?

Thiếu nữ ngây ra, nhún cái mũi đáng yêu, thắc mắc hỏi:

- Làm sao người biết?

Ông lão vuốt râu cười tủm tỉm nói:

- Ha ha, Diệp gia quả nhiên là ra thiên tài! Lão phu chấp chương đẳng long điện này hơn mười năm, nhớ rõ ba năm trước có một nha đầu tên Diệp Thiên Quỳnh trốn ra thất phẩm huyết mạch, mà ngươi cùng Diệp Thiên Quỳnh có bảy phần giống nhau.

Thiếu nữ chu môi nói:

- Ta tên là Diệp Thiên Tử, Diệp Thiên Quỳnh là tỷ tỷ của ta, đương nhiên chúng ta giống nhau rồi.

- Khụ khụ, quả nhiên là vậy!

Ông lão lúng túng ho khan, tiếp theo nghiêm mặt nói với đám chấp sự bên dưới:

- Tốt lắm, nếu là người Diệp gia thì các người không cần tranh giành, một mạch Diệp gia thường đều và ma khí viện cả! Người đâu, dẫn nàng đi Ma Khí Phong!

Nghe ông lão nói vậy, mặc dù vẻ mặt đám chấp sự sốt ruột nhưng không ai lên tiếng phản bác, bởi vì thế lực Diệp gia đúng là ở Ma Khí Phong.

- Chờ đã!

Diệp Thiên Tử bỗng nhiên nhượng chân mày liễu, nũng nịu nói:

- Điện chủ tiền bối, chẳng phải đã nói là thượng đẳng huyết mạch có thể tự do lựa chọn viện phái ư? Tại sao các người không nói chuyện giữ lời?

- A? Thì đúng là vậy nhưng mà người...

Thiếu nữ dứt khoát nói:

- Nếu đã vậy thì ta chọn ám võ viện!

Nghe thiếu nữ nói chọn ám võ viện thì người trong điện ngơ ngác nhìn nhau. Phong Liệt cũng ngây ra nhưng sau đó nở nụ cười đầy ẩn ý.

- Ám võ viện? Nha đầu Diệp gia, người phải nghĩ cho kỹ! Ám võ viện có thực lực yếu nhất trong mười tám viện phái! Ngay cả ở đại tái sáu mươi năm trong giáo liên tục xếp chót, người...

- Hắc! Lý chấp sự, người nói vậy là sao? Ám võ viện chúng ta có bộ thân pháp thiên cấp chiến kỹ duy nhất trong Ma Long giáo! Lấy tư chất của Diệp tiểu thư một khi lĩnh ngộ bộ chiến kỹ này thì có thể tung hoành thiên hạ!

- Xì! Ám võ viện các người đúng là có một bộ thân pháp thiên cấp chiến kỹ, nhưng đã mấy trăm năm không ai luyện thành! Nếu nha đầu này đi theo ám võ viện các người thì chẳng phải là mình châu rơi vào u ám ư?

- Đúng vậy! Nha đầu, tham gia thiên võ viện chúng ta đi! Thiên võ viện chúng ta là nơi bồi dưỡng ra các thiên tài!

- ...

Diệp Thiên Tử nhìn đám chấp sự ồn ào nhốn nháo, nhíu mày, mắt kiên nhẫn lớn giọng nói:

- Bốn tiểu thư chọn ám võ viện! Các người có nói nhiều hơn cũng vô dụng!

Điện chủ bên trên nhíu mày trầm ngâm, cuối cùng bất đắc dĩ phát tay, nói:

- Được rồi! Tạm thời tùy người đi đi! Người đâu!

- Thiên Tử! Thiên Tử!

Lúc này ngoài điện bỗng vang tiếng bước chân vội vã, sau đó một thiếu niên mặc cẩm phục hoa quý chạy vào, sau lưng có mấy hộ vệ đi theo.

Thiếu niên khoảng mười bảy, tám tuổi, rất điển trai, mày kiếm mắt sáng, dáng người thon dài, khí chất trác tuyệt bất phàm, hơi thở long võ giả còn mãnh liệt hơn Phong Liệt mấy phần. Nhưng đầu chân mày có vẻ âm trầm khiến người khó hảo cảm.

Gã mới bước vào đại điện liền vội vã nhìn xung quanh, phát hiện ra Diệp Thiên Tử lập tức vui mừng nói:

- Thiên Tử, quả nhiên nàng ở đây, làm bốn công tử tìm khó khăn!

Nói xong tiến lên nắm tay Diệp Thiên Tử.

Diệp Thiên Tử chán ghét tròng gã, nhao người lùi ra sau hai bước, lạnh lùng nói:

- Cút đi! Triệu Đống, bốn tiểu thư không liên quan gì đến ngươi! Lại đến gần thì đừng trách ta không khách sáo!

Thiếu niên điển trai xụ mặt, ngại ngần cười nói:

- Thiên Tử, mẹ ta nói cảm tình có thể từ từ bồi dưỡng ra, huống gì phụ thân của nàng đã đồng ý...

Diệp Thiên Tử lạnh lùng quát:

- Ngậm miệng lại! Cha ta đồng ý cũng không được! Bốn tiểu thư gã cho ai cũng tuyệt đối không là ngươi! Ngươi hãy từ bỏ ý định đó đi!

Thiếu niên sa sầm nét mặt. Gã xuất thân vô cùng hiển hách, cộng thêm thiên phú xuất chúng, luôn được tiền bối trong gia tộc cưng chiều, chưa từng bị người làm phật lòng. Gã tức lắm nhưng suy nghĩ rồi cuối cùng nhịn.

- Đủ rồi!

Đằng long điện chủ nhìn không được nữa, lớn tiếng quát với Triệu Đống:

- Mặc kệ ngươi là ai, dám to gan quấy rầy chuyện trong Ma Long giáo ta, người đâu! Lôi hắn ra ngoài cho ta, giao cho chấp pháp đường xử lý!

- Tuân lệnh!

Hai chấp sự lên tiếng tiến lên định ra tay bắt giữ Triệu Đống, nhưng gã không có vẻ gì là hốt hoảng cả.

Chỉ thấy gã từ bỏ quấy rầy Diệp Thiên Tử, ngược lại liếc xéo điện chủ bên trên, kiêu ngạo nói:

- Khoan đã! Bốn công tử chính là con trai của Triệu Vô Sinh, gia chủ Triệu gia trong Thiên long Thần Triều, Triệu Đống! Ai dám động vào ta?

- Triệu gia?

Hai chấp sự nghe Triệu Đống báo ra lai lịch thì người run lên, liếc nhau, không dám ra tay.

Triệu gia là một trong bốn thế gia Ma Long võ giả của Thiên long Thần Triều, cũng là một đại thế lực ở Ma Long giáo. Triệu Đống này là con trai của gia chủ Triệu gia hiện tại, địa vị vô cùng cao, đúng là có tư cách cuồng ngạo, ngay cả đằng long điện chủ cũng nhú mày.

Đằng long điện chủ vẻ mặt tức giận nói:

- Triệu công tử, dù thân phận của ngươi cao quý nhưng chỗ này không phải là nơi cho người giàu võ giương oai!

- Hừ! Ai nói bốn công tử đến đây giương oai? Hôm nay bốn công tử đến đây cũng như Thiên Tử, muốn tham gia và ma khí viện!

Triệu Đống nhìn mọi người trong đại điện bị thân phận của gã hù, vẻ mặt đắc ý.

Người trong đại điện nghe Triệu Đống nói vậy thì ngây ngẩn, ánh mắt quái dị.

Đằng long điện chủ ho khan nói:

- Khụ khụ, nếu đã vậy thì mời Triệu công tử trải nghiệm đã!

- Được! Thật ra bốn công tử ở trong gia tộc đã thí nghiệm rồi, nếu các ngươi đã muốn trải nghiệm một lần nữa thì để các ngươi xem thiên tài thất phẩm huyết mạch của bốn công tử!

Nói xong Triệu Đống cười khẩy tiến tới trước, tay nắm lấy một móng vuốt pho tượng Ma Long, nguyên lực bắn ra. Rất nhanh, pho tượng tỏa ra màn sáng đen bầy thước, đúng là thất phẩm huyết mạch, hoàn toàn xứng đáng là thiên tài.

Trải nghiệm xong Triệu Đống không để ý đến mọi tán thán, xoay người cười với Diệp Thiên Tử, nói:

- Thiên Tử, bốn công tử thiên phú siêu phàm, nhân phẩm xuất chúng, nàng rất nhanh sẽ phát hiện ra trên đời này người xứng đôi với nàng nhất chỉ có một mình Triệu Đống ta! Bốn công tử ở ma khí viện chờ nàng!

Nói xong Triệu Đồng tiêu sái xoay người, không cần chấp sự Ma Long giáo chỉ dẫn, mang theo mấy hộ vệ đi ra đại điện, tới Ma Khí Phong báo danh.

Đội Triệu Đồng đi rồi Diệp Thiên Tử khinh thường trợn mắt, miệng hàm hừ nói:

- Hừ! Thất phẩm huyết mạch có cái gì ghê gớm! Bồn tiểu thư là bát phẩm đây này! Ma khí viện? Bồn tiểu thư chọn là ám võ viện! Đời này người đừng mơ gặp lại được ta!

Ma Long giáo là một trong mười giáo phái đại lục, phe phái trong giáo rất nhiều, đại gia tộc con số hàng vạn. Thông thường thì mỗi gia tộc đều thích hội tụ thực lực của mình vào một điểm, tập trung ở viện phái nào đó.

Thiên long Thần Triều cả hai đại gia tộc Triệu gia và Diệp gia đều là hệ giáo chủ, dòng chính gia tộc thường đều chọn tham gia vào ma khí viện, vậy nên Triệu Đồng đương nhiên cho rằng Diệp Thiên Tử sẽ vào ma khí viện. Gã không ngờ gã hiểu biết về thiếu nữ phản nghịch là có hạn.

Mất thấy trò hề buồng màn che, Diệp Thiên Tử bị một chấp sự ám võ viện mang đi, lần này rốt cuộc đến Phong Liệt ra sân.

Lúc này Phong Liệt lập tức đi tới dưới pho tượng Ma Long, vươn tay nắm lấy long trảo, nguyên lực từng chút một lộ ra. Ngay sau đó xảy ra chuyện khiến mọi người giật mình.

Trước kia trắc nghiệm thì pho tượng Ma Long đều tùy theo nguyên lực long võ giả lộ ra mà màn sáng từ từ khuếch trương, nhưng lúc này Phong Liệt tới tiếp xúc pho tượng, nguyên lực chưa tản ra tới một phần mà pho tượng đã tỏa ra màn sáng đen đậm chín thớ, khiến người trong đại điện nhìn rối tròng mắt.

- Cừu...cừu phẩm? Chuyện này là không thể nào!

- Đây là sao? Trong truyền thuyết thuần chính chân long huyết mạch là thập phẩm, cừu phẩm huyết mạch là gần như tương đương với một chân long tái thế! Chuyện này tuyệt đối không thể nào!

- Chắc long tượng này có vấn đề gì rồi chẳng?

- Long tượng sẽ không có trục trặc! Thủy tinh long tượng này mấy ngàn năm qua chưa từng xảy ra sai sót, khả năng lớn nhất là tiểu tử này thật sự là thiên tài cừu phẩm!

Trong tiếng kinh kêu của đám chấp sự Ma Long giáo, Phong Liệt cười khổ rút tay lại, lộ mũi nhọn như vậy không phải điều hắn mong muốn.

20. Chương 27: Trò Hề Trong Điện

Theo suy tính ban đầu của hắn là cố gắng điệu thấp chút, tránh khiến Ma Long giáo chú ý, nhưng bây giờ xem ra hắn là cừu phẩm huyết mạch thiên tài, muốn làm đệ tử lạng lẽ không tiếng tăm là nằm mơ.

Nhưng hắn cũng rất muốn biết nếu rót vào tất cả nguyên lực thì hắn có đạt đến thập phẩm huyết mạch hay không? Thậm chí là vượt qua thập phẩm?

Nhưng sau đó hắn từ bỏ suy nghĩ ấy, cây cao đón gió lớn, chân lý ngàn xưa không thể bỏ qua. Bây giờ cừu phẩm huyết mạch đủ nổi rồi, thêm thập phẩm huyết mạch chắc sẽ bị người ghen tỵ muốn chết.

Bây giờ tất cả người trong đại điện mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm Phong Liệt. Lúc trước Triệu Đồng là thất phẩm huyết mạch, còn Diệp Thiên Tử là bát phẩm huyết mạch đều tính là thiên tài long võ giả trên đời khó cầu. Nhưng so với Phong Liệt cừu phẩm huyết mạch thì họ đúng là mờ nhạt.

Nhìn thân hình mảnh khảnh của Phong Liệt, mọi người như trông thấy tuyệt thế cao thủ mấy chục năm sau, mắt bất giác lộ ra tham lam, hận không thể chiếm thân thể hắn làm của riêng.

Nhưng họ chỉ mơ tưởng mà thôi, các chấp sự đa số là chân khí cảnh, không có năng lực xuất khiến linh hồn, không thể đoạt xá thân thể người khác.

Thật lâu sau, đẳng long điện chủ bởi vì tinh thần quá kích động mà bật dậy khỏi chỗ ngồi đã bình tĩnh lại.

Lão không để ý mình thất lễ, giọng già nua run rẩy nói:

- Tiểu tử, tên của ngươi là gì?

Phong Liệt không kiêu ngạo không rụt rè đáp:

- Vãn bối tên Phong Liệt!

Lão điện chủ vui vẻ nói:

- Phong Liệt! Hay! Chắc là xuất thân từ Phong gia thế gia dực long huyết mạch Thiên long Thần Triều đúng không?

Trong mắt có suy tư.

- Không, vãn bối đến từ Phong gia Kim long Thiên Triều!

Phong Liệt lòng chợt động, hẳn từng nghe tam thúc nhắc đến Phong gia Kim long Thiên Triều chỉ là một chi nhánh của Phong gia Thiên long Thần Triều.

- À? Thì ra là vậy! Thế...ngươi muốn tham gia vào viện phái nào?

Qua thật lâu sau cuối cùng đằng long điện chủ hỏi ra điểm mấu chốt.

Phút chốc đại điện lặng ngắt như tờ, có thể nghe thấy tiếng châm rơi. Mọi người đều nhìn chăm chăm vào Phong Liệt, con mắt hơi đỏ, bởi vì quyết định tiếp theo của hắn liên quan đến nơi ở sau này của thiên tài tuyệt thế.

Chỉ cần Phong Liệt không chết sớm thì dù hắn tham gia vào viện phái nào tương đương với phái ấy thực lực mấy chục năm sau tăng nhiều, đây là điều không thể nghi ngờ.

Phong Liệt nhếch môi nói:

- Ta lựa chọn...ám võ viện!

Hắn nhớ đến mới rồi Diệp Thiên Tử cũng chọn ám võ viện, lòng là lạ.

- Cái gì? Ám võ viện? Ta không có nghe lầm chứ? Tiểu tử, ám võ viện là yếu nhất trong mười tám viện, ngươi phải nghĩ rõ ràng! Bây giờ hỏi hận còn kịp!

- Tiểu tử, ngươi đừng ngốc như vậy! Ám võ viện trừ một bộ thân pháp thiên cấp chiến kỹ không ai luyện thành ra muốn thực lực không có thực lực, muốn tài nguyên không có tài nguyên! Còn có cái gì đáng giá khen chứ?

- Không lẽ...tiểu tử nhà ngươi có hứng thú với nha đầu Diệp gia? Thật là bậy bạ! Sao có thể vì một cô gái mà chôn vùi tương lai của mình?

- ...

- ...

Nghe nói Phong Liệt giống như Diệp Thiên Tử lựa chọn ám võ viện thì trừ chấp sự ám võ viện co ro khúm núm mừng hơn hổ đầm ra ngu dốt, còn lại mọi người tình cảm quần chúng sôi trào, khuyên nhủ Phong Liệt hãy suy nghĩ lại, ngay cả lão điện chủ đều đỏ mặt tía tai. Thậm chí có người cho rằng Phong Liệt vừa mắt Diệp Thiên Tử mới muốn làm cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt, Phong Liệt nghe mà đỏ khốc đỏ cười.

Ma Long giáo chia làm thượng cửu viện, hạ cửu viện, thập bát viện phái mỗi cách ba năm sẽ tổ chức đại tái đệ tử trong giáo một lần, do đó quyết định địa vị cấp bậc của mười tám giáo phái. Cùng lúc đó, quyết định luôn tỷ lệ phân chia các loại tài nguyên tu luyện.

Ám võ viện trong gần sáu mươi năm qua luôn xếp chót, trong viện phái sớm là nhân tài điều linh, tuyển nhận đệ tử một đời kém hơn một đời, dần trở thành tuần hoàn ác tính.

Bây giờ ám võ viện ở trong Ma Long giáo gần như không có quyền lên tiếng, ngay cả chấp sự ám võ viện phụ trách tuyển nhận đệ tử cũng thừa dạn, nói cái gì đều rụt rè sợ hãi.

Thật ra nói đến thì ám võ viện vẫn có chút ưu thế.

Trong Ma Long giáo chỉ có hai bản thiên cấp chiến kỹ, một được gọi là vô thượng chiến kỹ có thể đoạt thể thiên địa, xé trời rách đất...'Ma Long tham thảo tam thức'. Bây giờ nó tồn tại trong ma khí viện, cũng tức là nằm trong tay Ma Long giáo chủ, kiếp trước Phong Liệt đã luyện thành nó. Bản thứ hai là nổi danh đại lục, thân pháp thiên cấp chiến kỹ 'Ma Long ám ảnh đòn', tồn tại trong ám võ viện. Truyền rằng khi đã luyện thành thân pháp thiên cấp chiến kỹ này thì tương đương với thêm một ngàn cái mạng, muốn chết còn khó khăn.

Tiếc rằng công phu thiên cấp có một điều tệ không thể bỏ qua, đó là cực kỳ khó luyện.

Chỉ là một bản 'Ma Long tham thảo tam thức' lấy tư chất siêu phàm thoát tục kiếp trước của Phong Liệt phải mất mười năm mới chỉ luyện nhập môn mà thôi.

Bản 'Ma Long ám ảnh đòn' này tu luyện càng thêm khó khăn hơn, mấy trăm năm qua trong ám võ viện không ra một người luyện thành nó, danh tiếng dần sa sút.

Đây cũng là lý do khiến danh tiếng ám võ viện giảm sút, dần biến thành tầng chót trong mười tám viện, khó thể xoay người.

Lý do Phong Liệt lựa chọn ám võ viện là có ý định riêng.

Kiếp trước Phong Liệt đã thềm bản thân pháp thiên cấp chiến kỹ này lâu rồi, tiếc rằng viện phái Ma Long giáo khác nhau khiến hắn vô duyên tu luyện. Hắn rất có tự tin luyện thành 'Ma Long ám ảnh đòn', niềm tin này đến từ thần thông thiên phú của mình...Ma Long Hắc Ám Chi Thân.

Huống chi hiện giờ nếu Phong Liệt muốn che giấu bí mật của mình thì tốt nhất là cách Ma Long giáo chủ xa chút, nếu không sớm muộn gì hắn sẽ lộ ra ngay. Ám võ viện cách xa ma khí viện, chính là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa hắn biết người yêu kiếp trước Sở điệp không lâu sau sẽ tham gia và ám võ viện. Nghĩ đến thiếu nữ xinh đẹp như tinh linh là lòng Phong Liệt bất giác ấm lên, càng vững chắc quyết tâm lựa chọn ám võ viện.

Phong Liệt liếc mọi người trước mặt, dứt khoát nói:

- Các vị tiền bối, đệ tử đã quyết định tham gia vào ám võ viện rồi!

Thấy thái độ của Phong Liệt cứng rắn như vậy, đám chấp sự sốt ruột rồi lại không biết làm sao, chỉ đành than thở tiếc đứt ruột.

Chỉ có chấp sự ám võ viện là mừng như điên, gã cẩn thận liếc điện chủ bên trên, xong vội vàng chạy ra kéo Phong Liệt đi như bay ra khỏi đại điện, sợ chậm chân xảy ra biến cố gì.

"Hắc hắc! Hắc hắc hắc! Hôm nay đăng long điện chủ chúng ta thu hoạch được hai thiên tài, thật là chuyện mừng cực lớn! Chắc lão nhân viện chủ mấy ngày liền ngủ không yên đây!" Chấp sự mang Phong Liệt rời khỏi đại điện rồi cười khò ngốc.

Phong Liệt bất đắc dĩ lắc đầu, ho khan nói:

- Khụ khụ! Tiền bối...

Chấp sự xoay người lại, vẻ mặt hiền lành nói với Phong Liệt:

- Ta? Ta tên Tề Sơn, người cứ gọi ta là Tề sư thúc, sau này có vấn đề gì cứ đến tìm ta. À? Phải rồi, người có chuyện gì không?

- Cái gì, Tề sư thúc, bây giờ chúng ta đi đâu vậy?

- Ta trước tiên mang người đi danh tịch đường đăng ký, sau đó sẽ quay về Ám Võ Phong, có lẽ sẽ kịp giờ cơm! Phong Liệt à, thật ra thì người lựa chọn ám võ viện chúng ta là đúng lắm, có lẽ Ám Võ Phong không có ưu thế gì khác nhưng không thiếu mỹ nữ, sau này người không cần lo không kiếm được nương tử...

- A...

21. Chương 28: Âm Võ Phong

Tề Sơn là người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng ốm yếu mà đầu to, trông khá buồn cười, không có một chút dáng vẻ tiền bối làm Phong Liệt tăng nhiều hảo cảm.

Mặt trời đã xuống núi, vốn Bàn long Phong bao phủ một tầng ma khí đen càng biến tối đến không thấy năm ngón tay. Nhưng làm Ma Long võ giả, từ lúc thức tỉnh Ma Long võ giả thì họ có thêm một năng lực là thấu thị ban đêm, không đến mức trong bóng tối không biết đâu là phía nam đâu là hướng bắc.

Phong Liệt đi theo Tề Sơn trong nửa canh giờ lo xong thủ tục nhập giáo, rồi không biết gã lấy đâu ra hai con long mã mang hấn rời khỏi Bàn long Phong, dần ẩn trong bóng đêm âm trầm.

Bên ngoài Bàn long Phong có mười bảy ngọn núi xếp thành quỹ tích huyền ảo, nếu từ trên trời nhìn xuống sẽ thấy bao gồm cả Bàn long Phong, mười tám ngọn núi như hợp thành hình Ma Long uốn lượn. Bàn long Phong vừa lúc đầu rồng, âm võ viện ở xa nhất là đuôi rồng.

Hai người cưỡi ngựa nhanh chóng dọc theo đường núi lao đi, nửa canh giờ sau đã đến dưới một ngọn núi cao chưa tới ngàn mét.

Dù là bóng đêm tối đen cũng có thể thấy cỏ mọc chọc trời cao đâm mây, và giữa núi vô số ánh lửa chiếu rọi từng mảng kiến trúc to lớn.

- Phong sư diệt, đây chính là Âm Võ Phong của chúng ta! Tin tưởng người sẽ rất nhanh yêu thích chỗ này, hắc hắc!

Tề Sơn ở đằng trước ngoái đầu lại nở nụ cười đàn ông đều hiểu ý nghĩa.

Phong Liệt chỉ cười cười, hấn đã sớm biết trên âm võ viện nữ đệ tử nhiều hơn nam đệ tử, tiếc rằng lòng hấn đã có người.

Hai người dọc theo đường núi lát đá rộng rãi, chốc lát sau đã tới sườn núi không dốc lắm, sân viện chiếm vị trí rất rộng gần ngay trước mắt. Từ xa có thể thấy một bóng dáng màu đỏ yêu kiều mà mạnh mẽ ngênh đón, là hai nữ đệ tử thủ sơn.

Hai thiếu nữ tuổi chừng mười lăm, mười sáu, mặc áo đỏ sậm Âm Võ Phong, khuôn mặt xinh đẹp, da thịt tuyết trắng, vóc dáng thướt tha, nhanh sắc trung thượng đẳng, cốt gót gọc như hai đóa hỏa liên đi đến khiến Phong Liệt thầm khe nức nở. Ngay cả hai đệ tử trông cửa mà đã xinh đẹp như vậy, Âm Võ Phong này đúng là thú vị đây.

Một thiếu nữ mặc tròn cười duyên nói với Tề Sơn:

- Tề sư thúc! Lần này thúc đã lập công lớn rồi! Bắt được một thiên tài bát phẩm huyết mạch cho Âm Võ Phong chúng ta, chắc viện chủ sẽ thưởng cho người đấy!

Một thiếu nữ khác giọng mềm mại như bông tinh nghịch nói:

- Đúng vậy, Tề sư thúc, lần này được đồ tốt đừng quên tỷ muội chúng ta nhé!

Có thể thấy ra hai cô gái này khá quen thân với Tề Sơn, ở chung rất thân.

- Hừ! Bát phẩm huyết mạch có là gì? Yên, Lục, các người quá xem thường sư thúc ta!

Tề Sơn bày ra bộ dạng bệ vệ, chỉ vào Phong Liệt, nói:

- Nào, để ta giới thiệu cho các người, đây là Phong Liệt, tuyệt thế thiên tài có được cửu phẩm huyết mạch!

- Cái gì? Cửu phẩm huyết mạch? Hi hi hi hi!

- Hi hi, tề sư thúc, thúc bị sốt rồi hả? Hi hi hi hi!

Hai cô gái nghe Tề Sơn nói vậy lại nhìn Phong Liệt tỏ vẻ ăn mày, các nàng như nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời, liếc nhau, che miệng cười nghiêng ngả. Thân hình run rẩy, bộ ngực sữa cũng phập phồng theo khiến Phong Liệt kiểm không được nhìn si mê.

Nhưng Phong Liệt thấy ra trong ánh mắt cô gái chỉ là buồn cười mà thôi chứ không có ý khinh thường, điều đó khiến hắn có hảo cảm hơn với hai nàng.

- Hắc! Các người đừng không tin! Hắn thật sự là cửu phẩm huyết mạch! Nếu không tin các người xem đi!

Tề Sơn sốt ruột tiện tay mở quyển trục ra cho hai cô gái xem.

Hai cô gái trợn tròn mắt, miệng anh đào hé mở, mắt đẹp tràn đầy giật mình và khó tin, chỉ vào Phong Liệt không nói nên lời.

- Tề...Sư thúc, hắn hắn hắn thật sự là cửu phẩm huyết mạch? Ta không nằm mơ chứ?

- Trời ạ! Đường như Ma Long giáo chúng ta chưa từng xuất hiện cửu phẩm huyết mạch đi?

Lát sau hai cô gái hồi phục tinh thần khỏi kinh ngạc, ngay sau đó là thảo luận ngất trời về Phong Liệt, vấn đề liên tục không chỗ nào không dính đến, khiến hắn nhức đầu kinh khủng, không biết làm sao. Tề Sơn là sư thúc đã bị hai cô gái quăng ra tuốt tâng mây rồi, gã đứng bên cạnh không chen miệng vào được.

- Sư đệ, năm nay người bao nhiêu tuổi?

- Sư đệ, người có thành thân chưa?

- Nhà ở đâu? Trong nhà có ai không?

- Sư đệ, có đính hôn chưa? Không có hả? Tốt quá, ta cũng không có!

- Sư đệ, lúc còn nhỏ người có đái dầm không? A? Ha ha, ta cũng vậy!

- Sư đệ, người ngủ có ngáy không? Cái gì? Người cũng không biết? Không sao, đợi lúc người ngủ ta đi tới phòng người nghe liền biết ngay.

- A...

Thật lâu sau cuối cùng thì Phong Liệt chịu không nổi nữa, cứ để hai cô gái hỏi tới tấp như vậy thì e rằng từng tấc thân thể đều phải báo cáo ra ngoài.

Hắn không thể chịu đựng nữa, bắt đầu dĩ kháng nghị:

- Khụ khụ, hai sư tỷ ơi, đệ mới đến, đường đi mệt nhọc đã không ăn cơm nguyên ngày nay rồi, chúng ta có nên...

- A? Một ngày không ăn cơm?

Cô gái tên Yên khoa trương hét to, rồi xoay người hung dữ trừng Tề Sơn:

- Tề sư thúc, người bậy quá! Lại dám để thiên tài của chúng ta đói một ngày, ta phải báo tội của thúc tới tai Tần sư thúc mới được!

- A...Không phải...cái kia...liên quan gì ta...

Tề Sơn mặt cứng đờ, lắp bắp.

Gã và Phong Liệt mới ở chung có một canh giờ, cả ngày hắn chưa ăn cơm hình như đâu liên quan gì tới gã?

Huống chi dù là long võ giả nguyên khí cảnh có thể ba ngày không ăn cơm chứ? Thật là buồn cười! Nhưng Tề Sơn không tính ngu, trong lòng hiểu con gái mà mê trai rồi là không nói đạo lý, gã biết điều làm bộ như không nghe thấy.

- Sư đệ, đi, tỷ tỷ dẫn người đi ăn!

- Sư đệ, tối nay tỷ tỷ đích thân hầu hạ người, chắc chắn sẽ khiến người ăn vừa lòng! Nếu mà không vừa lòng thì người muốn cái gì tỷ tỷ cũng chiều hết!

- ...

Hai cô gái vừa nói vừa vây quanh Phong Liệt đi hướng trong viện, bỏ lại Tề Sơn ở phía sau ngậy như phồng, cuối cùng cười khở lắc lắc đầu, một mình dắt hai con ngựa đi tìm viện chủ báo cáo chiến quả. Gã nghĩ đến tới chỗ viện chủ sẽ được thưởng thì khắp người nhẹ hẫng ra, không thể che giấu vẻ hưng phấn trên nét mặt.

Hai bên Phong Liệt có hai cô gái vây quanh lằng lằng vào trong ám võ viện, cánh tay cọ phần thịt mềm làm người mát lòng khiến Phong Liệt hô to chịu không nổi, kháng nghị vài lần vô hiệu cuối cùng đành mặc kệ hai cô gái muốn làm gì thì làm, dù sao hắn không lỗ lã.

Bây giờ mặc dù ám võ viện là chỗ nhất trong Ma Long giáo nhưng dù gì xưa kia từng huy hoàng vô số năm tháng, xuất hiện rất nhiều rất nhiều cao thủ trong truyền thuyết, trong sân từng mảng kiến trúc rộng lớn đại khí mà không mất trang nhã.

Trên đường đi Phong Liệt từ chỗ hai cô gái hiểu khá nhiều tình hình trong ám võ viện. Bây giờ ám võ viện là có ít đệ tử nhất trong mười tám viện phái, đệ tử nguyên khí cảnh chưa đến vài trăm, đa số là nữ đệ tử.

Đệ tử chân khí cảnh và cương khí cảnh thì đa số bị phái đi trú đóng khắp nơi ngoài giáo, để lại đệ tử trong giáo đa số là thương tàn lão nhược cả.

22. Chương 29: Đại Sư Huynh Tàn Trọng

Nhưng may là hai viện chủ của ám võ viện đều là cao thủ thần thông cảnh, khiến đệ tử viện phái khác không dám đến Ám Võ Phong giương oai. Nhưng nếu gặp phải đệ tử cùng tuổi trong giáo tranh đấu thì ám võ viện thường là bên chịu thiệt, đây là chuyện chịu bó tay.

Ba người đang đi thì chợt có năm, sáu thanh niên trẻ tuổi đi tới, tuổi khoảng hai mươi. Dẫn đầu là người đàn ông mắt hẹp dài, đầu ngẩng cao, mặt bết, đi hai hàng, bộ dạng giống như lão tử là thiên hạ đệ nhất khiến người thấy buồn cười. Cách mấy trăm trượng họ đã thấy ra người Phong Liệt. Lập tức tới gần.

Thấy đoàn người đến, Yên và Lục thả lỏng cánh tay Phong Liệt ra, vẻ mặt nghiêm túc, bên tai hân vang lời dặn nhỏ giọng của Yên.

- Sư đệ, đi đằng trước chính là Tàn Trọng đại sư huynh thế hệ này của chúng ta, có lực phẩm huyết mạch, trước ngày hôm nay là đệ nhất thiên tài ở Ám Võ Phong, bây giờ đã là cao thủ nguyên khí cảnh Cửu tầng. Nhưng người này rất hẹp hòi, lát nữa người phải cẩn thận chút.

Lục nhỏ giọng hừ nói:

- Hừ, đám người này chẳng phải thứ tốt lành gì, sau này sư đệ phải cách họ xa chút kéo bị làm hư theo.

Dường như nàng rất ghét mấy người đó.

Phong Liệt giương mắt đánh giá người đến, lòng rất khinh thường. Kiểu như vậy cũng xứng là đại sư huynh trong đệ tử đời thứ tám mươi bốn ám võ viện Ma Long giáo? Xem ra ám võ viện này đúng là nhân tài quá điêu linh. Phong Liệt chỉ hy vọng cái gọi là đại sư huynh này đừng chọc và hắn, nếu không thì hắn không ngại có thêm một cái đầu.

Đội hai đoàn người tới gần, Yên và Lục trước tiên chấp tay, hành lễ với Tàn Trọng, nói:

- Đại sư huynh!

- Ừm!

Tàn Trọng chằm chằm gật đầu, mắt liếc mông và ngực Yên, Lục một lúc rồi mới nhìn hướng Phong Liệt, hừ mũi hỏi:

- Yên, tiểu tử này là ai?

Yên lạnh nhạt nói:

- Bẩm đại sư huynh, đây là Phong Liệt sư đệ, hôm nay mới đến.

- A?

Tần Trọng nhìn Phong Liệt quần áo rách rưới, biểu tình cực kỳ xem thường, khinh khỉnh nói:

- Tề sư thúc thật là, mặc dù bây giờ thực lực của Ám Võ Phong chúng ta không bằng thượng cổ nhưng không thể cứ thấy người liên nhận! Ngay cả loại như vậy cũng lấy, cứ tiếp tục như thế thì Ám Võ Phong chúng ta chắc lẽ thành ổ ăn mỳ à?

- Ha ha ha! Đại sư huynh cũng không thể trách Tề sư thúc, dù gì tề sư thúc có nhiệm vụ viện chủ giao, chiêu thứ đồ bỏ đi này góp đủ số cũng là dễ hiểu.

- Đúng vậy! Hạng người như vậy cũng không phải hoàn toàn vô dụng, tốt xấu người ta là long võ giả, để lại trên núi làm tạp dịch dễ hơn là người phạm như con kiến, ha ha ha ha!

Đám theo đuôi Tần Trọng nói hòa theo gã, rất khinh thường Phong Liệt, cười khà ố.

- Đại sư huynh! Phong sư đệ chính là ...

Lục vẻ mặt tức giận kiềm không được định nói chuyện Phong Liệt chính là cứu phẩm huyết mạch nhưng bị Yên kéo lại.

Tuổi Yên khá lớn, lòng sắc sảo, nàng biết rõ đại sư huynh bụng dạ hẹp hòi, khi biết Phong Liệt có cứu phẩm huyết mạch thì e rằng lập tức khiến hắn ăn chút bồ hòn ngay, vậy nên nàng ngăn cản Lục giải thích.

Còn Phong Liệt đối mặt đám Tần Trọng thì khinh thường và phớt lờ, mặc dù bây giờ hắn chỉ có nguyên khí cảnh tam tầng nhưng đám người này không đáng lọt vào mắt hắn, thậm chí lưỡi báo thân phận. Hắn lạnh nhạt nhìn gã tự biên tự diễn, lòng thầm cười lạnh.

Sau lưng Tần Trọng có một kẻ thấy Phong Liệt ra vẻ hời hợt thì lòng khó chịu, kiềm không được quát:

- A? Tiểu tử ngươi là người câm hả? Thấy đại sư huynh không biết hành lễ?

Phong Liệt không muốn so đo với gã, vẻ mặt bình tĩnh chấp tay nói:

- Phong Liệt xin chào đại sư huynh! Chào các vị sư huynh!

- Hừ!

Tần Trọng hừ mạnh rồi không để ý đến Phong Liệt nữa, mới rồi hắn cùng hai nàng đáng vẻ thân thiết sau trốn được cặp mắt gã. Gã đã thêm muốn sắc đẹp của Yên, Lục lâu rồi, lần đầu thấy mặt liền có ấn tượng rất kém với Phong Liệt.

Chỉ thấy gã âm trầm nói với hai cô gái:

- Yên, Lục, chẳng phải tối nay các ngươi trực đêm ư? Tại sao chạy loạn khắp nơi?

Yên biểu tình không thay đổi nói:

- Đại sư huynh, Tề sư thúc kêu chúng ta trước tiên chiêu đãi Phong sư đệ rồi mới đi trực đêm.

Lục thì khinh thường bĩu môi, nguyên Ám Võ Phong có ai không biết cái gọi là trực đêm chỉ là hình thức thôi, chỉ có đại sư huynh đáng ghét soi mói từng chút một.

Tần Trọng chấp tay sau lưng, cực kỳ nghiêm khắc la rầy:

- A? Như vậy sao được? Ám Võ Phong chúng ta ở bên ngoài Ma Long giáo, lỡ như có kẻ tặc lên vào thì sao? Hai ngươi có chịu trách nhiệm hay không?

Lục không phục đáp trả:

- Đại sư huynh! Ám Võ Phong tồn tại vô số năm qua, dường như chưa từng có kẻ tặc nào dám tới đây giễu võ dương oai thì phải?

Tần Trọng lạnh lùng nói:

- Trước kia không có không có nghĩa là sau này sẽ không! Hai ngươi mau đi làm việc của mình!

- Vậy Phong sư đệ...

- Chuyện của Phong sư đệ không cần các người lo!

Tần Trọng cười nhạt, nói với mọi người phía sau lưng:

- Thất, người dẫn Phong sư đệ vào sân của ta sắp xếp đi, sau này Phong sư đệ phụ trách tất cả tạp vụ trong sân ta.

- Cái gì? Đại sư huynh! Người...!

Yên và Lục tức giận đến mặt đỏ rực, ngực phập phồng. Đặc biệt là Lục, nếu không phải biết mình không là đối thủ của Tần Trọng thì đã bay lên đá cho gã vài cước rồi. Ngay cả mấy cái đuôi sau lưng Tần Trọng cũng hơi ngạc nhiên điều gã làm.

Trên long huyết lục, tất cả long võ giả đều là cao thượng, dù là long võ giả cấp thấp nhất cũng được trăm triệu ức vạn người thường ngưỡng mộ.

Hơn nữa tất cả tạp vụ trong Ma Long giáo đều do vô số người thường lo liệu, đâu cần đường đường là long võ giả lo những cái đó? Tất cả long võ giả bái vào Ma Long giáo đều là để truy đuổi quyền lực cùng thực lực, không có ai đến làm kẻ hầu người hạ.

Nhưng Tần Trọng đại sư huynh đột nhiên nảy ý nghĩ để Phong Liệt làm tạp vụ cho gã, dù biết gã chỉ là muốn ra oai phủ đầu hấn thôi thì hai cô gái cũng rất tức giận.

Thật ra Tần Trọng có suy tính khác, gã biết rõ qua tối nay Phong Liệt chắc chắn sẽ có sân của mình, được đãi ngộ của đệ tử nhập giáo bình thường.

Nhưng dù là vậy thì chỉ cần Phong Liệt làm nô tài cho gã một ngày, mai sau ở chung đương nhiên sẽ thấp cổ hơn gã, đây là tru tâm thuật ai nấy đều biết, rất quan trọng với long võ giả để rèn ý chí kiên cường.

Phong Liệt đương nhiên cũng hiểu điều đó, vẻ mặt biến lạnh băng. Khiến hấn đường đường là tuyệt thế thiên tài đi làm tôi tớ, đây không thể nghi ngờ là chuyện cười không buồn cười nhất trên đời, lòng hấn dâng lên sát khí.

Nhưng hấn hơi trầm ngâm rồi vẫn cười nói:

- Được thôi! Có thể làm việc cho đại sư huynh là vinh hạnh của đệ! Hai vị sư tỷ đi làm việc đi, tin tưởng đại sư huynh sẽ sắp xếp cho ta ổn thỏa!

- A?

Tần Trọng nheo mắt nhìn Phong Liệt, hơi sững sốt biểu hiện khác lạ của hấn, vốn gã cho rằng phải dạy một bài học Phong Liệt mới khuất phục, nhưng rồi gã khinh thường cười khẩy, trên đời không thiếu nhất là hạng xương mềm, không quá ngoài ý muốn.

- Phong sư đệ đừng nghe hấn, bằng vào tư chất của người cần gì vô cớ chịu bực bội như vậy!

23. Chương 30: Trở Mặt

Lục tức giận nói:

- Đại sư huynh, người sẽ hối hận ! Phong sư đệ chính là thiên tài cửu phẩm huyết mạch!

- Cái gì? Cửu phẩm huyết mạch? Ha ha ha ha, cửu phẩm huyết mạch tính cái gì? Bốn công tử chính là thập nhị phẩm nhé!

- Ta kém hơn đại sư huynh một chút, miễn cưỡng xem như thập nhất phẩm! Ha ha ha ha!

- Ha ha ha ha!

Nghe Lục nói Phong Liệt là cửu phẩm huyết mạch thì đám người Tần Trọng ai nấy ngửa đầu cười to, không tin tưởng. Không thể trách chúng không tin, dù gì long võ giả cửu phẩm huyết mạch chỉ tồn tại về mặt lý luận, xưa nay chưa từng xuất hiện.

- Hai vị sư tỷ yên tâm đi, ta sẽ không có chuyện gì!

Phong Liệt chớp mắt với hai cô gái ý bảo yên tâm, rồi nói với tên Thất đệ tử:

- Thất gì ơi, sắc trời không còn sớm, xin dẫn đường!

- Hừ, Thất là để cho người kêu sao? Phải gọi là Thất sư huynh!

Thất khinh thường hừ lạnh, dẫn Phong Liệt rời đi.

Yên và Lục ở đằng sau tức đến giậm chân, cuối cùng không thèm chào Tần Trọng, giận dữ đi kiếm Tề Sơn.

Nhìn hai cô gái dần đi xa, đằng sau lưng Tần Trọng có một thiếu niên biểu tình chững chạc lên tiếng:

- Công tử, xem ra hai nàng này quan tâm với Phong Liệt như vậy, không chừng hẳn thật sự là cửu phẩm huyết mạch?

Tần Trọng buồn cười nhìn thiếu niên, giọng điệu khoa trương nói:

- Hắc! Tần Minh, tiểu tử ngươi chắc không bị ngớ ngẩn chứ? Nếu thật sự ra cửu phẩm huyết mạch thì sẽ đến lượt Âm Vô Phong chúng ta sao? Nhưng cho dù hẳn thật sự là cửu phẩm huyết mạch thì đỉnh cao đứng đầu thế hệ trẻ này phải do bốn công tử quyết định! Muốn nắn hẳn tròn hay méo chỉ là một câu của bốn công tử mà thôi! Hừ! Chúng ta đi, ả dâm phụ kia chắc chờ đến nước lũ tràn trề rồi, hắc hắc hắc!

Phong Liệt đi theo Thất vòng quanh một vòng rồi cuộc với một sân hoàn cảnh thanh nhã, phía xa có thể thấy trong việc một đồng lâu ba tầng chớp lóe tra sáng.

Vị trí sân hơi đặc biệt, ở khu vực ngoài cùng đại viện, mặt sau là vực sâu không đáy.

Tới gần mới phát hiện đó không phải một tòa nhà mà là hai nhà gộp lại, sân bị chính giữa một bức tường thấp cao cỡ nửa người ngăn cách. Tần Trọng ngụ ở đông viện, lúc này tây viện sáng đèn, không biết là ai ở.

Trong Ma Long giáo, tất cả sân của đệ tử nguyên khí cảnh đều phân phối một đầu bếp và một đầy tớ tạp dịch. Đương nhiên nếu có cần thiết thì có thể tự trả tiền đi gọi mấy nha đầu ẩm giường, yêu cầu duy nhất là phải đều là người thường.

Mặc dù kiếp trước Phong Liệt hưởng thụ đãi ngộ ca cấp không ai so được nhưng lúc ở nguyên khí cảnh thì gần như giống hệ các đệ tử khác, vậy nên hẳn biết rõ điều này.

Vừa vào sân thì đúng lúc trong ba tầng lầu đi ra một thiếu nữ người thường yểu điệu thướt tha, sắc đẹp của nàng xem như bốc lửa, ăn mặc hở hang khiến người nước miếng nhều ròn ròn.

Phong Liệt vừa thấy liền phát hiện cô gái chắc chắn là vì Tần Trọng giải quyết chuyện cần thiết đó, mắt lóe qua chán ghét.

Thiếu nữ nhú này liếc xéo Phong Liệt, nũng nịu nói:

- Thất, chẳng phải người theo công tử đi ra ngoài ư? Tại sao tùy tiện dẫn ăn mày về?

Ả nói xong còn làm bộ phe phẩy tay trước mũi như là sợ mùi hôi trên người Phong Liệt.

Thất không chút khách sáo chỉ vào Phong Liệt, nói:

- Địa cấp chiến kỹ, đây là tạp dịch đại sư huynh kêu ta mang về, sau này việc nặng trong sân do hẳn phụ trách!

Giống như Phong Liệt thật sự là người hầu vậy.

Thúy Nhi nói với Phong Liệt:

- Thì ra là thế! Vừa lúc Vương bá về nhà, chỗ này đang thiếu người làm việc. Tên kia, người trước tiên làm thùng nước nóng cho ta, bốn tiên tử phải tắm hương thơm! Này! Nói người đó!

Nhưng Phong Liệt như không nghe thấy, nhìn quanh trang trí trong sân, tắc lưỡi.

- Chắc chắc, không ngờ Tần Trọng về mặt bề vệ thùng rỗng mà bày trí sân này cũng có phẩm vị quá chứ, thật đáng tiếc.

Trong sân trừ chùa đất trống mười trượng luyện công đài ra, còn lại đều trồng đủ loại linh hoa dị thảo, thậm chí ngay cả linh thảo quý giá, có lợi ích rất lớn cho long võ giả là long huyết đằng, Ma Long thứ đều có vài gốc, khiến Phong Liệt thêm thuồng.

- Hừ! Đó là đương nhiên! Sân này là một vị tiền bối trong gia tộc đại sư huynh để lại, tất nhiên có phẩm vị! A? Mới rồi người nói cái gì?

Vốn Thất hơi đắc ý vì Phong Liệt khen sân của Tần Trọng nhưng chợt nghĩ lời mới rồi hình như có vấn đề, gã bỗng tiến lên trước chỉ vào hắn, hung tợn nói:

- Tạp chủng, ngươi dám làm nhục đại sư huynh? Người có ngon thì nói lại...a!

Bùm!

Một tiếng nặng nề vang lên, chỉ thấy một bóng người bị quăng ra bay xa hơn mười trượng, như cái túi rách đập vào tường thấp bé, sau đó rơi xuống đất không ngừng lo khan, dường như muốn phun ra hết thức ăn trong dạ dày.

Bóng người đó chính là Thất lúc trước chỉ vào mũi Phong Liệt. Một cước này Phong Liệt ra tay không lưu tình, đột nhiên đá ra suýt chấn nát nội tạng của Thất, khiến gã bị thương không nhẹ, thật lâu sau không bò dậy nổi. Hắn nhìn Phong Liệt, trong mắt tràn đầy kinh sợ và không tin tưởng.

Phong Liệt khinh thường liếc Thất, nói:

- Hừ! Một nguyên khí cảnh tam tầng mà thôi, cũng dám chỉ tay chỉ chân với lão tử hả? Đúng là không biết sống chết!

Trên đường hắn dồn nén tức giận, nhịn đến bây giờ mới bùng nổ đã là cực hạn của hắn.

- Khụ khụ! Tạp chủng chết tiệt, dám đánh lên gia! Gia phải cho người biết rốt cuộc là ai không biết sống chết!

Thất hung tợn trừng Phong Liệt, khoe miệng tràn máu.

Gã không thể tin Phong Liệt, đệ tử mới tham gia ám võ viện chỉ dùng một cước thu thập gã, điều này khiến gã mất niềm tin, nhưng trong lòng kết luận rằng tại Phong Liệt đánh lên thôi.

Dù gì thất cũng là long võ giả nguyên khí cảnh tam tầng, gã nhanh chóng vận chuyển nguyên lực toàn thân, khôi thông kinh mạch hỗn loạn, sau lưng bỗng thoáng hiện ba con Ma Long ảo ảnh đen dài một trượng, uy thế cũng hơi bất phàm.

Ngay sau đó, gã định nhảy lên để Phong Liệt biết lợi hại thì mắt chợt hóa, một nắm đấm to từ từ phóng lớn.

Bùm!

Một tiếng trầm đục, đầu Thất chịu nắm đấm nặng nề, thân hình định đứng lên lần nữa ngã xuống đất, nguyên lực ngưng tụ cũng bị nắm đấm này hoàn toàn đánh tan, gã nằm trên đất trợn trắng mắt.

- A!!!

Nha đầu ẩm giường tên Thúy Nhi há to mồm, thật tình không hiểu tại sao Phong Liệt làm tạp dịch mà mạnh mẽ như vậy, chỉ dùng một cước, một nắm đấm liền nhẹ nhàng đánh Thất, long võ giả thật sự nửa chết nửa sống.

Đợi nàng phản ứng lại định há mồm kêu to nhưng mới la nửa tiếng thì một tiếng *bốp* giòn vang, gò má trắng như tuyết có thêm năm dấu đỏ, ả văng ra hơn ba trượng, đầu óc choáng váng không biết đầu là đông đầu là tây.

Phong Liệt âm trầm uy hiếp nói:

- Đàn bà thúy, còn kêu tiếng nữa thì đừng trách lão tử lột đồ người ném ra! Lão tử không có thói quen đánh đàn bà đâu nhé!

Nhưng tát xong bạt tai hắn rất hối hận, cực kỳ chán ghét chà tay vào quần áo phải đi tăng phần dày. Không ngờ trên mặt cô ả này bôi tăng phần dày như vậy, lòng hắn thấy buồn nôn.

- Chắc chắc, không ngờ Tần Trọng thì ra có khẩu vị nặng như vậy.

Cô ả cũng khá to gan, bị Phong Liệt uy hiếp một câu liền ngoan ngoãn cầm miệng lại nhưng hai tay ôm ngực, mắt rưng rưng nhìn hắn như là sợ bị làm nhục, khiến hắn ớn lạnh.

24. Chương 31 : Hai Vị Viện Chủ

Phong Liệt lạnh lùng sai Thúy Nhi:

- Đi, sai nhà bếp làm đồ ăn cho lão tử! Dám bỏ cái gì vào đồ ăn thì chết trước chắc chắn là các người!

Sau đó hắn xách Thất đi vào trong nhà lầu.

Thúy Nhi ngậy ra một lát thì hồi phục tinh thần, ả biết Phong Liệt không phải dễ chọc, ngẫm nghĩ một lúc ả nghe lời đi kêu đầu bếp chuẩn bị cơm chiều.

- Phong Liệt, người dám ra tay với ta? Dám bất kính với đại sư huynh? Đúng là tự tìm đường chết! Bây giờ người quay đầu lại còn kịp, nếu không thì đợi đại sư huynh trở về chính là ngày chết của người!

Thất tức giận nói, gãi ở trong tay Phong Liệt cùng là long vô giả nguyên khí cảnh tam tầng tựa như con chó không chút sức phản kháng.

Phong Liệt cười khẩy nói:

- Đại sư huynh? Hắc hắc! Ta ngược lại hy vọng tối nay hắn sớm chút trở về.

Đi vào trong đại sảnh, Phong Liệt tùy tay ném Thất vào góc tường rồi thì lưỡi liếc nhìn, hắn đánh giá xung quanh, lòng thầm đáng tiếc. Trong đại sảnh trang trí rất thanh nhã, mỗi một vật đều trang sức vừa đúng, cho kể như Tần Trọng không có phẩm chất cư ngụ thật là quá uổng phí, hắn dần nổi lên ý nghĩ cư chiếm thước sào.

Trước không nói tới trong sân sắp đặt như thế nào, Phong Liệt chú ý nhất là nó dựa vào vách đá.

Không lâu sau đợi hắn hoàn toàn thức tỉnh Ma Long Hắc Ám Chi Thân liền sẽ hóa thân vô hình, lẳng không hư độ, một khi gặp chuyện gấp nhảy xuống vực, trừ cao thủ từ thần thông thiên phú trở lên ra nghe rằng không ai đuổi kịp.

Nhưng rồi hắn nhẹ lắc đầu, dù muốn cư chiếm thước sào cũng không cần nôn nóng trong tháng chốc, đệ tử cùng thế hệ trong Ma Long giáo toàn dựa vào nắm đầm nói chuyện, thời gian còn nhiều, không sợ Tần Trọng không đồng ý.

Một lát sau đầu bếp riêng của Tần Trọng đã bưng bữa tối phong phú vào đại sảnh. Thức ăn trong Ma Long giáo đương nhiên không tệ, dù là đệ tử bình thường ăn cũng so với vương hầu đại tướng ở trần gian, chẳng qua nghi lễ không chú ý nhiều thôi. Phong Liệt kiểm tra chút đồ ăn, phát hiện không có vấn đề gì thì ăn ngấu nghiến.

Phải nói từ khi Phong Liệt trốn ra Phong gia một đường ra roi thúc ngựa, bỏ mạng thiên nhai, trên đất Kim long Thiên Triều không dám ngừng lại giây lát, ăn uống đều ở trên xe ngựa. Hơn mười ngày nay hắn chưa ăn một bữa nào đằng hoàng, thân thể gầy đi nhiều.

Hắn đổi mặt bàn ăn bày biện đẹp mắt, các loại dã vị tiên hào thơm nức mũi thì rất thềm ưm, liều mạng nhét vào miệng. Chỉ trong giây lát Phong Liệt đã quét sạch tất cả đồ ăn, kiểu quỷ chết đói đầu thai này khiến Thất, Thúy Nhi nhìn mà suýt rớt cằm.

- Ợ...

Phong Liệt không chút hình tượng ợ chua, ngựa người nằm trên ghế thái sư, bộ dạng rất thoải mái:

- Ma Long giáo huấn luyện ra đầu bếp tay nghề đúng là tinh xảo, không tệ!

Đầu bếp trung niên nín nọt cười nói:

- A, ha ha! Công tử quá khen! Tay nghề vụng về của tiểu nhân có thể được lời vàng ngọc của công tử là phúc của tiểu nhân.

Lúc này ngoài sân bỗng vang tiếng bước chân vội vã, sau đó có tiếng mấy cô gái kêu truyền vào tai mọi người trong đại sảnh.

- Phong sư đệ! Người có ở bên trong không?

- Phong sư đệ, viện chủ muốn gặp người!

Phong Liệt lập tức nghe ra là giọng của Yên, Lục, trong lòng hơi cảm động hai cô gái nhiệt tình.

Hắn đáng dậy chào lời:

- Hai vị sư tỷ chờ chút, ta đi ra ngay!

Nói xong hắn xoa bụng từ từ đứng dậy, đi ra ngoài.

Ngoài sân đứng là hai cô gái Yên, Lục, họ thấy Phong Liệt đi ra thì sốt ruột chạy tới hỏi han ân cần, thấy Phong Liệt không có gì thay đổi mới yên bụng. Không biết tại sao mà họ rất có hảo cảm với sư đệ thiên tài tính cách hơi ngại ngùng này.

- Phong sư đệ, người không sao chứ?

- Phong sư đệ, bọn họ không khi dễ người hả? Ăn cơm chiều chưa?

- ...

Phong Liệt mệt mỏi ứng đối một phen, cuối cùng thừa nhận có loại vấn đề của hai sư tỷ nhiệt tình như lửa, tiếp theo ba người cùng đi hướng Âm Võ đại điện của ám võ viện.

Sau đó Thất thấy Phong Liệt rời đi thì vội vã tìm Tần Trọng báo tin. Gã làm chó săn đắc lực cho Tần đại công tử rất là xứng chức.

Trên Âm Võ Phong, long võ giả cảnh giới càng cao thì cư ngụ vị trí càng cao. Dưới trướng Âm Võ Phong là nơi đệ tử nguyên khí cảnh ở, lên trên vài chỗ độ dốc bằng phẳng lần lượt cư ngụ long võ giả chân khí cảnh, cương khí cảnh, thần thông cảnh, Âm Võ đại điện nằm ở đỉnh Âm Võ Phong.

Phong Liệt và Yên, Lục đều là long võ giả, lao nhanh một khắc rồi cuộc đi đến ngoài Âm Võ đại điện. Yên và Lục không có tư cách tiến vào đại điện, chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi.

Phong Liệt vừa vào đại điện thì người bỗng run lên, uy nhiếp mệnh môn áp người hắn, khiến hắn suýt không được quỵ trên mặt đất.

Hắn cực kỳ hoảng hốt không gục ngã, cố gắng ngẩng đầu lên. Chỉ thấy trong đại điện có mấy trăm đôi mắt nhìn chăm chăm vào hắn, như là trong khoảnh khắc đâm thủ ngàn lỗ trên người hắn vậy, không tồn tại một chút bí mật.

Hắn đau khổ cắn răng chịu đựng mấy trăm uy nhiếp này, mặt tái nhợt không chút máu, lòng rất bức mình. Hắn thầm nhớ kỹ diện mạo một số người, chờ sau này tu vi cao lên nhất định sẽ trả lại ngày hôm nay.

- Khụ khụ!

Lát sau có tiếng ho khan truyền đến từ trên đại điện, dễ dàng tiêu trừ mấy trăm uy nhiếp.

Phong Liệt thả lỏng, khẽ thở phào, giương mắt nhìn lên phía trước, chỉ thấy trên đài cao có hai bả tọa long cốt dữ tợn mà to lớn, ngai siêu cấp cường giả khí diễm bằng bạc. Chỉ từ khí thế thì hai người này không cách biệt với Lý hộ pháp thần thông cảnh lực tăng bao nhiêu.

Ngồi bên trái là người đàn ông trung niên mặt mày nghiêm nghị, mắt sáng như đuốc, đường cong nét mặt cứng rắn, trông như là người không hay nói cười, tăng thêm phần lạnh lùng.

Bên phải là ông lão hói, mặt âm tà đang mỉm cười nhìn Phong Liệt, bộ dạng thân thiết, mới rồi chính là lão giải vây cho Phong Liệt.

Khi ánh mắt Phong Liệt giao nhau với ông lão thì tim rút cái bịch, hần mơ hồ cảm giác ánh mắt lão nhìn hần dường như ẩn chứa vẻ tham lam làm lòng hần cảnh giác.

Phong Liệt là người sống hai đời, bản thân không phải ngu ngốc, đương nhiên không cho rằng ông lão này đơn thuần là thưởng thức tư chất kinh thiên của hần.

Từ mặt ngoài xem thì thân thể ông lão suy yếu e rằng ngày tàn không còn xa, cao thủ thần thông cảnh lực tăng vừa đúng có thể linh hồn xuất khiếu, điều này làm Phong Liệt thêm cẩn thận.

Phong Liệt có nghe hai cô gái nhắc nhở, biết hai người này là chính, phs viện chủ ám võ viện, cũng là người cầm quyền tối cao tại đây. Người đàn ông trung niên chính là phó viện chủ Lãnh Phi Hồng, ông lão là viện chủ kht.

Phong Liệt đứng trong đại điện, rũ xuống mi mắt, chấp tay hành lễ:

- Đệ tử Phong Liệt kính chào hai vị viện chủ!

- Người chính là Phong Liệt? Tốt! Ha ha ha, quả nhiên đáng vẻ bất phàm, không uống là thiên tài cứu phẩm huyết mạch! Tuổi còn trẻ đã có chút phong độ võ giả rồi! Ha ha ha!

Viện chủ Hồ Kiếm Trung đứng lên, nhìn Phong Liệt, cất tiếng cười to, mặt lão hồng hà như là hứng của từ trên trời rớt xuống vậy.

- Cứu phẩm huyết mạch nha, thật là không tin được! Tiểu tử này mai sau chắc chắn sẽ trở thành cao thủ một phương! Đây là ông trời giúp cho ám võ viện ta!

- Đúng vậy! Hôm nay mới đến một nha đầu bất phẩm huyết mạch đã làm lão phu rất mừng, không ngờ thiên tài cứu phẩm huyết mạch cũng đến ám võ viện chúng ta, có thể thấy là tổ sư gia hiển linh, ha ha ha!

- Ài, ta thấy chưa chắc đâu, thời nay thiên tài khó sống, đặc biệt là thiên tài trẻ tuổi không có bối cảnh, hừ hừ hừ!

- Từ khi lão phu ra đời thấy qua thiên tài nhiều không đếm xuể, nhưng có thành tựu thì ít đến đáng thương! Tiểu tử này tư chất đúng là không tệ nhưng quá ưu tú chưa chắc là phúc đâu.

- ...

Phút chốc đại điện bàn tán xôn xao, đa số người ánh mắt thưởng thức nhìn Phong Liệt, hưng cũng có nhiều kẻ địch ý, thậm chí đôi mắt lóe âm độc như đang nung nấu mưu đồ gì.

25. Chương 32 : Đệ Tử Trung Tâm

Phong Liệt đứng yên trong điện, khóe mắt nhìn tất cả phản ứng của mọi người, đáy lòng lạnh lẽo. Bây giờ hần mới thật sự cảm nhận được ám võ viện này không phải chỗ yên lành gì, lấy thực lực hiện tại của hần e rằng sơ sẩy chút là sẽ vạn kiếp bất phục.

Trên long huyết lục có hàng ức ức vạn long võ giả, trong đó tuyệt thế thiên tài cũng là vô số kể, mà thiên tài chết yếu thì nhiều đếm không hết.

Lúc này Phong Liệt chỉ có tu vi nguyên khí cảnh tam tầng, mặc dù liều chịu thương thì triển ra thiên cấp chiến kỹ đứng ở thế bất bại trong long võ giả nguyên khí cảnh, nhưng nếu đối phương là cao thủ chân khí cảnh thì kết cuộc thật đáng lo. Huống gì trên chân khí cảnh còn có cao thủ cương khí cảnh, thần thông cảnh, muốn giết hần chẳng khó hơn bóp nát một con kiến.

Phong Liệt nhú chặt mày kiếm, tâm tình đang nóng nảy. Hần thầm đặt quyết tâm, phải hoàn toàn đánh thức Ma Long Hắc Ám Chi Thân mới được, để mình trong bóng đêm có thêm một phần bản lĩnh bảo mệnh.

Qua thật lâu sau trong điện dần im lặng.

Hồ viện chủ mỉm cười nhìn Phong Liệt, nói:

- Phong Liệt, tư chất như ngươi nếu tham gia vào ma khí viện, kiên võ viện hoặc là thiên võ viện thì có lẽ có thể được đãi ngộ các tốt, không biết tại sao ngươi lựa chọn ám võ viện chúng ta?

Phong Liệt ngẩng đầu, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Bẩm viện chủ, lý do đệ tử tham gia ám võ viện là vì rất có hứng thú với thiên cấp chiến kỹ của viện mình.
- A? Là vậy à. Nhưng nói đến thiên cấp chiến kỹ thì ma khí viện cũng có một bộ, hơn nữa còn là chiến kỹ công kích, tại sao người không chọn ma khí viện?

Hồ viện chủ mặt tươi cười nhưng lời nói sắc bén, đôi mắt lóe tia sáng khiến người không dám đối diện.

Phong Liệt hơi nhíu mày, không biết tại sao Hồ viện chủ cứ chăm chăm và vấn đề này nhưng vẫn đáp lời:

- Thiên cấp chiến kỹ công kích của ma khí viện đúng là khiến đệ tử động lòng, nhưng đối với đệ tử thì quan trọng nhất vẫn là thân pháp thiên cấp chiến kỹ.

Hồ Kiếm Trung rất có hứng thú hỏi tới:

- Tại sao vậy?

Phong Liệt nhướng mày, lòng thầm bực mình lão già dai như gân gà, đáy lòng thầm nhủ.

”Lão già khốn kiếp, còn chưa chịu thôi đi? Lão tử đâu thể nói ra thiên cấp chiến kỹ của ma khí viện đã bị lão tử luyện thành rồi!”

Hắn ngẫm nghĩ rồi nghiêm mặt nói:

- Đệ tử là thiên tài cửu phẩm huyết mạch, chỉ cần không chết thì một ngày nào đó sẽ trở thành tuyệt thế cao thủ, vậy nên đệ tử cho rằng trước mắt giữ mệnh mới là quan trọng nhất.
- Ha ha ha ha! Tốt! Phong Liệt, người rất thẳng thắn!

Hồ viện chủ cười to rồi nói tiếp:

- Nếu người đã tham gia vào ám võ viện ta thì bổn tọa làm chủ một viện sẽ không bạc đãi người!
- Từ nay về sau, người chính là đệ tử trung tâm đời thứ sáu trăm tám mươi bốn của ám võ viện chúng ta. Có thể tùy ý lựa chọn ba bộ công pháp chiến kỹ trong ám võ viện ta, có thể tựa do ra vào vô quang bí cảnh ở Âm Võ Phong, thời gian không hạn chế! Các loại tài nguyên tu luyện ưu tiên cung cấp, phân phối cho hai thị vệ chân khí cảnh!

Khi Hồ Kiếm Trung dứt lời thì trong đại điện thật lâu không có âm thanh, tĩnh đến có thể nghe tiếng kim rơi. Mọi người kinh ngạc tròn to mắt, nét mặt đầy khó tin.

- Cái gì? Viện chủ, thế này hơi quá đáng đi? Trong Ma Long giáo chúng ta dường như chưa có đệ tử bình thường nào được chuyên môn phân phối thị vệ?
- Đúng vậy, viện chủ! Tùy ý lựa chọn ba bộ chiến kỹ cũng đành thôi, nhưng tự do ra vào vô quang bí cảnh, đây chính là đặc quyền chỉ hai viện chủ mới có! Là là một đệ tử nguyên khí cảnh sao nhận nổi đãi ngộ như vậy?
- Trước kia đệ tử trung tâm ám võ viện chúng ta đều thông qua đại tái mới chọn ra, phá cách tăng cấp như vậy không hợp lý! Làm sao khiến đệ tử khác phục cho được? Huống gì Diệp Thiên Tử cũng có bát phẩm huyết mạch, chỉ kém hơn Phong Liệt một bậc, thế này cũng quá không công bằng!

- ...

Dần dần, trong đại điện vang lên từng tiếng bất mãn, các loại cảm xúc ghen ghét, lo âu, châm chọc không dứt vòng quanh đại điện.

Thật ra chính Phong Liệt cũng sững sờ, Hồ viện chủ cho hắn đại ngộ quá ngoài dự đoán.

Dù là kiếp trước là làm đồ đệ yêu quý duy nhất của Ma Long giáo chủ, khắp chốn được chăm sóc đặc biệt cũng không được phân phối cho thiếp thân thị vệ. Bởi vì trong Ma Long giáo chỉ có nhân vật quan trọng nắm thực quyền mới được đãi ngộ như thế.

Phong Liệt mặt không biểu tình, lòng nhanh chóng suy nghĩ lợi hại trong đó.

Bỗng nhiên đáy lòng hần dâng lên trực giác không tốt, mặt khác không có gì nhưng về thiếp thân thị vệ thì có vấn đề. Họ có thể bảo vệ hần an toàn nhưng cũng sẽ giám sát hành động của hần, thật là thanh đao hai lưỡi.

Lại nghĩ tới mới đầu Hồ Kiếm Trung nhìn hần bằng ánh mắt khiến người run thì Phong Liệt cảm giác sống lưng lạnh buốt.

“Chết tiệt, lão tử vốn định vào ám võ viện tránh đầu gió nhưng không ngờ đã nhảy vào hổ lửa. Hy vọng chỉ là do lão tử nghĩ nhiều, nếu không thì cửa ải này không dễ vượt qua!” Ánh mắt Phong Liệt chớp lóe, lòng suy nghĩ lung tung.

Hồ Kiếm Trung dường như không nghe thấy tiếng phản đối bên dưới, biểu tình không thay đổi, bình tĩnh nói:

- Tốt lắm! Cứ quyết định như vậy đi, thiên tài đương nhiên phải có đãi ngộ của thiên tài! Nếu trong các người ai có được cử phẩm huyết mạch, bốn tọa cũng sẽ cho người đó đãi ngộ như vậy! Diệp Thiên Tử là tiểu thư Diệp gia, mặt an toàn không thành vấn đề, không cần phân phối thị vệ, còn lại đãi ngộ tương đương với Phong Liệt!

Nghe Hồ Kiếm Trung đập bàn quyết định, tiếng tranh cãi dần yếu đi. Họ biết tính tình của viện chủ đại nhân, chuyện đã quyết định rồi thì ai ra tiếng phản đối nữa là tự tìm rắc rối.

Phó viện chủ Lãnh Phi Hồng luôn ánh mắt lạnh băng quan, từ đầu đến cuối không nói một lời. Gã và Hồ Kiếm Trung cùng nhau chấp chương ám võ viện, phân công rất rõ ràng. Hồ Kiếm Trung phụ trách tất cả việc lớn trong ám võ viện, gã thì chỉ lo đóng đánh ngoại địch, hai người không ai can thiệp vào ai.

Hồ Kiếm Trung mỉm cười nói với Phong Liệt:

- Phong Liệt, người còn yêu cầu gì khác không?

Nụ cười kia như gió xuân, ánh mắt kia thật khiến người dễ nảy ra hảo cảm. Nhưng Phong Liệt không nắm chắc, lòng đánh chuông cảnh báo.

Phong Liệt vẻ mặt cảm động nói:

- Không có! Viện chủ xem trọng Phong Liệt như vậy, sau này Phong Liệt sẽ khắc khổ luyện công, ra một phần sức để chấn hưng ám võ viện ta, không uổng kỳ vọng của viện chủ và các vị tiền bối!

Hần cố gắng bày ra bộ dạng cảm động đến rơi nước mắt.

Hồ Kiếm Trung vẻ mặt mong đợi nói:

- Tốt! Bốn tọa rất có lòng tin với người, bây giờ cách ba năm một lần đại tái đệ tử trong giáo, mặc dù thời gian có lẽ không kịp nhưng bốn tọa hy vọng người ở đại tái có biểu hiện tốt đẹp!

Tiếp đó lão dạng dò người đàn ông trung niên chân khí cảnh bên dưới rằng:

- Trần Ứng, người dẫn Phong Liệt đi sắp xếp mấy chuyện sinh hoạt sau này, và cũng nói cho hần biết giáo điều của Ma Long giáo chúng ta.

26. Chương 33 : Thuyền Đến Đầu Cầu Tự Nhiên Thẳng

Khi Phong Liệt ra khỏi Ám Võ đại điện thì đã là đêm khuya. Trời đêm ngôi sao lấp lánh, ánh trăng trong vắt, nhưng tâm tình của Phong Liệt thì nặng nề, không có hứng thú ngắm cảnh đêm xinh đẹp trên đỉnh Ám Võ Phong.

Lúc này Yên và Lục còn đang ở ngoài điện nhỏ giọng xì xầm, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười. Hai người thấy Phong Liệt đi ra thì vui vẻ tiến lên đón.

- Sư đệ, sao rồi? Có tin tốt không? Hi hi!

- Ủa? Sao mặt sư đệ toàn là mồ hôi vậy?

Hai cô gái đến gần mới thấy mặt Phong Liệt đầm mồ hôi lạnh, quần áo sau lưng ướt nhẹp, hai nàng vẻ mặt sững sốt.

Phong Liệt lúng túng lau mồ hôi, ngại ngần cười nói:

- Thấy nhiều tiền bối có mặt nên hơi căng thẳng, ha ha!

- Khụ khụ!

Đột nhiên có tiếng ho khê vang lên từ phía sau, ba người xoay người nhìn, chính là chấp sự tên gọi Trần Ứng. Mặt gã tái nhợt bệnh hoạn, người toát ra nhè nhẹ uy nhiếp chân khí cảnh.

- Kính chào trần sư thúc!

Yên, Lục thấy người đến thì vẻ mặt vui cười biến nghiêm túc, nhanh chóng cung kính hành lễ, hành thân thiết bằng Tề Sơn.

- Ừm.

Trần Ứng lạnh nhạt quét mắt hai cô gái, lạnh lùng dặn:

- Các người hãy mang Phong Liệt đi viện số bốn trăm sáu mươi ba dàn xếp, nói cho hắn biết quy tắc trong viện, đi đi!

Hai cô gái cùng kêu lên:

- Đệ tử tuân mệnh!

Trần Ứng quăng Phong Liệt cho hai cô gái xong xoay người đi xa, từ đầu đến cuối không liếc hần cái nào khiến hắn rất kinh ngạc.

- Phù...

Thấy Trần Ứng đi xa, hai cô gái ngẩng đầu khê thở phào, bộ dạng như trút xuống gánh nặng, rất đáng yêu.

Phong Liệt ngạc nhiên hỏi;

- Yên sư tỷ, Trần sư thúc này...

- Đi thôi! Trước tiên xuống núi rồi nói!

Yên, Lục vội cắt đứt lời Phong Liệt, không hẹn mà cùng kéo tay hắn đi xuống núi.

Mặc dù là đêm khuya nhưng trên Âm Võ Phong vẫn có thể thấy nhiều đệ tử mặc đồ trong giáo đi tới đi lui. Mấy chỗ bằng phẳng rộng rãi có thể thấy một số đệ tử tập trung tinh thần tu luyện. Tiếng võ giả rống, tiếng xé gió của chiến kỹ, tiếng đá vỡ từ xa truyền đến, khiến Âm Võ Phong vào đêm không hề vắng vẻ.

Trên đại lục mười chín long huyết mạch long võ giả mỗi một loại đều có lĩnh vực mình am hiểu. Ví dụ như ngân long võ giả ở chỗ nguồn nước dồi dào có thể tăng ba phần sức chiến đấu. Băng long võ giả ở đất băng sơn tuyết địa có thể thi triển vô số nghịch thiên thần thông, minh long võ giả ở nơi chôn hàng ức vạn cái xác gần như trường sinh bất tử.

Lĩnh vực Ma Long giáo am hiểu chính là hắc ám, bởi vì nguyên lực trong người Ma Long võ giả ẩn chứa lực hắc ám, trong đêm tối tựa như cá gặp nước, thậm chí rất nhiều đỉnh cấp chiến kỹ chỉ thi triển được trong đêm đen.

Vậy nên đối với Ma Long huyết mạch thì ban ngày và ban đêm cách biệt không lớn, thậm chí đa số Ma Long huyết mạch càng quen hoạt động trong đêm.

Phong Liệt không xa lạ tình huống này, dù sao kiếp trước hắn sinh hoạt trên Ma Khí Phong Ma Long giáo mười năm. Bây giờ trùng sinh lại cảm nhận không khí quen thuộc, lòng hắn bất giác nảy ra sự thân thiết.

Ba người đi rất xa, Yên, Lục lại bắt chuyện, hai nàng như một trăm con chim sẻ lú rú bên tai hắn.

Bị hai cô gái ép hỏi, Phong Liệt nói ra quyết định của viện chủ, khiến hai cô gái rất hâm mộ. Phong Liệt thấy ra được hai nàng thật sự mừng rỡ thay cho hắn, bất giác khoảng cách với hai cô gái lại kéo gần hơn nhiều.

Qua một lúc hưng phấn, Yên nói với Phong Liệt rằng:

- Sư đệ, tuy rằng viện chủ phân phối bốn thị vệ cho ngươi nhưng sau này ngươi phải cẩn thận hơn nhiều. Lúc trước ám võ viện chúng ta có xuất hiện một vài đệ tử thiên tài nhưng đa số chết hết, không rõ nguyên nhân. Hơn nữa không chỉ mình ám võ viện chúng ta, mười bảy viện khác cũng giống nhau.

Lục do dự một chút, cũng hòa theo:

- Sư đệ, Yên nói không sai, ngươi tuyệt đối phải cẩn thận! Theo ta được biết, Trần Ứng sư thúc đó từng hủy vài đệ tử thiên phú không tệ.

- A? Tại sao vậy?

Phong Liệt nhướng mày, lúc trước hắn đã thấy lạ vì biểu hiện của Trần Ứng, giờ nghe Lục nhắc tới lập tức vánh tai nghe.

Lục chần chờ một chút mới nhỏ giọng nói:

- Sư đệ, không lẽ ngươi không thấy ra thân thể của Trần sư thúc có bệnh ư?

Phong Liệt ngẫm nghĩ, nói:

- Ủm, trông hình như đúng là không tốt lắm.

- Nghe nói lúc còn trẻ Trần sư thúc cũng là một thiên tài có bát phẩm huyết mạch, từ nguyên khí cảnh nhất tầng tu luyện đến chân khí cảnh chỉ dùng chưa đến ba năm, có thể gọi là đệ nhất thiên tài xưa nay của ám võ viện.

- Tiếc rằng sau này hắn bị một luyện được sư bắt đi, cưỡng ép rút chín phần cốt tủy, cuối cùng mặc dù cứu người về nhưng tư chất cũng phế, thể nên mới rơi vào kết cục hiện giờ. Từ đó về sau hắn hận đệ tử thiên tài thâu xương, sau này ngươi thấy hắn phải nhớ trốn đi, biết chưa?

Lục nhiệt tình dặn dò.

Phong Liệt nghe thầm tắc lưỡi, Trần Ứng này rõ ràng tâm lý biến thái, kẻ điên như vậy sau này phải chú ý chút.

Nhưng kinh nghiệm của Trần Ứng khiến lòng Phong Liệt tăng sự cảnh giác.

Trên đại lục có rất nhiều luyện được sư rất độc ác, thích rút đi huyết tủy một số thiên tài long võ giả luyện chế ra đan dược có thể tăng phẩm cấp huyết mạch. Nếu luyện hắn là cửu phẩm huyết mạch truyền ra ngoài thì e rằng sẽ nhanh chóng dẫn đến vô số kẻ ước ao.

Phong Liệt lắc đầu cười khổ, cửu phẩm huyết mạch của mình thật là phúc họa khó đoán!

Kiếp trước hắn là đồ đệ yêu quý duy nhất của Ma Long giáo chủ nên không cần lo vấn đề an toàn, nhưng bây giờ nếu hắn không có đủ thực lực thì sẽ một bước sai tùy thời vạn kiếp bất phục.

Trước không nói người bên ngoài Ma Long giáo, dù là trên Ám Võ Phong thì e rằng có không ít người có ý định với hắn.

“Thực lực nha! Nhất định phải nhanh chóng tăng cường sức mạnh! Ài! Xem ra đời này lão tử sẽ không thấy đơn điệu!”

Một lát sau, Phong Liệt đi theo hai cô gái tới sân bốn trăm sáu mươi ba mà Trần Ứng dặn, đó là vị trí gần mép viện các đệ tử nguyên khí cảnh quân cư, coi như yên tĩnh, đứng ngoài sân có thể nhìn phong cảnh dưới chân núi.

Trong sân cũng có ba tầng lầu, phía không xa một tòa đèn đuốc sáng ngời chỉ cách một bức tường. Phong Liệt xem như vừa lòng, đẩy cửa đi vào.

Mặc dù trong sân không ai cư ngụ nhưng rất sạch sẽ, không có một cọng cỏ dại, xem ra thường hay có người tới dọn dẹp.

Các đồ lặt vặt sinh hoạt đều có đủ trong lầu. Yên, Lục giúp Phong Liệt sửa sang một gian phòng lớn nhất lầu ba tầng rồi tạm biệt, để lại một mình hắn.

Trời đất dần yên lặng, tòa lầu của Phong Liệt không giăng đèn, hắn không có chút gì uồn ngủ, yên lặng đứng trong sân ngầy người nhìn trăng sáng trên cao, bất giác nhớ đến Lý U Nguyệt.

"Ài, mỹ nhân U Nguyệt không biết bây giờ ra sao rồi. Điệp, chắc năm ngày sau nàng mới đến? Đời này ta đã có U Nguyệt, nàng có còn làm người đàn bà của ta không? ài! Thôi kệ, mặc kệ nó, tất cả tùy duyên đi!"

Phong Liệt suy nghĩ lung tung một lúc, lắc đầu nguầy nguậy, quyết định quăng chuyện đàn bà ra sau đầu, trước tiên lo lắng vấn đề làm sao tìm chỗ đứng. Nhưng hắn nghĩ đã lâu mà không ra được điều gì, có câu gọi là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, bây giờ chỉ đành đi một bước xem một bước.

27. Chương 34 : Đùa Chút Thôi,có Cần Xem Là Thật Không

- Ủa? Là người?

Đúng lúc này, một thanh âm trong trẻo êm tai mang theo nghi hoặc truyền vào tai Phong Liệt, đánh gãy suy nghĩ của hắn.

Phong Liệt ngoái đầu lại nhìn, thấy trong sân kế bên chẳng biết từ khi nào xuất hiện một tuyệt sắc thiếu nữ mặc váy dài màu trắng. Hai người cách nhau một bức tường thấp cỡ nửa người, bốn mắt giao nhau.

Chỉ thấy thiếu nữ đối diện mặt mày như tranh, da trắng như tuyết, vóc dáng thướt tha, đình đình độc lập dưới gốc liễu xanh, dịu dàng như đoá bách hợp thanh thủy, khiến người vô tận mơ màng, đôi mắt trong suốt kinh ngạc nhìn Phong Liệt.

Trong mắt Phong Liệt bất giác xẹt qua vẻ kinh nghiễm, lòng thấy kinh ngạc, đúng là nhân sinh hà xử bất tương phùng, mặc dù biết chắc hai người sẽ gặp lại nhưng không ngờ nhanh như vậy.

Thiếu nữ này không phải ai khác, chính là cùng Phong Liệt trải nghiệm huyết mạch, nhị tiểu thư Diệp gia, Diệp Thiên Tử. Nhưng lúc này Diệp Thiên Tử đã cởi xuống áo giáp bó sát đổi thành váy dài, cang lộ phong tình vô tận.

- Chắc người sẽ không là tiểu tử có cử phẩm huyết mạch chứ?

Diệp Thiên Tử nghi hoặc đánh giá Phong Liệt, giọng điệu có vẻ kênh kiêu.

Phong Liệt nhú mày lại, nghe giọng điệu nàng này dường như không mấy thân thiện.

Tuy nhiên hắn vẫn bình tĩnh đáp:

- Không sai! Tại hạ là Phong Liệt, không biết có gì chỉ giáo?

- Thật sự là người?

Diệp Thiên Tử nhướng chân mày thanh tú, khuôn mặt không chút tỳ vết tràn đầy kinh ngạc, mắt chớp chớp đánh giá Phong Liệt từ trên xuống dưới, dường như muốn tìm ra chỗ khác biệt với người, nhưng đã khiến nàng thất vọng.

Phong Liệt vẫn chưa thay quần áo, rách rưới như sơ mướp, khuôn mặt trắng trẻo coi như thanh tú nhưng cách tuần tú còn kém chút, dáng người mảnh khảnh, đầy vẻ mệt mỏi phong trần. Điều duy nhất hấp dẫn người là đôi mắt sáng, nhưng ở trong mắt Diệp Thiên Tử cảm thấy nó háo sắc.

Diệp Thiên Tử đánh giá Phong Liệt một phen xong nhún mũi, có vẻ khinh thường than thở nói:

- Ài, thật quá đáng tiếc!

Phong Liệt lạnh lùng nhìn nàng, mặc dù không biết nàng có ý gì nhưng chắc cũng không là chuyện tốt lành, hắn lười truy tra.

Hắn mất kiên nhẫn nói:

- Nếu không có chuyện gì thì ta phải đi nghỉ ngơi!

Nói xong hắn xoay người đi vào trong phòng.

Thấy Phong Liệt định về phòng, Diệp Thiên Tử vội lớn tiếng ngăn cản:

- Đứng lại!

Nàng lớn tiếng khiến Phong Liệt giật nảy mình.

Phong Liệt dừng bước nghi hoặc hỏi:

- Hửm? Còn có chuyện gì ư?

- Hừ!

Diệp Thiên Tử đột nhiên cười lạnh, kiêu ngạo nói:

- Phong Liệt, người có cử phẩm huyết mạch dù tham gia vào viện phái nào đều sẽ nhận được ưu đãi, nhưng tại sao người lựa chọn ám võ viện có thực lực yếu nhất?

Phong Liệt ngẩn ra, hắn rất bất mãn thái độ kẻ cả của Diệp Thiên Tử.

Hắn kiềm không được cười khẩy nói:

- So nào? Ta lựa chọn ám võ viện thì không được ư? Hả? Chắc là nàng không cho rằng ta là vì truy đuổi nàng mới đến ám võ viện chứ?

Vốn Phong Liệt chỉ nói đùa thôi, ai dè cô nàng trước mặt phản ứng ra ngoài dự đoán của hắn.

Diệp Thiên Tử bộ dạng đúng như đã đoán, hầm hừ nói:

- Hừ hừ! Quả nhiên là vậy! Phong Liệt, ta khuyên người sớm chết tâm đi! Người dám nổi lòng xấu xa với bốn tiểu thư không mấy ai có kết quả tốt!

Phong Liệt mặt cứng đờ, cô gái này quá tự kỷ rồi đi?

Hắn thấp giọng rủa một câu:

- Có bệnh

Rồi không chút do dự xoay người đi vào trong.

Diệp Thiên Tử chột tức giận vươn ngón tay ngọc chỉ vào Phong Liệt mắng:

- Người...Người mắng ai có bệnh? Người đứng lại đó cho ta!

Nàng được nuông chiều từ bé, trên dưới gia tộc cưng chiều nàng như báu vật, không có bao nhiêu người dám đối nghịch với nàng. Nàng tức giận quả nổi tính đại tiểu thư, nhất định phải Phong Liệt giải thích mới chịu.

Phong Liệt đầu óc mù mờ, quay đầu liếc Diệp Thiên Tử, cao giọng nói:

- Hắc! Nàng vẫn chưa chịu thôi ư? Đừng Biệt tự mình đa tình được không? Ta nguyện ý ta thích đến ám võ viện liên quan gì nàng?

- Hừ! Coi như người tham gia ám võ viện là trùng hợp vậy tại sao ở ngay kế bên ta? Cái này quá trùng hợp rồi đi?

Diệp Thiên Tử làm tư thế xem coi người giải thích thế nào.

- A? Ta...cái này...hừ! Đúng là đàn bà và tiểu nhân khó nuôi, không thể nói đạo lý!

Phong Liệt bất đắc dĩ gãi đầu, ủ rũ, hắn lười giải thích, muốn nghỉ sao thì nghỉ.

- Hừ! Giải thích không được chứ gì? Nói thật cho người biết, bốn tiểu thư sớm có ý trung nhân rồi, người đừng uống phí tâm cơ! Quả thực là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!

Diệp Thiên Tử thấy Phong Liệt bộ dạng chật vật sải bước nhanh chóng vào trong lầu các thì kiềm không được nữa bật cười thành tiếng, nhưng rồi nàng mau chóng che miệng, con mắt trong veo ướt nước tràn đầy ý cười gian trá, dường như kiềm nén rất vất vả.

- A?

Phong Liệt đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, mặc dù hắn không hiểu biết Diệp gia nhị tiểu thư cho lắm nhưng xem bề ngoài thì nàng không giống kẻ kênh kiệu! Hắn ngoái đầu, vừa lúc thấy Diệp Thiên Tử cố nén cười, Phong Liệt chợt hiểu ra, cô nàng này thì ra cố ý đùa với hắn!

Phong Liệt có chút tức giận, hắn xoay người từ trên xuống dưới đánh giá Diệp Thiên Tử, đặc biệt là từ ngực đến bụng mỹ nhân, quét mắt tới lui không e dè làm nàng nổi da gà.

Diệp Thiên Tử ra vẻ hung tợn mắng:

- Người nhìn cái gì? Lại nhìn nữa móc mắt người ra bây giờ!

Phong Liệt làm bộ lắc đầu thở dài nói:

- Ài! Thật sự sự nghĩ không ra!

- Không ra cái gì?

Phong Liệt thắc mắc hỏi:

- Nghĩ không ra Triệu Đồng, mặc dù nàng mặt mũi không tệ lắm nhưng muốn ngực không ngực, muốn hông không có hông, thật tình không hiểu Triệu Đồng thích nàng ở chỗ nào. Không lẽ Triệu Đồng thích đàn ông?

Thật ra hắn nói trái lương tâm thôi, mặc dù tuổi của Diệp Thiên Tử không lớn nhưng ngực đã rất to, hông cong vêu, dáng người có thể nói là nhấp nhô mỹ diệu. Đặc biệt có váy dài trắng dán sát bao bọc càng thướt tha hấp dẫn người.

Vốn Phong Liệt chỉ định giễu lại nàng thêm mấy câu nữa, nhưng thấy cô nàng ngực phập phồng kịch liệt, mắt rực lửa có xu thế tùy thời bùng nổ thì hắn biết khôn ngậm miệng, định bỏ chạy.

Nhưng tiếc là hơi muộn. Chỉ nghe một tiếng bùm, khí thế trên người Diệp Thiên Tử bỗng bốc ra ngoài, phạm vi mấy trượng cát bụi bay đầy. Cùng lúc đó, sau lưng nàng hiện ra sáu ảo ảnh Ma Long cỡ một trượng uốn lượn gầm rống, uy thế bất phàm.

- Má ơi! Nguyên khí cảnh lực tăng?

Phong Liệt trợn tròn mắt.

Nếu sớm biết nàng này là long võ giả nguyên khí cảnh lực tăng thì Phong Liệt tuyệt đối không buông lời chọc giận, bây giờ hắn rất hối hận.

- Tên vô liêm sỉ chết tiệt kia! Bỏ tiểu thư phải cho người biết kết quả chọc giận ta!

Khi Diệp Thiên Tử dứt lời thì thân hình yểu điệu chợt vọt qua tường viện thấp bé nhào hướng Phong Liệt. Thân hình nhanh nhẹn như hồng, tốc độ nhanh chóng như gió, chớp mắt đã đến gần Phong Liệt, đôi tay ngọc thon dài vỗ ra hai chưởng phong mạnh mẽ đánh hướng hắn.

- Này! Mọi người đùa chút thôi mà, có cần xem là thật không!

Phong Liệt thấy chuyện không hay thì người hóa thành ba bóng ảo bay ra xa ba trượng, vừa lúc thoát khỏi chưởng phong của Diệp Thiên Tử.

Bùm! một tiếng vang, hai chưởng Diệp Thiên Tử đập hụt, vách tường cứng rắn để lại hai chưởng ấn sâu một thước, nguyên tòa nhà âm âm rung động, phút chốc đánh vỡ đêm khuya bình yên, hấp dẫn nhiều người chú ý.

28. Chương 35 : Nàng Có Mùi Thơm Thật

Phong Liệt nhìn chưởng ấn trên tường, con người co rút, hét to nói:

- Tổ cha nó! Người làm thật hả? Giáo quy của Ma Long giáo điều thứ nhất là cấm đồng môn tương tàn! Người...

Diệp Thiên Tử mắng to:

- Hừ! Đây là đồng môn luận bàn!

Nàng lại vung lên chưởng.

Nàng rất kinh ngạc Phong Liệt có thể trốn được một kích của mình, nhưng lửa giận càng nhiều. Nàng nhướng mày liễu, mặt đầy sát khí, xem ra không dùng chưởng đập Phong Liệt thì sẽ không bỏ qua.

Phong Liệt cũng tức chửi lại:

- Đồ đàn bà điên!

Thật ra nếu mà đánh nhau thì hẳn không sợ Diệp Thiên Tử nguyên khí cảnh lục tầng, chỉ cần thi triển thiên cấp chiến kỹ của mình thì bắt lấy cô nàng này không khó khăn.

Nhưng hẳn vừa mới hiện ra ý nghĩ đó thì bỗng trong góc tối phía xa lóe sát khí lướt qua người hẳn, dường như có ý cảnh cáo.

"A? Còn có người?"

Phong Liệt lòng run lên, vội từ bỏ ý định bại lộ thực lực, đành lại chận vật tránh khỏi chưởng phong của Diệp Thiên Tử.

Diệp Thiên Tử thấy Phong Liệt liên tục thoát khỏi công kích của mình, bỗng nở nụ cười lạnh lùng. Tay lật lại, xuất hiện một thanh trường kiếm nhỏ hẹp, thân kiếm tuyết trắng dưới bóng đêm toát ra tia sáng âm u.

- Để ta xem người có thể tránh được lúc nào! Ma Long thôn thiên trảm!

Vèo!

Khi Diệp Thiên Tử vung kiếm thì khí lưu xung quanh Phong Liệt bỗng sinh ra áp lực buộc thân thể hẳn tới gần mũi kiếm của nàng, lực đạo rất quái dị.

Phong Liệt thảm la khổ, Diệp Thiên Tử cao hơn hẳn ba cấp, nguyên lực hùng hồn hơn hẳn gấp mười lần, nếu không thi tiên thủ đoạn đặc biệt thì rất khó tránh khỏi một kích quái dị này.

Nhưng thủ đoạn đặc biệt của hẳn không thể gặp ánh sáng, hướng chỉ trong tối có người đang rình rập càng không thể sử dụng. Phút chốc hẳn rơi vào tình hình khó khăn.

Lòng trầm ngâm, Phong Liệt có suy tính riêng. Hẳn biết cô nàng này tuyệt đối không thật sự muốn lấy mạng mình, không bằng chịu chút khổ sở.

Tiếp theo hẳn từ bỏ tránh né, nguyên lực rót vào ngực nghênh đón mũi kiếm đâm tới.

- Hừ!

Diệp Thiên Tử thấy Phong Liệt không tránh né thì mắt lóe lên ý cười thực hiện được, miệng khê quát:

- Ma Long Hồn thiên trảm!

- Grao!!!

Một tiếng rỗng ngâm trầm thấp phát ra từ trường kiếm của nàng. Ngay sau đó, chỉ thấy thanh kiếm sắc bén lóe một ảo ảnh Ma Long đen mạnh đánh vào ngực Phong Liệt.

Bùm!

Một tiếng vang trầm đục qua đi, Phong Liệt bị bóng rỗng va đập như gặp phải trọng kích bắn ra xa mấy trượng, ngã đầu ngã xuống đất, tức ngực.

Tôi huyết mạch nay hấn ăn rất nhiều, chưa kịp tiêu hóa hết, một kích kia suýt làm hấn ói hết mỹ thực trong bụng ra.

Phong Liệt thăm rửa:

- Chết tiệt!

Hấn định bò dậy thì thấy một bàn chân nhỏ nhắn thanh tú đạp ngực mình, đè chặt hấn trên mặt đất không thể nhúc nhích.

- Phụt...

Một cước đạp xuống, đánh tan nguyên lực toàn thân của Phong Liệt, ngũ tạng lục phủ suýt đảo lộn, bụng cuộn cuộn. Phong Liệt ngửa mặt nằm trên đất biểu tình giận dữ nhìn Diệp Thiên Tử mặt lạnh như băng, lòng rất bức mình.

Đối với Phong Liệt thì trận đánh này thật là chẳng hiểu ra sao, còn cực kỳ buồn bức. Đường đường là thiên tài cửu phẩm huyết mạch, có tuyệt học thiệp cấp và nghịch thiên thần thông, thế nhưng lại bị một con nhóc còn chưa mọc đủ lông giẫm dưới chân, khiến hấn rất mất mặt.

Nhưng tình hình trước mắt mạnh hơn người, thật tình không có cách nào tốt hơn nữa. Trong bóng tối có cao nhân như hổ rình mồi, rất có thể là thiệp thân thị vệ của Diệp Thiên Tử. Nếu hấn không muốn làm lộ bí mật thì đành tạm thời chịu uất ức.

May là Phong Liệt không phải người hành động theo cảm tính, nếu chuyện đã đến nước này thì hấn suy nghĩ một lát liền dứt khoát từ bỏ chống cự, về giận dữ trên mặt dần biến mất, lạnh lùng nhìn Diệp Thiên Tử.

Hấn nói:

- Ta thừa nhận không phải là đối thủ của nàng, nàng còn muốn gì nữa?

Bùm!

Chân Diệp Thiên Tử lại dùng sức thêm một chút khiến Phong Liệt đau đớn bất thốt ra tiếng.

Diệp Thiên Tử cúi đầu nhìn xuống Phong Liệt, nghiêng răng nghiêng lợi hừ lạnh nói:

- Hừ! Từ nhỏ đến lớn người dám bất kính với bốn tiểu thư đều sớm thành món điểm tâm cho Hắc rồi! Người nói xem ta muốn thế nào?

Khuôn mặt Phong Liệt vặn vẹo, cau mày nói:

- A? Hắc là cái gì?

Diệp Thiên Tử lạnh giọng hăm dọa:

- Hắc là một con hổ bốn tiểu thư nuôi! Lúc nó ăn người thì thích nhai kỹ nuốt chậm, ăn tay chân người từng tắc một, có phải ngươi muốn cảm nhận mùi vị đó không?

Phong Liệt biết nàng này không dám thật sự ra sát thủ, chẳng qua hăm dọa mà thôi, hấn không sợ, nhưng vẫn có điều hiểu biết hơn sự tàn nhẫn của nàng ta.

"Nơi này là Ma Long giáo, lão tử không tin ngươi dám giết ta!" Phong Liệt thăm châm chọc.

Hấn suy nghĩ một chút, hơi cúi đầu nói:

- Chuyện vừa rồi coi như là ta không đúng, ta xin lỗi được chứ?

Diệp Thiên Tử cực kỳ khinh thường lời xin lỗi chẳng chút thành ý của Diệp Thiên Tử, mắng rằng:

- Nếu xin lỗi là được thì trên thế giới này mỗi ngày sẽ có nhiều người đi chết không?

Nàng lạnh lùng nhìn Phong Liệt, trong lòng suy tư làm sao xử lý tiểu tử này.

Tình hình lúc trước khiến người xung quanh ẩn núp trong chỗ tối xem, nếu thật sự giết người thì nàng không dám, nhưng cứ thả ra thì thấy quá lời cho Phong Liệt.

Phong Liệt lười biếng nói:

- Vậy nàng muốn sao?

Lòng hần vững vàng nhưng bày ra bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi nằng.

Hần ngửa đầu nằm trên mặt đất, từ góc độ này quan sát Diệp Thiên Tử thì thấy cũng buồn cười.

Gió đêm lạnh lẽo từ từ thổi đến, mùi hương cơ thể thấm lòng người phát ra từ thân thể Diệp Thiên Tử, chậm rãi bay và mũi Phong Liệt, khiến hần cảm thấy rất sảng khoái đã ghiền, ngay cả đau đớn trong ngực cũng giảm đi nhiều.

Đặc biệt từ vị trí này hần có thể thấy rõ ràng hình dạng trước ngực mỹ nhân.

”Nàng này có mùi thật thơm, giống như mới tắm xong vậy. A? Hình như còn lớn hơn U Nguyệt một vòng.”

Diệp Thiên Tử thấy Phong Liệt như vậy thì càng giận dữ hơn, mắt chớp lóe. Lát sau bỗng mắt nàng sáng ngời, dường như đang nghĩ đến mưu ma chước quỷ gì.

Diệp Thiên Tử mỉm cười nói:

- Hừ! Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha! Tuy rằng ngươi đắc tội bốn tiểu thư, nhưng bốn tiểu thư khoan hồng độ lượng không lấy mạng ngươi! Nhưng ta muốn ngươi đời đời kiếp kiếp làm trâu làm ngựa cho ta, mặc cho ta sai khiến!

Mắt nàng ngày càng sáng, dường như rất vừa lòng quyết định của mình.

- Ủ, cứ làm như vậy đi! Thu một thiên tài cứu phẩm làm nô tài chắc chắn là việc rất có mặt mũi.

Nghe lời này Phong Liệt nổi giận hùng hực, biểu tình thản nhiên dần chuyển lạnh lẽo.

Hần cười lạnh nói:

- Diệp Thiên Tử, để lão tử đường đường là tuyệt thế thiên tài làm nô tài cho nàng, không sợ giảm thọ sao? Cứ giết ta cho rồi! Nhưng ta đoán nàng không dám!

- Hừ hừ, ta biết ngươi sẽ không đồng ý, nhưng bốn tiểu thư có cách rồi!

Diệp Thiên Tử nhìn Phong Liệt, dường như nàng chẳng hề ngoài ý muốn. Nàng cười duyên từ trong nhắt trứ vật trên tay trái lấy ra một viên đan dược màu đen to cỡ hạt đậu, lắc lư trước mặt Phong Liệt.

Nàng mỉm cười nói:

- Biết cái gì đây không?

Con ngươi Phong Liệt co rút, trong lòng xẹt qua dự cảm không may, mặc dù hần không biết đan dược này có hiệu quả gì nhưng chắc không phải thứ tốt.

29. Chương 36 : Đồ Dâm Tặc Vô Sĩ, người Đi Chết Đi

- Hừ hừ, nói thật cho ngươi biết đi, thứ này gọi là thập nhật thực cốt đan, chỉ cần lần đầu tiên nuốt xuống thì sau này cách mười ngày cần phải lại ăn và một viên, nếu không thì gặp nỗi đau ngàn con kiến cắn, không thuốc nào trị được! Sau này nếu ngươi dám không nghe lời của bốn tiểu thư thì có thể ném mùi vị này! Hắc hắc!

Diệp Thiên Tử nói rồi khom lưng định cưỡng ép nhét đan dược vào trong miệng của Phong Liệt.

- Chết tiệt! Nàng...

Phong Liệt biến sắc mặt, trong lòng cực kỳ giận dữ. Nếu thật sự đúng như Diệp Thiên Tử nói thì sau này mình sẽ không còn chút tự do nào nữa cả, e rằng thật sự bị Diệp Thiên Tử sai khiến cả đời, hần dù có chết cũng không thể chấp nhận sự thật này được.

Giờ phút này, Phong Liệt không lo lắng ẩn giấu thực lực nữa, mắt thấy khuôn mặt mỹ miều của Diệp Thiên Tử cách mình ngày càng gần.

Phong Liệt bỗng hét lên:

- Tá địa chi thể...Khởi!

Chỉ thấy Phong Liệt vốn là nguyên lực tiêu tán đột nhiên toàn thân tràn ngập lực lượng, đôi tay hấn dùng sức ôm chặt chân ngọc đập lên ngực mình, rồi bỗng bật dậy.

Lúc trước Phong Liệt bị Diệp Thiên Tử đánh tan nguyên lực có thể nói là đã không có chút sức phản kháng, nhưng hấn có thiên cấp tuyệt học 'Ma Long tham thảo tam thức', có thể mượn thể thiên địa rót và người, cực kỳ huyền diệu.

Lúc này trong người hấn dưới tình huống không có một chút nguyên lực mượn lực tá địa chi thể tăng cường bản thân đương nhiên sẽ gây ra tổn thương cho chính mình. Nhưng bây giờ trước tình huống nguy hiểm, Phong Liệt không rảnh nghĩ nhiều như vậy.

Phong Liệt phản ứng ra ngoài dự đoán của Diệp Thiên Tử, nàng thật tình không ngờ hấn đã là cá nằm trên thớt rồi tại sao bỗng có sức lực lớn như vậy. Nàng bất ngờ không kịp đề phòng, thân thể mềm mại bị tốc bay lên giữa không trung.

Nhưng tiếp theo xảy ra chuyện mọi người ngoài ý muốn.

- A!

Diệp Thiên Tử ở trên không trung bỗng phát ra tiếng hét chói tai như bị ô nhục.

- Trời ạ! Ta...Ta nhìn thấy cái gì?

Phong Liệt kinh ngạc nhìn Diệp Thiên Tử trên không trung, hai chân giang ra, hình ảnh dưới váy trắng đập vào mắt làm hấn như bị sét đánh trợn tròn mắt.

Diệp Thiên Tử hoảng loạn chịu không nổi chặn lại váy dài, lão đảo đáp xuống đất, trường kiếm mạnh chỉ vào Phong Liệt, khuôn mặt yêu kiều biến đờ rồi lại trắng, người run bần bật, đôi mắt đẹp lóe sát ý ngập trời.

Nàng nói không thành câu:

- Người...người...người đồ dân tộc vô sỉ đáng chết! Đi chết đi!

Phong Liệt vẻ mặt ngơ ngác kiểm không được phát ra tiếng cảm thán, nhưng chưa hết câu thì chợt thấy một mũi gai sắc bén đâm đến.

Bởi thì thất thần cho nên khi mũi kiếm tới trước mặt hấn mới phản ứng lại, phản xạ tự nhiên hấn vịn người lướt ngang nửa thước, nhưng vẫn không thể hoàn toàn né khỏi lưỡi kiếm sắc bén.

Chỉ nghe một tiếng trầm đục *phụt xoẹt*, mũi kiếm sắc bén đâm xuyên sườn trái của hấn, đau đớn lan tràn toàn thân Phong Liệt.

Lúc này Diệp Thiên Tử ném ra trường kiếm rồi phát huy tốc độ nhanh nhất từ khi chào đời đến nay, như là lốc xoáy cực kỳ chặt vật trồn trở về lầu các của mình, giây lát biến mất không thấy.

Phong Liệt vịn trường kiếm cắm ở hông, thật lâu chưa hồi phục tinh thần, hình ảnh tuyệt vời dưới quần Diệp Thiên Tử thật lâu in trong đầu óc của hấn, không vớt ra được.

Giữa hai cái đùi thon dài trắng như tuyết một khe hở màu hồng, một nhúm lông đen, khắc sâu vào đáy lòng Phong Liệt thật lâu không tán đi.

Nửa ngày sau Phong Liệt mới hồi phục tinh thần, bắt đầu lẩm bẩm:

- Là nàng không mặc gì chứ bộ, liên quan gì ta? Thì ra nàng này thích như thế! Hừm!

- Ui...

Phong Liệt cảm giác bên hông đau đớn, hấn nhe răng.

Cho đến lúc này hấn mới nhìn thẳng vào vết thương Diệp Thiên Tử để lại, tức giận đâm ra một kiếm dù không lấy mạng hấn nhưng khiến hấn chịu thương không nhẹ, phải nhanh chóng xử lý mới được.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên sát khí sắc bén nhốt chặt người Phong Liệt làm hắn run rẩy, sống lưng lạnh toát.

“Cao thủ!”

Lòng Phong Liệt run lên, mặt toát mồ hôi lạnh.

Bây giờ hắn không dám nhúc nhích một ly, sát khí sắc bén kia làm hắn như con cừu chờ làm thịt, không nổi lên một chút phản kháng nào được.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lưng áo Phong Liệt ướt đầm nhưng hắn vẫn giữ tư thế sắp đi, không dám nhúc nhích một li.

Giờ phút này Phong Liệt cảm thấy tử vong cách mình rất gần, trái tim nhảy tới tận cổ họng. Hắn không chút nghi ngờ, cao thủ ẩn trong bóng tối nếu như muốn giết hắn thật sự thì không cần tới nửa chiêu.

Nhưng ngay sau đó, khi tinh thần Phong Liệt sắp tan vỡ thì sát khí sắc bén bỗng biến mất, trong thiên địa lại lần nữa hồi phục bình thường.

Gió đêm mát lạnh thổi đến khiến Phong Liệt đánh rùng mình.

Tạm thời không còn nguy hiểm, Phong Liệt thả lỏng thân thể, sau đó mồ hôi trên mặt chảy xuống, kiểm không được lão đảo.

Phong Liệt bắt giác ngoài đầu tìm tòi chỗ phát ra sát khí, người lung lay dùng tốc độ nhanh nhất trốn vào trong lầu các. Tiếp theo hắn bước nhanh tới một góc phòng, quen thuộc ấn mở cánh cửa nặng nề.

Phút chốc mặt đất hiện ra cái lỗ đen như mực, Phong Liệt không chút do dự nhảy vào trong, sau đó vang tiếng *keng đùng* nặng nề, tinh kim ám môn dày ba thước đóng lại từ bên trong.

Đến lúc này hắn mới cảm thấy mệnh của mình lại trở về trong tay mình, mất hết sức lực trượt xuống đất, thở hổn hển. Nhớ lại tình hình trước đó, lòng hắn sợ hãi.

Qua thật lâu sau cảm xích kích động dần bình tĩnh lại, Phong Liệt đánh giá hoàn cảnh trong phòng tối.

Đó là không gian tối tăm phạm vi hơn mười trượng, trên dưới trái phải vách tường đều do thâm hải huyền thiết tinh hỗn hợp một loại hắc diệu kim kỳ lạ đúc thành, dày cỡ nửa trượng. Dù cho là cao thủ cương khí cảnh xông vào cũng sẽ tổn mất nửa ngày. Hơn nữa không gian là một tổng thể cực kỳ vững chắc, trừ phi phá hủy hoàn toàn, nếu không thì ai cũng đừng mơ vào được.

Lúc này phòng tối trống rỗng không có gì cả, tường sắt đá rắn chắc, có thể thấy vài dấu vết nhạt do luyện công.

Đó là mỗi một đệ tử Ma Long giáo đều được mật thất tu luyện...phòng tối không ánh sáng.

Trong phòng tối đặc biệt này, dù là dạ minh châu cũng không thể tỏa ra chút ánh sáng, có ích lợi rất lớn cho Ma Long võ giả, tốc độ tu luyện sẽ tăng cao gấp mấy lần. Kiếp trước Phong Liệt cũng là đệ tử Ma Long giáo cho nên không chút xa lạ về phòng tối này.

Nghỉ ngơi một lúc xong Phong Liệt từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bình đan dược, liên tục nuốt vào ba viên diệu xuân đan, tiếp đó hắn cắn chặt răng, cố nén đau đớn rút trường kiếm cắm ở hông ra.

Phụt

Một tiếng trầm đục, máu bắn ba thước, Phong Liệt đau nhức nhe răng trợn mắt:

- Bà nội nó, cô nàng độc thật! Chẳng qua nhìn một cái thôi mà, có gì ghê gớm đâu! ui...

Mặc dù ngoài miệng khinh thường nhưng hai cái đùi đẹp trắng nõn của Diệp Thiên Tử và phong cảnh giữa hai chân vẫn in trong đầu Phong Liệt thật lâu, cứ nhớ lại mãi.

Đơn giản xử lý vết thương xong Phong Liệt cảm thấy toàn thân mất hết sức lực, nặng nề cuối cùng tinh thần thả lỏng, ngủ luôn.

Lúc này tòa lầu cách vách, Diệp Thiên Tử mới vừa về phòng, nhanh chóng đem áo lót tiết khổ treo ở đầu giường còn chảy nước mặc vào người, sau đó dùng chăn che kín thân thể, thấp giọng khóc.

- Hu hu~hu hu, Phong Liệt chết tiệt! Lưu manh xấu xa! Đại dâm tặc! Người không chết tử tế được! Hu hu hu~

30. Chương 37 Khổ Tu

Thật ra nói đến thì Diệp Thiên Tử cũng xui, lần này nàng bất mãn cuộc hôn nhân phụ thân sắp đặt nên tức giận bỏ nhà đi đến Ma Long giáo, nhưng vì đi vội quá lại thiếu kinh nghiệm đi xa nên không mang nhiều thứ cần dùng.

Nàng chỉ mang vài bộ đồ và chút tiền, tiếc rằng quên mang áo lót tiết khổ, chỉ có bộ mặc trên người, sau khi đến Ma Long giáo rồi thì không kịp mua mới.

Tối nay sắp xếp xong tòa lầu Diệp Thiên Tử bỗng cảm thấy người đầy bụi bặm rất là khó chịu, nên cởi đồ đi tắm.

Nhưng khi nàng tắm rồi mới phát hiện không có áo lót tiết khổ để thay, bất đắc dĩ đành đem bộ mặc trên người giặt rồi tạm phơi ở đầu giường chờ khô. Nàng vốn nghĩ dù gì tối nay mình không đi ra ngoài, chẳng sao cả, chờ sáng sớm mai khô rồi lại mặc.

Nhưng ai ngờ đánh bậy đánh bạ đụng phải Phong Liệt, đầu miệng một phen dần biến thành quyền đâm cước đá, cuối cùng để hấn thấy chỗ không nên thấy, mà còn thấy hoàn toàn nữa!

Nghĩ đến điều này, Diệp Thiên Tử kiềm không được xấu hổ và tức tối muốn chết, hận không thể cùng Phong Liệt đồng quy vu tận. Nàng thân là nhị tiểu thư Diệp gia, một trong bốn Ma Long thể gia Thiên long Thần Triều đã khi nào chịu uất ức như vậy đâu? Cho dù có giết Phong Liệt cũng khó trút nỗi hận trong lòng.

Lát sau một bóng dáng mơ hồ yếu đuối dần ngưng tụ trong gian phòng. Rất nhanh, một trung niên mỹ phụ lạnh như băng cười đứng ở đầu giường. Bà nhìn ổ chăn nhô lên một cục, mắt lóe qua đau lòng.

Cảm giác có người vào phòng, Diệp Thiên Tử vội gỡ chăn ra, khi thấy người đó thì kiềm không được oa một tiếng nhào vào ngực mỹ phụ, khóc đến chết đi sống lại. Tiếng khóc chất chứa uất ức đủ khiến trời đất mất sắc, trăng trời cùng bị thương.

- Hu hu hu~ U di ơi! Hu hu!~

- Đứa ngốc, ngoan nào, không khóc nữa nha!

Mỹ phụ vỗ lưng Diệp Thiên Tử, miệng liên tục an ủi nàng.

Nhưng bà càng an ủi thì Diệp Thiên Tử càng khóc lớn hơn, có xu thế không thể dừng lại được, khiến mỹ phụ rất bất đắc dĩ.

- Hu hu hu~

Qua thật lâu sau Diệp Thiên Tử ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt, nhìn mỹ phụ, thút thít nói:

- U Di, ta giết tên dâm tặc kia chắc sẽ không mang đến rắc rối cho gia tộc?

Mỹ phụ vươn bàn tay thuôn dài vuốt mái tóc rối tung của Diệp Thiên Tử, khẽ thử dài nói:

- Sẽ không rắc rối thì hấn còn chưa chết.

- Cái gì? Hấn chưa chết? Không thể nào! u Di, vậy tại sao người không giết hấn? Không được, ta nhất định phải giết chết hấn!

Diệp Thiên Tử nghe nói Phong Liệt không chết thì mắt rực lửa, toàn thân đầy sát khí.

Nàng vội vùng khỏi tay mỹ phụ, lật tay lại, lấy ra một thanh trường kiếm, nhanh như chớp nhảy xuống lầu ba tìm Phong Liệt tính sổ.

- Ài!

Mỹ phụ không có vẻ gì muốn ngăn cản, bà lắc đầu nhìn bóng lưng Diệp Thiên Tử, lòng biết chuyện này nàng đi sẽ không thu hoạch được cái gì, vì bà thấy Phong Liệt đã chui vào trong phòng tối không ánh sáng.

Không biết qua bao lâu sau, Phong Liệt thức tỉnh khỏi say ngủ, hần nhìn vết thương dưới người, thầm thở phào.

Lúc trước Diệp Thiên Tử một kiếm kia không đâm ở chỗ yếu lại, có tác dụng của thánh đan trị thương diệu xuân đan đã ổn định lại, nhưng hần cường ép thi triển tuyệt học thiên cấp gặp phản phệ khiến toàn thân đau nhức vô lực.

Phong Liệt trầm ngâm một lát sau từ nhẫn trữ vật lấy ra một bình đan dược, nuốt xuống một viên long nguyên đan, khoanh chân ngồi trên mặt đất, chậm rãi vận chuyển công pháp, tu luyện.

Trong phòng tối không ánh sáng này không có thiên địa nguyên lực, nhưng long nguyên đan đủ cung cấp nguyên khí cho Phong Liệt tu luyện. Nguyên lực dần hồi phục chảy xuôi các kinh mạch trong người, cơ thể hần vài chỗ bị thương từ từ hồi phục như thường.

Nếu là thân xác người thường bị thương như vậy e rằng phải tĩnh dưỡng nửa năm, một năm, nhưng đối với Phong Liệt có thể chất mạnh mẽ thì chỉ mất vài canh giờ là đã hồi phục hơn phân nửa, còn lại bị thương ngoài da không đáng lo.

Xung quanh tối đen không thấy năm ngón tay, yên tĩnh như có thể nghe thấy nhịp tim đập.

Phong Liệt chia không rõ bên ngoài là ban ngày hay là ban đêm, trên người vết thương đã lành hơn phân nửa rồi nhưng hần không vội vã ra ngoài. Nương hoàn cảnh yên tĩnh, mắt Phong Liệt chớp lóe, dần chìm trong suy tư.

Qua thật lâu sau trong lòng hần suy xét tỉ mỉ chuyện trải qua từ khi trùng sinh, một thứ lớn bé đều nghĩ tới, có chút cảm thán.

- Ài, vốn tưởng lão từ trùng sinh rồi sẽ xuôi chè mát mái, không ngờ đi đến Ma Long giáo khắp nơi chịu khổ.

Từ sau khi trùng sinh Phong Liệt vốn định điều thấp hành động, không ngờ ông trời không theo ý người, có cửu phẩm huyết mạch đẩy hần ra trước mắt mọi người, ngoài sáng trong tối không biết bị bao nhiêu người mơ ước. Cổ tình thực lực của hần thấp, không cách nào thoát khỏi khốn cảnh này, khiến hần rất bất đắc dĩ.

Nhưng tình cảnh nguy hiểm này không phải không thể tiêu trừ.

Điều duy nhất đáng mừng là mặc dù có không ít người ước mơ hần nhưng dù là ai muốn đụng vào hần chỉ có thể hành động trong tối, điều này cho hần một đường sống.

Bởi vì Phong Liệt còn có lá bài tẩy vô cùng cường đại...Ma Long Hắc Âm Chi Thân!

Hần tin tưởng chỉ cần mình hoàn toàn thức tỉnh thần thông này thì trong bóng tối dù là cao thủ thần thông cảnh muốn giết hần cũng khó khăn. Sau này chỉ cần lúc ban ngày cẩn thận chút, tình hình nguy hiểm trước mắt có lẽ có thể giải quyết dễ dàng.

Lát sau Phong Liệt đột nhiên cắn răng đặt quyết tâm: Không hoàn toàn thức tỉnh thần thông bảo mệnh Ma Long Hắc Âm Chi Thân thì tuyệt đối không ra khỏi phòng tối không ánh sáng nửa bước!

Vậy nên thời gian tiếp theo Phong Liệt quăng hết mọi suy nghĩ đi, thể xác và tinh thần rơi vào tu luyện điên cuồng.

Đương nhiên hần không đơn thuần là thu nạp nguyên lực do long nguyên đan cung cấp tăng cao tu vi, mà sắp hấp thu hắc âm nguyên lực tinh thuần nhất để thức tỉnh thần thông.

Từ khi trùng sinh đến giờ Phong Liệt vì che giấu bí mật của mình mà trong tình huống có người ngoài hần không dám lộ ra Ma Long ám trảo, chỉ lúc này một thân một mình mới thoải mái tu luyện.

- Hắc!

Theo tiếng quát khẽ, đôi tay Phong Liệt đột nhiên biến thành hai long trảo đen thui, long trảo trải rộng vẩy cứng chắc, gai nhọn đâm tủa tỏa ra khí vô cùng dữ tợn.

Hắn khoanh chân ngồi, sống lưng thẳng tắp, song trảo ngưng kết ra một ấn quyết quái dị.

Dần dần, trong phòng tối một lực hắc ám mất thường khó thấy từ từ dung nhập vào song trảo của Phong Liệt, khiến tầng tầng vẩy đen rậm rạp từ từ lan tới cánh tay, phủ toàn thân.

Giờ phút này, máu thịt trong người hắn từng tắc một xảy ra thay đổi quái dị, mặc dù tốc độ chậm chạp nhưng đúng là xảy ra.

Chỉ đợi đến lúc toàn thân hắn bao bọc trong vẩy rắn chắc mới xem như hoàn toàn thức tỉnh thần thông này. Đến khi đó thân thể của hắn sẽ xảy ra thay đổi huyền diệu, cũng chỉ có lúc đó thì Ma Long Hắc Âm Chi Thân mới phát huy ra uy lực quỷ thần khó đoán.

Trong phòng tối không ánh sáng một mảnh tối đen, không chia đêm ngày, yên tĩnh gần như quái dị.

Trên long huyết lục, từ khi long võ giả thức tỉnh chân long huyết mạch thì thể chất sẽ biến mạnh mẽ lạ thường, hơn nữa bởi vì long võ giả có thể thông qua thổ nạp nguyên khí thiên địa tăng cường cơ năng bản thân, thường thì ba, năm ngày không ăn không uống sẽ không có cảm giác gì nhiều, mười ngày, nửa tháng không ăn cơm cũng không đến mức đói chết.

Phong Liệt ở trong phòng tối không ánh sáng này mất ăn mất ngủ tu luyện, mỗi cách ba ngày là sẽ luyện hóa một viên long nguyên đan thay thế thức ăn, và không ngừng một giây hút vào hắc ám khí tức xung quanh để tăng tốc thức tỉnh thần thông.

Trong khổ tu không chia đêm ngày như vậy, hiệu quả cũng rõ rệt.

31. Chương 38: Người Chính Là Phong Liệt

Thời gian trôi qua, từng mảng vẩy đen rậm rạp từ đôi tay Phong Liệt dần lan tràn đến trên cánh tay, thân thể, đôi chân của hắn, cuối cùng ngay cả gò má cũng trải rộng vô số vẩy đen rậm rạp không thể trông thấy, lộ ra vài phần hung tợn.

Hơn nữa hai khuỷu tay, hai vai, đầu gối sinh ra vô số gai nhọn dài mấy tấc, đâm quần áo vốn đã rách rưới trên người hắn thủng lỗ chỗ, gần như không thể che đậy thân thể.

Không biết đã trải qua bao lâu, đôi mắt nhắm chặt chợt mở ra, con ngươi vốn đen bóng ảm chứa từng tơ huyết đỏ thẫm, mà ánh sáng đỏ ngày càng rực rỡ.

Dần dần, đôi mắt Phong Liệt hoàn toàn biến thành màu máu thì bỗng nhiên trong người hắn phát ra tiếng ù ù trong trẻo, ở phòng tối yên lặng không tiếng động đặc biệt chói tai.

Lúc này Phong Liệt có thể cảm nhận được trong người hắn xảy ra biến đổi quái dị, mỗi một tắc thịt xương tràn ngập hắc ám nguyên lực, thân xác hoàn toàn biến thành do hắc ám nguyên lực ngưng tụ mà thành, lực lượng tính bạo tạc quái dị như sắp phá xác mà ra.

- Grao!

Thật lâu sau, Phong Liệt đột nhiên ngửa đầu phát ra tiếng hú dài.

Nhưng kỳ lạ là khi phát ra thanh âm trở thành tiếng rống ngâm cao vút lạnh lốt, trong phòng tối không ánh sáng vang vọng không dứt.

- Ha ha ha ha! Ha ha ha ha! Cảm giác đã lâu!

Theo tiếng cười to điên cuồng vang lên, Phong Liệt đứng dậy, cảm nhận các loại biến đổi trên người thì tâm tình rất sung sướng.

Lúc này hắn cao cỡ tám thước, dáng người vạm vỡ hơn thân xác thịt ban đầu rất nhiều, toàn thân phủ một tầng vẩy đen rắn chắc rậm rạp, ngay cả gò má cũng bao phủ tầng khói đen. Hai ánh mắt tỏa ra ánh sáng đỏ nhíp người khiến người ta không dám nhìn gần.

Vai, khuỷu tay, tất cả chỗ khớp xương của hắn đều nhô ra vô số gai đen sắc bén, cực kỳ dữ tợn đáng sợ làm thân thể hắn như biến thành cận chiến tuyệt thể sát khí, trông thấy ghê người.

Giờ phút này Phong Liệt toàn thân tát ra khí thể hung ác đậm đặc, so với xác thịt ban đầu như là hai người khác nhau.

Nói thật ra lúc này trông hắn càng giống một Ma Long hình người uy chấn hồng hoang, đáng vẻ khí thể độc ác, uy nhiếp mệnh mông đủ khiến tất cả sinh linh thần phục dưới chân.

Đây chính là thần thông thiên phú độc nhất vô nhị của Thượng Cổ Ma Long Hoàng, Ma Long Hắc Ám Chi Thân!

Phong Liệt nhúc nhích tay chân, bước nhanh tới mép phòng tối, chợt vung nắm đấm đập vào vách tường cứng rắn trước mặt. Chỉ nghe bùm một tiếng, rồi thì thấy tường sắt mà cao thủ cường khí cảnh cũng khó thể phá hư xuất hiện dấu đấm sâu vài tấc, nguyên căn phòng đều khê run.

Đây là uy lực thần thông thiên phú của Thượng Cổ Ma Long Hoàng, một khi hắn chuyển hóa thành Ma Long Hắc Ám Chi Thân thì sức chiến đấu lập tức tăng vọt mấy lần, thậm chí là gấp mấy chục lần. Toàn thân hắn biến vừa hư vừa thực, thật thì vững chắc như tường đồng vách sắt, hư thì vô chất vô hình, thậm chí có thể hoàn toàn dung nhập vào hắc ám, gần như bất tử bất diệt.

Có thức nghịch thiên thần thông này rồi, cuối cùng Phong Liệt có sức đối phó với Sở Huyền, các kẻ địch ẩn giấu. Hắn cảm nhận trên người lực lượng tăng vọt, hận không thể lập tức tìm đối thủ đại chiến một trận.

Nếu lúc này còn có ai đối xử với hắn như một long vô giả nguyên khí cảnh tam tầng bình thường thì Phong Liệt tin tưởng sẽ khiến người đó chịu thiệt lớn.

Quen thuộc lực lượng chấn thiên rồi thì tâm tình hưng phấn của Phong Liệt dần bình tĩnh lại, hắn chậm rãi tán đi thần thông, lại hồi phục xác thịt.

Nhưng lúc này hắn bất đắc dĩ phát hiện trên người mình bộ trang phục rách cuộc hoàn toàn thành mảnh vụn khó mà che đậy thân thể, làm hắn lắc đầu cười khổ.

Nói đến thì hắn chỉ có bộ đồ này để mặc, nhưng cũng không phải hết cách. Hắn suy nghĩ chốc lát chợt mắt sáng ngời, như tới xác thập ngũ thái tử trong nháy mắt.

Mặt trời mới mọc, rặng mây đỏ từ từ bay lên.

Sáng sớm trên Ám Võ Phong yên tĩnh hơn ban đêm nhiều. Những đệ tử cấp thấp ban đêm khổ luyện chiến kỹ không thấy mặt đâu, mấy vùng đất cao trên núi xuất hiện vài thân thể già nua từ từ thổ nạp tử khí đông phương, lấy khí tu thân.

Lúc này trong sân của Phong Liệt khá náo nhiệt.

Trừ ám võ viện phân phối cho Phong Liệt một đầu bếp và một phó tòng ra, còn có một nam một nữ có khí thể long vô giả đứng trong sân.

Một nam một nữ này tuổi khoảng hai mươi lăm, sáu. Nam mày như kiếm, mắt như sa, anh tuấn xuất chúng, thói quen nhếch môi như luôn mang nụ cười như có như không.

Nữ thì thướt tha như hoa xuân, mũi như trăng thua, ngực nở eo thon, quyến rũ phong tình, đủ khiến bất cứ người đàn ông động lòng.

Hai người đều mặc trường bào đen của Ma Long giáo, bắt giác tăng vài phần âm u lạnh lẽo.

Nhưng khác với đệ tử Ma Long giáo khác trên ống tay áo có tiêu ký thần long đen, của hai người này là một thần long đôi cánh đen.

Lúc này hai người buồn chán đứng trong sân, ngầy người nhìn mây hồng nơi chân trời.

- Trần sư muội, đã là ngày thứ mười ba, chắc tiểu tử đó sẽ không chết rồi chứ? ài, thiên tài cứu phẩm huyết mạch, hừ hừ, cuối cùng chỉ như phù dung sớm nở tối tàn mà thôi.

Người đàn ông có chút vui sướng khi người gặp họa nói. Gã ngoái đầu nhìn cô gái yêu kiều, ánh mắt có chút si mê.

- Không bằng bây giờ chúng ta trở về giao việc đi, dù sao tiểu tử này mất tích trước khi chúng ta đến, không liên quan hai ta.

Cô gái nghe gã nói vậy mày càng nhúu chặt, khuôn mặt không chút tỳ vết lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Lát sau mới nghe nàng dùng thanh âm êm tai trong trẻo nói:

- Trương sư huynh, nếu không phải hai chúng ta trên đường làm lỡ chút thời gian thì e rằng sẽ không xảy ra tình huống này rồi. Nếu hấn cứ mất tích như vậy thì hai ta khỏi trốn khỏi trách nhiệm! Hay là cứ chờ tiếp đi!

Người đàn ông cười lạnh nói:

- Được rồi, nếu sư muội đã lên tiếng thì vi huynh cùng muội chờ vậy! Ài, thật không hiểu nổi tại sao cấp trên sắp đặt cho chúng ta bảo vệ một tiểu tử nguyên khí cảnh nữa! Thiên phú không sai có tác dụng gì? Từ xưa đến nay thiên tài chết yểu đếm không hết, có thể sống tiếp mới là bản lĩnh!

Lúc này, góc nào đó trong lầu vang lên một tiếng *ầm ầm* nặng nề, tiếng động to lớn khiến nguyên tòa sân đều rung lên, lập tức khiến một nam một nữ chú ý.

Chính lúc hai người muốn đi vào xem là cái gì thì một thiếu niên tóc dài rối tung mắt lấp lánh bước nhanh ra khỏi phòng, từ xa đối mặt hai người.

Thiếu niên mặt mày thanh tú, thân hình hơi mảnh khảnh, mặt bảnh nhưng đôi mắt khiến người không dám nhìn gần. Đáng chú ý nhất là thiếu niên mặc một trường bào cực kỳ khéo léo màu ám kim, chớp lóe rực rỡ tăng thêm mấy phần bất phàm cho hấn.

Thiếu niên này tất nhiên là Phong Liệt, trường bào sắc ám kim trên người hấn là lột từ xác thập ngũ thái tử, linh bảo chiến y cao cấp, bây giờ đã thành của hấn.

- Người chính là Phong Liệt?

Người đàn ông họ Trương kênh kiệu nhìn xuống đánh giá Phong Liệt, mặt hơi hếch lên, dáng vẻ bệ vệ xem xét.

- Không sai! Các ngươi là ai?

Phong Liệt lạnh nhạt quét mắt hai người, tìm rút cái bịch, hấn từ khí thể hùng hồn của hai người thấy ra họ đều là cao thủ chân khí cảnh.

32. Chương 39: Cao Thủ! Người Này Tuyệt Đối Là Cao Thủ!

Khi ánh mắt hấn xẹt qua tiêu chí ống tay áo của hai người thì lập tức hiểu ra đại khái.

Bạch sắc thần long chính là tiêu chí của Ma Long giáo tam đại thị vệ đường, cho nên hấn đoán hai người này chắc chắn là tối bảo vệ hấn. Nhưng thái độ của người đến khiến hấn thâm nhúu mày.

Cô gái họ Trần tiến lên vài bước, lạnh lùng nói:

- Phong Liệt, hai chúng ta là thị vệ tự đường, trước khi người đạt đến chân khí cảnh thì sẽ do hai ta phụ trách an toàn của người. Đợi khi người đến chân khí cảnh rồi sẽ có hai tiền bối địa tự đường tiếp nhận bảo vệ!

Đôi mắt nàng đánh giá Phong Liệt từ trên xuống dưới, nhìn hấn bộ dạng nhếch nhác thì nhúu mày.

Phong Liệt trông thấy cô gái mắt liền sáng rỡ, tài sắc của nàng đúng là không tầm thường, so với Lý U Nguyệt chỉ kém nửa bậc mà thôi, xứng là khuynh quốc khuynh thành, tuyệt sắc vô song. Hơn nữa, nàng này so với thiếu nữ cao quý như Lý U Nguyệt thêm vài phần quyền rũ của đàn bà trưởng thành, khiến bất cứ đàn ông bình thường nào tìm đập rợn rã.

Nhưng mà Phong Liệt không biết hai người này còn mang nhiệm vụ khác nào không, dù ở trước mỹ sắc hấn vẫn giữ lại ba phần cảnh giác.

Phong Liệt chấp tay nói với hai người:

- Vậy làm phiền hai vị, không biết hai người tên là gì?

Cô gái khẽ nói:

- Ta tên gọi Trần Nhược Tĩnh, hần là sư huynh của ta, Trương Diệu.

Phong Liệt cười khẽ nói:

- Vậy thì an nguy của tại hạ kính nhờ hai vị. Ta vừa xuất quan cần hồi phục nghỉ ngơi đã, xin thứ cho không tiếp đãi, các vị cứ tự nhiên!

- Chậm đã!

Một thanh âm bất thiện vang lên làm Phong Liệt nhướng mày.

Phong Liệt ngoái đầu nhìn người đàn ông vẻ mặt kiêu ngạo, lạnh nhạt hỏi:

- Người còn có chuyện gì nữa?

Người đàn ông họ Trương không tha cái lệnh nói:

- Hừ, đương nhiên là có! Tiểu tử, sau này hành động hằng ngày của ngươi do chúng ta sắp xếp, ra vào ám vệ viện phải trải qua chúng ta đồng ý mới được! Như vậy chúng ta mới bảo đảm an toàn của ngươi, biết chưa?

Gã làm như đang dặn dò thuộc hạ của mình vậy.

Phong Liệt không hề lùi bước nhìn thẳng vào mặt Trương Diệu, biểu tình lạnh lùng nói:

- Đường như người lắm rồi?

- Làm cái gì?

- Các ngươi đến bảo vệ ta chứ không phải là giám thị! Ngươi xuất thân từ thị vệ đường chẳng lẽ quy tắc cơ bản nhất này cũng không hiểu ư?

Phong Liệt lạnh lùng cười, nghiêm khắc cao giọng quát:

- Thị vệ đường mình lệnh quy định, thị vệ bảo vệ mục tiêu dù tu vi cao hay thấp đều so với tùy thân thị vệ cao nửa cấp! Chắc ngươi sẽ không biết cả giáo quy đi? Hừ! Nhớ kỹ, bắt đầu từ bây giờ nói chuyện với ta phải kêu là công tử!

- Ngươi...tiểu tử, ngươi không chức không quyền, bốn công tử đến bảo vệ ngươi đã là tốt lắm rồi! Đúng là không biết tốt xấu!

Trương Diệu vẻ mặt tức giận, gò má trắng nõn xanh mét, rồi gã chợt phóng ra khí thế, sau lưng năm Ma Long đen cỡ ba trượng vằn vện gầm rống, uy nhiếp mệnh môn như núi cao đè trên người Phong Liệt.

- Trương sư huynh! Mau mau dừng tay!

Trần Nhược Tĩnh thấy Trương Diệu tức giận ra tay thì lòng thầm suốt ruột, Trương sư huynh của nàng ỷ vào gia thế hiển hách luôn ngược mắt nhìn đời, không để ý bất cứ ai cả. Lần này nếu không vì muốn tiếp cận nàng thì sợ rằng đường đường Trương đại công tử sẽ không nhận việc này.

Trương Diệu khẽ cười nói với Trần Nhược Tĩnh:

- Sư muội cứ yên tâm, ta sẽ không giết hần, chẳng qua trừng phạt một chút mà thôi!

Trước uy nhiếp mạnh mẽ này, Phong Liệt bất giác người chao đảo, mặt trắng bệch. Hai người cách biệt cảnh giới khá xa, uy nhiếp khiến hần cực kỳ khó chịu. Nhưng Phong Liệt vẫn cắn răng cố chấp, đôi mắt chẳng hề lùi bước đối mặt Trương Diệu.

Hần biết rõ giờ phút này tuyệt đối không thể chịu thua, nếu không thì sau này hai người không phải là thị vệ của hần mà thành tổ tông.

Nhưng giây tiếp theo khiến Phong Liệt ngoài ý muốn là trường bào sắc ám kim trên người hắn chợt lấp lóe ám văn như sóng nước, đè ép uy nhiếp cường đại ập đến.

Phong Liệt cảm thấy người thả lỏng, thâm mùng như điên, sắc mặt trở lại bình thường.

”Hắc hắc, không uống là cao cấp linh bảo, quả nhiên hữu dụng!”

- Ủa? Đây là...Long ngạc chiến giáp? Còn là cao cấp linh bảo chiến giáp? Điều này...Điều này sao có thể! Người là một tiểu tử vô danh sao có được bảo giáp đẳng cấp này?

Trương Diệu nhìn Phong Liệt hồi phục như thường thì mặt chợt lóe tia kinh ngạc nhưng khi chú ý đến trường bào sắc ám kim trên người hắn liền hoảng hốt, nét mặt hiện vẻ tham lam.

Ngay cả Trần Nhược Tĩnh nhìn trường bào trên người Phong Liệt cũng là thâm hâm mộ nhưng không lộ rõ ra như Trương Diệu mà thôi.

Trên long huyết lục có thể thu cao cấp linh bảo chiến giáp vào trong người, tùy ý biến ảo lớn nhỏ, hình dáng, có thể ngăn cản một kích của cao thủ thần thông cảnh không phá, có thể nói giá trị vô giá, luôn là chỉ có ngộ chứ cầu không được.

Long ngạc chiến giáp này do da cá xấu thức tỉnh kim long huyết mạch chế thành, còn là da long ngạc ít nhất cấp bốn mới chế thành cao cấp linh bảo chiến giáp được, một ít gia tộc trung đẳng dù có dốc hết tài sản cũng không mua nổi một bộ.

Triệu Đồng xuất thân thuộc Trương gia là hào môn thế gia đỉnh đại lục, có vô số báu vật nhưng thân thể mặc chỉ là trung phẩm linh bảo chiến giáp mà tổ tông ban cho thôi.

- Hừ! Tiểu tử! Bảo giáp này ở trên người của ngươi quá uống phí, hay là trước tiên để bổn công tử thay người bảo quản một thời gian đi!

Phục hồi tinh thần lại rồi Trương Diệu chợt âm trầm cười, bay tới trước định nhào vào Phong Liệt.

- Chỉ bằng ngươi cũng còn chưa xứng!

Phong Liệt không tỏ ra sợ hãi, bây giờ hắn sớm thức tỉnh thần thông thiên phú, tin tưởng dào dạt, nhưng hắn biết ở bên ngoài ra tay không hợp, định dẫn Trương Diệu vào phòng tối không ánh sáng, chỉ cần vào đối rồi thì dù là cao thủ chân khí cảnh ngũ tầng như gã cũng không đáng lọt vào mắt hắn.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng sắc bén xé gió đột nhiên vang lên, chỉ thấy một luồng kinh thiên kiếm khí từ xa ở đỉnh Âm Võ Phong bỗng rạch phá không trung chớp mắt xẹt qua người Trương Diệu, đâm sâu vào mặt đất chỉ để lại một khe hở nhỏ hẹp.

Ngay sau đó, Trương Diệu bỗng khựng lại, mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh *tóc* một tiếng nhỏ xuống, trở mắt nhìn một lũ tóc bay xuống đất.

Gã biết rõ một kiếm vừa rồi chỉ cần lệch một tấc thì dễ dàng đâm xuyên đầu gã, chứ không đơn giản là tước một ít tóc thôi.

Trần Nhược Tĩnh giật mình bịt miệng, mắt tràn đầy hoảng sợ khó tin.

- Hừ! Hãy làm tròn bổn phận của cacó ngươi, nếu không thì đừng trách lão phu không nể mặt!

Trên đỉnh núi vang giọng già nua từ xa truyền vào trong sân, chấn màng tai ba người ù vang.

Tu vi khiến người sợ hãi làm ba người rung động, tinh thần thật lâu khó thể hồi phục. Phong Liệt giương mắt nhìn đỉnh núi, chỉ trông thấy một bóng dáng mơ hồ dần tan biến.

“Cao thủ! Người này tuyệt đối là cao thủ! Cách hơn mười dặm vùng một luồng kiếm khí mà vẫn có uy lực như vậy, e rằng dù là cao thủ thần thông cảnh cũng khó thể với tới! Người này là ai?” Trong lòng Phong Liệt trôi lên một dấu chấm hỏi to lớn.

Nhưng mặc dù không biết người này là ai thì chỉ cần biết người đó bảo vệ mình là được, có cao thủ như vậy chống lưng, Phong Liệt vững bụng nhiều.

33. Chương 40 Trung Niên Mỹ Phụ

Hắn xoay người nhìn Trương Diệu lòng run sợ, mặt hiện nụ cười nhạt. Cái tên đó bị hù vỡ mặt, sắc mặt liên tục thay đổi.

Tiếc rằng nụ cười chỉ kéo dài chốc lát thì đã biến máat, vì lúc này có tiếng quát chí tai vang lên trong sân.

- Phong Liệt! Đồ đâm tặc chết tiệt! Quả nhiên ngươi không chết! Ngày hôm nay bốn tiểu thư nhất định sẽ bắt ngươi thành trăm vạn mảnh! Nạp mạng đi!

Ba người Phong Liệt bị thanh âm làm giật mình, cùng xoay người nhìn lại. Chỉ thấy một thiếu nữ thân hình yếu điệu, dung nhan tuyệt mỹ, tay cầm trường kiếm trắng như tuyết từ xa chỉ hướng Phong Liệt. Thiếu nữ mặt lạnh như băng, sát khí hùng hực, nghiêng rằng, toàn thân toát ra hận ý thấu xương.

Phong Liệt trông thấy nàng liền thầm kêu to nguy rồi, thiếu nữ này đương nhiên là Diệp Thiên Tử. Diệp Thiên Tử dáng vẻ thù lớn không đội trời chung khiến lòng Phong Liệt lạnh lẽo.

Phong Liệt không biết rằng trong mười ba ngày hắn biết mất cứ nửa canh giờ là Diệp Thiên Tử sẽ càn quét sân một lần, nếu không phải nàng biết dùng tu vi của mình không thể mở ra phòng tối không ánh sáng thì e rằng đã sớm bỏ đi lâu rồi, đào Phong Liệt từ dưới đất lên.

Lúc này Diệp Thiên Tử khó khăn lắm mới chờ Phong Liệt lộ mặt ra, nên nàng sẽ không dễ dàng thả hắn đi!

Trong lúc Phong Liệt ngẩn ra thì Diệp Thiên Tử đã vung trường kiếm vượt qua tường thấp giết đến.

Phong Liệt do dự một chút định xoay người trốn về phòng tối không ánh sáng thì ọc chọt lóe tia sáng, nghĩ đến Trương Diệu và Trần Nhược Tình, lòng mừng rỡ. Bây giờ hắn cũng có thị vệ, cần gì đích thân ra tay?

Ngay sau đó, Phong Liệt đột nhiên núp sau lưng Trần Nhược Tình, gân cổ la to:

- Trần tiên bối, chẳng phải hai người đến bảo vệ ta ư? Bây giờ có kẻ muốn giết ta! Hãy mau cản nàng lại!

Trần Nhược Tình thấy Phong Liệt không chút hình tượng trốn tới phía sau mình, trong lòng có chút khinh thường nhưng vì tinh thần chuyên nghiệp, nàng vẫn lộ ra khí thế chân khí cảnh ngộ tăng tiến lên trước một bước, chặn trước mặt hắn, mặt lạnh lùng cảnh giác nhìn Diệp Thiên Tử.

- Người tránh ra!

Diệp Thiên Tử tức giận chữi um lên, nàng cảm giác khí thế mạnh mẽ từ Trần Nhược Tình khiến hơi tạm dừng, mắt hung tợn trừng Trần Nhược Tình, tay nắm trường kiếm tức đến run run.

Trần Nhược Tình lạnh lùng nhìn Diệp Thiên Tử, dứt khoát nói:

- Người không thể giết hắn! Còn tiến thêm một bước thì giết không tha!

Diệp Thiên Tử cắn chặt răng, mắt hạnh trợn tròn, sắc mặt do dự một chút nhưng không xông lên nữa. Nàng biết rõ hai người này là nhân tự đường trong giáo phái đến bảo vệ Phong Liệt, họ có trách nhiệm phải làm. Quan trọng nhất là nàng biết mình không phải đối thủ của hai người.

Nghĩ đến đây biểu tình giận dữ của Diệp Thiên Tử dịu đi chút, tăng thêm vài phần âm trầm.

Ánh mắt nàng lướt qua Trần Nhược Tình hung dữ trừng Phong Liệt, nói:

- Phong Liệt, nếu ngươi là đàn ông thì đừng núp sau lưng phụ nữ! Đi ra đánh với ta một trận!

Phong Liệt đứng sau lưng Trần Nhược Tình, mỉm cười nhìn nàng, lưỡi biếng nói:

- Lão tử có phải là đàn ông hay không chẳng lẽ đánh với nàng một trận là có thể phân biệt ra sao? Hắc hắc, lão tử mặc đồ kín kẽ nhé, không giống ai đó có ham mê đặc biệt.

Lời vừa thốt ra Phong Liệt muốn tát mặt mình, thầm hận bản thân không nên thân, nàng này vốn đang điên lên hắn nhắc lại làm chi? Nhưng hắn thấy bộ dạng Diệp Thiên Tử thế này lòng khó chịu, kiềm không được buông lời trêu chọc.

Quả nhiên, lúc này Diệp Thiên Tử có xu hướng phát cuồng, chỉ ngực nàng phập phồng, nghiêng răng nghiêng lợi rít:

- Dâm tặc vô sỉ chết tiệt! Chết đi cho ta!

Ma Long thiên huyền trầm!

Nàng như là đã điên lên không chút e dè Trần Nhược Tình chắn trước mặt, từ xa vung mấy trăm kiếm khí đen chém hướng Phong Liệt, phút chốc thiên địa vang lên tiếng xé gió *vèo vèo*. Kiếm khí rạch bầu trời như chém nát không trung, uy thế lạ lùng khiến người sợ hãi.

Diệp Thiên Tử tu luyện là địa cấp cao giai chiến kỹ đặc biệt của Diệp gia, 'Ma Long trăm thiên kỹ'. Nếu là cao thủ thần thông cảnh thi triển chiêu này thì có thể đâm một ngọn núi thủng lỗ chỗ. Mặc dù Diệp Thiên Tử chỉ có tu vi nguyên khí cảnh lục tầng thôi nhưng uy lực một kích kia không tha xem thường.

Nhưng bất đắc dĩ là cách biệt một đại cảnh giới không thể dùng chiến kỹ bù đắp.

Kiểm thể mệnh môn chỉ khiến Trần Nhược Tình chân khí cảnh ngũ tầng hơi nhúu mày, nàng thậm chí không dùng binh khí, chỉ nhẹ phất tay áo, đầy trời kiếm khí tan biến hết. Tu vi này khiến Phong Liệt phía sau thâm kinh thán, xem ra mỹ nữ thị vệ của hắn cũng khá hữu dụng.

Diệp Thiên Tử thấy một kích vô hiệu càng lửa giận ngút trời. Nhưng lúc này khuôn mặt Trần Nhược Tình thoáng hiện nét mặt kiên nhẫn, bàn tay rút nguyên lực từ từ nâng lên, đặt quyết tâm cho Diệp Thiên Tử một bài học.

Phải nói Phong Liệt là mục tiêu bảo hộ thứ nhất từ khi nàng xuất sư, vì tinh thần chuyên nghiệp, nàng tuyệt đối không thể để hắn xảy ra bất cứ vấn đề gì.

- Dừng tay!

Bỗng nhiên từ không xa vang tiếng quát khê, mọi người cùng run lên, chỉ thấy trong sân không biết khi nào thì xuất hiện một mỹ phụ mặc trang phục đen của Ma Long giáo, bốn người có mặt không ai biết bà làm sao tới được. Mỹ phụ vẻ mặt lạnh lùng nhìn Trần Nhược Tình.

- U Di! Bọn họ khi dễ ta! Giúp ta giết bọn họ đi!

Diệp Thiên Tử thấy người đến thì mừng muốn khóc, hai hàng lệ bất giác rơi xuống, cực kỳ uất ức chạy đến bên cạnh mỹ phụ khóc kể.

Trần Nhược Tình con người co rút, trong mắt đẹp lóe qua kinh ngạc, đợi nàng thấy ra ẩn ký bạch long trên tay áo mỹ phụ thì vội chấp tay hành lễ.

Nàng nói:

- Nhân tự đường Trần Nhược Tình kính chào tiền bối địa tự đường!

Mỹ phụ lạnh nhạt nói với Trần Nhược Tình:

- Ừm, miễn lễ! Người tránh ra đi.

- Cái này...

Trần Nhược Tình làm vẻ mặt do dự, lát sau cắn răng kiên quyết nói:

- Tiền bối, văn bối có chức trách, xin thứ cho không tuân mệnh! Phong Liệt không thể có bất cứ sơ sẩy gì!

Mỹ phụ nhúu chân mày thanh, ngược lại nói với Diệp Thiên Tử rằng:

- Tiểu Tử, đừng làm hắn chết, dạy cho bài học là được!

Diệp Thiên Tử bất mãn làm nũng nói:

- U Di...

Mỹ phụ hiền lành nhìn Diệp Thiên Tử, dịu giọng nói:

- Hắn không thể chết, nghe lời!

Nói xong bà lại nhìn hướng Trần Nhược Tình, ánh mắt có phần sắc bén, xem ra nếu Trần Nhược Tình không tránh ra thì bà sẽ đích thân ra tay.

Phong Liệt thấy tình huống này thì lòng đau khổ, hiển nhiên tình huống bất lợi cho mình.

Hắn ở sau lưng Trần Nhược Tình nín nọt nói:

- Trần tiền bối, người phải bảo vệ ta đó! Người đàn bà kia đã điên rồi, chắc chắn sẽ hạ sát thủ với ta!

Trần Nhược Tình cũng đang khó xử, nhìn Phong Liệt, lại nhìn mỹ phụ, đúng là tiến lùi khó khăn.

- Trần sư muội, nếu tiền bối này đã lên tiếng thì muội tránh ra đi! Cứ coi như hai người họ là đồng môn luận bàn một phen!

Lúc này Trương Diệu ở một bên thất thần rất lâu sau đã lên tiếng, gãi lau mồ hôi trán, dần hồi phục tinh thần, mới rời đi một vòng cửa ngục.

Nhưng gã đem tất cả nguy hiểm trút lên đầu Phong Liệt, lòng hận chết hắn, lúc này thấy có người khiến y gặp xui xẻo thì gã giờ hai tay đồng ý ngay.

Nhưng dường như hoàn toàn phớt lờ lời gã nói, Trần Nhược Tình càng thêm kiên quyết chắn trước mặt Phong Liệt, sắc mặt cực kỳ bướng bỉnh.

34. Chương 41: Ta Đứng Im Để Nàng Chém Vài Kiếm Trút Giận

Mỹ phụ thấy Trần Nhược Tình không cho mình mặt mũi thì hừ lạnh. Chỉ thấy bà bỗng giẫm chân một cái, mặt đất phát ra tiếng vang lên *âm âm*, ngay sau đó Trần Nhược Tình đột nhiên hộc máu thụt lùi, Phong Liệt nhaoáng người ra.

Trận giao đấu này có thể thấy ra tu vi của mỹ phụ cao hơn ttn rất nhiều, thực lực hai người vốn không cùng đẳng cấp.

Nhưng ra ngoài người ta dự đoán là không chờ Diệp Thiên Tử xông lên xử Phong Liệt thì Trần Nhược Tình vội lau vết máu nơi khóe miệng, lại chắn trước người Phong Liệt.

Nàng không chút lùi bước, gằn từng tiếng:

- Nhân tự đường thiết luật...Thị vệ phải chết trước hộ chủ!

Trương Diệu cuống quýt, nói ngay:

- Sư muội, đừng bướng bỉnh được không? Mệnh của muội đáng giá hơn tiểu tử này!

Gã tiến lên định kéo Trần Nhược Tình đi nhưng bị nàng cứng rắn bỏ qua.

Phong Liệt nhìn thân hình yêu kiều bướng bỉnh chặn trước mặt mình, lòng rất kinh ngạc, bất giác có chút cảm động. Mỹ nữ thị vệ bướng bỉnh này rõ ràng biết không phải đối thủ của người ta mà vẫn cố chống, gốc đến đáng yêu.

"Bà nội nó, xem ra trận đại chiến hôm nay là khó tránh khỏi!"

Cuối cùng hắn không đành lòng, đã thấy ra mỹ phụ chắc sẽ không khiến Diệp Thiên Tử giết chết hắn, hơn nữa trên người mặc cao cấp linh bảo chiến giáp, dù không thi triển bí kỹ cũng chưa chắc sợ Diệp Thiên Tử. Quan trọng nhất ra chủ nghĩa đại nam nhân trong xương hắn quấy phá, không thể để một cô gái xinh đẹp liều mạng bảo vệ mình.

Trước khi mỹ phụ mất kiên nhẫn thì Phong Liệt chợt kéo Trần Nhược Tình ra sau, hiên ngang lăm liết nhìn Diệp Thiên Tử, nói:

- Hừ, Diệp Thiên Tử, nếu nàng đã muốn ra tay thì lão tử chơi cùng!

Nhưng chưa đợi Diệp Thiên Tử nói xong Trương Diệu chợt tức giận hét to:

- Khốn kiếp! Thả móng vuốt của người ra!

- A...?

Phong Liệt ngẩn ra, giật mình phát hiện còn đang nắm bàn tay Trần Nhược Tĩnh, xúc giác mềm mại trơn nuột, hẳn không tự chủ được tiện tay bóp một cái.

Trần Nhược Tĩnh như bị điện giật rụt tay lại, khuôn mặt xinh đẹp trời lên vệt đỏ rất là hấp dẫn. Trương Diệu nhìn mà mắt muốn phun lửa, gã đã thèm muốn sư muội xinh đẹp này lâu rồi nhưng bắt đắc dĩ dùng hết thủ đoạn đến bây giờ ngay cả bàn tay người ta cũng không chạm được.

Không ngờ Phong Liệt chết tiệt lần đầu tiên gặp mặt đã dám nắm tay của sư muội, thật tình khiến gã không thể nhin được nữa. Trương Diệu ghen ghét vô cùng, hận không thể tự tay đẩy Phong Liệt vào địa ngục.

Phong Liệt lười đáp lời Trương Diệu, vì cách không xa Diệp Thiên Tử chờ đến mất kiên nhẫn cực kỳ tức giận hươu trường kiếm xông lên.

- Phong Liệt, đồ dân tộc vô sỉ! Huyết mạch này bốn tiểu thư dù không giết chết ngươi cũng phải khiến ngươi không làm người đàn ông được nữa! Đi chết đi!

- Ma Long Hồn thiên trăm!

- Grao!!

Theo tiếng rống ngâm trầm thấp, một ảo ảnh Ma Long đen cỡ ngàn trượng bắn ra từ trường kiếm của Diệp Thiên Tử mạnh đụng vào ngực Phong Liệt.

- Đồ đàn bà điên! Còn có đam mê khác khác lạ! Nàng không thể bình thường chút sao?

Phong Liệt ngoài miệng hú hét, thân hình thì chớp mắt biến thành ba cái bóng bay ra xa, tránh né một kích mạnh mẽ của Diệp Thiên Tử.

Bùm!

Một tiếng vang thật lớn qua đi, kiếm khí long hình tứ giăng tường thấp giữa hai viện đánh sập nó, không thấy bóng dáng của Phong Liệt đâu.

- Hừ! Bốn tiểu thư muốn xem coi rốt cuộc là người miệng lưỡi sắc bén hay là kiếm ta bén hơn!

Một khi động thủ thì Diệp Thiên Tử dần hồi phục sự bình tĩnh ngày thường, đôi mắt lóe tia sáng, nổi hận trong lòng đều chuyển đến kiếm chiêu trong tay.

- Ma Long thôn thiên trăm!

Vèo!

Một kiếm đánh ra, phạm vi mấy trượng xung quanh Phong Liệt bỗng nổi lên bão tố quái lạ, lực lượng to lớn mạnh mẽ đè ép hẳn hướng mũi kiếm của Diệp Thiên Tử. uy lực của địa cấp chiến kỹ không tầm thường, khó mà tưởng tượng sự huyền diệu.

Phong Liệt thấy rất bất đắc dĩ, chiến kỹ trong đầu hẳn thì có nhiều nhưng chín phần chín đến từ Ma Long giáo ma khí viện, nếu bây giờ thì triển ra thì e rằng rất có thể bị người thông minh nhìn thấu, nếu mà tra xét thì hẳn không biết giải thích ra sao.

Một bộ thân pháp chiến kỹ duy nhất có thể dùng thì bị địa cấp chiến kỹ của Diệp Thiên Tử áp chế gắt gao, không thể nào né tránh, thật sự rất bức mình.

Hắn thầm đặt quyết tâm, đợi qua ải này rồi liền đi Tàng Võ điện của ám võ viện kiếm mấy quyền chiến kỹ để tu luyện, nếu không thì chẳng thể nào sống nổi.

Nếu không thể trốn thoát được, Phong Liệt thầm cắn răng, Phong Liệt bỗng rút vào long ngạc chiến giáp trên người, không hề tránh né nghênh đón mũi kiếm.

Hắn nghiêng răng nói:

- Hừ, bà điên, hôm nay phải để nàng biết lão tử cho dù bị trói tay chân thì nàng cũng không giết được ta!

Diệp Thiên Tử khinh thường hừ lạnh, mắt thấy lưỡi kiếm sắc bén sắp đâm trúng Phong Liệt, nàng kiếm không được lộ nụ cười đắc ý, lực đâm ra càng mạnh mẽ ba phần, tiếng kiếm xé gió rách màng tai người.

Xèo!

*Đinh!

Trường kiếm của Diệp Thiên Tử đột ngột đâm vào ngực Phong Liệt, nhưng tiếp đó nàng hoảng sợ phát hiện một kiếm rút vào mười phần lực lượng nhưng chỉ để lại một dấu rất nhạt trên bộ áo sắc ám kim của Phong Liệt. Bộ đồ lóe ánh sáng ám kim, dấu nhạt cũng biến mất luôn, khiến nàng nhìn tròn xoe mắt.

Đối với hiện tượng này thì Trần Nhược Tình, Trương Diệu ở không xa chẳng hề ngại ý muốn. Nếu như cao cấp linh bảo chiến giáp bị một nha đầu nguyên khí cảnh đâm thủng thì nó không tính là cao cấp linh bảo chiến giáp rồi. Tất cả người trên đại lục đều biết, cao cấp linh bảo chiến giáp được gọi là có thể đỡ một kích của cao thủ thần thông cảnh mà không phá.

Mỹ phụ được Diệp Thiên Tử gọi là U Di nhìn bộ đồ trên người Phong Liệt, cũng cực kỳ kinh ngạc rồi thì bất đắc dĩ thở dài. Lấy ánh mắt của bà tất nhiên nhìn ra đó là một bộ cao cấp linh bảo chiến giáp, tình hình như vậy bà cảm thấy Diệp Thiên Tử muốn cho Phong Liệt một bài học cũng khó khăn.

Đinh đinh đinh!

Phong Liệt bị lực lượng ở mũi kiếm đẩy lui năm, sáu bước mới đứng vững thân hình, nhẹ xoa ngực, không cảm giác cái gì thì hần mới yên lòng, cũng vui mừng may mắn đến rồi, nhật được một bảo giáo đã bảo vệ an toàn hôm nay.

Long ngạc chiến giáp chẳng những chẳng lại lưỡi kiếm sắc bén của Diệp Thiên Tử, ngay cả sức mạnh từ thanh kiếm cũng bị suy yếu chín phần, còn lại một phần hoàn toàn trong phạm vi chịu đựng của Phong Liệt.

- Hắc hắc hắc!

Biết được chỗ huyền diệu của bảo giáp, Phong Liệt nhếch miệng cười ngây ngô, nhưng khi hần thấy Diệp Thiên Tử biểu tình tức giận muốn khóc thì lòng hơi bất nhẫn.

Trầm ngâm một lúc, hần ho khan nói:

- Khụ khụ, Diệp Thiên Tử, nói đến thì chúng ta không có thù oán gì sâu nặng, nàng cũng hiểu chuyện lúc trước chỉ là ngoài ý muốn mà thôi. Vậy đi, hôm nay ta đứng im để nàng chém vài kiếm trút giận, sau này mọi người nước giếng không phạm nước sông, như thế nào?

Nói xong lời đó Phong Liệt có chút chột dạ, bây giờ hần đã ở thế bất bại, tùy tiện nói thoải mái, nếu không phải người có bảo giáp hộ thể thì hần đã không dám nói mạnh miệng như vậy.

- Dâm tặc chết tiệt! Bốn tiểu thư không tin không đánh vỡ xác rùa của ngươi!

Diệp Thiên Tử thất thần giây lát lại lần nữa điên cuồng nhào tới.

35. Chương 42: Tới Tàng Võ Điện

- Ma Long Hồn thiên trăm!

- Ma Long phân thiên trăm!

- Ma Long toàn thiên trăm!

Ầm- ầm- ầm!

Diệp Thiên Tử tức giận lấy ra tuyệt kỹ 'Ma Long trăm thiên kỹ', phát huy đến cực độ, tuyệt chiêu thức sau sắc bén hơn thức trước, thanh thế lớn hơn như sóng cồn. Trong sân vốn ngay ngắn sạch sẽ rất nhanh bị hỗn loạn kiếm khí chém thủng lỗ chỗ, một mảnh hỗn độn.

Phong Liệt lừ lười trước sự điên cuồng của Diệp Thiên Tử, cô gái này nổi điên lên đúng là hơi đáng sợ, ứng với câu nói kia: Thà chọc ai chứ đừng chọc phụ nữ.

Nhưng hắn cũng giữ lời hứa, đứng im không nhúc nhích, chẳng né tránh kiếm sắc bén Diệp Thiên Tử chém đến.

Mỗi một kiếm chém tới chỉ làm hắn lùi vài bước, giữ vững thân hình rồi mặt tươi cười nhìn Diệp Thiên Tử, chẳng thấy chút đau khổ.

Diệp Thiên Tử càng đánh càng tức, hận không thể phát huy sức mạnh mười hai phần, thề phải chém vỡ bảo giáp của Phong Liệt.

Nàng bị tức giận đến hồ đồ, biết rõ không khả năng chém vỡ bảo giáp của Phong Liệt rồi cố tình muốn làm cho bằng được. Nếu lúc này nàng tỉnh táo một chút, ra chiêu hô phong liệt náo đại, vậy thì dù Phong Liệt có bảo giáp hộ thể cũng sẽ chấn Phong Liệt nguyên khí cảnh tam tầng ngắt xỉu, tiếc rằng không ai nhắc nhở nàng.

Lát sau, trong sân bỗng vang tiếng *két* binh khí đứt gãy. Ba người Trần Nhược Tĩnh đứng xem bất đắc dĩ nhìn trường kiếm linh bảo cấp thấp trong tay Diệp Thiên Tử từ khúc giữa gãy thành hai, nàng nắm chuôi kiếm tròn tròn mắt.

- Khụ khụ, nàng đã trút giận rồi, ngày sau chúng ta không ai nợ ai nhé!

Phong Liệt điều chỉnh sắc mặt, sửa sang lại quần áo định xoay người rời đi. Trong cơ thể hắn đã tiêu hao bảy, tám phần nguyên lực, không nhân dịp bỏ chạy thì là đồ ngốc.

Nhưng đúng lúc này, chợt khê một tiếng vang khê, kiếm gãy rời khỏi tay Diệp Thiên Tử rơi xuống mặt đất. Ngay sau đó thân thể mềm mại lung lay lả đảo, ngã ra sau, nàng tức giận đến nóng đầu, ngắt xỉu.

Phong Liệt nhoáng người lên ôm Diệp Thiên Tử vào lòng, kiểm không được lắc đầu thở dài nói:

- Ài, bây giờ mỹ nữ sao người nào người nấy cứng đầu quá.

- Hừ!

Một tiếng khê hừ vang bên tai Phong Liệt, tựa như tiếng sét giữa trời xanh, chấn hắn hoảng hốt hoa mắt. Bất giác mỹ nhân trong ngực không cánh mà bay, là mỹ phụ trung niên cướp lại Diệp Thiên Tử.

Mỹ phụ ôm Diệp Thiên Tử lùi lại vài bước, lạnh lùng trừng Phong Liệt, hừ nhẹ nói:

- Hừ! Người của Diệp gia chúng ta không phải ai cũng khi dễ được! Người tự giải quyết cho tốt!

Lúc này Trần Nhược Tĩnh ở một bên bỗng nhoáng người lên chặn trước mặt Phong Liệt, tay nắm chặt trường kiếm đen, mặt đầy vẻ cảnh giác như sợ mỹ phụ xuống tay với hắn.

Nhưng mỹ phụ không ra tay nữa, tựa áng mây đen nhẹ nhàng bay vào viện của Diệp Thiên Tử, Trần Nhược Tĩnh thấy thế thối ra.

Trương Diêu ở mặt sau cũng thở phào, vẻ mặt còn động nổi khiếp sợ, nhưng không phải gã sợ mỹ phụ giết Phong Liệt mà lo cho mỹ nhân sư muội bước lên chôn cùng hắn.

Chốc lát sau, đợi Phong Liệt tỉnh táo khỏi cơn chóng mặt thì mỹ phụ đã ôm Diệp Thiên Tử vào lầu các. Hắn lắc đầu nguây nguây, lau vết máu nơi khóe miệng, mặt cực kỳ âm trầm.

Hắn biết rõ nếu vừa rồi mỹ phụ tăng thêm một phần khí kinh thì rất có thể sẽ chấn hắn thành thảng khờ, cũng làm hắn hiểu ở trước mặt cao thủ chân chính thì thực lực hiện tại của hắn còn kém quá xa.

Lúc này có hai người đàn ông trung niên dáng vẻ thật thà từ trong nhà chạy ra ngoài, tới trước mặt Phong Liệt, pháp phong lo sợ quỳ dưới đất hành lễ, nói:

- Trần Tứ, Trương Lục kính chào công tử!

Phong Liệt lạnh nhạt nhìn họ, hai người chỉ là người thường, không có một chút dao động nguyên lực trên người. Từ cách ăn mặc có thể thấy họ là đầu bếp, tạp dịch phân phối cho hắn.

Hắn thản nhiên nói:

- Đứng dậy đi, lấy nước cho ta tắm, chuẩn bị đồ ăn nhiều chút.
- Tuân lệnh!

Hai người đứng dậy, vừa lau mồ hôi trán vừa vội vàng làm việc.

Ở trước mặt long võ giả thì người thường như họ không có một chút địa vị gì, thậm chí là cái tên cũng dễ dàng bị sửa. Tùy tiện một đệ tử Ma Long giáo đều có quyền sinh sát họ.

Lúc này Trần Nhược Tình do dự một chút, lấy ra một bình đan dược đưa tới trước mặt Phong Liệt, nhẹ giọng nói:

- Đây là minh lạng đan, có thể khiến vết thương của ngươi nhanh hồi phục chút.
- Đa tạ!

Phong Liệt hơi ngoài ý muốn nhìn Trần Nhược Tình, nhận lấy đan dược uống một viên.

Trương Diệu ở bên cạnh khinh thường khẽ hừ, rất không hài lòng hành động của sư muội mình. Phong Liệt lười để ý già, xoay người đi vào trong nhà, lòng thầm nhủ.

”Hừ, thời gian còn nhiều, sau này lão tử có cách dạy dỗ ngươi!”

Lát sau Phong Liệt sẵn khoái tắm một trận, toàn thân thoải mái, rồi ăn bữa tràn đầy do đầu bếp nấu.

Ăn uống no đủ xong hắn mặc vào trang phục đệ tử trung tâm ám võ viện, sẵn bước đi ra viện, hướng tới Tàng Võ điện.

Đối với hắn bây giờ thì tăng cao sức chiến đấu là việc lửa sém lông mày.

Trần Nhược Tình khuôn mặt tuyệt trần, và Trương Diệu có vẻ không tình nguyện theo sau lưng hắn khoảng cách không xa, bảo vệ an toàn cho hắn.

Phong Liệt vừa mới ra khỏi viện liền cảm thấy xung quanh một số tòa nhà có mấy chục ánh mắt nhìn mình, trong đó có kinh ngạc, hâm mộ, ghen tỵ, và một ít lóe ý xấu.

Trong mười ba ngày Phong Liệt bế quan, danh tiếng thiên tài cửu phẩm huyết mạch sớm lan khắp đẳng long điện chủ, thậm chí mười bảy viện phái Ma Long giáo cũng không xa lạ tên của hắn, phút chốc tất cả mọi người cực kỳ tò mò với Phong Liệt. Nếu không phải khác biệt viện phái thì e rằng sớm có một số thiên tài đệ tử của viện phái khác đến khiêu khích rồi.

Tục ngữ nói: Không bị người ghen tỵ là tài trí bình thường.

Phong Liệt từ sau khi trải nghiệm ra cửu phẩm huyết mạch đó có chuẩn bị tâm lý rồi, đã định trước con đường hắn đi không cô đơn.

Phong Liệt cong lên khóe môi, lạnh lùng liếc mắt chủ nhân những ánh mắt, trên mặt lộ vẻ khinh thường. Từ lúc bắt đầu hắn đã không để tuổi trẻ đương thời ám võ viện vào mắt, từ trên người đại sư huynh Tần Trọng có thể thấy. Khiến hắn kiên trì chỉ là một số lão già giấu trong chỗ tối thôi.

Nhưng may là Ma Long giáo có giáo quy nghiêm ngặt, những lão già dù có âm mưu với hắn cũng tuyệt đối không dám ngay mặt, điều này cho Phong Liệt có con đường lui. Hắn thầm đặt quyết tâm, trước khi tu luyện đến chân khí cảnh thì tuyệt đối không dễ dàng bước ra Âm Võ Phong.

Tàng Võ điện là một khu vực trọng địa ở ám võ viện, nằm ở đỉnh núi Âm Võ Phong, ngay cả thiên cấp chiến kỹ 'Ma Long ám ảnh độn' cũng được lưu trữ trong đó, có thể nói các đệ tử ở ám võ viện đều hướng về thánh địa.

Phong Liệt từ từ đi trên đường núi rộng rãi phô đá, vừa đi vừa ngắm phong cảnh ven đường, vẻ mặt thanh thản.

Lúc này hắn mặc trang phục người đàn ông trung niên ám võ viện, ống tay áo thêu Ma Long vàng nhạt chớp lóe rực rỡ, biểu thị vô cùng tôn quý và tà dị.

Trên đường một số đệ tử bình thường chú ý đến tiêu chí đệ tử trung tâm ở ống tay áo Phong Liệt đều tự động lùi sang bên, đợi Phong Liệt đi qua mới về mặt khinh thường bàn tán.

36. Chương 43: Bên Trong Tàng Võ Điện

- Ủa? Âm võ viện chúng ta từ khi nào có đệ tử trung tâm khuôn mặt xa lạ vậy? Tại sao ta chưa từng gặp?
- Hừ! Người cả ngày bế quan khổ luyện thì sao biết được, tiểu tử này là thiên tài cửu phẩm huyết mạch Phong Liệt, mới tham gia vào âm võ viện chúng ta đã được viện chủ phá cách thăng lên đệ tử trung tâm, thật là người so với tức chết người! Sao lão tử không may mắn như vậy chứ?
- Hừ, thiên tài thì có gì ghê gớm? Không đẹp trai bằng lão tử!
- Đẹp trai thì có tác dụng gì? Ta nghe nói Phong Liệt mới đến, ngay đêm đó nhìn thấy hết thiên tài bát phẩm huyết mạch Diệp Thiên Tử đang tắm rửa, cũng chính là nhị tiểu thư Diệp gia Thiên long Thần Triều! Người không biết đâu, Diệp Thiên Tử đó người đẹp hơn hoa, làm người muốn yêu thương, khuynh quốc khuynh thành, tuyệt sắc vô song a! Vận may của tiểu tử này khiến người hâm mộ thật!
- A? Nghe nói Diệp Thiên Tử ở trong sân của Phong Liệt kêu gào không phải Phong Liệt thì không giả, không lẽ chuyện này là thật?
- Tất nhiên là thật! Mới rồi ta chính mắt thấy! Nhưng Phong Liệt sắp xui rồi, ma khí viện Triệu Đồng đã lên tiếng, nếu Phong Liệt dám bước ra khỏi Âm Võ Phong một bước thì lập tức khiến hắn máu nhuộm đất đai!
- Triệu Đồng là ai? Có thù gì với Phong Liệt hả?
- Nói nhảm! Triệu Đồng là Triệu gia đại công tử Thiên long Thần Triều, cũng là vị hôn phu của Diệp Thiên Tử! Người nói hai người này có thù không?

- ...

Phong Liệt nghe đằng sau tiếng bàn tán xì xào, cảm nín không nói nên lời, mới xảy ra chuyện như vậy chỉ một bữa cơm mà thôi đã lan truyền náo nhiệt, rồi lại cách xa sự thật mười vạn tám ngàn dặm! Lời người đáng sợ thật! Nhưng nghĩ đến vốn duyên vo có chọc vào Triệu Đồng khiến hắn rất bất đắc dĩ.

- Xi!

Trần Nhược Tĩnh ở đằng sau nhìn Phong Liệt bất đắc dĩ, kiềm không được bật cười. Mỹ nhân nở nụ cười như xuân về đất liền, muôn hoa đua nở, làm Trương Diệu nhìn suýt rớt tròng mắt.

Gã biết rõ sự muội của mình bình thường mặt âm trầm, vài năm chưa thấy nàng cười mấy lần, giờ thấy Trần Nhược Tĩnh cười, không biết tại sao lòng gã bực mình.

Phong Liệt không muốn nghe xung quanh bàn tán gì thêm, bất đắc dĩ thở dài, sải bước nhanh hơn hướng đến đỉnh núi.

Chốc lát sau ba người Phong Liệt đã đến bên ngoài Tàng Võ điện, trên tấm biển ba chữ to màu đỏ rồng bay phượng múa như ẩn chứa chân lý võ đạo cực kỳ huyền ảo.

Lấy tu vi chân khí cảnh ngũ tầng của Trần Nhược Tĩnh và Trương Diệu nhìn một cái đầu đã choáng váng, lồng ngực đè ép sắp ói máu, họ nhanh chóng dời tầm mắt không dám nhìn nữa.

Nhưng khiến họ lấy làm lạ là Phong Liệt là đệ tử tu vi chỉ nguyên khí cảnh tam tầng vậy mà dường như không bị ảnh hưởng gì, thần thờ nhìn ba chữ to thật lâu như có cảm ngộ, khiến hai người quay sang nhìn nhau, lòng tăng thêm một phần hiểu biết về thiên tài trước mặt. Nhưng nếu họ biết Phong Liệt là trùng sinh trở về thì e rằng sẽ không lấy làm lạ như vậy.

Tàng Võ điện này không uổng là trọng địa một giáo, trong sáng ngoài tối không biết có bao nhiêu cao thủ trấn giữ, không khí nặng nề sát khí khiến người tâm tình nặng nề.

Trần Nhược Tĩnh và Trương Diệu không có quyền đi vào trong, chỉ có thể ở bên ngoài chờ. Phong Liệt một mình lững thững bước vào điện.

Tầng Võ điện tổng cộng chia bốn tầng gồm cất giữ công pháp chiến kỹ đẳng cấp quý giá như thiên, địa, huyền, hoàng, phân chia rõ ràng, do cao thủ khác nhau cai quản.

Trong đó tầng một đại diện lưu trữ tất cả hoàng cấp công pháp, mở rộng cho các đệ tử ám võ viện.

Tầng thứ hai lưu trữ huyền cấp điển tịch chỉ cho đệ tử từ chân khí cảnh trở lên tìm đọc. Đệ tử nguyên khí cảnh chỉ có mỗi lần đột phá đẳng cấp mới có cơ hội ở bên trong ba ngày, cụ thể linh ngộ được bao nhiêu thì phải xem cơ duyên, ngộ tính của người đó.

Còn tầng thứ ba lưu trữ địa cấp công pháp thì chỉ có cao thủ trong giáo có cống hiến nổi bật cho ám võ viện mới có cơ hội nhìn một chút.

Phong Liệt bởi vì có mệnh lệnh của viện chủ Hồ Kiếm Trung, có thể tùy ý tu luyện ba loại võ điển. Sau khi bày ra thân phận thì hần ngang nhiên leo lên tầng thứ ba, khiến một số đệ tử bình thường tầng một, hai hăm mộ gần chết.

Tầng thứ ba là không gian rất rộng rãi, bên trong không giống tầng một, hai bày đặt vài giá sách mà là một trăm pho tượng hình người cao hơn một trượng.

Những pho tượng này do đồng đen đúc ra, chẳng những tư thế khác nhau mà cầm vũ khí cũng đủ các kiểu. Hoặc là võ hoặc là đâm, tư thế biểu hiện sinh động như thật. Đặc biệt là chúng nó toát ra uy thế ngập trời làm cả không gian tràn ngập cảm giác áp lực nặng nề.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy những pho tượng này đều tiêu ký chẳng chịt tuyến đường hành công, đa số khác xa kinh mạch thân thể con người.

Phong Liệt biết rõ uy lực của địa cấp công pháp chiến kỹ mạnh mẽ vô cùng nhưng cực kỳ khó luyện, thường cần trên cơ thể người vốn có kinh mạch cơ sở bị mở ra, trong đó nổi thống khổ người bình thường khó mà tưởng tượng. Hơn nữa địa cấp công pháp đặc biệt cường điệu tu luyện ý cảnh, nếu không có nghị lực mạnh mẽ, ngộ tính lớn thì rất khó luyện thành.

Cho nên đối với người bình thường thì nếu ý chí cảnh giới không đủ, dù có bày địa cấp công pháp ngay trước mặt cũng không dám chạm vào, nếu không thì sai một bước nhẹ gân mạch đứt hết, tu vi phế, nặng thì máu thịt tự bạo, tiêu đời.

Nhưng Phong Liệt không cần lo lắng, vì kiếp trước hần đã tu luyện đến thần thông cảnh, bản thân có cảnh giới cũng đủ rồi. Còn ý chí, hần luyện thành thiên cấp chiến kỹ 'Ma Long tham thảo tam thức' càng khó khăn thì địa cấp chiến kỹ nhằm nhỏ gì.

Nhưng Phong Liệt trông thấy hàng trăm pho tượng, nhúu chân mày. Vì trong tay pho tượng cầm các loại binh khí đao, thương, kiếm, kích không hợp khẩu vị của hần.

Quan trọng hơn là hần muốn tìm một loại giống với chiến kỹ 'Ma Long tham thảo tam thức', nếu có thể dung nhập tinh túy của Ma Long tham thảo tam thức vào địa cấp chiến kỹ thì sức chiến đấu tất nhiên sẽ càng tăng một tầng, không cần lo vấn đề bị lộ.

Đang lúc Phong Liệt nhúu mày chợt một giọng già nua vang bên tai.

- Tiểu tử, người trẻ tuổi không nên tham lam đi quá xa, chỗ này không là nơi ngươi nên đến!

Phong Liệt lòng run lên, vội tiến tới mấy bước nhìn theo thanh âm. Chỉ thấy đằng sau một pho tượng nằm là một lão già tóc rối xù che mặt, quần áo cổ kính đang khanh chân ngồi trên mặt đất, tay cầm một bình rượu rượu tự rót tự uống, trước mặt lão bày vài món ăn ngon miệng, có vẻ như rất thích ý.

Nhìn lão già này ở trong trọng địa của giáo tùy tiện ăn uống thì Phong Liệt rất sửng sốt, nhưng hần đoán ông lão chắc không phải người bình thường, không dám chạm trề.

Hần nhanh chóng tiến lên, hành lễ nói:

- Vãn bối Phong Liệt kính chào tiền bối!

Ông lão nhẹ ngẩng đầu lên, vén tóc rối trên trán sang bên, lộ ra con mắt chớp lóe tia sáng liếc Phong Liệt một cái.

Bị ông lão liếc mắt, lòng Phong Liệt run lên, đó là đôi mắt như thế nào đau?

Tang thương, sắc bén, bao gồm gọi mặt, dường như có thể thấm nhuần thể gian vạn thái, hiểu ra thiên địa bản tâm, người có được đôi mắt như thế làm sao là người bình thường được?

37. Chương 44: Lão Nhân Thần Bí

Ông lão tang thương hơi hột nói:

- Tiểu tử, ngươi chính là cửu phẩm huyết mạch đúng không?

Phong Liệt ngơ ngác một lát rồi nhanh chóng cung kính đáp:

- Không sai, chính là văn bối!

Ông lão lười biếng nói:

- Ừm, tư chất không tệ nhưng hơi nóng nảy, công pháp ở lâu ba chưa phải ngươi bây giờ có thể tu luyện được, đi xuống đi!

Lão rừ xuống mi mắt, nâng rượu uống, không để ý đến Phong Liệt nữa.

Phong Liệt không cho là đúng, hẳn nhất định phải có địa cấp chiến kỹ, sao có thể bị ông lão nói một câu liền từ bỏ?

Hắn ngẫm nghĩ, ra vẻ nghi hoặc nói:

- Không biết tiền bối làm sao kết luận là kết luận văn bối không thể tu luyện địa cấp công pháp? Xin tiền bối chỉ giáo cho!

- Hử? Xem ra ngươi không chết tâm, vậy ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy!

Ông lão hơi ngẩn ra, tiếp theo cười lạnh một tiếng, thân hình gầy gò chợt tỏa ra uy nhiếp cuồng bạo mạnh mẽ đánh hướng Phong Liệt.

Lúc này ông lão cứ như một con hồng hoang cự long dần thức tỉnh, vô thượng uy áp chậm rãi giáng xuống mặt đất mệnh mông, đủ khiến hàng ức vạn sinh linh thần phục.

- Hừ!

Phong Liệt lắc lư, lòng thầm không phục hừ lạnh, hẳn biết ông lão là muốn khiến hắn mình biết khó mà lui, nhưng hắn chẳng chút sợ hãi.

Tiếp theo uy nhiếp mạnh mẽ không gì sánh bằng từng tác đè ép người Phong Liệt, khiến hắn kiềm không được có xúc động muốn quỳ xuống. Mặt hắn ngày càng tai nhợt, người run bắn bật, mồ hôi rơi như mưa.

Nhưng Phong Liệt vẫn nghiêng răng cố chống, mắt nhìn chăm chăm ông lão, mặc dù tinh thần rất khó chịu nhưng hắn không chút lùi bước.

Trong không gian rộng rãi, một già một trẻ giằng co, một người có ý xem xét, một kẻ thì cực kỳ bướng bỉnh.

- Ủa!

Thật lâu sau ông lão bỗng phát ra thanh âm nghi hoặc rồi rút đi uy nhiếp, lại hỏi phục bộ dạng lão già gầy yếu lười biếng thoải mái, trong mắt lão đầy khó hiểu.

- Phù...

Phong Liệt thả lỏng cơ bắp, thở ra một hơi người lắc lư. Bất giác quần áo trên người hắn ướt đẫm mồ hôi, nhưng nét mặt không chút che giấu sự vui mừng.

Ông lão nhìn Phong Liệt, bắt giác cau mày, lão biết rõ mới rồi thi triển uy nhiếp đủ để long võ giả cường khí cảnh phải quỳ bái phục.

Nhưng tiểu tử này dù chỉ có tu vi nguyên khí cảnh mà ý chí lạnh lẽo lùng, hơn nữa cảnh giới tinh thần vượt xa nguyên khí cảnh, điều này thật không hợp lẽ thường.

”A? Chẳng lẽ là đoạt xá?”

Ông lão bỗng nhiên tập trung ánh mắt nhìn chăm chăm Phong Liệt khiến hắc lòng run sợ.

Lát sau lão lúc đầu, lẩm bẩm:

- Kỳ lạ, không giống như đoạt xá! Trừ phi là đoạt xá từ trong bụng mẹ mới có hiện tượng phù hợp như thế này.

Phong Liệt nghe ông lão nói bị hù giật nảy mình, vội khoát tay nói:

- Lão già kia nhìn cho kỹ, thân thể của lão tử là hàng nguyên nhé, không phải đoạt xá gì hết! Á...tiền bối thứ lỗi, ta lỡ miệng, a, ha ha!

Ông lão khẽ hừ một tiếng, gục đầu tóc rối rũ xuống:

- Hừ! Tốt lắm, nếu đã vậy thì người ở đây tùy tiện chọn!

Phong Liệt nghe lời này như được đại xá, cao thủ thường thì tính cách quái dị, vui buồn vô thường, cách xa chút cho an toàn. Hắc vội vàng đi xa khỏi ông lão.

Nhưng tiếp theo Phong Liệt vẫn bó tay, những pho tượng hình người đều tay cầm binh khí chứ không phải đánh tay không.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, trong mười huyết mạch long võ giả trên đại lục thì chỉ có kim long võ giả và hắc long võ giả là am hiểu đánh cận chiến, bởi vì hai loại Ma Long giáo này sức mạnh lớn hơn hai long võ giả khác nhiều, đánh gần thân có ưu thế bẩm sinh.

Thể chất của Ma Long võ giả coi như mạnh nhưng so với kim long võ giả và hắc long võ giả thì kém đi nhiều, vậy nên Ma Long huyết mạch rất ít tu luyện công pháp cận chiến. Nếu Phong Liệt không có thần thông nghịch thiên của Ma Long Hoàng thì hắc tuyệt đối không lo đến chiến kỹ gần.

Đúng lúc này, đột nhiên lại vang giọng thản nhiên của ông lão, hơi mất kiên nhẫn nói:

- Sao vậy? Bầy bộ tuyệt học địa cấp của ám võ viện ta đều không vào mắt người ư?

Phong Liệt thở dài nói:

- À, mặc dù bầy bộ tuyệt học này đều không tệ nhưng tác rằng không có thứ ta muốn!

Ông lão bật cười nói:

- Hừ! Giọng điệu lớn lối quá, lão phu phải nghe xem người muốn chiến kỹ gì?

- Ta cần một bộ cận chiến kỹ, đáng tiếc...

- A? Cận chiến kỹ?

Ông lão ngẩn ra, từ từ đứng dậy, sững sờ nhìn Phong Liệt.

Nhưng tiếp theo, khi lão chú ý đến long ngạc chiến giáp trên người Phong Liệt thì hơi khinh thường nói:

- Tiểu tử, không lẽ người cho rằng dựa vào một bộ cao cấp long ngạc chiến giáp là có thể thiên hạ vô địch ư?

Phong Liệt biết ông lão mỉa mai mình định lấy cao cấp linh bảo chiến giáp thay thế sức mạnh thân thể, nhưng hắc không muốn giải thích nhiều, không cần phải giải thích, hắc cũng lười giải thích.

- Ai, nếu đã không có thì thôi! Văn bối cáo từ!

Phong Liệt chấp tay định leo lên lầu bốn chiêm ngưỡng thiên cấp chiến kỹ mình thêm từ lâu.

Lúc này trong lòng hắn có nổi lên cảm kích với Hồ Kiếm Trung, nếu không có mệnh lệnh của lão già kia thì e rằng muốn leo lên bốn tầng Tầng Vô điện không biết sẽ gặp trở ngại bao nhiêu nữa.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nghe ông lão ở sau lưng hắn nói:

- Người muốn tìm cặn chiến kỹ thì chỗ lão phu cũng có một bộ, đi theo ta!

Phong Liệt ngẩn ra, rồi lòng mừng rỡ, vội theo sau ông lão đi tới một góc lầu ba.

Khi ông lão đi đến một góc cửa tối, nhẹ phất tay áo, chớp mắt phát ra khí kinh động mở cửa ngầm rồi thì lười biếng nói:

- Có lẽ bên trong có thứ người muốn!

Phong Liệt vẻ mặt mừng như điên, vội vàng chui vào trong nhưng tiếp theo lập tức phát ra tiếng ho khan dữ dội.

- Khụ khụ, lão già kia, đây rõ ràng là đồng rác! Chiến kỹ gì ở đâu chứ? A, đây là...

Trong không gian tràn ngập bụi bặm khắp nơi lẫn độn đồ lặt vặt, Phong Liệt vừa vào liền hít tro bụi, kiểm không được chửi ầm lên.

Nhưng khi hắn thấy bảy tám pho tượng ngã nghiêng trong đồng rác thì mắt sáng ngời, sau đó mặc kệ rối loạn luống cuống tay chân đem tám pho tượng thanh đồng cao hơn một trượng, tư thế khác nhau chuyển ra ngoài đại sảnh.

Bận rộn một lúc sau Phong Liệt mới lau mặt đầy tro bụi, yên lặng đứng cạnh tám pho tượng, quan sát chúng.

Bên cạnh ông lão luôn bình thản nhìn Phong Liệt vào ra, lúc này ông lão bỗng ra tay, ồng tay áo vung vài cái, sắp hàng lại tám pho tượng.

Phong Liệt kinh ngạc liếc lão, kiểm không được hỏi:

- Tiền bối, tại sao phải đem chiến kỹ này quăng trong đồng rác? Cái này chẳng khác nào coi thường địa cấp chiến kỹ!

- Hừ, đối với Ma Long võ giả chúng ta thì không dùng được tất nhiên là đồ bỏ, bộ chiến kỹ này từ khi lập giáo đến nay không ai luyện, đặt ở đại sảnh còn chật chỗ!

- A...

Phong Liệt cầm nín, mặc kệ ông lão, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu pho tượng.

Chỉ thấy tám pho tượng này tư thế, biểu tình khác nhau, có khuỵu gối ngồi xổm, giơ đôi tay. Có nhảy lên không trung, hai tay chống trời. Có như là chậm rãi lướt mây, đạp bước nặng nề. Có giơ hai tay ngửa đầu hú dài.

Tám pho tượng cái nào tư thế cũng mạnh mẽ, biểu tình cuồng ngạo, động tác cực kỳ tàn nhẫn bá đạo. Khiến Phong Liệt giật mình nhất là trong mắt chúng toát ra lửa cháy hừng hực không ai sánh bằng, dường như không để mắt bất cứ cái gì trên đời.

38. Chương 45 Cuồng Long Táng Thiên Quyết

Phong Liệt nhìn các pho tượng, mặt lộ vui mừng ngày càng đậm, chỉ từ mặt ngoài liền thấy ra đây tuyệt đối là vô thượng chiến kỹ đánh gần người.

Hắn xoay người cung kính hỏi ông lão:

- Tiền bối, chiến kỹ này có tên là gì?

Ông lão không đáp lời hắn, đưa tay hút, từ trong đồng rác bay ra một hộp gỗ vuông chừng một thước quảng cho Phong Liệt, sau đó trở lại đi uống rượu.

Phong Liệt ngậy ngốc, nhanh chóng đón lấy hộp gỗ, mở ra thì thấy là một quyển sách.

Phong Liệt lấy quyển sách ra, cảm thấy bàn tay nặng nề, giấy da rất dễ, chắc là do da thú quý hiếm nào đó tinh chế thành. Hắn tập trung nhìn vào, mặt ngoài viết năm chữ ngoằn ngoèo ‘Cuồng long táng thiên quyết’.

Chỉ nhìn năm chữ này là có thể cảm giác được người viết sách có thái độ cuồng ngạo thiên hạ, dường như không đặt thứ gì trên đời vào mắt, vạn linh nên quỳ dưới chân mình, làm Phong Liệt hơi nhũn mảy.

”Lão tử là người điệu thấp, cuồng ngạo như vậy hơi ngược với tính cách của lão tử. ừm, cứ xem trước đã.”

Quyển sách này giải thích về chiến kỹ của tám pho tượng thanh đồng, giảng giải rất chi tiết. Lát sau Phong Liệt đại khái hiểu ra địa cấp cao cấp chiến kỹ này.

‘Cuồng long táng thiên quyết’ chính là một bộ kỹ năng đánh gần người thật sự, yêu cầu về sức mạnh và sức bật của kẻ tu luyện rất là cao, nguyên bộ chiến kỹ chia làm tám thức.

Tám thức này gồm có ‘Đạp thiên bước’, ‘Đạp thiên chân’, ‘Tất trên đỉnh’, ‘Phân thiên thảo’, ‘Bối thiên suất’, ‘Bính thiên chàng’, ‘Cái thiên ẩn’, ‘Táng thiên khiêu’.

Chỉ xem tên chiêu thức đã tràn ngập ý bá đạo tàn nhẫn vô tận rồi, kết hợp uy thế cuồng mãnh là tám pho tượng thanh đồng biểu hiện ra thì đúng là xứng với địa cấp cao cấp chiến kỹ uy lực tung hoành.

Phong Liệt càng xem càng thích, những chiêu thức này hoàn toàn có thể tinh túy diễn dịch ra thiên cấp chiến kỹ ‘Ma Long tham thảo tam thức’, đặc biệt là thức ‘Phân thiên thảo’, cực kỳ giống với thiên thảo trong ‘Ma Long tham thảo tam thức’. Đương nhiên chỉ là chiêu thức tương tự thôi chứ ý cảnh khác biệt rất lớn.

Bộ ‘Cuồng long táng thiên quyết’ này ý cảnh đến từ một chữ ‘Cuồng’ ngạo thị thiên hạ, mà ‘Ma Long tham thảo tam thức’ thì chú trọng mượn thế thiên địa, may là ý cảnh cả hai mặc dù khác biệt lớn lại không mâu thuẫn với nhau, có khả năng dung hợp.

”Hắc hắc, muốn cuồng cứ cuồng, lấy tư chất của lão tử có muốn điệu thấp cũng khó, luyện thôi!”

Phong Liệt mừng rỡ, đập bàn quyết định. Nhưng khi hắn thấy tám chiến kỹ mỗi một tác đều cần mở thông từ ba kinh mạch trở lên thì lòng run rẩy.

Mặc dù nói mở kích mạch thì dễ dàng chứ thực hiện mới biết mùi vị trong đó, là trải nghiệm đau khổ không muốn sống, chết đi sống lại không phải con người chịu được.

Thay đổi sắc mặt vài lần, Phong Liệt vẫn là đặt quyết tâm luyện bộ ‘Cuồng long táng thiên quyết’ cuồng mãnh bá đạo này, có đạo là ăn được khổ trong khổ, mới là đứng trên mọi người. Phong Liệt tự nghĩ hắn không phải hạng người không chịu được khổ.

Tiếp theo Phong Liệt biểu tình dứt khoát, khoanh chân ngồi trên mặt đất, bắt đầu tập trung tham ngộ.

Hắn kết hợp ghi chép trong sách nhớ kỹ tuyến đường hành công trên tám tượng thanh đồng, vị trí kinh mạch cần mở khắc trong lòng.

Đương nhiên, cụ thể tu luyện còn chờ trở về phòng tối không ánh sáng rồi mới tiến hành, dù sao tu luyện công pháp không bình thường, không thể chịu được một chút quấy rầy.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Phong Liệt ở trong tầng ba Tàng Võ điện tham ngộ ‘Cuồng long táng thiên quyết’, đem tất cả tập niệm suy nghĩ trong lòng quăng ra sau đầu hết. Lúc tập trung tinh thần hắn thậm chí vô ý thức hoa tay múa chân diễn luyện một phen, không hề nhận biết mình đang ở đâu.

Ông lão canh giữ Tàng Võ điện cũng luôn ngồi không xa uống rượu mát lạnh bàng quan, mặc dù trong lòng lão có chút thương thức tinh thần vô si của Phong Liệt, nhưng không cho rằng hắn sẽ luyện thành môn chiến kỹ này.

Quan trọng nhất là, lão biết rõ Phong Liệt mới tham gia vào Ma Long giáo không vài ngày, thậm chí hoàng cấp chiến kỹ cũng không nhìn cái nào, lại muốn tu luyện địa cấp chiến kỹ khó hơn hoàng cấp chiến kỹ mấy chục, mấy trăm lần thì tựa như đi chưa vững đã muốn bay trên trời vậy, đúng là mơ tưởng viễn vông!

Nhưng dần dần ông lão nhìn Phong Liệt, ánh mắt có thay đổi.

Lão dựa vào ánh mắt kinh người dần thấy ra Phong Liệt vô ý thức biểu hiện ý cảnh võ đạo, cho thấy v cùng quen thuộc và chính xác. Có vài nơi thậm là là lão tuyệt thể cường giả đều cảm thấy không bằng, bất giác nhìn chăm chú vào hắn.

Bất giác đã qua bảy ngày, Phong Liệt chưa ăn hột cơm nào, chưa uống một giọt nước, vẫn mãi mê lĩnh ngộ tinh túy chiến kỹ.

- Đạp thiên bộ, đạo khí vào chân, cuồng ý vào ngực, cử trọng nhược khinh, trời sập đất nứt.

Phụt phụt!

Phong Liệt từ từ chậm rãi bước đi tới trước, nét mặt tràn đầy cuồng ý, bước chân nhẹ như bông, tựa như chậm rãi bước trên mây. Miệng hắn lầm bầm, bất giác để lại hai dấu chân sâu chừng một tấc trên sàn gỗ tầng ba Tầng Vô điện.

- Cái này...

Ông lão bật dậy, không lo lắng Phong Liệt làm hỏng sàn gỗ mà vẻ mặt hoảng sợ nhìn bước chân của hắn, đôi mắt sáng ngời tràn đầy khó tin.

Lấy lực lượng của long võ giả muốn đạp vỡ sàn gỗ không rắc chắn gì thì phải nói là dễ như trở bàn tay, nhưng khó ở chỗ không dùng sức mạnh cơ thể và nguyên lực trong người, chỉ bằng vào uy lực ý cảnh, cử trọng nhược khinh để lại dấu chân trên sàn nhà. Ông lão cảm thấy ngay cả lão cũng không làm được.

“Kỳ tài! Tiểu tử này tài năng như vậy!”

Chợt ánh mắt ông lão sáng ngời nhìn chăm chăm bóng dáng Phong Liệt như có điều suy nghĩ.

Thật lâu sau lão đột nhiên biến sắc mặt, quát to:

- Khốn kiếp, đứng lại đó!

Phong Liệt bị ông lão rống không kịp phản ứng, mặt ngu ngơ, sững sờ nhìn lão, hỏi:

- Tiền bối có gì chỉ giáo?

Ông lão tức giận nói:

- Hừ! Cái tên chết tiệt! Người nhìn ra sau lưng đi!

Phong Liệt ngẩn ra, quay người lại thì thấy sau lưng bảy, tám dấu chân, vẻ mặt ngạc nhiên, ngượng ngùng cười nói:

- Tiền bối, thật ngại quá, tại văn bối tập trung tinh thần nên...ha ha!

Ông lão nhìn Phong Liệt bộ dạng khờ khạo thì lửa giận dần biến mất, không kiên nhẫn xua tay nói:

- Được rồi, ngươi đừng luyện ở đây nữa, dù sao mấy thứ đồ này đặt tại đây cũng vô dụng, chuyển về nhà ngươi luyện đi! Đỡ phải làm hỏng sàn gỗ của lão phu!

- A?

Phong Liệt ngẩn ra rồi thì vẻ mặt mừng như điên, kích động cảm ơn.

- Không được mang ra khỏi ám võ viện, dùng xong thì đưa trở lại.

- Văn bối tuân mệnh!

Tầng Vô điện đúng là có quy định, tất cả võ học, điển tịch không được mang ra khỏi đây nửa bước, nhưng có ông lão này đặc xá thì khác. Phong Liệt không chút khách sáo ôm tám pho tượng thanh đồng bỏ vào nhón trử vật, vui vẻ phấn chấn tạm biệt ông lão, đi xuống lầu.

Hắn vừa xuống lầu hai, vì sốt ruột trở về nhà luyện công nên đi vội vã, vô tình đụng một đệ tử chắn đường phải lùi mấy bước. Phong Liệt định xin lỗi nhưng rồi lòng bỗng vui vẻ.

Chỉ thấy người bị hắn đụng rất chặt vật không phải ai khác, chính là trong đệ tử đời thứ sáu trăm tám mươi bốn của ám võ viện, đại sư huynh Tần Trọng.

- Khốn kiếp! Người đi đường không có mắt hả? ủa? Là người?

Tần Trọng ổn định thân hình, vừa định nổi giận, thấy là Phong Liệt thì cố nén lại.

39. Chương 46: Tu Luyện Cường Long Táng Thiên Quyết

Gã nhẹ vuốt nếp nhăn trên quần áo, mặt dần lộ nụ cười khinh thường, âm trầm nói:

- Phong Liệt, nghe nói ngươi lên lầu học địa cấp chiến kỹ? Sao nhanh vậy đã đi xuống? Không lẽ ngươi đã luyện thành tuyệt học địa cấp rồi? Ái dà, thiên tài đúng là có khác! Không biết khi nào thì cho vi huynh lĩnh giáo một phen?

Dù là đồ ngốc cũng biết địa cấp chiến kỹ tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể luyện thành, Tần Trọng vài ngày trước bị Phong Liệt đùa một trận, lòng rất muốn cho hắn bài học. Mặc dù gã không dám giết hắn nhưng khiến Phong Liệt nằm trên giường mấy tháng thì không thành vấn đề.

- Hắc hắc, đại sư huynh đúng là biết nói đùa, đệ chỉ vừa mới nhập giáo, sao là đối thủ của đại sư huynh được?

Phong Liệt cười càn rỡ nói:

- Nhưng nếu đại sư huynh ngứa nghề thì ta có thể sai thị vệ của mình đi mấy chiêu với ngươi nhé?

- Người...hừ!

Tần Trọng khựng lại, hai thị vệ chân khí cảnh của Phong Liệt đứng ở cửa Tàng Võ điện bảy, tám ngày, trên dưới ám võ viện gần như mọi người đều thấy mặt, nếu để gã cùng cao thủ chân khí cảnh đánh mấy chiêu thì chẳng phải là tự tìm tự diệt?

- Nếu đại sư huynh không có hứng thú thì thôi! Ài, đáng thương cho hai thị vệ của ta cả ngày rảnh quá, ta làm chủ tử cũng bắt nhàn lắm!

Phong Liệt cười giấu mấy tiếng, lướt qua Tần Trọng đi ra ngoài, để lại gã đứng sau lưng vẻ mặt âm trầm tức tối rồi lại không biết nên làm sao.

- Trần sư muội, chúng ta hoàn toàn không cần cứ ở đây chờ tên khốn đó! Muội nhìn muội xem! Mấy ngày này không ăn không uống đã gầy đi nhiều, khiến vi huynh rất đau lòng!

- Trương sư huynh, nếu huynh thấy mệt thì đi về trước đi! Phong Liệt là một đệ tử nguyên khí cảnh mà có thể bảy ngày không ăn không uống, chẳng lẽ chúng ta là chân khí cảnh long võ giả còn không bằng hắn sao?

- A...cái này! Súc sinh khốn kiếp! Hai bốn công tử bị đám ngốc ám võ viện như nhìn con khỉ bầy, tám ngày! Đợi hắn đi ra rồi bốn công tử phải dạy cho một bài học mới được! Để hắn biết tôn trọng tiền bối!

Trước cửa Tàng Võ điện Trần Nhược Tĩnh tay cầm trường kiếm yên tĩnh đứng dưới một gốc cây cổ thụ, khuôn mặt xinh đẹp bình thản mà ưu nhã, như là tượng bạch ngọc điêu khắc xinh đẹp, khiến vô số đệ tử đi ngang liếc nhìn.

Trương Diệu đứng bên cạnh nàng thì vẻ mặt mất kiên nhẫn đi tới đi lui, thỉnh thoảng nhìn hướng cửa Tàng Võ điện. Trong lòng gã có chút hối hận đi ra nhận công việc này, vốn gã định cùng sư muội xinh đẹp đơn độc tiếp xúc thôi, lý tưởng nhất là cận thủy lâu đài tiên ốc nguyệt! Lại không ngờ rằng làm thị vệ cũng không dễ dàng, mấy ngày qua khiến Trương đại công tử thấy mất mặt.

- Trương Diệu, lão tử ra rồi đây, ngươi muốn dạy dỗ lão tử thế nào?

Đúng lúc này, Phong Liệt mặc đồ xốc xếch đột nhiên bước ra khỏi cửa Tàng Võ điện lững thững đi hướng hai người.

Trương Diệu trông thấy Phong Liệt thì mắt sáng ngời, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi. Gã nhìn Phong Liệt biểu tình đắc ý đáng đánh, cố nén xúc động nhào lên đập cho mấy cái.

- Khốn kiếp, người...người có biết bốn công tử đợi ngươi bảy ngày bảy đêm không? Người có biết...

Phong Liệt thản nhiên cắt đứt lời của Trương Diệu, ngắn gọn nói:

- Trương Diệu, thật tình thì người hoàn toàn không cần chờ! Bây giờ người có thể trở về!

- Người...!

Trương Diệu bị Phong Liệt thốt một câu ghen lời, suýt nữa tắt thở, khuôn mặt điển trai tràn đầy tức giận nhưng không biết làm sao trút giận. Nói đến cùng thì chính gã muốn ôm đồm, chuyện này không liên quan gì nhiều đến Phong Liệt.

Đang lúc gã tức điên thì Phong Liệt đã dẫn Trần Nhược Tình tiêu sái rời đi.

- Nhược Tình, mấy ngày nay vất vả nàng, sau này có gặp tình huống giống vậy thì cứ quay về viện chờ ta là được, dù sao trong ám võ viện không ai dám quang minh chính đại ám toán ta đâu!

- Không có gì, một chút khổ này thị vệ đường ngày thường huấn luyện chúng ta còn đỡ hơn nhiều.

- Chủ yếu là ta thật sự không nhẫn tâm nhìn thị vệ xinh đẹp của ta bị người khác dòm ngó, ta còn không nỡ nhìn nữa là.

- Người...

- A, nàng đừng hiểu lầm, ta không có ý gì khác!

Phong Liệt bởi vì có được tuyệt thế chiến kỹ, hơn nữa trong bảy ngày thu hoạch khá khá nên tâm tình rất tốt, bất giác dịu dàng múa mép khua môi với mỹ nữ, làm Trần Nhược Tình rối rắm ngại ngùng, gò má ửng hồng.

Trương Diệu ở mặt sau đang phân vân có nên từ bỏ không lo chuyện này nữa, trở về thị vệ đường khiến quân sự sắp đặt cho thị vệ khác đến chỗ Phong Liệt không? Gã bỗng nghe Phong Liệt dám ngang nhiên đùa giỡn với người trong lòng của mình thật sự không nhịn được nữa! Rất là tức giận.

Gã từ bỏ ý định rời đi, lỡ như bị tên khốn gian xảo này ăn luôn sư muội xinh đẹp thì sao? Không được! Bồn công tử phải nhìn kỹ!

- Phong Liệt, nếu người dám có ý đồ với sư muội thì bồn công tử sẽ quyết đấu với người! Người đứng lại đó cho ta!

Trương Diệu hô to đuổi theo, Phong Liệt biết điều im miệng, mặc kệ gã tức giận cỡ nào hắn cũng làm ngơ như không nghe thấy, đi về viện của mình. Trần Nhược Tình ở đằng sau yên lặng nhìn hai người, bất giác khóe môi nhếch nụ cười.

Trở về viện, Phong Liệt ăn uống, rửa mặt, súc miệng xong tiến vào tu luyện bế quan không thời hạn.

Bây giờ hắn hiểu rõ tình huống của bản thân, đừng nói là đối mặt cao thủ chân khí cảnh, dù là cùng đẳng cấp thì hắn co tay rút chân thành ra không có chút ưu thế gì.

Vậy nên hắn nghĩ ít đi ra ngoài thì hơn, muốn ra đời thì ít nhất phải luyện 'Cuồng long táng thiên quyết' được mấy phần quen tay mới được.

Nhưng trước lúc bế quan Phong Liệt cố ý dẫn dò tạp dịch trong viện của mình, khiến gã xây tường thấp giữa viện của hắn và Diệp Thiên Tử lên cao vài trượng, miễn cho cô nàng thấy hắn lại điên lên.

Phong Liệt bế quan, Trương Diệu và Trần Nhược Tình cư ngụ trong nhà của hắn.

Tòa nhà này có ba tầng, mỗi tầng chia làm bảy, tám căn phòng, mấy chục người ở cũng không thành vấn đề. Hai người ở lầu hai dần xếp xong.

Trương Diệu thấy Phong Liệt yên tĩnh lại thì thầm mừng ngày xuân của mình tới rồi, có thể một mình ở chung với Trần Nhược Tình, đây chẳng phải là mục đích lớn nhất của chuyến đi này sao?

Đáng tiếc trời không theo ý người, Trần Nhược Tình thấy Phong Liệt bế quan tu luyện, trừ đi ra ăn uống, rửa mặt, súc miệng thì nàng gần như không bước ra khỏi cửa, cả ngày đóng cửa trong phòng tu luyện. Trương Diệu sốt ruột muốn chết nhưng chịu bó tay.

Cùng lúc đó, cách cách Diệp Thiên Tử không đi tìm Phong Liệt gây chuyện nữa, đột nhiên vẻ mặt quyết tâm rời khỏi Âm Vô Phong.

Theo vài đệ tử tin tức nhanh nhạy cho rằng, nhị tiểu thư Diệp gia khuynh thành tuyệt sắc này rất có thể là về nhà đi tìm đại sát khí, chuẩn bị chém nát long ngạc chiến giáp trên người Phong Liệt, ép cưới đến cùng.

Tường đồng vách sắt vững chắc khiến Phong Liệt trải qua ngày tháng ngăn cách với thế gian. Phong Liệt ở trong phòng tối không ánh sáng khoanh chân trên mặt đất, tám pho tượng thanh đồng cao một trượng bày xung quanh.

Hắn bình tĩnh tinh thần chính thức tu luyện thức thứ nhất 'Đạp thiên bộ' trong 'Cuồng long táng thiên quyết', bắt đầu mở ra tất cả kinh mạch cần thiết cho bộ địa cấp chiến kỹ này.

40. Chương 47: Không Biết Nàng Có Mặc Đồ Lót Không

Tinh thần hắn trầm lặng như lão tăng nhập định, lòng không có chút tạp niệm. Đem những chuyện như Diệp Thiên Tử, Lý U Nguyệt, Sở Huyền, Sở điệp và Trần Nhược Tĩnh, Trương Diệu, tất cả sự vật đều quăng ra sau đầu, toàn bộ tinh thần đặt vào tu luyện chiến kỹ.

Hắn biết rõ ở thế giới thực lực trên tất cả này, bản thân có sức chiến đấu mới là có bản lĩnh nhất.

Trước khi đem tư chất tuyệt thế của mình chuyển hóa thành vô thượng sức chiến đấu thì mọi ân oán tình cừu đều tránh sang bên. Chính vì có giác ngộ này nên dù là kiếp trước hay hiện tại hắn luôn truy đuổi tung hoành thiên hạ vô thượng sức chiến đấu đặt ở hàng đầu.

thức thứ nhất 'Đạp thiên bộ' trong 'Cuồng long táng thiên quyết' là chiêu thức cơ sở của nguyên bộ chiến kỹ, chỉ có luyện thành thức này mới vững vàng đứng trong cõi trời đất, phát huy uy lực bảy thức khác đến mức tận cùng.

Trong tám thức thì 'Đạp thiên bộ' cũng là chiêu cần mở nhiều kinh mạch nhất, ở hai chân, tổng cộng cần mở tám kinh mạch.

Chuẩn bị sẵn sàng xong tu luyện bắt đầu bước thống khổ tu luyện địa cấp chiến kỹ.

Mỗi mở ra một kinh mạch là hành hạ không phải là người khiến Phong Liệt chết đi sống lại, rồi lại phải hàn toàn tinh tảo, bởi vì nếu không thể khống chế hướng đi của nguyên lực, tùy thời có khả năng vạn kiếp bất phục, khiến con đường vô đạo của hắn từ nay chấm dứt.

Tiếp theo trong phòng tối không ánh sáng thường vang vọng tiếng hét thê lương thảm không đành lòng nghe. Nếu không phải phòng tối không ánh sáng che kín không kê hở thì e rằng tiếng hét đau đớn khủng bố này đã vng khắp Âm Vô Phong rồi.

Một ngày, mười ngày, một tháng, bên ngoài thời gian nhanh chóng trôi qua, Phong Liệt thì là sống một ngày bằng một năm.

Thời gian hơn một tháng này Phong Liệt rời khỏi phòng tối không ánh sáng ba lần, mỗi lần đi ra cũng chỉ là ăn uống một bữa rồi vội vàng vào bế quan tiếp.

Càng khiến Trần Nhược Tĩnh, Trương Diệu kinh ngạc là thân thể Phong Liệt ngày càng gầy nhưng mắt ngày càng sáng ngời.

Mặc dù họ biết Phong Liệt đang tu luyện công pháp nhưng không biết Phong Liệt đang luyện địa cấp công pháp mà dù là cao thủ thần thông cảnh nghe thấy cũng biến sắc.

Lại qua vài ngày, láng giềng Diệp Thiên Tử trở về.

Như vài người suy đoán, lần này nàng trở về từ chỗ gia tộc cầu đến một thanh trường kiếm cao cấp linh bảo, bằng ma kiếm. Nàng còn mang về một con cộp đen cao một trượng cực kỳ hung mãnh, mục đích không cần nói cũng biết.

Nếu không phải Phong Liệt khổ luyện bế quan trong phòng tối không ánh sáng, ru rú trong nhà thì e rằng Diệp Thiên Tử sớm mất kiên nhẫn giết tới rồi.

Dù là vậy thì nàng cũng cực kỳ mất kiên nhẫn đẩy ngã tường cao hai viện, mỗi cách vài canh giờ là qua đây tuần tra, đem viện của Phong Liệt xem như hậu hoa viên nhà mình.

Hai tháng sau, Trần Nhược Tĩnh ở trong gian phòng tĩnh tọa chợt cảm thấy nguyên tòa nhà nhẹ run khiến nàng khó bình tĩnh lại. Nhưng nàng cho rằng là trong núi Âm Võ Phong có cao thủ nào đó luyện công, không mấy để bụng.

Ba tháng sau, tần suất tòa nhà rung động ngày càng cao, hơn nữa dưới đất thường vang lên tiếng nổ như có như không khiến mọi người rất bức mình.

Rốt cuộc vào tháng thứ tư, trong lầu bổng vang lên tiếng *ầm ùng* cực lớn, chấn màng tai mọi người ù vang. Trần Nhược Tĩnh, Trương Diệu chạy tới lối và phòng tối không ánh sáng của Phong Liệt.

Lúc này cửa ngăm trong phòng tối mở ra, hai người thấy Phong Liệt quần áo rách rưới, nửa thân trần lộ ra từng khối cơ bắp như tinh kim từng bước đạp ra. Đôi mắt hần lóe tia sáng khiến người không dám nhìn gần.

Trần Nhược Tĩnh và Trương Diệu kinh ngạc đánh giá Phong Liệt, trong mắt ai người lộ vẻ giật mình.

Lúc này trang phục đệ tử trung tâm trên người Phong Liệt rách rưới tới tả, đôi tay, hai đầu gối, cẳng chân lộ cả ra ngoài. Khiến người ta giật mình là đôi tay, hai khuỷu tay, hai đầu gối và chân, vai phải của hần đều hơi lóe ánh sáng ám kim, dường như trùm một tầng vàng nhạt rất là kỳ lạ.

Hơn nữa ngay cả khí chất của Phong Liệt cũng hơi thay đổi.

Ban đầu hình thể của Phong Liệt mảnh khảnh, cho người cảm giác yếu đuối nh nhẽ, nhưng hiện tại dù hần vẫn mảnh khảnh lại thêm vài phần sắc bén bá đạo. Khuôn mặt thanh tú có chút cuồng ngạo, như là thanh kiếm rút ra khỏi vỏ tỏa mũi nhọn.

Trương Diệu kinh ngạc nói:

- Tên khốn, người luyện tà công gì vậy? Sao giống như trở thành người khác?

Không biết tại sao gã mơ hồ cảm thấy lúc này Phong Liệt cho gã cảm giác áp lực, điều này khiến gã khó tin và rất khó hiểu.

Trần Nhược Tĩnh hơi lo lắng hỏi:

- Phong Liệt, người có sao không?

Nàng nhìn chỗ không có mảnh vải che của Phong Liệt, tai hơi nóng lên, ánh mắt né tránh.

Phong Liệt từ từ bước ra khỏi phòng tối, xa cơ mặt, bỏ qua Trương Diệu, thói quen mỉm cười với Trần Nhược Tĩnh.

Hần nói:

- Ha ha, ta không có chuyện gì! À, ta bế quan bao lâu rồi?

- Bốn tháng mười hai ngày!

-Ồ, không ngờ đã...ủa?

Phong Liệt thuận miệng đáp thì bỗng ngừng ra, vì thanh âm mới đáp lời hần không phải đến từ Trần Nhược Tĩnh là ngoài viện.

Phong Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu cười khổ, không chút xa lạ giọng nói này. Mỗi khi thanh âm này vang lên thì đã định trước thời gian của hần không bình tĩnh.

Hần thăm thở dài, bắt đầu đi ra ngoài, có một số việc nếu đã không thể tránh né thì chỉ còn cách đối mặt. Đúng lúc Phong Liệt rất muốn kiểm nghiệm thành quả tu luyện mấy tháng qua của mình.

Bên ngoài mặt trời trên không, vạn dặm không mây. Phong Liệt bước ra bị ánh nắng chiếu rọi mở mắt không ra, qua thật lâu mới thích ứng được.

Trong sân vách tường ba trượng mà Phong Liệt sai người xây lên giờ đã hoàn toàn bị đầy ngã, một thiếu nữ mặc đồ trắng đang cầm thanh trường kiếm đen, cười nhạt đứng ở trong sân của Phong Liệt. Khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ khiêu khích.

Diệp Thiên Tử lạnh lùng nói:

- Phong Liệt, bốn tiểu thư đợi người mấy tháng, giờ người không làm rùa đen rút đầu nữa?

Mặc dù không phải lần đầu trông thấy Diệp Thiên Tử nhưng ánh mắt Phong Liệt vẫn kiềm không được dấy lên sự kinh diễm, khuôn mặt hoàn mỹ so với tiên hoa trong sân càng mỹ lệ vài phần. Đường cong mỹ miều nhấp nhô khiến người kiềm không được muốn nhìn phong cảnh dưới váy dài.

Bất giác Phong Liệt dời tầm mắt đến nửa người dưới của Diệp Thiên Tử, trong óc kiềm không được hiện ra hình ảnh lúc trước thoáng nhìn, thâm nghĩ.

“Không biết bây giờ nàng nay có mặc đồ lót không ta? Thật là hoài niệm! Hắc hắc!”

- Dâm tặc xấu xa! Người nhìn đi đâu!?

Diệp Thiên Tử thấy ánh mắt xấu xa của Phong Liệt thì lòng nổi lửa hận, kiềm không được định vọt tới.

- Chậm đã!

Phong Liệt vội nghiêm mặt quát to:

- Diệp Thiên Tử, nàng chưa thôi ư? Lão tử nhẫn nại có hạn!

Diệp Thiên Tử hừ lạnh nói:

- Hừ! Đương nhiên là không!

Phong Liệt bắt đắc dĩ hỏi:

- Vậy rốt cuộc nàng muốn sao?

- Ha ha.

Bàn tay thuôn dài lật ngược vạch mấy đường kiếm, Diệp Thiên Tử cười lạnh nói:

- Phong Liệt, bốn tiểu thư không phải người không lý lẽ...

- Xi! Thú vị ghê, nàng mà không phải người lý lẽ? Lão tử coi như mở mắt rồi!

Không đợi Diệp Thiên Tử nói xong Phong Liệt kiềm không được bật cười, nhưng trông thấy vẻ mặt phát cuồng của nàng thì lập tức nghiêm mặt nói:

- A, nàng nói tiếp đi, ta đang nghe!

Diệp Thiên Tử bị chọc tức nghiêng răng nghiêng lợi, hít sâu vài hơi mới đè ép lửa giận.

41. Chương 48: Tề Sư Thúc

Thật ra thì nàng không phải loại người dễ tức giận, nhưng không hiểu sao mỗi lần thấy Phong Liệt là kiềm không được nổi điên, nói hai, ba câu liền khiến nàng mất lý trí, hận không thể liều mạng.

Diệp Thiên Tử lạnh giọng nói:

- Hừ, ta chỉ cần người có thể đón ba kiếm của ta, chuyện trước kia ta có thể cho qua!

Trần Nhược Tình thấy trường kiếm của Trần Nhược Tình thì nhú chân mày thanh, nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở Phong Liệt:

- Phong Liệt, kiếm của nàng là cao cấp linh bảo, rất nguy hiểm với người!

Phong Liệt nghe Trần Nhược Tình nói vậy thì nhìn chằm chằm trường kiếm trong tay Diệp Thiên Tử. Chỉ thấy đó là thanh trường kiếm đen tạo hình cổ xưa, thân kiếm chạm khắc vô số hoa văn hình rồng, chuỗi

kiếm của là con Ma Long uốn lượn, bề ngoài xinh đẹp, mũi kiếm sắc bén, vừa nhìn liền biết không phải vật bình thường.

- Hắc hắc, trách không được, thì ra đã có chuẩn bị mới đến!

Phong Liệt vẻ mặt hiểu ra, nhưng vẫn không sợ hãi nói:

- Tốt, lão tử đồng ý!

- Phong Liệt, người...!

Trần Nhược Tình sốt ruột, Diệp Thiên Tử tay nắm trường kiếm cao cấp linh bảo, bản thân có tu vi cao hơn Phong Liệt, có thể nói hẳn không có một chút ưu thế.

- Sư muội, nếu tiểu tử này muốn chịu nhục thì chúng ta cần gì quan tâm hắn chứ? Hãy để hắn nếm chút vị đắng, biết trời cao đất rộng cũng là điều tốt!

Trương Diệu đứng sau lưng, khoanh tay trước ngực, lộ vẻ mặt xem kịch vui. Gã mong chờ Diệp Thiên Tử có thể một kiếm chém đứt của quý của Phong Liệt, thế thì sư muội xinh đẹp của gã an toàn chút.

- Hừ hừ, dám tặc vô sỉ, đây là người tự tìm chết! Xem kiếm!

Diệp Thiên Tử thấy Phong Liệt đồng ý thì mừng thầm trong bụng, chờ không kịp đâm ra một kiếm.

Nhưng khiến nàng không ngờ là Phong Liệt không để ý trường kiếm cao cấp linh bảo nàng đâm ra mà cởi nút áo, vài giây là lột ra bộ đồ rách rưới ném đi, người hắn chỉ còn lại nội y rách, tương đương với không mặc gì cả.

- A!

Diệp Thiên Tử kiếm không được hét to, vội dừng lại, quay người đi không dám nhìn Phong Liệt, miệng thì xấu hổ bực mình cực kỳ, mắng to rằng:

- Dâm tặc chết tiệt! Dưới ban ngày ban mặt người muốn làm gì!

- Hừ! Ai quy định ban ngày ban mặt không cho thay quần áo? Chẳng lẽ chỉ cho phép nàng ban ngày không mặc đồ lót...khụ khụ.

Phong Liệt cao giọng nói rồi ý động, một trường sam sắc ám kim xuất hiện trên người, chính là cao cấp long ngạc chiến giáp đó.

- Người...Đồ khốn nhà người! Dâm tặc! Lưu manh! Người thay xong chưa?

Diệp Thiên Tử lửa giận ngút trời nhưng không làm gì được cái tên này. Trần Nhược Tình cũng kiếm không được rửa hận một tiếng, xoay người không dám nhìn.

Phong Liệt không ngờ Diệp Thiên Tử chưa ngoa thể mà biết ngại ngùng, lòng thầm buồn cười.

Hắn chợt kêu lên:

- Này, Diệp Thiên Tử, hôm nay ta không có đồ để tay, thật là nhức đầu! Không bằng hôm khác chúng ta lại đánh đi, hôm nay lão tử chỉ muốn phơi nắng. Nàng tuyệt đối đừng ngoái đầu lại, ta không mặc quần áo à, nếu bị nàng nhìn thấy hết thì phải chịu trách nhiệm!

- Người vô sỉ!

Diệp Thiên Tử hận đến nhức răng nhưng da mặt mỏng, không dám quay đầu xem xét.

Đúng lúc này từ ngoài viện bỗng vang lên giọng kinh ngạc khiến mọi người chú ý.

- Ủa? Các người đang làm gì vậy?

Đám Phong Liệt cùng nhìn sang, thấy người đến là Tề Sơn chấp sự mang Phong Liệt đến Tàng Võ điện. Tề Sơn vẫn là thân hình gầy gò, đầu to, gật gà gật gù rất thú vị.

Gã sững sờ nhìn Phong Liệt và Diệp Thiên Tử, mặt tràn đầy khó hiểu nhưng lập tức chú ý đến quần áo trên người hắn, mắt trợn trừng.

Gã bật thốt:

- Đây...Đây là long ngạc chiến giáp! Phong Liệt, tiểu tử người sao có báu vật như vậy trên người?

Nghe Tề Sơn nói, Diệp Thiên Tử hiểu mình đã bị Phong Liệt lừa, nàng từ từ quay người lại, khuôn mặt xinh đẹp tức đến trắng bệch, nghiến răng ken két. Nàng giống như không thấy Tề Sơn, đôi mắt tức giận chỉ có một mình Phong Liệt.

Phong Liệt biết Diệp Thiên Tử sắp điên lên, vậy là hắn rất biết điều chuyển đề tài.

Hắn nhanh chóng đi tới trước mặt Tề Sơn, chấp tay nói:

- Tề sư thúc, ngài đến tìm ta có chuyện gì?

Tề Sơn nhìn chằm chằm bảo giáp của Phong Liệt một lúc rồi kinh ngạc liếc Trần Nhược Tĩnh, Diệp Thiên Tử, sau đó mới ho khan nói thầm bên tai Phong Liệt:

- Phong Liệt, xem ra tiểu tử người không tệ chút, xung quanh có nhiều mỹ nữ làm bạn như vậy. Giờ biết sư thúc không lừa ngươi rồi chứ? Hắc hắc hắc!

Phong Liệt ngại ngùng nói:

- Khụ khụ, sư thúc hiểu lầm, đệ tử đang nước sôi lửa bỏng đây!

Tề Sơn cười gian nói:

- Hắc hắc, tiểu tử đừng chối, lỡ tai sư thúc ta thính lắm nhé! Mỹ nhân xinh đẹp như vậy, muốn mặt mũi có mặt mũi, muốn gia thế có gia thế, đừng có phụ người ta!

- A, sư thúc, ngài nói việc chính trước đi!

Phong Liệt vẻ mặt bất đắc dĩ, hắn lười giải thích.

Tề Sơn nghiêm túc, trịnh trọng cao giọng nói:

- Diệp Thiên Tử, ngươi cũng đến đây!

- Giáo chủ đại nhân có lệnh truyền!

Diệp Thiên Tử nghe nói là lệnh của giáo chủ thì mau chóng đè nén cơn giận, vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Tề sư thúc, rốt cuộc có chuyện gì?

Mặc dù nàng nói với Tề Sơn nhưng mắt vẫn nhìn chằm chằm Phong Liệt như sợ hắn chạy ra khỏi tầm mắt của mình vậy.

- Là thế này, kế hoạch thu đồ đệ ba năm nay của Ma Long giáo chúng ta kết thúc, cho nên tất cả đệ tử mới vào bảy ngày sau sẽ tham gia rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc, bất cứ ai cũng không được vắng mặt! Hơn nữa trong rèn luyện hễ là đệ tử nào có được bốn mệnh thú hồn sẽ được phá cách thăng làm đệ tử trung tâm!

- Dạ mạc đại hiệp cốc?

Phong Liệt nghe đến từ này tinh thần rung lên, nhớ lại các loại kiếp trước, mắt dần lóe khí thế độc ác ngập trời, thâm nhủ.

"Hừ hừ, Sở Huyền, đời này chúng ta giao phong bắt đầu từ phút này đi!"

Diệp Thiên Tử ngạc nhiên hỏi:

- Tề sư thúc, dạ mạc đại hiệp cốc là ở đâu?

Tề Sơn nói:

- Dạ mạc đại hiệp cốc là nơi chúng ta nuôi dưỡng dạ mạc thú, đưa cho các người hai dạ mạc châu này, chỉ cần nhỏ máu nhận chủ là có thể sử dụng lưu trữ dạ mạc thú tinh hồn, điều này tương đương với bốn danh linh bảo cả đời các người!

Gã lấy từ ống tay áo ra hai hạt châu to cỡ hạt đậu, màu đen, đưa cho Phong Liệt và Diệp Thiên Tử. Hai người cảm ơn, lập tức nhỏ máu nhận chủ, bỏ vào trong người.

Đối với dạ mạc châu thì tất cả Ma Long võ giả không ai xa lạ.

Bởi vì đối với Ma Long võ giả, ban ngày dưới ánh nắng sức chiến đấu của bản thân sẽ bị giảm mạnh, đối chiến với chín võ giả chân long huyết mạch huyết mạch khác thường chịu thiệt.

Nhưng nếu mà có dạ mạc châu là có thể đem nguyên lực chuyển hóa thành ma khí đen, xung quanh hình thành màn đêm ảo để phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất của Ma Long võ giả. Vậy nên bốn mệnh linh bảo thứ nhất của Ma Long võ giả thường là dạ mạc châu.

Đương nhiên chỉ có được dạ mạc thú tinh hồn mới tính là dạ mạc châu chân chính. Bây giờ Tề Sơn cho hai người dạ mạc châu còn trống rỗng, dạ mạc thú tinh hồn cần phải mỗi một đệ tử tự mình đi săn bắt mới được.

Tề Sơn suy nghĩ, nhíu mày nói:

- Còn nữa, hai người vào giáo sắp nửa năm rồi nhưng không có một lần đi truyền công đại điện, thật là kỳ cục! Mặc dù tư chất không sai nhưng không thể cứ bế môn xa lánh chứ? Phải nghe theo cao thủ trong giáo chỉ điểm mới được, có biết không?

Hai người lúng túng nói:

- Đã biết, Tề sư thúc!

42. Chương 49: Bồi Thiên Suất

Nghe Tề Sơn nói vậy, Phong Liệt và Diệp Thiên Tử hơi xấu hổ, từ khi hai người và Ma Long giáo đến giờ đúng là chưa từng đi ám võ viện truyền công đại điện, nghe truyền công trưởng lão chỉ dạy.

Phong Liệt là vì kiếp trước có kinh nghiệm tu luyện, nghĩ rằng mình không cần đi nghe những truyền công trưởng lão trình độ còn không bằng giảng dạy.

Diệp Thiên Tử thì bởi vì bên cạnh có một cao thủ cương khí cảnh chỉ điểm, thêm vào mấy tháng qua luôn tập trung vào dạy dỗ Phong Liệt một bài học nên lười đi góp vui.

Tề Sơn thấy hai đệ tử thiên tư bất phàm khiêm tốn như vậy thì rất vừa lòng, lúc gần đi mất gian xảo liếc một vòng, dùng tư thế tiên bối răn dạy:

- Hai người đừng cả ngày cứ nhĩ nữ tình trường làm lỡ chuyện tu luyện, phải nhân lúc còn trẻ nắm chặt thời gian luyện công...

- Tề sư thúc! Ai...Nhĩ nữ tình trường chứ!?

Diệp Thiên Tử mặt đỏ rực phản đối, đôi mắt nhìn Phong Liệt cháy lửa.

Phong Liệt vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Tề Sơn, thật lâu không hồi phục tinh thần. Tề Sơn này đúng là quái thai, có thể nói ra lời như vậy, khiến người không thể tin.

- Khụ khụ, được rồi, ta không nói nhiều nữa, các người tự giải quyết cho tốt, ta đi trước!

Tề Sơn nhìn vẻ mặt của Diệp Thiên Tử dường như có vấn đề, ho khan rồi chạy như bay đi mất.

Mắt thấy thân hình Tề Sơn dần đi mất, Phong Liệt bất giác nhớ tới tình hình đợt rèn luyện ở dạ mạc đại hiệp cốc đời trước, lòng rất cảm thán.

Kiếp trước hắn và Sở diệp, Sở Huyền, Long Vũ đều quen biết nhau trong đợt rèn luyện đó. Bốn người cùng chung hoạn nạn, cuối cùng mỗi người đều thành công có được một dạ mạc châu, cũng lên làm đệ tử trung tâm Ma Long giáo.

Đặc biệt là Sở Huyền, ở dạ mạc đại hiệp cốc cực kỳ may mắn đụng phải một con dạ mạc thú tinh hồn tứ cấp bị trọng thương hấp hối, đem hồn nó dung nhập vào dạ mạc châu còn đạt được một công dụng cực kỳ diệu, khiến đám Phong Liệt hâm mộ muốn chết.

Chính lúc Phong Liệt thần thờ thì chợt sau lưng vang tiếng sắc bén xé gió và tiếng con gái thất thanh kêu.

Xèo!

- Phong Liệt cẩn thận!

Phong Liệt giật mình, dựa vào trực giác nguy hiểm bỗng né sang bên, chỉ nghe một tiếng *Đinh* giòn vang, một mũi kiếm đen xẹt qua lưng hắn, dấy lên hỏa hoa với long ngạc chiến giáp của hắn.

Phong Liệt giận dữ nhìn chủ thân thanh hắc kiếm, lửa giận bốc cháy lên cao, lạnh lùng nói:

- Bà diên, nàng đã thành công chọc giận ta! Hôm nay không cho nàng bài học e rằng nàng không biết Mã vương gia có mấy con mắt!

Diệp Thiên Tử ra một kiếm này không tàn nhẫn lắm nhưng là đánh vào dưới thân Phong Liệt.

Tay nàng cầm chính là một thanh trường kiếm cao cấp linh bảo, bằng ma kiếm, hơn nữa nàng cách Phong Liệt gần một trượng, nếu hắn không dựa vào cảnh giác nhạy bén trốn thì e rằng nửa đời sau rất có thể thành thái giám.

Phong Liệt nghĩ lại mà run, toàn thân dựng đứng lông tơ, hắn thầm đặt quyết tâm hôm nay nhất định phải cho bà diên này một bài học.

- Chọc giận người rồi sao? Hừ! Lại để người thoát một kiếp, xem như người may mắn!

Diệp Thiên Tử thấy mình hụt một chiêu, trong mắt xẹt qua tiếc nuối, nàng tiếp tục vung trường kiếm sửa đâm thành tước, chém hướng Phong Liệt.

Phong Liệt nghiêng rằng nói:

- Ta đúng là may mắn, nhưng sợ là hôm nay nàng thì không!

Mắt thấy Băng ma kiếm lại lần nữa chém đến, Phong Liệt đột nhiên *bùm* một tiếng biến mất, thành ba bóng đen bay ra xung quanh.

Diệp Thiên Tử không xa lạ gì chiêu hóa ảnh kỹ của Phong Liệt, nhưng tiếp theo làm nàng biến sắc mặt là cái bóng thứ nhất của hắn xuất hiện trước mặt nàng chỗ nửa thước, cái bóng này vừa đứng là bản thể của Phong Liệt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc, đều thấy mình in bóng trong mắt đối phương.

Diệp Thiên Tử bỗng hốt hoảng, nàng vội lùi ra sau, nàng không sợ trường đánh gần thân. Tiếc rằng lúc này Phong Liệt không cho nàng cơ hội đó.

Chỉ thấy Phong Liệt bỗng nhiên khí thế thay đổi, toát ra hơi thở cực kỳ sắc bén và bá đạo, dường như mọi chuyện trên thế gian không đáng và mất hắn.

Ngay sau đó hắn đột nhiên vươn ra hai tay bắt lấy cổ tay cầm kiếm của Diệp Thiên Tử, đột nhiên khom lưng xoay người, thuận thế đem thân thể mảnh mai mềm mại của nàng nhấc lên trời.

Diệp Thiên Tử kiếm không được nung nịu quát:

- A!!! Phong Liệt, ngươi dám ra tay với bốn tiểu thư!?

Trong mắt nàng tràn đầy kinh hoàng.

- Dám hay không nàng rất nhanh sẽ biết!

- Cuồng long táng thiên...Bối thiên suất!

Phong Liệt khẽ quát, chỉ nghe bùm một tiếng nặng nề, thân thể mảnh mai của Diệp Thiên Tử từ không trung quay một vòng đập mạnh xuống đất, làm nàng chóng mặt vùng vẫy muốn đứng lên nhưng trơn trắng mắt, ngất xỉu.

Lần này thì mọi người đều trơn to mắt.

Trần Nhược Tình kinh ngạc nghe miệng, con mắt muốn rớt ra ngoài. Trương Diệu khó tin dụi mắt, thật không ngờ Phong Liệt dùng cách dã man như vậy khiến đại mỹ nữ thiên kiều bá mị ngã xỉu.

Phong Liệt lấy làm lạ, kinh ngạc lắm lắm:

- Nàng này sao mà yếu thế?

Vốn hẳn định thêm một chiêu 'Đạn thiên chân', nhưng giờ xem tình huống thì không cần nữa.

'Bối thiên suất' khá đặc biệt trong 'Cuồng long táng thiên quyết', cần thông qua một cách huyền diệu đem nguyên khí bản thân rót vào thân thể của đối phương, làm người bị vật trọng lượng phút chốc tăng gấp mấy chục lần.

Diệp Thiên Tử thân thể yếu diệu thuộc mỹ nữ cốt cảm, chỉ cỡ một trăm cân, nhưng bị Phong Liệt xoay một vòng thì thể trọng bỗng tăng lên hơn ngàn cân, dù trên người nàng có linh bảo chiến y hộ thể nhưng bất ngờ không đề phòng cũng không chịu nổi kiểu vật mạnh như vậy, ngất xỉu cũng không có gì kỳ.

Vì luyện thành một thức 'Bối thiên suất' này, Phong Liệt ở vai phải, sau lưng mở ra bốn kinh mạch, có thể nói ăn khổ nhiều. Bây giờ xem ra ăn đau khổ không uống phí.

Ngây ra một lúc sau Phong Liệt định tiến lên ôm lấy Diệp Thiên Tử, nhưng nghĩ lại vẫn là khiến Diệp Thiên Tử đưa nàng quay về phòng. Hắn thầm mừng là thị vệ cao thủ của Diệp Thiên Tử không xuất hiện, nếu không thì hôm nay hẳn gặp rắc rối rồi.

Nhưng không chờ Phong Liệt thở phào, bỗng nhiên từ trong sân của Diệp Thiên Tử vọt ra một con cạp cao một trượng, dài ba trượng vằn đen, trên đầu có chữ 'vương' đỏ thẫm rất bắt mắt, hung uy mạnh mẽ của hồng hoang mãnh thú ập đến.

- Grao!

Một tiếng hổ rống chấn thiên địa, chấn tòa nhà trong phạm vi vài dặm đều run run, thanh thế khiến người cực kỳ sợ hãi.

Con cạp đen có con mắt to cỡ nắm tay chớp lóe tia sáng, xem ra rất có nhân tính. Đầu tiên nó nhìn Diệp Thiên Tử ở trong ngực Trần Nhược Tình, rồi bỗng phát cuồng vọt hướng Phong Liệt.

- Đây là ma hổ nhất cấp hậu kỳ đã thức tỉnh Ma Long huyết mạch? Trương Diệu, mau ngăn nó lại, Phong Liệt không phải đối thủ của nó!

Trần Nhược Tình liếc mắt liền nhìn ra lai lịch của con cạp này, vẻ mặt căng thẳng.

Nhưng Trương Diệu lại lười biếng nhìn Phong Liệt, không có vẻ gì là sốt ruột, cười khẽ nói:

- Hắc hắc, tên khốn, mau cầu ta đi, bốn công tử vui vẻ thì sẽ giúp ngươi đánh bay súc sinh này!

Phong Liệt hừ lạnh, cực kỳ khinh thường nói:

- Hừ! Ngươi lăn sang bên đi! Một con súc sinh mà thôi, lão tử còn lo được! Hắc hắc, hy vọng con vật lớn này sẽ chịu đòn lâu hơn chút!

43. Chương 50: Hắc!

Vừa dứt lời, Phong Liệt bỗng nhoáng người lên né qua hai vuốt hổ nhào đến, một người một hổ lướt qua nhau chỉ kém một ly.

Nhưng nguy hiểm không hoàn toàn biến mất, ngay khi Phong Liệt định đuổi theo thì ma hổ đuôi cạp thô như miệng bát, tựa đồng đúc chọt quét qua.

Bất ngờ không kịp đề phòng, mông Phong Liệt trúng một cú, người bay lên giữa không trung, đau nhức nhe răng trợn mắt. Nếu không phải có long ngạc chiến giáp hộ thể thì e rằng lần này đủ quét Phong Liệt bán thân bất toại rồi, cũng khiến hắn thu lại sự khinh thường cẩn thận đối phó.

Con ma hổ này có thực lực hầu kỳ nhất cấp, tương đương với vlg nguyên khí cảnh tám, chín tầng, thân thể cao lớn dâng lên nguyên lực hùng hậu cộng thêm long thú thường hơn xa nhân loại, dù có đối mặt long võ giả mới vào chân khí cảnh thì nó tuyệt đối không yếu thế.

Ma hổ nhìn Phong Liệt bay lên giữa không trung, mắt to lộ ra vẻ cực kỳ khinh thường rất ư nhân tính hóa.

Khi Phong Liệt thể đi sắp hết thì ma hổ chợt nhảy lên cao ba trượng, mở miệng rộng bốn máu cắn hắn, trên dưới bốn răng nhanh đen cỡ nửa thương như bốn như bốn chủy thủ sắc bén chớp lóe tia sáng lạnh.

- Hắc, bà nội nó, lại bị một con súc sinh xem thương, không thể nhịn được nữa!

Phong Liệt thấy ma hổ nhào tới, người hắn bỗng bùm một tiếng hóa thành ba cái bóng thoát khỏi mồm to của ma hổ, khi xuất hiện đã vọt lên cao hai trượng. Tiếp đó chỉ thấy hắn từ không trung nhanh chóng rơi xuống, hai đoàn khói đen bao phủ đôi chân mạnh đập đầu con Triệu Thung.

- Cuồng long táng thiên...Đạp thiên bộ!

Bùm bùm!

Hai tiếng trầm đục qua đi, hai chân Phong Liệt lần lượt đập lên cái đầu to của ma khiến thân hình rơi xuống của nó tăng nhanh mấy lần rớt xuống đất.

Nhưng làm Phong Liệt bất đắc dĩ là cái con này da dày thịt béo, hắn dốc sức thi triển ‘Đạp thiên bộ’ thể mà chỉ làm nó hơi choáng thôi. Nó rơi xuống đất lắc đầu to, không có bị gì khác.

- Grao!

Ma hổ cuồng rống một tiếng, lại nhào tới, hai chân trước to lớn lóe tám móng vuốt sắc bén, nếu bị nó trúng thì dễ dàng xé rách thân thể long võ giả.

Nhưng Phong Liệt không trốn tránh, biểu tình hắn dứt khoát, bỗng tăng tốc, trước một bước đáp xuống bụng ma hổ rồi thì hai tay dùng sức ôm quyền, vai phải bỗng đập vào bụng ma hổ, đầu vai chợt hiện tầng khói đen mông lung.

- Cuồng long táng thiên...Bính thiên chàng!

Hai bên va chạm phát hiện tiếng trầm đục khiến lòng người run, chỉ thấy thân hình khổng lồ của ma hổ bị đụng ra xa ba thước, mất trọng tâm.

Đôi chân Phong Liệt lún xuống đất ba tấc, trong người khí huyết lẫn lộn, cả vai đau rát. Hắn cảm thấy như là đã đụng vào một khối sắt nặng ngàn cân vậy.

- Cha nó! Cái con này sức mạnh lớn như vậy!

Phong Liệt đau đớn nhe răng, cuối cùng đã hiểu chênh lệch giữa hai bên quá lớn, dù là sức mạnh hay nguyên lực thân thể thì hắn kém hơn ma hổ gấp nhiều lần. Dù có địa cấp chiến kỹ uy lực tung hoành thì vẫn không thể trừ đi chênh lệch to lớn này.

Nhưng Phong Liệt không chết tâm, hắn nhân lúc ma hổ chưa đáp xuống thì bỗng vọt lên, đôi tay nắm lớp thịt dưới bụng nó, khuỷu gối nâng lên trên đầu.

- Cuồng long táng thiên...Tất thiên đỉnh!

Bùm!

- Grao gru!!!

Lần này rốt cuộc khiến ma hổ thấy đau, kiềm không được phát ra tiếng rống thảm.

Nhưng Phong Liệt cảm giác rõ ràng cái con to lớn như mình đồng da sắt này không bị thương tổn thực chất gì cả. Nếu không phải trên người hắn có long ngạc chiến giáp thì e rằng cuối cùng bị thương chính là hắn.

Điều này làm Phong Liệt rất nản, nhưng hán nhân lúc ma hổ chưa đáp xuống đất, lại thêm một chiêu 'Đạn thiên chân', đá ma hổ ra xa ba trượng.

Trần Nhược Tình thấy Phong Liệt có thể dựa vào tu vi nguyên khí cảnh tam tầng mà đánh với ma hổ hậu kỳ nhấp cấp không chút yếu thế thì mắt liên tục lấp lóe. Nàng nghĩ đôi lại là nàng muốn ra tay bắt giữ con ma hổ này sẽ phải mất công sức.

Trương Diệu sắc mặt dần nghiêm túc, đối với sự bá đạo sắc bén chiến kỹ dã man của Phong Liệt thêm vài phần cảnh giác, khi nhìn hán ít chút sự khinh thường.

- Grao!

Ma hổ ở trên mặt đất lăn lộn, lại đứng lên, lắc người, đôi mắt hổ tức giận trừng Phong Liệt. Mặc dù Phong Liệt đánh vài tuyệt chiêu dùng trên người nó như là gãi ngứa nhưng vẫn khiến vua vạn thú bức mình cực kỳ.

Phong Liệt biết cứ tiếp tục như vậy thì thật tình không làm gì được ma hổ, bất đắc dĩ duỗi tay nói:

- Hắc miêu, lão tử thừa nhận ngươi rất lợi hại được rồi chứ, chúng ta không đánh có được không?

Nhưng không ngờ bị Phong Liệt kêu hắc miêu khiến ma hổ tăng vọt lửa giận trong mắt, như là chịu vũ nhục to lớn, chỉ thấy nó ngửa đầu gầm lên, thân thể cao lớn nhanh chóng lắc vài cái.

- ồm ồm~grao!!!

Tiếp theo khiến mọi người giật mình, trên người ma hổ dần hiện ra vảy đen rậm rạp thay thế lớp da ban đầu, toàn thân tỏa ra ánh sáng đen âm u, cực kỳ thần tuần hung ác.

Trần Nhược Tình bật thốt kinh kêu:

- Nguy rồi! Phong Liệt mau trốn đi, nó cuồng hóa rồi!

Trương Diệu cũng làm vẻ mặt giật mình, vội vàng rút ra trường kiếm chuẩn bị ra tay. Mặc dù gã rất muốn khiến Phong Liệt nếm đau khổ nhiều hơn nhưng không muốn cho hán bị ma hổ ăn, nếu không thì gã sẽ gặp rắc rối lớn.

Thật ra không cần Trần Nhược Tình nhắc nhở, Phong Liệt đã sớm thấy ra không tốt, trước một bước chạy nhanh vào tòa nhà.

Hán vừa chạy vừa hét:

- Hắc miêu, nếu ngươi đã muốn đánh thì lão tử chơi tới cùng! Có gan thì đi theo ta!

Ma hổ thấy Phong Liệt định trốn, lập tức hóa thành cơn gió đen đuổi theo, chớp mắt biến mất trong viện, tốc độ nhanh làm Trần Nhược Tình, Trương Diệu rất là giật mình. Hai người liếc nhau, cùng đuổi theo vào.

Nhưng hai người mới bước vào cửa chợt nghe bên trong truyền ra tiếng *Đi đừng* thật lớn, là cửa phòng tối không ánh sáng đóng lại.

Trần Nhược Tình, Trương Diệu cùng biến sắc mặt, họ sốt ruột quá không rảnh nghĩ là ai đóng cửa, chỉ biết Phong Liệt cùng ma hổ cuồng hóa vào trong phòng tối không ánh sáng, rất nóng nẩy tựa kiến bò trên chảo. Nhưng họ không thể mở ra cửa phòng tối được, chỉ có thể ở bên ngoài sốt ruột đi tới đi lui.

- Vậy phải làm sao đây? Cái tên khốn Phong Liệt chắc chắn không là đối thủ của ma hổ, e rằng bây giờ đã thành cục thịt trong bụng nó! Nếu Phong Liệt chết rồi thì bốn công tử sẽ tiêu đời!

Trương Diệu sốt ruột.

- Hừ!

Trần Nhược Tình hung tợn trừng Trương Diệu, nhưng không nói gì. Nàng dần bình tĩnh lại, mắt lóe tia sáng, nhìn cửa phòng tối suy tư cái gì.

Đúng lúc này chỉ nghe có tiếng lú lú, là Diệp Thiên Tử ở trong ngực Trần Nhược Tình đã tỉnh.

Diệp Thiên Tử vừa mở mắt ra đầu tiên là thấy Trần Nhược Tình, kinh kêu:

- Người...ta đang ở đâu? Dâm tặc Phong Liệt đâu rồi?

Trương Diệu vừa thấy Diệp Thiên Tử tỉnh dậy lập tức đi lên nôn nóng hỏi:

- Uy! Nha đầu, con cạp của người có ăn thịt người hay không?

Diệp Thiên Tử tức giận nói:

- Cái gì? Người nói Hắc đẫy hả? Đương nhiên nó ăn thịt người rồi! Hắc ở đâu? Ta có nói nó tùy thời đi ra giúp đỡ ta vậy mà dám không nghe lời, bốn tiểu thư nhất định phải lột da hổ của nó!

Nàng vùng khỏi vòng tay của Trần Nhược Tĩnh, lão đảo đứng vững, cảm thấy toàn thân đau nhức. Phong Liệt vật một cái khiến nàng suýt bẹp dí, đến bây giờ còn hơi chao đảo.

44. Chương 51: Làm Thịt Con Cạp Này

Trần Nhược Tĩnh cúi kính chỉ vào cửa ngầm, nói:

- Hừ! Con cạp của người đang cùng Phong Liệt ở bên trong!

- Cái gì? Sao hai tên đó ở bên trong? Vậy chẳng phải Phong Liệt...

Diệp Thiên Tử trợn tròn mắt, nàng biết rõ Hắc lợi hại, con đó nếu là điên lên thì một số cao thủ chân khí cảnh trong gia tộc đều phải lùi bước.

Vừa nghĩ đến Hắc rất có thể ăn luôn Phong Liệt không chừa mẩu xương thì Diệp Thiên Tử thấy thỏa mãn, nhưng trong lòng có chút mất mát, đôi mắt lóe tia phức tạp.

Mọi người không chờ lâu lắm, chỉ nửa khắc sau thì cửa ngầm mở ra.

Mấy người định vào trong thì bỗng nhiên trước mắt bóng đen nháng lên một cái, một vật khổng lồ bay ra, chính là con ma hổ Hắc. Chỉ thấy Hắc bùm một tiếng rơi xuống đất, chấn mặt đất lung lay.

Nhưng khiến mọi người kinh sợ là Hắc thần tuần hung mãnh lúc này da lông rối xù, nằm phịch trên mặt đất không nhúc nhích, máu tràn như suối chảy ra từ miệng rộng ướn sần nhả, rõ ràng trọng thương nát xù.

Từ biểu tượng thê thảm của Hắc không khó tưởng tượng nó đã gặp đại nạn ra sao.

- Đây...Đây là sao?

Ba người ngơ ngác, mặt tràn đầy khó tin.

Đặc biệt là Trần Nhược Tĩnh, Trương Diệu, họ biết rõ trước khi ma hổ cuồng hóa thì Phong Liệt đã đánh không lại, nhưng giờ thì ma hổ sau khi cuồng hóa đang nằm nửa chết nửa sống trước mặt, khiến người khó tin.

Thật lâu sau, chợt nghe tiếng Diệp Thiên Tử hét chói tai:

- Phong Liệt đồ khốn kiếp! Người lăn ra đây cho ta! Bốn tiểu thư phải làm thịt người!

Bòm bộp

Trên bậc thang phòng tối vang tiếng bước chân, Phong Liệt lạnh lặn xuất hiện trong mắt mọi người. Khiến người kinh ngạc là sau lưng Phong Liệt uốn lượn bốn Ma Long ảo ảnh dài một trượng.

- Nguyên khí cảnh tứ tầng?

Trương Diệu kinh kêu, hơi ganh tỵ nói:

- Hừ, coi như tiểu tử người may mắn, chẳng những không chết mà còn thăng cấp!

Phong Liệt không để lời uy hiếp của Diệp Thiên Tử trong lòng, hấn thu lại khí thế, duỗi đôi tay giãn gân cốt, vẻ mặt thoải mái, lần này tăng cấp hấn không quá ngoài ý muốn.

Từ khi hấn đi xuống Long Hồn tế đàn đến nay đã có bốn, năm tháng, nếu không phải trong thời gian này hấn tập trung vào tu luyện địa cấp chiến kỹ thì đã sớm vượt ải nguyên khí cảnh tứ tầng lâu rồi.

Điều duy nhất làm hấn bất mãn là mấy tháng qua mới tu luyện ‘Cuồng long tạng thiên quyết’ trình độ nhập môn mà thôi, thức cuối cùng ‘Tạng thiên khiêu’ không sở được manh mối.

Bây giờ bộ địa cấp chiến kỹ này ở trên tay hấn có thể nói là một phần một trăm uy lực cũng không phát huy ra được, chỉ có lúc biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân mới miễn cưỡng thi triển được mấy phần.

Nhưng hấn hiểu rằng có sót ruột cũng không được, địa cấp chiến kỹ vốn là cực kỳ khó luyện, mấy tháng mà tu luyện đến mức độ này đã là tiến độ cực kỳ kinh người rồi.

Diệp Thiên Tử liên tục uy hiếp Phong Liệt nhưng cuối cùng không dám xuống tay, nàng kéo thân thể mềm mại đau nhức không ngừng xoay quanh Hắc, không chút keo kiệt nhét một viên đan dược quý giá vào miệng hổ, khuôn mặt như sắp khóc.

Ma hổ là cùng nàng trưởng thành đến lên, cảm tình một người một hổ rất sâu, tựa như thân nhân vậy. Nàng nhìn Hắc luôn dũng mãnh vô địch mà nay hình dáng thê thảm như vậy thì tim đau nhói, càng tăng nỗi hận với Phong Liệt hơn.

Một lát sau, mắt thấy Hắc khó khăn nuốt đan dược vào bụng thì Diệp Thiên Tử mới thở phào, cực kỳ cảm hận nhìn Phong Liệt.

Nàng nghiêng răng rít:

- Dâm tặc chết tiệt! Việc này chưa xong đâu! Mỗi nhục hôm nay bốn tiểu thư chắc chắn đòi lại gấp trăm, ngàn lần!

Phong Liệt nhìn biểu tình của Diệp Thiên Tử, lạnh lùng cười, nheo mắt nói:

- Bà điên, xem ra cho nàng bài học không đủ nhỉ?

- Người...người định làm gì?

Diệp Thiên Tử nhìn Phong Liệt cười gian thì lòng căng thẳng, bây giờ U Di đi ra ngoài làm việc, trong hai, ba ngày không trở về, để lại nàng đối mặt Phong Liệt thì không có tự tin lắm.

- Làm gì ư? Rất nhanh nàng sẽ biết!

Phong Liệt âm trầm cười rồi quay mặt ra ngoài kêu lên:

- Trần Tứ, hôm nay làm canh hồ cho lão tử!

Trần Tứ nghe chủ nhân gọi thì nhanh chóng chạy vào, cung kính quỳ trên mặt đất, nhưng mặt hơi khó xử nói:

- Công tử, canh hồ tạm thời không làm được, phải trước tiên đặt nguyên liệu, e rằng chờ buổi tối mới chuẩn bị được, ngài xem....

Phong Liệt bữu môi hướng mặt đất, nói:

- Hừ, không phải trước mắt có nguyên liệu đấy sao? Làm thịt con cạp này!

Diệp Thiên Tử ngẩng ra, sau đó chột cao giọng:

- Cái gì? Người...người định ăn Hắc?

Nàng hận đến không thể nhào tới cắn chết Phong Liệt, nếu không phải nàng bị hấn vật bây giờ sức chiến đấu chưa tới nửa phần thì đã sớm liều mạng với hấn rồi.

Phong Liệt sờ cằm, mắt chớp lóe nhìn Hắc, nói:

- Hừ, con cạp này mập đấy, đủ cho lão tử ăn mấy ngày. Hôm nay trước ăn canh hồ, mai ăn chưng khuỷu tay hổ!

Hấn không phải hù dọa Diệp Thiên Tử mà thật sự muốn ăn Hắc, trong lòng hấn ghi thù bị nàng tập kích một kích.

Nếu không thể xuống tay nặng với Diệp Thiên Tử vậy thì ăn con hổ này giải hận cũng không tệ. Dù sao tình hình trước mắt dù hắc có tốt bụng thả Hắc thì con hổ đó sẽ không cảm kích, sớm muộn gì là thứ rắc rối.

- Phong Liệt, đồ khốn kiếp! Người không chết tử tế được! Không cho người có ý xấu với Hắc!

Diệp Thiên Tử nhìn bộ dạng Phong Liệt không giống làm giả, rưng rưng sắp khóc, giang đôi tay chặn trước mặt con Hắc.

Hắc nằm trên mặt đất, đôi mắt hổ ảm đạm bất giác chảy hồ lệ, lòng rất sợ hãi. Lúc trước chỉ có nó ăn người chứ không ngờ hôm nay thành bữa ăn cho người khác, lòng hét to đúng là thiên lý tuần hoàn, báo ứng sẽ tới! Ánh mắt nhìn Phong Liệt như là nhìn ác ma khủng bố.

Bên cạnh Trần Nhược Tĩnh nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của Diệp Thiên Tử thì lòng hơi bất nhẫn, nàng muốn khuyên Phong Liệt nhưng cuối cùng lại không nói.

Trương Diệu thì vẻ mặt háo sắc nhìn Diệp Thiên Tử khuôn mặt tuyệt mỹ đáng thương động lòng người, thần thờ thật lâu.

Phong Liệt không tha phản bác nói với Trần Nhược Tĩnh:

- Nhược Tĩnh, đưa nàng trở về! Để lại con cạp là đủ rồi!

- Không...Ta không đi! Các người dám thì...thì bốn tiểu thư...

Nói rồi Diệp Thiên Tử bỗng rút trường kiếm để ngang cổ, hung ác nói:

- Ta liền tự sát cho các người xem!

Mọi người ngẩn ra, tiếp theo quay sang nhìn nhau, nhất khóc nhị nháo tam thất cổ, quả nhiên là tuyệt chiêu của đàn bà.

Mọi người không ngờ Diệp Thiên Tử táo bạo như thế mà vì con cạp dám dùng sinh mạng uy hiếp, ngay cả Phong Liệt cũng đánh giá nàng cao hơn.

Cuối cùng Phong Liệt không ăn canh hổ, trở mắt nhìn thịt lộp tới miệng lại bay mất.

Nhưng không phải hắc hoàn toàn lỗ vốn, uy hiếp một phen, ước định hàng loạt với Diệp Thiên Tử, xem như yên ổn một đoạn thời gian.

Tiếp theo Phong Liệt không để ý Diệp Thiên Tử và Hắc, thoải mái rửa mặt, súc miệng, thay bộ đồ trong giáo, ăn uống linh đình một trận rồi mới dẫn hai thị vệ đi ra khỏi viện.

Từ khi Phong Liệt đi vào thanh niên trẻ tuổi đến nay chưa xuất hiện trong viện, rất nhiều đệ tử cùng cấp mà hắc chỉ biết vài người Tần Trọng, Yên, Lục, nhưng người biết hắc thì khá nhiều.

Đi trên con đường rộng rãi ở ám võ viện, xung quanh đệ tử tới lui trông thấy Phong Liệt đều liếc mắt, cảm xúc hâm mộ, ghen tỵ, khinh thường vân vân vòng quanh.

45. Chương 52: Hóa Ra Là Đến Xem Mỹ Nữ

Mấy tháng im lặng không khiến thiên tài cửu phẩm huyết mạch lắng đọng mà càng lúc càng mạnh mẽ hơn, ngay cả danh tiếng Diệp Thiên Tử cũng nước lên thì thuyền lên. Tài tiếng của hai người gần như ai cũng biết.

Phong Liệt chưa bao giờ đi để ý cái nhìn của người xa lạ, chỉ cần không ai chọc tới trước mặt hắc là được, dù sau lưng mắng hắc không đáng một đồng thì hắc cũng sẽ không để trong bụng.

Đầu tiên hắc đi Tàng Võ điện một chuyến, trả lại tám tượng thanh đầu ẩn chứa 'Cuồng long táng thiên quyết'. Bây giờ hắc đã hoàn toàn học xong tinh túy của tuyệt học địa cấp này, chỉ còn lại vấn đề tu luyện quen thuộc. Tám pho tượng và cuốn sách không còn đất dùng võ, không bằng nhân lúc còn sớm trả trở về.

Ông lão thủ hộ tàng ba Tàng Võ điện thấy Phong Liệt nhanh như vậy trở lại thì hơi kinh ngạc, lão vốn tưởng hẳn dù có sự thu hoạch thì ít nhất mất ba, năm ngày. Nhưng cuối cùng lão cho rằng Phong Liệt đã từ bỏ, nên không nói gì nữa.

Phong Liệt đi ra khỏi Tàng Võ điện lại đi nội vụ đường ám võ viện một chuyến, lĩnh lương tháng thuộc về đệ tử trung tâm. Năm tháng lương tổng cộng là năm mươi khối long tinh và một bình long nguyên đan.

Long tinh là loại tinh thạch ẩn chứa thiên địa nguyên khí, có thể tăng tốc cho long võ giả tu luyện, hiệu quả không khác gì long nguyên đan, cũng là kiểu giao dịch giá tiền long võ giả. Năm mươi khối long tinh đã là tài sản khá khá, đãi ngộ như vậy là gấp mấy lần đệ tử trung tâm bình thường, khiến người ta phát thèm.

Phong Liệt đi ra khỏi nội vụ đường đã đến buổi chiều, hắn nhìn mặt trời ngã về tây, lòng thầm nghĩ có nên tìm người hỏi thăm tin tức của Sở sư muội không?

Nhưng hắn ngẫm nghĩ cuối cùng từ bỏ quyết định này, có một số việc dục tốc bất đạt, đặc biệt là duyên phận cần thuận theo tự nhiên.

Đúng lúc này, đột nhiên đằng trước có tiếng hai đệ tử bàn tán làm Phong Liệt bất giác vãn tai nghe.

- Lý huynh, người nắm chặt thời gian làm việc đi, lát nữa ta còn đi nghe Thiên Sơn trưởng lão giảng giải về huyền cấp chiến kỹ nữa!

- Hừ! Đừng giả dạng hoàng, ta biết ngươi là muốn đi chiêm ngưỡng đệ nhất mỹ nữ của ám võ viện chúng ta! Hắc hắc!

- Hắc, hắc hắc, Lý huynh đừng cười ta, Sở sư muội mới đến thật là quốc sắc thiên hương, thanh lệ thoát tục. Mỗi lần đệ tử xa liếc Sở sư muội một cái thôi là liên tục mấy ngày tinh thần tăng gấp trăm lần, tu luyện cũng nhanh hơn nhiều, người nói có phải là chuyện lạ không?

- Ài, không phải vì huynh đã kích người chứ Sở sư muội tựa thiên tiên, không phải người như người có thể nhúng chàm, hãy thực tế đi. Tối hôm nay ta định hẹn Trương sư muội xuống núi đếm sao.

- ...

Phong Liệt nghe hai người đối thoại thì lòng run lên, hắn tiến vài bước đến trước mặt hai người, cố gắng bình tĩnh nói:

- Nhị vị sư đệ, không biết Sở sư muội mà các người nói có phải tên Sở điệp?

Hai đệ tử bình thường trông thấy trang phục đệ tử trung tâm của Phong Liệt thì mặt giật mình, nhanh chóng chấp tay hành lễ.

Trong đó có một người cười nịnh bảo:

- Hồi bẩm sư huynh, Sở sư muội đúng là tên Sở điệp, theo tiểu đệ biết thì chiều hôm nay Sở sư muội sẽ đi truyền công đại điện nghe Lý trưởng lão giảng bài!

Phong Liệt nghe đúng là người trong lòng mình thì tinh thần kích động, lòng dần hiện ra giọng nói, dáng cười của thiếu nữ thanh tú thoát tục, không ăn nhân gian khói lửa. Qua thật lâu sau hắn mới hồi phục tinh thần, vẻ mặt mong chờ đi hướng truyền công đại điện.

Ở hướng nam Ám Võ Phong có một tòa truyền công quảng trường rộng rãi, đá xanh pho trên đất dọc theo phạm vi vài dặm, bên cạnh quảng trường là một đại điện cao to rộng lớn, gọi là truyền công đại điện, nơi này là chỗ truyền thụ tuyệt học long võ cho đệ tử ám võ viện.

Mỗi tháng ngày một và mười lăm sẽ có truyền công trưởng lão trong viện truyền thụ các loại tâm đắc tu luyện chiến kỹ và kinh nghiệm, giải đáp nghi hoặc đệ tử gặp phải khi tu luyện.

Lý Thiên Sơn trưởng lão là một vị trong rất nhiều truyền công trưởng lão, năm nay gã có bốn mươi tuổi, có tu vi cương khí cảnh cửu tầng, tướng mạo tuấn dật nho nhã, tóc dài chải vuốt không rối loạn, bộ dáng cao sư.

Chỉ làm truyền công trưởng lão, xem qua rất nhiều chiến kỹ trong ám võ viện, gã đặc biệt am hiểu chiến kỹ loại kiếm, vậy nên khóa cửa gã thường được các đệ tử hiểu kiếm yêu thích.

Nhưng hôm nay Lý Thiên Sơn vừa leo lên giảng đàn trong đại điện thì cảm thấy không khí khá quái lạ, không vì điều gì khác, hôm nay có rất nhiều đệ tử nghe giảng.

Trước kia mỗi lần gã đăng đàn giảng bài thì đệ tử bên dưới tối đa khoảng hai trăm người, dù sao số lượng đệ tử thích dùng kiếm nhiều cỡ nào cũng chỉ bao nhiêu đó.

Nhưng hôm nay gã giương mắt đếm sơ thì thấy trong đại điện đứng hơn năm trăm người, đa số là nam đệ tử khiến Lý Thiên Sơn rất buồn bực:

- Không lẽ...bây giờ đệ tử trong ám võ viện chúng ta lưu hành dùng kiếm ư? Hay là lão Lý ta tăng sức hấp dẫn?

Nhưng bực mình thì bực mình, Lý Thiên Sơn vẫn tăng hăng, dùng giọng điệu trước sau như một giảng dạy một bộ huyền cấp chiến kỹ có uy lực khá lớn trong rất nhiều huyền cấp khác 'hàng long vô cực kiếm'.

Gã từ xuất xứ của chiến kỹ đến các giai đoạn uy lực, chỗ tu luyện mấu chốt đều nói kỹ càng một lần, pháp phòng lên xuống, rất là hấp dẫn, nhiều đệ tử im lặng như tờ dường như say mê lắng nghe.

Nhưng dần dà Lý Thiên Sơn cảm thấy có điều không đúng, vì những đệ tử bên dưới dù trông như đang nghe gã giảng bài nhưng đa số nam đệ tử mắt liên tục chớp lóe thỉnh thoảng liếc một hướng khiến Lý trưởng lão không hiểu ra sao.

Cho nên lão theo ánh mắt của đệ tử nhìn sang, phút chốc chính giữa đám người một thiếu nữ xinh đẹp thanh lệ thoát tục, không ăn nhân gian khói lửa đập vào mắt gã.

Lý trưởng lão vừa thấy thiếu nữ này, kinh diễm chốc lát sắc mặt thoáng chốc biến xanh mét.

Gã rốt cuộc hiểu tại sao có nhiều nam đệ tử nghe giảng như vậy, rất nhiều đệ tử bình thường không giỏi dùng kiếm cũng chen vô góp vui, thì ra ý đồ để xem mỹ nữ mà thôi, thật là buồn cười!

- Hừ!

Lý Thiên Sơn tức giận hừ một tiếng, hét to nói:

- Đều nghe cho kỹ đây! Cho các ngươi ba giây, không phải đến học kiếm thì tất cả rút ra ngoài cho ta!

Lý Thiên Sơn rống to, chấn đại điện phát ra tiếng *ong ong*, phút chốc các đệ tử tinh thần rung động, nhanh chóng thu lại tầm mắt nhìn chăm chăm thiếu nữ xinh đẹp, nhìn nhau.

Trước khi Lý trưởng lão lại nổi giận thì từng người than thở, vẻ mặt tiếc nuối đi ra, khiến một số nữ đệ tử cười nhạo không dứt.

Lát sau đại điện lại yên tĩnh, rộng rãi rất nhiều, vì lúc này còn sót lại không đến hai trăm người, khiến Lý trưởng lão tức điên lên. Tình huống này từ khi gã lên làm truyền công trưởng lão đến nay lần đầu tiên gặp được, quả sỉ nhục với gã!

Hít sâu vài hơi, Lý Thiên Sơn dần dè nén lửa giận xuống, sửa sang lại quần áo, định tiếp tục giảng dạy.

Đúng lúc này, một đệ tử trẻ tuổi khuôn mặt thanh tú từ bên ngoài đi đến, đệ tử này mặc trang phục đệ tử trung tâm ám võ viện, khí chất trác tuyệt bất phàm, sau lưng đi theo một nam một nữ thị vệ thuộc chân khí cảnh, người đến chính là Phong Liệt.

46. Chương 53: Sở Diệp

Phong Liệt vừa mới tiến vào đại điện, đầu tiên là đánh giá mọi người trong điện, khi hắn chú ý đến thiếu nữ xinh đẹp trong đại điện thì người run lên, đôi mắt sáng như bị nhốt chặt không thể dời tầm mắt một chút nào.

- Diệp, thật sự là nàng! Không ngờ chúng ta còn có ngày gặp lại!

Phong Liệt ngơ ngác đứng ở cửa đại điện, miệng lầm bầm nói cái gì, suy nghĩ bất giác nhớ lại những chuyện cùng thiếu nữ xinh đẹp ở kiếp trước.

- Phong đại ca, hì hì, ca thật đáng ghét, lấy cọng cỏ còn cầu hôn người ta, người ta mặc kệ ca!
- Phong đại ca, ca...phải cẩn thận! Ta cứ cảm thấy ánh mắt Sở đại ca nhìn ca có vấn đề, ta biết hần không phải người xấu nhưng mà..nhưng mà...
- Phong đại ca, ta sợ quá! Ta cảm giác ta sắp chết, ca ôm chặt ta có được không...?

- ...

Phong Liệt tinh thần hoảng hốt trở lại kiếp trước, kiếp này, hình ảnh hai thiếu nữ dần dung hợp, khóe môi hần bỗng nhếch lên nụ cười tình sâu mà bi thương.

Bỗng nhiên một khuôn mặt người đàn ông trung niên hờn giận cách Phong Liệt ba thước chặn lại tầm mắt nhìn Sở điệp của hần.

Phong Liệt run lên, nhanh chóng lùi một bước, vẻ mặt cảnh giác nhìn người đàn ông trung niên, giọng điệu bực mình hỏi:

- Người là ai?

Lời vừa thốt ra Phong Liệt đã thấy không hay ho, xung quanh đã vang lên tiếng cười to, rất nhiều người cười nghiêng ngả, suýt chút ôm bụng lăn lộn.

- Ha ha ha! Cười chết ta! Tiểu tử này có phải đồ ngốc không vậy? Đụng ngay Lý trưởng lão?
- Hì hì! Hần không phải đồ ngu, chỉ là siêu cấp si tình thôi, nhìn Sở sư muội đến ngu ra! Hì hì hì hì!
- Ha ha ha! Ủa, tiểu tử này không phải là Phong Liệt thiên tài cứu phẩm huyết mạch đó sao? Hừ! ỷ vào tư chất bất phàm, ngay cả Lý trưởng lão cũng không để vào mắt, phe này ăn khổ rồi!
- Thì ra Phong Liệt là tên đó! Nghe nói hần nhìn Diệp Thiên Tử tắm rửa, lần này hình như chia hướng Sở sư muội! Sở sư muội phải cẩn thận nhé, tiểu tử này không phải đồ tốt lành gì! Sư huynh ta hơn hần nhiều...

Xem tình hình trước mắt, mọi người đều vui sướng khi người gặp họa, ngay cả Sở điệp đỏ mặt một lúc sau thì che miệng cười duyên, khiến đám nam đệ tử thấy mà tròn tròn mắt.

Phong Liệt đỏ mặt hời, hần không ngờ Lý Thiên Sơn đi tới trước mặt mình, ngơ ngẩn một lát rồi nhanh chóng nhếch môi, chấp tay hành lễ nói:

- Đệ tử Phong Liệt kính chào Lý trưởng lão! Mới rồi đệ tử nhất thời...
- Cái gì? Người nói tên người là gì?

Vốn Lý Thiên Sơn định một bàn tay quăng Phong Liệt ra ngoài điện chợt khựng lại, hơi kích động hỏi.

Phong Liệt ngẩn ra, sau đó nhanh chóng đáp:

- Đệ tử tên là Phong Liệt, năm nay vừa mới nhập giáo...
- Người chính là Phong Liệt?

Tức giận trên mặt Lý Thiên Sơn bỗng biến mất, ngược lại cực kỳ kích động:

- Hắc, ha ha, người chính là Phong Liệt thiên tài cứu phẩm đó? Quá tốt, ha ha ha ha!
- Tiếng cười xung quanh đột ngột dừng lại, mọi người tròn to mắt, dù là ai cũng thấy ra được Lý trưởng lão chẳng những không giận mà có vẻ rất vui, hình như nhất được bảo bối gì vậy. Họ cực kỳ sung sướng, khâm phục.

Phong Liệt cũng ngu ngơ, nhưng hần mơ hồ nghe Lý trưởng lão lầm bầm rằng:

- Hắc hắc, một vạn khối long tinh vào tay rồi! Vẫn là Lý Thiên Sơn ta có sức hấp dẫn lớn, ngay cả thiên tài cứu phẩm cũng là đầu tiên đến nghe ta giảng khóa, hắc hắc hắc!

Phong Liệt không biết rằng hần mới và ám võ viện không lâu thì các vị trưởng lão trong truyền công đại điện đã mở vsn cực: Thiên tài cứu phẩm Phong Liệt lần đầu nghe khóa của ai thì người đó có thể đạt được tiền cực lớn đến một vạn khối long tinh.

Không ngờ Phong Liệt ngẫu nhiên đến truyền công đại diện một lần thì bỗng nhiên thành toàn Lý Thiên Sơn, đây là điều gã nghĩ sao cũng không ra.

Lý Thiên Sơn thấy một vạn khối long tinh gia sản dày vào túi rồi cảm ơn Phong Liệt còn không kịp nữa là, đâu có gây chuyện với hắn, vui đến không khép miệng được.

Tiếp theo Lý Thiên Sơn không để Phong Liệt nói cái gì, cưỡng ép lôi hắn tới gần giảng đàn cách gã gần nhất, bộ dạng như đối đãi đệ tử đặc ý nhất, khiến người ghen tỵ muốn chết.

Phong Liệt ở bên dưới nghe Lý Thiên Sơn phấn chấn giảng bài lòng thầm cười khổ, mơ hồ nghe giảng đường hai canh giờ, lòng hốt hoảng.

- Hừ, Tần Trọng, bốn công tử mới không thèm lo chuyện vợ vãn của người! Nhưng muốn tốt bụng nhắc nhở một chút, Sở sư muội không phải người như người có thể trêu vào, ngay cả gia tộc sau lưng người cũng phải đi sang bên đứng!

Triệu Thung mỉm cười phe phẩy quạt, đối mặt Tần Trọng uy hiếp gã chẳng hề biến sắc mặt.

- A?

Tần Trọng con người co rút, suy tư một lúc, xoay người nói nhỏ với một tên đứng sau lưng mình:

- Tần Minh, người có điều tra thân phận của Sở điệp chưa? Thật sự chỉ đến từ một gia tộc Thiên long Thần Triều?

- Cái này..

Tần Minh chần chờ một chút, nói:

- Công tử, Sở điệp cụ thể đến từ gia tộc thì thuộc hạ không biết, nhưng Thiên long Thần Triều trừ Sở gia trong bốn Ma Long gia tộc thì thế gia họ Sở khác không đáng nhắc tới. Người Sở gia trong bốn thế gia quyết không đến ám võ viện, nên thuộc hạ cho rằng...

Sắc mặt của Tần Trọng ngày càng khó xem, nghiêng răng thấp giọng mắng:

- Đồ ngu vô dụng! Người bốn thế gia nhất định sẽ không đến ám võ viện ư? Không phải Diệp Thiên Tử Diệp là trong số đó sao? Cái tên thiên tài cửu phẩm ngu xuẩn Phong Liệt không phải ư? Lần này nếu là bốn công tử chọc họa lớn thì hãy coi ta có róc da người ra không!

Tần Trọng là người đứng đầu đệ tử trẻ tuổi Tần gia, mặc dù bình thường hơi huênh hoang ngang ngược nhưng không phải đồ ngu, thậm chí có thể nói là cực kỳ cẩn thận.

Bình thường gã đè ép những đệ tử đều là tập trung điều tra rồi mới xuống tay, đây cũng là lý do lớn nhất gã có thể hoành hành trong đệ tử trẻ tuổi lâu như vậy.

Tần Trọng lập tức thay đổi sắc mặt, xoay người lại, cười lạnh nói với Triệu Thung rằng:

- Triệu Thung, người đừng có gây chuyện thị phi, ta chỉ là muốn mời Sở sư muội đi nhăm nháp Ma Long quả mà thôi, nếu Sở sư muội không muốn đi thì bốn công tử không cưỡng cầu!

Triệu Thung cười khẩy, rất khinh thường Tần Trọng mặt dày nhưng không châm chọc thêm, dù sao bối cảnh của gã lớn hơn Triệu Thung nhiều.

Tần Trọng không để ý Triệu Thung nữa mà quay lại cười khê nói với Sở điệp:

- Sở sư muội, nếu muội đã mệt thì đi về nghỉ ngơi trước đi, dù sao không vội vã nhăm nháp Ma Long quả, khi nào Sở sư muội có hứng thú lại đến tìm vi huynh cũng không muộn.

Nói xong gã nhìn khuôn mặt tuyệt sắc vô song của Sở điệp, thầm nuốt nước miếng, đặt quyết tâm trở về phải nhanh chóng điều tra thân phận của nàng, nếu nàng xuất thân bình thường thì, hừ hừ, sớm muộn gì không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của Tần đại công tử gã.

Lúc này Sở điệp sớm mất kiên nhẫn, mới rồi nếu không phải Triệu Thung xuất hiện thì nàng đã gọi thị vệ trong bóng tối xử lý tên này. Lúc này thấy Tần Trọng dụ lại, nàng về mặt thần nhiên hơi thì lẽ, tiếp theo cùng mấy sư tỷ muội đi về phía xa, nhìn Tần Trọng thêm cái nào nàng cũng thấy phiền phức.

Tần Trọng nhìn thân hình yếu đuối đi xa ngỡ ngác nghĩ lung tung. Bỗng nhiên có một bóng dáng rơi vào mắt gã, chính là Phong Liệt đi theo sau Sở điệp.

47. Chương 54: Giao Tranh

Phong Liệt thấy trò hề kết thúc thì không định ở lâu hơn, đi theo cách Sở điệp không xa, muốn nhìn lâu hơn bóng dáng xa cách đã lâu. Không ngờ cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, hắn không định đi chọc Tần Trọng nhưng gã thì không chịu tha cho hắn.

Tần Trọng mắt lóe tia sáng lạnh, bỗng quát to:

- Phong Liệt? Là tạp chủng nhà ngươi! Đứng lại đó cho ta!

Xung quanh đám người vốn định tán đi thì cùng ngán ra, sau đó lộ biểu tình lại có kịch xem. Họ nhìn Tần Trọng, Phong Liệt, ai cũng hiểu gã định trút giận lên đầu Phong Liệt.

Phong Liệt nghe Tần Trọng quát thì ánh mắt biến lạnh, hắn xoay người, cười khẩy nói:

- Không biết đại sư huynh có gì chỉ giáo? Không lẽ định mời ta đi ăn Ma Long quả? Nhưng khẩu vị của ta luôn rất rộng, e rằng Ma Long quả của ngươi không đủ cho một mình ta ăn.

Mọi người nghe Phong Liệt dám ngay mặt tất cả trên gan Tần Trọng thì nhin không được cười ra tiếng, nhưng thấy sắc mặt gã ngày càng khó coi thì có gắng nghẹn cười.

Lúc này chưa đợi Tần Trọng ra tiếng nữa thì sau lưng gã, tên Trần Lượng theo đuôi bỗng nhảy ra chửi:

- Ngươi là cái thứ gì? Chẳng là thằng hề may mắn thôi! Có thể múa may được mấy ngày còn khó nói, chỉ bằng vào ngươi cũng xứng làm thượng khách của đại sư huynh?

Phong Liệt biểu tình không thay đổi, cười lạnh nói:

- Ta đúng là chẳng là gì, nhưng so với con chó chỉ biết sủa như ngươi thì mạnh hơn nhiều. Đại sư huynh, chó của ngươi cắn người lung tung, ngươi không xích nó lại sao?

- Ngươi...!

Trần Lượng tức điên, gã định tiến lên dạy cho Phong Liệt một bài học, nhưng nhìn sau lưng hắn có hai thị vệ khí thế kinh người thì ừ ừ, mặt lúc xanh lúc trắng.

- Ha ha ha ha!

Đám người xung quanh cất tiếng cười to, bình thường Trần Lượng ỷ vào có Tần Trọng chống lưng luôn mắt không người, hành hành bá đạo, bây giờ nhìn gã chịu thiệt đều hận không vồ tay cổ vũ cho Phong Liệt.

Tần Trọng lại quát với Trần Lượng:

- Trần Lượng, lùi xuống!

Gã âm trầm nói với Phong Liệt:

- Phong Liệt, ngươi ỷ vào mình có tư chất bất phàm, ở trong giáo khi dễ đồng môn, làm xằng làm bậy, bòn công tử làm đại sư huynh...

Phong Liệt cực kỳ khinh thường cắt đứt lời của Tần Trọng:

- Hừ! Tần Trọng, ngươi đừng có làm bộ làm tịch nữa, ngươi là cái thứ gì có ai không biết? Khi dễ đồng môn, làm xằng làm bậy, ngươi đang nói chính mình hả?

Tần Trọng tức giận khóe môi co giật, lồng ngực phập phồng dữ dội, trong tuổi trẻ ám võ viện có ai không cho gã mặt mũi chứ? Ngay cả Triệu Thung đứng một bên cũng không dám! Phong Liệt là người thứ nhất ngay mặt gây hấn với gã, điều này làm uy nghiêm đại sư huynh của gã chịu khiêu khích.

Thật ra Phong Liệt không định lộ mũi nhọn như vậy, nhưng lúc trước hắn thấy Tần Trọng khi dễ người trong lòng của mình thì sớm nổi cục tức rồi, định ngày sau từ từ tìm cơ hội cho gã biết mùi. Nhưng bây giờ nếu Tần Trọng đã nhảy lên đầu hắn thì chọn ngày không bằng đúng dịp.

Quan trọng nhất là lúc này hắn có điều thành ‘Cuồng long táng thiên quyết’, dù không dùng đại thần thông của mình thì thứ như Tần Trọng không đáng vào mắt hắn.

Xem ra trước mắt có kịch hay xem. Phía xa rất nhiều đệ tử kéo nhau vây quanh, nghe cả nhóm Sở điệp định rồi đi cũng dừng lại, về mặt tò mò nhìn Phong Liệt cùng mấy người Tần Trọng giao tranh.

Mấy tháng qua Phong Liệt rất nổi danh nhưng ít người thấy hắn ra tay, gần như mọi người đều muốn thấy độ sâu cạn của thiên tài cứu phẩm này trong hôm nay.

Tần Trọng mắt chớp lóe, ngược lại nói với Trần Nhược Tĩnh, Trương Diệu rằng:

- Hai vị tiền bối thị vệ đường, các người không ngại đệ tử đồng môn luận bàn trong ám võ viện chứ?

Nói đến cùng thì gã e ngại nhất là hai thị vệ này, cho nên không thể không trước tiên dò xét.

Chưa đợi Trần Nhược Tĩnh lên tiếng thì Trương Diệu đã âm hiểm cười nói:

- Đương nhiên không ngại, đồng môn các người luận bàn có ích lợi rất lớn cho Phong Liệt, chỉ cần không bị thương tính mạng thì chúng ta sẽ không nhúng tay.

Trần Nhược Tĩnh về mặt không vui tròng Trương Diệu, muốn ra tiếng ngăn cản nhưng phát hiện không có lý do gì, lại nhìn Phong Liệt về mặt nôn nóng muốn thử, nằng im miệng, mắt xẹt qua lo âu.

- Tiền bối yên tâm, luận bàn mà thôi, làm gì nguy hiểm tính mạng chứ?

Tần Trọng nghe Trương Diệu nói vậy thì về mặt vui mừng, cười lạnh nhìn Phong Liệt, sai bảo Trần Lượng đứng ngay bên cạnh:

- Trần Lượng, đi lên chỉ điểm vài chiêu cho Phong sư đệ, phải nhẹ tay chút, biết chưa? Đừng làm bị thương thiên tài cứu phẩm chúng ta!

Câu này như rít từ trong kẽ răng, dù là ai đều nghe ra gã rất giận dữ, chớ lẫn Trần Lượng tất nhiên càng nghe hiểu được.

Trần Lượng nghe chủ tử đã lên tiếng, bỗng phát ra khí thế, sáu Ma Long ảo ảnh chùng một trượng luôn luôn sau lưng gã gầm rống. Gã tùy tay rút một thanh trường kiếm bạc, xa xa chỉ và Phong Liệt.

Gã âm hiểm cười nói:

- Phong sư đệ, ta sẽ không lấy mạng của người, chỉ cần đánh cận chiến là được.

Thấy Trần Lượng lộ ra khí thế nguyên khí cảnh lục tầng thì đám đệ tử xung quanh đều rung động, khi nhìn Phong Liệt tăng thêm sự thương hại.

Mọi người đều biết Phong Liệt mới vào giáo thì thiên tài đệ tử này chẳng qua là tu vi nguyên khí cảnh tam tầng mà thôi. Chênh lệch ba cấp không phải nhờ vào thiên phú có thể bù đắp được, phút chốc không ai xem trọng hơn.

Phong Liệt mặt lạnh như tiền, hơi mắt kiên nhẫn nói:

- Được rồi, muốn ra tay thì mau chút đi, không lẽ người làm chó đã quen rồi, chỉ biết sủa bậy thôi?

- Người muốn chết!

Trần Lượng lửa giận hừng hực, bỗng nhảy người lên chớp mắt vượt qua khoảng cách ba, bốn trượng, trường kiếm mạnh mẽ đâm hướng ngực Phong Liệt.

Vèo vèo!

Tiếng xé gió khiến lòng người run sợ.

- Nộ long phá ma trảm!

- Nộ long phá ma trăm!

Theo tiếng hét giận dữ vang lên, Trần Lượng đâm ra trường kiếm bạc bỗng trùn một tầng màu đen nhạt đâm tới trước ngực Phong Liệt.

Nhưng làm Trần Lượng ngoài ý muốn là mắt thấy trường kiếm sắp đâm trúng Phong Liệt nhưng hai tay hắn vẫn trống trơn, không chút nhúc nhích, chẳng hề muốn trốn, mặt còn mang nụ cười như có như không.

Trần Lượng nghiêng rằng, thật muốn một kim đâm xuyên trái tim Phong Liệt, nhưng giấu nghĩ một lúc cuối cùng gã vẫn không dám. Khi sắp đến người Phong Liệt thì mũi kiếm lệch vài tấc, mục tiêu sửa chữa vai.

Muốn nói giết Phong Liệt thì gã không dám, nhưng phé bỏ một cách tay của hắn thì gã cho oàng có thể được. Lúc này xung quanh dậy lên tiếng kinh kêu, mọi người đều cho rằng Phong Liệt bị uy thế của Trần Lượng hù ngu ra, không dám cả phản kháng.

Phong Liệt nhìn lưỡi kiếm sắc bén đâm tới, nhắm mắt, khi sắp bị đâm trúng thì bỗng bỏ vai hắn hơi nghiêng, kiếm đâm thủng áo khác của hắn, xẹt qua long ngạc chiến giáp dấy lên đốm lửa.

- A? Có bảo giáp hộ thể?

Mắt Trần Lượng co rụt, lòng hiểu ra, lúc này gã mới biết không phải Phong Liệt sợ. Gã vội vàng muốn vùng kiếm chém ngang, chiêu hô phong liệt là không có bảo giáp bảo vệ vùng cổ.

Nhưng Phong Liệt bắt đầu phản kích, hắn không tránh né chính là vì đợi giờ phút này.

Chỉ thấy thân thể hắn một bùm một tiếng biến thành ba cái bóng ảo bay ra xung quanh, trong đó có hai cái bay về phía xa tan biến, còn lại bản thể cuối thì bất ngờ đụng vào ngực Trần Lượng, chính là hóa ảnh kỹ trăm dùng trăm linh!

- Cuồng long táng thiên...Tất trên đỉnh!

48. Chương 55-56: Khiêu Chiến Tàn Trọng

Bùm!

- A!!!

Trần Lượng giật mình, gã cảm thấy trước mắt có bóng đen chợt lóe, sau đó bụng bị đánh một cú đau điếng, suýt đánh bay ba hồn bảy vía của gã. Theo tiếng hét thảm đau thấu trời, cả người gã bay lên giữa không trung.

Xung quanh đám người nhìn Phong Liệt đứng trên mặt đất và Trần Lượng chặt vật bay lên trời, thật tình không nghĩ ra giữa hai người sao đột nhiên đảo ngược tình thế như vậy.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn Trần Lượng bay xa, lòng cười lạnh, mới rồi một kích kia ngay cả ma hồ mình đồng da sắt của nha đầu Diệp Thiên Tử còn hét thảm, Trần Lượng dù là tu vi hay sức mạnh đều kém xa không bằng Hắc, cho nên càng chịu không nổi.

Quả nhiên Trần Lượng ở trên không trung nguyên lực toàn thân bị một kích kia đánh tan, hộc máu từng ngụm suýt phun ra cả nội tạng.

Nhưng Phong Liệt không có ý định thả tên này đi, hắn biết mới rồi một kích kia tuy sắc bén nhưng không đến mức khiến gã hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu.

Cho nên Phong Liệt trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đột nhiên khuyu rồi, nhảy lên, chớp mắt tới bên trên Trần Lượng thế đi đã hết, đôi chân toát ra khói đen mông lung lần lượt đập trên lưng gã.

- Cuồng long táng thiên...Đạp thiên bộ!

Bùm! Bùm!

Hai tiếng trầm đục khí kinh bắn ra qua đi, người xung quanh nghe thấy trong người Trần Lượng phát ra tiếng xương cốt đứt gãy *két két* khe vang, kiếm không được sợ hãi, có thêm hiểu biết về cách hành động tàn nhẫn của Phong Liệt.

Bùm!

Thân thể Trần Lượng đập xuống đất, chấn mặt đất khe run, có thể tưởng tượng mới rồi sức mạnh hai cước của Phong Liệt kinh người cỡ nào, đập xuống đất rồi ngã đầu cuối cùng gục xuống, ngất xỉu.

Phong Liệt vung vàng đập xuống đất, biểu tình lạnh nhạt nhìn Trần Lượng, khóe môi nhếch nụ cười nhạt như có như không. Hắn thâm hiểu, hai cước mới rồi chưa đủ lấy mạng Trần Lượng, quá lắm là khiến gã nằm trên giường nửa năm, một năm.

Ngơ ngác giây lát qua đi, đám người phát ra tiếng xôn xao. Phong Liệt nguyên khí cảnh tứ tầng chỉ dùng hai thức chiến kỹ là đánh Trần Lượng, nguyên khí cảnh lục tầng long võ giả gần chết, có thể nói là gã không có chút sức đánh trả, điều này thật khiến người quá khó tin!

- Điều này sao có thể được? Nguyên khí cảnh tam tầng, k, bây giờ là nguyên khí cảnh tứ tầng Phong Liệt lại đánh bại Trần Lượng nguyên khí cảnh lục tầng! Hắn mới nhập giáo chưa đến năm tháng!

- Thật là người so với người tức chết người mà! Chẳng những tư chất kinh người, ngay cả thiên phú chiến đấu cũng khiến người tuyệt vọng! Hèn chi dám kiêu ngạo như vậy, tiếp theo vài năm e rằng trong thế hệ trẻ không ai chặn được!

- Tiểu tử Phong Liệt này cũng quá ác, một cú này gây vạ đây, chắc Trần Lượng phải tu dưỡng ít nhất nửa năm, e rằng Trần Ứng sẽ không bỏ qua cho Phong Liệt!

- Hừ, Trần Ứng là cái gì? Đồ vô dụng mà thôi, chỉ biết ỷ vào chức vụ khi dễ người thấp hơn, cho gã lá gan cũng không dám đụng vào thiên tài cửu phẩm Phong Liệt!

Phút chốc mọi người bàn tán xôn xao, ai nấy đều khen chiến kỹ tuyệt vời của Phong Liệt, có không ít người thâm lo lắng cho hắn, dù sao Trần Ứng là phụ thân của Trần Lượng không phải người dễ chọc, tất nhiên sẽ không từ bỏ chuyện.

Phong Liệt nghe hết xung quanh bàn tán, mắt chớp lóe, lòng thâm hừ lạnh, Trần Ứng đó chẳng qua là thiên tài hết thời, có thể nói hiện tại là gỗ mục, sao lọt vào mắt hắn được.

Hôm nay Phong Liệt làm náo động như vậy cũng là đã trải qua suy nghĩ rõ ràng rồi. Hắn ở trong Ma Long giáo không có bối cảnh hùng hậu, không có gia thế hiển hách, chỉ có thể dựa vào thiên phú của mình.

Nếu đã vậy thì hắn càng biểu hiện xuất chúng thì càng có thể hấp dẫn vô số ánh mắt, càng bảo đảm an toàn cho hắn. Nếu có thể và mất mấy lão già thì hắn càng an toàn.

Nếu cứ im lặng thì dù một ngày nào bị người ngầm làm thịt cũng không dấy lên nhiều bọt sóng.

Qua một trận rối loạn, Tần Trọng về mặt âm trầm như nước sai một đệ tử đưa Trần Lượng trở về, sau đó lạnh lùng nhìn Phong Liệt, đôi mắt chớp lóe không che giấu giận dữ, còn ẩn chứa một chút kiêng dè.

Gã biết rõ hôm nay không thể dẫn mặt Phong Liệt thì vị trí đại sư huynh đệ tử đời sáu trăm tám mươi bốn của gã sẽ bị dao động.

Nhưng muốn giải quyết Phong Liệt thì thuộc hạ dưới tay gã cảnh giới vô dụng ngang ngửa nhau, e rằng không phải đối thủ của hắn. Vậy nên gã chỉ có thể đích thân ra tay.

- Phong Liệt,

Đồng môn luận bàn mà thôi, vậy mà ra tay độc ác như vậy, người đứng là to gan làm rồi đáng tru diệt! Hôm nay...

Tần Trọng định tước chụp mũ Phong Liệt là tàn hại đồng môn, sau đó gã quan minh chính đại ra tay. Nhưng không ngờ Phong Liệt phản ứng nằm ngoài dự đoán của gã.

Phong Liệt khinh thường, cười nói:

- Hừ! Trần Lượng chỉ là một phế vật v dụng mà thôi, dù cho hôm nay ta lỡ tay giết hần, không lẽ viện chủ sẽ khiến ta đền mạng ư?

- Người...!

Tần Trọng mặt cứng đơ, vắn vẹo, gã thật tình không ngờ Phong Liệt không kiêng nể gì cả, nhưng nghĩ lại hần nói nhiều câu là sự thật.

Tần Trọng chỉ là một đệ tử bình thường tứ phẩm huyết mạch, còn Phong Liệt là thiên tài cửu phẩm xưa nay chưa từng có. Đừng nói là hần lỡ tay giết một Trần Lượng, dù có giết mười, hàng trăm Trần Lượng thì trong Ma Long giáo sẽ không ai khiến hần đền mạng, đây là sự thật bày ngay trước mắt.

Lúc này không chỉ mình Tần Trọng, ngay cả đệ tử xung quanh đều chìm trong suy tư, tất cả đều hiểu Ma Long giáo không phải danh môn chính phái gì, không phải nơi từ thiện, tất cả lấy thực lực làm chính, ích lợi trên hết.

Trên cơ sở này thì Phong Liệt là thiên tài cửu phẩm giá trị lớn hơn mọi người cộng lại rất nhiều.

Nghĩ thông điểm này, khi mọi người nhìn Phong Liệt thì kiềm không được thêm phần cực kỳ kính sợ, đây cũng là hiệu quả mà Phong Liệt muốn.

Hần muốn mọi người đều biết, mạng của lão tử đáng giá hơn các người gấp trăm ngàn lần, nếu các người đụng vào ta thì phải chết. Ta giết các người, cho dù các người có chết cũng không có chỗ kêu oan.

Ngay cả Trần Nhược Tình, Trương Diệu cũng bị sự cuồng ngạo của Phong Liệt rung động. Trong mắt họ Phong Liệt đã không còn là một đệ tử nguyên khí cảnh, hần là thiên tài tuyệt thế thật sự! Là tuyệt thế cao thủ tương lai, đủ khiến bất cứ ai ngưỡng mộ!

Tần Trọng nhìn xung quanh không khí hơi lạ, cứ tiếp tục như vậy thì gã khó giữ được vị trí đại sư huynh, nên mau chóng lên tiếng nói:

- Hừ! Phong Liệt, đừng tưởng rằng người ỷ vào tư chất bất phàm thì muốn làm gì cũng được! Hôm nay đại sư huynh ta phải đại biểu đệ tử trong giáo trách phạm sự huênh hoang của người!

Khse môi Phong Liệt cong lên, không chút sợ hãi nói”:

- Tần Trọng, người muốn đích thân ra tay thì cứ đến đi, cần gì nói đằng hoàng như vậy?

- Tốt! Đây là người tự tìm!

Tần Trọng nghiêng rắng, thầm đặt quyết định, hôm nay nhất định phải cho Phong Liệt một bài học khó quên suốt đời. Dù làm kiểu gì cũng phải khiến hần hiểu rằng, cho dù hần có là thiên tài cỡ nào đều phải cúi đầu dưới gã.

- Cái gì? Phong Liệt muốn khiêu chiến đại sư huynh nguyên khí cảnh cửu tầng? Hần điên rồi phải không! Rất ít người có thể qua mười chiêu dưới tay đại sư huynh! Phong Liệt này mới đến vài ngày chứ?

- Đại sư huynh không giống như Trần Lượng, nghe nói đại sư huynh đã luyện huyền cấp cao cấp chiến kỹ ‘Cửu trọng đại phá diệt thương quyết’ đến đại thành rồi, Phong Liệt đúng là tự chuốc khổ!

- Đại sư huynh có gia truyền thần thương dù ở trong đệ tử cùng cấp mười tám viện phái cũng là người nổi bật! Phong Liệt này...à!

Mặc dù lúc trước Phong Liệt gọng gàng đánh bại Trần Lượng nguyên khí cảnh lục tầng nhưng lúc này gần như mọi người không nhìn trúng hần, phút chốc trong đám người vang tiếng thở dài.

Mọi người đều nhận thấy thiên tài khiêu chiến hơn hai đẳng cấp mặc dù không nhiều nhưng cũng không là xa xôi không thể chạm vào. Nhưng muốn vượt năm cấp khiêu chiến mà còn thắng được thì chưa từng nghe thấy, chưa từng có trên lịch sử long huyết lục.

Lúc này mọi người rất là khó hiểu hành động của Phong Liệt, nhưng nghĩ đến Tần Trọng không dám hạ sát thủ với hần thì rất nhanh thả lỏng, chỉ là một trận luận bàn mà thôi, không sao cả.

Trên lầu đài ở một góc nhô ra đỉnh Âm Vô Phong không biết khi nào thì tụ tập mười mấy cao thủ ám vô viện khí thế hùng hồn. Trong đó có viện chủ Hồ Kiếm Trung, phó viện chủ Lãnh Phi Hồng, còn lại mọi người đều là cao thủ nổi danh nắm quyền trong ám vô viện.

Lúc này mọi người yên lặng nhìn tình hình bên dưới truyền công quảng trường, tập trung vào người Phong Liệt vẻ mặt bình thản. Ánh mắt họ nhìn Phong Liệt có kinh ngạc, thưởng thức, khinh thường, và phức tạp.

- Hắc hắc, tiểu tử này đủ cuồng ngạo, khá hợp khẩu vị của lão phu. Nhưng mới rồi hắn dùng chiến kỹ hình như không phải của đẳng long điện chủ chúng ta?

- Tiểu tử này sử dụng chiến kỹ hình như lão phu từng thấy một lần vào ba trăm năm trước, a? Hình như là địa cấp chiến kỹ cận chiến ở tầng ba Tầng Vô điện! Thời gian lâu quá nên nhớ không rõ!

- Hừ! Chỉ là đồ ngu không biết trời cao đất rộng mà thôi! Viện chủ, thuộc hạ kiến nghị thủ tiêu tất cả đặc quyền của tiểu tử này, nếu không thì e rằng sau này khó quản giáo hắn được!

- Hắc hắc, Tần hộ pháp nói lời đó là sai rồi. Bây giờ hắn chỉ mới là nguyên khí cảnh tứ tầng, có khó quản giáo hơn chẳng lẽ lật trời sao? Nếu tiêu trừ đãi ngộ của hắn thì e rằng sẽ bị mười bảy viện khác cười rớt răng, người ta sẽ nói ám vô viện chúng ta không có độ lượng dung người, ngay cả đệ tử thiên tài cũng phẩm cũng không dung được!

- Hừ, cuồng ngạo một chút có gì không tốt? Nếu tiểu tử này có thể gánh được trọng trách sáu trăm tám mươi bốn đời thì còn tốt hơn tên khốn kiếp Tần Trọng nhiều! Nhìn xem hiện tại đệ tử dưới nguyên khí cảnh của 38 chúng ta như thế nào? Ai nấy thấy đệ tử mười bảy viện khác không dám cả ngẩng đầu lên, lão phu chỉ nghĩ đến chuyện này là nổi nóng rồi!

Một đám lão già sống mấy trăm tuổi bàn tán xôn xao, viện chủ Hồ Kiếm Trung thì biểu tình hơi âm trầm, con ngươi chớp lóe tia sáng có vẻ phức tạp.

Thật ra Phong Liệt đã trực giác đúng, Hồ Kiếm Trung mới bắt đầu không có ý tốt với hắn. Bây giờ đã sống năm trăm sáu mươi ba năm rồi, con đường võ đạo đi tới tận cùng. Đợi với cao thủ thần thông cảnh tuổi thọ phổ biến là sáu trăm thì đã xem như đại hạn không xa, vậy nên lão có rắp tâm răn rết với Phong Liệt.

Nhưng bây giờ e rằng Phong Liệt đã lọt vào ánh mắt một số lão già, muốn đụng hắn thì sẽ khó khăn chút.

Phó viện chủ Lãnh Phi Hồng vẫn là dáng vẻ lạnh lùng không nói lời nào, nhưng ánh mắt lạnh băng có tia khen ngợi. Mọi người đều đoán không ra ‘Thiết huyết cuồng long’ của ám vô viện suy nghĩ cái gì.

Bên dưới trên quảng trường, Tần Trọng biểu tình lạnh băng nhìn Phong Liệt, không biết khi nào thì trong tay có một thiết thương đồ sộ dài một trượng. Thân thương thô cỡ miệng bát, uốn lượn từng hoa văn hình rồng cổ kính tang thương. Mũi thương có ba thước, toát ra tia sáng âm u lạnh lẽo khiến người nhìn lòng run sợ, liền xem liền biết nó là vũ khí vô thượng giết người đổ máu.

Xoẹt!

Tần Trọng một tay giơ thương, mũi thương chỉ xéo lên trời, khí thế của gã đột nhiên thay đổi, từ hoàn khổ công tử chớp mắt biến thành cao thủ long vôô khí thế uy hùng. Sau lưng gã chín Ma Long ảo ảnh dài một trượng tát ra uy nhiếp vô tận khiến nhiều đệ tử xung quanh thụt lùi, tinh thần kinh sợ.

Mắt Phong Liệt lóe tia sáng, lòng khen không dứt. Mặc dù Tần Trọng làm người không tốt nhưng thực lực thì không thể khinh thường. Có thể trở thành đại sư huynh thế hệ trẻ ám vô viện xem ra không phải chỉ là thùng rỗng!

Khi hắn nhìn thiết thương đồ sộ rực trong tay Tần Trọng thì lòng chợt rung lên, dần dần đôi mắt toát ra tham lam.

Mặc dù hắn không giỏi dùng thương nhưng thân thần thương sử dụng tài liệu là tinh kim hiếm thấy mà thần binh hắn mong muốn cần có...Long huyết ám kim. Hắn hơi trầm ngâm, lòng có đã có suy tính.

- Phong Liệt, đừng trách bốn công tử lấy lớn khi nhỏ, đây là do người tự tìm!

Khóe môi Tần Trọng nhếch nụ cười tàn khốc. Không thể hệ trẻ ám võ viện đã sớm không ai đáng giá gã ra tay, hôm nay gã lấy ra thân thương của mình là muốn lấy thể mạnh tuyệt đối đập tan niềm tin của hắn, ở trong lòng Phong Liệt gieo xuống mầm bất bại.

- Chừ đã!

Mắt thấy Tần Trọng sắp ra tay thì Phong Liệt đột nhiên ra tiếng kêu ngừng khiến mọi người ngây ngẩn.

Tần Trọng khí thế dần tăng hơi khựng lại, cười lạnh hỏi:

- Phong Liệt, không lẽ ngươi sợ ư?

Gã đã đặt quyết tâm, hôm nay cho dù Phong Liệt lùi bước thì gã không định cứ thế ngừng tay.

Phong Liệt cười khê nói:

- Hừ hừ, sợ thì không đến nổi! Nhưng lão tử không thích vo duyên vô cớ đâu với người, không bằng chúng ta đặt cược đi?

- Đặt cược hả? Tốt! Hợp ý ta!

Tần Trọng biểu tình mừng rỡ, vội vàng nói:

- Nếu người thua thì ta muốn cả đời này người nghe theo Tần Trọng ta sai bảo! Người hãy nói yêu cầu của mình cho ta nghe xem!

Xì xầm!

Nghe đến yêu cầu Tần Trọng thì đám người nhón nhá lên, đều lau mồ hôi lạnh thay Phong Liệt. Vốn mọi người không chú trọng cuộc so tài không công bằng này, giờ thêm vào điều kiện quá đáng, bất giác họ lo cho Phong Liệt.

Rất nhiều người muốn tốt bụng nhắc nhở Phong Liệt đừng đồng ý, nhưng vì sợ uy nhiếp Tần Trọng tích lũy đã lâu nên không dám nói, im lặng trầm lắng đầu thở dài.

Trần Nhược Tĩnh vẻ mặt có chút sốt ruột, kiềm không được nói:

- Phong Liệt, đừng đồng ý! Người không phải đối thủ của hắn!

Phong Liệt vẻ mặt thản nhiên, không hề thắc mắc với yêu cầu này của Tần Trọng. Nếu hai người đổi vị trí thì hẳn cũng sẽ ra yêu cầu tương tự, ai không muốn có thiên tài cứu phẩm làm nô tài chứ?

Hắn phớt lờ lời Trần Nhược Tĩnh nhắc nhở, vẫn tươi cười nói với Tần Trọng:

- Tốt! Ta hứa với người! Nếu ta thua thì cả đời nghe người sai khiến! Nhưng nếu người thua thì tất cả của người phải thuộc về ra!

- Được! Một lời đã định!

Mắt Tần Trọng sáng rỡ, bên trong khó che giấu vui mừng, gã không nghĩ gì hết liền hứa ngay.

Mặc dù gã rất tò mò tại sao Phong Liệt tràn đầy tự tin như vậy, nhưng gã càng tin vào bản thân hết. Gã nghĩ rằng nếu lấy tu vi nguyên khí cảnh cửu tầng mà không đánh thắng được Phong Liệt chỉ là nguyên khí cảnh tứ tầng thì gã sống còn có ý nghĩa gì.

Hai người ở phía xa đối diện nhau, đều cười nhạt, trong lòng có suy tính riêng.

Lúc này trên đỉnh núi đám lão già cãi lộn mớ trận. Có một số ông lão thương thức Phong Liệt hận không thể đi xuống tát cho hắn mấy bạt tai, đánh thức hắn khỏi cuồng ngạo vô tri.

Nói đến cùng thì đám lão già này cũng không xem trọng Phong Liệt.

Tần Trọng lớn lên ở ám võ viện, mặc dù một số lão già khinh thường phẩm hạnh củ gã nhưng biết rõ thiên phú, sức chiến đấu của gã. Đặc biệt giữa hai người có chênh lệch quá lớn không thể san bằng, đủ khiến bất cứ ai tuyệt vọng.

49. Chương 57 : Khiêu Chiến Tần Trọng (3)

Tần hộ pháp mặt cười như ha, Tần Trọng là đệ tử Tân gia mà lão yêu quý nhất, nhiều lần được lão chính tay chỉ điểm, cộng thêm Tần Trọng nắm thần thương gia truyền của Tân gia, có thể nói gã tin tưởng tràn trề.

Nhưng họ có đồng ý hay phản đối thì trận so đấu giữa hai người đã nhất định diễn ra. Qua một trận âm ỉ, mọi người đều đặt sức chú ý vào hai thanh niên bên dưới.

Thoáng chốc dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, khí thế của Phong Liệt, Tần Trọng tăng dần đến cực độ, đại chiến nhất xúc tức phát.

Phong Liệt neho mắt, từ từ tiến lên hai bước, mặt đất liên tục vang hai tiếng *bùm bùm* trầm đục dấy lên bụi đất. Lúc này nguyên lực của hắn đã trải rộng toàn thân, mỗi một dây thần kinh đều căng cứng, tùy thời phát ra một kích trời sụp đất nứt. Tần Trọng là đối thủ mạnh mẽ đầu tiên hắn chính thức đối mặt, không thể không dốc hết sức.

Xoẹt!

Ánh mắt Tần Trọng cực kỳ sắc bén, trường thương lắc lư đánh ra ảo ảnh, bay vọt lên năm trượng, chớp mắt đã đến gần Phong Liệt, tốc độ nhanh như tia chớp rút cương khí vào thương phong hung tợn đâm hướng Phong Liệt.

- Đại phá diệt nhất tàng...Trần quy trần!

Vèo

Theo tiếng quát khê của Tần Trọng, xung quanh thân thương đỏ sậm vòng quanh bã tổ đen dường như trường thương đột nhiên to gấp mấy lần, khí thế hủy diệt đậm đặc, sát khí sắc bén tràn ngập trong trời đất khiến người thấy mà sợ.

Tần Trọng vừa ra tay chính là ‘Đại phá diệt cửu trọng thương quyết’ mà gã đặc ý nhất. Gã tầm trong huyền cấp cao cấp chiến kỹ lâu đến mười chín năm, thường một thương đánh ra thì tất cả thuận lợi, thành tựu uy danh đệ nhất cường giả thế hệ trẻ Tân gia.

‘Đại phá diệt cửu trọng thương quyết’ có tổng cộng chín thức, một thức sắc bén hơn một thức, mỗi thức đều tăng gấp đôi uy lực với thức trước, đợi đến liên tục phát triển tới chín thức thì đã phát huy ra sức chiến đấu gấp mười lần bản thân, mặt lý luận thì gần như tương đương với một kích hết sức của long vô giả nguyên khí cảnh.

Chiêu thứ nhất ‘Trần quy trần’ này đủ phát huy ra sức chiến đấu gấp hai của gã, Tần Trọng tin tưởng Phong Liệt ăn thiệt thòi lớn dưới chiêu này.

Phong Liệt biểu tình nghiêm túc, ắt thấy thương phong sắp đến gần, hắn thi triển hóa ảnh kỹ biến mất trong trời đất, rồi bản thể tới gần Tần Trọng, hai tay biến thành trảo bồng chụp hướng ngực gã.

- Cuồng long táng thiên...Phân thiên trảo!

Khi hai trảo của Phong Liệt gần như sắp đụng đến Tần Trọng thì bỗng mắt gã lóe nụ cười giễu cợt.

- Hừ! Đã sớm biết ngươi sẽ làm như vậy, bốn công tử không phải đồ ngu Trần Lượng!

Chỉ thấy gã không hề tránh né, thương can trong tay chợt quét ngang, mạnh đánh và hông Phong Liệt. Với lực lượng lớn như vậy, gã tràn đầy tự tin sẽ khiến hắn tổn lại nặng.

Phong Liệt lạnh lùng cười, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn chẳng những không lùi mà tăng ba phần sức lực tay, cách đánh lưỡng bại câu thương.

Bùm!

Bùm!

Hai tiếng nổ cùng vang lên, Phong Liệt bị thương can của Tần Trọng mạnh quét ra xa bảy, tám tám trượng, ở trên mặt đất lùi mấy bước mới trừ đi cương kinh, mặt hiện vẻ hoảng sợ.

Hắn cảm thấy như bị ngọn núi to quét trúng, khí kinh hùng hồn tràn ngập trên bả giáp, hắn nghĩ nếu không có bảo giáp họ thể thì lần này đủ lấy nửa mạng hắn.

Dù là thế nhưng hắn cũng bị chấn toàn thân khí huyết cuộn cuộn, nửa người tê dại, nhanh chóng vận chuyển nguyên lực khai thông mấy lần mới dễ chịu chút, thật sự bị giật mình.

Lúc này bộ đồ đệ tử trung tâm trên người hắn đã bị cương khí sót lại tạc thành mảnh vụn bay đầy trời, lộ ra bên trong ám kim sắc long ngạc chiến giáp, dưới ánh tà dưới chớp lóe rực rỡ, quả nhiên là thần kỳ phi thường.

Tần Trọng cũng bị song trảo của Phong Liệt kích lùi ba bước, quần áo trước ngực nát bét lộ ra trung cấp linh bảo chiến giáp màu bạc, trước ngực chiến giáp còn có hai vết trảo nhạt không thể thấy.

Lần này thăm dò hai người chưa dốc hết sức, Phong Liệt dựa vào bảo giáp cùng Tần Trọng lực lượng ngang nhau, hoặc chính xác hơn là hắn hơi thất thế.

Nhưng dù là vậy vẫn khiến đám người xung quanh giật mình, ánh mắt nhìn Phong Liệt cực kỳ kinh ngạc, dù là ai cũng không ngờ lần đầu gia đấu Phong Liệt khiến đại sư huynh Tần Trọng chật vật một chút như vậy. Lúc trước Tần Trọng và cùng thể hệ đấu gần như đều là lông tóc không bị thương thối.

Lúc này Tần Trọng thấy Phong Liệt sừng sững không ngã, hơn nữa không bị thương chút nào thì sắc mặt hơi khẽ xem.

Nhưng gã chú ý long ngạc chiến giáp trên người Phong Liệt thì cười khẩy, nói:

- Hừ, ta còn tưởng ngươi có cái gì dựa vào, thì ra là một bộ cao cấp linh bảo chiến giáp! Hôm nay bốn công tử sẽ cho ngươi hiểu, trước tế thiên thần thương thì dù ngươi có mặc bảo giáp chiến y cũng chỉ có nước bại vong!

Đại phá diệt nhị tầng...Sơn loan kinh!

Tần Trọng hai tay cầm thương, trường thương cực kỳ dẻo dai ở trên không trung đâm ra trăm ngàn bóng thương, dường như muốn nghiền nát xung quanh Phong Liệt thành mảnh vụn. Mặt đất từng mảng tung tóe khiến bụi đất bay đầy, sát khí ngập trời, uy thế tuôn trào Phong Liệt đứng vững cũng khó.

Đặc biệt làm Phong Liệt kiêng dè là trường thương trong tay Tần Trọng không biết phẩm cấp có mang lực phá giáp cực kỳ sắc bén, Phong Liệt thầm nghĩ dù là mặc long ngạc chiến giáp cũng không dám cứng rắn chống lại nó. Do đó đủ chứng minh trường thương này chắc chắn phải vật tầm thường.

Phong Liệt nhíu mày, dưới uy thế này hắn đành không ngừng thi triển hóa ảnh kỹ liên tiếp thụt lùi. Tần Trọng thì không tha từng bước ép sát, vô số bóng thương đâm nơi Phong Liệt đi qua thành thùng lỗ chỗ, một mảnh hỗn độn.

Lúc này hắn đổi mặt công kích mạnh mẽ từ Tần Trọng có cảm giác bó tay, chẳng những gã có nguyên lực hùng hậu, thương pháp sắc bén, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu cũng cực kỳ phong phú, so với Trần Lượng không phải là một cấp bậc.

Mặc dù mỗi chiêu của gã sức mạnh kinh người nhưng vẫn giữ một phần đường lui, mặc dù Phong Liệt có thể lợi dụng hóa ảnh kỹ vọt tới gần chỗ gã nhưng chưa chắc được lợi ích gì.

Điều này khiến Phong Liệt sâu sắc cảm thấy được chênh lệch đại cảnh giới, chiến kỹ có mạnh hơn nữa cũng hơi vô lực. Nhưng dù thế này thì một trận chiến này hắn tuyệt đối không thể thua!

Phong Liệt lùi nhanh ra sau, mắt nhìn chăm chăm Tần Trọng, cẩn thận tìm điểm yếu trong thương pháp của gã, lặng lẽ chờ thời cơ thích hợp.

Liên tục lùi hơn mười trượng, hắn khó khăn lắm dựa vào hóa ảnh kỹ linh loạt nhiều biến hóa giải chiêu thức hai của Tần Trọng, trán hắn đã đổ mồ hôi hột. Trăm ngàn bóng thương mỗi một kích đủ tạo thành uy hiếp cho hắn, chỉ là thương phong truyền đến sát khí sắc bén đủ làm hắn toàn thân cực khó chịu.

- Hừ! Để ta xem ngươi có thể tránh né bao lâu!

- Đại phá diệt tam tầng...Vạn lý lăng!

Tần Trọng nhảy trên không trung bổng buông trường thương đồ sộ, quanh nó dâng trào khí kinh đánh và mặt đất trước người Phong Liệt.

Ngay sau đó, phạm vi năm trăm trượng quanh Phong Liệt bỗng nhiên mặt đất dậy sóng, thanh thế chấn thiên.

Đám người xung quanh phát ra tiếng kinh kêu, trong đệ tử nguyên khí cảnh rất ít có người tạo ra uy thế hùng hồn như vậy, phút chốc tăng thêm kính sợ Tần Trọng, thậm chí lo cho Phong Liệt.

Trần Nhược Tĩnh, Trương Diệu thì trái tim nhảy lên cổ họng, tùy thời chuẩn bị ra tay cứu người.

50. Chương 58-59 : Bại!

Bùm bùm bùm!

Liên tiếp mấy tiếng nổ vang qua đi, chỗ ban đầu Phong Liệt đứng xuất hiện cái hố to mấy trượng, hắn thì né không kịp bị oanh kích ngã trái ngã phải, trên người hắn ám kim sắc bảo giáp liên tiếp lấp lóe, hóa giải cương kính ủa vào người. Nhưng hắn vẫn bị tạc tóa dài rồi tỉnh, hít vào bụi mù, trông rất chật vật.

Nhưng tiếp theo khiến mọi người ngoài ý muốn là Phong Liệt chẳng những không kinh sợ mà mặt còn lộ vẻ mừng như điên khó thể che giấu, kiểm không được ngửa đầu cười dài:

- Ha ha ha ha, Tần Trọng, nếu ngươi đã tự chui đầu vào rọ, lão tử sao không thành toàn ngươi!

Tần Trọng ở giữa không trung hơi ngần ra, gã thấy Phong Liệt không bị gì thì rất giật mình, gã nghĩ một kích sức chiến đấu gấp ba dù là cao thủ cùng cấp ở trong năm trượng trường thương đều phải hộc vài ngụm máu. Nhưng lúc này dù Phong Liệt trông rất chật vật nhưng vẫn không có thương căn động cốt.

- A? Chết tiệt! Lại là cao cấp bảo giáp!

Tần Trọng nghiêng rằng, đột nhiên hạ xuống muốn chụp lấy thương can cắm trên mặt đất. Nhưng Phong Liệt khó khăn lắm mới chờ đến giờ phút này, đầu chịu bỏ qua cơ hội!

Khi Tần Trọng sắp sờ vào thương can thì đột nhiên một cái chân tỏa ra khỏi đen mông lung đập trên thương can. *Phụt* một tiếng trầm đục, trường thương vốn là nửa khúc cắm và đất lần này đâm sâu xuống, chỉ để lại một cái hố to như miệng chén.

- Ngươi...khốn kiếp!

Tần Trọng biểu tình giận dữ, gã không ngờ Phong Liệt vô lại như vậy, làm thần thương của gã chôn sâu dưới đất, tình huống này trước kia gã chưa từng gặp.

Chủ yếu là bởi vì khi gã ra chiêu này đối thủ thường thì tự tự lo thân còn không xong, không rảnh đâu lo đến trường thương của gã. Không ngờ gặp phải quái thai Phong Liệt mặc cao cấp linh bảo chiến giáp, trước mắt chỉ có thể chịu xui.

- Cuồng long táng thiên...Đạn thiên thôi!

Bùm!

Phong Liệt đập trường thương lún xuống đất, bàn chân rút vào cương khí bỗng đá hướng đầu Tần Trọng. Cảm nhận khí kinh điên cuồng ập đến, Tần Trọng không dám xem thường, hai tay giao nhau bảo vệ đều nhưng vẫn bị một cước đá ra xa ba trượng.

Tần Trọng đứng vững thân hình, ánh mắt nhìn Phong Liệt rực lửa, bây giờ gã hai tay trống rỗng tựa như con cọp mất nanh vuốt.

Phong Liệt mặc kệ Tần Trọng, cúi đầu nhìn trường thương cắm sâu và mặt đất, cười gian:

- Hắc hắc, chắc thời gian ngươi đào ra trường thương đủ để lão tử đánh ngươi thành chó chết, oa ha ha ha ha!

Đám người xung quanh nhìn Phong Liệt cười khờ thì thấy không nói nên lời. Trần Nhược Tĩnh nhìn hân hành động, lắc đầu bật cười, lòng thâm thở ra.

Nhìn Phong Liệt cười to, Tần Trọng vẻ mặt giận dữ dần bình tĩnh lại, sau đó khinh thường cười khẩy:

- Hừ, Phong Liệt, dù bốn công tử không dùng tế thiên thần thương thì muốn xử lý con kiến như ngươi cũng dễ như trở bàn tay! Hôm nay bốn công tử phải để ngươi biết, ngươi vĩnh viễn chỉ có thể làm bại tướng dưới tay ta!

Dứt lời, tay Tần Trọng bỗng lại xuất hiện một trường thương màu bạc, trường thương này là cấp thấp linh bảo mà rất nhiều đệ tử thường thấy, so với hùng hồn đại khí tế thiên thần thương trước đó thì kém rất xa.

- Đại phá diệt tứ tầng...Thiên xà vũ!

Tần Trọng gầm lên, thân hình cùng trường thương chớp mắt hai hợp thành một, một bóng rắn to lớn vạn vạo bay lên trời, mang theo uy thế kinh người mạnh đụng vào Phong Liệt. Trong thiên địa vang tiếng *xì xì* quái dị hút tinh thần người.

Chiêu thứ tư 'Đại phá diệt cửu trọng thương quyết' này có thể phát huy ra sức chiến đấu gấp mười lần của Tần Trọng, uy lực hơn xa ba thức đầu, dù là đối thủ cùng nguyên khí cảnh cửu tầng nếu không có thủ đoạn đặc biệt thì chỉ đành nuốt hận thương đau.

Trong thế hệ trẻ nguyên ám võ viện, người đáng giá cho Tần Trọng thi triển chiêu này ít ỏi không mấy ai, nếu không phải Phong Liệt mặc long ngạc chiến giáp thì chưa đáng gã dốc hết sức như vậy.

Phong Liệt nhìn bóng xà vạn vạo đến, nở nụ cười âm trầm nói:

- Hừ, không còn tế thiên thần thương, ngươi ở trong mắt của ta chỉ là bệnh miêu không có nanh vuốt mà thôi. Hắc hắc, cũng tới lúc lão tử ra tay rồi!

- Cuồng long táng thiên...Đạp thiên bộ!

Thân hình Phong Liệt bỗng biến mất, khi xuất hiện đã tới đầu bóng rắn, chỉ thấy đôi chân móng lung khói đen của hắn lần lượt đạp vào đầu rắn, vang hai tiếng *bùm bùm* trầm đục.

Một người một rắn va chạm rồi tách ra, Phong Liệt dựa thế thăng lên mấy trượng, bóng rắn bên dưới trúng 'Đạp thiên bộ' của hắn chỉ nhẹ lắc lư, gần như không bị ảnh hưởng gì.

- Ha ha ha ha! Phong Liệt, ngươi chỉ có chút bản lĩnh này mà dám huênh hoang trước bốn công tử? Bốn công tử thu nô tài nhà ngươi chắc rồi!

Tần Trọng cười to, lại lần nữa khổng chế bóng rắn vạn vạo xông lên tấn công Phong Liệt.

Người xung quanh đều lắc đầu thở dài, chiến kỹ mạnh mẽ của Phong Liệt đối với Tần Trọng chỉ là gãi ngứa, vậy thì làm sao đánh? Vừa nghĩ đến thiên tài cửu phẩm trở thành nô tài cho Tần Trọng thì mọi người đều thâm thương tiếc.

Mắt Phong Liệt chớp lóe, vẻ mặt nghiêm túc.

"Ài, xem ra lần này phải trả giá lớn hơn chút mới được!"

Tiếp theo hắn biểu tình dứt khoát, từ nhãn trử vật nhanh chóng lấy ra một viên diệu xuân đan, nuốt xuống.

- Tần Trọng, ngươi lại thử chiêu này xem!

Phong Liệt ở trên không trung đột nhiên vươn ra tay phải chống trời, lòng bàn tay dâng lên đoàn khói đen, rất nhanh đoàn khói ngưng tụ thành hình đại ấn ban sơ vuông vức, to cỡ đầu người.

- Tá thiên chi thế...Cái thiên ấn!

Theo tiếng quát khê của Phong Liệt, đại ấn trong tay hắn dần biến nặng nề, như nặng tựa núi cao. Bản thân hắn hình như không chịu nổi sức nặng, sắc mặt biến ngày càng tái nhợt, người run khê.

Cùng lúc đó, uy thế vạn quân vô cùng nặng nề khiến mọi người giật cả mình, Trần Nhược Tĩnh, Trương Diệu cũng đầy ngạc nhiên.

Mọi người đều cảm nhận được lúc này tay Phong Liệt nâng dường như là một ngọn núi cực kỳ nặng nề, nếu rơi xuống sẽ có uy lực hủy thiên diệt địa. Thoáng chốc ai nấy trợn to mắt nhìn chăm chăm vào Phong Liệt.

Tần Trọng bị hành động của Phong Liệt làm giật nảy mình, nhưng gã không chút tạm dừng truy sát lên. Nếu bị một nguyên khí cảnh tứ tầng long vô giả hù dọa lùi bước thì gã sẽ không tha thứ cho bản thân.

- Hắc!

Phong Liệt hét chói tai, đại ấn mạnh đè xuống ném hướng bóng rắn. Giờ phút này dường như cả thiên địa tùy theo đại ấn rồi tay mà run rẩy.

- Nguy rồi!

Mắt thấy đại ấn rơi xuống, Tần Trọng hô t, lòng kinh sợ muốn chết, gã không chút do dự tránh đi.

Nhưng khiến gã không ngờ là đại ấn bên trên tỏa ra lực hút quá dị mạnh mẽ không gì sánh được, khiến gã trốn chậm nữa nhíp.

Bùm!

Một tiếng nặng nề qua đi, trời đất như tĩnh lặng lại, mọi người ngơ ngác nhìn bầu trời.

Chỉ thấy Tần Trọng và bóng rắn gặp trọng kích thì rớt xuống đất. Tần Trọng ngã trên mặt đất học máu liên tục, mất sức rất lớn mới đứng dậy được. Trường thương trong tay gã gãy vài khúc tán loạn trên mặt đất, khuôn mặt vụn vụn tràn đầy vẻ khó tin.

- Ta thua! Ta thua! Không thể nào? Sao Tần Trọng ta thua được? Khụ khụ!

Chẳng những Tần Trọng không tin mà đám đệ tử xung quanh cũng mờ mịt như đang nằm mơ.

- Làm sao có thể? Đại sư huynh mà thua? Thua Phong Liệt chỉ có nguyên khí cảnh tứ tầng? Cái này...thật khiến người khó tin quá!

- Đại sư huynh ở trong ám võ viện chúng ta ba năm chưa từng thua, không ngờ thua vào tay đệ tử mới như Phong Liệt, thật là chuyện đời khó đoán!

- Lúc trước Phong Liệt sử dụng chiến kỹ gì vậy? Sao ta chưa từng thấy qua?

- Chắc chắn là địa cấp chiến kỹ uy lực không gì sánh được! Đãi ngộ của thiên tài đúng là không giống nhau, mới vừa nhập giáo đã được tập võ thượng công pháp rồi! Ai, người với người thật là không có cách nào so sánh!

- Hừ! Người đừng ghen tỵ, dù có bày địa cấp chiến kỹ bước mặt người thì người có dám luyện không?

- Á...

Trong đám người, chúng đệ tử kinh ngạc qua đi là thảo luận sôi nổi, rất nhiều nữ đệ tử nhìn Phong Liệt ánh mắt sáng ngời. Sở Diệp thì kinh ngạc hé môi, thần thần nhìn Phong Liệt thật lâu.

Đối với Tần Trọng thất bại, trừ mấy kẻ theo đuôi gã tức giận ra thì không một ai đồng tình cả, đủ thấy tên này ở ám võ viện không được lòng người.

Phong Liệt từ không trung đáp xuống, lảo đảo mấy bước mới đứng vững thân hình, khoe miệng vết máu chảy dài, nhưng tốt hơn Tần Trọng trọng thương rất nhiều.

Hắn lạnh lùng nhìn Tần Trọng, đắc ý cười to nói:

- Tần Trọng, đã cực thì có gan chịu thua! Bắt đầu từ bây giờ tất cả của ngươi là của ta hết! Ha ha ha ha!

Tần Trọng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phong Liệt, mạnh chùi máu nơi khoe miệng, gã không nói lời nào nhưng mắt lóe tia lạnh lùng ác độc.

Phong Liệt hừ một tiếng, mặc kệ gã, xoay người đi tới chỗ chôn sâu tể thiên thần thương. Hắn không hứng thú với Tần Trọng, làm hắn thấy hứng thú là tể thiên thần thương đó mà thôi.

Hắn tùy tiện gọi hai đệ tử để họ thi triển đao kiếm đào thần thương ra.

Phong Liệt một tay nắm trường thương đỏ sẫm, hùng hồn đại khí, cảm thấy nặng cữ ngàn cân, trong thương ồ ạt dâng trào sát khí và sức mạnh quái dị khiến hắn cực kỳ rung động.

Phong Liệt biết bây giờ không phải lúc nghiên cứu báu vật này, cất nó vào nhẫn trữ vật, định trở về rồi nghiên cứu.

Đột nhiên, sau lưng hắn vang tiếng kinh kêu.

- A, cẩn thận!

- Cẩn thận

- Phong Liệt, cẩn thận sau lưng!

Phong Liệt lập tức xoay người, ánh mắt lạnh nhạt nhìn một luồng sáng xanh nhanh chóng xẹt tới, trên mặt không có gì ngoài ý muốn.

Phong Liệt kiêu ngạo cười lạnh:

- Hừ! Tần Trọng, lão tử sớm biết ngươi không phải thứ tốt lành gì rồi!

Hắn lập tức thi triển hóa ảnh kỹ tránh đi chủ thủ tẩm độc của Tần Trọng đâm tới, mặc dù bây giờ hắn bị thương nhưng muốn tránh né cũng không khó.

Nhưng đúng lúc này, trong đầu hắn đột nhiên lóe tia sáng, một đoạn khẩu quyết thoáng hiện.

“Cuồng long táng thiên, cuồng ý nhập ngực, nguyên lực nhập huyệt, táng thiên vừa kêu, trời sập địa diệt!”

Đây chính là khẩu quyết ‘Táng thiên khiêu’ cuối cùng trong ‘Cuồng long táng thiên quyết’.

‘Táng thiên khiêu’ là một thức khác biệt rất lớn với bảy thức kia, vì nó thuộc về công kích sóng âm, uy lực khó mà nhận xét, theo sách ghi chép thì một thức cuối này luyện đến đại thành liền bước vào ngưỡng cửa thiên cấp chiến kỹ.

Phong Liệt đã luyện bảy thức trước rất hiệu quả nhưng đối với thức cuối này dù mở ra ba kinh mạch cổ huyệt thì vẫn không tìm được bí quyết.

Nhưng trong khoảnh khắc này hắn vừa đúng bắt được chút linh cảm.

Mọi người thấy Phong Liệt không né tránh Tần Trọng tập kích, mắt thấy chủ thủ sắp đâm vào não không có bảo giáp phủ lên thì ai nấy kinh hoàng biến sắc, trái tim nhảy lên cổ huyệt. Một số nữ đệ tử nhắm mắt lại không dám nhìn.

Trần Nhược Tĩnh, Trương Diệu từ xa ném ra trường kiếm, mưu toan chặn lại chủ thủ, nhưng nước xa không cứu được lửa gần.

Nhưng tiếp theo dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, Phong Liệt đột nhiên duỗi đôi tay ra, hú dài xuyên kim phá đá hướng luồng sáng xanh.

- Grao!!!

Theo tiếng hú vang lên, một ảo ảnh hắc long chừng ba thước bỗng bay ra đựng hướng ánh sáng xanh.

Bóng hắc long và chủ thủ giao nhau, tiếp theo nghe tiếng *phụt* khê, một thanh cấp thấp linh bảo chủ thủ biến thành mảnh vụn rơi lả tả xuống đất.

Thế đi bóng hắc long không giảm, thoáng chốc bay vọt mấy trượng, mạnh đập vào ngực Tần Trọng, khiến gã vốn trọng thương giờ bắn ra bốn, năm trượng mới rơi xuống đất hấp hối. Ngực bảo giáp hõm một lỗ to như miệng chén, nhìn thấy ghê người.

- Công tử!

- Đại sư huynh!

Mấy tên chó săn của Tần Trọng nhìn gã bị trọng thương gần chết thì hoảng sợ biến sắc, cùng tiến lên đỡ gã dậy.

Phong Liệt nhìn thần thờ bóng rỗng biển mất thật lâu, cố gắng nghĩ đến cảm giác mới rồi rống một tiếng, trong đầu suy nghĩ tỉ mỉ về nó. Trương Diệu, Trần Nhược Tình nhanh chóng tiến lên trước bảo vệ Phong Liệt sau lưng, hai người nghĩ lại mà sợ, nhìn Tần Trọng, biểu tình cực kỳ giận dữ.

Người xung quanh kinh ngạc qua đi đều chửi mắng Tần Trọng tồi tệ vô sỉ, thấy tôn sùng tiếng rống kinh thiên của Phong Liệt.

Hôm nay Phong Liệt xuất hiện đem đến rung động cho mọi người, đặc biệt là đánh bại đại sư huynh nhiều năm bất bại, sáng tạo kỳ tích khiêu chiến vượt năm cấp! Bất giác cử phẩm huyết mạch Phong Liệt thiên tài đã thấm sâu vào lòng người, sức ảnh hưởng vượt qua cả đại sư huynh Tần Trọng.

- Khụ khụ! Oa...

Tần Trọng kiềm không được lại học bài máu, liên tục nuốt và vài viên đan dược đều phun ra, nhưng ánh mắt cực kỳ độc ác trừng Phong Liệt.

Gã thêu thảo gầm với thuộc hạ:

- Giết hắn...cho ta! Tất cả hậu quả ta chịu trách nhiệm!

- Cái này...

Nghe Tần Trọng nói muốn họ đánh hội đồng Phong Liệt, mấy tên theo đuôi biểu tình do dự. Trước không nói có đánh thắng hai thị vệ chân khí cảnh vệ mặt giận dữ của Phong Liệt không, bản thân hắn là chúng không thể trêu vào.

Trầm ngâm một lúc Tần Minh nói thầm bên tai Tần Trọng:

- Công tử, chỉ cần Phong Liệt còn ở ám võ viện ngày nào thì chúng ta tùy thời cho hắn ném mùi, cần gì nóng lòng một phút chứ?

- Đúng đó! Đại sư huynh cần gì chấp nhặt với hắn, về sau từ từ cho hắn bài học cũng không muộn!

- ...

Tần Trọng nghiêng rằng một hồi lâu mới dịu sắc mặt, dù gã hận Phong Liệt không đội trời chung nhưng vẫn không mất đi lý trí.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn Tần Trọng. Mắt lóe sát khí. Tần Trọng là công tử thế gia luôn xuôi chèo mát mái, nếu hận ai rồi thì đương nhiên sẽ không chịu từ bỏ.

Nếu đổi lại là trường hợp khác thì Phong Liệt tuyệt đối không chịu do dự làm thịt gã nhưng hiện tại không được, Tần gia có sức ảnh hưởng trong ám võ viện, nếu ở trước mặt bao người xử lý gã thì hắn sẽ gặp rắc rối. Phong Liệt trầm ngâm một lát, từ bỏ quyết định này.

Lúc này trên đỉnh Ám Võ Phong, một đám lão già xa xa nhìn quảng trường bên dưới sững sờ thật lâu. Mới rồi hai thức chiến kỹ của Phong Liệt cho các cao thủ này mang đến rung động khó thể tưởng tượng.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì? Tần Trọng sao có thể thua một tiểu tử nguyên khí cảnh tứ tầng chứ? Còn nữa, hắn làm sao phát huy ra chiêu thức có uy lực như vậy? Lão phu khẳng định có cao nhân thầm cứu trợ hắn!

- Hừ! Tần hộ pháp, người đừng dắt vàng lên mặt người Tần gia các người! Có cao thủ giúp đỡ? Người coi chúng ta cùng mất mặt như người chắc?

51. Chương 60 : Táng Thiên Khiếu

- ‘Cuồng long táng thiên quyết’! Ta nhớ ra rồi, tiểu tử này luyện là bộ ‘Cuồng long táng thiên quyết’ cần mở ba mươi sáu kinh mạch! Thật khó tin, hắn ở trong năm tháng đã luyện địa cấp cao cấp chiến kỹ đến mức này! Thiên tài! Không! Đã không thể dùng thiên tài để hình dung hắn.

- Mở ba mươi sáu kinh mạch? Sao có thể? Lão phu sống ba trăm tuổi cũng chỉ mở chín kinh mạch mà thôi! Tiểu tử mới có mười lăm tuổi, điều này tuyệt đối không thể!

- Thức ăn công đó rất quái dị, sao ta cảm thấy có vị mượn thể thiên quá, nếu không thì uy lực lớn như vậy nói không thông a!

- ...

Viện chủ Hồ Kiếm Trung neho mắt nhìn bóng dáng tuổi trẻ dưới núi, nét mặt suy tư. Phó viện chủ Lãnh Phi Hồng thì mắt sáng ngời lộ vẻ kích động khó thể che giấu.

Đúng lúc này, đột nhiên một thanh âm già nua trầm thấp vang lên từ dưới đất, thật rõ ràng truyền vào tai hai vị viện chủ.

- Tiểu tử này không tệ, nhìn chăm chăm cho ta!

Thân hình hai viện chủ bỗng run lên, cung kính trường kiếmih lễ với một hướng.

Nhìn hành động của hai người, các cao thủ xung quanh kinh ngạc ngậm miệng lại, khó hiểu nhìn hai viện chủ.

Lát sau Hồ Kiếm Trung chậm rãi ngẩng đầu nhìn lướt qua mọi người, cuối cùng dừng ở Tần hộ pháp, lạnh nhạt nói:

- Tần Dự, hay trông nom người của ngươi cho tốt, Phong Liệt không thể xảy ra chuyện!

Tần hộ pháp đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo nhanh chóng khom người vâng dạ, đôi mắt rũ xuống lóe tia sáng, không biết đang suy nghĩ cái gì nữa.

Tần Trọng bị thuộc hạ đưa trở về, chắc không tu dưỡng nửa tháng thì sẽ không xuống giường được. Một lần này gã vốn định xử lý Phong Liệt nhưng không ngờ ngược lại bị hấn giải quyết.

Chẳng những gã bị trọng thương mà gia truyền chí bảo tế thiên thần thương cũng bị Phong Liệt cuỗm đi, có thể nói tiền mất tật mang, mất hết cả mặt.

Phong Liệt định rời đi thì bỗng ủa ra một đám nam nữ bao vây quanh hấn, Triệu Thung cũng nằm trong số đó. Bây giờ Phong Liệt tốt xấu xem như danh nhân, cộng thêm thân phận đặc biệt, thực lực mạnh mẽ, có cả khối người muốn kết giao hấn.

- Phong sư huynh lần này đánh bại Tần Trọng thật khiến người mát lòng mát dạ! Tiểu đệ Triệu Thung xuất thân luyện khí thế gia Triệu gia, ngày sau Phong sư huynh nếu muốn luyện khí cứ đến tìm đệ!

- Phong sư huynh thật là lợi hại a! Đánh bại cả đại sư huynh luôn! Không biết Phong sư huynh tu luyện là môn chiến kỹ nào vậy? Cái gì? Địa cấp chiến kỹ? Trời ạ? Hừ chết người!

- Phong sư huynh, mười ngày sau rèn luyện ở dạ mạc đại hiệp cốc muội muốn cùng Phong sư huynh kết bạn chung đường, có được không?

- ...

Phong Liệt mệt mỏi ứng đối một chốc, phát hiện nhóm Sở điệp dần đi xa thì lòng hơi thất vọng, không muốn ở lại lâu hơn nữa.

Hắn lại nuốt và một viên diệu xuân đan rồi từ biệt mọi người dẫn theo Trần Nhược Tĩnh, Trương Diệu vội vã rời đi.

Lần này đại chiến với Tần Trọng khiến hấn có thu hoạch lớn với việc tu luyện ‘Cuồng long táng thiên quyết’, đặc biệt hiểu ra chỗ huyền diệu của thức cuối ‘Táng thiên khiêu’, một hơi tăng sức chiến đấu của hấn lên cao vài bậc. Hấn sốt ruột muốn trở về bế quan cũng có một phen.

Lúc này sắc trời đã tối xuống, trên cao cấp linh bảo có rất nhiều nơi chong đèn.

Phong Liệt dọc theo đường núi đi nhanh, mặt lộ suy tư. Trần Nhược Tĩnh, Trương Diệu đi theo sát sau lưng hấn, ánh mắt nhìn hấn hơi phức tạp.

Hôm nay Phong Liệt và Tần Trọng đấu một trận chiến lộ thực lực khiến người quá kinh sợ, mãi đến bây giờ hai người vẫn khó tin.

Trần Nhược Tĩnh trừ kinh ngạc thực lực của Phong Liệt ra không có cách nghĩ gì khác. Trương Diệu thì dần tăng lên lòng kiêng dè với Phong Liệt, lòng thầm nghĩ có nên sửa đổi quan hệ với hắn hay không.

Vì gã chợt phát hiện tốc độ trời dậy của Phong Liệt quá nhanh, tìm lực quá kinh người, cứ phát triển tiếp như vậy thì e rằng không vài năm sau có lẽ sẽ vượt qua gã, thậm chí là một chút thực lực uy hiếp được gã. Gã không còn có thể đối xử Phong Liệt như một đệ tử nguyên khí cảnh.

Trong đầu Phong Liệt tràn đầy chiến kỹ, vô tình lo lắng hai người sau lưng nghĩ gì, lát sau cả ba trở vào sân.

Lúc này Diệp Thiên Tử đã dời ma hổ Hắc khỏi nhà của Phong Liệt, trong sân hỗn độn của được hạ nhân quét dọn sạch sẽ, giữa hai nhà lại dựng lên một vách tường thấp bé, tất cả yên tĩnh bình an như vậy.

Phong Liệt không để ý cái gì khác, s về một tiếng lại chui vào trong phòng tối không ánh sáng, đem chiêu thứ chín ‘Táng thiên khiếu’ của ‘Cuồng long táng thiên quyết’ diễn luyện liên tục.

Thoáng chốc trong phòng tối không ánh sáng vang vọng từng tiếng hú dài xuyên kim vỡ đá thật lâu không dứt.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, bất giác đã qua bảy ngày, cánh cửa phòng tối không ánh sáng của Phong Liệt vẫn yên lặng không tiếng động.

Trong phòng tối.

- Grao!!!

Một tiếng hú dài đỉnh tai nhức óc vang lên, cùng lúc đó, một long hình khí kinh dài ba thước phát ra từ miệng Phong Liệt, tiếng xé gió mạnh mẽ khiến lòng người run sợ. Nhưng khí kinh bắn ra ba trượng rồi thì từ từ tan biến.

Phong Liệt nhíu mày, lầm bầm:

- Có chuyện gì thế này? Khoảng cách hữu hiệu tại sao chỉ có ba trượng thôi?

Trải qua bảy ngày cũng có, Phong Liệt rốt cuộc có thể làm được tùy tâm phát ra thức ‘Táng thiên khiếu’.

Nhưng khiến hắn hơi bất mãn là dù cố gắng cỡ nào cũng chỉ phát ra rồng dài ba thước, khoảng cách công kích mới ba trượng mà thôi, thật khiến hắn nhức đầu.

Trong quyển sách ‘Cuồng long táng thiên quyết’ có nói, luyện thức ‘Táng thiên khiếu’ đến mức tận cùng thì có thể rồng ra một cự long dài vài dặm, có thể dễ dàng biến phạm vi trăm dặm thành cát bụi, vượt qua phạm trù địa cấp chiến kỹ.

Phong Liệt rất khao khát uy thế kinh thiên động địa đó, bắt đắc dĩ tu vi của hạn, cách biệt một trời một vực, suy ngẫm thật lâu không có kết quả, hắn cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu buông bỏ.

Hắn trầm ngâm một lúc, tay bỗng xuất hiện một cây thương to cỡ một trượng màu đỏ thẫm, chính là chiến lợi phẩm lấy từ người Tần Trọng, tể thiên thần thương.

- Tể thiên thần thương, sát sinh tể thiên, tên hay!

Phong Liệt thầm khen, tay nắm cán thương mạnh vùng hai cái, thương to nặng nề hùng hồn khiến cả không gian nhẹ run, khí thế cực kỳ kinh người, là lợi khí tuyệt thế trên đời khó tìm.

Nhưng dần dần mặt Phong Liệt lộ vẻ nghi hoặc, nhìn cây thương rất lâu.

Lát sau Phong Liệt bỗng lộ vẻ mặt vui sướng, kiểm không được cất tiếng cười to.

- Ha ha ha ha, thì ra là vậy! Hèn chi cầm trong tay thấy hơi lạ! Ha ha ha ha!

Phong Liệt rút một phần nguyên lực và trong thương, dần phát hiện cán thương ẩn chứa một loại công năng có thể tăng gấp ba sức lực. Trên long huyết lực có công năng nghịch thiên như vậy thì tài liệu luyện khí chỉ có một loại, chính là minh kinh sa thể gian hiểm có.

Có thể nói minh kinh sa cực kỳ đắt giá, tục truyền ở hắc thị hai minh kinh sa đổi lấy một tòa hình long tinh khoáng còn dư dả, có thể nói là vô giá. Thương to tể thiên thần thương này muốn có được hiệu quả đó thì bên trong lẫn và minh kinh sa số lượng khó tưởng tượng.

- Long huyết ám kim, minh kinh sa, hắc hắc, đúng là thứ tốt! A? Tại sao Tần gia sẽ đem thứ quan trọng như vậy đặt vào tay dò ngu Tần Trọng chứ?

52. Chương 61 : Thiên Tử Biểu Tỷ

Phong Liệt vui sướng một lúc mắt chợt lấp lóe, cây tế thiên thần thương này dù là cao thủ thần thông cảnh trở lên đều xưa như xưa vệt, Tần gia làm sao chịu đưa vào tay hậu bối mới nguyên khí cảnh cửu tầng? Không nghĩ ra được.

Nhưng nếu đã nghĩ không ra thì Phong Liệt cũng lười nghĩ, lòng thầm đặt quyết tâm, không đến bất đắc dĩ tuyệt đối không trả lại cây thương này cho Tần gia.

Hắn sửa sang một lúc mở ra cửa ngầm, trữ lại thế giới muôn màu bên ngoài.

Phong Liệt bế quan bế quan bảy ngày, toàn thân xóc xệch hơi khó chịu. Hắn nhanh chóng sai người hầu chuẩn bị nước nóng tắm một phen, rồi mới ngon lành ăn bữa cơm, xoa bụng to đi ra sân.

Sân trại lủi giờ theo Phong Liệt căn dặn đã trồng một số hoa cỏ không quý giá gì, cũng không đơn điệu lắm.

Phong Liệt nhìn mặt trời nóng rực, ánh nắng ấm áp chiếu trên người rất thoải mái. Hắn sai người hầu chuyển một cái ghế tới, mất hình tượng nằm dài.

Trần Nhược Tĩnh và Trương Diệu đi ra gặp Phong Liệt, thấy hắn không định ra khỏi cửa thì vào phòng mình.

Phong Liệt khép mắt lười biếng hỏi:

- Trần Tứ, mấy ngày ta bế quan có ai đến tìm không?

- Hồi bẩm công tử, mấy ngày nay đúng là có mấy nhóm người đến tìm công tử. Trong đó có một người tên là Triệu Thung công tử. Có hai tiểu thư tên Yên, Lục. Còn có mấy người họ Tần. Nhóm người họ tần là quái lạ nhất, nếu không phải hai thị vệ của công tử ra mặt thì họ định cưỡng ép mở phòng tối, kêu người khỏi bế quan!

Trần Tứ vẽ mặt ghét nói.

Phong Liệt cười khẩy châm chọc:

- Hừ, phô trương thanh thế mà thôi, chúng không dám làm gì đâu!

Đúng lúc này sân bên cạnh bỗng vang lên tiếng cười trong trẻo êm tai, Phong Liệt vánh tai nghe, cảm thấy tiếng cười kia hơi quen thuộc.

- Hì hì hì hì, Thiên Tử tỷ tỷ, Hắc bị tỷ làm hư rồi kìa! Ngay cả long nguyên đan cũng nuốt không trôi!

- Hừ, đều trách tiểu tử Phong Liệt, đánh Hắc bị thương nặng như vậy! Sau này bổn tiểu thư tuyệt đối không tha cho hắn!

- Thiên Tử tỷ tỷ, ta thấy mặc dù Phong sư huynh hơi ngông cuồng nhưng đầu giống người xấu? Đặc biệt là hắn dạy cho đại sư huynh một bài học, mọi người rất vui vẻ!

- Cái gì gọi là không giống người xấu? Tên đó còn xấu hơn Tần Trọng rất nhiều! Là lưu manh, dâm tặc, đồ ác ôn nhất, tội ác tày trời! Hắn chẳng những thích rình xem con gái tắm rửa, còn phong lưu vô cùng, nghe nói có nhiều mối quan hệ mập mờ với nữ đệ tử trong giáo. Sau này người thấy hắn phải tránh xa chút biết chưa? Tuyệt đối đừng bị vẻ ngoài của hắn lừa gạt!

- A...thật hả? Theo ta được biết thì Phong sư huynh mới đến ám võ viện chưa được nửa năm, mọi người đều nói hắn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, cả ngày bế quan khổ luyện! Thế thì sao có thời gian cùng nhiều nữ đệ tử...

- Hừ! Người biết cái gì! Hắn ban ngày bế quan không ra, nhưng ban đêm thường đi ra ngoài lén nhìn con gái tắm rửa! Ta làm hàng xóm của hắn tất nhiên biết nhiều chuyện hơn người khác! Người nghe theo tỷ tỷ nói đi, không hại người đâu!

- Ủ, biết rồi.

- ...

Phong Liệt nằm trên ghế nghe Diệp Thiên Tử cố gắng bơi đến mình, dở khóc dở cười, quả nhiên phụ nữ và tiểu nhân là khó lường nhất.

Nhưng hắn không định sửa đổi cách nhìn của Diệp Thiên Tử về mình, mặc dù nha đầu đó rất đẹp nhưng không cùng đường với hắn, sau này nước giếng không phạm nước sông là tốt nhất.

Tiếng thảo luận của hai cô gái ngày càng lớn, dần dần từ trong nhà đi ra ngoài sân. Phong Liệt kiểm không được xoay mặt sang nhìn, thoáng chốc hai bóng dáng thiếu nữ xinh đẹp đập vào mắt, cả sân hẻo hai nàng xuất hiện biến thành đợt đào ý xuân.

Lúc này Diệp Thiên Tử mặc váy dài đen, nổi bật làn da trắng như tuyết, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành phối hợp dáng người yêu kiều nhấp nhô đường cong cho người cảm giác quyến rũ bí ẩn, làm mắt Phong Liệt kiểm không được sáng lên. Mặc dù hắn không thích Diệp Thiên Tử nhưng không thể không thừa nhận, lúc này nàng tương đối hợp thẩm mỹ của hắn.

Bên cạnh Diệp Thiên Tử là một thiếu nữ mặc váy trắng, dung nhan tuyệt trần, thiên hạ vô song, nhan sắc không kém gì Diệp Thiên Tử hay thậm chí là hơn vài phần khí chất tiên nữ thoát tục, khiến người yêu thương.

Nhưng khi ánh mắt Phong Liệt chuyển tới thiếu nữ váy trắng thì con ngươi co rút lại.

- Diệp? Đây đây...Đây là sao?

Tiếp theo Phong Liệt kiểm không được nhảy dựng, hét lớn:

- Diệp Thiên Tử bà điên! Dám ở trước mặt lão bà của ta bơi đến hình tượng ta? Á...khụ khụ!

- A? Phong Liệt đồ khốn kiếp nhà người, bốn tiểu thư nói xấu người đó rồi sao?

Diệp Thiên Tử vừa thấy Phong Liệt liền rất tức giận, đột nhiên sắc mặt nàng cứng lại, nói:

- Mới rồi người nói cái gì? Ta ở trước mặt lão bà của người bơi đến hình tượng người? Ai là lão bà của người?

Nói rồi nàng nhìn Sở Diệp bên cạnh, cười lạnh nói:

- Hừ hừ, điệp thấy rồi chứ? Tiểu tử này mới thấy người một mặt đã chài mục tiêu vào người rồi thấy chưa? Ta nói không sai chứ?

Sở điệp mặt ửng đỏ, gật đầu đồng ý, rồi trừng Phong Liệt một cái, phớt lờ hắn luôn.

Phong Liệt trợn mắt há hốc mồm, ngậm bồ hòn mà nhả ra không được, cảm giác cực kỳ khó chịu, hận không thể lột sạch Diệp Thiên Tử quăng lên giường, quất cho một trận da roi nước ối.

Phong Liệt vẻ mặt lúc xanh lúc trắng, dần bình tĩnh lại. Hắn bắt đầu dĩ phát hiện, mỗi khi trước mặt thì cảm xúc của hắn sẽ mất không chế.

Hít sâu một hơi, Phong Liệt kinh ngạc hỏi:

- Diệp, nàng đi chung với Diệp Thiên Tử, hai người sớm biết nhau?

Diệp Thiên Tử nhún chân mày thanh, không chút khách sáo đánh gãy lời Phong Liệt:

- Hừ! Đừng kêu thân thiết như vậy! Ai cho người kêu điệp?

Phong Liệt tức đến nghiến răng.

Sở điệp không ngại, cười cười, dịu dàng đáp:

- Phong sư huynh, Thiên Tử tỷ tỷ là biểu tỷ của ta, chúng ta cùng nhau lớn lên nên đương nhiên là biết nhau rồi.

- A...

Phong Liệt ngẩng ra, làm nửa ngày Diệp Thiên Tử lại là đại di tử của mình, trò đùa này không buồn cười chút nào, nhưng rồi hần nhíu mày.

“Không đúng, kiếp trước không nghe diệp nói có biểu tỷ Diệp Thiên Tử!”

Thần thờ một lúc, Phong Liệt đột nhiên lòng run lên, nhớ đến ký ức phủ bụi đã lâu.

Hần mơ hồ nhớ kiếp trước mới tham gia Ma Long giáo từng ở bên cạnh Sở diệp thấy mặt Diệp Thiên Tử, nhưng khi đó hần chưa quen nàng nên không để trong lòng sự xuất hiện của Diệp Thiên Tử.

Không lâu sau Diệp Thiên Tử biến mất khỏi bên cạnh Sở diệp, sau này không xuất hiện nữa.

Sau đó Phong Liệt và Sở diệp định tình ngẫu nhiên nghe nàng nhắc đến có một biểu tỷ mất tích trong rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc. Sở diệp vì thế mà mỗi năm vào lúc nào đó hay đến gần dạ mạc đại hiệp cốc bái tế.

Phong Liệt nghĩ trước nghĩ sau, từ từ xâu chuỗi lại mọi chuyện, dần hiện ra dự đoán kinh người: Diệp Thiên Tử là biểu tỷ mất tích của Sở diệp, nàng mất tích trong rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc.

Nghĩ đến đây lòng Phong Liệt thật lâu khó thể bình tĩnh, ánh mắt nhìn Diệp Thiên Tử bớt đi sự tức giận, tăng thêm phần thương hại.

Ba ngày sau là rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc, đối với người sắp chết còn có gì so đo đâu?

53. Chương 62 : Xuất Phát

Phong Liệt trầm suy nghĩ có nên nhắc nhở nàng không, dù gì tính tình cô nàng này xấu chút nhưng bản tính không xem như quá xấu, đặc biệt là có hàng xóm dưỡng mắt thể này cũng không tệ, ít nhất đẹp mắt hơn hoa cỏ trong sân nhà mình.

Nhưng hần ngẫm lại đã từ bỏ, bây giờ tình thế của hai người như nước với lửa, muốn để Diệp Thiên Tử tin tưởng hần trừ phi mặt trời mọc từ phía tây, làm không tốt còn dẫn lửa thiêu thân.

Đa số đàn bà đều có trực giác nhạy cảm, Diệp Thiên Tử vốn như gà chọi hung tợn từng Phong Liệt, hận không thể vung kiếm chỉ vào nhưng chợt cảm thấy ánh mắt hần nhìn nàng là lạ, khiến nàng sợ hãi, toàn thân khó chịu.

- Hừ! Dâm tặc xấu xa! Người...người nhìn bằng ánh mắt gì đó?

Diệp Thiên Tử kiềm không được khế quát, kéo Sở diệp, hần hừ nói:

- Diệp, chúng ta và nhà nói chuyện, mỗi lần thấy tên này là bốn tiểu thư nhịn không được muốn rút kiếm!

Sở diệp mỉm cười gật đầu, theo Diệp Thiên Tử chậm rãi rời đi, còn không quên nghịch ngợm từng Phong Liệt, khiến hần cười khổ bất đắc dĩ.

Mắt thấy hai bóng dáng thiếu nữ một đen, một trắng biến mất tầm mắt thì Phong Liệt thở dài một hơi, từ từ ngồi xuống ghế, nỗi lòng phức tạp.

Lát sau bên ngoài vang tiếng bước chân hỗn độn đánh gãy suy nghĩ của hần.

Phong Liệt giương mắt nhìn, chỉ thấy bên ngoài có mấy đệ tử tuổi trẻ mặt hầm hầm đi hướng sân của hần, dẫn đầu là thuộc hạ Tàn Minh của Tàn Trọng, Trần Lượng bị Phong Liệt cho một trận cũng trong số đó.

Phong Liệt thấy Trần Lượng thì ngẩn ra, tiểu tử này bị hần đánh trọng thương đến thế mà mới mấy ngày đã khỏe như vâm thể này, hoàn toàn ra ngoài dự đoán của hần. Hần kiềm không được nhìn kỹ một phen.

Trần Lượng từ xa thấy Phong Liệt, mắt bắn ra sự oán độc. Mấy hôm trước hắn bị Phong Liệt đánh rất nặng, xương toàn thân vỡ vụn vô số, nếu theo bình thường thì bị trọng thương nằm nửa năm cũng là chuyện thường.

Nhưng phụ thân của gã, Trần Ứng vì khiến gã tham gia rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc nên cúi đầu xin lão tổ trong nhà một thánh đan trị thương, huyền nguyên bất tử đan, thế mới khiến vết thương của Trần Lượng gần gũi vài ngày đã hồi phục bảy, tám phần.

Phong Liệt nằm trên ghế thái sư, lười biếng hỏi:

- Các người tìm ta có chuyện gì?

Hắn phớt lờ ánh mắt độc ác của Trần Lượng.

Tần Minh chấp tay cho có, nói:

- Phong sư huynh, công tử nhà ta cho mời, mong sư huynh nể mặt đến tụ họp.

Phong Liệt mỉm cười, liếc xéo Tần Minh, nói:

- Ngại quá, lão tử không rảnh.

- Hừ! Đại sư huynh mời người là nể người rồi, đừng không biết điều!

k đợi Tần Minh lên tiếng thì Trần Lượng đứng sau lưng gã kiêu không được tiến lên một bước hừ lạnh, ngón tay chỉ vào Phong Liệt run run. Nếu không phải gã không là đối thủ của Phong Liệt thì đã nhận không được ra tay lâu rồi.

Phong Liệt khinh thường liếc gã, lạnh lùng nói:

- Trần Lượng, trong vòng ba giây rút xéo, nếu không thì ta không ngại đánh gãy chân chó của người!

- Người...!

Trần Lượng biểu tình giận dữ, định nổi nóng nhưng bị Tần Minh kéo ra sau.

Tần Minh là quân sư cho Tần Trọng, có vài phần khôn ngoan.

Gã mỉm cười, chấp tay nói:

- Phong sư huynh cần gì tức giận như vậy? Lần này tại hạ phụng mệnh công tử nhà ta đến mời Phong sư huynh là có hai việc. Một là muốn mời Phong sư huynh đi nhăm nháp Ma Long quả, tăng tiến tình đồng môn, dù sao Phong sư huynh và công tử nhà ta không có mối thù sâu nặng gì, nếu có thể giải trừ được thì chẳng phải là chuyện tốt ư?

- Thứ hai là rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc sắp đến, công tử nhà ta rất khâm phục thực lực của Phong sư huynh, muốn mời Phong sư huynh cùng tổ đội đi, mọi người chăm sóc cho nhau, mong sư huynh tuyệt đối đừng từ chối!

- A?

Phong Liệt ngẩn ra, không ngờ Tần Trọng còn có chiêu cong cong quán quán này. Tiếc rằng dù là đồ ngốc cũng thấy ra bữa tiệc có cạm bẫy, Phong Liệt hắn làm sao không thấy được? May là hắn lười đi góp vui, mặt mũi Tần Trọng thì chẳng là gì trong mắt hắn cả.

Phong Liệt thuận miệng đáp:

- Ừm, ta biết rồi, ta xin nhận ý tốt của Tần Trọng nhưng hôm nay thân thể của ta không thoải mái, không đi đâu!

Nói xong hắn nhắm mắt lại, bộ dạng tiền khách.

Tần Minh sắc mặt khó xử nhìn Phong Liệt, hỏi:

- Chuyện rèn luyện...

Phong Liệt cười khẩy hỏi ngược lại:

- Chuyện tổ đội không cần nhắc đến, ta có quen biết với Tần Trọng lắm sao?

Tần Minh sắc mặt khó coi nhưng cuối cùng không nói thêm điều gì, chấp tay dẫn đầu rời đi.

- Hừ! Chúng ta chờ xem!

Trần Lượng hừ lạnh, trước khi đi ném cho Phong Liệt ánh mắt thâm độc, trong đó ẩn chứa chút âm mưu làm hấn tăng cảnh giác.

Phong Liệt biết rõ rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc này đến nay không đơn thuần, thường trở thành nơi một vài người săn bắt, rèn luyện xong mỗi viện phải tổn thất vài chục, hàng trăm đệ tử mới cũng rất bình thường, cho nên hấn cần cẩn thận hơn.

Trong sân lại yên tĩnh, Phong Liệt không để trong lòng chuyện vừa rồi, chỉ là hơi phiền não chuyện Diệp Thiên Tử.

Hấn vừa phơi nắng vừa điều chỉnh nỗi lòng, mong chờ Sở điệp lại xuất hiện trong sân, để hấn nhìn nhiều một chút bóng dáng xinh đẹp quen thuộc lại xa lạ kia.

Tiếc rằng đến tối mà Sở điệp vẫn không xuất hiện, hiển nhiên còn ở trong nhà Diệp Thiên Tử khiến Phong Liệt thấy thất vọng.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã ba ngày.

Ma Long giáo cuối cùng nghênh đón ba năm một lần rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc, mười tám viện phái Ma Long giáo đều sôi sục, đặc biệt là đệ tử mới trong ba năm nhập giá, đây là tôi luyện long vô giả đầu tiên trong đời họ, ý nghĩa lớn lao.

Quy định rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc này là cảnh giới tất cả người tham gia phải có nguyên khí cảnh nhất tầng đến nguyên khí cảnh cửu tầng, mỗi đệ tử Ma Long giáo cả đời chỉ có thể tham gia một lần, không ai được mang theo thị vệ và, thời gian là ba tháng.

Kiếp trước Phong Liệt có tham gia rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc một lần, biết rõ quy định trong đó. Sáng sớm tinh mơ ra cửa hấn không gọi Trần Nhược Tĩnh, Trương Diệu, một mình nghênh đón bình minh đi hướng truyền công quảng trường.

Trùng hợp là Phong Liệt vừa ra khỏi sân thì bên cạnh hai bóng dáng yêu kiều cũng xuất hiện, không xa không gần theo hấn đi lên núi.

Phong Liệt ở đằng trước chậm rãi đi, cảm giác được hi mỹ nữ phía sau, nhưng cũng hiểu có Diệp Thiên Tử bên cạnh thì không cơ hội bắt chuyện với Sở điệp nên có nén nỗi lòng muốn tiến đến, làm bộ thờ ơ chấp tay sau lưng đi.

Mặt trời mọc lên, nguyên Âm Võ Phong rửa tắm màn da cam nhuộm tử khí bí ẩn khiến người mê mẩn.

Phong Liệt vừa tiến lên vừa vánh tai lắng nghe đằng sau lưng Diệp Thiên Tử, Sở điệp thỉnh thoảng phát ra tiếng cười như chuông ngân, lòng rất ngứa ngáy.

Hấn thầm thở dài, đúng là tạo hóa trêu người, rõ ràng kiếp trước là người yêu chung thủy, đời này cố tình đi con đường khác nhau làm hấn lần đầu tiên cảm giác đến bất đắc dĩ từ khi trùng sinh.

Trên quảng trường truyền công rộng rãi lúc này tụ tập rất nhiều đệ tử nguyên khí cảnh, đưa mắt nhìn thì nhón nhá khoảng năm, sáu trăm người, nhưng Phong Liệt thâm lắc đầu.

Không vì cái gì khác, đệ tử tuổi trẻ ám võ viện thật sự quá ít, so với mười bảy viện phái khác thì năm, sáu trăm người ngay cả số lẻ của người ta cũng không bằng.

54. Chương 63-64 : Pháo Hoa

Phong Liệt còn nhớ kiếp trước ở ma khí viện thì một đám đệ tử mới có năm ngàn người, trong Ma Long giáo kiên võ viện hưng thịnh nhất thì có hơn một vạn đệ tử mới nguyên khí cảnh, chênh lệch lớn vô cùng.

Đương nhiên trước mắt năm, sáu trăm người này không phải trong vòng ba năm mới nhập giáo, có một số đã vào giáo nhiều năm nhưng chưa tòng tham gia rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc thì cũng có thể vào, ví dụ như đám Tần Trọng, Triệu Thung đều như vậy cả.

Phong Liệt và hai mỹ nữ đến hấp dẫn ánh mắt các đệ tử, thậm chí khiến trong quảng trường dấy lên xô xao ngẩn ngui, đây là điều mà Phong Liệt chưa từng nghĩ đến.

Mười ngày trước hắc khuất phục Tần Trọng đã lan truyền khắp ám võ viện, thành đề tài các đệ tử thảo luận cuồng nhiệt.

Diệp Thiên Tử và Sở điệp thì nhan sắc khuynh thành sáng như mặt trời, dù đi đến đâu cũng dẫn đến ánh mắt nóng cháy của vô số người, thậm chí còn rầm rộ hơn cả Phong Liệt.

Phong Liệt lạnh nhạt nhìn lướt tình hình trong sân, rồi lững thững đi đến nơi đệ tử trung tâm tụ tập, đứng chung với đám Tần Trọng, Triệu Thung.

Ma Long giáo đẳng cấp nghiêm ngặt, đệ tử trung tâm tất nhiên cao hơn người một bậc.

- Ha ha ha, Phong sư huynh thật là diễm phúc sâu, mỗi lần xuất hiện luôn có mỹ nữ làm bạn, thật làm tiểu đệ hâm mộ muốn chết! Chắc chắn!

Triệu Thung vừa thấy Phong Liệt mắt liền sáng, cười lớn nghênh đón, ngược lại không có vẻ hứng thú với Diệp Thiên Tử, Sở điệp.

Tuổi của gã lớn hơn Phong Liệt vài tuổi, có tu vi nguyên khí cảnh cửu tầng, nhưng ở trước mặt gã cam nguyện xưng là tiểu đệ khiến hắn có chút không thích ứng.

Phong Liệt cười khở nói:

- Ha ha, Triệu huynh oan uổng ta rồi, Phong ta đến nay cô độc một mình, bên người có nhiều mỹ nữ hơn thì cũng không liên quan gì đến ta.

Diệp Thiên Tử ở đằng sau lưng Phong Liệt đột nhiên hừ lạnh, gần giọng nói với Trần Lượng:

- Hừ! Phong sư huynh, ngươi còn dám ăn nói lung tung thì ta sẽ khiến Hắc căn ngươi bây giờ!

- A...ha ha! Không nói nữa, không nói nữa!

Trần Lượng bị Diệp Thiên Tử uy hiếp một câu sắc mặt cứng đờ, lúng túng sờ mũi, xem ra rất sợ Diệp Thiên Tử.

Cho đến lúc này Phong Liệt mới phát hiện ma hổ tên Hắc của Diệp Thiên Tử cũng cách nàng không xa, hai con mắt đen to như cái chén nhìn chăm chăm hắn, khiến da đầu hắn mát lạnh.

Theo Phong Liệt thấy thì con ma hổ này đem đến uy hiếp lớn hơn Tần Trọng nhiều, nếu không biến thành Ma Long Hắc Ám Chi Thân thì hẳn đúng là không xử lý được cái con này. May là hình như Hắc rất e ngại Phong Liệt, nên cũng không xúc động nhào lên cắn khiến hắn thở phào.

Vết thương của Tần Trọng đã lành nhưng sắc mặt còn hơi tái, gã thấy Phong Liệt xuất hiện thì mắt chợt lóe độc ác dường như phải cố gắng lắm mới đè ép lửa giận được, nặng nề hừ lạnh.

Phong Liệt cười giễu, không còn tế thiên thần thương thì Tần Trọng không đáng lọt vào mắt hắn. Hắn lạnh nhạt liếc Tần Trọng một cái rồi đánh giá mười mấy đệ tử trung tâm còn lại.

Trong Ma Long giáo muốn trở thành đệ tử trung tâm ít nhất cần có hai điều kiện, một là thiên phú xuất chúng, hai là gia thế tốt. Đương nhiên thiên tài cửu phẩm Phong Liệt là ngoại lệ.

Những đệ tử trung tâm sau lưng thường đứng một số gia tộc thực lực không nhỏ, nên Phong Liệt không dám nhìn trộm họ.

Thấy Phong Liệt đi đến, mười mấy đệ tử trung tâm đều hơi chấp tay lại thi lễ, mắt xẹt qua vẻ thăm dò. Có mấy người dường như muốn tiến đến kết giao một phen nhưng liếc Tần Trọng một cái, biết điều câm miệng lại.

Bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, nhân trung long phượng, đối với nhân tài mới xuất hiện nửa năm nhanh chóng trỗi dậy như Phong Liệt nói không có lòng ghen tỵ thì là không thể nào. Nhưng họ được gia tộc đẩy ra đảm đương một phía tất nhiên có vài phần khôn ngoan, vậy nên rất ít mặt ngoài lộ suy nghĩ của mình.

Chỉ có trong đó một đệ tử bộ dáng có lẳng lơ tận xương thì lạnh lùng trừng Phong Liệt một cái, miệng hừ lạnh, dường như rất ghét hắn.

Phong Liệt ngẩn ra, mắt lóe qua kính ngạc, thầm nhớ kỹ khuôn mặt của cô gái này.

Lúc này Triệu Thung rất là biết điều gần sát, nhỏ giọng cười nói:

- Phong sư huynh, nàng ta gọi là Nhạc Tường Vi, nhiều năm nay si tình đại sư huynh, sau này người phải cẩn thận chút. Trong viện có rất nhiều đệ tử bị Tần Trọng ô nhiễm đều do nàng này làm cả.

- Triệu Thung! Cái đồ miệng đàn bà, không nói nhảm sẽ chết sao!?

Nhạc Tường Vi lạnh lùng mắng Triệu Thung, tay đã sờ chuôi kiếm.

Triệu Thung cười khẩy rụt cổ, quạt nhẹ phe phẩy dường như không quá để ý.

Phong Liệt cười lạnh, quay mặt đi không thèm để ý nàng ta nữa. Chỉ là vài tên hề mà thôi, trong dạ mạc đại hiệp cốc này nếu có cơ hội thích hợp thì hắn không ngại tiện tay xử lý luôn.

Lát sau, mấy cao thủ chân khí cảnh hùng hồn giáng xuống quảng trường truyền công, Phong Liệt biết mấy người kia chắc là dẫn đầu đợt rèn luyện này.

Trong đó một người đàn ông trung niên mặt hơi trắng là khiến hắn chú ý nhiều nhất, chính là phụ thân của Trần Lượng, Trần Ứng.

Trần Ứng đi vào sân, đầu tiên là lướt sơ mọi người, khi tầm mắt xẹt qua Phong Liệt thì hơi tạm dừng vài giây, mắt lóe tia kỳ lạ làm hắn thầm nổi cảnh giác.

Trần Ứng tăng hắng, bắt đầu đợt tuyên bố trước khi bắt đầu rèn luyện.

- Các vị, hôm nay là ngày mở ra rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc. Trong dạ mạc đại hiệp cốc có vô số long thú, cũng có vô tận cơ duyên, mọi người là đồng môn theo lý thì nên giúp đỡ lẫn nhau. Cùng lúc đó, khụ khụ, nên cùng đồng môn viện phái khác tăng mạnh giao lưu. Tóm lại một câu, không thể làm sao sút danh đầu của ám võ viện chúng ta!

- Tốt!

- Ám võ viện tất thắng!

- ...

Trần Ứng nói một trận mặc dù khiến các đệ tử nghe mà không hiểu gì cả nhưng không ngại bên dưới gào la vỗ tay kêu tốt.

Nhưng Phong Liệt nghe Trần Ứng nói chuyện mập mờ thì thầm cười khẩy.

Phong Liệt sống hai đời, biết rõ ý nghĩa thật sự của rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc, nói trắng ra là loại thủ đoạn khống chế thuộc hạ của Ma Long giáo chủ, mục đích chế tạo mâu thuẫn giữa các đệ tử mười bảy viện phái, thủ hạn từng đời kéo dài. Người bên dưới càng gây càng dữ, lão là chủ một giáo làm càng vững vàng.

Vậy nên trong rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc, thi đấu giữa viện phái mới là vở kịch chính, người chết là không thể tránh khỏi.

Lát sau Trần Ứng phát cho mười ba đệ tử trung tâm mỗi người vài pháo hoa tín hiệu, dặn đám Phong Liệt lúc nguy hiểm thì dùng nó tiêu hoán đồng môn, đây là đặc quyền của đệ tử trung tâm.

Khi phát cho Phong Liệt thì Trần Ứng phá lệ dặn thêm vài câu, vẻ mặt thân thiết khiến đệ tử khác thầm hâm mộ.

Phong Liệt rất phối hợp lộ ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt, lòng thì cười bể bụng. Hắn không cho rằng lão già này có lòng tốt gì với hắn.

Rốt cuộc lần qua lộn lại nửa canh giờ sau, tg dẫn dắt đám người, năm, sáu đệ tử nguyên khí cảnh hùng hổ rời khỏi Âm Võ Phong đi nhanh hướng dạ mạc đại hiệp cốc cách Ma Long giáo ngoài năm trăm dặm phía tây.

Năm trăm dặm phía tây Ma Long giáo có một khe núi to lớn sâu vô tận, bên trong quanh năm suốt tháng tràn ngập khói xám, ánh nắng có nóng cháy hơn cũng không thể chiếu đến dưới đất của hiệp cốc. Trong hiệp cốc quanh năm cảnh khô lá úa dày mấy chục trượng, chôn vùi vô số xương khô cùng tang thương.

Tục truyền rằng trong hiệp cốc này có bí ẩn Ma Long đếm hoài không hết, đối với Ma Long võ giả thì là chỗ tốt tìm kiếm cơ duyên.

Thậm chí nếu đủ cơ duyên thì ở trong vài động huyết cổ xưa còn có thể phát hiện một ít xương Ma Long để lại từ thời viễn cổ, có vô tận tác dụng.

Trong hiệp cốc cổ mọc chọc trời, bụi gai khắp nơi, vô số dã thú, long thú ẩn hiện trong đó, có thể gọi nó là hiểm yếu tuyệt địa. Trong đó số lượng nhiều nhất, hung danh nổi nhất chính là mãnh thú dạ mạc thú. Vì thế mà tòa đại hiệp cốc này cũng có tên là...dạ mạc đại hiệp cốc.

Từ khi Ma Long giáo lập giáo vô số vạn năm cho đến hôm nay, trong hiệp cốc cao cấp Phong Liệtg thú đa số bị dạ mạc thú tẩy sạch, dần biến thành chỗ cho Ma Long giáo nuôi dưỡng dạ mạc thú.

Đương nhiên, loại tình huống này cũng không phải tuyệt đối, luôn có một ít cá lọt lưới thực lực maho mẽ, khá may mắn trong đó làm mưa làm gió, khiến nguyên hiệp cốc vẫn cực kỳ nguy hiểm. Đặc biệt đối với long võ giả nguyên khí cảnh thì tuyệt đối là sự khiêu chiến kinh khủng.

Trong thiên địa hơi âm u tràn ngập sương khói nhạt, giữa rừng núi từng tiếng thú rống hoặc lãnh lót, hoặc hung tợn, hoặc trầm thấp vang lên khiến cõi trời đất này không yên tĩnh.

Phong Liệt và mười hai đệ tử trung tâm ám võ viện đi đằng trước đội ngũ, dẫn mấy trăm đệ tử trẻ tuổi theo sau dẫn đi vào trong hiệp cốc. Dưới chân đạp lên lá rụng chất nhiều năm phát ra tiếng xoàn xoạt trầm đục, khiến không khí hơi trầm trọng.

Trừ Phong Liệt đời trước từng đến dạ mạc đại hiệp cốc ra, mấy người khác là lần đầu đến đây, khá tò mò với xung quanh, thậm chí có một số đệ tử tài năng nhìn chung quanh rất là hưng phấn, hình như định nung nấu mấy câu thơ để biểu đạt tâm tình hiện tại của mình.

Phong Liệt ngoái đầu nhìn mọi người, cảm nóin. Xem ra đám người đó xem lần rèn luyện liều mạng này là du xuân rồi, may rằng đây mới là bên ngoài đại hiệp cốc thôi, không thấy cả dã thú ăn thịt người, không có gì là nguy hiểm.

Tiến lên một lát sau mọi người đi tới một khu vực rộng lớn, mọi người đều ăn ý dừng bước chân.

Đại sư huynh Tần Trọng đột nhiên xoay người, lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người, giọng trầm thấp quát:

- Các vị đồng môn, mọi người từ biệt ở đây, hãy tự tìm kiếm cơ duyên của mình đi! Hy vọng ba tháng sau mọi người còn có mạng lần nữa tụ hợp!

Nói xong gã mờ mịt liếc Phong Liệt, tiếp theo xoay người trực tiếp rời đi, mấy tên chó săn đi theo gã. Chớp mắt năm, sáu trăm người đều xé lẻ, tụ năm tụ ba biến mất trong bóng tối.

Phong Liệt đứng nguyên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn bầu trời xám, vẻ mặt rối rắm.

- Phong sư huynh, nếu không ghét tiểu đệ liên lụy thì chúng ta cùng đi chung đi! Mọi người ở trên đường chăm sóc lẫn nhau cũng tốt hơn.

Triệu Thung đi đến bên cạnh Phong Liệt, khẽ cười nói. Sau lưng gã tụ tập bảy, tám đệ tử trẻ tuổi thực lực không tệ, ai nấy vẻ mặt kiêu ngạo, khí chất không tầm thường, xem ra đều là hạng công tử không giàu thì cũng quyền quý cả.

Phong Liệt ngẩng ra, lắc đầu nói:

- Triệu huynh khách sáo, tổ đội với các người, ta chỉ sợ bị liên lụy là các người thôi.

- Phong sư huynh cần gì nói lời như vậy? Ngày hôm đó Phong sư huynh đại triển thần uy khuấy phục Tần Trọng, tiểu đệ chính mắt nhìn thấy...

Phong Liệt cười khẽ đánh gãy lời thối phồng của Triệu Thung:

- Ha ha, Triệu huynh chẳng lẽ không nghe nói Triệu Đồng ma khí viện đã tuyên bố rồi sao?

Quả nhiên, nghe Phong Liệt nói câu này đám Triệu Thung đều biến sắc mặt, lặng im không nói.

Lấy sức ảnh hưởng Triệu gia sau lưng Triệu Đồng trong ma khí viện đúng là không có mấy ai dám chọc vào gã, thoáng chốc đám Triệu Thung đều im lặng.

Mặc dù bọn họ muốn kết giao với Phong Liệt nhưng nói đến thì không có ba nheiu giao tình cùng hắn, tội tình gì vì một mình hắn đi chọc cường địch không thể chống cự chứ?

Tránh tai gần lợi là thiên tính của nhân loại, Phong Liệt không bắt măn gì với biểu hiện của bọn họ.

Hắn khuyên đi Triệu Thung, liếc mắt nhìn hướng mười mấy nữ đệ tử trong đó có Diệp Thiên Tử, Sở điệp chưa hành động, mắt chớp lóe.

Diệp Thiên Tử thấy Phong Liệt nhìn mình thì liền hung tợn trừng hắn, hàm hừ nói:

- Hừ, Phong Liệt, nếu không có ai tổ đội với ngươi thì không bằng tham gia vào đội ngũ của chúng ta đi, cho Hắc ăn còn tốt hơn để cho dã thú khác.

- Xì!

Sở điệp bật cười, nàng cười tủm tỉm nói:

- Phong sư huynh, Thiên Tử tỷ tỷ đùa với ngươi thôi, thật ra thì tỷ tỷ sớm không giận ngươi rồi...a! Tỷ tỷ tha mạng! Chẳng phải tối hôm qua tỷ nói...

- Ngươi còn nói!?

Sở điệp chưa nói dứt câu thì Diệp Thiên Tử đã nổi cáu nhào lên, hai nàng đùa giỡn nhau.

Phong Liệt sững sờ nhìn Diệp Thiên Tử, lòng buồn bực nghĩ.

“Chuyện này là sao? Không lẽ cô nàng Diệp Thiên Tử đổi tính à?”

Sững sờ nửa ngày sau Phong Liệt cười khổ lắc đầu, Diệp Thiên Tử hận hắn tận xương, mỗi lần thấy mặt là đòi đánh đòi giết, sao có thể dễ dàng tha thứ hắn được?

Nhưng hắn ngẫm nghĩ cuối cùng vẫn không bỏ được mặc kệ. Hắn kêu Sở điệp qua, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra ba pháo hoa tín hiệu.

Phong Liệt đưa hết ba pháo hoa tín hiệu, bình tĩnh nói:

- Diệp, các người cầm cái này đi, lúc có nguy hiểm thì gọi ta một tiếng!

Ánh mắt nhìn giai nhân chợt lóe nóng cháy.

Sở điệp sững sờ nhìn Phong Liệt, không biết có nên nhận không, thoáng chốc không biết làm sao.

Diệp Thiên Tử thì chẳng hề cảm kích, hừ lạnh nói:

- Hừ, Phong Liệt tiểu tử, chúng ta không phải không có pháo hoa, cần của ngươi làm cái gì?

Phong Liệt không cãi lại nàng, biểu tình nghiêm túc nói:

- Diệp Thiên Tử, ta khuyên nàng một câu, pháo hoa trong tay nàng tốt nhất đừng dùng, nó chẳng những không cứu được nàng mà ngược lại có khả năng là bùa đòi mạng. Lời đã nói đến tận đây, tin hay không thì tùy!

- Ngươi...!

Diệp Thiên Tử tức giận nhưng nhìn thấy Phong Liệt nghiêm túc chưa từng có thì dần bình tĩnh lại, đôi mắt đẹp lóe suy nghĩ sâu xa. Các nàng khác nghe Phong Liệt nói vậy thì giật mình, hai mặt nhìn nhau.

Phong Liệt lười giải thích, kéo bàn tay trắng nõn của Sở điệp, nàng chưa kịp phản ứng thì đã bị nhét ba pháo hoa vào tay, hần kiềm không được nhéo một cái. Sở bàn tay cách đã lâu, lòng Phong Liệt dao động, có kiềm nén ý nghĩ kéo giai nhân vào lòng yêu thương.

Thân thể mềm mại của Sở điệp run lên, nhanh chngs rút lại tay cầm ba pháo hoa, mặt đỏ rực, nhần nhỏ không biết nên làm gì. Phía sau mấy cô gái cười rộ lên.

Phong Liệt tặng ba pháo hoa xong không chờ lâu thêm, xoay người vào trong rừng cây, dần biến mất bóng dáng.

Sở điệp đứng tại chỗ thần thờ thật lâu. Diệp Thiên Tử thì nghiêng rằng, nhìn bóng lưng Phong Liệt biến mất hận không thể đi lên cắn mấy miếng.

- Thiên Tử tỷ tỷ, tỷ xem cái này...

Đôi mắt trong veo của Sở điệp nhìn pháo hoa trong tay, lại nhìn Diệp Thiên Tử, đầu óc hoang mang.

Diệp Thiên Tử kiêu ngạo hừ nói:

- Hừ! Cái tên giả thần giả quỷ! Nếu đã đưa cho người thì cứ giữ đi! Ta xem tiểu tử đó sớm chú ý người rồi, tuyệt đối không thể cười với hần, biết chưa?

- Ủ, biết rồi!

Sở điệp cúi đầu, vô thức đáp, lòng thì cứ nhớ ánh mắt nóng cháy đỏ của Phong Liệt.

- ...

Phong Liệt rời khỏi tầm mắt các nàng thì sắc mặt dần biến âm trầm. Hần hừ lạnh, mắt bỗng lóe tia lạnh băng, đột nhiên tăng tốc độ lao vào sâu trong hiệp cốc.

55. Chương 65 : Dạ Mạc Thú Biến Dị

Sau khi hần đi không lâu thì quanh rừng cây có mười mấy cái bóng đen rải rác các nơi lặng lẽ đi theo.

Phong Liệt một đường ào ào lội suối, xuyên qua rừng cây, nhanh nhẹn như con báo, chốc lát sau đã lao nhanh hơn mười dặm.

Cuối cùng hần ngừng lại trong rừng rậm đen như mực, thân hình núp trong cành lá rậm rạp một gốc cây cóao trăm trượng, bình tĩnh chờ con mồi đến. Cuộc săn bắn dạ mạc đại hiệp cốc rốt cuộc thì chính thức kéo màn che.

"Hừ, ta phải xem thử người thứ nhất ra tay với lão tử là quỷ thần nào!"

Phong Liệt ẩn trong tán cây, đôi mắt đỏ sậm chớp lóe lộ ra vô cùng khát máu và lạnh lùng.

Lúc này xung quanh vô tận lực hắc ám đang dần dung nhập vào trong cơ thể của hần, chậm rãi cải tạo thân hình.

Vài giây sau, hần hoàn toàn biến thành một Ma Long hình người toàn thân đầy vảy đen, các khớp đâm tua gai, hợp thành một với bóng tối. Đây là chỗ vũ khí mạnh nhất của Phong Liệt, cũng là chỗ dựa lún nhất để hần đứng vững trong Ma Long giáo...Ma Long Hắc Ám Chi Thân!

Phong Liệt một bên yên lặng chờ đợi kẻ địch đến vừa thầm đặt quyết tâm, lần này trong rèn luyện dạ mạc đại hiệp cốc nếu kẻ địch không xuất hiện cao thủ trên chân khí cảnh thì hần sẽ đưa hết tất cả vào địa ngục, bao gồm Sở Huyền!

Kẻ địch đằng sau không để hần chờ đợi quá lâu, chỉ chốc lát sau có năm cái bóng đen dần tiến và tầm mắt hần. Năm người mơ hồ hiện ra trong rừng cây, như u linh bóng đêm, nếu không phải Ma Long võ giả có năng lực nhìn bóng đêm siêu mạnh thì đúng là khó thể phát hiện ra họ.

Đường như mấy người kia cực kỳ cẩn thận, toàn thân ba bọc trong khói đen, rõ ràng đã có được bốn mệnh linh bảo của Ma Long võ giả, dạ mạc châu, không phải là đệ tử nguyên khí cảnh tham gia lần rèn luyện này. Như vậy xem ra mục đích của họ đã quá rõ, chính là Phong Liệt.

Năm người đi tới thân cây Phong Liệt ẩn núp, không hện mà cùng dừng bước chân, dần thu lại khói đen trên người, tìm kiếm xung quanh.

Phong Liệt nhìn chăm chăm xem, bất đắc dĩ phát hiện năm người này chẳng những cùng mặc đồ đen, lại còn đeo mặt nạ đen như mực không phản quang, chỉ lộ ra con mắt lóe sát khí, khiến người khó thể nhìn rõ diện mạo. Chỉ từ người họ ngẫu nhiên phát ra khí thế mạnh mẽ, Phong Liệt sơ bộ kết luận chắc mấy người kia có tu vi hậu kỳ nguyên khí cảnh.

- A? Sao tự dưng biến mất?

- Chắc chắn hẳn còn ở quanh đây, mọi người chia nhau đi tìm!

Năm người bên dưới bàn luận một lúc, đột nhiên tách ra dò tìm phạm vi ngàn trượng tất cả chỗ có khả năng ẩn núp.

Trong đó một người áo đen dọc theo thân cây thô to hướng tới chỗ Phong Liệt ẩn núp, động tác nhanh nhẹn vô cùng, xem ra chỉ vài giây sau chắc chắn sẽ phát hiện ra Phong Liệt.

Phong Liệt cuối đầu nhìn người áo đen, khóe môi dần nhếch nụ cười tàn khốc.

Khi người áo đen cách hẳn còn ba trượng thì đột nhiên bùm một tiếng, hẳn biết mất trên chạc cây, khi xuất hiện đã ở trước mặt người áo đen ba thước.

Cùng lúc đó, tốc độ phản ứng của người áo đen rất nhanh, giật mình qua đi lập tức vùng màn sáng trắng chói lòa ra trước mặt, trường đao sắc bén mạnh chém Phong Liệt.

Phản ứng của người này nhanh chóng nằm ngoài dự đoán của Phong Liệt, rõ ràng là trải qua nhiều kinh nghiệm tàn khốc mới có bản năng sinh tử như vậy, không phải đệ tử nguyên khí cảnh bình thường trong ám võ viện có thể so sánh.

Nhưng mắt thấy đao quang tới gần người, Phong Liệt không hề kinh sợ, thậm chí lười cả trốn tránh.

*Đỉnh! Đỉnh! Đỉnh!

Liên tiếp mấy tiếng giòn vang qua đi, trường đao chém vào người Phong Liệt, dấy lên đốm lửa, dư uy của cương đao chém cành lá xung quanh mấy trượng hỗn độn, vô số lá cây nhanh chóng rơi rụng.

Nhưng tiếp theo người áo đen trợn tròn mắt.

Chỉ thấy cấp thấp linh bảo trường đao của gã chỉ còn lại chuôi đao thôi, thân đao dài dài vậy mà bị phản chấn thành vài khúc rơi xuống dưới.

Cùng lúc đó, nắm tay đầy gài dài ba tấc của Phong Liệt mang theo tiếng *xèo xèo* phá không mạnh đánh vào ngực của gã.

Phụt!

Một tiếng trầm đục qua đi, người áo đen giơ cao chuôi đao, ngừng lại tất cả động tác, con mắt trợn trừng, tràn đầy kinh hoàng và không tin tưởng, miệng thì trào phun ra vài chữ:

- Dạ... Mạc thú...

- A? Tổ cha nó! Đồ khốn kiếp! Dám xem làm tử thành dạ mạc thú hả? Lão tử có hình tượng anh tuấn thân võ như vậy có chỗ nào giống dã thú thấp kém chứ?

Phong Liệt đột nhiên xoay tròn nắm đấm dính ở ngực người áo đen, chớp mắt đánh vỡ trái tim tên này, dập tắt sự sống cuối cùng, rồi mạnh đạp một cước đá xác té xuống cây.

Lòng hắt dấy ngọn lửa, kiếm không được chửi thề. Hắn vùng mảnh vụn nội tạng dính ở bàn tay, rồi nhìn trên người gai nhọn và vẩy đen, cười khố.

Đừng nói cái khác, thân hình Ma Long Hắc Ám Chi Thân của hắn đúng là có ba phần giống với dân bản xứ dạ mạc thú tinh hồn trong dạ mạc đại hiệp cốc, đều là tàn thân vậy đen, gai tứ tung.

Điều phân biệt duy nhất một cái đứng hình người, bên kia thì hai chân chấm đất rồi kém một cái đuôi mà thôi, nếu không nhìn kỹ rất khó phân biệt được.

Lúc này tiếng động trên cây khiến người khác chú ý, còn lại bốn người áo đen lặng lẽ đi tới thân cây.

Họ không le lên cây, chỉ thấy một người rút cương khí vào trường đao trong tay, mạnh vung ra một đao.

Phút chốc gốc cây năm trăm người ôm, cao cỡ trăm trượng chọc trời kinh động vô số chim muôn, Phong Liệt cũng nhẹ nhàng đáp xuống.

Bốn người áo đen lập tức bao vây, bốn trường đao sáng choang từ xa chỉ vào cổ Phong Liệt, sát khí ngập trời tràn ngập thiên địa khiến người nghệt thở.

Nhưng đợi họ thấy hình tượng của Phong Liệt thì người run lên, đồng thanh kêu:

- Dạ mạc thú?

Phong Liệt định ra tay, không ngờ đối phương thốt câu này khiến hắn tức giận nói:

- Đồ khốn kiếp! Các ngươi nhìn kỹ coi! Lão tử có chỗ nào giống dạ mạc thú hả?

- Ủa? Có dạ mạc thú biết nói hả? Đây chẳng phải là ít nhất tứ cấp trở lên sao? Trời ạ!!!

- Dạ mạc thú tiền bối bớt giận! Văn bối không cố ý quấy rầy tôn giá, xin tiền bối thứ tội!

- Không đúng đâu? Dạ mạc thú cao nhất chỉ cỡ tam cấp thôi chứ? Đó giờ chưa nghe có dạ mạc thú trên tứ cấp nha?

- Ngươi ngu hả? Không biết trên thế giới có long thú biến dị sao?

- A...ừ ừ! Hiểu hiểu! Thì ra là biến dị dạ mạc thú tiền bối, tiền bối đại nhân đừng để bụng tiểu nhân, chúng ta lập tức rời đi ngay!

- ...

Phong Liệt nhìn đám người tự cho là thông minh, tức đến ói máu, nghe câu tiếp theo máu xông lên não, hắn lập tức nhoáng người lên nhào hướng bên người.

Bùm! Bùm! Bùm!

Liên tục thi triển bốn lần hóa ảnh kỹ, mỗi một lần chớp lóe đều tới trước mặt một người áo đen, đơn giản vung ra một đấm dễ dàng tạc nổ đầu bốn người thành đoàn máu.

Bốn cao thủ nguyên khí cảnh có sức chiến đấu không tề ở trước mặt Phong Liệt không có chút sức đánh lại, nhẹ nhàng như là giết gà cắt cổ chó.

Chớp mắt bốn cái xác không thừa vô lực ngã xuống.

Sau khi giết bốn người, Phong Liệt không hề thấy vui mà cực kỳ buồn bực, thâm than xui xẻo.

Nhưng cũng không thể tránh bốn người không có ánh mắt, dù sao Ma Long Hắc Ám Chi Thân ở trong thượng cổ điển tịch ghi chép đó là nghịch thiên thân thông của Ma Long Hoàng, không ai chính mắt thấy, rốt cuộc nó có tồn tại không thì chẳng ai chứng thật được.

56. Chương 66-67 : Tàn Khốc

Mấy người kia vừa thấy hình tượng của Phong Liệt, trước tiên nghĩ đến là dạ mạc thú có vài phần giống với Ma Long Hắc Ám Chi Thân, cái này không có gì là kỳ cả.

- Tổ cha nó, quên để lại người sống bức cung! Thật tình, tức quá hồ đồ!

Phong Liệt cười khổ lắc đầu, nhưng ngẫm nghĩ hắn vui sướng lắm lắm:

- Hắc hắc, thật ra thì bị làm làm dạ mạc thú cũng không tệ, thế thì lão tử có thể lấy thân phận quang minh chính đại hành sự! Hắc hắc hắc!

Tiếp theo Phong Liệt mổ bụng xác năm sát thủ, đào ra dạ mạc châu từ đan điền của họ.

Ma Long giáo có lệnh rằng lần này rèn luyện ai có thể được dạ mạc thú tinh hồn thì lập tức thăng làm đệ tử trung tâm ngay. Chỉ dạ mạc thú trên nhị cấp mới ngưng tụ ra tinh hồn hữu hình, dùng để luyện chế dạ mạc châu.

Dạ mạc thú nhị cấp tương đương với long võ giả chân khí cảnh, hơn nữa dựa vào da thịt đa thương không chém đứt và tốc độ khiến người tuyệt vọng, dù là long võ giả cùng cảnh giới với nó cũng phải lùi bước.

Long võ giả nguyên khí cảnh gặp phải nhị cấp dạ mạc thú thì chạy trốn còn không kịp, liệu linh nhào tới chẳng khác nào tự sát.

Vậy nên dạ mạc châu đối với long võ giả nguyên khí cảnh là có thể ngộ chứ cầu không được, dù là dạ mạc châu thấp nhất cũng giá trị trên ngàn long tinh. Lúc này năm viên dạ mạc châu thành phẩm bày trước mắt, tất nhiên Phong Liệt sẽ không lãng phí.

Dạ mạc châu cũng có chia làm thượng, trung, hạ và cực phẩm, tuyệt phẩm. Trước mắt năm dạ mạc châu này đều là mặt hàng hạ phẩm thấp kém nhất, công năng chỉ là phóng ra không gian khói đen có hạn.

Nhưng làm bốn mệnh linh bảo thì dạ mạc châu ở trong thân thể long võ giả sẽ tùy theo tu vi chủ nhân từ từ cao sâu mà từng bước tăng phẩm cấp, thậm chí dần dần sinh ra nhiều tác dụng kỳ diệu. Một khi trưởng thành đến thượng phẩm dạ mạc châu thì giá trị khó thể đánh giá.

Phong Liệt thu gom xong nhanh chóng biến mất trong rừng rậm, sau khi hẩn đi không lâu thì vài bóng đen bao bọc khói đen xuất hiện trước năm cái xác.

Những bóng dáng bao bọc trong khói đen toát ra uy nhiếp mạnh mẽ vô cùng, so với lúc trước Phong Liệt giết chết năm người áo đen thì càng cường đại hơn rất nhiều lần. Nhưng họ nhìn năm cái xác nát bét trên mặt đất thì quay sang nhìn nhau.

- Năm tử sĩ nguyên khí cảnh cửu tầng đều bị một kích lấy mạng, không có một chút chống trả!

- Sẽ là ai ra tay? Trừ phi nhân vật mục tiêu đó có cao thủ từ chân khí cảnh trở lên bảo vệ?

- Rất có khả năng! Nhiệm vụ lần này có lẽ sẽ xảy ra chút biến cố, nhưng thần sư có trịnh trọng dặn rồi, lần này giải quyết mục tiêu không thể thất bại! Chúng ta đuổi theo!

Vèo vèo!

Thảo luận một phen xong các cường giả biến thành từng vệt đen lao nhanh hướng Phong Liệt rời đi, chớp mắt không còn bóng dáng.

Sau khi nhóm người này biến mất không lâu thì lại có mười cao thủ mặc đồ đen, đội mặt nạ xuất hiện cạnh năm cái xác, quan sát một lúc sau cũng lao nhanh về phía xa. Liên tiếp hai nhóm người qua đi đều bỏ mặc xác nằm trên đất.

Cuối cùng thì khu vực này hoàn toàn tĩnh lặng, từng mảnh lá úa nhanh chóng rơi xuống dần che lấp cái xác, chỉ có từng đợt mùi máu tanh đọng lại thật lâu nơi đây.

Trên một gốc cây cao trăm trượng, trong bóng tối lá cây rậm rạp có một đoàn khói đen dâng lên, trong bóng đêm không chút bắt mắt.

Đoàn khói đen dần ngưng tụ lại, không lâu sau một Ma Long hình người vẩy đen toàn thân, mũi gai dữ tợn hiện ra, chính là Phong Liệt lúc trước đã rời đi.

Ma Long Hắc Ám Chi Thân là thực thì rắn như tinh kinh, cứng như tường đồng vách sắt, hư thì vô chất vô hình, bất tử bất diệt, toàn thể do vô tận hắc ám nguyên lực ngưng tụ thành, tất nhiên có thể hoàn toàn dung nhập vào bóng đêm rồi.

Dù có bị người bị đánh thành mảnh vụn cũng sẽ ở trong hắc ám lại hấp thu lực lượng ngưng tụ ra chân thân, chỉ cần không bị cường giả mạnh hơn mình rất xa tiêu diệt linh hồn, Phong Liệt có được thức nghịch thiên thần thông này có thể gọi là chúa tể hắc ám bất tử bất diệt.

- Bà nội nó, không ngờ mới bước ra ám vô viện đã bị nhiều người chĩa mũi dùi vào lão tử như vậy! Xem lão tử là dê béo hả? Hừm, thần sư là cái gì?

Phong Liệt đứng trên một nhánh cây, con ngươi đỏ rực chớp lóe tia sáng, nhìn theo hướng hai nhóm cường giả rời đi như có gì suy nghĩ.

Mới rồi hắc núp trong chỗ tối vốn định giải quyết hết tất cả kẻ địch, không ngờ mặt sau hai nhóm người đều là cao thủ chân khí cảnh khí thể mạnh mẽ khiến hắc thầm giật mình, không thể không bỏ đi ý nghĩ hiện thân.

Lấy thực lực hiện tại của hắc, muốn đơn độc giải quyết một long vô giả sơ kỳ chân khí cảnh thì khỏi nói rồi, nhưng nếu là hai người trở lên thì hắc không có nắm chắc. Huống chi hai nhóm này thêm và hơn hai mươi cường giả chân khí cảnh, dù hắc có được vô thượng thần thông như Ma Long Hắc Ám Chi Thân cũng không dám cứng rắn phản kháng.

Phong Liệt suy nghĩ giây lát, trong đầu không tìm ra tin tức gì liên quan đến thần sư, chỉ đành gác sang bên.

- Um, trước đi hắc mạc cốc đã, nhất định phải trước Sở Huyền tìm ra dạ mạc thú tứ cấp trọng thương gần chết! Rồi mới tùy thời chặn giết Sở Huyền!

Phong Liệt thầm biết chỗ này không thể ở lâu, hai nhóm cao thủ tạm thời bị hắc lừa không lâu sau có thể giết trở về, nên hắc định nhích người rời đi.

Nhưng trước khi xuất phát đầu tiên là Phong Liệt nặn ra một giọt tinh huyết nhỏ và dạ mạc châu thu được để nhận chủ vào người, ngoài người thoáng chốc dâng lên khói đen mờ mờ, hoàn toàn che giấu Ma Long Hắc Ám Chi Thân của hắc, hắc thật tình không muốn bị đám đệ tử đến rèn luyện kêu là dạ mạc thú nữa.

Làm xong những điều này hắc phân biệt phương hướng xong nhanh chóng đi sâu và dạ mạc đại hiệp cốc.

Dạ mạc đại hiệp cốc kéo sâu vào mấy ngàn dặm, bên ngoài hiệp cốc chưa thấy nguy hiểm gì, nhưng dần xâm nhập và thì dã thú, long thú dần nhiều hơn.

Phong Liệt một đường đi không ngừng nghỉ, thỉnh thoảng gặp một ít đồng môn Ma Long giáo đi rèn luyện, trong đó có ám vô viện, có mười bảy viện phái khác. Đa số là tùm năm tùm ba, ở trong rừng cây bụi gai tìm kiếm cơ duyên của mình.

Trong hiệp cốc vô số dã thú quy hiếm, long thú cực kỳ hung ác. Trên người chúng nó có vảy giáp, răng, sừng nhọn, xương, đều là tài liệu tốt để luyện chế linh bảo.

Hơn nữa trong rừng cây có đêm hải không hết kỳ thảo linh dược, có thể luyện chế linh đan giúp long vô giả tăng tu vi, vậy nên tòa đại hiệp cốc này đối với long vô giả xứng làm phúc địa tồn tại nguy hiểm cùng kỳ ngộ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, trận thử luyện này dần biến tàn khốc hơn.

Cùng với vô số kỳ trân linh dược xuất thế, tiếp dẫn đến cướp đoạt con mồi, giết người giành báu vật, tranh chấp viện phái, tranh giành tình nhân, vân vân, tất cả đều có ở mọi nơi. Cách giải quyết rất đơn giản, là dùng đao kiếm nói chuyện.

Phong Liệt một đường đi tới, bình thường có thể trông thấy một ít xác đệ tử Ma Long giáo vết máu chưa khô, tay chân cực kỳ thê thảm, có chết bởi răng nanh dã thú, xác bầy nhầy, có là rõ ràng chết bởi đao kiếm, đứt từng đoạn.

Phong Liệt biết rõ trong đợt rèn luyện này, quy tắc duy nhất là thực lực trên hết, cường giả trên tất cả.

Tất cả giáo điều, giáo quy của Ma Long giáo đều bị vét bỏ trong này. Những đệ tử thường nói giáo quy ngoài miệng sẽ chết nhanh nhất.

Đây cũng là Ma Long giáo dạy cho tất cả đệ tử mới một chương trình cực kỳ quan trọng đầu tiên, mục đích là để họ hiểu sự quan trọng của thực lực, hiện thực tàn khốc, do đó kích phát tâm huyết trong cơ thể họ.

Bởi vì thành viên Ma Long giáo sau khi đạt đến chân khí cảnh rồi thì có chín phần bị phá đi lãnh địa của Ma Long giáo rải rác khắp thế giới, tham gia cuộc tranh đoạt thể lực giáo phái.

Đến khi đó họ sẽ đối diện cường giả chín chân long huyết mạch trên long huyết lục khác, thậm chí là đối mặt càng tàn khốc hơn chính là giết long thú hình người, và nhân loại chú sự âm tà ác độc, các cuộc chém giết đó tàn khốc hơn rèn luyện này gấp trăm ngàn lần.

Mặc dù một đường không bình tĩnh nhưng Phong Liệt rất ít tham gia vào đánh nhau, bởi vì có chuyện càng quan trọng hơn chờ hắn đi làm.

Người khác thấy toàn thân Phong Liệt lượn lơ khói đen hiển nhiên là có được dạ mạc châu, trong lòng biết người này không dễ chọc. Đặc biệt là Phong Liệt có tốc độ khủng bố khiến tất cả long võ giả nguyên khí cảnh không theo kịp, càng thêm khiến họ không dám chọc vào hắn.

Nhưng khi Phong Liệt đi qua một khe núi thì một bãi chiến trường chém giết hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Phong Liệt liếc sơ qua chợt nhe mắt lại, hai bên nhua số chiến đấu đến hơn một trăm người, các tiếng kêu giết, binh khí va nhau, tiếng hét thảm không dứt bên tai, lúc này có mười mấy người ngã xuống đất, tình hình có chút thê thảm.

Đặc biệt khiến Phong Liệt nhíu mày là trong đó hơn ba mươi người đều mặc trang phục đỏ thẫm của ám võ viện, hơn chục người khác thì mặc trang phục nâu đỏ của kiên võ viện.

Tuy rằng hai phe đều là long võ giả nguyên khí cảnh nhưng bởi vì số lượng chênh lệch quá lớn, hơn ba mươi người ám võ viện bị rơi vào thế yếu hoàn toàn, mặt đất số người thương vong đa phần là từ ám võ viện. Cứ tiếp tục như vậy thì người ám võ viện e rằng không lâu sau có lẽ sẽ toàn quân bị diệt.

Phong Liệt có điều suy nghĩ, vốn không muốn xen vào nhưng trong đó hai thân hình yếu điệu một đỏ một xanh gặp nguy hiểm lớp lớp khiến hắn động lòng trắc ẩn, hai người này chính là Yên, Lục.

Phong Liệt ở trong ám võ viện không biết nhiều người nhưng hai mỹ nữ nhiệt tình này khiến hắn rất có hảo cảm. Suy nghĩ một lúc, Phong Liệt nhoáng người lên xông vào chiến trường.

- Giết! Giết hết cho ta! Hắc, nữ thì để lại cho bốn công tử! Đặc biệt là hai nàng xinh đẹp kia! Tuyệt đối đừng tổn thương vị trí quan trọng đây! Ba tháng thử luyện không ngắn, bốn công tử đang thiếu hai đàn bà tá hỏa, hai nàng này tạm được!

- Hắc hắc! Tề sư huynh yên tâm, đệ hiểu mà!

- ...

Khi mọi người chém giết thì bên ngoài trận chiến, một thiếu niên âm tà được đệ tử kiên võ viện gọi là Tề sư huynh đang hoa tay múa chân với đám đệ tử kiên võ viện chiếm ưu thế, đôi mắt dâm dục thỉnh thoảng liếc ngực Yên, Lục, hình như rất hưng phấn.

Thiếu niên họ Tề bên người có năm, sáu đệ tử kiên võ viện canh gác hộ vệ, xem ra thân phận bất phàm.

Cùng lúc đó, sau lưng thiếu niên họ Tề, một thiếu nữ dáng vẻ lẳng lơ rất bắt mắt, bởi vì thiếu nữ mặc trang phục đỏ thẫm của đệ tử trung tâm ám võ viện.

Nếu Phong Liệt có ở đây chắc chắn nhận ra, thiếu nữ này là người hắn mới gặp ở quảng trường truyền công, đệ tử trung tâm Nhạc Tường Vi.

Nhạc Tường Vi đang đứng cạnh thiếu niên họ Tề, vẻ mặt bình thản nhìn chiến trường chém giết, mắt chớp lóe, dường như không hề bận tâm đồng môn ám võ viện bị tử thương, ngược lại có hứng thú hơn với dạ mạc thú ở giữa sân sắp tắt thở.

Hai nàng Yên, Lục trên người có nhiều vết thương, quần so rách rưới lộ nhiều làn da trắng nõn, xấu hổ, tức tó, tuyệt vọng ngăn cản các đệ tử kiên võ viện vây công.

Tay thôn dài cầm trường kiếm mơ hồ lơ lửng, chiêu chiêu tàn nhẫn, nhưng vẫn ở vào thế yếu. Dần dần nguyên khí trong người hai nàng sắp tiêu hao hết, mắt đẹp lộ ra tuyệt vọng.

Hai người chỉ có tu vi nguyên khí cảnh lục tầng nhưng đối thủ là ba đệ tử kiên võ viện nguyên khí cảnh cửu tầng, nếu không phải đối phương có ý vui đùa thì e rằng hai nàng sớm bị bắt sống rồi. Nhưng dù như vậy thì những tiếng chọc ghẹo dâm uế vẫn khiến nàng xấu hổ tức muốn chết.

- Hắc hắc, mỹ nhân ơi, Tề sư huynh của ta đã lên tiếng, nếu các nàng chịu ngoan ngoãn nghe theo hầu hạ Tề sư huynh thì sẽ có nhiều chỗ tốt cho các nàng! Nhưng nếu không biết điều thì, hừ hừ, đừng trách chúng ta không khách sáo! Các nàng hãy nhìn kỹ, kiên võ viện chúng ta có nhiều đàn ông lực lưỡng lắm nhé, tuyệt đối có thể khiến các nàng sướng đến chết! Hắc hắc hắc!

Một đệ tử kiên võ viện mặt mày xấu xa vừa nói vừa nhẹ nhàng vung kiếm, chém đứt nút gài trước ngực Lục, bộ ngực lộ ra trắng sữa khiến mấy nam đệ tử nuốt nước miếng.

Lục kinh kêu:

- A! Đám cầm thú chết tiệt! Ta chết cũng không cho các ngươi thực hiện được! Yên, chúng ta liều mạng đi!

Nàng một tay xấu hổ tức tối che ngực, tay khác cầm trường kiếm điên cuồng vung vẩy, nhưng bất đắc dĩ thực lực hai bên cách biệt quá xa. Kiếm thuật xinh đẹp mà không thể đụng tới cả một góc áo của đối phương thật khiến người tuyệt vọng.

Bên cạnh nàng, Yên cũng bị nguy hiểm trùng trùng, khuôn mặt trắng bệch. Nàng hung hăng vung kiếm nghênh địch, một bên hét với Nhạc Tường Vi đứng cạnh thiếu niên họ Tề:

- Nhạc sư tỷ, chúng ta là đồng môn, không lẽ ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta sao?

Lục hừ lạnh, vô cùng tức giận mắng:

- Yên, ngươi cầu thứ gì tiện này có ích gì? ả sớm ước gì tất cả nữ đệ tử ám võ viện chúng ta đều chết sạch! Nếu không phải ả dẫn người kiên võ viện đến thì sao chúng ta đến nông nỗi này? Tiện nhân chết tiệt này nên bị thiên đao vạn quả!

Nhạc Tường Vi lạnh lùng nhìn hai nàng, khinh thường hừ lạnh, ngược lại nói với thiếu niên họ Tề rằng:

- Biểu ca, hãy để thuộc hạ của ngươi hành động bí mật chút, nếu lỡ để lộ tiếng gió thì e rằng ta trở lại sẽ chịu phạt!

- Biểu muội yên tâm đi, vi huynh làm việc chưa từng xảy ra sai sót! Nhưng chuyện biểu muội hứa với ta cũng không được đổi ý đấy!

Thiếu niên họ Tề ánh mắt dâm dục nhìn bộ ngực căng tròn của Nhạc Tường Vi, thấy vẻ mặt ả hơi bối rối thì đắc ý cười to.

Gã hét với thuộc hạ:

- Đừng đùa nữa! Nắm chặt thời gian làm việc! Trừ hai nàng kia ra những người khác xử lý sạch sẽ hết!

Nghe thiếu niên họ Tề lên tiếng, đệ tử kiên võ viện lớn tiếng đáp, trong tay đao kiếm càng thêm càng thêm sắc bén vài lần. Thoáng chốc tiếng hét thảm liên miên bên tai, đệ tử ám võ viện chớp mắt lại có năm, sáu người ngã xuống. Đối thủ của Yên, Lục nặng tay hơn, muốn một phen bắt lấy hai nàng.

Trong mắt Yên, Lục dần tăng sự tuyệt vọng, cùng nhìn nhau, từ bỏ phoảng kháng mà vung trường kiếm chém hướng cổ đối phương.

Họ biết thiếu niên họ Tề là hạng người gì, gã tên là Tề Xương Vô, xuất thân từ Tề gia, thế gia luyện khí kiên võ viện, nổi tiếng toàn Ma Long giáo là tàn hại nữ đan dược, đàn bà mà rơi vào tay gã thì thường là muốn sống không được, muốn chết không xong. Cho nên hai cô gái mắt thấy không còn đường sống thì thà tự sát cũng không muốn tạm nhân nhượng.

57. Chương 68-69: Một Thương Kinh Diễm

Ba đệ tử kiên võ viện vây công hai cô gái thấy thế ngăn ra, không ngờ hai nàng sẽ cương liệt như vậy. Khi chúng hồi phục tinh thần muốn ra tay ngăn cản thì đã không còn kịp.

Mắt thấy hai nàng sắp người mất kiểm soát, hương tiêu ngọc vẫn thì đột nhiên nghe một tiếng *xoẹt*, thanh âm sắc bén chói tai vang lên từ trong hắc ám phía xa.

Cùng lúc đó, một màn sáng đen dài một trượng từ chân trời phía xa phóng tới, tiếng xé gió rách màng tai khiến tinh thần người có mặt đột nhiên run lên. Màn sáng mang theo uy thế bằng bạc ở không trung cuốn gió lốc khủng bố, phút chốc khiến mọi người ngừng động tác.

Đinh!

Phụt xoẹt!

Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người thì màn sáng đen này đúng lúc xẹt qua giữa Yên, Lục, đánh bay trường kiếm ra xa, và xuyên qua đầu một đệ tử kiên võ viện, mang gã ra xa hơn mười trượng mới bùm một tiếng nặng nề mạnh đóng đinh vào cổ mọc chọc trời, đánh rơi xuống vô số cành lá.

Phút chốc mọi người đều chấn động tinh thần, ai nấy hoảng sợ nhìn lại. Chỉ thấy màn sáng đen uy thế kinh người là một cây thương to cán hai thước, thương phong ba thước, thô cỡ miệng bát, màu đỏ sẫm. Sát khí dày đặc phát ra từ thương to dần khuếch tán trong thiên địa, khiến người nghẹt thở.

- Tế thiên thần thương!

- Đây là tế thiên thần thương!

- Là đại sư huynh đến, chúng ta được cứu rồi!

- Người ngu à? Không biết là thần thương của đại sư huynh đã bị Phong sư huynh thu rồi à?

- A? Đúng rồi ha, ta hồ đồ! Là Phong sư huynh đến, chúng ta được cứu rồi!

- ...

Tế thiên thần thương của Tần Trọng nổi danh đã lâu, gần như mỗi đệ tử ám võ viện đều quen biết.

Lúc này tế thiên thần thương xuất hiện thì trong lòng tất cả đệ tử ám võ viện từ tuyệt vọng dấy lên một tia hy vọng, ngay cả Lục, Yên cũng ngây người rồi lát sau mừng muốn khóc.

Mặc kệ là Phong sư huynh hay là đại sư huynh, thực lực của hai người đều là đỉnh cao long võ giả nguyên khí cảnh, có một người đến khiến tất cả thêm rất nhiều hy vọng giữ mệnh.

Đám Tề Xương Võ, đệ tử kiên võ viện đều nhú mào, mới rồi một thương đó uy thế rõ ràng đã vượt xa nguyên khí cảnh. Họ thấy đồng môn bị đinh trên cây đã đứt thở có tu vi nguyên khí cảnh cứu tăng, lòng thâm kinh hoàng, nghĩ rằng nếu đổi lại là mình chưa chắc có thể trốn khỏi một thương kinh diễm này.

Nhạc Tường Vi thấy tế thiên thần thương thì biểu tình bỗng biến độc ác, đôi mắt đẹp lóe tia sáng, dường như có chút giãy dụa.

Mọi người không chờ lâu lắm, vài giây sau một thiếu niên thanh tú mặc trang phục đệ tử trung tâm ám võ viện từ từ bước ra khỏi hắc ám, sau lưng bốn Ma Long ảo ảnh vờn vẹo gầm rống, đó không có uy thế kinh người gì nhưng khiến tất cả có cảm giác tim đập nhanh.

- Là Phong sư huynh! Thật sự là Phong sư huynh! Ha ha ha, mệnh của Trương đại Tà ta không nên tuyệt a, ha ha ha! Tội tôn tử kiên võ viện kia, Trương đại Tà ta hôm nay không chết thì sau này chắc chắn sẽ trả lại mối thù gấp trăm lần!

- Không sai! Là Phong sư huynh! Nhưng...sa chỉ có mình hần?

- Đúng vậy, chỉ có một mình Phong sư huynh đến thì dù có thêm vào những tàn binh bại tướng chúng ta thì e rằng không phải đối thủ của kiên võ viện!

Đám người ám võ viện đều kích động, có chút ỉu xiu. Mặc dù họ biết thực lực của Phong sư huynh kinh người nhưng sao địch nổi mấy chục cao thủ kiên võ viện được? Huống chi đối phương chỉ tính cao thủ nguyên khí cảnh cửu tầng đã là mười mấy người.

Yên, Lục vui sướng qua đi kiếm không được lo lắng cho Phong Liệt. Lục hơi do dự một chút, đột nhiên hét to với Phong Liệt từ xa đi đến.

- Phong sư huynh, mau chóng trốn đi! Trữ lại báo tin cho môn đi, phải nghiêm ngặt trông trị tiện nữ Nhạc Tường Vi, báo thù cho chúng ta!

Phong Liệt hơi ngẩn ra, có chút ngoài ý muốn với biểu hiện của Lục, mặt lộ nụ cười khế.

Nghe Lục hét, người kiên võ viện lên tinh thần.

Tề Xương Võ giấu cợt cười to nói:

- Hắc hắc hắc, bốn công tử còn tưởng là tuyệt thế cao nhân nào chứ! Thì ra chỉ là một tiểu tử nguyên khí cảnh tứ tầng mà thôi! Vài người lên đi, tuyệt đối không cho hắn chạy thoát!

Nhạc Tường Vi mặt âm trầm nhắc nhở Tề Xương Võ:

- Biểu ca, đừng lơ là! Người này là Phong Liệt thiên tài cửu phẩm của ám võ viện chúng ta, thực lực không kém hơn long võ giả nguyên khí cảnh cửu tầng!

- A? Thì ra là tiểu tử đó! Hắc hắc, đến vừa lúc! Triệu Đống ma khí viện định treo giải thưởng cao giá tin tức về hắn! Hôm nay bốn công tử bắt giữ người này chắc chắn sẽ khiến Triệu Đống thiếu bốn công tử nhân tình to lớn! Ha ha ha ha!

Tề Xương Võ mắt sáng lên, kiếm không được cất tiếng cười to.

Phong Liệt lững thững đi tới, nhìn ba đệ tử kiên võ viện trước mặt giết hướng mình, cau mày.

Hắn vốn tưởng mình ném ra một thương siêu bình thường thì đủ chấn nhiếp đám kiên võ viện rồi, làm xong chuyện tốt đi ra để lại tên rồi tiếp tục giải quyết chuyện của mình.

Nhưng không ngờ hắn đã đánh giá thấp lá gan của đám Tề Xương Võ, xem tình hình nói không chừng sẽ tổn hao chút sức lực.

- Hừ, cái tên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Phong Liệt hừ lạnh, tình hình trước mắt rất nguy cấp, hắn không muốn ở lại đây lâu hơn.

Cho nên ngay sau đó thân hình hắn đột nhiên ẩn trong đoàn khói đen kia, nhanh chóng biến ảo thành Ma Long Hắc Âm Chi Thân.

- Ủa? Dạ mạc châu? Đồ tốt!

- Ha ha ha, quý tộc cũ, ai trước xử tiểu tử này thì dạ mạc châu thuộc về người đó!

- ...

Ba đệ tử kiên võ viện nguyên khí cảnh cửu tầng nhìn Phong Liệt có được dạ mạc châu thì mắt sáng ngời, ai nấy tranh nhau nhà hướng hắn, e ngại chậm tay sẽ tụt lại phía sau.

Bình khí trong tay ba người rót vào cương khí ma nguyên hùng hồn, thân thể toát ra khí thế mạnh mẽ ngang với Tần Trọng, tu vi nguyên khí cảnh cửu tầng không phải là giả.

Nhưng tiếp theo khi họ tới gần Phong Liệt mười trượng thì lòng run lên.

Lúc này ba người cảm giác rõ ràng, đoàn khói đen trước mặt toát ra khí hung sát dâng trào mãnh liệt, dường như trong khói đen ẩn giấu một hồng hoang mãnh thú tùy thời vọt ra cắn nuốt người.

Ba người hoảng sợ nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi của đối phương. Nhưng rồi ba người cùng lắc đầu thầm cười mình quá cẩn thận. Đối phương rõ ràng chỉ là long võ giả nguyên khí cảnh tứ tầng, dù có là thiên tài hơn nữa thì không lẽ lật trời chắc?

Cho nên ba người không còn do dự nữa, cùng thi triển ra chiến kỹ tuyệt học của mình, xung phong liều chết đi vào.

Trong khói đen Phong Liệt lạnh lùng nhìn hai đao, một kiếm như tia chớp đâm tới, đao cương đương nhiên chặt kim đứt thiết nhưng hắn không sợ hãi.

Tiếp theo hắn biến thành thân hình Ma Long Hắc Ám Chi Thân dữ tợn, nhoáng lên.

- Hóa ảnh kỹ!

Bùm bùm bùm!

Liên tục ba tiếng khê vang, hắn nhanh chóng thi triển hóa ảnh kỹ xẹt qua trước mặt ba người, mỗi khi tới trước mặt một người thì đơn giản vung ra một đấm. Năm đấm đầy gai nhọn dễ dàng đâm thủng xương ngực ba người, chấn vỡ ngũ tạng lục phủ của họ, bao gồm binh khí linh bảo đều đứt vài khúc.

Chỉ trong vài giây, ba thân hình vụn vụn như cái túi rách bay ngược ra. Đùng ầm một tiếng rơi cách mười trượng, không còn nhúc nhích.

Lần này thì thủ đoạn sấm sét của Phong Liệt chấn nhiếp tất cả người có mặt.

Dù là đệ tử ám võ viện hay kiên võ viện đều nhìn ba cái xác cực kỳ thê thảm, lòng hoảng sợ, trợn mắt há hốc mồm.

Ba cao thủ nguyên khí cảnh cửu tầng mới đầu còn khí thế ồ ạt, lúc này ngực bị hõm một khảnh lớn, đôi mắt như gặp quỷ lờ lờ ra nửa tắc, chuyển này chỉ chốc lát đã tắt thở, chết đến không còn nước cứu sống.

Mọi người ngẩn ngơ một lát rồi xôn xao.

- Đây...Điều này sao có thể? Phong sư huynh lại...lại chớp mắt đánh ra ba cao thủ nguyên khí cảnh cửu tầng? Ta không nhìn lầm rồi chứ?

- Phong sư huynh uy vũ! Lần này chúng ta được cứu rồi! Chỉ cần có Phong sư huynh ở thì người kiên võ viện có nhiều hơn cũng vô dụng!

- ...

Trong chốc lát thần thờ, đám đệ tử ám võ viện kiêu không được mừng như điên, cùng reo hò.

Họ lười tìm đến gốc rễ, chỉ cần biết Phong Liệt càng lợi hại thì họ càng an toàn là được. Loại biến chuyển từ sống đến chết này làm họ mừng muốn khóc.

So sánh với họ thì đám người kiên võ viện dấn sợ hãi hơn, vốn chúng chém giết cùng ám võ viện thì đều rút về bên cạnh Tề Xương Võ, ánh mắt cực kỳ kinh sợ nhìn đoàn khói đen, dường như e sợ bị Phong Liệt hung ác tỏa định.

Tề Xương Võ nhìn ba cái xác thê thảm thuộc hạ đắc lực của mình, kiêu không được con người co rút, gã nghĩ rằng dù cho có dùng hết thủ đoạn cũng không thể chớp mắt giết chết ba cao thủ nguyên khí cảnh cửu tầng được. Điều này đủ nói lên người hung ác trong khói đen thực lực còn ở phía trên mình nữa.

Phong Liệt vỗ đôi tay dính đầy máu tươi, lưng thưng đến đằng trước tế thiên thần thương, một tiếng *phụt* rút ra thương to hai trượng, nhẹ nhàng chấn lên, vung đùa óc dính bên trên xuống dưới, rồi mới biến ảo thân hình đi vào trận doanh đệ tử ám võ viện.

- Kính chào Phong sư huynh! Đại ân cứu mạng của Phong sư huynh ta suốt đời không quên, về sau đệ theo lời Phong sư huynh như thiên lôi sai đâu đánh đó!

- Phong sư huynh uy vũ! Mệnh của muội là do Phong sư huynh cứu về, sau này chỉ thuộc về một mình Phong sư huynh!

- Phong sư huynh thần dũng!

- Phong sư huynh thật đẹp trai!

-

Đám đệ tử ám võ viện hoan hô nhảy nhót, đều xem Phong Liệt như là cứu tinh, từng câu khen ngợi không chút keo kiệt tung ra khiến Phong Liệt xấu hổ. Đàn ông thì biểu lộ trung thành, đàn bà thì biểu lộ tâm ý.

Nói đến cùng những đệ tử này không có bối cảnh hiển hách gì, trong loạn thế này tựa như lục bình vô căn, ngay cả vận mệnh của mình cũng không thể khống chế, nếu có thể được Phong Liệt tiềm lực vô cùng, cực kỳ mạnh mẽ mà không mất hết tính người che chở thì đúng là tuyển chọn không sai.

Lúc này Yên, Lục sớm hoan hô ôm hai tay Phong Liệt, bộ ngực no tròn không ngừng dụi, không chút khách sáo cho Phong Liệt ăn bột, khiến đám đàn ông ghen tỵ.

Phong Liệt cười khổ liên tục, bị Yên, Lục cuồng nhiệt cảm động quá chịu không nổi. Nhưng hắn không muốn thừa nhận loại cảm giác này đúng là không tệ, nói chính xác là rất hưởng thụ loại cảm giác này.

Hắn chậm rãi quét mắt nhìn mọi người, bất giác kinh ngạc phát hiện thì ra đám đệ tử ám võ viện hơn ba mươi người có chín phần đều là nữ đệ tử nhan sắc không tệ, đương nhiên trong đó Yên, Lục là xinh đẹp nhất. Đệ tử ngã trên mặt đất đa số là nam tính, hiển nhiên người kiên võ viện cố ý làm.

Có thể tưởng tượng nếu không có hắn đứng dấp đi qua, các nữ đệ tử có nhan sắc không tầm thường này có kết quả sẽ cực kỳ thâm thảm.

Phong Liệt nghĩ rằng hắn cũng mê gái nhưng tuyệt đối không làm chuyện mất trí phát cuồng như vậy, cái này không khác gì cầm thú cả. Lúc này hắn nhìn hướng người kiên võ viện lóe qua tia sát khí.

Đối diện Tề Xương Vô lạnh lùng nhìn lại Phong Liệt, mắt chớp lóe, đáy mắt xẹt qua tia sợ hãi, lòng dâng lên ý định lùi bước. Bình thường gã sở trường nhất là lấy nhiều khi ít, lấy mạnh ăn hiếp yếu, hơn nữa bên trong háo sắc cực kỳ sợ chết.

Lúc này nhìn Phong Liệt sâu không lường được, gã nghĩ rằng dù có đánh tiếp thì dù người của gã có thể giết chết hắn cũng sẽ tổn hao nhiều, tính tới tính lui mất nhiều hơn được. Mấy quân sư thuộc hạ của gã đều khuyên gã rút đi, hiển nhiên rất kiêng dè Phong Liệt.

Trầm ngâm chốc lát, Tề Xương Vô hừ lạnh, âm trầm nói:

- Hừ! Lần này xem như các ngươi may mắn! Phong Liệt, chúng ta núi xanh còn đó, nước biển chảy dài...

Gã còn chưa nói xong uy hiếp thì bên cạnh Nhạc Tường Vi chợt cắn răng, dường như đặt quyết tâm.

Tiếp theo ả tiến lên một bước nhìn chằm chằm vào mắt xv, ánh mắt quyết tuyệt nói:

- Chậm đã! Biểu ca, nếu hôm nay ngươi có thể giết Phong Liệt, giúp ta lấy được tể thiên thần thương thì chuyện ta hứa tối nay sẽ có ngay! Quyết không nuốt lời!

- A?

Tề Xương Vô ngẩn ra, tiếp theo mặt mừng như điên. Mặc dù biểu muội của gã ăn mặc lẳng lơ nhưng là vưu vật thế gian khó gặp, mỗi lần gặp mặt sẽ khiến gã lòng ngứa ngáy.

Đặc biệt là từ mười tuổi gã đã ao ước mỹ sắc của Nhạc Tường Vi nhưng vẫn không thể đạt thành tâm nguyện, những năm gần đây sắp thành tâm bệnh. Lúc này thấy Nhạc Tường Vi dùng thân thể trao đổi điều kiện khiến gã cực kỳ kích động.

- Tốt! Hắc hắc!

Tề Xương Vô nhìn chằm chằm trước ngực Nhạc Tường Vi khe hở bí ẩn mà trắng nõn, thèm thuồng liếm môi, kiềm không được thân dưới rục rịch, đầu óc nóng lên lập tức đồng ý!

- Công tử, không được đâu! Phong Liệt thực lực sâu không lường được, nếu chúng ta tổn thất quá lớn thì không tiện giao cho!

- Đúng vậy đấy Tề sư huynh! Chúng ta có thể đưa tin tức Phong Liệt cho Triệu Đồng! Lấy thế lực của Triệu gia muốn trừ bỏ một Phong Liệt là dễ như trở bàn tay thôi!

Thuộc hạ của Tề Xương Vô nhìn ra gã dao động thì nhanh chóng tiến lên khẽ sở khuyên nhủ.

- Đều cam miệng hết cho ta!

Tề Xương Vô quát lạnh đánh gãy lời khuyên của mọi người, tiếp theo liếc mắt kiên vô viện sắc mặt khó coi, cao giọng nói:

- Mọi người nghe lệnh, dốc sức giết chết tạp chủng Phong Liệt này cho ta! Chém hấn một đao cho một trăm long tinh! Chặt đứt một cánh tay cho một ngàn long tinh! Ai lấy mạng hấn sau này sẽ là huynh đệ của Tề Xương Vô ta, từ nay về sau mọi người có tiền cùng nhau vun, có đàn bà cùng nhau chơi!

Giọng của Tề Xương Vô khiến mọi người đều trợn to mắt, hấp dẫn lớn như vậy đủ khiến bất cứ long vô giả nguyên khí cảnh nào bán mạng cho gã.

Trọng thưởng sẽ ra dừng phu, kiên vô viện ngơ ngác giấy lát sau vốn bị thủ đoạn sấm sét của Phong Liệt hù võ tim dâng trào dũng khí vô tận, cùng kêu gào xông lên.

Ai nấy mắt toát ra tràn đầy vẻ tham lam, dường như Phong Liệt từ một cái thể hung thần biến thành mỹ nữ yếu mềm thiên tiên.

Phong Liệt nhìn đệ tử kiên vô viện bộ dạng không sợ chết thì nhức đầu, mặt lộ nụ cười khổ.

Thật ra thì hấn với đám người này không có thù hận gì, vốn định để họ lùi bước thì thôi, không ngờ người ở giang hồ thân bất do kỷ.

- Ài, nếu vậy thì đừng trách ta, cứ quyết sinh tử đi. Nhưng, chết sẽ không là lão tử!

Phong Liệt nở nụ cười, lúc này hấn không định trông nhờ tàn binh bại tướng sau lưng mình, chỉ thấy thân hình hấn dần dung nhập vào khói đen, sau đó bỗng vùng trường thương trong tay, chớp mắt thoát khỏi trận doanh đệ tử ám vô viện, lao vào đám kiên vô viện.

58. Chương 70: Liều Minh Vì Hồng Nhan

Phong Liệt khuếch tán khói đen sau lưng ra ba trượng, nguyên lực điên cuồng rót vào tế thiên thần thương trong tay, lấy thực lực sau khi biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân đối phó một đám long vô giả nguyên khí cảnh thực lực không đồng đều thì đúng là khi dễ người thật.

Đối với đệ tử kiên vô viện lao vào trong khói đen hấn lười dùng chiến kỹ, ba thước thương phong sắc bén hoặc đâm hoặc tước, hoa máu nở rộ, tay chân tách rời, từng khúc bay đầy trời, mùi máu tanh đậm đặc rất nhanh tràn ngập trong trời đất.

Những kiếm, đao chém vào người hấn, cùng với cương khí hùng hồn đánh vào thân thể đầy vảy đen của hấn như là kiến cang lay cây vậy, chỉ có thể đẩy lên chút đốm lửa, trừ điều đó ra không còn thu hoạch gì nữa.

Phút chốc trong khói đen tiếng hét thảm liên tục, thỉnh thoảng một ít tay chân cụt bay ra khỏi khói đen, kể ra bên trong thảm thiết.

Phong Liệt nhanh chóng múa thương to, không ngừng kêu *ong ong*, hể ai vào trong khói đen thấy rõ diện mạo của hấn, không kịp kinh kêu ra tiếng đã mang theo vô tận sợ hãi chết dưới trường thương rồi.

Xoẹt!

Một lần đao năm thước huyền lệ chém tới, chớp mắt chặt vào bả vai Phong Liệt, nhưng không thể chặt bỏ được một cây gai trên vai hấn.

Cường giả nguyên khí cảnh vui sướng hoan hô:

- Ha! Ta chém trúng hấn! Một trăm long tinh! A...Đây là...

Xoẹt!

Một vệt sáng lạnh lèo xẹt qua cổ gã, long vô giả nguyên khí cảnh cửu tầng thoảng chốc đứt thành hai khúc, đôi mắt còn sót lại vô tận sợ hãi, lòng đang suy nghĩ quái vật người đầy vảy gai mọc khắp nơi là, quái vật hình người đó là hung vật gì vậy?

- Ma Long tam điệp kiếm! Đi chết đi!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Liên tục ba kiếm quang sắc bén đâm vào đầu, ngực Phong Liệt, nhưng đệ tử đó chưa kịp vui mừng thì hoảng sợ phát hiện trường kiếm của gã bị đứt thành mấy khúc, cùng đứt còn có cánh tay, thân thể của gã.

.....

Đây chính là đơn phương đồ sát, những đệ tử kiên võ viện không có một sức chống cự, cùng mất mạng chỉ trong vòng ba trượng, vài giây thôi mà trên mặt đất cách Phong Liệt ba trượng đã ngã xuống hơn hai mươi cái xác tàn khuyết. Máu thịt tứ tung, nội tạng văng khắp nơi, đất ba trượng này trở thành địa ngục tu la.

Phong Liệt đứng trên thi thể, mắt đỏ rực toát ra vô tận lạnh lùng và khát máu. Kiếp trước hắn đã biết mỗi khi biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân thì lòng sẽ có xúc động muốn giết hết mọi người.

Khi hắn ra sát thủ thì đa số tinh thần đều dùng để khống chế xúc động kỳ lạ này, tránh phải đi vào ma đồ, vạn kiếp bất phục. Kiếp trước khi hắn nhập ma có thể đánh thức lý trí của hắn chỉ có tiếng gầm của Sở điệp, nhưng lúc này nàng không ở bên người, hắn chỉ đành cố gắng kiềm chế chính mình.

Mặt sau đám đệ tử ám võ viện ngơ ngẩn, kiếm không được định tiến lên hỗ trợ nhưng bất đắc dĩ phát hiện không nhúng tay vào được.

Lúc này những đệ tử kiên võ viện như là nhập ma vậy, điên cuồng ulla vào khói đen, lười để ý những người như họ.

Chốc lát sau đã có bốn, năm chục cao thủ tiến vào trong khói đen mà không đi ra, nhưng ngẫu nhiên bay ra tay chân cụt và tiếng hét thảm có thể kết luận kết quả của họ rất nguy ngập.

Tề Xương Võ dần phát hiện không đúng, nhưng gã đã đã đâm lao phải theo lao, muốn thu tay lại cũng muộn rồi. Đã có bốn, năm mươi đệ tử bỏ mạng, nếu không xử lý được một mình đối phương thì chắc chắn gã sẽ trở thành trò cười lớn nhất của kiên võ viện.

Nhưng mặc dù gã không hét bảo ngưng, đệ tử kiên võ viện còn lại không phải đồ ngu, bị giải thưởng khổng lồ làm mất lý trí đầu óc dần nguội lạnh, từng người do dự ở bên ngoài khói đen, mặt đầy kinh sợ.

Phong Liệt ở trong khói đen đang giết hưng phấn, vung té thiên thần thương dần có cảm giác. Kiếp trước hắn không am hiểu dùng thương, nên mới có được trường thương thì lòng nghĩ là lấy tài liệu quý hiếm bên trong ra luyện chế binh khí vừa ý mình. Nhưng lúc này hắn dần phát hiện ra tế thiên thần thương đúng là bất phàm, tùy ý vung đã có thể phát huy sức chiến đấu gấp ba, càng dùng càng tiện tay.

Thương can to cỡ miệng bát đối với Phong Liệt đã hồi phục hình người thì hơi thô, một bàn tay không nắm hết được. Nhưng khi hắn huyền hoá Ma Long Hắc Âm Chi Thân, nắm trong tay độ thô to vừa đúng, nặng nhẹ cũng vừa, dường như thanh thần thương là do ni đóng giành cho Ma Long Hắc Âm Chi Thân của hắn.

Dùng quen tay rồi Phong Liệt phát hiện hơi tiếc phải hủy bỏ thương này, lòng thầm đặt quyết tâm trở về nhất định phải tìm một bộ thương pháp chiến kỹ thích hợp để tu luyện, phát huy uy lực của thương to này đến mức tận cùng.

Đang lúc hắn giết hăng hái thì chợt phát hiện xung quanh không có ai, đệ tử kiên võ viện còn sót lại ở bên ngoài khói đen không tiến vào, dường như đang sợ hãi hoặc giấy dựa không đứt.

- Hừ! Bây giờ mới biết sợ, đã muộn rồi! Nếu chọc lão tử hứng lên thì các ngươi hãy đi chết đi!

Phong Liệt thâm hừ lạnh, thúc đẩy khói đen ngoài người đột nhiên bảo phủ tất cả người ở bên ngoài, sau đó hắn nhanh chóng nhaoáng người, trường thương xẹt qua đầu đều là đệ tử kiên võ viện mệnh tang hồn tuyệt.

Những người này ở trong mắt hắn không khác gì người chết, để lại có hại chứ không ích lợi gì cho mình, vậy không bằng giải quyết cho gọn.

Nhưng hắn mới nhúc nhích thì đã lộ ra vùng đất địa ngục.

Từng mảng tay chân cụt như là tu la địa ngục lộ ra trong mắt mọi người.

Trong phút chốc dù là đệ tử ám võ viện hay đệ tử kiên võ viện còn sót lại, bao gồm Tề Xương Võ, Nhạc Tường Vi, mọi người đều bị cảnh tượng làm ngu ra.

Mới rồi họ có nghi ngờ những người xông vào e rằng đã bị chém đầu nhưng bây giờ chính mắt trông thấy mới cảm giác rung động lòng người cỡ nào.

Vài chục tứ chi tàn khuyết không đồng đều chất cùng một chỗ, mặt đất máu loãng chảy thành suối, hỗn độn nội tạng tứ chi đan xen vào nhau, mùi máu đậm đặc khiến người buồn nôn.

Sau khi sững sờ, vang lên tiếng kinh kêu. Một số nữ đệ tử có mặt ngồi xổm xuống đất nôn thốc nôn tháo.

- Trời ạ! Đều chết rồi! Đây...thật là Phong sư huynh làm sao? Điều này sao có thể chứ?

- Những người này mỗi người cảnh giới đều trên cả Phong sư huynh, vậy mà đều chết vào tay Phong sư huynh cả, Phong sư huynh làm sao thực hiện được vậy?

- Quỷ! Hẳn là ma quỷ! Cứu mạng!

- Mau chạy trốn đi! Hẳn không phải con người! Là ma quỷ!

- ...

Người có mặt không phải chưa từng giết người, thậm chí tàn sát người thường đều không chớp mắt cái nào, nhưng Phong Liệt giết chết là mười mấy cao thủ nguyên khí cảnh thực lực kinh người, hơn nữa cảnh giới đều ở hán cr, đây thật là khiến người khó hiểu.

Sự thật chứng minh, nỗi sợ không biết mới là sợ hãi lớn nhất. Không biết là ai hét trước tiên, đám đệ tử kiên võ viện đều bị hù dọa lập tức chạy tứ xứ, ngay cả Tề Xương Vô là người chủ sự cũng bị bỏ lại.

Chớp mắt ngay tại chỗ chỉ còn lại Tề Xương Vô và mấy tâm phúc, Nhạc Tường Vi nhìn lẫn nhau.

Tề Xương Vô chấn kinh rồi cũng rất muốn bỏ chạy, hiện tại gã không dám uy hiếp câu nào nữa, chỉ muốn cách Phong Liệt xa chút, nguy hiểm tồn tại khiến tinh thần gã khó tinh bình.

Còn về biểu muội yêu quý Nhạc Tường Vi sớm bị gã quăng đến chín tầng mây, bây giờ ngay cả đều còn không giữ được thì làm gì rảnh rỗi ham mê nữ sắc?

59. Chương 71: Giết Chết

Nhưng lúc này chúng muốn trốn đã không kịp nữa, chớp mắt bị đám đệ tử ám võ viện bao vây chính giữa, ai nấy nhìn họ ánh mắt như muốn lột da ăn thịt uống máu.

Lúc trước gã chỉ huy thuộc hạ gần như đuổi tận giết tuyệt đệ tử ám võ viện, lúc này tình hình đã đảo ngược, người ám võ viện đương nhiên sẽ không tha cho.

Tề Xương Vô nhìn mọi người ám võ viện vây quanh mình hổ rình mồi, ngoài mạnh trong yếu quát to:

- Các người...các người định làm gì? Ta là người thừa kế thứ hai của Tề gia, thế gia luyện khí của kiên võ viện! Nếu các người có ai dám đụng ta thì Tề gia của ta chắc chắn sẽ diệt cứu tộc của hán!

Gã thấy nếu không chạy thoát được thì khôn ngoan trực tiếp lấy ra thân phận công tử Tề gia, khiến đệ tử ám võ viện lòng kiêng kỵ trong phút chốc không dám ra tay.

- Đều tránh ra cho ta! Dù đệ tử trung tâm có phạm sai thì không tới lượt các người ra tay!

Nhạc Tường Vi nâng lên lệnh bài đệ tử trung tâm ám võ viện, bày ra tư thế cao cao tại thượng, khuôn mặt nghiêm nghị dùng giọng điệu mệnh lệnh quát lạnh:

- Chẳng lẽ các người muốn chống lại mệnh lệnh của ta sao? Giáo quy của Ma Long giáo, lấy hạ phạm thượng giết không tha! Các người là đi tìm chết!

Ả hét to khiến đệ tử ám võ viện do dự, thật sự không thể xuống tay.

Nếu đối tượng là đệ tử viện phái khác thì còn dễ nói, có đánh hay giết thì còn tiền bối viện phái mình chống lưng, nhưng nếu đối làm ra tay với đệ tử trung tâm viện phái mình thì bị truy cứu tội danh dù là ai cũng không bảo vệ được.

- Tiệp nữ nhân chết tiệt!

Yêu, Lục vẽ mặt giận dữ trừng Nhạc Tường Vi, tay nắm trường kiếm siết chặt đến trắng bệch, oán hận nghiêng răng ken két, nhưng thật tình không làm gì được ả.

Xoẹt!

Một luồng sáng lạnh xẹt qua, chớp mắt lướt qua cần cổ trắng nõn của Nhạc Tường Vi, một cái đầu mỹ nhân lặn trên mặt đất.

- Hừ! Đồ đàn bà ăn cây táo, rào cây sung, còn có mặt vênh vào chết cũng chẳng đáng tiếc!

Phong Liệt cười lạnh, chậm rãi thu hồi trường thương, một giọt máu tươi dọc theo mũi thương bỗng nhỏ xuống mặt đất, cực kỳ yêu diễm.

- Hắc hắc, thật là thương tốt, giết nhiều người như vậy mà không dính một giọt máu!

Người khác kiêng dè thân phận của Nhạc Tường Vi nhưng hắn thì không hề sợ hãi, ngay cả Tần gia đều không dám quang minh chính đại đối phó với hắn, một Nhạc gia tính là cái gì?

Cái đầu Nhạc Tường Vi lặn trên mặt đất đến chết hai mắt khó khép lại, lộ ra vẻ cực kỳ khó tin. Yên, Lục thấy thỏa nỗi hận và cũng kiềm không được lo cho Phong Liệt.

Tề Xương Võ trông thấy cách giết chốc quyết tuyệt của Phong Liệt rồi thì hù sợ vỡ mất, trên mặt tràn đầy kinh khủng tuyệt vọng. Phong Liệt giết cả đệ tử trung tâm viện phái của mình chỉ trong chớp mắt, gã không cho rằng hắn không dám giết mình.

Nếu bàn về thực lực thì gã và Nhạc Tường Vi ngang ngửa nhau, đều là long võ giả nguyên khí cảnh cửu tầng, Nhạc Tường Vi không thể tránh khỏi một chiêu của Phong Liệt, lòng biết dù dốc hết sức thì chỉ có nước chết thôi.

Thoáng chốc Tề đại công tử diều võ dương oai, không ai bì nổi biến ử rũ, sợ hãi cái chết vương vãn trong lòng.

Bùm một tiếng, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người Tề Xương Võ đột nhiên quỵ xuống trước mặt Phong Liệt.

Gã vẽ mặt kích động cầu xin nói:

- Phong sư huynh, không, Phong công tử, cầu xin người đừng giết ta! Ta là người thứ kế thứ hai của gia chủ Tề gia, sau này Tề Xương Võ ta nguyện làm trâu làm ngựa, đi theo tùy tùng cho Phong công tử. Không, sau này Tề Xương Võ là con chó của ngài, ngài muốn ta cắn ai thì ta sẽ cắn kẻ đó! Dưới tay cú ta có rất nhiều sản nghiệp luyện khí phường, sau này tất cả đều thuộc về công tử!

Mấy lời này Tề Xương Võ nói lắp bắp nhưng quen thuộc lạ lùng, vì gã nghe rất nhiều lần lời tương tự từ miệng công tử ca bị gã giết chết, nhưng chính miệng nói ra thì không thí quen.

Xung quanh đám đệ tử ám võ viện kinh ngạc nhìn Tề Xương Võ nhưng không lộ ra xem thường, vì danh tiếng 'Dâm đại ma vương' trong Ma Long giáo của Tề Xương Võ quá nổi, dù gã có suy sút cỡ nào vẫn khiến họ ngửa đầu nhìn, không đến lượt đệ tử thấp kém như họ xem thường.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn Tề Xương Võ biểu diễn, mắt lóe tia sáng. Hắn lục lại ký ức, mơ hồ nhớ kiếp trước kiên võ viện đúng là có nhân vật độc ác Tề Xương Võ, cũng xứng với vị hạng đầu.

Trầm ngâm một lát, hắn cười lạnh, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một viên đan dược màu đen nắm trong tay giây lát rồi quăng tới trước mặt Tề Xương Võ.

Hắn lạnh lùng nói:

- Nuốt nó hoặc chết!

Tề Xương Võ run lên, nhìn đan dược trước mặt, vẽ mặt do dự. Mặc dù gã không biết đan dược này có tác dụng gì nhưng dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng được là thủ đoạn Phong Liệt dùng để khống chế gã.

Một khi nuốt vào viên đan dược kia, vận mệnh Tề đại công tử của gã từ nay nắm giữ trong tay Phong Liệt, điều này thật khiến người khó chấp nhận nhưng với tình hình này dường như gã không có nhiều lựa chọn.

- Công tử đừng nghe lời hần! Cho hần lá gan cũng không dám thật sự làm gì ng...

Phụt!

Một tâm phúc của Tề Xương Vô định khuyên gã đừng nuốt vào đan dược, nhưng mới nói một nửa thì một khúc thương phong ba thước đã xuyên qua đầu gã, não trắng bắn tung tóe lên mặt Tề Xương Vô.

Tề Xương Vô run bần bật, hoảng sợ nhìn thương phong cách mình chỉ có nửa thước, cương khí lạnh thấu xương làm lưng gã phát lạnh, khiến gã không thể nảy ra một chút ý nghĩ chống cự nào.

Gã lập tức không dám chần chờ nữa, nghiêng răng chộp lấy đan dược dưới đất nuốt vào trong bụng, không rảnh lau đi bụi bặm dính ở đan dược.

Sau khi nuốt vào đan dược thì đột nhiên mắt gã lóe tia âm độc, người bỗng phồng lên, đôi tay đánh ra vài ảo ảnh hùng hồn.

Phụt phụt phụt!

Liên tiếp ba tiếng trầm đục qua đi, ba cái đầu nổ thành đoàn máu.

Người ám võ viện giật nảy mình, vội cảnh giác, nhưng tiếp theo họ ngạc nhiên phát hiện Tề Xương Vô giết là ba thuộc hạ của mình.

Tề Xương Vô giải thích với Phong Liệt:

- Công tử, ba người họ rất có khả năng là người của đại ca ta, nếu chuyện hôm nay truyền ra thì sẽ bất lợi cho sự tranh giành vị trí gia chủ của ta.

Phong Liệt vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Tề Xương Vô, người này tàn nhẫn rất đáng thưởng thức.

Hần bình tĩnh nói:

- Đi đi, sau này khi cần dùng đến người thì ta sẽ liên lạc!

Tề Xương Vô cung kính đáp một câu:

- Vâng, thưa công tử!

Tiếp theo biểu tình gã hơi do dự nhưng cuối cùng không nói thêm điều gì, nhanh chóng xoay người biến mất trong rừng cây.

Phong Liệt cười khê lắc đầu, hần biết Tề Xương Vô chắc chắn muốn hỏi tác dụng của đan dược.

Nhưng ngay cả Phong Liệt cũng không biết cách dùng cụ thể của viên đan dược đó, có lẽ là giải dược loại độc dược nào đó, cũng có lẽ là dược trị thương, tối đa trải qua tay hần bị gia công thêm chút thôi.

Phong Liệt lạnh nhạt ra lệnh:

- Mọi người sửa sang lại đi, mau chóng rời khỏi đây! Bên này mùi máu quá đậm, e rằng sẽ nhanh chóng hấp dẫn nhiều mãnh thú đến!

Đám đệ tử ám võ viện lập tức vui vẻ bận rộn lên.

60. Chương 72: Thu Phục

Lần đại chiến này hai bên chết hơn trăm người, để lại nhiều di vật.

Lát sau mọi người lại tụ tập, Yên, Lục đặt gần trăm nhẫn trữ vật ở trước mặt Phong Liệt.

Nói đến thì nếu không có Phong Liệt xuất hiện, những người này đã sớm chết rồi, giao chiến lợi phẩm cho hần không có bất ai phản đối.

Nhưng Phong Liệt chỉ lấy đi nhẫn trữ vật của Nhạc Tường Vi, còn lại giao Yên, Lục chia cho mọi người đủ lấy lòng.

Quả nhiên, mọi người thấy Phong Liệt hào sảng rộng lượng như vậy thì rất vui vẻ, càng sùng bái hân sát đất, biểu đạt trung tâm, dùng tư thế thuộc hạ, xưng hô hân dần từ 'Sư huynh' sửa thành 'Công tử'.

Phong Liệt biết rõ trên đời này một người dù có nghịch thiên tới cỡ nào cũng không có khả năng mọi chuyện tự mình làm cả. Phong Liệt dùng ân cứu mạng rồi dụ dỗ để thu phục những đệ tử ám võ viện, có thể nói là vừa đúng.

Gần đây ba mươi đệ tử mặc dù không ưu tú bao nhiêu nhưng xem như có thực lực không nhỏ, có bọn họ giúp đỡ thì sau này tại ám võ viện hân không một mình tác chiến nữa.

- Công tử, Trương đại Tài ta sau này nguyện trung thành với công tử! Lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần công tử nói một câu!

- Công tử, Lý Liên Nhi ta cũng nguyện theo dưới trướng công tử, từ nay chỉ nghe lệnh công tử.

- Triệu Vô Song ta cũng nguyện ý...

- ...

Nhìn mọi người tỏ thái độ, Phong Liệt không từ chối, mỉm cười thản nhiên đón nhận.

Thân phận của hân vốn là cao hơn mọi người, có thể được họ trung thành, ai có ích lợi lớn hơn thì khó mà nói.

Ít nhất thì những đệ tử này về sau trong ám võ viện có Phong Liệt che chở, an toàn sẽ bảo đảm rất nhiều.

- Tốt! Nếu các vị đã xem trọng Phong Liệt ta thì Phong Liệt cũng không nói nhiều nữa, sau này các người chỉ cần hết sức làm việc cho ta, Phong Liệt ta tuyệt đối không bạc đãi các người!

Phong Liệt mỉm cười nhìn mọi người, nhớ kỹ khuôn mặt và tên họ, khi hân thấy Yên, Lục thì sắc mặt hai nàng chần chờ, lúng túng.

Mặc dù hai người cũng hướng về Phong Liệt nhưng đáy lòng có chút tình cảm thiếu nữ với hân, nếu thành thuộc hạ của hân thì sau này không có lựa chọn nào khác nữa.

Phong Liệt thâm hiểu, cười khẽ nói với hai nàng:

- Yên, Lục, sau này các nàng cứ gọi ta là Phong sư huynh là được...

- Không, Phong Liệt, không phải ta không muốn...

Lục biểu tình căng thẳng, mặt đỏ hồng. Yên cũng sốt ruột trợn mắt lú lỏi không biết nên nói làm sao.

Phong Liệt cười nói:

- Được rồi, ta hiểu tấm lòng của các nàng. Ta chỉ muốn nói hai nàng không cần làm thuộc hạ của ta, sau này làm bằng hữu cũng được!

Nghe Phong Liệt nói vậy, hai nàng ngây ra một lát rồi rất vui mừng, quay quanh Phong Liệt lú rú không ngừng như một trăm con chim sẻ khiến hân cười khở.

- Các người có thể hoạt động bên ngoài dạ mạc đại hiệp cốc nhưng đi vào trong thì sẽ gặp nguy hiểm, bên trong long thú cao cấp không phải các người có thể đối phó được.

- Phong sư huynh, chẳng phải chúng ta còn có người sao?

- Ta có một số việc quan trọng phải làm, không tiện dẫn các người theo.

- Phong sư huynh, người đi đâu thì chúng ta theo đó! Có được không?

- Chỗ ta muốn đi rất nguy hiểm, ta sợ đến khi đó không thể chú ý đến các người...

- Phong sư huynh, người ta muốn đi! Phong sư huynh, nghe nói người thích xem mỹ nữ tắm rửa, không bằng lần sau khi Yên tắm thì người lên vào nhìn đi!

- Lục đáng ghét, sao người không tắm để Phong sư huynh nhìn?
- Xem thì xem, không bằng cùng nhau tắm!
- Á...

Trên bầu trời hiệp cốc tối tăm âm trầm tựa như mặt nước lặng sóng mà ô nhiễm, khiến đất bên dưới tràn ngập loại áp lực nhẹ nhẹ. Từng tiếng thú rống lãnh lốt, cuồng mãnh xé rách áp lực bình tĩnh nơi đây, khiến trong mờ tối dạt dào sự sống và vô tận khí hung lệ.

Trong bụi gai rừng cây ánh sáng mờ ám, Phong Liệt biến thành đoàn bóng đen mờ ảo dọc theo rừng cây bất ngát nháng một cái xẹt qua, nhanh như báo hoang trong rừng, khiến rất nhiều dã thú thấp kém, thậm chí là Phong Liệtg thú nhất cấp cũng không kịp phản ứng.

Phong Liệt tổn não khá nhiều mới thoát khỏi hai nha đầu Yên, Lục quần quýt, đương nhiên trong đó dính chút thịt mỡ là không thể tránh khỏi. Nếu không phải không có thời gian thì Phong Liệt không ngại cùng hai mỹ nhân đáng yêu Yên, Lục một đêm xuân.

Đáng tiếc hành trình hắc mạc cốc của hắn đã là lửa sém lông mày, giành giật thời gian với Sở Huyền, cuối cùng đặt quyết tâm rất nhiều mới thoát ra khỏi sự mãnh liệt của Yên, Lục.

Nhưng dù hắn thoát khỏi hai nàng thì cũng bị gọi lên lòng ngứa ngáy, toàn thân nóng ran, kiềm không được nhớ tới mộng xuân tươi đẹp cùng Lý U Nguyệt, rất là hoài niệm. Hắn thầm nghĩ chờ kết thúc thử thách rồi nhất định phải cùng mỹ nhân U Nguyên thăm hèn hò một phen, để an ủi nỗi khổ tương tự.

Dần dần Phong Liệt đã đến gần khu vực trung tâm hắc mạc cốc, hắn không thể không chậm lại, cẩn thận tiến lên.

Khu vực này đối với long võ giả nguyên khí cảnh thì là cực kỳ nguy hiểm, chỉ có những đệ tử Ma Long giáo sức chiến đấu mạnh mẽ, có gan mạo hiểm mới tới gần.

Xung quanh rần rây đã thưa thớt dã thú cấp thấp, long thú nhất cấp ngày càng nhiều, thậm chí là long trụ, long tượng những long thú to lớn cũng tụ thành đàn xuất hiện. Trong đó thường có vài con long thú nhị cấp, ngay cả dạ mạc thú nhị cấp thì Phong Liệt cũng có thấy vài con.

Hễ gặp long thú thì Phong Liệt chắc chắn tránh đi, nếu lúc không tránh được mới ra tay giết, tranh thủ dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt. Nhưng nếu gặp phải long thú thành đàn, cách duy nhất của Phong Liệt là vọt giơ lên cổ chạy, quyết không quay đầu.

Dạ mạc thú là một dã thú giống như con báo săn nhưng hung mãnh hơn báo săn gấp vô số lần. Toàn thân chúng nó trải rộng lân giáp đen, đao kiếm khó đung, bốn chân đều mọc ra vô số gai nhọn dài, cực kỳ dữ tợn, một lần vồ dài cứng rắn như sắt có thể dễ dàng quét ngã một khúc cây to. Hơn nữa dạ mạc thú thích quần cư cùng săn, ở trong dạ mạc đại hiệp cốc chúng nó là chủ nhân chân chính, cũng là mãnh thú khó xử lý nhất.

Đặc biệt nghịch thiên là sau khi dạ mạc thú trưởng thành có chín phần xác suất thức tỉnh chân long huyết mạch trong người, trở thành long thú càng thêm mạnh mẽ, hơn nữa thức tỉnh đều là Ma Long huyết mạch, có thể gọi là thiên phú kinh người.

Thậm chí thể nhân đồn rằng dạ mạc thú rất có thể là một chi nhánh của viễn cổ Ma Long, mặc dù cách nói này khó chứng thật nhưng xem ra có chút khả năng.

Nhưng không biết tại sao mà tất cả dạ mạc thú chỉ có thể trưởng thành đến đỉnh tam cấp, sau này khó mà tăng tiến thêm, do đó cực hạn dạ mạc thú là một chủng tộc gần hoàn mỹ bành trướng.

- Grao!!!

Một tiếng thú gầm hung lệ vang vọng trong thiên địa, vô tận cành lá lung lay rơi xuống.

Phong Liệt vừa mới đi đường vòng tránh né một đám long tượng đại quân long tượng vọt đến, không chú ý bụi cây bên cạnh đột nhiên xong ra một nhị cấp dạ mạc thú cao chừng một trượng.

Dạ mạc thú này cực kỳ uy mãnh, hai răng nanh đen dài chừng nửa thước lạnh thấu xương, toàn thân vẩy rắc chắn lấp lóe ánh sáng đen, tứ chi từng cây gai như là chủy thủy sắc bén tỏa ánh sáng lạnh bốn phía.

Thân hình nó cao khoảng trượng, dài ba trượng, bề ngoài vòng quanh khối đen, thể hình dường như tương đương với ma hổ của Diệp Thiên Tử nhưng càng có vẻ mạnh mẽ nhanh nhẹn.

61. Chương 73: Chiến Dạ Mạc Thú

Dạ mạc thú nhị cấp xuất hiện liền há to miệng lộ răng nanh vọt tới Phong Liệt, tốc độ nhanh như tia chớp.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Phong Liệt đã biến ảo thành Ma Long Hắc Ám Chi Thân bị nhào đến, đụng vào bốn, năm thân cây thấp thô cỡ miệng bát mới dừng lại được. Mặc dù hắn không bị thương nhưng khiến Phong Liệt thấy bức bối.

- Chết tiệt!

Phong Liệt rửa sạch, ổn định thân hình, tay nhoáng lên một cái, lấy ra tế thiên thần thương, ba thước thương phong xa xa chỉ vào dạ mạc thú suýt đánh lén thành công.

Phong Liệt lạnh lùng quát với dạ mạc thú:

- Ta không muốn giết ngươi! Tránh ra cho ta!

Nhị cấp long thú tương đương với long võ giả chân khí cảnh, đã có trí tuệ không kém gì nhân loại, chẳng qua nó không biết nói tiếng người thôi. Phong Liệt tin tưởng nó nghe hiểu ý của hắn.

- Grao!

Nhị cấp dạ mạc thú ngẩng cao đầu cuồng rống, đôi mắt to như miệng chén trong đen lóe khinh thường, dường như không thèm để ý Phong Liệt cảnh cáo.

Cong người, thân hình to khỏe của nó chợt bắn ra, nhảy lên năm trượng mạnh đụng vào Phong Liệt, trên người nó toát ra khí thế long thú nhị cấp sơ kỳ cực kỳ đậm đặc, uy thế bất phàm,

- Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Chết đi cho ta!

- Hóa ảnh kỹ!

Bùm!

Nếu đã không thể tránh thì Phong Liệt cũng điên lên, thân hình chợt biến mất tại chỗ tay cầm thương to ba thước cương khí dày đặc mạnh đâm ra, chớp mắt va nhau với dạ mạc thú bay vọt trên trời.

Phong Liệt biết một thương của mình chưa chắc xuyên qua vẩy dày của nhị cấp dạ mạc thú này, cho nên mạnh đâm vào chỗ thịt mềm là cái miệng của nó.

Xoẹt!

- Grao!!!

Thương phong sắc bén xuyên qua miệng rộng của dạ mạc thú, từ hàm đâm xuyên khiến nó phát ra tiếng rống thê lương.

Nếu không phải con dạ mạc thú phản ứng mau, khi thân hình tiếp xúc với trường thương thì lệch sang chút, e rằng một thương này đã có thể xuyên thủng sau gáy nó. Nhưng dù là vậy thì nó vẫn bị vết thương khá nặng.

Dạ mạc thú vừa mới chấm đất đột nhiên né khỏi trường thương, thân hình lùi ra bốn, năm trượng, vẩy toàn thân dựng lên, đôi mắt kinh sợ nhìn Phong Liệt, miệng rộng chảy ồ ạt máu đen như suối.

Sau khi ăn thiệt thòi lớn, dường như nó tăng thêm hiểu biết Phong Liệt Ma Long hình người lợi hại nhiều lắm, đôi mắt kinh sợ có chút do dự.

Xoẹt!

Phong Liệt hừ lạnh, thương to trong tay rung lên, vung giọt máu đen bắn trên không trung, thương phong lại chĩa vào đầu dạ mạc thú, tùy thời bùng phát một kích.

Nhưng tiếp theo khiến Phong Liệt ngoài ý muốn là dạ mạc thú chần chờ một lúc sau bỗng ngửa đầu rống một tiếng, rồi xoay người nhảy vào rừng cây, chớp mắt biến mất.

Phong Liệt ngẩn ra, tiếp theo lắc đầu bật cười.

- Hắc! Đúng là dũng mãnh như hổ, gian xảo như hồ. Hừ hừ, coi như ngươi biết điều!

Phong Liệt cười khê thu lại trường thương, định tiếp tục tiến lên nhưng đúng lúc này chợt cảm thấy mặt đất run run. Phía xa trong rừng cây có tiếng xào xạc, rõ ràng là rất nhiều mãnh thú đang tới gần đây.

Phong Liệt lòng run lên, mắt chớp lóe, chợt nhe mắt chửi thề:

- Tổ cha nó! Súc sinh chết tiệt này!

Hắn đột nhiên như đến tiếng gầm trước khi dạ mạc thú đi, giờ nghĩ lại hiển nhiên nó đang kêu gọi đồng bọn.

Tiếp theo Phong Liệt không dám dừng lại, hắn suy tư một lúc, Ma Long Hắc Âm Chi Thân dần tan biến trong hắc ám, thành luồng khói đen theo gió nhẹ bay đi xa.

Quả nhiên, vài giây sau có vài chục dạ mạc thú cực kỳ hung ác, răng nanh dài nửa thước xuất hiện ở mảnh đất một người một thú vừa đấu nhau. Tất cả đều là nhị cấp dạ mạc thú, con dạ mạc thú bị Phong Liệt làm bị thương cũng nằm trong số.

Tiếp theo vài chục đôi mắt hung ác xoe tròn, mũi thính không ngừng nhún, hiển nhiên đang cẩn thận tìm tòi hơi thở của Phong Liệt.

Tiếc rằng lúc này Phong Liệt đã lợi dụng thần thông Ma Long Hắc Âm Chi Thân hóa thành khói đen bay tới không trung, mặc kệ chúng nó có mũi thính đến đâu cũng khó mà sưu tầm được hắc ám trên trời. Mãi nửa ngày sau thì đám mãnh thú bắt đầu dần tản đi.

Trong đêm đen khói đen dần ngưng tụ ra Phong Liệt Ma Long Hắc Âm Chi Thân.

Phong Liệt đáp xuống đất rồi bắt đầu cười khở, sau đó hắn hóa thành cái bóng đen biến mất trong bụi gai. Hắn dựa vào ký ức kiếp trước mơ hồ bay nhanh hướng một sơn cốc.

Trải qua một ngày một đêm đi nhanh, Phong Liệt rốt cuộc đến mục đích hành trình, cũng là kiếp trước hắn từng ngẫu nhiên nghe Sở Huyền miêu tả sơn cốc có dãy núi vòng quanh...hắc mạc cốc!

- Grào...

- Kéc...

Cách Hắc Mạc Cốc vài chục dặm, Phong Liệt cũng nghe thấy âm thanh từng tiếng thú rống và tiếng chim kêu hung ác vô cùng rõ ràng truyền đi trong bầu trời đêm. Nhìn phương hướng, chính là xuất phát từ Hắc Mạc Cốc.

Trong lòng Phong Liệt có chút vui vẻ, hắn nhớ rằng kiếp trước, Sở Huyền từng nói lúc gã đi vào Hắc Mạc Cốc thì đầu Dạ Mạc thú cấp bốn đã sắp tắt thở, vì vậy hắn mới có thể dùng tu vi Nguyên Khí Cảnh chiếm được đại tiện nghi.

Bởi vậy liên tưởng một chút, động tĩnh ở phía xa có lẽ là do đầu Dạ Mạc thú cấp bốn và một đầu Hung Cầm (chim) đại chiến tạo thành, xem ra mình còn chưa đến muộn.

Lần này hắn đang ở trong một mảnh rừng tối như mực, bên cạnh còn có vô số cổ mộc tản mát ra khí tức cổ xưa che kín trời, trong bóng tối phía xa xa thỉnh thoảng lập lờ những con mắt đỏ thẫm hoặc u lục hung lệ, hiển nhiên đều là của đủ loại Long thú hung mãnh.

Phong Liệt không dám chủ quan chút nào, ẩn mình thật kỹ trong hắc vụ, cẩn thận tiến về phía Hắc Mạc Cốc, không dám gây ra chút động tĩnh nào.

Tại khu vực trung tâm của Dạ Mạc đại hạp cốc, cho dù gặp phải Long thú cấp ba thì Phong Liệt cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái chút nào, nhưng hắn vẫn hết sức tò mò Sở Huyền kiếp trước sao có thể đến được nơi này?

Bây giờ ngẫm lại, Phong Liệt lập tức phát hiện, thực ra Sở Huyền hành sự luôn thần bí, nhưng kiếp trước Phong Liệt lại không phát hiện, ngược lại xem Sở Huyền là tri tâm hảo hữu có một không hai trên đời, thật đúng là buồn cười.

Vì để tránh hung thú ẩn tàng trong bóng tối, Phong Liệt gần như dùng tốc độ ngang rùa tiến về phía trước, mất đến hơn một canh giờ mới đi hết mười dặm đường núi, nếu không phải hắn đã biến thành hắc ám chi thân thì chỉ e lúc này đã sợ đến mồ hôi ướt đầm rồi.

Cũng may đoạn đường sau cùng hữu kinh vô hiểm, đến bờ của Hắc Mạc Cốc, cuối cùng thấy rõ được tròng diện Long thú cấp bốn đại chiến hiểm thấy.

Nhưng tiếp theo, khi Phong Liệt nhìn thấy rõ cảnh tượng bên dưới, tâm thần không khỏi đại chấn, trong mắt lộ vẻ suy tư.

Đúng như sở liệu của Phong Liệt, một bên đang đại chiến chính là một quái vật khổng lồ toàn thân tản mát khí thể độc ác – Dạ Mạc thú cấp bốn.

Trong nhận thức của thế nhân, Dạ Mạc thú cao cấp nhất là cấp ba, một khi đạt đến cấp ba đỉnh phong thì khó mà tiến thêm được chút nào.

Nhưng lúc này, Dạ Mạc thú xuất hiện trước mặt Phong Liệt lại phá vỡ hiểu biết của thế nhân, đây quả thật là một Dạ Mạc thú cấp bốn sơ giai, uy áp cường hoành tản mát ra tuyệt không yếu hơn Long Vũ giả Thần Thông cảnh.

62. Chương 74: Sở Huyền!

Hình thể đầu Dạ Mạc thú này tương tự những Dạ Mạc thú khác, nhưng lại cường tráng hơn gấp nhiều lần, mỗi một mảnh lân giáp trên thân đều lớn bằng đầu người, phẳng phất như từng mảnh sắt, tản mát ra hàn quang u lãnh.

Chỉ thấy thân nó cao chừng năm sáu trượng, dài hơn hai mươi trượng, răng nanh cực lớn trong miệng dài hơn nửa trượng lộ ra ngoài vô cùng hung tợn, khí thể hùng hồn khiến cho Phong Liệt ở cách ngoài vạn trượng cảm nhận được một cổ áp bách thật sâu.

Tứ chi thô to phẳng phất như bốn cái trụ chống trên mặt đất, lúc di chuyển thì mặt đất không ngừng phát ra tiếng ầm ầm, gai nhọn sắc bén trên đó quả thực so với Tể Thiên Thần thương của Phong Liệt cũng không hề thua kém, lân vĩ vừa thô vừa to vung vẩy một cái liền khiến đại thụ bốn năm người không ôm xuể gãy ngang, núi đá cao mấy chục trượng vỡ nát bắn tóe, quả nhiên là uy thế vô cùng, không thể ngăn cản.

Chỉ có điều, lúc này đầu Dạ Mạc thú hung mãnh vô cùng lại có chút thê thảm, lân giáp nửa thân trước gần như đều bị hủ hóa, lộ ra hắc cốt um tùm, chân trước cũng chỉ còn lại khung xương, cái đuôi chỉ còn lại một nửa, đôi tròng mắt cực lớn cũng ảm đạm, từ đó có thể thấy đại chiến lúc trước thảm khốc như thế nào.

Cùng lúc đó, đối thủ của đầu Dạ Mạc thú cấp bốn này lại càng khiến Phong Liệt khiếp sợ.

Đó là một đầu Hắc Vũ đại điều sải cánh hơn mười trượng, mỏ dài màu vàng trong bóng tối hơi cong như vành trăng, tản mát ra hàn quang sắc bén, hai cái móng vuốt cực lớn phẳng phất như móc sắt, khai sơn phá thạch cũng không phải là chuyện đùa.

Khiến Phong Liệt kinh ngạc nhất chính là, đầu điều này đối với hắn cũng không hề xa lạ gì, thoáng chốc, một cái tên đã nghe quen chột xuất hiện trong đầu.

- Hủ Thần Điều? Điều này... điều này sao có thể?

Phong Liệt nhìn thấy đầu đại điều này, trong lòng không khỏi nổi lên sóng to gió lớn.

Hắn biết rõ, trong Ma Long giáo có một đầu Thánh thú hộ giáo, chính là Hủ Thần Điều cấp sáu, tục truyền điều này thần thông nghịch thiên, hủ thần diễm vừa xuất thì cả dãy núi hóa thành tro bụi, sông hồ khô cạn, quả thực uy mãnh vô cùng. Hơn nữa, đầu Hủ Thần Điều cấp sáu này đã hóa thành hình người, địa vị trong Ma Long giáo hiển hách vô cùng.

Đương nhiên, đầu Hủ Thần Điều trước mắt còn chưa có nghịch thiên như vậy, nhưng cũng là một Long điều cấp bốn đỉnh phong, hơn nữa Phong Liệt chỉ liếc mắt đã nhận ra đầu Hủ Thần Điều này chính là kẻ nổi dõng của đầu Hủ Thần Điều cấp sáu trong Ma Long giáo.

Bởi kiếp trước, đầu Hủ Thần Điều này thường xuyên theo bên cạnh Phong Liệt, bảo hộ sự an nguy của hắn, cho nên Phong Liệt rất quen thuộc đối với nó.

Chứng kiến đầu Hủ Thần Điều này, trong lòng Phong Liệt chợt có một suy nghĩ khác, hai mắt hiện lên một tia phần hận không thể hóa giải, tâm thần cũng không nhịn được mà kích động.

Nếu như hắn đoán không lầm, chỉ e rằng kiếp trước Sở Huyền đã giấu hắn không ít chuyện.

Tiếp đó, hắn cẩn thận ẩn thân bên trong một gốc cổ mộc từng sát biên giới sơn cốc, cương khí quán chú vào hai mắt, tìm kiếm kỹ tất cả mọi thứ trong sơn cốc, từng cành cây cọng cỏ đều không bỏ sót.

- Ô? Chẳng lẽ ta đã nghĩ nhiều rồi sao?

Một lát sau, Phong Liệt không thu hoạch được gì, trong lòng hơi có chút nghi hoặc, chỉ đành đem ánh mắt hướng về phía Dạ Mạc thú và Hủ Thần Điều đang giao chiến.

- Kréc...

Hủ Thần Điều kêu lên một tiếng, đôi cánh khổng lồ đột nhiên chợp động, lao đến phía Dạ Mạc thú, theo hai cánh đập mạnh, trong không trung dâng lên một cái vòi rồng, phù vân vô tận đều bị thổi tan.

Lúc cách trên đầu Dạ Mạc thú chừng mười trượng thì đột nhiên há miệng phun ra, một mảng hỏa diễm hắc sắc hình quạt bao trùm Dạ Mạc thú ở dưới đất.

Hắc diễm đi qua nơi nào, tất cả gỗ đá đều biến thành khô cằn, đây chính là thủ đoạn công kích sắc bén nhất của Hủ Thần Điều – Hủ Thần Diễm, Hủ Thần Điều cũng chính nhờ nghịch thiên thần thông này mà nổi danh hậu thế.

- Grào...

Mắt thấy Hủ Thần Diễm sắp bao trùm lên người Dạ Mạc thú, Dạ Mạc thú đột nhiên ngửa mặt lên trời rống dài một tiếng, lập tức nhìn thấy trong miệng nó đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ.

Tiếp đó, mảnh hắc diễm sắp phủ lên người giống như bị dẫn dắt, phương hướng không ngừng bị uốn khúc, cuốn vào trong vòng xoáy, thậm chí ngay cả vô số cây cối núi đá xung quanh cũng bị cuốn vào.

- Ô? Thôn phệ? Đầu Dạ Mạc thú cấp bốn này không ngờ đã thức tỉnh thôn phệ thần thông của Viễn Cổ Ma Long?

Phong Liệt nhìn một màn tình cảnh trước mắt, trong lòng không khỏi đại chấn, hai mắt lấp lánh tinh quang.

Viễn Cổ Ma Long có được hai đại thần phú thần thông, theo thứ tự là “Thiên Chấn” và “Thôn Phệ”, mà Ma Long võ giả Cương Khí cảnh đỉnh phong cũng chỉ có thể lĩnh ngộ được một trong hai thần phú thần thông này thì mới có thể tiến vào hàng ngũ cao thủ Thần Thông cảnh.

Nhưng uy lực của hai đại thần thông lại không thể so sánh, độ khó của việc tu luyện cũng như chênh lệch giữa trời với đất, phần lớn cao thủ Thần Thông cảnh đều lựa chọn “Thiên Chấn”, độ khó không cao, số cực ít còn lại mới có thể lĩnh ngộ “Thôn Phệ” thần thông.

Nhưng lúc này, đầu Dạ Mạc thú này lại có được Thôn Phệ thần thông của Viễn Cổ Ma Long, điều này sao có thể không khiến Phong Liệt kinh ngạc?

Dạ Mạc thú sau khi thi triển một thức “Thôn Phệ”, mặc dù hóa giải được thể công của Hủ Thần Điều, nhưng dường như đã tiêu hao hết nguyên lực, thân thể to lớn có chút lay động, ánh mắt cũng mờ đi vài phần.

Nó chỉ có thực lực cấp bốn sơ kỳ, mà Hủ Thần Điều trên trời lại là Long thú cấp bốn đỉnh phong, tu vi của hai bên quả thật cách nhau quá xa, Dạ Mạc thú thất bại cũng không phải ngoài ý muốn.

Hủ Thần Điều trên không dường như cũng nhận ra Dạ Mạc thú đã là cung giương hết cỡ, hắc diễm uy lực vô cùng lại ập đến, rõ ràng muốn khiến đầu Dạ Mạc thú cấp bốn độc nhất vô nhị này tiêu hao đến chết.

Thời gian dần trôi qua, vòng xoáy thôn phệ do Dạ Mạc thú phóng thích ra càng ngày càng yếu, gần như chỉ có thể bảo hộ phần đầu của mình, những bộ phận khác của thân thể rất nhanh đã bị hòa tan trong hắc diễm, hiển lộ ra khung xương màu đen vừa thô vừa to, thô thâm vô cùng.

Cuối cùng, chỉ nghe nổ “ầm” một tiếng, Dạ Mạc thú như tòa núi nhỏ khụy xuống đất, ánh mắt bắt đầu tan rã.

Phong Liệt nhìn thấy tâm thần kích động, chỉ đợi lúc đầu Dạ Mạc thú cấp bốn kia chết thì sẽ lập tức tiến lên thu phục tinh hồn của nó.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một thanh âm khiến Phong Liệt cảm thấy vô cùng quen thuộc từ trong một bụi cây ngoài ngàn trượng vang lên.

- Lý trưởng lão, đầu súc sinh này xem ra không chịu nổi nữa rồi, nhanh để Hủ Thần Điều thu tay lại thôi!

Nghe thấy âm thanh trong trẻo nho nhã này, trong lòng Phong Liệt không khỏi đại chấn, trong mắt đột nhiên hiện lên hận ý ngập trời, trong kẽ răng thốt ra hai chữ:

- Sở Huyền!

Cừu nhân gấp mặt, đôi mắt rực đỏ.

Một cổ hận ý từ tận đáy lòng gần như nuốt chửng lý trí Phong Liệt, làm hắn hận đến mức không thể lập tức xông lên xé Sở Huyền thành vô số mảnh nhỏ, giải đi mối hận trong lòng.

63. Chương 75: Liều Mạng (1)

Địa vị Phong Liệt kiếp trước trong Ma Long giáo vô cùng hiển hách, hơn nữa còn được một số cao thủ trong giáo che chở, khiến hắn gần như muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Phàm kẻ cùng Phong Liệt trở mặt, bất luận là thế gia công tử hay hoàng triều hiển quý, bình thường đều không sống quá ba ngày, không cần Phong Liệt đích thân ra tay cũng sẽ có cao thủ của Ma Long giáo thay hắn loại bỏ tất cả.

Cho nên đến nay, vẫn chưa có kẻ có thể khiến Phong Liệt căm hận đến mức mất đi lý trí.

Chỉ có Sở Huyền! Chính là kẻ ngay xưa tâm giao hảo hữu là khiến hận ý của Phong Liệt đủ thôn thiên phệ địa.

Ngay lúc Phong Liệt bị cừu hận khiến cho choáng váng đầu óc thì đột nhiên, một âm thanh khác bên cạnh Sở Huyền vang lên, âm thanh này giống như một chậu nước lạnh dội xuống, khiến Phong Liệt lập tức bình tĩnh lại, miệng không nhịn được hít một ngụm lạnh khí.

Chỉ nghe tại vị trí Sở Huyền phát ra một âm thanh có vẻ già nua mà hùng hậu, hướng về không trung hét lớn:

- Hủ Thiên đại nhân, có thể thu tay được rồi! Việc còn lại cứ giao cho chúng ta!

- Kéc...

Hủ Thần Điều trên không phát ra một tiếng kêu, sau khi xoay tròn trên không, hai cánh khê vỗ, thoáng chống biến mất trong bầu trời đêm.

- Lý trưởng lão? Là cao thủ Cương Khí cảnh!

Trong lòng Phong Liệt cả kinh, lập tức có phán đoán, vội vàng áp chế hận ý trong lòng lại.

Lúc trước hắn nghe Phong Liệt gọi kẻ bên cạnh là Lý trưởng lão, mà trong Ma Long giáo, chỉ có chấp sự Cương Khí cảnh mới có thể xưng là trưởng lão, cho nên người bên cạnh Sở Huyền hẳn là cao thủ Cương Khí cảnh không thể nghi ngờ.

Trong lòng Phong Liệt không khỏi hoảng sợ một trận, may mắn phản ứng nhanh, bằng không nếu vừa rồi lao ra, chỉ e hôm nay sẽ chết chắc.

Tiếp đó, hắn không khỏi chau mày, bên cạnh Sở Huyền có cao thủ Cương Khí cảnh trợ giúp, chỉ e mình rất khó đoạt được thức ăn trước miệng cọp, trước mắt cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Sau chút trầm ngâm, thân hình Phong Liệt chậm rãi hóa thành một làn khói đen nhàn nhạt, dung nhập vào trong bóng tối chung quanh, hướng về phía Dạ Mạc thú.

- Sở công tử, chúng tay phải nhanh lên! Động tĩnh bên này quá lớn, chỉ e đã khiến không ít Long thú cao cấp chú ý!

- Ừm.

Theo thanh âm hai người vang lên, hai đạo thân ảnh một già một trẻ hiện ra trong hạp cốc, tên thiếu niên dáng người cao ráo, dáng vẻ tuấn dật nho nhã chính là Sở Huyền mà Phong Liệt biết, còn lão già kia hiển nhiên chính là Lý trưởng lão.

Giờ phút này, đầu Dạ Mạc thú cấp bốn chỉ còn lại cái đầu lâu cực lớn, tinh hồn cũng bị Hủ Thần Diễm tổn thương, không lâu nữa sẽ tiêu tán hoàn toàn, đã không còn sức phản kháng, hai người cũng không cần cố kỵ nữa, vội vàng lao về phía trước.

- Sở công tử, đem Dạ Mạc châu chuẩn bị đi, phòng ngừa nó sắp chết phản công, vạn nhất để nó nhập vào linh hồn, vậy sẽ phiền phức lắm!

Lý trưởng lão hảo tâm nhắc nhở.

- Ừm, điều này ta biết.

Sở Huyền nhàn nhạt đáp, trong mắt hiện lên một tia khinh thường.

Hai người lách mình một cái liền đến trước mặt Dạ Mạc thú, nhìn khung xương to như tòa núi nhỏ, hai người cũng không khỏi âm thầm rung động, mặc dù đến tận bây giờ thì thân thể cao lớn kia vẫn tàn mát ra uy áp vô cùng cường hoành, khiến cho hai người tâm thần thất kinh.

Sở Huyền cười nhẹ cảm khái:

- Không ngờ rằng thôn phệ thần thông kinh người như vậy, nếu không phải có Hủ Thiên cao hơn nó ba cấp, chỉ e hôm nay thật sự không thu thập được! Thực ra nếu có thể thu phục được nó, làm tay chân cũng không tệ.

- Sở công tử có điều không biết, Dạ Mạc thú trong lòng cực kỳ kiêu ngạo bất tuân, Dạ Mạc thú trưởng thành căn bản không thể để người khác thu phục được, thực ra tinh hồn của đầu Dạ Mạc thú này vốn là để chuẩn bị cho giáo chủ đại nhân, bây giờ giáo chủ đại nhân chịu đem nó ban cho công tử, đủ thấy giáo chủ đại nhân kỳ vọng đối với ngài như thế nào!

Lý trưởng lão vội vàng lấy lòng.

Sở Huyền chỉ cười nhẹ không đáp.

Trên đời này, người biết rõ thân phận thật của hắn rất ít, tên Lý trưởng lão này chỉ vẻn vẹn là cao thủ Cương Khí cảnh, hiển nhiên còn xa mới đủ tư cách, chỉ có điều hắn cũng không muốn nhiều lời.

Tiếp đó, chỉ thấy ánh mắt Sở Huyền run lên, trong tay đột nhiên xuất hiện một hạt châu, chính là Dạ Mạc châu chuẩn bị cho mỗi một thí luyện đệ tử.

Mặc dù Dạ Mạc châu là một kiện Linh Bảo cấp thấp, nhưng đối với việc giam cầm tinh hồn lại có rất nhiều diệu dụng, bây giờ chỉ cần đem Dạ Mạc châu ném vào trong đầu Dạ Mạc thú là có thể đem tinh hồn hút vào.

Phong Liệt ở phía xa nhìn thấy một màn này, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài, không ngờ rằng lần này tinh hồn của đầu Dạ Mạc thú cấp bốn lại không có duyên với mình.

Nhớ rõ kiếp trước, Sở Huyền sau khi thu được tinh hồn của Dạ Mạc thú cấp bốn vào Dạ mạc châu, trực tiếp đề thăng thành thượng phẩm Dạ Mạc châu, có nhiều loại diệu dụng, quả thực khiến hân hâm mộ muốn chết.

Bây giờ trở mắt nhìn Sở Huyền lại lần nữa thực hiện được, trong lòng Phong Liệt quả thực khó chịu giống như muốn nhỏ máu.

Nhưng tiếp đó, đang lúc Sở Huyền muốn đem Dạ Mạc châu tiến vào trong mắt Dạ Mạc thú đã ảm đạm thì đột nhiên xuất hiện một chuyện khiến tất cả mọi người đều không thể ngờ được.

Chỉ thấy trong đôi mắt khổng lồ của Dạ Mạc thú vốn đã hồn phi phách tán, bỗng nhiên bắn ra hai đạo tinh quang, khiến Sở Huyền và Lý trưởng lão không khỏi hoảng sợ thối lui.

- Grào...

Một tiếng rống lớn từ trong miệng Dạ Mạc thú phát ra, lập tức, một vòng xoáy hắc sắc phủ lấy hai người, chính là thôn phệ thần thông mà Dạ Mạc thú đã thi triển lúc trước.

Chỉ có điều, uy lực của thần thông này hiển nhiên không thể so với lúc trước, chỉ là một kích của Dạ Mạc thú trước khi chết mà thôi.

Cùng lúc đó, một thanh âm khàn khàn vô lực từ trong miệng Dạ Mạc thú phát ra:

- Nhân loại đáng chết! Ta dù chết cũng sẽ không để các ngươi thực hiện được ý đồ!

Lý trưởng lão sau khi cả kinh liền vội vàng đẩy Sở Huyền ra sau, đồng thời song chưởng đẩy về phía trước, lập tức, hai chưởng ảnh khổng lồ liền nghênh đón vòng xoáy thôn phệ.

- Âm...

Một tiếng nổ vang lên, chưởng ảnh và vòng xoáy đồng thời tiêu tán.

- Hừ! Chỉ là giấy chết mà thôi! Thật sự cho rằng người có thể tránh được kiếp này hay sao?

Lý trưởng lão khinh thường hừ lạnh một tiếng, lập tức tiếp tục vùng chưởng.

Nhưng đúng lúc này, khung xương khổng lồ của Dạ Mạc thú lại đứng dậy, hướng về phía bên ngoài sơn cốc bỏ chạy, tốc độ cực nhanh, khiến đại địa không ngừng lay động, phát ra âm thanh ầm ầm.

Thế mà lại không chết, hướng Dạ Mạc thú phóng đến, chính là hướng của Phong Liệt.

- Muốn trốn? Lão phu xem ngươi có thể trốn đi đâu!

Lý trưởng lão cười lạnh một tiếng, lập tức đuổi theo hướng Dạ Mạc thú chạy đi, Sở Huyền nhú mày, cũng vội đuổi theo.

Phong Liệt nhìn Dạ Mạc thú đang phóng về phía mình, trong lòng vốn vui vẻ không khỏi cảm thấy đau đầu.

Lúc này hân đang hóa thành một đoàn khối đen, phiêu phù giữa không trung, hình thái như vậy không thể nào ném ra Dạ Mạc châu để giam cầm tinh hồn của Dạ Mạc thú, dù cho hân có thành công thì chỉ e cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của cao thủ Cương Khí cảnh như Lý trưởng lão, nếu không làm tốt chỉ e còn mất mạng nhỏ.

Nhưng nếu muốn hân từ bỏ, vậy thì hân tuyệt đối không cam lòng.

Nhất thời, Phong Liệt liền rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

64. Chương 76: Liều Mạng (2)

Ngay lúc đang suy nghĩ thì khung xương khổng lồ của Dạ Mạc thú đã phóng đến bên cạnh Phong Liệt đang biến thành một đoàn khối đen, mắt thấy sắp xông qua.

- Hừ! Cầu phú quý trong hung hiểm! Liều mạng!

Dưới tình thế cấp bách, trong lòng Phong Liệt đột nhiên hạ quyết tâm, đoàn khói đen bám lên cổ Dạ Mạc thú, cùng Dạ Mạc thú phóng về phía trước.

Nếu như Dạ Mạc thú lúc cường thịnh, dựa vào Tinh Thần lực vô cùng cường hoành của nó, Phong Liệt tất không thể ẩn mình được.

Nhưng giờ phút này, tinh hồn của nó đã bị hắc điểm của Hủ Thần Điều đốt cho suy yếu vô cùng, hơn nữa chỉ một lòng bỏ chạy nên không hề chú ý trên người có một làn khói đen.

Dạ Mạc thú cũng không chạy được bao xa, chốc lát sau, nó đột nhiên chui vào trong một cái động lớn tối như mực, ngay sau đó, liền thấy nó quẫy mạnh cái đuôi chỉ còn lại một nửa.

Cũng không biết là động đến cơ quan nào, chỉ nghe nổ ầm một tiếng, cửa động đột nhiên rơi xuống một tảng đá lớn, đem cửa động khóa chặt.

Sau đó, thân thể Dạ Mạc thú ầm ầm ngã xuống đất, không thể di động thêm chút nào.

- Không hay rồi! Lý trưởng lão, nhanh mở cửa động, tinh hồn của nó sắp tiêu tán rồi!

Sở Huyền nhìn thấy một màn này cũng khó có thể bảo trì trấn định, lo lắng hét với Lý trưởng lão.

- Yên tâm, một tảng đá lớn mà thôi, không thể làm khó được lão phu!

Lý trưởng lão vừa dứt lời, một bên vung ra song chưởng, khối đá lớn vài chục trượng bắn ra mảnh vụn tung tóe, lập tức biến thành đá vụn, hai người cũng không để ý đến bụi mù đầy trời, vội vàng xông vào trong đại động.

Phong Liệt biết tận dụng thời cơ, tình huống khẩn cấp, cũng không dám do dự.

Ngay trong nháy mắt Dạ Mạc thú ầm ầm ngã xuống đất, hần nhanh chóng ngưng tụ ra Hắc Ám chi thân, không chút do dự đem Dạ Mạc châu ném vào trong mắt Dạ Mạc thú.

Cả cái đầu của Dạ Mạc thú, cũng chỉ có con mắt là nhược điểm, những địa phương khác, ngay cả đao kiếm cũng khó thương tổn, rất khó phá hủy.

Phong Liệt sau khi làm xong liền nắm chặt lấy Tế Thiên thần thương, chăm chăm đề phòng Dạ Mạc thú.

Dưới đau đớn kịch liệt, Dạ Mạc thú vạn phần không cam lòng muốn đứng lên, nhưng lúc này nó đã như đèn cạn dầu, chỉ rung động một chút lại vô lực ngã xuống.

Tiếp đó trong đôi mắt bị phá nát của nó bỗng nhiên bắn ra một chùm hắc mang mờ mờ.

Thấy một màn này, Phong Liệt biết Dạ Mạc châu đã đem tàn hồn của Dạ Mạc thú câu nhập vào, trong lòng không khỏi đại hỉ.

Nhưng còn đợi hần cao hứng bao lâu thì tảng đá lớn ở cửa động đột nhiên “ầm” một tiếng, vỡ nát thành mảnh vụn, rất nhiều tàn phiến mang theo dư kinh gào thét lướt qua thân Phong Liệt.

Phong Liệt kinh hãi, mắt thấy bên ngoài có người xông vào, hần vội vàng thu lại Dạ Mạc châu, cũng không xem xét cẩn thận, lập tức không ngừng lao về phía sâu trong đại động.

Trong nháy mắt Phong Liệt rời đi, Lý trưởng lão và Sở Huyền gần như đồng thời xuất hiện bên cạnh thi thể Dạ Mạc thú.

- Sở công tử mau ra tay! Chậm một chút nữa sẽ không kịp!

Lý trưởng lão nhịn không được mà khẩn trương nói.

Thật ra cũng cần hần nói thì Sở Huyền đã sớm đi đến bên cạnh đầu Dạ Mạc thú, lập tức muốn lấy ra Dạ Mạc thú.

Nhưng đúng lúc này, hần đột nhiên ngừng lại, ngơ ngác nhìn con mắt của Dạ Mạc thú đã bị nghiền nát, hai mắt hần như muốn lồi ra, tròn tròn mắt lấp bắp:

- Đây... đây...

- A! Sở công tử, người còn chờ... ặc!

Lý trưởng lão vạn phần lo lắng đi đến bên cạnh Sở Huyền, thập phần không kiên nhẫn mà thúc giục, giống như hận không thể bắt lấy Dạ Mạc châu mà làm thay hắn.

Nhưng lúc chứng kiến thấy cảnh tượng tiếp theo, hắn cũng không khỏi kinh hãi, ngay sau đó vội phóng xuất Tinh Thần lực, quét qua một lượt, lập tức hoảng sợ phát hiện, trong đầu của Dạ Mạc thú đã không còn chút hồn lực ba động nào.

Lý trưởng lão cũng trợn tròn mắt, gương mặt già nua nhanh chóng trở nên trắng bệch, tức giận đến toàn thân khe run, gầm lên:

- Đây, đây... chết tiệt! Lại bị tên hồn đản nào nhanh chân trước rồi!

- Kẻ đó khẳng định còn chưa rời đi, vẫn còn trong động phủ này! Chúng ta nhanh tìm!

Sau vài giây ngắn ngủi, cả hai đồng loạt phản ứng, Lý trưởng lão đột nhiên phóng xuất ra Tinh Thần lực cường đại của Long võ giả Cương Khí cảnh, bắt đầu tìm kiếm trong đại động.

Tinh Thần lực của Long võ giả theo tu vi tinh thâm thì cũng sẽ lớn mạnh.

Tinh Thần lực của Long võ giả Nguyên Khí cảnh không cách nào ly thể, chỉ có thể làm được việc nội thị bản thân, Long võ giả Chân Khí cảnh có thể dò xét trong phương viên mười trượng, mặc dù hai mắt nhắm chặt, nhưng có thể thu hết tất cả vào mắt, thậm chí so với mắt nhìn còn rõ ràng hơn rất nhiều. Mà Long võ giả Cương Khí cảnh lại có thể tra xét với phạm vi trăm trượng.

Lúc này Lý trưởng lão một bên phóng xuất Tinh Thần lực tìm kiếm khắp xung quanh, một bên chậm rãi đi vào sâu trong đại động, Sở Huyền cũng theo sát phía sau hắn, ánh mắt quét khắp bốn phía đề phòng.

Trong lòng hai người đều cho rằng, kẻ nhanh chân đến trước dám đoạt “thức ăn” trước mắt cao thủ Cương Khí cảnh, nhất định không phải kẻ yếu, cho nên cả hai đều không dám có chút chủ quan, trong lòng dị thường cảnh giác, e sợ bị người khác âm thầm đánh lén.

Đôi mắt thanh linh của Sở Huyền cũng dần trở nên thâm thúy mà quỷ dị, tùy thời thi triển đòn sát thủ của bản thân.

Mà lúc này đây, Phong Liệt đã xâm nhập vào sâu hơn 300 trượng trong đại động, có điều khiến Phong Liệt khiếp sợ chính là hắn đã chạy đến cuối động, nhưng lại không có đường ra.

Đại động này cao hơn 30 trượng, rộng chừng trăm trượng, rất là rộng rãi, trên mặt đất phủ đầy da lông, bên trong không có gì để ẩn thân, tất cả mọi thứ đều có thể nhìn thấy.

Đầu Dạ Mạc thú cấp bốn kia mặc dù đã có thể nói tiếng người, chỉ số thông minh không kém gì nhân loại, nhưng chung quy vẫn là hung thú, động phủ bố trí quả thật quá đơn giản, ngoại trừ trong góc có một đồng lớn Long tinh và trăm kiện đao kiếm Linh Bảo chôn cất một đồng ra, không còn thứ gì khác.

Nhìn đại động trên dưới kín kẽ này, Phong Liệt không khỏi sinh lòng tuyệt vọng, hắn cũng không cho rằng bản thân có thể trong cái động phủ này mà tránh được Tinh Thần lực tra xét của cao thủ Cương Khí cảnh, cho dù có hóa thành hắc vụ thì cũng không được, hôm nay thật đúng là thượng thiên vô lộ, nhập địa vô môn.

Lúc này, tiếng bước chân của Lý trưởng lão và Sở Huyền đã đến gần, chỉ e tùy thời đều có thể xông tới.

Phong Liệt không khỏi cười khổ một tiếng, hôm nay xem ra đã sơn cùng thủy tận, có chạy đằng trời cũng không thoát.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, Phong Liệt âm thầm hạ quyết tâm giữa bải với hai người, tin rằng nếu như hắn hiển lộ ra Ma Long Hắc Âm chi thân của mình thì hai người cũng không trăm sát mình ngay tại chỗ.

Chỉ là từ đó về sau, thân phận của hắn sẽ từ tối thành sáng, chỉ e những gì trải qua kiếp trước rất có khả năng sẽ tái diễn.

Nghĩ đến đây, Phong Liệt không khỏi một hồi nản lòng thoái chí, rất không cam lòng.

Nhưng tiếp đó, đang lúc Phong Liệt chuẩn bị từ bỏ chạy trốn, thần nhiên đối mặt với Lý trưởng lão và Sở Huyền thì đột nhiên có một tia âm thanh truyền vào tai hắn.

65. Chương 77: Tìm Đường Sống Trong Cõi Chết.

Trong lòng Phong Liệt khẽ động, lập tức lách người đi đến nơi phát ra âm thanh, tại đằng sau đồng da lông chất lộn xộn trong đại động, có một góc bị vỡ chùng cái chén, nước suối chảy ra kéo dài hơn một trượng, suối trong thấy đáy.

Nhìn thấy dòng suối này, đôi mắt Phong Liệt liền sáng rực, tâm tình thoáng chốc trở nên kích động.

Nếu như Long võ giả khác ở đây, cho dù nhìn thấy lỗ hổng chùng cái chén này thì cũng không có biện pháp gì, bởi dù sao nhân thể bình thường cũng không thể chui lọt.

Nhưng Phong Liệt lại khác, Hắc Ám chi thân của hắn có thể chuyển hóa thành hắc vụ, dòng suối này quả thực là chính là vì hắn mà tạo ra, giúp hắn tạo một sinh lộ.

Nhất thời, trong lòng Phong Liệt hô lớn, trời không tuyệt đường người, trong lòng không khỏi âm thầm sáng khoái.

Đã có hi vọng trốn thoát, tâm tình Phong Liệt lập tức bình tĩnh lại, bắt đầu có tâm tư khác.

Trong góc kia có một đồng lớn Long tinh tản mát ra thiên địa nguyên lực nồng đậm, nhìn lướt qua cũng có trên mấy vạn khối, đối với Phong Liệt lúc này mà nói, đây quả thật không khác gì một lượng lớn tiền phi nghĩa, dù sao thì nguyệt bổng (trợ cấp hàng tháng) của đệ tử hạch tâm hắn cũng chỉ mười khối Long tinh mà thôi.

Lúc này có tiền phi nghĩa trước mắt, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua, cũng không thể để cho cừu nhân của mình được chiếm tiện nghi.

Phong Liệt không dám trì hoãn thời gian, tiếng bước chân của Sở Huyền và Lý trưởng lão đã đến gần bên tai, nếu chậm thêm chỉ e trốn không thoát.

Hắn lập tức lách mình đi đến đồng Long tinh, phất tay đem toàn bộ thu vào trong nhẫn trữ vật, lại đem trên trăm kiện Linh Bảo phẩm cấp bát đồng thu vào, sau đó liền muốn hóa thành khói đen, tiến vào trong khe nước bỏ trốn.

Chuyến này đến Hắc Mạc Cốc của Phong Liệt có thể nói là thu hoạch tương đối khá, chỉ cần có thể thành công chạy thoát, hắn sẽ trở thành người thắng lớn nhất, lúc trước Hủ Thần Điều, Sở Huyền và Lý trưởng lão đã làm tất cả, có thể nói là tiện nghi cho Phong Liệt.

Nhưng đúng lúc hắn muốn rời đi, đột nhiên, một tiếng lẩm bẩm rất nhỏ truyền vào trong tai hắn, trong mắt Phong Liệt không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc, hai mắt nhìn chằm chằm về phía âm thanh cực nhỏ truyền đến.

Chỉ thấy trong đồng da lông bên cạnh hắn, một tiểu cầu hắc sắc giống như một tiểu gia hỏa đang cuộn mình thành một đoàn, ngủ rất ngon.

Tên tiểu tử này co rúc người lại, chỉ lớn chừng nắm tay, cơ thịt trên người cuộn cuộn, rõ ràng là vừa sinh không lâu, miệng còn hôi mùi sữa.

- Dạ Mạc thú con?

Trong lòng Phong Liệt khẽ động, ngay sau đó bỗng nhiên đại hỉ, dường như nghĩ đến điều gì.

Tiếp đó, chỉ thấy hắn nhanh chóng đem Dạ Mạc thú con này bắt lấy, sau đó lập tức hóa thành một chùm hắc vụ, bao vây lấy tiểu gia hỏa đó, rồi chui vào trong khe nước.

Tất cả những việc này nhìn thì có vẻ chậm, thực ra lúc Phong Liệt tiến vào trong động đến lúc phát hiện dòng suối và đem theo Dạ Mạc thú con đào tẩu thì động tác gần như liên tục, trước sau chỉ vài giây mà thôi.

Ngay lúc Phong Liệt vừa biến mất, Lý trưởng lão và Sở Huyền vừa mới đổi qua một góc khác, đi vào trong đại động, hai người nhìn đại động trống rỗng trước mắt, không khỏi nhú chặt mày, vẻ mặt càng lúc càng khó coi.

- Tại sao lại không có ai? Chẳng lẽ tên hỗn đản đó còn có thể phi thiên độn địa sao?

Lý trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ.

- Không xong! Thú con của đầu Dạ Mạc thú kia cũng không thấy đâu nữa!

Sở Huyền bối đồng da lông một hồi, không khỏi rống lớn:

- Hỗn đản! nếu để cho bốn hoàng – bốn công tử biết là ai sắp đặt chơi ta, ta nhất định để hắn muốn sống không được muốn chết không xong!

Lúc này, gương mặt anh tuấn của Sở Huyền đã vặn vẹo, toàn thân hiển lộ phong mang, so với thiếu niên nho nhã lúc trước giống như là hai người.

Lý trưởng lão nhìn Sở Huyền, trong thoáng chốc phảng phất cảm thấy người đứng trước mắt mình là một vị hoàng giả quyền thế ngấp trời, chúa tể thương sinh, khiến ngay cả cao thủ Cương Khí cảnh như hắn cũng cảm thấy có chút áp lực, đó là một cỗ “Thế” cực kỳ cường hoành, chỉ có người sống ở địa vị cao mới có được.

Sau chút thất thần, Lý trưởng lão không khỏi lắc đầu, cười thầm mình đã nghi thần nghi quỷ, Sở Huyền này mặc dù thiên phú bất phàm, được giáo chủ đại nhân thương thức, nhưng bất quá cũng chỉ là một gã đệ tử Nguyên Khí cảnh ngũ trọng thiên mà thôi.

- Sở công tử bình tĩnh chờ vội! Để lão phu cẩn thận tìm lại một phen! Hừ, tên hỗn đản kia trong thời gian ngắn không có khả năng chạy ra khỏi động này, rất có khả năng đã thi triển loại chướng nhãn (che mắt) pháp nào đó, ẩn mình trong góc ngách rồi.

Lý trưởng lão hừ lạnh một tiếng, đôi mắt bắn ra tinh quang lăng lẹ quét qua bốn phía, đồng thời Tinh Thần lực khuếch tán đến tận cùng, đem tất cả mọi thứ trong đại động nằm bao quát trong phạm vi dò xét của mình, cẩn thận tìm kiếm từng tấc một.

Sở Huyền gật đầu, hắn dường như cũng cảm thấy bản thân có chút thất thố, dần dần bình phục tâm tình, lại tiêu sái nho nhã như trước, nhưng lửa giận trong mắt vẫn không thể tiêu trừ.

Hắn thân là Viễn Cổ Ma Long Hoàng chuyển thế chi linh, cho dù sống ở thời đại kia cũng là quyền khuynh một thế, không ai sánh kịp, kẻ dám đoạt thức ăn trước miệng hắn không có bao nhiêu kẻ có kết cục tốt.

Trong lòng hắn thầm hạ quyết tâm, đợi sau khi trở về Ma Long giáo, nhất định phải để lão gia hỏa Ma Long giáo chủ kia tra rõ đến cùng.

Thật ra hắn đối với việc được mất tinh hồn của đầu Dạ Mạc thú cấp bốn cũng không để trong lòng, nhưng đối với ấu thú của Dạ Mạc thú thì lại không thể bỏ qua.

Bởi vì ấu thú đó chính là do đầu Dạ Mạc thú cấp bốn duy nhất trên thế gian này sinh ra, tương lai rất có khả năng thức tỉnh truyền thừa ký ức Thượng Cổ Ma Long.

Trên thế gian này, cũng chỉ có mình hắn là biết rõ, một nhánh của Viễn Cổ Ma Long chính là Dạ Mạc thú nhất tộc, cũng có thể nói là nhánh dị chủng của Ma Long.

Nhưng tổ tiên Viễn Cổ bọn chúng vì tránh thoát một hồi thiên địa hạo kiếp tại thời đại Viễn Cổ Chân Long, không thể không tự phong huyết mạch, đoạn tuyệt truyền thừa ký ức, vì thế cho nên, hiện nay tất cả Dạ Mạc thú đều chỉ có thể phát triển đến cấp ba.

Cũng chính bởi vì thế cho nên Dạ Mạc thú nhất tộc mới có thể tiếp tục sinh trưởng, hiện đã trở thành một nhánh huyết mạch trực hệ độc nhất vô nhị của Viễn Cổ Ma Long trên đại lục, điều này cũng có nghĩa là Dạ Mạc thú sau này thành niên sẽ thức tỉnh huyết mạch Ma Long.

Mà đầu Dạ Mạc thú cấp bốn kia lại chỉ có một đầu, nó có thể đã nuốt hài cốt của Viễn Cổ Ma Long nào đó, bởi vậy cơ duyên xảo hợp mới lấy được truyền thừa ký ức của Viễn Cổ Ma Long, tự phát thức tỉnh thôn phệ thần thông.

Chỉ có điều, đầu Dạ Mạc thú cấp bốn kia lại không biết xảy ra chuyện gì, bị hạn chế tiềm lực phát triển, cuối cùng chỉ có thể dừng lại tại cấp bốn, khó có thể tạo thành công dụng gì.

Nhưng đối với ấu thú mà đầu Dạ Mạc thú đó lưu lại, Sở Huyền lại ôm kỳ vọng rất lớn.

Hắn mười phần tin tưởng đầu ấu thú kia nếu như rơi vào tay mình, đến chín thành có thể giúp nó vượt qua một bước cuối cùng, đột phá cấp sáu, trở thành đầu Ma Long duy nhất tung hoành thiên hạ.

66. Chương 78: Di Tích Dưới Đất!

Thử nghĩ vào thời đại Chân Long diệt tuyệt, ai không muốn có một Ma Long làm tay chân cho mình.

Chỉ là, hiện nay hi vọng sắp thành công của Sở Huyền lại tan vỡ ngay trước mắt, vì vậy mới dẫn đến việc hắn luôn không lộ hi vọng trở nên thất thất.

Mà lúc này, Phong Liệt đang ở trong lòng núi, ôm ấu thú Dạ Mạc thú trong lòng, thậm chí thấy sáng khoái không thôi.

- Hắc hắc, tiểu gia hỏa, nhờ có lão tử nhanh tay một bước, bằng không lại tiện nghi cho tên vương bát đản Sở Huyền kia rồi! Hắc hắc hắc!

Bản thân Phong Liệt lúc này đang ở trong một động đá vôi rộng rãi, mặc dù xung quanh tối đen một mảnh, nhưng cũng không thể gây khó dễ cho Ma Long võ giả như Phong Liệt.

Hắn nhất thời cũng không vội ra ngoài, một mình ngồi trên một tảng đá lớn trơn nhẵn, ôm ấu thú Dạ Mạc thú mà cười hắc hắc, ngược lại quên đi việc đốc sức liều mạng đoạt Dạ Mạc châu thượng phẩm rồi.

Thực ra, Phong Liệt đối với Dạ Mạc thú cũng không hiểu rõ như Sở Huyền.

Chỉ hắn biết rõ, kiếp trước Sở Huyền có nuôi một đầu Dạ Mạc thú, thiên phú cực kỳ xuất chúng, tốc độ tu luyện so với Long võ giả còn nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa, chiến lực của đầu Dạ Mạc thú này cực kỳ cường hãn, tục truyền nó xuất thủ chưa từng thất bại.

Chỉ có điều Sở Huyền luôn đem nó ẩn giấu, chưa bao giờ hiển lộ trước mặt người khác, cho nên chiến lực cụ thể thế nào thì Phong Liệt cũng không rõ.

Nếu như đúng theo những gì mà hắn đoán, đầu ấu thú của Dạ Mạc thú cấp bốn trong tay hắn rất có thể chính là đầu Dạ Mạc thú mà kiếp trước Sở Huyền nuôi dưỡng, chỉ có điều kiếp này rơi vào tay Phong Liệt, quả thực khiến Phong Liệt tâm thần cực kỳ thoải mái.

Lần này đến Hắc Mạc Cốc, thu hoạch của Phong Liệt có thể nói là tương đối khá, hắn chẳng những từ trong tay Sở Huyền cướp được thượng phẩm Dạ Mạc châu, còn cướp được ấu thú của Dạ Mạc thú cấp bốn, đây cũng coi như niềm vui ngoài ý muốn, đây là còn chưa tính mấy vạn Long tinh và trăm kiện Linh Bảo.

Quan trọng nhất là, đây chính là lần đầu tiên hắn đo sức với Sở Huyền tại kiếp này mà chiếm hết chỗ tốt, loại cảm giác đang phát tài này khiến Phong Liệt không biết mệt mỏi là gì.

Duy nhất đáng tiếc chính là bên cạnh Sở Huyền lần này lại có cao thủ Cương Khí cảnh bảo vệ, không thể nhân cơ hội tiêu diệt hắn, triệt để gạt bỏ tâm phúc đại họa này.

- Hừ! Lần này ngươi không chết, coi như ngươi mạng lớn, chỉ có điều còn nhiều thời gian, lập tức hôm nay lão tử phải ẩn mình, sẽ đến lúc ngươi phải chịu đựng tất cả!

- Ô ô ~

- Tiểu gia hỏa, để lão tử xem ngươi là đực hay cái, ồ? Vẫn là cái sao? Vậy sau này gọi ngươi là Tiểu Dạ, hắc hắc hắc!

Phong Liệt một bên đùa giỡn tiểu Dạ Mạc thú, một bên âm thầm quyết tâm, đồng thời cũng không nhin được suy tính cơ hội lần sau động thủ với Sở Huyền.

Tiểu Dạ Mạc thú giống như một tiểu cầu lông dài, tròng đôi mắt tròn nhìn Phong Liệt chăm chăm, dường như đối với tên gia hỏa Phong Liệt đáng vẻ không giống mình thì rất hiếu kỳ.

Phong Liệt vốn đã tính toán xong xuôi, cho Tiểu Dạ ăn một giọt tinh huyết, muốn để nó lập tức thức tỉnh huyết mạch Ma Long trong người, nhưng cân nhắc đến thiên địa nguyên khí trong động này không đầy đủ, cho nên tạm thời ddnahf bỏ qua.

Sau chút trầm ngâm, Phong Liệt nhét Tiểu Dạ vào ngực, sau đó men dọc theo dòng suối mà đi.

Bây giờ có cho hắn cũng không dám quay đầu trở về, nói không chừng Sở Huyền và Lý trưởng lão kia đang ở trong động lùng sục tìm kiếm, trở về vô cùng có khả năng chui đầu vào lưới. Đã như vậy, hắn chỉ có thể tiếp tục đi tới. Dù sao với hắn mà nói, chỉ cần dòng suối này có thể xuyên qua mọi nơi thì sẽ có lúc đi đến điểm cuối cùng.

Trên đường đi qua, vô số thạch nhũ phát ra ánh sáng lấp lánh, cảnh tượng có chút đồ sộ, cũng không hề có chút vẻ cô tịch nào.

Nhiệt độ trong lòng đất hơi thấp, mặc dù đối với Long vô giả như Phong Liệt thì không sao, nhưng Tiểu Dạ thì lại lạnh run, bất đắc dĩ, Phong Liệt không thể không vận chuyển nguyên lực, giúp nó duy trì nhiệt độ cơ thể.

Liên tiếp đi ba ngày, Phong Liệt vẫn không thể đi đến điểm cuối, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Không phải vì chuyện gì khác, hắn chính là lo lắng Sở Tiểu Diệp và Diệp Thiên Tử cùng đám người Âm Võ Viện đệ tử Tiểu Yên Tiểu Lục ở bên ngoài, tốc độ tiến về phía trước không khỏi nhanh lên.

Dọc theo con đường này cũng không gặp phải Long thú cường hãn nào, ngẫu nhiên chỉ gặp vài dị chủng măng xà đều chưa thức tỉnh Chân Long huyết mạch, muốn đánh lén Phong Liệt lại không thành, ngược lại trở thành thức ăn cho Phong Liệt và Tiểu Dạ.

Lại hai ngày trôi qua, trong lòng Phong Liệt càng lo lắng hơn, dòng núi trong lòng tòa núi này phẳng phất như không có điểm cuối, nhấp nhô không ngừng, thật là quái dị, khiến Phong Liệt bắt đầu có chút không kiên nhẫn nổi.

Chỉ có điều, đúng lúc Phong Liệt do dự có nên quay ngược lại Hắc Mạc Cốc hay không thì đột nhiên phát hiện một điểm ngoại ý muốn.

Hôm nay, hắn dọc theo dòng suối đi về phía trước, sau khi vượt qua một khe hẹp dài hơn mười dặm, đột nhiên đi đến một cái động với rộng rãi.

Động ở nơi này cực lớn, rộng đến hơn mấy vạn trượng, cao chừng trăm trượng, trên mặt đất đầy rẫy kiến trúc bị tàn phá hủy hóa nghiêm trọng.

Phong Liệt nhìn vết tích nhân tạo trong đại động, không khỏi mừng rỡ trong lòng, nơi này đã có người đến, cũng có nghĩa là lối ra thông với ngoại giới có lẽ không còn xa nữa.

Nơi này thoạt nhìn là một động phủ cực kỳ cổ xưa, chỉ có điều bởi vì niên đại đã quá lâu, cho nên tất cả dấu vết nhân công lưu lại đều trở nên mơ hồ dị thường, một số gỗ đá vách tường đều bị hủy hóa, ngay cả một vài thạch điêu Chân Long cũng theo bước chân Phong Liệt tiến đến mà biến thành bụi rơi lả tả xuống đất.

Trong di tích cổ xưa này, bất luận là bảo vật gì cũng khó có khả năng chống lại sự xâm thực của thời gian, cho nên Phong Liệt cũng không trông mong tìm được bảo bối gì hữu dụng.

Nhưng hắn mơ hồ có cảm giác, bên trong đại động này dường như có một cỗ uy áp cực nhạ, lại cực kỳ cường hoành, khiến trong lòng hắn không khỏi cảm thấy có chút áp lực.

Sau chút trầm ngâm, Phong Liệt liền bắt đầu tìm kiếm trong Thượng Cổ di tích đã tan hoang, muốn xem xem là vật gì có thể phát ra uy áp cường hoành như vậy.

Phong Liệt bước nhẹ chân, chậm rãi tìm kiếm trong di tích.

Mặc dù động tác của hắn rất nhẹ, nhưng vẫn không tránh khỏi những thứ bị hủ hóa nghiêm trọng bị chấn thành bụi, đủ thấy di tích ở đây đã rất lâu, hơn nữa có lẽ từ đó đến nay đã không còn người nào đến đây.

Chỉ có điều thứ khiến Phong Liệt nhú mày chính là cổ uy áp cực kỳ nhạt lại tràn ngập trong toàn bộ không gian này, khiến cho hắn trong khoảng thời gian ngắn không thể tìm thấy ngọn nguồn.

Sau khi tìm thêm nửa canh giờ, vẫn không có kết quả, Phong Liệt khẽ thở dài, thời gian dần trôi qua bắt đầu khiến hắn mất kiên nhẫn tìm kiếm.

Đang lúc hắn phiền muộn thì đột nhiên Tiểu Dạ trong ngực đang ngủ say trong lòng đột nhiên tỉnh lại, sau đó vô ý thức phát ra một tiếng kêu dài.

67. Chương 79 + 80: Long Hải

Thanh âm này cũng không to, chỉ là trong chỗ cực kỳ yên tĩnh này lại có chút chói tai, quanh quẩn hồi lâu.

Trong lòng Phong Liệt cả kinh, đang muốn bịt miệng nó lại thì phát hiện đã không còn kíp nữa rồi.

Theo tiếng kêu này của Tiểu Dạ, vô số vách tường và các vật lật vật xung quanh đột nhiên biến thành từng mảng bụi rơi lả tả trên mặt đất.

Tiếp đó phẳng phất như nổi lên hiệu ứng dây chuyền, Phong Liệt trở mắt nhìn các thứ hủ hóa xung quanh mình đang dần khuếch tán về phía xa, gần như chỉ sau vài giây, trên mặt đất đã trở nên bằng phẳng hơn rất nhiều, nhưng lại trải lên đó một tầng bụi dày đặc.

Phong Liệt nhìn không gian trống rỗng trước mắt, không khỏi cười khổ, không ngờ rằng mình cẩn thận cả buổi, lại bị một tiếng kêu của Tiểu Dạ phá hỏng triệt để.

Chỉ có điều trong lòng Phong Liệt cũng không cảm thấy đáng tiếc, dù sao thì những vậy này đều đã bị hủ hóa thành bụi, cho dù có lưu lại cũng không có tác dụng gì.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, một vật hình trụ trôi lên giữa mặt đất bằng phẳng vô cùng khiến người khác chú ý tiến vào trong tầm mắt Phong Liệt.

Ánh mắt Phong Liệt ngưng lại, trong lòng không khỏi đối với thứ có thể tồn tại trong không gian này có phần tò mò, liền bước nhanh về phía đó.

Chỉ thấy đây là một cây trụ hình vuông màu đen, dựng thẳng trên mặt đất, ước chừng lớn bằng cánh tay, cao hơn một thước, xung quanh đều có điều khắc tinh xảo, trên đỉnh còn có một điều tượng Ma Long nhỏ cỡ nắm tay, cùng một khối với cây trụ, toàn thân tản ra hắc mang nhàn nhạt.

Phong Liệt ngồi xổm trên mặt đất, nhìn tiểu trụ tử này, ánh mắt lóe lên, cây trụ này có thể sống sùng từ xưa đến nay không bị hủ hóa, chất liệu tất nhiên bất phàm, nhất là toàn thân nó nguyên khí đầy đủ, tản mát linh khí, rất là huyền diệu.

-Ồ? Đây... đây là U Linh thiết? U Linh thiết có thể tự động hấp thu thiên địa nguyên khí?

Nhìn hơn nửa ngày, ánh mắt Phong Liệt đột nhiên sáng ngời, một suy đoán lớn mật không khỏi thoát ra, trái tim lập tức đập thành thịch.

U Linh thiết là một loại thần thiết luyện khí trong truyền thuyết, tại Long Huyết đại lục cực kỳ hiếm thấy, mỗi lần xuất hiện một khối nhỏ cũng có thể dẫn đến một hồi gió tanh mưa máu trên đại lục.

Loại U Linh thiết này chẳng những cứng rắn vô cùng mà cường độ của nó cũng không kém gì tinh kim chế tạo thần binh lợi khí, quan trọng hơn nữa là nó còn có thể tự động hấp thụ nguyên khí trong thiên địa cho bản thân.

Theo thể nhân suy đoán, nếu để một khối U Linh thiết tại một nơi đầy đủ thiên địa nguyên khí, một ngày nào đó sẽ tu luyện thành linh trí, tiến hóa thành thiên địa linh vật không khác gì nhân loại, chỉ có điều là thaathay giả thì chưa có người nào có thể chứng minh.

Đương nhiên, đối với Long vô giả mà nói, công dụng lớn nhất của U Linh thiết này chính là để chế tạo thần binh bản mệnh.

Nếu như trong thần binh trộn lẫn thêm một phần U linh thiết thì có thể khiến cho thần binh bản mệnh tự hấp thu thiên địa nguyên khí để tu luyện, có thể tự động tấn thăng năng lực, loại công năng này quả thực quá mức nghịch thiên.

- Ừm? Trách không được nơi này bị hủ hóa nghiêm trọng như vậy, thì ra đều bị khối U Linh thiết này hút sạch nguyên khí rồi.

Trong lòng Phong Liệt giật mình, nhìn khối U Linh thiết hình trước mắt, mừng rỡ như điên, cũng âm thầm cảm thấy may mắn không thôi.

Khối U Linh thiết này lớn chừng cánh tay, nếu như lộ ra ngoài, chỉ e sẽ khiến cho các Chân Long giáo phái trên đại lục liều mạng chém giết, đến lúc đó cho dù mình có chín cái mạng cũng không sống nổi. Cũng may hôm nay chỉ có một mình mình ở đây, cũng tránh được rất nhiều phiền toái.

Sau giây lát trầm ngâm, Phong Liệt duỗi hai tay ra, nắm chặt lấy U Linh thiết trụ, dần dần tăng lực, như muốn rút nó ra khỏi mặt đất.

Còn chưa đợi dùng lực thì đã nhỏ nó khỏi đất chừng ba thước, thì ra khối thần thiết này chỉ chôn vùi xuống đất chừng nửa xích, cầm cây trụ trong tay nặng chừng hơn hai trăm cân, Phong Liệt nhìn thứ mình cầm trong tay một chút, không khỏi mừng rỡ vạn phần.

Nhưng còn không đợi hấn cao hứng quá lâu thì đột nhiên dưới chân phát ra một tiếng nổ ầm, toàn bộ không gian đều chấn động.

Trong lòng Phong Liệt cả kinh, vội vàng đem U Linh thiết dài chừng cánh tay thu vào trong nhẫn trữ vật, đúng lúc này, đột nhiên chân hấn hụt xuống, lập tức cả người rơi tự do. Cùng lúc đó, phương viên hơn mười trượng xung quanh đều lún xuống.

- Không hay!

Phong Liệt kinh hô một tiếng, hấn lúc này đã biết vừa rồi mình rút U Linh thiết lên đã làm động cơ quan nào đó trong động phủ này. Tiếp đó hấn vội vàng hóa thành Hắc Âm chi thân, toàn bộ tinh thần giới bị, trái tim cũng nhảy lên đến cổ họng.

Nhưng có thể dùng U Linh thiết hiếm có làm chốt mở cơ quan đủ để thấy chủ nhân của động phủ này tuyệt đối không phải người bình thường, trong lòng Phong Liệt không khỏi thầm hận mình đã quá chủ quan.

Cũng may không bị rơi xuống quá sâu, chỉ sau vài giây thì hấn đã rơi đến điểm cuối.

Nhưng còn không đợi hấn đứng lên thì đột nhiên một cỗ uy áp kinh thiên động địa cuộn cuộn tràn về phía hấn, khiến cho hấn đang muốn đứng lên lại lần nữa ngã sắp xuống đất, không thể di động chút nào.

- Tiền bối, tại hạ là ngộ nhập động phủ của ngài, tuyệt không phải cố ý mạo phạm! Mong rằng... khục khục!

Phong Liệt sợ hãi hét lên, không cẩn thận nuốt vài ngụm bụi.

Lúc này hấn nằm rạp trên mặt đất, gần như cúi đầu gục đầu xuống, trong lòng hoảng sợ tột cùng, thầm nghĩ:

- Cao thủ! Chết tiệt, vận khí của lão tử quả thật quá tệ!

Uy áp kinh người như vậy chỉ e vượt xa cao thủ Thần Thông cảnh, thậm chí còn vượt qua một tên cao thủ Long Biên cảnh mà kiếp trước mình vô tình nhìn thấy, tồn tại cường hấn như vậy đoán chừng chỉ thờ một cái cùn đủ diệt sát mình trăm ngàn lần.

Tâm tình Phong Liệt đang hưng phấn vì có được U Linh thiết lập tức rơi xuống đáy cốc, hôm nay sinh tử chỉ có thể do trời định rồi, chỉ hi vọng chủ nhân phóng thích ra luồng uy áp này sẽ không chấp nhận với con sâu cái kiến như mình.

Vô số mảnh bụi trên không trung rơi xuống, thân thể Phong Liệt theo thời gian dần dần bị một tầng bụi dày đặc bao phủ, thẳng cho đến lúc xung quanh trở lại yên tĩnh như trước.

Chỉ có Tiểu Dạ trong ngực Phong Liệt nhin không được thở ồ ồ vài tiếng, dường như rất bất mãn với bụi đất xung quanh.

Phong Liệt đợi lâu mà không có người đáp lại, trong lòng vô cùng kỳ quái, hần cố gắng ngẩng đầu dậy từ trong bụi đất, nhìn thoáng qua hoàn cảnh vị trí của mình.

Một khắc sau, hai mắt Phong Liệt không khỏi mở trừng, sắc mặt ngốc trệ.

Chỉ thấy cách đó không xa, một quái vật khổng lồ uy áp kinh thể hiện ngang đứng trên đại địa, khiến trái tim trong ngực Phong Liệt ‘bình bình bình’ nhảy loạn một hồi.

Tiếp đó, vẻ hoảng sợ trong mắt Phong Liệt dần biết mất, vẻ kinh hãi trên mặt lại càng đậm.

Không gian nơi này cực kỳ thông thoáng, so với động phủ phía trên còn lớn hơn nhiều.

Chỉ thấy chính giữa không gian đó, một đầu thi hài (hài cốt) dài ước chừng hơn ba trăm trượng, bốn trảo chạm đất, lưng giương hai cánh cực lớn, tản mát ra uy áp vô tận.

- Chân... Chân... Chân Long hài cốt! Đây...

Đây rõ ràng là di hài của một Viễn Cổ Chân long, đầu rồng ngẩng cao, cặp sừng dài hơn mười trượng, bốn cái long trảo, mỗi cái dài hơn chục trượng, hai cánh trên lưng sải ra chừng hơn trăm trượng, khung xương toàn thân đen như mực, chỉ trong chớp lát có thể thấy được hình ảnh Viễn Cổ Chân Long ngạo thị thương sinh, ngạo du Thái Hư, cổ rung động thị giác này khiến tâm tình Phong Liệt thật lâu vẫn không thể bình tĩnh lại.

Phong Liệt ngơ ngẩn nhìn thi hài Chân Long vô cùng khổng lồ này, nhất thời hai mắt tròn tròn, kích động không nói nên lời.

Theo khung xương đen kịt cùng đôi cánh khổng lồ này, không khó suy đoán nó chính là di hài của một đầu Viễn Cổ Ma Long.

Mặc dù đầu Ma Long này không biết đã chết bao lâu rồi, nhưng uy áp khổng lồ vẫn như cũ khiến Phong Liệt nằm rạp trên đất không đứng dậy nổi, chấn nhiếp tâm linh khiến hần nghĩ rằng sẽ quỳ trên đất quỳ bái đến chết.

- Kháo! Người có uy phong hơn nữa thì cũng chỉ là một bộ xương khô mà thôi! Lão tử không tin hôm nay không hủy được người!

Trong lòng Phong Liệt đột nhiên nảy sinh ác độc, cắn răng một cái, hai mắt lấp lánh tinh mang lẫm lẫm, cố gắng đứng lên, từng bước đi đến hài cốt Ma Long phía trước.

Khoảng cách ngắn ngủi chừng 30 trượng mà Phong Liệt phải mất gần một phút mới đến được dưới chân hài cốt Ma Long, nếu không phải lúc này hần đã biến thành Hắc Ám chi thân thì chỉ e đã sớm mồ hôi đầm đìa rồi.

Đây cũng là nhờ cảnh giới tâm lý Phong Liệt khá cao, nếu như là đệ tử Nguyên Khí cảnh bình thường, dưới cổ uy áp mệnh mỏng cuộn cuộn này, chỉ e ngay cả dũng khí đứng lên cũng không có chứ đừng nói là đi đến dưới chân Cự Long.

Phong Liệt sau khi nghỉ ngơi giây lát, liền ngẩng đầu nhìn lên quái vật khổng lồ như tòa núi nhỏ trước mắt, thân thể của hần so với đầu Long hài này quả thực như kiến so với voi, còn khôn bằng một cái móng của đầu Cự Long này, vẻ rung động từ tận đáy lòng thật lâu vẫn không biến mất.

Chỉ có điều, quan sát hài cốt này ở khoảng cách gần thì Phong Liệt lập tức phát hiện đầu Ma Long di hài này thực sự đã mục nát không chịu nổi, khung xương ảm đạm vô quang, tối như than củi đã từng bị đốt qua.

Phong Liệt thử duỗi tay phải ra, đặt lên một cái trảo của Cự Long, sau đó nhẹ nhàng xuất ra nguyên lực, chỉ nghe “phụt” một tiếng, bên trên lập tức xuất hiện một chướng ấn sâu hơn một tấc.

Phong Liệt thoáng lắc đầu thất vọng, nếu như Long cốt này không mất đi nguyên khí thì độ cứng có lẽ có thể sánh với tinh kim, có thể dùng làm tài liệu luyện khí tuyệt thế. Đáng tiếc, Long cốt trước mắt này đã bị mục nát, không thể sử dụng được nữa.

Nhưng tiếp đó, trong lòng Phong Liệt không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc, Long hài này nếu như đã bị mục nát đến mức này, tại sao còn có thể phát ra uy áp khủng bố như vậy? Đây quả thực là điều khiến người khác rất khó hiểu.

Trên Long Huyết đại lục, Chân Long hài cốt cực kỳ hiếm thấy, cho dù là ngẫu nhiên khai quật được một bộ thì cũng đều bị hủ hóa thành bụi, không có tác dụng gì.

Chỉ có điều chẳng biết tại sao, mỗi lần thấy Long hài xuất thế, nhất định sẽ dẫn phát thập đại Chân Long giáo phái đại chiến luân phiên, ngay cả những tuyệt thế cao thủ lánh đời cũng đều chạy theo Chân Long hài cốt như vịt.

Phong Liệt mặc dù kiếp trước có địa vị hiển hách, nhưng thực sự lại không được tiếp xúc với loại bí mật cao tầng này. Chỉ có điều kiếp trước, hắn đã từng một lần tình cờ phát hiện được một tia dấu vết để lại trong một bản Thượng Cổ bí điển, trong đó mơ hồ có nhắc đến hai chữ “Long Uy”.

Sau đó, Phong Liệt vẫn đi quanh bộ Long hài mà không từ bỏ ý định, Long hài này khiến mình chịu kinh hãi cả buổi, không tìm chút gì bồi thường thì quả thật không phù hợp với tác phong hành sự của hắn.

Một lát sau, lúc Phong Liệt đi đến dưới phần đầu Cự Long, lúc này mới cảm nhận được một chút bất đồng, bởi vì hắn cảm nhận được phần đầu của Cự Long này dường như chính là nơi phát ra loại uy áp đáng sợ này.

Trong lòng Phong Liệt vui vẻ, lập tức cẩn thận quan sát cái đầu rồng này.

Lần này cẩn thận nhìn, quả nhiên khiến hắn phát hiện một vài vấn đề.

Lúc trước hắn đi quanh Long hài hơn nửa vòng, phát hiện toàn bộ xương cốt đều ảm đạm vô quang, không còn chút nguyên khí nào, mà toàn bộ lân phiến bên ngoài đã sớm mục nát thành tro, trên mặt đất rơi xuống một tầng bụi đen xám dày đặc.

Nhưng lúc này, Phong Liệt lại kinh ngạc phát hiện phần cổ bên dưới cái đầu rồng chừng nửa trượng vẫn còn sót lại một ít hắc lân lớn chừng bàn tay, tản mát ra hắc mang mờ mờ, cùng những bộ phận khác hoàn toàn bất đồng.

Phong Liệt nhìn nửa ngày, trong lòng đột nhiên khẽ động, lẩm bẩm:

- Đây là... Long chi nghịch lân?

Có câu tục ngữ: “Long có nghịch lân, sờ vào tất chết.” Từ đó có thể thấy được Long chi nghịch lân đối với Chân Long nhất tộc hẳn là một thứ rất trọng yếu.

Mà mảnh nghịch lân nho nhỏ lúc này, sau khi trải qua vô số tuế nguyệt vẫn như cũ tỏa ra u mang, tự nhiên không phải phàm vật.

Trong lòng Phong Liệt không khỏi vui vẻ, lập tức muốn lấy mảnh nghịch lân kia xuống.

Chỉ là, đầu Cự Long này ngẩng đầu lên trời, cách mặt đất chừng năm mươi trượng, muốn lấy nó xuống thực sự không dễ.

Phong Liệt khẽ nhíu mày, nhìn không được suy nghĩ liệu có nên đánh nát Long hài để lấy nó xuống hay không. Nhưng hắn nghĩ một hồi vẫn quyết định không làm vậy, vạn nhất đầu Cự Long này trước khi chết để lại cơ quan khủng bố nào đó, nếu khiến mình đem mạng ra trả thì quả thật cái được không bằng cái mất.

Sau giây lát trầm ngâm, Phong Liệt cuối cùng quyết định tay không len lên, mặc dù có chút phiền toái, nhưng lại khá bình an.

Tiếp đó, hắn đem Tiểu Dạ trong ngực thả xuống đất, Tiểu Dạ mấy ngày nay được Phong Liệt cho hắn hai khóa Long Nguyên Đan cho nên đã trưởng thành một chút, trên người cũng dần toát ra một tầng lân phiến hắc sắc dày kín, hai cái răng nanh nhỏ cũng lộ vẻ sắc bén, cuối cùng cũng có chút giống Dạ Mạc Thú rồi.

Chỉ là, có lẽ tại trong ngực Phong Liệt không thể rèn luyện di lại, cho nên lúc này Tiểu Dạ chỉ có thể đứng được trên đất, bước chân xiêu vẹo, phảng phất như tùy thời đều có thể ngã xuống đất, Phong Liệt thấy vậy buồn cười vô cùng.

Sau khi đặt Tiểu Dạ cách xa Long hải một chút, Phong Liệt liền từ một cái Long trảo cực lớn, bắt đầu chậm rãi bò về phía đầu rồng. Long hải mặc dù đã mục nát không chịu nổi, nhưng vẫn có thể chịu được trọng lượng của Phong Liệt.

Cứ thế, khoảng cách giữa Phong Liệt và lân phiến ngày càng gần, Phong Liệt dần hoảng sợ phát hiện, cổ uy áp kia đè lên người mình càng lúc càng khủng bố, khiến cho hắn muốn bò lên cũng hết sức khó khăn.

Một lát sau, Phong Liệt cuối cùng cũng cắn răng bò đến bên dưới nghịch lân, nhìn cái Long phiến nghịch lân lớn chừng bàn tay, trong đôi mắt đỏ ngầu của Phong Liệt không khỏi lóe lên vẻ kích động.

Cho đến lúc này hắn mới dám khẳng định, thì ra uy áp mệnh môn cuộn cuộn này thực sự đến từ cái mảnh nghịch lân này, lập tức Phong Liệt không chút do dự đưa tay lấy nó xuống.

68. Chương 81: Nghịch Lân!

Phiến nghịch lân này hình thoi không theo quy tắc nào, ước chừng bàn tay, đen kịt sáng bóng, sờ vào có chút lạnh, có chút nặng, tản mát ra khí tức tuế nguyệt tang thương, quan trọng nhất là cổ uy áp cường hoành khiến Phong Liệt gần như không thể chống cự, khiến hắn phảng phất như bị một đầu Viên cổ Ma Long nhìn chằm chằm.

Mặc dù Phong Liệt không biết lân phiến này đến cùng có thể dùng để làm gì, nhưng nó trải qua thời gian dài như vậy mà vẫn có thể hoàn hảo cho đến nay thì đủ biết tuyệt không phải vật phàm, chỉ e Long chi nghịch lân này sẽ dẫn phát tuyệt thế cao thủ đại chiến.

Hắn vừa gỡ nghịch lân xuống không bao lâu, còn không đợi hắn bò xuống thì đột nhiên trong không gian yên tĩnh vang lên âm thanh “rắc rắc” rất nhỏ, hơn nữa âm thanh càng lúc càng lớn.

Phong Liệt sau giây lát sững sờ, lập tức phát hiện nơi phát ra âm thanh, lập tức vẻ mặt không khỏi khổ sở.

Không đợi hắn kịp phản ứng, chỉ nghe thấy “rắc rắc” một trận, lập tức toàn bộ Long hải ầm ầm sụp đổ, mà thân thể Phong Liệt trên khoảng không chừng bốn năm mươi trượng đang ôm lấy cổ Cự Long cũng ngã xuống.

“Phịch” một tiếng nặng nề, Phong Liệt rơi mạnh xuống đất, bụi đất bắn khắp nơi, lúc hắn ngã xuống còn hoa mắt chóng mặt. Nếu không phải lúc này hắn biến ảo thành Hắc Ám chi thân, chỉ e với tu vi Nguyên Khí cảnh đã bị ngã đến gần chết.

Mà lúc này, bộ Long hải đã hoàn toàn vỡ vụn trên mặt đất.

- Chết tiệt! May là mạng lão tử lớn, độ cao 50 trượng này thiếu chút nữa đã lấy cái mạng lão tử rồi!

Phong Liệt nhìn không được mà mắt lớn, đứng lên phủi tro bụi trên người xuống.

Đối với việc Long hải tiêu tùng, Phong Liệt không có bao nhiêu cảm giác, chỉ là tiếp đó hắn mới phát hiện một nan đề, Ma Long nghịch lân trong tay hắn không ngờ lại không thể bỏ vào nhẫn trữ vật, đây chính là một vấn đề mười phần nghiêm trọng.

Phong Liệt nhìn lân phiến trong tay mà không khỏi cau mày, lân phiến này tnah mát ra uy áp kinh người, căn bản là không thể che giấu.

Nếu như hắc đem Ma Long nghịch lân này ra ngoài, đoán chừng Long thú trong cả Dạ Mạc đại hạp cốc này đều không dám đến gần, nhưng tất sẽ dẫn đến một số tuyệt thế cao thủ dòm ngó, với tu vi của Phong Liệt hiện nay, chỉ e không thể nào bảo vệ được bảo vật này.

Phong Liệt vừa nghĩ đến đây, liền muốn nghiên cứu qua công dụng của mảnh lân phiến này một chút, nếu như có thể mang theo là tốt nhất, không thể mang đi thì phải nghĩ biện pháp cất giấu, đợi ngày sau tu vi của mình cao thâm rồi lại đến lấy.

Tiếp đó, Phong Liệt lại cẩn thận cầm mảnh lân phiến trong tay để nghiên cứu, mà Tiểu Dạ đối với uy áp của mảnh lân phiến này lại cực kỳ sợ hãi, tránh Phong Liệt thật xa, bò qua bò lại trong đám Long cốt đã bị nghiền nát.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong không gian tối mịt, nhưng đối với Ma Long vô giả thì bóng tối này lại không khác ban ngày bao nhiêu, chỉ có điều Phong Liệt ở dưới mặt đất đã lâu, sớm đã không phân biệt được ngày đêm nữa rồi.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên xung quanh đại địa vang lên từng tiếng nổ ầm ầm, phảng phất như phát sơn bạo liệt, động tĩnh cực lớn này liền đem Phong Liệt thức tỉnh từ trong trầm tư.

Hai mắt Phong Liệt lóe lên, lúc này hắc có thể cảm nhận được rõ ràng, tiếng nổ ầm ầm không dứt này dường như càng lúc càng gần hắc, hắc không khỏi nhìn Ma Long nghịch lân trong tay, lập tức trong lòng chấn động, một ý niệm không hay dâng lên trong lòng.

- Chẳng lẽ... là uy áp của Ma Long nghịch lân dẫn cao thủ đến? Ủm, vô cùng có khả năng!

Nghĩ đến đây, Phong Liệt không khỏi lòng như lửa đốt, cái Ma Long nghịch lân này không cách nào che giấu được uy áp Chân Long kinh thể hãi tục, lại không thể bỏ vào trong nhẫn trữ vật, nhưng nếu cứ như vậy mà bỏ đi thì Phong Liệt lại không cam lòng.

Động phủ của di hài Ma Long ở sâu dưới lòng đất mấy trăm trượng, trước khi Phong Liệt đến đây thì nơi này là một không gian hoàn toàn bị phong kín, đem uy áp kinh thể của Ma Long nghịch lân ngăn cách. Cho dù Phong Liệt lúc trước vừa tiến vào động phủ cũng mơ hồ cảm nhận được một tia uy áp nhàn nhạt, nhưng không hề rõ ràng.

Nhưng bây giờ, Phong Liệt bởi vì động đến cơ quan của U Linh thiết, mơ hồ rơi vào trong không gian này.

Mà cùng lúc hắc rơi vào không gian này cũng khiến cho không gian bị phong kín trong đó cùng liên thông với thế giới bên ngoài, khiến uy áp của Ma Long nghịch lân khó có thể che dấu. Chân Long uy áp mạnh mẽ vô cùng, cho dù khuếch tán mấy trăm dặm thì Phong Liệt cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Bởi vậy, có thể dẫn đến cường giả bên ngoài dòm ngó là không thể tránh khỏi, dù sao Phong Liệt cũng biết trong Dạ Mạc đại hạp cốc này vô cùng có khả năng có cường giả tuyệt thế của Ma Long giáo ẩn tu, hơn nữa có lẽ không chỉ có một vị.

Giờ phút này, phiến Ma Long nghịch lân này quả thật đã trở thành một củ khoai nóng phỏng tay, khiến cho Phong Liệt cực kỳ khó xử.

Dưới tình huống lo lắng vạn phần, Phong Liệt nhịn không được ý nghĩ từ bỏ mảnh nghịch lân này, bất luận như thế nào thì bảo trụ tiểu mệnh mới là quan trọng nhất, nếu ngay cả cái mạng nhỏ cũng mất thì có nhiều bảo vật hơn cũng chẳng ích gì.

Nhưng ngay lúc hắc định từ bỏ lân phiến thì đột nhiên trong đầu linh quang chợt hiện, một suy nghĩ quỷ dị thoáng cái lướt qua.

- Nghe nói thế gian này có một ít Tiên Thiên Linh Bảo mà thiên nhiên hình thành, có rất nhiều diệu dụng thần kỳ, cái Ma Long nghịch lân này trải qua vô tận tuế nguyệt mà không hư hại, không biết có trở thành Tiên Thiên Linh Bảo hay không?

Nếu như nghịch lân này thật sự là Tiên Thiên Linh Bảo thì tất có thể tích huyết nhận chủ, sau đó thu nhập vào cơ thể, như vậy thì khôn cảnh trước mắt có thể giải quyết dễ dàng.

Lúc này, Phong Liệt không nghĩ ra phương pháp nào khác nữa, chỉ có ngựa chết chọn ngựa sống mà thôi. Nếu như không được, hẳn chỉ có cách bỏ qua nghịch lân mà đào tẩu thôi.

Lập tức không chút do dự, vội vàng cắn nát ngón trở, bức ra một giọt tinh huyết lên trên Ma Long nghịch lân.

Nhưng một khắc sau, sự tình khiến Phong Liệt giật mình đã xảy ra.

Ngay lúc tích huyết từ ngón tay chạm đến Ma Long nghịch lân, đột nhiên một cỗ khí tức quỷ dị theo lân phiến phát ra, dọc theo ngón tay của hắn tiến nhập vào cơ thể.

- Không hay!

Trong lòng Phong Liệt chấn động, lập tức cảm thấy không ổn.

Ngay sau đó, Phong Liệt chỉ cảm thấy một cỗ khí tức cuồng bạo ngưng tụ mà không tán trong cơ thể của mình lên xuống hỗn loạn, cỗ khí tức này phảng phất như một ngọn hỏa diễm cực nóng, gần như muốn đem toàn thân hắn đốt thành tro bụi.

-Ồ? Không phải đoạt xá? Vậy là tốt rồi!

Phong Liệt lúc đầu còn cho rằng là đoạt xá, nhưng tiếp đó lại phát hiện thật sự không phải sinh linh tinh hồn, lập tức yên tâm không ít. Chỉ có điều, rất nhanh hắn liền phát hiện mình cao hứng vẫn còn quá sớm. Mặc dù không phải là đoạt xá, nhưng tư vị này cũng không phải là thứ mà người thường có thể chịu được.

- A...

Một tiếng hét thảm từ trong miệng Phong Liệt phát ra, hắn đột nhiên không nhận được mà khôi phục hình người, đau đớn kịch liệt tràn đến.

69. Chương 82: Táng Thiên Nhất Khiếu!

Tiếp đó, Phong Liệt nhận không được mà ngã xuống đất, lăn lộn run rẩy, gương mặt vặn vẹo cực độ, các vị trí da thịt bạo liệt, chảy ra chút tơ máu, khiến hắn nhanh chóng trở thành một huyết nhân, từng tiếng hét thảm quanh quẩn không ngừng trong không gian, khiến người nghe cảm thấy vô cùng thê thiết.

Lúc trước, Tiểu Dạ bị uy áp cường hoành trên Ma Long nghịch lân dọa sợ đến mức tránh Phong Liệt thật xa, nhưng lúc này, đôi mắt nhỏ đen bóng của nó không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc, bởi vì uy áp khiến nó sợ hãi đột nhiên biến mất không còn.

Hơn nữa, người cho nó ăn lại té ngã xuống đất, bộ dạng giống như rất thống khổ. Tiểu gia hỏa sau chốc lát nghi hoặc, liền xiêu xiêu vẹo vẹo chạy đến, ngạc nhiên nhìn Phong Liệt, thỉnh thoảng cái mũi lại co rúm lại.

Mà Phong Liệt lúc này quả thực đã đau đến mức chết đi sống lại, loại khí tức cực nóng bá đạo này lướt qua đến đâu thì nơi đó gần như bị đốt thành tro, khiến hắn đau đến mức người thường không thể tưởng tượng nổi.

Phong Liệt cảm thấy cỗ thống khổ này so với đoạn thời gian trước hắn tu luyện “Cuồng Long Tàng Thiên Quyết”, ngạnh mở ba mươi sáu đường kinh mạch còn khó chịu hơn gấp trăm lần.

Một lát sau, tia khí tức quỷ dị tại trong cơ thể tứ chi Phong Liệt dạo qua một vòng, đột nhiên chui vào đầu hắn, khiến Phong Liệt nhận không được mà ôm đầu lăn lộn, quay cuồng không thôi, thất khiếu tràn ra máu tươi, bộ dạng hắn vô cùng thê thảm.

Ngay lúc Phong Liệt cho rằng mình sắp không kiên trì nổi nữa, muốn ngắt đi thì đột nhiên cỗ khí tức này lưu lại tại cổ họng của hắn, không động đậy nữa, phảng phất như cùng cổ họng của hắn dung hợp lại với nhau. Cùng lúc đó, loại thống khổ không thể chịu nổi cũng theo đó mà biến mất.

Ngay một khắc này, trên người Phong Liệt lại bắn ra một cỗ uy áp cực kỳ cường hoành, phảng phất như lúc thức tỉnh một đầu Viễn Cổ Ma Long, quả thực so với uy áp mà Ma Long nghịch lân phát ra lúc trước còn mạnh hơn, khiến Tiểu Dạ sợ đến mức lại lần nữa chạy xa.

Phong Liệt ôm lấy cổ họng của mình, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, hắn vội kiểm tra một chút biến hóa trên người mình, nhưng tiếp đó hắn lại khiếp sợ phát hiện mình không ngờ lại mất tiếng, nhin không được cổ sức rống một tiếng.

- Grào...

- Ông... ông... ông...

Sau khi rống lớn một tiếng, Phong Liệt không khỏi sợ hãi ngậy người, tiếng gào vừa rồi của mình tại sao lại giống tiếng long ngâm như vậy? Hơn nữa thanh âm lớn không bình thường, chấn toàn bộ không gian xung quanh kêu ong ong từng hồi.

- Con bà nó ! Đây đến cùng là chuyện gì xảy ra ? Ồ ? Uy áp mạnh như vậy... là từ trên người ta phát ra sao ?

Phong Liệt cảm nhận cổ uy áp mệnh mông trên người, phảng phất như bản thân đã trở thành một đầu Viễn Cổ Chân Long ngạo thị thiên hạ, loại cảm giác này thật kỳ diệu, đồng thời kinh ngạc, hắn cũng không khỏi cười khỏ.

Thực lực của mình không mạnh, nhưng lại có uy áp kinh người như vậy, trong chốc lát, Phong Liệt cũng không biết biến hóa này đến cùng là tốt hay xấu.

Tiếp đó, hắn mowis dần thu liễm uy áp trên người, sau đó lại nuốt vào một viên Diệu XuânĐan, bình phục lại tâm thần, sau đó có chút trầm ngâm.

Lúc này hắn mới phát hiện mảnh Ma Long nghịch lân lớn chừng bàn tay đã vỡ thành vô số mảnh nhỏ, rơi rải rác trên mặt đất, cuối cùng cũng không phát ra được chút uy áp nào.

Nửa ngày sau, hai mắt Phong Liệt đột nhiên sáng rực, một cái tên không khỏi lóe lên:

- Long Uy! Chẳng lẽ đây chính là Long Uy trong truyền thuyết?

Thời gian dần trôi qua, hắn càng khẳng định suy nghĩ của mình, nếu như trên đời thực sự có Long Uy, vậy khí tức Long Uy đó chắc chắn đã dung hợp với cổ họng của mình.

Hắn một bên suy tư, một bên bắt giác sờ yết hầu.

Đột nhiên, Phong Liệt phát hiện vị trí Long Uy dung hợp này không ngờ còn vì hắn mà luyện thành thức cuối cùng trong “Cuồng Long Táng Thiên Quyết”, chính là “Táng Thiên Khiếu” mà ba đạo kinh mạch trong cổ cũng bị đả thông, không biết có phải là trùng hợp hay không.

- Táng Thiên Nhất Khiếu!

- Grào...

Phong Liệt đột nhiên thi triển một thức “Táng Long Khiếu”, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng thét dài.

Lập tức, một trận Long ngâm chấn động thiên địa vang vọng trong không gian, đồng thời một đạo hư ảnh Ma Long dài hơn ba trượng có dư từ miệng Phong Liệt phát ra, hung hăng lao đến biên giới không gian.

Ngay sau đó, chỉ nghe “ầm” vang một tiếng thật lớn. Hư ảnh Ma Long để lại trên vách tường một đại động phương viên một trượng, tối như mực, cũng không biết sâu bao nhiêu.

Phong Liệt vẻ mặt ngốc trệ nhìn hư ảnh Ma Long dần biến mất, trong lòng không khỏi nổi lên sóng to gió lớn, lẩm bẩm:

- Điều này... điều này sao có thể?

Nhưng hắn biết rõ, trước khi đến Dạ Mạc đại hạp cốc, hắn thi triển một thức chiến kỹ này chỉ có thể phát ra một Long ảnh nho nhỏ dài chừng ba xích mà thôi.

Nhưng bây giờ, không đến mười ngày, vậy mà hắn lại có thể phát ra một đầu Long ảnh cực lớn, ba trượng có dư, uy lực của Táng Thiên Khiếu càng thêm mãnh liệt, không chỉ gấp mười lần, đây quả là chuyện khiến người khác khó mà tin được.

Sau một hồi thất thần, Phong Liệt nhin không được mà mừng rỡ như điên, chỉ dùng nhân hình mà thi triển “Tảng Thiên Khiếu” đạt đến uy lực như vậy, nếu như dùng Hắc Ám chi thân thi triển, không biết sẽ đạt đến uy lực như thế nào?

- Hắc hắc! Hôm nay quả thực chịu khổ không phí công, không chỉ cho lão tử có được một thân uy áp kinh thể hãi tục mà còn có một đòn sát thủ có thể sánh được với tuyệt thế chiến kỹ Thiên cấp, xem ra lão thiên vẫn tương đối chiều cổ lão tử!

Phong Liệt đang cười hắc hắc vui mừng thì đột nhiên tiếng nổ cực lớn lại vang lên bên tai, ngay cả đại địa cũng bắt đầu lay động, bụi đất bên trên động phủ rơi xuống không ngừng, toàn bộ không gian phẳng phất như tùy thời đều có khả năng sụp đổ.

Tại một đại sơn trải dài trong Dạ Mạc đại hạp cốc, cỏ mọc mọc đầy núi, hung thú khắp đại địa, nếu là lúc bình thường, nơi đây tuyệt đối là một chỗ hung hiểm, tùy thời tùy khắc dẫn đến quy tắc nhục cường thực, các loại dã thú, tiếng gào rú của Long thú vang lên không ngừng.

Nhưng lúc này, trong phạm vi ngàn dặm xung quanh đại sơn lại yên tĩnh đến kỳ lạ, thập phần quỷ dị, gần như có thể nghe được tiếng gió lướt nhẹ qua lá cây.

Nếu như nhìn kỹ thì có thể phát hiện, hàng ngàn vạn hung thú ác diệu ngày xưa tung hoành trong chốn rừng núi bây giờ đều toàn thân run rẩy, hoặc là nằm sấp trên mặt đất, hoặc là rúc vào trong ổ, đôi mắt hung lệ tràn đầy sợ hãi.

Tất cả đều bởi vì giây lát trước đó, sâu trong lòng đất đột nhiên bắn ra một cổ uy áp cường hoành không thể địch nổi, phẳng phất một đầu Viễn Cổ Ma Long ngao du trên trời, ngạo thị thương sinh đang chậm rãi thức tỉnh, khiến cho trong cơ thể những hung thú có ẩn chứa Chân Long huyết mạch không khỏi sinh ra một loại sợ hãi không thể chống cự!

Chính lúc này, đột nhiên trên dãy núi không xa xuất hiện một đầu Thần Long toàn thân kim đúc dài hơn mười trượng trên không trung vạn trượng đang uốn lượn, tốc độ nhanh như gió, chỉ sau vài lần thiểm hiện thì đã đến tòa đại sơn.

Ngay sau khi kim quang lóe lên, Kim Long biến mất, chỉ còn lại một trung niên nhân mặc trường bào kim sắc.

70. Chương 83-84 : Long Biến

Trung niên tướng mạo lãnh lệ, dáng người cao lớn, không giận tự uy, trên người mặc một bộ trường bào thêu hình chín đầu Kim Long, toàn thân tản mát khí tức Đế Hoàng, khiến người khác có một loại xung động không nhin được mà quỳ xuống triều bái.

Người này chợt xuất hiện, lập tức hai mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm xuống tòa đại sơn, thân thể kích động đến phát run.

- Hừ hừ, bổn Hoàng quả nhiên không đoán sai! Ma Long giáo quả nhiên không thể xuất hiện cường giả như vậy, duy nhất có khả năng chính là Viễn Cổ Long hải xuất thế! Hơn nữa uy áp này mạnh mẽ như vậy, chỉ e là rất có khả năng là một di hải của một đầu Chân Long thực lực tiếp cận Long Hoàng lưu lại! Hắc hắc hắc! Bổn Hoàng không hổ là thiên mệnh sở quy, chỉ tình cờ đi qua nơi này cũng gặp được thiên đại cơ duyên này.

Trung niên nam tử sắc mặt kích động tự nói một mình, trong tay lập tức xuất hiện một thanh trường kiếm lập lòe kim quang, sau đó không chút do dự vung kiếm chém ngang.

Theo trường kiếm trong tay hấn chém ra, từng đạo kiếm mang kinh thiên dài đến mấy trăm trượng bay xuống dãy núi, khí phách hoàng giả kinh thiên động địa, kiếm khí lăng lệ ác liệt đi qua nơi nào thì nơi đó núi lớn sụp đổ, cỏ mọc gãy đổ, tất cả cỏ cây đất đá đều hóa thành tro bụi.

- Âm! Âm! Âm!

Một hồi tiếng nổ kịch liệt qua đi, chỉ thấy từng đạo kiếm khí kinh thiên dài vài trăm trượng bổ xuống khiến dãy núi sụp đổ, đại địa rạn nứt, nhanh chóng đem hai tòa cự sơn cao chừng 3000 trượng san thành bình địa.

- Ồ? Không phải ở trong này?

Trong đôi mắt lẳng lẽ của trung niên nhân trở nên lấp lánh, không khỏi lộ ra một tia thất vọng, ngay lúc hần vừa muốn bắt đầu san bằng những tòa núi lớn khác thì đột nhiên động tác trên tay khựng lại, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, lúc này hần cẩn thận cảm nhận thì mới phát hiện cỗ uy áp cường hoành hấp dẫn hần đến đây đột nhiên biến mất.

Đúng lúc đó, phía xa xa chân trời lơ mờ xuất hiện một đầu Hắc Long uốn lượn lao đến, trên lưng là đôi cánh hắc sắc dị thường thần tuấn (đẹp), hiển nhiên là một đầu Ma Long, ma khí ngập trời đem mây đen xung quanh xua tan, cặp cánh kia khê vổ, khoảng cách trăm dặm chỉ sau vài lần thiểm hiện đã đến.

Trung niên nhân mặc kim y nhìn Ma Long thần tuấn từ xa đến gần, không khỏi nhíu mày.

Sau khi Ma Long hắc sắc đến gần, lập tức hóa thành một nam tử trẻ tuổi mặc hắc bào của Ma Long giáo, nam tử nhìn khoảng chừng hai mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn, vẻ mặt kiêu ngạo, tà khí凛冽, một tay cầm một cây giáo hắc sắc, tản mát ra sát khí cuồng bạo.

Lúc này hần mới nhìn trung niên nhân mặc kim y ở ngoài vạn trượng, sắc mặt giận dữ, nổi giận hét:

- Kim Vô Thương, người dám bước vào địa bàn Ma Long giáo ta, phải chăng là chán sống rồi?

Kim Vô Thương khinh thường hừ nhẹ một tiếng, cười lạnh nói:

- Ta còn tưởng là ai, không ngờ là tiểu gia hỏa người vậy mà cũng đạt đến cảnh giới này rồi, có điều chỉ dựa vào người? Hừ, chỉ e còn chưa có khả năng ngăn được bốn Hoàng!

- Người...

Về mặt của nam tử trẻ tuổi không khỏi giận dữ, nhin không được muốn vung giáo xông lên, cùng Kim Vô Thương phân cao thấp. Mặc dù hần cũng biết mình không phải là đối thủ của Kim Vô Thương, nhưng ngạo khí từ trước đến nay không cho phép hần lùi bước.

Đúng lúc này, một âm thanh trầm thấp khác từ xa truyền đến, chấn rung toàn bộ thiên địa, âm thanh lười biếng nói:

- Kim Vô Thương, chẳng lẽ người khinh Ma Long giáo không người sao?

Theo âm thanh này vang lên, một đầu Ma Long dài chừng mười trượng như một tia chớp xuất hiện trên trời cao, uy thế so với Kim Vô Thương còn cường hoành hơn mấy bậc.

Tên nam tử trẻ tuổi của Ma Long giáo lập tức cả kinh, sau đó là đại hỉ, vội vàng hướng về phía Long ảnh phía xa hành lễ:

- Văn bối Sở Hóa Long bá kiến Già Thiên hộ pháp!

- Già Thiên hộ pháp? Không ngờ lão gia hỏa kia cũng đến rồi!

Kim Vô Thương nhìn đạo Long ảnh kia, đồng tử hơi co rút, ánh mắt lấp lánh tinh quang, hần cũng vội chấp tay nói:

- Không ngờ ngay cả Thiên Ma Vương tiền bối cũng bị kinh động đến đây, Kim Vô Thương hữu lễ!

- Hừ! Bớt nói nhảm đi! Đây không phải là nơi người nên đến, thức thời thì rút nhanh! Bằng không đừng trách bốn Vương không khách khí!

Long ảnh trên trời cao hừ lạnh nói, uy áp cường hoành tràn ngập trong thiên địa, khiến người khác hít thở không thông.

Kim Vô Thương biến sắc, cắn răng nhin xuống lửa giận trong lòng, hần nhìn thoáng qua tòa núi lớn bên dưới, không khỏi cảm thấy vạn phần không cam lòng, hần thân là tồn tại cao tăng trong Long võ giả, tất nhiên biết bên dưới là thứ gì.

Long Uy của Viễn Cổ Chân Long đối với tất cả mọi sinh linh trên thế giới này đều có rất nhiều diệu dụng nghịch thiên, mà đối với Long võ giả mà nói, Long Uy có thể dùng trong luyện chế tuyệt phẩm linh đan, chế tạo tuyệt thế chiến khí, thậm chí dùng để đột phá bình cảnh tu luyện, có thể nói là trân quý vô cùng.

Nếu là lúc trước, cho dù là một tia Long Uy yếu ớt cũng đủ khiến cho mười đại giáo phái trên đại lục đại chiến, mà bây giờ đạo Long Uy kia lại kinh người như vậy, nếu bỏ qua, Kim Vô Thương làm sao cam tâm ?

Sau chốc lát trầm ngâm, Kim Vô Thương mới nói:

- Già Thiên Ma Vương! Nếu như tin tức Dạ Mạc đại hạp cốc xuất hiện Long hài truyền ra ngoài, chắc hẳn Ma Long giáo các người cũng khó có thể độc chiếm đạo Long Uy cường hoành này a?

- Hừ, đây là chuyện nội bộ của Ma Long giáo, không nhọc đến người quan tâm!

Già Thiên Ma Vương thần nhiên nói.

- Già Thiên Ma Vương, người ngoài sáng không làm chuyện mờ ám! Nếu như Ma Long giáo các người đồng ý giao một phần mười Long Uy này cho tại hạ, Kim Vô Thương ta cam đoan chuyện hôm nay tuyệt sẽ không truyền đi, thế nào?

Kim Vô Thương cao giọng nói.

- Ồ?

Già Thiên Ma Vương phía xa suy tư một lát, sau đó cười lạnh nói:

- Được! Ta đáp ứng người! Chỉ cso điều, người trước tiên phải vượt qua trăm chiêu trong tay bốn Vương mới được!

Kim Vô Thương nghe xong nửa câu đầu của Già Thiên Ma Vương vốn cảm thấy vui vẻ, nhưng câu tiếp theo lại khiến vẻ mặt của hắn hết sức khó coi, trong lòng thầm biết lão gia hỏa này không yên lòng, nói không chừng là muốn nhân cơ hội này tiêu diệt mình.

Chỉ có điều sau một hồi suy tư, cuối cùng vẫn nhất quyết gật đầu, vì một tia Long Uy hiếm có, trận chiến này tuyệt đối đáng giá.

Chính lúc này, uy áp cường hoành sâu trong lòng đất vừa biến mất không lâu lại xuất hiện lần nữa, khiến ba người không nhìn được mà rung động, cỗ uy áp này thực sự quá mức kinh người, cho dù với tu vi kinh thể của ba người cũng không khỏi tim đập mạnh.

Chỉ là tiếp theo, còn không đợi bọn hắn kịp phản ứng thì cỗ uy áp khủng bố đó lại biến mất.

- Kết giới của Long hài này hẳn tại một nơi dưới lòng đất không quá ổn định, Sở Hóa Long, người phụ trách xuống dưới tìm kiếm một phen!

Âm thanh của Già Thiên Ma Vương lại lần nữa vang lên, phân phó nam tử trẻ tuổi, sau đó lại cười lạnh với Kim Vô Thương:

- Hừ hừ, đến đây, Kim Vô Thương, để bốn Vương xem người đến cùng có bao nhiêu bản lĩnh mà dám bàn điều kiện với ta!

Sở Hóa Long cung kính lên tiếng, sau đó liền từ trên không vung giáo, hướng về phía phát ra cỗ Long Uy đó, hung hăng nện xuống một kích. Mà Già Thiên Ma Vương trên không trung cũng cùng Kim Vô Thương triển khai ước đấu trăm chiêu.

Giao phong giữa tuyệt thế cường giả bậc này, uy thế đủ để hủy thiên diệt địa, kiếm khí ngang dọc, sông núi cỏ cây hóa thành tro bụi, trong phương viên mấy trăm dặm, từng dãy núi lớn ầm ầm đổ sụp, vô số hung thú ác diệu cũng chết thảm trong đó.

Mà lúc này, Phong Liệt sâu trong lòng đất cũng cảm nhận được tiếng nổ ầm ầm ngày càng gần mình, tự nhiên biết đại sự không hay, hắn vội vàng thu liễm uy áp trên người, sau đó nghĩ cách chạy trốn khỏi nơi đây. Chỉ e không lâu nữa, phương viên vài ngàn dặm quanh đây sẽ trở thành một mảnh cấm địa.

Lúc này Phong Liệt cũng không hề do dự nữa, hắn lập tức biến ảo thành Hắc Ám chi thân, sau đó lại hóa thành một đám khói đen, bọc lấy Tiểu Dạ rồi hướng về phía lối ra của không gian mà rời đi.

Không gian này cách mặt đất chừng hơn trăm trượng, bốn phía vách tường bóng loáng như gương, nếu như là Long võ giả bình thường, đừng nói là một tên đệ tử Nguyên Khí cảnh nhỏ, cho dù là cao thủ Chân Khí cảnh thì chỉ e cũng bị vây khốn trong đó đến chết.

Với tu vi của Phong Liệt hiện nay tất nhiên cũng không thể ngự không phi hành, nhưng khi hấn hóa thành hắc vụ thì vẫn có thể phi hành chậm rãi, cho nên, hoàn cảnh hiện nay ngược lại không thể gây khó dễ cho hắn.

Tiểu Dạ và Phong Liệt đã ở chung được vài ngày, đối với các loại biến ảo của Phong Liệt cũng không hề cảm thấy lạ, thậm chí thật thật bị bọc trong đám hắc vụ chậm rãi trong không trung, không bao lâu sau thì đã bay đến độ cao trên trăm trượng trong động phủ.

Đúng lúc này, tiếng nổ ầm ầm xung quanh lại càng thêm đinh tai nhức óc, Phong Liệt vội vàng biến ảo Hắc Âm chi thân, ôm lấy Tiểu Dạ muốn trốn khỏi động phủ, trở về thủy đạo bên dưới lòng đất.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một đạo kiếm khí vô cùng cường hoành lập tức cắt ra một góc của động phủ, dư kinh sắc bén của kiếm khí mang theo âm thanh phá không nhanh chóng chém về phía Phong Liệt, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Trong lòng Phong Liệt phát lạnh, chỉ nghe “phụt” một tiếng, ngay sau đó hắn liền nhìn thấy thân thể của mình bị chặt ngang thành hai đoạn, một nửa đoạn lập tức lỵ thể.

- Bà mẹ nó! Cái tên hồn đản nào dám hạ thủ với lão tử?

Sắc mặt Phong Liệt không khỏi đại biến, nếu không phải lúc này hắn biến ảo thành Hắc Âm chi thân thì chỉ e đạo kiếm khí này đã lấy cái tiểu mệnh hắn rồi. Dù vậy thì đạo kiếm khí này cũng sượt qua đầu Tiểu Dạ, có thể nói là hung hiểm vạn phần.

Rất nhanh, kiếm khí trong động phủ càng lúc càng nhiều, điều này nói rõ tuyệt thế cao thủ bên ngoài rất có thể đã phát hiện ra động phủ này rồi, chốc lát nữa, một khi tuyệt thế cường giả đó dùng Tinh Thần lực thăm dò phát hiện ra Phong Liệt, lúc đó chỉ e Phong Liệt có biến thành hắc vụ cũng không thể trốn thoát khỏi phương viên ngàn dặm.

Phong Liệt cũng không dám tiếp tục trì hoãn, hai đoạn thân thể của hắn lập tức biến thành hắc vụ, lại lần nữa hợp lại cùng một chỗ, Hắc Âm chi thân nguyên vẹn lại xuất hiện. Bất Tử thần thông nghịch thiên như vậy, chỉ e trên thế gian này, ngoại trừ Phong Liệt ra, rất ít người có thể có được.

Phong Liệt một bên âm thầm may mắn, một bên vội vàng ôm lấy Tiểu Dạ, như một đạo gió lốc chạy ra khỏi động phủ, nhập vào trong thủy đạo, theo thủy đạo chạy đến phía bóng tối trải dài vô tận.

Âm thanh ầm ầm không ngừng vang lên xung quanh, nhưng lại ngày càng cách xa hắn, tốc độ Phong Liệt lại càng nhanh hơn, không dám dừng lại một khắc nào trong thủy đạo nhỏ hẹp mà tối tăm này, ngược lại dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Hồi tưởng lại đạo kiếm khí vô cùng lăng lệ ác liệt lúc trước, trong lòng Phong Liệt không khỏi hoảng sợ một trận. Giờ phút này hắn chỉ nghĩ đến việc chạy trốn thật xa, đồng thời trong lòng cũng âm thầm kỳ vọng thủy đạo này dài một chút, tốt nhất là có thể thông ra ngoài ngàn dặm, như vậy thì bản thân mới an toàn.

Đáng tiếc nguyện vọng của hắn lại không thể thực hiện, ngay lúc hắn xuôi theo thủy đạo tiến về phía trước hơn trăm dặm, thời gian dần trôi qua, xung quanh xuất hiện một tia khí lưu, phía trước cũng mơ hồ truyền đến từng đợt tiếng nước chảy ầm ầm, dường như toàn bộ đại địa cũng rung động không ngừng.

Một lát sau, Phong Liệt cuối cùng cũng bị dòng nước càng ngày càng chạy mạnh cuốn ra khỏi thủy đạo, ở trong lòng đất mười ngày, cuối cùng cũng trở lại thế giới bên ngoài.

Lúc này mặc dù bên ngoài cũng là bóng tối, nhưng so với trong lòng đất thì sáng hơn rất nhiều, phía xa ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một ít điểm sáng rải rác, tiếng nước chảy ầm ầm xung quanh đinh tai nhức óc, hơi nước tươi mát tràn vào mũi khiến người khác thập phần thích ý.

Chỉ là, còn không đợi Phong Liệt cảm thụ loại khí tức ngoại giới này thì đột nhiên một cỗ thủy lưu từ trên không trung hung hăng nện xuống, đem thân thể hắn từ trên không trung đánh rơi xuống.

- Ô? Không ngờ lại bị cuốn vào trong thác nước! Chỉ có điều động phủ này thật quá gần, hi vọng lão gia hỏa kia đừng chú ý bên này thì tốt hơn!

Phong Liệt lập tức hiểu mình hiện đang ở trong một cái thác nước, tron lòng hơi có chút kinh ngạc, tiếp đó hần nhanh chóng theo cổ thủy lưu mãnh liệt đó mà rơi vào một cái đầm nước lớn.

Nhưng một khắc sau, Phong Liệt không khỏi rùng mình, bởi vì nước bên trong đầm nước này lạnh lẽo thấu xương, hàn khí bức người, không ngờ lại là một hàn đàm mười phần hiểm thấy.

Cho dù là với Hắc Âm chi thân vô cùng cường hãn của hần cũng cảm nhận được sự băng hàn trong đó, Tiểu Dạ chỉ là một tiểu thú vừa sinh không lâu, khẳng định khó có thể chịu nổi cỗ hàn ý này.

Dưới sự lo lắng, Phong Liệt vội vàng vận chuyển nguyên lực, đem Tiểu Dạ bao trùm, sau đó nhanh chóng bơi đến bờ của đầm nước, khi bò lên bờ mới âm thầm thở phào một hơi. Mà Tiểu Dạ bị đông lạnh cũng hắt hơi mấy cái thật mạnh, tiếng “Ồ ô” vang lên tựa như đang thổ lộ sự bất mãn của nó.

Xung quanh là một khu rừng nhỏ thưa thớt, nơi này không có trăng sao, chỉ là một mảnh bóng đêm đen mịt, sau lưng là tiếng thác nước đổ ào ào đình tai nhức óc, phía xa mơ hồ còn truyền đến tiếng núi lay động cực lớn.

Phong Liệt đưa mắt nhìn về phía tòa động phủ ở phía xa xa, đồng tử không khỏi hơi co rút.

Hần khiếp sợ phát hiện ra, trong hư không phía xa thấp thoáng hai Long ảnh phiêu hốt trong mây mù, uy áp mệnh mông khiến mây đen bên trên đại hạp cốc quanh năm tích tụ đều bị xua tan không còn, lộ ra điểm điểm tinh quang, từng đoàn vàng sáng chói mắt thỉnh thoảng lóe lên giữa hai Long ảnh, ngẫu nhiên một đạo ánh sáng rơi xuống dãy núi, phát ra một hồi chấn động trời rung đất chuyển.

Hai mắt Phong Liệt bỗng nhiên tỏa sáng, nhìn trận chiến kinh thiên đại địa này, tâm thần không khỏi kích động, cảm khái nói:

- Đây mới thực sự là cường giả! Một ngày nào đó, lão tử cũng phải trở thành cường giả như vậy! A? Không hay!

Hần đang chăm chú nhìn, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ Tinh Thần lực cường hoành xẹt qua người, sắc mặt lập tức đại biến, chuyển hóa thành nhân thân, đồng thời nhanh chóng lấy ra một kiện trang phục đệ tử hạch tâm của Âm Võ Viện mặc lên người.

Ngay lúc Phong Liệt vừa làm xong những chuyện này, đột nhiên, một đạo hắc mang từ xa bắn đến, chỉ trong chớp mắt vạch phá trời cao, đến khoảng không cách hần trăm trượng.

71. Chương 85 : Thời Khắc Sinh Tử

Hắc mang vừa lóe lên, sau đó một tên nam tử anh tuấn vẻ mặt lãnh lệ xuất hiện trên không trung, từ trên cao nhìn xuống Phong Liệt. Kẻ này chính là shl lúc trước bị Già Thiên Ma Vương ra lệnh đi tìm Long hài.

Ngay lúc Phong Liệt rời khỏi động phủ không lâu, shl liền dùng thanh giáo trong tay phá vỡ một tòa núi lớn vạn trượng, tìm được chỗ kết giới sâu trong lòng đất.

Chỉ có điều, lúc hần nhìn thấy Long hài trong đó đã hóa bụi, Chân Long nghịch lân cũng đã bị hấp thu Long Uy, đã trở thành vật vô dụng thì không khỏi cảm tức vạn phần, phần hận khó có thể bình ổn.

Vì thế, hần liền vội vàng triển khai Tinh Thần lực cường đại của cao thủ Long Biên cảnh, tìm kiếm trong phương viên mấy trăm dặm, ngay cả từng cành cây cọng cỏ, chim thú đều không buông tha, kết quả là không lâu sau mới phát hiện ra tên gia hỏa Phong Liệt khả nghi này.

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Thanh giáo hắc sắc trong tay shl chỉ vào Phong Liệt, từ trên cao nhìn xuống, phảng phất như đang nhìn một con kiến hôi.

Chỉ có điều, lúc hần nhìn về phía Phong Liệt thì ánh mắt hơi có chút nghi hoặc, vừa rồi lúc hần trông thấy Phong Liệt thì rõ ràng nhìn thấy đó là một quái vật hình người toàn thân phủ đầy hắc lân, nhưng tại sao

chỉ trong nháy mắt liền trở thành bộ dáng như vậy? Hắn không khỏi hoài nghi phải chăng mình đã bị hoa mắt.

Phong Liệt mặc dù rất bất mãn với thái độ của nam tử này, nhưng khi hắn nhìn thấy quần áo và phục sức của người đó có tiêu chí của Ma Long giáo thì trong lòng mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, vội vàng cung kính cao giọng nói:

- Âm Vô Viện hạch tâm đệ tử đời thứ 684, Phong Liệt bái kiến tiền bối! Không biết tiền bối tìm tại hạ là có gì phân phó?

- Âm Vô Viện đệ tử hạch tâm?

Shl hơi sững người, hai mắt lẳng lệ nhìn chăm chăm Phong Liệt, dường như muốn tìm ra chút dấu vết nào đó.

Chỉ có điều Phong Liệt lúc này hoàn toàn là một gã tiểu đệ tử Nguyên Khí cảnh bình thường, mặc cho hắn có tra xét thế nào cũng không tìm thấy dấu vết gì.

Một lát sau, shl cũng không tìm ra chỗ nào khả nghi, nhưng hắn cũng không định buông tha Phong Liệt, chỉ thấy hắn đột nhiên lạnh lùng cười, âm trầm nói:

- Bỏ tọa tìm người cũng không có gì phân phó, chỉ muốn cho ngươi ăn một chưởng của ta!

Vừa dứt lời, tay trái shl đột nhiên đảo một cái, một chưởng ảnh hắc sắc lớn như cối xay gào thét xẹt qua khoảng không, hung hăng ấn xuống Phong Liệt.

Hắn tin rằng, nếu Phong Liệt thực sự có vấn đề thì một chưởng này nhất định có thể khiến đối phương hiện nguyên hình. Nhưng nếu Phong Liệt không có vấn đề thì chỉ có thể xem như Phong Liệt không may, nhưng dù sao cũng chỉ là một đệ tử Nguyên Khí cảnh hạch tâm mà thôi, Ma Long giáo năm nào không chết một trăm thì cũng tám mươi.

- Tiền bối! đây là tại sao?

Trong lòng Phong Liệt kinh hãi, hắn mặc dù không nhìn ra người này cảnh giới gì, nhưng xem uy thế hắn phát ra còn vượt xa Lý trưởng lão, thậm chí còn vượt xa cả Ma Long giáo chủ.

Một chưởng này cho dù không phải người này dốc sức xuất ra thì cũng tuyệt đối không phải một tên đệ tử Nguyên Khí cảnh nho nhỏ có thể tiếp được, chỉ e cho dù là cao thủ Chân Khí cảnh, hay thậm chí là cao thủ Cương Khí cảnh cũng khó mà nói trước được.

Mắt thấy chưởng ảnh sắp ập đến, Phong Liệt dù không muốn tiếp cũng phải tiếp, bởi vì hắn đã không còn đường lui nữa rồi.

Vào thời khắc này, Phong Liệt không khỏi nghĩ đến việc muốn hóa thành Hắc Âm chi thân, phòng ngự mạnh nhất của hắn là Hắc Âm chi thân, những thứ khác đều không có chút nắm chắc tiếp được một chưởng này.

Nhưng ý nghĩ này vừa mới xuất hiện liền bị hắn bác bỏ, một khi thi triển Hắc Âm chi thân thì chỉ e sẽ liên hệ đến rất nhiều chuyện.

Trong khoảnh khắc tiếp chưởng, hắn đột nhiên đem Tiểu Dạ từ trong lòng ném đến bụi cỏ bên cạnh, sau đó trên người hắn bỗng nhiên hiện lên một kiện bảo giáp vàng nhạt, chính là cao cấp Linh Bảo chiến giáp của hắn – Long Ngạc Chiến Giáp, chiến giáp hoa lệ trong đêm không ngừng lấp lánh ánh sáng.

- Cuồng Long Táng Thiên – Táng Thiên Nhất Khiếu!

- Grào...

Theo tiếng long ngâm phá không vang lên, hư ảnh một đầu Ma Long ba trượng có thừa lập tức từ miệng Phong Liệt bay ra, hung hăng va chạm với chưởng ảnh đang áp xuống.

Hư ảnh Ma Long của Phong Liệt thét ra và chưởng ảnh của Sở Hóa Long chém ra trong nháy mắt chạm vào nhau, bạo phát tiếng bịch bịch, hư ảnh Ma Long tiêu tan vô hình, còn chưởng ảnh kia lại mờ đi vài phần, tốc độ vẫn không giảm khắc trên người Phong Liệt.

Ầm!

Phong Liệt trong nháy mắt bị chưởng ảnh đánh trúng người, liền chìm sâu dưới mặt đất mấy trượng, trên mặt đất vền vện chỉ để lại hố đen to bằng cối xay cỡ lớn, khắp đại địa theo đó phát sinh tiếng nổ vang ầm ầm, thật lâu không thôi.

Sau khi chém ra chưởng này, trong lòng Sở Hóa Long khẳng định Phong Liệt thực sự chỉ là một gã tiểu tử Nguyên Khí Cảnh bình thường, nhiều nhất trên mình chỉ giữ kiện linh bảo chiến giáp không tệ mà thôi, không thể nào chiếm giữ long uy kia.

- Hừ! Coi như số người gặp may!

Sở Hóa Long thần nhiên liếc mắt nhìn hố đen dưới mặt đất. Hắn có thể cảm giác được phía dưới hố đen vẫn còn một tia khí tức yếu ớt của Phong Liệt, nói rõ Phong Liệt vẫn chưa chết.

Tiếp đến Sở Hóa Long không lãng phí thời gian, hắn lập tức hóa thành một đạo hắc quang bắn về phía viễn không, biến mất không thấy.

Trong mắt hắn, Phong Liệt chỉ là một tiểu nhân vật có cũng được không có cũng chẳng sao mà thôi, lấy thân phận Long Biên Cảnh cao cao tại thượng, hắn coi khinh Phong Liệt giống như con kiến hôi.

Trong hố sâu ba trượng, thật lâu không phát sinh chút động tĩnh gì, cách đó không xa âm thanh thác nước chảy ào ào liên miên không ngừng, khiến đêm tối thâm trầm tăng thêm chút huyền ảo.

Lúc trước, Tiểu Hắc bị Phong Liệt ném bay rất xa, lúc này choáng váng, một hồi lâu mới tỉnh lại, hai mắt nó mở to trong bóng đêm tản ra lam mang sâu kín, cái mũi nhỏ phập phồng, trong chốc lát men theo khí tức Phong Liệt tìm được tới hố đen này, sau đó đứng bên cạnh hố đen bởi hồi không thôi, trong miệng kêu ô ô khiến người nghe cảm thấy u sầu.

Không biết trải qua bao lâu, ý thức của Tô Triệt mới ngưng tụ, từ trong hôn mê dần dần tỉnh lại.

- Khụ khụ, oa. . .

Phong Liệt dùng sức căng mí mắt ra, sau khi ho hai tiếng nhện không được nhổ ra một ngụm máu lớn.

Lúc này, hắn chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức vô lực, rất nhiều bộ phận không có cảm giác, xương cốt trên thân thể không biết bị một chưởng kia đánh vỡ thành bao nhiêu mảnh.

Linh bảo cao cấp Long Ngạc Chiến Giáp trên người sớm biến thành vô số mảnh vụn trong hố đen, trước mắt thương thế của hắn so với thái tử thứ mười năm bị một chưởng của Lý Hộ Pháp đánh còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Phong Liệt rất rõ ràng, chiếc Táng Thiên Nhất Khiếu kia nhiều nhất trung hòa được ba phần chưởng lực của Sở Hóa Long, Long Ngạc Chiến Giáp trung hòa sáu phần chưởng lực, nhưng một phần chưởng lực trực tiếp đánh vào thân thể thực sự hủy hoại hơn nửa cái mạng nhỏ của hắn.

Ô ô. . .

Phía trên truyền đến tiếng Tiểu Hắc khóc ô ô, khiến Phong Liệt dần dần thanh tỉnh vài phần, hắn gắng hết sức mình từ nạp linh giới lấy ra một lọ Diệu Xuân Đan, run run rẩy rẩy đưa lên miệng, dùng hết tia khí lực cuối cùng mới đưa được đan dược rót vào miệng, sau khi liên tục nuốt hơn mười viên, tay phải mới kiệt lực rũ xuống, đan dược còn lại rơi lả tả đầy mặt đất.

72. Chương 86 : Mối Hận Kinh Thiên

Trong hố sâu, tiếp đến yên tĩnh khoảng thời gian dài, bỗng nhiên vang lên từng tiếng từng tiếng Phong Liệt thổ dốc và âm thanh rên ồ ồ.

- Lão già chết tiệt kia! Không cần biết ngươi là ai, Phong Liệt ta ngày sau ắt sẽ diệt cả nhà ngươi, để báo mối thù hôm nay!

Linh đan nuốt vào bụng dần dần tản ra được lực, chữa trị thân thể Phong Liệt bị thương nặng vô cùng, trong nội tâm Phong Liệt hồi tưởng đủ thứ khi trước, đối với Sở Hóa Long kia có thể nói hận tới tận xương tủy, thậm chí không hề thua kém hận ý đối với Sở Huyền và Ma Long Giáo chủ.

Diệu Xuân Đan với tư cách là đan dược tùy thân bảo vệ tính mạng thái tử thứ mười năm Kim Long Thiên triều, đương nhiên công dụng của nó không có gì tả nổi.

Hai canh giờ sau, Phong Liệt dần dần khôi phục cảm giác toàn bộ thân thể, có thể toát lên cảm giác đau nhức khó chịu, hơn nữa hắn phát hiện cánh tay trái của chính mình bị gãy xương, xương sườn cũng đã đứt thành năm sáu đoạn, e là phải tĩnh dưỡng ít nhất nửa năm trở lên mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Tiếp đến, hắn lại tỉ mỉ tìm kiếm trong nạp linh giới của thái tử thứ mười năm, muốn xem có mảnh dược trị thương gì đó hay không?

Bằng không dựa theo tốc độ chậm rãi khôi phục mà nói, e là cuộc thí luyện còn hơn hai tháng sẽ không có chính mình, thậm chí có thể sống thoát khỏi khu vực trung tâm Dạ Mạc Đại Hạp Cốc này hay không cũng rất khó nói.

Nhưng sau một lát hắn lại thất vọng, trong nạp linh giới của thái tử thứ mười năm rốt cuộc có đan dược chữa thương khác, bất cứ xuân dược chữa thương nào cũng có, đáng tiếc lúc này đối với Phong Liệt không có tác dụng gì.

Phong Liệt suy nghĩ một chút, lại lấy ra vài cái nạp linh giới khác, bắt đầu tỉ mỉ tìm kiếm.

Một lát sau, Phong Liệt cầm trong tay một viên đan dược huyết quang sáng lạ to bằng hạt đỗ, trên mặt Phong Liệt một mảnh vui mừng. Viên đan dược lấy được từ trong nạp linh giới của Nhạc Tường Vi có tên là Long Tủy Bổ Thiên Đan.

Nói rõ luyện chế loại đan dược này thực sự vô cùng tà ác, nó dùng huyết tủy trong cơ thể long võ giả phối hợp vô số linh dược thiên địa luyện chế mà thành, công hiệu chủ yếu chính là đề cao phẩm cấp huyết mạch long võ giả.

Bất quá, nó còn có công dụng phụ trợ khác, có thể khiến xương gãy liền lại, tái sinh tủy kiệt, có thể nói vô cùng nghịch thiên.

Đương nhiên, giá trị của Long Tủy Bổ Thiên Đan không thể đo đếm, bất kỳ nơi nào trên đại lục có tiền cũng không mua được thần đan quý hiếm này.

- Khả khả, không ngờ nữ nhân lăng ló Nhạc Tường Vi này lại có thứ tốt này!

Sắc mặt Phong Liệt vô cùng mừng rỡ, không chút do dự nuốt viên đan dược Long Tủy Bổ Thiên Đan này vào bụng, sau một lát, hắn dần dần cảm thấy một dòng nước ấm bắt đầu mãnh liệt chảy khắp nơi trong cơ thể, toàn thân ấm áp thoải mái dễ chịu vô cùng.

Phong Liệt chịu đựng đau đớn kịch liệt sắp xếp cánh tay trái gãy đoạn và xương sườn ngay ngắn, sau đó im lặng cảm thụ công hiệu của thần đan phát huy trong cơ thể, trong nội tâm cũng dần dần cảm thấy bình ổn.

Ô ô. . .

Tiểu Hắc bên trên thấy Phong Liệt tỉnh lại, cũng hưng phấn kêu lên.

Phong Liệt nhìn tiểu gia hỏa này, trên mặt toát lên một tia ấm áp.

Hắn suy nghĩ một chút, liền dùng cánh tay phải duy nhất có thể dùng lấy ra một viên Long Nguyên Đan ném vào miệng Tiểu Hắc, nhìn nó nuốt vào miệng. Tiểu Hắc tuy là dạ thú bản tính hung hãn, nhưng dù sao hiện tại còn nhỏ, không ăn cái gì e là có thể sẽ chết đói.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, tiếng đại chiến nổ vang phía xa xa không còn truyền đến, chỉ còn tiếng thác nước đổ xuống lúc nào cũng vang lên, ngược lại trong hồ sâu yên tĩnh vô cùng.

Sau hai ngày, xương gãy trên thân thể Phong Liệt cơ bản đều khôi phục trở lại, hắn bắt đầu thử len lên mặt đất.

Hồ sau này chỉ vển vển ba trượng, đối với Phong Liệt trước kia mà nói vển vển chỉ cần nhún người một cái bay vọt lên là được, nhưng hiện tại hắn phải dùng tròn hai canh giờ vất vả mới bò tới mặt đất, mệt mỏi thở dốc không ngừng.

Không cần bàn cãi, điều này càng khiến Phong Liệt cực hận Sở Hóa Long, lại càng kích phát hắn khát khao chiến lược vô tận, hình ảnh Sở Hóa Long đã sớm khắc thật sâu trong đầu Phong Liệt, đến chết mới thôi.

Trên bầu trời Dạ Mạc Đại Hạp Cốc, mây đen bao phủ quanh năm không tiêu tan, cho dù ban ngày cũng giống như hoàng hôn tại ngoại giới.

Phong Liệt ngồi xếp bằng bên cạnh hồ sau bắt đầu thử luyện hóa Long Nguyên Đan, tại nơi này hung thú khắp nơi, không đủ chiến lực sẽ khó bước đi nửa bước, Phong Liệt không thể không dành thời gian khôi phục thực lực.

Tiểu Hắc lặng lẽ nằm rạp trên mặt đất tiêu hóa Long Nguyên Đan trong cơ thể, một đoàn khói đen mịt mờ bao quanh lấy thân thể hắn biến thành từng mảnh hắc lân tản ra hàn quang sâu kín, đã có thể thấy được mô hình của một mãnh thú.

Không biết trải qua bao lâu, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy một tia lực lượng níu kéo từ trên góc áo truyền đến, lập tức khiến hắn bừng tỉnh.

Phong Liệt trừng mắt xem xét, sắc mặt không khỏi cả kinh, chính là Tiểu Hắc xé rách góc áo hắn, mà lúc này hắn hoảng sợ phát hiện hắn và Tiểu Hắc bị hơn mười đầu sói đối hai mắt u lục vây quanh.

- Con bà nó! Quả thực là phòng đột gặp đêm mưa, lão tử không bị một chưởng của lão hổ dẫn kia chụp chết, chẳng lẽ lại phải chết trong miệng lũ súc sinh dê hèn nhất hay sao?

Trên khuôn mặt Phong Liệt không khỏi toát lên tia đặng cay, lúc này tuy thương thể hắn tốt hơn nhiều, nhưng chưa thể vận dụng nguyên lực, thậm chí ngay cả đứng lên đều phải gắng hết sức.

Lúc bình thường, hơn mười con sói đối cỡ bằng con ghé con cũng chỉ là chuỗi sinh vật áp chót trong đại hạp cốc này, bất cứ Dạ Mạc thú chưa trưởng thành nào đều có thể đơn giản cắn chết đoàn lang sói này.

Nhưng lúc này, bầy lang sói trong mắt Phong Liệt trọng thương cùng với Tiểu Hắc vừa sinh được vài ngày, lại là sự hung hãn không thể ngăn cản.

Hơn mười đầu sói đối tựa hồ dần dần phát hiện Phong Liệt và Tiểu Hắc không có gì nguy hiểm, liền nhe răng nanh từ từ xông tới, một cổ khí tức vô cùng hôi tanh vây quanh Phong Liệt.

Ngao. . .

Tiểu Hắc cũng lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ bé dài khoảng nửa tấc, đối với đàn ác lang: Chúng tru lên vài tiếng, trực tiếp không để mắt tới.

Đang trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Phong Liệt tựa hồ nhớ ra cái gì đó, trên mặt tuyệt vọng lập tức chuyển sâu thành vui.

Tiếp đến, trên thân thể hắn bỗng nhiên tản ra một cổ khí tức uy áp vô cùng cường đại, nhanh chóng khuếch tán khắp tứ phía.

Hơn mười đầu sói đối kia đã gằm nhẹ tiến về phía trước cách Phong Liệt ba trượng, trông thấy chúng muốn đồng loạt tiến xé Phong Liệt và Tiểu Hắc thành từng mảnh nhỏ, nhưng đột nhiên thân hình rung lên đứng ngay ngắn, ngay sau đó cả đám lạnh run nằm rạp trên mặt đất không dám động đậy, trong hơn mười đôi mắt màu u lục đều toát lên tia sợ hãi sâu đậm, thậm chí một đầu sói gần Phong Liệt nhất miệng trực tiếp sùi bọt mép, ngất đi.

Phong Liệt nhìn đầu sói đối bị chính mình dọa chết, trên mặt toát lên vẻ ngạc nhiên, lập tức không kiềm chế được cười phá lên.

73. Chương 87 : Hành Trình Kỳ Diệu

Sau khi Phong Liệt xua tan sói đói ở quanh người, liền tiến về phía phụ cận thác nước lớn tu đường ba ngày, đợi sau khi khôi phục lại mấy thành thực lực, mới bước lên con đường đi ra ngoài, rời khỏi đại hạp cốc.

Lần này trở về cùng với lúc mới đến khác nhau rất lớn, lúc đầu khi đi tới đây tốc độ của bản thân rất nhanh, nhưng vì để tránh né rất nhiều Long Thú hung mãnh, không thể không đi đường vòng hoặc là ẩn núp một thời gian ngắn, vì vậy trì hoãn không ít thời gian.

Nhưng lúc trở về mặc dù tốc độ của bản thân không nhanh, nhưng căn bản không cần tránh né bất kỳ Long Thú nào, hấn chỉ cần hơi buông thả uy áp một chút là khiến cho toàn bộ Long Thú, dã thú bên trong phương viên mấy dặm đều sợ hãi, dọc theo đường đi quả thực không có trở ngại gì.

Trong lúc nhất thời, trong khu vực Dạ Mạc Đại Hạp Cốc khắp nơi hung hiểm này phẳng phất trở thành hậu hoa viên của Phong Liệt, Phong Liệt mang theo Tiểu Dạ rảnh rỗi dạo chơi, thật là thích ý. Loại cảm giác không cần phải kiêng kỵ thứ gì này thực sự quá hài lòng, khiến cho Phong Liệt vô cùng thư sướng hưởng thụ lấy cảm giác của một Vạn Thú Chi Vương.

Ở bên trong Dạ Mạc Đại Hạp Cốc, khắp nơi đều có sự hung hiểm tương ứng với vô số cơ duyên.

Trong cả một khoảng thời gian dài, trong những thứ thâm sơn đầm lầy này sinh ra vô số linh dược hiếm thấy với thời gian sinh trưởng nhiều năm, thậm chí thời gian sinh trưởng trên trăm ngàn năm cũng có vô số.

Nhưng thường thường, toàn bộ linh vật thường thường sẽ có rất nhiều thú dữ thủ hộ bên cạnh, càng là linh thảo trân quý thì thú dữ thủ hộ càng hung mãnh, đây là chuyện thực tế mà thế nhân ai cũng biết.

Nhưng hôm nay, phàm là địa phương có Phong Liệt đặt chân tới, toàn bộ thú dữ đều trốn đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cho dù một đám còn chưa kịp chạy trốn thì tất cả cũng co rúc ở trong hang ổ, đánh chết cũng không dám đi ra ngoài, cho nên những thứ linh thảo linh dược này thường ngày được thủ hộ ở trước mặt Phong Liệt hoàn toàn đã thành vật vô chủ, muốn thu bao nhiêu liền thu về bấy nhiêu. Chỉ có tìm không được chứ không có thu không được.

Phong Liệt tự nhiên sẽ không khách khí, dù sao hấn cũng biết lấy tình huống thân thể của mình lúc này mặc dù mau chóng cấp tốc chạy trốn cũng không để làm gì, trong lòng cũng không thể nào nóng nảy, đành hoàng ở trong khu vực này cướp đoạt đủ các loại đồ tốt. Thậm chí hấn lại đặc biệt chọn lựa địa bàn chiếm cứ của một vài Long Thú cao giai, hung hăng cướp đoạt vô số thiên tài địa bảo.

-Rống ... ô ô ~

Phong Liệt đi tới động phủ của một đầu Độc Long Viên Tam Giai, đầu Độc Long Viên kia cao chừng ba trượng, toàn thân lông xanh nhất thời chưa kịp chạy trốn, bị Phong Liệt ngăn cản, quái vật lớn thường ngày uy mãnh vô cùng lúc này dưới dâm uy mạnh mẽ của Phong Liệt liền cuộn mình run bần bật ở trong động, giống như một con cừu nhỏ gặp phải đại hôi lang, con mắt cũng không dám liếc mắt nhìn Phong Liệt một cái.

-Hắc hắc, Độc Linh Chi trên ba ngàn năm? Đồ tốt a! Nếu là bôi lên phía trên Tế Thiên Thần Thương của lão tử, đoán chừng cao thủ Thần Thông Cảnh trở xuống nếu dính vào thì sẽ chết chắc. Uy! Tiểu Viên Hài, người đằng hoàng một chút nga! Lão tử một ngón tay cũng có thể bóp chết người!

Phong Liệt ngồi chồm hổm trên mặt đất, phun ra một câu hung hăng đe dọa Độc Long Viên ở ngoài mấy trượng kia, thấy Độc Long Viên kia rất tức thời run rẩy mấy cái, trên mặt hấn tương đối hài lòng.

Kế tiếp hấn cũng không để ý tới ánh mắt vô cùng oán hận của Độc Long Viên kia nữa, sử dụng một chuỗi trường kiếm đem một gốc cây Độc Linh Chi màu xanh biếc lớn bằng một chiếc thau rửa mặt ở trên mặt đất móc ra ngoài, thu vào trong trữ vật giới chỉ, sau đó vội vàng bỏ trốn mất dạng.

Long Thú Tam Giai linh trí đã cực cao, Phong Liệt cũng sợ nó kịp phản ứng sau đó liền liều mạng với mình, đến lúc đó thật đúng là muốn khóc cũng không kịp, bằng vào tình trạng thân thể của hấn lúc này đoán chừng còn không chịu nổi một cái tát của nó, được rồi, chiếm được chỗ tốt rồi mà còn không chạy thì chính là ngốc tử a.

Thời gian kế tiếp, Phong Liệt không ngừng giả danh lừa bịp ở trên địa bàn của các đại thú dữ, lừa gạt vơ vét tài sản, khiến cho hần vô cùng thoải mái.

Ngay cả một vài linh dược hiếm thế hiếm thấy như Thất Diệp Huyết Nhân Sâm, Long Nha Tiên Đăng, Băng Tâm Thảo vân vân cũng thu hoạch được không ít, quả thực khiến cho Phong Liệt vui mừng tới mức răng hàm cũng không khép được.

Mà Tiểu Dạ đi theo Phong Liệt như cáo mượn oai hùm, rất nhiều những vật kỳ trân ở trong Dạ Mạc cũng cầm lấy làm lương khô để ăn, một vài gốc Tuyết Sâm Linh Chi chưa đủ năm cũng trực tiếp bị Phong Liệt ném cho Tiểu Dạ làm đồ ăn vặt, cho nên trong mấy ngày ngắn ngủi, thân thể Tiểu Dạ cũng tăng lên một vòng, xước mang rô ở phía trên tứ chi cũng dài ra không ít, khí tức thú dữ trên người nồng đậm hơn rất nhiều, lộ ra vài phần cảm giác dữ tợn.

Bất quá, có một câu nói rất đúng a: Đi đêm lắm có ngày gặp ma!

Những ngày này, con đường mà Phong Liệt cùng Tiểu Dạ luôn luôn không gặp cái gì bất lợi, nhưng lại gặp được một cái không muốn sống.

Ở một chỗ bên cạnh hàn đàm, một đóa Tịnh Đế Liên Hoa màu trắng lẻ loi cô độc lắc nhẹ đón gió, gai bạc nhàn nhạt bắn ra bốn phía, mùi thơm nồng đậm của hoa sen xen lẫn với băng hàn lạnh thấu xương tràn ngập bên trong phương viên trăm trượng.

Phong Liệt ở ngoài mấy trượng nhìn đóa liên hoa này ánh mắt không khỏi sáng lên, trong nháy mắt một cái tên nghe nhiều nên thuộc nổi lên trong đầu — ”Băng Long Niết Bàn Liên”.

Băng Long Niết Bàn Đan là một loại thần đan không thể thiếu khi Băng Long Vũ Giả từ Cương Khí Cảnh thăng lên Thần Thông Cảnh, mà loại Băng Long Niết Bàn Liên chính là tài liệu chủ yếu để luyện chế Băng Long Niết Bàn Đan.

Bình thường mà nói, dưới loại tình huống này địa phương mà Liên Hoa sinh trưởng, chung quanh tất nhiên sẽ mai táng một khối thi hài của Băng Long, loại hoa sen này chính là hấp thu tinh hoa trong hài cốt Băng Long mới có thể sinh trưởng. Có thể nói là vật hiếm thấy trên thế gian, có giá trị liên thành.

Trong lòng Phong Liệt nhất thời có ý nghĩ đem vật này chiếm lấy, chỉ bất quá, ở ngoài vài chục trượng có một đầu Băng Giao Tam Giai lớn cỡ thùng nước, toàn thân tuyết trắng cũng làm Phong Liệt nhúc nhúc vô cùng.

Đầu Băng Giao này lớn chừng cỡ thùng nước, dài chừng mười lăm mười sáu trượng, lân phiến màu trắng bạc khiến toàn thân nó sáng long lanh, giống như được chạm ngọc, hai con ngươi đỏ ngầu như máu, rất là kinh người.

Lúc này nó bị dâm uy của Phong Liệt chấn nhiếp, thân thể cao lớn run rẩy bầy co rúc thành một khối, đem đầu chôn thật sâu dưới thân thể, nhưng hai con ngươi màu đỏ nhấp nháy hung quang lại trong nháy mắt nhìn chăm chăm vào Phong Liệt, ánh mắt hung lệ hiển lộ ra sự sợ hãi, do dự, không cam lòng, thấy vậy tim Phong Liệt đập nhanh một trận.

Phong Liệt trong lòng do dự không thôi, hần có thể nhìn ra được, nếu là mình thật sự động thủ ngắt lấy đóa hoa Liên Hoa này, đoán chừng đầu Băng Giao này rất có khả năng trở mặt tại chỗ với mình, trong lúc nhất thời trong lòng rất là lúng túng.

74. Chương 88-89 : Cỡi Voi Trở Về

Đang lúc ấy thì, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy núi rừng chung quanh tựa hồ có chút không đúng, thật sự là yên lặng tới mức đáng sợ, hơn nữa phẳng phất như chính mình đang bị rình coi. Hần vội vàng xoay người quét bốn phía một lượt, nhất thời, sắc mặt của hần trở nên hết sức khó coi.

Chỉ thấy rừng rậm cách đó không xa, tất cả Long Thú Cao Giai cao lớn hung mãnh đang núp ở sau rừng cây, chỉ lộ ra một đôi con ngươi to lớn rình coi chính mình, trong ánh mắt nhấp nháy hiện lên sự do dự cùng hung lệ biến ảo không dứt, bộ dạng tựa hồ muốn xông lên đem Phong Liệt xé thành mảnh nhỏ, nhưng lại có điều kiêng kỵ.

-Đi? Đầu lục mao đại gia hỏa kia là ... Độc Long Viên Tam Giai bị lão tử đoạt Độc Linh Chi?

-Đầu quái vật có lân giáp màu hồng kia là Thiên Hỏa Mãng Tam Giai bị lão tử đoạt bảy lá Huyết Nhân Sâm?

-... Hóa Cốt Điều Nhị Giai?

-... Minh Hồ Tam Giai?

-...

-Ta kháo! Bọn người kia muốn tạo phản sao?

Phong Liệt kinh ngạc nhìn tất cả những Long Thú đã từng bị mình cướp bóc này, trong lòng dần dần chợt hiểu ra, nguyên lai chính mình mấy ngày qua hành động tự tung tự tác đã tạo nên lửa giận của nhiều người.

Bọn người kia mặc dù rất là e ngại đối với uy áp mạnh mẽ của Phong Liệt, nhưng chung quy cũng không phải là gốc tử, hơn nữa mỗi một người đều là dân liều mạng, chuẩn bị chỉ cần người nào mở đầu trước, sẽ đồng thời xông lên đem Phong Liệt xé thành mảnh nhỏ.

Suy nghĩ một chút, mồ hôi lạnh sau lưng Phong Liệt "Ào ào" chảy ra, lấy thực lực của hắn lúc này tùy tiện một người trong số kia cũng không phải là người mình có thể đối phó, huống chi kia có khoảng hơn ba mươi đầu thú dữ Nhị Giai, Tam Giai.

-Ngao rống ...

Tiểu Dạ tựa hồ cũng cảm nhận được tình cảnh nguy hiểm, không nhịn được nhe hai chiếc răng nanh nhỏ phát ra một tiếng rống dài tràn đầy địch ý giữa núi rừng.

Sau khi trầm ngâm một lúc, uy áp trên người Phong Liệt mạnh thêm nhiên, uy áp cuồng mãnh nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía, đầu Băng Giao kia cách đó không xa không khỏi nằm trên đất, nước nỏ không dứt.

Đồng thời cũng làm cho toàn bộ Long Thú trong núi rừng phải liên tiếp lui về phía sau, nhưng khiến cho Phong Liệt thất vọng chính là, vẫn không thể khiến chúng nó chạy tứ tán.

Nhìn tình huống lúc này, trong lòng Phong Liệt biết vẫn là giữ được cái mạng nhỏ quan trọng hơn, liền bất chấp dọa Băng Long Niết Bàn Liên kia, vội vàng nắm lấy Tiểu Dạ chạy về phía xa kia, thầm nghĩ phải mong chóng thoát khỏi mảnh đất thị phi này.

Kế tiếp, hắn cũng không dám lại trì hoãn tại phụ cận, vội vã kết thúc hành trình tầm bảo của mình, sau đó hàng phục một đầu Long Tượng Nhất Giai, ôm Tiểu Dạ ngồi ở trên lưng rộng rãi của đầu Long Tượng kia, chạy ra khỏi bên ngoài Dạ Mạc Đại Hạp Cốc.

Phía sau mấy chục đầu Long Thú Cao Giai kia luôn luôn lảng lảng đi theo phía sau cách Phong Liệt mấy dặm, cho đến bỏ xa tới mấy trăm dặm, Phong Liệt mới chánh thức bỏ rơi chúng, lúc này trái tim đang căng thẳng mới bình tĩnh lại. Hồi tưởng lại hành trình tầm bảo của mình, trên mặt không khỏi cười khổ không dứt.

Đầu Long Tượng phía dưới Phong Liệt này đã thức tỉnh Kim Long huyết mạch rồi, đã đạt đến Nhất Giai hậu kỳ đỉnh phong, cao chừng ba trượng, tứ chi nặng nề vô cùng dọa người, lỗ mũi vừa dài vừa thô ước chừng dài hơn hai trượng, hai chiếc ngà voi ánh vàng rực rỡ cực kỳ giống hai cây trát đao dài hơn trượng, lúc nó chạy giống như một ngọn núi di động, rất là uy mãnh bất phàm.

Bất quá loại thú dữ như Long Tượng này ở trong đại hạp cốc không được ưa chuộng, cho dù là từng bày Long Tượng, thường thường sau khi thấy thú ở Dạ Mạc đều chạy trốn đi rất xa.

Nhưng hôm nay ở phía dưới Phong Liệt, có Phong Liệt che chở, đầu Long Tượng này quả nhiên là chỉ cao khí ngang, không ai bì nổi, ở giữa núi rừng lớn như thế đầu đá lung tung, khí lực cực lớn hơn vạn cân kia đi qua nơi nào, ngay cả đại thụ to bằng bắp đùi chắn ngang đều bị bẻ gãy, chấn động khiến cả vùng đất vang lên âm thanh âm âm không dứt, vô cùng huênh hoang khoác lác.

Phong Liệt trong lòng cười thầm không dứt, hôm nay đối với đầu Long Tượng này mà nói chỉ sợ là một ngày đặc chí nhất, bất quá Phong Liệt cũng không có ý tứ đả kích sự hứng thú của nó, dù sao nó cũng đang giúp mình chạy về, liền tùy nó đi đi.

Ở trên lưng rộng rãi của Long Tượng không thấy được cảm giác xóc nảy chút nào, sau một khoảng thời gian Phong Liệt nghỉ ngơi, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hắn đem Tiểu Dạ từ trong lòng ngực lôi ra, sau đó từ trên ngón trở lấy ra một giọt máu huyết, để cho Tiểu Dạ nuốt xuống.

Kế tiếp về mặt Phong Liệt liền mong đợi nhìn Tiểu Dạ, nếu là hắn đoán không lầm, Tiểu Dạ tất nhiên sẽ giống như một đầu Kim Cầu, thức tỉnh Ma Long huyết mạch.

Chỉ bất quá tình huống kế tiếp làm Phong Liệt cau mày không dứt.

Chỉ thấy Tiểu Dạ sau khi nuốt máu tươi của hắn vào, trên người rất nhanh liền nổi lên một đoàn hắc mang mênh mông, nhưng hắc mang chỉ chợt lóe rồi biến mất, sau đó liền không còn có phản ứng nào khác. Mà Tiểu Dạ lại dùng hai con ngươi màu lam kinh ngạc nhìn chằm chằm Phong Liệt, cái miệng lại động động, tựa hồ mùi vị không tệ.

-Đi? Không phải là một giọt máu huyết còn chưa đủ chứ? Vậy thì lại thêm một giọt nữa!

Phong Liệt vừa ngờ vực tự nói, vừa lần nữa dứt cho Tiểu Dạ một giọt máu huyết.

Nhưng phản ứng kế tiếp của Tiểu Dạ vẫn làm hắn rất là thất vọng, dứt khoát một chút phản ứng cũng không có, Phong Liệt chau mày, nghĩ:

"Chẳng lẽ Dạ Mạc Thú chỉ có thể tự mình từ từ thức tỉnh huyết mạch sao? Ừm, hắc là như vậy, xem ra máu huyết của lão tử cũng không phải là vạn năng a! Hắc hắc, tiểu tử, sau này phải xem ở người a.

-Ô ô!

Tiểu Dạ ngờ vực kêu hai tiếng.

Phong Liệt vui vẻ cười cười, trong lòng hắn đối với sự thông minh của Tiểu Dạ rất là thích thú, tên tiểu tử này mặc dù rất lâu không rõ ý tứ của mình, nhưng trong con ngươi màu xanh lam kia lại lóe ra thanh linh thần quang, lộ ra bộ dáng rất có linh tính, tuyệt không phải dã thú cấp thấp bình thường thèm khát máu huyết, hung lệ có thể sánh bằng.

Khống chế Long Tượng đi được một ngày một đêm, Phong Lôi rốt cục đi ra khỏi phạm vi khu vực của Dạ Mạc Đại Hạp Cốc, giữa núi rừng chung quanh thú dữ từ Nhị Giai trở lên đã không còn thấy được nhiều nữa, đại đa số cũng là Long Thú Nhất Giai cùng dã thú cấp thấp, thỉnh thoảng cũng có thể gặp phải tốp năm tốp ba những đệ tử thí luyện của Ma Long Giáo.

Các đệ tử Ma Long Giáo này hoặc là ở trong rừng cây tìm kiếm linh thảo, hoặc là cùng nhau vây giết một vài Long Thú, dã thú cấp thấp, thu lấy lân giáp, xương cốt của chúng, hoặc là dứt khoát cướp sạch của những đệ tử khác, cả đám đều loay hoay tới bắt diệt nhạc hồ.

Những người này thấy Phong Liệt có thể khống chế một đầu Long Tượng uy mãnh vô cùng, một người ở giữa núi rừng tung hoành ngang dọc, không khỏi chấn kinh, rồi rít tò mò về lai lịch của Phong Liệt, nhưng lại không có người nào có ý định tiến lên đánh cướp Phong Liệt.

Nói giỡn, một đầu Long Tượng Nhất Giai đỉnh phong sợ rằng đủ để giết chết hai gã Long Vũ Giả Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, những người này tới Dạ Mạc Đại Hạp Cốc thí luyện đại đa số cũng chỉ là tiểu đệ tử Nguyên Khí Cảnh Ngũ, Lục Trọng Thiên mà thôi, người nào lại rảnh rỗi đi tìm phiền toái cho mình a?

Phong Liệt đối với mấy đệ tử cấp thấp này cũng chẳng muốn phản ứng, bất quá hắn cũng là muốn tìm người hỏi thăm tình huống bên ngoài một chút.

Vừa đi về phía trước nửa canh giờ, Phong Liệt rốt cục thấy được bảy tên đệ tử Âm Vũ Viện, hơn nữa một người trong đó Phong Liệt cũng nhận biết, chính là Triệu Trang cũng là hạch tâm đệ tử.

Chỉ bất quá tình cảnh của đám người Triệu Trang lúc này rất là không ổn, bọn họ trêu chọc một đầu Long Trư Nhất Giai hậu kỳ, kết quả không nghĩ tới đầu Long Trư này đã thức tỉnh Hỏa Long huyết mạch rồi thể

nhưng dị thường hung lệ, hơn nữa có thể phun trào một ngọn lửa màu đỏ với nhiệt độ cực kỳ cao, hơn nữa tốc độ của Long Trư kia nhanh vô cùng, đem đám người Triệu Trang hành hạ thảm không nói nổi.

Bảy người này chỉ có Triệu Trang có thực lực Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, sáu người còn lại đều có thực lực ước chừng Nguyên Khí Cảnh Lục, Thất Trọng Thiên, trong bảy người đã có ba người bị đả thương dưới ngọn lửa của Long Trư, thậm chí một tên thiếu niên đã bị đốt mất một cánh tay trái, thê thảm vô cùng.

-Triệu sư huynh! Chúng ta e rằng không thu thập được nó, hay là mau chóng rút lui đi.

Một gã thiếu niên năm trường kiếm trong tay, bị sự uy mãnh của Long Trư hù dọa đến sắc mặt trắng bệch hét lên nói với Triệu Trang.

-Triệt Nhĩ ngươi là tên thối tha! Chúng ta căn bản không trốn thoát khỏi nó được! Nếu là mọi người tản ra, sợ rằng ít nhất phải bỏ lại hai ba cái mạng! Bốn công tử đáp ứng cha mẹ của các người đem các người còn sống mà đi ra ngoài, thì nhất định sẽ không bỏ lại các người! Ba người các người tụ lại ở một chỗ, dùng Tam Lăng Thuẫn ngăn cản ngọn lửa của nó, ta nhân cơ hội công kích từ bên cạnh!

Triệu Trang hung hăng mắng hấn một câu, sau đó huy động một thanh Trường Dao bén nhọn màu đỏ trong tay hấp dẫn lực chú ý của Long Trư, trên khuôn mặt anh tuấn đã tràn đầy mồ hôi, quần áo mặc trên người cũng xuất hiện nhiều lỗ thủng, lộ ra chiến giáp màu vàng bên trong.

”...”

”...”

Đang lúc ấy thì, đột nhiên một tiếng oanh minh truyền đến từ xa xa làm rung động cả vùng đất, chấn động tới mức vô số cành lá cũng rơi xuống, động tĩnh thật sự có chút kinh người.

Bảy người sắc mặt cả kinh, rồi rít men theo phương hướng thanh âm truyền đến nhìn lại, nhất thời liền thấy một gã thiếu niên thanh tú đang mặc trang phục hạch tâm đệ tử của Âm Vũ Viện, vẻ mặt thản nhiên ngồi ngay ngắn ở trên người một đầu Long Tượng giống như núi nhỏ, trong ngực lại ôm một đầu thú nhỏ màu đen dữ tợn.

Thấy một màn như vậy, trong nhất thời bảy người đều há hốc mồm, không hện mà cùng xoa xoa con người.

-Kia ... kia không phải là Phong Liệt sao?

-Hắn chỉ có một người thể nhưng cũng dám tới địa phương hung hiểm này? Nhưng lại không có chết? Còn cười một đầu Long Tượng? Lại còn là Long Tượng Nhất Giai đỉnh phong? Ta kháo! Ta không phải là nhìn hoa mắt chứ? Có để cho người sống hay không đây!

-Thứ hắn ôm trong ngực đó là ... đó là Dạ Mạc Thú? Ta kháo! Hắn lại dám từ trong sào huyết của Dạ Mạc Thú cướp đi một con con.

-Cẩn thận Long Trư.

-Hô.

-A ...

Khi mọi người đang ngây người, đầu Long Trư kia bị xem nhẹ nhân cơ hội phun ra một cái hỏa xà dài hơn một trượng đánh lên trên người một gã đệ tử, đem hắn đánh văng ra xa bốn năm trượng.

Nếu không phải tên phú gia công tử này mặc trên người một chiến giáp hộ thể là linh bảo hạ phẩm, sợ rằng lần này cũng đủ để lấy cái mạng nhỏ của hắn. Nhưng mặc dù có bảo giáp hộ thể, hắn cực lực phun ra vài búng máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nằm trên mặt đất rất lâu bò không dậy nổi.

Triệu Trang sắc mặt khẩn trương, vội chạy tới hấp dẫn hỏa lực của Long Trư, khó khăn lắm mới cứu được tên đệ tử này.

-Khụ khụ, Triệu sư huynh, nhìn dáng dấp tất cả mọi người thu hoạch không nhỏ nha, có cần ta hỗ trợ hay không a?

Phong Liệt nhìn một mảnh hỗn loạn ở phía dưới, trong lòng cười thầm không dứt. Triệu Trang này cũng thật sự có ý tứ, lúc nghiên cứu chiến thuật cũng biết điều mà tránh lỗi tai của Long Trư đi, chẳng lẽ không biết sự thông minh của Long Trư Nhất Giai không xê xích bao nhiêu so với loài người hay sao? Vừa nhìn đám công tử ca này cũng biết họ sống an nhàn sung sướng quen rồi, ngay kiến thức căn bản cũng đều không hiểu.

-Cần a! Phong sư huynh, mau tới hỗ trợ a!

Không đợi Triệu Trang nói chuyện, tên đệ tử bị đụng ngã lăn trên mặt đất khổ không thể tả kia đã hô to, hẳn mới vừa rồi ở Quỷ Môn Quan quay một vòng, thiếu chút nữa bị dọa chết.

Phong Liệt khẽ mỉm cười, ngồi xuống vỗ nhẹ nhẹ Long Tượng, phân phó nói:

-Đại Sơn, qua bắt lấy nó!

-Rống.

Long Tượng nhất thời phát ra một tiếng rống to hưng phấn, nhưng ngay sau đó tốc độ tăng nhanh, đột nhiên đánh về phía Long Trư. Phong Liệt đã cho nó một cái tên cực kỳ phong cách — Đại Sơn!

”Oanh! Oanh! Oanh!”

Bốn cây đại trụ tử của Đại Sơn nện bước, rất nhanh liền đi tới phụ cận Long Trư, quả thật giống như là một tòa núi lớn di động, thanh thế kinh người.

Bất quá lại nói, Long Trư này lại là một loại Long Thú cực kỳ linh hoạt, hình thể so sánh với Long Tượng cũng nhỏ hơn một chút, mắt thấy Long Tượng vọt tới, nó tự nhiên không dám ngạnh kháng, liền lập tức theo bản năng né tránh, sau đó từ mặt bên tập kích đám người dám trêu chọc mình.

Bất quá đang lúc nó muốn né tránh, đột nhiên, một cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ phủ xuống trên người nó, nhất thời làm thân hình của nó hơi chậm lại, trong nháy mắt quỳ phục ở trên mặt đất.

Ngay sau đó, chỉ nghe ”Phốc xuy! Phốc xuy!” hai tiếng nổ trầm, Đại Sơn hai chiếc răng ngà màu vàng giống như đại trát đao hung hăng đâm vào trong cơ thể Long Trư, sau đó vẫn không ngừng quăng nó đi ra xa hơn mười trượng, mạnh mẽ nằm trên mặt đất, lay động không ngừng.

-Ngao, ngao, ngao, hừ hừ!

Sau khi Long Trư kêu thê lương thảm thiết mấy tiếng, thanh thế dần dần yếu đi, xương cốt cả người cơ hồ bị Đại Sơn đụng gãy cả rồi.

-Đây ... đã xong rồi sao?

Nhìn một màn rung động này, bảy người Triệu Trang trong nhất thời trợn mắt há hốc mồm, con người cũng rụng xuống đất, lúc nhìn về phía Phong Liệt, ánh mắt dị thường nóng bỏng, quả thực hâm mộ muốn chết.

Hơn nữa là tên đệ tử thiếu một cánh tay kia, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt dị thường phức tạp. Ban đầu lúc mới tiến vào đại hạp cốc, Triệu Trang từng muốn mời Phong Liệt nhập bọn, nhưng người này cũng là xem thường tu vi của Phong Liệt, trên mặt rất là khinh thường.

Nhưng giờ phút này, hẳn trở mắt nhìn Phong Liệt ra lệnh một tiếng, liền dễ dàng giết chết đầu Long Trư làm cho bảy người chính mình chật vật không chịu nổi, trong lúc nhất thời trong lòng hiện lên đủ loại tư vị. Thâm nghĩ nếu là lúc ấy để cho Phong Liệt nhập bọn, chính mình có lẽ cũng sẽ không tổn thất một cánh tay, đáng tiếc trên thế giới này không có thuốc hồi hận để ăn.

Phong Liệt ra lệnh Đại Sơn bỏ qua Long Trư đã chết ở trên mặt đất, lui về phía sau mấy bước, rồi hẳn mới từ trên lưng rơi xuống.

Bất quá hẳn thấy bảy người trước mắt trong nhất thời có chút thất thần, không khỏi khẽ mỉm cười, ra vẻ ho hai tiếng nói:

-Khụ khụ, các vị đều khỏe chứ?

75. Chương 90 : Thôn Phệ (1)

-Ách.

Bảy người nhất thời đều phục hồi tinh thần lại, trong lòng cũng không khỏi cực kỳ cảm kích đối với Phong Liệt, liên tục vỗ tay nói tạ ơn.

Triệu Trang nhìn Long Trư trên mặt đất kia trở thành một đồng thịt vụn, vẻ mặt cười khổ nói:

-Ai, Phong huynh, mỗi lần gặp mặt người luôn có thể làm cho tiểu đệ thất kinh! Lần này nếu không phải gặp phải Phong huynh, sợ là chúng ta sẽ gặp phiền toái lớn a!

-Ha ha, việc nhỏ thôi, Triệu huynh không cần để ở trong lòng.

Phong Liệt khẽ cười nói, nhưng ngay sau đó hẩn nhìn lướt qua bảy người, kinh ngạc nói:

-Đi? Ta nhớ rõ các người không phải có tám người sao? Một người nữa đi đâu rồi?

Nghe Phong Liệt nhắc tới chuyện này, sắc mặt bảy người đều trở nên buồn bã, một người trong đó có chút bi thương nói:

-Phong sư huynh có điều không biết, Lý Thần mười ngày trước bị một đầu Độc Giao Nhất Giai cắn trúng, không trị được nên đã bỏ mình.

-Nga?

Phong Liệt nhất thời chợt hiểu ra, đồng thời trong lòng cũng hơi có chút buồn bã, nói vậy người nọ thật vất vả mới trở thành Long Vũ Giả, vào Ma Long Giáo, lại chết ở trong một cuộc thí luyện nho nhỏ, nói đi nói lại thật sự là quá mức không đáng giá.

Hồi tưởng lại kinh nghiệm của chính mình trong mười mấy ngày nay, mỗi lần hiểm tử nhưng vẫn còn sống, trong lòng Phong Liệt cũng không khỏi có chút cảm khái, nếu không phải hẩn có thiên phú thần thông, có các thứ có thể dựa vào, chỉ sợ cũng đã sớm chết hơn mười lần.

Tất cả chuyện này đều có thể nói rằng, Long Vũ Giả mặc dù thần thông quảng đại, so với người phạm có địa vị vô cùng siêu nhiên, nhưng ở nơi hung hiểm chỗ nào cũng có trên thế giới này, cũng vẫn là mạng rẻ như cỏ.

-Khụ khụ, tốt lắm, Lý Thần đã chết, cuộc thí luyện của chúng ta lại phải tiếp tục!

Triệu Trang hăng giọng phá vỡ bầu không khí có chút bi thương, cười nói với Phong Liệt:

-Phong huynh, đầu tọa kỵ này của người thật sự đủ uy phong, không biết làm thế nào mà huynh có được vậy?

-Hắc hắc, ta cũng có chút không giải thích được, có lẽ nó nhìn thấy nhân phẩm của ta tốt a.

Phong Liệt lặng lẽ cười bịa ra một câu chuyện, lười giải thích cặn kẽ, mấu chốt cũng không cách nào giải thích.

Hẩn rõ ràng biết, chính mình có long uy chí cường vô cùng một chuyện trăm triệu lần không thể tuyên bố ra ngoài, nếu không vạn nhất khai ra bị cao thủ nhòm ngó, vậy sẽ tạo thành phiền phức lớn a.

Hơn nữa đến nay hẩn vẫn không có thể đem long uy này hoàn toàn luyện hóa, ai biết những thứ cao thủ lánh đời kia có thủ đoạn đặc biệt có thể đem long uy từ trong cơ thể mình lấy ra bên ngoài hay không? Hẩn thật sự không dám mạo hiểm như vậy.

Đám người Triệu Trang mặc dù cả đám đều hơi cảm thấy hứng thú đối với Đại Sơn cùng Tiểu Dạ, nhưng thấy Phong Liệt không muốn nhiều lời, tất cả bọn họ cũng thức thời không hề hỏi nhiều nữa, cũng là đối với cử phẩm thiên tài như Phong Liệt có thêm rất nhiều hứng thú.

Kế tiếp, Triệu Trang an bài hai người đem hết thấy những thứ đáng giá trên người Long Trư lấy xuống, Phong Liệt tự nhiên đối với những thứ đó không có hứng thú, đều để lại cho đám người Triệu Trang.

Chỉ chốc lát sau, một gã đệ tử trong đó đề nghị mọi người cùng nhau ăn một bữa tiệc lớn bằng thịt Long Trư, thỏa mãn dục vọng ăn uống một chút, nhất thời khiến mọi người nhiệt liệt hô ứng.

Phong Liệt bởi vì có việc muốn hỏi thăm đám người Triệu Trang, cũng mừng rỡ tham gia náo nhiệt cùng mọi người, hưởng chi hân cùng với Tiểu Dạ trong một thời gian thật dài cũng chưa được ăn cái gì.

Vì thế, trong rừng cây nhỏ này rất nhanh liền tràn ngập mùi thịt nồng nặc nổi lên làm người ta muốn ngừng mà không được, nếu không phải Phong Liệt ngậm phóng ra một chút uy áp mạnh mẽ, chỉ sợ sớm đã dẫn rất nhiều Long Thú tới đây rình rập.

Trong số toàn bộ Long Thú, thịt Long Trư xem như là ngon nhất, tự nhiên cũng vô cùng được Long Vũ Giả hoan nghênh, hơn nữa là đối với Long Vũ Giả cấp thấp mà nói, đó cũng không phải là thứ tốt muốn ăn là có thể ăn được.

Đầu Long Trư này ước chừng hơn ba ngàn cân, tám người vây quanh ở một chỗ ăn miếng thịt bự, uống chén rượu lớn, không khí hết sức hòa hợp.

Tiểu Dạ cũng ôm một khối thịt chân heo so sánh với thân thể nó lớn hơn gấp mấy lần gặm rất thoải mái. Bất quá ăn được nhiều nhất chính là Đại Sơn, hai phần ba đầu Long Trư cũng chui vào trong bụng nó, hơn nữa nó vẫn còn bộ dạng chưa đủ no.

-Triệu huynh, đoạn thời gian này, không biết các người có hay không chú ý tới ở trên bầu trời xuất hiện một chút tín hiệu bằng khói lửa đặc thù?

SAu khi ăn uống no say, Phong Liệt lười biếng ngồi dưới đất, dựa lưng vào đại thụ, vừa xỉa răng, vừa hỏi Triệu Trang bên cạnh.

Lúc này Tiểu Dạ đã sớm chạy qua bụi cỏ bên cạnh, đuổi theo một vài tiểu động vật để chơi đùa, Đại Sơn thì đang hoàng gục ở cách đó không xa nghỉ ngơi, hết thấy cũng trở nên thông dong.

Nghe Phong Liệt nói như vậy, Triệu Trang đầu tiên là sắc mặt sửng sốt, nhưng ngay sau đó trầm ngâm nói:

-Tín hiệu bằng khói lửa cũng là thấy được không ít, dù sao hạch tâm đệ tử của các viện phái gặp nạn tự nhiên là có không ít ở đây, hơn nữa còn có rất nhiều tín hiệu từ các gia tộc, không biết Phong huynh là ám chỉ ...

-Ừm?

Phong Liệt không khỏi có chút đau đầu, suy nghĩ một chút liền nói:

-Không biết trong đó có tín hiệu của Diệp gia cùng Phong gia hay không?

-Diệp gia cùng Phong gia? Cái này hẳn là không có!

Triệu Trang suy tư một chút, khẳng định nói, nhưng ngay sau đó hân hướng về sáu người còn lại nói:

-Uy! Mấy người các người có thấy không?

Sáu người còn lại hai mặt nhìn nhau một chút, cũng rối rít lắc đầu tỏ vẻ không thấy được.

Ở Long Huyết Đại Lục, tín hiệu bằng khói lửa có rất nhiều loại, hơn nữa thường thường mỗi gia tộc, tổ chức đều có tín hiệu khói lửa của chính mình.

Phong Liệt cho Sở Tiểu Diệp ba tín hiệu bằng khói lửa chính là chính là tín hiệu bằng khói lửa độc hữu của Phong gia Kim Long Thiên Triều, một khi thả lên không trung liền sẽ xuất hiện một chữ “Phong” rất to, Long Vũ Giả bên trong phương viên mấy trăm dặm bình thường đều có thể nhìn được, hết sức chói mắt.

Phong Liệt vừa nhìn phản ứng của bảy người, trong lòng khe khẽ yên tâm chút ít, nghĩ đến Diệp Thiên Tử cùng Sở Tiểu Diệp hẳn là còn chưa gặp phải nguy hiểm gì.

Kiếp này hẳn đi tới Dạ Mạc Đại Hạp Cốc, cùng kinh nghiệm kiếp trước có sự khác biệt rất lớn, trong lòng thật sự không xác định được có thể ở thời gian còn lại bên trong lần nữa gặp gỡ hai nàng hay không.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Trang do dự một chút, nói:

-Phong huynh, có chuyện này cũng vô cùng kỳ quái, không biết người có ý kiến gì không?

-Nga? Chuyện gì nói nghe một chút.

Phong Liệt khẽ cười nói, hôm nay nếu Tiểu Diệp cùng Diệp Thiên Tử cũng không có việc gì, hẳn cũng an tâm không ít.

-Tần Trọng mấy ngày hôm trước liên tiếp phóng ra mười ba tín hiệu triệu tập đồng môn Âm Vũ Viện, hôm nay hẳn đã tập trung được năm thành nhân mã của Âm Vũ Viện chúng ta, thật sự không rõ hẳn muốn làm cái gì!

Triệu Trang kỳ quái thở dài nói.

-Nga?

Phong Liệt hơi sững sờ, trong lòng cũng không khỏi có chút kinh ngạc, bất quá hẳn thật cũng không để ở trong lòng, khẽ hừ một tiếng nói:

-Hừ, mặc kệ nó, tùy hẳn hành động đi.

76. Chương 92 : Vô Tình Gặp Lại Giai Nhân

Bọn họ cũng có thể cảm giác được rõ ràng, đầu ác quỷ này dị thường hung lệ, khí thế hùng hồn trên người làm không khí chung quanh cũng khe khẽ chấn động, cho dù là Triệu Trang có tu vi cao nhất cũng không dám nói có thể ngăn chặn được này hung cầm đầu.

Phong Liệt là khẽ cười nói:

-Các vị không cần kinh hoảng, là người của mình!

Hắn vừa dứt lời, đầu ác quỷ màu vàng thẫm kia đã đi tới cách ba trượng phía trên đỉnh đầu của hắn, sau đó ánh mắt kinh ngạc của đám người Triệu Trang, trong nháy mắt chậm lại, cuối cùng nhẹ nhàng rơi vào trên bả vai Phong Liệt, dùng chiếc mỏ dài như loan câu kia thân mật nhẹ mổ một sợi tóc của Phong Liệt, khoan khoái kêu từng tiếng "chiêm chiêm" nho nhỏ.

Đám người Triệu Trang chuẩn bị xuất thủ cứu người nhìn một màn này lại là một trận thất thần thật lâu, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt thật là phức tạp. Triệu Trang không khỏi cười khổ một cái, đối với sự thần kỳ của Phong Liệt đã có chút không biết phải nói gì.

-Ha hã, Kim Câu, người cái tên này ăn thứ tốt gì vậy? Làm sao lại lớn lên nhanh như vậy?

Phong Liệt nhẹ vỗ về lông mao màu vàng thẫm lấp lánh của Kim Câu kia, có chút kinh ngạc nói.

-Chiêm chiêm.

Mới không gặp chưa được nửa năm thời gian, vốn là Kim Câu chỉ lớn bằng con gà con hôm nay đã dài hơn trượng khi giương cánh, mỏ dài cong cong phẳng phất giống như một thanh lưỡi hái màu vàng, rất là uy mãnh, thể trọng cũng không biết lớn hơn gấp bao nhiêu lần, đem bả vai bị trọng thương còn chưa khỏi hẳn Phong Liệt chèn ép tới mức hẳn phải nghiêng người, trên mặt cười khổ không dứt.

-Hắc hắc, người tên tiểu tử này xuất hiện ở chỗ này, vậy U Nguyệt ở chỗ nào?

Phong Liệt vừa định để cho Kim Câu dẫn hắn đi tìm Lý U Nguyệt, lại đột nhiên nghe được trong rừng rậm cách đó không xa vang lên một trận tiếng bước chân xốc xếch, còn có một trận tiếng cười lớn hưng phấn.

-Ha ha ha ha, U Nguyệt, Kim Câu quả nhiên vô cùng dũng mãnh phi thường, đã vậy còn rất nhanh đã bắt được con mồi! Bỏ công tử lát nữa nhất định phải hảo hảo thưởng nó một chút!

Trong rừng truyền tới sáng lạng tiếng cười lớn của một nam tử trẻ tuổi.

-Đúng a! Công tử sau này coi như là nửa chủ nhân của Kim Câu, tự nhiên sẽ không bạc đãi Kim Câu! Lý tiểu thư yên tâm đi!

Một thanh âm của người khác vượt mông ngựa nói.

-Hừ! Nói thế nói còn quá sớm đi! Nhạc công tử, quân tốt hạ nhân của ngươi đi! Bồn tiểu thư sau này không muốn nghe những lời mê sảng như vậy nữa!

Một giọng nữ thanh thúy dễ nghe giận dữ không dứt quát nói.

-Ha hã, U Nguyệt không nên chấp nhặt cùng hã, hã người này chính là lắm mồm như vậy nhưng đối với Bồn công tử cũng rất trung thành! Ha hã!

”...”

Phong Liệt nghe trong rừng truyền đến mấy tiếng nói chuyện với nhau ngẩn ngủ, vốn là sắc mặt mỉm cười dần dần chuyển sang lạnh lẽo, hai mắt âm tà ngó chừng phương hướng tiếng bước chân kia truyền đến.

Đám người Triệu Trang thấy sắc mặt Phong Liệt có vấn đề, liền vội vàng im lặng không lên tiếng, đảo mắt nhìn về trong rừng rậm.

Chỉ chốc lát sau, một nhóm tuấn nam mỹ nữ dần dần hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Cầm đầu là một gã nam tử trẻ tuổi vóc người cao to, đang mặc một chiến giáp màu vàng với tạo hình hoa mỹ, trên khuôn mặt anh tuấn bộc lộ tài năng, uy phong lẫm lẫm, long hành hổ bộ, khí chất có chút bất phàm. Phía sau hã đi theo bảy tám tên đệ tử trẻ tuổi thân hình mạnh mẽ, khí thế hồn nhiên, mơ hồ lộ ra ý tứ hộ vệ.

Chói mắt nhất trong đoàn người cũng là một thiếu nữ tuyệt sắc, mặc dù vẻn vẹn là đang mặc một bộ trang phục hạch tâm đệ tử của Ma Long Giáo, lại như cũ khó nén nổi vẻ tuyệt sắc khuynh thành kia, gương mặt chỉ trang điểm một chút nhưng vẫn lộ ra vẻ tuyệt sắc, bào phục rộng rãi không che hết được đường cong uyển chuyển có chỗ lồi có chỗ lõm kia, một đôi mắt dịu dàng trong sáng mặc dù hơi ẩn chứa một tia giận dữ, vẻ đẹp vẫn như cũ làm cho người khác kinh tâm động phách.

Thân hình uyển chuyển của nàng từ trong rừng xuất hiện trong nháy mắt, giống như một viên Minh Châu đột nhiên dâng lên vẻ chói mắt, chiếm lấy ánh mắt của tất cả mọi người.

Bên cạnh thiếu nữ cũng phân biệt có mấy cô gái trẻ tuổi khí thế kinh người thủ hộ trái phải, mấy người nữ tử này mặc dù mỗi một người đều mang vẻ thùy mị không tầm thường, nhưng ở trước mặt cô gái kia lại có vẻ ảm nhiên thất sắc, giống như hoa bách hợp bên cạnh cỏ nhỏ.

Giờ khắc này, ánh mắt Phong Liệt trong nháy mắt ổn định ở trên người thiếu nữ tuyệt sắc được chúng nữ vờn quanh kia, hai mắt bất giác hiển lộ ra một luồng ôn nhu, nữ nhân đầu tiên ở kiếp này của hã, đã sớm để lại ấn ký không thể xóa nhòa trong lòng của hã.

Thiếu nữ này tự nhiên chính là Lý U Nguyệt, lúc này nàng từ xa thấy được một thiếu niên thanh tú ngồi ngay ngắn ở phía trên một đầu Long Tượng cao lớn, thân thể mềm mại đang đi về phía trước đột nhiên hơi chậm lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp một mảnh ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó ánh mắt chợt vui mừng, dần dần nổi lên tình ý nhẹ nhàng.

Lúc này, hai bọn người vừa thấy mặt, trên mặt cũng là không tự chủ được sửng sốt, tròng diện trong lúc nhất thời yên lặng.

Đám người Triệu Trang ngơ ngác nhìn Lý U Nguyệt, trong ánh mắt vô tình lộ ra vẻ kinh diễm khó có thể che giấu.

Mà Nhạc công tử cùng một đám người thấy Kim Câu thế nhưng an an ổn ổn đứng ở đầu vai của một gã thiếu niên xa lạ, trong nhất thời không biết nói gì, nhìn nhìn lại thấy thiếu niên kia ngồi trên một con Long Tượng cùng với một đầu Dạ Mạc Thú con con trong ngực, không khỏi cũng cảm thấy vạn phần kinh ngạc.

Bất quá khi Nhạc công tử phát giác được thần thái mê đắm của Lý U Nguyệt ở phía sau cách đó không xa, sắc mặt chợt biến đổi, khuôn mặt anh tuấn lập tức trở nên vụn vỡ, trong ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt đã hiện ra sát ý nhẹ nhàng.

Sau khi thất thần trong chốc lát, tất cả mọi người dần dần phục hồi tinh thần lại.

Cách khoảng cách hơn trăm trượng, ánh mắt Phong Liệt ranh mãnh nhìn Lý U Nguyệt, nhất thời khiến cho gương mặt Lý U Nguyệt ửng đỏ, rất là mê người.

-Phong huynh, những người của Ma Vũ Viện này, người nhận biết?

Triệu Trang kinh ngạc nhìn thoáng qua Phong Liệt, cẩn thận hỏi.

-Ừm, mỹ nữ kia là lão bà của ta, dĩ nhiên nhận biết.

Phong Liệt khẽ cười nói.

-Nga, a? Phong huynh nói vị nào là tẩu tử a? Cần phải để cho tiểu đệ bái hội một phen!

Triệu Trang đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó ánh mắt sáng choang, vẻ mặt tràn đầy vẻ bất quãi.

-Đúng vậy a, Phong sư huynh, vị nào là tẩu tử a? Nhất định phải giới thiệu một chút, ngày sau gặp nhau cũng có thể chiếu cố lẫn nhau a.

”...”

Mấy người còn lại tất cả cũng cùng Phong Liệt làm quen, không hề cố kỵ nhao nhao ồn ào lên.

Phong Liệt khẽ mỉm cười, có chút đặc ý nói:

-Các người nhìn người nào xinh đẹp nhất thì chính là người đó.

Vừa nghe lời này của Phong Liệt, đám người Triệu Trang rồi rít lần nữa quay mặt đi nhìn chúng nữ ở nơi xa, nhưng kể tiếp bọn họ không khỏi một trận há hốc mồm.

Trong đoàn người kia tổng cộng chỉ có năm thiếu nữ, xinh đẹp nhất tự nhiên là thuộc về thiếu nữ khuynh thành tuyệt sắc giống như quần tinh cũng nguyệt trong ngũ nữ, trong nhất thời, đám người Triệu Trang kinh ngạc nói không ra lời, đôi con ngươi hâm mộ quả thực muốn rơi ra.

77. Chương 93 : Giương Cung Bạt Kiếm

Lời nói lúc trước của Phong Liệt cũng không có ý tứ kiêu kỳ đối phương, chỉ có khoảng cách trên trăm trượng tự nhiên cũng truyền đến trong tai đoàn người Lý U Nguyệt, sắc mặt của vị Nhạc công tử kia đã sớm âm trầm như nước, nghe lời này của Phong Liệt lại càng tức giận dâng trào, bước chân dần dần trầm trọng hơn, tựa hồ tùy thời chuẩn bị tiến lên phía trước đem Phong Liệt cắt thành tám đoạn.

Mà Lý U Nguyệt nghe Phong Liệt nói không che giấu chút nào, gương mặt xinh đẹp càng thêm hồng nhuận thêm mấy phần, giống như một quả táo chín mọng rất mê người, thẹn thùng đồng thời còn mơ hồ lộ ra tình ý nhẹ nhàng, làm cho Phong Liệt thấy vậy ngón trở đại động, tâm dương khó nhịn.

Mọi người nói chuyện một lúc, Lý U Nguyệt cùng với đám người Nhạc công tử kia cũng dần dần đi tới khoảng cách chừng mười trượng trước mặt mọi người rồi mới đứng lại, ngoại trừ Lý U Nguyệt, sắc mặt những người khác đều không khỏi cảnh giác quan sát đám người Phong Liệt, sắc mặt rất là bất thiện.

Phong Liệt quơ quơ bả vai, đem Kim Câu đã rất là nặng đuổi lên thiên không, sau đó tung người nhảy khỏi chiếc lưng rộng rãi của Đại Sơn, sải bước thật rộng đi về phía Lý U Nguyệt, đối với những người còn trực tiếp làm như không thấy.

Lại không nghĩ hần vừa động, lập tức dẫn dắt động tác của mọi người đối diện.

Cả đám Nhạc công tử cùng với bốn thị nữ của Lý U Nguyệt cơ hồ đồng loạt rút ra binh khí ”Bá” một tiếng, chỉ vào Phong Liệt ở phía xa xa kia, tựa hồ chỉ cần Phong Liệt tiến lên nữa một bước liền lập tức động thủ.

Lý U Nguyệt vốn là thấy Phong Liệt ở chỗ này có chút thất thần, trong lúc nhất thời trong lòng hoảng hốt không dứt, nhưng lúc này thấy người chung quanh muốn động thủ đối với người trong lòng của mình, nhất thời phục hồi tinh thần lại, vội vàng nện quất quát bảo ngưng lại:

-Làm gì vậy? Dừng tay cho ta!

Nghe Lý U Nguyệt quát lớn, sắc mặt bốn thị nữ của nàng nhất thời sửng sốt, sau đó đều nghe lời thu hồi binh khí, nhưng người của Nhạc công tử cũng là vẫn giương cung bạt kiếm, âm thầm nhìn sắc mặt của Nhạc công tử.

Những người này thân là hạ nhân, tự nhiên hiểu được sát ngôn quan sắc, bọn họ thấy tình địch của chủ tử mình xuất hiện, cũng rõ ràng biết mình nên làm như thế nào.

Cả đám Triệu Trang vừa nhìn điệu bộ này không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó cũng dần dần áp sát vào bên cạnh Phong Liệt, tay cầm đao kiếm đề phòng đối phương. Bất quá khi bọn họ thấy đối phương thậm chí có tám tên cường giả Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên với khí thế mạnh mẽ, cũng âm thầm nuốt nước miếng.

Phong Liệt nhìn thoáng qua đám người Triệu Trang, cười cười nói:

-Triệu huynh, các người đứng ở một bên nhìn là được, ta có thể ứng phó được.

Ánh mắt của Triệu Trang khe khẽ lóe lên, mặc nhiên không nói, vẫn tiến lên mấy bước.

Phong Liệt nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không nói chuyện nữa, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

-Đứng lại, người là ai?

Nhạc công tử thanh âm lạnh lùng nói.

Hắn vừa nói, vừa bước vẹo mấy bước tới chắn trước người đám người Lý U Nguyệt, sắc mặt xắc láo ngó chừng Phong Liệt, cũng là có chút khí thế.

Phong Liệt khẽ cau mày, thân hình đứng lại ở ngoài ba trượng, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Nhạc công tử một cái, nói:

- Phong Liệt của Âm Vũ Viện! Đề tránh ra cho ta!

-Phong Liệt? Hắn chính là cửu phẩm thiên tài Phong Liệt của Âm Vũ Viện?

-Nguyên lai là tên biến thái thích nhìn lên nữ nhân tằm a! Ha ha ha!

-Cửu phẩm thiên tài Phong Liệt? Hừ, cũng không có gì đặc biệt cả.

-Bất kể hắn là ai! Nếu là dám để cho công tử gia nhà ta không thoải mái, Nhạc Phong ta là người thứ nhất không đáp ứng!

-Tiểu thư, người thật sự quen biết Phong Liệt? Ta nghe nói hắn thường xuyên nhìn lên nữ nhân tằm a.

-Ha ha ha ha!

”...”

”...”

Một đám thuộc hạ của Nhạc công tử nghe được Phong Liệt tự giới thiệu, đầu tiên là cả kinh, nhưng ngay sau đó cũng cười lên một cách khoa trương, ngay cả mấy thị nữ của Lý U Nguyệt cũng ồn ào theo, rõ ràng đối với thanh danh của Phong Liệt rất là giễu cợt.

Trên trán Phong Liệt không khỏi xuất hiện một trận hắc tuyến, không nghĩ tới loại chuyện chính mình nhìn lên nữ nhân tằm thậm chí ngay cả người của những viện phái khác cũng biết, trong lòng hắn âm thầm quyết định chủ ý, sau khi trở lại Âm Vũ Viện nhất định phải tra ra là cái tên hỗn đản nào dám bại hoại danh tiếng của mình, tuyệt đối không tha cho hắn!

-Phốc xuy.

Thấy vẻ mặt khó chịu kia của Phong Liệt, Lý U Nguyệt không khỏi cười ra tiếng.

Phong Liệt vừa nhìn Lý U Nguyệt dường như đối chuyện này không hề để ý, nhất thời yên tâm không ít, chỉ cần nữ nhân của mình không ngăn ngại, người khác nói làm sao cũng không sao cả.

-Hừ! Nguyên lai người chính là tên cặn bã kia của Âm Vũ Viện! Hôm nay nếu để cho Bốn công tử đụng phải, Bốn công tử liền thay các tiền bối quản giáo của Âm Vũ Viện quản giáo người!

Nhạc công tử luôn luôn im lặng không lên tiếng đột nhiên nặng nề hừ lạnh một tiếng, sau đó phân phó cho thị vệ, nói:

-Người đâu! Đánh gãy tay chân của hần cho ta!

Muốn nói ở trước mắt bao người giết cứu phẩm thiên tài như Phong Liệt, cho dù là Nhạc công tử hần cũng có chút không dám, nhưng đánh gãy tay chân của Phong Liệt, hần cho rằng vẫn nằm trong phạm vi thừa nhận của chính mình.

Bất quá đối với Long Vũ Giả mà nói, bị cắt đứt tay chân giống như phế đi tu vi, ngoại trừ huyết mạch còn có chỗ dùng thì không khác gì phế vật, dụng tâm của tên Nhạc công tử này không thể nói là không ác độc.

Tám tên thuộc hạ Nguyên Khí Cảnh Cứu Trọng Thiên của hần lập tức lên tiếng, trong nháy mắt vây quanh Phong Liệt, không chút do dự liền muốn huy động binh khí tấn công Phong Liệt, ngay cả bọn người Triệu Trang cũng muốn cùng nhau thu thập.

Ánh mắt Phong Liệt trở nên lạnh lẽo, nhưng trong lòng thì không khỏi âm thầm kêu khổ, lấy tình huống thân thể lúc này của hần thật sự không thích hợp động thủ. Mà đám người Triệu Trang tất cả đều khấn trương không dứt nắm lấy binh khí, tùy thời chuẩn bị đánh.

-Chậm đã!

Lý U Nguyệt sắc mặt nhất thời quỳnh lên, vội vàng bước nhanh tới ngăn cản trước người Phong Liệt, sắc mặt bực tức nhìn Nhạc công tử nói:

-Nhạc Đông Thần, ngươi muốn làm gì?

Nhạc công tử thấy Lý U Nguyệt thế nhưng lại bảo vệ Phong Liệt, sắc mặt lại càng giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-U Nguyệt, hần là ai, ngươi tại sao muốn che chở hần như vậy?

Lý U Nguyệt cái miệng nhỏ nhắn đỏ sẫm khẽ nhếch, sắc mặt hơi có chút do dự, trong lúc nhất thời lại thật không biết nên giới thiệu Phong Liệt như thế nào.

Phong Liệt cười lạnh nhìn Nhạc Đông Thần, hần cũng không đợi Lý U Nguyệt nói chuyện, liền thân thủ nắm lấy eo nhỏ nhắn của Lý U Nguyệt nhẹ nhàng kéo nàng vào trong ngực, khẽ cười nói:

-Người ngay cả chuyện này cũng nhìn không ra sao? Ta là phu quân của nàng, nàng là vợ của ta, ngươi nói đây là cái gì?

Cảm nhận được một bàn tay to đang nắm lấy eo nhỏ của mình, thân thể mềm mại của Lý U Nguyệt rõ ràng run lên, bản năng muốn kháng cự, nhưng bên tai nghe được lời của Phong Liệt, cũng chỉ có thể bỏ qua sự kháng cự chút ít, cái đầu cụp xuống, phía trên mặt phẫn đỏ bừng một mảnh, đây không thể nghi ngờ là ngầm đồng ý lời nói của Phong Liệt.

78. Chương 94-95 : Giai Nhân Nổi Giận

Thấy một màn như vậy, toàn bộ nam nhân tại chỗ đều không khỏi một trận há hốc mồm, nhưng ngay sau đó liền vang lên một mảnh thanh âm than thở tiếc hận, ánh mắt một đám nhìn về phía Phong Liệt quả thực ghen tỵ với muốn chết, ngay cả bọn người Triệu Trang cũng hận không thể đem Phong Liệt đè xuống đất hung hăng hành hạ một bữa.

Như vậy cũng tốt so với việc trở mặt nhìn một cái tay lớn muốn ngắt đi một đóa hoa tươi xinh đẹp vô cùng, mặc dù phía trên cái tay này tràn đầy nhẫn vàng cũng không cách nào khiến người ta gặt bừa.

-Khốn kiếp! Buông U Nguyệt ra.

Nhạc Đông Thần cũng khó mà giữ vững bình tĩnh được nữa, trầm giọng phẫn nộ quát.

-Đủ rồi!

Phong Liệt đem Lý U Nguyệt ôm về phía sau, lạnh lùng nhìn Nhạc Đông Thần, đồng thời hơi phóng ra một chút uy áp mạnh mẽ, cao giọng lạnh lùng nói:

-Ta không quan tâm ngươi là ai? Tốt nhất đừng chọc vào ta! Đa tạ các ngươi dọc đường đi đã hộ tống U Nguyệt, bắt quá từ giờ trở đi, các ngươi nên làm gì thì làm đi, U Nguyệt có ta chiếu cố là đủ rồi!

Những lời này có thể nói là nói năng có khí phách, nói xong tất cả mọi người đều thấy sững sốt, hơn nữa bị uy áp mạnh mẽ của Phong Liệt chấn động, mọi người trong khoảng thời gian ngắn đều có chút thất thần, sau khi Nhạc Đông Thần cả kinh, không khỏi giận đến mức khóe mắt cũng tràn ngập lửa giận.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người nào dám nói với mình như thế, hơn nữa hắn đã sớm biết, Phong Liệt mới chỉ có tu vi Nguyên Khí Cảnh Tứ hoặc Ngũ Trọng Thiên mà thôi, mặc dù vừa rồi một ít uy áp trong nháy mắt kia có chút kinh người, nhưng còn chưa đủ để lấy thực lực đó hù dọa hắn.

Trong cơn giận dữ, hắn đang muốn hạ lệnh đánh giết Phong Liệt, nhưng sắc mặt không khỏi sững sốt.

Chỉ thấy Phong Liệt lúc trước có khí diễm lớn lối không ai bì nổi, lúc này thế nhưng đột nhiên ôm lấy Lý U Nguyệt, ba bước rồi hai bước, nhanh chóng lướt về phía đầu Long Tượng cách đó không xa, sau đó trong nháy mắt tung người lên trên chiếc lưng rộng rãi cuar Long Tượng, lúc này mới quay mặt lại nhìn thoáng qua mọi người, trên mặt rõ ràng có vẻ đắc ý.

Mà Lý U Nguyệt trong lòng ngực của hắn cũng là trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng, ở trong ngực tình lang một trận ngất ngất vui sướng, lúc kịp phản ứng đã phát hiện mình thế nhưng đã ngồi trên lưng voi, nhất thời xấu hổ vạn phần, hung hăng bấm vào bắp đùi của Phong Liệt một cái, ngoài miệng bất mãn gắt gỏng:

-Phong Liệt, ngươi giở trò quỷ gì a? Chán ghét muốn chết!

-Ha hả, phu quân của ngươi hiện tại bị thương trong người, thật sự không thích hợp đánh nhau, bắt đắc dĩ chỉ có thể chạy trước, hắc hắc hắc.

Phong Liệt cười đắc ý nói.

Vừa rồi hắn thật ra cũng chỉ là gượng chống đỡ thôi, nhưng trong lòng đổ một trận mồ hôi lạnh.

Nếu là thuộc hạ của Nhạc Đông Thần thật sự liều mạng xông lên động thủ, sợ rằng có thể dễ dàng băm hắn thành thịt vụn, đoán chừng ngay cả sức hoàn thủ cũng không có.

Cho nên hắn không thể không lớn tiếng dọa người, sau đó nhân cơ hội chuồn khỏi vòng vây, giờ phút này đã ngồi trên lưng Đại Sơn thì lại khác biệt so với lúc trước, muốn đánh muốn đi hắn cũng phụng bồi.

- A? Người bị thương? Thương ở đâu? Có nặng lắm không?

Lý U Nguyệt vừa nghe thấy Phong Liệt bị thương nặng không thể động thủ, không khỏi duyên dáng hô to lên, đôi mắt trong veo như nước không thể che dấu nỗi lo lắng, xoay người lại đánh giá Phong Liệt cẩn thận từ trên xuống dưới.

Phong Liệt thấy giai nhân trước mặt không hề che dấu vẻ quan tâm, trong lòng không khỏi khoan khoái. Hắn không hề để ý, cười khê nói:

- Mấy ngày trước, suýt chút nữa đã bị một lão già làm nát hết xương cốt toàn thân, bắt quá hiện giờ đã không đáng ngại nữa. Ngươi yên tâm, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian sẽ không sao.

- Cái gì? Đánh nát xương cốt toàn thân còn không sao? Người...

Nghe Phong Liệt nói thế, Lý U Nguyệt lại càng thêm lo lắng. Nàng nghĩ nghĩ, vội vàng lấy một chiếc bình nhỏ màu xanh từ trong giới chỉ, liên tục đổ ra ba viên đan dược phát ra lục mang sáng lấp lánh, đưa tới bên miệng Phong Liệt, nũng nịu thúc giục:

- Mau ăn đi, có thể làm ngươi khỏi nhanh hơn.

- Đây... Đây là Huyền Nguyên Bát Tử đan?

Phong Liệt ngơ ngác nhìn ba viên đang được trong bàn tay trắng như bạch ngọc của giai nhân, người được hương thấm lòng người kia, sắc mặt không khỏi kinh ngạc.

Huyền Nguyên Bất Tử đan chính là đan dược chữa thương nổi tiếng cả đại lục, có thể nói là vô giá, so với Long Tủy Bổ Thiên đan cũng chẳng kém là bao. Hơn nữa, đây là thần đan chuyên dùng cho chữa thương, được xưng là chỉ cần còn một hơi thì vẫn có thể cứu sống về tử Quỷ Môn quan.

Khi ở Âm Vũ Viện, tên Trần Lượng kia bị Phong Liệt đánh cho xương cốt trên người đều nát vụn. Sau khi ăn một viên Huyền Nguyên Bất Tử đan, thương thế lại khỏi hẳn sau mấy ngày, trở nên sanh long hoạt hổ, được hiệu của nó không phải bàn cãi.

Sau khi sững sốt, Phong Liệt lập tức liền vui mừng quá đỗi, hẳn tự nhiên sẽ không khách khí với thứ mà lão bà mình đưa. Vội vàng lè lưỡi ra liếm một viên Huyền Nguyên Bất Tử đan vào miệng, nuốt xuống. Đồng thời còn không quên ném cho Lý U Nguyệt một ánh mắt khiêu khích.

- Ai nha! Người... Người muốn chết à! Khi nào rồi mà còn như vậy...

Thân thể Lý U Nguyệt không khỏi run nhẹ, sắc mặt xấu hổ vô cùng, thiếu chút nữa đã vung tay ném bỏ hai viên đan dược còn lại đi. Lập tức lại buồn bực nghiêng răng nghiêng lợi, quả thực nàng cực kỳ bất đắc dĩ với hành vi vô lại của Phong Liệt. Nhịn không được hung hăng véo một cái lên đùi Phong Liệt cho hả giận.

Vừa thấy Lý U Nguyệt muốn nổi giận, Phong Liệt vội vàng thành thật lại xin tha, nhưng vẫn há miệng cười ngây ngốc không thôi, loại cảm giác này đúng là rất hưởng thụ.

Nhưng tiếp đó, dược hiệu của Huyền Nguyên Bất Tử đan đột nhiên phát tác, trong cơ thể vang lên một tiếng “đùng” nhỏ, rất quý dị.

Sắc mặt Phong Liệt nhất thời biến ảo, lúc xanh lúc trắng. Hiện giờ hắn chỉ cảm thấy cả người ngứa ngáy khó chịu, tác dụng của thần đan cực kỳ mạnh, rất nhanh chữa trị kinh mạch và xương cốt bị thương của hắn. Hiệu quả phải tốt hơn Long Tủy Bổ Thiên đan hơn mười lần.

Sau khi hắn ăn hơi mười viên Diệu Xuân đan và một viên Long Tủy Bổ Thiên đan, thương thế trong cơ thể đã tốt hơn một nửa. Còn lại chỉ cần tu dưỡng mười ngày nữa tháng nữa là có thể khỏi hẳn.

Nhưng lúc này lại ăn thêm một viên Huyền Nguyên Bất Tử đan, Phong Liệt cảm giác chỉ cần hai ba ngày là đã có thể khôi phục đến trạng thái toàn thịnh, hơn nữa không chừng tu vi còn tăng cao một tầng, khiến trong lòng hắn vui sướng dị thường.

Thật lâu sau, tác dụng của thần đan rốt cuộc đã phát huy xong, Phong Liệt mở mắt, hai đạo tinh mang chợt lóe qua. Hắn mừng rỡ hận không thể lập tức ôm Lý U Nguyệt mà hôn nàng hai cái.

Nhưng lúc này, hắn dĩ nhiên phát hiện tình huống xung quanh không ổn, bởi vì bốn phía quanh Đại Sơn đã bị đám người Nhạc Đông Thần vây quanh, tình thế không lạc quan lắm.

- Phong huynh cần thận a!

Đám người Triệu Thung bị thuộc hạ của Nhạc Đông Thần ngăn cản cách đó không xa, sốt ruột nhìn hắn.

Mà lúc này Nhạc Đông Thần đang đứng phía trước Đại Sơn, thanh loan đao sắc bén trong tay run lên nhẹ, gương mặt vận vẹo đến cực điểm, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt và Lý U Nguyệt phần nộ như muốn ăn thịt người.

Thấy Phong Liệt thân mật với người trong lòng mình trước mặt bao người như vậy, hắn sớm đã giận sôi gan, ngoài miệng nhin không được mà hung hăng mắng:

- Đôi cầu nam nữ chết tiệt các người, quả thực không biết xấu hổ! Người đến...

- Câm miệng!

Ngoài dự đoán mọi người là, Lý U Nguyệt vốn điềm tĩnh nhu nhược đột nhiên lại trở nên lạnh lùng, quát nói:

- Nhạc Đông Thần, tuy cha ta có thiện cảm với người, nhưng Phong Liệt đã là phu quân ta. Nếu người dám cố tình gây sự, đừng trách bản tiểu thư trở mặt!

Phong Liệt kinh ngạc nhìn giai nhân trước mắt, cảm thấy nửa rót xuống. Đột nhiên hắn phát hiện hình như mình còn chưa hiểu rõ hết về Lý U Nguyệt.

Lúc này Lý U Nguyệt nổi giận, rất có khí thế của thượng vị giả, làm cho hấn lại có thêm một chút hiểu biết về nữ nhân của mình.

Sắc mặt Nhạc Đông Thần bị kiềm hãm, lập tức âm trầm nói:

- Phu quân? Hừ! Lý hộ pháp cũng đã nói ngươi vẫn chưa thành thân, tại sao đã có phu quân? Hơn nữa hai người ta và ngươi vừa sinh ra đã có hôn ước, tuy lúc trước ngươi mất tích mười năm, nhưng hôn ước vẫn chưa bị hủy bỏ, cho nên phu quân của ngươi chỉ có thể là ta – Nhạc Đông Thần!

Lý U Nguyệt cười lạnh lùng:

- Hừ, từ lúc ta rời khỏi Lý gia năm bảy tuổi, vận mệnh của ta đã không liên quan gì đến Lý gia nữa! Cha ta còn không hoàn thành nổi trách nhiệm của một người cha, dựa vào cái gì mà đòi quyết định hôn sự của ta? Hôm nay nếu ngươi dám động đến một đầu ngón tay của Phong Liệt, từ nay về sau Lý gia ta không chết không dừng với Nhạc gia các ngươi!

- Ngươi... Hừ, ngươi chẳng qua chỉ là một nữ tử của Lý gia mà thôi, dựa vào cái gì mà làm cả Lý gia đối địch với Nhạc gia ta? Điều này cũng không phải quá buồn cười chứ? Hôm nay bản công tử muốn cho ngươi trở mặt nhìn tiểu tạp chủng này chết không toàn thây!

Nhạc Đông Thần cười lạnh nói.

- Dựa vào cái gì? Hừ! Chỉ bằng Lý U Nguyệt ta là thiên tài Cửu phẩm huyết mạch duy nhất của Lý gia! Ngươi nói ta có đủ tư cách hay không?

Lý U Nguyệt hừ lạnh không chút nhượng bộ.

Lời này của nàng vừa nói ra, nhất thời tất cả mọi người có mặt ở đây đều kinh ngạc, giống như mới nhận thức lại Lý U Nguyệt một lần nữa vậy.

- Cái gì? Cửu phẩm huyết mạch? Sao... sao có thể?

- Lý U Nguyệt thế nhưng lại là Cửu phẩm huyết mạch? Thật hay giả vậy?

- Chẳng lẽ trừ bỏ Phong Liệt thì Ma Long giáo chúng ta còn thiên tài Cửu phẩm huyết mạch thứ hai sao? Điều này quá khó tin!

...

Lúc này, chẳng những đám người Nhạc Đông Thần trợn mắt há hốc mồm, mà ngay cả Phong Liệt và mấy người Triệu Thung cách đó không xa đều bị hung hăng chấn động. Nhất tề nhìn chăm chăm vào Lý U Nguyệt không chuyển mắt.

Trong lòng Phong Liệt không khỏi dậy lên kinh đào hải lãng, Lý U Nguyệt thức tỉnh Ma Long huyết mạch cũng có quan hệ rất lớn với hấn. Nhưng hấn tuyệt đối không ngờ rằng huyết mạch của nàng lại là Cửu phẩm! Bởi vậy, Phong Liệt không khỏi nghĩ tới, huyết mạch của Kim Cầu là mấy phẩm? Hay là huyết mạch của hấn...

Sau một lúc yên tĩnh, nhất thời mọi người dần dần phục hồi tinh thần lại.

Lúc này, ánh mắt đám người Nhạc Đông Thần và bốn thị nữ của Lý U Nguyệt nhìn nàng đã có khác biệt rất lớn. Khiếp sợ, ghen tị, hâm mộ, rồi còn một chút sợ hãi.

Trước kia, Lý U Nguyệt trong mắt họ vốn chỉ là một tiểu thư bình thường của Lý gia mà thôi. Tuy nàng thuộc về dòng chính, lại có dung mạo vô song, nhưng trước giờ làm việc lại rất lạnh lẽo. Trong mắt mọi người, nàng chỉ là một bình hoa xuất thân không tề mà thôi.

Nhưng giờ phút này, nếu những điều Lý U Nguyệt nói là sự thật thì địa vị của nàng ở Lý gia sẽ nhảy vọt cả ngàn trượng, cao thượng vô cùng, sẽ không có ai dám khinh thường dù chỉ một chút. Hơn nữa, trong thế hệ trẻ của Lý gia, nàng đúng thực là có tư cách đại biểu Lý gia, hơn nữa còn có thể nói là rất trọng lượng.

Sắc mặt Nhạc Đông Thần cực kỳ phức tạp. Ánh mắt hấn nhìn về phía Lý U Nguyệt hơi lóe lên, thẳng đến thật lâu sau mới bỗng nhiên cười nhẹ nói:

- U Nguyệt, người biết Nhạc Đông Thần ta luôn ái mộ người, chuyện hôm nay là ta bị tên khốn Phong Liệt kia làm tức đến hồ đồ, người đừng giận ta nữa được không? Dù gì đi nữa, ta và người cũng là người một nhà, chỉ cần xóa sạch quan hệ với Phong Liệt, về sau Nhạc Đông Thần ta chắc chắn sẽ thật tốt với người.

- Hừ! Lời của bản tiểu thư người còn chưa nghe rõ sao? Phu quân ta là Phong Liệt, người khỏi phải si tâm vọng tưởng! Từ giờ trở đi chúng ta tách ra thôi, ta không cần các người bảo vệ, về phía cha thì ta sẽ giải thích sau!

Lý U Nguyệt hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi, không hề để ý đến sắc mặt khó chịu của Nhạc Đông Thần nữa.

- Người...

Nhạc Đông Thần không nghĩ tới việc mình hạ mình nói ra mấy lời này mà người ta lại chẳng nề mặt chút nào, suýt nữa bị tức đến lộn ruột. Ngực hắn kịch liệt phập phồng vài cái, nhưng cuối cùng mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng xuống, trong mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn, nói với đám thuộc hạ:

- Chúng ta đi!

- Công tử, chúng ta cứ bỏ qua như vậy sao...

Gã thị vệ tu vi Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên tên là Nhạc Phong kia không nhịn nổi tức giận, nhìn về phía Nhạc Đông Thần nói.

- Lời của ta còn chưa rõ ràng sao?

Nhạc Đông Thần hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, lập tức dẫn đầu rời đi.

Cả đám thuộc hạ của hắn nhìn nhau trong chốc lát, sau đó cũng vội vàng đi theo.

Lạnh lùng nhìn đám người Nhạc Đông Thần chậm rãi biến mất trong rừng, mấy người Triệu Thung cũng dần dần trầm tĩnh lại. Đối mặt với mấy tên cao thủ Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên, áp lực tự nhiên sẽ không nhỏ, tất cả đều âm thầm lau mồ hôi lạnh.

Lúc này, bốn thị nữ mỹ mạo của Lý U Nguyệt cũng nhanh chóng bước đến, cả đám khúm núm nhìn Lý U Nguyệt, giống như trẻ con làm sai việc gì vậy, mồ hôi lạnh ròng ròng trên trán.

Các nàng hầu hạ Lý U Nguyệt một đoạn thời gian, nhưng đối với lời nói của Lý U Nguyệt thường xuyên bằng mặt không bằng lòng, thuận tiện bắt nạt một chút. Vừa rồi đám người Nhạc Đông Thần định gây bất lợi cho Phong Liệt, các nàng lại đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Nhưng lúc này, nếu các nàng đã biết Lý U Nguyệt chính là thiên tài Cửu phẩm huyết mạch vạn năm khó tìm, cho các nàng cả trăm lá gan cũng không dám trái lời. Nhất thời, cả đám đều hối hận không thôi vì hành động của mình.

- Tiểu thư, ta... trước kia chúng ta...

- Mấy người các người đều về đi! Ta không cần các người hầu hạ.

Lý U Nguyệt lạnh nhạt liếc mắt nhìn các nàng một cái, hơi nhíu mi nào. Sau đó lại thăm gạt bàn tay đang không thành thật của Phong Liệt ra.

- A? Đừng mà tiểu thư, trước kia là chúng ta không đúng! Ngài đánh chúng ta, mắng chúng ta cũng được, nhưng xin đừng đuổi chúng ta đi a!

- Đúng vậy tiểu thư! Nếu ngài đuổi chúng ta đi, sau khi trở về nhất định chúng ta sẽ phải chết...

...

Thấy Lý U Nguyệt thương ngày nhu nhược lại biểu hiện ra mặt cường thế của mình, tứ nữ nhất thời sợ tới hoa dung thất sắc, lập tức quỳ rạp xuống đất đau khổ cầu xin.

Làm nô tỳ của Lý gia, nếu khiến cho chủ tử không vui, bị đuổi về thì chỉ có đường chết, không hề có lựa chọn thứ hai.

79. Chương 96: Sát Khí!

Lý U Nguyệt nhú nhú mày trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng vẫn giữ các nàng lại. Dù sao với tu vi hiện giờ của Lý U Nguyệt, ở trong đại hạp cốc này cũng không quá an toàn.

Phong Liệt ngồi sau Lý U Nguyệt, im lặng không nói gì nhìn nữ nhân của mình dạy dỗ nô tài, nhưng trong lòng lại rất giật mình với biểu hiện của nàng.

Hắn nhớ rõ, lần đầu gặp Lý U Nguyệt, ấn tượng đầu tiên nàng tạo cho hắn là sự cương liệt, tâm tư tinh tế. Đương nhiên, xinh đẹp thì không thể diễn tả, cuối cùng là một chút bướng bỉnh không nói lý.

Sau khi hai người có duyên một đêm, Phong Liệt dần dần phát hiện Lý U Nguyệt còn có thêm vài phần ôn nhu như nước với mình. Sự ôn nhu của nàng quả thực có thể nung chảy tất cả kim thiết, làm người ta muốn ngừng cũng không được.

Nhưng nửa năm qua đi, hai người gặp lại lần nữa. Phong Liệt kinh ngạc phát hiện, Lý U Nguyệt lúc này ngoài mềm trong cứng, tâm tư linh lung, còn thêm một mặt cực kỳ cường thế của nàng, làm cho Phong Liệt lắp bắp kinh hãi.

Trong lòng hắn trầm ngâm không thôi, điều này dường như cũng không quá tốt với hắn a! Dù sao...

Lúc này, đám người Triệu Thung đi lên đây, nhìn Phong Liệt rất là bình tĩnh và Lý U Nguyệt xinh đẹp như tiên tử hạ phàm, cả đám không khỏi cực kỳ hâm mộ Phong Liệt.

- Phong sư huynh, tẩu tử(chị dâu), nếu không có việc gì nữa thì chúng ta cũng xin cáo từ!

Triệu Thung chấp tay nói với Phong Liệt.

Bị Triệu Thung gọi là “tẩu tử”, khuôn mặt Lý U Nguyệt không khỏi đỏ bừng, gần như có thể nhỏ ra nước, vùi vào lòng Phong Liệt không dám nhìn người khác.

Phong Liệt lại có chút xin lỗi nói:

- Triệu huynh, lần này làm các người cũng bị liên lụy vào rồi, Phong mạo thật sự rất băn khoăn...

- Sao Phong huynh lại nói lời đó? Nếu hôm nay không có Phong huynh xuất thủ trợ giúp, sợ rằng chúng ta chưa chắc đã sống được mấy người. Huống chi, vừa rồi tiểu đệ cũng không giúp được gì.

Triệu Thung vội vngf khót tay nói.

Phong Liệt trầm ngâm một chút, trầm thấp nói:

- Triệu huynh, người là người thông minh, trong lần thí luyện này có huyền cơ, tin tưởng người cũng nhìn ra chứ?

Triệu Thung sửng sốt, ánh mắt hơi lóe lên một chút, sau đó hắn khẽ thở dài nói:

- Ài, sớm biết vậy ta đã không dính vào vũng nước đục này. Bất quá, nếu hiện giờ đã đến đây rồi thì đã không thể lui lại được nữa.

Nghe hai người nói chuyện với nhau, sáu người Triệu Thung dẫn đến không khỏi nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều có chút khó hiểu. Nhưng bọn họ cũng nghe ra được một ít manh mối, sắc mặt cả đám cũng trở nên ngưng trọng.

- Không bằng, các người cùng ta đi Thanh Thạch sơn a, nơi đó còn có Tiểu Yên Tiểu Lục và hơn ba mươi đồng môn Âm Vũ Viện. Đồng người tụ lại một chỗ thì ít nhất cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau đúng không?

Phong Liệt cười khê nói.

Kỳ thật, hắn cũng không để ý lắm đến những nguy hiểm này, chẳng qua trong lòng biết đám người Triệu Thung rất khó sống yên trong đại hạp cốc nguy hiểm này, muốn giúp họ một chút mà thôi.

- A?

Sắc mặt Triệu Thung hơi do dự, trầm ngâm một lát rồi cuối cùng mới gật đầu thật mạnh nói:

- Được rồi, đi Thanh Thành sơn thôi!

Sáu người còn lại đều lấy Triệu Thung cầm đầu, cho nên liên tiếp gật đầu đồng ý.

Sau một lát, mọi người bàn bạc xong liền chậm rãi đi về phía Thanh Thạch sơn.

Dẫn đầu đoàn người chính là Đại Sơn cùng Phong Liệt, Lý U Nguyệt trên lưng nó. Bảy người Triệu Thung và bốn thị nữ của Lý U Nguyệt thì đi sau Đại Sơn chừng trăm trượng, không muốn quấy rầy thế giới của hai người Phong Liệt và Lý U Nguyệt.

Kim Câu giương cánh bay lượn trên trời cao, thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng lẹ minh xuyên kim phá thạch. Phàm là nơi nó đi qua, hết thảy những loài chim bay đều tránh đi, có thể thấy đã có một chút phong thái bá chủ bầu trời.

Đám người Triệu Thung xưa nay đều là những công tử phong lưu, lúc này có bốn vị mỹ nữ làm bạn thì tự nhiên rất có hứng thú. Tất cả đều lấy ra bản sự tán gái của mình, thỉnh thoảng lại lấy được tiếng cười duyên như chuông bạc của tứ nữ, cũng tăng thêm vài phần thú vui trong núi rừng tĩnh lặng.

Phong Liệt và Lý U Nguyệt ngồi trên lưng Đại Sơn, hẳn một bên nghe Lý U Nguyệt kể về nửa năm này, một bên vươn hai tay lặng lẽ tác quái trên cơ thể mềm mại nhẵn nhụi của nàng. Dẫn đến việc giai nhân hờn dỗi buồn bực, nhưng rồi lại bất lực trước sự vô lại của hấn.

Nửa năm không gặp, thân thể mềm mại của Lý U Nguyệt đã đầy đặn hơn rất nhiều, mặc dù còn cách trang phục rộng rãi nhưng Phong Liệt vẫn có thể cảm nhận được. Nếu không phải vì tình hình không đúng, hẳn còn định “làm việc” ngay tại đây.

- Phong Liệt, tên Nhạc Đông Thần này là kẻ âm hiểm ác độc. Tuy hôm nay hấn lui đi, nhưng chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ dễ dàng như vậy! Chúng ta cần phải cẩn thận hơn mới được.

Lý U Nguyệt ưu tư nói.

- Hắc hắc, hấn không đến thì thôi, nếu thật sự dám xuất hiện thì vừa lúc phu quân ta hoàn toàn xóa bỏ hấn! Miễn cho lúc về gây ra sóng gió gì, có ý đồ với lão bà của ta!

Phong Liệt cười hắc hắc nói.

- Hừm! Một tiểu đệ tử Nguyên Khí Cảnh tứ trọng thiên như người, mà còn đang trọng thương nửa, thật không hiểu người lấy tự tin từ đâu.

Lý U Nguyệt hung hăng vỗ lên một chiếc móng vuốt đang dần dần nhếch lên từ eo, ngoài miệng hăm dọa khích. Nhưng trên gương mặt thì sớm đã đỏ bừng, xinh đẹp mê người.

- Hử? Nàng dám không tin tưởng phu quân hả? Quả thực là buồn cười.

Phong Liệt đầu tiên là bị kiềm hãm, sau đó trong mắt lóe lên tinh mang, tắc tiểu nói:

- Nếu không chúng ta đánh cuộc đi?

- Đánh cuộc cái gì?

Lý U Nguyệt kinh ngạc hỏi.

Phong Liệt nghĩ nghĩ, sau đó cười tủm tỉm ghé đến bên tai Lý U Nguyệt thăm thì trong chốc lát.

Không ngờ rằng, Lý U Nguyệt vừa nghe xong thì khuôn mặt lập tức vừa giận dữ vừa xấu hổ, buồn bực đến nỗi suýt nữa đá Phong Liệt từ trên lưng Đại Sơn xuống. Nhưng lúc này mới nhớ tới Phong Liệt còn là một bệnh nhân, lúc này mới hạ cước lưu tình.

Thật ra Lý U Nguyệt luôn hiểu rõ lẽ nghĩa, ôn nhu động lòng người, rất có dáng vẻ của tiểu thư khuê các. Nhưng không biết tại sao, khi ở bên Phong Liệt thì luôn bị hấn làm tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cho hấn một trận. Dọc theo đường đi, hai người trêu chọc cười đùa cũng khá thích ý.

Tốc độ của đoàn người cũng không nhanh, trên đường ngẫu nhiên gặp phải một số dã thú long thú đuôi mù đi ra kiếm ăn, nhưng đều bị mọi người nhanh chóng giết chết.

Nếu gặp phải Long thú có thực lực mạnh mẽ một chút, Phong Liệt sẽ để cho Đại Sơn ra tay, còn hắn thì ngồi trên lưng âm thầm phóng thích uy áp mạnh mẽ để áp chế. Một người một voi phối hợp ngày càng ăn ý, cả chặng đường đánh đâu thắng đó, làm những người khác mở rộng nhãn giới.

Sau khi hành tẩu hai ngày, Phong Liệt rốt cuộc cũng có thể yên tâm lại, bởi vì thương thế của hắn cơ bản đã khỏi hẳn. Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển tự nhiên, điều này không khỏi làm hắn thở phào một hơi.

Mà lúc này, mọi người đã dần dần tiếp cận phạm vi Thanh Thạch sơn. Lúc trước khi Phong Liệt phân biệt với Tiểu Yên Tiểu Lục, liền ước định sẽ gặp lại ở Thanh Thạch sơn. Hiện giờ đã qua nửa tháng, Phong Liệt cũng khá lo lắng cho tình cảnh của đám người Tiểu Yên Tiểu Lục.

80. Chương 97: Bóng Đen Tái Hiện

Xung quanh vẫn là những cây cổ mộc che trời, sắc trời mờ mịt có chút đè nén, những thể thú rống thê lương không dứt bên tai, làm cho người ta tim đập nhanh. Tiếng bước chân trầm trọng của Đại Sơn làm cho đại địa hơi chút lay động, một số con thú nhỏ đều bị tiếng động dọa chạy.

Phong Liệt ôm eo Lý U Nguyệt, đưa mắt quét xung quanh một vòng. Đột nhiên, trong lòng hắn máy động, mắt tuột bắt được một tia sát khí nhàn nhạt đến từ trong rừng.

- Hừ! Rốt cuộc cũng đến rồi sao? Cũng quá không chuyên nghiệp a!

Trong lòng Phong Liệt thâm hừ lạnh, khóe môi dần nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

Tiếp theo hắn để cho Đại Sơn dừng chân lại, đợi đám người Triệu Thung đi đến thì mới cười khẽ nói:

- Các vị đều mệt mỏi rồi chứ? Đêm nay mọi người nghỉ tạm lại đây một đêm nhé?

-

Vừa nghe Phong Liệt đề nghị nghỉ chân trong rừng, tất cả mọi người đều hơi sửng sốt. Nhưng vào lúc này, Triệu Thung đột nhiên quát to một tiếng:

- Cẩn thận ám khí!

Vụt!

Ngay khi tiếng nói của Triệu Thung vang lên, nhất thời chỉ thấy một điểm lục mang bay ra từ trong tán lá xum xuê của một cây đại thụ cách đó mười bước, nhanh chóng bay về phía Phong Liệt và Lý U Nguyệt.

Trong lòng Phong Liệt đã sớm âm thầm đề phòng, chỉ là hắn thắc mắc vì sao mục tiêu đầu tiên của kẻ đến lại là Lý U Nguyệt, điều này làm hắn cảm tức vạn phần.

Cảm nhận sát ý cuồng bạo trên điểm lục mang này, ánh mắt Phong Liệt hơi chút ngưng trọng, sát khí của kẻ ra tay thật nặng!

Lý U Nguyệt chỉ có tu vi Nguyên Khí Cảnh tam trọng thiên, đối với công kích nhanh như vậy thì căn bản là phản ứng cũng không kịp. Đôi mắt to trong veo như nước không khỏi hiện lên vẻ khiếp sợ.

Ngay sau đó, bên ngoài người Phong Liệt chớp mắt đã tản ra một mảnh hắc vụ, bao bọc lấy hắn và Lý U Nguyệt vào trong, đồng thời biến ảo thành Hắc Ám thân. Ma Long ám trảo thò ra, chuẩn xác chụp đạo lục mang này vào tay.

Đình!

Một tiếng kim thiết va vào nhau vang lên.

Phong Liệt ngưng mắt nhìn, thứ vào tay là một thanh chủy thủ dài ba tấc được bôi kịch độc, lục mang u u khiến lòng người run sợ, một cỗ khí tức tanh hôi chậm rãi phát ra.

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, nháy mắt đã hung hăng ném thanh chủy thủ này về phía nó bắn ra. Lập tức nghe được bên trong tán lá cách đó mười trượng vang lên một tiếng hét thảm. Theo tiếng hét, một gã hắc y nhân cũng rơi xuống trên mặt đất, quay cuồng vài cái rồi tuyệt khí bỏ mình.

- Tiểu thư! Ngài không sao chứ?

Bốn thị nữ của Lý U Nguyệt cả kinh, tất cả đều đi tới phía trước Đại Sơn. Trong tay rút ra binh khí của mình, nhìn xung quanh một cách đề phòng. Còn đám người Triệu Thung thì đều giận dữ, lập tức muốn vọt vào rừng kiểm tra.

- Khốn kiếp! Đám chuột nhắt chui từ đâu ra mà dám ám toán người khác! Xem bản công tử có lột da các người không!

- Triệu huynh, cứ chậm đã! Chúng ta ở bên ngoài chờ bọn chúng là được.

Phong Liệt nhượng mày, vội vàng gọi đám người Triệu Thung quay lại.

Trong lòng hắn biết, tuy trong đám người thì cảnh giới của Triệu Thung xem như cao nhất, nhưng nếu nói đến kinh nghiệm chiến đấu thực tế thì còn rất khiêm tốn. Một khi rời khỏi tầm mắt của hắn, chỉ sợ rất khó sẽ bắt tâm được họ.

Lúc này, trong rừng vang lên một giọng nói âm trầm:

- Hừ, quả nhiên là có chút môn đạo! Giết! Trừ số một ra thì không để lại một ai.

Theo giọng nói này phát ra, trong rừng đột nhiên vang lên một loạt tiếng xé gió. Lập tức hơn mười bóng người màu đen ẩn trong hắc vụ nhanh chóng vọt về phía đám người Triệu Thung. Nhất thời, sát khí ngút trời tràn ngập trong thiên địa, làm tâm thần người ta khó yên.

Sau lưng mỗi đạo bóng đen này đều có chín Ma Long hư ảnh dài hơn một trượng. Tất cả cư nhiên đều là cao thủ Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên.

Thấy đối phương có nhiều cao thủ Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên như vậy, bảy người Triệu Thung không khỏi có chút bối rối. Hơn nữa, từ sát khí nồng đậm của đám người này thì có thể nhìn ra được, bọn họ tuyệt đối là loại người thị huyết đầy kinh nghiệm sa trường. Không phải đám Long Vũ giải được sống trong hoàn cảnh thoải mái như họ có thể chống lại.

- Triệu huynh, các người mau lui về phía sau đi.

Vừa thấy tình thế không ổn, Phong Liệt lập tức mệnh lệnh cho Đại Sơn lao lên.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, đám bóng đen này gây cho hắn cảm giác sờn tóc gáy. Hơn nữa, cái “số một” khó hiểu kia làm hắn có dự cảm không tốt.

Lúc đám người Triệu Thung đang do dự, thân thể to lớn của Đại Sơn nhoáng cái đã vọt qua, chắn phía trước bọn họ. Sau một chút sững sốt, mấy người cũng không khỏi nảy sinh cảm kích từ tận đáy lòng với Phong Liệt.

- Ngao hồng!

Đại Sơn nổi giận gầm lên một tiếng, bốn chiếc chân lớn như cột đình rào bước phóng lên, hai chiếc ngà voi màu vàng lóng lánh kim quang, rất nhanh húc về phía đạo bóng đen phía trước.

Thấy thế tới của Đại Sơn hung mãnh như vậy, nhất là hai chiếc ngà voi sắc bén như đao kia, bóng đen liền lập tức muốn lắt mình lui về sau tránh né.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một cỗ uy áp cực kỳ mạnh phát ra từ hắc vụ trên lưng Đại Sơn, hung hăng đánh lên người tên sát thủ này. Nhất thời, thân hình đang muốn lùi về sau của hắn bị kiềm hãm.

Ngay sau đó, một chiếc ngà của Đại Sơn đâm thẳng vào ngực bóng đen nghe phốc một cái.

Cùng lúc đó, một bóng đen đang ở gần hắn cũng đột nhiên cảm thấy cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ này. Trong lòng bỗng cả kinh, đồng thời thân thể cũng không khỏi chậm lại một nhịp. Thoáng chốc, cái vòi màu vàng nhạt dài gần hai trượng của Đại Sơn chọt xẹt qua đầu hắn.

Phanh!

Một tiếng trọng âm qua đi, huyết tương trên đầu người này nháy mắt đã văng tung tóe, thân thể ngã xuống mặt đất run rẩy hai cái, đi đời nhà ma.

Phong Liệt và Đại Sơn phối hợp quả thực quá hoàn hảo, nắm chắc thời cơ đến nỗi đối phương hoàn toàn không phản kháng được mấy may.

Trong lòng Phong Liệt rất hài lòng với hiệu quả như vậy, lại càng thêm yêu thích Đại Sơn hơn. Ngộ tính của con voi ngốc này khá cao, linh trí cũng không phải những con Long thú nhất giai bình thường có thể so sánh. Làm Phong Liệt thật sự có chút tiếc nuối thả nó lại núi rừng.

Vén vén chỉ trong nháy mắt, bên phía bóng đen đã mất đi hai cao thủ. Điều này không khỏi làm cho khí thế cuồng mãnh của chúng bị kiềm hãm, tất cả đều trở nên cẩn thận hơn, lùi cách xa Đại Sơn một khoảng mười trượng, trong lúc nhất thời không dám lao lên như vừa rồi nữa.

Bất quá, lúc này sắc mặt của Phong Liệt trong hắc vụ vẫn ngưng trọng vô cùng. Ánh mắt hần hơi lóe lên, lập tức ôm Lý U Nguyệt còn đang ngẩn người nhảy xuống từ lưng Đại Sơn, lớn tiếng phân phó mấy người phía sau:

- Triệu huynh, cả bốn người các người đều tụ lại một chỗ, đừng phân tán ra!

- Đại Sơn, mày bảo vệ bọn họ! Nếu có thể giúp họ bình yên vô sự, cái này chính là của mày!

Nói với Đại Sơn xong, trong tay Phong Liệt đột nhiên xuất hiện một chiếc cây nhỏ, cao ba thước. Nguyên khí hệ kim nhất thời tràn ngập ra, cực kỳ thần dị phi phàm.

Đây là một gốc linh thụ Phong Liệt cướp được trên địa bàn của một con Kim Long Tích Dịch Nhị giai đỉnh phong. Tuy không biết cụ thể là vật gì, nhưng có lẽ nó có ích lợi rất lớn cho Long thú sở hữu Kim Long huyết mạch. Lúc này nếu muốn để Đại Sơn dốc hết sức làm việc thì không thể không cho nó một chút ngon ngọt.

81. Chương 98: Cao Thủ Chân Khí Cảnh (1)

- Ngao hồng!

Quả nhiên, nhìn thấy gốc cây nhỏ màu vàng kia, hai con mắt lớn của Đại Sơn chột tủa sáng, hưng phấn vô cùng gầm rú một tiếng. Lập tức, nó rất nhanh đã chạy tới trước mặt đám người Triệu Thung, nghiêm nhiên làm ra một bộ dáng như muốn trung tâm thủ hộ.

Phong Liệt rất vừa lòng với biểu hiện của Đại Sơn, hần cười thu chiếc cây trong tay lại. Sau đó thấp giọng nói với Lý U Nguyệt trong lòng:

- U Nguyệt, nàng cũng tới đó đi! Nhớ giữ bí mật cho ta!

- A? Nga! Người... Người phải cẩn thận a! Nếu không chống đỡ được thì ta sẽ phóng tín hiệu cho cao thủ của gia tộc đến trợ giúp.

- Yên tâm, không có gì nguy hiểm cả.

Vừa rồi Lý U Nguyệt nằm trong lòng Phong Liệt, nhìn hần biến thành một quái vật cả người đều là vẩy đen, hai mắt đỏ đậm, móng vuốt dữ tợn, trong lòng quả thực rung động đến tột đỉnh. Hiện giờ miệng nàng còn đang há to đến mức có thể nuốt chừng hai quả trứng.

Thẳng đến lúc này mới hồi phục tinh thần lại, nhưng vẫn hoảng hốt không thôi. Bất quá chung quy nàng cũng không phải nữ tử bình thường, chớp mắt đã hiểu đây tất nhiên chính là một bí mật của tình lang mình, cho nên liền vội vàng bình phục tâm tình, cực kỳ nghe lời ôm Tiểu Dạ đi tới phía sau bốn thị nữ của mình, được đám người Triệu Thung bảo vệ ở chính giữa.

Tất cả bố trí này gần như hoàn thành chỉ trong nháy mắt, Phong Liệt biết mình phải đối mặt nhiều sát thủ như vậy thì tất nhiên không thể phân thần. Nếu đối phương lên hết một loạt thì hần sẽ rất khó để tâm đến an toàn của mọi người.

Nhưng lúc này, có Triệu Thung và bốn thị nữ Nguyên Khí Cảnh cứu trợ thiên, lại cộng thêm Đại Sơn đã tạo thành một lớp phòng vệ nghiêm mật, bảo vệ Lý U Nguyệt và sáu vị công tử ca thực lực không cao kia vào giữa. Tin tưởng trong thời gian ngắn sẽ không bị đối phương công phá.

- Phong huynh, người...

Đám người Triệu Thung thấy Phong Liệt vậy mà lại muốn một mình đối mặt với đám cao thủ kia, cũng không khỏi lau mồ hôi lạnh hột hột.

Tuy bọn họ cũng biết Phong Liệt có thể lực áp Tàn Trọng Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên, nhưng lúc này vẫn rất lo lắng cho hắn. Dù sao đây cũng là một đám cao thủ Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên a! Không thể dựa vào thiên tài mà bù lại được.

- Các người bảo vệ tốt chính mình là được, ta không sao!

Phong Liệt không chút để ý nói.

Hắn thở nhẹ một cái, tay phải nhắc Tế Thiên thần thương lên, chỉ vào một bóng đen trước người quát lạnh:

- Rốt cuộc các người là ai? Thần Sư là ai?

Vừa nghe lời này của Phong Liệt, đám bóng đen trước mặt đều run lên, thoáng có chút rối loạn. Đường như hai chữ Thần Sư có lực uy hiếp rất lớn với họ vậy.

- Giết!

Một người đột nhiên quát khê một tiếng, bảy tám người còn lại lập tức tiếp tục vọt lên, tốc độ nhanh như tia chớp. Sát khí trên người càng thêm nồng đậm vài phần.

Trong đó có năm người tránh khỏi Phong Liệt, nhắm về phía đám người Lý U Nguyệt. Còn lại ba người thì vây quanh Phong Liệt trong hắc vụ.

Phong Liệt khinh thường hừ lạnh một tiếng:

- Hừ, nếu không nói gì thì các người có thể chết rồi! Còn có tên Thần Sư kia, tốt nhất đừng để lão tử biết hắn là ai. Nếu không, sẽ có một ngày lão tử diệt cả nhà hắn!

Dứt lời, hắc vụ bao bọc bên ngoài cơ thể hắn chợt trào ra, chớp mắt đã bao phủ ba bóng đen vào trong. Cùng lúc đó, cả ba cũng đều phóng thích chiến kỹ sắc bén. Một mảnh đao quang kiếm ảnh hung hăng đánh về phía Phong Liệt.

Panh!

Một tiếng vang nhỏ qua đi, Phong Liệt thi triển Hóa Ảnh kỹ nhảy mất đã biến mất tại chỗ, vừa lúc tránh khỏi sát chiêu của ba người. Đồng thời, một thân ảnh ngưng thực đột nhiên xuất hiện gần ba bóng đen.

Xích!

Thương phong dài ba thước vô cùng sắc bén của Tế Thiên thần thương gào thét xé rách không khí, những tiếng xé gió bén nhọn làm màng tai người ta như muốn nứt ra. Thương phong màu đen tà tà xẹt qua phía trước ba người, nhất thời chỉ nghe thấy ba tiếng “phốc phốc phốc” liên tiếp vang lên, huyết hoa chợt nổ rộ.

Ba gã cao thủ Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên, không có một ai né được thương phong, gần như trúng chiêu cùng lúc.

Đầu một bóng đen ứng tiếng bay lên, huyết mang huyễn lệ vẩy cao ba thước. Hai người còn lại tuy cũng trúng một thương nhưng đúng lúc tránh khỏi cổ, thương phong sắc bén chỉ để lại trên vai một đường máu, làm Phong Liệt hơi có chút kinh ngạc.

Những kẻ này quả nhiên là không tầm thường. Khi Phong Liệt chém giết đám thuộc hạ của Tề Xương Vũ Kiên Vũ Viện. Trường thương vừa đâm ra thì tất cả đều thuận lợi, lại không ngờ rằng hai tên cũng là Long Vũ giả Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên này lại có thể tránh thoát một kích tất sát này, chỉ vên vện bị một vết thương nhẹ mà thôi. Trong lòng Phong Liệt nhất thời thâm hô không ổn.

- Đây là thứ quái gì?

- Hả? Có cổ quái! Mau lui!

Thoáng chốc, hai hắc y nhân may mắn không chết này vừa vặn thấy rõ Hắc Âm thân của Phong Liệt, trong lòng đều hoảng sợ muốn chết!

Hơn nữa lại bị khí thể cường mãnh của Phong Liệt chấn nhiếp, nhất thời đều không có lòng tái chiến. Cả hai mang theo vẻ sợ hãi đột nhiên nhảy ra khỏi hắc vụ, tốc độ nhanh như điện làm cho Phong Liệt muốn ngăn cũng không kịp.

- Chết tiệt!

Trong lòng Phong Liệt không khỏi thầm hậm mình quá sơ suất, nếu Ma Long Hắc Âm thân của mình bị lan truyền ra ngoài, chỉ sợ tình thế sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Hắn không chút do dự triển khai thân hình đuổi theo hai đạo bóng đen. Đồng thời, Tế Thiên thần thương đột nhiên rời tay, “phốc” một tiếng, đại thương mang theo uy thế mạnh mẽ đột ngột xuyên qua sau gáy một hắc y nhân, ghim hắn lên một cây đại thụ.

Phanh! Phanh! Phanh!

Phong Liệt liên tục thi triển Hóa Ảnh kỹ, mắt thấy đã cách hắc y nhân cuối cùng ngày càng gần.

Dưới sự nguy cấp, hắc y nhân một bên nhanh chân chạy như điên, một bên há miệng hoảng sợ rống to:

- Đại nhân! Mục tiêu số một có...

Nhưng không đợi hắn nói xong, đột nhiên đã ngã lăn xuống đất, quay cuồng vài trượng rồi mới học ra một ngụm máu tanh hôi, rơi trên mặt đất phát ra những tiếng xèo xèo.

- Hắc hắc, Độc Linh Chi quả nhiên là đủ độc!

Theo sát sau đó, sắc mặt Phong Liệt nhất thời vui vẻ. Trong lòng hắn biết tất nhiên đó là tác dụng của Độc Linh Chi khi rèn luyện nó trên Tế Thiên thần thương. Nhưng giờ phút này, vì đề phòng vạn nhất, hắn lập tức hung hăng bồi thêm một cước lên người hắc y nhân, đưa hắn lên trời nhah hơn.

- Hừ! Dừng tay!

Đúng lúc này, trong rừng chợt thoáng hiện một đạo kim mang chói mắt, tản ra sát khí làm người ta run sợ. Trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách mười trượng lướt đến hai chân Phong Liệt.

- Hả? Cao thủ!

Trong lòng Phong Liệt cả kinh, vội vàng lắc mình tránh ra. Kim quang nhất thời sạt qua người hắn, ven đường đốn ngã bốn năm cây đại thụ che trời mới dần dần biến mất, uy thế làm cho người ta sợ hãi vô cùng.

Ngay sau đó, một gã đại hán khôi ngô cũng mặc hắc y bỗng xuất hiện trước mặt Phong Liệt như u linh, cúi đầu nhìn thuộc hạ đã trúng độc chết của mình, khẽ nhíu mày lại.

Bầy Ma Long hư ảnh lớn hơn ba trượng sau lưng người này cực kỳ bắt mắt, khí thể mệnh mông như một con man long ngạo khiêu thiên địa, hung lệ vô cùng.

82. Chương 99: Cao Thủ Chân Khí Cảnh (2)

- Cao thủ Chân Khí Cảnh thất trọng thiên?

Phong Liệt neho mắt, không khỏi kinh hô ra tiếng.

Hắn vội lắc mình lui về phía sau, rút Tế Thương thần thương ra từ thân cây đại thụ, sau đó lại tiếp tục lùi thêm mười trượng thì mới đứng vững thân mình, lo lắng bị tinh thần lực mạnh mẽ của đại hán do thám được Hắc Âm thân của mình.

Giờ phút này, Phong Liệt thật sự không nghĩ tới việc đối phương lại có cao thủ Chân Khí Cảnh thất trọng thiên xuất hiện, làm hắn cực kỳ kinh hãi.

Lấy tu vi hiện giờ của hắn mà nói, mặc dù biến ảo Ma Long Hắc Ám thân thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống lại cao thủ Chân Khí Cảnh ngũ trọng thiên trở xuống, nhưng muốn tiêu diệt bọn hắn thì vẫn không đủ.

Mà đối mặt với cao thủ Chân Khí Cảnh thất trọng thiên, trong lòng hắn lại không hề có chút nắm chắc nào.

Trong khi đề phòng tên Chân Khí Cảnh thất trọng thiên này, Phong Liệt cũng trộm quan sát tình hình chiến đấu chỗ mấy người Lý U Nguyệt, phát hiện quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của hắn. Đám người Triệu Thung tuy ngăn cản có hơi quá sức, nhưng còn không đến mức thua trong thời gian ngắn, làm hắn yên tâm hơn không ít.

Tiếp theo hắn phải toàn lực độc kháng tên cao thủ Chân Khí Cảnh thất trọng thiên này, không thể quan tâm đến họ được.

Giờ phút này, Phong Liệt cũng không dám giấu diếm nữa, hắn lập tức thu hồi viên Dạ Mạc châu bình thường kia, tế ra viên Dạ Mạc châu thượng phẩm cướp được từ Sở Huyền.

Ngay sau đó, một ngọn lửa đen bỗng thay thế hắc vụ lúc trước, bao bọc thật chặt lấy Hắc Ám thân của hắn. Lúc này, hắn nhìn giống như một ngọn lửa đen đang cháy bập bùng, cực kỳ phiêu hốt bất định.

Dạ Mạc châu phẩm chất khác nhau, tác dụng cũng tự nhiên là một trời một vực.

Lúc trước, Phong Liệt sử dụng Dạ Mạc châu loại thường, vền vền chỉ có thể phóng ra một ít hắc vụ che khuất tầm nhìn, cần không ngừng phát ra Nguyên lực mới có thể duy trì hắc vụ không tiêu tan, hơn nữa còn chẳng phân biệt được địch ta. Trong hắc vụ này, tầm nhìn giữa hai bên đều không cao.

Nhưng Dạ Mạc châu thượng phẩm lại huyền diệu hơn rất nhiều, một khi hắc vụ phóng ra sẽ ngưng mà không tiêu tan, giống như một bộ phận thân thể của mình vậy. Thậm chí còn có thể thu vào trong cơ thể, hơn nữa không chút ảnh hưởng với tầm mắt của chủ nhân, cực kỳ thần dị.

Quan trọng nhất là, sau khi Phong Liệt nghiên cứu, hắn đã biết hắc vụ mà Dạ Mạc châu thượng phẩm phóng thích ra có thêm tác dụng che chắn tinh thần lực. Quả thực đúng là tạo ra vì hắn, chỉ cần phóng ra hắc vụ, Hắc Ám thân của hắn sẽ không bao giờ sợ bại lộ.

Nhưng Dạ Mạc châu thượng phẩm như vậy, ở trong tay một Long Vũ giả Nguyên Khí Cảnh nhỏ nhoi như Phong Liệt thì lại phải đề phòng người khác cướp đoạt. Nếu không phải thấy tình huống đã bất đắc dĩ, Phong Liệt cũng không định dùng nó.

- Hử? Dạ Mạc châu thượng phẩm? Hừ hừ! Không ngờ rằng còn có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy!

Đại hán khôi ngô kia ngẩng đầu lên lạnh nhạt nhìn về phía Phong Liệt, trong đôi mắt hơi trắng bệch hiện lên vẻ tham lam. Đối với thực lực của Phong Liệt, hắn không để vào lòng chút nào.

Hắn cũng không ra tay ngay với Phong Liệt, đầu tiên là cực kỳ không kiên nhẫn quát mắng đám thuộc hạ đang vây công mấy người Lý U Nguyệt một tiếng:

- Các người nhanh lên một chút! Mấy đứa nhãi con cũng không xử lý nổi, nuôi các người tốn cơm tốn gạo à?

Đám hắc y nhân vừa nghe đại hán nói vậy, lập tức xuống tay sắc bén hơn rất nhiều. Thế nhưng bắt đầu liên tiếp thi triển pháp lấy mạng đổi mạng, làm đám người Triệu Thung khổ không thể tả.

Lúc này, bọn họ cũng đã chú ý tới đại hán thực lực Chân Khí Cảnh thất trọng thiên khí thể vô cùng mạnh mẽ này. Nhất thời cả đám đều biến sắc, trong lòng xuất hiện vẻ tuyệt vọng, đồng thời đều thầm lo lắng cho Phong Liệt.

Nếu chỉ vền vền là đối mặt với một đám sát thủ Nguyên Khí Cảnh, nếu mọi người không thể địch lại thì có lẽ còn liều chết xông ra một đường máu được. Một khi trốn vào rừng thì cũng không phải không có cơ hội chạy trốn.

Nhưng nếu đối mặt với một cao thủ Chân Khí Cảnh, vậy đó đã không phải số lượng có thể bù lại. Chỉ sợ tất cả bọn họ cộng lại cũng không chịu được một đòn của cao thủ Chân Khí Cảnh. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều thấp thỏm lo âu, trong lòng xuất hiện sự tuyệt vọng.

Chỉ là không biết tại sao, lúc này đám người Triệu Thung lại có một tia hi vọng đối với thiếu niên thiên tài đang ẩn trong hắc vụ kia. Hi vọng hắc có thể sáng tạo kỳ tích thêm một lần nữa.

Lý U Nguyệt đứng trong sự bảo vệ của mọi người, vô cùng lo lắng nhìn Phong Liệt trong hắc vụ. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sầu lo, trong tay cầm chặt lấy một quả pháo hiệu, do dự không thôi.

Lúc này Phong Liệt đã ẩn dấu xong thân hình của mình, rồi thản nhiên bước về phía trước vài bước. Khí thế lâm nhiên đối mặt với đại hán mặc hắc y, bình tĩnh nói:

- Không biết Phong Liệt ta có ân oán gì với các người? Để cho các người ra tay mấy lần như vậy?
- Hắc hắc, không thể trả lời! Tiểu tử, ta biết người có chút năng lực, nhưng hôm nay người sẽ không thoát nổi đâu! Nếu thức thời thì hãy ngoan ngoãn chịu trời, có lẽ còn bớt được chút khổ sở! Nếu không, đừng trách mình rơi vào kết cục của phế vật!

Đại hán cười lạnh nói.

- Ừm? Các người nhìn trúng huyết tủy của ta?

Phong Liệt lạnh lùng nói. Hắc hơi hơi nheo mắt lại, sát khí trong mắt chợt lóe mà qua.

Theo một câu của đại hán, hắc cũng đã đoán ra tám chín phần mười. Những người này rất có khả năng là tổ chức chế tạo Long Tửu Bồ Thiên đan. Hơn nữa, rất có thể tổ chức này trốn trong Ma Long giáo! Nếu không, bọn họ tuyệt đối không dám làm việc trắng trợn như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phong Liệt không khỏi phát lạnh.

- Hừ hừ, không lâu sau người sẽ biết thôi!

Đại hán cười lạnh một tiếng, rồi đột nhiên hét lớn:

- Đây!

Chỉ thấy trong tay hắc chợt xuất hiện một chiếc thiết côn màu đen dài hơn một trượng, tản ra hắc mang nhàn nhạt.

Ngay sau đó, khí thế cả người hắc bỗng biến đổi, dường như biến thành một chiếc tháp sắt hùng hồn trầm trọng. Khí thế mãnh mẽ toát ra cuộn cuộn, bảy Long ảnh phía sau lưng hắc uốn lượn rít gào, thanh thế kinh người.

- Hừ! Nhìn cũng ghê đấy, hi vọng là trông được cũng phải dùng được.

Tuy Phong Liệt có chút kinh hãi với khí thế của đại hán, nhưng ngoài miệng hắc vẫn châm chọc mà không hề sợ hãi.

Tuy trong lòng không có nắm chắc, nhưng vậy lại càng kích phát khát vọng đánh một trận này của hắc. Nếu muốn đột phá nhanh, chiến đấu chính là con đường ngắn nhất!

Đây xem như là lần đầu Phong Liệt đối mặt trực tiếp với cao thủ Chân Khí Cảnh sau khi trọng sinh. Trong lòng cực kỳ thận trọng, nhưng đồng thời cũng hưng phấn không thôi.

Tiếp đó, Phong Liệt thu Tế Thiên thần thương vào trong trữ vật giới chỉ. Đối mặt với cao thủ Chân Khí Cảnh thất trọng thiên này, hắc biết thương pháp gà mờ của mình sẽ chẳng có công dụng gì, đơn giản là không phải lấy ra cho mất mặt.

Ngay sau đó, trong mắt đại hán chợt lóe vẻ tàn nhẫn, lập tức thân hình nhoáng lên, lướt qua hơn mười trượng đến gần Phong Liệt. Sau đó, thân hình khô ngô đột nhiên bay lên không trung, một đạo cơn ảnh thô to hung hăng vụt về phía Phong Liệt trong hắc vụ.

83. Chương 100: Chiến Đấu Kịch Liệt!

- Viên Long Toái Thiên kích!

Ô ô~

Côn ảnh thô to phát ra khí thể bá đạo mệnh mông cuộn cuộn, tạo nên một cơn lốc trên không trung, khiến cho cây cối trong phạm vi mười trượng đều lay động, thanh thế cực kỳ bất phàm.

Đồng tử Phong Liệt không khỏi co rụt lại, chỉ từ một côn này đã có thể nhìn ra, người trước mắt này tuyệt đối là một kẻ tàn nhẫn. Đối phó với một đệ tử Nguyên Khí Cảnh nhỏ nhoi như mình mà vừa lên đã thi triển toàn lực, có thể nói là không chút sơ hở.

Tất nhiên Phong Liệt sẽ không ngốc đến mức so đấu Nguyên lực với đại hán. Thân ảnh của hắn lập tức biến mất tại chỗ, khó khăn tránh né khỏi một côn kinh thiên này.

Chẳng qua, một kích toàn lực của cao thủ Chân Khí Cảnh hậu kỳ nhất định sẽ không dễ né tránh như vậy.

Bởi vì tinh thần lực của cao thủ Chân Khí Cảnh đã cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa tới Chân Khí Cảnh hậu kỳ, đã có thể đưa tinh thần lực hỗn hợp vào trong chiến kỹ để khóa kẻ địch lại, như vậy sẽ không lãng phí Nguyên lực.

Mà đại hán này vừa lúc có thể làm được điều đó. Cho nên, Phong Liệt không kịp đề phòng thì tất sẽ chịu thiệt.

Ngay sau đó, khi Phong Liệt cho là mình đã tránh thoát một kích kia, định phản công lại thì đột nhiên một cổ lực lượng vô cùng mạnh mẽ bỗng đánh lên lưng hắn. Khí tức sắc bén bá đạo kia nháy mắt đã tràn vào thân thể hắn, dường như muốn xé cơ thể hắn thành mảnh nhỏ.

Phanh!

Một âm thanh vang lên, Hắc Ám thân của Phong Liệt đột nhiên nổ thành vô số hắc vụ văng tứ tung, phiêu phù trên không trung.

Đại hán kia đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức hung hăng vỗ đầu, hối hận vạn phần hét to một tiếng:

- Không xong! Con bà nó, lại quên nhẹ tay rồi! Thôi xong, thôi xong! Lần này đánh chết số một, trở về chỉ sợ sẽ bị lão gia đó lột da!

- Phong Liệt!

- Phong huynh!

- Phong sư huynh! Chẳng lẽ Phong sư huynh... chẳng lẽ cứ chết như vậy sao?

...

Lúc này, hai phe nhân mã phía xa đều không tự chủ được mà ngừng lại. Cả đám đều ngăn người nhìn hắc vụ bị đại hán một côn đánh tan kia, thật lâu không phục hồi tinh thần lại.

Đám hắc y nhân đều nhìn thủ lĩnh của họ một cách khó hiểu, trong lòng vạn phần buồn bực, không rõ vì sao lại đánh chết mục tiêu số một mà Thần Sư đại nhân dặn phải bắt sống kia. Như vậy từ đầu đến giờ chẳng phải đều là công toi sao?

Mà mấy vẻ mặt người Lý U Nguyệt, Triệu Thung thì đều bi thương và tuyệt vọng. Nhất là Lý U Nguyệt, thân thể nàng lao đảo lui lại vài bước, trong mắt mờ mờ tràn đầy tuyệt vọng và không tin. Quả pháo hiệu trong tay rơi xuống mặt đất từ lúc nào không biết.

- Hắn đã chết! Hắn cứ vậy mà chết! Không, không thể nào! Nhất định là ta đang mơ!

Giờ phút này, nàng không khỏi nhớ lại những lúc ở bên cạnh Phong Liệt. Đột nhiên nàng phát hiện, không biết từ bao giờ, cái tên vừa tà khí vừa đáng ghét kia đã chiếm giữ vị trí đặc biệt không thể thay thế. Nhưng lúc này hắn đã chết, hoàn toàn biến mất. Nhất thời trong lòng nàng mất hết can đảm, mất hết động lực, thậm chí muốn chết theo hắn.

- Phong huynh! Ài! Không ngờ được rằng kỳ tài ngút trời như ngươi lại chết non như vậy! Thật là thiên đổ anh tài a!

Triệu Thung không khỏi ngửa mặt lên trời than dài một tiếng. Những người còn lại cũng đều bi thương vạn phần. Không ngờ được rằng, một thể hệ tuyệt thế thiên tài lại rơi rụng như vậy.

Tiếp theo họ cũng không khỏi lo lắng cho vận mệnh của mình, mạnh như Phong Liệt cũng không chịu nổi một cơn của đại hán. Đám người bọn họ chỉ sợ rất nhanh sẽ rạp khuôn theo Phong Liệt. Nghĩ đến đây, cả đám mất cả dũng khí để chống cự.

Ngay khi tất cả mọi người nghĩ Phong Liệt đã thi cốt vô tòn. Đột nhiên, đám hắc vụ vốn đang dần yên lặng đột nhiên lại tiếp tục cuồng mãnh trào lên. Trong chớp mắt đã hóa thành hình người, làm mọi người nhìn thấy thì đều ngẩn ngơ.

- Khụ khụ! Ta còn chưa chết! Mọi người không cần lo lắng cho ta!

Trong hắc vụ truyền ra giọng nói cực kỳ bình ổn của Phong Liệt. Lúc này nghe vào tai mấy người Lý U Nguyệt lại như thanh âm đến từ trời cao. Sau một lúc sững sốt, mọi người đều không kìm lòng được mà hoan hô lên.

Đôi môi Lý U Nguyệt hơi nhếch lên, sau một lúc ngẩn người thật lâu, nàng không khỏi vui quá khóc. Cảm giác vui mừng khi vừa mất đi mà tìm lại được này làm nàng vừa khóc vừa cười.

- Tên xấu xa này, không chết thì cũng nói một tiếng, làm hại người ta lo lắng như vậy! Không để ý tới người! Hừ!

- Đây là có chuyện gì? Phong sư huynh thật sự không chết sao? Đó đúng thật là giọng nói của hán!

...

- Hả? Tiểu tử này không chết! Tốt quá, ha ha ha! Tiểu tử ngươi không chết là tốt rồi, thiếu chút nữa đã hại đại gia trở về chịu phạt! Yên tâm, lần này đại gia xuống tay sẽ cẩn thận hơn, chỉ đánh ngươi thành tàn phế thôi vậy! Không phạm phải loại sai lầm cấp thấp đó nữa! Ha ha ha!

Thấy Phong Liệt không chết, đại hán kia cũng mừng như điên, gần như muốn hoa tay múa chân ăn mừng một phen, thế nhưng quên suy nghĩ việc rốt cuộc vì sao Phong Liệt lại không chết.

Giờ phút này, tuy Phong Liệt một lần nữa ngưng tụ Hắc Ám thân từ trong hắc ám, nhưng trong lòng hán lại bị kinh sợ không nhỏ. Một cơn kia quả thật không thể ngăn cản, hiện giờ nhớ lại mà hán vẫn sợ hãi không thôi.

Tiếp đó, hán cũng không dám để đại hán ra tay trước nữa, cứ như vậy sẽ không còn lực hoàn thủ.

- Hừ! Hiện giờ mới bắt đầu mà thôi, ai đánh tàn ai cũng không nhất định!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, chớp mắt đã thi triển Hóa Ảnh kỹ lao tới trước người đại hán, hung hăng đánh lên bụng hán.

- Cuồng Long Táng Thiên – Tất Thiên Đính!

Đại hán bỗng sững sốt, vội vàng đưa đại thiết côn lên ngăn cản.

Phanh!

Một âm thanh nặng nề qua đi, đại hán bị đánh bay ngược về phía sau mấy trượng, trong mắt ẩn chứa sự khiếp sợ khó có thể che giấu. Đại thiết côn đang cầm cũng suýt vọt tay.

Sau một chút kinh ngạc, hán lập tức muốn thi triển chiến kỹ, nhưng Phong Liệt lại không cho hán cơ hội này.

- Cuồng Long Táng Thiên – Đạp Thiên Bộ!

Phanh! Phanh!

Thân thể Phong Liệt ở trên không trung, hai chân lập tức đạp ra hai cước ảnh thật lớn, hung hăng đạp về phía đầu của đại hán. Theo sự xuất hiện của cước ảnh, không khí xung quanh cũng trở nên cuồng bạo.

Đại hán vội vàng giơ cao đại thiết côn ngăn cản, kết quả là sau hai tiếng nổ vang lên, mặt đất dưới chân hán bỗng lõm xuống nửa thước. Thân hình khôi ngô đều run lên nhè nhẹ, khuôn mặt cực căng dần dần lộ vẻ hoảng sợ.

- Cuồng Long Táng Thiên – Cái Thiên Ẩn!

Hai tay Phong Liệt bỗng hợp lại, ngưng tụ ra một chiếc đại ấn nhỏ màu đen, tiếp tục hung hăng đập về phía đầu đại hán. Lúc này giống như toàn bộ bầu trời đều muốn theo đó mà sập xuống vậy, sự trùng kích về thị giác làm cho mọi người ở đây đều kinh sợ.

Hiện giờ, bộ tuyệt học Đại giai cao cấp “Cuồng Long Táng Thiên quyết” này được Phong Liệt dùng Hắc Âm thân thi triển ra, uy lực so với trạng thái nhân thân quả thực như trời với đất vậy.

Nhất là lúc này, Phong Liệt tu luyện Cuồng Long Táng Thiên quyết bước đầu đã có thể ngưng khí thành hình, mặc dù là tác chiến tay không nhưng cũng có thể so với lúc cầm binh khí, uy thế không thể đỡ nổi!

84. Chương 101 + 102: Cường Thế Đánh Giết

Oanh!

Sau một kích này, cả thân hình đại hán vốn đã bị đánh vào mặt đất nửa thước giờ đã hoàn toàn chìm vào trong đó, chỉ có thể nhìn thấy hai tay giờ đại thiết còn đang run rẩy không thôi.

- Hả... Sao, sao có thể như vậy?

- Người đó... Người đó là Phong sư huynh thật sao?

- Nhất định là ta đang mơ! Tên đại hán kia thật sự là cao thủ Chân Khí Cảnh sao?

...

Lúc này, chẳng những là đại hán cảm thấy hoảng sợ, mà ngay cả những người đang quan sát cũng bị đấu pháp hùng hồn của Phong Liệt chấn nhiếp.

Giờ phút này, Phong Liệt trong mắt bọn họ giống như một con man long cuồng bạo, cả người có khí lực vô song, tốc độ lại nhanh đến mức không thể tưởng tượng. Khí thế bá đạo tàn nhẫn làm cho người ta rung động không thôi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng, ngẩn ngơ nhìn Phong Liệt, giống như lần đầu tiên thấy hắn vậy.

Mà Lý U Nguyệt nhìn tình lang của mình đại triển thần uy, mỹ mâu sớm đã sáng lấp lánh, nhu tình như nước quả thực có thể nấu chảy kim thiết. Sự buồn bực với Phong Liệt vừa rồi cũng đã bị ném lên chín tầng mây.

Oanh!

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, đại hán bị Phong Liệt đánh xuống lòng đất đột nhiên nhảy ra. Trên mặt hắn mang theo vẻ hoảng sợ, rồi còn có cả lửa giận như muốn thôn phệ trời đất.

Hắn không thể ngờ rằng, đường đường một cao thủ Chân Khí Cảnh thất trọng thiên như mình lại bị một Long Vũ giả Nguyên Khí Cảnh ép đến mức này. Hắn tuyệt đối không muốn chấp nhận đây là sự thật! Mặc dù người đó là thiên tài cũng không được!

- Tiểu tử! Người đánh đủ chưa? Đánh đủ thì cũng nên đến lượt đại gia ta chứ nhỉ?

Đại hán lạnh lùng nhìn Phong Liệt, phẫn hận nói.

Phong Liệt cũng không khỏi giật mình vì thể chất mạnh mẽ của đại hán. Hắn không ngờ rằng ba chiêu chiến kỹ vô cùng mạnh mẽ của mình chỉ có thể khiến đối phương có chút chật vật, không hề bị thương đến gân cốt.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, hiện giờ thực lực Hắc Âm thân của hắn chỉ có thể chống lại cao thủ Chân Khí Cảnh ngũ trọng thiên trở xuống. Sau khi đến Chân Khí Cảnh, đề cao nhất giai thì bất kể thực lực hay thân thể đều sẽ tăng vọt. Muốn vượt cấp dả thương địch thủ cũng không dễ như vậy.

- Con bà nói! Lão tử cũng không tin không đánh nát được ngươi!

Mắt thấy đại hán kia lại định thi triển chiến kỹ, Phong Liệt cắn răng một cái, vội vàng tiếp tục lao đến, điên cuồng thi triển chiến kỹ Địa giai, muốn đánh nát tất cả xương cốt trên người đại hán.

- Cuồng Long Táng Thiên – Đạn Thiên Thối!

- Cuồng Long Táng Thiên – Bính Thiên Chàng!

- Cuồng Long Táng Thiên – Phân Thiên Trảo!

Oanh! Oanh! Oanh!

...

Triệu Thung và bốn thị nữ xinh đẹp liên hợp, cộng thêm Đại Sơn như là thịt thuẫn, miễn cưỡng đánh ngang tay với năm người áo đen bên đối phương. Mọi người đều hiểu mấu chốt thắng bại ở chỗ cuộc quyết đấu giữa Phong Liệt và gã đàn ông, sẽ quan hệ đến vận mệnh của tất cả.

Nếu Phong Liệt thua thì đám Triệu Thung, Lý U Nguyệt đều sẽ khó thoát chết. Nếu Phong Liệt thắng, giải quyết năm người áo đen nguyên khí cảnh cửu tầng là chuyện dễ như trở bàn tay. Đối phương cũng có cách nghĩ tương tự.

Vậy nên lúc này đám Triệu Thung và người áo đen hoàn toàn ngừng lại, một bên cẩn thận đề phòng đối phương, một bên quan sát tình hình phía Phong Liệt. Trong mắt mỗi người khó thể che giấu sự mong chờ.

Bùm!

Gã đàn ông áo đen bị Phong Liệt cho một cú 'Tất thiên đỉnh' bay lên trời. Dù toàn thân gã đàn ông trải rộng ma nguyên cương khí hùng hồn thì vẫn bị trọng kích đánh cho khí huyết sôi trào, sắc mặt biến thành màu đỏ tía, mắt bắn ra lửa giận.

Nhưng không đợi gã vung lên đại thiết côn thì Phong Liệt lại lần nữa thi triển hóa ảnh kỹ vọt đến gần gã, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng.

Tiếp theo chỉ thấy đôi tay Phong Liệt bỗng bắt lấy một đầu đại thiết côn, chớp mắt xách gã đàn ông quay nửa vòng, mạnh đập xuống đất.

- Cuồng long táng thiên...bồi thiên suất!

Bùm!

Mặt đất ầm vang, gã đàn ông và đại thiết côn bị đập mạnh xuống đất.

Gã đàn ông áo đen bản thân nặng cỡ hai trăm cân nhưng bị Phong Liệt quay một vòng thì thể trọng tăng vọt đến ngàn cân, nặng tựa như con voi to cỡ quả núi vậy.

Ầm một tiếng ngã ra đất, thân hình vạm vỡ hõm sâu vào mặt đất ba thước, vết rạn kéo dài xa hơn mười trượng khiến người nhìn thấy ghê người.

Dù gã có sức mạnh chân khí cảnh thất tầng thì cũng bị ngã choáng váng đầu óc, khoe miệng trào máu.

Nhưng điều này dường như càng kích thích máu điên của gã. Chỉ thấy gã nhảy ra khỏi hố sâu, lão đảo một bước mới đứng vững thân hình, ánh mắt trừng Phong Liệt như muốn ăn thịt người.

- Tạp chủng! Người thật sự chọc giận Trần đại gia của nhà ngươi rồi! Chết đi cho ta!

Gã đàn ông gầm lên, hung tợn vung ra hai côn đánh bay hai cước ảnh to lớn Phong Liệt đánh tới.

Ngay sau đó, gã nhanh chóng quay đại thiết côn trong tay, vung quanh người kín kẽ không khe hở, khiến hóa ảnh kỹ của Phong Liệt khó mà phát huy được.

Phong Liệt nhẹ nhàng đáp xuống đất, lạnh lùng nhìn gã đàn ông, nhú mày.

Lúc trước chiến kỹ hán gần như dốc hết sức vậy mà gã đàn ông này vẫn sừng sững không ngã khiến hán thấy vô lực.

Độ mạnh thân thể và nguyên lực hùng hồn của người này vượt xa Phong Liệt dự đoán, e rằng gã là đỉnh cao trong số cao thủ cùng đẳng cấp.

- Diệt thể luân hồi côn!

*Ừ- - *

Gã đàn ông hét to, đại thiết côn quay thành bóng côn đầy trời, như vòng xoay to lớn nhanh chóng vọt hướng Phong Liệt, tiếng rít sắc nhọn rách màng tai, cây cối xung quanh bị gió to thổi lắc lư không ngừng.

Thấy thanh thể kinh người của gã đàn ông, đám Lý U Nguyệt hồi hộp tim muốn rớt ra ngoài.

Vừa rồi gã đàn ông sử dụng một thức chiến kỹ bình thường đã khiến Phong Liệt chỉ mảnh treo chuông, bây giờ rõ ràng gã thi triển ra chiến kỹ vượt xa trước đó, hiển nhiên là địa cấp chiến kỹ uy lực mạnh mẽ. Thoáng chốc mọi người rất lo cho Phong Liệt.

"Hừ! xem ra không dùng chiêu này thì không được rồi!"

Phong Liệt nheo mắt, vẻ mặt không có gì là sợ hãi. Hắn thấy gã đàn ông lại thi triển tuyệt kỹ thì không tiến lên trước ngăn cản nữa, mà dù hắn có muốn cản cũng không được.

Gã đàn ông hình thành vòng xoay to lớn cách hắn mười trượng, Phong Liệt bỗng thấp người hóp bụng, duỗi đôi tay ra, hàm dưới phồng lên, phát ra tiếng hú dài kinh thiên hướng gã đàn ông.

- Cuồng long táng thiên...táng thiên nhất khiêu!

Một tiếng rồng ngâm cao vút vang vọng trong trời đất, Phong Liệt như thật sự là một chân long đang gầm gừ.

Thanh âm mệnh môn uy chấn phạm vi vài dặm rừng cây rơi rụng lá. Triệu Thung, Lý U Nguyệt và người áo đen đối diện họ đều kiềm không được bật tai, hoảng sợ nhìn Phong Liệt như đang thấy một con viên cổ man long vậy, cuồng diễm ngập trời khiến người nghẹt thở.

Theo tiếng rồng ngâm vang lên, một ma long ảo ảnh hơn mười trượng bỗng bay ra, vắn vẹo lên trời, mạnh va chạm vào vòng xoáy to lớn cách không xa. Long uy không gì địch lại khiến hơn mười dặm này tất cả chim bay cá nhảy đều đi ngủ đông hết.

Gã đàn ông ở trong vòng xoáy to lớn nhìn bóng rồng có uy thế như vậy lao đến, đôi tay múa may khựng lại, sắc mặt thoáng chốc biến cực kỳ nghiêm túc.

Tiếp theo gã bỗng hét to, nguyên lực toàn thân điên cuồng rót vào đại thiết côn trong tay, khiến vòng xoáy to lớn bỗng nhiên mở rộng đến phạm vi mười trượng, ở xung quanh hình thành bão tố khủng bố, thổi vô số rừng cây ngã trái ngã phải.

Bùm!

Bóng rồng khổng lồ và vòng xoay va chạm nhau, tiếng động to lớn vang tận mây xanh. Nguyên lực cuồng bạo đánh gãy mấy chục cổ mộc lan yêu chọc trời, thoáng chốc cành lá bụi mù bay đầy trời.

Uy thế như vậy dù là giữa chân khí cảnh cũng cực kỳ hiếm thấy, mọi người ở phía xa không thể không liên tục lùi lại.

Mãi đến thật lâu sau thiên địa mới bình tĩnh trở lại.

Mọi người hoảng sợ nhìn chỗ hai người chiến đấu. Chỉ thấy chỗ đó mặt đất bằng phẳng xuất hiện một cái hố to chừng mười trượng, xung quanh cây đổ ngổn ngang, nửa khúc đại thiết côn đen cắm nghiêng trên một thân cây, không thấy chủ nhân cây còn đâu. Xung quanh hỗn độn mờ hồ thấy vết máu và vài mảnh vụn đồ đen.

- A? Phong Liệt! Phong Liệt, người ở đâu?

- Phong huynh!

- Phong sư huynh!

Đám Lý U Nguyệt, Triệu Thung tinh thần chấn động, uy lực bạo tạc mới rồi thật tình quá lớn, ngay cả gã đàn ông áo đen còn bị đánh cho không còn mẩu xương, mọi người đều vô cùng lo lắng an toàn của Phong Liệt.

Tất cả nhanh chóng đi tới bãi chiến trường, khắp nơi tìm kiếm bóng dáng Phong Liệt nhưng không thấy hấn đâu.

- Yên tâm! Ta không chết được!

Đang lúc mọi người phập phồng lo sợ thì bỗng nhiên một giọng nói bình tĩnh cách không xa vang lên.

Mọi người lòng run lên, cùng xoay người nhìn lại. Chỉ thấy trong bóng đêm cách hơn mười mét đang chậm rãi dâng lên một đàn khói đen, khói đỏ bốc lên dần hiện ra đường nét hình người, chính là Phong Liệt.

- Đồ xấu xa! Chỉ biết giả thần giả quỷ ghét! Đáng ghét!

Lý U Nguyệt mừng muốn khóc, bất chấp tất cả vọt và khói đen, mặc kệ Ma Long Hắc Âm Chi Thân dữ tợn của Phong Liệt, nhào vào ngực hấn, vung nắm tay đâm thùm thụp vào ngực hấn.

- Ui ui! Chậm chút, đừng làm nàng bị đau!

Phong Liệt cuống cuống nhanh chóng thu lại gai trên người, thế mới thở ra, cười tủm tỉm ôm giai nhân vào ngực. Nếu vô tình khiến giai nhân bị thương thì hấn sẽ đau lòng chết mất.

Chính lúc này, phía xa còn sót lại năm người áo đen nhìn nhau, rồi thì lặng lẽ thụt lùi ra sau.

Bây giờ nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn toàn thất bại, có ở lại chỉ còn con đường chết, không bỏ trốn mới là đồ ngu.

Nhưng chúng ước mơ quá tốt đẹp rồi, Phong Liệt không biến ảo hình người chính là đề phòng năm người bọn chúng.

Lúc này thấy năm người định len lén chuẩn bị đi thì Phong Liệt hừ lạnh, bỗng hấn bịt tai giai nhân trong ngực, rồi thì há mồm phát ra tiếng rống ngâm cao vút, tiếp theo năm ma long ảo ảnh cỡ một trượng bỗng nhiên đánh vào lưng năm người áo đen.

- Táng thiên nhất khiếu!

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Liên tục năm tiếng trầm đục qua đi, năm người áo đen đều bị long ảnh tạc thành thịt vụn, mảnh vụn thịt rải rác đầy đất, mùi máu tanh nồng tràn ngập khiến người buồn nôn.

Lúc này xung quanh thật sự tĩnh lặng, mọi người ngẩn ngơ qua đi rồi reo hò nhảy nhót.

Phong Liệt biến ảo hình người thu lại khói đen quanh thân, vẻ mặt lạnh nhạt xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Lý U Nguyệt thấy mọi người nhìn chằm chằm thì xấu hổ không dựa vào ngực Phong Liệt nữa, mặt đỏ rùng rùng né ra khiến tất cả cười ầm ĩ.

Mọi người nhìn Phong Liệt, ánh mắt có phức tạp, kinh ngạc, tò mò, tôn sùng, còn có một chút sợ hãi.

Triệu Thung nhìn Phong Liệt, không biết nên nói gì, mặt đầy cười khổ. Thiếu niên thiên tài trước mắt còn nhỏ hơn gã vài tuổi nhưng liên tục mang đến chấn kinh vô tận cho gã, lần lượt khiêu chiến thân kinh yếu ớt, gã đã chết lặng.

Còn lại mấy thiếu niên đều không có nghĩ gì nhiều, tôn sùng cường giả, ai nấy la hét muốn bá Phong Liệt làm đại ca, khiến hấn cười khổ.

Nhưng Phong Liệt không từ chối, thuận nước giong thuyền thu mấy công tử có gia thế không sai vào trận doanh của mình, phòng hồ sau này có điều dùng.

Mấy thị nữ của Lý U Nguyệt thì e dè hờn, mặc dù ánh mắt nhìn Phong Liệt sáng long lanh nhưng ngại hấn là phu quân chủ tử mình, hiểu được kiềm chế.

Cũng vì vậy họ càng trung tâm với Lý U Nguyệt hơn, sau này nói không chừng có thể theo chủ nhân làm nha đầu gả theo, nếu may mắn làm thì thiếp bên cạnh Phong Liệt cũng tốt.

Mọi người chữa vết thương, nghỉ ngơi lấy sức rồi thì nhân lúc bóng đêm đi hướng Thanh Thạch Sơn cách chỗ này trăm dặm. Qua lần chung hoạn nạn này, không khí đám người càng thân thiết hơn chút.

Lần đại chiến này đám Triệu Thung đa số chỉ bị thương nhẹ, vết thương nặng nhất là da dày thịt béo Đại Sơn.

Làn da vàng nhạt của Đại Sơn bị người để lại từng vết dài trên chân, cõ ba thước, sâu thấy tận xương, máu loãng đỏ sẫm như suối chảy ra.

Bởi vì bị thương quá nặng nên đôi mắt to của Đại Sơn hơi ảm đạm, tốc độ đi cũng không bằng trước kia.

Phong Liệt và Lý U Nguyệt ngồi trên lưng Đại Sơn, một bên từ từ tiến lên, một bên trị thương cho nó, chỉ kim sang được đã mất năm bình.

- Hắc hắc, không ngờ tiểu tử người cũng ra sức quá chứ! Tốt! Phong Liệt ta nói được thì làm được, cây linh thụ này thuộc về người!

Phong Liệt cười hì hì đưa một cây giống vàng dụ hoặc Đại Sơn quăng lên đỉnh đầu nó.

- Grao gru!!!

Đại Sơn thấy cái cây vàng này thì mắt sáng ngời, hưng phấn gầm lên, mũi to nhanh chóng cuốn cây giống vào mồm, nuốt cái ực, giống như là sợ Phong Liệt hối hận vậy, làm hấn và Lý U Nguyệt nhìn mà buồn cười.

Lý U Nguyệt rúc vào ngực Phong Liệt, cười khanh khách nói:

- Phong Liệt, người cho nó ăn cái gì vậy? Thấy nó vui vẻ đến như vậy, hì hì!

Khuôn mặt tươi cười xinh đẹp khiến trời đất nhạt nhòa, Phong Liệt nhìn mà lòng ngứa ngáy, kiềm không được hôn mặt mỹ nhân.

- Người...đáng ghét!

- Hắc hắc, cụ thể là cái gì thì ta cũng không biết, nhưng chắc có chỗ tốt giúp thức tỉnh kim long huyết mạch long thú...

Phong Liệt chưa nói dứt lời thì bỗng nhiên Đại Sơn dưới thân phát ra một tiếng gầm, thân hình to lớn đứng thẳng, tàn thân toát ra ánh sáng vàng nhạt, cực kỳ thần tuần phi phạm.

Phong Liệt phản ứng rất nhanh, tay phải ôm eo nhỏ của Lý U Nguyệt, tay phải túm lấy Dạ, chớp mắt thoát khỏi lưng Đại Sơn, vững vàng đứng ở mặt đất cách năm trượng, cẩn thận nhìn Đại Sơn thay đổi.

Lúc này ở phía sau không xa đám Triệu Thung cũng vô cùng kinh ngạc chạy nhanh đến, nhìn chăm chăm Đại Sơn.

Bùm!

Đại Sơn giơ móng trước đập xuống đất, chấn mặt đất lắc lư.

Tiếp theo, ánh sáng vàng trên người nó ngày càng rực rỡ, nguyên thân hình bao bọc trong kén vàng, ánh sáng rực rỡ khiến người không dám nhìn gần.

Một lát sau, ánh sáng dần biến mất lộ ra thân hình to lớn của Đại Sơn.

Lúc này ánh mắt mọi người nhìn Đại Sơn đầy kinh ngạc. Chỉ thấy Đại Sơn lúc trước toàn thân vết thương, vô cùng thê thảm, vậy mà giờ nó biến hoàn hảo như lúc ban đầu, da thịt như là mới sinh, mềm mịn nhiều, màu vàng cũng đậm hơn vài phần, hơn nữa thân hình dường như to một vòng.

Đặc biệt khiến người giật mình là từ người Đại Sơn toát ra uy nhiếp cực kỳ mạnh mẽ khiến tất cả, ba gồm Phong Liệt đều thấy áp lực.

- Đây là...nhị giai long tượng!

- Nó tiến cấp! Sao nhanh như vậy đã tăng cấp chứ? Nghe nói long võ giả chúng ta tăng cảnh giới tiếp theo cần bế quan rất lâu mới được, cái con này cũng nhanh quá đi!
- Hắc hắc! Quá tốt! Có nhị cấp con voi to ngốc này áp trận thì e rằng trong mạc dạ đại hiệp cốc không ai dám chọc chúng ta nữa!
- ...

85. Chương 103: Thạch Thanh Sơn!

Thấy Đại Sơn tiến cấp thì mọi người đều rất vui, Phong Liệt cũng mừng thay cho nó.

Đối vụ loại long thú có thiên phú bình thường tựa như long tượng thì muốn tăng cấp là vô cùng khó khăn. Đa số long tượng bị kẹt ở đỉnh nhất cấp, cả đời khó tăng cấp, Đại Sơn coi như là siêu may mắn.

Lúc này, Đại Sơn đã tiến cấp hoàn toàn đi đến gần Phong Liệt, dùng vòi to dụi vào hần, con mắt to tràn đầy vẻ cảm kích.

Sau khi tiến cấp thành nhị cấp long thú thì thực lực, linh trí của Đại Sơn cũng tăng rất cao, chỉ số thông minh đã không kém hơn nhân loại chút nào.

Đúng lúc này, đột nhiên trên bầu trời có tiếng ác quỷ sắc nhọn rít:

- Gri!!!

- A? Kim Câu đã trở lại?

Phong Liệt lòng máy động, lập tức phát ra tiếng hú dài hướng bầu trời đêm.

Vài giây sau, một con chim to màu ám kim giương cánh hơn trượng nhẹ tựa lông chim đáp xuống vai Phong Liệt. Nó kêu 'chiêm chiêm' liên hồi.

Phong Liệt thấy nhức đầu nghe Kim Câu cứ riu rít kêu, Lý U Nguyệt cùng nó ở chung lâu ngày, nhieu mảy thanh tú suy nghĩ.

Nàng dịu giọng nói với Phong Liệt:

- Hình như Kim Câu muốn nói bên Thanh Thạch Sơn đã xảy ra chuyện rồi.
- A? Không lẽ Yên, Lục gặp chuyện không may? Không thể chậm trễ nữa, chúng ta mau lên đường đi!

Mắt Phong Liệt chớp lóe, lạnh như băng. Bây giờ tổ chức thành viên của hần mới chỉ là hình thức ban đầu, hần không muốn để họ mau như vậy đã chết yếu.

Đoàn người lại lần nữa tăng nhanh tốc độ, Đại Sơn chạy nước rút thì nhanh như khoái mã, tiếng bước chân mà âm chấn ban đêm thật lâu không ngừng.

Thanh Thạch Sơn là một ngọn núi cao chưa đến ngàn trượng, đá xanh san sát nhau, cỏ mọc thưa thớt, tương đối thì mảnh thú cũng ít, so sánh với chỗ khác trong mạc dạ đại hiệp cốc xem như nó là chốn là an toàn.

Ngày đó Phong Liệt chia tay với đám Yên, Lục tại đây, kêu họ chờ đợi ngay chỗ này.

Lúc này hai mỹ nhân xinh đẹp đáng yêu một xanh, một đỏ đứng ở đỉnh núi cao, chính là Yên, Lục. Hai người lạnh lùng nhìn xuống một đám đệ tử Ma Long giáo muôn hình muôn vẻ dựng trại đóng quân.

Sau lưng hai cô gái có gần ba mươi tên đệ tử ám võ viện, đều là trước đó mấy ngày được Phong Liệt cứu. ánh mắt mọi người đều xẹt qua nỗi lo âu.

- Những tên khốn đáng chết! Tại sao cố tình chọn tại đây chứ!?

Lục tức giận chửi một câu, rồi lo lắng hỏi yên:

- Yên, Tàn Trọng cho chúng ta thời hạn chỉ còn chưa đến nửa canh giờ, chúng ta rốt cuộc có đồng ý hay không đây?

Yên hơi nhú mày nói:

- Việc này chúng ta tuyệt đối đừng xen vào, Tần Trọng biết chúng ta có lạc ấn của Phong sư huynh, e rằng sẽ để chúng ta xung phong, khi đó sống chết không nằm trong tay chúng ta nữa!

Lúc này đằng sau có một thiếu niên làn da đen nhẻm, diện mạo dữ dằn tiến lên một bước, hừ lạnh nói:

- Yên sư tỷ nói đúng lắm! Thật ra cho dù chúng ta có tham gia vào đó cũng không mang đến tác dụng quá lớn, ta cho rằng ý đồ của Tần Trọng chính là muốn trừ bỏ chúng ta!

Lục bữu môi nói:

- Ủ, Trương Đại Tài nói rất có lý! Nhưng nếu chúng ta kiên quyết không phục tòng Tần Trọng xếp đặt thì hẳn không cần ngần ngại, không cần ngưng tay tấn công ngay mặt còn được nữa là.

Yên nhú mày ngẫm nghĩ, đột nhiên nói:

- Không bằng...chúng ta mau chóng rời khỏi đây đi, ở bên ngoài Thanh Thạch Sơn chờ Phong sư huynh, các người thấy sao?

- A?

Lục và Trương Đại Tài trầm ngâm, ý định này phải mạo hiểm chút nhưng trước mắt chỉ có nước giữ mạng, không lo được quá nhiều.

Cuối cùng hai người nhẹ gật đầu, muốn giữ mạng trong vòng xoáy thì trước mắt chỉ đành làm vậy thôi.

Nói làm liền làm, Yên, Lục bây giờ nghiễm nhiên trở thành trung tâm của đám người. Trương Đại Tài thì là có thực lực cao nhất trong nhóm, ba người thành kẻ cầm quyền của thế lực này.

Ra lệnh một tiếng hồi ba mươi mấy người nhanh chóng dọn dẹp, sau đó dọc theo bóng đêm từ một mặt khác Thanh Thạch Sơn lặng lẽ xuống núi.

Bởi vì sợ kinh động một số trạm gác ngầm Tần Trọng bày ra nên ba mươi mấy người rất cẩn thận, tốc độ không nhanh.

May là nửa canh giờ sau đoàn người rốt cuộc đi tới dưới chân núi, chỉ cần vào rừng rậm thì xem như tất cả tạm thời an toàn.

Nhưng chính lúc mọi người tới gần rừng cây thì đột nhiên bên trong truyền ra tiếng *tốc tốc* khe khẽ.

Chớp mắt, hơn một trăm đệ tử mặc trang phục thiên võ viện Ma Long giáo đổ như máu ủa ra, bao vây Yên, Lục, hơn ba mươi đệ tử ám võ viện.

- Người của thiên võ viện? Các người muốn làm gì?

Đám Yên, Lục giật mình biến sắc mặt, cùng nhìn qua. Chỉ thấy đằng sau đám thiên võ viện có mấy công tử ca khí chất bất phàm đang nhìn chăm chú vào họ, trong đó một thiếu niên mặc trang phục đệ tử trung tâm ám võ viện cực kỳ bắt mắt, chính là đại sư huynh thế hệ trẻ của ám võ viện, Tần Trọng.

Trương Đại Tài mặt nghiêm nghị quát:

- Tần Trọng, ngươi muốn làm gì? Không lẽ ngươi muốn cấu kết với viện phái tàn hại đồng môn sao? Nếu để cho tiền bối ám võ viện biết hành động ngày hôm nay của ngươi thì sợ là Tần gia cũng không bảo vệ được ngươi đâu!

Tần Trọng khinh thường cười nhạt, lạnh lùng nói:

- Hừ, một đám ngu ngốc không biết tôn ti, không hiểu thời thế mà thôi. Bốn công tử đã cho các người cơ hội rồi, nếu các người không biết hối cải, vậy các người cũng không cần thiết sống nữa!

Gã dứt lời, cười nói với một thiếu niên khí chất lạnh băng:

- Trịnh sư huynh, đám cận bá ám võ viện này xin giao cho các người xử lý, chuyện sư đệ đã hứa với các người tuyệt không đổi ý!

- Như vậy thì tốt lắm! Hừ!

Trịnh sư huynh hừ lạnh, nhe mắt lạnh lùng liếc đám Yên, Lục, khẽ phun một chữ:

- Giết!

Chữ giết vừa thốt ra, hàng trăm đệ tử thiên võ viện khí thế tăng vọt, sát khí lăm lăm, cùng xông hướng hơn ba mươi đệ tử ám võ viện bị bao vây chính giữa, thoáng chớp tiếng giết chấn trời.

Người ám võ viện nhìn kẻ địch rầm rộ thì lòng thảm than khổ, tuyệt vọng, xem ra tối nay dữ nhiều lành ít rồi.

- Tần Trọng! Người không chết tử tế được! Lão tử cùng các người liều mạng!

Trương Đại Tài nổi giận gầm lên một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ hung tợn, như là một con sói đói bị vây khốn. Gã tùy tay rút ra một thanh loan đao, dẫn đầu xông tới một đệ tử thiên võ viện.

- Giết! Mọi người đừng sợ! Đệ tử ám võ viện chúng ta không ai là đồ hèn! Mọi người tập trung một chỗ mở một đường máu lao ra!

Yên cũng cao giọng quát, tay vung trường kiếm xông lên trước. Mấy đệ tử theo sát nàng, mắt thấy một trận chiến cùng đường không thể tránh cho.

Nhưng lúc này, phía xa trong rừng rậm bỗng vang lên một tiếng nổ ở trong đêm tối đặc biệt chói tai, ngay cả tiếng hét hò trong sân cũng khó thể che giấu.

Bùm! Bùm! Bùm!

Dường như một con vật khổng lồ sải bước chân to lớn không ngừng tiến đến. Nguyên mặt đất lắc lư theo, tiếng bước chân ngày càng gần, ngày càng vang.

Mọi người có mặt đều vì tiếng động chấn trời mà run lên, không kiềm được dừng lại động tác, vô cùng kinh ngạc nhìn chỗ phát ra thanh âm.

Lát sau, một long tượng màu vàng nhạt to cỡ ngọn núi tự lốc xoáy vàng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Trên lưng long tượng ngồi một thiếu niên vẻ mặt thần nhiên, một tuyệt sắc thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, sau lưng đi theo hơn mười thiếu nam thiếu nữ, chính là đám Phong Liệt.

86. Chương 104 + 105: Độc Sát

- Đó là...a! Nhị cấp long tượng ư? Cái này...

- Mỹ nữ đó đẹp ghê ta! Từ khi nào ma khí viện có cô nàng đẹp dữ vậy? Tiếc rằng hình như là danh hoa đã có chủ?

- Họ là ai? Hình như là ám võ viện, còn có ma khí viện!

- A? Đó là Phong sư huynh kia! Ha ha, trời không tuyệt đường người! Phong sư huynh tới cứu chúng ta! Ủa? Không ngờ Phong sư huynh nhanh như vậy đã cưa được ma khí viện tuyệt thế mỹ nữ, quả thật là gương mẫu cho chúng ta nha!

- Câm miệng lại! Hừ!

Đám Yên, Lục thấy Phong Liệt không chế một long tượng kịp lúc xuất hiện thì mặt mừng như điên. Họ rất tin tưởng thực lực của Phong Liệt, giống như hẳn có mặt thì dù trời sập xuống dưới cũng không sợ.

Nhưng khi họ chú ý đến Lý U Nguyệt trong ngực Phong Liệt thì lòng đau đớn.

Đặc biệt là Lục, nàng hậm hực mắng một câu:

- Phong sư huynh đúng là đồ xấu xa! Lúc trước còn sàm sỡ người ta, nhanh như vậy đã cấu kết với một hồ ly tinh, thật đáng ghét!

Yên khẽ thở dài nói:

- Thôi mà Lục, Phong sư huynh là rồng trong đám người, không phải dong tư tặc phần như chúng ta có thể ràng buộc.

Lục không phục hừ nói:

- Cs gì ghê gớm chút, chẳng qua đẹp hơn người ta một chút, ngực lớn hơn xúu thôi!

- Khụ khụ, hình như không chỉ một chút xúu đi?

- Câm mồm! Liên quan gì người!?

- A...hắc, hắc hắc.

Trương Đại Tài đứng bên cạnh cười xòa, biết điều lùi vài bước.

Lục tức giận nói:

- Yên, xem ra tỷ muội chúng ta phải nắm chắc thời gian mới được!

- A? Nắm chắc thời gian cái gì?

Lục hơi đắc ý nói:

- Nắm chắc thời gian đem Phong sư huynh gạo nấu thành cơm ấy! Không phải người nói Phong sư huynh là người đàn ông có trách nhiệm à? Chỉ cần nấu thành cơm chính rồi là hẳn chắc chắn sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta, hừ hừ!

- Khụ khụ, Lục, chuyện này nên lặng lẽ nghiên cứu. Nhưng hình như hẳn đã bị người nấu chín rồi nha?

- Thế thì sao? Tỷ muội chúng ta lại nấu một lần thì có sao?

- ...

Mặc dù hai người không coi như khuynh quốc khuynh thành, nhưng ở trong ám võ viện cũng xem như mỹ nữ nổi tiếng, chẳng qua so sánh với Lý U Nguyệt thì kém rất nhiều.

Lúc này, ở rừng rậm không xa Tần Trọng thấy Phong Liệt xuất hiện thì mắt xẹt qua tia âm độc, đáy lòng nổi lên nghi hoặc.

"Tại sao tiểu tử này còn sống? Không phải gia tộc đã phái ra người đối phó hẳn rồi sao? Một đám phế vật và ngu ngốc!"

Thiếu niên họ Trịnh đứng bên cạnh nheo mắt, hỏi:

- Tần Trọng, người này là ám võ viện của các người hả?

Tần Trọng hơi nịnh nọt nói:

- Trịnh sư huynh, người này chính là Phong Liệt của ám võ viện chúng ta, cũng là cứu phẩm thiên tài đồn thổi đó, hẳn với đệ không vừa mắt nhau!

- A? Chỉ là không vừa mắt thôi sao? Sao ta nghe nói báu vật gia truyền tế thiên thần thương của người bị người ta cướp đi mà? Hừ!

Trịnh sư huynh mỉa mai nói, không cho Tần Trọng chút mặt mũi.

Tần Trọng vẽ mặt tức giận, hít một hơi đè nén ngọn lửa trong lòng, mặt âm trầm nói:

- Trịnh công tử, mặc kệ thế nào, Tần ta mới là đại sư huynh của ám võ viện, mặc dù Phong Liệt mấy ngày trước nổi bật nhưng dù gì căn cơ thiển, hiện tại đệ tử ám võ viện có chín phần phải nghe lời ta! Nếu như người muốn hợp tác cùng ám võ viện chúng ta thì chỉ có thể tìm một mình Tần Trọng ta!

Trịnh sư huynh khinh thường hừ lạnh nói:

- Hừ, không cần người nhắc nhở! Cứu phẩm thiên tài? Hừ hừ, ta muốn xem coi người có mấy cân mấy lượng?

Tiếp theo gã nói với một bóng người ẩn trong khói đen:

- Trịnh Thất, đi xử lý con nhị cấp long tượng đó, thuận tiện dạy cho Phong Liệt một bài học luôn, nhớ đừng sơ sẩy giết chết, chúng ta không bồi thường nổi đâu!

- Tuân lệnh! Trịnh Thất đã hiểu!

Trịnh Thất cung kính ứng tiếng, rồi bỗng ẩn vào rừng rậm sau lưng.

Khi mọi người nói chuyện thì đám Phong Liệt đã đến không xa.

Phong Liệt nhìn tình hình trước mắt, nhíu mày, nhưng khi hắn thấy đám ám vệ viện không bị tổn hao gì thì thầm thở ra.

Hắn lạnh lùng liếc đám thiên võ viện, nói với Đại Sơn dưới thân:

- Đại Sơn, những kẻ mặc đồ đỏ như máu, đập bằng chúng cho ta!

Lý U Nguyệt hơi lo âu hỏi:

- Phong Liệt, giết nhiều người thiên võ viện như vậy sẽ không gây phiền phức chứ?

Phong Liệt hơi hột cười đáp:

- Hắc hắc, có phiền gì thì cũng là thuộc về đám lão già ám võ viện, liên quan gì lão tử?

- Grao gru!!!

Đại Sơn nghe Phong Liệt ra lệnh, mắt toát ra vẻ hung ác, gầm một tiếng rõ to, chớp mắt tăng tốc, bốn chân tung bay vọt hướng đệ tử thiên võ viện.

- A...mau trốn đi!

Mấy đệ tử thiên võ viện bị sắc đẹp của Lý U Nguyệt hút hồn, ai nấy mắt hồn mất vía, ngơ ngác nhìn giai nhân ở trong ngực Phong Liệt.

Không ngờ Phong Liệt không nói một câu liền khiến nhị cấp long tượng đi giết người, đợi chúng phản ứng lại thì Đại Sơn đã tới gần. Thoáng chốc mọi người hoảng hốt sợ muốn chết, hồn vía lên mây.

Đại Sơn bây giờ đã là nhị cấp long thú, tốc độ tăng hơn gấp ba ban đầu. Đám đệ tử thiên võ viện cao nhất chỉ là nguyên khí cảnh cửu tầng sao có thể chạy nhanh hơn nó được?

Hai ngà voi vàng như là dao cầu to đi qua đâu thì tất cả đệ tử thiên võ viện không ai may mắn thoát khỏi, đều bị đâm thủng ngực. Phút chốc tiếng vũ khí sắc bén *phụt phập phập* đâm vào da thịt không dứt bên tai. Chớp mắt có mười mấy người ngã xuống, thân xác bị Đại Sơn đập thành thịt vụn.

Số người còn lại bị hù võ mật, tan tác chạy trốn. Đối mặt một long thú nhị cấp họ không nổi lên một chút can đảm chống cự, chỉ muốn mau chóng bỏ chạy.

Đám Yên, Lục trông thấy tình hình này thì hưng phấn và hơi sợ hãi.

Phong Liệt biểu tình lạnh nhạt, không thèm nhìn người chết bên dưới, ánh mắt nhìn hướng Tần Trọng và Trịnh công tử, ánh mắt lộ ý cười tàn nhẫn.

Chính lúc này, Phong Liệt đột nhiên nổi lên cảnh giác, hình như bị một mãnh thú nhìn chằm chằm.

Hắn nổi lên đoàn khói đen, bao bọc hắn và Lý U Nguyệt và trong rồi nhanh chóng biến ảo thành Ma Long Hắc Âm Chi Thân.

Cùng lúc đó, một bóng đen từ trên cây to ngoài năm trượng nhảy xuống, như tia chớp tới đằng trước Đại Sơn, đôi tay mạnh vỗ xuống.

Sau lưng người này có hai ảo ảnh ma long cỡ ba trượng cực kỳ chói mắt, uy nhiếp mệnh môn khiến tất cả đệ tử nguyên khí cảnh có mặt tinh thần hoảng hốt, rất sợ hãi.

- Chân khí cảnh nhị tầng? Hừ!

Phong Liệt con người co rút, không chút do dự rút ra tể thiên thần thương, ba thước thương phong sắc bén không gì sánh được đột nhiên đâm ra.

Mắt thấy hai tay cao thủ chân khí cảnh sắp vỡ vài đầu Đại Sơn, chưởng phong hùng hồn khiến nó không mở mắt ra được. Một chưởng tàn nhẫn này nếu vỡ xuống thì ít nhất lấy nửa cái mạng của Đại Sơn.

Nhưng chính lúc này, bỗng một vết đen sắc bén đâm xuyên một bàn tay của bóng đen, cùng lúc đó, uy nhiếp mạnh mẽ như viên cổ chân long mạnh đập vào người gã, khiến thân hình nhào tới chợt khựng lại, cực kỳ sợ hãi.

Phong Liệt đâm ra một thương, phóng ra uy nhiếp mạnh mẽ tranh thủ ít thời gian cho Đại Sơn. Đại Sơn đột nhiên gầm lên, một ngà voi to lớn dài khoảng hai trượng chợt cong lên. Chỉ nghe *phụt phập* một tiếng trầm đục, đâm xuyên xương sườn của bóng đen.

- A!!!

Bóng đen hét thảm, dựa vào thể chất mạnh mẽ của cao thủ chân khí cảnh nhanh chóng trốn thoát ngà voi và thương phong đâm vào lòng bàn tay. Gã lóe người lùi lại, ẩn vào rừng rậm.

Gã biết nhiệm vụ công tử giao cho đã thất bại, thực lực của đối phương vượt xa điều gã dự đoán, trước mắt trốn thoát mới là quan trọng.

Nhưng gã chạy ra không mấy bước thì đột nhiên thân hình run lên, vô lực ngã trên mặt đất, lăn vài vòng rồi chân giật một cái, tắt thở.

Gã chỉ kịp phát ra một thanh âm yếu ớt:

- Có độc...độc...a!

Tất cả xảy ra chỉ vài giây, nhanh đến những người khác không kịp phản ứng lại.

Mãi đến bóng đen chết đi thật lâu sau thì nhóm đệ tử ám võ viện Yên, Lục mới kinh kêu ra tiếng, nhanh chóng vây quanh làm tư thế đề phòng, trong mắt lóe lên vẻ kinh sợ khó thể che giấu.

Chẳng những kinh sợ cao thủ chân khí cảnh bị ám sát, càng kinh bởi thực lực của Phong Liệt. Mặc dù trông như bóng đen chết dưới răng nanh của Đại Sơn, nhưng Phong Liệt kịp thời đâm ra một thương lại xuyên thủng bàn tay cao thủ chân khí cảnh, điều này càng khiến người rung động!

- Tạt chủng đáng chết kia! Dám lấy gia truyền thần thương của bốn công tử luyện thành kịch độc! Thật là phí của trời! Bốn công tử nhất định phải...hừ!

Tần Trọng chấn kinh sau đó thì mắt tóe lửa, hận không thể xông lên bóp chết Phong Liệt cho rồi.

Khi Tần Trọng tức giận thì cũng thầm suy tư, tiểu tử Phong Liệt này chẳng những thực lực vượt xa cùng cấp, làm việc không từ thủ đoạn, ngay cả thần binh lợi khí tế thiên thần thương cũng bị bôi kịch độc, có thể thấy hấn ác cỡ nào.

Lại nghĩ đến những gì Phong Liệt đã làm trước kia, dường như mỗi một việc lỗ mãng nhưng cuối cùng đều chiếm hết chỗ tốt, điều này khiến người không thể không suy nghĩ.

Dần dần trong lòng Tần Trọng có chút kiêng dè thiếu niên có nụ cười nhạt trên môi.

Lúc này, Trịnh công tử bên cạnh gã thì mặt trầm như nước, khí thế trên người càng lạnh lùng hơn. Gã nhìn thuộc hạ của mình, Trịnh Thất ngã gục trên mặt đất bị Đại Sơn đạp thành cục thịt, vừa đau lòng vừa tức giận.

Trong lần rèn luyện này, Đại Sơn là Trịnh gia đặc biệt phái tới bảo vệ gã, gia nô chân khí cảnh, hơn nữa là không có cái thứ hai. Nhưng lúc này uất ức bị giết chết, có thể tưởng tượng Trịnh công tử tức giận như thế nào.

Nhưng dù gã rất tức giận thì vẫn chưa đánh mất lý trí.

Bây giờ cao thủ chân khí cảnh duy nhất bên cạnh gã đều bị đối phương xử lý hai, ba phen, gã không cho rằng những đệ tử nguyên khí cảnh có thể đấu với Phong Liệt ngồi trên nhị cấp long tượng.

Trịnh công tử thay đổi sắc mặt vài lần, tâm tình dần hồi phục lại, gã xa xa chấp tay với Phong Liệt, hơi hợt cười rồi phát tay kêu gọi đệ tử thiên võ viện, vội vàng ẩn vào rừng cây, biến mất.

Phong Liệt ngồi trên lưng Đại Sơn, thản nhiên nhìn tình hình, khoe môi cong lên:

- Hừ hừ, 'Âm công tử' của thiên võ viện quả nhiên có chút môn đạo đấy chứ, nhưng hỏa hậu còn kém chút.

Hắn không định đuổi tận giết tuyệt, dù sao hắn không biết chắc đối phương có tồn tại thêm cao thủ chân khí cảnh nào không. Hơn nữa hắn có biết Trịnh công tử, không phải nhân vật có thể tùy tiện tiêu diệt.

Trận rèn luyện này mặc dù tàn khốc, không thể tránh cho đệ tử bị tử thương nhưng chắc chắn có điểm mấu chốt, nếu một số đệ tử quan trọng bị công khai chém giết, việc qua đi sẽ bị rắc rối nhiều đây.

Tức là nói trong đó có vài người không thể chết được, Trịnh công tử xem như là một người, Phong Liệt cũng tính trong số đó.

Lý U Nguyệt chớp chớp đôi mắt tròn xoe, tò mò hỏi:

- A? Phong Liệt à, 'Âm công tử' là ai vậy?

Phong Liệt ngại ngần cười nói:

- A? Ha ha, không có gì.

Hắn nhớ kiếp trước Trịnh công tử tên là Trịnh Nguyên Kiệt, dựa vào sự âm ngoan độc ác, sau lưng đánh lén, có được tên xấu 'Âm công tử' của thiên võ viện, xem như là nhân vật rất khó gặm. Đường nhiên bây giờ hỏa hậu của Trịnh Nguyên Kiệt còn rất yếu.

Tần Trọng đứng ngay tại chỗ ngây ngốc nhìn mọi người thiên võ viện khoanh khắc đi không còn bóng dáng, gã khá ngạc nhiên, tức giận muốn chửi má nó.

"Chết tiệt! Trịnh Nguyên Kiệt tên tôn tử nhà ngươi! Đồ mềm nắn rắn buông bắt nạt kẻ yếu! Thế mà bọn công tử còn tưởng ngươi là người có đảm đương!"

Lúc này một luồng sát khí mạnh mẽ ập đến khiến Tần Trọng nổi lên cảnh giác. Chớp mắt gã lướt ngàn mấy trượng, kếm một ly tránh khỏi sát khí đó, rất hoảng sợ quay người nhìn lại.

Phụt phụt!

Một tiếng trầm đục qua đi, một cây thương màu đỏ thẫm có trượng hai đóng định ở chỗ ban đầu Tần Trọng đứng, sát khí đậm đặc dần khuếch tán.

Tần Trọng con ngươi co rút, sống lưng lạnh lẽo, nếu gã chậm nửa nhịp thì e rằng đã chết dưới trượng thương rồi, lưng đổ mồ hôi lạnh.

Lúc này thấy tế thiên thần thương mình bảo tồn ba năm, Tần Trọng giật mình và trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Dù thần thương gần trong gang tấc nhưng gã không dám đụng vào, ai biết trên cây thương có bồi kịch độc không?

Gã bình tĩnh nổi lòng, lạnh lùng nhìn Phong Liệt từng bước tới gần, tức giận hét lên:

- Phong Liệt, ngươi muốn sao đây!?

Phong Liệt ngồi trên lưng Đại Sơn, cười nhạt nhìn gã, khe thở dài nói:

- Ài, Tần Trọng, ngươi dù gì cũng là đại sư huynh của ám võ viện chúng ta, vậy mà bị người ta tùy tay vút như con chó, ta thay ngươi không đáng giá!

- Hừ! Tần Trọng ta làm việc không cần ngươi dạy!

Tần Trọng ngoài mặt trong yếu hèn lạnh nói, khó thể che giấu sự tức giận trong mắt.

- Gao!

Bỗng nhiên Đại Sơn dưới thân Phong Liệt điên cuồng rung lên, cái vôi to vàng dài mấy trượng bỗng vùng lên.

Bùm! một tiếng, quát Tần Trọng không hề phòng bị bay ra xa bốn, năm trượng, lăn lông lốc trên mặt đất phun máu.

- Tạt chủng! Người...người tìm cái chết hả! Khụ khụ!

Tần Trọng tức giận nhìn Phong Liệt, hộc bãi máu, một kích của nhị cấp long tượng không dễ chịu đựng, lần này quất gậy vài cây xương trong người gã.

Phong Liệt lạnh lùng liếc gã, âm trầm nói:

- Tần Trọng, đừng tưởng rằng ta không dám giết người! Lại có lần sau nữa thì người chết chắc! Chúng ta đi!

Nói xong Phong Liệt rút ra tế thiên thần thương, dẫn mọi người chậm rãi đi lên Thanh Thạch Sơn.

Ngay từ đầu hắn đã không để Tần Trọng trong lòng, người như vậy không có tư cách làm đối thủ của hắn, giết hoặc không giết chẳng có quan hệ gì lớn, cho nên tội gì khiến người bàn tán chứ?

Đám Yên, Lục thấy Tần Trọng rơi vào tình trạng như vậy thì thấy thỏa mãn, ngay cả đám Triệu Thung cũng thầm vỗ tay tỏ ý vui mừng.

Thật lâu sau, Tần Trọng mới lảo đảo đứng dậy, sắc mặt âm độc nhìn hướng Phong Liệt biến mất, hung tợn mắng một câu:

- Tạt chủng kia! Tần Trọng ta và người thề không đội trời chung! Người chờ cho ta!

Gã ở ám võ viện trong thế hệ trẻ làm đại sư huynh nhiều năm, luôn vênh váo ngang ngược, trong mắt không có ai, địa vị không người nào có thể lay động.

Không ngờ bây giờ đụng phải Phong Liệt càng huênh hoang, không nói lý, khiến gã khắp nơi chịu thiệt, trong lòng tất nhiên là hận hắn tận xương.

Nhưng dù gã ngài miệng nói cho dữ vào thì gã không dám lập tức ra tay đối phó Phong Liệt. Gã thầm đặt quyết tâm, sau khi trở về chắc chắn sẽ thúc giục cao thủ gia tộc mau ra tay, sớm ngày trừ bỏ cái gai Phong Liệt trong mắt.

87. Chương 106: Tụ Nguyên Trì!

Đường núi có chút khó đi, Phong Liệt và Lý U Nguyệt rời khỏi lưng voi, đi bộ lên Thanh Thạch Sơn.

- Yên, Tần Trọng và người thiên võ viện định làm gì vậy?

Yên ngẫm nghĩ, nói:

- Phong sư huynh, nghe nói có người ở một thượng cổ di phủ phát hiện bí mật gì đó, tình huống cụ thể chúng ta không biết rõ. Bây giờ chỗ di phủ đã bị ma khí viện, kiên võ viện và mấy viện phái khác kết phường chiếm lĩnh. Đường như thiên võ viện muốn liên hợp với Tần Trọng chia một chén canh.

- Ồ?

Phong Liệt ngăn ra, cúi đầu trầm ngâm giây lát, vẫn không nghĩ ra manh mối gì.

"A? Di phủ? Bí mật? Đường như kiếp trước rèn luyện không xuất hiện tình hình này!"

Lúc này Lý U Nguyệt ở bên cạnh chột xen lời:

- Phong Liệt, ta có biết chút ít, hình như một đệ tử trung tâm của thiên võ viện tên gọi Tề Xương Võ ở một di phủ phát hiện thượng cổ Tụ Nguyên Trì.

- Tụ Nguyên Trì?

Mắt Phong Liệt sáng lên, hắn có nghe cái tên này.

Lý U Nguyệt nói tiếp:

- Ừm, nghe Nhạc Đông Thần nói thì tác dụng của Tụ Nguyên Trì và Long Huyết đại lục dường như giống nhau, là một loại thủ đoạn long võ giả cao cấp dùng để ngưng tụ thiên địa long nguyên chi khí. Hơn nữa

Tự Nguyên Trì tăng thêm vô số thiên tài địa bảo, đổi thân thể rèn luyện, trùng kích bình cảnh tu vi đem đến ích lợi lớn, đặc biệt nó là cơ duyên to lớn cho long võ giả cao cấp chỉ ngộ chứ cầu không được. Nhưng dường như Tự Nguyên Trì có vài cấm chế, muốn phá vỡ thì còn cần thời gian.

- A? Nàng mới nói là ai phát hiện? Tề Xương Vô?

Lý U Nguyệt ngạc nhiên nói:

- Đúng vậy! Thiên võ viện Tề Xương Vô còn mời Nhạc Đông Thần cùng đi! Nhạc Đông Thần vốn định qua vài ngày mới đi, hần đã kêu gọi dưới trướng mấy trăm đệ tử ma khí viện giao cho Tề Xương Vô tấn công cấm chế trong động phủ rồi.

Phong Liệt dần tỉnh táo lại, hình như sự kiện lần này có chút liên quan đến hần thì phải.

- Nếu có chuyện tốt như vậy thì chờ qua mấy ngày chúng ta cũng đi giúp vui! Hắc hắc, Tề Xương Vô ư? Càng lúc càng thú vị!

Phong Liệt mừng thầm, bây giờ hần thiếu nhất là nguyên khí thiên địa, chỗ tốt này tất nhiên phải có mặt hần rồi. Hơn hình như con chó Tề Xương Vô có thể đem đến chút công dụng đây.

Khi mọi người nói chuyện thì đã tới giữa sườn núi, ngài một thạch động to lớn.

Thạch động to lớn là vài ngày trước do Phong Liệt tạc ra, bên trong rất rộng, không có dã thú hung mãnh quấy rầy, thật là chỗ bế quan tu dưỡng cực kỳ tốt.

Trong động phủ tối đen một mảnh yên tĩnh, một ma long hình người toàn thân đầy vẩy đen, gai nhọn dữ tợn đang khoanh chân ngồi trên một bệ đá bằng phẳng. Sau lưng bốn ma long ảo ảnh cỡ một trượng uốn lượn như thật, toát ra uy nhiếp mạnh mẽ, đây chính là Phong Liệt đã biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân.

Lúc này Phong Liệt vừa nuốt vào ba viên long nguyên đan, mỗi tay nắm một khối long tinh, trong người long nguyên khí dâng trào mãnh liệt, lực hắc ám vô tận ngoài người ủa vào lỗ chân lông toàn thân của hần.

Vận chuyển thân cấp công pháp 'ma long thiên sát quyết', những lực hắc ám và long nguyên khí cuộn cuộn chảy khắp các kinh mạch toàn thân, dần dần ngưng kết thành đặc trưng ma nguyên lực của ma long võ giả, như là sông rạch nhập vào biển cùng ủa vào đan điền.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nguyên lực trong người Phong Liệt ngày càng hùng hồn, dần đẩy tu vi lên đến đỉnh nguyên khí cảnh tứ tầng.

Trên Long Huyết đại lục, võ giả mười chân long huyết mạch trừ hắc long võ giả có nguyên lực vô thuộc tính đặc biệt ra thì chín chân long võ giả khác nguyên lực đều ẩn chứa các loại thuộc tính khác nhau, hiệu quả đánh bị thương kẻ địch cũng khác biệt rất lớn.

Ví dụ nguyên lực của hỏa long võ giả ẩn chứa cuồng bạo hỏa thuộc tính, hỏa nguyên lực một khi xâm nhập và thân thể kẻ địch thì sẽ đem đến lực phá hoại to lớn tổn thương địch thủ.

Ví dụ như nguyên lực của băng long vx giả kèm hiệu quả đóng băng, độc long võ giả thì nguyên lực ẩn chứa kịch độc, đều có sức sát thương cực kỳ đáng gờm, người bình thường mà tiếp xúc liền chết ngay.

Ma long võ giả tu luyện ra ma nguyên lực có tính ăn mòn, không chỉ có thể ăn mòn kẻ địch, nếu luyện đến chỗ tinh thâm thì có thể ăn mòn cả linh hồn địch thủ.

Đương nhiên bây giờ Phong Liệt ở trong Ma Long giáo tiếp xúc đều là ma long võ giả, tranh đấu giữa ma long võ giả thì hiệu quả ăn mòn này bị triệt tiêu lẫn nhau nên không lộ rõ ràng.

Phong Liệt đang lấy Ma Long Hắc Âm Chi Thân trùng kích bình cảnh, tốc độ hấp thu lực hắc ám nhanh hơn người bình thường gấp mười lần, ma nguyên lực ngưng kết thành tinh thuần hơn người khác gấp vô số lần, tính ăn mòn đương nhiên cũng cường hơn rất nhiều lần. Dù là thần thông cảnh ma long võ giả, nếu thấy tình hình Phong Liệt luyện công thì chắc sẽ rất rung động.

Ngoài động phủ, trừ bốn đệ tử ở lại canh phòng cho Phong Liệt ra, người còn lại đều a ngoài săn bắt dã thú, mãnh thú để rèn luyện.

Đám Lý U Nguyệt, Yên, Lục và Triệu Thung, ba, bốn chục người tụ tập lại, cộng thêm nhị cấp long thú Đại Sơn lược trận, ở trong rừng rậm cách Thanh Thạch Sơn không xa tùm thành nhóm săn giết long thú.

- Grao!!!

Một xích hỏa lang thân hình to lớn vọt lên ba trượng, há to mồm táp hướng khuynh thành tuyệt sắc thiên tiên thiếu nữ, con người phun lửa toát ra khí thể hung ác vô tận, khiến người ta hoảng loạn.

Con xích hỏa lang này đã thức tỉnh hỏa long huyết mạch, là dã sói sơ kỳ nhất cấp. Lúc này nó trọng thương phát cuồng, quanh thân vòng quanh một tầng lửa đỏ mỏng manh, hơi thở cực nóng khiến cỏ cây xung quanh toát ra khói trắng.

- Đến đúng lúc lắm!

Thiếu nữ quát to, khuôn mặt xinh đẹp không hề sợ hãi.

Chỉ thấy thân thể mềm mại nhẹ lắt tránh đi xích hỏa lang vọt lên, trường kiếm bỗng vung ra một kiếm khí hình rồng nhàn nhạt bắn hướng xích hỏa lang.

Phụt!

- Grao!!!

Một tiếng khê vang qua đi, kiếm khí sắc bén đâm xuyên qua con mắt yếu ớt của xích hỏa lang, từ sau đầu bắn ra máu tươi cực kỳ chói mắt.

Thế đi của kiếm khí này đâm xuyên đầu nó, thân hình to bự ngã xuống đất giật vài cái rồi đi đời nhà ma.

- Hay!

- Tiểu thư quá siêu!

- Lấy tu vi nguyên khí cảnh tam tầng giết chết một con xích hỏa lang vô cùng hung mãnh! Tiểu thư quá lợi hại.

- ...

Cách không xa mấy thiếu nữ cầm trường kiếm thần kinh căng thẳng thấy như vậy thì thầm thở ra, lớp lớp vượt đuôi ngựa.

Lý U Nguyệt lau mồ hôi trán, khuôn mặt xinh đẹp xẹt qua đắc ý, nói:

- Hì hì, nếu Phong Liệt mà biết bốn tiểu thư có thể một mình giết chết một con sói hung ác thì chắc sẽ rất kinh ngạc ha?

Phía xa Lục khinh thường bĩu môi nói:

- Hừ, con sói này vốn đang hấp hối thôi!

- Lục!

- ...

Trong mấy ngày gần gũi mọi người đã săn giết hơn hai mươi con long thú nhất cấp, có thể nói là thu hoạch cực kỳ phong phú.

Đương nhiên Lý U Nguyệt chỉ là tò mò thôi, nàng là đại tiểu thư dòng chính gia tộc Lý thị, dù là long tinh, linh bảo hay là linh đan đều không thiếu thốn, chỉ thiếu duy nhất kinh nghiệm thực chiến, cùng với tâm huyết của long võ giả.

Có Phong Liệt cản dận, Triệu Thung có ý sắp đặt vài con long thú cấp thấp, bị trọng thương sắp chết cho Lý U Nguyệt luyện kiếm thuật và lá gan.

88. Chương 107: Nguyên Khí Cảnh Ngũ Tầng!

Mấy ngày ngắn ngủi, Lý U Nguyệt từ ban đầu phập phồng lo sợ không dám ra tay đến sau này có thể xuất kiếm giết chết một long thú. Dù là kiếm thuật hay lá gan đều tăng cao nhất định, có chút phong cách của nữ kiếm khách.

Đệ tử khác cũng tăng tiến rất nhiều, trên khuôn mặt non nớt tăng mấy phần tàn nhẫn, hoàn toàn khác hẳn với lúc mới vào mạc dạ đại hiệp cốc thì ngây ngô. Tin tưởng kết thúc đợt rèn luyện này, bế quan thêm một thời gian là những đệ tử này sẽ đột phá đến cảnh giới tiếp theo.

Năm ngày sau, hang đá Phong Liệt ở bỗng vang tiếng rống ngâm cao vút, chấn nguyên ngọn núi khe run.

Chỉ thấy xung quanh Phong Liệt, từng lũ lực hắc ám mắt thường trông thấy như trường giang đại hà điên cuồng tuôn hướng người Phong Liệt, ở ngoài người hình thành từng vòng xoáy nhỏ.

Sau lưng hắn, bên cạnh bốn ảo ảnh ma long có một lũ ảo ảnh nhàn nhạt chậm rãi ngưng tụ, biến càng lúc càng rõ ràng.

Mãi đến nửa canh giờ sau, người Phong Liệt run lên, lực hắc ám xung quanh bỗng ngừng dâng lên. Chỉ nghe *ầm* một tiếng, ngoài người Phong Liệt tỏa ra ánh sáng đen chói mắt.

Cùng lúc đó, sau lưng hắn, ảo ảnh ma long thứ năm rốt cuộc hoàn toàn ngưng tụ thành hình, uy nhiếp mạnh mẽ khiến phạm vi mười trượng bụi đất bỵ đây, khá là bất phàm.

- Nguyên khí cảnh ngũ tầng!

Phong Liệt mở đôi mắt ra, tia sáng bắn ra bốn phía, đáy mắt xẹt qua vui sướng. Lúc này trong người hắn nguyên lực tăng cao gấp đôi, tương đối thì sau khi hắn biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân thực lực cũng sẽ tăng rất lớn.

Nhưng chỉ vui sướng giây lát rồi Phong Liệt hơi bát mẩn lắc đầu, lầm bầm:

- Ài! Nguyên khí vẫn không đủ, không ngờ tiến cấp sẽ chậm như vậy!

Lần này hắn tăng cấp cách lần trước chỉ có nửa tháng mà thôi, tốc độ tu luyện như thế so với người khác đã là cực kỳ hiếm thấy, nhưng Phong Liệt vẫn không quá vừa lòng.

Dù sao tu vi tâm cảnh của hắn đã đạt đến trình độ thần thông cảnh, theo lý thuyết thì chỉ cần có đủ nguyên khí là sẽ vọt thẳng tận trời, không thể có bình cảnh gì khác.

Nhưng trong thiên địa này nguyên khí hữu hạn, dù có long nguyên đan và long tinh cũng không thể bù đắp nhu cầu nguyên khí to lớn của hắn với nguyên khí được, mới khiến tu luyện tu luyện cứ chậm chạp không tăng lên.

- Ừm, là lúc nên đi xem Tụ Nguyên Trì gì đó, mong rằng đừng khiến lão tử thất vọng!

Phong Liệt nhíu mày suy nghĩ chốc lát, đột nhiên nhớ đến Tụ Nguyên Trì, trong lòng có chút mong chờ. Tiếp theo hắn sửa sang một lúc, sải bước nhanh chóng đi ra ngoai động phủ.

- Công tử, người định xuất quana hả?

- Ừ, đi gọi mọi người trở về đi!

- Tuân lệnh!

Bốn đệ tử canh giữ động phủ thấy Phong Liệt xuất hiện thì vội vàng cung kính chấp tay hành lễ, cảm nhận khí thế mạnh mẽ rất nhiều từ hắn, trong mắt bốn người khó thể che giấu sự hâm mộ.

Phong Liệt sai một đệ tử đi gọi mọi người trở về, hắn thì đứng trên một tảng đá to nhô ra giữa sườn núi, neho mắt nhìn xuống rừng cây rậm rạp dưới chân núi, cảm nhận từng đợt gió mát ập và mặt, tâm tình bất giác tĩnh lặng như nước.

Nhớ lại mọi chuyện từ khi trọng sinh đến này, Phong Liệt nghĩ thầm cho tới bây giờ, tình thế phát triển đều nằm trong phạm vi khống chế của hắn.

Dù có vài việc vượt qua năng lực của hắn nhưng vẫn chưa phát triển đến tình trạng tề hại, tin tưởng chỉ cần hắn đủ cẩn thận rồi nhờ vào ám võ viện che chở thì cũng có thể hóa giải được.

Trước mắt đối với hắn quan trọng nhất là tăng cao thực lực, chỉ có sức mạnh cao cường mới thật sự siêu phàm thoát tục, không còn sợ gì nữa, đứng trên chúng sinh, hưởng thụ hàng ức ức vạn long võ giả kính ngưỡng.

Còn tương lai mâu thuẫn với Ma Long giáo, chỉ cần giải quyết Sở Huyền thì mọi chuyện rất dễ tính.

“Sở Huyền, lần này trong Tự Nguyên Trì chắc cũng có mặt người? Đừng làm ta thất vọng! Hừ hừ!”

Phong Liệt nghĩ đến Sở Huyền là mắt tỏ rõ mối hận, tâm tình khó thể bình tĩnh.

Chốc lát sau, đám Lý U Nguyệt, Triệu Thung và thân hình to lớn của Đại Sơn dần xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Phong Liệt nhìn từng khuôn mặt trẻ tuổi dù mệt mỏi nhưng tăng lên khí thế sắc bén, gật gù, xem ra đợt rèn luyện này đối với những đệ tử mới ra nhà ẩm có chút ích lợi.

Đám Triệu Thung từ xa đã thấy Phong Liệt, thầm giật mình, khí thế trên người hắn rõ ràng hùng hồn rất nhiều, hiển nhiên là tu vi tăng tiến.

Họ biết mới trước đó thôi Phong Liệt vừa tiến vào nguyên khí cảnh tứ tầng, tốc độ tu luyện như vậy thật khiến người run sợ, ai nấy tăng thêm hiểu biết mới về cửu phẩm huyết mạch thiên tài quá nghịch thiên.

- Phong Liệt, chẳng phải người đã nói người ta không giết chết được một con kiến ư? Hừ hừ, lần này người ta một mình giết luôn một con xích hỏa lang đó nhé! Nghe Thúy Ngọc nói xích hỏa lang là long thú mạnh mẽ nhất trong mạc dạ đại hiệp cốc đó nha!

Cách còn xa Lý U Nguyệt đã như con bướm tung tăng chạy đến chỗ Phong Liệt, hớn hở khoe khoang, như là cô bé chờ nghe người lớn khen. Bình thường nàng khôn khéo, nhã nhặn giờ đã không còn.

- Ồ? Thật không? Không bị thương chứ?

Phong Liệt nhìn khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Lý U Nguyệt, thầm buồn cười. Thúy Ngọc là thị nữ của Lý U Nguyệt, tất nhiên phải chọn những lời hay nói cho nàng nghe.

Xích hỏa lang giống như long tượng vậy, đều là long thú chủng tộc cực kỳ bình thường trong đại hiệp cốc này, ba con xích hỏa lang chưa chắc là đối thủ của một dạ mạc thú cùng cấp.

Phong Liệt không đành lòng dả kích nổi lòng hưng phấn của giai nhân, vươn tay nhẹ vuốt gò má đọng vài giọt mồ hôi, tình cảm yêu thương nhẹ chảy trong lòng.

Tuyệt sắc như thế này chỉ thích hợp đàn ông đặt trong lòng bàn tay che chở, chỉ có đàn ông đứng ở đỉnh cao nhất mới xứng có được nàng!

Phong Liệt hơi hối hận để Lý U Nguyệt nhiễm máu của những mãnh thú.

Tuy nhiên, hắn nghĩ đến đây là một thế giới tàn khốc đẫm máu, người không có sức lực bảo vệ mình thì rất khó sống sót thì lòng thả lỏng, có chút bất đắc dĩ.

Giây phút này, Phong Liệt thầm thề rằng nhất định phải cố gắng leo lên đỉnh cao nhất thế giới võ đạo, để có năng lực che mưa chắn gió cho người mình yêu, để hồng nhan làm mình khuynh tâm, ngón tay ngọc không cần dính những giọt máu buồn nôn này nữa.

- Đáng ghét! Người ta tự lau được mà!

Lý U Nguyệt bắt mãn hờn dỗi, gò má ửng hồng giống như táo chín, khiến người nhìn không được muốn cắn một miếng.

Nhưng cảm nhận từ bàn tay tình lang truyền đến tình thâm, miệng nàng cần nhai chứ luyện tiếu tránh đi, trong lòng ngọt như ăn mật vậy.

- Khụ khụ! Phong huynh, có cần chúng ta tránh mặt không?

Lúc này phía sau Triệu Thung trêu chọc nói, khiến mọi người cười vang.

Phong Liệt xấu hổ cười, đánh trống lảng nói:

- Triệu huynh, có hỏi thăm vị trí chính xác của Tụ Nguyên Trì chưa?

Nghe Phong Liệt nói đến chính sự, Triệu Thung điều chỉnh vẻ mặt nghiêm túc, nói:

- Bây giờ chuyện Tụ Nguyên Trì đồn ầm ĩ cả lên, không khó hỏi thăm,

- Nói đến thì động phủ của Tụ Nguyên Trì cách Thanh Thạch Sơn chúng ta không xa lắm, chừng mười bảy dặm, ngoài Thiên Thủy Giản. Hiện tại chỗ đó đã tụ tập trên vạn đệ tử rèn luyện, xem như là nơi hỗn loạn nhất trong địa hiệp cốc.

- Ồ?

89. Chương 108: Đi Tới Thiên Thủy Giản!

Phong Liệt lòng máy động, trầm ngâm một lúc, thản nhiên nói:

- Mọi người sắp xếp đi, chúng ta lập tức nhích người đi Thiên Thủy Giản!

Vừa nghe nói phải đi Thiên Thủy Giản, mọi người rất là hưng phấn, nhanh chóng dọn dẹp.

Nhưng Triệu Thung sắc mặt trầm trọng, im lặng một lúc sau nhin không được khuyên rằng:

- Phong huynh, đệ cho rằng chuyện này cần bàn kỹ hơn mới được. Bây giờ Thiên Thủy Giản rỗng cá hỗn tạp, cực kỳ hỗn loạn, chỉ dựa vào ba, bốn mươi người chúng ta, cộng thêm Phong huynh và Đại Sơn thì e rằng chưa đủ đông. Tùy tiện đi thì sẽ khó mà chiếm được ích lợi gì, đệ ở mấy viện phái khác có quen vài người, không bằng chúng ta trước tiên liên hợp với minh hữu cùng tiến lên đi?

Phong Liệt ngẫm nghĩ, bình tĩnh nói:

- Triệu huynh đừng lo lắng, chúng ta trước tiên xem sao rồi hẵng nói.

- Ừm, như vậy cũng tốt.

Triệu Thung cho rằng Phong Liệt chỉ là muốn đi thăm dò, chắc không đánh bữa với viện phái khác, chỉ bằng thế lực này chưa chắc sẽ chịu thiệt nên gật đầu đồng ý.

Một lát sau, đoàn người rầm rộ đi xuống Thanh Thạch Sơn hướng tới Thiên Thủy Giản.

Khoảng cách bảy chục dặm nói xa thì cũng không xa lắm. Ngày càng gần Thiên Thủy Giản, trong rừng núi càng nhiều đệ tử Ma Long giáo xuất hiện hơn, ít thì tốp năm tốp ba, nhiều thì vài chục, hàng trăm người.

Trải qua một tháng rèn luyện, những đệ tử nguyên khí cảnh đều qua sinh tử tẩy lễ, thậm chí có rất nhiều đệ tử nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết.

Hễ là người có thể sống tiếp đều là bỏ ra từ thảm khốc, người đầy vết thương, ai nấy vẻ mặt hiện hung tàn, ác độc, như là một đám hung thần ác sát du dương trong rừng cây, giết người cướp của giống như cơm thường.

Nhưng Phong Liệt không thèm để những người đó vào mắt.

Trước không nói thực lực hiện tại của hắn, một mình một người đối kháng mấy trăm người là không thành vấn đề. Dù là Đại Sơn nhị cấp long tượng có sức sát thương khủng bố cũng không phải nguyên khí cảnh dùng số lượng là cân bằng được, cho nên mọi người đi đường không hề sợ hãi.

Khiến mọi người sửng sốt là gần đây thường hay thấy bóng người bay tới bay lui trên không trung.

Mọi người đều biết, long võ giả có thể ngự không phi hành ít nhất đều là tu vi trên thần thông cảnh.

Đặc biệt mọi người không nghĩ ra là trong số cao thủ bay tới bay lui có rất nhiều người bên ngoài vòng quanh đủ màu đủ sắc cương khí, hiển nhiên không phải là ma long võ giả.

- Ủa? Lại một độc long vô giả bay qua! Những tên kia chạy đến địa bàn Ma Long giáo của chúng ta làm gì? Tại sao cao thủ trong giáo không quản lý?

Triệu Thung sững sờ nhìn trời, trơ mắt thấy một bóng người bao bọc trong sương xanh đột nhiên biến mất nơi chân trời, bay tới khu vực trung tâm đại hiệp cốc.

- Đúng vậy đó! Mấy ngày này đã thấy mây trắng cao thủ long vô của giáo phái khác tiến vào trong đại hiệp cốc, không thấy cao thủ nào của giáo mình đi ra ngăn cản.

- E rằng cao thủ giáo mình có muốn cản cũng không được, mấy ngày hôm trước ta chính mắt trông thấy có mấy ngàn long dài cỡ mười trượng bay qua, chắc là cao thủ long biến cảnh trong truyền thuyết.

- Chẳng lẽ ra chuyện lớn rồi? Không lẽ trọng bảo xuất thế?

- Ủ, rất có khả năng đấy! Nói không chừng là đào ra chân long di cốt thì sao? Chỉ có trọng bảo cỡ đó xuất thế thì Ma Long giáo chúng ta mới mất nhắm mắt mở mặc kệ cao thủ giáo phái khác.

- ...

Phong Liệt mặt mang nụ cười lẳng lặng nghe mọi người thảo luận, thầm cười trộm.

"Hừ hừ, đúng là có di cốt rồng xuất thế nhưng ích lợi sớm bị lão tử vét sạch rồi, đám lão già đó ngay cả canh cũng uống không được!"

Một đường đi giải quyết ba năm tên thấy gai mắt, đám Phong Liệt dần đi đến bên ngoài Thiên Thủy Giản.

Thiên Thủy Giản là một khe núi dòng suối chảy giữa hai tòa núi, rộng cỡ ngàn trượng, một bên có thác nước như đổ từ tầng mây xuyên, ở trong đại hiệp cốc âm trầm thế này cũng xem như là diễm cảnh rất đẹp.

Nhưng bây giờ Thiên Thủy Giản đầy sắp hàng ngàn, vạn đệ tử Ma Long giáo mặc trang phục khác nhau đến rèn luyện.

Những đệ tử chiếm cứ trên đỉnh núi đông và tây, lại chia làm mấy trăm đại đoàn thể, lớn thì cỡ mấy trăm, ngàn người, nhỏ thì vài chục người.

Những đệ tử có thể ở trên đỉnh núi tất nhiên đều là thuộc hạ của vị đệ tử trung tâm có tên có tuổi, một số người rải rác thì ngay cả tư cách bước lên hai đỉnh núi cũng không có, chỉ có thể từ xa nhìn.

- Xem ra tình hình chỗ này hơi phức tạp nhỉ?

Phong Liệt cười khê lắc đầu.

Chỉ thấy trên đỉnh hai ngọn núi, phía tây là lấy các đệ tử viện phái ma khí viện, thương võ viện, kiếm võ viện, minh võ viện cầm đầu. Đỉnh núi phía tây chủ yếu là viện phái kiên võ viện, địa võ viện, nhân võ viện làm chủ.

Nhìn sơ thì trên mỗi đỉnh núi có năm, sáu ngàn người, đông đúc chi chút.

Trên đỉnh hai ngọn núi thỉnh thoảng có từng tốp đệ tử đi vào trong Thiên Thủy Giản rồi lát sau đi ra, thay phiên đám người mới thoát trông như đang vận chuyển cái gì đó nhưng hai tay họ trống rỗng, khiến người khó hiểu.

Phong Liệt có chú ý thấy Trịnh Nguyên Kiệt dẫn đám đệ tử thiên võ viện và Tần Trọng dẫn đệ tử ám võ viện bị các đại thể lực trên hai ngọn núi bài trừ ra, chỉ đánh ở đất trống một góc rừng cây tạm dựng lều.

Đám Phong Liệt dù số người không nhiều nhưng vì có nhị cấp long tượng tồn tại nên rất bắt mắt, họ đến rất nhanh rơi vào pháp nhãn của tất cả thể lực.

Tần Trọng, Trịnh Nguyên Kiệt thấy đằng xa Phong Liệt ngồi trên lưng con voi, tức giận và cũng thầm cười nhạo.

Hai người cảm thấy họ dẫn dắt thể lực khổng lồ là hai ngàn đệ tử đều bị bài trừ ra ngoài, không thể tiến lên. Phong Liệt thì chỉ có ba, bốn mươi người, e rằng tư cách đứng xa xem còn không đủ nữa là. Hai người mất lạnh bàng quan, chờ xem Phong Liệt làm trò hề.

Trong mười tám viện phái của Ma Long giáo thì thể lực mạnh mẽ nhất chính là ma khí viện, kiên võ viện và thiên võ viện.

Ma khí viện trực thuộc Ma Long giáo chủ, các loại tài nguyên muốn cái gì có cái đó, đệ tử trong viện phái ấy có nhiều tinh anh hơn, ai nấy sức chiến đấu xuất chúng, thể lực tổng thể lớn mạnh, có sức ảnh hưởng lớn nhất trong mười tám viện phái.

Kiên võ viện là nơi vàng thau lẫn lộn, số lượng đệ tử khổng lồ, khá là đoàn kết. Bình thường nếu chọc phải viện phái tranh chấp thì thường hợp sức đối ngoại, hử chút là ra mấy trăm, ngàn người, rất khó đối phó.

Thiên võ viện là nơi bồi dưỡng ra thiên tài, trong đó đệ tử trung tâm chiếm tỷ lệ khó nhiều, cũng là kiêu ngạo nhất trong các viện phái, ở chung với viện phái khác cứ thấy mình cao hơn người một bậc. Mặc dù thiên võ viện có thực lực mạnh nhưng không được lòng người.

Ba viện phái mạnh mẽ như vạc ba chân, từ nguyên khí đến thần thông cảnh đến cảnh giới càng cao hơn, loại cục diện này cuối cùng kéo dài bao lâu thì e rằng không ai nói rõ được.

Thể lực mười lăm viện phái khác kém hơn ba viện phái này rất nhiều, hoặc là sẽ phụ thuộc vào ba viện phái hay là ở trung lập.

Phong Liệt ở ám võ viện cho đến này đều đứng ở trung lập, cách xa ba thể lực.

90. Chương 109: Triệu Đồng!

Dù sao ám võ viện không có nhiều nhân tài, số lượng đệ tử ít đến đáng thương, trong mười tám viện phái đứng dưới chót, dù chọc bên nào cũng chịu không nổi, thế là trốn ra xa.

Phong Liệt sớm nắm rõ tình thế của mười tám viện phái, lúc này thấy hành động Tàn Trọng phụ thuộc vào thiên võ viện thì rất khinh thường.

Mặc dù hai hắc không biết hai phe đạt thành hiệp nghị gì, nhưng đoán rằng Tàn Trọng đem mấy trăm đệ tử ám võ viện làm quân tốt cho Trịnh Nguyên Kiệt thôi. Nhưng hắc lười quan tâm vụ này.

- Ủa? Đó là...nhị cấp long tượng? Người kia là ai vậy? Có thể thần phục một nhị cấp long tượng trong đại hiệp cốc làm tọa kỵ!

- Hình như là ám võ viện cử phẩm thiên tài Phong Liệt thì phải? Nghe nói người thiên võ viện ăn bồ hòn trong tay hắc đó!

- Mỹ nữ quốc sắc thiên hương kia hình như là đại tiểu thư Lý gia ở ma khí viện? Sao nàng...lại đi cùng Phong Liệt chứ? Nghe nói nàng có hôn ước với Nhạc Đông Thần của ma khí viện mà?

- Ài! Mỹ nữ yêu thiên tài, thiên kinh địa nghĩa thôi! Tiểu tử Phong Liệt này là cử phẩm thiên tài thật sự, có tiền đồ hơn Nhạc Đông Thần rất nhiều! Thật khiến người hâm mộ quá đi!

- Hắc hắc, tiểu tử Phong Liệt lại dám đến đây, ma khí viện Triệu Đồng sắp muốn cho hắc bài học rồi, đây chẳng phải là tự chui đầu vào lưới ư?

- Cũng chưa chắc đâu, con nhị cấp long tượng không phải ăn chay à! Nhìn kia, Triệu Đồng đi ra!

- ...

Đám đệ tử rải rác đứng chỉ trở Phong Liệt thì đỉnh núi phía đông đột nhiên có đám người di chuyển. Một đám đệ tử mặc trang phục ma khí viện sát khí đằng đằng đi xuống dưới núi nơi nhóm Phong Liệt đứng, liếc sơ có tới năm, sáu mươi người.

Người dẫn đầu mặc đồ đệ tử trung tâm ma khí viện, khuôn mặt tuấn tú sát khí ngập trời, từ xa nhìn Phong Liệt, ánh mắt như muốn ăn người, hình như có thù giết cha, cướp vợ của gã vậy, khiến người nhìn mà run.

- Phong huynh, nguy rồi! Triệu Đồng mang người đến kìa! Chúng ta có cần trốn đầu sóng không?

Triệu Thung thấy đám người Triệu Đồng rầm rộ đến thì tim đập chân run, nhiều người như vậy cùng ủa lên thì chớp mắt nhắm chìm ba, bốn mươi người phe mình ngay.

Đám người còn lại cũng lo âu, mặc dù họ rất tin vào Phong Liệt nhưng nếu là hỗn chiến thì e rằng một mình hắn rất khó bảo đảm an toàn cho tất cả mọi người.

- Không cần, nên đến thì sớm muộn gì sẽ đến!

Phong Liệt lạnh lùng cười, khuôn mặt không có vẻ gì là sợ.

Mọi người thấy Phong Liệt bình tĩnh thì yên lòng. Không biết bắt đầu từ khi nào, Phong Liệt thành cột trụ trong lòng họ, cột trụ chống trời, dường như chỉ cần hắn nói không có việc gì thì thật sự mọi chuyện ổn cả.

Lý U Nguyệt mắt đẹp nhấp nháy nhìn Phong Liệt, tò mò hỏi:

- Phong Liệt, người...người thật sự nhìn thấy hết vị hôn thê của Triệu Đống tắm rửa?

- Á, khụ khụ, đó là đồn bậy thôi! Mặc dù ta với Diệp Thiên Tử là hàng xóm nhưng ta thề, ta chưa từng bước vào lầu các của nàng nửa bước, lấy đâu ra nhìn lên tắm rửa?

Phong Liệt lúng túng nói nhưng rất chột dạ.

Mặc dù hắn không thấy người ta tắm rửa nhưng chỗ quan trọng trên người thì thấy hết rồi, xem như đại đồng tiểu dị, tuy nhiên giờ có đánh chết hắn cũng không thể thừa nhận.

- Hừ hừ, mặc dù ngươi không bước vào lầu các của nàng nửa bước nhưng nói không chừng khi nàng tắm rửa trong sân bị người thấy thì sao?

Lý U Nguyệt hầm hừ nói, bỗng nhiên nhướn mày liễu, nói:

- Ái dà, thế thì chẳng phải nàng ta cố ý quyến rũ ngươi sao? Hừ, Diệp Thiên Tử, nghe cái tên đã thấy không là phụ nữ đẳng hoàng rồi!

- A...

Phong Liệt đỏ mặt, đàn bà này mà ghen lên thì đúng là không nói lý gì cả. Hình như tên 'Diệp Thiên Tử' không giống như là đàn bà hư đi? Nhưng hắn không dám trả treo.

Mọi người yên lặng đứng, lạnh lùng chờ đám Triệu Đống hung thần ác sát vây quanh đến. Mọi người đều rút ra binh khí, cảnh giác đề phòng đối phương.

Mặc dù người Triệu Đống thế tới rào rạt nhưng tới gần, thấy thể hình của Đại Sơn khiến người tuyệt vọng thì lòng run rẩy, may là ý vào người nhiều nên không lộ ra mặt.

Triệu Thung lạnh lùng trừng Triệu Đống, quát to:

- Triệu Đống! Ngươi định làm gì?

- Hừ! Không liên quan gì ngươi! Phế vật bần chỉ như ngươi tốt nhất đừng xen vào!

- Ngươi...

Triệu Đống khinh thường liếc Triệu Thung rồi phớt lờ, hung tợn trừng Phong Liệt, rống:

- Phong Liệt! Đồ tạp chủng! Bốn công tử định đi tìm ngươi đây, không ngờ ngươi tự đưa lên cửa! vậy cũng tốt, tiện cho ta!

- Hừ, bốn công tử không phải người không nói lý! Hôm nay chỉ cần ngươi chọc mù đôi mắt, cắt luôn của quý đàn ông thì bốn công tử sẽ tha cho ngươi một con đường sống! Nếu không thì ta tự tay đánh gãy năm chi của ngươi!

Lúc này gã phải ngẩng đầu nhìn lên Phong Liệt ngồi trên Đại Sơn, điều này khiến gã khó chịu nhưng không biết làm sao.

Gã vừa dứt lời thì đám đệ tử ma khí viện xung quanh cất tiếng cười to, ai nấy vẻ mặt coi rẻ trừng Phong Liệt.

- Ha ha ha ha!

- Triệu sư huynh, trực tiếp làm thịt tiểu tử này là xong việc! Khách sáo với hắn làm cái gì?

- Đúng rồi đó, Triệu công tử! Người chỉ khiến hấn cắt của quý, vậy thì mỹ nữ bên cạnh hấn làm sao giờ? Không bằng đưa phật đưa đến tây thiên, khiến người ta chết sáng mắt!

- Câm miệng! Đồ ngu! Nàng là đại tiểu thư Lý gia của ma khí viện chúng ta, người không muốn sống nữa hả?

- A? Lý gia ma khí viện chúng ta từ khi nào có đại tiểu thư? Cha nó! Mấy Lý gia công tử đủ tai họa rồi soa giờ lại ra một tiểu thư? Còn để cho người ta sống không trời!

- ...

Nghe đám đệ tử ma khí viện nói những lời khó nghe, Lý U Nguyệt tức giận đến mặt trắng bệch, hận không thể rút ra trường kiếm đại sát một trận.

Phong Liệt nhẹ vỗ tay nàng, biểu tình bình tĩnh nhìn Triệu Đồng, lạnh nhạt nói:

- Triệu Đồng, ta nghĩ có chuyện người đã hiểu lầm, giữa ta và Diệp Thiên Tử không có gì cả.

Triệu Đồng cười lạnh nói:

- Hiểu lầm? Hừ! Hiểu lầm thì sao nào? Hôm nay bốn công tử đều phải xử lý người! Biết điều này mau chóng làm theo lời ta nói! Nếu không, chẳng những người phải chết, tất cả người các người đều chết hết!

Mắt gã lóe sự độc ác khiến người hoảng loạn.

Lấy thói quen làm việc của gã, muốn giải quyết ai thường không cần lý do, chỉ cần khiên gã gai mắt thì đánh tàn phế, đánh chết cũng chỉ dựa vào tâm tình. Đám đệ tử ma khí viện thuộc hạ của gã đều thần nhiên với điều đó.

- A?

Ánh mắt Phong Liệt dần lạnh lẽo, nhưng vẫn cười khê nói:

- Được rồi, nhưng con người ta mềm lòng, không tự ra tay với bản thân được, các người đến ra tay đi!

Phong Liệt cảm thấy Triệu Đồng và Diệp Thiên Tử đúng là trời sinh một đôi, đều phát huy tính tình công tử, tiểu thư đến cực hạn, chỉ dựa vào yêu thích riêng, bất kể hậu quả. Tuy nhiên, bản thân hấn cũng là người không nói lý.

- Grao gru!!

Khi Phong Liệt vừa dứt lời thì Đại Sơn dưới thân hấn chợt phát ra tiếng gầm hung tợn xộc thẳng tầng mây. Khí thể long thú nhị cấp hùng hồn bùng phát, không khí xung quanh động lại.

Đám đệ tử ma khí viện đều kinh hoàng biến sắc, kiềm không được thụt lùi, ngay cả đám Triệu Thung cũng lùi ra xa Đại Sơn một chút.

Nhưng Phong Liệt thì cẩn thận chú ý thấy hai thanh niên mặc trang phục đệ tử bình thường sau lưng Triệu Đồng hơi quái, mặc dù họ cũng lùi nhưng biểu tình cực kỳ bình tĩnh, trong ánh mắt không có gì là sợ cả.

Mắt Phong Liệt chớp lóe, lòng nổi lên cảnh giác.

91. Chương 110: Tề Tụ!

- Hừ! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Triệu Đồng giật mình xong biểu tình giận dữ, trường kiếm đột nhiên vung trước mắt, quất lạnh;

- Giết cho ta! Trước tiên xử lý con súc sinh này đã!

Đám ma khí viện nghe lệnh của Triệu Đồng thì hơi do dự, nhìn Đại Sơn rất hung ác thì đều rút vò không dám tiến tới, chỉ có hai người sau lưng gã lóe tia độc ác, muốn vọt đến ngay.

- Hừ! Chờ đã!

Phong Liệt hừ lạnh, bỗng lên tiếng quát bảo ngừng lại khiến hai người kia thân hình nhào lên chột khựng. Khi hấn quát lớn thì bỗng phát ra uy nhiếp mạnh mẽ phủ lên hai đệ tử khác lạ. Hai người kia con người co rút, bị khí thể lôi kéo cũng phóng ra khí thể đối kháng.

Bùm!

Hai uy nhiếp cực kỳ mạnh mẽ lập tức lan tràn, khiến các đệ tử biến sắc mặt, kinh sợ nhìn hai người.

Chỉ thấy đằng sau lưng hai người đều có hai ảo ảnh ma long dài ba trượng, thần tuấn phi phàm, tỏa ra uy nhiếp mạnh mẽ vượt xa long võ giả nguyên khí cảnh.

- Cao thủ chân khí cảnh nhị tầng? Còn có hai người? Cái này...

- Ha ha, bên chúng ta lại có cao thủ lược trận cơ đấy, xử lý con súc sinh đó dễ ợt!

- ...

Người có mặt thấy hai cao thủ chân khí cảnh nhị tầng đều kinh ngạc, biểu tình khác nhau.

Bên đệ tử ma khí viện thì vững bụng, ánh mắt nhìn Đại Sơn bớt đi sự sợ hãi, chỉ chờ hai cao thủ chân khí cảnh giải quyết nhị cấp long tượng này là nhào lên vung tay múa chân ngay.

Đám Triệu Thung lộ vẻ mặt tuyệt vọng, thoáng chốc không biết nên làm sao. Ngay cả Lý U Nguyệt cũng thầm lo lắng, tay siết chặt một ống pháo hoa.

Chỉ mình Phong Liệt biểu tình không hề sợ hãi, ngược lại cười khùng khục.

Hấn quát to:

- Triệu Đồng! Người dám phá hỏng quy tắc rèn luyện, chẳng những tự ý mang theo thị vệ chân khí cảnh tham gia rèn luyện, còn dung túng họ tùy ý chém giết hạch tâm đệ tử! Người có để mất giáo quy Ma Long giáo ta không?

Nghe Phong Liệt quát to, các đệ tử trợn tròn mắt.

Rất nhiều đệ tử trung tâm thân phận hiển hách tùy thân mang theo cao thủ thị vệ đều được trong giáo ngầm chấp nhận, nhưng nếu dung túng thị vệ giết chết đệ tử trung tâm thì đúng là tội đáng bị phạt.

Hai thị vệ chân khí cảnh run lên, quay mặt nhìn nhua. Nếu hôm nay cừu phẩm thiên tài Phong Liệt thật sự xảy ra vấn đề thì có lẽ Triệu Đồng không sao, nhiều lắm là bị phạt chút nhưng như hai người họ thì chết chắc.

- Hừ! Phong Liệt, người đừng có xé to chuyện! Chẳng phải người còn chưa chết sao?

Triệu Đồng khinh thường hừ lạnh, nói với hai cao thủ:

- Lên cho ta! Các người chỉ cần giải quyết con long tượng đó là được, còn Phong Liệt tạp chungr thì ta sẽ đích thân ra tay! Yên tâm đi, ta sẽ không giết chết hấn!

- Tuân lệnh!

Hai thị vệ nghe Triệu Đồng đều thở phào, rồi mặt âm hiểm cười cười tiến lên.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn hai người, mắt lóe sát ý. Lý do hấn vạch trần thân phận của hai người không phải vì trông chờ chúng bỏ cuộc mà muốn chiếm một chữ lý.

Vì hấn đã thâm đặt quyết tâm, hôm nay nhất định phải cho đám Triệu Đồng một bài học cả đời khó quên, thuận tiện đánh tỉnh đám trong bóng tối rục rịch. Nếu không thì người như Triệu Đồng, Nhạc Đông Thần, Trịnh Nguyên Kiệt ỷ vào có chút thân phận râu ria cứ tới chọc hấn hoài, hấn sẽ bị phiền đến chết.

Lúc này, hai bên đỉnh núi Thiên Thủy Giản, đệ tử hàng ngàn vạn nhìn chăm chăm bên này, lộ vẻ xem kịch vui.

Trong đó Tề Xương Vô và đám đệ tử trung tâm kiên vô viện đứng ở đỉnh núi phái tây ánh mắt nhìn Phong Liệt có chần chờ do dự, có oán độc, có kinh sợ, có mâu thuẫn, trong phút chốc không quyết định được có nên ra mặt hay không.

Nhạc Đông Thần đứng ở phía đông đỉnh núi, mặt ma trầm như nước, ánh mắt độc ác không ngừng quét qua lại giữa Phong Liệt và Lý U Nguyệt, nếu không phải bị Triệu Đồng giành trước thì gã sớm kiếm không được mạng người của mình lao xuống rồi.

Bên cạnh Nhạc Đông Thần đứng một thiếu niên khí chất cao quý, diện mạo nho nhã, vẻ mặt tò mò nhìn Phong Liệt, ánh mắt thỉnh thoảng xẹt qua Lý U Nguyệt ôm Dạ trong ngực, như có điều suy nghĩ. Thiếu niên này không phải ai khác, chính là Sở Huyền hạn thấu xương ngày đêm mong nhớ!

Khóe mắt Phong Liệt liếc qua sớm thấy họ rồi nhưng không lộ vẻ gì.

Đầu tiên hắt cho Lý U Nguyệt một ánh mắt yên tâm, khiến nàng ôm Dạ đi xuống lưng vi.

Rồi hắt đứng dậy trên lưng Đại Sơn, tay nắm tế thiên thần thương, mắt lạnh nhìn hai cao thủ chân khí cảnh vọt đến.

Hắn thầm suy tư làm sao có thể một chiêu xử lý hai người này mà che giấu được thực lực thật sự, dù sao Sở Huyền là lão yêu quái vạn năm khoác da thanh niên, ánh mắt rất độc. Cuộc chiến hôm nay nếu lộ ra chút dấu vết gì thì e rằng ngày sau sẽ gặp khá nhiều rắc rối.

- Grao gru!!!

Dường như Đại Sơn cũng cảm giác được hai người đó nguy hiểm, nó bỗng cuồng rống, đôi mắt to lóe tia hung ác, khí thế cuồng dã và thể hình kinh người khiến đệ tử có mặt đều kinh hoàng. Ngay cả hai thị vệ chân khí cảnh của Triệu Đồng đều lộ ánh mắt kinh ngạc, lòng tăng cảnh giác.

Ngay lúc hết sức căng thẳng, đột nhiên sau lưng Triệu Đồng vang lên thanh âm âm trầm:

- Triệu Đồng, báo cho hai nô tài của ngươi tránh cho thương phong, bên trên có nhuộm kịch độc kiến huyết phong hầu!

Lúc này tình hình rất tĩnh lặng, chợt vang lên thanh âm hơi chói tai, tất cả mọi người đều nghe rõ ràng.

Phong Liệt nhướng mày nhìn chằm chằm, chỉ thấy Tần Trọng, Trịnh Nguyên Kiệt không biết khi nào thì đứng cách Triệu Đồng không xa, đang cười nhạt nhìn bên này, mới rồi là Trịnh Nguyên Kiệt lên tiếng.

Triệu Đồng quay mặt sang, lạnh lùng nhìn hai người, cười khẩy vô ơn nói:

- Hừ! Liên quan gì các ngươi? Người của bốn công tử đương nhiên là tự biết!

- Ngươi...!

Trịnh Nguyên Kiệt vẻ mặt tức giận, gã định mượn cơ hội lôi kéo quan hệ với Triệu Đồng để trỏ đường cho đàm phán tiếp theo, không ngờ Triệu Đồng mềm cứng không ăn.

- Hừ! Không biết sống chết!

Phong Liệt nhìn thấy Trịnh Nguyên Kiệt thì rất tức giận, vốn hắn định bắt ngờ dùng kịch độc xử lý hai thị vệ nhưng không ngờ gã đi ra quấy rối vào giây phút mấu chốt như thế này!

"Bà nội nó, xem lão tử là quả hồng muốn bóp sao thì bóp hử? Tốt! Tốt lắm!"

Quả nhiên có Trịnh Nguyên Kiệt nhắc nhở, hai thị vệ bất giác giương mắt nhìn trường thương trong tay Phong Liệt, ánh mắt có vài phần đề phòng.

- Lên!

Xoẹt xoẹt!

Cùng với hai tiếng rít chói tai, chỉ thấy hai thị vệ bỗng nhảy lên giữa không trung, dùng trường đao lóe ánh bạc chém ra gihai thất luyện bạc dài vào đầu Đại Sơn, màu bạc chói mắt khiến người ta không dám nhìn gần, sát khí khủng bố đầy trời.

Phong Liệt neho mắt, bỗng nhiên ngoài người nổi lên khói đen, bao gồm thân thể to lớn của Đại Sơn cũng được phủ trùm, hắc biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân, thương to trượng hai bóng vung ra.

Bây giờ Đại Sơn mới tiến vào long thú nhị cấp không lâu, đối phương thì có hai cao thủ chân khí cảnh trăm phần trăm, thực lực cách biệt quá lớn.

Mặc dù Đại Sơn da dày thịt béo, nhưng nếu cứng rắn đỡ hai đòn này thì chắc chắn sẽ bị thương không nhẹ.

Trong khói đen đôi mắt Phong Liệt đỏ ngầu, hắc toát ra nhiều khói đen bao phủ Đại Sơn vào trong, trường thương bóng vung, hai thất luyện bay đến bị phá ngay trong vài giây.

Đinh! Đinh!

Hai tiếng kim thiết giòn vang phát ra từ khói đen.

Ngay sau đó, Phong Liệt thu lại một chút khói đen, thân hình to lớn của Đại Sơn lại hiện ra trước mắt mọi người.

92. Chương 111 : Nhìn Xuống

- Ủa?

Hai thị vệ nhìn thấy Đại Sơn lúc này thì ánh mắt ngơ ngác.

Hai người đó rất tin vào một đòn đánh ra, hơn nữa Đại Sơn voi to đần độn chắc không thể trốn thoát tập kích như tia chớp của họ.

Nhưng sự thật là Đại Sơn không bị thương chút nào!

Người xung quanh đều sửng sốt, nhưng không ai nghĩ đến Phong Liệt cả, không ai tin tưởng một long vô giả nguyên khí cảnh ngũ tầng có thể ngăn cản một kích hi cao thủ chân khí cảnh đánh ra, đó đúng là mơ mộng viễn vông.

- Grao gru!!!

Đại Sơn bị hai tên công kích triệt để chọc giận, lắc hai cái ngà to lớn và cái vòi dài vọt tới trước.

- Hừ! Không ngờ con súc sinh này còn có chút môn đạo!

Hai thị vệ nhìn nhau, ánh mắt biến độc ác, không hẹn mà cùng vòng qua chính diện Đại Sơn, vung trường đao kề sát bụng nó, đảo ảnh rực rỡ điên cuồng chém hướng nó.

Tốc độ của Đại Sơn ở trong mắt đệ tử nguyên khí cảnh là nhanh như tia chớp, nhưng cao thủ cùng cảnh giới thì nó vẫn chậm chút, dù gì nó không phải long thú loại hình tốc độ.

Lúc này Phong Liệt khê hừ một tiếng, mắt chợt lóe sát khí:

- Hừ! Chính là lúc này!

Ngay sau đó, mọi người mắt thấy hai thị vệ sắp mổ bụng Đại Sơn thì...

Đột nhiên Phong Liệt lại lần nữa phát động dạ mạc châu, khói đen đậm đặc mông lớn nổi lên, bao phủ phạm vi mười trượng quanh thân hắc, tất nhiên cũng cũng bao bọc luôn hai thị vệ chân khí cảnh, Đại Sơn.

Ngay sau đó, người bên ngoài nghe thấy trong khói đen truyền đến mấy tiếng xé gió *xèo xèo* và hai tiếng khê kêu.

Một giây sau, khói đen co rút lại, hai thân hình nhanh như chớp bắn ra, cách Đại Sơn mười trượng lo sợ hãi hùng đứng vững, chính là hai thị vệ chân khí cảnh của Triệu Đổng.

Nhưng bây giờ trên mặt hai người lộ ra vẻ hăng sợ khó mà che giấu, bọn họ một người vai trái, một vai phải bị một vết thương nhỏ đến không thể thấy đang toát ra khói xanh.

- Nguy rồi! Kịch độc! Công tử hãy hộ pháp cho chúng ta!

Hai người hồi phục tinh thần, lòng giật mình, không rảnh lo đến gì khác, nhanh chóng khom chân ngồi xuống, vận chuyển nguyên lực ép độc ra.

Hai người họ cảm giác rõ ràng kịch độc rót vào người cực kỳ bá đạo, âm độc, dù kéo dài một giây cũng sẽ lấy mạng của họ. Bây giờ họ ở đây trị thương chỉ là bất đắc dĩ, đành giao an nguy cho Triệu Đồng.

- Hừ hừ! Đừng tốn sức nữa, các người đi chết đi!

Phong Liệt âm trầm cười, chân nhẹ đạp Đại Sơn.

Vết thương trên thân thể hai người tất nhiên là kiệt tác của hắn, lúc này thực lực Ma Long Hắc Âm Chi Thân của hắn muốn để lại vết thương trên thân hai cao thủ chân khí cảnh nhị tầng không có gì khó khăn.

- Grao!!!

Đại Sơn vâng theo ý chí của Phong Liệt, mắt tỏa sáng. Mới rồi nó bị khói đen của Phong Liệt bao phủ vào trong biến thành người mù, giờ mới có đất cho nó dùng võ. Nó hưng phấn sải bước đi nhanh hướng hai thị vệ, mắt đăm phát ra tiếng rầm rầm.

Mãi đến lúc này Triệu Đồng mới hồi phục tinh thần, gã thấy hai thị vệ của mình gặp nạn thì rất giận dữ.

Gã quát to:

- Mau lên! Mau cứu người đi!

Nhưng lúc này không ai dám hưởng ứng gã.

Nói đùa hả? Để đệ tử nguyên khí cảnh đối đầu nhị cấp long tượng thì rõ ràng là đi chịu chết!

Tuy những đệ tử ma khí viện đều nguyện ý nghe theo Triệu Đồng sai khiến, nhưng kêu họ trực tiếp đi chịu chết thì không ai nghe theo, dù gì chẳng có ai là ngu ngốc cả.

Ngay sau đó, chỉ nghe ai tiếng *phập phập!*

Người có mặt đều co rụt lại, chỉ thấy hai thị vệ chân khí cảnh uy thế kinh người không ai địch lại bị Đại Sơn đạp nát như dưa hấu, dễ dàng đạp thành thịt nát, không có một chút cơ may nào khác.

Thoáng chốc tất cả mọi người trợn tròn mắt!

Dù là ai đều không ngờ hai cao thủ chân khí cảnh cao cao tại thượng chỉ trong chớp mắt đã thi cốt vô tồn, hồn phi phách tán. Giờ này khắc này, hàng ngàn đệ tử đều tinh thần kinh sợ, thật lâu khó mà bình tĩnh.

- Đây là sao? Tại sao đường đường là hai cao thủ chân khí cảnh mới xong đến đã bị trúng độc rồi? Còn bị long tượng dễ dàng giẫm chết? Cao thủ chân khí cảnh cũng chẳng là gì nhỉ?

- Đúng vậy? Không lẽ là giả mạo? Cho dù lão tử đi lên thì chắc có thể đấu vài chiêu với long tượng đó chứ!

- Ai dà! Tiểu tử Phong Liệt chẳng những là cứu phẩm thiên tài mà còn là cao thủ dùng độc nhỉ! Ngay cả cao thủ chân khí cảnh đều trúng chiêu, thật là sâu không lường được a!

- ...

Người xung quanh kinh ngạc rồi thì ánh mắt nhìn Phong Liệt như thấy rắn rết.

Trước đó Phong Liệt chỉ đâm thủng hai lỗ trên người hai thị vệ, chẳng chút bắt mắt, tiếp đó khiến Đại Sơn hủy thi diệt tích, lúc này đám người xung quanh đều không phát hiện hai thị vệ làm sao trúng độc, đây là hiệu quả mà Phong Liệt mong muốn.

Như vậy là người khác sẽ cho rằng hắn âm thầm dùng độc giải quyết hai người đó, không nghĩ đến thực lực của bản thân hắn, có thể lừa gạt Sở Huyền.

Giải quyết xong hai thị vệ chân khí cảnh của Triệu Đồng, Phong Liệt cười lạnh nhìn gã rồi khẽ quát với Đại Sơn dưới chân:

- Giết cho ta!

Đại Sơn nghe Phong Liệt ra lệnh, ngửa đầu gầm lên, đột nhiên sải bốn chân vọt hướng Triệu Đống, toàn thân tỏa ánh sáng vàng rất là kỳ dị.

- A...nguy rồi! Hình như con long tượng giết tới kìa!

- Triệu sư huynh! Chúng ta trước tiên lùi đi! Không có cao thủ chân khí cảnh áp trận thì sợ rằng không ai chặn được nó!

- Hừ! Sợ cái gì? Bỏ công tử không tin Phong Liệt dám làm gì được ta!

- Hắn không dám làm gì ngươi nhưng...chúng ta thì sao?

- A...mau trốn đi!

Đệ tử ma khí viện đứng quanh Triệu Đống thấy Đại Sơn vọt đến thì bị hù tay chân mềm nhũn, mặt như màu đất, vắt giò chạy trước khi nó đến, rời xa Triệu Đống.

- Đám chó chết tham sống sợ chết các ngươi!

Triệu Đống đứng yên tại chỗ nhìn đám thuộc hạ bỏ chạy, tức giận chửi tục nhưng không hề sợ hãi Đại Sơn lao đến.

Gã vẽ mặt kiêu ngạo nhìn Phong Liệt, khinh thường quát:

- Phong Liệt, đồ tạp chủng dê tiện nhà ngươi! Bỏ công tử không tin ngươi dám giết ta!

Bùm! Bùm! Bùm!

Đại Sơn nhanh chóng vọt đến trước mặt Triệu Đống, cách gã một trượng mới khựng lại thân thể cao lớn, ngà voi như trường đao cách ngực gã chưa đến ba tấc, thật sự là chỉ mảnh treo chuông.

Mặc dù Triệu Đống biết chắc Phong Liệt sẽ không dám giết gã nhưng thấy Đại Sơn gần trong gang tấc thì rất kinh sợ, mãi đến nó dừng lại thì trái tim mới chui tọt trở lại lồng ngực.

Tiếp theo gã hít sâu một hơi, nổi lòng tức giận dâng trào và cũng vững bụng, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ mỉa mai.

Nhưng không chờ gã mở miệng thì Đại Sơn chột quát vọt, *bùm* một tiếng quát gã vưng ra hơn năm trượng, mấy cây lan yêu thô cỡ miệng bát bị đập ngã nghiêng, gã gục trên mặt đất phun ra vài búng máu.

- Phong Liệt! Đồ tạp chủng đáng chết! Ngày hôm nay ngươi làm cái gì sau này bỏ công tử sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần! Khụ khụ!

Triệu Đống chật vật ngã gục trên mặt đất, ngẩng đầu lên cực kỳ oán độc trừng Phong Liệt, dường như hận hẳn đến tận xương tủy.

Phong Liệt lạnh lùng cười. Dưới ánh mắt của ngàn vạn đệ tử Ma Long giáo, hắn nhảy khỏi lưng voi, chậm rãi bước hướng Triệu Đống. Đại Sơn theo sát sau lưng hắn, đôi mắt hung tợn trừng đệ tử ma khí viện xung quanh.

93. Chương 112 : Bài Học Cả Đời Khó Quên!

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều nhìn vào, muốn xem Phong Liệt định giải quyết Triệu Đống thế nào.

- Hừ, Phong Liệt coi như còn có chút não chứ, nếu thật sự để cho súc sinh đó giết Triệu Đống thì hắn sẽ phải chôn cùng!

- Ài, Phong Liệt dù gì không có bối cảnh hiển hách, hôm nay làm nhục Triệu Đống, mai này chắc sẽ sống gian nan lắm đây!

- Ta đoán Phong Liệt định giảng hòa với Triệu Đống, nếu hắn không là đồ ngu thì sẽ không ương ngạnh với Triệu gia hùng mạnh!

- ...

Trước ánh mắt của mọi người, Phong Liệt đứng gần Triệu Đống, cúi đầu nhìn xuống gã.

Hắn âm hiểm cười nói:

- Triệu Đống, Triệu đại công tử, hãy cầu xin ta tha thứ, và thề rằng sau này không bao giờ chọc vào ta!

Triệu Đống nghiêng răng nghiêng lợi trừng Phong Liệt, dù bị hắn nhìn làm gã hươt run nhưng vẫn khinh thường nói:

- Phong Liệt! Người chẳng qua là một tiện dân may mắn mà thôi! Muốn khiến bốn công tử cầu người tha thứ? Hừ! Người nằm mơ đi! Bốn công tử thề, chỉ cần qua ngày hôm nay thì ra sẽ khiến người muốn sống không được muốn chết không xong! Bao gồm tất cả những người bên cạnh người, ta phải khiến người chính mắt thấy chúng sống trong đau khổ!

- Phong Liệt! Biết điều thì thả Triệu sư huynh của chúng ta ra, nếu không người sẽ không có kết quả tốt!

- Phong Liệt, người đừng phạm sai lầm! Triệu sư huynh không phải là người mà người có thể trêu chọc! Một khi Triệu sư huynh xảy ra chuyện gì thì dù là ám võ viện cũng không bảo vệ được người!

- Phong sư huynh, thôi bỏ đi! Dù sao hôm nay chúng ta không chịu thiệt gì, không cần chấp nhặt với gã.

- ...

Rất nhiều đệ tử ma khí viện mà Triệu Đống mang theo cùng lên tiếng uy hiếp Phong Liệt, ngay cả đám Triệu Thung cũng kiềm không được khuyên nhủ hắn rút tay lại.

Phong Liệt làm ngơ như không nghe thấy gì cả, nhìn Triệu Đống dưới chân mình, ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo:

- Hắc hắc! Lão tử biết người sẽ không phục, nhưng, vậy mới hợp với ý ta!

- Cuồng long táng thiên...đạn thiên thối!

Bùm!

- A...ô!

Phong Liệt vừa dứt lời thì đùi phải chợt phủ màn khói đen mông lung, bắn ra. Bùm một tiếng đá Triệu Đống văng vào một gốc cây cao cỡ mười trượng, gã treo tòng teng trên nhánh cây, run run, lắc lư.

Một chân phát ra khí kinh mạnh mẽ thổi một tầng bụi đất mỏng trong một dặm, uy thế kinh người.

Triệu Đống chịu một chân xng chỉ kịp phát ra nửa tiếng hét thảm thì đã chết ngất.

Thoáng chốc toàn trường kinh sợ!

Đặc biệt là nam đệ tử quanh Thiên Thủy Giản nhìn thấy tình hình này thì kiềm không được hít ngậm khí lạnh, bất giác muốn che lại cửa quý, đáy lòng rét run.

Bởi vì Phong Liệt cho một cước ngay chính xác đá trúng thân dưới của Triệu Đống.

Một chân uy mãnh bá đạo như vậy, lại còn sử dụng địa cấp chiến kỹ, dù cho Triệu Đống mặc trung phẩm linh bảo chiến giáp thì của quý cũng vỡ nát rồi, từng giọt máu loãng dọc theo nhánh cây nhỏ xuống *tí tách*, trông thấy ghê người!

- Gri...

Ngơ ngẩn chốc lát sau xung quanh vang tiếng hút không khí, rồi thì xôn xao ầm ĩ.

Tề Xương Võ, Nhạc Đông Thần, Sở Huyền và Tần Trọng, tề thiên thần thương ở phía xa lòng rung động, tăng thêm hiểu biết thủ đoạn hành động của Phong Liệt.

Đặc biệt là Tề Xương Võ, gã thăm mừng ban đầu lựa chọn khuất phục chứ nếu không thì tên điên đó chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho gã.

Nhạc Đông Thần lập tức từ bỏ suy nghĩ đối phó Phong Liệt, vì bên cạnh gã lúc này cũng chỉ có hai thị vệ chân khí cảnh, không hoàn toàn tin chắc xử lý được hắn, nếu không may nổi gót theo Triệu Đồng thì muốn khóc cũng không kịp.

Trịnh Nguyên Kiệt thì hồi hận mới rồi bỗng dưng đắc tội Phong Liệt, vốn gã tưởng hôm nay hắn đụng phải Triệu Đồng thì chết chắc rồi, cho nên mới thuận nước giong thuyền, ai ngờ kẻ thua thảm thiết lại chính là Triệu Đồng.

- Cái...cái tên Phong Liệt này đúng là đồ điên bất chấp hậu quả!
- Hắn chẳng những là người điên, hơn nữa...đủ độc!
- Phong Liệt gặp rắc rối lớn rồi! Chắc chắn không ai cứu được hắn!
- Mau lên! Mau đưa Triệu Đồng xuống! xem coi chết chưa!

- ...

Đám ma khí viện sau một lát dần ra thì có người hồi phục tinh thần, luống cuống vội bò lên cây.

Phong Liệt biểu tình lạnh nhạt, giương mắt nhìn Triệu Đồng treo trên cây, thầm mặc niệm cho gã một giây.

”Hừ hừ, Hồ Kiếm Trung, ta muốn xem thử các ngươi cho ta điểm giới sẽ tới mức nào!”

Hắn thầm hiểu một cước mới rồi chưa đủ lấy mạng Triệu Đồng nhưng khiến gã không còn làm đàn ông được nữa.

Hắn biết mình đã chọc họa, sau khi kết thúc rèn luyện thì chắc chắn không có tin tốt lành, nhưng tin tưởng không có khả năng khiến hắn dằn mạng.

Còn về xử phạt khác, hắn có nghịch thiên thần thông Ma Long Hắc Âm Chi Thân, chỉ cần linh hồn bất diệt thì mọi thứ đều chịu đựng được!

Nhưng sau lần gây vạ này, người ám võ viện còn chịu đứng ra mạnh mẽ bảo vệ hắn thì sau này ở Ma Long giáo hắn có thể đi ngang, dù ai muốn chọc vào hắn cũng phải đắn đo xem mình có bối cảnh hiển hách như Triệu Đồng không đã!

Lát sau đệ tử ma khí viện đã đưa Triệu Đồng ngắt xỉu trên cây xuống, cũng giám định xong, gã không chết nhưng mất của quý.

Phong Liệt không hề ngoài ý muốn với kết quả này, cũng mấy để ý. Hắn nhìn chăm chăm Trịnh Nguyên Kiệt, Tần Trọng ở không xa định lặng lẽ rút lui.

Trịnh Nguyên Kiệt, Tần Trọng thấy không còn náo nhiệt để nhìn thì muốn lặng lẽ rút đi, dù sao bọn họ cũng lo bị Phong Liệt túm đầu.

Họ biết rõ dù người Triệu gia muốn xử lý Phong Liệt thì cũng phải chờ kết thúc rèn luyện đã, từ giờ đến khi đó còn có hai tháng nữa, khoảng thời gian này trốn khỏi Phong Liệt là tốt nhất.

Nhưng hai người ước mơ đẹp quá, Phong Liệt không là người có tấm lòng rộng rãi, thậm chí có thể nói là có thù báo ngay. Đương nhiên đối với mỹ nữ thì có lẽ hắn sẽ rộng lượng một chút.

- Đứng lại!

Khi Trịnh Nguyên Kiệt Tần Trọng sắp rời đi thì bỗng sau lưng vang tiếng quát lạnh, khiến hai người dừng bước rồi cùng xoay lại.

Không chút nghi vấn, người ra tiếng đương nhiên là Phong Liệt.

Trịnh Nguyên Kiệt lạnh lùng nói:

- Phong Liệt, bây giờ ngươi phé đi Triệu Đồng, bản thân khó giữ mạng! Hãy nghĩ cách làm sao giữ lại cái mạng nhà ngươi đi!

Phong Liệt cười lạnh nói:

- Hừ, đó là chuyện của ta, không một các người lo giùm! Nhưng người không thấy giữa chúng ta cần có chuyện giải quyết ư?

Xung quanh rất nhiều đệ tử thấy Phong Liệt đối đầu cùng Trịnh Nguyên Kiệt Trịnh đại công tử thiên võ viện thì nán nã lại, vây quanh xem kịch tiếp, nhưng bản năng tránh xa Phong Liệt. Đối với cử phẩm thiên tài này, không biết từ khi nào họ có chút e dè.

Trịnh Nguyên Kiệt tức giận nói:

- Vậy người muốn sao?

Tần Trọng cũng hét đệm:

- Phong Liệt, người đừng khinh người quá đáng!

Phong Liệt phớt lờ Tần Trọng, hừ lạnh nói với Trịnh Nguyên Kiệt:

- Hừ, cũng không muốn gì, chẳng qua khí độ của ta hẹp lắm, ai đắc tội ta thì sẽ trả lại cho kẻ đó gấp trăm lần!

Bùm! Bùm! Bùm!

Đại Sơn sải bước nặng nề đi hướng Trịnh Nguyên Kiệt, khiến đám đệ tử đứng gần gã thụt lùi lại, ánh mắt ai nấy vô cùng kinh sợ.

Tần Trọng bị Phong Liệt bỏ qua cảm thấy rất mất mặt, lại lạnh lùng lên tiếng:

- Phong Liệt, hôm nay người chọc vạ không ai cứu được người! Ta khuyên người vẫn là...

94. Chương 113-114 : Ma Nguyên Cương Khí

Xoẹt!

Tần Trọng chưa dứt câu thì bị một chuỗi tiếng vang đánh gãy, mọi người nghe tin nhìn lại, sắc mặt kinh sợ rồi thì toát ra vẻ tham lam vô cùng.

Chỉ thấy trước mặt Trịnh Nguyên Kiệt bỗng xuất hiện một đồng long tinh chất cao như núi, vàng lóng lánh rất bắt mắt, nhìn sơ cứ hai, ba vạn. Người có mặt ai nấy mắt nóng rực, hô hấp nặng nề.

- Phong Liệt, như vậy đã được rồi chưa?

Trịnh Nguyên Kiệt lạnh lùng nhìn chằm chằm Phong Liệt, mắt xẹt qua tia đau lòng.

Ba vạn khối long tinh đã là một phần ba toàn bộ gia sản của gã, không đau sao được, hưng vì bình an trước mắt dù lòng nhỏ máu cũng phải làm. Dù sao long tinh không có thì còn kiếm được, chứ vài thứ một khi mất đi thì không thể tìm về.

Phong Liệt lạnh lùng liếc long tinh dưới đất, mỉm cười nói:

- Không tệ, người biết điều hơn Triệu Đồng nhiều, ta nhận!

Trịnh Nguyên Kiệt bỏ lại một câu rửa:

- Hy vọng người có mạng sử dụng hết chúng nó!

Sau đó gã xay người vội vàng rời đi, Tần Trọng cũng chạy theo sau.

Phong Liệt mỉm cười, không thèm để ý, hắn nói với đám Yên:

- Cất long tinh đi, chúng ta lên núi!

Mới rồi chuyện xảy ra quá rung động, lúc này đám Triệu Thung phục hồi tinh thần lại, không bao giờ ngờ nổi Phong Liệt vừa nãy đã phết đi 1 Triệu Đồng, chớp mắt ép khô mấy vạn long tinh của Trịnh Nguyên Kiệt, ai nấy cảm thấy giống như đang mơ.

Triệu Thung nghe Phong Liệt tuyên bố thì ngậy ra, lặp lại:

- Cái gì? Lên...lên núi!?

Phong Liệt giương mắt nhìn đỉnh núi phía tay Thiên Thủy Giản, mắt lóe ý cười đầy ẩn ý. Mọi người nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy giữa sườn núi một công tử ca khê run, sau đó vội vã đi xuống chỗ Phong Liệt.

Tên công tử ca kia vội vã mag theo mười mấy tên thủ hạ, trong chốc lát đi tới phụ cận nhóm người Phong Liệt, không nghi ngờ gì nữa, đó hẳn là Tề Xương Vũ.

Đám đệ tử xung quanh xem vui thấy Tề Xương Vũ tới, không khỏi lạng lẽ lui lại phía sau, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi, hiển nhiên mọi người đều không xa lạ gì Tề Xương Vũ cả, hơn nữa úy kỵ như rắn rết.

Nhưng lúc này, trên mặt Tề Xương Vũ lăm lăm mồ hôi, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt rất phức tạp, có oán độc, có không cam lòng, có lấy lòng, càng nhiều hơn là sợ hãi.

Hắn bước nhanh tới gần Phong Liệt, cung kính chấp tay, nhưng lập tức do dự không biết mở lời như thế nào.

- Phong... khụ khụ!

Phong Liệt khê nhếch miệng lên, thản nhiên nói:

- Xương Vũ, bình thường là tốt rồi!

- Hả? Ha ha, Phong... Phogn huynh, tiểu đệ vừa được biết Phong huynh tới đây, có chút thất lễ mong Phong huynh chớ trách!

Tề Xương Vũ cười khan vẩy tiếng, sắc mặt khẩn trương hơi trì hoãn xuống, âm thầm lau mồ hôi lạnh.

- Lần này thì thôi, nhưng lần sau ta hi vọng tin tức của người linh thông hơn một chút!

Phong Liệt đầy thâm ý nói một câu, sau đó kéo Lý U Nguyệt đi lên trên núi. Trong lòng hắn hài lòng với biểu hiện của Tề Xương Vũ, nếu như người này vẫn không chịu thức thời, vậy hẳn nhất định phải phí một phen tay chân.

- Nhất định! Nhất định! Ha ha!

Tề Xương Vũ thấy Phong Liệt không có ý trách tội mình, lập tức thoải mái hơn nhiều, vội vàng đi lên đầu dẫn đường cho Phong Liệt.

Trừ mấy người tiểu Yên tiểu Lục, những người khác thấy Tề Xương Vũ nổi danh Dâm loạn Ma vương trong Kiền Vũ viện trước mặt Phong Liệt lại như chuột thấy mèo thì không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

Mấy tên thuộc hạ của Tề Xương Vũ lại càng không hiểu thấu, hai mắt nhìn nhau, thậm chí muốn đi lên sờ trán Tề Xương Vũ xem hắn có bị ám đầu hay không.

Trong ấn tượng của chúng, quá khứ chỉ khi chủ tử thấy gia chủ Tề gia mới có vẻ mặt như vậy! Chẳng lẽ quả thực trời mọc đằng tây sao?!!

Ngay cả mấy người Triệu Thung cũng không khỏi há hốc mồm, khó tin xoa xoa mắt. Chỉ có điều bọn họ cũng đã từng thấy nhiều điều kinh ngạc trên người Phong Liệt, giờ chỉ lại kiến thức thêm sự thần thông quảng đại của Phong Liệt hơn mà thôi.

Cho tới giờ, những sự kiện thần kỳ của Phong Liệt đã khiến nhóm người Triệu Thung bội phục từ tận đáy lòng, ánh mắt nhìn Phong Liệt như nhìn thần nhân vậy.

Phong Liệt nắm bàn tay nhỏ vé của Lý U Nguyệt, dưới sự chỉ dẫn của Tề Xương Vũ, chậm rãi đi tới đỉnh núi phía tây, mấy người khác chậm hơn vài phần.

Giờ khắc này, những đệ tử thí luyện khác thấy nhóm người Phong Liệt đường hoàng đi lên đỉnh núi, trong lòng không khỏi rất hâm mộ, hơn nữa đệ tử Âm Vũ viện đứng sau Tần Trọng không xa càng hối hận muốn chết.

Tần Trọng mang mấy trăm người của bọn chúng cộng thêm hơn một ngàn người của Thiên Vũ viện, một thể lực mạnh mẽ như vậy dưới sự uy hiếp của Ma Khí viện và Kiền Vũ viện cũng không dám bước gần tới Thiên Thủy giản nửa bước.

Nhưng Phong Liệt vừa mới tới trong chốc lát, không cần tốn bao nhiêu sức đã được người của Kiên Vũ viện cung kính mời lên, thủ đoạn của vị Tàn sư huynh và Phong sư huynh này ai cao ai thấp, lập tức có thể đoán được.

Ngay lập tức, những đệ tử Âm Vũ viện này không khỏi hồi hận muốn chết, thâm hận mình chọn nhầm đội, đã bỏ lỡ một cơ hội tiến giai cực tốt.

Trên núi phía tây đã bị nhân công mở ra một con đường nhỏ quanh co, cũng không khó đi.

Một ít đệ tử đứng trên núi thấy nhóm người Phong Liệt đi nên, đều không khỏi kinh ngạc, chỉ trở ngại luận không ngừng.

Phong Liệt cũng lười để ý tới họ, vừa đi về phía trước, vừa thưởng thức cảnh vật dọc đường.

Nhưng lúc này Lý U Nguyệt ở bên cạnh hẳn không chút hào hứng.

Kể từ sau khi Phong Liệt phế Triệu Đồng, trên mặt Lý U Nguyệt vẫn hiện vẻ lo lắng. Mặc dù nàng trở lại gia tộc không lâu, nhưng cũng đã nghe tới thế lực Triệu gia to lớn, trong lòng không khỏi thầm lo lắng cho người mình yêu.

Phong Liệt thấy trên mặt giai nhân hiện vẻ lo lắng, trong lòng không khỏi cảm động. Trên thế giới này, người lo lắng vì mình không có mấy, mà giai nhân trước mặt chính là một trong số đó.

Khuôn mặt tươi cười, hẳn an ủi Lý U Nguyệt một chút, mãi hồi lâu sau Lý U Nguyệt mới lại nở nụ cười.

Dung nhan khuynh thành kia khi cười lên như vạn hoa cùng nở, lập tức khiến cao thủ hái hoa nhiều năm như Tề Xương Vũ cũng ngẩn người, nhưng khi nghĩ tới thân phận và quan hệ của Lý U Nguyệt với Phong Liệt, lập tức bài trừ tạp niệm, nhưng trong lòng không khỏi hâm mộ Phong Liệt muốn chết.

Vừa đi, Tề Xương Vũ vừa kể cặn kẽ tình hình Tụ Nguyên trì cho Phong Liệt.

- Phong huynh, thượng cổ Tụ Nguyên trì ở đây mặc dù thời gian rất lâu, nhưng bảo tồn vẫn rất nguyên vẹn, Long nguyên khí ở trong dư thừa, mặc dù mấy ngàn đệ tử Nguyên khí cảnh đồng thời đột phá một lần cũng không tiêu hao hết.

Chỉ có điều, Ma nguyên cấm chế bên ngoài Tụ Nguyên trì là do cao thủ Hóa Đan cảnh bố trí, muốn bài trừ cực kỳ phiền toái. Hiện giờ Kiên Vũ viện liên hợp với Ma Vũ viện cùng chín đại viện phái tụ tập trên vạn đệ tử, tốn thời gian hơn nửa tháng mới đánh tan được 2/3 cấm chế mà thôi, muốn bài trừ hoàn toàn đoán chừng còn tồn khoảng 10 ngày nữa!

- Hả? Còn tồn 10 ngày?

Phong Liệt khẽ nhíu mày, nhưng ngay sau đó thần nhiên nói:

- Ủ, mười ngày thì mười ngày, cộng thêm 40 người chúng ta thì hẳn là không vấn đề chứ?

Tề Xương Vũ vừa nghe lời này liền hiểu ý của Phong Liệt, vội vàng vỗ ngực đảm bảo nói:

- Phong huynh cứ yên tâm, đương nhiên không thành vấn đề! Tụ Nguyên trì ở đây là do một mình Tề Xương Vũ ta phát hiện, hơn nữa lần này Kiên Vũ viện có hơn 4000 người tiến vào, đem 40 người của Phong huynh vào không có vấn đề gì cả!

- Ủ!

- Chỉ là...

Tề Xương Vũ có phần do dự:

- Phong huynh, là như thế này, bên trong còn có mấy vị chủ sự, mong rằng Phong huynh có thể...

Phong Liệt nhìn bộ dạng của Tề Xương Vũ, khẽ cười nói:

- A? Nhìn người thì có vẻ bên trong có ai khiến người kiêng kỵ?

- Ách... Khụ khụ! Phong huynh nói đùa! Tiểu đệ ở trong thế hệ trẻ của Kiên Vũ viện cũng không phải một tay che trời, hơn nữa mấy ngày trước vị chủ nhân không ai trêu chọc nổi ở Kiên Vũ viện chúng ta cũng tới tham gia náo nhiệt, cho nên mong rằng khi đó Phong huynh chớ chấp nhặt cùng người đó.

Tề Xương Vũ áp a áp ứng nói.

- Yên tâm, Phong Liệt ta không phải là kẻ thích gây chuyện, chỉ cần người khác không chọc ta thì mọi chuyện đều dễ nói.

Phong Liệt không thêm để ý nói.

Nhưng lúc vừa rồi khi nghe thấy Tề Xương Vũ nói tới “vị chủ nhân không ai trêu chọc nổi ở Kiên Vũ viện” thì trong lòng nổi lên vài phần hứng thú.

Nghe Phong Liệt nói vậy, trong lòng Tề Xương Vũ an tâm hơn chút ít, nhưng cũng không khỏi trầm oán. Chỉ bằng thân phận thiên tài cửu phẩm của Phong Liệt, e là trong lòng nhiều người vẫn không phục, muốn không có chuyện cũng khó, chỉ hi vọng Phong Liệt ngàn vạn lần chớ có trêu chọc đến vị kia thôi.

Trong chốc lát, đoàn người tới chừng lưng núi, nhìn rõ toàn cảnh Thiên Thủy giản. Mà Tụ Nguyên trì kia nằm trong một tòa động phủ phía tây Thiên Thủy giản, cũng chính là tòa núi mà Phong Liệt đang đứng.

Lúc này, điều đội đệ tử lục tục đi tới trong động phủ, đồng thời cũng nhiều đội đi ra, mỗi đội đệ tử có ước chừng ba trăm người.

Phong Liệt tỉ mỉ phát hiện những đệ tử từ trong động phủ đi ra tất cả sắc mặt mơ hồ hóa thành màu đen, thân thể khẽ run, giống như là đang chịu đựng thống khổ cực đoan.

Sau khi rời khỏi động phủ một khoảng cách, lập tức khoanh chân ngồi xuống đất, vận chuyển nguyên lực bài trừ vật chất màu đen ra khỏi cơ thể, thật lâu sau mới khôi phục lại bình thường.

Mà chất đen do họ bài xuất ra ngoài khi chạm vào mặt đất hay cỏ cây lập tức có khói xanh bay lên, tiếng xèo xèo vang lên, hiển nhiên là có tính ăn mòn mãnh liệt.

- A? Bọn họ đang làm gì vậy?

Lý U Nguyệt kinh ngạc, trừng mắt đẹp, tò mò hỏi.

- Lý sư muội có điểm không rõ, bọn họ đang bài trừ ma nguyên cương khí hút vào cơ thể ra. Pháp trận bên ngoài Tụ Nguyên trì hoàn toàn do Ma nguyên cương khí của cường giả Hóa Đan cảnh tạo thành, những đệ tử Nguyên khí cảnh như chúng ta muốn phá vỡ cấm chế chỉ có con đường tiêu hao hết sạch ma nguyên cương khí!

Tề Xương Vũ lấy lòng giải thích.

- A, hóa ra là như vậy!

Lý U Nguyệt chợt nói, những người còn lại nghe Tề Xương Vũ giải thích cũng lập tức hiểu ra.

Phong Liệt thản nhiên nhìn những đệ tử kia, ánh mắt lóe lên, chỉ trong chốc lát trên mặt hần nở nụ cười quái dị, khiến cho đám người Tề Xương Vũ không giải thích được.

- Các người đi tìm nơi trú chân trước, Xương Vũ mang ta vào xem một chút!

Phong Liệt phân phó mọi người một tiếng, sau đó mang theo Lý U Nguyên và Triệu Thung, dưới sự dẫn đường của Tề Xương Vũ tiến vào trong động phủ.

Cửa vào thượng cổ động phủ này nằm giữa sườn núi, có thể nói nguy hiểm vô cùng, người bình thường khó mà tới gần. Nhưng hiện giờ sườn núi đã bị ngàn vạn đệ tử thí luyện san bằng, khiến cho dễ dàng ra vào.

Có Tề Xương Vũ dẫn đường, đám người Phong Liệt không chút trở ngại, chỉ một chút sau đã tiến vào trong động phủ.

Lúc này Phong Liệt cũng cảm thấy khi trước bỏ qua cho Tề Xương Vũ quả thực may mắn, con chó này uy lực không nhỏ! Dọc đường đi, tất cả đệ tử phổ thông, đệ tử hạch tâm đều rối rít khom lưng cúi đầu, bộ dạng đối với Tề Xương Vũ vô cùng cung kính.

Mà Tề Xương Vũ cũng có phần hưởng thụ cảm giác được người kính ngưỡng, bất tri bất giác thẳng lưng, nhưng lại nghĩ tới Phong Liệt ngay đằng sau, không khỏi cúi thấp xuống một chút, trong lòng không ngừng trầm kêu khổ.

Trong lòng Phong Liệt cười thầm, hắn cũng lười so đo với đối phương.

Sau khi tiến vào trong động phủ, mọi người thu hết tình hình bên trong vào mắt. Có thể là vì đông đảo đệ tử ra vào cho lên cả tòa động phủ này đã bị cải tạo lại.

Không gian bên trong rất trống trải, có một phương viên lớn hơn ngàn trượng, ở giữa có một cương khí tráo màu đen lớn như một chiếc chén úp ngược.

Nhìn thoáng qua, chiếc chén úp ngược này đường kính ước chừng trăm trượng, cao chừng mười trượng, thoạt nhìn vô cùng rung động. Theo lời Tề Xương Vũ thì đây chính là cấm chế Ma nguyên Cương khí, mà thượng cổ Tụ nguyên trì chính là nằm trong cấm chế này.

Xuyên qua cấm chế tráo, mọi người có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong có một hồ nước, Long nguyên khí nồng nặc từ trên mặt nước bay lên, vô cùng hiếm thấy.

Phong Liệt thấy nguyên khí bên trong nồng nặc như vậy, trong lòng không khỏi mừng thầm, quả thực là không uổng thời gian, chính mình đang suy nghĩ làm thế nào để đề cao tu vi, mà Tụ Nguyên trì này đối với hắn xem như một cơ duyên không nhỏ!

Lúc này mấy người chú ý tới xung quanh cấm chế, hơn ngàn tên đệ tử Nguyên Khí cảnh mặc y phục viện phái khác nhau đang ngồi khoanh chân, chìa tay ra đặt lên cấm chế, vận chuyển huyền công, chậm rãi dẫn Cương khí vào trong cơ thể, chỉ trong chớp lát sau đó lập tức đi ra ngoài động phủ để bài xuất, cứ đi tới đi lui như vậy, liên mien không dứt.

Phong Liệt suy nghĩ một chút, cất bước tới, đặt tay lên trên cấm chế.

Ngay lập tức, một cỗ khí tức ngoan lệ bá đạo thông qua bàn tay truyền vào cơ thể, mặc dù chỉ là một tia yếu ớt nhưng cũng nhanh chóng len lỏi khắp cơ thể, như muốn phá hủy toàn bộ kinh mạch của hắn mới chịu bỏ qua.

Cảm giác được khí tức ăn mòn bén nhọn bá đạo này, thân thể Phong Liệt không khỏi khẽ run lên, vội vàng dẫn tia kính khí này xuống chân, bài trừ ra ngoài.

Trong mắt hắn không khỏi hiện lên một tia hoảng sợ, dựa vào kinh nghiệm Thần Thông cảnh kiếp trước, hắn khẳng định Cương khí mạnh mẽ như vậy tuyệt đối xuất ra từ tay cường giả Hóa Đan cảnh trở lên.

- Đây là cấm chế sao? Ta cũng muốn thử một chút!

Lý U Nguyệt tò mò, mở to hai mắt, không nhìn được vươn cánh tay nhỏ bé trắng nõn ra, tiến tới, nhưng không đợi nàng chạm vào cấm chế thì đã bị Phong Liệt kéo lại phía sau.

- Sao vậy? Tại sao ta không thể chờ?

Lý U Nguyệt bất mãn nhìn chằm chằm Phong Liệt.

- Người tỉnh lại đi! Đây không phải thứ người có thể sờ được!

Phong Liệt dở khóc dở cười nói.

- Ha ha, Lý sư muội, Phong huynh là muốn tốt cho ngươi! Trong nửa tháng nay có hơn ba mươi tên đệ tử tu vi không cao bị Cương khí xâm nhập lục phủ ngũ tạng, chết bất đắc kỳ tử!

Tề Xương Vũ ân cần giải thích.

- A? Ngươi hiểm vậy sao!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý U Nguyệt khẽ hiện vẻ kinh hãi, sau đó khả ái le lưỡi, lúc này mới biết điều hơn đứng sau lưng Phong Liệt.

95. Chương 115 : Long Khuynh Vân

Tiếp theo, Phong Liệt không ngừng đưa tay dẫn một cỗ cương khí vào thể nội, sau đó bài xuất ra khỏi cơ thể, tựa hồ là đang thăm dò điều gì.

Dần dần, thỉnh thoảng hần nhú màu, thỉnh thoảng vui mừng, vẻ mặt biến ảo không dứt khiến những người xung quanh cảm thấy kinh ngạc.

Đúng lúc này xung quanh cảm chế đột nhiên vang lên một đám âm thanh hỗn độn.

- Bái kiến Long sư huynh!

- Bái kiến Long sư huynh!

...

Thanh âm tham kiến Long sư huynh liên tiếp vang lên, hồi lâu sau mới an tĩnh trở lại.

Phong Liệt sững sờ, nhú mày, Long sư huynh này là ai? Xem ra thanh thể không nhỏ nha! Lúc này do đang chống đỡ cảm chế, cho nên không rõ ràng tình hình.

Mà Tề Xương Vũ đứng cạnh có chút đau đầu, vội vàng tiến tới nhỏ giọng nhắc nhở:

- Phong huynh, vị Long sư huynh này ngàn vạn lần chớ trêu chọc, nếu không chắc chắn người sẽ chịu thiệt thòi! Nhớ kỹ! Nhớ kỹ!

- A, biết rồi!

Phong Liệt thần nhiên gật đầu, hần tự nhận bản thân cũng không phải người thích gây chuyện thị phi, vì vậy cũng không để ý tới.

Khi hai người nói chuyện thì một nhóm năm sáu người đang dần dần tiến vào trong.

Phong Liệt chăm chú nhìn đối phương, khi thấy rõ, ánh mắt không khỏi sáng lên:

- Là hần?

Trước mắt là một gã thiếu niên anh tuấn một cách kỳ cục, nói đúng hơn thì là một gã thiếu niên kinh diễm!

Chỉ thấy da hần trắng nõn là, lông mày như núi xa, mắt như nước hồ thu, môi đỏ thắm, trên đầu mang thúc quan màu bạc, vóc người thon dài, mặc dù mặc y phục đệ tử hạch tâm Kiên Vũ viện nhưng lại lộ ra vẻ chói lọi, khiến người ta cảm thấy mất hồn.

Hơn nữa, trước ngực người này có hai chỗ đội lên, mặc dù không cao nhưng rất trướng mắt.

Kể từ đó, chỉ cần không phải là người mù thì ai cũng nhận ra đây là nữ giả nam trang!

Thiếu niên này phe phẩy chiếc chiết phiến thiếp vàng trong tay, khe ươn khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ, chậm rãi từng bước đi tới, khi đi lại cơ thể tỏa ra một cỗ ngạo khí khiến mọi người như ảm đạm.

Phong Liệt nhìn thiếu niên này, trong lòng cười khổ không thôi, chẳng trách Tề Xương Vũ cũng e ngại đối phương như vậy, người này quả thực Phong Liệt không chọc nổi!

Chẳng những Phong Liệt không chọc nổi, ngay cả những đệ tử trong Ma Long giáo đều chọc không nổi!

Kiếp trước có lẽ Phong Liệt không đặt đối phương vào mắt, nhưng đời này Phong Liệt chỉ có thiên tư thiên tài cửu phẩm, kém người này rất nhiều. Hơn nữa nếu nói tới bối cảnh thì Phong Liệt kém người này không chỉ vạn dặm!

Không bởi thứ gì khác mà chỉ vì đây là đệ nhị thiên tài Ma Long giáo ở kiếp trước của Phong Liệt: Long Khuynh Vân! Đệ nhất thiên tài đương nhiên chính là Phong Liệt Mạc Chúc.

Nhưng kiếp này, Phong Liệt sau khi ẩn tàng thiên phú thần thông của mình, người này không nghi ngờ gì nữa, xứng đáng với cái danh đệ nhất thiên tài!

Khi Phong Liệt thức tỉnh huyết mạch Ma Long hoàng, đồng thời thức tỉnh luôn thần thông thiên phú của Ma Long hoàng: Ma Long hắc ám chi thân. Mà nàng ta cũng đang thức tỉnh Ma Long huyết mạch, thức tỉnh thần thông thiên phú của Viễn cổ Ma Long: Thiên chấn! Hai người cũng có thể nói là được trời ưu ái, thiên phú dị bẩm, là kỳ tài vạn năm khó gặp!

Trên Long Huyết đại lục, Long Vũ giả Cương khí cảnh nếu muốn tấn nhập hàng ngũ cao thủ Thần thông cảnh, phẩm cấp huyết mạch không còn là mấu chốt nữa, điểm quan trọng nhất chính là ngộ tính.

Cho nên trong mắt ngoại nhân, Phong Liệt là thiên tài huyết mạch cửu phẩm, tu luyện tới Cương khí cảnh đỉnh là chuyện không cần lo lắng, nhưng nếu nói tới việc hắn có thể tấn nhập Thần thông cảnh thì không ai dám đảm bảo!

Mà Long Khuynh Vân chẳng những bản thân là huyết mạch bát phẩm, đồng thời còn có thần thông thiên phú Thiên chấn, tấn nhập Thần thông cảnh có thể nói là chuyện vãn đã đóng thuyền, thậm chí là rất dễ dàng.

Bởi vậy cả đời này danh tiếng thiên tài của Long Khuynh Vân tất cao hơn Phong Liệt. Hơn nữa nếu bàn về gia thế, viện chủ Kiên Vũ viện cũng xuất thân từ Long gia, hai người thực sự không thể so sánh.

Phong Liệt trong lòng thầm quyết định nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì chớ trêu chọc nàng ta, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.

Hắn nhìn Long Khuynh Vân một cái, sau đó chuyển ánh mắt tới mấy tên thiếu niên đi sau nàng.

Tiếp theo, Phong Liệt có phần kinh ngạc phát hiện, mấy tên đệ tử hạch tâm đi sau Long Khuynh Vân hắn đều biết, thứ tự là Nhạc Đông Thần, Sở Huyền và hảo hữu kiếp trước của Phong Liệt: Long Vũ! Về phần người còn lại thì Phong Liệt không có chút ấn tượng gì.

- Bái kiến Long sư huynh!

Thấy Long Khuynh Vân đi tới, Tề Xương Vũ vội vàng cung kính hành lễ, đồng thời nháy mắt ra hiệu cho Tề Xương Vũ, bảo hắn mau chóng hành lễ.

- Bái kiến Long sư huynh!

Phong Liệt không chút đắn đo, bắt chiếc Tề Xương Vũ, chấp tay với Long Khuynh Vân.

Ngoài miệng hắn cung kính hô, nhưng trong lòng thì thầm oán đối phương không thôi.

Nữ nhân này quả thực kỳ lạ, lớn lên không khó nhìn, thậm chí còn được cho là khuynh thành tuyệt sắc, nhưng lại thích giả làm nam nhân, hơn nữa còn khiến người khác gọi là sư huynh, nếu ai dám gọi nàng là sư tỷ, nhất định sẽ bị trách phạt.

- Ủ, người chính là Phong Liệt?

Long Khuynh Vân thần nhiên đáp, nhưng sau đó trong mắt bắn ra tinh quang, nhìn chăm chăm vào Phong Liệt, đánh giá, trong mắt hiện ra vẻ chăm chú.

- Đúng vậy! Tại hạ chính là Phong Liệt! Không biết Long sư huynh có gì chỉ giáo?

Phong Liệt khẽ cười nói.

- Hừ hừ, nghe người nói có vẻ rất lớn lối?

Long Khuynh Vân thần nhiên đáp.

Phong Liệt sững sờ, sắc mặt có phần âm trầm, chậm rãi nói:

- Long sư huynh, Phong mỗ chỉ là một tên đệ tử nhỏ bé Nguyên khí cảnh Ngũ trọng thiên, lại không có bối cảnh gia thế hiển hách, hai chữ lớn lối e là không đến lượt Phong mỗ đi? Không biết Long sư huynh là nghe tên tiểu nhân nào nói bậy vậy? Quả thực là kỳ tâm đáng giết!

Phong Liệt vừa dứt lời, Nhạc Đông Thần đứng sau đột nhiên giận dữ, quát lớn:

- Hừ! Phong Liệt! Người vừa phé đi đệ tử hạch tâm Ma Khí viện Triệu Đổng, lừa gạt Thiên Vũ viện Trịnh Nguyên Kiệt mấy vạn long tinh, đây cũng không coi là lớn lối sao? Bốn công tử có gì nói sai?

Phong Liệt khinh thường nhìn Nhạc Đông Thần một cái, lạnh lùng lườm một tiếng, nói:

- Ta còn tưởng là ai theo gót Long sư huynh nói vậy, hóa ra là tên Nhạc Đông Thần nhà người! Người nói không sai, những chuyện kia đều do ta làm, nhưng mọi việc đều coi trọng nhân quả, nếu không phải Triệu Đổng muốn giết ta, Trịnh Nguyên Kiệt muốn hại ta, Phong mỗ chẳng lẽ ăn no rừng mỡ đi đắc tội họ?

- Nhưng người...

- Câm mồm!

Phong Liệt quát lạnh một tiếng, cắt đứt lời Nhạc Đông Thần:

- Nhạc Đông Thần, người muốn đối phó ta thì cứ tới, cần gì đổi trắng thay đen, xáo trộn đúng sai trước mặt Long sư huynh. Không nói mất thân phận, ngược lại còn khiến mọi người cười chê!

- Người...

Nhạc Đông Thần bị Phong Liệt trách mắng, giận đỏ mặt tía tai, hai mắt như muốn phóng hỏa. Hắn hít sâu một hơi, nói với Lý U Nguyệt:

- U Nguyệt! Phong Liệt phé đi Triệu Đổng, căn rõ không được mấy ngày, kẻ điên không tính tới hậu quả như vậy căn bản không thể cho người thứ gì? Giờ người rời khỏi hắn vẫn còn kịp...

Lý U Nguyệt sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Nhạc Đông Thần! Ta muốn ở chung với ai không cần người ở đây dạy khôn!

Nhạc Đông Thần tức giận vô cùng, mắng:

- Đồ không biết liêm...

- Hả?

Ánh mắt Phong Liệt lập tức lạnh lẽo, trong nháy mắt khóe Nhạc Đông Thần lại, chỉ cần Nhạc Đông Thần dám nói thêm một chữ, hắn lập tức tiến Nhạc Đông Thần lên con đường của Triệu Đổng. Nữ nhân của hắn tuyệt không phải người khác có thể vũ nhục!

96. Chương 116 : Đánh Cược

Bị ánh mắt bất mãn đầy sát cơ của Phong Liệt nhìn vào, Nhạc Đông Thần trong lòng run lên, nuốt những lời đỉnh nói lại.

Lúc này hắn mới đột nhiên nhớ tới Phong Liệt chẳng phải hạng hiền lành, ngược lại còn là một kẻ điên không tính toán tới hậu quả, ngay cả Triệu Đổng cũng dám phé, vậy hắn còn gì không dám.

Trong lúc nhất thời, Nhạc Đông Thần chỉ dùng sắc mặt âm trầm liếc nhìn Phong Liệt và Lý U Nguyệt, siết chặt nắm đấm, hận không thể phanh thây xé xác đôi cẩu nam nữ này.

Chỉ có điều khi mọi người đang kinh ngạc, hắn lại cưỡng ép đè tức giận xuống, cười lạnh lui lại phía sau Long Khuynh Vân, phần hàm dưỡng này không khỏi khiến người than phục.

Long Khuynh Vân nhíu mày nhìn Nhạc Đông Thần giằng co với Phong Liệt.đến lúc này nàng đã hiểu thiếu chút nữa mình đã bị Nhạc Đông Thần lợi dụng, sắc mặt đối với Phong Liệt cũng không khỏi hòa hoãn hơn chút ít.

Nói cho cùng nàng cũng không phải là dạng công tử tiểu thư thích dả dã nháo nháo, đối với những tranh chấp không liên quan tới mình thì không có bao nhiêu hứng thú. Hơn nữa thái độ của Phong Liệt nhún nhường khiến nàng cũng khá hài lòng.

Sau đó một khắc, nàng đột nhiên chú ý tới sự tồn tại của Lý U Nguyệt, mắt đẹp sáng ngời, không chú ý tới Phong Liệt và Nhạc Đông Thần nữa, thu lại chiết phiến trong tay, cười đùa đi về phía Lý U Nguyệt.

- Vị tiểu mỹ nhân này chính là tiểu muội Lý gia sao? Quả thực là nghe danh không bằng gặp mặt! Tuyệt sắc giai nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy khiến vi huynh cũng không khỏi động tâm!

Long Khuynh Vân vừa tới gần Lý U Nguyệt, chìa chiết phiến ra muốn chạm vào cằm nàng, nhưng bị Lý U Nguyệt sắc mặt cổ quái tránh né sang một bên.

Phong Liệt thấy vậy, trong lòng không khỏi sững sốt, hai mắt lóe lên, nhìn về phía Long Khuynh Vân, trong lòng không khỏi chán ngán, nàng ta chẳng lẽ là...

Long Khuynh Vân thấy Lý U Nguyệt tựa hồ không chào đón mình, cũng không vui, nhưng sau đó liền lui lại vài bước, nhẹ nhàng nói:

- Được rồi, những chuyện này của các người ta không để ý tới, nhưng Tụ Nguyên trì do chín đại viện phái hợp lực, về phần những ai không ra tay thì mời rời khỏi!

Phong Liệt không khỏi nhú mày, những lời này của Long Khuynh Vân hiển nhiên là đang hạ lệnh trục khách.

Chỉ có điều hần nhất định phải đạt được Tụ Nguyên trì, há lại chỉ vì một câu nói mà lui bước.

Lúc này, Tề Xương Vũ tiến tới một bước, tươi cười nói:

- Long sư huynh, Phong huynh với sư đệ có giao tình sinh tử, trước đó không lâu cứu mạng ta. Hơn nữa nếu không phải nhờ Phong huynh, e là sư đệ cũng không tìm được động phủ này, sư huynh xem có nên...

Lúc này Nhạc Đông Thần đột nhiên chen miệng vào:

- Tề huynh, cấm chế này Ma Khí viện xuất nhiều lực, về việc ai có thể vào ai không thể, chúng ta cũng có chút quyền lợi đi? Hừ, ý của Ma Khí viện và Minh Vũ viện, Thương Vũ viện, Kiếm Vũ viện chính là ai cũng có thể vào, chỉ riêng mình tên Phong Liệt này không thể vào!

- Hừ! Tứ đại viện phái các người nếu không đồng ý thì có thể lập tức rút! Kiên Vũ viện chúng ta chẳng lẽ không tìm được đối tác sao? Thiên Vũ viện hiện giờ đang ở dưới chân núi ước các người rời khỏi!

Tề Xương Vũ thấy vậy giận tím mặt, hần quen ngang ngược càn rỡ, ngoại trừ Long Khuynh Vân và Phong Liệt, những người khác hần đều không đặt vào mắt.

- Được rồi! Cãi nhau cái gì! Có thôi đi hay không!

Long Khuynh Vân tức giận nói, nhưng sau đó nhìn về phía Phong Liệt, lạnh nhạt đáp:

- Phong Liệt, cũng không phải là ta gây khó khăn cho người, chúng ta ở đây hoạt động nửa tháng, mà người thấy sắp được thu hoạch, đột nhiên nhảy ra muốn hái trái cây, làm vậy có phần kỳ cục đi? Trên thế giới này không có chuyện không làm mà hưởng!

Nhạc Đông Thần hừ lạnh tiếp lời:

- Hừ hừ! Bốn công tử nể mặt Tề huynh cho người mặt mũi! Nếu người muốn tiến vào Tụ Nguyên trì cũng có thể, chỉ cần người giống bọn họ, bài trừ cấm chế, vậy ta cũng không có ý kiến gì!

Vừa nói, hần vừa chỉ những đệ tử vây quanh cấm chế đau khổ thu nạp cương khí, hiển nhiên là muốn biến Phong Liệt thành cu li. Chỉ có điều hần tin với thân phận của Phong Liệt tuyệt đối sẽ không đồng ý, đây chỉ là muốn làm nhục Phong Liệt mà thôi.

Tề Xương Vũ đang một lên tiếng mắng thì bị Phong Liệt cản lại, không khỏi sững sờ, quay mặt nhìn Phong Liệt.

Chỉ thấy Phong Liệt khẽ mỉm cười:

- Long sư huynh nói không sai! Trên thế giới này không có chuyện không làm mà hưởng, Phong Liệt ta tới đây cũng không phải chiếm chỗ tốt! Như vậy đi, một phần ba cấm chế còn lại đều do Phong xử lý, như thế nào?

Phong Liệt nói lời này ra, tất cả đều không khỏi ngây người, ngay cả Sở Huyền và Long Vũ đứng sau xem cuộc vui cũng ngẩn ngơ nhìn Phong Liệt, hồi lâu sau vẫn không phục hồi tinh thần.

- Phong huynh, người...

Tề Xương Vũ sắc mặt cuống lên.

Cấm chế này tuy chỉ còn một phần ba nhưng cũng là một công trình khổng lồ, đừng nói Phong Liệt chỉ có mấy người, cho dù mấy trăm người Âm Vũ viện tham gia thí luyện đều ra tay cũng hao phí cả tháng.

- Hừ! Phong Liệt, bốn công tử cũng không muốn tốn thời gian mấy năm so đo với người!

Nhạc Đông Thần khinh thường hừ lạnh đáp.

Phong Liệt mỉm cười:

- Không cần mấy năm, chỉ cần cho Phong mỗi thời gian ba ngày là ta có thể bài trừ hoàn toàn cấm chế!

- Cái gì? Ba ngày? Phong huynh...

- Ba ngày? Điều này sao có thể?

- Phong Liệt...

...

Ngay lập tức, Long Khuynh Vân, Triệu Trung, Tề Xương Vũ... lập tức lo lắng không thôi. Mà ánh mắt Long Khuynh Vân nhìn Phong Liệt cũng chẳng khác nào nhìn một kẻ ngu, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện vẻ khinh thường.

- Ha ha ha ha! Phong Liệt, chẳng lẽ người nghĩ huyết mạch thiên tài cứu phẩm như người có thể chống đỡ cao thủ Hóa Đan cảnh? Đây quả thực là chuyện cười lớn nhất trên đời! Mười ngày! Bốn công tử khoan dung độ lượng! Cho người mười ngày, nếu có thể một mình bài trừ cấm chế, Nhạc Đông Thần ta buông tha cơ hội tiến vào Tụ Nguyên trì lần này!

Nhạc Đông Thần không khỏi cất tiếng cười to, tất cả đệ tử Ma Khí viện ở xung quanh cũng cười theo.

Phong Liệt đột nhiên hừ lạnh một tiếng, đáp:

- Được! Nhạc Đông Thần, lão tử đánh cuộc với người một lần! Không cần mười ngày, chỉ ba ngày là đủ! Long sư huynh chịu trách nhiệm làm chứng!

- Hả?

Thấy Phong Liệt tự tin như vậy, ánh mắt Nhạc Đông Thần khẽ lóe lên, suy nghĩ một chút liền hung hăng đáp:

- Được! Nếu người có thể làm được ta sẽ buông tha cơ hội tiến giai lần này, hơn nữa tuyệt không dây dưa với U Nguyệt! Nếu người không làm được, hừ hừ... ta muốn người vĩnh viễn không được gặp lại U Nguyệt!

Nghe Nhạc Đông Thần nói vậy, thân thể mềm mại của Lý U Nguyệt không khỏi run lên, nắm chặt lấy tay Phong Liệt. khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương nói:

- Phong Liệt, không cần phải đáp ứng hắn!

Phong Liệt vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Lý U Nguyệt, kề vào tai nàng nói nhỏ:

- Yên tâm, trong lòng phu quân ta tự biết chừng mực!

Lý U Nguyệt hai mắt đỏ bừng, nhưng trong lòng lập tức thả lỏng hơn trước nhiều.

Phong Liệt cười lạnh, chậm rãi nói:

- Ta đồng ý!

Mọi người không khỏi kinh ngạc nhìn Phong Liệt, mặc dù cho bọn họ nghĩ nát óc cũng không đoán ra một tên đệ tử Nguyên Khí cảnh nhỏ bé như Phong Liệt rốt cuộc vì sao mà tự tin như vậy. Dần dần, mọi người không ai lộ ra thần sắc há hê nữa.

97. Chương 117 : Phá Cấm

- Nếu đã như vậy, ta sẽ làm chứng cho các người! Hừ hừ, nếu ai dám đổi ý, vậy cũng chớ trách ta trở mặt!

Long Khuynh Vân nhìn Phong Liệt vào Nhạc Đông Thần một cái, lãnh đạm hô:

- Phong Liệt, hiện giờ bắt đầu, những cấm chế kia giao cho người.

Lúc này, đệ tử ở bốn phía xung quanh cấm chế dưới sự phân phó của Nhạc Đông Thần chậm rãi thu công, một mỗi đứng dậy, từ từ đi ra ngoài.

Phong Liệt khẽ mỉm cười, nhìn mọi người xung quanh quát lạnh:

- Mọi người lui lại đằng sau 300 trượng!

- Hả?

Mọi người không khỏi kinh ngạc, tuy nhiên cũng không động thân. Nhạc Đông Thần sững sốt một chút, cười lạnh:

- Hừ! Giả thần giả quỷ! Phong Liệt, người có trò gì sợ mọi người nhận ra sao?

- Ha ha ha!

Đám đệ tử Ma Khí viện xung quanh cười lớn.

Phong Liệt không tức giận, chỉ nhìn Long Khuynh Vân, thản nhiên nói:

- Long sư huynh, nếu muốn bài trừ cấm chế cường giả Hóa Đan cảnh bày gia cần dùng thủ đoạn đặc biệt. Mà trong tay Phong mỗ có một thứ tổ truyền, đối với việc bài trừ cấm chế có vài phần nắm chắc! Chỉ có điều, Phong mỗ có tổ huấn truyền xuống, vật này không thể lộ trước mặt người ngoài, mong rằng Long sư huynh thành toàn cho!

- Cái gì? Tiểu tử Phong Liệt thậm chí có cả chí bảo gia truyền, có thể bài trừ cấm chế cao thủ Hóa Đan cảnh lưu lại? Bảo bối này quá nghịch thiên!

- Đúng vậy! Có bảo bối như vậy không muốn lộ diện trước mặt người khác cũng là chuyện đương nhiên.

- Chẳng lẽ là Chí bảo, Huyền bảo trong truyền thuyết? Không thể nào, cho dù tiểu tử Phong Liệt có bảo bối như vậy cũng không thể dùng nổi!

- Thật không ngờ Phong Liệt vẫn còn thủ đoạn như vậy, nói không chừng lần này Nhạc sư huynh chịu thiệt!

...

Phong Liệt vừa dứt lời, mọi người không khỏi kinh ngạc, ồ lên. Mà sắc mặt Nhạc Đông Thần khẽ trầm xuống, ánh mắt lóe lên bất định.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý U Nguyệt hiện lên vẻ vui mừng, nhưng ngay sau lại nhíu mày liễu, hàm hừ véo mạnh vào hông Phong Liệt, khiến Phong Liệt đau tới nhe răng trợn mắt:

- Hừ hừ, người có bảo bối như vậy lại dám để nhân gia lo lắng! Thực quá ghê tởm!

- Khụ khụ! Chẳng phải ta đã nói người không cần lo lắng sao!

Phong Liệt ủy khuất, cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang véo hông mình.

Long Khuynh Vân nhìn Phong Liệt, trong mắt đẹp lóe lên tinh quang, nàng suy nghĩ một chút liền khẽ hừ một tiếng, cao giọng hô:

- Mọi người lui lại sau 300 trượng, những ai không phận sự thì lui ra ngoài động phủ chờ!

Thân phận địa vị của nàng đương nhiên Phong Liệt không thể sánh bằng, lời vừa nói ra liền có tác dụng.

Ngay lập tức, đệ tử bình thường cũng đều sợ tò mò xuống, lục tục rời khỏi động phủ.

Chỉ trong chốc lát, động phủ trống trải hơn rất nhiều, chỉ còn lại hơn trăm đệ tử hạch tâm của các đại viện phái cùng với một chút thị vệ, hơn nữa tất cả còn đang chậm rãi đi tới phía ngoài, rồi xa cấm chế.

Phong Liệt bảo Lý U Nguyệt và Triệu Thung, Tề Xương Vũ cũng lui về phía sau, sau đó chậm rãi đảo mắt nhìn bốn phía, nhưng sau đó sắc mặt của hắn không khỏi khẽ trầm xuống.

Chỉ thấy cách phía sau hắn trăm trượng, Sở Huyền cùng một gã đệ tử phổ thông đang lạnh nhạt đứng, tựa hồ không có ý lui lại. Lúc này trông thấy Phong Liệt nhìn, Sở Huyền khẽ chấp tay cười cười, thoạt nhìn rất có phong độ.

Chỉ có điều Phong Liệt sắc mặt lạnh lẽo, không chút khách khí quát mắng:

- Các người bị mù hay bị điếc? Cút ra xa một chút!

- Người... hừ!

Sở Huyền không khỏi sững sờ, không ngờ Phong Liệt lại không chút nể mặt, sát cơ lóe lên trong mắt rồi biến mất. Chỉ có điều hắn cũng không nói thêm gì nữa, nặng nề hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người đi về phía xa.

Mà tên đệ tử phổ thông kia lạnh lùng trợn mắt nhìn Phong Liệt một cái, không nói một lời đi theo Phong Liệt.

Thấy hai người lui ra xa, Phong Liệt khinh thường cười lạnh:

- Hừ, lần này lão tử tổn nhiều công phu như vậy chẳng phải là do đề phòng hai người sao?!!

Nói đúng hơn thì là hắn phòng bị tên đệ tử trẻ tuổi đứng sau Sở Huyền.

Bởi vì hắn mơ hồ cảm giác được khí tức của người nọ rất giống với vị Lý trưởng lão trợ giúp Sở Huyền trong Hắc Mạc cốc, tám chín phần mười là một người giả dạng! Mà vị Lý trưởng lão này là cường giả Cương Khí cảnh, Phong Liệt sao dám để hắn tiến tới phạm vi trong vòng trăm trượng!

Lúc này, trong vòng trăm trượng xung quanh cấm chế không còn một bóng người, Long Khuynh Vân, Long Vũ cùng nhóm người Lý U Nguyệt đã chia nhau ra đứng trong động phủ, từ phía xa xa theo dõi động tĩnh ở đây.

Phong Liệt không do dự nữa, thở nhẹ một hơi, ngoài thân bắn ra một cỗ hắc vụ nồng nặc, giống như mực nước lâu năm vậy.

Sau đó, trong nháy mắt hắn hóa thành Ma Long hắc ám chi thân, khoanh chân ngồi xuống đất, song chưởng đặt lên cấm chế Cương khí trảo, hút từng tia Ma nguyên Cương khí vào trong cơ thể.

Có câu là không có mũi khoan kim cương thì sao làm nổi đồ sứ !

Phong Liệt sở dĩ dám đánh cuộc với Nhạc Đông Thần đương nhiên là trong lòng đã nắm chắc tới chín phần! Mà tự tin chính là tới từ chỗ dựa lớn nhất của hắn: Ma Long hắc ám chi thân!

Ma Long hắc ám chi thân khiến thượng cổ Ma Long hoàng trở thành chúa tể hắc ám, bản thân nó đương nhiên không thiếu các loại diệu dụng.

Nếu như cao thủ Hóa Đan cảnh bày cấm chế mà còn sống, chớ nói là hàng ngàn hàng vạn đệ tử Nguyên Khí cảnh, cho dù cao thủ Thần Thông cảnh chạm vào nếu không chết e là cũng bị lột da.

Nhưng khi trước Phong Liệt sớm đã nghiên cứu cẩn thận, bên trong Ma nguyên Cương khí đã không còn ý chí của bất kỳ vị cao thủ nào lưu lại, nói cách khác đây chỉ là một cỗ Ma nguyên lực không chút ý chí, đơn giản mà nói thì chỉ là tính ăn mòn tinh thuần hơn Ma sát chi khí mà thôi.

Chỉ có điều bất luận Ma sát chi khí tinh thuần đến mức nào thì cũng chỉ là một loại lực lượng hắc ám!

Mà Ma Long hắc ám chi thân của Phong Liệt chính là khắc tinh của tất cả lực lượng hắc ám, bởi bản thân hắn chính là do hắc ám nguyên lực cấu thành.

Sau khi hút một luồng ma nguyên cương khí vào trong cơ thể, tiếp theo hắn cẩn thận quan sát hướng di chuyển của nó.

Mặc dù trong lòng nắm chắc nhưng Phong Liệt vẫn có vài phần lo lắng, dù sao cấm chế này cũng xuất từ tay cường giả Hóa Đan cảnh, nghĩ qua thì cũng có phần dọa người.

Nhưng tiếp theo hắn lập tức vô cùng mừng rỡ, quả nhiên như phán đoán của hắn, cương khí cực kỳ cuồng bạo với cơ thể này khi ở trong Hắc ám chi thân không nhắc lên nổi một tia gợn sóng, dễ dàng hóa thành một bộ phận của thân thể hắn.

Phong Liệt mừng rỡ trong lòng, lập tức yên tâm hơn.

Tiếp theo hắn thả lỏng tinh thần, bắt đầu vận chuyển huyền công, diên cuồng dẫn Ma sát chi khí ở cấm chế vào trong cơ thể, sau đó phân giải, tiêu hóa, dung hợp.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đám người Long Khuynh Vân bởi vì cách đó quá xa, nhất thời không cảm nhận được sự thay đổi mạnh yếu của cấm chế.

Nhưng Phong Liệt gần cấm chế trong gang tấc, trong lòng vui vẻ, hắn có thể loáng thoáng thấy cương khí tráo nhát dần, đây chính là do nguyên nhân Ma sát chi khí giảm bớt.

Đợi đến khi cương khí tráo hoàn toàn biến mất cũng chính là khi cấm chế tiêu tán.

Hơn nữa ma sát chi khí dẫn vào trong cơ thể càng nhiều, Phong Liệt dần cảm nhận được cơ thể có sự biến hóa quái dị.

98. Chương 118-119 : Hồi Lộ

Biến hóa này chính là mặc dù ma sát chi khí hóa thành một bộ phận của cơ thể hắn nhưng cũng không phải là phân giải hoàn toàn không còn gì mà hóa thành những tia nhỏ, dần dần ngưng tụ thành một sợi đen bền chắc, xâu chuỗi khắp trong hắc ám chi thân.

Cảm nhận được ma sát chi khí tinh thuần như vậy, trong lòng Phong Liệt không khỏi thỏa mãn.

Đồng thời hắn âm thầm kêu may mắn rằng chủ nhân cấm chế đã chết, nếu không chỉ cần đối phương động ý niệm, e là tất cả những đệ tử từng chạm vào cấm chế đều chết bất đắc kỳ tử, tuyệt không có chút huyền niệm.

Nhưng khi nghĩ tới những sợi đen này rốt cục có tác dụng gì, Phong Liệt cũng không rõ, nhưng trực giác nói cho hắn biết những thứ này tốt cho bản thân.

Nửa ngày qua đi, cấm chế vẫn không có chút động tĩnh, trừ mấy người Lý U Nguyệt có phần lo lắng, những người còn lại đều cười lạnh không thôi. Nhạc Đồng Thần thì lại an lòng.

Hắn xuất thân gia thế giàu có, kiến thức uyên bác, nhưng cũng chưa từng nghe nói qua bảo vật gì có thể khiến một Long vũ giả Nguyên Khí cảnh có thể bài trừ cấm chế do cường giả Hóa Đan cảnh bày ra, đây quả thực là chuyện cười.

Một ngày trôi qua, phát hiện cấm chế ở xa xa vẫn không có biến hóa, rất nhiều người lắc đầu rời khỏi, Long Khuynh Vân không khỏi nhíu chặt mày ngài, thầm nghĩ liệu có nên cất ngang Phong Liệt, tránh cho mọi người lãng phí thời gian.

Chỉ có điều có Tề Xương Vũ ở cạnh khuyên mới khiến nàng nhịn được, an tâm đợi.

Đang khi Long Khuynh Vân khấn trương, lòng như lửa đốt nhìn đoàn hắc vụ phía xa thì đột nhiên có người kinh ngạc hô một câu:

- A? Các ngươi có phát hiện hay không, màu sắc cấm chế tựa hồ nhạt hơn rất nhiều?

Mọi người nghe được thanh âm này, trong lòng chấn động, vội vàng nheo mắt nhìn, lập tức tất cả đều đại biến, kinh hô.

Quả nhiên đúng như lời người kia nói, khi nhìn kỹ liền có thể phát hiện màu đen đã nhạt hơn rất nhiều, hơn nữa tốc độ nhạt đi càng ngày càng nhanh.

- Trời ơi! Không ngờ Phong Liệt lại có thể một mình bài trừ cấm chế! Điều này... điều này quá khó tin rồi!

- Không thể nào! Đây tuyệt đối là chuyện không thể nào! Hơn vạn đệ tử chúng ta cũng không thể bài trừ cấm chế nhanh như vậy, sao hắn có thể làm được?

- Ai nha! Bảo bối trong tay Phong Liệt tuyệt không phải phàm phẩm! Theo ta thì rất có thể là Huyền bảo, thậm chí là Chí bảo cũng không kỳ quái! Quả thực là khiến người ta hâm mộ!

...

Sau khi mọi người khiếp sợ, không khỏi nghị luận rối rít, tò mò muốn biết “bảo vật” gia truyền của Phong Liệt. Ngay cả mấy người Long Khuynh Vân, Long Vũ, Triệu Thung cũng lộ vẻ suy tư, trong mắt bắn ra tinh quang.

- Không thể nào! Phong Liệt chỉ là một đứa con rơi của Phong gia mà thôi, sao Phong gia có thể đưa bảo bối như vậy cho hắn!

Lúc này Nhạc Đông Thần cũng trợn mắt há mồm, hồi lâu không phục hồi tinh thần.

Hắn trơ mắt nhìn màu sắc cấm chế nhạt dần, trong lòng tràn ngập vẻ không tin cùng hối hận, hắn nằm mơ cũng không nghĩ lần này mình lại thua!

Vừa nghĩ tới việc mình sắp phải thực hiện lời hứa, không thể tiến vào Tụ Nguyên trì, thậm chí không được dây dưa với huyết mạch cửu phẩm Lý U Nguyệt, trong lòng hắn ghen ghét muốn giết người, lửa giận khó mà dập tắt.

Sắc mặt tái xanh liên tục biến ảo, đột nhiên hai mắt Nhạc Đông Thần sáng lên, một chủ ý xuất hiện trong đầu, hắn hít một hơi sâu, dần dần đè ép lửa giận xuống.

Sau một khắc, chỉ thấy hắn không thèm để ý tới ánh mắt khinh thường của người xung quanh, chậm rãi đi tới gần Long Khuynh Vân, cười lấy lòng:

- Long sư huynh, cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu cấm chế sẽ bị phá!

Mọi người thấy Nhạc Đông Thần thua cuộc nhưng không chút chán chường, cũng không khỏi có vài phần kinh ngạc.

Long Khuynh Vân thần nhiên nói:

- Đúng vậy, tất cả mọi người đều xem Phong Liệt, nhưng lần này người đã thua.

- Không! Long sư huynh, mặc dù cấm chế sắp bị phá nhưng điều này cũng không nói lên ta thua!

Nhạc Đông Thần vô tội nói.

- Cái gì? Nhạc Đông Thần! Người có biết xấu hổ hay không? Chẳng lẽ ngươi định đổi ý?

Tề Xương Vũ không nhịn được chỉ vào Nhạc Đông Thần chửi ầm ĩ.

- Hừ! Tiểu nhân hèn hạ thay đổi thất thường!

Long Khuynh Vân cũng không khỏi tức giận mắng một câu.

Triệu Thung hai mắt bắn lửa, nhưng tại đây địa vị của hắn thấp nhất, không có tư cách nói chuyện, cho nên cũng chỉ nuốt lời ngược vào trong lòng, sắc mặt tái xanh.

Động tĩnh bên này khiến các đệ tử bên trong chú ý, lúc này tất cả đều không khỏi khinh thường hành động của Nhạc Đông Thần.

Mà Nhạc Đông Thần giống như không thấy ánh mắt mọi người, trên mặt vẫn xuất hiện nụ cười như có như không, bộ dạng ung dung.

Long Khuynh Vân nhíu mày ngài, mắt lạnh nhìn Nhạc Đông Thần, giọng nói bất thiện:

- Nhạc Đông Thần, lúc trước đã nói rõ mọi chuyện, nếu ngươi cố ý thay đổi vậy chớ trách bốn công tử không khách khí!

Nhạc Đông Thần vội vàng cười hòa:

- Xin Long sư huynh bớt giận! Không phải tiểu đệ muốn đổi ý mà là bản thân tên Phong Liệt kia không thể thắng!

- Cái gì? Người lại muốn bịa đặt gì sao?

Tề Xương Vũ không nhịn được hừ lạnh, tức giận muốn ra tay thu thập Nhạc Đông Thần. Trước Khi thoát khỏi Phong Liệt khống chế, hắn nhất định phải đứng bên phe Phong Liệt, cho nên hắn tuyệt đối không cho Nhạc Đông Thần đổi trắng thay đen.

Nhạc Đông Thần không phản ứng, chỉ cười nói với Long Khuynh Vân:

- Long sư huynh, kỳ thực thì không cần Phong Liệt ra tay cầm chế này cũng nhanh chóng bị phá! Cho nên tiểu đệ cho rằng việc bài trừ cầm chế này không có quan hệ gì với Phong Liệt!

- Hừ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Long Khuynh Vân lạnh lẽo, nguyên lực trong cơ thể chậm rãi tụ tập, trong mắt tỏa ra ánh sáng lạnh, tựa hồ một lời không hợp liền động thủ.

Trong lòng nàng không khỏi nổi lửa với những lời của Nhạc Đông Thần, người này quả thực không coi mình vào mắt, phải dạy cho hắn một bài học nhớ đời!

Nhạc Đông Thần vẫn Long Khuynh Vân đã nhẫn nại tới cực hạn, trong lòng không khỏi căng thẳng, hắn tự nhận mình không chọc nổi đối phương.

Sau đó một chút, trước khi Long Khuynh Vân tức giận, hắn vội vàng từ trong tay áo lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, cung kính đưa cho Long Khuynh Vân, đầy thâm ý nói:

- Long sư huynh, thứ trong này hắn là có thể chứng minh lời tiểu đệ nói là đúng!

- Hả?

Những người chung quanh thấy vậy cũng không khỏi thầm mắng Nhạc Đông Thần hèn hạ, người này lại quang minh chính đại đi cửa sau. Nhưng tất cả mọi người đều e ngại địa vị của Nhạc Đông Thần, mặc dù trong lòng phỉ báng, nhưng cũng không dám phát ra âm thanh.

Chỉ có điều không phải tất cả mọi người đều sợ hắn.

Tề Xương Vũ cười lạnh nói:

- Hừ hừ, không ngờ Nhạc Đông Thần người còn mặt dày hơn ta! Trước đây ta cũng không phát hiện!

Long Khuynh Vân giận dữ, mặt nhỏ trắng bệch, không nhịn được chỉ tay ngọc vào mặt Nhạc Đông Thần, hung hăng quát:

- Nhạc Đông Thần, không ngờ ngươi hèn hạ vô sỉ như vậy! Thực khiến bốn tiểu thư thêm kiến thức! Nhưng dù hôm nay ngươi thắng thì sao? Đời này nằm mơ bốn tiểu thư để ý tới ngươi!

Bị Long Khuynh Vân mắng, khuôn mặt Nhạc Đông Thần nóng lên, có chút khó coi, nhưng không phản bác.

Long Khuynh Vân cười lạnh một tiếng, đưa tay cầm nhẫn trữ vật, phì cười:

- Hừ hừ, Nhạc Đông Thần, ta muốn xem ngươi dùng thứ gì để thu mua ta!

Nàng mặc dù không ngăn ngại việc này, nhưng dù sao thì xuất thân tôn quý, hơn nữa thiên tư kinh người, từ nhỏ tới lớn bất kỳ linh đan linh bảo gì cần đều có, giờ khắc này nàng rất tò mò muốn biết rốt cục Nhạc Đông Thần hồi lộ thứ gì.

Vừa nói, nàng bức một giọt máu tươi để nhận chủ, tinh thần lực tràn vào dò xét.

- Hắc hắc, ta tin sẽ không khiến Long sư huynh thất vọng!

Nhạc Đông Thần âm trầm cười nói, hắn tựa hồ rất có lòng tin với thứ mình đưa ra, đồng thời trong mắt lộ ra vẻ xót của khó mà che giấu.

Tiếp theo, tất cả mọi người đều nhìn về phía Long Khuynh Vân, trong lòng cũng không phải là không hứng thú với thứ trong nhẫn trữ vật, đồng thời tò mò với quyết định của Long Khuynh Vân.

Trong chớp lát sau, sắc mặt Long Khuynh Vân dần có biến hóa, lúc đầu là kinh ngạc, sau đó ngưng trọng, không lâu sau hai mắt lóe lên, lộ vẻ mừng rỡ như điên.

Thấy vẻ mặt của Long Khuynh Vân như vậy, Nhạc Đông Thần mở cờ trong bụng, mà Long Khuynh Vân và Triệu Thung cũng không khỏi khần trương.

Đệ tử xem nào nhiệt xung quanh thấy vậy cũng âm thầm lắc đầu, trong lòng thầm mặc niệm cho Phong Liệt một lần.

- Ha ha ha ha! Tốt! Nhạc Đông Thần, vật này có thể chứng minh ngươi không có thua!

Long Khuynh Vân hài lòng cười nói, nhưng sau đó trầm ngâm lại:

- Khụ khụ, chỉ là... có chút hơi nhỏ!

Nhạc Đông Thần đầu tiên vui mừng, nhưng khi nghe Long Khuynh Vân nói câu sau, liền biến sắc, lo lắng nói:

- Long sư huynh, đây là thứ mà tiểu đệ mất sức chín trâu hai hổ mới xin được từ chỗ lão tổ tông, cũng không còn nữa! Người xem...

- Hừ! Nhạc Đông Thần, vết cắt phía trên vẫn còn mới tinh!

Long Khuynh Vân không vui, hừ lạnh nói.

Nghe Long Khuynh Vân nói vậy, sắc mặt Nhạc Đông Thần âm trầm tới cực điểm, thầm nghĩ tay chân mình không đủ lưu loát, sắc mặt liên tục thay đổi, vô cùng do dự.

Chỉ chớp lát sau, Long Khuynh Vân thấy Nhạc Đông Thần vẫn do dự, cười lạnh:

- Nhạc Đông Thần, chút này chỉ có thể chứng minh ngươi không thua, nhưng không nói ngươi thắng! Nhưng nếu ngươi đưa tới một khối như vậy, hôm nay bốn công tử sẽ cho ngươi thắng! Như thế nào?

- Quá vô sỉ!

Lý U Nguyệt không nhịn nổi nữa, tức nhận lồng ngực phập phồng, không khỏi lên tiếng quát.

Chỉ có điều bất luận là Nhạc Đông Thần hay Long Khuynh Vân cũng giả bộ làm ngơ, như không nghe thấy lời nàng.

Trầm ngâm một lúc, cuối cùng Nhạc Đông Thần cắn răng, sắc mặt hung ác, một lần nữa từ trong tay áo lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Long Khuynh Vân.

Long Khuynh Vân nhận lấy, kiểm tra một chút, hài lòng gật đầu, cười lớn nói:

- Hừ hừ, không ngờ bốn công tử tới đây một chuyển lại có thu hoạch như vậy! Chuyển đi này không tồi! Ha ha ha!

Thấy Long Khuynh Vân gật đầu, tất cả mọi người trong động phủ đều hiểu Long Khuynh Vân đã bị Nhạc Đông Thần thu mua thành công. Không lâu sau, bất luận Phong Liệt có thể phá vỡ cấm chế hay không thì Long Khuynh Vân cũng khẳng định sẽ đứng bên phía Nhạc Đông Thần.

Lý U Nguyệt, Triệu Thung cùng Tề Xương Vũ trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng không thể làm gì Long Khuynh Vân và Nhạc Đông Thần.

Cuối cùng, ba người chẳng muốn để ý đôi câu nam nữ câu kết với nhau làm chuyện xấu này nữa, chuyển tầm mắt tới đoàn hắc vụ ở chỗ Phong Liệt, ngoảnh mặt làm ngơ.

Xem ra hôm nay chỉ có thể đi một bước tính một bước, hi vọng sau khi Phong Liệt biết chuyện này chớ có nổi bão.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Phong Liệt cũng không để mọi người đợi quá lâu.

Sau một ngày rười, trong đột phủ đột nhiên có tiếng động giòn tan vang lên, lập tức hấp dẫn mọi người.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều cảm nhận được một cỗ Long nguyên khí nồng nặc phả vào mặt, nồng nặc đến mức khiến mọi người hít thở không thông.

mọi người lập tức tâm thần chấn động, vui mừng nhìn lại, chỉ thấy Ma nguyên Cương khí màu đen ngấn càn hàng vạn đệ tử nửa tháng trời đã hoàn toàn biến mất.

Lúc này trên mặt đất xuất hiện một hồ nước màu đen rộng chừng trăm trượng, một cỗ hắc khí nồng nặc bay lên, trong động phủ tràn ngập mùi thuốc, khiến mọi người cảm thấy thoải mái.

- A! Cẩm chế đã mở! Phong Liệt đã thành công, hơn nữa chỉ dùng thời gian một ngày rười, quả thực là khiến người ta khó có thể tin!

- Đúng vậy! Phong Liệt thực không đơn giản. Chỉ có điều cho dù hắc mở ra cẩm chế, e là cũng khó mà chiếm được chỗ tốt!

- Hắc hắc! Đây là số mạng thôi, ai bảo hắc gặp phải Long sư huynh!

- Nguyên khí và dược hương nồng nặc quá! Nước Tụ Nguyên trì hắc là dùng vô số thiên tài địa bảo chế thành! Hi vọng lần này ta có thể đột phá bình cảnh, tăng lên một cấp!

...

Mỗi người đều sợ hãi than, không tự chủ tiến tới gần Tụ Nguyên trì, không còn ai chú ý tới sự tồn tại của Phong Liệt nữa.

Đang khi mọi người còn cách Tụ Nguyên trì trăm trượng, hắc vụ xung quanh thu liễm, một thiếu niên thân thể thanh tú xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Lúc này mọi người chứng kiến Phong Liệt hiện thân, không khỏi nhìn hắc với ánh mắt đồng tình, lập tức tập trung tinh thần vào Tụ Nguyên trì, tụ tập xung quanh, nhao nhao bàn tán, dù sao thì Phong Liệt cũng không quan trọng bằng lợi ích của họ!

Mà ba người Lý U Nguyệt, Triệu Thung, Tề Xương Vũ chạy nhanh tới bên Phong Liệt.

Lúc này Phong Liệt vẫn giống như bình thường, chỉ là trong mắt tinh quang lấp lánh, thể hiện rõ nguyên lực càng tinh thuần hơn.

Hơn nữa trong mắt hắc hiện lên vẻ mừng rỡ khó mà che dấu, lần bài trừ cẩm chế này có lợi ích không nhỏ với hắc, mặc dù không cần nhắc tới Tụ Nguyên Trì hắc cũng cảm thấy đáng giá.

Lúc này tâm tình hắc rất tốt, mỉm cười nhìn về phía Lý U Nguyệt, Lý U Nguyệt dung nhan tuyệt mỹ, đáng người yếu điệu, khi chạy tỏa ra một mùi lực đặc biệt, khiến cho trong lòng Phong Liệt có phần nóng lên, suy nghĩ miên man bất định.

Nhưng thời gian dần trôi qua, hắc cảm thấy ánh mắt những người xung quanh cùng với biểu hiện của mấy người Lý U Nguyệt, trong lòng cảm thấy không ổn, sắc mặt có phần âm trầm.

- Phong Liệt, ngươi không sao chứ?

- Ha ha, chẳng phải ta đang rất tốt sao?

Lý U Nguyệt đi tới trước người Phong Liệt, sắc mặt khẩn trương đánh giá một phen, sau khi phát hiện người trong lòng bình an vô sự, trên mặt mới thả lỏng một chút. Nhưng nghĩ lại giao dịch giữa Long Khuynh Vân với Nhạc Đông Thần, lập tức hiện vẻ tức giận.

Triệu Thung và Tề Xương Vũ cũng không biết nên nói thế nào, định nói nhưng lại thôi.

Phong Liệt chứng kiến sắc mặt Lý U Nguyệt không tốt, nhíu mày hỏi:

- U Nguyệt, trong thời gian này có ai tìm người làm phiền sao? Ai dám khi dễ người, ta lập tức khiến hắc chết! Trong đại hạp cốc, không có ai lão tử không dám động!

- Ai nha! Không phải!

Lý U Nguyệt vẻ mặt quỳnh quáng, gắt gọng, sau khi có phần do dự liền nói ra giao dịch giữa Nhạc Đông Thần và Long Khuynh Vân cho Phong Liệt nghe.

Phong Liệt lẳng lặng nghe, lông mày dần nhú lại, sau khi nghe xong sắc mặt trầm xuống. Lập tức hắt giương mắt nhìn Long Khuynh Vân và Nhạc Đông Thần đứng cách đó không xa chỉ chỗ tay chân, khóe miệng dần hiện lên một nụ cười lạnh.

Lý U Nguyệt sau khi nói xong, vẻ mặt lo lắng nhìn sắc mặt tình nhân, theo bản năng đuổi cánh tay trắng nõn nắm chặt lấy bàn tay Phong Liệt, trong lòng vừa giận vừa lo.

99. Chương 120 : Chương Mắt Với Sở Huyền

- Phong huynh, Long sư huynh trong những đệ tử ở Kiên Vũ viện mặc dù là nói một không hai, mặc dù đệ tử viện khác nhìn thấy cũng phải cho nàng vài phần mặt mũi, lần này tuy rằng nàng ta làm không đúng, nhưng tiểu đệ xin khuyên Phong huynh vẫn chớ chấp nhặt cùng nàng ta, nếu không người chịu thiệt nhất định là người.

Tề Xương Vũ chứng kiến sắc mặt Phong Liệt có phần bất thiện, khó xử khuyên giải.

- Phong huynh, nếu không được vậy chúng ta lui một bước! Đáng tiếc chúng ta không tiến được vào Tụ nguyên trì! Ai!

Triệu Thung không cam lòng, thở dài nói.

Tuy rằng hắn rất muốn tiến vào Tụ Nguyên trì, nhưng tình thế trước mặt đối phương mạnh, nếu Phong Liệt thực sự xung đột với Long Khuynh Vân, e là tám chín phần mười người không may chính là Phong Liệt!

Dù sao chẳng những Long Khuynh Vân xuất thân hiển hãnh, hơn nữa còn có cả thần thông thiên phú của Viên cổ Ma Long: Thiên Chấn. Đây chính là thần thông nghịch thiên có thể vượt qua đại cảnh giới giết người, chỉ một chiêu này khiến Long Khuynh Vân có thể khinh thường tất cả đệ tử Nguyên Khí cảnh trong thiên hạ.

- Yên tâm, lòng ta tự có tính toán! Đi, chúng ta tới xem.

Phong Liệt mỉm cười, phảng phất như không để ý, nắm bàn tay nhỏ bé của Lý U Nguyệt, tiến tới chỗ đám người Long Khuynh Vân.

Chứng kiến biểu lộ của Phong Liệt như vậy, Tề Xương Vũ lại càng lo lắng hơn, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác, bất đắc dĩ thở dài, sau đó đi theo sau.

Phương viên trạm trượng xung quanh Tụ Nguyên trì hiện lên một hình tròn bất quy tắc, nước ao tỏa ra khí đen mù mịt, tăng thêm vài phần thần bí.

Có lẽ là do nhiều năm chưa từng hiện thế, Long nguyên chi khí trong hồ tạo thành một Long ảnh dài đen, uốn lượn du động, mùi thuốc nồng đậm xông vào mũi khiến thần thanh khí sảng, thoải mái dễ chịu.

Trên trăm đệ tử hạch tâm nhìn chăm chăm Tụ Nguyên trì, hai mắt tỏa sáng, nếu tu luyện ở nơi nguyên khí nồng đậm như vậy coi như là huyết mạch ma Long phẩm chất thấp nhất cũng có thể tiến giai tới Cường Khí cảnh.

Sắc mặt Nhạc Đông Thần vô cùng hưng phấn, chỉ vào Tụ Nguyên trì, nói với Long Khuynh Vân:

- Long sư huynh, Tụ Nguyên trì 1 lần có thể dung nạp 300 người vào tu luyện, tiểu đệ đề nghị trước tiên cho đệ tử hạch tâm chín đại viện phái tiến vào, sau đó dựa theo tỉ lệ nhân số tiến vào để an bài, huynh thấy sao?

Long Khuynh Vân có chút không kiên nhẫn lắc bàn tay nhỏ bé:

- Việc này người thương nghị xử lý với Tề Xương Vũ, bổn công tử không có hứng thú quản việc này! Được rồi, các người lui ra ngoài trước, bổn công tử tiến vào thử xem.

- Vâng! Long sư huynh cứ chậm rãi thưởng thức! Tiểu đệ chúc Long sư huynh liên tiếp tấn thăng tam giai! Hắc hắc!

Nhạc Đông Thần nịnh nọt ton hót, sau đó muốn thối lui.

Đối với đặc quyền của Long Khuynh Vân, đệ tử hạch tâm xung quanh đều không có chút dị nghị gì, ngược lại đều tỏ vẻ đương nhiên.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt Nhạc Đông Thần đột nhiên trầm xuống, hắn lơ đãng nhìn thấy Phong Liệt đang chậm rãi đi tới, hừ lạnh một tiếng, sau đó không chút tiếng động lui lại hai bước.

Mọi người xung quanh lúc này cũng đương nhiên thấy Phong Liệt, biết trò hay sắp bắt đầu, ánh mắt tỏ vẻ xem cuộc vui, lúc này Sở Huyền cũng lẫn vào trong đám người, về phía mai nhìn Phong Liệt.

Bọn họ tuy đều là đệ tử hạch tâm, nhưng phần lớn xuất thân từ những gia tộc nhỏ, bất luận là Phong Liệt hay Long Khuynh Vân thì đều không phải bọn chúng có thể trêu chọc. Thậm chí những đệ tử đại gia tộc như Nhạc Đông Thần, Tề Xương Vũ, Lý U Nguyệt... cũng không thêm để họ vào mắt.

Long Khuynh Vân sắc mặt lạnh nhạt nhìn Phong Liệt, tuy không đành lòng nhưng nghĩ tới thứ Nhạc Đông Thần hối lộ, cũng chỉ đành hi sinh Phong Liệt thôi.

Trong mắt nàng, Phong Liệt, Nhạc Đông Thần, Tề Xương Vũ hay ai cũng không khác gì nhau, tất cả đều không có một người tốt, giẫm đạp hay không chỉ dựa vào hứng thú của nàng ta mà thôi.

Phong Liệt tiến lên, chấp tay bình tĩnh nói với Long Khuynh Vân:

- Long sư huynh, trước khi tiến vào Tụ Nguyên trì, đồ ước giữa ta và Nhạc Đông Thần cũng nên phân định thắng thua a!

Phong Liệt nói xong, tiếng nghị luận chung quanh biến mất không thấy, lỗ tai dựng đứng lên, chờ quyết định của Long Khuynh Vân.

Nhưng Long Khuynh Vân không nói chuyện, Nhạc Đông Thần đã tiến lên một bước, âm trầm cười nói:

- Phong Liệt, Long sư huynh sớm đã kết luận thắng bại cuộc đồ ước này! Long sư huynh chứng kiến người không có quan hệ gì với việc cấm chế bị bài trừ, bởi vậy trận đồ ước này người thắng chính là ta! Cho nên, hừ hừ... người mau mang người cút khỏi Thiên Thủy giản! Hơn nữa từ nay về sau không được gặp lại U Nguyệt!

- Người... người đúng là đồ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ!

Lý U Nguyệt tức giận, khuôn mặt trắng bệch, thân thể mềm mại khẽ run lên, nếu không phải đang bị Phong Liệt nắm tay, nàng hận không thể rút lợi kiếm chém Nhạc Đông Thần thành vạn mảnh.

Phong Liệt không để ý, cười nhạt một tiếng, hai mắt lóng lánh tinh quang nhìn chằm chằm Long Khuynh Vân, cười nói:

- Long sư huynh, lời nói của Nhạc Đông Thần đại biểu ý người?

Bị Phong Liệt trừng mắt, trong lòng Long Khuynh Vân cũng hơi rung mình, có thêm phần cảnh giác, thần kinh toàn thân căng thẳng.

Nhưng tiếp theo, nàng lại cười lạnh nói:

- Đúng là vậy! Dám chơi dám chịu, Phong Liệt, người rời khỏi đi!

- Ha ha ha! Phong Liệt, người có nghe thấy không! Long sư huynh đã nói vậy, người còn không nhanh cút khỏi đây! Hừ, muốn đấu với bốn công tử, người vẫn còn kém xa lắm!

Nhạc Đông Thần hung hăng càn quấy cất tiếng cười to.

- Đúng vậy nha! Nhạc sư huynh anh minh thần võ, đã đánh cuộc lần nào thua?

- Hừ hừ, dám đấu với Nhạc sư huynh, quả thực không biết sống chết!

- Chỉ bằng một tên đệ tử rác rưởi Âm Vũ viện cũng mưu toan nhúng chàm Tự Nguyên trì? Quả thực là chuyện cười, hừ hừ!

...

Giờ khắc này, đám đệ tử hạch tâm có quan hệ với Nhạc Đông Thần đều nhao nhao cả lên, khiêu khích châm chọc Nhạc Đông Thần.

Lý U Nguyệt và Triệu Thung tức giận, nhưng trong lòng nổi lên cảm giác vô lực. Mà Tề Xương Vũ cũng đành thở dài, có Long Khuyên Vân nhúng tay, ván cờ này đã vượt khỏi năng lực của hắn.

Phong Liệt tuy rằng tức giận với lời của Long Khuyên Vân, nhưng trên mặt không thay đổi, cười lạnh nhìn đám người xung quanh, sau đó dừng lại trên người Sở Huyền.

- Hừ hừ, Sở Huyền, người ở nơi này thực sự quá chướng mắt rồi!

Sau một khắc, sắc mặt Phong Liệt trở nên tức giận, nhưng tức giận không nhằm vào Long Khuyên Vân hay Nhạc Đông Thần mà là Sở Huyền!

Tiếp theo, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nổi giận bùng bùng đi về phía Sở Huyền.

Sở Huyền đang tươi cười hờn hờ nhìn Phong Liệt, đột nhiên thấy Phong Liệt tức giận đi tới mình, không khỏi sửng sốt, nhìn đệ tử xung quanh thì thấy ai cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đúng lúc này, Phong Liệt chỉ còn cách ba bước, trước khi để mọi người kịp phản ứng, Phong Liệt làm ra một hành động không ai ngờ được.

Chát!

Tiếng vang thanh thúy vô cùng!

Trên khuôn mặt anh tuấn của Sở Huyền xuất hiện một dấu tay.

Đồng thời, toàn thân hắn bị lực một cái tát này đánh bay ra xa ba trượng, ngã lộn xuống đất, răng cũng gãy mất mấy chiếc.

Lập tức, Sở Huyền bị choáng váng!

100. Chương 121-122 : Không Phục

- Hồn đản! Phong Liệt, ngươi muốn làm gì?

Sở Huyền ngây ngốc lộ ra hai hàm răng đầy máu, sau khi sửng sốt thì lửa giận bốc lên ngút trời!

Sở Huyền đường đường là Thiên cổ Ma Long hoàng chuyển thế chi linh, bất luận là thân phận đời nào cũng vô cùng hiển hách, điều khiển sinh tử ức ức vạn người! Trong quá khứ, chỉ có hắn giết người khác, đã bao giờ bị người khác đánh qua? Đã bao giờ chịu khuất nhục như này?

Sau một khắc, hắn tỏa ra khí thế, sau lưng xuất hiện ba đầu hư ảnh Ma Long lớn hơn một trượng, muốn đứng bật dậy muốn xông tới thu thập Phong Liệt.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng bịch trầm đục vang lên, một bàn chân hung hăng dẫm lên lưng hắn, chẳng những đánh tan nguyên lực ngưng tụ, còn mạnh mẽ đạp hắn nằm sấp trên mặt đất.

- Tiểu tạp chủng! Chỉ bằng một tên phế vật như ngươi cũng dám cười lão tử sao! Xem ta làm thế nào thu thập ngươi!

Phong Liệt xông tới, ngoài miệng tức giận mắng, bắt đầu dùng chân đạp lên mặt, lên lưng, lên bụng Sở Huyền, tiếng bịch bịch vang lên không ngừng.

Bịch! Bịch! Bịch!

Mỗi cước của Phong Liệt hạ xuống đều đánh tan nguyên lực Sở Huyền ngưng tụ, hắc căn bản không thêm biến thành Ma Long hắc ám chi thân, chỉ dựa vào tu vi Nguyên Khí cảnh ngũ trọng thiên, muốn thu thập Sở Huyền chỉ có tu vi Nguyên Khí cảnh tam trọng thiên cũng rất dễ dàng.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Sở Huyền không sử dụng thần thông linh hồn thiên phú của Ma Long hoàng: Nhiếp Hồn Chi Mâu!

Chỉ có điều, trong lòng Phong Liệt biết Sở Huyền thích giả heo ăn thịt hổ, tin rằng chỉ cần mình không uy hiếp tính mạng của hắn thì hắn sẽ một mực giả bộ!

Cho nên hắn nắm chắc khống chế lực đạo, cố gắng che dấu sát cơ trong lòng, chỉ thuần túy đánh Sở Huyền cho hả giận.

Lúc này những đệ tử gần đó đều ngơ ngác nhìn Phong Liệt nổi điên, cho dù bọn họ không biết lý do, nhưng theo bản năng thì cách xa tên điên Phong Liệt một chút vẫn an toàn hơn.

- Phong Liệt, tên cầu tạp chủng nhà ngươi! Bỏ hoàng, bỏ công tử ngày sau nhất định sẽ khiến ngươi trả một giá đắt! Ngươi nhất định phải hối hận!

- Hiện giờ lão tử sẽ khiến ngươi phải trả giá nhiều!

Bịch! Bịch! Bịch!

Liên tục đập vào Sở Huyền, trên mặt Phong Liệt hiện ra một tia khoái ý điên cuồng, chỉ hận không thể ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng.

- Hừ hừ! Chẳng phải ngươi thích giả heo ăn thịt hổ sao? Hôm nay lão tử sẽ đánh ngươi thành đầu heo!

Kiếp trước chẳng những Sở Huyền giết chết người trong lòng cùng hảo hữu của mình, lại còn đoạt xá, thù này bất cộng đái thiên!

Nghĩ lại tình hình kiếp trước, nghĩ tới cừu sâu như biển, trong lòng Phong Liệt cơ hồ muốn cắn nuốt nổ tia lý trí cuối cùng kia, ra tay độc ác tiêu diệt Sở Huyền, xong hết mọi chuyện!

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện lập tức biến mất.

Phong Liệt hiểu rõ hiện giờ mình tuyệt đối không thể giết được Sở Huyền.

Chỉ cần mình lộ một tia sát ý, Sở Huyền chắc chắn lập tức thi triển đại thần thông phản kích, hơn nữa tên kia cách Sở Huyền không xa cũng đã đề phòng, tùy thời toàn lực ra tay. Đến lúc đó người gặp không may chính là bản thân Phong Liệt!

- Ai! Quả nhiên là hồng mềm dễ bóp nha!

- Hừ hừ! Con chó điên Phong Liệt không dám đối nghịch Long sư huynh, vì vậy trút giận lên tên xui xẻo kia, ai! Cũng là do tên gia hỏa kia không may! Cho dù cười nhạo cũng đừng rõ ràng vậy chứ!

- Thân phận tiểu tử kia tựa hồ không đơn giản nha? Nghe nói năm nay có một thiên tài huyết mạch bát phẩm vừa gia nhập Ma Vũ viện.

- Đúng vậy! Nghe nói giáo chủ đại nhân nhiều lần còn triệu kiến hắn! Đáng tiếc hôm nay gặp chó điên Phong Liệt, chỉ có thể trách hắn không may!

...

Mọi người chung quanh nhao nhao nghị luận, nhìn Sở Huyền với ánh mắt đồng tình.

Tình hình trước mắt rất rõ ràng, Phong Liệt chịu thiệt trước Long Khuynh Vân và Nhạc Đông Thần, vì vậy phát tiết lửa giận lên tên nhãi nhép Sở Huyền, tuy nhiên ngoài ý muốn nhưng cũng là chuyện bình thường.

Sở Huyền vừa gia nhập Ma Long giáo không lâu, hơn nữa bình thường ít xuất hiện, không có giao tình gì với những đệ tử Ma Vũ viện khác, cho nên những người khác cũng không quan tâm, chẳng muốn vì một tên không quen mà chêu chọc Phong Liệt.

Từ điểm này có thể nhận thấy sự khác biệt giữa Ma Vũ viện và Kiên Vũ viện.

Kiên Vũ viện trong mười tám viện phái nổi tiếng đoàn kết, nếu như lúc này Phong Liệt đánh người Kiên Vũ viện, e là cho dù đệ tử Kiên Vũ viện e ngại Phong Liệt cũng sẽ ra tay!

Nhưng Ma Vũ viện thì khác, trong Ma Vũ viện tôn sùng thực lực, giống như chia rẽ. Một người muốn không bị bắt nạt hoặc là dựa vào bản lãnh, hoặc là dựa vào bối cảnh gia tộc, nếu không có giao tình thì người khác chẳng bao giờ để ý tới sống chết.

Trước khi Phong Liệt động thủ cũng đã để ý tới bản thân Sở Huyền, tên Lý trưởng lão kia cùng với tình huống ở Ma Vũ viện cho nên mới không chút cố kỵ ra tay với Sở Huyền.

Sau một lát, đám người Long Khuynh Vân, Nhạc Đông Thần cũng khôi phục tinh thần.

Long Khuynh Vân thấy Phong Liệt nổi bão, may ngài nhường lên.

Chỉ có điều lúc trước nàng cường thế trấn áp Phong Liệt, trong lòng có một tia áy náy, Phong Liệt lại cũng không ra tay với đệ tử Kiên Vũ viện, cho nên nàng cũng không để ý tới, chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Mà Nhạc Đông Thần lại tức giận vô cùng, tên Sở Huyền này được giáo chủ đại nhân triệu kiến, là đối tượng Nhạc Đông Thần hắt lòi kéo, Sở Huyền lần này tới Thiên Thủy giản cũng là nhận lời mời của hắn, cho nên hắn không thể ngồi im không để ý tới.

- Phong Liệt! Tên điên nhà ngươi mau dừng tay!

Nhạc Đông Thần sau khi khôi phục tinh thần, không khỏi nổi giận gầm lên một tiếng, bước nhanh về phía trước.

Hắn ngoài phần nộ, trong lòng cũng có chút do dự, dù sao Phong Liệt vừa mới phế người hắn cũng không chọc nổi là đi Triệu Đống, nếu không phải bắt đắc dĩ hắn cũng không muốn trêu chọc tên điên bất chấp hậu quả này!

- Đá chết tên khốn kiếp nhà ngươi!

- Cho ngươi cười nhạo lão tử!

- Dám trừng mắt nhìn ta sao!

Bịch! Bịch! Bịch!

Lúc này Phong Liệt hùng hùng hổ hổ, vừa đánh vừa chửi Sở Huyền.

Giờ khắc này hắn giống như một thiếu gia ăn chơi ức hiếp dân lành khiến cho đám người Lý U Nguyệt há hốc mồm nhìn.

Chỉ trong chớp lát, Sở Huyền đã bị đánh thành đầu heo, hai mắt được Phong Liệt chiếu cổ đặc thù, hóa thành mất gấu, đau đớn thân thể co quắp, hai tay ôm đầu, lăn lộn trên mặt đất.

Nhưng hai mắt hắn lại nhìn chăm chăm vào Phong Liệt, hận ý đủ để cắn nuốt thiên địa, trong lòng đang do dự có nên bộc phát lá bài tẩy của mình, tiêu diệt tiên thiên tài cứu phẩm này hay không!

Chỉ có điều, quả nhiên giống như sở liệu của Phong Liệt, Sở Huyền giả heo ăn thịt hổ đã quen, nếu không phải là uy hiếp tới tính mạng thì theo thói quen hắn đã coi mình trở thành một đầu heo rồi.

Bình thường hắn đều cho rằng một cường giả chỉ khi biến chính mình trở thành một đầu heo mới là cảnh giới cao nhất của giả heo ăn thịt hổ!

Hơn nữa nếu hôm nay hắn sớm bạo lộ thực lực của mình sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch, một đại kế có quan hệ với Thiên cổ!

Nhưng thời gian dần trôi qua, Sở Huyền thực sự không nhịn nổi nữa!

Cảm thụ toàn thân đau nhức, hai mắt hắn nhìn chăm chăm Phong Liệt, lửa giận trong lòng đã đạt tới cực hạn, tùy thời có thể bộc phát!

Mà tên đệ tử phổ thông một mực đi theo hần cách đó không xa sắc mặt cũng tức giận nhìn Phong Liệt, hần được Sở Huyền phân phó nếu không được gọi thì tuyệt đối không thể để lộ thân phận, cho nên mới nhìn đến lúc này.

Nhưng giờ trong lòng hần do dự có nên xông tới ngăn cản Phong Liệt.

Đúng lúc này, Nhạc Đông Thần cách đó không xa gầm lớn một tiếng, khiến Sở Huyền và tên đệ tử kia đều bỏ đi ý niệm để lộ thực lực.

- Phong Liệt! Người cố ý đánh đệ tử Ma Vũ viện, chẳng lẽ lần Ma Vũ viện chúng ta không có người sao?

Nhạc Đông Thần bước nhanh tới, đột nhiên chém ra một đạo chưởng phong về phía Phong Liệt.

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ đá ra một cước, đá Sở Huyền tiến vào trong Tụ Nguyên trì, nước ao màu đen văng tung tóe, cũng tuyên cáo vở kịch chấm dứt.

Đồng thời Phong Liệt lách mình, dễ dàng tránh thoát được một chưởng thăm dò của Nhạc Đông Thần.

Sau khi Nhạc Đông Thần chém ra một chưởng, thấy Phong Liệt thu tay cũng không tiếp tục công kích, mà tranh thủ thời gian bảo người mò Sở Huyền đầy vết thương từ trong Tụ Nguyên trì ra.

Sở Huyền sau khi lên bờ, ngồi xồm xuống đất không ngừng ọe nước, nhổ ra một ngụm nước đen, khóe mắt bốc lửa, nhìn như Lệ Quỷ.

Chật vật như vậy, Sở Huyền cũng không muốn mất mặt xấu hổ, hần nhìn chăm chăm Phong Liệt, thầm hạ quyết tâm ngày sau nhất định phải khiến Phong Liệt sống không bằng chết!

- Phong Liệt, nhục ngày hôm nay Sở Huyền ta nhất định sẽ trả gấp trăm lần! Chúng ta đi! Khục khục...

Sau khi hần nói xong, liền được tên đệ tử phổ thông kia dìu ra ngoài động phủ.

Phong Liệt nhìn Sở Huyền dần đi xa, trong lòng cười lạnh không thôi:

- Hừ! Sớm xéo đi có phải tốt không, lại còn khiến lão tử phí một phen tay chân!

Kế tiếp, Phong Liệt rũ bụi bẩn trên tay, ung dung liếc nhìn mọi người. Người bị Phong Liệt đảo mắt nhìn qua trong lòng run lên, chuyển rời ánh mắt.

- Hừ! Phong Liệt, người đã thương đệ tử Ma Vũ viện! Hôm nay bất luận thế nào cũng phải cho Ma... Long sư huynh một cái công đạo!

Nhạc Đông Thần hung hăng chỉ vào Phong Liệt, ánh mắt lập lòe nói.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn hần một cái:

- Công đạo? Hừ! Phong mỗ đương nhiên sẽ cho người một cái công đạo!

Lập tức, hần đưa mắt nhìn về phía Long Khuyết Vân đứng cách đó không xa đang lạnh nhạt xem, cười lạnh nói:

- Long sư huynh, Phong mỗ không phục với quyết định kia, cho nên Phong mỗ bất tài muốn mời Long sư huynh chỉ giáo mấy chiêu!

Phong Liệt vừa nói xong, đệ tử toàn trường đều trợn mắt há mồm, lập tức cả đám người đều bàn tán.

- Phong Liệt điên rồi sao? Hần... hần cũng dám khiêu chiến Long sư huynh?

- Điên rồi! Hần điên rồi! Long sư huynh là đệ nhất cao thủ Nguyên Khí cảnh ở Ma Long giáo không ai có thể rung chuyển! Tên Phong Liệt này...

- Hừ! Thần thông thiên phú Thiên Chấn của Long sư huynh từng đánh chết một cao thủ Chân Khí cảnh! Tên Phong Liệt này chỉ là một đệ tử Nguyên Khí cảnh ngũ trọng thiên cũng dám khiêu chiến Long sư huynh! Quả thực là tự rước lấy nhục!

- Long sư huynh, đánh chết tên đệ tử không biết trời cao đất dày này! Để cho hần biết sự lợi hại của đệ nhất cao thủ giới trẻ tuổi của Ma Long giáo!

...

Vừa nghe Phong Liệt mở miệng khiêu chiến đệ nhất cao thủ trẻ tuổi Long Khuynh Vân, tất cả đệ tử xung quanh đều xông vào cả lên.

Đệ tử Ma Vũ viện nhìn Phong Liệt cười lạnh không thôi, khi trước Phong Liệt phế đi Triệu Đồng của Ma Vũ viện, không coi ai ra gì đánh Sở Huyền của Ma Vũ viện, khiến cho bọn hắn khó chịu.

Lúc này nghe Phong Liệt muốn khiêu chiến Long Khuynh Vân, bọn hắn chỉ ước Phong Liệt bị Long Khuynh Vân phế đi!

Nhạc Đông Thần càng mừng thầm, vội vàng trở về bên người Long Khuynh Vân thêm mắm thêm muối, hận không thể khiến Long Khuynh Vân đánh Phong Liệt thành thái giám, như vậy sẽ không còn ai tranh đoạt Lý U Nguyệt với hắn.

Mà đám đệ tử Kiên Vũ viện kia trong lòng căm phẫn, tình cảm sôi sục!

Phong Liệt khiêu chiến uy nghiêm Long Khuynh Vân, đây chẳng khác gì khiêu chiến chiêu bài của Kiên Vũ viện, tất cả đều xoa tay, hận không thể xông lên thay Long Khuynh Vân khiêu chiến Phong Liệt.

Lý U Nguyệt và Triệu Thung âm thầm lo lắng không thôi, bọn họ rất có lòng tin, dù sao bọn họ từng thấy Phong Liệt giết chết một tên cao thủ Chân Khí cảnh thất trọng thiên.

Nhưng bọn họ cũng biết Long Khuynh Vân có thần thông thiên phú Viễn Cổ Ma Long, vượt qua đại cảnh giới tác chiến cũng không phải nói suông, tuyệt đối không dễ chọc.

Trong lúc nhất thời, hai người lo lắng Phong Liệt thua, lại lo Phong Liệt giết chết Long Khuynh Vân, trong lòng rất khó khăn.

Tề Xương Vũ kẹp giữa hai bên càng khó chịu hơn, hai tiểu tổ tông này hắn đều không đắc tội nổi, giờ phút này chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống, chờ mọi việc xong mới xuất hiện.

Long Khuynh Vân nghe Phong Liệt nói vậy, sắc mặt xinh đẹp trầm xuống.

Kể từ ba năm trước nàng đi xuống Long Hồn tế đàn tới này, chưa có ai can đảm khiêu chiến uy nghiêm của nàng mà có một kết cục tốt, dù là cao thủ Chân Khí cảnh cũng cho nàng bảy phần thể diện.

Không ngờ hôm nay lại bị một đệ tử Nguyên Khí cảnh ngũ trọng thiên khiêu khích, trong lòng giận dữ không thôi.

Nàng cười lạnh, âm trầm nói:

- Hừ hừ, Phong Liệt, đã lâu bốn công tử không động thủ cùng người khác, người đã có đảm lượng này thì bốn công tử chơi đùa với người! Chỉ có điều bốn công tử động thủ không biết nặng nhẹ, đến lúc đó người cũng chớ hối hận!

Phong Liệt không để ý cười nhạt một tiếng, cuồng vọng đáp:

- Long sư huynh cứ dùng hết sức, Phong mỗ dù bất tài nhưng cùng cấp bậc chưa bao giờ gặp đối thủ, hi vọng Long sư huynh chớ để Phong mỗ thất vọng!

Xôn xao.

Giọng điệu cứng rắn tự phụ của Phong Liệt ra khỏi miệng có thể khiến trời long đất lở! Mọi người xung quanh đều xông vào cả lên!

- Long sư huynh! Đánh chết hắn! Đánh chết tên điên không biết trời cao đất dày này! Đánh đập xương cốt toàn thân!

- Con bà nó! Lão tử sống hai mươi năm chưa từng thấy tên nào không biết ngượng như vậy! Long sư huynh, nhọc người động thủ! Mã Đại Hạp ta thay người thu thập hắn!

- Làm thịt tên điên này! Tức chết bốn công tử rồi!

...

Phong Liệt nói lời này khiến nhiều đệ tử Kiên Vũ viện tức giận, bốn năm mươi tên đệ tử hạch tâm suýt nữa nhào tới xé Phong Liệt thành mảnh nhỏ. Những đệ tử viện phái khác cũng hận nghiêng răng ken két, nếu không phải hung danh của Phong Liệt quá thịnh, e là xúng không nhịn được chửi ầm lên.

Tề Xương Vũ cười khổ không được, chỉ đành thở dài, thành thành thật thật lui xuống cuối cùng, sự tình giữa hai tiểu tổ tông này hẳn không muốn quản, cũng không muốn biết.

- Ha ha ha...! Được!

Long Khuynh Vân ngược lại cười lớn, biểu hiện vẻ cuồng ngạo, nàng nhẹ nhàng vung tay lên, lập tức khiến đám đệ tử Kiên Vũ viện đang rục rịch kia yên lặng.

- Phong Liệt, khá lắm ! Bốn công tử cũng không ức hiếp ngươi. Chỉ cần ngươi có thể kiên trì mười chiêu trong tay ta, ta sẽ tha cho ngươi một mạng ! Nếu không ta sẽ lưu cho ngươi một cái vuốt !

Long Khuynh Vân lạnh lùng nói, trong mắt tỏa ra sát khí bức người.

101. Chương 123 : Thiên Tài Quyết Đấu

Trong lòng Long Khuynh Vân kỳ thực cũng nghĩ tới việc trực tiếp làm thịt Phong Liệt cho xong việc, nhưng nghĩ tới Phong Liệt là thiên tài huyết mạch cứu phẩm hiếm thấy trên đời, rất quan trọng với Âm Vũ viện, nếu xử lý không tốt có thể khiến hai viện phái tranh chấp, nàng cũng gặp phải phiền phức, cho nên mới nói những lời này.

Phong Liệt nghe xong, trên mặt cười nhạt một tiếng, chậm rãi nói :

- Vậy cảm ơn Long sư huynh rồi !Chỉ có điều Phong mỗ đã nói, nếu như may mắn thắng được Long sư huynh, mong rằng Long sư huynh cho Phong mỗ một cái công đạo!

- Ha ha ha... ! Tốt lắm ! Nếu như ngươi có thể thắng ta, Tụ Nguyên trì Âm Vũ viện sẽ có một phần ! Nhưng thắng trước rồi nói !

Sau khi Long Khuynh Vân cười to, giọng trầm thấp, tựa hồ đang tận tức áp chế cơn giận trong lòng.

Rầm!

Những người xung quanh lui lại tạo thành một mảnh đất trống phương viên trăm trượng, ánh mắt phần nộ, nóng bỏng nhìn cuộc chiến giữa Phong Liệt và Long Khuynh Vân, vô cùng mong chờ trận giao phong giữa hai tuyệt thế thiên tài.

- Phong Liệt, ngươi... ngươi nhất định phải cẩn thận nha!

Lý U Nguyệt nằm bàn tay của Phong Liệt, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch lên, si ngốc nhìn người trong lòng mình.

Trận giao phong này nàng biết mình cũng không giúp được gì Phong Liệt, thậm hận bản thân vô dụng. Nàng hạ quyết tâm sau hôm nay nhất định phải khắc khổ luyện công, tương lai mới có thể giúp đỡ Phong Liệt.

Phong Liệt mỉm cười, vuốt tóc giai nhân, nói:

- Yên tâm đi, ngươi đã thấy ta thua bao giờ chưa? Đi đi!

- Phong huynh coi chừng!

Triệu Thung hai mắt nhấp nháy nói.

Hắn đã ở cạnh Phong Liệt lâu ngày, chứng kiến Phong Liệt vô cùng thần kỳ, trong số những người ở đây hẳn là người tràn ngập lòng tin với Phong Liệt nhất.

Thậm chí hắn từng mù quáng cho rằng mặc dù Phong Liệt đối chiến cao thủ Cương Khí cảnh cũng không dễ dàng bại trận, cổ tin tưởng này mặc dù nghe rất ngông cuồng nhưng lại vẫn tồn tại.

- Ừ!

Phong Liệt khẽ gật đầu.

Lý U Nguyệt và Triệu Thung nói xong, chậm rãi lui lại trăm trượng, giống như những người khác, nhìn chăm chăm vào hai người kia.

Thoáng chốc, cả động phủ lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, cuộc chiến thiên tài khiến mọi người rất chờ mong.

Trận chiến này sẽ quyết định ai là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi, quyết định địa vị cùng giá trị của hai thiên tài tuyệt thế.

Nếu Long Khuynh Vân chiến thắng, địa vị đệ nhất của nàng sẽ càng vững chắc.

Nếu Phong Liệt thắng, hắn sẽ thay Long Khuynh Vân trở thành đệ nhất cao thủ trẻ tuổi Ma Long giáo.

Hơn nữa có một ý nghĩa quan trọng nữa là sau khi kết thúc thí luyện, khi đối mặt với viện phái thẩm phán hắn cũng có thêm một lá bài!

Hai người đứng cách nhau mười trượng, ngạo nghễ mà đứng, im lặng nhìn nhau, lãnh mang như điện!

Ầm!

Ầm!

Hai người nhần thần lóe lên, khí thế cường hoành triển khai, sau lưng Phong Liệt có năm hư ảnh Ma Long lớn hơn một trượng có thừa, mà sau lưng Long Khuynh Vân lại có tám đầu hư ảnh Ma Long lớn hơn một trượng, khí thế cường hoành gấp ba Phong Liệt.

Lập tức, áo hai người không gió mà bay, quanh người bụi đất cuộn lên, sương mù tứ tán!

Nguyên Khí cảnh ngũ trọng thiên đối chiến Nguyên Khí cảnh bát trọng thiên!

- Long sư huynh! Coi chừng!

Rầm! Rầm! Rầm!

Phong Liệt quát lạnh một tiếng, thoáng chốc hắn thi triển ba lần Hóa Ảnh kỹ, chớp mắt vọt tới gần Long Khuynh Vân, sau đó đột nhiên nhảy lên, thối ảnh màu đen như chớp đánh tới trước ngực Long Khuynh Vân, tiếng không khí nổ tung chấn động màng nhĩ!

- Cuồng Long Táng Thiên... Đạn Thiên thối!

- Hừ! Chút tài mọn! Trở về cho ta!

Long Khuynh Vân hừ lạnh khinh thường một tiếng, hai mắt như điện, khi thối ảnh tới gần, tay nàng đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu máu, tia máu chói mắt, khí diễm kinh thiên!

- Huyết Long Tê Thiên!

Huyết kiếm vung lên, một long trảo màu đen lớn như cối xay gió xuất hiện, trong màu đen tản ra ngàn vạn kiếm quang huyết hồng, chứa đầy sát cơ.

Rầm~~~~~

Long trảo dễ dàng đánh tan thối ảnh của Phong Liệt, dư kính đánh tới, Ma nguyên Cương khí kinh khủng cách nửa trượng cũng đã khiến trong lòng Phong Liệt sinh ra hàn ý.

Thân thể Phong Liệt ở giữa không trung, đồng tử co rụt lại, không nhận được kinh hô:

- Huyết Long Vũ Thiên quyết tiểu thành? Điều này sao có thể? Không tốt!

- Hóa Ảnh kỹ!

Rầm!

Trước khi long trảo đánh tới, Phong Liệt lập tức thi triển Hóa Ảnh kỹ, thân thể nhẹ nhàng lui ra ngoài ba trượng, khó khăn lắm mới tránh thoát một kích này, mà long trảo đánh trượt kia lại hung hăng đánh vào đỉnh động phủ cao 30 trượng!

Ầm~~~

Phương viên năm trượng lộ, ánh sáng tỏa ra xuất hiện phía trên động phủ, thiên địa chấn động, bụi đất rơi xuống, trong động tràn ngập bụi mù.

- Hay lắm! Long sư huynh uy vũ!

- Hừ hừ! Dám khiêu chiến Long sư huynh, quả thực không biết lượng sức mình!

- Đúng rồi! Nếu không phải Long sư huynh hạ thủ lưu tình, đoán chừng lần này đã đủ khiến Phong Liệt đi chuyển thể đầu thai!

- Lần này coi như tên hỗn đản đó may mắn! Chiêu tiếp theo hẳn nhất định phải chết!

...

Xung quanh lập tức vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi cùng kinh hô, bọn họ không hề hoài nghi thực lực của Long Khuynh Vân chút nào.

Có thể tạo thành uy thế như vậy quả nhiên xứng danh đệ nhất cao thủ trẻ tuổi ở Ma Long giáo, mặc dù là cao thủ vừa mới tiến vào Chân Khí cảnh cũng khó mà làm như vậy!

- Hừ! Phong Liệt, người đã hiểu hay chưa, trong mắt bốn công tử người chỉ là con sâu cái kiến! Một chiêu vừa rồi cũng đủ diệt sát người!

Long Khuynh Vân thu kiếm, mỉm cười, không tiếp tục tiến công, trên khuôn mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo, khinh thường nhìn Phong Liệt.

- Quả nhiên có chút môn đạo !

Phong Liệt đứng ngoài ba trượng ổn định thân hình, nhìn chằm chằm Long Khuynh Vân, hai mắt tinh quang bức người, sau sống lưng lại phát lạnh.

Lúc này trong lòng hắn không khỏi có chút hối hận chính mình chủ quan, suýt chút nữa đã tạo thành sai lầm lớn.

Nhờ kiếp trước khi hắn nhận thức Long Khuynh Vân đã là năm thứ ba kể từ khi gia nhập Ma Long giáo, khi đó Long Khuynh Vân đã là cao thủ Chân Khí cảnh, tuy rằng tu luyện chiến kỹ Địa giai Huyết Long Vũ Thiên quyết tới tiểu thành, nhưng hắn cũng không đặt vào trong mắt.

Điều khiến Phong Liệt tuyệt đối không ngờ tới Long Khuynh Vân hiện giờ mới Nguyên Khí cảnh bát trọng thiên đã tu luyện bộ chiến kỹ Địa giai này tới uy lực như vậy!

Đây không phải dùng từ thiên tài có thể hình dung!

Chiến kỹ Địa giai, mỗi bộ đều vô cùng thần kỳ, uy lực mạnh mẽ, nhưng rất khó luyện!

Chiến kỹ Địa giai chỉ cần nhập môn đã có thể phát huy ba lần đến năm lần chiến lực!

Mà khi tiểu thành có thể phát huy 10 lần, thậm chí là mấy chục lần chiến lực bản thân!

Nếu như luyện tới cực cảnh thì có thể phát huy trăm lần thực lực, có thể nói là lượng thông huyền!

Nhưng chiến kỹ như vậy tu luyện cũng cực kỳ khó khăn! Rất nhiều cao thủ Cương Khí cảnh thậm chí cả đời cũng chỉ đạt tới nhập môn, khó mà tiến thêm chút nào!

Phong Liệt dựa vào kinh nghiệm hai đời cùng cảm ngộ võ đạo Thần Thông cảnh, chịu đủ loại thống khổ cùng ma luyện, khó khăn lắm mới tu luyện Cuồng Long Táng Thiên quyết tới nhập môn mà thôi.

Phải biết nhập môn với tiểu thành chính là phát huy ba lần chiến lực cùng mười lần chiến lực, chênh lệch có thể nói là như trời với đất vậy!

Phong Liệt không chút nào hoài nghi cho dù Long Khuynh Vân không thi triển thần thông thiên phú cũng có đủ thực lực khiêu chiến cao thủ Chân Khí cảnh sơ kỳ.

102. Chương 124 : Thiên Cổ Thần Thông:thiên Chấn!

Thời khắc này, Phong Liệt vội vã thu hồi khinh thị trong lòng.

Hắn hiểu rõ nếu như mình không sử dụng Hắc ám chi thân, đối mặt với Long Khuynh Vân có thể thi triển chiến kỹ Địa giai lúc nào cũng bị uy hiếp tới tính mạng, một khi sai lầm, vậy muốn khóc cũng không kịp.

- Long sư huynh, hiện giờ mới bắt đầu, người cao hứng như vậy có phần quá sớm đi!

Sau một chút, quanh người Phong Liệt nổi lên một đoàn khói đen nồng đậm, che dấu bản thân, đồng thời tranh thủ thời gian hóa thành Hắc ám chi thân.

Trong mắt mọi người, lúc này khói đen bao vây xung quanh cơ thể Phong Liệt giống như một ngọn lửa màu đen, phiêu tán bất định.

Sở dĩ khi trước hắn đuổi Sở Huyền cùng Lý trưởng lão đi cũng chính là vì vậy!

- Ngu ngốc! Làm vậy hữu dụng sao?

Long Khuynh Vân nhìn Phong Liệt đứng trong khói đen, trên mặt cười nhạt không thôi.

Nàng khẽ quát một tiếng, thân thể mềm mại hợp hai làm một với huyết kiếm, hóa thành thân thể Huyết long lớn hơn ba trượng, cương khí màu đen vây quanh thân như ngàn vạn tia máu, như đuôi một đầu Huyết long mạnh mẽ quét về phía Phong Liệt.

Huyết Long Bái Vĩ!

Khí kinh mạnh mẽ tạo thành vòi rồng trong động phủ, bụi đất trên mặt đất bị cạo đi một tầng, thanh thể kinh người.

- Hừ! Hữu dụng hay không thử xem sẽ biết!

Phong Liệt khẽ cười một tiếng, mắt thấy Huyết long đánh tới, hắn chẳng những không tránh, ngược lại thân thể lao tới trước, vai phải nghiêng tới, một ảnh tượng mơ hồ va chạm với Huyết long.

Cuồng Long Táng Thiên- Bính Thiên Chàng.

Một hình người hắc diễm lập tức va chạm với một đầu huyết long.!

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, bụi đất văng tứ tán, khói đen bốc lên, huyết lãng chấn động, thanh thể kinh trời!

Ngay sau đó, hai luồng hào quang đỏ đen phân chia nhau ra, thân ảnh màu hồng đột nhiên bắn ra ngoài!

Mọi người hoảng sợ nhìn, khi thấy rõ tình huống tất cả đều không khỏi chấn kinh, hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy hắc vụ của Phong Liệt sau một khi tản đi, dần dần ngưng kết lại một hắc diễm hình người, Phong Liệt hiện ra hoàn hảo như trước, không khỏi khiến mọi người kinh ngạc!

Nhưng điều càng đáng sợ hơn là lúc này Long Khuynh Vân như đánh lên một tòa núi lớn, Huyết long biến mất, thân thể mềm mại đột nhiên bay ra xa mấy chục trượng, rơi xuống mặt đất, lăn mình vài cái mới chặt vật đứng lên.

- Phong... Liệt....

Long Khuynh Vân nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp trắng bệch, đôi mắt tròn nhìn về phía Phong Liệt, trong đó tràn ngập vẻ phẫn hận cùng không tin.

Khóe miệng nàng có một vết máu, thúc quan màu bạc bị đánh rách tả tơi, búi tóc màu đen rối tung rối bù, y phục đệ tử hạch tâm cũng bị nghiền nát, rơi xuống, hiện ra chiến y màu bạc bó sát người, tỏa ra ánh sáng, hiện ra thân thể hoàn mỹ không thể bắt bẻ nổi.

Xôn xao! Tất cả đều xôn xao cả lên!

- Điều này sao có thể? Phong Liệt chỉ là Nguyên Khí cảnh ngũ trọng thiên, sao có thể khiến Long sư huynh chật vật như vậy! Ta không hoa mắt chứ!

- Không thể nào! Long sư huynh không thể thất bại! Khẳng định là nàng chủ quan! Tiếp theo người không may chính là Phong Liệt!

...

Thấy một cảnh này, chẳng những Long Khuynh Vân khó tin, đệ tử gần đó đều không tin xoa mắt, giống như đang nằm mơ!

- Hừ hừ! Đàn bà thói, cho người ba phần nhan sắc lại muốn mở phường nhuộm! Cho là có chút tài năng thì có thể đi ị trên đầu lão tử sao? Hôm nay lão tử sẽ cho người biết qua cái gì gọi là bản phận nữ nhân!

Bên trong khói đen, Phong Liệt hai mắt đỏ thẫm, ngạo nghễ mà đứng, cười lạnh nhìn Long Khuynh Vân.

Hắn không có chút bất ngờ nào với kết quả này.

Nói giỡn, với thực lực của hắn hiện giờ có thể chính diện chống đỡ cao thủ Chân Khí cảnh thất trọng thiên!

Mà Long Khuynh Vân cho dù tu luyện chiến kỹ Địa cấp tới tiểu thành cũng nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản được cao thủ từ Chân Khí cảnh tam trọng thiên trở xuống. Nếu như Long Khuynh Vân không thi triển át chủ bài cuối cùng, Phong Liệt dễ dàng đánh bại nàng!

- Phong Liệt, là ta đã xem thường người! Nhưng tiếp theo người không may mắn như vậy!

Long Khuynh Vân cũng rất quyết đoán, nàng lạnh giọng nói một câu, sắc mặt hiện vẻ hung ác.

Tuy nhiên nàng không hiểu tại sao Phong Liệt có thể bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ như vậy, nhưng nàng có thể khinh thường cùng giai, tuyệt đối sẽ không nhận thua!

Sau một khắc, thân thể mềm mại mảnh khảnh của Long Khuynh Vân chấn động, Cương khí màu đen vô tận bùng mãnh trào ra!

Ma Long: Thiên Chấn!

Gào uỳnh~~~

Một tiếng long ngâm chấn động trời đất vang lên, trong tầm mắt mọi người bỗng nhiên xuất hiện một đầu Long ảnh dài hơn mười trượng, to như thùng nước, uốn lượn quanh người Long Khuynh Vân, gào thét!

Âm thanh chấn động trời, uy năng liệt địa, Long Uy kinh thế!

Đây chính là Viễn cổ Ma Long kiêu ngạo gầm gừ giữa trời, đại thần thông chấn nhiếp Thiên cổ: Thiên Chấn!

Giờ khắc này, trong không gian ba mươi trượng xung quanh đều là Long ảnh uốn lượn, chấn động không ngừng, tất cả mọi vật đều bị hóa thành bụi phấn, mặt đất như nhũn ra.

Mọi người phía xa không khỏi hoảng sợ lui lại phía sau, tâm thần khó ổn định! Uy thế như vậy bọn hắn còn kém xa mới đối đầu được!

Giờ khắc này, chỉ cần không phải cao thủ Chân Khí cảnh, tiếp cận phạm vi 30 trượng xung quanh nàng, thân thể huyết nhục đều hóa thành bụi phấn! Căn bản không còn chút gì sót lại!

- Phong Liệt, khuất phục ta! Ta tha chết cho người!

Sắc mặt Long Khuynh Vân lạnh lùng, thân hình chậm rãi bay lên không chung, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Phong Liệt, tự tin mà ngạo nghễ, Long ảnh quanh thân thét gào, tuyên dương uy nghiêm bất bại của đệ nhất thiên tài Ma Long giáo!

- Thiên Chấn! Đây là thần thông thiên phú của Viễn cổ Ma Long! Trời ơi! Quả nhiên giống như thiên uy! Chỉ một chiêu này, Long sư huynh cùng giai vô địch!

- Đâu chỉ là cùng giai vô địch? Một năm trước có ba gã cao thủ Chân Khí cảnh nhị trọng thiên dám làm loạn với Long sư huynh, bị thần thông của Long sư huynh ép thành huyết vụ! Hài cốt không còn nha!

- Long sư huynh mới là thiên tài đệ nhất đương thời! Hoàn toàn xứng danh đệ nhất cao thủ Ma Vũ viện! Hừ! Phong Liệt hẳn là một tên tạp chủng từ đâu xuất hiện là cái gì? Cũng dám khiêu chiến Long sư huynh! Ta nhỏ vào! Éch ngồi đấy giềng!

- Long sư huynh! Biến tên diên Phong Liệt này thành cặn bã!

...

Giờ khắc này, chúng đệ tử chứng kiến Long Khuynh Vân thi triển đại thần thông Thiên Chấn, tất cả đều kinh hô hết lên!

Thoáng chốc, bọn họ lại có lòng tin vô tận đối với Long Khuynh Vân!

Lý U Nguyệt và Triệu Thung nhìn thấy thần long vờn quanh, Long Khuynh Vân giống như thần nhân, trong mắt hai người khó dấu được vẻ kinh ngạc, thậm chí mồ hôi lạnh vì Phong Liệt.

Đúng lúc đó, Phong Liệt cũng có động tác.

Chỉ thấy hắc diễm lập lòe không ngừng đột nhiên ầm một tiếng, tăng vọt, lan tràn tới phương viên mười trượng xung quanh.

Tối đen như mực, cho dù là Ma Long vũ giả có thể nhìn trong đêm tối cũng khó mà nhìn thấy tình hình bên trong.

- Long sư huynh! Phong mỗ chưa từng có thói quen khuất phục nữ nhân! Hừ hừ, thần thông Thiên Chấn của người uy lực khá lắm, hi vọng chờ để tại hạ thất vọng!

Trong hắc vụ vang lên giọng nói lạnh nhạt của Phong Liệt, một lần nữa khiến cho đám đệ tử xung quanh trợn mắt há mồm, không ngờ Phong Liệt đã đạt tới trình độ như vậy, dám trực tiếp khiêu khích Long sư huynh.

Nhất là Phong Liệt lại nói tới hai chữ “nữ nhân”! Hai chữ này có thể nói là đã chọc giận ông trời!

103. Chương 125 : Chấn Động Bất Ngờ!

Phàm là ai biết Long Khuynh Vân đều hiểu rõ chữ “nữ nhân” nói về nàng, hậu quả tuyệt đối vô cùng nghiêm trọng! Phàm là những người làm vậy không có mấy ai có kết cục tốt!

Ngay lập tức, mọi người mặc niệm cho Phong Liệt.

Quả nhiên ngay khi Phong Liệt dứt lời, Long Khuynh Vân đang cố sức cheo chống vận chuyển đại thần thông, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch giờ tái nhợt không một giọt máu, lông mày dựng lên, mắt hạnh trũng lớn, nhìn Phong Liệt trong đoàn khói đen, giống như đại địch có thù không đội trời chung!

- Tốt lắm! Tên hỗn đản Phong Liệt nhà ngươi! Hôm nay không nghiền xương ngươi thành tro, bổn công tử sẽ trở lại làm nữ nhân!

Long Khuynh Vân lửa giận công tâm, nghiến răng nghiến lợi nói ra một câu.

- Ha ha ha ha! Long sư huynh, vậy lần sau Phong mỗ sẽ gọi ngươi là Long sư tỷ rồi!

Phong Liệt trong khói đen không chút sợ hãi, cười to nói.

Hôm nay đã trở mặt, cũng không cần lưu mặt mũi cho nàng ta nữa, sau đó hắn không nhịn được nói thêm một câu:

- Khúc khúc, Long sư huynh, kỳ thực Phong mỗ đã rất muốn nói cho người biết, người giả trang nam nhân không giống chút nào~~~

- Chết đi!

Rống~~~~~

Long Khuynh Vân bị Phong Liệt chọc giận, quát lớn, huyết kiếm chỉ về phía hắc vụ.

Lập tức Long ảnh khổng lồ uốn lượn kia âm âm tiến tới hắc vụ, điều thủ bái vĩ, thần tuần dị thường, như Viễn cổ Chân Long hiện ra, không gian xung quanh chấn động không ngớt, núi đá bùn đất đều hóa thành hư vô!

Sau một khắc, chỉ thấy hắc vụ phương viên mười trượng kia bắt đầu kịch liệt chấn động.

Đồng thời, tiếng “ken két” thanh thúy vang lên không ngớt khiến cho hàm răng mọi người mỗi nhữ, trong lòng run rẩy.

Thanh âm này giống như là xương cứng đặt trong cối xay, khiến tất cả đều kinh hãi rùng mình, sắc mặt trắng bệch.

- Hừ hừ! Tên Phong Liệt này chết chắc rồi! Nói không chừng giờ đã hóa thành một đồng thịt nghiền!

- Thịt nghiền! Hừ! Thịt nghiền đối với hắc cũng đã là xa xỉ! Có thể lưu lại một đoàn sương máu đã là không tồi!

...

Mọi người nhìn nhau có phần hả hê.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý U Nguyệt đã lã chã chột khóc, không còn chút huyết sắc, ngây ngốc nhìn về phía hắc vụ, trong lòng lẩm bẩm:

- Phong Liệt, người không được chết, không được chết... người đã nói người sẽ không thua...

Sự thực cũng giống như mọi người đang tưởng tượng, Hắc ám chi thân của Phong Liệt đang từng khúc vỡ vụn.

- Không hổ danh là Ma Long đại thần thông! Quả nhiên uy lực bất phàm !

Phong Liệt hai mắt đỏ ngầu, nhìn thân thể của mình dần dần vỡ vụn nhưng không hề sợ hãi.

Lúc này hắc cảm thấy toàn thân đều đang rung rung, giống như những phần tử nhỏ nhất đang bị hóa giải, bất kỳ chiến kỹ gì cũng khó mà đạt tới hiệu quả như vậy, chỉ có thần thông thiên phú Viễn cổ thần long mới có thể làm được!

Hắc lân rậm rạp, gai nhọn mọc khắp Hắc ám chi thân chắc chắn vô cùng, có thể sánh với tinh kim, chỉ cao thủ Chân Khí cảnh hậu kỳ thi triển chiến kỹ Địa giai mới có thể phá hủy.

Nhưng lúc này, dưới thần thông thiên phú Thiên Chấn của Long Khuynh Vân, hắc dần dần hóa thành bụi phấn, ngay cả đôi mắt đỏ ngầu kia cũng không thoát khỏi số phận, lập tức bị chấn nát bấy.

Chỉ trong chớp mắt, Long ảnh kia bay ra khỏi hắc vụ, trở về bên thân thể Long Khuynh Vân, dù thân thể Long ảnh đã nhỏ đi một chút nhưng vẫn thần tuần phi phàm, Long uy kinh người.

Long Khuynh Vân từ cao nhìn xuống, khuôn mặt lạnh lùng nhìn vào đoàn khói đen.

Nàng nghĩ hiện giờ Phong Liệt nhất định đã chết, lửa giận trong lòng đã tắt, cũng có phần buồn rầu.

Lần này dưới cơn giận dữ, mình giết chết thiên tài của Âm Vũ viện, sau khi trở về nhất định sẽ bị tổ phụ trách mắng. Nếu là một tên tiểu nhân vật thì thôi, chết cũng đã chết, cùng lắm là bị cấm đoán một thời gian.

Sau một khắc, nàng tản đi đại thần thông, thân thể mềm mại từ trên không trung nhẹ nhàng phiêu dật rơi xuống, chiến y màu bạc lộ ra những đường cong lồi lõm uyển chuyển, hấp dẫn ánh mắt vô số đệ tử.

Nhưng đúng lúc này khói đen đột nhiên thu nhỏ lại, hóa thành một đoàn hắc điểm hình người, trong hắc điểm lộ ra hai điểm huyết mang đỏ thẫm, quỷ dị vô cùng.

- Phong Liệt? Người không chết?

Long Khuynh Vân xoa xoa mắt, trong lòng đại chấn.

- Long sư tỷ, hình như Phong mô vẫn chưa nhận thua!

- Tá Địa chi thế... Phần Thiên trảo!

Hắc điểm hình người kia bỗng nhiên nhảy lên, như một đạo thiểm điện màu đen, đồng thời lại giống như một chiếc gai mọc lên trên mặt đất, mang theo xu thế vạn quân, vọt tới chỗ Long Khuynh Vân, hai trảo ảnh màu đánh “rầm” một tiếng, mạnh mẽ đánh lên bộ ngực nàng.

- A~~~~

Trong lúc hoảng hốt, Long Khuynh Vân phản ứng không kịp, bị Phần Thiên trảo ẩn chứa tinh túy chiến kỹ Thiên cấp đánh bay, mạnh mẽ va chạm vào đỉnh núi đá trong động phủ, tạo thành một động hình người, sau đó liền vô lực ngã xuống mặt đất, rơi xuống dưới chân Phong Liệt, nằm rạp xuống, phun từng ngụm từng ngụm máu tươi.

Giờ khắc này, ngoại trừ thanh âm Long Khuynh Vân thổ huyết, cả động phủ yên tĩnh dọa người, tất cả đều trợn mắt há mồm, hồi lâu sau vẫn còn thần thờ.

- A... Phong Liệt... người... người điên rồi.

Long Khuynh Vân lại nhổ ra một búng máu, cổ hết sức ngẩng mặt lên, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phong Liệt, hận ý trong mắt khiến cho người khác rùng mình.

- Long sư huynh, người không sao chứ?

Phong Liệt lạnh nhạt nhìn Long Khuynh Vân, trong lòng không khỏi cảm thấy hả giận.

Chỉ có điều hắn cố đè xuống dắc ý trong lòng, lộ ra vẻ ân cần nồng đậm, dù sao cũng cần lưu lại mặt mũi cho đối phương, chọc giận một đám đệ tử Kiên Vũ viện đông như vậy cũng không dễ giải quyết.

Lúc này hắn đương nhiên hiểu Long Khuynh Vân đã mất đi sức phản kháng, suy nghĩ một chút liền cúi người, muốn kéo Long Khuynh Vân đang nằm rạp dưới đất đứng dậy, dù sao lúc này mình đã nắm chắc thắng lợi trong tay, không cần chấp nhặt với một nữ nhân.

Nhưng ai ngờ hành động đầy ý tốt của Phong Liệt này lại vô tình tạo thành đại họa!

- Không được!

Long Khuynh Vân mặt đầy hận ý đột nhiên hét lên một tiếng, hoa dung thất sắc, giống như một con mèo cái bị giẫm đuôi, giây giụa hất tay Phong Liệt ra, hai tay ôm ngực, nằm sát mặt đất, giống như là muốn độn thổ!

Mà Phong Liệt cũng đột nhiên lui lại phía sau ba trượng, cả người như bị sét đánh, trên mặt si ngốc, trong lòng nổi lên song to gió lớn:

- Xong rồi, lớn chuyện rồi! Phía Diệp Thiên Tử còn chưa xong sao lão tử lại gặp phải chuyện này?

Hắn hồn nhiên không ngờ tới một chiêu Phần Thiên trảo của mình không thể xé trời nhưng lại xé rách chiến giáp trước ngực Long Khuynh Vân, lộ ra hai đỉnh núi nhỏ nhoi lên!

Tuyết trắng! Giống như một ụ lớp tuyết trắng, bên trên có hai điểm đỏ kiêu diễm, nhất là chưởng ấn huyết hồng ở trên vô cùng chói mắt.

Ngay khi hai người vô cùng xấu hổ, đột nhiên bốn bóng đèn xuất hiện quanh người Long Khuynh Vân, chính là bốn tên nữ thị vệ thuộc Thị vệ đường, tản ra uy áp Chân Khí cảnh mạnh mẽ.

Phong Liệt rùng mình, sắc mặt cảnh giác chậm rãi lui lại phía sau mấy bước, đồng thời vội vào biển ảo Hắc ám chi thân, tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng.

Hắn có thể cảm giác được bốn nữ thị vệ này đều có thực lực Chân Khí cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nếu động thủ mình gặp nguy to.

104. Chương 126 + 127: Lấy Độc Phục Chúng

Bốn tên nữ thị vệ không nói một lời, hai người trong đó tay cầm trước kiếm, chậm rãi ép về phía Phong Liệt, trong ánh mắt lạnh lùng tỏa ra sát cơ. Hai người khác thì vội vàng lấy ra một bộ quần áo bọc Long Khuynh Vân lại, sau đó cho nàng ăn mấy khóa đan dược.

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, nói:

- Mấy vị, khi trước ta và Long sư huynh chỉ là đồng môn luận bàn, các người tựa hồ quá rộng rãi rồi!
- Hừ! Chỉ cần uy hiếp tính mạng hộ chủ thì đó chính là nằm trong phạm vi chức trách của chúng ta!

Một nữ tử trung niên sắc mặt bất thiện hừ lạnh nói, đồng thời giơ trường kiếm trong tay, muốn tấn công Phong Liệt.

- Dừng tay!

Một tiếng kêu từ sau lưng vang lên.

Chỉ thấy Long Khuynh Vân sau khi mặc xong quần áo, cổ sức đứng dậy, thần sắc phần hận trừng mắt nhìn Phong Liệt, gần từng chữ nói:

- Không nhọc các người đi động thủ, hắn là của ta! Chúng ta đi!

Bốn tên nữ thị vệ do dự một chút liền thu hồi binh khí, dù Long Khuynh Vân rời khỏi động phủ.

Phong Liệt híp mắt, lạnh lùng nhìn năm người dần biến mất, trong lòng thầm thở dài một hơi. Nếu thực sự giao thủ với bốn tên cao thủ Chân Khí cảnh hậu kỳ, chính mình hôm nay e là bị lột một lớp da, có thể không động thủ chính là kết quả tốt nhất.

- Long sư huynh thua? Điều này sao có thể?
- Đại thần thông Thiên Chấn của Long sư huynh vẫn không thể giết Phong Liệt! Tại sao có thể vậy? Long sư huynh từng chém giết qua cường giả Chân Khí cảnh nha!
- Tên hỗn đản Phong Liệt này! Nhất định là hắn bí mật thi triển thủ đoạn gì mới có thể đánh bại Long sư huynh! Kiên Vũ viện chúng ta nhất định phải thay Long sư huynh xả ngục ác khí này!
- Nhưng Long sư huynh từng nói nàng muốn đích thân thu thập Phong Liệt nha!
- Hừ! Bất luận thế nào! Tự Nguyên trì này Ma Vũ viện chúng ta cự tuyệt Âm Vũ viện gia nhập!

...

Hồi lâu sau, mọi người chung quanh mới khôi phục lại tinh thần, trong lúc nhất thời tất cả đều nhao nhao nghị luận cuộc đại chiến vừa rồi, vẻ mặt hồi hộp mãi không biến mất.

Về phần chuyện cuối cùng giữa Phong Liệt và Long Khuynh Vân cũng không ai chú ý tới, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Lý U Nguyệt sau khi khôi phục tinh thần, vui tới phát khóc, từ rất xa chạy tới, nhào vào lòng ngực Phong Liệt, không thềm để ý người khác ôm chặt lấy eo Phong Liệt, khóc rống lên.

- Oa oa... tên phôi đản nhà người! Đã biết vậy nhưng vẫn khiến ta lo lắng! Oa oa...

Phong Liệt ôm lấy giai nhân, vô cùng đau lòng, cười nhẹ an ủi:

- Được rồi, chớ khóc! Chẳng phải ta vẫn hoàn hảo sao? Người phải tin tưởng ta, càng phải tin tưởng ánh mắt của mình, phu quân người lựa chọn sao có thể dễ dàng bị người đánh bại như vậy?
- Đáng ghét!

Lý U Nguyệt ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn có hai hàng nước kia dần hiện lên thần sắc cổ quái, do dự một chút, sắc mặt bất thiện nói:

- Phong Liệt, lúc cười người làm gì Long Khuynh Vân?

- A? Không có gì đâu!

Phong Liệt sau khi sững sờ liền giả bộ làm ngu!

- Hừ hừ ! Đừng tưởng rằng ta không biết ! Long Khuynh Vân cũng không phải như trong lời đồn, đánh không thắng liền thi triển thủ đoạn câu dẫn !Hừ ! Ta đã sớm thấy nàng ta không phải một cô gái tốt !

Về mặt ngây thơ của Lý U Nguyệt hẳn hừ nói.

Phong Liệt há hốc mồm, trợn mắt, lập tức trong lòng mừng thầm không thôi, tiểu mỹ nhân U Nguyệt có thể nghĩ vậy thực sự là quá đáng yêu, không nhận được muốn khích lệ vài câu, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

Lúc này, Tề Xương Vũ và Triệu Thung cũng đã đi tới.

Ánh mắt Triệu Thung nhìn Phong Liệt vô cùng nóng bỏng, đó là sự sùng kính từ tận đáy lòng đối với một vị cường giả, giống như một con sâu cái kiến ngưỡng mộ một con Cự long bay giữa bầu trời vậy, khiến cho trong lòng Phong Liệt có chút lảng lảng.

Tề Xương Vũ có phần khó xử nói:

- Phong huynh, tên khốn Nhạc Đông Thần kia liên hợp đệ tử hạch tâm chín đại viện phái muốn ngăn cản Âm Vũ viện các người tiến vào Tụ Nguyên trì, tiểu đệ... ai... tiểu đệ thực sự cũng không còn cách nào khác.

Phong Liệt sắc mặt không đổi, cười lạnh nói:

- Hừ, đã không có Long Khuynh Vân, bọn chúng trong mắt lão tử chỉ là một đám tôm tép nhãi nhép mà thôi, chẳng lẽ chúng thực muốn biến mình thành đồ ăn sao?

Tề Xương Vũ sắc mặt cả kinh, không khỏi lên tiếng:

- Phong huynh, người... chẳng lẽ người sẽ động thủ với họ?

Dù hẳn biết Phong Liệt rất lợi hại, nhưng nếu là xảy ra xung đột, đoán chừng trên trăm tên đệ tử hạch tâm kia chỉ cần chưa đầy một phút là cũng đủ đập chết Phong Liệt.

Phong Liệt thản nhiên nói:

- Được rồi Xương Vũ, trong lòng ta đã hiểu, người gọi bọn họ tới.

Tề Xương Vũ do dự một chút, cuối cùng thở dài, đi về phía đám đệ tử hạch tâm do Nhạc Đông Thần cầm đầu.

Sau một lát, đám đệ tử hạch tâm dưới sự dẫn dắt của Nhạc Đông Thần sợ hãi rút rè đi về phía Phong Liệt, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ sợ hãi cùng do dự, ngay cả sắc mặt Nhạc Đông Thần cũng ngưng trọng, ẩn ẩn trong đó còn có cả sự khiếp đảm.

- Phong Liệt! Trải qua chín đại viện phái cùng thương nghị quyết định, chúng ta kiên quyết phản đối Âm Vũ viện các người liên quan tới Tụ Nguyên trì! Cho nên chúng ta hi vọng... hi vọng người có thể mang theo tất cả đệ tử Âm Vũ viện rời khỏi Thiên Thủy giản!

Nhạc Đông Thần đứng cách Phong Liệt 30 trượng, ngoài mặt lạnh lùng. Lúc này trong cơ thể hắn cũng đã tụ tập nguyên lực, âm thầm đề phòng, để ngừa Phong Liệt đột nhiên làm khó dễ.

- Đúng... đúng vậy! Âm Vũ viện các người không xuất một phần lực! Dựa... dựa vào cái gì mà cũng muốn hưởng?!!

- Đúng rồi! Nếu người dám dùng sức mạnh thì chính là địch với chín đại viện phái! Chúng ta... chúng ta cũng không sợ người!

...

Nhạc Đông Thần vừa nói ra, đám người theo sau cũng nói vài lời hưởng ứng, hiển nhiên tất cả đều chưa tự đủ lực lượng.

Những người này đều là chịu Nhạc Đông Thần lôi kéo hoặc là những đệ tử bất mãn với việc Phong Liệt đánh bại chiêu bài của Kiên Vũ viện là Long Khuynh Vân, vì vậy tới đây tạo sức ép.

Phong Liệt cũng không tức giận, lạnh lùng cười nói:

- Được! Được lắm! Các người đã bắt nhân cũng chớ trách ta bất nghĩa!

Nghe Phong Liệt nói ra những lời này, tất cả những người xung quanh đều vội vàng rút ra binh khí, phóng ra khí thế cường hoành, sắc mặt dè chừng, sợ hãi nhìn chằm chằm vào Phong Liệt.

Chỉ cần Phong Liệt có chút động tĩnh bọn họ lập tức xông lên quần áo Phong Liệt hoặc là chạy ra khỏi động phủ.

Chỉ có điều ánh mắt bọn họ thỉnh thoảng nhìn về phía lối ra, hiển nhiên ra tính tới việc chạy trốn lớn hơn.

Phong Liệt nhìn những người này, không khỏi bật cười. Hắn cũng không thể ra tay với chúng, dù sao hắn cũng không muốn bị trời nộ người nguyên, bị Ma Long giáo không dung.

Chỉ thấy hắn chậm rãi đi tới bên cạnh Tự Nguyên trì, thản nhiên nhìn nước ao màu đen ở trong, Long nguyên chi khí nồng đậm thỉnh thoảng từ trong nước hồ bốc lên, nhưng đó cũng chỉ là một chút rất nhỏ so với nguyên khí chứa đựng nhiều năm.

Sau một khắc, khi mọi người đang khấn tụng nhìn thì đột nhiên Phong Liệt lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một thứ, đó là một gốc linh chi xanh lá, chính là một gốc Độc linh chi Phong Liệt thu được từ trong khu vực trung tâm Đại hạp cốc.

Hắn rèn luyện Tế Thiên thần thương dùng chưa tới một phần ngàn cũng đã có thể uy hiếp cao thủ Chân Khí cảnh, độc tính mạnh mẽ thế nào có thể hiểu.

- Đây... đây là Độc linh chi! Trời ơi! Độc linh chi lớn như vậy phải chăng đã sinh trưởng mấy ngàn năm?

Xung quanh không ít người kiến thức uyên bác, Độc linh chi vừa xuất hiện đã tỏa ra một cỗ hương khí tinh khiết, nhưng lại khiến cho mọi người tâm thần đại chấn, vội vàng phong bế hô hấp, hoảng sợ lui về phía sau.

Phong Liệt mỉm cười, dùng một thanh trường kiếm chỉ vào Độc linh chi, hướng về phía Tự Nguyên trì âm trầm nói:

- Ta chỉ hỏi một lần, các người có đồng ý hay không? Từ giờ trở đi, chỉ cần một tiếng phản đối ta sẽ lập tức ném nó vào trong hồ! Về phần hiệu quả thế nào ta cũng không muốn biết, các người có hứng thú thì có thể thí nghiệm một phen!

Độc linh chi vô cùng khó gặp, độc tính nổi danh thiên hạ, mặc dù là Độc linh chi trưởng thành cũng đã giá trị kinh người, huống chi là Độc linh chi sống lâu mấy ngàn năm. Nếu một khi nó rơi xuống Tự Nguyên trì, nước ao ở trong đoán chừng cũng phế đi, cũng càng không ai dám tới chịu chết.

Mọi người chung quanh hai mắt nhìn nhau, nhưng không có ai dám nói phản đối.

Trong khoảng thời gian này, cơ hồ tất cả mọi người đều hiểu rõ tính tình của Phong Liệt.

Thứ khác không dám nói, bản tính âm tàn độc ác, cường thế điên cuồng của hắn mọi người đều hiểu, không ai hoài khi Phong Liệt nói được thì làm được.

Sau một lúc yên lặng, Nhạc Đông Thần cắn răng một cái, vạn phần không cam lòng gậm gừ nhẹ:

- Phong Liệt, xem như ngươi lợi hại! Ta không có ý kiến!

Thấy Nhạc Đông Thần tỏ thái độ, mọi người còn lại cũng nhao nhao đồng ý, nhất trí thông qua.

Phong Liệt mỉm cười, hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, những kẻ này chỉ cần không đàn hay không điên thì tất nhiên sẽ đồng ý.

Tiếp theo, hắn phân phó với Triệu Thung vài câu, sau đó nắm bàn tay nhỏ bé của Lý U Nguyệt bước chân vào trong hồ nước màu đen, trải qua bao nhiêu trắc trở cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch rồi.

Bên trong Tự Nguyên trì rộng trăm trượng, nguyên khí nồng đậm bốc lên, không gian cũng vặn vẹo.

Mấy trăm tên đệ tử thí luyện im lặng ngồi khoanh chân trong hồ nước, tất cả đều phóng khí thể ra ngoài, toàn lực hút vào nguyên khí quanh thân. Nước ao màu đen khó lắm mới ngập tới cổ mọi người, cơ hồ ai cũng có thể tiến vào.

Nhìn qua thì có thể thấy phía trên Tự Nguyên trì có ngàn vạn đầu hư ảnh Ma Long ước chừng một trượng đang uống lượn, quang cảnh kỳ vĩ, giống như thời đại Viễn cổ Thần Long tái hiện, cảnh tượng này trăm năm khó gặp, đồ sộ dị thường.

Linh khí như vậy còn nồng đậm hơn cả tế đàn Long Hồn một bậc, nếu không nắm lấy cơ hội này đột phá cảnh giới e là sẽ hối hận đến chết, cho nên thời khắc này không ai không dốc sức liều mạng!

Trong trung tâm Tự Nguyên trì, hắc vụ vây quanh từng thân ảnh, đó là vị trí của đệ tử hạch tâm.

Trong đó, phương viên mười trượng trung tâm khói đen như mực khiến tim người đập nhanh, tất cả đều tránh xa đoàn khói đen này.

Lúc này trong hắc vụ chính là Phong Liệt đã biến thành Hắc ám chi thân, đang toàn lực tập trung vận chuyển công pháp Thiên cấp Ma Long Thiên Sát quyết của Ma Long giáo, điên cuồng cướp đoạt Long nguyên chi khí trong hồ nước.

Phía sau hắn có năm đầu hư ảnh Ma Long lớn hơn một trượng đang uống lượn, còn có một Long ảnh đang ở thời kỳ ban đầu, dần dần ngưng thực, lớn mạnh.

Trong hồ nước đen, từng tia từng tia nguyên khí long hình giống như là nước sông nhập biển, nhao nhao tiến nhập cơ thể hắn, khiến tất cả các đại kinh mạch toàn thân liên tục tuần hoàn, cuối cùng chảy vào đan điền, khiến nguyên lực của hắn nhiều hơn một phần, khoảng cách tới cảnh giới tiếp theo cũng gần hơn một chút.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, động phủ yên tĩnh một cách thần kỳ, tất cả mọi người thu liễm tâm thần, không dám lãng phí từng giây từng phút, liều mạng tăng trưởng tu vi.

Gào uùm~~~~~

Sau nửa canh giờ, trong động phủ yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một tiếng Long ngâm cao vút, một tên đệ tử Nguyên Khí cảnh thất trọng thiên sau lưng xuất hiện thêm một đầu hư ảnh Ma Long, khí thể toàn thân tăng trưởng gấp đôi.

Đệ tử này giương mắt, hiện lên vẻ mừng rỡ khó mà dấu được:

- Hắc hắc! Thực tốt quá! Vốn tưởng rằng phải chờ nửa năm sau mới có thể đột phá, không ngờ chỉ nửa canh giờ đã thành công! A? Còn nửa canh giờ, nhất định phải tận dụng thời gian!

theo tên đệ tử này đột phá, không lâu sau trong động phủ liên tiếp vang lên những tiếng Long ngâm cao vút, lọt vào trong tai, lòng người run sợ.

Chỉ sau một lúc, trong hơn ba trăm tên đệ tử đã có hơn một trăm tên đột phá một giai, mà Phong Liệt, Lý U Nguyệt, Triệu Thung và Nhạc Đông Thần đương nhiên nằm trong số đó.

Thậm chí có một tên đệ tử đã dừng bước ở Nguyên Khí cảnh cửu trọng thiên đã lâu trực tiếp bước vào Chân Khí cảnh, đầu hư ảnh Ma Long lớn hơn ba trượng sau lưng khí thể bằng bạc, chói mắt dị thường, khiến mọi người khiếp sợ và ghen ghét không thôi.

Những người khác dù không đột phá nhưng cũng thu được lợi ích không nhỏ, dù sao tu luyện trong này một canh giờ còn hấp thu được nhiều nguyên khí hơn tu luyện bên ngoài một năm.

Sau khi một canh giờ kết thúc, đám đệ tử phổ thông bên ngoài Tự Nguyên trì lục tục đi ra, hướng về phía ngoài động phủ, tất cả đều mừng rỡ và âm thầm tiếc hận, hâm mộ với đãi ngộ của đệ tử hạch tâm.

Chỉ sau một chút, một đám đệ tử phổ thông tiếp theo mừng rỡ vọt phần tiến vào trong hồ, không ngừng tu luyện.

Nguyên khí trong hồ dù có nồng đậm nhưng cũng không phải vô cùng vô tận, hơn vạn đệ tử bên ngoài liệu có luân phiên hết hay không còn khó nói, cho nên lúc này ưu thế đặc quyền của đệ tử hạch tâm liền được thể hiện qua.

Trải qua tất cả đệ tử hạch tâm các đại viện phái nhất trí tán thành, đệ tử phổ thông chỉ có thể tu luyện một canh giờ, mà đệ tử hạch tâm lại không giới hạn thời gian.

Chỉ có điều mặc dù đệ tử hạch tâm không giới hạn thời gian nhưng cũng không thể nói những người này có thể không hạn chế tăng lên tu vi, dù sao đầy đủ nguyên khí cũng chỉ là một điều kiện tất yếu để tăng lên tu vi mà thôi.

Một Long vũ giả muốn đề cao tu vi ngoại trừ cần đầy đủ nguyên khí, phẩm giai huyết mạch, công pháp sở tu, tu vi tâm cảnh cùng với cường độ thân thể đều có tác dụng không thể bỏ qua.

Phẩm giai huyết mạch không cần nhiều lời, tầm quan trọng của nó không gì thay thế.

Thí dụ như Phong Liệt huyết mạch cửu phẩm, trong nước tấn chức một giai cơ hồ chỉ cần thời gian một canh giờ, nhưng nếu là huyết mạch tam phẩm rác rưởi, tốn thời gian ba ngày cũng chưa chắc có thể đột phá một giai.

Công pháp ưu khuyết cũng rất quan trọng, mặc dù là huyết mạch cửu phẩm nếu tu luyện công pháp Hoàng cấp thì cũng chỉ làm nhiều công ít, cũng không khác gì huyết mạch rác rưởi cả!

Mà tu vi tâm cảnh càng không thể thiếu, nếu tâm cảnh không đủ, không khống chế được nguyên lực tăng vọt trong cơ thể, rất có khả năng tẩu hỏa nhập ma, thất bại trong gang tấc.

Về phần thân thể Long vũ giả chính là vật dẫn nguyên lực, nếu thân thể không đủ mạnh, trong cơ thể tràn ngập nguyên lực, rất có khả năng khiến hắc kinh mạch đứt gãy, bạo thể mà chết.

Cho nên Long vũ giả muốn đề cao cảnh giới không được thiếu bất cứ phương diện nào.

Bởi vậy Tự Nguyên trì này tuy không giới hạn với những đệ tử hạch tâm nhưng bọn họ cũng không dám tu luyện bên trong quá lâu, thường thì chỉ tấn chức một giai liền dừng lại, nếu không xảy ra chút sơ xuất gì liền vọt kiếp bất phục, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn.

Nhưng Phong Liệt lại là một ngoại lệ.

105. Chương 128: Diên Cuồng Đột Phá Cửu Tầng

Kiếp trước Phong Liệt là cao thủ Thần Thông cảnh, cảnh giới tâm thần đương nhiên không có vấn đề gì. Mà hắc lại là huyết mạch cửu phẩm, công pháp Thiên cấp, không muốn tiến giai cũng khó khăn, chỉ riêng cường độ thân thể lại là một hạn chế khiến hắc không thể diên cuồng tiến giai.

Nhưng Phong Liệt không phải không có biện pháp, lúc này hắc đã biến thành Hắc ám chi thân, cường độ thân thể Hắc ám chi thân của Nguyên Khí cảnh lực trọng thiên đã tương đương với cao thủ Chân Khí cảnh lực trọng thiên, phương diện này cũng không còn là vấn đề gì.

Về phần sau khi biến ảo lại thành hình người chỉ cần hắc chứa đựng nguyên lực trong đan điền, bình thường khi động thủ không sử dụng nguyên lực quá mức cường độ thân thể là được.

Đương nhiên đây cũng không phải kế lâu dài, Phong Liệt đã âm thầm hạ quyết định sau khi trở về nhất định phải mau chóng sưu tầm linh đan diệu dược có thể đề cao cường độ thân thể, bù đắp yếu điểm này.

Không lâu sau, ngoại trừ Phong Liệt và Lý U Nguyệt ở trong đoàn khố đen không hề có chút động tĩnh, hơn trăm tên đệ tử hạch tâm sắc mặt vui vẻ đi lên trên bờ, chia sẻ niềm vui tăng cấp.

Nhưng sự tình tiếp theo khiến tất cả các đệ tử trong động phủ đều kinh sợ.

Gào uồm~~~~~

Gào uồm~~~~~

Gào uồm~~~~~

...

Chỉ nghe thấy trong đoàn khói đen kia, cơ hồ mỗi canh giờ lại có một tiếng Long ngâm chấn động đất trời vang lên.

Mỗi tiếng Long ngâm vang lên, đám đệ tử chung quanh liền ngẩn người, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào đoàn khói đen thần bí, trên mặt hiện vẻ hoảng sợ cũng không tin.

- Trời ơi! Chuyện gì đang xảy ra? Trong đoàn khói đen kia thực chỉ có hai người Phong Liệt và Lý U Nguyệt thôi sao?

- Đúng vậy! Tuyệt đối là vậy! Vừa rồi ta đứng sau lưng Phong Liệt không xa, chưa từng thấy ai tiến vào khói đen! Chỉ có điều, hai người bọn họ điên cuồng tiếng giai, hẳn là sớm đã bạo thể mà chết rồi chứ?!!

- Hừ hừ! Tên điên! Lúc nào cũng điên cuồng như vậy! Sớm muộn cũng có ngày chết không yên lành.

- Đúng vậy! Ăn nhiều không sợ vỡ bụng! Ta dám đánh cược không đầy ba canh giờ nữa Phong Liệt nhất định sẽ bạo thể mà chết! Hoặc là tẩu hỏa nhập ma!

...

Xung quanh, chúng đệ tử hạch tâm nhìn đám khói đen, nhao nhao lộ vẻ hâm mộ, khiếp sợ, ghen ghét, phần hận. Nhất là Nhạc Đông Thần, tức giận đến mức nóng nảy, ác độc nguyên rửa Phong Liệt.

Vừa rồi, hắn còn đột phá nhất giai trong Tự Nguyên Trì, đã đạt đến Nguyên Khí cảnh Cửu Trọng Thiên, hơn nữa nguyên lực hùng hậu hơn rất nhiều so với những đệ tử vừa bước vào Cửu Trọng Thiên.

Vốn hắn còn đang đắc chí, tự nhận dù không phải đối thủ của Phong Liệt, nhưng cũng đủ để đứng đầu trong số các đệ tử hạch tâm.

Nhưng lúc này, hắn chứng kiến Phong Liệt điên cuồng tiến giai, trong lòng khó chịu như vừa nuốt phải mười con ruồi, sung sướng vì vừa đột phá đã sớm không cánh mà bay, chỉ còn lại ngọn lửa phần hận đốt kị tràn ngập.

Mà lúc này, cách Phong Liệt không xa Lý U Nguyệt cũng tràn ngập lo lắng nhìn hắn.

Trời cao chứng giám, vừa rồi nghe thấy từng tiếng rỗng ngâm cao vút, chỉ có một tiếng là do nàng mà thôi, còn lại đều là động tĩnh từ Phong Liệt.

Mặc dù nàng không tinh thông võ đạo lắm, nhưng vẫn biết điên cuồng tiến giai tất nhiên sẽ hậu hoạn vô cùng. Nhất thời trong cơn lo lắng, nàng hận không thể nhào tới cản Phong Liệt mấy cái, oán trách hắn luôn làm cho mình lo lắng.

Bất quá, hắn cũng không làm nàng lo lắng quá lâu. Sau một tiếng rỗng ngâm chấm dứt, Phong Liệt chậm rãi thu công, đứng dậy.

Phong Liệt lúc này, đôi mắt đỏ thẫm như máu, khí thể bành trướng như thủy triều, hắc lân bao trùm nhấp nháy ánh sáng, sau lưng chín đầu Ma Long hư ảnh dài hơn một trượng dữ tợn gào thét, uy áp kinh người, tản ra vô tận cuồng bạo cùng kiệt ngạo.

Phong Liệt hai con ngươi đỏ thẫm lập lòe, gò mà bao trùm hắc lân lộ ra một chút vui mừng:

- Nguyên Khí cảnh Cửu Trọng Thiên! Không tệ, hắc hắc... Bất quá, có vẻ như hơi lỏng lẻo.

Phong Liệt hiểu rõ, cảnh giới của hắn lúc này mặc dù là Nguyên Khí cảnh Cửu Trọng Thiên, nhưng đến khi trở về hình người, nhiều nhất chỉ có thể phát huy thực lực ở mức Nguyên Khí lục, thất trọng.

Một khi vượt qua giới hạn này, hắn sẽ “Bùm” một tiếng, gân mạch vỡ, nổ tan xác, không có một chút nghi ngờ.

Nhưng nếu như hắn biến ảo thành Ma Long Hắc ám chi thân thì không còn trói buộc này nữa.

Theo cảnh giới tăng lên, uy lực của Hắc ám chi thân cũng sẽ mãnh liệt tăng thêm mấy lần, vô luận là mức độ kiên cố hay lực lượng đều gia tăng lên bốn năm lần.

Thậm chí Phong Liệt còn cảm giác được, lúc mình biến ảo Hắc ám chi thân hoàn toàn có đủ khả năng giao tranh với cao thủ Chân Khí cảnh đỉnh phong.

Nếu gặp lại cao thủ Chân Khí cảnh thất, bát trọng thiên, hẳn tự nghĩ mặc dù dùng Hắc ám chi thân ngạnh kháng Địa giai chiến kỹ của đối phương, cũng sẽ không có cảnh bị đánh bạo. Thậm chí ngay cả Đại Thần Thông Thiên Chấn của Long Khuynh Vân có thể nghiền nát Hắc ám chi thân của mình hay không cũng là vấn đề.

Kế tiếp, Phong Liệt khôi phục thân người. Hắn thử cảm thụ tình huống thân thể, không khỏi lắc đầu:

- Ai, xem ra phải mau chóng nghĩ cách đề cao cường độ thân thể rồi. Nếu không, vấn đề nghiêm trọng ah!

- Phong Liệt, ngươi không sao chứ?

Lý U Nguyệt chậm rãi đến gần, lo lắng hỏi. Nàng chớp chớp mắt đánh giá Phong Liệt, trong ánh mắt có vô tận ân cùng kính ngạc.

Phong Liệt mỉm cười với nàng, nói:

- Yên tâm, ta vẫn tốt. Sao ngươi không tu luyện thêm một chút.

- Phù...

Lý U Nguyệt khả ái thở dài một hơi, tức giận mắng:

- Ngươi người này sao cứ làm người khác lo lắng vậy hả? Ngươi điên cuồng tiến giai như vậy sẽ chết người đó biết không? Người ta chỉ đột phá nhất giai đã cảm thấy chịu hết nổi, thực không biết cái quái thai như ngươi lớn lên như thế nào!

- Ha ha, ngươi cũng nói ta là quái thai mà, phải kỳ quái chút thì mới hợp lý chứ. A... Đau!

- Ngươi còn dám nói!

Tức giận nói, Lý U Nguyệt đuổi ra bàn tay nhỏ bị nước ao nhuộm đen kịt, hung hăng véo hông Phong Liệt, hơn nữa còn xoay một vòng cho bớt giận. Đau đến mức Phong Liệt nhe răng trợn mắt, nhưng trong lòng thì vô cùng ngọt ngào.

- Được rồi, lão bà đại nhân, nhanh thả ra! Từ nay về sau ta không dám vậy nữa!

Phong Liệt ngoài miệng bắt đắc dĩ xin tha, nhưng bàn tay lại không ngừng vuốt ve trên cặp mông Lý U Nguyệt, cảm nhận độ đàn hồi kinh người của giai nhân, trong lòng Phong Liệt thoải mái không thôi, không phải hiện ra hạ thể đang rục rịch!

- A! Ngươi... ngươi xấu lắm! Còn không bỏ tay ra! Đau chết người!

- Không buông đúng không? Hừ hừ, ngươi cũng chó hối hận!

Phong Liệt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lý U Nguyệt, âm hiểm cười, đột nhiên vươn bàn tay đen sì nhẹ nhàng vuốt lên mũi Lý U Nguyệt.

Lập tức, chiếc mũi trắng nõn của Lý U Nguyệt bị biến thành màu đen, khác hẳn với gò má trắng.

- A~~~ Phong Liệt thôi! Ngươi dám biến nhân gia thành như vậy, nhân gia sao dám gặp người khác nữa nha! Thật đáng ghét! Hừ! Ta cũng phải vẽ mặt ngươi, không được trốn...

...

Sau một lát, Phong Liệt thu liễm hắc vụ, nắm tay Lý U Nguyệt đi lên trên bờ.

Mà lúc này, từ đầu tới chân hai người tối đen như mực, ngoại trừ hàm răng trắng tuyết, hai mắt nhấp nháy sáng thì những chỗ khác đều là màu đen! Giống như là từ đáy nồi đi ra.

106. Chương 129: Đánh Nhau Rồi!

Cảnh tượng quái dị như vậy khiến cho đám đệ tử chấn động vì việc Phong Liệt điên cuồng tiến giai đều bỏ tay, kinh ngạc: Hai người này ở trong đó tu luyện hay sao? Việc này độ khó cũng không nhỏ nha!

Chỉ có điều việc khiến bọn họ khiếp sợ chính là tổng cộng hai người Phong Liệt và Lý U Nguyệt sau năm lần tiến giai lại không tổn hại chút nào. A, là ngoại trừ về ngoài thì không có chút bất thường.

- Điều này... sao có thể! Hai người họ tiến giai năm lần nhưng không có việc gì?

- Hả? Hình như khí thế của Lý U Nguyệt chỉ mạnh hơn gấp đôi lúc trước, còn Phong Liệt... Ồ! Giờ ta đã không cảm giác được tu vi của hắn rồi!

- Không cảm giác được tu vi của hắn? Nhạc sư huynh, người nói là... tên điên này đã tẩu hỏa nhập ma, công lực bị phế đi? Rất có thể! Dù sao...

- Dù sao cái đầu người! Người có thể động não hay không? Nếu thực là tẩu hỏa nhập ma, tên điên kia vẫn có thể vui vẻ như vậy sao! Đôi cậu nam nữ không biết xấu hổ! Tức chết bốn công tử rồi.

...

Chứng kiến hai người Phong Liệt bình yên vô sự xuất hiện, Nhạc Đông Thần cùng đám đệ tử hạch tâm mong chờ Phong Liệt chết bất đắc kỳ tử tiếc hận không thôi, trong lòng khó mà bình ổn được.

Nhưng hôm nay đã không còn ai dám lên vuốt râu hùm Phong Liệt,

Phong Liệt cười lạnh nhìn mọi người, mặc kệ đám người kia, hắn kéo tay Lý U Nguyệt đi về phía động phủ.

Ngâm hơn năm canh giờ trong nước hồ đen sền sệt kia, hiện giờ hai người chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu.

Nhất là Lý U Nguyệt, hai gò má trắng như ngọc giờ đen như mực, trông như tiểu quỷ, vô cùng xấu hổ và giận dữ, nàng hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống khiến Phong Liệt buồn cười không thôi.

Chỉ có điều việc khiến Phong Liệt cảm thấy kỳ quái là trong động phủ không phát hiện bóng dáng Triệu Thung và Tề Xương Vũ, hắn cũng không lo lắng chút nào, với uy danh hiện giờ của mình tại Thiên Thủy giản, cơ hồ không có ai dám ra tay với hai người bọn họ.

Sau khi ra khỏi động phủ, cách đó không xa chính là thác nước Thiên Thủy giản, nước sạch như từ mây xanh đổ xuống. Lúc này đang có rất nhiều đệ tử đang ở dòng sông dưới thác nước rửa mặt thay quần áo, vô cùng náo nhiệt.

Lý U Nguyệt da mặt mỏng, kéo Phong Liệt dọc theo dòng nước chảy tới xa vài dặm, lại ép Phong Liệt đi ra ngoài mấy trăm trượng mới bằng lòng thoát ỷ.

Đồng thời, nàng còn té ra một khối Dạ Mạc châu, ẩn dấu thân thể mềm mại không chút mảnh vải che thân trong sương mù dày đặc, phá vỡ tia hi vọng cuối cùng của Phong Liệt, khiến Phong Liệt đứng cách đó không xa gấp gáp tới mức vô đầu bứt tai nhưng cũng không thể làm gì.

Sau nửa canh giờ, Phong Liệt và Lý U Nguyệt đều tắm rửa thay quần áo xong, thần thái sáng láng, đi trong rừng cây thưa thớt trông giống như một đôi tiểu tình lữ đang đi du xuân.

Lúc này Lý U Nguyệt đã đổi một bộ váy dài trắng, tôn lên dáng người uyển chuyển cùng dung mạo tuyệt thế, giống như Cửu thiên huyền nữ hạ phàm, không hề nghi ngờ chút nào, là phong cảnh mỹ lệ nhất trong đại hạp cốc, khiến cho ánh mắt gian tà của Phong Liệt hồi lâu không thể dịch chuyển.

- Không cho phép nhìn! Đáng ghét!

Lý U Nguyệt bị ánh mắt nóng bỏng của Phong Liệt nhìn khiến toàn thân nóng bừng, vành tai như ngọc đỏ ửng, không chịu được nàng trừng mắt liếc nhìn Phong Liệt, nhưng sâu thẳm đáy lòng tâm hồn thiếu nữ lại tung tăng như chim sẻ.

- Ách... ha ha, U Nguyệt, người thật xinh đẹp!

Phong Liệt ngây ngô cười nói, có một mỹ nhân tuyệt thế như vậy làm vợ quả thực là một việc rất có mặt mũi, Phong Liệt trong lòng lằng lằng, tự đắc.

Điều duy nhất khiến hắn khó chịu chính là Lý U Nguyệt da mặt mỏng, bất kể thế nào cũng không cho hắn vượt qua giới hạn nam nữ, đạt tới cảnh giác cực nhạy!

Một hồi sau, trong đầu Phong Liệt lóe lên linh quang, sắc mặt chờ mong nói:

- U Nguyệt lão bà, đợi sau khi thí luyện kết thúc, người dọn tới tiểu viện của ta ở một thời gian được không? Đến lúc đó chúng ta có thể luận bàn võ học, giúp nhau tiến bộ, giúp... khục khục!

Nói tới những lý do này, Phong Liệt cũng cảm thấy có phần xấu hổ.

- hi hi...

Lý U Nguyệt cười vài tiếng, véo Phong Liệt một cái, hàm hồ nói:

- Hừ hừ! Thử nhìn bộ dạng của người xem! Đừng tưởng ta không biết suy nghĩ của người!

- Ồ? Vậy cũng bị người phát hiện? Thực không hổ là lão bà U Nguyệt cực kỳ thông minh của ta! Chỉ có điều, hắc hắc, vậy rốt cục người có đáp ứng hay không?

- Ba hoa! Hừ hừ, xem tâm tình của bốn tiểu thư rồi nói sau!

- Ách...

Khi hai người vừa mới tiến vào đỉnh núi tây, đột nhiên phát hiện từ mặt núi kia truyền tới tiếng hò hét, cả tòa núi nhỏ đều chấn động không ngừng, giống như thiên quân vạn mã đang chiến đấu, ngay cả thác nước xa xa kia động tĩnh rất lớn cũng không thể át đi được.

- Hả ? Chuyện gì xảy ra ?

Lý U Nguyệt vẻ mặt sửng sốt, kinh ngạc nói.

Phong Liệt khẽ nhíu mày, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Đi, chúng ta tới xem! Chắc hẳn là lại có náo nhiệt để xem.

Hai người đi vẫn chưa xa, đột nhiên trên lưng núi có một đạo nhân ảnh chạy tới, người này chạy nhanh như gió, di chuyển giữa rừng cây như vượn, vô cùng mau lẹ.

Hai người ngưng mắt nhìn, hóa ra là Triệu Thung.

Triệu Thung tuy rằng tu luyện trong Tự Nguyên trì mấy canh giờ nhưng vẫn chỉ ở Nguyên Khí cảnh cửu trọng thiên đỉnh phong, dù sao đột phá đại cảnh giới không chỉ vấn đề nguyên khí cùng tư chất huyết mạch, càng quan trọng hơn là ngộ tính và cơ duyên, vì vậy Phong Liệt cũng không cảm thấy kỳ quái.

- Phong huynh, không tốt rồi! Xảy ra chuyện lớn!

Triệu Thung thấy Phong Liệt, từ xa quát to, sắc mặt vô cùng lo lắng.

Phong Liệt nhướng mày, bình tĩnh nói:

- Xảy ra chuyện gì?

- Phong huynh, mau... mau đi xem một chút! Thiên Vũ viện tập hợp hơn bốn ngàn người đánh nhau cùng Ma Vũ viện, Kiên Vũ viện ! Mà tên vương bát đản Tần Trọng kia mang theo hơn bốn trăm đệ tử Âm Vũ viện xung phong !

- Hả?

Phong Liệt nghe xong những lời này, lại cân nhắc tình hình bên trong, trên mặt cười lạnh, hắn nhìn Triệu Thung thở hồng hộc, không khỏi lắc đầu cười nói:

- Cho bọn họ đánh, mỗi người đều có số mệnh, người gấp gấp làm gì?

- Ách...

- Giết~~~

- Xông lên... chém đám tạp chủng kia! Tụ Nguyên trì mỗi người đều có phần!

...

Tại một nơi khác, đệ tử mười tám viện chém giết thảm thiết, tiếng hò hét chấn động trời cao, kiếm khí tung hoành, huyết tinh tràn ngập, thân chất đầy đồng.

Không một lát sau, trên nửa sườn núi mấy trăm thân ảnh ngã xuống. Hơn nữa thỉnh thoảng lại có người ngã xuống, tay chân chém đứt bay đầy trời, dị thường thảm thiết.

Đúng như lời Triệu Thung, Trịnh Nguyên Kiệt của Thiên Vũ viện tu tập những đệ tử hạch tâm Thiên Vũ viện còn lại, sau đó lại lung lạc Tần Trọng cùng với những đệ tử hạch tâm những viện phái khác, suất lĩnh hơn bốn ngàn người, đại quy mô xông về phía Thiên Thủy giản, liều chết xung phong.

Mục đích của chúng rất rõ ràng, đương nhiên là Tụ Nguyên trì.

Trịnh Nguyên Kiệt, Tần Trọng từ đằng xa chứng kiến rất nhiều đệ tử từ Thượng cổ di phủ đi ra nét mặt vô cùng hưng phấn, đương nhiên biết Tụ Nguyên trì cấm chế đã bị mở ra, vì vậy đứng ngồi không yên, không tiếc gây chiến để được phân một chén canh.

Chỉ là tựa hồ bọn chúng không chiếm được chút thượng phong nào.

107. Chương 130: Phong Sư Huynh, Cứu Mạng!

Dùng Kiên Vũ viện, Ma Vũ viện cầm đầu chín đại viện phái đã chiếm giữ lâu ngày tại hai ngọn núi, sớm đã bố trí xong xuôi, đá lặn, lối mộc... bố trí không ít, hơn nữa lại thêm ưu thế số lượng gần vạn đệ tử, cơ hồ không tổn bao nhiêu khí lực liền ngăn cản đám người Trịnh Nguyên Kiệt ở lưng chừng núi, khó mà tiến thêm chút nào.

- Lý Đại Sơn, người mang 100 người qua bên kia trợ giúp Vương Ngũ! Dùng Độc phong thứ chiêu đãi đám tạp chủng kia!

- Hắc! Các người tới bên kia bơi độc lên đá lặn! Nhanh, tranh thủ thời gian!

- Phía kia đi tới 1000 người! Đệ tử Địa Vũ viện, nắm chắc thời gian!

...

Lúc này, Tề Xương Vũ, Nhạc Đông Thần cùng với hơn trăm tên đệ tử đứng giữa vạn tên đệ tử chỉ huy đại cục, thỉnh thoảng hò hét những nhóm đệ tử phổ thông đi bù lỗ hổng, kiên quyết không để một tên địch nhân lên núi.

Những công tử thế gia này bình thường tuy quần áo lượt là, nhưng khi cần dùng thì cũng không phải là ngồi không.

Dù sao trong thế giới mạnh được yếu thua, muốn sống thoải mái nhưng bản thân không có chút thực lực thì cũng không làm được, lúc này tất cả đều rất giống nhau, có phong phạm của một vị đại tướng.

Mà dưới lưng núi, Trịnh Nguyên Kiệt, Tần Trọng cùng mười mấy tên đệ tử hạch tâm sắc mặt khó coi, mặt ủ mày chau.

Lúc này trong mấy trăm cổ thi thể kia tám chín phần mười là nhân mã phe bọn họ, mỗi một người ngã xuống, trong lòng họ đều không nhịn được run rẩy một cái.

Bọn họ thân phận đệ tử hạch tâm, mặc dù có đặc quyền điều khiển đệ tử phổ hồng, nhưng nếu vì bản thân mà khiến đệ tử phe mình tổn thất thảm trọng, khi trở về cũng nhất định bị phạt!

Nhất là Tần Trọng, lúc này sắc mặt hắc khó coi như nuốt phải ruồi, đứng từ xa nhìn trên trăm tên đệ tử Ám Vũ viện chết đi, trong lòng thấp thỏm không yên, thầm nghĩ sau khi thí luyện kết thúc nên giải vây cho bản thân thế nào.

Sau một hồi, Trịnh Nguyên Kiệt có phần không kiên nhẫn, quát to với đám người Tề Xương Vũ đứng cách đó ngàn trượng:

- Tề Xương Vũ, Tụ Nguyên trì không thể để chín đại viện phái các người độc chiếm! Chẳng lẽ vì tư lợi bản thân, các người liền không để ý tới tính mạng đồng môn sao?

Câu này vừa nói ra, chnwgrr những đám người Tề Xương Vũ, Nhạc Đông Thần nhìn nhau, mà ngay cả đám người Tần Trọng cũng nghiêng rằng.

- Ha ha ha! Trịnh Nguyên Kiệt, chuyện này không khỏi quá buồn cười! Người khởi xướng chiến sự là người, không phải chúng ta, lời này người tự nói với mình vẫn phù hợp hơn.

- Lại nói cho các người biết, nguyên khí ở Tụ Nguyên trì giờ cơ hồ đã tiêu hao không còn, không đủ trăm người sử dụng, liệu sống liệu chết chỉ phí công mà thôi! Muốn đánh muốn giết chín đại viện phái chúng ta phụng bồi tới cùng, xem ai có thể tiêu hao tới cuối! Ha ha ha ha!

Tề Xương Vũ cười lớn nói.

- Ha ha ha ha!

Đệ tử chín đại viện phái cười vang không thôi, phe bọn họ tổn thất cực ít, lại chia đều cho mỗi người, cho nên đều nằm trong phạm vi thừa nhận, không chút sợ hãi.

Mà lúc này đệ tử Thiên Vũ viện nghe Tề Xương Vũ nói vậy cũng không khỏi lộ vẻ do dự. Bọn họ liệu mạng sống chết đơn giản là chỉ vì tiến vào Tụ Nguyên trì, nếu nguyên khí bên trong hao hết, bọn họ còn đánh làm cái gì?

- Cái gì? Nguyên khí trong Tụ Nguyên trì chỉ đủ cho trăm người dùng? Vậy chẳng phải chúng ta tốn công vô ích sao?

- Đúng vậy! Mặc dù đánh thắng chúng ta cũng không chiếm được chút chỗ tốt! Huống chi trận chiến này chúng ta cũng không thắng nổi!

- Ám Vũ viện chúng ta xui xẻo nhất rồi! Không nói nhân số ít nhất, huynh đệ chết lại nhiều nhất! Ai! Thực hâm mộ mấy vị đi theo Phong sư huynh, người ta không tốn một đao một thương liền có thể tiến nhập Tụ Nguyên trì!

- Cũng không phải sao? A Hoa trước kia thấp hơn ta một giai, nhưng vừa rồi ta đã thấy tu vi của hắn có lẽ đã siêu việt ta rồi! Người so với người quả thực tức chết mà!

- Ai, Tụ Nguyên trì cách ta quá xa rồi! Đừng nói chiếm được chỗ tốt, tiếp tục đánh nhau, Ám Vũ viện chúng ta còn sống mấy người cũng là vấn đề!

...

Bất tri bất giác, chiến sự đã tự động tiêu tán, nhất là những đệ tử Ám Vũ viện ở đầu, vừa giả vờ giả vịt hô khẩu hiệu, vừa co vòi, cái gọi là xuất công không xuất lực chính là vậy, cả đám người lão liếc nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm gì.

Đúng lúc đó, Phong Liệt và Lý U Nguyệt, Triệu Thung cùng với hơn ba mươi tên đệ tử Ám Vũ viện xuất hiện trong mắt mọi người.

Phong Liệt và Lý U Nguyệt vừa mới đi qua lưng núi, thần nhiên đứng từ trên can nhìn hỗn chiến ở dưới, không ngừng âm thầm lắc đầu.

Triệu Thung nhìn thần sắc khoan thai của Phong Liệt, không nhịn được nói:

- Phong huynh, người... người thực không để ý tới... sự sống chết của đồng môn Ám Vũ viện sao? Bọn hắn là...

- Triệu huynh, họ cũng không phải tiểu hài tử, lựa chọn như thế nào còn cần người khác dạy sao? Làm trái Tần Trọng nhiều nhất là chịu phạt, nhưng tiếp tục tái chiến thì sẽ là cử tử nhất sinh, nếu bản năng xu cát tị hung cũng không có thì thực sự không có thuốc chữa rồi. Đương nhiên, có lẽ bọn họ còn ôm một tia hi vọng với Tụ Nguyên trì gần kề, vậy thì khác!

Phong Liệt cười nhạt nói.

- Ách...

Triệu Thung nghe Phong Liệt nói xong, á khẩu không trả lời được, cũng không phản bác.

Nhưng đúng lúc này dưới núi truyền tới tiếng hét.

- Phong sư huynh, cứu mạng nha! Chúng ta không muốn đánh!

- Phong sư huynh, là đại sư huynh bức chúng ta! Ngài cứu chúng ta đi!

...

Tiếng kêu kia có phần đột ngột khiến nhân mã hai phe không khỏi trì trệ, sắc mặt cổ quái, dần dần hai bên lui lại, đứng ngay ngắn nhìn Phong Liệt đứng bên trên.

- Một đám chó chết ! Dám không coi bốn công tử vào mắt ! Quả thực chết không hết tội ! Hừ! Phong Liệt, hiện giờ bản thân ngươi cũng khó bảo toàn, cuối cùng các ngươi đều phải đến cầu ta !

Tần Trọng tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi, không nhịn được mắng những tên đệ tử kia. Hắn thực sự không ngờ trong tình hình này đám người kia lại làm vậy, cảm thấy mất mặt vô cùng, mà Trịnh Nguyên Kiệt cùng những đệ tử hạch tâm khác đều cười nhạo không thôi, vì vậy trong lúc nhất thời Tần Trọng âm thầm hạ quyết tâm nhất định không thể đơn giản bỏ qua cho những tên đệ tử này.

Phong Liệt cũng không khỏi sùng sờ, không nhịn được cười nói:

- Đi, chúng ta tới xem một chút.

Dưới ánh mắt của ngàn vạn đệ tử, đám người Phong Liệt từ từ đi tới biên giới chiến trường, nhìn vô số cỗ thi thể nằm ngổn ngang, đều âm thầm thở dài không thôi.

Người vì tiền mà chết, chim vì ăn mà vong, nhưng đôi khi tại lúc không tài không lợi vẫn khó mà tránh khỏi có người chết.

Chứng kiến Phong Liệt đi xuống, lập tức hơn trăm tên đệ tử Âm Vũ viện vọt tới gần Phong Liệt, tỏ khổ.

- Phong sư huynh, chúng ta cũng biết Tự Nguyên trì nhất định không có phần của chúng ta, nhưng đại sư huynh bắt ép chúng ta xưng phong! Chúng ta cũng không muốn! Ngươi hãy cứu chúng ta!

- Đúng vậy a Phong sư huynh! Tần Trọng cảm tính mạng người nhà ra uy hiếp chúng ta! Quả thực khiến lòng người lạnh lẽo! Chúng ta đều là đệ tử Âm Vũ viện, không ngờ hắn lại không thêm chú ý giáo quy! Cầu Phong sư huynh thay chúng ta chủ trì công đạo!

...

Trong lúc nhất lời, đám đệ tử Âm Vũ viện kia liên tục kể những việc ác của Tần Trọng, tất cả nước mắt nước mũi đầm dề, bộ dạng đáng thương vô cùng.

108. Chương 131-132 : Dưới Trường

Bọn họ đều biết vị Phong sư huynh này chẳng những thiên phú kinh người, hơn nữa thần thông quảng đại, gần đây ép Tần Trọng tới khó thở, nếu giờ có thể ôm gốc cây to này, nói không chừng sẽ thoát được دام uy của Tần Trọng.

Kỳ thật, chuyện như vậy tại Ma Long giáo cũng không lạ, nếu muốn mở rộng thế lực ở nơi đầy sói đói như này nếu không có Bá vương khí, có lợi ích, có thủ đoạn đặc thù thì cũng không ai chính thực phục người!

Sử dụng người nhà để uy hiếp như Tần Trọng tương đối phổ biến trong tầng lớp đệ tử hạch tâm, mà cao tầng Ma Long giáo cũng một mắt nhắm, một mắt mở.

Lúc này, Lý U Nguyệt quá mềm lòng đã không nhịn được, mạnh mẽ véo véo cánh tay Phong Liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ mong chờ khiến cho Phong Liệt cười khổ không thôi.

Phong Liệt thản nhiên quét qua mọi người, nói:

- Các vị, ta cũng rất đồng tình với tình hình của các người, sau khi trở về ta nhất định sẽ vạch trần việc ác của Tần Trọng với các tiền bối của Âm Vũ viện! Chỉ có điều bất luận như thế nào hiện giờ Tần Trọng vẫn là đại sư huynh của Âm Vũ viện chúng ta, quyết định của hắn ta không có quyền nhúng tay, điều này thực là ta có lòng nhưng không đủ lực!

Sau khi nói xong, Phong Liệt lặng im không nói, nhìn đám đệ tử phía trước, âm thầm cười lạnh.

Nghe Phong Liệt nói như vậy, tất cả đệ tử Âm Vũ viện nhìn nhau, không khỏi lạnh lòng, bọn họ đều hiểu lời Phong Liệt nói rất đúng, trong lòng đều cảm thấy tuyệt vọng.

Lúc này, một nữ đệ tử trong đó đột nhiên hai mắt sáng ngời, chỉ vào hơn ba mươi người sau lưng Phong Liệt, nói:

- Phong sư huynh, Trương Tiểu Thanh ta nguyện ý như bọn họ, đi theo Phong sư huynh, cam nguyện để Phong sư huynh sử dụng, cầu Phong sư huynh có thể thu lưu tiểu muội!

Nữ đệ tử này vừa thốt lên, mấy người còn lại sau khi sửng sốt một chút cũng liền bình tĩnh. Phong Liệt tuy không thể sánh với quyền hạn của đại sư huynh như Tần Trọng, nhưng lời nói lại có trọng lượng đối với thế lực của mình, tất cả hai mắt sáng rực.

Trong Ma Long giáo, cao tăng bên trên không ngại để đệ tử hạch tâm bồi dưỡng thế lực của mình, dù sao cũng đều chịu sự quản hạt, không có vấn đề gì lớn cả.

Chỉ có điều đệ tử phổ thông khi gia nhập dưới trướng đệ tử hạch tâm sẽ đánh mất một chút đãi ngộ trong giáo.

Tiếp theo mọi người nhao nhao muốn tuyên thệ thuận phục Phong Liệt.

Nhưng Phong Liệt đột nhiên vung tay, trầm thấp nói:

- Các vị đồng môn, ta không ngại thu nhận các vị. Chỉ có điều Phong Liệt ta trong thí luyện gặp rắc rối không nhỏ, sau khi trở về vận mệnh thế nào cũng không rõ. Nếu các người gia nhập dưới trướng của ta, rất có thể sẽ bị liên lụy, ta hi vọng các người suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định!

Sau khi dứt lời, Phong Liệt cũng không để ý tới phản ứng của mọi người, kéo bàn tay nhỏ bé của Lý U Nguyệt, quay người đi, trên mặt mọi người ẩn hiện một nụ cười quái dị.

Nghe được những lời này của Phong Liệt, đám đệ tử Âm Vũ viện sắc mặt trì trệ, trong lòng do dự. Nhưng mắt thấy Phong Liệt đang dần đi xa, trong lòng lo lắng vạn phần.

Phong Liệt âm thầm cười lạnh, mặc dù vừa rồi mình có phần nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhưng trên thế giới này không có bữa ăn miễn phí!

Hơn nữa hiện giờ để bọn họ lựa chọn, tốt hơn so với khi mình dùng đến mới lựa chọn.

- Triệu huynh, nếu ai muốn theo ta vậy thì dẫn bọn họ tới.

Phong Liệt nhạt nhạt phân phó với Triệu Thung một câu.

Nhưng lời này vừa ra, phía sau lập tức có người phản ứng.

Phong sư huynh, Tiết Kiếm ta nguyện ý đi theo Phong sư huynh, không, là đi theo công tử!

- Công tử! Trương Tiểu Thanh ta nguyện ý đi theo công tử! Mặc dù ngày sau công tử thất thế, Trương Tiểu Thanh ta cũng tuyệt không hối hận!

- Công tử! Lý Thu Thủy ta cũng nguyện ý!

...

Không lâu sau, trong hơn ba trăm đệ tử Âm Vũ viện thì có 163 người lựa chọn đi theo Phong Liệt, nhao nhao tuyên thệ thần phục.

Những người này tuy rằng không thể so với Triệu Thung, tận mắt chứng kiến vô số thủ đoạn thần kỳ của Phong Liệt, cảm thấy Phong Liệt như thần nhân nhưng cũng tai nghe mắt thấy rất nhiều điều về sự thần thông quảng đại của Phong Liệt, chính vì thế cũng rất tín nhiệm.

Tuy nhiên lần thí luyện này Phong Liệt tạo thành vô số đại họa, nhưng những điều này lại càng thể hiện thiên tư kinh thể cùng thủ đoạn xử sự phi phàm của hắn.

Giống như lúc trước, Phong Liệt phế đi Triệu Đồng trước mặt bao người, nếu là đổi lại người khác không nói có dám hay không, mặc dù có lá gan kia nhưng cũng cần phải có thực lực, hai tên thị vệ Chân Khí cảnh kè kè bên người Triệu Đồng cũng khiến họ chùn chân.

Cao tăng Âm Vũ viện không phải kẻ đần, tuyệt đối sẽ không giao thiên tài như vậy ra, mặc dù thể lực khổng lồ như Triệu gia nhiều nhất cũng chỉ có thể âm thầm ra tay với Phong Liệt.

Phong Liệt xoay người lại, thản nhiên nhìn 163 người này, khẽ gật đầu, nhưng trong lòng lại vô cùng đắc ý.

Từ này về sau những người này đã trở thành thể lực tư nhân của Phong Liệt, mặc dù chấp sự Âm Vũ viện muốn điều động chúng cũng cần xem sắc mặt Phong Liệt.

Mấy trăm đệ tử hạch tâm như Tề Xương Vũ, Nhạc Đông Thần cùng Trịnh Nguyên Kiệt kinh ngạc nhìn cảnh này, tất cả đều hâm mộ muốn chết.

Những công tử thế gia như bọn họ dựa vào thế gia hiển hách cùng vô số Long tinh, kinh doanh nhiều năm mới tạo thành một tổ chức mấy trăm thành viên, mà Phong Liệt chỉ trong nháy mắt, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đã có gần 200 tên Long Vũ giả làm tư binh, điều này quả thực khiến người ta hâm mộ không còn lời nào để nói.

Tần Trọng ghen tức không thôi, những việc này đều do một tay hắn thúc đẩy, trong lòng hối hận cũng tức giận.

Giờ khắc này hắn trở mắt nhìn Phong Liệt thi triển thủ đoạn thu phục nhân tâm, mấy lần muốn tiến lên ngăn cản, nhưng trong lòng sợ hãi Phong Liệt, khiến cho hai chân hắn như buộc chì, chậm chạp không dám tiến lên.

Lúc này hắn đột nhiên phát hiện mình hoàn toàn không có dũng khí đối diện trực tiếp với Phong Liệt. Phong Liệt giống như một tòa núi lớn đặt ngang trong lòng hắn, dù hắn có đem toàn bộ sức lực ra cũng không có chút lòng tin rung chuyển được Phong Liệt.

Trong lúc nhất thời, Tần Trọng trong lòng phức tạp, chỉ là hắn lại không nghĩ rằng ngay từ lúc ban đầu Phong Liệt đã không đặt hắn vào trong mắt.

Phong Liệt thản nhiên tiếp nhận chúng đệ tử tuyên thệ thần phục, sau đó mang theo những đệ tử này rời khỏi chiến trường, không coi ai ra gì đi về phía sau núi.

Mà lúc này, Phong Liệt náo loạn như vậy, nguyên bản chiến trường sát khí ngập trời, nhiệt huyết sôi trào cũng lạnh xuống, nhân mã hai bên đối mắt, đều lắc đầu cười khổ.

Tụ Nguyên trì hiện giờ cũng không còn chỗ tốt gì nữa, mọi người không cần lấy mạng ra liều, chủ sự hai bên thương nghị một chút, sau đó lui binh.

Mặc dù ai cũng không ngờ trận chiến sẽ kết thúc như vậy, không khỏi cảm thấy vô vị, nhất là tràng phân tranh này không ai chiếm được chỗ tốt, chỉ mình Phong Liệt chiếm tiện nghi.

Sau một hồi, Phong Liệt phân phó mọi người tản ra, sau đó lại bảo Triệu Thung mang theo 163 người kia sắp xếp tiến vào Tụ Nguyên trì.

Kỳ thực tình hình của Tụ Nguyên trì lúc này cũng không giống như lời Tề Xương Vũ, mặc dù nguyên khí không nồng đậm bằng trước, nhưng để 2-3000 người tiến vào là hoàn toàn không có vấn đề.

163 tên đệ tử này nghe nói mình có thể tiến vào Tụ Nguyên trì tu luyện, hưng phấn muốn chết, âm thầm cảm thấy may mắn vì đã lựa chọn Phong Liệt, lòng trung thành lại càng tăng lên.

Thời gian tiếp theo, Phong Liệt ngồi đợi đám đệ tử kia tiến vào Tụ Nguyên trì tu luyện, vừa cùng đám người Lý U Nguyệt, Triệu Thung tiến vào một động phủ tạm thời trên núi nhỏ, nắm chặt thời gian củng cố tu vi.

Trong Tụ Nguyên trì tuy rằng tu luyện thần tốc, nhưng cũng có tai hại cảnh giới bất ổn, nhất là cường độ thân thể, cảnh giới tâm thần cùng nguyên lực trong cơ thể không cân đối.

Mà Phong Liệt càng nghiêm trọng hơn, trong năm canh giờ ngắn ngủi hần tăng vọt từ Nguyên Khí cảnh ngũ trọng thiên lên Nguyên Khí cảnh cửu trọng thiên, tốc độ như vậy có thể nói là đệ nhất nhân từ xưa tới nay, không bạo thể bỏ mình, tẩu hỏa nhập ma đã có thể nói là kỳ tích trong kỳ tích.

Sau khi đi ra khỏi Tụ Nguyên trì, Phong Liệt chưa từng biểu hiện tu vi của mình ra, đám người Nhạc Đông Thần cũng vô cùng hoài nghi, nếu mà hần bộc lộ rat u vi Nguyên Khí cảnh cửu trọng thiên, e là có thể hù chết vô số người.

Thời gian đưa thoi, thời gian ba ngày nhanh chóng qua đi.

Một đám đệ tử Âm Vũ viện đi theo Phong Liệt cũng dần dần từ trong Tụ Nguyên trì đi ra, nét mặt vô cùng hưng phấn, kẻ ngu cũng có thể biết được bọn họ có thu hoạch không nhỏ.

Phong Liệt cân nhắc đến việc trên núi rồng rắn lẫn lộn, thực không phải nơi có thể an tâm tĩnh tu, vì vậy bảo mọi người thu thập, sau đó nhanh chóng rời khỏi, trở lại Thanh Thạch sơn bế quan.

Chứng kiến nhóm người Phong Liệt định rời khỏi, Nhạc Đông Thần cùng với đệ tử hạch tâm chín viện phái không lộ ra ánh mắt tiễn ôn thần rời khỏi, hận không thể nâng chén chúc mừng.

Mà Tề Xương Vũ khi biết Phong Liệt sắp rời đi vội vàng chạy tới, sắc mặt chờ mong nhìn Phong Liệt, định nói lại thôi.

- Phong huynh, tiểu đệ... điều này... ha ha...

Phong Liệt mỉm cười nhìn đối phương, trong lòng hiểu ý, vỗ vỗ bờ vai thản nhiên nói:

- Xương Vũ, trải qua thời gian tiếp xúc này, Phong mỗ cũng phát hiện Tề Xương Vũ ngươi là một bằng hữu đáng kết giao, không ngại nói thực cho ngươi biết đan dược ngày đó cũng không phải độc dược, có lẽ ngươi cũng cảm giác ra được!

- Hả? Điều này... điều này... là thật sao?

Tề Xương Vũ nghe xong lời này, lập tức như bị sét đánh, hai mắt trợn lên, hàm như sắp rơi xuống.

Khỏa đan dược kia khiến hần gặp ác mộng nửa tháng, quả thực cuộc sống khó bình an, như xương cá ở cổ họng! Không ngờ sự thực lại thế này.

Phong Liệt nhìn biểu lộ không khỏi cảm thấy buồn cười, mà Lý U Nguyệt ở cạnh sau khi hiểu rõ mọi chuyện, không nhịn được cười sặc sụa, người run rẩy, mất hết hình tượng thực nữ, nếu không phải có Phong Liệt đỡ lấy eo nhỏ, e là nàng đã ngã xuống đất cười lăn lộn.

Phong Liệt trong lòng hiểu rõ giờ phút này không nói cho Tề Xương Vũ, chờ thêm một thời gian nữa Tề Xương Vũ cũng biết, dù sao cao thủ Tề gia cũng không phải là ngồi không, hôm nay mình nói sẽ tạo thành hảo cảm.

- Đương nhiên, Xương Vũ ngươi về sau lựa chọn là địch hay là bạn với Phong mỗ, Phong mỗ đều...

- Không không không! Phong sư huynh cứ nói đùa! Được Phong huynh để mắt, từ này về sau Phong huynh chính là đại ca của Tề Xương Vũ ta, ngươi bảo ta làm thế nào thì ta sẽ làm vậy, nếu ai dám đối nghịch ta sẽ biến hần thành Triệu Đồng thứ hai... khục khục!

Trong chớp mắt, Tề Xương Vũ khôi phục tinh thần, nghe Phong Liệt nói vậy vội vàng khoát tay, vỗ ngực hô.

Hần hiểu rõ Phong Liệt rất lợi hại, giết đệ tử Nguyên Khí cảnh như chém dưa thái rau, phé đi Triệu Đồng cũng không thêm chớp mắt, mà ngay cả Long Khuyển Vân Long đại sư huynh của Kiên Vũ viện không ai dám trêu chọc cũng bị hần đánh bại, giờ khắc này Tề Xương Vũ có gan lớn tới vậy cũng không dám đối đầu với Phong Liệt.

Tiếp theo, Phong Liệt sau khi từ chối một chút liền nhận Tề Xương Vũ làm nhị đệ. Tuy rằng giữa quan hệ hai người có một lớp màng mỏng không rõ ràng, nhưng ít ra sẽ không dễ hóa thành địch.

Sau khi thu thập một chút, Tề Xương Vũ cung kính tiễn, hơn hai trăm tên đệ tử Âm Vũ viện vây quanh Phong Liệt và Lý U Nguyệt, cùng một đầu Long Tượng màu vàng lớn như một ngọn núi nhỏ, đi xuống núi.

Chỉ có điều, mọi người vừa mới xuống núi, còn chưa rời khỏi ánh mắt của ngàn vạn đệ tử sau lưng thì đột nhiên bị một đám đệ tử Kiên Vũ viện về mặt bất thiện ngăn lại.

Sau đó, đám người tách ra, một công tử thế gia tuấn mỹ phong lưu, dung nhan tuyệt thế, dáng người yếu điệu xuất hiện, đó chính là Long Khuynh Vân Long đại sư huynh thích nữ đóng giả nam.

Lúc này Long Khuynh Vân đang mặc một bộ áo dài màu vàng, kim quan búi tóc, dáng người cao ráo, khuôn mặt tuấn mỹ, trước ngực hơi nhô lên. Tuy rằng cách ăn mặc như nam tử, nhưng so với nữ tử càng thêm vài phần hấp dẫn khác thường, quả thật là nam nữ thông sát, làm cho phần đông đệ tử xung quanh vô luận nam hay nữ đều nhao nhao lộ ra ánh mắt nóng bỏng.

Long Khuynh Vân đứng trước mặt mọi người của Kiên Vũ viện, đôi mắt hạnh lạnh lùng đánh giá Phong Liệt, trong ánh mắt lóe ra tức giận, không cam lòng, còn có một tia nồng đậm kinh ngạc.

Phong Liệt dừng thân hình, khẽ nhíu mày, không mặn không nhạt chấp tay nói:

- Long sư huynh, không biết người ngăn Phong mỗ lại là có chuyện gì?

Vừa nói, hắn vừa thâm liếc nhìn bộ ngực hơi nhô lên của Long Khuynh Vân, đột nhiên nhớ tới trong nháy mắt thấy được một mảng tuyết trắng cực lớn, trong nội tâm hiểu rõ nhất định là Long Khuynh Vân đã bó chặt bộ ngực của mình, liền không khỏi đồng tình với Long Khuynh Vân. Xem ra đóng giả nam nhân cũng không phải chuyện dễ dàng a!

Long Khuynh Vân hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Phong Liệt, ta nghe nói người ở trong Tự Nguyên trì này đột phá nhiều lần, trong lòng thật sự có chút tò mò, muốn tự mình đến chứng minh có đúng hay không!

- Hả?

Phong Liệt nhẹ cười nói:

- Không biết Long sư huynh muốn chứng minh như thế nào?"

- Hừ hừ, đương nhiên là đánh nhau một trận mới biết được! Long Khuynh Vân sắc mặt không tốt nói.

Phong Liệt nhướng lông mày, trong lòng biết rõ là do trước kia Long Khuynh Vân bị bại dưới tay mình nên không phục, hôm nay đến tìm lại mặt mũi.

Tuy rằng hắn không sợ Long Khuynh Vân, nhưng thật sự không muốn gây sự với nữ nhân này nữa, nghĩ nghĩ một lúc rồi cười nhẹ cự tuyệt:

- Long sư huynh, thật không dám dấu diếm. Phong mỗ bởi vì tiến giai quá nhanh mà khiến cho cảnh giới bất ổn, trước mắt thật sự không thích hợp động thủ, không bằng đổi một ngày khác?"

- Hừm?

Long Khuynh Vân cau mày, hơi do dự một chút, rồi nặng nề gật đầu nói:

- Được rồi! Đã như vậy, bản công tử cũng không phải kẻ tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Hi vọng lần sau gặp mặt người sẽ không tìm cách trốn tránh nữa! Chúng ta đi!

Nói xong, Long Khuynh Vân liền quay người định rời đi.

Nàng thân là đệ nhất thiên tài của Ma Long giáo, tự nhiên có ngạo khí của thiên tài. Nàng muốn quang minh chính đại đánh bại Phong Liệt, hoàn toàn khinh thường lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn.

109. Chương 133 : Dâm Long Thiếu Trang Chủ

Phong Liệt lại hơi sững sờ, không thể tưởng được Long Khuynh Vân này nói đi là đi, cũng thập phần dứt khoát, không khỏi có thêm cảm nhận khác về nàng.

Nhưng mà, đối với Phong Liệt mà nói, có thể không động thủ thì không còn gì tốt hơn. Dù sao hẳn thật sự không có chút hứng thú nào đối với loại tranh đấu, ra tay chẳng được gì này.

Mọi người xung quanh thấy không có gì hay để xem nữa, cũng không khỏi có chút tiếc hận, lập tức cũng dần dần tản đi.

Nhưng ngay tại lúc đó, một ít đệ tử nhìn về không trung ở phía xa xa đột nhiên phát ra một loạt tiếng kinh hô làm cho Phong Liệt chú ý.

Nhìn theo ánh mắt của mọi người, Phong Liệt chỉ thấy ở không trung đằng xa xa có một cái Phi hành Linh bảo hình bán nguyệt to khoảng ba trượng đang từ từ bay tới. Vỏ ngoài màu bạc không ngừng nhấp nháy, bên ngoài còn lượn lờ một đoàn sương mù màu trắng, trông giống hệt như vầng trăng khuyết sáng chói treo giữa bầu trời đêm, thật là thần dị.

- Ô? Đó Phi hành Linh bảo của là Ngân Long vũ giả? Trời ạ! Phi hành Linh bảo là giá trị liên thành a! Người nào ra tay lớn như vậy a?

- Chẳng lẽ là vị cao thủ nào ở Thần Thông cảnh? Phi hành Linh bảo bậc này, chỉ sợ ít nhất phải hơn mười vạn Long Tinh, ngoài cao thủ Thần Thông cảnh ra, có ai có thể lấy ra được nhiều Long Tinh như vậy?

- Hừ! Đường đường cao thủ Thần Thông cảnh sẽ nhàm chán như vậy sao? Bọn hắn chỉ dựa vào tu vi của bản thân cũng có thể bay nhanh hơn thứ đồ vật này rồi!

“...”

Nghe mọi người bàn tán, Phong Liệt cười khê lắc đầu. Trên địa bàn của Ma Long giáo lại xuất hiện Ngân Long vũ giả, chắc là bị xương cốt của viên cổ long kia hấp dẫn. Hắn cũng không có hứng thú dây dưa, liền muốn xua mọi người rời đi.

Nhưng kế tiếp, làm cho Phong Liệt kinh ngạc chính là, chiếc Ngân Nguyệt Linh Bảo kia bay đến phía trên mọi người trăm trượng liền ngừng lại, khiến cho đám đệ tử Ma Long giáo không khỏi kinh ngạc vô cùng.

Một lát sau, chỉ nghe thấy một thanh âm có vẻ trẻ tuổi, lười biếng mà lại dâm tà từ trong Ngân Nguyệt chậm rãi vang lên:

- Ô? Những tiểu tử ở phía dưới này chính là đệ tử của Ma Long giáo sao? Thoạt nhìn có vẻ không được tốt lắm! Bản công tử dùng một đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết một mảng lớn bọn hắn.

P phía dưới vô số Đệ tử Ma Long giáo nghe lời nói thế, trong lòng đều giận thắm, nhưng sợ tu vi của đối phương, nên dù có phần nộ nhưng cũng không dám dễ dàng mở miệng quát mắng.

Lập tức một thanh cái khác hơi có vẻ già nua nói phụ họa:

- Ha ha, đám con sâu cái kiến này sao có thể so sánh ngang với Thiếu trang chủ được! Thiếu trang chủ, dù sao đây cũng là địa bàn Ma Long giáo, đã không có tung tích của long hài, không bằng chúng ta tranh thủ thời gian ly khai a! Chúng ta đi ra cũng một thời gian rồi, trang chủ đại nhân cùng phu nhân hẳn là đang sốt ruột.

- Được rồi! Thật là chán! Khiến bản công tử chạy không một chuyến! Ô? Chậm đã chậm đã!

- Thiếu trang chủ có chuyện gì vậy?

- Hắc hắc, bản công tử tuy rằng duyệt hoa vô số, nhưng còn chưa thử qua mùi vị của cô nàng có huyết mạch Ma Long cô nàng. Tiểu mỹ nhân nữ giả nam trang thoạt nhìn rất có hương vị. Trương Thất, người qua dẫn nàng tới đây, cho bản công tử trên đường đi giải buồn!

- Cái này.... Thiếu trang chủ, dù sao đây cũng là Ma Long giáo địa bàn, chúng ta làm như vậy không tốt lắm đâu?

- Sợ cái gì? Bằng vào thân phận của bản công tử, hương Ma Long giáo đòi hỏi mười mấy cái thị thiếp, chẳng lẽ bọn hần còn có thể không cho sao? Đi thôi!

- Vâng! Trương Thất tuân mệnh!

Hai người vừa chấm dứt nói chuyện, lập tức liền thấy một lão giả khí thế hùng hồn, âm lệ từ trong Ngân Nguyệt Linh Bảo bay ra, từ từ hạ xuống mặt đất.

Lão giả này ước chừng 50~60 tuổi, sắc mặt trắng bệch, hai đầu lông mày hiển lộ ra một tia lệ khí khó có thể hóa giải. Phía sau hần, ba hư ảnh Ngân Long dài cỡ năm trượng tản ra uy áp bằng bạc như núi, khiến cho mấy trăm đệ tử Ma Long giáo ở đây tâm thần hoảng sợ, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

- Đây là... cao thủ Tam trọng thiên Cương khí cảnh tam trọng thiên? Hần muốn làm gì?

- Không tốt! Nhanh ngăn hần lại! Hần sẽ ra tay với Long sư huynh!

- Lão thất phu dừng tay! Nơi này là địa bàn của Ma Long giáo chúng ta! Không muốn chết thì thật thà chút!

”...”

Lão giả sau khi hạ xuống mặt đất, không thềm để ý tới tiếng quát tháo của chúng đệ tử Ma Long giáo, trực tiếp lướt về hướng Long Khuynh Vân ở giữa đám người. Hễ là đệ tử chặn đường hần đi tới, đều dễ dàng bị cương khí hùng hồn quanh người hần chấn động bắn ra hơn ba trượng, nhao nhao ngã xuống đất ói máu không ngừng. Chỉ trong nháy mắt, trên mặt đất đã ngã xuống hơn trăm tên đệ tử. Uy thế bức này thật sự làm cho người ta sợ hãi, cũng khiến cho trong mắt Phong Liệt không khỏi co rút lại.

Long Khuynh Vân chứng kiến lão giả kia sắc mặt bất thiện chạy về phía mình, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi kinh hãi, nhưng vẫn cố tự trấn tĩnh, ngoài miệng quát hỏi:

- Người là người nào? Muốn làm gì?

Lão giả chỉ hai ba bước liền đi tới gần Long Khuynh Vân, trong miệng thản nhiên nói:

- Người là người mà Thiếu trang chủ chúng ta nhìn trúng. Cùng lão phu đi một chuyến a!

Vừa nói, hần vừa đột nhiên xuất ra một đoạn roi dài màu bạc, lập tức cuốn lấy eo của Long Khuynh Vân ở cách đó năm trượng, sau đó thân hình bay lên, lướt về phía Ngân Nguyệt Linh Bảo trên không trung.

- Chết tiệt! Thả Long sư huynh của chúng ta ra! Các người sẽ phải hối hận!

- Ma Long giáo Chúng ta sẽ không bỏ qua cho các người đấy! Thức thời liền nhanh chóng buông tay lại!

- A! người hỗn đản! Thả ta ra! Ta chính là đại tiểu thư của Kiên Vũ viện Long gia! Các người đây là tự tìm đường chết!

Dưới tay của lão giả cương khí cảnh, Long Khuynh Vân còn chưa kịp thi triển Đại thần thông đã bị roi dài cuốn chặt lại, đồng thời nguyên lực ngưng tụ trong cơ thể cũng bị đánh tan, biến mất vô hình.

Đối mặt Vương khí cảnh Trương Thất, chỉ vụn vụn có tu vi Nguyên khí cảnh năng liền yếu ớt giống như một nữ tử phàm nhân không hề có lực đánh trả, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên vẻ hoảng sợ và tuyệt vọng.

Giờ phút này, Phong Liệt và tất cả đệ xung quanh không khỏi khiếp sợ vô cùng. Ai cũng không nghĩ đến lại xảy ra chuyện như vậy.

Phong Liệt nhìn Long Khuynh Vân hoảng sợ vô cùng, trong lòng không khỏi có chút thương xót. Nhưng mà hần cũng không có ý xông lên cứu người.

Lấy tu vi của hần hiện giờ, cho dù là biến ảo thành Hắc ám chi thân, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của cường giả Cương khí cảnh, thật sự không đáng vì một Long Khuynh Vân chẳng kiên quan mà lâm vào mạo hiểm.

- Dừng tay!

- Dừng tay!

Đúng lúc này, bốn gã trung niên nữ tử có tu vi Chân khí cảnh đỉnh phong đột nhiên xuất hiện, không nói lời nào vung trường kiếm tấn công Trương Thất, mưu toan cứu lấy Long Khuynh Vân. Kia chính là bốn nữ cao thủ của thị vệ đường.

Đáng tiếc chênh lệch cảnh giới cực lớn giống như rãnh trời, Bốn thị Chân khí cảnh vệ khí thể kinh người, bị bốn chưởng đơn giản Trương Thất chém ra đánh bay hơn mười trượng xa, trong chớp lát đã bị thương không nhẹ.

Mắt thấy Trương Thất cuốn lấy Long Khuynh Vân lướt hướng lên không trung thì thanh âm cực kỳ đậm tà của tên Thiếu trang chủ bên trong Ngân Nguyệt kia lại một lần nữa vang lên:

- Trương Thất, dẫn cả tiểu mỹ nhân đang mặc quần trắng kia lên nữa. Tuyệt sắc như vậy thật là trên thế gian khó thấy, bản công tử đã gặp được làm sao có thể phí công bỏ qua!

110. Chương 134-135 : Nổi Giận

- Đang mặc quần trắng? U Nguyệt?

Sau khi sững sờ, Phong Liệt không khỏi chấn động. Hắn đột nhiên phát hiện, trong mấy trăm người ở đây, nữ tử mặc quần trắng chỉ có một mình Lý U Nguyệt.

Nhất thời, Phong Liệt cảm thấy lửa giận bùng lên. Hắn lập tức kéo bàn tay nhỏ bé của Lý U Nguyệt, sau đó tranh thủ thời gian nổi lên một đoàn khói đen phạm vi tầm hơn mười trượng, che giấu bản thân mình và Lý U Nguyệt dưới tầng tầng khói đen.

Đồng thời, hắn nhanh chóng biến ảo Hắc ám chi thân, gọi ra Thần thương Tế Thiên, tinh thần khẩn trương đề phòng.

Lý U Nguyệt giờ đây trở thành thịt trong tim của Phong Liệt hắn, cẩn thận che chở còn không kịp, làm sao có thể cho người khác nhúng chàm? Mặc dù là cao thủ Cương khí cảnh cũng phải tránh sang một bên!

Phong Liệt phản ứng cực kỳ nhanh chóng, Trương Thất kia sau khi nghe rõ tâm ý của Thiếu trang chủ nhà mình xong, liền lập tức quay đầu tìm kiếm mục tiêu, nhưng cũng phát hiện, trong tràng căn bản không có nữ tử đang mặc quần trắng, khuôn mặt già nua không khỏi hơi sững sờ.

Sau khi quét mắt một vòng không phát hiện được mục tiêu, Trương Thất không khỏi nhìn về phía một đoàn sương mù lớn cách đó tầm trăm trượng. Trên mặt hắn hiện lên nụ cười lạnh lùng, lập tức chém ra một chưởng hùng hồn .

Ầm ầm!

Dưới một chưởng của Trương Thất, chỉ thấy cả vùng đất bay đá chạy, cây cối đứt gãy. Một đám đệ tử Nguyên khí cảnh bị thổi nhao nhao ngã trái ngã phải, thậm chí có người trực tiếp bị cuốn lên không trung.

Phong Liệt phóng thích ra khói đen lập tức quay cuồng kịch liệt, bị thổi tan mất chín phần, hiện ra thân thể Phong Liệt cùng Lý U Nguyệt, nhất là một góc quần của Lý U Nguyệt đã rơi vào mắt Trương Thất .

Phong Liệt thấy không ổn, muốn nhanh chóng phóng ra khói đen lần nữa, nhưng dĩ nhiên đã không còn kịp rồi.

- Hừ hừ, quả nhiên ở chỗ này!

Trương Thất nhìn xem một góc tuyết trắng kia, con mắt lập tức sáng ngời. Thân hình hắn nhoáng một cái, khoảng cách trăm trượng trong chớp mắt đã tới.

Kế tiếp, chỉ thấy cây roi vòng quanh Long Khuynh Vân kia bỗng nhiên dài ra, hung hăng đánh về phía Phong Liệt. Âm thanh phá không “Xoẹt xoẹt!” khiến cho mọi người đều chấn động tâm thần.

Phong Liệt trong lòng kinh hãi, vội vàng dùng thần thương Tế Thiên ngăn cản trước người, đồng thời giữ lấy eo nhỏ của Lý U Nguyệt, lách mình lui về phía sau. Bất quá, hắn vẫn đánh giá thấp thực lực của cao thủ Cương khí cảnh.

Giây lát sau, chỉ nghe một tiếng "Ầm" cây roi màu bạc sao đung vào thần thương Tế Thiên, Phong Liệt chỉ cảm thấy một cổ lực mạnh không thể địch nổi truyền đến, trường thương lập tức bị chấn rời tay.

Đồng thời, dư kinh của roi dài vẫn khiến cho Hắc ám chi thân của hắn nổ tung thành một đám khói đen, bốc lên mãnh liệt không thôi.

- A! Phong Liệt!

Lý U Nguyệt chứng kiến Phong Liệt ở bên cạnh bị đánh vỡ thành sương mù, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc trắng bệch không còn giọt máu, tim như vỡ vụn, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ tuyệt vọng và bi thương.

Tiếp đó, Trương Thất cũng lười để ý đến Phong Liệt, hắn lập tức cuốn lấy vẻ mặt đờ đẫn Lý U Nguyệt, sau đó bay lên trời, nhảy lên trăm trượng, chui vào trong Ngân nguyệt Linh bảo.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức khiến những đệ tử khác căn bản không kịp phản ứng. Chờ mọi người tỉnh hồn lại thời điểm, chiếc Ngân nguyệt linh bảo trên không trung kia đã muốn cưỡi một đoàn sương trắng bay đi.

Một đám Đệ tử Ma Long giáo đứng nhìn Ngân nguyệt trên bầu trời, trong lòng giận dữ vô cùng, hai mắt như bốc hỏa!

Ai cũng không thể tưởng được, ở ngay trên địa bàn của Ma Long giáo mà lại có người ngoài dám cướp đi Long Khuynh Vân và Lý U Nguyệt, hai người có thân phận vô cùng trọng yếu này.

Chỉ là, cho dù mọi người có phần nộ như thế nào thì cũng đều hữu tâm vô lực, Ngân nguyệt phi châu ở trên trăm trượng không trung, ngay cả công kích của cao thủ Chân khí cảnh cao thủ cũng khó có thể đánh tới.

- U Nguyệt!

Phía dưới vang lên một tiếng rống to đầy bi phẫn, khiến người nghe phải bi thương xót xa.

Phong Liệt đánh vỡ xong, tranh thủ thời gian ngưng tụ thân hình, đôi mắt đỏ ngầu gắt gao nhìn chăm chăm vào Ngân nguyệt phi châu trên bầu trời, huyết mang như kéo dài mấy trượng trong mắt hắn khiến cho vô số đệ tử nhìn thấy mà giật mình.

- Lão thất phu! Sau ngày hôm nay, Phong Liệt ta nhất định sẽ diệt các ngươi thập tộc! Nếu làm trái lời thề này, Phong Liệt ta nguyện bị cả trời đất vứt bỏ! Chết không yên lành!

Tiếng hú dài khàn khàn điên cuồng vang vọng giữa không trung, trong đó hận ý ngập trời làm cho ngàn vạn đệ tử nơi này đều chấn động. Mà ngay cả Trương Thất và cái tên Thiếu trang chủ kia ở bên trong Ngân Nguyệt cũng đều có chút thấy lạnh sống lưng.

Lúc này hận ý trong lòng Phong Liệt, quả thực đủ để tiêu diệt cả trời đất. Trơ mắt ra nhìn nữ nhân mình yêu thích bị bắt đi, chính mình lại lực bất tòng tâm, loại đau khổ này có bao nhiêu người có thể hiểu được?

Nếu như lúc này hắn khôi phục lại thân người, nói không chừng có thể học mấy lít máu. Nhưng cho dù đang là Hắc ám chi thân thì toàn thân cốt cách cũng "Ken két" rung động, phảng phất như sắp bị nguyên khí điên cuồng làm nổ tung.

- Hắc hắc, hai vị tiểu mỹ nhân, bản công tử nhất định sẽ hết sức yêu thương các ngươi! Hắc hắc hắc!

Thanh âm dâm tà của tên Thiếu trang chủ kia lại vang lên, rồi lập tức lại thấy hắn âm trầm nói:

- Ân? Trương Thất, xuống dưới diệt tên tiểu tử kia đi! Nhỏ cở không trừ gốc, bản công tử có chút tâm thần bất an!

- Vâng! Thiếu trang chủ!

Trương Thất đáp ứng một tiếng, liền lập tức lại phi thân xuống.

- Các ngươi những thứ hỗn đân này! Ma Long giáo chúng ta sẽ không bỏ qua cho đám các ngươi đâu! Thả ta ra!

Bên trong Ngân Nguyệt truyền đến tiếng quát đầy tức giận của Long Khuynh Vân.

Đúng lúc này, một chùy ảnh màu đen xuyên qua khoảng không, rạch ngang bầu trời, hung hăng đánh úp về phía Ngân nguyệt phi châu.

Xíu...uu!

Âm thanh bén nhọn như phá rách màng tai, trên chùy ảnh bên mang theo kinh khí mạnh mẽ đến mức chấn động cả không trung, thanh thế vô cùng khiến lòng người run sợ, trong chớp mắt đã bay tới gần Ngân nguyệt phi châu.

Trương Thất kia vừa mới bay khỏi Ngân nguyệt phi châu, còn chưa kịp ổn định thân hình, đột nhiên phát hiện bóng chùy đang đánh tới, ánh mắt không khỏi co rụt lại.

- Không tốt!

Hắn hét lớn một tiếng, lập tức đá văng Ngân Nguyệt đi, đồng thời hai tay cử động nhanh như chớp, nhanh chóng ngưng kết ra một đại ấn hình vuông màu bạc trắng phía ở trước ngực, hung hăng lao tới đón đầu chùy ảnh.

Ầm!

Một tiếng nổ thạch phá thiên kinh ầm ầm vang lên, chùy ảnh cùng đại ấn đều biến mất. Trên không trung Trương Thất miệng thổ huyết bay ngược lại, cuối cùng rơi vào trong rừng, sau khi đụng gãy vô số cây lớn mới có thể dừng lại. Lúc này hắn tuy không thương gân động cốt nhưng cũng vô cùng chật vật.

Phong Liệt chứng kiến chuyển cơ như thế, nguyên bản nội tâm tuyệt vọng bi phần không khỏi dâng lên một tia hi vọng. Ánh mắt của hắn tranh thủ thời gian nhìn về phía chùy ảnh bay tới.

Chỉ thấy ở trên không trung của rừng cây cách đó xa xa, một lão giả sau lưng có hư ảnh của năm con Ma Long dài chừng ngũ trượng, đang đạp trên ngọn cây, như một cơn hắc phong nhanh chóng lao tới. Trên người của người này mặc trang phục của Kiên Vũ viện, hiển nhiên là một vị trưởng lão Cương khí cảnh.

- Mau nhìn! Đó chính là trưởng lão Long Nhất Phi của Kiên Vũ viện chúng ta! Long sư huynh lúc này được cứu rồi!

- Long trưởng lão! Nhất định phải xử lý bọn hắn

- Long trưởng lão! Long sư huynh hiện tại đang ở bên trong chiếc Ngân Nguyệt phi châu kia.

“...”

Cả đám đệ tử Ma Long giáo ở đây thấy có cao thủ đến giúp, lập tức phấn chấn hoan hô.

Trương Thất chật vật từ trong rừng bay lên, nhìn Long Nhất Phi từ xa xa lướt đến, trên khuôn mặt già nua không khỏi hiện lên một tia khiếp sợ.

Bản thân hắn có tu vi Cương khí cảnh tam trọng thiên, nhưng đối phương lại là cao thủ Cương khí cảnh ngũ trọng thiên. Sau khi Long Vũ giả đạt tới Cương khí cảnh, mỗi một trọng tăng lên sẽ có biến hóa cực kỳ kinh người, gần như không có khả năng khiêu chiến vượt cấp. Bởi vậy, lúc này Trương Thất không khỏi đau đầu.

Hắn suy nghĩ về một chút rồi lập tức hướng lên Ngân nguyệt phi châu ở không trung hô lớn:

- Thiếu trang chủ, người tới thực lực rất mạnh! Ngài nhanh thúc dục Ngân nguyệt phi châu rời đi! Ta sẽ che chở phía sau cho ngài!

- Hả? Được! Được! Trương Thất, ngươi nhất định phải ngăn hắn lại! Tới lúc trở về, bản công tử nhất định sẽ thỉnh công cho ngươi!

Tên Thiếu trang chủ ở bên trong Ngân nguyệt phi châu sau khi cả kinh liền nhanh chóng mở mồm đáp ứng, rồi lập tức muốn điều khiển phi châu chạy trốn.

Trong mắt Trương Thất không khỏi lộ ra vẻ khinh bỉ, nhưng thân hình vẫn tiếp tục cử động, nhanh chóng đón đầu Long Nhất Phi đang lướt tới kia.

Hắn tuy rằng không nắm chắc đánh thắng Long Nhất Phi, nhưng kéo dài một thời gian ngắn thì không thành vấn đề đấy. Chỉ cần Thiếu trang chủ nhà mình chạy trốn được rồi, hắn muốn thoát thân cũng không khó khăn lắm.

Sự thật cũng giống như hắn suy đoán, Long Nhất Phi cho dù cao hơn hắn hai giai, nhưng muốn bắt được hắn thì không phải chỉ trong chốc lát có thể giải quyết được.

Lúc này, tất cả đám đệ tử đều vô cùng khẩn trương chăm chú nhìn lên Ngân nguyệt phi châu trên không trung đang dần dần đi xa, ai nấy đều vội vã lo lắng vô cùng.

Tất cả mọi người biết rõ, hễ là Ngân Long võ giả đều một đám ham mê nữ sắc háo dâm. Lúc này Long Khuynh Vân cùng Lý U Nguyệt hai đại mỹ nữ thiên kiều bá mị rơi vào tay đối phương, ai cũng có thể biết được kết cục. Cả đám đệ tử tâm thần buồn bã, trong lòng có chút thâm tổn thương.

Cũng không thiếu người hướng ánh mắt đồng tình về phía Phong Liệt. Mấy ngày gần đây, Phong Liệt và Lý U Nguyệt một mực như hình với bóng, giống như thần tiên quyến lữ tiện sát ngàn vạn đệ tử ở đây.

Nhưng lúc này, Phong Liệt lại phải trở mắt ra nhìn người yêu của mình cách mình mà đi, cảm giác bị phản bội không phải người nào cũng cảm nhận được. Mà đám người Nhạc Đông Thần, Tần Trọng, Trịnh Nguyên Kiệt ở phía xa kia lại lộ ra một tia sung sướng vô cùng..

Phong Liệt cũng không để ý tới Long Nhất Phi cùng Trương Thất giao phong, hắn trừng mắt gắt gao nhìn Ngân nguyệt phi châu kia, ánh mắt như nứt ra, đôi con ngươi đỏ ngầu hồng mang bắn ra bốn phía, trong lòng thì vạn phần thống hận chính mình.

Không chỉ đơn thuần hận tu vi của mình thấp kém! Đau hơn nữa là hận chính mình tu vi đã thấp lại còn không tự biết! Vẫn còn âm thầm đắc chí vì thu hoạch của mấy ngày hôm nay!

Lúc này nghĩ lại, đúng là chuyện nực cười.

Nói cho cùng, mình cũng chỉ có thể ngông cuồng trong đám đệ tử Nguyên khí cảnh mà thôi. Ở trên đại lục Long Huyết, chính mình vẫn chỉ là một con sâu cái kiến nho nhỏ, có thể giết chết bản thân mình đâu chỉ có ỨC ỨC VẠN NGƯỜI?

Thực lực!

Tất cả đều bắt đầu từ thực lực!

Phong Liệt kiếp trước kiếp này, chưa có lúc nào khát vọng chiến lực vô thượng như lúc này!

Ở trong cái thế giới điên cuồng không phải ta giết người, chính là người giết ta này, không có chí cao vô thượng chiến lực, liền nữ nhân mình yêu thích cũng không bảo vệ được, còn nói gì đến chuyện thiên thu bá nghiệp, đứng trên tất cả mọi người?

Thời gian dần trôi qua, điên cuồng trong lòng hắn dần nguôi xuống, tất cả đều hóa thành vô tận hận ý cùng tham vọng!

Ha ha! Ha ha ha ha!

Phong Liệt khàn khàn cuồng tiếu vài tiếng, vô tận thê lương quẩn quýt trong lòng, ánh mắt theo thời gian dần dần có chút tán loạn..., hung quang bắn ra bốn phía, giống như một đầu hung thú khát máu, rõ ràng là lâm vào cảnh tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng vào lúc này, hai mắt đỏ ngầu của Phong Liệt bỗng nhiên sáng ngời, một ý niệm điên cuồng trong giây lát xẹt qua trong óc, làm hắn không khỏi tâm thần chấn động, lập tức thanh tỉnh vài phần!

Trở mắt ra nhìn Ngân nguyệt phi châu kia sắp đi xa, ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Phong Liệt cũng không còn che dấu chiến lực nữa rồi.

Bên trong sương mù trùng trùng điệp điệp, Phong Liệt đột nhiên trầm hồng hóp bụng, ngưỡn cổ lên, tự đánh mạnh vào lồng ngực của mình. Sau lưng chín đầu hư ảnh Ma Long dài hơn một trượng uốn lượn gào thét. Hắc ám nguyên lực vô tận ở xung quanh điên cuồng ngưng tụ.

Theo hần không ngừng mạnh mẽ đâm ngực, một loạt tiếng “Bang bang” vang lên, mặt đất cũng âm âm chấn động theo, phẳng phất đang dần dung hợp làm một, khiến cho mọi người chung quanh lại kinh ngạc.

Sau đó, chỉ thấy hần đột nhiên giãn hai tay ra, phát ra một tiếng rỗng ngâm cao vút về phía Ngân nguyệt phi châu trên bầu trời.

- Mượn địa chi thế, Táng thiên nhất khiếu!

Rỗng!

Theo một tiếng rỗng ngâm chấn động cả đất trời vang lên, một hư ảnh Ma Long khổng lồ thân hình thô như vại nước, dài ước chừng 30 trượng, bỗng nhiên giương cánh bay lên trời, phá tan khói đen, hung hăng đánh tới Ngân nguyệt phi châu ở trăm trượng cao trên không trung.

Cùng lúc đó, Hắc ám chi thân của Phong Liệt lại một lần nữa nổ tung thành một đoàn khói đen.

Ngàn vạn đệ tử ở xung quanh đó không khỏi bị một tiếng rỗng ngâm hung lệ như viễn cổ Ma Long buông xuống kia chấn động đến đầu choáng mắt hoa. Sau khi thanh tỉnh được một chút, lập tức phát hiện long ảnh khổng lồ đang bay lên trời kia, tất cả mọi người đều kinh hãi vô cùng, trợn mắt há hốc mồm.

Dưới cái nhìn của ngàn vạn người, long ảnh khổng lồ kia, mang theo khí thế vạn quân của đại địa, long uy mệnh mông của viễn cổ Ma Long cùng với vô tận điên cuồng từ đáy lòng của Phong Liệt, lập tức vượt qua mấy khoảng cách trăm trượng, hung hăng đánh mạnh vào phần bụng của Ngân nguyệt phi châu.

Ầm!

Tiếng nổ tung chấn động như rạch nứt không trung vang lên.

Chiếc Ngân nguyệt phi châu màu bạc sáng chói kia âm âm nứt vỡ, lập tức nổ thành mảnh vỡ bay. Quầng sáng màu bạc bùng phát trong giây lát kia làm cho ngàn vạn đệ tử ở đây đều không thể mở nổi mắt.

Thẳng đến thật lâu về sau, một đám đệ tử Ma Long giáo ở phía dưới mới phục hồi lại tinh thần từ trong uy thế của vụ nổ lớn động trời, không khỏi xôn xao.

- Trời ạ! Đạo long ảnh công kích kia là từ đâu ra vậy? Bên cạnh chúng ta từ lúc nào lại xuất hiện một cao thủ Cương khí cảnh vậy?

- Phong Liệt! Đạo long ảnh phát ra từ chỗ của Phong Liệt! Thật sự làm cho người rất khó tin được! Chẳng lẽ Phong Liệt là một cao thủ che giấu tu vi?

- Nhanh! Mọi người nhanh đi cứu Long sư huynh, Lý sư tỷ!

- Nhanh đi cứu người! Còn mấy tên Ngân Long hỗn đản kia, nếu có thể ngã chết thì tốt nhất! Nếu không còn phải để cho chúng ta phí thêm chút sức lực!

111. Chương 136-137 : Người Có Thể Đi Chết Được Rồi Đây

Dưới sự chú ý của mọi người, chỉ thấy sáu bóng người chật vật từ Ngân nguyệt phi châu văng ra, xuất hiện giữa không trung, từ trên cao ngã xuống, kêu thảm thiết.

Trong sáu bóng người này, ngoài Long Khuyết Vân và Lý U Nguyệt đang bị trói, còn có bốn gã cao thủ Chân khí cảnh khí thế kinh người.

Mà trong đó, thiếu niên mặc áo dài màu bạc đang vung tay vung chân, kêu la loạn xạ ngẫu nhiên chắc chắn là tên Thiếu trang chủ kia rồi. Ba gã Ngân Long võ giả Chân khí cảnh Cửu Trọng Thiên còn lại kia, nhìn cách ăn mặc thì chắc là thị vệ.

- Aaaaa! Cứu mạng a! Có chuyện gì vậy? Trương Thất nhanh cứu bản công tử!

” . . . ”

Trong đám Long Vũ giả, cao thủ từ Thần thông cảnh trở xuống đều không thể ngự không phi hành, cao thủ Cương khí cảnh còn thoáng dỡ một ít, lướt ngang trăm trượng không có vấn đề, nhưng Chân khí cảnh cao thủ nếu rơi từ trên không trung cách mấy trăm trượng xuống, rất có khả năng ngã cái gần chết.

Cho nên, sáu người đang cấp tốc rơi xuống kia cũng không khỏi sợ toát linh hồn, hoảng sợ muốn chết.

Sau giây lát ngáy người, đám đệ tử Kiên Vũ viện và đệ tử Âm Vũ viện ở phía dưới nhao nhao tạo thế, tranh nhau vận đủ nguyên lực, mở hai tay ra nghênh đón Long Khuynh Vân và Lý U Nguyệt đang rơi xuống. Cả đám không khỏi lộ ra vẻ hưng phấn. Vừa quang minh chính đại được chạm vào thân thể mềm mại của mỹ nhân, rồi cũng lại là cơ hội tốt để lập công lớn, ai cũng không muốn buông tha.

Về phần tên Dâm Long Thiếu trang chủ và ba gã thị vệ của hắn, cũng không bị bỏ qua. Một ít đệ tử làm chuyện tốt tìm đến chỗ bọn hắn chuẩn bị rơi xuống, cực kỳ hào phóng thả một mảng lớn Độc lăng thứ (gai độc), Thiết tặc lê (chông sắt). Thậm chí có người còn vô cùng nhanh chóng đóng xuống mặt đất vài thanh chủy thủ có độc. Sau đó cả một đám vây quanh đó, khoan tay tay đợi xem trình diễn.

Mấy trăm trượng khoảng cách chỉ trong chớp mắt là tới, ngay tại lúc Lý U Nguyệt sắp rơi vào vòng tay của một đám nam đệ tử thì đột nhiên một bóng người toàn thân hắc diễm bay vọt tới, trong chớp mắt đã vượt lên khoảng cách chục trượng, ôm lấy thân thể mềm mại của giai nhân vào trong lòng.

Không nghi ngờ gì, người đến chính là Phong Liệt. Hắn cũng không muốn để cho nam nhân khác chạm phải thân thể nữ nhân của mình.

- A!

Thân thể mềm mại của Lý U Nguyệt run lên, bị một đôi tay hữu lực, không khỏi kinh hô.

- Là ta!

Phong Liệt có chút kích động nói khẽ bên tai giai nhân, trong lòng khẽ thở phào một hơi.

- Phong Liệt! Là chàng thật sao? Hu hu! Người ta còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại chàng nữa! Hu hu!

Lý U Nguyệt sau khi phát hiện ra người đón được mình là Phong Liệt không khỏi ủy khuất khẽ khóc lên.

- Tốt rồi! Không sao!

Phong Liệt ôm thân thể mềm mại của giai nhân hạ xuống một cây đại thụ, rồi sau đó mới rơi xuống đất, hai tay khẽ dùng lực, làm đứt dây trời trên người Lý U Nguyệt, sau đó mạnh mẽ kéo giai nhân vào trong ngực, thật lâu không muốn buông ra.

Lý U Nguyệt cũng không cố kỵ nữa, hai tay gắt gao ôm chặt Phong Liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn úp sát vào lồng ngực của Phong Liệt, giống như cả đời này cũng không muốn rời khỏi.

Mất mà được lại, niềm vui cực lớn tràn ngập đầy nội tâm của đôi tiểu tình nhân, thật lâu không dứt.

Một đám người vốn định tiến đến làm bóng đèn, nhìn thấy cảnh này, cũng không đành lòng quấy rầy, thức thời bảo vệ ở xung quanh, ánh mắt nhìn về phía nơi khác.

Đúng lúc này, từng tiếng kêu la vô cùng thống khổ, ầm ĩ, kéo Phong Liệt và Lý U Nguyệt từ trong thâm tình về với sự thật.

Hai người Phong Liệt quay sang nhìn, chỉ thấy năm người còn lại trước sau cũng rơi trên mặt đất, nhưng đái ngũ lại khác nhau rất lớn.

Long Khuynh Vân tuy rằng cũng được người đón lấy, nhưng lại không có chút vui sướng nào, ngược lại còn vô cùng tức giận, đánh cho tên gia hỏa ôm nàng không chịu buông tay kia thành mất gấu mèo.

Mà tên Thiếu trang chủ cùng với ba gã thị vệ của hắn lại cực kỳ thuận lợi tiếp xúc thân mật với mặt đất, cũng lập tức lăn lộn bảy tám vòng, không ngừng học mẫu.

Trong đó có hai gã thị vệ đã rơi vào đám Độc lăng thứ và Thiết tặc lê mà đệ tử Ma Long giáo tử mĩ chuẩn bị, sau khi kêu đau đớn vài tiếng, chỉ còn lại vài hơi thở, rồi lập tức bị mấy tên đệ tử gan lớn loạn đao phân thân.

Mắt thấy một đám đệ tử Kiên Vũ viện muốn xông lên phanh thây xé xác tên Thiếu trang chủ kia, thì hấn lại vội vả nuốt mấy viên linh đan bảo vệ tánh mạng, sau đó đứng lên, triển khai khí thế cường đại của Chân khí cảnh Bát trọng thiên, sắc mặt ngạo nghễ, trừng mắt nhìn đám đệ tử Nguyên khí cảnh này.

- Các ngươi những thứ sâu kiến chết tiệt này cũng dám làm cho bản công tử bị thương, quả thật là tội đáng chết vạn lần! Bản công tử chính là Thiếu trang chủ Thủy Thiên Lưu của Ngân Long giáo Ngân Nguyệt sơn trang! Mặc dù là viện chủ của các viện đám các ngươi cũng phải để cho bản công tử vài phần mặt mũi! Các ngươi là cái thá gì chứ? Còn nữa, là tên hỗn đản nào trong số các ngươi phá hỏng Ngân nguyệt phi châu của bản công tử? Đứng ra cho ta!

Thủy Thiên Lưu vô cùng kiêu ngạo quét mắt qua đám người, cũng có chút uy thế.

- Thủy Thiên Lưu? Hóa ra là người của Thủy gia, đệ nhất gia tộc của Ngân Long giáo. Không trách được tại sao lại ngông cuồng như thế!

- Nghe nói Ngân Nguyệt sơn trang là phân viện lớn thứ hai của Ngân Long giáo, thế lực tương đối khổng lồ.

- Hừ! Cho dù ngươi có là nhi tử của giáo chủ Ngân Long giáo thì có thể thế nào? Nơi này là địa bàn của Ma Long giáo chúng ta, Ngân Long giáo các ngươi là cái thứ gì?

- Đúng rồi! Mọi người cùng nhau xông lên, băm tên dâm trùng này ra giúp Long sư huynh hả giận!

” . . . ”

Một đám Đệ tử Ma Long giáo nhao nhao tức giận mắng mỏ không ngớt, nhưng đều hơi co đầu rút cổ không dám xông lên, nhưng cũng không phải vì e ngại thân phận của Thủy Thiên Lưu, mà là e ngại tu vi Chân khí cảnh Bát trọng thiên của Thủy Thiên Lưu kia.

Tuy rằng Thủy Thiên Lưu từ trên cao mấy trăm trượng rơi xuống, bị ngã không phải nhẹ, nhưng bởi vì trên người có một kiện chiến giáp hộ thể là Linh Bảo đẳng cấp cao nên cũng không tới mức thương gân động cốt, không phải là không còn sức đánh trả. Cho dù hấn chỉ có thể phát huy ra ba thành chiến lực thì muốn thu thập một đám đệ tử Nguyên khí cảnh cũng không khó khăn gì.

Trương Thất ở phía xa xa đang chiến đấu nhìn thấy Thiếu trang chủ nhà mình gặp chuyện như thế, không khỏi tâm thần khẩn trương. Hấn muốn đi qua cứu người, nhưng ngược lại lại bị Long Nhất kiềm chế, hơn nữa còn bức hấn vào thế hạ phong, chỉ sợ không được bao lâu nữa sẽ thua.

- Vị nhân huynh này! Tại hạ là Tam cấp trưởng lão Trương Thất của Ngân Nguyệt sơn trang, vị công tử kia là con một của trang chủ Ngân Nguyệt sơn trang chúng ta. Nếu xảy ra vấn đề ở quý giáo, Ngân Long giáo chúng ta tuyệt sẽ không bỏ qua! Chẳng lẽ các ngươi muốn làm cho hai giáo đại chiến hay sao?

Trương Thất quát to, lời nói đầy chính nghĩa. Hấn vừa nói, vừa chật vật tránh thoát một mảnh chưởng ảnh của Long Nhất Phi.

- Hừ! Chuyện cười! Đại chiến thì sao? Đại chiến mấy ngàn năm nay, Ngân Long giáo các ngươi có khi nào đã chiếm được tiện nghi? Thật không biết các ngươi có mấy lá gan, dám đến giường oai ở địa bàn của Ma Long giáo chúng ta. Đúng là chuyện cười to lớn! Đi chết đi a!

Bên này hai đại cao thủ Cương khí cảnh giao phong, không ai có thể chen vào. Nhưng tình huống ở phía Thủy Thiên Lưu lại biến hóa thất thường.

Đang lúc Thủy Thiên Lưu trắng trợn tuyên dương địa vị hiển hách của mình thì, đám đệ tử Ma Long giáo đột nhiên tách ra, một thân người được khói đen bao phủ chậm rãi đi lên trước.

Đôi mắt đỏ ngầu của Phong Liệt nhìn chằm chằm vào Thủy Thiên Lưu, đôi thiết quyền nắm chặt, vang lên tiếng “Răng rắc!”, hận ý trong lòng dâng lên vô cùng.

Chính là cái tên hỗn đản hoàn khố, dâm tà này thiếu chút nữa là bắt đi người yêu của mình, thiếu chút nữa làm hại chính mình tẩu hỏa nhập ma, thiếu chút nữa làm hại chính mình đau khổ cả đời. Thù này hận này chỉ có thể dùng huyết tinh đến tẩy trừ.

Bị ánh mắt kinh khủng kia của Phong Liệt chằm chằm nhìn vào, trong lòng Thủy Thiên Lưu không khỏi một sợ hãi, nhưng vẫn quát lạnh như cũ:

- Người là người nào? Vừa rồi Ngân nguyệt phi châu của bản công tử là do người làm hỏng?

- Đúng vậy!

Phong Liệt trầm thấp đáp.

- Hừ! Vương bát dẫn! Người có biết đó là món quà mà lão tổ nhà ta đưa cho bản công tử làm quà sinh nhật hay không? Người....

- Người không cần nó nữa! Ngược lại, nếu có thể thì lão tổ phụ vương bát dẫn của nhà người có thể vì người chuẩn bị lễ vật trong ngày giỗ!

Thủy Thiên Lưu trợn trừng hai mắt, không khỏi giận dữ bùm bùm, nói:

- Người nói cái gì? Dám nhục mạ lão tổ nhà chúng ta?

- Ta là nói, người có thể đi chết được rồi đấy!

Phong Liệt chậm rãi nói ra một câu, thân hình đột nhiên hung hăng đánh về phía Thủy Thiên Lưu.

- Hừ! Cũng có nhiều người muốn mạng của bản công tử rồi. Nhưng cuối cùng bọn hần đều đã chết!

Sắc mặt Thủy Thiên Lưu có vẻ giận dữ, hần đứng im nhìn Phong Liệt đang vọt tới, trên mặt không có chút sợ hãi nào.

Tuy rằng hần nghĩ mãi vẫn không rõ vì sao công kích của Phong Liệt phát ra lại có thể đánh đến phi châu ở cách đó mấy trăm trượng. Nhưng hần vẫn không thêm để ý tới Phong Liệt, bởi vì chín hư ảnh Ma Long dài hơn một trượng đang uốn lượn phía sau lưng Phong Liệt đã biểu hiện rõ thực lực của hần chỉ gần gần đạt tới Nguyên khí cảnh Cửu trọng thiên.

Giây lát sau, tay phải của Thủy Thiên Lưu khẽ nhấc, một thanh trường kiếm màu bạc chói mắt xuất hiện trên tay hần.

- Tam Thiên Trọng Thủy!

- Oanh!

Theo trường kiếm trong tay Thủy Thiên Lưu chém ra, nghìn vạn đạo Thủy nguyên Kiếm cương màu trắng bạc hóa thành thủy tiễn bay đầy trời đâm về phía Phong Liệt. Đây rõ ràng là một chiêu thức của Địa giai chiến kỹ, uy lực cực kỳ mạnh mẽ. Uy thế mệnh mông giống như thiên uy làm cho một đám đệ tử Ma Long giáo xung quanh nhao nhao hoảng sợ lui về phía sau, chỉ sợ bị bắn trúng.

Phong Liệt thấy uy thế như vậy, đồng tử cũng hơi co lại, nhưng trong chỉ giây lát, hần vẫn không tránh không né mà tiếp tục xông tới.

- Hừ! Ta muốn xem xem Tam Thiên Trọng Thủy của người liệu có thể đánh bại Hắc Âm Chi Thân của lão tử!

Xoẹt xoẹt!

Đình đình đình!

Một loạt tiếng giong vang qua đi, nghìn vạn đạo khí kinh đâm vào người Phong Liệt, để lại vô số lỗ nhỏ trên thân hình phủ kín hắc lân mà hần biến ra, cũng khiến cho thân hình hần bị đánh lùi lại mấy trượng, khói đen xung quanh bốc lên mãnh liệt.

- Hừ! Cũng chỉ đến thế này mà thôi! Đến lượt ta!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, khẽ vận chuyển nguyên lực trong cơ thể, lập tức vô tận Hắc âm chi lực quanh người ào ào kéo đến, làm cho Hắc Âm Chi Thân của hần trong phút chốc đã khôi phục như thường.

- Cuồng Long Táng Thiên - Táng Thiên Nhất Khiếu!

Rống!

Theo một tiếng rống ngâm cao vút tận trời vang lên, một đạo Long ảnh to hơn mười trượng lập tức bay vút khỏi khói đen, hung hăng đánh về phía Thủy Thiên Lưu.

Một thức Táng Thiên Nhất Khiếu này tuy rằng không thể so với một kích đập nổi chìm thuyền lúc trước, nhưng uy áp vẫn kinh người như cũ, làm cho vô số đệ tử xung quanh hoảng sợ thất sắc.

- Ô? Tại sao ngươi lại không chết? Không có khả năng! Ngươi bắt quá chỉ là một con kiến ở Nguyên khí cảnh mà thôi, làm sao có thể đón đỡ được được Tam Thiên Trọng Thủy của bản công tử!

Thấy long ảnh khổng lồ đánh tới, Thủy Thiên Lưu vô cùng kinh ngạc. Khiến hắn kinh ngạc nhất chính là Phong Liệt chẳng những không chết, mà ngược lại còn có thể phát động công kích.

Ngay sau đó, hắn cũng trở nên nghiêm túc, trường kiếm trong tay đột nhiên chém ra, hét lớn một tiếng:

-Tam Thiên Nhược Thủy!

Lập tức, nghìn vạn đạo khí kinh hình tròn trùng trùng điệp điệp bao lấy thân thể của hắn. Từ xa nhìn lại, quanh người hắn giống như hình thành một cái kén lớn màu bạc, hiển nhiên lại là một chiến kỹ phòng ngự Địa cấp.

Hắn vừa mới phát ra chiến kỹ xong thì đạo hư ảnh Ma Long uy thế kinh người kia đã đâm tới.

Ầm!

Một tiếng nổ mạnh vang tận mây xanh qua đi, trong trong ánh mắt kinh hãi và không tin của Thủy Thiên Lưu, long ảnh lập tức phá tan cả nghìn vạn đạo kiếm khí màu bạc, hung hăng đâm vào trước ngực của hắn.

Rầm!

Một tiếng trầm đục vang lên!

Thủy Thiên Lưu lập tức bị đánh bay vài chục trượng, còn tạo thành một đường rãnh trên mặt đất, miệng không ngừng ỏi máu.

- Khục khục! Oa! Ngươi... ngươi....

Thủy Thiên Lưu miệng phun máu tươi, sắc mặt âm tà kinh hãi muốn chết. Cho dù hắn nghĩ vỡ đầu cũng không hiểu, vì cái gì một tên Long võ giả nho nhỏ ở Nguyên khí cảnh tại sao có thể phát ra công kích có uy thế như vậy.

Lúc này, bộ trường sam màu bạc bên ngoài thân thể hắn đã hóa thành phần vụn, lộ ra một kiện chiến giáp kim mang sáng chói ở bên trong, chính là Long Ngạc chiến giáp, một kiện nhất giai cao giai Linh Bảo chiến giáp. Nếu không có có bảo giáp này cứu mạng, thì lần này cũng đủ khiến hắn chết không toàn thây.

Tiếp đó, hắn vội vàng nuốt lấy mấy viên linh đan, sau đó muốn giãy dụa đứng lên.

Nhưng đúng lúc này, cái chân được khói đen bao phủ bỗng hung hăng đạp vào lồng ngực của hắn.

- Cuồng Long Thương Thiên - Đạp Thiên Bộ!

Bịch! Bịch! Bịch!

Aaaaa

Ánh mắt Phong Liệt lạnh lùng, hai chân hung hăng đạp lên ngực Thủy Thiên Lưu, suýt chút nữa làm cho hắn ngay cả cơm ăn mấy ngày nay cũng phải ỏi ra, tiện thể còn kèm theo mấy mảnh vụn mang máu của nội tạng.

Thủy Thiên Lưu hoảng sợ ngửa mặt nhìn Phong Liệt, gương mặt cực độ vặn vẹo, trong lòng sợ hãi tột đỉnh, nhưng hắn vẫn cực kỳ cường ngạnh nói:

- Tiểu... Tiểu tạp chủng! Ngươi có biết bản công tử là ai không? Hôm nay, ngươi....

- Ngươi là ai, cũng phải chết!

Phong Liệt nghiêng răng, rống một câu, trong tay đột nhiên xuất hiện một cây thương lớn màu đỏ sậm.

Tiếp đó, dưới con mắt của nghìn vạn đệ tử ở đây, hai tay Phong Liệt cầm lấy cán thương to cỡ cổ tay kia, vận chuyển nguyên lực toàn thân, đầu mũi thương sắc bén dài ba xích kia hung hăng đâm vào người Thủy Thiên Lưu. Ngay cả đẳng cấp cao Long Ngạc chiến giáp trên người Thủy Thiên Lưu cũng không thể ngăn cản nổi đầu thương sắc bén của Tế Thiên thần thương.

- Phốc phốc!

- Aaa! Người sẽ hồi hận! Aaaa!

- Phốc phốc!

- Phốc phốc!

Một lần, hai lần, ba lần... Thời gian dần trôi qua, tiếng kêu thảm thiết của Thủy Thiên Lưu cũng yếu dần.

112. Chương 138 : Rời Đi!

Phong Liệt không trực tiếp lấy mạng của Thủy Thiên Lưu, mà chỉ là cầm đại thương, dùng lực đâm vào các đại huyết trên người Thủy Thiên Lưu, thậm chí hắn còn dùng Nguyên lực bao trùm lấy kịch độc trên đầu thương, để tránh cho Thủy Thiên Lưu khỏi bị độc chết.

Cũng chỉ qua thời gian vài hơi thở, Thủy Thiên Lưu đã hấp hối rồi. toàn thân bị Tế Thiên thần thương đâm mấy trăm lần, tứ chi đều gãy, ngay cả công cụ mà hắn dùng để làm ác với nữ nhân cũng bị đâm đến chục nhát, hoàn toàn hỏng rồi.

Nhưng cho dù như thế hắn lại vẫn chưa tắt thở, điều này không thể không làm cho người ta phải sợ hãi thần phục sinh mệnh lực mạnh mẽ của cao thủ Chân khí cảnh.

- Thiếu trang chủ! Tiểu tặc lớn mật! Ngân Nguyệt sơn trang chúng ta sẽ không bỏ qua cho người đâu! Bây giờ dừng tay vẫn còn kịp!

Trương Thất ở phía xa tức giận quá lớn, tận mắt thấy Thiếu trang chủ nhà mình bị vạn thương xuyên tim, không khỏi trừng mắt cả mắt.

Nhưng Phong Liệt vẫn như cũ mắt điếc tai ngơ, vẫn tiếp tục đâm xuống từng thương từng thương một. Chẳng đếm được là mấy trăm hay mấy nghìn thương rồi, chỉ có huyết hoa vẩy ra, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập trong đất trời.

Thời gian dần trôi qua, nguyên bản một đám đệ tử hoan hô ồn ào ở xung quanh đều bị sự lãnh khốc của Phong Liệt làm cho kinh sợ, im lặng dần, chỉ còn ánh mắt hoảng sợ dõi theo đầu thương rút lên, đâm xuống.

Mà lúc này, Long Khuyết Vân cùng tên cao thủ của Thị Vệ đường đã giải quyết xong tên thị vệ cuối cùng của Ngân Long giáo, đi đến gần chỗ Phong Liệt đang đứng, ngơ ngác nhìn động tác trước sau như một của Phong Liệt.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy một cỗ thân thể mềm mại từ phía sau ôm lấy chính mình, một thanh âm quen thuộc ghé vào lỗ tai hắn, đau lòng nói:

- Phong Liệt, được rồi đó, hắn đã chết.

Thân hình Phong Liệt run lên, tinh thần từ trong phần hận vô cùng vô tận tỉnh táo lại, hai mắt tan rã cũng dần dần xuất hiện tinh quang.

Hắn biến ảo lại thành thân người, thu liễm khói đen quanh thân.

Một khuôn mặt trắng bệch gần như không còn giọt máu lập tức hiện ra trước mắt mọi người. Cả đám người không khỏi chấn động. Lúc này, so với dĩ vãng, Phong Liệt có thêm một lần lạnh lùng nghiêm nghị, khiến người khác thấy run sợ.

Sau khi lạnh nhạt nhìn qua một đám máu trên mặt đất, Phong Liệt kéo bàn tay nhỏ bé của Lý U Nguyệt , im lặng đi về phía xa.

Đi đến đâu, tất cả các đệ tử đều tự động tách ra hai bên, ngơ ngác nhìn bóng người kia rời đi, trong lòng không khỏi có chút phát lạnh.

Đôi mắt đẹp của Long Khuynh Vân cũng vô cùng khiếp sợ nhìn Phong Liệt, ánh mắt đầy phức tạp.

Giờ phút này, từ đám huyết thủy ở trên mặt đất, nàng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng ý hận tận xương của Phong Liệt. Chẳng biết tại sao, lúc này nàng thậm chí còn có chút hâm mộ Lý U Nguyệt, có thể có được một nam nhân vì mình mà bất chấp tất cả nhập ma.

Sau một lát, Long Khuynh Vân đi đến chỗ Thủy Thiên Lưu hóa thành bãi máu, hung hăng đạp một nhát.

- Hừ! Để người chết nhanh như vậy coi như tiện nghi cho người rồi!

Vừa dứt lời, nàng đột nhiên chém ra một long ảnh to lớn, chấn động âm âm, hung đánh vào đám huyết thủy kia. Nhất thời, Thủy Thiên Lưu thi cốt không còn, biến thành phần vụn.

Thủy Thiên Lưu có nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới có một ngày, đường đường là Thiếu trang chủ của Ngân Nguyệt sơn trang như hắt lại rơi vào kết cục cuối cùng là thi cốt không còn.

Cơ chế của Ngân Long giáo và Ma Long giáo có chỗ sai khác. Thế lực của Ma Long giáo chia ra làm là mười tám cái viện phái, mà Ngân Long giáo thì chia làm mười ba cái sơn trang. Thực lực của Ngân Nguyệt sơn trang cũng không kém so với Kiên Vũ viện của Ma Long giáo. Địa vị Thiếu trang chủ này đương nhiên là vô cùng quan trọng. Thậm chí trình độ quan trọng còn không kém chút nào so với Long Khuynh Vân.

Bởi vậy, trận phân tranh ngày hôm nay cũng đã chú định cuộc sống sau này của Phong Liệt sẽ không bình tĩnh. Nhưng mà Phong Liệt bây giờ giống như bị rận cắn nhiều thành quen, không thêm để ý nữa.

Thời gian sau đó, Phong Liệt đưa đám thuộc hạ của mình cùng mấy người Triệu Thung, Lý U Nguyệt tu dưỡng tại Thanh Thanh Sơn. Còn chính hắn thì lại leo lên Long Giác phong, ngọn núi cao nhất trong vòng trăm dặm quanh đó!

Long Giác phong là ngọn núi cao nhất bên ngoài Dạ Mạc hạp cốc, cao hơn vạn trượng, địa hình ba mặt còn hơi thoải thoải một chút. Một mặt còn lại chính là sườn dốc xuống thung lũng vạn trượng, sương mù bốc lên, sâu không thấy đáy.

Phong Liệt sở dĩ tới đây là có nguyên nhân nhưng không thể cho bất kỳ ai biết được.

Trên đỉnh Long Giác phong cao hơn vạn trượng, âm vụ vờn quanh, cuồng phong gào thét, đỉnh núi nhọn hoắt giống như đầu sắc bén của một cây thương chống trời chi, ngược mắt nhìn lên khiến người khác gần như tuyệt vọng, lấy thân thể của người thường tuyệt đối là không thể leo tới.

Đây là nơi cực kỳ gần với đỉnh của Dạ Mạc đại hạp cốc. Ở đây, loáng thoáng có thể phân biệt được ban ngày và ban đêm.

Lúc này, một đoàn khói đen mù mịt đang chiếm giữ lấy một chỗ đất bằng ở đỉnh núi, mặc kệ cho cuồng phong không ngừng gào thét tàn phá, khói đen vẫn như trước ngưng tụ mà không tán, nhìn qua thật quỷ dị.

Ở bên trong khói đen, Phong Liệt đã khôi phục thân người đang ngồi xếp bằng, hai tay ở trước ngực ngưng kết thành một thủ ấn quái dị.

Theo thời gian trôi qua, da thịt lõa lồ trên người hắn thỉnh thoảng lấp lóe ánh đen bực người, nguyên lực mệnh môn trong cơ thể không ngừng cọ rửa mỗi một tác máu thịt.

Đây là do hắn đang vận chuyển Nguyên dung thối thể thuật trong Thiên cấp công pháp Ma Long Thiên Sát quyết để tinh luyện thân thể, mau chóng tăng cường cường độ của thân thể để có thể phù hợp với nguyên lực mới tăng vọt kia, từ đó giải trừ tai họa về sau của việc điên cuồng đột phá.

Trên thực tế, Nguyên Dung Thối Thể thuật là một loại thuật luyện thể thông qua việc dùng ma nguyên lực tương dung với mỗi một tế bào trong cơ thể, từ đó kích thích cả thân thể trở nên mạnh mẽ, thập phần huyền diệu, mà lại không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Chỉ là lúc này Phong Liệt không có Tội Thể đan được phụ trợ nên hiệu quả tu luyện kém đi không ít.

Trên mặt đất, phía trước mặt Phong Liệt còn có một con thú con dài chừng hai thước, trông giống chó con như toàn thân là vẩy màu đen, chính là Dạ mạc thú Tiểu Dạ. Nó đã lớn lên không ít.

Giờ phút này trong miệng Tiểu Dạ đang ngậm ba khối Long Nguyên Đan, con mắt khép hờ, không ngừng phun ra nuốt vào, nhìn qua có vẻ rất thích thú. Hai cái răng nanh màu đen dài hơn ba cm thỉnh thoảng lóe sáng, đã lộ ra chút vẻ dữ tợn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Phong Liệt đã ở trên đỉnh núi cao vạn trượng, lặng im tu luyện gần năm ngày rồi, cường độ thân thể cũng có đề cao một chút.

Mà Tiểu Dạ sau khi luyện hóa được hơn năm mươi khối Long Nguyên Đan cũng trở nên hung lệ thần tuấn hơn rất nhiều.

Phong Liệt lúc này giống như quên hết mọi chuyện ở bên ngoài, chỉ say mê tu luyện bên trong thân thể. Ngoài ra, cứ một đoạn thời gian hẳn sẽ ném mấy viên Long Nguyên đan vào miệng của Tiểu Dạ.

113. Chương 139 : Rơi Xuống Núi

Cứ như vậy, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Phong Liệt sẽ một mực kéo dài loại trạng thái này, thẳng cho đến khi trận thí luyện tại Dạ Mạc đại hạp cốc kết thúc.

Nhưng vào ngày thứ mười ở thời gian nào đó, thân hình Phong Liệt đột nhiên run lên, nhanh chóng thu hồi nguyên lực về đan điền, đôi con ngươi sáng rõ chậm rãi mở ra, trong mắt lóe lên một tia u mang âm lãnh .

- Hừ! Cuối cùng cũng đến rồi sao? Tính nhẫn nại không sai!

Tiếng gió lạnh thấu xương như nhanh hơn, một thanh đao cực kỳ sắc bén đâm xuyên vào đám khói đen, nhưng lại phẳng phất như rơi vào vùng bùn, không làm gợn lên chút rung động nào cả.

- Cạch, cạch, cạch. . .

Sau một lát, một loạt tiếng bước chân đều đều mà ổn trọng vang lên cách đó không xa. Người đến không có chút ý muốn che giấu hành tung của chính mình. Tiếng bước chân rõ ràng mạnh mẽ, ngay cả cuồng phong gào thét cũng khó có thể che giấu, mãi cho đến khi đi tới chỗ cách Phong Liệt chừng trăm mét mới dừng lại, ổn định thân hình. Sau đó, một cỗ uy áp kinh người chậm rãi tràn ra.

Đối với uy áp của người mới tới, Phong Liệt xì mũi coi thường. Hắn chậm rãi thu liễm khói đen, lạnh nhạt nâng mắt lên nhìn.

Đập vào mắt hắn là một lão giả mặt đen, đang mặc hắc y, râu tóc xám trắng. Phía sau lưng lão giả, bảy đầu hư ảnh Ma Long dài hơn ba trượng đang tản ra uy áp khổng lồ.

Người tới chẳng phải ai khác, chính là Lý trưởng lão, người giúp đỡ cho Sở Huyền trên đường đi Hắc Mạc cốc.

Lúc này, ánh mắt Lý trưởng lão nhìn về phía Phong Liệt sáu phần sát ý, ba phần kinh ngạc, còn có một phần tham lam đối với Tiểu Dạ.

- Tiểu tử, người đứng là biết chọn địa phương. Chỗ sâu trong Long Giác phong này là nơi mai táng một vị tiên bối Long Biên cảnh của Ma Long giáo chúng ta. Người được chôn xương ở đây, có lẽ kiếp sau có thể đánh chút vận khí, đầu thai vào nhà tốt một chút! Hừ hừ.

Lý trưởng lão lạnh lùng nói.

Sắc mặt Phong Liệt không hề thay đổi, chỉ là khóe miệng dần hiện lên một nụ cười lạnh khinh thường. Trong lòng hắn, Lý trưởng lão xuất hiện ở đây cũng không có gì là kỳ quái.

Có thể nói, hắn một thân một mình leo lên đỉnh Long Giác phong cũng chỉ vì chờ người này, cùng với một bóng người tuần tú, phiêu dật tiêu sái đứng trên một khối cự thạch cách đó cả ngàn trượng - Sở Huyền!

Mười ngày trước, khi Phong Liệt đại chiến với Thủy Thiên Lưu, hai người Sở Huyền và Lý trưởng lão từ đầu đến cuối đều đứng yên trong đám người, mặc kệ bọn họ sống chết. Biểu hiện kinh diễm của Phong Liệt

sớm đã tiến nhập vào trong mắt của bọn hắc. Hơn nữa, Phong Liệt tin tưởng rằng bọn hắc nhất định còn có thể nhìn ra được điều gì đó.

Sự thật cũng đúng là như thế! Tuy rằng hai người Sở Huyền không biết Phong Liệt có Ma Long Hắc Âm Chi Thân, nhưng cũng đủ kết luận Phong Liệt tám chín phần mười chính là kẻ đã cướp đi Tứ giai Dạ mặc thú tinh hồn cùng Dạ mặc thú ấu tể trong Hắc Mạc cốc.

Hơn nữa, ngày đó, trong lòng Sở Huyền đã sớm ghen ghét gần chết với đối với Phong Liệt. Lúc này đây gặp mặt cũng không phải ngẫu nhiên!

Thật ra, hai người này có thể chờ đến tận bây giờ mới tìm đến tận cửa, phần nhần nại này cũng đủ khiến Phong Liệt thay đổi cách nhìn.

- Không biết vị tiền bối này xưng hô như thế nào? Tìm tới Phong Liệt ta là có chuyện gì?

Phong Liệt sắc mặt kinh ngạc, lên tiếng hỏi.

Tuy rằng trong lòng đã biết rõ nhưng hắc vẫn giả vờ mờ mịt không biết gì.

- Hừ! Không cần giả vờ ngây ngốc ở đây! Mau giao ra Thượng phẩm Dạ Mặc châu vào Dạ Mặc thú ấu tể ra đây, lão phu có thể cho người chết một cách thống khoái! Nếu không... Hừ hừ! Tuy rằng người có vài phần năng lực, nhưng trong mắt lão phu thì chẳng đáng nhắc tới!

Lý trưởng lão âm trầm uy hiếp.

Hắc vừa nói, vừa vận chuyển nguyên lực trong cơ thể, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào để đề phòng Phong Liệt gạch ngói cùng vỡ, bắt lấy đầu tiểu Dạ Mặc thú kia để uy hiếp.

Phong Liệt nghe thế liền lập tức hiểu rõ Sở Huyền và Lý trưởng lão còn chưa liên tưởng chiến lược khùng bố của hắc với Hắc Âm chi thân của Ma Long Hoàng., Điều này làm hắc yên tâm hơn nhiều.

Hắc lạnh lùng cười cười, lập tức cuốn lấy Tiểu Dạ đang ở trên mặt đất vào trong ngực, cánh tay vãi hắc khí vờn quanh liền tóm phía sau cổ của Tiểu Dạ. Giọng nói không hề sợ hãi với âm thanh lạnh lùng vang lên:

- Lão gia hỏa, tuy rằng tu vi của người rất cao, nhưng lão tử cũng không sợ người! Còn ép nữa, lão tử cho người không chiếm được cái gì!

- Người dừng tay!

Lý trưởng lão trong lòng không khỏi quỳnh lên, nhin không được kinh hô một tiếng. Hắc không ngờ được Phong Liệt lại dùng tính mạng của Dạ mặc thú ấu tể để áp chế chính mình, liền lập tức định ra tay cướp đoạt.

Nhưng mà sau khi nghe được lời nói của Phong Liệt, thân hình hắc không khỏi chậm lại, ánh mắt trở nên do dự.

Phong Liệt trong tay màn đêm thú thú con thế nhưng mà trên đời duy nhất một đầu tứ giai màn đêm thú sinh ra, Lý trưởng lão cũng không muốn lại để cho hắc như vậy chôn vùi tại Phong Liệt trong tay.

Hắc suy nghĩ một chút, con mắt bỗng sáng lên, hừ lạnh nói:

- Hừ! Tiểu súc sinh! Lão phu chắc chắn chín phần là có thể ngăn cản người trước khi người hủy diệt nó! Không tin người có thể động thủ thử xem!

- À há!

Trong lòng Phong Liệt biết hắc mà nói không giả, nhưng vẫn không hề sợ hãi mà lạnh lùng cười cười.

Sau đó, thân hình của hắc chậm rãi lui về sau ba bước, khó khăn lắm mới đứng vững ở sát vách núi vạn trượng, nói:

- Lão gia hỏa, nếu như sau khi nhảy khỏi vách núi ta mới ra tay thì không biết người nắm chắc được mấy phần đấy. A... Aaaaa! Cứu mạng aaa!

Phong Liệt còn chưa kịp nói hết câu thì một tảng đá lớn dưới chân hắn đột nhiên nứt vỡ. Lập tức, mới vừa rồi còn giương nanh múa vuốt Phong Liệt đã kêu la thảm thiết rơi xuống vách núi.

- Hồn dẫn!

Lý trưởng lão quỳnh lên, không do dự gì tung người nhảy tới, lập tức vượt qua trăm trượng, đứng ở bên bờ vực.

Hắn cúi đầu nhìn xuống đáy vực sâu không thấy đáy bị âm vụ sương mù che chắn, lập tức liền phát hiện một thân hình đang nhanh chóng rơi xuống phía dưới, mắt thấy bóng người kia chuẩn bị rơi vào trong âm vụ, không còn tung tích.

Lý trưởng lão ánh mắt lập loè bất định, giống như đang do dự, nhưng suy nghĩ một chút, hắn hung hăng cắn răng một cái, đột nhiên thả người nhảy xuống, nhanh chóng đuổi theo thân hình đang rơi kia.

Tuy rằng tu vi của hắn chỉ vẹn vẹn đạt tới Cương khí cảnh, còn chưa thể ngự không phi hành, nhưng nhờ vào thân thể vô cùng mạnh mẽ của Cương khí cảnh, muốn ngã chết cũng không thể. Cho nên Lý trưởng lão không hề sợ hãi việc nhảy xuống vách núi.

Nhưng mà bởi vì hắn vô cùng nóng vội, chỉ chú ý tới thân hình kia, không hề để ý tới một có ít đám khói đen lẫn vào đoàn âm vụ phía dưới vách núi kia.

Giây lát sau, đám khói đen này chậm chậm bay lên chỗ cách đỉnh núi ba thước thì dừng lại. Ngay sau đó, khói đen biến mất, chỉ thấy một đầu Ma long hình người, toàn thân đầy hắc lân, gai nhọn, chính là Ma long Hắc Âm Chi Thân của Phong Liệt.

Sau đó, hắn liền khôi phục lại thân hình, tay trái xoay xoay một cành cây khô trên vách núi, tay phải tức thì che miệng Tiểu Dạ ở trong ngực giống như đang đợi cái gì đó.

114. Chương 140-141 : Giết

Vừa rồi một màn rơi nhai kia chẳng qua là một thủ đoạn nhỏ mà mấy ngày nay Phong Liệt tỉ mỉ bày ra. Kế này có thể thành công lừa gạt Lý trưởng lão cũng đủ khiến cho hắn cảm thấy may mắn không thôi rồi.

Lúc này, hai mắt Phong Liệt sáng rực, sắc mặt đặc ý sau chớp mắt đã biến mất, thay vào đó là một cỗ hận ý khôn cùng, đồng thời còn có một tia hưng phấn khó có thể che giấu.

- Hừ hừ! Sở Huyền, lão tử chờ giờ phút này đã rất lâu rồi!

Một lát sau, một đợt tiếng quần áo cọ vào nhau vang lên, cách sát mép vách núi càng ngày càng gần.

Sở Huyền thuận miệng mắng một câu, khuôn mặt anh tuấn âm trầm như nước, thân hình dần dần đi tới mép vách núi. Hắn nhìn thấy nét đứt gãy trên tảng đá lớn bên bờ vực không khỏi có chút nhíu mày.

Một khắc sau, khi hắn đã đứng hoàn toàn trên tảng đá lớn, lúc thò người thăm dò một chút phía dưới cái vách núi sâu không thấy đáy, chẳng biết tại sao mí mắt của hắn bỗng nhiên giật giật, một tia dự cảm không lành thoáng hiện ra trong lòng hắn.

- Ừm?

Sở Huyền hơi chậm lại, dự cảm của bản thân y luôn luôn thập phần linh nghiệm, trăm lần đều đúng. Hắn lập tức không dám khinh thường, tranh thủ thời gian dừng bước, vận chuyển nguyên lực bao bọc toàn thân, âm thầm đề phòng.

Đồng thời, hai con ngươi trong veo dần dần biến thành hai cái lỗ đen vô cùng quỷ dị. Hai luồng lưu quang màu đen trong hốc mắt bắt đầu chuẩn bị lưu chuyển.

Sử dụng cẩn thận thì thuyền có thể dùng được vạn năm!

Trong thân thể trẻ trung của Sở Huyền chính là mang theo vô vàn trí nhớ suốt ngàn năm của linh hồn Viễn Cổ Ma Long Hoàng chuyển thế, tự nhiên hiểu được cái đạo lý đơn giản này. Vì thế hắn không chút do dự chuẩn bị thật tốt linh hồn thần thông của Thượng Cổ Ma Long Hoàng - Nhiếp Hồn Chi Mâu!

Từng giây từng phút trôi qua, đôi mắt Sở Huyền không ngừng lóe lên hắc mang. Mặc dù hắn có chút hoài nghi có phải mình quá cẩn thận hay không, những vẫn đứng im tại chỗ như cũ.

Không vì cái gì khác, bởi vì mỗi khi hắn muốn nhắc chân tiến lên, trong lòng dự cảm sẽ gặp phải chuyện nguy hiểm không giải thích được lại tăng lên một phần, làm cho trong lòng hắn có chút cảm giác nôn nóng.

Cuối cùng, tâm trạng của hắn dần dần ổn định lại, trong đầu hoàn toàn từ bỏ ý niệm tiến lên xem xét, quyết định đưa ra chủ ý là đứng nguyên tại chỗ từ từ đợi tin tức của Lý trưởng lão.

Cứ như vậy, phong liệt và Sở Huyền bảo lưu khoảng cách năm trượng, một bên ở dưới vách núi, một bên ở trên vách núi. Một bên cố tình, một bên vô tình, cứ như vậy lâm vào giằng co trong yên lặng.

Đột nhiên, thiên địa phẳng phất như dừng lại. Xung quanh, cuồng phong gào thét lạnh thấu xương nhưng không có cách nào khiến cho trái tim hai người rung động.

Bất quá Sở Huyền có thể đợi, nhưng Phong Liệt đã dần dần mất đi kiên nhẫn.

Lúc trước, Lý trưởng lão rơi xuống vách đá, tất nhiên là Phong Liệt sẽ không cho là lão nhân kia sẽ trực tiếp ngã chết ở dưới vách núi.

Bởi vì cao thủ Cương Khí Cảnh chẳng những có thân thể mạnh mẽ, hơn nữa còn có thể vận dụng cương khí trong cơ thể tạo thành cơn lốc, đem sức nặng bản thân giảm tới nhỏ nhất. Tất nhiên bọn họ không thể bay được, nhưng mặc dù có rơi từ trên trời xuống cũng không thể ngã chết được.

Vì vậy, Phong Liệt rõ ràng hiểu được, mặc dù Lý trưởng lão rơi xuống vách đá cao vạn trượng, nhưng đoán chừng không được bao lâu sẽ kịp phản ứng, một lần nữa đi lên đỉnh núi Long Giác Phong này.

Mà chính mình thì phải giết chết Sở Huyền ở thời điểm trước khi Lý trưởng lão lên đến nơi, sau đó nắm chắc thời gian mà bỏ trốn, nếu không hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Vì thế, thật ra hắn không có nhiều thời gian lắm.

Một khắc sau, chỉ nghe "Sưu" một tiếng, một đạo thân ảnh màu đen đột nhiên từ dưới vách núi lao lên, vô cùng nhanh chóng hướng Sở Huyền hung hăng đánh tới.

- Hừ hừ! Rốt cục không chịu nổi rồi à?

Ánh mắt Sở Huyền ngưng tụ. Đối với sự xuất hiện của cái đạo thân ảnh màu đen này, Sở Huyền cũng không quá thật sự bất ngờ, trên khóe miệng mơ hồ xuất hiện một tia cười nhạo mỉa mai.

Kế tiếp, chỉ thấy trong mắt Sở Huyền chợt khuếch tán ra hai đạo mũi nhọn âm u quỷ dị, trong nháy mắt bao phủ lấy thân ảnh đang lao tới kia vào bên trong.

Dựa theo kinh nghiệm ngày trước của Sở Huyền, chỉ cần người tu vi của đột kích không cao hơn chính mình hai đại cảnh giới, vậy thì tất nhiên không thoát khỏi được bị Nhiếp Hồn Chi Mâu của mình khống chế, tuyệt không ngoại lệ.

Nhưng mà điều làm Sở Huyền kinh ngạc là sau khi hắn phóng ra Nhiếp Hồn Chi Mâu, tư thế đánh về phía trước của đạo thân ảnh này không chút thay đổi, hơn nữa cũng không có nửa điểm giống như bị ngưng trệ.

- Hả? Điều này sao có thể xảy ra?

Trong lòng Sở Huyền chấn động. Trong đầu tràn đầy nghi vấn. Một khắc sau, hắn vội vàng lắc mình lui về phía sau, đồng thời trường kiếm trong tay đột nhiên xuất ra hai đạo kiếm quang sắc bén chém về phía kẻ tập kích.

Phốc! Phốc!

Sau khi hai tiếng nhẹ nhàng vang lên, thân ảnh đang đánh tới kia dễ dàng kiếm quang kiếm quang cắt thành ba đoạn, rơi tán loạn ở trên mặt đất.

Sở Huyền vô cùng kinh ngạc ngưng mắt nhìn lại, nhất thời phát hiện kia dĩ nhiên là một cỗ thi thể khô quắt, không có chút sinh khí nào, hiển nhiên là đã sớm chết được một khoảng thời gian không ngắn.

Nhưng trong lúc Sở Huyền hơi có chút thất thần, đột nhiên, trong vách núi chợt bắn ra một mảng lớn hắc vụ nồng nặc, phẳng phất giống như một mảnh biển rộng mãnh liệt nhanh chóng lan tràn về phía hắn.

Cùng lúc đó, một cái Long ảnh màu đen dài hơn mười trượng kèm theo một tiếng long ngâm vang tận mây xanh từ trong hắc vụ bắn nhanh ra, trong nháy mắt đã tiến sát đến gần hắn.

- Không tốt! Chết tiệt!

Sắc mặt Sở Huyền kinh hãi, trong nháy mắt hắn nhận ra đây chính là trò hay sở trường của Phong Liệt: "Táng Thiên Nhất Khiếu".

Đối mặt một kích mạnh như thế, mặc dù Sở Huyền cũng đã tấn thăng đến Nguyên Khí Cảnh Ngũ trọng thiên nhưng cũng cảm thấy muốn tránh cũng không được, trong lòng thoáng chốc xuất hiện cảm giác kinh hãi muốn chết.

Bất quá hắn lúc này cũng không chịu bó tay chờ chết.

Dưới tình huống tâm thần đều kinh hãi, hắn chỉ có thể gửi hi vọng vào trong Linh Bảo Chiến Giáp cao cấp trong cơ thể.

Trong lúc hư ảnh hư ảnh Ma Long đã tới vô cùng gần, ngoài thân Sở Huyền chợt hiện ra một bộ chiến giáp ngăm đen mang hình thức và phong cách cổ xưa, sát khí bức người. Tính cả khuôn mặt của hắn cũng được bộ áo giáp che đầy chặt chẽ, khiến cho hắn từ đầu đến chân trở nên đen nhánh một mảnh, bắn ra hắc mang phẳng phất.

Dù thế nào Sở Huyền cũng không nghĩ tới bộ Dạ Mạc Chiến Giáp cao cấp này mới vừa vận đến trong tay của hắn hôm qua, hôm nay liền phát huy công dụng.

Bộ chiến giáp này chính là dùng lân phiến của một đầu Dạ Mạc Thú cấp bốn trong Hắc Mạc Cốc cùng với hỗn hợp rất nhiều tinh kim vô cùng trân quý chế thành như Long Ngạc cao cấp. Bình thường, chiến giáp đủ để ngăn cản một kích của cao thủ thần thông cảnh mà không bị phá hủy.

Phanh!

Một tiếng trầm đục vang lên. Trong nháy mắt, Sở Huyền bị hư ảnh Ma Long đánh bay ra xa vài chục trượng, tiện đà khảm thật sâu vào bên trong một tảng đá lớn, con ở bên ngoài để lại một cái hắc động hình người tối như mực.

- Oa! Khụ khụ! Tiểu tạp chủng chết tiệt! Bốn hoàng nhất định muốn cho ngươi chết không được tử tế!

Trong hắc động truyền ra âm thanh chạt vật hộc máu của Sở Huyền kèm theo tiếng chửi rủa và lửa giận ngập trời.

- Hừ! Lão tử trước hết để cho ngươi chết không được tử tế!

Ở bên trong hắc vụ, Phong Liệt quát to một tiếng, đồng thời trong tay hắn chợt bắn ra một đạo mũi nhọn màu đỏ sậm, như mũi tên rời cung hung hăng bắn thẳng vào trong hắc động.

Phốc xuy!

- Ngao! Khốn kiếp! A! Ngao!

Trong nháy mắt mũi nhọn bắn vào hắc động liền lập tức nghe được bên trong vang lên một tiếng lợi khí xuyên thủng nổ trầm, cùng tiếng kêu thảm thiết rung trời đầy thê lương của Sở Huyền.

Cũng không biết Tế Thiên Thần Thương cắm ở chỗ nào trên người Sở Huyền, dù sao thanh âm này nghe cũng vô cùng thê thảm, dường như cùng lần điệu với Triệu Đồng kia nửa đời kêu gào thảm thiết, thậm chí còn có ba phần thê lương hơn.

Tất nhiên Phong Liệt không chịu dừng lại ở đó. Mặc dù Tế Thiên Thần Thương được tôi luyện kịch độc kiến huyết phong hầu (gấp máu là toi), nhưng không có tận mắt chứng nhận Sở Huyền chết đi, hắn làm sao có thể an tâm được?

Chẳng qua là, lúc hắn đang muốn xông vào trong hắc động, định nhỏ cổ tận gốc, triệt để tiêu diệt Sở Huyền, đột nhiên, phía dưới vách đá sau lưng truyền đến một loạt tiếng ầm ầm của núi đá đổ xuống, hơn nữa thanh âm này càng lúc càng lớn, như tiếng sấm liên tục vang lên, đang hướng đến đỉnh núi với tốc độ cực nhanh.

- Không tốt! Làm sao lão thất phu kia đã lên nhanh như vậy?

Con người của Phong Liệt không khỏi co rụt lại. Trong nháy mắt hắn nghĩ đến chắc chắn là Lý trưởng lão kia theo vách đá trèo lên tới. Hơn nữa nghe tốc độ thanh âm này, tựa hồ chỉ trong vài nhịp hô hấp là có thể tiến đến trước mặt mình.

Sau khi suy nghĩ một chút, Phong Liệt quyết định không tiến vào hắc động giải quyết Sở Huyền cho triệt để, thậm chí là ngay cả Tế Thiên Thần Thương cũng chẳng thèm lấy lại. Hắn vội vàng xoay người nhằm chân núi ở một hướng khác chạy như điên.

Sau khi lướt đi được mấy chục bước, hắn đột nhiên chuyển hóa thành thân hắc ám, sau đó vừa "phanh" một tiếng liền phát ra một luồng hắc vụ, nhẹ nhàng chui vào trong mây mù của đỉnh núi, biến mất một cách vô tung vô tích.

- Tiểu tạp chủng! Lăn ra đây nhận lấy cái chết cho lão phu! Di?

Sau khi Phong Liệt biến mất, một khắc sau, một tiếng gầm vang trời từ xa xa truyền lên đỉnh núi.

Ngay sau đó, một ông lão mang bộ dáng có vẻ hơi chật vật từ dưới đáy vực nhảy lên. Tất nhiên không thể nghi ngờ, chính là Lý trưởng lão.

Lúc này, Lý trưởng lão bị tức đến mức nét mặt già nua đỏ bừng, râu tóc đều dựng đứng lên. Một đôi mắt phun trào lửa giận hừng hực. Y phục trên người xóc xếch không thể tả. Mặc dù trên người không có vết máu nhưng cũng có chút chật vật.

Hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình đường đường là một cường giả Cương Khí Cảnh đệ thất trọng thiên, vậy mà lại có một ngày bị một gã Nguyên Khí Cảnh nho nhỏ đùa bỡn. Đây quả thực là điều vô cùng nhục nhã!

Hắn vốn định trở lại tìm Phong Liệt tính sổ, lại bất đắc dĩ phát hiện, trên đỉnh núi làm gì còn nữa điểm bóng dáng của Phong Liệt.

Một khắc sau, cặp mắt sắc bén kia nhất thời phát hiện trên đỉnh núi có chút bất thường, có vài dấu vết của một trận giao chiến.

- Sở công tử! Sở công tử! Người ở đâu?

Trong lòng Lý trưởng lão quỳnh lên, hắn vội vàng quét mắt bốn phía, hô to mấy tiếng nhưng thật lâu vẫn không có người nào đáp lại. Sắc mặt của hắn dần dần trở nên vô cùng u ám.

Sở Huyền chính là người được Ma Long Giáo đặc biệt phân phó không được để xảy ra một sơ xuất nhỏ dù là một phần vụn. Nếu Sở Huyền đã chết, hắn cũng chuẩn bị lấy cái mạng già ra mà bồi thường, làm sao hắn có thể không lo lắng.

Sau một chút trầm ngâm, hắn tính toán đi đến vùng phụ cận thăm dò một chút tin tức của Sở Huyền. Nhưng hắn chưa kịp động thân, cách đó không xa, một hắc động hình người đột nhiên rơi vào trong mắt hắn.

Phong Liệt hóa thân thành sương mù, ẩn thân trong một mảnh mây đen, từ xa xa nhìn chăm chú vào tảng đá lớn bị Lý trưởng lão đánh vỡ tan, sau đó vác Sở Huyền sinh tử không rõ hướng dưới chân núi chạy như bay.

Hắn nhìn tảng đá lớn kia bị Lý trưởng lão dùng một chưởng oanh thành nát bấy, ánh mắt không khỏi run sợ. Hôm nay hắn xác thực được một điều, còn rất xa hắn mới có thể có được uy thế như của cường giả Cương Khí Cảnh.

Phong Liệt không dám trì hoãn quá lâu, nhanh chóng tìm tòi trong đồng loạn thạch một hồi. Chỉ chốc lát sau, ánh mắt hắn đột nhiên sáng lên. Trong loạn thạch, một ánh quang mang màu đỏ thẫm rơi vào trong mắt của hắn, chính là một đoạn cán thương của Tế Thiên Thần Thương lộ ra.

Ánh mắt Phong Liệt nhất thời vui mừng, vội vàng tiến lên cầm lấy Tế Thiên Thần Thương.

Vô cùng may mắn là Lý trưởng lão kia gấp gáp chỉ lo đến sự sống chết của Sở Huyền, không có chú ý tới sự tồn tại của Tế Thiên Thần Thương, nếu không Phong Liệt đành phải chịu nỗi đau mất một miếng thịt rời.

Mấy ngày nay, Phong Liệt dùng Tế Thiên Thần Thương đã cực kỳ thuận tay. Hắn đã quyết định sau khi trở về liền đem khối U Linh Thiết linh tính vô cùng cao kia hòa hợp vào Tế Thiên Thần Thương, để cho phẩm cấp của Tế Thiên Thần Thương lần nữa tăng lên một cái cấp bậc.

Hơn nữa càng làm Phong Liệt mừng rỡ chính là lúc này mũi nhọn của thương đang phát tán phát ra một mùi máu tanh nồng nặc, hiển nhiên là hiển nhiên là mới vừa mới vừa nhuộm máu tươi. Bởi vậy, có thể kết luận Sở Huyền tất nhiên trúng kịch độc Linh Chi, cử tử nhất sanh.

Nếu như vậy, có thể tiêu diệt được mối họa Sở Huyền này, đối với Phong Liệt mà nói, không thể nghi ngờ là chuyện tình đáng được ăn mừng nhất. Chẳng qua là không thể chứng kiến giây phút Sở Huyền chết đi khiến hắn có chút phân vân.

Kế tiếp, trong lòng biết Phong Liệt trong lòng biết nơi đây không nên ở lâu, hắn liền vội vàng thu hồi Tế Thiên Thần Thương, sau đó trực tiếp nhảy xuống phía sau vách đá, hóa thành một luồng sương mù hướng phương xa bay đi.

Trong mấy ngày Phong Liệt chiếm cứ đỉnh núi bế quan tĩnh tu này, mấy vạn đệ tử Ma Long Giáo thí luyện tại Dạ Mạc đại hạp cốc dần dần trở về bình thường, phong ba trên Tụ Nguyên Trì cũng vì vậy mà dần dần lắng xuống.

Bất quá, một loạt sự kiện oanh động ngày trước Phong Liệt phế Triệu Đông, áp chế Trịnh Nguyên Kiệt, đánh bại Long Khuynh Vân, lấy thực lực đánh chết Thiếu chủ Ngân Nguyệt sơn trang Thủy Thiên Lưu vẫn vẫn lại trở thành chủ đề bàn luận say sưa trong miệng vô số đệ tử, trong lúc nhất thời truyền đi xôn xao, khiến cho người đi đường đều biết đến.

Hơn nữa là Phong Liệt xuất thân bình thường, cũng không có bối cảnh thâm hậu, vì thế liền trở thành thần tượng của rất nhiều đệ tử xuất thân bình thường. Bọn họ trong lúc trò chuyện không chút che giấu, đều thể hiện sự sùng bái Phong Liệt.

Trong lúc vô tình, Phong Liệt dần dần ngồi lên vị trí đệ nhất cao thủ thế hệ trẻ của Ma Long Giáo, đứng vững vàng phía trên Long Khuynh Vân.

Mà đối với chuyện này, trừ Nhạc Đông Thần đứng ra "bác bỏ tin đồn" ở ngoài, Long Khuynh Vân cùng với các đệ tử trọng yếu khác cũng đều bảo trì trầm mặc.

115. Chương 142: Người Đó Rời Đi!

Một ngày sau đó, Phong Liệt trở lại Thanh Thạch Sơn.

Hôm nay, bên trong phương viên trăm dặm của Thanh Thạch Sơn nghiêm nhiên trở thành địa bàn của Phong Liệt. Những đệ tử thí luyện khác cũng hữu ý vô ý rời đi xa hơn một chút, tận lực không cùng đệ tử Âm Vũ Viện xảy ra xung đột.

Thủ hạ của Phong Liệt chính là hai trăm tên đệ tử Âm Vũ Viện, hoặc là tĩnh tu trên núi, hoặc là kết đội lịch lãm vây giết Long Thú ở chung quanh rừng rậm, cũng vô cùng thích thú.

Lúc này, ở một khu vực bên trong rừng rậm trên Thanh Thạch Sơn, Tiểu Yên Tiểu Lục cùng với hơn mười tên đang vây giết một đầu Băng Long Viên cấp một hậu kỳ, loay hoay mãi cũng không bắt được.

- Mau mau! Ba người các ngươi phong tỏa ở phía tây, bốn người các ngươi chú ý mặt đông, những người còn lại cùng bao vây. Ngàn vạn lần phải đề phòng Băng Phong Trảo của gia hỏa này!

Tiểu Yên cầm trong tay một thanh trường kiếm màu bạc, một bên chậm rãi hướng Băng Long bức tới, một bên nùng nịu phân phó mọi người. Trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy thần sắc nghiêm túc.

- Tiểu Yên, này đầu Băng Long Viên này đã gần đạt Nhất Giai đỉnh phong, không cần thận một chút là có thể chết người a! Chúng ta có nên đổi lại mục tiêu khác hay không a?

Tiểu Lục bên cạnh nắm thật chặt một thanh trường kiếm, hơi có chút do dự nói. Đầu Băng Long Viên kia uy vũ bất phàm, thật sự khiến cho nàng có chút hoảng sợ.

- Đúng a! Tiểu Yên sư tỷ, trong số chúng ta, người có tu vi cao nhất cũng chỉ là Nguyên Khí Cảnh thất trọng thiên, mặc dù chiếm ưu thế nhân số, nhưng đầu Băng Long Viên này cũng không phải dễ chêu chọc a!
” . . . ”

Thật ra thì cũng không thể trách mọi người có chút do dự. Đầu Băng Long Viên Nhất Giai hậu kỳ này cao đến hai trọng, tứ chi trắng kiêu, toàn thân trắng như tuyết, giống như một tòa núi băng nhỏ, hàn khí bức người.

Nó có một đôi con ngươi đỏ ngầu, lóe ra hung quang làm lòng người kinh sợ. Móng vuốt trên hai tay sắc bén vô cùng, xuyên kim liệt thạch cũng dễ như chơi. Vừa nhìn là biết là chêu chọc nó cũng không phải là chuyện tốt cho lắm.

Nhưng Tiểu Yên nặng nề hừ lạnh một tiếng nói:

- Các vị, các người đừng tưởng rằng có Phong sư huynh che chở có thể buông lỏng cảnh giác! Mặc dù tu vi chúng ta thấp kém, còn không thể giúp Phong sư huynh điều gì, nhưng điều chúng ta có thể làm được là tận lực không làm cản trở Phong sư huynh! Cho nên, chúng ta nhất định phải hết sức cố gắng, đề cao tu vi của mình cùng chiến lực của mình!

- Nếu không nghe lời, lấy tư chất tuyệt thế của Phong sư huynh, không bao lâu sẽ bỏ xa chúng ta. Đến lúc đó, chỉ sợ ngay cả tư cách ở sau lưng ngưỡng mộ Phong sư huynh chúng ta cũng không có.

Nghe Tiểu Yên nói những lời này, hơn mười người cũng không khỏi lâm vào trong trầm tư. Ngay cả Tiểu Lục luôn luôn hoạt bát hiếu động cũng nghiêm túc lạ thường.

Bất quá, vừa lúc đó, đầu Băng Long kia bị mọi người buông lỏng một chút, đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, bắt đầu tấn công dữ dội, hướng Tiểu Yên cách nó gần nhất vô cùng nhanh chóng đánh tới.

- Rống ...!

Song trào sắc bén của nó phát tán ra băng vụ lất phất, xẹt qua không trung vang lên âm thanh ”xoẹt xoẹt”, phá không mà đến, thật là kinh người.

- Cần thận!

Tiểu Yên chú ý tới Băng Long Viên đánh tới, trái tim đập mạnh, thật ra cũng vô cùng bối rối.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng trở nên lạnh lẽo, vội vàng huy vũ trường kiếm, chém ra một mảnh bóng kiếm đầy đặc ở trước người, muốn ngăn cản Băng Long Viên lao vào mình.

Đáng tiếc, nàng đã xem thường đầu Long Thú Nhất Giai hậu kỳ lợi hại này.

Tốc độ của Băng Long Viên không giảm, đột nhiên xông ào vào trong bóng kiếm, nhất thời nghe được mấy tiếng ”leng keng” giòn tan vang lên, mấy đoạn kiếm bạc bị gãy bay loạn ra bốn phía. Thoáng chốc, trường kiếm trong tay Tiểu Yên chỉ còn lại cái chuôi kiếm.

- Không tốt!

- Tiểu Yên tránh mau!

- Tiểu Yên sư tỷ lui về phía sau!

” . . . ”

Tất cả đều mọi người xung quanh tất cả đều hoảng sợ thất sắc. Mắt thấy đầu Băng Long Viên cuồng bạo kia đã phá tan bóng kiếm của Tiểu Yên, đôi băng trào mang uy thế kinh người sắp đánh vào trước ngực Tiểu Yên, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Lúc này bọn họ muốn cứu viện nhưng cũng nhưng cũng không còn kịp rồi. Mà Tiểu Yên cũng vì thế công mạnh mẽ của Băng Long Viên đột nhiên xuất hiện mà sợ ngây người. Trong lúc nhất thời, đôi mắt xinh đẹp trợn trừng trừng, hoa dung thất sắc.

Nhưng sau một khắc, mắt thấy Tiểu Yên sắp hươg tiêu ngọc vắn, chết bởi cặp băng trảo, đột nhiên, một đạo mũi nhọn sắc bén màu đỏ sậm từ đằng xa trong rừng đánh tới.

”Xoẹt...”

”Phanh! Phanh! . . .”

Đạo mũi nhọn sắc bén màu đỏ sậm này xẹt qua không trung, đưa tới một trận âm thanh ba động, đồng thời cũng đâm xuyên qua mười mấy thân cây đại thụ, cuối cùng ”phốc xuy” một tiếng cắm ở trên đầu Băng Long Viên, đem nó đánh bay xa vài chục trượng, hung hăng dính tại trên một cây đại thụ.

- A!

Tiểu Yên không khỏi kinh hô một tiếng. Nàng trở mắt nhìn cặp vuốt sắc bén kia vừa nãy còn gần trong gang tấc bỗng nhiên trở nên càng ngày càng xa, thật lâu sau mới phục hồi tinh thần lại. Trên khuôn mặt mỹ lệ vẫn còn đọng lại vẻ sợ hãi, thì thào nói:

- Di? Ta chưa chết sao?

- Tế Thiên Thần Thương? Là công tử tới?

- Thật sự là công tử! Tế Thiên Thần Thương! Tiểu Yên sư tỷ, người không sao chứ?

- Phong sư huynh ở đâu?

”. . .”

Mọi người xung quanh cũng là trải qua một trận thất thần, sau đó mới phát hiện Tiểu Yên được cứu. Hơn nữa, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều nhận ra Tế Thiên Thần Thương của Phong Liệt, không khỏi hoan hô ầm ĩ.

Chỉ chốc lát sau, một gã thiếu niên vóc người cao gầy, vẻ mặt tuấn tú chậm rãi bước ra từ trong rừng, dần hiện ra trước tầm mắt mọi người. Không thể nghi ngờ, đó chính là Phong Liệt.

- A! Phong sư huynh! Thật sự là huynh!

Tiểu Lục hoan hô một tiếng, không coi ai ra gì, lập tức nhào vào lồng ngực Phong Liệt, dường như Lý U Nguyệt không có ở đây, hắn đương nhiên chiếm đoạt Phong Liệt, làm cho Phong Liệt cười khổ cũng không được.

Lúc này, tất cả mọi người cũng đã đi tới đây, đồng loạt tiến lên làm lễ ra mắt. Sau đó tất cả cũng biết điều, đi trước một bước trở về Thanh Thạch Sơn.

Mà Tiểu Yên từ trong kinh sợ dần phục hồi lại tinh thần, cũng như Tiểu Lục, không chút khách khí chiếm đoạt một cánh tay của Phong Liệt, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên chút đắc ý.

Thời gian kế tiếp, Phong Liệt ôm vòng eo nhỏ nhắn của hai vị tiểu mỹ nhân từ từ hướng Thanh Thạch Sơn đi tới.

Vừa đi, hắn vừa vươn bàn tay to sờ sờ nắn nắn trên người hai nàng, làm cho hai nàng hờn dỗi một trận, cứ như vậy chậm rãi bước đi trong rừng, cũng thích thú vô cùng.

- Tiểu Yên, U Nguyệt đâu? Làm sao không có ở chung với các nàng?

Phong Liệt hưởng thụ một hồi, nụ cười bí ối trên mặt dần biến mất, có chút kinh ngạc hỏi.

- Hừ hừ, Phong sư huynh, lúc có mặt Lý sư tỷ, huynh cũng không thèm nhìn hai người chúng ta một cái. Quả thực quá vô lại! Hừ! Quả nhiên nam nhân không có ai là người tốt!

Tiểu Lục nhẹ nhàng cẩu vào một bàn tay của Phong Liệt đang tác oai tác quái trước ngực nàng, miệng không ngừng lẩm bẩm.

- Ách! Cái này, cái này, a, ha hả...
- Được rồi Tiểu Lục! Đừng làm khó dễ sư huynh.
- Tiểu Yên lặng lẽ cấp cho Phong Liệt một ánh mắt kiều my. Ngoài miệng lại nói:
- Phong sư huynh, mấy ngày trước đây Lý sư tỷ đã rời đi rồi.

116. Chương 143-144: Vấn Tâm

- Cái gì? Nàng đi đâu?
- Trong lòng Phong Liệt chấn động, gấp gấp nhìn Tiểu Yên nói.
- Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Yên nhếch lên, giọng nói hơi có chút ý vị ghen tuông:
- Yên tâm đi, chẳng qua là Lý sư tỷ bị cao thủ Lý gia đón đi, trước khi kết thúc thí luyện mà thôi.
- Nga? Như vậy a!
- Phong Liệt nhẹ thở phào một cái, nhưng trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một chút buồn bã, cứ đeo đẳng mãi không mất đi.
- Chỉ chốc lát sau, sắc mặt Tiểu Yên do dự một chút, lại nói:
- Phong sư huynh, Lý sư tỷ trước khi đi có nói... nói...
- Nói gì a? Mọi người muốn khiến ta gấp chết sao?
- Phong Liệt bị Tiểu Yên làm cho nóng lòng không dứt, không nhịn được thúc giục.
- Tỷ ấy nói, lần sau, khi gặp lại, có thể đáp ứng huynh.
- Đáp ứng ta cái gì?
- Làm sao người ta biết được. Tỷ ấy chính là nói như vậy!
- Nga? Đáp ứng ta, đáp ứng ta, không thể nào, chắc không phải là... hắc hắc hắc!!!
- Thật lâu sau, trên mặt Phong Liệt đột nhiên lộ ra một nụ cười bí ẩn, khiến cho Tiểu Yên Tiểu Lục khinh bỉ một trận.
- Trên Thanh Thạch Sơn, cự thạch san sát, hôm nay đã trở thành đại bản doanh của đệ tử Âm Vũ Viện. Trên rất nhiều cự thạch đã bị mở không ít động phủ, cung cấp chỗ bế quan tu luyện cho hơn hai trăm người sử dụng.
- Lúc ba người Phong Liệt trở lại Thạch Thành Sơn, đám người Triệu Thung đã sớm nhận được tin tức, đồng loạt đi tới chân núi nghênh đón. Sau khi mọi người hàn huyên một phen, Phong Liệt liền gián tán mọi người, để cho mọi người đi làm việc của mình.
- Hắn đã có quyết định, thời gia thí luyện ở Dạ Mạc Đại hạp cốc còn dư lại gần hai tháng, thời gian này hắn sẽ ở lại Thanh Thạch Sơn bế quan tĩnh tu.
- Cho đến ngày hôm nay, có thể nói chuyến đi Dạ Mạc đại hạp cốc của hắn đã có được thu hoạch vô cùng phong phú. Nếu còn không thấy đủ, sợ rằng đến một ngày nào đó sẽ bị trời xanh đổ ký.
- Đầu tiên, hắn từ trong tay Sở Huyền đoạt được Dạ Mạc Thú tinh hồn tứ giai cùng thức tỉnh Tiểu Dạ Ma Long đại thần thông. Sau đó ở trong Địa Để Di Tích đạt được U Linh Thiết và Viễn Cổ Ma Long uy. Sau lại ở trong Thiên Thủy Giản Tự Nguyên Trì liên tiếp đột phá, một hơi liền đột phá đến Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên.
- Tuy nói trong quá trình này vô cùng gian nguy, nhưng chứa nhiều cơ duyên. Mỗi thứ hắn đạt được đều đủ làm cho các đệ tử khác ghen tỵ đến chết. Tuy nhiên, hết lần này đến lần khác chúng đều rơi vào người Phong Liệt, cũng coi như được thần may mắn phù hộ.

Dĩ nhiên, nếu ở trên Long Giác Phong, Sở Huyền hoàn toàn bỏ mạng mà nói..., vậy thì đối với Phong Liệt càng thêm hoàn mỹ.

Lần này gặp nhiều cơ duyên, Phong Liệt đã cảm thấy đủ, thời gian kế tiếp hắn liền tính toán lại Thanh Thạch Sơn bế quan, toàn bộ tinh lực đặt lên việc tu luyện thân thể, tranh thủ sớm làm cho thực lực Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên của mình được chứng thực.

- Phong sư huynh, huynh xem nơi nào thích hợp nhất, muội giúp huynh mở một cái động phủ.

Tiểu Yên kéo cánh tay Phong Liệt, ôn nhu nói.

- Không cần! Ta bế quan ở cái động phủ lần trước là được rồi.

Phong Liệt thuận miệng nói.

Hắn đối với việc địa điểm bế quan cũng không phải là loại khó chiều. Động phủ trước kia hắn dùng khá lớn, đủ rộng, thoáng, cũng có chút phù hợp với tâm ý của hắn.

Chẳng qua là, vừa nghe Phong Liệt muốn ở động phủ lúc trước, sắc mặt Tiểu Yên thoáng chốc đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, bộ dáng muốn nói gì đó lại thôi rất là mê người.

Mà trong đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Lục cũng mơ hồ lộ ra nét hưng phấn không thể kiềm chế, làm cho Phong Liệt có chút không hiểu được.

- Tại sao? Có vấn đề gì không?

Phong Liệt kinh ngạc hỏi.

-A... Chúng ta... ôi!

Tiểu Yên vừa muốn mở miệng liền bị Tiểu Lục chặn lại.

Tiểu Lục cười duyên nói:

- Phong sư huynh, không thành vấn đề! Nơi động phủ kia chúng ta đã giúp huynh thu dọn qua, huynh có thể tiến vào bất cứ lúc nào!

- Nha.

Phong Liệt nhìn tiểu hồ ly Tiểu Lục đang nở nụ cười, trong đầu lại càng xuất hiện nghi vấn.

Có điều Phong Liệt cũng lười suy nghĩ nhiều. Dẫn theo Tiểu Yên Tiểu Lục cùng đi, hướng động phủ trước kia mình từng tu luyện qua chậm rãi đi tới.

Rất nhanh Phong Liệt liền hiểu được nguyên do trong đó.

Sau khi hắn đi vào động phủ, nhất thời phát hiện bên trong có một số đồ vật kỳ, làm cho hắn không nhận được một trận mặt đỏ tai nóng, còn có một tia cảm giác khác thường.

Nguyên lai, sau khi Tiểu Yên Tiểu Lục từ phía trên Thủy trở lại Thanh Thạch Sơn liền cùng đám người Lý U Nguyệt cùng nhau tiến vào trong động phủ mà Phong Liệt từng bế quan này.

Hôm nay, Lý cùng nàng mấy ả thị nữ của mình đã rời đi, tự nhiên chỉ còn lại hai người Tiểu Yên Tiểu Lục.

Hơn nữa, làm cho Phong Liệt có chút lúng túng chính là chỗ ở mình từng tỉ mỉ bố trí chuyển thành chỗ ở của hai cô gái, ở hai đầu giường của mình đang vắt mấy bộ quần áo lót bằng tơ của nữ nhân, rất dễ nhìn thấy.

Không hỏi cũng biết, chắc chắn là của Tiểu Yên Tiểu Lục hai nàng. Trong lúc nhất thời, Phong Liệt không khỏi có ý nghĩ kỳ quái.

- Phong sư huynh, mấy ngày trước Lý sư tỷ ở nơi này. Hôm nay chỉ còn hai người muội và Tiểu Lục ở.

Tiểu Yên đỏ mặt giải thích.

Nàng một mặt giải thích với Phong Liệt, một mặt lặng lẽ quan sát sắc mặt của Phong Liệt.

- Khụ khụ! Hai người các muội ở nơi này sao không nói với ta một tiếng? Để ta còn đổi một chỗ khác...

Ngần ra một chút, Phong Liệt có chút lúng túng nhếch miệng nói, sau đó muốn quay đầu bước đi.

- Phong sư huynh, không cho đi!

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Lục quỳnh lên, đột nhiên lắc mình tiến đến, mở hai cánh tay ngăn trước người Phong Liệt. Một đôi mắt xinh đẹp lo lắng nhìn Phong Liệt, muốn nói nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Trong lúc nhất thời, trong động phủ đột nhiên trở nên yên tĩnh. Không khí bắt đầu trở nên có chút cổ quái. Trong động phủ nhanh chóng ấm lên, ba người tựa hồ cũng tựa hồ cũng có thể nghe được tiếng tim đập của nhau.

Chỉ chốc lát sau, Phong Liệt nhìn trước người Tiểu Lục, há mồm cứng lưỡi hỏi một câu:

- Tiểu Lục, sao... làm sao vậy...

Bất quá, lời này vừa ra khỏi miệng, hắn liền muốn ngay lập tức vả vào miệng mình.

Quả nhiên, vừa nghe Phong Liệt nói lời này, cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Lục đẹp xuống, trong đôi mắt xinh đẹp thoáng chốc chứa đầy nước mắt ủy khuất. Bộ dáng sắp sửa khóc lóc khiến cho người ta có chút đau lòng.

Một khắc sau, Tiểu Lục "oa" một cái rồi khóc thành tiếng, nhào vào trong lồng ngực Phong Liệt, nức nở không dứt. Hai bàn tay bé nhỏ véo vào hông thịt mềm của Phong Liệt.

- Ô... ô...! Phong Liệt huynh là đồ tồi! Ô ô... huynh khi dễ người ta! Ô... ô...

- Ách! Tiểu Lục đừng khóc! Có gì từ từ nói!

- Ô... ô... Huynh là tên khốn kiếp! Người ta đã như vậy, huynh lại khi dễ người ta! Ô... ô...

- Không phải là ta.... cái kia... ai!

Phong Liệt ôm Tiểu Lục, không tránh khỏi một trận đau đầu.

Dưới tình cảnh này, dù là kẻ ngu cũng có thể hiểu được tâm ý của hai nàng, huống chi Phong Liệt lại không hề ngốc.

Thẳng thắn mà nói, hắn chẳng bao giờ cự tuyệt tâm ý của hai nàng.

Hai người Tiểu Yên Tiểu Lục là hai tiểu mỹ nhân vừa xinh đẹp lại khả ái, chẳng những vóc người, dung mạo không chút tỷ vết, hơn nữa bản tính lại rất lương thiện. Một yên lặng một chủ động, hoàn cảnh hiện tại, muốn nói không động tâm, trừ khi Phong Liệt hắn không phải là nam nhân.

Nếu chàng hữu tình, thiếp hữu ý. Đến lúc này, dưới hoàn cảnh biết thời biết thế, thân là nam nhân, Phong Liệt hắn cũng nên chủ động một chút.

Nhưng chẳng biết tại sao, lúc này, khi chuẩn bị có hành động, Phong Liệt thế nhưng phát hiện, dường như chính mình còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt. Chính xác mà nói, tựa hồ là chính mình đang sợ hãi một cái gì đó.

- Ta đang sợ cái gì?

Phong Liệt không khỏi để tay lên ngực tự hỏi.

Rất nhanh, hắn liền tìm được mấu chốt là ở chỗ nào rồi.

Hắn sợ chính là, chính mình chiếm lấy trái tim hai nàng, rồi lại không có cách nào bảo vệ bọn họ.

Ngày đó, khi hắn trở mắt nhìn Lý U Nguyệt đi theo bên cạnh hắn bị cướp đi, rồi lại vô lực kháng cự.

Trong một khắc kia, nội tâm của hắn vỡ vụn thành hàng ngàn hàng vạn mảnh nhỏ, trong lòng thống khổ không có cách nào tưởng tượng được!

Hiện tại, mặc dù hắn đã cứu Lý U Nguyệt về, nhưng trong lúc vô tình, nỗi sợ hãi tận sâu trong đáy lòng hắn lại trỗi dậy, sợ hãi và hoảng hốt.

Mà muốn vượt qua loại này, chủ yếu có hai cái biện pháp:

Một là có chiến lực cao nhất, đem toàn bộ những gì mình yêu mến nắm thật chặt trong tay, kẻ nào dám động vào sẽ phải chết!

Hai là chưa từng có, không có thì sẽ không bị mất đi!

Đối với Phong Liệt ngày hôm nay, có được chiến lực Chân Khí Cảnh đỉnh phong mà nói, biện pháp thứ nhất hiển nhiên không thể được. Cho nên, đương nhiên trong lòng hắn chấp nhận biện pháp thứ hai.

Chẳng biết từ lúc nào, Tiểu Lục đã ngừng khóc. Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như hoa dính hạt mưa, kinh ngạc nhìn ánh mắt Phong Liệt.

Trong ánh mắt thất thần kia, nàng nhìn thấy rõ ràng một tia đau đớn đến đứng tim liệt phổi, khiến cho trái tim nàng cũng vì vậy mà đau theo, rất đau.

Lúc này, một thân thể mềm mại khác chầm rãi dán lên lưng Phong Liệt, làm cho Phong Liệt nhất thời trong vòng quần đau thoát ra ngoài.

- Phong sư huynh, muội và Tiểu Lục cũng biết, chúng muội không có cách nào so sánh với Lý sư tỷ. Nhưng giống nhau, huynh là nam nhân mà hai chúng muội lựa chọn! Chúng muội cũng không van xin cái danh phận gì, chỉ cần có thể cùng ở bên cạnh huynh là đã hài lòng rồi!

Phía sau truyền đến thanh âm nhu hòa nhưng chân thành của Tiểu Yên. Từng chữ phảng phất như đập vào lòng Phong Liệt, phát ra những tiếng leng keng.

Sau khi yên tĩnh chốc lát, Phong Liệt vươn tay, đem Tiểu Yên ở phía sau kéo ra trước. Ánh mắt nhìn thẳng vào hai con người trong suốt, muốn đem suy nghĩ trong lòng mình, thẳng thắn nói với hai người.

Hắn đã âm thầm đưa ra quyết định, trước khi mình có được mảnh đất cắm dùi, trừ Lý U Nguyệt ra, tuyệt đối sẽ không dây dưa với bất kỳ nữ nhân nào nữa, kể cả Sở Tiểu Diệp.

Có điều, một khắc sau, lúc Phong Liệt nhìn thấy thần sắc dửng dưng, thẳng thắn trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của hai nàng, những lời nói từ trong lòng hắn muốn thốt ra khỏi miệng... thoáng chốc lại bị nuốt vào trong bụng.

- Hay là ta không muốn vì sợ mất đi mà vì ta chọn lựa trốn tránh?

- Chẳng lẽ thậm chí là hai cô gái yêu đuổi ta cũng không bằng?

- Ta, Phong Liệt vốn là người đáng chết, trời cao thương xót cho ta được sống lâu cả đời. Nếu cả đời này vẫn muốn trốn tránh trong sự ràng buộc, trốn trong xiềng xích, trốn trong sự sợ hãi, vậy lão tử trọng sinh có ý nghĩa gì?

- Ha ha ha ha! Ha ha ha ha! Đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, sợ trời, sợ đất, sợ hãi rụt rè, cùng heo chó có khác gì nhau đâu?

Trong lúc nhất thời, trái tim Phong Liệt rộng mở, hung hăng kéo hai nàng vào trong ngực, không nhịn được ngửa mặt lên trời cười lớn.

Tiểu Yên cùng Tiểu Lục ở trong lồng ngực Phong Liệt, nhìn hắn cười to thoải mái, cũng không khỏi có chút há hốc mồm, thật sự nghĩ mãi mà không rõ vì sao Phong Liệt đột nhiên trở nên điên cuồng như thế.

- Phong sư huynh, huynh không sao chứ?

Tiểu Lục kinh ngạc nói. Vừa nói vừa vươn bàn tay thon dài trắng như ngọc nhẹ nhàng quơ quơ trước mặt Phong Liệt.

- Ách?

Tiếng cười Phong Liệt hơi chậm lại, cảm thấy mình có chút thất thố, dọa cho hai tỷ muội Tiểu Yên Tiểu Lục cảm thấy sợ hãi, nhưng ngay sau đó, Phong Liệt vội vàng cười giải thích:

- Ta không sao cả! Chẳng qua là có thể được lọt vào mắt xanh của hai vị sư muội tiểu mỹ nhân dọa sợ, thật sự là có chút cao hứng quá ... Ha hã!

- Hi hi! Hù dọa chết người nha! Vậy... Vậy huynh rốt cuộc có cần người ta không a?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lục ngẩng lên hỏi một câu ngu ngơ, đôi mắt trong veo như nước đầy vẻ mong chờ.

Nghe được Tiểu Lục hỏi một câu như vậy, Tiểu Yên cũng là không chớp mắt ngoảnh Phong Liệt, tìm đập tình thích.

Phong Liệt nhẹ thở phào một cái, khe khẽ cúi đầu, nhìn hai đóa hoa kiều diễm trong lồng ngực, giọng thấp trầm nói:

- Tiểu Yên, Tiểu Lục! Một là Phong Liệt ta hoàn toàn không có bối cảnh thâm hậu, hai là không có địa vị hiển hách, ba là không có thực lực mạnh mẽ. Tuy nói thân có Cửu Phẩm huyết mạch, nhưng hôm nay đã gây thù hằn vô số. Một khi ra khỏi Dạ Mạc đại hạp cốc, thứ chờ đợi ta không biết là kết cục tàn khốc đến bậc nào! Hai người thật sự đồng ý đi theo ta?

- Muội đồng ý! Muội đồng ý!

Tiểu Lục dùng sức ôm thắt lưng Phong Liệt, vội vàng gật đầu, phảng phất như sợ rằng nếu mình buông tay ra, nam nhân trong vòng tay mình sẽ lập tức bay đi mất.

Tiểu Yên thì hơi căng thẳng một chút. Nàng nhẹ nhàng đặt bàn tay lên ngực Phong Liệt, lẩm bẩm nói:

- Phong sư huynh, muội và Tiểu Lục đã sớm suy nghĩ qua, bọn muội quyết định chọn huynh cũng không phải là vì ham cái gì là vinh hoa phú quý, chẳng qua là nhìn trúng huynh thôi!

- Như Tề Xương Vũ, Nhạc Đông Thần là thế gia công tử, mặc dù bối cảnh, địa vị cũng vô cùng hiển hách. Nhưng một khi không có những thứ này, bọn họ cũng chỉ là cũng chỉ là một đám người cần bệ người khác phẩy nhổ mà thôi. Nữ nhân ở nữ nhân ở trong tay bọn họ cũng chỉ là thứ đồ chơi có cũng được mà không có cũng không sao thôi!

- Mà huynh, lại có thể vì sự an nguy của Lý sư tỷ, không tiếc thân nhập ma. Xin hỏi cõi đời này có bao nhiêu người có thể làm được như vậy?

- Muội và Tiểu Lục không cầu huynh có thể đối với bọn muội như đối với Lý sư tỷ, chỉ cần huynh có thể dành một vị trí nhỏ trong tim cho hai người bọn muội, là bọn muội đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

- Còn về chuyện sau khi chấm dứt thí luyện, ha hã, sống trong cái thời loạn thế điên cuồng này, ai mà không trải qua cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai? Hai tháng sau, hơn hai trăm chúng ta còn có thể dư lại mấy người cũng vô cùng khó nói.

- Cho nên, bọn muội chỉ hy vọng ở trong cuộc sống sau này có thể cùng sư huynh cùng chung hoạn nạn, có thể ở sinh thời đứng ở hai bên trái phải của sư huynh, vậy là đủ rồi.

Sau khi Tiểu Yên dứt lời, ba người lần nữa lâm vào trong yên lặng thật lâu.

Phong Liệt nhẹ ôm lấy hai vòng em mềm mại, trong lòng suy nghĩ hàng ngàn hàng vạn lần.

117. Chương 145: Lên Phải Thuyền Giặc!

Nói thật ra thì Phong Liệt tự nhận mình so với đám Tề Xương Vũ, Nhạc Đông Thần cũng không tốt hơn bao nhiêu. Chẳng qua là so với bọn hắn, tinh thần trách nhiệm của mình nhiều hơn một chút, cũng chưa từng mất đi nhân tính mà thôi.

Mà tình cảm của hắn đối với hai người Tiểu Yên, Tiểu Lục cũng căn bản không cách nào đánh đồng với đám người Lý U Nguyệt, Sở Tiểu Điệp.

Đối với hai nàng, hắn càng nhiều hơn nữa là thương thức một phần sắc đẹp, cùng với ở thời điểm thân cô thế cô này, có suy nghĩ bồi dưỡng một cặp trợ thủ có thể trở thành phụ tá đắc lực của mình.

Nói trắng ra là, thành phần lợi dụng hơi nhiều một chút.

Bất quá, hôm nay, hai nàng tiểu mỹ nhân thiên kiều bá mị đối với mình đối với mình quả thực hoàn toàn không có yêu cầu, chính hắn là một đại nam nhân lại dẫn đo cái gì?

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Phong Liệt không phải là kẻ ngu, không giống như Liễu Hạ Huệ, ôm nữ nhân cả buổi tối mà trong lòng không có chút ham muốn nào, tự nhiên là trong lòng hắn ngàn vạn lần chấp nhận.

- Tiểu Yên, Tiểu Lục, hai muội đã coi trọng Phong Liệt ta như thế, ta đây cũng là không làm kiêu, có lẽ ta không cho hai muội được quá nhiều, nhưng Phong Liệt ta có thể thề, từ nay về sau, chỉ cần Phong Liệt ta còn sống một ngày, cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới hai muội!

Phong Liệt trầm giọng nói.

Lời này vừa ra khỏi miệng, Phong Liệt bỗng nhiên cảm thấy, trong lòng mình tựa hồ như vừa có thêm một phần trách nhiệm nặng nề, khiến lòng hắn không khỏi than thở: Nhìn dáng dấp chính mình thật đúng là không thích hợp làm người đa tình a!

- A! Thật! Phong sư huynh, huynh... huynh chấp nhận?

Tiểu Lục ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Phong Liệt, không khỏi quá mức vui mừng mà khóc.

Mà Tiểu Yên cũng là tâm trạng kích động không thôi, gục ở trong ngực Phong Liệt, thân thể mềm mại khe khẽ rung động.

- Ha hã, đúng a! Dĩ nhiên là ta chấp nhận! Phong Liệt ta vừa không phải là cái gì chánh nhân quân tử, cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, nói ta muốn đem hai mỹ nữ thiên kiều bá mị nhường này đẩy vào trong vòng tay của gã nam nhân khác, tất nhiên là trăm triệu lần không thể nào! Chẳng qua là, hai muội bước chân lên con tàu cướp biển của ta cũng đừng hối hận mới được a! Ha ha ha ha!

- Hì hì! Lên con tàu cướp biển của huynh, muội cùng Tiểu Yên coi như là một đôi nữ tặc đi! Khanh khách khanh khách!

Phốc xuy!

Tiểu Yên, Tiểu Lục hai nàng nghe được Phong Liệt đáp ứng, cũng không khỏi vui vẻ ra mặt, nỗi lo lắng nhất thời chìm sâu xuống.

Hơn nữa là Tiểu Lục, cười đến mức phảng phất giống như một con hồ ly len lén vào chuồng bắt được gà con vậy, làm đầu óc Phong Liệt đầy choáng váng, thậm chí có chút ít hoài nghi, có phải là mình mới là người bước chân lên con tàu cướp biển của hai nàng hay không?

Chỉ chốc lát sau, Phong Liệt hơi có chút lúng túng đành ho ra hai tiếng:

- Khụ khụ! Hai vị phu nhân, nói cho cùng, đến hôm nay, vi phu còn chưa biết xuất thân lai lịch của hai nàng đấy?

- Khanh khách lạc... ách!

Tiểu Lục vốn là được Phong Liệt gọi một tiếng "Phu nhân", khiến cho cơ thể và đầu óc mềm yếu, không nhịn được cười duyên liên tục. Nhưng khi nghe thấy nửa câu sau của Phong Liệt, tiếng cười đột nhiên ngừng lại.

Tiểu Yên chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt tràn đầy do dự, cùng Tiểu Lục hai mặt nhìn nhau.

Phong Liệt kinh ngạc nói:

- Sao vậy?

Sau khi hai nàng liếc nhau một cái, Tiểu Yên làm ra vẻ hết sức khó nói:

- Phong sư huynh, thân phận của chúng ta, hay là huynh không nên biết thì hơn, nếu không, nếu không...

Trong lòng Phong Liệt vừa động, ánh mắt nhấp nháy đánh giá hai nàng mấy lần cho đến khi hai nàng cúi đầu xuống, mới nhàn nhạt lên tiếng:

- Được rồi, các người không muốn nói thì thôi...

Mặc dù trong lòng hẳn biết hai nàng đối với mình sẽ không có cái gì ác ý, nhưng không muốn ở bên người mình lại có người mà mình không rõ nguồn gốc, giọng nói không khỏi có chút lạnh đậm.

- Không! Không phải! Phong sư huynh! Không phải là bọn muội cố ý giấu diếm! Tiểu Yên, hay là nói cho Phong sư huynh đi! Chẳng phải Phong sư huynh cũng không phải là người ngoài sao!

Về mặt Tiểu Lục đầy gấp gáp hỏi Tiểu Yên.

Tiểu Yên do dự hồi lâu, cuối cùng khẽ cắn hàm răng, nghiêm mặt nói:

- Phong sư huynh, huynh đã muốn biết, vậy bọn muội cũng không dấu diếm huynh nữa. Chẳng qua là, bọn muội hy vọng sau khi huynh biết chân tướng, cũng đừng hối hận!

- Nga?

Sắc mặt Phong Liệt sững sốt! Trong lòng lại càng tò mò vạn phần:

- Muội nói đi, Phong Liệt ta làm việc chẳng bao giờ hối hận!

- Phong sư huynh, huynh tới từ Phong gia Thiên Lân thành Kim Long thiên triều, chắc có lẽ đã từng nghe nói qua tên của bọn muội chứ?

Tiểu Yên nhẹ thở ra một hơi, ngó chừng ánh mắt Phong Liệt, nói tiếp:

- Tên đầy đủ của muội là Kim Minh Yên, của Tiểu Lục là Kim Lục Trữ!

Phong Liệt hơi sững sờ, nhưng sau một khắc, trong lòng hắn đột nhiên chấn động, không nhận được kinh hô:

- Bọn muội... chẳng lẽ bọn muội chính là Minh Yên công chúa và Lục Trữ công chúa.

Hai cặp mắt long lanh của Tiểu Yên, Tiểu Lục khẩn trương nhìn Phong Liệt, khẽ gật đầu.

Thấy hai nàng thừa nhận, đột nhiên Phong Liệt hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng không tránh khỏi cảm thấy một đợt phiên giăng đảo hải.

Thật lâu, hắn không khỏi lắc đầu cười khổ: Đường như thật sự là mình mới là người lên phải thuyền giặc.

Đúng như lời Tiểu Yên đã nói, Phong Liệt xuất thân Phong gia Thiên Lân thành Kim Long thiên triều, đối với đôi Minh Châu trong lòng Kim Long Đại Đế này, tự nhiên là đã nghe nói rất nhiều lần.

Hai năm trước, Đại Đế thậm chí vì sinh nhật mười sáu tuổi của cặp nữ nhi sinh đôi này mà đại xá thiên hạ, khắp chốn mừng vui, thiên hạ ai mà không biết?

Nếu nói như vậy, cái tên Kim Long thiên triều Thập Ngũ thái tử bị Phong Liệt giết chết kia, vừa vặn là huynh trưởng cùng mẹ của Tiểu Yên, Tiểu Lục.

Chỉ có điều khiến cho người trong thiên hạ ngỡ vực chính là, kể từ sau khi kết thúc sinh nhật mười sáu tuổi của Minh Yên công chúa, Lục Trữ công chúa, từ đó trở đi không có bất cứ tin tức nào của hai nàng truyền ra khỏi cung, phảng phất giống như là đã mai danh ẩn tích.

Hôm nay Phong Liệt nghĩ đến, hẳn là hai nàng cũng gặp phải tao ngộ giống mình, thức tỉnh Ma Long huyết mạch ở trong Kim Long thiên triều, có thể giữ được mạng nhỏ đã tương đối khá rồi. Về phần thân phận địa vị, tự nhiên cũng tan thành mây khói.

Hơn nữa, đối với Tiểu Yên Tiểu Lục xuất thân hoàng tộc Kim Long thiên triều mà nói, một khi thân phận của các nàng được đưa ra ánh sáng, lập tức trở thành kẻ địch của toàn thiên hạ!

Những thứ khác không nói, ít nhất trong Ma Long Giáo, số người muốn diệt trừ hai nàng chỉ sợ cũng không dưới mấy vạn. Hai nàng có thể sống đến hiện tại đã là kỳ tích không nhỏ.

Phong Liệt suy nghĩ cẩn thận điểm mấu chốt trong đó, không khỏi toát mồ hôi lạnh. Hai vị này nhìn như tiểu mỹ nhân thuần lương vô hại, nhưng tuyệt đối không phải là tai họa bình thường a!

- Phong sư huynh! Huynh... huynh không quan tâm bọn muội sao?

Tiểu Lục thấy Phong Liệt thất thần thật lâu, cái miệng nhỏ nhắn của nàng nhất thời mím lại, hai hàng lệ nóng thoảng chảy xuống hai gò má. Loại thần sắc ủy khuất lê hoa đái vũ kia đủ để khiến cho bất kỳ nam nhân nào cũng phải cảm thấy rầu rĩ.

118. Chương 146: Diễm Hỏa Rực Rỡ!

- Phong sư huynh! Không phải là huynh hối hận?

Tiểu Yên cũng nhịn không được nữa hỏi tới.

Bất quá, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào ánh mắt Phong Liệt, trong đôi mắt đẹp mơ hồ hàm chứa một sự ổn định, phẳng phất như nắm chắc Phong Liệt sẽ bình thường.

Giờ này khắc này, nói Phong Liệt không hối hận, đó là giả dối. Nhưng muốn bảo hắn nuốt lời với hai vị tiểu mỹ nhân nũng nịu này, thật sự là hắn không làm được.

Thật ra thì, quan trọng nhất là tự trong đáy lòng hắn thật sự không đành lòng đem hai vị công chúa kiều diễm này đẩy ra.

- Ai, thôi! Phong Liệt ta chẳng phải cũng chỉ có một cái mạng thôi sao! Hôm nay sống, hôm nay say. Còn có cái gì đáng sợ đây! Cùng lắm thì ba chúng ta đồng mệnh duyên ương thôi!

Sau một lát thất thần, trên khuôn mặt cứng rắn của Phong Liệt nặn ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn:

- Ha ha! Không phải ta mới vừa nói qua sao, Phong Liệt ta làm việc chẳng bao giờ hối hận!

- Hi hi! Cũng biết Phong sư huynh sẽ không bởi vì thân phận mà gét bỏ chúng ta!

- Hi hi Phong sư huynh thật tốt!

- Hừ hừ! Tiểu Lục, hôm nay ngươi thua, tối nay ngươi chịu trách nhiệm nấu cơm cho Phong sư huynh!

- A! Tiểu Yên tử, mọi người cùng nhau nấu đi ha! Người ta không có kinh nghiệm mà!

- Phong sư huynh kinh nghiệm a! Huynh ấy có thể dạy ngươi đấy!

...

Hai nàng thấy Phong Liệt đón nhận chính mình, không khỏi nhảy nhót hoan hô, tiện đà nhân việc buổi tối người nào nấu cơm cho Phong sư huynh, đùa giỡn không dứt.

Nhưng mà Phong Liệt lại giống như hòa thượng sờ đầu không thấy tóc, không nhận được ngay ngốc hỏi:

- Khụ khụ! Chắc không phải là gần đây hai vị tiểu phu nhân mới học nấu cơm chứ?

- Cái này...

Bị Phong Liệt hỏi chuyện này, sắc mặt hai người Tiểu Yên và Tiểu Lục đột nhiên đỏ bừng một mảnh, lấp ba lấp bắp nói không ra lời.

Nhìn hai nàng bối rối như vậy, Phong Liệt hết sức rộng lượng vung tay lên vung tay lên nói:

- Khụ khụ! Nhìn hai người bọn muội xuất thân hoàng gia, cũng chưa chắc làm được những việc nặng nhọc này. Vì phu đối với việc ăn cơm cũng không khó chiều, chấp nhận ăn chút ít thịt khô là được rồi, cũng không cần phải nấu cơm!

- Không được!

- Không được!

Hai nàng nghe Phong Liệt nói, sắc mặt quỳnh lên, đồng loạt lắc đầu, nói rõ cần phải nấu cơm, làm cho Phong Liệt càng cảm thấy vô cùng buồn bực.

Cuối cùng, Tiểu Lục thật sự không chịu được, cắn chặt hàm răng, kiễng mũi chân ghé sát vào tai Phong Liệt, mặt đỏ tới mang tai nói mấy câu.

- Nga? Thì ra là như vậy! Ha ha, ha ha ha! Tốt! "Nấu cơm" nha! Thật ra thì ta cũng không giỏi lắm, ba người chúng ta từ từ nghiên cứu "nấu cơm" cho tốt là được rồi! Ừm! Cùng nhau nấu! Cứ quyết định như vậy! Ha ha ha!

Phong Liệt sau khi nghe xong chỉ cảm thấy huyết mạch bành trướng, hạ thể rục rịch ngóc đầu dậy, không nhìn được đem Tiểu Lục kéo vào trong ngực đỡ trở một phen, hận không thể lập tức đem hai nàng ấn xuống mặt đất, luyện cơ bụng giữa ban ngày.

- Không được! Sư huynh xấu xa, lòng tham không đáy! Tiểu lục tử! Cái này ngươi cũng có thể nói ra miệng! Xem ta thu thập ngươi như thế nào!

- A! Sư huynh cứu mạng! Tiểu Yên khẩu thị tâm phi (nói một đằng, nghĩ một nẻo), nàng ta có nằm mơ cũng mơ thấy được "nấu cơm" cho sư huynh đấy! Khanh khách...!

- Ngươi muốn chết!

...

Trên mặt Phong Liệt mỉm cười thản nhiên, lẳng lặng nhìn hai nàng chơi đùa thành một đoàn, trong lòng dần dần nổi lên một cổ ám áp nhàn nhạt.

Tiểu Yên, Tiểu Lục, hai nàng vốn là hai vị công chúa rất được sủng ái, thân phận vô cùng hiển hách của Kim Long thiên triều, có thể nói là cành vàng lá ngọc, vạn kim chi thể. Bất kể là thân phận hay dung mạo cũng khó có người sánh được.

Mặc dù trước kia Phong Liệt phát hiện hai nàng có khí chất bất phàm, nhưng cũng chỉ có thể phỏng đoán là thiên kim tiểu thư nhà phú hộ bình thường mà thôi, ngàn vạn lần không nghĩ tới hai nàng lại có thân phận tôn quý đến thế.

Nếu không phải tạo hóa trêu ngươi, để cho hai nàng thức tỉnh, rồi là vì Kim Long thiên triều là nơi không tha cho Ma Long huyết mạch, nhìn điều kiện của hai nàng, chỉ sợ thế gia công tử, hậu nhân danh môn tới cầu hôn đã sớm đập đổ cánh cửa Hoàng Thành rồi. Mặc dù Phong Liệt hắc thân có cứu phẩm huyết mạch, đoán chừng cũng phải đứng sang một bên, thậm chí cũng không dám bước vào Kim Long nửa bước.

Nhưng hôm nay, chính mình lại là người may mắn, tận hưởng hạnh phúc nhân gian.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Phong Liệt không khỏi đắc chí, đồng thời trong lòng cũng có mấy phần thương tiếc hai nàng.

Bất quá, Phong Liệt vắn vắn đắc chí chỉ được giây lát, tâm tình lại trở nên ngưng trọng.

Hắn rõ ràng một điều, chính mình nhận được hai hai đóa hoa diễm lệ này, đồng thời trên vai cũng nhiều hơn một phần trách nhiệm không thể trốn tránh.

Mặc dù hai nàng che dấu thân phận vô cùng tốt, lên vào Ma Long Giáo đã hơn hai năm cũng chưa bị phát hiện. Nhưng có câu cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, giấy không bọc được lửa, sẽ có một ngày thân phận của hai nàng bị đưa ra ánh sáng, có điều sớm hay muộn mà thôi.

Bởi vậy, khát vọng đạt đến thực lực tuyệt đối trong lòng Phong Liệt càng thêm mãnh liệt. Cũng chỉ khi có đủ thực lực, mới có thể vì nữ nhân của mình ngăn chặn phong ba bão táp, mở ra một mảnh trời bao la rộng rãi.

Đến khi đó, cho dù là đối địch với cả thiên hạ cũng có sợ gì?

- Phong huynh! Phong huynh! Mau ra đây! Có biến!

Trong lúc Phong Liệt đang tập trung suy nghĩ, ngoài động phủ đột nhiên vang lên thanh âm Triệu Thung hô to, nghe rất là vội vàng.

Trong lòng Phong Liệt chấn động, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn biết tính cách Triệu Thung luôn luôn trầm ổn. Nếu không phải chuyện khẩn cấp, hắn sẽ không thất thố hô rống lên như thế.

Hai người Tiểu Yên, Tiểu Lục thấy vậy cũng vội vàng sửa sang lại quần áo xốc xếch một chút, theo sát phía sau Phong Liệt đi ra ngoài, trên gương mặt xinh đẹp cũng mang theo vài phần đỏ ửng.

Lúc này, trong lòng ba người đều cảm thấy có chút may mắn không có bắt đầu "nấu cơm" thật sớm, nếu không chuyện vui sẽ không viên mãn.

Ngoài động phủ, Triệu Thung một bên lo lắng đi tới đi lui, vừa thỉnh thoảng giương mắt nhìn về phía xa xăm. Phía sau hắn còn có mười mấy tên đệ tử Âm Vũ Viện, nhỏ giọng nghị luận rối rít.

- Triệu huynh, đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi Phong Liệt đi ra, nhìn Triệu Thung một đầu đổ mồ hôi nói.

- Phong huynh, người mau nhìn! Cột lửa!

Triệu Thung cũng không nhiều lời, chỉ tay về chân trời xa xăm.

- Cột lửa?

Phong Liệt cả kinh, lập tức theo phương hướng Triệu Thung chỉ nhìn lại.

Nhất thời, ở tầm mắt của hắn có thể nhìn thấy ở phía chân trời cách xa không biết bao nhiêu dặm, đang có một cột lửa bập bùng dữ dội. Trong đại hạp cốc mờ mờ ảo ảo này, cột lửa hiện lên vô cùng chói mắt.

Hơn nữa là khói từ ngọn lửa bốc lên tạo ra một chữ "Phong" đang dần dần tiêu tán.

- Tiểu Điệp gặp nguy hiểm!

Thân hình Phong Liệt không khỏi chấn động. Hắn nhìn một cái liền nhận ra, đó chính là diễm hỏa đặc chế của Phong gia, độc nhất vô nhị trên đại lục.

Mà ở ở bên trong khu vực thí luyện này, hắn chỉ cấp chỉ cấp cho Sở Tiểu Điệp ba cái diễm hỏa. Không nghĩ ngờ chút nào, đây hắn là tín hiệu cầu cứu của Sở Tiểu Điệp.

119. Chương 147-148: Hắn Rất Quen Thuộc Sao?

- Phong sư huynh, đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Yên nhìn sắc mặt khó khăn của Phong Liệt, khẩn trương hỏi.

Phong Liệt quét mắt nhìn mọi người một cái, sắc mặt âm trầm nói:

- Ta cần phải rời đi một thời gian ngắn. Các người tập trung lại ở vùng phụ cận Thanh Thạch Sơn này, không được đi bất cứ đâu, cẩn thận đề phòng!

- Phong huynh, có cần chúng ta cùng đi với huynh không?

Triệu Thung nói.

- Không cần! Mình ta đi được rồi!

- Phong huynh lên đường cẩn thận!

- Phong sư huynh cẩn thận a

...

Lúc này, mọi người tự nhiên cũng biết có đại sự xảy ra. Sắc mặt cả đám người đều vô cùng ngưng trọng.

Sau khi dứt lời, Phong Liệt không nói thêm lời nào nữa, hắn đem Tiểu Dạ giao cho Tiểu Yên cùng Tiểu Lục chiếu cố, sau đó hướng về phía bầu trời, đột nhiên phát ra một tiếng huýt sao the thé sắc lạnh.

- Quác...!

Chỉ sau vài cái hô hấp, một đầu Thần Tuấn Đại Điều màu vàng lợt giương đôi cánh rộng hơn trương từ phía xa xa bay nhanh đến, lượn vài vòng phía trên đầu mọi người, sau đó xà xuống đỉnh đầu Phong Liệt. Đầu Thần Tuấn Đại Điều kia uy thế kinh người làm một đám đệ tử Âm Vũ Viện khiếp sợ không thôi. Không thể nghi ngờ này đầu đại điều này đầu chính là Kim Cầu.

Thân hình Phong Liệt lắc nhẹ, nhẹ nhàng nhảy lên lưng Kim Cầu, sau đó chỉ cho Kim Cầu thấy thấy chút yên hoa sắp tiêu tán ở phía xa xa.

Hiện nay, linh trí của Kim Cầu đã không thua nhân loại bình thường, lập tức hiểu được ý đồ Phong Liệt. Ngay sau đó, nó kêu lên một tiếng, thoáng chốc liền hóa thành một đạo kim quang, nhanh chóng biến mất ở phía chân trời.

Phong Liệt nằm ở trên lưng Kim Cầu, đón nhận cuồng phong lạnh thấu xương, lao đi nhanh như điện chớp, trong lòng vô cùng như đốt.

Thật ra thì lấy những điều hần đã chứng kiến ở kiếp trước, Sở Tiểu Diệp không cần phải lo lắng về tính mạng.

Chỉ có điều, vì sự sống lại của hần, chung quanh hết thấy hết thấy đều đã xảy ra chút biến hóa vi diệu biến hóa vi diệu. Những biến hóa này có tốt có xấu, nhưng chỗ nào cũng có.

Cái này gọi là sai một ly đi một dặm. Giờ này khắc này, Phong Liệt cũng không dám xác định rốt cuộc Sở Tiểu Diệp có nguy hiểm đến tính mạng hay không.

Trong lúc nhất thời giọng nói và dáng điệu thanh lệ thoát tục giọng nói và dáng điệu, nụ cười của Sở Tiểu Diệp ở trong đầu Phong Liệt hiện lên liên tục, làm hần càng thêm lo lắng.

Đoạn tình duyên kiếp trước này, hần từng cố gắng quên đi. Nhưng muốn ngừng mà không ngừng được, chỉ có thể bù đắp.

Đến gần khu vực trung bộ của Dạ Mạc đại hạp cốc có một cái sơn cốc nhỏ. Bên trong cốc, ba thiếu nữ xinh đẹp mặc trang phục Âm Vũ Viện đang vội vàng thoát thân.

- Vương sư tỷ! Người ta chạy hết nổi rồi! Cả người đau quá a! Ô ô ~ ~!

- Lâm sư muội! Không chạy được cũng phải chạy! Nếu không một khi chúng ta bị đuổi kịp, hậu quả sẽ thảm vô cùng! Người nhìn Tiểu Diệp tu vi còn không bằng người, cũng không kêu ka câu nào kìa! Chạy mau! Không thể dừng lại!

- Ô ô ~! Những thứ chết tiệt, khốn kiếp kia, đợi sau khi trở về ta nhất định phải nói phụ thân dạy dỗ bọn chúng!

- Lâm sư tỷ! Kiên trì thêm một lát! Chạy ra khỏi khu rừng rậm này có lẽ chúng ta sẽ an toàn!

...

Trong tay ba thiếu nữ đều nắm đều nắm một thanh trường kiếm sắc bén. Một mặt vừa vung chém bụi gai ngăn ở phía trước người để tiến về phía trước, vừa thì thoáng nhìn về phía sau một cái. Trong ba đôi mắt đẹp là sự mệt mỏi cùng hoảng sợ, phẳng phất giống như đang bị một đầu ác ma ăn thịt người đuổi theo vậy.

Lúc này, trên người ba thiếu nữ cũng có ít nhiều vết thương, trừ một chút ít thương thế ở bên ngoài do lưỡi kiếm sắc bén gây ra, số còn lại hầu hết là do những bụi gai dày đặc ở xung quanh để lại vết cắt, đem trang phục trên người ba thiếu nữ xé thành mảnh nhỏ, lộ ra từng mảng từng mảng lớn vết máu trên làn da trắng như tuyết.

Trong đó có một thiếu nữ diễm lệ đang mặc trang phục của đệ tử trọng yếu, cho dù là vết máu loang lổ, quần áo lam lũ cũng khó che giấu đức hạnh đoan trang cùng vẻ đẹp khuynh thành, chính là người khiến cho Phong Liệt ruột gan rối bời - Sở Tiểu Diệp.

Một ống tay áo của Tiểu Diệp đã bị bụi gai xé rách, lộ ra một cánh tay trắng như ngọc, phía trên là một số vết máu nhìn thấy mà giật mình. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tuyệt mỹ có mấy vết cắt, khiến cho người khác cảm thấy vô cùng đau đớn.

Mà hai thiếu nữ còn lại cũng không khá hơn chút nào. Đột nhiên, thân hình của Sở Tiểu Điệp dừng lại, một đôi mắt to nhìn thẳng tắp vào một đoàn ánh lửa bập bùng trên không trung mà ngăn người. Đó chính là một đạo diễm hỏa mà nàng thả ra lúc trước, trên bầu trời cao vạn trượng tạo thành một chữ "phong" khổng lồ, thật lâu vẫn chưa tiêu tán.

- Ai nha! Nguy rồi! Làm sao ta lại đem diễm hỏa mà sư huynh cho ra dùng nhỉ? Cái này... cái này phải làm sao cho phải? Phong sư huynh mới đạt tu vi Nguyên Khí Cảnh tứ trọng thiên, nếu là huynh ấy tới thật, vậy chẳng phải là tới để chịu chết sao?

Lúc đó, ý định của nàng là muốn gọi cao thủ Sở gia đến trợ giúp, dưới tình huống không hề lo lắng đem một cái diễm hỏa Phong Liệt cho nàng ra sử dụng. Trong lúc nhất thời không khỏi âm thầm lo lắng cho Phong Liệt.

- Tiểu Điệp, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chúng ta mau chạy đi! Những tên khốn kiếp kia rất nhanh sẽ đuổi tới nơi!

Một thiếu nữ lôi kéo bàn tay nhỏ nhắn của Sở Tiểu Điệp, cứng rắn lôi nàng chạy về phía trước.

- Nhưng... Nhưng Phong sư huynh...

- Ai nha! Sở sư muội! Phong sư huynh còn không biết người ở chỗ nào, mặc dù hẳn thấy được diễm hỏa này, muốn chạy tới nơi này cũng là chuyện của mấy ngày sau! Nếu như chúng ta không trốn tiếp là có thể lập tức mất mạng đó nha!

Một thiếu nữ khác gấp gáp thúc giục.

- Ai! Hy vọng Phong sư huynh không thấy được diễm hỏa này! Ừm! Không thấy được, nhất định huynh ấy không thấy được!

Tiểu Điệp ngây thơ thì thầm hai câu, phảng phất như đang nguyên rửa vậy, nhưng ngay sau đó nàng lại đem tâm tư đặt ở trên đường chạy trốn.

Ba thiếu nữ vừa vội vàng vừa nhanh chóng chạy một thời gian, rốt cục cũng thoát khỏi đám bụi gai trong rừng rậm này, phát hiện ở phía sau không có địch nhân đuổi theo, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Liên tục toàn lực chạy trốn suốt một ngày đã khiến cho nguyên lực vốn không nhiều lắm của ba thiếu nữ hết sạch.

- Hô...

Một thiếu nữ có vẻ lớn tuổi nhất thở ra, dựa vào một gốc cây đại thụ, lau những giọt mồ hôi trên mặt, lòng vẫn còn sợ hãi:

- Tiểu Điệp, Lâm sư muội. Chúng ta chạy đã hơn nửa ngày, đến hiện tại vẫn chưa có người nào đuổi theo, xem tình hình có lẽ chúng ta đã bỏ rơi bọn họ. Trước hết chúng ta tìm một địa phương nghỉ ngơi và hồi phục một chút đi. Nếu không vạn nhất gặp phải thú dữ, lấy trạng thái chúng ta hiện tại, căn bản là không có sức hoàn thủ!

Một thiếu nữ khác họ Lâm, hẳn có xuất thân là một thiên kim tiểu thư của một thế gia không tệ, nhìn thoáng qua vết máu trên tay mình, không khỏi nhỏ giọng nước mắt:

- Ô ô~, đại hạp cốc này một chút cũng không dễ chơi! Còn có nhiều người xấu như vậy! Sớm biết thế này người ta cũng không thêm tới nữa! Ô ô ~! Mới lúc trước chúng ta vẫn còn mười hai tỷ muội, nhưng hiện tại không biết các nàng thế nào rồi?

- Lâm sư tỷ đừng khóc! Việc đã đến nước này, hay là chúng ta thử nghĩ xem kế tiếp làm thế nào đi? Muội cảm thấy được những người này hẳn là tới tìm Thiên Tử tỷ tỷ. Chỉ hy vọng ông trời phù hộ cho Thiên Tử tỷ tỷ không gặp phải chuyện gì bất trắc!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mồ hôi của Tiểu Điệp lại vô cùng trấn tĩnh. Nàng lấy từ trong Trữ vật Giới chỉ ra một cái trường bào mới tinh, sau đó khoác lên người, đem phần da thịt lộ ra che lại.

Mặc dù đây là lần đầu tiên nàng gặp phải tình huống như vậy, nhưng sau khi tỉnh táo lại, cũng không có sợ hãi quá nhiều. Nhưng chẳng qua là trong lòng không ngừng thầm lo lắng cho Diệp Thiên Tử.

Nàng nhớ được lúc mọi người tách ra chạy trốn chết, hơn mười hắc y nhân động thủ với các nàng, có ít nhất mười người đuổi theo Diệp Thiên tử. Hiển nhiên là bọn họ đã có âm mưu hành động.

Đang vào lúc này, đột nhiên trên đỉnh đầu ba người vang lên một tiếng kêu xuyên kim liệt thạch của một đầu hung cầm, tiếng kêu gào của nó khiến cho mọi người cảm thấy lo lắng.

- A ...

- Tiểu Diệp... Tiểu Diệp...

Ba thiếu nữ chấn động trong lòng, đồng loạt giương mắt nhìn lên.

Nhất thời, ba nàng phát hiện một đầu Đại điêu màu vàng lợt sau khi xoay một vòng bèn cấp tốc lao xuống phía dưới.

- A! Phía trên kia có người! Có phải hay là địch nhân đuổi tới hay không?

Thiếu nữ họ Lâm kia giống như chim sợ cành cong. Sau khi kinh hô một tiếng, nàng đột nhiên ôm chặt cánh tay Sở Tiểu Diệp, thân thể mềm mại khe khẽ rung động.

- Mọii xem không phải! Người đó gọi tên Tiểu Diệp, hẳn là người quen!

- A! Đó là Phong sư huynh!

- Trời ạ! Là Phong sư huynh tới cứu chúng ta! Thật tốt quá! Phong sư huynh, chúng ta ở chỗ này!

- Không sai! Đích xác là Phong sư huynh! Bất quá, hẳn làm sao có thể... Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên?

...

Ba thiếu nữ Ba thiếu nữ cũng là Long Vũ Giả, dựa vào nhãn lực hơn người cũng thấy rõ ràng không thể nghi ngờ người này chính là Phong Liệt. Chỉ có điều khiến cho các nàng cảm thấy khiếp sợ chính là phía sau Phong Liệt chính là chín đạo hư ảnh Ma Long đang quanh co găm thét, điều này đã nói lên rằng, Phong Liệt chính là Long Vũ Giả Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên!

Các nàng đều rõ ràng, một tháng trước, Phong Liệt bất quá mới có tu vi Nguyên Khí Cảnh tứ trọng thiên mà thôi!

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt ba thiếu nữ cũng không khỏi đại ra, thật lâu sau vẫn còn thẩn thờ.

Đang lúc ấy thì, đạo nhân ảnh trên lưng điêu kia bỗng nhiên nhảy từ trên lưng đại điêu xuống mặt đất.

Lúc này, sắc mặt Phong Liệt vô cùng lo lắng. Dọc theo đường đi hắn từng ảo tưởng Sở Tiểu Diệp gặp phải vô số khốn cảnh, khiến cho chính mình sợ hãi không thôi, vì thế mới thúc giục Kim Câu đem quang đường hơn năm trăm dặm phi hành trong một khắc đồng hồ ngắn ngủi, cơ hồ khiến cho đôi cánh Kim Câu như muốn rời ra.

Oanh!

Phong Liệt từ độ cao trăm trượng nhảy xuống dưới đất, chấn cho cả vùng đất nổ vang. Sau khi đứng vững liền đột nhiên xông đến. Hắn không để ý đến khuôn mặt ngây dại của ba thiếu nữ, tiến lên mấy bước dùng tay kéo Sở Tiểu Diệp đang đứng như phỗng vào trong ngực, ân cần hỏi han đầy kích động.

- Tiểu Diệp! Nàng có khỏe không?

- Có bị thương không?

- Mau, ăn trước ba viên Diệu Xuân Đan này đi!

Phong Liệt luống cuống tay chân đánh giá Tiểu Diệp một phen, sau đó bất chấp tất cả, vội vàng đổ ra ba Diệu Xuân Đan nhét vào trong cái miệng nhỏ của Sở Tiểu Diệp.

Sau đó hắn cũng không để ý cũng không để ý đến vấn đề nam nữ, lại đem trên thân thể mềm mại của Sở Tiểu Điệp kiểm tra một lần. Chờ sau khi hắn biết được Sở Tiểu Điệp không có chịu bất cứ một thương tổn nặng nề nào, mới đem giai nhân ôm thật chặt vào trong ngực, trên mặt lộ ra biểu cảm như chút được gánh nặng nhưng trái tim vẫn đập liên hồi.

Nhìn thấy điều này, trong đại não Sở Tiểu Điệp đã trống rỗng, mơ mơ màng màng để cho Phong Liệt tự định đoạt, thậm chí cũng đã quên phản kháng.

Chẳng những Sở Tiểu Điệp u mê, ngay cả hai thiếu nữ cách đó không xa cũng không có tránh khỏi há hốc mồm, ngơ ngác nhìn Phong Liệt kia quá nhiệt tình, thất thần thật lâu.

Thời gian phẳng phất như dừng lại, trong thiên địa một mảnh yên tĩnh.

- Vương sư tỷ, Phong sư huynh cùng Tiểu Điệp rất thân thiết sao?

Cho đến một lúc lâu sau, thiếu nữ họ Lâm kia mới lẩm bẩm nói.

Wang sư tỷ vẫn chỉ ngây ngốc nói::

- Thoạt nhìn thật giống như rất thân thiết nha!

- Nhưng mà... không phải chỉ có người thương mới có thể ôm nhau hay sao?

- Cái này... ta cũng không hiểu rõ nữa, có thể hai người đó vừa thấy đã yêu thì sao?

- Nga, nguyên lai là như vậy a!

...

Nghe được thanh âm hai nàng, Sở Tiểu Điệp trong ngực Phong Liệt dần dần phục hồi tinh thần, lại đột nhiên đột nhiên mình đang ở trong lồng ngực một người đàn ông, ngửi thấy hơi thở vừa xa lạ lại vừa thân thiết ấy, nàng không khỏi cảm thấy như lọt vào trong sương mù.

- A! Khụ khụ! Phong sư huynh, huynh... huynh làm muội đau!

Sở Tiểu Điệp bị Phong Liệt dùng lực xiết mạnh đến không thở được, không nhận được nũng nịu kháng nghị. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đã sẫm đỏ bừng, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

- A! A, ha ha. Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Gặp lại muội không có chuyện gì, sư huynh ta thật là thật cao hứng!

Chỉ trong chớp lát, Phong Liệt dần dần bình tĩnh lại. Kế tiếp, mặc dù hắn vạn phần không muốn nhưng cũng không thể không đem giai nhân trong ngực. Không ngừng gãi gãi sau gáy.

- Bọn chúng ở bên kia! Mau đuổi theo! Lần này ngàn vạn không thể để cho bọn chúng chạy thoát!

Thời khắc đang lúng túng này, đột nhiên, trong rừng vang lên một tiếng khàn khàn khó nghe, thanh âm quát tháo. Sau đó, rừng cây kêu lên xào xạc, ba tên hắc y nhân hiện ra trong tầm mắt của nhóm người Phong Liệt.

Phong Liệt giương mắt nhìn nhật nhìn lên, chỉ thấy phía sau ba tên Hắc y nhân kia cũng có chín đạo hư ảnh Ma Long, hiển nhiên cũng có tu vi Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên.

Hơn nữa, nhìn vào trang phục của chúng giống với trang phục của đám hắc y nhân tập kích mình hai lần trước, tám chính phần mười đều là thủ hạ dưới trướng của cái gọi là "Thần sư" kia.

Ánh mắt Phong Liệt khe khẽ nheo lại, trong lòng thầm giận không dứt. Về đến nhà rồi mà cái đám Thần sư này vẫn càn rỡ đến vậy, mượn cơ hội thí luyện, không chút kiêng kỵ bắt cướp đệ tử có chất lượng huyết mạch tốt.

Hơn nữa, làm người ta không thể không giận chính là không hề thấy cao tăng của Ma Long Giáo xuất hiện ngăn cản.

Bởi vậy, trong lòng hẩn dấy lên một sự âm thầm cảnh giác với đám nhân vật trọng yếu sau lưng tổ chức Ma Long Giáo này.

Ở trong Giáo hội Ma Long Giáo long ngư hỗn tạp, xảy ra những tình huống như vậy cũng chẳng có gì lạ.

- A! Không tốt! Những tên bại hoại kia đã đuổi tới! Chúng ta nên làm thế nào đây?

Thiếu nữ họ Lâm kinh hộ một tiếng, hoa dung thất sắc, phảng phất như đứa trẻ nhỏ bị dọa cho kinh hãi, lúng túng không biết phải làm sao.

- Phong sư huynh, chúng ta đi nhanh đi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Tiểu Diệp cũng hiện lên nét kinh hãi. Lúc này, nàng vội vàng tiến lên khe khẽ kéo Phong Liệt đang thất thần, liền muốn hướng nơi xa bỏ chạy.

Chẳng qua là nàng vừa mới vươn bày tay nhỏ bé ra liền bị bàn tay to lớn của Phong Liệt nắm lấy, sau đó thuận thế kéo nàng về phía sau lưng.

120. Chương 149-150: Chém Giết

Phong Liệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng có mấy vết máu tươi, không khỏi hiện lên một tia đau lòng. Trên mặt Phong Liệt hiện nên sát khí, không thêm để ý đến đám hắc y nhân, cười nhạt nói:

- Tiểu Diệp, có Phong sư huynh ở chỗ này, mọi người cứ yên tâm. Ba tên này chỉ là ba con cá nhỏ mà thôi, không có gì đáng phải sợ.

Bị Phong Liệt nắm lấy bàn tay nhỏ bé, sắc mặt Sở Tiểu Diệp càng thêm đỏ hồng, có chút xấu hổ.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng trợn trừng lên nhìn chăm chăm vào cái tên sư huynh mặt dày này, nói khoác mà không biết ngượng. Trong nội tâm Tiểu Diệp vô cùng lo lắng nhưng lại không làm gì được. Nàng lo lắng quá đành nện nện thức giục:

- Ai nha! Phong sư huynh! Bọn họ đều là cao thủ Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên! Mặc dù tu vi của huynh cũng không kém gì bọn họ, nhưng dù sao bọn chúng cũng là người đồng thế mạnh. Hay là chúng ta cứ trốn trước đi ha?

- Đúng vậy, Phong sư huynh! Không đi mau là không kịp nữa đâu!

...

Hai nàng kia thấy vậy cũng lo lắng khuyên nhủ Phong Liệt. Ba nữ tử này đều có tu vi Nguyên Khí Cảnh lục trọng thiên, dựa vào lễ thương mà nói, nếu lấy cứng đối cứng, ba nàng tuyệt đối không có phần thắng.

Có điều, bốn người vừa trì hoãn một chút, ba tên hắc y nhân kia đã như ba đạo hắc sắc, như gió lốc đuổi tới khoảng cách ngoài trăm trượng. Đến lúc này, mọi người có muốn chạy cũng không chạy được nữa rồi.

Bất đắc dĩ, ba thiếu nữ đành phải lên tinh thần, bày ra tư thế phòng ngự, sắc mặt hết sức cảnh giác, trong lòng khẩn trương muốn chết.

Chỉ có Phong Liệt vẫn giữ một bộ dáng điếc không sợ súng. Chỉ có điều, đôi mắt gian tà của hắn vẫn tham lam quét tới quét lui trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Tiểu Diệp, không rời khỏi khuôn mặt nàng một chút nào, trong ánh mắt tràn đầy dục hỏa khiến cho làm Sở Tiểu Diệp luống cuống chân tay.

Sau khi ba tên hắc y nhân đi tới trước mặt bốn người, chúng cũng không lập tức động thủ mà dùng ánh mắt bất thiện đánh giá Phong Liệt. Dao kiếm trong tay bọn chúng dính đầy vết máu, tản ra mùi máu tanh nồng nặc, khiến cho ba thiếu nữ chưa từng trải qua giết chóc cũng âm thầm kinh hãi.

Trái tim Sở Tiểu Diệp đập nhanh, bất giác trong vô thức bước về phía sau Phong Liệt hai bước. Mặc dù ánh mắt của Phong sư huynh này nhìn mình có chút cổ quái, nhưng không thể phủ nhận, ở bên cạnh Phong Liệt, nàng cảm thấy yên tâm hơn một chút.

- Đi? Không ngờ là lại gặp phải một tiểu tử thích xen vào việc của người khác! Tiểu tử, người ở nơi nào đến?

- Quần hần đến từ nơi khí gió nào. Cùng nhau lên làm thịt là xong việc! Nhanh chóng làm việc, còn có hai tiểu nữ chờ chúng ta đi thu thập đấy!

- Ủm! Chậm đã! Sao thấy tiểu tử này có chút quen mặt?

- A! Là... là hần! Mục tiêu số một!

- Thật sự là số một? Ha ha ha! Đạp phá thiết hài vô mệnh xử, đắc lai toàn bất phí công phu! (*) Không ngờ tiểu tử này lại tự đưa tới cửa!

(*) Đi mòn gót sắt mà không đến đích, bước chân hờ hững lại đến nơi.

- Ha ha ha ha! Cái này là trời cao chỉ định cho ba huynh đệ chúng ta lập công!

...

Sau khi ba tên Hắc y nhân đánh giá Phong Liệt một phen, không khỏi hưng phấn vô cùng, cất giọng cười lớn, giống như bọn chúng vừa mới phát hiện ra một cái mỏ Long Tinh vậy, sáu con mắt sáng rực như mặt trời.

Sở Tiểu Điệp thoáng sửng sốt một hồi, trong lòng nhất thời kinh hãi. Nhưng ngay sau đó, nàng đầy vẻ áy náy nói với Phong Liệt:

- Phong sư huynh, thật xin lỗi, là muội liên lụy huynh! Muội không nên phát điểm hỏa cầu cứu gọi huynh tới! Mục tiêu của đám bại hoại này là Thiện Tử tử tử, bọn chúng nhất định không thể để cho ai biết âm mưu của bọn chúng! Phong sư huynh, huynh hãy trốn trước đi, không cần phải để ý đến bọn muội!

Vừa nghe Sở Tiểu Điệp nói như vậy, hai nàng kia không khỏi hoảng sợ thất sắc. Nếu Phong Liệt đáp ứng bỏ đi, kết quả của các nàng sẽ cực kỳ bi thảm.

Có điều, biểu hiện kế tiếp của Phong Liệt khiến các nàng cảm thấy an tâm không ít.

Phong Liệt nhìn khuôn mặt vô cùng quen thuộc của Sở Tiểu Điệp, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác ấm áp. Hần không nhận được, giờ tay vén một luống tóc rối trên khuôn mặt Tiểu Điệp ra sau gáy, khẽ cười nói:

- Tiểu Điệp, chúng ta sẽ không sao đâu. Chỉ là mấy thằng hề nhảy nhót mà thôi. Hãy xem huynh lập tức đuổi bọn chúng đi này.

Giờ này khắc này, ở trong lòng Phong Liệt, bóng dáng của Sở Tiểu Điệp của kiếp trước và kiếp này dần dần dung hợp lại với nhau.

Sở Tiểu Điệp này hay Sở Tiểu Điệp kia, trước sau đều thiện lương và hồn nhiên như một. Thiện lương đến mức phẳng phất giống như tiên tử giữa chốn nhân gian đầy khói lửa, mặc dù đã rơi vào tình cảnh nguy hiểm nhưng vẫn không quên suy nghĩ cho người khác.

Rất khó tưởng tượng trong thế giới người ăn thịt người này, một cô bé thuần lương vô hại như vậy làm cách nào để có thể sinh tồn?

Có điều, đây cũng là nét đẹp của Sở Tiểu Điệp kiếp trước khiến Phong Liệt cảm động.

Phong Liệt nhớ rõ ràng, mỗi lần mình chung đụng với Sở Tiểu Điệp, trong lòng luôn có một cảm giác thân thể đang ở trong thế giới Niết Bàn, phẳng phất như rời xa hết thấy phân tranh cùng tà ác của thế gian, có thể tự do bay bổng, cảm thụ thế gian tuyệt đẹp này. Cái cảm giác đó khiến cho Phong Liệt hết sức si mê.

Thậm chí, mặc dù hần đã thi triển hắc ám chi thân đến mức tận cùng, cho tới lúc ma hóa, cũng có thể tỉnh táo lại khi nghe tiếng đàn của Sở Tiểu Điệp.

- Tiểu tử, ngươi xong việc chưa? Xong rồi thì đằng hoàng đi theo chúng ta một chuyến! Nếu như ngươi biết thức thời, chúng ta có thể bỏ qua cho ba nàng kia. Hừ hừ, nếu không, các ngươi đều phải chết.

Một gã hắc y nhân âm trầm quát lên.

Ánh mắt Phong Liệt lạnh lẽo, đang trong men tình thì bị quấy nhiễu, điều này khiến cho đầu óc hần bốc hỏa!

- Người nói nhảm nhiều vậy?

Phong Liệt thả bàn tay nhỏ bé của Sở Tiểu Diệp ra, chậm rãi tiến lên trước mấy bước, ngoài thân chợt hiện ra một đoàn hắc vụ, đồng thời hắc ám chi thân bắt đầu biến đổi. Phong Liệt chậm rãi bước từng bước về phía ba gã hắc y nhân.

Sư tử vô thổ cũng sử dụng toàn lực. Mặc dù Phong Liệt dựa vào Địa giai Chiến Kỹ cùng Tế Thiên Thần Thương cũng chưa chắc thua ba người, nhưng hắn vẫn lựa chọn dùng thực lực cường hãn tuyệt đối giết chết kẻ địch.

Hơn nữa, trận chiến lần trước với Long Khuynh Vân đã cho hắn một sự dạy dỗ đầy đủ, cho nên hắn tuyệt không cho phép chính mình phạm sai lầm đồng dạng.

- Phong sư huynh cẩn thận! Bọn muội đến giúp huynh...

...

Ba thiếu nữ thấy Phong Liệt muốn một mình tiến lên đối mặt địch nhân, tất cả cũng tất cả cũng lấy hết dũng khí muốn lên trước trợ trận. Dù sao trong lòng các nàng trong lòng các nàng cũng rất rõ ràng là nếu một khi Phong Liệt thất bại, vận mệnh các nàng cũng không thể khác được.

- Không cần! Bọn muội đề phòng cẩn thận là tốt rồi!

Phong Liệt vội vàng lên tiếng quát bảo ba thiếu nữ dừng lại. Thực lực của các nàng so với ba tên hắc y nhân kia còn một khoảng cách khá xa.

Lời vừa nói dứt, trong nháy mắt, tay hắn đột nhiên có thêm một cây đại thương màu đỏ sẫm dài một trượng hai có thừa. Mũi thương nhọn hoắt vừa lóe ra u mang lạnh lẽo, vừa có mùi thơm nhàn nhạt phiêu dật, lại ngậm chất kịch độc - Tế Thiên Thần Thương.

- Hừ! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Mọi người cùng nhau tiến lên! Nhớ kỹ, lưu người sống! Tiểu tử này vô cùng đáng giá!

Một gã hắc y nhân cầm đầu lạnh lùng phân phó một tiếng, sau đó ba người cùng triển khai khí thế, tạo thành hình dề quạt nhanh chóng lao đến vây giết Phong Liệt.

Bình khí trong tay bọn họ lóe ra hàn mang lạnh lùng. Trong nháy mắt sát khí tràn ngập. Vừa nhìn liền biết bọn chúng cũng là cao thủ thân kinh bách chiến. Người mạnh mẽ như vậy, cho dù là gặp phải Long Vũ Giả cùng giai, nhân số đông hơn cũng có thể lấy một địch ba. Tuyệt đối không thể khinh thường.

Chỉ có điều, hôm nay, ba tên hắc y nhân này lại gặp phải Phong Liệt còn biến thái hơn. Cũng chỉ có thể tự trách vận khí của chúng không tốt.

Kế tiếp, lúc ba người còn cách Phong Liệt ba trượng, không để cho bọn chúng kịp thi triển chiến kỹ, đột nhiên, "oanh" một tiếng, hắc vụ nồng nặc quanh người Phong Liệt đột nhiên khuếch trương khắp phương viên mười trượng, trong nháy mắt đã bao vây ba gã hắc y nhân.

- Hừ! Còn tròng các ké! Giết!

- Giết!

Ở bên trong hắc vụ, ba tên hắc y nhân sửng sốt một chút, sau đó cũng lập tức quờ quạng binh khí sắc bén trong tay. Một bên xông về phía trước, một bên dùng cương khí sắc bén bao bọc thân thể, thủ hộ một cách nghiêm mật.

Có điều, đối mặt với hắc ám chi thân biến ảo khôn lường, cộng thêm Tế Thiên Thần Thương trong tay Phong Liệt, tất cả toan tính dù nhỏ nhất cũng chỉ là phí công.

- Ô...

Trường thương thô to xẹt qua không trung, không gian ô ô rung động. Đầu mũi thương nhọn hoắt liên tục phát ra tiếng phá không xoẹt xoẹt, khiến cho người khác không lạnh mà run.

Một khắc sau, đầu thương nhọn hoắt sắc bén vô cùng dễ dàng xuyên qua thân thể ba gã hắc y nhân. Ba tiếng binh khí bị gãy phát ra cùng lúc với những tiếng kêu thảm thiết thê lương khiến người ở bên ngoài dựng cả tóc gáy.

- Đinh! Đinh! Đinh!

- Giết... A!

- A!

-A...

Chỉ trong nháy mắt, từ trong hắc vụ truyền ra hàng loạt tiếng kêu gào thảm thiết thê lương khiến cho ba thiếu nữ không khỏi hết hồn hết vía. Ba khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên trắng bệch.

Một khắc sau, hắc vụ co rút lại, hiện ra thân hình Phong Liệt và ba gã hắc y nhân.

Chỉ có điều, người đứng chỉ có mình Phong Liệt, còn ba gã hắc y nhân thì ngã lăn ra đất, thân thể không ngừng co quắp.

- A! Cái này...

Ba người Sở Tiểu Điệp nhìn thấy một màn này, hai mắt không khỏi lờ ra, vẻ mặt ngây dại, cái miệng há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Phong Liệt thu hồi trường thương, nhìn thần sắc kinh ngạc của ba thiếu nữ, trong lòng khẽ đắc ý:

- Hừ hừ! Đừng nói chỉ là ba cái Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên, cho dù là cao thủ Chân Khí Cảnh cửu trọng thiên, lão tử cũng có thể lột da bọn chúng.

Về đắc ý trên mặt Phong Liệt chỉ duy trì trong nháy mắt, bởi vì hắn phát hiện ra Sở Tiểu Điệp và thiếu nữ họ Lâm kia, sau một thoáng ngốc trệ, đột nhiên ngồi chồm hổm trên mặt đất nôn ọe một trận.

- Ọe..!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Tiểu Điệp trắng bệch một mảnh, ngồi chồm hổm trên mặt đất, cơ hồ muốn đem mật trong bụng phun ra ngoài, đôi mắt trong veo tràn đầy nước mắt.

Phong Liệt sững sốt một lúc, không khỏi cảm thấy vô cùng hối hận, làm thế nào mà hắn lại quên mất Sở Tiểu Điệp không chịu được mùi máu tanh và cảnh giết chóc.

Ba tên Hắc y nhân kia bị Phong Liệt giết chết, lúc này có hai tên đầu lia khỏi cổ, thậm chí không nói nổi. Một tên khác thì bị Tể Thiên Thần Thương mở tung ổ bụng, đang bốc ra khói xanh nhè nhẹ, đúng là có chút máu tanh.

Phong Liệt không nhịn được muốn lên trước đỡ Sở Tiểu Điệp dậy. Chẳng qua là hắn chưa kịp chạm vào cánh tay giai nhân liền bị Sở Tiểu Điệp kinh hãi tránh qua một bên, ánh mắt nàng nhìn hắn không thể che dấu sự hoảng sợ.

Phong Liệt khẽ cau mày, đành từ bỏ ý định. Hắn lúng túng lùi về phía sau mấy bước, trong lòng thâm thở dài.

Chẳng biết tại sao, lúc này, hắn cảm giác được một cách rõ ràng, mình và Sở Tiểu Điệp càng lúc càng không hiểu nhau hơn, cảm giác này khiến hắn rất khó chịu. Thậm chí, trái tim có một cảm giác đau đớn.

Hừ...

Đúng lúc này, đột nhiên trên không trung, một âm thanh bén nhọn phá không truyền đến, thu hút sự chú ý của mọi người.

Phong Liệt ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một ngôi sao màu đen đang nhanh chóng lao tới, trong chớp mắt đã ở trên đầu bốn người, tốc độ dần chậm lại.

- Phi chu?

Nội tâm Phong Liệt vừa động, trong nháy mắt, hắc vụ tỏa ra, đem bao bọc bản thân hắn vào bên trong, đồng thời Tề Thiên Thần Thương cũng được rút ra, âm thầm đề phòng, mơ hồ đem ba thiếu nữ ngăn cản ở phía sau.

Sở Tiểu Điệp kiên cường nhìn xuống sự kinh tởm trong lòng, cùng thiếu nữ họ Lâm dìu nhau đứng lên, sắc mặt khê kinh hãi nhìn Lưu Tinh Phi Chu đang từ từ hạ xuống.

Một khắc sau, lúc Phi Chu hạ xuống cách mặt đất ba mươi trượng, từ bụng Phi Chu đột nhiên xuất hiện một cái cửa nhỏ.

Ngay sau đó, bốn bóng người mặc trang phục đệ tử Ma Long Giáo từ trong cánh cửa nhỏ nối nhau đi ra, hạ xuống mặt đất cách đám người Phong Liệt không xa.

- Ủm? Là các người?

Phong Liệt nhìn bốn người, ánh mắt không khỏi sửng sốt.

Bốn người này cũng là người quen, hơn nữa vừa vặn mới gặp nhau cách đây không lâu, chính là Long Khuynh Vân, Long Vũ, Tề Xương Vũ, Nhạc Đông Thần. Bốn người mơ hồ phát ra khí thế mạnh hơn trước không ít, hiển nhiên đều đã thu được lợi ích lớn trong Tự Nguyên Trì.

- Phong huynh! Huynh không sao chứ?

Tề Xương Vũ thấy Phong Liệt, ánh mắt nhất thời sáng lên, bước nhanh tới chào hỏi.

- Ta không sao! Xương Vũ, tại sao các người lại ở chỗ này?

Phong Liệt kinh ngạc nói.

Cặp mắt gian tà của Tề Xương Vũ lặng lẽ quét qua đám người Sở Tiểu Điệp một chút, nét dâm tà trong mắt chợt lóe lên rồi lập tức biến mất, ngoài miệng vẫn tỏ ra thân thiết như trước:

- Phong huynh, chúng ta vốn đang ở trên một ngọn núi nhỏ cách đây không xa. Lúc trước nhìn thấy huynh phát ra tín hiệu diễm hỏa. Nghĩ là huynh gặp phải phiền toái, cho nên mới chạy tới chỗ này xem có thể giúp được gì không.

- Nga, thì ra là vậy. Các vị thật có lòng. Tâm ý của các vị, Phong mạo xin được ghi nhớ. Nhưng mà, tín hiệu vừa rồi là do một người bạn của ta phát ra, hiện giờ cũng đã không có chuyện gì.

Ngoài miệng thì Phong Liệt tỏ ra khách khí, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía đám người Nhạc Đông Thần, Long Khuynh Vân, có chút hoài nghi.

Nếu nói Tề Xương Vũ có chút hảo tâm, đến xem tình hình thế nào còn có thể miễn cưỡng tin được. Nhưng Long Khuynh Vân, còn có người hận hắn thấu xương là Nhạc Đông Thần, nói tới chiếu cố mình, cái này hình như là giỡn hơi quá mức thì phải.

Sau khi Long Khuynh Vân và Long Vũ xuống tới, chỉ nhìn lướt qua Phong Liệt một cái, sau đó cũng nhìn chăm chăm vào Sở Tiểu Điệp, sau một thoáng sửng sốt, hai người không tránh được, cùng đồng thanh hô lên:

- Tiểu Điệp! Tại sao muội lại ở chỗ này?

- A! Vân tỷ tỷ! Long đại ca! Tại sao là các người?

Một khắc sau, trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt, Sở Tiểu Điệp đâm đầu vào trong ngực của vị nữ giả nam Long Khuynh Vân, không ngừng khóc lóc đầy ủy khuất.

- Ô ô... Vân tỷ tỷ!

121. Chương 151: Người Quá Yếu!

- Tiểu Điệp! Tại sao muội lại ở chỗ này? Là ai khi dễ muội? Nói ra, tỷ tỷ làm chủ cho muội!

Long Khuynh Vân chậm rãi vuốt lưng Sở Tiểu Diệp, đôi mắt đẹp lóe lên tinh mang. Nàng vừa nói vừa nhìn về hướng Phong Liệt, ánh mắt bất thiện.

Lúc này, Long Vũ sau một khắc ngảy ngốc, đột nhiên rút trường kiếm trong tay ra, tỏa ra một tia hàn quang sắc bén. Hắn tiến lên mấy bước, nhìn Phong Liệt, lớn tiếng chất vấn:

- Phong Liệt, đã xảy ra chuyện gì? Người đã là gì Tiểu Diệp?

Trong lúc nhất thời, không khí có chút khẩn trương. Sắc mặt Tề Xương Vũ không khỏi kinh ngạc nhìn xung quanh một cái. Hắn đang đứng ở chính giữa, trong lúc nhất thời cũng không suy nghĩ được gì, đành phải lên tiếng hòa giải:

- Long huynh, mọi người có gì từ từ nói...

- Phong Liệt, nếu hôm nay người không nói rõ mọi chuyện, Long Khuynh Vân ta tắt cho người đổ máu hơn thế!

Ánh mắt Long Khuynh Vân lạnh lẽo. Nàng kéo Sở Tiểu Diệp ra phía sau, đột nhiên buông ra khí thế, chín đạo hư ảnh Ma Long dài hơn trượng quanh co gầm thét, hiển nhiên cũng đã đạt tới Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên.

Phong Liệt cười lạnh một tiếng, cũng lười giải thích. Chắp tay với Tề Xương Vũ một cái, sau đó xoay người rời đi.

Biết biết Long gia và Sở gia là thế giao (mấy đời thân nhau), có Long Khuynh Vân ở đây, Sở Tiểu Diệp sẽ không có gì nguy hiểm nữa liền muốn xong việc rút lui, không muốn gây chuyện với đám người Long Khuynh Vân.

Chỉ có điều, thấy Phong Liệt muốn rời đi, Long Khuynh Vân lại càng thêm tức giận. Nàng ta lạnh lùng quát to:

- Người đứng lại! Không nói rõ ràng, người đừng nghĩ có thể dời khỏi đây!

Lúc này, Sở Tiểu Diệp mới hồi phục tinh thần, vội vàng lôi kéo tay áo Long Khuynh Vân, lo lắng nói:

- Vân tỷ tỷ, không phải như thế! Phong sư huynh là tới cứu chúng ta! Nếu không chúng ta đã bị những tên bại hoại kia giết chết!

...

Hai thiếu nữ kia cũng lên tiếng giải thích cho Phong Liệt, sắc mặt cực kỳ lo lắng.

- Tiểu Diệp, các người đừng xen vào!

Trong mắt Long Khuynh Vân mờ hồ hiện lên sát khí. Nàng nhẹ nhàng ôm Sở Tiểu Diệp, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một chuỗi huyết sắc trường kiếm, kiếm cương sắc bén chỉ vào Phong Liệt ở xa xa, tựa hồ chuẩn bị tùy thời xuất thủ.

Phong Liệt cảm nhận được cảm nhận được kiếm ý phía sau, trong lòng chợt giận dữ.

Hắn dừng bước, xoay người lại lạnh lùng nhìn Khuynh Vân, hừ nhẹ nói:

- Hừ hừ! Được rồi! Bản thân ta muốn nhìn xem người làm thế nào để cho Phong mỗ máu chảy thành sông! Long Khuynh Vân, ta biết người bại trận lần thứ nhất, trong lòng không phục. Đã như vậy, vậy thì hòa bình không bằng bạo lực! Lão tử sẽ làm cho người tâm phục khẩu phục!

Chẳng biết tại sao, lúc này trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một cổ tức giận. Cơn tức giận này tới không giải thích được. Rồi lại nói không nhanh không chậm, phảng phất như cần phải có một hồi đại chiến mới có thể phát tiết ra được.

Mà Long Khuynh Vân có lẽ sẽ là một chọn lựa không tồi.

Thấy Phong Liệt ứng chiến, trong đôi mắt đẹp của Long Khuynh Vân mơ hồ lộ ra một nụ cười nhạt. Nhưng ngay sau đó, nàng ta chậm rãi hướng Phong Liệt bước tới.

Nàng không phải người ngu, tự nhiên có thể từ hiện trường nhìn ra một chút đầu mối. Sở dĩ nàng làm như vậy, là chỉ muốn ép Phong Liệt xuất thủ đánh một trận mà thôi, mượn cơ hội này đoạt về một thứ thuộc về chính bản thân nàng.

Lúc này, Tề Xương Vũ đã hiểu ra tình hình, bất đắc dĩ đành lắc đầu rồi lùi về phía sau, trong lòng cũng có chút cảm giác mong đợi, chờ đợi hai cao thủ trẻ tuổi đánh một trận.

Mà Nhạc Đông Thần từ đầu đến cuối cũng không tiến lên một bước, một mực đứng ở phía sau, bàng quang cười lạnh.

Sở dĩ hấn theo mọi người đến đây, tất nhiên là không phải đến làm viện thủ cho Phong Liệt mà là muốn xem liệu có cơ hội bỏ đá xuống giếng hay không. Lúc này, hấn thấy Phong Liệt và Long Khuynh Vân chuẩn bị giao chiến, dĩ nhiên là hấn cảm thấy vô cùng vui mừng.

Phong Liệt cũng không nói nhiều, ngoài thân chợt hóa ra một đoàn hắc vụ nồng nặc, một lần nữa biến thành một thân hắc diễm, sau đó nhanh chóng biến ra Ma Long hắc ám chi thân, đại thương trong tay chậm rãi chỉ về phía trước, cương khí từ mũi thương màu đen bắn ra ba thước, những tiếng "xoẹt, xoẹt" không ngừng vang lên.

- Long Khuynh Vân, dùng Đại thần thông của ngươi đi, nếu không, một chút cơ hội ngươi cũng không có!

- Hừ! Chỉ giỏi chém gió!

- Huyết Long Đạo Hải!

Long Khuynh Vân hừ lạnh một tiếng, huyết kiếm trong tay đột nhiên vũ lộng, bóng kiếm đầy trời, càng múa càng nhanh. Dần dần, thân thể của nàng dần hòa vào trong bóng kiếm trở thành một con trường long màu đỏ. Không gian bên trong phương viên mười trượng cũng khe khẽ chấn động. Trên mặt đất, cát bay đá chạy, vô số cây cỏ cành gãy lá rụng, thanh thế vô cùng kinh người.

Bọn người Tề Xương Vũ, Long Vũ, Nhạc Đông Thần hoảng sợ lui về phía sau. Ánh mắt nhìn về phía Long Khuynh Vân lộ ra thần thái khác thường.

Long Khuynh Vân ở Tự Nguyên Trì tấn thăng đến Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên, uy lực của Huyết Long Vũ Thiên Quyết đã đạt đến một tầng cao mới.

Mặc dù hôm nay nàng ta không thi triển Đại thần thông, chỉ dựa vào bộ chiến kỹ này cũng đủ để chính diện chống lại cao thủ Chân Khí Cảnh tam trọng thiên trở xuống. Đây cũng là một trong những lý do nàng ta nóng lòng khiêu chiến Phong Liệt.

Hồ...

Huyết long quanh co bay lên không, hung hăng hướng thân thể hắc diễm lao tới.

Uy thế kinh người như thế, khiến cho Sở Tiểu Điệp và hai thiếu nữ không khỏi không lo lắng cho Phong Liệt, trán túa mồ hôi lạnh.

Mà lúc này, ở bên trong hắc vụ, hai mắt Phong Liệt đỏ ngầu, tia máu bắn ra bốn phía, lộ ra một tia nhàn nhạt khinh thường.

Tu vi Long Khuynh Vân tăng mạnh, làm sao cảnh giới của Phong Liệt hấn lại không bạo tăng?

Phong Liệt hấn lúc đó là Nguyên Khí Cảnh ngũ trọng thiên đều không sợ Long Khuynh Vân Nguyên Khí Cảnh bát trọng thiên. Hôm nay, hai người đều là Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên, tự nhiên Phong Liệt lại càng không có chỗ nào phải sợ hãi.

- Hừ! Không thấy quan tài không đổ lệ!

Kế tiếp, hấn cũng không thi triển Địa giai chiến kỹ, nguyên lực toàn thân đột nhiên quán chú vào trong cây đại thương dài trượng hai, sau đó thân hình chợt bay lên không trung, hung hăng lấy đại thương hướng huyết long khuấy mạnh, không gian ô ô rung động.

Trên bầu trời, đại thương màu đỏ sậm đột nhiên cắm vào giữa huyết long.

Oanh! Một tiếng vang thật lớn xuất hiện.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, huyết long như điều đứt dây bay ngược về phía sau, trên không trung hiển lộ ra thân hình Long Khuynh Vân. Bay ra sau đến vài chục trượng, thân thể của nàng mới rơi xuống đất, thân thể mềm mại khe khẽ kinh hoàng, trên khuôn mặt diễm lệ tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Răng rắc... Răng rắc... Đỉnh!

Sau khi mấy tiếng kêu nhẹ nhàng vang lên, huyết kiếm trong tay Long Khuynh Vân bị cắt làm ba đoạn, rơi lả tả trên mặt đất.

Về mặt Long Khuynh Vân đại ra, nhìn chuôi kiếm trong tay, miệng lẩm bẩm:

- Điều này... không thể nào!

Nàng rất khó tin tưởng, sau khi tu vi của mình tăng tiến, thật không ngờ lại không chịu nổi một chiêu của Phong Liệt. Đối với người luôn nắm giữ vị trí số một trong lớp trẻ như nàng, kết quả này thật sự khó tiếp nhận.

- Người quá yếu!

Bên trong thân thể hắc diễm vang lên một tiếng thở dài đầy thất vọng của Phong Liệt.

122. Chương 152-153: Huyết Long Vãn

Giờ này khắc này, chẳng những về mặt Long Khuynh Vân tỏ vẻ không thể tin được, ngay cả tất cả mọi người ở chung quanh cũng vô cùng kinh ngạc.

Đám người Tề Xương Vũ, Nhạc Đông Thần nhìn về phía Phong Liệt, ánh mắt không cách nào che dấu vẻ khiếp sợ. Nhân lực bọn họ cũng có chút nhân lực, từ một chiêu này có thể nhìn ra được, chênh lệch thực lực giữa hai người là rất lớn.

Sau khi Phong Liệt thở dài thốt lên những lời nhận xét, Long Khuynh Vân đột nhiên phục hồi tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mơ hồ vờn vẹo, trong đôi mắt đẹp là một sự tức giận vô cùng.

Nàng hừ lạnh một tiếng, hung hăng đem chuôi kiếm cầm trong tay ném trên mặt đất, sau đó liền thấy trên bàn tay phải hiện đang trống rỗng của nàng dần dần xuất hiện một thanh trường kiếm hẹp dài màu máu.

Trường kiếm có màu đỏ tươi, dài hơn ba thước, rộng chừng hai ngón tay. Từ mũi kiếm đến chuôi kiếm liền thành một khối. Trên thân kiếm phủ đầy những mảnh lân phiến nhỏ, từ xa nhìn lại giống như một con huyết long, tỏa ra một phong cách cổ xưa, tôn quý, khí tức mạnh mẽ, rất bất phàm.

- Linh bảo cao cấp?

Phong Liệt nhìn chuôi này huyết sắc trường kiếm, đôi mắt khẽ nhíu lại.

Bình khí của Long Vũ Giả chỉ khi đạt đến linh bảo cao cấp trở lên mới có thể thu được vào trong cơ thể. Mà mỗi một kiện linh bảo cao cấp có rất nhiều diệu dụng không giống với phàm binh, có thể nói giá trị liên thành.

Mặc dù Tế Thiên Thần Thương trong tay Phong Liệt sắc bén sắc bén vô cùng, vô kiên bất tòng, chỉ dựa vào bản thân chất liệu cũng có thể đâm rách chiến giáp linh bảo cao cấp nhưng vẫn không thể bị hấn thu vào trong cơ thể, thậm chí cũng không thể để hấn nhận chủ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Phong Liệt toan tính đem nó trọng luyện một lần nữa.

Ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn của Long Khuynh Vân nhẹ nhàng phất qua mũi kiếm, nụ cười đọng trên môi, chậm rãi nói:

- Phong Liệt, kiếm này tên là Huyết Long Vãn. Người là người đầu tiên khiến ta phải dùng đến kiếm này.

- Cái gì? Huyết Long Vãn? Cái này không phải là Huyết Long Vãn, một trong Long gia cửu thần kiếm hay sao?

Ánh mắt Tề Xương Vũ chợt sáng ngời, không nhìn được lên tiếng kinh hô.

- Kỳ mang như huyết, kỳ vận tự long! Không sai! Đây đúng là Huyết Long Vĩn trong truyền thuyết!

Ánh mắt Nhạc Đông Thần lóe lên không dứt, lộ ra vẻ tham lam khó có thể che giấu.

Còn lại những người khác trở nên rối rít, không ngừng ngắm nghía bảo kiếm trong tay Long Khuynh Vân, trên mặt không khỏi lộ ra nét sợ hãi và hâm mộ.

Tinh mang trong mắt Phong Liệt khe khẽ lóe lên. Kiếm là hảo kiếm, có điều, đối với lời nói của Long Khuynh Vân, Phong Liệt hẳn cũng chỉ khịt mũi coi thường:

- Nga? Nói như vậy ta hẳn là phải cảm thấy rất vinh hạnh? Bất quá, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thấy thần binh lợi khí cũng không có tác dụng gì, hy vọng người có chút chuẩn bị tâm tư.

Mặc dù chuôi trường kiếm này rất bất phàm, nhưng Phong Liệt cũng không cho là nó ở trong tay Long Khuynh Vân có thể phát huy bao nhiêu uy lực.

- Hừ! Éch ngồi đây giằng! Bỏn tiểu thư sẽ cho người thử một chút về huyết long chi hôn của Long gia chúng ta!

Long Khuynh Vân vô cùng tức giận quát một tiếng, ngay sau đó trường kiếm trong tay nhoáng lên một cái, thân thể mềm mại chợt phiêu khởi, lẳng không qua khoảng cách năm trượng, đâm trực diện về hướng Phong Liệt, trong thoáng chốc giống như một con huyết long quanh co xẹt qua hư không, tốc độ như chớp giật, khiến người ta khó có thể nhìn ra một cách rõ ràng hình dạng của nó.

- Huyết Long Thiên Chỉ

Xoẹt... Xoẹt...

Lúc còn cách Phong Liệt chừng một trượng, huyết kiếm trong tay Long Khuynh Vân chợt đâm ra trăm ngàn tia máu lấp lánh, đem bao phủ toàn bộ thân thể Phong Liệt. Kiếm khí sắc lạnh, phát ra âm thanh the thé phá không mà đến, khiến cho những người ở bên ngoài có cảm giác thủng màng nhĩ. Phong Liệt ở trong trận cũng có chút run rẩy tâm thần.

Đây là Huyết Long Vũ Thiên Quyết đệ nhất thức!

- Phá cương?

Ánh mắt Phong Liệt khe khẽ nhú lại. Trong nháy mắt, hẳn liền từ trong kiếm khí đoán được, chuôi Huyết Long Vĩn này có thêm công dụng bài trừ cương khí, có thể nói trên đời khó thấy được.

Nói cách khác, có kiếm này trong tay, có thể phá vỡ toàn bộ cương khí trong thiên hạ. Làm cho cương khí hộ thể của Long Vũ Giả không có chút tác dụng nào, cho dù là cao thủ Thần Thông Cảnh cũng có thể bị kiếm này đâm xuyên qua người.

Chỉ dựa vào điểm này, chuôi Huyết Long Vĩn này tuyệt đối có thể bước vào hàng ngũ thần binh lợi khí hiếm thấy.

Lúc này, Phong Liệt không dám khinh thường, trong lòng có thêm vài phần cảnh giác.

Kế tiếp, vô số huyết sắc kiếm khí đâm vào hắc ám chi thân của Phong Liệt, tiếp đó là hàng loạt những tiếng kim loại va chạm vào nhau, phát ra âm thanh "leng keng" giòn tan. Chiêu này có chút thất bại, kiếm khí chỉ có thể đục cương khí bao bọc xung quanh thân thể Phong Liệt vốn rất cứng rắn thành cái sàng, uy thế dị thường kinh người.

Nếu như lúc này, Phong Liệt lấy nhân thân để chống đỡ, cam đoan chỉ trong nháy mắt sẽ bị xuyên thành trăm ngàn lỗ thủng, vạn kiếm xuyên tim mà chết.

Nhưng lúc này, hắc ám chi thân của Phong Liệt vốn lấy sự chắc chắn mà nổi danh. Những kiếm khí có thể xuyên kim liệt thạch này cũng chỉ có thể khiến cho thân hình Phong Liệt khe khẽ chấn động, ngoài ra cũng không có chút hiệu quả nào.

Vừa tiếp xúc với chiêu này, nhất thời, trong lòng Phong Liệt cũng đại khái hiểu được thực lực của Long Khuynh Vân.

Một khắc sau, trong nháy mắt, Phong Liệt thu hồi Tế Thiên Thần Thương, ngoài miệng khẽ quát một tiếng, bai phải thuận thế nghiêng về phía trước một chút. Nhất thời, một đạo hư ảnh chợt hướng Long Khuynh Vân đánh tới.

- Cuồng Long Táng Thiên - Bính Thiên Chàng!

Hô...

Hư ảnh tạo thành một cơn lốc màu đen, trong nháy mắt đã tiến sát đến người Long Khuynh Vân.

Hôm nay, tu vi Phong Liệt tăng tiến rất nhiều, mỗi một chiến kỹ trong Cuồng Long Táng Thiên Quyết đều có uy lực hơn xưa gấp bội.

Có điều, mắt thấy một chiêu mãnh liệt của Phong Liệt đánh tới, Long Khuynh Vân chẳng những không chút sợ hãi mà khóe miệng còn khe khẽ lộ ra một tia khinh thường.

Cuộc chiến lần trước, nàng từng chịu thua thiệt dưới một chiêu này của Phong Liệt. Giờ phút này, thấy Phong Liệt dùng lại chiêu cũ, nàng tự nhiên sẽ không mắc phải sai lầm đồng dạng.

Kế tiếp, chỉ thấy thân thể mềm mại của Long Khuynh Vân thoảng chia làm hai, hai hình ảnh giống nhau như đúc đồng thời cảm huyết kiếm trong tay đâm về phía ngực Phong Liệt, vừa nhanh vừa tàn nhẫn. Trong tình thế gấp gáp, Phong Liệt muốn tránh cũng không được.

- Huyết Long Phân Ảnh Kích!

Phốc!!!

Một tiếng vang nhỏ xuất hiện, một thân ảnh của Long Khuynh Vân bị Bính Thiên Chàng đánh tan, nhưng Phong Liệt lại không hề cảm thấy vui mừng, bởi vì hắn biết đây không phải là bản thể của Long Khuynh Vân.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy "phốc xuy" một tiếng, bản thể Long Khuynh Vân cầm Huyết Long Vĩn trong tay hung hăng đâm vào ngực Phong Liệt, thế đến sắc bén vô cùng.

Huyết kiếm xuyên thủng lớp hắc lân tinh tế trên ngực Phong Liệt, ngập đến tận chuôi kiếm. Hồng mang chói lọi từ mũi kiếm từ sau lưng Phong Liệt thoát ra ngoài.

Trong lòng Phong Liệt đại chấn.

Hắn trăm triệu lần cũng không nghĩ đến chuôi kiếm này lại sắc bén đến thế, không ngờ có thể đâm xuyên qua thân thể y. Cũng may mắn là hắn có hắc ám chi thân, nếu không, chỉ vào chiêu này, hắn không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Mặc dù hắc ám chi thân không có cảm giác đau đớn, nhưng thân kiếm truyền ra sát khí lạnh thấu xương vẫn làm hắn vô cùng kinh hãi, khó có thể tự chủ.

- A!

Đám người Sở Tiểu Diệp không khỏi lên tiếng kinh hô. Mặc dù các nàng không nhìn thấy cảnh tượng máu me tuôn trào, nhưng vẫn ngây người nhìn cảnh tượng huyết kiếm của Long Khuynh Vân đâm xuyên qua nhân hình hắc diễm của Phong Liệt.

Giờ này phút này, hầu hết tất cả mọi người đều suy đoán, Phong Liệt không chết cũng trọng thương.

Nhạc Đông Thần ở phía xa lộ ra một tia cười lạnh đầy tà ý. Chỉ cần một khi Phong Liệt thất bại thụ thương, hắn nắm chắc sẽ đem cái mạng nhỏ của Phong Liệt hoàn toàn lưu lại tại cái sơn cốc nhỏ này.

Sau khi Long Khuynh Vân đâm xuyên qua lồng ngực của Phong Liệt, trong đôi mắt xinh đẹp thoảng hiện ra một tia không đành lòng. Nói cho cùng nàng cũng không muốn giết Phong Liệt, thoảng dừng lại một chút. Nàng muốn lập tức rút trường kiếm ra.

Nhưng đúng vào lúc này, trong mắt nàng, Phong Liệt vốn không có khả năng phản kháng lại đột nhiên bùng phát khí thế mạnh mẽ. Trong nháy mắt, một cặp long trảo màu đen chụp lên hai vai nàng, sau đó là một cái tát ảnh (chiều lên gối) đâm lên. Một chiều, hai chiều..., rất nhiều tát ảnh hung hăng đánh thẳng vào bụng Long Khuynh Vân

- Cuồng Long Táng Thiên - Tất Thiên Đỉnh!

- Phong Liệt, người dám...

- A!

Một tiếng hét thất thanh vang lên. Theo tiếng kêu thảm của Long Khuynh Vân, thân thể mềm mại của nàng bị đánh bay lên không trung hơn mười trượng, trường kiếm đâm đang đâm vào ngực Phong Liệt cũng không kịp rút ra.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thân hình Long Khuynh Vân lộn hai vòng trên không trung rồi bổ nhào xuống đất, mất thăng bằng giật lùi về phía sau, vừa lùi vừa học máu. "Phù phù" một tiếng, sau đó là một cái tứ thế cực kỳ bất nhã của Long Khuynh Vân, quỳ hai gối, đầu cắm xuống đất, hai tay ôm bụng, toàn thân co quắp, bất động.

Lần này, tất cả mọi người xung quanh đều trợn tròn đôi mắt.

Trong lúc nhất thời, đầu óc mọi người đều xoay loạn cả lên. Không một ai nghĩ tới cục diện lại nghịch chuyển nhanh chóng đến như vậy. Vốn tưởng Long Khuynh Vân đang chiếm thượng phong, thoáng cái liền bị đánh đến gần chết,

- A! Vân tỷ tỷ!

- Long sư huynh!

- Đại tỷ!

Sau khi sững sốt, đám người Sở Tiểu Diệp, Long Vũ không khỏi kinh hô, cùng chạy về phía Long Khuynh Vân.

Bên trong hắc vụ, hai mắt Phong Liệt đỏ ngầu, khe khẽ lóe lên. Hắn hiểu rõ, một chiêu Tất Thiên Đỉnh của mình còn chưa đến mức lấy đi cái mạng nhỏ của Long Khuynh Vân. Chỉ có điều, ăn một chiêu này cũng đủ để Long Khuynh Vân ở trên giường tu dưỡng mấy ngày.

Phong Liệt nắm lấy chuôi của Huyết Long Vĩ trước ngực, nhẹ nhàng kéo ra. "Xoẹt" một tiếng, trường kiếm được rút ra. Phong Liệt cầm trường kiếm trong tay ngắm nghía một chút, trong lòng không khỏi khen thầm một tiếng.

Chuôi Huyết Long Vĩ này tuyệt đối là thần binh cực phẩm trong số cao cấp linh bảo. Độ sắc bén hơn Tế Thiên Thần Thương của hắn rất nhiều, thật sự là một thần binh lợi khí khó gặp.

Có điều, Phong Liệt cũng không hề có chút ý nghĩ sẽ chiếm nó làm của riêng. Bởi vì hắn biết Long gia tuyệt đối không cho phép chuôi thần khí này lưu lạc ở bên ngoài. Giữ nó trên người sớm muộn cũng rước lấy tai họa.

Sau khi thở dài đầy tiếc hận, hắn liền cầm Huyết Long Vĩ trên mặt đất.

Sau đó, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển một chút, hắc ám lực vô tận chen chúc nhau xuất hiện, trong chớp mắt đã chữa trị hoàn toàn vết thương do Huyết Long Vĩ gây ra.

Phong Liệt sờ sờ bộ ngực hoàn hảo, không khỏi đắc ý cười thầm. Thế gian này, có thể tự chữa trị vết thương, sợ rằng hắn là người đầu tiên.

- Vân tỷ tỷ! Vân tỷ tỷ! Tỷ mau tỉnh lại đi!

Đám người Sở Tiểu Diệp, Long Vũ vội vàng hấp tấp đỡ Long Khuynh Vân dậy, vừa bóp vừa xoa. Mãi một lúc lâu sau, nàng ta được mọi người cho nuốt mấy viên đan dược mới dần dần hồi tỉnh.

Lúc này, Long Khuynh Vân chỉ cảm thấy tất cả gân mạch trong cơ thể đều rối loạn không chịu nổi, sắp ở bên bờ bạo liệt. Nàng ta vội vàng nuốt thêm mấy viên đan dược nữa, tình hình mới dần dần ổn định.

Sau khi dò xét một chút, Long Khuynh Vân cảm thấy vô cùng tức giận, mặc dù mình chưa tới mức tổn thương đến căn cơ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào vận chuyển nguyên lực.

Phong Liệt thấy Long Khuynh Vân đã tỉnh lại, trong lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói hẳn biết rõ mình dùng lực thế nào, nhưng cũng khó tránh khỏi những điều ngoài ý muốn. Vị tiểu thư Long Khuynh Vân này khác với Triệu Đồng, nếu thật sự có trường hợp không may xảy ra, chỉ sợ từ nay về sau, Phong Liệt hẳn chỉ có thể đối mặt với cuộc sống liêu mạng trốn chạy.

- Phong Liệt, khụ khụ!

Long Khuynh Vân có ý bảo Sở Tiểu Điệp đỡ nàng dậy. Toàn thân đau nhức khiến cho hai hàng lông mày của nàng thẳng lại thành một hàng. Nhưng Long Khuynh Vân vẫn quật cường như cũ, nhìn chằm chằm Phong Liệt, thanh âm hơi có chút khàn khàn:

- Phong Liệt, hãy cho ta biết, tại sao ngươi có thể đánh bại ta?

Phong Liệt nhướng mày, cái vấn đề này thật sự không thể nói ra, hẳn khế cười nói:

- Cái vấn đề này thật đúng là kỳ quái. Ta làm cái gì thì không thể đánh bại?

- Hừ! Tuy nói tu vi của ngươi ngang bằng với ta, nhưng ta luyện Huyết Long Vũ Thiên Quyết đã có thành tựu. Cho dù là cao thủ Chân Khí Cảnh tam trọng thiên cũng không phải là đối thủ của ta!

- Mà ngươi, mặc dù tu luyện một loại Địa giai chiến kỹ, nhưng vẻn vẹn cũng chỉ là nhập môn mà thôi. Ngay cả ngưng khí thành ảnh ngươi cũng không làm được! Căn bản là ngươi không có khả năng thắng!

Long Khuynh Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Ha ha! Ta thích dùng nắm đấm thay lời nói thật. Thắng chính là thắng, thua chính là thua. Nếu ngươi thấy không phục, có thể tìm ta đánh một trận. Phong Liệt ta tùy thời phụng bồi.

Phong Liệt thoải mái cười nói.

- Hừ! Nhất định là ngươi có bí mật! Sớm muộn ta cũng sẽ tìm hiểu rõ ràng! Tiểu Điệp, chúng ta đi.

Long Khuynh Vân quát lạnh một tiếng, vừa không cam lòng trợn mắt nhìn Phong Liệt một cái, sau đó lập tức rời đi.

Lúc này, Phong Liệt cũng nhíu nhíu mày, không nhận được nói:

- Tiểu Điệp, muội muốn đi cùng bọn chúng, hay là theo ta về Thanh Thạch Sơn?

- Muội...

Sở Tiểu Điệp bị Phong Liệt hỏi bất ngờ, có chút sửng sốt, trong lòng lưỡng lự, hết sức khẩn trương.

- Đương nhiên là Tiểu Điệp đi với chúng ta! Hừ! Ngươi đã có Lý U Nguyệt, đừng nghĩ đến chuyện đánh chủ ý lên Tiểu Điệp!

Sắc mặt Long Khuynh Vân trở nên giận dữ, lạnh lùng quát lớn.

Sắc mặt Phong Liệt không khỏi ngưng trệ. Không ngờ chỉ trong chốc lát nữ nhân này đã phát hiện hẳn có chủ ý với Tiểu Điệp. Cái loại trực giác này cũng quá đáng sợ đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Tiểu Điệp cũng không ngừng đỏ lên. Tâm ý của Phong Liệt đối với nàng rõ như ban ngày, nàng hoàn toàn có thể nhìn ra được, trong nội tâm cực kỳ thẹn thùng.

Chẳng qua là, mặc dù nàng có ấn tượng không tệ đối với Phong Liệt, nhưng cũng chưa đến mức phát sinh tình cảm nam nữ.

123. Chương 154: Long Cốt Linh Đăng!

Suy nghĩ một chút, Sở Tiểu Diệp đột nhiên biến sắc, hốt hoảng hét lên:

- Phong sư huynh, Long đại ca. Hai người nhanh đi cứu Thiên Tử tỷ tỷ! Lúc trước chúng ta bị đám hắc y nhân kia đuổi bắt, mỗi người chạy một hướng, hiện giờ cũng không biết những người khác thế nào rồi?

- Diệp Thiên Tử?

Trong lòng Phong Liệt vừa động liền nhớ ra, lúc trước hắn chỉ gấp gáp lo lắng cho an nguy của Sở Tiểu Diệp, chuyện của Diệp Thiên Tử bị hắn ném lên tận chín tầng mây. Lúc này nhớ tới, thật ra thì lần này, người gặp kiếp nạn lớn nhất chính là Diệp Thiên Tử.

Bình tĩnh mà xem xét, mặc dù hắn không nhẫn tâm nhìn Diệp Thiên Tử hương tiêu ngọc vãn, nhưng đối với việc xuất thủ cứu giúp thì hắn cũng không nhiệt tình lắm, dù sao hắn cũng không có cái ý định làm đấng cứu thế. Hơn nữa, đám người Thần Sư kia cường hãn như vậy, dựa vào thực lực hiện tại của hắn, căn bản là không có khả năng trêu chọc.

Lúc này, Long Vũ lên tiếng nói:

- Tiểu Diệp, bọn muội đã chọc đến ai vậy?

- Bọn muội cũng không biết. Lúc trước, mười hai người bọn muội chơi đùa ở bên đầm nước, chợt phát hiện ở bên cạnh đầm nước có một cây Long Cốt Linh Đăng...

- Cái gì? Long Cốt Linh Đăng?

- Long Cốt Linh Đăng?

...

Lời Sở Tiểu Diệp còn chưa nói hết, đám người Phong Liệt không khỏi kinh hô, thoáng chốc, toàn bộ đều cảm thấy choáng váng, trên mặt nhanh chóng lộ ra thần sắc tham lam. Ngay cả Long Khuynh Vân hiện đã vô cùng suy yếu cũng rung động, đôi mắt sáng lên.

- Sở sư muội, Long Cốt Linh Đăng kia đang ở đâu?

Tề Xương Vũ cười mỉa xoa xoa tay, không dần được vẻ nôn nóng.

Ánh mắt của Phong Liệt, Nhạc Đông Thần cũng vô cùng nóng bỏng nhìn Sở Tiểu Diệp, chờ nàng nói tiếp.

Sở Tiểu Diệp cau cái mũi nhỏ lại, tức giận nhìn mọi người một lượt, nũng nịu nói:

- Hừ! Các người không lập tức đi cứu Thiên Tử tỷ tỷ thì đừng nghĩ đến việc ta nói cho các người biết.

- Ách...

Tất cả mọi người đều có chút lúng túng.

Phong Liệt ho khan hai tiếng, ngưng ngừng nói:

- Khụ khụ! Được rồi! Việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng đi cứu người thôi!

- Đúng đúng! Cứu người quan trọng hơn! Thuận tiện đi xem gốc Long Cốt Linh Đăng kia một chút! Hắc hắc!

...

Sở Tiểu Diệp nghe những lời này, vẻ mặt mới tốt hơn một chút.

Có điều, nàng thấy ánh mắt mấy người kia đều tỏ vẻ rất khó chịu, bởi vậy, trong tâm nàng cũng hiểu được, đám người trước mặt cũng không phải hạng tốt lành gì.

Lúc này, Nhạc Đông Thần đã gọi Lưu Tinh Phi Chu đến. Mọi người gấp gáp nhảy vào trong Phi Chu. Phong Liệt cũng không hàm hồ, đã có sẵn Phi Chu để ngồi, tự nhiên hắn sẽ không đi bóc lột sức lao động của Kim Cầu.

Nhưng lúc Phong Liệt muốn bay lên trời tiến vào Phi Chu, đột nhiên, một cánh tay hiện ra ngăn trước người hắn.

Phong Liệt sửng sốt, chỉ thấy chủ nhân của cánh tay này chính là người vẫn luôn trầm mặc không nói gì, Nhạc Đông Thần.

Nhạc Đông Thần lạnh lùng nhìn Phong Liệt, âm trầm nói:

- Phong Liệt, thật sự không tốt. Phi Chu của bốn công tử dung lượng có hạn, kính mong người đi bằng phương tiện khác!

Hắn hiểu rõ, trong số những người ở đây, Phong Liệt có chiến lực mạnh nhất. Dưới tình huống Long Khuynh Vân đã bị trọng thương, không còn ai có thể ngăn được Phong Liệt. Nếu để cho Phong Liệt đi, vấn đề phân phối Long Cốt Linh Đẳng sẽ trở nên khó khăn, nếu làm không tốt, Phong Liệt một ngụm độc tôn cũng có thể xảy ra.

- Um? Phi Chu này là của người? Sách sách, người thật có tiền!

Phong Liệt khoa trương thốt lên một câu sợ hãi. Nhưng ngay sau đó, sắc mặt của hắn trở nên lạnh lẽo:

- Có điều, nếu không cho ta lên, ta không bảo đảm nó có thể bay lên được hay không đâu!

Vừa nói, Phong Liệt vừa cực kỳ tùy tiện vén tay áo lên, đầu quyền nắm hai cái vào hư không, làm ra bộ dạng dù bận tới mất nhưng vẫn thong dong, tựa hồ tùy thời có thể xuất thủ.

- Người... Hừ! Phi Chu này là do một vị tiền bối của Nhạc gia cho bốn công tử mượn. Nếu người dám dính vào, chỉ sợ người không bảo vệ nổi mình!

Sắc mặt Nhạc Đông Thần giận dữ, lạnh lùng uy hiếp.

- Nga? Ta sẽ không dính vào. Ta muốn xem người lựa chọn! Nhạc gia tiền bối của người rất giỏi, cứ để cho hắn đi Âm Vũ Viện đòi lại đi! Ha ha ha!

Phong Liệt cực kỳ lớn lối cười to mấy tiếng, nhưng ngay sau đó cũng không để ý tới Nhạc Đông Thần nữa, thân hình nhảy cao mấy trượng, nhẹ nhàng chui vào cánh cửa nhỏ dưới bụng Phi Chu.

Hai mắt Nhạc Đông Thần cơ hồ muốn phóng hỏa, hàm răng nghiến chặt, nhưng hắn chẳng thể làm gì được Phong Liệt, đánh thì đánh không lại, uy hiếp cũng không được. Cuối cùng, sắc mặt Nhạc Đông Thần tái xanh, biến ảo một hồi rồi cũng đành phải nhảy vào trong Phi Chu.

Đám người Long Khuynh Vân đối với chuyện tranh chấp giữa Phong Liệt và Nhạc Đông Thần cũng không để trong mắt, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Mặc dù bọn họ cũng không hy vọng Phong Liệt theo kịp, nhưng đối với hành vi đùa bỡn của Phong Liệt cũng không có biện pháp, chỉ là bọn họ không ngờ rằng, lúc này, trong đầu Phong Liệt đã có ý niệm muốn đoạt lấy chiếc Phi Chu này.

Dưới sự chỉ dẫn của Sở Tiểu Điệp, mọi người không chế Phi Chu bay về phía trung bộ của đại hạp cốc. Mặc dù tốc độ của Phi Chu kém xa Kim Câu thần tốc, nhưng so với đi bộ thì vẫn nhanh hơn nhiều.

Vừa nghĩ tới việc không bao lâu nữa có thể nhìn thấy Long Cốt Linh Đẳng, tâm trạng của tất cả mọi người đều bị kích động.

Long Cốt Linh Đẳng là một loại linh dược trăm năm cực kỳ khó gặp, cũng chính là một vị thuốc chủ yếu để luyện chế Long Cốt Thánh Đan, đủ để khiến cho cao thủ Thần Thông Cảnh phải mơ ước.

Long Cốt Thánh Đan có công hiệu cường hóa gân cốt kinh mạch của Long Vũ Giả. Hơn nữa hiệu quả cường hóa của loại đan dược này không phải loại đan dược bình thường có thể so sánh.

Theo truyền thuyết, chỉ cần ăn vào một viên Long Cốt Thánh Đan là đủ để đem toàn bộ kinh mạch trong cơ thể cao thủ Chân Khí Cảnh trở xuống cường hóa gấp ba lần có thừa. Có thể nói đây là một loại linh đan nghịch thiên. Hơn nữa, loại linh đan này có thể sử dụng liên tục, hiệu quả của dược liệu được cộng dồn.

Lấy tình huống thể trạng của Phong Liệt hiện tại, chỉ cần ăn vào hai khẩu Long Cốt Thánh Đan cũng đủ để kinh mạch trong cơ thể hắn cường hóa đến cường độ của Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên. Điều này không thể nghi ngờ, sẽ giúp hắn tích kiệm vô số tinh lực và thời gian.

Mà dưới tình huống kinh mạch bị trọng thương nghiêm trọng như của Long Khuynh Vân, chỉ cần nhai một mảnh nhỏ Long Cốt Linh Đăng, chẳng những kinh mạch bị thương tổn trong cơ thể được hồi phục như ban đầu mà còn không để lại di chứng cũng như tác dụng phụ.

Bởi vậy, thứ tốt như Long Cốt Linh Đăng sao có thể không khiến cho mọi người động tâm?

- Đầm nước kia ở dưới một thác nước tại phía trước tòa núi nhỏ kia, Long Cốt Linh Đăng sinh trưởng ở bên cạnh đầm nước, chúng ta phát hiện nó lúc còn chưa kịp tới gần thì những Hắc y nhân kia liền xuất hiện. Hơn nữa, thật giống như, thật giống như bọn họ còn tới sớm hơn chúng ta một chút, nói không chừng có lẽ bọn họ vốn ở phụ cận a.

- . . .

Ở bên trong tàu cao tốc, Sở Tiểu Diệp lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ nói về những sự việc các nàng gặp nạn lúc trước, tất cả mọi người nghe được âm thầm cau mày.

124. Chương 155-156: Tình Thế

Phong Liệt trong lòng không khỏi thầm cười nhạo, mấy cô nàng ngu ngốc này đoán chừng trúng phải mai phục của người ta vẫn còn không biết.

Đột nhiên, hắn nhíu mày, nghi ngờ nói:

-Tiểu Diệp, người nói những người đó rất có thể đã tới nơi đó trước các ngươi sao?

-Đúng vậy a, Phong sư huynh, ta thấy bọn họ có mấy người đều xuất hiện từ phía sau thác nước.

Sở Tiểu Diệp nặng nề gật đầu nói.

-Nga? Nói như vậy, bọn họ chẳng lẽ đang đợi cái gì sao?

Ánh mắt Phong Liệt khe khẽ lóe lên, trong lòng có chút kinh ngạc.

Theo lý thuyết thì nhóm người tiểu cô nương Diệp Thiên Tử này tu vi cao không cao, thấp không thấp, đoán chừng cũng không đáng phải khiến cho hơn mười tên cao thủ Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên có kinh nghiệm giết chóc mai phục.

Đã như vậy, mục đích của bọn họ là gì?

Đám người Long Khuynh Vân, Nhạc Đông Thần tất cả trong đôi mắt đều lóe ra tinh mang, mang một bộ dáng suy tư.

Lúc trước ở trên đường, Long Khuynh Vân là vì Long Cốt Linh Đăng không lâu sau đó, đã ăn một viên Huyền Nguyên Bất Tử Đan trân quý vô cùng, kinh mạch trong cơ thể đã khôi phục không ít, mặc dù còn xa mới đạt tới trạng thái khỏe hẳn, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có lực tái chiến.

Huyền Nguyên Bất Tử Đan chính là thần đan chữa thương nổi tiếng trên đời, giá trị thậm chí ngang bằng với Long Cốt Thánh Đan.

Kể từ khi ăn vào một viên Huyền Nguyên Bất Tử Đan duy nhất trong tay, dọc theo đường đi Long Khuynh Vân trong lòng đau gần chết, đôi mắt đẹp mỗi lần nhìn về phía Phong Liệt đều hận không được nhào tới cắn hắn mấy cái.

Phong Liệt bị nàng nhìn chăm chăm, trong lòng sợ hãi, thật sự sợ các nàng nổi đóa tại chỗ, nhưng sợ tàu cao tốc cứ như vậy mà rơi xuống đất, muốn né tránh tầm mắt Long Khuynh Vân cũng là một loại xa xỉ.

May mà một lát sau, thác nước đầm sâu theo lời của Sở Tiểu Diệp đã rơi vào trong tầm mắt của mọi người, cho đến lúc này, ánh mắt vô cùng phẫn nộ kia của Long Khuynh Vân mới rời khỏi người Phong Liệt.

Ánh mắt của mọi người rói rít xuyên thấu qua lỗ thông gió của tàu cao tốc, từ trên trời cao vạn trượng nhìn xuống địa phương phía dưới, nhất thời liền phát hiện, ở một chỗ dưới thác nước, có một đầm nước lớn với phạm vi vài trăm trượng, nước hồ xanh biếc trong suốt, phẳng phất giống như một mặt kính bóng loáng.

Lúc này, đang có ba đầu Minh Lang Ngưu Độc Tử lớn nhỏ cảnh giới trong bờ đầm đang uống nước, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn ra bốn phía.

Chung quanh đầm nước là Tham Thiên Cổ Mộc Lâm xanh um tươi tốt, bao phủ toàn bộ mặt đất, khiến cho mọi người ở không trung căn bản không thấy rõ tình huống phía dưới.

-A! Long Cốt Linh Đằng!

Tề Xương Vũ đột nhiên kêu một tiếng kích động vô cùng, ánh mắt gian tà gắt gao nhìn về một góc ở phía dưới đầm nước.

-Cái gì? Long Cốt Linh Đằng ở đâu?

-Ở đâu? Ở đâu?

- . . .

Tâm trạng mọi người trở nên kích động, bảy tám đôi mắt như mười mấy viên Dạ Minh Châu phát ra tinh quang lấp lánh, đồng loạt dò xét phụ cận của đầm nước.

Phong Liệt cũng vô cùng kích động, hấn trộn to hai mắt quét một vòng bốn phía đầm nước, cuối cùng ánh mắt ngưng tụ, phát hiện được mục tiêu.

Chỉ thấy cách đám Minh Lang kia hơn mười trượng trên một tảng đá lớn cao hơn một trượng có một mảng cây mây màu vàng thẫm đang sinh trưởng, ngay cả tảng đá lớn kia cũng có thể bao phủ toàn bộ, gốc cây mây này thân cây giống như long cốt với ánh vàng rực rỡ, ngay cả lá cây cũng lóe ra kim mang nhàn nhạt, chính là Long Cốt Linh Đằng trong truyền thuyết.

-Mau! Mau hạ xuống đi!

Nhạc Đông Thần không nhịn được hưng phấn hét lớn đối với một gã thuộc hạ khổng lồ chế tàu cao tốc ở phía trước.

-Chậm đã!

Long Khuynh Vân vội vàng lên tiếng quát bảo ngưng lại nói:

-Gốc cây Long Cốt Linh Đằng này bảo lưu hoàn hảo, các người không cảm thấy kỳ quái sao?"

Phong Liệt khẽ cau mày, đồng ý nói:

-Không sai! Những người đó rất có khả năng còn chưa đi! Chúng ta tiếp tục như vậy, nếu chuẩn bị không tốt sẽ trúng mai phục.

Nhạc Đông Thần nghe lời nói này, nhất thời sắc mặt hơi chậm lại, dần dần bình tĩnh lại, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Khi mọi người đang phân vân, ba đầu Minh Lang ở phía dưới bờ đầm uống nước tựa hồ phát hiện sự tồn tại của Long Cốt Linh Đằng, sau khi nhìn trái nhìn phải một cái, ba đầu Minh Lang vừa đập đập cái mũi, vừa chậm rãi đi về tảng đá lớn kia.

Mọi người sắc mặt quýnh lên, hận không thể lập tức nhảy xuống trời cao vạn trượng, đánh chết ba đầu Minh Lang kia.

Mắt thấy ba đầu Minh Lang chạy tới nơi phụ cận cách Long Cốt Linh Đằng ba trượng, đột nhiên, chung quanh có động tĩnh.

"Xoẹt !Xoẹt !Xoẹt !"

Kèm theo ba tiếng nhẹ vang lên, ba cành khô từ trong rừng chột bắn ra, vừa vụn chia ra cắm ở phía trên ba đầu Minh Lang, óc màu trắng văng khắp nơi, ba đầu lang lúc này bị thối kêu một tiếng rồi mất mạng.

Nhưng vẫn chưa xong, khi ba đầulang bị mất mạng sắp ngã xuống đất thì đột nhiên, trong đầm nước nổ “Rầm” một tiếng, mặt nước yên lặng chợt bùng lên cơn sóng gió động trời.

Sau đó, một Đại Mãng màu xanh biếc to cỡ thùng nước đột nhiên nhảy lên, trong nháy mắt liền đem thi thể của ba đầu Minh Lang còn chưa ngã xuống đất nuốt vào bên trong cái miệng rộng màu đỏ như máu, sau đó “phốc thông” một tiếng chìm vào bên trong đầm sâu, trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

Dần dần, đầm nước lại lần nữa khôi phục yên tĩnh, giống chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

-Ti ...

Thật lâu sau, trong tàu cao tốc viễn không liên tục vang lên thanh âm hít khí, trong lòng tất cả mọi người vẫn còn sợ hãi.

-Người trong rừng kia thế nhưng có thể lấy cành khô đánh nát sọ não cứng rắn của Minh Lang nhất giai, sợ rằng ít nhất cũng phải có tu vi Chân Khí Cảnh Sơ Kỳ!

-Không sai! Thậm chí ... có thể là cao thủ Chân Khí Cảnh Trung Kỳ trở lên!”

-Còn có đầu Trường Giác Đại Mãng màu xanh biếc kia, đây chính là một đầu Độc Giao Nhị Giai Hậu Kỳ Đỉnh Phong a! Hô, ta đã nói rồi, trên thế giới này cũng không có bữa trưa miễn phí!

...

Trong lúc nhất thời, mọi người nghị luận rối rít, trong giọng nói khó nén khỏi khiếp sợ.

Phong Liệt khẽ cau mày, lặng lẽ quét một vòng mọi người bên trong tàu cao tốc, âm thầm nhận định một chút toàn thân thực lực của mọi người.

Lúc này, bên trong tàu cao tốc có Long Khuynh Vân, Nhạc Đông Thần, Tề Xương Vũ, Long Vũ, Sở Tiểu Diệp tam nữ, còn có hai gã thị vệ Chân Khí Cảnh Tam Trọng Thiên của Tề Xương Vũ, thêm cả Phong Liệt tổng cộng mười người.

Những người này cộng dồn lại ở trong đại hạp cốc này coi như là một bộ phận thực lực không kém, mặc dù tình huống phía dưới không rõ, nhưng cũng không trực tiếp khiến cho mọi người lui bước.

Quả nhiên, đám người Nhạc Đông Thần, Long Khuynh Vân mặc dù sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng, nhưng lại không có một chút ý định lui bước nào, cũng cúi đầu rơi vào trầm tư.

Phong Liệt trong lòng âm thầm cười lạnh, hẳn cũng không sao cả, cho dù tất cả mọi người đều lui thì hẳn cũng sẽ không lui.

Có câu là cầu phú quý trong nguy hiểm, trên cái thế giới này ngày ngày có người chết oan chết uổng, nhưng ngày ngày đều có người mạo hiểm.

Sự thật chứng minh, những cường giả đẳng cao tuyệt đỉnh kia, đều từ trong núi đao biển lửa hay gió tanh mưa máu mà thoát ra ngoài, mà những Long Vũ Giả kia vọng đồ cầu ổn, có lẽ cả đời cũng khó mà hiểu rõ được chân lý của Long Vũ Chi Đồ, cũng chỉ có thể giả dựa cầu sinh cả đời trong khe hẹp ở tầng dưới chót.

Chỉ chốc lát sau, mọi người hết sức ăn ý liếc nhau một cái, đều thấy được ý điên cuồng trong mắt đối phương, là vì Long Cốt Linh Đăng, liệu một lần cũng đáng.

Huống chi, cũng không hoàn toàn là liều mạng, có lẽ còn có thể làm ngư ông đắc lợi.

Dĩ nhiên, ở đây cũng không phải là tất cả mọi người đều muốn mạo hiểm, Sở Tiểu Diệp chỉ muốn mọi người hỗ trợ cứu Diệp Thiên Tử ra, mà hai thiếu nữ trong Âm Vũ Viện kia lại muốn thối lui khỏi đây, rời xa vòng xoáy này. Bất quá, tam nữ đều biết chính mình không có bao nhiêu quyền nói chuyện, nên biết điều ngậm miệng lại.

Sau khi trầm ngâm trong chốc lát, Long Khuynh Vân thâm trầm nói:

- Chúng ta có lẽ đã bị người nhà phát hiện, trước tiên rời khỏi nơi này đã. Sau đó tìm một chỗ kín đáo hạ xuống!

-Ừm! Nhạc Thành, đi tới phía khác của núi hạ xuống!

Nhạc Đông Thần phân phó một tiếng với vị thuộc hạ đang điều khiển tàu cao tốc.

-Dạ! Công tử!

Mọi người sau khi thương nghị một chút, tàu cao tốc chậm rãi bay đi về phía xa, chỉ chốc lát sau, đã bay tới phía khác của núi nhỏ, mới cấp tốc hạ xuống trên một mảnh đất trống trong rừng, đám người Phong Liệt nối đuôi nhau đi ra.

Phong Liệt lãnh đạm nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, phát hiện rừng rậm phía xa kia thỉnh thoảng lóe ra một tia u mang nhọn nhọn hung lệ, hiển nhiên có rất nhiều thú dữ thường lui tới, thoát nhìn nơi này thật sự không phải là một địa phương có thể sống yên ổn.

Mà lúc này, Sở Tiểu Diệp tam nữ vừa ra ngoài đã bị từng âm thanh tiếng thú dữ rống to trong rừng truyền đến khiến cho sợ tới phát run, thấy vậy Phong Liệt âm thầm cau mày không dứt.

-Chúng ta người nào đi trước tới phụ cận của đầm nước xem xét tình huống ở đó một chút?

Long Khuynh Vân quét mắt liếc mọi người một cái, chậm rãi nói.

Mọi người ở đây, cũng chỉ có lời nói Long Khuynh Vân mơ hồ có thể khiến mọi người nghe theo, Phong Liệt mặc dù chiến lực mạnh nhất, nhưng bàn về tư cách vẫn xa xa không bằng Long Khuynh Vân được.

Nhạc Đông Thần suy nghĩ một chút liền nói:

-Để cho Nhạc Thành đi đi, hẳn tương đối có kinh nghiệm.

-Hay là để ta đi a.

Phong Liệt đi ra, lạnh nhạt nói:

-Ở trong rừng cây, ta tương đối am hiểu a.

Thật ra thì nguyên nhân trọng yếu nhất là, hẳn đối với hai gã thị vệ Chân Khí Cảnh Tam Trọng Thiên của Nhạc Đông Thần cũng không hề coi trọng, không thể nào tín nhiệm, vẫn là tự mình ra tay sây sây tâm hơn.

-Người ...

Bị Phong Liệt cướp lời, Nhạc Đông Thần không khỏi cảm thấy mất thể diện, trong lòng tức giận không thôi.

-Tốt lắm! Có gì tốt mà phải tranh giành chứ?

Long Khuynh Vân không vui khẽ hừ một tiếng, nhưng ngay sau đó hẳn liếc xéo Phong Liệt, lười biếng nói:

-Đã như vậy, vậy thì người đi đi! Mặc dù Bổn công tử đối với người rất không thoải mái, nhưng cũng không muốn người cứ như vậy vừa đi liền không trở về, cẩn thận chút!

- Hừ hừ, không cần quan tâm, mạng của ta rất lớn a.

Phong Liệt cười lạnh một tiếng, nhưng ngay sau đó thân hình thoáng một cái, lướt vào rừng rậm, biến mất không thấy.

Đợi đến khi Phong Liệt đi xa, sắc mặt của Nhạc Đông Thần chợt giận dữ, nói với Long Khuynh Vân:

-Long sư huynh, Phong Liệt này thật sự không biết điều, nếu không thì chúng ta ...

Long Khuynh Vân nhàn nhạt nhìn hẳn một cái, hài hước nói:

-Nhạc Đông Thần, nói thật, người cảm thấy hiện tại chúng ta một nhóm người này cộng dồn lại có thể đánh thắng được Phong Liệt hay không?

-Ách, điều này ...

Nhạc Đông Thần sắc mặt chợt ngốc trệ, á khẩu không trả lời được.

Xa xa phía thác nước, âm thanh “ào ào” của nước khi rơi xuống vang lên không dứt bên tai, nhưng phụ cận đầm nước lại yên lặng tới mức đáng sợ, trong thiên địa tràn ngập một cỗ áp lực, không khí tựa hồ cũng có phần ngưng trệ.

Một luồng hắc vụ kéo dài, vô thanh vô tức chậm rãi xuyên qua bên trong khoảng cách giữa các khóm lá dày đặc, dần dần đi tới phụ cận đầm nước.

Cuối cùng, hắc vụ kia ngừng lại trên đỉnh một cây đại thụ cách tảng đá lớn có Long Cốt Linh Đằng bao bọc hơn trăm trượng.

Màn sương mù này đương nhiên là do Hắc Âm Chi Thân của Phong Liệt biến thành.

Lúc trước Phong Liệt đã bước đầu đoán được, phụ cận đầm nước này có cao thủ Cương Khí Cảnh trấn giữ thay không, nếu không cũng sẽ không để Độc Giao Nhị giai đỉnh phong tồn tại, mà phạm vi dò xét tinh thần lực của cao thủ Chân Khí Cảnh chỉ trong phạm vi mười trượng quanh thân mà thôi, chỉ cần mình không đụng vào lưỡi đao phía trên, sẽ không bị người ta phát hiện. Lúc này, hắn mới dám trực tiếp hạ xuống phụ cận có Long Cốt Linh Đằng.

Phong Liệt ở trên đỉnh đại thụ, nhất thời, toàn cảnh của phụ cận rừng rậm thu hết vào mắt.

Chỉ thấy dưới một cây đại thụ bên kia đầm nước, một gã trung niên nam tử mặc áo đen, sắc mặt lạnh lùng đang nhắm mắt khoan chân mà ngồi, chín hư ảnh Ma Long cao hơn ba trượng nổi lơ lửng phía sau hắn, bộ áo đen khẽ lay động, từng sợi Thiên Địa Nguyên Lực chung quanh bằng mắt thường có thể thấy được chậm rãi hòa hợp vào thân thể hắn.

Tên nam tử này đang đối mặt với Long Cốt Linh Đằng ngoài trăm trượng, hai mắt thỉnh thoảng mở ra, con ngươi tinh mang bắn ra bốn phía tản ra hàn mang làm lòng người kinh sợ.

-Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên?

Phong Liệt trong lòng nhẹ nhàng chấn động, trung niên nam tử này rõ ràng là một gã cao thủ Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên!

Không nghĩ ngờ chút nào, người lúc trước bắn ra cảnh khô đánh nát sọ não của ba đầu Minh Lang hắn là người này không thể nghĩ ngờ.

Phong Liệt tự nghĩ lấy uy lực Hắc Âm Chi Thân của mình lúc này, phối hợp với các loại thủ đoạn, thật sự cũng không sợ cường giả Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, nhưng muốn nói ai thắng ai bại, còn chưa thể nói rõ được.

-Àn. Tại sao hắn không lấy Long Cốt Linh Đằng đi?

Đột nhiên, Phong Liệt trong lòng dâng lên một tia ngờ vực.

Theo lý thuyết, người này mặc dù không giết chết được đầu Độc Giao kia, nhưng cũng không nên dây dưa ở chỗ này như vậy a?

Dưới trăm điều nghi vấn vẫn không có được lời giải, ánh mắt Phong Liệt lần nữa nhìn về gốc cây Long Cốt Linh Đằng trên tảng đá lớn ở cạnh đầm nước kia.

Quan sát gốc cây Linh Đằng này ở khoảng cách gần như vậy càng có thể cảm giác được sự thần kỳ nơi đó, một cây mây kia, từng mảnh từng mảnh lá cây giống như đều do một màu vàng thẫm tạo ra, tản ra kim mang nhàn nhạt.

Mỗi khi gió núi nhẹ nhàng lướt qua Linh Đằng, đều sẽ vang lên một trận "Leng keng" giòn vang rất nhỏ, phảng phất giống như những tấm kim loại va chạm vào nhau, rất là kỳ diệu.

Ở trên Long Huyết Đại Lục, phạm là linh hoa linh thảo trong tên có chứa chữ "linh", đều sẽ có được một chút công hiệu kỳ diệu, Long Cốt Linh Đằng này có thể cường hóa kinh mạch máu chốt nhất trong cơ thể của Long Vũ Giả, tự nhiên lại càng không giống bình thường.

Phong Liệt cẩn thận quan sát một lượt, trong lòng không khỏi cực kỳ kích động, thoáng chốc, hắn đối với gốc cây Linh Đằng này nổi lên tâm tư nhất định phải có được.

Chỉ chốc lát sau, đột nhiên, ánh mắt Phong Liệt ngưng tụ, chỉ thấy Long Cốt Linh Đằng ở đây một cây mây có mũi nhọn thô to nhất, có một cái tiểu cầu hình bầu dục màu vàng nhạt, ước chừng to bằng quả trứng gà, đang ẩn trong đồng lá lộn xộn, rất tầm thường.

Nếu không phải vấn đề vị trí góc độ của Phong Liệt, đoán chừng cũng rất khó khăn để phát hiện.

125. Chương 157: Kinh Ngạc Khi Gặp Linh Quả

- Oác, đây là Long Cốt Linh Quả?

Phong Liệt không khỏi nuốt nước miếng, trong lòng đột nhiên nổi lên giông bão, thiếu chút nữa không nhận được kinh hô thành tiếng.

Long Cốt Linh Đẳng đã là linh vật hiếm thế hiếm thấy, cũng chỉ có ở một vài nơi hiểm yếu tuyệt địa trên đại lục mới có thể thỉnh thoảng nhìn thấy, mà Long Cốt Linh Quả lại càng là đồ vật trong truyền thuyết, trên đời người nhìn thấy đã ít lại càng ít.

Tục truyền, Long Cốt Linh Đẳng trăm năm niết bàn một lần, chỉ có Linh Đẳng sau khi niết bàn chín lần mới có thể kết xuất linh quả.

Hơn nữa, sau khi linh quả chín liền tự động rơi xuống, sau một khắc đồng hồ ngắn ngủn sẽ tiêu tán ở trong thiên địa, so sánh với phù dung sớm nở tối tàn còn hiếm thấy hơn nhiều.

Thật lâu sau khi tinh thần kích động, Phong Liệt dần dần bình tĩnh lại.

Đến đây, hắn rốt cục hiểu được Hắc y nhân trung niên kia cùng Độc Giao vì sao có thể tạm thời bình an vô sự, nguyên lai là đều đang đợi thời cơ một khắc chín mười kia!

Lúc này xem ra, linh quả kia cách thời điểm chín mười hẳn là còn một chút thời gian, sau khi Phong Liệt trầm ngâm một chút, liền nhẹ nhàng lướt người về chỗ rừng sâu. Dù sao nghe Sở Tiểu Điệp nói, kia Hỏa Hắc y nhân chừng hơn mười người, không tìm hiểu rõ ràng Phong Liệt hiện tại không quá an tâm.

Quả nhiên, theo Phong Liệt từ từ đi sâu vào trong, hắn rất nhanh liền thấy một nơi âm u không nhìn rõ ở trong rừng, phát hiện mấy đạo thân ảnh đang ẩn nấp, cả đám đều đang mặc áo đen, thu liễm khí tức trên thân. Nếu không phải Phong Liệt có lòng, thật đúng là khó có thể phát hiện bọn họ.

Cuối cùng sau khi tiến vào được ngàn trượng, ở trên một mảnh đất trống nhỏ, Phong Liệt còn phát hiện một lều không nhỏ, thỉnh thoảng có Hắc y nhân thường lui tới đó.

Đang lúc ấy thì, đột nhiên trong trướng bỗng có mấy tiếng quát quen thuộc truyền vào trong tai Phong Liệt.

-Mấy tên khốn kiếp chết tiệt các ngươi! Lại dám vô lễ đối với bốn tiểu thư! Các ngươi biết bốn tiểu thư là ai không? Cha ta chính là Điệp Minh Giác của Thiên Long Thần Triều Điệp gia! Thúc thời thì mau chóng thả ta ra, nếu không sẽ khiến các ngươi chịu không nổi!

-Hừ, tiểu nha đầu! Cha ngươi mặc dù có chút uy phong ở Thiên Long Thần Triều, nhưng ở Ma Long Giáo này nhưng cũng không thể một tay che trời! Mau im miệng đi! Nếu không trước khi đi ta không ngần ngại đem ngươi giao ra, trước tiên để cho các huynh đệ thoải mái một phen! Ha ha, vẻ thù mị như vậy đúng là hiếm thấy, ngay cả bốn tọa cũng có chút động tâm a.

-Hắc hắc hắc, Âm Vệ Đại Nhân, động tâm không bằng mau mau hành động a, cô nàng này nhìn đáng đáp còn là một xử nữ, không hưởng dụng một phen thật sự quá lãng phí! Dù sao đến Thần Sư ...

-Im miệng! Làm tốt bổn phận của ngươi đi!

-Ách? Dạ, dạ, tiểu nhân biết sai rồi.

Bị kia Âm Vệ Đại Nhân khiển trách một tiếng, trong trướng bỗng yên tĩnh lại lần nữa, nàng kia tựa hồ cũng bị dọa sợ, không dám lên tiếng nữa.

-Ừm? Là Điệp Thiên Tử?

Phong Liệt hiện thân hình trên một nhánh cây ở cách đó không xa, ánh mắt khe khẽ lóe lên. Hắn trong nháy mắt liền nghe ra chủ nhân của thanh âm điệu nga thanh thúy này, chính là Điệp Thiên Tử hàng xóm của hắn.

Lúc này trong lòng hắn cũng không khỏi âm thầm buồn cười, thầm nghĩ để cho cô nàng này ném chút khổ sở cũng tốt, nếu không tính tình của Đại tiểu thư kia sợ rằng sẽ không biết thu liễm.

Phong Liệt vừa dừng lại trong chốc lát, sau khi quan sát thực lực của Hắc y nhân một chút, liền lặng lẽ rút lui về phía xa. Hắn trong lòng biết Diệp Thiên Tử tạm thời có nên không gặp nguy hiểm, nên cũng không có ý định đánh rắn động cỏ.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền cùng đám người Long Khuynh Vân hội họp một chỗ.

Chuyến đi này một hồi cũng mất nửa canh giờ, bọn người Long Khuynh Vân vẫn ở nguyên chỗ yên lặng chờ tin tức của hắn, lúc này thấy hắn trở lại, cũng lập tức vội vàng xông tới.

Hơn nữa Sở Tiểu Diệp, trước tiên một bước chạy tiến tới đây, vẻ mặt gấp gáp dịu dàng nói:

-Phong sư huynh, như thế nào? Có gặp Thiên Tử tỷ tỷ hay không?

-Yên tâm, Diệp Thiên Tử tạm thời không gặp nguy hiểm.

Phong Liệt mỉm cười trả lời Sở Tiểu Diệp một câu, nhưng ngay sau đó liền chậm rãi nói với mọi người:

-Đám Hắc y nhân kia có tổng cộng chín người, bảy tên cao thủ Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, một gã cao thủ Chân Khí Cảnh Ngũ Trọng Thiên, còn có một cao thủ Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên!

Phong Liệt sau khi nói xong, vẻ mặt liền lạnh nhạt đứng ở một bên, chậm rãi đợi phản ứng của mọi người.

Hắn chẳng qua là hồi báo một chút thực lực của đối phương, chuyện về Long Cốt Linh Quả một chữ cũng không nói, bởi vì viên linh quả này, hắn tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào dây máu ăn phần.

-Cái gì, cao thủ Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên cũng có?

-Như vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta ...

Vừa nghe Phong Liệt nói trong dịch nhân có một tên cường giả Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, tâm tình mọi người đều vô cùng trầm trọng, Tề Xương Vũ trong lòng cực kỳ sợ chết lại càng có chút ý nghĩ thoái lui, ánh mắt lóe lên không ngừng.

Long Khuynh Vân trong lòng không khỏi do dự đứng lên, nàng nghĩ cho dù chính mình khi đầy đủ thực lực, cũng vạn lần không thể nào là đối thủ của cường giả Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, huống chi, lúc này thực lực của nàng có thể nói là giảm mạnh.

Chỉ chốc lát sau, Long Khuynh Vân đi tới trước người Phong Liệt, do dự một chút nói:

-Phong Liệt, người ... người có nắm chắc chống lại tên cao thủ Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên kia hay không?

Lúc này, đám người Nhạc Đông Thần, Tề Xương Vũ, Long Vũ tất cả đều cùng nhau đi lên, đồng loạt mong đợi nhìn Phong Liệt.

Mặc dù bọn họ không muốn thừa nhận, nhưng không thừa nhận cũng không được, trong mọi người thì tính ra Phong Liệt chiến lực mạnh nhất, bởi vậy, sự tiến thoái tương khởi của Phong Liệt có tác dụng trong thời điểm mấu chốt.

-Không có!

Phong Liệt không do dự trả lời, hắn nhìn về thất vọng trên mặt mọi người, khẽ cười một cái, tiếp tục nói:

-Bất quá, chuyện còn không tới mức bế tắc như vậy, tên cao thủ Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên kia còn có một đối thủ cực kỳ mạnh mẽ, bọn họ hôm nay đang chờ chờ thời cơ quyết thắng thua một trận cùng đầu Độc Giao kia, cho nên, chúng ta chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến, đợi chờ thời cơ là tốt rồi.

-Không sai! Đầu Độc Giao kia cũng có tu vi Nhị Giai đỉnh phong, hai người bọn họ ai thắng ai thua khó nói vô cùng a! Sau đó, mấy người chúng ta chỉ cần đối phó tên cao thủ Chân Khí Cảnh Ngũ Trọng Thiên kia cùng Hắc y nhân còn lại là được rồi!

Nhạc Đông Thần chen miệng nói vậy.

-Ừm, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Long Khuynh Vân hơi chút trầm ngâm, khe khẽ gật đầu.

Lúc này, Sở Tiểu Điệp tiến lên, vẻ mặt mong đợi nhìn Phong Liệt cùng Long Khuynh Vân, cầu khẩn nói:

-Phong sư huynh, Vân tỷ tỷ, các người cứu ... cứu Thiên Tử tỷ tỷ có được hay không?

Phong Liệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương tuyệt mỹ kia của Sở Tiểu Điệp, trong lòng không khỏi mềm nhũn, lúc này gật đầu nói:

-Tiểu Điệp người yên tâm, đến lúc đó chúng ta sẽ hành sự tùy theo hoàn cảnh.

-Thật ... thật tốt quá! Cảm ơn người Phong sư huynh!

Sở Tiểu Điệp sắc mặt vui mừng, say sưa cầm cánh tay của Phong Liệt mà reo hò.

126. Chương 158-159: Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người

Phong Liệt khẽ mỉm cười, hẳn rất thích nhìn bộ dạng ngây thơ rực rỡ như vậy của Sở Tiểu Điệp. Nhưng sau một khắc, Sở Tiểu Điệp lại bị Long Khuynh Vân thoáng cái túm đi, làm Phong Liệt tỏ ra ngạc nhiên.

-Tiểu Điệp, cách cái tên kia xa một chút! Không nghe nói hẳn là tên cuồng biến thái thích rình coi mỹ nữ tắm sao?

-Di? Vân tỷ tỷ, chuyện này người cũng biết a?

-Hừ! Ta cũng không phải là người điếc, làm sao có thể không biết?

-Nhưng là ... nhưng là, ta nghe Thiên Tử tỷ tỷ nói, phàm là nam nhân bình thường đều thích xem nữ nhân tắm a.

Mọi người sau khi trải qua một phen tranh cãi, rốt cục bước đầu xác định một vài phương châm chiến lược.

Tùy Phong Liệt, Long Khuynh Vân cùng với một gã thị vệ Chân Khí Cảnh của Nhạc Đông Thần ẩn núp cách địa phương gần Long Cốt Linh Đẳng nhất, đợi chờ thời cơ thích hợp cướp đoạt Linh Đẳng, mà mọi người còn lại sẽ thừa dịp đại chiến hỗn loạn cứu Diệp Thiên Tử ra.

Phong Liệt đối sự an bài này mặc dù không hề coi trọng, bất quá cũng không hề để ý, mọi người trong lúc đó thật sự không thể nói tới tín nhiệm gì, trong lòng hẳn tự nhiên có quyết định của chính mình.

Kế hoạch đã định, ba người Phong Liệt liền dọc theo vùng hắc ám, lặng lẽ lặn tới bên cạnh đầm nước.

Không lâu sau, ba người rốt cục đi tới trong rừng cây phụ cận đầm nước, cùng đám kia Hắc y nhân ở đầm nước hai bên.

Là vì để tránh bị địch nhân phát hiện hành tung, Long Khuynh Vân cùng tên cao thủ Chân Khí Cảnh Tam Trọng Thiên gọi là Nhạc Thành kia cách đầm nước còn hơn ba trăm trượng, liền cẩn thận ẩn núp.

Mà Phong Liệt lại thừa dịp hai người không chú ý tới lỗ hổng, lại lần nữa hóa thành một luồng sương mù, từ nơi cành lá rậm rạp chậm rãi lên lên trên một cây đại thụ cách Long Cốt Linh Đẳng gần nhất.

Lại nói, Long Cốt Linh Đẳng vừa vận sinh trường dọc theo rừng rậm, một cây đại thụ cách nó gần nhất xa chừng không tới mười trượng, hơn nữa cành lá sum xuê cũng che kín bầu trời bao la với phạm vi hơn mười trượng.

Phong Liệt hoặc là không làm, hoặc là dứt khoát lướt đến ngay phía trên Long Cốt Linh Đẳng, trên cao nhìn xuống mục tiêu. Lúc này hẳn chỉ cần rơi xuống, sẽ vừa vận rơi vào Long Cốt Linh Đẳng ở trên tảng đá lớn, vị trí này quả thực là gặp may mắn.

Bất quá, hẳn cũng chỉ có thể luôn luôn giữ vững hình thái một luồng hắc vụ nhàn nhạt, một khi khôi phục nhân thân hoặc là Hắc Ám Chi Thân, sợ rằng lập tức sẽ bị người khác phát hiện, trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Mà đám người Nhạc Đông Thần, Tề Xương Vũ, Sở Tiểu Điệp, Long Vũ còn lại núp trong bụi cỏ ở ngoài ngàn trượng, ở rất xa chăm chú quan sát động tĩnh bên này, chỉ cần đợi tất cả hỗn loạn, bọn họ sẽ vây quanh phía sau cứu Diệp Thiên Tử ra.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, phụ cận đầm nước yên tĩnh trước sau như một, chẳng qua là trong sự yên tĩnh này cũng tràn ngập không khí khẩn trương.

Tên Hắc y nhân kia khoanh chân mà ngồi, vẫn thảnh thơi mở con ngươi ra, tinh mang bắn ra bốn phía, thảnh thơi liếc mắt dò xét phía bên ngoài trăm trượng xung quanh Long Cốt Linh Đẳng, chính xác mà nói là đang quan sát Long Cốt Linh Quả.

Trừ lần đó ra, hẳn liền không nhúc nhích, phẳng phất như một pho tượng điêu khắc mãi mãi trường tồn. Chỉ bất quá, người này tồn tại lại giống như một tảng đá lớn đặt trong lòng đám người Long Khuynh Vân, làm tâm tình mọi người rất là trầm trọng.

Từ vị trí của Phong Liệt, còn có thể mơ hồ thấy được có một bóng đen lớn trong đầm nước, ẩn nấp ở dưới mặt nước không nhúc nhích, một đôi con ngươi màu đỏ như máu giống như hai ngọn đèn lồng, thẳng tắp ngó chừng Long Cốt Linh Đẳng, tản ra tinh mang hung lệ, tham lam.

Không nghi ngờ chút nào, bóng đen này chính là đầu Độc Giao Nhị Giai đỉnh phong kia, đối với Long Thú Nhị Giai đỉnh phong mà nói, sự thông minh của nó đã không kém loài người chút nào. Thậm chí Phong Liệt cho rằng, đại gia hỏa âm trầm này so với tên cao thủ Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên kia còn khó dây dưa hơn một chút.

Tam phương nhân thủ hoặc sáng hoặc tối, cứ như vậy lảng lảng giằng co với nhau, đồng loạt cùng đợi Long Cốt Linh Đẳng biến hóa.

Trong lúc vô tình, nửa ngày đã qua, phụ cận đầm nước vẫn không có chút động tĩnh nào, mà tim Phong Liệt đập cũng là dần dần gia tăng thêm vài phần.

Bởi vì hẳn rõ ràng phát hiện, viên Long Cốt Linh Quả này ẩn trong đám lá lộn xộn kia, phát ra kim mang đã nồng nặc hơn vài phần.

Biến hóa rõ ràng như thế, nghiêm nhiên nói rõ nó đã sắp tới thời cơ chín muồi, tùy thời có khả năng chín muồi.

Mà linh quả biến hóa như vậy chẳng những là Phong Liệt thấy được, tên Hắc y nhân Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên kia cùng với Độc Giao trong đầm tự nhiên cũng nhìn rõ ràng, không khí chung quanh càng ngưng trọng hơn mấy phần.

Đợi chờ thời gian không thể nghi ngờ là dài dòng, bất quá, nửa dài dòng thời gian cũng có lưu tẩn một khắc.

Rất cục, mỗi một khắc của ba canh giờ sau, một trận âm thanh “leng keng” rất nhỏ phá vỡ sự yên tĩnh ở phụ cận của đầm nước.

Dưới ánh mắt của những người xung quanh, chỉ thấy trong đám lá lộn xộn có một viên trái cây màu vàng hình dạng như trứng gà đột nhiên lăn xuống tảng đá lớn, cùng đám lá cây vàng đậm chung quanh đụng chạm, vang lên một trận thanh âm “leng keng” rất nhỏ, cuối cùng rơi vào trên đất trống dọc theo tảng đá lớn, hấp dẫn ánh mắt của mọi người chung quanh.

Một viên đá kích khởi ngàn tầng sóng!

”Sưu” một đạo hắc ảnh từ trong rừng bắn nhanh ra, như tia chớp phóng tới trái cây màu vàng kia!

”Oanh —— ”

Nước hồ bắn ra ngàn thước, một đầu Giao Long cỡ thùng nước, trên đỉnh đầu có một sừng dài một thước với vết bớt màu xanh lảnhảy ra khỏi mặt nước, đồng thời mở chiếc miệng rộng màu đỏ tươi của nó ra, muốn nuốt Long Cốt Linh Quả! Động tác của nó quá nhanh, lại để lại một mảnh hư ảnh màu xanh biếc trên không trung.

Dĩ nhiên, Phong Liệt trên cây không hề sợ hãi, hẳn làm sao có thể ngây ngốc đợi tới sau khi một người quyết thắng bại với một con giao long rồi mới ra sân à? Đến lúc đó, sợ rằng hoàng hoa cũng nguội lạnh!

Cho nên, khi Hắc y nhân cùng Độc Giao đồng thời động thân, hắc lợi dụng một phần ngàn tích tắc, đột nhiên ngưng tụ Hắc Âm Chi Thân ra, giống như vô căn cứ xuất hiện, nhưng ngay sau đó hắc đột nhiên bay xuống từ đại thụ cao vài chục trượng, chộp tới linh quả trên mặt đất!

-Của ta! Long Cốt Linh Quả là của lão tử! Ai dám động đến, lão tử sẽ theo hắc liều mạng!

Giờ khắc này hai mắt Phong Liệt đỏ ngầu như máu, cả người khí thế mạnh mẽ đột nhiên phóng ra, vẻ hung lệ trong mắt so với còn hơn Độc Giao lúc trước. Nhìn linh quả gần ngay trước mắt, trong lòng hắc âm thầm quyết định chủ ý, cho dù là cường giả Cường Khí Cảnh cản ở trước người, cũng phải đánh bạc mạng nhỏ liều một phen.

Phong Liệt xuất hiện không thể nghi ngờ giống như một hắc mã vô căn cứ xuất thế, rất ngoài dự kiến của Độc Giao cùng tên Hắc y nhân kia, khiến cho thân hình hai người hơi dừng lại.

Bất quá, đợi sau khi thấy rõ chín hư ảnh Ma Long dài hơn một trượng phía sau Phong Liệt kia, nhất thời ánh mắt giận dữ, lần nữa gia tốc thân hình, mãnh liệt xông tới.

Nếu như ngay cả một tiểu tử Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên cũng có thể tiến tới tranh giành một chén canh, một khi lan truyền ra ngoài, một người cùng một con giao long này chỉ sợ phải đem thể diện vứt hết đi, cho nên bọn họ tự nhiên việc đáng làm thì phải làm!

Thậm chí hai người cũng quyết định chủ ý, cho dù Phong Liệt ở khoảng cách gần nhất nuốt vào Long Cốt Linh Quả, bọn họ cũng phải mổ bụng Phong Liệt để giải thể, lấy linh quả ra.

Chỉ bất quá, biến hóa kế tiếp cũng là ngoài ngoài dự liệu của mọi người.

Khi Phong Liệt sắp rơi xuống giữa không trung, chụp vào linh quả, đột nhiên, phía sau truyền đến một tiếng nổ "Phanh", ngay sau đó, một đạo bóng trắng tốc độ so với Phong Liệt nhanh hơn vô số lần chọt vọt tới phụ cận linh quả, giống như một trận Tật Phong quét qua mặt đất, thoáng chốc không còn thấy bóng dáng của Long Cốt Linh Quả.

-Ha ha ha ha!

Bóng trắng sau khi đoạt linh quả, liền không ngừng lại chút nào xông về phía rừng, còn để lại một tiếng cười to đặc ý ở phía sau.

-Khốn kiếp!

-Đáng chết!

-Rống.

Phong Liệt, Hắc y nhân, cùng với đầu Độc Giao kia cũng giận không kiềm được phát ra một tiếng gầm thét, nhìn về phía bóng trắng kia với ánh mắt cơ hồ muốn ăn thịt người.

Phong Liệt vốn là tự nhận đã ẩn nấp trên cây cách Linh Đẳng gần nhất đã cực kỳ mưu lợi, nhưng không nghĩ tới, người này thế nhưng núp trong thân cây đại thụ cùng mình, quả thực là buồn cười!

Trong nháy mắt, mọi người tất cả đều thấy rõ bóng trắng hư thật kia là một gã Dực Long Vũ Giả Chân Khí Cảnh Thất Trọng Thiên!

Sau khi bóng trắng xẹt qua, Phong Liệt cũng vừa vịn rơi trên mặt đất, mà đầu Độc Giao kia cùng Hắc y nhân thì nhanh chóng thay đổi phương hướng, xông về đạo bóng trắng kia.

Phong Liệt nhanh chóng nhìn lướt qua Long Cốt Linh Đẳng trên tảng đá lớn, với tâm tình ôm mười chim ở rừng, không bằng một chim nơi tay, hắc đột nhiên huy động Tế Thiên Thần Thương, trong nháy mắt đem tảng đá lớn tung lên giữa không trung, đem Linh Đẳng trên tảng đá lớn cùng nhau thu vào trong trũ vật giới chỉ, sau đó hắc liền nhanh chóng hướng về phía trong rừng đuổi theo.

Bên cạnh đầm nước xảy ra một loạt biến hóa cực nhanh, từ khi Long Cốt Linh Quả lăn xuống trên mặt đất đến khi bóng trắng bỏ chạy chỉ trong chưa đầy nửa hơi thời gian mà thôi, chỉ chốc lát sau, đám người Long Khuyết Vân, Nhạc Đông Thần núp ở nơi xa mới phản ứng tới, một đám không khỏi sắc mặt đại biến.

-Kia ... đó là ... Long Cốt Linh Quả?

Nhạc Thành trợn mắt hốc mồm nói.

-Phong Liệt chết tiệt! Biết được có Long Cốt Linh Quả lại không nói cho chúng ta biết! Lão nương không để yên cho người!

Long Khuynh Vân sau khi sửng sốt, không khỏi tức giận tới mức giơ chân, ở trong lòng đem Phong Liệt mắng ba trăm lần.

-Nhạc Thành mau đuổi theo a! Còn chờ cái gì nữa.

Sau một chút thất thần, tất cả mọi người triển khai tốc độ điên cuồng đuổi theo.

Ở trên đại lục trong mười loại Long Vũ Giả huyết mạch, Dực Long Vũ Giả bởi vì rủi ro của huyết mạch, am hiểu lực lượng khổng lồ chế phong thuộc tính trong tay, vì vậy am hiểu tốc độ nhất.

Tên Dực Long Vũ Giả kia đang mặc bạch y một đường xa xa luôn vượt lên đầu, ở trong rừng rậm mờ mờquanh co chạy như điên, giống như một đạo tạt phong, rất nhanh liền đem Phong Liệt, Hắc y nhân cùng với đầu Độc Giao Nhị Giai kiabo rơi ở phía sau, khoảng cách càng ngày càng xa.

-Ha ha ha ha! Chỉ bằng những tên ngu xuẩn như các người, cũng muốn giật đồ với Phong Thanh Lam ta, quả thực là si tâm vọng tưởng! Ha ha ha ha!

Bạch y nhân vừa nhanh chóng chạy như điên, vừa để lại một tiếng cười to lớn lối ở phía sau.

-Tiểu hồn dân! Nơi này là địa bàn Ma Long Giáo chúng ta! Thức thời thì mau chóng giao linh quả ra, nếu không cho người chết không có chỗ chôn!

Một trong năm người mặc áo đen tức giận hét lớn.

Viên Long Cốt Linh Đẳng này hẳn đã chờ đợi bảy ngày bảy đêm rồi, vì thế hẳn cũng trì hoãn rất nhiều lần khai báo nhiệm vụ cho bên trên, nếu cuối cùng không thu hoạch được gì như vậy thật sự là thiệt thòi lớn!

Bất quá, tu vi của hắn mặc dù so với Dực Long Vũ Giả Phong Thanh Lam cao hơn hai cấp bậc, nhưng bàn về tốc độ lại yếu hơn nhiều, hắn trở mắt nhìn khoảng cách giữa hai người càng lúc càng lớn, không khỏi lòng như lửa đốt.

Mười trượng, hai mươi trượng, ba mươi trượng...

Mà phía sau hai người bên ngoài hơn mười trượng, Phong Liệt cùng đầu Độc Giao Nhị Giai đỉnh phon kia g tốc độ thì lại càng thua kém không ít.

Đầu Độc Giao kia cảnh giới mặc dù cao, nhưng không am hiểu tốc độ, chỉ có thể trở mắt nhìn linh quả đã lên tới khóe miệng cách mình càng ngày càng xa, không nhìn được rõ ràng giận liên tục, hai con người hung lệ tấn ra hung mang khiếp người, ở phía sau theo sát không nghỉ.

Phong Liệt trong lòng cũng vô cùng căm tức, hẳn cho tới đến hiện tại còn chưa kịp tu luyện khinh thân chiến kỹ, dưới tình huống như vậy thật sự là hữu tâm vô lực. Bất quá, sau khi hắn nghe Bạch y nhân kia tự giới thiệu, trong lòng nhẹ nhàng chấn động.

Bạch y nhân tự xưng Phong Thanh Lam, hẳn là người của Phong gia.

Mà trong huyết mạch truyền thừa thế gia, Dực Long có thể sử dụng "Gió" chỉ có dòng họ Phong gia của Thiên Long Thần Triều cùng Phong gia Kim Long Thiên Triều, Phong Liệt trong lòng biết trong Phong gia của Kim Long Thiên Triều cũng không người này, tên Phong Thanh Lam này tất nhiên là người của Phong gia ở Thiên Long Thần Triều.

Phải tính toán lại kế hoạch, Phong Liệt xuất thân từ Phong gia là một chi nhánh của Phong gia Thiên Long Thần Triều.

Bất quá, hôm nay linh quả trước mặt, Phong Liệt vô luận như thế nào cũng sẽ không nhân từ nường tay, đừng nói hai người cùng họ, cho dù Phong Thanh Lam cùng hắn đồng xuất nhất mạch, Phong Liệt cũng sẽ không chấp tay nhường lại.

Khổ nỗi tốc độ của mình thật sự là kém quá xa, Phong Liệt trong lòng cực kỳ lo lắng, hắn âm thầm quyết định chủ ý, sau khi trở về nhất định nắm chắc thời gian nghiên cứu bộ Thiên cấp thân pháp chiến kỹ của Âm Vũ Viện kia một chút, nếu không gặp lại tình huống như vậy chẳng phải sẽ hối hận chết sao?

Nhưng kể tiếp, khiến cho Phong Liệt không nghĩ tới chính là, chốc lát sau, mắt thấy Phong Thanh Lam sắp biến mất ở bụi rậm trong rừng rậm, tình huống cũng đột nhiên khả năng chuyển biến tốt.

Trên khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn của Phong Thanh Lam đang là vẻ đắc ý, hắn dựa vào thân tốc kinh người ở trong rừng rậm tả xuyên hữu đột, rất nhanh liền đem tên Hắc y nhân kia cách mình gần nhất bỏ xa hơn trăm trượng.

Chỉ cần kéo ra một chút khoảng cách nữa, hắn có thể tể ra một đoàn tàu cao tốc trong trũ vật giới chỉ, bay lên trời bỏ trốn mất dạng.

Đến lúc đó, Long Cốt Linh Quả liền chân chính thuộc về một mình hắn.

Nhưng vừa lúc đó, chỉ nghe "bá" một tiếng, bầu trời đột nhiên hé ra một Tử Kim Đại Vồng với phạm vi chừng mười chượng vừa vạn đem hắn bao vây lại.

- Đáng chết!

Phong Thanh Lam trong lòng cả kinh, hắn trong nháy mắt lấy ra một thanh trường kiếm ngân lượng, vận đủ nguyên lực, mạnh mẽ xuất ra một kiếm chém về phía đại vồng, trong lúc nhất thời, hỏa tinh trên đại vồng văng khắp nơi, âm thanh "leng keng" vang lên bên tai không dứt.

Chẳng qua là, đại vồng này không biết là chế tạo từ chất liệu gì, hắn mặc dù có tu vi Chân Khí Cảnh Thất Trọng Thiên, nhưng cũng khó mà một kích phá nát đại vồng, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Hơn nữa, cơ hồ với đại vồng đồng thời rơi xuống, năm tên Hắc y nhân thân hình mạnh mẽ từ bên trên hai cây to rơi xuống.

127. Chương 160: Loạn Chiến

Cầm đầu là một gã đại hán râu quai nón vóc người khô ngô, sắc mặt lạnh lùng uy nghiêm, năm hư ảnh Ma Long dài ba trượng uốn lượn phía sau, bốn người còn lại cũng là Vũ Giả Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên Long, mọi người sát khí bức người.

-Hừ! Lại dám tới địa bàn Ma Long Giáo chúng ta tranh giành thức ăn, đi chết đi.

"Xoẹt"

Đại hán kia vừa rơi xuống dưới, vẻ tàn nhẫn trên mặt chợt lóe, trong tay một thanh Hậu Bối Đại Dao dài chừng năm thước mạnh mẽ chém vào đầu Phong Thanh Lam, âm thanh cương khí gào thét phá không phá nát màng nhĩ của người khác.

Phong Thanh Lam ánh mắt cả kinh, vội vàng hét lớn một tiếng:

- Dục Long Triển Sí — Sơn Hà Toái.

"Xoẹt xoẹt."

Trường kiếm trong tay hắn xuất ra, hai đạo do Phong Nguyên Cương Khí tạo thành Dục Long Vũ Sí khổng lồ chợt bay ra, nghênh đón đao cương mà đại hán bổ tới.

"Oanh"

Một tiếng vang thật lớn.

Bên trong phương viên chừng mười trượng, đại thụ chọc trời bị nổ tung gãy đoạn do ngăn đón dư kinh, ầm ầm ngã xuống đất, bụi đất bắn tung toé, lá rụng đầy trời.

Đại hán bị phản chấn đến giữa mấy trượng giữa không trung, sắc mặt khiếp sợ không thôi.

Mà Phong Thanh Lam cũng bị một đao kia chấn động phải rút lui tới bốn năm bước, mới đứng vững thân hình, khí huyết trong cơ thể một trận cuộn cuộn.

Vừa lúc đó, Phong Thanh Lam đột nhiên mừng rỡ phát hiện, xem ra Tử Kim Đại Vồng cản đường đã bị mãnh lực của hai người một kích rách thành một lỗ hổng lớn, cho nên hắn không chút lựa chọn lướt qua đại vồng, liền muốn tiếp tục chạy trốn.

Lúc này hắn không dám ham chiến chút nào, phía sau cách đó không xa còn có mấy tên cao thủ điên cuồng đuổi theo không thôi, một khi bị quần lấy, hôm nay chắc chắn hữu tử vô sinh!

Hơn nữa, trong lòng hắn biết Long Cốt Linh Quả trong tay chỉ có thể bảo tồn một khắc đồng hồ, nếu như vượt qua một khắc đồng hồ không thể tìm được một chỗ ẩn nấp an toàn để ăn vào thì linh quả sẽ tiêu tán ở trong thiên địa, khi đó, hết thảy coi như mất toi công.

Cho nên, thời gian của hắn cũng rất là cấp bách.

-Tiểu hồn dẫn! Chạy đi đâu!

Đang lúc này, theo một tiếng gầm lên, tên trung niên nhân Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên phía sau kia cũng đã gia tốc thân hình đuổi theo.

Cách đó xa vài chục trượng, một cây Phương Thiên Họa Kích đỏ như lửa trong tay trung niên nhân đột nhiên hóa thành một mũi tên nhọn, đâm tới sau lưng Phong Thanh Lam, phía trên đại kích mang theo ma nguyên cương khí cuồng bạo, uy thế mạnh mẽ làm cho không gian cũng khe khẽ rung động.

Phong Thanh Lam trong lòng không khỏi khiếp sợ vạn phần, người phía sau so với mình cao hơn hai cấp, nếu là chịu một kích này, sợ rằng ít nhất sẽ mất đi nửa cái mạng nhỏ.

- Dực Long Triển Sí — Thương Khung Phá!

-Rống ...

Phong Thanh Lam hạ một kiếm xuống, theo một tiếng long ngâm cao vút vang lên, một đầu hư ảnh Dực Long màu tím dài chừng mười trượng chợt uyển chuyển, bay tới nuốt lấy đại kích, uy áp mạnh mẽ khiến cho một vài dã thú trong phương viên mấy dặm đều vội vàng ẩn nấp.

Phong Thanh Lam tu luyện chính là Dực Long Triển Sí Cửu Thức là Địa Giai Chiến Kỹ của Phong gia, hơn nữa đã tiếp cận tới trình độ có chút thành tựu, Chiến Kỹ này được hắn xử ra so với đại bá Phong Chính Đức của Phong Liệt quả thực không thể so sánh nổi.

"Oanh!"

Đại kích đỏ như lửa bị đánh bay ngược trở lại, lần nữa rơi vào trong tay của trung niên nhân, mà Phong Thanh Lam không nhận được phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên là ăn một ít thiệt thòi, hai người xác lập cao thấp.

--Dực Long Triển Sí — Càn Khôn Chuyển!

"Ong ong"

Không đợi trung niên nhân tới gần, Phong Thanh Lam lần nữa mạnh mẽ xuất ra một chiêu, sau đó không cần nhìn tới kết quả như thế nào, xoay người bỏ chạy.

-Khốn kiếp! Giao ra linh quả tha cho ngươi khỏi chết!

Trung niên thở gấp mắng to, chẳng qua là bị tuyệt chiêu của Phong Thanh Lam ngăn cản, không cách nào tiếp tục đuổi theo, chỉ đành phải trước tiên ứng phó một kích kia đang tới người.

-Hừ hừ, nằm mơ đi! Linh quả này Bồn công tử nhất định có được rồi.

Phong Thanh Lam đắc ý cười lạnh một tiếng, nhưng ngay sau đó liền nhẹ nhàng tung người bay lên.

Nhưng lúc này, đầu Độc Giao Nhị Giai kia cùng Phong Liệt trước sau chạy tới.

"Rống!"

Độc Giao phát ra một tiếng gào thét cuồng nộ, đồng thời thân thể to lớn kia đột nhiên bắn lên, trong nháy mắt bộc phát ra tốc độ không gì sánh kịp, lừng không bay vọt ra hơn ba mươi trượng, ầm ầm phủ xuống ở bầu trời chỗ Phong Thanh Lam cùng trung niên nhân kia.

Dù sao ở trong mắt nó, người ở chỗ này đều là địch nhân của hắn, có thể thoảng cái tiêu diệt thì không còn gì tốt hơn. Thân thể nó cỡ thùng nước, dài gần hai mươi trượng, cả người trải rộng lân phiến với hoa văn màu xanh lá to bằng quyền đầu, khối độc màu xanh biếc nhàn nhạt đậm đặc vòng quanh thân thể, phi trên không trung phẳng phất đã che khuất bầu trời, rất là kinh người.

”Oanh.”

Thân thể cao lớn rơi xuống giống như một ngọn núi sụp đổ, hoa cỏ núi đá bên trong phương viên chừng mười trượng đều bị áp thành bột phấn, ngay cả Phong Thanh Lam cùng trung niên nhân kia, cùng với ba tên Hắc y nhân Nguyên Khí Cảnh cũng bị áp ở phía dưới.

Ba tên Hắc y nhân Nguyên Khí Cảnh kia lúc này bị áp thành thịt vụn, mà Phong Thanh Lam cùng trung niên nhân mặc dù dựa vào thân thể mạnh mẽ không có bị đè chết, nhưng cũng bị chấn tới mức thổ ra một ngụm máu lớn, hơn nữa còn trúng kịch độc của Độc Giao, thực lực nhanh chóng giảm xuống.

Hai người vội vàng trở mình, nhanh chóng rút lui về phía sau, trên mặt khó nén được vẻ hoảng sợ.

Bất quá, chuyện vẫn chưa xong.

Phía sau Phong Liệt tự nhiên không yếu kém, khi hắn xem ra, tất cả mọi người tại chỗ đều đáng chết, hắn dĩ nhiên sẽ không khách khí.

-Đúng đúng, đều đi chết cả đi.

Đến lúc này, hắn cũng không có ý định giấu diếm.

Chỉ thấy thân hình hắn chợt bay đến không trung, hai mắt hung mang đỏ ngầu bắn ra bốn phía, hai tay nhanh chóng liên tiếp kết thành thủ ấn phức tạp, khi bay đến bầu trời chỗ mọi người, chưởng ảnh màu đen đầy trời phô thiên cái địa đột nhiên oanh xuống.

Mỗi một đạo chưởng ảnh tựa hồ đều mang theo xu thế của vạn quân, phẳng phất cùng thiên địa giao hòa, lại phối hợp với sức mạnh vô địch của Ma Long Âm Trảo, có thể nói là Phong Liệt đã xuất ra toàn bộ bản lĩnh.

-Ma Long Tham Trảo — Thiên Phiên Địa Phúc!

”Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!”

-Không tốt!

Phong Thanh Lam cùng trung niên Hắc y nhân kia mắt thấy chưởng ảnh đầy trời, nhất thời sắc mặt cuồng biến.

Bọn họ cũng có thể cảm giác được một cách rõ ràng, sự ngoan lệ bá đạo của những thứ chưởng ảnh dị thường này, lại không ẩn chứa ma nguyên cương khí mạnh mẽ, mà là ẩn chứa khí thế của thiên địa, dường như ẩn chứa thiên uy khiến cho trời sập đất sụt.

-Dực Long Triển Sí — Già Thiên Dực!

-Hô.

Phong Thanh Lam hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay điên cuồng vung lên, nhất thời, một đôi Dực Long Vũ Dực khổng lồ che lấp bầu trời phía trên hắn. Đồng thời, hắn vẫn chưa yên tâm liền tế ra một chiến giáp màu bạc trong cơ thể, lúc này mới hơi an tâm chút ít.

-Thiên Long Thất Sát kích — Tuyên Thiên Kích!

Hắc y trung niên nhân cũng không dám khinh thường, đại kích trong tay của hắn xoay tròn vượt qua đỉnh đầu, nguyên lực trong nháy mắt tuôn ra đem đại kích hóa thành một tấm chắn đỏ như lửa, khí thế kinh người.

Mà đầu Độc Giao kia lại điên cuồng hét lên một tiếng, lân giáp toàn thân đột nhiên nổ tung, đem phạm vi ba mươi trượng xung quanh bao phủ trong sương mù nồng đậm màu xanh lá, độc tính mãnh liệt làm hết thấy cỏ cây đều bốc lên khói xanh, núi đá cũng "chi chi" rung động.

128. Chương 161: Chấn Động.

Sau một khắc, chưởng ảnh đầy trời rơi xuống, nhất thời vang lên một trận nổ vang rung động thiên địa.

-Phanh! Phanh! Phanh!

Sau một loạt tiếng vang, Già Thiên Dực của Phong Thanh Lam trong nháy mắt tiêu tán vô hình, thân thể của hắn cũng bị đánh mạnh mẽ vào dưới đất ba thước, lún vào trong đất bùn, hộc ra một ngụm máu lớn, chặt vật vụn phần.

Phương Thiên Họa Kích của Hắc y trung niên nhân bị đánh bay tại chỗ, sắc mặt hắn không khỏi hoảng sợ, hộc máu bay về hướng ngược lại!

Lân phiến toàn thân Độc Giao tan vỡ vô số, máu đen toàn thân trôi thành dòng suối nhỏ, đau đến mức nó không nhìn được phát ra một tiếng kêu thê lương bi thảm, thân thể cao lớn đột nhiên bắn ra xa vài chục trượng, đụng gãy vô số cây cối, con người lớn sợ hãi nhìn chăm chăm vào bóng người ở bên trên.

Sau một kích này, Phong Liệt ở trên không trung giống như một sợi lông nhẹ nhàng tung bay, nhẹ nhàng rơi vào trên một đoạn thân cây gãy lìa, sắc mặt âm độc nhìn Phong Thanh Lam, trung niên nhân, Độc Giao cùng với đám người đại hân râu quai đang sợ hãi ở phía xa không dám nhích tới gần, nón ở phía dưới.

Hắn lúc này không khỏi cảm thấy sướng khoái lâm ly, không nhìn được muốn ngửa mặt lên trời huyết sáo một phen, đây là lần đầu tiên từ khi hắn sống lại tới nay có thể thống khoái thi triển Thiên Cấp Chiến Kỹ - Ma Long Tham Trảo Tam Thức như thế!

Địa Cấp Chiến Kỹ đã mạnh mẽ vô cùng, lực lượng được thông suốt, có thể đem chiến lực của bản thân Long Vũ Giả phát huy ra hơn trăm lần, mà Thiên Cấp Chiến Kỹ lại mượn thiên địa lực lượng ngoài thân để mà ngăn địch, hai cái có bản chất khác nhau.

Phong Liệt thậm chí cảm giác được, chính mình luyện Thiên Cấp Chiến Kỹ đã có chút thành tựu khi đánh ra, uy lực đã tiến tới gần vô hạn của một kích rất mạnh của cao thủ Cương Khí Cảnh sơ kỳ, quả thực khiến hắn mừng như điên.

Bất quá, trước mắt còn có chuyện trọng yếu hơn đang đợi hắn đi làm.

Phong Liệt âm lãnh liếc mắt quét về phía dưới một cái, sau đó hai mắt đỏ ngầu gắt gao nhìn chăm chăm vào thân hình của Phong Thanh Lam vừa đứng lên trên mặt đất, lạnh lùng nói:

-Giao linh quả ra! Nếu không, chết!

Phong Thanh Lam lạnh lùng nhìn Phong Liệt, vẻ hoảng sợ trong mắt khó có thể che dấu, nhưng trong lòng thì kinh ngạc vạn phần.

Bởi vì chín hư ảnh Ma Long dài một trượng phía sau Phong Liệt kia, rõ ràng cho thấy Phong Liệt chỉ có tu vi Nguyên Khí Cảnh, nhưng chiến lực biểu hiện ra so với mình là cao thủ Chân Khí Cảnh Thất Trọng Thiên hàng thật giá thật lại mạnh hơn mấy lần, thật sự là quá khó tin a!

-Hừ! Long Cốt Linh Quả Bồn công tử nhất định phải có được! Tuyệt đối không thể nào giao ra!

Phong Thanh Lam không lùi bước chút nào hừ lạnh một tiếng, con người trong trẻo lộ ra dư quang lại âm thầm đánh giá tình thế trước mắt, nhanh chóng suy nghĩ con đường thoát thân.

-Không giao ra thì đi chết đi!

-Thiên Long Thất Sát kích — Xuất Vân Kích!

-Hò.

Hắc y trung niên nhân bên cạnh đột nhiên quát to một tiếng, Phương Thiên Họa Kích đỏ như lửa giống như một loại phong xuy hỏa vân, vô cùng nhanh chóng đánh về phía Phong Thanh Lam.

-Hừ! Tự tìm cái chết!

-Ma Long Tham Trảo — Liệt Địa Thức!

Phong Liệt tự nhiên cũng không cam chịu rơi ở phía sau, trong mắt của hắn chợt lóe lên vẻ tàn nhẫn, thân hình chợt đánh ra phía trước, giống như Hùng Ưng vật lộn đọ sức với hổ, hai tay hóa thành trảo trập xuống phía dưới.

Hắn lúc này, trong thoáng chốc giống như trên lưng đã đeo một tòa núi lớn vô cùng trầm trọng, ép tới mức không gian chung quanh cũng chấn động run rẩy không dứt, đồng thời, Hắc Âm Chi Thân của hắn không chịu nổi gánh nặng cũng phát ra tiếng "Ken két" nhẹ.

Phong Thanh Lam mắt thấy hai đại cường địch đánh tới, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Bước đầu giao thủ lúc trước hắn đã có thể cảm nhận được, thực lực của Phong Liệt cùng trung niên nhân kia đều ở phía trên hắn, nếu là một người trong số đó, hắn tự nghĩ mình còn có thể nắm chắc cơ hội thoát thân, nhưng lúc này hai người đồng loạt ra tay, cái mạng nhỏ của hắn rất đáng lo a!

Dưới sự kinh hãi, hắn vội vàng đánh ra tất cả vốn liếng, nguyên lực toàn thân điên cuồng quán chú ở phía trên bảo giáp bên ngoài cơ thể, đồng thời ở trên đỉnh đầu lần nữa lấy ra một đạo "Già Thiên Dực" uy áp kinh người.

Chỉ bất quá sau một khắc, xảy ra chuyện làm hắn ngoài ý muốn.

Trung niên nhân kia thúc dục đại kích cách hắn tới năm trượng, thế nhưng không có chút dấu hiệu chuyển biến phương hướng nào, đột nhiên đánh úp về phía Phong Liệt ở bên cạnh, uy thế của Hỏa Vân nồng đậm thêm ba phần.

Phong Liệt trên mặt khinh thường, lạnh lùng cười một tiếng, thân hình vẫn bổ nhào xuống không thay đổi phương hướng, nhưng lại thẳng tắp đánh về phía trung niên nhân kia.

Hai người tâm tư hoàn toàn giống nhau, đều cảm giác được đối phương có uy hiếp lớn nhất, cho nên muốn tiên hạ thủ vi cường, chẳng qua là đều nghĩ đến cùng một cách a.

"Oanh."

Ma Long Âm Trảo cùng Phương Thiên Họa Kích tiếp xúc, bắn ra một luồng khí mãnh liệt, theo một trận bụi mù mịt khắp trời, thân hình hai người lộn nhào một vòng rồi quay về.

"Đằng đằng đằng!"

Thân hình của Hắc y trung niên nhân lùi lại tới bảy tám trượng mới dừng lại, vẻ hoảng sợ trên khuôn mặt lạnh lùng không dứt, hơn nữa Phương Thiên Họa Kích trong tay của hắn, thế nhưng lại hơi bị bóp méo một chút, khiến hắn đau lòng vạn phần.

Mà Phong Liệt cũng bị lực đạo mạnh mẽ từ đại kích thượng truyền tới chấn lui về phía trên cái cọc gỗ, trong lòng âm thầm khiếp sợ, cao thủ Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên quả nhiên không giống bình thường, rất khó đối phó.

-Hừ! Tu vi của các hạ rất tốt!

Hắc y trung niên nhân hừ lạnh một tiếng, âm lãnh nhìn chằm chằm Phong Liệt, ánh mắt lóe lên không ngừng, ngầm thúc dục nguyên lực khơi thông kinh mạch bị tắc nghẽn, Thiên Cấp Chiến Kỹ của Phong Liệt cũng không phải là dễ dàng đón đỡ như vậy.

-Các hạ cũng vậy!

Phong Liệt không mẫn không nhạt đáp một tiếng, đồng thời điên cuồng vận chuyển nguyên lực trong cơ thể, nhanh chóng thu nạp hắc ám lực ở ngoại giới chữa trị những tổn hại của Hắc Âm Chi Thân.

Giờ này khắc này, tràng diện nhất thời yên tĩnh trở lại, chỉ có đầu Độc Giao kia trong miệng phát ra tiếng vang "Tì tì" rất nhỏ, tùy thời chuẩn bị nhắm người mà nuốt.

Phong Liệt, Hắc y nhân, Phong Thanh Lam, Độc Giao, ba người một thú chiếm một góc khác nhau, bốn ánh mắt đều đề phòng lẫn nhau, ai cũng không hề hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Mà cách nơi chiến đấu xa hơn một chút mấy tên Hắc y nhân may mắn còn sống sót cũng không dám tiến lên trước nữa, e sợ sẽ trở thành người vô tội gặp tai họa.

Phong Liệt lúc này đã nhận ra, mấy tên Hắc y nhân này đúng là tên Âm Vệ Đại Nhân cùng mấy tên thuộc hạ Nguyên Khí Cảnh của y mà lúc trước hắn đi dò xét tình huống đã từng gặp.

Âm Vệ Đại Nhân này mặc dù cũng có tu vi Chân Khí Cảnh Ngũ Trọng Thiên, nhưng so sánh với bốn người trong cuộc chiến lại kém hơn rất nhiều, một tên mặt đen trên mặt đầy râu chần chờ hồi lâu cũng không dám tiến lên.

Lúc mọi người đang giằng co, nơi xa đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân nhón nha nhón nháo cùng thanh âm đùng chạm cành lá.

Rất nhanh, bốn người Long Khuynh Vân, Nhạc Đông Thần, Tề Xương Vũ, Sở Tiểu Điệp hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

129. Chương 162-163: Chiếm Đoạt

-Phong Liệt! Người tên khốn kiếp này! Người biết chuyện về linh quả lại không nói cho chúng ta biết! Quả thực là quá ... quá không coi Long sư huynh để vào trong mắt!

Cách đó không xa, Nhạc Đông Thần đã giận dữ rống lên mắng to, tựa hồ đối với việc Phong Liệt biết mà không báo rất là giận giữ.

Mà Long Khuynh Vân cũng mang bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng kế tiếp, đợi khi nhóm người thấy tình cảnh phía trước, trong lòng không khỏi chột dạ, lúc này đều trở nên im lặng, trong lòng một đám không khỏi ảm ảm đại chấn.

Bởi vì bọn họ cũng thấy rõ ràng đối thủ Phong Liệt là những người nào!

Một gã Dực Long Vũ Giả Chân Khí Cảnh Thất Trọng Thiên!

Một gã Ma Long Vũ Giả Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên!

Còn có một đầu Độc Giao Nhị giai đỉnh phong!

Hai người một thú này bất kỳ một ai cũng không phải là những người như bọn họ có thể trêu chọc, thậm chí, ngay cả tên cao thủ Chân Khí Cảnh Ngũ Trọng Thiên cùng mấy tên thuộc hạ Nguyên Khí Cảnh của y đang đứng bên ngoài cuộc chiến cũng đủ khiến cho bọn họ ăn không nổi.

Trong lúc nhất thời, trong lòng đám người Long Khuynh Vân đối với thực lực Phong Liệt thâm cảm thấy khiếp sợ, có thể cùng hai người một thú này ở trong trạng thái giằng co, điều này cũng đủ để nói rõ thực lực Phong Liệt đã đủ để áp đảo cả đám, loại rung động này thật là làm cho bọn họ có chút khó có thể tiếp nhận.

-Hừ!

Phong Liệt hừ nhẹ một tiếng, cũng không xoay người nhìn bọn hắn, chẳng qua là nhàn nhạt hỏi lại một câu:

-Nói cho các người biết, hữu dụng sao?

-Người ...

Long Khuynh Vân không khỏi hơi chậm lại, đôi mắt đẹp giống như đang tỏ ra tức giận, nhưng là không thể phản bác.

Nàng sở dĩ giận giữ như vậy, một phương diện là bởi vì Long Cốt Linh Quả đang mang trọng đại, trọng yếu hơn là nàng không thể nhẫn nhịn việc bị lừa gạt, hơn nữa Phong Liệt lúc trước đối với nàng sở tác sở vi, trong nội tâm nàng rất hận Phong Liệt.

Lúc này, ánh mắt Phong Liệt khe khẽ lóe lên, nhàn nhạt phân phó nói:

-Các người đi tới phía trước cứu Diệp Thiên Tử ra đi, chuyện nơi đây các người cũng đừng tham gia!

-Hừ! Bỏn công tử tại sao phải nghe người?

Long Khuynh Vân tức giận vô cùng, hừ lạnh nói.

-Đúng! Người cho rằng người là ai?

Nhạc Đông Thần phụ họa nói, âm mang trong mắt của hắn chợt lóe lên, đang lo lắng có nên sai hai gã thị vệ Chân Khí Cảnh Tam Trọng Thiên của mình đi tới vật lộn đo sức một phen hay không.

Phong Liệt nhẹ nhàng cười một tiếng, lạnh nhạt nói:

-Chỉ bằng việc trong tay ta có Long Cốt Linh Đẳng, không làm theo lời ta bảo, các người cho dù một cái lá cây cũng không có được!

-Điều này ...

Vừa nghe Phong Liệt nhắc tới Long Cốt Linh Đẳng, đám người Long Khuynh Vân, Nhạc Đông Thần lập tức đều nghĩ tới, gốc cây Long Cốt Linh Đẳng kia nhưng là trọn vẹn lọt vào túi của Phong Liệt.

Theo tình hình trước mắt xem ra, Long Cốt Linh Quả khẳng định không có phần của bọn họ, có thể có được một chút Long Cốt Linh Đẳng, đã là kết quả tốt nhất của bọn họ.

Ý nghĩ muốn có được, trong mắt mọi người lần nữa xuất hiện một tia tham lam, đồng thời thất lực không khỏi mềm nhũn.

Mà Sở Tiểu Diệp nghe Phong Liệt phân phó mọi người đi cứu Diệp Thiên Tử, trong thâm tâm lại càng mừng rỡ vạn phần. Đồng thời, nàng nghĩ đến Phong Liệt còn nhớ rõ lời hứa hẹn của mình, bên tai không khỏi nhẹ nhàng nóng lên.

Bất quá nàng lại không biết rằng, Phong Liệt để cho mọi người đi cứu Diệp Thiên Tử, chẳng qua là không muốn trước mắt mọi người thể hiện thực lực mà thôi. Nếu là trước mặt đám người Long Khuynh Vân, ít nhất Thiên Cấp Chiến Kỹ hắn là không dám quang minh chính đại sử dụng.

Long Khuynh Vân sau khi suy nghĩ một chút, chợt hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu chạy về phương hướng mà Phong Liệt chỉ, mà mấy người còn lại hơi chút do dự liền đi theo phía sau.

Lúc này, tên đại hán râu quai nón cách đó không xa sắc mặt đột nhiên quỳnh lên, hắn nhìn thân ảnh đám người Long Khuynh Vân rời đi, lại nhìn về phía hắc y trung niên nhân kia, trong lúc nhất thời do dự, không biết là nên đi ngăn cản đám người Long Khuynh Vân, hay là nên ở lại ở chỗ này giúp trung niên nhân kia một tay.

Hắc y trung niên nhân kia nhíu mày, lạnh giọng phân phó cho hắn nói:

-Còn lo lắng cái gì? Mau chóng đi xem a! Nếu để mất người, thì các người chuẩn bị trở thành thi thể đi.

-Ách! Dạ dạ.

Tên đại hán râu quai nón Chân Khí Cảnh Ngũ Trọng Thiên thân hình run lên, vội vàng cung kính đáp một tiếng, sau đó liền đuổi theo đám người Long Khuynh Vân.

Thoáng chốc, ở đây chỉ còn lại có ba người Phong Liệt cùng Độc Giao.

Mọi người trong lòng cũng rõ ràng, thời gian tồn tại của Long Cốt Linh Quả không nhiều lắm, nguyên lực trong cơ thể mỗi người đều lặng lẽ ngưng tụ, trong mắt lóe ra lệ mang, không khí càng ngày càng khẩn trương, đại chiến hết sức căng thẳng.

Nhưng khi mọi người ở đây sắp bộc phát, lại đột nhiên nghe được Phong Thanh Lam lên tiếng:

-Phong Liệt, ngươi là người của Phong gia ở Kim Long Thiên Triều?

Phong Liệt trong lòng hơi động một chút, trên mặt cười lạnh nói:

-Hừ hừ, hãy bớt sàm ngôn đi! Không giao ra linh quả, ngươi hôm nay hẳn phải chết!

-Hừ! Phong Liệt, gia phụ chính là Phong Chi Thu, Ngân Dực Đại trưởng lão của Phong gia ở Thiên Long Thần Triều! Ngươi nếu không muốn mang đến phiền toái cho người nhà của ngươi, hôm nay liền giúp ta giúp một tay! Dĩ nhiên, sau này Bồn công tử cũng sẽ không quên chỗ tốt của ngươi!

Phong Thanh Lam âm trầm uy hiếp nói, hẳn dựa vào dòng họ của Phong Liệt tự nhiên cũng có thể đoán được chút tình huống của Phong Liệt.

Phong Liệt trong lòng giận dữ, âm trầm nói:

-Ngươi đây là đang ép ta giết ngươi.

”Rống.”

Phong Liệt lời còn chưa nói hết, đột nhiên, ở một góc khác Độc Giao điên cuồng hét lên cắn Phong Thanh Lam, thân thể cao lớn xẹt qua không trung tạo lên một cơn lốc mãnh liệt, bốn chiếc nanh nhỏ khổng lồ màu xanh biếc trong cái miệng đỏ như máu phun ra giọt nọc độc sền sệt, không khí trong phương viên chừng mười trượng cũng tràn ngập một mùi tanh hôi sặc sụa, khiến cho người ta ngửi thấy liền muốn nôn.

Con người Phong Thanh Lam hơi co lại, vội vàng nuốt một viên Ích Độc Đan. Hắn đã sớm ở đề phòng đầu Độc Giao này, lúc này thấy Độc Giao đánh tới, mặc dù kinh hãi nhưng cũng không hoảng loạn.

-Dực Long Triển Sí — Càn Khôn Chuyển!

Một đạo hư ảnh Dực Long cự đại vô cơ xuất hiện, hung hăng đánh tới Độc Giao.

”Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn.

Hư ảnh Dực Long tiêu tán vô hình, thể công của Độc Giao khẽ bị ngăn trở, thân thể cao lớn ầm ầm rơi xuống đất, khiến cả vùng đất ừ ừ rung động, nhưng lại càng gia tăng vài phần hung lệ.

-Thiên Long Thất Sát kích — Định Thần Kích!

Trung niên nhân kia cũng không chịu thấp kém, cơ hồ khi Độc Giao di chuyển hắn cũng xuất thủ, Phương Thiên Họa Kích đỏ như lửa trong tay giống như một cây Hải Thần trụ thô to ổn định đánh về phía Phong Thanh Lam.

-Ma Long Tham Trảo — Liệt Địa Thức!

”Xoẹt.”

Phong Liệt cũng đồng thời xuất thủ, giống như lưng đang đeo một tòa núi lớn, hung hăng chộp tới Phong Thanh Lam. Trong lòng hắn biết trước mất thời gian cấp bách, trước đem Long Cốt Linh Quả nuốt vào trong bụng mới là mấu chốt, hắn cũng không kịp cùng trung niên nhân kia phân thắng bại.

Lần này, Phong Thanh Lam chột thay đổi sắc mặt.

Trong vòng vây của ba người một thú, vốn dĩ Phong Thanh Lam có tu vi yếu nhất, lúc này lại bị tam phương hợp lực đánh chết, trong lòng nhất thời khổ không thể tả.

Lúc này hắn trăm triệu lần không dám ngạnh kháng một kích của Phong Liệt cùng trung niên nhân kia, dưới nguy cơ, trong mắt của hắn bắn ra tinh mang, đột nhiên quát to một tiếng:

-Dực Long Triển Sí — Trùng Vân Tiêu!

”Rống.”

Bên ngoài thân thể Phong Thanh Lam chột hiện ra hình ảnh một đầu Dực Long, ngang thương gầm thét, uy danh kinh thiên.

Một thức Trùng Vân Tiêu này chính là thân pháp chiến kỹ duy nhất trong Dực Long Triển Sí Cửu Thức, nổi tiếng với việc bạo phát lực trong nháy mắt.

Sau một khắc, chỉ nghe "Phanh" một tiếng vang bạo liệt, Phong Thanh Lam đột nhiên đột ngột từ mặt đất chui lên, hướng về phía trên lướt đi hơn ba mươi trượng, trong nháy mắt tránh được công kích của hai người Phong Liệt, sau đó hắn liền muốn triển khai tốc độ chạy vào trong rừng rậm.

-Tiểu tạp chủng! Trốn đi đâu.

Trung niên nhân kia sắc mặt quýnh lên, trường kích trong tay đột nhiên hóa thành một luồng hỏa xà, đánh về phía sau lưng Phong Thanh Lam, đồng thời hắn triển khai thân hình nhanh chóng đuổi theo.

Mà Phong Liệt cũng nóng lòng vạn phần, tên Phong Thanh Lam kia nhưng là cao thủ về tốc độ, nếu là một khi kéo giãn khoảng cách hắn thật không còn cách nào.

Sau một khắc, trong mắt của hắn chợt hiện lên một tia tàn nhẫn, sau đó liền hóp bụng, cầm cúi xuống gần cổ, đột nhiên hướng về phương hướng của Phong Thanh Lam phát ra một tiếng long ngâm cao vút như mây.

- Cuồng Long Táng Thiên — Táng Thiên Nhất Khiếu.

"Rống."

Một cái hư ảnh Ma Long dài hơn mười trượng đột nhiên thoát khỏi thân thể Phong Liệt, quanh co đánh tới Phong Thanh Lam, tốc độ nhanh chóng như điện, nơi Long ảnh đi qua, hết thảy cây cối đều biến thành bột phấn, không gian cũng hơi rung động, trong chớp mắt liền đi tới phía sau Phong Thanh Lam.

-A! Phong Liệt người đáng chết!

-Dực Long Triển Sí — Già Thiên Dực!

Phong Thanh Lam quá sợ hãi, một kích toàn lực của trung niên nhân cùng Phong Liệt làm hắn căn bản muốn tránh cũng không được, chỉ đành phải vội vàng xuất ra hai vũ dực cự đại ngăn chặn ở trước người, ngay sau đó, đại kích đỏ như lửa kia cùng Long ảnh khí thể kinh thiên liền hung hăng đụng vào nhau.

"Oanh!"

Già Thiên Dực của Phong Thanh Lam đỡ được đại kích của trung niên nhân, nhưng lại tiêu tán vô hình. Mà Long ảnh do Phong Liệt xuất rakhí thể hào hùng, giống như không hề gặp trở ngại, hung hăng đụng vào trước ngực của hắn.

"Phanh!"

Sau khi một tiếng "phanh" lớn vang lên, toàn bộ thân hình Phong Thanh Lam bị đánh bay ra xa gần trăm trượng, đụng gãy mấy chục cây đại thụ chọc trời, mới rơi ở trên mặt đất không ngừng học ra từng ngụm máu lớn, sự hoảng sợ trong ánh mắt không gì sánh kịp, còn có một tia oán độc nồng đậm.

Hắn lúc này, nghiễm nhiên đã không có sức hoàn thủ, nếu không phải có bảo giáp hộ thể, sợ rằng trực tiếp có thể trở thành hài cốt không còn kết quả.

Thấy tình trạng lúc này của Phong Thanh Lam, trung niên nhân cùng Độc Giao kia cũng không khỏi song mục nhất đột, sự kiêng kỵ đối với Phong Liệt càng sâu, âm thầm đề phòng nhiều hơn vài phần.

Bất quá, mắt thấy linh quả lập tức liền đổi chủ, hai mắt Phong Liệt, trung niên nhân cùng với Độc Giao sáng choang, lập tức cũng tăng nhanh tốc độ, bay về phía Phong Thanh Lam đã ngã xuống đất.

-Giao ra linh quả! Ta bảo vệ ngươi không chết!

-Sư.

-Hô.

"Phanh! Phanh! Phanh! ..."

Trung niên nhân cùng Độc Giao cấp tốc xẹt qua không trung, vang lên âm thanh phá không bén nhọn, mà Phong Liệt lại càng trực tiếp liên tục thi triển Hóa Ảnh Kỹ, trong nháy mắt đi về phía trước, cả vùng đất vang lên thanh âm "Bang bang" không dứt bên tai.

Trong chớp mắt, ba người liền đồng loạt đi tới địa phương trước người Phong Thanh Lam hơn mười trượng.

Đến lúc này, Phong Thanh Lam ngã xuống đất không dậy nổi trong lòng biết hôm nay khó có thể giữ được linh quả, thậm chí có thể giữ được mạng nhỏ đã là kết quả tốt nhất, trong lòng hắn không khỏi vạn phần không cam lòng.

Là vì viên này linh quả, hắn ở trên cái cây cạnh đầm nước ẩn núp ước chừng nửa tháng, lại không nghĩ, lúc này cuối cùng lại thất bại trong gang tấc!

Giờ này khắc này, hắn không khỏi đem Phong Liệt cùng trung niên nhân kia hận đến tận xương tủy!

Nhưng sau một khắc, chỉ thấy sắc mặt hắn chợt hung ác, nhanh chóng lấy ra linh quả kim mang lập lòe, sau đó hung hăng vút vào không trung.

-Cho các ngươi! Nếu muốn thì chém giết nhau đi! Ha ha ha! Khụ khụ!

Phong Thanh Lam ném ra linh quả đồng thời phát ra một trận cười điên cuồng, khó nén được sự không cam lòng cùng bất đắc dĩ, trong lòng hắn hô lớn:

-Phong Liệt! Hai người các ngươi đợi Bổn công tử, hôm nay chỉ cần Phong Thanh Lam ta không chết, tất cả các ngươi sẽ phải trả một cái giá rất thảm!

Mà lúc này, trung niên nhân kia trong lòng vui mừng, bởi vì phương hướng linh quả kia bay đi cách mình là gần nhất, thân hình hắn chợt gia tốc, trong nháy mắt liền đem linh quả bắt được trong tay.

Nhưng sau một khắc, sắc mặt hắn không khỏi biến đổi, bởi vì lúc này linh quả đã từ từ phát huy kim mang, đang dần dần tiêu tán.

Nếu không mau chóng đem nó ăn, như vậy tất cả coi như mất toi công, nhưng nếu là ăn linh quả vào, sợ rằng chắc chắn ảnh hưởng đến chiến lực của mình.

Mà giờ khắc này, còn có Phong Liệt cùng Độc Giao đang nhìn chằm chằm.

Sau khi suy nghĩ một chút, trung niên nhân lạnh lùng nhìn Phong Liệt cùng Độc Giao đang nhanh chóng đánh tới, trong nháy mắt đem linh quả nhét vào trong miệng, nuốt xuống, trên khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy vẻ tàn khốc cùng quyết tuyệt!

-Đáng chết!

Phong Liệt mắt thấy trung niên nhân kia nuốt linh quả vào, trong lòng không khỏi như có lửa đốt, chớp mắt, thân hình vọt tới trước chợt gia tốc thêm ba phần, cả người khí huyết cũng sôi trào lên.

Hắn âm thầm quyết định chủ ý, mặc dù tên kia đã đem linh quả nuốt vào trong bụng, cũng phải khiến hắn phun ra.

-Ma Long Tham Trảo — Tê Thiên Thúc!

-Hô.

Lúc ở gần trung niên nhân năm trượng, thân thể Phong Liệt phảng phất trong nháy mắt cùng cả vùng đất dung hợp thành một thể, thân hình vọt tới trước mang theo khí tức đại địa vô cùng dày đặc và nặng nề, thậm chí ở phía sau tạo thành một đạo khí mạnh mẽ, khí thế dị thường kinh người.

Đồng thời, hai tay hắn hóa thành trảo, hung hăng chụp vào bộ ngực trung niên nhân.

-Phong Liệt! Linh quả là bổn tọa! Ngươi đi chết đi.

-Thiên Long Thất Sát kích —— Xuất Vân Kích!

Trung niên nhân hét lớn một tiếng, sắc mặt hung lệ âm độc, hắn vội vàng huy động đại kích trong tay hóa thành một đoàn Hỏa Vân nghênh tiếp Phong Liệt.

Chẳng qua là, bởi vì linh quả trong cơ thể hắn bắt đầu phát huy, nhiều tia kim thuộc tính cuồng bạo khí tức điên cuồng tàn sát bừa bãi khắp nơi trong toàn thân hắn, kinh mạch cũng rối loạn không chịu nổi, điều này cũng trực tiếp đưa đến việc hắn xuất một thức "Xuất Vân Kích" này chỉ được bảy thành uy lực so với lúc trước.

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn vang lên, bụi bay đầy trời.

-A!

Trung niên nhân hét thảm một tiếng, đại kích trong tay của hắn không cánh mà bay, huyết nhục trên hai tay cũng bị chấn thành huyết vụ, chỉ còn lại có xương cốt trắng hếu, đồng thời, thân thể hắn bị đánh bay tới hơn mười trượng.

130. Chương 164-165 : Mừng Như Điên

-Hừ! Dám cùng lão tử giết đồ! Người mặc dù ăn rồi cũng phải phun ra cho ta!

Bị đại kích của trung niên nhân ngăn cản, thân hình Phong Liệt chỉ hơi chậm lại, sau khi khinh thường hừ lạnh một tiếng, lại tiếp tục tấn công về phía trước.

Nhưng vừa lúc đó, Độc Giao ban đầu luôn luôn đuổi theo sau, tùy thời mà động cũng đột nhiên nổi điên, chỉ thấy nó nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể thô to đột nhiên quét ngang, trên không trung để lại một tàn ảnh lớn màu xanh biếc, khiến cho người ta rung động.

"Rầm rầm rầm!"

Mấy chục cây đại thụ lớn bị thân thể nó trực tiếp quét thành hai khúc, cùng lúc đó, cái đuôi với lực đạo mạnh mẽ lại vừa vẩy quét tới trên người Phong Liệt cùng trung niên nhân kia.

"Phanh!"

"Phốc!"

-A, a, con súc sinh chết tiệt!

Phong Liệt bất ngờ không đề phòng, Hắc Âm Chi Thân thoáng cái bị đánh vỡ, hóa thành một đoàn hắc vụ, mảnh liệt cuộn cuộn không dứt.

Mà trung niên nhân kia càng thảm hại hơn, nửa dưới thân thể của hắn trực tiếp bị quét thành huyết vụ, nửa người trên mang theo vẻ mặt hoảng sợ, "Phù phù" một tiếng rơi trên mặt đất quay cuồng không dứt, tiếng kêu thê lương thảm thiết khiến lòng người run sợ.

Sau một khắc, con người to lớn của Độc Giao chợt phát ra một tia tham lam, đại não đột nhiên truyền đi, liền lập tức muốn mở cái miệng rộng ra đem trung niên nhân trên mặt đất nuốt vào trong bụng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, một tiếng rống ngâm chấn thiên liệt địa cao vút vang lên, làm thiên địa cũng chấn chiến không dứt, vô số cánh lá tuôn rơi, mây đen trên bầu trời cũng theo đó mà tản đi.

"Rống."

Tùy theo mà đến, là uy áp mạnh mẽ tràn ngập ở thiên địa của một viên cổ Cự Long, long uy kia không thể địch nổi làm cho người ta hít thở không thông.

Độc Giao không khỏi hơi chậm lại, ánh mắt hoảng sợ vô cùng, thân thể bò lổm ngổm ở trên mặt đất, thân thể cao lớn lạnh run, hoảng sợ nhìn Phong Liệt trong hắc vụ, phảng phất nơi đó có một đầu viên cổ hung long nó xa xa không cách nào địch nổi, khiến nó không sinh ra chút lòng phản kháng nào.

Bị cổ uy áp vô cùng mạnh mẽ này kinh sợ không chỉ là đầu Độc Giao này, mà cả trung niên nhân đang thê thảm vô cùng trên mặt đất kia cùng với Phong Thanh Lam đang lạng lẹ rút lui, đồng loạt bị cổ uy áp này chấn tới ngã người, trong lúc nhất thời tâm thần khó có thể giữ vững, sắc mặt hoảng sợ muốn chết.

Cổ uy áp mạnh mẽ này tự nhiên xuất từ Phong Liệt, hần hôm nay đã đem cổ Long uy này luyện hóa được ba thành, khí thể có thể dễ dàng áp đảo mấy tên cao thủ Chân Khí Cảnh này.

Dĩ nhiên, Phong Liệt vẫn không dám khinh thường, thừa dịp tâm thần của tất cả mọi người khó giữ vững, người hần đột nhiên nhẹ nhàng tiến đến trước người trung niên nhân kia, sau đó, hai tay không chút khách khí cắm vào trong lồng ngực trung niên nhân.

Lúc này, trung niên nhân kia đang bị kim thuộc tính khí tức của linh quả trong cơ thể khống chế, hơn nữa một kích cuồng mãnh của Độc Giao kia, đã không có sức phản kháng, trong mắt không khỏi tràn đầy vô tận kinh hãi cùng tuyệt vọng.

-Cuồng Long Táng Thiên — Phân Thiên Trảo!

”Phốc xuy ... ba ba!”

Phong Liệt trong lòng muốn có Long Cốt Linh Quả, tự nhiên không thể nào nhân từ nương tay, một tiếng xé rách làm người ta dựng hết tóc gáy vang lên, vòi máu văng khắp nơi, máu tanh tràn ngập.

Phong Liệt trực tiếp xé rách thân thể trung niên nhân thành hai nửa, rồi sau đó, hần không chút do dự nắm trong tay một viên màu vàng nhỏ loang lỗ vết máu rơi ra khỏi bộ ngực của trung niên nhân, chính là viên Long Cốt Linh Quả này không thể nghi ngờ, trong lòng Phong Liệt không khỏi mừng rỡ.

Lúc này, viên Long Cốt Linh Quả này đã nhỏ hơn một chút, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, phía trên còn dính vết máu, tản ra mùi huyết tinh nồng nặc.

Phong Liệt sắc mặt hung ác, không cần lau rửa vết máu phía trên, không chút lựa chọn nuốt vào trong bụng.

-A!

-Oe...

-Trời ạ! Phong sư huynh hần ... hần thế nhưng ăn thịt người, rất buồn nôn a.

-Phong Liệt chết tiệt, người biến thái! Oe!

-Phong Liệt hần thế nhưng giết chết tên cao thủ Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên kia? Điều này sao có thể?

Đúng lúc đấy, đám người Long Khuynh Vân, Sở Tiểu Diệp, Nhạc Đông Thần cùng với Diệp Thiên Tử vừa được cứu đi tới cách đó trăm trượng, liền bắt gặp cảnh Phong Liệt xé rách trung niên nhân, chứng kiến một màn nuốt một quả nhỏ đầy máu, sau một trận khiếp sợ, trong lòng không khỏi cuộn cuộn không dứt.

Nhạc Đông Thần, Tề Xương Vũ mấy nam nhân còn dễ nói một chút, nhiều lắm là đối với thực lực cường đại cùng thủ đoạn tàn bạo của Phong Liệt sinh lòng sợ hãi, mà Long Khuynh Vân, Sở Tiểu Diệp một đám nữ đệ tử đều hoa dung thất sắc, không nhìn được ngồi chồm hổm trên mặt đất ối lên ối xuống.

Phong Liệt lúc này lại là lười để tâm tới mấy người đó, hần nuốt linh quả vào, nhất định phải mau sớm bế quan tiêu hóa một thời gian ngắn, mà trước mắt nhiều loại nguy hiểm còn không giải trừ, thời gian của hần thật sự không nhiều lắm.

Hần nhanh chóng giương mắt quét một vòng khắp bốn phía, lại kinh ngạc phát hiện, chung quanh thế nhưng không có bóng dáng Phong Thanh Lam, không nghĩ tới tên kia thế nhưng thừa dịp này liền đào tẩu.

Phong Liệt trong lòng không khỏi có chút lo lắng, hôm nay để cho Phong Thanh Lam chạy thoát, chỉ sợ cuối cùng sẽ lưu lại mầm tai họa, bất quá trước mắt hần thật sự không có tinh lực đi tìm tung tích Phong Thanh Lam.

Trừ tên đó ra, còn có một đại địch không thể bỏ qua, đó chính là Độc Giao Nhị Giai đỉnh phong đang gục trên mặt đất run rẩy, con người to lớn của nó vẫn vô cùng hoảng sợ nhìn Phong Liệt.

Mặc dù Phong Liệt lúc này đã thu hồi uy áp mạnh mẽ kia, những vẫn làm tim nó đập nhanh không dứt.

Phong Liệt toàn lực áp chế kim thuộc tính khí tức sắp bạo liệt trong cơ thể, hướng về phía Độc Giao quát lạnh nói:

-Cút cho ta! Nếu không, lão tử không ngần ngại làm thịt ngươi!

”Ti ti/”

”Sư.”

Độc Giao bò lổm ngổm trên mặt đất nghe được Phong Liệt quát lạnh, lập tức như là đang nịnh nọt kêu hai tiếng, sau đó lấy tốc độ trước nay chưa có, thân thể to dài uốn lượn chọt xông vào trong rừng cây, trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

Một màn kinh người lại lần nữa xảy ra khiến tất cả mọi người chung quanh há hốc mồm, tựa hồ đầu có chút không đủ dùng, thậm chí có người vẫn không tin xoa xoa mắt.

Sao lại thế này? Đầu Độc Giao Nhị Giai đỉnh phong kia khí thế kinh người thế nhưng lại e ngại đối với Phong Liệt như thế, điều này thật sự là thật bất khả tư nghị!

Phong Liệt hai mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Độc Giao, sau khi nó biến mất, liền không hề nén kim thuộc tính khí tức cuồng bạo trong cơ thể nữa, hân hỷ vàng trăm thấp nói với mọi người chung quanh một câu:

-Ta muốn bế quan một thời gian ngắn, các người giúp ta hộ pháp!

Dứt lời, hân cũng không để ý phản ứng của mọi người, ngoài thân đột nhiên nổi lên hắc vụ với phương viên chừng mười trượng, đem chính mình che kín bên trong, sau đó trong nháy mắt khôi phục nhân thân.

Nhưng ngay sau đó, hân chỉ cảm thấy ”Oanh” một tiếng, viên Long Cốt Linh Quả này thoáng cái bạo liệt ra, hoàn toàn biến thành một đoàn kim thuộc tính khí tức cuồng bạo vô cùng, tất cả kinh mạch trong thân thể hân tàn phá bừa bãi.

Phong Liệt sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt không còn chút máu nào, cả người mồ hôi rơi như mưa, thừa nhận đau đớn vô cùng, hân cắn chặt hàm răng, thả ra vô số tinh thần lực, khẩn trương thăm dò tình huống trong cơ thể.

Chỉ thấy về kim thuộc tính khí tức này tung hoành trong toàn thân hân không ngừng tàn sát bừa bãi, từng lần một cọ rửa các kinh mạch chủ yếu, những khí tức màu vàng này đi qua nơi nào, một chút tạp chất nhỏ màu đen không ngừng bị bài trừ ra bên ngoài cơ thể.

Thậm chí, một chút kinh mạch thật nhỏ trực tiếp bị hủy rồi tinh rồi mù, nhưng những thứ kinh mạch này cơ hồ bị hủy diệt đồng thời, lại lần nữa đắp nặn thành hình, một màn này thật sự là quá mức không thể tưởng tượng nổi.

Phong Liệt vừa chịu đựng sự đau đớn khổng lồ, vừa ở trong lòng mừng như điên không dứt, linh quả này có được thật sự không dễ, nhưng chỉ bằng việc có thể phạt lông tẩy tủy này, tất cả những việc lúc trước làm cũng rất đáng giá!

Khi Phong Liệt đắm chìm trong sự mừng rỡ về thân hiệu của linh quả nghịch thiên kia, ở ngoài hắc vụ nặng nề cũng là mạch nước ngầm mãnh liệt.

Long Khuynh Vân, Nhạc Đông Thần, Tề Xương Vũ đám người đồng loạt không chớp mắt ngó chừng hắc vụ, ánh mắt đều lóe ra thần sắc hâm mộ, khiếp sợ, tham lam, do dự.

Bọn họ lúc này đã sớm hiểu được tình huống, rất rõ ràng, Phong Liệt lúc trước trong vòng tranh đoạt linh quả đã trở thành người thắng, không thể nghi ngờ khiến cho trong lòng bọn họ hân hâm mộ muốn chết.

Hơn nữa là Nhạc Đông Thần, hân vừa nghĩ tới viên linh quả này có công hiệu không biết nghịch thiên bực nào, lại bị Phong Liệt đoạt được, trong lòng ở phần hận đồng thời cũng vạn phần không cam lòng, hân thỉnh thoảng quét nhìn liếc mắt về phía hai gã thị vệ Chân Khí Cảnh Tam Trọng Thiên bên cạnh, trong lòng hiện lên nhiều tia cuồng nhiệt.

Nhạc Đông Thần nhìn đoàn hắc vụ cách đó không xa, trong lòng chưa tính toán gì, ý niệm ác độc trong đầu thỉnh thoảng hiện ra, khiến hân giống như mèo cào, trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Bởi vì nguyên nhân quan hệ với U Nguyệt, hắn đã sớm cùng Phong Liệt không đội trời chung, chỉ bất quá bởi vì trong lòng đối với Phong Liệt còn có sự kiêng kỵ, nên luôn luôn chưa từng chính diện lộ ra nanh.

Nhưng giờ phút này, Phong Liệt tám chín phần mười đang đứng ở thời khắc mấu chốt để luyện hóa linh quả, hắn thật sự không muốn bỏ qua cơ hội tốt ngàn năm có một này!

Chẳng qua là, hôm nay cũng không có thiếu người đang nhìn, hắn mặc dù muốn hạ độc thủ cũng phải bận tâm một chút ý nghĩ của đám người Long Khuynh Vân.

Sau khi nghĩ ngợi một chút, Nhạc Đông Thần chậm rãi đi tới phụ cận Long Khuynh Vân, âm trầm thử thăm dò nói:

-Long sư huynh, người xem ...

-Hừ! Nhạc Đông Thần, không phải là người có chủ ý muốn đánh Phong huynh chứ?

Tề Xương Vũ khinh thường hừ lạnh một tiếng nói:

-Ta khuyên người hay là thu liễm một chút đo! Phong huynh thực lực lớn mạnh tới đâu trong lòng mọi người đều hiểu rõ, người cẩn thận ăn trộm gà bắt thành, lật ngược thế cờ liên lụy tới mạng nhỏ! Hơn nữa, Tề Xương Vũ talà người thứ nhất không đáp ứng!

Tề Xương Vũ mặc dù có một chút ý nghĩ âm hối, chẳng qua là sự sợ hãi trong lòng hắn đối Phong Liệt cũng là vững vàng chiếm cứ thượng phong, hơn nữa từ trên góc độ của hắn mà nói, cùng Phong Liệt đứng cùng một tuyến mới là có lợi ích lớn nhất.

-Nhạc Đông Thần, thu hồi điểm tiểu tâm tư này của người đi.

Long Khuynh Vân lạnh nhạt liếc mắt một cái nhìn Nhạc Đông Thần, ý vị thâm trường nói.

Lại nói, nàng mặc dù cũng đứng Phong Liệt phần hận không dứt, hận hắn nhiều lần làm mất thể diện của mình, lần lượt đứng phía trên mình, nhưng trong lòng sự không cam lòng chiếm đa số.

Long Khuynh Vân nàng muốn chính là ở trước mắt bao người, đường đường chánh chánh đánh bại Phong Liệt, muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nàng thật sự có chút ít khinh thường.

Huống chi, lấy sự hiểu biết của nàng đối với Phong Liệt, ở trong hoàn cảnh ngư long hỗn tạp ở nơi này, nàng tuyệt khó có thể tin tưởng Phong Liệt sẽ dùng toàn bộ tinh thần đắm chìm trong bế quan, ai biết hắn có thể bày hậu thủ gì hay không.

Nhạc Đông Thần nghe lời nói của Long Khuynh Vân chân mày hơi nhíu lại, cuối cùng bất đắc dĩ đứng ở một bên, nhưng trong lòng thì không nhịn được thầm mắng câu:

-Lòng dạ đàn bà!

Hắn đối với Tề Xương Vũ cũng không hề đặt vào trong mắt, dù sao dưới tay mình còn có hai gã thị vệ Chân Khí Cảnh, một Tề Xương Vũ Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên thật sự không đáng giá nhắc tới.

Nhưng Long Khuynh Vân lại khác, lúc này Long Khuynh Vân đã khôi phục hơn phân nửa thực lực, lúc trước khi cứu Diệp Thiên Tử, chính là dựa vào đại thần thông Thiên Chấn của Long Khuynh Vân, mới đưa tên đại hán Chân Khí Cảnh Ngũ Trọng Thiên kia chấn thành thịt vụn.

Cho nên, lúc này hắn thấy hứng thú của Long Khuynh Vân không lớn, cũng chỉ tạm thời lui xuống, nhưng ý niệm diệt vong Phong Liệt trong đầu chẳng những không chết, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt.

”Hừ.”

Bên trong hắc vụ, Phong Liệt hóa thành nhân thân không nhịn được nhẹ thở ra .

Hắn lúc này, toàn thân đang đầy dẫy kim thuộc tính khí tức cuồng bạo, cơ hồ mất đi khống chế đối với thân thể, tùy tiện một tiểu nhân vật Nguyên Khí Cảnh tới cũng có thể lấy được tánh mạng của hắn.

Cho tới giờ khắc này, hắn mới tạm thời buông bỏ lo lắng, đem Tế Thiên Thần Thương trước người thu vào trong trữ vật giới chỉ, hết sức chăm chú dẫn đạo kim thuộc tính khí tức cuồng bạo trong cơ thể, tận tình thanh tẩy các đại kinh mạch trong cơ thể.

Theo thời gian trôi qua, dần dần, Phong Liệt phát hiện kinh mạch trong cơ thể mình không nhận thức được, đã xảy ra chút biến hóa kinh người.

Chỉ thấy ngàn vạn đạo kinh mạch giăng khắp nơi kia, thế nhưng cũng dần dần lộ ra một tầng màu vàng nhạt, hơn nữa theo lần lượt tẩy rửa, màu vàng này càng ngày càng sáng, thậm chí một chút kinh mạch thật nhỏ trực tiếp trở nên trong suốt, phẳng phất giống như thủy tinh làm bằng vàng, rất là thần dị.

Hơn nữa khiến cho Phong Liệt mừng rỡ chính là, linh quả này biến thành kim thuộc tính khí tức mới chỉ có tiêu hao không tới một thành, đã khiến cho kinh mạch trong cơ thể chính mình so với lúc trước bền bỉ hơn ba năm lần không ngừng, nếu là đem kim thuộc tính khí tức sở hữu tiêu hao hết tất cả, kết quả kia thật sự khiến người ta mong đợi a.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

...

Năm ngày trôi qua, tám hắc vụ nồng đậm kiavẫn yên tĩnh không tiếng động.

Long Khuynh Vân, Nhạc Đông Thần, Tề Xương Vũ bọn người ở hắc vụ ở ngoài xa vài chục trượng dựng lên một căn lều, vừa khoanh chân ngồi dưới đất thu nạp thiên địa nguyên khí, vừa thỉnh thoảng liếc mắt nhìn hắc vụ phương hướng.

Sở Tiểu Diệp, Diệp Thiên Tử hai nàng ở trong một căn lều màu hồng cách đó không xa, nằm úp sấp ở bên trong bàn luận xôn xao chuyện gì đó.

-Phong sư huynh một chiêu đánh bại Vân tỷ tỷ, chiêu thứ hai liền đem Vân tỷ tỷ đánh ngất xỉu rồi sao!

-Cái gì? Người là nói Phong Liệt chết tiệt kia thế nhưng chỉ dùng hai chiêu liền đánh ngất xỉu Long Khuynh Vân bà nam nhân kia? Cái ... cái này không thể nào đi? Vậy hẳn trở thành đệ tử đệ nhất trong hàng ngũ cao thủ Nguyên Khí Cảnh của Ma Long Giáo chúng ta sao?"

131. Chương 166: Lựa Chọn!

-Hừ —— nếu để cho Vân tỷ tỷ nghe được người kêu nàng là bà nam nhân, sợ rằng có thể sẽ theo người liều mạng!

Khi Diệp Thiên Tử hỏi tới, Sở Tiểu Diệp phẳng phất giống như một con chim sẻ nhỏ, lúu rúu đích xác đem những gì mà mình biết được một điều cũng không bỏ sót kể cho Diệp Thiên Tử một lần, hơn nữa là chuyện về Phong Liệt, hết thấy đều bị Diệp Thiên Tử ép hỏi nhiều lần.

Suốt hơn phân nửa ngày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ kia của Diệp Thiên Tử cũng mang theo vẻ khiếp sợ cùng không tin, cho đến thật lâu sau, nàng mới bắt đầu dĩ thử dài:

-Ai! Xem ra thực lực của tử Phong Liệt thật đề cao rất nhiều a! Ủm, bốn tiểu thư cũng phải nỗ lực tu luyện, nếu không nữa muốn thu thập cái người ghê tởm kia sẽ không dễ dàng a.

-Ủm? Thiên Tử tỷ tỷ, người trước kia thu thập Phong sư huynh rất dễ dàng sao?

Sở Tiểu Diệp ngây ngốc hỏi.

-Ách ... khụ khụ! Mặc dù không dễ dàng, nhưng cũng có chút hy vọng a? Nhưng hôm nay, ai! Thật không biết người này rốt cuộc là do quái thai gì biến thành!

Giữa núi rừng cổ mộc chọc trời, cảnh lá rậm rạp che kín bầu trời, ngoại trừ từng tiếng thú rống hung lệ nơi xa cùng thanh âm cảnh lá tuôn rơi, trong thiên địa thật sự rất yên tĩnh.

Thoáng một cái, bảy ngày bảy đêm đã qua, trong hắc vụ vẫn không có chút động tĩnh nào, người đợi ở phía ngoài đã dần dần mất đi kiên nhẫn.

-Long sư huynh, Phong Liệt lâu như vậy còn không ra, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì đi?

Nhạc Đông Thần đi ra khỏi lều, ra vẻ kinh ngạc nói, ánh mắt khe khẽ lóe lên, mơ hồ lộ ra một tia âm lệ.

-Ừm? Long Cốt Linh Quả kia là vật thể gian hiểm thấy, cụ thể có hiệu quả gì ai cũng không nói chính xác được, đối với Phong Liệt mà nói là phúc hay họa đúng là rất khó đoán a.

Long Khuynh Vân khẽ thở dài, như có điều suy nghĩ nói.

-Chúng ta có nên phái người vào xem một chút không? Nếu là Phong Liệt một khi có gì sơ xuất, chúng ta cũng kịp thời cứu giúp a!

Nhạc Đông Thần sắc mặt vui mừng, vội vàng đề nghị.

Long Khuynh Vân khe khẽ do dự một chút, sau đó gật đầu nói:

-Ừm, như vậy cũng tốt.

Khi Long Khuynh Vân vừa gật đầu, Nhạc Đông Thần lập tức phân phó một gã thị vệ Chân Khí Cảnh của hắn, nói:

-Nhạc Thành, ngươi vào xem tình huống của Phong Liệt một chút!

-Dạ! Công tử!

Nhạc Thành nhất thời sắc mặt đỏ ửng lên tiếng.

-Nhạc Đông Thần! Ngươi ...

Tề Xương Vũ trong lòng cả kinh, cho dù là ngốc tử cũng có thể nghĩ đến, Nhạc Đông Thần người này tất nhiên sẽ không có lòng tốt gì.

Long Khuynh Vân cũng không khỏi sửng sốt, mày ngài cau lại.

Nhưng hắn đang muốn lên tiếng ngăn cản, dĩ nhiên đã không còn kịp rồi, Nhạc Thành đã trong nháy mắt nhanh chóng tiến vào trong màn sương mù, không thấy tung tích.

Lúc này, Diệp Thiên Tử cùng Sở Tiểu Diệp cùng mấy nữ đệ tử Âm Vũ Viện tất cả cũng đột nhiên chui ra khỏi lều trại, sắc mặt tức giận nhìn Nhạc Đông Thần.

-Các ngươi sẽ làm gì Phong Liệt?

-Vân tỷ tỷ, chuyện gì xảy ra a?

Sở Tiểu Diệp cùng Diệp Thiên Tử không nhịn được chất vấn đám người Long Khuynh Vân.

Các nàng mặc dù đối với quan hệ của Phong Liệt cùng đám người Long Khuynh Vân, Nhạc Đông Thần luôn luôn không hiểu rõ, nhưng lúc này lại cảm thấy có người tựa hồ sẽ đối với Phong Liệt bất lợi, không khỏi lo lắng cho Phong Liệt.

Long Khuynh Vân cũng không để ý tới hai nàng, mà là sắc mặt giận dữ khẽ hừ một tiếng với Nhạc Đông Thần, nói:

-Nhạc Đông Thần, tự giải quyết cho tốt! Nếu như là xảy ra điều gì ngoài ý muốn, không có quan hệ gì tới Bốn công tử!

-Ha hã, Long sư huynh, tiểu đệ cũng chỉ là vô cùng lo lắng tới an nguy của Phong Liệt mà thôi.

Nhạc Đông Thần âm trầm cười nói.

Nhưng kế tiếp, nụ cười âm hiểm ở trên mặt Nhạc Đông Thần cũng là đột nhiên trở nên cứng ngắt, hai mắt khe khẽ lóe ra nhìn về phương hướng hắc vụ, trên đây vẻ khiếp sợ cùng không thể tin.

-A ...

Một tiếng hét thảm thiết từ trong hắc vụ truyền ra.

Từ đó, một đạo thân ảnh chật vật bay ngược ra khỏi hắc vụ, thống khổ quay cuồng trên mặt đất mấy cái, rất nhanh hai chân liền đạp một cái, tắt thở. Đồng thời, trên thân thể này toàn thân ở vài chỗ mạo hiểm đều có khói xanh nhè nhẹ, phát ra tiếng "Chi chi" nhẹ.

-Là ... Nhạc Thành? Đây ... đây là chuyện gì xảy ra?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn một màn này.

Sau một khắc, chỉ nghe "Hô" một tiếng vang nhỏ, đoàn hắc vụ phương viên chừng mười trượng kia chợt co rút lại không còn, một gã thiếu niên sắc mặt lạnh nhạt tuần tú ra hiện tại trong mắt mọi người, trong con người sáng trắn nhiếp tinh thần của người khác.

-Phong Liệt! Là người giết Nhạc Thành? Người ... người tất phải cho Bồn công tử một lời giải thích!

Nhạc Đông Thần sau khi cả kinh, trong mắt tinh mang chợt lóe, lập tức vô cùng phẫn nộ chỉ vào Phong Liệt quát to.

Phong Liệt dù bận vẫn ung dung phải đi bụi bặm trên quần áo của mình, cười lạnh nói:

-Giải thích thì là không có, có thể cho người hai sự lựa chọn: hoặc là lưu lại mười vạn long tinh, hoặc là đãi ngộ cho người một trận đánh đập.

-Người, hừ! Phong Liệt, ta hảo tâm để cho Nhạc Thành vào xem an nguy của người một chút, người chẳng những không lĩnh tình, lại giết hân! Có phải cho rằng Bồn công tử dễ khi dễ phải không?

Nhạc Đông Thần lửa giận ngút trời quát to.

Chẳng qua là, mặc dù thoát nhìn hân lẽ thẳng khí hùng, nhưng trong ánh mắt lại mơ hồ lộ ra một tia chột dạ.

Phong Liệt chậm rãi đi tới, lạnh lùng đe dọa nhìn Nhạc Đông Thần, tay trái nhẹ nhàng giương lên, chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, mũi nhọn màu hồng bay về phía Nhạc Đông Thần.

-Người muốn làm gì?

Nhạc Đông Thần trong lòng kinh hãi, vội vàng lắc mình né qua, nhưng ngay sau đó, về điểm hồng mang này kéo theo quần áo của hân đánh vào trên một cây đại thụ, phát ra "Phanh" một tiếng vang thật lớn, nổ một mảng vỏ cây lớn.

Mọi người đồng loạt ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy kia là một mảnh nhọn hoắc màu đỏ hơn một tấc, toàn thân làm bằng hồng thiết, tản ra tia máu sắc bén.

Nhạc Đông Thần bị kinh hãi khiến cho một thân mồ hôi lạnh, một gã thị vệ còn sót lại dưới tay hân vội vàng lắc mình che ở trước người của hân, lúc này mới khiến hân an tâm chút ít.

Mà tất cả mọi người còn lại cũng không khỏi vì thực lực mạnh mẽ của Phong Liệt mà khiếp sợ vạn phần!

Có thể đem một mũi nhọn phóng vào cây khô người nào cũng có thể làm, nhưng mọi người ở đây, chỉ có tên thị vệ Chân Khí Cảnh Tam Trọng Thiên kia có thể làm được, đem tinh thuần nguyên lực quán chú ở trong một mũi nhọn, sinh ra hiệu quả cường đại bạo liệt, này đủ để thấy được tinh thuần của nguyên lực trong cơ thể Phong Liệt.

-Ừm? Huyết Ảnh Thứ của Nhạc gia?

-Hừ! Ta cũng biết tên kia sẽ không có lòng tốt gì, quả nhiên là có suy nghĩ bất lợi đối với Phong sư huynh!

-Vậy kết cục của hân thế nào?

Mấy nữ đệ tử Âm Vũ Việnsau khi thấy rõ, không khỏi rít rỉ nghị luận.

Nhạc gia bằng vào luyện khí mà nổi tiếng khắp cả Ma Long Giáo, hơn nữa, Nhạc gia có một loại ác độc ám khí đại đại hữu danh độc môn bất truyền, chính là Huyết Ảnh Thứ này.

Loại âm khí này bên trong ẩn chứa kịch độc, tiếp xúc với máu liền hòa hợp, tài liệu cực kỳ hiếm thấy, cũng chỉ có Nhạc gia mới có thể chế tạo với số lượng lớn.

Lúc này thấy mũi nhọn kia, tất cả mọi người không khỏi đoán được tình hình trong hắc vụ lúc trước, tất nhiên là Nhạc Thành không đánh lên được Phong Liệt, ngược lại bị Phong Liệt đánh chết.

132. Chương 167-168: Vỡ Vết

-Phong Liệt, người đây là ý gì? Chẳng lẽ chỉ dựa vào một Huyết Ảnh Thứ, liền có thể nói rõ vấn đề gì sao? Nhạc Đông Thần ra vẻ khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Phong Liệt nhíu mày, trên mặt lộ ra một tia không kiên nhẫn, chậm rãi nói:

-Nhạc Đông Thần, dựa vào thực lực của Phong mỗ, cần phải giải thích gì với người sao?

Vừa nói, Phong Liệt vừa chậm rãi tăng khí thế lên, rất có xu thế không một lời hợp ý sẽ lập tức đánh.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy đạo lý cũng trở nên vô ích, một đầu Cự Long sẽ giảng đạo lý cùng một con kiến sao?

Mà lúc này Phong Liệt cho rằng, muốn thu thập Nhạc Đông Thần cùng tên thị vệ Chân Khí Cảnh Tam Trọng Thiên kia của hắn, thật sự so với bóp chết một con kiến không khó khăn là bao, cho nên hắn tự nhiên không cần nói nhảm gì nhiều, đây cũng là sức hấp dẫn của thực lực cường đại a.

Hắn đem miếng Huyết Ảnh Thứ kia ném ra, cũng chỉ là cho đám người Long Khuynh Vân một lý do để không can dự vào mà thôi, dù sao Long Khuynh Vân vẫn khiến cho hắn có chút cố kỵ, nếu không phải bắt đắc dĩ, Phong Liệt thật sự không muốn chọc giận nàng.

Kế tiếp, cũng đúng như hắn đoán, đám người Long Khuynh Vân vốn là còn muốn giúp Nhạc Đông Thần nói vài lời, sau khi nhìn được Huyết Ảnh Thứ cũng thức thời ngậm miệng lại, sống chết mặc bay, hơi lui về phía sau mấy bước, e sợ sẽ rước họa vào thân.

Bị khí thế của Phong Liệt chấn nhiếp, Nhạc Đông Thần trong lòng không khỏi rung mình, sắc mặt hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, lúc này mặc dù có một tên thị vệ Chân Khí Cảnh Tam Trọng Thiên ngăn chặn ở trước người cũng làm cho hắn không có chút cảm giác an toàn nào.

Cho tới lúc này hắn mới đột nhiên nhớ tới, Phong Liệt kẻ điên này dường như luôn luôn không phải là người thích giảng đạo lý, trong lòng không khỏi vì hành động lúc trước của mình mà hối hận không thôi.

Sau một lúc nghĩ ngợi, hắn chỉ có thể dùng ánh mắt cầu trợ nhìn về hướng Long Khuynh Vân, lòng đầy cảm phần nói:

-Long sư huynh, kẻ điên này thật sự là không thể nói lý, kính xin Long sư huynh chủ trì công đạo cho tiểu đệ, tiểu đệ ngày sau tất sẽ báo đáp.

-Hừ! Sớm biết hiện tại, lúc trước cần gì phải làm như vậy! Bỏn công tử chẳng muốn quản chuyện vợ vãn của các người.

Long Khuynh Vân chẳng thèm ngó tới hừ lạnh nói, ở trong mắt nàng, Phong Liệt cùng Nhạc Đông Thần cũng không là vật gì tốt, chuyện chó cắn chó, nàng chẳng muốn tham gia làm gì.

Hơn nữa, trong tay Phong Liệt lại nắm Long Cốt Linh Đăng, nàng cũng không muốn lại vì tên tiểu nhân như Nhạc Đông Thần mà đắc tội Phong Liệt.

Nhạc Đông Thần thấy Long Khuynh Vân cây to này cũng không ôm được, trong lòng không khỏi có chút tuyệt vọng, trên trán do gấp gáp nên đổ một trận mồ hôi lạnh.

Hắn quay mặt lại phần hận nhìn nhìn chằm chằm vào Phong Liệt, sắc mặt tái xanh biến ảo trong chớp lát, cuối cùng thở dài, giờ khắc này hắn rốt cục cảm nhận được sự bất đắc dĩ của Trịnh Nguyên Kiệt.

-Phong Liệt! Bốn công tử thừa nhận, chẳng qua là mười vạn long tinh quá nhiều, trên người của Bốn công tử chỉ có bốn vạn long tinh này, cầm đi đi!

Nhạc Đông Thần hung hăng cắn răng một cái, đem trử vật giới chỉ ở trên ngón vô danh lấy ra, ném cho Phong Liệt, trong lòng không nhịn được một trận đau lòng.

Phong Liệt nhẹ nhàng cười một tiếng, nhận lấy giới chỉ dò xét một chút, bên trong quả nhiên có hơn bốn vạn long tinh nằm yên lặng trong đó, hơn nữa chỉ nhiều chứ không ít.

Bất quá, những thứ này này căn bản không thỏa mãn được khẩu vị của hắn.

Hôm nay cách thời gian kết thúc thí luyện đã không còn bao lâu, hắn tự nghĩ sẽ rời khỏi đại hạp cốc này, sau này sẽ có thật nhiều địa phương cần long tinh.

Luyện chế linh đan, tế luyện thần thương cùng với nuôi một nhóm thuộc hạ lớn cũng cần số lượng long tinh rất lớn, mà Nhạc Đông Thần là con dê béo như vậy hắn há có thể dễ dàng bỏ qua?

Hơn nữa, Nhạc Đông Thần là một thế gia công tử một khi ra khỏi đại hạp cốc này, lập tức sẽ được rất nhiều cao thủ gia tộc hộ vệ, đến lúc đó, muốn vợ vết tài sản của bọn họ sẽ không còn cơ hội a.

Kế tiếp, chỉ nghe hắn miễn cưỡng mở miệng nói:

-Mười vạn long tinh, một khối cũng không thể thiếu!

-Người ... người không nên khinh người quá đáng!

Nhạc Đông Thần không khỏi giận không kiềm được, hôm nay trên người hắn thật sự là ngay cả nửa khối long tinh cũng không có.

Dưới cơn nóng giận, hắn đột nhiên rút ra một thanh loan đao màu đỏ, triển khai khí thể Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, thể hiện một bộ dạng tuyệt không lùi bước.

Mà tên thị vệ Chân Khí Cảnh Tam Trọng Thiên chắn trước người hắn kia đột nhiên phóng khí thể ra, uy áp mạnh mẽ làm bọn người Sở Tiểu Diệp, Diệp Thiên Tử chung quanh khiếp sợ không thôi, hoảng sợ lui về phía sau.

Sau một khắc, ánh mắt Phong Liệt chợt trở nên lạnh lẽo, hắn không nói hai lời, trong nháy mắt trầm hông hóp bụng, cầm cúi xuống gần cổ, đột nhiên phát ra một tiếng long ngâm cao vút.

-Táng Thiên Nhất Khiếu!

-Rống.

Một đạo Long ảnh cực lớn dài năm sáu trượng vô cớ xuất hiện, hung hăng vọt tới Nhạc Đông Thần, uy áp mạnh mẽ làm cho thú dữ bên trong phương viên mấy dặm cũng lo sợ không yên.

-A! Khốn kiếp! Nhạc Trùng cứu ta!

Nhạc Đông Thần quá sợ hãi, Táng Thiên Nhất Khiếu vô cùng kì diệu của Phong Liệt đã sớm ở Ma Long Giáo lưu truyền trong hàng vạn hàng nghìn đệ tử thí luyện, đã thành tuyệt kỹ thành danh của Phong Liệt, hắn cũng không dám nếm thử, chỉ đành vội vàng kêu gọi thị vệ cứu mạng.

Tên thị vệ kia sắc mặt cũng là kinh hãi, nhưng từ sự trung thành, hắn vẫn không chút lựa chọn lắc mình tiến lên, quơ trường kiếm trong tay nghênh đón Long ảnh với khí thể hào hùng kia.

"Oanh!"

Một tiếng động thật lớn vang lên.

Hai đạo thân ảnh theo tiếng vang đó bay ra xa, cho đến khi bay xa tới vài chục trượng mới lần tròn ở trên mặt đất, hộc ra từng ngụm máu lớn, chính là Nhạc Đông Thần cùng thị vệ của hắn Nhạc Trùng, trước ngực Nhạc Trùng lún xuống một mảng lớn, bị thương nặng, mà ánh mắt Nhạc Đông Thần cũng là ảm đạm, khuôn mặt thất kinh.

-Đây, đây là, tử Phong Liệt, hắn ... hắn thế nhưng thật sự có thể đánh bại cao thủ Chân Khí Cảnh?

Diệp Thiên Tử nhìn một màn này, trong đôi mắt đẹp liên tục ánh lên những tia sáng kỳ dị, không nhìn được lên tiếng kinh hô.

Mà đôi mắt đẹp của Long Khuynh Vân cũng như vậy, kinh ngạc nhìn Phong Liệt, trong lòng như đang suy nghĩ gì đó.

Nàng đối với chuyện Phong Liệt có thể đánh chết cao thủ Chân Khí Cảnh đã sớm không kỳ quái, nhưng vốn dĩ nàng cho rằng, Phong Liệt mỗi lần thi triển thủ đoạn cường lực, đều che giấu ở bên trong hắc vụ, vẫn có một chút bí mật không thể cho ai biết.

Nhưng lúc này, Phong Liệt chính là trước mắt bao người, không che giấu thân hình chút nào, lấy nhân thân hình thái thi triển một chiêu thức "Tảng Thiên Nhất Khiếu" kinh thái tuyệt diệu, điều này không khỏi xóa đi một ít hoài nghi trong lòng Long Khuynh Vân.

Phong Liệt trong lòng âm thầm cười lạnh, đối với phản ứng của Long Khuynh Vân rất là hài lòng.

Thật ra thì một thức "Tảng Thiên Khiếu" này, vốn dĩ trước khi luyện thành công thì không thể nào có uy lực bậc này, nhưng trong kinh mạch ở yết hầu của Phong Liệt hàm chứa đạo long uy của Viễn Cổ Ma Long kia, khiến cho chiến kỹ này xảy ra biến dị, uy lực mạnh thêm tính ra không chỉ gấp mười lần, cho dù lấy nhân thân hình thái thi triển cũng có uy lực có thể đánh chết cao thủ Chân Khí Cảnh Sơ Kỳ, còn nếu là lấy Hắc Âm Chi Thân thi triển, trở thành đòn sát thủ cường đại nhất của hắn.

"Phanh!"

Một cái chân to hung hăng đạp lên bộ ngực của Nhạc Đông Thần.

-Khụ khụ!

Nhạc Đông Thần phần hện ngửa mặt nhìn chằm chằm Phong Liệt, cố hết sức nói:

-Phong ... Phong Liệt, người hôm nay cho dù giết Bồn công tử ... cũng sẽ không có mười vạn long tinh! Hơn nữa ... Nhạc gia ta sẽ không bỏ qua người!

-Ha hã, ta xem người luôn luôn biết cái gì thiệt hơn, tại sao đầu óc hiện tại lại không biết chuyển một chút! Không có mười vạn long tinh, có bảo vật giá trị ngang bằng cũng được a, Phong mỗ thật ra thì luôn luôn rất dễ nói chuyện!

Phong Liệt cười dài nói.

-Giá trị ngang bằng ... người muốn Lưu Tinh Phi Chu? Người nằm mơ! Chết tiệt khốn kiếp! Khụ khụ!

Nhạc Đông Thần được Phong Liệt nhắc nhở như vậy, mộ đột nhiên nhớ tới, trên tay mình còn có một chiếc tàu cao tốc giá trị trên mười vạn long tinh, bất quá tàu cao tốc này cũng là một vị trưởng bối trong gia tộc yêu thương hắn cấp cho hắn, nếu để mất đi sẽ không cách nào ăn nói a.

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, ánh mắt không có ý tốt giấu bộ phận hạ thể của Nhạc Đông Thần một chút, động tác này nhất thời làm Nhạc Đông Thần nhớ tới kết quả của Triệu Đổng, toàn thân tóc gáy trong nháy mắt dựng lên, trong lòng một trận sợ hãi tràn lên.

Sau một khắc, không đợi Phong Liệt nói cái gì nữa, Nhạc Đông Thần trong lòng kêu hồng mắt, lập tức hung hăng rống lên một câu:

-Phong Liệt! Xem như ngươi lợi hại! Tàu cao tốc cho người được chưa! Bất quá sau khi kết thúc thí luyện, ta sẽ cầm mười vạn long tinh tới để chuộc đồ.

-Hắc hắc, sớm biết điều như vậy không phải được rồi sao, cần gì phải ép lão tử động thủ, tổn thương hòa khí là không tốt a.

Phong Liệt đắc ý cười, chậm rãi thu hồi chân to đang đạp ở trên người Nhạc Đông Thần, lui về phía sau hai bước.

"Phốc."

Nhạc Đông Thần bị chọc giận đến mức lại lần nữa hộc ra một ngụm máu tươi lớn, cơ hồ ngất đi.

Nhạc Đông Thần khó khăn gượng thân hình đứng dậy, rất không cam lòng đem lấy một khóa màu đen hình cầu lớn với đường kính ba trượng, từ trong trữ vật giới chỉ phóng thích ra ngoài, chính là khóa Lưu Tinh Phi Chu.

Hắn lúc này trong lòng quả thực hối hận muốn chết, hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, chiếc Lưu Tinh Phi Chu này mình vừa có được trong tay còn ngồi chưa được mấy lần, đã nhanh chóng bị đổi chủ, đây không thể nghĩ ngờ chính là sự sỉ nhục và nhục nhã lớn a.

-Phong Liệt, ta sẽ rất nhanh giao cho ngươi mười vạn long tinh, chiếc tàu cao tốc này ngươi nên giữ gìn kỹ! Nếu như là xảy ra chút sai lầm gì, ngươi không bồi thường nổi đâu! Hừ!

Nhạc Đông Thần cơ hồ từ trong kẽ răng hung hăng nặn ra một câu này, đôi mắt gần như muốn phóng hỏa nhìn về phía Phong Liệt, nhưng trong lòng lại đang đau tới rỉ máu.

-Ha ha, vậy ngươi nên hành động nhanh nhanh một chút a, ta cũng không dám bảo đảm lúc ta cần long tinh, có thể đem bán nó đi hay không.

Phong Liệt không thèm để ý tới hắn chút nào, khẽ cười nói, trong nháy mắt đem tàu cao tốc thu vào trong trữ vật giới chỉ.

Kế tiếp, hắn cũng không để ý tới Nhạc Đông Thần đang nghiêng răng nghiêng lợi nữa, nhẹ nhàng vung tay lên, đem một mảng lớn với ánh vàng rực rỡ vút xuống đất, chính là gốc cây Long Cốt Linh Đằng thần dị vô cùng kia.

Phong Liệt đã dùng Long Cốt Linh Quả tinh hoa nhất, gốc cây Linh Đằng này đối với hắn mà nói đã không còn lực hấp dẫn gì, cho nên dứt khoát ra vẻ hào phóng chủ động lấy ra phân phối cho mọi người.

Quả nhiên, mọi người vừa nhìn thấy ánh sáng lấp lánh của Linh Đằng, một đám không khỏi hai mắt sáng rực lên, phóng ra những tia sáng kỳ dị. Sau một chút thất thần, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt mong đợi nhìn về phía Phong Liệt.

Long Cốt Linh Đằng đang ở trước mắt, mọi người càng để ý xem sẽ phân phối thể nào, điều tốt là gốc cây Linh Đằng ở nơi này thật sự khá lớn, tất cả cộng dồn lại có thể luyện chế được ba, năm, mười viên Long Cốt Linh Đan cũng dư dả.

Phong Liệt cũng không nhiều lời nói, hắn triệu hồi Tế Thiên Thần Thương, đột nhiên múa lên, sau khi một trận âm thanh “leng keng” vang lên, Long Cốt Linh Đằng bị mũi thương sắc bén chia thành mười phần lớn nhỏ khác nhau, chia ra bốn về phía tám người chung quanh, chính hắn thì đem hai phần còn dư lại cùng tảng đá lớn nặng nề kia thu hồi vào trong trữ vật giới chỉ.

Long Khuynh Vân, Tề Xương Vũ, Sở Tiểu Diệp, Long Vũ mấy người chiếm được một phần tương đối lớn, trong lòng mọi người đều vui mừng như điên thu vào, cái kết quả này có thể nói tất cả đều vui vẻ, cũng rất là hài lòng đối với cách làm của Phong Liệt.

Mà Diệp Thiên Tử cùng hai thiếu nữ còn lại của Âm Vũ Viện lại chiếm được một phần của riêng mình, không nhận được hoan hô lên.

Các nàng vốn dĩ không nghĩ tới, trải qua gian nguy lần này, không những không có chết, thể nhưng có thể có được thiên địa linh vật như Long Cốt Linh Đằng này, quả thực có thể nói là chuyện vui ngoài ý muốn.

Ở trong mắt các nàng, Phong Liệt này một khắc trước là Ma vương hung tàn giờ khắc này lại bỗng nhiên biến thành một người vô cùng tốt, quả thực khiến cho các nàng hận không được đi tới thân mật với hắn hai cái.

Thậm chí Diệp Thiên Tử đang mừng rỡ đã vô cùng hào phóng nói một câu:

-Hừ hừ, Phong Liệt chết tiệt, coi như ngươi thức thời, bằng vào phân lượng Long Cốt Linh Đằng này, nợ cũ trước kia coi như xong!

Chẳng qua là nàng lại không biết, Phong Liệt phân cho nàng một phần Linh Đằng, chỉ là vì đền bù một chút một tia đau lòng trong lòng đối với nàng, dù sao cô nàng này còn chưa có lập gia đình, đã phải thủ tiết sống cô quả, trong lòng Phong Liệt cũng có chút băn khoăn.

Chỉ có Nhạc Đông Thần, trong tay đang cầm một cây Linh Đăng thật nhỏ, giận đến mức cả người khẽ run, hàm răng cắn chặt vào nhau vang lên từng tiếng khanh khách nhỏ.

Đang định đứng lên, lần này hẳn chẳng những chết mất hai đại thị vệ Chân Khí Cảnh, lại mất thêm một chiếc tàu cao tốc cùng bốn vạn long tinh, nhưng chỉ đổi lấy được một cây Linh Đăng miễn cưỡng có thể đủ để luyện chế một viên Long Cốt Linh Đan, thậm chí còn phải bảo đảm điều kiện tiên quyết là trong khi luyện chế không được luyện chế thất bại.

Trong lúc nhất thời, hẳn thiếu chút nữa bị tức tới nổ phổi.

Bất quá, hẳn vẫn không nỡ ném đi, sắc mặt biến ảo chỉ trong chốc lát sau, cuối cùng không nói một lời nào mà thu vào, nhưng sự oán độc trong ánh mắt cơ hồ có thể nấu chảy cả Kim Hóa Thiết.

Phong Liệt cũng lười quan tâm tới hắn, có thể coi là tâm tình mình đang tốt nên mới phân cho tên đó như vậy, nếu là người này lại lần nữa không biết điều, tuyệt đối để cho hắn ngay cả một cái lá cây của Long Cốt Linh Đăng cũng không có được nữa phần.

Dưới mắt Linh Đăng đã phân chia xong, một chuyến mạo hiểm này của mọi người cũng tới lúc tuyên cáo kết thúc.

-Long sư huynh, Xương Vũ, kế tiếp các người muốn đi đâu? Có muốn Phong mạo đưa các người một đoạn đường hay không?

Phong Liệt thả Lưu Tinh Phi Chu ra ngoài, ra về khách khí nói.

-Đa tạ hảo ý! Không cần, chúng ta muốn đi Xà Vũ Sơn, theo người không thuận đường, hiện tại xin cáo từ!

Long Khuynh Vân sắc mặt phức tạp chấp tay nói với Phong Liệt, sau đó mang theo Tề Xương Vũ cùng Long Vũ nghênh ngang rời đi.

133. Chương 169: Vô Sĩ.

-Vân tỷ tỷ.

-Tiểu Diệp người bị ngốc a! Đã có sẵn tàu cao tốc còn không ngồi, cần phải đi chịu khổ như vậy! Cắt! Đi, chúng ta lên tàu cao tốc thôi!

-Ách.

Sở Tiểu Diệp vốn dĩ là muốn cùng Long Khuynh Vân đi trước, nhưng cánh tay nhỏ bé bị Diệp Thiên Tử lôi kéo vào trong Lưu Tinh Phi Chu của Phong Liệt.

Phong Liệt nhìn một màn này, không khỏi cười khổ không thôi, cô nàng Diệp Thiên Tử này dường như căn bản là không biết khách khí là cái gì.

Mà Lâm, Vương nhị nữ tự nhiên nguyện ý đi theo cùng một đường với Phong Liệt, không chút lựa chọn đi theo phía sau Diệp Thiên Tử đi lên tàu cao tốc. Dù sao trong tất cả mọi người, cũng chỉ có Phong Liệt mới có thể mang lại cho các nàng cảm giác an toàn.

Thoáng chốc, trên mặt đất chỉ còn lại Phong Liệt cùng Nhạc Đông Thần, cùng với tên cao thủ Chân Khí Cảnh Nhạc Trùng nửa chết nửa sống kia.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn Nhạc Đông Thần liếc mắt một cái, âm trầm cười nói:

-Nhạc đại công tử, chúc người gặp nhiều may mắn! Hy vọng người lần sau ngàn vạn lần không nên lại lần nữa rơi vào trong tay của ta, nếu không, không phải chỉ có một trăm vạn long tinh, tới lúc đó người nào cũng không thể nào cứu được người!

-Hừ! Phong Liệt, người chớ có lớn lối! Đợi tới khi ra khỏi đại hạp cốc này, người cuối cùng sẽ biết sự lợi hại của bốn công tử!

Nhạc Đông Thần phẫn hận vô cùng, hừ lạnh nói.

-Nga? Ha ha, như vậy Phong mới sẽ mới mắt mong chờ! Bất quá, mười vạn long tinh kia người nắm chắc thời gian a.

-Chuyện đó không cần người nhắc nhở! Còn dư lại sáu vạn long tinh đối với Bốn công tử mà nói cũng không là cái gì cả.

-Không không, là mười vạn long tinh, lúc trước bốn vạn long tinh kia liền xem như là lợi tức!

-Người ... người vô sỉ!

-Vô sỉ? Ha ha, ha ha ha ha!

Bị một người vô cùng vô sỉ mắng mình là vô sỉ, Phong Liệt sau khi sững sờ một chút, thậm chí có chút ít kiêu ngạo.

Kế tiếp, Phong Liệt cười lớn đi lên tàu cao tốc, chỉ để lại Nhạc Đông Thần trên mặt đất giận đến mức giơ chân mắng to.

Chỉ chốc lát sau, tàu cao tốc hóa thành một vệt lưu tinh màu đen xẹt qua không trung, dần dần biến mất ở phía chân trời.

Chiếc Lưu Tinh Phi Chu này nếu bàn về phẩm cấp, chỉ có thể coi là là một linh bảo trung giai, cùng với Ngân Nguyệt Phi Chu của Thủy Thiên Lữ còn kém rất nhiều.

Nhưng luyện chế linh bảo phi hành thành công dị thường phức tạp, nhân lực vật lực hao phí cũng vượt rất xa so với cao cấp linh bảo bình thường, cho nên giá tiền cũng vô cùng kinh người.

Chiếc tàu cao tốc này giá trên thị trường ước chừng trên dưới mười lăm vạn long tinh, tuyệt đối là một xa xỉ phẩm vô cùng, hơn nữa, để duy trì phi hành cũng tiêu hao một lượng long tinh cũng vô cùng kinh người.

Từ phụ cận đầm nước bay đến Thanh Thạch Sơn, chỉ có khoảng cách trên dưới năm trăm dặm, liền tiêu hao ước chừng bảy tám trăm long tinh, khiến cho người nghèo như Phong Liệt dọc đường đi tâm đau gần chết.

Thấy sắp tới Thanh Thạch Sơn, Phong Liệt trong lòng rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cười khổ không dứt.

Lúc này, Tiểu Yên, Tiểu Lục cùng với đám người Triệu Trang suất lĩnh hai trăm Âm Vũ Viện đệ tử đang đồng loạt chờ đợi ở trên đỉnh núi, bọn họ thấy được Lưu Tinh Phi Chu từ xa đang chuẩn bị hạ xuống, cả đám người không khỏi kinh ngạc vạn phần.

Đợi sau khi Phong Liệt mang theo bốn nàng từ bên trong tàu cao tốc đi ra, một lát sau khiến cho một đám đệ tử Âm Vũ Viện đang chứng kiến phải lú lút, không khỏi ồ lên một trận.

-A! Đó là công tử công tử đã về rồi!

-Trời a! Công tử lúc nào thì có được một đoàn tàu cao tốc a! Đây ... đây chính là vật giá trị mười mấy vạn long tinh a!

-Đi? Kia không phải đệ nhất mỹ nữ của Âm Vũ Viện chúng ta— Sở Tiểu Điệp sao? Còn có mỹ nữ đứng thứ hai— Diệp Thiên Tử?

-Phong sư huynh quả nhiên là cao nhân a! Chỉ mới đi có mấy ngày, dĩ nhiên đã có được cả hai người nha.

-Hừ! Phong sư huynh thật ghê tởm! Lại mang theo hai hồ ly tinh trở lại! Tiểu Yên, chúng ta có phải ... hay không.

-Không nên.

Cho dù ai cũng không nghĩ tới, Phong Liệt chỉ đi ra ngoài mấy ngày, chẳng những thu được một đoàn tàu cao tốc giá trị liên thành, lại còn mang về hai đại mỹ nữ thiên kiều bá mị Diệp Thiên Tử cùng Sở Tiểu Điệp, một đám người đối với Phong Liệt sùng kính lại càng khắc sâu đến tận xương tủy.

Mà Tiểu Yên, Tiểu Lục thấy Phong Liệt an toàn trở về, sau một thoáng mừng rỡ, không khỏi khe khẽ nhún mày nhìn về phía Sở Tiểu Điệp cùng Diệp Thiên Tử, trong lòng không khỏi có chút tự vị.

Bất quá, Phong Liệt hôm nay cũng không hề có tâm tình liệp diễm chút nào, hẳn sau khi đem Sở Tiểu Điệp cùng Điệp Thiên Tử giao cho Triệu Trang an bài, liền vội vã chạy về động phủ của mình, sau khi đóng cửa động lại, liền vội vàng chìm vào bắt đầu bế quan tu luyện.

Bởi vì, viên Long Cốt Linh Quả này còn chưa bị luyện hóa hoàn toàn, hơn nữa, hẳn lại nghĩ tới một chủ ý thú vị, một khi thành công, đòn sát thủ mạnh nhất của hắn sẽ càng thêm cường đại!

Phong Liệt khoan chân ngồi trong bóng đêm, hai mắt hơi đóng, phía sau lưng chín đạo hư ảnh Ma Long uốn lượn quanh quẩn một chỗ, một bộ trường sam không gió mà bay, cổ không khí lay động trong lúc đó chấn động run rẩy không dứt, nguyên lực cuộn trào làm lòng người kinh ngạc.

Lúc trước hắn luyện hóa Long Cốt Linh Quả biến thành kim thuộc tính khí tức, còn dư lại một thành chưa kịp luyện hóa, liền bị Nhạc Thành đánh lén cắt đứt.

Bất quá, một tia còn sót lại một phần mười đã nằm trong phạm vi khống chế của hắn, dưới tình huống khẩn cấp, Phong Liệt chỉ đành phải đem nó tạm thời áp chế trong kinh mạch ở hai cánh tay.

Hôm nay, thân thể Phong Liệt sau khi luyện hóa chín thành kim thuộc tính khí tức, tất cả kinh mạch ở khắp toàn thân cũng trở nên dẻo dai hơn mười phần, so sánh với ban đầu đã được cường hóa không chỉ hơn gấp trăm lần, quả thực có thể so với Nhặt Thiết.

Đoán chừng đao kiếm linh bảo cấp thấp cũng khó có thể đả thương được, chịu đựng nguyên lực Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên vận chuyển lại càng không nói chơi, điều này cũng khiến cho thân thể Phong Liệt rất cực đạt đến yêu cầu của Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, không còn lo lắng tới tai họa về sau.

Hơn nữa, khi Phong Liệt sử dụng Táng Thiên Nhất Khiếu đánh bại Nhạc Trùng cùng Nhạc Đông Thần, hẳn kinh ngạc phát hiện, ba đường kinh mạch đặc biệt được mở ra sau khi trải qua sự cường hóa của Long Cốt Linh Quả, thế nhưng đối với việc luyện hóa long uy lại tăng thêm một chút.

Phải biết rằng, Phong Liệt cho tới nay chỉ mới đem Viễn Cổ Long Uy luyện hóa không tới ba thành, về sau muốn tiến xa hơn lại chậm vô cùng, ba đường kinh mạch kia dường như đã bị bão hòa, còn lại bảy thành giữ lại ở trong cổ của hắn, trở thành một cổ khí tức ngưng đọng tại đó không hề bị tán đi.

Mà hôm nay, ba đường kinh mạch sau khi được linh quả cường hóa, thế nhưng lại đem long uy hấp thu không ít, điều này không khỏi làm cho Phong Liệt mừng rỡ vạn phần.

Cổ long uy này trân quý vô cùng, trên đời khó cầu, nếu không phải có thể bị chính mình luyện hóa toàn bộ thì lưu ở trên người thủy chung là một cái họa lớn.

Cho nên kế tiếp, Phong Liệt liền tập trung tinh lực, khống chế một thành kim thuộc tính khí tức còn lại toàn lực cường hóa ba đường kinh mạch ở chỗ yết hầu kia, một lần lại một lần tẩy luyện.

134. Chương 170-171: Đại Thành?

Mỗi một lần tẩy luyện, cũng sẽ loại bỏ nhiều tia tạp chất rất nhỏ không thể nhận ra, ba đường kinh mạch kia càng thêm bền bỉ hơn một phần, càng biến đổi phát ra ánh sáng lấp lánh, sáng chói rực rỡ.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Năm ngày sau, Phong Liệt chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt vẻ mừng rỡ chợt lóe rồi biến mất.

Lúc này, hắn rất cực đem kim thuộc tính khí tức kia hoàn toàn hấp thu không còn gì, hơn nữa tất cả đều dùng để cường hóa ba đường kinh mạch nơi yết hầu kia.

Hắn dùng tinh thần lực nội thị một chút, có thể dễ dàng phát hiện, trong cổ của mình có ba đường một số gần như trong suốt, hơi ẩn chứa một tia kinh mạch màu vàng, trong suốt trong sáng, hoạt động một chút, thế nhưng lại vang lên thanh âm “leng keng” yếu ớt giống như kim loại va chạm, rất là thần dị.

Phong Liệt thậm chí tin tưởng, lúc này cho dù là có người cầm lấy trường kiếm linh bảo cao cấp, cũng chưa chắc có thể cắt gãy được cổ họng của mình.

Đồng thời, còn có thể thấy một cổ khí tức quái dị đang hấp thụ một nhánh trong kinh mạch, chính là đạo Viễn Cổ Long Uy vang dội cổ kim kia.

Mừng rỡ chỉ trong chốc lát, Phong Liệt lại tiếp tục nhắm hai mắt lại, bắt đầu luyện hóa hoàn toàn đạo long uy này.

Hôm nay, biến dị Táng Thiên Nhất Khiếu đã trở thành đòn sát thủ cường đại nhất của hắn, mà một khi đem này cổ long uy này luyện hóa xong, Phong Liệt tự tin uy lực của Táng Thiên Nhất Khiếu chắc chắn sẽ càng thêm mạnh mẽ.

Bên trên Thanh Thạch Sơn, trong thạch động lớn trên núi, đen nhánh, yên tĩnh, thời gian lặng lẽ trôi qua. Mà bên ngoài thạch động cũng là có rất nhiều đệ tử của Âm Vũ Viện lui tới, phi thường náo nhiệt.

Trong thời gian Phong Liệt bế quan, ở bên ngoài, trong đại hạp cốc cuộc thí luyện vẫn tiến hành với khí thế hùng hực.

Trong đại hạp cốc, tồn tại nguy hiểm cùng kỳ ngộ, chính là mọi người ở Ma Long Giáo đều biết có bảo địa, bình thường đệ tử cả đời cũng chỉ cho phép vào trong một lần, có thể nói đây là cơ hội khó có được.

Tiểu Yên, Tiểu Lục, Triệu Trang dưới sự hướng dẫn của một đám đệ tử Âm Vũ Viện ở bên trong phương viên mấy trăm dặm loay hoay trong khí thế ngất trời, điên cuồng ngắt lấy linh dược, vây giết Long Thú, ngay cả Diệt Thiên Tử cùng Sở Tiểu Diệt cũng vô cùng cao hứng phấn chấn gia nhập cùng mọi người.

Bọn họ đạt được vô số tài liệu luyện đan luyện khí đồng thời thực lực bản thân cùng với kinh nghiệm tác chiến cũng đang nhanh chóng đề cao.

Tôi luyện trong đại hạp cốc gần ba tháng, đã khiến cho những thiếu niên thiếu nữ với khuôn mặt có chút non nớt này, mau chóng biến thành một võ giả với chiến ý lâm liệt, trong khi đi lại lúc mơ hồ còn có thể thấy được khí thế sát phạt.

Bầu trời vẫn âm u tối mịt, phía trên Thanh Thạch Sơn gió hiu hiu thổi, một cỗ sinh khí tràn ngập ở trong thiên địa giữa núi rừng lá xanh.

Ở lưng chừng núi trên một khối đất bằng, hai bóng hình xinh đẹp khả ái một hồng một xanh đang chỉ huy mười mấy tên đệ tử phân loại tài liệu cướp được trong hơn nửa tháng, vô cùng bận rộn, không thể nghỉ ngơi chính là Tiểu Yên Tiểu Lục.

Lúc này, có một gã thiếu niên tuổi không lớn lắm đang cầm một gốc cây cỏ nhỏ màu xám tro, đi tới phụ cận Tiểu Lục, chớp mắt to nói:

-Tiểu Lục sư tỷ, gốc cỏ nhỏ màu xám tro này không biết có phải là linh dược hay không, ngươi nhìn xem ...

Tiểu Lục lấy tới vừa nhìn, đôi mắt đẹp không khỏi sáng lên, không nhận được cốc vào đầu thiếu niên kia một cái, tức giận dịu dàng nói:

-Ngừng! Đây là Minh Yên Thảo nha! Giá trị ba mươi viên long tinh đó! Mau mau để vào bên kia!

-Tiểu Lục sư tỷ, người ta không nhận ra a!

Thiếu niên vô tội sờ cái đầu nói.

-Đã sớm nói cho ngươi về Bối Bách Thảo Phổ, là do ngươi thích lười biếng!

-Ha hã, Tiểu Lục sư tỷ, lúc ngươi tức giận thật là đẹp mắt nha.

-Ách? Cút cút cút!

-Ha ha ha!

Đang lúc ấy thì, dưới chân núi hai gã đệ tử trẻ tuổi một thân đầy vẻ phong trần dần dần đi tới, đang nhanh chóng đi tới bên này.

Người phía trước, da ngăm đen, sắc mặt âm độc trầm ổn, một bộ lão thành, chính là Trương Đại Tài đã đạt đến Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, cũng chính là một người có tu vi cao nhất trong đám đệ tử thuộc hạ của Phong Liệt.

Tên thiếu niên phía sau kia thân hình thon gầy, diện mục bình thường, khuôn mặt lãnh đạm, nổi bật ra một cổ khí chất quật cường.

Mọi người có chút kinh ngạc chính là, gã thiếu niên phía sau này rất là xa lạ, cũng không phải là một trong hai trăm người sớm chiều chung đụng mấy ngày nay.

Chỉ trong chốc lát, hai người liền đi tới trước mặt Tiểu Yên Tiểu Lục.

-Tiểu Yên sư tỷ, đây là Diệp Trì sư đệ của Âm Vũ Viện chúng ta, hẳn nói có việc cần gặp công tử!

Trương Đại Tài cung kính nói với Tiểu Yên.

Tất cả mọi người biết, Tiểu Yên và Tiểu Lục chính là người bên người Phong Liệt, cho nên mọi người vô luận tu vi cao hay thấp, cũng xưng hai nàng là sư tỷ, để tỏ lòng tôn kính.

Tiểu Yên sững sốt, khe khẽ nhú mày nói:

-Diệp Trì, ngươi muốn gặp Phong sư huynh? Nhưng Phong sư huynh đang đang bế quan a, người nào cũng không trông thấy.

Vừa nói, nàng vừa đánh giá gã thiếu niên này một chút.

Chỉ thấy bộ dạng hắn ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, diện mục bình thường, đôi mắt thâm thúy đen nhánh, trên mặt còn mang theo những vết máu nhỏ, một bộ Âm Vũ Viện đệ tử phục vụ trên người đã tan nát không chịu nổi, giống như một tên khát cái vậy, rõ ràng đã trải qua một trận vật lộn độ sức vô cùng thê thảm.

Khiến cho người ta ấn tượng sâu nhất chính là, trên người thiếu niên này lộ ra một cổ khí chất vô cùng quật cường, làm cho trong lòng người khác rất tin tưởng.

-Tiểu Yên sư tỷ, tại hạ là Diệp Trì, đúng là có chuyện quan trọng cầu kiến Phong sư huynh, mong rằng Tiểu Yên sư tỷ mau chóng hỗ trợ thông bẩm một chút!

Thiếu niên sắc mặt lo lắng nhìn thẳng vào Tiểu Yên một cách khẩn cầu, trong con ngươi thâm thúy lộ ra sự chấp nhất.

Nếu Phong Liệt ở chỗ này, hẳn nhất định có thể liếc mắt một cái sẽ nhận ra, gã thiếu niên này chính là Diệp Trì lúc hắn mới vừa tiến vào Ma Long Giáo, từng bố thí cho y một Diệu Xuân Đan.

Lúc này, Tiểu Lục bắt đầu lên tiếng nói:

-Ai nha! Người người này nghe không hiểu sao? Phong sư huynh đang bế quan a. Nếu là tùy tiện quấy rầy hắn tu luyện, vạn nhất xảy ra chuyện không may thì làm thế nào? Người nếu là thật sự muốn gặp Phong sư huynh, vậy ở nơi này chờ xem! Hôm nay thí luyện sắp kết thúc, Phong sư huynh hẳn là cũng sẽ nhanh chóng xuất quan.

Nghe lời này của Tiểu Lục, thần sắc trên mặt Diệp Trì nhất thời buồn bã, ánh mắt vô cùng thống khổ, hai mắt phảng phất trở nên mất đi tiêu cự, thân hình lảo đảo lui về phía sau mấy bước.

Thân thể thon gầy thế nhưng cũng khẽ run lên, trong miệng lầm bầm tự nói:

-Ta có thể đợi, nhưng Thanh Thanh có thể đợi sao? Thanh Thanh thì làm thế nào đây? Làm thế nào đây?

-Người ... người làm sao vậy? Có chuyện gì nói ra nghe một chút, nói không chừng chúng ta có thể giúp người đi?

Tiểu Yên sắc mặt cả kinh, vội vàng hảo tâm hỏi.

Tất cả mọi người cũng đồng loạt động dung, kinh ngạc nhìn Diệp Trì, ở trong lòng cũng thầm tự suy đoán, rốt cuộc là loại khảo nghiệm nào làm thiếu niên quật cường như vậy phải thất hồn lạc phách như thế.

Sau một khắc, Diệp Trì cũng không trả lời Tiểu Yên, hắn bỗng nhiên trên mặt chợt lóe lên sắc thái tàn nhẫn, mau chóng tiến lên vài bước, "Phù phù" một tiếng quỳ ở trên mặt đất, mặt hướng về phía đỉnh núi, vô cùng thê lương hô lớn:

-Phong sư huynh, chỉ cần người có thể giúp Diệp Trì ta một lần, Diệp Trì ta nguyện ý khi còn sống sẽ để cho Phong sư huynh sử dụng! Tuyệt không đổi ý! Phong sư ...

”Oanh.”

Diệp Trì lời còn chưa nói hết, một khối núi đá khổng lồ trên núi đột nhiên nứt toác ra, biến thành đá vụn đầy trời, tiếng vang khổng lồ kia chấn động tới mức cả tòa Thanh Thạch Sơn cũng chấn động run rẩy không dứt.

Cùng lúc đó, một cái hư ảnh Ma Long dài hơn mười trượng phá thạch mà thoát ra, uốn lượn bay lên không, kiêu ngạo khiêu trời cao, uy áp hùng hồn ra lệnh khắp bốn phương khiến mọi người đều có loại vọng động muốn quỳ xuống đất thần phục.

Mọi người đồng loạt hoảng sợ nhìn lại, chỉ thấy đạo Long ảnh này tuy là do nguyên lực hội tụ, nhưng lân giáp cả người rõ nét, trông rất sống động, hơn nữa là đôi long nhãn kia, thế nhưng bộ dáng mơ hồ chớp động lên một tia linh tính.

Một lúc lâu sau khi Long ảnh với uy thế vô cùng kinh người uốn lượn trên không trung một vòng, dần dần tiêu tán vô hình, không gian chấn động run rẩy cũng lắng xuống.

Phía dưới mọi người lại đồng loạt trợn mắt há hốc mồm, không khỏi bị uy thế kia chấn nhiếp, tâm thần rất khó có thể phản kháng, thật lâu sau mới hồi phục lại tình thần.

-Đây ... đây là ngưng khí thành hình, không, đây là ngưng thần nhập ảnh! Đó dĩ nhiên là cảnh giới đại thành của Địa Giai Chiến Kỹ? Điều này sao có thể?

Chỉ chốc lát sau, Trương Đại Tài mới đột nhiên không thể tin tưởng kinh hô.

-Cái gì? Cảnh giới đại thành của Địa Giai Chiến Kỹ? Điều này sao có thể?

-Nơi đó ... là chỗ sơn động mà Phong sư huynh ở! Chẳng lẽ lại là Phong sư huynh.

Thoáng chốc, mọi người một mảnh xôn xao, không khỏi tâm thần đại chấn.

Trương Đại Tài chỉ kinh hãi trong chốc lát, sau đó, thần quang trong mắt khe khẽ lóe lên, vội vàng sửa lời nói:

-Khụ khụ, có lẽ là ta nhìn lầm rồi, bảy tám ngày không ngủ, có lẽ có chút hoa mắt a.

-Ừm, ta đã nói rồi, 'Táng Thiên Nhất Khiếu' của công tử ngày trước còn chưa tu luyện được tới cảnh giới Tiểu Thành a, làm sao có thể thoáng cái đạt đến cảnh giới Đại Thành a, nhất định là Trương sư huynh nhìn hoa mắt.

Địa Giai Long Vũ Chiến Kỹ tu luyện chia làm bốn giai đoạn Nhập Môn, Tiểu Thành, Đại Thành, Viên Mãn, từng giai đoạn đều phân ra rõ ràng khác nhau, uy lực tự nhiên cũng có sự chênh lệch nhất định.

Dấu hiệu của Nhập Môn là ngưng khí xuất thể, cương khí đã thương người.

Dấu hiệu của Tiểu Thành là ngưng khí thành hình, biến ra hàng ngàn hàng vạn hình ảnh để đả thương địch thủ, hoặc là biến thành đao kiếm, hoặc là biến thành thú ảnh, biến hóa hàng vạn hàng nghìn kiểu, uy lực kinh người.

Dấu hiệu của Đại Thành là ngưng thần nhập ảnh, sau khi rời khỏi thân thể có thể tự phát ngưng tụ nguyên khí ở ngoại giới để cường hóa bản thân, trong thời gian dài cũng không tiêu tan, giống như thông linh, có thể đuổi theo truy lùng tung tích của kẻ địch, cho đến khi nguyên lực hao hết mới thôi.

Mà cảnh giới Đại viên mãn của Địa Giai Chiến Kỹ lại chỉ có trong truyền thuyết, tồn tại trên lý luận mà thôi, đến nay chưa từng có người có thể thấy được.

Dĩ nhiên, những thứ dấu hiệu này chỉ là quan sát từ bên ngoài, thật ra thì khác biệt lớn nhất chính là uy lực súc tích trong đó, phân biệt ở chỗ chênh lệch chiến lực có thể phát huy của bản thân gấp mười lần, gấp trăm lần, nghìn lần.

Long Khuynh Vân ở Nguyên Khí Cảnh chỉ dựa vào Tiểu Thành của Huyết Long Vũ Thiên Quyết, thì đã có thực lực có thể chống lại cao thủ Chân Khí Cảnh Sơ Kỳ, uy lực của Địa Giai Chiến Kỹ cũng có thể thấy rõ.

Mà một thức "Táng Thiên Nhất Khiếu" của Phong Liệt lúc trước nếu thật sự đạt tới cảnh giới Đại Thành, vậy hẳn có thể phát huy ra chiến lực của bản thân gấp trăm lần tới nghìn lần, đây quả thực là chuyện rất giật mình a, cho dù thử nghĩ tới cũng có chút dọa người.

Cho nên, sau khi mọi người cả kinh, cũng tình nguyện tin tưởng vật lúc trước nhìn thấy là do hoa mắt, nhưng trong lòng mọi người rất cuộc có tin hay không, cũng chỉ có trời mới biết.

Mà lúc này, Diệp Trì cũng là ngây ngốc nhìn về nơi đạo Long ảnh kia biến mất, xuất thần thật lâu, trong lòng giống như nổi lên một cơn bão lớn.

-Phong Liệt này, quả nhiên không giống bình thường! Mặc dù không phải là cảnh giới Đại Thành của Địa Giai Chiến Kỹ, cũng tuyệt đối có thể áp đảo được những người cùng cấp bậc.

Lúc trước hẳn rõ ràng cảm giác được, uy thế của Long ảnh kia hủy thiên diệt địa đủ để dễ dàng giết chết hẳn trăm ngàn lần, không thể địch nổi!

Khi trong lòng mọi người đang có đủ loại ý nghĩ, trong sơn động, Phong Liệt ôm đầu, chóng mặt lão đảo bước mấy bước trên mặt đất, nghe rằng trợn mắt, vẻ mặt rất là thống khổ.

-Ách ách, thế nhưng hao phí gần một nửa tinh thần lực của lão tử! Ta kháo.

Hung hăng mắng một câu, Phong Liệt dùng sức lắc lắc đầu, lúc này hẳn chỉ cảm thấy trong đầu đau đau giống như bị kim châm, không trung lộn nhào, mắt nổ đom đóm.

Trải qua vên vẹn một tháng bế quan, Phong Liệt chẳng những đã tiêu hao hết công hiệu của Long Cốt Linh Quả, hơn nữa đem đạo Viễn Cổ Long Uy kia hoàn toàn biến thành một phần của bản thân.

Hôm nay chỉ cần hẳn nảy sinh ra một ý niệm trong đầu, là có thể lập tức phóng ra uy áp kinh khủng có thể so với Viễn Cổ Ma Long, sinh linh trong phương viên mấy vạn dặm đều phải thần phục dưới loại vô thượng uy áp này.

Nhất thời cao hứng, Phong Liệt không nhận được thi triển "Táng Thiên Nhất Khiếu" một chút, kết quả chính là vừa vui vừa buồn.

Vui chính là, hôm nay "Táng Thiên Nhất Khiếu" sau khi trải qua nhiều lần biến dị, đã chân chính bước vào cảnh giới Đại Thành, cho dù lấy trạng thái nhân thân cũng có thể phát huy ra chiến lực của bản thân gấp mấy trăm lần, điều này thật sự là vui mừng không thôi.

Nhưng buồn chính là, cảnh giới Đại Thành của Địa Giai Chiến Kỹ một khi thi triển ra là ngưng thần nhập ảnh, mà "Thần", tự nhiên là chỉ tinh thần lực của Long Vũ Giả.

Mà Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên đối với Phong Liệt hôm nay mà nói, tinh thần lực của bản thân hẳn thật sự yếu tới mức đáng thương, ngay cả rời khỏi thân thể cũng làm không được, còn nói gì tới nội thị bản thân.

Không lưu ý tới tinh thần, xuất ra đạo cương khí mạnh mẽ hình rồng kia cướp đoạt gần một nửa tinh thần lực của hẳn, cho nên, Phong Liệt đương nhiên là trở nên bị kịch.

Hắn hôm nay lại liên quan đến việc không tu luyện tinh thần lực, cho nên chỉ có thể dựa vào tự thân chậm rãi khôi phục, sợ rằng không mất ba năm ngày tu dưỡng cũng đừng nghĩ tới việc bổ sung trở lại.

Đang lúc Phong Liệt tính toán sẽ bò đến trên giường Tiểu Lục ngủ say mấy ngày, lại đột nhiên nghe được bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân hỗn độn.

Chỉ chốc lát sau, hai đạo thân ảnh một hồng một xanh yếu diệu nhẹ nhàng đi đến.

135. Chương 172: Diệp Trì!

-Nha!

Tiểu Lục thấy Phong Liệt đang tùy tiện nằm úp sấp trên giường nhỏ của chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn không khỏi đỏ lên, nhưng ngay sau đó trong lòng hiện lên một tia mừng rỡ vô cớ, giường nhỏ trong phòng của mình hình như chưa từng để cho nam nhân chạm vào, nếu là xú nam nhân khác đụng vào, nói không chừng đã xông tới chém thành tám đoạn, nhưng Phong sư huynh thì khác, liền bỏ qua a.

Tiểu Yên cũng là tim đập gia tốc một trận, nhưng sau một khắc, khi nàng phát hiện sắc mặt Phong Liệt không đúng lắm, không khỏi cả kinh, vội vàng tiến lên phía trước.

-Phong sư huynh, người làm sao vậy? A! Sắc mặt làm sao lại khó nhìn như vậy? Có phải hay không luyện công xảy ra chuyện gì không may?

-A? Phong sư huynh người bị thương?

Hai nàng không khỏi một trận luống cuống tay chân, đem Phong Liệt bẻ qua thân tới, lại là sờ cái trán, lại là thử tim đập, quả thực khiến cho Phong Liệt cười khổ không được.

-Khụ khụ! Tốt lắm tốt lắm! Ta không sao, chỉ là thân thể mệt mỏi rồi! Ngủ mấy ngày là tốt.

Bất đắc dĩ, Phong Liệt chỉ đành phải vội vàng lên tiếng để khỏi khiến cho hai nàng lo lắng, nếu không, chỉ sợ không có chuyện gì cũng sẽ thành ra có chuyện gì đó.

-Hừ ... dọa chết nhân gia.

Thấy được Phong Liệt không có chuyện gì, Tiểu Lục không khỏi vỗ vỗ bộ ngực của mình, thở dài một hơi.

-Không có chuyện gì là tốt rồi.

Tiểu Yên cũng yên tâm không ít, nhưng lại nhú mày nói:

-Xem bộ dáng là tinh thần không được tốt, để ta bảo người ta nấu cho người mấy bát thanh thần thang đi a.

Phong Liệt mí mắt cũng lười mở ra, bất kể là Tiểu Lục hay là Tiểu Yên, tiện tay tóm lấy một người ôm ở trong ngực, ngủ mất tiêu, bất quá mơ mơ màng màng dựa vào ngực cảm to lớn không gì sánh được trong tay, thậm chí suy đoán hẳn là Tiểu Lục.

Cũng không biết ngủ bao lâu, sự đau đớn trong đầu Phong Liệt đã dần dần biến mất, nhưng vẫn có chút mệt mỏi.

Bất quá, hẳn nghe từ trong ngực truyền đến một cỗ mùi thơm thoang thoang của cơ thể, hai bàn tay to càng trở nên không thành thật, thế nhưng hướng về phía dưới váy của giai nhân trong ngực tìm kiếm.

-A! Phong sư huynh không nên! Chán ghét muốn chết!

"Phốc xuy!"

Phong Liệt hoang đường trong chốc lát, chậm rãi mở mắt ra, phát hiện thân thể mềm mại ôm trong ngực chính là Tiểu Lục, lúc này sắc mặt của Tiểu Lục đỏ bừng, quần áo trên người xốc xếch, không khỏi then thùng chui vào trong ngực của hắn, thân thể mềm mại khe khẽ rung động, làm ngón trỏ của hắn không khỏi đại động, mà Tiểu Yên bưng một chén canh ngồi ở đầu giường cười duyên không dứt.

Phong Liệt hơi lúng túng ho hai tiếng, nhưng ngay sau đó hỏi Tiểu Yên nói:

-Khụ khụ, Tiểu Yên, ta ngủ bao lâu rồi?

-Ngủ được năm canh giờ a.

Tiểu Yên cười nói:

-Nếu tỉnh rồi, trước hết uống chén canh này đi.

Phong Liệt gạt đầu gối dậy, mà Tiểu Lục đỏ mặt từ trong ngực Phong Liệt trốn thoát, nhận lấy chén canh từ trong tay Tiểu Yên, dùng thìa dứt từng miếng từng miếng vào trong miệng Phong Liệt.

Bên cạnh có hai nàng công chúa xinh đẹp yêu kiều của Kim Long Thiên Triều phục thị, trong lòng Phong Liệt tự nhiên sáng khoái vạn phần, sau khi uống xong súp, hắn đang muốn ngủ tiếp một lát, lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sắc mặt kinh ngạc nói:

-Tiểu Yên, lúc trước, ta tựa hồ nghe được có người gọi tên ta?

Tiểu Yên thu liễm nụ cười trên mặt một chút, rầu rĩ nói:

-Là như vậy, có người đệ tử tên gọi Diệp Trì yêu cầu gặp người, đã ở phía ngoài quỳ năm canh giờ.

- Diệp Trì?

Phong Liệt trong lòng vừa động, nhất thời, một đạo thân ảnh gầy yếu nhưng lại lộ ra sự quật cường hiện a trong đầu hắn:

- Hắn tìm ta có chuyện gì không?

-Ta cũng không biết, hỏi hắn cũng không nói, chỉ nói là cần người hỗ trợ, bộ dạng thật giống như rất nghiêm trọng.

Tiểu Yên nói.

-Nga? Gọi hắn đi vào. Bỏ đi, để ta ra ngoài gặp hắn.

Phong Liệt vừa định để cho Diệp Trì đi vào, nhưng nhìn trên giường nhỏ xóc xếch, vẫn là nên xuống giường đi ra ngoài, Tiểu Yên, Tiểu Lục hai nàng vây vàng muốn đỡ hắn, lại bị hắn cười cự tuyệt.

Bên ngoài động phủ, thân thể gầy yếu của Diệp Trì kia quỳ trên mặt đất, tóc dài tán loạn, đôi môi khô nứt chảy ra mấy tia máu, quần áo lam lũ giống như một tên khất cái, hai mắt của hắn thất thần đang nhìn về phía cửa động, nơi đó tựa hồ có hy vọng duy nhất của hắn.

Là một gã đệ tử xuất thân là nô bộc, hắn không có bối cảnh hiển hách, không có chỗ dựa cường đại, không có thiên phú kinh người, không có cái đầu linh hoạt, chỉ có vعن vẹn một cố ý chí quật cường không phục thiên địa.

Mặc dù cơ hồ cùng Phong Liệt đồng thời nhập giáo, cũng ở trong Ma Long Giáo thức tỉnh huyết mạch lục phẩm, nhưng tình cảnh của hai người lại chênh lệch như trời và đất.

Nửa năm này, Diệp Trì thỉnh thoảng chủ tử bị trước kia ức hiếp, bị đồng môn sư huynh lấn ép, bị chấp sự trong viện bóc lột, trải qua cuộc sống không bằng heo chó.

Nhưng Diệp Trì thủy chung tin rằng, chỉ cần mình chăm chỉ khắc khổ tu luyện đầy đủ, một ngày nào đó có thể nên người, có thể trở thành nhân thượng chi nhân, có thể đem hết thầy những người khi dễ mình hung hăng dẫm ở dưới chân.

Đến lúc đó, hắn sẽ trở lại Lữ gia ở Thiên Long Thần Triều, đem mẫu thân số khổ kia của mình từ trong vực sâu thống khổ giải cứu ra ngoài, an hưởng tuổi già.

Cho nên, hết thầy khi dễ, hết thầy áp bách ở Ma Long Giáo hắn đều nhẫn nhịn chịu đựng, trong lòng hắn chỉ có duy nhất một chữ — nhẫn!

Trong hơn nửa năm tiến vào Âm Vũ Viện này, Diệp Trì trên phương diện tu luyện so sánh với người khác chăm chỉ gấp trăm lần nghìn lần, hơn nữa tư chất cũng xem là tốt, trong thời gian rất ngắn hắn đã có thể tấn thăng đến Nguyên Khí Cảnh ngũ trọng thiên, có thể nói là thần tốc!

Chỉ dựa vào tốc độ tu luyện điểm này, nếu không phải Phong Liệt thân có cứu phẩm huyết mạch, vừa gặp được nhiều loại kỳ ngộ, sợ rằng thật sự không nhất định có thể so sánh vượt qua được Diệp Trì.

Này Long Vũ Chi Đồ mặc dù phức tạp, nhưng là tại phương hướng phát triển tốt, Diệp Trì cảm thấy con đường phía trước của mình càng ngày càng sáng ngời, chỉ cần kiên trì, một ngày nào đó sẽ đạt thành mong muốn.

Đúng vào lúc này, một cô bé xinh đẹp thiện lương dần dần đi vào trong lòng của hắn, khiến cho tâm linh tinh mịch giống như viên băng sơn kia dần dần được cởi bỏ.

Nàng, có gia thế không tệ, chính là tiểu thư của một tiểu gia tộc trong Thiên Long Thần Triều, xinh đẹp thiện lương, tinh khiết đáng yêu.

Quan trọng nhất là, ánh mắt nàng đối đãi với Diệp Trì cùng người khác bất đồng, nàng chưa từng có lộ ra sự chê cười đối với hắn, hay tâm tình thương cảm vân vân, có chẳng qua trong mắt ẩn chứa sự đau lòng cùng tình ý.

Mỗi khi thấy Diệp Trì bởi vì tu luyện quá mức khắc khổ mà ngất đi, nàng luôn luôn quỳ ở bên cạnh hắn, lặng yên bồi thuốc cho hắn, sau đó một mình âm thầm rơi lệ.

Nàng lại thường xuyên đem Long Nguyên Đan của gia tộc đưa cho Diệp Trì, lặng lẽ đặt ở phía trên đầu giường của hắn, sau đó, cho dù Diệp Trì đề ra nghi vấn như thế nào nàng cũng sẽ không thừa nhận.

Bởi vì nàng rõ ràng biết được, sự quật cường kia trong ý chí của Diệp Trì khiến cho hắn không nguyện ý tiếp nhận sự bố thí cùng thương cảm của người khác, cho dù người đó là nàng.

136. Chương 173: Bôi Nhọ

Nửa năm qua đi, trong lòng Diệp Trì đã dần dần đón nhận cô bé này, đón nhận sự ôn nhu cùng thể thiết của nàng.

Hắn từng âm thầm thề, ở trên thế giới này, nàng cùng mẫu thân chính là hai người mà hắn dù chết cũng phải bảo hộ, chỉ cần Diệp Trì hắn còn sống một ngày, người nào cũng không thể thương tổn các nàng!

Nhưng trời có bất trắc phong vân!

Trước đó không lâu, nàng lại bị một người không coi ai ra gì mạnh mẽ bắt đi trước mắt hắn.

Mà địch nhân, cũng là người mà Diệp Trì hắn không đắc tội được, là một người mà hắn trăm triệu lần không thể đắc tội! Thậm chí, hắn không dám nổi lên chút tâm tư phản kháng nào!

Bởi vì, địch nhân kia chẳng những có thể nắm giữ vận mệnh của mình, còn có thể nắm giữ vận mệnh của mẫu thân hắn!

Diệp Trì bất lực trở mắt nhìn người trong lòng của mình bị mang đi, lòng như đao cắt, nhưng lại không thể ra sức, trong lòng hắn tràn ngập hận ý, cơ hồ muốn đem chính mình đốt thành tro bụi!

Dưới sự tuyệt vọng, Diệp Trì đột nhiên nghĩ đến một người, một người mạnh mẽ ở trong đại hạp cốc này giống như lưu tinh quật khởi! Một kẻ điên không sợ trời không sợ đất! Một thiên tài chẳng những có được chiến lực mạnh mẽ, hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn, không ai không có kỵ!

Hắn suy đi nghĩ lại, hôm nay, ở trong đại hạp cốc nơi này người có thể giúp được mình chỉ có một người là hắn!

Cho nên, Diệp Trì liền tới Thanh Thạch Sơn này, là vì nữ nhân mình yêu thích, là vì một nữ nhân ngốc nghếch luôn luôn yên lặng chịu đựng khổ sở vì mình, trong cuộc đời của hắn lần đầu tiên mở miệng cầu xin người khác!

Gió mát nhẹ nhàng thổi qua, đem một sợi tóc dài đơn điệu trên trán của Diệp Trì thổi sang một bên, lộ ra con ngươi lơ mơ vô thần, hiện đầy tia máu, thân hình thẳng đứng không hề lung lay lộ ra vẻ quật cường cũng là làm cho vô số đệ tử Âm Vũ Viện tới lui ở đó âm thầm động dung.

-Di? Ai vậy a? Quỳ ở chỗ này để làm chi? Uy, ta đang hỏi người đó!

Một thanh âm thanh thúy kinh ngạc vang lên từ bên cạnh Diệp Trì.

-Thiên Tử tỷ tỷ, có phải hay không hắn làm sai chuyện gì đó nên ở chỗ này chịu phạt a?

Một thanh âm của người khác trong suốt như suối nhỏ giọng nói.

-Hừ, Phong Liệt chết tiệt luôn thích giả thần giả quỷ, khiến cho chính mình giống như viện chủ đại nhân vậy, bốn tiểu thư nhìn cũng không thoải mái!

Diệp Trì sau khi nghe được thanh âm đó, chậm rãi thay đổi cái cổ cứng ngắc, hướng về phía có tiếng nói nhìn lại, nhất thời, ánh mắt của hắn không khỏi nhẹ nhàng phát sáng, một tia kinh diễm không thể ức chế được mà lộ ra.

Chỉ thấy lúc này, đang có hai thiếu nữ tuyệt sắc vô song, nghiêng nước nghiêng thành đang dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình.

Hai thiếu nữ này đều có bộ dạng chừng mười lăm mười sáu tuổi, một người dáng dấp yểu điệu như lửa, giống như Tinh Linh; một người khác không nhiễm lửa khói nhân gian, trời sanh đoan trang, hai thiếu nữ xinh đẹp đứng ở trước mặt mình, quả thực giống như hai khỏa mặt trời chói mắt, khiến cho Diệp Trì không dám nhìn gần.

Nhân gian tuyệt sắc như vậy, lúc bình thường muốn gặp một người cũng khó khăn, nhưng lúc này, thế nhưng thoáng cái lại gặp được hai người, không khỏi khiến cho Diệp Trì người này chưa từng trải qua những việc trong đời phải kinh ngạc.

Bất quá, chỉ trong một cái chớp mắt, kinh ngạc trong mắt Diệp Trì liền biến mất, lần nữa trở nên yên tĩnh, yên lặng quay đầu nhìn về cửa động phía trên.

Hai nàng này tự nhiên chính là Diệp Thiên Tử cùng Sở Tiểu Diệp, hai nàng trở lại sau cuộc chơi đùa ở dưới khu rừng ở Thanh Thạch Sơn.

Hôm nay có Phong Liệt che chở, chung quanh Thanh Thạch Sơn này thật sự trở thành chỗ vui chơi không buồn không lo của hai nàng, chẳng những khiến cho tất cả những tiểu nhân vật phải tìm đường vòng mà đi, ngay cả một chút thú dữ cường hãn cũng không thấy bóng dáng, hai nàng giống như đi du xuân du lịch, khiến cho ai thấy cũng sợ.

Lúc này, Diệp Thiên Tử thấy Diệp Trì thế nhưng không để ý tới mình, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi hơi giận, lập tức liền muốn bộc phát tính tình của Đại tiểu thư, nhưng vào lúc này, phía trên có ba đạo nhân ảnh dần dần đi ra khỏi cửa động, đưa tới sự chú ý của mọi người.

Phong Liệt mặc dù không muốn để cho Tiểu Yên, Tiểu Lục đỡ, nhưng bất quá không muốn khước từ ý tốt của hai nàng, cuối cùng trong vòng vây của hai nàng, chậm rãi đi ra khỏi động phủ, đi tới phía dưới.

Thật ra thì thân thể hắn lúc này một chút vấn đề cũng không có, chẳng qua là tinh thần có chút không tốt lắm, giống như một người vừa say mềm mới tỉnh.

Diệp Trì thấy Phong Liệt xuất hiện, vốn là đôi mắt âm trầm vô thần chợt sáng ngời, bắn ra tinh mang khiếp người, thân thể cũng kích động có chút run rẩy, Phong Liệt đã sớm trở thành hy vọng duy nhất trong lòng hắn!

Mà Diệp Thiên Tử ở một bên thấy sắc mặt Phong Liệt tái nhợt, bộ dạng đi lại vô lực, lại không nhìn được tức giận vô cùng hừ lạnh một tiếng, nói với Sở Tiểu Diệp bên cạnh:

-Tiểu Diệp, ngươi thấy gì chưa? Ta đã nói Phong Liệt hắn không phải là người tốt gì, ban ngày ban mặt phóng túng vô độ không nói, thế nhưng đi đường mệt mỏi cũng phải cần người đỡ! Sau này ngàn vạn lần cách hắn xa một chút! Biết không?

Sở Tiểu Diệp ngây ngốc chớp chớp ánh mắt, ngây thơ nói:

-Nga, biết rồi! Bất quá, tại sao chỉ có Phong sư huynh mệt mỏi, Tiểu Yên Tiểu Lục hai vị tỷ tỷ không mệt a?

-Ách.

Diệp Thiên Tử không khỏi có chút há hốc mồm, do dự một chút sau, tức giận nói:

-Cái này ta làm sao biết được, ngươi nếu muốn biết, chính mình đi hỏi Phong sư huynh của ngươi đi.

-Người ta mới không cần đâu! Khanh khách!

Phong Liệt từ xa đã nghe được tiếng nói của Diệp Thiên Tử, Sở Tiểu Diệp lại một lần ở bên cạnh bồi nhọ chính mình, vốn là sắc mặt trắng bệch dần dần giận tới mức có chút xám ngắt, hận không thể đem cô nàng Diệp Thiên Tử này lột sạch giữa ban ngày hoang dã vô độ một phen.

Bất quá, khi hắn thấy Diệp Trì vô cùng thâm trầm, liền mạnh mẽ đè nén lửa giận trong lòng, lạnh lùng trợn mắt nhìn Diệp Thiên Tử một cái, liền không để ý tới nàng nữa.

-Diệp Trì, đứng lên rồi nói!

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

Trong lòng hắn đối với Diệp Trì thật ra thì cũng không còn nhiều cảm giác lắm, chỉ cảm thấy tính cách tiểu tử này có chút đặc biệt, thuộc về loại thiếu niên có chí có thể chịu cực khổ, hơn nữa thành tựu ngày sau của tiểu tử này sẽ không có hạn lượng, ban đầu bố thí một viên Diệu Xuân Đan cũng là có ý nghĩ kết lấy một cái thiện duyên a.

-Phong sư huynh! Diệp Trì có một chuyện muốn nhờ, mong rằng Phong sư huynh giúp Diệp Trì một lần! Sau khi giải quyết xong chuyện này, mạng của Diệp Trì từ nay liền thuộc về Phong sư huynh! Tuyệt không đổi ý!

“Phanh! Phanh! Phanh! ...”

Diệp Trì ánh mắt kiên quyết, chẳng những chưa từng đứng dậy, ngược lại nặng nề dập đầu cầu xin, khiến cho cả vùng đất cũng khe khẽ rung động.

Hắn cũng không vận chuyển nguyên lực, đầu mỗi một lần cùng núi đá đụng vào nhau đều bắn ra một tia máu huyết, trong chớp mắt trên mặt đất liền nhiễm đỏ một mảnh.

Chung quanh tất cả mọi người không khỏi cả kinh, Diệp Thiên Tử, Sở Tiểu Diệp cùng với hai nàng Tiểu Yên, Tiểu Lục cũng nhin không được lên tiếng kinh hô.

137. Chương 174 : Ta Đáp Ứng (1)

Phong Liệt trong lòng cũng là vô cùng chấn động, nhìn dáng dấp tiểu tử này thật đúng là đụng vào đại phiền toái a.

Bất quá, hắn cũng không phải là cái gì chúa cứu thế cứu khổ cứu nạn, nếu nói là khiến cho người ta khấu đầu mấy cái liền hôn mê kia thì cũng không tránh khỏi quá buồn cười.

-Diệp Trì, ta và ngươi cùng là đồng môn, có khó khăn gì hắn là phải giúp đỡ nhau rồi, đứng lên mà nói đi.

Phong Liệt có chút không kiên nhẫn nói.

Nghe ra sự không kiên nhẫn trong giọng nói của Phong Liệt, Diệp Trì thức thời ngẩng đầu lên, nhưng lại vẫn như cũ quỳ trên mặt đất không dậy nổi, con ngươi hiện đầy tia máu trắng tắp ngó chừng Phong Liệt, vô cùng thống khổ khẩn cầu:

-Phong sư huynh! Van xin người cứu cứu Thanh Thanh! Thanh Thanh rơi vào trong tay hai tên cầm thú kia, nhất định sẽ sống không bằng chết! Van xin người nhất định phải cứu cứu Thanh Thanh a!

Phong Liệt trong lòng vừa động, kinh ngạc nói:

-Thanh Thanh là ai? Rơi vào trong tay ai?

-Thanh Thanh tên gọi Lạc Tiểu Thanh, là ... là nữ nhân của ta! Nàng trước đó không lâu bị hai tên súc sinh Lữ Tranh, Lữ Vành kia bắt đi! Diệp Trì ta vô năng! Ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được! Kiếp này để cho Thanh Thanh đi theo ta chịu khó khăn! Ta Diệp Trì quả thực là nam nhân vô năng nhất trên đời này!

Diệp Trì càng nói càng kích động, răng đầy trong miệng cũng va chạm với nhau tới mức phát ra thanh âm, đôi mắt kia cơ hồ tóe ra từng tia máu, hai tay hung hăng bầu chặt vào bên trong mặt đất trên núi đá, lộ ra cả xương trắng, thống khổ khó tả kia làm cho mọi người chung quanh không khỏi âm thầm động dung.

-Lạc Tiểu Thanh? Là nàng?

Diệp Thiên Tử không khỏi lên tiếng kinh hô, nhưng ngay sau đó hắn vội vàng hướng Phong Liệt nói:

-Phong Liệt, người nhanh đi cứu cứu Tiểu Thanh a! Tiểu Thanh là người rất tốt, thường xuyên cho Tiểu Hắc nhà ta đồ ăn ngon! Hơn nữa hai tên khốn kiếp Lữ Tranh Lữ Vành kia gian dân bắt người cướp của, không chuyện ác nào không làm, nếu Tiểu Thanh ở trong tay bọn họ, vậy ... vậy thật đúng là không cách nào tưởng tượng được a.

-Ách.

Phong Liệt lông mày khe khẽ nhíu lại, cũng không có phản ứng như Diệp Thiên Tử, hắn từ trong lời nói ngăn ngừa của Diệp Trì, đã có thể tưởng tượng được tình hình đại khái.

Nhìn hình dạng thống khổ của Diệp Trì lúc này, hắn không khỏi nhớ lại mấy ngày trước, tình cảnh lúc Lý U Nguyệt bị thuộc hạ của Thủy Thiên Lưu bắt đi, hai sự kiện này cũng tương tự như nhau, bản thân hắn trong lòng đã nhận thức được loại thống khổ thấu xương này.

Ngày đó, nếu không phải có Long Nhất Phi kịp thời xuất hiện, nếu không phải hắn dưới tình trạng nhập ma bộc phát ra chiến lực vượt xa người thường, sợ rằng Lý U Nguyệt đã gặp phải kết quả cực kỳ thê thảm.

Mà giờ khắc này Diệp Trì có thể hay không có được vận may của mình, mấu chốt lại ở trên người của mình, nói cách khác, phải xem lão thiên gia an bài thế nào a.

-Phong sư huynh, ta biết Lữ Tranh Lữ Vành không dễ chọc, tới nhờ người giúp thế này nhất định sẽ khiến người khó chịu, nhưng hôm nay, cũng chỉ có người mới có thể giúp ta!

Diệp Trì khẩn trương nhìn Phong Liệt nói, vẻ mặt tràn ngập sự mong đợi.

-Lữ Tranh, Lữ Vành! Ừm?

Phong Liệt lẩm bẩm tự nói, ánh mắt khe khẽ lóe lên, lộ ra thần sắc dường như đang nghĩ tới cái gì đó.

Lữ Tranh, Lữ Vành ở trong Ma Vũ Viện của Ma Long Giáo thật sự cũng không thể coi là hạng người vô danh, vô luận là gia thế hay là thực lực bản thân, thật sự có chút tư cách để lớn lối, bất quá, nhưng hai tên tiểu nhân vật như vậy thật sự không thể nào được đặt ở trong mắt Phong Liệt.

Nếu là có thể xóa bỏ hai khối phế liệu này, lại nhận được sự trung thành của Diệp Trì, đích xác là chuyện tương đối có lời.

Nhưng là, Phong Liệt lúc này từ tên của hai người này, lại đột nhiên liên tưởng đến một người khác, cũng khiến hắn phải tăng thêm một phần cẩn thận.

-Phong Liệt, người giúp hắn một chút đi! Dù sao lấy thực lực của người muốn thu thập hai tên khốn kiếp kia cũng không phải là việc gì khó!

Diệp Thiên Tử không nhịn được thúc giục, kể từ sau khi kiến thức thực lực của Phong Liệt, nàng đã tin tưởng, Phong Liệt ở trong đại hạp cốc nơi này tuyệt đối không người nào có thể là kẻ địch.

-Người im miệng! Phong sư huynh phải làm như thế nào còn chưa tới phiên người quơ tay múa chân!

Tiểu Lục không chút khách khí quát lớn.

-Người ... người một nha đầu thị tẩm, nơi này khi nào tới phiên người lên tiếng chứ? Người dựa vào cái gì mà nói ta im miệng?

-Đều im miệng cả đi!

Phong Liệt nghe hai nàng càng ngày càng vô lý, không nhịn được lên tiếng quát bảo ngưng lại, nhưng ngay sau đó cau mày nói:

-Diệp Thiên Tử, thu hồi tính tình đáng ghét kia của người lại, nơi này không ai có địa vị thấp hơn so với người!

-Người ... hừ! Phong Liệt thôi tha, xem như người lợi hại!

Diệp Thiên Tử không khỏi hơi chậm lại, giận đến mức bộ ngực kịch liệt phập phồng mấy cái, nhưng bị ánh mắt lạnh lùng kia của Phong Liệt cảnh cáo, lại không thể không chấm dứt chiến tranh, nàng cuối cùng nhớ tới, ở trong đại hạp cốc nơi này, còn phải lấy Phong Liệt làm chỗ dựa.

Tiểu Lục thấy Phong Liệt bảo hộ chính mình như thế, trong phương tâm mừng thầm không dứt, đang lúc ôm cánh tay của Phong Liệt bất giác nắm thật chặt, đặc ý liếc mắt nhìn Diệp Thiên Tử một cái, thiếu chút nữa khiến cho Diệp Thiên Tử nổi đóa lần nữa.

Phong Liệt lắc đầu, cũng không để ý tới hai nàng nữa, ngược lại đối với vẻ mặt vẻ khấn trương của Diệp Trì lạnh nhạt nói:

-Đứng lên đi, ta đáp ứng!

-A? Phong sư huynh, người ... người đáp ứng?

Diệp Trì ngẩn ngơ, không nghĩ tới Phong Liệt thống khoái đáp ứng như thế, trong lòng hân kích động thiếu chút nữa muốn ngất đi qua, trong lúc nhất thời thậm chí có chút ít hoảng hốt.

Thật ra thì, hân tới đây để van cầu Phong Liệt cũng chỉ là ôm một tia hi vọng cuối cùng, là theo tâm lý ngựa chết trước mắt thì phải chọn ngựa sống thôi. Hân cũng sẽ không kiêu ngạo, cho rằng cái mạng nhỏ của mình đáng giá.

Trước đây, hân đã từng thử đi cầu xin đại sư huynh Tần Trọng, nhưng Tần trọng vừa nghe đến tên của Lữ Tranh Lữ Vành, lập tức ngay cả cơ hội cho hân nói dứt lời cũng không có, trực tiếp đuổi đi, khiến cho tâm của hân thoáng cái chìm đến tận đáy cốc.

Phong Liệt nhìn bộ dáng Diệp Trì như vậy, trong lòng khẽ thở dài một cái, tựa dưới mắt Diệp Trì đến xem, ai có thể nghĩ đến chuyện không lâu sau hân sẽ trở thành thiên tài đệ tử duy nhất trong mấy trăm năm qua của Âm Vũ Viện luyện thành Thiên Cấp Thân Pháp Chiến Kỹ?

Mà lúc này đây, thấy Phong Liệt đồng ý, Sở Tiểu Diệp bên cạnh lại bỗng nhiên vỗ vỗ bộ ngực sữa của mình, lộ ra một bộ dạng như trút được gánh nặng, mọi người không hiểu chút nào.

Bị mọi người nhìn chằm chằm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Tiểu Diệp nhất thời đỏ lên, lặng lẽ núp ở phía sau Diệp Thiên Tử, nhưng trong lòng thì âm thầm hoan hô:

-Hừ hừ, người ta cũng biết Phong sư huynh là người tốt, nhất định sẽ trợ giúp Diệp Trì!

Chỉ chốc lát sau, Diệp Trì mới từ trong vui mừng phục hồi tinh thần lại, hân kích động nói:

-Phong sư huynh ... không ... công tử, ngài có thể hay không mau chóng hành động a, ta sợ Thanh Thanh ...

-Diệp Trì, gọi ta một tiếng sư huynh là tốt rồi! Cứu người quan trọng hơn, chúng ta lập tức hành động đi.

Phong Liệt lạnh nhạt lên tiếng cắt đứt lời Diệp Trì nói.

138. Chương 175 : Ta Đáp Ứng (2)

-Như vậy ... ta ...

Diệp Trì không khỏi sửng sốt, kinh ngạc nhìn Phong Liệt, không rõ tại sao Phong Liệt lại đối đãi với chính mình như thế, chẳng lẽ cho rằng mình là một tiểu nhân vật ngay cả tư cách bán mạng cho hân cũng không đủ?

Nhưng sau một khắc, Phong Liệt một tay đặt ở trên bả vai của hân, dễ dàng đưa thân thể đang quỳ nâng lên, trên mặt khẽ cười nói:

-Diệp Trì, không cần như thế! Chuyện này đối với ta mà nói chẳng qua là tiện tay mà thôi, người nào lại không có lúc gặp rủi ro chứ?

Diệp Trì ngốc trệ một chút, không biết nên nói cái gì cho phải.

Giờ này khắc này, trong lòng hắn không khỏi đối với kẻ điên ngoan nhân, thiên tài Phong Liệt trong truyền thuyết này, lại thêm một sự hiểu biết, nhưng cuối cùng hắn vẫn hung hăng cắn răng nói:

-Phong sư huynh, ta ... ta ... vô luận Phong sư huynh có ý nghĩ như thế nào, cái mạng nhỏ của Diệp Trì ta sẽ là của Phong Liệt người!

Phong Liệt có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không nói cái gì nữa.

Hắn mặc dù tin tưởng loại tính cách quật cường này của Diệp Trì, tất nhiên sẽ là lời hứa đáng giá nghìn vàng, nhưng lại cũng không tính toán sẽ trực tiếp thu hắn vào dưới trướng.

Lúc này, Tiểu Yên lại có chút lo lắng nói:

-Phong sư huynh, thân thể của người ... hiện tại đi có chút không hợp thích lắm a?

-Đúng a! Phong sư huynh, hay là trước nghỉ ngơi hai ngày rồi sau đó hãy đi a?

Tiểu Lục vậy quan tâm nói.

-Yên tâm đi, không có gì đáng ngại!

-Ta đây đi triệu tập nhân thủ.

-Tiểu Yên, không cần phiền phức như vậy, ta cùng Diệp Trì hai người đi là đủ rồi.

Phong Liệt gọi Tiểu Yên lại, sau đó phát tay thả Lưu Tinh Phi Chu ra.

-Cái gì? Như vậy sao được?

Vừa nghe Phong Liệt muốn đi tới đó một mình, Tiểu Yên, Tiểu Lục không khỏi cực kỳ nóng lòng, chỉ nhìn bộ dạng Phong Liệt hôm nay giống như đang có bệnh vậy, phảng phất một trận gió cũng có thể thổi bay hắn, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì phải làm thế nào chứ?

Thậm chí, ngay cả Diệp Trì cũng có chút lo lắng không dứt.

Kế tiếp, hai nàng thay phiên triển khai thể công ôn nhu, dùng những từ ngữ mềm mại mà van xin, nhất định phải khiến cho Phong Liệt mang theo một lượng nhân lực lớn a, quả thực khiến cho Phong Liệt cười khổ không thôi.

Bất quá, mặc kệ nhị nữ làm nũng như thế nào, Phong Liệt cũng không thuận theo hai nàng, trong lòng hắn tự nhiên có suy nghĩ của mình.

Tuy nói hai người Lữ Tranh Lữ Vành cũng không được đặt trong mắt hắn, nhưng lần đi này có thể thuận lợi hay không còn có chút khó nói. Hơn nữa, chuyến này có lẽ sẽ lại đụng phải một vài người có ý tứ a, nhiều người ngược lại là gánh nặng.

Sau khi thu phục hai nàng Tiểu Yên Tiểu Lục xong, Diệp Thiên Tử lại la hét muốn đi theo tham gia náo nhiệt, chỉ bất quá, lời của nàng lại bị Phong Liệt trực tiếp không để ý tới, khiến cho nàng giận đến mức giờ tay giờ chân mắng to một trận.

Cuối cùng, Phong Liệt chỉ đem một mình Diệp Trì đi lên Lưu Tinh Phi Chu.

Dưới sự chú ý của mọi người, Lưu Tinh Phi Chu rất nhanh hóa thành một điểm đen nhỏ, bay đi ra ngoài ba trăm dặm tới một địa phương tên là Thanh Phong Hạp.

Phong Liệt lúc này vẫn có chút hoa mắt, liền để cho Diệp Trì điều khiển tàu cao tốc đi về phía trước, điều khiển Lưu Tinh Phi Chu rất là đơn giản, mặc dù Diệp Trì lần đầu tiếp xúc cũng là vừa học liền biết.

Bất quá, thấy Phong Liệt thế nhưng có một đoàn tàu cao tốc hào hoa xa xỉ như thế, trong lòng Diệp Trì lại càng ngạc nhiên tới vạn phần.

Mặc dù hắn không để ý đến chuyện bên ngoài, nhưng cũng đã được nghe nói tới giá trị cao ngất của tàu cao tốc, tuyệt không phải đệ tử của thế gia bình thường có thể có được a.

Mà từ lâu hần đã từng nghe nói qua, xuất thân của Phong Liệt cũng không hiển hách, hơn nữa còn là từ Kim Long Thiên Triều trốn ra ngoài, chiếc tàu cao tốc này hiển nhiên không thể nào là do Phong gia cung cấp.

Đã như vậy, lai lịch của chiếc tàu cao tốc này thật sự khiến cho người ta tò mò a.

Trong lúc vô tình, Diệp Trì luôn luôn không phục trời, không phục đất, thế nhưng trong lòng đối với người cùng lứa như Phong Liệt dần dần có chút sùng bái.

Dọc theo đường đi, trong lúc rảnh rỗi Phong Liệt cùng Diệp Trì tán gẫu một chút về việc tu luyện hằng ngày, một chút tình huống cùng với lai lịch xuất thân vân vân, dần dần có thêm rất nhiều sự hiểu biết đối với tên thiếu niên xuất thân hèn mọn quật cường này.

Hoài niệm lại tất cả, Phong Liệt trong lòng rất cảm khái.

Thật ra thì Diệp Trì này chỉ có thể coi là một người trong hàng vạn hàng nghìn đệ tử cực kỳ bình thường của Ma Long Giáo, Phong Liệt tự nghĩ nếu như mình không thức tỉnh huyết mạch cửu phẩm thiên tài, không thức tỉnh Ma Long Hắc Âm Chi Thân, sợ rằng đến nay vẫn còn đang giẫy dụa cầu sinh ở tầng dưới chót trong hàng đệ tử, cảnh ngộ cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu so với Diệp Trì.

Bất quá, cõi đời này không có nhiều giả thiết như vậy.

Ít nhất, lúc này Phong Liệt đã đủ để hô phong hoán vũ trong số những đệ tử cùng giai ở Âm Vũ Viện.

Thậm chí, ở trong cả thế hệ trẻ của Ma Long Giáo hần cũng là nhân vật tàn nhẫn số một, hàng vạn hàng nghìn đệ tử trẻ tuổi mặc dù không phải ai cũng nhìn sắc mặt của mình mà làm việc, nhưng tất cả cũng nhiều ít cấp cho hần mấy phần mặt mũi, nếu không, đó chính là do tự bọn họ tìm lấy phiền toái.

Bất quá, Phong Liệt cũng biết rõ, chút địa vị này của chính mình trước mắt trong mắt cấp trên chính thức thật sự không đáng để nhắc tới.

Bởi vì Nguyên Khí Cảnh Long Vũ Giả mới chỉ là bước đầu tiên của Long Vũ Chi Đồ mà thôi, bên trên còn có Chân Khí Cảnh, Cương Khí Cảnh, Thần Thông Cảnh vân vân, thậm chí ngay cả cao thủ Long Biến Cảnh chỉ có trong thần thoại đều chưa hần là cường giả cuối cùng!

Thời đại hiện nay, cao thủ có năng lực nắm giữ sinh tử của chính mình đâu chỉ tới trăm triệu người?

Vô Đạo Chi Đồ xa vô chừng mực a!

Phong Liệt nhẹ nhàng thở ra một hơi, sắc mặt cười khổ đồng thời cũng có vô tận mong ước.

Bởi vì, trong lòng hần luôn luôn cũng tin chắc, dựa vào thiên phú cùng thủ đoạn của mình, cuối cùng có một ngày có thể trèo lên đỉnh cao, đứng trên đó nhìn mọi người bên dưới!

Bên cạnh Diệp Trì, một bên điều khiển tàu cao tốc, một bên lặng lẽ quan sát Phong Liệt.

Lúc trước được Phong Liệt hỏi thăm một chút về việc vật hằng ngày cùng tình huống của bản thân, hần không khỏi có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Ở trong mắt của hần, Phong Liệt là nhân vật luôn luôn bị vây nơi đầu sóng ngọn gió, cao cao tại thượng cường hãn, tựa hồ hoàn toàn là một thế gia đệ tử ngang ngược càn rỡ cùng với quyền lợi tối cao, ngược lại chịu đối đãi ngang hàng với một gã vô danh tiểu tốt như mình, hơn nữa lại dị thường chiếu cố chính mình, đây quả thực làm cho hần mọi khi luôn phải chịu khi dễ cảm động tới rối tinh rối mù.

Người sĩ chết vì tri kỷ!

Diệp Trì trong lòng âm thầm quyết định chủ ý, chỉ bằng lần này Phong Liệt chịu giúp người khi gặp nạn, chính mình ngày sau nếu thành công, nhất định lấy tính mạng để báo đáp.

139. Chương 176 : Thập Diện Mai Phục

Khoảng cách ba trăm dặm nói gần thì không gần, nói xa cũng không xa.

Mặc dù tốc độ tàu cao tốc không tính là quá nhanh, nhưng cũng chỉ vùn vùn không tới một khắc đồng hồ liền đi tới một tiểu hạp cốc trên trời ở giữa hai ngọn núi nhỏ, chính là Thanh Phong Hạp theo lời của Diệp Trì, cũng chính là nơi đóng quân của huynh đệ hai người Lữ Tranh Lữ Vành.

Ở trên trời cao vạn trượng, có thể dễ dàng thấy được phía dưới, mấy trăm đệ tử trẻ tuổi đang mặc trang phục của Ma Vũ Viện đang ra ra vào vào ở tiểu hạp cốc kia, vô cùng náo nhiệt.

Sau khi Phong Liệt dạo dò Diệp Trì một chút khiến cho đầu óc hần lơ mơ, liền để cho hắn điều khiển tàu cao tốc hướng phía dưới hạ xuống.

-Di? Mau nhìn! Đó là tàu cao tốc?

-Đây là người nào a? Thế nhưng có thể đi tàu cao tốc thay đi bộ!

Ừm? Chiếc Lưu Tinh Phi Chu này ta tựa hồ đã gặp qua! Hình như là của một vị tiền bối họ Nhạc Cương Khí Cảnh của Ma Vũ Viện chúng ta a.

-A? Chẳng lẽ là tiền bối Cương Khí Cảnh hạ xuống nơi đây? Điều này sao có thể? Trong đại hạp cốc này không phải là không để cho cao thủ từ Cương Khí Cảnh trở lên tiến vào sao?

”...”

”...”

P phía dưới vô số đệ tử Ma Vũ Viện thấy một đoàn tàu cao tốc đang hạ xuống, tâm thần không khỏi đại chấn, đồng loạt không chớp mắt nhìn lên bầu trời.

Tất cả mọi người rõ ràng, chỉ dựa vào một đoàn tàu cao tốc, liền đủ để chứng minh người kia tuyệt đối không phải là dạng vô danh tiểu bối.

Khi cách mặt đất khoảng ba năm trượng, dưới đáy Lưu Tinh Phi Chu đột nhiên trượt ra một cánh cửa, sau đó, một đạo thân ảnh cao gầy mau chóng bay ra, ầm ầm rơi xuống đất, chấn động tới mức cả vùng đất cũng khe khẽ rung động.

Mọi người đều ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy kia là một gã thiếu niên mặt mũi tuấn tú, vóc người cao to, khí chất bất phàm, mang trên mặt thần sắc lạnh nhạt không sợ hãi, đang mặc một bộ trang phục hạch tâm đệ tử của Âm Vũ Viện, phía sau chín hư ảnh Ma Long uốn lượn gầm thét thoáng một cái rồi biến mất.

-Tiểu tử này là người nào a? Mới Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên đã dám từ trời cao năm mươi trượng hạ xuống? Cũng không sợ ngã chết sao!

-Hư ——, người ta là ngồi tàu cao tốc tới, tất nhiên không phải là kẻ đầu đường xó chợ, cẩn thận họa là từ ở miệng mà ra!

-Kia —— đó là Phong Liệt! Kẻ điên kia tới Thanh Phong Hạp của chúng ta làm gì? Chúng ta tựa hồ cũng không trêu chọc đến địa bàn Thanh Thạch Sơn của hắn a?

-Phong Liệt? Hắn chính là kẻ điên phé đi Triệu Đồng, đánh bại Long Khuynh Vân? Hắn vẫn sống tốt như vậy? Hơn nữa còn có một đoàn tàu cao tốc để bay trên trời a? Ta kháo! Có còn thiên lý hay không! Ma Vũ Viện của chúng ta lúc nào đã đến trình độ bị Âm Vũ Viện khi dễ?

”...”

Sau khi một vài đệ tử nhận ra Phong Liệt, trong lòng không khỏi run lên, mấy tháng nay, cái tên mà trong tai mọi người nghe được nhiều nhất chính là Phong Liệt, sự kiện phát sinh ở trên người hắn một lần so với một lần đều rung động, cơ hồ vô cùng kì diệu.

Người có tên, cây có bóng.

Lúc này thấy bản thân Phong Liệt đến đứng ở trước mắt, một đám đệ tử lúc bình thường lớn lối không kềm chế được ở Ma Vũ Viện bất giác lúc này cũng thấp hơn một bậc, hơi lui ra chút ít, nhưng ngoài miệng cũng là nhỏ giọng chê bai.

Phong Liệt khẽ cau mày, hần chậm rãi đánh giá địa hình Thanh Phong Hạp một chút, trong mắt khe khẽ hiện lên một tia phân vân, nhưng ngay sau đó, hần không khỏi bật cười lớn, hy vọng là chính mình nghĩ nhiều.

Người đi thông báo với Lữ Tranh Lữ Vành một tiếng, Phong Liệt đã tới để đòi lại một nữ đệ tử của Âm Vũ Viện.

Phong Liệt chỉ vào một gã đệ tử cách mình gần nhất, không nghi ngờ gì nữa quát khẽ.

-Ta —— ta?

Tên đệ tử kia thân hình khẽ run lên, nhìn hai bên một chút, phát hiện ngón tay Phong Liệt đích xác là chỉ chính mình, hần lúc trước còn đang nhỏ giọng giễu cợt, nhưng giờ phút này bị Phong Liệt nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng lại là một trận sợ hãi, không tự chủ được đáp lại, đành hoảng chạy vào bên trong.

Thật ra thì, lúc này sớm đã có người chạy vào hồi báo Lữ Tranh Lữ Vành.

Phong Liệt chấp hai tay sau lưng, lạnh nhạt đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Tiểu hạp cốc này không lớn, chỉ có phương viên mấy trăm dặm, có ba mặt núi vây quanh, cũng có đại thụ chọc trời sinh trưởng xanh um tươi tốt, một mảnh sinh cơ dạt dào, vên vên chỉ có một cửa ra vào không lớn lắm, cũng là một địa phương tốt để thủ khó công.

Chỉ trong chớp lát, một gã thiếu niên đang mặc trang phục hạch tâm đệ tử của Ma Vũ Viện đi ra từ trong vòng vây của mấy tên đệ tử khác, ngạo nghễ nhìn Phong Liệt liếc mắt một cái, lạnh lùng nói:

-Người chính là Phong Liệt?

-Không sai.

Phong Liệt thản nhiên nói.

-Đi theo ta, hai vị Lữ sư huynh nhà ta cho người đi vào gặp.

Thiếu niên kia ưỡn người nghiêm mặt nói một câu, sau đó liền phối hợp dẫn đường đi vào trong, thể hiện bộ dạng chẳng thèm ngó tới Phong Liệt.

Chỉ bất quá, Phong Liệt lại tỉ mỉ quan sát, tên kia lúc đi lại thân thể rất căng thẳng, rõ ràng không bằng biểu hiện lạnh nhạt thể hiện ra bên ngoài a.

Phong Liệt trong lòng không khỏi lạnh lẽo, nhìn dáng dấp thật là có chút giống với con mèo a.

Bất quá, thực lực đại lớn hần cũng là không sợ chút nào, cười lạnh một chút, liền chậm rãi đi theo.

Dần dần đi sâu vào bên trong, Phong Liệt không ngừng phát hiện một vài đệ tử bình thường lần lượt chạy về phía ngoài cốc, lúc đi ngang qua người hần, đều quăng cho hần những ánh mắt cổ quái có thêm một tia đồng tình.

-Hừ hừ, đây là thanh tràng sao? Có ý tứ! Lã thị song hùng? Lão tử muốn xem các người có bao nhiêu khả năng!

Khóe miệng Phong Liệt không khỏi giương lên một tia cười lạnh nhàn nhạt.

Chỉ chớp lát sau, Phong Liệt theo thiếu niên kia đi tới trung tâm của hạp cốc, đó là một mảnh đất rộng rãi bằng phẳng, giống như là một quảng trường đơn sơ.

Chung quanh lại bày biện một ít thiết bị phòng ngự, hần là phòng ngự bị bày thủ tập kích. Tận cùng bên trong là một trường bông cao lớn, xem ra đệ tử Ma Vũ Viện chuẩn bị vô cùng đầy đủ a.

Lúc đi tới giữa quảng trường, tên thiếu niên kia xoay người lại, hừ lạnh nói:

-Người ở đây chờ đi, ta đi bẩm báo Lữ sư huynh!

Phong Liệt cũng lười không chấp nhặt cùng hần, làm như không nghe thấy gì, đánh giá địa hình chung quanh.

Cái hạp cốc này dựa vào ba mặt núi, vách núi dựng đứng như gọt, ít nhất cũng phải cao tới trăm trượng, ngoại trừ một cửa ra vào nho nhỏ ở bên ngoài kia, quả thực có thể nói là tuyệt địa, khiến cho Phong Liệt âm thầm cau mày.

Mà sau một khắc, khi tên thiếu niên kia tiến vào nơi sâu nhất trong trướng bông kia, trong thiên địa bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, yên lặng tới mức đáng sợ, trong không khí tràn ngập một cỗ áp lực.

Phong Liệt dù bận vẫn ung dung sửa sang áo, hướng bên trong quát một tiếng:

-Lữ Tranh Lữ Vành, có bản lĩnh gì thì sử dụng cả đi! Bất quá, hy vọng trước khi các người giải quyết cùng Phong mỗi, tốt nhất không nên đụng vào Lạc Tiểu Thanh, nếu không, ta cho tất cả các người rập khuôn theo Triệu Đồng!

-Hừ! Phong Liệt, người trước tiên hãy chiếu cố tốt cho bản thân mình thì hơn.

Theo một tiếng hừ lạnh oán giận vang lên, một gã thiếu niên sắc mặt âm tà đi ra từ trong trướng bông.

Phong Liệt trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, thiếu niên này không là người khác, dĩ nhiên lại là Nhạc Đông Thần đang thiếu chính mình mười vạn long tinh!

140. Chương 177 : Người Nói Nhảm Quá Nhiều Rồi (1)

-Ha ha ha ha, ta tưởng là ai muốn chơi ta, nguyên lai là người a! Thế nào? Nhạc đại công tử, thiếu của ta mười vạn long tinh nhanh như vậy đã gom đủ rồi sao?

Phong Liệt không hề sợ hãi trêu chọc nói.

-Hừ! Phong Liệt, mười vạn long tinh của Bổng công tử sẽ đưa cho người, bất quá, đó cũng là mua cái mạng nhỏ của người! Đều ra đi!

Nhạc Đông Thần vừa dứt lời, bảy tám tên thiếu niên giống như trước mặc trên người trang phục hạch tâm đệ tử của Ma Vũ Viện chậm rãi đi ra, mọi người sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm về phía Phong Liệt.

Trong đó Lữ Tranh Lữ Vành rõ ràng ở trong đó, thậm chí còn có một người Phong Liệt không nghĩ tới - Triệu Đồng!

Ánh mắt Triệu Đồng nhìn về phía Phong Liệt mang theo sự oán độc vô cùng, thấy vậy Phong Liệt trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Cùng lúc đó, chung quanh quảng trường vang lên mấy tiếng bước chân trầm ổn có lực, một cỗ uy áp mạnh mẽ của Chân Khí Cảnh ép về phía Phong Liệt, cả thiên địa đều có chút bị đè nén.

Bất quá, những thứ uy áp này đối Phong Liệt mà nói, ngay cả cái rắm cũng không tính là gì!

-Phong Liệt! Hôm nay tám đại hạch tâm đệ tử của Ma Vũ Viện chúng ta hợp lực giết người, mặc dù người chết, giáo chủ đại nhân cũng không thể để cho tám người chúng ta cùng nhau đền mạng cho người! Cho nên, hôm nay người hẳn phải chết!

Nhạc Đông Thần vô cùng đắc ý tuyên bố rõ ràng ý đồ của mình cho Phong Liệt, đám người Lữ Tranh Lữ Vành cũng sôi nổi cười lạnh không dứt.

Triệu Đồng thì vẫn mang sắc mặt âm lãnh không nói một lời, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt gần như muốn ăn thịt người.

Hắn đã âm thầm quyết định chủ ý, trước khi giết chết Phong Liệt, nhất định trước hết phải để cho Phong Liệt làm thái giám mấy ngày, hơn nữa còn khiến cho thái giám Phong Liệt thân thể trần truồng đứng trong một đám nữ nhân, cảm thụ một chút cái loại cảm giác thống khổ vô cùng khi muốn nhưng hữu tâm vô lực.

Tám người này, ngoại trừ Nhạc Đông Thần và Triệu Đồng cùng Phong Liệt có thâm cừu không hóa giải được, còn lại sáu người Lữ Tranh, Lữ Vành cùng Phong Liệt cũng không có liên quan quá lớn, nhưng là bị Nhạc, Triệu hai người dùng một số tiền lớn mua được, mượn tay bọn họ cùng nhau đối phó Phong Liệt.

Theo như lời của Nhạc Đông Thần, nếu là trong bọn họ có người giết được Phong Liệt, Âm Vũ Viện cho dù có truy hỏi, nói không chừng thật sự có thể để cho bọn họ đền mạng.

Nhưng hôm nay, lại có thêm tám tên hạch tâm đệ tử cùng nhau động thủ, sau lưng mỗi một người bọn họ cũng đều có một gia tộc với thể lực mạnh mẽ, sẽ không có ai bị truy cứu cả cho nên Phong Liệt có chết cũng là chết vô ích.

Ánh mắt Phong Liệt ngưng trọng quét mắt nhìn bốn phía một lượt, lúc này, đã có chín gã trung niên nhân đang mặc trang phục đệ tử bình thường bao vây lấy hắn bên trong.

Chín người này phân ra, đều thả ra uy áp Chân Khí Cảnh mạnh mẽ, một mảnh hư ảnh Ma Long dài hơn ba trượng uốn lượn du động trên không trung, dị thường dữ tợn đáng sợ!

Trong đó, có ba người là cao thủ Chân Khí Cảnh Sơ Kỳ, hai gã cao thủ Chân Khí Cảnh Trung Kỳ, còn dư lại bốn gã cũng là cao thủ Chân Khí Cảnh hậu kỳ hàng thật giá thật.

Thậm chí, có hai người là cường giả Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, khí thế đương trường cường đại so với Phong Liệt lúc trước khi cướp đoạt linh quả giết hết cái tên Hắc y nhân kia cũng không kém hơn bao nhiêu.

Chín gã này thực lực mạnh mẽ vượt qua thị vệ của hắn chính là tám người lớn nhất mà Nhạc Đông Thần có thể dựa vào, cũng chính là ở dưới màn đêm trong đại hạp cốc này, bọn họ có thể gom góp được thực lực cường lực mạnh nhất.

Trận thế xa hoa như thế, nếu là đổi lại người khác, đừng nói là một gã đệ tử Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, cho dù là cao thủ Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên cũng tuyệt đối hữu tử vô sinh.

Nhưng sau một khắc, Phong Liệt quét mắt quan sát một lượt, không phát hiện có sự tồn tại của cao thủ Cương Khí Cảnh, trong lòng lại hơi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ thấy khoe miệng hắn hơi nhếch lên, dần dần lộ ra một tia khinh thường, nhưng ngay sau đó bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn lên.

0Ha ha ha ha! Nhạc Đông Thần, người nói không sai, các người hôm nay nếu là giết ta, cũng sẽ không nhận được bao nhiêu trừng phạt, bất quá, chỉ bằng các người nhóm người phế vật này, cũng muốn giết ta? Quả thực là chê cười! Ha ha ha ha!

-Hừ! Con vịt chết mạnh miệng! Vậy người đi chết đi.

-Chậm đã!

Nhạc Đông Thần vừa định phân phó một đám thị vệ Chân Khí Cảnh động thủ, lại đột nhiên bị Phong Liệt cắt lời, không khỏi nhíu mày:

-Ừm? Phong Liệt, người còn có di ngôn gì muốn nhắn nhủ sao? Bỏn công tử cho người cơ hội này!

Phong Liệt ngẩng đầu nhìn thoáng qua tàu cao tốc trên trời, ngược lại trầm giọng nói với Nhạc Đông Thần:

-Trước khi động thủ, ta muốn biết Lạc Tiểu Thanh hiện tại thế nào?

Nghe Phong Liệt nói như vậy, Nhạc Đông Thần đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó giấu cợt cười lớn lên:

-Ha ha ha! Không nghĩ tới người kẻ điên này thế nhưng sẽ vì một nữ nhân độc thân mạo hiểm, thật sự khiến cho Bỏn công tử xem trọng người! Bất quá, cho dù người không đến chúng ta cũng sẽ tới tìm người! Hừ! Yên tâm đi, Lạc Tiểu Thanh hiện tại rất tốt, nhị đệ của Lý gia cũng có ý định đi tới Lạc gia cầu hôn, hôm nay dĩ nhiên sẽ hảo hảo chiêu cố vị hôn thê của mình! Cho nên, người nên lo lắng cho mình thì hơn đó.

-Ừm?

Phong Liệt không khỏi khẽ nhíu mày, nghe được Lạc Tiểu Thanh không có chuyện gì, trong lòng hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm thay Diệp Trì, nhưng Lã thị huynh đệ thế nhưng muốn đi tới Lạc gia cầu hôn, đây đối với Diệp Trì mà nói cũng không phải là tin tức tốt.

Hắn đã từ trong miệng Diệp Trì biết được, gia tộc của Lạc Tiểu Thanh chỉ là một tam lưu thế gia của Thiên Long Thần Triều, mà Lữ gia chính là gia tộc có danh cường thế lừng lẫy ở Thiên Long Thần Triều, nếu như Lã thị huynh đệ thật sự đi cầu hôn, tỷ lệ thành công của chuyện này thật đúng là không nhỏ.

Lúc này, ở trên không trung Diệp Trì tự nhiên cũng nghe được lời nói của Nhạc Đông Thần, tâm thần mừng như điên đồng thời cũng âm thầm lo được lo mất.

Bất quá, lúc này cái hắn lo lắng hơn chính là tình cảnh Phong Liệt ở phía dưới.

Giờ khắc này, hắn nhìn Phong Liệt phía dưới bị chín gã cao thủ Chân Khí Cảnh với khí thế mạnh mẽ vây khốn ở bên trong, trong lòng quả thực đau lòng muốn chết, hắn trăm triệu lần không nghĩ tới chính mình thế nhưng đem Phong sư huynh hảo tâm giúp mình đưa vào hố lửa, trong lòng xuất hiện một trận hối hận, chuyện tình về Lạc Tiểu Thanh cũng là nhạt đi rất nhiều. Nếu không phải Phong Liệt sớm phân phó đối với hắn, sợ rằng hắn đã không nhận được mà đi xuống.

-Phong Liệt, người hôm nay sẽ thành người chết, còn có cái gì muốn hỏi không?

Nhạc Đông Thần ra vẻ hào phóng cười lạnh nói, vẻ mặt vô cùng ổn định.

-Người nói nhảm quá nhiều rồi.

Phong Liệt cười nhạt nói.

-Người ...

”Oanh.”

Phong Liệt cũng là lười phản ứng với Nhạc Đông Thần nữa, phương thức nói chuyện với nhau như vậy hắn rất không thích, hắn thích giẫm lên mặt Nhạc Đông Thần rồi mới từ từ tán gẫu.

141. Chương 178 : Người Nói Nhảm Quá Nhiều Rồi (2)

Sau một khắc, hắn đột nhiên không có chút dấu hiệu nào thả ra một đoàn hắc vụ nồng nặc trong phương viên ba mươi trượng, giống như mực nước lâu năm, trong nháy mắt đem ba tên cao thủ Chân Khí Cảnh cách hắn gần nhất bao phủ ở trong đó.

Đồng thời, hắn chợt biến ra Hắc Âm Chi Thân, xuất ra Tế Thiên Thần Thương, cấp tốc lao tới một gã thị vệ Chân Khí Cảnh Tam Trọng Thiên bên trái.

”Xoẹt.”

Mũi thương dài ba thước sắc bén vô cùng xẹt qua hư không, phẳng phất đem hư không cũng xé rách thành hai mảnh, âm thanh bén nhọn phá không giống như biển gầm mạnh mẽ, xé rách màng nhĩ của người ta.

Khi Phong Liệt thả hắc vụ ra, tất cả mọi người đều biến thành người mù, tinh thần lực của cao thủ Chân Khí Cảnh cũng cảm nhận được áp chế, chỉ có thể dựa vào việc nghe tiếng gió để đoán phương hướng.

Tên thị vệ Chân Khí Cảnh Tam Trọng Thiên này nghe được có âm thanh lợi khí phá không đánh tới, trên mặt không khỏi lộ ra một tia kinh thường, hắn đối với tin đồn Phong Liệt có thể đánh bại cao thủ Chân Khí Cảnh chẳng bao giờ thèm để ý tới, một gã đệ tử Nguyên Khí Cảnh nhỏ nhỏ chẳng lẽ thật sự có thể lên tới tận trời cao hay sao?

Hắn hừ lạnh một tiếng, một thanh đại đao răng cưa dài năm thước, chiều rộng nửa thước trong tay đột nhiên quét ngang, gào thét nghênh đón Phong Liệt, quả thực có xu thế phá sơn đoạn nhạc a.

Hắn rất tin một đao kia khi chém xuống sẽ khiến Phong Liệt ăn đủ, mặc dù không thể đem Phong Liệt chém thành hai khúc, nhưng cũng đủ để đem Phong Liệt tiến gần tới cái chết.

Nhưng sau một khắc, hắn lại hoảng sợ thất sắc.

”Oanh!”

Một thanh âm trầm đục vang lên.

Tên thị vệ này chỉ cảm thấy một cổ lực đạo mạnh mẽ không thể địch nổi xuyên thấu qua thanh đại đao trong tay, trong nháy mắt xông vào trong cơ thể của mình, chấn động khiến hai cánh tay của hắn tê dại, khí huyết sôi trào, thoáng chốc, đại đao linh bảo trung giai trong tay đã biến thành mảnh nhỏ, tung bay đầy trời.

Ngay sau đó, một đạo phong mang sắc bén trong nháy mắt xẹt qua cổ của hắn, "Phốc" một tiếng nhỏ vang lên, máu tươi ba thước, một cái đầu lâu bay lên, rơi xuống lần tới dưới lòng bàn chân cách đám người Nhạc Đông Thần hơn mười trượng, chết không nhắm mắt.

-A? Lữ Đồng? Đây ... này ...

-Tên phé vật này!

Nhạc Đông Thần tám người nhìn đầu lâu dưới chân chết không nhắm mắt, không khỏi sắc mặt đại biến, hoảng sợ lùi lại phía sau mấy bước.

Trong nhất thời, sắc mặt mọi người cũng trở nên rất là đặc sắc, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, giao phong không tới một hơi thở, phe mình thế nhưng đã chết mất một người, đả kích này đối với tám người không thể nói là không nhỏ.

-Phong Liệt hắn ... đến cùng phải người hay không? Làm sao có thể dễ dàng chém giết cao thủ Chân Khí Cảnh như thế?

-Lữ Đồng là cường giả Chân Khí Cảnh Tam Trọng Thiên a! Làm sao lại bị Phong Liệt trong nháy mắt giết chết ngay lập tức?

"..."

Hai huynh đệ Lữ Tranh Lữ Vành liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được sự sợ hãi trong mắt đối phương, huynh đệ hai người không khỏi có chút hoài nghi, lần này bán mạng một lần cho Nhạc Đông Thần cùng Triệu Đồng có phải là lựa chọn sai lầm hay không!

Nhạc Đông Thần thấy sắc mặt Lữ thị huynh đệ rất là khó coi, hắn vội vàng ra vẻ bình tĩnh lên tiếng giải thích:

-Khụ khụ! Nhị vị Lữ huynh không cần phải lo lắng, Phong Liệt hắn có thể đánh bại Long Khuynh Vân, đúng là có thực lực đánh chết cao thủ Chân Khí Cảnh Sơ Kỳ, bất quá, có nhiều cao thủ như thế ngăn giết hắn, mặc kệ hắn có ba đầu sáu tay cũng tuyệt không may mắn như vậy! Bốn công tử đảm bảo chắc chắn, Phong Liệt rất nhanh sẽ toi mạng tại đây!

Nghe Nhạc Đông Thần định liệu trước như thế, tất cả mọi người còn lại khẽ bình thường trở lại chút ít, tổn thất một gã cao thủ Chân Khí Cảnh Sơ Kỳ vẫn ở trong phạm vi thừa nhận trong lòng bọn họ.

Bất quá, mặc dù ngoài miệng nói không sao cả, nhưng trong lòng Nhạc Đông Thần cùng Triệu Đồng thì hung hăng run rẩy một chút, bởi vì lúc trước đã từng ra giá, nếu tổn thất một gã cao thủ Chân Khí Cảnh, hai người bọn họ liền phải thêm vào hai vạn long tinh, đây đều là tiền a!

Bất quá, chuyện kể tiếp chứng minh thực tế, cuộc sống đau lòng của hai người bọn họ giờ mới bắt đầu.

Phong Liệt đánh chết tên cao thủ Chân Khí Cảnh tam trọng kia, chợt có một thanh lợi kiếm đâm tới bên người, tốc độ nhanh như tia chớp, muốn tránh cũng không được!

Nhưng Phong Liệt lại không có tính toán tránh né chút nào, bằng vào Hắc Ám Chi Thân của hắn hôm nay là Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, phạm là cao thủ Chân Khí Cảnh cấp tám trở xuống ở trước mặt hắn cũng không ăn thua gì, cũng chỉ có cao thủ Chân Khí Cảnh đỉnh phong có lẽ có thể tạo thành chút uy hiếp đối với hắn.

Khóe môi của hắn khẽ nhếch lên một tia lãnh khốc nhàn nhạt, nghênh đón không hề do dự.

"Đỉnh!"

Trường kiếm đâm vào nửa tắc dưới xương sườn Phong Liệt, liền bị chặn lại, vang lên một tiếng kim thiết giòn vang, tên thị vệ kia sắc mặt cả kinh, vừa muốn rút người quay trở về, nhưng không còn kịp rồi.

"A."

Một cây đại thương cỡ khoảng cái chén ăn cơm nặng nề trong nháy mắt quét qua đầu vai hắn, chỉ nghe "Phanh" một tiếng nặng nề vang lên, theo một tiếng thê lương kêu thảm thiết, tên thị vệ Chân Khí Cảnh Ngũ Trọng Thiên này đột nhiên bay ra bên ngoài hắc vụ, ngã trên mặt đất sau khi co quắp mấy cái liền tắt thở, nửa người đã bị đánh nát thành bột phấn, thậm chí không nói nổi.

"Ti."

-Tên khốn kiếp này!

Nhạc Đông Thần, Lữ Tranh đám người lại lần nữa hít một miện khí lạnh, trong lòng cũng mạnh mẽ rung mình một cái, ngay cả Triệu Đồng từ đầu tới giờ sắc mặt âm lãnh thực cốt cũng phải thay đổi sắc mặt, mất lộ ra sự sợ hãi khó có thể che giấu, chiến lực của Phong Liệt này rõ ràng so với mấy tháng trước càng thêm cường hân!

Hắn mặc dù không muốn làm thái giám, nhưng càng không muốn chết!

Lúc này, trong lòng hắn không khỏi thầm hận chính mình quá thiếu kiên nhẫn, nếu như đã tới đại hạp cốc này, hắn có thể an bài vô số cao thủ Cường Khí Cảnh xuất động, đến lúc đó, nếu muốn giết một tên Phong Liệt nhỏ nhỏ chẳng lẽ không phải dễ như trở bàn tay sao?

-Giết! Đều xông vào cho Bốn công tử! Mạnh mẽ băm nát tạp chủng kia cho ta!

Nhạc Đông Thần sắc mặt hung ác, không nhịn được hỗn hển quát to.

Dưới sự phân phó của hắn, sáu cường giả Chân Khí Cảnh ở ngoài hắc vụ nhanh chóng lặn mình xông ào vào hắc vụ, mọi người đều toát ra sát khí nghiêm nghị toàn thân, hiện ra tu vi kinh người.

Mà lúc này đây, vừa vặn lại có nửa đoạn thân thể của một gã thị vệ Chân Khí Cảnh khác hạ bay ra khỏi hắc vụ, thiếu chút nữa nện vào đầu Nhạc Đông Thần, đến mức Nhạc Đông Thần tức giận lại lần nữa giờ tay giờ chân mắng to.

-Khốn kiếp!

-Một đám phế vật chỉ phí tiền của Bốn công tử!

"..."

Ở bên trong Hắc vụ, Phong Liệt cảm giác áp lực quanh người chợt tăng nhiều, sáu tên cường giả Chân Khí Cảnh, đây đã là một cỗ lực lượng cực kỳ cường hân.

Lấy tu vi hôm nay của hắn, muốn một mình đối mặt bất kỳ cao thủ Chân Khí Cảnh nào cũng không hề sợ hãi, cho dù là cường giả Chân Khí Cảnh đỉnh phong cũng giống như vậy!

Nhưng bị một đám cường giả Chân Khí Cảnh vây công, không chỉ là đơn giản như một cộng một bằng với hai.

142. Chương 179 : Diệt Sát!

"Bá! Bá! Bá!"

Ba lưỡi dao sắc bén sắc bén cơ hồ đồng thời phá không bổ tới, chia ra chém về phía đầu cùng bả vai của Phong Liệt, ma nguyên cương khí với sức mạnh vô địch kia cơ hồ muốn đem hư không chém thành mảnh nhỏ, thủ đoạn của cao thủ Chân Khí Cảnh tuyệt đối không thể khinh thường.

Phong Liệt trong lòng biết không nên đánh lâu, trong lòng hắn hung ác, nhanh chóng tránh khỏi trường đao của hai người kia, lại nghiêng đón lợi kiếm của một người khác, đồng thời trường thương trong tay hung hăng đâm ra.

"Đinh!"

"Phốc!"

Một đoạn lưỡi dao sắc bén xâm nhập ba tấc vào ngực Phong Liệt, mà trường thương của Phong Liệt lại đâm xuyên qua cổ họng của đối phương, đối phương ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp liền bị mất mạng trong nháy mắt.

Kế tiếp, Phong Liệt liên tiếp lấy mạng đổi mạng, người đâm ta một kiếm, ta thọc người một thương, người chém ta một đao, ta cũng đâm người một thương, nhìn qua thật sự là vô cùng thảm thiết.

Bất quá, các loại đao kiếm chém vào Hắc Âm Chi Thân của Phong Liệt, nhiều lắm là lưu lại lỗ thủng vết rách khắp nơi, nhưng ngay sau đó chỉ cần Phong Liệt nhẹ nhàng vận chuyển nguyên lực là sẽ khôi phục như lúc ban đầu.

Mà trường thương Phong Liệt xuất ra cũng là hàng thật giá thật đâm vào thịt, nơi mà mũi thương nhọn đi qua, huyết nhục bay ra, tứ chi bay tứ tung, trong lúc nhất thời "Phốc phốc" từng tiếng nổ trầm bên tai không dứt.

Loại chiến thuật này cực kỳ đơn giản, hơn nữa hiệu quả vô cùng tốt, chỉ là trong thời gian ngắn, trong hắc vụ liền chỉ còn lại ba đạo khí tức cường hãn, theo thứ tự là hai gã cao thủ Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, thêm cả Phong Liệt.

Mà lúc này đây, tám người Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng phía ngoài nhìn từng mảnh thân thể đứt lìa từ trong hắc vụ vút bay ra ngoài, một đám đã sớm cả kinh, ngây người như phỗng, thân thể lạnh run.

Bởi vì bọn họ rõ ràng phát hiện, những thứ mảnh thân thể đứt lìa này bay ra ngoài nhưng không có một phần nào là xuất phát từ thân thể của Phong Liệt, như vậy chủ nhân của chúng rõ ràng, không thể nghi ngờ tự nhiên là mấy cao thủ Chân Khí Cảnh.

-Này —— này hẳn là cao thủ Chân Khí Cảnh sao? Sao tất cả đều giống như một đám phế vật vô dụng vậy!

Dần dần, Nhạc Đông Thần ngay cả hăng hái mắng to cũng không có, ánh mắt sợ hãi ngó chừng hắc vụ, phảng phất bên trong đang có một ác ma tiền sử vô cùng kinh khủng đang ngủ đông ở trong đó.

Khi mọi người cảm giác được trong hắc vụ chỉ còn có hai đạo khí tức mạnh mẽ của cao thủ Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, điều này khiến cho mọi người còn có được một tia cảm giác an toàn yếu ớt.

Bất quá, lúc này đã có ánh mắt của mấy người bắt đầu trở nên do dự, trong lòng bắt đầu lo lắng có nên chuồn mất hay không.

Ở trên không trung, Diệp Trì tự nhiên cũng phát hiện tình huống phía dưới, hẳn mừng rỡ vì Phong Liệt đồng thời tâm thần cũng không khỏi hoảng sợ, lại thêm một lần kiến thức thực lực cường hãn của Phong Liệt.

Lấy tu vi Nguyên Khí Cảnh dĩ nhiên cũng có thể dễ dàng chém giết cao thủ Chân Khí Cảnh, điều này đã không thể dùng hai từ thiên tài để hình dung!

Trong lúc nhất thời, trong lòng Diệp Trì dần dần dâng lên một cỗ cuồng nhiệt, từ nội tâm sinh ra một cỗ sùng bái đối với Phong Liệt! Người thiếu niên không sợ hãi kia, tuyệt đối là một tồn tại đáng giá để Diệp Trì hẳn ngừng đầu lên mà ngưỡng vọng!

-Mọi người không nên lo lắng! Còn dư lại hai người chính là cao thủ Chân Khí Cảnh đỉnh phong thực lực cường hãn vô cùng! Tuyệt không phải những tên giá áo túi cơm lúc trước có thể sánh bằng! Nhất định có thể giết Phong Liệt!"

Thời khắc mấu chốt, Triệu Đồng lên tiếng nói chấn định lòng người, sắc thái tàn nhẫn trong mắt của hắn làm người ta không dám nhìn gần.

Thật ra thì đáy lòng hắn cũng không có nắm chắc lắm, bất quá hắn hôm nay là chân không không sợ mang giày, dù sao thống khổ lớn nhất khi làm nam nhân hắn cũng đã chịu được, ngoại trừ chết thì không còn gì đáng sợ nữa!

Phong Liệt mặc dù có thể giết toàn bộ thị vệ Chân Khí Cảnh, nhưng lại không giết mình được? Cho nên, trong số mọi người ở đây, hẳn một người không hề sợ hãi.

Lúc này, ở bên trong hắc vụ, Phong Liệt cùng hai gã cao thủ Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên đứng đối diện với nhau, mặc dù không hề thấy rõ được đối phương, nhưng có thể rõ ràng cảm nhận được sự cường thế mạnh mẽ vô cùng của đối phương.

Hai gã thị vệ Chân Khí Cảnh trong lòng đã sớm nặng nề vô cùng, ban đầu bọn họ đối với Phong Liệt chỉ có một tia khinh thường, từ khi một tên đồng bạn chết thảm rồi biến mất, giờ chỉ còn dư lại nỗi sợ hãi vô tận cùng sự kinh ngạc!

Hai người bọn họ thật sự nghĩ mãi mà không rõ, một gã Long Vũ Giả Nguyên Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên nho nhỏ như thế, vì sao có thể xuất ra chiến lực mạnh mẽ như vậy, giết cường giả Chân Khí Cảnh lại nhẹ nhàng thoải mái giống như chém dưa thái rau vậy.

Hơn nữa, phòng ngự bản thân cũng cực kỳ kinh người, làm như không biết đau đớn chết đi, đón nhận hết đao kiếm lên thân mà không kêu một tiếng, cái này cần nghị lực lớn cỡ nào a?

Bất quá, mặc dù trong lòng khiếp sợ, nhưng hai người lại cũng không dám cãi lời ra lệnh chủ tử của mình, chỉ đành phải kiên trì phóng tới chém giết Phong Liệt.

- Thiên Huyền Cuồng Phủ.

”Hô.”

Một loạt hình ảnh riu đầy trời mang theo khí thế mạnh mẽ khai thiên tích địa rất mạnh đánh về phía Phong Liệt, trên mặt đất quanh phương viên chừng mười trượng cũng bị cương khí cuồng mãnh đào lên một tầng đất!

Địa Giai Chiến Kỹ!

Phong Liệt con người hơi co lại, trong lòng cảnh giác hơn vài phần.

-Cuồng Long Táng Thiên —— Táng Thiên Nhất Khiếu!

”Rống.”

Một đạo Long ảnh cực đại uốn lượn phóng ra, nghênh đón vô số hình ảnh chiếc riu kia, uy áp mạnh mẽ khiến cho trong lòng tất cả mọi người chung quanh đại chấn, hô hấp cũng khe khẽ ngưng trệ.

Đối chiến đến nay, Phong Liệt lần đầu tiên thi triển chiến kỹ thành danh của hắn.

Đám người Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng trong nháy mắt tim nhảy lên tới cổ họng, đều âm thầm cầu nguyện trong lòng: “Phong Liệt người này ngàn vạn lần đừng nữa đem hai người còn dư lại giết nốt a.”

”Oanh!”

Theo một tiếng nổ kịch liệt vang khiến lòng run sợ, một đạo nhân ảnh như túi tiền rách nát bay ra khỏi hắc vụ, tà tà bay về phía bầu trời bao la gần trăm trượng.

Cuối cùng, chật vật một hồi, người nọ mới ”Phù phù” một tiếng, ngã vào bên trong một vũng nước mưa, không còn động tĩnh gì nữa.

”Rầm!”

Nhạc Đông Thần không khỏi nuốt nuốt nước miếng, cổ họng một trận sít chặt.

Mà đám người Lữ Tranh Lữ Vành đã sợ hãi không biết làm sao, hai mặt nhìn nhau một chút, đều dâng lên thối ý. Hôm nay đại thể bên ta đã mất, nếu còn đang hoang ở lại chờ Phong Liệt thu thập đó chính là ngốc tử lớn nhất trên đời này.

Bất quá, đúng lúc ấy thì hắc vụ trong đột nhiên lần nữa vang lên một tiếng ầm ầm, mọi người lại lần nữa bị dọa sợ hết hồn hết vía.

Sau một khắc, một gã cao thủ Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên chật vật đi ra khỏi hắc vụ, đi tới trước mặt mọi người, trên mặt hắn lộ ra vẻ mừng rỡ như điên khó có thể che giấu.

-Bẩm báo các vị công tử! Thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh! Phong Liệt tiểu tặc kia đã bị thuộc hạ cho đánh cho thành huyết vụ, chết không toàn thây!

Tên thị vệ này mừng rỡ tranh công nói.

143. Chương 180 : Đứng Ngồi Không Yên (1)

-Cái gì? Người thật sự đã giết chết Phong Liệt?

-Đây là thật?

-Làm rất khá! Sau khi về tới gia tộc, Bốn công tử nhất định sẽ thỉnh cầu lão tổ đem người tấn thăng làm nhất đẳng thị vệ!

”...”

Tám người Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng không khỏi sửng sốt, vẫn không tin liên tục hỏi lại, đợi đến sau khi thị vệ kia trình xác nhận, trong lòng không khỏi mừng như điên, một đám người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần có thể loại trừ Phong Liệt cái loạn nhưc đầu này, tất cả những gì bỏ ra lúc trước cũng là đáng giá!

Nhưng khi mọi người ở đây chuẩn bị triệu tập nhân thủ, nâng cốc ăn mừng, đột nhiên, trong hắc vụ lại lần nữa vang lên một tiếng long ngâm cao vút như mây, chấn động khiến cho màng nhĩ mọi người bị xé rách, hồn phi cửu thiên.

Theo đó, một đạo Long ảnh to lớn dài chừng mười trượng đột nhiên bay ra, trong nháy mắt đem tên thị vệ Chân Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên kia trên mặt đang mang theo vẻ mừng rỡ đánh cho tơi tả.

Cuối cùng, đạo Long ảnh này lại đem một khối núi đá khổng lồ ở ngoài trăm trượng chấn thành bột phấn, trong thiên địa mới hoàn toàn yên tĩnh lại.

Đám người Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng, Lữ Tranh Lữ Vành sắc mặt vui mừng trên mặt thoáng chốc cứng đờ, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần.

”Hô.”

Thu liễm hắc vụ nồng đậm, một gã thiếu niên quần áo lam lũ hiện thân, thiếu niên mặc dù chật vật, nhưng không hề bị thương chút nào, thậm chí trên mặt lại mang theo một nụ cười ung dung, không thể nghi ngờ người đó chính là Phong Liệt.

-Các vị, các người cao hứng quá sớm rồi!

-Này ... sao lại thế này? Người làm sao còn chưa có chết?

Nhạc Đông Thần hai mắt lờ ra, không thể tin nhìn Phong Liệt, đại não thoáng chốc trống rỗng!

Mọi người còn lại cũng đều hoảng sợ biến sắc, thân hình thấp thỏm lo âu lui về phía sau mấy bước, sắc mặt một đám tái nhợt vô huyết.

Phong Liệt kẻ điên này bất kể hậu quả, không hề cố kỵ một ai, là tên ngoan nhân cũng không chịu lỗ lã, thế nhưng lại không có chết!

Điều này có ý vị như thế nào mọi người đều không muốn biết!

Kể tiếp mọi người sắp gặp phải kết quả cỡ nào a?

Nhìn Phong Liệt mang theo vẻ mặt cười lạnh chậm rãi đi tới, tám người Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng, Lữ Tranh Lữ Vành nhất thời cũng bị do cho sợ đến mức mặt xám như tro, can đảm tê liệt, thân hình lạnh run, hôm nay đánh là khẳng định đánh không lại, nhưng cũng không dám trốn.

”Phanh!”

Một âm thanh trầm thấp vang lên.

Nhạc Đông Thần không có lực phản kháng chút nào bị một thương của Phong Liệt vung tới nằm bẹp trên mặt đất, không ngừng học ra một ngụm lớn máu.

-Chậm đã! Khụ khụ! Phong Liệt ngươi bỏ qua cho ta! Ta thiếu ngươi mười vạn long tinh trong vòng ba ngày nhất định sẽ trả đủ.

”Phanh!”

”Ngao.”

Cái chân to đạp lên bụng Nhạc Đông Thần, thiếu chút nữa khiến cho hắn đem tất cả những gì trong dạ dày phun ra, không nhận được phát ra một tiếng tru thê lương, mọi người còn lại bị dọa sợ đến mức đột nhiên run lên, đồng loạt lui về phía sau.

Phong Liệt cúi đầu, mắt nhìn xuống khuôn mặt đang biến sắc của Nhạc Đông Thần, cười lạnh nói:

-Nhạc Đông Thần, ta lần trước đã nói, lần sau lúc ngươi muốn đối phó với ta thì cần chuẩn bị trước một trăm vạn long tinh! Ngươi chuẩn bị xong chưa?

-Một... Một trăm vạn?

Con ngươi Nhạc Đông Thần co rút lại, ánh mắt sợ hãi tột đỉnh, trong lòng mạnh mẽ run rẩy.

Hắn tự nghĩ nếu thân thể của mình có thể đáng giá một trăm vạn long tinh, nói không chừng đã sớm đem mình bán.

Một trăm vạn long tinh!

Cho dù là đối với cường giả Thần Thông Cảnh, Hóa Đan Cảnh mà nói cũng không phải là một số lượng nhỏ, thậm chí một vài thế gia trung đẳng cũng không nhất định có thể lấy ra được, bảo Nhạc Đông Thần hắn chuẩn bị thế nào đây?

Ánh mắt lóe lên, chỉ chớp lát sau, Nhạc Đông Thần giở thói côn đồ, hắn cắn răng một cái, cực kỳ có khí phách nói:

-Phong Liệt, Bồn công tử hôm nay nằm ở trong tay ngươi, coi là bản thân ta xui xẻo! Một trăm vạn long tinh không có! Mạng người chỉ có một thôi, ngươi muốn thì lấy đi! Hừ! Dù sao Bồn công tử đã chết, ngươi cũng đừng mơ tưởng có được kết quả tốt!

-Hắc hắc! Thật là một hán tử! Bất quá, ta cũng sẽ không giết ngươi, chỉ cần lưu lại giáo huấn cho ngươi mà thôi!

Phong Liệt lạnh lùng cười một tiếng, trên mặt lộ ra một tia tàn khốc, nhưng ngay sau đó đại thương trong tay hung hăng đâm ra.

”Xoẹt.”

-Ngao ... ngao ... ngao ...

Mũi thương nhọn dài ba thước hung hăng đâm vào hạ thể của Nhạc Đông Thần, đau tới mức hắn phát ra một tiếng kêu thảm thiết không giống tiếng người, ngay sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

-Hừ! Tự mình chuốc lấy cực khổ! Lần này ta xem ngươi còn dám có ý nghĩ xấu xa đối với U Nguyệt nhà ta không!

Phong Liệt trong lòng đắc ý thầm hừ một tiếng.

Mọi người còn lại nhìn Phong Liệt ngay cả mắt cũng không nháy liền phé đi Nhạc Đông Thần, một đám không khỏi kinh hô thành tiếng, trong lúc bất giác cũng bưng kín hạ thể, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt kinh hãi muốn chết.

”Phù phù!”

”Phù phù!”

”...”

Trừ Triệu Đổng ở ngoài, đám người Lữ Tranh Lữ Vành đột nhiên cũng không tự chủ được quỳ ở trên mặt đất, hoảng sợ vô cùng lớn tiếng xin tha:

-Phong Liệt, bỏ qua cho chúng ta đi! Chúng ta cùng người vốn là không thù không oán, chẳng qua là bị Nhạc Đông Thần cùng Triệu Đổng đầu độc mà thôi! Người ...

-Đúng vậy a, Phong sư huynh! Người đại nhân đại lượng không để tâm tới tiểu nhân a! Chúng ta cùng là đồng môn, liền bỏ qua cho chúng ta lần này đi!

-Phong sư huynh, ta có long tinh! Ta cho người ba vạn long tinh, không, năm vạn long tinh! Chỉ cầu người có thể bỏ qua cho ta lần này! Sau này ta cũng không dám làm phiền người nữa!

”...”

Phong Liệt không có phản ứng đến bọn hắn, mà lại lần nữa xuất ra một thương, cắt đi ngón giữa của Nhạc Đông Thần lấy đi trứ vật giới chỉ từ đó, nắm lấy trong tay.

Đối với hắn mà nói, nhận được chỗ tốt thiết thực mới là trọng yếu nhất.

Kế tiếp, hắn xoay người nhìn bảy người còn lại, không khỏi khẽ cau mày.

Theo như ý nghĩ ban đầu của hắn, thật sự là muốn trực tiếp đưa bọn người kia lên Tây Thiên, xong hết mọi chuyện. Bất quá, hắn cũng biết rằng như vậy không phù hợp với lợi ích của mình.

Nếu thật là vì sự thống khoái nhất thời mà giết toàn bộ bọn họ, sợ rằng cũng cứu không được chính mình.

Một khi đi ra khỏi đại hạp cốc, đợi chờ mình tuyệt đối là một cái tử lộ, mặc dù không chết, cũng phải mai danh ẩn tích, bỏ mạng ở nơi nào đó.

Vì mấy tên tiểu nhân vật không có tiền đồ mà rơi vào kết quả phải bỏ mạng ở nơi nào đó đúng là không khôn ngoan.

Nhưng Phong Liệt cũng không muốn bỏ qua cho bọn họ dễ dàng như vậy.

-Hừ! Tội chết có thể miễn, tội sống khó thể tha!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, nhưng ngay sau đó đại thương trong tay đột nhiên tung bay, hơn mười đạo thương ảnh xẹt qua thân thể bảy người, nhưng ngay sau đó, dưới tiếng kêu thảm thiết của bảy người, bảy ngón tay bay lên bầu trời.

Ngay sau đó, Phong Liệt cực kỳ linh hoạt đem bảy trứ vật giới chỉ lấy xuống, ném vào trong ngực.

-A ... tay của ta!

-Phong Liệt! Người cánh dám đối đãi với Bồn công tử như thế, người sẽ không sống tốt được đâu ... ách! A —— đau chết ta!

”...”

Bảy người che cánh tay rỉ máu, kêu thảm không dứt, không nhịn được liền muốn mắng Phong Liệt thật to, nhưng lời mắng còn chưa ra tới miệng mọi người liền nhìn đến Nhạc Đông Thần nằm trên mặt đất thê thảm vô cùng cách đó không xa, cũng đều miễn cưỡng tự nuốt trở vào.

144. Chương 181 : Đứng Ngồi Không Yên (2)

Bọn họ tất cả cũng không ngốc, phేိ một bàn tay nhiều lắm là ảnh hưởng chút ít tới thực lực, nhưng nếu là phేi đồ chơi kia của nam nhân, sẽ ảnh hưởng cuộc sống hạnh phúc cả đời a!

Cái gì nhẹ cái gì nặng trong lòng mọi người tự nhiên biết rõ, cho nên mặc dù trong lòng đại hận, cũng không dám chọc giận Phong Liệt nữa, cả đám bị lẳng nhục, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt cũng là khó nén được sự oán độc trong lòng.

Phong Liệt hồ hững nhìn bọn hắn liếc mắt một cái, ngậm thở dài.

Hôm nay mặc dù không giết bọn hắc, những cũng coi như là chọc một lỗ thủng trên bầu trời, mặc dù quy định của Ma Long Giáo sẽ không xử phạt chính mình, gia tộc phía sau tám người này tất nhiên cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, sau này mình sợ rằng phải hành sự cẩn thận.

Bất quá, hắc cũng không hối hận chút nào, bị lấn đến trên đầu nhưng vẫn phải nén giận, thật sự không phải của cá tính hắc, huống chi là một vài tiểu nhân vật thực lực thấp kém như vậy.

-Lạc Tiểu Thanh ở đâu?

Phong Liệt quét mắt nhìn huynh đệ hai người Lữ Tranh Lữ Vành một cái, lạnh lùng nói:

Lữ Tranh vừa muốn nói chuyện, Lữ Vành cũng là đoạt trước một bước tức giận nói:

-Phong Liệt, Lữ Vành ta cũng muốn đi tới Lạc gia cầu hôn, Lạc Tiểu Thanh nhất định sẽ là nữ nhân của ta, người tại sao phải can thiệp? Hôm nay thù bị chặt tay, ngày khác Lữ gia ta sẽ tới đòi người một cái công đạo! Người có van xin cũng dư thừa!

-Nga? Người muốn đi Lạc gia để cầu hôn?

Phong Liệt ánh mắt khe khẽ lóe lên, nhưng ngay sau đó âm hiểm cười một tiếng nói:

-Không nên phiền toái, người đã không còn nhu cầu nữa!

Dứt lời trong nháy mắt, không đợi Lữ Vành kịp phản ứng, một mũi thương nhọn sắc bén đột nhiên quét qua hạ thể Lữ Vành.

Lữ Vành chỉ cảm thấy phía dưới chợt lạnh, nhưng ngay sau đó đột nhiên kêu thảm một tiếng, vô lực ngã trên mặt đất, hai mắt chợt dại ra.

Giờ khắc này, thống khổ vô tận trong lòng đã khiến cho hắc tạm thời quên mất sự đau đớn của thân thể, trong lòng yên lặng lầm bầm: “Xong! Ta Lữ Vành cả đời này coi như là xong! Phương tỷ, Phù Dung, Như Hoa ở Nghi Xuân viện, Lữ Vành ta cũng nữa không còn mặt mũi đi gặp các người nữa!”

Nhìn một màn này, Diệp Trì ở trong tàu cao tốc phía trên lại một lần nữa cảm kích đối với Phong Liệt có thể nói là phục sát đất, Phong Liệt phế đi Lữ Vành là truyền nhân dòng chính của Lữ gia, rõ ràng cho thấy là vì thành toàn chung thân đại sự của mình cùng Tiểu Thanh, đại ân như thế, thật sự giống như ân của tạo hóa.

Từ đó, sự nhiệt tâm trong lòng hắc đối với Phong Liệt vị sư huynh này đã hoàn toàn một lòng một dạ, cho dù Phong Liệt muốn hắc lập tức đi chết, hắc cũng sẽ không nhú mày một cái.

Lúc này, Lữ Tranh đã từ trong kinh hãi phục hồi tinh thần lại, cũng không để ý huynh đệ trên mặt đất, vội vàng run rẩy hô lớn nói với những người ở sâu trong trường bông:

-Các người những tên có mắt không trông khôn kiếp! Lại không đem Lạc tiểu thư thả ra!

Chỉ chốc lát sau, một thiếu nữ mặc yểu điệu quần màu lục từ trong trường bông chạy ra, phía sau dẫn theo mấy tên đệ tử Ma Vũ Viện với vẻ mặt sợ hãi.

Thiếu nữ ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, thanh linh động lòng người, đôi mắt sáng, răng trắng tinh, thân thủ thuần thục, trên khuôn mặt mỹ lệ còn mang theo vài giọt nước mắt, lộ ra vẻ đẹp làm rung động lòng người, tất nhiên không thể nghi ngờ chính là Lạc Tiểu Thanh mà Diệp Trì nhớ mãi không quên.

Phong Liệt nhìn Lạc Tiểu Thanh, cũng ánh mắt không khỏi phát sáng, cô nàng này tuy nói so ra kém xa xa Lý U Nguyệt với cấp bậc họa thủy, nhưng cũng có thể coi là tuyệt sắc mỹ nữ khó gặp, vừa nhìn cũng biết là đại gia khuê tú có gia giáo tốt.

Lạc Tiểu Thanh lúc trước bị đặt ở trong trường bông, mặc dù không thấy được tình hình phía ngoài, nhưng dựa vào thanh âm bên ngoài cũng biết cái đại khái về tình huống phát sinh, trong lòng đối với Phong Liệt cũng là vạn phần cảm kích, không nghĩ tới Phong sư huynh thể nhưng sẽ tới cứu một đệ tử vô danh như mình.

Nhưng nghe được một chuyện, chân chính nhìn đến lại là một chuyện khác, Lạc Tiểu Thanh sau khi chạy đi ra đầu tiên là vô cùng tò mò đánh giá một gã thiếu niên duy nhất đứng vững vàng tại chỗ một chút, chính là Phong Liệt.

Tinh thần của nàng dưới dưới sự kích động, vừa định chạy tới nói cảm ơn, nhưng cũng chợt thấy tình cảnh trên mặt đất, không khỏi thân hình hơi chậm lại, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc trắng bệch một mảnh.

Lúc này trên mặt đất còn lại vô số chân tay đã bị cụt gãy, cơ quan nội tạng giàn giụa, máu đen khắp nơi, máu tanh xông vào mũi tràn ngập thiên địa, phảng phất một tràng diện tu la, trên quảng trường lớn như thế thậm chí ngay cả một thi thể đầy đủ cũng không có một cái.

Kế tiếp, Lạc Tiểu Thanh không nhìn được ngồi chồm hổm trên mặt đất nôn mửa như điên.

Phong Liệt khẽ lắc đầu, sau đó hướng bầu trời ra thủ hiệu.

Sau một khắc, Lưu Tinh Phi Chu luôn luôn ngưng lại bầu trời đột nhiên nhanh chóng rơi xuống, tốc độ nhanh chóng kia khiến Phong Liệt giật nảy mình, đủ để thấy tình cảm của Diệp Trì đối với cô nàng này.

Mà lúc này, đã có rất nhiều đệ tử Ma Vũ Viện sợ hãi rụt rè chạy tới bên này, vội vàng giúp đỡ người Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng băng bó thương thế, cả đám đều hữu ý vô ý rời xa Phong Liệt, giống như tránh né con mãnh thú và dòng nước lũ vậy.

Phong Liệt lạnh lùng cười một tiếng, cũng lười phản ứng đến bọn họ, hôm nay chuyện nơi đây đã xong, hẳn cũng không muốn ở chỗ này đợi lâu, liền muốn đi lên tàu cao tốc rời đi.

Nhưng vừa lúc đó, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy một ánh mắt oán độc chiếu trên người của mình, khiến cho hắn tỏa ra một loại cảm giác kinh hãi đứng ngồi không yên.

Phong Liệt trong lòng chấn động, chậm rãi quay đầu nhìn lại, nhất thời, phía trên hạp cốc ở bên trái cao tới mấy trăm trượng, trên một tảng đá lớn nhô ra, hai đạo thân ảnh hiu quạnh rơi vào trong mắt của hắn.

Trời cao, gió núi lạnh thấu xương gào thét thổi qua, lại có sát ý nồng đậm khó có thể rung chuyển tràn ngập ở trong thiên địa.

Một gã thiếu niên anh tuấn khuôn mặt âm lệ đang đứng chấp tay, cao cao mắt nhìn xuống Phong Liệt phía dưới, vốn là khuôn mặt tuấn dật nhỏ nhắn, lại hiện đầy vẻ oán độc, phía trên mặc một bộ trường bào của học tam đệ tử Ma Vũ Viện, tay áo bay phấp phật theo gió.

Sở Huyền!

Giờ này khắc này, ánh mắt đầy hận ý kia của hắn mặc dù dốc hết nước của thiên hà cũng hóa không giải được!

Một tháng trước, hắn bị Phong Liệt đâm trúng một thương dưới hạ thể, khiến cho hắn đoạn tuyệt đối tất cả những ham muốn với nữ nhân, điều này khiến cho thân thể trẻ tuổi phong nhã hào hoa đa tình như hắn làm sao chịu nổi?

Hơn nữa, tay trái của hắn vừa không cẩn thận chạm đến kịch độc phía trên mũi thương kia.

Nếu không phải dưới tình huống nguy cấp, hắn kịp thời nuốt vào một viên Huyền Hoàng Ích Độc Linh Đan, chỉ sợ hôm nay đã sớm vứt xác nơi hoang dã, hóa cốt thành tro.

Nhưng mặc dù hắn bảo vệ được mạng nhỏ, lại cũng chỉ có thể trở mắt nhìn cánh tay trái của mình biến thành khối xanh, rời khỏi thân thể.

Thù này hận này, bắt cộng đái thiên!

145. Chương 182 : Trốn!

Sở Huyền hít một hơi thật sâu, làm cho đại não tràn đầy cừu hận của mình tận lực giữ vững một phần tỉnh táo, ngược lại lạnh lùng nói với lão giả phía sau:

-Lý trưởng lão, không được giết chết hắn! Bỏ công tử muốn tự mình hành hạ hắn!

-Dạ! Sở công tử yên tâm! Lần này lão phu tuyệt đối sẽ không để cho hần chạy thoát!

Lý trưởng lão vội vàng cung kính nói, nét mặt già nua màu đen hơi có chút đỏ lên.

Lần trước hần không giết chết Phong Liệt, ngược lại trúng gian kế của Phong Liệt, bị Phong Liệt ăn trộm gà thành công, thiếu chút nữa lấy mạng nhỏ của Sở Huyền, nét mặt già nua của mạng nhỏ thật sự thật là có chút không nhịn được.

-Như thế tốt lắm! Hừ!

Sở Huyền lạnh lùng trợn mắt, liếc mắt nhìn Lý trưởng lão một cái, trong lòng hần chẳng những hận Phong Liệt, đối với lão thất phu này cũng hận muốn chết, âm thầm quyết định chủ ý, sau khi trở về nhất định phải diệt trừ cái lão già không làm nên chuyện này!

Mà lúc này, Phong Liệt phía dưới thấy rõ hai đạo nhân ảnh kia, con người không khỏi co rụt lại, trong lòng ầm ầm đại chấn:

-Sở huyền người này thế nhưng không có chết? Ách! Quả thật là tai họa ngàn năm! Không tốt! Lý trưởng lão lão khốn kiếp kia cũng ở đây! Lão tử hôm nay phiền toái lớn!

Sau một khắc, hần vội vàng phân phó cho Diệp Trì đang cùng Lạc Tiểu Thanh tâm sự ở nơi xa kia, nói:

-Diệp Trì, mau chóng rời khỏi nơi đây!

Diệp Trì không khỏi sửng sốt, nhưng thấy trên mặt Phong Liệt ngưng trọng, hần lập tức không chút lựa chọn đem Lạc Tiểu Thanh đưa vào bên trong tàu cao tốc, sau đó liền không chế tàu cao tốc nhanh chóng bay tới phía Phong Liệt.

Nhưng vừa lúc đó, phía trên cốc là một gã lão giả khí diễm ngập trời, đã giang hai cánh tay ra, từ trên trời cao mấy trăm trượng bay thấp xuống, phía sau hần bảy hư ảnh Ma Long dài hơn năm trượng uốn lượn gầm thét, tản ra uy áp kinh khủng không gì sánh kịp, bao phủ trọn cái hạp cốc ở bên trong, khí diễm không ai bì nổi!

-Cương Khí Cảnh Thất Trọng Thiên cao thủ? Trời ạ? Đây là người nào? Trong đại hạp cốc này không là không cho phép có cao thủ Cương Khí Cảnh trở lên tồn tại có ở đây sao?

-Đi? Đây là Lý trưởng lão của Ma Vũ Viện chúng ta! Bốn công tử trước kia đã gặp qua hần một lần! Mau nhìn! Hần là đi về phía Phong Liệt! Hừ! Quả thật chuyển vận, báo ứng khó chịu! Có trò hay để nhìn!

-Tốt nhất có thể đem Phong Liệt băm thây vạn đoạn! Giải tỏa mối hận trong lòng Bốn công tử! Ti! Người con mẹ, nhẹ tay chút, cẩn thận Bốn công tử chặt móng vuốt của người!

”...”

Thấy Lý trưởng lão xuất hiện, mấy người Triệu Đống, Lữ Tranh đang được thuộc hạ băng bó tay gãy, vết mặt đau đớn đồng thời cũng không khỏi há hê một trận, hận không được lập tức thấy cảnh tượng Phong Liệt ngã tại chỗ thê thảm như thế nào.

”Oanh”

Lý trưởng lão người trên không trung, liền lập tức mạnh mẽ tung ra một chưởng, một chưởng ảnh khổng lồ có mười phương viên trượng chọt bay về phía Lưu Tinh Phi Chu ở không trung, uy thế kinh khủng làm không gian bên trong cốc cũng khe khẽ chấn động, mấy trăm tên đệ tử Nguyên Khí Cảnh phía dưới không khỏi tâm thần chấn động, sắc mặt hoảng sợ.

Phong Liệt cũng là trong lòng kinh hãi, cao thủ Cương Khí Cảnh quả nhiên không phải chuyện đùa, một kích tiện tay của lão này là được ngưng khí thành hình, có thể so với cảnh giới Tiểu Thành của Địa Giai Chiến Kỹ, lại phối hợp với thực lực của bản thân, cùng Long Vũ Giả Chân Khí Cảnh so sánh với có thể nói là khác biệt giữa trời và đất, khác nhau một trời một vực! Cùng tiểu đệ tử Nguyên Khí Cảnh so sánh lại càng là khác biệt giữa Cự Long cùng con kiến hôi!

Khác biệt không thể tính bằng lẽ thường!

Bất quá, Phong Liệt cũng không thể có thể trở mắt nhìn tàu cao tốc bị hủy, sau một khắc, trong nháy mắt hắn đem chính mình bao vây trong hắc vụ, đồng thời, vội vàng biến ra Hắc Âm Chi Thân.

-Cuồng Long Táng Thiên —— Táng Thiên Nhất Khiếu!

”Rống!”

Theo một tiếng long ngâm cao vút, một đạo hư ảnh Ma Long cực đại dài chừng mười trượng, giang hai cánh ra, kiêu ngạo khiêu trời cao, thân thể cao lớn uốn lượn vọt tới chưởng ảnh kinh khủng kia.

”Oanh!”

Một tiếng nổ rung trời.

Dưới sự va chạm, Long ảnh cùng chưởng ảnh đều mau chóng tiêu tán vô hình, nhưng dư ba kinh khủng kia ở trong hạp cốc tạo thành một cỗ gió lốc cuồng mãnh, đem vô số đệ tử Ma Vũ Viện đánh tới ngã trái ngã phải, kinh hô liên tục.

-Này —— điều này sao có thể? ‘Táng Thiên Nhất Khiếu’ của Phong Liệt thể nhưng có thể ngăn cản một kích của Lý trưởng lão?

-Hừ! Chắc là Lý trưởng lão dưới sự khinh thường không xuất toàn lực, nếu không một Phong Liệt mà thôi, ngón tay cũng có thể tiêu diệt!

-Không sai! Kế tiếp Phong Liệt hẳn phải chết!

”...”

Thấy Phong Liệt rống ra Long ảnh lại có thể ngăn cản một kích của Lý trưởng lão, vô số đệ tử phía dưới tất cả hai mắt đều lờ lờ, khuôn mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc cùng không tin, trong lòng âm thầm đối với thực lực của Phong Liệt lại thêm một tầng nhận thức.

Chỉ là bọn hắc không biết, Lý trưởng lão chẳng qua là tiện tay đánh ra một kích, mà Phong Liệt cũng là thi triển uy lực Tiểu Thành của ”Táng Thiên Nhất Khiếu”, nếu không phải vẹn vẹn chỉ kém ngưng thần nhập ảnh, được coi là công kích ẩn giấu mạnh nhất của Phong Liệt.

Sau khi ngăn chặn thành công, trên mặt Phong Liệt không chút nào mừng rỡ, hắc trong lòng biết tự mình muốn ngồi tàu cao tốc chạy trốn chết là không thể nào, liền vội vàng ra lệnh để cho Diệp Trì khống chế tàu cao tốc bay lên không trung bỏ chạy.

Mà chính hắc, thừa dịp Lý trưởng lão còn chưa giáng xuống đại hạp cốc, vội vàng triển khai tốc độ nhanh nhất, cực nhanh lao đi ra ngoài cốc.

Diệp Trì trong lòng không khỏi khẩn trương, bất quá hắc cũng không ngu, sau khi do dự một chút, hắc vẫn nghe theo lệnh của Phong Liệt, từ trên mặt đất bay về phía nơi xa, sau đó đột nhiên bay lên không trung, tránh được phạm vi công kích của Lý trưởng lão.

Mà Lý trưởng lão cũng không hạ thủ với tàu cao tốc nữa, cái hắc quan tâm chỉ là Phong Liệt.

Huống chi, hắc nhận ra chiếc Lưu Tinh Phi Chu này chính là của một vị cao thủ Cương Khí Cảnh của Nhạc gia từng ngồi, mọi người cùng ở Ma Vũ Viện, nên đều biết, tự nhiên cũng nhượng lại mấy phần mặt mũi.

”Oanh.”

Thân hình gầy gò của Lý trưởng lão ầm ầm rơi xuống đất, chấn động khiến cả vùng đất cũng rung chuyển, thân hình hơi câu lữ lại giống như đinh dính trên mặt đất, chưa từng di động chút nào.

Hắc lãnh mất thấy Phong Liệt chạy ra ngoài cốc, phía trên nét mặt già nua dần dần lộ ra một tia cười lạnh tàn khốc, trong lòng thâm hừ lạnh:

“Hừ! Chạy ra ngoài thì tốt! Lão phu có thể không cố kỵ chút nào thu thập người cái tên tiểu súc sinh này! Lần này bản thân ta muốn xem ngươi có thể trốn đi nơi nào!”

Suy nghĩ một chút, Lý trưởng lão liền triển khai thân hình, không nhanh không chậm đuổi theo Phong Liệt, trên mặt lộ ra một tia hài hước giống như Lão Ưng đi bắt con gà con.

Phong Liệt không thể đoán xem Lý trưởng lão rốt cuộc có tâm ý gì, hắn chỉ biết là nơi hạp cốc này, đối với hắn mà nói được xưng tụng là lên trời không có đường, xuống đất không có cửa, hắn giống như ông trung chỉ miết, tất cả thủ đoạn cũng không thể thi triển.

Muốn hắn cùng cao thủ Cương Khí Cảnh cứng đối cứng, kia còn không bằng trực tiếp tìm một tảng đá lớn thoải mái đập đầu vào đó.

Cho nên, kế duy nhất, chỉ có một chữ trốn!

146. Chương 183 : Xua Hồ Nuốt Lang (1)

Lão nhân ở phía sau kia nhìn dáng dấp cũng không muốn ở trước mặt mọi người công khai động thủ đối với mình, như vậy là cùng mình không bàn mà trùng ý! Nên cho hắn một cơ hội!

Trốn!

Điên cuồng trốn!

Phong Liệt triển khai tốc độ nhanh nhất từ khi hắn sống lại tới nay, Hắc Âm Chi Thân điên cuồng vận chuyển, hắc ám lực điên cuồng thao thao bất tuyệt tràn vào thân thể hắn, khiến cho hắn dần dần biến thành một đạo Hắc Phong, một cái chớp mắt liền đi xa trăm trượng, nháy mắt rồi biến mất!

Vô số đệ tử Ma Vũ Viện chỉ thấy được một cỗ Hắc Phong nhàn nhạt thổi qua bên người, cũng không khỏi ngẩn ngơ, đợi khi phục hồi tinh thần lại, lại vẫn không có bất kỳ tung tích gì.

Thần tốc bậc này, ngay cả thiên không Diệp Trì ở trong tàu cao tốc phía trên cũng nhìn không rõ lắm, hắn đem tốc độ tàu cao tốc tăng tới lớn nhất, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn khoảng cách với Phong Liệt càng ngày càng xa, cùng Lạc Tiểu Thanh không khỏi lòng như lửa đốt.

-Ai nha! Phong sư huynh đã không thấy đâu! Diệp Trì mau đuổi theo a! Vị tiền bối kia là cao thủ Cương Khí Cảnh, một khi đuổi theo Phong sư huynh, sẽ thế nào a?

Lạc Tiểu Thanh lo lắng đưa cánh tay Diệp Trì duyên dáng gọi to, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng hốt không dứt.

-Ai ai ai! Đừng tóm ta có được hay không! Không thấy ta khống chế tàu cao tốc sao? Cái lão gia chết tiệt kia! Nếu là Phong sư huynh có chuyện không may xảy ra, Diệp Trì ta một ngày nào đó sẽ tàn sát cứu tộc hắn, báo thù cho Phong sư huynh!

Diệp Trì vẻ mặt tàn nhẫn khẽ gầm nhẹ.

-Di? Không thấy được hành tung của Phong sư huynh, nhìn lão nhân kia cũng được a!

Lạc Tiểu Thanh đôi mắt đẹp bỗng nhiên sáng ngời, mừng rỡ nói:

-Mau nhìn, lão nhân phía trước kia phẳng phất giống như một đầu thú dữ, đại thụ bên cạnh cũng rụng gãy, hừ! Thật sự không biết thương hoa tiếc ngọc a!

-Ừm? Có đạo lý!

”...”

”...”

Chỉ chớp lát sau, Phong Liệt hóa thành Hắc Phong rốt cục thoát khỏi Thanh Phong Hạp rất xa, rời khỏi ánh mắt của mọi đệ tử Ma Vũ Viện, đột nhiên tiến vào một mảnh cỏ lâm u ám.

Khi thân hình của hắn vừa vừa biến mất, Lý trưởng lão đã đạp trên ngọn cây bay vút tới đây, uy áp kinh thiên phô thiên cái địa mà đến, khiến cho vô số thú hoang trong rừng lạnh run.

Nhưng Lý trưởng lão nhìn vào rừng cây u ám kia, không khỏi nhú mày.

Lý trưởng lão dựa vào tai mắt mình miễn của mình cẩn thận quan sát phương viên mấy trăm trượng trong rừng, lại kinh ngạc phát hiện, phụ cận thể nhưng không có tung tích của Phong Liệt, phảng phất Phong Liệt đã hư không tiêu thất, này không khỏi làm cho trong lòng Lý trưởng lão hơi giận.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt hắn lại lạnh lùng cười một tiếng:

-Hừ! Lão phu không tin người có thể trốn mất tầm mắt tích được được.

Kế tiếp, hắn phất tay thả ra một chim nhỏ màu bạc lớn bằng lòng bàn tay, chim nhỏ lẳng lẳng trôi lơ lửng trong không trung, cả người giống như ngân chỉ bị gãy, nhẹ như không có gì, hai mắt đại ra, rõ ràng là một vật chết.

Sau một khắc, trong mắt Lý trưởng lão bắn ra một đạo thần quang, đột nhiên chui vào trong đầu chim nhỏ, nhất thời, liền thấy chim nhỏ giống như sống lại, nhẹ nhàng giang hai cánh ra, vô cùng nhanh chóng chui vào vào trong rừng, hết sức thần dị.

Ngân Diên, linh bảo trung giai, chính là linh bảo đặc biệt dùng để truy tìm tung tích của kẻ địch, mỗi một con giá trị ba ngàn long tinh, có thể nói là giá trên trời, nhưng rất được Long Vũ Giả cao cấp ưa thích.

Chỉ cần sau khi nhận chủ, phân ra một tia tinh thần lực bám vào phía trên, liền giống như có nhiều hơn một phân thân có khứu giác hết sức bén nhạy, truy tung địch nhân rất là linh nghiệm.

Khi Lý trưởng lão thả ra Ngân Diên trong nháy mắt, Phong Liệt ở tại phía xa trong rừng cách mấy trăm trượng đang nhìn chăm chú vào hắn, trong lòng chợt căng thẳng .

Đối với Ngân Diên, Phong Liệt cũng không coi xa lạ, nhưng hắn trăm triệu không nghĩ tới này Lý trưởng lão lại có đồ vật bậc này này.

Hắn vốn định hóa thành một luồng khói xanh chậm rãi trốn đi, nhưng lúc này xem ra cũng không thể thực hiện được, hắn thật sự không có nắm chắc tránh được sự truy tung của Ngân Diên, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ.

Sau một khắc, hắn vội vàng biến ra Hắc Ám Chi Thân, tận lực thu liễm khí tức toàn thân, nhanh chóng thoát khỏi chỗ có cành lá rậm rạp, bỏ chạy về phương xa, tận lực không làm ra chút động tĩnh nào.

Mà khi Phong Liệt vừa mới rời đi, Lý trưởng lão đã theo đuổi phía sau Ngân Diên, đi tới chỗ ẩn thân lúc trước của hắn, thời gian xê xích bất quá tính trong một hơi thở mà thôi, thật là dị thường mạo hiểm.

Phong Liệt không dám dừng lại chút nào, ở trong rừng rậm giống như một đạo u linh, thực mạng chạy trốn, nhưng vẫn khó có thể loại bỏ sự truy tung của Lý trưởng lão.

Nếu không phải ở trong khu rừng rậm rạp âm u này, xen kẽ, dị thường khó đi, Phong Liệt sợ rằng đã sớm bị đuổi theo, không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

-Ấn! Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, chỉ sợ sớm muộn cũng sẽ bị lão nhân kia đuổi theo!

Phong Liệt vừa chạy nhanh, trong lòng vừa vội vàng suy tư con đường chạy trốn, bất quá cũng không có chút đầu mối chút nào.

Hắn lại không biết, Lý trưởng lão phía sau cũng là sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Hắn không nghĩ tới Phong Liệt thật không ngờ trơn trượt như vậy, chẳng những tốc độ kinh người, ngay cả khí tức cũng giấu diếm vô cùng kín, mặc dù có Ngân Diên dẫn đường, nhưng cũng không thể tìm ra, khiến cho trong lòng hắn rất là tức giận.

-Phong Liệt! Tiểu súc sinh đáng chết nhà ngươi! Đợi khi bắt được ngươi, lão phu nhất định khiến ngươi nếm thử tư vị đau đến không muốn sống!

”...”

Từng thanh âm tức giận rống to, thỉnh thoảng vang lên trên bầu trời trong rừng rậm, hù dọa từng đàn chim tước.

Chỉ chốc lát sau, hai người một đuổi một chạy, đã dần dần tiến vào khu vực bên trong đại hạp cốc, chung quanh thú dữ mạnh mẽ cũng dần dần nhiều hơn.

Bất quá, những thú dữ này phần lớn chỉ có tu vi cấp một, cấp hai, uy áp của Phong Liệt cùng Lý trưởng lão cũng có thể dễ dàng kinh sợ bọn chúng, thật sự cũng không thể coi là phiền toái.

Nhưng khi đang chạy trốn, ánh mắt Phong Liệt đột nhiên sáng lên, cũng là để cho hắn nghĩ tới một con đường có thể khiến hắn thoát thân

Sau khi trầm ngâm một chút, Phong Liệt cũng không vòng vo nữa, mà là thẳng tắp lao về phía sâu của rừng rậm.

Mà lúc này đây, trên bầu trời, Diệp Trì cùng Lạc Tiểu Thanh đang ở trong Lưu Tinh Phi Chu lại càng nóng bất an.

-Ai nha! Diệp Trì, ngươi mau nhìn! Lão nhân kia thế nhưng lại đuổi theo vào sâu trong đại hạp cốc rồi! Nơi đó có thêm rất nhiều Long thú cường đại a! Phong sư huynh mặc dù chiến lực mạnh mẽ, nhưng nếu là đụng với Long Thú cấp ba, cũng không thể làm gì a.

-Thanh Thanh, ngươi trước tiên không nên gấp gáp, Phong sư huynh không giống thường nhân, thủ đoạn rất nhiều, ta từng nghe nói hắn lúc trước từng một mình đi qua khu vực trọng yếu của đại hạp cốc, ở nơi địa phương có Long Thú mạnh mẽ khắp hắn cũng vẫn sống sót, giờ phút này có lẽ có ý định khác cũng không biết chừng! Chúng ta chỉ cần chờ đợi, sau đó nghĩ biện pháp đón được Phong sư huynh là tốt rồi! Không tốt! Chung quanh đây thậm chí các loài Phi Cầm cao giai tồn tại, chúng ta hay là trước tiên lo cho tàu cao tốc này một chút đi! Chết tiệt! Một đầu cấp Huyết Nhân Điều Nhị giai!

147. Chương 184 : Xua Hổ Nuốt Lang (2)

Dần dần đi sâu vào bên trong, sự mong đợi trong lòng Phong Liệt từ từ gia tăng, bởi vì hắn rõ ràng phát hiện, khu vực này hắn mơ hồ có chút cảm giác quen thuộc.

Chỉ chốc lát sau, hắn rốt cục xác định, nơi này đúng là nơi mấy tháng trước hắn dựa vào long uy mạnh mẽ, cướp đoạt rất nhiều Long Thú cao giai thủ hộ trong khu vực chứa linh dược.

-Hắc hắc! Quả nhiên là trời không tuyệt đường người! Lão gia hỏa, có bản lĩnh ngươi đuổi theo thử một chút!

Phong Liệt sắc mặt kinh hãi, hai mắt đỏ ngầu khe khẽ lóe lên, dần dần, một điệu kẻ khu hổ nuốt lang từng bước thành hình ở trong lòng.

Chỉ bất quá, vẻ vui mừng trên mặt hắn vừa xuất hiện liền biến mất, bởi vì bước kế tiếp, hắn thể nhưng thoáng cái vượt qua sâm lâm nồng đậm tràn ngập hắc ám.

Giờ phút này chung quanh Phong Liệt hiện tại, mặc dù cũng có vô số cỏ mọc chọc trời, nhưng rất thưa thớt, đã không đủ để ngăn cản tốc độ khủng khiếp kia của Lý trưởng lão, sợ rằng không tới một thời ba khắc, lão nhân kia sẽ đuổi kịp.

Đến lúc đó, kết quả Phong Liệt sẽ rất đáng lo!

Sắc mặt Phong Liệt không khỏi khấn nguyện, trong lòng kêu khổ liên tục.

Trong lúc nhất thời, hắn do dự có nên quay đầu tiến vào sâm lâm dày đặc kia hay không hay là tiếp tục chạy trốn chết, mặc dù nguy hiểm chút ít, dù sao vẫn còn có một tuyến sinh cơ.

Nhưng nếu như bại lộ trước mắt lão nhân kia, chỉ sợ hắn là phải chết không thể nghi ngờ!

Nhưng đang lúc ấy thì, đột nhiên, một mùi thơm thấm vào lòng người, xen lẫn một cỗ băng hàn lạnh thấu xương, truyền vào trong mũi Phong Liệt, làm hắn không nhận được rằng mình một cái.

- Băng Long Niết Bàn Liên.

Sau một chút nghĩ ngợi, hai mắt Phong Liệt nhất thời sáng choang, không nhận được lên tiếng kinh hô.

Loại mùi thơm đặc biệt này hẳn một chút cũng không xa lạ gì, chính là mùi thơm của Băng Long Niết Bàn Liên, hơn nữa quan trọng nhất là, địa phương có gốc cây kỳ liên này, tự nhiên sẽ có đầu Băng Giao Tam giai kia.

-Hừ hừ! Mặc dù đầu Băng Giao kia chưa chắc là đối thủ của lão nhân kia, nhưng tạo thành chút ít phiền toái cho hắn cũng có thể a.

Trong lòng Phong Liệt nhất thời tính toán, sau đó, hắn cũng không dám trì hoãn thời gian nữa, nhanh chóng phân biệt phương vị một chút, lập tức nhanh chân chạy như điên về nơi xa kia.

Chỉ trong chốc lát, hắn quả nhiên tìm được đầm băng lớn kia cùng gốc cây Băng Long Tịnh Đế Liên ở bên bờ đầm, mùi thơm trong thiên địa đập vào mặt, băng hàn lạnh thấu xương.

Mà đầu Băng Giao kia dài chừng vài chục trượng, toàn thân lân trắng như tuyết, hai mắt dữ tợn đỏ ngầu như máu, đang quanh co chung quanh gốc cây linh liên kia, hấp thụ hàn khí mà Linh Liên phát ra.

”Ti ti!”

Thấy Phong Liệt đột nhiên hiện ra trước mắt, Băng Giao sắc lạnh, the thé kêu ti một tiếng, nhưng ngay sau đó, cái đầu tam giác lớn của nó chợt giơ cao lên, hung mang trong mắt bắn ra bốn phía, lộ ra bốn chiếc nanh màu bạc trên dưới, tỏ thái độ công kích.

-Ừm? Tiểu Băng xà, xem bộ dáng ngươi hẳn là trí nhớ không được tốt a!

Phong Liệt nhướng mày, nhưng ngay sau đó ”Oanh” một tiếng, một cỗ uy áp mạnh mẽ vô cùng đột nhiên từ trong cơ thể hắn dâng lên, hung hăng đặt trên người Băng Giao, nhất thời khiến cho thân thể cao lớn của đầu Băng Giao này khe khẽ rung động, ánh mắt hung lệ nhìn về phía Phong Liệt cũng lập tức trở nên sợ hãi.

Bất quá, Phong Liệt cũng không có bỏ nhiều thời gian dừng lại tính toán, một thoáng khi Băng Giao sợ hãi, hắn đã nhanh chóng vòng qua đầm nước, xông vào một lùm rừng cây ở bờ bên kia.

Trong kế hoạch của Phong Liệt, đầu Băng Giao này chẳng qua là chút thức ăn khai vị cho Lý trưởng lão mà thôi.

Khi Phong Liệt trong nháy mắt biến mất, Lý trưởng lão đã đạp trên ngọn cây lướt đến bờ đầm như gió, đứng lại nghỉ chân.

Lúc này sắc mặt Lý trưởng lão đã xanh mét một mảnh, hai mắt phun ra lửa giận.

Hắn vốn tưởng rằng để cho Phong Liệt rời khỏi tầm mắt của chúng đệ tử Ma Long Giáo rồi mới hạ độc thủ, nói như vậy cũng có thể tránh khỏi việc người khác sẽ nói này nọ. Lại không nghĩ, Phong Liệt người này một khi rời khỏi Thanh Phong Hạp, thế nhưng giống như bùn thu vào nước, trở nên trơn trượt không nắm được.

Hắn dựa vào ba ngàn long tinh đủ để mua Ngân Diên, thế nhưng cũng chỉ là vì khó khăn lắm mới lấy ra để truy tung mà thôi, điều này không khỏi làm cao thủ Cương Khí Cảnh như Lý trưởng lão cảm thấy thật mất mặt.

Bất quá, lúc này dường như đã ra khỏi khu rừng âm u rậm rạp kia, Lý trưởng lão trong lòng đối với việc bắt Phong Liệt cũng đã nắm chắc.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, một đầu Băng Giao trắng bóng cùng một gốc cây băng điều ngọc thế giống như một loại tịnh đế song liên hấp dẫn sự chú ý của hắn, khiến cho hai mắt của lão không khỏi toát ra tinh mang bức người.

-Đây ... đây là Băng Long Niết Bàn Liên? Trong đại hạp cốc này thậm chí có linh dược hiếm thế bậc này? Ha ha, ha ha ha ha ha! Quả thật là Lý Chiêm Sơn ta phúc trạch thâm hậu a! Ngay cả thiên địa linh vật bậc này cũng có thể thấy được! Ha ha ha ha!

Lý trưởng lão nhìn gốc cây Băng Long Niết Bàn Liên kia trong lòng không khỏi mừng như điên, không nhịn được cất tiếng cười to, về phần đầu Băng Giao kia chỉ có Tam Giai sơ kỳ, liền bị hắn trực tiếp bỏ qua không nhìn tới.

- Khè!

Lúc này, con Băng Giao kia dần dần tỉnh hồn lại từ trong sợ hãi với Phong Liệt.

Chứng kiến Lý trưởng lão không có ý tốt với gốc linh liên kia, hung mang trong hai mắt Băng Giao lập tức bắn ra bốn phía, gầm gừ lộ ra răng nanh dữ tợn hướng về phía Lý trưởng lão, dùng điều này cảnh cáo.

Tuy rằng nó cũng có thể cảm giác được rõ ràng khí thế mạnh mẽ trên người Lý trưởng lão, nhưng so sánh với uy áp khủng bố trên người Phong Liệt mà nói, uy áp của Lý trưởng lão vẫn nằm trong phạm vi thừa nhận của nó, cho nên tuy nó kiêng kỵ Lý trưởng lão, nhưng cũng không sợ hãi.

- Hừ! Gốc Băng Long Niết Bàn Liên này lão phu muốn chắc rồi! Không muốn chết liền rút xa chút!

Lý trưởng lão trừng lớn hai mắt, quát lạnh nói.

- Rống!

Băng Giao nghe xong lời nói khí phách mưng mưng của Lý trưởng lão, nhất thời hung tính đại phát, thế nhưng phát ra một tiếng long ngâm cao vút.

Theo đó, chiếc đuôi to lớn đột nhiên quét tới phía trước, trên không trung lưu lại một mảnh tàn ảnh, trong phạm vi mấy trăm trượng lập tức tràn ngập một cỗ băng hàn lạnh thấu xương. Chỉ trong chớp mắt, trên tất cả cây cối xung quanh đã phủ thêm một tầng sương lạnh.

Nếu là phạm nhân không có nguyên lực ở đây, chỉ sợ có thể đã bị đông lạnh thành tượng băng băng trong chớp mắt, mặc dù là Long Vũ giả hít cỗ băng hàn này vào, thực lực cũng phải giảm đi một mảng lớn, uy thế rất là kinh người.

- Muốn chết!

Lý trưởng lão lạnh quát một tiếng, sắc mặt không chút sợ hãi, nguyên lực trong cơ thể hân hơi vận chuyển một chút, lập tức trừ bỏ hàn ý xâm nhập trong cơ thể. Ngay sau đó, trong tay hân xuất hiện một thanh trường kiếm màu bạch hàn mang bắn ra bốn phía.

Nhìn chiếc đuôi Băng Giao quét qua, hân khinh thường cười lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay nháy mắt chém ra một mảng lớn Long ảnh màu đen, hung hăng chém về phía phía trước, trong thiên địa nhất thời vang lên một mảnh tiếng xé gió bén nhọn.

- Kiếm Long Phệ Thiên!

148. Chương 185 : Độc Long Viên Xuất Trưởng

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

- Rống!

Theo một loạt tiếng nổ kịch liệt vang lên, con Băng Giao kia chợt phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể cao lớn bị từng đạo Long ảnh màu đen đánh trúng liên tiếp lui về phía sau, dần dần lùi đến bên trong băng đầm, một đôi mắt đỏ hung lộ lại càng thêm cuồng bạo.

Chỉ thấy trên thân hình màu trắng như băng tuyết của nó, lúc này dĩ nhiên đã che kín vô số vết kiếm dày đặc làm người ta nhìn đã thấy ghê người, từng dòng máu tươi đỏ đậm ồ ồ chảy xuống như suối.

Ngay sau đó, máu lại đều bị hàn khí lạnh như băng đông lạnh thành huyết khối, bao phủ trên thân thể khổng lồ của Băng Giao, rất là dữ tợn đáng sợ.

- Hừ! Con súc sinh không biết tự lượng sức mình!

Lý trưởng lão đắc ý hừ lạnh một tiếng, hân tin lần này đã cho con súc sinh kia giáo huấn không nhỏ, lập tức liền muốn đi hái gốc Băng Long Niết Bàn Liên kia.

Băng Long Niết Bàn Liên dùng cho việc luyện chế Băng Long Niết Bàn Đan, thứ này có thể phụ trợ Băng Long Vũ giả Cường Khí Cảnh tiến giai, ở trên đại lục có thể nói là muốn mua cũng chẳng ai bán, hôm nay

coi như kiếm một món lớn rồi. Trong lòng Lý trưởng lão vui mừng không tự kìm hãm được, ngay cả chuyện bắt giết Phong Liệt đều tạm thời ném tới sau đầu.

- Rống!

Đúng lúc này, Bằng Giao thấy bảo vật mình thủ hộ nhiều năm sắp bị cướp, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, trong đôi mắt màu đỏ tiếp tục tràn ngập điên cuồng, càng thêm cuồng mãnh nhào lên.

- Súc sinh chính là súc sinh! Không thấy quan tài thì vẫn không đổ lệ!

Lý trưởng lão đã sớm đề phòng nó từ lâu, lúc này thấy Bằng Giao tiếp tục đánh tới, hắn cũng không chút ngần ngại lập tức dùng ra tuyệt kỹ của mình. Cần phải giết chết súc sinh vương chân vương tay này, hơn nữa, lấy tài liệu trên người nó cũng có thể bán được không ít Long tinh ấy chứ.

Nhưng ngay sau đó, Lý trưởng lão lại là không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy con Bằng Giao kia khi còn cách hắn hơn mười trượng thì đột nhiên dừng thân hình lại, tiện đà, chiếc sừng màu bạc trên trán nó bỗng lóe lên ánh sáng, một đám sương mù màu xanh thẫm đột nhiên khuếch tán về phía Lý trưởng lão, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Theo đám sương mù này xuất hiện, nhiệt độ trong thiên địa đột nhiên điên cuồng hạ xuống, nơi sương mù đi qua, ngay cả cỏ cây núi đá đều biến thành bụi phấn, uy thế làm cho người ta sợ hãi.

- Cức Hàn Bằng Vụ? Không được! Con súc sinh chết tiệt!

Đồng tử của Lý trưởng lão không khỏi co rút lại, trong lòng âm ỉ chấn động!

Hắn thoáng chốc nhận ra, thứ mà con Bằng Giao này bắn ra dĩ nhiên lại là Cức Hàn Bằng Mãng thiên phú thần thông —— Cức Hàn Bằng Vụ!

Không hề nghi ngờ, trước khi con Bằng Giao này thức tỉnh viễn cổ Bằng Long huyết mạch, tất là một con Cức Hàn Bằng Mãng cực kỳ hiếm thấy!

Thiên phú thần thông của Bằng Giao này tuy còn kém xa Đại Thần Thông của Viễn cổ Bằng Long, nhưng cũng không thể khinh thường, bên trong đồng giai ít có đối thủ!

Lý trưởng lão không khỏi thầm hận chính mình chủ quan, sớm biết con súc sinh này khó chơi như vậy, nên không nói hai lời mà xử lý nó luôn!

Lúc này dưới tình thế cấp bách, trường kiếm trong tay Lý trưởng lão vũ động, đầy trời kiếm ảnh ngăn trở băng vụ, những tiếng "Xích xích" bén nhọn không ngừng vang lên trong thiên địa.

Dần dần, kiếm ảnh kia xua tan đi tất cả băng vụ, nhưng vẫn có một phần nhỏ dính trên cánh tay hắn.

Nhất thời, làm cho từ đầu đến chân Lý trưởng lão phủ lên một tầng sương lạnh, ngay cả lông mi và râu đều kết thành một tầng băng cứng, nhiệt độ thấp đến nỗi khiến cho thân hình hơi còng của hắn không khỏi run mình một cái.

- Con súc sinh chết tiệt! Chết đi cho tao!

- Kiếm Long Diệt Thiên!

Theo một tiếng hét lớn tàn nhẫn của Lý trưởng lão, trường kiếm trong tay hắn hóa thành một cái Ma Long hư ảnh khổng lồ đang tung bay, chỉ trong nháy mắt đã đánh lên trên đầu của Bằng Giao.

Theo đó, Long ảnh nổ ầm một tiếng, đem thân thể to lớn của Bằng Giao lập tức đánh bay vào bên trong băng đàn, chìm vào đáy nước, sinh tử không biết.

- Súc sinh chết tiệt!

Lý trưởng lão tiếp tục rùng mình một cái, nhịn không được hung hăng mắng một câu.

Hắn không thể ngờ được rằng, lấy tu vi đường đường Cương Khí Cảnh thất trọng thiên của mình, thế nhưng lại bị một con Tam giai sơ kỳ Long Thú làm cho một đến như vậy, quả thực là sỉ nhục!

Lúc này hắn bị hàn độc xâm nhập trong cơ thể, cả người kinh mạch đều trở nên yếu ớt, thực lực đang chậm rãi biến mất, phải nắm chặt thời gian tìm một chỗ bức ra hàn độc mới được.

Hắn không dám dừng lại lâu, phải lập tức lấy Băng Long Niết Bàn Liên, sau đó nhanh chóng bắt được Phong Liệt rồi tìm chỗ an toàn chữa thương.

Nhưng ngay sau đó, ngay khi Lý trưởng lão chuẩn bị động thủ hái đóa linh liên trong băng đàm, đột nhiên, động tác của hắn hơi chút kiềm hãm, trong lòng chột căng thẳng.

Bởi vì giờ phút này, hắn cảm thấy chính mình giống như bị một thứ gì đó kinh khủng khóa mục tiêu, tùy thời có thể ăn phải Lôi Đình Nhất Kích của nó!

Cương khí của Lý trưởng lão nháy mắt đã trải rộng toàn thân, mỗi một tế bào thần kinh đều trở nên căng thẳng, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn lại, nhất thời, trong lòng hắn không khỏi chấn động.

Chỉ thấy không biết khi nào, một con Đại Viên Hầu lông xanh cao ba trượng, cường tráng như một ngọn núi nhỏ đã đứng ở phía sau hắn ba mươi trượng, chính đang lập lòe đôi mắt hung lệ, nhìn về phía hắn như hổ rình mồi.

- Tam giai trung kỳ Độc Long Viên?

Lý trưởng lão không khỏi kinh hô ra tiếng.

Đúng vậy, con vật to lớn lông xanh này đích thật là một đầu Long viên đã thức tỉnh Viễn Cổ Độc Long huyết mạch, hơn nữa là Long Thú Tam giai trung kỳ hàng thật giá thật, so với tu vi của Lý trưởng lão vền vẹn chỉ yếu hơn một chút mà thôi.

Mọi người đều biết, dưới cảnh giới ngang nhau, Long Thú dựa vào thân thể mạnh mẽ cùng với một ít thiên phú thần thông của mình, thường thường sẽ mạnh hơn Long Vũ giả cùng cảnh giới.

Huống chi, lúc này Lý trưởng lão không cẩn thận trúng phải Cức Hàn Băng Vụ của Băng Giao, thực lực đã hao tổn không ít.

Dưới tình cảnh như vậy, nếu thật sự động thủ, ai thắng ai thua còn thật đúng là rất khó nói!

Cho nên, Lý trưởng lão không thể không gắng gượng tinh thần, sẵn sàng nghênh đón đối phương.

Mà lúc này, trên một gốc cây đại thụ cách đó mấy trăm trượng, Phong Liệt biến ảo hắc ám thân, một đôi con người đỏ đậm lóe ra tiểu ý âm trầm.

- Khả khả! Lão gia hỏa, không nghĩ tới ngay cả xử lý một con Tam giai Băng Giao nho nhỏ mà người cũng tổn sức đến vậy, xem ra tu vi Cương Khí Cảnh hậu kỳ này có chút thổi phồng a! Hắc hắc hắc! Ta xem người xử lý món quà kế tiếp này thế nào!"

Kỳ thật, lúc trước Phong Liệt thừa dịp Lý trưởng lão bận thu thập Băng Giao, hoàn toàn có thể chân chính thoát khỏi Lý trưởng lão, trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bất quá, hắn cũng ý thức được, chính mình mặc dù có thể thoát được nhất thời, nhưng sao có thể thoát được cả một đời?

Trong vài ngày ở nơi này, có thể chân chính thoát khỏi độc thủ của lão gia hỏa này hay không còn thật là có chút khó nói.

Kết quả là, Phong Liệt quyết định không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, đến một cái mượn đao giết người. Nếu là có thể mượn lần này hoàn toàn diệt trừ Lý trưởng lão, vậy là có thể yên tâm rồi!

Hơn nữa, một khi đã không có Lý trưởng lão ở một bên làm chỗ dựa, bằng vào thực lực như con kiến của Sở Huyền lúc này, còn không phải mặc cho Phong Liệt hắn muốn làm gì thì làm?

Cho nên, hắn hao tổn tâm cơ tìm được con Độc Long Viên kia, dùng Độc Linh Chi làm môi dụ, đạo diễn một màn trước mắt này.

149. Chương 186 : Cái Chết Của Cao Thủ Cường Khí Cảnh (1)

Sau vài phút giằng co, Lý trưởng lão ho khan hai tiếng, đầu tiên lên tiếng đánh vỡ sự yên lặng giữa một người một thú.

- Khụ khụ! Tại hạ ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đây, cũng không phải có ý quấy rầy! Hi vọng chúng ta có thể nước giếng không phạm nước sông!

- Hồng!

Lý trưởng lão không nói gì còn tốt, hần này vừa mở miệng, Độc Long Viên phía đối diện lại đột nhiên phát ra một cỗ chiến ý cuồng bạo, ngửa mặt lên trời tê rống một tiếng.

Ngay sau đó, chỉ thấy lông xanh trên thân thể to lớn của Độc Long Viên phát ra vô tận lực vụ, hết thảy cỏ cây chung quanh một khi bị lay động những lực vụ này đều phát ra tiếng vang "Chi chi", bốc lên khói nhẹ lượn lờ, mà ngay cả một ít núi đá đều bị hòa tan, kỳ độc vô cùng!

Một màn kinh người này làm Lý trưởng lão và Phong Liệt phía xa cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh thật dài.

Phong Liệt lại lại nhìn không được rùng mình một cái, âm thầm may mắn tên to xác cả người đều là độc này đầu óc không lắm linh hoạt, không ra tay với hần.

Thậm chí, mặc dù lúc trước nó hơi phóng thích khí thể ở trước mặt Phong Liệt thôi thì chỉ sợ cũng đủ để hần bỏ chạy rồi!

Nhưng một màn kế tiếp lại làm cho hai người nhìn không được có chút há hốc mồm.

Chỉ nghe con Độc Long Viên kia phát ra vài tiếng "Hoắc hoắc" trầm đục từ trong cổ họng, sau đó, liền thấy nó đem đại móng vuốt màu xanh biếc sắc bén vô cùng thò vào trong yết hầu. Sau một lúc mờ mịt, dần dần kéo ra một cây gậy màu xanh dài chừng năm thước, cây gậy tản ra lam mang u ám làm người khác tim đập nhanh

Ô —— ô ——

Độc Long Viên cầm cây gậy múa may hai cái, nhất thời vang lên một mảnh tiếng xé gió, làm cho không gian cũng hơi vì thế mà rung động.

Đồng thời, cây gậy màu xanh này ở trong tay nó cũng dần dần nở rộ ra một đám lục mang mệnh mông, rất là thần dị.

Khi Phong Liệt và Lý trưởng lão đang thâm kinh hãi, hai mắt cũng đều không khỏi hơi sáng lên. Bọn họ vừa thấy đã biết, cây gậy này tuyệt đối không phải vật phàm.

Nhìn ánh mắt hung lệ vô cùng của Độc Long Viên, trong lòng Lý trưởng lão biết một trận chiến này là không thể tránh khỏi. Vì thế, hần cũng vội vàng vận chuyển nguyên lực, trường kiếm màu bạc trong tay thổ nạp quang mang, tùy thời chuẩn bị phát ra một kích mạnh mẽ.

Mà ngay sau đó, Độc Long Viên cũng đã phát ra một tiếng gầm điên cuồng rung chuyển trời đất, đột nhiên vung gậy phóng về phía Lý trưởng lão.

Tốc độ của Độc Long Viên cực kỳ kinh người, khoảng cách hơn mười trượng trong nháy mắt đã tới, thậm chí để lại trên không trung một mảng tàn ảnh màu xanh biếc, vô cùng kinh người.

Trong lòng Lý trưởng lão chấn động, tốc độ của Độc Long Viên đã vượt xa dự đoán của hần.

Lúc này hần chỉ cảm thấy hoa mắt, một luồng gió mạnh mang theo mùi tanh hôi đã đập vào mặt, hần vội vàng phong bế hô hấp, đồng thời hung hăng chém ra một kiếm.

Hô!

Trường kiếm chỉ, một cái Long ảnh cương khí chợt đánh về phía Độc Long Viên. Vừa vung, cây gậy của Độc Long Viên cũng đã hung hăng bổ đến.

Oanh!

Cây gậy vào Long ảnh va vào nhau, phát ra một tiếng nổ rung trời, vô tận cương khí dư âm đột nhiên khuếch tán ra, núi đá cây cối chung quanh đổ nát nhất mảng lớn.

Mà Lý trưởng lão cùng Độc Long Viên thì đều là thân bất do kỷ thối lui ra sau hơn mười trượng.

- Con súc sinh chết tiệt!

Lý trưởng lão nhin không được mắng một tiếng, lúc này tay phải cầm kiếm của hắn mơ hồ run lên. Hơn nữa, trên cánh tay bắt đầu xuất hiện lục văn nhàn nhạt, đây rõ ràng là bị Độc Nguyên cương khí của Độc Long Viên xâm nhập trong cơ thể tạo nên.

Mà Độc Long Viên cũng không khá khẩm hơn được bao nhiêu, Lý trưởng lão thân là Ma Long Vũ giả, Ma Nguyên cương khí trong cơ thể cũng có tính ăn mòn mãnh liệt. Sau khi ăn một đòn, Độc Long Viên cũng đã bị một cỗ khí kinh có chứa tính ăn mòn chui vào trong cơ thể, hiện giờ cỗ kinh khí này đang không ngừng tàn phá cơ thể nó.

Bất quá, điều này chẳng những không làm nó lui bước, ngược lại càng kích phát thêm thêm vô tận hung tính của nó.

- Hống!

Hơi dừng lại một chut, Độc Long Viên nghe tiếng nổi giận gầm lên một tiếng, tiếp tục hóa thành một chuỗi tàn ảnh màu xanh vọt lên, khí lực cường hãn, thân hình to lớn như một ngọn núi nhỏ, dùng cánh tay thật dài đem cây gậy màu xanh giơ lên cao, bổ mạnh một lần nữa về phía Lý trưởng lão. Tiếng xé gió "ù" không ngừng vang lên bên tai.

Phong Liệt đứng nhìn từ xa, chỉ thấy lúc này Lý trưởng lão đang giống như bị trăm ngàn đạo Viên ảnh bao phủ lấy, không khỏi kinh ngạc vô cùng. Đối với chiến lực mạnh mẽ của con Độc Long Viên này càng nhiều thêm một tầng nhận thức.

Theo ý nghĩ của Lý trưởng lão, hắn là không định cứng đối cứng với tên to xác khí lực cường hãn này, đây dù sao cũng không phải là thế mạnh của hắn.

Nhưng hôm nay, hắn muốn tránh thì tốc độ lại không bằng Độc Long Viên, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ.

Hơn nữa, tên to xác cả người đều là độc này mỗi lần bổ ra một đòn, tất sẽ dựa vào tốc độ nhanh chóng đối vị trí một lần, dần dần muốn làm Lý trưởng lão một mỗi ứng phó, chỉ có thể dựa vào Địa cấp chiến kỹ mạnh mẽ liên tiếp cứng đầu cứng, mà ngay cả trong tay hắn một thanh cao giai linh bảo trường kiếm đều dần dần phát ra những tiếng kêu như không chịu nổi gánh nặng.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

...

Sau khi liên tiếp giao kích hơn mười lần, hết thấy sự vật trong phạm vi năm mươi trượng đều bị dư âm chiến đấu biến thành bụi phấn, nếu không phải một người một thú đều cố ý tránh bằng đám ra, chỉ sợ gốc Băng Long Niết Bàn Liên kia cũng khó mà may mắn thoát khỏi.

Xa xa, Phong Liệt không khỏi xem đến nhiệt huyết mê mông, loại vô lại đấu pháp này của Độc Long Viên đơn giản mà lại cực kỳ hữu hiệu, cũng chỉ có thể chất dị thường cường hãn như nó mới có thể thi triển.

Hơn nữa, điều làm Phong Liệt kinh ngạc chính là tốc độ của Độc Long Viên quả thực nhanh đến mức người ta khó có thể tưởng tượng, thậm chí dần dần làm Địa cấp chiến kỹ mà Lý trưởng lão thi triển cũng không theo kịp.

Bởi vậy, Phong Liệt có thể đoán trước, con Độc Long Viên này ở cùng giai cũng nhất định là một phương bá chủ chiến lực siêu quần, chẳng những thực lực cường hãn, hơn nữa tác chiến kinh nghiệm thập phần phong phú.

Mà tu vi của Lý trưởng lão tuy rằng cao hơn một chút so với Độc Long Viên, nhưng từ đầu tới cuối vẫn dừng ở hạ phong, khuôn mặt già nua cũng dần dần xanh mét, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ.

Trong lòng hắn biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì chính mình sẽ xong đời. Bây giờ ngồi chờ chết, còn không bằng được ăn cả ngã về không, liều mạng một lần!

Sau một lát, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên hung ác, dường như hạ quyết tâm gì đó.

- Súc sinh! Đi tìm chết a!

- Kiếm Long Bằng Thiên!

Theo Lý trưởng lão hét lớn một tiếng, toàn bộ thân hình hắn đều hóa thành một cái Long ảnh khí thể mênh mông, hung hăng lao về phía Độc Long Viên. Khí kinh mạnh mẽ hình thành một cơn lốc nhỏ trong thiên địa, rất làm cho người ta sợ hãi.

- Hống!

Độc Long Viên cũng thấy không ổn, thân hình cường tráng của nó chợt lui về phía sau hơn mười trượng. Lập tức, nó ngửa mặt lên trời điên cuồng gầm lên một tiếng, trong đôi mắt phun ra khí thể ngập trời. Thân hình đột nhiên tăng vọt ba thước có thừa, dưới lớp lông rậm không ngờ lại xuất hiện vảy giáp, khiến cho nó càng thêm uy phong lẫm lẫm.

Long Thú bản mạng thần thông —— cường hóa!

150. Chương 187 : Cái Chết Của Cao Thủ Cường Khí Cảnh (2)

Độc Long Viên lúc này, bất luận là thể chất hay lực lượng đều bạo tăng gấp hai!

Ngay sau đó, nó vọt mà không tránh không né tiếp tục vọt lên, cây gậy lớn trong tay tản ra lục mang sắc bén, hung hăng vọt về phía trước.

Phanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ngay cả không gian đều ồ ồ chấn động.

Đồng thời, hắc vụ cùng lục vụ bay múa đầy trời, đem phạm vi hơn mười trượng đều che kín, làm cho Phong Liệt đứng cách đó mấy trăm trượng khó có thể xem rõ ràng kết quả của lần xung đột mãnh liệt này.

Cũng may sau một lát, trong thiên địa dần dần bình tĩnh trở lại, khói bụi và vụ khí đầy trời cũng dần dần tiêu tán.

Phong Liệt đã biến ảo Hắc Ám thân, vội vàng ngưng mắt nhìn lại.

Nhất thời, hắn liền thấy hai đạo thân ảnh hơi run rẩy đang nằm cách nhau hơn mười trượng, tự nhiên đứng là Lý trưởng lão cùng Độc Long Viên.

Phong Liệt trong lòng vui vẻ, xem ra lúc này đây đánh nhau dĩ nhiên là kết quả lưỡng bại câu thương, so với chính mình tưởng tượng còn muốn hoàn mỹ!

- Hắc hắc hắc! Rốt cục nên đến lão tử xuất hiện!

Phong Liệt đắc ý cười gian hai tiếng, sau khi cẩn thận quan sát vài lần, hắn liền thả người nhảy xuống khỏi cây đại thụ cao trăm trượng, ầm ầm rơi xuống mặt đất, sau đó thoải mái ung dung phẩy phẩy áo, chậm rãi đi về phía chiến trường.

Phong Liệt xuất hiện, tự nhiên khiến cho một người một thú chú ý, bọn họ đều giãy dụa cổ đứng lên, cảnh giác nhìn về phía Phong Liệt.

- Tiểu tạp chủng! Người thế nhưng còn dám xuất hiện! Hừ! Vừa lúc bớt cho lão phu không ít phiền toái! Khụ khụ! Oa!

Lý trưởng lão vừa thấy Phong Liệt đến, không khỏi trong lòng giận dữ, sau khi hung hăng ném ra một câu liền nhin không được mà học ra một búng máu.

Lúc này chiếc hắc bào trên người hắn đã rách nát không chịu nổi, vai phải bị rách một mảng lớn, trước ngực còn cắm vào hơn mười mảnh kiếm màu bạc, máu chảy đầm đìa, dị thường thê thảm.

Giờ này khắc này, có thể nói là hãn cực kỳ hận Phong Liệt, nếu không vì đuổi giết Phong Liệt đến tận đây, thì cũng sẽ không mơ mơ hồ hồ đại chiến một hồi cùng với con Độc Long Viên thực lực kinh người này, do đó rơi vào kết cục như vậy!

Cho nên, hắn đem hết thảy đều đổ lỗi lên đầu Phong Liệt, hận không thể lập tức tạt chết Phong Liệt!

- Hắc hắc, nếu lão tử dám xuất hiện, tự nhiên chính là vì giảm bớt phiền toái cho người! Trực tiếp tiễn người về Tây thiên, chẳng phải là xong hết mọi chuyện? Hắc hắc hắc!

Phong Liệt cười âm trầm, vừa nói, hắn vừa đi tới mà không hề sợ hãi.

Đồng thời, hắn cũng nhìn thấy thảm trạng của Độc Long Viên, lúc này Độc Long Viên so sánh với Lý trưởng lão cũng không khá hơn bao nhiêu, bụng thủng một cái lỗ, ngực sụp xuống, cả người chảy đầy máu màu xanh biếc, một cỗ mùi tanh gay mũi tràn ngập trong thiên địa, làm Phong Liệt không thể không đi đường vòng.

- Hừ! Khoác lác vô sỉ, mặc dù lão phu thực lực không bằng lúc trước, muốn thu thập con kiến nhưng người cũng rất dễ dàng!

Oanh!

Lý trưởng lão đột nhiên đứng vững thân hình, tiếp tục triển khai khí thế mạnh mẽ, liền lập tức muốn ra tay đánh chết Phong Liệt.

Hiện giờ bản thân hắn bị trọng thương, chẳng những trúng bằng độc của Băng Giao, hơn nữa lại bị độc tính của Độc Long Viên nhập thể, tình thế cực không lạc quan, phải nhanh chóng tìm chỗ chữa thương mới được.

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, lấy nhãn lực của hắn, tự nhiên nhìn ra lão gia hỏa này chẳng qua là miệng cộp gan thỏ mà thôi.

Bất quá hắn cũng không dám khinh thường, lập tức hít sâu, cảm hơi nhếch lên, đột nhiên phát ra một tiếng long ngâm cao vút.

"Cuồng Long Táng Thiên —— Táng Thiên Nhất Khiếu!"

- Hống!

Một đạo Long ảnh hùng hồn chọt bay ra, "Oanh" một tiếng, đem Lý trưởng lão đánh bay ra ngoài năm mươi trượng, liền tục quay cuồng trên mặt đất.

Cuối cùng, "Phanh" một tiếng, đụng vào trên một thân cây mới dừng thân hình lại.

- Khụ khụ! Đáng chết —— oa ——

Lý trưởng lão tiếp tục ói ra một ngụm máu tươi, cố hết sức trợn to mắt lên, trong lòng hắn phần hận vô cùng đồng thời cũng âm thầm khiếp sợ, không thể tưởng được thực lực của Phong Liệt thế nhưng lại cường hãn như vậy.

Tuy rằng chính mình bị trọng thương, nhưng vẫn dựa vào thân thể mạnh mẽ của cao thủ Cương Khí Cảnh, mặc dù đứng bất động, chỉ sợ Nguyên Khí Cảnh tiểu đệ cũng chẳng làm gì nổi mình.

Ấy vậy mà Phong Liệt chỉ dùng vèn vèn một kích liền làm thương thể của hắn tăng thêm một phần!

Không được! Phải nhanh chóng xử lý tiểu tử này! Nếu không, chỉ sợ hôm nay sẽ bỏ mạng lại đây!

Sau khi hít một hơi thật sâu, hắn liền lập tức gắng gượng tinh thần muốn giết chết Phong Liệt.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, một đạo Cương khí sắc bén vô cùng nhanh chóng đánh úp lại, "Phốc" một tiếng, đâm thật sâu vào trước ngực của hắn.

Lý trưởng lão đau đớn kêu lên một tiếng, đột nhiên mở hai mắt nhìn lại. Ngay sau đó, hắn vừa vặn thấy được khuôn mặt đắc ý của Phong Liệt, cùng với Tế Thiên Thần Thương đang cắm ở trước ngực mình.

- Tiểu tạp chủng vô sỉ!

- Hừ! Lão già! Người nhiều lần tìm lão tử phiền toái, chắc cũng không ngờ được sẽ có một ngày như thế à?

Phong Liệt cười lạnh nói.

Theo đó, hắn cũng không đợi Lý trưởng lão nói thêm gì nữa, rất nhanh lấy Độc Linh Chi ra từ trong trữ vật giới chỉ, cắt ra một mảnh nhỏ, dùng trường thương đem nó đưa lên miệng vết thương của Lý trưởng lão, sau đó nhanh chóng rút lui về phía sau, dùng chân quan sát từ rất xa.

- Người —— người —— hô!

Lý trưởng lão đầu tiên là sững sờ, đợi khi phục hồi tinh thần lại, hắn lập tức cảm thấy kịch độc công tâm, không khỏi hoảng sợ muốn chết, thân hình hơi run run lên.

Lúc trước hắn vốn định tích tụ một bộ phận khí lực để liều mạng giết chết Phong Liệt. Nhưng lại không ngờ rằng, Phong Liệt người này chẳng những nhìn thấu ý đồ của mình, thế nhưng còn đem một mảnh Độc Linh Chi nhét vào trong cơ thể của mình, cái này thật đúng là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay!

Cuối cùng, hắn há miệng thở dốc không ra tiếng động, sau đó liền hoàn toàn khí tuyệt bỏ mình, chết không nhắm mắt.

Từ đó, đường đường một gã cao thủ Cương Khí Cảnh cứ như vậy mà đoạn tuyệt Long Vũ kiếp sống, thậm chí hắn đến chết cũng không biết, con Độc Long Viên kia kỳ thật cũng là Phong Liệt dẫn đến.

Trong lòng Phong Liệt âm thầm cười lạnh, lúc trước tuy hắn không cảm thấy ý đồ của Lý trưởng lão, nhưng lấy tính cách của hắn, chắc chắn sẽ không để cho địch nhân có bất cứ cơ hội nào.

Kế tiếp, hắn dùng trường thương đem trữ vật giới chỉ của Lý trưởng lão lấy xuống, thu vào trong người. Sau đó, hắn liền quay đầu nhìn về phía Độc Long Viên cách đó không xa, ánh mắt hơi hơi lóe lên...

Trước đó, từ đầu đến cuối Độc Long Viên chỉ lẳng lặng nhìn Phong Liệt tiễn Lý trưởng lão lên Tây Thiên.

Lúc này, chứng kiến Phong Liệt chú ý tới mình, thân hình cao to đang bị trọng thương của nó không khỏi hơi run rẩy. Trong hai con người ảm đạm lộ ra một tia cảnh giác và kiêng kỵ nồng đậm, cây gậy to màu lục trong tay cũng bắt giác nắm lại thật chặt.

Thân là Long Thú Tam Giai trung kỳ, chỉ số thông minh của nó đã không kém nhân loại chút nào, thứ thiếu có lẽ chỉ là kinh nghiệm hay mưu kế mà thôi.

Nhưng trực giác trời sinh nói cho nó, người nhân loại trẻ tuổi đã đạt thành hiệp nghị với nó này, chẳng những thực lực bí hiểm, hơn nữa còn rất nguy hiểm.

Nhất là, giờ phút này nó cả người trọng thương, chiến lực có thể phát huy đã không được một thành so với lúc trước.

151. Chương 188 : Pho Tượng Không Nên Hiện Thế (1)

Phong Liệt nhìn Độc Long Viên, hai mắt hơi nhắm lại. Trong lòng hắn cũng có ý định xử lý con Độc Long Viên này, bất quá, sau một lúc trầm ngâm, hắn lại đột nhiên thay đổi chủ ý.

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn cười khẽ một chút, đem hơn phân nửa Độc Linh Chi còn thừa lập tức vứt hết cho Độc Long Viên.

- Hồng!

Độc Long Viên vừa nhìn thấy Độc Linh Chi thì hai mắt chợt sáng bừng lên, đột nhiên gầm lớn một tiếng, nhào lên bắt lấy Độc Linh Chi bỏ vào miệng, nhai nhai vài cái rồi nuốt ực xuống.

Thấy một màn như vậy, Phong Liệt không khỏi nuốt nước bọt, trong lòng hung hăng run rẩy một chút.

Đối với độc tính của Độc Linh Chi, Phong Liệt sớm đã thấy đủ, người bình thường dính một chút thôi sẽ chết ngay lập tức, thậm chí mà ngay cả cao thủ Cưỡng Khí Cảnh thất trọng thiên như Lý trưởng lão dính phải cũng không kéo dài được bao lâu. Nhưng giờ phút này, Độc Long Viên thể nhưng lại đem nó nuốt chửng, điều này thật làm cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Sau khi nuốt Độc Linh Chi, thân hình cường tráng của Độc Long Viên lập tức có phản ứng, chỉ thấy quanh người nó rất nhanh đã xuất hiện một mảnh lục mang, phun ra nuốt vào không ngừng.

Ngay sau đó, nó vội vàng để tứ chi chạm đất, làm ra một cái tư thế quái dị. Nhất thời, chỉ thấy vô tận thiên địa nguyên khí chung quanh bắt đầu chậm rãi đổ về phía cơ thể nó.

Chỉ chốc lát sau, Phong Liệt kinh ngạc phát hiện, nguyên bản một ít miệng vết thương nhìn rất kinh khủng cùng với đoạn cốt trên người Độc Long Viên thể nhưng khôi phục lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Hơn nữa, khí thế của nó cũng đang tăng lên rất nhanh.

Qua mười lần hô hấp, lục mang trên người Độc Long Viên mới thu liễm, đột nhiên dựng người lên ngẩng đầu gầm thét vài tiếng cực kỳ hưng phấn. Tiếng gầm to lớn vang tận mây xanh, chấn động khắp cả núi rừng chung quanh, khiến cho cây cối rụng lá lả tả.

Mà phía sau, ánh mắt Phong Liệt lại trở nên ngưng trọng, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Hắn thật sự không nghĩ tới, sau khi Độc Long Viên này ăn Độc Linh Chi, chẳng những thương thể toàn thân khôi phục như lúc ban đầu trong mười lần hô hấp ngắn ngủi, mà thậm chí cả tu vi đều tăng lên một bậc, nghiêm nhiên đã tiến nhập Tam giai hậu kỳ, khí thế so với lúc trước mạnh hơn phải gấp mười lần.

Tính sai!

Nếu bây giờ nó trở mặt, vậy thật đúng là hắn tự chui đầu vào rọ! Phong Liệt không khỏi sinh lòng hối hận.

Nhưng ngay khi Phong Liệt lo sợ trong lòng, Độc Long Viên lại chỉ vờn vờn lạnh nhạt nhìn hắn một cái, sau đó liền thả người nhảy vào trong rừng sâu, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

- Phù!

Mất thấy Độc Long Viên biến mất vô tung, lúc này Phong Liệt mới thở phào một hơi, nhưng trên mặt lại không khỏi nở một nụ cười khổ.

Lúc trước sở dĩ hắn ném Độc Linh Chi cho Độc Long Viên, một là chính mình không chắc chắn xử lý được tên to xác này, hai là thấy nó cường hãn như vậy, trong lòng Phong Liệt nảy ra ý định mời chào nó, nếu có thể sử dụng nó thì kiếm lớn rồi.

Đáng tiếc, mời chào cái gì, thiếu chút nữa đã toi cơm rồi.

Thấy mọi việc nơi này đã xong, Phong Liệt cũng không định ở lâu, hắn quay đầu nhìn Băng Long Niết Bàn Liên trong băng đàm, tâm tình nhất thời tốt lên, trong lòng vui mừng không tự kìm hãm được.

- Hắc hắc, lão già Lý trưởng lão kia giết chết Băng Giao, linh liên này tự nhiên trở thành vật vô chủ, vừa lúc tiện nghi cho lão tử! Hắc hắc hắc!

Phong Liệt cười đắc ý vài tiếng, sau đó không chút khách khí đem gốc Băng Long Niết Bàn Liên kiên cố tận gốc, thu vào bên trong trữ vật giới chỉ.

Thiên địa linh vật bậc này thế gian khó tìm, tính sơ sơ ra thì đầu giá cũng phải được hơn mười vạn Long tinh, thậm chí là nhiều hơn.

Bằng Long Niết Bàn Liên bằng hàn thấu xương, sau khi Phong Liệt hái được nó thì toàn thân đã kết một tầng băng mỏng, từ trong đến ngoài đều lạnh buốt, làm hấn nhin không được mà run run vài cái, không thể không khoanh chân ngồi xuống vận chuyển Nguyên lực khu hàn.

Nhưng đúng lúc này, trong rừng đột nhiên vang lên một loạt tiếng động.

Ngay sau đó, một con vật to lớn màu xanh cao ba trượng đột nhiên vọt ra từ trong rừng, nhảy đến trước người Phong Liệt ba trượng, một đôi mắt to nhấp nháy nhìn chăm chăm hấn.

Không hề nghi ngờ, đây đúng là con Độc Long Viên vừa đi xa lúc trước.

Trong lòng Phong Liệt không khỏi kinh hãi, vội vàng thu công đứng dậy, vẽ mặt cảnh giác đề phòng nhìn nó.

- Này! Vượn lông xanh, không phải ngươi đã đi rồi à? Sao lại trở lại?

- Ô!

Độc Long Viên ngửa đầu kêu một tiếng với Phong Liệt, sau đó, chỉ thấy nó tiếp tục đem móng vuốt thò vào trong cổ, mò qua mò lại.

Đồng tử trong mắt Phong Liệt co rụt lại, không khỏi cảm thấy điên người. Chẳng lẽ nó định lột cây gậy kia ra đại chiến một hồi với mình?

Đó quả thực là hấn cảm chắc cái chết a!

Người trong nhà biết việc nhà mình, trong lòng Phong Liệt tự biết hấn có bao nhiêu bản lĩnh. Hấn nghĩ chỉ sợ ngay cả một gậy của Độc Long Viên mình cũng nuốt không trôi.

Hơi trầm ngâm một chút, trong lòng Phong Liệt hung ách quyết tâm, chuẩn bị tiên hạ thủ vi cường!

Nhưng một màn kế tiếp lại làm Phong Liệt ngây dại.

Không đợi hấn động thủ, Độc Long Viên đã lấy tay ra khỏi miệng mình. Cùng lúc đó, trong tay nó nhiều ra một thứ màu ngăm đen hình rồng, cao chừng một trượng.

Kế tiếp, nó không chút do dự đem vật kia vứt cho Phong Liệt, vẽ ra một hình vòng cung trên không trung, sau đó nó liền tiếp tục tung mình vào trong rừng, biến mất không thấy.

- Hả?

Trong lòng Phong Liệt sửng sốt, không rõ nó có ý đồ gì.

Bất quá, lúc này hấn cũng có thể rõ ràng cảm giác được, dường như Độc Long Viên cũng không có ác ý đối với mình.

Độc Long Viên cả người là độc, Phong Liệt cũng không dám lấy tay ra đón, đầu tiên hấn dùng Nguyên lực bao bọc lấy vật hình rồng kia, sau đó mới nhẹ nhàng cầm nó vào trong tay, vẽ mặt kinh ngạc quan sát.

Kế tiếp, Phong Liệt rất nhanh liền thấy rõ ràng, đây là bức tượng một con rồng, nửa người dưới đang cuộn mình, nửa người trên sải rộng hai cánh ra, ngửa đầu ngạo khiêu trời cao..

Thân hình bức tượng rồng này lớn chừng cánh tay, vẩy trên người trông rất sống động, phát ra ánh sáng u tối, giống như được điêu khắc bởi loại tinh kim quý hiếm nào đó vậy.

Cầm vào tay khá nặng, cũng hơi lạnh, ước chừng khoảng một trăm tám mươi cân, nhìn rất cổ xưa, rất khí phách, chỉ có điều là nhiễm mùi tanh nhè nhẹ của Độc Long Viên.

Nhìn qua thì đây rất giống một pho tượng Ma Long bình thường, chẳng qua thoát nhìn lịch sử có chút lâu đời, hơn nữa ô mang mệnh mông gây cho người ta một loại cảm giác mông lung như không phải sự thực vậy.

Đối với nhân loại trên Long Huyết đại lục mà nói, Chân Long pho tượng không xa lạ một chút nào. Trong nhà rất nhiều phàm nhân đều thờ phụng Chân Long pho tượng, cúng bái nó để cầu sự bảo hộ.

Nhưng sau một lát, Phong Liệt nhìn pho tượng, đồng tử chợt co rụt lại. Hấn rõ ràng phát hiện, Chân Long pho tượng này cũng không phải là Ma Long pho tượng bình thường!

Bởi vì nó thậm chí có mười hai chiếc Long trảo!

- Thiên Long pho tượng? Cái gì — điều này sao có thể chứ!

Thân hình Phong Liệt hơi run lên, nhin không được kinh hô ra tiếng, trong lòng thoảng chốc cuộn trào kinh đào hải lãng, từng đợt từng đợt đánh úp lại, thật lâu không dừng.

152. Chương 189 : Pho Tượng Không Nên Hiện Thế (2)

Viễn cổ đồn đại, thập đại Chân Long trong Thái Cổ Long Giới tiến giai đến mức tận cùng thì liền có thể trở thành Thiên Long, từ nay về sau liền có thể ngao du thái hư, nghịch chuyển luân hồi, nắm trong tay thiên địa căn nguyên, thay đổi quy tắc thế giới, tương đương với "Thần" trong thần thoại.

Mà Thiên Long cảnh giới cao nhất chính là mười hai trảo Thiên Long, mười hai chiếc Long trảo này phân biệt ý nghĩa nắm giữ mười hai loại quy tắc trong trời đất! Tương đương với cảnh giới đại viên mãn!

Đương nhiên, điều này còn không đủ để làm cho Phong Liệt khiếp sợ!

Nguyên nhân lớn nhất làm Phong Liệt khiếp sợ là pho tượng mười hai trảo Thiên Long này căn bản không nên xuất hiện trên đời!

Viễn cổ Thiên Long, cũng chỉ ngẫu nhiên có ghi lại trong một ít điển tịch truyền lưu từ thượng cổ của thập đại Chân Long giáo phái trên đại lục.

Hơn nữa theo ghi lại, mặc dù ở trong Viễn Cổ Long Giới, Thiên Long cũng chỉ là truyền thuyết thần thoại, không ai có thể chứng thực nó có thật sự tồn tại hay không.

Chẳng qua, điều làm thế nhân vạn phần khó hiểu chính là từ xưa đến nay, trên thế giới này còn chưa bao giờ lưu truyền pho tượng hoặc bức họa của Thiên Long, không ai có thể giải thích được là vì sao.

Trước kia, cũng có một số nhân loại muốn dựa vào những điều được ghi lại để điêu khắc một pho tượng Thiên Long dùng cho việc cúng phụng.

Nhưng không ngờ rằng, mỗi khi mọi người điêu khắc vượt qua chín chiếc long trảo, pho tượng lập tức sẽ vô thanh vô tức tiêu tán trong thiên địa. Mà đồng thời, ngay cả người điêu khắc cũng sẽ hồn phi phách tán.

Vô số vạn năm qua, điều này gần như đã thành một lời nguyền rũ không ai có thể phá giải, làm hàng triệu hàng tỉ thế nhân nghe thấy đã biến sắc.

Nhưng hiện giờ, lại có một pho tượng mười hai trảo Thiên Long thật sự xuất hiện tại trước mắt Phong Liệt, làm cho tâm thần hắn không thể không kinh sợ.

Hai tay Phong Liệt cầm pho tượng Thiên Long, sắc mặt đại ra thật lâu rồi mới dần dần phục hồi tinh thần lại.

Vô luận như thế nào, nếu pho tượng Thiên Long này có thể bảo tồn đến bây giờ, vậy tất có đạo lý của nó, có thể là do tài liệu đặc biệt a! Phong Liệt nghĩ thầm trong đầu.

Nhưng kế tiếp, hắn lại vì hành động của Độc Long Viên mà kinh ngạc vô cùng, không rõ Độc Long Viên đưa pho tượng này cho mình là có ý gì?

Nghĩ mãi không ra, Phong Liệt không khỏi lắc đầu bật cười. Có lẽ tên to xác Độc Long Viên kia căn bản không biết thứ này là gì, coi nó như một món đồ kỷ niệm a.

Hắn nghĩ nghĩ, liền muốn thu hồi pho tượng, tạm gác lại ngày sau có thời gian rảnh thì tiếp tục nghiên cứu một phen.

Nhưng kế tiếp, hắn lại phần kinh ngạc phát hiện, pho tượng Thiên Long này căn bản không thể thu vào bên trong trữ vật giới chỉ, điều này nhất thời làm sắc mặt Phong Liệt trở nên ngưng trọng.

Những thứ không thể bỏ vào trữ vật giới chỉ, Phong Liệt cũng không phải chưa từng thấy, thí dụ như Chân Long nghịch lân lấy được từ Viễn Cổ di tích, cũng là không thể thu vào trong trữ vật giới chỉ.

Điều này đủ để nói lên một việc, pho tượng Thiên Long này tất không phải phàm vật.

Trong lòng Phong Liệt chấn động, trên mặt lộ ra một chút mong đợi, hần tiếp tục đem pho tượng nâng lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào, nghĩ muốn tìm ra chỗ bất phàm từ nó.

Pho tượng Thiên Long chỉ cao không đến một thước, Long thân lớn bằng cánh tay trẻ con, nửa người dưới uốn lượn, nửa người trên sải cánh, ngẩng đầu hướng lên trời như đang gầm thét, một đôi Long Giác bén nhọn chỉ xéo trời cao, hai mắt mông lung, mười hai chiếc Long trảo hoặc nắm hoặc mở, chỉ trảo sắc bén, lóe ra ô mang sắc bén.

Cả pho tượng hồn nhiên thiên thành, hình thái tự nhiên. Trong thoáng chốc, Phong Liệt giống như chứng kiến một con Thiên Long chân chính đang ngạo khiêu Thiên địa, bề ngỗ thượng sinh. Càng nhìn kỹ, hần càng có thể cảm nhận được khí thế kinh thiên mà pho tượng phát ra, làm cho Phong Liệt âm thầm kinh hãi.

Đúng lúc này, đột nhiên, không trung phía xam mờ hồ có vài tiếng hô quát truyền vào trong tai Phong Liệt.

Phong Liệt trong lòng vừa động, vội vàng đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy trên trời cao, một cái điểm nhỏ màu đen chính đang không ngừng lướt đi, nhanh chóng trốn tránh công kích, hung hiểm vạn phần.

- Hử? Là Diệp Trì và Lạc Tiểu Thanh!

Ánh mắt Phong Liệt ngưng lại, hần lập tức nhận ra, điểm nhỏ màu đen kia đúng là Lưu Tinh Phi Chu mà Diệp Trì khống chế. Rất rõ ràng, giờ phút này Lưu Tinh Phi Chu đang lâm vào nguy cơ vì bị mấy con hung cầm Nhất giai, Nhị giai truy kích.

- Hồng!

Ánh mắt Phong Liệt trở nên lạnh lùng, không chút do dự ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài. Đồng thời, một cỗ áp kinh khủng hung hăng khuếch tán ra xa.

Ngay sau đó, mấy con hung cầm đang truy đuổi Lưu Tinh Phi Chu nhất thời bị kiềm hãm, cả đám dừng lại giữa không trung, thân hình lạnh run, trong đôi mắt lộ xuất hiện vẻ sợ hãi.

Diệp Trì và Lạc Tiểu Thanh trong Phi Chu cũng khiếp sợ vạn phần, nhưng tóm lại phản ứng của bọn họ cũng khá nhanh.

Sau một chút ngơ ngác, Diệp Trì liền vội vàng thay đổi phương hướng, bay về phía phong Liệt. Mà mấy con hung cầm kia lại không dám di động chút nào, tùy ý để Phi Chu rời đi.

Thấy Phi Chu thoát hiểm, Phong Liệt cũng yên tâm lại.

Theo đó, hần nhìn thoáng qua pho tượng Thiên Long trong tay, lông mày không khỏi hơi nhíu lại.

Giờ phút này, tuy hần nhìn không ra pho tượng này có tác dụng gì, nhưng không chừng nó lại là một món đồ cổ có giá trị đã tồn tại vô số năm tháng.

Nhất là, qua vô số vạn năm thì pho tượng về Thiên Long mười hai trảo gần như là không tồn tại. Đây có thể nói là kỳ tích, một khi hiện thế, tất sẽ khiến cho rất nhiều cường giả muốn có được.

Cho nên, tận lực không để cho ai biết mới là sáng suốt nhất!

Nếu không thể thu vào trữ vật giới chỉ, Phong Liệt lược hơi trầm ngâm một lúc, sau đó lấy một miếng gấm đen ra từ trữ vật giới chỉ, phủ kín lên pho tượng Thiên Long, làm một cái dây đeo rồi cài lên đai lưng.

Pho tượng Thiên Long này chỉ lớn chừng một thước, cũng không chiếm mất bao nhiêu chỗ, hơn nữa đối với Long Vũ giả Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên như Phong Liệt mà nói, sức nặng một trăm tám mươi cân cũng là việc rất nhỏ.

Chẳng qua, một số đệ tử tự cho là phong lưu trong Ma Long giáo cũng thích đeo một ít ngọc bội, ngọc như ý ở bên hông để thêm phần tao nhã. Mà Phong Liệt lại đeo một cái bọc nhỏ căng phồng, có vẻ thoáng có chút quái dị.

Vừa mới thu thập xong, Lưu Tinh Phi Chu đã vô cùng nhanh chóng hạ xuống mặt đất, cánh cửa vừa mở ra, Diệp Trì và Lạc Tiểu Thanh song song đi xuống. Chứng kiến Phong Liệt bình an vô sự, vẻ mặt hai người không khỏi vui mừng vạn phần, vội vã chạy đến hỏi thăm.

- Phong sư huynh!

- Phong sư huynh! Người không sao chứ? Thật tốt quá! Chúng ta mau lên Phi Chu đào tẩu a, nếu không lão già kia sẽ... —— ách?

Diệp Trì chỉ nói một câu, nhưng ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt đã không nén được sự kích động.

Mà Lạc Tiểu Thanh thì vội vã muốn lôi kéo Phong Liệt lên Phi Chu.

Phong Liệt có thể nhìn ra được, đôi vợ chồng son này đều cảm kích mình từ tận nội tâm, quan tâm chính mình, làm trong lòng hắn rất có cảm xúc. Hắn khẽ cười cười, nói:

- Ta rất ổn! Chúng ta mau rời khỏi đây thôi!

Nhưng vào lúc này, Diệp Trì và Lạc Tiểu Thanh đồng loạt thấy được một xác chết gần như đã hư thối cách đó không xa, không khỏi bị kiềm hãm, thần tình đầy vẻ khiếp sợ.

Chiếc trường bào màu đen rách rưới cùng với chiếc mũ màu bạc trên đầu, đều làm hai người có cảm giác quen thuộc.

153. Chương 190 : Chạm Chân!

- Phong —— Phong sư huynh, đây —— đây không phải là tên cao thủ Cương Khí Cảnh thất trọng thiên kia chứ?

Đôi môi đỏ như son của Lạc Tiểu Thanh hơi nhếch lên, lấp bắp nói, hai tròng mắt gần như muốn rớt xuống. Tuy rằng ngoài miệng hỏi, nhưng trong lòng kỳ thật đã xác định không thể nghi ngờ.

- Tên cao thủ Cương Khí Cảnh kia đã chết? Điều này —— điều này sao có thể?

Diệp Trì cũng đầy mặt hoảng sợ, tuy hắn cực kỳ tin tưởng Phong Liệt, nhưng vẫn rất khó tiếp nhận điều này. Phong Liệt thế nhưng có thể hủy diệt một gã cao thủ Cương Khí Cảnh thất trọng thiên a.

Nhưng là, sự thật trước mắt lại làm Diệp Trì không thể không tin tưởng.

Dần dần, ánh mắt Diệp Trì và Lạc Tiểu Thanh nhìn về phía Phong Liệt đã như nhìn quái vật, trong khiếp sợ mang theo nồng đậm hiếu kỳ, giống như hận không thể lập tức đem Phong Liệt lột sạch, nhìn xem phía sau quần áo có phải đang cất giấu một cái ngàn năm lão yêu hay không.

Nhìn vẻ khiếp sợ của hai người, Phong Liệt không khỏi bật cười, hắn cười khẽ giải thích nói:

- Đây đúng là thi thể của tên Lý trưởng lão kia, bất quá, hắn cũng không chết trên tay ta, mà là bị một con Tam giai Độc Long Viên giết chết, không liên quan đến ta.

- A? Phù! Thì ra là thế a! Hù chết người ta rồi!

Sau một lúc sững sốt, Lạc Tiểu Thanh nhất thời giật mình, vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn của mình một cách đáng yêu.

Nàng đã đủ giật mình về việc Phong Liệt dùng tu vi Nguyên Khí Cảnh giết chết Chân Khí Cảnh rồi, nếu ngay cả cao thủ Cương Khí Cảnh mà Phong Liệt cũng có thể giết chết, vậy có còn để cho người ta sống hay không?

Mà ánh mắt Diệp Trì lại vẫn nghi hoặc không chừng, không nói gì thêm về giải thích của Phong Liệt.

Bởi vì hắn rõ ràng phát hiện vết máu hình thoi trên ngực Lý trưởng lão, tuy rằng gần như đã hư thối, nhưng cũng có thể nhìn ra rõ ràng đó là do thương tạo nên, hay là con Độc Long Viên kia cũng là dùng thương?

Bất quá, nghi hoặc là nghi hoặc, Diệp Trì vẫn rất biết điều ngậm miệng không nói, nhưng sự hoảng sợ trong lòng lại thật lâu không dừng.

Theo lời Phong Liệt, ba người lại vội vàng đi lên Lưu Tinh Phi Chu, rất nhanh liền biến thành một cái điểm nhỏ, biến mất ở phía chân trời.

- Phong sư huynh, chúng ta về Thanh Thạch Sơn sao?

- Không! Đi Thanh Phong Hạp! Món nợ này phải thanh toán cho sòng phẳng!

- A? Còn muốn tính sổ với ai a?

- Ha ha, một kẻ không phải ta chết thì chính là hấn chết.

- À...

...

Trên Phi Chu có Phong Liệt tồn tại, Diệp Trì và Lạc Tiểu Thanh dần dần kinh ngạc phát hiện, tuy ven đường gặp phải một ít ác diệu mạnh mẽ vô cùng, nhưng bất kể là Nhị giai hau là Tam giai, hết thấy đều đi đường vòng tránh qua Phi Chu, hơn nữa đều là sợ hãi chạy mất dép. Điều này quả thực làm hai người Diệp, Lạc trầm rất khó hiểu, cuối cùng chỉ có thể quy hết lên đầu Phong Liệt.

Dưới tốc độ nhanh chóng của Phi Chu, đoạn đường mấy trăm dặm chỉ một loáng đã tới.

Phong Liệt tiếp tục đi tới trên bầu trời Thanh Phong Hạp, đôi mắt sắc bén như chim ưng tinh tế quét mắt qua khe sâu, sự tầm tung tích của Sở Huyền.

Nhưng kế tiếp, điều làm Phong Liệt kinh ngạc là lúc này trong Thanh Phong Hạp đã chẳng còn tăm tích của đệ tử Ma Khí viện.

Trong hạp cốc trống rỗng, nơi nơi đều là đồ vật bị vứt lung tung, hết thấy lều trại quân nhu, công sự phòng ngự đều đã bị đốt cháy, chính đang bốc khói nghi ngút lên bầu trời.

Tất cả những điều này đã nói lên, các đệ tử của Ma Vũ viện đã di chuyển đi rồi, hơn nữa đã hoàn thành xong lần rèn luyện này.

Phong Liệt không khỏi thất vọng, xem ra kế hoạch tiêu diệt Sở Huyền đã thất bại lần nữa.

- Chết tiệt! Lại bỏ lỡ một cơ hội tốt! Sở Huyền, lần này có lẽ là người tốt số! Hừ hừ!

Ánh mắt Phong Liệt hơi lóe lên, sau một lúc trầm ngâm, hấn phân phó Diệp Trì thao túng Phi Chu bay về phía Thanh Thạch Sơn.

Trên mặt đất, ánh nắng đã nhuộm đỏ cả nửa bầu trời.

Ánh nắng mặt trời quen thuộc chiếu lên người, làm cho hàng ngàn đệ tử đã tạm biệt bóng tối vô tận của hạp cốc đều cảm thấy tinh thần và thể xác trở nên thư thái, thích ý vô cùng.

Tuy Ma Long vũ giả hấp thu lực lượng từ hắc ám, am hiểu tác chiến trong đêm, nhưng bọn họ vẫn là người, cũng đều thích ánh nắng ấm áp.

Giờ phút này, cửa đại hạp cốc đang có vô số đệ tử lục tục đi ra, trên người họ mặc trang phục của các viện phái khác nhau. Hoặc là túm năm tùm ba, hoặc là mấy trăm người một đội, rộn ràng đi ra khỏi cửa vào.

Những đệ tử đi ra hầu hết đều quần áo tả tơi, trên người đều là vết máu, nhưng trong mắt lại ẩn chứa sự sắc bén và hung tính.

- A —— rốt cục lão tử cũng ra được rồi —— cái hạp cốc tối tăm chết tiệt! Cả đời này lão tử cũng không muốn đến lần nữa! Ô ô ~~~~

- Ha ha, ha ha ha ha! Không ngờ được bản công tử lại còn sống đi ra! Đại nạn không chết tất có hậu phúc, bản công tử quyết định phải đi Túy Xuân lâu tìm mười cô nương ăn mừng ba ngày! Oa ha ha ha ha!

- Rốt cuộc cũng xong rồi, đáng tiếc Trương sư huynh, Lý sư huynh, Liêu sư tỷ, bọn họ đều chết ở trong đó, ài...

...

Chúng đệ tử nhìn mặt trời quen thuộc đã ba tháng không thấy, trong lòng có cảm giác như đã qua cả thế kỷ, đã thoát thai hoán cốt một lần. Thậm chí rất nhiều người đều nhìn không được mà hoan hô ra tiếng, vui mừng mà khóc.

Bọn họ có thể còn sống đi ra khỏi Dạ Mạc đại hạp cốc, bất kể trải qua bao nhiêu hung hiểm, bất kể trên người để lại bao nhiêu vết thương thì vẫn đáng giá để ăn mừng. Còn những đệ tử đã hoàn toàn chôn xương bên trong hạp cốc thì như phù dung sớm nở chóng tàn, mất đi sinh mạng trẻ tuổi.

Lúc này, bên ngoài đại hạp cốc đã có mười mấy tên chấp sự Chân Khí Cảnh của mười tám viện phái đứng chờ các đệ tử trở về. Trong đó, Trần Ứng của Âm Vũ Viện rõ ràng cũng có mặt.

Đại đa số chấp sự tuy nhìn như lạnh nhạt, nhưng thật ra ánh mắt nhìn về phía cửa vào đều mơ hồ mang theo vẻ khẩn trương.

Trong lòng họ đều bức thiết muốn biết lần rèn luyện này đệ tử của viện phái mình tổn thất ra sao, nhất là đệ tử hạch tâm, đó đều là hi vọng tương lai của mỗi viện phái, chết một người đều là tổn thất không nhỏ.

Theo đệ tử đi ra càng lúc càng nhiều, đệ tử mỗi viện phái đều tự tụ tập đến một chỗ. Dần dần khiến cho nơi này hình thành mười tám khu vực cực kỳ rõ ràng.

Hàng ngàn hàng vạn đệ tử đang chờ đợi, tất cả đều mặt mày hớn hở trò chuyện với nhau, đặc biệt khi nói về hung hiểm và kỳ ngộ trong hạp cốc thì tất cả đều có vẻ hưng phấn.

Nghe tiếng nói chuyện của các đệ tử xung quanh, các chấp sự của viện phái cũng rất nhanh đã nắm được một số việc phát sinh trong hạp cốc. Biểu tình của cả đám dần trở nên phong phú, có thoải mái, có chấn kinh, có khiếp sợ, có phẫn nộ, có hâm mộ... Nói chung rất là phần khích.

Nhất là, trong những cuộc nói chuyện này, đại danh của Phong Liệt dần bị mọi người biết rõ. Mỗi sự việc động trời đều hoặc nhiều hoặc ít có bóng dáng của hắn.

154. Chương 191 : Bên Ngoài Hạp Cốc

- Này, nghe nói chưa? Thiên tài cử phẩm Phong Liệt của Âm Vũ Viện vì tranh giành tình nhân nên đã thiến đệ tử của Ma Vũ Viện Triệu gia chi tử - Triệu Đồng. Sau lần rèn luyện này, chỉ sợ Triệu gia tất sẽ không từ bỏ ý đồ...

- Hừ, ta còn nghe nói Phong Liệt đánh bại và phi lễ đệ nhất mỹ nữ kiêm đệ nhất cao thủ của viện Vũ Viện – Long Khuyển Vân nữa.

- Phong Liệt của Âm Vũ Viện vừa mới đột phá tứ giai, đạt tới Nguyên Khí Cảnh cử trọng thiên ở Trụ Nguyên Trì...

- Phong Liệt của Âm Vũ Viện đánh chết thiếu chủ của Ngân Nguyệt sơn trang, Thủy Thiên Lưu...

- Phong Liệt của Âm Vũ Viện chẳng những chiếm lấy đại tiểu thư Lý U Nguyệt của Lý gia, hơn nữa còn phế truất tử Nhạc Đông Thần của Nhạc gia, đồng thời còn là hôn phu của Lý U Nguyệt...

- Phong Liệt của Âm Vũ Viện vì cướp đoạt nữ nhân nên đã thiến Lữ Vành, đồng thời còn chặt đứt cánh tay trái tám đệ tử hạch tâm của Ma Vũ Viện, chiếm đoạt trư vật giới chỉ của họ...

...

...

Vén vén chỉ nửa ngày qua đi, đại danh của Phong Liệt lại thịnh hành toàn trường một lần nữa. Gần như tất cả mọi người đều biết đến những việc làm của Phong Liệt. Chẳng qua, những điều này dưới sự thao túng của một số người, đại đa số đều lạng lẽ chếch về hướng bất lợi cho Phong Liệt.

Dần dần, tên của Phong Liệt được gắn với cái mác “Thiên tài”, nhưng đồng thời còn vô số danh hiệu rất “vinh dự” như: Tàn ác, dâm ma, tên điên, biến thái...

Trong đám người Ma Vũ Viện, Nhạc Đông Thần và Triệu Đồng, Lữ Vành, Sở Huyền đứng sừng sững. Trong mắt bốn người đều toát ra quang mang âm lãnh, giống như bốn con độc xà đang muốn cắn người vậy.

Nơi họ đứng, phạm vi mấy trượng đều dày đặc âm khí, làm cho đệ tử xung quanh âm thầm phát lạnh, đều không tự chủ được mà đứng cách xa một chút.

Hiện giờ, có thể nói bốn người là đồng bệnh tương liên, chẳng những bị Phong Liệt thiến, hơn nữa còn mất một cánh tay trái. Từ thế gia công tử cao cao tại thượng, từ đệ tử hạch tâm lập tức trở thành trò cười cho mấy vạn đệ tử Ma Long giáo, sự đả kích trong đó là cực kỳ lớn.

Đệ tử của Ma Vũ Viện chỉ thầm cười nhạo họ trong lòng, trên mặt không dám biểu hiện ra. Nhưng đệ tử của mười bảy viện phải khác thì chẳng có gì phải cố kỵ, thậm chí ngay cả mấy người Long Khuyết Vân của Kiên Vũ Viện, Trịnh Nguyên Kiệt của Thiên Vũ Viện cũng đứng từ xa nhìn họ một cách khinh bỉ, điều này quả thực làm họ tức muốn nổ đầu.

Có kẻ thù chung, bốn người này cũng coi như có chút hợp nhau, chín chín phẩm trăm những lời đồn bẻ cong sự thật, làm mất thanh danh của Phong Liệt đều là bọn hèn cố ý mua chuộc một số đệ tử thả ra.

Hiện giờ, có thể nói bốn người Nhạc Đông Thần đều hận Phong Liệt đến tận xương tủy. Phàm là điều gì có thể đả kích Phong Liệt, bất kể có tác dụng hay không thì bọn họ đều sẽ cố hết sức để làm.

Mặc dù bọn họ đã thấy Phong Liệt bị cao thủ Cương Khí Cảnh đuổi giới, tất nhiên sẽ có kết cục thập tử vô sinh. Nhưng bọn họ vẫn cảm thấy chưa giải hận, muốn cho tên của Phong Liệt thối không chịu nổi mới cam lòng.

Chẳng qua, mấy vạn tên đệ tử tham dự lần rèn luyện này cũng chẳng phải kẻ ngốc, tuy bọn họ không hiểu Phong Liệt trước kia lắm, nhưng với hành vi của mấy tên thế gia công tử như Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng, Lữ Vành thì lại rất quen thuộc.

Nghe những hành động của Phong Liệt với đám đệ tử hạch tâm của Ma Vũ Viện, không ít người đều âm thầm vỗ tay khen hay, thậm chí xem Phong Liệt như thần tượng.

Nhạc Đông Thần nhìn lối vào hạp cốc, quang mang âm lãnh trong mắt hơi lóe lên, kinh ngạc nói:

- Sở huynh, tên thị vệ Cương Khí Cảnh của ngươi sao còn chưa đi ra? Sẽ không có điều gì bất trắc chứ?

Sở Huyền lạnh lùng nhìn hắn một cái, sắc mặt âm trầm nói:

- Hừ, ta lặp lại lần nữa, đó không phải thị vệ của ta! Phong Liệt chết hay sống cũng không liên quan đến Sở Huyền ta.

Có Lý trưởng lão ra tay, Phong Liệt tất nhiên sẽ phải chết. Một khi Âm Vũ Viện truy cứu, nói không chừng kẻ kẻ khởi xướng việc này như hắn sẽ không thoát khỏi rắc rối. Cho nên, Sở Huyền tự nhiên không chịu thừa nhận Lý trưởng lão tuân theo mệnh lệnh của hắn làm việc.

Nghe lời nói không chút khách khí của Sở Huyền, Nhạc Đông Thần không khỏi bị kiềm hãm, sắc mặt thoáng có chút khó coi, vẻ giận dữ chợt lóe qua hai mắt.

Lúc này, Triệu Đồng lại cực kỳ âm lãnh nói:

- Bản công tử thì lại cảm thấy, để hắn chết trong tay một cường giả Cương Khí Cảnh là quá tiện nghi cho hắn rồi! Nếu lần này hắn không chết, bản công tử nhất định sẽ cho hắn sống trăm năm, bất quá, trăm năm này sẽ sống không bằng chết!

Vừa nói, hắn vừa nhìn thoáng qua khu vực Âm Vũ Viện. Đột nhiên, hai mắt hắn chợt sáng lên, một chủ ý ác động chợt nảy lên trong đầu.

Tiếp theo, hắn bỗng xoay người, quát gọi trung niên nam tử mặc trang phục chấp sự của Ma Vũ Viện:

- Triệu Sùng Dương, người lại đây!

Triệu Sùng Dương là một cao thủ Chân Khí Cảnh, thân là chấp sự Ma Vũ Viện, ở cùng giai cũng coi như có chút danh tiếng. Bất quá, lúc này hắn nghe Triệu Đồng hô tên mình thì lại vội vàng cúi thấp người, lật đật chạy tới, vẻ mặt thụ sủng nhược kinh.

- Triệu công tử, ngài gọi tiểu nhân có gì phân phó?

Triệu Sùng Dương cười siểm mị, cẩn thận hỏi.

Hắn đã nghe nói việc Triệu Đồng bị phế, trong lòng cũng rất kinh sợ. Địa vị của Triệu Đồng hiển hách vô cùng, làm không tốt thì chính hắn cũng sẽ bị liên lụy vào đó.

Triệu Đồng cũng lười nhìn hắn, chỉ ngạo nghễ chỉ chỉ hai đạo thân ảnh một đỏ một lục trong đám người Âm Vũ Viện, âm trầm phân phó Triệu Sùng Dương vài câu.

Ngay sau đó, chỉ thấy Triệu Sùng Dương lập tức vỗ vỗ ngực, gật đầu liên tục, cuối cùng mang theo một nụ cười dâm dăng đi về phía nơi các đệ tử Âm Vũ Viện tụ tập.

- Trần sư thúc! Phong sư huynh bị cao thủ Cương Khí Cảnh đuổi giết, ngài mau nghĩ biện pháp a!

- Đúng vậy, Trần sư thúc! Người của Ma Vũ Viện phá quy tắc, chẳng những để thị vệ Chân Khí Cảnh ám sát Phong sư huynh, cuối cùng ngay cả cao thủ Cương Khí Cảnh cũng ra tay! Chẳng lẽ Âm Vũ Viện chúng ta cứ trơ mắt nhìn họ hại chết Phong sư huynh sao?

...

Trong đám người Âm Vũ Viện, mấy người Tiểu Yên Tiểu Lục, Sở Tiểu Điệp, Diệp Thiên Tử đều vây quanh Trần Ứng, khuôn mặt mỗi người đều vô cùng lo lắng, đau khổ cầu khẩn Trần Ứng nghĩ cách cứu Phong Liệt.

Lúc trước, sau khi họ biết tin Phong Liệt bị cao thủ Cương Khí Cảnh đuổi giết, tất cả đều không khỏi bị dọa chết khiếp.

Đối với những đệ tử Nguyên Khí Cảnh như họ, cao thủ Cương Khí Cảnh có thể nói là cường giả cao cao tại thượng. Tùy tiện một người là có thể tàn sát ngàn vạn người bọn họ, tuyệt đối không phải bọn họ có thể địch nổi.

Mặc dù có lòng tin với Diệp Mặc, nhưng bọn họ tuyệt đối không cho rằng Phong Liệt có thể địch nổi cao thủ Cương Khí Cảnh, tất cả đều lo lắng cho an nguy của hắn.

Cuối cùng, sau khi trải qua một phen thương nghị, mọi người lập tức rời khỏi Dạ Mạc đại hạp cốc, cầu viện cao thủ của Âm Vũ Viện.

155. Chương 192 : Nữ Thị Tẩm (1)

- Điều này sao có thể? Tại sao Phong Liệt lại không chết? Ngược lại lại gặp phải cao thủ Cương Khí Cảnh! Khốn kiếp! Thuộc hạ của Thần Sư chẳng lẽ đều là thùng cơm sao? Ngay cả một tên đệ tử Nguyên Khí Cảnh nhỏ nhoi cũng không lo nổi? Ừm? Hay là... Tên cao thủ Cương Khí Cảnh kia cũng là người của Thần Sư?

Đối với sự cầu khẩn của chúng đệ tử xung quanh, lúc này Trần Ứng lại làm như mất diếc tai ngơ, hai mắt hơi lóe lên tinh mang. Trong lòng âm thầm phẫn nộ không thôi, điều làm hắn phẫn nộ chính là thuộc hạ của Thần Sư không làm được việc, vậy mà ngay cả huyết mạch số một mà mình ra giá cao cũng không lo nổi.

- Trần sư thúc! Ngài mau nghĩ cách a!

Triệu Thung sốt ruột thúc giục.

- Hả? À ừm!

Trần Ứng phục hồi tinh thần lại, làm bộ như suy nghĩ một lát, lúc này mới tỏ vẻ khó xử bĩu môi nói:

- Việc này rất là khó làm a! Trừ bỏ thí luyện ba năm một lần ra thì bất cứ ai không có phận sự cũng không được vào Dạ Mạc đại hạp cốc, đừng nói lúc này chúng ta không có cao thủ Cương Khí Cảnh, mặc dù có thì cũng phải cấm lệnh dụ của Giáo Chủ đại nhân mới được vào a! Ta thấy thế này, đợi chúng ta trở lại Âm Vũ Viện, ta sẽ nhờ Viện Chủ đại nhân định đoạt a!

Đám người Triệu Thung, Tiểu Lục Tiểu Yên vừa nghe Trần Ứng nói vậy, trong lòng không khỏi tuyệt vọng. Chờ đến lúc đó thì chỉ sợ Phong Liệt đã sớm phơi thi hoang dã, bất quá bây giờ đã không còn cách nào khác, trong lòng cả đám không khỏi như có lửa đốt.

Đúng lúc này, một giọng nói âm dương quái khí vang lên cách đó không xa, khiến cho mọi người chú ý:

- Ấy chà chà, đệ tử Âm Vũ Viện còn sống cũng chẳng ít nhỉ? Chà, thế nhưng còn có hơn ba trăm người! Không đơn giản a...

Nghe xong những lời này, đám người Âm Vũ Viện không khỏi giận dữ, nhất tề nhìn về phía giọng nói phát ra.

Chỉ thấy cách đó không xa, một gã trung niên nam tử thân mặc trang phục chấp sự của Ma Vũ Viện chính đang cười âm hiểm đánh giá đám người Âm Vũ Viện, đúng là chấp sự Triệu Sùng Dương của Ma Vũ Viện.

Chấp sự của các Ma Long viện phái ít nhất phải có tu vi Chân Khí Cảnh, mà xem từ khí thể thì thực lực tên nam tử có vẻ âm hiểm này phải mạnh hơn Trần Ứng một mảng lớn.

Trong lúc nhất thời, tất cả những câu quát mắng đang định thốt ra của các đệ tử Âm Vũ Viện đều được nuốt lại vào bụng, nhưng về giận dữ thì lại khó có thể che giấu.

Sau khi thấy rõ người đến, đồng tử Trần Ứng lại hơi co rụt lại, vội vàng khách khí chấp tay nói:

- Ha ha, thì ra là Triệu huynh a! Người của Âm Vũ Viện chúng ta vốn khá ít, thật sự không thể so sánh với Ma Vũ Viện a! Khiến cho Triệu huynh chê cười rồi!

Trong Ma Long giáo, chín chín phần trăm đệ tử từ Chân Khí Cảnh trở lên đều được phái về các thành trì, quảng mỗ, cửa hàng để trấn thủ. Số ít ở lại trong giáo thì sẽ làm chấp sự, phụ trách xử lý những việc hàng ngày của viện phái. Sau năm rộng tháng dài, chấp sự của các viện phái cũng đại đa số đều biết nhau.

Mà ở trong mắt Trần Ứng, tên Triệu Sùng Dương xuất thân từ bàng chi của Triệu gia này chính là một nhân vật hán không thể trên nổi, chẳng những bối cảnh hùng hậu, hơn nữa thực lực Chân Khí Cảnh cửu trọng thiên cũng vô cùng mạnh mẽ, làm việc lại âm ngoan độc ác, tính tình quái dị, rất là khó chơi.

Cho nên, một kẻ chỉ có tu vi Chân Khí Cảnh tam trọng thiên như Trần Ứng không dám có chút chậm trễ nào.

- Hừ, không phải Âm Vũ Viện các ngươi vừa xuất hiện một tên Phong Liệt rất lợi hại sao? Vậy mà dám phế mấy đệ tử hạch tâm của Ma Vũ Viện chúng ta! Không biết đó là vị nào? Đứng ra cho Triệu mỗ đây kiến thức một phen!

Triệu Sùng Dương không nề mặt Trần Ứng chút nào, lỗ mũi hướng lên trời, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lại dâm tà quét qua một nữ đệ tử xinh đẹp trong đám người Âm Vũ Viện.

Trần Ứng vội vàng cười lấy lòng nói:

- Ha ha, xin Triệu huynh bớt giận, đối với thương thế của mấy đệ tử quý viện, tại hạ cũng cực kỳ tiếc nuối a... Bất quá, Long Vũ giả chúng ta chỉ cần đột phá Thần Thông Cảnh thì tự nhiên sẽ có một lần tái tạo cơ thể, mà đệ tử quý viện cũng đều có thiên tư kinh người, tin tưởng bọn họ sẽ rất nhanh khôi phục lại như lúc ban đầu, khụ khụ...

Nói ra mấy lời này, ngay cả chính Trần Ứng cũng không quá tin tưởng, tuy rằng trên lý luận thì chỉ cần đến Thần Thông Cảnh là có thể tái tạo thân thể, đứt tay đứt chân có thể mọc lại, nhưng đối với Long Vũ giả Nguyên Khí Cảnh mà nói, đừng bảo họ có thể leo lên Thần Thông Cảnh hay không, cho dù là đến thì cũng phải mất trăm năm. Như vậy thì làm sao mấy thiếu niên mới chỉ mười mấy tuổi như Triệu Đông, Nhạc Đông Thần, Sở Huyền chịu được sự cô quạnh của năm rộng tháng dài?

Quả nhiên, Triệu Sùng Dương vừa nghe lời này thì lập tức trở mặt, khí thể mạnh mẽ của Chân Khí Cảnh cửu trọng thiên đột nhiên phóng ra, uy áp làm cho mấy trăm người Âm Vũ Viện, bao gồm cả Trần Ứng ở trong đó đều cảm thấy cực kỳ khó chịu, sắc mặt hoảng sợ lùi về phía sau.

- Hừ, thật sự là quá buồn cười! Cứ theo Trần Ứng người nói, không phải Triệu mỗ đây cũng có thể phé vài tên đệ tử Âm Vũ Viện các người sao? Dù gì đến khi bọn họ đạt Thần Thông Cảnh thì cũng có thể tái tạo thôi mà!

Triệu Sùng Dương cao ngạo nhìn xuống, âm trầm hừ lạnh, nói.

Tất cả người của Âm Vũ Viện không khỏi giận dữ, tên Triệu Sùng Dương này rõ ràng là lấy thế đè người, già mồm át lễ phải.

Đồng thời, chúng đệ tử không khỏi khinh bỉ Trần Ứng, tên chấp sự này bình thường ức hiếp đệ tử rất giỏi, nhưng khi đối mặt với chấp sự của Ma Vũ Viện thì lại ngoan ngoãn như vậy.

Lúc này, Diệp Thiên Tử đột nhiên đứng ra, hếch khuôn mặt nổi giận đùng đùng lên, không chút khách khí chỉ vào Triệu Sùng Dương, quát nói:

- Hừ, họ Triệu! Cho người thêm mấy cái gan chó thì người dám làm gì? Có bản lĩnh người phé bản tiểu thư xem nào?

- Ách? Ngài... Ngài là tiểu thư của Diệp gia?

Triệu Sùng Dương hơi sửng sốt, lập tức thu hồi khí thế lại, chấp tay cười mỉm nói:

- Ha ha, Diệp tiểu thư, hai nhà Diệp, Triệu luôn giao hảo với nhau, huống chi ngài cũng sẽ được gả cho Triệu công tử, tiểu nhân sao dám bất kính với ngài chứ.

- Hừ! Ai thích lấy Triệu công tử nhà các người thì cứ lấy! Dù sao bản tiểu thư cũng sẽ không cưới một tên thái giám!

Diệp Thiên Tử hừ lạnh nói.

Khi Diệp Thiên Tử biết được tin tức Phong Liệt thiên Triệu Đồng, nàng quả thực vui muốn chết, hận không thể nâng cốc chúc mừng ngay lúc đó, ngay cả cảm giác với Phong Liệt cũng tốt hơn không ít.

Cách đó trăm triệu, đám người Triệu Đồng luôn chú ý đến động tĩnh bên này. Bây giờ nghe Diệp Thiên Tử nói như vậy, một ngụm máu tươi muốn trào khỏi miệng, hắn chỉ cảm thấy thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang. Mà mọi người xung quanh cũng ném tới ánh mắt đồng tình, càng làm cho hắn muốn lập tức tự sát, trong lòng lại càng hận Phong Liệt đến chết đi sống lại.

156. Chương 193 : Nữ Thị Tầm (2)

Triệu Sùng Dương bị lời nói của Diệp Thiên Tử làm nghẹn lời, sắc mặt biến ảo một lúc, hắn rất cuộc nhớ tới mình còn có nhiệm vụ trong người, liền cũng lười chẳng để ý đến Diệp Thiên Tử nữa. Vội vàng sửa lại sắc mặt, quay sang nói với Trần Ứng:

- Trần sư đệ, về việc Phong Liệt hành hung thì sẽ có Giáo Chủ đại nhân định đoạt, ta cũng không nhiều lời nữa! Lần này Triệu mỗ đến đây chủ yếu là muốn vài tên nữ đệ tử làm ấm giường từ chỗ Trần sư đệ, không biết ý người thế nào a? Đương nhiên, Triệu mỗ cũng sẽ không để tiểu bối chịu thiệt, mỗi ngày hai viên Long tinh!

- Phi! Không biết xấu hổ!

Diệp Thiên Tử nhin không được mà mắng một câu, vội vàng lùi vào đám người, hai má hơi phồng hồng.

Trong Ma Long giáo, một số tiền bối cao nhân mời chào nữ đệ tử cấp thấp thị tầm cũng là việc bình thường, đây là việc người tình ta nguyện, chẳng ai can thiệp được cả.

Hơn nữa, loại chuyện này cũng được các nữ đệ tử xuất thân thấp kém, tư chất bình thường ưa thích. Dù sao cao niên tiền bối đại đa số đều ra tay rất hào phóng, chỉ cần cao hứng vung tay ra một ít Long tinh, Linh bảo, Linh đan gì gì đó thì đã quá thừa để đáp ứng nhu cầu tu luyện hàng ngày của đệ tử cấp thấp rồi.

Nghe yêu cầu của Triệu Sùng Dương, đầu tiên Trần Ứng hơi sửng sốt, sau đó hắn hơi trầm ngâm rồi vội vàng gật đầu cười nói:

- Ha ha, không ngờ mấy việc nhỏ như vậy mà Triệu huynh cũng vung tay rất thoảng. Đệ tử Âm Vũ Viện ta đều ở đây, Triệu huynh cứ việc chọn lựa.

Lúc này, vừa nghe Triệu Sùng Dương muốn tuyển dụng nữ thị tẩm giá cao, đại đa số nữ đệ tử của Âm Vũ Viện đều đỏ mặt thẹn thùng, lùi về phía sau. Nhưng cũng có một vài nữ đệ tử rục rịch trong lòng, thậm chí còn có người ném mấy cái mị nhãn về phía Triệu Sùng Dương.

Một ngày hai viên Long tinh, đây đã bằng cung cấp một tháng của viện phái rồi, đối với những đệ tử Nguyên Khí Cảnh này mà nói, xem như là một khoản thu rất lớn. Hơn nữa, với họ, đây chẳng qua là bán “thịt” vài lần mà thôi, cũng không phải chuyện gì quá lớn.

Triệu Sùng Dương gật gật đầu, giả vờ quan sát một phen, cuối cùng đưa tay chỉ vào Tiểu Yên Tiểu Lục trong đám người, nói rất khẳng định:

- Ủm, Trần sư đây, ta rất vừa ý hai tiểu nha đầu này, liền các nàng đi.

- A?

Tiểu Yên, Tiểu Lục không khỏi sửng sốt, lập tức vội vàng xua tay cự tuyệt:

- Không, không, không! Chúng ta không đi!

- Đúng vậy! Mấy việc này để người nào khác đi! Chúng ta không làm!

...

Hai nàng mặc dù chưa trao thân cho Phong Liệt, nhưng lấy thân phận đường đường là công chúa Kim Long Thiên Triều thì cũng không bao giờ làm chuyện như vậy. Khi cự tuyệt, trong lòng hai nàng đều buồn bực không thôi. Bất quá, các nàng cũng biết tên Triệu Sùng Dương này không dễ chọc, không dám nói ra những lời khó nghe.

Thấy hai người Tiểu Yên, Tiểu Lục cự tuyệt rõ ràng như vậy, Trần Ứng suy nghĩ một chút rồi cũng khuyên giải:

- Triệu huynh, nếu các nàng không muốn thì người chọn người khác cũng được mà.

Nhưng lúc này, Triệu Sùng Dương lại tiếp tục phóng thích khi thế, trừng mắt hừ lạnh nói với Trần Ứng:

- Hừ! Không thể được! Hôm nay Triệu mỗ chỉ coi trọng hai tiểu nha đầu này thôi! Trần Ứng, nếu người không đồng ý, hôm nay Triệu mỗ đây phải lãnh giáo một phen rồi!

Thấy Triệu Sùng Dương muốn giở trò ép buộc, sắc mặt các đệ tử Âm Vũ Viện không khỏi giận giữ. Nếu không phải vì trong lòng biết mình không địch lại Triệu Sùng Dương, chỉ sợ đã sớm có người lao lên.

Việc tìm nữ thị tẩm này thường thường đều là người tình ta nguyện, dưới giáo quy của Ma Long giáo, cho dù Triệu Sùng Dương có tu vi Chân Khí Cảnh cửu trọng thiên thì cũng chẳng có quyền ép buộc như vậy.

Bất quá, Triệu Sùng Dương lại không trực tiếp ức hiếp hai người Tiểu Yên, Tiểu Lục mà lại quay sang tạo áp lực lên Trần Ứng, như vậy thì sẽ rất khác rồi.

Hắn và Trần Ứng thuộc về cùng cảnh giới, nếu hai người “thiết tha” một lúc thì sẽ chẳng ai xen vào. Mà Trần Ứng lại là chấp sự của Âm Vũ Viện, rất có quyền lực đối với đệ tử.

Cho nên, Triệu Sùng Dương bức bách Trần Ứng cũng không coi là vi phạm giáo quy, mà như vậy còn có thể thông qua Trần Ứng, gián tiếp ép buộc hai người Tiểu Yên Tiểu Lục, quan hệ trong đó mọi người đều hiểu được.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Trần Ứng.

Nhất là Tiểu Yên Tiểu Lục, cả hai đều hoa dung thất sắc, mong mỏi nhìn Trần Ứng.

Mà Trần Ứng nghe Triệu Sùng Dương nói vậy, đầu tiên là hơi cả kinh, sau một chút do dự thì lập tức nghiêm mặt lên quát Tiểu Yên Tiểu Lục:

- Tiểu Yên, Tiểu Lục, có thể hầu hạ Triệu chấp sự cũng là phúc của các người. Chuyện tốt như vậy người khác cướp còn chẳng được, sao các người lại dám từ chối! Tốt lắm, hai người các người đi hầu hạ Triệu chấp sự một thời gian đi. Cứ quyết định như vậy!

Trong lòng hắn rất rõ ràng, lấy tu vi Chân Khí Cảnh tam trọng thiên của mình, hơn nữa còn là thân thể bị rút bỏ chín phần Chân Long huyết tủy, căn bản không phải là đối thủ của Triệu Sùng Dương, động thủ thì chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Huống chi trong mắt hắn, hai người Tiểu Yên Tiểu Lục chỉ là hai đệ tử bình thường có tư sắc xuất chúng mà thôi, có bị như vậy cũng sẽ chẳng có ai ra mặt. Hiện giờ có cơ hội, sao hắn không thuận nước giong thuyền cơ chứ. Về sau nếu có Triệu Sùng Dương chiếu ứng, coi như có thêm được một mối quan hệ không tồi trong Ma Long giáo.

Trần Ứng vừa thốt ra lời này, chúng đệ tử của Âm Vũ Viện không khỏi ồ lên, càng hiểu rõ hơn sự vô năng và yếu đuối của chấp sự viện phái mình.

Mà Tiểu Yên Tiểu Lục lại sợ ngây người, vẻ mặt lo lắng không biết nên làm gì.

Lúc này, trong đám người lại đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn:

- Hừ! Ma Vũ Viện các người thật là khinh người quá đáng! Hai vị sư tỷ Tiểu Yên Tiểu Lục là người của Phong Liệt sư huynh! Ai thềm hai viên Long tinh của người chứ?

Triệu Thung cũng đứng ra hô lớn:

- Đúng vậy, nếu người muốn dẫn các nàng đi, có bản lĩnh thì giết hai trăm người chúng ta đi rồi nói.

- Cái chó gì vậy? Hai vị phu nhân của công tử chúng ta sẽ cần hai viên Long tinh? Có bệnh à?

- Bảo hắn đi chết đi!

...

Dưới sự kích động của Triệu Thung và Trương Đại Tài, hơn hai trăm đệ tử Âm Vũ Viện rất nhanh đã bao bọc Tiểu Yên Tiểu Lục vào giữa. Mà ngay cả một số đệ tử Âm Vũ Viện đứng cách đó một khoảng cũng cảm phần gia nhập vào.

Trong lúc nhất thời, trên gò núi bằng phẳng đã giương cung bạt kiếm, những tiếng leng keng của lợi khí ra khỏi vỏ không dứt bên tai.

Thấy biến hóa của mấy trăm đệ tử Âm Vũ Viện, lửa giận của Trần Ứng không khỏi đại thịnh. Đám đệ tử Nguyên Khí Cảnh này đoàn kết như vậy từ khi nào? Cũng dám không để sư thúc như mình vào mắt, quả thật quá buồn cười!

Không đợi Triệu Sùng Dương phát hỏa, hắn đã phát hỏa trước. Chỉ thấy hắn trầm mặt quát chúng đệ tử:

- Các người làm gì vậy? Muốn tạo phản sao?

Nghe Trần Ứng quát, tiếng hô của chúng đệ tử Âm Vũ Viện hơi nhỏ đi một chút, nhưng vẫn không hề lùi bước, vẻ mặt rất quyết tuyệt.

Mạng của bọn họ đều là do Phong Liệt cứu, tự nhiên là rất cảm kích Phong Liệt. Hơn nữa, họ đều rõ ràng chỉ cần mọi người đoàn kết lại thì cả Triệu Sùng Dương và Trần Ứng cũng chẳng dám làm gì họ.

Giờ phút này, động tĩnh nơi đây đã khiến cho người của mười bảy viện phái khác chú ý. Hàng ngàn hàng vạn đệ tử đều lộ ra vẻ mặt như đang xem hài kịch.

157. Chương 194 : Trở Về!

Trong mười tám viện phái, Âm Vũ Viện thuộc về loại yếu nhất, hơn nữa đã suy nhược lâu ngày. Điều này dẫn đến đại đa số chấp sự đều trở nên yếu đuối, bình thường khi gặp phải chấp sự viện phái khác đều là tránh né, gần như đã trở thành thông lệ rồi.

Vẻ giận dữ chợt lóe qua khuôn mặt Triệu Sùng Dương, nhưng ngay sau đó hắn lại cười âm hiểm, chấp hai tay chằm chọc nói:

- Trần sư đệ, xem ra những đệ tử này chẳng ngoan ngoãn lắm nhỉ...

Bị Triệu Sùng Dương chằm chọc như vậy, Trần Ứng lại càng cảm thấy mất mặt. Ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng, đột nhiên buông khí thế ra đè ép về phía hơn hai trăm đệ tử.

Trong lòng hắn thầm hạ quyết tâm, hôm nay phải cho đám nhãi ranh này biết sự lợi hại của mình, nếu không thì hắn lấy đầu ra uy tín để mà phục chúng?

Nhưng vào lúc này, xung quanh đột nhiên vang lên một mảnh tiếng ù ù, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cửa vào hạp cốc.

Ngay sau đó, dưới sự chú ý của vạn con mắt, một chiếc Phi Chu lớn chừng ba mét vuông chính đang chậm rãi bay ra, lướt về phía các đệ tử Âm Vũ Viện tập trung.

- Hử? Đó không phải Lưu Tinh Phi Chu của Nhạc sư thúc Ma Vũ Viện sao? Chẳng lẽ lão nhân gia cũng tiến vào đại hạp cốc?

- Đó là Phi Chu mà Phong Liệt thu được từ Nhạc Đông Thần! Chẳng lẽ hắn chạy thoát khỏi tay cao thủ Cương Khí Cảnh? Điều này sao có thể chứ?

- Chết tiệt! Sở Huyền, tên thị vệ Cương Khí Cảnh của người chẳng lẽ bị ngu sao? Ngay cả một đệ tử Nguyên Khí Cảnh cũng không giết nổi? Phế vật! Quả thực là phế vật!

- Là Phong sư huynh! Nhất định là Phong sư huynh đã trở về! Tiểu Yên, chúng được cứu rồi, Phong sư huynh sẽ không để chúng ta làm sao đâu!

- Ta đã nói Phong sư huynh là người tốt ắt có trời giúp! Sẽ không sao cả! Ha ha ha ha!

- Phong sư huynh! Chúng ta ở đây!

...

...

Nhìn Lưu Tinh Phi Chu xuất hiện. Một người Sở Huyền, Triệu Đồng, Nhạc Đông Thần và Long Khuynh Vân, Tề Xương Vũ không khỏi khiếp sợ vạn phần, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

Mà hai người Tiểu Yên Tiểu Lục lại mừng quá mà bật khóc, cao giọng hoan hô cùng hơn hai trăm đệ tử Âm Vũ Viện. Giống như Phong Liệt vừa trở về thì bọn họ sẽ chẳng phải lo sợ việc gì vậy.

Một số đệ tử của viện phái khác không biết Phong Liệt thì lại lộ vẻ tò mò. Tất cả đều muốn xem nhân vật trong lời đồn này rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Oanh!

Một tiếng động lớn vang lên, Lưu Tinh Phi Chu ầm ầm đáp xuống mặt đất.

Theo đó, cánh cửa nhất thời mở ra, một thiếu niên thân hình cao to, khí chất tiêu sái chậm rãi bước ra. Trên khuôn mặt tuấn tú vẫn treo một nụ cười ung dung lạnh nhạt, bên hông buộc một cái bọc nhỏ màu đen, đây tất nhiên chính là Phong Liệt.

Sau khi ra khỏi Phi Chu, Phong Liệt nhìn hàng ngàn hàng vạn ánh mắt sáng lấp lánh đang phóng tới, không khỏi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Nhưng lập tức hắn lại cười thoải mái, ngồi Phi Chu xuất hiện, muốn không gây chú ý cũng khó.

Hắn hơi vuốt vuốt bộ trang phục đệ tử hạch tâm của Âm Vũ Viện vừa mặc vào lúc này, sau đó liền cất bước đi về phía đám đệ tử của Âm Vũ Viện.

Mà lúc này, những người phía xa nhìn thấy Phong Liệt xuất hiện, biểu tình trên mặt đều rất phấn khích, có khiếp sợ, có kinh ngạc, có không cam lòng, có tò mò...

Phong Liệt cũng mặc kệ ánh mắt của những người xung quanh, hắn còn không đi được vài bước thì hai đạo thân ảnh yếu diệu một đỏ một lục đã nhào vào trong lòng hắn khóc lóc nức nở.

- Hử? Tiểu Yên Tiểu Lục, hai nàng sao vậy? Sao lại khóc, ai bắt nạt các nàng?

Nhìn hai nàng, Phong Liệt đau lòng không thôi, tiểu ý trên mặt dần dần biến mất.

Vừa nói, hắn vừa ôm vòng eo mảnh khảnh của hai nàng, quả thật là chẳng hề để ý đến hàng ngàn hàng vạn đệ tử xung quanh. Mà Trần Ứng và Triệu Sùng Dương thì lại nhìn Phong Liệt một cách oán độc.

Trong lòng Trần Ứng thâm hận không thôi, hận Phong Liệt vì sao vẫn còn sống. Điều này đã nói rõ kết hoạch thiên tài của hắn đã thất bại rồi.

Triệu Sùng Dương thì lại hận Phong Liệt phết chín đệ tử hạch tâm của Ma Vũ Viện, làm Ma Vũ Viện trở thành trò cười cho cả Ma Long giáo.

- Ô ô ~ Phong sư huynh! Rốt cuộc huynh đã trở về rồi!

- Phong sư huynh, nếu huynh về chậm một chút thì chỉ sợ đã không thấy được bọn muội rồi...

...

Sắc mặt Phong Liệt không khỏi sưng sốt, lập tức hỏi Tiểu Lục trong lòng về tình huống vừa rồi. Dần dần, sắc mặt Phong Liệt trở nên âm trầm như nước, ánh mắt lấp lóe hàn mang.

Hắn ngẩng đầu lên, lạnh lùng quét mắt nhìn Trần Ứng và Triệu Sùng Dương phía xa, sau đó nhìn lướt qua Triệu Đồng, Nhạc Đông Thần, Sở Huyền đang đứng trong đám người Ma Vũ Viện, khóe miệng dần nhếch lên một nụ cười lạnh.

Lấy trí tuệ của hắn, không khó để nghĩ ra được tất cả những việc này đều là mấy trò mèo của đám Triệu Đồng, Nhạc Đông Thần kia.

Điều này cũng chẳng có gì khó hiểu, hắn và đám Triệu Đồng, Nhạc Đông Thần, Sở Huyền đã sớm thế như nước lửa. Chẳng qua ngại trong đại hạp cốc có nhiều tai mắt nên không tiện hạ sát thủ mà thôi.

Trải qua việc Tiểu Yên và Tiểu Lục, trong lòng hắn thầm ghi nhớ thêm một món nợ với mấy tên này. Đang suy nghĩ xem nên dẫn xà xuất động thế nào để diệt trừ hoàn toàn mấy mối họa lớn này.

Dần dần, Triệu Thung, Diệp Thiên Tử, Sở Tiểu Diệp cùng với hơn hai trăm đệ tử Âm Vũ Viện đều xông đến hỏi thăm Phong Liệt. Thấy hắn không chút tổn hao gì, một đám đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, đột nhiên một tiếng quát chán ghét vang lên cách đó không xa, làm đám người đang lú lú không khỏi bị kiểm hãm.

- Hừ! Người chính là Phong Liệt?

Mọi người quay lại nhìn, đúng là Triệu Sùng Dương đang chậm rãi đi tới. Phía sau hắn còn có Trần Ứng, ánh mắt hai tên này nhìn Phong Liệt đều rất bất thiện.

Phong Liệt tự nhiên sẽ không hòa nhã với hai tên này, hắn thần nhiên liếc mắt nhìn Triệu Sùng Dương một cái, sau đó lạnh lùng quét mắt về phía Trần Ứng. Trong mắt hắn thậm lộ ra một tia tiểu ý rất có thâm ý, điều này làm Trần Ứng có chút chột dạ.

Thấy Phong Liệt dường như chẳng thêm chú ý mình, Triệu Sùng Dương không khỏi giận tím mặt, quát lên:

- Lớn mật! Người không nghe ta đang nói với người sao? Âm Vũ Viện dạy đệ tử thế nào vậy? Ngay cả cấp bậc lễ nghĩa cũng không biết!

Phong Liệt che Tiểu Yên Tiểu Lục phía sau lưng, lại liếc mắt nhìn Triệu Sùng Dương một cái, cười lạnh nói:

- Hiểu cấp bậc lễ nghĩa hay không thì phải xem thực lực của người thế nào! Dám tính động đến nữ nhân của ta, để ta xem người có bao nhiêu bản lĩnh!

- Hống!

Tiếng nói vừa dứt, ngay khi tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, Phong Liệt đột nhiên đề khí giữa đầu phát ra một tiếng gầm cao vút. Tiếng gầm khiến cho màng nhĩ của mọi người như nứt ra, hồn bay lên chín tầng mây.

Cùng lúc đó, một cái Ma Long hư ảnh lớn hơn hai mươi trượng nhìn rất sống động xuất hiện, mang theo uy thế khủng bố như muốn dời non lấp biển lao mạnh về phía Triệu Sùng Dương còn đang thất thần.

Oanh!

Nhất thời, một đạo thân ảnh chợt bay ra năm mươi trượng phía ngoài, đụng ngã gần trăm tên đệ tử rồi mới lăn lông lốc trên mặt đất, lúc này dĩ nhiên đã chết ngất đi rồi.

Nhìn một màn nằm ngoài dự đoán này, hàng ngàn hàng vạn đệ tử không khỏi trờng lớn hai mắt, cảm suýt rớt xuống đất.

158. Chương 195 : Bên Ngoài Âm Vũ Điện!

- Phong Liệt, hử... hử vậy mà lại có thể đánh bại Triệu chấp sự Chân Khí Cảnh cửu trọng thiên dễ dàng như vậy! Hử thật sự chỉ có Nguyên Khí Cảnh sao?

- Tên Phong Liệt kia quả thật là một quái thai, mới vài ngày không thấy mà thực lực của hử đã lại tăng thêm không ít! Chà, xem ra bản công tử muốn thu thập hử thì phải tu luyện thêm một thời gian nữa rồi.

- Tên điên này, ngay cả chấp sự của Ma Vũ Viện chúng ta cũng dám giết, quả thực là vô pháp vô thiên! Các vị, chúng ta nhất định không thể để cho hử rời khỏi đây dễ dàng như vậy, nếu không thì Ma Vũ Viện chúng ta sẽ mất hết thể diện a!

- Khụ khụ! Ta thấy vẫn nên bẩm báo cho tiền bối trong viện biết thì tốt hơn. Dù sao... chúng ta cộng lại cũng chưa chắc đánh thắng được một mình Phong Liệt a...

...

Mọi người không chỉ khiếp sợ về việc Phong Liệt giết chấp sự của Ma Vũ Viện trước mặt bao người như vậy, mà còn khiếp sợ vì thực lực kinh khủng của hử, chỉ một chiêu đã đánh bại cường giả Chân Khí Cảnh đỉnh phong.

Lấy thực lực Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên, chỉ một chiêu đã đánh bại cao thủ Chân Khí Cảnh cửu trọng thiên. Trong lịch sử vô số năm tháng của Long Huyết đại lục là gần như chưa bao giờ có. Cho dù là Long Khuynh Vân – người được Ma Long giáo công nhận là đệ nhất thiên tài thể hệ trẻ cũng không thể làm được!

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mấy vạn người xung quanh nhìn về phía Phong Liệt đều mang theo vẻ khiếp sợ, hăm mộ, sùng bái... Đương nhiên, đám người Ma Vũ Viện thì đều cực kỳ phẫn hận Phong Liệt, hận không thể lập tức giết hử.

Triệu Sùng Dương cũng không thể so được với các thể gia công tử như Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng. Trừ thân phận chấp sự của Ma Vũ Viện ra thì hử chỉ là một tộc nhân bình thường trong Triệu gia mà thôi. Nhân vật như vậy, với đệ tử Nguyên Khí Cảnh thì có thể nói là cao cao tại thượng, nhưng trong mắt các thượng vị giả thì lại chẳng khác gì con kiến.

Hơn nữa, ở nơi cường giả vì tôn như Ma Long giáo, cho dù Phong Liệt có giết tên kia thì cũng chỉ là chứng minh hử có thực lực. Đường đường cao thủ Chân Khí Cảnh cửu trọng thiên, bị một đệ tử Nguyên Khí Cảnh nho nhỏ giết chết, loại chuyện mất mặt đến không còn gì để nói như vậy, đoán chừng sẽ chẳng ai ra mặt kêu oan cho hử cả.

Đương nhiên, Phong Liệt dùng trạng thái người phát ra “Tảng Thiên Nhất Khiếu” đánh bại Triệu Sùng Dương còn có một tầng hàm nghĩa nữa. Một phương diện là cho mấy kẻ nghi ngờ thực lực hử sáng mắt ra, còn một phương diện khác là tăng thêm lợi thế khi bị Âm Vũ Viện thẩm phán không lâu tiếp theo.

Hắn đang muốn nói cho mọi người, Phong Liệt hẳn có thực lực đánh bại cao thủ Chân Khí Cảnh cửu trọng thiên, là tuyệt thể thiên tài hàng thật giá thật. Nếu ngay cả một thiên tài như vậy mà Âm Vũ Viện cũng không ra sức bảo vệ thì đúng là hết thuốc chữa, xứng đáng đứng cuối mười tám viện vạn vạn lần.

Tiếp theo, Phong Liệt không để ý đến phản ứng của mọi người, cũng mặc kệ Triệu Sùng Dương chết hay sống. Hắn nhẹ nhàng ôm eo Tiểu Yên Tiểu Lục, về mặt lạnh nhạt đi về phía Lưu Tinh Phi Chu.

Về phần Trần Ứng, Phong Liệt cũng không định lập tức xử lý tên kia, bởi vì trong tay hắn còn có nhược điểm của Trần Ứng, một nhược điểm có thể làm Trần Ứng sống không bằng chết.

Lúc này, trong đám người Âm Vũ Viện, ánh mắt Diệp Thiên Tử bỗng sáng lên, đột nhiên túm lấy tay Sở Tiểu Diệp chạy về phía Phong Liệt.

- A, Thiên Tử tỷ tỷ, người làm gì vậy?

Khuôn mặt Sở Tiểu Diệp bỗng sưng sốt, không khỏi duyên dáng hô to.

- Làm gì? Có Phi Chu không ngồi, chẳng lẽ muốn đi bộ về sao?

- A? Ừm!

...

Mắt thấy ngay lúc Phong Liệt muốn lên Phi Chu, phía sau bỗng có một trận gió thơm bay tới. Hai đạo thân ảnh yếu diệu xinh đẹp thế nhưng lại xông vào Phi Chu trước cả Phong Liệt, làm cho hắn không khỏi há hốc mồm.

Trong Phi Chu, Diệp Thiên Tử bĩu bĩu môi, giả vờ đáng thương nhìn Phong Liệt nói:

- Phong Liệt, bản tiểu thư muốn đi nhờ một lần mà thôi, người sẽ không nhỏ mọn vậy chứ?

Mà bên người nàng, Sở Tiểu Diệp cũng chớp chớp mắt cực kỳ phối hợp, nhìn Phong Liệt một cách mong đợi.

Tình cảnh như vậy không khỏi làm Phong Liệt bật cười ra tiếng, tất nhiên hắn sẽ không đuổi hai vị cô nương này xuống. Chỉ đành phân phó Diệp Trì khởi động Phi Chu, bay về phía Âm Vũ Viện.

Rất nhanh, dưới sự chú mục của ngàn vạn đệ tử, Lưu Tinh Phi Chu chậm rãi bay lên cao, biến mất phía cuối chân trời, chỉ để lại những tiếng nghị luận ồn ào huyên náo, thật lâu không dừng.

Lúc này, ngoài đám người Phong Liệt, Diệp Thiên Tử, Diệp Trì ra thì trên Phi Chu còn có Dạ Mạc thú Tiểu Dạ, cùng với con đại điều Kim Câu lúc này đã cao đến nửa trượng.

Về phần con Long Tượng cấp hai Đại Sơn thì Phong Liệt đã sớm nhờ người đưa về trong Dạ Mạc đại hạp cốc. Dù sao thì mang theo một con Long Tượng khổng lồ cũng quá bất tiện.

Đôi mắt sắc bén của Kim Câu nhấp nháy, quét mắt nhìn mọi người xung quanh một vòng. Khí thể mạnh mẽ mà nó phát ra làm mấy người đệ tử Nguyên Khí Cảnh nơi đây âm thầm kinh hãi. Diệp Thiên Tử và Sở Tiểu Diệp lại càng tránh thật xa, giống như sợ Kim Câu đột nhiên tập kích vậy.

Cũng may là khi bay được một khoảng, Phong Liệt liền phân phó Diệp Trì mở một cánh cửa thả Kim Câu ra ngoài.

Đồng thời, Phong Liệt cũng để cho nó chuyển một chiếc trư vật giới chỉ có chứa Long Cốt Linh Đẳng cho Lý U Nguyệt. Tin rằng khi có Long Cốt Linh Đan tương trợ, tốc độ tu luyện của Lý U Nguyệt sẽ được nâng cao một tầng.

Phi Chu xuyên qua bầu trời, dần dần, trừ Diệp Thiên Tử và Sở Tiểu Diệp vẫn lú lú trò chuyện ra thì tất cả những người còn lại đã trầm mặc không nói.

Lúc này Phong Liệt cũng không có hứng thú nói gì, hai mắt hơi nhắm lại, trong đầu lặng lẽ sắp xếp lại những thứ được và mất trong hành trình Dạ Mạc đại hạp cốc lần này.

Trong ba tháng rèn luyện này, thu hoạch của Phong Liệt không thể nói là không nhiều.

Dạ Mạc châu thượng phẩm, Tiểu Dạ, Viễn Cổ Long Uy, U Linh Thiết, Long Cốt Linh Quả, và pho tượng Thiên Long mười hai trảo thần bí kia. Mỗi thứ này, mỗi thứ đều đủ để làm cho hàng vạn cao thủ trên đại lục điên cuồng cướp đoạt.

Nhất là Viễn Cổ Long Uy và U Linh Thiết, chỉ sợ hai thứ này đủ để dẫn phát ra một hồi động đất trên toàn bộ đại lục. Giá trị của chúng căn bản không thể cân nhắc bằng Long tinh.

Hơn nữa, ở đây còn chưa tính đến việc Phong Liệt liên tiếp tấn thăng tứ giai ở Tụ Nguyên Trì, cùng với hơn mười chiếc trử vật giới chỉ còn chưa kịp kiểm kê của đám người Thủy Thiên Lưu, Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng, Lý trưởng lão.

Nói tóm lại, đối với Phong Liệt, lần lịch lãm ở Dạ Mạc đại hạp cốc này tuy rằng hung hiểm dị thường, nhiều lần nguy hiểm tới tính mạng, nhưng đổi lại thì thu hoạch cũng rất đáng giá.

Bất quá, song song với thu hoạch phong phú, hắn cũng trêu trọc không ít tai họa, có thêm vô số cường địch.

Qua nhiều lần giao phong với đám người Sở Huyền, Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng, lúc này xem như hắn đã hoàn toàn đắc tội cả Ma Vũ Viện. Không đơn giản là chín tên đệ tử hạch tâm kia hận hắn tận xương, mà ngay cả rất nhiều đệ tử bình thường của Ma Vũ Viện cũng rất bất mãn với hắn.

Hơn nữa, còn có cái Ngân Nguyệt sơn trang kia, thiếu trang chủ bị giết, gặp phải Phong Thanh Lam khi tranh đoạt Long Cốt Linh Quả, đây đều là những rắc rối không nhỏ.

Trong lòng Phong Liệt rất rõ ràng, lần rèn luyện này đã kết thúc, cho dù giáo quy không trừng phạt thì thế lực của mấy đại gia tộc và Ngân Nguyệt sơn trang cũng sẽ không buông tha cho hắn.

159. Chương 196 : Bất Đắc Dĩ Bể Quan (1)

Sau hồi lâu suy nghĩ, Phong Liệt cười khổ thở dài. Hiện giờ việc đã đến nước này, lo lắng cũng là vô dụng, chỉ có thể thâm nhủ cẩn thận thêm mười vạn phần nữa mà thôi. Trong lòng hắn thầm hạ quyết tâm, về sau chưa tu luyện đến Chân Khí Cảnh thì tuyệt không dễ dàng hạ sơn.

Khoảng cách năm trăm dặm chỉ chốc lát đã đến, ngay khi Phi Chu còn cách Âm Vũ Viện khoảng mười dặm, Phong Liệt liền bảo Diệp Trì hạ xuống mặt đất, mọi người cùng nhau đi bộ lên núi.

Nhìn cánh cửa cao lớn của Âm Vũ Viện đã nằm trong tầm mắt, trong lòng mọi người không khỏi sinh ra một chút cảm giác thần thiết.

Mặc dù sự cạnh tranh trong viện phái cũng rất tàn khốc, nhưng còn kém xa so với hung hiểm trong Dạ Mạc đại hạp cốc.

Chẳng qua, khi mọi người đi đến ngoài cửa sơn môn thì trên mặt tất cả đều dần dần lộ vẻ nghi hoặc.

Bởi vì lúc này, đang có hai gã trung niên nam tử tóc bạc mi bạc đang đứng sừng sững trước sơn môn của Âm Vũ Viện. Bên cạnh họ còn có bốn gã chấp sự của Ma Vũ Viện, sáu người đều không nói một lời, lạnh lùng nhìn chăm chú xuống phía chân núi, bộ dáng ngưng trọng như đang đợi kẻ thù.

Lúc này, thấy đám người Phong Liệt đang chậm rãi đi tới, nhất thời sáu người đều ngưng mắt nhìn về phía này.

- Hả? Người của Ngân Long giáo đến Âm Vũ Viện chúng ta làm gì?

Diệp Thiên Tử kinh ngạc hỏi.

- Người của Ngân Long giáo? Không phải là người của Ngân Nguyệt sơn trang đó chứ?

Tiểu Lục đột nhiên cả kinh, vội vàng nhìn về phía Phong Liệt. Những người còn lại cũng giật mình, đều dừng cước bộ lại, thẫn thờ thay cho Phong Liệt.

- Phong sư huynh, chúng ta làm gì bây giờ? Có nên tránh đi trước không?

- Ha ha, đi thôi! Không có gì phải sợ cả, các người đừng quên chỗ này là địa bàn của Ma Long giáo, hơn nữa còn là địa bàn của Âm Vũ Viện!

Phong Liệt cười lạnh một cách khinh thường, tốc độ dưới chân vẫn không giảm chút nào, chậm rãi đi về phía trước.

Theo mọi người dần dần tiếp cận, Phong Liệt phát hiện sáu người này đều có tu vi Chân Khí Cảnh, hơn nữa ở khoảng Chân Khí Cảnh sơ kỳ, điều này làm trong lòng hắn yên tâm hơn.

Lúc này, mặt trời chính đang lên cao, ánh nắng vàng rực chiếu khắp thiên địa, hoàn toàn khác với vẻ âm trầm u ám của Dạ Mạc đại hạp cốc.

Dưới hoàn cảnh này, tuy rằng thoát nhìn thì rất thoải mái, phong cảnh đẹp dễ, tâm thần thích ý, thế nhưng lại là bất lợi rất lớn cho Phong Liệt.

Bởi vì, nếu Hắc Ám thân của hắn không có đủ Hắc Ám lực duy trì, căn bản là không thể hóa hình, chiến lực tự nhiên sẽ giảm sút.

Bất quá, nếu chỉ vẹn vẹn là vài tên Long Vũ giả Chân Khí Cảnh sơ kỳ, Phong Liệt cũng chẳng để trong lòng lắm. Hắn nghĩ, chỉ cần mình thi triển Táng Thiên Nhất Khiếu là có thể giải quyết sáu tên này một cách dễ dàng.

Thấy đám người Phong Liệt đến đây, hai gã Ngân Long Vũ giả và bốn gã chấp sự của Ma Vũ Viện đều lộ ra vẻ kinh diễm.

Sáu đôi mắt không ngừng quét qua Diệp Thiên Tử, Sở Tiểu Diệp, Tiểu Yên Tiểu Lục, Lạc Tiểu Thanh. Mà Phong Liệt và Diệp Trì thì lại bị xem như không khí.

Diệp Thiên Tử và Sở Tiểu Diệp thì tất nhiên không cần nói, cả hai đều là mỹ nữ cấp bậc khuynh quốc khuynh thành, hồng nhan họa thủy. Mà Tiểu Yên Tiểu Lục, Lạc Tiểu Thanh đều là nhân gian tuyệt sắc vạn dặm khó tìm. Bất kể là khí chất, thần vận hay dung nhan dáng người đều không thể chê nổi một câu, làm cho cả sáu người đều kinh diễm không thôi.

Nhất là hai gã Ngân Long Vũ giả kia, nhìn đến mức dâm quang sáng lên trong mắt, giống như hận không thể mọc thêm mấy đôi mắt để nhìn cho đủ vậy.

Thấy vẻ háo sắc của hai tên này, trong lòng Phong Liệt không khỏi thâm giận. Sau khi trải qua việc Thủy Thiên Lưu, có thể nói Phong Liệt đã không có chút thiện cảm nào với Ngân Long Vũ giả, hận không thể gặp một tên giết một tên.

Bất quá, nếu hiện giờ sáu tên này không đến trêu trọc mình, hắn tự nhiên sẽ nghĩ nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, thành ra cũng lười để ý đến bọn họ.

Kế tiếp, hắn hừ khê một tiếng, bước về phía trước không chút dừng lại.

- Đứng lại!

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh đột nhiên chặn lại phía trước người hắn.

Ánh mắt Phong Liệt lạnh lùng, chậm rãi lui về phía sau vài bước, híp mắt nhìn lại.

Chỉ thấy ngăn trước mặt mình là một gã chấp sự trung niên của Ma Vũ Viện. Người này đã gây yếu thì chớ, mặt còn trắng bệch không râu, trong đôi mắt xéch lấp lóe âm mang, vừa nhìn đã biết đây là loại tiểu nhân có thù tất báo.

- Không biết vị tiền bối này có gì chỉ giáo?

Phong Liệt thản nhiên nói.

Tên chấp sự kia nhìn Phong Liệt từ trên xuống dưới, âm trầm lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, các ngươi vừa thí luyện về từ Dạ Mạc đại hạp cốc đúng không?

- Không phải, chúng ta vừa lịch lãm bên ngoài về.

Phong Liệt thuận miệng đáp.

Mấy tên này cũng chẳng phải tiền bối trong Âm Vũ Viện, hơn nữa rất có thể là đến tìm mình, tự nhiên hắn sẽ không nói thật.

Hơn nữa, lấy thân phận đệ tử hạch tâm của hắn, cũng chẳng cần hạ giọng với mấy tên này.

Mấy người Diệp Trì, Lạc Tiểu Thanh phía sau nghe Phong Liệt nói vậy thì không khỏi đều sửng sốt, nhưng cũng không ai vạch trần hắn.

- Hả?

Nghe Phong Liệt trả lời như vậy, tên chấp sự trung niên kia lại cẩn thận quan sát Phong Liệt một lần, sau đó mới chậm rãi tránh đường ra, lạnh lùng nói:

- Đi đi!

Phong Liệt hơi chấp tay, dẫn đoàn người nghênh ngang tiến vào trong cánh cửa Âm Vũ Viện.

Thẳng đến lúc mọi người dần đi xa, hai gã Ngân Long Vũ giả kia mới lưu luyến thu ánh mắt khỏi chúng nữ, về mặt cực kỳ tiếc hận.

Chỉ nghe một người trong đó âm dương quái khí bĩu môi nói:

- Chắc chắn, không ngờ rằng mấy cô gái thân mang Ma Long huyết mạch cũng tuyệt sắc như vậy, làm cho ta nóng hết cả người. Đợi sau khi tìm được Thiếu trang chủ, nhất định lão tử phải kiếm mấy cô gái có Ma Long huyết mạch hạ hỏa.

- Hắc hắc hắc! Chuyện đó thì có đáng gì? Thí luyện ở Dạ Mạc đại hạp cốc hôm nay sẽ chấm dứt, dù Thiếu trang chủ dù có ham chơi đi nữa thì nhất định sẽ đi ra trong hôm nay.

- Nếu may mắn mà nói, không chừng đêm nay Thiếu trang chủ sẽ mang chúng ta đi Thái Long trang của Ma Long giáo chơi ấy chứ. Đến lúc đó, muốn mấy cô gái có Ma Long huyết mạch không phải dễ như trở tay sao?

Tên Ngân Long vũ giả còn lại cũng cười hắc hắc nói.

...

...

Nghe hai tên này không chút kiêng kỵ nói đến chuyện chơi gái, mấy người Diệp Thiên Tử, Sở Tiểu Diệp không khỏi ghé tởm phì một tiếng, càng bước đi nhanh hơn.

Trong lòng Phong Liệt lại hơi động, trên mặt dần hiện lên một nụ cười lạnh:

- Ủm? Quả nhiên là người của Ngân Nguyệt sơn trang! Khả khả, xem ra bọn người kia còn chưa biết Thiếu trang chủ của họ đã xuống dưới chơi con gái của Diêm Vương gia rồi. Hắc hắc, vậy cũng tốt, lão tử bế quan mấy ngày tránh bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió a.

Sau khi quyết định chủ ý, Phong Liệt liền bước nhanh về phía tiểu viện của mình.

Nửa dưới của Âm Vũ Phong thuộc về khu vực hoạt động của đệ tử Nguyên Khí Cảnh. Bởi vì việc thí luyện nên đệ tử còn ở đây ít hơn rất nhiều so với lúc trước. Giờ đây bọn họ nhìn thấy đám người Phong Liệt, Diệp Thiên Tử, Sở Tiểu Diệp trở về thì tất cả đều mở miệng chào hỏi.

160. Chương 197 : Bất Đắc Dĩ Bế Quan (2)

Những đệ tử này đều đã từng tham gia thí luyện ở đại hạp cốc. Bọn họ còn nhớ rõ, lúc trước khi mình đi ra khỏi đó thì gần như cả người đều là vết thương, quần áo tả tơi như ăn mày.

Nhưng lúc này thấy mấy người Phong Liệt không ai bị thương, còn giống như trở về sau một cuộc du xuân, cảm giác không khỏi cảm thấy kinh ngạc vạn phần.

Nhất là khí thế mơ hồ của Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên mà Phong Liệt phát ra, làm cho các đệ tử bình thường này thất kinh trong lòng.

Bọn họ đều biết rất rõ ràng, trước khi bắt đầu thí luyện thì Phong Liệt chỉ là một đệ tử Nguyên Khí Cảnh tứ trọng thiên mà thôi. Tốc độ tu luyện như vậy đã không thể dùng thiên tài để hình dung nữa, quả thực chính là yêu nghiệt mười phần.

Phong Liệt cũng không để ý nhiều đến những đệ tử bình thường này, dặn dò đám người Tiểu Yên Tiểu Lục một chút, sau đó lập tức trở về tiểu viện của mình.

Ba tháng không về, tất cả sự vật trong tiểu viện cũng không có gì biến hóa, chỉ có bức tường cao hơn ba trượng ngăn cách với tiểu viện của Sở Tiểu Diệp đã được xây lại một lần nữa, điều này làm Phong Liệt rất vừa lòng.

Ngay khi Phong Liệt bước vào tiểu viện, dĩ nhiên có hai đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện bên trong. Đứng là Trần Nhược Tĩnh và Trương Diệu đã lâu không thấy.

Giờ phút này, Trần Nhược Tĩnh vẫn xinh đẹp như vậy, quần áo màu tím làm những đường cong linh lung hiện lên, bộ ngực ưỡn cao, mê người đến cực điểm, khiến cho trong lòng Phong Liệt không nhịn được mà rung động. Hơn nữa, khí thể trên người nàng dường như còn có phần tăng lên, xem ra mấy tháng này thu hoạch không nhỏ.

Còn Trương Diệu thì vẫn thế, mặt như muốn hếch hẳn lên trời, bộ dạng tự cho mình là bất phàm, rất là ngửa dòn. Chỉ là hẳn không biết, tu vi Chân Khí Cảnh ngũ trọng thiên của hắn bây giờ đã chẳng đáng nhắc đến trong mắt Phong Liệt nữa rồi.

Lúc này, thấy Phong Liệt trở về, trong mắt hai người cũng không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bọn họ có thể cảm thấy rõ ràng, Phong Liệt đã khác xa trước kia. Thế nhưng khiến bọn họ mơ hồ cảm thấy một cỗ áp bách mơ hồ. Giống như khi đối mặt với các tiền bối Cương Khí Cảnh, Thần Thông cảnh vậy, điều này khiến họ cực kỳ khó hiểu.

- Người đã trở lại rồi à?

Sau một lúc sững sốt, Trần Nhược Tĩnh khẽ gật đầu với Phong Liệt, có chút ngại ngùng lên tiếng chào hỏi.

- Tiểu tử, không ngờ người có thể hoàn chỉnh trở lại, không thiếu bộ phận nào trên người, xem ra cũng khá may mắn đấy.

Trương Diệu chấp hai tay sau lưng, lưỡi biếng nói, giống như nói chuyện với Phong Liệt chính là cho hắn một vinh dự rất lớn vậy.

Chẳng qua, Phong Liệt vẫn trực tiếp vô thị hân như mọi khi, chỉ cần thận đánh giá mỹ nữ thị vệ của mình.

Hắn mang theo tiểu ý nhàn nhạt, nhìn Trần Nhược Tĩnh vô cùng xinh đẹp trước mắt, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác thân thiết. Đột nhiên không nhịn được mà thốt ra một câu cực kỳ ám muội:

- Nhược Tĩnh, những ngày này ta không ở đây, vẫn tốt chứ?

- Ách... vẫn... vẫn tốt!

Trần Nhược Tĩnh bị câu hỏi này của Phong Liệt làm sững sốt một lát, sau đó hai gò má hơi đỏ lên, cúi đầu khẽ đáp một câu.

Trương Diệu lại không khỏi giận dữ, hắn không ngờ rằng tên tiểu tử Phong Liệt này lại dám đùa giỡn người trong lòng mình ngay trước mặt, không thể nhịn nổi nữa, mở miệng quát to:

- Thằng nhãi! Người...

- Nhược Tĩnh, các người cứ tùy tiện là được, ta phải bế quan vài ngày.

Không đợi Trương Diệu nói xong, Phong Liệt đã ném lại một câu, sau đó đi về phía cánh cửa dẫn tới căn phòng tối tăm của hắn.

Theo đó, chỉ nghe một tiếng “ầm” nặng nề vang lên, sau đó tiểu viện lại tiếp tục trở nên yên tĩnh. Mà Trương Diệu lại giận đến mức suýt chết ngất đi, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Trần Nhược Tĩnh bật cười nhìn Phong Liệt dần dần biến mất khỏi tầm mắt, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, theo đó cũng xoay người đi về phía gian phòng của mình.

Trong thời gian tiếp theo, Phong Liệt bế quan, tất cả sự việc hay con người ở bên ngoài đều bị hắn ném tới sau đầu.

Lấy thực lực hiện giờ của hắn, còn chưa thể trực tiếp nắm giữ hoàn toàn vận mệnh của mình. Nhưng hắn đã làm rất nỗ lực cả ngoài sáng và trong tối, ý đồ gián tiếp ảnh hưởng đến quyết định của cao tầng Âm Vũ Viện đối với mình.

Việc do người làm, sinh tử do trời định.

Hiện giờ việc đã đến nước này, việc nên làm hắn đều đã làm, những chuyện còn lại đã không phải Phong Liệt hắn có thể quyết định.

Tuy rằng hắn rất khó chịu với cảm giác vận mệnh của mình bị người khác khống chế, nhưng với Phong Liệt bây giờ mà nói, thực lực của hắn chỉ mới đạt đến Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên, đây là điều không thể tránh khỏi.

Nửa ngày sau, mấy vạn đệ tử trở về từ Dạ Mạc đại hạp cốc đã lục tục trở lại viện phái của mình.

Tiếp theo, tất cả những sự kiện phát sinh trong Dạ Mạc đại hạp cốc đã nhanh chóng truyền lưu khắp cả Ma Long giáo. Theo mỗi sự việc nghe rộn cả người này truyền ra, đại danh của Phong Liệt Âm Vũ Viện đã đạt đến độ cao “trong thiên hạ không ai không biết” chỉ trong vòng nửa ngày...

- Này, huynh đệ, nghe nói Phong Liệt của Âm Vũ Viện chúng ta phết chín tên đệ tử hạch tâm của Ma Vũ Viện, không biết là thật hay giả a?

- Như vậy thì đã là gì? Ngay cả Long Khuynh Vân – đệ nhất thiên tài của Kiên Vũ Viện mà Phong sư huynh cũng một chiêu đánh bại ấy chứ. Nếu không hơn hai trăm người chúng ta căn bản không thể tiến vào Thượng cổ Tự Nguyên Trì. Nói đến Tự Nguyên Trì kia quả thật là quá thống khoái, lão tử một hơi đột phá nhất giai, nhưng so với Phong sư huynh thì...

...

- Nghe nói chưa? Hiện giờ người của Ma Vũ Viện đang đòi lời giải thích trong Âm Vũ đại diện đấy, họ yêu cầu phải nghiêm trị Phong Liệt!

- Hừ! Dạ Mạc đại hạp cốc vốn chính là sinh tử do trời, có cái gì mà phải giải thích chứ?

- Tuy trên lý lẽ là như vậy, nhưng ai bảo thực lực của Âm Vũ Viện chúng ta yếu cơ chứ! Lần này, tình huống của Phong Liệt có lẽ không ổn rồi.

- Ta nhớ có một lần, trong khi thí luyện ở Dạ Mạc đại hạp cốc, một đệ tử Âm Vũ Viện chúng ta ngộ thương đệ tử hạch tâm của Ma Vũ Viện, kết quả cuối cùng là trực tiếp bị phế tu vi, trục xuất sơn môn!

...

- Ài! Thật quá đáng tiếc, nghe nói trong mấy tháng ngắn ngủi mà Phong Liệt đã liên tục tấn thăng lục giai, hiện giờ đã là Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên, thật không hổ là thiên tài cửu phẩm a! Bất quá, lựa chọn Âm Vũ Viện thì chỉ có thể trách hắn đen đủi! Hắc, sớm biết Âm Vũ Viện uất ức như vậy, lúc đầu lão tử đã chẳng đến đây!

...

Trong Âm Vũ Viện, nơi nơi đều đang bàn tán sôi nổi. Sau khi biết được một loạt hành động vĩ đại của Phong Liệt, trong lòng đông đảo đệ tử đều cảm thấy vui sướng.

Dù sao qua nhiều năm như vậy, Âm Vũ Viện thường bị đặt ở thế yếu khi giao phong với các viện phái khác, rất ít khi có thể chiếm được lợi thế. Thậm chí, khi đứng cùng các đệ tử viện phái khác đều không tự chủ được mà cúi thấp đầu, căm căm đều ghen ghét muốn chết.

Nhưng hôm nay, thế nhưng lại xuất hiện một thiên tài như Phong Liệt, chẳng những chiếm hết tiện nghi trong Dạ Mạc đại hạp cốc, hơn nữa còn phేđi chín đệ tử hạch tâm của Ma Vũ Viện, thậm chí còn đánh bại cả Long Khuynh Vân, điều này quả thực làm cho trên dưới Âm Vũ Viện đều cảm thấy hãnh diện.

Bất quá, khi tỉnh táo lại thì chúng đệ tử đều bị ai không thôi cho vận mệnh của Phong Liệt.

161. Chương 198 : Bên Trong Đại Điện!

Nếu dựa vào tác phong xử sự trước giờ của Âm Vũ Viện, nếu Phong Liệt phేđi nhiều hạch tâm đệ tử của Ma Vũ Viện, chỉ sợ vận mệnh của hắn sẽ cực kỳ bi thảm.

Giờ phút này, các đệ tử bình thường bàn tán ở bên ngoài, mà trong Âm Vũ đại điện trên đỉnh Âm Vũ Phong lại giương cung bạt kiếm, náo nhiệt dị thường.

- Hừ, tên tiểu bối Phong Liệt của Âm Vũ Viện các người lấy mạnh nạt yếu, giết hại đồng môn, bất kể thế nào cũng phải cho Ma Vũ Viện chúng ta một lời giải thích! Nếu không, chúng ta sẽ đi tìm giáo chủ, nhờ lão nhân gia phân giải thị phi!

Bên dưới đại điện, một lão giả uy áp kinh người, nộ khí trùng thiên quát lớn với Viện chủ Âm Vũ Viện – Hồ Kiếm Trung.

Lão giả này tên là Triệu Sùng Lâm, đảm nhiệm Thanh Đồng hộ pháp ở Ma Vũ Viện, là một cường giả Thần Thông Cảnh tam trọng thiên, đồng thời cũng là người Triệu gia.

Lúc này, phía sau hắn có ba cái Ma Long hư ảnh lớn chừng mười trượng, uy thế mệnh mông làm cho cả đám cao thủ Âm Vũ Viện đều cảm thấy khó chịu, nhưng tất cả lại giận mà không dám nói gì.

- Đúng vậy! Tên tiểu tạp chủng Phong Liệt kia vậy mà dám vô pháp vô thiên như vậy, nhất định phải hủy bỏ tu vi rồi nhốt vào khô lao trên Bàn Long Phong! Để cho hắn cảm nhận nỗi thống khổ của âm phệ thần cốt! Nếu không Ma Vũ Viện chúng ta quyết không bỏ qua!

...

...

Phía sau Triệu Sùng Lâm còn có vài lão giả mặc trang phục của Ma Vũ Viện, tất cả đều là cao thủ Thần Thông Cảnh, phân biệt đến từ Nhạc gia, Lữ gia. Cả đám đều vô cùng kiêu ngạo, gào thét muốn xử lý Phong Liệt.

Phía trên đại điện, trong đôi mắt già nua của Hồ Kiếm Trung lóe lên tinh mang, hắn mỉm cười nói với mấy người:

- Triệu hộ pháp không cần tức giận, hãy cứ đợi bản tọa điều tra rõ chân tướng đã, nếu Phong Liệt thật sự làm những việc như các vị nói, bản tọa tất sẽ cho các vị một lời giải thích! Chỉ là hiện giờ Phong Liệt còn đang bế quan, đợi sau đó...

- Hừ, một tên đệ tử Nguyên Khí Cảnh nhỏ nhoi mà thôi, bế quan thì đã sao? Hắn đang bế quan ở đâu? Để lão phu đích thân ra tay bắt hắn! Lão phu cũng rất muốn xem hắn có mấy lá gan mà dám đụng đến Triệu gia, khụ khụ... Dám giết hại đồng môn, coi thường giáo quy!

Triệu Sùng Lâm không chút khách khí, quát lớn cắt đứt lời nói của Hồ Kiếm Trung.

Mấy người phía sau cũng đều phụ họa thêm, không xem Hồ Kiếm Trung và các cao thủ Âm Vũ Viện xung quanh ra gì.

Tuy tu vi của Triệu Sùng Lâm thấp hơn Hồ Kiếm Trung rất nhiều, nhưng hắn lại không hề sợ hãi, bởi vì sau hắn còn một Triệu gia vô cùng cường thế.

Hiện giờ, thực lực về mảng chính trị của Triệu gia tại Thiên Long thần triều chính đang cường thịnh mạnh mẽ, thực lực tổng hợp lại thậm chí không kém bất cứ viện phái nào trong mười tám viện phái của Ma Long giáo. Hơn nữa, Triệu gia còn rất có quyền nói chuyện ở Ma Vũ Viện, đích xác có vốn liếng để mà kiêu ngạo.

Lúc này thấy Triệu Sùng Lâm không kiêng nể gì như vậy, tất cả người của Âm Vũ Viện đều không khỏi giận dữ ra mặt.

Bất quá, khi bọn họ nhìn về phía Hồ Kiếm Trung đang bình thản ngồi phía trên thì đều thở dài một tiếng, cố gắng đè nén phần nộ trong lòng. Chỉ là ánh mắt nhấp nháy nhìn chằm chằm Hồ Kiếm Trung, xem hẳn định xử lý Phong Liệt thế nào.

Âm Vũ Viện suy nhược đã lâu, tất cả điều này cũng không phải không có nguyên nhân. Về phần máu chốt, tất cả mọi người ở đây nhiều ít đều biết vài phần.

Ma Long giáo phân ra mười tám viện, mỗi viện lại chiếm một ngọn núi. Mà Âm Vũ Viện lại ở chỗ ngoài cùng của Ma Long giáo, cũng chính là đạo phòng tuyến đầu tiên.

Tục truyền, ở thời kỳ Thương Cổ Long Chiến, khi Âm Vũ Viện còn cường thịnh, từng đã xuất hiện hơn trăm vị cường giả Thần Thông Cảnh, hơn nữa mỗi người đều mang Thiên cấp chiến kỹ của Âm Vũ Viện. Bọn họ như một nhóm Âm Dạ quân vương, đi vô ảnh, đến vô tung, làm cho các thế lực đối địch với Ma Long giáo nghe tin đã sợ mất mật. Vào thời điểm đó, Âm Vũ Viện có địa vị không thể ở Ma Long giáo, đó là vinh quang bậc nào!

Nhưng không biết vì sao, qua mấy trăm năm, cao thủ Thần Thông Cảnh của Âm Vũ Viện chỉ giảm không tăng, tốc độ giảm sút cực kỳ kinh người. Hiện giờ cộng tất cả số cao thủ Thần Thông Cảnh lại thì còn chưa đến hai mươi người.

Hơn nữa, gần như không có ai lĩnh ngộ Thiên cấp chiến kỹ của Âm Vũ Viện.

Mà khi Hồ Trung Kiếm đến chấp chưởng Âm Vũ Viện, qua hai trăm năm này, chẳng những cao thủ Thần Thông Cảnh điêu linh, mà ngay cả trong các đệ tử Cương Khí Cảnh, Chân Khí Cảnh cũng chẳng có mấy ai xuất chúng.

Cho dù có ngẫu nhiên xuất hiện mấy nhân vật thiên tài thì cũng sẽ chết yểu, kết cục rất đáng buồn. Đám bọn họ, hoặc là chết khi ra ngoài lịch lãm, hoặc là bị xử lý vì vi phạm giáo quy, đây giống như một lời nguyền rũa không thể phá vỡ vậy.

Không thứ gì nghiêm trọng bằng mất đi ý chí.

Những năm gần đây, nhìn từng thiếu niên tiền đồ vô lượng chết yểu trước mắt mình, mỗi cao thủ tiền bối của Âm Vũ Viện đều dần dần quen với sự bất đắc dĩ và trầm mặc. Cho dù là Phó Viện chủ Lãnh Phi Hồng cũng vậy, hẳn đã nhiều năm không để ý đến công việc trong Âm Vũ Viện rồi.

Lãnh Phi Hồng chấp chưởng Thiết Huyết đường, những năm gần đây chưa từng chọn lựa một nhân tài nào từ Âm Vũ Viện. Tất cả máu mới đều trực tiếp đưa từ bên ngoài vào thẳng nội đường, lúc này khó khăn lắm mới duy trì được chiến lực của Thiết Huyết đường không giảm sút. Có thể thấy được việc hắt hủi vọng về Âm Vũ Viện đến thế nào.

Bất quá, hôm nay lại thấy một hậu bối tuyệt thế thiên tài, tiềm lực vô hạn như Phong Liệt gặp phải tình cảnh như vậy. Trong Âm Vũ Viện, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy cực kỳ phần nộ và không cam lòng.

Giờ phút này, ngay cả Phó Viện chủ Lãnh Phi Hồng luôn trầm mặc không nói cũng nhìn về phía Hồ Kiếm Trung, trong mắt đầy vẻ lãnh lệ.

- Hừ!

Đúng lúc này, một gã đại hán mặt đỏ khò ngó phía dưới điện bồng bước lên vài bước, khí thế của Thần Thông Cảnh lực trọng thiên còn cường hoành hơn Triệu Sùng Lâm rất nhiều. Hắn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người Triệu Sùng Lâm.

- Triệu Sùng Lâm, Ma Vũ Viện các ngươi đừng quá kiêu ngạo! Thí luyện ở Dạ Mạc đại hạp cốt vốn chính là sinh tử do trời, đây là quy định vô số vạn năm qua của Ma Long giáo chúng ta! Cho đệ tử quan trọng của gia tộc các ngươi mang theo hộ vệ Chân Khí Cảnh đã là trường hợp đặc biệt rồi, nhưng bọn chúng vẫn rơi vào kết cục như vậy thì có thể trách được ai? Muốn nói giết hại đồng môn? Ta nhỏ vào! Triệu gia các ngươi đã giết bao nhiêu đệ tử Ma Long giáo rồi?

Triệu Sùng Lâm lạnh lùng nhìn đại hán này một cái, lập tức âm trầm nói:

- Trịnh Thông, hình như việc này chẳng liên quan đến ngươi thì phải? Ngươi cũng đừng quên, vài cái mở quặng của Trịnh gia các ngươi rất gần với địa bàn Triệu gia chúng ta, hừ hừ...

- Ngươi...

Đối mặt với câu uy hiếp trần trụi này của Triệu Sùng Lâm, sắc mặt Trịnh Thông không khỏi bị kiềm hãm.

Trịnh gia hẳn xuất thân chính là một gia tộc tầm trung trong Thiên Long thần triều, tất nhiên không thể so sánh với một Triệu gia vô cùng khổng lồ. Sau một hồi, hắn hừ mạnh một tiếng, lập tức phất tay áo đi khỏi đại điện, chỉ có thể ngoảnh mặt làm ngơ.

162. Chương 199 : Tổ Sư Gia (1)

Thấy Trịnh Thông bị Triệu Sùng Lâm ép đi, một số người cũng định đứng ra nói mấy câu cho Phong Liệt cũng đều biết điều ngậm miệng lại. Tuy họ không muốn thấy một thiên tài như Phong Liệt chết non, nhưng lại càng không muốn trêu vào một cường địch như Triệu gia.

Trong đại điện thoáng cái đã yên tĩnh trở lại, chỉ có thể nghe được vài tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Ngay sau đó, một tiếng nói to tràn đầy phẫn nộ, cũng tràn đầy “chính nghĩa” vang lên tại đằng sau, làm mọi người đều giật mình.

- Viện chủ! Thuộc hạ cũng thấy phải nghiêm trị tên Phong Liệt này, mặc dù hắn có vài phần thiên phú, nhưng kiêu ngạo thành tính, vô pháp vô thiên, tùy ý giết hại đồng môn, cực kỳ ảnh hưởng đến các đệ tử của Âm Vũ Viện chúng ta. Nếu không nghiêm trị loại tặc tử lòng lang dạ sói này, chỉ sợ không thể bình ổn sự giận dữ của vạn ngàn đệ tử a!

Mọi người sửng sốt, nhất tề nhìn lại theo phía giọng nói phát ra. Chỉ thấy người nói là một tên hộ pháp của Âm Vũ Viện, tên là Nhạc Lập Trung.

Mọi người ở đây đều thầm giật mình, trên mặt lộ ra vẻ coi thường.

Cháu gái Nhạc Sắc Vi của tên Nhạc Lập Trung này bị Phong Liệt giết trong khi lịch lãm, hắn đứng ra lên án Phong Liệt cũng là bình thường, nhưng lời nói thì không khỏi quá bịa đặt.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều tụ tập trên mặt Hồ Kiếm Trung, đợi quyết định cuối cùng của hắn.

Hồ Kiếm Trung lạnh nhạt quét mắt nhìn mọi người bên dưới một cái, trong đôi mắt già nua lóe lên tinh mang bức người, nhưng khuôn mặt lại cố nặn ra vẻ khó xử.

Thật ra, trong lòng hắn sớm đã có quyết định, thậm chí có thể nói, ngay giây phút hắn đi lên cái ngai Viện chủ này thì đã có quyết định.

Tuy hắn thân là cao thủ Thần Thông Cảnh cứu trọng thiên, nhưng ngồi trên cái vị trí Viện chủ này cũng chỉ là một quân cờ nhỏ nhỏ mà thôi. Vận mệnh của quân cờ luôn luôn là không thể tự quyết định, bởi vì hắn không thể thoát ra khỏi bàn cờ này.

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn háng háng giọng, uy nghiêm mười phần quát lên:

- Việc đến nước này, chân tướng đã được xác minh! Mười tám viện phái chúng ta luôn luôn đồng khí liên chi, đều là đồng môn. Mà trong lần thí luyện ở Dạ Mađại hạp cốc lần này, Phong Liệt hãm hại chín tên đệ tử của Ma Vũ Viện, thậm chí giết chết đệ tử hạch tâm Nhạc Sắc Vi của Âm Vũ Viện ta. Kẻ này coi thường giáo quy, đáng giết!

- Bởi vậy, bản tọa tuyên bố, lập tức xóa bỏ toàn bộ đặc quyền đệ tử hạch tâm của Phong Liệt, ba ngày sau sẽ xử tử trên Đoạn Long đài, lấy đó làm răn đe! Nhạc hộ pháp, ngươi đi bắt Phong Liệt tới đây, tạm giam hắn trong Âm lao, chờ ba ngày sau hành hình công khai.

Thanh âm mệnh mông cuộn cuộn chớp mắt đã truyền khắp Âm Vũ Phong. Từ cao tầng của Âm Vũ Viện đang đứng trong điện, cho tới vô số đệ tử Nguyên Khí Cảnh đều nghe rất rõ lời tuyên án này.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ vì phán quyết này.

Bọn họ nghĩ tới Phong Liệt sẽ bị phế tu vi, trục xuất sư môn, hoặc là tiến vào tử quan của viện phái để xử phạt, nhưng không ngờ rằng dĩ nhiên lại là trực tiếp xử tử!

Tiếng nói của Hồ Kiếm Trung vừa dứt, gần trăm tên cao thủ Cường Khí Cảnh, Thần Thông cảnh của Âm Vũ Viện nhất thời loạn thành một mảnh. Tuy họ không quá bất ngờ với phán quyết, nhưng đại đa số người vẫn lộ ra vẻ bất phẫn, trên mặt giận dữ vô cùng.

Mà đám hộ pháp Ma Vũ Viện do Triệu Sùng Lâm cầm đầu thì đều cười dài nhìn Hồ Kiếm Trung, trong mắt mơ hồ có vẻ khinh thường.

- Tuân mệnh!

Sau một lúc sững sốt, Nhạc Lập Trung đắc ý lớn tiếng đáp một tiếng, ngẩng đầu hiên ngang bước ra ngoài.

Lúc này, ánh mắt Phó Viện chủ Lãnh Phi Hồng chợt ngưng lại, hẩn lạnh lùng nhìn Hồ Kiếm Trung nói:

- Viện chủ, người đừng quên, Phong Liệt được vị tiền bối kia xem trọng!

Hồ Kiếm Trung hừ khê một tiếng, không chút nhượng bộ:

- Hừ! Bản tọa luôn làm việc theo lẽ công bằng, Phong Liệt phạm lỗi thì nên chịu phạt. Nếu về sau đệ tử của Âm Vũ Viện chúng ta cũng không để ý tới giáo quy, đồng môn tương tàn thì không phải là loạn sao? Yên tâm, bản tọa biết mình đang làm gì!

Lãnh Phi Hồng không khỏi giận dữ, nhưng vì chức trách khác nhau, hẩn cũng chẳng thể trực tiếp can thiệp vào quyết định của Hồ Kiếm Trung, chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ.

Mà lúc này, dưới lưng chừng núi, nơi đệ tử Nguyên Khí Cảnh cư ngụ, đám người Tiểu Yên Tiểu Lục, Triệu Thung, Diệp Thiên Tử, Trương Đại Tài, Diệp Trì lại nhìn đỉnh núi một cách không tin nổi, trên mặt ngơ ngẩn.

- Vì sao? Vì sao lại như vậy? Phong sư huynh đã làm sai ở đâu cơ chứ? Vì sao Viện chủ lại muốn xử tử huynh ấy? Tiểu Yên, rốt cuộc là vì sao a?

Tiểu Lục thì thảo tự nói, khuôn mặt cắt không còn giọt máu, thất hồn lạc phách. Mà Tiểu Yên sớm đã lão đảo ngã ngồi trên mặt đất, hai mắt ảm đạm vô thần.

...

- Phong Liệt, chẳng lẽ người sẽ chết sao? Không phải người đã nói muốn tai họa ngàn năm sao? Xem ra người còn chưa đủ xấu đâu...

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Diệp Thiên Tử hiện giờ rất phức tạp, đôi môi đỏ như son lắm lắm nói. Chỉ là không biết vì sao, nàng bỗng thấy trong lòng mơ hồ đau đớn.

- Ủm? Tại sao lại như vậy chứ?

...

- Thiên đồ anh tài a! Phong huynh! Không ngờ rằng thiên tài như người lại rơi vào kết cục như vậy! Chỉ hận Triệu Thung ta yếu ớt, lời nói không có sức nặng, chẳng thể giúp gì cho người... Ài, Triệu Thung ta cảm thấy không đáng giá thay người a!

Triệu Thung cực kỳ bi ai nhìn lên bầu trời, trên mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ và tiếc hận.

- Phong sư huynh, người đi thanh thảo, một ngày nào đó Diệp Trì ta sẽ bằng thanh kiếm dính máu này, đòi lại công bằng cho người!

Diệp Trì âm tàn nhìn lên đỉnh núi, từng giọt máu tươi chảy xuống từ trường kiếm trong tay.

- Hắc hắc, Phong Liệt, bản công tử sớm biết ngươi quá kiêu ngạo, mệnh sẽ không dài. Quả nhiên là như vậy, hừ, vị trí Đại sư huynh của Âm Vũ Viện này vẫn sẽ thuộc về bản công tử a! Ha ha ha!

Tần Trọng cầm chén rượu trong tay, ngửa mặt lên trời cười lớn mà không hề cố kị.

...

Hồ Kiếm Trung tuyên án, có nghĩa là một tuyệt thế thiên tài như Phong Liệt sắp rơi rụng, hơn nữa rơi rụng một cách cực kỳ không minh bạch, cực kỳ uất ức.

Hắn quật khởi nhanh như một ngôi sao băng, sau khi phóng ra quang mang không gì sánh được thì lại nhanh chóng lướt đến chân trời, cuối cùng biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Trong lúc nhất thời, trên dưới Âm Vũ Viện có thể nói là kẻ khóc người cười. Bất quá, cho dù là ai thì đều cảm thấy không đáng, cảm thấy tiếc hận thay cho Diệp Mặc.

Vụt!

Từ trong Âm Vũ đại điện, một đạo thân ảnh bỗng vọt ra không trung, lướt về phía các đệ tử Nguyên Khí Cảnh cư ngụ. Đây đúng là Nhạc Lập Trung phụng mệnh đi bắt Phong Liệt.

Nhạc Lập Trung thả người trên bầu trời, khuôn mặt mang theo vẻ âm trầm tàn nhẫn.

Vốn rằng, với thân phận đường đường là cao thủ Thần Thông Cảnh như hắn, thật sự không tất yếu phải chấp nhặt với một đệ tử Nguyên Khí Cảnh như Phong Liệt. Nhưng không ngờ rằng, Phong Liệt lại giết một văn bối mà hắn rất kỳ vọng như Nhạc Sắc Vi. Vậy nên trong lòng hắn rất thích ý bỏ đá xuống giếng một phen, dìm cho Phong Liệt chìm ngấm.

Chẳng qua, ngay khi hắn đang bay giữa không trung, còn chưa kịp hạ xuống thì một bàn tay to màu đen bỗng xuất hiện, nháy mắt đã vỗ lên lưng hắn.

163. Chương 200 : Tổ Sư Gia (2)

Phanh!

Sau một tiếng động trầm đục vang tận mây xanh, một cao thủ Thần Thông Cảnh như Nhạc Lập Trung lại như một con ruồi, dễ dàng bị đập bay xuống hơn mười dặm bên dưới Âm Vũ Phong.

Thoáng chốc, sắc mặt Nhạc Lập Trung đã hoảng sợ muốn chết, thân hình bay loạn trên không trung, máu tươi điên cuồng trào ra khỏi miệng. Hắn có thể cảm thấy rõ ràng, nếu người đó không hạ thủ lưu tình thì chỉ sợ hắn đã bị đập thành một đồng thịt nát rồi.

Một màn kinh người này không khỏi làm cho vô số đệ tử há hốc mồm, rất nhiều người đều dụi dụi mắt tưởng mình nhìn lầm.

Cùng lúc đó, một cỗ uy áp mạnh mẽ không gì sánh được dần dần khuếch tán ra từ trong lòng núi Âm Vũ Phong, luồng uy áp này bao phủ toàn bộ bầu trời Âm Vũ Phong.

Phốc!

Phốc!

Sau những âm thanh nặng nề liên tiếp vang lên, gần như tất cả mọi người trên Âm Vũ Phong đều thân bất do kỷ mà quỵ xuống đất. Cỗ uy áp này không gì địch nổi! Trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ hoảng sợ tận đáy lòng, mờ mịt không biết làm sao.

Mà ngay cả đám cường giả Thần Thông Cảnh như Hồ Kiếm Trung, Lãnh Phi Hồng, Triệu Sùng Lâm đang ở trong Âm Vũ đại điện cũng đều bị quỵ xuống, thấp thỏm lo âu.

- Hắn... Chẳng lẽ là hắn! Hắn khôi phục rồi sao?

Trong miệng Hồ Kiếm Trung lẩm bẩm nói, ánh mắt liếc ngang liếc dọc, trong lòng thấp thỏm không thôi.

Mà khuôn mặt Lãnh Phi Hồng lại mơ hồ lộ vẻ vui mừng. Lập tức, hấn lại khinh thường liếc mắt nhìn Hồ Kiếm Trung một cái.

Đám hộ pháp của Ma Vũ Viện liếc nhìn nhau một cái, sau đó đồng loạt lộ vẻ hoảng sợ, dường như đã đoán ra lai lịch của người này.

Ngay sau đó, khi mọi người ở đây đang thấp thỏm, cổ uy áp kinh người kia lại đột nhiên biến mất, làm bọn họ thảm thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, mọi người chỉ cảm thấy bên trong Âm Vũ Phong rung chuyển một trận, giống như đang có động đất vậy. Những tiếng ầm ầm cuộn cuộn không dứt, mơ hồ còn vang lên những tiếng rầm rầm như có thứ gì đó đang phá kén mà ra.

Sau một lát, trên đỉnh Âm Vũ Phong chợt xuất hiện một bóng người mơ hồ. Theo bóng người dần dần ngưng thực, một thiếu niên mặt đen quần áo rách rưới như ăn mày, mái tóc dài xõa tung xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Thiếu niên nhìn qua chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, nhưng con người thâm thúy lại bao la thâm thúy, hiển lộ ra tang thương vô tận.

Lúc này hấn chợt xuất hiện, đầu tiên là quét mắt nhìn xung quanh một cách khó tin. Sau một lúc ngần ngừ, nhất thời hai mắt sáng lên, lộ ra vẻ kích động.

Hấn vẫn khó tin nhéo nhéo tay mình, sau đó còn véo mạnh một cái lên mũi, đau đến mức chính mình há miệng kêu to, lúc này mới khoa chân múa tay sung sướng hoan hô:

- Đây là sự thật sao? Oa ha ha ha! Oa ha ha ha! Lão tử ra rồi! Lão tử thực sự đã ra rồi! Con bà nó, đây không phải mơ, đây không phải mơ! Ha ha ha ha!

Tiếng cười đầy điên cuồng của thiếu niên này làm cho cả thiên địa đều rung chuyển, rất nhiều đệ tử cảnh giới thấp đều học máu, sắc mặt trắng bệch. Tất cả đều bưng kín tai mình, trong lòng hoảng sợ vạn phần.

Đám người Hồ Kiếm Trung, Lãnh Phi Hồng cũng đi ra từ đại điện, ngẩng đầu nhìn thiếu niên đang trong trạng thái điên cuồng. Trong mắt cả đám đều kinh ngạc không thôi, bởi vì thiếu niên không phải bất cứ ai trong số những người họ biết.

Dưới những cái nhìn chăm chú của mọi người, tiếng cười của thiếu niên chợt dừng lại. Ngay sau đó lại gào khóc cực kỳ bi ai, khóc đến mức lẫn lộn trên mặt đất. Vô số núi đá quanh người hấn đều biến thành bụi phấn, cả ngọn núi đều ầm ầm chấn động. Khóc phải gọi là kinh thiên địa, quỷ thần khiếp, làm tất cả mọi người chỉ biết há hốc mồm.

- Ô oa... Vì sao ta lại không chết? Các người đã chết hết rồi, vì sao ta lại không chết? Long Chập! Yêu Nguyệt! Vì sao các người lại bỏ lại mình ta? Vì sao các người lại không giữ lời? Oa oa oa...

...

- Ai vậy? Không phải bị điên chứ?

- Suyt... Nói nhỏ thôi!

...

Thiếu niên gào khóc ở đó cả nửa ngày, sau đó dường như mới dần chú ý đến đám người Hồ Kiếm Trung đang vây ra như phồng và vô số đệ tử Âm Vũ Viện. Hấn dùng bàn tay nhem nhuốc tùy ý lau sạch nước mắt, kinh ngạc liếc mắt nhìn mọi người.

- Đây, các người là ai? Nhìn lão tử làm gì?

- Khụ khụ! Vị tiên bối này, ngài có phải là một vị tổ sư nào đó của Âm Vũ Viện chúng ta không?

Hồ Kiếm Trung ho khan hai tiếng, cổ gồng bình tĩnh tiến lên hỏi.

- Âm Vũ Viện? Một vị tổ sư nào đó?

Thiếu niên đầu tiên là sửng sốt, nhưng lập tức đưa lên mấy ngón đếm, miệng thì thào lẩm bẩm:

- Lão tử nhất định là người của Âm Vũ Viện, nhưng rốt cuộc là đời thứ mấy đây? Đời thứ ba? Không phải! Chín mươi ba? Cũng không phải! Hai con số này cũng không quá quen thuộc, rốt cuộc là đời thứ bao nhiêu?

Thiếu niên vò vò mái tóc rối như tổ quạ, nhũu mày suy nghĩ. Hắn không biết, mỗi chữ mà hắn nói ra đều khiến cho vô số đệ tử phía dưới run rẩy một trận.

Lúc này, Triệu Sùng Lâm lại đột nhiên cười lạnh nói:

- Hừ! Đời thứ ba? Đời thứ chín mươi ba? Ta nhớ vào! Đây chính là mấy lão già từ vài chục vạn năm trước rồi, sao có thể sống đến bây giờ? Ta thấy người nhất định là điên rồi, không biết từ đâu chui ra nữa.

- Hử? Dám chửi lão tử là đồ điên? Đáng đánh!

Thiếu niên chính đang nhũu mày suy nghĩ, lại chợt nghe lời nói của Triệu Sùng Lâm, nhất thời tức giận đến mức nhảy dựng lên. Đồng thời, hắn đưa tay móc từ mũi ra một cục đen sì, sau đó búng về phía Triệu Sùng Lâm.

- Hồn láo...

Nhìn cục màu đen kia bay tới, sắc mặt Triệu Sùng Lâm không khỏi giận dữ. Không thể nghi ngờ, đây là sự nhục nhã lớn nhất đối với hắn.

Hắn liền lập tức muốn lách mình tránh đi, nhưng điều quái lạ là cục đen sì kia lại chợt gia tốc, chớp mắt đã chạm vào ngực Triệu Sùng Lâm.

Ngay sau đó, chỉ nghe “ầm” một tiếng thật lớn, máu tươi bay tứ tung, mặt đất chợt xuất hiện một cái hố lớn chừng mười trượng, Triệu Sùng Lâm lại không thấy bóng dáng, khí tức biến mất hoàn toàn.

Thấy một màn kinh người vừa phát sinh trước mắt, những người xung quanh không khỏi giật nảy mình, trong lòng cực kỳ chấn động.

Ngay sau đó, cũng không biết là ai mở đầu, tất cả đều không hẹn mà cùng quỳ rạp xuống đất, miệng cung kính hô to:

- Đệ tử bái kiến tổ sư gia!

Gây sự với kẻ điên thì chính là ngu ngốc, cũng may tất cả mọi người đều không ngốc, trừ bỏ tên Triệu Sùng Lâm vừa bốc hơi khỏi nhân gian kia.

- Ủ ừ! Như vậy mới đúng chứ! Tuy không nhớ là đời thứ mấy, nhưng dù sao lão tử cũng là người của Âm Vũ Viện! Ủ, chắc chắn là vậy!

Thiếu niên nhìn vô số người đang cung kính phía dưới một cách hài lòng, đắc ý gật gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt vui cười của hắn đột nhiên cứng lại, ánh mắt sắc bén chợt quét xuống nơi cư ngụ của đệ tử Nguyên Khí Cảnh bên dưới:

- Hả? Đó là thứ gì? Khí tức rất quen thuộc a!

Mà giờ phút này, trong một căn phòng tối tăm không chút ánh sáng, Phong Liệt chính đang lười biếng nằm trên một chiếc giường, hai tay cầm pho tượng Thiên Long quý dị kia, vẻ mặt buồn bực cực kỳ.

164. Chương 201 : Biến Hóa Của Pho Tượng Và Cao Thủ Xuất Quan (1)

Mặc cho bên ngoài sóng gió thế nào, Phong Liệt lại thoải mái vượt qua ba ngày bình yên bên trong ám thất.

Trong ba ngày này, Phong Liệt cũng không nhàn rồi, hắn kiểm kê một lần đồng chiến lợi phẩm thu được từ trừ vật giới chỉ của đám người Nhạc Đông Thần, Thủy Thiên Lưu, Triệu Đồng, Lữ Vành, Lý trưởng lão trong lần thí luyện này.

Kết quả kiểm kê tự nhiên làm cho Phong Liệt vừa lòng, trừ tên cường giả Cương Khí Cảnh Lý trưởng lão ra, đám còn lại đều là thế gia công tử cực kỳ giàu có, tài phú trong tay tất nhiên sẽ không ít.

Chỉ riêng Long tinh cộng lại đã đến hơn hai mươi vạn viên, còn có các loại Linh bảo sơ giai, trung giai, tổng cộng hơn một trăm món. Thậm chí, hắn còn bất ngờ thu hoạch được hai thanh trường kiếm Linh bảo cao giai. Tuy không thể so sánh với Huyết Long Vãn của Long Khuyên Vân, nhưng cũng có thể coi là thần binh cực phẩm rồi, đây có thể nói là vui mừng ngoài ý muốn.

Mặt khác, còn có gần trăm bình đan dược các loại, tổng giá trị gộp vào cũng là một số lượng linh thạch không ít.

Sau khi kiểm kê xong, Phong Liệt lảng lảng phát hiện, hắn rõ ràng đã trở thành một phú ông không lớn không nhỏ. Lúc này, tài sản trên người hắn cũng chẳng kém cao thủ Thần Thông Cảnh bao nhiêu, điều này làm hắn không khỏi vui mừng một lúc.

Có lượng long tinh lớn như vậy, lúc nào hắn cũng có thể đi Luyện Thiên lô ở Tử Dương sơn, luyện chế lại Tế Thiên thần thương, coi như giải quyết nhu cầu về vũ khí.

Sau khi kiểm kê chiến lợi phẩm, Phong Liệt còn rất cố sức đả thông một cái lỗ nhỏ lớn chừng cánh tay trên vách đá dày như tường đồng vách sắt để có thể dễ bề chạy trốn.

Hắn đã sớm hạ quyết tâm, một khi có cao thủ tiến đến dùng biện pháp mạnh để mở ám thất của mình, lúc đó không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, cứ trốn đã rồi tính. Ngồi chờ chết cũng không phải tính cách của hắn.

Bố trí xong mọi thứ, Phong Liệt đã không có việc gì làm, tùy ý nằm lên giường nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng lúc này hắn lại chợt nhớ tới pho tượng Thiên Long quý dị kia, vì thế liền cầm ở trong tay quan sát tỉ mỉ.

Pho tượng Thiên Long này tản ra ô mang nhân nhật, rất nặng, rất cổ xưa, tang thương, đầu đầu cũng phát ra khí tức bất phàm.

Hơn nữa, điều làm Phong Liệt kinh ngạc là pho tượng này dường như còn ẩn chứa một cỗ khí tức cường bạo nội liễm. Tuy bề ngoài nhìn như yên lặng tường hòa, nhưng bên trong pho tượng dường như lại mơ hồ phát ra một cỗ ma khí mênh mông cuộn cuộn như muốn trấn áp tất cả mọi thứ.

- Chà, đây là một Linh bảo sao?

Phong Liệt nhíu mày nghĩ ngợi, sau đó liền bức ra một giọt tinh huyết tích lên trên pho tượng. Ngay sau đó hắn thất vọng phát hiện, tinh huyết chậm rãi chảy từ pho tượng xuống, không hề bị hấp thu, đây tự nhiên là nhận chủ thất bại.

Phong Liệt không khỏi lắc đầu bật cười, ngẫm lại cũng đúng. Nếu pho tượng này có thể lấy máu nhận chủ, trong miện Độc Long Viên nhiều máu như vậy thì chắc đã sớm nhận chủ rồi, đâu đến phiên Phong Liệt hắn?

Tiếp theo, hắn lại thử chậm rãi đưa một tia nguyên lực vào pho tượng. Nhưng ngay sau đó, thân hình Phong Liệt đột nhiên run lên, trên mặt xuất hiện vẻ hoảng sợ.

- Điều này... sao lại như vậy?

Hắn chỉ cảm giác luồng nguyên lực mình vừa điều động đã bị pho tượng hấp thu ngay lập tức, tốc độ nhanh đến mức khó tưởng tượng, giống như trực tiếp biến mất vậy.

Dưới sự kinh hãi, Phong Liệt lập tức ném pho tượng đi, nó rơi trên một thanh trường kiếm Linh bảo sơ giai được để bừa dưới mặt đất, vang lên một tiếng “đình” giòn tan.

Theo đó, Phong Liệt kinh nghi nhìn hai tay mình, phát hiện không có gì khác thường thì mới thở phào một hơi.

Thật là đáng sợ!

Lúc này, hắn không khỏi sợ hãi nghĩ đến việc vừa rồi. Nếu khi đó hắn vận chuyển nguyên lực toàn thân thì liệu có bị pho tượng kia hút sạch sành sanh không? Sau đó biến hắn thành một người phàm?

Thật lâu sau Phong Liệt mới dần bình ổn lại, đảo mắt nhìn pho tượng kia, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Hắn kinh ngạc phát hiện, thanh trường kiếm Linh bảo sơ giai kia cứ nhiên lại trở nên ẩm đậm, nguyên khí mát sạch.

Phong Liệt chậm rãi nhặt trường kiếm lên, vuốt nhẹ một cái. Chỉ nghe “phốc” một tiếng, thanh trường kiếm vốn vô cùng sắc bén đã hóa thành bụi phấn rơi xuống.

- A...

Phong Liệt nhìn pho tượng Thiên Long trên mặt đất, đột nhiên hít vào một hơi thật dài, trong lòng cực kỳ chấn động.

- Đây rốt cuộc là thứ quý gì vậy? Tại sao có thể cắn nuốt được cả nguyên khí ẩn chứa trong Linh bảo?

Sau một hồi trầm ngâm, hắn liền tiếp tục nhặt một thanh trường kiếm Linh bảo lên, nhẹ nhàng chạm lên pho tượng, đồng thời quan sát cẩn thận mọi biến hóa.

Tiếp đó, hắn thấy được rõ ràng, thanh trường kiếm trong tay dần trở nên ẩm đậm thất sắc như củi mục, tất cả tinh hoa của Linh bảo đã bị pho tượng nuốt sạch.

Phong Liệt cau mày, nhẹ nhàng nhặt pho tượng lên, trong mắt lấp lóe vẻ kinh ngạc nồng đậm.

Nhưng vào lúc này, việc làm Phong Liệt càng thêm khiếp sợ đã xảy ra!

Chỉ thấy đôi mắt vốn mờ lung không rõ của pho tượng Thiên Long chợt bắn ra một mảnh u mang, chớp mắt đã bao phủ Phong Liệt. Sau đó, Phong Liệt liền biến mất trong hư không, mà pho tượng thì rơi bịch xuống mặt đất.

Ngay khi Phong Liệt biến mất, một thân ảnh mặc quần áo tả tơi bỗng xuất hiện bên trong ám thất. Đó đúng là thiếu niên mặt đen xuất hiện trên đỉnh Âm Vũ Phong kia, cũng chính là tổ sư gia của Âm Vũ Viện. Nếu Phong Liệt còn ở đó, không biết có bị dọa chết khiếp vì lão già này đột nhiên xuất hiện hay không.

- Ủm? Rốt cuộc là thứ gì làm cho lão tử cảm thấy quen thuộc như vậy?

Tiếp đó, hắn quét mắt một vòng quanh ám thất, nhất thời phát hiện ra pho tượng Thiên Long nằm trên mặt đất.

Ngay sau đó, đồng tử hắn bỗng co rụt lại, sắc mặt đại biến. Trong đôi mắt tang thương chất chứa sự hoảng sợ vô tận, giống như thấy được ác ma kinh khủng nhất trong lịch sử vậy.

- Mẹ kiếp! Nó... nó... sao nó lại xuất hiện ở đây? Lão tử không thấy gì! Lão tử không thấy gì hết! Đừng tìm đến lão tử a! Cứu mạng a a a...

Lão già này vừa thất kinh hô loạn, vừa rất nhanh biến mất khỏi ám thất. Trên Âm Vũ Phong, chỉ vãn vãn để lại vài tiếng gào không giống người của hắn, làm cho vô số đệ tử Âm Vũ Viện không hiểu ra sao.

Mà lúc này, trên Âm Vũ Phong, đám người Hồ Kiếm Trung thì còn đang đắm chìm trong sự kinh hãi khi tổ sư gia bỗng biến mất, thật lâu không hồi thần lại.

Vừa rồi bọn họ còn đang quỳ lạy tổ sư gia của mình, nhưng vãn vãn chỉ trong nháy mắt, người này đã không thấy tăm hơi. Loại tu vi vô tung vô ảnh này làm đám cao thủ Thần Thông Cảnh như Hồ Kiếm Trung đều khiếp sợ không thôi.

Bọn họ biết rõ, cho dù là cao thủ Long Biến Cảnh cũng chẳng thể hư không tiêu thất như vậy. Bởi vì điều này đã chạm đến thiên địa quy tắc trong truyền thuyết, căn bản không phải người thường có thể tưởng tượng.

Ngay khi đám người Hồ Kiếm Trung vừa hồi phục lại, hai mắt lại chợt máy động. Chỉ thấy trên đỉnh núi lúc này lại có thêm một đạo thân ảnh. Mọi người không khỏi biến sắc, nhất tề ngưng mắt nhìn lại.

165. Chương 202 : Biến Hóa Của Pho Tượng Và Cao Thủ Xuất Quan (2)

Đây là một trung niên nhân mặc áo trắng, đầu đội tử quan, thân hình cao lớn, da dẻ trắng nõn, hai mắt chớp động tinh mang khiếp người. Hắn mơ hồ tỏa ra khí chất nho nhã phiêu dật, nhưng uy áp mạnh mẽ lại

làm cho tất cả mọi người khiếp sợ vạn phần.

Sau một lúc sững sốt, Lãnh Phi Hồng lại đột nhiên bước lên chấp tay hành lễ:

- Đệ tử Lãnh Phi Hồng, bái kiến Tử Long hộ pháp! Chúc mừng Tử Long hộ pháp thành công xuất quan!

- Ủm, miễn lễ!

Trung niên nhân áo trắng thân nhiên gật đầu, nhìn thoáng qua phương hướng mà vị tổ sư gia mặt đen kia biến mất.

- Cái gì? Tử Long hộ pháp? Hắn chính là Tử Long hộ pháp đã bế tử quan ba trăm năm của Âm Vũ Viện?

- Tử Long hộ pháp... Hắn chính là cao thủ Long Biến Cảnh duy nhất còn tồn tại của Âm Vũ Viện? Hắn... Không phải hắn đã bị Già Thiên của Ma Vũ Viện ta... Khụ khụ!

...

Sau một hồi biến ảo sắc mặt, đám người của Âm Vũ Viện và mấy tên hộ pháp Ma Vũ Viện nhất thời phát hiện, Tử Long hộ pháp này thoát nhìn giống tổ sư gia hơn cả vị tổ sư gia mặt đen kia. Mọi người cũng không dám chậm trễ, vội vàng tiến lên cung kính hành lễ, nhưng về mặt thì lại khác nhau.

Đám người của Âm Vũ Viện thì tâm thần phấn chấn không thôi, biểu lộ trên mặt vừa mừng vừa sợ. Mà ánh mắt mấy tên hộ pháp của Ma Vũ Viện và Hồ Kiếm Trung thì đều lập lòe, liếc ngang liếc dọc.

Trước hôm nay, Long Vũ giả mạnh nhất mà Âm Vũ Viện công khai chỉ vèn vèn là vài vị cường giả Hóa Đan Cảnh. Hơn nữa, những người này đều bị Ma Long giáo chủ xếp đến bên ngoài trấn thủ cấm khu của mỏ quặng, vài chục năm không về một chuyến.

Đó cũng là nguyên do căn bản nhất vì sao mà Âm Vũ Viện lại suy yếu lâu ngày.

Thử nghĩ một chút, phía trên không có cao thủ làm chỗ dựa, tự nhiên sẽ không có quyền lên tiếng trong mười tám viện phái.

Nhất là ở lúc phân chia tài nguyên tu luyện, đó không chỉ là vấn đề được ít hay nhiều, mà là ngay cả có được hay không cũng phải xem tâm tình của Giáo chủ đại nhân.

Lúc này, mọi người của Âm Vũ Viện thấy viện phái của mình vậy mà lại có một vị cường giả Long Biến Cảnh, tất cả đều như trẻ con tìm được cha mẹ mình, trong lòng hưng hăng gạt một giọt lệ vui mừng.

Sau khi mọi người nhất tề hành lễ một lần, ánh mắt sắc bén của Tử Long hộ pháp đột nhiên nhìn chăm chăm vào Hồ Kiếm Trung đang đứng trong đám người. Hắn hừ khẽ một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Hồ Kiếm Trung, việc ngươi làm những năm này, bản tọa đều nhìn trong mắt. Hôm nay bản tọa cũng không giết ngươi, mang người của ngươi biến đi!

Thân hình Hồ Kiếm Trung run lên, mồ hôi lạnh túa ra ào ào. Lập tức, hắn quỳ rạp xuống đất, cung kính lạy Tử Long hộ pháp vài cái rồi mới vội vàng quay đầu chạy xuống núi.

Cùng lúc đó, mấy tên thân tín mà Hồ Kiếm Trung bồi dưỡng ở Âm Vũ Viện cũng vội vã đi theo, trong đó có cả tổ phụ của Tần Trọng.

Sau đó, đám hộ pháp của Ma Vũ Viện cũng phát hiện tình huống không ổn, cho nên đều cáo từ rời đi.

Rất nhanh, trên đỉnh núi chỉ còn lại Tử Long hộ pháp và Lãnh Phi Hồng, cùng với những thành viên chân chính của Âm Vũ Viện.

Ánh mắt Lãnh Phi Hồng hơi lóe lên, vẻ mặt bi thương nhìn Tử Long hộ pháp, cắn răng nói:

- Hộ pháp tiền bối! Ba trăm năm qua, Âm Vũ Viện chúng ta đã nguyên khí đại thương...

- Không sao cả!

Tử Long Hộ pháp cười khẽ cắt đứt Lãnh Phi Hồng, ngạo nghễ nói:

- Chỉ cần trấn sơn chi bảo của chúng ta còn thì lo gì không thể đồng sơn tái khởi? Huống chi, lần này chúng ta còn có một tòa núi lớn vô cùng bền chắc làm chỗ dựa, không ai có thể rung chuyển được! Thậm chí trăm năm sau, ngại vị Giáo chủ chí tôn có khi sẽ đến phiên Âm Vũ Viện chúng ta cũng không nhất định ấy chứ!

- A? Hộ pháp tiền bối, ngài đang nói vị tổ sư gia kia sao? Hắc... Hắc rốt cuộc là ai vậy?

Sắc mặt Lãnh Phi Hồng cả kinh, có chút chần chờ hỏi.

- Ha ha, hắc à, hắc là một người muốn chết cũng khó trong truyền thuyết...

- Trong sách cổ mà viện phái chúng ta để lại, có không ít ghi chép về hắc. Ta tin các người đều đã nghe nói về tổ sư gia đời thứ ba của Âm Vũ Viện chúng ta – Tuế Nguyệt lão ma! Nếu không có sự xuất hiện của hắc, có lẽ bản tọa còn phải ngủ đông trăm năm nữa.

Tử Long hộ pháp cười nói.

Nghe Tử Long hộ pháp nói vậy, đám người phía dưới nhất thời hít một hơi khí lạnh.

- A...

- Tuế Nguyệt lão ma? Hắc còn chưa chết sao?

- Chẳng lẽ đó chính là lão yêu nghiệt năm ấy dùng Nhất phẩm huyết mạch đáng bỏ đi nhất, trăm năm đột phá Chân Khí Cảnh, hai trăm năm Cương Khí Cảnh, bốn trăm năm đột phá Thần Thông Cảnh, sáu trăm năm đột phá đến Hóa Đan Cảnh... Mỗi lần đều đột phá bên trong đại nạn, cả vạn năm mà vẫn không chết kia?

Từ lúc lập giáo đến nay, Ma Long giáo đã có lịch sử hơn mười vạn năm. Trong khoảng thời gian dài như vậy, dĩ nhiên Ma Long giáo đã trải qua vô số thời khắc huy hoàng, cũng trải qua vô số lần suy sụp. Tuy lịch sử có thăng có trầm, nhưng đại đa số tinh tú vẫn được truyền thừa xuống đầy đủ.

Trong khoảng thời gian đó, ngàn vạn vị tiền bối có cống hiến lớn cho Ma Long giáo đều được hậu nhân ghi nhớ vào trong Chiến Sách của Ma Long giáo, để cho những đệ tử đời sau chiêm ngưỡng.

Trong đó, có một người được gọi là Tuế Nguyệt lão ma, nhưng rất tiếc, đây lại là một tên quái thai. Mặc dù hắc được rất nhiều hậu nhân ca tụng, nhưng cũng không phải vì có công tích gì đặc biệt.

Hoàn toàn tương phản, ở thời kỳ thượng cổ, người này làm xằng làm bậy, không chuyện ác nào không làm, chộc không biết bao nhiêu tai họa, bị người khác đuổi giết quả thực là chuyện như cơm bữa. Cũng may hắc chỉ làm ác ở bên ngoài, coi như trung tâm với Ma Long giáo, cho nên mới không bị xử lý theo giáo quy.

Tuế Nguyệt lão ma, tên gốc không rõ, lai lịch không rõ, con số chính xác cũng không rõ, nhưng đại khái là thuộc về tổ sư đời thứ ba.

Người này nổi danh vì sống lâu, cho nên mới được gọi là Tuế Nguyệt lão ma.

Theo ghi lại, lúc còn trẻ, tư chất của người này cực kỳ kém cỏi, chỉ là Nhất phẩm Ma Long huyết mạch cùi bắp nhất.

Nhưng hắc lại cực kỳ dẻo dai, cũng không hề nản chí, vẫn chăm chỉ khổ luyện. Lấy trăm tuổi bước vào Chân Khí Cảnh, hai trăm tuổi bước vào Cương Khí Cảnh, bốn trăm tuổi bước vào Thần Thông Cảnh, sáu trăm tuổi vươn tới Hóa Đan Cảnh, sáng tạo ra một thần thoại mà thể nhân không thể không ca ngợi.

Sự tích của hắc được ghi lại trong Chiến Sách cũng là vì động viên những đệ tử tư chất kém nhưng chăm chỉ, mỗi khi nói đến việc này đều sẽ đem lại hiệu quả khích lệ không tưởng tượng được.

Mặc dù là cao thủ Long Biến Cảnh cũng chỉ có được hai ngàn năm thọ nguyên mà thôi. Ấy vậy mà, khi Tuế Nguyệt lão ma sắp hao hết thọ nguyên của Long Biến Cảnh thì lại mơ hồ nhập vào một động phủ do Viễn cổ Ma Long hoàng để lại. Hắc cực kỳ may mắn ăn vào một viên Trường Thọ quả chuyên dụng của Viễn cổ Long Hoàng, tự nhiên lại có thêm tuổi thọ vạn năm.

Kỳ ngộ nghịch thiên như vậy, trên thế gian gần như chưa từng có.

166. Chương 203 : Vĩnh Trấn Long Ngục (1)

Từ đây về sau, Tuế Nguyệt lão ma lấy tuổi thọ siêu dài của mình chiếm hết tiện nghi, mỗi lần gặp phải kẻ địch không thể đầu lại, hắn liền thành thành thật thật ngủ đông khổ tu, chờ địch nhân chết già hết thì mới ra giương oai.

Cứ vậy đến giờ, trong lịch sử Ma Long giáo, khi thì hắn xuất hiện, khi thì lại biến mất. Dần dần, đã không ai có thể nói rõ ràng hắn là tổ sư đời thứ bao nhiêu, hơn nữa cũng chẳng biết được tu vi của hắn đã mạnh đến đâu.

Hiện giờ, ghi chép mới nhất về Tuế Nguyệt lão ma trong Âm Vũ Viện là ba vạn năm trước. Khi đó vừa lúc là thời đại Long Chiến thứ hai trên Long Huyết đại lục. Tuế Nguyệt lão ma xuất hiện, cướp đi một pho tượng Thiên Long vừa được khai quật, sau đó tiếp tục biến mất.

Giờ phút này, cả đám cao tăng Âm Vũ Viện không ai ngờ được rằng lão già kia sống qua vô số vạn năm thối, thế nhưng vẫn tồn tại đến hiện giờ, điều này thật sự làm cho người ta khó tưởng tượng nổi.

Nhưng đồng thời, mọi người đều có thể nhìn ra, có lẽ vì đã sống quá lâu nên đầu óc Tuế Nguyệt lão ma cũng không quá thanh tỉnh, đôi lúc lại điên điên khùng khùng.

Bất quá, cho dù thế nào đi nữa, có lão già này còn sống thì ai muốn đối phó với Ma Long giáo và Âm Vũ Viện cũng đều phải suy nghĩ cẩn thận.

Hơn nữa, hiện giờ ngay cả Kim Lân hộ pháp Tử Long cũng xuất quan, có lẽ không lâu sau tình huống của Âm Vũ Viện sẽ được cải thiện cũng không biết chừng.

Trong lúc nhất thời, đám người Lãnh Phi Hồng không khỏi sốt ruột huyết. Nghẹn khuất bao nhiêu năm dưới trướng Hồ Kiếm Trung, rốt cuộc coi như là khổ tấn cam lai rồi.

Trong vài ngày tiếp theo, một tin tức kinh thế hãi tục nhanh chóng truyền khắp Ma Long giáo, truyền khắp Thiên Long thần triều, thậm chí truyền khắp cả Long Huyết đại lục, làm cả thiên hạ đều chấn động.

Một, Tuế Nguyệt lão ma – tổ sư muôn đời của Âm Vũ Viện Ma Long giáo đã tái xuất hiện trên Âm Vũ Phong, tu vi không rõ.

Hai, Kim Lân hộ pháp Tử Long của Âm Vũ Viện đã khôi phục, xuất quan.

Ba, Viện chủ Âm Vũ Viện Hồ Kiếm Trung rời khỏi Âm Vũ Viện, sau đó dẫn theo thân tín gia nhập Âm Vũ Viện.

Bốn, Phó Viện chủ Âm Vũ Viện Lãnh Phi Hồng thay thế Hồ Kiếm Trung chấp chương Âm Vũ Viện. Hộ pháp Trịnh Thông thay thế vị trí Phó Viện chủ, chấp chương Thiết Huyết đường.

Những tin tức này vừa truyền ra, toàn bộ đại lục đều lâm vào chấn động. Thế cục của thập đại giáo phái cũng theo đó mà xảy ra những biến hóa vi diệu.

Nhất là viện phái yếu nhất Ma Long giáo như Âm Vũ Viện lại đột nhiên nhảy vào tầm mắt mọi người, vạn chúng chú mục.

Cùng lúc đó, những tin tức liên quan đến Phong Liệt cũng lan truyền rộng rãi trong Ma Long giáo, tạo nên chấn động không nhỏ.

Ma Vũ Viện lấy mấy gia tộc lớn như Triệu gia, Nhạc gia, Lữ gia cầm đầu, liên danh yêu cầu Âm Vũ Viện nghiêm trị Phong Liệt, nhưng lại bị Lãnh Phi Hồng lấy cớ là cố tình gây sự mà bác bỏ, đồng thời còn thăng Phong Liệt thành Đại sư huynh đời thứ sáu trăm tám bốn của Âm Vũ Viện, thay thế cho Tần Trọng, thống lĩnh toàn bộ đệ tử Nguyên Khí Cảnh của Âm Vũ Viện.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt từ một gã đệ tử thân mang trọng tội sát hại đồng môn sắp bị xử tử, đột nhiên trở thành một nhân vật sừng sỏ trong thế hệ trẻ của Ma Long giáo, nhân vật linh quân của đệ tử trẻ tuổi Âm Vũ Viện.

Điều này không khỏi làm cho vô số người kinh ngạc đến há hốc mồm.

Đám người Long Khuynh Vân, Tề Xương Vũ đều vô cùng kinh ngạc, chẳng ai ngờ rằng một tiểu nhân vật không hề có nền tảng như Phong Liệt lại trở thành Đại sư huynh của Âm Vũ Viện, điều này thật nằm ngoài dự đoán mọi người.

Mà đám người Sở Huyền, Nhạc Đông Thần, Triệu Đông, Lữ Tranh thì lại tức giận muốn chết, hận không thể lập tức dẫn người giết lên Âm Vũ Phong, cắt Phong Liệt thành mười tám khối.

Bất quá, bọn họ cũng chỉ có thể nghĩ vậy mà thôi. Hiện giờ chẳng những Âm Vũ Viện xuất hiện Kim Lân hộ pháp tu vi Long Biến Cảnh đỉnh phong, mà thậm chí còn có cả một vị tổ sư gia sâu không lường được. Bây giờ Ma Vũ Viện đã chẳng thể nào tùy ý khoa tay múa chân với Âm Vũ Viện được nữa.

Qua đó không lâu, Ngân Nguyệt sơn trang của Ngân Long giáo điều tra ra việc Thiếu trang chủ của họ chết trong Dạ Mạc đại hạp cốc, chết trong tay Phong Liệt. Họ lập tức kịch liệt yêu cầu Ma Long giáo chủ xử tử Phong Liệt, báo thù rửa hận cho Thiếu trang chủ Thủy Thiên Lưu của họ.

Chỉ là, khi người của Ngân Nguyệt sơn trang đến Ma Long giáo nói rõ yêu cầu thì lại bị Ma Long giáo chủ chuyển cho Âm Vũ Viện tiếp đãi.

Trên Long Huyết đại lục, Ma Long giáo và Kim Long giáo là hai giáo phái mạnh nhất, cũng là đối thủ một mất một còn của nhau, thế bất lưỡng lập. Còn tám môn phái còn lại như Ngân Long giáo, Băng Long giáo, Hỏa Long giáo... thì đều ở trạng thái trung lập hoặc thiên hướng một trong hai giáo phái lớn kia.

Mà Ngân Long giáo, Độc Long giáo, Minh Long giáo thường thường đều đứng về phía Ma Long giáo. Bởi vậy, Ma Long giáo cũng chẳng thể từ chối thẳng thừng minh hữu như Ngân Nguyệt sơn trang được.

Tiếp đó, kết quả xử lý của Âm Vũ Viện vẫn nằm ngoài dự đoán của mọi người:

Một, Phong Liệt vô tội.

Hai, nửa năm sau Phong Liệt sẽ đi Đẳng Long quận thuộc Thiên Long thần triều để làm thành chủ, thời hạn ba năm.

Kết quả xử lý này vừa đưa ra, Ngân Nguyệt sơn trang vô cùng phẫn nộ, nhưng người khác thì đều xoa tay.

Rất rõ ràng, tuy Âm Vũ Viện không trừng phạt Phong Liệt, nhưng để hấn rời khỏi Ma Long giáo ba năm thì chẳng khác gì tạo cơ hội báo thù cho Ngân Nguyệt sơn trang.

Đương nhiên, đối với Ngân Nguyệt sơn trang mà nói, đây tuy là cơ hội tốt để báo thù, nhưng vẫn có ước thúc rõ ràng.

Dựa theo lệ thường trên đại lục, đối với tinh anh của môn phái như Phong Liệt, nếu cùng giai thì có thể ma sát, trả thù nhau thì không ai ngăn cản. Nhưng nếu lấy đại khi tiểu, phái người có cảnh giới cao hơn ra để diệt sát thì sẽ liên lụy đến phân tranh giữa các giáo phái, chuyện như vậy mọi người đều rất rõ ràng.

Ngân Nguyệt sơn trang tất nhiên sẽ cực kỳ tự tin với việc xử lý Phong Liệt, cho nên cũng miễn cưỡng chấp nhận kết quả này.

Mà cao tăng của Âm Vũ Viện cũng cực kỳ trấn định, rất tin tưởng vào Phong Liệt.

Mọi người đều biết, Phong Liệt xử lý cao thủ Chân Khí Cảnh cửu trọng thiên còn được, đối phó với Long Vũ giả Nguyên Khí Cảnh thì lại càng quá dễ dàng.

Về phần ám chiêu của Ngân Long giáo, tất nhiên Âm Vũ Viện cũng sẽ có bố trí của mình.

Dù sao thiên phú của Phong Liệt có thể nói là trước giờ chưa từng có, hơn nữa đây đúng là việc mà Âm Vũ Viện phải làm ngay lúc này. Tất nhiên Lãnh Phi Hồng sẽ không trở mặt nhìn thiên tài có một không hai như Phong Liệt xảy ra chuyện.

Sau khi tin tức truyền ra, đám người Tiểu Yên Tiểu Lục, Diệp Trì, Triệu Thung không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Lúc này đây, Phong Liệt chẳng những không chết, ngược lại còn trở thành nhân vật linh quân của các đệ tử trẻ tuổi trong Âm Vũ Viện, thật sự rất đáng vui mừng.

Người xung quanh lo lắng chết đi sống lại cho Phong Liệt, mà nhân vật chính của chúng ta thì vẫn ở trong ám thất, cách xa mọi thị phi bên ngoài. Bất kể tin tức tốt hay xấu cũng chưa hề truyền vào tai hắn dù chỉ một chút..

167. Chương 204 : Vĩnh Trấn Long Ngục (2)

Giờ phút này, Phong Liệt chính đang khiếp sợ nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong lòng thấy như đang mơ.

Sau khi hắn bị ô mang mà đôi mắt pho tượng Thiên Long quét trúng thì đã xuất hiện ở nơi có hoàn cảnh âm trầm tối tăm này.

Đây là một không gian lớn chừng mười dặm, rất là rộng rãi.

Dưới chân đạp lên mặt đất màu đen, không khí xung quanh tràn ngập khí tức tang thương huyết tinh, làm cho Phong Liệt cảm thấy bức bối dị thường, quả thực có chút không thở nổi.

Đạp vào mặt hắn, tất cả đều là vô số hài cốt có lớn có nhỏ, hơn nữa tất cả đều là di hài của Chân Long đã vô cùng mục nát.

Những hài cốt này có đủ loại màu sắc, phân biệt cho những loại rồng khác nhau. Lớn thì to như núi, cốt bọc che trời, nhỏ thì cũng phải đến vài trăm trượng. Tính sơ sơ cũng phải đến vài trăm bộ hài cốt.

Nhưng cái làm cho Phong Liệt khiếp sợ nhất chính là phía giữa không gian, cũng chính là vị trí một ngàn trượng trước mặt Phong Liệt. Nơi đó chính đang đứng sừng sững một tấm bia đá màu xanh cao trăm trượng, rộng mười trượng, xung quanh nó lượn lơ hắc vụ nhàn nhạt.

Có lẽ do lịch sử quá lâu, bên trên tấm bia có vô số vết rạn nứt chỉ chút như mạng nhện, nhìn mà ghê người. Giống như bất cứ lúc nào nó cũng có thể sụp đổ, biến thành mảnh vụn vậy.

Phong Liệt ngưng mắt cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy trên tấm bia đá cực lớn này còn có bốn chữ to màu máu – Vĩnh Trấn Long Ngục!

Nhìn bốn chữ to kinh tâm động phách kia, trong lòng Phong Liệt lại càng khiếp sợ hơn. Giờ phút này, giống như đang có một ngọn núi lớn vạn trượng đang đè trong lòng hắn, làm hắn không chịu nổi gánh nặng. Hơn nữa, loại cảm giác này dường như ngày càng nặng nề hơn, thậm chí tùy thời đều có thể khiến hắn hồn phi phách tán, điều này làm Phong Liệt sợ tới mức lập tức nhìn đi chỗ khác.

Hoàn cảnh tĩnh mịch, tấm bia đá cực kỳ cổ xưa tang thương, vô số Long hài. Tất cả những thứ này đều làm cho Phong Liệt khiếp sợ, đồng thời cũng kinh ngạc không hiểu.

- Rốt cuộc là thế nào? Tại sao lão tử lại đi tới một nơi quỷ quái như vậy?

Ngay sau đó, lúc Phong Liệt khẽ cau mắt lẳng lặng quét mắt nhìn những hài cốt, đất đen, âm vụ xung quanh. Đột nhiên, một tiếng “loạt xoạt” rất nhỏ bỗng truyền vào tai hắn.

Trong lòng Phong Liệt chấn động, tuy tiếng động này rất nhỏ, nhưng dưới hoàn cảnh tĩnh mịch như vậy thì lại có vẻ chói tai dị thường.

Lúc này, Phong Liệt biến ảo thành Hắc Ám thân, trong tay nắm Tế Thiên thần thương, chậm rãi đi đến gần tấm bia đá kia, bởi vì đó đúng là nơi tiếng động phát ra.

Theo Phong Liệt dần dần tiếp cận, những tiếng loạt xoạt không có tiết tấu cũng ngày càng trở nên rõ ràng hơn. Thần kinh và thân thể Phong Liệt căng như dây đàn, rốt cuộc cũng đi tới phía sau bia đá, cẩn thận ngưng mắt nhìn lại.

Ngay sau đó, đồng tử Phong Liệt bỗng co rụt, không khỏi khiếp sợ vì tình huống phía sau bia đá.

Chỉ thấy phía sau bia đá to lớn, có một khu đất bằng phẳng rộng chừng mười trượng. Khu đất này phẳng lì như gương, bị một vầng sáng trong suốt màu bạc bao phủ bên trong. Từng tia vụ khí quỷ dị chậm rãi bốc ra từ đó.

Mà bên trong vàng sáng, đang có một lão giả áo trắng đầu bạc khoanh chân mà ngồi. Trong tay cầm một chiếc khô chi, cúi đầu, viết vô số những tự phù xiên xiên vẹo vẹo.

Một màn này thoạt nhìn rất yên lặng tường hòa, những tiếng loạt xoạt kia đúng là do khô chi ma sát với mặt đất phát ra.

Chỉ là, Phong Liệt cực kỳ khiếp sợ phát hiện, thân hình của lão giả này dĩ nhiên lại gần như trong suốt.

Hơn nữa, lúc này hắn đang bị hai cái xích sắt thật dài nối từ tấm bia đá khóa xương bả vai lại, giam cầm gần bia đá.

Hai chiếc xích sắt lóe lên ngân mang sáng bóng, một tia quang hoa mỏng manh không ngừng chảy ra từ tấm bia, dọc theo xích sắt chảy về phía thân thể của lão giả, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

- Linh hồn chi thể?

Trong lòng Phong Liệt không khỏi cả kinh, lão giả này vậy mà lại bị khóa linh hồn, hơn nữa xem tất cả tình huống xung quanh mà nói, hiển nhiên lão giả đã bị nhốt ở đây không biết bao nhiêu năm tháng rồi. Một màn này quả thật làm cho người ta vô cùng rung động.

Đúng lúc này, lão giả dừng động tác trong tay, chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt lạnh lùng ẩn chứa tang thương vô hạn liếc mắt nhìn Phong Liệt một cái. Nhất thời làm cho thân hình Phong Liệt run lên, sau đó toát mồ hôi lạnh.

- !@#%&^*...

Lão giả nhìn Phong Liệt, dùng thanh âm khàn khàn hờ hững nói một câu cổ quái, nhưng kết quả là Phong Liệt chẳng hiểu lấy nửa chữ. Bởi vì đây không phải là ngôn ngữ thông dụng hiện giờ trên Long Huyết đại lục.

- Tiền bối, ngài đang nói gì vậy?

Phong Liệt sửng sốt, không khỏi hỏi lại một lần.

Trong lòng hắn cũng đang nhanh chóng suy tư về những gì lão giả vừa nói ra. Tuy không hiểu ý nghĩa nhưng dường như cũng có chút quen tai, hắn đã nghe ở đâu đó rồi thì phải.

Đột nhiên, trong lòng hắn bỗng bừng tỉnh, lúc này mới nhớ ra. Ở đời trước, trong một lần Ma Long giáo tổ chức tế thiên đại điển, một gã Đại tế tự của Ma Long giáo dường như đã nói ngôn ngữ như vậy, đó là Viên cổ Long Ngữ.

Đối với phản ứng của Phong Liệt, lão giả cũng hơi sửng sốt một chút. Nhưng lập tức, ánh mắt hắn bỗng sáng ngời, dùng ngữ điệu có chút trúc trắc nói:

- Ừm? Quả đúng là Long Hoàng huyết mạch, tốt hơn con khỉ kia nhiều! Tiểu tử kia, trước lúc ta hoàn thành thiên công pháp này, ta có thể giải thích vài vấn đề cho ngươi.

Những lời này xem như Phong Liệt cũng nghe rõ, nhưng trong lòng hắn lại có chút bồn chồn.

Hắn không nghĩ tới, chính mình dùng Dạ Mạc châu thượng phẩm che giấu Hắc Ám thân mà vẫn không thoát khỏi cảm giác của lão giả này. Từ đó có thể thấy được tu vi của lão giả bất phàm đến thế nào.

Hơn nữa, lão giả còn nói mình mạnh hơn con khỉ kia, chẳng lẽ là chỉ Độc Long Viên?

Dứt lời, lão giả liền tiếp tục cúi đầu, huy động chiếc khô chi tiếp tục loạt xoạt viết trên mặt đất. Hắn thường tạm dừng một chút, dường như trong lòng có chút suy tư.

Thấy lão giả dường như không định làm gì bất lợi với mình, trong lòng Phong Liệt cũng thảnh thơi phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, Phong Liệt trầm ngâm một chút, tò mò hỏi:

- Tiền bối, đây là đâu? Ngài là ai vậy?

- Nơi này là Long Ngục tầng thứ chín chín, một nơi giam giữ cường giả có tội của Long tộc. Ta ấy à, ta không phải người, mà là một tội long, một tội long trộm Thánh Giả Tu Luyện Đạo quả.

Lão giả cũng không ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói.

- Cái gì? Sao... Sao có thể?

Trong lòng Phong Liệt âm âm đại chấn, lão đảo lui về phía sau vài bước. Tuy trong lòng hắn đã có chút chuẩn bị, nhưng vẫn bị lời nói của lão giả dọa nhảy dựng lên.

Trong chiến sách của Ma Long giáo có ghi lại, truyền thuyết, ở thời đại Viễn cổ Chân Long, trong thiên địa có một tòa lao ngục chín chín tầng, giam giữ tất cả tội long xúc phạm đến Long Hoàng.

Nhất là tầng ngục thứ chín mươi chín, đó chính là nơi trấn áp đỉnh cường giả đương thời, thậm chí có một số vị Long Hoàng có tội cũng bị trấn áp đến chết tại đây.

Nếu đúng như những gì lão giả nói, vậy thì nơi này chẳng lẽ đã có lịch sử mấy trăm vạn năm? Mà lão giả này...

168. Chương 205 : Lâm Ngụy!

Ánh mắt Phong Liệt lấp lóe trong chớp lát, cố gắng ổn định tâm thần lại một chút, lại hỏi:

- Tiền bối, tại sao ta lại xuất hiện trong Long Ngục này?

- Người xuất hiện tại đây, tự nhiên là ta cho người vào.

Lão giả thản nhiên nói.

- Ừm? Vậy tiền bối muốn ta làm gì?

Trong lòng Phong Liệt máy động, hai mắt nhìn chăm chăm vào lão giả, hỏi tiếp.

- Không lâu sau người sẽ tự biết.

Lão giả giương mắt nhìn Phong Liệt, lập tức lại cúi đầu lăm bằm:

- Ừ, tuy tu vi kém hơn tên tiểu tử ba vạn năm trước kia rất nhiều, nhưng huyết mạch cũng rất chính thông. Xem ra hắn là truyền thừa từ huyết mạch của Cảnh Long Hoàng, vậy cũng khá thích hợp.

Giờ khắc này, Phong Liệt dĩ nhiên cảm thấy một chút không ổn. Tuy lão giả này không lạnh không nóng, nhưng theo lời của hắn, Phong Liệt lại cảm giác được con tội long này đang nhắm tới huyết mạch của mình.

Trong lòng hắn vốn đang có vô số nghi hoặc, nhưng cũng chẳng còn lòng dạ nào mà hỏi lão giả này nữa, dù sao thì cái mạng mình vẫn quan trọng hơn.

Tiếp theo, Phong Liệt nhanh chóng suy nghĩ, muốn nghĩ cách thoát khỏi nơi này.

Nhưng hắn nhìn nhìn hoàn cảnh xung quanh một lát, cuối cùng không khỏi cảm thấy ủ rũ.

Lúc trước hắn ở bên ngoài mà còn bị lão giả này lôi vào đây, bây giờ thân ở bên trong ngục giam thì còn muốn trốn đi đâu?

Hắn chỉ có thể hi vọng lão giả này bị bia đá trấn áp, thực lực không thể phát huy được bao nhiêu. Nói vậy thì có lẽ mình còn có một đường sống, nhưng hắn cũng biết đây chỉ là mình tưởng tượng lạc quan mà thôi.

Hơi trầm ngâm một lúc, Phong Liệt nặn ra một nụ cười, mở miệng hỏi:

- Khụ khụ, tiền bối, không biết ra khỏi đây thế nào?

- Người đã không cần ra ngoài! Hô...

Lão giả không chút để ý đáp lại một câu, sau đó lập tức thở một hơi dài. Hắn ném khúc xương trong tay đi, rất là hài lòng nhìn thoáng qua kiệt tác trên mặt đất của mình, thản nhiên nói:

- Vô số vạn năm qua, bản hoàng từng chứng kiến vô số tội long xung quanh niết bàn, rốt cuộc cũng ngộ ra thức cuối cùng này ở ba vạn năm trước, suy diễn đến bây giờ mới coi như xong. Chỉ là, không biết thành quả vô số vạn năm nay của bản hoàng sẽ thế nào đây...

Lão giả ngẩng đầu nhìn Phong Liệt vẻ mặt vô cùng khó coi đang đứng cách đó trăm trượng, nhẹ nhàng cười lạnh một cái, tiếp tục khàn khàn nói:

- Ủm, cái thân thể này hẳn là miễn cưỡng phát huy được diệu dụng của công pháp. Long Thần tại thượng, ngài chuẩn bị cho bản hoàng cái thân thể này, bản hoàng rất vừa lòng, hồng hồng hồng hồng!

Những tiếng cười to quái dị liên tiếp phát ra từ yết hầu lão giả, chấn cho Phong Liệt muốn hồn phi phách tán. Ngay cả Hắc Ám thân của hắn cũng gần như bị ép thành bột phấn, cực kỳ kinh khủng.

Giờ phút này, dụng tâm của lão giả đã rất rõ ràng!

- Lão già chết tiệt!

Phong Liệt hung hăng mắng một câu, đồng thời vội vàng lắc mình bay ngược lại, nháy mắt đã ra xa trăm trượng.

Nhưng chính lúc này, đột nhiên một đạo u mang bắn vào đầu Phong Liệt. Sau đó chỉ thấy thân hình đang nhanh chóng lui lại của hắn đột nhiên bị kiềm hãm, khựng lại tại chỗ.

Trong lòng Phong Liệt không khỏi hoảng sợ muốn chết, hắn phát hiện lúc này chính mình đã không thể nhúc nhích chút nào, hơn nữa không tự chủ được mà khôi phục lại trạng thái nhân thân.

Thậm chí ngay cả suy nghĩ của hắn đều đã bị khống chế. Hắn không nghi ngờ chút nào, nếu lão giả kia muốn thì có thể dễ dàng gạt bỏ linh hồn của mình.

- Nhiếp Hồn Chi Mâu? Chết tiệt!

Phong Liệt dùng phần tâm thần chưa bị khống chế nghĩ tới môn linh hồn thần thông của Viễn cổ Ma Long Hoàng này.

Đối với thần thông vô cùng nghịch thiên này, hắn không xa lạ một chút nào. Bởi vì đời trước đã từng thấy Sở Huyền sử dụng, đó là một lực lượng quỷ dị không thể địch nổi.

Ngay sau đó, Phong Liệt bị khống chế tâm thần, chậm rãi xoay người lại, thân bắt do kỷ đi đến chỗ bia đá cao to kia. Dần dần, đã càng lúc càng gần tấm bia đá.

- Hồng hồng hồng hồng! Ba trăm vạn năm! Diệt Long Hoàng! Cảnh Long Hoàng! Rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại! Các ngươi ngàn vạn lần không được chết quá sớm đấy! Hồng hồng hồng hồng!

Sắc mặt vốn lạnh nhạt của lão giả đột nhiên trở nên vô cùng kích động, điên cuồng cười rộ lên.

Nhìn Phong Liệt đã đi tới gần bia đá, thần quang trong mắt lão giả chợt lóe lên.

Sau đó chỉ thấy tay phải của Phong Liệt đột nhiên chém ra một đạo cương khí, hung hăng xẹt qua tay trái của mình. Nhất thời, máu tươi đỏ sẫm bỗng phun trào lên bia đá khô nứt, lập tức bị tấm bia kia hấp thu sạch sẽ.

Thẳng đến lúc Phong Liệt phun ra rất nhiều máu thì tấm bia đá lù lù bất động kia mới bắt đầu có động tĩnh, ông ông rung chuyển.

Sau một lát, chỉ thấy quang hoa màu bạc trên tấm bia đá chợt lóe lên, sau đó bắt đầu dần dần thu nhỏ lại, rất nhanh đã biến thành một thạch bài màu xanh cao chừng nửa thước.

Ngay sau đó, thạch bài đột nhiên tiến vào cơ thể Phong Liệt, biến mất không thấy.

Thân hình Phong Liệt không khỏi run lên, lúc này hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, trong đầu mình có thêm một đoạn tin tức huyền ảo, đều là giới thiệu về tấm bia đá và Long ngục.

Rất rõ ràng, hắn đã cho Trấn Long thạch bia này nhận chủ thành công.

Theo những tin tức này, Phong Liệt biết đây là Long ngực tầng thứ chín chín của Viên cổ Long giới. Mà tấm bia đá này chính là Trấn Long Thiên Bi độc nhất vô nhị trong thiên địa, có tác dụng chấn nhiếp bất cứ sinh linh nào có Chân Long huyết mạch.

Hơn nữa, chỉ có huyết mạch Long Hoàng trở lên mới có thể cho nó nhận chủ.

Bất quá, giờ phút này Phong Liệt đã mất đi quyền khống chế thân thể, hắn giống như một người đứng xem vậy, chỉ có thể vô lực nhìn tất cả những gì phát sinh trên người mình.

Ngay khi tấm bia đá biến mất, vàng sáng màu bạc quanh người lão giả và hai sợi xích thật dài kia cũng lập tức tiêu tan, khiến cho lão giả khôi phục lại sự tự do.

- Hống hống hống hống!

Lão giả chậm rãi đứng dậy, vui mừng nhìn thoáng qua thân thể đã thoát khỏi trói buộc, nhện không được mà ngửa đầu lên trời cười như điên, cười đến đôi mi dài màu bạc cũng run run không thôi.

Mà Phong Liệt cách đó mười trượng lại tràn đầy tuyệt vọng, hắn trở mắt nhìn chính mình thả ra một con cự ma từ thời tiền sử, một cường giả mà thế giới hiện giờ không thể địch nổi, một bản linh của Viên cổ Long Hoàng.

Rất khó để tưởng tượng, nếu lão giả tràn đầy hận thù này thoát được ra ngoài, không biết có làm cả Long Huyết đại lục trời long đất lở, gà chó không yên hay không.

Bất quá, hiện giờ Phong Liệt không có tâm tình để quan tâm đến bên ngoài, ai sống chết thế nào thì mặc, dù sao hiện giờ hắn còn phải lo cho vận mệnh của mình.

Lão gia hỏa này chỉ là linh hồn chi thể, rất hiển nhiên hắn đang cần một thân thể để ký sinh linh hồn. Thân thể thức tỉnh huyết mạch của Viên cổ Long Hoàng này tự nhiên là lựa chọn rất phù hợp.

Nhất là, lão giả còn để cho Viên cổ Trấn Long Thiên Bi nhận chủ Phong Liệt, một vật nghịch thiên như vậy tất nhiên hắn không để cho Phong Liệt. Vì vậy, chuyện tiếp theo chờ đợi Phong Liệt đã có thể đoán được.

169. Chương 206 : Bản Hoàng Nhất Định Sẽ Quay Lại!

Quả nhiên, ngay sau khi lão giả điên cuồng cười to một trận thì bỗng im lặng. Hắn quay đầu liếc mắt nhìn Phong Liệt một cái, sau đó đi về phía Phong Liệt, trên mặt khoác lên vẻ hờ hững thần nhiên.

Phong Liệt lẳng lặng đứng sững tại chỗ, trong mắt đầy vẻ chờ đợi. Lúc này hắn chỉ còn lại một tia linh trí, nhưng lại bất đắc dĩ đến cực điểm. Một màn đáng buồn này quen thuộc đến như vậy, làm trong lòng hắn tràn ngập không cam lòng và tuyệt vọng.

- Chết tiệt, chẳng lẽ lão tử sẽ chết như vậy sao? Đời trước gặp phải tên Sở Huyền chết tiệt kia, đời này không chết trong tay Sở Huyền thì lại toát ra một lão khom già càng thêm kinh khủng! Chẳng lẽ lão tử xui xẻo đến vậy sao?

Lúc này, mắt thấy lão giả càng lúc càng gần, trong đầu Phong Liệt không khỏi hiện ra nụ cười và giọng nói của Lý U Nguyệt, Sở Tiểu Điệp, Tiểu Yên Tiểu Lục. Trong lòng hắn không cam lòng phải chết tại đây, mình có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy còn chưa kịp hưởng thụ một chút thì đã phải uất ức từ già cõi đời! Không cam lòng a!

- Tiểu tử, bản hoàng coi trọng thân thể ngươi đã là vinh hạnh cho ngươi rồi, đừng làm mấy hành động phản kháng vô vị, hừ hừ...

Lão giả hừ khẽ một tiếng, lập tức muốn phi thân dung nhập vào cơ thể Phong Liệt.

Nhưng vào lúc này, một việc không thể tưởng tượng nổi làm cho linh hồn chi thể của lão giả bị kiềm hãm, trên khuôn mặt già nua xuất hiện vẻ khó tin, thậm chí bất giác đã triệt tiêu sự khống chế với Phong Liệt.

Phong Liệt chỉ cảm thấy tâm thần buông lỏng, hơi sửng sốt một chút rồi vội vàng lắc mình vọt ra mấy trăm trượng.

Lúc này, chỉ nghe lão già phía sau đột nhiên phát ra một tiếng gầm rú thê lương đinh tai nhức óc.

- A... a... đây là thế nào? A... Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy được chứ?

Trong lòng Phong Liệt sững sốt, kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy lúc này, linh hồn chi thể của lão già đã xảy ra biến hóa quỷ dị. Tay hắt, chân hắt, tóc hắt thế nhưng rất nhanh đã hòa tan, biến thành từng luồng bụi bặm tiêu tán trong hư không.

Vén vện chỉ trong nháy mắt, linh hồn chi thể của lão già đã chỉ còn lại mỗi cái đầu trụi lủi, hắt còn đang hoảng sợ gào thét:

- Không... vì sao lại như vậy? Vì sao lại như vậy? Đây... đây... đây là Thiên Nhân Ngũ Suy? Không thể nào a... cứu ta... a...

Phong Liệt hoảng sợ nhìn một màn này, cho dù hắt có nghĩ nát đầu cũng không rõ vì sao sẽ phát sinh tình huống như vậy. Bất quá, hắt lại biết, mình được cứu rồi.

Thiên Nhân Ngũ Suy, đây là một loại lực lượng đến từ tự nhiên không thể nói rõ, nhưng lại không thể chống đỡ. Giống như thiên địa quy tắc vậy, không ai có thể nói rõ ràng được nó là gì. Đối với Phong Liệt mà nói, càng là mới nghe lần đầu.

Ngay sau đó, lão già kia mất thấy mình sắp hoàn toàn hóa thành tro bụi biến mất ở trong thiên địa, nhưng dường như lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, cái đầu còn sót lại nhanh chóng đuối theo Phong Liệt, đôi mắt dần mờ hồ hiển lộ ra vô tận hoảng sợ và dữ tợn.

Lúc này, trong lòng lão già đã hiểu được, Thiên Nhân Ngũ Suy rất có thể đã sớm muốn giáng xuống từ vô số vạn năm trước, nhưng bị khí tức mệnh mông cuộn cuộn của Trấn Long Thiên Bi che chắn, gián tiếp cứu hắt.

Mà giờ phút này, hắt chỉ có thể thoát xá Phong Liệt trong thời gian ngắn nhất, sau đó không chế Trấn Long Thiên Bi thì mới có con đường sống cuối cùng!

- Mẹ kiếp!

Vừa thấy cái đầu kia nhanh chóng đuối theo mình, trong lòng Phong Liệt hoảng sợ muốn chết, không tưởng tượng trước khi chết mà lão già này còn chưa từ bỏ ý định, chẳng lẽ phải kéo theo mình chôn cùng mới chịu sao?

- Lão bất tử! Người đi chết một mình đi! Lão tử không có tâm tình bầu bạn với người đâu!

Phong Liệt một bên chạy bạt mạng, một bên lớn tiếng chửi ầm lên.

Chẳng qua, điều làm Phong Liệt khiếp sợ là tốc độ của cái đầu kia nhanh hơn hắt không biết bao nhiêu lần, gần như chỉ trong chớp mắt đã lướt qua vài trăm trượng, đi tới phía sau hắt.

Cảm nhận được khí tức mệnh mông đằng sau, trong lòng Phong Liệt không khỏi dâng lên cảm giác vô lực. Chênh lệch thực sự là quá lớn, mặc dù lão già này chỉ còn mỗi cái đầu thì hắt cũng chẳng thể chống lại nổi.

Nhưng ngay lúc chỉ mảnh treo chuông này, trong lòng Phong Liệt lại chợt máy động, một ý niệm điên cuồng bỗng nảy ra.

- Con bà nó! Dù gì cũng chết, lão tử liều mạng với người!

Phong Liệt hung hăng cắn chặt răng, hắt đột nhiên dừng người lại, xoay người nhìn cái đầu chỉ cách mình có ba trượng kia.

- Lão già, đi chết đi!

Phong Liệt hét lớn một tiếng, đột nhiên giang hai tay ra, thân hình ầm ầm đại chấn.

Theo đó, chỉ thấy từ ngực hắt đột nhiên hiện ra một tấm bia đá màu xanh lớn chừng nửa trượng. Trên tấm bia có bốn chữ màu máu như rồng bay phượng múa – Vĩnh Trấn Long Ngục.

Không hề nghi ngờ, đây đúng là Trấn Long Thiên Bi vừa nhận chủ Phong Liệt.

Lúc này, Trấn Long Thiên Bi nhìn rất âm đạm, phía trên đầy những vết rạn nứt, giống như lúc nào cũng có thể hóa thành mảnh vụn. Nhưng trên nó vẫn mơ hồ lộ ra cổ khí tức bá đạo như muốn trấn áp hết thảy. Đây là sự kinh sợ đến từ cả linh hồn lẫn huyết mạch.

Thấy Phong Liệt vậy mà lại té ra Trấn Long Thiên Bi, đồng tử của lão giả cũng không khỏi co rụt lại. Nhưng ngay sau đó, Thiên Bi đã không chút khách khí hung hăng giã lên đầu hắn.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Đầu của lão giả cứ nhiên lại bị đánh bay đi mấy trăm trượng, mà Thiên Bi cũng phát ra một tiếng “rắc” nhỏ, vết rạn lại càng sâu hơn một chút.

Vô số vạn năm qua, nguyên lực mệnh mông trên Trấn Long Thiên Bi không ngừng bị lão giả này dùng bí pháp đánh cắp, lấy đó duy trì cho linh hồn chi thể của hắn vận chuyển, mà nguyên lực trên Thiên Bi đã chẳng còn bao nhiêu.

Bất quá, tuy lão giả này mạnh mẽ, nhưng vì chỉ còn sót lại mỗi cái đầu, cho nên Thiên Bi mới có thể miễn cưỡng ngăn cản một chút. Thấy một màn như vậy, trong lòng Phong Liệt không khỏi mừng rỡ, hắn xem như đã thành công rồi.

- Khốn kiếp, thời gian của bản hoàng không còn nhiều nữa, tiểu tử ngươi mau thúc thủ chịu trói đi.

Đầu của lão giả một bên tức giận quát lớn, một bên tiếp tục đánh tới.

Qua một lúc trì hoãn này, đầu của hắn rõ ràng lại nhỏ đi một phần, thời gian còn lại đúng thật là không nhiều lắm.

- Muốn lão tử thúc thủ chịu trói? Ngươi không bệnh đấy chứ! Lão già, thời gian không nhiều thì ngươi mau chết luôn đi!

Phong Liệt hưng phấn mắng to, đồng thời tiếp tục té ra Trấn Long Thiên Bi.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Ba tiếng nổ liên tiếp vang lên, cái đầu đáng thương của lão giả ba lần bị đánh bay, đồng thời cũng trở nên ngày càng nhỏ, mắt và mũi đều đã biến mất không thấy.

Ngay khi lão giả lao lên một lần nữa, không đợi Phong Liệt tiếp tục té Thiên Bi ra, chính hắn đã “phốc” một tiếng, hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Trong thiên địa chỉ để lại một tiếng rỗng không cam lòng của lão giả:

- Tiểu hồn đản! Nghịch Long Hoàng ta nhất định sẽ quay lại tìm ngươi tính sổ! Đến lúc đó... nhất định...

Nghịch Long Hoàng, vị đại ma tồn tại vô số vạn năm này cứ vô cùng uất ức như vậy mà chìm vào trong luân hồi. Có lẽ, hắn cũng sẽ luân hồi bắt diệt đời đời kiếp kiếp như Sở Huyền, nhưng ít ra hiện giờ hắn tạm thời đã không thể tạo thành uy hiếp với Phong Liệt.

170. Chương 207 : Xuất Quan (1)

Phong Liệt cảnh giác nhìn chỗ lão già này biến mất, thật lâu sau mới thở một hơi dài.

- Con bà nó! Vẫn là mạng của lão tử cứng hơn! Lão già, ngươi đi thanh thần nhé, chờ ngươi trở về, nhất định lão tử có thể dễ dàng bóp chết ngươi như bóp một con sâu! Hắc hắc hắc!

Phong Liệt đắc ý cười to vài tiếng, lúc này mới nhớ tới Trấn Long Thiên Bi.

Lúc này, trên bề mặt vốn đầy vết rạn nứt của Trấn Long Thiên Bi lại đã có thêm ba vết rạn lớn nữa, tràn ngập nguy cơ.

Phong Liệt không khỏi đau lòng, chiếc Thiên Bi này thật đúng là thứ tốt, vậy mà có thể trấn áp Viễn cổ Nghịch Long Hoàng kia mấy trăm vạn năm. Cái gì mà Linh bảo, Huyền bảo, Chí bảo, chỉ sợ gặp Thiên Bi này cũng phải tránh sang một bên.

Nếu có thể chữa trị nó lại như lúc ban đầu, có khi còn có thể phát huy ra nhiều thần thông hơn nữa ấy chứ. Cầm tấm bia đá màu xanh đã nhỏ thành vụn lòng bàn tay, hai mắt Phong Liệt hơi lóe lên, suy tư xem có thể dùng biện pháp gì chữa trị nó không.

Sau một lúc trầm ngâm, hần thử lấy một viên Long tinh ra, đặt bên cạnh Thiên Bi, muốn xem nó có phản ứng gì hay không.

Tiếp theo, Phong Liệt không khỏi kinh ngạc phát hiện, ngay khi hai thứ chạm vào nhau, viên Long tinh kia lập tức biến thành bột phấn, nguyên khí ẩn chứa bên trong hoàn toàn biến mất.

- Hả? Vậy là khối Thiên Bi này chỉ cần dùng nguyên khí là có thể sửa chữa sao?

Trong lòng Phong Liệt không khỏi vui vẻ, nếu quả thực là như vậy thì sẽ không khó.

Ngay sau đó, hần khống chế tấm bia đá lớn lên khoảng một trượng. Theo đó, chỉ nghe rầm một tiếng, Phong Liệt phát tay phóng ra hơn một vạn viên Long tinh đặt trên Thiên Bi.

Nhất thời, Phong Liệt liền khiếp sợ phát hiện, một vạn viên Long tinh này nhanh chóng biến thành bụi phấn với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Tất cả nguyên khí đều bị Thiên Bi cắn nuốt sạch sẽ, tốc độ như vậy quá mức làm cho người ta sợ hãi.

Phong Liệt kinh ngạc há to miệng, sau một lúc ngẩn ngơ, hần vội vàng cầm Thiên Bi lên nhìn, kết quả là vừa vui vừa buồn.

Vui là sau khi Thiên Bi cắn nuốt một vạn viên Long tinh này, đích xác có một chút biến hóa, ba vết rạn vừa tăng thêm kia đã nhỏ đi một chút.

Buồn là theo như Phong Liệt tính toán đơn giản một chút, nếu muốn chữa trị những vết nứt mà hôm nay Thiên Bi vừa chịu thì hần phải bỏ vào ít nhất hơn mười vạn Long tinh, chỉ sợ sau đó thì ngay cả số lẻ cũng chẳng thừa lại.

Số Long tinh cần tuyệt đối là một con số trên trời a!

Sắc mặt Phong Liệt biến ảo một trận, đột nhiên hung ác hạ quyết tâm:

- Mẹ kiếp! Thiên Bi này chỉ là Chí bảo trên đời, tiêu hao một chút Long tinh thì sao chứ? Hừ hừ! Cùng lắm về sau lão tử điên cuồng vơ vét của cải là được. Vấn đề có thể giải quyết bằng Long tinh thì căn bản không phải vấn đề! Hắc hắc hắc!

Sau một lúc cười ngầy ngốc một mình, tâm tư Phong Liệt đột nhiên máy động. Theo đó, hần đắc ý thu hồi Thiên Bi, xoay người đi về phía chỗ đất phẳng trấn áp lão giả lúc trước.

Trong lòng hần rất muốn biết, lão giả kia nghiên cứu suốt mấy trăm vạn năm rốt cuộc có được thành quả gì.

Trong mảnh thiên địa âm trầm tối tăm này, âm vụ nhẹ nhàng lượn lờ trên không trung. Nơi nơi đều tràn ngập tang thương và tĩnh mịch, giống như một vùng nước chết, không chút sự sống.

Phong Liệt đứng trên mặt đất trơn nhẵn như gương, cúi đầu nhìn mấy nghìn chữ viết cổ xưa mà Nghịch Long Hoàng để lại, lông mày không khỏi hơi nhíu.

Mỗi chữ viết đều tản ra kim mang nhàn nhạt, chỉ là trên mặt chữ mà đã ẩn chứa vô đạo chi ý huyền ảo, rất là bất phàm.

Chỉ đáng tiếc là những chữ viết này lại căn bản không phải văn tự thông dụng trên đại lục, mà là Viễn cổ Long Văn tự phù, Phong Liệt căn bản không hiểu.

Sau khi nhìn một lúc, Phong Liệt kinh ngạc phát hiện, hơn mười tự phù hần xem qua thể nhưng lại dần trở nên mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy.

- Đây là có chuyện gì?

Trong lòng Phong Liệt không khỏi cả kinh. Cứ việc hần còn không hiểu được hàm nghĩa cụ thể trong tự phù, nhưng từ lời nói lúc trước củ Nghịch Long Hoàng đã có thể nghe ra, đây tựa hồ là thành quả tìm hiểu mấy trăm vạn năm của lão giả này. Tuyệt đối không phải bình thường, nếu bỏ qua thì không phải hối hận muốn chết sao?

Khiếp sợ qua đi, Phong Liệt vội vàng khoanh chân ngồi dưới đất, ngưng thần nín thở, hai mắt chậm rãi xẹt qua một đám tự phù quý dị. Hần cố gắng khắc chúng lại trong đầu óc, không để sót bất cứ chỗ nào.

Bất kể là biết hay không, cứ nhớ kỹ mới là vương đạo!

Ngay khoảnh khắc Long Vũ giả thức tỉnh Chân Long huyết mạch, thể chất họ được tăng cường, đồng thời tâm trí cũng sẽ đề cao trên diện rộng. Nhìn qua là không quên được cũng chẳng phải điều gì quá ngạc nhiên.

Chẳng qua, những Long Văn tự phù này cực kỳ huyền ảo phiền phức, mặc dù Phong Liệt hết sức chăm chú, hao tổn không ít tâm thần thì cũng phải mất cả nửa canh giờ mới nhớ được hết tất cả đống tự phù này.

Mà ngay khi hần vừa mới nhớ kỹ, những tự phù này cũng đều dần dần biến mất, khiến cho khu đất này lại khôi phục về trơn nhẵn như bình thường.

Qua hồi lâu, Phong Liệt thở một hơi thật dài, trên mặt lộ ra vẻ vừa lòng.

Hiện giờ hần không biết Viễn cổ Long Văn, nhưng điển tịch có liên quan đến Viễn cổ Long Văn cũng truyền lưu rất nhiều trên Long Huyết đại lục. Chỉ cần có tâm, muốn học cũng không phải việc gì khó.

Đúng lúc này, một chiếc khô chi nhỏ lấp lánh ánh kim rơi vào trong mắt Phong Liệt. Trong lòng hần không khỏi máy động, đoạn kim chi này đúng là chiếc “bút” mà Nghịch Long Hoàng dùng để ghi lại cảm ngộ.

Phong Liệt đứng lên, bước về phía trước vài bước nhặt khô chi lên, cầm trong tay lật xem một chút. Hần phát hiện, đây là một tinh kim lớn chừng ngón cái, dài ba tấc, nặng chừng hơn mười cân, một cổ long uy nhàn nhạt phát ra từ nó, có vẻ rất thần dị phi phàm.

Phong Liệt không khỏi chắc chắn ưng kỳ, Nghịch Long Hoàng bị trấn áp mấy trăm vạn năm. Theo lý thuyết, trải qua năm tháng lâu dài như vậy, xung quanh đã không còn lại chút nguyên khí nào, chỉ sợ dù là Chí bảo trong truyền thuyết cũng đã mục nát thành tro mới đúng.

Nhưng khối tinh kim nhỏ như vậy lại không mất đi nguyên khí. Không cần nghĩ cung biết, đây tất không phải vật phàm.

Ánh mắt Phong Liệt hơi lóe lên một chút, hai tay hần đột nhiên biến ảo thành Ma Long ám trảo, sau đó hung hăng nắm mạnh tinh kim, dần dần tăng thêm sức mạnh.

Tiếp theo, Phong Liệt rất nhanh phát hiện, cho dù hần có vận chuyển nguyên lực toàn thân thì cũng chẳng thể khiến cho nó sinh ra chút biến hóa nào, điều này làm cho hần không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Hần tự nghĩ, lấy uy lực của Ma Long ám trảo, mặc dù là Long Huyết ám kim trứ danh không thể phá vỡ, nhưng nếu chưa qua gia công thì đều có thể chơi như chơi bần. Nhưng loại tinh kim không rõ tài liệu này thể nhưng lại không chút sút mẻ.

- Chà? Đồ tốt, có lẽ có thể dùng để luyện chế mũi thương cho Tế Thiên thần thương.

Trong lòng Phong Liệt vui vẻ, vừa lòng thu nó vào trữ vật giới chỉ.

Sự tình nơi đây đã xong, Phong Liệt lại dần dần nhú mây, bởi vì hần phát hiện một điều, tầng chín chín Long ngục này giống như là không có lối ra.

171. Chương 208 : Xuất Quan (2)

Tiếp theo, Phong Liệt biến ảo thành Hắc Âm thân, nhanh chóng bay vài vòng quanh không gian có phạm vi mười dặm này, nhưng vẫn chẳng thu hoạch được gì, hắn không khỏi trở nên lo lắng.

- Con bà nó! Chẳng lẽ lão tử lại bị nhốt chết trong này sao?

Phong Liệt bắt đầu dĩ mắng một câu, sắc mặt vô cùng khó coi.

Sau một lát, hai mắt hắn đột nhiên sáng lên, nhớ tới lúc Trấn Long Thiên Bi nhận chủ mình thì trong đầu có rất nhiều tin tức cổ quái xuất hiện, bây giờ hắn còn chưa chú ý đến.

Nghĩ đến đây, Phong Liệt cố gắng bình tĩnh, thành thành thật thật sắp xếp lại vô số tin tức kia.

Quả nhiên, không lâu sau, Phong Liệt có thêm không ít hiểu biết về Trấn Long Thiên Bi và tầng chín chín Long ngục.

Thì ra, ở thời đại Viễn cổ Chân Long, Trấn Long Thiên Bi chính là Chí bảo trấn áp cả tòa Long ngục.

Lúc ấy, khi Trấn Long Thiên Bi còn hoàn hảo, tất cả nguyên lực của tội long trong chín chín tầng Long ngục đều bị giam cầm, chỉ có thể sử dụng được lực lượng thân thể mà thôi.

Nhưng sau đó không biết đã xảy ra loại đại kiếp nạn nào đó, chín chín tầng Long ngục vậy mà lại bị đánh tan trong thiên địa, biến thành bụi bặm trong lịch sử. Chỉ có tầng chín chín này vì có Trấn Long Thiên Bi trấn áp và mấy vị Long Hoàng thực lực cao cường tồn tại, cho nên mới có thể bảo tồn được một phần nhỏ.

Phong Liệt rất nhanh đã hiểu, tầng chín chín của Long ngục này trên thực tế là một không gian đơn độc. Nếu muốn nắm giữ không gian này, phải lạc ấn tinh thần ấn ký của mình lên một thứ gọi là Nguyên Giới thạch mới được.

Nửa ngày sau, Phong Liệt mở hai mắt ra, trong mắt xuất hiện vẻ mong đợi.

- Nguyên Giới thạch? Thứ này ở nơi nào đây?

Tiếp đó, hắn vội vàng đứng dậy, chậm rãi tìm tòi trong không gian.

Theo suy đoán của hắn, trước đó lão già Nghịch Long Hoàng kia đã cho không gian này nhận chủ, nếu không cũng sẽ không thể kéo hắn vào đây thế này được. Nhưng hôm nay lão già kia đã chết, ấn ký của hắn trên Nguyên Giới thạch phải tiêu tán rồi mới đúng.

Nhưng đau khổ tìm tòi cả nửa ngày sau mà vẫn không hề có thu hoạch, trong lòng Phong Liệt dần trở nên nóng như lửa đốt, lo lắng xem mình có nên đào đất ra tìm hay không.

Tuy rằng cách này sẽ rất mệt, nhưng cũng là biện pháp duy nhất hắn nghĩ ra lúc này.

Nhưng tiếp theo, ngay khi Phong Liệt lấy Tế Thiên thần thương ra chuẩn bị đào bới, bên trong không gian lại bỗng có động tĩnh.

Chỉ thấy phía giữa không gian, cũng chính là nơi lúc trước đặt Trấn Long Thiên Bi dần dần toát ra một vầng sáng trắng mênh mông, trở nên dị thường chói mắt trong mảnh không gian tối tăm này.

- Hử? Cái gì vậy?

Hai mắt Phong Liệt ngưng lại, lập tức phóng người lao tới.

Sau khi đến gần, rốt cuộc Phong Liệt cũng thấy rõ ràng. Chỉ thấy trên mặt đất có một cột đá hình vuông màu trắng đang chậm rãi chui ra khỏi mặt đất, cuối cùng cao đến hơn nửa người một chút.

- Chẳng lẽ... Đây là Nguyên Giới thạch? Hắc hắc! Trời cũng giúp ta!

Phong Liệt quan sát trong chốc lát, không khỏi kích động trong lòng, hắn vội vàng đi đến gần cột đá, sau đó đưa tay chạm vào, thủ đưa một chút tinh thần lực tiếp xúc với cột đá.

Ngay sau đó, Phong Liệt không khỏi vui mừng phát hiện mình đã để lại một tia tinh thần ấn ký trên cột đá.

Hơn nữa, quan trọng nhất là lúc này Phong Liệt cảm thấy không gian có phạm vi mười trượng này như thành một phần thân thể hắn, mỗi chỗ đều có thể thấy rõ.

Trong lòng hắn biết mình đã hoàn toàn nắm trong tay tầng chín chín của Viễn cổ Long ngục này, trong lòng rất là kích động. Mà sau đó, cột đá Nguyên Giới thạch lại tiếp tục chậm rãi chìm vào sâu trong mặt đất, biến mất không thấy.

- Ủm? Tám mươi chín bộ Long hài hoàn toàn mất đi linh lực, bốn trăm sáu ba món cổ thần binh đã hỏng. Ài, sao đều là mấy thứ vô dụng vậy.

Tuy ngoài miệng Phong Liệt thở dài bất đắc dĩ, nhưng vẻ vui mừng trên mặt lại khó có thể che dấu. Thu hoạch trong hành trình ở Long ngục này đã rất lớn rồi, đủ để làm cho Phong Liệt cười trộm vài năm.

Trần Long Thiên Bi, thành quả võ đạo trong mấy trăm vạn năm của Nghịch Long Hoàng, tinh kim không rõ lai lịch và không gian tầng chín chín của Long ngục. Mấy thứ này, dù chỉ có một thứ lan truyền ra đã đủ làm cường giả trên cả đại lục liều mạng với nhau.

Thậm chí, chỉ sợ không tới một giây thì Phong Liệt đã bị hàng vạn hàng ngàn cường giả đánh thành bụi bặm, mặc dù toàn bộ cao thủ Ma Long giáo hiện thế cũng không giữ được hắn. Có khi Ma Long giáo sẽ vì mấy thứ này mà làm thịt hắn diệt khẩu cũng không biết chừng.

Sau một lúc đắc ý, tâm tư Phong Liệt máy động, lập tức biến mất trong không gian này.

Ngay sau đó, Phong Liệt liền xuất hiện tại một nơi tối tăm, đúng là ám thất trong tiểu viện của hắn.

Lúc này, tất cả mọi thứ trong ám thất cũng không có gì thay đổi, giống hệt lúc Phong Liệt chưa tiến vào Long ngục.

Nhưng ngay khi Phong Liệt xuất hiện, hắn lập tức cảm thấy có chút không đúng.

Bởi vì hắn cảm thấy Trần Long Thiên Bi trong cơ thể mình đột nhiên tản ra một cỗ khí tức bá đạo như muốn trấn áp hết thảy, hắn căn bản không thể áp chế được.

Hơn nữa, hắn còn rõ ràng cảm nhận được vô vàn thiên địa nguyên khí đang điên cuồng đổ về Trần Long Thiên Bi trong cơ thể hắn, thanh thế lớn đến mức làm người ta sợ hãi.

Lập tức, Phong Liệt cũng không dám do dự, hắn nhanh chóng đưa Trần Long Thiên Bi từ cơ thể mình đặt vào trong Long ngục, lúc này mới nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Mà chỉ vùn vụt không đến một hơi thở này, tất cả mọi người trên Âm Vũ Phong đều không khỏi run lên, sắc mặt đại biến.

Giờ phút này, bọn họ đều rõ ràng cảm nhận được một cỗ khí tức bá đạo không thể địch nổi, làm tâm thần cực kỳ đè nén. Thậm chí rất nhiều cao thủ bế tử quan cũng bị bùng tỉnh, kinh ngạc vạn phần.

Cỗ khí tức bá đạo này khác với uy áp của Long Vũ giả, đó là sự trấn áp từ cả linh hồn lẫn huyết mạch, mặc dù có thể dựa vào ý chí mạnh mẽ của võ giả để vượt qua sự sợ hãi trong tâm lý, nhưng thực lực chắc chắn sẽ bị giảm sút.

Sau khi cảm nhận được cỗ khí tức này, nhất thời có vài cao thủ Thần Thông Cảnh bay lên trời cao cẩn thận tìm tòi. Nhưng thật lâu sau vẫn không có thu hoạch, cỗ khí tức đó giống như đã hư không tiêu thất vậy.

Trong ám thất, sau khi cảm thấy mọi việc đã ổn, Phong Liệt cố gắng bình phục tâm thần một chút, cảm pho tượng Thiên Long dưới mặt đất lên.

Hắn nghĩ ngợi, đột nhiên tâm tư vừa động, nhất thời chỉ thấy pho tượng Thiên Long đã xảy ra biến hóa kỳ diệu.

Chỉ thấy pho tượng dần dần nở rộ ra hắc mang mênh mông. Theo đó, nửa người dưới vốn đang cuộn lại của nó lại giãn ra, biến thành một con Thiên Long mười hai trảo dài ba thước, giương cánh bay lên không trung.

- Hắc hắc, không hổ là Viễn cổ thần vật, quả thực là có chút biến hóa thật khó tin.

Phong Liệt không khỏi chép môi than thở. Trên Long Huyết đại lục hiện giờ, mặc dù là Huyền bảo, Chí bảo trong truyền thuyết cũng chỉ có thể thay đổi kích thước mà thôi, không thể biến hóa trạng thái. Mà pho tượng này rõ ràng lại có thể biến hóa hình dạng, điều này đã vượt xa lý giải của người thường.

Ngay sau đó, dưới sự khống chế của Phong Liệt, pho tượng Thiên Long bắt đầu thu nhỏ lại, chỉ lớn bằng đầu ngón tay. Sau đó nhập lên mi tâm của hắn, cũng không vào đầu, chỉ để lại mi tâm một đồ án Thiên Long nho nhỏ, khiến cho khuôn mặt tuấn tú của Phong Liệt lại tăng thêm ba phần tà dị và bất phàm.

172. Chương 209 : Không Ai Nợ Ai (1)

Phong Liệt tính toán một chút, mình bế quan cũng phải bảy tám ngày rồi. Hắn tự nghĩ, lúc này bên ngoài hẳn đã có kết quả rồi.

Hiện giờ, nếu không ai mạnh mẽ phá vỡ ám thất của mình, thuyết minh một điều là dù hắn có bị trừng phạt thì cũng sẽ không quá nặng.

Phong Liệt trầm ngâm một lát, sau đó đem Linh bảo, Long tinh trong ám thất đều thu thập một chút.

Theo đó, chỉ nghe một tiếng “ầm” nặng nề, cánh cửa sắt của ám thất mở ra, Phong Liệt cất bước đi ra ngoài.

Thời điểm Phong Liệt xuất hiện trong ám thất thì bên ngoài đang là nửa đêm, ánh trăng trên trời rất mờ nhạt, gió đêm thoang thoảng, trong thiên địa có chút tĩnh lặng.

Lúc này, trong tiểu viện của mình không có người ngoài, điều này làm Phong Liệt yên tâm một chút.

Chỉ là hắn hơi kỳ quái một chút, mình xuất quan tạo ra động tĩnh lớn như vậy mà Trần Nhược Tĩnh và Trương Diệu lại không xuất hiện, chỉ có hai gã tạp dịch phạm nhân kia sợ hãi chạy ra hành lễ.

- Trương Lục, Trương Diệu và Trần Nhược Tĩnh đâu?

Phong Liệt nghi hoặc hỏi.

- Hồi bẩm công tử, hai người họ đều đã rời đi, về phần nguyên nhân thì tiểu nhân cũng không rõ lắm.

Trương Lục cung kính đáp.

- A?

Trong lòng Phong Liệt sửng sốt, ánh mắt hơi chớp động. Theo đó, hắn phân phó hai người chuẩn bị chút thức ăn và nước tắm, rồi một mình đứng trong tiểu viện trầm tư.

Đúng lúc này, tiểu viện cách vách bỗng truyền đến một giọng nữ thanh thúy dễ nghe:

- Phong Liệt, rốt cuộc ngươi cũng xuất quan! Bản tiểu thư còn tưởng ngươi sợ tội tự sát chứ! Hừ hừ.

Phong Liệt vừa nghe đã biết đây đúng là giọng nói của hàng xóm mình – Diệp Thiên Tử. Bất quá giờ đây bức tường ngăn cách tiểu viện hai người cao chừng ba trượng, không ai thấy ai. Cũng có thể nói là mắt không thấy lòng không phiền, Phong Liệt hừ khê một tiếng, cũng lười phản ứng Diệp Thiên Tử.

Bất quá, dường như Diệp Thiên Tử lại không định bỏ qua. Ngay sau đó, Phong Liệt trở mắt nhìn bức tường cao lớn kia ầm ầm sụp đổ.

Sau đó, một cô gái yếu điệu mặc bộ đồ cung trang màu trắng xuất hiện trước mắt Phong Liệt, không phải Diệp Thiên Tử thì còn ai.

- Chà chà, bức tường này cũng mềm thật, bản tiểu thư vừa động vào đã sập rồi.

Thấy sắc mặt Phong Liệt có chút âm trầm, Diệp Thiên Tử vội vàng ngại ngần giải thích.

Đồng thời, đôi mi mâu của nàng lạnh lẽo đánh giá Phong Liệt vài lần. Dần dần, trên mặt hắn bỗng lộ ra một tia kinh ngạc.

Bởi vì lúc này nàng rõ ràng phát hiện, dường như Phong Liệt có một chút khác biệt với mấy ngày trước.

Cuối cùng, nàng chăm chú nhìn vào đạo ấn ký Thiên Long trên mi tâm Phong Liệt, trong lòng nhất thời giật mình. Có vẻ là đạo ấn ký này làm Phong Liệt tăng thêm vẻ thần bí, cả khí chất cũng có một chút thay đổi.

- Người có chuyện gì à?

Phong Liệt thản nhiên hỏi, cũng lười truy cứu việc nàng làm sập bức tường.

- Phong Liệt, người không muốn biết mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì sao? Còn có, người không muốn biết viện chủ đại nhân xử trí người thế nào sao?

Diệp Thiên Tử hơi hếch hếch khuôn mặt xinh đẹp lên, cười dài nói. Một bộ như không sợ người không mắc câu.

Lúc này, ánh trăng nhu hòa chiếu vào khuôn mặt không chút tỳ vết của Diệp Thiên Tử, da thịt như tuyết tỏa ra hào quang lấp lánh, rất là mê người, làm cho người ta không nhìn được mà muốn hôn một cái. Bộ ngực cao vút, vòng eo mảnh khảnh tô điểm lên những đường cong hoàn mỹ, làm cho Phong Liệt nhìn đến thất thần trong thoáng chốc.

Diệp Thiên Tử đang chờ Phong Liệt phải nhượng bộ mình, lại đột nhiên người này nhìn mình thất thần, không phải vô cùng buồn bực hừ một tiếng, nói:

- Hừ! Người nhìn đủ chưa? Có cần bản tiểu thư đứng lại gần một chút để nhìn cho rõ không?

Tuy ngoài miệng tức giận, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng nàng lại mơ hồ vui sướng.

- Khụ khụ! Vào trong nói đi!

Phong Liệt ho khan hai tiếng, lập tức vội vàng đi vào trong đại sảnh.

Tuy rằng hắn và Diệp Thiên Tử có thành kiến, nhưng lúc này đích xác cần có người giải thích nghi hoặc cho mình. Mà đám người Tiểu Yên Tiểu Lục, Triệu Thung lại ở cách mình khá xa, cho nên hắn cũng lười đi, coi như miễn cưỡng chấp nhận Diệp Thiên Tử một chút a.

- Hừ hừ! Cái gì mà tên điên, cái gì mà vô pháp vô thiên, bắt quả chỉ là một kẻ nhát gan mà thôi!

Nhìn bóng dáng có chút chật vật của Phong Liệt, khóe môi Diệp Thiên Tử lộ vẻ coi thường, lập tức chậm rãi bước theo hắn.

Bên trong phòng khách, Phong Liệt tùy ý ngồi trên một chiếc ghế, đợi lúc Diệp Thiên Tử ngồi xuống mới thản nhiên nói:

- Nói nghe một chút a, mấy ngày ta bế quan có chuyện lớn gì phát sinh không?

Thấy vẻ nghiêm túc trên mặt Phong Liệt, Diệp Thiên Tử cũng không muốn trêu đùa hắn nữa. Mở miệng chậm rãi nói, kể lại tất cả những chuyện đã phát sinh trong những ngày này.

Nàng thân là Đại tiểu thư Diệp gia, tự nhiên có con đường lấy được tin tức. Thậm chí nếu nàng muốn, gió thổi cỏ lay trên Ma Long giáo cũng có thể nắm rõ như lòng bàn tay.

Từ việc Hồ Kiếm Trung tuyên án tử hình cho Phong Liệt, đến việc Tuế Nguyệt lão ma xuất hiện, Tử Long hộ pháp xuất quan đuổi Hồ Kiếm Trung đi, Ngân Nguyệt sơn trang trả thù... Mãi cho đến Viện chủ mới của Âm Vũ Viện – Lãnh Phi Hồng để Phong Liệt nửa năm sau đi Thiên Long thần triều nhận chức cũng tỉ mỉ kể rõ cho Phong Liệt.

Sau khi nói xong, Diệp Thiên Tử liền cầm chén trà, cười dài nhìn sắc mặt không ngừng biến ảo của Phong Liệt, giống như là thấy rất thú vị.

- Hô... Con bà nó! Không ngờ rằng lão tử lại dạo một vòng qua Quỷ Môn quan như vậy!

Phong Liệt chẳng còn lòng dạ nào mà để ý tới vẻ mặt của Diệp Thiên Tử nữa, trong lòng hắn đang bị kinh sợ không nhỏ.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng Hồ Kiếm Trung lại là người của Ma Vũ Viện, lại thiếu chút nữa đã lấy cái mạng nhỏ này của hắn. Tuy rằng không thể thực hiện được, nhưng cũng đủ làm hắn kinh hãi rồi.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng ghi nhớ tên Hồ Kiếm Trung này, ngày sau có cơ hội nhất định phải báo thù này.

Về phần hắn được làm Đại sư huynh đời thứ sáu trăm tám tư của Âm Vũ Viện và nửa năm sau đi Tứ Phương thành, hắn cũng không quá để trong lòng. Đương nhiên, đối với những ưu đãi mà Lãnh Phi Hồng giành cho mình, trong lòng hắn cũng rất cảm kích.

Thật lâu sau, Phong Liệt mới tiêu hóa xong tất cả tin tức, không khỏi thở một hơi dài.

Mà lúc này, Phong Liệt đột nhiên cảm giác phòng khách trở nên yên lặng một cách bất thường. Hắn đột nhiên quay đầu, chỉ thấy Diệp Thiên Tử đang chống cằm ngồi cách đó không xa, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm mình, rõ ràng lại đang thất thần.

Phong Liệt sửng sốt, lập tức không khỏi bật cười, hắn ho khan hai tiếng, trêu chọc:

- Khụ khụ! Diệp Thiên Tử, muốn lão tử cười hết cho người xem cần thận một chút không?

- A? Tên khốn kiếp Phong Liệt! Người muốn chết à?

Diệp Thiên Tử đầu tiên là sửng sốt, đợi lúc phục hồi tinh thần lại thì không khỏi hét lên một tiếng, đồng thời đột nhiên đứng dậy cầm Băng Ma kiếm vung lên vài cái. Trên khuôn mặt một mảnh đỏ bừng, mũi mũi trướng lớn, thân thể hơi rung động, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể lao lên thu thập Phong Liệt.

- Này này! Chỉ đùa chút thôi, làm gì mà... ách?

Sắc mặt Phong Liệt cả kinh, vội vàng ngưng thần đề phòng, phòng ngừa Diệp Thiên Tử đột nhiên nổi điên. Đồng thời trong lòng cũng âm thầm hối hận thật sự không nên trêu chọc cô nhóc tính khí táo bạo này.

Nhưng tiếp theo hắn đã có thể yên tâm, Diệp Thiên Tử cũng không lao lên động thủ. Sau khi hung hăng trừng mắt nhìn Phong Liệt một cái, nàng rất nhanh đã trở về tiểu viện của mình.

- Phong Liệt, người nhớ kỹ cho bản tiểu thư, hừ!

173. Chương 210 : Không Ai Nợ Ai (2)

Nhìn đạo thân ảnh yếu điệu kia dần dần biến mất, Phong Liệt không khỏi xấu hổ sờ sờ mũi, trên mặt đỏ hồng dở cười. Vốn quan hệ giữa hắn và Diệp Thiên Tử vừa hơi dịu đi, nhưng bây giờ chỉ sợ lại... ài!

Lúc này, vừa lúc hạ nhân đến đây báo cho Phong Liệt, nước tắm đã chuẩn bị xong.

Phong Liệt cười khổ lắc lắc đầu, đứng dậy đi vào trong phòng, một bên cởi quần áo, một bên thầm tính toán đến tương lai.

Hiện giờ xem ra, chẳng những hắn không bị phạt hơn, hơn nữa còn trở thành Đại sư huynh, địa vị quyền thế tăng vọt, cũng coi như một việc đáng vui mừng. So với kết quả mà hắn dự tính còn tốt hơn nhiều lắm, tạm thời bây giờ đã không có nguy hiểm.

Tiếp theo, hắn tính tận lực đột phá cánh cửa Chân Khí Cảnh trong nửa năm này. Đến lúc đó, hắn biến ảo Hắc Ám thân thì đã có thể chống lại cao thủ Cường Khí Cảnh sơ kỳ. Tới Tứ Phương thành cũng sẽ có thêm phần chắc chắn để tự bảo vệ mình.

Đồng thời, còn phải nhanh chóng tra tìm tư liệu liên quan đến Long Văn, phiên dịch bộ chiến kỹ mà Nghịch Long Hoàng để lại. Tất cả mọi người đã biết đòn sát thủ Táng Thiên Nhất Khiếu của hắn, hiện giờ phải có thêm vài con át chủ bài mới được.

Thiên cấp thân pháp chiến kỹ của Âm Vũ Viện cũng cần nghiên cứu một phen, chạy trốn thực sự không phải mặt mạnh của hắn.

Thêm nữa, Tế Thiên thần thương còn cần luyện chế lại, việc này cũng nên nhanh chóng hoàn thành. Hiện giờ đã đủ Long tinh, tài liệu không thiếu, luyện chế lại Tế Thiên thần thương là việc cấp bách.

Về phần khôi phục Trấn Long Thiên Bi thì cũng không phải việc có thể hoàn thành trong một sớm một chiều. Không nói đến số lượng Long tinh khủng khiếp cần đến, mà còn phải bí mật tiến hành. Chỉ có thể chờ lúc rời khỏi sơn môn sẽ nghĩ cách sau.

Trong lòng Phong Liệt tính toán rạch ròi từng việc, nếu hết thấy đều thuận lợi thì không lâu sau thực lực chính thể của hắn sẽ có bay vọt rất lớn.

Đúng lúc này, trước cửa vang lên bài tiếng bước chân rất nhỏ. Phong Liệt cho là Trương Lục, cũng không để ý lắm.

Nhưng ngay sau đó, khi cánh cửa khép hờ mở ra, Phong Liệt đột nhiên tròn trợn mắt.

Bởi vì lúc này, người đứng ngoài không phải Trương Lục, mà là người vừa rời đi không lâu – Diệp Thiên Tử!

Dù Phong Liệt có nằm mơ cũng không nghĩ tới hai người sẽ gặp mặt trong hoàn cảnh này.

Nếu bình thường, gặp mặt cũng chẳng sao cả. Nhưng lúc này Phong Liệt lại đang chuẩn bị tắm rửa, món đồ cuối cùng trên người cũng đã được cởi xuống. Có thể nói bây giờ đã là toàn thân trần như nhộng.

Lúc này Diệp Thiên Tử đang cầm một chiếc bình ngọc trong tay, cũng đứng ngẩn ngơ ở cửa, hai tròng mắt suýt chút nữa đã rớt xuống, miệng há hốc đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng.

- A~...

- A~...

Phốc!

Sau khi cả kinh, Phong Liệt chớp mắt đã che hạ thể của mình nhảy vào thùng nước, làm vô số bọt nước bắn ra tung tóe.

- Người... người... người muốn cho lão tử cởi hết để xem cẩn thận thật sao hả!

- A... Đồ lưu manh!

Bị nước bắn đầy mặt, Diệp Thiên Tử rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại. Nàng tiếp tục phát ra tiếng thét chói tai như gặp quỷ, lập tức xoay người bỏ chạy.

- Không phải chứ! Lão tử tắm trong phòng mình cũng coi như lưu manh sao?

Phong Liệt không khỏi có chút im lặng.

- Ai bảo ngươi không đóng cửa! Là lỗi của ngươi!

Diệp Thiên Tử tức giận nói, nàng vừa chạy đi không được hai bước thì thân hình lại chợt dừng lại, sau đó tiện tay ném một chiếc bình ngọc cho Phong Liệt, không quay đầu bỏ lại một câu:

- Tử Phong Liệt, đây là cảm ơn vì lần trước ngươi cứu ta! Bây giờ chúng ta không ai nợ ai! Còn nữa, chuyện hôm nay nếu ngươi dám nói ra, bản tiểu thư không để yên cho ngươi...

Lời dứt, người cũng chạy trốn mất dạng.

Rất nhanh, bên trong phòng lại tiếp tục khôi phục im lặng.

Phong Liệt nhìn cánh cửa mở toang, lại nhìn bình ngọc trên mặt đất, sắc mặt đầy vẻ cổ quái.

- Hai ta không thiếu nợ nhau? Ài, ta chỉ nhìn nửa người dưới của ngươi thôi mà, bây giờ ngươi lại nhìn hết toàn thân lão tử như vậy, có vẻ là lão tử chịu thiệt a!

Sau khi tắm xong, Phong Liệt liền nhặt bình ngọc trên mặt đất lên.

Chiếc bình ngọc màu xanh này chính là dùng một khối Băng Sơn Hàn Ngọc điêu khắc nên, cầm vào tay thấy rất mát mẻ. Nghe nói bình này có thể đảm bảo được hiệu quả của đan dược chứa bên trong vĩnh viễn không mất, chỉ riêng chiếc bình nhỏ này thôi đã rất xa xỉ rồi.

Trên mặt Phong Liệt lộ vẻ kinh ngạc, tiện tay mở nắp bình, đổ ra một viên đan dược nhỏ màu đen đang phát ra hắc mang nồng nặc.

Nhất thời, một cỗ được hương kèm theo mùi tanh nhàn nhạt tràn ngập trong phòng, làm người ta ngủ thối đã thấy tinh thần đại chấn, mười vạn cái lỗ chân lông trên người đều sáng khoáy vạn phần.

- Hả? Đây... Đây là Ngưng Nguyên đan?

Hai mắt Phong Liệt hơi tròng lên, không khỏi kinh hô ra tiếng, trong lòng âm âm rung động.

Hắn hai đời làm người, đã không xa lạ với loại đan được nổi tiếng này.

Ngưng Nguyên đan, đây chính là đan được chế từ Đan khí của Long thú ngũ giai và hơn mười loại thiên địa linh dược khác, có thể xưng là vật phẩm xa xỉ hàng thật giá thật.

Trên Long Huyết đại lục, nếu Long Vũ giả muốn đột phá từ Nguyên Khí cảnh đến Chân khí cảnh, trừ bỏ cách khắc khổ tu luyện ra thì còn có hai loại đan dược có thể phụ trợ long Vũ gia mạnh mẽ đột phá bình cảnh, đó chính là Ngưng Khí đan và Ngưng Nguyên đan.

Nếu so sánh với nhau, Ngưng Khí đan là một loại đan dược khá phổ biến.

Mà trong Ma Long giáo, chỉ cần đạt tới Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên đỉnh phong thì đều có thể nhận được một viên Ngưng Khí đan. Khi đột phá bình cảnh có thể tăng thêm hai phần tỷ lệ thành công.

Mà so với Ngưng Khí đan, tuy chỉ khác một chữ nhưng giá trị của Ngưng Nguyên lại không thể đo lường.

Đầu tiên phải nói đến nguyên liệu của Ngưng Nguyên Đan và Ngưng Khí đan, chỉ khác nhau một chỗ là Ngưng Nguyên đan có thêm Đan khí của Long thú ngũ giai. Nhưng vụn vặt chỉ là một thứ này, hiệu quả lại cách biệt một trời một vực.

Phàm là Long Vũ giả đạt tới Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên, một khi ăn Ngưng Nguyên đan vào, cho dù có là Nhất phẩm huyết mạch bỏ đi nhất thì cũng có chín thành tỷ lệ bước vào Chân Khí cảnh. Hiệu quả như vậy không thể nói không nghịch thiên!

- Cô nhóc này cũng thật hào phóng!

Phong Liệt bỏ Ngưng Nguyên đan lại vào trong bình, nhưng nội tâm hắn lại thật lâu không thể bình tĩnh.

Long thú ngũ giai, cũng tương đương với cao thủ Hóa Chân Cảnh. Chỉ có khi nó sắp tử vong thì mới có thể phát ra Đan khí. Ngưng Nguyên đan này có thể nói là muốn mua cũng chẳng ai bán.

- Thiết, mặc kệ nó, thật sự là đang buồn ngủ mà có người đưa gối tới, được thế thì có gì phải lăn tăn chứ.

Sau một lát, Phong Liệt không khỏi phì cười một tiếng, thu bình ngọc vào trong trữ vật giới chỉ.

Có viên Ngưng Nguyên đan này, hắn tự nghĩ chỉ cần mình tu luyện đến Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên đỉnh phong, nhất định sẽ rất dễ dàng đột phá đến Chân Khí Cảnh. Lấy tư chất của hắn, tiến giai trong nửa năm là dư dả.

Sau khi thu thập xong, Phong Liệt lại ăn uống no say một hồi rồi mới ngả người lên giường ngủ thiếp đi.

174. Chương 211 : Phong Thường

- Khốn kiếp! Xú Phong Liệt! Khó coi muốn chết đi được!

Khác với Phong Liệt, hiện giờ Diệp Thiên Tử đang dùng chăn che đầu, lăn qua lộn lại trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được. Trong đầu vẫn tràn đầy hình ảnh Phong Liệt trần truồng.

Thân thể cao lớn cân xứng, lại cả cái thứ xấu xí cực đại kia đều lộn vờn trong đầu Diệp Thiên Tử, thật lâu không thể xua đi. Càng muốn quên thì nàng lại không tự chủ được mà nhớ đến.

Rơi vào đường cùng, Diệp Thiên Tử hậm hực đá chăn ra ngoài, mặc quần áo vào đi về phía ám thất của mình. Đây nhất định là một đêm không ngủ của nàng.

Một đêm không có việc gì.

Ngày hôm sau, trời mới sáng mà tiểu viện của Phong Liệt đã trở nên náo nhiệt.

- Trương Lục, Phong Liệt sư huynh đã xuất quan chưa?

Một giọng nữ thanh thúy dễ nghe vang lên bên ngoài tiểu viện.

- Tiểu Lục tiểu thư, tối qua công tử mới vừa xuất quan, hiện giờ đang nghỉ ngơi trong phòng.

- A~~... Tiểu Yên, rốt cuộc Phong sư huynh cũng xuất quan rồi! Đi, chúng ta mau vào thôi!

- Tiểu Lục, Phong sư huynh chỉ sợ còn chưa rời giường, chúng ta...

- Sợ cái gì? Chúng ta đã sớm là người của Phong sư huynh... Ô ô! Người che miệng người ta làm gì?

...

Trong mấy ngày Phong Liệt bế quan, gần như hôm nào đám người Tiểu Yên Tiểu Lục, Triệu Đồng, Trương Đại Tài cũng đến xem vài lần, quả thật là mong đến mòn con mắt.

Vì có Dạ Mạc châu Phong Liệt cho, đám người Tiểu Yên Tiểu Lục, Diệp Trì, Trương Đại Tài, Lạc Tiểu Thanh đều tấn chức làm đệ tử hạch tâm như nguyện vọng. Hơn nữa, vì có quan hệ với Phong Liệt nên địa vị trong Âm Vũ Viện đều ổn định tăng lên, quả thực không thể so sánh với trước kia.

Lúc này, mặt trời còn chưa rời núi, Tiểu Yên Tiểu Lục đã quần áo chỉnh tề, trang điểm nhẹ nhàng trang nhã, thướt tha xuất hiện trong tiểu viện của Phong Liệt, trong mỹ mâu có vô hạn tưởng niệm.

Tiếp theo, khi Phong Liệt còn đang nằm trên giường, Tiểu Yên Tiểu Lục đã vọt vào không chút cố kỵ.

Thấy Phong Liệt, hai nữ tự nhiên là vô cùng vui mừng, vây quanh giường lúu rúu như một trăm con chim sẻ, làm cơn buồn ngủ của Phong Liệt nháy mắt đã bay tới chín tầng mây.

- Đáng giận, sáng sớm tinh mơ đã quấy rầy mộng xuân của lão tử, xem ta trừng phạt hai nàng thế nào.

Trong lòng Phong Liệt giận dữ, không chút khách khí kéo hai nữ vào trong chăn. Ba người lăn lộn trong chăn, làm hai nữ không khỏi liên tục duyên dáng hô to.

- A... Đừng mà Phong sư huynh! Người ta vừa thay nội y xong, a ha ha ha...

- Thế thì có sao chứ, vừa lúc để sư huynh xem bộ nội y này có hợp với người không.

- Không cho xem a, huynh xem Tiểu Yên trước đi, người ta không cho huynh nhìn.

- Tiểu Lục đáng giận, người... A, sư huynh, đừng mà!

- Hắc hắc hắc! Để cho công bằng, từ giờ hai người các người mỗi người cởi một món, khắc khắc khắc!

- Đáng ghét! Ô ô~

...

Chẳng qua, không đợi Phong Liệt cởi sạch quần áo của hai nữ, trong tiểu viện đã vang lên một loạt tiếng bước chân hỗn độn.

Dưới sự bất mãn, Phong Liệt cực kỳ không cam lòng ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Cuối cùng cũng đành phải lưu luyến thả hai nữ ra, mà chính hắn cũng được Tiểu Yên Tiểu Lục hầu hạ mặc quần áo, sau đó đi xuống dưới lầu.

Khi Phong Liệt đi xuống đại sảnh, Triệu Thung, Trương Đại Tài, Diệp Trì và mười mấy tên đệ tử hạch tâm có uy tín đều đã có mặt ở đây.

Phong Liệt quét mắt nhìn lại, phát hiện trong số đó có không ít người hắn chưa gặp bao giờ.

- Đại sư huynh, tại hạ Triệu Nghiễm, nghe uy danh của Đại sư huynh đã lâu nhưng hôm nay mới được gặp mặt, hôm nay tiểu đệ đặc biệt đến bái phỏng...

- Đại sư huynh, tại hạ Trịnh Khôn, người của Trịnh gia...

- Liêu Nguyên Huy, Liêu gia...

...

...

Thấy Phong Liệt đi xuống, mọi người nhất tề lên chào đón chúc mừng một phen. Trừ đám người Triệu Thung, Trương Đại Tài, Diệp Trì ra, mấy người còn lại đều là tới chúc mừng Phong Liệt quang vinh trở thành Đại sư huynh, không hề che dấu ý muốn kết giao.

Hiện giờ, trong thế hệ trẻ của Ma Long giáo, thanh thế của Phong Liệt đang cực kỳ cao, kết bằng hữu với người như vậy hiển nhiên tốt hơn làm kẻ địch rất nhiều.

Đương nhiên, một đám người này cũng không đến tay không. Chỉ một lát sau, trên bàn đã chất đầy vô số đan dược, Long tinh, đao kiếm, khải giáp...

Phong Liệt tất nhiên sẽ không từ chối ý tốt của mọi người. Tuy tu vi của bọn họ Phong Liệt chẳng xem tại trong mắt, nhưng thực lực sau lưng nếu ngưng tụ lại thì cũng không thể coi thường, Phong Liệt cũng rất vui lòng kết giao một phen.

Khi mặt trời đã lên đến lưng chừng núi, đám người rộn ràng náo nhiệt trong tiểu viện của Phong Liệt mới dần dần cáo từ rời đi.

Mà đến tận lúc này, hai nàng Tiểu Yên Tiểu Lục mới đỏ mặt chậm rì rì đi từ trên lầu xuống, mị nhãn như tơ nhìn Phong Liệt, làm trong lòng hắn lại rục rịch một trận, thậm chí còn suy nghĩ xem có nên ngủ thêm giấc nữa không.

Bất quá, chung quy hắn vẫn bỏ ý định mê người này đi, dù sao hiện giờ hắn cũng là nhân vật có thân phận. Vừa tấn chức Đại sư huynh đã hoang dâm vô độ, chỉ sợ một số lão già trong viện phái sẽ thấy khó chịu.

Vừa vặn lúc đó, Tề Sơn đi vào, hắn mang theo lệnh dụ của Viện chủ, truyền Phong Liệt đến Âm Vũ đại điện nhận phong thưởng.

Phong Liệt cũng không dám chậm trễ, vội vàng tắm rửa một chút, sau đó theo Tề Sơn đi Âm Vũ đại điện.

Mặt trời mới lên đem quang huy nhu hòa chiếu rọi cả Âm Vũ Phong, gió núi phơ phất qua người, làm người ta thích ý vô cùng.

Phong Liệt chậm rãi đi theo Tề Sơn lên sơn đạo, các đệ tử lui tới đều khom mình hành lễ. Trong mắt cả đám đều toát ra vẻ sùng kính và hâm mộ.

- Phong Liệt, tiểu tử ngươi cũng thật khá, vừa đến Âm Vũ Viện một năm mà đã trở thành Đại sư huynh rồi, quả thực làm cho lão nhân gia ta cũng bất ngờ a!

Tề Sơn rung đùi đắc ý thõn thức nói.

- Ha ha, đệ tử may mắn một chút mà thôi, không đáng giá nhắc tới.

Đối với việc Tề Sơn cậy già lên mặt, Phong Liệt cũng không để ý lắm, khẽ cười nói.

Tề Sơn người này tuy hơn nhiều lời, nhưng hành sự cũng rất chính trực, trong lòng Phong Liệt cũng có vài phần hảo cảm với hắn.

- Con bà nó! Sao lão tử lại không may mắn như vậy a! Càng làm lão nhân gia ta thương tâm là tiểu tử ngươi thế nhưng lặng lẽ chiếm lấy cả một thế hệ mỹ nữ mới của Âm Vũ Viện ta, người người người... Người làm cho lão nhân gia ta chịu sao nổi đây.

Tề Sơn hối hận đầy mặt nói.

- Ấy... Tề sư thúc, đệ tử cũng chỉ có Tiểu Yên Tiểu Lục thôi mà, những mỹ nữ còn lại lão nhân gia ngài cứ việc chọn lựa, không liên quan đến đệ tử a.

Phong Liệt nói rất vô tội.

- Phi! Tiểu tử ngươi còn không chịu nhận, hai người Sở Tiểu Diệp và Diệp Thiên Tử chẳng phải đều có quan hệ không minh bạch với ngươi sao?

Tề Sơn hầm hừ nói, nhưng lập tức hắn lại nghiêm mặt, nhìn chằm chằm Phong Liệt nói:

- Phong Liệt, sư thúc biết tiểu tử ngươi bất phàm, nhưng có một số người ngươi cũng đừng nên chọc đến thì tốt hơn.

- Hả? Sư thúc nói lời ấy là có ý gì?

Trong lòng Phong Liệt vừa động, kinh ngạc hỏi.

- Sư thúc ta chỉ nói một câu, Diệp gia và Triệu gia ở Thiên Long thần triều đã thông gia nhiều thế hệ, điểm này gần như đã trở thành lệ thường, tiểu tử ngươi phải chuẩn bị sẵn tâm lý.

Tề Sơn thần nhiên nói một câu, sau đó liền quay người tiếp tục đi về phía trước.

175. Chương 212 : Chưởng Ngự Đại Sư Huỳnh (1)

Sắc mặt Phong Liệt sững sốt, lập tức nghi hoặc nói:

- Diệp gia và Triệu gia thông gia nhiều năm thì liên quan quái gì đến lão tử? Ừm? Chẳng lẽ sư thúc nói đến Diệp Thiên Tử? Thiết! Con nhóc kia được nuông chiều từ bé, không hề có chút thực nữ nào, căn bản không hợp khẩu vị của lão tử.

- Suyt... Đừng có lên tiếng!

Tề Sơn bỗng xoay người đưa một ngón tay lên môi.

- Có gì mà không thể nói chứ, ta và Diệp Thiên Tử vốn đã không hợp nhau. Hơn nữa, lão tử còn rất chung tình... Ừm? Có sát khí?

Phong Liệt vẫn tiếp tục nói tiếp, lại bỗng cảm thấy bên cạnh đang có một cỗ sát khí nồng đậm, làm hắn không khỏi nhúm mày lại.

Phong Liệt vội vàng xoay người nhìn, cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Chỉ thấy cách đó mấy trăm trượng đang có một cô gái xinh đẹp mặc trang phục màu bạc, nhưng lúc này khuôn mặt tuyệt mỹ kia lại đang tức giận đến trắng bệch, lông mày dựng thẳng, mắt hạnh trừng trừng, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Phong Liệt, thanh bảo kiếm màu đen trong tay chính đang phun ra nuốt vào u mang lạnh lẽo.

- Tử Phong Liệt! Ngươi... Ngươi dám bêu xấu thanh danh của bản tiểu thư! Ngươi đi chết đi cho ta...

Cô gái vô cùng phẫn nộ quát một tiếng, đồng thời quơ bảo kiếm trong tay vọt lên.

- Con bà nó! Vừa nhắc đã xuất hiện ngay rồi! Tề sư thúc, đệ tử đi trước một bước đây!

Sau khi cả kinh, Phong Liệt vội vàng tung người chạy trốn bằng tốc độ trước giờ chưa từng có, chớp mắt đã biến mất không thấy.

- Ài, thật là một đôi oan gia a...

Tề Sơn nhìn hai đạo thân ảnh dần dần biến mất, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chấp hai tay sau lưng chậm rãi đi về phía trước.

- Đệ tử Phong Liệt bá kiến Viện chủ đại nhân, Phó Viện chủ đại nhân, cùng với các vị tiền bối!

- Miễn lễ!

- Cảm ơn Viện chủ!

...

Trong Âm Vũ đại điện, Viện chủ tân nhậm Lãnh Phi Hồng ngồi phía trên, Phó Viện chủ Trịnh Thông và mười mấy vị hộ pháp, trưởng lão bên dưới đều nhất tề nhìn về phía Phong Liệt, ánh mắt đều kinh ngạc vô cùng.

Lúc này Phong Liệt duỗi tay đứng giữa đại điện, tất cả mọi người ở đây đều có thể cảm nhận được rõ ràng, Phong Liệt đứng thật là Long Vũ giả Nguyên Khí Cảnh cứu trọng thiên, không thể nghi ngờ.

Nghe nói là một chuyện, thấy tận mắt lại là một chuyện khác.

Tuy cả đám người đây đều đã không nhỏ tuổi, nhưng trí nhớ thì tuyệt đối không kém.

Bọn họ đều nhớ rõ ràng, tám tháng trước, khi Phong Liệt lần đầu đứng trong đại điện này, vền vền chỉ có tu vi Nguyên Khí Cảnh tam trọng thiên.

Trong các đệ tử Nguyên Khí Cảnh, một năm có thể tăng hai bậc thì đã là thiên tài!

Mà lúc này, mặc cho mọi người nằm mơ cũng không nghĩ tới, chỉ trong tám tháng ngắn ngủi này, Phong Liệt vậy mà liên tiếp tăng thêm sáu bậc, cứ vậy đột phá đến Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên.

Đây là loại tốc độ thể nào!

Đây quả thực đã không thể dùng thiên tài để hình dung!

Không nói đến việc Phong Liệt có thực lực diệt sát cường giả Chân Khí Cảnh hậu kỳ, dù chỉ là tốc độ tu luyện kinh khủng này đã đủ để làm những người ngồi đây đều không dám khinh thường chút nào.

Lúc mọi người đánh giá Phong Liệt, tất nhiên Phong Liệt cũng âm thầm đánh giá những nhân vật ngồi trong đại điện, trong lòng không khỏi trầm than.

Quả là vua nào thì thần nấy, Hồ Kiếm Trung vừa xuống đài, đám người trong đại điện cũng chớp lấy cơ hội mà thay máu một lần. Phỏng chừng phần lớn những tên không hay ho đều đã bị phái đi chiến trường.

Nhưng điều làm hắn vui mừng là hơn mười người ở đây đều nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ, chỉ có mấy người mặt lộ vẻ khinh thường, còn có một lão giả nhìn mình rất là bất thiện, làm Phong Liệt có chút không hiểu sao.

- Phong Liệt, nghe nói khi ở trong Dạ Mạc đại hạp cốc, ngươi từng đánh chết hơn mười cao thủ Chân Khí Cảnh, phệ đi chín đệ tử hạch tâm của Ma Vũ Viện, có việc này không?

Sau một lát, Phó Viện chủ Trịnh Thông tò mò hỏi.

Phong Liệt ngẩng đầu nhìn Trịnh Thông một cái, phát hiện trong mắt hắn cũng không có ý chất vấn, liền vội vàng cung kính đáp:

- Hồi bẩm Phó Viện chủ, đúng là có việc này. Bất quá, nguyên do dẫn đến xung đột đều đến từ Ma Vũ Viện, đệ tử cũng chỉ bắt đắc dĩ mà thôi.

- Ha ha, làm tốt lắm! Trách nhiệm do ai không sao cả, quan trọng nhất là làm cho đám cháu trai này... ách, khụ khụ!

Hai mắt Trịnh Thông sáng lên, thô cuồng mắng một câu, nhưng lập tức phát hiện trường hợp thế này làm vậy có vẻ không ổn, lại ngượng ngùng ngậm miệng lại. Chỉ là vẻ ngưỡng mộ trong mắt hắn khi nhìn về phía Phong Liệt lại tăng thêm vài phần.

- Phong Liệt, từ giờ trở đi, ngươi chính là Chuông ngữ Đại sư huynh đời thứ sáu trăm tám tư, ngươi có thể đảm nhiệm chức trách này không?

Lãnh Phi Hồng thần sắc lãnh lệ, lạnh nhạt hỏi.

- Đệ tử...

- Chậm đã!

Phong Liệt đang muốn đáp lời, bên cạnh lại đột nhiên đứng ra một lão giả sắc mặt âm tà, quát lạnh một tiếng cắt đứt Phong Liệt.

Phong Liệt ngưng mắt nhìn lại, đây đúng là lão giả vừa rồi nhìn hắn một cách rất không ưa, trong lòng không khỏi tăng thêm vài phần cảnh giác.

- Nhạc hộ pháp, ngươi có gì dị nghị sao?

Lãnh Phi Hồng khẽ nhún mày nói.

- Bẩm viện chủ, Phong Liệt đánh bại đệ tử các viện phái khác, làm rạng rỡ Âm Vũ Viện chúng ta, điều này đích xác là muốn khen ngợi. Nhưng chẳng những hấn ra tay tàn nhẫn với đệ tử viện phái khác, hơn nữa còn không để ý tới tình đồng môn với đệ tử Âm Vũ Viện chúng ta, mặc ý sinh sát. Tâm tính như lang sói như vậy, không phải người thích hợp cho vị trí Chủ võ Đại sư huynh a.

Lão giả vô cùng đau đớn nói.

Lão giả này tự nhiên chính là người phụng mệnh Hồ Kiếm Trung xuống núi bắt Phong Liệt, nhưng rồi lại bị Tuế Nguyệt lão ma tát một cái bay khỏi Âm Vũ Phong – Nhạc Lập Trung.

Nhạc Lập Trung, người cũng như tên, đây là một tên ba phải hàng thật giá thật, ai đắc thế thì theo kẻ đó. Nhưng thực lực Thần Thông Cảnh thất trọng thiên của hấn thì không ai có thể khinh thường.

Cả đám Hồ Kiếm Trung bị quét khỏi Âm Vũ Viện, quan hệ trước kia của người này với Hồ Kiếm Trung và Lãnh Phi Hồng đều không gần không xa, cuối cùng cũng không bị dính đến.

Theo lý mà nói, hiện giờ thanh thế của Phong Liệt đang thịnh, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra hấn là tâm phúc trong mắt tất cả cao tăng Âm Vũ Viện, thậm chí cả Tử Long hộ pháp chí cao vô thượng cũng dạn dò Lãnh Phi Hồng quan tâm nhiều hơn, tình huống như vậy mà lại đắc tội Phong Liệt thì thật đúng là không khôn ngoan.

Tuy rằng Nhạc Lập Trung cũng hiểu điều này, nhưng hấn vẫn canh cánh trong lòng việc Phong Liệt giết cháu gái Nhạc Sắc Vi của mình. Hơn nữa, lấy thân phận cậu hấn, cũng đích xác là không cần cố kỵ một Phong Liệt nhỏ nhoi, lúc này mới đứng ra “bênh vực lẽ phải” như vậy.

Đương nhiên, tất cả mọi người ở đây đều hiểu lão giả này đang giả việc công làm việc tư.

Bất quá, nếu Phong Liệt thật sự giết Nhạc Sắc Vi mà không có lý do chính đáng, rắc rối này cũng đúng là không nhỏ.

Giờ phút này, trong mắt mọi người ngồi đây đều hơi lóe lên, âm thầm trầm ngâm.

- Phong Liệt, có phải người đã giết đệ tử hạch tâm Nhạc Sắc Vi của Âm Vũ Viện chúng ta không?

Lãnh Phi Hồng mở miệng hỏi.

176. Chương 213 : Chủ võ Đại Sư Huynh (2)

Phong Liệt đầu tiên là hơi sững sốt, thẳng đến lúc này hấn mới phục hồi tinh thần lại. Thì ra lão giả họ Nhạc này vì việc của Nhạc Sắc Vi nên mới làm khó dễ chính mình.

Lúc này, trên mặt Phong Liệt hơi lộ ra một chút hàm xúc cổ quái, đối với tình cảnh như vậy, trong lòng hấn sớm đã đoán được, há lại không có đối sách.

Tiếp đó, chỉ thấy Phong Liệt kinh ngạc nhìn Lãnh Phi Hồng, cao giọng nói:

- Hồi bẩm viện chủ, đệ tử không biết Nhạc Sắc Vi, cũng không nhớ được đã gặp người này hay chưa. Nhưng đệ tử có thể khẳng định, trong khi thí luyện, đệ tử tuyệt đối chưa từng sát hại bất kỳ một vị đồng môn Âm Vũ Viện nào!

- Người... Tiểu súc sinh! Người đừng hòng phủi sạch trách nhiệm! Trong Kiền Vũ Viện đã sớm có người báo chi tiết tình hình cho Nhạc gia ta! Người còn muốn chối phải không?

Nhạc Lập Trung không ngờ rằng Phong Liệt lại phủi sạch trách nhiệm như vậy, không khỏi lửa giận công tâm.

- Vị tiền bối này, ta nghĩ là người hiểu lầm rồi! Đệ tử từng có mấy lần xung đột với người của Kiền Vũ Viện khi thí luyện, chắc chắn có kẻ giết Nhạc Sắc Vi rồi hãm hại đệ tử, mong rằng lão tiền bối nhất định phải điều tra rõ, đừng tin tiểu nhân gièm pha a!

Sắc mặt Phong Liệt đầy vẻ thành khẩn, tận tình khuyên bảo nói.

Trong lòng hắn không hề sợ hãi, thủ hạ của hắn đã sớm giữ kín miệng, còn cố ý dặn Tề Xương Vũ quản lý tốt thuộc hạ của mình. Mặc dù có vài tên mồm rộng lắm chuyện, nhưng cũng sẽ chẳng tạo được bao nhiêu ảnh hưởng.

Quan trọng nhất là, giờ phút này hắn không giải thích để Nhạc Lập Trung xuôi tai, mà vền vện chỉ là cho các vị cao tăng của Âm Vũ Viện ngồi đây một lý do hợp lý mà thôi.

Nếu Lãnh Phi Hồng muốn xử lý mình thì đã sớm động thủ, sao phải chờ đến lúc này chứ?

Quả nhiên, mắt thấy Nhạc Lập Trung lại muốn nổi giận mắng mỗ, Lãnh Phi Hồng đã mở miệng nói:

- Tốt lắm! Nhạc hộ pháp, chỉ sợ trong việc này còn có ẩn tình, để sau bàn tiếp a! Phong Liệt, đây là lệnh bài chương ngự đời thứ sáu trăm tám bốn, cầm đi!

Nói xong, Lãnh Phi Hồng cũng không cho Nhạc Lập Trung cơ hội mở miệng, không chút do dự ném một chiếc lệnh bài màu bạc lớn chừng nắm tay cho Phong Liệt.

Sắc mặt Phong Liệt cả kinh, lập tức vội vàng quỳ xuống tiếp nhận lệnh bài. Sau đó hành đại lễ chín lạy, nhưng trong lòng cũng rất bất ngờ.

Mà lúc này, trừ bỏ Phó Viện chủ Trịnh Thông, tất cả những người khác trong đại điện đều kinh ngạc vô cùng, nhìn một màn này mà không tin nổi.

- Cái gì? Chương... Chương ngự lệnh bài?

- Điều này... Điều này sao có thể? Đây chính là Chương ngự lệnh bài a!

- Phong Liệt mới vền vện là Nguyên Khí Cảnh, điều này... có chút quá mức a!

...

Nhạc Lập Trung lại càng khó tin nhìn lệnh bài trong tay Phong Liệt, trong mắt đầy vẻ oán độc, đồng thời cũng hâm mộ muốn chết.

Chiếc lệnh bài này lớn chừng nắm tay, giống như một hình thoi bất quy tắc. Mặt trước là một chữ “Ngự” màu bạc chói mắt, mặt sau là chữ “Âm”, đại biểu Âm Vũ Viện.

Không biết lệnh bài làm từ loại chất liệu gì, nắm trong tay rõ ràng cảm giác được một cỗ lực lượng quỷ dị không ngừng di chuyển đến mọi chỗ trên người, rất là kỳ diệu.

Cảm nhận khí tức trầm trọng bao la trên lệnh bài, trong lòng Phong Liệt thật lâu không thể bình tĩnh lại, dường như có thể nghe rõ tiếng tim hắn đang đập thành thạch liên hồi.

Trong Ma Long giáo, Đại sư huynh của các viện phái cũng không phải một cái hư danh, mà là một chức vị chân chính chạm tay có thể bỏng.

Hiện giờ Phong Liệt tay cầm lệnh bài chương ngự, ở bất cứ chỗ nào, lúc nào trên Long Huyết đại lục, phạm là đệ tử đời thứ sáu trăm tám tư đều phải nghe theo hắn điều hành.

Nếu có nửa phần vi phạm, vậy đó chính là tội phản giáo.

Hơn nữa, khi chọn lựa Viện chủ, Phó Viện chủ, hay thậm chí là Giáo chủ, Đại sư huynh sẽ là những lựa chọn đầu tiên được xét đến.

Một chiếc lệnh bài quan trọng như vậy mà lại giao cho Phong Liệt một cách dễ dàng, không khỏi làm mọi người trong đại điện đều cảm thấy khiếp sợ.

Trước đó, mặc dù Tần Trọng được phong là Đại sư huynh, nhưng vì thực lực và uy vọng của hắn đều không đủ để trấn phục tất cả đệ tử Nguyên Khí Cảnh trong Âm Vũ Viện nên cũng vô duyên với chiếc lệnh bài này, chỉ là khoác cái danh Đại sư huynh mà thôi.

Nhưng Phong Liệt, lấy thực lực Nguyên Khí Cảnh cửu trọng thiên mà có ngay cả mấy tên thị vệ Chân Khí Cảnh, thậm chí Chân Khí Cảnh đỉnh phong của Âm Vũ Viện cũng có thể đánh chết, còn đánh bại đệ nhất thiên tài thể hệ trẻ của Ma Long giáo – Long Khuynh Vân.

Về mặt uy đức, Phong Liệt chẳng những nhiều lần cứu đệ tử Âm Vũ Viện, hơn nữa còn dẫn rất nhiều người vào Tụ Nguyên Trì nhanh chóng gia tăng tu vi.

Hắn có uy vọng như vậy, thế hệ trẻ của Âm Vũ Viện không ai có thể làm được như vậy, đích thật là hoàn toàn xứng đáng với vị trí Đại sư huynh.

Phong Liệt vốn nghĩ rằng mặc dù mình được phong làm Đại sư huynh, nhưng chỉ sợ khi đạt tới Chân Khí Cảnh hay thậm chí Cương Khí Cảnh thì mới có được chiếc lệnh bài này. Lại tuyệt đối không ngờ rằng Lãnh Phi Hồng coi trọng mình đến vậy, trong lòng thực sự bị hung hăng kinh động một lần.

Mãi cho đến lúc rời khỏi Âm Vũ đại điện, Phong Liệt còn chưa hồi thần lại, trong lòng vẫn có vài phần không yên.

- Đây là có chuyện gì? Thế này không đúng a!

Phong Liệt lắc đầu nghĩ mãi không ra, cuối cùng hắn cũng lười nghĩ tiếp, quyền thế đưa đến tận tay thì có gì mà không muốn chứ?

- Thiết! Con bà nó chứ! Hiện giờ ai muốn động đến lão tử cũng phải nghĩ cho kỹ xem có thực lực kháng cự Âm Vũ Viện hay không! Hắc hắc hắc!

Lệnh bài chưởng ngự trong tay, không thể nghi ngờ đã cột chặt Phong Liệt lên chiếc chiến xa Âm Vũ Viện. Bất kể ai muốn động vào hắn thì sẽ là kẻ địch của toàn bộ Âm Vũ Viện. Lấy uy thế hiện giờ của Tuế Nguyệt lão ma và Tử Long hộ pháp, ai mà không phải uy nghi một phen chứ?

Từ nay về sau, các thế lực như Ngân Nguyệt sơn trang, Triệu gia, Nhạc gia muốn đối phó với Phong Liệt thì chỉ có thể làm âm thầm, hơn nữa phải giấu được Âm Vũ Viện, nếu không sẽ gặp phải rắc rối cực lớn.

Phong Liệt đắc ý phẩy phẩy áo, hắn rõ ràng cột lệnh bài chưởng ngự ở bên hông, hơi hơi ngẩng đầu, vô cùng sáng khoái huyết huyết sáo, nghênh ngang đi về đến Tầng Vũ các phía dưới.

Nhưng không ngờ rằng, ngay khi Phong Liệt vừa đi qua một con dốc thì một bóng người đầy sát khí đã nhảy ra cản đường, nổi giận dùng dùi lao lên.

- Xú Phong Liệt! Người rút cuộc cũng ra rồi! Hôm nay bản tiểu thư nhất định phải giáo huấn ngươi!

- Móa! Sao lại quên mất con nhóc này cơ chứ!

Phong Liệt nhìn Diệp Thiên Tử đằng đằng sát khí, không khỏi vỗ vỗ đầu một cái. Hắn vừa định nhanh chân đào tẩu thì bỗng nhiên lại dừng bước.

- Khụ khụ!

Tiếp đó, mắt thấy Diệp Thiên Tử sắp vọt tới trước mặt, Phong Liệt lại không chút động đậy. Chỉ nghe hắn ho khan hai tiếng, cổ ý vỗ nhẹ lên lệnh bài chưởng ngự bên hông, phát ra hai tiếng đang đang vui tai.

Diệp Thiên Tử vừa muốn động thủ, nhưng nhìn thấy Phong Liệt ung dung như vậy, trong lòng cũng có chút khó hiểu, người này muốn làm gì?

Nghe hai tiếng đang đang vui tai này, nàng mới đột nhiên nhìn thấy chiếc lệnh bài màu bạc sáng lấp lánh bên hông Phong Liệt, cước bộ không khỏi bị kiềm hãm, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc:

- Ngự? Đây là...

177. Chương 214 : Phiên Dịch Long Văn (1)

Phong Liệt giống như đang lo lắng Diệp Thiên Tử nhìn không rõ, lại cố ý quay chiếc lệnh bài lại, lộ ra chữ “Ám” ở mặt sau.

- Ám? Chẳng lẽ đây là... Lệnh bài chưởng ngự!? Cái gì... Điều này sao có thể!

Mỹ mâu của Diệp Thiên tử máy động, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trong lúc nhất thời, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng đại ra, bảo kiếm trong tay cũng bắt tri bắc giác buông thõng xuống.

Thừa dịp Diệp Thiên Tử thất thần, Phong Liệt cũng đã lặng lẽ quay người bỏ chạy vào trong Tàng Vũ các.

- Tử Phong Liệt! Mặc dù ngươi trở thành Chương ngựĐại sư huynh thì bản tiểu thư cũng không tha cho ngươi dễ vậy đâu! Hừ, tên đáng giận!

Khuôn mặt kiêu diễm của Diệp Thiên tử tức giận đến biến ảo lúc xanh lúc trắng, sau đó thở hổn hển khua khua tay với phương hướng Phong Liệt biến mất, cuối cùng cũng đành phải phần nộ trở về tiểu viện của mình.

Dọc theo đường đi, bảo kiếm trong tay nàng không biết đã hủy hoại bao nhiêu cỏ cây, nhưng cũng khó làm dịu được cơn giận trong lòng.

Tuy Chương ngựĐại sư huynh và Đại sư huynh chỉ hơn kém hai chữ, nhưng thực chất thì đã hơn kém nhau như trời với đất.

Xác thực mà nói, Chương ngựđược cho là một chức vụ trong Ma Long giáo, mà Đại sư huynh thì chỉ là một loại danh vọng mà thôi, chênh lệch không cần nói cũng biết. Cho dù tính cách của Diệp Thiên Tử không sợ trời không sợ đất, cũng tuyệt nhiên không dám trở mặt với Phong Liệt trước mắt công chúng.

Sau một lát, một thanh âm cuộn cuộn không dứt bỗng vang lên từ Âm Vũ đại điện, nháy mắt đã truyền khắp cả Âm Vũ Phong. Mà ngay cả một số ngọn núi gần Âm Vũ Phong cũng đều nghe được rất rõ ràng.

- Lãnh Phi Hồng, Viện chủ đời thứ sáu trăm bảy bảy của Âm Vũ Viện Ma Long Giáo tuyên bố: Phong Liệt, đệ tử đời thứ sáu trăm tám tám tư của Âm Vũ Viện, hôm nay vinh dự trở thành Đại sư huynh của đệ tử đời thứ sáu trăm tám tám tư, chấp chương lệnh bài “Chương ngự”! Phàm làm đệ tử đời thứ sáu trăm tám tám tư của Âm Vũ Viện ta thì phải nghe theo Chương ngựđiều hành, không được vi phạm! Khâm thủ!

...

...

Thanh âm mệnh môn cuộn cuộn liên tục ngân xướng ba lần mới dần dần biến mất trong thiên địa.

Thoáng chốc, trên dưới Âm Vũ Phong đều trở nên tĩnh lặng, trên mặt các đệ tửđều lộ vẻ kinh ngạc, khó tin, thật lâu không hồi thần lại.

- Cái gì? Phong Liệt thế nhưng lại trở thành Chương ngựĐại sư huynh? Điều này sao có thể? Vậy chẳng phải hẳn gần tương đương với Viện chủ sao?

- Phong sư huynh trở thành Chương ngựĐại sư huynh cũng là điều tất nhiên a! Thử hỏi trong thế hệ trẻ của Âm Vũ Viện chúng ta ai thích hợp hơn hẳn chứ?

- Không ngờ rằng công tử lại trở thành Chương ngựĐại sư huynh, quả nhiên chúng ta không chọn sai người! Về sau địa vị của mấy người chúng ta tất sẽ lên như điều gặp gió theo công tử, ha ha ha!

- Hồ nháo! Quả thực là hồ nháo! Một tên nhãi Nguyên Khí Cảnh như Phong Liệt sao lại được nhận trọng trách như vậy? Lãnh Phi Hồng cũng quá hồ nháo!

- Đúng vậy! Mặc dù Phong Liệt xác thực có vài phần bất phàm, nhưng đệ tử đời thứ sáu trăm tám tám tư mới chỉ mở ra ba năm mà thôi, sớm như vậy đã lập Chương ngự, thật sự là quá qua loa!

- Suyt... Trương huynh, Ôn gia huynh, hiện giờ phe của Lãnh Phi Hồng chính đang mạnh, mấy lão già chúng ta không bị đưa đến cổ chiến trường Thiên Long vực đã là không tệ rồi, chuyện như vậy cứ để tùy họ làm gì thì làm đi.

...

Sau một lúc ngẩn ngơ, toàn bộ Âm Vũ Viện lập tức sôi trào lên, nơi nơi đều là những tiếng bàn tán đầy vẻ khó tin.

Đệ tử thế hệ trẻ cũng chỉ vắn vắn là khiếp sợ mà thôi, đại đa số đều ủng hộ Phong Liệt. Đương nhiên, cũng có một số đệ tử hạch tâm nhắm đến vị trí Chứng ngự này trong lòng không phục, điểm ấy cũng không thể tránh khỏi.

Mà một số lão già bề quan lâu năm trên Âm Vũ Phong, rời xa quyền lực lại không hề cố kỵ mà nói mấy câu bày tỏ sự bất mãn, thậm chí còn lớn tiếng mắng to, rất có oán niệm với Lãnh Phi Hồng.

Đệ tử trong Ma Long giáo, mỗi sáu mươi năm sẽ là một đời. Hiện giờ mới là năm thứ ba của đệ tử đời thứ sáu trăm tám tư mà thôi. Nói cách khác, đệ tử nhập giáo trong năm bảy năm tiếp theo vẫn đều xem là đời sáu trăm tám tư.

Nếu tính như vậy, việc lập Chứng ngự này đúng là có phần quá sớm, một số lão già bất mãn cũng là bình thường. Bất quá, mặc cho bọn họ bất mãn thế nào thì cũng không làm nên chuyện gì, bởi vì bọn họ căn bản không có khả năng thay đổi quyết định của Viện chủ.

Giờ phút này, ngay cả mười bảy viện phái khác như Kiên Vũ Viện, Ma Vũ Viện, Thiên Vũ Viện, Thương Vũ Biện cũng rất nhanh đã có được tin tức.

Trong lúc nhất thời, việc Phong Liệt tấn chức chứng ngự đã truyền khắp cả Ma Long giáo.

Dù là ai cũng không nghĩ tới, phong ba mà Phong Liệt tạo nên trong thí luyện ở Dạ Mạc đại hạp cốc còn chưa bình ổn, bây giờ đã lại lần nữa chấn động cả Ma Long giáo.

Trong Tàng Vũ các của Âm Vũ Viện, Phong Liệt chính đang ngồi xổm trong một góc hẻo lánh ở tầng một, nhanh chóng lật xem một quyển sách nhỏ vô cùng cũ kỹ.

Nghe Viện chủ tuyên bố bên ngoài, trong lòng hắn lại không khỏi ngẫm cười khổ. Hiện giờ mình nhìn như phong quang vô hạn, nhưng áp lực cũng không nhỏ a.

Hắn nhớ rõ câu nói sau cùng của Lãnh Phi Hồng khi còn ở trong đại điện:

- Phong Liệt, bản tọa chỉ có một yêu cầu với người, trong hàng đệ tử đời thứ sáu trăm tám tư của cả Ma Long giáo, bất kể đối mặt với ai thì người cũng chỉ được thắng, không được thua!

Ý tứ trong đó không cần ai nói cũng biết, đó chính là muốn Phong Liệt tạo nên một chiến tích bất bại cho Âm Vũ Viện.

Một khi thành công, vậy ý nghĩa của nó chính là từ đời sáu trăm tám tư, Âm Vũ Viện tất sẽ cường thế quét khỏi, không hề yếu thế hơn bất cứ một viện phái nào.

Phong Liệt cười khổ lắc lắc đầu, không phải hắn lo không làm được trọng trách này, làm mất danh dự của Âm Vũ Viện. Mà là lo lắng từ nay về sau, một số thiên tài của các viện phái khác sẽ đổ xô đến khiêu chiến, phiền phức nhiều không đếm xuể.

Ngẫm nghĩ một lát, Phong Liệt liền ném mấy việc vặt vãnh này sang một bên.

Nghĩ nhiều vô ích, mau chóng đề cao thực lực mới là vương đạo.

Hiện giờ địa vị và quyền thế của hắn đều là Viện chủ Lãnh Phi Hồng cho, nhưng hắn lại muốn dựa vào thực lực của mình để lấy được tất cả, đó mới chân chính thuộc về mình.

Trong Tàng Vũ đại điện, tầng một tầng hai đều chỉ để một số công pháp chiến kỹ Hoàng cấp, Huyền cấp, cùng với một số sách cổ truyền xuống từ thời thượng cổ, số lượng cực kỳ khổng lồ. Thậm chí, vắn vắn là một số chiến sách bảo tồn đầy đủ của Âm Vũ Viện ước chừng đã chiếm diện tích của mười phòng ở.

Bất quá, mấy chỗ để những điển tịch cũ này, quanh năm suốt tháng đều rất ít có người đến xem. Mà ngay cả đệ tử lo việc quét dọn vệ sinh cũng chẳng để tâm lắm, đến nỗi phần lớn chỗ sách cổ này đều phủ một tầng bụi thật dày.

Phong Liệt mới ở đây chưa đến mười lăm phút, cả người đã bẩn thỉu không chịu nổi, mặt mũi lem luốc.

Hắn cũng không quá để ý mấy việc này, nhưng điều làm hắn có chút phiền lòng là nơi này có nhiều sách cổ như vậy, muốn tìm cũng không có đâu mỗi. Lúc này định tìm người hỏi một chút mà chẳng thấy nửa cái bóng người, thật sự có chút buồn bực.

178. Chương 215 : Phiên Dịch Long Văn (2)

- “Tổng hợp văn học trên đại lục”?

- “Các loại ngôn ngữ thông dụng trên đại lục”?

- “Địa đồ tập của Thiên Long vực”?

...

- Con bà nó! Viễn cổ Long Văn hẳn là rất quan trọng mới đúng, sao lại không tìm thấy nhỉ?

Phong Liệt hung hăng vò đầu một cái, mắt kiên nhẫn ném một quyển sách cổ về phía sau, lại tiếp tục cầm quyển tiếp theo lên. Không được một lúc, phía sau đã ném thành một chồng mấy ngàn quyển sách, nhưng không một quyển có thứ hắn muốn.

Đúng lúc này, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy phía sau xuất hiện một cỗ nguyên lực dao động nhàn nhạt, hắn vội vàng xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy không biết từ khi nào, một vị lão giả có đôi mi dài đã đứng sau hắn mười trượng, đôi mắt ẩn chứa tinh quang bao la vạn trượng chính đang lạnh nhạt nhìn hắn, trong tay cầm một bầu rượu màu đồng, thỉnh thoảng lại đưa lên tu vài ngụm.

- Hả? Là ngài?

Phong Liệt đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức vội vàng cung kính hành lễ:

- Đệ tử Phong Liệt, bái kiến tiền bối!

Lão giả này không phải ai khác, đúng là vị cường giả thực lực sâu không lường được cho hắn “Cuồng Long Táng Thiên quyết” ở tầng ba Tầng Vũ đại điện.

- Ủm.

Lão giả nhàn nhạt ừm một tiếng, khi ánh mắt hắn dừng lại trên lệnh bài chưởng ngự trên hông Phong Liệt thì ánh mắt hơi lóe lên một chút, sau đó đã khôi phục lạnh nhạt.

- Phong Liệt, Cuồng Long Táng Thiên quyết của ngươi đã luyện ra chút thành tựu nào chưa?

- Hồi bẩm tiền bối, đệ tử hổ thẹn, chỉ vừa mới tu luyện thức sau cùng đến tiểu thành mà thôi.

Phong Liệt đáp lại chi tiết.

- Hả? Thế đã không tồi rồi!

Hai mắt lão giả hơi sáng ngời, hiện lên một chút tán thưởng.

Địa cấp chiến kỹ cực kỳ khó luyện, mặc dù lão giả đã sống mấy trăm năm, nhưng cũng vắn vắn tu luyện hai thức của Đại giai chiến kỹ đến tiểu thành mà thôi, nhưng vậy cũng đã đủ để kiêu ngạo.

Mà Phong Liệt thế nhưng lại tu hành một thức Địa cấp chiến kỹ đến tiểu thành trong vòng nửa năm ngắn ngủi, tư chất như vậy quả thật rất thần kỳ.

Tiếp đó, lão giả lại tò mò hỏi:

- Ngươi đang tìm thứ gì?

Đệ tử muốn tìm một quyển sách để dịch Viễn cổ Long Văn, không biết nơi này có có hay không?

Trong lòng Phong Liệt máy động, vội vàng mong đợi hỏi.

- Có thì có, nhưng ngươi tìm sai chỗ rồi.

Lão giả thần nhiên nói, đồng thời bản thân lại xoay người đi ra ngoài. Thẳng đến lúc sắp biến mất, mới truyền lại một câu từ rất xa:

- Phòng ba mươi bảy, kệ thứ mười hai, giá sách thứ chín có một bản, chắc đó chính là thứ ngươi muốn.

- A? Đa tạ tiền bối chỉ điểm!

Trong lòng Phong Liệt không khỏi vui vẻ, vội vàng lật đặt chạy về phía phòng ba mươi bảy.

Chỗ hần vừa ở mới chỉ là phòng số một của khu sách cổ này mà thôi. Nếu không có lão giả chỉ điểm, chỉ sợ lúc xem đến phòng ba bảy thì đã là ba năm ngày sau rồi, thậm chí là mười ngày nửa tháng cũng có khả năng.

Sau một lát, quả nhiên Phong Liệt tìm thấy một quyển “Viễn Cổ Long Ngự Dịch Chú” ở chỗ lão giả chỉ. Hần vội vàng lật nó ra xem một chút, phát hiện bên trong đúng là biên dịch diễn giải Viễn cổ Long Văn và văn tự thông dụng hiện giờ của đại lục, không khỏi mừng rỡ trong lòng, cảm kích lão giả kia không thôi.

Lập tức hần cũng không trì hoãn thêm nữa, lập tức ôm bản Viễn Cổ Long Văn Dịch Chú dày cộp này chạy ra ngoài, đăng ký với chấp sự ở Tầng Vũ các một chút rồi vội vã rời đi.

Ở trên đường về, ven đường Phong Liệt gặp được mấy đệ tử, tất cả đều càng thêm kính cẩn hần hơn. Thậm chí ngay cả một số đệ tử Chân Khí Cảnh thấy hần cũng không tự giác mà thấp đi ba phần, tự động tránh đường cho Phong Liệt.

Sắc mặt Phong Liệt lạnh nhạt, nhất nhất gật đầu đáp lễ, nhưng trong lòng cũng không khỏi cảm thấy có chút lạnh lùng.

Thời gian kế tiếp, Phong Liệt lại tiếp tục giam mình trong ám thất, sau đó lại trốn vào trong không gian Long ngục, chỉ để lại trong ám thất pho tượng Thiên Long đã thu nhỏ.

Trong không gian Long ngục, Phong Liệt đối chiếu văn tự với quyển sách Viễn Cổ Long Văn Dịch Chú, từng bước phiên dịch ra mấy ngàn Long Văn tự phù của Nghịch Long Hoàng.

Theo một đám long Văn tự phù được phiên dịch ra, trong lòng Phong Liệt đã càng lúc càng mừng như điên.

Bảy ngày sau, rốt cuộc đã phiên dịch xong hết mấy ngàn chữ này, Phong Liệt thở phào một hơi thật dài.

Cùng lúc đó, một bộ Long Vũ chiến kỹ có một không hai, thành quả của mấy trăm vạn năm cũng hiển hiện trong đầu Phong Liệt.

.....

Trong không gian của Long Ngục, Phong Liệt đứng dưới tấm bia cao trăm trượng Trấn Long Thiên Bi, cúi đầu nhìn chăm chú vào bệ đá trơn nhẵn như gương mà ngày xưa dùng để trấn áp Nghịch Long Hoàng, lòng mảy mảy ngưng.

- Sao? “Hoang Long Tế Thiên Kinh”? Xem ra bộ dáng không tệ.

Hàng ngàn long văn tự phù sau khi được phiên dịch ra, xâu chuỗi thành câu, Phong Liệt rốt cuộc cũng hiểu được những long văn tự phù này hàm nghĩa là gì. Chúng tổ hợp lại, tạo ra một bộ chiến kỹ hoàn toàn mới mẻ: “Hoang Long Tế Thiên Kinh”.

“Hoang Long Tế Thiên Kinh” chia ra làm ba thức: “Thương Long Hộ Thể”, “Quần Long Trụ Nhật” và “Hoang Long Tế Thiên”.

Làm cho Phong Liệt phải nhú mày chính là, một bộ chiến kỹ rải rác đến mấy ngàn chữ, nhưng lại không giới thiệu phải luyện pháp như thế nào, cũng chẳng ghi lại uy lực của nó ra sao. Chỉ vắn vắn miêu tả rất nhiều về ý cảnh của ba thức chiến kỹ.

Với kinh nghiệm của người hai thế giới, bộ chiến kỹ này miễn cưỡng cũng được xem là một bộ chiến kỹ thiên cấp uy lực hùng vĩ.

Bởi vì một khi nó được luyện thành, có thể dùng nguyên khí từ thế giới bên ngoài để ngăn chặn địch, mà không hề có cảnh giới hạn chế nào.

Nhất là chiêu thức thứ ba “Hoang Long Tế Thiên” là dùng hành động hiển tế địch nhân phát ra nguyên lực của bản thân, có thể nói là cực kỳ bá đạo, ác độc vô cùng. Uy lực không hề thua kém nơi nào.

Phong Liệt đã từng tu luyện kỹ thuật chiến đấu cấp khác như “Ma Long Tham Trảo Tam Thức”. Hơn nữa đã có sở thành. Hắn tinh tường biết rõ, ý cảnh cao thấp có trình độ rất lớn trong việc quyết định cao thấp một bộ kỹ thuật chiến đấu thiên cấp.

Chỉ cần nhìn từ điểm này, bộ “Hoang Long Tế Thiên Kinh” sự huyền diệu của nó trình độ không thua kém gì “Ma Long Tham Trảo Tam Thức”.

Bất kể như thế nào, Phong Liệt biết rõ chính mình nhất được bảo bối rồi. Nét mặt vui mừng không thể nào che giấu được.

Kỳ thật ngẫm lại cũng đúng, chỉ bằng võ đạo nghịch long hùng hậu của bản thân, hơn nữa cùng với mấy trăm vạn năm ngồi thiền, dốc hết tâm huyết nghiên cứu, bộ kỹ thuật chiến đấu này tất nhiên sẽ không giống với bộ khác.

Sau vài phút trầm ngâm, Phong Liệt không kiềm nổi sự muốn tu luyện. Hắn khoanh chân ngồi ở dưới đất, hai mắt khép hờ, trước sau bắt đầu luyện thức thứ nhất “Thương Long Hộ Thể”.

Thức thứ nhất của “Hoang Long Tế Thiên Kinh” “Thương Long Hộ Thể” chính là kỹ thuật chiến đấu phòng ngự.

Nó lấy ý cảnh là thời xa xưa, Nghịch Long Hoàng bị những tên Đại Long Hoàng hợp lực làm cho bị thương, trấn áp bắt vào Long Ngục tầng thứ chín mươi chín. Sau đó, bởi vì tranh giành nguyên lực những với tội Long khác trong Long ngục mà bị hợp lực khiến trọng thương.

179. Chương 216 : Thế Giới Xa Lạ

Khi đó Nghịch Long Hoàng bởi vì thương thế quá nặng, đã vô lực xoay chuyển trời đất. Nhưng may mắn trong thời khắc mấu chốt, hắn được mấy trăm tên Long tộc bị giam giữ trong Long ngục tầng thứ chín mươi chín ngày xưa kịp thời ra tay hộ giá nên mới có thể chu toàn tính mạng tạm thời.

Mấy trăm Cổ Chân Long căm hận liều mạng dùng hết sức lực già nua của mình để bảo toàn tính mạng cho Nghịch Long Hoàng. Rất cuộc có thể giúp hắn khôi phục lại một chút nguyên lực. Sau này tất cả Phạm Chi Long đều bị đánh chết, còn mấy trăm Cổ Chân Long đều kiệt lực mà vong, trở về cõi Niết Bàn.

Nghịch Long Hoàng cảm giác Nghịch Long Hoàng trong vòng vây bảo vệ của thuộc hạ, đại khái lĩnh ngộ ra chiến kỹ “Thượng Long Tái Sinh” nghịch thiên. Sau đó, hắn đã hao phí hơn mười vạn năm mới hoàn thiện được kỹ thuật chiến đấu này, đạt đến một trình độ thỏa mãn.

Chỉ có điều, bởi vì hắn một mực bị trấn áp dưới Long Thiên, hơn nữa chỉ còn vụn vặt có linh hồn. Từ đầu đến cuối không còn cách nào để tu luyện bộ huyền công, cũng không biết uy lực cụ thể như thế nào. Hết thấy chỉ có thể do Phong Liệt tự mình thí nghiệm.

Trong Long Ngục không gian yên ắng, chỉ có những đám mây trôi lững lờ.

Phong Liệt khoanh chân tĩnh tọa. Thế xác và tinh thần yên tĩnh lại. Tình cảnh những Cổ Chân Long hợp lực hộ chủ chậm rãi hiện ra trong đầu.

Đồng thời, tinh thần của hắn đã hoàn toàn đắm chìm trong đó, tinh tế hiểu rõ ý cảnh.

Thời gian im ắng trôi qua, Phong Liệt giống như một bức tượng bất động phảng phất hương vị từ cổ chí kim. Thời gian dần trôi, cùng không gian hòa thành một thể, bày ra một bức tranh vĩnh hằng.

Sự tĩnh mịch tràn ngập cả tòa Long Ngục.

Ở bên trên Long Huyết Đại Lục, ngoại trừ một số hoàn cảnh đặc biệt thì đại đa số địa vực quanh năm suốt tháng đều là hoa xuân rực rỡ, lục ý dạt dào.

Hôm nay, Phong Liệt viện đã được hai chủ nhân Yên và Lục trong lúc rảnh rỗi đã trồng lên vô số hoa cỏ, thi nhau đua sắc dưới bầu trời.

Mặt trời rực rỡ chiếu lên cao. Trong nội viện hương thơm hoa cỏ lay động lòng người.

Giờ phút này, Yên và Lục vừa mới tu luyện xong, đang ngồi trên ghế đá, nhìn xem Tướng Dạ đang ăn thức ăn.

Từ khi cuộc thí luyện Đại Hạp Cốc chấm dứt, Phong Liệt liền giao Tướng Dạ cho Yên và Lục chiếu cố. Ngoại trừ mỗi ngày cho ăn một viên Long Nguyên Đan thì còn có thể uống huyết nhục cốt cách của các loại hung thú. Từ đó hấp thu tinh hoa của các loại hung thú.

- Hừ, cái thằng Tướng Dạ này chỉ thích ăn thịt sống, quả thực là ác tâm. Không được, ta phải khiến cho nó sửa cái thói quen xấu này đi. Cả ngày bản vô cùng, thật khó coi. Dạ, ra ăn bánh ngọt hoa quả này.

Lục cau mày lại, hàm hừ cầm một miếng bánh ngọt hoa quả, dụ dỗ Tướng Dạ gặm cái chân heo đầy máu trên đồng cỏ cách đó không xa.

Hôm nay, Dạ đã dài hơn ba thước, cao hơn một thước, chạy nhanh như con báo mà hành tẩu thì im ắng như con mèo.

Nó toàn thân lông đen rậm rạp. Bốn chân từ chỗ các đốt ngón đều mọc ra vô số gai ngược bén nhọn. Hơn nữa, lại còn thêm hai cái răng nanh dài mấy tấc, dữ tợn dị thường.

Ngay trên trán là một cái sừng nhọn màu vàng lợt, rất có vài phần của Vạn Thú Chi Vương rít gào trong núi rừng.

- Haha, Lục ngốc, Dạ là hung thú. Nó không ăn thịt người đã là may lắm rồi, lại còn bắt nó ăn bánh ngọt hoa quả của người nữa.

Yên dùng một cái khăn mặt trắng non lau mồ hôi trên mặt, che miệng bật cười.

Quả nhiên, đôi mắt xanh đậm của Dạ nhìn miếng bánh ngọt hoa quả trong tay Lục, phát ra tiếng phì phì trong mũi rồi lập tức cúi đầu bận việc của mình. Lục Yên cảm thấy tức giận vô cùng, mà Yên cũng không nhìn được, cười đến run rẩy cả người.

Đúng lúc này, một vài thiếu niên kiện tráng từ bên ngoài bước vào trong viện.

Đi đầu là một gã thiếu niên mặt đen, tướng mạo hung lệ, đúng là Trương Đại Tài. Hôm nay y đã chiếm được Phong Liệt Quang, được thăng lên làm đệ tử hạch tâm. Khi xuất nhập đều có không ít đệ tử bình thường đi theo làm tùy tùng sai khiến, cũng là có chút con đường làm quan rộng mở.

- Hai vị sư tỷ, công tử còn chưa xuất quan sao?

Trương Đại Tài nhíu mày, lấy ra một tờ thiệp vàng, đưa tới trước mặt Lục và Yên.

- Vẫn chưa.Ồ, đây là của ai vậy?

Lục lên tiếng, tiện tay tiếp nhận thiệp mời, mở ra xem.

Yên ngay cả cái liếc mắt cũng không có hứng thú. Nàng có chút bất đắc dĩ thở dài nói:

- Phong sư huynh bế quan đã hơn một tháng rồi. Đây đã là chiến thiệp thứ chín mươi tám. Haiz, những người kia thật sự không biết lượng sức. Cả ngày chỉ biết ở Âm Vũ Phong kêu to, ngay cả ta cũng muốn dạy dỗ bọn hắn.

-Ồ, Yên, đây là chiến thiệp của Long Khuynh Vân của Kiên Võ Viện. Mấy tháng trước người này đã thất bại thảm hại trong tay sư huynh, như thế nào lại muốn tới làm phiền sư huynh nữa? Thật là đáng ghét.

Lục hậm hực nói.

Trương Đại Tài nhíu mày nói:

- Hai vị sư tỷ, lần này Long Khuynh Vân có thể nói là lai giả bất thiện. Tục truyền nàng ta đã bước chân vào Chân Khí Cảnh. Hơn nữa, nàng ta cũng đã sớm luyện thành cấp chiến kỹ “Huyết Long Vũ Thiên Bí Quyết”. Tuy công tử không đến mức phải sợ nàng ta, nhưng Long Khuynh Vân cũng là một đối thủ cần kiêng dè.

- Quan trọng nhất, công tử bế quan đã hơn một tháng. Những con ruồi kia cả ngày ăn rồi cứ ở dưới Âm Vũ Phong kêu la. Hơn nữa, Âm Võ Viện của chúng ta có một số sư huynh thực lực không tệ đã bị đánh trọng

thương. Trong nội viện, một số lão gia đối với công tử đã có sự phê bình kín đáo rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không phải là biện pháp.

Quả nhiên, không ngoài Phong Liệt dự kiến, từ khi hắn được thăng nhiệm lên làm Đại sư huynh chương ngự của Âm Võ Viện, sau khi tin tức truyền ra, mười bảy viện khác đã phái một số đệ tử cùng đời đến khiêu chiến. Trong đó không ít những cao thủ đạt đến Chân Khí Cảnh.

Cái này chủ yếu cũng bởi vì, toàn bộ mười tám viện phái Ma Long Giáo, sáu trăm tám mươi bốn đời đệ tử, Phong Liệt là người duy nhất có được lệnh bài Đại sư huynh chương ngự.

Tuy Phong Liệt uy danh bất bại tại Ma Long Giáo, đủ để cho các đệ tử trẻ tuổi phải kiêng kỵ. Nhưng nếu là ai có thể trong tình thế này công khai đâm nát Phong Liệt dưới chân thì địa vị của người đó lại càng không thể so sánh nổi. Đồng thời, tiếp cận đến địa vị Chương Ngự ngày càng gần. Đây là điều rất đáng giá để làm.

Có lẽ, đây cũng chính là dụng ý của Lãnh Phi Hồng.

Giờ khắc này, Phong Liệt đối mặt với hết thảy những hỗn loạn bên ngoài đều không biết chút nào. Hơn nữa, tất cả tinh thần của hắn đều đắm chìm trong một thế giới cường đại, khó có thể tự kiềm chế.

Trong một tháng qua, Phong Liệt đã niệm phong vào kho trong người mười viên Long Nguyên Đan. Đồng thời bế phong hết thảy những cơ năng của thân thể, hết sức đầu nhập vào bên trong ý cảnh do mình kiến tạo.

Nhưng điều khiến hắn kỳ quái chính là, ý cảnh do hắn kiến tạo đối với “Thương Long Hộ Thể” chẳng lần ra chút đầu mối nào.

Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, Phong Liệt đột nhiên phát hiện, đầu óc của mình vì vậy mà bắt đầu có chút dần dần. Thậm chí, rất có khả năng rơi vào hoàn cảnh tẩu hỏa nhập ma, từng bước kinh tâm.

180. Chương 217 : Thương Long Hộ Thể (1)

Có nhiều lần, Phong Liệt không thể không cưỡng ép bản thân từ trong nhập định tỉnh lại, một lần nữa điều chỉnh tâm tính.

Cứ như thế liên tiếp cho đến ba ngày trước, khi Phong Liệt lại một lần nữa trước một khắc sắp tẩu hỏa nhập ma, hắn đột nhiên tiến nhập vào một ảo cảnh cổ quái.

Khi đó, hắn ra sức giãy dụa, từ trong nhập định tỉnh lại. Cũng lúc đó thấy được một cảnh tượng không thể tưởng tượng được.

Hắn khiếp sợ phát hiện, từ chỗ ngồi của mình, trong phạm vi mười trượng, mặt đất bóng loáng như gương sinh ra nước gợn lăn tăn.

Hơn nữa, ngay sau đó một khắc, tinh thần của hắn đột nhiên bị quán vào bên trong nước gợn, đi tới một thế giới làm cho hắn không thể tin nổi.

Long!

Lọt vào tầm mắt của hắn tất cả đều là Long.

Bầu trời, mặt đất, không trung, đỉnh núi, biển khắp nơi đều uốn lượn giống như thân hình của lân giáp, uy áp kinh người tràn ngập khắp thiên địa. Từng tiếng rống của rồng hoặc cao vút, hoặc thê lương hoặc bi phẫn liên tiếp vọng vào màng tai.

Hỏa Hồng Sắc Hỏa Long, Lục Sắc Độc Long, Hôi Sắc Minh Long, Hắc Sắc Ma Long ước chừng dài hơn mười trượng, đang nơm nớp lo sợ tránh né tất cả quái vật khổng lồ, nhưng lại khó thoát khỏi vận rủi bị nuốt chửng.

Trong phạm vi ngàn trượng, dưới tiếng rống như muốn xé rách huyền không, vô số những con rồng cấp thấp hết thảy đều trở thành huyết vụ đầy trời, trùng kích thị giác cường đại, làm cho tâm thần Phong Liệt chấn động không thôi.

Khắp nơi tràn ngập huyết tinh. Một mùi máu tanh tràn ngập thiên địa.

Trong cái thế giới này, Phong Liệt chỉ là một người vô hình vô chất đứng ở bên ngoài nhìn xem. Hắn vô cùng rung động, quét mắt nhìn cái thế giới Chân Long lạ lẫm này.

Trong nỗi khiếp sợ, Phong Liệt cũng cẩn thận phát hiện, những Chân Long bất đồng chủng tộc, bất đồng cảnh giới này lại có chung một điểm. Đó chính là bọn chúng tựa hồ như không có chút nguyên lực chấn động nào, gần như là để mặc cho tự chém giết lẫn nhau.

Đúng lúc này, đột nhiên từ xa truyền đến một tiếng thông thiên triệt địa cực lớn khiến Phong Liệt phải chú ý. Tinh thần của hắn bất tri bất giác chuyển qua nơi phát ra thanh âm. Sau một khắc, hắn cùng lúc phát hiện một cảnh tượng khiến hắn càng thêm khiếp sợ.

Tinh thần của Phong Liệt bị tiếng oanh minh cực lớn hấp dẫn. Hắn cùng lúc đó phát hiện ra, bầu trời vô tận đã bị một thanh mang to lớn che lấp. Không gian xen lẫn thanh mang tỏa ra sự uy áp kinh người không gì sánh kịp. Hàng trăm hàng ngàn Chân Long với nhiều chủng loại khác nhau gắt gao bị áp chế trên mặt đất, run rẩy, nức nở nghẹn ngào không thôi.

Nơi phát ra thanh mang lại là một tấm bia đá màu xanh cao hơn vạn trượng đứng sừng sững giữa thiên địa. Trên tấm bia đá có khắc bốn chữ huyết sắc to rồng bay phượng múa “Vĩnh Trấn Long Ngục”.

- Trấn Long Thiên Bi? Chẳng lẽ là tầng thứ chín mươi chín trong Long Ngục?

Phong Liệt trong nội tâm liên sững sờ. Hắn thành linh phát hiện, tấm bia đá cao vạn trượng màu xanh Trấn Long Thiên Bi.

Nhưng lúc này Trấn Long Thiên Bi hoàn toàn không bị hao tổn gì, không một vết rạn, trơn nhẵn như gương. Bề mặt lại còn tỏa ra thanh mang lấp lánh. Phàm là chỗ nào có thanh mang thì ở đó tất cả Hung Long liên tục ngủ đông, ở ẩn dưới mặt đất; sư tử dưới chân tất cả đều ngoan ngoãn như con cừu non. Rốt cuộc chẳng có chút hung dữ nào.

Phong Liệt ánh mắt cực nóng nhìn khối đá nguy nga đứng vững, chấn nhiếp quần long Trấn Long Thiên Bi, trong nội tâm liên kích động vạn phần. Điều này không thể nghi ngờ khiến cho việc chờ mong chữa trị Trấn Long Thiên Bi càng thêm bức thiết.

Một chí bảo kinh thiên quỷ thần, nếu có thể khôi phục lại như lúc ban đầu, chỉ sợ mặc dù bất hủ lập tức đi đối mặt với cao thủ thần thông cảnh cũng không phải là không thể địch lại.

Rống!

Đang trong lúc suy nghĩ, đột nhiên một tiếng rống ngâm đeo kim liệt thạch vang vọng phía chân trời.

Lập tức, ở tận phía chân trời, thời gian dần trôi qua liền xuất hiện một bệ đá cực lớn cao gần vạn trượng, nhanh chóng bay đến hướng Trấn Long Thiên Bi.

Mà trên bệ đá cực lớn kia là một Ma Long Vạn Trượng đang bị vô số xiềng xích khóa lại, một đầu uốn lượn gào thét. Ma Long ra sức giãy dụa nhưng vẫn không thể thoát khỏi gông xiềng xích.

Trên bệ đá rộng lớn không ngừng sinh trưởng ra những sợi xích sắt dài hẹp, mũi nhọn sắc bén vô cùng, xuyên thủng hai cánh, sáu trảo, cổ, thân hình, đuôi, mấy trăm đốt ngón tay của Ma Long, một mực trói buộc. Xem ra thê thảm vô cùng.

Những nơi bệ đá đi qua đỏ thẫm cả máu, giống như là vô số huyết thác nước chiếu vào cả vùng đất, nhìn thấy mà giật mình.

- Đây là Long Hoàng?

Phong Liệt đồng tử co rụt lại, nhìn thấy Ma Long vạn trượng chi cự, trong nội tâm đại chấn âm âm.

Rất rõ ràng, sáu cái long trảo cực lớn kia chứng minh nó không phải là một Ma Long bình thường, mà là một Long Ma Long Hoàng đứng hàng đầu trong truyền thuyết.

Có thể đem một Long Hoàng thực lực mệnh mông, vô tận bức bách đến như vậy, địch nhân của nó chỉ sợ tuyệt đối không giống như bình thường.

Sau một khắc, cái bệ đá cực lớn chở Ma Long Hoàng từ từ rơi xuống tấm bia Trấn Long Thiên Bi.

Ma Long Hoàng kia vốn toàn thân trọng thương, giờ phút này lại bị Trấn Long Thiên Bi uy hiếp, giãy dụa ngày càng vô lực. Thời gian dần trôi qua, nó đã không còn sức lực nữa.

Ngay sau đó, vô số những sợi xích trời buộc Ma Long Hoàng lập tức rút vào bên trong bệ đá, mà chuyển biến thành hào quang của một cái chén kiêu màu bạc mọc ngược, bao vây Ma Long Hoàng ở trên bệ đá.

Sau một lát, để thuận tiện cho việc chữa thương, Ma Long Hoàng đột nhiên biến hóa thành hình người.

Lập tức, một lão già tóc trắng, lông mi trắng xuất hiện trên bệ đá, ngửa mặt lên trời, ngực có chút phập phồng. Toàn thân máu tươi đầm đìa, rõ ràng là bị thương rất nặng, đang hấp hối.

- Sao? Nghịch Long Hoàng? Quả nhiên là ông ta.

Phong Liệt ánh mắt cả kinh. Hắn đã nhìn ra, lúc này, Ma Long Hoàng biến thành hình người giống như đúc với Nghịch Long Hoàng không hiểu đã chết như thế nào thời gian trước đây.

Thời gian trôi qua, Phong Liệt trong nội tâm tựa hồ như minh bạch được điều gì đó.

Đúng lúc này, một tiếng cười to đột nhiên vang lên trong thiên địa. Thật lâu mà vẫn chưa tan.

- Hahaha! Nghịch Long Hoàng, có Tỏa Long Đài cùng với Trấn Long Thiên Bi trấn áp, bổn hoàng không tin, ngươi có thể lật thiên không thành. Hahah, lũ tiểu tử trong Long Ngục, cơ hội khó có được. Các người cứ từ từ mà hưởng thụ.

Thanh âm này rơi xuống, lập tức trong Long Ngục đột nhiên sôi trào lên.

Rống!

Rống!

Trong lúc nhất thời, quần long gào thét, âm thanh mãnh liệt vô cùng.

Lúc trước, hàng trăm hàng ngàn con Cự Long khuất phục trước sự uy áp của Trấn Long Thiên Bi, giờ phút này giống như gà chó đá nhau, một đôi con người hung lệ tràn đầy tham lam vô tận, liên tục gầm thét, muốn nuốt trọn Nghịch Long Hoàng trên bệ đá.

Đúng lúc này, Phong Liệt cũng đã nhìn ra, bên trong không gian này không có Thiên địa nguyên khí. Nhưng đám Thực Long kia muốn có được nguyên khí thì phải nuốt những con Thực Long khác mới được.

Mà hôm nay, bị trọng thương sắp chết Nghịch Long Hoàng không thể nghi ngờ chính là sự hấp dẫn cực lớn. Những con Chân Long bình thường này nếu có thể nuốt được thân thể của Nghịch Long Hoàng thì chẳng những có thể bổ sung đầy đủ nguyên khí, thậm chí cảnh giới càng dễ dàng tiến lên một bước.

181. Chương 218 : Thương Long Hộ Thể (2)

Phốc! Phốc! Phốc!

Liên tiếp mấy tiếng xé rách vang lên. Thân thể của Nghịch Long Hoàng lập tức bị mấy con Cường Đại Chân Long xé thành mấy phần, tranh đoạt nuốt vào trong bụng. Chỉ còn lại một cái đầu lâu cũng sắp bị nuốt luôn.

Rống!

Đang trong lúc nguy cấp, đột nhiên một con Ma Long to như quả núi, giang rộng hai cánh che cả bầu trời, uốn lượn, dùng tốc độ cao nhất đảo qua Tỏa Long Đài, quét tất cả những con Hung Long ra khỏi mấy ngàn trượng, cướp đi đầu lâu của Nghịch Long Hoàng.

Sau đó, lại có mấy trăm con Ma Long từ đằng xa bay tới, bao quanh bốn phía của Tỏa Long Đài, bảo vệ cái đầu lâu còn lại của Nghịch Long Hoàng.

Kế tiếp, một màn trình diễn tranh đoạt, bảo vệ thảm thiết diễn ra.

Hơn một ngàn con Chân Long đủ loại chủng tộc hợp lực bao vây mấy trăm con Ma Long bốn phía Tỏa Long Đài, trong lúc nhất thời huyết nhục bay tứ tung, huyết vụ tràn ngập. Xác của những con rồng chết rất nhanh che phủ khắp Tỏa Long Đài.

Dưới sự trấn áp của Trấn Long Thiên Bì, tất cả những con Chân Long đều không thể vận dụng nguyên lực trong cơ thể. Chỉ có thể dùng móng tay khí lực cường hãn sắc bén cắn xé địch nhân. Hiện trường thảm thiết, tiếng oanh minh không dứt bên tai.

Nhưng, mấy trăm Ma Long tựa hồ như ở trong Long Ngục chờ đợi quá lâu, hầu hết đã già yếu lực suy. Hơn nữa số lượng lại chênh lệch cực lớn. Cho dù chúng có dùng hết toàn lực thì cũng tuyệt đối yếu thế hơn.

Chỉ sau một phút đồng hồ ngắn ngủi, mấy trăm con Ma Long tất cả đều chết hết. Nhưng lúc này, cái đầu của Nghịch Long Hoàng trên Tỏa Long Đài lại đột nhiên trở mình nhúc nhích.

Sau một khắc, trước khi Hung Long Tướng xung quanh muốn nhào lên phía trước, linh hồn của Nghịch Long Hoàng đã chui ra khỏi đầu lâu, xuất hiện trong tầm mắt của quần long. Hắn nhìn xem xác chết của Long tộc thảm không chịu nổi ở bốn phía, vô cùng bi phẫn phát ra một tiếng rồng ngâm, khiến thiên địa rung động, không gian không ngừng vận vẹo.

Rống!

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh

Từ thanh âm rồng ngâm vang lên, những con Thực Long tụ tập bốn phía Tỏa Long Đài liên tục hoảng sợ lui về phía sau, nhưng cuối cùng cũng vẫn chậm. Chỉ thấy chúng từng con ầm ầm nổ tung. Hết thấy từng đoàn từng đoàn huyết vụ, chết không toàn thây.

Phong Liệt hoảng sợ khi nhìn thấy cảnh tượng này, miệng hít một ngụm khí lạnh.

Trong một khắc, tinh thần của hắn cũng bị cái chiến trường đầm máu kia kéo về thực tại.

Hắn lúc này vẫn đang khoan chân mà ngồi, đôi mắt dần dần có ánh sáng, nhưng rồi đột nhiên nhện không được phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Giờ phút này, Phong Liệt chỉ cảm thấy tâm thần mệt mỏi lạ thường, giống như lần trước thi triển đại thành cảnh giới “Táng Thiên Nhất Khiếu”.

Nhưng sự vui mừng trên mặt hắn là không thể nào che giấu được. Bởi vì hắn thành linh phát hiện, chính mình có lẽ đã tìm được mấu chốt tu luyện chiến kỹ “Thương Long Hộ Thể”, chính là mấy trăm con Ma Long liều chết bảo vệ bốn phía Nghịch Long Hoàng già nua, suy yếu ở Tỏa Long Đài.

Hơn nữa, hắn cũng suy đoán ra được, bệ đá trơn nhẵn, trong như gương này không phải là vật bình thường. Nếu hắn đoán không lầm, thì đây chính là ảo ảnh của Tỏa Long Đài, nơi vây khốn Nghịch Long Hoàng, một chỉ bảo không hề thua kém Trấn Long Thiên Bì.

Mấy phút sau, mí mắt của Phong Liệt không kèm nổi, rốt cuộc vô lực kéo lên. Người của hắn chìm vào giấc ngủ.

Nhưng, Phong Liệt mặc dù ngủ cũng không có nhàn rồi. Cảnh tượng thảm thiết Ma Long hộ chủ không ngừng diễn ra trong giấc mơ của hắn, khiến cho hắn bất tri bất giác, dần dần lĩnh ngộ được “Thương Long Hộ Thể”.

Một ngày.

Hai ngày.

Mười ngày.

Một tháng.

Lại hơn một tháng trôi qua, căn phòng tối không ánh sáng của Phong Liệt cũng không có chút động tĩnh nào.

Bên trong nội viện Phong Liệt, Yên, Lục, Trương Đại Tài, Triệu Thung cùng với những đệ tử hạch tâm của Phong Liệt cả đám đều sắc mặt lo lắng, đi tới đi lui, người nào cũng cau mày, không biết phải làm sao.

- Yên, sư huynh vẫn chưa xuất quan, vậy phải làm sao bây giờ? Hai cái tên khốn kiếp Lữ Tranh Lữ Vành đã bắt được Diệp Trì, đồng thời tuyên bố nếu sư huynh không ra mặt, bọn hắn sẽ gây bất lợi cho Diệp Trì. Thanh hôm nay gặp đến độ muốn sinh bệnh rồi. Haiz.

Lục sốt ruột dậm mạnh gót sen, thiếu chút nữa là dẫm nát những cây cỏ trên mặt đất.

- Lục trước không nên gấp gáp. Diệp Trì dù sao cũng là đệ tử hạch tâm của Âm Vũ Viện chúng ta. Lữ Tranh Lữ Vành nhiều lắm là bắt Diệp Trì cho hả giận, chứ không dám làm gì huynh ấy đâu.

Yên ôn nhu khuyên giải.

- A, đâu chỉ là Diệp Trì gặp nạn. Những đệ tử khác của Âm Vũ Viện chúng ta cũng vậy. Mấy ngày nay, những đệ tử của viện khác một đám cả ngày ăn no không có chuyện gì làm, thỉnh thoảng lại ở dưới Âm Vũ Phong mở miệng khiêu khích. Đã có gần trăm huynh đệ đồng môn bị đả thương, huynh nào khiến mọi người hôm nay cũng không dám xuống núi. Lẽ nào cứ như vậy mãi chứ?

Triệu Thung tức giận không thôi, thở dài nói.

- Hừ, nhất là cái tên đại sư huynh Hồng Phi Dương của Thiên Vũ Viện. Quả thực là cuồng đến không còn chỗ nào cuồng! Ý vào thực lực của mình không tệ, vậy mà còn dám tuyên bố sẽ thay đại sư huynh tiếp quản lệnh bài Chương Ngự. Thật là không biết sống chết ra làm sao? Những huynh đệ bị thương của Âm Vũ Viện chúng ta một phần ba là bị những người này làm cho bị thương.

- Nhưng những người này dù sao cũng còn dể đối phó. Phiền toái nhất là, nếu đại sư huynh không xuất quan, bỏ lỡ thi đấu trong giáo nửa tháng tới, Chủ nhân đại viện một khi trách tội xuống, thì đại sư huynh rất có thể sẽ gặp phiền toái.

Một người một lời, cả đám đều khó dấu sự lo lắng trong lòng.

Phong Liệt liên tục bế quan hơn hai tháng qua, Ma Vũ Viện, Kiên Vũ Viện, Thiên Vũ Viện cùng với nhân tài kiệt xuất của mười bảy viện phải khác thời gian dần trôi cũng cho là Phong Liệt hữu danh vô thực, cố ý phòng thủ mà không chịu chiến.

Vì vậy, sự kiên kỵ trong nội tâm bọn hắn đối với Phong Liệt cũng dần dần tiêu tan. Người khiêu chiến đội ngũ càng ngày càng nhiều. Lần lượt từng thiếp khiêu chiến cũng đưa tới mau hơn. Thậm chí còn lấy việc giáo huấn đệ tử Âm Vũ Viện làm niềm vui.

Mọi người trong lúc nôn nóng không chịu nổi thì đột nhiên vang lên một tiếng nổ. Tất cả mọi người thân hình run lên, lập tức sắc mặt vui mừng, dững mãnh lao vào bên trong.

Sau một khắc, một gã thiếu niên tuấn tú, trên mặt mang theo nụ cười thần nhiên, chậm rãi xuất hiện trong mắt mọi người. Chính giữa mi tâm của thiếu niên nổi lên một ấn ký màu đen nổi bật, mang ba phần sắc thái thần bí. Đúng là Phong Liệt.

Một tiếng tru lên, một bóng đen đột nhiên vượt qua đầu mọi người, hung hăng nhắm vào ngực Phong Liệt, lực đạo trầm trọng, khiến cho Phong Liệt không kịp chuẩn bị, không tự chủ được rút lui hai bước mới đứng vững thân hình.

- Dạ, người sao trở nên nặng như thế? Nên giảm béo đi!

- Đại sư huynh, huynh rất cuộc cũng đã xuất quan.

- Công tử, công tử đã xuất quan. Thật sự là quá tốt.

Mọi người nhìn thấy Phong Liệt xuất quan thì tâm trạng vui mừng vô cùng, liên tục hoan hô, không phát giác ra gánh nặng của mình đã được trút bỏ.

182. Chương 219 :

Thiếu

183. Chương 220 : Liên Tiếp Gặt Hái

- Hừ, lời này của ngươi là có ý tứ gì? Chẳng lẽ dám cười nhạo sư huynh Phong Liệt của chúng ta sao? Chính là thế đấy? Có muốn đánh trước với chúng ta không?

- Đánh thì đánh, ai sợ ai chứ? Ma Vũ Viện các người chỉ là một đám phế vật. Nhiều người như vậy mà lại bị Phong Liệt nắm đầu. Thấy không? Lão gia đây vừa đứng, Phong Liệt ngay cả hai tháng cũng không dám lộ diện.

Đúng lúc này, từ sơn môn Âm Vũ Viện đột nhiên đi tới một nữ đệ tử ôn nhu, yếu ớt. Mọi người lập tức kêu gào, tăng thêm dũng cảm. Một người một câu trách móc bắt đầu.

- Tiểu mỹ nhân, xuống luận bàn một phen với chúng ta. Về phần phương thức thì tùy nàng chọn. Hahaha!

- Âm Vũ Viện quả nhiên là có mỹ nữ. Tùy tiện đi ra một người cũng khiến cho lão tử phát hỏa. Khục khục, thượng tà hỏa. Hahahaa....

- Chẳng lẽ Âm Vũ Viện các người chịu thua rồi, bắt đầu dùng mỹ nhân kế? Bất quá chỉ có một tiểu mỹ nhân thì cũng không đủ. Ít nhất phải khiến cho Diệp Thiên Tử cùng với Sở Diệp hai nàng cùng đi ra mới được. Hahaha....

Nữ đệ tử của Âm Vũ Viện khi nghe được từng câu nói khó nghe, trên mặt liền lộ ra một tia phẫn nộ nhưng cuối cùng nàng vẫn thu hết dũng khí, khẽ kêu lên:

- Các người đều nghe cho kỹ. Đại sư huynh Chuồng ngựa của Âm Vũ Viện chúng ta đã xuất quan. Các người mau chuẩn bị đi. Hừ!

Lời nói vừa xong, thiếu nữ tranh thủ thời gian rút trở về.

- Hahaha, ai xuất quan? Sao không thấy ai vậy? Đại sư huynh Chuồng ngựa? Là Phong Liệt xuất quan?

Thoáng chốc mấy trăm tên đệ tử một hồi ngạc nhiên. Những hạng người này cũng chỉ lâu la mà thôi. Tuy mấy ngày nay rậm rì không ngừng, nhưng cũng biết được chính mình có bao nhiêu cân lượng. Lúc này nghe được Phong Liệt xuất quan, lập tức đều tịt ngòi.

Ngay sau đó, đại đa số đều xám xịt rời khỏi Âm Vũ Phong, hướng chủ tử của mình báo tin. Còn lại thì liên tục gọi bằng hữu đến vây xem.

Chưa đầy một lát sau, dưới đỉnh Âm Vũ Phong đã bắt đầu tụ tập người. Hối hả, rất náo nhiệt.

Sau đó, một đám nhân vật chính cũng đã xuất hiện.

Xuất hiện trước hết là một gã thiếu niên cười con chim một đầu với hai cặp mắt huyết, khoe miệng treo một vẻ ngạo nhiên nhàn nhạt.

Y đang mặc bộ quần áo và trang sức của đệ tử hạch tâm Thượng Vũ Viện, tay cầm một họa kích phương thiên màu đồng cổ, uy phong lẫm lẫm.

Khi gần tới ngã ba đường dưới Âm Vũ Phong, y xoay người nhảy xuống lưng chim, thân hình ầm ầm rơi xuống đất, bụi đất tung bay, khiến tất cả mọi người phải chú ý.

Thực tế chói mắt chính là phía sau y uốn lượn một Ma Long hư ảnh cao ba trượng, tản ra uy áp vô cùng mạnh mẽ khiến cho một đám đệ tử Nguyên Khí Cảnh phải hoảng sợ, liên tục lui về sau.

Y vừa mới đứng vững thân hình liền có chút dương khởi hạ ba, sắc mặt kiêu ngạo, nhìn thoáng qua môn sơn của Âm Vũ Viện, khoe miệng hiện ra một tia khinh thường:

- Hừ, Phong Liệt, dẫm nát ngươi dưới chân, chính là bước đầu tiên để bổn công tử leo lên vị trí Chuồng ngựa của Âm Vũ Viện.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn rõ tướng mạo của gã thiếu niên này, lập tức có không ít người nhin không được lên tiếng kinh hô, liên tục lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Đây là Phương Đông Chiến của Thương Vũ Viện. Không nghĩ tới y có thể tu luyện đến Chân Khí Cảnh tầng thứ nhất.

- Phương Đông Chiến? Chính là y à? Nghe nói y ba năm trước đây nhập giáo đã là Long Võ giả Nguyên Khí Cảnh tầng thứ sáu rồi mà. Khi đó, y cũng đã học thành hai thức cấp tuyệt học của Đông Phương gia “Cuồng Long Bác Thiên Kích”. Tuyệt đối chính là thiên tài. Chỉ là không biết y cùng với Phong Liệt ai cao ai thấp.

- Hừ, Phương Đông Chiến tính toán gì thế? Đại sư huynh Hồng Phi Dương Thiên Vũ Viện của chúng ta hôm nay đã là cao thủ Chân Khí Cảnh tầng thứ ba. Hơn nữa đã luyện thành ba thức cấp chiến kỹ. Có thể trùng kích lên cường giả Chân Khí Cảnh tầng thứ chín cũng không phải lời nói suông.

Không lâu sau, lại có một gã thiếu niên khí thế bất phàm, dưới sự hộ tống của phần đông Thiên Vũ Viện, cười một con Long mã cấp hai, chậm rãi bước tới Âm Vũ Phong.

Thiếu niên đang mặc một trường bào của đệ tử hạch tâm Thiên Vũ Viện, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra nụ cười kiêu căng, lạnh nhạt, dường như hết thảy mọi đồ vật trên thế gian đều không có lọt vào tầm mắt của y. Dưới sự vây quanh của mấy trăm đệ tử giống như hạc giữa bầy gà.

Trên vai của y còn có một con rắn mối dài hơn ba thốn, màu xanh bích lục. Rõ ràng là một con rắn mối Độc Long huyết mạch, hơn nữa đã đạt tới Độc Long sơ kỳ cấp hai.

Thiếu niên còn cách thật xa, nhưng chung quanh đã không ít người phát ra tiếng hoan hô. Bởi vì người này chính là Hồng Phi Dương, Đại sư huynh của Thiên Vũ Viện.

Sau đó ít lâu là đám người Long Khuynh Vân của Kiên Vũ Viện, Nhạc Đông Thần của Ma Vũ Viện, Triệu Đồng, Sở Huyền của Nhân Vũ Viện và rất nhiều thiên tài của các viện phái khác đều chậm rãi tụ tập đến.

Thậm chí, ngoài một số đệ tử trẻ tuổi chưa được ai chú ý, còn có những cao thủ Chân Khí Cảnh, Cường Khí Cảnh cũng đến tham gia náo nhiệt.

Đương nhiên, cũng có một số cao thủ có ý định bảo hộ hậu bối của nhà mình.

Mặc cho ai cũng đều không thể tưởng được, một Đại sư huynh Chưởng ngự Phong Liệt nhưng lại có thể khiến cho Ma Long Giáo to lớn như vậy phải rung chuyển. Đây cơ hồ giống như một vòng xoáy hung bạo. Thời gian dần trôi qua, những người có liên quan của mười tám viện phái đều đã đến.

Điều khiến người khác không thể tưởng tượng được chính là bất luận các đệ tử trẻ tuổi cùng đời huyền náo như thế nào, nhưng một mực cũng không có cao tầng của Ma Long Giáo ra mặt ngăn lại. Điều này quả thật có chút cổ quái, đáng để mọi người phải suy ngẫm.

- Phong Liệt như thế nào còn chưa xuất hiện? Chẳng lẽ là sợ hãi co đầu rút cổ? Hừ, cũng đúng thôi! Có Đại sư huynh Hồng Phi Dương của chúng ta ở đây, hắc co vòi cũng là chuyện bình thường.

- Tôi cũng đã sớm nói qua, Phong Liệt chỉ là một đệ tử Nguyên Khí Cảnh, làm sao có thể tà dị như lời đồn được chứ? Chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.

Hơn một canh giờ, dưới chân núi Âm Vũ Phong đã tụ tập năm sáu ngàn đệ tử của tất cả các viện phái. Nhưng vẫn còn một số lượng người đang lục tục chạy tới.

Hồng Phi Dương, Đông Phương Chiến, Long Khuynh Vân đám người đang chờ đợi dần dần cũng không còn kiên nhẫn nữa, không khỏi nhíu mày, thậm chí bắt đầu hoài nghi tin tức Phong Liệt xuất quan là giả.

Chẳng biết tại sao, ba người khi nhìn về phía Ma Vũ Viện thì bên trong ánh mắt của mọi người đều ẩn chứa một thần sắc kiêng kỵ.

Lúc này, trong đám người Ma Vũ Viện, Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng, Sở Huyền và mười mấy tên đệ tử hạch tâm đều vây quanh một gã thiếu niên thân hình gầy gò, mặt như đao gọt.

Gã thiếu niên mặc một bộ áo dài bằng sợi tơ bình thường màu đen. Thân hình gầy yếu phẳng phất trong gió, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi.

Trên mặt của y treo một thần sắc nhàn nhạt, hờ hững. Tay phải hữu tình vô ý, xoay tròn rất nhanh một thanh chủy thủ màu đen, hắc mang chớp động giữa không gian, sát khí lạnh lẽo khiến cho lòng người xung quanh có chút phát lạnh.

Điều làm cho người ta khiếp sợ nhất là, chuôi chủy thủ trong tay y một đầu rất sống động, giống như một con độc xà màu đen, bộ dạng cực kỳ linh tính, làm cho người xem cơ hồ không biết là thật hay giả.

184. Chương 221 : Phong Liệt Xuất Hiện!

- Nhạc Đông Thần, Phong Liệt kia thật sự thực lực mạnh như người đã nói sao?

Thiếu niên lạnh nhạt nói.

Vừa nói, y một bên híp lại con ngươi, quét mắt nhìn Hồng Phi Dương cách đó không xa. Phương Đông Chiến và Long Khuyết Vân trong mũi khẽ hừ một tiếng không ai nghe rõ.

Nhạc Đông Thần vội vàng nịnh nọt đáp:

- Lý sư huynh, Phong Liệt chính xác là có vài phần thực lực, nhưng làm sao có thể so sánh với Lý sư huynh. Lần này đệ thỉnh Lý sư huynh ra mặt, chính là muốn giáo huấn cái tên gia hỏa liều lĩnh kia một phen. Nhưng hôm nay, thân phận của Phong Liệt có chút đặc biệt. Đến lúc đó Lý sư huynh chỉ cần phẩy hắc đi thì đã là xả giận cho các huynh đệ rồi.

- Hừ, Lý mỗ mà ra tay thì không lưu tình. Phong Liệt chết sống thì chỉ có thể trông chờ vào vận khí của hắn.

Lý sư huynh khẽ hừ một tiếng, nói.

- Haha, đúng đúng, Lý sư huynh. “Tuyệt sát nhất kích” hoàn toàn không thích hợp dùng cho tỷ thí. Cho dù là có giết chết Phong Liệt thì chắc hắn cũng tình hợp lý.

Nhạc Đông Thần cười nịnh nói, nhưng trong mắt cũng là âm mang chớp động, nội tâm thầm nghĩ; “Hừ, bốn công tử cũng đang ước gì người có thể giết chết cái tên tạp chủng Phong Liệt kia đấy”.

Thời gian lặng lẽ trôi, đám người chỉ lo quất máng náy yết hầu khát khô, tiếng chửi cũng âm thầm nhỏ dần xuống.

Đám người dưới chân núi, vạn phần không còn kiên nhẫn, trong khi đó Phong Liệt thì đang ở trong nội viện thanh nhàn tắm rửa một cái. Sau đó cùng với Dạ ở cùng một chỗ, thưởng thức bữa tiệc lớn mà nhà bếp đã chuẩn bị.

Yên, Lục, Triệu ba người nhìn Phong Liệt ăn như hổ đói. Cả đám liếc nhìn nhau. Mặc dù là vài ngày chưa ăn cơm nhưng bọn họ lúc này một chút khẩu vị thêm ăn cũng không có.

- Ô, các người cũng ngồi vào ăn đi chứ?

Phong Liệt mơ hồ không rõ nói với mọi người, rồi tiện tay cầm lấy tay gấu hầm nhân sâm hung hăng nhét vào trong miệng.

Yên, Lục đều bất đắc dĩ nhếch miệng, chuyển hướng ngồi cùng một bên.

Rốt cuộc, sau nửa canh giờ, Phong Liệt cùng với Dạ đã quét sạch sẽ một bàn tiệc lớn không còn lại món gì. Sau đó mới chậm rãi đứng dậy, ợ một cái cho trọn vẹn rồi mới lung tung lau miệng bước ra ngoài.

- Ah, Đại sư huynh đã ra ngoài rồi. Đi mau, chúng ta đi xem Đại sư huynh thu thập những tên nói khoác không biết ngượng miệng kia.

- Đại sư huynh tốt....!

- Đại sư huynh....!

Lúc này, bên ngoài đã đứng đầy những đệ tử của Âm Vũ Viện. Mọi người nhìn thấy Phong Liệt xuất hiện, lập tức tinh thần chấn động, liên tục đi bấm bảo rồi đi theo phía sau Phong Liệt hoan hô không ngừng.

Mấy ngàn người đang ở dưới Âm Vũ Phong cơ hồ như tính nhẩn nại sắp hết thì rốt cuộc ngay tại sơn môn của Âm Vũ Viện, một gã thiếu niên tướng mạo tuấn tú dưới sự tiền hô hậu ủng của đám đệ tử Âm Vũ Viện, thân nhiên xuất hiện trong mắt mọi người.

Thiếu niên mặc một bộ quần áo và trang sức của đệ tử hạch tâm Âm Vũ Viện, bên hông đeo một lệnh bài màu gai bạc trắng sáng. Một chữ “Ngự” quen mắt đập vào tim của mấy ngàn đệ tử.

Có những đệ tử mặc dù chưa thấy qua Phong Liệt, cũng lập tức suy đoán được. Nụ cười trên mặt gã thiếu niên này xem ra thập phần vô sỉ. Đây tất nhiên là Chương ngự Đại sư huynh Phong Liệt đời thứ sáu trăm tám mươi bốn của Âm Vũ Viện.

Trong lúc nhất thời là một mảnh yên tĩnh. Tất cả những tiếng chửi bậy đều biến mất. Mấy ngàn ánh mắt giống như thanh kiếm sắc bén đồng loạt phóng trên người Phong Liệt, làm cho da mặt vốn không mỏng của hắn thậm chí có chút không được tự nhiên.

Hắn lạnh lùng quét mắt nhìn tất cả những đệ tử các viện phái bên dưới. Ngay tức khắc, những tên đệ tử dị thường chói mắt đã rơi vào tầm mắt của hắn.

Một gã thiếu niên kiêu căng cầm trên tay đại kích màu đồng cổ; một gã thiếu niên tuấn dật trên vai mang một con rắn mối độc long; một thiếu nữ tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành cải nam trang; lại còn có một gã thiếu niên yếu đuối nhưng đủ để khiến cho Phong Liệt sinh ra sự cảnh giác.

Bốn người này tất nhiên là Phương Đông Chiến, Hồng Phi Dương, Long Khuynh Vân, cùng với cái tên Lý sư huynh của Ma Vũ Viện. Bốn người họ trong đám người giống như là ông sao vậy quanh ông trăng, hạc giữa bầy gà, muốn không chói mắt cũng khó khăn.

Đương nhiên, Phong Liệt cũng chú ý tới đệ tử Sở Huyền bình thường rất ít khi xuất hiện của Ma Vũ Viện. Thanh chủ thủ một đầu ẩn chứa độc xà của y giống như đang chờ cơ hội chi dịch nhân của mình một phát trí mạng.

Các đệ tử còn lại trong hàng cũng không thiếu những bộ mặt lộ vẻ khiêu khích, nhưng không lọt vào tầm mắt của Phong Liệt.

Ngoài ra, đáng cho Phong Liệt chú ý còn có một ít khí tức cường hoành ẩn giấu xa xa trong rừng. Chắc là một số lão gia hỏa không có ý tứ lộ diện, nhưng không kềm nén được tính tình của mình, liền giấu đầu lộ đuôi quan sát từ xa.

- Hắn chính là Phong Liệt? Cũng không có gì đặc biệt. Hừ, mấy ngày nay lời đồn quá nhiều, lão tử còn tưởng rằng hắn ba đầu sáu tay, hoặc dài hơn mấy con chim. Hahaha....Các người sao không cười?

Một gã đệ tử thiên tài của Thiên Vũ Viện nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng của mọi người, đang muốn trên học làm không khí sinh động trở lại thì cùng lúc đó phát hiện, ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn mình giống như đang nhìn một kẻ ngu. Rất không thú vị chút nào.

Người có tên, cây có bóng.

Tuy rất nhiều người đối với lời đồn về Phong Liệt không tin lắm, nhưng trong đám người của Ma Vũ Viện, có hết chín người bị cụt đi tay trái. Trong đó có đến bốn gã đệ tử hạch tâm. Đó chính là ví dụ sống động nhất.

Có lẽ Phong Liệt thật sự không đáng giá nhắc đến, nhưng còn chưa tới phiên những kẻ chó mèo bình thường khinh thị.

Ầm ầm!

Trong đám người Thương Vũ Viện đột nhiên phát ra một tiếng nổ mạnh rung trời, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Chỉ thấy một tảng đá xanh cao ba trượng bị Đông Phương Chiến một kích quét thành mảnh vụn, bụi bay đầy trời.

Sau khi chém ra một kích, Đông Phương Chiến chậm rãi tiến lên vài bước, có chút ngửa đầu lên cao nhìn Phong Liệt, cất cao giọng nói:

- Phong Liệt, bốn công tử chờ ngươi thật lâu rồi? Có thể cùng ta đấu một trận không?

Thanh âm to lớn lập tức truyền khắp nửa tòa Âm Vũ Phong, trong đó nước cuộn trào chiến ý ngập trời, khiến cho vô số đệ tử hạch tâm thâm kinh hãi.

- Phong Liệt, Lãn mô hướng ngươi khiêu chiến. Ngươi có dám tiếp?

- Phong Liệt, lão tử cũng muốn khiêu chiến với ngươi.

” ”

” ”

Đông Phương Chiến mở đầu, đám người lập tức sôi trào hẳn lên. Vô số đệ tử liên tục hướng Phong Liệt khiêu chiến. Thậm chí một số đệ tử Nguyên Khí Cảnh tầng thứ bảy, thứ tám đều hô quát, thập phần vang dội, tựa hồ như việc khiêu chiến Phong Liệt đã trở thành một sự kiện đáng giá khoe khoang.

Phong Liệt nghe thấy thanh âm khiêu chiến đình tai như ốc phía bên dưới thì cười khổ móm móm lỗ tai. Động tác của hắn làm cho vô số những nữ đệ tử liên tục che miệng bật cười. Nguyên một đám nhìn về phía Phong Liệt, trong đôi mắt đẹp ánh lên vài phần dị sắc.

Không bị người đồ kỵ thì đó là tài trí bình thường.

Mặc kệ Phong Liệt thực lực như thế nào, có thể trở thành tiêu điểm của hàng ngàn, hàng vạn đệ tử đã chứng minh được Phong Liệt bất phàm.

Có mỹ nữ nào mà không yêu anh hùng? Có thiếu nữ nào mà không có xuân?

185. Chương 222 : Kiểm Một Khoản Lớn (1)

Giờ này khắc này, ngay cả một trong những người khiêu chiến là Long Khuynh Vân cũng không thể không thừa nhận, trên người Phong Liệt có một cỗ lực rất đặc biệt, làm cho bất luận một thiếu nữ bình thường nào khó mà có ác cảm được. Bất tri bất giác, nàng nhìn về phía Phong Liệt, trong đôi mắt đẹp đã có chút thất thần.

Không đơn thuần là Long Khuynh Vân, phía sau Phong Liệt Sở Diệp, Diệp Thiên Tử đám người trong đôi mắt cũng không tránh khỏi hiện lên dị sắc liên tục, mạch nước ngầm trong nội tâm bắt đầu khởi động.

Nhưng Phong Liệt lại không có để ý tới tâm tư của mọi người. Hắn nhìn đám người kêu loạn ở dưới, lông mi chớp chớp, lập tức húng hắng ho hai tiếng, hắng giọng một cái.

Sau một lúc, tiếng ồn ào dần lắng xuống. Sau khi biểu đạt ý đồ của mình, cả đám chăm chú nhìn chằm chằm vào Phong Liệt, chờ đợi quyết định của hắn.

- Các vị, các ngươi nhiều người muốn khiêu chiến với Phong mỗ như vậy, Phong mỗ cảm thấy thập phần vinh hạnh.

Sau khi nói một câu trái lương tâm, Phong Liệt quét mắt nhìn mọi người, đột nhiên cao giọng nói:

- Nhưng Phong Liệt ta lại không thích vô duyên vô cớ cùng người luận bàn.

- Sao? Đây là có ý gì?

- Vậy ngươi muốn thế nào?

“ ”

Nghe được Phong Liệt nói như thế, tất cả mọi người trên mặt đều hiện lên một tia kinh ngạc.

Hừ!

Phong Liệt khề hừ một tiếng, lập tức hướng về một ngọn núi không người đi tới.

Vốn là trên gò núi còn có một số đệ tử đang xem náo nhiệt, lúc này nhìn thấy Phong Liệt hướng bên này đi tới đều không tự chủ được, liên tục lui về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Chẳng lẽ cái tên điên Phong Liệt này lại muốn bắt chúng ta giết người dọa khỉ sao?

“Chính là như thế đấy! Các ngươi đã nguyện ý đến trên chóc lão tử, không khiến các ngươi xuất huyết thì chính là tự phụ lòng mình”. Phong Liệt trong lòng cười thầm không thôi.

Sau một khắc, hắn chậm rãi leo lên gò núi trụi lủi.

Cái gò núi này vển vển cao vài chục trượng. Độ dốc rất bằng phẳng. Trên đỉnh là một bãi đất bằng phẳng vi khoảng năm ba chục trượng. Phong Liệt sau khi đánh giá thì thỏa mãn gật đầu.

Lập tức, dưới sự chú mục của ngàn vạn đệ tử, Phong Liệt nhẹ nhàng vung tay lên, âm âm vang lên một tiếng nổ. Một tòa long tinh sơn cao ba trượng, ánh vàng rực rỡ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Long tinh!

Một tòa Long tinh sơn cao ba trượng, dưới ánh mặt trời tản ra kim mang bông mắt.

- Cái này....cái này... nhiều như vậy?

Trong lúc nhất thời, ngàn vạn đệ tử chung quanh vẻ mặt tràn đầy si ngốc nhìn tòa Long tinh sơn cao ba trượng kia, khiếp sợ nói không ra lời, hô hấp đều có chút gấp gáp vô cùng.

Trong mắt mọi người đều không ức chế được vẻ tham lam, thậm chí đám lão già Cương Khí Cảnh hai đồng tử cũng co lại, nhịn không được hít một ngụm khí lạnh.

Mọi người vờn quanh bên dưới. Phương Đông Chiến, Hồng Phi Dương, Long Khuynh Vân cùng với tên Lý sư huynh của Ma Võ Viện cũng không khỏi ánh mắt chớp động, nội tâm bốc lên không thôi.

Bọn hắn đều tinh tường biết rõ, Phong Liệt xuất thân không được tốt lắm. Nhưng ba mươi vạn Long tinh này ngay cả bọn hắn cũng tìm không ra.

Còn Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng và Sở Huyền thì nhìn tòa Long tinh kia gần như hai mắt muốn phóng hỏa. Bởi vì những viên Long tinh kia rất lớn, những viên đang nằm trong túi áo của bọn hắn không thể so sánh.

Phong Liệt thỏa mãn liếc mắt nhìn chung quanh. Sự tham lam của mọi người đều thu hết vào mắt. Lập tức nghe được hắn cao giọng nói:

- Các vị, đây là ba mươi vạn Long tinh. Chỉ cần các người có thể đánh bại được ta, thì những viên Long tinh này đều thuộc về các người.

Xôn xao.....

- Đây là thật hay sao?

- Phong Liệt, người nói có giữ lời hứa hay không?

- Ta tới trước...

Phía dưới có người mở đầu, vô số các đệ tử kích động hẳn lên. Thậm chí có người nhịn không được muốn xông lên rồi.

- Chậm đã!

Phong Liệt đột nhiên khoát tay chặn lại, khiến cho mọi người ngừng hẳn, rồi tiếp tục lạnh lùng quát khê:

- Nhưng nếu ai thua, hoặc là lưu lại một vạn Long tinh, hoặc là lưu lại một cánh tay. Đường nhiên, cao thủ Chân Khí Cảnh thì cần lưu lại mười vạn Long tinh mới được.

Vừa nói, hắn ở một bên cười lạnh nhìn đám người Phương Đông Chiến, Hồng Phi Dương, Long Khuynh Vân, Lý sư huynh. Điều kiện này tất nhiên là đặc biệt chiếu cố đối với đám người kia.

Lúc này, vốn là mọi người đang rục rịch, nhưng sau khi nghe Phong Liệt nói thì đột nhiên thân hình trì trệ, ánh mắt cuồng nhiệt lập tức lạnh thêm vài phần.

Đúng vậy, ba mươi vạn Long tinh này hoàn toàn là cực kỳ mê người. Cho dù là cao thủ Cường Khí Cảnh cũng chưa chắc có được của cải phong phú như thế. Đối với đại đa số đệ tử Nguyên Khí Cảnh mỗi tháng chỉ có hai khối Long tinh mà nói thì đây không phải là một con số có thể tưởng tượng được.

Nhưng cho dù Long tinh có nhiều hơn nữa thì cũng phải tự lượng sức.

Trước kia mọi người đều cho rằng, cho dù đánh bại Phong Liệt, bất quá là chịu đựng một chầu đánh cho tê người. Nhưng hôm nay nhiều Long tinh như vậy, xuất đầu thử thời vận cũng đáng.

Nhưng giờ phút này, mọi người dĩ nhiên là minh bạch, Phong Liệt cũng không phải coi tiền như rác. Không muốn xuất huyết là không thể nào.

Một cánh tay, một vạn Long tinh, mười vạn Long tinh đổi lấy ba mươi vạn Long tinh.

Kỳ thật, nhìn thế nào cũng đều thấy Phong Liệt chịu thiệt. Cái này cũng không thể nghi ngờ, đồng thời cũng làm cho mọi người minh bạch Phong Liệt đang rất tự tin.

Sau khi bàn tán xôn xao cả nửa ngày, rốt cuộc có người chịu không nổi, bắt đầu chậm rãi lên núi, mưu toan làm người đầu tiên liều lĩnh mà được lợi.

- Hừ, Phong Liệt, ngươi đừng nên cuồng vọng. Long tinh này bốn công tử đã định rồi.

Một gã đệ tử hạch tâm tướng mạo âm lệ bước lên trên gò núi, đi tới đối diện Phong Liệt.

Sau đó chỉ nghe rầm, ào ào một tiếng. Một vạn Long tinh đổ ra trên mặt đất. Tuy số lượng kém hơn ba mươi vạn Long tinh kinh người của Phong Liệt, nhưng cũng đủ để cho mọi người phải đỏ mắt, tim đập.

Phong Liệt cười nhẹ, nhìn gã đệ tử này, rồi lập tức quay đầu về phía dưới, hét lên một âm thanh to lớn:

- Còn có ai nữa không? Muốn Long tinh thì hãy nhanh lên. Nhanh tay thì có, chậm tay thì không, tận dụng thời cơ nếu không thì mất hết.

Lúc này, Phong Liệt giống như một tên rao hàng bán ngoài chợ. Mọi người một hồi im lặng, nhưng hiệu quả thì rất thần kỳ.

Trong lúc hân dộ, rất nhiều đệ tử không chống cự nổi sức hấp dẫn cực lớn, liền hung hăng lên núi.

- Cái gì? Cái tên điên này dĩ nhiên là muốn một mình đánh với mọi người? Chúng ta đây không phải là cơ hội càng lớn sao? Hắc hắc, bốn công tử tới rồi.

- Tính ta một người!

- Lão tử cũng tới rồi!

- Ta không có Long tinh, nhưng ta có một cánh tay. Có bản lĩnh thì tới lấy đi.

Chỉ trong mấy phút, liền tiếp hơn ba mươi người trước sau kéo lên núi, trong đó đại đa số đều ném ra một vạn Long tinh. Chỉ vền vẹn có năm tên đệ tử nhà nghèo thì dùng cánh tay của mình liều một phát. Hơn nữa, trong năm người này có hai người là cao thủ Chân Khí cảnh sơ kỳ.

186. Chương 223 : Kiếm Một Khoản Lớn (2)

Phong Liệt nhìn những đồng Long tinh trên mặt đất, trong nội tâm không kìm nổi sự vui mừng:

- A, nếu mỗi ngày đều có thể thu hoạch như vậy thì tốt rồi.

Cảm giác thời gian cũng không còn nhiều lắm, để tránh đêm dài lắm mộng, chỉ thấy hân dộ lay động cánh tay, cười nhạt với hơn ba mươi người chung quanh:

- Tốt rồi, các người cùng lên đi.

Hừ!

Hơn ba mươi người liếc mắt nhìn nhau một cái, lập tức sắc mặt hung ác, đột nhiên thả cường hoành khí thế, không chút khách khí, vung vẩy các loại binh khí hướng về Phong Liệt vọt tới.

Ngoại trừ hai gã cao thủ Chân Khí Cảnh tầng thứ hai thì những người còn lại đều có được thực lực của Nguyên Khí Cảnh tầng thứ chín.

Bọn hắn có thể không phải vì chiêu bài Chưởng ngự mà đến, mà là thuần túy vì Long tinh quá nhiều. Nhưng đây cũng không phải là nhiều hay ít. Có thể lấy được hay không mới là mấu chốt.

- Đi chết đi! Long xà phiên thiên thử.

- Giết! Tru thần thất kiếm.

Oanh!

Xoẹt!

Trong lúc nhất thời, quanh người Phong Liệt là đao quang kiếm ảnh, lợi mang tung hoành, âm thanh tàn sát bừa bãi. Hơn mười đạo cương khí vô cùng sắc bén lập tức bao phủ Phong Liệt bên trong.

- Hừ, không biết tự lượng sức mình.

Phong Liệt trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, lập tức đột nhiên nổi lên một đám khói đen phạm vi cao hơn mười trượng, làm thành một bức tường bao phủ hết thấy ba mươi người bên trong.

Kế tiếp, sự tình đơn giản vô cùng.

Phong Liệt biến ảo hắc ám chi thân, không hề cố kỵ mà chém giết những cương khí cùng đao thương kiếm kích vô cùng sắc bén chung quanh. Đối phó với những thứ này, hắn thậm chí ngay cả Tế thiên thần thương đều lười vận dụng, thuần túy chỉ dùng Ma long ám trảo để đối chiến.

Răng rắc!

Một thanh trường đao bổ tới bị Phong Liệt chém gãy thành hai đoạn. Từ đó hắn nhẹ nhàng phóng ra một chưởng, chỉ nghe phanh một tiếng trầm đục, một đạo nhân ảnh kêu thảm thiết bay ra khỏi đám sương mù dày đặc, lăn xuống núi, thoáng chốc ngất đi.

Xoẹt!

Một thanh lợi kiếm nhẹ nhàng phát ra hỏa tinh trên bờ vai Phong Liệt, âm thanh phá không chấn động màng tai.

Kế tiếp, Phong Liệt đột nhiên tiến lên, nhẹ nhàng phát ra một chiêu “Tất thiên đỉnh”, nhắm ngay một gã Chân Khí Cảnh trọng thiên bay thẳng hơn ba mươi trượng lên bầu trời.

Lúc rơi xuống, người nọ xương ngực úp xuống đất, hấp hối. Nhất là bàn tay trái của người này đã bị Phong Liệt trong nháy mắt cắt đứt, máu chảy như suối.

Phong Liệt biến ảo hắc ám chi thân, bản thân thực lực đã tương đương với Chân Khí Cảnh tầng thứ chín. Sự chênh lệch này không phải lớn như kiểu bình thường. Tự là có chút quá khi dễ người.

Hắn nhẹ nhàng, thoải mái trái một quyền, phải một chưởng, từng quyền đâm vào từng khối thịt người. Tiếng phốc phốc trầm đục làm cho hàm răng của người mỗi như giống như nghiêng lại. Thanh âm xương gãy vang lên không dứt bên tai. Hơn nữa, theo mỗi tiếng vang lên đều có một đạo nhân ảnh kêu lên thảm thiết bay ra khỏi làn khói đen, lăn xuống gò núi.

Mà lúc này, bên ngoài làn khói đen, ngàn vạn đệ tử liên tục nhìn chăm chăm vào gò núi, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

- Mau nhìn, lại có một người nữa bay ra. Không phải là Phong Liệt.

- Đây là người thứ mười bảy, rồi mười tám.

- Hai mươi ba....hai mươi sáu! Trời ạ, chỉ trong khoảng thời gian thật ngắn, bị Phong Liệt đánh bại đã là hai mươi sáu, không, là hai mươi tám người.

Tiếp đó là một cỗ hình người bị đánh bật ra khỏi vòng khói đen. Thời gian dần trôi, mọi người trên mặt sự khiếp sợ đã chuyển thành chết lặng. Một số đệ tử trong lòng còn sợ hãi, vỗ vỗ ngực, âm thầm tự cho là may mắn chính mình đã chậm một bước, không có vì ba mươi vạn Long tinh mà bị đánh.

Sau mấy chục phút, vòng khói đen thu lại, một lần nữa hiện ra thân ảnh của Phong Liệt.

Mà lúc này dưới đồi đã lặn xuống hơn ba mươi tên đệ tử quần áo và trang sức khác nhau. Trong đó hai gã cao thủ Chân Khí Cảnh sơ kỳ cũng nằm không nhúc nhích. Đều đã được như nguyện, để lại một cánh tay, máu tươi chảy đầm đìa, làm cho người thấy mà giật mình.

Trong lúc nhất thời, ngàn vạn đệ tử chung quanh lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người há to miệng, thần thờ thật lâu.

- Oa, chúng ta phát tài rồi. Haahha.....

Người đầu tiên phản ứng chính là Lục. Nàng hưng phấn không thôi, nhảy cẫng đi lên đồi, thay Phong Liệt thu gọn hơn hai mươi vạn Long tinh. Sau đó, không coi ai ra gì, hôn lên mặt Phong Liệt một cái rồi mới công thành lui thân.

Phong Liệt sắc mặt kinh ngạc, cười khổ lấy khăn lau vết son đỏ thắm trên mặt. Lập tức hắn có chút chột dạ liếc nhìn đám người chung quanh, phát hiện không có bóng hồng xinh đẹp trong mộng thì mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại có vẻ hơi thất vọng.

- Thế còn ai nữa không?

Phong Liệt sửa sang lại áo, một lần nữa hung hăng càn quấy, quát lạnh một tiếng:

- Như thế nào? Phong mỗ nhớ rõ, trong hai tháng qua thu nhận hơn ba trăm chiến thiếp mà.

- Thế còn ai nữa không?

Phong Liệt sửa sang lại quần áo, một lần nữa hung hăng càn quấy, quát lạnh một tiếng:

- Như thế nào? Phong mỗ nhớ rõ, trong vòng hai tháng đã thu hơn ba trăm chiến thiếp đấy.

Đáng tiếc, lần này khích tướng không có tác dụng chút nào.

Sau khi chứng kiến hơn ba mươi cục thịt hình dạng thê thảm lặn xuống dưới núi, cả đám đều không chút do dự yên lặng xuống dưới.

Hơn ba mươi đệ tử Nguyên Khí Cảnh tầng thứ chín, thực lực hùng hậu, hơn nữa lại có thêm hai cao thủ Chân Khí Cảnh tầng thứ hai, nhiều người như vậy hợp thành một khối, nhưng lại bị một người Phong Liệt trong thời gian nháy mắt đánh cho vô cùng thê thảm.

Thậm chí, ngoại trừ trong năm người mất đi cánh tay trái, hầu hết những người còn lại đều bị thương nặng đi. Hơn nữa lại còn phải mất một vạn Long tinh.

Thấy cảnh tượng như vậy, những người còn lại cũng không phải là kẻ dần, đều minh bạch ba mươi vạn Long tinh kia không phải dễ lấy.

Nổi tiếng cũng không phải là hư danh.

Giờ phút này, ngàn vạn đệ tử chung quanh nhìn Phong Liệt đang đứng trên đồi, trong ánh mắt hiện lên sự hoảng sợ. Nội tâm của mọi người lúc này hoàn toàn là kính sợ.

Phong Liệt khẽ lắc đầu, trong lòng biết hôm nay đại kế vớ vết của cải của mình chỉ sợ là muốn chết non rồi.

Nhưng, lúc trước, chỉ trong một lát đã kiếm được gần ba mươi vạn Long tinh, khiến cho giá trị của bản thân của tăng lên gấp bội. Đây chính là niềm vui ngoài ý muốn rồi. Làm người phải biết đủ chứ!

Thật lâu vẫn không có động tĩnh, Phong Liệt trong lòng biết được đã đến lúc kết thúc, liền dùng ánh mắt lạnh lùng đảo qua Phương Đông Chiến, Hồng Phi Dương, Long Khuynh Vân, sùng với gã thiếu niên yếu đuối của Ma Vũ Viện.

Hắn biết rõ, vừa rồi thế công lôi đình chấn nhiếp của mình có thể làm cho đám đệ tử bình thường khiếp sợ, nhưng để làm cho đám người này lùi bước thì sợ còn chưa đủ ngại.

Quả nhiên, bốn người cùng Phong Liệt đối mắt với nhau, đều không khỏi khẽ hừ một tiếng. Dưới sự chú mục của vạn chúng, bốn người đều không hẹn mà cùng thoát ly khỏi đám đệ tử túm tụm, chậm rãi hướng lên đồi, chỗ Phong Liệt đang đứng.

- Phong Liệt, người hoàn toàn đáng giá và đủ tư cách để bốn công tử ra tay.

Phương Đông Chiến bước lên trước, còn cách Phong Liệt ba mươi trượng thì đứng lại, giọng nói lạnh lùng.

187. Chương 224 : Niềm Vui Ngoài Ý Muốn

- Bốn công tử không có mười vạn Long tinh, nhưng Phương Đông Chiến đã cũng khinh thường việc chiếm lợi thế với người.

Y vừa nói vừa phát tay. Một khối kim loại đen bóng rơi xuống đất, lập tức phát ra tiếng oanh rung trời. Mọi người giật mình phát hiện, một khối sắt như vậy, nhưng tất cả đều chui hẳn vào bên trong núi đá cứng rắn, khiến cho cả tòa núi đồi đều liên tục chấn động.

Nặng nề!

- Phong Liệt, đây là mười vạn cân Huyền minh trọng thiết tinh. Vốn là ta chuẩn bị cho Thanh Lâm chiến kích, đủ để chống đỡ với ba mươi vạn Long tinh của người. Hôm nay nếu người có thể thắng được ta thì nó sẽ là của người.

Phương Đông Chiến lạnh lùng, ngạo nghễ nhìn Phong Liệt nói.

- Mười vạn cân Huyền Minh trọng thiết tinh? Đúng là thứ tốt đấy.

Ánh mắt Phong Liệt bỗng bừng sáng lên, tim đập không khỏi nhanh hơn ba phần.

Huyền Minh trọng thiết tinh không thể phá vỡ, nổi tiếng về độ cứng rắn. Đại lục Long huyết Ám kim đều không sánh bằng. Hơn nữa, nó còn có một đặc điểm hiếm thấy, chính là kỳ trọng vô cùng.

Chỉ một khối sắt bằng ngón tay cái nhưng có thể đạt đến mấy trăm cân, là một lựa chọn hàng đầu để luyện chế linh bảo hạng nặng. Trên đại lục có tiền nhưng cũng chưa chắc mua được.

Phong Liệt vốn từng có ý định đến chợ buôn bán núi Tử Dương để mua một khối Huyền Minh trọng thiết tinh, tăng thêm sức mạnh cho Tế thiên thần thương. Lại không nghĩ rằng, hôm nay thậm chí lại có một khối thiết tinh lớn như vậy xuất hiện trước mắt mình, trọng vẹn đạt đến mười vạn cân. Đây mới thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

Chỉ bằng một khối thiết tinh quý báu dài 0,33m này, cho dù là xô hết át chủ bài ra cũng nhất định phải có nó.

Sợ Phương Đông Chiến sẽ đổi ý, Phong Liệt gấp đến khó khăn nói:

- Được, khối trọng thiết này hoàn toàn có thể chống đỡ được với ba mươi vạn Long tinh của ta. Bắt đầu đi.

Đi chậm một chút Hồng Phi Dương, Long Khuynh Vân đám người thấy vậy cũng không cùng Phương Đông Chiến giành giật, đều có chút lui về phía sau hai bước, quan sát. Bọn hắn đều tự kềm chế bản thân, tất nhiên là khinh thường việc tấn công Phong Liệt cùng một lúc. Nhưng khi mọi người nhìn thấy cái khối Huyền Minh trọng thiết tinh kia, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ tham lam.

Hừ!

Phương Đông Chiến nhìn sự nôn nóng của Phong Liệt thì khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Lập tức, đại kích trong tay y vung lên, lẳng không bay vọt mấy trượng, như một con chim lớn dũng mãnh vô cùng, hướng Phong Liệt đánh tới. Sau lưng còn có một Ma long hư ảnh cao ba trượng tản ra uy áp kinh người, khiến cho tâm người rung động.

- Cuồng Long bác thiên đệ nhất kích – Liệt Thiên.

Đại kích trong tay y khi đến gần Phong Liệt, lúc ở trên không bỗng nhiên hóa thành một đạo phong nhân cự đại, mang theo đường vòng cung cao vài trượng, hung hăng hướng Phong Liệt chém tới, giống như muốn trăm hư không. Trong thiên địa thoáng chốc vang lên âm thanh phá không bén nhọn, chói tai.

Phong Liệt ánh mắt nhắm lại:

- A, không tệ. Đích thật là thành chi cảnh. Nhưng đối với lão tử mà nói thì không đáng gì.

Tuy trong nội tâm của hắn khinh thường, nhưng hắn cũng sẽ không chủ quan khinh địch.

Sau một khắc, Phong Liệt lại nổi lên một mảnh khói đen, tranh thủ thời gian biến ảo hắc ám chi thân.

Hôm nay, có bảo vật trước mặt, hắn cũng chẳng có tâm tư muốn thử làm gì, nhanh chóng đem Huyền Minh trọng thiết tinh bỏ vào trong túi mới là đúng đắn.

Vì vậy, hắn không chút do dự thi triển đòn sát thủ của mình.

- Cuồng Long táng thiên. Táng thiên nhất khiếu.

Rống!

Một tiếng rống ngâm cao vút, một đầu Long ảnh dài chừng mười trượng bỗng nhiên chạy ra khỏi đám khói đen, hướng về Phương Đông Chiến. Uy thế kinh người làm cho hư không đều rung động lắc lư. Ngàn vạn đệ tử chung quanh liên tục hoảng sợ, biến sắc. Đối với chiến kỹ thành danh của Phong Liệt khiếp sợ không thôi.

Kế tiếp, trong sự chú mục của mọi người, chỉ thấy nghe một tiếng nổ vang lên.

Long ảnh khổng lồ kia lập tức hướng tới Phương Đông Chiến, chém phong nhân biến thành vô hình. Ngay sau đó lại hung hăng vọt ra phía sau Phương Đông Chiến, khiến cho mọi người vang lên thanh âm kinh hô.

Chỉ một chiêu này thôi, cao thấp lập tức được phân.

Phương Đông Chiến là cao thủ Chân Khí Cảnh tầng thứ nhất, còn Phong Liệt tuy chỉ là tu vi Nguyên Khí Cảnh tầng thứ nhất. Nhưng hắn một khi biến ảo hắc ám chi thân thì tương đương với một cường giả Chân Khí Cảnh tầng thứ chín. Hai người cùng dạng thi triển những chiến kỹ giống nhau như đúc. Cho nên trận chiến này thật cũng không có gì gay cấn.

Giờ khắc này, Phương Đông Chiến thân trên không trung hoảng sợ biến sắc, trong mắt tràn đầy sự khó tin.

Nhưng mắt thấy Long ảnh đánh úp lại, y cũng không dám suy nghĩ nhiều, tranh thủ thời gian một lần nữa chém ra đại kích.

- Cuồng long bác thiên đệ nhị kích. Toái Tinh.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, một mũi kích cổ đại màu đồng giống như muốn nổ tung. Khí kinh cuồng bạo đánh úp lại Long ảnh, đánh cho xơ xác trên không trung. Rốt cuộc nhất thời giải vây được nguy hiểm.

Phong Liệt phát ra một chiêu chiến kỹ, còn Phương Đông Chiến lại liên tục thi triển hai thức sát thủ mới khó khăn lắm hóa giải được chiêu thức của Phong Liệt. Ở trong đó ai mạnh ai yếu, xem thì biết liền ngay.

Hồng Phi Dương, Long Khuynh Vân không khỏi lắc đầu, thay Phương Đông Chiến vì cái khối Minh huyền thiết trọng tinh nặng mười vạn cân kia mà tiếc rẻ.

Nhưng, ngay sau một khắc, còn chưa kịp rơi xuống mặt đất để thở, y trong lòng lập tức lại lo lắng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, một Long ảnh vừa to vừa thô uốn lượn từ trong khói đen đi ra, lập tức tập kích đến vùng phụ cận của Phương Đông Chiến. Ngàn vạn đệ tử chung quanh đều vì Phương Đông Chiến mà đổ mồ hôi lạnh.

- Không ổn rồi.

Phương Đông Chiến đồng tử co rút lại, trong nội tâm hoảng sợ muốn chết, trơ mắt ếch ra nhìn đạo Long ảnh uy thế càng lúc càng lớn kia, hung hăng đập vào ngực của mình. Lúc này có ra chiêu cũng không còn kịp nữa rồi.

Dùng tu vi Chân Khí Cảnh thi triển ra cánh giới cấp chiến kỹ, cho dù là cao thủ Cường Khí Cảnh cũng không dám dùng thân chống đỡ.

Nếu một kích này chứng thực, đoán chừng Phương Đông Chiến không chết cũng phải trọng thương. Rất nhiều đệ tử của Thương Vũ Viện không khỏi kinh hô một tiếng.

Nhưng trong lúc chỉ mình treo chuông, chính là một việc đột nhiên xảy ra ngoài ý muốn.

- Lớn mật!

Một tiếng quát chói tai như sấm sét vang lên, chỉ thấy trong đám người Thương Vũ Viện đột nhiên bay ra một vòi rồng vô cùng mạnh mẽ, nhanh chóng thổi qua gò núi. Tướng đạo khí thể kinh người kia lập tức trừ khử Long ảnh biến thành vô hình.

Phương Đông Chiến tuy rằng không còn lo lắng cho tính mạng, nhưng cũng bị dư uy ảnh hưởng, chấn động đến trọng thương thổ huyết, từ lãng không bay ngược trở lại.

- Sao?

Khói đen bỗng nhiên thu vào, lộ ra thân hình của Phong Liệt. Ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn về phía đám người Thương Vũ Viện, trong nội tâm âm thầm tức giận.

Lúc này, chỉ thấy một gã trung niên mặc quần áo trưởng lão của Thương Vũ Viện, một lướt trăm trượng nhanh chóng đi tới trên đồi, tiếp Phương Đông Chiến xuống dưới.

Người đàn ông trung niên dáng người trung đẳng, diện mục bình thường. Hai đầu lông mày thoáng hiện sự ẩn khốc. Phía sau ông ta có Ma long hư ảnh chói mắt, làm cho đồng tử Phong Liệt không khỏi co rút lại:

- Cao thủ Cường Khí Cảnh.

Lúc này, ngàn vạn đệ tử chung quanh cũng đã định thần trở lại, vừa sợ hãi vừa quái lạ nhìn cường giả Cường Khí Cảnh, hồn nhiên không nghĩ tới giờ khắc này lại có cao thủ Cường Khí Cảnh xuất hiện.

188. Chương 225 : Phán Quyết!

Người trung niên kia không để ý tới Phong Liệt. Ông ta vội vàng lấy ra một viên đan dược nuốt vào miệng Đông Phương Chiến, trong miệng lạnh nhạt nói:

- Công tử, chúng ta không thể so với rồi. Cậu bây giờ không còn là đối thủ của hắn.

Ông ta cũng không đợi Đông Phương Chiến đang suy yếu trả lời, sau khi nuốt lời liền ôm lấy Đông Phương Chiến, sau đó muốn lấy lại khối Huyền minh trọng thiết tinh nặng mười vạn đang nằm sâu trong đá kia.

- Khoan đã!

Phong Liệt ánh mắt bỗng ngưng lạnh lẽo, tự mình tiến lên, trước một bước cất giữ khối Huyền minh trọng thiết tinh vào trong trữ vật. Sau đó đột nhiên lách mình lui về phía sau mấy trượng, rồi đứng lại.

- Ngươi...súc sinh! Đây là chi vật Đông Phương gia chúng ta. Thức thời thì mau giao lại đây.

Người đàn ông trung niên thoáng chụp vào khoảng không, liền nghiêm nghị gầm lên, trong mắt ẩn chứa sát cơ.

- Hừ, đồng ý đánh bạc mà thua. Gã đó hôm nay họ Phong rồi.

Phong Liệt ánh mắt lạnh lùng, không thèm để người đàn ông trung niên vào mắt.

Hắn âm thầm hạ quyết tâm, hôm nay bất luận thế nào cũng phải đem cái khối Huyền minh trọng thiết tinh này cất giữ vào người. Ai dám đoạt của hắn thì hãy liều mạng với hắn.

- Giao ra đây, nếu không dừng trách ta không khách khí.

Người đàn ông trung niên ánh mắt nheo lại, khí thế chậm rãi dâng lên, tựa hồ như một lời không hợp là liền thu thập Phong Liệt.

- Hừ, không bao giờ có chuyện đó.

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, lập tức đột nhiên biến ảo hắc ám chi thân, đồng thời ẩn vào trong sương mù dày đặc, trong lòng không ngừng thầm mắng: “Đồ chết tiệt, đám lão già Âm Vũ Viện sao bây giờ còn chưa hiện thân?”

- Lão gia hỏa, hắc Đông Phương gia các người thua không chịu nổi phải không? Nếu không chịu nổi thì dứt khoát đi đi, ở đây chỉ cho mất mặt?

- Mau đi thỉnh các trưởng lão của Âm Vũ Viện xuất mã, giáo huấn cái lão già không biết xấu hổ kia.

”.”

Chung quanh một đám đệ tử Âm Vũ Viện đều liên tục mắng lên. Triệu Thung đã tứ tốc hướng về sơn môn chạy tới, muốn đi thỉnh cao thủ viện trợ.

Lúc này, sau khi thổ ra mấy ngụm máu tươi, Phương Đông Chiến dần dần hồi phục lại tinh thần. Y ho khan hai tiếng, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Phong Liệt, suy yếu vô lực nhưng dị thường kiên định, nói với người đàn ông trung niên bên cạnh:

- Phương thúc, chỉ là một khối Huyền minh trọng thiết tinh thôi mà. Đông Phương gia chúng ta không nhất thiết vì nó mà mất mặt nữa. Trước hết cứ cho hắn giữ, vài ngày sau bốn công tử sẽ đoạt lại.

- Không được, công tử. Khối Huyền Minh trọng thiết tinh này chính là Đông Phương gia chúng ta trên chiến trường Thiên Long vực cổ đã bỏ ra mười chín cao thủ Cương Khí Cảnh chiến đấu với một cao thủ Thần Thông Cảnh mới lấy về được. Tuyệt đối không thể để mất. Hôm nay nếu để bị bắt thì sợ là việc thừa kế của công tử chắc chắn khó mà giữ được.

Người đàn ông trung niên vô cùng đau đớn quát lớn.

Lập tức ông ta lạnh lùng nhìn về phía đám khói đen của Phong Liệt, lạnh như băng nói:

- Chó chết, chỉ bằng một mình người thì không phải là đối thủ của Phương mỗ. Thúc thời thì mau chóng giao lại Huyền Minh trọng thiết tinh ra đây. Nếu không thì dừng trách ta không khách sáo.

Nhưng lời này của ông ta không được Phong Liệt đáp lại, liền giận tím mặt nói:

- Hừ, rượu mời không uống lại đi uống rượu phạt.

Kế tiếp, người đàn ông trung niên họ Phương để Phương Đông Chiến ở một bên, sau đó đột nhiên vùng vẫy hướng đám khói đen, cuồng bạo gào thét, hướng về Phong Liệt với uy thế kinh người.

Ông ta cũng không dám thật sự giết chết Phong Liệt, chỉ là muốn giáo huấn Phong Liệt một phen. Đồng thời thu lại lại Huyền Minh trọng thiết tinh mới là chuyện đúng đắn.

Nhưng, thực lực của cao thủ Cương Khí Cảnh cường hãn vô cùng. Cho dù chỉ là tùy ý một quyền nhưng cũng làm cho Phong Liệt hải hùng khiếp vía, lập tức muốn xuống núi ngay.

- Dừng tay!

Đột nhiên, một tiếng hét lớn vang lên trong không trung.

Cùng lúc đó, trong thiên địa, một trận cuồng phong gió lốc đột nhiên gào thét, đánh úp lại, đơn giản hóa giải một quyền của người đàn ông trung niên họ Phong, đồng thời bức ông ta lui ra xa vài chục trượng mới đứng vững, sắc mặt hoảng sợ.

Mọi người chung quanh kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy một lão giả trên không Âm Vũ Viện tay áo bông bành lẳng không hư độ. Mấy cái lách mình liền bay đến trên đầu, tự trên cao nhìn xuống tất cả mọi người.

Dựa vào tu vi của bản thân, có thể ngưng lại trên không trung, người tới hẳn là cao thủ Thần Thông Cảnh.

- Cao thủ Thần Thông Cảnh!

- Sao, đó là hộ pháp Nhạc Lập Trung của Âm Vũ Viện chúng ta? Có lão nhân gia ra mặt, Đại sư huynh của chúng ta được cứu rồi.

- Trước đây chưa từng thấy Nhạc hộ pháp ra mặt. Nhưng ta nghe nói là ông ấy không thích Đại sư huynh.

- Nhạc hộ pháp tuy không hợp với Đại sư huynh, nhưng dù sao tất cả mọi người đều là đồng môn, làm sao có thể để người bên ngoài uy hiếp chứ?

- Nói cũng đúng, Đại sư huynh quả nhiên là người hiền có trời giúp.

Phong Liệt ở bên trong đám khói đen, nhìn thấy Nhạc Lập Trung ở trên không thì lập tức vui mừng, nhưng sau đó lại nhíu mày, hắn không nghĩ tới lão gia hỏa này lại vì hắn mà tới giải vây. Nhưng hắn lại không dám buông lỏng cảnh giác chút nào.

Lúc này, hắn tuy có biến ảo hắc ám chi thân, có thể dùng thượng phẩm màn đem tế ra khói đen, đủ che lấp tinh lực dò xét của người khác, nhưng không ngờ lại bị Nhạc Lập Trung phát hiện.

Đang ngự trên không trung, Nhạc Lập Trung lúc này nhìn bên dưới cũng nhíu mày không thôi. Ông ta vốn là mặc kệ chuyện này, thậm chí đều không ngại bỏ đá xuống dưới một phen.

Nhưng trong lúc ông ta sống chết mặc bay, chính là Viện chủ Lạnh Phi Hồng đột nhiên lên tiếng, bảo ông ta ra mặt giải quyết một phen. Ông ta lúc này mới lĩnh mệnh mà đến, cho nên cũng là tâm không cam mà tình cũng không muốn.

Ông ta híp lại con ngươi, lạnh nhạt nhìn thoáng qua Phương Đông Chiến cùng lão trung niên họ Phương kia, hừ lạnh một tiếng:

- Hừ, người trẻ tuổi luận bàn đạo sức, người là một đệ tử Cương Khí Cảnh tới đây quấy rối làm gì? Mau lui ngay.

Trung niên họ Phương vốn là sắc mặt cả kinh, nhưng sau khi nghe Nhạc Lập Trung nói thì tự trấn yên tĩnh trở lại, không có ý tứ lùi bước, chỉ thấy ông ta chấp tay hành lễ, nói:

- Vị hộ pháp tiền bối, cũng không phải là Đông Phương gia ta cần quấy, chỉ vì Đông Phương gia chúng ta muốn lấy lại khối Huyền Minh thiết trọng tinh mà thôi. Tuyệt đối không thể để mất được. Mong rằng Phong Liệt của quý viện có thể trả lại cho Đông Phương gia chúng ta. Không bao lâu sau, chúng ta sẽ đưa lại ba mươi vạn Long tinh.

- Sao?

Nhạc Lập Trung ánh mắt có chút lập lờ, lập tức lạnh lùng cười, ho khan một tiếng, chỉ nghe ông ta nói với thân ảnh nhàn nhạt của Phong Liệt trong đám khói đen:

- Phong Liệt, khối Huyền Minh trọng thiết tinh đối với người ta quan trọng như vậy thì nên trả lại cho người ta. Đồng môn luận võ mà thôi, không cần quá chăm chú. Huống chi Âm Vũ Viện của chúng ta và Thương Vũ Viện gần đây đồng chí liên chi, làm người cũng nên lưu lại một đường, ngày sau cũng còn gặp lại.

- Đa tạ tiền bối đã thành toàn. Ngày sau Đông Phương gia chúng ta chắc chắn sẽ đến nhà cảm ơn.

Trung niên họ Phương vốn sững sờ nhưng rồi lập tức sắc mặt vui mừng, liên tục chấp tay không ngừng nói lời cảm tạ.

Vốn ông ta cũng chuẩn bị từ bỏ, quay trở lại bẩm báo với gia chủ, nghĩ ra biện pháp đòi lại, nhưng không nghĩ tới, vị tiền bối này lại hiểu chuyện như vậy. Đúng là người tốt.

189. Chương 226 : Thương Long Hộ Thể (1)

- Cái gì? Trả lại cho người ta? Rõ ràng là Đại sư huynh vất vả mới thắng được, vì cái gì mà phải trả lại cho người ta? Nhạc hộ pháp sao đứng về bên kia chứ?

- Hừ, ta nói rồi, Nhạc hộ pháp đối với Đại sư huynh không quen nhìn, làm sao có thể hảo tâm mà giải vây chứ?

- Quá hư không thể tưởng tượng nổi rồi.

Chúng đệ tử của Âm Vũ Viện cũng không khỏi sắc mặt đại biến, lập tức tức giận không thôi. Mặc cho ai cũng không nghĩ tới, Nhạc Lập Trung lại có thể bình phán như vậy. Đồng thời cũng là vì Phong Liệt mà âm thầm tiếc hận.

Huyền Minh trọng thiết tinh chính là một vật để luyện chế binh khí hạng này trên đời khó có được. Trăm năm mới gặp một lần. Huống chi lại là Huyền Minh trọng thiết tinh mười vạn cân.

Ở đây tất cả mọi người đều biết rõ, thói quen của Phong Liệt là dùng Tế Thiên Thần Thương. Huyền Minh trọng thiết tinh mười vạn cân, nếu dùng để luyện chế Tế Thiên Thần Thương thì uy lực sẽ gia tăng gấp trăm lần.

Với tu vi của Phong Liệt như ngày hôm nay, cầm trong tay một đại thương nặng mười vạn cân, chỉ sợ một thương xuống dưới, cho dù là cao thủ Cương Khí Cảnh cũng đều phải nhượng bộ lui binh.

- Bầy mồm tám mỗ chỗ vào, còn ra thể thống gì nữa? Hừ!

Nghe được tiếng xầm xì không ít của đám đệ tử Âm Vũ Viện, Nhạc Lập Trung sắc mặt giận dữ, lập tức một đạo chưởng phong chém ra, rơi ngay vào chỗ đám người đang xầm xì.

Phanh! Phanh! Phanh

Sau vài tiếng trầm đục, đám đệ tử xầm xì liên tục thổ huyết, ánh mắt hoảng sợ cực kỳ. Những người khác cũng thức thời ngậm miệng lại, giận mà không dám nói gì.

Phong Liệt bên trong khói đen càng giận dữ trong lòng.

Giờ này khắc này, hẳn đối với Nhạc Lập Trung quả thật là hận đến xương tủy.

Mặc dù Nhạc Lập Trung sống chết mặc bây với hắn cũng không sao, nhưng ông ta bày ra cái bộ dạng giống như công đạo bình phán, thật sự là đáng giận đến cực điểm.

Mà ngay cả đám người Hồng Phi Dương, Long Khuynh Vân đứng cách đó không xa cũng khẽ lắc đầu, thay Phong Liệt âm thầm cảm thấy không đáng. Rơi vào một phái quá nhu nhược, đối với thói quen mạnh mẽ như Phong Liệt thì thật sự là quá bất hạnh.

Nhưng, bất luận thế nào thì sự việc cũng đã như vậy.

Phong Liệt hôm nay chỉ có hai lựa chọn, hoặc là ủy khuất cầu toàn giao ra Huyền Minh trọng thiết tinh, hoặc là bị Nhạc Lập Trung từ bỏ, một mình đối phó với cao thủ Cương Khí Cảnh tầng thứ hai trung niên họ Phương.

Trong lúc nhất thời, dưới sự lạng ngắt như tờ của ngàn vạn đệ tử, ngay ngắn hướng về đám khói đen của Phong Liệt. Ai cũng đều có thể tưởng tượng được Phong Liệt gặp phải lưỡng nan chi cảnh, đều bị cảm động lây.

Sau mấy phút, đám khói đen rút cuộc truyền ra thanh âm không màng danh lợi của Phong Liệt:

- Hừ, Phong Liệt ta không phục. Huyền Minh trọng thiết tinh là do ta lấy được. Ai có bản lĩnh thì cứ tới mà lấy lại.

Thanh âm trong trẻo như lạnh lòng lập tức truyền khắp hiện trường, khiến cho mọi người kinh ngạc không thôi. Hàm xúc ý tứ trong đó không cần nói cũng biết.

- Hừ, không biết tốt xấu. Đã như vậy, lão phu cũng mặc kệ chuyện đến đâu thì đến.

Nhạc Lập Trung lập tức sắc mặt giận dữ, rồi âm trầm cười, thân hình đột nhiên cất cao hơn mười trượng, bộ dạng sống chết mặc bây.

Hôm nay, ông ta ra mặt giải vây, nhưng Phong Liệt lại không lĩnh tình. Đây là không trách được Nhạc Lập Trung ông. Cho dù là Lãnh Phi Hồng cũng không thể vì vậy mà trách tội ông.

Đám người Âm Vũ Viện thấy Nhạc Lập Trung buông tay mặc kệ thì ca đám đều lo lắng cho Phong Liệt. Thậm chí có người bắt đầu hảo tâm khuyên giải Phong Liệt.

Tục ngữ có câu “Hảo hán không chấp nhặt thiệt thòi trước mắt. Lưu được núi xanh còn lo gì không có củi đốt”.

Dù sao, còn không nghe có người nói qua, có một Long võ giả Nguyên Khí Cảnh có thể đánh lại một cao thủ Cương Khí Cảnh.

- Hừ, Phong Liệt, đây là do ngươi tự tìm đây.

Trung niên họ Phương hừ lạnh một tiếng, chậm rãi tiến lên vài bước, cường hoành cương khí uy áp bùng ra. Ông ta chỉ vào Phong Liệt đang ở bên trong đám khói đen, thanh âm lạnh lùng:

- Nhưng Phương mỗ cũng không khi dễ ngươi, chỉ cần ngươi có thể tiếp được ta ba chiêu, Huyền Minh trọng thiết tinh là của ngươi.

- Hừ, không cần ba chiêu. Lão gia hỏa, ngươi có thể tiếp lão tử một chiêu, Huyền Minh trọng thiết tinh lão tử hai tay dâng lại.

- Hừ, không cần ba chiêu! Lão gia hỏa, ngươi có thể tiếp được lão tử ta một chiêu, Huyền Minh trọng thiết tinh, lão tử hai tay dâng lên.

Từ bên trong khói đen, chậm rãi truyền đến thanh âm kiên quyết không ai bì nổi của Phong Liệt.

Hắn vừa nói xong, chung quanh ngàn vạn đệ tử lập tứ sắc mặt trì trệ, xôn xao một mảnh. Đây là tình huống gì vậy?

- Cái gì? Phong Liệt hắn là điên rồi phải không? Hắn dựa vào cái gì mà dám nói lớn không ngượng miệng như thế?

- Ta không nghe lầm chứ? Không phải, cái này cũng chưa chắc đáng tin cậy.

- Hừ, cuồng vọng vô tri. Hạng người này không đáng làm đối thủ của bốn công tử. Bốn công tử mấy ngày hôm trước quảng chiến thiếp hết hiệu lực.

Mặc cho ai đều không nghĩ tới, một đệ tử Nguyên Khí Cảnh lại dám cuồng ngôn với một cường giả Cương Khí Cảnh cao cao tại thượng. Mà ngay cả Long Khuynh Vân, Hồng Phi Dương cùng với Nhạc Lập Trung cũng không khỏi sắc mặt kinh ngạc, thất thần.

Như vậy chẳng khác nào một con kiến chỉ vào một con voi, kêu gào nói:

- Lão gia hỏa, ngươi cho ta tâm điểm, lão tử có thể một chiêu quật ngã ngươi.

Đây quả thực không muốn cười cũng phải cười.

Trung niên họ Phương sau khi sững sờ thì tức giận đến phát run, trong mắt sát cơ đột nhiên tăng vọt.

- Tốt, ta ngược lại muốn nhìn ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà lại dám cuồng ngôn như vậy.

Dứt lời, lập tức song chưởng phát ra.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ ầm vang.

Hai đạo chưởng ảnh hùng hồn mang theo uy thế của núi cao, hung hăng chụp về đám sương mù. Trên đồi núi, đá bị bắn lên cao ba thước, bụi bay đầy trời.

Cao thủ Cương Khí Cảnh khi phát ra một kích, tuyệt không giống như bình thường.

Ngàn vạn đệ tử chung quanh nhìn thấy lưỡng đạo chưởng ảnh đầy uy lực thì không khỏi đồng tử có chút co lại. Đối với đệ tử Chân Khí Cảnh, Nguyên Khí Cảnh mà nói, uy thế như vậy giống như là thiên uy, không thể ngăn cản. Có thể bảo vệ được tánh mạng đã là may mắn lắm rồi.

Yên, Lục, Diệp Thiên Tử, Sở Diệp không khỏi một tiếng kinh hô, đôi mắt đẹp căng tròn, trong nội tâm đều âm thầm vì Phong Liệt mà đổ mồ hôi lạnh.

Mà ngay cả Nhạc Lập Trung ở trên không cũng khẽ nhú mày. Ông ta tuy không quan tâm đến việc Phong Liệt chết hay không, nhưng nếu Phong Liệt thật sự bị người khác giết chết thì ông ta cũng không tránh được việc bị Lãnh Phi Hồng hỏi tội. Hắn hôm nay chết đi, nhưng sẽ là sự khó chịu cho Âm Vũ Viện.

Mà lúc này, bên trong làn khói đen, Phong Liệt cũng là vẻ mặt nghiêm trọng. Con người đỏ thắm hồng mang tăng vọt.

Mắt thấy hai chưởng ảnh uy lực đánh úp lại, hắn đột nhiên hai tay ôm tròn, khom người xuống, thân hình ầm ầm đại chân, trong miệng khẽ quát một tiếng:

- Thương Long hộ thể.

"Rồng ——"

"Rồng ——"

"Rồng ——"

Đột nhiên, từng tiếng rồng ngâm theo khói đen không ngớt vang lên trong không trung, làm cho ngàn vạn đệ tử sững sờ.

190. Chương 227 : Thương Long Hộ Thể (2)

Những tiếng rồng ngâm phảng phất bên tai mọi người, khiến con tim phập phồng.

Đây giống như tất cả các con Thực Long phát ra tiếng gào thét cuối cùng, nhưng rồi lại phảng phất sự kháng nghị không cam lòng, làm cho lòng người dư vị thật lâu, sinh lòng bi thiết.

Lúc này, từ trong khói đen, quanh người Phong Liệt dần hiện ra Long ảnh chín đầu dài một trượng, nghiêm ngặt bảo vệ Phong Liệt ở bên trong. Trải qua hai tháng bế quan, Phong Liệt vừa vận luyện được Thương Long hộ thể tầng thứ nhất. Long Ảnh chín đầu này đã là phát huy cực hạn của hắn.

Cùng lúc đó, thiên địa nguyên khí xung quanh cuộn cuộn không dứt, hướng về Long Ảnh chín đầu ngưng tụ lại, khiến cho thân thể của nó bành trướng, khí thế ngày càng kinh người.

Cơ hồ trong chớp mắt, Long Ảnh chín đầu chính thức ngưng tụ thành một Ma Long chín đầu, toàn thân lân giáp trải rộng, hai cánh uốn lượn, thân cũng dài tăng đến năm trượng. Toàn thân tản ra ô mang bức người, dữ tợn, móng tay hung hăng xé rách huyền không.

Mà trong lúc này, lưỡng đạo chưởng ảnh uy thế vô cùng kinh người cũng vừa tới vùng phụ cận, thoáng chốc đụng vào Ma Long chín đầu.

"Oanh!"

"Oanh!"

Hai tiếng nổ mạnh xé rách huyền không vang lên, dư uy khủng bố bạo liệt điên cuồng khuếch tán bốn phương tám hướng.

Núi đá tứ phía vỡ tung, bụi bay đầy trời. Khói đen chỗ Phong Liệt bốc lên không ngớt, dư âm ảnh hưởng mạnh mẽ, khiến cho các đệ tử liên tục lui về phía sau. Ngay cả trung niên họ Phương cũng không thể không hoành chưởng ngăn cản trước người, mãnh liệt chặn lại dư uy liệt bạo.

Uy thế kinh người như vậy khiến cho mọi người của Âm Vũ Viện không khỏi tinh thần khẩn trương, âm thầm vì Phong Liệt lo lắng không thôi. Yên, Lục nước mắt nhanh chóng rơi ra.

Sau mấy phút, sương mù tỏ khắp, hết thấy đều kết thúc. Ngàn vạn đệ tử chung quanh đều nhìn không chớp mắt về phía khói đen chỗ Phong Liệt, nôn nóng muốn biết tình trạng Phong Liệt rốt cuộc là sống hay chết.

Ẩn trong đám sương mù, Phong Liệt thở ra một hơi, sắc mặt vui mừng khó dấu. “Hoang Long Tế Thiên Kinh” quả nhiên không làm cho lão tử thất vọng. Hắc hắc.

Lúc này, Phong Liệt có thể nói là hoàn hảo, không có bị thương. Chỉ là Ma Long hộ thể của hắn chỉ còn lại ba đầu. Sáu cái đầu kia đã bị chưởng ảnh của lão trung niên họ Phương kia đồng quy vu tận rồi.

“Thương Long hộ thể” đặc điểm nổi bật nhất chính là có thể ngăn chặn được một kích của cao thủ Cương Khí Cảnh sơ kỳ. Điều này khiến cho Phong Liệt vui mừng quá đỗi. Từ nay về sau, hắn rốt cuộc đã có một chiến kỹ hộ thể mạnh mẽ, không cần lo lắng hắc ám chi thân sẽ bị người ta đơn giản đánh bại.

Hơn nữa, những Ma Long hộ thể này có thể phát ra dư uy bạo liệt chấn động bốn phương tám hướng, khiến cho bản thân hắn ở chính giữa không bị ảnh hưởng chút nào. Thậm chí ngay cả chấn động cũng không cảm giác được vài phần. Quả thật là phi thường thần dị.

Điều này làm cho Phong Liệt đối với hai chiêu thức chiến kỹ còn lại của “Hoang Long tế thiên kinh” là “Quần Long trụ nhật” và “Hoang Long tế thiên” càng thêm sung mãn chờ mong, tâm trạng ngứa ngáy khó nhịn.

Hắn âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải mau chóng luyện thành hai thức còn lại. Như vậy, khi đến Thiên Long thần triều cũng còn có mấy át chủ bài bảo vệ tính mạng.

- Hừ, cao thủ Cương Khí Cảnh cũng không hơn gì cái này. Tới phiên ta.

Trong sự chờ mong của ngàn vạn đệ tử, trong đám khói đen lại truyền ra thanh âm của Phong Liệt. Hơn nữa lại trung khí mười phần. Điều này làm cho mọi người khiếp sợ, còn đệ tử của Âm Vũ Viện thì không khỏi hoan hô.

- Phong Liệt không bị gì sao? Hắn một chút bị thương cũng đều không có? Điều này sao có thể?

- Một đệ tử Nguyên Khí Cảnh vậy mà có thể tiếp được một kích của cao thủ Cương Khí Cảnh. Người này còn là người sao?

- Đại sư huynh uy vũ!

- Đại sư huynh hãy mau chóng thu thập người kia.

Long Khuynh Vân, Hồng Phi Dương và tên đệ tử họ Lý của Ma Long Viện lúc này không khỏi nhú mày, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Với thể hệ của bọn họ, nếu đối lại là mình, chỉ sợ là chút cũng không nắm chắc mình có thể tiếp được một kích của cao thủ Cương Khí Cảnh. Giờ phút này, bọn họ càng thêm xem trọng Phong Liệt vài phần. Sự khinh thị lúc trước kia thoáng chốc đã biến mất.

Trung niên họ Phương trên mặt cũng kinh ngạc vô cùng, nhưng lập tức hừ lạnh một tiếng:

- Hừ, Phong Liệt, lúc này mới là chiêu thứ nhất mà thôi. Ta thấy ngươi không thể tiếp được chiêu thứ hai của ta.

- Không cần, ta đã nói tới phiên ta mà.

Trong khói đen truyền đến thanh âm lạnh lùng của Phong Liệt, cắt đứt lời nói của trung niên họ Phương.

- Cuồng Long táng thiên. Táng thiên nhất khiếu.

Một tiếng rống ngâm cao vút, xuyên qua núi đá bỗng nhiên vang lên trong đám khói đen, phảng phất một man long hồng hoang uy chát gào thét, khiến màng tai của mọi người bị chấn động, tinh thần khó cầm giữ.

Vô số đệ tử cấp thấp liên tục bưng tai lui về phía sau, ánh mắt hoảng sợ vô cùng. Mà ngay cả Nhạc Lập Trung cao thủ Thần Thông Cảnh cũng bị một tiếng rống ngâm này khiến thân hình run lên, sắc mặt biến hóa.

Sau một khắc, chỉ thấy một Ma Long một đầu dài mười trượng uốn lượn bay ra khỏi đám khói đen, dao động vẩy đuôi, bay lên không trung, nhanh chóng hướng về trung niên họ Phương đang đứng thất thần, hung hăng đánh tới.

Nếu chợt nhìn về phía trên, Long Ảnh này tựa hồ như so với “Táng thiên nhất khiêu” mà Phong Liệt phát ra lúc trước không bằng, nhưng người sáng suốt lại phát hiện, đạo Long Ảnh này có thể tự thôn nạp nguyên khí cuộn cuộn, mệnh môn trong thiên địa chung quanh, khiến cho uy thế của nó không ngừng tăng lên.

Nhất là, trong đôi mắt của Long Ảnh có ẩn chứa bộ dạng linh tính.

- Tập trung tư tưởng suy nghĩ tạo thành hình, điều này sao có thể?

- Đại thành cảnh giới địa giai chiến kỹ?

Trung niên họ Phương cùng với Nhạc Lập Trung trên không cũng không nhận được hô lên một tiếng, sắc mặt không khỏi một mảnh ngốc trệ.

Chẳng những là bọn họ, mà ngay cả trong Âm Vũ Phong chi đỉnh, Lãnh Phi Hồng, Trịnh Thông cùng với mấy gã hộ pháp Thần Thông Cảnh cũng không khỏi bị tiếng động này của Phong Liệt chấn động.

Có thể luyện thành địa giai chiến kỹ, toàn bộ đại lục Long Huyết chỉ sợ số lượng không vượt qua được trăm người. Điều này khiến cho mọi người khiếp sợ vô cùng.

- Chuyện này thật đúng nằm ngoài dự đoán của mọi người. Hắc hắc.

Trịnh Thông nhếch miệng cười, nói chuyện giống như đau răng, tình cảm bộc lộ trong lời nói.

- Không tệ! Có lẽ đây sẽ là cơ hội của Âm Vũ Viện chúng ta.

Lãnh Phi Hồng sau một hồi chấn kinh, cũng hơi kích động mà nói.

- Nhạc Lập Trung lão gia hỏa trên trăm năm không có tư cách gì rồi. Nhưng trong khoảng thời gian này, tựa hồ như có chút bất an rồi đây.

Trịnh Thông hữu ý vô ý nói, ánh mắt có chút lập lờ.

- Không an phận. Hừ, vậy cứ để cho ông ta đến cái nơi không cần an phận đi.

Lãnh Phi Hồng hơi hốt nói một câu, tựa hồ quyết định vận mệnh của Nhạc Lập Trung.

Nghe cuộc đối thoại gọn sóng không sợ hãi giữa hai người, những gã hộ pháp còn lại ở phía sau đồng loạt thân hình run lên, rồi lại nhìn về hướng gã thiếu niên trên đồi, trong ánh mắt thêm ba phần ngưng trọng.

191. Chương 228 : Thanh Thế Ngút Trời

Trên đồi dưới đỉnh Âm Vũ Phong.

Giờ phút này, mắt thấy Phong Liệt chém ra Ma Long mang theo uy thế không thể địch nổi đánh úp lại, trung niên họ Phương sau khi khiếp sợ, cuống quýt rút ra một cây đại kích màu xanh, không chút do dự thi triển nhất thức thực hành cấp chiến kỹ.

Ông ta thân là Gia phó thượng đẳng của Đông Phương gia, tu luyện cũng à địa giai trung cấp chiến kỹ “Cuồng Long bác thiên kích”. Hơn nữa cũng đã luyện thành thức thứ nhất. Đương nhiên, uy lực Phương Đông Chiến không thể so sánh nổi.

- Cuồng Long bác thiên. Diệt thế!

Đại kích ầm ầm chém ra một đầu rồng đường kính cao một trượng, ẩn chứa cương kinh cuồng bạo vô cùng, lập tức đụng vào Ma Long mà Phong Liệt phát ra.

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh long trời lở đất, sương mù bắt đầu khởi động, ẩn chứa cương kinh bụi mảnh gào thét kích xạ bốn phương tám hướng. Toàn bộ gò núi đều bị lột bỏ một tầng, biến thành bụi mù đầy trời.

Bên trong sự cuồng bạo, một đạo nhân ảnh như mũi tên, bỗng nhiên bắn ngược hướng phương xa.

Người trên không bỗng nhiên thổ huyết không ngớt, cuối cùng rơi xuống đám người bên ngoài trăm trượng. Một số tên đệ tử phản ứng chậm chạp bị đập trúng một phát chóng cả mặt.

Mọi người khiếp sợ nhìn lại, chỉ thấy người này đầu tóc rối bù, quần áo rách tả tơi, trên người toàn là vết máu. Một nửa chiến kích ngược lại còn chọc vào đùi của người nọ, máu tươi đầm đìa.

Sau một lúc, mọi người cuối cùng cũng định thần trở lại, nhận ra người bị đánh tả tơi kia là cao thủ Cương Khí Cảnh của Đông Phương gia.

Trong lúc nhất thời, chung quanh vang lên tiếng thở mạnh.

Cùng lúc đó, Phong Liệt trong đám khói đen trên đồi cũng không tốt hơn gì.

Hắn tuy lợi dụng được “Thương Long hộ thể” đánh tan dư uy bạo liệt, nhưng tiêu hao lực tinh thần chính là uy hiếp đối với hắn. Lúc này cả người hắn chóng mặt nặng nề, mắt nổi đom đóm, thậm chí muốn té xuống mặt đất.

Nhưng, hắn nghĩ đến Huyền Minh trọng thiết tinh đã nằm trong tay mình, liền tự động lấy lại tinh thần:

- Lúc này không thể ngủ. Lão tử phải bằng bất cứ giá nào.

Hắn tự khởi động mí mắt, đứng vững thân hình, sau đó nhìn về gã trung niên họ Phương bị mình đánh cho tơi tả bên dưới đồi, thấy người nọ toàn thân bị tổn thương, nhưng tựa hồ như không triệt để mất đi chiến lực, một lần nữa đứng lên, làm cho Phong Liệt phải hao tổn tâm trí.

- Súc sinh, ngươi tuy luyện đại thành cấp chiến kỹ, nhưng lực tinh thần Nguyên Khí Cảnh của ngươi không đủ, không thể chèo chống quá lâu. Chắc hẳn ngươi bây giờ cũng là nỗ lực hết đà. Hừ, mau giao Huyền Minh trọng thiết tinh ra đây.

Trung niên họ Phương phun ra một búng máu, thân hình thoáng lão đảo một phát. Nhưng ông ta vẫn còn buông ra khẩu khí to lớn, đủ để cho thấy Huyền Minh trọng thiết tinh đối với Đông Phương gia quan trọng như thế nào.

Vừa nói, ông ta một lần nữa cầm thanh đại kích, sắc mặt kiên quyết bước tới trên đồi.

Lúc này, mọi người chung quanh sau một hồi khiếp sợ cũng không khỏi lo lắng cho Phong Liệt.

Cho dù Phong Liệt ẩn vào trong đám sương mù màu đen, nhưng người sáng suốt đều có thể đoán được, hôm nay Phong Liệt suy yếu vô cùng. Bởi vì đại thành chi cảnh địa giai chiến kỹ cần lực tinh thần rất lớn, tuyệt không phải một đệ tử Chân Khí Cảnh có thể làm được.

Nhạc Lập Trung lúc này đang ở trên không trung cũng dùng tay sờ lên cằm, khẽ nhíu mày, âm thầm do dự không biết có nên ra tay ngăn cản hay không.

Nhưng ông ta lại từ bỏ suy nghĩ này. Đối với người không thức thời như Phong Liệt, trẻ tuổi háo thắng, ông nửa điểm cũng là mặc kệ hắn tự sinh tự diệt.

Mất thấy trung niên họ Phương sắp sửa tấn công lần nữa, Phong Liệt hai mắt đỏ ngầu lập lòe bất định, trong nội tâm nghĩ ngợi phải chăng nên thi triển cái gì, một lần nữa hành động đuổi giết cái tên cầu nô tài cổ chấp đó.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên từ trên không trung vang lên một âm thanh bén nhọn, chấn động hư không.

Cùng lúc đó, trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, một đạo kiếm khí màu đen dài hơn mười trượng đột nhiên xé rách bầu trời, lập tức rơi xuống Phong Liệt và gã trung niên họ Phương.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang thật lớn, gò núi lại bị thoáng cắt thành hai nửa, chính giữa có một khe rãnh rộng nửa trượng, sâu không thấy đáy, kéo dài đến vài dặm.

Xôn xao!

Nhìn thấy uy thế kinh thiên như vậy, tất cả mọi người tâm thần đại chấn, ngây người tại chỗ.

Trung niên họ Phương vẻ mặt hoảng sợ dừng bước, cúi đầu kinh ngạc nhìn cái rãnh chỉ vẻn vẹn cách mình ba thước, sau lưng mồ hôi rơi như mưa.

- Lãnh Phi Hồng đích liệt địa trăm?

Nhạc Lập Trung đồng tử co rút lại, mặt mờ nhìn thoáng qua Âm Vũ Phong chỉ đỉnh, trong nội tâm hơi có chút bất an. Lãnh Phi Hồng tự mình nhúng tay, đây không thể nghi ngờ là khuyến cáo chính mình làm việc bất lợi.

Nhưng ông ta lập tức khinh thường, âm thầm hừ lạnh một tiếng. Hôm nay, Âm Vũ Viện bị Hồ Kiếm Trung mang đi không ít cao thủ, lúc này là lúc cần làm việc. Lãnh Phi Hồng cũng không dám đối xử không tốt với một nhân vật cấp quan trọng như mình.

Sau một khắc, chỉ nghe một thanh âm trong trảo, vang vọng trong thiên địa, truyền vào tai ngàn vạn đệ tử.

- Nguyên đánh bạc, thua thì phải chịu. Đông Phương gia các người không phục thì cứ bảo lão Đông Phương đến tìm bốn tọa. Được rồi, hôm nay luận bàn dừng tại đây. Nửa tháng sau, trong buổi thi đấu, sẽ là lúc cho các người thể hiện. Tất cả giải tán đi.

Nghe thanh âm uy hiếp như vậy, hơn nữa lại có một kiếm kinh thiên động địa lúc trước, ngàn vạn đệ tử không dám dị nghị. Tuy hơi có chút không cam lòng nhưng đành phải lục tục giải tán.

Trung niên họ Phương cúi người thở dài, cũng đành mang theo Phương Đông Chiến âm đạm rời đi.

Tình huống lúc này, một trưởng lão Cương Khí Cảnh như ông có thể giải quyết được. Huyền Minh trọng thiết tình chỉ có thể hồi báo lại gia chủ để tiếp tục định đoạt.

Đám người Long Khuynh Vân, Hồng Phi Dương cũng có chút không cam lòng nhìn thoáng qua đám khói đen trên đồi, trong mắt vẫn là chiến ý ngang nhiên.

Tuy Phong Liệt đã thể hiện ra cấp chiến kỹ đại thành cảnh giới làm cho bọn họ không thể địch nổi, nhưng điều này cũng không đủ để cản trở bọn họ lùi bước.

Là một Long võ giả chưa từng có từ trước tới nay, tinh thần võ đạo vĩnh viễn không lùi bước mới là quan trọng nhất.

Thân có thể vong, hồn có thể đoạn, nhưng ý chí võ giả là không thể diệt.

Giờ khắc này, một số nhân tài kiệt xuất am hiểu sâu tinh thần võ đạo đều đem Phong Liệt trở thành mục tiêu siêu việt của mình, quyết định không lâu sau đó, sẽ quyết tâm giao đấu một trận sống mái với Phong Liệt trong cuộc thi đấu.

Mà lúc này, Phong Liệt trong đám khói đen sau khi nghe tiếng Lãnh Phi Hồng nói chuyện thì vô lực nằm té xuống, mí mắt cố gắng gượng vài cái rồi bắt đầu nhắm lại.

Trong lúc mơ màng, hắn tựa hồ nghe được rất nhiều thanh âm quen thuộc. Về sau, có người nhét một viên đan dược lạnh buốt thấm hương vào trong miệng của hắn. Sau đó hắn hoàn toàn chìm vào hôn mê.

Sau thời gian ngắn ngủi nửa ngày, Phong Liệt kinh thiên lại một lần nữa khiến cho mười tám viện phái Ma Long Giáo phải kinh động.

Phong Liệt địa giai chiến kỹ luyện đến đại thành.

Phong Liệt dùng tu vi Nguyên Khí Cảnh đối chiến bắt bại với cao thủ Cương Khí Cảnh.

Phong Liệt có được giá trị kinh thiên, một loạt tin tức được lan truyền trong đám đệ tử.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt ngập trời thanh thế vô lượng, đè ép tất cả nhân tài kiệt xuất trong mười tám viện phái Ma Long Giáo.

Cùng lúc đó, còn có một tin tức trong Âm Vũ Viện lan truyền ra ngoài.

Đó chính là Hộ pháp Âm Vũ Viện Nhạc Lập Trung phụng mệnh tiến về quận Đằng Long của Thiên Long Thần Triều, trấn thủ Biên Nhạc Thành.

192. Chương 229 : Tiếp Tục Sờ!

Việc điều động nhân sự trong viện phái cũng là chuyện bình thường. Nhưng đối với một số lão gia hỏa thì tình tường biết rõ, quận Đằng Long với tư cách là địa bàn của Âm Vũ Viện, từ trước đến nay đều không được coi là một địa phương yên ổn.

Mà Biên Nhạc Thành lại ở vào chi địa giao giới của Đằng Long quận và Hoàng Long quận, càng là mấy năm liên tục đại chiến, hỗn loạn vô cùng. Lúc này đây nhân sự điều động, Nhạc Lập Trung cho thấy rõ ràng là bị sung quân rồi.

Một ít tiền căn hậu quả trong đó, cũng khó có thể tránh được con mắt của người có ý. Rất hiển nhiên, đây là có người vì Phong Liệt mà bảo vệ.

Bởi vậy, có một số gia tộc cường thế vốn định âm thầm thu thập Phong Liệt, cũng không khỏi tạm thời dừng tay, để tránh rước họa vào thân.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, đại não Phong Liệt dần dần thanh tỉnh lại, nhưng mí mắt vẫn còn nặng nề vô cùng. Hắn tranh thủ thời gian dụng tinh thần tra xét giới chỉ trừ vật, phát hiện Huyền Minh trọng thiết tinh vẫn còn nằm yên bên trong, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần Huyền Minh trọng thiết tinh vẫn còn, hết thảy những trả giá lúc trước đều là đáng giá. Hơn nữa còn kiếm được lợi nhuận thật lớn.

Đúng lúc này, một bàn tay trắng như ngọc cầm một viên đan dược nhét vào trong miệng của hắn. Mùi thơm trên bàn tay trắng như ngọc đó so với mùi thơm của đan dược còn muốn động tâm hơn.

Phong Liệt chính bởi vì Huyền Minh trọng thiết tinh vẫn còn mà tâm tình sảng khoái vô cùng. Lúc này thấy có người đưa đan dược tới, hắn hơi há miệng nuốt xuống. Đồng thời sắc tâm liền nổi lên. Dù sao đứng ở bên giường chăm sóc mình chỉ sợ không phải là Yên thì cũng là Lục. Người một nhà thì cần gì khách khí.

Sau một khắc, hắn nắm lấy bàn tay trắng như ngọc kia, lập tức kéo một thân thể mềm mại có lỗi có lờm vào trong ngực, không chút khách khí vươn tay thăm dò vào dưới váy của người ta.

- Á, Phong Liệt không chết!

Một tiếng thét giống như gặp quỷ phát ra từ trong miệng giai nhân, Phong Liệt lỗ tai như có một cỗ sát na. Nhưng hiện tại, Phong Liệt không chút tâm trạng bận tâm đến lỗ tai của mình.

Bởi vì hắn lập tức đã minh bạch, chính mình dường như đã xông ra đại họa.

- Âm thanh này sao có chút quen tai? Sao, Diệp Thiên Tử? Không hay rồi, tiêu đời rồi.

Vẫn còn nhắm hai mắt nhưng trong nội tâm của Phong Liệt một hồi run rẩy, bị hù đến phía sau lưng đổ mồ hôi lạnh. Cho dù đầu của hắn vẫn còn chưa tỉnh hoàn toàn, nhưng có thể nghe ra đây là giọng nói của Diệp Thiên Tử.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt cả kinh đến tay chân lạnh cả người. Hai tay đều cứng lại trên thân thể mềm mại của giai nhân.

Mà trong giờ khắc này, Diệp Thiên Tử trong lòng ngực của hắn cũng trợn tròn mắt, hai tay đặt trước ngực Phong Liệt, nhìn xem Phong Liệt đang nhắm hai mắt gần trong gang tấc, tinh thần hoảng hốt không thôi, trong lúc nhất thời quên cả phản kháng.

Thực tế, cái đang thăm dò có móng vuốt dưới váy nàng vẫn còn chút vẻ động khiến cho nàng toàn thân tê dại. Đồng thời càng làm cho nàng đầu óc trống rỗng. Tình huống trước mắt đã vượt ra khỏi tầm nhận thức của nàng, làm cho nàng lo sợ không yên, không biết làm sao.

- Chết tiết, tại sao có thể như vậy? Cái này phải làm sao cho phải đây?

Sau một khắc, Phong Liệt sau khi chấn kinh, bỗng nhiên trong đầu linh quang vừa hiện, một chủ ý không tính là khéo đột nhiên xuất hiện trong lòng. Tình cảnh này dứt khoát là đâm lao phải theo lao, cũng là tránh cho hai người đều khỏi xấu hổ.

Vì vậy kế tiếp, Phong Liệt dứt khoát tưởng Diệp Thiên Tử là Lục, không chút khách khí giở trò mà bắt đầu, trong miệng còn mớ mềnh lẩm bẩm:

-Sao, Lục, ngực của nàng tựa hồ như thay đổi rồi à? Phải chăng những ngày vừa rồi ăn cơm không được ngon? Sao, bờ mông lại lớn hơn một chút?

Phong Liệt trong lúc sờ sàng nhưng cũng đồng thời thầm khen một câu. Diệp Thiên Tử cô nàng này thoát nhìn gầy teo, yếu ớt, nhưng dưới lớp quần áo vẫn rất có chất. Những nơi cần lớn thì lớn, cần nhỏ thì nhỏ. Ngay cả bộ ngực cũng còn mãnh liệt hơn cả Lục.

Nhưng, dần dần Phong Liệt cũng mất đi tự nhiên, trong nội tâm âm thầm khó hiểu. Cô nàng này sao không động thân? Nàng nếu không đứng dậy thì lão tử cần phải phản ứng rồi.

Hắn không biết, lúc này Diệp Thiên Tử trong lòng hắn sau một hồi thất kinh đã hồi phục lại tinh thần, thậm chí lại còn khôi phục được sự tỉnh táo.

Thân thể Diệp Thiên Tử mềm mại, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phong Liệt gần trong gang tấc, vốn định rút ra bảo kiếm chém Phong Liệt thành vạn khối, vứt xác cho cá ăn.

Nhưng chẳng biết làm sao, giờ phút này nằm trong lòng ngực của một người nam nhân, lại làm cho nàng có một cảm giác mê luyến.

Thời gian dần trôi qua, gương mặt của nàng đỏ bừng một mảnh, hô hấp càng lúc càng dồn dập, ngơ ngác nhìn Phong Liệt, đôi mắt trong veo hiện lên một tia mờ mịt.

Về phần giờ phút này, bộ ngực và cặp mông của nàng đang bị Phong Liệt đại lực chiếu cố, cũng tựa hồ không sao cả rồi. Sở chỗ này hay sờ khắp mọi nơi cũng không khác gì nhau. Hơn nữa, chính nàng vì sao lại không ghét Phong Liệt người này đang lợi dụng mình?

Diệp Thiên Tử im lặng, mặc cho Phong Liệt hoạt động. Còn Phong Liệt thì theo thời gian dần trôi tay dần ngừng lại.

Không vì cái gì khác mà chính là chột dạ!

Trong lòng của hắn quả thật khó hiểu muốn chết. Vốn tưởng rằng Diệp Thiên Tử cô nàng này sẽ nổi đóa hoặc tìm chính mình dốc sức liều mạng, hoặc chạy trốn, lại thế nào cũng không nghĩ tới tình huống trước mắt lại như vậy.

Giờ phút này, Phong Liệt cảm thấy đâm lao phải theo lao, nội tâm kêu khổ thấu trời, không biết nên như thế nào cho xong việc. Hắn thật sự đối với cô nàng đang nằm trong lòng ngực này không có cách gì.

Cảm nhận Phong Liệt không còn hoạt động, yên tĩnh trở lại, Diệp Thiên Tử không hỏi hừ lạnh một tiếng, ra vẻ lạnh như băng nói:

- Hừ, người không phải vừa mới được mò rất thoải mái sao? Tiếp tục sờ đi. Bản tỷ muốn nhìn xem người có thể giả bộ tới khi nào.

Nghe xong lời này, tinh thần Phong Liệt khẽ run lên. Nội tâm một hồi sợ hãi, khâm phục cô nàng này cái gì cũng biết.

Nhưng bất luận thế nào, hắn cũng biết lúc này có đánh chết cũng không thể thừa nhận, càng không thể mở mồm ra. Nếu không thì chính mình có nhảy vào thiên hà cũng không rửa sạch được.

Vì vậy kế tiếp, hắn dứt khoát mắt diếc tai ngơ, thậm chí sau mấy phút động tác vẫn không có.

Chứng kiến Phong Liệt quyết định giả chết đến cùng, Diệp Thiên Tử không khỏi bốc cơn lửa giận. Nàng nhin không được, đột nhiên ghé vào đầu vai Phong Liệt, hung hăng cắn một cái.

Sau khi để lại hai hàng vết máu thật sâu, nàng mới chậm rãi đứng dậy, sắc mặt âm tình bất định, trong đôi mắt đẹp kia dần dần chứa đầy nước mắt, nội tâm ủy khuất vô cùng.

- Phong Liệt chết tiệt! Việc này bản tỷ không để yên cho người đâu.

Diệp Thiên Tử hung hăng mắng một câu, nhin không được lau nước mắt, hít hít cái mũi.

Chúng kiến Phong Liệt vẫn tiếp tục giả chết, chẳng thèm đáp lại, Diệp Thiên Tử lửa giận càng thêm giận. Sau một khắc, trong lúc Diệp Thiên Tử đang trầm ngâm suy tính làm thế nào để thu thập Phong Liệt thì đột nhiên một bóng người xinh đẹp mặc bộ quần áo màu xanh đi vào trong gian phòng, trong tay còn bưng một chén canh. Đúng là Lục.

193. Chương 230 : Núi Tử Dương (1)

- Diệp Thiên Tử, sư huynh có tỉnh không?

Lục vội vàng cẩn thận bưng chén canh, không để ý tới sắc mặt của Diệp Thiên Tử.

- Hừ, hẳn vẫn chưa tỉnh lại. Tốt nhất là vĩnh viễn đừng nên tỉnh lại.

Diệp Thiên Tử tức giận nói một câu rồi hờn hển đóng sập cửa mà đi, làm cho Lục không hiểu ra làm sao:

- Làm sao vậy, lúc trước không phải là rất tốt sao? Thật sự là buồn vui vô chừng. Trách không được sư huynh không thích nàng ấy.

Vừa nói, nàng vừa đặt chén canh xuống bàn, chuẩn bị cho Phong Liệt uống thuốc.

Còn Phong Liệt ở trên giường thì nghe tiếng bước chân của Diệp Thiên Tử đang dần đi xa, lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, trong nội tâm thở dài một hơi. Việc này khiến cho mình thật sự là nhục nhã vô cùng.

Lúc này, trên bờ vai vẫn còn lưu lại vết cắn của Diệp Thiên Tử, làm hắn nhận không được phải hít sâu một hơi, cảm giác đau đớn:

- Cô nàng này là chó hay sao? Đau đến chết lão tử rồi.

- A, sư huynh đã tỉnh rồi à? Thật tốt quá! Sao vai của huynh lại bị thương? Còn chảy máu đây này.

Lúc này, Lục rốt cuộc cũng phát hiện được bả vai chảy máu đầm đìa của Phong Liệt, sắc mặt cả kinh, thiếu chút nữa là làm đổ chén canh trên bàn rồi.

- Haha, không có việc gì. Vừa rồi hình như bị con mèo hoang cắn một cái. Thoa một chút thuốc sẽ không sao.

Phong Liệt cười nói.

- Ai chà, Diệp Thiên Tử này cũng thiệt là. Một người sống đang nằm đây mà lại để cho một con mèo hoang chạy vào cắn thương người. Quá hư không thể tưởng tượng nổi.

Lục vừa oán trách Diệp Thiên Tử, vừa tranh thủ thời gian giúp Phong Liệt xử lý vết thương một chút. Phong Liệt chính là cười khổ không ngừng, trong nội tâm âm thầm suy tính việc này nên làm như thế nào cho xong việc. Dù sao cô nàng Diệp Thiên Tử này rất khó đối phó.

Hơn nữa, đây quả thực là một việc không thể tính toán lung tung.

Qua lời của Lục, Phong Liệt biết mình đã ngủ hai ngày rồi. Hơn nữa, chính mình sợ dĩ có thể nhanh tỉnh lại như vậy, chủ yếu là bởi vì có thần đan của Diệp Thiên Tử. Điều này càng làm cho hắn xấu hổ hơn đối với Diệp Thiên Tử.

Tu dưỡng thêm nửa ngày, Phong Liệt cảm thấy mình đã khôi phục không sai biệt lắm, liền khó dần nổi, từ trên giường bò dậy, sau đó gọi Trương Đại Tài, Triệu Đồng lại, rồi cũng với Yên, Lục cả đám người cùng đi đến núi Tử Dương cách Âm Vũ Viện trăm dặm về phía đông.

Chuyện của Diệp Thiên Tử đành phải mặc kệ, cũng không cách nào quản. Việc luyện thần thương là chuyện phải làm, tránh để đêm dài lắm mộng.

Núi Tử Dương là một ngọn núi thứ mười tám của Ma Long Giáo, chỉ là một ngọn núi vụn vụn cao ba trăm trượng, nhưng tên của nó thì vang danh trên toàn đại lục.

Bởi vì, núi Tử Dương chính là trung tâm buôn bán của Ma Long Giáo. Ma Long Giáo hết thầy phường thị, thương hội, kỹ viện... đều được mở xung quanh núi Tử Dương.

Quan trọng nhất, núi Tử Dương là một thánh địa nổi tiếng luyện khí trong thiên hạ. Bởi vì chỗ đó có một tòa thần lô luyện khí cấp bậc chí bảo. Luyện Thiên Lô

Ở trong Long Huyết đại lục, luyện chế linh bảo là một việc cực kỳ thâm ảo. Người bình thường căn bản là không nắm được phương pháp. Ngoại trừ cần có Long vân của những cổ thực long còn sót lại, tinh thông, thâm ảo thì còn cần phải có một cảnh giới võ đạo cực kỳ cao thâm. Người bình thường rất khó đảm nhiệm.

Cho nên, luyện khí đại sư cho dù đến bất cứ một địa phương nào cũng sẽ được trọng dụng.

Nhưng, đối với một số Long võ giả muốn luyện chế thần binh chiến giáp thì luyện khí đại sư lại không phải là một sự lựa chọn hàng đầu.

Nhất là đối với một con người có giá trị xa xỉ, muốn luyện chế trọng bảo thì sẽ không đi tìm luyện khí đại sư.

Bởi vì, là người thì đều có tham lam. Luyện khí đại sư cũng không ngoại lệ.

Trên thế giới này, rất nhiều bảo vật hiếm có một khi rơi vào trong tay luyện khí đại sư, sẽ rất khó bảo đảm việc người ta sẽ không lấy cắp của mình. Hoặc một khi tin tức để lộ, vô số cường giả ngấp nghé, vậy thì cái được cũng không bù đắp đủ cho cái mất.

Đã như vậy, những nguyên liệu trân phẩm nắm trong tay muốn luyện chế thần binh, nhưng lại không muốn giao cho luyện khí đại sư thì phải nên làm thế nào?

Loại tình huống này. Luyện Thiên Lô là một lựa chọn tốt nhất.

Luyện Thiên Lô là một loại thần lô luyện khí. Bản thân chúng là một huyền bảo cấp bậc ngoài Linh khí. Đồng thời còn có được khí linh tinh thông luyện khí.

Khí linh đối với tất cả những nguyên liệu luyện bảo cùng với Long vân cổ xưa đều cực kỳ tinh thông. Hơn nữa, nó không có chi niệm tham lam, có thể vì Long võ giả luyện chế ra được thần binh vừa ý, lại có thể giữ được bí mật. Đó thật sự là một sự lựa chọn tốt nhất, được các Long võ giả thích nhất.

Đương nhiên, muốn mượn được Luyện Thiên Lô để luyện chế linh bảo, việc hao tổn Long tinh cũng cực kỳ kinh người. Một Long võ giả bình thường thì không thể đáp ứng nổi.

Bởi vậy, đối với Long võ giả mà nói, muốn luyện chế linh bảo bình thường thì nhờ luyện khí đại sư là được rồi. Nhưng nếu muốn luyện chế ra thượng đẳng thần binh, thì đành phải hao tổn Long tinh để đi mượn Luyện Thiên Lô.

Phong Liệt mấy ngày nay hao tổn tâm cơ vơ vét của cải, chính là muốn gom góp đi mượn Luyện Thiên Lô. Đó là một con số không thể tưởng tượng được.

Lúc trước, hắn từ trong tay Tần Trọng đoạt Tế Thiên Thần Thương. Bản thân chất liệu là dùng Long huyết ám kim cùng với minh kính sa tạo thành, vốn có thể đạt tới thượng phẩm linh bảo. Nhưng bởi vì công nghệ luyện chế quá mức thô ráp, cho nên đã cho ra sản phẩm không cao.

Hôm nay, trong tay hắn đã có Huyền Minh trọng thiết tinh, U linh thiết cùng với khối tinh kim vô danh tìm được trong Long ngục ba dạng vật liệu hiếm có. Nếu kết hợp với kỹ thuật luyện khí cao thâm của Luyện Thiên Lô thì nếu không có gì bất ngờ xảy ra, rất có khả năng sẽ tạo thành một loại thần binh lợi khí độc nhất thế gian.

Nhưng, trước khi trọng luyện Tế Thiên Thần Thương còn có một việc rất phiền toái mà Phong Liệt cần phải giải quyết, đó chính là giải thoát Diệp Tri đang bị Lữ thị huynh đệ giam giữ.

Bảy tám người Phong Liệt, mỗi người cưỡi một con khoái mã, chưa đến nửa canh giờ đã tới được chân núi Tử Dương. Từ xa đã nhìn thấy người từ bốn phía, cảnh tượng rất náo nhiệt.

Núi Tử Dương tuy là địa bàn của Ma Long Giáo, nhưng giao dịch ở đây không phải hoàn toàn là thành viên của Ma Long Giáo, cũng có thể ngẫu nhiên chứng kiến Độc Long võ giả, Minh Long võ giả các loại giáo ngoại nhân sĩ.

Ngoại trừ những gian hàng dựa vào núi buôn bán các loại binh khí, tiệm bán quần áo, nguyên vật liệu thì còn có một số Long võ giả bày biện quầy hàng ngoài vỉa hè. Âm thanh rao hàng liên tiếp, lộn xộn.

- Mau đến xem đi, Tứ Linh thảo ngàn năm đây. Thổ huyết bán phá giá đây. Chỉ cần một ngàn long tinh thôi, mau tận dụng thời cơ.
 - Long miêu cấp sơ kỳ, ba trăm Long tinh thôi. Bán như cho. Là sự lựa chọn tốt nhất cho tình nhân đây...
 - Nữ tử bán mình, một ngày mười viên Long tinh. Giặt quần áo, nấu cơm, lên giường....mọi thứ đều tinh thông.
 - Oa, đại tỷ, tỷ bao nhiêu tuổi mà còn bán mình?
 - Im lặng, nữ tử năm nay chỉ vừa tròn bốn mươi. Tuy tuổi hơi lớn nhưng kinh nghiệm phong phú.
- Qe!

194. Chương 231 : Núi Tử Dương (2)

Phong Liệt phong thái thanh nhàn chậm rãi đi trên con đường sơn đạo lót bằng đá xanh, bên tai nghe tiếng rao hàng âm âm, tiếng trả giá, nhưng trong lòng lại bình tĩnh như mặt nước, không chút gợn sóng.

Còn phía sau hấn Yên, Lục thì mặt mày hưng phấn, vừa đi vừa ngo ngoe nghiêng bên trái bên phải, chứng kiến những long thú sừng vật hai bên đường. Hai cô gái đều không nhin được đuổi đầu ngón tay ra sờ sờ, khiến Phong Liệt buồn cười không thôi.

Hôm nay, đại danh của Phong Liệt tất cả mọi người Ma Long Giáo đều biết. Người trên đường nhìn thấy Phong Liệt đều không tự kìm hãm được, phải ngoái nhìn mấy lần, liên tục tự động né tránh.

Còn một số nhân sĩ bên ngoài Ma Long Giáo khi nhìn thấy lệnh bài Chương ngự bên hông Phong Liệt cũng không khỏi đồng tử co rụt lại, trong nội tâm thất kinh, cẩn thận e sợ rước họa vào thân.

Phong Liệt đối với những người xung quanh không thèm để ý tới. Mắt thấy sắp tới núi Tử Dương, hấn nói với Triệu Đồng bên cạnh:

- Thương hội Lữ gia là nhà nào?
- Tòa nhà màu đỏ trước mặt.

Triệu Đồng chỉ vào tòa nhà ở lưng chừng núi.

Phong Liệt theo hướng chỉ của Triệu Đồng, chỉ nhìn thấy lưng chừng núi có một tòa lầu các trơ trọi, lẻ loi. Phía trước có treo tấm chiêu bài “Lữ Tự Hành”. Người đến người đi ngược lại có chút náo nhiệt, một cảnh tượng buồn may bán đắt.

Triệu Đồng trầm ngâm một chút, khẽ cau mày nói:

- Phong huynh, hai người huynh đệ Lữ gia đã dám làm chuyện như vậy, chắc hẳn là sẽ có âm mưu. Cần phải chú ý đề phòng. Nếu không, chúng ta thỉnh các vị trưởng lão ra mặt? Hôm nay, với mặt mũi của huynh, thỉnh các vị trưởng lão ra mặt là không thành vấn đề.

Nghe được hai người đàm luận chính sự, Yên cũng quan tâm nói:

- Đúng vậy, Đại sư huynh. Huynh đệ Lữ gia đều không từ mọi thủ đoạn ác ôn nào. Lần này chúng dùng Diệp Trì áp chế huynh, nói không chừng còn bố trí cạm bẫy nữa đây.
- Haha, không cần lo lắng quá mức. Bọn họ việc làm lần này đã sớm lọt vào mắt rất nhiều người. Chỉ cần Lữ gia không muốn là kẻ địch với toàn bộ Ma Long Giáo thì bọn hấn cũng không dám không quang minh chính đại đối phó ta.

Phong Liệt khẽ cười nói.

- Công tử nói rất đúng, với thân phận của công tử ngày hôm nay, Lữ gia cũng không dám quá mức kiêu ngạo.

Trương Đại Tài sắc mặt hung ác nói.

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Phong Liệt cũng buồn bực không thôi, nghĩ mãi cũng không rõ huynh đệ Lữ gia đang có mục đích gì.

Theo lý mà nói, với thân phận của hắn ngày hôm nay, trên địa bàn Ma Long Giáo, bất luận là ai muốn chính diện đối phó với hắn, cũng tương đương với việc chính diện đối phó Âm Vũ Viện. Chỉ cần không phải là kẻ đàn thì chỉ sợ không có ai dám làm như vậy.

Nghĩ mãi mà không rõ, hắn cũng chẳng muốn phiền não suy nghĩ tiếp. Nước đến thì dắt chặn thôi.

Sau đó, Phong Liệt cùng mọi người nghênh ngang hướng về phía “Lữ Tự Hành”.

Núi Tử Dương tổng cộng cao có mấy trăm trượng. Đoàn người chỗi một lát là đã tới trước cửa Lữ Tự Hành. Cũng không đợi người bẩm báo, đám người Phong Liệt bước chân đã trực tiếp bước vào trong đại sảnh.

- Hừ, người làm việc chó chết như thế nào vậy? Khách nhân muốn một kiện thượng phẩm linh bảo, người lại cầm hai kiện làm gì vậy? Vạn nhất làm hư thì người đền như thế nào được? Có phải không muốn sống rồi không?

- Vâng, vâng, nô tài biết sai. Mong Nhị công tử thứ tội.

- Hừ, người nửa năm nay bỗng lộc sẽ không có. Nếu còn phạm sai lầm như vậy, bốn công tử róc xương róc thịt người.

Đám người Phong Liệt vừa mới đi vào trong đã bắt gặp một gã thiếu niên sắc mặt âm tàn đang giáo huấn một gã đệ tử. Nghe nguyên nhân của hắn có vẻ rất buồn cười. Hơn nữa, thiếu niên này cũng chẳng phải ai xa lạ, là người từng bị Phong Liệt phế đi, Lữ Vinh.

Từ khi bị Phong Liệt phế đi chức năng làm đàn ông, Lữ Vinh bắt đầu trở nên hỉ nộ vô thường. Động chút là nổi giận, thậm chí còn lấy việc tra tấn người khác làm niềm vui.

Mấy tháng qua, gia nô Lữ gia chết trong tay y không dưới hai người. Hạ nhân của Lữ gia hôm nay nếu nhìn thấy Nhị công tử của Lữ gia thì giống như nhìn thấy Diêm La Vương, sợ tới mức hai chân run lên, một đám kêu khổ thấu trời.

Lúc này, chứng kiến đám người Phong Liệt bước vào, Lữ Vinh vốn là sắc mặt cả kinh, nhưng lập tức trong mắt nổi lên một tia oán độc. Y gạt tên hạ nhân của mình qua một bên, ngược lại âm hiểm mỉm cười hướng đám người Phong Liệt đi tới.

Phong Liệt đứng chấp tay, sắc mặt lạnh nhạt nhìn Lữ Vinh càn rỡ phát phơ hướng mình đi tới. Một ít khách nhân trong đại sảnh nhìn thấy tình cảnh này đều liên tục lui ra một chút, để tránh bị tai bay vạ gió. Đồng thời trên nét mặt biểu lộ sự vui mừng khi xem náo nhiệt.

Lúc này, Lữ Vinh khuôn mặt vốn anh tuấn bắt đầu vặn vẹo, phản phất sự thâm độc của một con độc xà, toàn thân toát ra một cỗ ý tứ cam chịu.

Phong Liệt nhẹ nhàng cười. Đối với sự hung ác của Lữ Vinh không sợ chút nào. Hơn nữa, chứng kiến chính mình tự tay sửa trị một gã ác ôn thành một gã biến thái, trong lòng hắn mơ hồ còn có một tia cảm giác thành tựu.

Chứng kiến sắc mặt bất thiện của Lữ Vinh, Trương Đại Tài đột nhiên tiến lên một bước, ngăn Lữ Vinh lại bên ngoài một trượng.

Lữ Vinh hung ác trừng mắt nhìn Trương Đại Tài, lập tức hừ lạnh nói với Phong Liệt:

- Hừ, Phong Liệt, bốn công tử không nghĩ người lại dám tới đây.

Phong Liệt khẽ lắc đầu, không thèm quan tâm, nói:

- Người quá đề cao chính mình rồi? Chẳng lẽ người còn có cái gì đáng cho Phong mỗ e ngại sao?

Bị Phong Liệt miệt thị như thế, Lữ Vinh sắc mặt giận dữ, nhưng sau một khắc, y lại cố gắng đè nén nộ khí xuống, oán độc mà nói:

- Hừ, bót sàm ngôn đi. Muốn lấy cái mạng nô tài chó má kia của Diệp Trì thì đi theo ta.

Sau khi dứt lời, y liền quay người, hướng một cái phòng đằng sau đi đến. Trước khi biến mất đằng sau cánh cửa, còn ném ra một câu:

- Chỉ cho một người vào thôi. Nếu không thì Diệp Trì hẳn phải chết.

Phong Liệt nhú mày, trong nội tâm âm thầm cảnh giác. Trò hay kể tiếp sợ là muốn bày ra sân khấu rồi.

- Công tử, có muốn trực tiếp bắt lấy y hay không? Ép hỏi là ra ngay thôi.

Trương Đại Tài sắc mặt hung ác, nói với Phong Liệt.

- Không cần, các người cứ chờ ở đây là tốt rồi. Để tôi đi xem.

Phong Liệt trong lòng biết được trong Lữ Tự Hành này nhất định là cao thủ Lữ gia tọa trấn. Mạnh bạo nắm chắc không phải rất lớn. Hơn nữa, cũng không quan trọng.

Sau khi an bài mọi người xong, liền đi theo phía sau Lữ Vành, đi về phía gian phòng cuối một hành lang vắng vẻ.

Đám người Yên, Lục nhìn thấy Phong Liệt biến mất đều âm thầm lo lắng. Nhưng bọn họ cũng biết chính mình không giúp đỡ được cái gì, chỉ đành chờ ở bên ngoài.

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Phong Liệt vừa bước vào bên trong cánh cửa kia, thì cánh cửa liền tự động đóng lại.

Phong Liệt trong cơ thể nguyên lực âm thầm vận chuyển lại. Đồng thời hắn đánh giá một chút hoàn cảnh chung quanh, phát hiện đây là một không gian cực lớn, có phạm vi gần trăm trượng.

Bên trong trống rỗng không có cái gì. Nhưng bốn phía đều là tường đồng vách sắt kín kẽ, không ánh sáng, u ám vô cùng.

Lúc này, cùng đứng với Lữ Vành bên ngoài còn có Lữ Tranh cùng với bốn gã cao thủ Chân Khí Cảnh cường hoành khí thế.

195. Chương 232 : Âm Mưu!

- Phong Liệt, người rút cuộc cũng đã tới.

Lữ Tranh âm trầm lên tiếng.

- Hừ, muốn chơi cái gì thì cứ lên đây hết đi, Phong mỗ bồi hết. Diệp Trì ở đâu?

Phong Liệt lãnh đạm nói.

- Diệp Trì sao? Lát nữa người sẽ gặp hắn. Nhưng trước mắt, điều người cần làm là để cho bốn công tử xả giận.

Lữ Tranh lạnh lùng cười. Lập tức y phân phó bốn gã cao thủ Chân Khí Cảnh bên cạnh nói:

- Lên cho ta, đừng đánh chết hắn là được rồi. Nhưng ít nhất phải bắt hắn nằm ít nhất một năm rưỡi trên giường. Sau khi thành công, bốn công tử sẽ có thưởng.

- Vâng, công tử!

Bốn gã cao thủ Chân Khí Cảnh ngay ngán lên tiếng, rồi đột nhiên phóng xuất ra khí thế cường hoành, từng người rút binh khí, hướng Phong Liệt chậm rãi bước tới.

Bốn người này theo thứ tự là hai gã cao thủ Chân Khí Cảnh tầng thứ ba cùng với hai gã Chân Khí Cảnh tầng thứ sáu. Tuy khí thế bắt phàm, nhưng vẫn không được Phong Liệt để vào mắt.

Phong Liệt hai mắt có chút nheo lại, nhìn xem bốn người này, trong lòng không khỏi âm thầm nghi hoặc.

Theo lý thuyết, tin tức mình có thể đấu chiến với cao thủ Cương Khí Cảnh đã sớm lan truyền khắp Ma Long Giáo, huynh đệ Lữ thị không có khả năng không biết gì cả. Nhưng vì sao lại còn an bài bốn gã Long võ giả Chân Khí Cảnh giáo huấn mình chứ?

Khẳng định là có vấn đề!

Suy nghĩ như thế, trong nội tâm của hắn có thêm vài phần cảnh giác.

Nhưng, bất luận thế nào, trước phải giải quyết vấn đề trước mắt mới là đúng đắn.

Sau một khắc, hắn lập tức phóng xuất ra một mảnh sương mù dày đặc. Đồng thời biến ảo hắc ám chi thân. Vì để dự phòng bịch địch nhân tới gần, hắn cũng rút ra Tế Thiên Thần Thương, không dám có chút chủ quan.

- Chết đi! Hắc!

Một gã cao thủ Chân Khí Cảnh hét lớn một tiếng. Đồng thời thanh trảm mã đâm trong tay hung hăng bổ về phía Phong Liệt đang ở trong đám khói đen, khí kinh cuồng hoành trên không trung đưa tới một hồi khí bạo chi âm, khí thế bất phàm.

Nhưng sau một khắc, không đợi trường đao của y rơi xuống đã có một vòng ô mang xẹt qua cổ của y. Phốc một tiếng, một cái đầu bay lên. Thân hình không đầu lão đảo vài bước mới té xuống, máu tươi phun ra khỏi cổ tới ba thước.

Cái này...?

Chứng kiến Phong Liệt gọn gàng giải quyết một gã cao thủ Chân Khí Cảnh tầng thứ sáu, huynh đệ Lữ Tranh Lữ Vành hai người không khỏi hít một ngụm khí lạnh, sắc mặt khó coi vô cùng, nội tâm lo sợ bất an.

- Lên! Tất cả đều đồng loạt ra tay, không cho hắn ta một cơ hội.

Lữ Vành hốt hển quát to một tiếng.

Dưới mệnh lệnh của y, ba gã cao thủ Chân Khí Cảnh còn lại liếc mắt nhìn nhau, sau đó trong mắt hung quanh lóe lên, hung hăng cầm binh khí lao về phía Phong Liệt.

Bốp, bốp, bốp.

Âm thanh phá không bén nhọn đâm vào màng tai của mọi người. Ánh đao chói mắt khiến cho mọi người không dám nhìn gần.

Nhưng Phong Liệt lại nghiêm nghị không sợ, đại thương trong tay vung lên, phát ra tiếng xé gió ô ô, quấy động không gian. Nhưng thương phong ba thước sắc bén vô cùng kia lại không để lại dấu vết, đột nhiên xẹt qua hư không, đồng thời cũng xẹt qua thân thể ba gã cao thủ Chân Khí Cảnh.

Xoẹt!

Bốp, bốp, bốp!

Liên tiếp ba tiếng trầm đục vang lên, nương theo tiếng kêu thảm thiết, ba gã cao thủ Chân Khí Cảnh tất cả đều phân thân thành hai đoạn, rơi xuống đất không nhúc nhích, nội tạng xổ đầy ra ngoài, làm cho người khác nhìn thấy muốn buồn nôn.

Đối với những địch nhân, Phong Liệt chưa bao giờ nương tay.

Chỉ trong thời gian nháy mắt, bốn gã cao thủ Chân Khí Cảnh chết thảm ngay tại chỗ. Huynh đệ Lữ Tranh Lữ Vành cả kinh, tay chân lạnh ngắt, khẽ run lên.

Cho dù hai người đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng giờ khắc này vẫn bị thủ đoạn tàn nhẫn của Phong Liệt làm cho cả kinh. Trong lúc nhất thời có chút si ngốc.

- Diệp Trì ở đâu?

Phong Liệt quát lạnh một tiếng. Hắn thời gian dần trôi qua đã mất đi tính nhẫn nại, vừa nói vừa hướng hai người bức tới.

- Phong Liệt, người không được qua đây.

Lữ Tranh Lữ Vành nhìn thấy Phong Liệt bước tới, lập tức sắc mặt đại biến, vừa vung vẩy trường kiếm đề phòng, vừa chậm rãi lui về phía sau, thân hình run rẩy không thôi.

Mắt thấy Phong Liệt sắp hạ độc thủ với hai người, Lữ Tranh đột nhiên nói:

- Phong Liệt, chúng ta chấp nhận thua. Diệp Trì người có thể mang đi. Nhị đệ, đệ mở phòng tối ra, thả bọn họ đi.

- Đại ca....!

Nghe Lữ Tranh nói muốn cho Phong Liệt mang Diệp Trì đi, Lữ Vành tựa hồ rất không cam lòng.

- Đừng nói dông dài! Hắn không phải là người chúng ta có thể đối phó. Cứ để cho bọn hắn đi.

Lữ Tranh quyết đoán nói.

Phong Liệt nheo hai con mắt lại, buồn cười khi nhìn thấy hai huynh đệ kẻ xướng người họa. Hành động này thật sự quá mức vụng về, nhưng hắn cũng không có vạch trần.

Lữ Vành hung hăng thở dài, lập tức đi tới một góc của không gian, đột nhiên đập mạnh một cái, chỉ nghe ầm ầm một tiếng vang thật lớn. Một cửa động rộng khoảng một trượng nứt ra, sương mù dày đặc.

- Phong Liệt, Diệp Trì đang ở trong đó. Mang theo hắn rời khỏi đây đi.

Lữ Vành chậm rãi lui cách cửa động, oán độc nói với Phong Liệt.

- Các người xuống dưới dẫn người ra. Nếu ko thì đừng trách lão tử không khách khí.

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng nói.

Lúc này, mặc dù là kẻ dẫn cũng có thể nhìn ra trong phòng tối tất nhiên là có điều không hay trong đó. Mặc dù biết đối phương không dám giết chết mình, nhưng cái khó là không biết có đồ vật gì ác độc đang chờ đợi hắn.

- Hừ, Phong Liệt, chúng ta chỉ là muốn dạy dỗ người một lần mà thôi, người không đến mức giết chết hai người chúng ta chứ? Nếu như người thực muốn giết chúng ta, người cũng phải chết chung. Dùng mạng của hai chúng ta đổi một cái mạng của người ngược lại cũng đáng. Hừ hừ!

Lữ Tranh cực kỳ lưu manh nói.

- Chúng ta sẽ không xuống dưới đây đâu. Người nếu không dám đi thì vậy hãy để cho Diệp Trì chết luôn ở dưới.

Lữ Vành cũng âm trầm cười nói.

Phong Liệt ánh mắt có chút lập lờ, quét trên mặt hai người một vòng, trong lòng hắn tựa hồ như bắt được cái gì.

Trong tình cảnh này, hai người kia muốn quang minh chính đại đối phó mình, chỉ sợ chỉ có một con đường có thể thực hiện được.

Sau một khắc, Phong Liệt ánh mắt lóe lên, nói:

- Được rồi, ta ngược lại muốn nhìn các người có thể bày ra cái trò bịp bợm gì.

Sau khi dứt lời, Phong Liệt liền tiến lên, không chút do dự nhảy vào trong động khẩu.

Ầm một tiếng, cửa động một lần nữa đóng lại.

Sau khi thực sự nhìn thấy Phong Liệt đi xuống, Lữ Tranh Lữ Vành liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt cả hai đều ngưng trọng.

- Nhị đệ, chúng ta làm như vậy, sẽ không mang lại phiền toái cho gia tộc chứ?

Lữ Tranh sắc mặt do dự nói.

Lữ Vành âm trầm cười lạnh nói:

- Đại ca, anh cứ yên tâm đi, việc này tuyệt đối không sơ hở chút nào.
- Vừa rồi, động tĩnh tại đây tất nhiên không thể lừa gạt được người ở bên ngoài. Người khác cũng biết chúng ta chỉ muốn dạy dỗ Phong Liệt một phen mà thôi. Nếu hần bình yên đi ra ngoài, chỉ cần hần rời khỏi Lữ Tự Hành của chúng ta, có xảy ra bất cứ vấn đề gì cũng không đổ lên đầu chúng ta được. Hừ, mặc dù đoán được có liên quan với chúng ta, nhưng không có chứng cứ, Âm Vũ Viện cũng không làm gì được Lữ gia chúng ta.
- A, tự tay chôn vùi một thiên tài đích thật, cảm giác này hoàn toàn không tệ. Hắc, hắc....

196. Chương 233 : Cao Thủ Hóa Đan Cảnh Bất Hạnh (1)

Đây so với gian phòng phía trên còn muốn lớn hơn gấp năm ba lần, chung quanh tràn ngập thiên địa nguyên khí cực kỳ nồng đậm, cùng với hắc ám chi lực, âm trầm lơ lửng. Trong không khí còn tràn ngập khí tức tang thương.

Phong Liệt toàn thân đề phòng, ánh mắt giống như chim ưng, lạnh lùng quét bốn phía.

Cùng lúc đó, hần đã lặng lẽ câu thông Long ngục. Một khi tình huống không ổn, hần sẽ thi triển thủ đoạn lôi đình đui giết hết thấy nguy hiểm, hoặc là tiến vào Long ngục tránh gió.

Ách!

Không gian yên tĩnh im lặng trở lại. Từ trong chỗ sâu đột nhiên truyền đến một tiếng rên rỉ yếu ớt.

Phong Liệt trong nội tâm khẽ động. Xen lẫn trong tiếng rên rỉ là sự thống khổ vô tận. Khi liên tưởng đến mục đích của chuyến đi này, chắc hẳn vô cùng có khả năng có quan hệ với Diệp Trì.

Hơi chút trầm ngâm, hần khẽ hừ một tiếng, lập tức không chút do dự, hướng về phía âm thanh kia chậm rãi đi tới.

Sau khi đi được một trăm trượng, Phong Liệt đã tới một không gian cuối cùng.

Sau một khắc, đồng tử của hần liền co rút lại, chỉ thấy hần quay mắt về phía một vách tường, trên đó đang cố định một người cao lớn bằng hình khung gỗ.

Giờ phút này, hình như trên kệ đang treo một thân thể huyết nhục, toàn thân da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa, tay chân vắn vẹo, rõ ràng là đã chịu đựng hình phạt tàn khốc cực đoan.

Nhất là Phong Liệt từ khi nhìn thấy được vài miếng quần áo bị nghiền nát, nhuộm đỏ máu tươi, kết hợp với khí tức của người nọ, hần đã kết luận được người này hẳn là Diệp Trì không thể nghi ngờ.

- Chết tiệt!

Phong Liệt nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của Diệp Trì giờ phút này, sắc mặt giận dữ, không cần nghĩ tới cũng biết, cái này tất nhiên là xuất phát từ cái tên biến thái Lữ Vành kia.

Nhưng, Phong Liệt cũng không lập tức tiến lên gỡ Diệp Trì đang hôn mê ra. Bởi vì hần cảm nhận được, sự tình tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, đúng lúc này, trong không gian đột nhiên vang lên tiếng khàn giọng già nua. Hơn nữa lại là tiếng cười quái dị cực kỳ khó nghe.

- Khắc khắc, không tệ, không tưởng tượng được khí huyết của tên này tràn đầy như vậy. Rất tốt!

Thanh âm vang vọng thật lâu, khiến cho người sờn hết gai ốc.

Phong Liệt lông mi cau lại. Hần lập tức ẩn mình trong đám sương mù màu đen, đồng thời tranh thủ thời gian biến ảo hắc ám chi thân. Hai mắt đỏ ngầu có chút nheo lại, ánh mắt chậm rãi dò xét không gian bốn phía.

Một đạo mị ảnh từ trong bóng tối như một đạo gió nhẹ, kích xạ mà đến, lập tức đứng cách Phong Liệt mười trượng, nhưng cũng đủ để cho Phong Liệt nhìn thấy tượng mạo của người nọ.

Mái tóc dài màu xám mất trật tự, cùng với thân hình còng xuống như cây củi khô, khoác trên người bộ trường bào màu đen rộng thùng thình, khuôn mặt khô héo như vỏ cây, đôi mắt trắng bệch tham lam, nhìn chằm chằm vào Phong Liệt, trong miệng còn phát ra thanh âm chặc chặc.

Đây không thể nghi ngờ là một gã Long võ giả gần đất xa trời, như ngọn đèn cạn dầu.

Nhưng người này tu vi cực kỳ kinh người. Phía sau lão ta là một Minh long hư ảnh dài hơn mười trượng phát ra tử khí vô tận, khiến không gian trong phòng trở thành một tử địa.

- Hóa Đan Cảnh tầng thứ nhất.

Phong Liệt đồng tử co rụt lại, không khỏi ngược lại hít một hơi khí lạnh.

Giờ phút này, hần mặc dù có dùng đầu ngón chân cũng có thể suy nghĩ được, Minh Long lão quỷ trước mặt này đang có chủ ý gì.

Đối với thiên tài có một không hai như Phong Liệt, lão giả này ngoài việc đoạt xá thân thể thì chẳng còn việc gì. Thực tế, đối với Minh Long võ giả thường xuyên dùng luyện hồn làm chủ, việc đoạt xá thân thể quả thực giống như chuyện thường ngày.

- Khắc khắc, tiểu tử, ngoan ngoãn dâng bản thân ngươi cho ta, lão phu sẽ tha cho ngươi đầu thai chuyển thế. Nếu không thì hình thần câu diệt sẽ là kết cục duy nhất của ngươi.

Lão giả cười quái dị.

Khi nói chuyện, trên người ông ta phát ra Hóa Đan Cảnh uy áp hùng hăng hướng Phong Liệt bao phủ mà đến. Uy áp của Hóa Đan Cảnh hiển lộ không bỏ sót chút nào.

Nếu là những Long võ giả Nguyên Khí Cảnh khác, thậm chí là Long võ giả Chân Khí Cảnh, thì dưới sự uy áp như thế này chỉ sợ là không thể phản kháng, nửa điểm hoàn thủ cũng không có.

Nhưng Phong Liệt đối với sự uy hiếp này không sợ chút nào. Thậm chí cường hoành uy áp rơi xuống người hần phẳng phất giống như gió nhẹ, làm hần nửa điểm cảm giác không khỏe cũng không có.

- Lão già kia, Lữ gia các người dám mưu hại thành viên trọng chức của Ma Long Giáo, bộ không muốn lăn lộn nữa hay sao?

Phong Liệt ở bên trong đám khói đen không sợ chút nào, quát lạnh nói.

- Hừ, tiểu tử, việc này không đến phiên ngươi phải lo lắng. Thế lực của Lữ gia chúng ta há một Ma Long Giáo nho nhỏ có khả năng làm gì được. Huống chi, cho dù ngươi chết cũng chưa chắc có thể trách tội được Lữ gia. Khắc khắc.

- Sao? Quả nhiên là người của Lữ gia?

Phong Liệt ánh mắt bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

Hần biết rõ, nếu như lão già hỏa này thật sự đoạt xá của mình, sau đó công khai rời khỏi Lữ gia. Đến lúc đó, chỉ sợ rất khó mà điều tra được trên đầu Lữ gia. Mà vừa rồi hần nói những lời kia chỉ là muốn chứng minh thân phận của lão giả này mà thôi.

- Hừ, ngươi biết thì như thế nào? Hôm nay ngươi chạy trời không khỏi nắng, hãy mau ngoan ngoãn thú tội chịu trời đi.

Lão giả vừa dứt lời, thân hình lập tức lóe lên, đột nhiên vọt vào trong hắc ám sương mù.

Đối mặt với một Long võ giả Nguyên Khí Cảnh, ông ta có thể nói nhiều lời như vậy thì đã là nể mặt đối phương lắm rồi. Việc kế tiếp chính là giải quyết chính sự thật nhanh.

Nhưng sau một khắc, thân hình lão giả vừa mới tiến vào đám khói đen, đột nhiên một sự việc ngoài dự đoán của mọi người đã xảy ra.

Oanh!

Một cổ chần nhiếp không thể địch nổi bỗng nhiên từ trong khói đen phát ra, hung hăng rơi vào thân thể già nua của lão giả kia. Cổ uy áp này so với uy áp của lão giả mạnh hơn ngàn vạn lần. Quả thuật giống như con sâu cái kiến cùng cự long vậy.

Phù phù!

Một tiếng trầm đục vang lên!

Lão giả vẻ mặt hoảng sợ, quỳ trên mặt đất, ánh mắt sợ hãi nhìn đạo hắc ảnh cách đó không xa. Đầu óc nhất thời không biết suy nghĩ cái gì.

- Cái này....Đây là có chuyện gì vậy? Uy áp hảo cường? Làm sao có thể so với uy áp Long Biến Cảnh mạnh hơn trăm ngàn lần. Người đến rốt cuộc là người nào?

- Hừ, lão gia hỏa, người cao hứng quá sớm rồi.

Phong Liệt đương nhiên là không giải thích bất cứ thứ gì.

Sau một khắc, hai tay của hắn rất nhanh kết xuất một ấn ký thiên long màu đen, lập tức khắc vào trước ngực lão gia hỏa. Ngay sau đó chỉ thấy cái thiên long ấn ký kia biến thành một đoàn hắc mang bao vây lão giả lại.

Hôm nay, Long ấn ký chính là pháp ấn của Long ngục Chưởng Khổng Giả.

Lão giả tinh thần có vẻ bị cổ cự long tái sinh này cường hoành chấn nhiếp, phản ứng không khỏi chậm một nhịp. Sau một khắc, ông ta chỉ thấy nhoáng một cái, sau đó liền xuất hiện trước mặt mình một cảnh tượng khác.

Lão giả tinh thần kinh hãi, vội vàng đề phòng, trong tay thoáng chốc hiện ra một cây cốt thương trắng hếu, thượng diện linh quang chớp động, lại còn lượn lờ tử khí mật mờ.

Đồng thời, ông ta lập tức buông ra tinh lực, thăm dò chung quanh một chút.

Kế tiếp, ông ta kinh ngạc phát hiện, chính mình đã rơi vào bên trong một thế giới không hề tức giận, bao phủ lực tinh thần của ông ta trong phạm vi mười dặm.

Trong cái thế giới này, ngoại trừ mình ra, thì không còn vật gì có sự sống.

197. Chương 234 : Cao Thủ Hóa Đan Cảnh Bất Hạnh (2)

- Tạp chủng, đây rốt cuộc là địa phương quái quỷ gì vậy? Ảo cảnh sao? Làm sao có thể giống như thật vậy? Vĩnh Trấn Long Ngục?

Lão giả quan sát một phen hoàn cảnh xung quanh, trong nội tâm dâng lên sóng to gió lớn, tinh thần thật lâu mới có thể bình tĩnh.

Nhất là sừng sững trong không gian kia là một tấm bia cổ màu xanh cao hơn trăm trượng, trên có khắc bốn chữ huyết sắc “Vĩnh Trấn Long Ngục” thật to, khiến cho ông ta cảm nhận một loại cảm giác nguy hiểm vô cùng mãnh liệt, tựa hồ như có thể đơn giản nghiền ông ta thành cháo, làm cho ông ta không dám tới gần.

Hơn nữa, càng làm cho ông ta khiếp sợ chính là tấm bia đá cổ quái kia tản ra một cỗ hấp lực quỷ dị vô cùng, không ngừng xé rách nguyên lực trong cơ thể ông ta. Tuy tốc độ chậm chạp, nhưng theo thời gian, tu vi của ông ta chắc chắn sẽ giảm mạnh.

Lão giả suy nghĩ một chút, tranh thủ thời gian khoanh chân mà ngồi, vận chuyển huyền công ngăn cản nguyên lực trôi qua.

Nhưng ông ta rất nhanh tuyệt vọng phát hiện, cách làm của mình chỉ là phí công mà thôi. Cái khối bia đá kia giống như con sói đói ngàn năm, làm cho ông ta khó lòng phòng bị, nguyên lực cứ thế mà trôi qua.

Tình huống quái dị này khiến cho lão giả kinh hãi muốn chết.

Thật đúng là bà già tám mươi tuổi ngược lại còn thua một đứa bé hài nhi. Mặc cho ông ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình đường đường là cao thủ Hóa Đan Cảnh, khi muốn đoạt xá của một cao thủ Nguyên Khí Cảnh nhưng lại rơi vào tình huống như thế này.

Mà đúng lúc này, Phong Liệt bên ngoài chính là thở ra một hơi thật dài, giống như trút được gánh nặng, trên mặt của hắn cũng lộ ra một ý tứ hàm súc cổ quái:

- Hắc hắc, lão gia hỏa, người trước cứ ở lại bên trong đó. Về sau lại nghĩ biện pháp thu thập người.

Cao thủ Hóa Đan Cảnh nhưng nếu ở trong cái thế giới mà cao thủ Long Biển Cảnh giống như đang ngủ đông, năm tháng không ra thì bọn hắn có thể một tay che trời.

Đối với các loại cường giả như thế này, Phong Liệt nếu nói muốn không sợ hãi thì đó chính là giả.

Cũng may, trong lúc nguy cấp, Phong Liệt tự giữ vững tỉnh táo. Hắn vốn dùng Long uy cường hãn chấn nhiếp tinh thần của lão giả, khiến ông ta thất thần trong chốc lát, rồi thi triển bí thuật bắt lão giả vào trong Long ngục. Lúc này mới cực kỳ may mắn giải trừ nguy cơ.

Về phần về sau sẽ phải thu thập lão gia hỏa này như thế nào, Phong Liệt thật đúng là chưa nghĩ ra. Dù sao hôm nay, Trần Long Thiên Bi tuy lực chấn nhiếp vẫn còn, nhưng uy lực chân thật dĩ nhiên là đã mất.

Muốn đối phó lão gia hỏa này, hắn quả thực là không có gì nắm chắc.

Nhưng Trần Long Thiên Bi có thể tự động hấp thu hết thủy nguyên khí xung quanh. Thậm chí có thể hấp thu nguyên lực của Long võ giả, cường hóa bản thân thành năng lực nghịch thiên. Đây chính là điều mà hắn không nghĩ tới.

Kế tiếp, Phong Liệt lại dò xét hoàn cảnh trong bóng tối một phen, phát hiện không còn nguy hiểm nào nữa thì lúc đó mới tiến lên gỡ Diệp Trì xuống.

Nhìn thấy xương cốt toàn thân đã bị vỡ, cơ hồ co quắp thành một đồng bùn của Diệp Trì, Phong Liệt trong nội tâm có chút chua xót. Diệp Trì từ trước đến giờ không may mắn, nay tựa hồ như cũng vậy.

Hắn nghĩ nghĩ một chút rồi thò tay mở miệng của Diệp Trì, bỏ vào một viên Bất Tử đan mà Lý U Nguyệt đã cho hắn. Sau đó vận công khai mở được lực. Lúc này mới ôm Diệp Trì bước ra cửa.

- Như thế nào lại còn chưa ra? Sẽ không xảy ra việc gì ngoài ý muốn chứ?

Lữ Tranh nhìn cơ quan của phòng tối dưới mặt đất, khẽ nhíu mày.

- Hừ, Đại ca, huynh cũng đừng đề cao cái tên cầu tạp chủng Phong Liệt kia. Với tu vi Hóa Đan Cảnh tầng thứ nhất của lão tổ, cho dù là Lãnh Phi Hồng của Âm Vũ Viện đến đây thì cũng khó có khả năng là đối thủ của lão tổ. Phong Liệt chỉ là một đệ tử Nguyên Khí Cảnh, tính toán cái gì chứ?

Lữ Vinh hừ lạnh một tiếng.

Ầm ầm.

Đúng lúc này, từ chỗ cơ quan phòng tối kia đột nhiên phát ra tiếng nổ vang rồi nứt ra một cánh cửa động.

Lữ Tranh Lữ Vinh sắc mặt cả kinh, vội vàng tiến lên, thì thấy lúc này Phong Liệt mang theo Diệp Trì từ trong bậc thang cửa động chậm rãi đi tới.

Lữ Tranh tranh thủ thời gian nở một nụ cười nịnh nọt nói:

- Tôn nhi bái kiến lão tổ! Chúc mừng lão tổ mừng đến tân sinh. Ngày khác tu vi chắc chắn nâng cao một bước.

- Lão tổ, cái tên Diệp Trì này cứ giao cho tôn nhi xử lý, sao lại phải vất vả lão nhân gia tự mình động thủ chứ?

Lữ Vinh cũng mang theo vẻ mặt cung kính, bước nhanh tiến lên tiếp nhận Diệp Trì trong tay Phong Liệt.

Nhưng không ngờ, ngênh đón y chính một một nắm đấm chậm rãi phóng tới.

Phanh!

Một tiếng trầm đục, Lữ Vành bị một quyền của Phong Liệt đánh bay bốn năm trượng, bộ mặt lồm vào một mảng lớn, té trên mặt đất máu tươi chảy xối xả, nhưng trong con mắt vẫn tràn đầy sự khiếp sợ cùng với khó hiểu, không rõ lão tổ của mình sao lại ra tay đối với mình.

- Lão tổ ngài....

Lữ Tranh cũng là sắc mặt cả kinh, không hiểu cho lắm nhìn Phong Liệt.

Phong Liệt lạnh lùng cười, lập tức xuất ra một viên hắc châu, giương lên nói với hai người:

- Lão tổ của các người ở chỗ này này.

- Cái gì? Người là Phong Liệt? Người không chết sao? Điều này sao có thể?

- Không có khả năng! Lão tổ là cao thủ Hóa Đan Cảnh, hơn nữa còn là Minh Long võ giả am hiểu luyện hồn. Cái này....cái này....

Lữ Tranh Lữ Vành hai huynh đệ đều trờng mắt, không thể tin, nhìn vào Phong Liệt thất thần thật lâu.

Mặc cho bọn chúng nằm mơ cũng đều không nghĩ tới, chỉ vẻn vẹn một Phong Liệt tu vi Nguyên Khí Cảnh, vậy mà có thể đánh bại được lão tổ Hóa Đan Cảnh, hơn nữa còn bắt linh hồn lão tổ của mình thu vào trong hắc châu.

Ai tin rằng một con kiến lại có thể nuốt ngon lành một con voi còn sống sờ sờ chứ?

Đây quả thực quá mức không thể tưởng tượng được.

Phong Liệt cũng không tiếp tục bức bách bọn chúng, nét mặt cười lạnh nhạt, dù bọn vẫn ung dung chờ hai người hồi phục lại tinh thần.

Sau một lát, hai anh em Lữ gia rốt cuộc cũng xác định được sự thật này. Đây không phải là lão tổ nhà mình nói giỡn với mình, mà là Phong Liệt hoàn toàn chưa chết.

- Phong Liệt, người...Người thật sự đã nhốt lão tổ Lữ gia chúng ta thu vào hắc minh châu sao?

Lữ Tranh vẫn không tin hỏi một câu.

Lữ Vành trực tiếp nhảy vào phòng tối dưới mặt đất, muốn điều tra đến cùng.

Phong Liệt cũng không trả lời. Hắn lạnh lùng cười, yên lặng chờ kết quả Lữ Vành xuống dò xét.

Mấy phút sau, Lữ Vành giống như gặp quỷ, thất kinh chạy lên, tinh thần hoảng hốt, nói với Lữ Tranh:

- Đại ca, đại ca...Lão tổ, ông ấy...ông ấy thật sự không còn thấy đâu nữa.

Hai người hoảng sợ liếc nhìn nhau một cái, lập tức nhìn vào viên hắc châu Phong Liệt đang vơ động, trong nội tâm dĩ nhiên là đã tin tưởng lời nói của Phong Liệt.

Hắc châu có chút chớp động, lộ ra một linh hồn đang ở trong đó giãy dụa không thôi. Nhưng Lữ Tranh Lữ Vành hai người cũng không thể làm gì được, cũng không cách nào chứng minh tình huống của hắc châu.

Đương nhiên, Phong Liệt cũng không có khả năng giao Tướng Dạ Mạc Châu cho hai người này xem xét. Nói như vậy chẳng khác nào giúp bọn chúng sao?

198. Chương 235 : Công Phu Sư Tử Ngoạm

- Như thế nào, đã tin chưa? Hừ, Lữ gia các người âm mưu hãm hại thành viên trọng chức của Ma Long Giáo, đây chính là tội phản giáo. Không biết, vào lúc này ngày mai, đệ tử Lữ gia có thể hay không thị trường lão hộ giáo thanh trừ?

Phong Liệt hữu ý vô ý nhìn hắc châu trong tay, âm trầm nói.

Nghe xong lời nói của Phong Liệt, Lữ Tranh Lữ Vành hai người thân hình đột nhiên run lên, trên mặt tràn ngập sự sợ hãi.

Ma Long Giáo tuy phân chia ngàn vạn thể lực, phân tranh không ngừng, nhưng cũng tuân thủ một quy tắc bất thành văn. Bí mật đấu với nhau sống chết thì không sao, nhưng không được vi phạm những quy định mà Ma Long Giáo đã đặt ra.

Điều quy thứ nhất của Ma Long Giáo. Không được đồng môn tương tàn.

Nhất là giết hại những thành viên trong tổ chức. Nếu vi phạm, hội sẽ dùng tội danh phản giáo để xử lý.

Phong Liệt thân là Đại sư huynh Chưởng ngự Âm Vũ Viện của Ma Long Giáo, dĩ nhiên là dưới một người trên vạn người ở Âm Vũ Viện. Chỉ cần hắn còn tại vị một ngày, thì đó chính là đại diện cho chính thống Ma Long Giáo.

Giờ khắc này, huynh đệ Lữ thị không khỏi nghĩ đến, một khi Phong Liệt đem chuyện này cáo trạng lại giới cao tầng, Lữ gia nhất định sẽ đụng phải một đả kích lớn nhất chưa từng có với Ma Long Giáo. Thậm chí sẽ bị trừ tận gốc, răn đe là vô cùng có khả năng.

Mặc dù có thể sẽ không đến như vậy, nhưng tính mạng của hai người sẽ rất khó bảo toàn.

Trong lúc nhất thời, hai người mồ hôi rơi như mưa, thân thể run rẩy.

Phong Liệt khoe miệng có chút nhếch lên, thú vị nhìn sắc mặt biến ảo không thôi của hai người.

- Phong Liệt, ngươi muốn gì?

Sau một lát, Lữ Tranh rốt cuộc cũng tỉnh táo được một chút, nói với Phong Liệt:

- Đúng rồi, Phong Liệt, ngươi chỉ cần không đem chuyện này kiện lên cấp trên, chúng ta có thể cung cấp long tinh cho ngươi. Ngươi muốn bao nhiêu cũng được. Ngươi không phải là muốn luyện chế thần binh hay sao? Chúng ta có thể cung cấp đầy đủ cho ngươi.

Khục khục!

Lữ Vành cũng không chờ đợi được, muốn dùng long tinh bịt miệng Phong Liệt, nhưng cuối cùng bị Lữ Tranh đá một cước, đem lời sắp nói nuốt vào trong.

Lúc này, Lữ Tranh đã tỉnh táo lại. Ý dần dần hiểu được, Phong Liệt không có vội vã rời đi, hiển nhiên là còn mưu đồ khác.

Y bình tĩnh nhìn Phong Liệt, âm trầm nói:

- Phong Liệt, ngươi ra giá đi.

Phong Liệt khẽ mỉm cười lắc đầu, thăm nghĩ đôi huynh đệ này phản ứng thật là quá chậm.

Lữ Tranh nghĩ không sai. Phong Liệt vốn chưa rời đi, đích thật là muốn hai người này phải trả một cái giá.

Trong lòng của hắn rất rõ ràng, mặc dù chuyện ngày hôm nay có tố cáo lên Lãnh Phi Hồng, cũng rất khó mà làm khó được Lữ gia. Bởi vì tình hình kinh tế của hắn căn bản không có chứng cứ để sử dụng.

Lữ Tiêu kia tuy bị mình giam trong không gian Long Ngục, nhưng đã bị ông ta nhìn thấy Trấn Long Thiên Bì, tất nhiên là không có khả năng để ông ta hiện thế, tránh bại lộ lá bài tẩy của mình.

Hơn nữa, đả kích Lữ gia đối với chính mình chỗ tốt cũng có hạn. Địch nhân của mình không chỉ có một mình Lữ gia. Chỉ bằng lừa bịp kiếm một món lợi.

- Hừ, không phải là ta a giá như thế nào, mà là muốn xem các người có thể khai ra cái giá bao nhiêu mới có thể khiến Phong Liệt ta dàn xếp ổn thỏa?

Phong Liệt cười lạnh nói.

- Sao?

Lữ Tranh sững sờ, nhúu mày, hơi chút trầm ngâm, sau đó nói:

- Mười vạn Long tinh, như thế nào?

- Hahaha, mười vạn Long tinh? Lão tử còn thiếu mười vạn Long tinh sao? Hoặc là nói an nguy của Lữ gia các người chỉ đáng giá mười vạn Long tinh?

Phong Liệt tức cười nói.

Lữ Tranh sắc mặt thoáng chốc khó coi vô cùng. Trong lòng y rất rõ ràng, mười vạn Long tinh đối với người bình thường mà nói thì đó là một con số rất lớn, nhưng đối với cái tên Phong Liệt này hất tay lên đã có được ba mươi vạn Long tinh thì quả thật là hơi ít một chút.

- Vậy người rốt cuộc muốn bao nhiêu?

Lữ Vành sốt ruột nói.

Phong Liệt thấy không sai biệt lắm, liền khề hừ một tiếng, nói:

- Ta muốn cái này....”Lữ Tự Hành”

- Không được!

- Không được, người đây là công phu sư tử ngoạm đấy.

Lữ Tranh Lữ Vành ánh mắt cả kinh, không do dự một ngậm từ chối.

Nói thật, Lữ Tự Hành là một trong những sản nghiệp của Lữ gia tại Ma Long Giáo, chủ yếu kinh doanh binh khí, áo giáp và các loại nguyên liệu khác. Hàng năm mang lại cho Lữ gia không dưới bách vạn Long tinh, chính là một trong những tài nguyên chủ yếu của Lữ gia. Tầm quan trọng của nó không cần nói cũng biết.

Nếu mất đi Lữ Tự Hành, chỉ sợ mặc dù Phong Liệt không giết chết bọn chúng thì Lữ gia cao thấp ngàn vạn người cũng không để cho huynh đệ hai người sống yên.

- Hắc hắc, đã như vậy thì không cần nói chuyện nữa. Chúng ta sau khi quay trở lại, có lẽ sau này sẽ không còn gặp lại. Hahaha....

Phong Liệt càn rỡ cười to vài tiếng, lập tức mang theo Diệp Trì ra bên ngoài.

Chứng kiến Phong Liệt muốn đi, Lữ thị huynh đệ sắc mặt liền khẩn trương. Bọn chúng đều biết một điều, một khi Phong Liệt rời khỏi cánh cửa này, hậu quả của bọn chúng sẽ như thế nào. Vì vậy đều không chút do dự đuổi theo, mềm giọng cầu xin.

- Phong Liệt, chuyện gì cũng từ từ mà. Ngoại trừ Lữ Tự Hành thì những cái khác đều được.

- Hai mươi vạn Long tinh? Ba mươi vạn Long tinh? Nếu không thì ta dùng linh bảo Thanh Lê kiếm của ta cho người. Ta còn có mười tuyệt sắc mỹ nữ chưa từng hưởng qua, cùng một lúc đưa cho người. Dù sao ta cũng không còn dùng được nữa rồi.

Mắt thấy Phong Liệt sắp rời khỏi cửa, hai người đều gấp đến độ muốn khóc lên. Nếu không phải bọn chúng nghĩ rằng mình không phải là đối thủ của Phong Liệt, bọn họ thậm chí đều không ngại giết người diệt khẩu. Sau đó đến trước mặt Ma Long Giáo Chủ, tranh luận với Âm Vũ Viện.

Nhưng khi hai người sắp sụp đổ, Phong Liệt bỗng nhiên dừng bước, lạnh lùng báo ra một số lượng:

- Một bách vạn! Ngay lập tức!

- Sao, một....một bách vạn!

Hai người sắc mặt cả kinh, nhìn nhau, nhưng khi Phong Liệt sắp mất đi tính nhẫn nại thì hai người vội vàng gật đầu liên tục, nhưng trong lòng lại đau như cắt.

Một bách vạn Long tinh, đây là một con số rất kinh người. Toàn bộ gia sản của Long võ thế gia tam đẳng cộng lại cũng chưa chắc gì vượt qua bách vạn Long tinh.

Lữ Tranh Lữ Vành trong nội tâm quả thực là hối hận muốn chết, không nghĩ tới kế hoạch không sơ hở chút nào của mình lại bị thất bại, lại còn phải mất đi một bách vạn Long tinh cùng tính mạng của ảo tổ Hóa Đan Cảnh của Lữ gia. Đây quả thật là rối tinh rối mù.

Sau một lát, Phong Liệt cùng mọi người rời khỏi Lữ Tự Hành, mang theo nét mặt đặc ý khó có thể che giấu. Diệp Trì đã được giao cho đám người Trương Đại Tài chăm sóc.

Lúc này, trong trữ vật giới chỉ của hắn đang có được sáu mươi vạn Long tinh của Lữ thị huynh đệ dâng lên, cùng với các loại linh bảo có giá trị hơn năm mươi vạn. Tâm trạng quả thật là tốt đến cực điểm.

Còn huynh đệ Lữ thị ở đằng sau thì thất hồn lạc phách ngã phịch xuống mặt đất, về mặt gốc rễ.

Hôm nay, toàn bộ Long tinh và linh bảo của Lữ Tự Hành đã bị Phong Liệt lấy đi hết. Bọn chúng trong nội tâm suy nghĩ về sau nên báo cáo với gia tộc như thế nào đây.

199. Chương 236 : Giá Trên Trời (1)

- Hắc hắc, hiện tại cũng đã dư dả rồi, phải chăng nên đem Thiên Bi sửa chữa lại?

Phong Liệt tâm trạng sáng khoái vô cùng, liền nghĩ tới Trấn Long Thiên Bi trong không gian Long Ngục.

Kế tiếp, hắn lại phân chia một bộ phận tinh thần để quan sát tình hình Lữ tiêu trong Long Ngục. Dù sao cao thủ Hóa Đan Cảnh cũng không phải là con kiến. Không chừng sẽ xảy ra vấn đề gì đây.

Nhưng sau một khắc, Phong Liệt không khỏi hai mắt máy động, về mặt tràn đầy sự kinh ngạc.

- Tắm bia đá chết tiệt! Đây rốt cuộc là cái thứ đồ vật quý quái gì vậy? Ui chao, bảo bối của lão phu. Hồn đan tiểu súc sinh, nếu để cho lão phu bắt được người, người muốn chết cũng không được muốn sống cũng không xong.

Trong không gian Long ngục, lão quỷ Hóa Đan Cảnh Lữ Tiêu đối diện với Trấn Long Thiên Bi mắng to, về mặt hối hận.

Ông ta khoe miệng dính máu, hai mắt ảm đạm vô quang, cúi đầu nhìn đoạn cốt thương cơ hồ hóa thành gỗ mục trong tay mình, quả thực khóc không ra nước mắt.

Ông trời không có mắt. Đoạn cốt thương này được lưu truyền từ đời xa xưa, dùng nguyên khí của Chân Long luyện thể mà thành. Hơn nữa, dưới sự ân cần chăm sóc của ông ta trọn vẹn sáu trăm năm, sớm đã đạt đến huyền bảo cấp bậc thất phẩm, tương đương với tính mạng của ông ta.

Một lát sau, Lữ Tiêu phát giác chính mình căn bản không có cách nào chống lại hấp lực của tắm bia đá. Sau khi suy nghĩ thật lâu, ông ta quyết định mạo hiểm một lần, thử xem có thể tắm bia đá nhìn qua có vẻ không chịu nổi một kích kia, một lần hành động hủy diệt, chấm dứt hậu hoạn.

Vì vậy, ông ta vận dụng nguyên lực toàn thân đưa cốt thương lên, hung hăng ném về phía tắm bia đá.

Kết quả, cốt thương dễ dàng đâm vào cái khe trong tắm bia đá, nhưng lại không thể khiến cái vết rách trải rộng trên tắm bia đá biến thành mảnh vụn. Thậm chí không thể tạo thành nửa điểm hư hao đối với tắm bia đá. Cái này làm cho Lữ Tiêu lòng nóng như lửa đốt.

Hơn nữa, làm cho Lữ tiêu hao tổn trí lực tới gần tắm bia đá. Lúc gỡ cốt thương thì trên tắm bia đá xuống, cốt thương đã biến thành bộ dạng thê thảm.

Từ đó, một bảo vật có giá trị liền thành, thế gian hiếm có cứ như vậy mà biến mất nguyên khí, trở thành một phế phẩm. Ngay tiếp theo, tinh thần lẫn thể xác của Lữ Tiêu bị thương không nhẹ.

Trên người tổn thương là chuyện nhỏ, nhưng tổn thất huyền bảo bốn mạng của mình chính là sự kiện đau lòng nhất của Lữ Tiêu. Ông ta nhìn không được bắt đầu mắng ầm lên, đồng thời không khỏi hận Phong Liệt đến tận xương tủy.

Phong Liệt chứng kiến Lữ Tiêu trong Long Ngục rơi vào hoàn cảnh như vậy, sau một hồi kinh ngạc, trên mặt liền lộ ra một tia vui vẻ cổ quái:

- Hắc hắc, lão gia hỏa này cũng không phải là khó đối phó.

- Sư huynh, huynh nói cái gì vậy?

Tiểu Lục nghe được tiếng lầm bầm của Phong Liệt, lập tức đưa cái đầu nhỏ qua hiếu kỳ hỏi.

- Haha, không có gì. Đi thôi, chúng ta lên đỉnh núi đi.

Phong Liệt nhẹ cười, rồi nói với Trương Đại Tài:

- Đại Tài, ngươi hãy đưa Diệp Trì về, tìm một người chăm sóc tốt một chút.

- Vâng, công tử.

Trương Đại Tài cung kính nói. Sau đó công Diệp Trì đang hôn mê lên lưng, nhanh chóng xuống núi.

Kế tiếp, đám người Phong Liệt một bên xem xét cảnh quan ven đường, một bên chậm rãi xuống dưới núi, phong thái tiêu dao tự tại.

Nhưng sau một lát, đang lúc Phong Liệt chuẩn bị theo đường núi thẳng lên đỉnh thì đột nhiên bước chân chậm lại, sắc mặt thoáng chút khó coi.

Bởi vì lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, cách đó không xa đang có vài thiếu nữ yếu điệu thanh lệ đang đi tới, xem ra là muốn xuống núi.

Những nàng thiếu nữ này dung nhan tuyệt sắc, rất xinh đẹp. Quả thuật trở thành một đạo phong cảnh hữu tình cho ngọn núi Tử Dương, làm cho vô số người đi đường phải ngoái mắt trông theo.

Nhưng khi Phong Liệt nhìn thấy những cô thiếu nữ này thì trong lòng phiền muộn vạn phần. Bởi vì cô gái tuyệt sắc mặc quần trắng trong đó thành linh lại là người mà hắn sợ nhìn nhất ngày hôm nay, Diệp Thiên Tử. Còn lại là Tiểu Diệp cùng với những đệ tử khác của Âm Vũ Viện.

Khi Phong Liệt phát hiện Diệp Thiên Tử thì cũng là lúc Diệp Thiên Tử nhìn thấy Phong Liệt. Đôi mắt đẹp ngưng tụ, cũng không biết nghĩ tới điều gì mà khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đỏ ửng hẳn lên.

Phong Liệt sau phút chốc ngưng trệ, lập tức không chút do dự quay đầu đi. Hắn thà rằng đi đường ngoằn ngoèo lên núi xa một chút, nhưng cũng không muốn đụng mặt Diệp Thiên Tử trong lúc này.

- Ô, sư huynh, chúng ta không phải muốn lên núi sao? Huynh như thế nào lại xuống núi chứ?

Tiểu Yên kinh ngạc nói. Những người còn lại cũng có chút khó hiểu.

- A...cái này...ta nghe nói có một con đường khác lên núi rất nhanh. Chúng ta đi kiếm cái gì ăn đi. Dù sao thì luyện khí cũng không phải chỉ trong thời gian ngắn là xong.

Phong Liệt xấu hổ gãi đầu, rút cuộc nghĩ ra một lý do chẳng ra làm sao. Hắn vừa nói vừa bước rất nhanh.

Nhìn thấy Phong Liệt giống như là chạy trốn, Tiểu Yên, Tiểu Lục cũng khởi sững sờ. Hai cặp mắt trong veo tràn ngập sự kinh ngạc.

- Ăn cái gì? Sư huynh không phải vừa mới ăn cơm sao?

- Có lẽ là ăn chưa no!

- A, ta cũng có chút đói bụng. Hihi, ăn cái gì cũng được.

Hai cô gái nhìn nhau trong chốc lát rồi tranh thủ chạy theo.

Mà lúc này, trên sơn đạo, Diệp Thiên Tử nhìn thấy Phong Liệt vừa nhìn thấy mình liền quay đầu đi, rõ ràng là né tránh mình, điều này khiến cho nàng nội khí càng dâng lên, hàm răng nghiến kèn kẹt. Đồng thời trong nội tâm còn mơ hồ có một tia ủy khuất không hiểu.

Sắc mặt biến ảo một lúc, cuối cùng nàng chỉ tức giận mắng một câu:

- Phong Liệt chết tiệt, dám trốn tránh bổn tiểu thư. Ta muốn xem ngươi có thể tránh được bao lâu. Hừ, bổn tiểu thư cũng không phải là người dễ chọc ghẹo đâu.

Tuy Long võ giả có thể vài ngày không cần ăn uống, nhưng quán rượu vẫn là một trong những nơi Long võ giả ưa thích.

Phong Liệt cùng mọi người đi một đường vòng xa, cuối cùng tìm được một quán rượu không tệ.

Hôm nay, Phong Liệt đã có được hai bách vạn Long tinh, ngẫu nhiên tiêu phí một chút cũng không sao. Ăn thì ăn toàn món ngon, uống thì uống rượu quý long, khiến cho bốn người Tiểu Yên, Tiểu Lục, Triệu Thung bốn người được ăn uống thỏa mãn.

Cho đến một canh giờ sau, tất cả mọi người ăn uống no say rồi mới cất bước, chậm rãi hướng về đỉnh núi.

Tục truyền, núi Tử Dương thời thượng cổ là một ngọn núi lửa nổi tiếng ở đại lục. Mỗi lần phun trào đều tạo thành tai nạn cho sinh linh chung quanh mấy vạn dặm.

Về sau, ngọn núi này bị một cao thủ Long Biển Cảnh của Ma Long Giáo dùng cấm trận giam cầm năng lượng phun trào, đồng thời đặt một Luyện Thiên Lô cấp bậc huyền bảo làm thành mắt trận cấm trận.

Từ đó về sau, núi Tử Dương không còn là núi lửa nguy hại nữa.

Hơn nữa, bởi vì Luyện Thiên Lô không giây phút nào là không thu nạp địa tâm chi hỏa tu luyện bản thân, nên phẩm giai của nó hoàn toàn được nâng cao.

Trải qua vài vạn năm cho đến hôm nay, Luyện Thiên Lô trước kia chỉ là huyền bảo nhất phẩm, nay được thăng thành cấp bậc chí bảo, trở nên một trong tam đại Luyện Thiên Lô nổi tiếng toàn bộ đại lục, và cũng trở thành một trong những cây hái ra tiền của Ma Long Giáo.

200. Chương 237 : Giá Trên Trời (2)

Mọi người đi dọc theo đường núi, chỉ sau một lát liền nhìn thấy được một cung điện mang phong cách cổ xưa trên đỉnh núi Tử dương. Ngoài cửa có treo một tấm biển cực lớn, mặt trên có viết bốn chữ “Tử Dương đại điện”.

Phong Liệt nhìn thấy tòa cung điện, hai mắt không khỏi có chút thất thần.

Kiếp trước, hắn cũng đã từng đến Tử Dương đại điện này. Khi đó, hắn đã luyện chế ra được một thanh loan đoá huyết nguyệt vô cùng sắc bén.

Một thanh Huyết Nguyệt đã cùng với hắn trải qua cuộc sống thiên tài nhưng ngắn ngủi của mình.

Còn ở kiếp này, hắn một lần nữa đến nơi đây, cũng vì mình mà luyện ra một cây đại thương.

- Đứng lại! Các người đến Tử Dương đại điện làm gì?

Bên ngoài đại điện, một gã mặc quần áo trưởng lão của Ma Vũ Viện ngăn cản bọn người Phong Liệt lại, lạnh lùng nói.

- Mượn luyện Thiên Lô!

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- Sao?

Vị trưởng lão kia ngưng mắt nhìn kỹ đám người Phong Liệt, trên mặt hiện lên một tia khinh thường.

Trước đây, người đến mượn Luyện Thiên Lô người nào không phải là cao thủ tu vi cao thâm, tài sản phong phú. Đùng nói là một gã Long võ giả Nguyên Khí Cảnh, ngay cả Cường Khí Cảnh, Chân Khí Cảnh đều rất ít người có thể sử dụng được Luyện Thiên Lô.

Nhưng kể tiếp, khi ông nhìn thấy lệnh bài Chương ngự bên hông Phong Liệt, sắc mặt hơi chậm lại, ánh mắt ngưng trọng vài phần. Sau vài phút trầm ngâm, ông ta cười lạnh nhạt nói:

- Khởi động Luyện Thiên Lô cần mười vạn Long tinh. Mỗi ngày cần nộp trên một vạn Long tinh. Ngoài ra, Luyện Thiên Lô vận chuyển mỗi canh giờ cần tiêu hao một vạn Long tinh. Tiểu tử, nếu có thể đáp ứng được số Long tinh thì có thể đi vào.

- Ôi, nhiều như vậy sao?

Nghe xong giá tiền này, đám người Tiểu Yên Tiểu Lục ngược lại hút một ngụm khí lạnh. Cái miệng nhỏ nhắn há ra thật to. Triệu Thung cũng là cười khổ lắc đầu. Cho dù y sớm biết Luyện Thiên Lô giá trị xa xỉ, nhưng cũng bị hung hăng đánh cho một phát.

Phong Liệt sắc mặt cũng không thay đổi chút nào, khẽ gật đầu, lập tức không chút do dự bước nhanh vào Tử Dương đại điện.

Vị trưởng lão kia thấy Phong Liệt bộ dạng không quan tâm liền kinh ngạc vài phần, âm thầm suy nghĩ đây là công tử ca của nhà ai, sao lại có tiền như vậy.

Sau một lát, Phong Liệt trong đại điện nộp mười một vạn Long tinh. Sau đó dưới sự dẫn dắt của một cao thủ Cương Khí Cảnh hướng đến một ám đạo bên dưới mặt đất, tận sâu trong đại điện Tử Dương.

Trong chớp mắt đã hao tổn đến mười một vạn Long tinh, mặc dù tài sản ngày hôm nay đã nhiều nhưng Phong Liệt vẫn cảm thấy có chút da cắt thịt đau. Nếu không phải mấy ngày nay hần trắng trơn kiếm tiền thì chỉ sợ ngay cả phí nhập môn cũng không trả nổi.

Phía dưới Tử Dương đại điện là một không gian cực lớn, phạm vi hơn ba trăm trượng, cao ước chừng hơn một trăm trượng. Không gian cao thấp tả hữu hết thấy đều do những huyền thiết biến sâu dày đến mấy trượng tạo thành. Có thể nói là phòng thủ kiên cố, không thể phá vỡ. Chỉ sợ là cho dù là cao thủ Hóa Đan Cảnh nếu muốn công tiến cũng phải tốn không ít công phu.

Phong Liệt vừa mới gia nhập không gian, liền lập tức thất được ở giữa không gian có một lò lửa đường kính hơn mười trượng màu đỏ sậm. Từ bếp lò biểu hiện ra ngàn vạn hình ảnh Ma Long vạn đầu cùng với vô số Long vân huyền ảo. Toàn thân bếp lò lập lòe màu đỏ, thần dị phi phàm, không khí cực nóng, phong cách cổ xưa, khí tức tang thương không ngừng tản ra, tràn đầy cảm giác thần bí.

Không hỏi cũng biết, đây chính là một trong tam đại chí bảo Luyện Thiên Lô nổi tiếng toàn bộ đại lục. Nó tọa lạc trên một tể đàn cũ nát, cổ xưa. Ngọn lửa màu tím hừng hực không ngừng từ tể đàn phát ra ngoài, sắp nhập vào trong lò.

Trải qua mấy vạn năm, hóa ma lô không giây phút này là không thông qua tể đàn hấp thu tâm địa chi hỏa dưới núi Tử Dương, rèn luyện bản thân, không ngừng nâng cao phẩm giai của chính mình. Cho nên mới có thể tấn thăng thành Luyện Thiên Lô cấp chí bảo cực kỳ hiếm thấy, nổi tiếng thiên hạ.

Dưới sự dẫn dắt của gã cao thủ, Phong Liệt leo lên đài cao của tể đàn, có thể cẩn thận chứng kiến cảnh tượng hóa diễm bốc lên từ trong hỏa lò. Một cỗ không khí cực nóng đập vào mặt, chờ hồ mà cho người ta hít thở không thông.

Phong Liệt đồng thời cũng phát hiện, chính giữa ngọn lửa đang có một đạo hình ảnh đang khoan chân ngồi, không hề nhúc nhích.

Gã cao thủ chỉ vào bóng người mơ hồ kia, nói với Phong Liệt bên cạnh:

- Có thấy không? Đó chính là khí linh của Luyện Thiên Lô. Đợi tí nữa đem tất cả dây đủ yêu cầu về luyện chế bình khí của người hóa thành ý niệm khắc sâu vào khối Tinh Linh này thì sau đó vứt cho nó là được. Nhớ rõ, cứ cách mỗi canh giờ phải ném vào một vạn Long tinh. Bằng không thì khí linh bãi công, làm cho luyện khí thất bại thì đừng trách chúng tôi nhé.

- Được!

Phong Liệt thò tay nhận lấy một khối tinh thạch màu trắng, nhẹ gật đầu tỏ vẻ minh bạch.

Hắn kiếp trước đã từng sử dụng qua một lần hóa ma lô này. Đối với những hạng mục công việc cần thiết phải chú ý cũng đã hiểu rõ. Nhưng giờ phút này, Phong Liệt vẫn như cũ, cẩn thận lắng nghe sự hướng dẫn của gã cao thủ.

Bởi vì, lần luyện khí này có thể nói là quan hệ trọng đại. U Linh Thiết, Huyền Minh trọng thiết tinh cùng với những kim tinh vô danh khác, bất luận một cái nào cũng đều có giá trị liên thành, có được không phải dễ. Tùy tiện quăng một vật nào ra bên ngoài cũng đủ khiến cho một trận gió tanh mưa máu xảy ra. Hơn nữa, đều không thể sử dụng lại lần nữa. Cho nên nhất định phải bảo đảm không để xảy ra sai sót.

Sau một phút hướng dẫn, gã cao thủ rút cuộc cũng đã nhả nhủ xong tất cả những hạng mục công việc cần phải chú ý, rồi mới chậm rãi bước ra khỏi không gian. Chỉ vờn vờn lưu lại một mình Phong Liệt bên trong.

Phong Liệt cũng không lập tức bắt đầu luyện khí. Hắn khoanh chân ngồi xuống chính giữa tể đàn, cầm cái khối tinh thạch màu trắng, nhắm mắt suy nghĩ trong chốc lát.

Cái khối tinh thạch màu trắng này được gọi là Linh Tinh, là một loại đá dùng để ghi chép những ý niệm của mình vào bên trong. Nó chính là cách trao đổi duy nhất với khí linh hóa ma lò.

Trong lúc suy nghĩ, Phong Liệt đã đem một loạt yêu cầu luyện Tế Thiên Thần Thương khắc sâu vào bên trong Linh Tinh, bao gồm hình dạng đại thương, dài ngắn ra sao, phẩm chất, tỉ lệ cùng với thuộc tính công hiệu rất là tường tận.

Sau nửa canh giờ, Phong Liệt mới mở hai mắt ra, nhẹ thở phào một cái. Sau đó hắn đem khối Tinh Linh trong tay nhẹ nhàng bắn vào trên người đạo nhân ảnh trong hỏa lò, lập tức biến mất không thấy hình dạng.

Khí linh Luyện Thiên Lô đều bị cưỡng ép loại đi tất cả các loại dục niệm. Phong Liệt bởi vì có kinh nghiệm đến lần trước nên không còn nghi ngờ gì nữa.

Chỉ có điều, hần lúc này lại không chú ý tới, ngay sau khi Tinh Linh được bắn vào trong, bóng người đang ngồi yên bên trong vốn đứng yên bất động đột nhiên hơi chút run rẩy.

- Long tinh! Nguyên liệu.

Sau mấy phút, một thanh âm khàn khàn giống như máy móc truyền từ trong lò truyền ra, chui vào trong óc Phong Liệt.

201. Chương 238 : Thần Thương Kinh Hồn

Phong Liệt sau khi nghe thấy, không chút do dự, lấy ra ba vạn Long tinh đổ vào trong lò. Sau đó lại đem Tế Thiên Thần Thương, U Linh Thiết, Huyền Minh trọng thiết tinh cùng với khối tinh kim vô danh dài ba tấc tất cả ném vào trong.

Sau khi làm xong, Phong Liệt biết rõ sẽ không còn chuyện gì, chỉ cần canh thời gian đổ Long tinh vào trong hỏa lò là được.

Kế tiếp, hắn liền khoanh chân ngồi trên tể đàn, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào ngọn lửa nhìn sự biến hóa của những nguyên liệu kia, sắc mặt chờ mong.

Đúng lúc này, Phong Liệt đang trong lúc lơ đãng phát hiện, đạo nhân ảnh khí linh kia lưỡng đạo tinh mang lập tức lóe lên, phảng phất giống như hai con mắt thần, làm cho Phong Liệt trong nội tâm hiện lên một tia kinh ngạc.

Nhưng hắn cũng không để ý trong lòng. Hắn biết rất rõ, khí linh này đã được loại bỏ hết tất cả các dục niệm. Mặc kệ là cao quý đến cỡ nào, chỉ sợ đã sớm thông linh biến hóa rồi. Thậm chí linh trí so với nhân loại cũng không còn nhiều.

Hôm nay, nó chẳng khác nào chỉ là một loại máy móc tinh vi thôi.

Kế tiếp, trong lúc Phong Liệt đang nhìn chăm chú vào trong hỏa ma lò thì một tiếng động nhỏ vang lên, rồi đột nhiên tăng vọt hơn mười lần. Độ nóng toàn bộ không gian đều tăng lên một cường độ không thể tưởng tượng nổi.

Cùng lúc đó, Long tinh trong lòng thật sự là tiêu hao một cách thần tốc.

Giờ phút này, những nguyên liệu mà Phong Liệt ném vào trong lò, bất luận là Tế Thiên Thần Thương hay là Huyền Minh trọng thiết tinh nặng mười vạn cân đều im lặng, tùy ý cho hỏa diễm thiêu đốt dung luyện.

Thời gian lặng lẽ trôi, không gian trong phòng hoàn toàn im ắng, chỉ còn tiếng động phát ra từ ngọn lửa hùng hực trong hỏa ma lò mà thôi.

Một canh giờ!

Hai canh giờ!

Trong chớp mắt, ba canh giờ đã trôi qua.

Phong Liệt nhìn những nguyên liệu không hề biến hóa trong hóa ma lò kia thì liền khẽ nhú mày, cũng không biết là nóng hay là do gấp gáp mà trán của hắn dần toát ra một tia mồ hôi.

Lửa trong lò cháy mạnh như vậy, nếu đổi lại là tinh kim bình thường thì chỉ sợ là sau nửa khắc đã bị hòa tan mất rồi.

Nhưng hôm nay, trải qua ba canh giờ bị thiêu đốt, vậy mà không để lại bất luận một sự biến hóa phát sinh nào. Điều này khiến cho Phong Liệt không thể không nôn nóng.

Phải biết rằng, củi để đốt trong lò không phải là than củi bình thường, mà là Long tinh.

Nhưng bất luận thế nào, Phong Liệt cũng không muốn bỏ dỡ nửa chừng. Hắn dùng thêm ba vạn Long tinh ném vào trong, sau đó ngừng mắt nhìn lại.

Trời không phụ lòng người, theo thời gian trôi qua, sau năm canh giờ, U Linh Thiết rốt cuộc đã có dấu hiệu hòa tan, dần dần biến thành những giọt nước màu đen quần chung quanh, làm cho sắc mặt của Phong Liệt không khỏi vui mừng.

Nhưng đồng thời làm cho hắn lo lắng chính là, những nguyên liệu còn lại, kể cả Tế Thiên Thần Thương cũng không chút biến hóa nào.

Phong Liệt cười khổ thở dài một hơi. Hắn mặc dù biết những nguyên liệu thể gian hiếm có này không giống như bình thường. Nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng này thì cũng cảm thấy bối rối.

Nhưng, điều này cũng không làm cho Phong Liệt sốt ruột nhất. Thời gian trôi qua, Phong Liệt rốt cuộc cũng cảm thấy cái gì gọi là nóng như lửa đốt.

Sáu canh giờ trôi qua, Phong Liệt lại lần nữa bỏ vào ba vạn Long tinh.

Bảy canh giờ,

Tám canh giờ,

.....

Mười hai canh giờ,

Hai mươi bốn canh giờ.

Một lần lại một lần tăng thêm Long tinh, Phong Liệt thời gian dần trôi đều cảm thấy cánh tay của mình đã nặng nề hơn.

Cái này còn chưa chính thức bắt đầu luyện chế Thần Thương, chỉ là hòa tan nguyên liệu cũng khiến hắn hao tổn mấy chục vạn long tinh rồi. Điều này thật sự làm cho người ta chấn kinh.

Tiêu hao nhiều Long tinh như vậy, cho dù là cao thủ Cương Khí Cảnh chỉ sợ là đã táng gia bại sản rồi.

Hơn nữa, trong Long Huyết đại lục, cho dù một thượng phẩm linh bảo khi bán ra cũng được mấy chục vạn Long tinh rồi.

- Nếu lão tử ngay cả một trăm hai mươi vạn Long tinh cũng không đủ để luyện chế một binh khí thì há là sự chê cười lớn nhất thiên hạ sao?

Phong Liệt sắc mặt khó coi, mắng một câu.

Tới thời điểm này, Huyền Minh trọng thiết tinh cùng cái khối tinh kim vô danh rốt cuộc cũng bắt đầu hòa tan, biến thành hai luồng chất lỏng, làm cho Phong Liệt thở dài thật sâu.

Hôm nay, U Linh Thiết, Huyền Minh trọng thiết tinh cùng tinh kim vô danh cũng đã hòa tan, chỉ còn lại Tế Thiên Thần Thương thôi.

Phong Liệt cắn răng, một lần nữa ném vào mười vạn Long tinh, rồi nhìn chăm chăm vào Tế Thiên Thần Thương đang chậm rãi xoay tròn trong ngọn lửa, không khỏi nhú mày.

Tế Thiên Thần Thương nguyên liệu chủ yếu là Long Huyết Âm Kim cùng Minh Kính Sa. Mà kiếp trước, Phong Liệt từng dùng Long Huyết Âm Kim chế tạo qua một thanh Huyết Nguyệt loan đao. Lúc đó, Long Huyết Âm Kim chỉ vền vẹn dùng hai canh giờ là đã được hòa tan.

Mặc dù có thể nói, một số tinh kim sau khi được đúc thành thần binh, các phương diện thuộc tính đều được đề cao rất lớn. Nhưng cũng không thể trở thành không hợp lẽ thường như vậy?

Sau một khắc, ngay lúc Phong Liệt trăm mối vẫn không có cách nào hóa giải, hóa ma trong lò lại đột nhiên vang lên một tiếng rống thành phổ

- Đồ vô liêm sỉ! Là cái tên hỗn đản nào bắt lão tử dung luyện Tế Thiên Thần Thương?

Thanh âm mệnh mông cuồn cuộn giống như tiếng sấm giữa ban ngày, trong không gian quanh quần không thôi.

Phong Liệt trong lòng không khỏi đại chân, vội vàng chăm chú nhìn lại.

Kế tiếp, hấn khiếp sợ phát hiện, bên trong Tế Thiên Thần Thương có một đạo hồn ảnh mơ hồ dần dần hiện ra. Đồng thời một cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ lập tức tràn ngập toàn bộ không gian.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Trong Thần Thương có tinh hồn vô giả tồn tại?

Phong Liệt đồng tử co rụt lại.

Giờ phút này, hấn trong lòng vạn phần nghi mà sợ. Nếu tinh hồn xem ra dị thường mạnh mẽ này bất kỳ lúc nào đoạt xá của mình, xác suất thành công là không thể nghi ngờ.

- Ở đây là đâu? Chết tiệt!

- Đây là chỗ nào? Chết tiệt!

Từ trong Tế Thiên Thần Thương xuất ra một tinh hồn, ngưng thực một chút. Sau đó, một gã nam tử mặc chiến giáp màu bạc trẻ tuổi rơi vào trong mắt Phong Liệt.

Tuy lúc này y chỉ là trạng thái linh hồn, nhưng rất uy phong凛凛. Toàn thân lộ ra một cỗ khí tức làm cho người ta không dám nhìn gần, giống như một sát thần trải qua nhiều năm chinh chiến sa trường.

Nam tử nhìn hỏa diễm hừng hực chung quanh, liền hung hăng mắng một câu. Nhưng sau một phút, y liền phát hiện Phong Liệt đứng cách đó không xa, con mắt thoáng chớp sáng ngời, không khỏi cất tiếng cười to:

- Hahaha, hảo tiểu tử! Không thể tưởng tượng được Tần Huyết Y ta vừa mới tỉnh lại liền gặp được một lương tài mỹ chất như vậy. Tiểu tử, bốn tọa mượn thân thể ngươi dùng một lát.

Dứt lời, Tần Huyết Y linh hồn đột nhiên bay về phía Phong Liệt, tốc độ nhanh như điện, làm cho Phong Liệt hoảng sợ biến sắc.

- Lão tử sao lại xui xẻo như vậy? Lại thêm một kẻ đến đoạt xá, thực tưởng lão tử là bần nặn hay sao?

Phong Liệt khiếp sợ, đồng thời giận dữ trong lòng.

202. Chương 239 : Hóa Ma Lô Có Quỷ (1)

Tần Huyết Y này mặc dù nói là mượn thân thể của mình dùng một lát, nhưng là kẻ đần cũng biết, “mượn” đoán chừng sẽ không còn bao giờ trả.

Đây có lẽ là chỗ bất hạnh của một tuyệt thế thiên tài. Phàm là những lão già có năng lực đoạt xá, ai mà chẳng muốn có một thân thể thiên tư xuất chúng chứ.

Còn Phong Liệt thì với thân thể cửu phẩm huyết mạch, lúc nào cũng tràn đầy chân long khí huyết, tất nhiên là khó có thể tránh được ánh mắt gian tà của những lão gia hỏa. Nếu không bị ngấp nghé ngược lại còn có chút không bình thường.

Lúc này, Phong Liệt cũng nhìn ra được cảnh giới của Tần Huyền Y không thấp. Muốn trốn chỉ sợ là trốn không được. Chỉ bằng đường đường chính chính liều một phen.

Huống chi, với thân thủ của mình ngày hôm nay cũng chưa chắc thất bại.

- Muốn đoạt xá lão tử, người đi chết đi.

Mắt thấy linh hồn của Tần Huyết Y đánh tới phía mình, Phong Liệt sắc mặt hung ác, lập tức hai tay xuất hiện một tòa núi lớn, đột nhiên đẩy tới trước.

Oong oong!

Từ trong không khí phát ra tiếng oong oong. Một tấm bia đá cao nửa người màu xanh đột nhiên xuất hiện đằng trước Phong Liệt, sau đó hung hăng tấn công Tần Huyết Y.

Tấm bia đá này tất nhiên là Trấn Long Thiên Bi trong Long Ngục, lúc này đã được Phong Liệt tể ra, lập tức tản mát thành một mảnh thanh mang mờ mịt, đồng thời mang theo một cổ khí tức chấn nhiếp hết thảy, tràn ngập toàn bộ không gian, khiến không khí hoàn toàn ngưng trệ.

- Đây là vật gì? Không ổn rồi.

Tần Huyết Y nhìn thấy tấm bia đá màu xanh bay tới, ban đầu là sững sờ, sau đó là sắc mặt kinh hãi.

Lúc này, bị thanh mang của Trấn Long Thiên Bi chấn nhiếp, y chỉ cảm giác thân thể của mình giống như rơi vào vũng bùn. Hơn nữa, tinh thần bị áp lực dị thường, khó có thể phản kháng, liền kinh hãi vô cùng.

Oanh!

Hỗn Đăn!

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, Tần Huyết Y bị Thiên Bi hung hăng đập trở về hóa ma trong lò. Linh hồn vì thế mà trở nên mờ nhạt rất nhiều. Ngay cả uy áp phát ra cũng suy yếu đi một tí.

- Đồ tạp chủng! Dám hủy đi thân thể của bổn tọa. Quả thật là chán sống.

Tần Huyết Y liền kinh sợ. Đồng thời y nhìn về tấm bia đá kia, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc cùng với vẻ tham lam:

- Tiểu tử, thức thời thì mau giao khối bia đá kia ra đây. Bổn tọa có lẽ sẽ tha chết cho ngươi.

Với nhãn lực của y tất nhiên là có thể nhận ra Phong Liệt chỉ là một tiểu gia hỏa Nguyên Khí Cảnh. Một tiểu gia hỏa đối với y mà nói thì có thể dùng một cánh tay cũng có thể giết chết.

Nhưng lúc này, Phong Liệt lại bằng một tấm bia đá cổ quái làm bị thương y, một linh hồn cường giả Hóa Đan Cảnh tầng thứ chín. Đây quả thật làm cho người ta rất khó có thể tin.

Cái này chỉ có thể nói rõ vấn đề, tấm bia đá kia tuyệt đối không phải là phàm vật.

- Hừ, lão bất tử, ngươi sống lâu quá nên hồ đồ rồi à? Muốn tấm bia đá này ư? Tự mình tới lấy đi.

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng. Hôm nay, biết rõ tấm bia đá có thể khắc chế được người này, trong lòng hấn cũng kiên định thêm vài phần. Đương nhiên, càng không có khả năng nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Đồng thời, hấn cũng âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần người này xông lên, nhất định sẽ đem hết toàn lực bắt lấy y, tránh cho y quấy rầy mình luyện khí.

- Người....!

Bị một tiểu bối chẳng khác nào con sâu cái kiến quất mắng, Tần Huyết Y không khỏi sắc mặt giận dữ. Nhưng khi y vừa muốn phát tác, thì bỗng dừng ngừng lại, ánh mắt lập lòe bất định.

Y tuy cuồng vọng, nhưng dù sao cũng nể qua tác động của tấm bia đá, nên trong khoảng thời gian ngắn không dám tùy tiện xông lên để chuốc lấy cực khổ, chỉ là trong lòng âm thầm tính kế tiến lên.

Sau khi suy nghĩ một chút, Tần Huyết Y vẻ mặt ngạo nhiên, quát to:

- Tiểu tử, bổn tọa là Tần Huyết Y, tổ tiên của Tần gia Âm Vũ Viện Ma Long Giáo, đảm nhiệm chức phó chỉ huy đại quân đánh dẹp Thiên Long thần triều. Người thân là đệ tử của Âm Vũ Viện, tất nhiên phải phục tùng mệnh lệnh của bổn tọa. Hiện tại, bổn tọa ra lệnh cho người mau giao tấm bia đá ra đây. Nếu không, chắc chắn người sẽ phạm trọng tội.

Thanh âm thật to quanh quẩn trong không gian thật lâu, khí tức uy nghiêm nồng đậm cực kỳ. Nhưng Phong Liệt vẫn là vẻ mặt khinh thường.

- A, hắc hắc, thì ra là lão Tổ Tần gia. Quan chức của người chỉ sợ là đã quá thời hạn rồi. Nhưng, hiện nay cho dù quan chức của người vẫn còn cũng không quản được lão tử này đâu.

Phong Liệt sắc mặt khinh thường nói. Vừa nói, hắn vừa vỗ nhẹ lệnh bài Chương ngự bên hông.

- Vô liêm sỉ! Sao, lệnh bài Chương ngự? Điều này sao có thể?

Tần Huyết Y vốn giận dữ, nhưng khi nhìn thấy lệnh bài Chương ngự bên hông Phong Liệt thì đồng tử co rút lại, mặt mũi tràn đầy sự không thể tin nổi:

- Tiểu tử, người dám trộm lệnh bài? Quả thực là cả gan làm loạn!

- Câm miệng, lão từ kia, bộ người còn cho rằng Tần gia hôm nay còn có nhiều phong quang sao?

Phong Liệt lạnh lùng quát một tiếng, cắt đứt lời nói của Tần Huyết Y.

- Người có ý tứ gì?

Tần Huyết Y ánh mắt sững sờ.

- Hừ, người còn không biết, Tần gia các người hai tháng trước mưu phản Âm Vũ Viện, hôm nay bị đuổi ra khỏi cửa rồi. Đoán chừng lão tổ Tần gia người vừa xuất hiện, lập tức trở thành chuột chạy qua đường. Thật không biết người có cái gì có thể hung hăng càn quấy đây.

Phong Liệt ngữ điệu bằng phẳng, nửa thật nửa giả nói.

- Điều này....điều này không có khả năng!

Tần Huyết Y sắc mặt kinh hãi, chăm chú nhìn chằm chằm vào Phong Liệt.

- Tin hay không thì tùy người. Hừ!

Phong Liệt cười lạnh nói.

Đồng thời, hắn lần nữa dùng Trấn Long Thiên Bi chắn trước người để phòng ngừa lão gia hỏa này chó cùng rứt giậu, bỗng dưng làm khó dễ.

Tần Huyết Y sắc mặt âm trầm bất định, trong đầu suy nghĩ lời nói của Phong Liệt là thật hay giả, ánh mắt thỉnh thoảng xẹt qua Trấn Long Thiên Bi của Phong Liệt, trong đó vẻ tham lam khó có thể che giấu.

Trong lúc nhất thời, không gian bên trong chìm vào sự yên tĩnh. Trên tể đàn, Phong Liệt cùng với hóa ma lô Tần Huyết Y lặng lẽ giảng co. Hai người ánh mắt đều lập lờ không thôi, từng người đang có tính toán riêng cho mình.

Vừa lúc đó, trong lò lửa đột nhiên đã có động tĩnh.

Linh hồn của Tần Huyết Y sau khi bật ra khỏi Tế Thiên Thần Thương, Tế Thiên Thần Thương rất nhanh bị hỏa diễm cực nóng hòa tan. Hơn nữa, Long Huyết Âm Kim cùng với Minh Kính Sa cũng bị khi linh của hóa ma lô nung chảy.

Lúc này, khí linh đang ngưng kết thành một bí quyết huyền ảo, biến Long Huyết Âm Kim, Minh Kính Sa, U Linh Thiết, Huyền Minh trọng thiết tinh cùng cái tinh kim vô danh đã biến thành chất lỏng dần dần dung hợp lên, chậm rãi đúc thành một cây đại thương.

-Ồ, nơi này là Luyện Thiên Lô của núi Tử Dương? Huyền Minh trọng thiết tinh? Còn có....

Thấy cảnh tượng như vậy, Tần Huyết Y sắc mặt sững sờ.

Lúc trước, khi y mới xuất hiện, chỉ quan tâm đến mỗi mình Phong Liệt, không để ý đến hoàn cảnh vị trí của mình. Cho đến lúc này, y mới phát hiện có khí linh tồn tại ở sâu trong đám lửa kia.

Đồng thời, y cũng bị cảnh tượng khí linh đang rèn những nguyên liệu hiếm thấy làm cho chấn kinh.

Nhưng kể tiếp, sau khi sững sốt, y lập tức bị khí linh trong hỏa ma lô hấp dẫn, đôi mắt sáng rực lên.

203. Chương 240 : Hóa Ma Lô Có Quỷ (2)

- Một thân thể tinh thần tinh khiết? Haha, thật là tốt! Đây quả thực là vì bốn tọa mà chuẩn bị bữa tiệc lớn. Hahaha....

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt, Tần Huyết Y hưng phấn cười to vài tiếng. Sau đó chỉ thấy y nôn nóng khó dần nổi, lao vào chỗ sâu trong ngọn lửa.

Y cùng với khí linh của hỏa ma lô đều là linh hồn. Nhưng hỏa ma lô chính là không có ý chí tự chủ. Đối với Tần Huyết Y mà nói, đây chính là thuốc bổ trên đời khó cầu. Hơn nữa lại chẳng có nguy hiểm.

Một khi nuốt được khí linh thể lượng khổng lồ này, linh hồn của y sẽ mạnh hơn rất nhiều. Thậm chí có thể khôi phục được sự cường thịnh của mấy trăm năm về trước.

Chứng kiến tình huống này, Phong Liệt trong lòng không khỏi khẩn trương. Hôm nay đã đến thời khắc mấu chốt để luyện khí, nếu bị cái tên Tần Huyết Y này phá hỏng, thì những gì hắn làm lúc trước đều là uổng phí.

Trong lúc lo lắng, Phong Liệt nhìn không được, muốn tể ra tấm bia đá, cường ép đuổi giết Tần Huyết Y. Nhưng vào lúc này, hỏa ma lô lại xuất hiện một cảnh tượng làm cho Phong Liệt khó có thể tin.

Mắt thấy Tần Huyết Y chỉ cách khí linh vền vền có hai trượng, khí linh hỏa ma lô vốn đang toàn tâm toàn ý ngưng kết bí quyết, đột nhiên không hề có dấu hiệu ngưng lại, phát ra hai đạo chưởng ảnh hỏa diễm hùng hồn, hung hăng phóng tới Tần Huyết Y.

Cùng lúc đó, một thanh âm già nua từ trong lò vang lên:

- Tên tạp chủng đáng ghét! Bất luận lão đầu tử phải ra tay, quả thực tội không thể tha thứ. Xem ta đánh đây.

Phốc phốc!

Hai âm thanh nhẹ vang lên.

Tần Huyết Y bất ngờ không đề phòng, bị lưỡng đạo chưởng ảnh hỏa diễm hung hăng đâm trúng ngực. Lúc này y đã gần đến hỏa ma lô, hồn thể trở nên mờ đi một chút.

Tần Huyết Y vẻ mặt ngốc trệ, nhìn xem khí linh, trên mặt tràn đầy sự bất ngờ.

Từ trên nhìn xuống, Phong Liệt cũng là đồng tử co rút lại, trong nội tâm ầm ầm đại chấn.

- Đây là chuyện gì thế? Trong hỏa ma lô có quỷ?

Khí linh của tất cả Luyện Thiên Lô trong đại lục đều phải xóa đi hết thủy dục niệm, chỉ vền vền lưu lại một chút chỉ lệnh cùng kiến thức luyện khí các loại, căn bản không thể có được ý niệm của mình.

Cũng chỉ có như vậy, Luyện Thiên Lô mới có thể khiến cho đại đa số Long võ giả ưu ái. Bằng không, với cái giá bỏ ra quá cao như vậy, chỉ bằng đi thuê luyện khí đại sư đến luyện chế, có thể tiết kiệm được rất nhiều.

Nhưng giờ phút này, Phong Liệt cùng với Tần Huyết Y đều có thể nghe được thanh âm phát ra từ linh khí. Điều này có thể chứng minh, linh khí phát ra từ hỏa ma lô chính là một linh hồn bình thường, chứ không phải là một cỗ linh khí không có trí não.

Nghĩ đến điều này, Phong Liệt sắc mặt âm trầm như nước, ánh mắt lập lòe bất định.

Những nguyên liệu mà hần mang tới như Long Huyết Âm Kim, Huyền Minh trọng thiết tinh, Minh Kính Sa đều là những vật hiếm thấy, nhưng không phải là không thể tìm ra được. Nếu cơ duyên đầy đủ, thì vẫn có thể tìm đủ.

Nhưng U Linh Thiết là thánh vật luyện khí tồn tại trong truyền thuyết, có thể tự động thôn nạp thiên địa nguyên khí tu luyện bản thân linh thiết. Có thể nói có tiền cũng chẳng mua được. Bất luận thế nào cũng không thể để lộ ra ngoài.

Một khi bị lộ ra ngoài, Phong Liệt nhất định sẽ gặp phải phiền toái rất nhiều.

Thời gian dần trôi qua, Phong Liệt sát cơ ẩn trong đôi mắt, bắt đầu âm thầm phỏng đoán thực lực của khí linh hóa ma lô. Nếu có thể nói, hần không ngại khí linh cùng với Tần Huyết Y tận diệt lẫn nhau.

Mà trong lúc này, Tần Huyết Y tựa hồ cũng cảm thấy uy hiếp của khí linh đối với mình, ánh mắt ngưng trọng vài phần, chậm rãi lui về phía sau. Y vừa phòng bị khí linh cách đó không xa, vừa phòng bị Phong Liệt phía trên.

- Hừ, tạp chủng, lại muốn nuốt lão đầu tử này à? Quả thực lẽ nào như vậy? hôm nay, người làm cho lão đầu tử phải hiện thân, vậy người phải đền bù tổn thất cho lão đầu tử này.

Hỏa diễm trong hóa ma lô lần nữa truyền đến thanh âm già nua, lạnh lạnh của khí linh.

Sau đó, một điểm tinh mang đột nhiên từ trong một nơi hẻo lánh của hóa ma lô bay lên, lập tức cùng khí linh đang ngồi khoanh chân một chỗ hòa thành một thể.

Sau một khắc, dưới ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt và Tần Huyết Y, khí linh động tác vốn cứng ngắt kia cơ hồ như sống lại. Hình ảnh mơ hồ ngưng thực lại rất nhiều. Sau đó dần hóa thành một lão giả tóc tai màu đỏ lộn xộn, con mắt đỏ ngầu giận dữ nhìn Tần Huyết Y.

Cùng lúc đó, trên người lão giả bỗng nhiên xuất ra một cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ, bao trọn không gian bên trong.

Dưới sự uy áp kinh người này, linh hồn Tần Huyết Y liền lạnh run, sắc mặt hoảng sợ, không khỏi kinh hô:

- Đây là....đây là khí linh Long Biến Cảnh?

Cái gì? Long Biến Cảnh?

Phong Liệt cũng sợ hãi cả kinh. Hần đối với sự uy áp của khí linh không để trong lòng, nhưng lại bị câu nói sợ hãi của Tần Huyết Y chấn động. Nếu lời của Tần Huyết Y là thật, khí linh Long Biến Cảnh này cũng không phải hần có thể đối phó được.

Tần Huyết Y vừa nhìn thấy sự mạnh mẽ của khí linh, trong nội tâm biết ngay mình không phải là đối thủ của khí linh. Sau một chút suy nghĩ, y vội vàng gấp giọng nói:

- Tiền bối hạ thủ lưu tình, văn bối cũng không biết...

Y vừa mở miệng hướng khí linh xin tha, vừa ánh mắt chớp động, muốn tìm thời cơ chạy khỏi hóa ma lô.

Chỉ cần có thể trốn khỏi hóa ma lô y sẽ được an toàn. Dù sao khí linh có lợi hại bao nhiêu thì cũng không thể rời khỏi hóa ma lô đánh chết y.

- Hừ, hiện tại mới cầu xin tha thứ? Đã muộn rồi.

Khí linh kia không chút do dự đã cắt đứt lời nói của Tần Huyết Y, lập tức thân hình lão ta chớp động, vô cùng nhanh chóng chớp tới Tần Huyết Y.

- Chết tiệt!

Tần Huyết Y hung hăng mắng một tiếng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Lúc này, y cũng không dám tiếp tục trì hoãn, thân hình lóe lên, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía trên Hóa ma lô.

Giờ phút này, y bạo phát tốc độ như vậy, so với khí linh Long Biển Cảnh thì nhanh hơn một chút. Trong chớp mắt đã bay đến miệng hóa ma lô.

Nhưng vào lúc này, Phong Liệt chính là đột nhiên âm trầm khê hừ một tiếng:

- Hừ, lão gia hỏa, đường này bất thông. Người hãy trở về đi.

Dứt lời, đồng thời một tấm bia đá màu xanh đột nhiên phang xuống đỉnh đầu Tần Huyết Y, phanh một tiếng vang thật lớn. Tưởng như sẽ thoát khỏi nguy hiểm, Tần Huyết Y lúc này lại bị đẩy ngã vào trong hóa ma lô lần nữa.

- Ai, đồ súc sinh chết tiệt. Bỏ toan chắc chắn sẽ băm thay người thành vụn đoạn.

Lần rơi xuống này, Tần Huyết Y nhin không được phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, không cam lòng nhìn về phía Phong Liệt, ánh mắt gần như muốn ăn tươi nuốt sống.

Chỉ có điều, lời của y chưa nói hết, liền bị khí linh hóa thành lão giả nhẹ nhàng đánh trúng một đạo ấn bí quyết, sau đó liền cứng ngắc, bất động trong lửa. Ngay cả sự phẫn nộ không cam lòng vẫn còn biểu lộ trên gương mặt.

Đây là chiến kỹ gì vậy?

Ở phía trên, Phong Liệt nhìn thấy lão giả đánh ra chiêu thức tuyệt kỹ cũng liền hai mắt máy động, trong nội tâm âm thầm đại chấn. Hắn không nghĩ tới khí linh này chỉ tiện tay một kích, vậy mà có thể định trụ linh hồn của Tần Huyết Y. Thủ đoạn như vậy thật sự là kinh hãi, quả thực mới nhìn thấy lần đầu.

204. Chương 241 : Giao Dịch

Lúc này, Tần Huyết Y đã bị khí linh định trụ rồi.

Còn khí linh kia cũng không kết liễu Tần Huyết Y, chỉ thấy lão ta đứng bên trong lò lửa, có chút ngửa đầu, con ngươi nhấp nháy nhìn Phong Liệt phía trên.

Giờ phút này, trong lòng hai người đều có lý do tiêu diệt đối phương.

Khí linh vì đặc điểm phải bảo đảm bí mật của mình, nên phải bảo lưu một phần linh trí nguyên vẹn. Điều này bất luận kẻ nào cũng không thể biết rõ, và bất luận như thế nào cũng không thể lan truyền ra ngoài. Nếu không, cao thủ Ma Long Giáo sẽ cưỡng ép xóa đi một phần linh trí còn lại của lão ta.

Đối với một linh hồn có trí thông minh cao, bị cưỡng ép xóa đi linh trí của mình là một sự kiện thống khổ nhất. Trình độ mâu thuẫn như thế không cần nói cũng biết.

Còn Phong Liệt thì muốn bảo vệ bí mật của U Linh Thiết, hắn căn bản không thể nào tưởng tượng được, nếu việc U Linh Thiết bị lan truyền ra ngoài sẽ mang đến cho hắn biết bao nhiêu phiền toái. Chỉ có người chết mới có thể bảo đảm bí mật.

Nhưng giờ phút này, song phương thực sự đều có điều cố kỵ lẫn nhau.

Khí linh nhìn thấy tấm bia đá màu xanh trước ngực Phong Liệt, con mắt đỏ thẫm lóe ra sự kinh nghi cùng chỉ sắc kiêu kỳ. Nhất là bốn chữ huyết sắc “Vĩnh Trấn Long Ngục” thật to, phảng phất một lực chấn nhiếp không thể địch nổi, làm cho người ta khó lòng phản kháng.

Còn Phong Liệt thì không chút nào nắm chắc mình có thể một cái đánh chết khí linh Long Biển Cảnh. Hai người trừng mắt nhìn nhau, đề phòng đối phương, thực sự không có ý định buông tha lẫn nhau.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong không gian yên tĩnh im ắng, Phong Liệt cùng khí linh giằng co thật lâu, thật sự đều không có chủ ý quyết định động thủ như thế nào.

Bên trong lò lửa, hình dáng đại thương đơn giản xoay tròn một cách chậm rãi trong ngọn lửa. Chất lỏng kim loại lúc tụ lúc tán, làm cho hình dáng đại thương không ngừng biến hóa.

Phong Liệt trong nội tâm dần có chút lo lắng. Nếu tiếp tục như vậy thì cũng không có biện pháp.

Còn lão giả kia trên mặt cũng lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Cuối cùng, có lẽ nghĩ tới việc mình không nắm chắc thu thập đối phương, hai người không hẹn mà cùng nghĩ tới phương pháp giảng hòa.

- A...

- Lão gia hỏa, người nói trước đi.

Khục khục!

Khí linh cũng không đắn đo, nhìn chăm chăm vào Phong Liệt, trong mắt hồng mang bức người, thanh âm lạnh lạnh:

- Tiểu tử, người tuy có được tấm bia đá cổ quái, nhưng cũng chưa chắc có thể làm tổn thương được lão đầu tử ta. Ta thấy người cũng không muốn tin tức U Linh Thiết vô cùng quý giá kia lọt ra ngoài, đúng không?

- Hừ, người cũng không giống như vậy sao?

Phong Liệt khề hừ một tiếng mà nói.

- Đúng vậy, lão đầu tử ta đã ẩn tàng hơn mấy vạn năm. Cứ cách ba tháng sẽ có người đến thanh lý linh trí của lão đầu tử ta một lần. Ai cũng không biết, bọn hần thanh trừ chỉ là phân thân của lão đầu tử ta mà thôi. Còn người, chính là người thứ nhất trong mấy vạn năm qua biết được việc này.

Khí linh mỉm cười nói, trong con ngươi lóe ra thần thái đắc ý.

Phong Liệt trong nội tâm âm âm đại chấn. Không thể tưởng tượng được lão gia hỏa này lại biết lừa gạt như vậy. Sống hơn mấy vạn năm, cái này thật sự có chút dọa người. Hần liền lãnh đạm nói:

- Việc đã đến nước này, người muốn thế nào?

- Ta muốn nói, chi bằng chúng ta có một sự giao dịch.

Lão giả hai mắt ngưng tụ, thâm trầm nói.

- Giao dịch? Người nói là chúng ta đều sẽ giữ bí mật cho nhau?

Phong Liệt lông mi chớp động, thần nhiên nói.

Kỳ thật, trong lòng của hắn suy nghĩ cùng với lão gia hỏa này không mưu mà hợp. Đã không nắm chắc phần thắng thì chỉ có con đường giao dịch. Lường bại câu thương cũng không phải là cách hay.

Nhưng kế tiếp, lão giả lại khề lắc đầu, cười mỉm nói:

- Không, không phải chỉ điều này.

- Vậy thì ông có ý gì?

Phong Liệt ánh mắt khề động, thần kinh căng thẳng. Trần Long Thiên Bì trước ngực cũng phát ra một hồi oong oong run rẩy, sẽ ra tay bất cứ lúc nào.

- Haha, không cần khẩn trương. Lão đầu tử đã nói là sẽ giao dịch với người, dĩ nhiên là nói được làm được.

Lão giả nhẹ cười nói:

- Ta nói giao dịch chính là ngoại trừ việc giữ bí mật cho nhau, người còn phải đáp ứng ta một điều kiện nữa.

Phong Liệt nét mặt kinh ngạc nói:

- A, điều kiện gì, người cứ nói ra?

Lão giả ánh mắt bỗng nhiên ác liệt ba phần, gằn từng chữ nói:

- Ta muốn người dẫn ta rời khỏi đây.

- Cái gì? Điều đó không có khả năng.

Phong Liệt trong lòng không khỏi cả kinh, không chút do dự từ chối ngay.

Hóa ma lô này đối với Ma Long Giáo tầm quan trọng không cần nói cũng biết. Nếu không có hóa ma lô, chỉ sợ núi lửa dưới mặt đất một khi phun trào, toàn bộ sơn môn Ma Long Giáo sẽ bị chôn vùi dưới đám dung nham.

Hơn nữa, Phong Liệt cũng không cho rằng bằng chính tu vi của mình ngày hôm nay có thể đem hóa ma lô ra bên ngoài mà không bị phát hiện.

Nếu một khi bị phát hiện, cho dù Phong Liệt có một trăm cái mạng cũng sống không được.

Sự nguy hiểm này tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

- Haha, tiểu tử, ngươi đừng vội trả lời. Chờ ta nói hết thì lúc đó ngươi quyết định cũng không muộn.

Lão giả nhẹ nhàng cười, đối với phản ứng của Phong Liệt hoàn toàn không phát lòng.

- Haha, tiểu tử, ngươi đừng vội trả lời. Chờ ta nói hết thì lúc đó ngươi quyết định cũng không muộn.

Lão giả nhẹ nhàng cười, đối với phản ứng của Phong Liệt hoàn toàn không phát lòng.

Phong Liệt ánh mắt nhấp nháy, nhìn chằm chằm vào lão giả. Sau một lát mới gật đầu nói:

- Được rồi, ngươi cứ nói, ta nghe đây.

Lão giả cười mỉm nói:

- Haha, tiểu tử, ta nhìn thấy ngươi cũng là người thông minh. Hơn nữa, ngươi chỉ có tu vi Nguyên Khí Cảnh, mà đã có được thực lực cùng nhiều trân bảo hiểm thấy như vậy, chắc chắn cũng có chỗ hơn người. Đây cũng là nguyên nhân ta tìm ngươi giao dịch.

- Có lẽ ngươi còn không biết, vạn năm qua, địa hỏa chi lực dưới núi Tử Dương đã được lão đầu tử ta hấp thu không sai biệt lắm, vô lực phun trào. Cũng chính vì vậy, núi Tử Dương này không còn đáng cho lão đầu tử ta lưu luyện. Chỉ có thể tìm một địa hỏa thánh địa khác thì mới có thể làm cho tu vi của ta đột phá được.

- Sao?

Phong Liệt trong nội tâm hơi dao động một chút, lập tức cười lạnh nói:

- Điều này có quan hệ gì với ta? Cao thủ trên núi Tử Dương nhiều như mây, đừng nói ta không muốn làm việc này, cho dù ta muốn thì cũng không đủ thực lực.

- Haha, đừng vội, ta cũng không nói ngươi hiện tại phải mang ta ra ngoài ngay. Ngươi hiện hoàn toàn không có đủ thực lực. Chỉ cần ngươi có thể trong vòng trăm năm mang ta ra ngoài là được rồi. Tin tưởng với tư chất của ngươi, thời gian trăm năm là đủ. Hơn nữa, ta tất nhiên cũng không muốn ngươi bận rộn lại công toi.

Lão giả khoát tay nói, ý vị thâm trường nhìn Phong Liệt.

Phong Liệt từ chối cho ý kiến, cười nói:

- Được rồi, ngươi cứ nói một chút, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có thể lợi dụng chỗ tốt nào để đả động ta, có thể làm cho ta mạo hiểm với thiên hạ to lớn mà mang ngươi ra khỏi đây.

205. Chương 242 : Ép Chỗ Tốt

Lão giả cúi đầu, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ngươi không phải có ý định luyện chế một trường thương cấp linh bảo sao? Ta có thể giúp ngươi tế luyện thanh trường thương thành cực phẩm cấp linh bảo cao cấp nhất.

- Hơn nữa, ngươi chỉ có ba lượng Minh Kính Sa mà thôi, ta có thể gia tăng cho ngươi thêm sáu lượng. Nói như vậy, thanh trường thương một khi luyện thành, sẽ gia tăng chín lần chiến lực lẫn không cho ngươi. Như thế nào?

Phong Liệt hai mắt có chút sáng ngời, một chút dao động.

Nói chung, bất luận là luyện khí đại sư hay là Luyện Thiên Lô, cao nhất cũng chỉ có thể luyện chế ra linh bảo đẳng cấp cao mà thôi.

Về phần huyền bảo cực phẩm cấp linh bảo cao cấp, phải trải qua vô số lần thăng cấp, cùng với kinh nghiệm vô số năm của Long võ giả mới có thể tôi luyện ra được.

Nhưng, Phong Liệt đối với lời nói của lão giả này hoàn toàn không hoài nghi. Lão gia hỏa này luyện khí hơn mấy vạn năm, có vài phần tuyệt kỳ ẩn giấu cũng không kỳ quái.

Về phần sáu lượng Minh Kính Sa cũng làm cho Phong Liệt có chút tâm động. Đây chính là nguyên liệu luyện khí khó cầu trên đời. Một lượng Minh Kính Sa cũng đủ để đổi lấy một tòa tiểu thành. Tuyệt đối là giá trị liên thành.

Nhưng kế tiếp, Phong Liệt lại lắc đầu cười lạnh nói:

- Cái này còn chưa đủ. Chỉ mỗi điểm ấy thôi, mà người muốn ta thay người bán mạng một lần. Hừ, cái mạng của ta sẽ không rẻ như vậy chứ.

- Sao?

Lão giả khẽ nhíu mày, tựa hồ như có chút ngoài ý muốn. Ông ta suy nghĩ một chút rồi tiếp tục nói:

- Ta tăng thêm cho người ba cân Phá Cương Sa, như thế nào? Người cũng biết, Phá Cương Sa đủ để cho thanh trường thương của người xé trời cương khí. Khi trường thương đến, cho dù là cao thủ Thần Thông Cảnh, Hóa Đan Cảnh cũng không thể đón đỡ. Như thế nào đây?

Phong Liệt sắc mặt bất động nhưng tim đập gia tốc thêm vài phần. Hắn nhớ rõ, thanh trường kiếm Huyết Long của Long Khuynh Vân bởi vì có thuộc tính phá cương nên mới có thể đâm thủng hắc ám chi thân của hắn. Công hiệu trong đó không cần nói cũng biết.

- Vẫn chưa đủ! Không thể tưởng tượng được lão giả hỏa người lại tham ô nhiều thứ tốt như vậy.

Phong Liệt lắc đầu, cười nhạt nói.

- Hắc hắc, cũng không tính là tham ô. Chỉ có điều nhận một ít dầu thừa đuôi thẹo mà thôi.

Lão giả ngượng ngùng cười, lập tức nhếch miệng nói:

- Tiểu tử, người cũng là lòng tham không đáy. Minh Kính Sa cùng Phá Cương Sa có thể nói là rất hiếm có. Một bình khí bình thường tùy tiện tăng thêm một điểm cũng trở thành linh bảo đẳng cấp cao rồi.

Phong Liệt lạnh nhạt nói:

- Đúng vậy, Minh Kính Sa cùng với Phá Cương Sa hoàn toàn chính xác là rất khó tìm. Nhưng ta ngay cả U Linh Thiết cũng có thể tìm được, thì cơ hồ hai vật này có thể làm khó ta sao?

- Cái này....!

Lão giả lập tức sững sờ, nhìn vào U Linh Thiết đang hóa thành chất lỏng màu đen, trong miệng có chút kêu khò:

- Ai, xem ra lão đầu tử ta không xuất huyết nhiều một chút thì không được rồi.

Hoàn toàn chính xác! Phong Liệt ngay cả U Linh Thiết trong truyền thuyết mà còn có thể tìm được, so sánh với, thì Minh Kính Sa cùng với Phá Cương Sa cũng là không đáng nhắc tới.

- Ảo Ảnh Thiết! Ta cho người thêm bảy lượng Ảo Ảnh Thiết! Về sau người một khi thi triển thương kỹ sẽ được ảo ảnh ngàn vạn, làm cho địch nhân khó lòng phòng bị.

Lão giả cắn răng nói.

Phong Liệt sắc mặt bất động, nhưng lại một lần nữa lắc đầu, tuy nhiên tim lại lần nữa gia tốc không ít.

Kế tiếp, lão giả sắc mặt trầm xuống, quát lạnh nói:

- Được rồi, Hóa Nguyên Tinh. Ta cho ngươi thêm một lượng Hóa Nguyên Tinh, có thể cho trường thương của ngươi có công năng tự động chữa trị.

- Hóa Nguyên Tinh? Có thứ tốt này sao?

Phong Liệt hai mắt máy động, trong nội tâm bắt đầu dao động.

Hóa Nguyên Tinh có thể khiến cho từng chi tiết trong binh khí có được trí nhớ của mình. Ví dụ như khi tham gia quân ngũ bị vận vẹo biến hình, về sau có thể tự động trở lại hình dáng cũ. Tính bền dẻo không gì so sánh kịp.

Nhưng Phong Liệt vẫn lắc đầu. Tuy những chỗ tốt này làm cho hắn tâm động vô cùng, nhưng hắn vẫn cảm giác được, đây không phải là điểm mấu chốt của lão gia hỏa.

Lão giả thấy Phong Liệt vẫn còn lắc đầu, liền tức giận gườm gườm:

- Tiểu súc sinh, ngươi đừng có một tác lại muốn tiến thêm một bước. Một lần cuối, ta cho ngươi thêm ba lượng Luyện Hồn Sa. Về sau, thanh trường thương này của ngươi khi gây thương tích cho chi địch, linh hồn của người đó chắc chắn sẽ gặp trọng thương.

- Cái gì? Luyện...Luyện Hồn Sa?

Phong Liệt thân hình run lên, sắc mặt đại biến, trong nội tâm đột nhiên dâng lên sóng to gió lớn, thật lâu không nói.

Luyện Hồn Sa cũng chỉ là đồ vật tồn tại trong truyền thuyết, đối với linh hồn có lực sát thương kinh người. Giá trị của nó không thấp hơn U Linh Thiết, khiến cho Phong Liệt không khỏi khiếp sợ.

Hơn nữa, nếu thật là trường thương được gia tăng thêm Luyện Hồn Sa, Phong Liệt về sau không cần e ngại bị linh hồn cường đại đoạt xá. Trường thương chỉ cần đánh xuống, thoáng một cái một phát chết ngay.

Giờ phút này, Phong Liệt đã bị lão giả triệt để dao động rồi. Dù là muốn hắn lập tức mang lão gia hỏa chạy trốn, hắn vẫn không chút do dự.

Minh Kính Sa, Phá Cương Sa, Hóa Nguyên Tinh, Áo Ảnh Thiết, Luyện Hồn sa nhiều bảo vật quý hiếm hội tụ, hơn nữa lại còn có Huyền Minh trọng thiết tinh, U Linh Thiết, Long huyết Âm Kim cùng với tinh kim vô danh không thể phá vỡ, dưới kinh nghiệm luyện khí mấy vạn năm của lão giả này sẽ chế tạo ra được một thanh thần binh kin thiên động địa, quỷ thần khiếp vía đến cỡ nào.

Nghĩ đến điều này, tinh thần Phong Liệt có chút kích động, thậm chí có chút cảm giác lâng lâng.

Lão giả chứng kiến sự cao hứng đến mức choáng váng của Phong Liệt, gương mặt liền lộ ra sự tức giận.

- Hừ, đáng giận cho tên tiểu súc sinh này. Lão tử mấy vạn năm qua tốn công tích trữ những vật tốt, không nghĩ tới bây giờ phải chia cho ngươi. Quả thực lẽ nào lại như vậy?

Sau khi kích động, Phong Liệt lấy lại bình tĩnh, cười mỉa nói:

- Tiền...tiền bối, không biết ngươi có còn cái gì hay nữa không?

- Không còn!

Lão giả trừng mắt, không chút do dự gầm lên một tiếng, cắt đứt sắc mặt vô sỉ của Phong Liệt.

Hahaha...

Phong Liệt ngẩng lên cũng không xê xích gì nhiều. Nếu cứ bức mãi thì đoán chừng lão giả này sẽ có khả năng trở mặt. Khi đó sẽ không bù đắp được cái đã mất.

Hôm nay được nhiều chỗ tốt như vậy, bán cái mạng nhỏ cũng rất đáng. Huống chi, trong tay hắn có Long Ngục, muốn mang hỏa ma lô ra ngoài cũng không phải là việc khó.

Nhưng khi Phong Liệt vừa muốn đồng ý, hắn trong lúc lơ đãng lại nhìn thấy linh hồn Tần Huyết Y đang bị định ngay tại chỗ vẫn không nhúc nhích. Hỏa diễm thiêu đốt với linh hồn không có tác dụng gì.

Nhìn thấy Tần Huyết Y, tâm tư của Phong Liệt lại lung lay. Sau đó hắn hắng giọng nộ chút rồi nói:

- Tiền bối, những điều kiện này đối với ta lực hấp dẫn hoàn toàn không nhỏ. Đã như vậy....

Lão giả thấy Phong Liệt như muốn đồng ý, mặt mày có chút vui vẻ.

Lại nói, ông ta đang muốn tìm người hợp tác. Đích thật đây là một chuyện không dễ dàng. Nếu làm không tốt, ông ta sẽ gặp nguy hiểm ngay. Hôm nay gặp phải Phong Liệt, ông ta không muốn bỏ qua.

Tuy Phong Liệt xảo trá kiêu không ít chỗ tốt, nhưng dù sao đối lại là ai thì cũng không có khả năng vô duyên vô cớ mang ông ta ra ngoài.

Nhưng khi ông ta cho rằng Phong Liệt sẽ đồng ý thì thấy Phong Liệt cắn răng, giọng điệu đáng tin nói:

- Tiền bối, nếu đã như vậy, người chỉ cần đáp ứng ta một điều kiện nữa thôi. Chỉ một điều kiện. Phong Liệt ta thề, nhất định sẽ trong vòng trăm năm mang người ra ngoài.

206. Chương 243 : Lợi Nhuận Đại Phát (1)

- Súc sinh! Lão đầu tử hôm nay những thứ tốt trên người đều bị người đào hết, người còn muốn xin xỏ gì nữa? Lão đầu tử hôm nay không giáo huấn người, chỉ sợ người sẽ không biết chữ chết viết thế nào?

- Khoan đã, tiền bối, ngài cứ nghe tôi nói hết đã.

Phong Liệt lau mồ hôi, lập tức nói:

- Điều kiện này không khó đối với ngài. Chính là linh hồn của Tần Huyết Y đối với ngài cũng không có tác dụng gì. Chỉ bằng cho y luyện nhập vào Tế Thiên Thân Thương, làm khí linh luân, thế nào?

Phong Liệt rút cuộc trước mặt lão gia hỏa nói một hơi yêu cầu của mình.

Lão giả vừa muốn nổi giận, rồi lại dừng sờ, sắc mặt biến ảo một chút, cuối cùng vẻ mặt cười khổ, nhẹ gạt đầu, triệt để bó tay với Phong Liệt:

- Được rồi, được rồi, coi như là vì người mà rửa hận.

Trong hóa ma lô, hỏa diễm hừng hực bốc lên, nhiệt độ cực nóng khiến cho không gian nóng bức vô cùng.

Lúc này, ở chỗ sâu trong hỏa diễm nổi lên một đồng chất lỏng kim loại cùng với cây trường thương có hình dạng như ban đầu. Còn khí linh hóa thành lão giả khoanh chân ngồi trước mặt trường thương, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, hai tay không ngừng kết ra một đám ấn bí quyết huyền ảo đánh vào bên trong trường thương.

Theo thời gian dần trôi, các loại vật liệu tạo thành trường thương cũng bắt đầu dung hợp lại với nhau. Đồng thời cũng sắp nhập vô số những long vân có tác dụng khác nhau, trường thương cũng dần dần hiển lộ ra vài phần ánh sao thần dị.

Phía trên, Phong Liệt ngồi khoanh chân ven bếp lò, tiện tay ném mười vạn Long tinh vào trong. Hắn vừa lau mồ hôi, vừa kêu la nói:

- Lão gia hỏa, động tác của người có thể nhanh thêm một chút nữa không? Long tinh của lão tử có hạn đấy.

- Hừ, súc sinh, người chẳng lẽ không biết làm từ từ mới có linh nghiệm sao? Người chẳng lẽ không biết trong số những nguyên liệu này có cái rất khó luyện sao? Người chẳng lẽ không biết dung hợp long vân càng nhiều thì đại thương của người càng uy lực sao? Hừ, hơn nữa, nếu với nhiều tài nguyên hiếm có như thế này mà luyện không ra một thần binh đỉnh cấp thì lão đầu tử làm sao mà lẫn lộn trong cái thế giới này được? Đây chính là thể diện của lão đầu tư ta đấy, người có biết không?

Sau khi bị Phong Liệt nghiền ép, lão đầu tử cũng là nội tâm nôn nóng không chỗ phát tiết, chỉ có thể phát tiết ra ngoài miệng. Ông ta vừa quở trách Phong Liệt, vừa hai tay không ngừng kết ấn, động tác thành thạo vô cùng.

- Được rồi, được rồi! Lão cứ tùy tiện làm, dù sao ta tổng cộng cũng còn tám mươi vạn long tinh, lão nhân gia người có thể tùy ý mà làm.

Phong Liệt nhìn thấy điệu bộ này, thật không dám đắc tội với lão đầu tử, tranh thủ thời gian cười làm lành.

Tổn hao Long tinh là chuyện phải có, nhưng việc luyện chế thần binh cho mình hoàn toàn không thể qua loa được. Vạn nhất làm cho lão gia hỏa này mất hứng, khiến cho bao nhiêu công phu thu nạp chỗ tốt của mình cũng không bù đắp được cái đã mất.

Dù sao, hẳn biết rõ, lão giả này cũng không phải là người chính trực. Nếu không thì không có khả năng cắt xén nhiều tài nguyên quý giá như vậy.

- Hừ, coi như tiểu tử ngươi thức thời.

Lão đầu tử hậm hực hừ một tiếng.

Nhưng ông ta vừa nghe Phong Liệt trong tay còn tám mươi vạn Long tinh thì khuôn mặt có chút động. Không thể tưởng tượng được Phong Liệt chỉ là một cao thủ Nguyên Khí Cảnh mà lại có nhiều long tinh đến như vậy.

Tuy ông chỉ là một khí linh, nhưng là một khí linh có trí thông minh rất cao. Hơn nữa lại là khí linh có trí thông minh hơn mấy vạn năm. Ông ta đối với long tinh nhiều hoặc ít vẫn có chút khái niệm.

Dù sao, trong dĩ vãng ông ta cũng đã trải qua rất nhiều lần luyện khí đã thấy một số cao thủ Thần Thông Cảnh hao phí năm mươi vạn long tinh cũng đã là táng gia bại sản rồi. Nhưng luyện khí chỉ luyện được nửa đường là hết hiệu lực thì tiếc nuối cả đời.

- Tiểu tử, ngươi biết đây là khối kim loại gì không?

Sau khi im lặng một lát, lão đầu tử cau mày, nói với Phong Liệt.

- Lão hỏi cái khối tinh kim màu vàng lợt đó hả? Cái này ta cũng không rõ lắm. Nhưng cường độ của nó cực kỳ kinh người. Chỉ sợ so với Long Huyết Ám Kim, cùng với Huyền Minh trọng thiết tinh còn muốn cứng rắn gấp nhiều lần. Cho nên, ta cảm giác ngươi luyện nó phong vị không tệ. Chẳng lẽ ngươi luyện khí mấy vạn năm cũng chưa thấy qua loại nguyên liệu này sao?

Phong Liệt nghĩ, kinh ngạc nói.

- Trên thế giới chủng loại kim loại này rất nhiều, lão đầu tử sao có thể nhận ra hết được. Nhưng ngươi nói cũng không tệ. Khối tinh kim này cường độ cực cao, làm thương phong đích thật là lựa chọn không tệ. Hơn nữa, ta tựa hồ cảm giác khí tức này có chút cổ quái. Đây có khả năng là một khối tinh kim diệu dụng. Có lẽ sẽ có một số đặc điểm thần thông.

Lão đầu tử sắc mặt nghi ngờ nói.

Phong Liệt ánh mắt sáng ngời, lập tức ngồi thẳng thân hình, kinh hỉ mà nói:

- Có chỗ thần thông diệu dụng khác sao? Lão nói nhanh lên, nó có chỗ nào cổ quái chứ?

- Cái này....ta cũng không nói được. Nó tựa hồ như ẩn chứa một khí tức không thuộc về cái thế giới này.

- Cái gì? Có chuyện như thế này sao?

Phong Liệt sững sờ, trong mắt lộ ra một tia chấn kinh.

Với kiến thức của hắn, đối với quy tắc của các loại đồ này nửa điểm khái niệm cũng không có. Hắn cũng chỉ biết Long vũ giả có được thần thông cổ thực long tựa hồ có liên quan đến quy tắc thiên địa. Trừ lần đó ra, hoàn toàn không biết gì cả.

Hắn nói với lão đầu tử:

- Khí tức không thuộc về thế giới này. Vậy thì càng không đáng tin rồi.

Phong Liệt lắc đầu, cũng lười hỏi lại.

Thời gian im lặng trôi qua, dưới sự soi mói của Phong Liệt, lão đầu tử sử dụng Long Huyết Ám Kim, U Linh Thiết cùng với Huyền Minh trọng thiết tinh hỗn hợp lại với nhau, đúc thành một thanh đại thương như hình thức ban đầu.

Sau đó theo thứ tự là Minh Kính Sa, Phá Cương Sa, Hóa Nguyên Tinh, Ảo Ảnh Thiết, Luyện Hồn Sa từng cái một dung tiến vào trong cơ thể của đại thương, khiến cho thanh đại thương theo thời gian có được đặc tính nguyên lực tăng thêm chín lần; bài trừ cương khí; tự động chữa trí, ảo ảnh ngàn vạn, khắc chế linh hồn, tự động tu luyện, kỳ trọng vô cùng....

Cuối cùng, lão đầu tử lại đem cái tinh kim vô danh kia dung nhập vào đại thương.

Một lát sau, một cây đại thương thân thể đen kịt, thương phong tỏa ra một màu vàng lợt hiện ra trong mắt của Phong Liệt.

Chỉ có điều, cây đại thương lúc này chỉ dài khoảng hai trượng, nhưng cái đầu thì to giống như đầu xềng, thật sự không thích hợp lắm với Phong Liệt, làm cho hắn khẽ nhíu mày.

Nhưng kế tiếp, trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt, cây trường thương vừa to vừa thô sau khi được lão đầu tử khắc sâu từng đạo long vân vào trong, theo thời gian dần trôi càng ngày càng ngắn, càng ngày càng mạnh, thần kỳ vô cùng.

Cuối cùng, đại thương rút lại còn một trượng hai xích mới ngừng lại. Báng thương ước chừng dài khoảng một cánh tay, so với Tế Thiên Thần Thương lúc trước thì mảnh hơn một chút, nhưng lại rất hợp ý Phong Liệt.

Phong Liệt nhìn thấy cây đại thương dần dần thành hình, trong nội tâm không thể ức chế được sự nôn nóng, giống như đang nhìn thấy một thiếu nữ tuyệt sắc khuynh thành đang cởi từng cái áo, nội tâm gấp gáp vô cùng.

207. Chương 244 : Lợi Nhuận Đại Phát (2)

Trong ngọn lửa, lão đầu tử nhìn thấy Phong Liệt nôn nóng, liền hừ lạnh một tiếng, cười nhạo nói:

- Tiểu tử, sốt ruột cũng vô dụng, còn sớm lắm.

Phong Liệt trừng mắt, không khỏi có chút căm tức, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ có thể thở dài, lẳng lặng nhìn lão đầu tử hoạt động. Dù sao lão đầu tử này mới thật sự là luyện khí đại sư.

Kế tiếp, dưới cái nhìn của Phong Liệt, lão đầu tử sắc mặt dần dần trở nên ngưng trọng vô cùng.

Đại thương lơ lửng trước ngực của ông ta, chỉ thấy hai cánh tay của ông tung bay, rất nhanh ngưng kết thành ấn quyết huyền ảo. Từng đạo long vân màu đen không ngừng chui vào bên trong đại thương, tốc độ rất nhanh khiến cho Phong Liệt không kịp nhìn.

Phong Liệt sắc mặt cũng ngưng trọng, không nháy mắt, nhìn chăm chăm vào đại thương.

Hắn biết rõ, luyện khí đã đến thời khắc mấu chốt. Một bước đi sai, vô cùng có khả năng kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Một sự lo lắng mơ hồ dâng lên trong lòng.

Trong lúc lo lắng chờ đợi, thời gian trở nên dài vô cùng.

Một canh giờ,

Hai canh giờ,

Mười canh giờ,

Hai mươi canh giờ.

Phong Liệt không hề chớp mắt, nhìn lão đầu tử ngưng kết Long vân bí quyết ba ngày ba đêm. Trong nội tâm đối với tính chuyên nghiệp của lão gia hỏa này bội phục thập phần.

Nhưng hắn đối với việc tiêu hao long tinh cũng vô cùng đau lòng. Hôm nay, long tinh đã tiêu hao hơn phân nửa rồi.

Tới thời điểm này, động tác của lão gia hỏa bắt đầu theo thời gian chậm lại. Độ mạnh yếu của việc ngưng kết Long vân tăng lên rất nhiều, hiển nhiên là đã đến thời khắc kết thúc công việc rồi.

Mà trong lúc này, đại thương so với lúc trước đã có sự khác biệt. Toàn thân lóe ra ô mang sâu kín, một cỗ khí tức cổ quái không ngừng tản mát ra,

Thực tế làm cho Phong Liệt khiếp sợ chính là, hắn cảm nhận được một linh hồn đang chuyển động, rất quỷ dị.

Rốt cuộc, trong một thời khắc, lão giả trầm trọng ngưng kết thành một ấn ký hình rồng, chậm rãi đẩy về phía đại thương.

Nhưng khi còn cách đại thương khoảng nửa bước, ông ta đột nhiên ngừng lại, chỉ nghe ông ta hét lên với Phong Liệt:

- Tiểu tử, ba tích máu huyết. Nhanh lên!

- A, được rồi!

Phong Liệt sau một lúc sững sờ, vội vàng bức ra ấn ký máu huyết ẩn chứa tinh thần, bắn về phía đại thương, nhanh chóng dung nhập vào bên trong.

Sau một khắc, lão giả hung hăng cắn răng một cái, dùng sức đánh ấn ký trước ngực vào báng thương bên trong. Sau đó ông hơi hơi có chút lay động vài cái rồi mới ngồi vững vàng.

Kế tiếp, Phong Liệt cùng lão giả khấn咒 vô cùng, nhìn xem đại thương. Thành bại chính là vào lúc này.

Ông....ông....

Đại thương có chút rung động vài cái. Thương thể bên ngoài hắc mang lập lòe bất định.

Đột nhiên đại thương giống như một con sói đói, điên cuồng thôn nạp hỏa diễm xung quanh. Cùng lúc đó, một tia bụi màu đen từ trong thương thể tuôn ra. Đây chính là đang rèn luyện tạp chất cuối cùng.

Giằng co một phút đồng hồ, hóa ma lô bỗng nhiên vang lên một tiếng long ngâm trầm thấp thật lâu.

- Thành rồi!

Phong Liệt cùng với lão giả sắc mặt vui vẻ, không hẹn mà cùng thở ra một hơi thật dài.

Lão đầu tử ánh mắt kích động vô cùng. Ông ta khôi phục lại sự bình tĩnh, cầm đại thương trong tay, nét mặt vui không thể giấu được, cảm khái vạn phần, thở dài nói:

- Ai, đây là một tác phẩm mà lão đầu tử cả cuộc đời này tận tâm tận lực mà làm. Cũng may không có làm cho lão đầu tử này thất vọng. Tiểu tử, trước thử xem cảm xúc như thế nào? lát nữa ta cho ngươi thêm khí linh luyện chế.

Dứt lời, ông ta nhẹ nhàng bắn trường thương về phía Phong Liệt đã sớm nôn nóng khó dẫn nổi.

Lại không nghĩ, trường thương vừa rời tay, đột nhiên vèo một phát, biến mất không thấy.

- Ồ, có chuyện gì xảy ra?

Lão đầu tử sắc mặt sững sờ, xoay mặt nhìn Phong Liệt, đã thấy Phong Liệt vẻ mặt ngốc trệ, một đám tóc dài bên tai tuôn xuống.

Sau đó, chỉ nghe một tiếng phốc phốc trầm đục, bên ngoài sàn nhà hơn mười trượng, một cây đại thương màu đen thân tuấn phi phàm đã cắm vào người Tần Huyết Y một nửa.

Tĩnh!

Trong không gian có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Cho đến thật lâu sau, Phong Liệt mới hồi phục lại tinh thần, nét mặt của hắn vẫn còn sự sợ hãi, liền chửi ầm lên:

- Bà mẹ nó, lão gia hỏa! Ngươi muốn mưu sát lão tử hả?

- A, ta không có!

Lão đầu tử gãi gãi mái tóc lộn xộn, kinh ngạc nói.

- Người vừa rồi nếu chệch đi nửa tấc, lão tử chỉ sợ là đi gặp quỷ rồi. Nhưng, cây đại thương này như thế nào lại bay lên vô tung vô ảnh? Hừ chết lão tử rồi!

Phong Liệt vốn mắng to một câu, nhưng sau đó lại kinh ngạc vô cùng.

Hắn biết lão gia hỏa kia tuyệt đối không có ý giết chết mình. Nếu lão gia hỏa này ra tay thì lực đạo có thể nhìn ra.

Nhưng điều làm cho hắn kỳ quái chính là, cây đại thương kia chẳng những tốc độ nhanh chóng vô cùng. Hơn nữa lại vô tung vô ảnh, giống như vừa ly khai khỏi tay lão gia hỏa liền lập tức bay qua bên tai của mình. Quả thật hung hiểm vạn phần, khó lòng phòng bị.

Lão đầu tử cũng cảm thấy khó hiểu. Chính mình rõ ràng lúc này không có dùng sức, cái này như thế nào lại bay ra như vậy.

Nhưng sau khi nghe Phong Liệt nói, lão đầu tử sắc mặt dần hiện lên một tia kinh nghi:

- Người nói cái gì? Vô tung vô ảnh? Người nói là lúc trước đại thương bay lên vô tung vô ảnh?

Phong Liệt cũng lười để ý tới cái lão già hóm hèm này. Hắn nhảy xuống tédần, tận lực toàn thân rút cây đại thương ra khỏi sàn nhà.

Lúc trước, hắn đã bắt đại thương nhận chủ. Bằng không thì chưa hẳn đã có thể cử động được thanh đại thương có trọng lượng mười vạn cân này.

Phong Liệt hai tay nắm chặt đại thương, sắc mặt mừng rỡ vô cùng. Hắn vận chuyển nguyên lực, nhẹ quay vài cái. Vài tiếng xoẹt xoẹt nhẹ vang lên. Trong không trung thoáng chốc lại xuất hiện thương ảnh thiệt giã khó phân, uy thế kinh người.

Cán thanh đại thương đen nhánh, bóng loáng, ước chừng dài khoảng một trượng hai, vừa tầm với tay, hình thoi. Thương phong hình thoi dài gần ba thước, hiện lên màu vàng lợt, sắc bén vô cùng khiến cho người ta không dám nhìn gần.

Đại thương toàn thân đều có đường vân huyền ảo chồng chéo lên nhau, giống như chân long uốn lượn. Đường vân hình rồng rậm rạp, chằng chịt cùng với vân tay tương khế, rất là thuận tay.

Giờ phút này, Phong Liệt tinh tường cảm giác được, chung quanh đại thương tỏa ra một cỗ khí tức quỷ dị, làm cho linh hồn của hắn có một loại cảm giác cực kỳ bực nẻn, rất không thoải mái.

Không muốn cũng biết được rằng, cái này hẳn là khí tức của Luyện Hồn Sa, đối với linh hồn có lực sát thương thật lớn.

Phong Liệt vội vàng tâm ý khẽ động, thu lại thanh đại thương. Lúc này mới tiêu trừ được cảm giác không thoải mái.

- Hắc hắc, quả thật là một thanh trường thương thật tốt. Về sau, đây cũng chính là một chiêu dấu tay của lão tử. Hừ, không biết là lão gia hỏa nào không may ném thử tư vị này như thế nào.

Lúc này, trong lò lẩn nữa truyền đến thanh âm nghi hoặc của lão đầu tử:

- Tiểu tử, người ném nó qua đây để ta xem một chút. Thật không có khả năng, như thế nào lại vô tung vô ảnh chứ?

Phong Liệt tuy rất không muốn nhưng hắn cũng không muốn làm phật ý lão đầu tử. Hắn phát tay quăng trường thương vào trong lò.

Nhưng sau một khắc, hắn lại hoảng sợ mở to hai mắt, há miệng thật to. Bởi vì, thanh trường thương bỗng nhiên đã biến mất vào trong không trung.

Phanh!

Sau một khắc, trong lò lại đột nhiên vang lên một tiếng nổ, lập tức truyền ra thanh âm chửi rủa của lão đầu tử:

- Tiểu súc sinh, tiểu tạp chủng, ngươi muốn giết lão đầu tử ta sao?Ồ, ta hiểu rồi! Đây chính là Phá không! Phá không thần thông trong truyền thuyết. Tiểu tử, ngươi đúng là lợi nhuận đại phát.

- Cái gì? Phá...phá không?Phá Không Kim? Cái khối kim loại kia chắc là Phá Không Kim.

Phong Liệt ngây người trong chốc lát, hai mắt sáng rực, tựa hồ như đang nằm mơ:

- Thật sao? Lão tử tùy tiện nhặt lấy khối kim loại đó, không ngờ lại là Phá Không Kim. Bà mẹ nó.

208. Chương 245 : Thần Thương ”phong Ma” (1)

Kim loại có thể xuyên qua hư không vô thanh vô tức như vậy chỉ có một vật, đó chính là phá không kim trong truyền thuyết.

Bất luận là minh kính sa, phá cương sa, luyện hồn sa, hay là u linh thiết, long huyết Âm Kim, đều là kỳ tài thiên địa được thai nghén ra trong một số hoàn cảnh đặc biệt của Long Huyết đại lục, nhưng phá không kim thì khác.

Lão đầu tử nói không sai, phá không kim hoàn toàn không thuộc về quy tắc khí tức của thế giới này, bởi vì, phá không kim vốn không phải sinh ra trên Long Huyết đại lục, mà đến từ vòm trời sao băng bên ngoài.

Trong lịch sử vô số vạn năm của Long Huyết đại lục không, ghi chép về phá không kim tuyệt đối không vượt qua số lượng một bàn tay, trình độ trân quý trình độ có thể thấy rất rõ.

Lúc đó, Phong Liệt đột nhiên bị một thứ trên trời nện xuống tối tăm mặt mũi, quên hết tất cả, một hồi lâu mới có thể khôi phục tinh thần.

Hắn vốn chỉ cho rằng khối kim loại vô danh này có tính chất cứng rắn, nhưng không ngờ nó lại có công dụng nghịch thiên như vậy!

Hiện giờ, trong đại thương trộn lẫn phá không kim, chỗ tốt trong đó không cần nói cũng biết, thương xuất vô hình, sát nhân vô huyết, sẽ không còn là một câu nói suông.

- Chậc chậc! Hồn dân! Không ngờ ngươi lại có phúc duyên như vậy! Ai, lỗ lớn rồi, lỗ lớn rồi! Sớm biết đây là phá không kim, lão đầu tử đã....khục khục.

Trong lò hóa ma truyền đến tiếng tiếc hận không thôi của lão đầu tử, nhưng nó cũng đánh thức Phong Liệt.

- Bà mẹ nó!

Sau một khắc, Phong Liệt dùng tốc độ trước nay chưa từng có nhảy lên tể đàn, hung hăng trừng mắt nhìn lão đầu tử hét lớn:

- Lão gia hỏa, ngươi dám tham ô phá không kim của lão tử, coi chừng lão tử dốc sức liều mạng với ngươi!

- Dừng lại! Ngươi bớt lấy bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử đi! Lão đầu tử là người như vậy sao?

Lão đầu tử nói xong, lập tức lại cau mày thấp giọng nói tiếp:

- Đáng tiếc, phá không kim lại không thể sử dụng lặp lại, ài, cho tiểu tử ngươi dùng thật sự quá lãng phí, tiếc chết đi được.

Phong Liệt ôm hai tay đứng trên tể đàn, chăm chú nhìn lão đầu tử, nhếch miệng cực kỳ khinh thường, trong lòng lão gia hỏa này đang suy tính cái gì, hắn đương nhiên biết, nhất định phải trông chừng thật kỹ mới được.

Lão đầu tử nắm chặt đại thương, lẳng không huy vũ hai cái, lập tức nhìn thấy một chuỗi thương ảnh liên tiếp xẹt qua trời cao, vô cùng uy thế.

Nhưng nếu cố tình có thể phát hiện, chuỗi thương ảnh liên tiếp này đều là giả dối, bản thân đại thương chính là vô tung vô ảnh, không thể tìm ra, rất là quỷ dị.

Phong Liệt càng nhìn càng mừng rỡ, vừa nghĩ đến sau này đại thương vô cùng hiếm có này sẽ thường xuyên theo bên mình, cảm giác này thật sự sung sướng không gì sánh được.

Sau khi lão đầu tử lật xem hồi lâu, liền buông lỏng hai tay, để đại thương một mình bay múa trong hỏa diễm, sau đó, hắn nói với Phong Liệt:

- Tiểu tử, hiện tại ta giúp ngươi thu phục khí linh này, nhưng vấn đề trên khí linh này, ngươi có hai lựa chọn!

- Hai lựa chọn gì?

Phong Liệt vốn vui vẻ, lập tức hơi sững sờ, kinh ngạc nói.

Lão đầu tử trầm ngâm một lát, mới cau mày nói:

- Một là ta giúp ngươi xóa sạch linh trí của tiểu gia hỏa này, sau đó để hắn nhận ngươi làm chủ, triệt để trở thành một đạo khí linh, không có ý niệm của mình.

Hai là, ta giữ lại bộ phận linh trí của hắn, như vậy ngươi có thể mượn dùng một phần thần thông của hắn, hơn nữa, chờ tới lúc ngươi tu luyện tới thần thông cảnh, có thể hóa nó thành một đạo hóa thân bên ngoài! Chỉ là, phương pháp thứ hai này đối với ngươi mà nói có chút gượng ép, bởi vì tu vi của ngươi quá yếu, nếu làm không tốt có thể bị gia hỏa này cản trở! Ngươi hãy tự suy nghĩ đi!

- Chuyện này.....?

Phong Liệt liền nhíu mày, kỳ thật hai loại tình huống mà lão gia hỏa vừa nói, lúc trước hắn đã cân nhắc qua, với cường độ linh trí của tiên nguyên cảnh hiện giờ muốn khống chế linh trí của một hóa đơn cảnh thật sự là quá gượng ép.

Nhưng nếu xóa sạch ký ức đại thần thông của Tần Huyết Y thật là quá mức đáng tiếc.

Trên Long Huyết đại lục, rất nhiều Long võ giả sẵn giết long thú, cướp lấy tinh hồn làm khí linh, chính là vì có thể mượn một phần đại thần thông của linh thú, bằng không, có uy lực của khí linh hay không, chênh lệch không phải rất rõ ràng.

- Lão gia hỏa, về điều thứ hai, không có biện pháp khác sao?

Phong Liệt cau mày nói.

Lão đầu tử vốn lắc đầu, nhưng đột nhiên ánh mắt hắn lại sáng ngời, cười nói:

- Cũng không phải hoàn toàn không có cách, chỉ xem ngươi có muốn dùng hay không!

- Nói nghe xem!

Trong lòng Phong Liệt khẽ động.

- Biện pháp này sao, chính là ta có thể phân ra một tia ấn ký tinh thần, giúp ngươi áp chế hắn!

Lão đầu tử cười mỉm nói.

- Vậy sao?

Phong Liệt sững sờ, ánh mắt có chút lập loè, trầm ngâm, sau chốc lát, chỉ thấy hắn nhẹ gật đầu nói:

- Có thể! Cứ làm như thế đi!

Hắn biết, nếu để cho lão đầu tử phân ra một tia ấn ký tinh thần khống chế linh hồn của Tần Huyết Y, vậy chính là để Tần Huyết Y nhận lão gia hỏa này làm chủ.

Nhưng Phong Liệt cũng không hề lo sợ, hắn cũng không lo lắng lão đầu tử này giở trò bịp bợm gì.

Bởi vì khi hắn nhận chủ đối với đại thương nhận, đã cảm thấy tình hình bên trong đại thương, dường như nói là một tia long biến cảnh ấn ký và một linh hồn hóa huyết cảnh, cho dù là một linh hồn long biến cảnh chân chính đã rơi vào trận đồ bên trong đại thương, chỉ sợ cũng bị đánh tan.

Nhất là, uy lực của luyện hồn sa cũng không phải đùa, chỉ cần phóng xuất ra khí tức cũng đủ khiến tất cả linh hồn trong đại thương bị nghiền nát vụn.

Mặt khác, đây cũng xem như một chút cam đảm của hắn đối với lão đầu tử, nếu không lão đầu tử nhất định cũng không yên tâm để hắn rời đi như vậy.

Quả nhiên, lão đầu tử thấy Phong Liệt đáp ứng thoải mái như vậy, khuôn mặt già nua lập tức buông lỏng, yên tâm về Phong Liệt không ít, vẻ vui vẻ trên mặt cũng chân thành hơn rất nhiều.

- Hắc hắc! Thấy tiểu tử ngươi có thành ý như vậy, lão đầu tử cũng không bạc đãi ngươi, ta sẽ phong bế nhất thức tuyệt kỹ của lão đầu tử trong ấn ký tinh thần, khi ngươi gặp nguy hiểm, có lẽ sẽ có bang trợ với ngươi.

- Như thế rất tốt!

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

Lão đầu tử cũng không hề nói nhảm, hắn tự tay gọi linh hồn của Tần Huyết Y đến trước mặt, sau đó, chỉ thấy trong mắt hắn quang mang chợt lóe, một đạo kim quang tiến vào trong cơ thể Tần Huyết Y.

Kế tiếp, chỉ thấy hai tay hắn một lần nữa ngưng kết ra từng đạo ấn quyết huyền ảo, chậm rãi kéo linh hồn của Tần Huyết Y vào bên trong đại thương, phong ấn.

Sau một lát, khi lão đầu tử kết thúc một đạo ấn ký cuối cùng, trong đại thương đột nhiên vang lên tiếng rống không cam lòng của Tần Huyết Y:

- Khốn khiếp! Lão khốn khiếp! Các ngươi lại dám đối đãi với bổn tọa như vậy! Sẽ có một ngày bổn tọa bầm thây các ngươi thành vạn đoạn.

Lão đầu tử khẽ lắc đầu, tiện tay ném đại thương đã triệt để hoàn thành cho Phong Liệt.

209. Chương 246 : Thần Thương ”phong Ma” (2)

Phong Liệt vô cùng mừng rỡ tiếp nhận đại thương, cảm thụ được khí tức bên trong minh với huyết mạch của mình, toàn thân vô cùng sáng khoái, chỉ có điều, thanh âm trong đó lại là có chút đáng ghét.

- Khốn khiếp, lại dám luyện hóa bổn tọa thành khí linh, quả thực tội không thể tha thứ! Khi bổn tọa dương oai thiên hạ, ngươi còn không biết đầu thai ở đâu.

- Hừ! Bị cầm tù còn hung hăng càn quấy như vậy! Sau này ngươi sẽ trở thành một phần thân của ta mà thôi! Hiện tại, ngươi câm miệng trước cho lão tử!

Tần Huyết Y còn chưa dứt lời, Phong Liệt đã hừ lạnh một tiếng, tâm ý khẽ động, lập tức vận chuyển trận thế trong đại thương hoàn toàn phong tỏa Tần Huyết Y.

Phong Liệt thoả mãn nhìn đại thương trong tay, sắc mặt vui mừng không thôi.

Nhưng trong lòng thì thầm nghĩ, đợi sau khi rời khỏi đây, nhất định phải mau chóng thi triển bí thuật thu phục Tần Huyết Y, nếu không cuối cùng là phiền toái cực lớn.

- Hắc hắc! Ha ha ha ha! Thương tốt, quả thật là thương tốt. Có thương này, thực lực của lão tử chắc chắn sẽ bạo tăng chục lần, hôm nay nếu đụng phải tên cẩu nô tài họ Phương của Đông Phương gia kia, lão tử nhất định sẽ cho hắn một thương xuyên tim!

Sau giây lát mừng rỡ, lại ném trường thương cho lão đầu tử, hào khí vạn trượng nói:

- Lão gia hỏa, giúp ta đặt tên cho nó! Về sau thương này chắc chắn theo lão tử dương danh thiên cổ!

- Rầm thối!

Lão đầu tử tỏ vẻ xem thường, nhưng vẫn hậm hực nhận lấy đại thương nói:

- Tên là gì? Nói đi!

- Tề Thiên, không! Tề Thiên là Tần gia rồi, cuối cùng có chút phiền phức, hơn nữa, lão tử cũng chưa bao giờ bá thiên!

Phong Liệt nhú mày ngẫm nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên, ánh mắt hắn sáng ngời, đắc ý nói:

- Vậy gọi là "Phong Ma" đi. Hai mươi năm sau, cuộc chiến Phong Vương, nhất định có một chỗ cắm dùi của Phong Liệt ta!

- Dừng lại! Trong thời gian hai mươi năm ngươi muốn tiến vào thần thông cảnh? Còn muốn tấn chức Ma Vương? Nằm mơ đi! Được rồi, lão đầu tử cũng không đả kích ngươi, ai không có lúc nằm mơ! Lão đầu tử còn muốn tấn chức thần khí đây!

Lão đầu tử vừa lẩm bầm, vừa dùng long văn thượng cổ khắc lên hai chữ "Phong Ma" lên trên đại thương.

- Hừ hừ, chim yến tước phải có chí lớn!

Phong Liệt cũng lườm tranh luận với lão gia hỏa, sau khi tiếp nhận Phong Ma thương, nhìn thoáng qua, liền thu vào trong cơ thể, sau đó từ từ cảm nhận được biến hóa của đại thương.

Thời gian dần trôi qua, Phong Liệt giặt mình phát hiện, có lẽ do bên trong đại thương có u linh thiết, một tia thiên địa nguyên khí ngoài cơ thể của hắn tự phát tràn vào trong cơ thể, cuối cùng nhất bị đại thương hút lấy.

Phát hiện này làm cho Phong Liệt vui mừng quá đỗi.

Khi Long võ giả đang ngồi thôn nạp nguyên khí, bản thân chính là một quá trình rèn luyện.

Hiện giờ, nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy, đại thương trong cơ thể Phong Liệt chẳng những có thể tự động tăng lên phẩm giai, hơn nữa khi nó thu nạp thiên địa nguyên khí, còn có thể rèn luyện thân thể của Phong Liệt, khiến cho nhục thể của hắn trở nên từ từ cường hoành, quả thực nhất cử lưỡng tiện, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn!

- Hắc hắc! Không tệ! Ở chỗ này cũng mấy ngày rồi, cũng nên đi ra ngoài, hi vọng các nàng Yên Lục đừng xảy ra chuyện gì!

Bên ngoài Tử Dương đại điện, ánh mắt trời tươi đẹp nhô lên cao, gió nhẹ mây bay, làm cho lòng người vô cùng thích thú.

Trên một sườn núi bằng phẳng, Yên Lục, Triệu Đồng cùng với hai gã đệ tử khác của Âm Võ viện, đều khoanh chân ngồi dưới một gốc cây đại thụ, im lặng thôn nạp nguyên khí trong thiên địa, vừa tu luyện, vừa cùng đợi Phong Liệt xuất hiện.

Đã năm ngày trôi qua, tính toán thời gian, đã vượt qua hơn sáu mươi canh giờ, vừa nghĩ tới Phong Liệt rất có khả năng đã hao phí hơn sáu mươi vạn Long tinh, tâm tình của bọn người Triệu Đồng đều thật sự khó có thể bình tĩnh.

Quả thật là người phi thường làm chuyện phi thường, 60 vạn Long tinh, đối với mọi người mà nói thật sự là con số khủng khiếp, còn Phong Liệt. Ài!

- Yên, vì sao sư huynh còn chưa ra? Đã quá mấy ngày rồi?

Lục đứng dậy, chân mày lá liễu nhẹ chau lại, hắn nhìn cửa Tử Dương đại điện, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện ra vài phần lo lắng.

Mấy ngày nay, mọi người chờ đợi ở ngoài, đã đi dạo trên núi Tử Dương vài vòng, quả thực đã đào được không ít thứ tốt, nhưng bởi vì trong lòng nhớ Phong Liệt, cũng dần dần không còn tâm tình đi dạo nữa.

- Lục, chúng ta sốt ruột cũng vô dụng, có lẽ sư huynh cũng sắp ra rồi.

Yên khẽ thở dài nói.

Đúng lúc này, ở một chỗ đất bằng cách chỗ bọn người Yên Lục ngoài trăm trượng còn có một nhóm người khác cũng đang lo lắng chờ đợi.

Đó là một gã thiếu niên chừng hai mươi tuổi, mặc y phục của đệ tử hạch tâm Thiên Võ viện cùng vài tên đệ tử Thiên Võ viện bình thường và một lão giả râu tóc xám trắng, cả đám đều có vẻ ủ rũ, chán chường.

Quan trọng nhất là trên người hắn mơ hồ toát ra một luồng khí thể ác liệt như kiếm, mặc dù cách xa nhau trăm trượng, cũng khiến đám người Triệu Đồng âm thầm kinh hãi.

Nếu Phong Liệt ở đây, nhất định có thể liếc mắt nhận ra, thiếu niên này không phải người nào người khác, mà chính là đại sư huynh Hồng Phi Dương của Thiên Vũ viện đã từng khiêu chiến hắn.

Lúc này Hồng Phi Dương thực sự có chút phiền muộn, năm ngày trước hắn đã tới núi Tử Dương, hầu như ngay khi chân trước của Phong Liệt mới vừa tiến vào Tử Dương đại điện, hắn cũng đi tới đỉnh núi, mục đích đương nhiên cũng là lò hóa ma.

Nhưng lò hóa ma chỉ có một, nếu bị Phong Liệt dùng trước, hắn chỉ có thể chờ đợi.

Nhưng không ngờ, chỉ một giây chậm chân, lại khiến hắn phải đợi bên ngoài Tử Dương đại điện năm ngày năm đêm.

Mặc dù Hồng đại công tử hắn rất có tính nhẫn nại, nhưng sau khi chờ đợi năm ngày vô ích, trên mặt Hồng Phi Dương cũng thoáng hiện ra vẻ khấn trương.

- Đại sư huynh, Phong Liệt gia hỏa còn chưa đi ra, sẽ không có vấn đề gì chứ?

Một gã đệ tử bình thường vô cùng kinh ngạc nói.

- Hắc hắc! Theo ta thấy, gã Phong Liệt kia chỉ sợ là không được giao phó long tinh, đang trốn bên trong nghĩ cách.

Một gã đệ tử khác hắc ám cười nói.

Hồng Phi Dương không phản ứng lại hai người, hắn lạnh lùng nhìn về phương hướng Tử Dương đại điện, âm thầm hừ lạnh một tiếng.

Mấy ngày trước hắn ngẫu nhiên có được một khối kim chúc hiếm có, có thuộc tính tê liệt nhất định, lần này tới đây là muốn để linh bảo trường kiếm cao giai Trảm Long Kiếm của mình đề thăng một chút, đại triển thần uy trong đại hội giáo phái mấy ngày sau, đặc biệt là hung hăng dẫm nát Phong Liệt gần đây rất nổi danh dưới chân mình.

Hắn thực sự không thể chịu đựng được một đệ tử nguyên khí cảnh cửu trọng thiên như Phong Liệt lại có thanh thể mạnh hơn một cao thủ chân khí cảnh tam trọng thiên như hắn.

Những năm gần đây, trong lòng hắn chỉ duy nhất có một mục tiêu đó là dẫm nát tất cả nhân tài kiệt xuất của Ma Long giáo dưới chân, đặt cơ sở kiên cố nhất cho cuộc chiến phong vương hai mươi năm sau.

Cho nên, hiện nay bị Phong Liệt đè ép, hắn không thể chịu được!

210. Chương 247 : Đông Phương Công Tử

Mấy ngày nay, đám người Hồng Phi Dương luôn chú ý đến đám người Yên Lạc cách đó không xa, nhưng hai bên không xâm phạm đến nhau, vì vậy mọi người đều bình an vô sự.

Nhưng sau một khắc, đã có vài thanh âm không hài hòa từ sơn đạo phía dưới truyền đến, khiến Hồng Phi Dương và bọn người Yên Lạc không khỏi nhíu mày.

- Phong Liệt chỉ là hạng chó lợn mà thôi, có gì đặc biệt hơn người? Hừ! Nếu hôm nay hắn không giao ra huyền minh trọng thiết tinh của Đông Phương gia ta, bản công tử nhất định sẽ khiến hắn hối hận!

- Trác công tử, Phong Liệt xác thực có vài phần thực lực, đợi đến lúc động thủ, nghìn vạn phải cẩn thận!

- Hừ! Bản công tử cũng không tin, một tiểu tử nguyên khí cảnh còn có thể kiêu ngạo ngất trời! Cũng tại Đông Phương Chiến phế vật vô năng, khiến cho Đông Phương gia chúng ta mất mặt xấu hổ!

Cho tới nay, Hồng Phi Dương luôn được xem là thiên tài tuyệt thế, dựa vào bát phẩm huyết mạch, tu luyện gần bốn năm liền đạt được chân khí cảnh tam trọng thiên, trong viện phái Thiên Vũ viện nổi tiếng, cũng là nhân tài kiệt xuất độc nhất vô nhị, vị trí đại sư huynh đương nhiên thuộc về hắn.

Theo thanh âm truyền đến, một lát sau, có một gã thiếu niên lưng đeo một cây đại kích ám kim sắc mang theo hai gã trung niên thị vệ, dần dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trên mặt thiếu niên tuần tú lộ vẻ lười biếng, dáng điệu lỗ mãng, toàn thân tản ra một luồng khí tức lười nhác.

Mặc dù miệng hần hùng hùng hổ hổ, kiêu ngạo không thôi, nhưng trong đôi mắt lấp lánh tinh mang lại lóe ra vẻ giao hoạt, vừa nhìn là biết hạng người không dễ dàng gì.

Hai gã trung niên phía sau hần lại có chút ý vị sâu xa.

Trong đó một người cũng là người quen của Phong Liệt, chính là tên gia nô cường khí cảnh họ Phương ngày ấy đã đại chiến một trận với Phong Liệt, tên còn lại mặc dù xa lạ, nhưng trên người mơ hồ lộ ra khí thế, không hề thua kém tên trung niên họ Phương.

Phía sau ba người còn vô số đệ tử bám theo xem cảnh náo nhiệt, giữ không cách nhất định, trong đó một số người biết tình huống đều minh bạch sắp có trò hay diễn ra.

Người trung niên họ Phương tên là Phương Ly, lúc này sắc mặt âm trầm, vừa đi, vừa nhìn lướt qua đám người phía trước Tử Dương đại điện, trong mắt tinh mang nhấp nháy.

Nói lại ngày đó, sau khi hần trở về gia chủ Đông Phương Tiệm chuyện Đông Phương Chiến đánh mất Huyền minh trọng thiết tinh, kết quả Đông Phương Chiến bị cầm bế ba năm.

Về phần xử lý ra sao để lấy lại huyền minh trọng thiết tinh, Đông Phương Tiệm dự định để trung bối trong gia tộc xuất thủ, với thân phận của hần đương nhiên không có thể đến tận cửa đòi Hồng Phi Dương, như vậy Đông Phương gia hần thật quá mất mặt.

Đương nhiên, về phần bên trong rút cuộc thao tác như thế nào thì không thể nói với người ngoài.

Nói ra, vị đại công tử Đông Phương Trác ở trước mặt này, mặc dù có tu vi chân khí cảnh nhị trọng thiên trứ danh, hơn nữa luận về trí mưu thủ đoạn thì hơn xa Đông Phương Chiến gấp trăm lần, nhưng Phương Ly thật sự cũng không xem trọng.

Bởi vì theo hần thấy, Phong Liệt thực sự quá ưu tú, ưu tú đến mức đủ cường ngạnh để tranh phong với cao thủ cường khí cảnh.

Chỉ là, chức trách hiện giờ của hần đó là giúp đỡ Đông Phương Chiến đoạt lại huyền minh trọng thiết tinh, đương nhiên, người ngoài không biết chuyện này, cũng không thể phát hiện ra chuyện này.

Sau khi Đông Phương Trác đi lên, đầu tiên là miễn cưỡng nhìn thoáng qua Hồng Phi Dương đứng cách đó không xa, tỏ vẻ xem thường, không thèm để ý.

Đông Phương gia và Hồng gia phân nhau cai quản Thương Võ viện và Thiên Võ viện, luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, cũng không có giao hảo gì.

Tiếp theo Đông Phương Trác liếc mắt nhìn đám người Yên Lục, trên mặt dần hiện lên một nụ cười âm hiểm bất hảo, sau đó chậm rãi đi về phía trước.

Đám người Yên, Lục đã sớm nghe ra vài phần tình huống trong lời nói của bọn hần trước đó, lúc này thấy Đông Phương Trác đi tới, cũng đều âm thầm nhủ may không thôi, đứng đây, sắc mặt lạnh lùng nhìn Đông Phương Trác.

- Các người là người của Phong Liệt sao? Tiểu tử Phong Liệt kia ở đâu?

Đông Phương Trác đi tới mấy trượng, trấn định thân hình, khẽ nghiêm mặt, âm dương quái khí nói, lúc này bộ dạng của hần rất lắt phắt, không có hảo ý liếc nhìn đám người Yên Lục, thực sự khiến kẻ khác chán ghét.

- Hừ! Biết rõ còn cố hỏi! Sư huynh hần đương nhiên là vào Tử Dương đại điện !

Lục Kiều hừ nói.

- Vậy sao?

Đông Phương Trác âm hiểm cười nói:

- Không phải món lòng chó đó nghe nói bản công tử tới, nên trốn đi sao?

- Người nói cái gì? Người dám....

- Lục!

Đông Phương Trác lười nhác thở dài nói, sau đó hoàn toàn không có hình tượng ngồi xuống đất, đối diện với đám người Yên Lục, đưa mắt dò xét không hề kiêng nể, hoàn toàn không che giấu vẻ dâm tà trong mắt, khiến Lục tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Cách đó không xa Hồng Phi Dương nhìn thấy màn này, trên mặt mơ hồ lộ ra vẻ khinh thường, thấp giọng khẽ thở dài:

- Mặc dù Đông Phương Trác khó chơi hơn Đông Phương Chiến, nhưng thủ đoạn thật sự hạ lưu, tính ra, ta thật ra rất thương thức Đông Phương Chiến !

- Công tử, mặc dù danh tiếng của Đông Phương Trác không tốt, nhưng lại không dễ chơi, sau này khi người chống lại hắn, nhất định cẩn thận! Lão phu nghe nói, Đông Phương Trác sinh ra trên chiến trường thiên long vực cổ, từ nhỏ đã tiêm nhiễm sát khí, hình như hắn đã luyện thành một loại thần thông cổ quái! Nói chung, cẩn thận cũng không thừa!

Triệu Đống vội vàng bước lên trước một bước, chặn Lục đang giương nanh múa vuốt, múa lao tới giáo huấn Đông Phương Trác, cười lạnh nói:

- Hắn là cố ý chọc giận chúng ta, bình tĩnh, tất cả chờ đại sư huynh đi ra rồi nói!

- Triệu sư huynh nói không sai! Lục mau trở lại!

Yên cũng nhanh chóng kéo Lục lại.

Lục đầu tiên là sững sờ, nhìn Đông Phương Trác tỏ ra ung dung, nhất thời minh bạch, trong lòng không khỏi cả kinh.

Mặc dù Đông Phương Trác đã thu liễm uy áp, nhưng mơ hồ lộ ra một luồng khí thế bình thản, sợ rằng tu vi tuyệt đối không kém, nếu trước đó mình tùy tiện động thủ, chỉ sợ người chịu thiệt sẽ là mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng thầm giận không thôi, hung hăng trừng mắt nhìn Đông Phương Trác.

- Thật là mất vui! Bản công tử thật sự muốn nhìn xem Phong Liệt bao lâu nữa có thể đi ra!

Lão giả râu tóc xám trắng sắc mặt trịnh trọng, căn dặn nói.

- Có việc này sao?

Hồng Phi Dương thoáng sững sờ, không khỏi kinh ngạc nhìn Đông Phương Trác đang tùy tiện ngồi dưới đất.

- Tiểu mỹ nhân, sau này có muốn theo bản công tử đi tung hoành không? Ta bảo đảm người có tài nguyên tu luyện, long tinh, đan dược, linh bảo dùng không hết, tuyệt đối mạnh hơn Phong Liệt rất nhiều.

Đông Phương Trác liếc nhìn Lục, quang minh chính đại khoét tới góc tường của Phong Liệt.

- Hừ! Tốt nhất người rút được bao xa thì rút.

Lục không nhịn được quát nói.

- Vì sao người có thể không biết tốt xấu như thế? Bản công tử cũng vì thấy người là nữ nhân yếu ớt, mới cho người một cơ hội....

- Người cảm miệng! Thứ vô sỉ! Vì sao Đông Phương gia lại có thứ ác tâm như người!

Lục tức giận đến mức sắc mặt đỏ bừng, trường kiếm trong tay đã rút ra nửa thước, nhưng lại bị Yên kéo trở về.

- Lục, đừng chấp nhặt với loại chó điên đó! Chúng ta đi!

Yên khinh thường liếc nhìn Đông Phương Trác, lập tức lôi kéo Lục đi ra xa, nếu tiếp tục ở lại, sợ rằng Lục thật sự có thể bị tên mặt dày này chọc cho nổi điên.

211. Chương 248 : Bại Lộ (1)

Đám người Triệu Đông cũng phần nộ không thôi, trừng mắt nhìn Đông Phương Trác, sau đó cũng rời khỏi, tất cả đều ngại phản ứng lại tên điên này.

Nhưng không ngờ, lúc này Đông Phương Trác lại đột nhiên đứng dậy, thân hình lóe lên, trong nháy mắt chắn trước người Yên Lục, động tác nhanh như thiểm điện.

- Người muốn làm gì?

Yên Lục cả kinh, vội vàng lùi về phía sau, đồng thời rút trường kiếm, chỉ vào Đông Phương Trác.

Đám người Triệu Đông cũng cuống quýt đề phòng, mơ hồ muốn chắn phía sau hai nàng.

- Hừ! Cũng không muốn làm gì, chỉ là muốn trước khi thu thập Phong Liệt, tìm các người làm nóng người mà thôi! Hiện tại, bản công tử muốn khiêu chiến các người!

Đông Phương Trác âm hiểm cười nói, đồng thời, phía sau hắn bỗng nhiên hiện ra hai đạo ma long hư ảnh dài hơn ba trượng, uốn lượn rít gào, uy thế kinh người.

- Chân khí cảnh nhị trọng thiên?

Bọn người Yên Lục, Triệu Đông không khỏi biến sắc, khiếp sợ không thôi.

Triệu Đông hừ lạnh nói:

- Cảnh giới chênh lệch quá lớn, chúng ta không tiếp nhận khiêu chiến!

- Hắc hắc! Không ai dám cự tuyệt khiêu chiến của bản công tử, đây quả thực là bất kính lớn nhất với bản công tử!

Đông Phương Trác khinh thường cười nhạo nói, đồng thời hắn chậm rãi rút đại kích trên lưng ra.

- Người...vô sỉ!

Lúc này Phương Ly đứng phía sau cũng nhú mào, tiến lên một bước ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói:

- Trác công tử, gia chủ từng nói, chỉ cần thu hồi huyền minh trọng thiết tinh, tốt nhất không nên làm lớn chuyện, hiện nay Thần Võ viện đã không thể còn như lúc trước, mấy người nhỏ bé này không cần để ý.

- Hừ! Người biết cái gì? Ta đã tìm hiểu, Phong Liệt tương đối coi trọng nữ nhân của hắn! Người nghĩ xem, nếu như ta hủy hoại hai nữ nhân này, sau khi Phong Liệt đi ra, có thể không phát điên được sao? Hắc hắc! Con người một khi mất đi lý trí sẽ không khác gì dã thú, làm sao không sợ hãi cho được?

Đông Phương Trác không e dè hừ nhẹ nói, phẳng phất như đang khoe khoang trí kế của mình.

Nghe thấy những lời này của Đông Phương Trác, mọi người đứng xung quanh nhất thời đều biến sắc, tất cả vốn cho rằng hắn là kẻ háo sắc, nhưng không ngờ hắn lại ôm suy nghĩ âm hiểm này.

Nhưng đúng lúc này ở phía sau, đột nhiên vang lên một tiếng "hắt xì", đại môn của Tử Dương đại điện mở ra, một gã thiếu niên chậm rãi bước ra khỏi đại điện.

Thiếu niên đầu tiên giương mắt nhìn thái dương trên trời, sau đó hắn quay sang nhìn mọi người, mỉm cười nói:

- Hắc hắc, xem ra ta ra ngoài rất đúng lúc. Không biết là ai muốn nhắm vào lão tử?

- Phong Liệt! Là người!

Hai mắt Đông Phương Trác như điện nhìn Phong Liệt, sắc mặt thoáng chốc trở nên ngưng trọng, cũng không còn vẻ lười biếng như trước nữa, có thể thấy được cái nhìn của hắn đối với Phong Liệt tựa hồ cũng không dễ dàng như biểu hiện bên ngoài.

Đám người Triệu Đông, Yên Lục sau phút giây sửng sốt, đều hưng phấn không thôi đón chào Phong Liệt, hiện giờ Phong Liệt đã ở đây, trời cũng không sụp xuống được.

Phong Liệt và lão đầu tử trong lò hóa ma đã đạt thành một loạt hiệp nghị, lại giao cho lò sáu vạn Long tinh, sau đó mới bước ra khỏi Tử Dương đại điện.

Nhưng không ngờ, hắn vừa mới bước ra, lại gặp phải cảnh tượng trước mắt.

Ánh mắt của hắn chậm rãi lướt qua bốn người Tiểu Yên Tiểu Lục, Triệu Đông, Phương Đông Trác, Hồng Phi Dương, cũng dần dần nắm bắt được tình hình hiện tại.

- Sư huynh, sao bây giờ ngươi mới đi ra! Tên hỗn đản kia khi dễ chúng ta, ngươi nhất định phải giúp chúng ta giáo huấn hắn!

Tiểu Lục ủy khuất không thôi tiến vào lồng ngực Phong Liệt, nũng nịu nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng thoáng chốc đã đọng đầy nước mắt, làm cho người ta nhìn thấy rất đau lòng.

- Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, sư huynh sẽ giúp ngươi hả giận!

Phong Liệt mỉm cười, an ủi Tiểu Lục, lại liếc nhìn mọi người đánh giá:

- Các ngươi đều không sao chứ?

Đám người Triệu Đông, Tiểu Yên đều lắc đầu, nhưng trên mặt vẫn còn hiện lên vẻ sợ hãi, nếu không phải Phong Liệt kịp thời xuất hiện, tình huống tiếp theo chỉ sợ rất khó đoán trước.

Phong Liệt nhìn thấy mọi người không việc gì, trong lòng cũng yên tâm hơn một chút.

Nhưng, mặc dù lúc này sắc mặt hắn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng đã ngập tràn lửa giận, hắn thật ra không biết chuyện xảy ra trước đó, nhưng câu nói sau cùng của Phương Đông Trác lại vừa vắn lộn vào trong tai hắn, khiến cho hắn không khỏi sinh ra một tia sát cơ.

Sau một khắc, hắn đẩy Tiểu Lục ra sau lưng, cười lạnh nhìn bốn người Phương Đông Trác:

- Người của Đông Phương gia?

- Hừ! Phong Liệt! Thúc thời thì giao Huyền Minh trọng thiết tinh của Đông Phương gia ra đây!

Đại kích trong tay Phương Đông Trác vung lên, chỉ vào Phong Liệt quát lạnh nói.

- Ngươi kêu ta giao thì ta phải giao sao, ngươi tính cái gì vậy?

Phong Liệt cười nói.

- Ngươi....hừ! Quả nhiên ngông cuồng!

Phương Đông Trác thoáng biến sắc, lập tức lại âm trầm cười nói:

- Hy vọng ngươi không làm bốn công tử thất vọng!

Lúc này Phương Ly tiến lên một bước, sắc mặt lãnh đạm nói:

- Phong Liệt, vị này chính là Đại công tử Phương Đông Trác của Đông Phương gia chúng ta! Đông Phương gia chúng ta nguyện ý dựa theo quy củ trong giáo làm việc. Lần này Đại công tử đến đây là muốn luận bàn với ngươi một phen, nếu ngươi thua, hy vọng ngươi có thể giao Huyền Minh trọng thiết tinh ra đây!

- Vậy có lẽ vị công tử này của Đông Phương gia các ngươi còn cao minh hơn Phương Đông Chiến vài phần? Hoặc là nói, ba người các ngươi cùng một khối đến đây?

Phong Liệt cười lạnh, liếc mắt nhìn Phương Ly và vị thị vệ còn lại, ý vị sâu xa nói.

Bị Phong Liệt chế nhạo như vậy, Phương Ly thoáng đỏ mặt xấu hổ, thật sự bị Phong Liệt đoán đúng, hắn và vị thị vệ còn lại chính là ôm ý định như vậy đến đây.

Đương nhiên, thao tác cụ thể sẽ không quá khó nhìn.

Mặc dù sự thật như thế, nhưng ngoài miệng đương nhiên không thể thừa nhận, Phương Ly hừ lạnh một tiếng nói:

- Hừ! Trác công tử của chúng ta là một địch thủ hiểm thấy trong thế hệ cùng lứa, cần gì làm phiền người bên cạnh động thủ! Huống chi, Đông Phương gia chúng ta uy danh lan xa, há lại có thể làm ra chuyện khiến người ta chế nhạo!

- Dừng lại! Nói như vậy còn không biết xấu hổ! Lần trước không phải ngươi từng làm một lần đến sao? Đúng là đồ mặt dày!

Tiểu Lục ôm cánh tay Phong Liệt, không chút khách khí cười nhạo nói.

Sắc mặt Phương Ly có chút khó coi, tiếp theo hắt lại nghiêm sắc mặt, quát lạnh nói:

- Được rồi! Hãy bớt sàm ngôn đi! Tốt nhất là phân tài cao thấp với Trác công tử của chúng ta!

Phương Đông Trác lúc trước vẫn cẩn thận quan sát Phong Liệt, kỳ thật hắn đã sớm điều tra rất nhiều về Phong Liệt, nhưng điều khiến hắn giật mình chính là, hắn càng tìm hiểu về Phong Liệt, càng có cảm giác không hiểu người thiếu niên này.

Lúc này trong lòng hắn hoàn toàn không dám chủ quan đối với người thiếu niên luôn đứng mũi chịu sào này.

Chỉ thấy hắn nhẹ múa đại kích, chậm rãi đi về phía Phong Liệt, ngạo nghễ nói:

- Phong Liệt, bổn công tử đã sớm muốn thu thập ngươi, hôm nay ngươi đã rơi vào tay bổn công tử, thời gian phong quang cũng coi như chấm dứt, coi như ngươi xui xẻo!

- Đợi đã!

Phong Liệt khẽ lắc đầu, một tiếng quát nhẹ đã ngừng lại Phương Đông Trác đang kích động.

212. Chương 249 : Bại Lộ (2)

Phương Đông Trác sững sờ, kinh ngạc nói:

- Sao? Ngươi còn có chuyện gì muốn nhấn nhủ? Về phần di ngôn thì không cần, bổn công tử chưa bao giờ để tận diệt tuyệt với bại tướng dưới tay mình!

Phong Liệt khinh thường lạnh nhạt nói:

- Nếu ngươi đã khiêu chiến ta, phải theo quy củ của ta hành xử! Quy củ của ta chính là, chưa bao giờ bỗng nhiên luận bàn với người khác!

- Ah? Vậy ngươi muốn thế nào?

Phương Đông Trác khẽ biến sắc.

- Hừ hừ! Nếu ngươi thắng, ngươi có thể lấy Huyền Minh trọng thiết tinh đi, nếu thua, ta muốn ngươi lưu lại cái lưỡi!

Phong Liệt lạnh lùng nói.

Phương Đông Trác giận dữ, không nhịn được quát lạnh nói:

- Cái gì? Ngươi muốn cái lưỡi của bổn công tử? Ngươi muốn chết....

- Hừ! Dám động đến nữ nhân của lão tử, không giáo huấn ngươi sao được!

Phong Liệt chân thật hừ lạnh nói.

Nghe thấy Phong Liệt nói như vậy, tất cả mọi người xung quanh không khỏi thất kinh, nhất là Phương Ly và gã thị vệ của Đông Phương gia, sắc mặt trở nên ngưng trọng vô cùng.

Còn Tiểu Yên và Tiểu Lục lại âm thầm cảm động, trong đôi mắt đẹp nhìn về phía Phong Liệt ẩn chứa đầy tình ý, quả thực có thể dung hòa kim thiết, đốt cháy vô số người bên cạnh.

Sắc mặt Phương Đông Trác dần dần biến ảo, trong lòng hắn cũng có chút hối hận vì đã trêu chọc Tiểu Lục, không ngờ lại rơi vào cục diện không thể vãn hồi này.

Đối với hiểu biết của hắn đối với Phong Liệt, nếu hắn thật sự đáp ứng dùng đầu lưỡi làm tiền đặt cược, như thế một khi hắn thua cuộc, Phong Liệt tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay.

Hắn thật sự không muốn mạo hiểm như vậy!

Sau một thoáng trầm ngâm, Phương Đông Trác ngạo nghễ nói:

- Hừ! Thân thể của bốn công tử chính là vạn kim, há có thể lấy đầu lưỡi ra làm trò đùa! Nhưng, bốn công tử cũng không chiếm tiện nghi của người, nếu ta thua, mười vạn Long tinh trong tay ta sẽ là của người!

Lúc này, xung quanh đã tụ tập không ít người xem náo nhiệt, ngay khi Phương Đông Trác vừa dứt lời, trong đám người lập tức xôn xao, cái này cho thấy còn chưa chính thức khai chiến, hắn đã khiếp đảm.

Những người vốn xem trọng hắn đều không khỏi lắc đầu thở dài.

Cùng lúc đó, tựa hồ ánh mắt của mọi người đều đặt lên người Phong Liệt và Phương Đông Trác, nhưng trong đám người lại có một nam tử trung niên không nhìn về phía hai người, mà nhìn chăm chăm vào Tiểu Lục và Tiểu Yên, trên mặt tràn ngập vẻ nghi hoặc và khiếp sợ.

- Long tinh, hừ hừ! Lão tử không thèm! Ta chỉ muốn cái lưỡi của người! Nếu sợ thì rút về.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn Phương Đông Trác, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, hắn thật sự không có một chút hảo cảm với Đại công tử Phương gia này, nếu không phải tình huống không thích hợp, hắn đã không ngại tiêu diệt tên này.

Phương Đông Trác đã sớm bị lời đàm tiếu của mọi người xung quanh làm cho tức giận, lúc này nghe Phong Liệt nói như vậy, càng tức giận không chịu nổi, hắn đang muốn ném ra những lời ngạo mạn, đột nhiên lại xảy ra một chuyện không ai ngờ đến.

- Cầu tặc của hoàng gia Kim Long thiên triều! Đi chết đi....

Đột nhiên, một tiếng hét lớn giống như tiếng sấm từ trong đám người vang lên, khiến lỗ tai mọi người đều chấn động.

Cùng lúc đó, trong đám người có một gã trung niên đang mặc y phục của đệ tử hạch tâm Ma Võ viện đột nhiên lao ra, trong tay cầm một thanh trường kiếm sáng như bạc hung hăng đâm về phía Tiểu Lục đang đứng bên cạnh Phong Liệt, cương khí sắc bén vô cùng làm cho mọi người xung quanh đều kinh hãi.

Khóe mắt người trung niên này đầy lửa giận, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Lục phảng phất như có thù giết cha, đoạt vợ, phía sau hắn là hư ảnh ma long bốn đầu dài hơn ba trượng uốn lượn gào thét, tản ra uy áp vô cùng.

Chân khí cảnh tứ trọng thiên!

Dưới uy thế như thế, Tiểu Lục sợ hãi đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Đừng nói bất ngờ không đề phòng, cho dù là sớm có chuẩn bị, với tu vi nguyên khí cảnh thất trọng thiên của nàng đối mặt với cao thủ chân khí cảnh tứ trọng thiên, chỉ sợ tuyệt đối không có sức hoàn thủ.

- Tiểu Lục! Mau tránh ra!

- Ah! Tiểu Lục!

- -

Nhìn thấy mũi kiếm sáng như bạc nhanh chóng đâm tới, cách cái cổ trắng nõn của Tiểu Lục ngày càng gần, bốn người Tiểu Yên, Triệu Đồng cách đó không xa đều kinh hãi kêu lên, trong mắt tràn đầy hoảng sợ và tuyệt vọng.

Mọi người xung quanh cũng tiếc hận không thôi khi nhìn thấy một hồng nhan xinh đẹp sắp mất mạng!

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, một tấm lụa màu đen lập tức xẹt qua, hướng về phía người trung niên, cùng với đó còn có một tiếng long ngâm trầm thấp.

Sau một khắc, mọi người kinh ngạc phát hiện, trường kiếm của người trung niên cách Tiểu Lục còn chưa đến ba thước, nhưng lại bị giữ chặt, không thể đâm tiếp được nữa.

Bởi vì, lúc này người trung niên nhân đã bị một cây đại thương màu đen dài hơn một trượng xuyên thủng đầu vai, giữ chặt trên không.

Sau lưng người trung niên lộ ra đầu thương màu ám kim dài mấy thước, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Chủ nhân của trường thương này chắc chắn là Phong Liệt.

Phong Ma Thần thương quả nhiên sắc bén vô cùng, Phong Liệt còn chưa biến ảo thân thể hắc ám, với thực lực nguyên khí cảnh cửu trọng thiên đã dễ dàng đâm rách thân hình của cao thủ chân khí cảnh tứ trọng thiên, điều này khiến hắn cực kỳ thoả mãn.

Mọi người xung quanh nhất thời yên lặng, tất cả đều khó tin nhìn cảnh tượng vừa xảy ra, một hồi lâu mới khôi phục tinh thần.

Vừa rồi rõ ràng Phong Liệt còn đang đấu khẩu với Phương Đông Trác, tại sao lại xuất hiện một gã cao thủ chân khí cảnh tứ trọng thiên?

Hơn nữa tên gia hỏa này còn hét lên cầu tặc của hoàng tộc Kim Long thiên triều gì đó?

Ghê gớm hơn, đường đường một gã cao thủ chân khí cảnh tứ trọng thiên lại bị một chiêu của Phong Liệt dừng ở trên không, thậm chí không có sức phản kháng.

Phương Đông Trác khiếp sợ nhìn người trung niên chân khí cảnh tứ trọng thiên tràn đầy hận ý giương nanh múa vuốt trên không trung, đồng tử của hắn bất giác co lại, trong lòng thoáng giật mình.

Hắn vẫn cho rằng mình đã đánh giá cao Phong Liệt, nhưng đường đường một gã cường giả chân khí cảnh tứ trọng thiên lại thậm chí không ngăn cản được một chiêu trong tay Phong Liệt, cái này thật sự làm người ta có chút sợ hãi!

Phương Đông Trác hắn gần đây thích dùng mưu giành chiến thắng, vì vậy hắn rất khinh thường những hành vi không có trí tuệ.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Phương Đông Trác nhìn Phong Liệt có chút thay đổi.

Vừa lúc đó, tên trung niên bị Phong Liệt treo trên không trung lại hỗn hển rống to:

- Thả ta xuống! Khốn kiếp! Ta phải giết chết hai tên cầu tặc đó! Đừng nghĩ các ngươi cải trang thì lão tử không nhận ra các ngươi! Cho dù các ngươi hóa thành tro, lão tử cũng nhận ra! Các ngươi chính là hai đứa con gái của lão nhân đương kim hoàng đế Kim Long thiên triều.

Hắn còn chưa nói hết, thân hình khôi ngô đã bị Phong Liệt hung hăng vung trường thương đập mạnh xuống mặt đất, vô cùng chói sáng.

- Hừ! Gian tặc lớn mật! Lại dám hành thích bản ngự! Đi chết đi!

Mặc dù Phong Liệt cũng biết giấy không bọc được lửa, thân thể của Tiểu Yên Tiểu Lục cuối cùng sẽ có ngày bại lộ, nhưng không ngờ ngày đó lại đến nhanh như vậy.

Nhưng chuyện đã xảy ra, lo lắng cũng là vô dụng!

213. Chương 250 : Bại Lộ (3)

Lúc này xem xét tình huống không ổn, Phong Liệt nào dám để cho tên gia hỏa này nói tiếp, sắc mặt hung ác, tùy tiện cho tên gia hỏa này một tội danh, đồng thời không chút do dự đâm một thương vào đầu hắn, trực tiếp giết người diệt khẩu.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, một đạo hắc mang nhanh chóng công kích vào đầu đại thương, truyền đến một tiếng vang nhỏ.

Phong Liệt lập tức cảm thấy một luồng đại lực truyền đến, làm cho đại thương không khỏi trệch đi ba thước, đâm xuống mặt đất.

Phong Liệt cả kinh, luồng lực đạo này cực kỳ kinh người, thiếu chút nữa khiến đại thương bay khỏi tay hắn, hắn biết người tới thực lực không kém, liền vội vàng biến ảo hắc ám chi thân, đồng thời ẩn giấu trong sương mù màu đen, lúc này mới ngưng thần quan sát.

- Lý thần, xảy ra chuyện gì?

Cùng với thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, một gã thiếu niên cao gầy, cầm một cây chủy thủy màu đen, chậm rãi bước ra khỏi đám người, đi tới bên cạnh người trung niên bị Phong Liệt công kích, trên gương mặt tái nhợt của hắn, đôi mắt âm tà lạnh lùng đề phòng chỗ khói đen của Phong Liệt.

Phong Liệt khẽ động, lập tức nhận ra tên gia hỏa này chính là gã thiếu niên họ Lý đã đứng cùng Nhạc Đông Thần hôm đó.

Thiếu niên này theo Phong Liệt thấy, thật sự có chút cảm giác nguy hiểm, nhưng trong trí nhớ kiếp trước của Phong Liệt, tuyệt đối chưa từng thấy người này.

Gã trung niên tên là Lý Thần chặt vật bò dậy, vẻ mặt cừu hận, hắn chỉ vào phương hướng của Phong Liệt, hỗn hển quát:

- Lý sư huynh, hai tiểu tiện nhân bên cạnh Phong Liệt vốn là hai đứa con gái của đương kim hoàng đế Kim Long thiên triều! Lý Thần ta không đội trời chung với bọn chúng!

Tám đời tổ tiên ta đều là ngự y của hoàng gia Kim Long thiên triều, luôn trung thành và tận tâm với triều đình! Ai có thể ngờ, năm năm trước đột nhiên ta thức tỉnh ma long huyết mạch, bởi vì gia phụ không thể giao ta cho quan gia xử trí, kết quả hơn ba trăm khẩu nhà chúng ta bị tên cầu hoàng đê đố xử trảm tất cả!

Thù hận này, thiên lý khó tha!

Cho dù ta không giết chết được tên cầu hoàng đê đố, cũng phải giết chết hai tiểu tiện nhân này, để an ủi hơn ba trăm oan hồn tộc nhân ta! A....đi chết đi!

Lý Thần càng nói càng kích động, không nhận được gào thét muốn tiếp tục xông lên.

- Cái gì? Trong Âm Võ viện cất dấu hai vị công chúa của Kim Long thiên triều?

- Hắc hắc! Hoàng đế Kim Long thiên triều luôn đề phòng ma long huyết mạch, không ngờ ngay cả nữ nhi của mình cũng thức tỉnh ma long huyết mạch, quả nhiên là chuyện cười thiên đại!

- Tên Lý Thần này cũng thật không may.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, mặc dù phần lớn bọn họ đều không phải xuất thân từ Kim Long thiên triều, nhưng tựa hồ cũng có nghe nói về lệnh cấm “Ma long xuất hiện, thiên hạ đại loạn” đối với Kim Long thiên triều, đối với tình huống của Lý Thần không khỏi có vài phần đồng tình.

- Lý sư huynh, người đừng ngăn ta! Cho dù ta chết, cũng phải giết chết bọn họ!

- Lý Thần, bình tĩnh! Bốn công tử sẽ làm chủ cho người!

Thiếu niên hắc y kia dễ dàng ngăn cản Lý Thần, lập tức cười lạnh nhìn về phía Phong Liệt, quát khê:

- Phong Liệt, không ngờ ngươi lại dám che giấu gian tế của Kim Long thiên triều! Quả thực tội ác tày trời! Thức thời thì giao người ra đây, nếu không....

- Đúng vậy! Che giấu gian tế là đại tội phản giáo! Phong Liệt, nếu ngươi không giao ra Huyền Minh trọng thiết tinh của Đông Phương gia ta ra đây, đừng trách bốn công tử không khách khí!

Lúc này, Phương Đông Trác cũng tranh thủ, không chút do dự đứng ra nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, bỏ đá xuống giếng, hắn vốn rất quen thuộc với những chuyện như vậy.

Hai gã thị vệ cương khí cảnh của hắn cũng lạnh lùng tới gần, âm mang trong mắt lập lòe.

Bên trong khói đen, Tiểu Yên, Tiểu Lục cũng không khỏi cả kinh, thất sắc, trong lúc nhất thời hoang mang lo sợ, bất giác nắm chặt cánh tay Phong Liệt.

Phong Liệt vỗ nhẹ lên bàn tay nhỏ bé của hai nữ nhân, khẽ cười nói:

- Yên tâm, có ta ở đây, các người chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì! Nơi này không tiện ở lâu, chúng ta rời đi trước đã.

Nói xong, hắn cũng không để ý Phương Đông Trác và thiếu niên hắc y kia, phối hợp mang theo hai nữ nhân và bốn người Triệu Đồng đi xuống dưới núi, trong mắt lạnh mang chớp động:

- Hắc hắc! Hôm nay không chừng phải giết mấy người để tế Phong Ma Thần Thương của lão tử rồi, ta thật sự muốn nhìn xem ai dám ngăn cản ta!

- Đứng lại! Không được đi!

Nhìn thấy Phong Liệt muốn dẫn Yên, Lục rời đi, người trung niên tên là Lý Thần liền giận dữ, hét lớn một tiếng, lập tức lách mình chắn trước người Phong Liệt, trường kiếm trong tay hung hăng chỉ vào Phong Liệt, giống như chuẩn bị động thủ.

Một thương trước đó của Phong Liệt chỉ đâm xuyên qua vai trái hắn, thật ra cũng không khiến hắn triệt để mất đi chiến lực.

Lúc này Đông Phương Trác mang theo Phương Ly và gã thị vệ cùng với thiếu niên mặc áo đen họ Lý cũng sắc mặt bất thiện chậm rãi tiến tới.

Cách đó không xa Hồng Phi Dương vẫn tỏ ra chuyện này không liên quan đến mình, hắn cũng không vội tiến vào Tử Dương đại điện, thật sự rất hứng thú muốn xem trận phân tranh này, hắn rất muốn biết Phong Liệt sẽ giải quyết chuyện này như thế nào.

Phong Liệt lạnh lùng liếc nhìn mấy người trước mặt, khóe miệng dần hiện lên vẻ ngoan độc.

Sau một khắc, dưới sự chú ý của mọi người, Phong Liệt đột nhiên lấy lệnh bài chương ngự bên hông xuống, giơ lên trước mặt, quát to:

- Ta chính là chương người thứ sáu trăm tám mươi bốn của Âm Võ viện Ma Long giáo, Đại sư huynh Phong Liệt! Ai dám tập kích bản tọa, chính là đại tội nghịch loạn! Theo điều thứ ba trong giáo quy của Ma Long, người âm mưu nghịch loạn, giết...bất luận tội!

Âm thanh trong trẻo lập tức truyền đến trong tai tất cả mọi người, sát ý trong đó đều khiến tất cả đều run rẩy, nhất là tám chương ngự lệnh bài sáng chói trong tay Phong Liệt tỏa ra khí tức uy nghiêm nồng đậm, càng khiến trái tim bọn họ đập nhanh không thôi.

Trên khuôn mặt của Phương Đông Trác và thiếu niên hắc y cũng hiện lên vẻ do dự, mặc dù bọn hắn đều có thân phận tôn quý, thiên tư bất phàm, nhưng trong Ma Long giáo lại không có bất cứ quyền chức nào, một khi gây chuyện, bọn hắn thật sự có chút không đủ lực lượng.

Lý Thần cũng hơi kinh hãi, trên mặt lộ khí lập loè, phảng phất như đang đau khổ đè nén cừ hận.

- Hừ! Tất cả tránh ra cho ta!

Phong Liệt vừa nhìn đã chắn trụ mọi người, ý định lập tức mang theo hai nữ nhân kia rời khỏi, việc cấp bách vẫn là quay về Âm Võ viện trước, nếu chậm trễ sẽ sinh biến.

Dù sao hắn biết rất rõ, Ma Long giáo và Kim Long giáo vốn là đối thủ một mất một còn, hiện giờ người trong giáo bị hoàng đế Kim Long thiên triều làm hại cửa nát nhà tan không chỉ có một mình Lý Thần, sợ rằng phải có mấy trăm mấy ngàn người, thậm chí hơn vạn người.

- Cầu tặc! Chạy đi đâu!

Đúng lúc này, sắc mặt Lý Thần bỗng nhiên hung ác, đột nhiên huy động trường kiếm đâm về phía Tiểu Lục.

- Xoẹt.....

Một âm thanh bén nhọn phá không vang lên, trường kiếm màu bạc lộ ra ma nguyên cương khí vô cùng sắc bén, khiến cho Tiểu Lục thất sắc, đối mặt với một kích phần nộ của cao thủ chân khí cảnh, nòng căn bản không thể tránh được.

214. Chương 251 : Diên Cuồng Chém Giết (1)

Lúc này Lý Thần đã bị cừu hận hoàn toàn cắn nuốt lý trí, ngay cả tất cả giáo quy đều để lại sau đầu, dù sao bất luận là ai sau khi gặp phải tình huống như hắn, nhìn thấy cừu nhân trước mặt cũng rất khó bảo toàn trấn tĩnh.

- Hừ! Đồ đui mù!

Ngay khi Lý Thần vừa mới huy động trường kiếm, đột nhiên, một mảnh thương ảnh đầy đặc mang theo khí thế không gì cản nổi bao trùm lấy hắn.

Lý Thần chấn động, lập tức thanh tỉnh vài phần, trước đó hắn đã từng ném qua một thương của Phong Liệt, rõ ràng cảm giác được đại thương này có chút quỷ dị, lập tức cũng không dám khinh thường.

Hắn không chút do dự rút trường kiếm về, rất nhanh múa ra một mảnh bóng kiếm trước người, mưu toan ngăn cản thế công của trường thương, nhưng sau một khắc, chuyện làm hắn khiếp sợ đã xảy ra.

Hắn nhớ rõ mình đã phá nát tất cả thương ảnh, nhưng cuối cùng lại có một đạo thương phong vô cùng sắc bén vô thanh vô tức xuất hiện ở trán hắn, khi hắn phát hiện thì đã chậm, cái này khiến hắn cả kinh hồn phi phách tán!

- Chuyện này không thể nào!

Thương phong không chút đình trệ, một tiếng trầm đục vang lên, thương phong ba thước như đâm vào đầu hủ, đơn giản xuyên qua đầu Lý Thần, thò ra sau ốt một đoạn, sáng bóng chói mắt.

Lý Thần trợn trừng hai mắt, gất gao nhìn chằm chằm trường thương cắm vào lông mi mình, chết không nhắm mắt!

Lúc này, tất cả cừu hận đều tan thành mây khói, kỳ thật trong lòng hắn còn có hai chữ không kịp thốt ra :

- Thương tốt!

Yên lặng!

Một gã cao thủ chân khí cảnh tứ trọng thiên lại bỏ mạng dễ dàng như vậy!

Trong lúc nhất thời, mọi người đều bị thủ đoạn lời đình của Phong Liệt làm cho chấn động, liên tục hoảng sợ biến sắc.

Giáo quy trong Ma Long giáo rất nghiêm ngặt, tất cả ân oán tranh chấp thường giải quyết bên ngoài giáo, cho nên tình huống người chết xuất hiện trong giáo cũng không nhiều.

Cho tới lúc này mọi người mới chính thức minh bạch, thì ra Phong Liệt cũng không phải đùa giỡn!

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Phong Liệt lại có thêm mấy phần sợ hãi, chương ngự lệnh bài kia tựa hồ càng thêm chói mắt.

- Hừ! Chết chưa hết tội, ngu xuẩn!

Phong Liệt lạnh lùng cười nói, hoàn toàn không có cảm giác đối với cái chết của Lý Thần.

Lý Thần sau khi cửa nát nhà tan, một mình sống tạm bợ trốn vào Ma Long giáo, khổ tâm tu luyện tới chân khí cảnh tứ trọng thiên, nhưng thậm chí chưa đụng đến vạt áo của cừu nhân đã đi đời nhà ma, cái chết này thật sự không đáng.

Nhưng, không có ai đồng tình với hắn.

Lúc này sự chú ý của mọi người đều đặt trên người Phong Liệt, thậm chí ngay cả dáng dấp của Lý Thần cũng không thèm liếc mắt nhìn.

Bởi vì, đây vốn là thế giới cường giả vi tôn, chính nghĩa và công lý đều là xa xỉ phẩm, là thứ người nghèo không chơi nổi.

Phong Liệt tiện tay rút trường thương về, rất thoả mãn nhìn đại thương trong tay, Phong Ma Thần thương này, hẳn càng dùng càng vừa lòng, trình độ sắc bén của nó quả thực làm cho người ta tức lộn ruột, cắt một cái đầu dễ dàng giống cắt đậu hủ, đáng tiếc nơi này là trong Ma Long giáo, nếu không hẳn thật sự muốn đập trên chiến trường, thoả mái đại khai sát giới một phen.

- Phong Liệt ! Người....người thật sự giết Lý Thần! Người

Thiếu niên hắc y sau giây phút sửng sốt, liền nóng nảy giận dữ, lúc này đã mất đi bình tĩnh trước đó.

Mặc dù Lý Thần có địa vị không cao, nhưng cũng là một gã đệ tử hạch tâm trong Ma Võ viện, hơn nữa gần đây quan hệ giữa hai người không tệ, lúc này hẳn trở mặt ra nhìn Lý Thần bị một thương của Phong Liệt đâm chết, lửa giận trong lòng thật sự khó có thể che giấu.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn hắn, khóe miệng dần hiện lên vẻ tàn khốc:

- Hừ, không phục thì cứ tiến lên thử xem! Phong mỗ phụng bồi đến cùng! Đừng quá kiêu ngạo, lão tử căn bản không xem ngươi là đối thủ!

Nói thật, ngay từ đầu hắn đã thấy tên thiếu niên u ám nhìn yếu đuối nhưng lại tỏ ra thông dong, kiêu ngạo này rất khó chịu, có lẽ tên gia hỏa này có chỗ hơn người, nhưng Phong Liệt hoàn toàn không để ý.

- Người....

Nghe xong lời nói của Phong Liệt, thiếu niên hắc y thoáng sửng sò, trên khuôn mặt trắng bệch lập tức lửa giận ngập trời, thiếu chút nữa bị lời nói của Phong Liệt chọc cho tức giận đến mức thổ huyết, trong tay cứ không ngừng xoay tròn thanh chủy thủ sắc bén, thiếu chút nữa đã chặt đứt ngón tay của mình.

Sau một khắc, hắn đột nhiên thả lỏng khí thế, tu vi chân khí cảnh tam trọng thiên hiển lộ không thôi, uy áp bàng bạc làm cho vô số đệ tử cấp thấp liên tiếp lui về phía sau, sắc mặt hoảng sợ.

Sau đó, chỉ nghe hắn không chút do dự, lớn tiếng phẫn nộ quát:

- Hừ! Tên cuồng vọng vô tri nhà ngươi! Hôm nay Lý Phong ta muốn khiêu chiến với ngươi! Ngươi có dám tiếp không?

Lý Phong hẳn thân là truyền nhân trực hệ của Lý gia Ma Long giáo, gần đây thân phận hiển hách, thiên tư xuất chúng, chiến lực cường hoành, mặc dù hàng ngày hành sự khiêm tốn, nhưng cho dù là nhân vật lĩnh quân trong thế hệ trẻ tuổi của các đại gia tộc Ma Long giáo cũng phải nể mặt hắn mấy phần.

Nhưng không ngờ, hôm nay thể diện của hắn lại bị Phong Liệt tùy ý giày xéo, quả thực không thể nhẫn nhục!

- Hừ! Có gì không dám!

Phong Liệt cười nhạt một tiếng, lập tức kêu Yên Lục hơi thối lui về sau, bày ra tư thế thần nhiên đón chào.

Mặc dù hắn không muốn trì hoãn quá lâu ở đây, nhưng nếu đã giết Lý Thần cũng phải làm ra chút chuyện gì đó, làm xáo trộn ánh mắt của cao tầng Ma Long giáo, để Lãnh Phi Hồng thay hắn giải quyết hậu quả.

Nhìn thấy hai người muốn động thủ, bọn người Đông Phương Trác cũng lui về phía sau, trên mặt lộ ra một tia dăm chiêu.

Lý Phong lạnh lùng nhìn Phong Liệt, tận lực để cho tâm tình của mình bình tĩnh trở lại, sau ba lần hô hấp, mọi người xung quanh dần dần khiếp sợ phát hiện, trên người Lý Phong đã không có bất cứ khí tức gì phát ra.

Nếu nhắm mắt lại, sợ rằng còn tưởng trước mặt không có vật gì, thật sự có chút quỷ dị.

Đồng tử Phong Liệt cũng hơi co lại, trong lòng âm thầm cảnh giác, hắn vội vàng biến ảo hắc ám chi thân, ẩn thân trong sương mù dày đặc.

- Phong Liệt ! Người đã chọc giận ta thành công! Tiếp theo người hãy chuẩn bị trả giá! Ta sẽ vì cạo xuống mười cân thịt và mười cục xương trên người người làm kỷ niệm!

Lý Phong vô cùng âm lãnh nói, thanh âm oán độc khiến mọi người ở đây đều bất giác cảm thấy lạnh lẽo.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, chỉ thấy thanh chủy thủ màu đen trong tay hắn đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, toàn bộ thân hình của hắn đều biến mất ngay tại chỗ, hơn trăm người ở đây không có ai phát hiện hắn biến mất như thế nào, mọi người không khỏi sợ hãi.

Sau một khắc, trong sương mù hắc ám của Phong Liệt đột nhiên truyền đến một hồi “Leng keng” giòn vang, lúc này mọi người mới minh bạch, thì ra Lý Phong đã cấp tốc vọt vào trong sương mù của hắn, tốc độ như vậy thật khiến người ta lú lẫm!

Lúc này, bên trong khói đen Phong Liệt cũng giật mình.

Hắn chưa bao giờ biết rằng, lại có người có tốc độ nhanh như vậy!

Lúc này, hắn chỉ cảm thấy quanh người từng đạo gió nhẹ thổi qua, lập tức có những thanh chủy thủ thông suốt rơi xuống người mình, hoặc gọt, hoặc chém, hoặc đâm, vô cùng tinh chuẩn, khó lòng phòng bị.

Trong nháy mắt, toàn thân hắn đã trúng hơn ba trăm đao, thanh âm “leng keng” không dứt bên tai, làm hắn hoàn toàn không có lực hoàn thủ.

215. Chương 252 : Diên Cuồng Chém Giết (2)

Đặc biệt làm Phong Liệt khiếp sợ chính là, Lý Phong vốn có tu vi chân khí cảnh tam trọng thiên, căn bản không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với hắc ám chi thân của hắn, nhưng thanh chủy thủ trong tay Lý Phong lại cực kỳ sắc bén, mỗi một tiếng giòn vang qua đi, trên người hắn lại có một vết thương.

Nếu như lúc này hắn đang ở thân người, chỉ sợ đã bị Lý Phong gọt thành một cỗ bạch cốt rồi, mười cân thịt và mười cục xương Lý Phong nói trước đó thật sự không phải lời nói suông.

Lúc này trong lòng Phong Liệt quả thật hoảng sợ, còn Lý Phong thực sự vô cùng kinh ngạc, theo mỗi đao cắt xuống của hắn, trên thân thể Phong Liệt lại có một bộ phận rời khỏi cơ thể..

Nhưng làm hắn khiếp sợ chính là, chỉ trong nháy mắt, bộ phận biến mất lại dài ra, cái này thật khiến người ta khó hiểu.

- Chết tiệt! Cái này rốt cuộc là bảo giáp cấp bậc nào! Tại sao có thể công hiệu như vậy! Huyền bảo? Hay là chí bảo?

Trong lòng Lý Phong ngổn ngang trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng động tác trong tay vẫn không ngừng lại.

Phong Liệt thực sự dần bối rối, nếu là đêm tối, có lực hắc ám vô tận hấp thu, thật ra cũng không sao cả, tin tưởng tốc độ giải thể của Lý Phong tuyệt đối không bằng tốc độ chữa trị của mình.

Nhưng hiện giờ, núi cao còn có núi cao hơn, Phong Liệt chỉ có thể hấp thu nguyên lực hắc ám có hạn trong hắc vụ để duy trì vận chuyển thân thể hắc ám, thời dần dần không cản nổi tốc độ bị Lý Phong gọt chém.

Mặc dù hắn bị Lý Phong hoàn toàn gọt thành mảnh vỡ, cũng không trở thành đến mức mất mạng, nhưng đến lúc đó, hắn cũng không có cách tạo thành uy hiếp đối với Lý Phong.

Nhưng đúng lúc này, trong đầu hắn đột nhiên linh quang chợt lóe, một chủ ý xuất hiện trong lòng.

Sau một khắc, tâm ý của hắn khẽ động, lập tức biến mất, trốn vào trong long ngục.

Lý Phong đang gọt bả vai Phong Liệt, lại đột nhiên vồ ếch chụp hụt, sắc mặt sững sờ, thân hình cũng theo đó ngừng lại.

Nhưng ngay khi hắn vừa mới đình trệ, đột nhiên, một thanh đại thương bỗng nhiên xuất hiện, lập tức đâm xuyên qua xương sườn hắn, dính hẳn chặt xuống mặt đất, thiếu chút nữa đâm thủng xương sống hắn, quả thực hung hiểm vạn phần.

- Phong Liệt người đáng chết!

Sắc mặt Lý Phong hoảng sợ, không thể ức chế phát ra một tiếng kêu thảm không giống tiếng người, sau khi cả kinh, chủ thủ trong tay hắn hung hăng gọt lên trường thương, thoáng chốc toát ra một mảnh hỏa tinh.

Nhưng điều làm hắn khiếp sợ chính là, chủ thủ linh bảo cao giai chém sắt dễ như trở bàn tay của mình lại không hề có tác dụng với trường thương này.

- Hừ! Người cũng chỉ có vậy mà thôi!

Đúng lúc này, Phong Liệt bỗng nhiên xuất hiện trước mắt hắn, khinh thường nhìn hắn.

Ngay sau đó, khói đen xung quanh lại thu lại, tình cảnh của hai người trong thoáng chốc hiện ra trước mắt tất cả mọi người.

Mọi người kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy lúc này một tay Phong Liệt cầm thương, cầm chặt Lý Phong trên mặt đất, khuôn mặt mỉm cười lạnh lùng.

Còn Lý Phong vẻ mặt thống khổ và oán độc, khóe miệng đầm đìa máu tươi, đang ra sức vùng vẫy chủ thủ mưu toan cắt đứt trường thương, nhưng hắn chỉ tốn công vô ích.

Trường thương kia cũng không biết được tạo thành từ chất liệu gì, chủ thủ vô cùng sắc bén nhưng không thể tạo thành dấu vết, thật là khiến người ta tuyệt vọng.

Từ đó, giao phong giữa hai gã nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi đã được quyết định cao thấp.

Trong lúc nhất thời, mọi người xung quanh đều hít vào một ngụm lạnh khí, hoàn toàn không ngờ trong thời gian mấy giây ngắn ngủi Phong Liệt lại có thể giải quyết một gã cao thủ chân khí cảnh, hơn nữa còn là một nhân tài kiệt xuất hiếm có, một nhân vật trong yếu trong thế hệ trẻ tuổi Lý gia của Ma Long giáo.

- Phong Liệt....quả thật không thể dò xét!

Cách đó không xa Hồng Phi Dương và Phương Đông Trác cũng không khỏi nhíu mày, trong mắt tinh mang lập loè, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bọn hắn đều hiểu rõ thân thủ của Lý Phong, tự nghĩ Lý Phong và mình đều có thực lực như nhau, nhưng không ngờ, Lý Phong lại thất bại thảm hại như vậy trong tay Phong Liệt!

- Thả ta ra! Phong Liệt ! Cái nhục hôm nay Lý Phong ta nhất định sẽ hoàn trả gấp trăm lần! Người sẽ phải hối hận!

Lý Phong chật vật hét lớn.

- Hừ!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, tiện tay rút trường thương về.

Nhưng ngay lúc Lý Phong cho rằng Phong Liệt thu tay, lại thấy Phong Liệt đột nhiên chuyển đầu thương, “xoẹt” một tiếng, đầu thương dài ba thước dễ dàng đâm xuyên qua bàn tay phải Lý Phong, thanh chủ thủ màu đen lập tức rơi xuống.

- A.... Phong Liệt người....khốn khiếp!

- Thanh chủ thủ này không tệ, cho ta lưu làm kỷ niệm.

Phong Liệt vừa nói, vừa hứng thú nhặt thanh chủ thủ lên, tiện tay thu vào trong nhẫn trữ vật, Lý Phong vốn đã vô cùng suy yếu, tức giận phun ra một ngụm máu lớn.

Mọi người xung quanh nhìn thấy màn này cũng không khỏi im lặng, lại thêm một tầng nhận thức đối với tác phong làm việc của Phong Liệt.

Nhưng vào lúc này, Phong Liệt chưa kịp thở ra, lại đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức vô cùng sắc bén rất nhanh đánh úp tới, trong chớp mắt lao tới phía sau của mình, làm hắn khiếp hãi.

- Sư huynh, cẩn thận Phương Đông Trác !

- Đồ hèn hạ vô sỉ!

Nhìn thấy luồng khí tức kia tới gần, bọn người Yên Lục không khỏi kinh hãi kêu lên.

Cùng lúc đó, một thanh âm âm trầm bỗng nhiên vang lên sau lưng Phong Liệt:

- Phong Liệt, bốn công tử cũng muốn khiêu chiến ngươi! Tiếp chiêu!

Phong Liệt nghe xong thanh âm này, lập tức trong lòng lạnh lẽo, hắn không né tránh, cũng không quay người, đột nhiên đảo ngược trường thương, hung hăng chém ra một mảnh thương ảnh đâm về phía thanh âm phát ra, đồng thời, một lần nữa ẩn vào trong sương mù màu đen.

- Phốc....phốc.

Hai tiếng trầm đục đồng thời vang lên.

Một đoạn lưỡi kích sắc bén đâm vào ngực Phong Liệt, cùng lúc đó, Phong Ma Thần Thương của Phong Liệt cũng cắm vào bụng Phương Đông Trác, tiến vào nửa thước.

Tất cả mọi người xung quanh cả kinh, đây rõ ràng là một kết quả lưỡng bại câu thương!

Phương Đông Trác hoảng sợ nhìn đại thương cắm vào bụng mình, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, hắn nhớ rõ mình đã tránh được đại thương, tại sao còn bị đâm trúng?

- Trác công tử!

- Sư huynh!

Phương Ly và tên thị vệ của Đông Phương gia kinh hãi, lập tức triển khai khí thế cương khí cảnh vô cùng cường hoành, giống như hai đại điều bay về hướng hai người, trong mắt lóe ra sát cơ.

Một cương khí cảnh nhất trọng thiên!

Một cương khí cảnh tam trọng thiên!

Lúc này, Yên Lục cũng không khỏi hoa dung thất sắc, vô cùng sốt ruột chạy tới hướng Phong Liệt. Dù sao các nàng cũng nghe thấy thanh âm sắc bén rét thấu xương của lưỡi dao trong khối đen, chắc chắn lúc này Phong Liệt đã trọng thương.

- Không được qua đây! Ta không sao!

Phong Liệt lạnh quát một tiếng, hắn thuận thế thoát ly khỏi của đại kích Phương Đông Trác, đồng thời cũng thu Phong Ma Thần Thương trở về.

Lúc này không ai phát hiện, trên khuôn mặt ẩn trong hắc vụ của hắn lóe lên một nụ cười lạnh lùng nham hiểm.

Hắn cố ý trúng một kích của Phương Đông Trác, cũng đâm Phương Đông Trác một thương, nhưng thân thể hắc ám của hắn đã lập tức chữa trị như lúc ban đầu, còn Phương Đông Trác không ngừng chảy máu, vô lực té ngã trên mặt đất.

Lúc này, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Phương Ly và gã thị vệ còn lại cũng không quan tâm đến Phương Đông Trác đang bị thương, mà liếc mắt nhìn nhau, mang theo vẻ mặt hung ác, nhanh chóng vọt vào trong hắc vụ của Phong Liệt.

216. Chương 253 : Diên Cuồng Chém Giết (3)

- Bọn hắn muốn thu thập Phong Liệt ? Hai gã cao thủ cương khí cảnh liên thủ đối phó Phong Liệt?

- Hừ! Đông Phương gia cũng chỉ có chút tiền đồ này!

- Lần này Phong Liệt thật sự phiền toái rồi!

- Vậy phải làm sao! Sư huynh làm sao có thể là đối thủ của hai cao thủ cương khí cảnh!

Mọi người sau giây phút sững sờ, đều âm thầm toát mồ hôi lo lắng cho Phong Liệt, mà Yên Lục thì càng như ngồi trên đồng lửa.

Nhưng vào lúc này, trong khói đen lại đột nhiên vang lên hai tiếng kêu thảm thiết thê lương, khiến tất cả người nghe đều lạnh người.

Ngay sau đó, chỉ nghe hai tiếng “phốc phốc” trầm đục, hai cái đầu lâu mang theo huyết tinh đầy trời đột nhiên bay ra khỏi khói đen, lặn tới trước mặt mọi người.

Mọi người cả kinh, vội vàng ngưng thần nhìn lại, không khỏi hoảng sợ phát hiện, đây chính là hai gã cao thủ cương khí cảnh vừa xông vào bên trong hắc vụ.

Chỉ có điều lúc này gương mặt hai người đã cực độ vặn vẹo, phẳng phất như nhận lấy hình phạt tàn khốc nhất trên thế gian, chết không nhắm mắt.

- Phong Liệt, hắc....giết chết hai gã cao thủ cương khí cảnh?

- Điều này sao có thể?

Tất cả mọi người đều khiếp hãi, Hồng Phi Dương càng cả kinh, bàn tay run rẩy, cây quạt trong tay rơi xuống đất lúc nào còn không biết. Ngay cả lão giả này giờ vẫn ngồi khoanh chân dưới đất bên cạnh hắc cũng không tự chủ được đứng dậy, sắc mặt vô cùng chấn động.

Khi mọi người còn đang thất thần, Phong Liệt đã thu liễm hắc vụ, đột nhiên thả ra một quả hình tròn màu đen dài ba trượng, rất nhanh nhét bốn người Yên Lục vào bên trong, sau đó quả cầu màu đen cấp tốc bay lên trời, trong chớp mắt hóa thành một cái chấm đen, biến mất phía chân trời.

Sau khi bốn người Phong Liệt vừa biến mất không lâu, lại có một số đệ tử mặc y phục viện phái khác nhau, trên mặt mang vẻ cừu hận, nổi giận đùng đùng lao về hướng đỉnh núi Tử Dương, đáng tiếc đều vô huyệt.

- Viện chủ, một canh giờ trước, Phong Liệt đã giết chết một gã đệ tử hạch tâm tên là Lý Thần của Ma Võ viện và hai gã cương khí cảnh thị vệ của Đông Phương gia, đã thương nặng đại công tử Đông Phương Trác của Đông Phương gia và phong thần thể Lý Phong của Lý gia trên đỉnh núi Tử Dương.

- Cái gì? Phong Liệt giết chết hai gã cao thủ cương khí cảnh? Người không đùa chứ? Nhanh nói chi tiết cho bọn tọa!

- Là như thế này....

Trong một thiên điện trên đỉnh Âm Võ, Lãnh Phi Hồng và Trịnh Thông Chính đang bưng một tách trà, hương thơm ngào ngạt, nhẹ nhàng thưởng thức.

Lúc này, đang có một gã nam tử thanh niên đang mặc y phục của trưởng lão Âm Võ viện, sắc mặt trắng trẻo đứng cạnh hai người, báo cáo kỹ càng với hai người tất cả những chuyện phát sinh trên núi Tử Dương, không bỏ sót bất cứ chi tiết nào, phẳng phất như tận mắt nhìn thấy.

Người này tên là Lâm Úc, hiện giờ chương quản cơ cấu tình báo của nội bộ Âm Võ viện, chưa đến 30 tuổi đã đạt đến cương khí cảnh nhị trọng thiên, quyền cao chức trọng, tiền đồ bất khả hạn lượng.

Sau khi nghe Lâm Úc kể lại, sắc mặt của Lãnh Phi Hồng và Trịnh Thông vốn đang bình tĩnh, dần dần tràn đầy kinh ngạc và khiếp sợ, hào hứng thưởng trà sớm đã biến mất, trong mắt lóe ra tinh mang bức người, một lúc sau mới dần dần khôi phục bình tĩnh, lại có chút dở khóc dở cười.

- Phong Liệt, thằng ranh con này, hắc đúng là tà môn! Hắc....hắc dựa vào tu vi nguyên khí cảnh làm thịt hai cao thủ cương khí cảnh, đây quả thực....hắc hắc! Cái này không phải quá khôi hài hay sao?

Trịnh Thông kinh ngạc, biểu hiện trên mặt rất cổ quái.

Lãnh Phi Hồng cũng vô cùng kinh ngạc, trên mặt như có điều suy nghĩ.

Sau giây phút im lặng, Lâm Úc lặng lẽ đánh giá hai vị viện chủ sắc mặt biến hóa, hơi chút do dự, sau đó tiếp tục nói:

- Hai vị viện chủ, lần này Phong Liệt giết người trước mặt mọi người trong giáo, ảnh hưởng vô cùng ác liệt, chỉ sợ không xử trí khiến kẻ dưới khó phục tùng! Thực tế phía bên Ma Võ viện và Thương Võ viện chắc chắn cũng không để yên...

- Lâm Úc, Lý Thần xuất thân thế nào?

Trịnh Thông cắt đứt lời Lâm Úc.

Lâm Úc vội cung kính đáp:

- Lý Thần xuất thân từ Kim Long thiên triều, không có gia thế, hoàn toàn là dựa vào thực lực của mình tấn thăng đến vị trí đệ tử hạch tâm!

- Phương Đông Trác và Lý Phong hiện giờ thương thế như thế nào?

Lâm Úc nhú mày, suy tư một lát nói:

- Phương Đông Trác bị trúng một thương của Phong Liệt vào bụng, Lý Phong bị đâm xuyên qua sườn trái, thương thế đều rất nặng, nhưng đều không nguy hiểm đến tính mạng!

- Được rồi, người nói tiếp đi!

Trịnh Thông nhẹ gật đầu nói.

- Vâng, viện chủ, hôm nay dưới núi đã tụ tập hơn ba trăm đệ tử viện phái khác, chỉ điểm Âm Võ viện chúng ta che giấu gian tế của hoàng tộc Kim Long thiên triều, hơn nữa, số lượng của bọn họ ngày càng nhiều, nếu như chúng ta không giao người, chỉ sợ sẽ náo loạn.

Lâm Úc lo lắng nói.

- Được, bốn tọa biết rồi!

Trịnh Thông lạnh nhạt nhẹ gật đầu, hơi có chút cổ quái nhìn Lâm Úc.

Tiếp xúc với ánh mắt của Trịnh Thông, Lâm Úc vội vàng cúi đầu, thoáng có chút co quắp, hẳn thấy lúc này không còn chuyện của mình, cũng thúc thời lui xuống.

Trong phòng lại rơi vào yên lặng.

- Hắc hắc, xem ra chúng ta quá dung túng tiểu tử kia, không ngờ ngay cả đám tiểu tử của viện phái chúng ta cũng sinh lòng ghen ghét đối với hắn!

Trịnh Thông khẽ nhấp trà, cười nói.

- Không bị người khác đổ kị là kẻ tài trí bình thường, chúng ta không phải từng như vậy sao? Nhưng cũng may tiểu tử Phong Liệt kia còn vài phần đầu óc, biết rõ người nào đáng chết, người nào không nên giết, nếu không thật sự phải để hắn ném chút khổ sở giáo huấn rồi.

Lãnh Phi Hồng thản nhiên nói.

Trịnh Thông trầm ngâm một lát, sau đó khẽ cau mày nói:

- Phía bên Ma Võ viện còn dễ nói, một đệ tử bình thường chết thì cũng đã chết rồi, nhưng phía bên Đông Phương gia chỉ sợ sẽ có chút phiền toái, nói không chừng phải cho lão nhi Đông Phương chút ít chỗ tốt.

- Hừ! Cho hắn chỗ tốt? Vẫn là thôi đi! Chúng ta đã quan hệ với hắn trên trăm năm rồi, Đông Phương hẳn có tính cách như thế nào, chúng ta còn không rõ sao? Nếu hắn thực sự có can đảm tìm tới tận cửa, bốn tọa nói không chừng còn rút gươm hắn!

Lãnh Phi Hồng khinh thường khẽ hừ một tiếng nói.

- Cũng đúng! Hắc hắc!

Trịnh Thông nhếch miệng, lặng lẽ cười không thôi.

Đúng lúc này, một gã chấp sự đi đến, thi lễ với hai người nói:

- Hai vị viện chủ, Phong Liệt cầu kiến!

- Tiểu tử này rất cục cựa cũng chịu đến rồi.

Trịnh Thông thoáng sững sờ, lập tức phân phó nói:

- Cho hắn vào!

Gã chấp sự lên tiếng, không lâu sau dẫn theo Phong Liệt tiến vào.

Trước đó, Phong Liệt khống chế tàu cao tốc Lưu Tinh trốn về Âm Võ viện, lại không nghĩ rằng, những gia hỏa bị cừu hận làm cho u mê, không từ bỏ ý định đuổi tới dưới đỉnh Âm Võ.

Nếu không có quy định viện phái khác không được tùy tiện xông vào gây loạn, chỉ sợ bọn họ có thể trực tiếp giết đến gia môn Phong Liệt, chuyện này làm cho Phong Liệt đại hao tổn tâm trí.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Phong Liệt quyết định thăm dò ý kiến của Lãnh Phi Hồng trước.

- Đệ tử Phong Liệt bái kiến viện chủ, phó viện chủ đại nhân!

Phong Liệt vừa vào cửa điện, lập tức cung kính thi lễ.

217. Chương 254 : Theo Gió Mà Đi

Trịnh Thông và Lãnh Phi Hồng đều không trả lời, chỉ dùng ánh mắt dị thường kinh ngạc đánh giá Phong Liệt, trước đó tin tức Phong Liệt giết chết hai gã cao thủ cương khí cảnh thật sự làm cho người ta rất khó tin.

Nhưng, bất kể bọn họ nhìn thế nào, cũng không phát hiện Phong Liệt mọc ra ba đầu sáu tay.

Sau hồi lâu, Trịnh Thông mới chặc lưỡi, hoài nghi nói:

- Tiểu tử, ngươi thật sự giết chết hai gã gia nô cương khí cảnh của Đông Phương gia?

Phong Liệt ngẩng đầu nhìn hai người, sắc mặt không thay đổi nói:

- Hồi bẩm phó viện chủ đại nhân, đây là tin đồn mà thôi, đệ tử chỉ là một gã đệ tử nguyên khí cảnh, làm sao có thể có thực lực như vậy? Rõ ràng là hai người kia nhiễm bệnh chết bất đắc kỳ tử, thật sự không có quan hệ gì đến đệ tử.

- Vậy sao?

Lãnh Phi Hồng và Trịnh Thông sắc mặt cổ quái liếc nhìn nhau, bọn hắn ngược lại tình nguyện tin tưởng hai người kia là nhiễm bệnh chết bất đắc kỳ tử, nếu không tên gia hỏa đứng trước mặt bọn họ sẽ là yêu nghiệt gì đây?

- Mà thôi, việc này không nói nữa, ngươi có chuyện gì?

Lãnh Phi Hồng nói.

Ánh mắt Phong Liệt hơi chút do dự, sau đó hắn nhìn thẳng Lãnh Phi Hồng, kiên định nói:

- Viện chủ, đệ tử không muốn để cho Yên Lục có chuyện.

Không đợi Lãnh Phi Hồng nói chuyện, Trịnh Thông cũng đã cau mày nói:

- Tiểu tử, ngươi biết chuyện này có ý nghĩa gì không? Một khi ngươi bảo vệ các nàng, tương đương với vô duyên vô cớ đắc tội với ngàn vạn đồng môn, chuyện này rất bất lợi với phát triển sau này của ngươi! Huống chi, với điều kiện của ngươi nếu muốn tìm nữ nhân xinh đẹp còn không dễ dàng sao? Cần gì phải làm khó cho mình?

Lãnh Phi Hồng cũng nhìn Phong Liệt, ý vị sâu xa nói:

- Trịnh Thông nói không sai, người muốn thành đại sự không tiếc gì cả, chỉ là hai nữ nhân mà thôi, người cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Sau khi hai người nói xong, lại bưng chén trà nhỏ, im lặng chờ Phong Liệt trả lời.

Sau khi Phong Liệt nghe hai người nói xong, trong lòng thật sự có chút cảm giác cổ quái, khiến hắn âm thầm kinh ngạc không thôi, nhưng hắn vẫn kiên định nói:

- Hai vị viện chủ đại nhân, đệ tử đã sớm suy nghĩ kỹ càng rồi, nam nhân tự biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm! Ta chỉ biết là, khi ta còn là một gã đệ tử nghèo túng, không có một xu, các nàng đã ước định với ta, hôm nay các nàng gặp nạn, đệ tử đương nhiên không thể bỏ mặc các nàng!

Nói ra, khi Yên Lục và Phong Liệt ở cùng nhau, Phong Liệt mới chỉ là một gã đệ tử có danh tiếng thiên tài cửu phẩm mà thôi, hơn nữa còn là địch nhân của đám người có bối cảnh cường đại, không cách nào chống trả như bọn người Tần Trọng, Triệu Đống, tình cảnh rất là xấu hổ.

Lúc đó, người dám kết giao với Phong Liệt có thể nói một ai, ngay cả Triệu Đống cũng chỉ biểu đạt thiện ý hữu hạn mà thôi.

Cho nên, dưới tình huống đó, hai thiếu nữ mảnh mai như Yên Lục có thể chọn trúng hắn, có thể nói rất trân quý, làm hắn rất cảm động, khó có thể quên.

Lúc này, sau khi Lãnh Phi Hồng và Trịnh Thông nghe Phong Liệt nói xong, lặng lẽ liếc nhìn nhau, đều thấy được trong mắt đối phương có một vẻ vui mừng che giấu, còn có một cảm giác như trút được gánh nặng.

Cho tới nay, biểu hiện của Phong Liệt làm bọn họ rất hài lòng.

Nhưng biểu hiện vừa rồi của Phong Liệt, không nghi ngờ gì là làm cho hai người thưởng thức nhất, điều này rõ ràng chứng minh, thiên tài tuyệt thế Phong Liệt không phải là một kẻ kiêu ngạo, cũng chỉ có người như vậy, mới có thể trở thành người quan trọng nhất của Âm Võ viện hiện giờ, mới đáng giá để Âm Võ viện dốc sức bồi dưỡng.

Dù sao nếu bàn về thực lực và địa vị, chênh lệch hiện giờ giữa Âm Võ viện và mười tám viện phái khác tương đối lớn, nếu Phong Liệt là một kẻ tâm tính lang sói, mất hết tính người, háms lợi, một ngày nào đó sẽ bị viện phái khác đào đến góc tường cũng không chừng, chuyện như vậy ở Ma Long giáo cũng không phải quý hiếm, Hồ Kiếm Trung là một ví dụ rất tốt.

Đúng lúc này, một gã chấp sự bước nhanh chạy vào, trên mặt mang theo vẻ kinh hoảng, hắn kinh ngạc nhìn Phong Liệt, sau đó lập tức thi lễ với Lãnh Phi Hồng nói:

- Bẩm báo viện chủ, mấy tiền bối của Ma Võ viện và Thương Võ viện đến đây đòi giải thích, nói muốn chúng ta giao ra hung thủ giết người gì đó!

- Đến nhanh như vậy sao! Đám gia hỏa này thật sự thích gây chuyện.

Trịnh Thông khinh thường hừ lạnh nói.

Lãnh Phi Hồng suy nghĩ lát, nói:

- Bây giờ ai đang tiếp đãi bọn hắn?

- Hồi bẩm viện chủ, là Triệu Lâm hộ pháp!

Gã chấp sự kia nói.

- Được, người đi nói cho Triệu Lâm, Lý Thần của Ma Võ viện tập kích Phong Liệt, xúc phạm giáo quy, chết chưa hết tội! Hai gã đệ tử cương khí cảnh của Đông Phương gia nhiễm bệnh chết bất đắc kỳ tử! Hiện giờ Phong Liệt bởi vì ngộ thương Phương Đông Trác và Lý Phong, đã bị cấm bế, đi đi!

Lãnh Phi Hồng lạnh nhạt phân phó nói.

- Chuyện này....

Gã đệ tử chấp sự ngăn ngại, thiếu chút nữa bị lời nói của Lãnh Phi Hồng làm cho hôn mê, cũng may hắn còn có mấy phần thông minh, biết không nên hỏi nhiều, sau khi sững sờ vội vàng lui ra ngoài.

Phong Liệt cũng có chút ngạc nhiên, Lãnh Phi Hồng thoạt nhìn luôn là người rất lạnh lùng, không ngờ khi nói đối lại không hề nháy mắt.

Sau đó, chỉ nghe Lãnh Phi Hồng nói với Phong Liệt:

- Phong Liệt, người cũng trở về đi! Đừng để hai nha đầu kia tùy tiện rời khỏi sơn môn! Nếu không chúng ta ngoài tầm tay với, cũng rất khó bảo toàn các nàng chu toàn!

- Đa tạ viện chủ!

Phong Liệt đầu tiên sững sờ, sau đó sắc mặt đại hỉ, vội vàng khom người cảm tạ, trong lòng rất là cảm kích.

Hiện giờ đã có những lời này của Lãnh Phi Hồng, an toàn của Yên Lục đã không là vấn đề, ít nhất các nàng xem như an toàn trên đỉnh Âm Võ.

Sau một lát, Phong Liệt hạ sơn, mang trên mặt vẻ tươi cười, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp đi về phía viện của mình, những chỗ đi qua, vô số đệ tử qua lại liên tục chấp tay thi lễ, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh sợ.

Không lâu sau, tin tức Phong Liệt chém giết Lý Thần, đánh bại Phương Đông Trác và Lý Phong đã lan truyền rộng rãi giữa các đệ tử Âm Võ viện, chuyện này không thể nghi ngờ lại một lần nữa đẩy thanh thế của Phong Liệt lên cao điểm.

Nhưng, về phần cái chết của hai gã gia nô cường khí cảnh của Đông Phương gia lại có chút sai lệch với sự thật, tất cả mọi người rất kiên định cho rằng hai người kia là bạo bệnh bỏ mạng, vừa vặn bị Phong Liệt giết chết.

Nếu ai dám nói Phong Liệt trong chớp mắt giết chết hai gã cường giả cường khí cảnh, chắc chắn không có ai tin, hơn nữa có thể còn chết chìm trong nước miếng.

Về phía những người kêu gào muốn giết chết Yên Lục dưới đỉnh Âm Võ, cũng không biết Lãnh Phi Hồng sử dụng thủ đoạn gì, trong một phút ngắn ngủi đều cấp tốc rời đi, tốc độ này thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Trời chiều lặn về phía tây, tất cả đều trở nên gió nhẹ mây bay.

Phong Liệt bất giác cảm thấy tâm tình rất tốt, âm thầm cảm thán phía trên có người bảo kê thật là tốt, gây họa còn có người chùi dít.

Nhưng, hắn cũng biết chuyện này có ý nghĩa như thế nào, thông qua chuyện này, hắn và Âm Võ viện đã buộc chặt với nhau.

Một ngày nào đó, khi hắn đánh mất ủng hộ của Âm Võ viện, hắn có lẽ sẽ trở thành con chuột qua đường đứng giữa rừng cường địch.

Cho nên, trong lòng của hắn luôn nhắc nhở chính mình, bất luận như thế nào, thực lực của mình mới là trọng yếu nhất!

218. Chương 255 : Cùng Nhau Tắm Rửa Không?

Sau một lát, Phong Liệt vừa đi vào viện, Yên, Lục, còn có Dạ đều nhanh chóng chạy ra đón chào.

- Sư huynh, người trở về rồi?

- Sư huynh, thế nào rồi?

Sau một trận kinh hãi, lúc này hai nữ nhân cũng không còn tâm tình cướp đoạt Phong Liệt với Dạ, chỉ ôm chặt cánh tay Phong Liệt, mặt lả chã như chực khóc.

Phong Liệt cũng không đành lòng đùa vui trên sự lo lắng của hai nàng, vội vàng nói lại hứa hẹn của Lãnh Phi Hồng.

Yên Lục sau một thoáng sững sờ, lập tức chuyển buồn làm vui, không nhận được hoan hô, thậm chí Lục còn không kìm lòng được hôn hắn một cái, làm cho Phong Liệt bất giác nổi lên sắc tâm.

Phong Liệt nhìn hai tiểu mỹ nhân vui mừng, trên mặt cũng bắt gặp mỉm cười.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, bên cạnh viện có một thanh âm tao nhã trong sáng truyền đến tai Phong Liệt, làm cho hắn bắt gặp giác như sương mù.

- Điệp, đây là vị huynh cố ý mời người luyện chế một bản linh bảo tập tranh cho muội, về sau bất luận muội gặp được cảnh đẹp nào hiếm thấy, cũng có thể ghi chép vào trong tập tranh, vĩnh viễn không mất.

Sắc mặt Phong Liệt thoáng trầm xuống, vội vàng đưa mắt nhìn, chỉ thấy trong nội viện Điệp Thiên Tử, đang có mấy người cả trai lẫn gái ngồi vây quanh một chiếc bàn đá, nguyên một đám phảng phất đang đại phát cảm khái với trời chiều.

Trong đó có Điệp Thiên Tử, Sở Điệp, còn có mấy oanh oanh yến yến khác của Âm Võ viện.

Ngoài ra, còn có mấy đệ tử mặc y phục của Kiên Vũ viện, người vừa nói trước đó chính là một thiếu niên đáng người như ngọc, nho nhã tuấn tú.

Sau khi Phong Liệt nhìn thấy thiếu niên này, trong lòng không khỏi sửng sốt:

- Long Vũ?

Điệp vừa nghe có thứ quý hiếm kỳ lạ như vậy, lập tức hưng phấn, thò tay cướp lấy:

- Long đại ca, còn có thứ hay như vậy, mau đưa cho ta xem.

- Ha ha! Xem muội vội vàng chưa kìa, không có ai tranh cướp với muội đâu.

Long Vũ ầm ập mỉm cười, đặt một thứ màu vàng giống như quyển sách vào trong tay Điệp, trong mắt mơ hồ hiện lên vẻ cứng chiu.

Phong Liệt nhìn thấy màn này, trong lòng có chút cảm giác khó hiểu, hai mắt thoáng chốc thất thần.

Ở kiếp trước, Long Vũ sớm có tình cảm sâu sắc với Điệp, đáng tiếc Điệp lại sớm ước định tình duyên với mình.

Có thể ở kiếp này, mình đã có Yên Lạc, đã có Lý U Nguyệt, chỉ sợ sớm bị Điệp loại trừ ra ngoài.

Ài, Điệp và Long Vũ ở cùng với nhau, có lẽ cũng là kết quả không tệ, có lẽ vậy.

Trong lòng Phong Liệt nghĩ như vậy, một cảm giác phiền muộn khó hiểu xẹt qua trái tim, càng lúc càng mờ nhạt, phảng phất như theo làn gió bên cạnh lặng lẽ bay đi.

- Sư huynh, người sao vậy?

-

Tiểu Lục thấy Phong Liệt đột nhiên thẫn thờ, bưng bình đuổi hai bàn tay ngọc lắc lư trước mặt hắn.

- Ha ha, không có việc gì.

Phong Liệt hồi phục tinh thần lại, xấu hổ cười. Nhìn hai mỹ nhân Tiểu Yên, Tiểu Lục đáng yêu trước mắt, cảm xúc mất mát trong lòng hắn cũng dần biến mất.

Đúng lúc này, viện bên cạnh một đám 'Con người tao nhã dị sĩ' cùng ngắm trời lặn cũng dần phát hiện sự tồn tại của ba người Phong Liệt, đưa mắt nhìn sang.

Vốn Điệp Thiên Tử tinh thần rõ ràng khi thấy Phong Liệt thì mắt sáng lên, cần răng, hình như lại muốn tìm hắn tính sổ, nhưng nhìn mọi người xung quanh, nàng cố nén.

Long Vũ thấy Phong Liệt thì hơi kinh ngạc rồi gã cười khẽ, phất tay chào hắn.

Dù sao gã và Phong Liệt xem như quen biết, hơn nữa cũng không có gì thù hận.

Phong Liệt cũng mỉm cười, từ xa đáp lễ, tiếp đó chậm rãi quay người đi.

Người với người quen nhau, gặp nhau là chuyện rất kỳ diệu. Có lẽ kiếp trước hai người ở tình cảnh nào đó hợp ý nhau, thành tri kỷ, nhưng một đời này trong đại hiệp cốc bắt đầu không quá vui vẻ khiến hai người dần chỉ là quen sơ mà thôi.

Phong Liệt thở dài, làm chuyện không thể cưỡng cầu, thuận theo tự nhiên đi.

Đối với mấy người còn lại hẳn không thêm nhìn cái nào, quan trọng nhất là bây giờ hẳn không muốn gặp Sở Điệp.

Nhưng ai ngờ Sở Điệp nhìn thoáng qua Phong Liệt thì mắt sáng lên.

Nhưng ngay sau đó nàng lại sững sốt phát hiện, trước kia Phong sư huynh rất quan tâm mình bây giờ không thêm cho cả một cái liếc mắt, vẻ mặt vui sướng đông lại, nàng thấy buồn bã. Nàng từ từ gục đầu xuống, ngẩng ngẩng nhìn mũi chân mình, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

- Tịch dương rất đẹp nhưng chỉ là hoàng hôn.

- Thơ hay, thơ hay! Long công tử quả thực văn võ song toàn nha! Các tỷ muội chúng ta rất khâm phục.

- Ha ha, bình thường thôi, so với Điệp thì không đáng giá nhắc tới!

- Hì hì hì...

- ...

- Điệp!

- Điệp!

Long Vũ đang nổi máu thơ ca thì thấy Sở Điệp dường như không tập trung, quan tâm kêu hai tiếng.

Sở Điệp đỏ mặt, ngượng ngùng hỏi:

- A? Long đại ca, làm sao vậy?

Long Vũ cười, nhẹ lúc đầu, nói:

- Điệp, ta hỏi nàng có thích linh bảo họa sách này không?

Sở Điệp có chút không yên lòng nói:

- A, ồ, thích...thích chứ!

- Ha ha, thích thì tốt!

Long Vũ đứng dậy liếc mọi người, phát hiện dường như Điệp Thiên Tử và Sở Điệp không có hứng thú, gã thâm suy nghĩ rồi nói:

- Điệp, Thiên Tử, hôm nay sắc trời cũng không còn sớm, vi huynh xin cáo từ, ngày khác có thời gian lại cùng nhau đi dạo được không?

Sở Điệp nhẹ gật đầu đáp:

- Ủ, được.

- ...

Còn lại mấy thiếu nam thiếu nữ cũng đứng dậy từ biệt, chốc lát sau còn sót lại Sở Điệp và Điệp Thiên Tử.

Lúc trước khi đám Long Vũ còn chưa đi thì Điệp Thiên Tử thấy trong sân bên cạnh ba cầu nam nữ khanh khanh ta ta là khó chịu rồi, lúc này tất cả đều tán đi, nàng thật tình không nhịn được nữa.

- Hừ! Phong Liệt chết tiệt, hôm nay ngươi không giải thích rõ cho bốn tiểu thư không được!

Ngay sau đó, mắt nàng lóe tức giận, mũi khê hừ, bước nhanh đi hướng sân của Phong Liệt.

Sở Điệp ngẩn ra, kinh ngạc hỏi bóng lưng Điệp Thiên Tử:

- A? Thiên Tử tỷ tỷ, ngươi đi làm chi?

- Tính số!!!

- ...

...

Trong sân Phong Liệt, hai cô gái Tiểu Yên, Tiểu Lục hiện giờ có viện chủ chống lưng, cũng không cần lo lắng an toàn của mình, có cảm giác trút gánh nặng. Hai nàng rất nhanh lại trở về hai con chim sẻ vui vẻ, ở bên cạnh Phong Liệt líu ríu cười đùa không ngừng, khiến tâm tình của hắn cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp hơn.

Đầu bếp làm vài món điểm tâm ngon rất nhanh bưng đến trước mặt ba người.

Ba người ngồi bên ghế đá, người dứt ta một ngụm, ta mớm người một miếng, rất là vui vẻ, cộng thêm Tiểu Dạ nằm sấp trên mặt đất gặm xương cốt, hình ảnh thoải mái sáng khoái.

Mãi đến một lúc sau Tiểu Lục giương mắt nhìn sắc trời, đột nhiên bĩu môi không vui nói:

- Ai nha! Trời tối rồi! Yên, chúng ta mau về thi! Ở Tử Dương sơn năm, sau ngày không có cả chỗ tắm rửa, báo hại người ta bẩn tèm lem, khó chịu chết mất!

- Ủ, đúng rồi đó, thật là khó chịu!

Nghe Tiểu Lục nói Tiểu Yên cũng cảm thấy ngứa ngáy, định chào từ biệt Phong Liệt.

- Sư huynh, người cũng sớm nghỉ ngơi đi, chúng ta về trước nha!

Phong Liệt ngăn ra, vội ôm hai cô gái vào ngực, cười tà nói:

- Hắc hắc, vừa lúc sư huynh muốn tắm, mọi người cùng nhau tắm không? Cũng có thể chăm sóc lẫn nhau! Hắc hắc hắc!

- Phi!

- Phi! Người ta không thèm!

Tiểu Yên, Tiểu Lục gò má hây hồng, xùy Phong Liệt một tiếng, hờn dỗi nói.

Phong Liệt cực kỳ ngang ngược nói:

- Hắc hắc! Không muốn cũng không được! Ta nói là làm!

Bây giờ thịt mỡ đã đến miệng sao có thể để nó chạy đi? Phong Liệt trầm nghĩ.

219. Chương 256 : Gây Rối (1)

Tính ngày thì sau khi Phong Liệt và Lý U Nguyệt cùng nhau mây mưa đã nhiều năm không chân đao thực thương xông pha chiến đấu.

Điều này đối với người đàn ông, hơn nữa bên cạnh mỹ nữ như mây đúng là chuyện khó tin.

Cộng thêm lúc trước bị hai cô gái trêu chọc dục vọng, Phong Liệt sớm ngứa ngáy lắm rồi, sao có thể chịu đựng nữa?

Chỉ nghe hắn cao giọng nói với trong lầu:

- Trương Lục, khiêng cái thùng nước lớn nhất trong nhà vào phòng của ta, đổ đầy nước nóng!

- Tuân lệnh! Công tử!

Trương Lục vừa dứt lời liền thấy gã từ trong một gian phòng lấy ra cái thùng gỗ to, vắt vả vác nó đi hướng lầu ba.

Tiểu Yên kêu lên, khuôn mặt xinh đẹp đỏ như cà chua:

- A? Sư huynh xấu, người thật sự muốn...

- Đứng nha! Tiểu Lục, chúng ta mau trốn đi!

- Hắc hắc! Trốn đi đâu? Hôm nay vi phu sẽ ăn hết các nàng vào trong bụng! Oa ha ha ha!

- Hì hì! Sư huynh thật xấu!

- ...

Ba người cười đùa, xuân ý dạt dào.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một thanh âm chói tai vang lên sau lưng ba người hù họ giật nảy mình.

- Vô- Liêm- Sĩ!

Giọng nói lạnh như băng tựa một thùng nước lạnh khiến ba người Phong Liệt yên tĩnh lại.

- Á...

Phong Liệt ngẩn ra, lập tức đứng dậy khỏi ghế đá, nhìn sang.

Không ngoài ý muốn, chủ nhân của thanh âm đúng là Diệp Thiên Tử. Diệp Thiên Tử đang nghiêng rằng nghiêng lợi, vẻ mặt tức giận trừng ba người, gò bồng đảo nhẹ run rẩy, cực kỳ bắt mắt.

Nhưng Phong Liệt chỉ thấy rất nhức đầu. Tiểu Yên, Tiểu Lục xấu hổ tránh khỏi ngực Phong Liệt, sửa sang lại quần áo hơi xộc xệch, kinh ngạc nhìn Diệp Thiên Tử.

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt điều chỉnh sắc mặt, cau mày nói:

- Diệp Thiên Tử, nàng có chuyện gì sao?

- Hừ! Ta...

Bị Phong Liệt hỏi, Diệp Thiên Tử biểu tình tức giận chợt cứng đờ, hé môi hồng, mắt hạnh hung tợn trừng hấn, đột nhiên không nói nên lời.

Lúc trước nàng cũng không biết tại sao thấy Phong Liệt cùng Tiểu Yên, Tiểu Lục nồng nhiệt thì phát điên, một lòng một dạ muốn đánh ba người một trận.

Lúc này nàng chợt phát hiện người ta là người tình ta nguyện, có nồng nhiệt cỡ nào cũng liên quan gì mình? Dù người ta ở giữa trời tuyên dâm cũng chẳng dính gì đến nàng cả!

- Hừ! Các người quá ồn! Quấy rầy bốn tiểu thư ngắm mặt trời lặn!

Trầm ngâm nửa ngày sau, Diệp Thiên Tử nặn ra một lý do đường đường chính chính, nhưng nghe xong khiến ba người Phong Liệt nhìn nhau.

- Phì! Bây giờ mặt trời xuống núi rồi nha! A!

Tiểu Yên che miệng cười, nhưng thấy Diệp Thiên Tử hung tợn trừng thì vội kiềm nén.

Tiểu Lục trợn mắt, cũng cuộn cười.

Phong Liệt bình tĩnh nhìn Diệp Thiên Tử, nói:

- Được rồi, chúng ta sẽ chú ý, mời nàng đi về cho!

Hắn hiểu Diệp Thiên Tử là rảnh quá gây chuyện nhưng tâm tình hắn không tốt, không muốn chọc vào nàng nữa, thà rằng một điều nhịn chín điều lành.

- Ta...

Diệp Thiên Tử thấy Phong Liệt dửng dưng thì kiềm không được nổi giận, tức tối nói:

- Phong Liệt, ta... Ta có lời muốn nói với người!

- Ồ?

Thấy Diệp Thiên Tử biểu tình ngập ngừng muốn nói, tim Phong Liệt bất giác đập nhanh, nhếch môi giống như bị nhức răng.

Hắn dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng được Diệp Thiên Tử là đến tính sổ với hắn! Nhưng món nợ này sao có thể tính rõ ràng đây?

Vấn đề này thật là nhức đầu!

Lúc này Tiểu Yên, Tiểu Lục nhìn Diệp Thiên Tử, lại nhìn Phong Liệt, hai đôi mắt dần lóe lên nghi ngờ.

”Hừm, có vấn đề!”

Trong ánh mắt nghi ngờ của hai cô gái, Diệp Thiên Tử thấy lỗ tai nóng lên, có cảm giác mất hết mặt mũi.

Nhưng nàng không muốn bị hai cô gái cười chê, ra vẻ buồn bực hừ lạnh một tiếng, hung tợn trừng hai nàng.

Phong Liệt thay đổi sắc mặt liên tục, thầm nghĩ dù gì duỗi đầu là một đao, co đầu cũng là một đao, không bằng dứt khoát cho rồi!

Ngay sau đó, chỉ nghe hắn nghiêm trang nói:

- Nàng nói đi! Ta nghe!

Diệp Thiên Tử tức giận nói:

- Hừ! Người trước tiên để các nàng trở về rồi ta mới nói!

- Ồ? Vậy ngày khác nói chuyện đi! Tối nay họ không đi!

- Người...!

Phong Liệt dứt lời, không đợi Diệp Thiên Tử nói cái gì đã tiến lên nắm tay Tiểu Yên, Tiểu Lục, vội vàng đi vào trong lầu như là đang chạy trốn vậy.

- Phong Liệt chết tiệt! Phong Liệt xấu xa! Cẩu nam nữ vô liêm sỉ!

- ...

Chớp mắt trong sân chỉ còn lại một mình Diệp Thiên Tử, nàng chửi rửa bóng lưng Phong Liệt đã khuất xa, hận không thể rút ra trường kiếm chặt người thành tám khúc, để giải tỏa lửa giận lòng lòng Diệp đại tiểu thư.

Trong một gian phòng lớn chính giữa lầu ba có tiếng nước *bì bồm* và tiếng thiếu nữ hờn dỗi thỉnh thoảng vang lên.

*Bì bồm- - Bì bồm- - *

- A! Đáng ghét! Sư huynh xấu không được đụng vào đó!

- Hắc hắc! Là sư huynh rửa giúp muội nhé!

- Đáng ghét! Chỗ đó của người ta người rửa mấy chục lần, đã sớm sạch rồi! Người rửa giúp Tiểu Yên đi!

- Tiểu Lục đáng ghét, người ta không thèm!

- Hắc hắc hắc, không vội không vội, từng người đến! Đây chính là nơi sẽ ăn vào miệng nên đương nhiên càng rửa sạch càng tốt, hắc hắc!

- Hì hì! Sư huynh xấu xa!

- ...

Trong phòng của Phong Liệt, một thùng nước lớn.

Phong Liệt tốn nhiều công sức mới cởi hết áo váy của hai cô gái, khiến hai nàng thành con cừu không một mảnh vải, rồi thì dụ vào trong thùng nước.

Tiểu Yên, Tiểu Lục một người mảnh mai yếu đuối, một người nóng bỏng đầy đà, thân thể mềm mại lồ lố mỹ miều, da thịt trắng hơn tuyết, ngực cao vút, như là hai pho tượng băng tuyết vờ tạc thành, khiến Phong Liệt yêu thích không buông tay.

Gò bồng đào và mông viêu co giãn, vốn trời cho hấp dẫn nhất của con gái, thêm nữa vẻ giận dữ xen lẫn xấu hổ của hai cô gái khiến Phong Liệt máu sôi lên, thân dưới cứng như sắt, hận không thể lập tức vác súng lên ngựa, đại chiến ba ngàn hiệp, nhịn rất cực khổ.

Phút chốc cả căn phòng sống sắc sinh hương, xuân ý dạt dào.

Phong Liệt tâm tình vui vẻ kiêu không được sờ soạng người hai cô gái, rất là vui vẻ, trong lòng lâng lâng.

Hai cô gái dần bỏ qua sự xấu hổ, bởi vì bọn họ đã phát hiện nếu mình không ra tay thì lần tắm rửa này sẽ không kết thúc được.

Hai cô gái gò má đỏ đến nhỏ máu, kiêu nén xấu hổ, mắt khép hờ, cực kỳ vất vả mặc cho tẩy rửa thân thể mềm mại, cũng run rẩy dùng bàn tay thon dài chậm rãi giúp lẫn chà sát.

Lúc này Phong Liệt chờ không kịp nữa, hưng phấn hết to, ôm hai cô gái nhảy ra thùng nước, chờ không được ném hai nàng lên giường khiến vang tiếng kêu liên tục.

- Hắc hắc! Hai vị tiểu sư muội, sư huynh đến đây!

- A! Sư huynh đừng mà!

- Sư huynh! Người đi tìm Tiểu Yên đi! Người ta...người ta còn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng!

- Tiểu Lục đáng ghét! Người không có nghĩa khí!

- ...

Vừa rời khỏi thùng nước hai cô gái vội chui vào ổ chăn che mình kín mít, ở trong chăn cầu Phong Liệt tha cho.

Mặc dù họ đã sớm trao lòng cho Phong Liệt nhưng tình hình này là lần đầu gặp được, nghĩ đến chuyện sắp xảy ra trên người mình thì hồi hộp muốn chết.

Nhưng họ không hay biết rụt rè che đậy như vậy rất là hấp dẫn, khiến Phong Liệt máu nóng chạy rần rần, không thể kiềm chế.

- Hắc hắc! Cái này có gì cần chuẩn bị? Ta không sợ mà các nàng sợ cái gì? Khả khả khả!

Bây giờ đã là tên trên dây cung, không thể không bắn, Phong Liệt sao mà để hai cô gái giữa trận chạy trốn được, thế chẳng phải là làm việc tốt thường gian nan sao?

Kết quả Phong Liệt cười gian vài tiếng, như là dê già mấy vạn năm, sốt ruột gỡ chăn ra, mạnh dè lên một thân thể mềm mại trắng nõn.

220. Chương 257 : Gây Rối (2)

Trong phòng Phong Liệt thì xuân quang vô hạn, cả phòng sinh hương, mà cách vách, trong phòng Diệp Thiên Tử là tình hình khác.

Diệp Thiên Tử và Phong Liệt ở trong hai tiểu lâu kỳ thật là một tòa lầu các liên thể, chính giữa ngăn một vách tường dày vài thước.

Theo lý thuyết thì tất cả kiến trúc trong ám võ viện cực kỳ cao cấp, đặc biệt hiệu quả cách âm không tệ lắm.

Ví dụ bây giờ Phong Liệt và hai cô gái Tiểu Yên, Tiểu Lục ở lầu ba dù làm ầm ĩ cỡ nào thì Triệu Tứ, Trương Lục không hay biết, ngoan ngoãn ở trong phòng nhỏ của mình, nghiêm ngặt giữ bốn phận người hầu.

Nhưng long võ giả thì khác, bọn họ thức tỉnh chân long huyết mạch rồi thì dù là lực lượng, tuổi thọ hay ánh mắt, thính tai, trí nhớ đều tăng mạnh.

Vậy nên dâm thanh lãng ngữ trong phòng Phong Liệt hoàn toàn truyền vào tai Diệp Thiên Tử, Sở Diệp ở phòng chủ lầu ba.

Không ngoài ý muốn, tối nay là một đêm trăng với hai cô gái Sở Điệp, Diệp Thiên Tử.

Lúc này, trên giường nhỏ của Diệp Thiên Tử, Sở Điệp và Diệp Thiên Tử ôm nhau ngủ nhưng không thấy buồn ngủ chút nào.

Sở Điệp còn đỡ, mắt nhắm chặt giả bộ ngủ.

Nhưng lông mi dài run run, gò má xinh đẹp hây hồng, lòng thầm nhủ 'phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe'. Trong lòng nàng có cảm giác mất mát kỳ lạ.

Diệp Thiên Tử thì không kín đáo như vậy, nàng nghiêng rảnh rảnh lợi, mặt trắng bệch, không ngừng lật qua lật lại, lửa giận trong lòng không thể ức chế, miệng kiềm không được rửa thắm:

- Phong Liệt chết tiệt! Tiểu tiện nhân vô sỉ!

Còn vì sao phải giận thì nàng không hiểu, cũng chưa từng suy nghĩ căn nguyên.

Lúc này hai cô gái nghe ba người Phong Liệt tắm rửa xong, sắp bắt đầu bước tiếp theo, sẽ xảy ra chuyện gì thì dù là đồ ngốc cũng đoán được.

Thậm chí, lúc này Tiểu Yên, Tiểu Lục ngã vào sàn của Phong Liệt vang lên tiếng *kèo kẹt* cũng rõ ràng rơi vào tai hai cô gái Diệp, Sở.

Diệp Thiên Tử kiềm không được trừng mắt, không thể nén lửa giận nữa, bùng nổ, trực giác mách bảo nàng nên làm điều gì đó.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Sở Điệp, Diệp Thiên Tử bỗng hất chân ra, chân trần nhảy xuống giường nhỏ, gọi ra bằng ma kiếm, mặt thay đổi liên tục.

Sở Điệp vẽ mặt giật mình ôm chặt ngồi bật dậy, kinh ngạc hỏi:

- A? Thiên Tử tỷ tỷ, người định làm gì?

Diệp Thiên Tử cực kỳ tức giận nói:

- Làm gì hả? Hừ! Đồ lưu manh Phong Liệt! Khiến bốn tiểu thư không thể chịu đựng được nữa! Ta phải...ta phải...ta phải ngăn cản họ!

Nhưng càng nói nàng càng thấy mình vô lý, nhúu chặt mày khó hiểu.

Nàng chỉ mặc đồ ngủ bán trong suốt mỏng như cánh ve, dáng người nhấp nhô nửa che nửa đây, toát ra vẻ quyết rũ khiến người đàn ông bình thường trên thế giới phun máu mũi.

Nhưng lúc này may mắn ngắm hình ảnh chỉ có một mình Sở Điệp, cũng là dạng tuyệt sắc vô song mỹ thiếu nữ.

Sở Điệp chớp chớp mắt, hơi buồn bã khuyên:

- Thiên Tử tỷ tỷ, Phong sư huynh và hai tỷ tỷ Tiểu Yên, Tiểu Lục là yêu thích nhau, người có lý do gì ngăn cản họ chứ?

- Lý do? Hừ! Phong Liệt lừa gạt thiếu nữ ngây thơ! A? Lý do này dường như không tốt lắm, hai tiểu tiện nhân đó là tự nguyện! Vậy thì...nửa đêm họ ồn ào ảnh hưởng giấc ngủ của bốn tiểu thư! Dường như cũng không tốt lắm!

Diệp Thiên Tử nhúu mày ngẫm nghĩ giây lát, đột nhiên mắt sáng lên, khinh thường nói:

- Hừ! Diệp Thiên Tử ta muốn làm chuyện gì còn cần lý do sao? Lý do duy nhất là bốn tiểu thư gai mắt bọn họ!

Bây giờ Diệp Thiên Tử lại trở về vẻ huênh hoang ngang ngược, không ai bì nổi, đại tiểu thư.

Nàng chính là Sở gia đại tiểu thư, một trong bốn ma long thế gia Thiên Long Thần Triều, luôn làm theo ý mình, không kiêng dè gì cả. Chỉ cần Diệp đại tiểu thư nàng không thích thì chuyện đúng cũng thành sai.

Nghĩ thông điều này, Diệp Thiên Tử vẻ mặt chính trực cầm trường kiếm không chút do dự đá cửa đi ra, trong đầu nghĩ đến làm sao giải quyết ba người Phong Liệt.

Sở Diệp ở trên giường ôm chăn nghe Diệp Thiên Tử lý luận kỳ lạ thì tròn tròn mắt, sắc mặt ngơ ngẩn thật lâu, mãi đến Diệp Thiên Tử đi rồi nàng mới kinh kêu lên:

- Này! Thiên Tử tỷ tỷ, người...người còn chưa mặc quần áo đâu!

....

Diệp Thiên Tử ra khỏi phòng mình, ở, trên hành lang nhú mào hơi trầm ngâm, nàng lười xuống lầu lại lên lầu, trực tiếp đi đến đầu hành lang.

Tiếp theo nàng nhìn vách tường ngăn cách hai tiểu lâu, bằng ma kiếm lộ ra màn sáng đen ba thước.

Ngay sau đó, chỉ nghe liên tục mấy tiếng trầm đục *Phốc! Phốc! Phốc!*, vách tường dày vài thước bị băng ma kiếm sắc bén không gì sánh được dễ dàng tạc ra cái lỗ lớn đường kính vài thước, mảnh vụn rơi lả tả.

Giờ không còn tường dày che khuất, tiếng động của Phong Liệt và hai cô gái rõ ràng rơi vào tai Diệp Thiên Tử, thậm chí tiếng kêu đau trong trẻo êm tai vang từ phòng của Phong Liệt.

- Hừ! Phong Liệt chết tiệt!

Mặt Diệp Thiên Tử trầm xuống, tức giận hừ một tiếng.

Nàng hi, ba bước chạy vội đến trước cửa phòng Phong Liệt, một chân rút nguyên lực đá mạnh vào. *Ầm!* một tiếng nặng nề, cửa phòng của Phong Liệt vỡ thành mảnh vụn, cùng lúc đó, tình hình trong phòng cũng lọt hết vào mắt Diệp Thiên Tử.

- A! Là ai?

- Chết tiệt! Là tên khốn kiếp nào! Lão tử...

Phong Liệt mới vừa khai phá thành lũy bí ẩn trong người Tiểu Lục, sững đến ngửa đầu hít một hơi, tiếp theo chờ đợi hắn sẽ là một trận đại chiến vật lộn kịch liệt rất đáng mong chờ.

Nhưng ngay lúc quan trọng thì một tiếng vang thật lớn, tiếp theo cửa phòng của hắn bị người đập nát, khiến hắn tức giận không kiềm được!

Hắn thầm nhủ, nhất định phải làm thật kẻ đã gây rối mới giải mối hận trong lòng.

Hai cô gái Tiểu Yên, Tiểu Lục kinh kêu, biến sắc mặt, họ nằm mơ cũng không ngờ vào phút mấu chốt này sẽ có người đến gây chuyện.

Khoảnh khắc cửa phòng bị đập nát, mặc kệ Phong Liệt muôn vàn không muốn nhưng không thể không rút trường thương khỏi thân thể của Tiểu Lục, khiến nàng lại kêu đau.

Ngay sau đó, Phong Liệt vọt lên, tùy tiện kéo mền che người Tiểu Lục.

Rồi trong tay hắn có một thương to màu đen, thân thể lơ lửng trên mặt đất, mắt phun lửa trừng chĩa cánh cửa.

Nhưng khi hắn thấy rõ người đứng sau cửa thì kinh ngạc, rồi nghiêng răng gầm lên:

- Là người? Diệp- Thiên- Tử!

- A!

Diệp Thiên Tử thấy Phong Liệt trần truồng đối diện mình thì kêu lên, muốn che mặt bỏ chạy.

Nhưng ngay sau đó, nàng tự nhủ thầm.

"Hừ! Bỏn tiểu thư có gì mà sợ? Dù sao không phải chưa gặp qua!

Nghĩ vậy Diệp Thiên Tử không che lấp gì, đường đường chính chính xoay người, không hề lùi bước đối diện Phong Liệt.

Nàng hừ lạnh nói:

- Hừ! Đúng vậy! Chính là bốn tiểu thư!

Nói rồi nàng kiểm không được liếc thân dưới của Phong Liệt, kinh ngạc phát hiện có một vết máu đỏ dính bên trên thứ to lớn, cực kỳ bắt mắt.

Điều này khiến Diệp Thiên Tử rất kinh ngạc.

"Ủa? Sao nó to hơn lần trước nhỉ? Vết máu đó là sao?"

Cùng lúc đó, Phong Liệt thấy Diệp Thiên Tử mặc đồ mỏng như cánh ve, hai chân thon dài thẳng tắp, mơ hồ thấy trước ngực có hai điểm đỏ và phần bụng một mảnh nhỏ đen, thân thể mềm mại tràn ngập dụ hoặc khiến lòng hẩn nóng lên.

Nhưng so sánh thì Phong Liệt rất giận! Vô cùng tức giận!

Mặc cho người đàn ông nào dục cầu bất mãn, đang chuẩn bị xông pha mà bỗng bị đánh gãy thì sẽ không dễ nói chuyện chút nào.

Vèo!

Tiếng gió rít xẹt qua, cổ Diệp Thiên Tử bỗng gác một thương phong sắc ám kim, lưỡi sắc bén khiến Diệp Thiên Tử gần như nghẹt thở, khuôn mặt nhỏ thoáng chốc biến trắng bệch không chút máu.

221. Chương 258 : Cháy!

Diệp Thiên Tử giật mình, kinh kêu:

- A! Đau quá! Phong Liệt chết tiệt...người thả ta ra!

Phong Liệt một tay cầm thương, mắt lóe sát khí, lạnh lùng nói:

- Diệp Thiên Tử, cho ta một lý do không giết ngươi!

- Ngươi...ngươi muốn giết ta? Ngươi lại muốn giết ta?

Diệp Thiên Tử nhìn Phong Liệt mặt đầy sát khí, mắt tràn đầy khó tin và có sự uất ức khó tả, dần dần hai hàng lệ lăn dài trên gò má.

Nàng bướng bỉnh trừng Phong Liệt, nói:

- Hừ! Phong Liệt chết tiệt! Ngươi giết ta đi! Bốn tiểu thư sớm gai mắt các ngươi rồi! Có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi!

- Sư huynh đừng giết nàng!

- Đúng vậy! Sư huynh! Chắc không phải nàng có ý đâu!

- ...

Tiểu Yên, Tiểu Lục thấy tình hình như vậy thì biểu tình căng thẳng, mặc dù họ không thích Diệp Thiên Tử nhưng cũng biết Phong Liệt tức giận giết nàng ta thì chính là đâm thủng trời, hậu quả không thể cứu vãn.

Sát ý trong mắt Phong Liệt dần tan, hẩn nhìn biểu tình trên mặt Diệp Thiên Tử, lơ mơ nhận ra vài điều, thấy rất đau đầu.

Hắn chậm rãi rút về trường thương, quát lạnh nói:

- Ngươi đi đi! Ta không hy vọng lại có lần sau!

Diệp Thiên Tử đầu tiên là ngăn ra, rồi từ từ lùi ra sau, đôi mắt vô cùng ai oán nhìn Phong Liệt, nước mắt lăn dài.

- Phong Liệt chết tiệt! Ta hận ngươi! Ta cũng không muốn thấy ngươi nữa!

Diệp Thiên Tử chạy vội về phòng mình, để lại tiếng nước nổ vô cùng ai oán trên hành lang thật lâu không ngừng.

Mãi đến một lát sau, trong phòng của Phong Liệt yên tĩnh lại.

Phong Liệt nhìn phòng hỗn độn, trên giường Tiểu Yên, Tiểu Lục chỉ lộ ra cái đầu, mặt lộ nụ cười bất đắc dĩ.

Bị Diệp Thiên Tử lấn qua lộn lại một lúc, mặc dù Phong Liệt vẫn đang nóng cả người nhưng cảm hứng đã giảm sút. Hắn cười khổ bò lên giường, chui vào ổ chăn, ôm thân thể mềm ẩm áp của Tiểu Yên, Tiểu Lục, trầm ngâm.

Mắt Tiểu Yên, Tiểu Lục lộ ý cười quái lạ.

Đặc biệt là Tiểu Lục, lần đầu phá màng đau đớn qua rồi thì khuôn mặt xinh đẹp dần lộ vẻ hấp dẫn mê người, đó là thiếu nữ chưa trải đời không thể có được, cũng là điều trai tân yêu thích.

Gò bồng đào trắng nuốt cả cánh tay Phong Liệt, Tiểu Yên u oán nói:

- Sư huynh, thế ta thấy...Diệp Thiên Tử thích người rồi đúng không?
- Phải đó phải đó! Nếu không thì tại sao nàng cứ ba phen bốn lượt gây chuyện với sư huynh mà gì? Hơn nữa... Hơn nữa...

Mắt Tiểu Lục chớp lóe, tay nhỏ nhẹ vuốt vai trái của Phong Liệt có dấu răng ngay ngắn mà sâu, giấu cột nói:

- Sư huynh, chắc không phải người đã làm gì Diệp Thiên Tử rồi đi?
- Cái gì? Làm gì chứ?

Phong Liệt giật nảy mình, bị lời của Tiểu Lục làm sặc.

- Thì...thì là chuyện mới rồi người làm với người ta á!

Tiểu Lục quẹo rũ chớp mắt.

Bốp!

Trong chăn vang tiếng trong trẻo, mông Tiểu Lục bị một cái tát.

- Không được đoán lung tung! Ta và Diệp Thiên Tử không có chuyện gì hết!

Tiểu Lục yêu kiều kêu, vội vàng xin tha:

- A! Đau! Sư huynh, Tiểu Lục không dám nữa!

Nghe Tiểu Lục mềm mại xin tha, lửa dục đè nén đã lâu trong người Phong Liệt *bùm* một tiếng bốc cao ngàn ngút. Lúc này không biết cố ý hay vô tình mà bàn tay Tiểu Lục nắm lấy thân dưới của Phong Liệt, đôi mắt long lánh ướt nước vô cùng quẹo rũ nhìn hắn.

- Ui...

Phong Liệt hít lên, thân dưới dục vọng trướng lên sắp nổ tung, giờ phút này hắn chỉ muốn dùng thân dưới hành động, Diệp Thiên Tử mang đến chút khó chịu bị hắn quăng lên chín tầng mây.

Phong Liệt không đè nén nữa, bỗng lật người đè Tiểu Lục xuống dưới thân, nhắm đúng vị trí rồi mạnh hẩy, cây thương to vào nguyên cây.

- A! Sư... Sư huynh! Tiểu Lục không dám! A...ô!

Tiểu Lục thở dốc khiến người nghĩ miên man, Phong Liệt điên cuồng tiến lên. Hai thân hình quấn quýt hòa vào nhau, kịch liệt vô cùng, lâng lâng lên thiên đường.

Khi hai người xấp lá cà thì Tiểu Yên ở bên cạnh mặt đỏ như cà chua, ôm chăn trốn sang bên, vùi mình vào chăn che kín mít, chỉ lộ ra cái khe nhỏ quan sát chỗ hai người liên tiếp nhau, mắt tròn đầy tò mò và do dự.

Nàng với Tiểu Lục từ nhỏ như hình với bóng, đã nói rằng sau này phải chung chồng, làm đôi tỷ muội tốt không bao giờ chia cách, cho nên với việc cùng trao lòng cho Phong Liệt hai nàng không chút mâu thuẫn.

Bây giờ nàng thấy tỷ muội từ nhỏ cùng mình lớn lên đang ở dưới thân lác long cùng người đàn ông mình yêu, bên tai nghe tiếng rên rỉ sung sướng vô cùng, nàng như cảm giác chính mình là Tiểu Lục.

Hơn nữa nàng hiểu rằng không lâu sau chờ đợi chính mình sẽ là tình hình tương tự, lòng rất xấu hổ, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Quả nhiên, khi Phong Liệt lần thứ hai mở ra thân thể mềm mại của Tiểu Lục, nàng mới chịu mưa móc đã hết sức lực, đáng thương của xin hấn tha cho.

Nhưng bây giờ Phong Liệt đang sướng muốn chết, thấy Tiểu Lục như vậy thì nhíu mày.

Tuy nhiên, vì đau lòng Tiểu Lục, hấn bắt đắc dĩ hậm hực rút trường thương ra, nhưng trong lòng thì tham không đáy, muốn ngừng mà không được.

Tiểu Lục mị nhãn như tơ, thều thào nói:

- Sư huynh! Tiểu Lục... Không được! Người đi tìm Tiểu Yên đi!

Nói xong nàng nhắm mắt lại, thiếp ngủ.

- Tiểu Yên? Đúng rồi! Hắc hắc hắc!

Mắt Phong Liệt sáng lên, dùng ánh mắt tà ác nhìn sâu trong chăn một thân hình mềm mại khác đang run rẩy.

Ngay sau đó hấn giật chăn ra, thân thể mảnh mai run lấy bấy không một mảnh vải lộ trước mặt hấn. Gò bông đào cao vút run rẩy, bên dưới có cỏ non, làn da trắng muốt, mùi thơm thân thể thấm lòng người, khiến thân dưới Phong Liệt lại sưng lên ba tấc.

- A! Sư huynh xấu xa, người ta không muốn đâu!

Chăn trên người bị gỡ ra, Tiểu Yên giật mình hét lên một tiếng, vội lấy hai tay che mắt.

- Hắc hắc hắc! Hiện tại nói không cần thì hơi sớm nhé!

Mắt Phong Liệt như có lửa, mặt cười tà ác chậm rãi đè lên người Tiểu Yên.

Đại chiến sắp xảy ra!

Nhưng lúc này, chính lúc Phong Liệt định nuốt cừ non Tiểu Yên cực kỳ ngon miệng vào bụng thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng kinh hoàng hét to.

- Cháy! Công tử! Mau dậy đi! Trên lầu có lửa!

- Công tử!

- ...

Phong Liệt ngẩn ra, lập tức nhận ra đó là giọng của Trương Lục, Triệu Tứ. Cùng lúc đó, mùi khói sặc mũi dần ủa vào.

- Chết tiệt! Tại sao có lửa?

Phong Liệt rất tức giận, không thể hiểu nổi.

Tiểu Yên ngậy ra, trong lòng rất là buồn bực.

Cháy là một việc trăm năm khó gặp, đặc biệt là phòng ốc ám võ viện lúc mới xây đều lẫn vào chút tài liệu quý phòng cháy, dù cầm lửa đốt cũng chưa chắc cháy được.

Nhưng mặc kệ thế nào, cửa sổ có khói bốc lên là không giả.

Thân dưới của Phong Liệt dần héo, lòng nổi lửa giận, hấn vội giục hai cô gái Tiểu Yên, Tiểu Lục mặc đồ vào, ôm các nàng bay ra cửa sổ, đáp xuống đất.

Vừa đáp xuống đất thì người Phong Liệt hơi lão đảo, thế mới phát hiện chân hơi nhũn ra, thâm cười khổ. Nhưng giờ phút này hẳn không rảnh nghĩ đến điều này, vội vàng ngẩng đầu nhìn tiểu lâu.

Sau đó hẳn nhướng mày lên.

Chỉ thấy trong một gian phòng tầng hai, lửa đen bốc cháy, thấy lửa đang dần tắt đi, Trương Lục, Triệu Tứ ho khục khặc.

- Sư huynh, tại sao có cháy vậy? Ghét quá đi! Người ta đang buồn ngủ nha! Oáp!

Tiểu Lục mắt nửa khép nửa mở ngáp, dựa vào ngực Phong Liệt đứng ngủ, vô tâm vô phé khiến người trọn mắt.

Tiểu Yên nhú mày liễu nói:

- Sư huynh! Tầng hai rõ ràng không có ai ở, tại sao lầu hai bị cháy? Không lẽ có ai định gây bất lợi cho chúng ta?

Trên mặt nàng không còn vẻ rụt rè động lòng người, thành một tiểu mỹ nhân ngay thẳng đơn thuần, mày liễu nhú, mũi hơi cau, rất đáng yêu.

222. Chương 259 : Thiên Ý Khó Cãi! (1)

Đang là lúc nửa đêm, trăng sáng treo cao, gió mát hiu hiu, xung quanh yên tĩnh không tiếng động.

Phong Liệt mắt chớp lóe, thâm đề phòng xung quanh để tránh bị người ám toán, lòng rất bức mình: Không lẽ thật là có ai muốn đối phó ta? Nhưng cũng không đến mức dùng thủ đoạn rác rưởi thế này đi? Chưa nghe nói có long vô giả nào bị thiêu cháy nha!

Chốc lát sau, khói đặc và lửa trên lầu hoàn toàn biến mất, Trương Lục và Triệu Tứ chột vật chạy xuống dưới. Hai người hoảng hốt chạy đến gần chỗ ba người Phong Liệt, *bùm* một tiếng quỳ trên mặt đất.

- Xin bốn công tử thứ tội! Là tiểu nhân thất trách! xin công tử tha cho tiểu nhân một mạng...

- Công tử...

Không đợi Phong Liệt hỏi chuyện thì hai hạ nhân đã sợ đến mặt như màu đất, liên tục dập đầu cầu xin tha thứ.

Phong Liệt hơi nhú mày, lạnh nhạt nói:

- Rốt cuộc có chuyện gì?

Trương Lục vội đáp:

- Hồi bẩm công tử! Tiểu nhân cũng không biết tại sao có lửa nữa, nhưng lửa này rất lạ, mới đầu phòng khách lầu hai rõ ràng không có gì cả nhưng mới rồi bỗng có một giường lửa. Tiểu nhân thật sự không biết có chuyện gì!

- A? Lại có việc này?

Phong Liệt nghe thế rất kinh ngạc, suy ngẫm một lúc ánh mắt bắt giắc liếc tiểu viện bên cạnh.

Cùng lúc đó, trong tiểu viện cách vách có hai đôi mắt đẹp chớp lóe quan sát tình hình bên này, chính là Sở Điệp và Diệp Thiên Tử.

Ánh mắt hai cô gái giao nhau với Phong Liệt, Sở Điệp xấu hổ vội tránh đi, Diệp Thiên Tử thì cười nhạt không hề lùi bước đối diện hẳn.

Phong Liệt bất đắc dĩ lắc đầu, tình hình này không hỏi cũng biết, chuyện phóng hỏa có mười phần liên quan Diệp Thiên Tử.

Nhưng mặc dù Phong Liệt tức giận rồi lại không có chỗ để trút ra.

Không vì sao hết, Diệp Thiên Tử dành tâm ý cho hấn ngay cả nha đầu ngốc Tiểu Lục còn nhìn ra thì sao Phong Liệt không phát hiện được?

Đặc biệt là hấn đối mặt Diệp Thiên Tử có chút hụt hơi, dù sao nghiêm khắc mà nói là chính hấn chọc vào cô gái này trước, đúng là món nợ rắc rối không thể tính rõ ràng.

Trầm ngâm một lát sau, Phong Liệt lười đi tra hỏi Diệp Thiên Tử. Hấn không nói tiếng nào ôm lấy Tiểu Lục đã ngáy khò khò đi vào trong lầu.

Tiểu Yên vẽ mặt phức tạp nhìn Diệp Thiên Tử rồi theo sau Phong Liệt.

- Hừ! Phong Liệt xấu xa! Dám khiến bốn tiểu thư khó chịu vậy thì ngươi cùng đừng mơ thoải mái! Hừ hừ!

Diệp Thiên Tử vô cùng đắc ý khê hừ như là đánh thắng trận vậy, kéo tay Sở Diệp bước nhanh lên lầu, miệng còn ngân nga.

Quay về phòng, Phong Liệt không còn tâm tình ăn luôn Tiểu Yên, bây giờ chưa giải quyết được Diệp Thiên Tử thì hấn sẽ không sống yên được. Ba người đành ngoan ngoãn ôm nhau ngủ.

Trong bóng đêm, Tiểu Yên lén liếc Phong Liệt, Tiểu Lục nằm bên gối, lòng thầm thở ra và cùng hơi mất mát, nàng hơi hâm mộ Tiểu Lục trở thành người đàn bà thật sự của hấn.

Một đêm bình an.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phong Liệt ngủ đến mặt trời mọc từ phía tây mới chậm rãi tỉnh dậy, không thấy bóng dáng Tiểu Yên, Tiểu Lục ở bên cạnh mà hấn bất giác thấy khó chịu.

Hấn lắc đầu bật cười, tiếp theo chậm chạp xuống giường, mặc áo ngay ngắn, súc miệng tẩy rửa xong bước ra tiểu viện, đi lên núi.

Trải qua một đêm âm dương điều hòa, Phong Liệt cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái, buồn bực mất hết, lòng lấy mà lạ. Chuyện nam nữ quả nhiên huyền diệu vô cùng.

Một lát sau, Phong Liệt đi trên đường núi lót đá xanh, dần vút đi tạp niệm, híp mắt nhìn phía đông mặt trời dâng lên, lòng tính toán hướng đi về sau.

- Ài! Bây giờ lão tử có quá nhiều kẻ địch, tăng thực lực đã là lửa sém lông mày! Nếu không thì không cần đi Tứ Phương Thành, chỉ sợ vừa bước ra ám võ viện liền bị người chặt làm tám khúc cho cá ăn! Hắc, đi vô quang bí cảnh nghiên cứu chút đi, đãi ngộ mà viện chủ mới có tuyệt đối đừng làm lão tử thất vọng.

Lúc trước khi Phong Liệt mới tham gia vào ám võ viện thì viện chủ Hồ Kiếm Trung đã từng đặc biệt cho phép hấn tự do tham gia vô quang bí cảnh, đãi ngộ này dù là kiếp trước hấn cũng chưa từng được hưởng, khiến vô số cao thủ ám võ viện ghen tỵ muốn chết.

Bởi vì trong lịch sử ám võ viện thường chỉ có hai viện chủ và một ít tuyệt thế cao nhân ẩn thế mới có tư cách vào trong, ngay cả hộ pháp thần thông cảnh bình thường cũng không thể tới gần.

Nhưng trước đó Phong Liệt không nắm bắt được lão già kia có ý định gì với mình, dù có thể vào vô quang bí cảnh trung tu luyện thì hấn vẫn không dám đi.

Nhưng hôm nay Hồ Kiếm Trung đã cuốn gói rời đi, mặc dù trong ám võ viện có vài ông lão có ý quấy rối mình nhưng tuyệt đối không có khả năng ngay mặt nhảy ra gây chuyện được.

Hơn nữa bây giờ Phong Liệt có trấn long thiên bùa, long ngục không gian sẽ không là con kiến mặc kệ người chà sát không có chút sức phản kháng. Trong long ngục không gian đến nay còn Lữ Tiêu cao thủ hóa đàn cảnh còn đang khổ sở giãy dụa chính là ví dụ tốt nhất.

Từ này không còn gì phải kiêng dè nữa, Phong Liệt dẫn tờ mờ thánh địa tu luyện vô quang bí cảnh trong truyền thuyết Ma Long giáo, hấn quyết định đi thăm dò một phen.

Nhưng Phong Liệt mới đi ra khỏi tiểu viện không bao xa đột nhiên ngừng lại ở ngoài một tiểu viện, hấn trầm ngâm một lúc, đi vào trong.

- Diệp Trì, lần này ngươi bị thương nặng như vậy, luyện công không cần vội vã, lại tĩnh dưỡng mấy ngày được không?

Trong phòng vang một giọng nữ êm tai vang cầu, trong giọng nói tràn đầy quan tâm và sốt ruột.

Ngay sau đó, vang lên một thanh âm trẻ tuổi mà kiên quyết:

- Thanh Thanh, ngươi yên tâm đi, đại sư huynh đưa cho ta huyền nguyên bất tử đan chính là thần đan, ngươi xem này, chẳng phải ta không có việc gì sao? Mấy ngày qua ta đã làm lỡ rất nhiều thời gian, phải nắm chặt bổ sung mới được! Khụ khụ!

Thiếu niên vừa kiên cường nói vừa nhịn không được ho khan hai tiếng.

Ngoài gian phòng, Phong Liệt hơi nhíu mày. Diệp Trì bị huynh đệ họ Lữ bị thương nặng, xương toàn thân vỡ vụn, thậm chí nội tạng bị tổn hại nặng. Nếu không nhờ có huyền nguyên bất tử đan thần hiệu kỳ diệu thì có thể sống tiếp hay không là cả một vấn đề.

Phong Liệt nhẹ lắc đầu khẽ thở dài, tiếp theo đẩy cửa vào.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong phòng Diệp Trì lão đảo định đứng dậy, Lạc Tiểu Thanh vẻ mặt sốt ruột đứng một bên.

Hai người thấy Phong Liệt tiến vào thì rất kinh ngạc, biểu tình vừa mừng vừa lo.

- Đại sư huynh? Sao ngươi đến đây? Tiểu Thanh, mau dọn chỗ cho đại sư huynh ngồi!

Diệp Trì kích động qua đi rồi dặn Tiểu Thanh.

Phong Liệt cười khẽ nói:

- Ha ha, không cần, ta đi qua bên này thuận tiện tiến vào xem!

Lạc Tiểu Thanh ngây ra một lúc thì khuôn mặt nhỏ nhắn vui sướng, hai, ba bước chạy đến bên cạnh Phong Liệt, kéo tay áo hắn, nói:

- Đại sư huynh! Ngươi đến vừa lúc, ngươi hỗ trợ khuyên nhủ Diệp Trì đi. Bây giờ vết thương của hắn còn chưa bình phục mà đã định đi luyện công, người ta sốt ruột chết được, ta nói mà hắn không chịu nghe!

Phong Liệt cười tủm tỉm gật đầu, nhìn vết thương của Diệp Trì, nhíu mày nói:

- Ừm, mặc dù hồi phục cũng khá rồi nhưng trước mắt đúng là không thích hợp luyện công, nếu không thì rất có thể để lại hậu họa, vậy thì sẽ mất nhiều không được!

- Nhưng mà đại sư huynh, ta...

Diệp Trì cuống lên, gã là người luyện công cuồng, trước kia mỗi ngày đều phải luyện công trên mười canh giờ nhưng mấy ngày nay gã chỉ có thể hàng ngày nằm giường mất nhìn, điều này thật là hành hạ gã vô cùng.

223. Chương 260 : Thiên Ý Khó Cãi! (2)

Phong Liệt nhìn Diệp Trì vô cùng sốt ruột thì đầu chợt lóe tia sáng, ý niệm quái dị trôi lên óc.

Hắn nhớ kiếp trước danh tiếng Diệp Trì nổi lên là sau khi vào Ma Long giáo ba, bốn năm.

Đời này nếu hắn đã biết tình huống trong đó, hơn nữa Diệp Trì không phải người ngoài thì không ngại kéo một phen, để tiểu tử này ngày lành sớm đến hơn.

Hắn trầm ngâm một lúc, nói:

- Diệp Trì, tình huống hiện tại của ngươi đúng là không thích hợp luyện công, nhưng không ngại tham ngộ võ học, trên thất hà bích đằng sau Âm Võ Phong chúng ta có khắc cảm ngộ võ học của một số cao nhân tiền bối để lại. Nếu bây giờ ngươi buồn chán thì có thể đi xem thử!

Nghe Phong Liệt nói vậy Diệp Trì đầu tiên là vui sướng, tiếp theo nhíu mày nói:

- Đại sư huynh, thất hà bích đúng là thánh địa võ học của ám võ viện chúng ta, nhưng thứ ở đó không phải đệ tử bình thường chúng ta có thể thấy được! Hoặc cần giá trị cống hiến đủ, hoặc là dùng nhiều long tinh đổi thời gian, cái...cái này đều không phải điều ta có thể chịu đựng được.

Mắt Lạc Tiểu Thanh chợt lóe, bỗng vui vẻ nói:

- Cái này có là gì, ta còn có ba trăm long tinh, chắc là đã đủ?

Diệp Thiên Tử mắt nhắm nói:

- Khụ khụ, ta sớm hỏi rồi, ba trăm long tinh chỉ có thể tham ngộ ba canh giờ.

- Ha ha, ba trăm long tinh không đủ nhưng ba vạn long tinh thì sao?

Phong Liệt cười khẽ, vung tay lên, *xoẹt* một tiếng một đồng nhỏ long tinh xuất hiện trên mặt đất, ánh sáng vàng cam chói mắt.

Luyện chế phong ma thần thương hiện tại hần có chưa đến bốn mươi vạn.

Nhưng may là trừ trần long thiên bìa ra thì cái khác không hao phí nhiều long tinh lắm, mặc dù ba vạn long tinh không phải số lượng nhỏ nhưng đối với cần thiết tu sửa trần long thiên bìa thì không tính là một cọng lông trâu nữa là.

Bây giờ nhìn long tinh trước mắt, Diệp Thiên Tử và Lạc Tiểu Thanh mắt lồi ra, cực kỳ kinh ngạc.

Bây giờ dù họ đã tăng lên làm đệ tử trung tâm, một tháng chỉ được lương năm viên long tinh mà thôi, ba vạn long tinh đúng là con số thiên văn.

Chấn kinh một chút, thấy Diệp Thiên Tử nghiêng rằng kiên cường nhìn chằm chằm Phong Liệt, nói:

- Đại sư huynh! Diệp Trì ta đã chịu nhiều ân huệ của người rồi, những...long tinh này ta không thể thu!

Lạc Tiểu Thanh nhìn Diệp Trì, lại nhìn Phong Liệt, môi nhỏ nhẩn mấp máy cuối cùng khép lại, nàng biết rõ đây là chuyện đàn ông với nhau, một người đàn bà thông minh nên giữ im lặng.

Phong Liệt bình tĩnh nhìn Diệp Trì, đôi mắt trong suốt kia vô cùng kiên cường, kiên quyết, đây cũng là điều khiến hần thương thức.

- Diệp Trì, long tinh có mang nhiều hơn cũng chỉ là vật ngoài thân thôi, nếu người còn nhận ta là sư huynh thì đừng khách sáo với ta! Quan trọng là ta không muốn thấy huynh đệ của Phong Liệt ta cằn nhằn không có đầu ra!

Phong Liệt thản nhiên nói một câu, sau đó không quay đầu ra khỏi phòng.

Trong phòng người Diệp Trì run lên, vẻ mặt ngơ ngác nhìn bóng lưng Phong Liệt dần biến mất, thần thờ thật lâu, kích động thì thào:

- Huynh đệ? Đại sư huynh xem Diệp Trì ta là huynh đệ? Hần là người cao cao tại thượng vậy mà Diệp Trì ta có tài năng tài đức gì?

Dần dần trong mắt Diệp Trì từ ngơ ngác biến thành vô cùng kiên quyết. Gã siết chặt nắm tay, lòng quyết định một điều không ai biết.

Nửa ngày sau, Diệp Trì lão đảo đi thất hà bích hậu sơn Ám Võ Phong, đôi mắt kiên cường lóe tia sáng tràn ngập mong chờ.

Gã không biết, nếu không có Phong Liệt thì gã bước vào nơi này sẽ là ba năm sau.

Cùng lúc đó, Phong Liệt xuất hiện ngoài gian nhà tranh nhỏ ở đỉnh Ám Võ Phong.

Trên đỉnh núi cuồng phong gào thét, không có cỏ cây mà chỉ có một vài đá cứng cỏi cắm ở đỉnh núi. Nhưng ngay cả loại địa phương này cũng dựng một gian nhà tranh lác lác lư trong cuồng phong.

Nhưng khiến người kinh ngạc là dù gian nhà tranh trông như một trận gió nhẹ thổi là sẽ ngã nhưng sự thật nó ở đỉnh núi trong cơn cuồng phong đã tồn tại lâu đến vô số vạn năm, cũng là nơi bí ẩn ở một góc ám võ viện.

Phong Liệt ngơ ngác nhìn gian nhà tranh, dần dần ánh mắt hắn ngày càng kinh ngạc, lòng nổi sóng.

Bởi vì hắn giật mình phát hiện từng cọng cỏ dựng thành nhà tranh dường như ẩn chứa lực lượng quái dị, nguyên căn phòng thành một chỉnh thể không thể phân cách, như có từng dây xích vô hình ràng buộc nó, không thể dao động.

Điều này đã vượt xa Phong Liệt hiểu biết.

- Người là ai?

Bỗng từ trong nhà tranh chậm rãi truyền ra một giọng già nua, dường như từ lịch sử xa xôi truyền đến, khiến trong lòng Phong Liệt sinh ra loại cảm giác hoang đường.

Phong Liệt cung kính chấp tay nói:

- Đệ tử Phong Liệt, chưởng ngữ đại đệ tử đời thứ sáu trăm tám mươi bốn ám vô viện! Có đặc dụ của viện chủ có thể tiến vào vô quang bí cảnh tu luyện!

Thanh âm kia trầm ngâm một chút, nói:

- A? Vào đi!

- Đa tạ tiền bối!

Phong Liệt chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng đẩy cửa nhỏ, đi vào trong đó.

Mới vào cửa Phong Liệt thấy tình hình trước mắt thì lòng run lên.

Nhìn từ bên ngoài gian nhà tranh chỉ cao cỡ trượng, diện tích khoảng ba trượng mà thôi.

Nhưng Phong Liệt vào cửa rồi bất ngờ phát hiện bên trong là không gian to cỡ ngàn trượng.

Nhưng không gian lớn thì lớn lại trống trải, không có cả một bóng người.

Ngay chính giữa có một bình đài hơn mười trượng, cao nửa trượng, mặt trên có từng hoa văn đen sáng lấp lánh, ánh sao chớp lóe, toát ra hơi thở tang thương huyền ảo.

Chính lúc này, thanh âm già nua lại lần nữa vang lên:

- Người chỉ có thể tiến vào nhất tầng bí cảnh! Không thể xông loạn, ai vi phạm giết không xa! Đi lên đi!

Phong Liệt giật mình, vội đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không phát hiện chỗ truyền đến thanh âm.

Trầm ngâm một chút, hắn không chần chờ nữa bước nhanh đi lên bình đài, vào trận văn.

Ngay sau đó, chỉ thấy bình đài đột nhiên vang lên tiếng *ong ong* khê kêu, lát sau mặt trên không còn bóng dáng Phong Liệt.

Mãi đến khi Phong Liệt biến mất thật lâu sau thanh âm già nua kia đột nhiên khê thở dài, hơi có thổn thức cảm khái nói:

- Ài, không ngờ ba năm sau, ngày hôm nay long hoàng huyết mạch lại đến ám vô viện ta, trừ phi chính là thiên ý khó cãi?

- Nguyên khí thật đậm!

Phong Liệt cảm giác choáng váng qua đi rồi trước mắt đen thui, hai chân đạp trên mặt đất cứng rắn.

Hắn biết rõ mới rồi bình đài bố trận văn chắc là trong truyền thuyết long văn truyền tống trận, mà giờ phút này không cần nhiều lời, hắn đã rời khỏi không gian to lớn kia, xuất hiện trong một hoàn cảnh khác.

Phong Liệt kinh ngạc qua đi rồi mau chóng ổn định tinh thần, vừa âm thầm đề phòng vừa nheo mắt, cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Trong bóng đêm vô tận trần ngập nguyên khí thiên địa mệnh mỏng, từng lữ nguyên khí đan vào thành từng sương khói lượn lờ, ở trên không trung chậm rãi bành bồng.

Dưới chân đạp đất không bằng phẳng, ngẫu nhiên trông thấy xác động vật, có mục nát đã lâu, có toát ra mùi tanh thối rữa, từng khí thể nặng nề tang thương ập vào mặt.

Ngoài ra trong không khí còn tràn ngập ăn mòn tinh khí, như là nguyên lực tính ăn mòn tu luyện từ người ma long võ giả vậy.

Phong Liệt mừng rỡ, đây đúng là chỗ tu luyện thật tốt!

224. Chương 261 : Kinh Văn

Chỉ dựa vào những ăn mòn tinh khí nhân nhật này đủ cho ma long võ giả tu luyện tăng gấp mấy lần, cộng thêm nguyên khí thiên địa đậm đặc, chỉ còn không là phế vật long võ giả nhất, nhị phẩm huyết mạch thì tốc độ tu luyện sẽ tiến triển rất nhanh.

Nhưng Phong Liệt không lập tức bắt đầu tu luyện, hắn mới đến, đương nhiên phải thăm dò rõ ràng tình huống trong nhất tầng bí cảnh này.

Hắn giương mắt chậm rãi quét xung quanh, mắt chợt sáng lên, chỉ thấy cách mấy trăm trượng nơi cao cao có ba bình đài tỏa ra ánh sáng tím nhạt, rất dễ thấy.

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt chậm rãi tiến tới trước, rất nhanh hắn phát hiện đây là ba bình đài trải rộng tràn vãn, tương tự như bình đài đã truyền tống hắn đến đây, thật rõ ràng đều là truyền tống trận.

Trong đó một góc bình đài bên trái dùng long văn vẽ cổ đánh dấu chữ 'nhị tầng', phía bên phải đánh dấu 'Long Huyết Giới'.

Rõ ràng hai truyền tống trận một là truyền tống đến vô quang bí cảnh đệ nhị tầng, cái khác là ra bên ngoài.

Phong Liệt thăm mừng rỡ, nếu không phải hắn học tập 'Hoang long tế thiên kinh', từng cẩn thận nghiên cứu qua viễn cổ long văn thì e rằng không phân biệt được. Nếu bất cẩn đạp nhầm truyền tống trận thì kết cuộc thê thảm.

Nhưng tiếp theo, bình đài chính giữa đánh dấu long văn khiến Phong Liệt rất kinh ngạc, là hai chữ 'Cổ giới'.

- A? Cổ giới là chỗ nào?

Phong Liệt nhíu mày, dù hắn sống hai đời nhưng chưa từng nghe đến tên 'Cổ giới', xem nó ngang hàng với 'Long Huyết Giới' thì chắc không đơn giản là danh hiệu.

Khi Phong Liệt thăm suy đoán thì đột nhiên truyền tống trận đánh dấu 'nhị tầng' lóe tia sáng tím.

Ngay sau đó, một thân hình vạm vỡ bỗng xuất hiện trên cao rồi chậm rãi đáp xuống đất.

Phong Liệt vẻ mặt giật mình vội tập trung nhìn.

Hắn rất nhanh kinh ngạc phát hiện đó là một cao thủ thần thông cảnh lực tầng, người này đội mặt nạ thanh đồng, sau lưng có sáu ma long ảo ảnh cỡ mười trượng uốn lượn gầm rống, tản ra uy nhiếp mạnh mẽ.

"Cao thủ thần thông cảnh? Ừm, là Thanh Đồng hộ pháp ma khí viện?"

Phong Liệt lòng máy động, từ mặt nạ thanh đồng trên mặt người này không khó nhận ra đó chính là Thanh Đồng hộ pháp ma khí viện. Hơn nữa Phong Liệt cảm giác hơi thở của người này có chút quen thuộc.

- Chết tiệt!

Người đó vừa xuất hiện lập tức dùng hai tay nhún chóng vỗ vào một điểm đen cỡ hạt đầu trên người, vang lên tiếng nổ *bùm bùm*, ở trong bóng đêm yên tĩnh rất là vang dội.

Phong Liệt dần phát hiện những điểm đen chính là từng con nhện đen, chúng nó tuyệt đối không phải nhện bình thường mà là một ít hắc diễm chu đã thức tỉnh ma long huyết mạch.

Chúng nó phun ra từng lũ hắc diễm rất nhanh đốt cháy quần áo trên người Thanh Đồng hộ pháp thành tro, nếu không phải dưới lớp áo còn có bả giáp hộ thể bạc thì e rằng gã đã trần truồng.

Mãi đến một lát sau người này xử lý xong nhện ở trên người, tiếp theo thay đổi trong phục hộ pháp ma khí viện, thế mới giương mắt nhìn hướng Phong Liệt.

- Ủa? Là tiểu tử nhà ngươi? Sao ngươi ở đây?

- Là ngươi?

Thanh Đồng hộ pháp đối diện Phong Liệt, hai người đều ngẩn ra, cùng nhận ra đối phương.

Phong Liệt cực kỳ kinh ngạc, người này không phải ai khác, chính là lúc trước cứu Phong Liệt khỏi Long Hồn tể đàn của Phong gia, Lý Thiên Ký Lý hộ pháp, cũng là phụ thân của U Nguyệt mỹ nhân.

Đúng là nhân sinh hà xử bất tương phùng, Phong Liệt không ngờ rằng cách một năm sau hắn và Lý hộ pháp sẽ gặp lại nhau ở nơi thế này.

Lý hộ pháp dùng ánh mắt kinh ngạc đánh giá Phong Liệt, càng xem càng giật mình, mặc dù trong Ma Long giáo gã nghe nhiều truyền thuyết về hắn nhưng tận mắt nhìn càng khiến gã rung động.

Không vì cái gì khác, một năm trước trên Long Hồn tể đàn Phong gia gã chính mắt thấy Phong Liệt liên tục tăng tam cấp, từ một người thường nhị thể tử vọt thành long vô giả nguyên khí cảnh tam tầng.

Bây giờ chưa đến một năm mà tiểu tử trước mắt nhảy đến nguyên khí cảnh cửu tầng!

Hắn thậm chí thăng lên vị trí chưởng ngự quyền cao chức trọng của ám võ viện!

Thậm chí có tìn đồn tiểu tử này có thực lực đối kháng với cao thủ cương khí cảnh!

Điều này quá đáng sợ!

Ngẩn người một lúc, Phong Liệt tươi cười cung kính thi lễ, nói:

- Khụ khụ, Phong Liệt bái kiến nhạc phụ đại nhân!

Trải qua đợt rèn luyện ở dạ mạc đại hiệp cốc, hắn và Lý U Nguyệt sớm ý hợp tâm đầu, ám định tình duyên.

Bây giờ Phong Liệt tốt xấu xem như nhân vật không nhỏ, cảm thấy cần nên thăm dò lão già này để còn tính toán.

- A?

Lý hộ pháp hơi nhíu mày, tiếp theo hừ nhẹ nói:

- Hừ! Không dám, bốn tọa không chịu nổi!

Nghe nói vậy tim Phong Liệt rút cái bịch, quả nhiên lão già này không chịu.

Nhưng tiếp theo Lý hộ pháp dịu giọng nói:

- Phong Liệt, ngươi có thể trong thời gian ngắn như vậy có thực lực, còn bỏ lên vị trí chưởng ngự thì đúng là khiến bốn tọa rất giật mình. Vấn đề với chuyện của ngươi và U Nguyệt ta không có ý gì.

- Đáng tiếc ngươi tham gia ám võ viện đã định trước ngươi và U Nguyệt sẽ không có kết quả tốt! Hơn nữa bây giờ U Nguyệt ở trong gia tộc có địa vị không giống bình thường, hôn nhân đại sự của nàng sẽ do nhóm trưởng lão Lý tộc ta quyết định, ta làm phụ thân cũng không có quyền lên tiếng!

- Bốn tọa khuyên ngươi một câu, nếu ngươi thật sự vì tốt cho U Nguyệt, thế thì đừng khiến nàng khó xử!

- A?

Phong Liệt biến sắc mặt lạnh lùng, không hề khách sáo nói:

- Hừ! Trừ phi Lý gia các người định khiến U Nguyệt gả cho phế vật Nhạc Đông Thần? Ngươi làm cha mà không xứng gì cả!

- To gan!

Lý hộ pháp nổi giận, kiềm không được định ra tay dạy cho Phong Liệt kẻ không biết trời cao đất rộng một bài học. Nhưng khi gã thấy ánh mắt châm chọc của Phong Liệt thì khựng lại.

Im lặng một lát sau, Lý hộ pháp khẽ thở dài, hơi có chút cay đắng nói:

- Hôn ước giữa U Nguyệt và Nhạc Đông Thần sớm trừ rồi, nhưng tộc lão có ý định để U Nguyệt đi cổ giới cùng một gia tộc cường đại đàm hỏi. Thôi, chuyện này người không nên biết!

Phong Liệt ngẩn ra rồi sốt ruột hỏi:

- Cái gì? Người nói U Nguyệt đi cổ giới? Cổ giới là ở đâu?

- Một nơi rất xa xôi, một thiên địa rộng lớn hơn cả Long Huyết đại lục, nhưng không phải người bình thường có thể tới gần!

Phong Liệt lão đảo, trong lòng dâng lên tức giận, ánh mắt như muốn ăn thịt người. Hắn nhìn hướng truyền tống trận ở chính giữa, kiểm không được không lên:

- Không lẽ đây chính là cổ giới?

Lý hộ pháp nhẹ nhàng phun ra hai chữ:

- Đúng vậy!

Gã nhìn Phong Liệt tức giận ngập trời, khóe mắt muốn nứt ra, lòng có chút bất nhẫn.

Trong khoảng thời gian này gã biết rõ chuyện Phong Liệt và Lý U Nguyệt ở trong dạ mạc đại hiệp cốc.

Thật ra gã làm phụ thân, một người phụ thân hổ thẹn với con gái mình rất nhiều, gã đối với việc Lý U Nguyệt lựa chọn Phong Liệt dù không quá đồng ý nhưng thái độ ngầm chấp nhận.

Chẳng qua thế gian này luôn có rất nhiều bất đắc dĩ.

Khi Lý U Nguyệt bị phát hiện thức tỉnh có cử phẩm huyết mạch thì mọi chuyện vượt qua tầm khống chế của gã.

Gã là một Thanh Đồng hộ pháp quyền thế hiển hách trong Ma Long giáo nhưng ở trong gia tộc chẳng qua là một quân cờ hơi quan trọng mà thôi, quyền lên tiếng có một chút nhưng không nặng, trong lòng cũng rất là bất đắc dĩ.

225. Chương 262 : Hóa Linh Giao

Tức giận một lúc sau Phong Liệt đè nén lửa giận trong lòng, ánh mắt sắc bén nhìn Lý hộ pháp, lạnh lùng hỏi:

- Chuyện xảy ra khi nào?

- Mười năm sau, ngày cổ giới thiên tuyển.

Lý hộ pháp thản nhiên ní một câu rồi lóe người lên, chớp mắt biến mất ở truyền tống trận thông hướng Long Huyết Giới.

- Mười năm sau, ngày cổ giới thiên tuyển?

Phong Liệt từ từ nhai lại lời Lý hộ pháp nói, dần siết chặt hai nắm tay, trong mắt thoáng chốc lóe ra tia sáng khiến người sợ hãi.

- Hừ hừ, mười năm hả? Đủ rồi!

Con người sống trên đời luôn sẽ phải bất đắc dĩ như vậy.

Nhưng xem nó như thế nào thì cũng tùy người.

Kẻ yếu lựa chọn bất đắc dĩ chấp nhận hoặc là nhất gan trốn tránh. Kẻ mạnh sẽ coi nó là loại khiêu chiến, bậc thang đạp lên con đường đỉnh cao.

Trong lòng võ giả thế giới cường giả lớp lớp, thế gia bá quyền thì một nhân vật muốn le lên nhất định phải đạp từng đối thủ cường đại dưới chân.

Nếu không thì dù cho người đăng cao tuyệt đỉnh, cũng chỉ là sống ở trong tưởng tượng của mình.

Phong Liệt trước giờ luôn cho rằng mình là cường giả, vậy nên hắn chưa bao giờ sợ hãi bất cứ khiêu chiến nào, cũng không vì chọc vào một kẻ địch cường đại mà hối hận.

Vì hắn luôn giữ niềm tin mặc kệ đối phương cường đại cỡ nào rồi sẽ có ngày thành đá lót chân nhỏ bé không đáng kể của mình, chỉ thế thôi.

Trong thế giới hắc ám từng đột nguyên khí linh vụ theo gió nhẹ múa, chậm rãi dung nhập vào người Phong Liệt, dần dần bị phong ma thần thương ở đan điền của hắn hấp thu.

- Tất cả của Phong Liệt chỉ thuộc về một mình ta, ai đụng vào thì chết!

Phong Liệt đứng tại chỗ suy nghĩ thật lâu, sắc mặt dần bình tĩnh trở lại, tâm trí càng vững vàng hơn. Ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn truyền tống trận chính giữa, khóe môi nhếch nụ cười tàn khốc.

- Ừm, có nên đi xem cổ giới trước không đây?

Phong Liệt lòng máy động, mắt chớp lóe, nổi lên ý nghĩ đi cổ giới thử xem.

Nhưng hắn suy nghĩ rồi đè nén ý định này.

Một mặt là lúc mới vào cửa thanh âm già nua đã cảnh có hắn không được đi lung tung, mặt khác Phong Liệt cho rằng lấy thực lực hiện tại của hắn còn chưa đến trình độ tùy ý phá hư quy tắc.

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt dần cách khỏi truyền tống trận đi hướng sâu trong hắc ám.

Bây giờ hắn đã hiểu cái gọi là vô quang bí cảnh rõ ràng không phải bí cảnh riêng của ám võ viện, thậm chí không phải của Ma Long giáo.

Trên ba truyền tống trận này tùy thời xuất hiện một ít long võ giả cường đại không xuất thân từ ám võ viện, lỡ như cái tên nào thấy gai mắt hắn tùy tay cho một cú là hắn tiêu đời.

Vậy nên hắn cảm thấy chỗ này không tiện ở lâu, ngoan ngoan ở trong nhất tầng bí cảnh này yên tĩnh tu luyện mới là đạo lý.

Tiếp theo Phong Liệt tiến lên, trong lòng ngày càng kinh ngạc.

Hắn phát hiện chỗ truyền tống trận chỉ là gần biên giới nhất tầng bí cảnh mà thôi, hắn đi xa cỡ mười dặm vẫn không phát hiện tận cùng nhất tầng bí cảnh.

Nhưng khiến hắn rất vui mừng là càng đi sâu với thì nguyên khí trong thiên địa càng đậm đặc, thậm chí không khí xung quanh và đất đai dưới chân biến ẩm ướt hơn, có xu hướng biến dịch.

Nguyên khí đậm đặc trong khung trời này chỉ kém hơn thượng cổ tự nguyên trì ở dạ mạc đại hiệp cốc một bậc mà thôi.

- Hắc hắc hắc! Giàu! Lão tử giàu rồi!

Phong Liệt cực kỳ kích động, trong mắt không thể che giấu niềm vui sướng.

Nguyên khí đậm đặc như vậy có lẽ bản thân hắn không hấp thu được bao nhiêu nhưng với trấn long thiên bìa gần như cạn kiệt linh khí thì không thể nghi ngờ chính là động tiên không có cái thứ hai!

Phong Liệt không dừng bước chân, trước khi hắn cần quét nguyên khí xung quanh phải mò rõ tình huống chỗ này, nếu không khi bị người phát hiện thì rắc rối to.

Rất cuộc đi hơn hai mươi dặm hắn phát hiện một hồ nước nguyên dịch màu đen, ở trong bóng tối toát ra hơi thở âm trầm.

Từ xa nhìn thì hồ nước như một hình trứng bất quy tắc, có phạm vi ba trăm trượng, nguyên khí hùng hồn ập vào mặt còn kèm theo từng đợt mùi máu.

Đặc biệt làm Phong Liệt giật mình là quanh hồ tràn ngập xương cốt rậm rạp, trong hồ có tiếng hét khiến người hoảng hốt.

Những bộ xương số ít là hình người, đa số là xương cốt long thú các loại hình. Trong đó có bộ xương xanh dài hơn hai mươi trượng rõ ràng là độc long tích ít nhất cấp bốn trở lên.

Cách hồ nước còn ba trăm trượng Phong Liệt đột nhiên dừng bước, từ xa nhìn hồ, biểu tình biến trầm trọng vô cùng.

Bây giờ hắc mị hồ cảm thấy trong hồ như ẩn tàng một sinh linh nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm, những bộ xương trắng hếu này là chứng minh tốt nhất.

Phong Liệt kiềm nén lòng tò mò muốn tiến lên tra xét, âm thầm lùi ra sau. Tò mò hại chết người, cẩn thận là hơn.

Đến đây thì lòng hắc mị vô cùng tò mò với vô quang bí cảnh này, cũng thắc mắc về Ma Long giáo.

Kiếp trước hắc mị tự nghĩ mình là đệ tử duy nhất của Ma Long giáo chủ, hiểu khá nhiều bí ẩn trong giáo nhưng giờ xem ra hắc mị là một cộng long trâu mà thôi.

Ít nhất với cái gọi là 'cổ giới' hắc mị hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng ngay sau đó, khi Phong Liệt lùi đi không xa thì bỗng khựng lại, thầm giật mình.

Giờ phút này hắc mị cảm thấy dường như mình bị một ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm, như là nếu hắc mị nhúc nhích cái nào thì rất có thể sẽ bị tấn công dồn dập.

"A? Khốn kiếp, là cái quỷ gì vậy?"

Phong Liệt trái tim nhảy lên tới cổ họng, hắc mị chậm rãi quay đầu, nhìn hồ nước phía sau lưng, con người co rút.

Chỉ thấy chính giữa hồ nước đen mặt nước vốn đen như mực đang nổi lên một cái đầu tam giác màu bạc, lộ ra từng phân nhánh lưỡi rắn màu đen, đôi mắt đỏ như máu sáng rực hung tợn nhìn chăm chăm Phong Liệt, phát ra tiếng rít khê.

Giây phút Phong Liệt ngoái đầu nhìn thì bỗng cái đầu tam giác to lớn *rào rào* vọt lên khỏi mặt nước tới ba trượng, lộ ra một khúc cổ rắn và sau cổ có thứ như là cánh bướm, đôi mắt nó càng tăng sự hung ác.

- Đây...đây là hóa linh giao?

Phong Liệt lòng run lên, kiềm không được kinh kêu, hắc mị lập tức nhận ra thân phận của nó.

Đây rõ ràng là một con hóa linh giao cực kỳ quý hiếm, một hoang thú kỳ diệu có thể đem tinh hoa máu thịt của sinh linh chuyển hóa thành nguyên khí thiên địa, cực kỳ hiếm thấy trên đời.

Trên Long Huyết đại lục dã thú thức tỉnh chân long trong cơ thể rồi sẽ trở thành long thú có thực lực, chỉ số thông minh tăng nhiều.

Trừ điều đó ra, trên đại lục còn có một số sinh linh cường đại trời sinh đã có thần thông kỳ lạ, hơn nữa dù không thức tỉnh chân long huyết mạch thì cũng có thực lực kinh người, chúng nó được gọi là hoang thú.

Hoang thú thực lực mạnh mẽ, thần thông quý dị, thọ mệnh dài lâu, nhưng khuyết điểm duy nhất là linh trí của chúng không cao, tiến hóa chậm chạp.

Bây giờ cái thứ to lớn ở trong hồ nhìn hắc mị nhiều nước miếng, sau lưng có đôi cánh bướm lấp lánh cùng với hoàn cảnh nguyên khí đậm đặc xung quanh, khiến Phong Liệt dễ dàng nghĩ đến trong sách cổ ghi chép thượng cổ hoang thú hóa linh giao.

226. Chương 263 : Diên Cuồng Tước Đoạt (1)

"Bà nội nó! Hèn chi chỗ này có nguyên khí đậm đặc như vậy, hóa ra vì tồn tại cái con này! A? Nguy rồi!"

Đang lúc Phong Liệt ngộ ra thì hóa linh giao bỗng ngửa đầu hú chói tai, rào một cái trời ra khỏi hồ nước, kéo thân hình hùng vĩ dài hơn hai mươi trượng như là lốc xoáy bạc nhanh chóng vọt hướng Phong Liệt.

Bây giờ Phong Liệt cảm nhận rõ rệt hóa linh giao phát ra uy nhiếp mạnh mẽ không kém gì Lý hộ pháp lúc này, làm hấn tỉnh thần hoảng sợ.

Dù là tốc độ hay thực lực thì Phong Liệt tự nghĩ tuyệt đối không cách nào đối kháng cùng cái con to xác này.

Lửa sém lông mày, hấn không chút do dự trốn vào trong long ngực không gian.

- Gri...

Khoảng cách ba trăm trượng chớp mắt rút ngắn, tiếng hút chói tai sắc nhọn, hóa linh giao há mồm máu tấp hệt. Nó bỗng cuộn người ngóc cổ lên nhìn xung quanh, hình như rất kinh ngạc vì mất đi mục tiêu.

- Phù...nguy hiểm quá!

Trong long ngực không gian, Phong Liệt xuất hiện trên đỉnh trần long thiên bia cao trăm trượng, nghĩ mà sợ quệt mồ hôi lạnh. Hấn biết mình không phải đối thủ của hóa linh giao, trước tránh đầu sóng là tốt nhất.

Nhưng ai biết khi Phong Liệt mới thở ra thì bên dưới trần long thiên bia phát ra tiếng tức giận dường như vô cùng u oán:

- Ủa? Tập chủng! Người rút cuộc xuất hiện! Mau lặn tới chỗ lão tử...!

Phong Liệt ngẩn ra, cup mắt xuống nhìn, chỉ thấy một thân hình già nua bán trong suốt tức điên định bay lên nhào tới chỗ hấn.

"A? Lữ Tiêu? Bà nội! Sao quên mất còn có lão già này nữa!"

Gần đây Phong Liệt có nhiều việc quá, phải vội vàng luyện chế thần thương, lại bị Diệp Thiên Tử gây rối, cùng Tiểu Yên, Tiểu Lục tham khảo nhân sinh, kết quả bận tới bận lui, lại quên mất trong long ngực không gian có một đại cao thủ hóa đan cảnh Lữ Tiêu.

Mãi đến nghe tiếng rống to này Phong Liệt mới nhớ tới sự tồn tại của lão già này.

Phong Liệt bỗng biến sắc mặt, lòng rên rỉ.

Lão già hóa đan cảnh này không hề dễ đối phó hơn hóa linh giao bên ngoài chút nào, thậm chí s sánh thì Phong Liệt thà ra bên ngoài đối đầu con thú chỉ số thông minh không cao còn hơn là ở chung với lão già.

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt lập tức độn ra khỏi long ngực không gian.

Nhưng khi Phong Liệt sắp nhích người thì chợt phát hiện lão già Lữ Tiêu đã bán trong suốt, rõ ràng là thể linh hồn.

Hơn nữa ngoài mấy trăm trượng nằm một cái xác già nua mất hết nguyên khí, đúng là thân xác ban đầu của lão rồi.

Thấy vậy mặt Phong Liệt lộ vẻ mừng như điện, chậm rãi đứng dậy khỏi bia đá, nhìn Lữ Tiêu chạy đến, cười lạnh.

- Hắc hắc, lão già, còn sót lại thể linh hồn cũng dám vênh váo với lão tử hả? Xem coi ta đùa chết người!

Thấy Phong Liệt không hề sợ hãi mà còn người hùng khục thì Lữ Tiêu vừa bay lên vừa thâm kinh ngạc.

"Ủa? Sao tiểu tử này không trốn? Không lẽ bị cái thể thần uy của lão phu hù ngu ra? ừ! rất có thể! Dù sao chỉ là một tên nguyên khí cảnh mà thôi, tâm lý chịu đựng kém chút cũng không có gì kỳ!"

Lữ Tiêu tốc độ nhanh như tia chớp, mắt thấy cách Phong Liệt ngày càng gần, khuôn mặt già nua lộ nụ cười đắc ý.

Lão thậm chí vừa nghĩ đến đoạt xá thể xác cửu phẩm huyết mạch thiên tài hiếm thấy trên đời thì kiểm không được tinh thần kích động, khoảng thời gian này oán niệm Phong Liệt cũng do đó phai nhạt nhiều.

Hơn mười ngày nay không ai đoán được Lữ Tiêu, đường đường là hóa đan cảnh nhất tầng đã ăn đau khổ như thế nào.

Thân xác già nua của lão vốn đại hạn sắp tới, nguyên lực mỗi giây mỗi phút sẽ tan biến trong trời đất, cố lắm chống ba năm đã là không tệ, việc đoạt xá đã lửa sém lông mày.

Nhưng không ngờ từ khi bị đánh vào long ngực không gian, bị trấn long thiên bía mạnh mẽ tước đoạt, thân xác già nua của lão tán loạn nguyên lực nhanh gấp trăm lần, vốn sống được ba năm vậy mà ngắn ngủi mười ngày đã tiêu hao hầu như không còn.

Cuối cùng lão hẳn không thể không linh hồn ly thể, trở thành bộ dạng quái quỷ như hiện giờ đây.

Thiên địa quy tắc có hạn, bất cứ thể linh hồn nào đều không có khả năng thoát ly thân thể mà tồn tại lâu dài trên thế gian này. Nếu là cường giả chân khí cảnh, cương khí cảnh bình thường thì e rằng linh hồn ly thể không đủ giấy lát liền tan thành mây khói, rơi vào luân hồi.

Nhưng người quái dị dấu sao cũng là cường giả hóa đan cảnh, linh hồn cực kỳ cường đại, dù không còn thể xác ký gửi thì thể linh hồn có thể đơn độc tồn tại một thời gian, ba, năm tháng không thành vấn đề.

Hơn nữa cường giả hóa đan cảnh đã có thể phát tay đạn chỉ là mượn dùng nguyên khí thiên địa đánh bị thương địch thủ, dù chỉ là một linh hồn cũng có sức chiến đấu không thua khinh thường.

Nếu Phong Liệt ở bên ngoài gặp phải người quái dị bây giờ thì chỉ có nước bỏ chạy, tuyệt đối không có sức đánh lại.

Nhưng hôm nay hai nay hai người ở trong long ngực không gian, Phong Liệt chẳng những có trấn long thiên bía cường đại làm hậu thuẫn, quan trọng nhất là trong trời đất này không có một chút nguyên khí.

Lữ Tiêu muốn xử lý Phong Liệt chỉ có thể dựa vào lực linh hồn cực kỳ mạnh mẽ.

- Khắc khắc khắc! Tiểu tử, lão phu sẽ đối xử thật tốt thân xác của ngươi! oa ha ha...khắc!

Khi Lữ Tiêu bay tới trước mặt Phong Liệt ba trượng thì không chút khách sáo lén vào thức hải của hắn, linh hồn cường đại hóa đan cảnh muốn đoạt xá một nguyên khí cảnh ngay cả thể linh hồn còn thừa hình thành thì thật là dao mổ trâu giết gà.

Nhưng có ai ngờ chính lúc này Phong Liệt đột nhiên hừ lạnh một tiếng, phất chốc tay nắm một thanh trường thương trượng hai, thương phong sắc ám kim toát ra ánh sáng sắc bén âm u khiến người không dám nhìn gần.

- Hừ! Lão già, ngươi vui mừng quá sớm rồi!

Vèo!

Một tiếng xé gió rách màng tai vang lên, tiếp theo thương to trong tay Phong Liệt bỗng nhiên huyền hóa ra vài chục thương ảnh khí thể hùng hồn, đâm tới Lữ Tiêu.

- Khắc khắc khắc! Súc sinh, chẳng lẽ sư nương của ngươi không cho ngươi biết binh khí dưới huyền bảo không có tác dụng gì với linh hồn à?

Lữ Tiêu khuôn mặt già nua tràn đầy khinh thường, lười tránh bóng thương thật giả bay đầy trời. Thậm chí lão cố ý thả chậm tốc độ, muốn nhìn biểu tình bó tay chịu trời của Phong Liệt.

Nhưng ngay sau đó, lão kinh ngạc phát hiện bụng mình bỗng có một cái lỗ hổng.

Ánh mắt lão từ kinh ngạc biến thành chán kinh, vì lỗ hổng càng lúc càng to, chớp mắt nửa người của lão đã hòa tan vô hình.

- A...đây là sao? Súc sinh, ta phải giết ngươi...a!

Lữ Tiêu vô cùng kinh hoàng lập tức lùi ra trăm mét, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn thể linh hồn của mình nhanh chóng tan biến, kiểm không được hét to.

Phong Liệt một tay nắm thương, mặt treo nụ cười nhạt, giấu cợt cười bảo:

- Hắc hắc hắc! Lão già, không lẽ sư nương của ngươi không cho ngươi biết luyện hồn sa có thể khắc chế linh hồn à?

- Cái gì? Luyện hồn sa? Trong thương của người có luyện hồn sa? Điều này không thể nào! Lão phu không cam tâm a...!

Lữ Tiêu mất lời ra, không cam lòng gằm rống, chớp mắt đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Từ đây một cao thủ hóa đan cảnh vô cùng uất ức đã chết.

- Hừ! Gieo gió gặt bão

Phong Liệt khinh thường khề hừ, hần nhìn thương to trong tay, biểu tình rất vừa lòng.

227. Chương 264 : Diên Cuồng Tước Đoạt (2)

Nếu là đối phó long võ giả có thân xác máu thịt, khi mũi thương đâm trúng kẻ địch chỉ có thể khuếch tán một phần khí thể luyện hồn sa tổn thương linh hồn kẻ địch nhưng không đủ trí mạng.

Nhưng nếu đối thủ thể linh hồn thuần túy thì đâm một chết một, tuyệt đối không có cơ may.

Bây giờ nếu đã tiêu diệt Lữ Tiêu rồi thì xem như Phong Liệt đã trừ đi một khối tâm bệnh, long ngục không gian rốt cuộc lại trở về tay hần.

- A? Bên ngoài cái con hóa linh giao kia không biết đã đi chưa nữa?

Phong Liệt cau mày.

Trầm ngâm một lúc, hần ở đỉnh đầu mở ra một cái khe nhìn bên ngoài.

Ngay sau đó, hần kinh ngạc phát hiện một nguyên khí hóa dịch dính đặc xuyên qua khe hở tuôn vào trong long ngục không gian, chớp mắt biến thành nguyên khí đậm đặc bị trần long thiên bia hấp thu.

- A? Không lẽ đây là đang ở trong hồ nước?

Phong Liệt đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo đột nhiên nghĩ đến chỉ có trong hồ nước mới có nguyên khí hóa thành thể lỏng.

Phong Liệt không hay biết khi hần mới trốn vào long ngục không gian thì bên ngoài pho tượng thiên long biến thành bụi phấn, vừa đúng dính vào cánh bướm sau lưng hóa linh giao, bị nó mang vào trong hồ.

Phong Liệt biểu tình thay đổi liên tục, lát sau trong lòng hiện ra một ý niệm điên cuồng, thành hình, tâm tình hần cực kỳ kích động.

Đây là cơ hội rất lớn cho hần. Lúc trước chính mắt hần thấy nguyên dịch hồ nước này đến ba trăm trượng, nếu hoàn toàn bị trần long thiên bia hấp thu thì thiên bia sẽ hồi phục đến mức độ nào đây?

Thật khiến người mong chờ!

Nhưng nếu mình can rở cướp đoạt nguyên khí trong hồ nước thì có khiến cao thủ đến ngăn cản không?

Ngẫm nghĩ một lát sau, mắt Phong Liệt lóe dứť khoát.

- Cha nó! Ham giàu là phải chịu hiểm! Ích lợi ngay trước mắt sao không hốt chứ? Huống gì lão tử chỉ lấy đi một phần nguyên khí thiên địa mà cao thủ không thèm thèm, không đến mức gây tai vạ lớn đi?

Sau khi long võ giã đặt đến đỉnh cương khí cảnh rồi thì muốn tu vi tăng thêm một bậc qun trọng nhất là cảm ngộ với võ đạo.

Còn về nguyên khí, long võ giả từ cương khí cảnh trở lên có thể dễ dàng hốt đủ long tinh cung cấp nguyên khí cho mình, nên đương nhiên không cần.

Đây cũng là tại sao trong nhất tầng bí cảnh có nguyên khí thiên địa đậm đặc như vậy mà không có cao thủ nào tới đây tu luyện.

Phong Liệt đặt quyết tâm xong lập tức tâm ý động, phút chốc bên trên long ngục bỗng xé ra một khe hở rộng chừng nửa thước, dài một trượng.

Ngay sau đó, thác nước đen dính đặc từ bầu trời lao ngực đổ xuống, cho long ngực yên lặng đã lâu có phong cảnh đặc biệt mới.

Nhưng thác nước này mới đổ xuống giữa không trung thì rất nhanh hóa thành từng đợt nguyên khí linh vụ, theo sau điên cuồng tuôn vào trần long thiên bia cao đến trăm trượng, tu sửa vết hằn nhiều lần trải qua tang thương.

Phong Liệt ở trên thiên bia, đứng yên, vẻ mặt kích động nhìn bia đá. Hắn không quên chia ra một lũ tâm thần cẩn thận chú ý tình hình bên ngoài.

Lúc này trần long thiên bia tựa như một khối đất khô hạn đã lâu đang đón mưa móc.

Từng vết nứt rộng thì cỡ vài chục trượng, chỉ chút giao nhau, như là sao trên trời đếm hoài không hết.

Nguyên khí thiên địa thật nhiều ủa vào, nguyên khí dần vui mừng phát hiện từng vết rạn trên bia đá đang chậm rãi khép kín, mặc dù tốc độ cực chậm nhưng nó đúng là xảy ra.

Cùng lúc đó, khí thể chấn nhiếp không thể chống cự từ thiên bị chậm rãi tăng cường. Thậm chí bốn chữ to màu máu 'trần long thiên bia' càng lúc càng chói mắt như là có thể nhỏ máu vậy.

Nhìn trần long thiên bia biến đổi to lớn, Phong Liệt vui mừng nở hoa.

Thiên bia hồi phục nguyên lực, điều này tăng cường thực lực cho Phong Liệt.

Rất khó tưởng tượng trần long thiên bia uy chấn viễn cổ long giới nếu hồi phục cái thể thần uy thời viễn cổ thì Phong Liệt đánh ra thiên bia, có phải sẽ khiến cao thủ long biến cảnh thành tro bụi không? Chỉ nghĩ thôi đã khiến người hưng phấn rồi.

Nhưng Phong Liệt biết rõ cho dù hồ nước nguyên khí hoàn toàn bị thiên bia hấp thu, cũng còn kém rất xa để nó hồi phục như cũ.

Giờ phút này, bên ngoài long ngực không gian, tâm tình của hóa linh giao cách biệt với Phong Liệt một trời một vực.

Nó trở mắt nhìn nước trong hồ quanh thân giảm đi từng chút một, kinh ngạc và cũng rất tức giận, thân thể to lớn lẫn lộn rít gào trong hồ, dấy lên sóng nước ngập trời.

Ông trời đáng thương nó đi, những nguyên khí này đều là nó vất vả khổ cực nuốt vô số long thú bao nhiêu năm qua mới gom góp tích lũy đi ra bảo bối.

Ngày thường một ít cao thủ Ma Long giáo ngẫu nhiên đến lấy một, hai lít còn khiến nó đau như dao cắt, giờ nó trở mắt nhìn nước hồ điên cuồng biến mất, quá buồn cười!

Gầm rống lẫn lộn nửa ngày, hóa linh giao rốt cuộc phát hiện tội khôi họa thủ, cũng chính là khe hở bỗng dưng xuất hiện ở đáy hồ, điều này khiến cái đầu chưa từng suy nghĩ của nó vắt óc đau đầu.

Nếu có sinh linh khác dám đụng đến bảo bối của mình thì đừng nói phải huyết chiến một trận, nuốt vào bụng mới hết giận được.

Nhưng hôm nay, đối mặt khe hở qusai dị kia khiến nó chịu bó tay, chỉ đành trở mắt nhìn nước hồ biến mất.

Một tắc, hai tắc, một thước, hai thước, một trượng, hai trượng...

Thời gian trôi qua, hồ nước to lớn phạm vi ba trăm dặm mực nước chậm rãi giảm sút dần thấy đáy, bộ xương long thú to như núi cũng dần lộ ra.

Hiện tại hóa linh giao đã phát hiện nước quanh người nó chẳng những không đủ che đầy thân hình mà thậm chí không đủ cho nó uống.

Trái ngược là Phong Liệt ở trong long ngực không gian mừng như điên, không thể bình tĩnh.

Hiện tại biểu tượng mất hết linh khí, khô khan không ánh sáng của trần long thiên bia đã không còn, mặc dù còn vài trăm khe hở khá lớn không thể hoàn toàn lãnh lặn nhưng đã tỏa ra ánh sáng xanh lẫn lẫn, linh khí nhiếp người, lực chấn nhiếp kinh khủng dần nổi lên, rất kỳ diệu.

Đặc biệt khiến Phong Liệt kinh ngạc là trần long thiên bia vốn cao trăm trượng giờ tăng lên đến ba trăm trượng, nằm ngoài dự đoán của hắn.

Phong Liệt chợt nhớ ra lúc hắn vào hoàn cảnh tỏa long đài tạo ra thì từng thấy bên trong trần long thiên bia cao cỡ vạn trượng.

- A? Không lẽ trần long thiên bia lành lặn cần to đến vạn trượng? Ài, đường còn xa xôi đây!

Phong Liệt ngửa đầu nhìn bia đá xanh to lớn, miệng bắt đắc dĩ thở dài, nhưng trên mặt vẻ vui mừng không thể che giấu, điển hình được lợi còn lên mặt.

Đúng lúc này, bên ngoài trừ tiếng hét phát hiện của hóa linh giao ra đột nhiên có thanh âm kinh ngạc rõ ràng truyền vào tai Phong Liệt.

- Ủa? Sao lại thế này?

- Nguy rồi! Có người đến!

Phong Liệt giật mình, nhanh chóng tam ý động không chế long ngực khép lại khe hở kia, hoàn toàn biến mất.

Phong Liệt lặng lẽ phân ra một lữ tâm thần chú ý tình hình bên ngoài, thấy có một ông lão mặc đồ đen biểu tình âm trầm đứng trên mặt nước, nhú mày nhìn hồ nước bên dưới sắp cạn, biểu tình liên tục thay đổi.

Hóa linh giao trông thấy ông lão như có chỗ dựa, mắt lóe tia ý lại uất ức vòng tới vòng lui, không ngừng phát ra tiếng *gri gri*

228. Chương 265 : Tiềm Tâm

Ông lão trong mắt chất chứa tức giận, bực mình chửi:

- Là ai lấy đi nhiều linh dịch như vậy? Không thông báo cho lão phu câu nào! Hừ! Đúng là buồn cười!

Nhưng tiếp theo, lão cẩn thận dò tìm một lát mà không thể tìm đến chỗ nào đáng nghi ngờ, chỉ cho rằng do vị tiên bối nào cần linh dịch nên đã lấy đi. Mặc dù lão tức giận nhưng biết làm sao được, đành gác sang bên.

Ngay sau đó, lão vung tay lên đem xác vài chục long tượng, long tích, những long thú có hình thể to lớn quăng vào trong hồ, rồi bay hướng truyền tống trận.

Đến đây thì Phong Liệt đã hiểu chắc ông lão là người cao thủ hộ pháp chuyên môn phụ trách chăn nuôi hóa linh giao, cũng như là trưởng quản linh dịch trong hồ.

Lúc này hóa linh giao thấy xác long thú trước mắt thì hưng phấn lên, nó liền quên mất chuyện không vui lúc trước, sốt ruột há to mồm nhe nanh ra nuốt.

Thấy ông lão bay đi, hóa linh giao cũng bận rộn, Phong Liệt thế mới yên tâm chút.

Tiếp theo hắn không dám chậm trễ, mau chóng biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân, hóa thành một lữ sương mù, lặng lẽ động ra khỏi long ngực không gian.

Hóa linh giao thấy cách mình không xa bỗng bốc lên một luồng khói đen dì thì con mắt hung tợn lóe qua tia nghi hoặc, sau đó tiếp tục ăn thực vật trước mắt.

Phong Liệt thấy vậy thì thầm mừng.

Nếu con hóa linh giao là long thú cấp bốn, chỉ cần tinh thần lực quét sơ là có thể dễ dàng phát hiện sự tồn tại của hắn. May mắn nó chỉ là hoang thú có chỉ số thông minh thấp, thần kinh thô, thế nên mới cho Phong Liệt có cơ hội chạy trốn.

Phong Liệt hóa thành sương mù chậm rãi bay lên cao, chốc lát sau đã cách xa hồ nước. Ở ngoài mười dặm hắn hồi phục hình người, đáp xuống đất.

- Hắc hắc! Đúng là may mắn quá! Không ngờ chuyển đi vô quang bí cảnh này sẽ có thu hoạch lớn như vậy! Không uống chuyển này! Hắc hắc hắc!

Phong Liệt nghĩ đến trong long ngực trấn long thiên bìa đã hồi phục uy lực khá khá thì bụng vui mở cờ.

Dưới tình huống kẻ địch lớp lớp như hiện nay, ám võ viện chẳng qua tạm bỏ đảm hấn an toàn mà thôi, chỉ bản thân có thực lực mới là đáng tin nhất.

Trấn long thiên bìa chính là lá bài mạnh nhất trong tay hấn, uy lực của nó đến đâu thì chính Phong Liệt cũng không rõ ràng.

Trước mắt không có chuyện gì, Phong Liệt hơi nhíu mày trầm ngâm một chút, quyết định tìm một chỗ tiềm tâm tu luyện.

Dù sao trong bí cảnh này có nguyên khí đậm đặc hơn xa bên ngoài, là lựa chọn tuyệt vời cho hấn bế quan tu luyện.

Hiện giờ Phong Liệt có tu vi nguyên khí cảnh cửu tầng, chỉ cần ở trong bí cảnh này tu luyện đến đỉnh nguyên khí cảnh cửu tầng rồi cộng thêm ngưng nguyên đan Diệp Thiên Tử đưa cho phụ trợ hạ, hấn có chín phần nắm chắc trùng kích chân khí cảnh.

Một khi đến chân khí cảnh, thực lực của hấn sẽ thay đổi một trời một vực, một số cường địch trước kia cũng sẽ tan rã vô hình.

Trong vô quang bí cảnh một mảnh tối đen, Phong Liệt dựa vào ánh mắt hơn người, một lát sau rốt cuộc tìm ra chỗ khiến hấn vừa lòng.

Đó là một góc hẻo lánh không chút bắt mắt có một ngọn đồi cỡ mười trượng, độ dốc bằng phẳng, không mọc một cọng cỏ.

Nhưng không biết tại sao trên đồi có thể chậm rãi ngưng tụ xung quanh nguyên khí linh vụ, dần dần hình thành tầng mây, rất là huyền diệu.

- Ừm, chính là nó, chỗ này có đủ nguyên khí rồi!

Phong Liệt nhìn âm vụ bên trên, vừa lòng gật đầu, rồi chậm rãi bước lên đồi, khoanh chân ngồi xuống.

Trong bí cảnh này hiếm có bóng người, thêm vào chỗ này cực kỳ vắng vẻ, Phong Liệt không lo bị người quấy rầy, yên tâm vận chuyển thiên cấp công pháp 'Ma Long Thiên Sát Quyết', chuyên tâm tu luyện.

Tiếp theo hấn từ từ lôi kéo từng缕 nguyên khí linh vụ ủa vào người mình, các kinh mạch trong thân thể lần từng vòng tuần hoàn, trợ giúp nguyên lực trong đan điền.

Lúc này Phong Liệt có thể cảm nhận rõ ràng hiệu quả tu luyện tại đây dù không bằng trong nguyên khí linh dịch nhưng cũng siêu nhanh, so với trong phòng tối không ánh sáng cầm long tinh tu luyện nhanh hơn gấp trăm lần.

Hấn tin tưởng nếu như có thể tu luyện thời gian dài ở đây thì sẽ lên thần thông cảnh nhanh hơn kiếp trước gấp mấy lần.

Nhưng hấn cũng biết mấy tháng sau sẽ rời khỏi ám võ viện đi Thiên Long Thần Triều nhậm chức, chắc chắn không thể ở lại đây lâu, trong lòng thấy hơi tiếc.

Thời gian từ từ trôi qua, Phong Liệt dần quên mất thời gian, quên mất tất cả bên ngoài phân tranh, hết sức chăm chú chìm đắm trong tu luyện, chìm đắm trong sung sướng nguyên lực tăng cao, không thể thoát ra.

Phong Liệt ở trong vô quang bí cảnh tiềm tâm tu luyện, mà bên ngoài đệ tử mười tám viện phái Ma Long giáo cũng bình tĩnh lại, tập trung chuẩn bị cho đại tái trong giáo không lâu sau.

Từng người im lặng hoặc là tiềm tâm khổ tu đột kích bình cảnh, hoặc là vì môn phái làm cống hiến để được nhìn cảm ngộ võ học của tiền bối trong giáo, hoặc tiêu phí số lớn long tinh thu gom thân bình, chiến giáp, bện rện ngất trời.

Trong Ma Long giáo ba năm một lần so tài viện phái, mười năm một lần đại tái trong giáo, còn có trăm năm một lần cuộc chiến phong vương. Ba cuộc chiến này đều là cơ hội tốt cho ngàn vạn đệ tử trỗi dậy, cũng cho một số đệ tử bình thường không có bối cảnh, gia thế một cơ hội duy nhất cá chép hóa rồng.

Dù là đệ tử bình thường hay đệ tử trung tâm, chỉ cần trong cuộc so đấu có thành tích tốt thì mai này bị phân đi các lãnh địa của Ma Long giáo trên Long Huyết đại lục sẽ được lợi ích thực tế tương ứng. Học là chấp chương thực quyền, hoặc là một ít công việc béo bở, quan hệ lớn đến tương lai của rất nhiều đệ tử, vậy nên mới được ngàn vạn đệ tử ủng hộ.

So đấu viện phái và đại tái trong giáo còn đỡ chút chỉ là so đấu tuyển chọn trong nội Ma Long giáo. Cuộc chiến phong vương mỗi trăm năm một lần là thịnh yển cường giả mười chân long huyết mạch giáo phái trên Long Huyết đại lục liên hợp tổ chức, hơn nữa chỉ có cao thủ thần thông cảnh mới có tư cách tham gia.

Hễ có thể thành công phong vương thì sau này cao thủ đó mai sau sẽ thành một thành viên chức vị cao trấn thủ một phương, thậm chí vẫn đỉnh viện chủ, giáo chủ cũng được hết.

Phong Liệt không để vào lòng so đấu viện phái hay đại tái trong giáo, vì thực lực của hắn đã sớm đạt được chứng minh rồi.

Hắn còn chưa tham gia tỷ thí chính thức mà đã thành một thành chủ Tứ Phương Thành của Đảng Long quân, Thiên Long Thần Triều, chỉ chờ mấy tháng sau đi nhậm chức là được.

Mặc dù có một ít người sáng suốt thấy ra được ám vô viện thỏa hiệp Ngân Nguyệt sơn trang, nhưng Phong Liệt có đãi ngộ dạy như vậy khiến vô số đệ tử ghen tỵ.

Mặc kệ người ngoài nghĩ sao, Phong Liệt chỉ để ý cuộc chiến phong vương hai mươi năm sau mà thôi. Bây giờ hắn không biết thời gian chính xác khi nào diễn ra đại tái trong giáo nữa là.

Nhưng Phong Liệt không quan tâm cũng không có nghĩa là người khác không để ý.

Mất thấy đại tái trong giáo từng ngày đến gần, Triệu Đồng, Tiểu Yên, Tiểu Lục, Diệp Thiên Tử, Diệp Trì, và viện phái như Nhạc Đông Thần, Lý Phong, Long Khuynh Vân, Hồng Phi Dương đều rơi vào không khí chuẩn bị căng thẳng, đều muốn ở trong đại tái thi triển thực lực nổi bật.

229. Chương 266 : Nghi Hoặc (1)

Mặt trời chiếu sáng rực rỡ, từng áng mây trắng the gió thổi bay xa.

Trong viện của Tiểu Yên thỉnh thoảng vang lên từng tiếng khe khẽ trong trẻo êm tai và binh khí giao kích.

- Yên xem kiếm này! Phi hoa chiết diệp kiếm!

Vèo!

Tiểu Lục khe quát, khuôn mặt xinh đẹp hiếm khi toát ra sắc bén, trường kiếm bạc trong tay rung một cái, kiếm hoa chói mắt nhanh chóng bao phủ Tiểu Yên, uy thế bất phàm.

Tiểu Yên vẻ mặt giật mình, nàng cũng nhanh chóng giơ kiếm đón đỡ, một thức kiếm chiêu xinh đẹp đánh ra.

Nhưng ngay sau đó vang tiếng *đình* chấn động, Tiểu Yên kêu lên, trường kiếm đột nhiên bay ra khỏi tay đâm vào thân cây cách ba trường, kêu *ong ong* không ngừng.

- Ai nha! Lục đáng ghét! Hôm nay đã là lần thứ ba đánh bay bảo kiếm của người ta, người ra tay dốc sức như vậy làm gì? Không đánh, không đánh nữa! Ghét quá đi!

Tiểu Yên xoa cổ tay đau xót, chu môi thở phì phì ngồi trên ghế đá.

- A? Yên, ta không dùng sức nha, vẫn giống như bình thường thôi mà!

Tiểu Lục kinh ngạc chớp mắt, rồi lầm bầm tự hỏi:

- Ừm, dường như có gì không giống với. Ta cảm giác mấy ngày này nguyên lực trong người dường như tinh thuần rất nhiều, hơn nữa, tốc độ ngưng tụ nguyên lực nhanh hơn trước gấp mấy lần! Thật là kỳ lạ!

Nghe Tiểu Lục nói vậy Tiểu Yên nhũn mũi, hằm hừ nói:

- Hừ! Không lẽ sư huynh cùng người kết duyên một đêm đã truyền cửu phẩm huyết mạch cho người ư?

Vốn là một câu vui đùa nhưng không ngờ Tiểu Lục ngẩn ra rồi thật sự gật đầu, nói:

- Yên, có lẽ người nói đúng, bây giờ ta có biến đổi rõ ràng như vậy chắc chắn liên quan đến sư huynh!

- Cái gì? Phi! Không biết xấu hổ!

Tiểu Yên đỏ mặt xù, quay đầu đi không thèm nói với Tiểu Lục.

Tiểu Lục bỗng cười, vứt bỏ trường kiếm, từ sau lưng ôm lấy Tiểu Yên, cười khê bên tai nàng nói:

- Yên, chúng ta là tỷ muội tốt, ta không lừa người đâu! Nếu không tin thì chờ sư huynh xuất quan rồi người cùng hắn thử thì biết liền. Hơn nữa mùi vị rất tuyệt vời đó! Hi hi hi!

- A! Lục đáng ghét! Hãy xem ta bóp miệng người này!

- Hừ hừ! Người khẩu thị tâm phi! Tối hôm qua người còn ôm người ta gọi tên sư huynh nhé! Hi hi hi!

- Muốn bị đánh mà! Người đừng chạy!

- ...

- ...

Trong vô quang bí cảnh, Phong Liệt ngồi trên ngọn đồi đã bảy ngày, như là pho tượng không nhúc nhích.

Trong người hắn niêm phong mười viên long nguyên đan, nếu không ra ngoài ý muốn thì hắn sẽ tiếp tục tĩnh tọa tu luyện, mãi đến khi đạt được đỉnh nguyên khí cảnh cửu tầng mới thôi.

Nhưng không biết từ lúc nào trong một góc tối cách ngọn đồi ngàn trượng có đôi mắt tang thương yên lặng nhìn Phong Liệt lên ngọn đồi, mắt sáng lấp lánh.

Xung quanh nguyên khí điên cuồng dâng lên, thân hình Phong Liệt như là vô tận không thể lấp đầy, đem nguyên khí rót vào người tiêu hóa hết.

Trong những nguyên khí phần lớn tuần hoàn kinh mạch trong người Phong Liệt một vòng xong biến thành từng tia nguyên lực lưu trữ ở trong đan điền, phần nhỏ khác trực tiếp bị phong ma thần thương hút lấy, chậm rãi tăng phẩm cấp thần thương.

Thời gian trôi qua.

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên nguyên khí hùng dũng quanh người Phong Liệt khựng lại, tốc độ ủa vào người hắn giảm lại. Phong Liệt từ từ mở mắt ra, tia sáng lóe qua rồi biến mất.

"Hắc hắc! Trời cũng giúp ta! Nhanh như vậy đã chạm tới bình cảnh!"

Biểu tình của Phong Liệt mừng rỡ.

Mấy tháng trước hắn ở dạ mạc đại hiệp cốc tụ nguyên trì đã tăng lên nguyên khí cảnh cửu tầng nhưng cách đỉnh cửu tầng còn kém một khoảng nhỏ.

Bây giờ qua mấy tháng củng cố, cộng thêm hơn mười ngày gần đây điên cuồng tu luyện trong bí cảnh nguyên khí đậm đặc, hắn thành công đến đỉnh nguyên khí cảnh cửu tầng, đây thật là việc đáng ăn mừng.

Lúc này, hắn cảm giác bên trong đan điền dung lượng đã đạt đến cực hạn, nếu muốn tiếp tục chuyển hóa nguyên khí thiên địa thành nguyên lực thì nhất định phải mở rộng dung lượng đan điền.

Chính là phải tăng cao cảnh giới.

Tốc độ tu luyện như vậy khiến Phong Liệt mừng thầm, cửu phẩm huyết mạch thiên tài đúng là không bắt tòi.

Nếu đổi lại đệ tử khác, không có cơ duyên đặc biệt thì sợ rằng ở lại nguyên khí cảnh cửu tầng ba, năm năm cũng là bình thường. Thậm chí nhất, nhị phẩm huyết mạch cả đời này đều kẹt tại đây cũng không có gì bất ngờ.

Phong Liệt rắc chỉ một lát rồi trầm ngâm có nên nuốt vào ngưng nguyên đan, trực tiếp trùng kích chân khí cảnh không.

Nếu có thể thành công tiến cấp chân khí cảnh, đợi hắc biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân thì sẽ có thực lực sơ cấp cường khí cảnh, thậm chí khi triển đòn sát thủ thì rất có thể đối kháng với cường giả đẳng cấp càng cao hơn.

Đến lúc đó hẳn sẽ vượt xa cao thủ thế hệ trẻ Ma Long giáo, hơn nữa rời khỏi Ma Long giáo cũng có nắm chắc giữ mạng hơn.

Nghĩ như vậy, Phong Liệt nổi lên hưng phấn. Hắc lập tức lấy ra một cái bình nhỏ cổ hẹp màu xanh, bên trong có một viên đan dược hương thơm mát xộc vào mũi, chính là cô nàng Diệp Thiên Tử tặng cho hẳn ngưng nguyên đan, thù lao đáp tạ hẳn cứu người trong đợt rèn luyện.

Tiếp theo Phong Liệt định nuốt vào ngưng nguyên đan, nắm chặt thời gian trùng kích bình cảnh.

Nhưng đúng lúc này, hẳn đột nhiên cảm thấy một ánh mắt không thèm ẩn giấu nhìn chằm chằm vào mình. Dù hẳn không cảm giác có sát khí nhưng vẫn khiến hẳn ngừng động tác nuốt đan dược, đưa mắt nhìn bóng đêm phía xa.

Hắn ở trong nhất tầng bí cảnh tiềm tâm tu luyện, hơn mười ngày nay chưa từng có ai đến quấy rầy, làm hẳn bất giác thả lỏng cảnh giác.

Cho đến giờ phút này hẳn bỗng nhiên nhớ đến trong bí cảnh không chỉ có một mình hẳn.

Ngay sau đó hẳn phát hiện trong một góc tối cách mình ngàn trượng có một đôi mắt sáng nhìn mình chằm chằm.

Phong Liệt lòng máy động, chậm rãi đứng lên, âm thầm đề phòng.

Chính lúc này, trước mặt hẳn bỗng có gió nhẹ thổi, bỗng một bóng người xuất hiện.

- A?

Con người Phong Liệt co rút, phong ma thần thương chớp mắt xuất hiện trong tay, cùng lúc đó, hẳn vội vàng biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân ẩn vào sương mù dày đặc, đôi mắt đỏ rực lạnh lùng nhìn lại.

Giờ phút này hẳn mơ hồ cảm giác được người đến có thực lực trên mình nhiều, nhưng hẳn sẽ không ngồi chờ chết.

Tiếp theo, Phong Liệt dễ dàng thấy diện mạo người đến.

Chỉ thấy phía trước mười trượng đang đứng một trung niên tu sĩ mặc trường bào trắng, khuôn mặt tuấn dật nho nhã, trên người gã không lộ ra chút khí thế mạnh mẽ nhưng có hơi thở phiêu dật xuất trần.

Dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, Phong Liệt biết người này rất mạnh!

Không nói khác, chỉ việc người này có thể từ ngoài ngàn trượng đi tới gần đây đủ thấy cao thủ bình thường không thể so sánh, dù là cao thủ thần thông cảnh cũng không cách nào làm được.

Người đàn ông trung niên thấy Phong Liệt phản ứng nhanh chóng thì mặt xẹt qua vẻ kinh ngạc, sau đó cười khẽ nói:

- Ha ha, tiểu tử, đừng sợ! Bốn tọa không có ác ý.

Phong Liệt không vì một câu của đối phương mà bỏ cảnh giác, ở trong sương mù bình tĩnh hỏi:

- A? Không biết nên xưng hô tiền bối như thế nào?

- Ừm, người gọi ta Tử Long tiền bối là được.

- Cái gì? Người là Tử...Tử Long hộ pháp?

Người đàn ông trung niên chưa dứt câu thì Phong Liệt kiểm không được kinh kêu, lòng dậy sóng.

- Tử Long hộ pháp? Cái này sao có thể chứ? Không lẽ chính là kim lân hộ pháp duy nhất trong ám võ viện! Cao thủ long biến cảnh?

Người đàn ông trung niên thản nhiên gật đầu nói:

- Không sai, chính là bổn tọa!

230. Chương 267 : Nghi Hoặc (2)

Kích động qua đi, Phong Liệt rút về khỏi đen, hồi phục hình người, cung kính chấp tay hành lễ nói:

- Đệ tử Phong Liệt bái kiến Tử Long hộ pháp!

Nói đùa, Tử Long hộ pháp chính là nổi danh trong cường giả long biến cảnh, lão yêu quái không biết sống bao nhiêu năm, dù Phong Liệt còn trẻ tuổi ngang ngược nhưng đối mặt lão già đứng trên đỉnh đại lục thì hẳn phải ngoan ngoãn thôi.

Ở trước mặt cao thủ, Phong Liệt trừ trốn vào long ngực ra thì tất cả thủ đoạn đều không có chút tác dụng.

- Miễn lễ!

Tử Long hộ pháp nhẹ gật đầu, ánh mắt liếc ngưng nguyên đan trong lòng Phong Liệt, dường như hơi ngoài ý muốn.

Lúc này gã thu lại khí thế, nhìn từ mặt ngoài như tiên sinh dạy học trong học viện dân gian, trừ đôi mắt sâu thẳm bí ẩn ra.

Phong Liệt cố ổn định tinh thần, ra vẻ bình tĩnh hỏi:

- A, không biết Tử Long tiên bối tìm Phong Liệt có gì sai bảo?

Hắn có áp lực rất lớn, cao thủ long biến cảnh về mặt lý luận đã tương đương với thực lực một chân long thời viễn cổ, nếu người ta muốn giết hắn chỉ cần thổi một hơi là được.

Hơn nữa cường giả xuất trần tuyệt tục như vậy không phải tiểu nhân vật như hắn có thể thấy. Cho đến giờ phút này, người trước mắt làm hắn có cảm giác như nằm mơ.

Tử Long hộ pháp mắt lấp lóe, cười khê nói:

- Phong Liệt, người thức tỉnh là long hoàng huyết mạch đúng không?

- A?

Người Phong Liệt run lên, biến sắc mặt.

Hắn không ngờ đối phương nhìn ra long hoàng huyết mạch của mình, đây là bí mật lớn nhất của hắn. Thoáng chốc hắn liên tục đổi sắc mặt, không biết nên đáp làm sao.

Hắn biết rõ Tử Long hộ pháp hỏi vậy thì chắc đã có nắm chắc rồi, hắn không thừa nhận cũng chẳng có gì.

Nhưng tiếp theo không chờ hắn đáp lời, chỉ nghe Tử Long hộ pháp nói tiếp:

- Ha ha, người không cần quá lo, bổn tọa cũng là quan sát thời gian dài khẳng định. Nhưng khiến bổn tọa khó hiểu là tại sao người cố ý che giấu long hoàng huyết mạch?

Phong Liệt giật mình một thoáng rồi dần bình tĩnh lại.

Tình hình trước mắt có sợ cũng vô dùng, thăm dò suy nghĩ của Tử Long hộ pháp mới là lẽ phải. Nhưng cho đến giờ hắn không cảm giác Tử Long hộ pháp có ác ý, điều này khiến hắn an tâm chút.

Phong Liệt lén lau mồ hôi lạnh, cẩn thận nói:

- Cây to đón gió lớn! Đệ tử không muốn chọc người chú ý.

- Ồ?

Tử Long hộ pháp mỉm cười, bỗng nói ra một câu khiến Phong Liệt tay chân bủn rủn:

- Người mà rất tốt, nếu không phải cho đến nay người đều ẩn giấu long hoàng huyết mạch, nếu không thì đã bị gọi đi ma khí viện rồi.

Phong Liệt lòng máy động, ra vẻ nghi hoặc nói:

- Tiền bối nói vậy là sao?

Tử Long hộ pháp ngẫm nghĩ, đắn đo, mặt lộ nụ cười đầy ẩn ý:

- Người không cần biết quá nhiều, chỉ cần luôn che giấu bí mật này là được! Hơn nữa sau này gặp người ma khí viện cẩn thận chút, nhất là một đệ tử tên Sở Huyền. Đương nhiên nếu người có nắm chắc thì trong luận bàn giết hấn càng tốt!

- A? Diệt sát Sở Huyền?

Phong Liệt lòng run lên, kinh ngạc nhìn Tử Long hộ pháp, thầm suy tư.

”Thì ra Tử Long hộ pháp sớm biết bí mật của Sở Huyền, nghe giọng điệu hình như không muốn cho y vùng lên. Nhưng tại sao gã muốn mình trong luận bàn giết Sở Huyền? Chuyện này thật là quái.”

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt mắt chớp lóe nói:

- Tiền bối, không biết người làm sao thấy được đệ tử có long hoàng huyết mạch?

- A?

Tử Long hộ pháp ngẩn ra, ngẫm nghĩ rồi nói:

- Cái này hử, đến cảnh giới của ta rồi có thể mơ hồ cảm giác trong người người hơi thở uy nghiêm khác với mọi người. Hơi thở này không liên quan linh hồn, lúc trước ta quan sát người thật lâu mới liên tưởng đến điều này.

- Ồ, thì ra là vậy!

Phong Liệt hiểu ra, thở phào nhẹ nhõm, hình như lão già này chỉ là từ huyết mạch phán đoán kết luận chứ không phát hiện đại thần thông của mình, vậy tốt rồi.

Nếu chỉ là long hoàng huyết mạch thì đối với tuyệt thế cao nhân sống lâu dài như Tử Long hộ pháp không có bao nhiêu sức hấp dẫn, nhưng nếu bị đối phương biết thần thông thiên phú của mình thì e rằng sẽ không bình tĩnh như vậy.

Chính lúc này, Tử Long hộ pháp bỗng bắn một hạt châu to cỡ hạt đậu đến gần Phong Liệt, thản nhiên nói:

- Người cầm cái này đi, giúp ích chút chút cho người che giấu hơi thở.

- Đa tạ tiền bối!

Phong Liệt nói một tiếng cảm ơn, vội vàng nhận lấy hạt châu, lật qua lại xem.

Đối với vật cao thủ long biến cảnh tặng cho, Phong Liệt không thể kiềm chế kích động, mặt lộ vẻ khao khát.

Hạt châu này nhìn từ bên ngoài không khác gì dạ mạc châu, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện bên trong có một tia khí thể quái lạ như mây như sương, trừu diệu đó ra nhìn từ bên ngoài không thấy có đặc điểm gì.

Phong Liệt sốt ruột nặn ra một giọt máu nhận chủ hạt châu, rồi tâm ý động, thu nó vào trong người.

Sau đó lòng Phong Liệt run lên, trong đầu của hấn thoáng chốc có tin tức liên quan hạt châu.

Những tin tức này khiến hấn lập tức hiểu hạt châu không phải linh bảo bình thường mà là kiện thất phẩm huyền bảo... Chập long châu.

”Úi chà, cao thủ long biến cảnh đúng là rộng rãi, vừa ra tay liền là huyền bảo vô cùng quý giá! Hắc hắc, lần này lời to!”

Phong Liệt hít ngậm khí, mừng thầm không thôi.

Một cái thất phẩm huyền bảo, đã đủ khiến cho cao thủ hóa đạn cảnh liễu mạng giành giật, giá trị vô giá.

Phong ma thần thương trong tay Phong Liệt là dùng chín loại luyện khí thánh thể gian hiểm có mới luyện chế mà thành, cũng chỉ là cực phẩm linh bảo mà thôi, vẫn không thể nào siêu thoát phạm trù linh bảo, hơn nữa muốn tăng cấp nó lên huyền bảo cần thời gian dài mới được, huống chi là thất phẩm huyền bảo.

Nhưng tiếp theo, khi Phong Liệt biết được công năng của chập long châu thì dở khóc dở cười.

Tác dụng của chập long châu chỉ có một, chính là che giấu hơi thở.

Nói đến thì công năng này cũng rất thực dụng, trước kia trong dạ mạc đại hiệp cốc Phong Liệt bị bị ma khí viện Lý trưởng lão sử dụng ngăn diên truy tung. Nếu trên người hắn đeo chập long châu chắc có thể cắt đuôi Lý trưởng lão.

Nhưng một thất phẩm huyền bảo mà chỉ có công năng như vậy thì hơi kém.

Hình như Tử Long hộ pháp thấy ra Phong Liệt hơi thất vọng, cười cười nói:

- Ha ha, Phong Liệt, ngươi đừng xem thường viên chập long châu này nhé. Khi nó tấn chức lên huyền bảo thì lại diễn sinh liễm hình thần thông, chỉ cần người thoát khỏi tầm mắt của người khác, dù trong phạm vi tinh thần lực thăm dò cũng chưa chắc phát hiện ra người.

- Ồ?

Nghe Tử Long hộ pháp nói vậy, mắt Phong Liệt sáng lên.

Ngay sau đó, hắn lập tức khép dùng tinh thần lực nội thị, kết quả kinh ngạc phát hiện, các phần trong thân thể như là biến mất, có thể chạm được nhưng dùng tinh thần lực chỉ tra xét được sương khí mà thôi.

- Liễm hình thần thông, quả nhiên không sai!

Phong Liệt vẻ mặt hơn hớn. Công năng này đúng là nghịch thiên, về sau không cần lo lắng bị cao thủ dùng tinh thần lực dò xét, chạy trốn tiện hơn nhiều.

Hơn nữa nó còn có thể che giấu khí huyết dồi dào hơn người thường trong cơ thể Phong Liệt, không cần lo bị một số siêu cấp cao thủ sắp xuống mồ mơ ước thiên tài huyết mạch của mình.

231. Chương 268 : Trùng Quan

Lúc này Phong Liệt rất cảm kích Tử Long hộ pháp và hơi kinh ngạc, không lẽ mình có long hoàng huyết mạch mới được gã chú trọng?

Phong Liệt trầm lắng đầu, trực giác cho hắn biết chuyện không đơn giản như vậy, nhưng hắn không thấy Tử Long hộ pháp có ác ý gì nên thản nhiên nhận.

Phong Liệt do dự một chút, hỏi:

- Tiền bối, đệ tử có một vấn đề không biết có nên hỏi không nữa?

Tử Long hộ pháp thản nhiên đáp, bộ dạng kiên nhẫn lắng nghe:

- Nói nghe một chút xem!

Phong Liệt hơi mong chờ nói:

- Tiền bối có thể kể cho đệ tử nghe một chút về cổ giới không?

Hắn biết có lẽ cổ giới liên quan đến chút bí ẩn trong giáo nhưng không thể không hỏi.

Hơn nữa hắn thấy ra Tử Long hộ pháp dễ nói chuyện, hơn nữa người ta lớn tuổi, tu vi cao, chắc biết nhiều. Trừ gã ra hắn không tìm thấy ai thích hơn giải đáp nghi hoặc của mình.

Nhưng Tử Long hộ pháp cho đáp án khiến hắn thất vọng.

Tử Long hộ pháp hơi nhú mày, nói:

- A? Cổ giới à? Thật ra chính là mảnh đất mệnh mông cách Long Huyết đại lục chúng ta rất xa, bây giờ người vẫn không nên biết. Hơn nữa trước khi người chưa đến thần thông cảnh thì đừng vào vô quang bí cảnh, chỗ này không phải nơi yên lành gì.

- Tại sao vậy?

Phong Liệt ngẩn ra, hắn cảm giác ở trong vô quang bí cảnh tốc độ tu luyện tiến triển cực nhanh, hơn nữa hoàn cảnh yên tĩnh, không ai quấy rầy, đúng là một nơi không tệ. Nếu không phải mấy tháng sau hắn sẽ rời khỏi ám vô viện thì rất muốn thường trú tại đây.

- Hừ hừ!

Tử Long hộ pháp cười khẩy, dường như nhìn ra ý nghĩ trong lòng Phong Liệt, thản nhiên nói:

- Có phải là người thấy trong bí cảnh này rất an toàn? Nếu như bốn tọa nói cho người biết trong mười ngày người tu luyện có ít nhất hai trăm cao thủ từ thần thông cảnh trở lên định giết chết người, chắc người sẽ không cho rằng như vậy đi?

- Cái gì? Họ là ai? Tại sao muốn giết ta?

Phong Liệt giật mình, hay quá ta, lại có ai trăm cao thủ từ thần thông cảnh trở lên định giết chết mình!

Hắn không nghi ngờ lời Tử Long hộ pháp nói, bởi vì người ta là cao thủ long biến cảnh, thật sự không đáng nói xạo với con kiến là hắn, hắn chưa đủ tư cách đâu, còn kém rất xa.

Tử Long hộ pháp hơi bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Cụ thể là ai thì có nói người cũng không biết. Người chỉ cần biết trừ người ám vô viện, còn lại mười bảy viện phái thậm chí là cổ giới, người Ma Long giáo đều có khả năng xuống tay với người.

Phong Liệt vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh.

Hắn sớm biết trong Ma Long giáo cực kỳ hỗn loạn,, gia thế đấu đá không dứt, quyền thế phân tranh liên miên, một khi ra khỏi sơn môn Ma Long giáo khuynh gia diệt tộc là chuyện thường.

Nhưng bây giờ nghe giọng điệu của Tử Long hộ pháp thì Phong Liệt cảm thấy dường như tình cảnh của ám vô viện có vấn đề, như là mọi mặt chịu địch.

Tử Long hộ pháp không để ý đến Phong Liệt nghĩ gì, bỗng gã mỉm cười, nói:

- Chẳng phải người định xông chân khí cảnh sao? Nuốt vào viên ngưng nguyên đan này đi, bốn tọa giúp người một tay!

- A? Vâng! Đa tạ tiền bối thành toàn!

Phong Liệt lộ vẻ mặt mừng rỡ, hắn không ngờ đường đường là Tử Long hộ pháp mà chịu giúp nhe nhỏ đệ tử nguyên khí cảnh đột phá bình cảnh, đây chính là chuyện tốt trời cho nha! Bên cạnh có một cao thủ long biến cảnh giúp đỡ thì hắn muốn không thành công cũng khó.

Tiếp theo hắn chẳng chút do dự khoanh chân ngồi xuống, há mồm nuốt xuống ngưng nguyên đan, nhanh chóng vận chuyển công pháp, bắt đầu cưỡng bức đột phá bình cảnh.

Một lát sau, Phong Liệt cảm thấy người bỗng *Ầm!* một tiếng, một đoàn khí nóng chợt tạc nổ khiến thân hình hắn run bần bật, cảm giác cả người bị xé rách.

Nhưng khí thể mệnh mông này tạc nổ rồi không chạy loạn mà không lâu sau rất ngoan theo kinh mạch chảy vào trong đan điền, không chút gợn sóng.

"Cha nó! Được hiểu của ngưng nguyên đan này mạnh hơn ngưng khí đan vài chục lần! May là lão tử nuốt long cốt linh quả rồi, nếu không lần này nổ tan xác bỏ mình là cái chắc!"

Phong Liệt rung động, trong lòng sợ hãi.

Trong đan điền của hắn vốn là tràn ngập nguyên lực hùng hồn, nhưng quái dị là ngưng nguyên đan hóa thành khí thể lạ tiến vào đan điền rồi chẳng những không chật chội mà còn đem nguyên lực trạng thái khí dần cô đọng.

Cùng lúc đó, hắn càng thêm điên cuồng cắn nuốt nguyên khí đậm đặc quanh người, khiến đan điền luôn ở trạng thái đầy.

Cách mười trượng, Tử Long hộ pháp thân nhiên nhìn Phong Liệt sắc mặt liên tục thay đổi, nắm rõ tình hình trong người hắn như lòng bàn tay.

Gã có thể cảm giác rõ ràng khí thể lúc mạnh lúc yếu trong người Phong Liệt, đó là dấu hiệu trùng kích bình cảnh đã đến giây phút mấu chốt.

Nếu không có nhân tố bên ngoài giúp đỡ, trạng thái như vậy ít nhất kéo dài hơn mười ngày, mãi đến khi đan điền trong người Phong Liệt xuất hiện một giọt thể lỏng nguyên lực mới thôi. Nhưng Tử Long hộ pháp không thể nào chờ lâu như vậy.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Một lát sau, vài bóng người mơ hồ như sao băng nhanh chóng xẹt qua chân trời, khi đi qua ngọn đồi nhỏ này thì hơi khựng lại, rồi tốc độ càng nhanh hơn trước biến mất không còn bóng dáng, như là chạy trốn.

- Hừ, không hiểu quy tắc!

Tử Long hộ pháp lạnh lùng liếc mấy người đó, khóe môi nhếch nhếch cười nhạt. Gã nhẹ vung tay phải, ba màn đen nhạt rời tay biến mất trong hắc ám. Ngoài mười trượng vang mấy tiếng hét khe khẽ, rồi mọi thứ trở về bình tĩnh.

Lúc này nguyên khí xung quanh Phong Liệt dường như không chịu nổi hắn điên cuồng cắn nuốt, biến mỏng đi, khí thể trong người hắn bằng phẳng lại.

- A? Không uống là có long hoàng huyết mạch, tốc độ liễm khí nhanh như vậy!

Tử Long hộ pháp nhìn Phong Liệt khoanh chân ngồi, vẻ mặt kinh ngạc. Gã do dự một lúc, đột nhiên hai tay nhanh chóng ngưng kết một huyền ảo pháp ấn đánh vào người Phong Liệt.

Ngay sau đó, chỉ thấy lực hút khổng lồ khuếch tán trong người Phong Liệt, nguyên khí thiên địa phạm vi vài chục dặm như bị lôi kéo nhanh chóng tụ tập hướng hắn. Nguyên khí đậm đặc rất nhanh vây quanh đồi nhỏ hình ảnh mây đen dày nặng, hơn nữa liên tục chui vào người hắn.

"Cha nó! Lão già này định hại chết lão tử à?" Phong Liệt thầm chửi.

Bây giờ sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, toàn thân nổi gân xanh, trên mặt từng lần gân gồ lên như con giun, rất đáng sợ. Làn da thấm ra tơ máu như tùy thời sẽ nổ tan xác bỏ mình, khiến hắn kêu khổ liên tục.

Khi Tử Long hộ pháp đánh ấn quyết quái dị vào người hắn thì hắn liền cảm thấy trong đan điền dường như xuất hiện một tụ nguyên pháp trận, lấy tốc độ kinh người điên cuồng ngưng tụ nguyên lực, thúc đẩy hắn cắn nuốt nguyên khí thiên địa bạo tăng gấp chục, trăm lần.

Dù gân mạch toàn thân hắn trải qua long cốt linh quả cải tạo đã biến đủ cứng cỏi, nhưng giờ phút này tới cực hạn chịu đựng rồi.

Tất cả kinh mạch trong người hắn tràn ngập nguyên khí mênh mông khiến tốc độ vận chuyển công pháp chậm lại, cực kỳ nặng nề, như là con nít bảy tuổi đẩy cối xay nặng nề chuyển động vậy, cực kỳ vất vả.

Phong Liệt rõ ràng cảm nhận được nếu cứ tiếp tục như vậy hắn rất nhanh sẽ nổ tan xác bỏ mình, tuyệt đối không có cơ may.

Nhưng lát sau khiến Phong Liệt hơi yên tâm là khi kinh mạch đạt đến cực hạn chịu đựng rồi, mọi thứ dường như dần dịu lại. Trong đan điền tốc độ vận chuyển của 'Tụ nguyên pháp trận' chậm đi nhiều, dần đạt đến cân bằng kỳ diệu.

232. Chương 269 : Nữ Nhân Từ Trên Trời Rơi Xuống

Phong Liệt vui mừng nhưng vẫn không dám khinh thường, hẩn nhắm mắt tập trung vận chuyển thiên cấp công pháp, nhanh chóng tiêu hóa nguyên khí trong người.

Cảm nhận trong người điên cuồng tăng vọt nguyên lực, hẩn vừa căng thẳng vừa hưng phấn.

Giờ phút này, Tử Long hộ pháp đứng bên cạnh thì vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phong Liệt, ánh mắt trầm trọng thêm.

Gã phát ra ản quyết đó bên trong ản chứa chút tinh thần lực của hẩn, nên mới dễ dàng khống chế tốc độ vận chuyển của 'Tụ nguyên pháp trận' trong người Phong Liệt, và phát hiện tình hình sức chịu đựng của hẩn, để bảo đảm an toàn tính mạng cho hẩn.

Nếu không thì khiến Phong Liệt nổ tan xác bỏ mình trước mắt gã, đường đường là cao thủ long biến cảnh còn mặt mũi nào nữa?

Trong quá trình này độ cứng cõi kinh mạch của Phong Liệt vượt qua dự đoán của gã.

Lấy kiến thức cao thủ long biến cảnh của gã, độ mạnh kinh mạch của Phong Liệt sợ rằng đã có thể so với cao thủ thần thông cảnh, thật khiến người khó tin.

Đây còn chưa phải khiến hẩn kinh ngạc.

Khi tia tinh thần lực tiến vào đan điền của Phong Liệt thì thấy phong ma thần thương bên trong.

Mặc dù gã không thể chỉ dựa vào mắt mà đoán ra tài liệu nào chế thành phong ma thần thương, nhưng gã có thể cảm gicó được thương to phát ra khí thể lại có thể uy hiếp một tinh thần lực của gã, quá kinh người.

Gã đường đường là cao thủ long biến cảnh nhé!

Dù là một tia tinh thần lực cũng đủ giết chết bất cứ cao thủ chân khí cảnh, cương khí cảnh thậm chí là có lực chấn nhiếp rất lớn với cao thủ thần thông cảnh.

"Tiểu tử này! Đúng là ra ngoài ý muốn!"

Tử Long hộ pháp ngây ngẩn một chốc rồi lắc đầu bật cười.

Gã từ khi Phong Liệt tiến vào ám võ viện thì thường chú ý đến hành động của hẩn, đối với tính tình, phong cách hành động của hẩn rất là hiểu rõ, gã khá vừa lòng Phong Liệt, miễn cưỡng phù hợp nhân tuyển quan trọng kia.

Nhưng giờ phút này gã phát hiện dường như mình không hoàn toàn hiểu tiểu tử này, ít nhất phong ma thần thương quá dị, thiên long ản ký ở trán Phong Liệt khiến gã khó hiểu.

- Grao!!!

Phong Liệt ngồi xếp bằng đột nhiên đứng dậy, duỗi hai tay ra giữa đầu hủ dài, tiếng hú vang dội truyền khắp mười dặm, trong bí ảnh yên tĩnh chấn không gian kêu *ong ong*

Cùng lúc đó, tốc độ hẩn cắn nuốt nguyên khí thiên địa lại tương vọt, từng mảng nguyên khí linh vụ đậm đặc nhanh chóng dung nhập vào lỗ chân lông toàn thân hẩn.

Kéo dài một khắc sau người Phong Liệt run lên, mặt lộ vẻ thống khổ.

Lúc này công hiệu ngưng nguyên đan trong đan điền của hẩn dần hao hết, một giọt dịch đen đúng lúc xuất hiện trong đan điền, khiến Phong Liệt mừng như điên.

Sau đó trong đan điền của hẩn nguyên khí dâng trào nhanh chóng tụ tập vào giọt dịch đen này, rất nhanh dung nhập vào trong khiến dịch không ngừng to lớn.

Lại qua nửa canh giờ, sở hữu nguyên lực rốt cuộc đều chuyển hóa thành một giọt dịch đen cỡ hạt đậu.

Phong Liệt hít sâu một hơi, đột nhiên mở hai mắt, tia sáng sắc bén bắn ra ba trượng, sau lưng có một ma long ảo ảnh cỡ ba trượng uốn lượn gầm rống, nguyên lực dao động so với ban đầu tăng cường hơn mười lần.

- Ha ha ha ha! Rốt cuộc thành công! Chân khí cảnh!

Dù kiếp trước Phong Liệt đã trải qua một lần, nhưng hiện giờ bỗng nhiên đột phá đến chân khí cảnh nhất tầng vẫn khiến hắn mừng như điên.

Giờ phút này bên trong đan điền của hắn dù còn sót lại một giọt nhỏ nguyên lực nhưng hắn cảm nhận rõ ràng giọt nguyên lực này tinh thuần hơn trước vô số lần, khiến thực lực bùng phát gần chục lần.

Hắn hơi vận chuyển chiến kỹ liền cảm nhận trong kinh mạch tràn ngập nguyên lực hùng hồn nặng nề như sóng gầm, nguyên lực tinh thuần như vậy khiến hắn tăng vọt niềm tin, muốn lập tức tìm đối thủ đại chiến một trận.

Nhưng hắn chỉ là tưởng tượng thôi, hiện giờ chỉ có một Tử Long hộ pháp, cho hắn mười lá gan cũng không dám lấy gậy mài dao.

Vui sướng qua một lát, Phong Liệt vội vàng cảm ơn Tử Long hộ pháp lần nữa. Nếu không phải được đại cao thủ long biến cảnh này giúp đỡ thì hắn tuyệt đối không có khả năng trong nửa ngày ngắn ngủi đột phá chân khí cảnh.

Hơn nữa, lúc trước hắn đang xông quan lơ mơ cảm giác vài khí thể mạnh mẽ xẹt qua gần đó, địch ta khó dò.

Nếu không có mặt Tử Long hộ pháp, lúc trước hắn không hiểu tình hình ngây ngốc nuốt vào ngưỡng nguyên đan, sợ rằng dữ nhiều lành ít, hiện tại tưởng tượng lòng hắn sợ hãi.

- Được rồi, bốn tọa còn có chuyện phải làm, người tự giải quyết cho tốt đi!

Tử Long hộ pháp thấy đã thành công đột phá, cũng không ở lại lâu hơn. Gã nhìn chằm chằm Phong Liệt một cái hồi nhoáng người lên, chớp lóe vài cái đã biến mất trong bóng đêm.

- Cung tiền hộ pháp tiền bối!

Phong Liệt cung kính nhìn theo Tử Long hộ pháp biến mất, từ xa nhìn truyền tống trận ngoài vài chục dặm chớp lóe một cái, lòng khao khát tốc độ của cao thủ long biến cảnh.

Nhìn Tử Long hộ pháp rời khỏi bí cảnh, Phong Liệt thấy thể xác và tinh thần buông lỏng, trên mặt khó giấu niềm vui sướng.

- Hắc hắc! Lão tử hiện giờ đã trở thành cao thủ chân khí cảnh, chắc sẽ khiến vài người kinh ngạc lắm, hắc hắc hắc! Sở Huyền, người cầu nguyện đừng đụng để lão tử thấy mặt! ừm, hay là che giấu tu vi đi, tặng quà bất ngờ cho ai đó!

Phong Liệt ngẫm nghĩ rồi lặng lẽ vận chuyển chấp long châu.

Ngay sau đó, khí thể trên người hắn chậm rãi giảm xuống, rất nhanh trở lại nguyên khí cảnh cửu tầng.

Nếu hắn không đánh nhau với ai thì e rằng dù là cao thủ long biến cảnh đều khó phát hiện tu vi thật sự của hắn. Huống chi Ma Long Hắc Âm Chi Thân của hắn là lá bài không lộ ra trước mắt người.

Vui vẻ chốc lát sau, Phong Liệt đột nhiên nghĩ đến lời Tử Long hộ pháp, biết không thể ở lâu trong bí cảnh.

Trầm ngâm một lát, Phong Liệt không chút lưu luyến bay hướng truyền tống trận. Mặc dù bí nhỏ là nơi tu luyện không tệ nhưng mạng nhỏ quan trọng hơn.

Bây giờ hắn đã là long võ giả chân khí cảnh nhất tầng, chạy nhanh như gió, tốc độ nhanh hơn ban đầu gấp mấy lần khiến Phong Liệt rất vui.

Khoảng cách hắn mười dặm giây lát liền trôi qua, nhưng khi Phong Liệt cách truyền tống trận 'Long Huyết Giới' còn chưa đến trăm trượng thì bỗng xảy ra việc ngoài ý muốn.

Chỉ thấy truyền tống trận đánh dấu 'Nhị tầng' chớp lóe một cái, lòng Phong Liệt căng thẳng, biết có người truyền tống đến.

Hắn không dám ở lâu định rời đi ngay.

Nhưng vào lúc này, một bóng người bỗng xuất hiện trên bầu trời rớt xuống đầu Phong Liệt.

Ầm!

- A!

Một tiếng trầm đục qua đi, Phong Liệt bất ngờ không kịp đề phòng bị bóng người đập trúng. Người kia kêu đau một tiếng rồi *rầm bịch* té xuống đất.

- Tổ cha nó!

Phong Liệt khựng lại, chỉnh sửa tóc, sắc mặt tức giận. Mặc dù truyện tổng trận định vị không chính xác lắm nhưng người này rớt xuống đầu hắn thì quá đáng rồi đi!

Hắn tức giận nhìn sang, thấy rõ người đó thì dạ dày co rụt.

Đó là một cô gái mặc chiến y trắng, dáng người nhấp nhô mỹ miều, có thể nói là đáng người ma quỷ khiến người kiềm không được nuốt nước bọt khan.

Nhưng khuôn mặt cô gái cực kỳ xấu xí, không nói đen như đáy nồi, mặt mày cong vẹo như con quỷ, làm Phong Liệt buồn nôn.

Cùng lúc đó, Phong Liệt phát hiện dường như cô gái bị trọng thương, chiến y nhiều chỗ rách rưới, vết máu rải rác.

Khi nàng ngã xuống đất thì khó khăn giật người vài cái rồi vô lực bò dậy, lần nữa ngã xuống, thở dốc nặng nề.

233. Chương 270 : Trợn Mắt Há Mồm

- Khụ khụ!

Cô gái khê ho khan, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Phong Liệt, lại khiến hắn buồn nôn.

Cô gái mặt mày thật sự quá xấu, đủ khiến bất cứ người đàn ông bình thường nào vừa trông thấy liền không dám xem lần thứ hai.

Điều này khiến Phong Liệt quen nhìn U Nguyệt, Tiểu Yên, Tiểu Lục, Diệp Thiên Tử, các loại mỹ nữ tuyệt sắc nhin không được, khóe môi co giật.

Cùng lúc đó, Phong Liệt bất giác nghĩ đến một câu rất thời thượng rằng: xấu không phải lỗi của người, nhưng tùy tiện chạy ra dọa người chính là lỗi lầm của người, đương nhiên tùy tiện từ trên trời rớt xuống đập trúng người thì càng sai!

- Bà nội nó! Thật xui xẻo!

Phong Liệt vội phủi vị trí từng đụng chạm với cô gái, lòng run lên, không có cả can đảm tính sổ với cô gái, chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn chết.

- A! Cái này...

Cô gái thấy biểu hiện của Phong Liệt thì ngẩn ra, rồi bỗng nhiên hét lên một tiếng, tiếp đó nàng nhanh chóng kéo cái mũ xinh đẹp mũi nhọn màu trắng đội lên đầu, che đi khuôn mặt xấu xí.

Có lẽ là động tác quá nhanh ảnh hưởng vết thương, nàng kiềm không được lại ho ra máu, nhuộm đỏ áo choàng trắng.

- Người đứng lại đó!

Đang lúc Phong Liệt định tránh khỏi cô gái chuẩn bị di hướng truyền tổng trận thì cô gái đột nhiên phát ra tiếng hét trong treo êm tai.

Phong Liệt khinh thường bĩu môi, không dừng bước, dường như không nghe thấy vậy.

Mặc dù cô gái bị thương nặng nhưng Phong Liệt không phải người nhiệt tình gì, đừng nói cô gái xấu cực kỳ, dù có đẹp như tiên nữ thì hắn cũng không có lòng cứu mỹ nhân.

Cô gái không chết tâm nói:

- Người đứng lại! Ta van cầu người ôm ta đến truyền tống trận được không? Ta có thể đưa long tinh cho người!

Nếu chỉ nghe giọng của cô gái thì đúng là mềm mại dịu nhẹ cực kỳ êm tai.

Phong Liệt nôn khan, than thở:

- Ừa! ôm người đi truyền tống trận còn không bằng trực tiếp giết lão tử cho rồi, lão tử không cần kiếm long tinh này.

Nhìn một cái sợ rằng nằm mơ thấy ác mộng, nếu ôm nữa chắc ới chết luôn, không chừng sau này tính hướng cũng biến đổi.

- Người...hừ! Tên đáng ghét khốn kiếp!

Cô gái bị lời của Phong Liệt chọc giận muốn ới máu, cực kỳ buồn bực và sốt ruột.

Thân thể nàng bị trọng thương, ngay cả đi đến truyền tống trận cách trăm trượng đều cực kỳ khó khăn, vậy thì làm sao thoát khỏi ma chướng của cái tên sau lưng?

Thật là sợ cái gì đến cái đó!

Chính lúc này, truyền tống trận liên tiếp 'Nhị tầng' đột nhiên lại lần nữa lấp lóe một cái. Lần này dao động mãnh liệt hơn trước nhiều, vài bóng người xuất hiện ở trên không trung, cùng đáp xuống.

Cùng lúc đó, bên trong có một người đàn ông trẻ tuổi khuôn mặt âm trầm lên tiếng:

- A? Lan Tiểu Y, quả nhiên người không trốn xa, tốt lắm! Mau phong tỏa truyền tống trận, có thể giải quyết trong này là tốt nhất! Hừ hừ!

Nghe thanh âm, cô gái dưới đất người run lên, hình như rất sợ hãi, dường như nàng dốc hết sức mới đứng lên được, lão đảo sắp ngã.

Thấy nhiều người xuất hiện thì Phong Liệt cũng rung động, hắn lười xem tình hình người đến, chỉ muốn thoát khỏi nơi thị phi này, nên hắn tăng tốc độ bay tới trước.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhú mày.

Chỉ thấy bên trên truyền tống trận liên tiếp 'Long Huyết Giới' có một người đàn ông trung niên sau lưng có bốn ma long ảo ảnh chùng năm trượng uốn lượn, gã nhanh chóng đáp xuống trước truyền tống trận, vừa lúc chặn đường Phong Liệt.

Trong thời gian này Phong Liệt đã hiểu truyền tống trận không chính xác lắm, người từ bên trong truyền tới thường xuất hiện cách ngàn trượng, cụ thể là ở đâu thì cũng chỉ có trời biết.

Phong Liệt thậm chí nghi ngờ nếu một số đệ tử nguyên khí cảnh sử dụng truyền tống trận có phải sẽ xuất hiện trên cao ngàn trượng rồi té thành thịt nát không.

Ba truyền tống trận đánh dấu 'Nhị tầng', 'Long Huyết Giới', 'cổ giới' cách nhau chưa đến hai trăm trượng, xuất hiện một ít chuyện nhảm lẫn cũng không có gì kỳ.

Lúc này Phong Liệt không thể nghĩ nhiều, hắn thấy ra chắn trước mặt là cao thủ cương khí cảnh tứ tầng, mặc dù hắn không sợ nhưng cũng không muốn gây chuyện, chỉ mong nhanh chóng rời khỏi đây.

Lại không tưởng rằng, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Khi Phong Liệt định vòng qua người này thì cao thủ cương khí cảnh bỗng vùng lên huyết kiếm. *xoẹt* một tiếng, kiếm quang sắc bén bắn ra, chớp mắt chém mất đất đằng trước hắn nứt một khe thật sâu.

Người đàn ông trung niên lãnh tuấn quát với Phong Liệt:

- Đứng lại! Tôn thiếu chủ có lệnh, phong tỏa truyền tống trận!

Phong Liệt lạnh lùng nhìn cao thủ cương khí cảnh đó, nói:

- Tránh ra! Ta không muốn tham gia chuyện của các người, cũng đừng cản đường ta!

Vừa nói hần vừa thăm đề phòng.

Mặc dù hần chỉ mới đến chân khí cảnh nhưng vì có nhiều vũ khí bên cạnh nên không e sợ người này.

Người đàn ông trung niên khuôn mặt khắc khổ phớt lờ lời Phong Liệt nói, im lặng không nói lùi lại mấy bước, giơ ngang kiếm trước truyền tống trận, hộ cả tòa truyền tống trận sau lưng.

Phong Liệt thấy vậy thì rất giận, kiếm không được định giải quyết tên này. Bây giờ thực lực của hần tăng vọt, cũng muốn tìm một người luyện tập chơi.

Đương nhiên, hần không phải loại người lỗ mãng, phải trước tiên quan sát tình hình đã.

Hần vừa đề phòng người này vừa dùng khóe mắt quan sát tình huống xung quanh.

Đối phương có tổng cộng bốn người, đều mặc trang phục đen, tay áo có tiêu ký một ma long, giống hệt như tay áo của Phong Liệt.

Bốn người đều là cao thủ cương khí cảnh, may là bên trong không có hậu kỳ cương khí cảnh khiến Phong Liệt vững bụng chút. Hần tự nghĩ dù chính mình không địch nổi thì muốn trốn cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội.

Khiến Phong Liệt lấy làm kỳ lạ trên trán mấy người kia có tiêu ký hình thoi bất quy tắc, tỏa ra khí thế bí ẩn.

Thiếu chủ kia sai bảo, có ba người conh gác truyền tống trận, còn lại thiếu chủ thì cười nhạt đi hướng người đàn bà xấu xí và Phong Liệt.

"A? Không lẽ...họ là người cổ giới?"

Thấy như vậy, một suy nghĩ kỳ lạ hiện ra trong đầu Phong Liệt. Hần sống hai đời nhưng chưa từng thấy người có tiêu ký này trong Ma Long giáo, bất giác suy nghĩ họ đến từ 'cổ giới'.

Hần vừ nghĩ vừa chậm rãi thụt lùi, muốn cách người đàn bà xấu xí xa chút, để tránh tai bay vạ gió.

Thiếu chủ lạnh lùng hỏi:

- Lan Tiểu Y, người đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Việc đã đến nước này, bốn thiếu chủ cho người một cơ hội cuối cùng! rốt cuộc người có đồng ý không?

Thiếu chủ thoát trông khoảng hai mươi lăm, sáu tuổi, khuôn mặt tuấn tú, nhưng có ba phần khí âm tà, sau lưng uốn lượn ba Ma Long Hắc Ám Chi Thân ảo ảnh cỡ năm trượng, tỏa ra uy nhiếp mạnh mẽ, chứng minh người này là cao thủ cương khí cảnh tam tầng.

Gã phớt lờ Phong Liệt từ từ lùi lại, nhìn chằm chằm cô gái, lộ vẻ ham muốn.

Cô gái suy yếu hết:

- Hình Ngọc Thiên, người đừng có nằm mơ! Lan Tiểu Y ta dù có chết cũng sẽ không gả cho người!

"Á...đây...đây là ép hôn? Không phải chứ?"

Phong Liệt trợn tròn mắt. Thiếu chủ Hình Ngọc Thiên không xem như mỹ nam tử hiếm thấy trên đời nhưng cũng coi như dễ nhìn, hơn nữa xem ra thân phận địa vị chắc chắn không tầm thường, không đến mức ngay cả người vợ xấu cũng không lấy được đi? Hay là thẩm mỹ của người cổ giới có vấn đề?

234. Chương 271 : Uyên Ương Đồng Tâm Chú

Hình Ngọc Thiên biểu tình giận dữ, tiếp theo lại cười lạnh nói:

- Hừ! Nếu người đã không biết điều như thế thì đừng trước bốn thiếu chủ trước đem gạo nấu thành cơm! Đến lúc đó, bốn thiếu chủ không tin lão già cha người không nhận nữ tể ta đây!

- Người...người vô sỉ!

Lan Tiểu Y tức giận đến người lắc lư, dường như tùy thời ngã quỵ.

Phong Liệt nghe Hình Ngọc Thiên nói cũng ngớ ra, giật mình suýt học máu.

"Tên này định đem cô gái xấu xí vô cùng nhân gạo nấu thành cơm? ông trời ơi, khẩu vị nặng dữ vậy!"

Phong Liệt nghĩ không lẽ Lan Tiểu Y đội mặt nạ da người? Sự thật là tuyệt thế mỹ nữ?

Nhưng hắn ngẫm nghĩ rồi kiên quyết lắc đầu.

Mặt nạ da người có thể thay đổi mặt mũi chút ít nhưng tuyệt đối không thể sửa đến mũi hinh, miệng méo răng hô, hình tượng xấu xí, đây không phải là một công trình nha.

Đang lúc Phong Liệt trợn mắt há hốc mồm thì Hình Ngọc Thiên bỗng lạnh lùng trừng hắn, mắt lóe sát khí.

Gã lạnh lùng nói:

- Người nghe đủ chưa? Đủ rồi thì đi chết đi!

Dứt lời, gã bỗng vung tay phải, một chưởng ảnh đen hùng hồn đánh tới trước ngực Phong Liệt.

Trong mắt của Hình Ngọc Thiên thì Phong Liệt chỉ là một con kiến nguyên khí cảnh cửu tầng mà thôi, mặc dù gã từ chưởng ngự lệnh bài sáng lấp lánh treo bên hông Phong Liệt thấy ra thân phận của hắn không tầm thường, nhưng gã vẫn không sợ.

Vì trong bí cảnh này vốn là một nơi không có quy tắc, nơi này là phúc địa tu luyện của ma long vô giả, thiên đường đoạt bảo, cũng là chốn các cường giả quyết sát, đấu tràng cổ giới và Long Huyết Giới đấu tràng địa vị chính thống Ma Long giáo.

Lúc này, Hình Ngọc Thiên vung chưởng ảnh đập vào ngực Phong Liệt, cuồng bạo cương kinh chấn không gian kêu *ong ong*, uy lực tràn đầy.

- Chết tiệt!

Phong Liệt tức giận, không ngờ hắn là con cá trong chậu vẫn bị tai họa đến rồi.

Mỗi một kích của cao thủ cương khí cảnh tam tầng, hắn không dám khinh thường.

Ngay sau đó, hắn biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân, nhanh chóng ẩn vào khói đen.

- Cuồng long táng thiên... Bể thiên chàng!

Trong khói đen chỉ thấy Phong Liệt cong người, vai phải nghiêng tới trước, toàn thân toát ra khí thế hùng hồn có thể lay động núi non. Vang tiếng quát khê, một bóng vai mơ hồ thoát xác va chạm với chưởng ảnh của Hình Ngọc Thiên.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn qua đi, hai thức công kích cùng bị tiêu trừ vô hình, phạm vi mười trượng đất cát tung bay, kinh khí bắn ra bốn phía, tứ tán khí kinh khiến Lan Tiểu Y vốn lung lay sắp đổ lại ngã ngối trên mặt đất.

- A? Điều này sao có thể?

Hình Ngọc Thiên bỗng thu tay lại, ánh mắt nhìn Phong Liệt đầy kinh ngạc, trên mặt hiện vẻ khó tin.

Mặc dù lúc trước gã chỉ là tùy tiện vung chưởng nhưng cũng đủ vỗ bất cứ long vô giả nguyên khí cảnh, chân khí cảnh thành thịt nát, thế mà tiểu tử nguyên khí cảnh đối diện có thể cùng chính mình địa vị ngang nhau, thật sự quá khó tin!

Chẳng những là Hình Ngọc Thiên, ngay cả Lan Tiểu Y trên mặt đất, ba cương khí cảnh phong tỏa ba truyền tống trận cũng rất kinh ngạc biểu hiện của Phong Liệt.

Hơi thẩn thờ rồi mắt Hình Ngọc Thiên chớp lóe, thăm dò hỏi:

- Người... Người ẩn giấu tu vi?

- Hừ!

Phong Liệt hừ khê ngầm chấp nhận.

Trong khói đen hần chưa lùi nửa bước, mắt lóe tia vui mừng.

Bây giờ hần lấy tu vi chân khí cảnh nhất tầng khi biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân rồi thì đã tương đương với cao thủ cương khí cảnh nhất tầng.

Dù so với Hình Ngọc Thiên có chút chênh lệch nhưng đã đủ để dùng chiến kỹ bù đắp, không phải xa không thể với tới.

Hình Ngọc Thiên sắc mặt trầm trọng vài phần, hơi trầm ngâm rồi chỉ vào Lan Tiểu Y dưới đất, lạnh giọng nói:

- Người muốn giúp nàng?

Phong Liệt nhú mày, mắt kiên nhẫn nói:

- Người có bệnh hả? Lão tử đã nói không muốn xen vào chuyện của các người, khiến thuộc hạ nhường lại truyền tống trận đây!

Bây giờ hần đã đánh giá đại khái thực lực của mình, tự tin cũng tăng lên nhiều, không để ý muốn đánh hay giết nữa.

Mắt Hình Ngọc Thiên lóe tức giận, khê hừ, nói với cao thủ bá chiếm truyền tống trận 'Long Huyết Giới' rằng:

- Thả hần đi!

Gã sớm thấy ra Phong Liệt là người Long Huyết Giới, không ảnh hưởng gì đại kế ép hôn của gã, nếu đã không thể dễ dàng diệt sát, vậy dứt khoát thả hần đi cho rồi, miễn xảy ra trắc trở nữa.

Phong Liệt lạnh lùng liếc Hình Ngọc Thiên, tiếp theo đi hướng truyền tống trận.

Nhưng lúc này Lan Tiểu Y ở dưới đất khê run, lòng kinh hoàng.

Nàng vốn đã vô cùng tuyệt vọng, Phong Liệt là đệ tử nguyên khí cảnh không lọt vào mắt nàng, dù hần có lòng giúp đỡ thì đối mặt đám Hình Ngọc Thiên như muối bỏ biển.

Nhưng Phong Liệt biểu hiện thực lực ra ngoài khiến Lan Tiểu Y rất ngoài ý muốn, cho nàng một tia hy vọng, nhưng tia hy vọng này sắp biến mất.

Nếu Phong Liệt đi, thân thể bị thương nặng của nàng e rằng chỉ có thể mặc kệ tên biến thái Hình Ngọc Thiên thích làm gì thì làm, điều này đối với nàng mà nói quả thật là sống không bằng chết.

Nàng kinh hoàng một chốc rồi mắt dưới áo choàng chớp lóe, bỗng hét với bóng lưng Phong Liệt:

- Này! Người đừng đi! Người giúp đỡ ta được không?

Phong Liệt thản nhiên đáp một câu:

- Bất lực!

Hần thẩn lầy lảm lạp.

"Người đàn bà xấu xí này đúng là quái, có người đàn ông muốn nàng đã tốt lắm rồi còn chọn ba lấy bốn, đúng là thể giới to lớn không gì không có."

Lan Tiểu Y cuống lên, vẫn không chết tâm nói:

- Ta có thể cho người nhiều long tinh! Ba mươi vạn? Năm mươi vạn được không? Ta... Ta còn có thể truyền Lan gia linh chú cho người!

- Linh chú thuật? Không hứng thú!

Người Phong Liệt run lên nhưng bước chân vẫn không ngừng.

Hắn có nghe nói qua chú thuật, nghe nói là trên Long Huyết đại lục một số gia tộc bí ẩn không xuất thế lưu truyền thượng cổ chú thuật, thứ rất tà môn, thuộc về loại tam lưu. Cho dù hắn có nghe qua nhưng không đặt nó trong lòng.

Hình Ngọc Thiên nghe Lan Tiểu Y nói vậy thì biến sắc mặt, lạnh lùng nhìn nàng, nói:

- Tu luyện, người phát điên? Hắn chính là người Long Huyết Giới, nếu người ích kỷ truyền cho hắn thì kết cục ra sao người nên hiểu chứ?

Lan Tiểu Y không hề yếu thế đáp trả:

- Không liên quan người! Mặc kệ ra sao, còn tốt hơn gả cho ma quỷ như người! Khụ khụ!

- Người...!

Hình Ngọc Thiên bực mình, nhưng may là gã thấy ra Phong Liệt thờ ơ Lan Tiểu Y tung mỗi dụ, yên bụng, âm hiểm tới gần nàng.

"Tên khốn kiếp! Bốn tiểu thư đã nhường nhịn như thế rồi mà hắn vẫn thờ ơ!"

Phong Liệt lòng nóng như lửa đốt, mắt thấy Hình Ngọc Thiên và Phong Liệt sắp lướt qua nhau, gã đi hướng nàng, tim nàng dần rơi xuống đáy cốc.

Nhưng trước khi nàng tuyệt vọng thì mắt bỗng sáng lên, một ý niệm điên cuồng dâng trào.

Nàng với thân thể bị thương này nàng, dĩ nhiên thân phụ cực kỳ nghiêm trọng, nguyên lực cùng linh lực đều tiêu hao hầu như không còn, đúng là sơn cùng thủy tận.

Nhưng làm dòng chính truyền nhân của linh chú thế gia, nàng còn một lá bài cuối cùng không ai biết chưa từng sử dụng.

Nhưng lá bài này liên quan rất lớn, liên quan đến nửa đời sau, thậm chí là đời đời kiếp kiếp của nàng.

"Hừ! Dù sao bốn tiểu thư đã đến nước này rồi, thà chết còn tốt hơn rơi vào tay Hình Ngọc Thiên! Hơn nữa xem tên kia hình như rất ghét ta, thế càng tốt!"

Lan Tiểu Y trầm ngâm một lúc rồi mắt lộ dứt khoát, quyết định.

235. Chương 272 : Uyên Ương Đồng Tâm Chú (2)

Thời gian không chờ ai, mắt thấy Phong Liệt dần đi xa, Lan Tiểu Y đột nhiên hai tay ôm ngực, khẽ ngâm xướng một câu chú ngữ quái lạ hướng không trung.

Nếu Phong Liệt nghe thấy thì có lẽ nhớ đến nàng dùng chính là viễn cổ long ngữ.

Rồi bàn tay thon dài bỗng bám lấy hiệu quái lạ lóe ti sáng vàng, ở trên không tưng chọt lóe, chớp mắt vào sau gáy Phong Liệt.

Khi nàng làm động tác này thì Hình Ngọc Thiên giật mình như con thỏ bị hù, vèo một tiếng bắn ra xa trăm trượng, về mặt đề phòng nhìn chằm chằm động tác của Lan Tiểu Y, dường như rất e ngại.

Phong Liệt không chút đề phòng chỉ cảm giác một hơi thở quái dị bỗng nhập vào sau gáy mình.

Hắn giật mình, vội vàng căng thẳng thần kinh, điên cuồng vận chuyển nguyên lực định tiêu diệt hơi thở này.

Nhưng hắn hoảng sợ phát hiện hơi thở đó vô hình, trực tiếp nhập vào thức hải, dung nhập linh hồn.

Từ khi hắn tăng lên long võ giả chân khí cảnh thì linh hồn đã ngưng tụ thành hình, tinh thần lực cũng bao phủ xung quanh mười trượng. Hiện tại hắn cảm giác rõ ràng hơi thở kia cùng linh hồn mình giao hòa, hắn như chạm vào một lực lượng quái dị.

”Chết tiệt! Đây là sao?”

Phong Liệt biểu tình cực kỳ khó coi, hắn cảm giác rõ ràng dường như mình có liên hệ nào đó với Lan Tiểu Y cách mười trượng.

Ngay sau đó, Phong Liệt nhoáng người lên vọt tới gần Lan Tiểu Y, một tay bóp cổ nhấc nàng lên trời, mặt lạnh như băng.

Hắn tức giận quát:

- Người quái dị chết tiệt! Người làm gì lão tử hả?

Hắn không để ý diện mạo xấu xí của Lan Tiểu Y, vì hắn cảm giác rõ ràng linh hồn của mình vào lúc mới rồi xảy ra một biến đổi quan trọng.

- Khụ khụ! Ta muốn chết...

Lan Tiểu Y suýt bị Phong Liệt bóp nát cổ, vùng vẫy.

Hình Ngọc Thiên cách trăm trượng bỗng vui sướng khi người gặp họa, cười lớn nói với Phong Liệt:

- Ha ha ha ha! Tiểu tử, Lan Tiểu Y là truyền nhân duy nhất của cổ giới linh chú thể gia chúng ta. Lúc trước ngươi trúng linh chú thuật của nàng, hãy hưởng thụ mùi vị đó đi! Ha ha ha!

Gã vừa thoải mái cười lớn vừa hết sức cảnh giác âm thầm đề phòng Lan Tiểu Y.

Trước đó gã trả cái giá đắt sinh mạng của tám cương khí cảnh, trong đó còn có hai cao thủ cương khí cảnh bát tầng mới hao hết linh lực của Lan Tiểu Y, buộc nàng đến bước này.

Nhưng không ngờ nàng còn để lại hậu chiêu, đem lần cuối cùng dùng trên người Phong Liệt, khiến gã thâm vui sướng.

Phong Liệt nghe Lan Tiểu Y nói vậy thì lòng căng thẳng.

Trầm ngâm một lúc hắn giảm bớt sức tay, nếu không thật sự bóp chết Lan Tiểu Y mất. Hiện tại chưa rõ ràng tình huống, nàng chưa thể chết.

- Nói mau! Đó là thứ gì?

Lan Tiểu Y dùng sức đập tay Phong Liệt, cực kỳ khó chịu nói:

- Người... Khụ khụ! Người thả ta xuống dưới... Ta sẽ nói...

Rầm bịch một tiếng, Phong Liệt mạnh quăng nàng xuống.

- Khụ khụ! Đồ khốn kiếp chết tiệt! Người dám đối xử với ta như vậy! Người có biết...

Lan Tiểu Y bịt cổ họng, buồn bực nói:

- Khụ khụ! Đồ khốn kiếp chết tiệt! Người dám đối xử với ta như vậy! Người có biết nếu ta chết rồi, người cũng không sống được...

- Cái gì? Người lặp lại lần nữa!

Phong Liệt lòng run lên, thanh âm vô cùng lạnh lẽo, mắt tràn ngập sát khí.

Không biết tại sao, hắn mơ hồ cảm giác như có sợi tơ vô hình liên kết vận mệnh của hắn và Lan Tiểu Y, khiến hắn không dám gì nàng.

Và hắn cảm giác rõ ràng hình tinh thần lực của mình chậm rãi tăng trưởng, khiến hắn rất kinh ngạc. Bởi vì dựa theo lẽ thường mà nói thì tinh thần lực của Ma Long giáo chỉ khi đột phá đại cảnh giới mới có điều đột phá.

Nụ cười trên mặt Hình Ngọc Thiên đông lại, cực kỳ kinh ngạc nhìn Lan Tiểu Y. Lúc trước Lan Tiểu Y thi triển chú thuật chính là một loại gã chưa từng thấy, hình như không hao phí linh lực, điều này khiến gã rất tò mò về tác dụng của chú thuật.

Lan Tiểu Y không vội đáp lại câu hỏi của Phong Liệt, đầu tiên nàng từ trong 1lão già lấy ra một viên đan được lấp lánh ánh sáng vàng nuốt vào trong miệng, rồi mới ngẩng đầu đối diện Phong Liệt.

Nàng hầm hừ nói:

- Hừ hừ! Nói thật cho người biết đi, mới rồi ta thi triển là đồng tâm chú đặc biệt của Lan gia chúng ta. Bắt đầu từ bây giờ, hai ta cộng chưởng linh hồn thọ mệnh, một khi ta chết, người cũng không có khả năng sống một mình!

- Cái gì? Có chuyện như vậy? Người...!

Phong Liệt ngẩn ra, biểu tình giận dữ, bàn tay ẩn chứa nguyên lực hùng hồn giáng xuống đỉnh đầu Lan Tiểu Y.

Lúc trước dù hấn trực giác nguy hiểm nhưng không ngờ sẽ là kết quả này, không kiềm được muốn một bàn tay đập chết người quái dị này.

Thấy hành động của Phong Liệt, Lan Tiểu Y bị hù rụt cổ rồi lại duỗi ra, ngoài mặt yếu ớt kêu la:

- Hừ! Người... Người giết ta đi! Giết ta thì tương đương với người giết chính mình! Có bản lĩnh người ra tay đi!

Phong Liệt tức giận nghiêng răng, bàn tay run khe khẽ nhưng không xuống tay được, phút chốc sắc mặt liên tục biến đổi.

Mặc dù hấn không hoàn toàn tin lời của Lan Tiểu Y nhưng không dám mạo hiểm như vậy, lỡ mà người quái dị nói là sự thật, một chưởng đập xuống cũng tiêu luôn mạng nhỏ của mình, vậy thì mất nhiều hơn được.

- Đồng tâm chú? Linh hồn thọ mệnh cộng hưởng? a? Cái này chẳng lẽ là uyên ương đồng tâm chú?

Ở phía xa Hình Ngọc Thiên nhíu mày suy tư một lát, đột nhiên biến sắc mặt, kiềm không được quát:

- Lan Tiểu Y! Người...người đồ tiểu tiện nhân đáng chết! Người thà rằng đối với người đàn ông không quen biết thi triển uyên ương đồng tâm chú! Người... Người người đúng là tội đáng muôn chết! Ta phải giết người!

- A? Tại sao người cũng biết chú pháp này?

Lan Tiểu Y ngẩn ra, nhưng vừa thốt lời nàng vội bịt miệng.

Bây giờ nàng đội mũ nên không ai thấy biểu tình của nàng.

Hình Ngọc Thiên nói không sai, mới rồi nàng thi triển đúng là một chú thuật thất truyền từ thượng cổ, uyên ương đồng tâm chú.

Thời thượng cổ chú thuật này thường dùng cho cặp tình nhân, là thủ đoạn phòng ngừa đối phương thay lòng đổi dạ.

Bây giờ Lan Tiểu Y linh lực tiêu hao hết, đột nhiên nhứ đến chú thuật không cần sử dụng linh lực này.

Cách nghĩ của nàng rất đơn giản, chỉ cần với Phong Liệt thọ mệnh cộng hưởng thì hấn không thể không hết sức bảo vệ an toàn tính mạng của nàng.

Khi qua ải này rồi nàng lại nghĩ cách giải trừ chú thuật là được, mặc dù bây giờ nàng chưa học được cách giải nhưng là thiên tài chú thuật của gia tộc, nàng tràn đầy tự tin vào mình.

Tuy nhiên, mặc dù chú thuật này không cần tiêu hao linh lực, nhưng giống lúc trước nàng ở nhị tầng bí cảnh thi triển ra một thức cấm chú, cản trở một chút cái giá đắt khó thể chịu đựng.

Lúc trước nàng thi triển một thức cấm chú 'Quỷ diện liệt hồn chú', hủy diệt tám thuộc hạ cương khí cảnh của Hình Ngọc Thiên, cũng phải trả cái giá hủy dung.

Lần này nàng thi triển uyên ương đồng tâm chú, trả cái giá là mất đi vị giác cùng xúc giác.

Đương nhiên, linh chú sư là một chức nghiệp rất quái dị, lúc họ thi chú phải trả giá nhưng qua một đoạn thời gian thì có thể hồi phục trở lại ban đầu.

Phong Liệt thấy Hình Ngọc Thiên tức lồng lộn lên thì kinh ngạc, Lan Tiểu Y không thi triển đồng tâm chú với gã, sao trong gã khó chịu vậy?

Hèn chi ngay cả người quái dị Lan Tiểu Y cũng không muốn gã cho gã, phải đem người ta gạo nấu thành cơm, loại biến thái này đã không thể dùng lễ thường đối xử.

236. Chương 273 : Chém Giết Cường Khí Cảnh (1)

Phong Liệt bắt đắc dĩ lắc đầu, thấy rất là nhức đầu. hắn không ngờ mình sẽ cùng một cô gái cực kỳ xấu xí đồng sinh cộng tử, đây đúng là không cho người sống nữa!

Nếu đối phương là một tuyệt sắc mỹ nữ thì còn miễn cưỡng chịu được, bắt đắc dĩ...

Lát sau tâm tình giận dữ của Phong Liệt dần bình tĩnh lại.

Bây giờ có tức cũng vô dụng, cách duy nhất có thể làm là khống chế Lan Tiểu Y, rồi khiến nàng mau chóng giải đồng tâm chú cái gì.

Hình Ngọc Thiên nổi điên gầm rống một trận rồi đột nhiên xoay người lớn tiếng sai ba thuộc hạ sau lưng mình:

- Lên hết cho ta! Nếu tiểu tiện nhan này cùng người khác ký kết uyên ương đồng tâm chú, vậy bốn thiếu chủ thành toàn bọn họ! Để họ làm một đôi đồng mệnh uyên ương đi! Giết cho ta!

- Tuân lệnh! Thiếu chủ!

Ba thuộc hạ phong tỏa truyền tống trận nhận được mệnh lệnh lập tức hét lớn một tiếng, đột nhiên phóng khí thể, nhanh chóng ép hướng ba người.

Hình Ngọc Thiên thì đứng ngoài trăm trượng lạnh lùng bàng quan, không tiến lên.

Gã vốn tưởng Lan Tiểu Y không còn chút sức đánh lại, nhưng giờ xem ra cô gái này rất khó đối phó.

Trong cổ giới số lượng chú sư rất hiếm thấy nhưng không ai dám chọc.

Dù Lan Tiểu Y bị thương tổn đến mức độ này nhưng Hình Ngọc Thiên thấy nàng tạo ra uy hiếp lớn hơn Phong Liệt nhiều.

Ba thuộc hạ của Hình Ngọc Thiên gồm hai cao thủ cường khí cảnh tứ tầng, một cao thủ cường khí cảnh ngũ tầng.

Ba người sắc mặt lạnh băng, ánh mắt sắc bén, toát ra khí thể mạnh mẽ như núi, nhoáng người vài cái đã vượt qua mấy trăm trượng tới gần Phong Liệt và Lan Tiểu Y.

Phong Liệt nhìn ba người, biểu tình cực kỳ nghiêm túc. Nếu là đơn độc đấu thì hắn không sợ ai trong ba người.

Nhưng nếu ba người cùng lên thì hắn chỉ có nước chạy trốn chết, đặc biệt là không thể để họ xử lý Lan Tiểu Y, nếu không thì sợ là hắn cũng đi theo hồn phi phách tán.

Lan Tiểu Y bỗng hùng hồn lớn tiếng nói:

- Này! Người có thể đối phó được bọn họ không? Nếu không thể thì bốn tiểu thư sẽ tự sát, dù sao ta không muốn rơi vào tay họ!

Nghe lời này Phong Liệt kiềm không được huyết hỏa, mắt phun lửa chỉ vào Lan Tiểu Y, tức giận đến nói không ra lời.

Hắn coi như đã hiểu người quái dị này rõ ràng là muốn trước khi chết tìm cái đệm lưng.

Phong Liệt biến sắc mặt liên tục, đột nhiên dịu lại, dùng giọng thảo luận nói:

- Khụ khụ! Mỹ nữ, người... Người trước khi chết có thể giải trừ chú pháp chết này không? Người cũng không muốn cùng một người không quen biết đồng sinh cộng tử đi?

Lan Tiểu Y ngẫm nghĩ, nhẹ gật đầu nói:

- A? Người nói cũng đúng, bốn tiểu thư đúng là không muốn cùng người lạ chết.

Phong Liệt nghe nói vậy thì mừng rỡ, định nhân lúc còn nóng làm liền, kêu cô gái mau chóng giải trừ chú pháp, nhưng tiếp the Lan Tiểu Y tạt bốn nước lạnh vào mặt Phong Liệt.

Lan Tiểu Y thành thật nói:

- Nhưng ta học chú pháp này là chơi thôi, chưa từng định dùng, vậy nên cách giải thì...còn chưa kịp học đâu!

- Người...!

Nghe mấy lời này, Phong Liệt không còn lời để nói. Hắn lười để ý Lan Tiểu Y, còn nói tiếp với người quái dị thì chắc hẳn bị tức chết.

Bây giờ xem ra khó tránh khỏi trận đại chiến rồi. Phong Liệt suy nghĩ thay đổi nhanh, mắt thấy đối diện ba cao thủ cương khí cảnh không nói một lời áp sát, hắn bỗng túm lấy Lan Tiểu Y xoay người lao nhanh hướng truyền tống trận cách xa.

Hắn biết rõ nếu sinh mệnh của mình đã bỗng nhiên liên kết cùng Lan Tiểu Y thì tuyệt đối không thể dùng ba truyền tống trận.

Ít nhất hắn không thể trốn vào cổ giới hay nhị tầng bí cảnh, truyền tống trận Long Huyết Giới chưa chắc thích hợp Lan Tiểu Y.

Vậy nên chỉ có con đường trốn sâu vào nhất tầng bí cảnh.

Thấy Phong Liệt không đánh mà chạy, Hình Ngọc Thiên mặt lộ nụ cười khẩy dữ tợn.

- Hừ! Đuổi theo cho ta!

Một tiếng quát lạnh, Hình Ngọc Thiên và ba thuộc hạ co giò chạy như điên đuổi sát theo hai người Phong Liệt. Bốn cái bóng như u linh nhanh chóng xuyên qua bóng đêm, dần đến gần hai người Phong Liệt.

Lan Tiểu Y ngẩng ra rồi bắt màn gào với Phong Liệt xách cổ mình:

- Này! Tốc độ của ngươi quá chậm! So có thể cắt đuôi họ được?

Phong Liệt bực bội hét:

- Ngươi cầm miệng cho ta! Tất cả đều tại người quái dị nhà ngươi!

Nói rồi hắn dốc hết tốc độ đi sâu vào bóng đêm.

Nhưng như Lan Tiểu Y đã nói, tốc độ không phải thế mạnh của Phong Liệt, chỉ chạy ra chưa đến ba mwi dặm mà hai người đã bị bốn cao thủ cương khí cảnh bao vây rồi.

Hình Ngọc Thiên lạnh lùng sai thuộc hạ:

- Ra tay độc vào cho ta, để tránh đêm dài lắm mộng! Giết!

Gã từ từ đến gần Phong Liệt, mặt trời lên sát khí, cười nanh tranh với hắn và Lan Tiểu Y.

- Hừ! Ai giết ai còn chưa chắc đi!

Trước mắt không chỗ trốn, Phong Liệt tùy tay ném Lan Tiểu Y xuống đất, chỉ thấy hắn biểu tình đứt khoát, thâm liên hệ với long ngục không gian.

Ba thuộc hạ cương khí cảnh của Hình Ngọc Thiên rõ ràng là tử sĩ đã trải qua huấn luyện đặc biệt, ánh mắt trừ sát khí lạnh lẽo ra không còn gì nữa. Hình Ngọc Thiên ra lệnh, ba người không nói tiếng nào cùng thi triển thủ đoạn tấn công Phong Liệt.

Thấy ba người đều vọt hướng mình, Phong Liệt âm thầm vui mừng cũng hơi kinh ngạc, không lẽ ba cỗ máy giết người này cho rằng mình không bằng Lan Tiểu Y bị trọng thương ư?

Xoẹt!

Một cao thủ cương khí cảnh tứ tầng bổng vung đao mang ánh bạc dài ba trượng từ xa chém hướng Phong Liệt, chém không khí âm u thành hai nửa, sát khí nhiếp người nghệt thở.

- Thương long hộ thể!

- Grao!!!

Phong Liệt ánh mắt bình tĩnh, thấy đao mang ập đến thì quanh người hấn bổng ngưng tụ ra chín ma long ảo ảnh vận vẹo gầm rồng bảo vệ hấn kín kẽ, đây chính là 'Thương long hộ thể', thức thứ nhất trong 'hoang long tế thiên kinh'

Ầm!

Đao mang mạnh chém vào mặt đất phía trước Phong Liệt, chớp mắt chém sáu long ảnh thành tro bụi, nhưng uy thế khủng bố trên đao mang cũng tan biến, chưa đụng được một cọng công của Phong Liệt.

- Hắc hắc! Chỉ có thể thôi sao?

Phong Liệt mừng rỡ, nguyên lực hơi vận chuyển, quanh người lại bổ sung chín long ảnh bảo vệ mình.

Cao thủ cương khí cảnh tứ tầng không thể một lần chém vỡ 'Thương long hộ thể', điều này khiến Phong Liệt tăng tự tin hơn.

Tiếp the hấn vung phong ma thần thương, cao thủ cương khí cảnh tứ tầng trước mặt bị đâm thủng một lỗ.

Nhưng ngay sau đó, hấn biến sắc.

Khi đao mang biến mất thì sau lưng hấn vang hai tiếng xé gió sắc bén. Thoáng chốc hai kiếm cương sắc bén không gì sánh được cực kỳ nhanh chém vào lưng Phong Liệt, uy thế hơn cả một kích trước đó. Ra tay đúng là hai thuộc hạ khác của Hình Ngọc Thiên, trong đó một người là cao thủ cương khí cảnh ngũ tầng.

Xèo xèo!

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Bất ngờ không kịp đề phòng, chín long ảnh quanh quần bên người Phong Liệt bị chém chết hết, dư kinh kiếm khí mạnh chặt vào người hấn, bên trên để lại lỗ hổng to dài nửa thước, trước sau thông suốt.

Nếu Phong Liệt lấy thân xác chống cự thì dù không chết cũng mất nửa mạng, may mắn hấn sớm biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân.

Hấn giật mình nhanh chóng vận chuyển huyền công, diên cuồng hấp thu lực hắc ám từ trong bóng tối xung quanh, chớp mắt vết thương đã chữa lành như lúc ban đầu.

Cùng lúc đó, ba cao thủ lại vung ra đao kiếm, từng kinh thiên cương khí rất nhanh chém khói đen Phong Liệt ẩn thân tan nát, khiến hấn liên tục kêu la.

237. Chương 274 : Chém Giết Cương Khí Cảnh (2)

"Ai dà! Cái tên này rốt cuộc có được hay không! Chắc sẽ không bị người chém thành thịt nát chứ?"

Nàng vốn tưởng Phong Liệt là cao thủ sâu không lường được, thế nên bất chấp tất cả cược một phen, nhưng bây giờ xem ra là mình nghĩ quá nhiều.

Tên này rõ ràng chính là một long võ giả chân khí cảnh nhất tầng mà thôi.

Trình độ như vậy đối làm lúc nàng không bị thương thì một chú thuật là có thể giải quyết một đồng, nhưng hôm nay tên này thành hy vọng duy nhất của mình.

Lúc này trong lòng nàng cực kỳ hối hận, hối hận mình không nên hấp tấp thi triển 'Uyên ương đồng tâm chú', vốn dù chết thì cũng không có gì ghê gớm, hơn nữa trong sách từng giới thiệu người trúng uyên ương đồng tâm chú dù đã chết thì quỷ hồn cũng ngưng mà không tán, không ngã luân hồi, đời đời kiếp kiếp dây dưa không rõ.

Nếu trên sách không nói sai thì chẳng phải là mình cùng tên không quen biết này vĩnh viễn dây dưa không rõ? Đặc biệt là tên này còn thấy bộ dạng xấu xí của mình, điều này không thể chịu đựng!

Nhưng hình như mình đã sai rồi, cái tên này mới oan nhất!

Lan Tiểu Y suy nghĩ lung tung, lúc này phía sau Hình Ngọc Thiên cau mày.

Lấy ánh mắt của gã tất nhiên nhìn ra Phong Liệt chỉ là một long vô giả chân khí cảnh, nhưng khiến gã mất kiên nhẫn là b thuộc hạ cương khí cảnh lâu như vậy mà vẫn chưa xử lý tiểu tử này!

Hình Ngọc Thiên mất kiên nhẫn rống lên:

- Còn chần chờ chần chờ cái gì? Động tác nhanh nhất cho ta!

- Tuân lệnh! Thiếu chủ!

Ba người nghe nói vậy người run lên, cùng vùng bình khí lao vào khói đen.

Thật ra đối với cao thủ cương khí cảnh thì đã không cần tác chiến gần, trong mấy chục trượng xem như là khoảng cách công kích hữu hiệu.

Giờ phút này họ phát hiện Phong Liệt ở trong khói đen tuy rằng liên tiếp trúng chiêu, nhưng khí thể không chút giảm sút. Nếu thiếu chủ đã ra lệnh thì họ không thể không lao vào trong khói đen nhanh chóng giải quyết Phong Liệt.

Trong khói đen Phong Liệt vốn sắc mặt khó xem rồi nghe tiếng động bên ngoài mắt chợt sáng lên.

- A? Đến hay lắm! Hừ hừ! Cơ hội tốt cuộc đến!

Phong Liệt không hề sợ ba người lao vào khói đen mà còn mừng như điên, rất nhanh có suy tính.

Chớp mắt một cao thủ cương khí cảnh tứ tầng xông vào, cương khí hộ thể quanh người gã khiến khói đen dạt ra.

Nhưng những khói đen này là từ thượng phẩm dạ mạc châu trong người Phong Liệt phóng ra, có công hiệu che chắn tinh thần lực.

Người này xông vào tinh thần lực hơi rời khỏi thể xác thì như kim rơi vào biển không còn bóng dáng, mắt không thấy gì hết, chỉ có thể dựa vào tai xác định vị trí của Phong Liệt.

Chính lúc này, gã bỗng mơ hồ thấy tiếng rì rào khe khẽ nhỏ đến không thể nghe thấy ở phía bên trái.

Tiếp theo người này thềm hừ, lập tức nhân kiếm hợp nhất, chẳng chút do dự đâm vào chỗ phát ra thanh âm, kiếm khí sắc bén bắn ra ba trượng, ngưng mà không tán, uy thế kinh người.

Nhưng ngay sau đó, cơ hồ gã mới vọt đến ba trượng thì bỗng trước mắt hoa lên, người chợt hạ xuống.

Ngay sau đó, gã hoảng sợ phát hiện đã đến một hoàn cảnh khác, xung quanh tràn ngập hơi thở quái dị.

Cùng lúc đó, nguyên lực trong cơ thể gã bị lực hút kỳ lạ dần rút đi.

- Hắc hắc hắc! Như vậy đỡ rắc rối!

Trong khói đen Phong Liệt tâm lý động, lập tức tiêu trừ khe hở không gian trước mặt biến mất, khuôn mặt lộ nụ cười âm hiểm. Đường đường là cao thủ cương khí cảnh tứ tầng mà dễ dàng bị hấn giải quyết, thật đồ tổn sức.

Lấy thực lực hiện tại của Phong Liệt căn bản không có khả năng cưỡng ép hút người vào trong long ngục không gian, nhưng không ngại người ta tự mình chui vào.

Chỉ cần tiến vào long ngục không gian thì không có cơ may trở về, ngay cả lão già Lữ Tiêu hóa đan cảnh cũng bị trấn long thiên bùa hút khô hết nguyên khí toàn thân, cao thủ cương khí cảnh càng khỏi nói đến.

Phong Liệt mặc niệm một giây cho kẻ xui xẻo, lại ở trước mặt bày ra một khe hở to lớn, cố ý phẩy tay áo vang lên tiếng rì rào khe khẽ hầu như không thể nghe thấy.

Khi thanh âm vang lên thì một sát khí khủng bố ập đến, khí thể mạnh hơn cái tên xui xẻo kia gấp đôi.

Phong Liệt lòng giật mình, biết đây chắc là cao thủ cương khí cảnh ngũ tầng, tập trung hết tinh thần, kiềm không được hưng phấn.

Ngay sau đó, một trường kiếm cương khí hùng hồn đột nhiên đâm đến gần Phong Liệt, kiếm khí sắc bén không gì sánh được đủ chém một ngọn núi nhỏ thành hai nửa.

Nhưng chờ đợi gã là một khe hở to lớn.

Mắt thấy cao thủ cương khí cảnh ngũ tầng sắp bước lên con đường người cũ, Phong Liệt tinh thần kích động.

Nhưng hấn mừng quá sớm rồi.

Lúc chỉ mảnh treo chuông, cao thủ cương khí cảnh ngũ tầng cứng rắn ngừng lại.

- A? Nguy rồi!

Người này kinh quát một tiếng, tiếp theo vội thụt lùi định ra khỏi khói đen.

Nhưng chính lúc này, đột nhiên một thương ảnh xuất hiện gần chỗ gã, thanh thế bất phàm, dường như muốn đâm gã thủng lỗ chỗ.

- Hừ!

Cao thủ cương khí cảnh ngũ tầng mắt lóe kinh thường, lúc trước gã đã nắm rõ thực lực của Phong Liệt.

Lúc này thấy trường thương của Phong Liệt ập đến, gã vừa né sang bên vừa nhanh chóng vận chuyển nguyên lực, ngoài người hình thành cương khí hộ thể ba thước.

Là một tử sĩ, gã chưa từng xem thường bất cứ đối thủ, dù là đối diện một con kiến cũng thói quen dốc sức ứng đối.

Lúc này ngoài người gã cương khí hộ thể ba thước dừng nói là nhỏ nhỏ long vô giả chân khí cảnh nhất tầng, dù là cao thủ cùng đẳng cấp cũng không có khả năng một kích phá.

Nhưng ngay sau đó, xảy ra chuyện khiến gã giật mình.

Thương ảnh đầy trời đều bị cương khí hộ thể nghiền thành bột phấn tan biến, ngực gã bỗng vang tiếng *Phụt phập* trầm đục.

Gã kinh ngạc cúi đầu nhìn, không biết từ khi nào một thương phong sắc ám kim đã đâm thủng tim.

- Chết tiệt!

Cao thủ cương khí cảnh giật mình, biểu tình giận dữ. Một thương này tuy bị thương gã rất nặng nhưng không mất mạng, thậm chí không đủ khiến gã mất đi sức chiến đấu.

Gã định vùng kiếm chém Phong Liệt trước mặt thành hai nửa, nhưng thương phong đâm vào bụng bỗng khuếch tán hơi thở quái dị.

Hơi thở này dường như không phá hư thân thể gã nhưng chớp mắt lan tràn tới thức hải.

Ngay sau đó, trong khói đen bỗng vang tiếng hét thê lương như là chịu hình phạt tàn khốc nhất thế gian, khiến người nghe rầu rĩ.

- Á...a!

Tiếng hét chỉ vang một chốc rồi biết mất, tiếp theo là tiếng *Phụt phập*, một cái đầu bay ra khỏi khói đen.

- Tên thứ hai! Hừ hừ!

Phong Liệt mừng thầm, phong ma thần thương đúng là thứ tốt!

Trường thương đến đâu thì hộ thể cương khí như tàu hũ, đâm vào người hơi thở luyện hồn sa khuếch tán có thể thương tổn linh hồn đối phương ngay, khiến người đó tạm thời mất đi sức phản kháng.

Tiếp theo là có thể một chiêu định càn khôn, gọn gàng sạch sẽ, trăm lần đều linh.

Trên Tử Dương sơn, hi thị vệ cương khí cảnh Đông Phương gia là chết vào tay Phong Liệt như vậy đấy.

- A...

Khi Phong Liệt đắc chí chờ một cao thủ cương khí cảnh khác thì ngoài khói đen bỗng vang tiếng Lan Tiểu Y kêu.

Phong Liệt giật mình, không thể không thay đổi kế hoạch ngay.

238. Chương 275 : Thiên Bi Chi Uy (1)

Lan Tiểu vẫn đứng ở phía sau lưng Phong Liệt khoảng mười trượng, nàng trừng mắt ra nhìn ba người thủ hạ của Hình Ngọc Thiên vượt qua bên cạnh mình, giống như Phong Liệt mạnh mẽ xông vào màn sương đen tối.

Nhưng vào lúc nàng âm thầm lo lắng cho Phong Liệt, một gã cao thủ vừa xông vào trong màn sương đen cương khí cảnh tứ trọng thiên đột nhiên không có chút dấu hiệu gì bắn ngược trở lại, trong tay một thanh trường kiếm màu đỏ như máu thoáng chống chém ra một trời kiếm ảnh, lập tức bao vây lấy nàng, rồi như lập tức như người ta dự liệu.

- Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Một âm thanh sắc nhọn chói tai vang lên phá tan không khí, sát khí của Lăng Liệt xuyên tới tâm.

Nhìn một trời kiếm quang trong chớp lát, Lan Tiểu sắc mặt liền hoảng sợ, nàng thật sự không ngờ tới rằng tên này lại xảo trá đến như vậy, không khỏi giật mình kêu lên.

Giờ khắc này, đừng nói là nàng đã sa cơ lỡ vận, ngay cả việc đứng vững cũng đã vô cùng khó khăn, mặc dù là vào thời điểm cường thịnh cũng không có thể bất thành linh một cú tấn công đến.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt dưới cái áo choàng màu trắng kia không khỏi hiện lên một tia tuyệt vọng.

Lúc này đây chỉ sợ là khó mà chạy thoát!

Tuyệt vọng, nàng thậm chí đã quên việc trốn chạy, liền nhắm hai mắt lại.

- Mẹ nó! Cái thứ đàn bà xấu xí chết không sao, nhưng lão tử đây không muốn chết.

Phong Liệt nghe thấy tiếng kêu của Lan Tiểu nên chú ý tới, thiếu chút nữa thì giật mình tới kinh hồn phách tán, một thoáng cái đã dăng đến cổ họng.

- Cuồng long táng thiên – táng thiên nhất khiếu.

- Rống!

Trong lúc nguy cấp này cũng không phải là thời điểm giấu dốt, Phong Liệt không chút do dự tung ra chiêu tuyệt học của mình, cũng là Táng thiên nhất khiếu của đại thành chỉ cảnh.

Một khắc sau, một tiếng rơi tả tơi trên không trung vang lên một tiếng ầm ầm, một đạo dài khoảng năm trượng, ma long thần tuần đột nhiên thoát khỏi bóng đen, mạnh mẽ hoành hành khiến cho mọi người giật mình.

Đạo Long ảnh uốn lượn bay lên, vẫy vẫy cái đuôi ở giữa không gian, bộ giàng cực kỳ linh động, vừa xuất hiện nó liền nuốt chửng mấy trăm trượng Thiên địa nguyên khí, sau đó chỉ thấy nó xẹt qua trước người Lan Tiểu, đầy trời là một màn kiếm quang vô hình.

Nhưng bởi vì vấn đề góc độ của tl, vẫn đang có vài đạo kiếm khí lọt lưới lưu lại mấy cái lỗ thủng trên người Lan Tiểu, khiến cho Lan Tiểu trong chớp lát hôn mê bất tỉnh.

Cao thủ cảnh tứ trọng thiên thấy vậy, sắc mặt liền biến hóa, trong lòng vô cùng kinh ngạc với tl.

Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, bởi vì trước mắt còn có chuyện quan trọng cần hắn đi làm.

Lan Tiểu tuy đã hôn mê bất tỉnh nhưng vẫn còn một tia sống yếu ớt.

Lúc này hắn đã nhìn thấy nếu như Lan Tiểu thực sự không có sức phản kháng thì chỉ cần một kiếm là có thể cắt rơi đầu của nàng.

Đến lúc đó, nhiệm vụ mà thiếu chủ giao cho hắn cũng hoàn thành tốt đẹp, cơ hội này tuyệt đối không thể để cho nó đi qua được.

Vì vậy, hắn không chút khách khí lách mình lên, hung hăng chém một nhát, vì muốn giết Lan Tiểu diệt cỏ phải diệt tận gốc.

Chỉ có điều khiến hắn không nghĩ tới đó là, Phong Liệt lúc trước phát ra một đạo Long ảnh tấn công, uốn lượn phía trước người Lan Tiểu, cũng không phóng ra những tiêu tán vô hình, ngược lại lộn lại trở về mà hung hăng đánh tới hắn, uy thế mạnh mẽ vô cùng.

- Cái này – đây là đại thành cấp chiến kỹ mà? Chuyện này sao có thể?

Tới lúc này khuôn mặt hắn cơ khan, đồng tử đột nhiên co rút lại, mặt mũi vẫn không thể tin được, giống như đang gặp quỷ vậy.

Đại thành cấp chiến kỹ hướng tới mỗi người, nhưng lại chỉ ở trong truyền thuyết, Long vô giả đạt tới trình độ này thì càng ít hơn, bất ngờ khiến cho hắn ta hoảng sợ.

Lúc này bởi vì ở gần quá, trốn tránh cũng không còn kịp nữa rồi, hơn nữa hắn tự nghĩ cũng không có khả năng trốn được truy kích của đại thành cấp chiến kỹ.

Một giây khiếp sợ, hắn đột nhiên hét lớn một tiếng, huyết kiếm trong tay thoáng chốc múa ra những khiên hộ thân màu đỏ ngăn cản trước người.

Sau một khắc, chỉ nghe “ ầm ầm” một tiếng.

Long ảnh hung hăng đụng phải hộ thuẫn, trừ khử vô hình, cương khí cuồng bạo lưu lưu lại cao thủ này lập tức lùi lại, người trên không trung đã ói máu không ngừng.

Phía sau, Hình Ngọc Thiên xem những gì diễn ra trước mắt đột nhiên biến hóa, vẻ mặt ngơ ngác, không nhận được bèn tiến lên hỗ trợ.

Nhưng tiếp sau đó, cao thủ cương khí cảnh vừa mới bay ngược ra không đến mười trượng thì nghe “ phốc” một tiếng, thân hình hắn đột nhiên ngưng lại trên không trung vẻ mặt lộ ra đây vẻ kinh ngạc, đồng tử dần dần ra, cương khí hộ thể quanh người nhanh chóng tiêu tán giữa Thiên địa.

Hình Ngọc Thiên khiếp sợ, chỉ nhìn thấy có một cây đại thương đang đâm xuyên qua đầu người nọ, treo hắn trên không trung, màu thương vàng lợt từ trên người hắn lộ ra nửa cái, chết như không còn chết được nữa.

- Vèo vèo – cái này! Một gã chân khí cảnh như con sâu cái kiến mà giết hắn? giết bọn chúng? Chuyện này sao có thể?

Hình Ngọc Thiên ngơ ngác nhìn Phong Liệt bên trong, ngược lại vẻ mặt lạnh lùng, vẻ mặt không thể tin được.

Hắn nhìn một cái đầu lâu dưới chân, lại nhìn cổ thi thể đang treo trên không trung, tâm thần tựa như mơ hồ.

Tuy không nhìn thấy thi thể còn lại của tên thuộc hạ, mặc dù là kẻ đàn nhưng cũng có thể suy đoán được tình hình trước mắt, người kia lành ít dữ nhiều rồi, nếu không cũng không thể sống hòa bình với Phong Liệt trong màn sương dày đặc.

Quản hắn đã xem trọng tl như thế nào vẫn không thể ngờ rằng sẽ có kết cục như thế.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của Hình Ngọc Thiên vô cùng khó coi.

Kế tiếp chỉ còn lại ba tên thuộc hạ cương khí cảnh, hơn nữa Lan Tiểu trước đó chết trong tay tám gã cao thủ, lần này bí cảnh chi hành có thể nói là bồi thường máu không có đường trở về.

- Tiểu súc sinh! Người rút cuộc là ai? Có bản lĩnh thì để lại tên tuổi!

Hình Ngọc Thiên gắt gao nhìn Phong Liệt, phần nộ nói, trong ánh mắt đỏ lên như dân cờ bạc bị thua vậy.

- Ngu ngốc!

Phong Liệt chẳng muốn đáp lại Hình Ngọc Thiên, hắn cảm trường thương lớn, đánh cho cổ thi thể kia rơi xuống, sau đó hắn bước nhanh về phía Lan Tiểu, dù sao nữ nhân xấu xí này cũng quan hệ tới cái mạng nhỏ của mình, làm sao cũng không thể để xảy ra chuyện gì.

Thời điểm Phong Liệt đi về phía Lan Tiểu, Hình Ngọc Thiên ở phía sau sắc mặt hung ác, trường thương màu đen trong tay hắn bắt chợt tản ra những tia mờ mịt màu đen, rất là không bình thường.

Một khắc sau cũng không thấy hắn dừng tiến, trực tiếp kéo dây cung, đẩy dây cung về phía sau, một đạo mũi tên dài cương khí màu đen dần dần ngưng lại trên cung, một cỗ bàng bạc uy nghiêm chậm rãi tràn ngập giữa thiên địa.

Ánh mắt Hình Ngọc Thiên hơi co lại, hắn không phải đối lại Phong Liệt mà là tl đang trên mặt đất, sắc mặt lộ ra một tia tàn sát:

- Hừ! tiểu tiện nhân! Chết đi!

Mũi tên này nếu như bắn trúng, chắc chắn Phong Liệt và Lan Tiểu có thể xong đời, không thể có gì may mắn được.

Mặc dù chuyển đi bí cảnh này không đạt được đại kế bức thân của Hình đại công tử, nhưng hắn cũng không hy vọng giữ lại Lan Tiểu phiền toái, Phong Liệt quấy rầy kế hoạch của hắn nhất định phải chết.

239. Chương 276 : Thiên Bi Chi Uy (2)

- Hừ! Chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ!

Mắt thấy mũi tên trong tay Hình Ngọc Thiên sắp bay đi, Phong Liệt đột nhiên quay người lại, sắc mặt lạnh lùng nhìn Hình Ngọc Thiên, đồng thời hai tay đột nhiên đẩy mạnh về phía trước.

Tiếp theo một trận “ ầm ầm” vang lên trên không trung, trước mặt một tấm bia đá màu xanh đột nhiên xuất hiện trước ngực Phong Liệt. trên tấm bia đá ánh lên màu xanh xanh, ẩn chứa một uy thế khiến người khác không thể kháng cự được.

Theo động tác của Phong Liệt, phiến đá màu xanh bắt chợt bay đến trước người Hình Ngọc Thiên, tốc độ nhanh như gió, thậm chí Hình Ngọc Thiên cũng không thể nhìn thấy rõ ràng được, một màn sắc xanh hung hăng che phủ trên đầu mình.

- Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Hình Ngọc Thiên không ngớt lời kêu lên thảm thiết, một màn oanh tạc đầy bột phấn, nguyên lực cùng với tinh hoa huyết nhục lập tức bị Long thiên nuốt chửng không còn, ngay cả trường cung màu đen cũng bị tan thành bột.

- Hahaha, quả nhiên không khiến cho lão tử thất vọng!

Sắc mặt Phong Liệt vui vẻ, phát tay triệu hồi Long thiên bi, sau đó lèn nhét hắn vào trong Long ngục, đi giá họa cho thủ hạ của Hình Ngọc Thiên.

Cái này không chỉ khôi phục một phần nhỏ nguyên khí trấn Long thiên bi, cũng đã có được uy lực kinh hãi như thế, vậy mà đường đường một gã cao thủ cương khí cảnh tam trọng thiên trong chốc lát đã đập thành tro bụi, nếu là hoàn toàn sửa chữa thì uy lực còn kinh người như thế nào?

Tấm bia đá hoàn toàn không hề sụt mẻ như mong đợi của Phong Liệt.

Nhưng sau khi sử dụng Trấn long thiên bi, Phong Liệt cảm thấy nguyên lực của cơ thể bị tiêu hao hơn phân nửa.

Lúc này hần liền lập tức hiếu rằng, Trần long thiên bị chỉ ra đòn sát thủ, nếu không thì nguyên lực của hần tại thời điểm ấy cũng không đủ để phung phí.

Tiếp đó, Phong Liệt cũng không dám trì hoãn thêm thời gian nữa, bất luận thế nào cũng không thể để Lan Tiểu bị treo như thế.

Hần nhanh chóng thu dọn di vật của trận chiến, sau đó bước đến bên cạnh Lan Tiểu, nhìn Lan Tiểu đang nằm trên mặt đất nhú mày.

Lúc này Lan Tiểu toàn thân đầm đìa, chiếc áo màu trắng cũng nhuộm toàn máu đỏ, hô hấp yếu ớt, thỉnh thoảng run lên một phát, biểu hiện vô cùng thống khổ.

Nàng vừa trốn khỏi Nhị trọng bí ảnh, chỉ là bị thương ột chút, quan trọng là nguyên lực và tinh lực bị hao tổn, vô cùng yếu ớt.

Nhưng hôm nay Lan Tiểu cũng bị vài đạo kiếm khí xuyên thủng thân hình, để lại bốn năm cái vết máu, tuy rằng không bị thương ở những vị trí quan trọng nhưng nếu cứu chữa chậm trễ cũng chỉ sợ đổ máu nhiều quá mà chết.

Nhưng đối với Phong Liệt, cứu Lan Tiểu thực sự có chút phiền phức.

Phong Liệt nhú mày nhìn vết thương của Lan Tiểu, phát hiện nàng tổn thương ở ngực, bụng dưới, đùi, nếu như để hần chữa trị vết thương chỉ sợ sẽ phải nhìn một số chỗ không nên nhìn.

- Ôi, nếu không cứu thì nàng ta chết chắc, còn nếu cứu được thì nữ nhân xấu xí này sẽ bắt mình chịu trách nhiệm? Như thế chẳng bằng ta đi chết còn hơn!

Phong Liệt nhìn thấy Lan Tiểu đang ngày càng yếu ớt hơn, nhú mày trầm ngâm một lát, cuối cùng hần dờ khóc dở cười thở dài một tiếng, bất đắc dĩ cúi người xuống.

Tuy không biết Uyên ương đồng tâm chú có thật là linh nghiệm như thế hay không nhưng Phong Liệt cũng không dám đem cái mạng nhỏ của mình ra để thí nghiệm, cho nên việc cấp bách trước mắt khiến hần không thể nào lơ đãng nhìn Lan Tiểu đang chết dần đi.

- Không thể tin được lão tử cũng có lúc phải cởi áo cho nữ nhân xấu xí thế này, nếu tin này mà lan truyền ra bên ngoài thì thật sự là không còn mặt mũi nhìn ai nữa.

Chiếc áo màu trắng trên người Lan Tiểu đã bị nghiền nát, máu tươi nhuộm hồng cả một mảng lớn, vết máu dính lại nên cởi ra cũng không dễ dàng.

Phong Liệt phải mất bao nhiêu công sức mới cởi được chiến y trên người Lan Tiểu, sắc mặt vô cùng khó voi.

Nếu để cho Tiểu Yên, Tiểu Lộ, Lý U Nguyệt và những cô gái xinh đẹp cởi quần áo ra thì trong lòng Phong Liệt đương nhiên là vui mừng còn không kịp. Cho dù là Diệp Thiên Tử cởi quần áo hần cũng không hề ngăn cản.

Nhưng hôm nay, chính hần lại phải cởi áo cho một nữ nhân lạ lẫm vô cùng xấu xí, vừa nghĩ tới vẻ mặt của tl vô cùng thâm hiểm, trong lòng tl không nhịn nổi run rẩy lên.

Đồng thời, hần thậm may mắn chính mình còn chưa ăn cơm, nếu không sẽ thổ ra hết mất.

Y phục trên người Lan Tiểu cũng không nhiều, một lát sau đã bị Phong Liệt lột sạch, ngực phải nàng, dưới xương sườn và bẹn lộ ra những vết thương nghiêm trọng miệng đang rỉ máu tươi, quả thực là vô cùng cấp bách.

Điều khiến Phong Liệt cảm thấy kinh ngạc chính là Lan Tiểu tuy khuôn mặt trông vô cùng xấu xí nhưng có thể nói thân thể của cô vô cùng hoàn mỹ, không có chỗ bị thương, da thịt trắng như tuyết, trong suốt như ngọc, có mấy chỗ máu hồng loang lổ, dáng người pháp phồng, bộ ngực sữa cao cao, quả thực là so với vòng một của Tiểu Lục còn to hơn, đôi chân thon dài thẳng tắp miên man.

Phía dưới thân thể còn tỏa ra một mùi hương như lan, ngoại trừ tấm áo choàng che bộ mặt, dường như chỗ nào cũng đẹp vô cùng, khiến cho người ta khó có thể liên tưởng cùng một khối với bộ mặt xấu xí kia.

Đối diện với một thân thể hoàn mỹ như thế này, Phong Liệt nhìn không chớp mắt nhưng trong đầu vẫn không có ý niệm hỗn loạn nào.

Hắn đã sớm bị dung mạo của Lan Tiểu hù dọa, nếu hôm nay không phải uy hiếp tới cái mạng nhỏ của hắn thì hắn cũng không thể nào chạm tới thân thể của Lan Tiểu.

Lúc đó, hắn cũng không có chút nào tâm trạng thương hoa tiếc ngọc, vội vã nói lại mấy cái xương ngực bị đứt gãy của Lan Tiểu, lại bóp mấy viên diệp xuân đan tán thành bột rồi rắc lên miệng vết thương, sau đó dùng vải băng bó.

Có lẽ là vì đụng tới miệng vết thương, thân thể Lan Tiểu thỉnh thoảng run rẩy một phát, trong miệng phát ra những tiếng kêu thống khổ.

Phong Liệt cũng cố gắng chịu đựng, hắn không có chút cảm xúc gì với nữ nhân xấu xí này, hận đến đau răng, nếu như không có năng thi triển chú pháp linh tung thì mình cũng không gặp phải phiền toái này.

Sau khi bận rộn nửa canh giờ, cuối cùng vết thương của Lan Tiểu đã được băng bó xong xuôi, sau đó mặc lại quần áo cho nàng, lúc này không thể chờ đợi được hơn, lau mồ hôi trên mặt, như trút được gánh nặng thở một hơi dài.

- Hô, đúng là! Còn một hơn đầu với một gã cao thủ cương khí.

Phong Liệt dở khóc dở cười lắc đầu.

Gương mặt hắn quét bốn phía, lại nhìn Lan Tiểu đang nằm trên mặt đất, trong lòng do dự có nên cho nàng ăn một viên đan dược, có lẽ có thể khôi phục được nhanh hơn một chút.

Nhưng nghĩ lại, hắn lại bỏ đi ý nghĩ này, hôm nay hắn thật sự không có dũng khí vạch trần áo choàng của Lan Tiểu, quả thực là ác mộng tồn tại.

Tiếp đó Phong Liệt cũng không hề để ý tới Lan Tiểu, hắn khoanh chân ngồi xuống đất, bắt đầu vận chuyển công pháp bổ sung năng lượng tiêu hao.

Lúc trước giết liên tục mấy cao thủ cương khí cảnh, tuy nói rằng trong đó có chút trùng hợp nhưng thực sự hắn tiêu hao không ít nguyên lực, nhất là sau đó sau khi Trần long thiên bị đuổi giết Hình Ngọc Thiên, hắn đã hao tổn đi bảy phần nguyên lực.

Hắn hiểu được bên trong bí cảnh này cũng không hề an toàn gì, phải duy trì trạng thái cao độ để ứng phó với những nguy hiểm không biết trước.

240. Chương 277 : Lệnh Bài Trống Không (1)

Chung quanh một màn đen tối, không gian yên tĩnh, trong hư không lượn lờ những màn nguyên khí, chậm rãi nhấp nhô.

Dưới sự dẫn dắt của Phong Liệt, những nguyên khí linh vụ này liên tục trào ra và lan vào từng lỗ chân lông của hắn, theo kinh mạch vận chuyển tuần hoàn, chậm rãi bổ sung năng lượng đan điền cho nguyên lực bị tiêu hao của hắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Khi nguyên khí trong Bí cảnh đã đầy đủ, Phong Liệt chỉ dùng một canh giờ đã có thể bổ sung những năng lượng tiêu hao, thần thái lại trở nên sáng láng lên.

Lan Tiểu bên cạnh vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng hô hấp đã ổn định hơn nhiều, điều này khiến cho Phong Liệt yên tâm hơn.

Giờ phút này sau khi nguyên lực được khôi phục lại, Phong Liệt không khỏi nghĩ tới tên cao thủ cương khí cảnh tứ trọng thiên trong không gian long ngục. Tuy tên đó tạm thời không có uy hiếp gì với mình nhưng sớm muộn cũng sẽ gây ra phiền toái.

Hắn nhìn Lan Tiểu trên mặt đất, sau đó trong lòng khẽ động, liền trốn vào trong không gian Long ngục.

Trong lúc này ở bên trong Long ngục, người trung tuổi kia vẻ mặt hoảng sợ, hai tay nắm một bó Long tinh to, đang điên cuồng bổ sung năng lượng cơ thể bị tiêu hao.

Điều không ngờ là tốc độ bổ sung nguyên lực của hắn còn không kịp nổi tốc độ hấp thu của Trấn long thiên bi, nguyên lực trong cơ thể vẫn không ngừng bị xói mòn.

Thậm chí, một phần lớn nguyên khí Long tinh trong tay hắn đã bị Trấn long thiên bi hút đi, nguyên khí không thể vào trong cơ thể hắn.

Tình hình như thế chỉ cần một lát nữa thôi, hắn ta từ một cao thủ cương khí cảnh tứ trọng thiên sẽ rớt xuống còn cương khí cảnh nhị trọng thiên.

Cho dù hắn là tử sĩ tam đẳng của Hình gia, bản thân sớm không nghĩ gì tới chuyện sinh tử, nhưng thứ quý giá này khiến hắn hoảng sợ gần chết.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên phía trước có một tấm bia đá cao tới ba trăm trượng xuất hiện trước mặt Phong Liệt, nhất thời khiến cho hắn sinh ra tia hy vọng sống sót.

- Tiểu tử! Thiếu chủ nhà ta đâu?

Ánh mắt người này lóe lên như điện, lạnh lùng quét Phong Liệt.

Phong Liệt sắc mặt sững sờ, lập tức reu re nói:

-Ồ. Quả là chó ngoan, đến chính mình còn khó bảo toàn được tính mạng mà còn lo lắng cho chủ nhân! Hừ hừ! Hắn đã lên trời sớm một bước rồi! Nếu như người thật sự trung thành muốn tiếp tục đi theo tùy tùng cho chủ tử của người, vậy người hãy tự sát đi.

- Ta sẽ tự sát, nhưng người phải chết trước mới được!

Người tử sĩ này vừa nói xong, hắn đã nhanh chóng lách mình xông về phía Trấn long thiên bi, sau đó dùng cả tay chân, bắt đầu bò lên phía trước nhanh chóng vô cùng.

Đối với hắn tấm bia đá quý giá này thật sự là sợ hãi, không dám tới gần chút nào, nhưng hôm nay hắn đã chứng kiến thấy Phong Liệt đứng trên tấm bia đá đó không có vấn đề gì nên nghĩ rằng mình đứng lên cũng sẽ không có vấn đề gì.

Dù sao, Trấn long bi thiên cao tới ba trăm trượng như thế mới được nghe lần đầu, hắn không thể ngờ rằng Phong Liệt lại là chủ của tấm linh bảo này.

Tiếp đó người này bò dọc theo tấm bia leo lên khoảng hơn hai mươi mét, hắn đột nhiên kêu kinh lên một tiếng rồi lập tức vô lực ngã rơi xuống.

Tiếng “phù phù” trên mặt đất nhanh chóng quay cuồng chóng mặt.

Sau khi bò được dậy, hắn kinh hãi nhìn hai tay của mình, miệng khiếp sợ kêu lên kinh hãi:

- A! Cái này- có chuyện gì thế này? Nguyên lực của ta đâu? Tu vi của ta đâu?

Giờ khắc này, hắn hoảng sợ phát hiện ra, nguyên lực trong cơ thể hắn không hiểu sao đã biến mất không còn, ngay cả một chút cũng không còn, mặt hắn ngốc nghếch ra.

- Haha, chủ tử thế nào thì nô tài thế đó, quả nhiên là ngu ngốc như nhau, cũng tránh phiền toái cho lão tử!

Phong Liệt ở phía trên nhìn người này cười lạnh lùng, thực là không biết nên nói cái gì.

Cách Trấn long thiên bi một chỗ rất xa cũng đều có thể bị hút đi nguyên lực, vậy mà hắn lại không kiêng nể kẻ sát bên tấm bia đá như thế, đây đúng là tự tìm đường chết.

Trong nháy mắt, cao thủ cương khí cảnh cũng bị hút khô nguyên lực, biến thành một thân thể phàm nhân hoàn toàn không có cương khí cảnh, rốt cuộc đã không còn chút uy hiếp gì với Phong Liệt.

Mặt hắn ngơ ngác ra, đột nhiên chỉ nghe một tiếng “phốc phốc” trầm đục, một cái đại thương rơi xuống cái đầu của hắn cắm xuống đất, lúc này linh hồn của hắn cũng bị chôn vùi vô hình.

Phong Liệt liền mượn chút lực, rơi xuống từ tấm bia đá cao ba trăm trượng, nhìn thấy kẻ đang nhắm mắt trong lòng không khỏi buồn cười.

Hắn thu hồi Phong ma thần thương, thu thập trữ vật giới này.

Phong Liệt gần đây không thích lãng phí.

Lúc trước ở bên ngoài, sau khi giết chết Hình Ngọc Thiên và hai cao thủ cương khí cảnh, hắn đã thu lại những trữ vật của bọn họ

Lúc này đang rảnh rỗi, hắn phân loại từng cái nhân theo chủ, sau đó đổ tất cả những đồ vật bên trong ra.

Phong Liệt thanh lý trữ vật giới của Hình Ngọc Thiên và ba gã thuộc hạ.

Bình thường mà nói, cao thủ cương khí cảnh đã là sự tồn tại của Long huyết đại lục cao đoan, thân thể của bọn hắn dù thế nào cũng có giá mỗi cái ba trăm năm mươi vạn Long tinh, đẳng cấp cao như Long bảo ít nhất cũng phải kiếm được một cái mới được.

Nhưng trữ vật giới của ba người này chỉ làm cho Phong Liệt thất vọng mà thôi.

Mỗi cái trữ vật chỉ có vẻn vẹn chưa đủ mười vạn, đẳng cấp cao như Linh bảo ngược lại mỗi người đều có, trừ cái đó ra thì cũng chỉ có mấy Linh bảo chứa thương bình thường, thật sự là khó coi.

- Chà chà! Hình gia này chắc hẳn không phải là gia tộc có thế gì, cương khí cảnh dĩ nhiên là gia sản lẫn lộn được tới thời điểm ấy, thật sự là không nhân đạo chút nào.

Phong Liệt khinh thường lắc đầu, tiện tay thu ba thanh linh bảo đao cao cấp cho vào trong túi trữ vật của mình.

Mấy chục vạn Long tinh kia Phong Liệt chẳng thèm nhìn, có Trấn Long thiên bi thu nguyên khí, nuốt chửng vào, để lại trên mặt đất một màn cát bụi mỏng manh.

Kỳ thật như thế là Phong Liệt oan uổng Hình gia rồi. Hình gia với tư cách là nhị lưu thế gia trong thế giới cổ, sao có thể chịu thiệt hao tâm khổ tức để bồi dưỡng nên những tử sĩ được?

Chỉ có điều, những tử sĩ này phụ trách những nhiệm vụ lớn nguy hiểm đến tính mạng, thường xuyên sẽ phải lấy mạng đổi mạng, sống ngày hôm nay lo ngày mai, cho nên bọn họ ngoài thời gian chấp hành nhiệm vụ, bình thường đều mang theo những đồ vật tùy thân có thể cần dùng đến, tự nhiên lại mang đến cho Phong Liệt bao nhiêu thứ tốt.

Cũng may có ba thanh linh bảo đao đẳng cấp bán đi cũng được không ít lời, dù sao ở Long huyết đại lục, Linh bảo đẳng cấp cao cũng không phải Long tinh là có thể mua được, giống như chỉ xuất hiện tại những buổi đấu giá.

Tiếp đó Phong Liệt đổ trữ vật của Hình Ngọc Thiên, sau một khác, nghe thấy một tiếng “ ầm ầm ” một quả núi to đùng màu vàng xuất hiện phía trước Phong Liệt.

- Nhiều như thế sao!

Phong Liệt lúc này ngược lại miệng hít khí lạnh, hai mắt sáng ngời.

Nhìn sơ qua, tòa Long sơn thủy tinh này không dưới hai trăm vạn, thật sự là một khoản tiền lớn.

Hai trăm vạn Long tinh cũng đủ để mua được một thành trì cho Long võ giả xài dư dả, thu nhập của Hình gia một năm đều không đạt tới mức hai trăm vạn Long tinh.

241. Chương 278 : Lệnh Bài Trống Không (2)

Phong Liệt sau một hồi mừng rỡ liền âm thầm may mắn nhìn trữ vật giới của Hình Ngọc Thiên, nếu không thì hối hận chết đi mất.

Hắn hơi chút trầm ngâm, thu hồi năm mươi vạn Long tinh làm phí tổn hằng ngày, để cho Trấn Long thiên bi hấp thu, một lát sau, trên mặt đất dày đặc màn cát bụi.

Trần Long thiên bị là át chủ bài của Phong Liệt. cũng là thứ đảm bảo tính mạng của hắn, đương nhiên càng mạnh càng tốt, hắn không tính toán vấn đề này.

Một lát sau, Trần Long thiên bị đã nuốt được hai trăm vạn Long tinh, chuyện này nếu như truyền ra ngoài sẽ hù người ta đến chết mất.

Mà nuốt nhiều Long tinh như thế, Trần Long thiên bị dần dần cũng xảy ra chút biến hóa.

Phong Liệt cẩn thận quan sát, Trần Long thiên bị tăng cao hơn trước khoảng hai mươi trượng, những vết nứt trên bia cũng co lại một chút, nhưng phía trên bia phát hiện ra những khí tức bằng bạc lại bị liếm đi một ít.

- Như muối bỏ biển!

Phong Liệt dở khóc dở cười lắc đầu, Trần Long bị thiên này quả thực là cái động không đáy.

Lúc trước nuốt một hồ nguyên khí mới tăng được hai trăm trượng, hôm nay lại nuốt hai trăm vạn Long tinh mới tăng trưởng được hai mươi trượng, thế này muốn khôi phục đến vạn trượng thì cần tiêu hao bao nhiêu Long tinh? Quả thực là muốn dọa người ta mà.

Nhưng vừa nghĩ tới cảnh tượng đuổi giết Hình Ngọc Thiên lúc trước, trong lòng Phong Liệt lập tức bình thường trở lại, một chữ, giá!

Lúc này, lông mày Phong Liệt đột nhiên nhíu lại.

Hắn sớm đã phân ra một đám tâm thần chú ý tình hình bên ngoài, hắn đột nhiên phát hiện ra Lan Tiểu đã tỉnh dậy.

Suy nghĩ một lát, Phong Liệt lập tức bỏ ra ngoài ý niệm, để cho nữ nhân xấu xí đó nhìn nhận tình hình một chút cũng tốt.

Tiếp đó hắn xem xét những thứ trên mặt đất.

Trong trữ vật giới của Hình Ngọc Thiên chỉ có hơn hai trăm vạn Long tinh, còn lại những thứ đồ tốt cũng không ít.

Ngoại trừ Long tinh ra, nhiều nhất là vô số những thi thể của Long thú, trong đó có ma hổ, có Long tượng, có độc giao, còn có rất nhiều hàm răng, móng tay, sừng nhọn trên người Long thú đều có thể dùng cho việc luyện chế Linh đan, Linh bảo quý giá, những thứ này bán đi cũng được không ít Long tinh.

Ngoài ra, còn có một thanh trường kiếm đen sáng lên như bạc, đều là Linh bảo cực phẩm, giá trị xa xỉ, Phong Liệt suy nghĩ nếu đem về đưa cho Yên Lục sẽ khiến tiểu mỹ nhân này vui vẻ.

Còn lại một vài bình thuốc, mỗi cái lại có liên quan tới việc tu luyện, là những linh đan diệu dược để chữa thương, thực sự khiến cho Phong Liệt mừng rỡ vô cùng.

Hình Ngọc Thiên là thiếu chủ của một gia tộc, những linh đan diệu dược này đều là hàng thượng đẳng, nếu không cũng không thể khiến hắn đạt được cương khí cảnh tam trọng thiên trước ba mươi tuổi.

Những đan dược này có lẽ Phong Liệt không dùng đến, nhưng để cho những nữ nhân của mình tăng tu vi lên cũng không tồi.

Phong Liệt không để bụng gì những vật này, nhưng những chuyện như thế lại khiến hắn chú ý.

Kia là một cái lệnh bài cổ màu đồng, ước chừng lớn bằng bàn tay, vết rỉ loang lổ, xem ra cũng từ lâu lắm rồi.

Vốn dĩ tấm lệnh bài này nằm trên mặt đất không thu hút sự chú ý, nhưng chẳng biết tại sao, Phong Liệt nhìn thấy tấm lệnh bài này lại có cảm giác kỳ lạ.

Theo trực giác, Phong Liệt cảm giác thấy tấm lệnh bài này không hề đơn giản.

Hắn hơi do dự một chút, liền cúi người nhặt lên, cầm trong tay xem xét một lát.

Chỉ thấy tấm lệnh bài này chính diện trốn không, không thấy ký tự cũng như dấu hiệu gì, ngoại trừ có một mùi tang thương ở bên ngoài, không có gì tràn ra ngoài.

- Ồ, là một lệnh bài trống? Cái này dùng để làm gì thế này?

Phong Liệt khẽ nhíu mày, trong lòng cực kỳ kinh ngạc.

Đang trong lúc Phong Liệt ở bên trong Long ngực sửa sang chiến lợi phẩm, bên ngoài Vô quan bí cảnh, Lan Tiểu đột nhiên phát ra vài tiếng ho nhẹ.

- khục khục!

Thân thể mềm mại của nàng co rúm lại, lập tức chậm rãi tỉnh dậy.

- Ồ. Đây là Vô quan bí cảnh? Ta vẫn chưa chết sao?

Lan Tiểu nhìn chiếc áo choàng che bên dưới vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

- Đau chết đi được! Cái tên hèn hạ kia, nếu mà rơi vào tay ta, ta nhất định sẽ cho người ném thử mùi vị hủy cốt!

Ngây người một lát, nàng cố sức ngồi dậy, bởi vì miệng vết thương bị cọ vào con đầu, đau đến mức nàng thở thấy hơi lạnh.

Từ khi lớn lên, Lan Tiểu đều xưng danh của thiên tài, bất luận bản thân hay là tư chất võ đạo đều vô cùng xuất chúng, hơn nữa dung mạo khuynh thành, tính cách tinh quái, rất được các trưởng bối yêu mến, hoàn toàn xứng đáng là một công chúa.

Nhưng không nghĩ rằng, hôm nay mình đơn độc bước vào bên trong bí cảnh để rèn luyện thì lại trúng phải cái bẫy cả Hình Ngọc Thiên.

Thực lực của Hình Ngọc Thiên ở Hình gia và Lan Tiểu tương đương nhau, nhiều thế hệ giao hảo với nhau, nhưng Lan Tiểu lại cảm thấy ghét vô cùng cái tên biến thái Hình Ngọc Thiên này.

Nàng thật sự không ngờ rằng Hình Ngọc Thiên lại phát rồ tới tận đây, dám hạ độc thủ với nàng trong bí cảnh, nếu không gặp Phong Liệt thì e rằng hôm nay nàng đã trở thành thứ đồ chơi trong tay Hình Ngọc Thiên rồi, kết cục sống không bằng chết.

Giờ phút này ngấm lại trong lòng hấn còn sợ hãi.

Tiếp đó, ánh mắt chịu đựng sự đau đớn của thân thể quét một vòng, nhìn xung quanh không một bóng người, điều này khiến cho nàng vô cùng kinh ngạc.

Nàng không thể tin rằng Hình Ngọc Thiên có thể có lòng tốt buông tha chính mình, nhưng thật sự khó có thể tin tưởng rằng một võ giả chân khí Long cảnh như Phong Liệt có thể giết chết được bốn cao thủ cường khí cảnh của Hình Ngọc Thiên, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!

Nhưng chuyện đang diễn ra trước mắt là thế nào đây?

Nếu nói là được người cứu thì tại sao ngay cả nhân ảnh cũng không có?

Khi Lan Tiểu còn đang không biết phải giải thích thế nào, nàng cảm thấy trong người có chút không khỏe.

Ngoài việc nhìn rất khó khăn còn có một cảm giác ngứa ngáy.

Nàng nghĩ lại, muốn băng bó vết thương, tuy lúc trước nàng đã ăn một viên Huyền nguyên bất tử đan, nhưng vết thương bị cọ xát cần phải được xử lý.

Nàng nhìn chung quanh, phát hiện không có người bèn cố hết sức để cởi áo ra.

Nhưng sau đó nàng cúi đầu xuống nhìn ngực mình đã được băng bó cẩn thận nên há hốc mồm ra.

- Đây là – ai? Là ai đã giúp ta băng bó vết thương này?

Sau một hồi ngơ ngác, Lan Tiểu giống như gặp quỷ, thoáng cái kinh hồn bạt vía.

Nàng tự nhận là băng thanh ngọc khiết, thân hình nữ nhi chưa bao giờ để lộ trước mặt người khác bất luận là nam hay là nữ.

Nhưng hôm nay có người đã băng bó vết thương cho nàng, điều này khiến cho nàng tâm thần kinh hãi không biết phải làm sao.

Tiếp đó nàng phát hiện vị trí của những vết thương của mình rồi thì càng thêm hoảng sợ, lúc này hôn mê bất tỉnh.

Vốn dĩ vết thương của Lan Tiểu chưa lành lạnh, thân thể vô cùng yếu ớt, lúc này phát hiện vết thương ở bộ ngực của mình, dưới bụng, bên đùi và những chỗ riêng tư đều được xử lý qua, lập tức hiểu ra rằng toàn thân của mình đã bị lộ rõ, giật mình lúc này hôn mê bất tỉnh.

Trong không gian Long ngực, Phong Liệt chú ý tới phản ứng của Lan Tiểu liền chau mày, ngắt đi như thế sao? Nữ nhân xấu xí này cũng yếu ớt quá nhỉ?

Bởi thế hắn càng không vội vàng mà đi ra ngoài, tiếp tục xem lệnh bài trong tay.

242. Chương 279 + 280: Khó Giải

Tấm lệnh bài này được đúc bằng loại đồng phổ thông, nhưng điều khiến cho Phong Liệt cảm thấy kỳ lạ đó là hắn có thể cầm trên tay nặng giống như đá ma Long ám trảo, vậy mà với một loại lệnh bài có chất liệu bình thường như thế này lại không bị tổn thương chút nào.

Điều này càng chứng minh thêm cho phán đoán của hắn: tấm lệnh bài này trông bình thường nhưng nhất định không phải là vật bình thường.

Tiếp đó, Phong Liệt vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục dùng khí cắt ra, giọt máu nhận chủ, lạc ấn tinh thần ấn ký, nguyên lực ăn mòn và các thủ đoạn khác, từ từ thi triển từng cái một trên lệnh bài.

Nhưng cuối cùng hắn thất vọng phát hiện ra rằng, tất cả đều là phí công mà thôi, tấm lệnh bài kia ngoại trừ những vết hơi rỉ tróc ra đều trở nên bóng lóng, không hề có bất kỳ biến hóa nào khác.

- Có lẽ cái này chỉ là một tấm lệnh bài bình thường, chỉ là cái lệnh bài này có chút cổ quái mà thôi, tìm Hóa ma lô hỏi xem thế nào.

Phong Liệt thở dài, thu lại tấm lệnh bài.

Trong lòng hắn định sẽ quay trở về Tử Dương sơn một chuyến, Hóa ma lô kiến thức rộng rãi, có thể sẽ hiểu rõ điều này, cũng may hắn đang muốn đi tìm lão ta để chế tạo ít đồ.

Nhưng vào lúc này, Phong Liệt đột nhiên phát hiện, lệnh bài trong tay hình như đã có phản ứng gì đó, hắn vội vàng chăm chú nhìn kĩ.

Chỉ thấy chỗ trống bóng loáng trên lệnh bài lúc này có một ký tự mơ hồ có màu đỏ như máu, phảng phất như một đạo ảnh tượng.

Dựa vào kiến thức của mình, Phong Liệt cho rằng đó là chữ “Tru” trong Viễn cổ Long văn.

Hắn đang chuẩn bị cầm lên quan sát thì cái ký tự màu đỏ ấy lại biến mất, lệnh bài lại khôi phục bộ dạng như ban đầu, khiến cho Phong Liệt vô cùng kinh ngạc.

-Ồ, đây rốt cuộc là thứ đồ chơi gì? Có lẽ là có bí mật gì trong đó!

Phong Liệt chăm chú nghiên cứu một lúc, kết quả là tấm lệnh bài vẫn không có chút phản ứng nào, hắn đành phải thu tấm lệnh bài, gác lại sau này nghiên cứu.

Lúc này, ở bên ngoài Lan Tiểu đã tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh táo hơn chút, nàng không khỏi nghĩ tới những chuyện xảy ra, quả thực xấu hổ và giận dữ muốn chết, càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ nước mắt càng chảy ra dàn dụa.

Nàng nghĩ rằng, người chữa thương cho nàng chỉ có là Hình Ngọc Thiên hoặc là Phong Liệt, nhưng hai người này cho dù là ai nhìn thấy thân thể của nàng đều khiến nàng rất khó chịu!

Nổi giận, nàng hận không thể lập tức kết liễu đời mình.

- Chết tiết! rốt cuộc là tên khốn nạn nào đã băng bó cho bản tử? Nếu như là nam nhân, bản tử nhất định sẽ khiến người vĩnh viễn biến thành nữ nhân! Khục khục!

Lan Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi thề độc, bởi vì lại đụng vào vết thương nên khiến nàng lại đau đớn căng mắt lên.

Nàng cố nén đau đớn, sau đó nàng băng lại miệng vết thương đã được Phong Liệt băng bó trước, lúc này đã thay một chiếc vá dài màu xanh lá.

Tuy rằng đau đớn không ngừng, nhưng trong lòng đã cảm giác thoải mái hơn một chút, tuy nhiên nét lạnh lùng trên mặt vẫn không giảm chút nào.

Sửa sang một lát, nàng tranh thủ thời gian nhuốt mấy viên đan dược màu sắc không giống nhau, sau đó khoanh chân bắt đầu ngồi xuống.

Lúc đó, Phong Liệt ở trong Long ngục không gian vẫn đang chăm chú nhìn Lan Tiểu, xem nữ nhân này phản ứng kịch liệt như thế nào, khiến hắn vô cùng kinh ngạc, hắn thật sự sẽ sợ rằng Lan Tiểu không phải vì suy nghĩ nhất thời mà tự sát, như thế thì hắn thật là xui xẻo.

Cũng may chuyện hắn lo lắng không xảy ra, thật sự hắn dễ dàng phát hiện ra rằng, dáng người của nữ nhân xấu xí này cũng rất tuyệt, chỉ là khuôn mặt, đúng là dáng người mặt quỷ mà.

La là một võ giả ma Long, đồng thời cũng là một linh chú sư, hơn nữa ở mặt này còn vô cùng kinh người.

Lúc trước nàng rơi vào thảm cảnh này là vì kinh nghiệm đối địch của nàng chưa đủ, hai là trong lúc lơ đãng rơi vào bẫy của Hình Ngọc Thiên, bị rất nhiều tử sĩ xông đến đòi mạng đổi mạng.

Nếu không phải là chiến đấu chính diện, một võ giả thiên Long cương khí cảnh ngũ trọng như nàng cũng với tam giai hậu kỳ chú thật sư cùng chiến lực, mặc dù là cao thủ thần thông cảnh cũng phải kiêng kị ba phần.

Lúc này nàng tuy rằng vô cùng yếu ớt, nhưng bởi vì nguyên lực và linh lực đều đã hoa huyệt, những vết thương trên người ngoài những chỗ bị thương ngoài ngược lại không ảnh hưởng gì tới tính mạng, hơn nữa dưới tác dụng mạnh mẽ của Huyền nguyên bát tử đan, hiện tại đã không có quá nhiều đáng ngại.

Sau khi ngồi mấy canh giờ, Lan Tiểu đã dần dần khôi phục lại thực lực ba bốn thành, đau đớn trên người cũng được giảm đi một chút.

Hơn nữa, sau khi linh lực được khôi phục, bởi vì lúc trước nàng thi triển “Mặt quỷ liệt hồn” nên những di chứng lưu lại bây giờ cũng được giảm bớt rất nhiều, dung mạo khôi phục được hơn một nửa, bây giờ nàng tuy không gọi là xinh đẹp nhưng cũng không đến nỗi dọa người.

Đôi mắt nàng chậm rãi, khẩu khí khẽ than, vừa định lấy áo choàng lên đầu thì ánh mắt giật thót lên.

Chỉ thấy trước nàng khoảng trăm trượng có một thân ảnh đang khoanh chân ngồi, nhìn khuôn mặt có vẻ quen quen.

Lan Tiểu chậm rãi đứng dậy, bắt đầu đề phòng...

- Ai? Người là ai – là người à?

Nàng vừa định mở miệng quát lớn bỗng nhiên lại nhận ra, người phía trước đã trúng Uyên ương đồng chú tâm của mình.

- Hiện bây giờ người rất an toàn, hãy giải thần chú đi cho ta, ta đây còn có việc phải giải quyết.

Phong Liệt gương đôi mắt thản nhiên liếc nhìn Lan Tiểu, giọng nói lạnh lùng.

Lan Tiểu tỏ ra mất điếc tai ngơ với những gì hắn nói, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nũng nịu nói:

- Là người đã cứu ta sao? Là người đã chữa thương cho ta sao?

Vừa nói nàng vừa chậm rãi tới gần Phong Liệt, nhìn ánh mắt như xẹt điện của nàng như chớp động, rõ ràng là không có thiện ý.

- Hừm.

Phong Liệt sững sờ, lập tức vẻ mặt nghiêm lại nói.

- Người hiểu lầm rồi! Là do ta cứu người nhưng người chữa thương cho người lại là một người khác! Không cần phải cảm kích nhiều như thế, mau giải trừ chú thuật cho ta, sau đó để lại mấy trăm vạn Long tinh là được rồi.

Phong Liệt chẳng quan tâm gì tới những thứ khác, hẳn thực sự chỉ muốn nữ nhân xấu xí kia hãy giải trừ chú thuật cho mình, nếu không cảm giác cái mạng của mình nằm trong tay người khác thật là không yên tâm.

Dù sao hẳn cũng không thể thừa nhận là mình đã chữa thương cho nữ nhân xấu xí này, nếu không thì còn phiền toái nhiều.

- Người nói không phải người trị thương cho ta? Vậy là ai? Còn nữa, đám người Hình Ngọc Thiên đi đâu rồi?

Về mặt Lan Tiểu hoài nghi nhìn chằm chằm vào Phong Liệt, giọng nói vẫn lạnh lùng như thế.

- Hình Ngọc Thiên đã chết rồi, người chữa thương cho người là tiền bối của ta, người yên tâm đi, là một nữ nhân.

Về mặt Phong Liệt thản nhiên, tuy hẳn không quan nói dối, nhưng thời điểm cần nói dối đều có thể nói dối trong nháy mắt.

Ngay khi hẳn vừa dứt lời, Lan Tiểu đột nhiên lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Hừ! Người đang nói dối!

- Ôi.

Phong Liệt vẻ mặt sững sờ, trong lòng có chút bất định, hẳn là mình nói dối quá nhanh cho nên bị bại lộ? Không phải chứ?

Tuy Phong Liệt không thể nào tin được lời thề sẽ biến nam nhân thành nữ nhân của Lan Tiểu, nhưng hẳn cũng không muốn trở mặt trước khi lời chú được giải.

Quan trọng nhất là hẳn rất lo lắng nữ nhân xấu xí này sẽ cưỡng ép, bắt mình phải chịu trách nhiệm, thế thì làm sao được?

Tiếp đó hẳn vừa định giải thích, dùng giọng nói thăm dò và ngữ khí lạnh lùng hỏi Lan Tiểu:

- Hừ ! hôm nay người đã sống sót rồi, Hình Ngọc Thiên chết rồi, nhưng chỉ dựa vào một võ giả chân khí cảnh Long như người sao có thể đấu lại được bốn gã cao thủ cương khí cảnh? Cho nên chỉ sợ nếu như theo lời người nói là giết được đám người của Hình Ngọc Thiên rồi người trị thương cho ta, đúng hay không? hừ hừ! Còn muốn xảo quyết bản tỷ này mấy trăm vạn Long tinh, làm gì có chuyện gì dễ dàng như vậy.

Lan Tiểu thông minh đặc chí, biết một “ nữ tiền bối ” trị thương cho mình cho nên miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được.

Đương nhiên, về phần thật hay là giả, bây giờ khó mà nói được, đợi khi thực lực được khôi phục Lan đại tỷ đây ắt có cách chứng minh nó là đúng không không.

- Ưc!

Phong Liệt há hốc mồm, dẫn đờ gật đầu, trong lòng không thầm khởi than thở:

- Cô nàng này chẳng những xấu mà còn ngốc nghếch nữa, dù sao cũng đỡ cho lão tử lý do thoái thác.

Sau khi Phong Liệt khẳng định, Lan Tiểu cũng bớt đề phòng hơn với tl.

Theo nàng nhận xét, Phong Liệt chỉ là một võ giả chân khí cảnh Long mà thôi, nàng khôi phục được ba phần thực lực thì cũng không có gì phải sợ.

- Hừ! Bản tỷ cũng không thích thiếu nợ nhân tình người ta, người đã từng giúp ta một lần, đây là ba mươi vạn Long tinh, xem như là tạ ơn người!

Lan Tiểu nói xong bèn phất tay phóng ra một đồng Long tinh, rơi xuống bên cạnh Phong Liệt.

Có Long tinh, Phong Liệt đương nhiên sẽ không nường tay, hẳn không do dự gì thu lại những Long tinh này vào Long ngực không gian.

Trong lòng hắn mặc dù vẫn thấy oán giận nữ nhân xấu xí này nhưng sau khi cầm được ba mươi vạn Long tinh cảm tạ của Lan Tiểu, trong lòng hắn cũng cảm thấy thoáng hơn một chút, nếu không hắn còn muốn nữ nhân này giải chú thuật cho hắn rồi sẽ dạy dỗ cho nàng ta một trận.

Sau đó hắn có vẻ không còn kiên nhẫn được bèn nói với Lan Tiểu:

- Tốt rồi, người tranh thủ thời gian giải trừ chú thuật cho ta.

- Cái này...

Lan Tiểu bị Phong Liệt nhìn soi mói, bỗng nhiên có vẻ nhếch nhếch.

Sắc mặt Phong Liệt dần trở nên lạnh hơn, hắn từ từ đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Không phải người không học giải trừ chi pháp chứ?

Phong Liệt trước đó nghe nàng không học công học giải công pháp còn tưởng rằng chỉ là tìm cớ để khỏi giải trừ chú thuật mà thôi, nhưng giờ phút này chứng kiến phản ứng của Lan Tiểu, cái này có vẻ như là sự thật.

Điều này khiến cho hắn vô cùng giận giữ tới mức không thể kiềm chế được.

Đối mặt với Phong Liệt đang nổi giận đùng đùng, Lan Tiểu có chút xấu hổ khẽ gật đầu, chậm rãi bước lùi về sau mấy bước, có chút chột dạ.

Nhưng một lát sau, sắc mặt Phong Liệt giận dữ đã hơi chậm lại, chỉ là không thể nghĩ rằng lại có khả năng đó.

Sắc mặt hắn bất định nhìn Lan Tiểu, nghi ngờ nói:

- Hay là, có phải người để ý lão tử rồi? Hừ! Nếu thật sự là như thế thì người hãy từ bỏ cái ý nghĩ đó đi! Đừng nói là bộ dạng của người, mặc dù là đẹp như tiên nữ thì Phong Liệt ta cũng không thèm.

- Hả? Người câm miệng!

Lan Tiểu chờ đợi một lúc, nhin không được bèn cắt lời Phong Liệt, nàng sợ mình sẽ tức đến chết mất.

Lan Tiểu từ nhỏ tới lớn, thiên phú xuất chúng, dung mạo vô song, xuất thân hiển hách, tuy bên người không có một ngàn thì cũng có tám trăm, hơn nữa không có chỗ nào không phải là thể gia công tử, thiên tài kiệt xuất.

Trước đây chỉ có nàng cự tuyệt người khác, không nghĩ rằng có một ngày mình sẽ bị một nam nhân không chút lưu tình nào răn dạy, huống chi đối phương còn là một võ giả chân khí cảnh long, trông cũng không phải quá đẹp trai, quả thực là không thể chịu nhục được! Đây là điều vô cùng nhục nhã.

Trong lúc nhất thời, Lan Tiểu bị tức giận ngực phập phồng, trong lòng thật sự là không phục.

Nàng rất muốn chứng minh cho Phong Liệt biết rõ rằng mình cũng không phải là người quái gở, để cho hắn biết rằng hắn là kẻ mắt không trông, chỉ tức là giờ khắc này nàng không thể nào chứng minh được.

Phong Liệt không biết suy nghĩ trong lòng nàng, chứng kiến bộ dạng thở phì phò của nàng, còn tưởng rằng nàng vì tức quá hóa giận, cái này càng khiến hắn hao tâm tổn trí.

Nếu thật sự là bất đắc dĩ phải mang một nữ nhân xấu xí như thế trở về, không nói là Lý U Nguyệt, cho dù là Lục Yên cũng không thể nói trước được có tạo phản hay không.

Hắn lạnh lùng nhìn Lan Tiểu, sắc mặt biến ảo, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Nữ nhân xấu xí này hôm nay đồng sinh cộng tử với mình, thủ đoạn thi triển cường lực cũng không khôn ngoan, có thể cùng giải quyết vấn đề mới là kẻ sách tốt nhất.

Phong Liệt suy nghĩ, ho nhẹ một tiếng, khá là nhẹ nhàng nói:

- Lan Tiểu, tuy dung mạo của ngươi không phải là xuất chúng nhưng nữ nhân phải có tự tin chứ, có câu cách ngôn gọi là nữ nhân xấu không sợ không lấy chồng được, tin rằng nhất định sẽ có một người đàn ông thích hợp của mình. Hơn nữa Phong mỗ đã có ba vị thê tử, thật sự không phải là người phù hợp để ngươi lựa chọn.

Phong Liệt tận tình khuyên bảo một lần nữa khiến cho Lan Tiểu choáng váng, thiếu chút nữa tức giận thổ huyết ngã xuống đất, nàng không khỏi khó thở mà cười, chỉ vào Phong Liệt nhất thời nói không lời.

Phong Liệt tranh thủ thời gian nói thêm:

- Nếu thật sự không được thì ta cũng có thể giúp ngươi chọn một người xứng đôi, ta có một đệ đệ tên là Trương Đại Tài, cũng có vẻ hợp đôi, tin rằng nếu hai người nhất định là hợp nhau, nếu như ngươi đồng ý ta sẽ để hắn lấy ngươi, hơn nữa cam đoan còn rất tốt với ngươi! Thế nào?

Phong Liệt nói xong liền chăm chú quan sát phản ứng của Phong Liệt, trong lòng hạ quyết tâm, trước khi giải được Uyên ương đồng tâm chú sẽ cố gắng thỏa mãn những yêu cầu của nữ nhân xấu xa này, sau đó trở mặt cũng không muộn.

Nhưng phản ứng tiếp theo của Lan Tiểu vượt quá dự liệu của hắn!

- Hahaha! Ta chết cười mất! hahaha!

Lan Tiểu cười khó thở, trong thiên địa lập tức vang lên những tiếng cười như tiếng chuông bạc, truyền ra từ không gian bí cảnh, hồi lâu không thôi.

Lan Tiểu sau một hồi tức giận nhưng tổng lòng dần dần thông suốt rồi, Phong Liệt hiểu lầm thì cứ việc hiểu lầm, vốn dĩ hai người không liên quan tới nhau thì cần gì phải để ý nhiều như vậy, điều này khiến cho nàng có cảm giác hết sức buồn cười.

Trong lúc nhất thời, Lan Tiểu cười tới run rẩy hết cả người, ngứa tới ngứa lui, cơ hồ muốn ôm bụng lăn qua lăn lại.

Phong Liệt liền chau mình, kinh ngạc nhìn phản ứng của Lan Tiểu: nữ nhân này chẳng những xấu mà tính thần cũng có vấn đề, nói tìm nam nhân cho cô ta, điều kiện này đều không hỏi đã vui vẻ như vậy. Nhưng cũng đúng, tướng mạo này có thể có manh mối, ngược lại cũng đã không tồi rồi, chỉ là muốn Đại Tài phải chịu ầm ục.

Tiếp theo đó, Phong Liệt bất đắc dĩ phát hiện ra, đàn bà xấu xí dường như cười rộ lên không ngớt như thế, vậy mà còn ôm bụng ngồi dưới đất cười to không ngớt.

243. Chương 281: Ta Không Chê Ngươi.

- Này, ngươi cười đủ chưa? Cười đủ rồi thì mau làm việc đi! Chỉ cần ngươi giải trừ chú thuật, sau khi trở về ta nhất định sẽ bảo Trương Đại Tài đến cầu hôn ngươi! Quyết không nuốt lời!

Phong Liệt không kiên nhẫn được nữa bèn thúc giục.

- Ừc!

Lan Tiểu ngừng cười, nàng dùng sức cố gắng vỗ vỗ bộ ngực đang run rẩy để cho mình cười không ra tiếng, nhưng thân thể mềm mại co rúm không thôi.

Tiếp đó nàng đang muốn nói thật luôn, chiếc áo choàng che đôi mắt đột nhiên chớp động, một ý niệm cổ quái nổi lên.

Không phải người chê ta xấu sao? Hừ hừ, bản tỷ thật là quá coi trọng người rồi! Buồn nôn chết! Dù sao chú thuật này trong thời gian ngắn nhất phải giải được.

Nàng cố nén cười, nói với Phong Liệt”

- Người tên là Phong Liệt đúng không? nói thật cho người biết, ta chưa học giải trừ chú thuật! hơn nữa – hơn nữa ta trông người nhìn rất được! Có mấy thê tử cũng không sao cả, ta không chê người!

Nói rồi, khuôn mặt Lan Tiểu dưới lớp áo choàng khẽ đỏ bừng, nàng không thể tưởng tượng được những điều vừa rồi lại phát ra từ miệng của mình, đồng thời trong lòng cũng hết sức buồn cười.

- Người.

Sắc mặt Phong Liệt giận dữ, không ngờ rằng nữ nhân xấu xsi này có thể nói như thế, người không chê lão tử chê! Xem ra rượu mời không muốn uống, lại muốn uống rượu phạt à!

Lát sau, Phong Liệt tiến lên, lập tức nhắc cổ Lan Tiểu giữa không trung, một đạo lực trên tay gia tăng lên:

- Nói! Làm thế nào người mới đồng ý giải chú?

- Ối, ta không thở nổi rồi! Người mau buông tar a! khục khục! Nếu người bóp chết ta người cũng phải chết!

Lan Tiểu đá đạp hai chân lung tung, trắng trợn mặt, khó chịu la lên nói.

Thật ra hôm nay nàng đã khôi phục thực lực ba bốn thành, nếu không phải là biến ảo hắc ám chi thân, chỉ với chân khí cảnh nhất trọng thiên thực lực thì khó mà làm tổn thương được tới cương khí cảnh ngũ trọng thiên mạnh mẽ.

Nàng sợ dĩ không phản kháng, cũng không vội giải thích, chỉ là muốn xem bộ dạng nóng lòng như lửa đốt của Phong Liệt, khiến cho nàng rất hả giận.

Phong Liệt sau một hồi tức giận, ánh mắt như tia điện, miệng nói:

- Hừ! ta rất hoài nghi hiệu nghiệm của Uyên ương đồng tâm chú, không biết sau khi người chết nó có thực sự ảnh hưởng tới ta hay không!

- Được rồi! Người buông tay ra! Ba tháng, cần thời gian ba tháng mới có thể trừ bỏ được! khục khục!

Lan Tiểu thấy Phong Liệt muốn trở mặt bèn nói như thế.

- Ồ?

Phong Liệt ném Lan Tiểu trở về mặt đất, tức giận xoa tay, vẻ mặt hoài nghi nói:

- Tại sao lại cần ba tháng?

Nếu không phải bắt đắc dĩ, thật sự hắn không muốn đụng tới người Lan Tiểu, cho tới hôm nay, nghĩ lại bộ dạng mặt quỷ của Lan Tiểu, dạ dày hắn lại bốc mùi không thôi.

Lan Tiểu nhìn biểu hiện của Phong Liệt, trong lòng vô cùng tức giận, nam nhân khác muốn lại gần mình đều không thể, hắn ta như thế mà lại có biểu cảm như thế, thật sự là có mắt không trông, nàng tức giận khẽ hừ một tiếng.

Nàng cũng không nóng lòng trả lời Phong Liệt, mà lấy ra một khăn lụa trắng như tuyết, cố gắng lau chùi trên cổ mình.

Nổi giận đến trước mặt Phong Liệt, nàng hừ một tiếng nói:

- Hừ, không phải lúc trước ta nói với người sao, ta còn chưa học giải pháp! Nhưng giải trừ chú thuật thì ở trong đầu của ta, muốn học thì ít nhất cần thời gian ba tháng mới được.

- Người nói thật không?

Phong Liệt trong lòng khẽ động, chăm chú nhìn Lan Tiểu nói.

- Đương nhiên là thật! người cho rằng bản tỷ nguyên đồng sinh cộng khổ với người sao? Thứ nhất người chỉ là con sâu cái kiến chân khí cảnh, ở bên trong bí cảnh này nói không chừng lúc nào cũng dễ bị người ta giết chết, hơn nữa, bản tỷ mới là người phải chịu thiệt!

Lan Tiểu hậm hực nói.

Nghe xong, ánh mắt Phong Liệt nhìn Lan Tiểu cười một hồi, hẳn lúc này mới chú ý nữ nhân xấu xí này tu vi không hề thấp, rõ ràng mình chưa nhìn ra, vì thế tăng thêm vài phần cảnh giác.

Cùng lúc đó hẳn cũng tỏ ra tin tưởng vài phần những gì Lan Tiểu nói.

Nhưng hẳn vẫn nhưc đầu vô cùng, thời gian ba tháng, nói dài thì không phải là dài, nhưng nói ngắn thì cũng không phải là ngắn.

Hơn nữa, sau ba tháng hẳn sẽ đảm nhiệm thành chủ Thiên Long thần triều Đẳng long quận tứ phương thành, không thể cứ ở chỗ này mãi được?

Lan Tiểu cũng chau mày suy tư, trong lòng nàng hiểu rằng, giải trừ chú thuật này cần phải hai người cố gắng mới được.

Cho nên nàng không có khả năng tự một mình quay lại cổ giới, nhưng đem theo Phong Liệt thì không thực tế, chỉ sợ cái tên Long huyết giới này vừa rời khỏi Truyền tống trận đã bị Thủ hộ giả của bí cảnh giết chết rồi.

Lúc này Phong Liệt đột nhiên mở miệng nói:

- Người theo ta đi Long huyết giới, giải trừ chú thuật rồi ta sẽ đưa người về.

- Không thể được!

Lan Tiểu không cần suy nghĩ cự tuyệt nói:

- Bí cảnh này tuy là nơi mà Cổ giới ma long và Long huyết giới ma long cùng nhau dùng, nhưng thế lực hai phe từ trước tới giờ không đội trời chung, không thể tự tiện bước vào lãnh địa của đối phương, nếu không sẽ bị Thủ hộ giết chết!

- Ta sẽ từ có cách!

Phong Liệt lạnh lùng nói.

- Hả ? người có cách xử lý.

Giọng nói Phong Liệt từ từ trầm xuống, lập tức hung hăng vỗ một chưởng trên đầu Lan Tiểu, Lan Tiểu không kịp chuẩn bị thoáng cái đã hôn mê bất tỉnh.

- Hừ hừ! biện pháp của ta người không nên biết thì tốt hơn.

Phong Liệt cười lạnh một tiếng, nhắc thân thể mềm mại của Lan Tiểu lên, mau chóng chạy về Truyền tống trận.

Sau khi Phong Liệt rời khỏi Bí cảnh, Lý hộ pháp sắc mặt vẫn âm trầm như nước, trong lòng do dự.

Nói ra hẳn cũng là truyền nhân chính tông của nhà họ Lý, nhận được sự giao giục của gia tộc, phải lấy lợi ích của gia tộc làm trọng, quan niệm tình thân là mỏng.

Nhưng đối với con gái duy nhất của mình là Lý U Nguyệt, hẳn lại có quá nhiều áy náy.

Bởi vì tuổi trẻ mình đã từng một lần sai lầm, để cho Lý U Nguyệt vào năm bảy tuổi đã rơi vào nơi hoa bướm, hơn mười năm chịu cực khổ.

Hôm nay, nữ nhi của mình thật vất vả trốn khỏi Ma Quật, rồi lại chịu đựng sự đối xử bất công của gia tộc, điều này khiến cho hẳn cảm thấy xấu hổ một người làm cha.

Thực tế từ sau khi gặp Phong Liệt, hẳn càng cảm nhận được rằng, mình nên làm gì đó cho con gái.

Suy nghĩ một hồi, Lý Thiên Ký trong lòng đã quyết định đi cầu khẩn phụ thân của mình, suy nghĩ lại việc sắp xếp đối với Lý U Nguyệt.

Quyết định nghi vấn của gia chủ, cái này đối với Lý gia vốn rất tôn nghiêm mà nói là một cái tội danh.

Nhưng vì hạnh phúc của con gái, Lý Thiên Ký quyết định bằng bất cứ giá nào, dù là đã liên quan tới vị trí gia chủ, thậm chí bị lưu vong ra ngoài thì hắn cũng sẽ không hối tiếc.

Hạ quyết tâm, sau đó hắn không ngừng rời khỏi Ma long giáo, bay tới một ngọn núi gọi là Đào Lý Phong cách một ngàn dặm ở Ma long giáo Tây Phương, thì ra đây là đại bản doanh của Long giáo Lý gia.

Ma long giáo có một tòa núi mười tám ngọn núi gọi là Long Bàn Phong, mà ở trong Ma long giáo có một vài gia tộc lớn, Ma long giáo bảo vệ lẫn nhau ở xung quanh.

Lý gia với tư cách là một trong những gia tộc lớn nhất trong Ma long giáo, cũng có địa bàn của riêng mình, tòa này gọi là núi cao ngàn trượng Đào lý phong.

244. Chương 282: Lí Gia Nghị Sự.

Lý Thiên Ký tâm trạng không được ổn định, một lát sau bay trở về trên Đào lý phong, hắn vừa đi vào trong đại điện nghị sự của Lý gia, vừa vội vã suy nghĩ trong lòng về lý do thoái thác.

Cha của Lý Thiên Ký là gia chủ đương đại của Lý gia Lý Bính Thần, dưới trướng có mười hai con trai và tám con gái, tôn tử tôn nữ trên cả trăm, nhân khẩu của nhà này vô cùng cường thịnh, ổn cư chính vị.

Tuy Lý Thiên Ký không được sủng ái nhiều trong phần đông huynh đệ tỷ muội vì thế làm việc không thể không cẩn thận, chỉ cần sai một bước thì có thể bị phụ thân đẩy vào lãnh cung.

Trong lúc hắn đang cúi đầu suy nghĩ, phía trước có một giọng nói kinh ngạc vang lên:

- Ôi, là lục đệ trở về hả? Vì huynh đang chuẩn bị pháo người đi tìm đệ đó!

Lý Thiên Ký nhìn thì ra là tam ca Lý Thiên Hổ, trong lòng không khỏi khó chịu, nhưng ngoài miệng lạnh nhạt nói:

- Tam ca tìm ta có chuyện gì?

Tam ca của hắn được gọi là Tiểu Diện Hổ, trong bụng toàn những suy nghĩ xấu, là người xấu tính nhất trong huynh đệ tỷ muội, không ít người bị hắn ta bắt nạt. Lý Thiên Ký trong lòng không khỏi cảnh giác.

- Haha, không phải là tìm người, là phụ thân muốn tìm người! Nếu như người đã về rồi thì vào trong nói chuyện đi!

Lý Thiên Hổ vẻ mặt tuy cười nói, nhưng trong ánh mắt lại hiện ra một tia tà ý.

- Ừ.

Lý Thiên Ký không nói nhiều khẽ gật đầu, đi theo Lý Thiên Hổ vào nghị sự đại điện.

Tiến vào đại điện, Lý Thiên Ký đưa ánh mắt xem xét tình hình bên trong, trong lòng không khỏi chấn động, chỉ thấy ngoại trừ cha mình là Lý Bính Thần ra vẫn còn ba gã Hóa đan cảnh cung phụng.

Một cỗ khí thế mạnh mẽ gần như muốn làm cả tòa đại điện khuynh đảo, không thể chịu nổi áp lực của Thần thông cảnh lục trọng thiên, Lý Thiên Ký có chút không thở nổi.

Trong lòng Lý Thiên Ký hiểu rằng, mấy người kia là cao thủ nhất phủ, phần lớn quanh năm bế quan, nếu như không có chuyện đại sự liên quan đến sự hưng suy tồn vong của gia tộc thì bọn hắn không thể nào xuất hiện ở đây.

Bởi vậy có thể thấy, Lý gia sắp có đại sự xảy ra.

Trong lòng Lý Thiên Ký rất lo lắng, sau đó tiến lên chào:

- Thiên Ký bái kiến phụ thân đại nhân, bái kiến chư vị trưởng lão.

- Ừ, miễn đi! Ký nhi, U Nguyệt nha đầu không trở về cùng con sao?

Chính giữa tòa, một người tóc bạc phơ da mặt hồng hào nói, con mắt nhấp nháy liếc nhìn Lý Thiên Ký.

Người này là phụ thân của Lý Thiên Ký Lý Bính Thần, cũng là đại gia chủ của Lý gia, một cao thủ Thần thông cảnh cửu trọng, một bước có thể tới Hóa đan cảnh.

- À? Thiên Ký cũng không biết phụ thân gọi cả U Nguyệt, xin phụ thân đại nhân thứ tội!

Lý Thiên Ký hơi sững sờ, lập tức xin thứ tội.

Lý Bính Thần khẽ nhú mày nói:

- Được rồi, người đi một chuyến nữa, đưa U Nguyệt về đây.

- Vâng!

Lý Thiên Ký cung kính nói, chưa bước đi, sắc mặt của hắn đã có chút do dự, cẩn thận nói:

- Phụ thân đại nhân, không biết người gọi U Nguyệt về có chuyện gì vậy ạ?

Không đợi Lý Bính Thần nói, Lý Thiên Hổ đột nhiên lạnh lùng nói:

- Hừ! Lục đệ, dụng ý của phụ thân đại nhân chúng ta có thể nghi vấn Lý U Nguyệt tung sao? Bảo người đi thì người mau đi đi! Không hiểu phép tắc gì cả!

Lkt trong lòng trầm xuống, đột nhiên có một tia dự cảm không tốt, suy nghĩ một chút, hắn bèn quỳ trên mặt đất, vội vàng nói:

- Phụ thân đại nhân! Thiên Ký thỉnh cầu ngài thu hồi quyết định đưa U Nguyệt trở về cổ giới! U Nguyệt đã phải chịu bao nhiêu cực khổ, phận làm cha như con đã nợ nó quá nhiều.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh lùng vang lên.

Lý Thiên Ký chỉ cảm thấy ngực phảng phất như có cái gì đè lên, nhịn không được bèn nhổ ra một ngụm máu tươi, sau đó thì không nói lên được lời nào.

- Lòng dạ đàn bà! Lần này giao dịch với cổ giới là có quan hệ tới đại sự cơ nghiệp vạn năm của Lý tộc, tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ xuất gì! Thiên Hổ, người đi đưa U Nguyệt về đây.

Lý Bính Thần lạnh lùng nói.

Vừa nói, ông ta bèn lặng lẽ nhìn sắc mặt của ba vị Hóa đan cảnh lão tổ, trong lòng âm thầm suy nghĩ gì đó.

Trong ánh mắt Lý Thiên Hổ hiện lên vẻ vui mừng, lập tức vâng mệnh đi.

Lục đệ của hắn giành được sủng ái của phụ thân, không ngờ ngày hôm nay uống nhầm thuốc sao, dám công khai chống đối phụ thân, sau này mình có việc để làm rồi.

Bị phụ thân giáo huấn, trong lòng Lý Thiên Ký vô cùng lo lắng, tuy hắn không biết kế tiếp phụ thân sắp đặt cho Lý U Nguyệt như thế nào, nhưng chắc chắn không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Hắn nghĩ nên tạm thời cáo lui, sau đó sẽ để cho Lý U Nguyệt bỏ chạy trước khi Lý Thiên Hổ đưa về.

Chỉ có điều, tâm tư này của hắn sao có thể qua được mắt Lý Bính Thần, không đợi hắn mở miệng, Lý Bính Thần đã bảo tộc nhân đem giam hắn, khiến cho suy nghĩ trong đầu hắn lập tức chìm ngấm.

Một lát sau, chỉ nghe thấy một lão nhân tóc trắng bông bênh Hóa đan cảnh mở miệng nói:

- Tuy bên kia còn thời gian mười năm, nhưng đối với chúng ta, càng nhanh càng tốt! một bảo bối cứu phẩm huyết mạch đổi lấy một lệnh bài là có lợi nhất! Chỉ có điều, tấm lệnh bài kia có tới tay Hình gia hay không, chúng ta cũng khó mà nói trước được!

Lý Bính Thần cung kính cười nói:

- Ma đạo lão tổ, tin tức này tuyệt đối không giả được! Đây là tin tức mà chúng ta thăm dò từ ba trăm năm trước bên trong cổ giới.

Hơn nữa, chúng ta cũng không phải trực tiếp giao dịch cùng Hình gia, chỉ cần đưa cửu phẩm huyết mạch giao cho cổ giới Lan gia, để bọn hắn giúp chúng ta cầm lệnh bài! Danh dự của Lan gia có thể tin tưởng được!

- À?

Một vị lão tổ Hóa đan cảnh vượt bộ râu dài, cau mày nói:

- Lan gia không biết chuyện của lệnh bài à? Nếu như Lan gia phát hiện ra bí mật của lệnh bài, một khi ra ngoài Bí cảnh, chúng ta sẽ nằm ngoài tầm với.

- Ha ha! Ma chưởng lão tổ yên tâm, thời gian cách mấy vạn năm trời, cái lệnh bài “trời tru” kia sớm đã hao hụt hết năng lượng, nếu không có bí pháp kích hoạt được truyền từ thời thượng cổ của Lý gia ta thì nó cũng chỉ là một tấm lệnh bài bình thường mà thôi! Cho dù Lan gia có được trong tay cũng không có tác dụng gì!

Lý Bính Thần ánh mắt lóe lên nụ cười, đôi mắt lão thỉnh thoảng đảo qua ba gã cung phụng, trong lòng thầm cười lạnh lùng một tiếng.

- Ủ, như thế là rất tốt!

Lão giả Liễu Nhiên gật đầu không nói gì nữa.

Ba gã cao thủ Hóa đan cảnh này đều không phải là người nhà họ Lý, chỉ đảm nhiệm chức cung phụng ở Lý gia, cũng không biết quá nhiều bí mật từ thời viễn cổ của Lý gia.

Lý Bính Thần mặc dù cung kính với ba người này khác thường, nhưng cũng không hoàn toàn yên tâm vì thế vẫn phải lưu lại một chút bí mật.

Tron lúc này đại diện nhất thời yên lặng, thời gian cũng im lặng trôi qua.

Lý Thiên Hổ thân là cao thủ thần thông cảnh ngũ trọng, tốc độ phi hành cực nhanh, một lát sau đã dẫn Lý U Nguyệt trở về đỉnh tu luyện.

Lý U Nguyệt từ khi chia tay Phong Liệt ở Đại hạp cốc liền tới đỉnh Ma võ. Vì không muốn để cho người khác định đoạt, lại không muốn Phong Liệt vì mình mà lo lắng, cho nên nàng muốn trở thành một gã cường giả.

Vì thế, nàng vừa trở về liền lập tức vùi đầu vào điên cuồng tu luyện, tu luyện khắc khổ không nhường nhịn.

245. Chương 283 : Ma Băng Lão Tổ Xui Xẻo (1)

Trời xanh không phụ lòng người, bỏ ra mấy tháng, dưới sự trợ giúp của rất nhiều linh đan, hơn nữa bản thân mang dòng máu của cửu phẩm thiên tài, Lý U Nguyệt cứ như thế đạt được kỳ tích vọt từ nguyên khí cảnh ngũ trọng thiên lên đến nguyên khí cảnh cửu trọng thiên, quả thực khiến cho vô số người kinh ngạc.

Lúc này Lý U Nguyệt vẫn hoàn toàn không biết gì sự sắp xếp của gia tộc, theo Lý Thiên Hổ đi vào trong đại điện âm, thấy vẻ mặt mọi người trong đại điện âm u xám xịt cũng không biết vì sao.

Thấy Lý U Nguyệt xuất hiện, tất cả mọi người trong đại điện đều lộ ra một sắc mặt kinh ngạc, ngay cae ba gã phục tùng cũng phải nhìn xuống, hai mắt Hóa cảnh đan sáng lên.

Nhưng, mọi người nghĩ tới nhiệm vụ lần này của Lý U Nguyệt, bản thân lại âm thầm tiếc nuối không thôi.

Không đợi Lý U Nguyệt bước lên phía trước chào mừng người, Lý Bính Thần đã nói với một lão thái bà duy nhất trong ba cao thủ Hóa cảnh thần:

- Ma băng lão tổ, nha đầu kia giao cho người rồi! Trong vòng mười ngày phải để cho nó đột phá chân khí cảnh, nếu không nàng căn bản không thể chịu nổi âm sát khí đệ nhị trọng trong Bí cảnh.

Ma Bằng Lão Tổ hờ hững nhìn Lý U Nguyệt, hừ nhẹ một tiếng nói:

- Không vấn đề!

Lý U Nguyệt trong lòng run lên, vẻ mặt mờ mịt nhìn mọi người, trong lòng có một tia dự cảm không ổn.

Lý U Nguyệt còn chưa mở miệng nói được câu nào đã bị Ma Bằng Lão Tổ đưa về một cái động ở phía sau núi.

- Tiền bối! người – tại sao người mang ta đến nơi này?

Lý U Nguyệt trong lòng bất ổn đi theo sau Ma Bằng Lão Tổ, vẻ mặt lo lắng không ngừng, mở to mắt nhìn Ma Bằng Lão Tổ tản ra một thứ linh được bắt đồng khí ném vào trong một cái thùng gỗ to đựng đầy nguyên khí linh dịch.

- Mang người đến đây, đương nhiên là giúp người nâng cao tu vi, tu vi của người quá yếu!

Ma Bằng Lão Tổ lạnh lùng nói.

Ma Bằng Lão Tổ được xưng là “ Thiên Triều Ma Vương”, nắm đó dựa vào “ Thiên Triều Ma Vương” tuyệt kỹ mà tung hoành giang hồ hiếm có đối thủ, cường thế phong vương, uy chấn thiên hạ.

Chỉ có một lần cách đây ba trăm năm trước trong một lần đoạt bảo, bà bị một gã Độc vương gây thương tích, bất đắc dĩ sau đó đã thoái ẩn giang hồ, sau đó trở thành một người cung phụng cho Lý gia.

Cho tới bây giờ, vết thương bên trong của bà vẫn chưa thể hồi phục hawnt, mỗi đêm trăng tròn nhất định sẽ phát tác một trận khiến cho bà vô cùng đau khổ.

Điều này khiến cho thời gian trôi qua, tính tình của bà càng trở nên cổ quái, lạnh lùng tàn nhẫn.

Vốn tính cách của bà như thế nên bà không có nói thêm gì với Lý U Nguyệt, nhưng muốn giúp Lý U Nguyệt nâng cao tu vi thì cần phải có sự phối hợp của Lý U Nguyệt mới được, vì thế bà liên nhẫn nại giải thích cho Lý U Nguyệt.

- Ồ?

Lý U Nguyệt vẻ mặt sững sờ, tuy lúc trước có nghe lbt nói muốn lão thái bà này giúp mình nâng cao tu vi, nhưng nàng chỉ cho là mình nghe nhầm, không nghĩ rằng đó lại là sự thật.

Nâng cao tu vi là chuyện tốt, Lý U Nguyệt cũng vô cùng muốn nâng cao tu vi của mình, nhưng giờ phút này nàng came thấy có chút lo lắng trong lòng.

Nàng đã phải chịu không ít đau khổ, đã không thể tin tưởng rằng trên đời sẽ không có cái gì vô duyên rơi xuống đầu mình, vì thế nàng phải đề phòng với tình huống lạ lùng này.

Thứ nhất, nàng thấy được sự ẩn giấu trong ánh mắt của người nhà Lý gia, dường như có chuyện gì đó không hay đã xảy ra.

Ánh mắt Lý U Nguyệt có chút hấp háy, bèn thử thăm dò nói:

- Tiền bối, tu vi của ta quá thấp thì có thể chậm rãi tu luyện, nghe nói cường ép để tu vi tăng lên thì sẽ có trở ngại, ta nghĩ là không nên phiền toái tới tiền bối ngài.

- Hừ!

Ma Bằng Lão Tổ chân mày nhảy dựng lên, giọng nói lạnh lùng:

- Đây là mệnh lệnh của gia chủ! người thân là người nhà Lý gia thì cần phải học cách phục tùng sự sắp xếp của!

Nói rồi, Ma Bằng Lão Tổ liền tiếp thêm được liệu, không muốn phản ứng Lý U Nguyệt.

- Quả nhiên có vấn đề!

Lý U Nguyệt sắc mặt bất động, nhưng trong lòng có chút rung mình, không khỏi có chút lo lắng, nàng âm thầm xem xét xung quanh, rồi lại bất đắc dĩ thở dài.

Biết có vấn đề thì có thể làm gì được? Dựa vào năng lực của bản thân hiện nay thì căn bản không có cách nào xoay chuyển được vận mệnh.

Nàng vừa thức tỉnh Ma huyết long mạch, lực lượng tăng mạnh khiến cho nàng tin tưởng hơn nhiều, thậm chí trước giờ vẫn cho rằng mình là một cường giả, sau này sẽ khoáng bị Thiên hương viên bắt đi.

Nhưng sau khi đến Ma long giáo mới biết được rằng, chút lực lượng của mình vẫn còn có hạn, trong giáo quy củ, gia tộc quy củ thậm chí còn thiết hơn nhiều hồi còn ở Kim lân thành, những người chung quanh có thể xúc phạm tới mình ở đâu cũng có.

Nhất là hôm nay, nàng mặc dù biết rằng có chuyện không hay xảy ra với mình, nhưng vẫn cảm giác không có cách nào thoát khỏi nó, chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Đối với tất cả chuyện này, trong nội tâm nàng vô cùng không cam chịu, nàng thậm chí còn khát khao lực lượng mạnh mẽ hơn Phong Liệt, nàng không cầu mong cao tuyệt đỉnh, vạn người ngưỡng mộ, chỉ cần có thể sống trên đời này, có thể cùng người mình yêu cùng nhau sống tới cuối đời.

Nhưng ngay cả đối với Nguyên khí cảnh đối với nàng mà nói hoàn toàn là một nguyện vọng xa vời không thể chạm tới.

Một lát sau, Ma Băng Lão Tổ đã chuẩn bị xong xuôi linh dịch, trong thùng gỗ tỏa ra nồng nặc mùi thuốc.

Phần linh dịch này lấy nguyên khí linh dịch làm chủ, mặt khác còn làm tăng thêm vô số linh dược quý hiếm để tôi gần luyện cốt, đủ khiến cho Lý U Nguyệt nâng cao cảnh giới.

- Vào đi! Cố gắng nâng cao tu vi!

Ma Băng Lão Tổ giọng nói lạnh lùng dặn dò Lý U Nguyệt.

Thân thể mềm mại của Lý U Nguyệt khẽ rung lên, cho dù trong lòng không muốn nhưng dưới sự giám sát của Ma Băng Lão Tổ, nàng chậm rãi bước vào bên trong cái thùng, từ từ bước vào trạng thái tu luyện.

Vừa tiến vào bên trong cái thùng, nàng lập tức cảm nhận được những linh dịch chứa trong này không kém gì nguyên khí tích tụ trong Đại hạp cốc, có thể tu luyện được nửa phần công phu.

Ma Băng Lão Tổ chứng kiến Lý U Nguyệt tiến vào trạng thái tu luyện, bà cũng khoanh chân ngồi xuống, hai mắt hơi nhắm, phối hợp cùng tu luyện.

Chỉ đợi Lý U Nguyệt đột phá đến nguyên khí cảnh cửu trọng thiên, bà sẽ rat ay giúp đỡ Lý U Nguyệt đột phá bình cổ, tiến một bước dài vào chân khí cảnh.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Lý U Nguyệt ở bên trong chiếc thùng chăm chú luyện hết sức, Ma Băng Lão Tổ ở bên ngoài cách đó mười trượng đang nhắm mắt ngồi xuống, toàn bộ không gian vô cùng yên tĩnh.

Hiện tại Lý U Nguyệt hoàn toàn hiểu rõ việc tu luyện đầy đủ hơn so với trước đây, nàng lần này cho dù thân ở trong môi trường đầy đủ nguyên khí, cũng không phải điên cuồng nạp vào mà chỉ cần chậm rãi và lượng sức đi vào, khiến cảnh giới ở một mức trạng thái cân đối.

Nhưng mặc dù nàng tận lực tốc độ chậm, nhưng trong thời gian ngắn ngủi sau đó, nguyên khí cảnh bát trọng thiên của nàng cũng dần tiến tới nguyên khí cảnh cửu trọng thiên, bất luận là tổng lượng nguyên lực hay là cường độ thân thể đều cao lên gấp đôi.

246. Chương 284 : Ma Băng Lão Tổ Xui Xẻo (2)

- Hửn nếu như biết hiện tại ta cũng đạt tới nguyên khí cảnh cửu trọng thiên nhất định sẽ rất vui, hì hì!

Trong đôi mắt xinh đẹp của Lý U Nguyệt lặng lẽ hiện ra một tia vui mừng, không kiềm chế được bèn nghĩ tới Phong Liệt..

Nhưng lão thái bà cách đó không xa lại không nhả nài nhếch miệng, khẽ hừ một tiếng.

Sức lực tăng vọt khiến cho nàng vô cùng mừng rỡ, sau một hồi vui vẻ, nàng lại một lần nữa chìm đắm trong tu luyện.

Cũng không biết là bao lâu sau, Lý U Nguyệt đột nhiên bị một tiếng rên thốt khổ đánh thức, nàng chậm rãi thu công, sau đó đảo mắt quan sát nhưng vô cùng hoảng sợ trước cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy Ma Băng Lão Tổ ngồi cách đó mười trượng, lúc này đang ôm đầu quay cuồng không ngừng trên mặt đất, mấy chiếc bàn trong đại sảnh động phủ bị đạp đổ đầy trên mặt đất, trong miệng thỉnh thoảng phát ra một tia sương mù màu xanh lá, khiến cho người nghe thấy buồn nôn.

- Ah – đêm trăng tròn! Đêm trăng tròn chết tiệt !

- Thiên độc lão nhân! Bồn tọa sẽ không tha cho người! giết! giết!

Ma Băng Lão Tổ điên cuồng rống lên, bên trong động phủ giống như bị một trận oanh tạc, thỉnh thoảng chém ra một chưởng khiến cho chấn thiên loạn chiến, âm thanh ầm ầm không dứt, cả tòa động phủ dường như muốn sụp đổ.

Lúc này bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng gọi lo lắng:

- Ma Băng Lão Tổ! Người không sao chứ?

- Cút! Cút hết cho ta! Giết! Ta giết chết người!

Ma Băng Lão Tổ lão đảo chạy đến một góc, hung hăng vung một chưởng, chỉ nghe thấy một tiếng “ầm ầm” vang lên, một khối đá lớn mấy trăm vạn cân rơi ầm xuống chắn ngay trước cửa động, vô cùng chặt chẽ, ngăn cách triết độ động phủ với thế giới bên ngoài.

- Hả - cái này!

Lý U Nguyệt chứng kiến ảnh tượng như thế sợ hãi tới mức biến sắc, trong lòng không trấn tĩnh lại được, không hiểu Ma Băng Lão Tổ này tại sao đột nhiên phát điên như vậy?

Hơn nữa không gian chung quanh tràn ngập mùi thối, Lý U Nguyệt không thể hít thở được, cảm giác hỗn loạn, toàn thân chao đảo muốn ngã.

Sợ tới mức nàng phải cố gắng bịt miệng lại, nhanh chóng nhảy ra khỏi cái thung chạy về hướng xa xa.

Tình hình này, nàng biết là nên cách vị lão thái bà kia càng xa càng an toàn.

Nhưng động phủ này diện tích nhỏ, cấu tạo vô cùng đơn giản, về cơ bản nhìn một cái là không sót chỗ nào khiến cho nàng muốn tránh cũng không tránh khỏi

Càng nghĩ, nàng chỉ có thể trốn ở trong góc ngách, hy vọng lão thái bà không đụng đến gần mình.

Ma Băng Lão Tổ lúc này đau khổ tới cực điểm, tâm trạng hoảng hốt, vô cùng điên cuồng, vào những đêm trăng tròn bà đều lặng lẽ bế quan, một mình im lặng ôm nỗi đau khổ tái phát, dù sao việc này người ngoài cũng không biết rõ, nếu không chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến địa vị của mình ở Lý gia.

Nhưng mấy ngày nay, trong gia tộc họp thượng nghị gia tộc, bà đã quên mất chuyện của mình.

Đêm nay trăng tròn, bà đang ngồi trong thế không đề phòng bất ngờ, thần trí của bà trong chớp lát rơi vào trạng thái điên cuồng.

- A – ta không chịu được nữa! Thiên độc chết tiệt! Bồn tọa quyết không đội trời chung với người!

Ma Băng Lão Tổ đau khổ không chịu nổi ôm đầu, trong động phủ hỗn loạn, âm thanh ầm ầm không dứt bên tai, để lại những âm thanh lưu lại trên vách tường động khiến người ta giạt mình, trên không có vô vàn những hạt bụi rơi xuống, cả tòa động phủ như muốn sụp đổ, cái thùng được đựng Lý U Nguyệt lăn đùng trên mặt đất, linh dịch màu đen trôi ra đầy đất, một màn hỗn loạn.

Lý U Nguyệt nhìn Ma Băng Lão Tổ đang nổi điên, trong lòng vô cùng lo lắng, nàng âm thầm cầu nguyện, lão thái bà này điên rồi, đừng có qua đây, đừng có phát hiện ra mình.

Chỉ tiếc, ông trời không nghe thấy lời cầu nguyện của nàng, thật đúng là cái gì càng sợ hãi thì nó sẽ càng tới.

Một lát sau, Ma Băng Lão Tổ đã phá hủy phần nửa động phủ, lão đảo đi tới gần Lý U Nguyệt.

- A! Thiên độc! Người đi chết đi Giết!

Đôi mắt đỏ như máu điên cuồng phát hiện ra sự tồn tại của Lý U Nguyệt, trong miệng la to đánh về phía Lý U Nguyệt.

- A! Tiền bối nhìn rõ ràng lại đi! Ta không phải thiên độc! Ta là Lý U Nguyệt!

Lý U Nguyệt giật mình biến sắc, nàng vừa giải thích cho Ma Băng Lão Tổ, vừa chạy thật xa.

Chỉ có điều thực lực nguyên khí cảnh cửu trọng thiên của nàng sao có thể là đối thủ của cường giả hóa đan cảnh bát trọng thiên, Ma Băng Lão Tổ mặc dù thần trí mơ hồ, nhưng chỉ cần quay nhẹ một cái đã chắn trước người Lý U Nguyệt.

Tiếp đó, Ma Băng Lão Tổ hung hăng giơ tay lên muốn chụp về phía đầu của Lý U Nguyệt, muốn tránh cũng không tránh được, Lý U Nguyệt sợ hãi nhắm mắt, trong lòng không ngừng kêu lên sợ hãi:

- Chết chắc rồi! chết chắc rồi!

Nhưng trong lúc nguy cấp, đôi mắt điên cuồng của Ma Băng Lão Tổ đã xuất hiện một tia rõ ràng, bà hung hăng lắc đầu, hung hăng nhìn Lý U Nguyệt dưới lòng bàn tay, thì thào lẩm bẩm:

- Lý U Nguyệt! Cửu phẩm huyết mạch! Cửu phẩm huyết mạch.

Thời gian dần trôi qua, một ý niệm điên cuồng đột nhiên xuất hiện, mắt của bà càng ngày càng sáng trở lại.

Một lát sau, Ma Băng Lão Tổ đột nhiên thò tay đặt trên vai Lý U Nguyệt, nguyên lực thông qua bàn tay điên cuồng giữ chặt lấy Lý U Nguyệt.

- Vô lượng quán chú!

- Ha ha ha! Bồn tọa đã chịu đủ loại tra tấn rồi! Cửu phẩm huyết mạch? Xem như đây là thù lao mà nhà họ Lý trả cho ta sau bao nhiêu năm vất vả!

Ma Băng Lão Tổ cắn răng, cố nén sự đau đớn, cười điên dại, nguyên lực trong cơ thể phần nào truyền trong cơ thể Lý U Nguyệt, phong tồn lại.

Lý U Nguyệt sau khi bị giới lực vào đầu, cũng đã bị phong ấn huyết đạo, không thể nhúc nhích được, sắc mặt hoảng sợ vô cùng trước Ma Băng Lão Tổ.

Chỉ một phút đồng hồ ngắn ngủi sau đó, ba thành nguyên lực của Ma Băng Lão Tổ đã tràn vào cơ thể Lý U Nguyệt (cái này còn gọi là Vô lượng quan đỉnh thần công), có thể phát ra cực hạn.

Nhưng Lý U Nguyệt hôm nay còn chưa tiêu hóa nổi nguyên lực tam thành Hóa đan cảnh bát trọng thiên, chỉ là Ma Băng Lão Tổ phong ấn trên cơ thể nàng mà thôi.

Nhưng dù vậy nàng cũng không chút thuận lợi đột phá được khí cảnh, tiến cấp tới chân khí cảnh nhất trọng thiên, hơn nữa cảnh giới còn không ngừng tăng lên.

Đương nhiên, Ma Băng Lão Tổ gần đây vì lãnh huyết tàn khốc, vì tư lợi, bà ta đương nhiên không vô cớ làm mai cho người khác.

Ngay khi giới vào đầu xong xuôi, Ma Băng Lão Tổ cười gian một tiếng, linh hồn xuất hiện không do dự, lập tức một đạo hình ảnh phù phiếm xuất hiện trên không trung, đúng là linh hồn của Ma Băng Lão Tổ.

Bà ta vất vả tới bây giờ chính là vì thời khắc này.

Nhưng khi bà ta sắp tiến hành đoạt xá Lý U Nguyệt trong biển, đột nhiên có một làn khí màu xanh lá bay ra từ trên đầu nàng, lập tức hòa thành một thể với linh hồn của nàng.

- Hả? Chuyện gì thế này? Đây là thứ gì? Không -

Ma Băng Lão Tổ chốc chốc la hét lên, sau khi tiếp xúc với làn khí màu xanh lá, linh hồn của bà nhanh chóng tan rã theo.

- Ha ha ha! Thiên quần tiện phụ! Ba trăm năm, rốt cuộc người không nhịn được lại phải bỏ cái then thể này mà đi à? Lão phu đã đợi giờ khắc này lâu rồi, ha ha ha ha!

Một tiếng cười điên cuồng đột nhiên truyền đến từ phía xa xa, loáng thoáng len lỏi vào trong động phủ.

- Hả? Thiên độc? Thì ra là người! Người dám hạo độc thủ với linh hồn xuất thể của bổ tọa! Người đáng chết! Đây là cái thứ quỷ quái gì?

Ma Bằng Lão Tổ kinh hãi muốn chết, cố gắng tách ly ra, tiếng thét chói tai vang lên, tiếc là bà ta đã phí công.

- Ha ha ha! Đây là loại độc được tôi luyện bảy trăm năm của bổ tọa! Phệ hồn độc! Người hãy từ từ hưởng thụ! Ha ha ha!

Tiếng cười đó xa dần rồi từ từ biến mất.

247. Chương 285 : Tương Kiền Tương Ly

Ma Bằng sợ hãi vô cùng, bà từ từ tuyệt vọng phát hiện ra linh hồn và thân thể của mình càng lúc suy yếu càng nhanh, chẳng mấy chốc đã hạ xuống cường độ cương khí cảnh.

Mất nhìn thấy mình sắp toi đời, Ma Bằng Lão Tổ trong lòng tức giận, cưỡng ép trừ bỏ phần linh hồn bị lây độc kia, dùng chiêu tiêu tán hồn cho vào đầu Lý U Nguyệt, trốn vào trong đó.

Một lát sau, sau khi linh hồn của Ma Bằng Lão Tổ trốn vào trong đầu Lý U Nguyệt thì không khỏi ngạc nhiên.

Thật kinh hoàng, bà ta sớm đã quên mất Lý U Nguyệt đã lên mức chân khí cảnh, linh hồn của thân thể sớm đã thành hình.

Thực tế khiến cho bà khiếp sợ là linh hồn của Lý U Nguyệt cũng không kém mình chút nào.

Phong Liệt dẫn theo Lan Tiểu, lao nhanh về phía Truyền Tống Trận, hắn đã chờ đợi ở Vô quang Bí Cảnh hơn mười ngày rồi, cũng muốn biết xem tình hình ở bên ngoài như thế nào.

Tính toán thời gian, trong giáo chắc cũng thi đấu được một thời gian, không biết Âm võ viện thắng hay bại, Yên Lục, Triệu Trụ, Đại Tài bọn họ có giành được thành tích gì không.

Với thực lực hiện tại của Phong Liệt, mặc dù mặc dù không là gì trong giáo, nhưng nếu như là Âm võ viện thành tích kém cỏi, hắn là Đại sư huynh khó tránh khỏi bị mấy lão gia hỏa trong viện nói này nói kia.

Nhưng đột nhiên vào lúc chỉ cách Truyền Tống Trận vào dặm, thân thể của hắn trở nên trì trệ, đồng tử không khỏi co rút lại.

- Ồi.

Chỉ nhìn thấy tòa liên thông “ Long huyết giới” của Truyền Tống Trận có chút lập lờ lập lờ, mấy đạo nhân ảnh lập tức xuất hiện xung quanh Truyền Tống Trận.

Từ xa nhìn lại, những người kia theo thứ tự là một cao thủ Thần thông cảnh, ba cao thủ Cương khí cảnh và một nữ tử Chân khí cảnh.

Điều khiến cho Phong Liệt vô cùng kinh ngạc là, nữ tử duy nhất kia chính là Lý U Nguyệt mà ngày đêm hắn mong nhớ trong lòng.

Lúc này Lý U Nguyệt mặc bộ quần áo màu đen không có hoa văn trang trí gì, dáng người thuần thục, chỉ là trên khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết kia lại hiện ra một vẻ bàng hoàng sâu khổ, khiến cho người ta đau lòng.

- U Nguyệt? Sao nàng lại tới đây? Ồ? Chân khí cảnh tam trọng thiên? Chuyện này sao có thể!

Phong Liệt nhìn Lý U Nguyệt, cảm xúc thoáng cuộn trào lên không thôi.

Hắn dựa vào nhãn lực trên người có thể nhìn thấy ba người phía sau lưng U Nguyệt có Ma long hư ảnh, cái này nghiễm nhiên cho thấy Lý U Nguyệt là một cao thủ chân khí cảnh tam trọng thiên.

Phong Liệt vẫn không tin vào mắt mình, dụi dụi mắt, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Nhưng hắn nhớ rất rõ, lần trước khi chia tay Lý U Nguyệt ở Đại hạp cốc, lúc này Lý U Nguyệt chỉ là một đê tử Nguyên khí cảnh ngũ trọng thiên, vậy mà không tới thời gian ba tháng, nàng ấy đã tăng lên Chân khí cảnh tam trọng thiên, thật sự là dọa người!

Nếu không có Phong Liệt đã sớm ghi nhớ rõ hình ảnh Lý U Nguyệt ở trong đầu thì thật sự tưởng rằng mình đã nhìn lầm người.

Phong Liệt nhìn Lý U Nguyệt, lúc này Lý U Nguyệt cũng phát hiện ra hắn, đôi mắt trong sáng kia cũng hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức chuyển thành vui mừng, sau đó lại trở nên lo lắng.

Phong Liệt sau đó muốn tiến lên gặp gỡ giai nhân, chợt phát hiện bốn gã cao thủ đang lặng lẽ quan sát bên cạnh Lý U Nguyệt, cho hắn một tín hiệu rằng không nên tới gần, điều này khiến cho Phong Liệt rùng mình, đột nhiên ngừng bước chân lại.

Hắn cũng không phải người lỗ mãng, hơn nữa trong lòng hắn cũng hiểu biết rất rõ, biết Lý U Nguyệt là người có suy nghĩ thông minh, tinh tế, nếu như nàng làm như thế thì chắc hẳn là có đạo lý của nàng.

Sự thật là như thế, Lý U Nguyệt sau khi bị ép nuốt tàn hồn của Ma Băng Lão Tổ, chẳng những kế thừa hầu hết võ cảm ngộ học của Ma Băng Lão Tổ, hơn nữa nàng cũng đã biết được những chuyện của mình từ trí nhớ của Ma Băng Lão Tổ.

Nàng biết rõ gia chủ sở dĩ giúp nàng tăng tu vi lên, thực sự không phải là tình cảm bồi dưỡng gì hết, chỉ là để nàng có đủ thực lực tiến vào Vô quang Bí Cảnh đệ nhị trọng.

Để nàng tiến vào Vô quang Bí Cảnh đệ nhị trọng là đã hoàn thành cuộc giao dịch này, chỉ cần nàng dùng Cửu phẩm huyết mạch của Cổ giới Lan gia đổi lấy tám lạng bài.

Nhưng mặc dù biết đầu đuôi câu chuyện là như thế, nàng cũng không có cách nào giải quyết, nàng biết rõ rằng, tu vi Chân khí cảnh tam trọng thiên của mình hôm nay không thay đổi được vận mệnh đang chờ đợi mình.

Suy nghĩ hồi lâu trong động phủ của Ma Băng Lão Tổ, nàng dứt khoát nuốt tàn hồn ba thành nguyên lực của Ma Băng Lão Tổ, giả bộ giống như bộ dạng hàng ngày nhưng thực sự trong lòng đang suy nghĩ về đường thoát thân.

Trên suốt chặng đường, nàng không lúc nào là không tìm đường chạy trốn, nhưng tới giờ khắc này kế hoạch chạy trốn vẫn không khả thi, trong lòng nàng lo lắng như lửa đốt.

Lúc này nàng lơ đãng nhìn thấy Phong Liệt, sau một hồi vui mừng, nàng đã lo lắng ngăn cản Phong Liệt bước lên phía trước.

Nàng đã từng nghe qua đồn đại Phong Liệt từng đánh bại một cao thủ Cương khí cảnh, nhưng cũng không muốn Phong Liệt bị cuốn vào vòng xoáy này.

Dù sao lần này bốn người đi theo, ngoại trừ ba người là cao thủ Cương khí cảnh của Lý gia, còn có tam thúc Lý Thiên Hổ, người này là cao thủ Thần thông cảnh ngũ trọng thiên.

Nếu như Phong Liệt mạo hiểm tiến lên, nói không chừng sẽ bị tam thúc giết chết, đây không phải là điều mà nàng muốn chứng kiến.

- Ấy, U Nguyệt, người quen hẳn hả? Hắn ta là ai?

Ánh mắt tà ác của Lý Thiên Hổ thăm dò, lạnh lùng nói.

Lúc trước Lý U Nguyệt có ánh mắt khác thường đã lọt vào tầm ngắm của Lý Thiên Hổ, khiến ông ta hoài nghi.

- Không!

Lý U Nguyệt trả lời lạnh lùng, bộ dạng như không thèm đếm xỉa đến.

Lúc này, một tên gia nô trẻ tuổi tiến lên nịnh nọt:

- Tam thiếu gia, hay là thuộc hạ giết tên tiểu tử kia diệt khẩu!

Tên gia nô này tên là Lý Khoáng, thiên tư xuất chúng, được Lý gia xem trọng bồi dưỡng, lần này tùy tùng theo tam thiếu gia đi thi hành nhiệm vụ, hẳn cố ý thể hiện một lần cho nên đi theo làm tùy tùng đã thể hiện năng lực.

Lý U Nguyệt trong lòng giật mình, đang định tiến lên khuyên can thì nghe Lý Thiên Hổ giọng điệu khinh thường nói:

- Thôi được rồi, chỉ là thứ tạp chủng mà thôi, đi làm việc của chúng ta đã! Đi, đi tới nhị trọng!

Lý U Nguyệt nghe Lý Thiên Hổ nói xong, trong lòng giống như trút được tảng đá nặng, âm thầm thở phào nhẹ nhõm

Nhưng nghĩ tới vận mệnh tiếp theo của mình, nàng lại vô cùng thất vọng.

Dưới sự thúc giục của Lý Thiên Hổ, nàng phải bước vào Truyền Tống Trận của Bí Cảnh đệ nhị trọng.

Ngay trước khi biến mất, nàng lưu luyến nhìn Phong Liệt, trong ánh mắt đẹp kia tràn đầy sự lưu luyến, tràn đầy sự u oán của sinh ly tử biệt.

Đúng vậy, cái này chính là sinh ly tử biệt.

Chuyến đi này nàng không biết có khả năng trở về hay không, biết đời này kiếp này có còn được gặp lại Phong Liệt hay không.

- Tạm biệt phu quân, kiếp này chúng ta vô duyên, vậy để kiếp sau U Nguyệt vĩnh viễn là U Nguyệt của chàng.

Một giọt nước mắt lạnh yên lặn trên má, rồi lại lập tức biến mất vô hình, nàng không dám để cho bọn người Lý Thiên Hổ nhìn thấy được.

Giọt nước mắt xa xa từ trong bóng tối ấy khiến cho cơ thể của Phong Liệt âm âm chấn động.

- U Nguyệt gặp nguy hiểm!

Trong nháy mắt, Phong Liệt cảm nhận thấy được sự đau đớn vô cùng, đó là ánh mắt gì? Đó là ánh mắt của sự sinh ly tử biệt.

248. Chương 286 : Bí Cảnh Tầng Hai (1)

Ban đầu nhìn thấy Lý U Nguyệt đi cùng bốn cao thủ, hẳn còn tưởng rằng nàng đang cùng với cao thủ của Lý gia rèn luyện tu vi để tăng kinh nghiệm.

Nhưng giờ phút này, ánh mắt đau khổ của Lý U Nguyệt đã giúp hắn hiểu rằng, không lâu sau đó sẽ có chuyện không hay đến với nàng.

Theo như lời của Lý Thiên Ký muốn đưa Lý U Nguyệt tiến vào trong cổ giới, trong lòng pk đã có những dự cảm không ổn.

Tuy hắn không xác định được sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không thể không đề phòng, nếu chẳng may tiểu mỹ nhân Lý U Nguyệt của mình xảy ra chuyện gì thì mình có hối hận cũng không kịp rồi.

Truyền Tống Trận lóe sáng, bốn đạo nhân ảnh đều biến mất không thấy đâu.

- Hừ. Thần thông cảnh thì sao nào? Lý gia thì sao nào? Dám động tới người của ta thì chuẩn bị chịu đựng cơ thịnh nộ của ta!

Phong Liệt ánh mắt tức giận, hắn phát tay ném lt vào trong Long ngực sau đó tức tốc phi tới Truyền Tống Trận.

Nhìn thấy ký hiệu Nhị trọng của Truyền Tống Trận, ánh mắt Phong Liệt có chút do dự, nhưng rất nhanh đã kiên trì trở lại.

Đời người còn có quá nhiều điều không biết, một bước tiến vào, hoặc là nguy hiểm, hoặc là cơ hội, hoặc là chẳng phải cái gì, nhưng chỉ có cuộc sống như thế mới có thể sản sinh ra càng nhiều màu sắc kỳ diệu.

Ánh mắt Phong Liệt neho lại, đứng im lặng trước Truyền Tống Trận ba mươi giây, xem xét khoảng cách Lý U Nguyệt cách xa Truyền Tống Trận một khoảng, lúc này hắn mới dứt khoát bước vào Truyền Tống Trận, bỗng nhiên biến mất.

Trong Long ngục không gian, Lan Tiểu bị ném xuống đất, bên cạnh nàng là Lữ Tiêu Lưu còn chưa chết đang nằm như một chiếc lá khô quắt, thân thể tỏa ra một mùi thối nồng nặc.

Lúc này trần Long thiên bi đã bị Phong Liệt biến thành một hạt bụi, ở lẫn trong đám bùn đất không dễ nhìn thấy.

Cùng với sự khôi phục của Trần long thiên bi, Phong Liệt dần dần đã phát hiện ra uy lực vô cùng mạnh mẽ này của Thiên bi càng sử dụng càng tuyệt.

Vừa bắt đầu, Phong Liệt còn không có cách nào để khống chế sự điên cuồng hút lực của Thiên bi này, không có gì có thể so sánh kịp.

Nhưng hôm nay, đặc tính này của Thiên bi đã có thể phát tự nhiên tùy theo suy nghĩ của Phong Liệt.

Nếu không, giờ này It chỉ sợ không thoát khỏi vận mệnh thâm bị Thiên bi hút hết nguyên lực.

Chỉ là điều mà Phong Liệt không nghĩ tới là, khả năng kháng đòn của It vượt xa dự liệu của hắn.

Sau khi Phong Liệt hung hăng đánh một chưởng, ít nhất cho rằng It phải hôn mê tới hai ba ngày.

Nhưng chưa đầy một phút đồng hồ, It đã ôm đầu tỉnh dậy.

Chỉ có điều, nàng vừa tỉnh dậy đã thấy mùi thi thể thối xông vào mũi, khiến cho nàng thiếu chút nữa thì ngất lần nữa.

- Oe, oe – khốn nạn!

- Tên khốn kiếp đó! Dám đối xử với bổn tiểu thư như vậy! Người chết chắc rồi! Ừa...bổn tiểu thư nhất định phải khiến người nếm hết một trăm lẻ tám độc chú! Ừa...!

Lan Tiểu Y cơ hồ ới ra hết đồ ăn trong ba tử, mạnh giẫm một cước vào xác Lữ Tiêu khiến bụi bay mù mịt, rồi mới về mặt tức giận đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Lữ Tiêu đường đường là một hóa đan cảnh đại cao thủ sau khi hồn phi phách tán thì hôm nay rốt cuộc rơi vào kết quả không còn mẩu xương, chắc chính gã cũng không bao giờ ngờ được điều này.

Bên ngoài Phong Liệt phát hiện Lan Tiểu Y mau chóng tỉnh lại như vậy thì rất là kinh ngạc, bất giác nhíu chặt mày.

Nhưng lúc này hắn không để ý Lan Tiểu Y, mặc kệ nàng ở trong long ngục không gian quây quắt trời.

Lúc này Phong Liệt nhìn xung quanh một khung trời kỳ lạ, trên mặt tràn ngập kinh ngạc.

Vô quang bí cảnh đệ nhị tầng, so với đệ nhất tầng thì cũng là tối đen không ánh sáng nhưng thêm vào hơi thở của vô tận sinh linh.

Phong Liệt ở trong nhất tầng bí cảnh hơn mười ngày, trừ mấy tên long vô giả ra thì chỉ thấy một sinh linh duy nhất đó là hóa linh giao.

Nhưng trong nhị tầng bí cảnh này thì Phong Liệt phát hiện xung quanh tràn ngập sức sống, mặt đất đen thui sinh trưởng rất nhiều hoa cỏ không biết tên, cùng với phía xa rừng cây đen vô tận nhấp nhô cao thấp.

Xộc vào mũi là mùi đất bùn tanh tươi và hoa cỏ thơm ngát. Từng tiếng thú rống cao vút cùng với tiếng ác điều hú lãnh lốt thỉnh thoảng vang vọng trong mặt đất hắc ám bao la mênh mông.

Phong Liệt dần phát hiện vùng trời này như là màn đêm đen không có trời, trăng, sao bên ngoài.

Khi xác định xung quanh tạm thời không có nguy hiểm gì, Phong Liệt đuổi theo hơi thở của đám Lý U Nguyệt bay hướng bóng tối phía xa, nhanh như tia chớp.

Đám nhất tầng bí cảnh có lẽ vì Lý U Nguyệt nên tốc độ tiến lên không quá nhanh, hơn nữa hình như thỉnh thoảng họ phải phân rõ phương hướng, lúc đi lúc ngừng chẳng mấy chốc đã bị Phong Liệt đuổi kịp.

Nếu đổi lại là người khác thì dù có cùng là thần thông cảnh cao thủ muốn bám theo Lý Thiên Hổ cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Bởi vì giống như Lý Thiên Hổ có tu vi thần thông cảnh cao sâu, phạm vi tinh thần lực phủ lên đạt đến hơn mười dặm, người khác chỉ cần bước vào phạm vi này thì tuyệt đối không thể che giấu.

Nhưng Phong Liệt là ngoại lệ, bởi vì trong cơ thể hắn vừa đúng lúc mang Tử Long hộ pháp đưa cho thất phẩm huyền bảo chấp long châu.

Công hiệu của hạt châu này chỉ có hai, một là che giấu hơi thở của bản thân, hai là 'liễm hình'.

Lúc này Phong Liệt thầm vận chuyển chấp long châu, phút chốc khí thể như mây như khói dần trải rộng khắp người hắn.

Một lát sau, hắn nhắm mắt lại thử dùng tinh thần lực quét một vòng thân thể mình, vui sướng phát hiện mình như là người trong suốt vậy, chỉ có thể mơ hồ quét đến một lũ hơi nước chẳng có chút bắt mắt.

- Hắc hắc! Thứ này thật là không kém! Thất phẩm huyền bảo nha, chắc chắn!

Phong Liệt đắc ý tặc lưỡi, tuy rằng chấp long châu này có hiệu quả đúng là nghịch thiên nhưng một thất phẩm huyền bảo mà chỉ có bấy nhiêu công năng vẫn khiến hắn thấy hơi tiếc.

Thực nghiệm một phen xong Phong Liệt rốt cuộc yên bụng to gan đi theo, di chuyển trong rừng cây, đá núi, từ xa bám sát đám Lý Thiên Hổ, cách nhau ngoài ngàn trượng.

Hiện giờ có chấp long châu ẩn giấu thân hình, hắn chỉ cần không lộ ra dưới mi mắt Lý Thiên Hổ thì sẽ không bị phát hiện.

Hơn nữa, dù là bị phát hiện tung tích, hắn cũng có thể chui mất trốn vào trong long ngực không gian. vậy nên Phong Liệt không có gì phải sợ cả.

Bám theo một lát sau, Phong Liệt bỗng cảm thấy đầu óc hơi choáng, dù không rõ ràng nhưng vẫn khiến hắn cảnh giác.

- A? Chuyện này là sao?

Phong Liệt vừa chú ý hành động của mấy người phía trước vừa cẩn thận cảm nhận biến đổi xung quanh.

Tiếp theo hắn dần phát hiện trong không khí tràn ngập khói xám như có như không. Khói xám này có thể dễ dàng xuyên thấu thân thể của hắn, trực tiếp vào thức hải.

Phong Liệt bị hù giật nảy mình, hắn nhanh chóng vận chuyển nguyên lực tiến hành phong tỏa. Tuy rằng không biết những sương khói này là cái gì nhưng Phong Liệt nào dám để chúng nó dính vào linh hồn mình được.

Tuy nhiên, mặc kệ hắn phong tỏa, khu trừ thể nà cũng không có chút hiệu quả, sương khói màu xám này như vô chất vô hình cùng nguyên lực thông suốt.

May là Phong Liệt căng thẳng một lúc rồi nhận ra sương khói này xâm nhập vào thức hải của hắn xong trừ khiến hắn hơi chóng mặt ra thì không có cảm giác khó chịu gì cả, vậy nên hắn mới yên lòng chút.

Nhưng không lâu sau, Phong Liệt chú ý thấy sương khói xám này trải qua đan điền của mình thì lặng lẽ biến mất.

- Ủa? đây là...

Phong Liệt vì để tránh cho nguyên khí dao động quá lớn bị người phía trước phát hiện tung tích, nên hắn sớm phong kín hết lỗ chân lông toàn thân để ngăn cản phong ma thần thương trong đan điền tự động nuốt nguyên khí xung quanh.

Nhưng bây giờ Phong Liệt phát hiện phong ma thần thương có thể hấp thu hơi thở quái dị này, khiến hắn cực kỳ kinh ngạc.

Hắn thầm đặt quyết tâm, đợi làm xong việc rồi phải thử khiên phong ma thần thương hút hết khí thể này, xem coi có đạt được hiệu quả nào không thể tưởng tượng không.

249. Chương 287 : Bí Cảnh Tầng Hai (2)

Đúng lúc này Lý Thiên Hồ ở đằng trước bỗng quay đầu liếc lùm cây Phong Liệt ẩn núp, trên mặt âm tà lóe vẻ nghi ngờ.

Lý Thiên Hồ lằm bằm, hơi nhú mày:

- A? sao ta cứ cảm giác bị người nhìn lên nhỉ?

Lý Khoáng vội nói:

- Tam thiếu gia! Thuộc hạ đi lên xem sao!

Lý Thiên Hồ lạnh nhạt ừ một tiếng:

- Ừm!

Lý Khoáng thấy thế thầm vui mừng, cơ hội biểu hiện của mình lại tới rồi. Chỉ cần tam thiếu gia sai phái gã nhiều thêm vài lần, đợi thuận tay về sau nói không chừng sẽ để gã ở bên cạnh hầu hạ, cơ hội thể này rất khó kiếm.

Lý Khoáng vừa nghĩ vừa hớn hờ chạy tới chỗ Phong Liệt ẩn thân.

Lúc này Phong Liệt xuyên qua khe hở lát cây nhìn Lý Khoáng cách mình ngày càng gần, lòng kinh ngạc.

"Không lẽ ta bị phát hiện? Không có khả năng đi?"

Nhưng mặc kệ ra sao thì Phong Liệt không thể ở lại lùm cây này lâu hơn, nếu tên này đến gần thì hắn tuyệt đối không có chỗ giấu mình.

Cho nên Phong Liệt không chút do dự trốn vào trong long ngục không gian.

- Phong Liệt! Người mau rút ra cho bọn tiểu thư! Ta muốn để người ném mùi thực cốt chứ!

- Đây rốt cuộc là chỗ quái quỷ gì? Phong Liệt chết tiệt! Người mà còn không ra nữa thì cô nãi nãi sẽ tự sát đó!

- Như vậy cũng không được! Hừ, nếu người còn không lộ mặt thì ta cả đời cũng không giải trừ uyên ương đồng tâm chú nhé! Người chờ cười lão nương qua cửa đi!

- ...

- ...

Phong Liệt mới vừa tiến vào long ngục không gian vừa lúc thấy Lan Tiểu Y đưa lưng hướng hắn, hai tay chống eo thon như là bà chằn chỉ thiên mắng đạ, khiến hắn rét run.

"Mụ đàn bà này chẳng những xấu xí mà đầu óc còn có vấn đề, thậm chí là bà chằn lửa nữa chứ. Đồng sinh cộng tử cùng người đàn bà như vậy, lão tử còn không bằng đụng đầu chết đi cho rồi!"

Phong Liệt thầm lau mồ hôi lạnh.

Đang lúc Phong Liệt thở vắn than dài thì Lan Tiểu Y ngẫu nhiên xoay người lại nhìn đến hắn đứng ngay sau lưng mình.

- A!

Lan Tiểu Y đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo đột nhiên hét lên một tiếng. Nàng bị Phong Liệt đột ngột xuất hiện hù giật nảy mình.

Lan Tiểu Y sợ hãi vỗ bộ ngực căng tròn, miệng thì lầu bầu trách mắng:

- Người muốn chết hả! Dám hù bọn tiểu thư, làm thế có lợi gì cho người chứ?

Phong Liệt thản nhiên nói:

- Khụ khụ! Người hét đủ rồi thì im lặng chút được không? Ta ở bên ngoài còn có chuyện cần làm, đợi xong rồi sẽ thả người ra ngay.

Lan Tiểu Y kinh ngạc nhìn Phong Liệt, hậm hực hừ lạnh, nói:

- Ủa? Thân thể của người...đây...đây là liễu hình? Hèn chi bốn tiểu thư không chú ý đến người xuất hiện, hừ!

Phong Liệt lười để ý đàn bà xấu xí điên điên khùng khùng. Hắn xoay đầu nhìn ra xa, cũng chia ra một lũ tâm thần quan sát tình hình bên ngoài.

Hắn thấy Lý Khoáng lục tìm gần lùm cây rồi không phát hiện ra cái gì, chỉ đành hậm hực quay về bên cạnh Lý Thiên Hổ.

Lúc này Lan Tiểu Y đột nhiên cười lạnh một tiếng, hai tay bỗng ngưng kết lan hoa chỉ, bắn ra một phù văn huyền ảo màu vàng cực kỳ nhanh bắn hướng lưng Phong Liệt.

- Hừ! Khiến bốn tiểu thư nôn mửa hết nửa ngày, không dạy cho người bài học sẽ không biết sự lợi hại của bốn tiểu thư!

Mắt thấy phù văn đó sắp ấn lên người Phong Liệt nhưng hắn chợt biến mất, xuất hiện ngoài trăm trượng, giống như thuận di vậy.

Phong Liệt quay mặt lại khinh thường hừ lạnh, trong long ngực không gian hắn chính là chúa tể không ai so sánh được.

Nhưng mặc kệ thế nào hắn không dám để Lan Tiểu Y đánh trúng chú thuật vào người, lần trước 'Uyên ương lên giường chú' đã khiến hắn chịu nhiều đau khổ, cho tới hôm nay vẫn làm hắn cực kỳ nhức đầu. Lỡ người đàn bà xấu xí này thêm một 'Uyên ương lên giường chú' thì hắn làm sao sống?

- Ủa? Cái này là...

Lan Tiểu Y ánh mắt vô cùng kinh ngạc, nàng không ngờ Phong Liệt có thể né tránh chú thuật củ mình, cái này tốc độ cũng quá nhanh rồi đi!

Dần dần Lan Tiểu Y há hốc mồm, khó tin nói:

- Đây...đây là không gian, chắc không phải là không gian bên trong người chứ?

- Xem như đi! Người ở lại đây đi! Chờ ta lo xong sự việc rồi sẽ thả người ra!

Phong Liệt nói xong câu đó liền chạy ra ngoài.

- Cái...cái này là chuyện thật! Trời ạ! Người thể nhưng có một không gian trong người! Hèn chi người nói có cách mang ta ra khỏi Long Huyết Giới, có không gian này thì đương nhiên không thành vấn đề! Đây! Người chờ đó!

Lan Tiểu Y giật mình một lát rồi thấy Phong Liệt định đi vội ra tiếng ngăn lại.

Phong Liệt khựng người, biểu tình mất kiên nhẫn nói:

- Người còn có chuyện gì nữa?

Lan Tiểu Y ngẫm nghĩ, lời lẽ chính nghĩ nói:

- Người định đi làm chi? Có nguy hiểm gì không? Người cũng đừng quên, hiện tại chúng ta chính là đồng sinh cộng tử! Chỉ bằng chân long cảnh con kiến nhà người lỗ mà mất mạng thì làm sao đây? Bốn tiểu thư sống chưa đủ đâu!

Phong Liệt hơi nhíu mày hỏi:

- Người đến cùng muốn nói cái gì?

Lan Tiểu Y bỗng thay đổi vẻ kiêu ngạo lúc trước, cực kỳ hiếm thấy dùng giọng điệu van xin nói:

- Ta muốn nói là người ta dẫu sao cũng là long võ giả cường khí cảnh ngũ, tam cấp hậu kỳ linh chú sư, thế nào cũng có thể giúp đỡ người một chút đi? Người thả ta ra có được không?

Hiện tại nếu đã biết ở trong không gian của Phong Liệt thì nàng hiểu ngay cương với hấn không khôn ngoan chút nào, biến đổi sách lược ngay.

Thật ra lý do quan trọng hơn là nàng ở trong không gian không thấy có chút gì là an toàn cả, nếu Phong Liệt đồng ý thì có thể dễ dàng vây khốn nàng trong không gian phạm vi mười dặm này, điều này coi như là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng nghe, cho nên nàng mới nóng lòng ra ngoài.

Phong Liệt không chút do dự từ chối nói:

- Hiện tại không được! Ta đang bám theo một thần thông cảnh cao thủ, người ra ngoài sẽ liên lụy ta!

Lúc này hấn thầm giật mình tu vi của Lan Tiểu Y, không ngờ người đàn bà xấu xí này không giản đơn, chẳng những võ học cùng chú thuật song tu, mà còn có thành quả không tệ.

Mặc dù Phong Liệt không biết tiểu tác chính xác của Phong Liệt nhưng nhìn lời nói và việc làm, chắc không hơn ba mươi tuổi. Tư chất như vậy xem như hiếm thấy trên đời, e rằng khắp Ma Long giáo đều tìm không ra mấy người. Phong Liệt bắt đầu xem trọng người đàn bà xấu xí.

Lan Tiểu Y khinh thường khê hừ:

- Xì! Không phải là bám theo người sao? Cái này là nghề của bọn tiểu thư! Hãy xem ẩn hình chú của ta đây!

Nói xong nàng lập tức thi chú thuật vào mình.

Ngay sau đó, Phong Liệt kinh ngạc phát hiện trong không gian mất đi bóng dáng Lan Tiểu Y, không còn chút hơi thở. Nếu hấn không có quyền khống chế long ngục không gian tuyệt đối thì đúng là không thể phát hiện ra nàng.

"Không ngờ chú thuật này còn có mấy phần kỳ diệu!"

Phong Liệt thầm khen.

Nhưng chỉ dựa vào điều này tất nhiên Phong Liệt sẽ không thả Lan Tiểu Y ra ngoài.

- Tốt rồi! Lát sau khi nào cần người hỗ trợ ta sẽ kêu người, hiện tại dù người có ra ngoài cũng không giúp được gì.

- Đây, người...!

Lan Tiểu Y biểu tình sốt ruột, đành mở miệng tranh cãi thì nghe thấy Phong Liệt nói:

- Người có biết trong vô quang bí cảnh đệ nhị tầng những sương khói xám này là cái gì không?

- A? Người đang ở trong nhị tầng bí cảnh?

Lan Tiểu Y ngẩn ra, sau đó nói nhanh:

- Ta biết chứ, những sương khói này gọi là âm sát khí, cũng gọi hồn sát khí. Đây là thứ đặc biệt trong nhị tầng bí cảnh, đối linh hồn có nhất định tính ăn mòn.

- Nhưng đã đạt đến cường độ cỡ chân khí cảnh rồi thì không thành vấn đề nữa.

- Nhưng nghe nói chỗ sâu nhất tổng bí cảnh cũng là nơi khí thể này đậm đặc nhất, ngay cả hóa đan cảnh cường giả cũng không dám tới gần!

- Ồ? Thì ra là vậy!

Phong Liệt hiểu ra, hèn chi người thủ hộ không cho hấn vào nhị tầng bí cảnh, chắc là nghĩ tu vi nguyên khí cảnh lúc trước của hấn có đi vào cũng là dữ nhiều lành ít.

Cùng lúc đó hần bắt giác nghĩ tới phong ma thần thương có thể thu nạp loại sát khí này có chín phần nguyên nhân là luyện hồn sa. Điều này không thể nghĩ ngờ càng tăng thêm lòng hứng thú của hần đối với những sát khí, nói không chừng có thể lợi dụng những sát khí này thăng cấp cho phong ma thần thương.

Lúc này bên ngoài Lý Khoáng đã cùng đám Lý Thiên Hổ tụ tập lại, dần đi xa.

Phong Liệt mặc kệ Lan Tiểu Y dây dưa, tâm ý động đã biến mất trong không gian, chọc giận nàng lại giậm chân chữ mắng.

Tiếp theo Phong Liệt từ xa bám đuôi đám Lý Thiên Hổ, quẹo tới rẽ lui, vượt qua mấy ngọn núi cao rồi cuộc dừng lại dưới chân núi bình thường không có gì lạ.

250. Chương 288 : Ép Hối (1)

- Đã đến thời gian giao hẹn, người của Lan gia tại sao vẫn chưa xuất hiện?

Lý Thiên Hổ đang đứng trên một tảng đá lớn trên đỉnh ngọn núi, nhú mày nhìn núi rừng chung quanh, không phát hiện mục tiêu, sắc mặt có chút trầm xuống.

Ánh mắt Lý Khoáng lóe lên một chút, vội vàng ân cần nói:

- Tam thiếu gia, theo ý kiến của thuộc hạ, không phải bọn họ nhớ nhầm địa điểm chứ? Trên suốt đường đi, thuộc hạ cẩn thận phát hiện ra, nhwungx dãy núi nhỏ như thế này có không ít.

- Ủ, chỗ này hoàn toàn không có gì nổi bật, chuyện này cũng có khả năng.

Lý Thiên Hổ trầm ngâm một chút cau mày nói:

- Vậy chờ một chút đi.

Lưng chừng núi, Phong Liệt trốn trong một rừng cây rậm rạp, khoảng xuyên thấu có thể lặng lẽ quan sát mấy người trên đỉnh núi.

Lúc này, hần không khó để nhìn ra được mấy người Lý Thiên Hổ đang chờ đợi ai.

Nhìn thần sắc tái nhợt của Lý U Nguyệt, Phong Liệt không khỏi đau lòng vô cùng, hận không thể tiến lên phía trước kéo giai nhân vào trong lòng âu yếm.

Nhưng hần thực sự chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Hần biến rằng, cho dù chính mình có nhiều át chủ bài, nhưng cũng không thể nào chính diện đối chiến với cường giả Thần thông cảnh.

Giờ khắc này, hần chỉ có thể im lặng chờ đợi thời cơ.

Trong khi chờ đợi, thời gian trôi đi thật nhanh.

Trên đỉnh núi, Lý Thiên Hổ càng ngày càng không kiên nhẫn được, sắc mặt trầm ngâm, chỉ nghe hần nói với tên thuộc hạ.

- Lý Khoáng, mấy người các ngươi xem xét xung quanh đỉnh núi xem! Đi sớm về sớm!

- Vâng.

Đám người Lý Khoáng nhận lệnh tản đi.

Lý U Nguyệt trong lòng hơi động, nàng cũng muốn theo đám người Lý Khoáng xuống núi, đồng thời hạ quyết tâm trong lòng, một khi thoát khỏi tầm mắt của Lý Thiên Hổ sẽ nghĩ cách tẩu thoát, cho dù là không có Lý gia, không có Ma long giáo thì nàng cũng không muốn trở thành thứ để giao dịch.

Chỉ có điều, nàng vừa mới bước một bước đã bị Lý Thiên Hổ ngăn lại nói:

- Lý U Nguyệt, ngươi hãy lưu lại ở đây! Xung quanh đây có không ít Long thú hung hãn, với tu vi của ngươi tam thúc thực sự lo lắng...

Lý U Nguyệt trong lòng lo lắng, vội vàng nói:

- Tam thúc, ta sẽ cẩn thận -

- Được rồi! Không cần nói nhiều nữa! Người cứ chờ ở đây là được rồi.

Lý Thiên Hổ có vẻ không chịu được kiên nhẫn bèn trách mắng.

Vừa nói hắn vừa lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không chút tỳ vết của Lý U Nguyệt, trong đáy mắt sâu hiện lên một tia âm tà, trong lòng đáng tiếc không ngừng.

Lý U Nguyệt thấy Lý Thiên Hổ thái độ kiên quyết như thế, đành phải từ bỏ ý định trong lòng, cảm thấy vô cùng nhụt chí.

Phong Liệt lúc này nhìn thấy trên đỉnh núi chỉ còn lại Lý Thiên Hổ và Lý U Nguyệt, trong lòng hắn không khỏi kích động, ánh mắt lóe sáng, âm thầm do dự muốn xuống dưới đó, cướp lấy Lý U Nguyệt về.

Hắn tin tưởng chỉ cần trong nháy mắt là có thể đem được Lý U Nguyệt trở về Long ngục không gian, đến lúc đó mặc dù Lý Thiên Hổ là cao thủ Thần thông cảnh cũng chỉ có thể dương mắt đứng nhìn.

Suy nghĩ này càng lúc càng bức thiết, Phong Liệt không nhịn được bèn lập tức tiến hành.

Nhưng lúc này, đột nhiên dưới gốc cây đại thụ mà hắn đang ở trên có tiếng bàn luận truyền vào tai hắn.

Phong Liệt không khỏi giật mình, tranh thủ thời gian mai phục, lặng lẽ quan sát.

Tiếp theo hắn lại giật mình phát hiện ra rằng, dưới gốc cây đại thụ truyền đến tiếng nói, nhưng lại hoàn toàn không thấy bóng người, thật sự là có chút quỷ dị.

Nhưng âm thanh kia vẫn truyền đến tai hắn rõ ràng.

- Đại ca, Lý gia đã mang Cửu phẩm huyết mạch đến, nhưng lệnh bài trong tay Hình Ngọc Thiên cũng không còn, chúng ta phải làm thế nào?

- Hừ! Nếu như không có cách nào giao dịch bình thường thì chúng ta chỉ có thể cướp thôi! Chờ thêm một lát Lan Tiểu Thiên trở lại, chúng ta sẽ cùng động thủ! Chắc chắn! Cô nàng cửu phẩm huyết mạch kia thật sự là cực phẩm, nếu không phải là có tác dụng cho gia tộc thì bốn công tử nhất định sẽ cho làm tiểu thiếp để chơi đùa.

- Đại ca, Lan Tiểu cũng không biết bị hnt dẫn đi đâu rồi, toàn bộ bên ngoài bí cảnh đều đi tìm rồi nhưng đều không thấy bóng dáng của hắn, không phải có gì sai lầm chứ? Ngộ nhờ lt có chuyện gì sơ xuất, lão đầu tử sẽ đổ tức giận lên đầu chúng ta, chỉ sợ đến lúc đó chúng ta đều đen đủi à.

- Sợ cái gì? Đen đủi thì đám người của Lan Tiểu Thiên đen đủi trước, dù sao chủ ý này cũng là của đám người Lan Tiểu Thiên nghĩ ra, huynh đệ chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc thôi! Ồ, nhị đệ, sao đệ quan tâm tới lt như thế, có phải là yêu nàng ta rồi không?

- Ách, khực khực, đại ca nói đùa rồi! Nhưng tiểu đệ thực sự là có suy nghĩ này, chỉ tiếc người ta là phượng hoàng, tiểu đệ không thể đùa mồm mà chời mâm sơn được.

- ồ, nhị đệ, người có thể hiểu được chuyện này thì tốt, đại trượng phu sợ gì không lấy được vợ. Lần này, lt chết thì cũng xong rồi, nhưng nếu như không chết thì những đệ tử này đều không có hy vọng.

-.....

-.....

Trên cây đại thụ, Phong Liệt nghe rõ hai huynh đệ này nói chuyện với nhau, trong lòng vô cùng kinh ngạc, không thể ngờ được mình chỉ nghe bữa mà có thể biết được một ít bí mật.

Thời gian trôi qua, hắn đã dần hiểu được đại khái ý đồ trong câu chuyện của hai người kia.

Hai người này hắn là người của Lan gia, hình như là muốn trao đổi lệnh bài “ Thiên tru” lấy Cửu phẩm huyết mạch Lý U Nguyệt.

Mà trong cuộc giao dịch này, It hình như cũng là một nhân vật có vai trò quan trọng, hơn nữa tấm lệnh bài “Thiên tru” kia hiện tại đang nằm trong tay hnt.

- Hả? lệnh bài “Thiên tru” – không phải là tấm lệnh bài trống đó sao?

Phong Liệt trong lòng khê động, hấn không khỏi nghĩ tới tấm lệnh bài trong trũ vật giới của hnt, phía trên ngẫu nhiên hiện ra một chữ “Tru” màu trắng, giờ phút này nghĩ lại, mười phần chính là tấm lệnh bài “Thiên tru” đó rồi.

Phong Liệt mơ hồ cảm nhận được tấm lệnh bài này có liên quan tới một bí mật quan trọng, nếu không Lý gia cũng không thể đem Lý U Nguyệt một hậu bối vô lượng như thế đi đổi!

Tấm lệnh bài này rốt cuộc là có bí mật gì? Phong Liệt trong lòng vô cùng hiếu kỳ.

Hai người nói chuyện với nhau thời gian dần trôi đi, chắc là đang đợi Lan Tiểu Thiên xuất hiện.

Phong Liệt cẩn thận quan sát bên dưới gốc cây vài lần nữa, vẫn không thu hoạch được gì, hấn không khỏi nghĩ tới tàng hình chú của It, hai người này là người của Lan gia, chỉ sợ mười phần cũng dựa vào thủ đoạn ẩn nấp này, không có gì là kỳ quái cả.

Hôm nay tình hình không rõ ràng lắm, Phong Liệt cũng không dám tiến hành tự động, hơi chút trầm ngâm, hấn lặng lẽ biến mất ngay tại chỗ, trốn vào long ngực không gian.

- À. Phong Liệt! Người đã trở về rồi à! Cần ta trợ giúp không? Thả ta ra ngoài được không? Ở đây chẳng thú vị gì cả!

Vừa thấy Phong Liệt xuất hiện, Lan Tiểu trong lòng vui vẻ, lập tức chạy tới bám lấy.

Nhưng thấy Phong Liệt ánh mắt lạnh như băng khiến cho nàng nhất thời ngừng bước chân lại.

251. Chương 289 : Ép Hối (2)

Nếu như It là một mỹ nữ tuyệt thế, xinh đẹp thì cũng không khiến cho người ta sinh ghét, nhưng Phong Liệt vừa nghĩ tới thể giới sau lớp áo choàng kia, tổng lòng không khỏi ác cảm, làm thế nào có thể để cho cô ta dựa vào được.

Nhưng đồng thời nghĩ lại sự thâm yêu mến của hai tên đệ tử dưới gốc cây kia khiến cho Phong Liệt không thể hiểu được, vốn là bị ép gả cho hnt, nhưng lại thêm một người thâm yêu, xem ra nữ nhân xấu xí này cũng có duyên.

Hấn là nữ nhân xấu xí này có tuyệt chiêu đặc biệt.

Phong Liệt đỏ mặt hỏi, cố gắng lắc đầu, những suy nghĩ cứ bay lên tận chín tầng mây.

Hấn lạnh nhạt nhìn It nói:

- Muốn ta thả ngươi ra ngoài cũng không phải là không thể, chỉ cần ngươi trả lời ta mấy câu hỏi!

- Hỏi đi hỏi đi! Ta biết thì nhất định sẽ nói cho ngươi.

It sững sờ, vội vàng gật đầu đồng ý.

Nhưng trong lòng nàng thầm hừ lạnh một tiếng:

- Hừ hừ, hiện tại bốn tiểu thư phải thỏa hiệp một chút, đợi ra được khỏi cái không gian này, xem ta xử lý người thế nào!

Phong Liệt tuy không nhìn thấy biểu hiện của nàng dưới lớp áo choàng, nhưng hiểu rõ vài phần suy nghĩ của nàng, khóe miệng có chút nhếch lên, lộ ra một tia khinh thường.

- Lan Tiểu Thiên là ai?

Phong Liệt chợt hỏi.

- À? Lan Tiểu Thiên? Hấn là nhị ca của ta! Làm sao ngươi biết được? Người quen nhị ca ta à?

Lt giật mình, không khỏi mở to cái miệng nhỏ nhắn.

- Người chỉ cần trả lời ta là được rồi.

Phong Liệt lạnh lùng nói:

- Lan gia các người muốn Long võ giả Cửu phẩm huyết mạch để làm gì?

Lan Tiểu thoáng lặng liền lắc đầu nói:

- Cái này là cơ mật của Lan gia chúng ta, không thể nói được!

- Hừ, lần này Lan gia các người đến Bí cảnh có bao nhiêu người?

Phong Liệt hừ nhẹ một tiếng rồi tiếp tục nói.

Lan Tiểu kinh ngạc nói:

- Có một mình ta thôi, nếu không ta cũng không bị rơi vào bẫy của hnt.

Phong Liệt trong lòng giận dữ, nữ nhân xấu xí này còn làm bộ ngây thơ, kỳ thực là không muốn nói thật, nói không chừng phải cho cô ta ném mùi khở cực rồi.

- Hừ, chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ! Xem ra không giáo huấn người thì người còn tưởng ta ăn chay hả!

Phong Liệt lạnh lùng cười một tiếng, trong lòng lập tức khê động, Trấn long thiên bị chôn sâu dưới mặt đất không khỏi ngăn cản lực hút khổng bố, điên cuồng hút nguyên lực trên người Lt.

Lan Tiểu sau khi ngẩn ngơ không hiểu, liền hoảng sợ biến sắc.

Nàng giật mình phát hiện ra rằng, một cỗ khí cuồng cuộn giống như Thiên uy tràn ngập quanh người mình, khiến cho thể xác và tinh thần chịu áp lực tới cực điểm, hơn nữa nguyên lực trong cơ thể mỗi lúc đều trôi đi thật nhanh.

- Hả? có chuyện gì thế này? Nguyên lực của ta? Phong Liệt, người làm gì với bốn tiểu thư thế này? Người đừng quên, chúng là đồng sinh cộng tử!

Lt kinh hãi vô cùng, vừa cố gắng để không cho nguyên lực bị hút đi, vừa quát Phong Liệt.

Phong Liệt cười lạnh lùng, âm thanh không chút sắc thái nói:

- Hừ, người có hai lựa chọn, hoặc là thành thật trả lời câu hỏi của ta, hoặc là mất hết nguyên lực, sau này chỉ là một linh chú sơ đơn thuần.

- Phong Liệt, người thật khôn khéo! Không phải ta đã nói thật rồi sao? Người còn muốn thế nào nữa.

Lúc này Lt sợ hãi không khỏi suy nghĩ muốn khống chế Phong Liệt, nhưng sau đó nàng phát hiện rằng, Phong Liệt lập tức biến mất tại chỗ, xuất hiện ở bên ngoài cách ngàn trượng, ngoài tầm tay với của nàng, khiến cho nàng không khỏi nghiêng rằng tức giận.

- Những gì người nói ban nãy ta không tin!

Phong Liệt lạnh lùng cắt nàng lời của Lt.

- Ta có thể thề với trời! Phong Liệt, người mau dừng lại đi, có gì từ từ nói...

Lt cảm giác hoảng sợ nguyên lực của mình điên cuồng trôi đi, trong lòng như có lửa đốt, nàng tranh thủ thời gian thề thốt thốt thốt.

Một lát sau, Phong Liệt cảm giác kha khá, liền thu Trấn Long thiên bị lại, sau đó vẽ mặt cầm thú nhìn về phía Lt nói:

- Được, chúng ta có thể từ từ nói chuyện rồi.

- Phong Liệt, tên khôn khéo, bốn tiểu thư là Cương khí cảnh tứ trọng thiên, người đợi đấy, bốn tiểu thư không để cho người yên đâu.

Trải qua một hồi truy hỏi, Lan Tiểu rốt cuộc đã đem tất cả những gì mình biết ra kể lại cho Phong Liệt.

Nhưng điều khiến Phong Liệt buồn bực chính là Lan Tiểu cũng không biết nhiều lắm, nàng đến Bí cảnh này để rèn luyện là do nhị ca Lan Tiểu Thiên kích động, hờn dỗi nên mới đến đây.

Nhưng Phong Liệt chỉ dựa vào một chút tình hình hiểu được cũng có thể suy đoán ra căn nguyên và hậu quả của việc này.

Đoán chừng Lan Tiểu Thiên là vì đoạt được lệnh bài Thiên tru từ tay hnt cho nên đã giao dịch với hnt, nghĩ cách để lừa muội muội của mình ra khỏi nhà, rơi vào cạm bẫy của hnt rồi đổi Lan Tiểu lấy tám lệnh bài Thiên tru.

Tất cả mọi chuyện được sắp xếp khá là hoàn mỹ, chỉ tiếc là hnt đánh giá quá thấp năng lực của Lan Tiểu, không ngờ rằng Lan Tiểu dựa vào năng lực của nàng có thể giết được tám thuộc hạ Cương khí cảnh của mình, trốn thoát khỏi cái bẫy.

Hơn nữa, khi hnt sắp thành công thì Phong Liệt lại xuất hiện làm kẻ phá hoại.

- Không thể nào! Người nói bậy! Nhị ca ta từ nhỏ đã thương ta như thế! Làm sao có thể hại ta được!

Nghe Phong Liệt nói ra suy đoán của hnt, Lan Tiểu không tin được hét lên, cổ găng lắc đầu, trong chớp lát trở nên hồn xiêu phách lạc.

- Tin hay không đó là chuyện của người, ta chỉ nói lên suy nghĩ của ta mà thôi.

Phong Liệt cười lạnh lùng một câu, cũng không muốn cãi cò với nàng, đi qua một bên thầm suy nghĩ về chuyện của mình.

Theo suy nghĩ của Lan Tiểu, Lan gia trao đổi lấy Lý U Nguyệt là vì mười năm sau sẽ hiến tế Lý U Nguyệt cho thần linh trên trời nào đó, Phong Liệt thấy cái này thật vô lý nhưng vẫn cười trừ.

Nhưng, chú thuật vốn là thứ không thể tưởng tượng được, có liên quan đến một loại lực lượng thần bí hay không không ai có thể nói rõ ràng được.

Phong Liệt cũng không muốn để ý quá nhiều, hnt chỉ thầm nghĩ làm sao bảo vệ cho nữ nhân của mình không bị tổn thương mà thôi, về phần thứ đồ hiến tế gì đó, chỉ cần không chọc lên đầu mình là được.

Lúc này, bên ngoài dãy núi nhỏ phong vân biến sắc, chớp thoát đã bắn ra một hồi đại chiến.

Lông mày Phong Liệt dựng lên, lập tức muốn thoát ra không gian bên ngoài

- Người chờ một chút!

Lan Tiểu suy nghĩ một hồi lâu đột nhiên gọi:

- Phong Liệt, dẫn ta ra ngoài được không? Ta muốn đích thân đi hỏi nhị ca ta!

Phong Liệt muốn cự tuyệt nhưng trong lòng lại khê động, tạm thời thay đổi chủ ý nói:

- Đưa người ra ngoài cũng được, nhưng người phải đồng ý với ta mấy điều kiện!

- Điều kiện gì?

- Một, sau khi ra ngoài tất cả phải nghe theo sự sắp xếp của ta. Hai, xong việc người lập tức theo ta trở lại Long huyền giới, sau khi giải thuật chú cho ta xong sẽ lại thả người ra. Ba, khi cần người rat ay cứu người, bất luận là đối mặt với Lan gia hay là Lý gia. Chỉ cần người có thể đáp ứng ta những điều kiện trên, ta có thể đưa người ra ngoài.

Ánh mắt Phong Liệt lạnh lùng, lời nói không chút đùa giỡn.

Trong lòng hnt hiểu rõ rằng, chính mình ở bên trong Bí cảnh dù sao cũng lực mỏng, đợi lát nữa khi hỗn chiến bắt đầu, chỉ sợ không có đủ lực, lúc đó Lan Tiểu cũng không tới, ngược lại có thể giúp đỡ được mình.

Hơn nữa, hnt cũng có chút kiêng nể chú thuật của Lan gia, nếu như Lan Tiểu thực sự trợ giúp mình chắc chắn sẽ giúp mình tránh được không ít phiền toái.

252. Chương 290 : Cơ Hội Tốt

Lan Tiểu do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

- Được, nếu như người đã đồng ý rồi, hy vọng lát nữa người sẽ không làm chuyện gì điên rồ. Ta đi xem xét tình hình một chút, thời điểm thích hợp sẽ để cho người đi ra ngoài.

Dứt lời, Phong Liệt bèn chui ra ngoài.

Hắn đương nhiên không tin tưởng Lan Tiểu hoàn toàn, nhưng hắn đã mười phần nắm chắc được rằng nữ nhân xấu xa này cũng không thể gây ra được tai họa gì.

Một lúc lâu sau, Lan Tiểu nhìn về hướng Phong Liệt biến mất, trong lòng dần trở dậy.

- Hắn dựa vào cái gì mà tin tưởng lời của ta như thế?
- Hắn ta rất cuộc mạnh như thế nào
- Trước đó là cái lực lượng gì?
- Có thật là tiền bối của hắn đã giết chết hnt, chữa thương cho ta không?

-.....

Lan Tiểu tuy kinh nghiệm thực tế có hạn, nhưng tuyệt đối không phải người ngu ngốc, trái lại, thân là võ học, là một thiên tài chú thuật, vốn là người vô cùng thông minh.

Giờ khắc này, nàng dần dần cảm giác được rằng, Phong Liệt tuyệt đối không phải là Long võ giả chân khí cảnh bình thường.

Cái không gian quỷ dị này, còn thứ lực lượng mệnh mông mà mình không thể nào địch lại nổi cùng với thứ khí tức cổ quái tản ra từ trên người Phong Liệt, tất cả khiến cho nàng vô cùng hiếu kỳ với Phong Liệt, cũng rất kiêng nể.

Đương nhiên, quan trọng là, thực lực của Phong Liệt tiềm ẩn rất mạnh, mạnh tới mức có thể giết chết được bọn người hnt, trị thương cho chính mình...

Giờ khắc này nàng đã sinh ra hoài nghi với cái tên “ tiền bối sư môn” hư ảo giả dối mà Phong Liệt đã bịa đặt ra.

Mặt biến sắc, Lan Tiểu quơ quơ nắm tay nhỏ, hàm hồ nói:

- Hừ! Phong Liệt chết tiệt, nếu để bọn tiểu thư biết người lừa gạt ra, ra sẽ cho người biết thế nào là hối hận.
- Ầm.

Một tiếng nổ mạnh mẽ, đá văng khắp nơi, bụi mù che kín trời, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường.

- Lan Tiểu Thiên, người làm thế này là có ý gì?

Lý Thiên Hổ đứng trên đỉnh núi, tức giận đùng đùng nhìn về mảnh đất trồn bằng hai bàn tay giọng quát lạnh lùng.

Lúc này, quần áo trên người ông ta đã rách tươm mấy chỗ, thoáng chút lộ ra vẻ tức giận, nhưng năm Ma long ảnh uy thế ngập trời khiến cho không ai bì nổi được.

- Ha ha ha! Lý huynh, Lan mỗ chỉ muốn thử thực lực của người mà thôi!

Ở trên mảnh đất trống, dần dần hiện ra một nam tử thanh niên với một khí chất khoáng đạt, cười nói với Lý Thiên Hổ.

Người này dáng người cao to, tài trí bất phàm, đôi mắt sáng như sao, mỹ nam tử, tuyệt đối là tình làng trong mộng của ngàn vạn xuân khuê thiếu phụ.

Hơn nữa, người này tu vi kinh người, sau lưng có một Ma long hư ảnh sáu đầu dài mười trượng đang uốn lượn, nghiêm nhiên đã cho thấy tu vi kinh người của hắn.

Người này đúng là nhị ca Lan Tiểu Thiên của Lan Tiểu.

Phong Liệt từ xa thăm đánh giá người này, trong lòng liền thầm oán trách.

Lan Tiểu Thiên này khuôn mặt tuấn tú khiến hắn cảm thấy có chút ghen ghét, nhưng muội muội Lan Tiểu của hắn ta tại sao lại trông xấu như thế? Thật sự là cha mẹ sinh con trời sinh tính, không thiếu cái gì.

Lúc này chỉ nghe thấy Lý Thiên Hổ cười lạnh lùng một tiếng, tựa đề nén nổi tức giận trong lòng xuống, trầm giọng nói:

- Lan Tiểu Thiên, chúng ta đã mang người của Lý gia tới, một bên giao người một bên giao hàng! Lệnh bài đâu?

Lý U Nguyệt trong lòng giật mình, thoáng chốc mặt mày biến sắc, nàng nấp sau lưng Lý Thiên Hổ, lặng lẽ lùi về sau mấy bước, nhưng trong nháy mắt nàng cảm nhận thấy sau lưng có một cỗ hoành khí mạnh mẽ đang ngăn đường lùi của nàng, chính là Lý Khoáng và ba cao thủ cương khí cảnh, lúc này ba người đều nhìn nàng với vẻ mặt không được thiện cảm lắm.

Trong lúc nhất thời, tâm hồn thiếu nữ của Lý U Nguyệt như bị rơi xuống đáy vực, trong đôi mắt tuyệt đẹp hiện ra sự vô vọng.

- Ha ha! Lý huynh, không vội xem lệnh bài, Lan mỗ muốn kiểm tra người trước! Dù sao vị tiểu mỹ nhân này có phải là Cửu phẩm huyết mạch hay không cần phải kiểm tra mới biết được.

Lan Tiểu Thiên cười nói.

Vừa nói vừa nhìn thoáng qua Lý U Nguyệt, trong ánh mắt hiện lên một tia háo sắc không kìm hãm được.

Sắc mặt Lý Thiên Hổ lạnh lùng, giận dữ nói:

- Hừ, Lý gia chúng ta ở Ma long chi giáo rất có danh dự, còn có thể lừa gạt hay sao? Huống hồ, ở nơi hoang sơn này biết kiểm tra như thế nào? Nếu người muốn mang trở về cổ giới kiểm nghiệm thì chúng ta mới bằng lòng giao dịch thì chúng ta không thể chấp thuận được.

Muốn kiểm nghiệm phẩm cấp của võ giả Long gia huyết mạch Cửu phẩm nhất định phải dùng dụng cụ chuyên môn mới được, giống như pho tượng điêu khắc Ma long ở trong đại điện kia.

Những vật này thường vô cùng quý giá, để ở một nơi riêng biệt như thế, iếp xúc với linh mạch, có thể bảo vệ được, không có có khả năng mang đi.

Lan Tiểu Thiên mỉm cười, trợn mắt nhìn Lý Thiên Hổ không ngại ngừng, chỉ phất tay ra một pho tượng chân long ánh vàng rực rỡ. “Ầm” pho tượng rơi xuống đất, lập tức có một luồng khí cổ xưa tràn ngập giữa trời đất.

- Lý huynh, đây là bảo vật có thể kiểm nghiệm được cấp máu, huynh để cho tiểu mỹ nhân kia sờ vào thì sẽ biết được là thật hay giả.

Lan Tiểu Thiên lạnh lùng nói.

- À hừ! Các người đã chuẩn bị rất chu đáo rồi!

Lý Thiên Hổ nhìn thoáng qua pho tượng, khẽ hừ một tiếng, cũng không nghi ngờ gì, lập tức nói với Lý U Nguyệt:

- U Nguyệt, tiến lên thử xem thế nào!

Lý U Nguyệt không đồng ý, nhưng giờ phút này chỉ phải làm theo những gì Lý Thiên Hổ nói, nàng thoáng chút do dự, vẻ mặt lạnh nhạt đi thẳng về phía trước.

Lý Thiên Hổ hừ một tiếng, hắn cũng sợ Lan Tiểu Thiên lừa dối, liền đi theo Lý U Nguyệt lên phía trước.

Lan Tiểu Thiên bình tĩnh nhìn hai người từ từ đi tới, trong ánh mắt hiện ra một tia cười lạnh lùng.

Phong Liệt ẩn nấp ở cách Lan Tiểu Thiên trăm trượng, nhìn thấy tình hình hiện tại, trong lòng tuy lo lắng nhưng suy nghĩ lại vô cùng tỉnh táo.

Hắn biết rõ rằng, Lan Tiểu Thiên không thể nào giao dịch bình thường được, bởi vì lệnh bài vẫn đang trong tay của Phong Liệt.

Lan Tiểu Thiên nhất định sẽ cướp đoạt Lý U Nguyệt, sẽ không có lựa chọn thứ hai.

Phong Liệt thực sự không thể cứ trơ mắt ếch nhìn Lý U Nguyệt rơi vào tay Lan Tiểu Thiên, trong lòng thầm chờ đợi thời cơ, hắn thầm hạ quyết tâm, nếu như không thì chỉ có thể đối chiến mà thôi.

Lúc này, mắt thấy Lý U Nguyệt dần tiến lại gần pho tượng kia, đồng tử Phong Liệt đột nhiên co rút lại.

Chỉ thấy ở phía sau Lan Tiểu Thiên khoảng mười trượng có một cái dấu chân không hiện rõ, tuy nhiên rất không ngờ là đã rơi vào tầm ngắm của Phong Liệt.

- Là hai tên Lan gia khác! Hừ hừ! Đây là cơ hội tốt!

Ánh mắt Phong Liệt sáng lên, sau đó lặng lẽ phục xuống.

Hắn đã hiểu được từ những gì Lan Tiểu nói, huynh đệ kia đều là cao thủ cương khí cảnh hậu kỳ.

Với thực lực hiện tại của hắn, đối chiến với cao thủ Thần thông cảnh thực sự không nắm chắc được, nhưng đối mặt với cao thủ Cương khí cảnh thì không có gì đáng sợ, huống chi mình còn có một trợ thủ không tồi.

253. Chương 291 : Truy Sát (1)

Lan Tiểu đưa Lý U Nguyệt đến trước mặt pho tượng, tuy lần đầu tiên nhìn thấy thứ này nhưng thực sự không để ý gì cả, dù sao cũng chỉ là kiểm tra xem có phải là bảo vật cứu phẩm huyết mạch hay không.

Nhưng một khắc sau, sau khi Lý U Nguyệt chạm phải pho tượng kia, chỉ nghe thấy một tiếng “ ầm ầm ” vang lên thật lớn, pho tượng kim long kia đột nhiên phát ra một quang cầu màu vàng, đập trước ngực Lan Tiểu, đột nhiên xông tới.

- A, khôn nạn!

- Phanh!

Lan Tiểu giật mình kêu lên một tiếng, trong chốc lát bị tiếng động làm bay hơn mười trượng, mặc dù có cương khí hộ thể nhưng cũng khiến cho ông ta nhỏ ra một bãi máu tươi, chỉ cảm thấy ngũ tạng bị đảo lộn, khí huyết hỗn loạn.

Lý U Nguyệt giật mình nhanh chóng lùi lại phía sau nhưng bị Lan Tiểu Thiên chém mạnh ra một đao, vút lại phía sau.

Không đợi nàng rơi xuống đất đã bị người hất lên không trung, chạy như bay về phía xa.

Thực tế khiến cho U Nguyệt hoảng sợ hơn chính là nàng không nhìn thấy bóng người bên cạnh, chỉ là tự mình bay lên không trung, đây là cái quái quỷ gì vậy.

- Các ngươi mang cô ta trở về đi.

Lan Tiểu Thiên lạnh lùng quát một tiếng, lập tức nhắc pho tượng tôn kim long lên, hung hăng đánh về phía Lan Tiểu.

Giờ khắc này tất cả mọi người đều hiểu rằng, pho tượng kia không phải là bảo vật đo huyết mạch gì, rõ ràng đó là một huyền bảo Long ấn hùng vĩ, còn chưa tới người đã phát ra mùi thối cuồn cuộn khiến cho Lan Tiểu hoảng sợ vô cùng.

Nhưng, Lan Tiểu là cao thủ Thần thông cảnh ngũ trọng, tuy thấp hơn Lan Tiểu Thiên một cấp nhưng cũng không phải là đã tới bước đường cùng, ông ta đã kịp phản ứng lại, hai mắt tức giận lửa.

Nếu lần này đến Bí Cảnh mà không lấy được lệnh bài Thiên tru, còn thất thủ trước một kẻ hậu bối Cửu phẩm huyết mạch, Lan Tiểu có quyền cao chức trọng ở trong Ma long giáo, bây giờ quay trở về thì còn mặt mũi nào mà ăn cơm nữa.

- Lan Tiểu Thiên! Lan gia các người cũng dám làm như thế! Được, các người đã bắt nhân thì cũng đừng trách Lý gia ta bất nghĩa! Giết hết cho ta!

- Thiên chấn -

Lan Tiểu hai mắt trừng trừng, lớn tiếng quát, thân hình đột nhiên chấn động theo, chỉ nghe thấy một tiếng nổ dài, một đạo Long ảnh màu bàng bạc uốn lượn gào thét xuất hiện.

Long ảnh xoay quanh, những cây cỏ núi đá trong phạm vi tầm hơn mười trượng tất cả đều biến thành bột.

Đồng thời cũng bắn trở lại về phía Kim long đại ấn của Lan Tiểu Thiên.

Uy thế kinh trời như thế vẫn không ngừng lan tràn ra, những nơi mà nó đi qua, tất cả mọi vật ở đây đều biến thành bột, trong chớp mắt đã lan ra bên cạnh Lan Tiểu Thiên tới trăm trượng.

Cái này là Ma long đại thần thông thiên chấn từ thời viễn cổ mà Lan Tiểu đã thi triển ra, so với Long khuyển vân cấp Nguyên khí ban đầu mạnh mẽ gấp nhiều lần, xuất kỳ bất ý, trong giây cũng có thể mưu sát cao thủ Hóa đan cảnh.

Lan Tiểu Thiên đối diện không nói một lời, sắc mặt có chút nghiêm trọng, lúc này có nói gì cũng chỉ là thừa thãi.

Hắn biết rằng đối mặt với một đối thủ Đại thần thông, bất luận là thần binh chiến kỹ gì cũng đều kém hơn nhiều.

Cho nên sau đó hắn cũng không do dự gì thi triển Đại thần thông của mình, cũng là Ma long thiên chấn!

Uy thế ngập trời không kém gì Lan Tiểu.

- Âm âm âm!

Trong lúc nhất thời, trên bầu trời hai người mang theo uy thế kinh thiên động địa đã bắt đầu đánh nhau điên cuồng, trong chớp mắt, cả tòa núi đã bị oanh tạc thành một đám bụi, bụi mù che đầy trời.

Lúc này, Lý Khoáng dẫn theo ba cao thủ Cương khí cảnh của Lý gia đã sớm bày đặt mưu kế, đuổi theo hướng mà Lý U Nguyệt biến mất.

Tên cao thủ tiếp Lý U Nguyệt tên là Lan Tiểu Trần, Phong Liệt nghe lén hai người nói chuyện với nhau thì ra là lão nhị, một cao thủ Cương khí cảnh bát trọng.

Hắn vừa đón lấy Lý U Nguyệt, cũng không dám dừng lại, lập tức phi nhanh về phía núi, đại ca của hắn Lan Tiết Tắc phụ trách ngăn cản Lan Tiểu và mấy tên cao thủ Cương khí cảnh.

Lúc này, Phong Liệt đã lui xuống cách núi ngàn trượng, nhìn thấy Lý U Nguyệt bị người ta dẫn chạy như bay trên không trung, trong lòng không khỏi kích động.

Hắn tuy không nhìn thấy Lan Tiểu Trần đang thi triển tàng chú hình, nhưng dựa vào những dấu vết và tư thế của Lý U Nguyệt trên mặt đất, hắn cũng có thể đoán ra vị trí của Lan Tiểu Trần.

Phong Liệt điên cuồng thi triển Chập long châu, giấu toàn bộ khí tức của mình, đồng thời lặng lẽ biến hóa vị trí, những chỗ mà Lan Tiểu Trần đi qua đều có giấu một tảng đá lớn.

Một trăm trượng, năm mươi trượng, ba mươi trượng, mười trượng...

Cuối cùng, trong thời khắc này, Lan Tiểu Trần giữ được Lý U Nguyệt đã biến hóa một tảng đá lớn ẩn giấu bên cạnh Phong Liệt.

- Xoẹt!

Một âm thanh chói tai vang lên phá tan không khí, một đạo ánh sáng màu vàng lợt đột nhiên đâm ra, lập tức đâm xuyên qua đùi phải Lan Tiểu Trần.

- Á!

Một tiếng kêu thảm thiếu vang lên, khiến cho tất cả mọi người xung quanh đều sởn cả gai ốc.

Lan Tiểu Trần là một cao thủ Cương khí cảnh bát trọng, cho dù là bị đâm hơn vài chục đao cũng không đến nỗi thê thảm như vậy.

Nhưng giờ phút này, hắn cảm thấy như bị một lưỡi dao sắc bén đâm vào phía sau, một cỗ khí tức quỷ dị làm tổn thương linh hồn của hắn, khiến hắn cảm giác được mình bị tra tấn, vô cùng đau khổ.

Đau đớn một hồi, hắn buông tay Lý U Nguyệt ra, ôm đầu mình quay cuồng trên mặt đất.

Phong Liệt trong lòng bỗng vui vẻ hẳn, hắn vốn định tiếp tục cho Lan Tiểu Trần bị thương nặng hơn rồi sẽ trực tiếp tiễn hắn châu trời.

Nhưng lúc này, Lý U Nguyệt bị khống chế nguyên lực, đột nhiên bị quăng ra xa gần trăm trượng, một khi rơi xuống chỉ sợ tổn thương sẽ không nhẹ, một khi bị gãy xương thì Phong Liệt sẽ đau lòng đến chết mất.

Cho nên hắn không chút do dự bỏ qua Lan Tiểu Trần, giống như một mũi tên lao nhanh về phía trước trăm trượng, ôm lấy Lý U Nguyệt.

- A! Khốn khiếp! Thả tar a! Người -Ồ, phu quân?

Bị người ta ôm lấy trong lòng, Lý U Nguyệt thực sự là xấu hổ và giận dữ, lúc này nàng đã bị phong ấn nguyên lực, vừa muốn cố gắng để dây giữa thì lại chỉ có thể ngậm người ra.

Nàng ngẩng ngời nhìn khuôn mặt quen thuộc trong gang tay kia, đôi mắt đẹp vẫn không thể tin được bèn chớp chớp, sau khi nhìn rõ ràng là Phong Liệt. miệng lập tức chép một tiếng, hai hàng nước mắt thoáng chốc chảy xuống má.

- Ôi, phu quân là chàng thật sao? Ta biết chàng nhất định sẽ tới cứu ta mà!

Lý U Nguyệt cố gắng hít thở, khóc rờn rờn, cố gắng ôm chặt lấy Phong Liệt, thân thể mềm yếu run rẩy lên không ngừng.

- Đều tại ta, sau này ta sẽ không để cho người khác bắt nạt nàng!

Phong Liệt nhìn nữ nhân trong ngực mình như bông hoa lê sau trận mưa lớn, quả thực là trong lòng đau đớn vô cùng.

Nỗi thống khổ lớn nhất của nam nhân đó là không thể bảo vệ được nữ nhân mà mình yêu thương.

Thời khắc này, Phong Liệt đã thề rằng, quyết không để cho nữ nhân của mình bị tổn thương, cho dù là Lý gia của Ma long giáo cũng không được!

Ngửi cái mùi thơm quen thuộc, trong lòng Phong Liệt vô cùng mừng rỡ, hai tay nắm thật chặt.

254. Chương 292 : Truy Sát (2)

Lúc sau Lý U Nguyệt dần dần bình tĩnh lại, mặt thoáng chốc đỏ bừng lên, không chút thẹn thùng vùi đầu vào ngực Phong Liệt. Ngoài miệng tuy bất mãn cứ lẩm bẩm nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào như ăn mật ong vậy.

- Ha ha ha!

Phong Liệt cười ngượng ngùng.

- Súc sinh chết tiệt! Người từ đâu xông đến đây?

Một tiếng gầm từ phía sau vang lên, cắt đứt tình ý thân mật của Phong Liệt và Lý U Nguyệt.

Hai người vội đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy một nam tử diện mạo bình thường đang ở cách đó không xa, hắn ta đang nghiêng rắng nghiêng lợi nhìn Phong Liệt hằm hằm.

Đây là Lan Tiểu Trần lúc trước bị Phong Liệt đánh lén bị thương, lúc này trên đùi hắn còn đầy máu tươi, nhuộm đỏ hết một mảng lớn chiếc áo dài.

Phong Liệt tuy đánh lén khiến hấn bị thương kêu lên thảm thiết, đau đớn nhưng cũng không phải là trí mạng, chỉ một lát sau là có thể hồi phục lại được.

Lúc này đây, Lan Tiểu Thiên, Lan Tiểuuh, Lý Khoáng và Lan Tiểu Thành cũng đang chú ý tới bên này, chỉ có điều bởi vì rừng rậm che chắn, cho nên bọn hấn cũng không biết là có chuyện gì đang xảy ra.

Ngoại trừ Lan Tiểu Thiên và Lan Tiểuuh đang đại chiến thì trong thời khắc này không có cách nào để phân thân được, mấy người còn lại tạm thời buông tha cho đối thủ, tức tốc chạy như bay về hướng này.

Lúc này, nhìn thấy Lan Tiểu Trần và mấy người khác đang nhanh chóng tiếp cận, Lý U Nguyệt cảm thấy trong lòng nóng như có lửa đốt, nằng cần rằng, bỗng nhiên giọng thúc giục Phong Liệt nói:

- Phu quân chàng mau lên! Chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ, chàng nên tranh thủ thời gian rời đi! Bọn hấn sẽ không làm hại ta đâu!

- Hừ, làm ta bị thương còn muốn bỏ đi ư! Mơ mộng hão huyền.

Lan Tiểu Trần hừ lạnh một tiếng, cắt đứt lời Lý U Nguyệt, vẻ mặt tức tối bước lên phía trước.

Hấn trước đây cũng bị Phong Liệt đánh lén bị thương, nếu như hôm nay hấn có thể xác định được Phong Liệt chỉ là một Long võ giả chân khí cảnh nhất trọng thiên thì hấn sẽ không chút kiêng nể gì.

Phong Liệt ra hiệu yên tâm với Phong Liệt, xoay người lại, lạnh lùng nói với Lan Tiểu Trần:

- Ta chẳng phải đi đâu cả, hơn nữa, ta còn muốn ngươi chết!

Dứt lời, hai tay Phong Liệt đột nhiên đẩy về phía trước.

Theo đó một tiếng nổ phát lên, một đạo ánh sáng chói lòa lập tức trùm lên trước ngực Lan Tiểu Trần.

Cùng lúc đó chri nghe thấy một tiếng “phốc” nhỏ vang lên, thân hình Lan Tiểu Trần lập tức bị tiêu tan thành từng mảnh nhỏ, bay nhẹ nhàng theo gió núi.

Lý U Nguyệt đang muốn khuyên ngăn Phong Liệt, nhìn thấy cảnh tượng không thể tin được, mặt ngẩn ngơ, miệng há hốc đến mức có thể nuốt được cả quả trứng gà, nhìn vô cùng đáng yêu.

Nàng đã sớm nghe nói phu quân của mình có thể giết chết được một cường giả Cương khí cảnh sơ kỳ, nhưng Cương khí cảnh sơ kỳ và hậu kỳ cũng chênh lệch nhau lớn.

Lúc này chỉ biết giương mắt nhìn một gã cao thủ Cương khí cảnh bát trọng thiên còn không tiếp nổi một chiêu của phu quân mình, trong lòng Lý U Nguyệt như mơ hồ.

Lúc này, sau khi Phong Liệt thi triển một thế đánh mạnh mẽ, trên mặt chợt có chút tái nhợt, hấn tranh thủ thời gian triệu hồi Trần long thiên bi, sau đó lập tức đưa Lý U Nguyệt vào trong Long ngục không gian.

Tiếp đó, Phong Liệt đi nhanh như bay vào trong rừng rậm đen tối, ít lâu sau thì biến mất không rõ.

Ngay khi Phong Liệt biến mất, Lan Tiểu Thành, Lý Khoáng và hai cao thủ Cương khí cảnh của Lý gia đã đến gần, nhìn thấy chiến trường trống trơn tung bay những mảnh vỡ thì trong lòng vô cùng kinh ngạc.

- Hả? Người đâu?

Lan Tiểu Thành nhìn xung quanh một hồi, không thấy nhị đệ Lan Tiểu Trần đâu, sắc mặt nghi ngờ bèn hỏi.

Hấn tiện tay nắm một chút bột phấn đang bay trên không trung, đưa lên mũi hít, thời gian trôi qua, sắc mặt của hấn càng trở nên khó coi lạ thường.

Lan Tiểu Thành và nhị đệ Lan Tiểu Trần cùng tu luyện Băng ma thần chương trong tộc tuyệt học, trong cơ thể đều chứa một loại khí tức như nhau, bột phấn trong tay hấn rõ ràng có cùng khí tức như Băng ma khí tức.

Lúc này, Lan Tiểu Thành đã hiện ra một tia suy nghĩ xấu, kết hợp với tiếng kêu vô cùng thê lương thảm thiết ban nãy...

- Nhị đệ! Lý gia chết tiệt! Ta muốn các ngươi nợ máu phải trả bằng máu! Aaaaaa.

Sau một hồi phấn nổ, Lan Tiểu Thành bỗng nhiên ngửa mặt lên trời gào một tiếng, lập tức vận chuyển nguyên lực toàn thân, đánh về phía mấy người Lý Khang.

Lan Tiểu Thành là cao thủ Cương khí cảnh cửu trọng, hai tay tung bay giữa không gian, vô tận chưởng ảnh phẳng phát giống như bong tuyết, che phủ trời đất.

Mang theo Băng hàn khí trong người lao vào ba người Lý Khang, trong phạm vi tầm mười trượng tất cả mọi cây cối núi đá đều nứt vỡ, kết tụ thành một lớp băng dày đặc.

Bọn người Lý Khang tuy số lượng chiếm ưu thế, nhưng tu vi thì Lan Tiểu Thành cũng không thấp, ba người đều có tu vi cương khí cảnh trung kỳ, giờ phút này chống lại Cương khí canhe cửu trọng của Lan Tiểu Thành, cho dù ba người có liên thủ lại cũng không dám chắc phần thắng.

Bốn người tung ra con át chủ bài của mình, đánh đến nỗi khí thế ngất trời, bầu trời chung quanh như sụp đổ từng mảng, những mảnh vụn văng tung tóe khắp nơi, bụi đất đậy trời, âm thanh ầm ầm không dứt bên tai, thanh thế so với hai cao thủ Thần thông cảnh trên đỉnh núi khá nhiều.

Lúc này, bên trong Long ngục không gian, không khí ở đây có gì đó dị thường.

- Người là ai?

Lan Tiểu đang khoanh chân ngồi xuống, bỗng nhìn thấy một mỹ nhân tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành xuất hiện cách đó không xa, khiến cho nàng giật mình.

Nàng giật mình không phải là vì thực lực của cô gái kia, mà là vì dung mạo của cô ta, so với mình còn nhỉnh hơn một chút.

Nữ nhân hầu hết đều thích ganh đua, nhất là nữ nhân xinh đẹp.

Lan Tiểu chậm rãi đứng dậy, có vẻ hứng thú nhìn Lý U Nguyệt.

Cuối cùng phát hiện, mình có bộ ngực to hơn một chút, lớn tuổi hơn một chút, ngoài ra cũng không có gì đáng nói, điều này khiến cho nàng có hơi nhụt chí.

- Người là ai? Đây là đâu?

Lý U Nguyệt đột nhiên bị Phong Liệt nhét vào trong đây, tinh thần không khỏi có chút hốt hoảng, nàng cảnh giác đánh giá nữ nhân đầu đội áo choàng chắc có hoàn cảnh chung giống mình.

Khi nàng còn đang bất ngờ chưa định thần lại được thì phía sau đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc của Phong Liệt:

- U Nguyệt, đừng sợ, đây là địa bàn của chúng ta.

Lý U Nguyệt thấy Phong Liệt xuất hiện lập tức thấy vui vẻ trở lại, cũng yên tâm hơn một chút, bèn hiếu kỳ hỏi:

- Phu quân, đây là nơi nào? Những người bên ngoài kia sẽ không đuổi theo chúng ta chứ?

Phong Liệt nhẹ nhàng ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Lý U Nguyệt, cười nói:

- Yên tâm đi, đây là không gian của ta, không ai có thể tìm thấy nơi này, cho dù là cường giả Long biến cảnh cũng không tìm thấy được!

- Hả? Là không gian của chàng? Trên thế giới này thực sự có không gian giả bộ người như thế này sao! Ta còn tưởng những cái này chỉ có trong sách vở lừa gạt người ta thôi.

Lý U Nguyệt vẻ mặt tung tăng như con chim sẻ, bị động tác thân mật của Phong Liệt tác động khiến cho đôi má đỏ ửng lên, cũng không có phản kháng gì.

Nàng hiếu kỳ nhìn không gian xung quanh, lập tức nhìn thấy Lan Tiểu ở cách đó không xa, khẽ chau mày nói:

- Phu quân, cô ta là ai? Không phải là thiếp của chàng chứ?

255. Chương 293 : Tức Giận

- Ừc!

Sắc mặt Phong Liệt xì xuống, không thể tưởng tượng được tiểu mỹ nhân Lý U Nguyệt có thể tưởng tượng phong phú như thế, hẳn cố gắng giải thích cho nàng:

- Đừng nghĩ Lý U Nguyệt tung, sao có thể có chuyện đó được? Ta muốn có thiếp không phải đều phải có sự đồng ý của đại phu nhân sao? Ha ha!

- Hừ hừ, đây là chàng nói đấy nhé, đừng có đổi ý!

Lý U Nguyệt gầm gừ nói, đồng thời cổ ý liếc nhìn Lan Tiếu.

- Ách.

Phong Liệt không khỏi nheo mắt, lúc này chợt nhớ ra rằng phải nói cho Lý U Nguyệt biết rõ chuyện của Lục Yên.

Nhưng hắn lập tức lắc đầu, việc này vẫn nên tạm gác lại đã để nói sau, chắc chắn rằng Lý U Nguyệt cũng sẽ không phản đối.

Lúc này Phong Liệt chú ý tới ánh mắt của Lý U Nguyệt nhìn Lan Tiếu, bèn giải thích:

- Không cần để ý tới cô ta, chỉ là một kẻ quái dị mà thôi, chúng ta qua bên kia nói chuyện đi.

Nghe Phong Liệt nói như thế, trong lòng Lý U Nguyệt cũng thở phào nói:

- À , thảo nào phải mang áo choàng.

Tuy nữ nhân kia có bộ ngực lớn, nhưng phu quân đã nói cô ta là người quái dị thì mình cũng không cần phải ghen làm gì, xem ra nàng vẫn rất tự tin vào mình.

- Người, các người, hừ.

Lúc này, Lan Tiếu vốn không được coi ra gì nhìn hai người nói chuyện, trong lòng giống như có lửa cháy, thực tế câu nói sau cùng của Phong Liệt “ người quái dị” khiến cho cơn giận của nàng sôi lên sùng sục, ngũ tạng bốc hỏa.

Lúc này nàng chỉ muốn cởi tấm áo choàng ra, cho hồ ly tinh kia biết mặt, nhưng cũng lo sắc đẹp của mình sẽ bị Phong Liệt ngấp nghé, chẳng may bị người ta ăn hiếp thì làm sao?

Suy nghĩ một hồi nàng bèn tạm thời dừng lại, nhưng lửa giận trong lòng vẫn không thể tiêu tan được.

- Hai tên cầu nam nữ các người! Coi như bản tỷ đây không tồn tại ư?

Lan Tiếu chống hai tay, vô cùng tức giận chỉ vào Phong Liệt và Lý U Nguyệt đang ở bên ngoài không gian.

Phong Liệt và Lý U Nguyệt tuy nhiên lại bỏ qua những lời này, bước chân không ngừng tiếp tục tiến thẳng về phía trước, hai người vừa đi vừa bàn tán về những chuyện đã trải qua trong những ngày vừa rồi.

Lan Tiếu phía sau tức giận dậm chân, một đạo chú thuật đã ngưng kết ở lòng bàn tay nhưng lại do dự không muốn phát ra ngoài.

Không thèm giáo huấn hai kẻ cầu nam nữ này, khó có thể giải được sự tức giận trong lòng, nhưng nếu như động thủ thì chỉ sợ người chịu thiệt chính là mình.

Do dự một lát rồi dường như nhớ ra chuyện gì, nàng bèn hướng về phía Phong Liệt hô to một tiếng:

- Phong Liệt, không phải ngươi đồng ý với ta sẽ thả ta ra ngoài sao?

Phong Liệt dừng bước chân, quay sang lạnh lùng nhìn nàng, bình thản nói:

- Ta đã đổi ý, nhị ca của ngươi là cao thủ Thần thông cảnh lục trọng thiên, hôm nay ta còn chưa thu phục hắn.

Cho nên, đừng có đòi hỏi nữa, đợi người giải được chú thuật này cho ta, ta sẽ thả người rồi đi, quyết không nuốt lời.

- Người, khốn khiếp! Ta liều mạng với người.

- Ầm ầm!

Lan Tiểu còn chưa nói hết, đột nhiên bị Chấn nhiếp khí tức mệnh môn cuộn cuộn cắt đứt, khuôn mặt xinh đẹp dưới lớp áo choàng đột nhiên giật mình, cả người lập tức yên lặng.

Nàng tóm lại vẫn chưa mất hết lý trí, biết rõ rằng ở trong không gian này, mặc dù mình có thể khôi phục được mười phần thực lực nhưng cũng không thể nào là đối thủ của Phong Liệt, chỉ biết mắng sau lưng hai người một hồi.

Phong Liệt lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không để ý tới nàng, ôm tiểu mỹ nhân Lý U Nguyệt của mình khẽ nói.

- U Nguyệt, tu vi của nàng làm thế nào mà tăng lên nhanh như vậy?

Phong Liệt có thể cảm nhận được nguyên lực hùng mạnh trong cơ thể Lý U Nguyệt, hơi có vẻ lo lắng bèn hỏi.

Phong Liệt nhắc tới lại khiến cho thần sắc của Lý U Nguyệt ủ rũ, trong lòng không khỏi buồn bã.

Sau đó, nàng kể lại cho Phong Liệt nghe chuyện Ma băng trưởng lão đã giúp nàng nâng cao tu vi, từ việc Ma băng trưởng lão đoạt xá không thành bị nàng nuốt, đến chuyện nàng bị ép đem giao dịch lấy lệnh bài Thiên tru.

Phong Liệt cho dù cũng có một chút suy đoán những chuyện này, nhưng nghe được Lý U Nguyệt ở Lý gia đã bị đối xử như thế ào, trong lòng vẫn cảm thấy tức giận không chịu nổi.

Thực tế khi nghe tới Lý U Nguyệt thiếu chút nữa bị Ma băng lão tổ đoạt xá, Phong Liệt cảm thấy một trận tức giận, hận không thể giết chết được cả Lý tộc.

- Người của Lý gia đều đáng chết!

Phong Liệt ầm ầm một chưởng giống như cành cây khô trên núi bị gãy xuống, vẻ mặt tàn ác, hân âm thâm hạ quyết tâm, sau này nhất định sẽ bắt Lý gia phải trả cái giá lớn.

- Phu quân, chàng không cần lo lắng cho ta, bây giờ không phải ta vẫn tốt sao? Hơn nữa ta còn chiếm được một phần ba nguyên lực cảm ngộ võ đạo của Ma băng lão tổ, chỉ cần những thứ này có thể được tiêu hóa, ta có thể đạt tới Hóa đan cảnh sơ kỳ nữa.

Lý U Nguyệt an ủi Phong Liệt.

Tuy vẻ hật hưng phấn nhưng trong đôi mắt xinh đẹp vẫn hiện lên một tia lo lắng, nàng tuy rất hận Lý gia nhưng không muốn Phong Liệt trở mặt với Lý gia.

Bởi vì nàng biết rõ, hiện tại Phong Liệt không phải là đối thủ của một quái vật khổng lồ như Lý gia, cho dù là Phong Liệt có thể giết chết được cao thủ Cường khí cảnh cũng vẫn chưa thể đủ được.

Phong Liệt sao có thể không hiểu được tâm ý của giai nhân chứ? Hắn càng cảm thấy nỗi đau đớn của giai nhân trước ngực.

- Ha ha ha, được, U Nguyệt nhà ta nói không chừng sau này sẽ trở thành Ma vương đây! Hắc hắc hắc!

- Đó là đương nhiên! Hi hi, đến lúc đó người ta sẽ gọi là U Nguyệt ma vương, để xem còn ai dám ức hiếp ta.

- Ta vẫn cảm giác Nguyệt tiên tử nghe êm tai hơn, cái tên U Nguyệt ma vương nghe dọa người ta quá.

- Như thế này nhé, ta chỉ là tiên tử của một mình phu quân thôi, còn khi đối mặt với người ngoài ta sẽ trở thành Ma vương, như thế có được không?

Phong Liệt và Lý U Nguyệt ở bên trong Long ngực không gian thân thiết chuyện tình cảm nam nữ, còn bên ngoài Long ngực không gian đã diễn ra chiến hỏa trong mấy ngày liền.

Lý gia và Lan gia đánh nhau thực sự rồi, chẳng những hầu hết đều đã bị thương, thậm chí là một cao thủ Cương khí cảnh ngũ trọng thiên của Lý gia cũng bị Lan Tiểu Thiên đánh cho tan nát mất mạng, quả thực là vô cùng thảm thiết.

Phong Liệt ở bên trong ôm giai nhân cười nói, vừa lặng lẽ phân ra một đám tâm thần đi quan sát tình hình bên ngoài.

Nếu có thể thừa lúc hắn sẽ bỏ đá xuống giếng một phen.

Quả nhiên một lát sau thời cơ của hắn đã đến!

Lý Thiên Hổ bị Lan Tiểu Thiên đánh rơi từ trên đỉnh núi xuống lưng chừng, bị thương rất nặng, thổ huyết không ngớt.

Nếu không phải là Lan Tiểu Thiên đã cố ý nương tay thì chỉ sợ cái mạng của hắn đã mất rồi.

Bên trong Long ngực không gian, Phong Liệt ánh mắt sáng lên, khe khẽ lạnh một tiếng:

- Hừ! Hôm nay cứ thu một ít lợi ích đã.

Thực lực của Lý Thiên Hổ so với Lan Tiểu Thiên có chung quy hơn một chút, lại bị Lan Tiểu Thiên chiếm thế trước, vì thế một lát sau đã bị chiếm thế.

Giờ khắc này, Lan Tiểu Thiên đánh một chưởng mạnh mẽ khiến Lý Thiên Hổ rơi xuống đỉnh núi, cũng may rơi xuống nơi mà Lan Tiểu Thành, Lý Khoáng và mấy người khác đang giao chiến.

256. Chương 294 : Một Chiêu (1)

Lý Khoáng và các cao thủ Lý gia khác chứng kiến Lý Thiên Hổ trọng thương, sắc mặt kinh hãi, bèn bỏ luôn đối thủ tiến lên đỡ Lý Thiên Hổ dậy.

- Tam thiếu gia ngài không sao chứ?

- Tam thiếu gia!

Lý Thiên Hổ đứng dậy, tỏ ý không cần hai người đỡ, hai mắt oán độc nhìn Lan Tiểu Thiên đang bay trên không trung, phần nộ quát to:

- Lan Tiểu Thiên, Lan gia các ngươi bội bạc, không tuân thủ quy củ, chẳng nhẽ là muốn khai chiến với Lý gia ư?

Lúc này có thể nói hắn đã phần nộ cực điểm, vốn tưởng rằng lần này vụ giao dịch của Lý gia và Lan gia sẽ tốt đẹp, không ngờ rằng lại xui xẻo như vậy, đã cướp mất cháu gái của mình không nói rồi, bây giờ còn đánh mình trọng thương, bây giờ có dưỡng thương nửa năm cũng không hồi phục được nữa.

Lan Tiểu Thiên bay trên không trung, tay áo bông bành, khe khẽ cười nói:

- Ha ha! Lý huynh nói quá lời rồi, nha đầu kia chẳng qua chỉ là một hậu bối của Lý gia thôi, có cần hai nhà chúng ta phải gây chiến không? Hôm khác Lan mỗ nhất định sẽ giơ tay đưa lệnh bài Thiên tru lên, quyết không nuốt lời.

Lúc này tuy hắn cũng có chút tức giận, nhưng đã không bị trói buộc, tài trí bất phàm, vẻ mặt thản nhiên, tình hình của hắn còn tốt hơn Lý Thiên Hổ nhiều lần.

Muốn nói trở mặt cùng với Lý gia thì không phải là điều mà Lan gia mong muốn, dù sao hai đại gia tộc thế lực khổng lồ, bình thường ở không gian Bí Cảnh đụng chạm nhau thường xuyên, nếu nói là trở mặt hoàn toàn thì không có lợi với cả đôi bên.

Cho nên, cho dù Lan Tiểu Thiên giờ phút này chắc chắn có thể tiêu diệt Lý Thiên Hổ thì cũng không ra tay.

- Khục khục! Đáng chết!

Lý Thiên Hổ nghe những lời nói của Lan Tiểu Thiên tức giận nhẹn không được nên ho ra mấy ngụm máu tươi.

Thương thế của ông ta rất nặng, chiến lực đã suy yếu, nguyên lực của cơ thể không còn đủ để ủng hộ Đại thần thông vận chuyển, tuy trong lòng giận giữ nhưng không thể làm gì được Lan Tiểu Thiên.

Lúc này Lan Tiểu Thành đột nhiên quay về phía Lan Tiểu Thiên, quát thật to:

- Thiên công tử, Tiểu Trần đã bị giết chết, cứu phẩm huyết mạch cũng không biết đã đi đâu! Ngươi phải báo thù cho Tiểu Trần!

- Hả? cái gì? Cứu phẩm huyết mạch không biết đi đâu rồi? Chuyện gì xảy ra vậy?

Mây kiếm của Lan Tiểu Thiên dựng lên, hắn không để ý gì tới cái chết của Lan Tiểu Trần, nhưng sự mất tích của Lý U Nguyệt khiến hắn lo quỳnh lè.

Cứu phẩm huyết mạch quan trọng tới đại sự tồn vong của Lan gia mười năm sau, tuyệt đối không thể để mất được.

Nếu không, hắn cũng phải mạo hiểm trở mặt với Lý gia, cướp người từ tay Lan Tiểu.

Lan Tiểu Thiên hỏi một hồi, Lan Tiểu Thành đã kể lại chuyện vừa xảy ra, đồng thời nhìn về phía ba người Lý gia như kiểu muốn ăn tươi nuốt sống.

Lan Tiểu Thiên trầm ngâm một chút, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói với Lan Tiểu:

- Lý huynh, việc này là do Lý gia các người gây nên?

Nghe Lan Tiểu Thiên hỏi, sắc mặt Lý Thiên Hổ vốn sừng sập tức trở nên khinh thường cười lạnh lùng nói:

- Hừ, Lan gia các người đừng tưởng rằng có thể làm trò quỷ quệt để bỏ qua chuyện này! Nếu không cho chúng ta câu trả lời xác đáng thì Lan gia các người hãy đợi sự trả thù của chúng ta.

Lan Tiểu Thành giận giữ, không nhịn được quát mắng:

- Khốn khiếp! Rõ ràng là Lý gia các người làm, còn không thừa nhận ư! Các người là loại chó má gì thế.

Vừa nói hắn vừa không nhịn được xông lên phía trước, muốn xé tan người của Lý gia thành từng miếng.

- Tiểu Thành!

Lan Tiểu Thiên quát bảo Lan Tiểu Thành dừng lại, hai mắt hắn nheo lại, lạnh lùng nhìn Lan Tiểu, khuôn mặt anh tuấn càng trở nên trầm ngâm hơn.

Kỳ thực trong lòng hắn cũng không cho rằng người giết chết Lan Tiểu Trần và cướp đi Lý U Nguyệt là người của Lý gia, bởi nếu là Lý gia làm bọn họ không cần thiết phải thừa nhận.

Như thế thì là ai làm chuyện này?

Trầm ngâm một lát, Lan Tiểu Thiên dặn dò Lan Tiểu Thành:

- Tiểu Thành, phát tín hiệu triệu tập tất cả mọi người trong Lan gia trong Bí cảnh, phong tỏa Truyền tống trận, kiểm tra nghiêm ngặt!

- Vâng!

Lan Tiểu Thành lên tiếng, lập tức phóng ra một đạo khói lửa lên bầu trời đêm đen như mực.

Trong Long ngục không gian, Phong Liệt nghe nói Lan Tiểu Thành muốn phong tỏa Truyền tống trận bèn nhú mày.

Nếu như Lan gia thật sự phong tỏa Truyền tống trận, chỉ sợ chuyện này sẽ gây phiền toái cho mình.

Nhưng, hiện tại không có phương pháp xử lý nào tốt hơn, văn bản với thực lực của mình thì không thể đối kháng với Lan gia, chỉ có thể đi một bước xem một bước thôi.

Một lát sau, Lan Tiểu Thiên và Lan Tiểu Thành đã rời đi, chắc chắn là đi tìm mục tiêu, trong rừng hiện tại chỉ còn Lý Thiên Hổ và hai người khác.

Vết thương của Lý Thiên Hổ rất nặng, không thể lập tức ngồi xuống điều khí được, Lý Khoáng và một tên cao thủ Lý gia khác giúp hấn hộ pháp.

- Tam thiếu gia! Chúng ta cứ để như thế sao?

Lý Khoáng ở bên cạnh Lan Tiểu h, nói nhỏ.

Lý Thiên Hổ hai mắt lạnh lùng, hừ nói:

- Bỏ qua ư? Hừ! Sao có thể có chuyện dễ dàng như vậy? Lý gia chúng ta chưa từng phải chịu thiệt thòi. Lý Cơ, người cầm lệnh bài của ta trở về gia tộc một chuyến, mời Ma chương lão tổ rời núi! Khục khục!

- Vâng! Tam thiếu gia!

Cao thủ tên là Lý Cơ tiếp nhận lệnh bài của Lan Tiểu h, nhanh chóng biến mất khỏi khu rừng.

- Bà nó! Sớm biết sẽ có biến cố như vậy lúc trước nên để cho Ma chương lão tổ cùng đi đến! Trở về chỉ sợ bị lão đại, lão nhị chế giễu.

Lý Thiên Hổ được Lý Khoáng giúp đỡ bằng bó cánh tay trái bị gãy xương, đau đớn vô cùng.

- Sẽ không có ai chê cười ngươi, bởi vì, người đi không cần trở về!

Lúc này đột nhiên có một âm thanh lạnh như băng từ cánh rừng phía sau Lý Thiên Hổ và Lý Khoáng truyền đến.

- Ai đấy?

Lý Thiên Hổ giật mình, đột nhiên đứng dậy đề phòng.

- Chuột nhắt phương nào, đừng có giấu đầu hở đuôi nữa!

Lý Khoáng hét lớn một tiếng, lập tức chắn phía trước Lan Tiểu h, làm ra bộ dạng trung nô hộ chủ.

Sau một lát, có một thiếu niên tuấn tú mặc trang phục màu đen thản nhiên đi ra từ phía sau cây đại thụ.

Khí tức trên thân thể thiếu niên này đều không có, ánh mắt ẩn chứa sát khí không hề che giấu, khiến cho Lý Thiên Hổ có chút rung mình trong lòng.

Thiếu niên này chính xác là Phong Liệt.

Phong Liệt vốn định sử dụng Tàng hình chú của Lan Tiểu h, nói như thế có thể thần không biết, quỷ không hay để tiêu diệt Lý Thiên Hổ và Lý Khoáng, còn có thể tránh cho mình không ít phiền toái.

Có thể oán hận của Lan Tiểu h đối với hấn ta quá sâu, căn bản không bị hấn mua chuộc, nên trong tình huống bất đắc dĩ, hấn chỉ có thể chém giết chính diện.

Nhưng mặc dù là xuất hiện quang minh chính đại, Phong Liệt cũng không sợ chút nào trước Lý Thiên Hổ đang bị thương và Lý Khoáng Cương khí cảnh tứ trọng thiên.

-Ồ, một tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh cũng muốn đến đây gây chuyện sao? Đúng là không biết trời cao đất dày mà!

Lý Khoáng vốn sững sờ lập tức xông lên phía trước cười xùy, tinh thần căng thẳng cũng được thả lỏng một chút.

Sau khi được tái sinh Phong Liệt mới có mười sáu tuổi, nhìn Lý Khoáng chắc cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, tuy nhiên hấn ta có những suy nghĩ cổ quái, bất luận là thế nào hấn đều có khả năng vượt qua Cương khí cảnh, đây là chuyện rất bình thường.

257. Chương 295 : Một Chiêu (2)

Ánh mắt chớp chớp vài cái, Lý Khoáng quay người lại nhìn nọt Lan Tiểu h:

- Tam thiếu gia, ngài nghỉ ngơi đi! Để thuộc hạ đuổi cái tên súc sinh này đi.

- Ừ.

Lý Thiên Hửu nhật một tiếng, lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại điều khí, không thèm để ý sự xuất hiện của Phong Liệt/

Những gia tộc hậu bối ở bên trong Bí cảnh số lượng cũng không ít, thật sự là không cần phải quá kinh hãi.

- Súc sinh, nếu như ngươi đã muốn chết vậy thì để Khoáng đại gia ta tiễn ngươi lên trời.

Lý Khoáng chậm rãi tới gần Phong Liệt, ngoài miệng khinh thường lạnh lùng nói.

Phong Liệt im lặng không nói gì, ánh mắt hờ hững.

Hất gơ cao thương, chiếc thương màu vàng lợt từ phía xa chỉ vào Lý Khoáng.

Đồng thời từ từ xuất ra khí thể Chân khí cảnh nhất trọng thiên, sau lưng có một Ma long hư ảnh dài hơn ba trượng đang uốn lượn gào thét.

- Chân khí cảnh nhất trọng thiên? Hừ! Đúng là tự tìm đường chết mà.

Vừa nhìn thấy Long ảnh phía sau lưng Phong Liệt, Lý Khoáng càng thêm khinh thường, trước đó hắn còn có chút cảnh giác nhưng lúc này đã hoàn toàn không cần phải cảnh giác nữa.

Nhưng khinh thường vẫn là khinh thường, hắn cũng không có khả năng bị động chịu trận, hắn cũng lập tức phóng ra khí thể, Cương khí cảnh tứ trọng thiên tung hoành không sót một chút nào.

So sánh với Phong Liệt thì khí thể này thực sự có chút khó coi.

- Đi chết đi! Súc sinh!

- Kiểm lăng ngàn trượng!

Lý Khoáng lạnh lùng quát một tiếng, đạn bay lên, một thanh trường kiếm màu đen hung hăng chém ra một màn chói lòa về phía Phong Liệt.

Nhằm trừ bỏ hoàn toàn Phong Liệt và thể hiện trước mặt Lý Thiên Hổ một phen, hắn đã trực tiếp thi triển Thiên trọng trăm lăng cấp tuyệt học của mình, hắn nghĩ rằng chiêu này sẽ khiến cho Phong Liệt ngay cả hài cốt cũng không có, tuyệt đối không có may mắn nào.

- Hô.

- Thương long hộ thể.

Phong Liệt khẽ quát một tiếng, thân hình đột nhiên biến vào trong màn sương mù, đồng thời biến ảo những bóng đen, chín đạo Thương long hộ thể dài hơn ba trượng uốn lượn quanh người.

Lúc trước biểu hiện của hắn đã đạt tới hiệu quả, hôm nay thực sự là đã tới lúc thật sự rồi.

Sau một lát, hắn đột nhiên bay thẳng về hướng Lý Khoáng, chém ra từng đạo hoành kiếm về phía Lý Khoáng.

- Xoẹt! xoẹt! xoẹt!

- Phốc! Phốc! Phốc!

Từng đạo kiếm khí chém trên Thương long hộ thể xung quanh Phong Liệt, lập tức chôn vùi vào vô hình, Thương long hư ảnh cũng dần nhạt đi rồi biến mất.

Ngay khi Phong Liệt vọt tới trước mặt Lý Khoáng cách mười trượng, chín đạo Thương long hư ảnh quanh người hắn đã bị chém chết tám đạo, kiếm khí của Lý Khoáng cũng dần tiêu hao hết.

- Ôi?

Lý Khoáng sắc mặt sững sờ, chân mày hơi nhíu lại.

Hắn không thể tưởng tượng được rằng, dưới một chiêu tuyệt kỹ của mình như thế, Phong Liệt vẫn còn chưa chết, hơn nữa còn vọt tới gần chỗ mình, điều này khiến hắn ta vô cùng tức giận.

Nếu để cho tam thiếu gia phía sau chứng kiến mình đường đường là một cao thủ Cương khí cảnh mà không thu phục nổi tên Chân khí cảnh rác rưởi ư, tiền đồ của mình đáng lo rồi, chuyện này sao có thể như thế được?

Lúc này, hắn liền thi triển tuyệt kỹ, cần phải dùng một đòn đánh chết Phong Liệt.

Nhưng lúc này Phong Liệt đã khởi động rồi.

- Đi!

Phong Liệt cách chỗ Lý Khoáng mười trượng, đột nhiên nói nhỏ một tiếng, trường thương rời khỏi tay, giống như một mũi tên hung hăng găm về phía Lý Khoáng.

- Xoẹt!

Một tiếng động khiến phá tan đi màng nhĩ người khác.

Trường thương rời khỏi tay bỗng trong nháy mắt bèn biến mất không thấy đâu, thế nên Lý Khoáng có thể cảm thấy được một cổ sắt khí xuyên qua nội tâm nhưng không nhìn thấy được dấu vết của trường thương.

Lý Khoáng giật mình, hắn tựa hồ như cảm thấy có lợi khí đánh tới, nhưng lại không thể nhìn thấy cái gì, muốn tránh cũng không tránh được, chỉ có thể dùng Cương khí hộ thể để chống đỡ.

Sau một lát chỉ nghe thấy tiếng “phốc phốc” nghe thấu xương, giữa đầu Lý Khoáng xuất hiện một lỗ thủng lớn.

Cương khí hộ thể của hắn có ẩn chứa Cương sa phong ma thần thương, thủng rỗng kêu to, bị đâm thủng sương sọ trong nháy mắt, linh hồn bị chôn vùi, thoáng chốc cái đã chết rồi.

Phong Liệt tránh được, đang cùng giao chiến với Lý Khoáng, lập tức trường thương nắm trong tay, lúc này mới dừng lại.

Cho đến lúc này, Lý Khoáng ở phía sau “phù phù” một tiếng trong không trung, chết ngay tại chỗ, chết không nhắm mắt.

- Hự.

Ánh mắt hồ hững nhìn Lý Khoáng đã chết, Phong Liệt thở ra một hơi, trong lòng có vài phần đắc ý.

Một cao thủ cương khí cảnh tứ trọng thiên, bên trong là một Long võ giả chân khí cảnh, có bao nhiêu người có thể làm được như vậy?

Lúc này, Lý Thiên Hồng ngồi khoanh chân phía trước đột nhiên mở mắt, vụt đứng lên, nhìn thân thể Lý Khoáng trên mặt đất, khuôn mặt trắng bệch lộ ra một tia nghi ngờ:

- Chuyện này sao có thể? Rốt cuộc người là ai?

Sau một chút thất thần, Lý Thiên Hồng trợn to 2 con mắt sáng quắc, quát lớn Phong Liệt

Hắn tuyệt nhiên không tin Phong Liệt chỉ là một kẻ luyện võ thiên long chân khí cảnh, vì hắn sống lâu như vậy rồi mà còn chưa từng nghe một kẻ luyện võ thiên long chân khí cảnh nào có thể giết chết một cao thủ cảnh khí cảnh

Hắn vừa thăm đánh giá Phương Liệt vừa cố chịu đựng vết thương bên trong, dồn chút sức lực không còn nhiều tập trung lên 2 bàn tay đợi thời cơ cho Phong Kiệt một đòn chí mạng.

- Người không cần phải biết!

Phong Liệt cười lạnh lùng, hắn không thể tự dừng lại nói cho Lý Thiên Hồng biết thân phận của mình, ít nhất là sẽ không nói trước khi tóm gọn Lý Thiên Hồng

- Người...

Lý Thiên Hồng tức giận, đang định quát lớn thì đã nhìn thấy phong Liệt đang thu quyền trong tay làm mặt hắn biến sắc sững sờ.

Nhưng trong giây lát, bỗng thấy Phong liệt ngồi xổm xuống, ghi lưng hóp bụng, phùng miệng ra, ngửa mặt lên trời gào một tiếng bay vút vào mây

- Cuồng long táng thiên , táng thiên nhất khiếu!

[illegible]

Một âm thanh như rỗng gầm hổ gừ vang dôi cả đất trời.

Sau đó xuất hiện ảo ảnh ma long dài đến 5 trượng uốn lượn xẹt ngang trên bầu trời, hung hăng tấn công về phía Lý Thiên Hổ, khí thế hùng hổ của nó làm cho Lý Thiên Hổ cứ chớp mắt liên tục không dừng lại nổi

Đặc biệt là điều làm cho hắc kinh ngạc nhất chính là nguyên khí của trời đất vô tận đều cuộn cuộn bay về tụ xung quanh ảo ảnh của con ma long, mà chỉ trong nháy mắt, từ một con ma long 5 trượng đã biến thành 10 trượng, sức mạnh và khí thế của nó hùng bao hơn trước cả chục lần.

- Vèo vèo...Đây là kỹ thuật chiến dưới mắt đất đã đạt tới cảnh giới ? Con súc sinh chết tiệt này.

Lý Thiên hỏ hít sâu vào một hơi khí lạnh, nhưng ngay lúc hắn đang ngậy người ra không phòng thủ thì con ma long đã lao đến gần hắn làm hắn không hỏi gât mình thất thần.

Nếu như là lúc mà hắn đang khỏe thì đòn tấn công kia không thể làm cho hắn bị thương chút nào, chỉ cần lúc hắn tỉnh táo thì có thể dễ dàng hóa giải đòn tấn công vừa rồi.

Nhưng mà hôm nay, hắn lại đang bị trọng thương, nguyên khí trong người cũng chỉ còn đến 20% thôi, sao có thể đủ tinh táo để đỡ được chiêu “thiên chấn” kia, đối mặt với chiêu tấn công kia của Phong Liệt hắn chỉ còn cách gắng gượng chống đỡ chứ không còn cách nào khác.

Không chút do dự!

Lý Thiên Hổ bỗng nhiên chém ra 2 đường chưởng màu đen, thoáng chốc trên bầu trời xuất hiện 2 vòi rồng cuộn cuộn dững mãnh lao vào tấn công con ma long.

258. Chương 296: Tù Nhân (1)

- RẦm rầm...

Sau hai tiếng nổ vang trời liên tục, hai cái vòi rồng đều bị tan biến mất, mà con ma long khí thể ngợp trời kia cũng chỉ rút lại một chút rồi lại tiếp tục tấn công với tốc độ chóng mặt.

Hơn nữa, nguyên khí trong vòng phạm vi mấy trăm trượng đều không ngừng quy tụ về phía con ma long và nhanh chóng bổ sung sức mạnh cho nó.

Đây đúng là chiến dưới mắt đất đạt tới cảnh giới nghịch thiên nhất.

Về mặt lí thuyết thì nếu Phong Liệt đủ sức mạnh tinh thần thì chỉ cần một chiêu này là có thể hấp thụ liên tục nguyên khí của trời đất, uy lực không ngừng bành trướng, thậm chí còn tạo ra một lỗ thủng lớn trên bầu trời.

- Không được

Lý Thiên hỏ không khỏi thất thần hoảng sợ ,trong tình thế nguy hiểm thế này, hẳn chỉ có thể dùng nốt chút nguyên khí còn lại trong người tao thành môt lớp bảo vệ dày quanh người hẳn.

Một lúc sau lại, chỉ nghe thấy một tiếng “rầm” lớn vang dội cả trời đất.

Cơ thể đang bị trọng thương của Lý Thiên Hổ trong chớp mắt đã bị đánh bay ra xa cả trăm trượng làm đổ rạp cả hơn chục cây đại thụ mới rơi xuống, ngã vạt ra đất, quần quai nôn ra máu.

- Khu, khu,... Oa

Lý Thiên Hổ lại nhỏ ra một ngụm lớn máu tươi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy trắng, quần áo trên người đều bị cháy thành tro bụi làm lộ ra cả bộ giáp đen không còn lành ở trong, đến là nhếch nhác.

- Súc sinh, Ta đã biết ngươi là ai rồi! Ngươi chính là Phong Liệt đúng không? Ngươi chính là Phong Liệt của ám võ viện! Khụ khụ

Lý Thiên Hổ vịn vào một cái cọc gỗ, cố hết sức đứng lên, nghiêng rặng chịu đựng lại gần nhìn Phong Liệt, ánh mắt cô cùng oán hận.

Phong Liệt cũng không ngạc nhiên gì khi hắn đoán được ra thân phận của mình, dù sao thì chiêu ma long của mình mọi người cũng đều biết rồi.

Chỉ là Phong Liệt có chút ngạc nhiên, bộ chiến giáp Linh Bảo của Lý thiên Hổ bị mình nghiền nát tơi tả cả rồi nhưng sao người hắn vẫn như không hề bị làm sao vậy, có chăng chỉ làm cho nội thương của hắn nặng hơn chút thôi.

Điều này cũng làm cho Phong Liệt hiểu ra, với sức mạnh hiện tại của mình thì vẫn còn thua xa các cao thủ thần thông khác, cơ bản vẫn chưa ở bậc thượng đẳng.

Dĩ nhiên, điều này cũng chỉ là sức mạnh chiến đấu của bản thân Phong Liệt, nếu như cộng thêm chức trấn long thiên nữa thì đã khác rồi.

- Hừ, ngươi biết rồi thì sao chứ, dù sao ngươi cũng chỉ có một mình ở đây, cũng sẽ chết thôi

Phong Liệt cười lạnh lùng

Có thể dễ dàng thấy tình cảnh lúc này, Lý Thiên Hổ đã cố gắng hết sức, ngoài thân xác cường tráng thì không còn biết dựa vào cái gì nữa.

Mà Phong Liệt không thể ngờ rằng thân xác cường tráng của hắn có thể trụ được sau chiêu ma thần chưởng

- Phong Liệt, ngươi chính là người của ma võ viện, ngươi đây chính là kẻ phạm thượng, ngươi chính là...

- Xoẹt

Lý Thiên Hổ còn chưa kịp nói hết thì đã bị cắt ngang bởi một âm thanh sắc bén nhói tai, hắn chỉ kịp nhìn thấy một cây thương màu đen trong tay Phong Liệt vừa biến mất, không đợi hắn phản ứng gì đã cảm thấy lồng ngực lạnh toát

- Phốc phốc

Một tiếng trầm đục

Lý Thiên Hổ vô cùng ngạc nhiên nhìn lại, thì thấy ngực mình đã bị ấy thương sắc nhọn đâm xuyên qua, tấm chiến giáp giáp Linh Bảo chỉ còn mỏng như tờ giấy không có chút tác dụng bảo vệ gì

- Sao có thể như vậy! Cơ thể ta đâu có thể bị binh khí linh bảo khác làm thương được. Điều này là không thể.

Về mặt Lý Thiên Hổ như không thể tin nổi, xác thịt hắn cường tráng vô cùng, cho dù là linh bảo có cương sa thì cũng khó có thể đâm thủng, mà cây thương của Phong Liệt cũng thuộc về Linh bảo, thật khso có thể tưởng tượng được.

Chỉ là hắn không biết, trong cây thương của Phong Liệt còn có một thứ khác mà khó có thể kiếm được trên đời này_ chính là phá không kim

- aaaaaaaaa

Không để hắn nghĩ nhiều, khí luyện hồn sa bỗng lan ra, Lý Thiên Hổ không chịu được gào thét thảm thiết, hắn chỉ cảm thấy linh hồn của mình phàng phất như phải chịu một cực hình tàn khốc nhất trên đời, đau khổ vô cùng

Phong Liệt khẽ nhíu mày, hắn không muốn tiếng gào thét thảm thương của Lý thiên Hổ làm cho người khác đến đây.

Ngay sau đó hắn lập tức rút cây thương ra rồi đâm thẳng vào miệng Lý Thiên Hổ, chỉ lệch một chút là chọc thủng cổ họng của hắn

Miệng Lý Thiên Hổ ngậm nguyên đầu cây thương lạnh băng, tiếng gào thét thảm thiết bỗng im bật, mồ hôi trên mặt chảy không ngừng, ánh mắt hoảng sợ nhìn Phong Liệt như muốn cầu cứu

Lý Thiên Hổ vốn là gã cao thủ thần thông quát tháo thiên hạ, vậy mà nằm mơ cũng không thể nghĩ rằng có một ngày lại bại trong tay của một con sâu chân khí cảnh thế này

Nhưng trong lúc như thế này, trong lòng hắn không có chút khuất phục mà chỉ là sợ hãi, sợ chết, sợ cái kiểu đau khổ này.

Hắn biết rõ rằng nếu như Phong Liệt muốn thì hắn có thể đâm cả nghìn phát lên thân các này của hắn

- Hỡi người vãi cầu! Người có thể không trả lời, nhưng ta dám chắc người sẽ hối hận.

Phong liệt lạnh lùng nói.

- Ờ, ờ

Lý Thiên Hổ mơ hồ kêu lên 2 tiếng, tỏ vẻ đồng ý

Đường đường là một cao thủ thần thông lại bị rơi vào cái cảnh này cũng đã đủ thê thảm rồi, mà phong Liệt hắn lại không có chút gì là có vẻ thương cảm.

Bởi vì chính là hắn muốn tận tay cống nộp những mỹ nữ cho cổ giới, đúng là tội không thể tha.

Tiếp đó Phong Liệt đang định hỏi hắn thì lông mày hắn bỗng dựng lên, hắn nghe được cách đó không xa trong rừng có tiếng tay phật vọng qua, rõ ràng có người đang nhanh chóng tiếp cận chỗ này.

Suy nghĩ một lúc, Phong Liệt lập tức mở ra một khe không gian, rồi đẩy Lý Thiên hổ nhốt vào bên trong và chính hắn cũng biến mất luôn

- Ô, người đâu rồi

- Mau nhìn này! Kia là thi thể của người Lý gia

-....

Một lúc sau, cái chỗ 2 người vừa biến mất bỗng xuất hiện thêm vài dấu chân nhưng lại không thấy bóng người nào, đúng là chiêu thức quen thuộc của Lan gia

Trong lòng ngực không gian, Lý U Nguyệt kinh ngạc khi nhìn thấy Lý Thiên Hổ trong bộ dạng thê thảm, miệng không ngừng chảy ra máu đỏ thẫm.

Lan Thần Yi tuy cười nhưng trong lòng vô cùng hoảng sợ, lúc này Lý Thiên Hổ tuy bị thương rất nặng nhưng không thể che giấu được uy áp thần thông

Đặc biệt là một cao thủ thần thông như vậy cũng lại trở thành tù nhân của tên chân khí cảnh long vô Phong Liệt.

Điều này quả là khó làm người ta tin được.

Lúc này, Lan Tiểu Y bỗng thấy tò mò về tên Phong Liệt, thậm chí còn muốn nhìn xem tướng mạo Phong Liệt, xem dưới cái tướng mạo của hắn có ẩn chứa cái gì đó ác ma cường đạo không.

Lý Thiên Hổ nhìn xung quanh, thấy Lý U Nguyệt cách đó không xa, cũng lâu lâu lại thần thờ ra

- Lý U Nguyệt? Người cầu kết với kẻ thù bên ngoài mưu hại tam thúc, đúng là đại nghịch bất đạo.. aaaaaa...

Lý Thiên Hổ đang định quát Lý U Nguyệt thì bỗng nhiên bị Phong Liệt dùng thương đâm thẳng vào đầu gối cắm thẳng xuống đất

- Ở chỗ này, người không là cái gì hết

Phong Liệt lạnh lùng nói, rồi lập tức rút cây thương ra nhanh chóng đâm thêm mấy chục phát xuống phần dưới của Lý Thiên Hổ, đâm cho Lý Thiên Hổ hết cách chữa.

[/COLOR]

259. Chương 297: Tù Nhân (2)

Lúc này Lý Thiên Hổ đau quần quai lặn ra mặt đất liên tục gào thét thảm thiết.

Bách túc chi trùng tử nhi bất cương, mặc dù Lý Thiên Hổ người đang bị thương nặng nhưng dù sao cũng là một cao thủ thần thông, Phong Liệt không muốn tại mình mà lại có thêm sự cố gì nữa.

Lý U Nguyệt lạnh lùng nhìn Lý thiên Hổ thê thảm chưa từng thấy, trong đôi mắt đẹp có gì đó không đành lòng nhưng lập tức tan biến ngay lại trở về ánh mắt kiên định.

Bắt đầu từ lúc đó, nàng phân chia rõ giới hạn với Lý gia, chỉ là U Nguyệt của một mình phu quân mà thôi

Phong Liệt lặng lẽ theo dõi sắc mặt của Lý u Nguyệt, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, Mỹ nữ U Nguyệt quả không làm mình thất vọng.

- U Nguyệt, nàng hãy ra xa một chút để tránh hấn chó cùng rứt dậu

Phong Liệt nhẹ nhàng nói với Lý U Nguyệt

- Vâng

Lý U Nguyệt vâng một tiếng rồi lạnh lùng liếc nhìn Lý Thiên Hổ, sau đó nhanh chóng đi ra xa.

Phong Liệt lại quay sang nhìn Lan Tiểu Y, thái độ của hắn với cô gái này thì khác hẳn, hắn không kiên nhẫn được mà quát lên:

- Cô cũng tránh xa chút đi

- Người... hừ!

Lan Tiểu Y thở dài chán nản, cũng đều là mỹ nữ mà sao lại đối xử khác nhau như vậy chứ?

Nhưng tình thế mạnh hơn người, mặc dù trong lòng cô thầm giận nhưng vẫn đành phải thật thà đi xa ra một chút

Đợi đến lúc Lý U Nguyệt và Lan tiểu Y đều ra xa rồi, Phong Liệt mới cười lạnh một tiếng, dùng cây thương phong ma thần tạo thành lớp khí ức linh hồn bao phủ cả Lý Thiên Hổ

- Lý thiên Hổ, đừng mong có thể gỡ bất cứ trò gì, cây thương của ta đã từng tiêu diệt bao nhiêu linh hồn hóa đan cảnh, không tin người có thể thử.

Nghe Phong Liệt nói xong, Lý Thiên hổ giờ đây như một phế nhân run lên bần bật, lúc trước hắn vẫn còn nghĩ có thể thoát ra lúc Phong Liệt không để ý, đây cũng là cách duy nhất hắn có thể thực hiện.

Nhưng bây giờ, hắn nghe Phong Liệt nói đã từng tiêu diệt linh hồn hóa đan cảnh thì lại cảm nhận được khí ức quỷ quái bên ngoài kia, như vậy cũng không dám manh động nữa, bởi vì lớp khí ức quỷ quái này rất dễ làm thương linh hồn của hắn.

- Phong Liệt, đừng giết ta. Người muốn làm gì cũng được, chỉ cầu xin người giữ lại mạng cho ta!

Lý Thiên Hổ co rúm trên mặt đất, toàn thân đầm đìa máu, tóc dài rối tung, giọng vô cùng cầu khẩn không còn chút gì là một cao thủ nữa/

Phong Liệt cười lạnh lùng:

- Giữ lại mạng cho người cũng không phải không được, nhưng, người phải thành thật trả lời ta mấy câu hỏi, làm ta thỏa mãn mới được!

- Được, được, nếu không biết thì không nói, ta nhất định không nói dối, biết gì nói nấy. Nếu có nửa câu nói dối thì...

Nghe Phong Liệt nói có thể giữ mạng mình, hai con mắt bị mở tóc dài kia che lấp của Lý Thiên Hổ bỗng sáng lên một tia hi vọng, mà cũng trở nên vô cùng oán hận, ngoài miệng thì liên tục trả lời.

Hắn tuy bị phong Liệt làm cho không thể chữa được, nhưng không có nghĩa là hoàn toàn không thể hồi phục.

Giữ lại núi xanh, không lo không có củi đốt

Chỉ cần còn lại linh hồn bất diệt, khi Đông Sơn bắt đầu lại, đến lúc đó, tự nhiên có thể báo thù rồi

Chỉ có điều, hẳn lại không hiểu hết ý câu nói của Phong Liệt, làm thế nào để Phong Liệt thỏa mãn thì không phải chỉ Phong Liệt nói là được.

Khi Phong Liệt đang tra tấn thẩm vấn Lý Thiên Hổ thì Lý U Nguyệt ở phương xa tìm một khối đất sạch sẽ khoanh chân ngồi xuống, tâm tình bình tĩnh lại, từ từ tiêu hóa cảm ngộ võ học có được từ Ma Băng lão tổ.

Ma Băng lão tổ là cường giả hóa đan cảnh bát tầng, hơn nữa đã từng một lần trở thành 'Thiên Triền ma vương' uy danh hiển hách trên Long Huyết đại lục. Sức chiến đấu của bà đương nhiên là không thể nghi ngờ, cảm ngộ chiến kỹ võ học cũng có chỗ hơn người.

Lát sau, Lý U Nguyệt dần phát hiện từ trong ký ức của Ma Băng lão tổ lĩnh ngộ chiến kỹ sâu sắc nhất là tuyệt học thành danh của bà, 'Thiên Triền Thần Trảo'.

Thức 'Thiên Triền Thần Trảo' vốn đến từ địa cấp chiến kỹ 'Thiên Triền vô tà thần công', hơn nữa chỉ là thức cuối trong đó.

Nhưng mà Ma Băng lão tổ chưa từng hiểu sâu về mười hai thức khác của bộ thần công tuyệt học này, chỉ mình thức cuối 'Thiên Triền Thần Trảo' là luyện thành đỉnh cảnh giới, phát tay đã đủ phát huy ra sức chiến đấu gấp trăm lần, hiếm khi gặp đối thủ, uy phong không thể đỡ.

Hơn nữa bà trải qua mấy trăm năm khổ tâm cô nghệ nghiên cứu, từ một thức chiến kỹ diễn hóa xuất vô tận sát chiêu, khiến cho uy lực lại lần nữa mạnh mẽ gấp vô số lần.

Cái gọi là một chiêu chiêu tiên, ăn biến thiên, Ma Băng lão tổ dựa vào một thức 'Thiên Triền Thần Trảo' từ đó trong cuộc chiến phong vương đánh bại cao thủ khắp thiên hạ, một hơi bắt lấy phong vương, danh chấn đại lục.

Sau khi Lý U Nguyệt biết được tin này thì lòng rất kích động.

Cho đến ngày hôm nay nàng vẫn chưa từng tu luyện bất cứ địa cấp chiến kỹ nào, một chiêu 'Thiên Triền Thần Trảo' dù là chiêu thức hay uy lực thì đều khiến nàng rất thích, giống như đo ni đóng giày cho nàng vậy.

Hơn nữa nàng vững tin rằng, chỉ cần nàng mở ra mười tám kinh mạch cần cho tu luyện tuyệt học này, rồi hoàn toàn tiêu hóa cảm ngộ sâu sắc của Ma Băng lão tổ với tuyệt học này là có thể dễ dàng luyện 'Thiên Triền Thần Trảo' đến đỉnh, đột phá tới cảnh giới Ma Băng lão tổ.

Nhưng muốn tu luyện chiêu 'Thiên Triền Thần Trảo' cần phải tự mở ra mười tám kinh mạch ở tay, cánh tay, vai, công trình rất cầu kỳ.

Hiện tại Lý U Nguyệt đã không là cô gái mới vào Ma Long giáo, hoàn toàn không biết gì về tu luyện. Mặc dù nàng chưa từng mở kinh mạch nhưng cũng biết trong đó gian nan cùng thống khổ, nàng do dự.

Nàng chậm rãi mở đôi mắt như thu thủy ra, nhìn phía xa Phong Liệt đang bức cung, trong mắt dần lộ tình cảm sâu đậm khắc cốt.

Thần thờ trong chóc lát, một tia dịu dàng biến thành vô cùng kiên quyết. Nàng bỗng cắn răng, luồng nguyên lực tinh thuần trong người chợt biến thành lưới kiếm sắc bén chậm rãi di chuyển, tùy theo đó là vô tận khổ sở, nhưng khóe môi nàng cong lên nụ cười dịu dàng.

Lan Tiểu Y ở không xa nhìn Lý U Nguyệt biểu tình dịu dàng, mỹ điểm vô song, dưới áo choàng lóe tia sáng, không biết trong mắt nàng ẩn giấu điều gì.

Nàng vốn định tiến lên bứt chuyện, muốn từ chỗ Lý U Nguyệt hiểu một ít tình huống liên quan Phong Liệt. Dù sao cái tên Phong Liệt quá bí ẩn, mà thực lực thì mạnh đến không thể tưởng tượng làm nàng không có chút cảm giác an toàn. Nàng thật sự không thích loại cảm giác này.

Nhưng dường như Lý U Nguyệt không thèm để ý đến nàng, tự mình tu luyện, điều này khiến nàng thấy buồn bực.

Thật lâu sau, nàng chần chờ một lúc đang định tiến lên chủ động gợi chuyện thì bước chân chợt khựng lại. Nàng thấy đôi tay thôn dài của Lý U Nguyệt bỗng nổi gân xanh, chảy ra từng vệt máu đỏ, đây rõ ràng là dấu hiệu mở kinh mạch.

Lan Tiểu Y thầm kinh ngạc, không ngờ thiếu nữ thiên kiều bá mị, tài sắc không kém gì nàng lại có can đảm như vậy, dùng tu vi sơ kỳ chân khí cảnh mở ra kinh mạch, trong đó phải chịu bao nhiêu thống khổ và nguy hiểm đây?

Phút chốc Lan Tiểu Y thầm nảy lòng khâm phục Lý U Nguyệt, dù sao nàng bước vào cương khí cảnh rồi mới bắt đầu tu luyện địa cấp chiến kỹ.

Khi Lan Tiểu Y ngơ ngác nhìn Lý U Nguyệt thì sau lưng bỗng vang lên thanh âm trầm thấp.

- Nếu nàng dám có ý đồ xấu với nàng ta thì ta sẽ trước tiên giải quyết nàng!

Lan Tiểu Y giật nảy mình, vội vàng xoay người nhìn lại. Quả y như rằng không biết từ khi nào Phong Liệt đã xuất hiện sau lưng nàng cách mười trượng, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn nàng.

[/COLOR]

260. Chương 298: Thần Cấp?

Lan Tiểu Y bực mình trừng Phong Liệt, tức giận nói:

- Hừ! Đừng lấy bụng dạ tiểu nham đo lòng quân tử! Bốn tiểu thư mới không thêm làm cái việc lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

Nói rồi nàng đi ra xa.

Không biết tại sao thấy ánh mắt Phong Liệt cảnh giác khiến nàng khó chịu, nàng vừa đi vừa đá mấy hòn đá cuội ven đường, bực mình hằm hừ:

- Hừ! Có cái gì ghê gớm đâu! Chờ giải trừ chú thuật rồi thì bốn tiểu thư sẽ để người thấy cái gì gọi là mỹ nữ thật sự, cho tên khốn nhà người biết cái gì gọi là có mắt không trông! Tức chết người luôn!

Phong Liệt không để ý đến Lan Tiểu Y, hẩn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mỹ miều đang vô cùng thống khổ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, rất là đau lòng.

Lát sau, hẩn phát hiện Lý U Nguyệt không gặp nguy hiểm gì lớn thì mới yên bụng, đáy lòng khẽ thở dài.

Lý Thiên Hổ đã bị hẩn vắt cạn hết giá trị, sạch sẽ một thương đâm xuyên não, đưa gã lên tây thiên.

Phong Liệt có từng nghĩ đến thu phục Lý Thiên Hổ, dù sao gã ở Lý gia có địa vị khá cao, làm quân cờ cũng có ích.

Nhưng ngẫm nghĩ rồi cuối cùng hẩn từ bỏ quyết định, thực lực hiện nay của hẩn còn chưa đủ để khống chế một quân cờ thần thông cảnh, mạo hiểm quá lớn, nếu sơ sẩy thì sẽ tự chuốc vạ.

Hơn nữa Lý Thiên Hổ chết có thể kích thích mâu thuẫn giữa Lan gia và Lý gia, cuộc đại chiến chớ can chớ giữa hai địa gia tộc Phong Liệt rất mong chờ thấy, tốt nhất là cả hai gia tộc cùng chết hết.

Phong Liệt từ miệng Lý Thiên Hổ biết được một số tin tức liên quan thiên tru lệnh bài, tiếc rằng gã không hiểu nhiều lắm.

Hẩn chỉ biết thiên tru lệnh bài liên quan đến một ước định xa xưa, cũng là giấy thông hành đi đến nơi cổ xưa nào đó.

Nhưng không biết tại sao mây giờ lệnh bài này đã đánh mất nguyên lực, còn có thượng cổ bí pháp của Lý gia mới hồi phục được tác dụng của nó.

Phong Liệt cười khổ lắc đầu, tạm quăng chuyện thiên tru lệnh bài sang bên.

Mặc dù hẩn rất tò mò về lệnh bài kia nhưng biết rõ hiện tại không có khả năng nhúng tay vào, tạm gác lại chờ sau này thực lực mạnh mẽ hơn rồi lại nghiên cứu nó.

Tiếp theo, Phong Liệt khoanh chân ngồi xuống cách chỗ Lý U Nguyệt trăm trượng, tùy tay lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật màu hoàng đồng, mặt lộ vẻ mong ước.

Không chút nghi ngờ, nhẫn trữ vật này chính là của Lý Thiên Hổ.

Lý Thiên Hổ là cường giả thần thông cảnh, hơn nữa còn là dòng chính truyền nhân, một trong người thừa kế gia chủ của Lý gia, nên tài sản rất đáng mong chờ.

Phong Liệt sốt ruột nhỏ máu nhận chủ nhẫn trữ vật rồi len thần lực vào trong.

Không lâu sau, trên mặt Phong Liệt lộ nụ cười vừa lòng.

Lý Thiên Hổ đúng là không làm hắn thất vọng, bên trong nhẫn chỉ là long tinh đã tới ba trăm sáu mươi vạn, đúng là kék sù, sắp bằng một năm thu nhập của Lữ gia 'Lữ tự hành'.

- Hắc hắc! Quả nhiên vẫn là giết người cướp của là kiếm được nhiều tiền nhất!

Phong Liệt lắc đầu cảm thán, không thèm che giấu sự đắc ý.

Mặt khác, linh bảo trung, hạ cấp gồm có ba mươi lăm cái, nhưng Phong Liệt không để chúng nó vào mắt.

Có ba cao cấp linh bảo, gồm một thanh trường kiếm màu lửa đỏ, một bao tay bạc mỏng như cánh ve, và chiến y trắng, đều là cực phẩm trong cao cấp linh bảo, giá trị không nhỏ.

Còn có vài chục bình đan dược đủ loại, một số tài liệu luyện đan, luyện khí không là vật tầm thường, khiến Phong Liệt kiếm món hời.

Đương nhiên từ chiến lợi phẩm của Lý Thiên Hổ lấy được thứ quan trọng nhất là bốn mệnh thần binh, một trường kiếm nhất phẩm huyền bảo, tuyệt đối là vật vô giá, sớm bị Phong Liệt cất đi.

Một lát sau, Phong Liệt chỉnh lý, phân loại xong tất cả, đoán sơ thì hắn từ người Lý Thiên Hổ vớt một cú gồm long tinh năm, sáu trăm vạn, đó là còn chưa tính đến huyền bảo trường kiếm không thể dùng long tinh tính toán, thu hoạch cực kỳ phong phú.

Thu dọn xong Phong Liệt cầm một lọ dược hoàng thủy tinh, cau mày.

Hắn nghĩ mình sống hai đời, cũng hiểu biết khá khá về đan dược trên đại lục này, nhưng bây giờ hắn đúng là chưa từng gặp ba viên đan dược rực rỡ bên trong bình.

Phụt một tiếng khe khẽ, hắn mở nắp bình ra.

Thoáng chốc có sương mù vàng nhạt tỏa ra trong không khí. Mắt Phong Liệt nghiêm túc, hít sương vào phổi.

Tiếp theo người hắn run lên, vội đẩy nắp bình lại, mặt đầy tâm sự.

Hắn cảm giác rõ ràng, sau khi ngửi một chút sương vàng thì mùi hương nhàn nhạt lan tràn khắp người.

Sau đó hắn bỗng cảm thấy cốt cách kinh mạch của mình nhảy lên vài cái, như là sói đói đã đói bụng rất lâu gặp được cái đùi dê nướng chín, đói khát khó nhịn.

Phong Liệt lòng dậy sóng, trong đầu nhanh chóng suy ngẫm tin tức liên quan tình huống như vậy.

Qua thật lâu sau chân mày nhíu chặt dần giãn ra, ánh mắt Phong Liệt dần toát ra mừng như điên, kiềm không được kinh kêu:

- Cái này...không lẽ cái này là tôi thể đan dược? Thần cấp ?

Qua một phen suy tư, Phong Liệt rốt cuộc khẳng định, ba viên đan dược ánh vàng rực rỡ này chính là một loại hiếm thấy trên đời, tôi thể thần đan.

Trên Long Huyết đại lục đan dược chia làm hạ, trung, thượng, cực phẩm, gồm bốn đẳng cấp. Trên cực phẩm nữa thì gọi chung là thần cấp.

Đương nhiên, thần cấp đan dược có phân loại kỹ càng nữa nhưng không phải người bình thường có thể sở hữu được.

Long võ giả cấp thấp bình thường dùng long nguyên đan cũng chỉ là hạ phẩm đan dược, mà chữa thương thánh dược diệu xuân đan thì thuộc về thượng phẩm, còn có thể khởi tử hồi sinh huyền nguyên bất tử đan thì thuộc loại cực phẩm đan dược vô cùng quý giá.

Lúc này, ba viên đan dược ánh vàng rực rỡ trong tay Phong Liệt chỉ là một lũ dược hương đã khiến gân cốt trong người hắn cùng cộng hưởng, hiển nhiên là đã đạt đến phạm trù trong truyền thuyết thần cấp đan dược.

Đặc biệt khiến Phong Liệt vui mừng là đan dược này còn là tôi thể thần đan mà hiện giờ hắn cần nhất.

Đây đúng là buồn ngủ mà gặp chiếu manh!

Mặc dù Phong Liệt không biết hiệu quả rõ ràng của đan dược ra sao nhưng chắc không quá kém.

Giờ phút này, Phong Liệt mừng như điên, nếu không phải Lý Thiên Hổ đã bị đưa đi tây thiên thì hắn rất muốn cảm ơn cái tên này.

Hiện tại nhìn Phong Liệt thông dong vậy chứ thời gian gấp rút lắm rồi.

Mấy tháng sau hắn sẽ phụng mệnh đi Thiên Long Thần Triều nhậm chức, bởi vậy trong khoảng thời gian này hắn phải cố gắng hết sức tăng cao tu vi cho mình.

So sánh với người khác thì tốc độ tu luyện của Phong Liệt đã cực kỳ nghịch thiên, chưa tới một năm ngắn ngủi mà đã đột phá đến chân khí cảnh, dù không dám nói là sau này không ai làm được nhưng ít nhất cũng là trước kia chưa từng có.

Nhưng trong nhà mới biết chuyện nhà, Phong Liệt biết rõ một chút thành tựu này còn thiếu nhiều lắm.

Lấy tu vi chân khí cảnh nhất tăng hiện giờ của hắn, một khi ra Ma Long giáo, rời khỏi ám vô viện che chở thì ở ma khí viện Nhạc gia, Lữ gia, Triệu gia, các đại gia tộc và Ngân Nguyệt sơn trang, vô số cường địch đang chờ hắn, sẽ là nguy cơ chồng trùng lên cao nguy cơ sắp ngã, hơi sơ sẩy là sẽ tiện hội vạn kiếp bất phục.

Nếu may mắn, có lẽ hắn có thể cầu một đường sinh cơ giữa kẻ chỡ các đại thế lực. Nếu xui chút thì sẽ bị bị các đại thế lực cấu xé không còn một mẩu xương, đó là điều tất nhiên.

Vậy là hắn chỉ có mấy tháng chuẩn bị, trong khoảng thời gian này hắn phải cố gắng hết sức tăng cao tu vi, mỗi tăng thực lực một phần thì thêm một hy vọng giữ mạng.

Nhưng muốn tăng tu vi không phải chuyện một sớm một chiều.

[/COLOR]

261. Chương 299: Hy Vọng Tăng Cao Tu Vi

Đối với long võ giả thì ảnh hưởng đến nhân tố tu luyện chủ yếu có nguyên khí, bản thân có tư chất huyết mạch, công pháp ưu khuyết, tâm tình tu vi và độ mạnh thân thể.

May là đối với Phong Liệt đã trùng sinh thì tư chất huyết mạch, công pháp ưu khuyết, tâm tình tu vi thì không thành vấn đề, đầy đủ nguyên khí cũng không phải xa không thể với tới. Nhưng chỉ mình độ mạnh thân thể là Phong Liệt bị kẹt, giống như một thùng nước thiếu đi một khúc tre ngăn nhất lại ảnh hưởng tổng thể đại cục.

Hắn ở trong dạ mạc đại hiệp cốc từng nuốt một viên long cốt linh quả hiếm thấy, nó từng khiến cường độ gân mạch của hắn đạt đến mức độ kinh người.

Nhưng khi hắn đột phá chân khí cảnh rồi thì thân thể mạnh mẽ và tu vi lại lần nữa đạt đến cân bằng, ưu thế này do đó biến mất.

Nếu không ra ngoài ý muốn thì sau này hắn chỉ có thể tu luyện tốc độ chậm để tránh cho xuất hiện tình huống tu luyện vượt qua gánh nặng thân thể, nổ tan xác bỏ mình.

Nhưng hiện giờ ba viên không biết tên tôi thể thần đan lấy từ chỗ Lý Thiên Hổ đối với Phong Liệt tựa như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết.

Chỉ cần thân thể đủ mạnh mẽ, hắc tin tưởng nhất định có thể trong thời gian này khiến tu vi càng lên một tầng.

Còn tăng cao nhiều ít thì phải xem hiệu quả của đan dược này.

Còn việc tăng tu vi thì cần nhiều nguyên khí, Phong Liệt không mấy lo lắng, bởi vì trong hang nhất tầng bí cảnh hóa linh còn có rất nhiều nguyên khí linh dịch, nếu không cùng lắm thì đi một chuyến.

Phong Liệt nhìn đan dược trong tay, mặt mày hớn hở, nếu không phải sợ ảnh hưởng Lý U Nguyệt ở phía xa thì hẳn rất muốn ngửa đầu cười to.

Đúng lúc này, Lý U Nguyệt đột nhiên mở mắt ra, thở dài một hơi, khuôn mặt hơi tái nhợt lộ hưng phấn khó thể che giấu.

- U Nguyệt! Nàng không sao chứ?

Phong Liệt lòng căng thẳng vội bước nhanh đến, thấy tay giai nhân không ngừng run rẩy thì kiểm không được hơi đau lòng.

- Yên tâm đi, người ta không yếu đuối như vậy, chỉ mở kinh mạch thôi mà...ái da! Đừng đụng! Đau chết người ta!

Lý U Nguyệt định khoe khoang với Phong Liệt thì bị hắc vô tâm đụng vào kinh mạch trên tay, đau đến nàng mắt trợn trắng.

- Ách... Hắc hắc!

Phong Liệt nhanh chóng rút tay trở về, ngượng ngùng cười. Chợt mắt hắc sáng rõ, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái bình trắng, nhét một viên thuốc trắng vào miệng Lý U Nguyệt.

Hắc dụ dàng nói:

- Nào, nuốt nó đi!

- Ô... Đây là cái gì vậy?

Lý U Nguyệt nhú mày nuốt được trắng xuống, được vào miệng liền tan, một chút lạnh lẽo nhanh chóng tràn ngập thân thể.

- Đây là thanh linh tuyết dung hoàn, là lương dược chuyên môn dùng để phụ trợ mở kinh mạch, ổn định kinh mạch. Sau này mỗi lần nàng mở kinh mạch thì hãy nuốt vào một viên trước đã, sẽ không thấy đau đớn mà còn có tác dụng ổn định tâm thần, tránh cho tẩu hỏa nhập ma.

Phong Liệt giới thiệu công dụng viên dược, cũng nhét nguyên bình dược vào tay Lý U Nguyệt.

Thanh linh tuyết dung hoàn cũng là một trong những chiến lợi phẩm lấy từ Lý Thiên Hổ, trên đại lục nó thuộc hàng cực kỳ xa xỉ phẩm, so với ngưng nguyên đan Diệp Thiên Tử cho hắc không kém cạnh gì, người bình thường không dùng được, xem như siêu đẳng.

- A? Quả nhiên không đau nữa, còn có thứ tốt như vậy?

Chỉ giây lát Lý U Nguyệt liền cảm thấy bớt đau nhiều, mắt đẹp sáng lên, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn.

- Quá tốt! Ta lập tức đã thông luôn tám kinh mạch còn lại, rất nhanh là có thể luyện thành thần công! Hi hi!

Nói dứt lời Lý U Nguyệt vội vã muốn mở kinh mạch, chạy ra mấy bước thì chợt khựng lại, xoay người nhanh chóng hôn lên mặt Phong Liệt. Trước khi hắc kịp phản ứng thì nàng đã chạy trốn vào sương mù phía xa.

Phong Liệt ngây ra, rồi thì dở khóc dở cười lắc đầu, giai nhân tặng một nụ hôn khiến lòng hắc ngứa ngáy. Chỉ tiếc bây giờ có nhiều chuyện phải làm, nếu không thì hẳn rất muốn...

Phong Liệt có quyền khống chế tuyệt đối với long ngực không gian, tinh thần của hắc có thể tùy ý quan sát mỗi một tác đất, cũng tùy tâm xuất hiện ở bất cứ đâu, cho nên không sợ Lý U Nguyệt gặp nguy hiểm.

Lúc này Lan Tiểu Y ở biên giới phía xa khoanh chân ngồi, không biết đang tu luyện cái gì.

Hơi trầm ngâm suy tư, Phong Liệt chợt nhoáng người lên, biến mất trong long ngực không gian.

Bên ngoài vẫn là một mảnh tối đen, xung quanh rừng cây ngoài tiếng dã thú cấp thấp gầm rống ra thì khá là yên tĩnh.

Phong Liệt cảnh giác quan sát tình hình xung quanh, phát hiện không có ai thì yên lòng biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân, tựa u linh mơ hồ nhanh chóng đi tới truyền tống trận.

Bây giờ đã cứu Lý U Nguyệt ra rồi, tiếp theo hẳn phải làm hai việc. Một là đi hang nhất tầng bí cảnh hóa linh giao lấy một ít nguyên khí linh dịch, hai là bình yên quay về ám võ viện.

Còn mấy sát khí quái dị thì Phong Liệt định tạm thời cho qua, sau này nghiên cứu thêm. Dù sao bí cảnh này đối với hẳn bây giờ không phải là nơi ở lâu, mỗi thêm một giây là tăng phần nguy hiểm.

Một chuyến bí cảnh này mặc dù hẳn chưa thể tiếp xúc tới bí mật sâu trong bí cảnh nhưng cũng cảm thấy không uổng chuyến này.

Hắn chẳng những giải quyết vấn đề Lý U Nguyệt mà còn được chấp long châu, tôi thể thần đan, nguyên khí linh dịch, và thiên tru lệnh bài, lại hồi phục một phần nguyên khí phân trần long thiên bia, đột phá chân khí cảnh, cộng thêm các nhãn trữ vật bên trong tài sản kếp sù, thu hoạch đúng là lớn lao, Phong Liệt khá vừa lòng.

Đương nhiên, ngoại trừ cục nợ Lan Tiểu Y.

Vậy nên tiếp theo Phong Liệt lấy một phần nguyên khí linh dịch, sau đó thành công đi ra bí cảnh. Chuyến đi bí cảnh xem như là đại viên mãn.

Vùng này mới chỉ là khu vực bên ngoài nhị tầng bí cảnh, hiếm khi thấy long thú mạnh mẽ, dù ngẫu nhiên gặp mấy con thì chỉ là long thú nhất, nhị cấp căn đường mà thôi. Phong Liệt dễ dàng đánh đuổi, một đường thẳng tiến.

Một lát sau, Phong Liệt dọc theo con đường đã đến, trèo qua mấy ngọn núi to, từ xa thấy truyền tống trận tỏa ra ánh sáng tím trong bóng đêm.

Nhưng tình hình tiếp theo khiến Phong Liệt hơi bực mình.

Hắn núp trong thân cây rậm rạp cành lá nhìn phía xa. Chỉ thấy ngoài mười dặm, gần truyền tống trận duy nhất đang bị bảy, tám cao thủ mặc thống nhất trang phục Lan gia ba vây.

Xem tình hình thì người Lan gia thật sự theo lệnh của Lan Tiểu Thiên phong tỏa truyền tống trận.

- Bà nội nó! Thế này thì làm sao đây...ủa?

Phong Liệt nhú mày nhìn truyền tống trận, đang vắt óc suy nghĩ thì bỗng truyền tống trận lóe tia sáng, sau đó một bóng người khí thế hùng dũng xuất hiện trên cao.

Làm Phong Liệt giật mình là sau lưng người đó uốn lượn chín ma long ảo ảnh dài hơn hai mươi trượng.

Dù cách mười dặm nhưng Phong Liệt có thể rõ ràng cảm nhận khí thế kinh thiên, dường như không khí trong trời đất biến nặng nề nhiều.

- Cường giả hóa đan cảnh cửu tầng?

Phong Liệt con ngươi co rút, lòng rung động.

- A? Không lẽ đây chính là cứu binh mà Lý Thiên Hồ kêu người đi gọi...Lý gia Ma Chương lão tổ?

Đang khi Phong Liệt suy tư thì nghe một thanh âm hùng hồn không tha xâm phạm vang vọng.

- Lan gia nhi, chẳng lẽ khi dễ Lý gia ta không có người sao? Hừ!

Vừa dứt lời, chỉ thấy cái bóng trên cao tùy tiện vỗ một chương, phút chốc ngàn vạn chương ảnh như bông tuyết rơi xuống.

Sau đó, bảy, tám người Lan gia gần truyền tống trận không kịp phản ứng đã trúng chương ngã xuống đất, không ngừng học máu, không ai đứng vững.

[/COLOR]

262. Chương 300: Giết Sạch (1)

Phong Liệt run sợ, cường giả hóa đan cảnh này thực lực thật sự quá kinh người, giải quyết một đám cao thủ cường khí cảnh mà nhẹ nhàng như vỗ ruồi bọ.

Nhưng khiến Phong Liệt thấy tiếc là đám người Lan gia chỉ là bị thương nặng, trên mặt đất co giật bần bật, không có ai chết cả, rõ ràng lão già này còn nương tay.

Phong Liệt nhìn hình ảnh này thì mắt chớp lóe.

”Hừ hừ! Xem ra Lý gia cũng không muốn hoàn toàn trở mặt với Lan gia! Hừm, nếu là vậy thì lão tử sẽ bỏ thêm dầu cho các người, hắc hắc hắc!”

Ngay sau đó, Phong Liệt lặng lẽ lấy xác Lý Thiên Hổ khỏi long ngục không gian, bỏ vào một góc đất trống ẩn khuất ở rừng cây, tiếp theo nhanh chóng bỏ chạy.

Khi hần rời đi chưa đến ba giây thì khí thế hùng hồn đã giáng xuống bên trên xác Lý Thiên Hổ.

Ma Chưởng lão tổ là cường giả hóa đan cảnh cửu tầng, tinh thần có thể phủ lên phạm vi hơn mười dặm, chỉ cần động tinh thần là trong mười dặm tất cả sự vật đều ở trong mắt, không chút nào bỏ sót.

Khi Phong Liệt quăng Lý Thiên Hổ ra khỏi long ngục không gian không bao lâu thì đã đập vào mắt Ma Chưởng lão tổ.

Lão nhanh chóng phóng người lên vài cái, chớp mắt bay vèo ra mười dặm, đáp xuống trên không trung xác Lý Thiên Hổ.

Ngay sau đó, lão cúi đầu nhìn cái xác tàn tạ thê thảm, con người co rút, kiểm không được kinh kêu:

- Thiên Hổ? Thế này...hừ! Lan gia chết tiệt!

Ma Chưởng lão tổ mặt biến tức giận, mắt bốc lửa.

Dù lúc này Lý Thiên Hổ đầu óc vỡ nát, toàn thân là huyết, nhưng lão vẫn dễ dàng nhận ra gã.

Đặc biệt là trong rất nhiều con cái của Lý Bình Thần thì Ma Chưởng lão tổ thích nhất lão tam Lý Thiên Hổ, rất thưởng thức cách làm việc âm ngoan ác độc của gã, thường hay chăm sóc gã.

Cũng chính bởi vì như vậy nên lúc Lý Thiên Hổ gặp nguy hiểm thì người thứ nhất nghĩ đến là Ma Chưởng lão tổ chứ không phải cường giả Lý gia, quan hệ giữa Ma Chưởng lão tổ và Lý Thiên Hổ thậm chí còn thân hơn cả cha gã.

Giờ phút này, Ma Chưởng lão tổ thấy cái chết thê thảm của Lý Thiên Hổ thì khóe mắt như muốn nứt ra, hận nguyên khí không thể lập tức giết sạch tất cả người Lan gia.

Ầm!

Trong cơn giận dữ, khí thế trên người Ma Chưởng lão tổ bỗng tăng ba phần, y bào rộng lớn phồng lên, khí kinh mạnh mẽ chấn tất cả đá núi, cây cỏ trăm trượng thành bột phấn.

- Cha nó! Không uống là lão yêu nghiệt chỉ kém một bước hóa rồng, khí thế thôi đủ so với thần thông cảnh cao thủ đại thần thông!

Trong long ngục không gian, Phong Liệt há hốc mồm nhìn.

Cùng lúc đó, hần thấy đặc ý. Hóa đan cảnh Minh Long lão tổ của Lữ gia, Lữ Tiêu coi như chết trong tay hần, dù không phải bằng bản lĩnh thật sự xử lý nhưng cũng đáng giá tự hào.

Gần truyền tổng trận, những người Lan gia bị Ma Chưởng lão tổ bị thương đã sớm phát ra tín hiệu cầu cứu.

Lúc này, sâu trong bí cảnh nhị tầng có ba khí thế mạnh mẽ nhanh chóng bay hướng bên này, trong đó có một người đàn ông thanh niên tuấn tú phi thường, chính là Lan Tiểu Thiên.

Nhưng ba cao thủ thần thông cảnh Lan Tiểu Thiên cảm nhận khí thế mạnh mẽ của Ma Chưởng lão tỏ rồi chợt khựng lại, ai nấy vẻ mặt hoảng sợ.

Ngay sau đó, ba người chẳng chút do dự xoay người trốn ra xa, tốc độ chạy nhanh hơn cả lúc đến mấy lần.

Nói đùa, nếu đã biết kẻ địch là cao thủ hóa đan cảnh mà còn không mau chạy thì đúng là chán sống.

Nói đạo lý?

Có thể dùng nắm đấm giải quyết vấn đề thì ai thèm lãng phí miệng lưỡi?

Ma Chưởng lão tổ lạnh lùng nhìn ba người chạy vắt giò lên cổ, nặng nề hừ lạnh, nói:

- Hừ! Chính là các người giết chết người của Lý gia ta? Tốt! Tốt lắm! Vậy thì đền mạng đi!

- Vị tiền bối này, Lý gia các người chẳng qua tổn thất một nhân vật mà thôi, Lan gia chúng ta nguyện ý bồi thường, xin tiền bối thủ hạ lưu tình, đừng gây đến hai đại gia tộc không thể cứu vãn!

Lan Tiểu Thiên vừa chạy vội đi vừa từ xa truyền âm đến.

Lúc này trên khuôn mặt tuần tú của gã trầm như nước, lòng thâm than xui.

Trước đó Lý gia chỉ có một gia nô cường khí cảnh bị Lan Tiểu Thiên đánh chết, gã cảm thấy cái này chẳng đáng là gì, bồi thường chút long tinh là xong việc.

Nhưng gã không biết Lý Thiên Hổ đã chết, nếu không thì gã sẽ không nói nhiều như vậy, dứt khoát chạy trốn.

- Nhân vật? Hừ! Theo lão phu thấy các người mới là nhân vật! Chết đi cho ta!

Ma Chưởng lão tổ nghe Lan Tiểu Thiên thì càng lửa cháy thêm dầu. Con trai của Lý gia gia chủ mà là nhân vật thì còn có ai không phải?

Lão gầm một tiếng, nhanh chóng lóe người đuổi theo một cao thủ Lan gia cách lão gần nhất. Tốc độ của cường giả hóa đan cảnh nhanh như tia chớp, chỉ vài giây đã đến sau lưng người đó.

Sau đó lão bỗng vung chưởng ảnh đen to lớn.

Ầm! một tiếng vang thật lớn, cao thủ Lan gia thần thông cảnh tam tầng ở trong tay cường giả hóa đan cảnh thì yếu ớt như con kiến vậy.

Hắn trơ mắt nhìn Ma Chưởng lão tổ biến mất trong bóng đêm, thâm bi ai cho Lan Tiểu Thiên rồi thì rất là vui sướng khi người gặp họa.

Gã không dám ở lại lâu hơn, lúc này Lan gia tự lo thân còn không xong, cá nhỏ như hắn chạy khỏi đây là tốt nhất.

Hắn liền độn ra khỏi long ngục không gian, chốc lát sau đã ở bên cạnh truyền tống trận.

Lúc này, bảy, tám người bị Ma Chưởng lão tổ đánh trọng thương trừ cao thủ bị thương nhẹ quay về gia tộc cầu viện ra thì người còn lại bị thương rất nặng, chỉ có thể ở lại tại chỗ trị thương.

Họ thấy Phong Liệt xuất hiện thì cơ mặt căng cứng, nhưng khi thấy sau lưng hắn có một ma long ảo ảnh ba trượng thì trên mặt lộ vẻ xem thường.

- Tiểu tử, Lan gia nhị công tử của chúng ta có lệnh ngừng dùng truyền tống trận ngay! Lăn về đi!

Một cao thủ Lan gia xếp bằng bên cạnh truyền tống trận quát lạnh với Phong Liệt, sau lưng gã uốn lượn sáu ma long ảo ảnh năm trượng, rõ ràng là một cao thủ cường khí cảnh lục tầng.

- Nhị công tử nhà các người bản thân còn chưa lo xong, mệnh lệnh của hắn tính cái quái gì!

Phong Liệt bật cười, tốc độ tiến lên không hề giảm sút, lao hướng truyền tống trận.

- A? Đồ không biết sống chết! Mặc dù chúng ta bị thương nhưng vẫn đủ giải quyết con kiến chân khí cảnh ng...a!

Phụt phập!

Một tiếng trầm đục.

Người kia chưa nói dứt lời đã bị một đại thương đâm xuyên cổ, đóng đinh nghiêng trên mặt đất, chết ngay tại chỗ.

Đám người còn lại vốn đang nhắm mắt khoanh chân chữa thương, không thèm để ý Phong Liệt nhưng vì tiếng hét của người kia mà tỉnh lại, đều kinh hoảng biến sắc mặt, chấn kinh nhìn Phong Liệt.

Kẻ bị Phong Liệt giết chết là bị thương nhẹ nhất trong đám người, chỉ bị Ma Chưởng lão tổ phế một nửa kinh mạch mà thôi, còn có thể phát huy ba, bốn phần sức chiến đấu.

Người còn lại hơn phân nửa kinh mạch bị phế, không ra hai, ba năm tĩnh dưỡng thì không hồi phục lại được, lúc này có thể phát huy ra một, hai phần sức chiến đấu đã là không tệ.

Một cao thủ cương khí cảnh tam tầng tuổi bán trăm, râu tóc dựng đứng ngoài mạnh trong yếu quá to.

Phong Liệt lười tốn nước miếng với họ, không có gì để tranh chấp cùng đám người sắp chết.

[/COLOR]

263. Chương 301 : Giết Sạch (2)

Phong Liệt tiến lên rút về phong ma thần thương, hai, ba bước đi tới gần lão già kia, đại thương quét ngang. *Xèo* một tiếng, đầu lão già bay đi, bao gồm một thanh trường kiếm lão vung ra cũng bị chém làm hai đoạn.

- A? Đây...

- Huynh đệ! Có gì từ từ nói! Ta có mười vạn long tinh này, xin huynh đệ tha cho chúng ta!

- Đúng đúng! Ta còn có một cao cấp linh bảo, tặng luôn cho huynh đệ để kết thiện duyên, thế nào?

- ...

Giờ phút này, năm người còn lại đều kinh sợ gần chết.

Họ nhìn ra được thiếu niên trước mắt mặc dù tuổi không lớn nhưng là hạng giết người không chớp mắt.

Càng xui là bây giờ sức chiến đấu của họ ngang với lão già mới chết, nếu cưỡng ép phản kháng thì e rằng có tử vô sinh, không bằng bỏ ít tiền mua mạng.

Quả thật là hổ lạc bình dương bị khuyến khi, ai nấy thảm than xui xẻo.

Nhưng họ đã đánh giá thấp khẩu vị của Phong Liệt.

- Kết thiện duyên với các ngươi? Hừ! Ngại quá, các ngươi không xứng!

Phong Liệt cười khẩy nói, động tác không chậm chút nào, cực nhanh lướt qua năm người, phong ma thần thương rắn chắc vô cùng hoành tước đâm thẳng, bóng thương đổ ập xuống.

Năm tên cao thủ cương khí cảnh cao cao tại thượng, vạn người kính ngưỡng giờ ở dưới thương của Phong Liệt tựa con cừ non, gần như không có một chút sức phản kháng.

- A... Tha mạng!

- Khốn kiếp, lão tử liều mạng với ngươi...a!

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Phốc phốc phốc phốc phốc!

- ...

Phụt phập

Một chuỗi tiếng sắc bén đâm vào da thịt và tiếng hét thảm qua đi, mọi người đều tắt thở.

- Hừ! Lan gia dám đụng vào đàn bà của lão tử, trước tiên lấy chút điểm lờ của các ngươi.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn xác ngổ ngang đầy đất, khóe môi cong lên.

Tiếp theo, hắn không chút khách sáo lấy xuống nhẫn trữ vật của bảy người, bao gồm một ít bản mệnh thần binh trong cơ thể họ cũng cướp đi luôn.

Làm xong những điều này, Phong Liệt đắc ý huýt sáo, rồi chớp mắt biến mất trong truyền tống trận.

Ngay sau đó, Phong Liệt trở lại nhất tầng bí cảnh.

Mặc dù nhất tầng bí cảnh cũng tối tăm nhưng hơn phần tinh mịch so với nhị tầng bí cảnh, hơn nữa không khí xung quanh không có sát khí quái dị thấm vào người.

Khi Phong Liệt xuất hiện ở nhất tầng bí cảnh thì đầu tiên là trốn vào trong long ngục không gian, đợi thấy xung quanh truyền tống trận không có gì nguy hiểm mới xuất hiện trên cao trăm trượng, đám xuống đất.

Rồi Phong Liệt không ngừng lại, hắn nhanh chóng lao đi hang hóa linh giao.

Khoảng cách hơn mười dặm giây lát trôi qua.

Phong Liệt cách hồ nước vài dặm nhìn một lát, thấy con hóa linh giao ở trong hồ gặm cắn một ít xác đại hình long thú, thỉnh thoảng vang lên từng đợt tiếng ken két khiến người da đầu mát lạnh.

Trừ điều đó ra không có một bóng người.

Phong Liệt thầm mừng, hắn liền hóa thành một lũ khói nhẹ từ từ tới gần hồ nước.

Giống như lần trước, con nhất tầng bí cảnh chỉ ngoái đầu liếc sương mù rồi tiếp tục nhai thực vật trong miệng.

Một lát sau, Phong Liệt biến thành khói đen chậm rãi len vào hồ nước.

Phó bản bí cảnh kết thúc.

.....

- Vương sư huynh! Tắt thắng!

- Thiên Tử tỷ tỷ! Cố lên! Đá tên háo sắc đó xuống!

- Vương sư huynh! Cẩn thận! Đừng cứ nhìn ngực của tiện nhân đó! Nếu người đánh thua thì sau này người ta không cùng người song tu nữa!

- Kiểm pháp hay!

- ...

- ...

Ánh chiều tà chiếu rọi mặt đất.

Phía đông Bàn Long Phong, trên đất trống mênh mông, mỗi cách vài dặm là có một tòa đài cao, những đài cao này cao khoảng ba trượng, chiếm phạm vi ba mươi trượng, toàn do tinh thiết đúc, cực kỳ rắn chắc.

Đài cao như vậy có tổng cộng có chín mươi chín tòa, rải rác đầy khu vực gần trăm dặm.

Bây giờ xung quanh chín mươi chín tòa đài cao tụ tập ngàn vạn đệ tử Ma Long giáo, đầu người chi chít nhô nhệp, tiếng reo hò liên tiếp rền vang.

Trên đài đệ tử kiếm khí tung hoành, khí kinh bắn ra bốn phía, tiếng tạc nổ liên miên không dứt. Thỉnh thoảng có người bị đá xuống đài cao, máu bắn giữa không trung.

Người dưới đài thì ngóng cổ nhìn chăm chăm bóng người trên đài kịch liệt đối chiến, mặt lộ vẻ hoặc là hưng phấn, hoặc căng thẳng, hoặc khinh thường, tiếng kêu hay nổi lên xông tận trời.

Lúc này, gần mép một tòa đài cao, có một mỹ thiếu nữ dung nhan khuynh thành hiên ngang, dáng người yếu điệu đang ra sức vung trường kiếm tỏa ánh sáng đen chói mắt, so đấu với một thiếu niên, tình hình rất là kịch liệt, bộ bộ sát khí, chiêu chiêu kinh tâm.

Thiếu nữ này chính là Diệp Thiên Tử.

Lúc này nàng mặc bộ bạch sắc chiến y, nổi bật đường cong yêu kiều, mặt lạnh như băng, mũi quỳnh toát ra giọt mồ hôi.

Thân hình mỹ miều di chuyển như mây bay nước chảy khiến người nhìn đẹp mắt. Cùng lúc đó, bảo kiếm trong tay nàng không ngừng bùng phát ra khí kinh mạnh mẽ, khiến thiếu niên đối diện dần đỡ hết nổi.

Thiếu niên đó thực lực chân chính chưa chắc yếu hơn nàng, nhưng tiểu tử đó là hoàn khổ đệ tử, mới lên sân thì đôi mắt đậm tà đã dính vào thân hình xinh đẹp của Diệp Thiên Tử, thường vì thất thần mà rơi vào thế yếu, chuyện cũng bình thường.

- Ma long thôn thiên trăm!

Diệp Thiên Tử liếc thấy đối phương sắp lùi đến bên mép, bỗng quát to, trường kiếm trong tay đột nhiên sinh ra lực hút quái dị khiến thân hình thiếu niên bay ngược chột ngừng lại, gã làm vẻ mặt kinh ngạc.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng *Phụt phập* trầm đục, trường kiếm đen đậm trúng vai phải thiếu niên khiến gã thả tay, trường kiếm rơi xuống đất.

- Ngừng! Ngừng! Ta nhận thua! Ta nhận thua! Không ngờ vị sư muội này chẳng những dung nhan tuyệt thế, hơn nữa kiếm thuật tinh tế, Vương ta xin chịu thua...

Thiếu niên hét thảm, vội vàng nhận thua rồi thì liên tục vuốt móng ngựa Diệp Thiên Tử, nịnh đến nàng nổi cả da gà da vịt.

Lúc này, nghe thấy thiếu niên chịu thua thì mọi người xùy ầm ỉ.

Thiếu niên trông hình như có thân phận khá lớn, là một đệ tử trung tâm.

Nhưng gã làm cao thủ nguyên khí cảnh cửu tầng vậy mà chịu thua Diệp Thiên Tử là đệ tử nguyên khí cảnh cửu tầng đúng là hơi mất mặt thật.

Tuy nhiên, dường như gã chẳng thấy mất mặt chút nào, ngược lại biểu tình hưng phấn nhìn Diệp Thiên Tử, ánh mắt tràn đầy si mê.

Nếu không phải Diệp Thiên Tử biểu tình cực kỳ khó coi, vẻ mặt lạnh băng ngăn cách người ngàn dặm thì gã đã chạy lên quần quýt rồi.

- Hừ! Đồ khùng!

Diệp Thiên Tử khinh thường hừ một tiếng, tiêu sái vuốt tóc dài, keieu ngạo đi xuống đài cao, đến chỗ chấp sự lĩnh bằng chứng thắng thua.

Lúc này, đám nữ đệ tử ám võ viện nhóm Sở Diệp đều hoan hô vây quanh nàng, lú rú rất là náo nhiệt.

...

...

Hôm nay đã là ngày thứ năm tiến hành đại tái trong giáo của Ma Long giáo. Trên chín mươi chín tòa trên đài cao trình diễn so đấu khí thể hùng lực, cực kỳ náo nhiệt.

Đại tái trong giáo mười năm một lần của Ma Long giáo cũng là bước đầu tiên cho mấy ngàn vạn đệ tử nguyên khí cảnh, chân khí cảnh trở nên nổi bật, giương danh thiên hạ.

Còn đệ tử chân khí cảnh thì trừ một số chấp sự, trưởng lão ở lại canh giữ sơn môn, có chín phần chín bị phân công đi khắp góc đại lục tham gia tranh đấu giữa mười đại giáo, đại tái trong giáo không liên quan gì nhiều đến họ.

Thậm chí là đệ tử chân khí cảnh ở lại trong giáo cũng không nhiều lắm, chỉ chiếm một phần mà thôi.

264. Chương 302 : Đại Tái Trong Giáo

Quy tắc đại tái trong giáo rất đơn giản, tự nguyện tham gia thì báo danh, các đệ tử đều có thể tham gia.

Mỗi một đệ tử chỉ cần liên tục thắng mười trận là sẽ được một thập phẩm ma long lệnh, thắng ba mươi trận thì được một cửu phẩm ma long lệnh, thắng trăm trận thì sẽ được một bát phẩm ma long lệnh, chỉ cần thua một trận là không còn tư cách so đấu nữa.

Những phẩm cấp ma long lệnh này đối ứng với đẳng cấp chức vụ trong ngoài Ma Long giáo, liên quan chặt chẽ đến tiền đồ và vận mệnh của mỗi một đệ tử.

Đại tái trong giáo cũng là tuyển chọn nhân tài quy mô lớn, từ trong đại tái tuyển chọn ra đệ tử có chín phần chín là đệ tử tinh anh thật sự, gần như không ai dựa vào may mắn.

Chính bởi vì như vậy nên đại tái trong giáo mới được hàng ngàn vạn đệ tử hưởng ứng đến thế, đặc biệt đối với một số đệ tử bối cảnh bình dân không có gia thế, đây là lúc cực tốt để trèo cao, cũng là cơ hội duy nhất.

Giai đoạn đại tái cuối cùng, trên chín mươi chín tòa lôi đài sẽ chọn ra chín mươi chín lôi chủ, rồi thì là xếp hạng chiến đấu của chín mươi chín nhân, cũng là xếp hạng cuộc chiến của mười tám viện phái.

Trong bảng xếp hạng chiến đấu viện phái mấy trăm năm qua, ám vô viện luôn ngồi ở vị trí thứ nhất đếm ngược, thậm chí có mấy lần vô duyên với chín mươi chín tên hàng đầu, danh tiếng dần sụt giảm.

.....

Đỉnh Ám Vô Phong cuồng phong chớp giật, gian nhà tranh thấp bé ở trong cuồng phong run rẩy nhưng sừng sững không ngã, vĩnh viễn không thay đổi.

Kèo kẹt

Một tiếng khê vang, cửa gỗ bị mở ra từ bên trong, một thiếu niên tuấn tú vóc dáng cao ráo từ bên trong đi ra.

Thiếu niên sắc mặt thản nhiên chậm rãi đi ra trăm trượng rồi ngoái đầu nhìn nhà tranh, ánh mắt lộ vẻ trút gánh nặng.

- Phù...may quá, thật may!

Phong Liệt khê thở ra, chậm rãi bước xuống đỉnh núi.

Mặc dù hần rất tin vào long ngục không gian nhưng khi bình yên vô sự đi ra thì hần kiểm không được thở phào.

Dù sao vô quang bí cảnh thủ hộ này thật sự quá bí ẩn, chẳng những không biết tu vi là cỡ nào, thậm chí có phải là con người hay không khó mà nói, khiến Phong Liệt rất kiêng dè.

Hơn nữa hình như truyền tống trận cũng là lạ, mười tám viện phái dùng chung một truyền tống trận vậy mà không sai lầm chút nào truyền hần về đúng chỗ.

Hần còn tưởng tượng có thể nào lầm lẫn truyền hần đến ma khí viện không, chỗ đó đối với hần là nơi chôn xác.

Phong Liệt cười khê, lắc đầu, đón ánh chiều tà bước nhanh đi xuống núi, quay về chỗ của mình.

Cùng lúc đó, sâu trong lòng núi viện phái, một người đàn ông trung niên điển trai ngồi xếp bằng từ từ mở mắt ra, đáy mắt sâu thẳm lóe tia kinh ngạc.

Gã cười khê, thở dài lầm bầm:

- A, tiểu tử này thật khiến người ngoài ý muốn. Đáng tiếc người chỉ có thời gian trăm năm, đừng làm cho ta thất vọng.

Tin tức Phong Liệt trở về từ bí cảnh không qua giây lát đã truyền khắp Ám Vô Phong, thoáng chốc dậy lên oanh động.

Đi trên đường núi, trong đệ tử tới lui hề là đệ tử đời sáu trăm tám mươi bốn đều sẽ khom người hành lễ, về mặt ai nấy lộ ra kính sợ.

Phong Liệt từ trong đề tài đệ tử tới lui dần hiểu chút tình huống đại tái trong giáo.

Đặc biệt là khi hắn nghe nói cuộc chiến xếp hạng viện phái chưa bắt đầu thì kiềm không được thở phào.

Hắn là đại sư huynh đời sáu trăm tám mươi bốn, nếu không thể vào giây phút này ra chút sức cho sư môn thì đúng là hết nói nổi.

Một lát sau, hắn đi về viện của mình.

Phong Liệt còn chưa bước vào đã nghe bên trong truyền ra giọng trong trẻo êm tai của Yên, Lục, khiến lòng hắn xẹt qua âm áp, khóe môi cong lên.

Tiểu Yên yêu kiều đứng trong sân, tay nắm một thanh trường kiếm lóe bạc không ngừng vung, chân mày thanh nhú lại, trên mặt thỉnh thoảng lộ vẻ suy tư.

Đột nhiên mắt nàng sáng lên, xoay người kêu Tiểu Lục ở không xa:

- Tiểu Lục, mau đến đây! Người ta vừa lĩnh ngộ được chiêu này vài phần, mau đến thử uy lực xem sao!

Tiểu Lục đang lười biếng ngồi trên ghế đá, tay chống cằm, mắt đẹp thẫn thờ nhìn Tiểu Dạ ngồi trên bãi cỏ ăn ngòмо ngoàm.

Nghe Tiểu Yên gọi, nàng không ngẩng đầu lên, nhún mũi, mắt kiên nhẫn nói:

- Ai dà! Người ta không tới! Dù gì chúng ta không thể đi tham gia đại tái, đáng giận hơn là sư huynh cũng không trở lại, luyện công chăm chỉ như vậy có ích gì đâu chứ!

Tiểu Yên cười hì hì cất đi trường kiếm, bước tới gần nói:

- Hì hì! Thì ra là quá nhớ sư huynh, không có tâm tình luyện công nha?

Lục hằm hừ nói:

- Đúng thì sao? Hừ! Sư huynh rất đáng giận! Lặng lẽ hơn mười ngày, ta quyết định rồi, nếu trong vòng ba ngày hắn còn chưa xuất hiện thì ta...ta liền...

Lúc này từ ngoài sân vang giọng nam đùa cợt hỏi:

- Thì nàng làm sao?

- Ta sẽ không cho hắn ăn bột nữa...a? Sư huynh?

Tiểu Lục đang vẽ mặt buồn bực hươ nắm tay thì chợt Tiểu Yên vẽ mặt vui mừng nhìn ra ngoài sân, nàng cũng vội vàng xoay người nhìn lại. Nàng giật mình thấy bóng dáng khiến nàng ngày nhớ đêm mong, thân mềm mại run lên, tinh thần kích động.

- Sư huynh! Người trở lại rồi ?

- Sư huynh!

....

Hai nàng ngơ ngác chốc lát rồi tỏ ra vui vẻ như én bay về tổ nhào vào ngực Phong Liệt, líu ríu hoan hô không thôi.

- Sư huynh, sao người biến mất lâu như vậy?

- Đúng đó sư huynh! Người còn không trở về thì Tiểu Lục định không cho người ăn bột nữa kia! Hì hì!

- Tiểu Yên đáng ghét! Người ta có nói thế đâu!

- Ha ha, được rồi được rồi, ta trở lại rồi đây! A? Lục, mấy ngày này không gặp lại to lên nha!

- Sư huynh xấu xa, không được đụng!

- Ha ha ha ha!

Phong Liệt sung sướng cười, ôm eo hai nàng, tâm tình sảng khoái.

Bây giờ Tiểu Lục được hân mưa móc nên dáng người càng đầy đặn mê người, mắt đôi khi xẹt qua vẻ mỉa mai hoặc khiến hân rục rịch, lòng ngứa ngáy.

Tiểu Yên thì còn có một phần thiếu nữ ngại ngùng, muốn mà e ấp khiến hân muốn ngừng mà không được.

Ôn nhu hương, phần mộ của anh hùng.

Có hai mỹ nhân làm bạn bên người, Phong Liệt bất giác cảm thấy những chuyện buồn rầu đều bị quăng lên chín tầng mây, chỉ muốn nói chuyện gió trăng.

Thân mật với hai nàng chốc lát, Phong Liệt sai người hầu đi chuẩn bị đồ ăn, vừa ăn vừa nghe hai nàng miêu tả tình hình đại tái trong giáo trong thời gian này.

Vốn hân định kêu Lý U Nguyệt đi ra cùng nhau ăn cơm, nhưng lúc này nàng đang vui vẻ mở từng kinh mạch, không thêm để ý ăn nên hân đành để mặc.

Còn Lan Tiểu Y, Phong Liệt tạm thời không định thả nàng ra, dù sao đột nhiên xuất hiện một cao thủ cương khí cảnh thân phận không rõ ràng thì khó tránh khỏi khiến cao thủ trong viện chú ý.

Mặc dù ám võ viện nhìn như rời rạc, đi dạo đều là đệ tử cấp cấp, nhưng đây cũng chỉ là biểu tượng mà thôi. Đường đường là một trong viện phái Ma Long giáo mà không có một ít cao thủ trông giữ thì chỉ có đồ ngốc mới tin tưởng.

- Sư huynh, lần này đại tái trong giáo có rất nhiều người tham gia báo danh! Chỉ ám võ viện chúng ta thôi đã có hai trăm người rồi, nghe nói nhân số nhiều nhất là kiên võ viện, tham gia báo danh đến hơn hai ngàn người.

Phong Liệt hút mạnh chân long trụ trong tay, mơ hồ hỏi:

- A? Vậy thành tích của ám võ viện chúng ta ra sao?

265. Chương 303 : Lại Đến Núi Tử Dương

Đệ tử kiên võ viện có số người nhiều nhất, số tham gia đại tái nhiều cũng là bình thường, nhưng trong kiên võ viện thường hiếm ra cao thủ hàng đầu.

Trong lịch sử Phong Liệt biết rõ thì có nhiều cao thủ hàng đầu nhất là ba viện phái ma khí viện, thiên võ viện và thương võ viện

Đặc biệt là thương võ viện sản xuất ra thiên tài, từng có một lần đại tái trong giáo, trong chín mươi chín tên lôi chủ có năm mươi tám người đến từ thương võ viện, khiến mười bảy viện phái khác theo không kịp.

Tiểu Yên mềm giọng đáp:

- Ám võ viện chúng ta trong năm ngày nay đã có chín người được đến thập phẩm ma long lệnh, trong đó Trương Đại Tài và Tần Trọng. Nhưng ngoài chín người này ra, số còn lại đa phần bị đào thải.

Tiểu Lục ở bên cạnh bổ sung nói:

- Diệp Thiên Tử xem như có hy vọng, nghe nói nàng liên tục thắng bảy trận.

- Ồ?

Trong mắt Phong Liệt có chút bất ngờ, nhưng hân suy nghĩ lại thì liền hiểu.

Diệp Thiên Tử sớm đã luyện địa cấp chiến kỹ của Diệp gia, 'ma long trăm thiên quyết', mặc dù chưa luyện thành nhưng không phải đệ tử cùng cấp bình thường có thể đối phó được.

Phong Liệt ngẫm nghĩ, hỏi:

- Đến bây giờ có xuất hiện cao thủ nào không?

- Có đó! Thương võ viện Đông Phương Trác ở ngày thứ nhất đại tái thắng trăm trận, đối thủ của hắn gần như một chiêu bại trận.

- Còn có Long Khuynh Vân, Hồng Phi Dương, Đông Phương Chiến, Lý Phong, Nhạc Đông Thần đều bá chiếm một tòa lôi đài, đến nay chưa từng thua! Sư huynh, khi nào người sẽ đi tham gia? Nếu mà người đi thì chắc chắn lợi hại hơn cả họ!

Tiểu Lục vẻ mặt mong chờ nói, đôi mắt nhìn Phong Liệt lấp lánh tia sáng.

Phong Liệt cười khê nói:

- Ha ha, chờ một lúc nữa xem sao.

Đối với việc đánh Long Khuynh Vân, Hồng Phi Dương, Đông Phương Chiến thắng thì hắn không chút bất ngờ.

Mặc dù bọn họ cùng là đệ tử thứ sáu trăm tám mươi bốn nhưng bản thân có thiên phú xuất chúng, đã trở thành cao thủ cương khí cảnh, thậm chí Hồng Phi Dương, Đông Phương Chiến đều đến chân khí cảnh tam tầng, lấy thực lực như vậy nổi bật trong hàng ngàn vạn đệ tử cấp thấp là chuyện rất bình thường.

- A? Sư huynh, chúng ta cũng có thể đi ư?

Tiểu Lục nghe Phong Liệt nói vậy thì vui sướng nhảy dựng.

Tiểu Yên cũng vẻ mặt mừng nhưng sau đó hơi buồn nói.

- Tiểu Lục, hai chúng ta đi theo sẽ gây phiền phức cho sư huynh, ở nhà chờ đi thôi.

Tiểu Lục nghe vậy liền sụ mặt, chậm rãi cúi đầu, mặt viết rõ thất vọng nhưng không phản bác.

Trong lòng họ biết rõ mình ở ám võ viện bình yên vô sự là vì có Lãnh Phi Hồng đặc biệt chăm sóc.

Một khi đi ra ám võ viện, sợ rằng sẽ dẫn đến phiền phức.

Phong Liệt nhìn hai nàng, thầm thở dài, trong mắt càng nhiều yêu thương hơn.

Hắn suy nghĩ một lát, cười nói:

- Yên tâm đi, ta có cách mang các nàng đi.

Tiểu Lục ngẩn ra, hồi hộp hỏi:

- A? Thật hả?

Phong Liệt buồn cười nói:

- Đương nhiên là thật, có khi nào sư huynh lừa các nàng chưa nào?

- Ủ ừ ừ! Tuyệt quá đi! Rốt cuộc có thể đi ra ngoài xem, khoảng thời gian này sắp bị ngộp chết!

Tiểu Lục vui sướng reo hò.

- Ha ha!

- ...

Phong Liệt ăn uống no nê rồi lại rửa mặt, súc miệng một phen, mặt nhọc biến mất. Hắn thay đồ, có hai nàng vây quanh sáng khoái ra viện.

Tiểu Lục ôm tay trái Phong Liệt, ngửa đầu hơi lo âu nhìn Phong Liệt, nói:

- Sư huynh, chúng ta cứ đi như vậy xem đại tái ư?

- Không, chúng ta đi trước Tử Dương Sơn một chuyến mua ít đồ.

Phong Liệt nói rồi phất tay, thả ra lưu tinh phi chu.

Cửa phi chu tự động mở ra, ba người vào trong. Đang lúc Phong Liệt sắp đóng cửa thì một bóng đen vào một cái như tia chớp bay vào phi chu.

- Ủa? Dạ? Tiểu tử nhà ngươi cũng đi theo góp vui làm gì?

- Hì hì! Tiểu tử này cũng muốn đi!

- ...

Phong Liệt buồn cười nhìn nhìn Tiểu Dạ hiện giờ đã có chút thần tuấn, đạt đến sơ kỳ nhất cấp long thú, không đuổi nó xuống.

Lát sau, lưu tinh phi chu đen như mực trước ánh mắt chăm chú của đám đệ tử từ từ bay lên trời, chớp mắt biến mất không còn bóng dáng.

- Mau nhìn kìa! Đó là lưu tinh phi chu của đại sư huynh đó ư? Đại sư huynh định đi tham gia đại tái à?

- Nói nhảm! Lúc này ra ngoài đương nhiên là đi tham gia đại tái rồi ! Mau đi thôi! Chúng ta cũng đi! Nhất định phải nhìn xem đại sư huynh dạy dỗ đám viện phái khác như thế nào!

- A? Đại sư huynh rốt cuộc xuất quan rồi ư? Đại tái có trò hay đây!

- Đại tái trong giáo lần này ám võ viện chúng ta có đại sư huynh ở chắc chắn có thể chiếm cứ một tòa lôi đài!

- Hừ! Chiếm cứ một tòa lôi đài tính cái gì? Lấy thực lực đại sư huynh chen chân vào hàng cao thủ sơ kỳ cường khí cảnh thì e rằng đoạt quán quân đều không thành vấn đề.

- Đây cũng chưa chắc à, ta nghe nói năm nay có mấy viện phái xuất hiện vũ khí bí mật, thế mạnh mẽ á...

- ...

- ...

Một số đệ tử ám võ viện vốn thiếu hứng thú với đại tái bây giờ biết Phong Liệt định tham gia thì vẻ mặt hưng phấn kêu gọi bạn bè vội vàng chạy tới chỗ đại tái.

Hiện tại có thể nói Phong Liệt giàu sự, đặc biệt là chuyến đi vô quang bí cảnh, trong số tài sản hẩn cướp được chỉ long tinh đã hơn ngàn vạn, cộng thêm một ít đan dược, tài liệu, pháp bảo có thể đổi long tinh, có hai ngàn vạn dư sức.

Cho nên ra vào lưu tinh phi chu cực kỳ hao phí long tinh này đối với hẩn bây giờ không có chút áp lực.

Tốc độ của lưu tinh phi chu cực nhanh, chốc lát đã đến Tử Dương Sơn.

Phong Liệt để lưu tinh phi chu ngừng ở một cửa hàng lớn nhất 'Thần Khí Các', rồi để Tiểu Yên, Tiểu Lục, Dạ ở bên trong, một mình đi ra ngoài hướng tới cửa hàng.

Mặc dù phi chu ngừng ở cửa hàng người đến người đi rất là bắt mắt nhưng không phải đặc biệt duy nhất. Một số có tiền có thế thế gia công tử cũng làm như vậy, người xung quanh ánh mắt chỉ hơi kinh ngạc rồi thôi.

Nhưng cũng có một số người nhận ra tọa giá của Phong Liệt, lặng lẽ chuẩn bị báo cáo với một vài người.

Thần Khí Các là cửa hàng lớn nhất Ma Long giáo, chi nhánh trải rộng ở khắp đại lục, bên trong kinh doanh mọi thứ liên quan đến long võ giả, có thần binh, áo giáp, đan dược, công pháp và một ít tài liệu có tính phụ trợ, cái gì cần có đều có.

Thậm chí là vô giá như huyết tủy đan, một ít có thể cho cao thủ long võ thân thể tàn khuyết, thọ mệnh khô cạn đoạt xá thân thể, tất cả đều có tại đây.

Tóm lại Thần Khí Các là chỉ cần người có long tinh thì không có gì là không mua được.

Phong Liệt đi vào Thần Khí Các rồi hơi đánh giá hoàn cảnh bên trong, trực tiếp đi lên lầu.

Rất nhanh có một thị giả trẻ tuổi bước nhanh nghênh đón.

Thị giả đi theo sau lưng Phong Liệt, cung kính dò hỏi:

- Vị khách quan này, xin hỏi người cần cái gì?

Phong Liệt nói:

- Ta muốn mua ít thứ dịch dung.

Hắn vừa nói vừa không ngừng đi lên thang lầu.

Thị giả ngẫm nghĩ một lúc, cười nói:

- Nếu người chỉ cần cái này thì chỉ cần ở lầu một, không cần phiền phức đi đi lên lầu.

Phong Liệt thuận miệng nói:

- Cấp bậc lầu một quá thấp, ta muốn hàng cao cấp, có hàng mặt nạ dịch dung cấp huyền bảo không?

- A?

Thị giả vẽ mặt ngu ra, lấp bắp:

- Mặt...mặt nạ dịch dung cấp huyền bảo?

266. Chương 304 : Huyết Ảnh!

Dịch dung phẩm là thứ không thể thiếu của long võ giả, nhưng đối với đa số long võ giả thì thường sử dụng dịch dung được vật.

Phong Liệt lại cảm thấy sử dụng dịch dung được vật một lần, hai lần còn được, nếu bình thường sử dụng thì hơi phiền phức.

Mặt nạ dịch dung cấp linh bảo tiện lợi rất nhiều, giá khá đắt, long võ giả cấp thấp chịu không nổi.

Còn mặt nạ cấp huyền bảo thì hiển nhiên ngay cả thị giả cũng chưa từng nghe nói, không biết trong cửa hàng có thứ này không.

Nếu không phải thấy Phong Liệt khí chất bất phàm, ngôn ngữ bình tĩnh thì thị giả suýt chút tưởng hắn đến gây rối.

Trong khi thị giả ngẩn ra thì Phong Liệt đã lên lầu ba, ngựa quen đường cũ đi tới chỗ người đàn ông trung niên bụng to ở tận cùng tầng lầu.

Người đàn ông trung niên mới mặt mày hớn hở đưa tiễn một khách hàng lớn, đột nhiên thấy Phong Liệt đi hướng mình thì ngay ngẩn.

Mặc dù trông Phong Liệt tuổi rất trẻ nhưng làm nghề như họ kỵ nhất chính là trông mặt mà bắt hình dong, vậy nên tên mập dù trong lòng có chút nghi hoặc nhưng vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp, nói:

- Vị đại ca này, người cần cái gì?

Phong Liệt nhìn tên mập, có chút thẩn thức. Kiếp trước hắn cùng tên mập giao tiếp khá nhiều, nhưng đời này thì là lần đầu tiên gặp mặt.

Hắn định mở miệng nhưng do dự một chút, sau đó khẽ cười nói:

- Lý quân sự, ta cần mấy tấm mặt nạ dịch dung cao cấp, đưa thứ tốt nhất cho ta xem, ta không thiếu long tinh.

Tên mập ngẩn ra rồi quen thuộc nói:

- A? Cái này dễ thôi! Ta có mặt nạ từ nhất đến cửu phẩm linh bảo, từ ba trăm đến mười vạn long tinh, giá cả khác nhau, không biết đại ca muốn giá nào?

Gã thích nhất là khách hàng nói mình không thiếu long tinh, dù là thật sự hay giả dối thì gã vẫn lời chắc rồi.

Gã vừa nói vừa lén lút đánh giá Phong Liệt, thấy chưởng ngự lệnh bài bên hông Phong Liệt thì mặt càng cười rạng rỡ.

Vốn gã đang sợ Phong Liệt mua không nổi hàng cao cấp, nhưng thấy lệnh bài đó rồi thì chút lo lắng tan thành mây khói.

Phong Liệt ánh mắt hơi chớp lóe, trực tiếp nói thẳng:

- Đưa ta ba tấm cửu phẩm, ngoài ra ta muốn một mặt nạ cấp huyền bảo!

- A? Người làm sao biết ta có này... Ha ha, xem ra đại ca cũng hiểu biết cửa hàng của ta quá chứ!

Tên mập con người co rút, lòng thầm rung động.

Gã chẳng những rung động Phong Liệt một hơi lấy ba mặt nạ cao cấp linh bảo, càng chấn động hẳn muốn một tấm mặt nạ huyền bảo.

Gã đúng là có một tấm mặt nạ huyền bảo nhưng nó mới đến hàng chưa được ba ngày, vốn định tham gia đấu giá.

Phong Liệt đối với lời của tên mập chỉ cười cười nhưng tim bỗng đập nhanh.

Hắn từ lời nói của tên mập có thể nghe ra chuyện này hẳn đi không muộn, thầm mừng như điên.

Lần này hắn đến Thần Khí Các vốn chỉ định mua hai mặt nạ che mặt cho Tiểu Yên, Tiểu Lục mà thôi.

Nhắc đến mặt nạ huyền bảo chẳng qua hắn chợt nghĩ đến một việc.

Không ngờ hắn đến đúng lúc, thật là niềm vui bất ngờ.

Liên quan đến tấm mặt nạ này hắn chỉ mơ hồ nhớ thời gian.

Hắn dựa vào ký ức kiếp trước chẳng những biết Thần Khí Các từng có một tấm mặt nạ huyền bảo cửu phẩm, còn biết kỹ càng nguồn gốc và chủ nhân tiếp theo sẽ là ai, thậm chí hiểu công dụng của mặt nạ nhiều hơn cả tên mập.

Tên mập trước tiên khiến một thị giả đưa lại ba mặt nạ linh bảo cửu phẩm bày trước mặt Phong Liệt.

Gã cười hì hì giới thiệu nói:

- Phong ca, ba mặt nạ linh bảo cửu phẩm đã xem như báu vật trấn cửa hàng chúng ta, chỉ có ba tấm.

- Chúng chẳng những có thể tùy ý biến ảo hình dạng mà còn đem đến tác dụng che giấu hơi thở, đặc biệt có thể ngăn cản cao thủ tinh thần lực tra xét, tuyệt đối không xảy ra sơ sót.

Phong Liệt không lấy làm kỳ tên này có thể kêu lên dòng họ của mình, chưởng ngự lệnh bài treo ở hông chính là bằng chứng về thân phận của hắn rõ ràng nhất. Hiện giờ ở Ma Long giáo chỉ cần không phải mắt mù tai điếc thì e rằng không mấy ai không biết hắn.

Ba mặt nạ linh bảo cửu phẩm chứa trong cái hộp to cỡ bàn tay, Phong Liệt mở ra liếc sơ một cái, nhẹ gạt đầu.

Sau đó hắn giao một nhẫn trữ vật có ba mươi vạn long tinh cho tên mập, cất đi cái hộp.

Tên mập thấy Phong Liệt rộng rãi như vậy, giao ra ba mươi vạn long tinh mà không chớp mắt cái nào thì rất kinh ngạc.

Ba mươi vạn long tinh không phải con số nhỏ, ngay cả rất rất nhiều cao thủ cương khí cảnh chưa chắc lấy ra được.

Nhưng may là gã có gặp nhiều trường hợp lớn, mặc dù đáy lòng cực kỳ kinh ngạc nhưng không lộ ra mặt.

Như vậy là gã càng mong chờ hàng loạt giao dịch tiếp theo, cũng cho đến lúc này gã mới tin có lẽ Phong Liệt thật sự có khả năng mua được thứ kia.

Đương nhiên, điều cũng là hiệu quả mà Phong Liệt muốn.

Nếu ngay cả ba mươi vạn long tinh hấn cũng trả không nổi thì tên mập này tuyệt đối sẽ không mang hấn đi xem hàng.

- Phong ca, thứ đó ở trong phòng tối hầm ngầm, mời đi theo ta!

- Ừm, mời!

Phong Liệt đi theo tên mập xuống ba tầng lầu, một trước một sau đi hướng tầng hầm.

Thị giả trẻ tuổi lúc trước đang đứng ở cầu thang trông thấy Phong Liệt được đại quản sự cửa hàng mình đích thân dẫn đường thì giật mình.

Gã biết rõ có thể được Lý mập dẫn đi tầng hầm thường là khách hàng lớn có cỡ vài chục vạn long tinh trở lên.

Một lát sau, trong một gian tầng hầm, một hộp sắt vuông vức ba thước bày ở trước mặt Phong Liệt.

Lý mập bàn tay to nhẹ ấn mép hộp, chỉ nghe một tiếng *ong* khẽ, nắp hòm chậm rãi rộng mở ra.

Phong Liệt lòng máy động, cái hộp thôi đã là cao cấp linh bảo, đúng là xa xỉ.

Ngay sau đó, sát ý lạnh lẽo và mùi máu đậm đặc thấm lòng người lan tràn nguyên căn phòng tối. Phong Liệt thẳm giật mình.

Tên mập biểu tình nghiêm túc, hít một hơi, giới thiệu với Phong Liệt:

- Phong ca, đây chính là mặt nạ huyền bảo cứu phẩm, huyết ảnh!

Phong Liệt từ từ tiến lên nhìn cái hòm, chỉ thấy một mặt nạ đỏ như máu đang lẳng lẳng nằm ở đáy hòm, tựa như một giọt máu đỏ thẫm, đỏ rực rỡ.

Phong Liệt lòng dậy sóng, mặt nạ huyết ảnh này có lẽ người bình thường không hiểu nhiều nhưng hấn biết rõ, nó vốn là báu vật bổn mệnh của Phong Nhấn Thiên, minh chủ tổ chức sát thủ đệ nhất đại lục 'Phong Sát Minh', lai lịch to khủng khiếp.

Đáng tiếc mọi thứ thành mây khói dĩ vãng, mấy chục năm trước Phong Nhấn Thiên đột nhiên chết trong nhà, thành vụ án bí ẩn.

Lúc này nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện bên ngoài mặt nạ có vô số vết rạn như mạng nhện, dường như chỉ đụng khê vào sẽ thành mảnh vụn.

- Tầm mặt nạ này trừ ẩn giấu tiếng động, che đi thân hình, tránh né thần thức tra xét ra còn có công năng khác, chính là huyết độn ngàn dặm.

Lý mập từ từ nói:

- Nhưng bây giờ nó bởi vì hơi có tổn hại, công năng huyết độn đã yếu đi vài phần, nhưng vẫn có cơ may tu sửa.

Phong Liệt lắc đầu, bật cười nói:

- E rằng không chỉ là yếu đi vài phần? Còn tu sửa hả? Phong Nhấn Thiên đã chết nhiều năm như vậy mà mặt nạ bị tổn hại đến tận đây. Ha ha.

Lý mập lúng túng ho khan:

- A? Khụ khụ!

Gã vì bán được đồ nên đương nhiên toàn nói lời dễ nghe.

267. Chương 305 : Thành Giao

Thật ra công năng huyết độn của mặt nạ gần như hoàn toàn đánh mất, hơn nữa bởi vì chất liệu mặt nạ cực kỳ đặc biệt, đến nay chưa từng có ai tìm ra tài liệu thích hợp để tu sửa nó.

Nếu không thì vô số ẩn thế cường giả sớm nghe tiếng mà đến, tranh giành mặt nạ đầu rơi máu chảy, không có khả năng bình an đặt ở chi nhánh Thần Khí Các.

Phong Liệt quan sát một lát, bình thản nói:

- Lý quân sự, nói cái giá đi!

Phong Liệt quan sát 'huyết ảnh' một lát, thản nhiên nói:

- A? Cái này...

Lý mập vừa sờ cằm vừa trầm ngâm, lén đánh giá biểu tình của Phong Liệt, lòng thầm đoán tâm tư hắn.

Gã không cho rằng Phong Liệt có thể nổi tầm mắt nạ này, nhưng thân phận hiện tại của hắn không đơn giản.

Người ở bên ngoài thấy tất cả việc Phong Liệt làm sau lưng thường có bóng dáng của cao tăng ám vệ viện như là Lãnh Phi Hồng.

Cho nên trong lòng Lý mập đoán không ra mặt nạ rốt cuộc là Phong Liệt muốn hay là ám vệ viện muốn.

Đương nhiên, những chuyện này gã chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng, tuyệt đối không thể nói ra ngoài.

Trầm ngâm một lát sau, Lý mập trịnh trọng nói:

- Phong tiểu ca, Thần Khí Các chúng ta vốn định đem 'Huyết ảnh' đặt ở hội đấu giá, giá khởi điểm sơ bộ là một trăm vạn long tinh. Theo kinh nghiệm đấu giá nhiều năm của Thần Khí Các thì cuối cùng giá thành giao chắc khoảng hai ngàn vạn long tinh...

Phong Liệt khinh thường cười nói:

- A...Lý quân sự, người cho rằng sẽ có người bỏ ra hai ngàn vạn long tinh mua huyền bảo chỉ có công năng cực phẩm pháp bảo sao? Huống chi người ta còn phải từng giây phút đề phòng cao thủ Phong Sát Minh ám sát. Trước không nói đến vấn đề giá cả, buộc mua bán này e rằng ngay cả cao thủ hóa đan cảnh cửu tầng cũng chưa chắc dám làm.

- A...

Lý mập mặt cứng ngắc, mấy lời Phong Liệt nói hoàn toàn đánh và điểm mấu chốt.

Mặt nạ 'Huyết ảnh' này liên lụy rất lớn, một khi lộ ra trong hội đấu giá thì khó bảo đảm sẽ không dẫn đến cao thủ Phong Sát Minh.

Phong Sát Minh là một tổ chức sát thủ vô pháp vô thiên, không nể mặt cả mười chân long giá phái trên đại lục.

Nếu họ nghe tiếng gió thì khả năng trả tiền không lớn, có khả năng nhất là cướp, đây không phải kết quả Thần Khí Các muốn.

Nếu không phải bị buộc bắt buộc dĩ thì mặt nạ 'Huyết ảnh' thật sự không thích hợp lộ ra trong hội đấu giá.

Lý mập trầm ngâm một chút, cắn răng nói:

- Phong tiểu ca, nếu như ám vệ viện các người thật sự muốn thì một...một ngàn vạn long tinh!

Phong Liệt thản nhiên nói:

- Hai trăm vạn long tinh! Một cực phẩm linh bảo chẳng qua là năm mươi vạn long tinh mà thôi, thêm một trăm năm mươi vạn, xem như là mua một hy vọng xa vời có lẽ tu sửa được.

Thật ra đối với Phong Liệt thì dù mặt nạ này bán hai ngàn vạn cũng là vật siêu giá trị, nhưng hắn biết rõ hiện tại mặt nạ không đáng giá trên trời như thế.

Lúc này Lý mập nghe Phong Liệt ra giá hai trăm vạn thì con mắt tí hí sáng lên.

Không phải nói giá cả khiến gã vừa lòng, chỉ bởi vì Phong Liệt có thể lấy ra hai trăm vạn thì chứng minh hắn thật có khả năng mua mặt nạ.

Gã chậm rãi lắc lắc đầu, nói:

- Thấp nhất tám trăm vạn! Nếu không thì không đủ cả phần chúng ta giao cho người ủy thác.

- Ba trăm vạn! Không nhiều hơn được nữa, mất ba trăm vạn mua một cực phẩm linh bảo có thể chuốc vạ vào thân đã rất là không đáng giá.

Phong Liệt nói xong dời mắt, trên mặt lộ biểu tình khó mà lấy hay bỏ, hình như Lý mập còn ra giá nữa thì hẳn sẽ rời đi.

Lý mập hơi nhú mày, giá ba trăm vạn thật sự quá thấp, ngay cả vốn liếng cũng không lấy lại được.

Lý mập nói:

- Sáu trăm vạn!

Phong Liệt nói:

- Ba trăm năm mươi vạn!

Lý mập nói:

- Năm trăm vạn!

Phong Liệt nói:

- Thành giao!

Lý mập chưng hửng:

- Hả?

...

Lý mập kinh ngạc nhìn Phong Liệt, hẳn biểu hiện lại khiến gã cực kỳ sửng sốt.

Gã vốn tưởng Phong Liệt sẽ ép giá thấp nữa, nhưng gã không có khả năng lại giảm thêm. Năm trăm vạn long tinh trừ đưa chủ bán bốn trăm hai mươi vạn, Thần Khí Các chỉ kiếm được tám mươi vạn, đối với cuộc làm ăn mạo hiểm lớn như vậy kiếm lời không nhiều lắm.

Gã cười khổ lắc đầu, cứ cảm thấy giao tiếp cùng Phong Liệt ra ngoài ý định.

Nhưng dù kiếm lời dường như không nhiều lắm, tuy nhiên chỉ ba ngày đã kiếm được tám mươi vạn, cũng xem như món hời lớn rồi. Lý mập mở cờ trong bụng.

Phong Liệt cười tủm tỉm, đương nhiên hẳn biết đây là giá thấp nhất của Thần Khí Các.

Bởi vì kiếp trước Sở Huyền lấy giá nội bộ bốn trăm tám mươi vạn có được.

Đời này hẳn không là dòng chính ma khí viện, quan hệ với Thần Khí Các rất xa xôi, tổn thêm hai mươi vạn long tinh cũng không tính là gì.

Phong Liệt ở trong vô quang bí cảnh thu được long tinh đa số dùng ở tu sửa trấn long bia, bây giờ trong tay còn lại chưa đến một trăm vạn long tinh.

Nhưng hẳn hiện đang có các loại tài liệu, đan dược, xác long thú chất cao như núi, giá trị không thể đo lường, hơn nữa

268. Chương 306 : Phát Diên (1)

- Phong tiểu ca tuổi còn trẻ đã đảm nhiệm trách nhiệm to lớn chống ngự ám võ viện, tiền đồ không thể đo lường! Sau này hy vọng tiểu ca ghé đến tệ điểm nhiều hơn!

- Ha ha! Nói hay, nói hay!

- ...

Lát sau Phong Liệt cầm cử phẩm huyền bảo mặt nạ ‘Huyết ảnh’, bước chân nhẹ nhàng đi ra khỏi Thần Khí Các, tâm tình rất tốt.

Mặt nạ này nếu rơi vào tay người khác thì có lẽ vĩnh viễn không khả năng tu sửa, nhưng nằm trong tay Sở Huyền muốn sửa lại nó không có việc gì khó.

Bây giờ, Phong Liệt nghĩ đến không lâu sau sẽ có vũ khí ám sát kiêm chạy trốn giúp ích rất lớn thì kiềm không được lảng lảng.

Thậm chí có ‘Huyết ảnh’ trong tay đã không thua uy lực luyện đến tiểu thành thiên cấp thân pháp chiến kỹ ‘ma long ám ảnh độn’ của ám võ viện, giải quyết vấn đề tốc độ của hắn quá chậm.

Bên ngoài Thần Khí Các có vô số người đến đi, nội bộ thị giả thấy Lý mập cung kính đưa Phong Liệt rời đi khỏi cổng lớn, ai nấy kinh ngạc muốn rớt tròng mắt, đều suy đoán thân phận của hắn.

Phong Liệt ra vào Thần Khí Các một chuyến chưa tới một khắc đồng hồ, lưu tinh phi chu vẫn đang ngừng ở đất trống trước cửa.

Phong Liệt mở cửa bước vào trong, thấy Tiểu Yên, Tiểu Lục đang cầm đồ ăn vặt trên đùi Tiểu Dạ, khiến hắn lắc đầu, bật cười.

Tiểu Yên ngẩng đầu, tò mò hỏi:

- Sư huynh, người lo xong việc rồi hả?

- Ủ, đây là cho các nàng, hơi thay đổi diện mạo rồi chúng ta đi khu đại tái.

Phong Liệt nói, ném hai hộp nhỏ cho Tiểu Yên, Tiểu Lục.

- Ủa? Đây là cái gì nha? Mặt nạ? A! Hình như là mặt nạ cao cấp linh bảo! Chắc là đắt lắm?

- Ủa? Chúng ta có thể thay đổi mặt mày! Tốt quá, vậy là không sợ bị người khác nhận ra rồi! Sư huynh, người thật tốt! Hi hi!

- Sư huynh, chắc là tốn nhiều long tinh lắm?

- ...

Tiểu Yên, Tiểu Lục cầm mặt nạ mỏng như cánh ve màu bạc, rất là vui sướng, vội nhỏ máu nhận chủ cất vào trong người.

Sau đó khuôn mặt hai nàng tùy theo tâm ý dần biến ảo, rất là kỳ diệu, hai nàng chơi rất vui.

- Ha ha! Yên tâm đi! Sư huynh ta bây giờ không thiếu nhất chính là long tinh!

Phong Liệt khẽ cười, tay cầm hai trường kiếm cao cấp linh bảo chuẩn bị cho Tiểu Yên, Tiểu Lục.

Nhưng hắn định đợi qua vài ngày tiên hoa luyện thiên lô thăng cấp rồi mới cho họ niềm vui bất ngờ.

Một lát sau, Phong Liệt phát động lưu tinh phi chu chuẩn bị đến sân đại tái.

Nhưng tiếp theo, đang lúc lưu tinh phi chu từ từ dâng lên thì đột nhiên một tiếng *Ầm!* rõ to, lưu tinh phi chu bị một áp lực từ trên đè lại xuống đất.

- A? Có chuyện gì vậy?

Tiểu Yên, Tiểu Lục kinh kêu.

Phong Liệt nhướng mày, sắc mặt trầm xuống.

Đang lúc hắn định đi ra xem thì bên ngoài đã vang một giọng kêu ngạo:

- Tiểu súc sinh! Mau chóng lăn ra đây cho ta!

- Đi! Chúng ta ra ngoài xem thử!

Phong Liệt nói với Tiểu Yên, Tiểu Lục như vậy, rồi mở cửa lưu tinh phi chu, chậm rãi bước ra ngoài.

Mới vừa ra tới, hắn phát hiện cách lưu tinh phi chu hơn mười trượng có một người đàn ông trung niên mặc trang phục trường lão ma khí viện, đang dùng đôi mắt tam giác âm tà đánh giá hắn. Đằng sau lưng đệ tử trung tâm là mấy chấp sự ma khí viện.

Phong Liệt biểu tình ngây ra, mắt nheo lại.

Hắn không biết ai trong số họ, nhưng xem trang phục thì đầu lĩnh chắc là cao thủ cường khí cảnh của ma khí viện.

Lúc này Tiểu Yên, Tiểu Lục, và Tiểu Dạ đều đi ra khỏi lưu tinh phi chu, nhìn đằng trước đứng một đám người, cực kỳ kinh ngạc.

Tiểu Yên và Tiểu Lục hơi thay đổi mặt mày, dù vẫn là xinh đẹp động lòng người nhưng khác rất lớn với ban đầu, nếu không phải người quen thân thì rất khó nhận ra bọn họ.

Khuôn mặt trứng ngỗng của Tiểu Yên biến tròn chút, tăng thêm đáng yêu.

Khuôn mặt mới của Tiểu Lục khiến Phong Liệt cảm náo, không biết nàng cố ý hay vô tình mà có ba phần giống Lý U Nguyệt.

Nàng thấy Phong Liệt nhìn mình thì ngịch ngợm thè lưỡi.

Phong Liệt lắc đầu, hắn nhìn khuôn mặt hiện tại của hai nàng, yên bụng.

Hắn lạnh lùng nói với người đàn ông trung niên trước mặt:

- Người là ai? Có việc gì?

Người đàn ông trung niên hừ lạnh, kiêu ngạo kênh kiệu nói:

- Người chính là Phong Liệt? Hừ! Bốn tọa là Nhạc Chính Hổ của ma khí viện, tìm người không có việc gì khác, chỉ là lấy lại thứ thuộc về ta!

Gã vừa nói vừa cẩn thận đánh giá Phong Liệt, khóe môi cong lên nụ cười khinh thường.

Gã có nghe tin đồn về Phong Liệt, nhưng gã cho rằng đó là nghe nhầm đồn bậy mà thôi.

Trước mắt nhìn sao Phong Liệt cũng giống như một đệ tử trung tâm bình thường, trừ chưởng ngự lệnh bài bên hông là hơi đặc biệt ra thì không có gì đáng cho người ca ngạo cả.

Kết quả là chút cảnh giác ban đầu trong lòng gã cũng tan biến hết.

Phong Liệt cười lạnh hỏi:

- A? Ta thiếu người cái gì? Hình như đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt?

Nghe nói là người Nhạc gia ma khí viện thì hắn lập tức đoán ra ý định của lão già này, cười khẩy.

Không đợi Nhạc Chính Hổ nói cái gì, sau lưng gã một chấp sự hơn ba mươi tuổi nhảy ra kêu gào:

- Phong Liệt, người đừng giả ngu! Lưu tinh phi chu này rõ ràng là của Gia Nhạc sư thúc, biết điều thì mau chóng giao ra! Và bồi thường long tinh cho Nhạc sư thúc! Nhạc sư thúc đại nhân đại lượng, nói không chừng sẽ bỏ qua việc này! Nếu không thì, hừ hừ! Người sẽ ném quả đắng!

Nhạc Chính Hổ vừa lòng gật đầu, nói tiếp:

- Không sai! Bốn tọa luôn khoan hồng độ lượng, cũng không muốn so đo với tiểu bối như người. Lưu tinh phi chu ở trong tay người đã ba tháng, chắc là bị hao tổn không nhỏ.

- Vây đi, thời gian trước người đã kiếm khá nhiều long tinh đúng không? Bốn tọa không có lòng tham, chỉ cần người giao cho bốn tọa ba chục vạn long tinh làm phí bảo dưỡng lưu tinh phi chu, và khiến hai cô nàng dưới tay người cho bốn tọa sai khiến vài ngày thì sẽ bỏ qua chuyện này!

Cái tên chấp sự huênh hoang kia không cam lòng cũng hòa theo nịnh Nhạc Chính Hổ:

- Sư thúc, người vẫn nhân từ như vậy! Ài, khiến sư đệ diệt khâm phục sát đất!

- Ha ha! Làm người thừa một con đường để sau này còn gặp mặt chứ!

Nhạc Chính Hồ vượt râu, thản nhiên nhận nịnh bợ, phong độ cao nhân.

- ...

Phong Liệt nghe hai đó kể xướng người hòa, nửa câu trước làm hắn cười lạnh, nhưng câu sau lão già nói lại làm hắn nổi lên sát khí, bất giác ánh mắt lạnh băng.

- Hừ! Lão già kia! Thấy người bộ dạng như con rùa ấy mà cũng mơ khiến bà nội người cho người sai khiến hả? Có bệnh không vậy?

- Tiểu Lục đừng xúc động! Lão là cao thủ cương khí cảnh!

- Hừ! Cao thủ cương khí cảnh rồi sao? Có sư huynh ở thì chúng ta sợ cái gì!

- ...

Tiểu Lục rất tức giận, hàm hừ nói. Nếu không phải bị Tiểu Yên kéo lại thì nàng đã kiềm không được tiến lên làm cho ra nhẽ.

Nhạc Chính Hồ bị Tiểu Lục mắng cho một trận thì mặt già nổi giận, đôi mắt âm tà liếc nàng.

Gã hừ lạnh một tiếng, nhìn Phong Liệt, lạnh lùng nói:

- Tiểu tử! Người có đồng ý không hả?

Phong Liệt chấp tay sau lưng, cười lạnh nói:

- Nếu ta không đồng ý thì sao?

Lúc này xung quanh đã tụ tập vô số qua đường, vây kín cửa Thần Khí Các. Lý mập Thần Khí Các đứng bên cửa sổ lầu ba, nhú mày nhìn tình hình bên dưới.

269. Chương 307 : Phát Diên (2)

Vốn dựa theo quy tắc trong Ma Long giáo thì Nhạc Chính Hồ là trưởng lão cương khí cảnh không thể tùy ý khi dễ tiểu bối, đặc biệt là đệ tử viện phái khác.

Nhưng gã lấy cố lưu tinh phi chu cố ý làm khó dễ Phong Liệt, dù là giáo quy cũng khó mà nói gì gã được.

Hơn nữa lần này gã ra mặt chính là theo lệnh cấp trên, tai họa lớn cỡ nào đều có người chống cả.

Gã nghe Phong Liệt nói vậy thì lòng thầm mừng, gã không sợ hắn không khuất phục, chỉ sợ hắn ngoan ngoãn cúi đầu khiến gã không có lý do ra tay.

Nhạc Chính Hồ hừ lạnh nói:

- Hừ! Đúng là hậu sinh khả úy! Nếu tiểu bối ngươi không làm việc theo quy tắc thì đừng trách bốn tọa ý lớn hiếp nhỏ!

Gã nói một chuỗi như vậy đẩy hết trách nhiệm lên đầu Phong Liệt.

Đám người nghe xong xùy rõ to. Mặc dù lưu tinh phi chu giá trị cao nhưng không đáng tới ba chục vạn long tinh, rõ ràng lão già này ra điều kiện quá khắc nghiệt, khinh người quá đáng lại còn trách ngược người ta không đồng ý, đúng là nực cười.

- Ủa? Bên này xảy ra chuyện gì? Kia không phải Phong Liệt của ám võ viện ư?

- Là người Nhạc gia đối đầu với Phong Liệt, nghe nói hắn phế con trai của gia chủ Nhạc gia, chắc cái này là cố ý gây chuyện đây!

- Ô! Thì ra là vậy! Ủa? Người kia là 'Thông thiên phủ' Nhạc Chính Hồ! Gã là cao thủ cương khí cảnh ngũ tầng! E rằng lần này Phong Liệt tiêu đời!

- ...

Đám người xung quanh bàn tán xôn xao, Phong Liệt thì vẻ mặt thản nhiên, hẳn biết hôm nay không thể dễ yên được.

Và khóe mắt hắn mơ hồ thấy phía xa đằng sau cửa sổ tầng hai một nhà binh khí các có vài bóng dáng quen thuộc, trong đó một người là Nhạc Đông Thần đã lâu không gặp.

Hắn lười tốn nước miếng, không chút khách sáo nói:

- Được rồi ! Lão già kia, mặc kệ là ai khi dễ ai đi, muốn ra tay thì làm lẹ cho rồi !

Hắn ở trong bí cảnh giết một đám cao thủ cương khí cảnh, hiểu rõ thực lực của mình.

Nhạc Chính Hổ nhìn từ khí thế thì cỡ cương khí cảnh, lực tăng, hẳn không sợ.

Nhưng không thể sử dụng trấn long thiên bùa làm hắn hơi bức mình, e rằng không thể dốc hết sức.

- Hay cho tiểu tử! Muốn tìm chết!

Nhạc Chính Hổ vẻ mặt tức giận, kiềm không được định tiếng lên.

Lúc này chấp sự kiêu ngạo kia vội nói:

- Nhạc sư thúc chậm đã! Giết gà cần gì dao mổ trâu, để sư diệt thay người tiến lên dạy dỗ tiểu tử này một phen.

- A? Tốt thôi! Trương Tiến, cẩn thận chút, nghe nói tiểu tử này có vài trò quái!

Nhạc Chính Hổ ngẫm nghĩ rồi lùi lại hai bước, khiến thuộc hạ đi dò đường trước cũng được.

- Ngài cứ nhìn đi!

Trương Tiến đặc ý chỉnh sửa trường bào, mắt chớp lóe nhìn Phong Liệt, chậm rãi tiến tới trước.

Thật ra gã không có bao nhiêu tự tin giải quyết Phong Liệt, dù sao hắn từng giết chết hai cao thủ sơ cấp cương khí cảnh, chút tu vi của gã đáng là gì?

Nhưng bây giờ gã là thay thế Nhạc Chính Hổ ra sân, chẳng những giúp Nhạc Chính Hổ thăm dò Phong Liệt mà còn để gã được Nhạc Chính Hổ trọng dụng. Hơn nữa có Nhạc Chính Hổ ở một bên lược trận thì tuyệt đối sẽ không khiến gã xảy ra chuyện, vậy nên gã không sợ.

Tiểu nhân vật có tính toán của tiểu nhân vật, điều này cũng không có gì đáng trách, chỉ tiếc, gã toàn lo chú ý Nhạc Chính Hổ trong mắt có sự khen ngợi mà không chú ý mắt Phong Liệt lóe sát ý.

Ầm! một tiếng.

Trương Tiến đột nhiên toát ra khí thế, sau lưng bay lên bảy ma long ảo ảnh dài ba trượng, uy nhiếp mạnh mẽ khiến đất cát bay đầy, đúng là bất phàm.

Chân khí cảnh thất tăng!

- Đi chết đi!

Trương Tiến hét to, trong tay thanh trường đao năm thước rạch phá không gian, thất luyện bạc chói mắt tới gần Phong Liệt, tiếng rít xé gió chói tai.

Xoẹt!

Phong Liệt thấy do quang chém tới, thân hình bỗng lóe lên, chẳng những không lùi mà còn nhanh chóng đón đao quang, tay có một thương to màu đen.

- Thương long hộ thể!

- Grao!!!!

Một tiếng vang thật lớn.

Đao quang của Trương Tiến mạnh chém vào hộ thể thương long, nhưng khiến gã giật mình là một kích đốc hết sức thể nhưng chỉ khiến chín ảo ảnh thương long hơi ảm đạm chút.

Lúc này Phong Liệt đã xông đến cách gã ba trượng.

Xèo xèo xèo xèo!!!

Một chuỗi tiếng xé gió khiến người rách màng tai vang lên.

Cùng lúc đó, thương ảnh đầy trời bao trùm các góc trên người Trương Tiến, đặc biệt kinh người là trong đó ẩn chứa khí kinh khiến gã cảm thấy không thể địch lại, dường như có thể uy hiếp tính mạng gã.

Gã không cảm giác sai.

Mặc dù lúc này Phong Liệt không biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân nhưng chỉ dựa vào thực lực chân khí cảnh nhất tầng cộng thêm phong ma thần thương tăng sức chiến đấu lên gấp chín lần thì đã mạnh hơn cao thủ chân khí cảnh thất tầng như gã một bậc.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, một thương đánh xuống dù gã không chết cũng sẽ trọng thương.

Trương Tiến giật mình, vừa vung trường đao trong tay chém thương ảnh đầy trời vừa kinh hoàng hét to:

- Sư thúc mau cứu ta!

- A? Tiểu tử ngươi dám!?

Nhạc Chính Hổ con ngươi co rút, gã lập tức phát hiện Trương Tiến gặp nguy.

Gã bỗng hét lớn một tiếng, tay cầm rìu to đỏ rực hóa thành huyết nguyệt rực rỡ đánh hướng Phong Liệt.

Xèo!

Tiểu Lục tức giận mắng:

- Lão già kia! Đúng là không biết xấu hổ!

Thấy Phong Liệt hai mặt gặp địch, Tiểu Yên, Tiểu Lục lòng nóng như lửa đốt, do dự không biết có nên tiến lên hỗ trợ không.

Ngay cả người xung quanh cũng đổ mồ hôi thay cho Phong Liệt. Lúc này mọi người đều dễ dàng nhìn ra Phong Liệt đã là cao thủ chân khí cảnh nhất tầng, tốc độ tu luyện kinh khủng như vậy khiến người suyết sao.

Nhưng bây giờ hẳn đối mặt kẻ địch là cao thủ chân khí cảnh thất tầng, và cương khí cảnh ngũ tầng, cách biệt quá xa xôi.

Nhưng tiếp theo xảy ra điều ngoài dự đoán của mọi người.

Phong Liệt không giảm thế đi, chẳng hề tránh né của Nhạc Chính Hổ, bỗng nhiên giấu mình vào trong khối đen.

Ầm!

Nhạc Chính Hổ cầm huyết phủ chém vào sau lưng Phong Liệt, chớp mắt giết tám trong chín hộ thể thương long vòng quanh người hắn.

Nhưng chưa tạo thành chút tổn thương nào cho Phong Liệt, thậm chí không khiến hắn nhúc nhích một ly.

Cùng lúc đó, chỉ nghe *Phụt phập* một tiếng trầm đục, thương to trong tay Phong Liệt đâm xuyên đan điền Trương Tiến, khiến gã trở thành phế nhân.

- A!!!

Trương Tiến kiểm không được hết thảm thiết, sau đó bị Phong Liệt vung ra xa mười trượng, lăn lông lốc trên mặt đất, cuộn tròn như chó chết, không biết sống chết ra sao.

- Tiểu súc sinh! Ngươi tìm cái chết!

Lúc này hai mắt Nhạc Chính Hổ phun lửa, gã nhảy lên cao, một thức địa cấp chiến kỹ 'Thông thiên thập tự trảm' hung hăng chém hướng Phong Liệt.

Một kích chất chứa giận dữ của cao thủ cương khí cảnh.

Lúc này Nhạc Chính Hổ đúng là rất tức giận, nho nhỏ một đệ tử chân khí cảnh Phong Liệt là ở dưới mí mắt gã phé đi người gã muốn cứu, đây không thể nghi ngờ là đang tát mặt gã.

Hôm nay nếu không giải quyết Phong Liệt thì uy danh hiển hách 'Thông thiên phủ' sẽ thành trò cười.

Phút chốc cương khí hình 'thập' sắc bén không gì sánh bằng như chia không khí thành bốn phần giáng xuống đỉnh đầu Phong Liệt.

Nhưng tiếp theo khiến Nhạc Chính Hổ kinh ngạc là Phong Liệt nghênh đón cương khí của gã vung ra.

Cùng lúc đó, có một khí lạnh thấm lòng người khiến gã giật mình, gã lơ mơ cảm thấy khí lạnh này gã rất khó cản lại.

270. Chương 308 : Phát Diên (3)

Nhạc Chính Hổ cười thâm, gã có tin tưởng trước khi thương ảnh đậm hướng Phong Liệt đã bị hấn chém thành vài phần.

Bởi vì nếu Phong Liệt không muốn chết nhất định phải xoay người tránh đi điểm mấu chốt, đương nhiên muốn hoàn toàn né tránh là không thể.

Nhạc Chính Hổ đặt mục tiêu hàng đầu là phải phé đi Phong Liệt, hơn nữa không thể để hấn chết.

Nhưng tiếp theo, Nhạc Chính Hổ phát hiện đó chỉ là cách nghĩ riêng của gã mà thôi.

Lúc này Phong Liệt rõ ràng đang liều mạng, không chút e ngại sự sống chết của mình.

Khoảng cách gần như vậy, lưỡng bại câu thương cơ hồ thành kết cục đã định, khiến Nhạc Chính Hổ hoảng sợ biến sắc, ngoài miệng rống to:

- Phát diên! Người phát diên rồi !

- Ta phát diên, người chết thì!

Bên dưới, Phong Liệt ở trong khói đen con mắt đỏ thẫm lóe tia chê cười.

Xèo!

Một tiếng khê vang.

Cương khí sắc bén không gì sánh được chớp mắt chém Ma Long Hắc Ám Chi Thân của Phong Liệt thành bốn phần, phong ma thần thương trong tay hấn cũng bay ra khỏi tay.

Phụt phập một tiếng, thương to một trượng hai đâm vào đầu Nhạc Chính Hổ xuyên qua cơ thể, không chút bị ngăn cản bắn vào lầu ba Thần Khí Các.

Thân thể Nhạc Chính Hổ văng lên mấy trượng rồi vô lực rơi xuống đất, đầu để lại một cái hố to từ trước thông ra sau, không còn hơi thở.

- Sư huynh! Người thế nào rồi ?

- Sư huynh!

Tiểu Yên, Tiểu Lục cầm hoa dung thất sắc, vội vàng xông vào khói đen tìm kiếm tung tích của Phong Liệt.

Người xung quanh giật mình, kiềm không được xông vào.

- Chết rồi ? Nhạc Chính Hổ và Phong Liệt đồng quy vu tận?

- Lần này Nhạc gia gặp rắc rối to, Phong Liệt là chủ nợ đời thứ nhất ám võ viện, ám võ viện tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

- Không bỏ qua thì sao? Người đã chết rồi...ủa? Mau nhìn kia!

.....

Khi mọi người đều cho rằng Phong Liệt và Nhạc Chính Hổ đồng quy vu tận thì chỉ thấy mặt hắc trắng bệch, cực kỳ suy yếu được hai cô gái dìu chậm rãi đi ra khỏi đền làm tất cả rớt cằm.

Đặc biệt làm mọi người kinh ngạc là Phong Liệt trừ quần áo rách rưới ra thì toàn thân không có vết thương gì.

Phong Liệt nhìn đám người xung quanh, bụng cười thầm.

Nếu để cho bọn họ biết hắc suy yếu chỉ là giả bộ thì không biết sẽ có cảm tưởng gì nữa.

Phía xa trên một tiểu lầu, Nhạc Đông Thần vốn tưởng Phong Liệt chết chắc, liên lục hét ba tiếng:

- Tốt!

Rồi gã sảng khoái uống cạn rượu trong tay.

Nhưng chưa nuốt xuống rượu thì đã thấy Phong Liệt sống sót đi ra, kiểm không được vừa kinh vừa nộ, thiếu chút bị rượu trong họng làm sặc chết.

Bóc!

Một tiếng vang khê.

Ly rượu bạch ngọc trong tay Nhạc Đông Thần vỡ xuống đất tan tành, mảnh vụn văng khắp nơi.

Nhạc Đông Thần nghiêng răng chửi rủa một câu, sắc mặt âm trầm dọa người:

- Chết tiệt! Đồ phế vật Nhạc Chính Hổ, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong!

Lúc này cái bóng sau lưng gã đứng một thiếu niên mặt âm trầm, gã nhìn qua khung cửa sổ, ánh mắt oán độc nhìn bóng dáng Phong Liệt phía xa.

Thiếu niên này rõ ràng là Triệu gia, Triệu Đống. Sau khi bị Phong Liệt phế, gã dường như biến thành rắn độc âm trầm, chỉ thích nơi lạnh lẽo tối tăm.

Nếu Phong Liệt có ở đây chắc chắn giật mình nhận ra tu vi của Triệu Đống còn cao hơn hẳn một bậc, đến chân khí cảnh tam tầng.

Đây toàn là vì hiện tại Triệu Đống đã hoàn toàn từ bỏ công pháp ban đầu, mượn cơ hội bị phế tu luyện một công pháp từ ác chỉ có tự cung mới được của Triệu gia, 'Huyền Âm vô thượng kinh'.

Môn công pháp này tu luyện siêu nhanh, cực kỳ tà ác, chẳng những phải tự cung mà mỗi cách ba ngày cần uống kinh nguyệt thiếu nữ, khiến Triệu Đống ăn nhiều đau khổ, buồn nôn đến đã mấy tháng rồi gã không ăn cơm.

Triệu Đống thanh âm dịu nhẹ, mắt lóe âm u, nói:

- Nhạc huynh, cái này không thể hoàn toàn trách Nhạc Chính Hổ làm việc thất bại, chỉ có thể chứng minh hiện tại Phong Liệt quá mạnh. Lần này hắc giết chết Nhạc Chính Hổ mà không cần dùng tuyệt chiêu 'Táng thiên vừa kêu', tốc độ tiến cảnh như vậy thật khiến người giật mình.

Nhạc Đông Thần vẻ mặt không cam lòng nói:

- Hừ! Không ngờ lại là một lần uống công, ta khó khăn lắm mới xin phụ thân cho Nhạc Chính Hổ ra trận, lần sau muốn xử lý tiểu tử này không biết chờ đến lúc nào.

Triệu Đống âm trầm cười nói:

- Hừ hừ, cũng không tính uống công đâu, ít nhất cho chúng ta biết thực lực hiện tại của Phong Liệt, lần sau giải quyết hắc mới không có sai lầm gì!

- A?

Nhạc Đông Thần con người co rút, sau đó cười lạnh nói:

- Không sai! Tiếc là trong giáo không còn thích hợp để ra tay, hừ! Hai tháng sau Phong Liệt chết chắc rồi !

- Có lẽ không cần chờ đến hai tháng, đại tể trong giáo đã có người chờ hử! Hắc hắc hắc!

Triệu Đông cười đầy ẩn ý, tiếng cười lạnh lẽo khiến người sờn tóc gáy.

-Ồ?

Nhạc Đông Thần nheo mắt nhìn Triệu Đông ở không xa, gã kiểm không được sóng lưng lạnh lẽo, đồng bạn càng lúc càng khiến gã kính sợ.

....

Giờ phút này, trong Thần Khí Các bỗng biến nhộn nhịp lên.

Ban đầu Lý mập đứng bên cửa sổ lầu ba quan sát Phong Liệt và Nhạc Chính Hổ đấu với nhau, vẻ mặt thần nhiên.

Nhưng chưa từng tưởng tượng, một khí thế sắc không gì sánh được vụt qua đỉnh đầu gã.

Ầm! một tiếng vật thể nặng nề, đánh vào cột sắt sau lưng gã, khiến nguyên lầu các rung lên, thật lâu sau mới bình tĩnh trở lại.

Lý mập biến sắc, vội vàng xoay người nhìn lại, lại thấy một cây thương to đen đang cắm xéo trong cột tinh thiết.

- Ui...cái này!

Lý mập con người co rút, sóng lưng đỏ mồ hôi lạnh. Gã chấn kinh không phải không phải nó sắc bén mà là nó xuất hiện như thế nào!

Lúc trước gã không cảm giác chút gì về thương to đâm đến, cũng không làm chút gì phòng ngừa.

Nếu cây thương thấp hơn ba tấc thì chắc chắn sẽ đâm xuyên não gã, chắc chắn là vậy.

- Cái...cái này là thương to của Phong Liệt? Cha nó! Muốn lấy mạng người mà!

Lý mập hú một tiếng rồi dần bình tĩnh lại, cười khổ tiến tới trước, đôi tay nắm cán thương. Lấy tu vi cường khí cảnh bát tầng của gã dễ dàng rút trường thương ra.

- Hừm? Thương tốt!

Lý mập nắm thương to, tinh thần kích động. Mặc dù gã không nhìn ra tài liệu làm cây thương nhưng vẫn khiến gã rất yêu thích.

Nhưng ngay sau đó, Lý mập bỗng biến sắc mặt, bởi vì thương to bị gã rút ra thì bỗng trầm xuống, suýt nữa làm đôi tay gã đứt rời.

- Cha nó! Nguy rồi !

Lý mập giật mình, vội vàng vận chuyển nguyên lực nâng trường thương lên, sau lưng hiện ra tám ma long ảo ảnh cổ năm trượng.

Nhưng tiếp theo gã hối hận.

Thương to nặng mười vạn ba ngàn cân như là ngọn đồi, không phải dễ dàng đỡ lấy. Lý mập phút chốc cảm thấy thân hình mập mạp nhanh chóng lún xuống, không thể kiểm chế.

Bùm! Bùm! Bùm!

Liên tục ba tiếng vang rõ to đất rung núi chuyển qua đi, Lý mập đánh thông sàn lầu ba và hai, rơi xuống lầu một mới dừng lại, thân hình lún sâu vào đất ba thước.

Nếu không phải gã là cao thủ cường khí cảnh có thân thể mạnh mẽ, đổi làm người khác chắc đã bị đè thành thịt nát rồi.

Cũng may mắn vừa rồi tất cả khách hàng đều ở bên ngoài xem náo nhiệt, nếu không thì chắc đã đè chết mấy người.

Sắc mặt Lý mập âm trầm, trong lòng hét to xui xẻo.

271. Chương 309 : Khinh Người Quá Đáng

Phía xa mấy thị giả nhìn phía trên cái hồ to và Lý mập lún nửa người trên mặt đất thì mắt tròn tròn, không biết lão bản của mình làm sao vậy.

- Ủa? Đây là...a, ha ha ha! Không Lý quản sự đích thân đưa tặng binh khí cho tại hạ, thật hổ thẹn quá! Ha ha!

- Phì! Hi hi hi!

Đúng lúc Phong Liệt nhìn thấy tình hình mắc cười này thì cao giọng bật cười, Tiểu Yên, Tiểu Lục đứng bên cạnh gã cũng cười khanh khách, thân thể mềm mại dựa cả vào người hắn.

Lý mập mặt xanh mét, dở khóc dở cười nói:

- Phong tiểu ca! Lát sau lại khách sáo được không? Còn không mau lấy ra!

Phong Liệt cũng không giấu cợt gã nữa, nhanh chóng đưa tay lấy lại phong ma thần thương, tâm ý động cất nó vào người.

Hắn xin lỗi nói:

- Thật ngại quá, tạo các tổn thất cho quý các tại hạ nguyện ý bồi thường gấp đôi.

Lý mập từ từ chui ra khỏi đất, bắt đắc dĩ khoát tay nói:

- Thôi thôi! Người là khách hàng lớn của cửa tiệm ra, chút tổn thất này không tính là gì. Người đâu, mau dọn dẹp đi!

- ...

Tổn thất không lớn lắm, tu sửa mặt đất không tốn bao nhiêu tiền, Lý mập tất nhiên sẽ không vì việc nhỏ này cò kè với Phong Liệt.

Hai người khách sáo vài câu, gã đưa tiễn Phong Liệt ra ngoài.

Nhưng khi gã quay về lâu các thì nụ cười trên mặt dần biến mất, ngược lại vô cùng nghiêm trọng.

Luyện thiên lô luyện khí thuật là tuyệt thể vô song, nó luyện chế phong ma thần thương khiến người không thể nhìn ra do tài liệu nào đúc.

Lý mập cũng nhìn không ra nhưng gã tiếp xúc với phong ma thần thương cảm nhận trên thương có thể tự động hấp thu nguyên khí thiên địa, hơn nữa tốc độ hấp thu cực nhanh.

Phát hiện này không tính nhỏ.

- A? Không lẽ là u linh thiết ma? Không có khả năng đi!

Lý mập sờ cằm, âm trầm suy tư.

.....

Rời khỏi Thần Khí Các rồi Phong Liệt lòng hơi lo âu.

Nhưng chút lo âu này nhanh chóng bị hắn quăng sang bên. Thần Khí Các có danh dự không tệ, chắc sẽ tự biết nói sao.

Chỗ này đã xong việc, tiếp theo ba người Phong Liệt mang theo Tiểu Dạ leo lên lưu tinh phi chu, đột nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc ở không xa.

Chỉ thấy cửa binh khí các đối diện, Nhạc Đông Thần đang dẫn theo hai đệ tử ma khí viện chậm rãi bước ra, ngay mặt đối diện ba người Phong Liệt.

Kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt.

Nhạc Đông Thần trong mắt thoáng chốc tràn ngập oán độc, hận không thể xông tới bầm Phong Liệt thành trăm mảnh.

Nhưng gã biết mình không phải đối thủ Phong Liệt, dù cộng thêm hai vị vệ chân khí cảnh ở sau lưng cũng là uổng phí nên không định tiến lên tự chuốc lấy khổ.

- Hừ! Xui xẻo! Chúng ta đi!

Nhạc Đông Thần hừ lạnh một tiếng, dẫn hai cái đuôi đi hướng khác.

- Đứng lại!

Bỗng từ sau lưng gã vang tiếng quát lạnh, chủ nhân thanh âm là Phong Liệt.

Nhạc Đông Thần không định sinh sự nữa nhưng Phong Liệt thì không bỏ qua gã.

Nhạc Đông Thần khựng bước chân, xoay người lạnh lùng nói với Phong Liệt:

- Phong Liệt! Người có chuyện gì? Hôm nay người bỗng nhiên giết một trưởng lão của ma khí viện ta, người mau nghĩ cách tự bảo vệ mình đi!

- A...đó là chuyện của ta, không nhọc người lo lắng!

Phong Liệt cười khê, nói:

- Bớt nói nhảm đi, người thiếu nợ ta cũng nên trả chứ?

Nhạc Đông Thần vẻ mặt mờ mịt hỏi:

- A? Nợ gì?

Mắt Phong Liệt chớp lóe, lạnh nhạt nói:

- Đừng giả ngu, người thiếu ta mười vạn long tinh không lẽ mau quên như vậy? Lưu tinh phi chu không phải là vật thể chấp sao?

- Người...!

Nhạc Đông Thần tức giận, đôi mắt như phun ra lửa, một tay sắt run lấy bẫy chỉ vào Phong Liệt.

Không thể khi dễ người như vậy!

Phong Liệt chẳng những thiên gã, phẩy một tay của gã, bây giờ còn đòi mười vạn long tinh nữa, đúng là buồn cười! Đây thật sự không thể nhịn được nữa!

Lúc này mắt Phong Liệt bỗng sáng lên, nhìn cánh tay sắt của Nhạc Đông Thần, khen rằng:

- A? Cánh tay sắt này không tệ đấy, còn oai hơn tay cũ của người nữa, chắc chắn!

Tiểu Lục không sợ thiên hạ không loạn, cười duyên nói:

- Hi hi! Sư huynh, hiện giờ xem ra hẳn phải cảm ơn người nhỉ?

Tiểu Yên che miệng bật cười nói:

- Phì! Tiểu Lục, người xấu quá!

- ...

Bị ba người Phong Liệt kẻ tung người hứng trên chọc, Nhạc Đông Thần tức suýt ói máu, gã là truyền nhân dòng chính Nhạc gia, xếp mười hạng đầu đại thế gia lại bị người ở bên đường trên chọc, đây đúng là vô cùng sỉ nhục.

Dám làm vậy với gã, thế hệ trẻ nguyên Ma Long giáo không tìm ra được bao nhiêu người.

Gã cực kỳ độc ác nhìn Phong Liệt, hít sâu vài hơi, hung tợn khuyên nhủ mình: Nhất định phải bình tĩnh! Nếu không thì hôm nay chịu thiệt chắc chắn là mình rồi!

Ngực phập phồng vài cái, gã dần dè ép lửa giận.

Phong Liệt trầm lắng đầu, hắn còn đang chờ Nhạc Đông Thần tức giận xông lên nhận đòn đánh của hắn đây, kết quả trước mắt khiến hắn hơi thất vọng.

Tiếp theo Nhạc Đông Thần bỗng biến sắc mặt, đột nhiên mắt sáng lên, hừ lạnh nói:

- Hừ! Phong Liệt, coi như ngươi giỏi! Bốn công tử trả lại mười vạn long tinh thiếu ngươi!

Nói rồi, gã quăng một nhẵn trữ vật ném cho Phong Liệt.

Trên mặt Phong Liệt xẹt qua ngoài ý muốn, hắn cười khế, kiểm tra một lần, bên trong nhẵn trữ vật đúng là có mười vạn long tinh, tùy tay đưa cho Tiểu Yên.

Phong Liệt gật đầu nói:

- Ủm, thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, đây mới là khí độ mà thế gia công tử nên có! Chúng ta đi!

Phong Liệt không định dừng lại nữa, mang hai cô gái rời đi.

- Chậm đã!

Nhạc Đông Thần hừ lạnh, cười lạnh nói:

- Phong Liệt, ngươi đã quên một việc rồi ư?

Phong Liệt ngẩn ra:

- A? Có chuyện gì vậy?

Nhạc Đông Thần nói:

- Hừ! Nếu bốn công tử đã trả tiền rồi thì lưu tinh phi chu làm vật thế chấp nên trả lại cho bốn công tử chứ?

Phong Liệt giật mình, thì ra tiểu tử này có ý định như thế. Lưu tinh phi chu đáng giá từ mười lăm đến hai mươi vạn long tinh, Nhạc Đông Thần đưa mười vạn long tinh là vẫn còn lời.

Nhưng Phong Liệt sẽ cho gã được lợi sao?

Phong Liệt nhẹ lắc đầu, nói:

- Nhạc đại công tử, lúc trước ngươi đã nói rõ ràng, quay về giáo trong ba ngày sẽ chuộc lại lưu tinh phi chu, nhưng bây giờ đã qua ba tháng! Trong ba tháng này ta thay người chỉnh sửa phi chu mất hơn một trăm vạn long tinh, món nợ này phải tính chứ?

- Ngươi...!

Nhạc Đông Thần cứng đờ, suýt tức đến hộc máu, phí tu sửa một trăm vạn long tinh, sư tử mồm rộng cũng không như vậy!

Phong Liệt nói tiếp:

- Vậy đi, ngươi đưa ta một trăm vạn long tinh, lưu tinh phi chu ngươi lấy đi, chúng ta không ai nợ ai, sao hả?

- Ngươi ngươi... Ngươi khinh người quá đáng!

Là người đều có điểm tính tình, Nhạc Đông Thần rốt cuộc không nhịn được nữa.

Tại trước mắt bao người bị dè đầu rõ ràng, nếu gã không phản kháng lại thì sau này Nhạc Đông Thần không cần lẫn lộn nữa.

Người xung quanh xem náo nhiệt đều lắc đầu thở dài, lúc trước vẫn là Nhạc Chính Hổ dè ép Phong Liệt, nhưng lúc này thì hắn quang minh chính đại khi dễ Nhạc Đông Thần, đúng là thiên lý tuần hoàn báo ứng không sai.

Đối với Nhạc Đông Thần, đánh không lại Phong Liệt chỉ có thể trách thực lực của mình không đủ, nhưng hiện giờ nếu gã không có cả can đảm đánh thì rất bị thương.

Nhạc Đông Thần lập tức toát ra khí thế, sau lưng một ma long ảo ảnh hơn ba trượng uốn lượn gầm rống.

Chân khí cảnh nhất tầng!

Gã hét to một tiếng, bỗng nhảy lên, tay cầm một thanh loan đao đỏ biến thành màn sáng sắc bén đỏ rực mạnh chém vào Phong Liệt.

Xẹt xẹt xẹt!

Tia máu chói mắt, uy thế kinh người.

272. Chương 310 : Thật Là Không Có Tính Khiêu Chiến

Phong Liệt lạnh lùng nhìn Nhạc Đông Thần phát cuồng, khóe môi cong lên lộ nụ cười khinh thường.

Khoảng thời gian này tới nay, hắn đã thói quen vượt cấp giết người, bây giờ đối mặt Nhạc Đông Thần cùng tu vi với mình thì bỗng trong lòng thấy có điều lạ.

- Các người lùi lại!

Hắn dẫn Tiểu Yên, Tiểu Lục một câu, sau đó bỗng phóng ra khí thế, tu vi chân khí cảnh nhất tầng lộ rõ ra.

- Thương long hộ thể!

- Grao!!!

Một tiếng rống ngâm trầm thấp vang lên, xung quanh Phong Liệt bỗng chóng hiện ra bốn ảo ảnh thương long bao vây hắn chặt chẽ, vô tận nguyên khí thiên địa chậm rãi bành bồng hội tụ chín long ảnh.

Cùng lúc đó, Nhạc Đông Thần vung ra đao quang yêu diễm chém tới gần hắn.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Một chuỗi tiếng trầm đục qua đi, từng đao quang sắc bén không gì sánh được màu đỏ máu chém vào ảo ảnh thương long, khí kinh bắn ra bốn phía, không gian hư chấn, khiến xung quanh một số đệ tử cấp thấp hoảng sợ thụt lùi.

Nhưng khiến tất cả giật mình là Nhạc Đông Thần dốc hết sức vung ra cương đao chém vào chín ảo ảnh thương long khiến bóng rống ảm đạm mấy phần, ngay cả góc áo của Phong Liệt đều không đụng đến được.

Sau đó nguyên khí từ bốn phương tám hướng ủa đến, khiến chín long ảnh chớp mắt hồi phục như lúc ban đầu, vẫn uốn lượn gầm rống, khí thế hùng hồn.

Đây là ưu thế của thiên cấp chiến kỹ, một khi luyện thành, trong đầu ý cảnh biến hư thành thật. Chỉ cần ý niệm của Phong Liệt bắt diệt thì chín long ảnh sẽ liên miên không ngừng phun nuốt nguyên khí thiên địa bổ sung bản thân.

- Điều này sao có thể!

Nhạc Đông Thần vung ra một chiêu này rồi con người co rút, sắc mặt cực kỳ trầm trọng, lửa giận trong lòng cũng dần bình ổn vài phần.

Gã vốn tưởng thẳng lên chân khí cảnh rồi thì dù không bằng Phong Liệt nhưng chênh lệch sẽ không quá lớn.

Nhưng giờ phút này, gã ra sức một kích mà bị Phong Liệt nhẹ nhàng tiêu trừ, giống như kiến lay cây khiến gã xẹp hơi.

Phong Liệt thân hình bất động như núi, nhàn nhã đứng trong sân, nhìn Nhạc Đông Thần, cười nhạt.

Hắn mỉa mai nói:

- Người thật sự quá yếu! Yếu đến khiến lão tử không nhân tâm ra tay khi dễ người!

- Hừ! Người...tìm...chết!

Nhạc Đông Thần nghiêng răng gằm lên, bị Phong Liệt khinh thường như vậy lửa giận gã vốn đè nén nay lại đốt cháy.

- Huyết lãng ngập trời!

Gã quá khỏe, trong tay huyết loan đao cuồng vũ, một mảnh huyết vũ mông lung dần hiện ra, mang theo uy thế kinh người đùng hướng Phong Liệt.

Khí kinh này hơi quái dị, trong đó ẩn chứa một lực lượng cực kỳ cuồng bạo, hiển nhiên uy lực chiêu này không yếu hơn địa cấp chiến kỹ, đáng tiếc Nhạc Đông Thần luyện chưa đến, chỉ mới nhập môn mà thôi.

Nếu so sánh với người bình thường thì tu vi như Nhạc Đông Thần luyện một chiêu địa cấp chiến kỹ đến trình độ này cũng xem như thiên tài rồi.

Tiếc rằng gã gặp phải siêu cấp biến thái Phong Liệt.

Ánh mắt Phong Liệt lạnh lùng, giờ phút này hắn không muốn lãng phí thời gian thêm với con kiến nữa. Không sai, hiện giờ Nhạc Đông Thần cùng là chân khí cảnh nhất tầng tựa như con kiến, nếu không phải trường hợp không đúng thì hắn đã dễ dàng diệt sát gã rồi.

Ngay sau đó, Phong Liệt nhoáng người, như là tia chớp đen cực nhanh xông hướng Nhạc Đông Thần.

Một mảnh huyết vụ mới đến gần trước mặt Phong Liệt chừng một trượng thì bị chín long ảnh dễ dàng xua tan, lúc này hắn đã cách Nhạc Đông Thần ba trượng.

- Hóa ảnh kỹ!

Ầm!

Một tiếng nặng nề vang lên, dưới chân bụi đất văng khắp nơi, thân hình Phong Liệt như là thuận di vượt qua khoảng cách ba trượng, giáng xuống trước mặt Nhạc Đông Thần.

- Nguy rồi !

Nhạc Đông Thần giật mình, nhìn Phong Liệt đảo gần trong gang tấc, gã lập tức định lùi ra sau nhưng bắt đắc dĩ phát hiện đã không còn kịp.

- Cuồng long táng thiên... Bể thiên chàng!

Người Phong Liệt hơi cong, vai phải nghiêng tới trước, một bóng vai đen mơ hồ đùng vào ngực Nhạc Đông Thần.

Ầm!

Một tiếng vang nặng nề.

Nhạc Đông Thần cảm giác như bị ngọn núi to đùng vào người, nguyên thân hình bay lên, ngum máu đã trào tới họng. Gã quơ quào ngã ra xa hơn mười trượng, loan đao đỏ văng vào trong đám người.

‘Cuồng long táng thiên quyết’ có bảy chiêu khác mặc dù Phong Liệt chỉ luyện đến tiểu thành nhưng cũng đủ phát huy ra sức chiến đấu trên năm phần của hắn, gã tuyệt đối chận không được.

Nhạc Đông Thần ở trên không trung, ngực đau đớn đến hít ngum khí lạnh, mắt oán độc trừng Phong Liệt, hận không thể nuốt hắn vào bụng.

Nhưng tiếp theo, gã chưa rơi xuống đất thì đột nhiên kinh khủng phát hiện, Phong Liệt như yêu quái xuất hiện bên dưới gã, cười lạnh nhìn gã.

- Cuồng long táng thiên... Đạn thiên thối!

Ầm!

Một cước ảnh nặng nề đập bụng Nhạc Đông Thần, lại đá gã lên trời, người xung quanh nghe rõ ràng tiếng xương sườn gã kêu ken két, khiến người lòng lạnh lẽo.

Nhạc Đông Thần kiểm không được học bài máu, tức giận chửi:

- Oa...Phong Liệt! Người không chết tử tế được!

Hai người không phải cùng một đẳng cấp, đối mặt Phong Liệt thì Nhạc Đông Thần vốn không có chút sức đánh lại.

- A... Không chết tử tế được? Có lẽ đi! Nhưng người thì là không chờ được ngày đó đến!

- Cuồng long táng thiên... Bối thiên suất!

Phong Liệt âm trầm cười, hần đột nhiên nhảy lên, đôi tay bắt lấy một cánh tay còn lại của Nhạc Đông Thần, sau đó hần xách thân hình tám thước của gã ở trên không trung đảo lộn một vòng, mạnh đập xuống đất. Uy thế nặng nề đè ép trong không khí sản sinh tiếng khí bạo bùm bùm.

Ầm!

Mặt đất ầm vang.

Xung quanh đám người con người co rút, hít ngậm khí.

Nhạc Đông Thần té xuống đất như là một ngọn đồi rút xuống, ở trên mặt đất đập ra một cái lỗ hình người, cả thân thể lún vào mặt đất nửa thước.

Gã choáng váng ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng Phong Liệt biến thành hai cái, tiếp theo vô lực nằm sấp xuống, ngất xỉu. Lúc này toàn thân xương cốt gã đã đứt gãy nhiều cái, miệng vô lực ỏi máu.

Hai thị vệ muốn tiến lên đỡ Nhạc Đông Thần nhưng e ngại Phong Liệt, chần chừ.

Họ biết rõ Phong Liệt chưa đến mức trước mặt mọi người giết chết Nhạc Đông Thần, nhiều lắm là dạy gã một bài học mà thôi, nhưng đối với hai người hầu như họ thì khó mà nói, chết cũng không có chỗ kêu oan.

- Thật là không có tính khiêu chiến gì hết.

Phong Liệt vỗ tay, hơi có thất vọng lắc đầu, trong lòng âm thầm thở dài:

- Có lẽ là lúc nên ra ngoài đi xông pha.

Giờ phút này, Phong Liệt kiểm không được rời khỏi ý niệm của Ma Long giáo.

Bây giờ trong Ma Long giáo thế hệ trẻ không còn ai sánh vai với hần được nữa.

Hơn nữa có quá nhiều gò bó, muốn giết người thì cần phải lo lắng đến hậu quả cùng lợi và hại, làm mỗi một việc đều phải nhìn trước ngó sau, thật là hơi mệt mỏi. Hoàn cảnh như vậy thật sự không thích hợp cho một võ giả phát triển.

Cường giả chân chính đều là đi ra từ gió tanh mưa máu, so với đại lục máu me khắp nơi thì trong Ma Long giáo an nhàn như điền viên.

Hần biết rõ lý do hần có thể dễ dàng đánh gục Nhạc Đông Thần là bởi vì chưa sử dụng dù chỉ một vũ khí bí mật, quan trọng hơn hần có kinh nghiệm tác chiến hai kiếp.

Nếu Nhạc Đông Thần có đủ kinh nghiệm thì dù cho gã thua Phong Liệt cũng không đến nỗi khó xem như vậy.

Nhưng ngẫm lại hần chỉ còn chưa đến ba tháng là sẽ đi đến Thiên Long Thần Triều thì lòng thoải mái hơn nhiều.

Giờ phút này, Phong Liệt tràn ngập mong chờ khung trời bên ngoài.

273. Chương 311 : Người Quen?

Tiếp theo, Phong Liệt kêu gọi Tiểu Yên, Tiểu Lục, ba người chậm rãi rời khỏi đám người, đi hướng phi chu. Trước khi đi hắt lạnh lùng liếc cái bóng đằng sau cửa sổ lầu hai, khóe môi cong lên nụ cười khinh thường.

Người núp sau lưng có lẽ có thể trở thành một trí giả cường giả nhưng rất khó là võ giả siêu mạnh, bởi vì gã thiếu trái tim võ giả ngay mặt đối địch, không sợ cái gì.

Cho nên đối với kẻ địch trong bóng tối thì Phong Liệt tràn đầy khinh thường.

Xuyên qua cửa sổ Triệu Đồng trông thấy khóe môi Phong Liệt cong lên khinh thường, lòng bị kim đâm.

Lúc trước gã trẻ tuổi khinh cuồng, trời không sợ, đất không sợ, không e dè cái gì, thậm chí muốn đâm thủng trời.

Nhưng bây giờ gã đối mặt Phong Liệt thì đáy lòng nảy ra khiếp sợ, không thể tiêu trừ.

Điều này khiến gã giận dữ rồi lại bất đắc dĩ.

Gã đứng bên cửa sổ thật lâu, trơ mắt nhìn Phong Liệt leo lên phi chu, biến thành bóng đen biến mất nơi chân trời.

Thật lâu sau gã cực kỳ âm trầm khẽ quát:

- Phong Liệt, tiểu nhân vật đệ tiện nhà ngươi! Triệu Đồng ta không đến lượt ngươi xem thường!

...

...

...

- Oa! Thật náo nhiệt! Tiểu Yên mau nhìn kìa! Đó là Trương Đại Tài! Đối thủ của hần bị hần một cước đá xuống đài, oách quá!

- , tiểu tử này chẳng qua mới là nguyên khí cảnh cửu tầng, Trương Đại Tài đã là cao thủ chân khí cảnh rồi chứ bộ!

- A, như vậy à!

- ...

Mặt trời sớm xuống núi, trong sân đại tái Ma Long giáo trừ ít ỏi vài ngọn đèn có ý tượng trưng ra thì một mảnh tối đen.

Nhưng đối với ma long võ giả là sinh vật gần với hắc ám thì không khác gì ban ngày.

Cho nên trong sân đại tái vẫn ồn ào rung trời, mức độ náo nhiệt không thua gì ban ngày.

Phong Liệt khổng chế phi chu sắp bya lên trời, định đi dạo một vòng nhìn tình hình thì bỗng có một thanh âm vang dội truyền vào phi chu.

- Khi đại tái trong giáo thì trên trời cấm phi chu bay! Người vi phạm giết không tha!

- Cha nó! Còn có quy tắc rác rưởi này!

Phong Liệt giật mình, nhanh chóng tới sát mép ranh sân, từ từ đáp xuống. Hần không dám chất vấn chủ nhân thanh âm, đó ít nhất là cao thủ thần thông cảnh.

Phong Liệt đến hấp dẫn ánh mắt của vô số đệ tử, lưu tinh phi chu sớm đã dán nhãn Phong Liệt rồi, giờ thấy hần đến thì mọi người bàn tán xôn xao.

Phía xa trên một tòa lầu đài, Trương Đại Tài mới đánh thắng một trận và xung quanh một số đệ tử ám võ viện đều tới nghênh đón, giống như tìm được trụ cột vậy.

- Công tử!

- Đại sư huynh!

- ...

Đám đệ tử ám võ viện trông thấy Phong Liệt cùng hai cô gái bước ra khỏi phi chu thì cùng tiến lên chấp tay hành lễ, trên khuôn mặt trẻ tuổi viết rõ sùng kính và cuồng nhiệt từ tận đáy lòng.

Những người này đa số là đệ tử rèn luyện mạc dạ đại hiệp cốc chịu ân huệ của Phong Liệt, họ chính mắt thấy từng điều kỳ diệu hắn làm, rất là tin tưởng vào hắn.

Hơn nữa từ khi Phong Liệt mạnh mẽ vùng lên thì họ là đệ tử ám võ viện giao tiếp cùng đệ tử viện phái khác cũng mạnh mẽ hơn nhiều, làm việc không còn là sợ đầu sợ đuôi như trước, so với lúc trước Tần Trọng làm đại sư huynh thì như hai cực đoan.

Phong Liệt chậm rãi liếc mắt nhìn mọi người, mỉm cười gật đầu.

Hắn nói với Trương Đại Tài:

- Đại Tài, tình hình ám võ viện chúng ta ra sao?

Trương Đại Tài cảm nhận khí thế của Phong Liệt không thua gì mình thì cực kỳ kinh ngạc.

Gã ngừng ở nguyên khí cảnh cửu tầng một năm nay, mới mấy ngày trước đột phá đến chân khí cảnh nhất tầng.

Nhưng hiện giờ, Phong Liệt tới ám võ viện chỉ một năm mà đã đến chân khí cảnh nhất tầng, tốc độ tu luyện như vậy đúng là quá kinh khủng.

Thật là người so với người tức chết người.

Nhưng trong lòng gã không có vẻ gì e dè, càng kính cẩn với Phong Liệt hơn. Dù sao gã đầu vào dưới tay Phong Liệt, hắn càng mạnh thì gã sẽ càng nước lên thì thuyền lên.

Gã suy tư một lúc, nhanh chóng cung kính nói:

- Công tử, đến hiện tại thì ám võ viện chúng ta đã có chín người được thập phẩm ma long lệnh, nhưng trong chín người trừ ta và Nhạc Phong ra, bảy người còn lại đều dừng bước ở thập phẩm.

- A?

Phong Liệt hơi nhíu mày, lòng có chút thất vọng.

Đệ tử ám võ viện rất mỏng manh, lôi đài tự do chiến mới tiến hành một nửa mà đã đào thải hết chín phần chín đệ tử rồi, nếu không phải còn có lá bài là hắn thì chỉ dựa vào Trương Đại Tài, Nhạc Phong muốn bắt được chín mươi chín hàng đầu đúng là cơ hội xa vời.

Nhưng tình hình suy yếu lâu ngày này không phải một sớm một chiều có thể thay đổi, ít nhất hiện tại hắn chưa có năng lực đó.

Phong Liệt lạnh nhạt nói:

- Chúng ta đi xem xem.

Mọi người vây quanh hắn đi tới gần một tòa lôi đài.

Trương Đại Tài đi bên cạnh Phong Liệt, thấp giọng nhắc nhở:

- Công tử, nếu người đăng ký thì sẽ là lôi đài số chín mươi chín.

- Tại sao vậy?

- Bởi vì trong số người phụ trách lôi đài số chín mươi chín lấy Lý trưởng lão của ám võ viện chúng ta làm chủ, thực lực như người muốn vào cuộc chiến xếp hạng thì dễ như trở bàn tay, nhưng cần đề phòng viện phái khác sử trá, ở so đấu thì động tay chân.

- A? Trước tiên nhìn xem rồi tính đi.

Phong Liệt cười cười.

Muốn động tay chân thì cũng phải ở tình huống thực lực hai bên so đấu ngang ngửa nhau.

Nhưng lấy thực lực hiện tại của hắn, dù là ba người phụ trách lôi đài cùng ra tay với hắn, không nói đến có làm gì được hắn không, huống gì chuyện này là sẽ không có khả năng xảy ra.

Phong Liệt vừa nói chuyện với Trương Đại Tài vừa chậm rãi đi tới dưới một lôi đài, phía trước một số đệ tử nhìn náo nhiệt thấy Phong Liệt đến thì tự nhường đường, ánh mắt nhìn hắn lộ ra vẻ kiêng dè.

Phong Liệt lười để ý đến họ, hắn giương mắt nhìn hai người đấu trên đài. Chỉ thấy người đang hiện đấu là đệ tử kiên võ viện và địa võ viện.

Hai người cùng là nguyên khí cảnh cửu tầng, tay cầm binh khí cùng là trung cấp linh bảo. Người đến ta đi, khí kinh gào thét, kiếm ảnh phiên phiên, cũng khá bắt mắt. Vô số đệ tử bên dưới nhìn đã mắt, tiếng kêu hay thỉnh thoảng vang lên.

Nhưng ở trong mắt Phong Liệt thì nó tựa như là trò đùa, hắn chỉ nhìn vài cái liền mất đi hứng thú, xoay người đi hướng lôi đài khác.

Chính lúc này, đằng sau đám người bỗng rối loạn lên.

- Đẹp quá! Nàng chỉ trên trời mới có, nhân gian khó gặp!
- Nếu như có thể hôn một cái thì kêu ta chết cũng thỏa lòng!
- Xuyt! Không muốn sống nữa hả? Coi chừng họa từ miệng mà ra!
- ...

Phong Liệt cứng đờ, sững sờ nhìn lại.

Thoáng chốc hai thiếu nữ tuyệt sắc cực kỳ xinh đẹp cách trăm trượng rơi vào mắt hắn. Hai cô gái tay nắm tay thong dong đi hướng bên này.

Người quen?

Thiếu nữ dẫn đầu cao ráo, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, dáng người yếu điệu như lửa, mặc trang phục trắng lộ đường cong xinh đẹp. Nàng ở trong đám người như là mặt trời chói lọi, xinh đẹp đến khiến người không dám nhìn gần.

Thiếu nữ này chính là những người mà Phong Liệt sợ thấy nhất, Diệp Thiên Tử.

Thiếu nữ khác mặc váy dài lá sen, như là tiên tử giáng trần, thanh tú mỹ lệ. Người này Phong Liệt rất quen thuộc, thậm chí là quen hai đời, chính là người yêu kiếp trước của hắn, Sở Diệp.

274. Chương 312 : Tỷ Tỷ (1)

Hai nàng thướt tha đi trong đám người nhốn nháo, như là phong cảnh đẹp nhất trên đời, muốn không gây chú ý cũng khó, hấp dẫn ánh mắt đa số đệ tử, khiến người tiếc không muốn dời tầm mắt.

Nhưng Phong Liệt thấy hai phong cảnh tuyệt đẹp này thì thất thần một lát rồi thấy nhức đầu.

Có lẽ là bởi vì lo lắng, có lẽ là trốn tránh cái gì, dù sao hắn hơi sợ thấy Diệp Thiên Tử, còn Sở Diệp thì hắn trốn tránh.

Phong Liệt hơi do dự một chút, lập tức xoay người đi xa, lòng thầm nhủ: bà diên kia tuyệt đối đừng nhìn thấy mình!

Tiểu Lục ôm cánh tay Phong Liệt, khuôn mặt đầy sững sờ nói:

- Ủa? Sư huynh, chúng ta không qua bên kia nhìn xem sao?

Phong Liệt vừa bước nhanh đi vừa ngượng ngùng ho khan nói:

- A? Khụ khụ! Bên kia không có gì để xem, chúng ta đi vào bên trong luôn đi!
- Ồ. Ủa? Đó là Diệp Thiên Tử và Tiểu Diệp! Sư huynh, bọn họ đi hướng bên này!
- Đừng xoay người, cứ coi như là không thấy gì hết!
- A? Ồ!

- ...

Tiểu Yên và Tiểu Lục mặc dù phát hiện hình như Phong Liệt cố ý trốn tránh Diệp Thiên Tử nhưng không hỏi nhiều, họ lơ mờ thấy ra giữa hắc và nàng có chút việc xảy ra mà người ta không biết.

Thật ra muốn nói đến thì hai cô gái này có chút oán giận Diệp Thiên Tử.

Nếu không phải bà điên đó gây rối thì họ sớm chính đại quang minh cùng sư huynh mình yêu song túc song phi rồi.

Nhưng hôm nay ba người muốn làm chuyện thân mật còn phải kiêng dè Diệp Thiên Tử, giống như trộm quan hệ vậy, thật sự là buồn cười!

Nhưng Phong Liệt không biết rằng Diệp Thiên Tử và Sở Diệp đang đi hướng hắc.

Lúc trước hắc đến đã làm ngàn vạn đệ tử dấy lên xôn xao khá lớn. Diệp Thiên Tử và Sở Diệp vốn cách chỗ này không xa làm sao không chú ý được?

- Thiên Tử tỷ tỷ, dường như Phong sư huynh không muốn gặp chúng ta. Có phải là ta làm gì sai khiến Phong sư huynh ghét không?

Sở Diệp thấy Phong Liệt xoay người đi xa thì khuôn mặt hơi ngại ngùng biến buồn bã, dùng thanh âm chỉ bản thân nghe thấy uất ức than thở.

Mặc dù nàng ngây thơ hồn nhiên, không hiểu chuyện đời nhưng tuyệt đối không ngốc, hơn nữa có mẫn cảm phụ nữ trời sinh.

Nàng cảm nhận rõ ràng từ lần trước ở tiểu viện của Diệp Thiên Tử tiếp xúc với Long Vũ bị Phong Liệt thấy thì Phong sư huynh dĩ vãng chăm sóc nàng rất nhiều, không hề che giấu lộ tình yêu đột nhiên biến mất, đến hôm nay ngay cả nhìn nàng cũng không muốn.

Cảm giác này khiến nàng biến hoảng loạn, dường như có thứ gì vốn thuộc về nàng đang dần mất đi.

Diệp Thiên Tử nghiêng rằng, hắc hừ nói:

- Tiểu Diệp, người không nên suy nghĩ lung tung! Lý do hắc trốn tránh chúng ta là bởi vì hắc có tật giật mình! Hừ hừ! Bỏ tiểu thư sớm nhìn thấu tên này rồi! Ở mặt ngoài giả bộ đạo mạo trang nghiêm, thật ra đầy bụng nam đạo nữ xưng! Không phải thứ tốt!

Nàng nhìn Phong Liệt dần đi xa, lòng kiềm không được bực mình, hận không thể đi lên chém cho Phong Liệt vài đao.

- A? Người đàn bà đó là ai?

Diệp Thiên Tử chợt trừng mắt chỉ vào Tiểu Yên, Tiểu Lục bên cạnh Phong Liệt, ngay sau đó nàng nhướn mày liễu, nghiêng rằng nghiêng lợi hừ nói:

- Hừ! Phong Liệt xấu xa! Tên lẳng nhăng ong bướm đó! Mới mấy ngày không gặp đã trêu hoa ghẹo cỏ rồi, quá đáng giận! Hơn nữa còn kiêu thứ thấp kém như vậy. Muốn đáng người không đáng người, muốn mặt mày không mặt mày, sao so được với bỏ tiểu thư? Đúng là có mắt không trông!

- A?

Sở Diệp vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Diệp Thiên Tử, hé môi, rất đáng yêu.

Diệp Thiên Tử bị Sở Diệp nhìn mặt đỏ ửng, xấu hổ vội phân bua:

- A...khụ khụ! Ta chỉ là tiếc hận thay cho hai nha đầu ngốc Tiểu Yên, Tiểu Lục mà thôi!

- Không được! Ta phải đi ngăn cản hần!

- A? Thiên Tử tỷ tỷ, thế này...thế này không tốt lắm đâu?

- Có gì không tốt? Hừ hừ! Gặp chuyện bất bình phải có người xen vào! Bỏn tiểu thư lo chắc rồi !

- ...

Phong Liệt chưa đi ra mấy bước thì sau lưng truyền đến giọng nũng nịu bực mình nói.

- Phong Liệt! Người đứng lại đó cho ta!

Vừa dứt lời, một bóng dáng mơ hồ xuất hiện chặn đường Phong Liệt.

Phong Liệt âm thầm cười khổ một cái, bất đắc dĩ giương mắt nhìn, mỹ nữ trước mắt không phải Diệp Thiên Tử thì còn có ai? Sau lưng Diệp Thiên Tử không xa còn có một bóng dáng yêu kiều khác đứng, dường như do dự có nên đi lên không, chính là Sở Diệp biểu tình phức tạp.

Lúc này Diệp Thiên Tử mặt lạnh như băng, nghiêng rằng nghiêng lợi trừng Phong Liệt, mắt như bắn ra lửa.

Nàng không hiểu tại sao thấy Phong Liệt thì bỗng tức giận, đặc biệt là hần vừa nhìn nàng liền trốn tránh, khiến nàng rất giận.

Phong Liệt điều chỉnh biểu tình, nghiêm trang hỏi:

- Diệp Thiên Tử, có chuyện gì không?

Diệp Thiên Tử mặt cứng đờ, mắt chớp lóe, chỉ vào Tiểu Yên và Tiểu Lục đã thay đổi diện mạo, thở phì phì nói:

- Phong Liệt! Bọn họ là ai?

Tiểu Lục thấy Diệp Thiên Tử không chút khách sáo đe hỏi Phong Liệt thì rất tức giận.

Nàng tiến lên một bước, nói:

- Chúng ta là ai liên quan gì đến người?

Diệp Thiên Tử lạnh lùng nhìn Tiểu Lục, trong mắt càng đậm vẻ đối địch hơn, nàng nói với Phong Liệt:

- Phong Liệt! Người khắp nơi hái hoa ngắt cỏ, người xứng với Lý U Nguyệt không? Người xứng với Tiểu Yên, Tiểu Lục không? Đồ vô sỉ lăng nhăng!!!

- A?

Tiểu Lục sững sốt kêu một tiếng rồi đùa cợt nhìn Diệp Thiên Tử, nói:

- Hì hì! Dường như người muốn nói nhất là sao xứng với người, đúng không? Nhưng sư huynh hình như không liên quan gì đến người đi?

Diệp Thiên Tử quát lên, bất giác nói ra lời trong lòng:

- Ai chúng ta không có quan hệ, chúng ta là...

- Khụ khụ! Được rồi !

Phong Liệt thấy tình hình không tốt, mau chóng đánh gãy lời của nàng:

- Diệp Thiên Tử, chuyện không phải như nàng nghĩ, sau này rồi sẽ hiểu.

Hần nghĩ cứ để Diệp Thiên Tử nói tiếp thì chưa biết chừng sẽ phanh phui ra cái gì nữa, Phong Liệt tin tưởng lấy tính tình không sợ gì của nàng thì đúng là có thể làm được điều đó.

Diệp Thiên Tử khinh thường nói:

- Hừ! Rõ ràng là lăng nhăng còn không dám thừa nhận! Thật không biết người nhìn trúng hai tiện nhân này ở điểm nào, người thêm đàn bà lắm ư?

Phong Liệt nhú mày.

Hắn chưa kịp nói gì thì Tiểu Lục đã nhin không được châm chọc nói:

- Hừ hừ! Hèn chi sư huynh không thích người, giống như mụ đàn bà chanh chua, đàn ông nào chịu được? Tiểu Lục vừa dứt lời Phong Liệt liền biết không ổn.

Quả nhiên, lửa giận mới giảm trong lòng Diệp Thiên Tử giờ lại bùng cháy lên.

- Người...đồ tiện nhân vô sỉ! Người mắng ai là mụ đàn bà chanh chua!?

Diệp Thiên Tử quát lớn, rút ra băng ma kiếm, vèo một tiếng nhanh chóng đâm hướng ngực Tiểu Lục.

- A!

Tiểu Lục giật nảy mình, nàng không ngờ Diệp Thiên Tử nói là làm, hoảng loạn quá quên cả trốn tránh.

- Cẩn thận!

Phong Liệt thấy tình hình nguy hiểm thì kéo Tiểu Lục ra sau, vươn tay phải bắt lấy cổ tay Diệp Thiên Tử, nhú mày nói:

- Diệp Thiên Tử, người đã quậy đủ chưa?

- Người...! Phong Liệt chết tiệt! Người lại còn bênh nàng!?

Diệp Thiên Tử bị Phong Liệt ngăn cản thì càng tức giận hơn, lửa giận trong lòng không thể đè nén.

275. Chương 313 : Tỷ Tỷ (2)

Theo Diệp Thiên Tử thấy thì hai cô gái bên cạnh Phong Liệt đều rất xa lạ, chắc là hắn mới quen mấy ngày gần đây.

Nhưng mới quen có mấy ngày mà đã thân thiết với Phong Liệt như vậy thì chắc không phải con gái nhà lành gì.

Phong Liệt lại vì người đàn bà như vậy xuống tay với nàng, nàng bỗng thấy rất tủi thân.

Cộng thêm trong khoảng thời gian này Phong Liệt luôn tránh né làm nàng đêm ngủ không ngon, ăn uống không ngon, lòng rất buồn bực. Cổ tình nàng không nói nên lời, Diệp đại tiểu thư có khi nào chịu uất ức như vậy đâu?

Bây giờ những oán hờn gom góp lại thành đống khiến ngực nàng phập phồng, mắt đong đầy nước tùy thời tràn đê, bướng bỉnh trừng Phong Liệt.

Nàng muốn rút tay về, nhưng bắt đắc dĩ bị Phong Liệt nắm chặt, bực mình quá nàng bỗng há miệng cắn mu bàn tay của hắn.

- A...nàng!

Phong Liệt đau đớn hét lên, do dự một chút vội nói nhỏ một câu:

- Bọn họ là Tiểu Yên, Tiểu Lục! Mau nhả ra!

Hắn hiểu bà điên Diệp Thiên Tử này mà điên lên là không theo lẽ thường được, không giải thích rõ cho nàng nghe thì chuyện sẽ không dừng lại.

Diệp Thiên Tử đang cắn ngon miệng chợt nghe giọng của Phong Liệt thì động tác khựng lại.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá Tiểu Yên, Tiểu Lục vẻ mặt tức giận. Nàng phát hiện mặc dù hai cô gái thay đổi diện mạo nhưng cách ăn mặc vẫn giống bình thường, một người thích màu đỏ, một thích màu xanh.

Thấy vậy nàng tin ngay vài phần, lửa giận xẹp xuống một nửa, nhưng nước đong đầy khóe mắt kiềm không được ứa ra.

Phong Liệt lúng túng, xung quanh đã tụ tập vô số đệ tử đang nhỏ giọng xì xầm.

Hôm nay xảy ra chuyện này nếu truyền ra ngoài thì sẽ bị mọi người thêm mắm thêm muối một phen, e rằng hấn và Diệp Thiên Tử có nhảy vào thiên hà cũng rửa không sạch, tuy rằng vốn đã không tẩy sạch được rồi.

Hấn thấy Diệp Thiên Tử cảm xúc đã ổn định thì từ từ thả cổ tay nàng ra, lòng thầm nghĩ cô nàng này tuy tính tình không tốt nhưng làn da thì mềm mại trơn mịn, xúc cảm không tệ lắm.

Nhưng hấn mới thả tay ra thì thấy Diệp Thiên Tử bỗng bắt lấy tay hấn đưa đến bên miệng mình, lại cắn mạnh một cái mới nhả ra.

- A...nàng! Nàng là con cún sao?

Phong Liệt hét thảm, nhanh chóng rút tay lại, tức giận nhìn Diệp Thiên Tử.

Tiểu Yên, Tiểu Lục cũng buộc mình nhìn Diệp Thiên Tử.

Diệp Thiên Tử hít mũi, hằm hừ nói:

- Hừ hừ! Ai kêu ngươi khi dễ ta ! Nếu sau này ngươi dám khi dễ ta nữa thì ta, ta...ta khiến Hắc cần chết ngươi luôn!

Phong Liệt xoa tay, hơi khinh thường bĩu môi. Mặc dù Hắc đã thăng lên làm nhị cấp long thú nhưng còn chưa đỡ được một bàn tay hấn vỗ.

Nhưng Diệp Thiên Tử nói mấy lời này thật mập mờ, giống như tình nhân làm nũng vậy. Nói xong nàng cảm thấy hơi kỳ kỳ, khuôn mặt xinh đẹp đỏ rực.

Tiểu Lục ở bên cạnh nhìn Diệp Thiên Tử, lại liếc Phong Liệt lúng túng, bất mãn lăm lăm:

- Hừ! Sớm biết các ngươi có mờ ám mà!

Phong Liệt làm bộ như không nghe thấy, không định ở đây lâu hơn, định rời đi.

Nhưng đúng lúc này, trong đám người đằng sau có một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng tràn đầy khí thế vang lên:

- Hừ! Là ai đang khi dễ người của Diệp gia ta?

Mọi người ngẩn ra, đưa mắt nhìn sang. Lát sau đám người tách ra, một bóng người vóc dáng bốc lửa khoan thai đi đến.

- A?

Phong Liệt ngẩn ra. Chỉ thấy người đến là một thiếu nữ xinh đẹp hơn hai mươi tuổi, mặc váy dài màu trắng cao quý trang nhã, diện mạo xinh đẹp, ngực cao ngất, dáng người yếu điệu, cực kỳ bắt mắt.

Đặc biệt là Phong Liệt kinh ngạc là cô gái này có sáu, bảy phần giống Diệp Thiên Tử, so với nàng có thêm phần đàn bà trưởng thành.

Diệp Thiên Tử nhìn thấy thiếu nữ thì mắt bỗng sáng lên, reo lên nhào vào ngực cô gái:

- A? Tỷ tỷ? Sao tỷ tỷ tới đây? Ta rất nhớ tỷ tỷ nha!

Cô gái mặc váy trắng thân thiết sờ tóc dài của Diệp Thiên Tử, hừ nhẹ nói:

- Tỷ tỷ trở về xem ngươi không được sao? Kết quả mới vừa về đã thấy ngươi bị người ta khi dễ, làm tỷ tỷ quá mất mặt!

- A? Người ta đâu có.

- ...

Phong Liệt nghe hai cô gái đối thoại, lòng máy động, đại khái đoán ra thân phận của nàng ta.

Nếu hấn đoán không sai thì cô gái này chắc là tỷ tỷ ruột của Diệp Thiên Tử, Thiên Long Thần Triều Diệp gia đại tiểu thư, Diệp Thiên Quỳnh.

Kiếp trước hẳn có nghe nói danh tiếng của cô gái này, là thiên tài thiếu nữ trăm năm khó gặp, đã từng là nữ thần của thế hệ trẻ Ma Long giáo, tình nhân trong mộng của vô số đệ tử.

Nhưng theo lý thì lúc này Diệp Thiên Quỳnh nên ở Thiên Long Thần Triều đảm nhiệm chức vị quan trọng mới đúng chứ.

- Thiên Tử, trong mắt người chỉ có tỷ tỷ, không lẽ phớt lờ Thanh Lâm ca này sao?

Một thanh âm trong trẻo bỗng vang lên sau lưng Diệp Thiên Quỳnh.

Diệp Thiên Tử ngẩng đầu nhìn, trông thấy người đàn ông thanh niên tuấn tú sáng sủa, cực kỳ đẹp trai đang làm vẻ tức giận nhìn nàng.

Diệp Thiên Tử đầu tiên là ngẩn ra, sau đó xấu hổ cười nói:

- Thanh Lâm ca, sao ca cũng trở về thế?

- Ha ha, lần này trở về là phụng mệnh trong nhà, phải xử lý hôn sự giữa ta và tỷ của người...

- Thanh Lâm! Chuyện này trở về rồi nói sao!

Diệp Thiên Quỳnh đột nhiên lên tiếng đánh gãy lời của người đàn ông, mặt hơi đỏ, trong mắt khó thể che giấu vẻ hạnh phúc.

- A...ha ha, tỷ của người da mặt mỏng đó mà.

Triệu Thanh Lâm cười cười, sờ mũi, cương chiều nhìn Diệp Thiên Quỳnh, tư thế rất tự nhiên.

Bây giờ Phong Liệt không còn hứng thú nghe việc nhà của người ta, dẫn đám Tiểu Yên, Tiểu Lục, Trương Đại Tài đi ra ngoài.

Nhưng không ngờ Trương Đại Tài vốn vẻ mặt hạnh phúc thấy Phong Liệt định rời đi thì ánh mắt lạnh lùng, quát bảo:

- Người đứng lại đó! Có cho người đi chứ?

Phong Liệt khựng bước, sắc mặt hơi âm trầm, hẳn thấy khó chịu giọng điệu kẻ cả của cô gái này.

Phong Liệt xoay người lại, lạnh lùng nhìn Diệp Thiên Quỳnh, hỏi:

- Có chuyện gì không?

Diệp Thiên Quỳnh khẽ hừ một tiếng, đôi mắt đẹp đánh giá Phong Liệt từ trên xuống dưới, khi thấy chướng ngại bên hông hẳn thì ánh mắt nghiêm túc, lòng rất kinh ngạc.

Nhưng chỉ chớp lát sau nàng đã hồi phục bình thường, lạnh lùng nói với Phong Liệt:

- Tiểu tử kia! Ta mặc kệ người là ai, sau này không cho phép người quấy rầy muội muội của ta nữa, nếu không thì bốn tiểu thư sẽ không khách sáo!

Nàng chỉ vừa mới đến, tưởng là Phong Liệt quấy rầy Diệp Thiên Tử.

Vốn nàng định ra tay cho Phong Liệt một bài học nhưng thấy thất lưng bên hông hẳn thì từ bỏ ý định này.

Tuổi trẻ như vậy mà có tu vi đến thế, được phong làm chủ ngữ chức cao trên vạn người, nhất định là có tiềm lực phi phàm, bối cảnh sâu xa.

Nàng không muốn đắc tội Phong Liệt quá đáng nên mở miệng cảnh cáo.

Tiểu Lục làm vẻ mặt tức giận, rất bất bình thay cho Phong Liệt. Rõ ràng là bà điên Diệp Thiên Tử cứ tới quấy rầy Phong Liệt, sao bây giờ ngược lại là hẳn dây dưa Diệp Thiên Tử? Đúng là vô lý!

Nàng kiểm không được định trả đũa, nhưng mới mở miệng đã bị Phong Liệt cản lại.

Nghe tỷ tỷ nói vậy thì Diệp Thiên Tử mặt hồng lên, rất là sốt ruột, kéo tay Diệp Thiên Quỳnh, làm nũng nói:

- Tỷ tỷ! Không phải tỷ tưởng như vậy! Việc này tỷ tỷ cứ mặc kệ đi, tự ta giải quyết là được!

276. Chương 314 : Thích! (1)

Diệp Thiên Quỳnh bực mình trừng Diệp Thiên Tử, đáng về chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, quát mắng:

- Người còn dám nói? Người xem người đi, bình thường không cố gắng luyện công, đã hai năm rồi chỉ mới tu luyện đến nguyên khí cảnh bát tầng! Năm đó khi tỷ tỷ ở trong giáo, đệ tử cùng thể hệ công tử ca có ai dám vô cớ quấy rầy ta? Ta khiến hắn ít nhất nằm trên giường nửa năm, một năm!

Lúc này Phong Liệt lạnh lùng nói:

- Nếu chỉ vì chuyện này thì nàng có thể yên tâm, ta bảo đảm sẽ không quấy rầy nàng ta! Cáo từ!

Dứt lời hắn xoay người đi.

Lời của Diệp Thiên Quỳnh ngược lại là hợp ý hắn. Vốn trên người hắn có nhiều rắc rối lắm rồi, thật sự không muốn cùng Diệp Thiên Tử dây dưa không rõ.

Lúc này hắn mượn lời của Diệp Thiên Quỳnh kéo khoảng cách với Diệp Thiên Tử, đỡ sau này cứ phải thập thò trốn tránh nàng.

- Hừ! Coi như ngươi biết điều!

Diệp Thiên Quỳnh khế hừ, vừa lòng thái độ của Phong Liệt, nói với Diệp Thiên Tử:

- Thiên Tử, tỷ muội chúng ta đã lâu không gặp, đi thôi, tỷ tỷ cho người xem đồ vật...

Diệp Thiên Tử phớt lờ lời của tỷ tỷ, kiểm không được khế quát với bóng lưng Phong Liệt:

- Phong Liệt, ngươi...không cho người đi!

Nghe Phong Liệt nói như vậy nàng biến sắc mặt, lòng đau như kim đâm, nước mắt mới khô giờ lại rơi ra.

Ông trời thương tình, khoảng thời gian này nàng ngày nhớ đêm mong, trong lòng khát vọng biết bao Phong Liệt sẽ đến quấy rầy mình, nhưng hắn chết sống trốn tránh, nàng muốn gặp hắn một mặt rất là khó khăn.

Nếu bây giờ bởi vì tỷ tỷ nghiêm nghị cảnh cáo khiến Phong Liệt sau này không thêm để ý đến nàng nữa thì chẳng phải nàng khổ sở muốn chết?

- A? Phong Liệt?

Triệu Thanh Lâm ở phía sau con người co rút, nụ cười trên mặt biến mất mà trở nên lạnh băng. Gã thâm nhủ.

“Không lẽ hắn chính là Phong Liệt của ám võ viện đó?”

- A? Thiên Tử, làm sao vậy? Không lẽ còn muốn tỷ tỷ dạy cho hắn một bài học thay người?

Diệp Thiên Quỳnh sững sốt nhìn muội muội của mình, chưa từng thấy Diệp Thiên Tử mất hồn mất vía như vậy, khiến nàng rất đau lòng.

Diệp Thiên Tử vẻ mặt khó xử lắc đầu nguầy nguậy, nhìn Phong Liệt dần đi xa, lại nhìn Diệp Thiên Quỳnh không hiểu gì cả.

Nàng cắn răng, ghen ngào nói:

- Tỷ tỷ! Tỷ...tỷ không hiểu! Không phải hắn quấy rầy ta, là...là ta thích hắn!

- A?

Diệp Thiên Quỳnh tròn mắt, không tin hỏi lại:

- Thiên Tử, ngươi nói người thích hắn? Sao có thể chứ?

- Hừ! Cái tên đó ở trước mặt công chúng ôm hông dựa thụy, rõ ràng là thứ dâm dê, người...sao người thích loại người như vậy được? Không lẽ trên đời này đàn ông tốt đã chết hết rồi sao?

Lúc này Phong Liệt đã đi ra hơn mười trượng nghe lời của Diệp Thiên Tử thì chân lão đảo, thâm cười khổ.

“Bà nội nó, hình như đùa với lửa rồi !”

Bị Diệp Thiên Quỳnh truy hỏi, Diệp Thiên Tử ngại ngùng chui vào ngực nàng, uất ức khóc nói:

- Ta không biết! Tỷ đừng hỏi ta! Ta cũng không biết tại sao nữa! Dù sao thích là thích! Hu hu...nhưng cái tên xấu xa đó không thích ta! Hắn còn ghét ta nữa! Hu hu hu...hu....

Diệp Thiên Tử càng nói càng thương tâm, càng nói càng uất ức, dường như chịu oan lớn nhất trên đời, khóc đến kinh thiên động địa.

Diệp Thiên Quỳnh lạnh lùng liếc người xung quanh xem kịch vui, đám người kinh sợ dần tán đi.

Nàng nhìn muội muội khóc bù lu bù loa, nhíu mày thanh. Nàng giương mắt nhìn Phong Liệt có Tiểu Yên, Tiểu Lục vây quanh đang chậm rãi rời đi, mắt dần phát ra sát khí lạnh băng.

”Hừ! Khốn kiếp! Dám đùa giỡn tình cảm của muội muội ta! Tội đáng chết muôn lần!”

Bây giờ Diệp Thiên Quỳnh hơi đau đầu, nàng nhìn Diệp Thiên Tử lớn lên, biết rõ tính tình của muội muội bảo bối này hơn bất cứ ai.

Muội muội ở trong nhà được lão tổ yêu thương nhất, rất được nuông chiều, hành động không e sợ cái gì, chỉ có một đường thẳng tiến, hề thích thứ gì là chưa từng thay đổi.

Một thanh trường kiếm bình thường bị Diệp Thiên Tử nhìn trúng liền khổ sở dây dưa lão tổ tông cứng rắn thay đổi kiếm sắt của nàng thành băng ma kiếm cao cấp linh bảo.

Hắc vốn chỉ là một dã thú cực kỳ bình thường trong rừng núi nhưng từ khi bị Diệp Thiên Tử nhìn trúng thì tiêu hao vô tận thiên tài địa bảo, cuối cùng biến nó thành ma hổ thức tỉnh ma long huyết mạch.

Ví dụ như vậy nhiều không kể xiết, khiến người khó hiểu.

Bây giờ từ miệng Diệp Thiên Tử nghe được nàng thích Phong Liệt là công tử lãng nhưng, Diệp Thiên Quỳnh rất là đau đầu.

Đặc biệt Phong Liệt không phải người không có danh tiếng gì, thân phận cường ngự khiến nàng là cao thủ cương khí cảnh lục tầng còn phải kiêng dè.

“Không được! Lần này dù thế nào cũng không thể để mặc muội muội thích làm gì cũng được! Dù nàng không gả cho người Triệu gia nhưng cũng không thể tùy tiện gả cho một người không thể đem đến hạnh phúc cho nàng!”

Trong thời gian ngắn Diệp Thiên Quỳnh đã có quyết định, khuôn mặt xinh đẹp có phần lạnh băng.

Lúc này khiến người ngoài ý muốn là Triệu Thanh Lâm đứng phía sau nàng chột nặng nề hừ lạnh.

Gã quát hướng phía trước:

- Phong Liệt! Người đứng lại đó!

Tiếng quát lạnh này xen lẫn khí kinh hùng hồn, đè ép tất cả tiếng động âm ỉ xung quanh. Mọi người sững sốt nhìn Triệu Thanh Lâm, không hiểu công tử khí thế oai hùng này định làm gì.

”Hừ! Người nói đứng lại thì lão tử liền đứng? Người tính cái gì?”

Phong Liệt khinh thường cười lạnh, bước chân không dừng nhưng thân thể thâm cảnh giác.

Hắn hiểu Triệu Thanh Lâm còn nhiều hơn Diệp Thiên Quỳnh.

Bởi vì Triệu Thanh Lâm là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ Triệu gia, cũng là một trong những người cạnh tranh có thực lực gia chủ Triệu gia đời tiếp theo.

Giống như Triệu Đồng ở trong gia tộc chỉ xem như là hoàn khổ đệ tử, bình thường mượn uy trường bối vênh váo, khó thể làm chuyện lớn.

Nhưng Triệu Thanh Lâm thì khác, gã xem như là nhân vật tài năng Triệu gia đặc biệt bồi dưỡng ra, nếu không ra ngoài ý muốn thì người này sẽ thành trụ cột vững vàng cho Triệu gia trăm năm sau.

Kiếp trước Phong Liệt từng tiếp xúc với Triệu Thanh Lâm khá nhiều nhưng giao tình nhạt, tuy không tính là kẻ địch nhưng cũng không là bằng hữu.

Đời này từ khi hấn phé đi Triệu Đồng thì đã cùng Triệu gia đối địch. Chỉ cần cha của Triệu Đồng còn ngồi trên vị trí gia chủ Triệu gia, mâu thuẫn này sẽ không cách nào tiêu trừ.

Bị Triệu Thanh Lâm kêu một tiếng Diệp Thiên Tử ngừng khóc, nàng ngẩng khuôn mặt đầm lệ khỏi ngực Diệp Thiên Quỳnh, nghi hoặc nhìn gã.

Nàng kiều thanh nói:

- Thanh Lâm ca, đây là chuyện riêng giữa ta và hấn, ngươi và tỷ tỷ đừng xen vào được không?

Triệu Thanh Lâm nhìn Diệp Thiên Tử, thần nhiên cười nói:

- Thiên Tử hiểu lầm, chuyện giữa các ngươi ta sẽ không xen vào, nhưng ta tìm Phong Liệt là vì chuyện Triệu gia ta.

- Chuyện Triệu gia?

Diệp Thiên Tử ngẩn ra, giật mình, sốt ruột hỏi:

- Thanh Lâm ca, không lẽ ngươi là vì Triệu Đồng ư? Nhưng chuyện đó là Triệu Đồng sai trước...

- Thiên tử!

Triệu Thanh Lâm hơi nhú mày nói:

- Thị phi đúng sai trong lòng ta hiểu rõ, ngươi đừng nói nhiều.

Diệp Thiên Tử cuống lên, nàng biết Triệu Thanh Lâm lợi hại, ngay cả một số trưởng bối trong gia tộc còn không là đối thủ của gã, khiến nàng kiềm không được lo lắng cho Phong Liệt.

Nàng định nói vài câu giúp cho Phong Liệt thì bị Diệp Thiên Quỳnh ngăn lại.

277. Chương 315 : Thích! (2)

Mặc dù Diệp Thiên Quỳnh không biết giữa Phong Liệt và Triệu gia xảy ra chuyện gì nhưng nàng sắp trở thành người Triệu gia, tất nhiên phải đứng bên người đàn ông của mình rồi.

Về phần Triệu Thanh Lâm khi thấy Phong Liệt phớt lờ lời mình nói thì mắt lạnh băng, lòng lóe sát khí.

Nói đến thì Phong Liệt phé đi Triệu Đồng giúp ích rất lớn cho gã, bớt đi hoàn khổ đệ tử khiến lã tổ ghét, rồi lờ làm chuyện trở mình cái gì cướp vị trí của gã.

Bây giờ Triệu Đồng là phé nhân, ngay cả nói dòng giống còn là vấn đề lớn, dù bắt đầu nỗ lực vươn lên cũng vô duyên với ghế gia chủ rồi.

Vậy nên Triệu Thanh Lâm có chút cảm kích với Phong Liệt.

Nhưng cảm kích về cảm kích, có chuyện vẫn phải làm.

Đặc biệt là gã muốn leo lên cao, gia chủ hiện tại của Triệu gia, phụ thân của Triệu Đồng, Triệu Vô Sinh, ý kiến của lão cực kỳ quan trọng.

Cho nên gã phải khuất phục Phong Liệt, trút giận thay cho Triệu Đồng, để đổi lấy chút ủng hộ từ Triệu Vô Sinh.

- Hừ! Không biết điều!

Thấy Phong Liệt thờ ơ rời đi thì Triệu Thanh Lâm hừ lạnh, người thẳng tắp chợt lóe lên, phóng ra xa hơn mười trượng, chớp mắt đã đến trên đầu hấn.

Người xung quanh kinh kêu, cực kỳ chấn kinh nhìn Triệu Thanh Lâm khí thế ngập trời. Sau lưng gã tám ma long ảo ảnh dài năm trượng toát ra uy nhiếp hùng hồn khiến người xung quanh hít thở nặng nề, tinh thần hoảng sợ.

Cương khí cảnh bát tầng!

Triệu Thanh Lâm chậm rãi đáp xuống, không chút khách sáo đánh ra một chưởng.

Vèo!

Một chưởng phong đen xen lẫn khí kinh mạnh mẽ ẩn hướng đỉnh đầu Phong Liệt.

Lúc trước Triệu Thanh Lâm đã nhìn ra Phong Liệt có tu vi chân khí cảnh nhất tầng.

Cho nên gã đánh ra một chưởng này sẽ không đập chết Phong Liệt nhưng khiến hắn nằm trên giường nửa năm, một năm thì không thành vấn đề.

- A! Phong Liệt cẩn thận!

- Phong sư huynh cẩn thận!

Hai tiếng kêu trong trẻo cùng vang lên.

Một là từ Diệp Thiên Tử, một là Sở Diệp luôn đứng trong đám người, yên lặng nhìn Phong Liệt.

Bây giờ trái tim Diệp Thiên Tử như sắp nhảy khỏi lồng ngực.

Nàng chưa từng biết mình sẽ lo lắng cho một người đàn ông đến như vậy, còn là người đàn ông từng khiến nàng cực kỳ chán ghét.

Mặc dù Phong Liệt không xoay người nhưng thật ra hắn luôn đề phòng đằng sau, Triệu Thanh Lâm dám ở trong đại tái không chút e ngại ra tay, khiến hắn hơi ngoài ý muốn nhưng không kinh hoàng.

Nhưng nếu chưởng phong tàn nhẫn này rơi xuống thì không những là hắn, ngay cả đám Tiểu Yên, Tiểu Lục, Trương Đại Tài cũng bị lan đến, điều này khiến Phong Liệt thấy bức mình.

- Hừ! Triệu gia ở trong Ma Long giáo chưa che được trời đâu!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, rồi bỗng trầm hông xuống, hóp bụng, cầm phòng lên, hai tay duỗi ra, đột nhiên phát ra tiếng hú cao vút như rồng ngâm với chưởng phong.

- Cuồng long táng thiên —— táng thiên nhất khiếu!

- Grao!!!

Theo tiếng rồng ngâm đỉnh tai nhức óc, một ma long ảo ảnh cỡ ba trượng ngưng tụ lại nghênh hướng chưởng phong bên trên.

Ầm!

Một tiếng khí bạo vang lên, long ảnh và chưởng phong của Triệu Thanh Lâm tiêu trừ lẫn nhau, bạo tạc tung hoành tàn phá còn sót dư uy khiến vô số đệ tử lùi lại, ai nấy cực kỳ sợ hãi.

Bên dưới thì Phong Liệt và đám đệ tử ám võ viện không bị lan đến chút nào.

- Ủa?

Triệu Thanh Lâm từ từ đáp xuống trước mặt Phong Liệt cách hơn mười trượng, miệng kinh kêu, thực lực của hắn hơn ra ngoài gã dự đoán.

Gã mới từ Thiên Long Thần Triều trở về, không biết nhiều về tin đồn trong giáo, chỉ biết rằng Phong Liệt làm việc phô trương, đắc tội đám thế gia đệ tử ma khí viện, còn thực lực của hắn thì gã hoàn toàn không biết.

Lúc này gã kinh ngạc liếc Phong Liệt, nhưng rồi bật cười nói:

- Hừ! Thì ra là đem một thức địa cấp chiến kỹ luyện đến cảnh giới chí thành, hèn chi dám huênh hoang như vậy! Nhưng ở trong mắt bốn công tử thì còn kém xa lắm.

Phong Liệt ánh mắt lạnh lùng nhìn Triệu Thanh Lâm, khẽ quát:

- Người là ai? Tại sao ra tay với ta?

Mặc dù hẳn biết Triệu Thanh Lâm nhưng ngoài miệng cố ý hỏi, vậy thì lúc ra tay tiện cho đổ tội lên đầu Triệu Thanh Lâm.

Triệu Thanh Lâm khẽ hừ mũi, kiêu ngạo báo tên mình:

- Triệu gia Triệu Thanh Lâm!

Hai chữ 'Triệu gia' nặng như núi to, dù là ở góc nào trên Long Huyết đại lục, chỉ cần báo ra tên Triệu gia Ma Long giáo gần như ai cũng giật mình, nhiều ít cho chút mặt mũi. Triệu Thanh Lâm là truyền nhân tinh anh của Triệu gia càng có vốn kiêu ngạo.

Nhưng Phong Liệt không nể mặt Triệu gia, hẳn vẫn là biểu tình thản nhiên như là nghe con chó, mèo gì, thậm chí khóe môi nhếch lên khinh thường, điều này chọc giận Triệu Thanh Lâm.

Phong Liệt không cao không thấp hỏi:

- Không biết, người ngăn lại Phong ta là có điều gì chỉ giáo?

Hắn vừa hỏi vừa ý bảo đám Tiểu Yên, Tiểu Lục lùi ra sau lưng, để tránh cho Triệu Thanh Lâm lại làm khó dễ mà bị an đến.

Triệu Thanh Lâm ánh mắt lạnh lùng, gã không đáp lời Phong Liệt mà là chấp hai tay sau lưng, cố ý bày ra tư thế tiền bối trong giáo, muốn làm nhục hắn trước đã.

- Hừ! Cái thứ không biết giáo dục! Người thấy tiền bối trong giáo mà không hành lễ sao? Quỳ xuống cho ta rồi nói!

Bàn về bối phận thì gã là đệ tử đời thứ sáu trăm tám mươi ba trong Ma Long giáo, bàn về tu vi gã là cao thủ cương khí cảnh bát tầng, nếu nghiêm túc tính thì Phong Liệt đúng là cần phải chấp hành lễ độ đệ tử.

Đám đệ tử ám vệ viện vẻ mặt tức giận, Triệu Thanh Lâm này thật sự khinh người quá đáng, trong Ma Long giáo dù là thấy tiền bối hành lễ cũng chẳng qua là chấp tay chào, thường chỉ có người thụ phong mới phải hành đại lễ quỳ lạy.

Đương nhiên, ở trước mặt thực lực tuyệt đối thì hành lễ gì cũng không đủ, tình hình trước mặt rõ ràng là Triệu Thanh Lâm khi dễ Phong Liệt.

Còn lý do thì ai đều biết rõ ràng, Triệu Thanh Lâm báo ra cái tên Triệu gia, mà Phong Liệt và Triệu gia có thù khá sâu, ẩn ý trong đó không cần nói cũng biết.

Nhưng mà, gã tìm lắm người rồi.

Phong Liệt bật cười, ánh mắt nhìn Triệu Thanh Lâm như nhìn tên ngốc, tay bắn chưởng ngự lệnh bài treo bên hông, phát ra một tiếng *đình* giòn vang.

- Ngại quá, đại lễ quỳ lạy của ta người chịu không nổi!

Triệu Thanh Lâm trợn trừng mắt, kinh kêu:

- Người...chưởng ngự lệnh bài? Sao có thể!?

Lúc trước tuy gã thấy lệnh bài bên hông Phong Liệt nhưng không quá để ý, cho đến giờ phút này mới phát hiện đó là khối chưởng ngự lệnh bài thống ngự đệ tử một thế hệ.

Thoáng chốc sắc mặt Triệu Thanh Lâm biến khó nhìn, thâm ghen tỵ muốn chết.

Ba năm trước, ma khí viện tuyển chọn chưởng ngự đại sư huynh đời thứ sáu trăm tám mươi ba thì gã chỉ kém một chiêu thua người ta, vô duyên với vị trí chưởng ngự, trở thành nỗi hổ hận cả đời của gã.

Bây giờ gã thấy Phong Liệt là đệ tử chân khí cảnh nhưng đã đảm nhiệm chức chương ngự thì nổi lòng ghen tỵ khó mà kiềm chế.

Đám người xung quanh dần vang tiếng cười khe khẽ, nếu không phải e ngại tu vi của Triệu Thanh Lâm thì e rằng người đệ tử ám võ viện đã cười lăn lộn rồi.

Triệu Thanh Lâm ngẩng ra rồi then quá thành giận, uy nghiêm cao thủ cương khí cảnh của gã sao có thể tha cho đám kiến giễu cợt.

Gã nặng nề hừ lạnh, uy nhiếp mạnh mẽ cương khí cảnh cửu tầng phát ra đè ép đệ tử xung quanh, đặc biệt là Phong Liệt, nếu không phải gã e dè thân phận của hắn thì rất muốn một bàn tay đập chết hắn.

Các đệ tử ám võ viện đa số có tu vi là nguyên khí cảnh, làm sao chịu nổi uy nhiếp kinh người như thế, khó chịu muốn học máu, cố gắng chống đỡ, sắc mặt dần trắng bệch, ngay cả đứng vững còn khó khăn.

278. Chương 316 : Khiển Trách

Triệu Thanh Lâm từ trên cao nhìn xuống mọi người, khuôn mặt âm trầm có vẻ đắc ý, lấy tu vi của gã muốn khiển trách đám này thì dễ như trở bàn tay.

Nhưng khi gã thấy Phong Liệt thì mắt ngu ra. Chỉ thấy Phong Liệt đứng vững còn liếc gã, như đang nhìn trò hề một vai, không thèm để ý gã hết sức toát uy nhiếp.

Thật ra nếu không phải Phong Liệt sợ lộ bí mật của mình, hắn mà phóng ra uy nhiếp mạnh mẽ thì có thể khiển Triệu Thanh Lâm quỳ rạp.

Tuy nhiên, vì một lúc tranh khí phách mà lộ ra bí mật của mình thì không đáng giá.

Nếu hắn đoán không sai, xung quanh đã tụ tập nhiều cao thủ, rất nhanh sẽ có người đứng ra ngăn lại, dù sao khu đại tái này không phải nơi đánh lộn.

Nhìn Phong Liệt vẻ mặt châm biếm, Triệu Thanh Lâm kiềm không được lửa giận, tay phải thoáng chốc ngưng tụ nguyên lực, muốn một chương đập hướng Phong Liệt.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên đằng sau lưng vang một giọng trầm thấp hùng hồn:

- Dừng tay!

Thanh âm vang lên, uy nhiếp mạnh mẽ của Triệu Thanh Lâm vô hình bị đánh tan, đám đệ tử ám võ viện tinh thần thả lỏng, nhẹ thở ra.

Sau đó một người đàn ông trung niên để chòm râu, mặc đồ ám võ viện dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Người đàn ông thân hình vạm vỡ, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng, mặc trang phục ám võ viện trưởng lão, sau lưng uốn lượn chín ma long ảo ảnh năm trượng, rõ ràng là một cao thủ cương khí cảnh cửu tầng.

Đám đệ tử ám võ viện vẻ mặt vui mừng, bởi vì người này chính là ám võ viện truyền công trưởng lão Lý Thiên Sơn. Phong Liệt từng ở truyền công đại điện nghe gã giảng bài, không xa lạ với gã.

Lý Thiên Sơn vốn là người phụ trách một loi đài so đấu gần đây, từ xa thấy tình hình bên này thì mau chóng đến, sợ Phong Liệt gặp chuyện gì.

Bây giờ ám võ viện không phải là trước kia lấy Hồ Kiếm Trung cầm quyền.

Mặc dù vẫn là suy yếu lâu ngày nhưng bên trên có cường giả Tử Long hộ pháp long biến cảnh che chở, thêm vào tân nhiệm viện chủ Lãnh Phi Hồng thủ đoạn thiết huyết, hiện nay ám võ viện không còn là tình hình mặc kệ viện phái khác đè đầu cưỡi cổ.

Cộng thêm bản thân Lý Thiên Sơn rất thưởng thức thiên tài khoáng thế Phong Liệt, nên có ý định chăm sóc.

Phong Liệt không dám chậm trễ, nhanh chóng cùng đám đệ tử ám võ viện hành lễ.

- Đệ tử kính chào Lý trưởng lão!

- Đệ tử kính chào Lý trưởng lão!

....

Lý Thiên Sơn gật đầu với mọi người, nhất là nhìn kỹ Phong Liệt.

Sau đó gã từ xa chấp tay với Triệu Thanh Lâm, khách sáo nói:

- Vị sư đệ này, không biết đệ tử bên dưới có chỗ nào đắc tội sư đệ, khiến sư đệ đại động can qua như vậy?

Lý Thiên Sơn có biết Triệu Thanh Lâm nhưng lúc này gã giả bộ không biết, nếu không thì hai người vốn không đứng cùng một đẳng cấp.

Triệu Thanh Lâm sắc mặt rất là khó coi, gã ba phen bốn lần định làm nhục Phong Liệt kết quả cuối cùng nhục nhả là mình, điều này khiến gã rất khó chịu.

Đặc biệt là vị hôn thê và di tử ở không xa nhìn khiến gã làm đàn ông cảm thấy cực kỳ mất mặt.

Triệu Thanh Lâm hừ lạnh, khí thế nhiếp người nói:

- Hừ! Trừ phi bốn công tử muốn khiển trách một đệ tử không có lễ độ cũng không được?

Mặc dù tu vi của Lý Thiên Sơn cao hơn gã một bậc nhưng nếu thật sự ra tay, ai cao ai thấp chưa nói trước được.

Đặc biệt bàn về bối cảnh, Lý Thiên Sơn xuất thân bình dân càng không thể so sánh với gã, cho nên gã không thềm để Lý Thiên Sơn vào mắt.

Nghe Triệu Thanh Lâm không chút khách sáo nói, Lý Thiên Sơn hơi nhú mày, vẻ mặt khó chịu.

Nhưng gã vẫn cười nói:

- Ha ha, sư đệ muốn khiển trách một số đệ tử hậu bối là đương nhiên, nhưng Phong Liệt ở trong vmm đệ tử thứ sáu trăm tám mươi bốn chúng ta đảm nhiệm chương ngự, không phải ai cũng có thể khiển trách, mong sư đệ đừng so đo với hắn.

Mấy lời này có thể nói có cứng có mềm, tuy nói khách sáo nhưng tràn đầy ý cảnh cáo.

Rồi gã cao giọng nói với Phong Liệt:

- Phong Liệt, còn không mau bồi lễ cho vị sư thúc này của ngươi?

Đám đệ tử ám vệ viện Tiểu Yên, Tiểu Lục thầm tức giận, rõ ràng là Triệu Thanh Lâm gây chuyện tại sao khiến Phong Liệt xin lỗi?

Nhưng Phong Liệt không thềm để ý, hắn không muốn làm Lý Thiên Sơn khó xử, dù gì gã làm đến mức này đã là tốt lắm rồi.

Tiếp đến, hắn mỉm cười, không chút miễn cưỡng chấp tay với Triệu Thanh Lâm:

- Triệu sư thúc, lúc trước là đệ tử không đúng, xin sư thúc ngài đại nhân bỏ qua cho tiểu nhân, đừng so đo với đệ tử...

- Hừ! Miễn đi!

Triệu Thanh Lâm đột nhiên hừ lạnh cắt đứt lời của Phong Liệt, xem hắn làm bộ làm tịch là gã thấy ghét rồi, nếu để hắn nói tiếp chắc gã tức chết.

Lý Thiên Sơn thấy vậy nhanh chóng leo xuống bậc thang, mắt kiên nhẫn nói với đám Phong Liệt:

- Được rồi, được rồi ! Nếu chuyện đã xong thì các ngươi làm gì thì đi làm đi!

Nói xong gã nháy mắt ám hiệu với Phong Liệt, ý bảo hắn đi nhanh.

Phong Liệt hiểu ý gật đầu, vội vã rời đi.

Nhưng trong mắt Triệu Thanh Lâm xẹt qua tia âm độc, chỉ nghe gã quát lạnh nói:

- Khoan đã!

Lý Thiên Sơn cau mày hỏi:

- A? Sư đệ còn có chuyện gì?

Triệu Thanh Lâm âm trầm cười nói với Lý Thiên Sơn:

- Lúc trước ngươi đã nói trừ Phong Liệt ra, đệ tử bình thường khác ta đều có thể khiển trách đúng không?

- Cái này...

Lý Thiên Sơn mặt cứng đờ, cảm thấy không ổn.

Chỉ thấy Triệu Thanh Lâm bỗng chỉ vào đám Tiểu Yên, Tiểu Lục, Trương Đại Tài, nói:

- Ba người lập tức vả miệng một trăm cái! Ít một cái cũng không được!

Đối với hành động gần như vô lại của Triệu Thanh Lâm, mọi người làm vẻ mặt tức giận.

Thật ra lấy tính tình của Triệu Thanh Lâm thì không đến mức hành động như Triệu Đổng hoàn toàn khổ đệ tử, đây là điều gã luôn khinh thường.

Đặc biệt là chuyện ngày hôm nay gã làm truyền về Triệu Thanh Lâm thì rất có thể sẽ khiến một số lão già trong gia tộc giảm đi hảo cảm với gã, gã không muốn như vậy.

Nhưng Triệu Thanh Lâm đã bị Phong Liệt chọc tức đến u mê, cộng thêm thân phận chưởng ngự đam sâu vào nỗi đau lòng gã, khiến gã giận quá mất khôn.

Bây giờ, bao gồm cả Phong Liệt và Lý Thiên Sơn, tất cả người xung quanh nhìn Triệu Thanh Lâm tràn đầy xem thường, tình hình yên lặng.

Ở không xa Diệp Thiên Quỳnh cực kỳ kinh ngạc nhìn vị hôn phu của mình, nhú chân mày thanh, không hiểu tại sao Triệu Thanh Lâm luôn chính chắn có lẽ lại thất thố như vậy.

Trong lòng nàng Triệu Thanh Lâm luôn trầm ổn bình tĩnh, tiêu sái phiêu dật, dường như chuyện gì khó khăn rơi vào tay gã đều giải quyết dễ như trở bàn tay.

Đây cũng là điểm khiến nàng thích Triệu Thanh Lâm nhất.

Nhưng bây giờ Triệu Thanh Lâm biểu hiện ra một mặt khiến nàng thấy xa lạ.

Do dự một chút, nàng kiềm không được nhỏ giọng khuyên:

- Thanh Lâm, cần gì tức giận với đệ tử hậu bối, hay là thôi đi!

- Thiên Quỳnh, nàng mặc kệ ta! Ta tự biết làm gì!

Triệu Thanh Lâm đang tức giận làm sao nghe lọt tai?

- A...

Diệp Thiên Quỳnh bị Triệu Thanh Lâm gắt giọng thì mặt cứng đờ, muốn nói lại thôi.

Triệu Thanh Lâm mặc kệ nàng, lạnh lùng liếc xung quanh, hần dãn bình tĩnh lại nhưng trong lòng rất hối hận, tình hình như bây giờ không phải điều gã mong muốn.

Nhưng gã đã thốt lời khỏi miệng, đam lao phải theo lao, chỉ có thể cứng rắn chống.

Điều này khiến gã càng hận Phong Liệt hơn nữa. Nếu không phải tên khốn này chọc gã tức điên lên thì sao đến nỗi làm ra chuyện hạ giá như vậy?

279. Chương 317 : Chiến

Triệu Thanh Lâm lạnh lùng hừ với Phong Liệt, quát lạnh hướng Tiểu Yên, Tiểu Lục, Trương Đại Tài:

- Các người không nghe thấy sao? Còn không mau làm theo!?

Lý Thiên Sơn tức giận đến mặt trắng bệch, chòm râu ngấn run run. Gã làm người luôn chính trực, rất khinh thường hành động vô sỉ của Triệu Thanh Lâm, kiềm không được mở miệng định mắng.

Nhưng lúc này Phong Liệt mở miệng trước tiên.

Phong Liệt giễu cợt nói:

- A, truyền nhân dòng chính của Triệu gia quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng từ khi nào Triệu gia chỉ toàn ra thứ như chó điên vậy?

Hắn vừa dứt lời, người xung quanh chấn động, ngay cả Lý Thiên Sơn cũng giật mình.

Một câu nói này có thể nói là mắng toàn bộ trên dưới Triệu gia, quá ác.

Triệu Thanh Lâm nổi giận, mắt lóe sát khí, nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên:

- Cái gì? Tạp chủng! Người mắng ai là chó điên? Người...người muốn chết!

Phong Liệt không sợ, chẳng hề nhân nhượng nói:

- Ha ha! Cái thứ nể mặt mà không biết điều, người có thể làm sao hả?

- Tốt! Tốt lắm! Hôm nay bốn công tử phải dạy dỗ người làm người như thế nào! Ai dám ngăn cản ta chính là kẻ thù của Triệu gia! Hừ!

Triệu Thanh Lâm tức giận không thể kiềm chế, sát khí nhiếp người, nhưng đáy mắt lóe sự đắc ý. Gã vừa nói vừa ném ánh mắt cảnh cáo cho Lý Thiên Sơn.

Mặc dù Phong Liệt nói lời ác độc nhưng cũng là cho gã lý do ra tay. Bây giờ gã mượn cơ hội phé Phong Liệt đi, dù là cao tăng cũng không làm rõ ân oán lung tung này.

Gã vừa dứt lời, thân hình cao ráo động, bay vọt đến hơn mười trượng, cực kỳ nhanh chớp hướng ngực Phong Liệt.

Lý Thiên Sơn hừ lạnh, gã thấy Triệu Thanh Lâm định ra tay thì không chút do dự phóng khí thể mạnh mẽ, vung chưởng ngăn cản.

Bùm! Bùm! Bùm!

Một chuỗi tiếng nổ qua đi, hai người đối chiến vài chưởng, trên bầu trời tràn ngập gió đen, khí kinh cuồng bạo tàn phá toàn trường, khiến vô số đệ tử hoảng sợ thụt lùi.

Phong Liệt vốn định đích thân giải quyết Triệu Thanh Lâm, lúc trước hắn cố ý giả yếu là định khi lại đấu nhau thì khiến gã ăn bở hồn.

Nhưng bây giờ hắn thấy ngoài ý muốn trước biểu hiện của Lý Thiên Sơn, không ngờ gã che chở hắn như vậy, khiến lòng hắn có chút cảm động.

Triệu Thanh Lâm trừng Lý Thiên Sơn, gã bước đi hư không, song chưởng tung bay, từng chưởng ảnh to lớn mạnh mẽ vung, chấn không gian kêu *ong ong*. Mỗi một chưởng đều đủ tạc núi vỡ đá, uy lực không gì sánh được.

Lý Thiên Sơn cũng chẳng chút tỏ ra yếu thế, gã dựa vào khí kinh hùng hồn tiêu trừ hết chưởng ảnh của Triệu Thanh Lâm.

Bên dưới đám đệ tử cấp thấp ít khi thấy cuộc chiến cao thủ đẳng cấp cỡ này, ai nấy trợn to mắt nhìn.

So sánh với trận chiến này, trên các lôi đài không xa cuộc chiến tựa như con nít đùa chơi, biến nhạt nhòa.

Lúc này nhìn từ mặt ngoài thì hai người một là cương khí cảnh bát tầng, một là cương khí cảnh cửu tầng, trong phút chốc dường như khó phân thắng bại.

Nhưng Phong Liệt biết chắc Lý Thiên Sơn không phải đối thủ của Triệu Thanh Lâm, trong lòng hơi lo âu. Hấn biểu tình không thay đổi âm thầm chờ thời cơ ra tay.

Xung quanh đã tụ tập rất nhiều cao thủ của các viện phái, đều muốn quan sát trận đại chiến này nhưng không ra tiến lên can ngăn.

Mọi người đều hiểu rõ, cuộc chiến hôm nay xung đột sẽ tạo ra chút ảnh hưởng giữa ám võ viện và ma khí viện.

Sẽ có hậu quả gì thì không ai đoán được.

Một số nhân vật tiền bối hiểu ám võ viện, ma khí viện đã tranh đấu gay gắt qua vô số năm tháng, có lẽ đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Triệu Thanh Lâm vừa điên cuồng oanh kích với Lý Thiên Sơn vừa thâm suy tính lợi và hại.

Trên mặt gã không còn vẻ giận dữ mà hồi phục trở lại thông dong bình tĩnh thường khi.

Đấu mấy hiệp xong gã đã hiểu đại khái thực lực của Lý Thiên Sơn, có tin tưởng trong một trăm chiêu đánh chết Lý Thiên Sơn.

Nhưng đây không phải điều gã muốn, chuyện hôm nay gã không định gây đến không thể kéo lại, ban đầu gã chỉ là muốn giải quyết Phong Liệt mà thôi.

Vài giây sau, vị trí hai người ở trên không trung dần đổi chỗ, lúc này mắt Triệu Thanh Lâm chợt sáng lên, ý định hay ho hiện ra.

- Hừ! Nên kết thúc!

Triệu Thanh Lâm hừ lạnh, bỗng ộpj đến.

Ầm! một tiếng nổ vang, trên mặt đất để lại vết rạn như mạng nhện, thấy mà ghê người. Gã như là trọng nỗ bắn hướng Lý Thiên Sơn trên trời.

Lý Thiên Sơn con người co rút, gã tưởng Triệu Thanh Lâm định liều mạng nên cũng dùng hết mười phần sức lực, mặc dù chưa sử dụng

280. Chương 318 : Không Cần Giả Bộ

Vài giây sau, khói đen đậm đặc tán theo gió, mọi người duỗi cổ nhìn chăm chăm.

Nhưng hình nhỏ tiếp theo khiến mọi người tròn tròn mắt.

Chỉ thấy trên mặt đất lồi lõm nằm hai người, chính là Phong Liệt và Triệu Thanh Lâm.

Lúc này Phong Liệt nằm ngửa mặt trên đất, không biết sinh tử, trên người đồ đen rách rưới, máu nhuộm đầm, gần như là không mảnh vải che thân, từ trên xuống dưới miệng vết thương ghê rợn, máu tươi chảy ào ạt, nhìn qua vô cùng thê thảm.

Cách hấn ba trượng Triệu Thanh Lâm cũng nằm ngã ra đất, thoạt trông đỡ hơn Phong Liệt nhiều.

Ít nhất tên này trừ cái lỗ đen ở bụng ra vị trí khác lành lặn, thỉnh thoảng giật vài cái, rõ ràng còn sống.

Mọi người nhìn tình hình này muốn lòi con mắt, về mặt không thể tin, bất cứ ai đều không tin được kết quả này.

Trước đó có ai dám nói một long võ giả nguyên khí cảnh nhất tầng có thể cùng cao thủ cương khí cảnh bát tầng lưỡng bại câu thương, sợ rằng đã bị mọi người phun nước miếng chết chìm.

Nhưng sự thật ngay trước mắt khiến người không thể không tin.

- Ui...chuyện này là sao? Triệu Thanh Lâm đường đường là một cao thủ cương khí cảnh bát tầng sao lại bị Phong Liệt đánh ngã?

- Có lẽ Triệu Thanh Lâm chỉ là sơ xuất thôi. Phong Liệt đúng là không đơn giản nhưng cuối cùng thì thực lực của hắn quá yếu, xem tình hình thì cũng không sống nổi! Hắc hắc, đáng tiếc cho một thiên tài!

- Hình như Triệu Thanh Lâm cũng bị thương không nhẹ! Ừm, nhưng đỡ hơn Phong Liệt nhiều!

- ...

Đám người xung quanh ngẩn ngơ một lát rồi bàn tán xôn xao.

Người ám vệ viện vô cùng sốt ruột boả vẩy. Tiểu Yên, Tiểu Lục kinh sợ biến sắc mặt, ngay cả Sở Điệp, Diệp Thiên Tử đều không chút e dè chạy đến gần Phong Liệt.

- Phong Liệt!

- Đại sư huynh!

- Sư huynh!

- ...

Lý Thiên Sơn là nhanh nhất, gã trước một bước vọt tới gần Phong Liệt, ngồi xổm người xuống rồi lập tức xòe bàn tay ra đặt ở chỗ tâm mạch Phong Liệt.

- Lý trưởng lão! Phong sư huynh thế nào rồi ?

- Phong sư huynh sẽ không chết chứ? Hu hu

~~ - Triệu Thanh Lâm chết tiệt, nếu sư huynh có mệnh hệ nào thì ta chắc chắn sẽ không tha cho hắn!

- ...

Lý Thiên Sơn mặc kệ mọi người rồi rầm, gã làm biểu tình vô cùng trầm trọng.

Chốc lát sau gã cảm nhận tâm mạch Phong Liệt cực kỳ yếu ớt, hơi thở mong manh, tình thế thật sự không lạc quan.

Nhưng tiếp theo, khi gã định mở miệng báo cho các cô gái biết tình hình của Phong Liệt thì khựng lại, mặt lộ vẻ quái dị.

Ngay lúc đó, đôi mắt nhắm chặt của Phong Liệt đột nhiên mở ra, trong mắt tràn đầy tinh thần, nào có vẻ gì là bị thương? Thậm chí tâm mạch nhảy cực kỳ vững vàng, khí huyết dạt dào.

Phong Liệt mở mắt đá lông nheo với Lý Thiên Sơn rồi nhanh chóng khép lại, ngay cả tâm mạch cũng yếu đi.

- A?

Hình ảnh này chẳng những làm Lý Thiên Sơn ngây r, ngay cả đám Tiểu Yên, Tiểu Lục thấy thì biểu tình ngẩn ngơ, không hồi phục tinh thần.

Lý Thiên Sơn rất kinh ngạc, xem tình hình thì dường như Phong Liệt bị thương có ẩn tình khác!

Nhưng tại sao chứ?

Nhưng ngay sau đó, khi gã dùng tinh thần lực quét Triệu Thanh Lâm cách ba trượng thì biến sắc mặt.

”Úi chà! Cái tiểu tử này, quá độc!”

Lý Thiên Sơn hít ngụm khí, sau đó cẩn thận đánh giá vết thương trên người Phong Liệt.

Gã nhanh chóng phát hiện miệng vết thương trên người Phong Liệt gần như đều là mới trào ra máu mà thôi.

Nhưng mảng lớn da chảy máu thì nhìn rất kinh dị.

Lý Thiên Sơn ngẫm nghĩ một lúc liền hiểu ra ý định của Phong Liệt.

Tình hình trước mắt quá rõ ràng, tuy gã hành động chính trực nhưng tốt xấu cũng lớn tuổi, không phải loại cứng nhắc khô khan.

Gã trầm ngâm một lúc, trong lòng đã có tính toán.

Ngay sau đó, gã vội vàng nói với đám Tiểu Yên, Tiểu Lục:

- Bây giờ tu vi của Phong Liệt đã bị phế, toàn thân kinh mạch đứt từng khúc, phải nhanh chóng trị thương mới được! Bồn tọa hiện đang có nhiệm vụ không tiện rời khỏi đây, các người không đưa Phong Liệt về âm vũ viện, cầu viện với viện chủ đại nhân! Mau lên, nếu trễ chút thì e rằng không giữ được cái mạng!

Giọng Lý Thiên Sơn rất lớn, người xung quanh nghe rõ ràng, biết tình huống của Phong Liệt rồi thì ai nấy biểu tình khác nhau, nhưng vui sướng khi người gặp họa thì chiếm đa số.

- A? Phong Liệt tu vi bị phế? Hơn nữa kinh mạch đứt từng khúc? Hắc hắc, thiên tài này từ nay chết yểu rồi đây!

- Ài! Trời ghét anh tài đây mà!

- Vốn định đấu cùng Phong Liệt một trận, tiếc ơi là tiếc!

- Đúng vậy! Không còn kỳ tài như Phong Liệt khiến bồn công tử thấy rất tịch mịch! Xem ra bồn công tử lại phải đi tìm đối thủ mới!

- ...

Đằng sau đám người không biết từ khi nào xuất hiện đám Hồng Phi Dương, Đông Phương Trác, Lý Phong, kiếm không được lác đầu thổ dài, hình như thấy cao thủ tịch mịch quá. Nhìn họ ra vẻ buồn rầu vậy chứ trong bụng mở cờ.

Đám Tiểu Yên, Tiểu Lục lòng trầm xuống, mặc dù mới rồi họ thấy biểu hiện của Phong Liệt lòng có nghi ngờ nhưng bây giờ thà tin là có chứ không thể cho là không.

Tiếp theo, Tiểu Lục cực kỳ nghe lời phóng xuất lưu tinh phi chu, các cô gái nhanh nhẹn mà cẩn thận nâng Phong Liệt lên, chớp mắt biến thành một điểm nhỏ nơi chân trời.

- A! Thanh Lâm! Người làm sao rồi ?

- Công tử!

- ...

Ở bên cạnh Triệu Thanh Lâm, Diệp Thiên Quỳnh và mấy gia nô Triệu gia vẻ mặt kinh hoàng nhìn thân thể thê thảm của gã, không biết nên xử lý ra sao.

Toàn thân Triệu Thanh Lâm chỉ có một vết thương, đó là ở bụng.

Nhưng vết thương này nhìn như hơi lớn, nguyên phần thân dưới thành cái hố đen to, giống bị một đoàn lửa đốt cháy.

Còn đan điền? A, cái thứ đó đã không còn.

Ngay cả công cụ làm ác của đàn ông cũng chỉ treo lủng lẳng giữa hai chân, dường như đựng một cái là rơi xuống.

Đối với võ giả, nếu chỉ là đan điền bị đánh vỡ thì có một tia hy vọng hồi phục tu vi, mặc dù nó rất xa vời.

Nhưng hiện tại có thể nói Triệu Thanh Lâm không có một chút hy vọng, đừng nói là hồi phục tu vi, e rằng làm người thường cũng không được.

Diệp Thiên Quỳnh chấn kinh một chốc rồi nhanh chóng luống cuống tay chân lấy ra một viên huyền nguyên bất tử đan cực kỳ quý giá nhét vào vào miệng Triệu Thanh Lâm, rót nguyên lực vào người gã.

Một lát sau Triệu Thanh Lâm mắt trợn trắng tỉnh dậy.

Gã cảm thấy vô cùng đau đớn, trên người trừ hơi tê ra thì không có cảm giác gì khác.

Lúc trước khi gã va chạm với Phong Liệt chỉ thấy linh hồn đau đớn rồi ngất xỉu.

Bây giờ tỉnh dậy, gã không hề biết mình bị thương ra sao, trừ đầu ra thì không thấy đau gì mấy.

Gã mở mắt ra thấy Diệp Thiên Quỳnh ở bên cạnh mình, cố nén đau nhức, cho mỹ nhân nụ cười yên tâm, ra vẻ tiêu sái cười nói:

- Khụ khụ! Thiên Quỳnh, nàng yên tâm đi! Đầu ta hơi chóng mặt chút thôi, không có gì đáng lo, không biết tiểu tử kia thi triển thủ đoạn gì mà làm ta đau đến ngất xỉu!

- Hu hu~Thanh Lâm, người...người...!

Diệp Thiên Quỳnh nước mắt lưng tròng nhìn Triệu Thanh Lâm không biết tình huống gì cả, phút chốc nàng không biết nên nói sao.

Đám gia nô Triệu gia nhìn nhau, sắc mặt khó xem.

Triệu Thanh Lâm còn tưởng là Diệp Thiên Quỳnh quá quan tâm mình, lòng ngọt ngào.

Gã nói tiếp:

- Tốt lắm! Đừng khóc, chẳng phải ta khỏe mạnh đấy ư? Đúng rồi, tiểu tạp chủng Phong Liệt sao rồi? Ta vung ra hai chưởng chắc không khiến hắn dễ chịu.

Diệp Thiên Quỳnh nức nở nói:

- Phong Liệt tu vi tàn phế, không biết sống chết.

- A? Ha ha! Quả nhiên không khiến bốn công tử thất vọng.

Triệu Thanh Lâm vẻ mặt mừng rỡ nhưng sau đó vội nói:

- Ừm? Tiểu tử này thân phận không giản đơn, kết quả này sợ rằng sẽ bị ám võ viện lợi dụng, nếu thế thì ta giả bộ trọng thương vậy.

- Các người lập tức tuyên bố với người bên ngoài là bốn công tử bị thương hấp hối, không sống bao lâu được! A? Sao bụng ta tê tê?

Diệp Thiên Quỳnh kinh ngạc nửa ngày sau bị thương khóc rống:

- Hu hu~Thanh Lâm, người không cần giả bộ! Hu hu hu! Vết thương của người e rằng còn bị nặng hơn cả Phong Liệt nữa!

281. Chương 319 : Thuận Theo Tự Nhiên

- Cái gì? Ta bị nặng hơn tiểu tử kia...ai nha, tu vi của ta đau? Ta...ta...!

Triệu Thanh Lâm miễn cưỡng ngẩng đầu lên, phát hiện thân dưới khác lạ thì biến sắc mặt, kinh sợ muốn chết.

Ngay sau đó gã nghiêng đầu, ngất xỉu.

- Thanh Lâm! Thanh Lâm! Người không nên làm ta sợ!

- Công tử!

- Diệp tiểu thư, mau chóng đưa công tử về Ma Khí Phong trị liệu đi, muộn rồi chỉ sợ sẽ không kịp!

- Hu hu~Thanh Lâm đã bị như vậy rồi còn trị cái gì nữa?

- Cái này...thì trị ít nhất đỡ hơn là không?

- ...

- Phong Liệt! Hu hu hu! Người tuyệt đối đừng chết nhé! Người ta còn chưa thổ lộ với người mà! Hu hu hu~Phong Liệt xấu xa, mau tỉnh lại!

- Phong sư huynh! Người tỉnh dậy đi!

- ...

Trong lưu tinh phi chu, Trương Đại Tài biểu tình cực kỳ nghiêm trọng khổng chế phi chu bay nhanh. Đằng sau Tiểu Yên, Tiểu Lục, Sở Diệp, Diệp Thiên Tử, bốn cô gái vòng quanh Phong Liệt khóc nức nở.

Nhưng mặc dù Tiểu Yên, Tiểu Lục lo lắng cho Phong Liệt lại mơ hồ cảm thấy hình như hắn bị thương không nặng lắm, nên hai nàng không buồn bao nhiêu.

Diệp Thiên Tử, Sở Diệp thì không biết tình huống của Phong Liệt, khóc nức nở, nước mắt nước mũi chui vào người Phong Liệt, khiến Tiểu Yên, Tiểu Lục nhìn nhau.

Diệp Thiên Tử khổ sở lát sau đột nhiên ngừng khóc, dường như nghĩ đến cái gì, nàng bỗng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một bình đan dược tỏa ánh vàng rực, không chút do dự rót vào miệng Phong Liệt.

Bình đan dược đó chính là huyền nguyên bát tử đan cực kỳ quý giá.

- A? Dừng tay!

Tiểu Yên, Tiểu Lục con mắt tròn tròn, bị hành động của Diệp Thiên Tử hù giật nảy mình. Nguyên bình huyền nguyên bát tử đan sợ rằng có cỡ chục viên, nếu để Phong Liệt ăn một hơi sẽ xảy ra chuyện gì ai cũng không nói trước được!

Diệp Thiên Tử ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt, sững sốt hỏi:

- Làm gì vậy?

Tiểu Lục nhú mày nói:

- Người...người muốn hại chết sư huynh sao? Ăn cái này vào sẽ chết người đó biết không?

Diệp Thiên Tử đương nhiên nói:

- Phong Liệt đã bị thương như vậy rồi tất nhiên là cần ăn nhiều chút!

Sau đó nàng rót đan dược vào miệng Phong Liệt, nức nở nói:

- Hu hu~Phong Liệt xấu xa, nếu lần này người đại nạn không chết thì bốn tiểu thư nhất định sẽ lấy người, hu hu hu

~ - Cái này...

Tiểu Yên, Tiểu Lục chán nản, ngay cả Sở Diệp cũng không nói nên lời.

Chính lúc này Phong Liệt ho khan, chậm rãi 'tỉnh dậy'.

Hết cách, có các cô gái Diệp Thiên Tử lú lú rú rú bên tai, hắn giả bộ không nổi nữa.

Đặc biệt là nghe Diệp Thiên Tử nói từng câu quá lộ liễu khiến hắn thắm đỏ mồ hôi.

- A? Sư huynh người tỉnh rồi !

- Sư huynh người thấy sao?

- Phong sư huynh, có đau hay không vậy?

- ...

Thấy Phong Liệt tỉnh dậy, các cô gái ngẩn ra rồi rất vui sướng vội quan tâm hỏi lung tung.

Phong Liệt mở mắt ra liếc các cô gái, thấy từng khuôn mặt xinh đẹp ướt đầm nước mắt thì hơi đau lòng, hắn rất tự trách.

Hắn khẽ cười, chậm rãi ngồi dậy, định nói gì thì suýt bị câu nói của Diệp Thiên Tử đánh té ngã.

Diệp Thiên Tử mừng muốn khóc nói:

- Hu hu~Phong Liệt xấu xa, có phải là nghe bốn tiểu thư nói sẽ gả cho người nên mới không chết?

Phong Liệt ngó ra một lúc rồi vội giải thích:

- Ấ...khụ khụ! Diệp Thiên Tử, nàng nghĩ nhiều rồi, ta không hề có ý đó...

Diệp Thiên Tử quệt nước mắt, nhấn mạnh từng chữ nói:

- Hừ hừ! Người yên tâm đi, vừa rồi ta đã thề, đời này bốn tiểu thư chỉ gả cho người, ta sẽ không nuốt lời!

- Không phải...cái này...

Phong Liệt cứng họng, trán nổi gân xanh. Cô nàng Diệp Thiên Tử này công phu càn rỡ đúng là có một không hai!

Tiểu Lục nhú chân mày thanh, mắt kiên nhẫn đánh gãy lời của hai người:

- Ai dà! Đừng cãi nữa, trước tiên xem vết thương của sư huynh đã.

- A? Đúng đúng! Phong Liệt, người sao rồi ?

- ...

Phong Liệt lắc đầu cười khổ, sau đó trong ánh mắt của các cô gái tránh Tiểu Yên, Tiểu Lục nâng, trực tiếp đứng dậy.

Càng làm các cô gái kinh ngạc là vết thương trên người hấn lập tức ngừng đổ máu, có xu thế kết vảy.

Hình ảnh kỳ diệu như vậy khiến mấy cô gái nhìn tròn tròn mắt.

- Ui...điều này sao có thể! Phong Liệt người...người...

Diệp Thiên Tử nhìn Phong Liệt như thấy quái vật tiền sử.

Phong Liệt cười khẽ an ủi mấy cô gái:

- Yên tâm đi, ta không có đáng lo, chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là không sao.

Tiểu Yên, Tiểu Lục kinh ngạc qua đi rồi nửa tin nửa ngờ cẩn thận kiểm tra thân thể Phong Liệt, cuối cùng xác định hấn đúng là không bị thương, tất cả vết thương chỉ là ngoài da mà thôi, thế này mới khiến các nàng hoàn toàn yên tâm.

Những vết thương này đều là khi Phong Liệt đánh choáng Triệu Thanh Lâm rồi tự vận công buộc ra, trước đó hấn có nuốt vào một viên huyền nguyên bất tử đan.

Nếu không phải hấn có ý đè nén được tính của đan dược thì e rằng chưa lên phi chu thì vết thương đã lành lặn rồi.

Còn Triệu Thanh Lâm, Phong Liệt có tin tưởng mười phần phế đi tu vi của gã, là hoàn toàn phế.

Bởi vì hấn đem ra một thương không chỉ ẩn chứa nguyên lực mà còn chứa cấm chế Tụ Nguyên Trời mặc dạ đại hiệp cốc đã lấy được một lữ hủ thực tính khí của cao thủ hóa đan cảnh nhất tầng.

Vì không chọc quá nhiều rắc rối cho Lãnh Phi Hồng, hấn mới cố ý diễn kịch như vậy.

Lát sau các cô gái dần hiểu ý định của Phong Liệt, đều yên lòng.

Nhưng không khí trong phi chu tĩnh lặng lại rồi thì biến quái lạ.

Sở Diệp rất tĩnh lặng, gò má hây hồng, cúi đầu vò gấu váy, không biết đang nghĩ gì.

Ánh mắt Diệp Thiên Tử nhìn Phong Liệt thì tránh né, hình như có chút chờ đợi rồi lại thấp thỏm, mặt do dự.

Tiểu Yên, Tiểu Lục đứng cạnh Phong Liệt, hai đôi mắt quét tới quét lui vài người, ánh mắt quái lạ. Đến lúc này mà họ còn không biết tâm ý của Diệp Thiên Tử đối với Phong Liệt thì đúng là đồ ngốc.

Mặc dù họ hơi ghen tỵ nhưng tôn trọng lựa chọn của Phong Liệt, dù sao có Lý U Nguyệt ở trước, họ đã tự hiểu mình làm thế nào rồi.

Phong Liệt nhìn Diệp Thiên Tử, cảm thấy nhức đầu, không biết nên làm sao đây.

Hắn để tay lên ngực tự hỏi, nói hắn chưa từng có mơ ước tuyệt sắc vô song mỹ nhân Diệp Thiên Tử thì tuyệt đối là nói dối.

Đặc biệt là dáng người hoàn mỹ, diện mạo huynh thành của Diệp Thiên Tử, cùng với nhiều chỗ bí ẩn mỹ miều lộ ra trước mắt hắn, từng mấy lần xuất hiện trong mộng xuân của Phong Liệt, khiến hắn mơ ước muốn ngừng mà không được.

Nhưng hắn chỉ là thưởng thức sắc đẹp của Diệp Thiên Tử, chưa đến mức thích.

Hơn nữa Diệp Thiên Tử là con gái của gia chủ Diệp gia, muốn cưới một thiên kim tiểu tử có bối cảnh sâu như vậy thì ắt sẽ rất rắc rối.

Hắn tự nghĩ hiện nay mình đã có đủ nhiều rắc rối rồi, không muốn chọn thêm một Diệp gia đủ so sánh với Triệu gia, Lý gia.

Vậy nên đoạn thời gian gần đây dài Phong Liệt biết Diệp Thiên Tử có hảo cảm với mình nhưng luôn trốn tránh.

Suy nghĩ thật lâu sau Phong Liệt khẽ thở dài, quyết định cứ thuận theo tự nhiên đi.

Diệp Thiên Tử từ nhỏ được nâng niu chiều chuộng, nói không chừng thích hắn chỉ là trong phút chốc, hai, ba ngày sau sẽ chán đi tìm cái mới ngay.

Hơn nữa, không lâu sau hắn sắp sửa đi Thiên Long Thần Triều nhậm chức.

Đến lúc đó hai người ở hai nơi, cách xa vài chục vạn dặm, đời này chưa chắc có cơ hội gặp mặt.

282. Chương 320 : Khách Đến (1)

Quyết định xong Phong Liệt thoải mái trong lòng, khoanh chân ngồi xuống, tay nắm hai khối long tinh, chậm rãi hồi phục nguyên lực đã tiêu hao.

Còn Sở Diệp ngồi trong góc thì Phong Liệt cố ý hay vô tình bỏ qua.

Mặc dù Sở Diệp rất quan tâm hắn nhưng Phong Liệt cho rằng nàng chỉ là đồng tình quá nhiều, không đến mức liên quan tình yêu nam nữ.

Dù sao đời này Phong Liệt tiếp xúc với Sở Diệp quá ít ỏi.

Mặc dù hai người cùng một viện phái, thậm chí tiện gặp gỡ hơn cả kiếp trước nhưng trong một năm nay số lần gặp mặt chưa đến mười lần. Quan hệ so với đệ tử cấp thấp thì thân chút nhưng chỉ vãn vẹn là một chút mà thôi.

Thế nên Phong Liệt thà tin tưởng Sở Diệp thích Long Vũ chứ tuyệt đối không tin trong thời gian ngắn như vậy nàng thích hắn được.

Nhất kiến chung tình ư? Cái thứ đó ai mà tin? Ít nhất Phong Liệt không tin.

Lúc này thấy Phong Liệt không có biểu lộ gì, một mình yên lặng tu luyện thì Diệp Thiên Tử nhú mày, lòng dần nổi lên tức giận với Phong Liệt.

“Bổn tiểu thư đường đường là một khuynh quốc khuynh thành đại mỹ nữ, về dáng người, diện mạo, gia thế, có chỗ nào kém hơn Lý U Nguyệt? Tên đầu gối này rốt cuộc tại sao không thích ta chứ?”

”Hừ hừ! Ta không tin mình thua Lý U Nguyệt! Phong Liệt chết tiệt, chúng ta chờ xem đi! Người sớm muộn gì trốn không thoát lòng bàn tay của bổn tiểu thư!”

Diệp Thiên Tử tức giận hừ lạnh, trừng Phong Liệt, rồi khoanh chân ngồi đối diện hắn, vận công tu luyện.

Lưu tinh phi chu một đường lao nhanh, cuối cùng đáp xuống sân của Phong Liệt.

...

Đám đệ tử vây xem cuộc chiến của Phong Liệt và Triệu Thanh Lâm có đến trăm ngàn người, vậy nên một lát sau sự kiện này như là mọc cánh nhanh chóng lan truyền nguyên Ma Long giáo, dẫn đến oanh động.

Phong Liệt và Triệu Thanh Lâm, một người là chưởng ngự đời này của ám võ viện, người kia là một trong người thừa kế của Triệu gia, hai người có thân phận rất miễn cảm trong ám võ viện, ma khí viện.

Một số người thấy cao hiểu rộng đã dự đoán rằng Ma Long giáo sẽ không bình tĩnh.

.....

- Hắc! Nghe nói chưa? Đại sư huynh Phong Liệt của ám võ viện chúng ta bây giờ tu vi bị phế, có giữ mạng được hay không là một vấn đề, xem ra vị trí chưởng ngự sớm đổi người. Đoán xem chưởng ngự tiếp theo sẽ là sư huynh nào ngồi?

- Lời này nói hơi sớm, người ta còn có chỗ dựa huyết mạch cứu phmr, nói không chừng viện chủ đại nhân chịu tổn cái giá lớn giúp hần hồi phục tu vi thì sao?

- Hừ! Dù có hồi phục thì sao chứ? Hần đánh phế người thừa kế Triệu gia bồi dưỡng ba mươi năm nay, cộng thêm trước đó phế đi Triệu Đồng, mối thù lớn như vậy Triệu gia còn tha cho hần không? Hừ hừ! Theo ta thấy nên mau chóng suy nghĩ là vị sư huynh nào sắp thay thế Phong Liệt lên ngôi, huynh đệ chúng ta đi kết giao trước, sau này kiếm tương lai đi!

- A? Ta thấy rất có thể là Triệu Thung sư huynh, dù là thực lực hay gia thế, trừ Phong Liệt ra e rằng không ai sánh bằng nữa!

- ...

- Không ngờ Phong Liệt chỉ mạnh mẽ một thời, cuối cùng rơi vào tình cảnh này, quá đáng tiếc! Ài! Lại phải đi tìm chỗ dựa khác rồi.

- Ủa? Không phải người đã bái vào dưới tay Phong Liệt ư?

- Hừ! Đó là lúc trước Phong Liệt nổi đình nổi đám thôi. Người cảm thấy hần bây giờ là phế vật đáng giá Lục Vĩ ta theo sau sao?

- ...

Phong Liệt mất hết tu vi, sắp thất sủng, tin tức này lặng lẽ lan truyền trong đám đệ tử thứ sáu trăm tám mươi bốn ám võ viện.

Trừ một ít đệ tử từng nhận ân huệ của Phong Liệt, hơi trung thành ra thì những đệ tử còn lại ôm thái độ đứng xem.

Thậm chí hai trăm đệ tử ở dạ mạc đại hiệp cốc mà Phong Liệt thu nhận dưới tay có đa số thâm dao động, thậm chí có người bắt đầu tuyên thệ trung thành với đệ tử trung tâm khác.

Trước kia khi Phong Liệt còn mạnh mẽ thì bọn họ dự vào danh tiếng Phong Liệt, dù không làm hết chuyện xấu nhưng giao tiếp với đệ tử lấy khá nhiều chỗ tốt.

Hiện tại Phong Liệt ngã, không thể cho họ che chở, đệ tử trước kia bị họ đè đầu không ngồi yên. Vậy nên họ đi tìm chỗ dựa khác cũng là lẽ thường.

Liên tiếp ba ngày, trong sn của Phong Liệt hơi vắng vẻ. Trừ mấy cô gái Tiểu Yên, Tiểu Lục, Diệp Thiên Tử, Sở Diệp và Trương Đại Tài ra, người đến viếng ít ỏi lác đác, nhân tình thế thái lộ rõ ràng.

Tiểu Lục hầm hừ nói:

- Hừ! Lý Liên tiện nhân kia thật đáng ghét, ta kêu nàng đi Tử Dương Sơn hái vài dược liệu vậy mà nàng phớt lờ ta! Tức chết được!

Trương Đại Tài cũng rất tức giận nói:

- Thế này tính cái gì? Tên Lục Vĩ sớm chạy đến chỗ Liêu Văn Huy biểu đạt trung tâm rồi ! Đúng là ưn cháo đá bát! Uống phí sư huynh tốn nhiều long tinh, sau này ta gặp hần một lần đập một trận!

- ...

Phong Liệt bởi vì phải giả bộ trọng thương nên luôn ở trên lầu, không gặp bất cứ ai. Đám Tiểu Yên, Tiểu Lục ở bên dưới bận tới bận lui giả vờ giả vịt.

Còn Trương Đại Tài, Sở Diệp thì bị Phong Liệt khuyên trở về, dù sao họ biết hần không bị bệnh gì cả, ở lại đây cản trở hần và Tiểu Yên, Tiểu Lục thân thiết.

Mấy ngày này Phong Liệt trải qua ngày cũng yên tĩnh, hần không để trong lòng những thuộc hạ phản bội.

Lấy thực lực hiện tại của hần và phải đối diện kẻ địch, những đệ tử nguyên khí cảnh làm bia đỡ đạn cho hần còn không có tư cách, một đám con kiến có trung thành hay không đối hần không ý nghĩa gì.

Phong Liệt sai người hầu chuẩn bị bàn lớn cao lương mỹ vị, chuyển vào phòng mình.

Đợi người hầu rời đi thì hần và cái bàn đều biến mất, ngay sau đó hần xuất hiện trong long ngục không gian.

Lúc này Lý U Nguyệt đã mở kinh mạch xong, đang liên tục vung ngọc chưởng ở trên không trung hình thành từng đợt tơ đen như mạng nhện, rất là quái dị. Khuôn mặt xinh đẹp tỏa sáng, rất hấp dẫn.

Hơn nữa Phong Liệt kinh ngạc phát hiện, Lý U Nguyệt vung ra từng tơ đen quái dị dường như có thể dễ dàng xé không gian thành vô số phần, uy lực rất là bất phàm.

Lan Tiểu Y ở bên mép không gian tĩnh tọa không nhúc nhích, đỉnh đầu đôi khi lóe từng đợt ánh sáng vàng, rất là thần dị phi phàm.

Phong Liệt không hiểu vụ chú thuật, không người quái dị này đang tu luyện có phải là để giải trừ chú thuật 'Uyên ương đồng tâm chú' không.

Dù sao hần đã đặt quyết tâm, nếu người xấu xí này không giải trừ uyên ương đồng tâm chú thì hần sẽ không đưa nàng về vô quang bí cảnh.

Lúc này một bàn lớn cao lương mỹ vị bày ở đất đai đen như mực, không hợp lắm với hoàn cảnh âm trầm mờ ám xung quanh.

Phong Liệt nhíu mày suy tư một lúc, vô đầu, đột nhiên nhớ ra một thứ.

Tiếp theo hần phát tay, phóng ra một tòa nhà ba tầng lầu chiếm vị trí trăm trượng.

Tòa phủ đệ di động là thứ mà Lý mập ở Thần Khí Các đã tặng cho, đặt nó trong long ngục không gian vừa đúng.

Ba tầng lầu màu đỏ thắm rất là tinh trí, trừ chủ yếu khuông giá là dùng hương long mộc cực kỳ quý giá ra, một ss trang sức, điêu khắc khác thì đều dùng ngọc phẩm thủy thượng đẳng làm nguyên liệu, có thể nói giá trị liên thành.

Cộng thêm trong ngoài ngàn vạn dạ minh châu cỡ nắm tay, ánh sáng bắn ra bốn phía khiến long ngục không gian biến sáng sủa hẳn lên.

283. Chương 321: Khách Đến (2)

Trên Long Huyết đại lục, long võ giả ăn, mặc, ngụ ở bất cứ thứ gì đều tốt hơn vật thể tục phàm nhân sử dụng gấp vô số lần.

Chỉ một tòa lầu các này giá trị đã ngang ngửa với hoàng cung của đế quốc người thường.

- U Nguyệt! Lại đây ăn cơm đi!

Phong Liệt nhìn Lý U Nguyệt tu luyện đến quên hết tất cả, lắc đầu bật cười. Nha đầu này mà tu luyện là không biết trời trăng.

- A?

Lý U Nguyệt kinh ngạc đáp một tiếng, nàng chậm rãi quay mặt sang, thấy Phong Liệt và lũu các xinh đẹp đứng trên mặt đất thì ngẩn ra, vẻ mặt vui mừng.

- Ủa? Lũu các thật đẹp quá! Hi hi!

Lý U Nguyệt lắc vòng eo mảnh khảnh, yếu điệu thướt tha chạy vào trong lũu. Đôi mắt xinh đẹp tỏa sáng, bên trong bày biện trang nhã, tất cả vật đầy đủ hết khiến nàng rất vừa lòng. So sánh với hoàn cảnh trong long ngục không gian thì lũu các càng có phong cách hơn.

Thấy Lý U Nguyệt vui vẻ nhảy nhót thì Phong Liệt bỗng cười xấu xa nói:

- Khụ khụ. U Nguyệt, nơi này làm chỗ động phòng của chúng ta được không?

- A?

Lý U Nguyệt ngẩn ra, kinh ngạc há to miệng.

Không đợi nàng phản ứng lại, Phong Liệt rất hối hận vỗ đầu nói:

- Ai dà! Sao ta quên mất, đêm động phòng của chúng ta sớm làm trong xe ngựa rồi ! Lỗi a lỗi!

- A! Người...người! Người cái thứ xấu xa vô sỉ! Ta cần chết người!

Lý U Nguyệt hồi phục tinh thần, xấu hổ đến mặt thoáng chốc đỏ rực.

Nàng vừa tức vừa ngại ngừng nhào vào Phong Liệt, nhưng đây không khác gì dê vào miệng cạp.

Tiếp theo, thân thể nhấp nhô mỹ miều của Lý U Nguyệt bị Phong Liệt ôm trong vòng tay, hai móng vuốt giở trò ở ngực và hông giai nhân, ăn bớt no nê, khiến Lý U Nguyệt liên tục rên rỉ.

Thoáng chốc tiếng cười tà ác của Phong Liệt và tiếng Lý U Nguyệt kinh kêu không ngừng vang vọng trong long ngục không gian, thật lâu không ngừng.

Hai người cười đùa một lát sau, Phong Liệt kéo Lý U Nguyệt ánh mắt quyến rũ đi đến bên cạnh bàn ăn.

- U Nguyệt đã lâu không ăn cái gì, ăn cơm trước đi!

- Ủ! Chúng ta không gọi Lan Tiểu Y hả?

- Hừ! Nàng ta là cao thủ cương khí cảnh, hai, ba tháng không ăn cơm không đói chết, mặc kệ nàng ta!

- ...

Mặc dù long võ giả nuốt long nguyên đan có thể giữ cho sự sống không ngừng nhưng cũng không phải kể lâu dài.

Chỉ có đạt đến hóa đan cảnh mới có thể tùy ý hấp thu thiên địa tinh hoa dung nhập vào thân mình.

Khi đó không cần ăn cơm, một ít vật chất cần thiết cho cơ thể tùy tiện hấp thu từ bên ngoài.

Lý U Nguyệt đã hơn mười ngày không ăn cái gì, ăn ngon miệng một bàn mỹ thực, không quên tròng mắt Phong Liệt, hiển nhiên còn nhớ thù vặt lúc này bị ăn bớt.

Phong Liệt ngồi đối diện, vừa rót mỹ tửu vừa cười tủm tỉm nhìn cô gái mình yêu, yên lặng cảm nhận giờ phút ấm áp này.

Đối với người thường thì cả nhà cùng một chỗ ăn cơm là chuyện rất bình thường, nhưng đối với long võ giả địa vị cao cao tại thượng thì chuyện như vậy rất hiếm có, Phong Liệt vô cùng quý trọng.

Nhưng thời gian ấm áp không trong chốc lát đã bị khách đến đánh gãy.

Phong Liệt mới uống cạn rượu trong cốc thì bỗng mắt co rút, một lũu tinh thần đặt bên ngoài phát hiện có một bóng người lẳng lẽ xuất hiện trong phòng mình.

“A? Là hần?”

Phong Liệt lòng máy động, lập tức nhận ra thân phận của người đen, mặt lộ vẻ nghiêm túc.

- U Nguyệt, ta ra ngoài một lát!

Dứt lời, Phong Liệt độn ra khỏi long ngục không gian.

Một cái bóng mờ nhạt nương bóng đêm tối tăm như là quỷ quái xẹt qua không khí, nhẹ nhàng rơi vào phòng Phong Liệt.

Người này nhìn lướt qua tình hình trong phòng, phát ra tiếng khê kêu kinh ngạc:

- Ủa? Người đâu rồi ?

Đúng lúc này, một góc trong phòng bỗng hiện ra thân hình Phong Liệt.

Phong Liệt chỉ vừa xuất hiện liền vội khom người hành lễ với khách đến, nói:

- Phong Liệt cung nghênh viện chủ đại nhân!

- A?

Lãnh Phi Hồng bị thanh âm sau lưng làm giật nảy mình.

Gã bỗng xoay người lại, thấy rõ mặt mũi của Phong Liệt rồi thì mặt lộ vẻ kinh ngạc, gã nhớ rõ mới nãy trong góc không có ai!

Phong Liệt cười hỏi:

- Viện chủ đại nhân đêm khuya giá lâm, không biết có chuyện gì sai bảo?

- A...tiểu tử nhà ngươi đúng là có chỗ kỳ quặc!

Trên khuôn mặt điển trai lạnh lùng của Lãnh Phi Hồng hiếm khi lộ nụ cười khổ, rồi nói:

- Vết thương của ngươi ra sao rồi ?

Phong Liệt đáp:

- Đã không có gì.

- Ừm, ta mang ngươi đi gặp một người!

Lãnh Phi Hồng lạnh nhạt ừ một tiếng, hình như không ngoài ý muốn về vết thương của Phong Liệt.

Dứt lời, không để Phong Liệt nói nhiều, chớp mắt gã vọt tới trước, xách Phong Liệt lên bay ra ngoài cửa sổ, biến mất trong bóng đêm.

Phong Liệt trong lòng rất là kinh ngạc, rốt cuộc là ai muốn gặp hắn mà khiến Lãnh Phi Hồng đích thân ra mặt?

Nhưng hắn không chút chống cự, bởi vì không cảm nhận địch ý từ người Lãnh Phi Hồng.

Lúc này tiếp xúc với Lãnh Phi Hồng ở khoảng cách gần, Phong Liệt mơ hồ cảm giác nguyên lực hùng hồn menh mong như núi của gã, làm hắn thầm giật mình.

Lãnh Phi Hồng ở trong trận chiến phong vương nổi bật, dựa vào thực lực mạnh mẽ hơn cùng cấp giành được danh hiệu 'Thiết huyết ma vương' vang dội cả đại lục.

Hơn nữa gã tu hành không đủ hai trăm năm đã đến đỉnh thần thông cảnh cửu tầng, có thể nói tư chất nghịch thiên.

Bây giờ gã xứng đáng là đệ nhất cao thủ dưới hóa đan cảnh ở ám võ viện, thậm chí sức chiến đấu trong số cao thủ thần thông cảnh xem như hiếm có địch thủ.

Không biết có phải là ảo giác, Phong Liệt cảm thấy nguyên lực hùng hồn trong người Lãnh Phi Hồng còn mạnh hơn Lữ gia lão tổ Lữ tiêu một chút, khiến hắn kinh sợ.

Tốc độ ngự không phi hành của Lãnh Phi Hồng cực kỳ nhanh, mặc dù mang theo Phong Liệt nhưng tựa cơn gió nhanh chóng xẹt qua không trung bay tới sau núi.

Lát sau hai người đáp xuống ngoài cái hang đen như mực.

Lãnh Phi Hồng buông Phong Liệt xuống, vô cùng cung kính hành lễ với hang động, khẽ nói với Phong Liệt:

- Tự ngươi vào đi.

Phong Liệt nhìn biểu tình trên mặt Lãnh Phi Hồng, không phát hiện có gì lạ nhưng lòng thầm cảnh giác.

Mặc dù cho đến nay Lãnh Phi Hồng luôn rất chăm sóc hắn, thậm chí giao cho trọng trách, nhưng Phong Liệt sống hai đời, trải qua ân sư, bạn tốt phản bội, rất khó hoàn toàn tin tưởng một người. Hắn có thể hoàn toàn tin tưởng chỉ có mình và thực lực của bản thân.

Do dự một lúc, hắn nhẹ gạt đầu, sải bước đi nhanh vào hang động.

Lãnh Phi Hồng yên lặng đứng phía sau, nhìn bóng lưng Phong Liệt, lộ vẻ âm mưu.

Bộp, bộp, bộp!

Hang rất sâu, cũng rất rộng. Phong Liệt đạp trên bậc thềm đá từ từ đi xuống sâu trong.

Dần dần không khí nặng nề xưa cũ ập vào mặt khiến lòng Phong Liệt trầm xuống.

Hơi thở này như là vị sử sách tinh thần bị chôn vùi trong lịch sử mệnh mông vô tận, tràn ngập tang thương cùng lắng đọng.

Chốc lát sau Phong Liệt đã đi đến tận cùng con đường, vào một tòa đại điện trong lòng núi Âm Võ Phong.

Dưới ánh đèn mờ, một trung niên văn sĩ mặc đồ trắng khoanh chân ngồi, xung quanh chất đống sách cổ như núi. Áo dài không gió tự bay, cho người cảm giác phiêu dật khó tả.

Phong Liệt nhìn thấy trung niên văn sĩ thì mắt tròn to giật mình:

- A? Tử Long hộ pháp!?

Mặc dù lúc trước hắn có điều suy đoán, nhưng bây giờ khẳng định mình bị Tử Long hộ pháp, cao thủ long biến cảnh đứng trên đỉnh Long Huyết đại lục triệu kiến thì kiềm không được tinh thần rung động.

284. Chương 322: Âm Hệ

- Người đến rồi ?

Tử Long hộ pháp đặt một quyển sách cổ trong tay xuống đất, thản nhiên nhìn Phong Liệt.

Phong Liệt ngẩn ra sau đó nhanh chóng cung kính hành lễ nói:

- Đệ tử Phong Liệt bái kiến Tử Long hộ pháp!

- Ừm.

Tử Long hộ pháp khẽ ừ một tiếng, dùng con ngươi sâu thẳm thăm nhuần cửu thiên nhìn chằm chằm Phong Liệt, dường như đang xem xét điều gì.

Giờ phút này, Phong Liệt thềm căng thẳng. Dưới ánh mắt đó, dường như tất cả bí mật của hắn không thể che giấu.

Hắn rũ mi mắt xuống, không đối diện với Tử Long hộ pháp, chờ đợi gã lên tiếng.

Nửa ngày sau, Tử Long hộ pháp thu lại ánh mắt nhiếp người, khiến thân thể căng thẳng của Phong Liệt thả lỏng, sống lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Tử Long hộ pháp bình tĩnh nói:

- Phong Liệt, ngươi có biết bốn tọa tìm người là có chuyện gì không?

Phong Liệt thầm oán, nhưng ngoài miệng lại kính cẩn thưa rằng:

- Đệ tử không biết!

Im lặng nửa ngày sau Tử Long hộ pháp thản nhiên nói:

- Phong Liệt, người vào giáo một năm, chắc biết nhiều tình hình trong giáo. Người có biết tại sao ma khí viện cứ dốc hết sức đè ép ám võ viện chúng ta không?

Phong Liệt lòng nhảy dựng, ngẫm nghĩ rồi mắt chớp lóe nói:

- Cái này...không lẽ là sợ ám võ viện chúng ta lớn mạnh sẽ ảnh hưởng địa vị của ma khí viện?

Ngoài miệng hắn nói vậy chứ trong lòng cảm thấy mười phần hết chín là ân oán tranh chấp từ đời trước.

Nếu không thì ma khí viện muốn đè ép viện phái khác mục tiêu đầu tiên nên là thiên võ viện và kiên võ viện, hai viện phái siêu cường đó chứ làm gì đến phiên ám võ viện yếu như bún?

Tử Long hộ pháp cười khẽ nói:

- A..người cũng có thể cho rằng như vậy, tuy nhiên, đó là lý do căn bản nhất mà thôi. Địa vị của ám võ viện chúng ta vốn nên là trên cả ma khí viện.

Phong Liệt lòng rung động, kinh ngạc hỏi:

- A? Tại sao vậy?

Lý luận này rất lạ, trong suy nghĩ của Phong Liệt thì ma khí viện do Ma Long giáo chủ đích thân chấp chương thì đương nhiên địa vị phải cao hơn viện phái khác mới đúng chứ.

- Chẳng những là ma khí viện, địa vị của ám võ viện chúng ta nên đứng trên bất cứ viện phái nào.

Ánh mắt của Tử Long hộ pháp chậm rãi nhìn về nơi xa, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt, lầm bầm nói:

- Trong lịch sử vài chục vạn năm của Ma Long giáo chúng ta, bất cứ thời đại nào đều chia thực lực làm hai phần mình và ám.

- Từ xưa đến nay, mười bảy viện phái khác đều từng xuất hiện nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh, có quyền chấp chương một giáo, chỉ mình ám võ viện chúng ta dù thực lực có mạnh mẽ cỡ nào nhưng vĩnh viễn không thể đánh vào chức giáo chủ, người biết tại sao không?

Phong Liệt nghe Tử Long hộ pháp nói vậy thì động não suy nghĩ, những chuyện này hắn chưa từng nghe nói qua, cũng chưa từng tưởng tượng đến.

Tử Long hộ pháp tiếp tục nói:

- Đây là bởi vì ám võ viện chúng ta có truyền thừa, giáo lý của riêng mình, là một tổ chức khác với mười bảy viện phái khác, hơn nữa ám võ viện chúng ta có giáo chủ của mình!?

Phong Liệt kinh kêu ra tiếng:

- Cái gì? Ám võ viện chúng ta có giáo chủ của mình!?

Lời của Tử Long hộ pháp quá kinh thế hãi tục.

- Đúng vậy! Ba vạn năm trước, cũng là trước thời gian đệ nhị long chiến, ám võ viện chúng ta luôn bị gị là một hệ Ma Long giáo Ám, cũng là thực lực hạch tâm nhất của Ma Long giáo. Giáo chủ của chúng ta được gọi là Âm Chi Ma Long giáo chủ! Địa vị trên Ma Long giáo chủ rất xa.

- So sánh với hệ ám thì thực lực Ma Long giáo mặt mình như là phụ thuộc, Ma Long giáo chủ chỉ tương đương với người phát ngôn của Âm Chi Ma Long giáo chủ mà thôi. Ta nói như vậy chắc người đã hiểu?

Phong Liệt nghe trợn mắt há hốc mồm, không ngờ Ma Long giáo còn có bí mật như vậy, chuyện này không hề ghi chép trong sách cổ của Ma Long giáo hiện nay.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, bí mật này không khả năng để đệ tử bình thường biết được.

Phong Liệt khó hiểu hỏi:

- Vậy tại sao biến thành tình huống như hiện giờ?

Tử Long hộ pháp sắc mặt âm trầm nói:

- Hừ! Mọi chuyện đều bắt đầu vào ba vạn năm trước đệ nhị long chiến mà ra. Lúc đó hệ ám chúng ta ba mươi sáu Cương Thiên Ma Long, mười bảy Nhị Sát Địa Ma Long đều chết gần hết, vậy nên thực lực bị hao tổn lớn còn bị đám gia nô thành công cản ngược lại chủ. Hệ ám đành ủy khuất cầu toàn, mới đổi thành một trong mười tám viện phái Ma Long giáo.

Phong Liệt nghe vậy lòng dậy sóng, thật lâu khó mà bình tĩnh, không ngờ chuyện sẽ như vậy.

Sau khi chấn kinh qua đi, Phong Liệt thầm bực mình, không biết Tử Long hộ pháp nói những điều này cho hắn là vì sao? Không lẽ muốn hắn hồi phục lại hệ ám hả? Thôi đi, nhiệm vụ này không dễ dàng.

Tử Long hộ pháp ánh mắt lóe sáng nhìn chằm chằm Phong Liệt:

- Phong Liệt, ngươi có biết tại sao ta nói cho ngươi nghe những điều này không?

Phong Liệt lòng nhảy dựng, thầm nhủ: màn kịch chính đến rồi !

Phong Liệt cung kính nói:

- Đệ tử không biết!

Tử Long hộ pháp chậm rãi đứng dậy khỏi đài cao đẳng trước, từ trên nhìn xuống Phong Liệt, biểu tình bỗng biến cực kỳ nghiêm túc.

Phút chốc trong đại điện nằm sâu trong lòng núi Inaotg yên không tiếng động, có thể nghe tiếng kim rơi. Phong Liệt thậm chí nghe thấy tiếng hít thở nhẹ của mình.

Im lặng một lát sau Tử Long hộ pháp bỗng cao giọng quát:

- Phong Liệt, ngươi có nguyện tham gia vào hệ ám ta không?

Thanh âm vang dội quanh quần trong đại điện thật lâu không ngừng, như là tiếng sấm giữa trời xanh đình tại nhức óc.

Phong Liệt lòng run lên, trên mặt có vẻ mờ mịt, kiềm không được hỏi:

- Tử Long tiên bối, chẳng phải đệ tử đã tham gia vào ám vô viện rồi ư?

- Ha ha.

Tử Long hộ pháp lắc đầu bật cười nói:

- Ám vô viện là phát triển từ hệ ám, cái này không giả, tuy nhiên, hiện tại đệ tử ám vô viện ngay cả 'Ma long ám ảnh độn' cơ bản nhất của hệ ám còn không luyện thành thì sao xứng với danh hiệu hệ ám? Đúng là trò cười!

Phong Liệt rung động, vẻ kinh ngạc dần bình tĩnh lại.

Hắn mơ hồ cảm giác được nếu mà tham gia hệ ám cái gì, e rằng sẽ bị cuốn vào vòng xoáy kinh thiên, gánh nặng không nhẹ đây.

Nhưng hắn không lo gánh nặng nhẹ hoặc không, hắn chỉ cần trả giá và báo đáp lại có tỷ lệ bao nhiêu.

Hắn thích nhất một câu nói chính là: mạo hiểm mới làm giàu! Dù là đối địch với toàn thế giới, chỉ cần có đủ ích lợi thì Phong Liệt không mấy quan tâm.

Phong Liệt thăm dò hỏi:

- Tử Long tiên bối, theo lời ngươi nói thì bây giờ hệ ám còn tồn tại bao nhiêu người?

Tử Long hộ pháp dễ nói chuyện nên Phong Liệt không khách sáo hỏi thẳng, dù sao đó là vấn đề lớn liên quan đến tương lai của mình, không hỏi rõ thì hắn không yên bụng.

Tử Long hộ pháp cũng không ngại, thản nhiên nói:

- Đến bây giờ, hệ long huyết giới ám chỉ còn sót lại một mình bổn tọa!

- A? Cái này...

Phong Liệt cảm nín, thật sự không biết nên nói gì.

Tử Long hộ pháp thở dài nói:

- Đây cũng là bất đắc dĩ. Tầng võ đại điện lầu bốn có thiên cấp chiến kỹ 'Ma long ám ảnh độn' chính là công phu nhập môn của hệ ám, chỉ có luyện thành bộ chiến kỹ này mới có tư cách tham gia hệ ám, đây là quy tắc truyền từ thượng cổ, không thể thay đổi.

Phong Liệt thắc mắc hỏi:

- A...nhưng, bây giờ chưa có đệ tử nào học được bộ chiến kỹ này sao?

Tử Long hộ pháp cười khẽ nói:

- Ha ha, bộ chiến kỹ này rất đơn giản, trừ bản thân không đủ ngộ tính ra thì bổn tọa muốn cho ai học thì người đó sẽ dễ dàng học được.

285. Chương 323: Thủ Hộ Giả.

- Ô...

Phong Liệt trợn tròn mắt.

Nghĩ lại cũng đúng, Tử Long hộ pháp là cường giả Long biến cảnh nhất tầng, chỉ cần chia một phần cảm ngộ của bản thân vào người khác thì đúng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lúc này lại nghe Tử Long hộ pháp nói tiếp:

- Thật ra hiện tại trong ám võ viện trừ ngươi ra còn có hạt mầm không tệ, mấy ngày hôm trước tiểu tử đó dựa vào một ít ghi chép linh tinh trên thất hiệp bích đã ngộ ra chút tinh túy của 'Ma long ám ảnh độn', đúng là ngộ tính rất khá!

- Diệp Trì?

Phong Liệt lòng máy động, bật thốt cái tên, nhưng nói xong hần cảm thấy nguy rồi.

- Ủa? Sao ngươi biết?

Tử Long hộ pháp ánh mắt nghiêm tiếp, rất là kinh ngạc.

Mặc dù gã ở trong núi này ít khi ra ngoài nhưng tinh thần lực phủ lên phạm vi mấy trăm, ngàn dặm, có thể nói tất cả chuyện xảy ra trong Ma Long giáo chỉ cần gã muốn biết thì không thể trốn thoát được cảm giác của gã.

Cũng bởi vì như vậy nên gã mới kinh ngạc.

Gã biết rõ từ khi Diệp Trì và thất hiệp bích đến nay chưa đi ra, Phong Liệt thì chưa bao giờ vào đó.

Điều này khiến Tử Long hộ pháp là cao thủ long biến cảnh rất lấy làm khó hiểu.

Thoáng chốc Tử Long hộ pháp nhìn Phong Liệt cung kính đứng ở rìa đại điện có cảm giác nhìn không thấu hần.

Phong Liệt vội giải thích rằng:

- Khụ khụ, cái này, đệ tử chỉ là suy đoán lung tung mà thôi, đệ tử có biết chút chút về Diệp Trì, biết hần ngộ tính cực cao, hơn nữa mấy ngày trước hần đi thất hiệp bích, cho nên mới...

Thật ra nói đến thì ngộ tính của Diệp Trì không xem như là cao bao nhiêu, trừ tu luyện khắc khổ, ý chí kiên định ra thì trình độ cơ đệ tử bình thường mà thôi.

Nếu không phải Phong Liệt trùng sinh thì rất khó tin tưởng Diệp Trì trở thành thiên tài duy nhất mấy trăm năm qua lĩnh ngộ thiên cấp thân pháp chiến kỹ của ám vô viện.

Tử Long hộ pháp là lạ liếc Phong Liệt một cái, không hỏi dồn mà nói tiếp:

- Vốn giữa hai người thì ta chú trọng Diệp Trì hơn.

- Mặc dù nhìn bề ngoài người ưu tú hơn Diệp Trì gấp trăm lần nhưng hẳn có loại phẩm chất mà người thì không có!

Phong Liệt bình tĩnh lắng nghe, không nói câu nào. Hẳn nghĩ, có lẽ Diệp Trì có ý chí kiên định, cứng đầu không lay chuyển là điều mà mình không thể so sánh.

Còn mặt khác chắc là đủ trung thành, đây cũng là điều hẳn không có, hẳn chỉ trung thành với bản thân.

- Nếu như ta có nhiều thời gian hơn thì có lẽ ta sẽ lựa chọn Diệp Trì, tiếc rằng ta chỉ có thời gian một trăm năm.

Tử Long hộ pháp lạnh nhạt nói:

- Trong thời gian trăm năm, lấy tư chất của người có khả năng trưởng thành một cường giả nhưng Diệp Trì dù có cố gắng bao nhiêu, ít nhất cần trên hai trăm năm mới tự bảo vệ mình được.

Phong Liệt yên lặng lắng nghe, ánh mắt lấp lóe, hơi nhú mày, không có ý kiến gì với lời Tử Long hộ pháp nói.

Trung niên văn sĩ nhìn Phong Liệt, bỗng cười nói:

- Có phải người rất muốn biết tham gia hệ ám thì người cần trả giá cái gì, rồi người sẽ nhận lại được cái gì không?

Phong Liệt mặt cứng đờ, cười cầu tài nói:

- A? Hắc, hắc hắc, đệ tử không dám!

Mặc dù lời này nói trúng tim đen nhưng hẳn không dám thẳng thắn thừa nhận.

Tử Long hộ pháp nhúc nhủ, cười khổ nói:

- A...tiểu tử nhà ngươi tính nết thế nào làm sao bốn tọa không rõ?

Lúc trước gã luôn do dự giữa Phong Liệt và Diệp Trì, nguyên nhân quan trọng nhất cũng là vì điều này.

Nếu dốc sức tài bồi Diệp Trì, gã mang ơn thì tất nhiên sẽ dùng cái chết bá đáp, trở thành người truyền thừa hợp cách của gã không phải việc khó.

Phong Liệt thì là người mang đến báo đáp giá trị nhiều bao nhiêu thì hẳn trung thành bấy nhiêu.

Đối với người truyền thừa hệ ám thì điều này rất quan trọng, bởi vì họ gánh vác là sứ mệnh lịch sử cực kỳ quan trọng.

Nhưng đối với Tử Long hộ pháp bây giờ, gã không còn bao nhiêu thời gian nữa, nếu lựa chọn Diệp Trì thì nói không chừng sau trăm năm gã vừa đi Diệp Trì sẽ bị người làm thịt.

Còn Phong Liệt, mặc dù độ trung thành không cao nhưng sức sống rất dẻo dai. Đặc biệt là tư chất của Phong Liệt quá nghịch thiên, chỉ cần cho hẳn thời gian trăm năm thì hẳn hẳn toàn có khả năng trưởng thành tuyệt thế cường giả, do đó biến thành ám chi thủ hộ giả hợp cách.

- Hệ chúng ta chỉ là một phần của hệ ám, chức trách của bốn tọa cũng gọi là ám chi thủ hộ giả.

Tiếp theo Tử Long hộ pháp từ từ nói ra bí mật của hệ ám, khiến hẳn đại khái hiểu về hệ ám, chức trách mình.

Thì ra hiện giờ hệ của Tử Long hộ pháp được gọi là hệ thủ hộ, chỉ là một phần của thượng cổ hệ ám mà thôi.

Họ luôn cẩn thận thủ hộ một thứ cực kỳ quan trọng, chờ đợi xuất hiện giây phút truyền nhân Âm Chi Ma Long giáo chủ.

Phong Liệt hỏi:

- Chúng ta cần thủ hộ cái gì?

Tử Long hộ pháp nghiêm mặt nói:

- Nguyên tòa Âm Vô Phong!

- A?

Phong Liệt cực kỳ kinh ngạc.

Tử Long hộ pháp giải thích:

- Trong lòng núi Âm Vô Phong này cũng chính là nơi chúng ta đứng có thần tháp tháp cơ, chức trách của chúng ta là thủ hộ tòa tháp cơ này, đợi xuất hiện truyền nhân của Âm Chi Ma Long giáo chủ thì giao tháp cơ cho hắn!

Phong Liệt liếc mắt hoàn cảnh xung quanh, nhíu mày hỏi:

- Chỉ đơn giản như vậy?

- Ha ha, không sai, chính là đơn giản vậy đấy! Tất nhiên sau này còn cần nghe theo lệnh của Âm Chi Ma Long giáo chủ hành động.

Tử Long hộ pháp cười khẽ nói:

- Còn ích lợi cho người thì tháp cơ này có thể khiến người bất tử! Mặc kệ người ở loại tình cảnh nguy hiểm nào đều tùy thời trốn vào trong tháp cơ được, đây là lý do Già Thiên Lão Ma của ma khí viện vẫn không giết được ta.

- Chỉ như vậy thôi?

Phong Liệt nghe nói ích lợi như vậy thì thất vọng nhếch môi. Hắn có long ngục không gian trong người, gần như không ai có thể giết chết hắn, thêm một thủ đoạn giữ mệnh này thì hơi dư thừa.

Tử Long hộ pháp nói:

- Tất nhiên không chỉ như thế. Sau này nếu truyền nhân Âm Chi Ma Long giáo chủ xuất hiện thì người có thể đi theo hắn bước vào cổ giới xích thiên sơn, được đến truyền thừa chân chính của hệ ám. Chỗ đó có chí cao truyền thừa khiến ma long võ giả đột phá long biến cảnh, cái này có tính là ích lợi không?

- Cái gì? Chí cao truyền thừa khiến ma long võ giả đột phá long biến cảnh!?

Phong Liệt mắt tròn, lòng dậy sóng.

Mặc dù hắn không có hứng thú với truyền nhân Âm Chi Ma Long giáo chủ nhưng rất hứng thú với chí cao truyền thừa khiến ma long võ giả đột phá long biến cảnh.

Long võ giả bình thường có lẽ cảm thấy cao thủ long biến cảnh đã là đỉnh cấp, nhưng Phong Liệt sống hai đời biết rằng trên long biến cảnh còn có một số cường giả siêu nhiên, nhưng muốn có được bộ truyền thừa đó là cực kỳ khó khăn.

Theo hắn biết thì trên Long Huyết đại lục dù là thiên cấp công pháp cũng không có khả năng cho long võ giả đột phá long biến cảnh, chỉ có linh cấp công pháp trong truyền thuyết mới được.

Phong Liệt chấn kinh nửa ngày, lòng dần có tính toán.

Nhưng khi hắn định đáp ứng thì chợt nghĩ ra một vấn đề, hỏi:

- Tử Long tiền bối, không biết khi nào thì truyền nhân Âm Chi Ma Long giáo chủ xuất hiện?

Tử Long hộ pháp đáp:

- Cái này không ai biết chắc, có lẽ đã sớm xuất thế, có lẽ là mấy trăm, ngàn năm sau, cũng có lẽ là vĩnh viễn không xuất hiện.

286. Chương 324 + 325: Nhất Phẩm Huyền Bảo

- A?

Phong Liệt kinh ngạc, nhúu mày nói:

- Cái gọi là truyền nhân này có gì đặc biệt không? Đến lúc đó dựa vào cái gì phán đoán thân phận của hắn?

- Thân phận người này rất tốt nhận ra, hẳn chắc là có thiên long huyết mạch!

- Á...thiên...thiên long huyết mạch!?

Phong Liệt bị lời của Tử Long hộ pháp làm kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, thật lâu sau không bình tĩnh lại được.

Hắn tự nhận mình có long hoàng huyết mạch thì đã là thiên tài hiếm hoi rồi, chí cao vô thượng thiên long huyết mạch đó thật là quá hư vô, chưa từng nghe thấy.

Nếu không phải Tử Long hộ pháp vẻ mặt nghiêm túc thì Phong Liệt cho rằng lão già này đang đùa với mình.

Có lẽ thấy Phong Liệt nghi hoặc, Tử Long hộ pháp cười khê giải thích:

- Có phải người cho rằng long hoàng huyết mạch của người đã là hiếm thấy trên đời, thiên long huyết mạch thì càng hiếm có?

Phong Liệt hỏi lại:

- A...không lẽ không phải vậy?

- Cách nghĩ của người là sai lầm. Long hoàng huyết mạch hiếm hoi là bởi vì không thể truyền thừa nó, mặc dù thiên long huyết mạch càng cao quý nhưng có thể truyền thừa.

- Chính là nói từ xưa đến nay hệ Âm Chi Ma Long giáo chủ thật ra đều là truyền đời đời thiên long huyết mạch.

- Hệ họ vừa mới thức tỉnh huyết mạch liền có thực lực thần thông cảnh, hơn nữa tinh thông bảy loại thần thông của viễn cổ chân long, chính là chủ nhân trời sinh của thế giới chúng ta.

- Ui...cái này!

Phong Liệt lòng rung động, nếu thật sự có một người vừa sinh ra đã có được thực lực thần thông cảnh, hơn nữa có bảy loại chân long đại thần thông trở lên thì người đó đúng là xứng với trời sinh hoàng giả. Nhưng hệ này cũng nghịch thiên quá đi!

Phong Liệt kinh ngạc hỏi:

- Tử Long tiền bối, nhân số hệ này có bao nhiêu?

Tử Long hộ pháp cười đáp:

- Bao nhiêu hả? Ha ha, sao có thể chứ? Trên thế giới vĩnh viễn chỉ có thể có một người có được thiên long huyết mạch, người có huyết mạch này lúc lựa chọn truyền nhân sẽ tự động quyết định có truyền thừa huyết mạch tiếp không. Một khi truyền xuống huyết mạch, vậy thì thiên long huyết mạch của hắn sẽ hoàn toàn biến mất, trở thành người bình thường.

-Ồ, thì ra là vậy.

Phong Liệt ngộ ra, may là thế chứ nếu mà phát triển tộc quần thiên long huyết mạch khổng lồ thì người trên thế giới này làm sao sống?

Dần dần Phong Liệt kiểm không được nghĩ đến tình huống khác.

Từ lời của Tử Long hộ pháp hẳn lơ mờ cảm thấy thiên long huyết mạch không phải là truyền cốt nhục mà giống như sư đồ truyền thừa vậy.

Nói vậy là người người đều có cơ hội đó?

Vương hầu tướng lĩnh, ai có khích phách thì lên?

Phong Liệt trầm suy nghĩ, không chút do dự quyết định tham gia vào hệ ám, chỉ có thể như vậy hẳn mới có cơ hội gần gũi với truyền nhân thiên long huyết mạch.

Một lát sau, Phong Liệt vẻ mặt cuồng nhiệt chấp tay, cất cao giọng nói:

- Tử Long tiền bối, đệ tử nguyện ý gia nhập hệ ám, nguyện ý cả đời đi theo dấu chân của hệ thiên long, bỏ ra một phần sức lực nhỏ nhoi hồi phục huy hoàng viễn cổ của Ma Long giáo ta!

- Ừm.

Tử Long hộ pháp thấy Phong Liệt biểu hiện như vậy thì vừa lòng gật đầu, trầm nghĩ: mặc dù tiểu tử này hơi gian xảo nhưng vẫn có chút nhiệt huyết đấy chứ.

Tuy nhiên, nếu để lão biết Phong Liệt là có âm mưu với hệ thiên long huyết mạch thì không biết gã có đập chết hẳn không.

Tử Long hộ pháp trầm ngâm một lúc, nói:

- Nếu đã vậy thì ngươi bái bổn tọa làm sư phụ đi!

- A? Bái người làm sư phụ?

Phong Liệt biểu tình ngơ ngác, ngu ngốc nhìn Tử Long hộ pháp.

Tử Long hộ pháp hơi nhú mày nói:

- Đúng vậy! Bổn tọa truyền cho ngươi ‘Ma long ám ảnh độn’ chẳng lẽ không đảm đương nổi một tiếng sư tôn sao?

- A, đương nhiên là được! Được chứ!

Phong Liệt vẻ mặt mừng như điên, vị *Ầm!* một tiếng quỳ xuống đất.

- Sư tôn tại thượng, xin nhận ba lạy của đệ tử Phong Liệt.

Bùm! Bùm! Bùm!

Liên tục ba tiếng đập đầu.

Cái lạy sư phụ này không chút miễn cưỡng, có cao thủ long biến cảnh chống lưng, đây là điều Phong Liệt cầu còn không được nữa là.

Tử Long hộ pháp gật đầu nói:

- Đứng dậy đi!

- Đa tạ sư tôn!

Phong Liệt cúi đầu, cười đứng dậy, mặt khó mà che giấu vẻ vui mừng. Hắn thầm đắc ý.

”Hắc hắc hắc! Từ nay về sau lão tử cũng có chỗ dựa nhé!”

Nhưng không đợi hắn vui sướng quá lua thì Tử Long hộ pháp dội cho bồn nước lạnh.

- Ngươi từ đừng tưởng rằng bái bổn tọa làm sư phụ thì sau này ỷ vào danh tiếng của ta làm việc cầu thả. Bổn tọa tung hoành đại lục mấy ngàn năm nay, năm đó gây ra kẻ thù nhiều như lông trâu, bây giờ đa số đã thành cao thủ một phương, ngay cả đột phá long biến cảnh cũng rất nhiều.

- Thậm chí không cần người ngoài ra tay, mười bảy môn phái trong Ma Long giáo ta đều sẽ không dễ dàng tha cho người, người hãy tự giải quyết cho tốt.

Trên mặt Tử Long hộ pháp có nụ cười tà ác.

- Á...cái này!

Phong Liệt mặt cứng đờ, lòng bực mình.

Nói vậy là hẳn không dám tùy tiện công khai quan hệ sư đồ với Tử Long hộ pháp, lỡ mà đi ra ngoài bị người ta âm thầm làm thịt thì không có chỗ mà khóc.

Đang khi Phong Liệt than thở thì nghe Tử Long hộ pháp nói:

- Phong Liệt, đưa trường thương của người cho ta, bốn tọa giúp người thăng cấp nó, xem như là lễ bái sư đưa người!

-Ồ!

Phong Liệt ngẩn ra rồi thềm oán, sư phụ mình cũng ke kiệt quá, lễ bái sư qua loa như vậy.

Mặc dù hẳn nghĩ như vậy nhưng không chút do dự lấy ra phong ma thần thương, hai tay đưa cho Tử Long hộ pháp.

Trong lòng hẳn hơi tò mò, không biết Tử Long hộ pháp nói thăng cấp là làm sao. Hẳn biết rõ dù là luyện thiên lô cũng chỉ có thể luyện chế ra cực phẩm linh bảo mà thôi, sau này muốn tăng cao phẩm chất linh bảo thì phải bỏ trong người từ từ ôn dưỡng mới được.

Tử Long hộ pháp một tay cầm trường thương, cổ tay chợt hạ xuống làm gã biến sắc mặt, nhưng ngay sau đó, trong tay gã phát ra màn sáng mờ mờ lung, dễ dàng nâng thương to lên.

Tiếp theo, gã cảm nhận hơi thở trong thương to, vẻ mặt biến kinh ngạc.

Tử Long hộ pháp kinh ngạc hỏi:

-Ồ, u linh thiết, phá không kim, luyện hồn sa, tiểu tử ngươi lấy đâu ra nhiều tài liệu quý hiếm như vậy?

Còn cương sa, minh kinh sa, long huyết ám kim, mấy tài liệu này tất nhiên cũng rất quý hiếm nhưng không lọt vào mắt Tử Long hộ pháp, đường đường là cao thủ long biến cảnh.

Nhưng u linh thiết, phá không kim, luyện hồn sa, ba thứ này chỉ có trong truyền thuyết, kỳ tài hiếm coi, là thứ tốt chỉ có thể gặp chứ cầu không được, dù là Tử Long hộ pháp cũng phải rung động.

- Hắc hắc, mấy thứ này đều là đệ tử ở trong dạ mạc đại hiệp cốc cơ duyên xả hợp có được. Bây giờ trong tay đệ tử còn có một khối u linh thiết, nếu sư tôn cần dùng thì...

Tử Long hộ pháp lạnh nhạt nói:

- Không cần, bốn mệnh thần binh của bốn tọa đã thành hình, không cần tăng thêm tài liệu khác, người giữ lại đi.

Dứt lời, Tử Long hộ pháp không để ý đến Phong Liệt nữa, chỉ thấy tay gã bỗng siết chặt phong ma thần thương, từ bàn tay không ngừng ủa ra màn đen mạnh trùng kích vào phong ma thần thương.

Ong- Ong- Ong!

Trong đại điện vang lên một chuỗi tiếng khê kêu liên miên không dứt, cả không gian đều run rẩy theo.

Phong Liệt kinh hoảng biến sắc mặt, hẳn cảm giác mỗi lần tiếng vù vù vang lên là hẳn muốn học máu, cực kỳ khó chịu.

Bất đắc dĩ hẳn vội bịt tai lại.

Nhưng hẳn rất nhanh phát hiện tiếng vù vù này dường như vang vọng ở đáy lòng, bịt tai cũng không được.

May là thanh âm này chỉ kéo dài chừng mười giây là biến mất, sau đó có thể thấy từng màn sáng đen từ tay Tử Long hộ pháp trùng kích cán thương nhưng không có thanh âm nào phát ra.

Phong Liệt nhìn chăm chăm động tác của Tử Long hộ pháp. Sắc mặt Tử Long hộ pháp cực kỳ nghiêm trọng, động tác đơn giản nhưng trông như rất tốn công sức.

*Ong- - *

Kéo dài một khắc sau cán thương của phong ma thần thương chượt vang lên tiếng vù vù kéo dài.

- Phụt...!

Phong Liệt không kiềm được nữa, một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra, sắc mặt tái nhợt, hần vội nuốt vào vài viên đan dược.

Lúc này Tử Long hộ pháp ngừng lại, một tay giơ lên trường thương, nhẹ rung.

Ngay sau đó, chỉ thấy một số bụi mỏng nhanh chóng rơi xuống, trường thương dần tỏa ra từng màn sáng đen, có vài phần thần dị.

- Ủa? Nhất phẩm huyền bảo?

Phong Liệt ánh mắt kinh ngạc, khó tin nhìn thương to trong tay Tử Long hộ pháp.

Màn sáng đen khiến cây thương này khác hẳn với trước kia, đây chính là đặc điểm của nhất phẩm huyền bảo.

Tử Long hộ pháp hơi là lạ nói:

- Không sai! Nhất phẩm huyền bảo! Không ngờ cây trường thương của người thắng làm huyền bảo sẽ diễn sinh ra thần thông hiếm thấy như vậy, vận may của tiểu tử người đứng là...người tự mình thử đi!

Nói rồi gã quảng phong ma thần thương cho Phong Liệt.

Long võ giả sử dụng thần binh lợi khí từ linh bảo tăng lên huyền bảo đa số sẽ diễn sinh ra một ít tác dụng kỳ diệu.

Tựa như 'Liễm Hình' của chấp long châu.

Phong Liệt nghe Tử Long hộ pháp nói vậy thì lòng rất khao khát, hần vừa chạm vào thương to liền vội vàng vùng mạnh vài cái.

*Ong- - Ong- - *

Một chuỗi tiếng kêu vù vù phát ra từ thương to.

- Ủa? Cái này là...nhiếp hồn âm?

Phong Liệt ngẩn ra, vẻ mặt mừng như điên.

Nhiếp hồn âm là thần thông cực kỳ hiếm thấy trong binh khí cao cấp, lúc đối địch có thể nhiếp hồn người, khiến thực lực đối thủ giảm sút nhiều.

Quan trọng nhất là theo thần binh thăng cấp thì nhiếp hồn âm sẽ từ từ hình thành chút ảo cảnh đặc biệt, đến lúc đó mới coi như là thần thông nghịch thiên nhất, lực sát thương kinh người.

- Đa tạ sư tôn!

Vui sướng qua đi, Phong Liệt vội vàng khom người bái tạ.

Phần lễ bái sư này còn tốt hơn tùy tiện cho hần hai huyền bảo nhiều lắm, khiến hần rất vừa lòng. Nên biết đối với long võ giả không phải binh khí càng nhiều càng tốt, đặc biệt là long võ giả cấp thấp, kỵ nhất là sử dụng nhiều binh khí.

- Ừm, người đi theo ta!

Tử Long hộ pháp nhẹ gạt đầu, xoay người đi tới đằng sau đại điện.

Phong Liệt chỉn lại biểu tình tươi cười, nghiêm mặt vội vàng theo sau. Hần thầm đoán tiếp theo chắc là đi bái tổ sư gia.

Phong Liệt đi theo bên cạnh Tử Long hộ pháp chậm rãi bước qua một hành lang rộng dài, thăm đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Hắn hơi buồn bực là không biết cái gọi là thần tháp tháp cơ có tác dụng gì?

Nhưng chắc nó là vật cực kỳ quan trọng, nếu không thì hệ thủ hộ của Tử Long hộ pháp đã không bảo vệ nó mấy vạn năm. Không chừng nó là một phần bộ đại sát khí nào đó.

Nếu Tử Long hộ pháp không giải thích kỹ càng thì Phong Liệt cũng không hỏi nhiều, hắn biết lúc nào cần cho hắn biết thì gã sẽ nói.

Một lát sau, Phong Liệt theo Tử Long hộ pháp đi tới một gian phòng không có cánh cửa nằm ở tận cùng hành lang dài.

Đang định vào cửa thì Tử Long hộ pháp bỗng khựng lại.

Gã xoay người, nhìn Phong Liệt, nói:

- Trước tiên vi sư dạy ‘Ma long ám ảnh động’ cho người đã, nếu thì không hợp với quy tắc!

- Đa tạ sư tôn ban ân!

Phong Liệt ngẩn ra rồi vội vàng quỳ trên mặt đất, lễ bái một lạy rồi đứng thẳng người.

- Ừm.

Tử Long hộ pháp khẽ ừ một tiếng, hai ngón tay chỉ vào trán gã, lát sau kéo ra một đoàn sáng màu tím vào vào thức hải của Phong Liệt.

Ngay sau đó, Phong Liệt cảm giác trong thức hải của mình có tin tức mệnh mong tràn ngập linh hồn phát ra rung động không thể chịu đựng nổi, đau đến mặt hắn vặn vẹo, toát mồ hôi lạnh.

Phong Liệt mau chóng tập trung tinh thần tiêu hóa những tin tức này, mãi đến một khắc sau khó khăn lắm mới chỉnh lý xong.

Cuối cùng hắn phát hiện đây là một bộ thân pháp chiến kỹ vô cùng huyền ảo, còn kèm theo rất là nhiều cảm ngộ và cách vận dụng, nó chính là ‘Ma long ám ảnh động’.

Bộ chiến kỹ này chia làm hai thức ‘Trục ám’ và ‘Lược ảnh’, mỗi một thức mang theo cảm ngộ, diễn biến vô tận của Tử Long hộ pháp, chỉ cần Phong Liệt tiêu hóa nó thì chắc chắn có thể dễ dàng thi triển ra.

Thức ‘Trục ám’ chủ yếu là phụ trợ công kích, sau khi luyện thành, chỉ cần ở trên người kẻ địch có điểm hắc ám thì không khả năng thoát khỏi công kích của hắn.

Chỉ cần là con người thì không khả năng không có mặt tối, dù là ngoài người không có thì bên trong chắc chắn có. Một thức này khiến công kích của hắn lệ vô hư phát, kẻ địch không thể trốn tránh.

Thức ‘Lược ảnh’ là dùng cho chạy trốn, mới nhập môn có thể truy nhiếp tất cả âm ảnh trong thiên địa tiến lên, tâm ý động, nhẹ lướt qua, ban đêm đi càng như gió thổi. Khi đại thành thậm chí có thể một cái chớp mắt ngàn vạn dặm, khiến kẻ địch không thể tìm ra tung tích.

Phong Liệt sửa sang lại xng lòng rung động thật lâu. Sau khi luyện thành bộ ‘Ma long ám ảnh động’ thì tuyệt đối xứng làm sát thủ đỉnh cao thế giới, chỉ cần trong tay có thân binh vô địch, muốn tập sát cường địch vượt qua địa cảnh giới cũng dễ như chơi.

Thiên cấp thân pháp chiến kỹ, quả nhiên là không tầm thường!

Đây mới chỉ là công pháp nhập môn của hệ ám, như vậy xem ra dường như hệ ám không đơn giản.

Phong Liệt biến đổi sắc mặt, trong lòng tràn ngập tò mò.

Hắn từ từ mở mắt ra, trước mặt đã không thấy bóng dáng Tử Long hộ pháp đâu, đúng lúc trong phòng truyền ra giọng của gã:

- Vào đi!

- Vâng!

Phong Liệt kêu lên, đứng dậy khỏi mặt đất, chậm rãi vào phòng.

Ngay sau đó, chân phải của hắn mới tiến vào phòng thì thần kinh căng thẳng.

Tháng chốc hắn cảm giác như uy áp mạnh mẽ menh mong tựa núi cao nặng nề đè trên người mình.

Uy nhiếp này khủng bố không kém gì long uy hắn từng cảm nhận ở viễn cổ long huyết. Chỉ cần tăng một phần thì có thể khiến Phong Liệt không thể phản kháng ngã xuống đất.

Nhưng giờ thì Phong Liệt chỉ cảm thấy hơi nặng nề chút thôi.

Sau đó, hắn nhẹ lắc người, chậm rãi đi vào.

- Ủa?

Trong phòng, Tử Long hộ pháp đang quỳ trên mặt đất thấy Phong Liệt thông dong đi đến thì rất kinh ngạc.

Gã càng lúc càng phát hiện đồ đệ mình vừa thu đúng là ngoài ý muốn của người khác, có vẻ quái dị.

Trong phòng này tràn ngập uy nhiếp, dù là cao thủ long biến cảnh như gã phải lạy ba cái xong mới đứng dậy được. Đồ đệ chân khí cảnh thì nghênh ngang đi vào, làm Tử Long hộ pháp suýt rớt cằm.

Lúc này Phong Liệt cũng thấy Tử Long hộ pháp kinh ngạc, hắn ngẫm nghĩ, vội vàng quỳ xuống.

Nói đùa, sư phụ của hắn còn quỳ đấy, hắn đứng thẳng thì ra thể thống gì?

Quỳ xuống xong hắn ngẩng đầu nhìn nguồn gốc đem đến uy nhiếp.

287. Chương 326 : Giáo Lý Kỳ Lạ

Đây là một gian phòng to cỡ vài chục trượng, mặt đất trống trơn, trừ phi trước một cái bàn ra thì gần như không có gì cả, hai bức tường treo tranh vẽ người.

Những tranh này có tổng cộng năm mươi bức, có nam có nữ, mỗi người toát ra uy nhiếp nhẹ nhẹ, chắc lúc còn sống là kinh diễm tuyệt thế đại nhân vật.

Nhưng trên bức tranh toát ra uy nhiếp so với ph tượng chân long ở chính giữa đài cao thì tựa như đom đóm và vầng trăng, thật sự không đáng giá nhắc tới.

Phong Liệt tập trung cẩn thận nhìn pho tượng chân long trước mặt.

Hắn kinh ngạc phát hiện pho tượng chân long này rõ ràng là ph tượng thiên long, giương đôi cánh, ngạo thị khung trời, dưới bụng có tám long trảo.

Nhưng có sáu long trảo là phân biệt rõ được, còn hai long trảo chỉ được điêu khắc một nửa, chỉ có thể nhìn ra cái khuôn mà thôi, không khả năng đánh vỡ nguyên rửa viên cổ.

Nhưng dù là vậy thì pho tượng kia phát ra uy áp cũng là cực kỳ khủng bố.

Tử Long hộ pháp biểu tình trang nghiêm nói:

- Phong Liệt, bản tôn của pho tượng thiên long chính là tổ sư khai sơn hệ ám chúng ta, cũng là người sáng lập Ma Long giáo, bát trảo thiên ma long... Vô Thông!

Phong Liệt con người co rút, lòng rung động.

“Bà nội nó! Tổ sư gia khai sơn lại là bát trảo thiên ma long! Đây quả thực là quá kinh khủng! Nhưng không biết Vô Thông tổ sư gia rốt cuộc sinh ra là chân long hay do long vô giả biến thành. Nếu từ long vô giả tu luyện đến thì nghịch thiên cỡ nào chứ?”

Hắn từ ở trong sách cổ Ma Long giáo biết được viễn cổ chân long bình thường có bốn trảo, long hoàng là sáu trảo, qua bảy trảo là thiên long.

Nghe nói trên long hoàng mỗi tầng một trảo thì tương đương với một loại khổng chế căn nguyên thiên địa, xem bộ dạng bát trảo thiên ma long này là khổng chế hai thiên địa căn nguyên.

Đương nhiên đây chỉ là thần thoại truyền thuyết trong sách cổ, rốt cuộc có thật như vậy không thì chẳng ai biết.

Lúc này, Tử Long hộ pháp chợt nói với Phong Liệt:

- Phong Liệt, tiếp theo vì sư dẫn ngươi đến trước mặt tổ sư gia tuyên thệ nhập giáo, ta nói một câu ngươi lặp lại một câu!

Phong Liệt cung kính đáp:

- Vâng, sư tôn!

- Vô Thông tổ sư gia tại thượng, đệ tử Phong Liệt từ nay gia nhập hệ ám Ma Long giáo!

Tử Long hộ pháp nói xong một câu thì dừng lại.

Phong Liệt biết điều nhanh chóng lặp lại:

- Vô Thông tổ sư gia tại thượng, đệ tử Phong Liệt từ nay gia nhập hệ ám Ma Long giáo!

- Từ nay về sau đệ tử nguyện vì giáo môn đại nghĩa dốc hết sức mình, cúc cung tận tụy, chết cũng không tiếc!

- Từ nay về sau đệ tử nguyện vì giáo môn đại nghĩa dốc hết sức mình, cúc cung tận tụy, chết cũng không tiếc!

....

- Lấy bảo vệ bình an long giới, chung kết thời đại chân long làm nhiệm vụ của mình!

- Lấy bảo vệ...cái gì?

Phong Liệt đột nhiên run lên, con mắt suýt ướt ròng, nhai lại câu nói thật lâu không bình tĩnh.

Hắn thật tình không hiểu rõ ý nghĩa câu này.

Tử Long hộ pháp thản nhiên nhìn hắn, nhíu mày nói:

- Không hiểu cũng đừng hỏi, vì sư còn không hiểu ý của nó, đó là lời thề truyền từ thượng cổ, ngươi chỉ cần đọc theo là được.

- A? Ồ!

Phong Liệt trợn tròn mắt nhưng biết điều không gặng hỏi, hình như lời thề này cách hắn rất xa, ngoan ngoan đọc theo:

- Lấy bảo vệ bình an long giới, chung kết thời đại chân long làm...

Lặp lại mấy trăm từ xong tuyên ngôn nhập môn mới tuyên cáo kết thúc, Phong Liệt lén lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hắn cảm thấy giáo lý trung tâm Ma Long giáo này kỳ lạ quá, có vài thứ hắn chưa từng nghe nói, nhưng khi hắn biết Tử Long hộ pháp nửa hiểu nửa không thì cũng thoải mái hơn.

Nếu ngay cả sư phụ sống mấy ngàn năm mà còn không hiểu thì chứng minh cái gọi là giáo lý chẳng là cái thá gì, là hư cấu mà thôi, không cần để ý nó.

Nhưng ngay sau đó, khi Phong Liệt hành lễ xong đứng dậy thì bỗng nhiên bên trên pho tượng thiên long tỏa ra một màn sáng đen như sông dài điên cuồng tuôn vào người Phong Liệt.

Phong Liệt biến sắc mặt, nhưng hắn chưa kịp làm gì thì không thể kiềm chế thoát ra khí thể. Thoáng chốc một ma long ảo ảnh dài ba trượng uốn lượn gầm rống sau lưng hắn.

Tử Long hộ pháp ánh mắt kinh ngạc nhưng không có hành động gì, vô cùng sững sờ nhìn tình hình, mắt lóe qua vẻ nghi ngờ.

Tiếp theo, Phong Liệt giật mình bỗng cảm giác trong cơ thể tràn ngập nguyên lực hùng hồn không gì sánh bằng. Hơn nữa những nguyên lực này như cùng căn nguyên với nguyên lực mà hắn tu luyện ra, dễ dàng thu làm của mình.

Phong Liệt hơi do dự rồi không khách sáo nữa, hắn điên cuồng vận chuyển thiên cấp công pháp 'Ma Long Thiên Sát Quyết', nhanh chóng dẫn đường những nguyên lực vào trong đan điền của mình.

Tử Long hộ pháp nhìn chăm chú, tu vi của Phong Liệt nhanh chóng tăng lên.

Ầm!

Vì giây sau, ma long ảo ảnh sau lưng Phong Liệt biến thành hai con, khí thế tăng gấp hai.

Chân khí cảnh nhị tầng!

Ầm!

Ba ma long ảo ảnh! Chân khí cảnh tam tầng!

Ầm!

Bốn ma long ảo ảnh! Chân khí cảnh tứ tầng!

Khi ma long ảo ảnh thứ bốn hiện ra thì song dài lực đạo nguyên liên tiếp pho tượng thiên long với Phong Liệt mới biến mất, gian phòng trở về bình tĩnh.

Liên tục tăng ba cấp!

Cảm nhận thực lực trong cơ thể tăng lên, Phong Liệt mừng như điên.

Hắn không tưởng tượng được ngắn ngủi vài chục giây mà từ chân khí cảnh nhất tầng lên đến chân khí cảnh tứ tầng, tinh thần hoảng hốt tựa như nằm mơ.

Lúc này hắn có thể rõ ràng cảm giác được bên trong đan điền có nguyên lực càng hùng hồn hơn gấp ba, bốn lần. Tinh thần lực bùng nổ gấp mấy lần, thậm chí sức mạnh thân thể cũng tăng cao hơn, hoàn toàn phù hợp với thực lực, không cần sợ hậu hoạn.

Phong Liệt vui mừng qua đi thì lưu luyện nhìn pho tượng thiên long vài lần, tiếc rằng pho tượng không xảy ra dị dạng gì nữa, làm hắn hơi tiếc. Nếu không phải có Tử Long hộ pháp ở bên cạnh thì hắn rất muốn đi lên nghiên cứu một phen.

Thật lâu sau tâm tình của Phong Liệt dần bình tĩnh trở lại, hắn sắc mặt sững sờ nói với Tử Long hộ pháp:

- Sư tôn, vậy là sao?

- Cái này hử, khụ khụ, có lẽ là Vô Thông rất vừa lòng đệ tử nhà ngươi, cố ý hiển linh!

Ánh mắt của Tử Long hộ pháp chớp lóe, khuôn mặt gì nua hơi đỏ lên.

Bây giờ Tử Long hộ pháp thầm đồ mồ hôi, gã làm sư phụ chỉ dẫn người ta vào cửa chứ không biết nhiều hơn được, thật hổ thẹn làm sư phụ.

Chuyện này cũng là hết cách, năm đó sư phụ của Tử Long hộ pháp dẫn ra vào cửa cũng chỉ nửa hiểu nửa không bí ẩn của hệ ám.

Nhưng may là Phong Liệt lười bảo căn hỏi để, dù gì có được ích lợi là tốt rồi, tinh thần chìm đắm trong vui sướng tiến cấp thật lâu khó thể tự thoát ra.

Tiếp theo Tử Long hộ pháp máy móc giảng dạy suy tắc hư môn hệ ám cho Phong Liệt. Phong Liệt nghe buồn ngủ, trên cơ bản là vào tai trái ra tai phải, nửa câu cũng không để ở trong lòng.

Nên biết rằng bây giờ Phong Liệt coi như là đơn truyền hệ ám ở long huyết giới, những quy tắc này đều là ước thúc một mình hắn, sao hắn chịu cân bằng được?

Huống chi những quy tắc này có nhiều cái lạ lùng, muốn tự mình hiểu còn khó chứ đừng nói là làm theo. Tử Long hộ pháp chỉ là làm theo quy trình thôi, đọc xong thì thôi, không bắt lỗi Phong Liệt qua loa. Mãi đến nửa canh giờ sau mới tuyên cáo kết thúc, hai sư đồ không hẹn mà cùng thở phào.

288. Chương 327 : Lược Ảnh

- Được rồi, nghi thức nhập môn xem như kết thúc, người hãy cất khỏi lệnh bài này đi. Khi người gặp nguy hiểm sống chết thì có thể dùng tinh thần lực trùng kích lệnh bài kia, tiếp theo người sẽ chớp mắt bị truyền đến chỗ này!

Tử Long hộ pháp nói, ném lệnh bài đen như mực cho Phong Liệt.

- Đa tạ sư tôn!

Phong Liệt nhận lấy lệnh bài đen, lật xem thì thấy nó không có cái gì đặc biệt, không khác gì lệnh bài bình thường do huyền thiết chế tạo, mặt chính khắc chữ 'ám', mặt trái có con số 'mười ba'.

Tử Long hộ pháp nói tiếp:

- 'Mười ba' này vốn là số của vi sư, lệnh bài này có chín mươi chín cái của hệ ám long huyết giới chúng ta. Nhưng trừ vi sư ra thì chủ nhân chín mươi tám lệnh bài đó hoặc đã chết, hoặc mất tích, có lẽ sau này người sẽ gia tiếp với truyền nhân của họ nữa.

- Đợi đến một ngày nào đó, khi người truyền lệnh bài xuống thì phải nhớ rằng thủ hộ giả hệ ám chúng ta chỉ có một truyền nhân, quy tắc khác thì tự người làm đi, nhưng điều này chắc chắn phải tuân theo.

Tử Long hộ pháp nói giọng điệu hơi nặng nề, Phong Liệt nghe mà lòng căng thẳng, hẳn nghe ra được hình như sư phụ trần trời vậy.

- Sư tôn, người...

Phong Liệt muốn nói lại thôi.

Tử Long hộ pháp cười khẽ, phẩy tay nói:

- Người không cần hỏi nhiều, vi sư ở trong Âm Võ Phong này còn có thể sống một trăm năm.

- Trăm năm sau cổ giới xích thiên sơn sẽ có một ngày đặc biệt, vi sư sẽ đi xích thiên sơn thử vận may, đến khi đó chắc chắn là kết quả thập tử vô sinh, mọi chuyện giao cho người. Còn người, phải trong trăm năm này cố gắng hết sức tăng cao thực lực.

- A?

Phong Liệt sắc mặt kinh ngạc hỏi:

- Nếu sư tôn đã biết là kết quả thập tử vô sinh thì tại sao còn muốn đi chịu chết?

- Ha ha, có một số việc, biết rõ không thể nhưng phải đi làm, nếu không thì vi sư sẽ phụ điều sư tổ người đã ủy thác, lòng bất an!

Tử Long hộ pháp thần nhiên nói, mỉm cười với Phong Liệt:

- Đương nhiên chuyện này là sau trăm năm, khoảng thời gian này nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nếu là truyền nhân hệ Âm Chi Ma Long giáo chủ trong trăm năm này xuất hiện thì vi sư không cần đi mạo hiểm.

Phong Liệt cẩn thận nói:

- A, sư tôn không biết có ngày này hay không, đệ tử cũng cần đi làm chuyện mà sư tôn phải làm?

Tử Long hộ pháp tự giễu nói:

- A...thế thì không cần, vì sư không phải người cổ hủ cứng đầu, vì sư không có nhiều cảm tình với hệ ám, sau trăm năm đi xích thiên sơn cũng chỉ là hoàn thành ủy thác của sư tổ người trước khi chết. Còn người thì vì sư sẽ không yêu cầu người làm như vậy.

Gã đứng ở từ đường tổ sư nói mấy lời này hơi có một ít đại nghịch bất đạo, nhưng đây cũng là sự thật, ẩn chứa chút ai oán.

-Ồ.

Phong Liệt thở phào nhẹ nhõm.

- Tốt rồi, người đi đi! Có cái gì cần thì cứ tìm Lãnh Phi Hồng là được, hẳn là vì sư một tay bồi dưỡng đi ra, người có thể tin tưởng và hẳn.

Tử Long hộ pháp nói xong thì quay người nhìn bát trảo thiên long tổ sư gia đằng trước, trên mặt như có điều suy nghĩ, không để ý đến Phong Liệt nữa.

- Vâng! Đệ tử xin lui ra!

Phong Liệt cung kính bái lễ, chậm rãi ra khỏi phòng, đi ra ngoài.

Lúc sắp đi ra đại điện Phong Liệt kiểm không được tò mò nhìn xung quanh, trong lòng vẫn luôn có sự tò mò về 'thần tháp tháp cơ'.

Chính lúc này con người hắn chợt co rút.

Bởi vì ngay trong nháy mắt này, hắn hoảng hốt thấy tất cả vách tường, bậc thang, đình đài, các đồ lật vật trong lòng núi đều do từng tự phụ quá dị phác họa mà thành.

- Ui...này!

Phong Liệt biến sắc mặt, vẫn không tin tưởng chớp chớp mắt, nhưng tiếp theo hắn phát hiện mọi thứ hồi phục bình thường, không khác gì chân thật.

- Ủa? Vậy là sao? Không lẽ lâu rồi lão tử không ngủ nên hoa mắt?

Phong Liệt sững sờ cảm, rất là khó hiểu.

Quan sát thật lâu không có kết quả, cuối cùng hắn đành đầu đầy dấu chấm hỏi đi ra khỏi đại điện, hướng cửa hang.

Bên ngoài đã vào đêm khuya, trăng treo trên cao, gió đêm phất phơ, đằng sau Âm Võ Phong yên tĩnh không tiếng động.

Ngài hang động, một bóng người vạm vỡ như cây thương đứng sừng sững, chính là Lãnh Phi Hồng.

- Viện chủ đại nhân!

Phong Liệt đi ra ngoài hang động, hành lễ với Lãnh Phi Hồng.

- Ủm, người ra rồi! Ủa?

Lãnh Phi Hồng lạnh lùng liếc Phong Liệt, nhưng rồi con người co rút.

Phong Liệt không che giấu tu vi của mình, khí thế chân khí cảnh tứ tầng lộ rõ ra, tất nhiên cũng không chạy khỏi cảm nhận của Lãnh Phi Hồng.

Nhưng Lãnh Phi Hồng chỉ kinh ngạc một lúc rồi thôi, không hỏi gì nhiều.

Lãnh Phi Hồng nói:

- Đi thôi, ta đưa người trở lại!

Phong Liệt vội từ chối, nói:

- Không dám làm phiền viện chủ địa nhân, đệ tử tự trở lại là được!

Lúc đến Lãnh Phi Hồng dẫn đường cũng đành thôi, nhưng hiện giờ trở lại mà còn người ta đường đường là viện chủ đại nhân chạy chân, cái này quá không nể mặt viện chủ rồi. Vậy nên Phong Liệt biết điều vội từ chối.

Lãnh Phi Hồng nhẹ gật đầu, nói:

- Ừm, vậy đi đi.

Phong Liệt ngập ngừng:

- Viện chủ đại nhân, vậy chuyện Triệu Thanh Lâm...

Chuyện này sợ rằng phiền toái không nhỏ, hấn cảm giác phải báo cho Lãnh Phi Hồng một tiếng.

Lãnh Phi Hồng nói:

- Chuyện Triệu Thanh Lâm người không cần quan tâm, chỉ cần bảo đảm an toàn của người là được. Ngoài ra có tham gia đại tái trong giáo hay không thì người tự mình quyết định đi.

Phong Liệt chấp tay, áy náy nói:

- Vâng, đệ tử thêm phiền cho viện chủ đại nhân rồi.

Lãnh Phi Hồng lạnh nhạt nói:

- Không có gì, đây đều là chuyện nhỏ, người đừng để trong lòng.

Phong Liệt lơ mơ cảm thấy Lãnh Phi Hồng xem hấn như người ngang hàng, điều này khiến hấn buồn bực.

Nhưng hấn nghĩ lại hiện giờ là đồ đệ của Tử Long hộ pháp, thế là lòng thoải mái.

Nếu đưa ra sự phụ của mình thì dù là Ma Long giáo chủ Chiến Thiên Ma Vương cũng không thể không thận trọng đối xử với hấn đi?

Nhưng đó chỉ là ở mặt ngoài, ngầm thì chắc Chiến Thiên Ma Vương sẽ tìm mọi cách xử lý hấn.

Phong Liệt từ biệt Lãnh Phi Hồng, một mình một người đạp ánh trăng lao nhanh xuống núi.

Giấy lát sau hấn đột nhiên nhớ đến 'Ma long ám ảnh độn' trong đầu mình, cố tình lẫn mò thức 'Lược ảnh'.

Đối với hai thức 'Trục ám', 'Lược ảnh', ý cảnh và cảm ngộ trong đầu hấn đều là có sẵn, thiếu thốn chỉ là thực tiễn mà thôi.

Cố ý sử dụng, mới bắt đầu hấn còn có chút không quen, nhưng một lát sau dần dần cảm thấy có tia kỳ lạ.

Đó chắc là khi hấn chạy nhanh vận chuyển thức 'Lược ảnh' thì xung quanh vài chỗ bóng đen dường như sinh ra lực hút với người hấn.

Mượn sức hút này, chỉ cần tinh thần hấn động thì sẽ cực kỳ nhanh xuất hiện một góc âm u trong phạm vi trăm trượng, tựa như là thuấn di vậy, tốc độ kinh người.

Hơn nữa lực hấp dẫn càng ở nơi tập trung thì sức hút này càng khổng lồ, tốc độ tiến lên của hấn càng nhanh.

Vèo- Vèo- Vèo!

Một chuỗi tiếng quần áo phát phơ qua đi, Phong Liệt đạp trăng tới chỗ hấp dẫn, như là mị ảnh gấp khúc tiến lên, ở trên không trung để lại từng vệt đen nhạt, tốc độ nhanh đến trên đường một ít đệ tử tới lui khó thể thấy rõ, cho rằng mình sinh ra ảo giác.

Như vậy là con đường vốn cần nửa canh giờ, Phong Liệt chỉ dùng nửa khắc đã đi xong, như là bão tố quét vào trong sân của mình.

Sau đó một bóng đen dần ngưng tụ trong sân, cuối cùng lộ ra thân hình của Phong Liệt.

289. Chương 328 : Hồng Thủy Lược Cốc

- Hắc hắc, đây mới là 'Lược ảnh' cảnh giới đệ nhất tầng, khiến tốc độ của lão tử tăng đến chín lần, không kém gì tốc độ của cao thủ cường khí cảnh, thiên cấp thân pháp chiến kỹ quả nhiên danh bất hư truyền!

Qua một lát vui sướng, Phong Liệt đột nhiên nghĩ đến huyết ảnh mặt nạ, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Nếu không có Tử Long hộ pháp truyền công, Phong Liệt có học được 'Ma long ám ảnh độn' này hay không thì rất khó nói, cho nên hắn mới tốn giá cao mua mặt nạ 'Huyết ảnh'.

Đương nhiên không phải nói bây giờ hắn học được thiên cấp thân pháp chiến kỹ thì mặt nạ 'Huyết ảnh' sẽ thành rác rưởi.

Mặt nạ 'Huyết ảnh' chính là cửu phẩm huyền bảo, đương nhiên nó có chỗ độc đáo không có gì thay thế được.

Hơn nữa dù 'Ma long ám ảnh độn' có uy lực khá lớn nhưng vẫn có tệ đoạn.

Trong đó tệ đoạn lớn nhất là dưới ánh nắng rực rỡ ban ngày, uy lực của nó sẽ giảm sút rất nhiều, dù trong thiên địa vẫn có vô số bóng ma nhưng khó thể đạt đến hiệu quả ban đêm.

Mặt nạ 'Huyết ảnh' thì không chịu hạn chế ban ngày hay đêm.

Hơn nữa nếu 'Huyết ảnh' gặp máu thì tốc độ sẽ tăng gấp trăm ngàn lần, căn bản không phải bất cứ chiến kỹ nào có thể bằng được.

Trầm ngâm một lát, Phong Liệt đột nhiên xoay người đi ra ngoài sân, tốc độ vẫn như là u linh, chớp mắt biến mất không còn bóng dáng.

Lúc này Tiểu Yên, Tiểu Lục thò đầu khỏi cửa sổ lầu hai, liếc mắt nhìn, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy sửng sốt.

- Ủa? Mới rồi chẳng phải sư huynh trở về sao?

- Hình như là vậy! Nhưng dường như lại đi ra ngoài rồi, cả ngày thần thần bí bí, cũng không biết lại làm gì nữa, hắt...xì!

- ...

Phong Liệt ra khỏi viện rồi không ngừng một giây thi triển thức 'Lược ảnh' lao nhanh hướng Ám Vô Phong.

Dần dần, thân pháp của hắn càng lúc càng thành thạo, thức 'Lược ảnh' sử dụng ngày càng quen tay hơn.

Nhưng khiến hắn hơi buồn bực là dù cố gắng cỡ nào chỉ phát huy ra được uy lực tầng thứ nhất 'Lược ảnh' mà thôi.

Vất óc mà không có kết quả, cuối cùng chỉ có thể cho rằng cảnh giới không đủ, chưa đủ để phát huy uy lực đệ nhị tầng.

Ra khỏi Ám Vô Phong rồi hắn lập tức sử dụng chấp long châu liễm hình thần thông, để trốn tránh cao thủ dùng tinh thần lực tra xét.

Như vậy là chỉ cần không bị người ta chính mắt thấy thì sẽ không có người cảm giác được tung tích của hắn.

Nhưng hắn không biết rằng sau lưng hắn có một cái bóng tốc độ không kém gì hắn.

Chỗ trăm dặm phía tây Ma Khí Phong, có một hiệp cốc không lớn, cảnh sắc ven đường hợp lòng người, sơn thanh thủy tú, nước suối chảy ào ào, xung quanh dâng lên sức sống đậm đặc.

Tận cùng hiệp cốc, một vùng đất bằng phẳng bên con suối có một lầu các trang nhã, chính là một phủ đệ di động.

Dưới ánh trăng, trong lửa các dạ minh châu tỏa ra ánh sáng mờ mờ có thể khiến trong lầu không hề âm u.

Bây giờ trong lầu truyền ra đoạn đối thoại của hai người, trong buổi tối yên tĩnh không thanh âm hơi đột ngột.

Một thanh âm bình thản hỏi:

- Chiến Thiên, huyết mạch mà bổn hoàng muốn có tìm được hay chưa?

Nếu Phong Liệt có ở đây thì có thể dễ dàng nghe ra, thanh âm này đến từ người mà hần hận nhất, Sở Huyền.

- Bổn tọa đề nghị người, lấy tu vi hiện tại của người đừng có tự xưng là bổn hoàng, lỡ rơi vào tai người có lòng thì sẽ chết rất thảm.

Một thanh âm hơi gì nói, người này chính là Ma Long giáo chủ chấp chương quyền một giá, Chiến Thiên Ma Vương, cũng là ân sư kiếp trước của Phong Liệt.

Sở Huyền hừ nhẹ nói:

- Hừ! Điều này không cần người dạy!

Chiến Thiên Ma Vương nói:

- Còn chưa tìm ra Ma Long Hoàng huyết mạch, nhưng Lô Long giáo và Hỏa Long giáo hiện giờ đã xuất hiện long hoàng huyết mạch đối ứng.

Sở Huyền ánh mắt bỗng biến lạnh, sắc mặt âm trầm nói:

- Ồ? Cái này không phải là tin tốt, phải nghĩ cách giải quyết chúng nó! Tuyệt đối không thể để bọn họ tìm ra huyết mạch phù hợp trước chúng ta.

Chiến Thiên Ma Vương do dự nói:

- Cái này hử, e rằng hơi khó, hơn nữa, đây cũng không phải là điều người đó hy vọng trông thấy. Dù sao long hoàng huyết mạch cực kỳ hiếm thấy, một khi bỏ lỡ, lần sau không biết chờ bao lâu mới xuất hiện nữa!

- Thôi, chuyện này cứ trước để đó đi.

Sở Huyền bất đắc dĩ vẫy tay, lại nói:

- Phong Liệt sao rồi? Xác định hần không phải là long hoàng huyết mạch sao?

Chiến Thiên Ma Vương thản nhiên nói:

- Theo nội ứng trong ám võ viện báo cáo thì chắc Phong Liệt không phải là long hoàng huyết mạch, càng giống như người linh hồn đoạt xá như vậy thì có thể giải thích tại sao sức chiến đấu của hần mạnh như vậy, tâm tình tăng trưởng nhanh đến thế.

Sở Huyền hơi bực mình bảo:

- Vậy hử? Hừ, nếu đã vậy thì cứ giết đi, bổn hoàng không muốn lại thấy hần nữa.

Chiến Thiên Ma Vương hơi nhíu mày nói:

- Không thể ra tay trước mặt được, dù Phong Liệt bé nhỏ không đáng kể, nhưng cái chết của hần rất có thể kích thích giữa ma khí viện và ám võ viện. Bây giờ Già Thiên hộ pháp đang bế quan, Sở Hóa Long hộ pháp kém xa không là đối thủ của Tử Long, trước mắt ma khí viện chúng ta không chịu nổi chấn động quá lớn!

- Hơn nữa người đó khiến ta chuyển lời cho người, người khiến hần thất vọng quá lâu rồi, đời này là cơ hội cuối cùng của người. Nếu người lại không đạt được yêu cầu thì hần sẽ thay người.

Sở Huyền nhướng mày, khinh thường cười lạnh nói:

- Cái gì? Đổi người? Ha ha, trừ bổn hoàng ra thì hần còn có ai thay đổi được?

Chiến Thiên Ma Vương lạnh lùng nói:

- Hắn đã suy tính được nghịch long hoàng thời đại chân long đã rơi vào luân hồi, không lâu sau sẽ xuất hiện trên thế gian!

- Cái gì? Nghịch long hoàng? Hắn không có hình thần câu diệt ư? Điều này sao có thể!

Sở Huyền biến sắc mặt, trong mắt tràn đầy khó tin.

- Người tự giải quyết cho tốt!

Chiến Thiên Ma Vương lạnh lùng nhìn Sở Huyền rồi bỗng biến mất.

Sở Huyền mặt thay đổi không chừng, thật lâu sau lầm bầm:

- Nghịch long hoàng rơi vào luân hồi, vậy...long ngực và thiên bìa thì sao? Còn có tọa long đài? Hắc hắc hắc, dường như ngày càng thú vị!

.....

Một lát sau, một vết đen nhạt như mũi tên bắn vào hiệp cốc, nhanh chóng tới gần lầu các.

Nhưng khi tới gần lầu các vài chục dặm thì vết đen này dần giảm bớt tốc độ, lộ thân hình của Phong Liệt.

Tiếp theo hắn cẩn thận nương rừng cây đá núi che đậy thân hình, từ từ tiến lên.

Đối với Phong Liệt đời này thì đây là lần đầu tiên hắn vào một hiệp cốc tên gọi Hồng Thủy hiệp.

Nhưng kiếp trước hắn từng là một nửa chủ nhân của hiệp cốc, bởi vì chỗ này cư ngụ bạn tốt Sở Huyền của hắn.

Hắn và Sở Huyền, cộng thêm Long Vũ, ba người thường ở trong hiệp cốc đàm thi luận đạo, diễn luyện võ học, sau này tăng thêm Sở Điệp, mấy người họ du lịch khắp mỗi một tác đất trong hiệp cốc.

Vậy nên Phong Liệt khá quen thuộc địa hình của hiệp cốc.

Hiệp cốc này tên gọi hồng thủy hiệp, tên lấy từ một con suối màu đỏ nhạt chảy xuôi, hồng thủy khô.

Dòng suối này chỉ rộng vài thước nhưng xuyên qua hiệp cốc dài trăm trượng, chảy ra bên ngoài giao hợp với sông lớn.

Nhưng không biết tại sao nước chảy lại có màu đỏ nhạt, rất kỳ lạ.

Càng khiến người lấy làm kỳ là khi dòng suối đỏ ra khỏi hiệp cốc thì liền hồi phục màu trong suốt bình thường, thật sự không thể tưởng tượng.

Mãi đến có một ngày đáp án bị đám Phong Liệt cởi bỏ.

290. Chương 329 : Đùa Không Vui Chút Nào (1)

Ngày hôm đó Phong Liệt, Sở Huyền, Long Vũ đang luận bàn võ học, kịch chiến hăng say thì bỗng nhiên, Long Vũ tu vi yếu nhất bị Sở Huyền hú chối tai đánh vào dòng suối, đụng vào một khối đá to cứng rắn, vừa lúc đụng vào chỗ đau nhất của đàn ông.

Kết quả Long Vũ tức giận quá một cước đá tảng đá lớn màu đỏ đó lên bờ như muốn đập nó thành mảnh vụn, trút mối hận trong lòng.

Nhưng khi khối đá to đó rời khỏi nước thì mọi người kinh ngạc phát hiện dòng suối đỏ biến trong suốt nhiều, sắc nhỏ nhạt đi một ít.

Thoáng chốc mọi người rất tò mò với tảng đá lớn này.

Nhưng họ có nghiên cứu ra sao cũng không tìm ra lý do.

Tảng đá to màu đỏ này trừ cứng rắn một chút ra thì không có gì đặc biệt, vì giữ cảnh sắc kỳ lạ nước suối đỏ, cuối cùng tảng đá lại bị Phong Liệt thả vào con suối.

Tối nay Phong Liệt đến đây với mục đích tìm ra tảng đá lớn màu đỏ đó.

Bởi vì kiếp trước Sở Huyền đã dùng khối đá đó tu sửa mặt nạ ‘Huyết ảnh’ như ban đầu, do đó có được cửu phẩm huyền bảo hoàn chỉnh.

Trong hiệp cốc rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu, tiếng nước róc rách chảy.

Phong Liệt vừa chậm rãi đi tới trước vừa âm thầm chú ý tình hình trong hiệp cốc.

Hiện giờ nếu đã biết thân phận của Sở Huyền thì đương nhiên hắn sẽ không tin trong hiệp cốc không có cao thủ phòng vệ, không thể không chú ý cẩn thận.

Cùng lúc đó, trong lòng hắn trời lên tia nghi ngờ.

Hắn không hiểu tại sao Sở Huyền không cư ngụ ở Ma Khí Phong đậm đặc nguyên khí mà lựa chọn hiệp cốc hơi hẻo lánh này.

Kiếp trước hắn đã từng hỏi Sở Huyền, nhưng nhận được câu trả lời là: phong cảnh trong tiểu hiệp cốc đẹp, lại yên tĩnh, có lợi cho tăng cao tâm tình.

Nhưng kiếp này Phong Liệt không quá tin vào đáp án này.

Nói đùa, linh hồn chuyển thế của viễn cổ ma long hoàng sống vô số vạn năm còn cần tăng cao tâm tình cái quái gì!

Giờ cố ý quan sát Phong Liệt dần cảm giác ra, bên trong hồng thủy hiệp đường như có vài chỗ quái dị, cho hắn cảm giác có linh tính, nguyên hiệp cốc như là một chỉnh thể.

Đường như chính giữa hiệp cốc, những gò đất nhỏ nhấp nhô có quy luật nào đó.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì rồi lại không thấy ra cái gì.

Phong Liệt hơi quan sát một lúc rồi từ bỏ, hắn rõ ràng biết mục đích đi hiệp cốc lần này là lấy tăng đó to vào tay trước, hắn không muốn phức tạp hơn.

Lúc này, Phong Liệt chui vào hiệp cốc chưa đến một khắc thì có bóng dáng yếu diệu đúng lúc xuất hiện ngoài hiệp cốc.

- Ủa? Hắn tới chỗ này làm gì? Ừm? Nơi này có cao thủ?

Một giọng nữ phát ra từ miệng bóng đen, dường như hơi kinh ngạc.

Bóng đen đứng dưới bóng cây âm u, hoàn toàn hòa vào hắc ám, nàng chần chờ một lúc rồi lặng lẽ ẩn giấu chứ không theo Phong Liệt vào hiệp cốc.

Phong Liệt dựa vào ký ức kiếp trước chậm rãi tiến lên, chỉ cần trong trăm trượng có bóng tối là hắn thi triển thức ‘Lược ảnh’, dễ dàng di chuyển, cực kỳ nhanh, khiến người khó thấy rõ.

Phong Liệt biết rõ trong hiệp cốc này dù có cao thủ hộ vệ nhưng chắc không vượt qua thần thông cảnh, mà thần thông cảnh thì thường ý vào tinh thần lực tra xét của bản thân, điều này cho hắn cơ hội. Còn cao thủ cương khí cảnh thì ngược lại hắn không để trong lòng.

Nửa canh giờ sau, Phong Liệt một đường đi thẳng tới chính giữa tiểu cốc, cách vài dặm rốt cuộc thấy tiểu lâu Sở Huyền cư ngụ, trên lầu ba toát ra ánh sáng mờ mờ.

Phong Liệt nheo mắt, hắn vừa nghĩ đến trong tiểu lâu là nơi Sở Huyền cư ngụ thì có xúc động muốn xông lên dùng trấn long thiên bùa đập y thành bụi phấn.

Cách nghĩ này có sức hấp dẫn không gì sánh kịp với Phong Liệt, một khi thành công là hắn sẽ vất vả một lần rồi an nhàn suốt đời, triệt để từ bỏ tai họa từ trong trứng nước.

Dần dần, tim Phong Liệt đập nhanh hơn.

Nhưng chính lúc này, chưa đến hắn hành động, chợt thấy một bóng người bay ra khỏi cửa sổ tiểu lâu, vọt lên trời, chớp mắt biến mất trong bóng đêm.

”Hưm? Chiến Thiên?”

Con người Phong Liệt co rút. Một cái tên quen thuộc suýt bật thốt khỏi môi.

Hắn dựa vào ánh mắt hơn người thấy được bóng dáng quen thuộc kia chính là ân sư kiếp trước của mình, Chiến Thiên Ma Vương.

Đương nhiên đời này lão già kia đã thành một trong kẻ thù của hắn, đồng lõa của Sở Huyền.

“Bà nội nó! Hú hồn!”

Phong Liệt sợ hãi xoa ngực, lưng toát mồ hôi lạnh.

Chiến Thiên Ma Vương chính là đại cao thủ hóa đàn cảnh, hơn nữa tuyệt đối không phải là hàng tàn thứ phẩm như Lữ Tiêu có thể so sánh, nếu hắn đụng độ với lão thì rắc rối to.

Đến lúc đó, trừ trốn vào long ngục không gian ra hắn không còn con đường nào khác.

Phong Liệt mau chóng núp sau một tảng đá to chờ một khắc, tâm tình bình tĩnh hơn nhiều.

Cùng lúc đó, hắn từ bỏ tiến lên đập chết Sở Huyền, dù sao hắn không khẳng định trong tiểu lâu còn có cao thủ khác đóng giữ hay không, không đáng mạo hiểm.

Ngay sau đó hắn nhanh chóng lách người ra, nhảy vài cái đã đến bên cạnh suối nhỏ, nhẹ nhàng đáp xuống suối.

Việc này không nên chậm trễ!

Cả người hắn chìm vào trong nước, dựa theo ký ức kiếp trước mau chóng dò tìm trong nước suối màu đỏ.

Khe suối có tiếng nước chảy khe khẽ, Phong Liệt làm ra tiếng động không lớn lắm.

Khiến Phong Liệt vui mừng là hắn đã tìm đúng hướng.

Chốc lát sau hắn đã sờ được một khối đá to màu đỏ. Hắn cẩn thận xác nhận rồi cất nó vào trong nhẫn trữ vật.

Nhưng bởi vì tảng đá này quá lớn, lại còn chìm trong nước nên bị Phong Liệt thu lấy thì không thể tránh khỏi có phát ra tiếng vang lớn *ầm ầm*.

Phong Liệt thầm nhủ nguy rồi, tiếng động lớn như vậy chỉ sợ không thể thoát khỏi cảm giác của Sở Huyền. Bây giờ hắn không thích hợp lộ ra trước mắt Sở Huyền.

Lúc nguy cấp, hắn động ý nghĩ, không chút do dự trốn vào trong long ngục không gian.

Nhưng ngay sau đó Phong Liệt trợn tròn mắt. Khi hắn lại xuất hiện thì đúng là ở trong một gian phòng trong tiểu lâu tại long ngục không gian.

Bây giờ hắn thấy cách mình ba trượng một thân hình mềm mại trắng trong như ngọc đang cưỡi xuống áo lót cuối cùng ném dưới đất, bày ra hình ảnh hoàn mỹ nhất được mắt Phong Liệt.

Thiếu nữ không một mảnh vải, tấm lưng yêu kiều, mông như ngọc, eo nhỏ như ong, đùi đẹp thon dài trắng tấp khiến Phong Liệt muốn phun máu mũi, kiềm không được muốn nhìn ngay mặt.

Mà dù chỉ nhìn đằng sau thì thân dưới của Phong Liệt kiềm không được cứng lên, dục niệm mãnh liệt tràn ngập đầu có hắn, mỹ nữ đúng là xuân dược tốt nhất.

Phải nói đã có một năm Phong Liệt không cùng tiểu mỹ nhân Lý U Nguyệt mây mưa, mùi vị khiến hắn vô cùng nhớ nhung.

Bây giờ mỹ sắc ngay trước mặt, lại còn có sẵn, Phong Liệt tự nghĩ hắn không phải là ngụy quân tử người đẹp trong lòng không loạn, hơn nữa đó là đàn bà của mình, hắn khách sáo làm gì?

Ngay sau đó, người hắn bỗng rung lên, *Ầm!* một tiếng chấn bộ đồ ướt nước thành bột phấn, ngay cả áo Lý Thiên Sơn cũng biến mất, hắn giống như giai nhân trước mặt không một mảnh vải, để bước tiếp theo càng tiếp xúc sâu hơn.

Khi quần áo vỡ ra thì Phong Liệt như mảnh hổ nhào tới đè Lý U Nguyệt xuống giường, môi như bông tuyết cuồn cuộn hôn làn da trắng trong như ngọc.

- A! Dâm tặc!

Giai nhân trong ngực bất ngờ không hề phòng bị thân hình vạm vỡ đè ép, kinh sợ biến sắc, kiềm không được hét chói tai.

291. Chương 330 : Đùa Không Vui Chút Nào (2)

- Hắc hắc, U Nguyệt đừng sợ! Là vi phu đây!

Phong Liệt vừa cười vừa lật giai nhân lại, không khách sáo há mồm ngậm vào anh đào hồng nhỏ xinh trước ngực.

Nhưng nghe Phong Liệt nói xong giai nhân dưới thân chẳng những không xuôi theo hắn mà còn hét chói tai:

- A! Phong Liệt? Ta phải giết ngươi! Cút...đi...!

Ầm!

Một tiếng nặng nề qua đi, Phong Liệt cảm giác bụng bỗng nhúc nhích, rồi thân thể bay lên cao, sau đó *bùm* một tiếng đập thủng nóc phòng bay ra ngoài tiểu lâu.

- Grao!

Phong Liệt kiềm không được phát ra tiếng hét thê lương, hắn cảm thấy nội tạng đều bị chấn nát, đau đến ở trên không trung che bụng, người cong lại như con tôm.

Lúc này Phong Liệt không rảnh nghĩ đến chuyện khác, thậm chí mừng là giai nhân ra chiêu nếu di chuyển xuống ba tấc thì e rằng hắn sẽ giống như Sở Huyền, Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng, thành thái giám.

“Bà nội nó! Chơi không vui gì hết! Sau này lão tử không làm như vậy nữa!” Phong Liệt thống khổ thảm thảm hét.

Mãi đến bay ra hơn mười trượng hắn mới nặng nề ngã xuống đất, *Ầm!* một tiếng như chó chết nằm rạp, mà vừa lúc rơi trước gấu váy trắng.

- A!

Chủ nhân váy trắng kinh kêu, như thổ trắng bị hù dọa nhanh chóng bay ra xa hơn mười trượng.

Phong Liệt ngẩn ra, sao thanh âm quen thuộc quá, hắn rất khó khăn giương mắt nhìn.

Sau đó lòng hắn run lên, chỉ thấy bóng dáng mặc váy trắng đó lại chính là Lý U Nguyệt!

”Đây là sao? Đây...đây là U Nguyệt? Vậy cô gái vừa rồi...cha nó! Chắc sẽ không là người quái dị kia đi? A...”

Khi ý nghĩ này vừa xuất hiện thì Phong Liệt không kiềm được nữa, vô lực nôn mửa, nghẹn ngào, hôn mê, khóe miệng chảy ra mật xanh.

Trước khi xỉu ý nghĩ duy nhất trong lòng của hắn là: “Lão tử sàm sỡ người quái dị! Ông trời ơi, để ta chết cho rồi!”

- A? Phu quân? Ngươi... Ngươi tại sao ra nông nỗi này?

Khi Lý U Nguyệt nhảy ra thì đã nhận ra Phong Liệt trần truồng, thấy hắn ngất xỉu thì nàng giật mình biến sắc mặt.

Nàng không quan tâm Phong Liệt không mặc quần áo, vội ngồi xổm xuống nhét một viên huyền nguyên bát tử đan vào miệng Phong Liệt, vận công giúp hắn hòa tan nó.

Rồi nàng nhanh chóng lấy đồ của mình phủ lên chỗ kín của Phong Liệt.

Lúc này, một tuyệt sắc thiếu nữ mặc váy hồng bỗng nhảy ra khỏi cửa sổ tiểu lâu, hùng hổ vọt sang bên này.

Thiếu nữ khuôn mặt tuyệt mỹ, thân hình cao ráo.

Thu thủy vi thần ngọc vi cốt, thông thường hình dung chính là khuynh thế mỹ nữ như vậy.

Nàng xinh đẹp không kém gì Lý U Nguyệt, Diệp Thiên Tử, có thêm phần quyến rũ, tin tưởng nếu nàng đi trong Ma Long giáo thì sẽ khiến chín phần đệ tử trẻ tuổi chết mê mết.

Nhưng lúc này thiếu nữ mặt lạnh băng, mày liễu nhướng cao, mắt hạnh trợn tròn, răng cắn chặt, tay cầm một roi dài như linh xà vòng quanh người, khí kinh hùng hồn ở trong không khí kêu *xẹt đùng*.

- Dâm tặc chết tiệt! Hôm nay không chém người ngàn đao vạn đao thì Lan Tiểu Y ta sẽ...sẽ cả đời không gả!

Giờ phút này Lan Tiểu Y hận Phong Liệt sâu tận xương tủy, mối hận này thậm chí s với vô sỉ dâm ma Hình Ngọc Thiên còn hơn gấp ngàn vạn lần.

Hình Ngọc Thiên đó chỉ là thiết lập cái tròng buộc nàng phải thuận theo nhưng không thành công, còn Phong Liệt chết tiệt, hần dám khinh nhờn thân thể băng thanh ngọc khiết của nàng!

Đây đúng là sỉ nhục to lớn chưa từng có của Lan Tiểu Y nàng!

Không thể nhịn được nữa!

Vừa nghĩ đến lúc trước Phong Liệt làm nọay làm kia trên thân thể mềm mại của mình là Lan Tiểu Y kiềm không được có xúc động muốn tự sát.

Nhưng trước đó nàng phải làm thịt Phong Liệt kẻ gây họa đã!

Nàng từng muốn tự sát rồi kéo Phong Liệt chết chung.

Nhưng nàng không chắc 'Uyên ương đồng tâm chú' có linh nghiệm không, lỡ mà nàng tự vẫn rồi Phong Liệt bình an vô sự thì chẳng phải là nàng chết uổng à?

Vậy nên nàng phải chính mắt thấy Phong Liệt chết trước mặt mình!

- Lan Tiểu Y! Người định làm gì?

Lý U Nguyệt thấy Lan Tiểu Y hùng hổ đné, mặt đầy sát khí gần như đông thành băng thì biến sắc, mau chóng bảo vệ trước mặt Phong Liệt, hai tay kết thành trảo ấn, khói đen lượn lờ.

Lan Tiểu Y rít qua kẽ răng:

- Người tránh ra! Ta phải giết chết dâm tặc vô sỉ này!

Thanh âm lạnh băng làm Lý U Nguyệt nghe mà cũng lạnh thoe.

Nhưng đôi mắt cao thủ cương khí cảnh lực tăng Lan Tiểu Y, Lý U Nguyệt không hề thụt lùi.

Nàng cực kỳ kiên định, nhướng mày liễu, lạnh lùng nói:

- Người không thể giết hần!

- Tốt thôi! Nếu người không tránh ra thì các người cùng đi chết đi!

Lan Tiểu Y đợi không được nữa, nàng cắn răng, không nói nhiều, roi dài bạc trong tay như thất luyện cuốn khung trời, mạnh vung hướng Lý U Nguyệt, ở không trung vang lên tiếng rít chói tai.

Xoẹt!

Mắt thấy bóng roi bạc đến gần đỉnh đầu, Lý U Nguyệt không dám qua loa, khẽ quát một tiếng, hai tay tung bay, ở trước mặt kết thành cái lưới đen to dày đặc, bao bọc nàng và Phong Liệt kín kẽ.

Ầm!

Một tiếng khí bạo nặng nề.

Bóng tiếng đánh vào lưới to, đánh tan tác cái lưới, roi dài cũng bắn trở lại.

- Hừ! Trò sâu bọ! Chết cho ta!

Lan Tiểu Y hừ lạnh, roi dài lần nữa mạnh vung, ở không trung đan thành bóng roi dày đặc, uy thế kinh người.

Bóc! một tiếng giòn vang.

Lý U Nguyệt biểu tình cực kỳ nghiêm túc, mặc dù nàng kế thừa mấy trăm năm cảm ngộ võ đạo của Ma Bằng lão tổ nhưng bởi vì thời gian quá ngắn, chỉ hơi luyện thành ‘Thiên Triền Thần Trảo’ mà thôi, còn kém xa mới đạt đến đỉnh cảnh giới như Ma Bằng lão tổ.

Lúc này nàng có tu vi là chân khí cảnh tam tầng, dốc hết sức có lẽ miễn cưỡng đối kháng với một số cao thủ sơ cấp cương khí cảnh bình thường được, nhưng đối mặt Lan Tiểu Y cương khí cảnh lục tầng, tay còn nắm nhất phẩm huyền bảo linh tiên thì như trứng chọi đá.

- Thiên triền thần trảo!

Xoẹt xoẹt!

Hai trảo ảnh như mạng nhện bắn ra chộp hướng roi di, tiếng xé gió rách màng tai, dường như là muốn xé bầu trời thành vài mảnh.

Đình đình!

Không trung thoáng chốc vang lên hai tiếng sắt thép va nhau giòn vang. Roi dài bạc của Lan Tiểu Y và trảo ảnh chạm nhau, ở trên không trung để lại một chuỗi hỏa hoa.

Điều này khiến nàng nhìn kỹ thiếu nữ Lý U Nguyệt tu vi kém hơn nàng rất nhiều.

Ở trong long ngực không gian nàng âm thầm chú ý tình hình của Lý U Nguyệt, chính mắt thấy Lý U Nguyệt mở kinh mạch, luyện thành ‘Thiên Triền Thần Trảo’.

Bây giờ thì nàng không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà Lý U Nguyệt đã luyện tuyệt học đó đến trình độ này, thật là cực kỳ hiếm có, khiến nàng rất khâm phục.

Nhưng đây không phải lý do nàng thả Lý U Nguyệt và Phong Liệt.

Một lát kinh ngạc qua đi, nỗi căm giận trong lòng Lan Tiểu Y lại trào dâng. Nàng bỗng nhiên như là phát điên, từng roi nối tiếp nhau đánh hướng Lý U Nguyệt, Phong Liệt. Roi dài phát ra tiếng rít sắc bén chói tai, thanh thế vô cùng khiến người sợ hãi.

Lý U Nguyệt làm sao chống được thế điên cuồng của Lan Tiểu Y, nàng đỡ được hai chiêu đã là sắc mặt tái nhợt.

Bây giờ mắt thấy Lan Tiểu Y công kích hùng hổ như vậy, nàng cảm thấy hơi tuyệt vọng.

Một bên vất vả chống đỡ Lý U Nguyệt vừa vội hỏi:

- Lan Tiểu Y! Tại sao ngươi muốn giết hần?

Lan Tiểu Y nghiêng rằng nghiêng lợi đáp:

- Bởi vì hần đáng chết!

- Không phải các ngươi đã ký kết ‘Uyên ương đồng tâm chú’ sao? Hần chết rồi chẳng phải là ngươi sẽ chết theo?

- Vậy thì cùng chết!

Lý U Nguyệt bó tay, bực mình nói:

- Ngươi là đồ điên cứng đầu!

292. Chương 331: Muốn Chết Quá!

Bóp!

- A!

Vang tiếng kêu đau, Lý U Nguyệt vịn vai trái, thân thể mềm mại nặng nề ngã ra mấy trượng, khóe môi dính một vết máu đỏ yêu diễm khiến khuôn mặt thê mỹ.

Lúc này nàng cũng không lo cho vết thương của mình mà vội bò dậy, muốn dốc hết sức ngăn cản Lan Tiểu Y giết chết Phong Liệt.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên hi tay Lan Tiểu Y ôm ngực, một phù vàng chớp mắt ngưng tụ.

Nàng nhanh chóng chỉ vào Lý U Nguyệt, miệng quát:

- Định hồn chú! Ngưng!

Lập tức linh phù màu vàng xâm nhập vào người Lý U Nguyệt.

Lý U Nguyệt bị đóng đinh tại chỗ, cả người tê dại, không thể nhúc nhích chút nào chỉ đành làm vẻ mặt hoảng sợ cùng tuyệt vọng nhìn Lan Tiểu Y đến gần Phong Liệt.

Lý U Nguyệt dùng hết sức lực cuối cùng hét thảm:

- Không...đừng!

Nhưng Lan Tiểu Y mắt mù tai điếc không chút do dự một roi quất vào Phong Liệt.

Bóp!

Một tiếng nặng nề vang lên, thân thể Phong Liệt bị quất ra xa hơn mười trượng, từ vai trái đến hông có một vết máu dài trong thấy ghê người, xương cốt bị đánh gãy mấy cay.

Cùng lúc đó, váy dài Lý U Nguyệt che trên người Phong Liệt bị Lan Tiểu Y một roi quất thành mảnh vụn, lại lộ ra thân thể của hắn trước mắt nàng.

Lan Tiểu Y căm ghét liếc thân dưới của Phong Liệt, cái thứ này giờ vẫn đang dựng thẳng lắc lư, như đang trào phúng nàng, khiến nàng xấu hổ tức tối muốn chết!

Nàng vừa nghĩ tới lúc trước chính là thứ vô cùng xấu xí này cọ thân thể thuần khiết của nàng một lát, suýt chút nữa là vào thân thể thì kiềm không được nổi điên.

Ngay sau đó, nàng nhắm ngay thân dưới của Phong Liệt quất mạnh một roi.

Nếu mà roi này đánh tủng thì Phong Liệt chắc chắn là thái giám rồi, trừ phi thứ kia đến đẳng cấp huyền bảo.

Nhưng vào phút quan trọng này thì Phong Liệt bỗng mở to mắt.

Lúc trước hắn ăn một roi nặng nề của Lan Tiểu Y, bị đau đớn nên tỉnh lại.

Hắn vừa mở mắt ra thì thấy Lan Tiểu Y quất một roi và cửa quý của mình, suýt bị hù chết!

- Cha nó! Muốn chết nha!

Phong Liệt kinh kêu, không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng động tinh thần chớp mắt biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã là ngoài trăm trượng.

Ầm!

Một tiếng nổ thật lớn, roi dài đánh hụt ở trên mặt đất văng lên cát bụi khắp nơi.

- Dâm tặc vô sỉ! Mau đến chịu chết đi!

Lan Tiểu Y thấy Phong Liệt tỉnh lại thì kiềm không được lửa giận hừng hực, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, đuổi theo sát.

- Này! Nàng là ai? Tại sao muốn giết ta?

Phong Liệt thấy mỹ nhân rất lạ đứng trước mặt mình, yêu kiều quyến rũ thì rất là khó hiểu, vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Lan Tiểu Y nghiêng rằng muốn nứt quai hàm, nàng không đáp lời, nhoáng người mấy cái đuổi theo đến, mắt thấy sắp phân thân Phong Liệt.

Phong Liệt khinh thường hừ lạnh.

Ngay sau đó, hần động suy nghĩ, thân hình Lan Tiểu Y đột nhiên biến mất, bị Phong Liệt ném ra bên ngoài.

Lúc này Phong Liệt thấy Lý U Nguyệt ở trên mặt đất giữ tư thế quái lạ, khoe miệng giai nhân có vết đỏ rất gai mắt khiến hần kiềm không được đau lòng.

Nhưng chính hần cũng không tốt lành gì.

Hơi nhúc nhích một chút là kéo theo người đau nhức, hần suýt đau đến ngất xỉu.

Hần mau chóng cắn đầu lưỡi mới tỉnh táo vài phần, nuốt mấy viên đan dược rồi lấy ra bộ đồ, khó khăn mặc trên người rồi mới đứng dậy, khắp khiêng đi hướng Lý U Nguyệt.

Phong Liệt cực kỳ khó khăn đi đến bên cạnh Lý U Nguyệt, rất đau lòng lau máu bên khoe môi giai nhân, vươn một tay vịn vai nàng, âm thầm thăm dò tình huống trong thân thể nàng.

Nhưng khiến hần buồn bực là trong người Lý U Nguyệt mọi thứ bình thường, chẳng qua không thể nhúc nhích mà thôi.

Lý U Nguyệt ngây ngốc nhìn Lý U Nguyệt, khó nhọc phun ra mấy chữ:

- Định...hồn chú!

- A? Định hồn chú? Là chú thuật?

Phong Liệt lòng rung động rồi thở phào, dịu giọng nói:

- U Nguyệt yên tâm đi, chắc chú thuật này qua một lát sẽ không sao.

Mặc dù hần không tiếp xúc chú thuật nhưng biết nó luôn bị hạn chế thời gian, chỉ cần qua thời gian là hiệu quả sẽ biến mất ngay.

Hần ngẫm nghĩ, khó khăn bế giai nhân lên, lòng máy động, lập tức xuất hiện trong phòng ngủ chính tòa lâu, đặt Lý U Nguyệt nằm trên giường với tư thế thả mái.

Phong Liệt cũng bủn rủn ngã trên đất thở hồng hộc, nghĩ đến lúc trước mạo hiểm hần kiềm không được toát mồ hôi.

Nếu hần tỉnh dậy trễ một giây thôi thì khó tránh khỏi vñj mệnh thái giám, thậm chí không biết sống chết.

Hần rất cảm giận cô gái ác độc đó, lúc này hần mới nghĩ kỹ tại sao cô gái đó xuất hiện trong long ngục không gian của mình?

Phong Liệt biến đổi sắc mặt, tâm thần động, cẩn thận tìm tòi trong long ngục không gian.

Làm hần giật mình là không thấy bóng dáng Lan Tiểu Y đâu.

- A? Không lẽ cô gái vừa rồi là Lan Tiểu Y giả ra? Ừm, rất có thể! Cha nó! Lão tử đã sàm sỡ một người quái dị! Ừa...

Dù Phong Liệt khắp người đau đớn nhưng nhớ lại hành động lúc trước thì kiềm không được dạ dầy kéo co.

Mặc dù hần thấy khuôn mặt đẹp như tiên của Lan Tiểu Y nhưng nghĩ đó là diện mạo biến ảo mà ra.

Đối với long vũ giả thì muốn biến đổi diện mạo không phải chuyện gì khó, một mặt nạ dịch dung là đủ rồi.

Nhưng buồn nôn thì nôn, Phong Liệt không muốn để Lan Tiểu Y chết, dù gì hai người có liên hệ 'Uyên ương đồng tâm chú'.

Bây giờ Lan Tiểu Y đang trong hồng thủy hiệp, khó tránh khỏi có xung đột với Sở Huyền, Phong Liệt thậm chí lo âu.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức phân ra một lũ tâm thần, âm thầm chú ý tình hình bên ngoài.

Dưới ánh trăng, trong hồng thủy hiệp.

Một mỹ nữ xinh đẹp thân hình mỹ miều tay cầm một cây roi dài màu bạc lạnh lùng để phòng nhìn ba người áo đen khí thế kinh người.

Lan Tiểu Y lạnh lùng hỏi:

- Các người là ai? Nơi này là chỗ nào?

Bị Phong Liệt sàm sỡ, nàng không còn một chút hảo cảm với đàn ông, đặc biệt là ba gã đàn ông xung quanh đâm dục nhìn nàng, như muốn lột sạch nàng nuốt vào bụng, khiến nàng thấy ghét.

Một cao thủ cương khí cảnh bát tầng âm trầm hừ lạnh nói:

- Hừ! Không biết đây là đâu mà người đến? Đúng là buồn cười!

- Không cần nói nhiều, trước tiên bắt nàng ta rồi cẩn thận tra hỏi sau! Hắc hắc hắc!

- Đúng vậy! Ra tay thôi!

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Ba người áo đen này trong đó có hai là cao thủ cương khí cảnh bát tầng, còn lại một người là cương khí cảnh thất tầng, tu vi của cả ba đều cao hơn Lan Tiểu Y nên không sợ gì.

Thanh âm cuối thốt ra xong ba người rất có ăn ý cùng vung binh khí trong tay, nhanh chóng chém hướng Lan Tiểu Y.

Lan Tiểu Y rất tức giận quát:

- Hừ! Muốn chết!

Nàng nhoáng người lên, chớp mắt lùi vài trượng tránh đi kiếm khí từ ba người.

Cùng lúc đó, nàng đột nhiên hai tay ôm ngực, một phù văn vàng ngưng kết trên đỉnh đầu nàng, rồi tay thuận dài chỉ ra, phù văn chớp mắt nhập vào người một cương khí cảnh bát tầng.

- Mê tâm chú! Ngưng!

Ngay lập tức, chỉ thấy người vung kiếm chợt khựng lại, mắt ngây dại.

Một người khác kinh kêu, chất vấn:

- A? Hà lão tam, người làm sao vậy? Yêu nữ, người thi triển yêu thuật gì hả!?

- Đó là chú thuật! Dường như ta có nghe nói...a!

Người còn lại định giải thích thì bỗng bị Hà lão tam ánh mắt ngơ ngác một chiếm chém đứt đầu, hét thảm chết ngay tại chỗ.

293. Chương 332: Thực Lực Của Lan Tiểu Y

- Cái này...!

Cao thủ cương khí cảnh thất tầng thấy tình hình không ổn liền xoay người chạy trốn nhưng bị Lan Tiểu Y đánh ra một phù văn trúng người, kết cuộc giống như Lý U Nguyệt.

Lan Tiểu Y khinh thường hừ lạnh:

- Hừ!

Tiếp theo, đầu tiên là nàng vung roi giải quyết Hà lão tam bị trúng mê tâm chú, sau đó lao hướng cao thủ bị đóng đinh thân hình.

Liên tiếp thi triển mấy lần chú thuật, linh lực trong người Lan Tiểu Y tiêu hao gần hết. Đi tới gần người này, nàng miễn cưỡng lần nữa thi triển một chú thuật với y.

- Vẩn tâm chú! Ngưng!

Lan Tiểu Y hỏi:

- Chỗ này là đâu?

Người kia ánh mắt không có tiêu cự nhìn Lan Tiểu Y, từ từ đáp:

- Ma Long giáo, Ma Khí Phong, hồng thủy cốc.

- Các người ở đây làm gì?

- Bỏ vệ Sở công tử!

- ...

Lan Tiểu Y vừa suy tư vừa đảo tin tức mình muốn biết từ miệng người đó.

Lúc này Phong Liệt ở trong long ngục không gian bị thủ đoạn của Lan Tiểu Y rung động đến trợn mắt há hốc mồm.

Hắn thật tình không ngờ đàn bà xấu như Lan Tiểu Y mà mạnh đến thế, ba cường giả tu vi cường khí cảnh cao hơn anh ta thế mà bị nàng dễ dàng tiện tay giải quyết, khiến hắn rất ngoài ý muốn.

Chú thuật thần kỳ thật là khiến người xem thế đã đủ, giống như thần thoại, khiến Phong Liệt cực kỳ rung động.

Lát sau Lan Tiểu Y rút cuộc hiểu rõ điều mình muốn biết, thế mới cho một roi người kia đầu nở hoa, sau đó lấy đi nhẫn trữ vật của ba cao thủ cường khí cảnh, định đi ra ngoài cốc.

Đúng lúc này, đột nhiên Lan Tiểu Y cảm giác có ánh mắt nhìn mình chằm chằm.

Nàng vội vàng xoay người nhìn lại, thăm giạt mình. Chỉ thấy cách trăm trượng không biết từ khi nào xuất hiện một thiếu niên khuôn mặt tuấn tú.

Rất nhiều niên có tu vi không cao, chỉ cỡ chân khí cảnh ngũ tầng nhưng khí độ thì rất bất phàm, chấp hai tay sau lưng, có khí thế siêu nhiên thương sinh.

Phong Liệt ở trong long ngục không gian phát hiện thiếu niên này, tim rút cái bịch, thậm chí la ngại rồi.

Thiếu niên này không phải ai khác, chính là Sở Huyền.

Phong Liệt thầm lo cho Lan Tiểu Y, mặc dù tu vi của nàng cao xa hơn Sở Huyền, còn có chú thuật vô cùng bí ẩn trong người, nhìn thì phần thắng rất lớn.

Nhưng Phong Liệt biết uy lực đại thần thông nhiếp hồn chi mâu của Sở Huyền vượt xa chú thuật của Lan Tiểu Y.

Lan Tiểu Y dứt khoát không cho Sở Huyền phản bác, nói:

- Hừ! Người chính là Sở công tử gì đó phải không? Vừa lúc bốn tiểu thư thiếu người dẫn đường, người tạm thời đi theo ta bên cạnh ta nghe ta sai bảo đi!

Vừa nói nàng vừa từ từ đến cách Sở Huyền mười trượng.

Sở Huyền vẻ mặt thản nhiên, mỉm cười đứng đưng.

Ngay sau đó, Lan Tiểu Y bỗng nhiên làm khó, chớp mắt nàng ngưng kết ra một chú thuật đánh về phía Sở Huyền. Không biết tại sao, trực giác cho nàng biết thiếu niên tu vi không cao này rất nguy hiểm vậy nên nàng mới bất ngờ ra tay.

Nhưng Sở Huyền đối mặt Lan Tiểu Y tập kích không hề biến sắc mặt, thậm chí lộ vẻ khinh thường.

Mắt thấy phù vân vàng ập đến, mắt trái của y bỗng bắn ra một chùm tia sáng đen, tiêu trừ phù vân vô hình.

Sau đó tốc độ chùm sáng không giảm, cực kỳ nhanh chiếu vào người Lan Tiểu Y.

Lan Tiểu Y vốn định tránh né nhưng đã không kịp, thân hình nàng chợt khựng lại, không thể nhúc nhích một ly.

- Hừ! Không biết trời cao đất rộng!

Sở Huyền khinh thường cười khẩy, sau đó quay đầu đi hướng lầu của mình.

Gã vừa đi vừa thản nhiên nói:

- Đi theo ta, nếu người đã giết ba thị vệ của bốn hoàng thì phải làm tùy thân nha hoàn cho bốn hoàng! Xem tư sắc của người không tệ, đợi bốn hoàng hồi phục thân thể đàn ông thì sẽ sủng hạnh người.

Lan Tiểu Y trong lòng kinh sợ muốn chết, nàng sống hai mươi lăm năm chưa từng nghe nói tình huống như vậy.

Lúc này lòng nàng rất tỉnh táo nhưng không thể kiềm chế muốn làm theo lời của thiếu niên, thân thể không tự chủ theo sau lưng Sở Huyền.

Nhưng nàng vừa mới đi ra không mấy bước thì không trung đột nhiên có một lực hút lớn vọt đến.

Ngay sau đó, nàng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Phong Liệt, lực hút quái dị cũng biến mất.

Phong Liệt liễu thân thể trọng thương, hao phí hơn phân nửa tinh thần mới cưỡng ép hút Lan Tiểu Y vào, bây giờ sắp hôn mê.

Lan Tiểu Y nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh thay đổi thì ngáy ra, khi thấy rõ Phong Liệt biểu tình tức giận, không chút khách sáo định một roi quất hấn.

Phong Liệt thảm gào to, lại vội vàng ném nàng ra khỏi long ngực không gian, thảm cầu nguyện đàn bà xấu này tuyệt đối đừng rơi vào tay Sở Huyền, nếu không thì hấn cũng bất lực.

Lan Tiểu Y lại xuất hiện bờ bên ngoài đúng lúc đứng đối diện Sở Huyền, bốn mắt giao nhau, hai người đều thấy ngoài ý muốn.

Sở Huyền muốn dùng lại chiêu cũ để khống chế Lan Tiểu Y nhưng nàng không phải đồ ngốc, chịu thiệt một lần là đủ rồi.

Nàng cũng không dám hiếu chiến, thiếu niên cực kỳ quái dị này khiến nàng không có nửa phần thắng, không chút do dự liên tục nhảy người bay ngược đi.

Khi Sở Huyền lại thi triển nhiếp hồn chi mâu thì nàng đã ra ngoài trăm trượng, khiến y ngoài tầm tay với.

Rồi nàng biến mất trong bóng đêm.

Ở trong long ngực không gian, Phong Liệt nhìn thấy như vậy thì thảm thở phào, mơ màng thiếp ngủ.

.....

Cũng không biết trải qua bao lâu, Phong Liệt cảm thấy mặt chợt lạnh, một giọt mưa rơi xuống khiến hấn từ từ tỉnh dậy.

Hấn giãy dụa mở mắt ra, phát hiện đó đâu phải mưa, là nước mắt của mỹ nhân U Nguyệt.

- A? Phu quân người tỉnh rồi ?

Lý U Nguyệt đang khóc bỗng phát hiện Phong Liệt tỉnh dậy thì vội lau nước mắt thay vẻ mặt vui sướng.

Trên người nàng hiệu quả định hồn chú sớm biến mất, lúc trước trúng một roi của Lan Tiểu Y, bên vai trái để lại một vết roi ra thì cũng không có gì đáng lo, nhưng vì nàng lo lắng Phong Liệt mà khuôn mặt xinh đẹp hơi tiêu tụy.

Phong Liệt gắng gượng ngồi dậy, vẻ mặt áy náy nói:

- Ủm, U Nguyệt, tại ta không tốt, liên lụy nàng.

Lý U Nguyệt mềm giọng nói:

- Trước đừng nói chuyện này, chàng cảm giác sao rồi ?

Phong Liệt hỏi:

- Không cần lo lắng, vết thương của ta đã lành gần hết. Ta ngủ bao lâu rồi ?

Phong Liệt cảm nhận tình trạng thân thể, phát hiện trước ngực, xương hông bị gãy nhờ công hiệu của huyền nguyên bất tử đan nên khép lại hết, vết thương ở nội tạng cũng không đáng lo. Nhưng cả người hần đau nhức vô lực, trong khoảng thời gian ngắn không thể sử dụng nguyên lực.

Lý U Nguyệt nhú mày liễu, chợt trách mắng:

- Chàng ngủ cũng sắp hi ngày, rốt cuộc chàng làm gì chọc Lan Tiểu Y, khiến nàng ta muốn cùng chàng đồng quy vu tận!?

- Á...cái này...

Phong Liệt cứng họng, chuyện này khó giải thích cho Lý U Nguyệt, nhưng hần thấy ánh mắt nghi ngờ của giai nhân thì không thể im lặng được.

Trầm ngâm một lúc, hần đành nói sơ cho Lý U Nguyệt nghe.

Đương nhiên, hần chỉ là nói khi mình vào long ngực không gian thì vừa lúc thấy Lan Tiểu Y thay đồ, còn lại đều thích hợp bỏ qua, nếu không thì hần sợ Lý U Nguyệt sẽ nổi điên.

- Hừ hừ! Chắc không phải chàng cố ý chứ?

Lý U Nguyệt hàm hừ nói, mắt đẹp nhấp nháy xem Phong Liệt, rõ ràng là không tin.

294. Chương 333: Quân Long Trục Nhật!

Phong Liệt ho khan, cười cầu tài nói:

- Khụ khụ, điều này sao có thể? Lan Tiểu Y đỏ mặt mày xấu kinh khiếp, phu quân người sao động lòng với người đàn bà như vậy được? Dù cho có cũng phải là mỹ nữ khuynh thành như U Nguyệt, lão bà tuyệt vời của ta...

Lý U Nguyệt vẻ mặt vui sướng nhưng miệng thì vẫn cần nhân:

- Hừ! Ai biết người nói có thật hay không, Lan Tiểu Y rõ ràng lớn lên không xấu!

- Nàng ta dịch dung đó biết chưa! Vừa lúc ta có một mặt nạ dịch dung, nàng đội nó thì có thể tùy ý đổi diện mạo, vậy thì sẽ không bị người nhận ra.

Phong Liệt vừa nói vừa lấy một cái hộp ra đưa cho Lý U Nguyệt.

Loại này mặt nạ Phong Liệt mua tổng cộng ba cái, đã đưa hai cái cho Tiểu Yên, Tiểu Lục, còn lại một cái là chuẩn bị cho Lý U Nguyệt.

Lý U Nguyệt đã quyết tâm không quay về Lý gia nữa, cho nên mấy tháng này, đặc biệt khi Phong Liệt chưa rời khỏi Ma Long giáo thì nàng chưa thể lộ mặt thật ra ngoài.

Lý U Nguyệt tràn đầy tò mò nhận lấy cái hộp, cầm mặt nạ mỏng manh tinh xảo, theo Phong Liệt chỉ dẫn nhỏ máu nhận chủ rồi cất vào người.

Ngay sau đó, mặt mày của Lý U Nguyệt tùy theo tâm ý của mình mà không ngừng biến đổi. Nàng tựa như cô bé có được món đồ chơi mới, mắt đẹp chớp lóe vui thích, đùa quên trời trăng.

Phong Liệt nhìn giai nhân vui vẻ thì tâm tình cũng rất tốt.

Bởi vì tạm thời không thể ra tay nên Phong Liệt không dám dễ dàng bước ra long ngục không gian.

Dù sao lấy trạng thái hiện nay của hắn đi ra ngoài, một khi đụng phải Sở Huyền thì sợ rằng chỉ có nước chạy trốn chết, thậm chí trốn thoát được hay không rất khó nói, hắn không muốn mạo hiểm như vậy.

Lý U Nguyệt thấy Phong Liệt đúng là không có gì đáng lo thì chạy vào một gian phòng khác, không biết loay hoay cái gì, bỏ mặc hắn bơ vơ.

Phong Liệt ngẫm nghĩ, tâm ý động, xuất hiện trên mặt đất bằng phẳng như gương trong long ngục không gian, cũng chính là viên cổ tảo long đài.

Khoảng thời gian này về sau, Phong Liệt ở tảo long đài tổn hao khá nhiều công sức nhưng vẫn không cách nào thu nó về mình, bắt đắc dĩ tạm thời từ bỏ.

Lúc này, mặc dù hắn không thể vận chuyển công pháp tu luyện, nhưng không cản trở hắn tham ngộ chiến kỹ tuyệt học.

Hắn có được nghịch long hoàng thiên cổ tuyệt học ‘Hoang long tế thiên kinh’ cho đến nay chỉ mới học được thức thứ nhất ‘Thương long hộ thể’, luyện đến đệ nhất tầng mà thôi, nhưng Phong Liệt rất vừa lòng uy lực của nó.

Trừ bản thân có đại thần thông Ma Long Hắc Âm Chi Thân, ‘Thương long hộ thể’ nghiêm nhiên đã thành phòng ngự mạnh nhất của hắn, khiến hắn hơi mong chờ hai thức sau.

Đáng tiếc là thời gian này tới nay hắn bận rộn nhiều chuyện, không tĩnh tâm được, vậy nên với thức thứ hai ‘Quần long trụ nhật’, và thứ ba ‘Hoang long tế thiên’ chưa từng nghiên cứu.

Hôm nay nhân lúc rảnh rỗi, tinh thần minh mẫn hắn tham ngộ một phen.

Tiếp theo, Phong Liệt khoan chân ngồi ở vị trí ngày xưa nghịch long hoàng, mắt nhắm lại, tinh thần dần lắng đọng.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên tham ngộ ‘Thương long hộ thể’, Phong Liệt có tâm đắc rồi.

Đầu tiên hắn khiến thân thể hoàn toàn tĩnh lặng, mãi đến vạn niệm đều không, vật ta hai vong thì trong đầu chậm rãi phác họa ý cảnh huyền ảo của ‘Quần long trụ nhật’.

Nhưng bởi vì yếu quyết chiến kỹ của nghịch long hoàng miêu tả thức này rất đơn giản, nên hắn gần như không có khái niệm với ý cảnh ‘Quần long trụ nhật’, bắt đắc dĩ hành đàn đặt hy vọng vào nghịch long hoàng ghi lại viên cổ hình ảnh.

Nhắm mắt tĩnh tọa thật lâu chỉ sau hắn đột nhiên mở mắt ra, nhìn chăm chăm mặt kính bằng phẳng trước mặt.

Nếu không ra ngoài ý muốn, hắn tích lũy lâu như vậy, chắc là có thể lần nữa đem tinh thần chìm vào tảo long đài ký lục viên cổ hình ảnh.

Nhưng tiếp theo hắn hơi bức mình, vì nhìn chăm chăm mặt đất bóng loáng thật lâu sau nhưng cũng không thể kích phát hình ảnh huyền diệu như ‘Thương long hộ thể’.

- A? Xem ra không phải mỗi lần đều được!

Phong Liệt hơi nhíu mày, hắn bình tĩnh tinh thần, lại thử nữa.

Một canh giờ.

Hai canh giờ.

Ba canh giờ.

....

Mười canh giờ trôi qua, Phong Liệt vẫn không thu hoạch được gì.

Mỗi cách một đoạn thời gian hắn sẽ từ nhập định mở mắt ra, định xem thứ kỳ lạ gì nhưng lần nào cũng rất thất vọng.

Chẳng những không thấy cái gì hết, hắn không ngừng nhắm rồi mở mắt, mi mắt sắp rút gan.

Trên lầu các phía xa, Lý U Nguyệt nghịch ngợm dựa vào cửa sổ, tay chống cằm nhìn chằm chằm Phong Liệt đôi khi mở to mắt, đôi khi nhắm mắt, âm thầm buồn cười.

- Ài! Không được! Vẫn không được! Rốt cuộc là tại sao chứ!?

Phong Liệt mất kiên nhẫn dụi khoé mắt mỗi, lòng buồn bực muốn học máu, hắn còn nhớ lần trước rõ ràng mình làm được nhưng tại sao lần này không thể chứ?

- A? Có phải là tại...tòa long đài có điều lạ?

Phong Liệt đột nhiên khựng lại, nghĩ đến khả năng khác.

Trầm ngâm một lúc, hắn lần nữa khép lại hai mắt, tinh thần vừa tưởng tượng ý cảnh ‘Quần long truy nhật’ vừa chậm rãi tiếp xúc với tòa long đài, thử đem tinh thần hòa vào tòa long đài.

Nửa canh giờ sau, hắn vẫn không thu hoạch được gì, điều này khiến hắn nóng nảy.

Nhưng ngay sau đó, chính lúc hắn định từ bỏ thì đột nhiên tinh thần bị kéo vào một khung cảnh xa lạ.

- A? Thành công! Hắc hắc! Lão tử hiểu rồi !

Phong Liệt mừng như điên.

Hắn rốt cuộc hiểu huyền cơ bên trong, tin tưởng lần sau muốn chạm được viễn cổ hình ảnh đó thì nhất định sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng giờ phút này, hắn đè nén vui sướng trong lòng, tiếp đó bắt đầu đánh giá xung quanh.

Nơi này chính là viễn cổ long ngục!

trần long thiên bia tỏa ra khí thể mệnh mông chấn nhiếp tất cả khiến thần kinh Phong Liệt căng thẳng.

- Grao- Grao- Grao!!!

Bùm! Bùm! Bùm!

Mặt trời trên cao, ánh sáng chói mắt làm Phong Liệt không dám nhìn gần, lọt vào tai đều là tiếng rống ngâm và tiếng nổ kinh thiên động địa, đình tai nhức óc.

Thật lâu sau Phong Liệt mới dần thói quen chút, miễn cưỡng mở mắt ra nhìn lên trời.

Ngay sau đó, hắc kinh hoàng phát hiện trên chín tầng trời có quả cầu tỏa ra ánh sáng khiến người mất mủ, không phải mặt trời, nó là một xác rồng uốn lượn bay lên trời, toàn thân tỏa ánh sáng vàng rực rỡ.

Thân rồng vàng mệnh mông vô tận như dây núi xoay quanh trên trời, thị giác bị trùng kích mãnh liệt khiến tinh thần Phong Liệt chấn động khó thể kiềm chế.

Đó rõ ràng là một loại rồng gần với cao đẳng thiên long, ngũ trảo kim long!

Ngũ trảo kim long là trời sinh hoàng giả trong tộc kim long, chúng nó được ưu đãi, thực lực vượt xa chân long cùng cấp. Mỗi một con ngũ trảo kim long hiện thế đều sẽ là thời đại nguyên tộc kim long huy hoàng.

Tục truyền viễn cổ ngũ trảo kim long trong người vốn là ẩn chứa chút ít thiên long huyết mạch, tư chất có thể nói là nghịch thiên.

.....

Giờ phút này, con ngũ trảo kim long không biết là lợi cảnh giới nào tựa như mặt trời rực rỡ tỏa ánh sáng vàng vạn trượng.

Nó vừa uốn lượn gầm rống vừa vung móng vuốt to như núi, dễ dàng đập nát cự long bên cạnh, đầy trời mưa máu. Sau đó nó nuốt sạch huyết khí toát ra từ xác rồng.

Xung quanh con ngũ trảo kim long vạn vạn ngàn vạn cự long chủng tộc khác nhau, giống như phát điên vọt hướng ngũ trảo kim long. Từng đôi mắt rồng to lớn chớp lóe khát máu và cuồng loạn.

Ngàn vạn ma long, lôi long, hỏa long, băng long, chủng tộc khác nhau, cảnh giới cũng khác nhưng mục tiêu hiện tại của chúng cùng là ngũ trảo kim long khí điểm ngập trời.

Khiến Phong Liệt giật mình nhất là những cự long chủng tộc khác nhau đến gần ngũ trảo kim long trăm trượng thì đều bất chấp tất cả lựa chọn tự bạo.

295. Chương 334: Công Thành.

Bùm! Bùm! Bùm!

Trời đất âm vang, ánh sáng bạo liệt khác nhau che đầy thiên địa, huyết vũ đầy trời, tứ bay tứ tung, trở thành hình ảnh tận thế khiến người rung động.

Từng con cự long điên cuồng tự bạo, ngũ trảo kim long cũng bị oanh toàn thân da tróc thịt bong, máu màu vàng bắn ra trên bầu trời, ánh sáng trên người dần ảm đạm đi.

- Grao- Grao- Grao!!!

Bùm! Bùm! Bùm!

- ...

Tiếng rống ngâm thắm liệt và tiếng nổ liên miên không dứt.

Dần dần, trên bầu trời cự long càng lúc càng ít, mau chóng giảm mạnh. Ngũ trảo kim long cũng dần biến suy yếu, ở trên không trung nhấp nhô, lung lay sắp ngã.

Phong Liệt vẻ mặt rung động nhìn hình ảnh này, hẳn không biết trên trời những chân long tại sao vậy công ngũ trảo kim long, hẳn không biết nguyên nhân hậu quả sự việc.

Hắn chưa quên ước nguyện ban đầu của mình, giờ phút này trong có hắn đem cảnh tượng mệnh mông này trùng lặp vào ý cảnh mình đã vẽ ra, không ngừng hoàn thiện ý cảnh.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cũng không biết trải qua bao lâu, trong chiến trường thanh ồn ào náo động mà thắm liệt, Phong Liệt từ từ phong kín tinh thần, hoàn toàn chìm đắm trong ý cảnh của mình.

Bên ngoài, ngũ trảo kim long đã bị vạn long tự bạo tạc không còn mẩu xương, cự long sống sót không biết tung tích đâu, trong trời đất lại trở về bình tĩnh.

....

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Lý U Nguyệt trong lúc luyện công cơ hồ mỗi cách một đoạn thời gian sẽ từ xa nhìn tình hình Phong Liệt.

Lúc mới bắt đầu, Phong Liệt chỉ là tĩnh tọa nhập định, xung quanh lặng yên không gió không gì hết.

Nhưng thời gian trôi qua, Lý U Nguyệt dần kinh ngạc phát hiện, xung quanh Phong Liệt bắt đầu phát hiện từng khí lưu như tơ nhện mỏng manh trôi nổi quanh hắn.

Ba ngày sau, những khí lưu yếu ớt dần tăng trưởng, lộ ra từng ảo ảnh hình rồng, trạng thái vận vẹo gầm rống, thỉnh thoảng tạc nổ thành hư vô, rất là thần dị.

Nhưng những long ảnh này chỉ là ảo ảnh mà thôi, lặng lẽ không tiếng động, là ý cảnh trong đầu Phong Liệt hiện hình.

Đương nhiên đây là bởi vì trong long ngực không gian không có đầy đủ nguyên khí thiên địa, mới không thể ngưng tụ những hình ảnh thành thực, nếu là ở bên ngoài có lẽ sẽ là tình hình khác.

Trạng thái này của Phong Liệt kéo dài đến bảy ngày bảy đêm mới chấm dứt.

Trong giây phút nào đó, huyền ảnh quanh người Phong Liệt bỗng biến mất, hắn chậm rãi mở hai mắt ra, đáy mắt lộ ra mừng rỡ.

- Hắc hắc! Rốt cuộc thành công! Đáng tiếc trong long ngực này không có nguyên khí, nếu không thì thật muốn thử ‘Quần long trụ nhật’ mà nghịch long hoàng tham ngộ sáu mươi ba vạn năm sẽ có uy lực như thế nào!

Phong Liệt đắc ý cười, rất vừa lòng thành quả trong khoảng thời gian này.

không chút ngoài ý muốn, hẳn rốt cuộc dung hội quán thông ‘Quần long trụ nhật’ đệ nhất tầng, tựa như thức thứ nhất ‘Thương long hộ thể’ vậy, đã có thể diễn sinh ra chín long ảnh.

Hắn đứng dậy, cảm nhận tình hình thân thể, vui mừng phát hiện tất cả vết thương đã lành bầy, tám phần, hùng hổ như rồng, khiến hắn thấy sảng khoái.

Hắn thư giãn gân cốt, đi hướng Lý U Nguyệt luyện công.

Lúc này Lý U Nguyệt đang không ngừng vung ‘Thiên Triền Thần Trảo’ hướng không trung, thân hình yếu diệu xoay chuyển, như là tiên nữ múa, khiến người nhìn mắt mờ. Nhưng từng chưởng kinh yếu ớt tơi nhện vung trên không trung thì uy lực tương đương bất phàm.

Xoẹt xoẹt! tiếng xé gió không dứt bên tai, như là tạc đá vỡ đất, rất dễ dàng.

- Ủa? Phu quân luyện công xong rồi ?

Lý U Nguyệt từ xa thấy Phong Liệt đi đến thì mặt vui mừng, chấm dứt tu luyện, nhẹ lau giọt mồ hôi trên mặt, đi hướng Phong Liệt.

Phong Liệt ôm lấy vai giai nhân, cười đầy yêu thương nói:

- Ủ, khoảng thời gian này chắc là nàng buồn bực lắm hả? Ta dẫn nàng đi ra ngoài chơi nhé?

Lý U Nguyệt gò má đỏ ửng nhưng kiên quyết lắc đầu, đôi mắt long lanh nhìn Phong Liệt, bĩu môi làm nũng nói:

- Phu quân, người ta không muốn ở trong Ma Long giáo, cũng không muốn thấy bất cứ người Lý gia nào. Đời chàng rời khỏi Ma Long giáo rồi lại mang người ta ra đi.

Phong Liệt đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nhẹ gật đầu nói:

- Ủm, vậy cũng tốt.

Hắn biết Lý U Nguyệt đã rất thất vọng với Lý gia nên không nói thêm nữa.

Lý U Nguyệt ở bên trong là một cô gái cương cường, trong khoảng thời gian này nàng luyện công chăm chỉ, nàng không muốn ỷ lại bất cứ ai, thậm chí là Phong Liệt.

Giai nhân cố chấp như vậy khiến Phong Liệt càng thương yêu nhiều hơn.

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt bỗng nảy ra một ý nghĩ, nói:

- U Nguyệt, nếu nàng đã chọn tu luyện chưởng pháp, chỗ này ta có một bộ thiên cấp chiến kỹ ‘Ma long tham trảo tam thức’, nàng có thể tu luyện xem. Nếu kết hợp với ‘Thiên Triền Thần Trảo’ của nàng thì chắc có thể giúp uy lực tăng lên.

- Cái gì? Chàng có ‘Ma long tham trảo tam thức’ của ma khí viện chúng ta? Quá tốt! Người ta sớm muốn học rồi, nhưng...

Lý U Nguyệt đầu tiên là vui vẻ, sau đó hơi lo âu nói:

- Cái này...người ta có thể học được không?

Trên Long Huyết đại lục công pháp chiến kỹ rất nghiêm ngặt.

Đặc biệt là công pháp chiến kỹ từ địa cấp trở lên, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, nếu mà bị phát hiện thì phế tu vi là nhẹ, có khả năng nhất là bị xét nhà diệt tộc, trừ tận gốc.

Phong Liệt cười nói:

- Ha ha, cái này vốn là công pháp của ma khí viện, đương nhiên nàng có thể học rồi.

Đối với bộ ‘Ma long tham thảo tam thức’ Phong Liệt dù sớm biết nhưng không dám dùng trước mặt người ta, nếu không một khi bị phát hiện, dù cùng là người trong Ma Long giáo cũng sẽ bị xử phạt nặng.

Nhưng Lý U Nguyệt thì không sao, nàng vốn là người của ma khí viện, nguồn gốc công pháp không khó giải thích.

Trong mười tám viện phái Ma Long giáo, sẽ có một số tiền bối cao nhân ghi chép tùy ý trên tảng đá, vách đá cái gì. Tựa như thất hiệp bích của ám võ viện, một số đệ tử tư chất phi phàm, cực kỳ may mắn sẽ từ trong đó ngộ ra chút chút cũng không có gì kỳ.

Tiếp theo, Phong Liệt ôm eo giai nhân đi vào lầu các, ở trên giường chọn tư thế thả mái rồi mới nói từng câu yếu quyết ‘Ma long tham thảo tam thức’ cho giai nhân trong ngực nghe, kỹ càng giảng giải.

Lý U Nguyệt bốn là băng tuyết thông minh, cộng thêm rất khát vọng thực lực. Phong Liệt chỉ cần giảng một lần là nàng sẽ ghi nhớ kỹ.

Nàng còn suy một ra ba, thỉnh thoảng hỏi vài chỗ mấu chốt khiến Phong Liệt rất vừa lòng với đồ đệ tạm thời này.

Đương nhiên, trong quá tình Phong Liệt không ngừng giảng giải thì hai vuốt cũng không rảnh, ăn bớt thỏa thích những chỗ mỹ diệu trên người giai nhân, khiến Lý U Nguyệt cứ hờn dỗi.

Nửa ngày sau, Phong Liệt giảng giải ý nghĩa thiên cấp chiến kỹ rõ ràng cho Lý U Nguyệt, sau đó đích thân diễn luyện một lần mới kết thúc.

Nhưng Phong Liệt bận rộn như vậy mà Lý U Nguyệt chẳng hề biết hơn, còn tức giận đập cho hắn một cước, sau đó chạy đến gian phòng khác thay đồ, khiến hắn rất bực mình.

Phong Liệt vẻ mặt cười xấu xa nhìn giai nhân chạy trốn, lòng thầm nhủ.

”Có nên nhìn lên không ta? Nên? Hay không nên? Nên? Hay không nên?”

- Không cho phép nhìn lên!

- A?Ồ! Biết rồi, vì phu có nhìn cũng là chính đại quang minh nhìn!

....

Phong Liệt thầm bực một phen, phân ra lũ tinh thần dò xét hồng thủy hiệp.

Lúc này bên ngoài lại là một đêm trăng yên tĩnh, xung quanh không người.

Phong Liệt tâm ý động, chớp mắt biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân rồi hóa thành lũ sương mù dài xuất hiện ở bên ngoài, theo gió đêm chậm rãi bay ra khỏi hiệp cốc.

296. Chương 335: Nhân Sinh Hà Xử Bất Tương Phùng.

Lại lần nữa xuất hiện ở bên ngoài hồng thủy hiệp, Phong Liệt khó khăn lắm mới đè nén ý nghĩ giải quyết Sở Huyền, rồi thì hắn an toàn bay ra khỏi hồng thủy hiệp.

Nửa canh giờ sau, trên một ngọn đồi hắn hồi phục lại hình người, cảm nhận bên cạnh gió lạnh thổi, kiềm không được hít một hơi, thấy rất thoải mái.

- Hừm, không biết người quái dị Lan Tiểu Y ra sao rồi nữa?

Phong Liệt nhướng mày, đột nhiên nhớ đến Lan Tiểu Y, hơi lo âu.

Đàn bà xấu xí này tuy rất mạnh nhưng kinh nghiệm ứng xử không nhiều lắm, nàng chết không có gì nhưng liên lụy đến hắn thì không được.

Nhưng Lan Tiểu Y không phải đồ ngốc, bản năng tránh hại tìm lợi vẫn là có, tin tưởng đàn bà xấu xí này chắc đã rời khỏi Ma Long giáo rồi.

Phong Liệt hiểu nếu Lan Tiểu Y học được chú thuật giải pháp thì chắc chắn sẽ đi tìm hắc, tuy nhiên khi đó e rằng hắc sẽ gặp nguy hiểm.

Lan Tiểu Y hận hắc, rất có thể năng mới vừa giải trừ chú thuật liền băm hắc thành trăm mảnh.

Đối với Lan Tiểu Y có chú thuật quái lạ không thể giải thích theo lẽ thường thì Phong Liệt vẫn hơi kiên trì.

Nghĩ nhiều vô ích, Phong Liệt lắc đầu, tạm thời đặt Lan Tiểu Y sang một bên.

Chỗ này ở giữa Ma Khí Phong, Địa Võ Phong và Tử Dương Sơn. Phong Liệt trầm ngâm một lúc, biến thành vệt đen lao nhanh hướng Tử Dương Sơn.

Đối với ma long võ giả thì gần như không có phân chia ban ngày và đêm, vậy nên Tử Dương Sơn ồn ào náo động hỗn độn, ban đêm vẫn có người đến người đi, cực kỳ náo nhiệt. Tiếng kêu la không dứt còn truyền xa hơn là ban ngày.

Trước khi Phong Liệt leo lên Tử Dương Sơn thì máu lên mặt nạ ‘Huyết ảnh’ nhận chủ bỏ vào người, lát sau lợi dụng mặt nạ có một công năng nhỏ hơn thay đổi mặt mày.

Bây giờ hắc đã tuyên bố với bên ngoài là đấu với Triệu Thanh Lâm xong thì tu vi bị phế nên phải nguy trang.

Dù Lãnh Phi Hồng nói đây là chuyện nhỏ nhưng Phong Liệt không muốn vô cớ thêm phiền phức cho người ta.

Chớp mắt Phong Liệt từ một thiếu niên tuấn tú biến thành gã đàn ông mặt mày hung tợn, tựa như hay gây chuyện, tiểu nhân vật đáng đánh.

Hắc không lập tức lên đỉnh Tử Dương Sơn mà tới một tử lâu tên là ‘Linh Vị Trai’.

Hắc và Lý U Nguyệt đã nhiều ngày không ăn gì, phải tế ngũ mạng miếu chứ.

Lúc này đại sảnh lầu một ‘Linh Vị Trai’ trống rỗng, không có nhiều khách. Phong Liệt tùy tiện chọn một bàn trống bên cửa sổ, ngồi xuống.

Phong Liệt khẽ quát:

- Người đâu!

- Đến ngay!

Một thị giả vui vẻ đáp, mau chóng chạy lên cung kính nói:

- Khách quan, đây là thực đơn của tệt trai, xin người xem.

Phong Liệt mắt kiên nhẫn xua tay, nói:

- Không xem, đưa lên mười món đắt tiền, mỗi món hai phần! Đi đi! Còn rượu nữa, lấy hai đàn!

Thị giả dường như không lấy làm lạ hành động của Phong Liệt, vội vàng vâng dạ rồi đi xuống chuẩn bị.

Một lát sau, rượu và thức ăn lục tục bưng lên, là hai phần. Phong Liệt liền bỏ một phần vào trong long ngục không gian, rơi vào cái bàn trong tiểu lâu.

Rồi hắc mới há mồm ăn ngon uống đã.

‘Linh Vị Trai’ mặc dù không tính là tử lâu tốt nhất ở Tử Dương Sơn nhưng trong đó một số món chiêu bài của tiệm thì nổi tiếng gần xa, khiến Phong Liệt rất vừa lòng.

Đặc biệt là những món chuyên môn chiêu đãi long võ giả, bên trong ẩn chứa dược liệu, rất có ích cho thân thể long võ giả, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất các long võ giả yêu thích tử lâu.

Bàn mỹ thực không trong chốc lát đã bị Phong Liệt ăn sạch, sau đó hắc vừa ợ vừa rót mỹ tửu, biểu tình rất thoải mái.

Nghỉ ngơi nửa ngày sau, Phong Liệt ăn no uống đủ định tính tiền rời đi, nhưng không đợi hắn đứng dậy thì bỗng phát hiện có mấy người quen, mắt sáng lên.

- Hắc hắc, quả thật là nhân sinh hà xử bất tương phùng a!

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt lại ngồi xuống, mặt lộ vẻ ý sâu xa.

Lúc này có đoàn sáu người đi vào trong đại sảnh, dẫn đầu là một người đàn ông trẻ tuổi trường thân ngọc lập, khuôn mặt tuấn mỹ.

Khí chất của người đàn ông đứng là bất phàm, vừa nhìn liền biết đều là thế gia tinh anh, danh môn công tử cả.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ dễ dàng phát hiện bước chân người này lộn xộn, trong người không có chút nguyên lực dao động, rõ ràng là người bình thường.

Người này không phải ai khác, chính là Triệu Thanh Lâm không đánh không quen biết Phong Liệt.

Phong Liệt tu vi bị phế là giả, Triệu Thanh Lâm tu vi phế là thật sự không giả dối.

Bây giờ Triệu Thanh Lâm sắc mặt âm trầm đáng sợ, như là cổ đê nén lửa giận trong lòng, đáy mắt lóe lên thống khổ.

Sau lưng hắn, có một cô gái áo trắng dung nhan khuynh thành, thân hình yếu điệu dụ hoặc, chính là tỷ tỷ của Diệp Thiên Tử, Diệp Thiên Quỳnh.

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Thiên Quỳnh tiêu tụy suy sút, mắt hơi sưng đỏ, hình như là mới khóc xong.

Bốn người phía sau xem cách ăn mặc chắc là Triệu gia gia nô, bộ dạng như sai đưa đánh đó.

Đám người Triệu Thanh Lâm không lên lầu mà ở trong đại sảnh tùy ý chọn một cái bàn ngồi xuống.

Triệu Thanh Lâm vừa mới ngồi xuống chưa đợi Triệu Thanh Lâm tiến lên đã mất kiên nhẫn rống to:

- Tiểu nhị! Mang lên mười đàn tủy long sát cho ta! Nhanh đi!

- A? Ồ! Khách quan vui lòng chờ chút, lập tức đến ngay!

thị giả đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo vội vàng chạy chậm ra đằng sau chuẩn bị.

thị giả ánh mắt sắc bén, thấy Triệu Thanh Lâm dáng vẻ phô trương thì lòng thầm cảnh giác.

Chiêu đãi khách thân phận bất phàm mà vừa lúc tâm tình không tốt thì phải cẩn thận chút, nếu không bị đánh mắng là chuyện nhỏ, lỡ đâu mất luôn cái mạng.

Diệp Thiên Quỳnh ngồi bên cạnh Triệu Thanh Lâm, nhú mày nói:

- Thanh Lâm, lấy nhiều tủy long sát như vậy làm gì? Sẽ uống say đó!

Triệu Thanh Lâm lạnh lùng liếc Diệp Thiên Quỳnh rồi quay mặt đi, trong mắt không hề che giấu vẻ chán ghét làm khuôn mặt nàng trắng bệch, ngoan ngoãn im miệng.

Giây lát sau mười đàn tủy long sát đặt trên bàn, Triệu Thanh Lâm mở ra bìn phong, không cần ly rượu, ôm nguyên đàn rót ừng rục.

Diệp Thiên Quỳnh ở bên cạnh ngây ngốc nhìn, hé môi muốn nói lại thôi.

Trên Long Huyết đại lục long võ giả uống rượu đều xen lẫn một loại long sát khí, giúp tăng độ mạnh thân thể của long võ giả.

Nhưng bởi vì thể chất của long võ giả cực kỳ mạnh nên thường thì uống long sát từ bao nhiêu lần cũng không say, chỉ có uống tủy long sát mới cho long võ giả cảm giác say rượu.

Loại rượu này men rất lớn, long võ giả tủy lượng yếu uống ba, năm ly là sẽ thấy say, nếu uống nguyên đàn thì ngủ mười ngày, nửa tháng cũng bình thường.

Cho nên Diệp Thiên Quỳnh thấy Triệu Thanh Lâm lấy nhiều tủy long sát như vậy thì lo lắng thay cho gã.

Nhưng khoảng thời gian này tới nay, Triệu Thanh Lâm bởi vì bị Phong Liệt phế hoàn toàn, từ thiên tài tinh anh biến thành phế vật vô dụng, rất suy sút, tính tình cũng biến cực kỳ nóng nảy, hờn chút là tức giận, làm Diệp Thiên Quỳnh hơi e sợ gã.

Triệu Thanh Lâm nốc ừng ực, mặt hơi đỏ lên, ánh mắt bắt đầu tan rã.

Dần dần, Diệp Thiên Quỳnh nhìn không được mở miệng khuyên:

- Thanh Lâm, đừng uống nữa, lại uống sẽ say đấy!

Triệu Thanh Lâm lạnh lùng nói:

- Nàng mặc kệ ta đi! Thiên Quỳnh, hãy trở về đi, ta muốn một mình bình tĩnh!

Gã tự uống rượu, bỏ ngoài tai lời Diệp Thiên Quỳnh khuyên nhủ.

297. Chương 336 + 337: Phiêu Hồng

- Thanh Lâm...

Triệu Thanh Lâm quát lạnh, sắc mặt hờn giận cực kỳ mất kiên nhẫn nói:

- Ta kêu nàng trở về, không nghe thấy sao!?

Diệp Thiên Quỳnh biến sắc mặt, đôi mắt chảy lên uất ức, cầu xin nói:

- Thanh Lâm, đừng như vậy được không? Trước kia chàng không phải như vậy!

- Trước kia? Không sai! Triệu Thanh Lâm ta trước kia không phải như vậy! Trước kia ta đường đường là truyền nhân tinh anh Triệu gia! Là người thừa kế gia chủ! Ha ha ha ha! Ha ha ha ha!

Triệu Thanh Lâm điên cuồng cười to, một lát sau, tiếng cười ngừng bật, gã bỗng vô cùng oán hận gầm lên với Diệp Thiên Quỳnh:

- Nhưng bây giờ thì sao? Ta vẫn là ta của trước kia sao? Hiện giờ ta là phế vật vô dụng! Không là cái thứ gì cả! Nàng có biết không? Nàng cắt đi! Ta không muốn thấy mặt nàng nữa! Lập tức đi!

Diệp Thiên Quỳnh cắn chặt môi, nước mắt như hạt châu rơi rụng, nàng vô cùng đau đớn nói:

- Thanh Lâm, chàng phần chấn lên được không? Đợi gia tộc tìm ra thân thể thích hợp cho chàng thì hoàn toàn có thể làm lại từ đầu mà!

- Ha ha! Làm lại từ đâu? Không sai! Ta đúng là có thể làm lại từ đầu!

Triệu Thanh Lâm cười như tên điên:

- Nhưng chúng ta thì sao? Chúng ta có thể làm lại từ đầu sao? Ha ha! Ha ha ha ha!

Diệp Thiên Quỳnh vẻ mặt kinh hoàng, lắc đầu nguầy nguậy nói:

- Thanh Lâm, ta không ngại!

Triệu Thanh Lâm bỗng quay mặt lại, cười nhạo nhìn Diệp Thiên Quỳnh, bỗng hét to:

- Ta để ý đấy! Không lẽ sau khi thành thân nàng muốn ta dùng thân thể người đàn ông khác lên giường với nàng sao? Hả!?

- Ta để ý đấy! Không lẽ sau khi thành thân nàng muốn ta dùng thân thể người đàn ông khác lên giường với nàng sao? Hả!?

- Thanh Lâm! Chàng...!

Diệp Thiên Quỳnh người run lên, mặt biến sắc, như là bị điểm và tử huyết, ánh mắt không thể tin nhìn người đàn ông quen thuộc lại xa lạ trước mắt mình, lòng tan nát.

Nàng ngậy ngốc một lúc rồi lão đảo lùi vài bước, chết lặng xoay người, nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài đại sảnh, biến mất trong bóng đêm.

Trong góc đại sảnh, Phong Liệt thoải mái nhấp môi ly rượu trong tay, mặt lộ nụ cười vui sướng khi người gặp họa. Không ngờ đi ăn một bữa cơm được xem vở kịch hay miễn phí.

Đối với Triệu Thanh Lâm hẳn không có chút đồng tình, hẳn và gã có thể nói là người không liên quan nhau, không gã bị gì mà chọc vào hắn để rồi chịu kết cục như vậy.

Đối với điều này, Phong Liệt từ vui sướng khi người gặp họa ra còn có bỏ đá xuống giếng.

Lúc này Triệu Thanh Lâm mắt thần thờ nhìn Diệp Thiên Quỳnh dần biến mất, vô lực ngã ngồi, khuôn mặt vắn vẹo.

Tu vi bị phế không phải lý do làm gã suy sụp, không còn cơ hội ước mơ vị trí gia chủ cũng không là nguyên nhân khiến gã sa đọa, chân chính làm gã chịu không nổi là nếu sau này thay đổi thân xác, làm sao cùng người đàn bà mình yêu ở chung?

Gã không biết Diệp Thiên Quỳnh có để ý hay không nhưng gã thì có, gã không thể chịu đựng dùng thân xác người đàn ông khinh nhờn nữ thần trong mắt mình.

Đây là gút mắc không thể mở.

Thật lâu sau Triệu Thanh Lâm kiềm không được phát ra tiếng gào xé nát lòng:

- A...! Cút! Cút hết cho ta!

- Công tử!

- Cút! Lập tức cút...!

- Vâng! Vâng! Chúng ta cút ngay!

Trong ánh mắt muốn giết người của Triệu Thanh Lâm, mấy tên gia nô Triệu Thanh Lâm lú lú vâng dạ ra khỏi 'Linh Vị Trai'.

Choang!

Trên bàn mười đàn tủy long sát bị Triệu Thanh Lâm quét ngã một nửa, đầy đất vị rượu.

- A!!!

Triệu Thanh Lâm vô cùng thống khổ ôm đầu, gục trên bàn nức nở, thở hồng hộc đau thương khiến người lo lắng.

Một lát sau, gã chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ rực toát ra điên cuồng khiến người sợ hãi.

Gã vô cùng oán độc phát ra tiếng gầm nguyên rủa:

- Phong Liệt tạp chủng! Nếu ngươi đã khiến bốn công tử không thể không buông bỏ người đàn bà ta yêu, vậy sau này bốn công tử chuyên chơi đàn bà của ngươi! Khiến ngươi nếm thử mùi vị thống khổ không muốn sống! Hừ! Chúng ta chờ xem!

Thanh âm tựa như gió rét tràn ngập trong đại sảnh, khiến lác đác tửu khách lạnh gáy.

- Ồ?

Ở không xa Phong Liệt đang vẻ mặt sung sướng nhìn Triệu Thanh Lâm vô cùng thống khổ, nghe gã nói mấy lời đó thì lòng nảy ra sát ý, nheo mắt lại.

Bây giờ Triệu Thanh Lâm đã mất hết tu vi, trừ linh hồn hơi mạnh ra thì còn lại không khác gì người thường.

Nhưng sau khi gã đoạt xá trùng sinh thì không phải không có cơ hội vùng lên, nếu cứ để mặc gã tiếp tục phát triển, nói không chừng tương lai sẽ gây ra chút phiền phức cho Phong Liệt. Phong Liệt không sợ điều đó nhưng người xung quanh thì không thể không đề phòng.

Nếu đã vậy thì Phong Liệt sẽ không dễ dàng tha cho tên này.

Ngay sau đó, Phong Liệt trầm hừ lạnh, chợt đứng dậy túm lấy vò rượu trên bàn mạnh quăng hướng Triệu Thanh Lâm ở không xa.

Ầm!

Đùng choang!

Một tiếng giòn vang, vò rượu đập vào đầu Triệu Thanh Lâm khiến gã ướn dầm.

- Khốn kiếp! Là ai dám vô lễ với bốn công tử!

Triệu Thanh Lâm đứng bật dậy, tức giận quệt mảnh vụn trên mặt, xoay người nhìn Phong Liệt, mắt như phun lửa.

Lúc này gã không còn cương khí hộ thể, lại là bất ngờ không kịp đề phòng nên đầu sưng lên một cục.

Phong Liệt rất là vênh vào đập bàn, không kiên nhẫn quát mắng:

- Thằng chó chết! Mẹ nó mau cầm miệng cho lão tử! Còn dám hú lên như vậy nữa quấy rầy lão tử uống rượu thì đừng trách lão tử bẻ gãy cổ người!

Phong Liệt hành động phối hợp với khuôn mặt hiện tại giống hệt như lưu manh bụi đời thích gây sự.

Triệu Thanh Lâm con mắt lồi ra, giận dữ rống:

- Tặc chủng! Người biết bốn công tử là ai không? Người muốn chết!

Triệu Thanh Lâm lớn như vậy là lần đầu tiên bị người ngay mặt vũ nhục, hơn nữa là nhân vật lưu manh tu vi chân khí cảnh mà thôi, điều này khiến Triệu đại công tử như gã làm sao nhịn được chứ?

Dưới cơn nóng giận, gã chẳng chút do dự từ xa vung chưởng, định vỗ Phong Liệt thành thịt nát.

Nhưng ngay sau đó, khi gã ra tay thì chợt giạt mình, hiện tại gã mất hết nguyên lực, ngay cả một cơn gió bình thường cũng vung không ra nữa là.

Thấy tình hình này Phong Liệt cười khẩy, khinh thường nói:

- Hừ! Thì ra là cái thứ phế vật! Thôi, lão tử không so đo với phế vật! Biết khôn thì mau lăn ra xa đi!

Triệu Thanh Lâm vốn đã rất bức bối giờ bị Phong Liệt kích thích thì lửa giận càng bốc cao ba trượng.

Triệu Thanh Lâm gầm lên:

- Tặc chủng! Bốn công tử muốn người chết!

Gã định sai một nô tài thuộc hạ đi lên xẻ Phong Liệt thành tám mảnh, nhưng nhìn quanh thì chợt nhớ ra tất cả đều bị gã đi rồi, lòng rất hối hận.

Triệu Thanh Lâm giận quá mất khôn, không nghĩ gì nhiều, kiểm không được kêu gọi một thanh trường kiếm, chẳng chút do dự vọt đến chỗ Phong Liệt.

Gã nghĩ rằng dựa vào sức mạnh thân thể và tinh thần lực cương khí cảnh cường đại muốn đè ép một tiểu tử trung kỳ chân khí cảnh chắc không là chuyện khó khăn.

Nếu Triệu Thanh Lâm đối mặt một cao thủ chân khí cảnh tứ tầng bình thường thì tình huống của gã lúc này có lẽ thật sự còn có mấy phần phần thắng, chỉ tiếc, gã gặp phải Phong Liệt biến thái dù là lúc gã mạnh nhất cũng không thắng nổi.

Bây giờ mấy người khác trong tửu lâu thấy thế đều đứng ra xa, sợ bị lan đến. Đám thị giả người thường cũng ở xa nhìn, không dám tiến lên.

Thấy Triệu Thanh Lâm không rút nguyên lực nào vào trường kiếm thì Phong Liệt khinh thường lắc đầu, chẳng thèm che giấu vẻ châm chọc.

Vì tiện cho Triệu Thanh Lâm ra tay, hấn cố ý nhất chân đá bay cái bàn cản trước mắt, chừa chỗ cho gã.

Hắn cũng gọi ra một chủ thủ đen, nắm trong tay.

Thanh chủ thủ này hần lấy từ tay Lý Phong ma khí viện, là một cực phẩm linh bảo cực kỳ hiếm gặp.

Mặc dù không biết là loại tài liệu nào đúc ra nó nhưng rõ ràng có thuộc tính phá cương, hơn nữa sắc bén không gì sánh được, cứng rắn vô địch, ngay cả Ma Long Hắc Ám Chi Thân cũng khó thể ngăn cản.

- Đi chết đi!

Triệu Thanh Lâm vọt đến gần Phong Liệt, trường kiếm trong tay chờ không kịp đâm hướng ngực hần, muốn đâm xuyên trái tim hần.

Thanh kiếm này là nhất phẩm huyền bảo, dù không không rót vào nguyên lực thì cũng có uy lực khá lớn, Phong Liệt không dám dùng thân thể đón đỡ.

Sau đó bả vai hần hơi lắc một cái, dễ dàng né trường kiếm.

Trong mắt hần động tác của Triệu Thanh Lâm chậm như rùa, xử lý kẻ địch ở trạng thái như vậy hần có cảm giác như lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Nhưng hần chẳng thèm để ý điều này, trên đời không có thứ gì là công bình cả.

Khi hai người lướt qua nhau, Phong Liệt chợt giữ lên dao găm, màn sáng đen chói mắt xẹt qua cổ Triệu Thanh Lâm.

Xoẹt!

Cùng với một tiếng khê vang, một vệt đỏ rực bay lên không trung.

- A!

Triệu Thanh Lâm hét một tiếng, bịt cổ xông vài bước rồi vô lực ngã ra mặt đất, co giật vài cái, không nhúc nhích nữa.

Tình hình xảy ra quá nhanh khiến người trong tửu lâu chưa kịp hồi phục tinh thần.

Mọi người mới bắt đầu đều cho rằng chỉ là cuộc cãi lộn rất bình thường, không ngờ chớp mắt đã xảy ra án mạng, hơn nữa người bị giết không phải nhân vật bình thường, danh Triệu gia có ai không biết?

Thoáng chốc mọi người trong đại sảnh hoảng sợ biến sắc.

- Hừ! Một tên phế vật cũng dám ra tay với lão tử! Tự tìm đường chết!

Phong Liệt xoay người lại, cười nhạt. Hần công khai nhặt lên huyền bảo trường kiếm của Triệu Thanh Lâm, giật nhần trừ vật của gã xuống.

Nhưng ngay sau đó, khi Phong Liệt định đứng dậy thì bỗng một cái bóng mơ hồ bay ra khỏi xác Triệu Thanh Lâm, cực kỳ nhanh vọt hướng đầu hần.

- Hừ! Nếu ngươi đã hủy xác thịt của bốn công tử thì ta sẽ đoạt xá ngươi! Đây là ngươi tự tìm!

Một thanh âm chói tai độc ác vang vọng trong đại sảnh.

Phong Liệt bật cười nói:

- A, giỏi đấy! Có bản lĩnh thì ngươi lấy thử xem!

Đối mặt sắp bị đoạt xá mà Phong Liệt vẫn bình tĩnh, thậm chí không nhúc nhích. Hần chỉ cần động tâm ý, hơi thở luyện hồn sa trong người toát ra, bao bọc linh hồn của Triệu Thanh Lâm.

- A...đừng...đừng giết ta! A...!

Một tiếng hét thảm khiến đầu người tê rần vang vọng trong đại sảnh thật lâu, cuối cùng dần yếu đi, linh hồn Triệu Thanh Lâm cũng tan biến vô hình.

Giết người xong Phong Liệt mặt không biểu tình, tùy tay ném ra một vạn long tinh cho thị giả, rồi nghênh ngang đi ra đại sảnh, trong chớp mắt biến mất vào bóng đêm.

Vừa đi hần vừa thay đổi diện mạo.

Vài giây sau, gã đàn ông vẽ mặt hung tợn biến thành một thiếu niên bộ dạng bình thường, xen lẫn trong đám người ồn ào.

.....

Phong Liệt vừa mới đi ra khỏi tử lâu thì mấy thuộc hạ của Triệu Thanh Lâm có lẽ nghe tiếng động kinh thiên, lo lắng cho chủ tử nên chốc lát sau đã nhanh chóng chạy trở về trong tử lâu, gần như lướt qua vai Phong Liệt.

Tiếp theo chúng hoảng sợ phát hiện công tử nhà mình đã hoàn toàn tắt thở, hơi thở linh hồn cũng tan biến, ai nấy sợ muốn chết.

Mặc dù thân thể của Triệu Thanh Lâm nhưng thân phận còn đó, nếu đoạt xá thân thể thích hợp thì gã vẫn là Triệu gia thiên tài tinh anh.

Nhưng hiện giờ, Triệu Thanh Lâm đã chết rồi !

Chấn kinh một lát sau bốn nô tì Triệu gia không truy tìm hung thủ, không báo tin về gia tộc mà là co giò chạy trốn, chạy ra khỏi Tử Dương Sơn, thoát khỏi Ma Long giáo, sau này bỏ mạng thiên nhai.

Nửa canh giờ sau, một tin tức chấn động một thời nhanh chóng lan truyền khắp Ma Long giáo:

Một trong những người thừa kế Triệu gia, Triệu Thanh Lâm tu vi bị phế rồi ở trong tử lâu Tử Dương Sơn cùng tử khách gây hấn ẩu đả, chết oan chết uổng, Triệu gia treo giải thưởng năm mươi vạn long tinh tập nã hung thủ.

Sau đó không lâu ‘Linh Vị Trai’ Tử Dương Sơn thành đồng hoang tàn.

....

Đối với chuyện sau lưng Phong Liệt không chút để ý, Tử Dương Sơn coi như là một nơi hỗn loạn trong Ma Long giáo, long xà xen lẫn.

Hắn đi qua nhiều chỗ có ý che giấu, tin tưởng Triệu gia dù có thủ nhãn thông thiên cớ nào cũng khó mà điều tra đến trên đầu hắn.

Cho dù thật sự đào bới ra, không có chứng cứ thì mọi chuyện như không.

Lúc này Phong Liệt đã thay mặt mày, khuôn mặt xa lạ đi vào không gian trong lòng núi đại điện Tử Dương.

Trong không gian to lớn mấy trăm trượng, cao cao hóa ma lô vẫn sừng sững đứng trên tế đàn xa xưa bí ẩn.

Phong Liệt chậm rãi leo lên tế đàn thượng phương, nhìn xuống một hồn ảnh khoanh chân tĩnh tọa sâu trong ngọn lửa hùng hực của hóa ma lô, trầm buồn cười.

- Lão già, đừng giả chết, mau ra đi.

Phong Liệt tùy tiện kêu, nhưng bên dưới thật lâu không một tiếng động khiến hắn ngẩn ra.

Nhưng rồi hắn chợt nhớ đến lúc này đóáng dịch dung, lão già kia không dám đi ra cũng là bình thường.

Hắn mau chóng hồi phục khuôn mặt cũ, lại kêu lên:

- Lão già, là ta đây!

- A? Tiểu tử thú! Người không có việc gì thì dịch dung để làm chi? Muốn hù chết lão già ta sao?

Một thanh ma tức giận vang lên, một ông lão râu tóc bạc phơ lộ ra trong lô, lưỡi biếng liếc Phong Liệt.

Lão không kiên nhẫn nói:

- Tiểu tử, ngươi đến làm gì?

- Hừ! Đến tìm lão còn có chuyện gì nữa? Giúp ta tu sửa mặt nạ này đi!

Phong Liệt không để ý lời lão già nói, tùy tay ném mặt nạ ‘Huyết ảnh’ vào trong lô.

- Ủa? Huyết ảnh?

Lão già nhận lấy mặt nạ, xem xét, biến sắc mặt.

Lão kinh ngạc nhìn Phong Liệt, hỏi:

- Tại sao nó nằm trong tay người?

Phong Liệt ngồi bệch xuống, lười biếng nói:

- Tại sao nó không thể trong tay ta? Ta mua nó không được ư?

Lão già lắc đầu tiếc nuối nói:

- Trước đây có ít nhất hai mươi người cầm mặt nạ này tìm ta, đáng tiếc không có tài liệu thích hợp, ta cũng bắt lượ!

Ánh mắt lão nhìn Phong Liệt khác lạ.

Trong hai mươi người này chỉ có ba là cao thủ thần thông cảnh, còn lại mười sáu người là cao thủ hóa đan cảnh, người cuối cùng thậm chí là cao thủ long biến cảnh. Phong Liệt thì chỉ là một tiểu tử chân khí cảnh, điều này khiến lão rất kinh ngạc, bất giác đánh giá hân cao hơn,

- Người nhìn cái này xem?

Phong Liệt mỉm cười, tùy tay quăng một tảng đá đỏ to chừng năm thước vào trong l.

lão già đón lấy, chna mày dài nướg lên, suy tư nhìn đá to màu đỏ:

- Ủa? Đây là tài liệu gì vậy?

Phong Liệt lạnh nhạt nói:

- Ta cũng không biết, nhưng có lẽ nó có thể tu sửa mặt nạ này.

Mặc dù hân nói vậy nhưng lòng đã khẳng định rồi.

298. Chương 338: Cửu Phẩm Huyền Bảo: Huyết Ảnh.

Lão già bỏ mặc Phong Liệt, nhìn chăm chăm đá đỏ, mặt lộ nét suy tư.

Lát sau mắt lão bỗng sáng lên, kiểm không được kinh kêu:

- Cái...cái này là hóa huyết thạch! Không sai! Nó đúng là có thể tu sửa huyết ảnh mặt nạ, bởi vì bản thân chúng nó chính là cùng một tài liệu!

- Tiếc rằng khối hóa huyết thạch này không thuần nhưng cũng đủ tu sửa huyết ảnh. Tiểu tử nhà người lấy đâu ra vậy?

Phong Liệt không hề ngoài ý muốn, bữu môi nói:

- Nhặt trong nước, được rồi, người nắm chặt thời gian làm việc đi, ta còn có chuyện khác phải làm.

- Tiểu tử thú! Thật sự đem lão già ta là khổ sai hả!?

Lão già tức giận mắg một câu rồi rút về sâu trong ngọn lửa, bắt đầu dung luyện.

Phong Liệt ném mười vạn long tinh vào trong lò, từ từ khép mắt lại, lặg lặ hoàn thiện ý cảnh ‘Quần long truy nhật’.

Hân lơ mờ cảm thấy uy lực của thức ‘Quần long truy nhật’ có lẽ sẽ khiến hân rất kinh ngạc, tiếc rằng bây giờ hân không có đối thủ để thực nghiệm.

Hiệu suất làm việc của lão già đúng là rất nhanh, chưa đến nửa ngày mà tu sửa mặt nạ ‘Huyết ảnh’ hoàn hảo như lúc ban đầu. Đá to màu đỏ đó nghe nói đã bị dùng hết.

Phong Liệt lười tính toán, dù sao hân chỉ muốn một ‘Huyết ảnh’ hoàn chỉnh, còn lão già tham ô chút tài liệu cũng không có gì đáng trách.

Phong Liệt nắm huyết ảnh mơ hồ hiện tơ máu, vẻ mặt vui mừng nhưng chốc lát sau biến trầm trọng.

Hắn cảm nhận rõ ràng mặt nạ không đoạn khuếch tán ra lực hấp dẫn quái dị, giống như chuyên môn hướng về máu trong người, làm máu Phong Liệt dâng lên, rất quái lạ.

Bây giờ mặt nạ ‘Huyết ảnh’ đã hồi phục đến uy lực cửu phẩm huyền bảo, cũng là bảo bối trừ trần long thiên bìa trên người Phong Liệt ra có phẩm cấp cao nhất, khiến hắn rất vui sướng.

Nghe nói mặt nạ ‘Huyết ảnh’ đầm máu rồi có thể trong chớp mắt ra ngàn dặm, đặc biệt thích hợp cho thích khách nhất kích tất sát, sau đó bỏ trốn.

Nhưng bây giờ Phong Liệt chưa có cơ hội thực tiễn thích hợp, chỉ tạm thời gác lại đó, lật xem xong hắn cất mặt nạ vào người.

Tiếp theo Phong Liệt lấy ra hai thanh nhất phẩm huyền bảo trường kiếm và một bao tay bạc ném vào trong lò, nói:

- Lão già, giúp ta thăng cấp chúng nó, còn tài liệu thì cứ dựa theo phong ma thần thương là được.

Lão già nhìn trong tay có hai huyền bảo và một cao cấp linh bảo, ngăn ra, nghe Phong Liệt nói lời chẳng biết xấu hổ thì bị tức đến suýt ói máu.

Lão kiếm không được chữ um sùm:

- Cha nó! Tiểu tử thú! Ngươi cho rằng lão già ta là mở tiệm tài liệu chắc!!!

- Đây đây! Lão già, đừng như nhen như vậy được không? Cùng lắm thì ta hứ là trong năm mươi năm mang lão ra khỏi Tử Dương Sơn, được chưa?

Phong Liệt nhanh chóng cắt đứt lời lão già cần nhân.

Lão già khựng lại, vẻ mặt nghi ngờ nói:

- A? Năm mươi năm? Tiểu tử đang nói khoác hả?

Phong Liệt thuận miệng nói:

- Hừ! Phong Liệt ta nói lời luôn là nhất ngôn cửu đỉnh! Lão tử từ một người thường tu luyện đến chân khí cảnh tứ tầng không đến một năm, ngươi đoán xem thử trong năm mươi năm tu vi của ta sẽ cao bao nhiêu?

- A?

Lão già mắt chớp lóe nghi hoặc liếc Phong Liệt, khi thấy rõ tu vi của hắn thì giật mình.

Lão nhớ rõ mới đây khi Phong Liệt tế luyện phong ma thần thương thì chỉ là một đệ tử nguyên khí cảnh cửu tầng, hình như chưa tới một tháng, so hắn đã lên chân khí cảnh tứ tầng rồi? Tốc độ như vậy đúng là khiến lão giật mình.

Vì thế lão già hơi tin vào lời Phong Liệt nói, lão nhìn ba thanh binh trong tay, do dự nói:

- Tài liệu hai thanh kiếm này không tệ, hơn nữa đã thành hình, nếu như tăng thêm thuộc tính chỉ sợ mất nhiều hơn được, ta chỉ có thể giúp ngươi chiết xuất nó.

- Còn bao tay của ngươi thì có thể tăng cấp chút, nhưng ta chỉ có thể tăng thêm minh kinh sa và phá cương sa cho ngươi, thứ khác không còn!

- Hừ! Ngươi tùy tiện làm!

Phong Liệt không cùng lão già cò kè nữa, hắn ngẫm nghĩ, ném một kim khí đen cho lão, nói:

- Đem khối u linh thiết này dung vào bao tay đi.

Lão già mặt bình tĩnh nhận lấy khối u linh thiết. Sau đó biến mất ở sau trong ngọn lửa.

Hai thanh nhất phẩm huyền bảo trường kiếm là đến từ Lý Thiên Hồ và Triệu Thanh Lâm, Phong Liệt định tặng chúng cho Tiểu Yên, Tiểu Lục phòng thân, còn bao tay bạc thì chuẩn bị cho Lý U Nguyệt.

Bây giờ hấn có khá nhiều sát khí rồi nên phải lo lắng cho người đàn bà của mình, và hấn cũng chuẩn bị thứ tốt do Diệp Trì, Trương Đại Tài.

.....

Một ngày một đêm qua đi, lão già rút cuộc tế luyện thành binh khí, hai thanh nhất phẩm huyền bảo trường được lão già rèn thuần lại hết, ngoài ý muốn là chúng đột đến nhị phẩm huyền bảo, uy lực đột nhiên bạo tăng gấp đôi, khiến Phong Liệt nhìn mà thèm. Dù sao phong ma thần thương của hấn chỉ đến nhất phẩm huyền bảo mà thôi.

Bao tay cao cấp linh bảo lẫn vào chín minh kinh sa và ba phá cương sa, cùng một khối nhũ linh thiết thì đạt đến trình độ đỉnh cực phẩm linh bảo.

Hơn nữa bao tay này có thể phát huy chín phần sức chiến đấu, phá cương và tự động hấp thu nguyên khí thiên địa, có thể xưng là tuyệt phẩm hiếm hoi trong binh khí.

Phong Liệt yêu cầu khắc tên Tiểu Yên, Tiểu Lục, Lý U Nguyệt lên ba thanh kiếm, hấn mới vừa lòng rồi đi.

Đi ra Tử Dương đại điện rồi Phong Liệt chưa rời đi ngay mà là đến chợ Tử Dương Sơn mua một ít sinh hoạt đồ dùng, bổ sung trong long ngục không gian.

Nếu Lý U Nguyệt đã định sinh hoạt trong long ngục không gian một đoạn thời gian thì đương nhiên Phong Liệt nghĩ cách để người đàn bà của mình sống thoải mái chút.

Tử Dương sơn vốn là trung tâm thương nghiệp duy nhất trong Ma Long giáo, ăn mặc, ở, các loại đồ dùng đều có, chỉ cần có long tinh thì không có gì là không mua được.

Phong Liệt ở bên ngoài cần quét thì trong long ngục không gian thấy từ trên trời rơi xuống các thứ, khuôn mặt nhỏ xinh vui như hoa nở.

Một số y phục trang sức, yên thủy phần cho phụ nữ, vân vân, rồi thấy chút mầm cây cỏ gì, ngũ cốc lương thực thứ nào cũng có hết.

Phong Liệt còn lo lúc mình không ở thì Lý U Nguyệt thấy cô đơn, mua thổ, gà các động vật nhỏ vô hại quăng vào long ngục không gian, còn chúng nó có thể sống tiếp hay không thì Phong Liệt không lo lắng.

Mãi đến hai canh giờ sau, Phong Liệt cảm thấy thứ cần dùng đã mua đầy đủ mới vừa lòng xuống Tử Dương Sơn, bay hướng ám võ viện.

Phong Liệt một đường lao nhanh, dùng chưa đến nửa canh giờ đã tới dưới Âm Võ Phong, nhưng khi hấn định lên núi thì bỗng dừng chân, ánh mắt nhìn sơn môn lóe ra tia ngạc.

Chỉ thấy trên Âm Võ Phong có rất nhiều đệ tử đi ra sơn môn, rầm rộ xuống núi, trên khuôn mặt trẻ tuổi toát ra hưng phấn và kích động.

Phong Liệt ngẩn ra, không biết đã xảy ra chuyện gì. Hấn phát hiện nhóm Tiểu Yên, Tiểu Lục đã dịch dung, Trương Đại Tài lẫn trong đám người.

Hơi trầm ngâm, Phong Liệt hồi phục khuôn mặt cũ, đứng dưới núi chờ mọi người tới gần.

Tiểu Lục mắt sắc, cách từ xa đã thấy Phong Liệt, hưng phấn kéo Tiểu Yên chạy tới gần hấn, bộ dạng hoa tay múa chân khiến hấn buồn cười.

Tiểu Yên vui vẻ kêu lên:

- Sư huynh!

Tiểu Lục quả mắng:

- Hừ hừ! Sư huynh xấu xa! Người lại mất tích hơn mười ngày! Đáng ghét muốn chết!

299. Chương 339: Vô Khuyết!

Phong Liệt cười khẽ nói:

- Ha ha! Các người có chuyện gì vậy?

Tiểu Yên giải thích nói:

- Hiện giờ cuộc chiến lôi đài tự do đại tái trong giáo đã kết thúc, rất nhanh sẽ tiến hành cuộc chiến xếp hạng viện phái, đại chiến quan trọng như vậy thì tất nhiên mọi người muốn chính mắt trông thấy.

- Ồ? Thì ra là vậy!

Phong Liệt ngộ ra, hóa ra bắt giác đại tái trong giáo đã đến giờ phút mấu chốt.

Hắn hơi kinh ngạc nhìn Tiểu Lục, mới mấy ngày không gặp mà nàng thay đổi nhiều, đặc biệt là tu vi tăng cao, đã hơn Tiểu Yên một cấp.

Chuyện này thật lạ, Phong Liệt biết tư chất của hai cô gái ngang nhau, bình thường Tiểu Lục luyện công không chăm chỉ bằng Tiểu Yên, nhưng tình huống trước mắt khiến Phong Liệt rất kinh ngạc.

Tiểu Lục làm nũng ôm cánh tay Phong Liệt, nói:

- Sư huynh, người không đi nhìn sao? Cùng nhau đi đi, được không nào?

- A? Tốt! Đi xem đi!

Phong Liệt đang đắm chiêu thì bỗng Tiểu Lục cọ ngực vì cái, đầu óc nóng lên, không tự chủ được đã đồng ý.

Phía sau đám đệ tử ám võ viện đều thấy Phong Liệt, cùng chấp tay thi lễ.

Nhưng những đệ tử này trừ một phần nhỏ ra còn lại đa số là có lệ, trong mắt không còn sự sùng kính Phong Liệt nữa, thậm chí là hơi khinh thường.

- Ủa? Đại sư huynh không còn tu vi mà dám chạy lung tung khắp nơi? Hắn không biết ma khí viện cửu đại công tử hiện giờ đang treo giải thưởng giá cao muốn cho hắn bài học à?

- Ài! Vốn tưởng lần này ở đại tái đại sư huynh có thể tranh một hơi cho ám võ viện chúng ta, xem ra ám võ viện đời này lại xếp chót nữa.

- Thì đó, Phong Liệt ngay cả cuộc chiến tự do cũng không thắng một trận, không xứng với danh hiệu đại sư huynh!

- Đúng vậy! Chẳng những không làm vẻ vang ám võ viện chúng ta mà còn thành mối sỉ nhục, hiện tại trong mười tám viện phái Ma Long giáo có ai không biết ám võ viện chúng ta có đại sư huynh phế vật?

- Thôi, Phong Liệt làm đại sư huynh không bao nhiêu ngày, mọi người đừng quá nghiêm túc. may mắn có hai sư huynh Văn Huy, Triệu Thung vào cuộc chiến xếp hạng, nếu không thì ám võ viện chúng ta lần này thật sự mất mặt!

- ...

Đám đệ tử xì xầm, đệ tử ngày thường không thích Phong Liệt thừa cơ châm lửa góp gió, vừa vui đập hắn vừa tạo thế cùng vài người.

Dù họ bàn tán không lớn giọng nhưng văng vẳng truyền vào tai đám Phong Liệt. Tiểu Yên, Tiểu Lục rất tức giận, kiềm không được định tiến lên nói lý nhưng bị Phong Liệt ngăn cản.

Phong Liệt cười cười bả:

- Thôi, một ít tiểu nhân vật chẳng liên quan gì, cần gì quá sức để ý chúng? Chúng ta đi thôi!

Sau đó mọi người leo lên lưu tinh phi chu, thoáng chốc biến thành điểm đen biến mất trên bầu trời.

.....

Sân đại tái phía đông Bàn Long Phong bây giờ người đông nghìn nghịt, số lượng đệ tử nhiều hơn ngày trước gấp mười lần, đều là đầu người. Đám Phong Liệt như là suối nhỏ ủa vào sông lớn, chìm ngập trong đó, không dấy lên một chút bọt sóng.

Từng tiếng nổ chấn động mặt đất, chín mươi chín lôi đài do huyền thiết đúc thành bị một cao thủ thần thông cảnh ngũ tầng lần lượt nâng lên, gom lại đến chính giữa sân, rất nhanh hợp thành một võ tràng to lớn mấy ngàn trượng để dùng cho cuộc chiến xếp hạng.

Từng tòa thực tâm huyền thiết đài không nhẹ hơn trăm vạn cân, giống như ngọn núi nhỏ lại bị cao thủ thần thông cảnh ngũ tầng ma khí viện dễ dàng một tay nâng lên tựa lông chim quăng vào sân.

Hình ảnh này khiến ngàn vạn đệ tử rung động, tiếng hét hay vang dội đình tai nhức óc.

Phong Liệt dẫn Tiểu Yên, Tiểu Lục đứng ở phía trước đám đệ tử ám vô viện, bị đám người dâng trào cảm xúc làm rung động.

Lúc này, bỗng một thanh âm khinh thường truyền vào tai Phong Liệt:

- Hừ! Đường đường là cao thủ thần thông cảnh ngũ tầng làm được điều này có gì kỳ lạ? Một đám ếch ngồi đáy giếng chưa thấy qua quen mặt!

- Cái gì? Tiểu tạp chủng! Người mắng ai ếch ngồi đáy giếng đó? Ngân Long giáo các người có cái gì ghê gớm? Một đám dâm trùng chỉ giao phối!

- Khốn kiếp! Người muốn chết!

- ...

Phong Liệt hơi nhíu mày nhìn theo thanh âm, thấy ở không xa trong đám người có bảy, tám người mặc ngân y tuấn nam mỹ nữ rất bắt mắt, họ rõ ràng là đệ tử Ngân Long giáo.

Trang phục của mười tám viện phái Ma Long giáo khác nhau nhưng đều lấy màu tối làm chính. Ngân Long giáo thì chỉ yếu là màu bạc nên rất dễ nhận ra.

Phong Liệt lòng máy động, không biết người của Ngân Long giáo tại sao xuất hiện tại đây.

Nhưng hẳn biết Ngân Long giáo, Ma Long giáo, Minh Long giáo, ba giáo này luôn là cùng khí liên chi, quan hệ đồng minh.

Vậy thì một ít ít ngân long thế gia đệ tử nhân dịp ngày quan trọng của Ma Long giáo tiến đến giúp vui cũng không có gì kỳ lạ.

Bây giờ hai bên đang tranh chấp một là đệ tử Ngân Long giáo đáng vẻ đánh đá và một công tử ca thiên võ viện. Mắt thấy hai người gây gỗ càng ngày càng nghiêm trọng, tùy thời sẽ đánh nhau.

Lúc này, một thiếu niên dẫn đầu Ngân Long giáo nhíu mày, khê quát:

- Đều câm miệng lại!

Thiếu niên trường thân ngọc lập, khí chất cao quý, đầu chân mày anh khí bức người, trong giọng nói có uy nghiêm không tha cái lời khiến người khó thể nảy ý phản kháng. Người này vừa thấy liền biến xuất thân hiển hách, được nhận giáo dục tinh anh thế gia.

Đệ tử Ngân Long giáo đánh đá uất ức nói:

- Vô Khuyết sư huynh! Hắn...

Thiếu niên trừng gã, nói:

- Được rồi ! Chúng ta đến làm khách chứ không phải đến gây chuyện! Trước lên núi bái kiến Chiến Thiên giáo chủ đi!

Đệ tử cung kính đáp:

- Tuân lệnh!

Gã ngoan ngoãn cầm miệng đi theo thiếu niên lên Bàn Long Phong.

Thiên võ viện công tử ca vốn tưởng rằng chiếm lợi địa thế, không định ngừng tay nhưng nghe đối phương nói đi bái kiến Chiến Thiên giáo chủ thì mặt cứng đờ, liền héo.

Gã không phải đồ ngốc, người có tư cách bái kiến Chiến Thiên giáo chủ chắc không phải là nhân vật đơn giản, gã không thể không cẩn thận.

Phong Liệt kiểm không được liếc Vô Khuyết sư huynh, không phải vì thân phận của người này.

Mà vì lúc trước gã rắn dạy thuộc hạ thì Phong Liệt cảm giác có sóng năng lượng kỳ lạ trên người gã, dù cách xa trăm trượng nhưng vẫn khiến tim hắn đập nhanh.

Chính lúc này, đám ám võ viện sau lưng Phong Liệt bỗng xảy ra rối loạn.

- Nhìn kìa! Là Liêu Văn Huy sư huynh và Triệu Thung sư huynh!

Phong Liệt đưa mắt nhìn, chỉ thấy phía sau có hai thiếu niên cao ráo mặc trong phục đệ tử trung tâm ám võ viện được đám đệ tử vây quanh chậm rãi đi hướng bên này.

Trong đó có một người là Triệu Thung đã lâu Phong Liệt không gặp.

Triệu Thung sau khi kết thúc rèn luyện ở dạ mạc đại hiệp cốc không lâu thì bước chân vào hàng cao thủ chân khí cảnh, bây giờ trải qua mấy tháng khổ tu đã đột phá đến chân khí cảnh nhị tầng, thậm chí nổi bật trong rất nhiều đệ tử, thành một trong chín mươi chín người.

Đương nhiên bên trong có liên quan lớn đến Triệu gia dốc hết sức tài bồi.

Công tử khác dáng người cao to, vẻ mặt kiêu ngạo sáng sủa thì Phong Liệt cũng biết, là Liêu gia tam công tử ám võ viện, Liêu Văn Huy.

Khi Phong Liệt mới thăng làm chưởng ngự thì Liêu Văn Huy có từng đến chào, hai người gặp qua vài lần, không quá quen nhau.

Nhưng trong lòng Phong Liệt biết rõ Liêu Văn Huy là Liêu gia nâng đỡ đi ra thi đấu vị trí chưởng ngự đời thứ sáu trăm tám mươi của ám võ viện, đã dốc sức rất nhiều cho gã.

Khoảng thời gian này Liêu gia tạo thế cho gã rất nhiều, nếu không thì sẽ không có nhiều đệ tử ám võ viện chê bai Phong Liệt.

300. Chương 340: Thiên Tài Võ Đài

- Kính chào Liêu sư huynh!

- Liêu sư huynh! Lần này người nhất định phải đại triển thần uy, tranh hơi cho ám võ viện chúng ta!

- Cái đó cần phải nói! Có Liêu sư huynh ở thì ba hàng đầu đại tái chắc chắn có vị trí cho ám võ viện chúng ta!

- ...

Cách còn xa mà mấy cao thủ ninh hót đã như ruồi bọ nghe mùi thối xun xoe vây quanh, lời ninh nọt liên miên như nước sông cuộn cuộn.

Liêu Văn Huy rất hưởng thụ những lời ninh nọt đó, mỉm cười gật đầu, miệng thì khiêm tốn nói:

- Ha ha! Đâu có đâu có! Mấy viện phái khác cũng có cao thủ, sư huynh ta gặp áp lực lắm!

- Hắc hắc! Ta sớm nói rồi thôi, Liêu sư huynh thực lực kinh người không phải vật trong ao, quả nhiên đại tái trong giáo nếu không có Liêu sư huynh thì ám võ viện chúng ta rất khó coi.

- Triệu thung sư huynh cũng không sai thôi! Lần này hai vị sư huynh đều đoạt được chủ một lôi đài, sau này chắc chắn tiền đồ vô lượng a! Đến lúc cũng đừng quên quan tâm tiểu đệ chút chút nhé!

- Đúng vậy đó! Nói không chừng hai sư huynh rất có thể sẽ trở thành đại sư huynh tiếp theo...khụ khụ!

- ...

Phong Liệt liếc hai người, thâm bất cười, không thềm để ý.

Liêu Văn Huy đó mặc dù là cao thủ chân khí cảnh nhị tầng nhưng ở trong mắt Phong Liệt thì yếu như con kiến, phát tay một cái là tiêu diệt được ngay, hắn không tin dựa vào người như vậy có thể lay động địa vị của hắn.

Khi hắn xoay người nhìn mấy đệ tử Ngân Long giáo thì thấy 'Vô Khuyết sư huynh' đã dẫn mấy người leo lên Bàn Long Phong, khiến trong lòng Phong Liệt có chút thất vọng.

Đệ tử Ngân Long giáo Vô Khuyết phất ra hơi thở quái dị khiến Phong Liệt rất ngạc nhiên, suy nghĩ kỹ càng khiến hắn tò mò hơn.

- Phong huynh! Người...

Triệu Thung đi tới gần Phong Liệt, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn, muốn nói lại thôi.

Mấy ngày trước gã nghe nói Phong Liệt bị phế tu vi nhưng vẫn không thấy mặt hắn được, lòng rất lo cho hắn.

Mới đầu Triệu Thung thấy Phong Liệt làm các loại kỳ diệu, trong lòng tôn thờ hớn, rất khó tin một khi hắn không còn tu vi thì sẽ biến thành bộ dạng gì, tâm tình gã rất phức tạp.

Phong Liệt nhìn Triệu Thung, thấy mắt gã tràn đầy quan tâm thì hơi cảm động.

Hắn cười nói:

- Ha ha, yên tâm đi, ta không có s...

- Ủa? Đây không phải đại sư huynh sao? Sao người cũng đến?

Phong Liệt chưa dứt lời thì một giọng nói khoa trương đánh gãy, người nói chuyện là Liêu Văn Huy mới ra khỏi đám nhỉnh hót.

Triệu Thung biến sắc mặt, xoay người nhìn Liêu Văn Huy, nói:

- Người nói vậy là có ý gì? Không lẽ Phong huynh không thể tới?

Liêu Văn Huy sờ mũi, cười quái dị nói:

- Ta đây là quan tâm đại sư huynh thôi mà! Nghe nói đại sư huynh hiện giờ tu vi đã mất hết, bốn công tử khổ sở thay cho.

- Nhưng hiện tại ma khí viện cử đại công tử treo giải thưởng giá cao muốn dạy cho đại sư huynh một bài học, trong đại tái người nhiều hơn tạp, bốn công tử lo lắng đại sư huynh bị người ám toán! Hắc hắc!

- Người...!

Triệu Thung biểu tình giận dữ, Liêu Văn Huy nói mấy lời này tuy rất dễ nghe nhưng giọng điệu rõ ràng là vui sướng khi người gặp họa.

Phong Liệt không hề tức giận, cười khê nói:

- Ha ha, không ngờ người ma khí viện cũng gan thật, dám làm như vậy! Nhưng ta tin tưởng có các vị sư đệ giúp đỡ chắc sẽ không có ai to gan trắng trợn đối phó ta đâu?

- A?

Liêu Văn Huy ngẩn ra, dường như không ngờ Phong Liệt mặt dày như vậy, gã lộ vẻ khinh thường như ngoài miệng thì nghĩa bất dung từ nói:

- Đó là đương nhiên! Ai dám đối phó người ám võ viện chúng ta, Liêu Văn Huy ta là người thứ nhất không tha cho!

Trước đây gã chỉ có thể nhìn lên Phong Liệt.

Nhưng bây giờ người bị gã nhìn lên cần có gã giúp đỡ, khiến Liêu Văn Huy tự tin tăng vọt, lòng rất thỏa mãn, làm bộ dạng như muốn thu Phong Liệt làm tiểu đệ. Dù phé vật này vô dụng với gã nhưng đột bên người từng giây từng phút nhìn thì cũng là khích lệ tốt đấy chứ.

Đúng lúc này, một bóng người ngự không bên trên Bàn Long Phong đến, nhoáng lên vài cái đã nhẹ nhàng đáp xuống đài cao giữa sân.

Người này đội mặt nạ thanh đồng, sau lưng có sáu ma long ảo ảnh dài mười trượng uốn lượn gầm rống, uy thế hùng hồn, uy nhiếp thần thông cảnh mệnh mông khiến ngàn vạn đệ tử ồn ào bất giác đông lại.

Phong Liệt nhìn thấy người tới thì ngăn ra, chính là chuẩn nhạc phụ của mình, Lý Thiên Ký Lý hộ pháp.

“A, không ngờ sẽ là lão già này chủ trì.”

Lý Thiên Ký đáp xuống đài cao, đầu tiên là xa xa thi lễ hướng Bàn Long Phong, rồi bỗng vung tay lên, thanh âm ẩn chứa nguyên lực hùng hồn thoáng chói truyền khắp thiên địa.

- Các vị đồng môn! Đại tái trong giáo thứ bảy ngàn sáu trăm chín mươi ba đợt của Ma Long giáo ta, cuộc chiến xếp hạng cuối cùng sắp bắt đầu! Quy tắc của cuộc chiến xếp hạng như sau: Đánh rút lui đài là phụ! Lấy trình tự rút lui đài trước sau để xếp hạng cuối cùng! Sau đây xin mời chín mươi chín chủ lên đài!

Vèo!

Thanh âm của Lý hộ pháp vừa mới kết thúc thì ngàn vạn đệ tử bên dưới như pháo nổ, ồn ào náo động chấn trời, khiến da đầu tê rần.

Quy tắc của cuộc chiến xếp hạng rất đơn giản, nhìn từ mặt ngoài thì không có công bình gì cả.

Nhưng nếu suy xét sâu hơn thì nó rất công bình. Bởi vì cái gì là cuộc chiến xếp hạng không chỉ là xếp hạng cá nhân, mấu chốt nhất là xếp hạng viện phái, họ bày ra là thực lực chính thể viện phái. Xưa nay quy tắc của đại tái trong giáo luôn là như vậy, chưa từng sửa đổi.

Phong Liệt thản nhiên nói với Liêu Văn Huy và Triệu Thung:

- Các vị hãy đi đi, vinh nhục ám vô viện chúng ta dựa vào biểu hiện của hai người!

Triệu Thung chấp tay với Phong Liệt, xoay người đi tới lôi đài chính giữa, không thèm liếc Liêu Văn Huy cái nào.

Liêu Văn Huy trước khi xuất phát còn nhiệt tình vỗ vai Phong Liệt, thuận miệng nói:

- Phong huynh, sau này nếu gặp chuyện gì rắc rối cứ việc nói! Liêu Văn Huy ta ở trong thế hệ trẻ mười tám viện phái có chút mặt mũi!

Nói xong gã tiêu sái phúi quần áo, chậm rãi bước hướng lôi đài, có cảm giác lâng lâng.

Phong Liệt mỉm cười, không tỏ ý kiến.

Tiểu Lục hầm hừ bĩu môi nói:

- Hừ! Gì chứ! Sư huynh từ khi nào cần hấn quan tâm?

Khoảng thời gian này Phong Liệt che giấu thực lực của mình khiến Tiểu Lục rất bức mình hấn nhưng không biết làm sao, ngay cả Tiểu Yên tính tình dịu dàng cũng rất giận.

Tuy nhiên, Phong Liệt có cách nghĩ của mình.

Bây giờ hấn ở trong mắt mọi người không mất đi tu vi cũng không có tư cách tham gia đại tái, bởi vì hấn không tham gia cuộc chiến lôi đài tự do, không hợp quy tắc.

Nếu bộc lộ ra thực lực trừ thêm rắc rối cho Lãnh Phi Hồng thì không có ích lợi gì cả.

Vèo!

Vèo!

Vèo!

- ...

Lý hộ pháp vừa dứt lời không lâu thì từng bóng dáng trẻ tuổi mà mạnh mẽ lần lượt bay lên đài cao.

Mỗi bóng người xuất hiện đi kèm theo là bên dưới tiếng kêu gào vang tận trời xanh.

Những thiếu niên thiếu nữ này đều là trong mấy vạn, thậm chí là vài chục vạn đệ tử thiên tài chân chính nổi trội.

Nếu không ngoài ý muốn thì sau này họ vượt qua năm tháng, trở thành trụ cột vững vàng đời thứ sáu trăm tám mươi bốn của Ma Long giáo, thậm chí là vài chục năm, trăm năm sau họ thành tuyệt thế cường giả hướng dẫn thời đại tiếp theo trên Long Huyết đại lục..

Bây giờ Phong Liệt không thể lên đài, mặc dù hắn không để trong lòng nhưng sau trong đáy lòng có chút tiếc nuối.

301. Chương 341 + 342: Khai Chiến

Ánh mắt Phong Liệt thản nhiên nhìn trên đài, rất nhanh phát hiện khá nhiều người quen. Trừ Triệu Thung và Liêu Văn Huy ra, Long Khinh Vân, Lý Phong, Đông Phương Trắc, Đông Phương Chiến, Hồng Phi Dương, Triệu Đồng, Trịnh Nguyên Kiệt, Tề Xương Võ, Lữ Tranh, Lữ Vành, một đám người đều có mặt.

Phong Liệt thậm chí còn thấy nguyên đại sư huynh ám võ viện Tần Trọng đã lâu không gặp mặt.

Nhưng lúc này Tần Trọng mặc là trang phục đệ tử trung tâm ma khí viện, xem khí thế thì rõ ràng đã đến hàng cao thủ chân khí cảnh.

Còn có một người cũng có tư cách lên đài, chính là Nhạc Đông Thần của Nhạc gia.

Nhưng không lâu trước đó gã bị Phong Liệt đánh trọng thương, toàn thân xương cốt vỡ vụn, hôm nay không cách nào lên đài, chỉ đành dùng ánh mắt căm hận nhìn Phong Liệt, hận không thể lộ da róc thịt uống máu hắn.

Từng bóng người nhảy lên đài cao, không khí toàn trường cao đến chưa từng có. Ngàn vạn đệ tử gào khóc cả giọng trợ uy, từng tiếng cao hơn từng tiếng chấn khớp nơi.

Chốc lát sau, chín mươi tám thiên tài kiêu tử mặc trang phục viện phái khác nhau đều đứng ở vị trí của mình, họ vừa lên đài liền tự động tụ tập thành đoàn thể nhỏ.

Chớp mắt địa thế trên đài rơi vào mắt mọi người.

Mười tám viện phái có tổng cộng chín mươi tám đệ tử, trong đó lấy Hồng Phi Dương, Trịnh Nguyên Kiệt dẫn đầu đệ tử thiên võ viện có số lượng nhiều nhất, đến hơn ba mươi người.

Nhưng mọi người thấy đó là chuyện đương nhiên, thiên võ viện luôn là nơi ra cao thủ hàng đầu trong Ma Long giáo, thậm chí lúc nhiều nhất từng chiếm gần năm mươi người trong chín mươi chín danh ngạch.

Thứ nữa là Lý Phong, Triệu Đồng, Lữ Tranh, Lữ Vành dẫn đầu đệ tử ma khí viện, có mười sáu, bảy người.

Tiếp theo lấy Long Khinh Vân, Tề Xương Võ dẫn đầu đệ tử tiên võ viện. Đông Phương Chiến, Đông Phương Trắc dẫn đầu đệ tử thương võ viện cũng cỡ bảy, tám người.

Chỉ bốn viện phái này đã chiếm gần sáu mươi trong chín mươi chín danh ngạch, có thể thấy bao gồm ám võ viện, mười bốn viện phái khác lép vế cỡ nào.

Mười bốn viện phái như ám võ viện, địa võ viện, nhân võ viện nhiều thì là bốn, năm người, ít thì chỉ có một người.

Nhưng dù là vậy thì đám đệ tử ám võ viện đã rất vui vẻ, ít nhất viện phái của mình có Liêu Văn Huy, Triệu Thung. Nhân võ viện chỉ có một người, cô đơn đứng trên lôi đài rất đáng thương.

Nếu không quá xui xẻo thì ám võ viện có thể gỡ xuống cái mũ đệ nhất đếm ngược từ mấy trăm năm qua.

Bên dưới hàng ngàn vạn đệ tử hét chói tai, vang tận mây xanh, đình tai nhức óc. Trên đài đám tinh anh im lặng lạ lùng, không khí rất quái dị.

Lúc này trên đài đám thiên tài kiêu tử biểu tình hoàn toàn khác nhau. Thiên võ viện có ba mươi bốn người, ai nấy mắt cao hơn đầu, ánh mắt nhìn người viện phái khác lộ rõ khinh thường, dường như muốn xử lý viện phái nào chỉ bằng vào tâm tình mà thôi.

Ma khí viện, kiên võ viện, thương võ viện thì vẻ mặt thản nhiên, không hề sợ hãi. Họ đều có cao thủ áp trận, chưa chắc sợ thiên võ viện người đông thế mạnh.

Còn lại đệ tử viện phái khác thì hơi phập phồng lo sợ, cố ý vô tình cách xa địa bàn của bốn viện phái khác để tránh cho bị người ta chú ý đầu tiên, kết cuộc bị khai đao trước.

Triệu Thung, Liêu Văn Huy đứng ở một góc đài cao, vẻ mặt đề phòng tình hình xung quanh. Ánh mắt thỉnh thoảng liếc đệ tử nhân võ viện duy nhất đứng ở không xa, biểu tình xấu xa.

Liêu Văn Huy thì thầm bên tai Triệu Thung:

- Triệu huynh, đợi lát nữa khi nào bắt đầu thì hai chúng ta trước tiên làm thật tên kia, trước tiên giữ vị trí thứ hai đếm ngược đã rồi tính!

Triệu Thung mắt chớp lóe, gật đầu đồng ý:

- Đúng thế! Ta cũng có ý như vậy!

Nhưng đúng lúc này, hai người bọn họ đột nhiên cảm thấy có nhiều ánh mắt xấu xa nhìn mình.

Hai người kinh ngạc đưa mắt nhìn, thấy trong bốn viện phái mạnh mẽ, trừ kiên võ viện ra, còn lại ma khí viện, thiên võ viện, thương võ viện đều có nhiều người vẻ mặt gian ác nhìn họ.

Hai người Triệu Thung giật mình, thầm la nguy to. Mặc dù họ không biết tại sao ba viện phái đều chú ý mình trước tiên, nhưng bây giờ xem ra tình hình của hai người rất nguy nan, lẽ đâu vị trí thứ hai đếm ngược cũng khó giữ được.

Họ không biết tất cả là 'nhờ ơn' Phong Liệt.

Phong Liệt đắc tội đệ tử tinh anh của ba viện phái này khá nhiều, giờ giận chó đánh mèo, họ đương nhiên phải lấy ám võ viện khai đao.

Một lát sau, chín mươi chín người ai lên đài thì đã lên hết, chỉ có Nhạc Đông Thần trọng thương chưa lành là tự động bỏ quyền, đó cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Lập tức Lý Thiên Ký không kéo dài nữa, hướng về Bàn Long Phong xin chỉ thị xong cao giọng hét với bên dưới:

- Cuộc chiến xếp hạng kỳ này là đồng môn luận bàn. Nhớ kỹ không được ác ý tổn thương người, khi đối thủ nhận thua thì lập tức ngừng công kích ngay. Người vi phạm sẽ bị giáo quy nghiêm trị! Đã nghe rõ chưa?

Mọi người đồng thanh:

- Đệ tử cần tuân giáo quy!

Những đệ tử ai đều là thiên tài báu vật của Ma Long giáo, là tinh anh tổn bao nhiêu tài nguyên mới bồi dưỡng ra, chết một người là Ma Long giáo sẽ bị tổn thất, vậy nên phải có quy tắc này.

Lý Thiên Ký liếc mắt mọi người, vừa lòng gật đầu, tiếp theo hét lớn một tiếng:

- Tốt! Tiếp theo, cuộc so đấu...chính thức... Bắt đầu!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

- ...

Lý Thiên Ký vừa dứt lời, trên đài chín mươi tám thiên tài mắt nghiêm túc, cùng toát ra khí thế mạnh mẽ.

Sau đó từng long ảnh bàng bạc uốn lượn gầm rống, tản ra vô tận dữ tợn, từng uy nhiếp mạnh mẽ lan tràn từ bốn phương tám hướng lôi đài, trận hỗn chiến sắp kéo ra màn che.

Giờ phút này, mọi người lộ hoàn toàn cảnh giới tu vi, khiến ngàn vạn đệ tử bên dưới thấy rõ tình hình bên trên.

Phong Liệt tập trung nhìn. Chỉ thấy trong mười tám người đa số tu vi là sơ cấp chân khí cảnh, chỉ có mười tám người là đạt đến chân khí cảnh tứ tầng, đặc biệt làm hắn kinh ngạc là có ba người là chân khí cảnh ngũ tầng.

Nên biết những người này đều là đệ tử đời thứ sáu trăm tám mươi bốn của Ma Long giáo, đời này tính từ ba năm rưỡi trước.

Tức là nói họ dùng ba năm rưỡi đạt đến chân khí cảnh ngũ tầng, tốc độ tu luyện đúng là kinh người.

Đặc biệt có ba người đều đứng trong đám đệ tử thiên võ viện.

Đương nhiên họ so với Phong Liệt biến thái thì kém xa tít mù, dù sao hắn là trùng sinh, không bị vướng tâm tình, trải qua nhiều cơ duyên mới vừa đạt đến chân khí cảnh tứ tầng.

Lúc này, ở trên đài sắc mặt của Liêu Văn Huy, Triệu Thung cực kỳ khó xem, như là trái chà bị chửi vậy.

Lúc trước khi Lý Thiên Ký vừa dứt lời thì Liêu Văn Huy không chút do dự lao hướng đệ tử duy nhất của nhân võ viện.

Nhưng gã mới chạy ra không mấy bước thì chợt khựng lại, biến sắc mặt hảng sợ, Triệu Thung cũng không kém gì cả.

Không vì cái gì khác, chỉ bởi vì đệ tử nhân võ viện toát ra khí thế, sau lưng uốn lượn bốn ma long ảo ảnh dài ba trượng.

Đây rõ ràng là một cao thủ chân khí cảnh tứ tầng!

Điều này khiến Liêu Văn Huy, Triệu Thung tu vi chân khí cảnh nhị tầng sao mà chịu nổi!

- Cha nó! Sao bốn công tử xui quá vậy!

Liêu Văn Huy kiềm không được muốn chửi thề, buồn bực suýt ói máu.

Trong đại cảnh giới mỗi tầng một cấp tu vi thì thực lực tổng thể sẽ thăng cao gấp đôi, dù là nguyên lực trong người, sức mạnh thân thể hay tinh thần lực đều tăng cao đồng bộ.

Hơn nữa mỗi tầng một cấp không phải tương đương một thêm một đơn giản như vậy, nếu không ra ngoài ý muốn thì đệ tử nhân võ viện đó có thể dễ dàng đá Triệu Thung, Liêu Văn Huy xuống lôi đài.

Đương nhiên đây không phải tuyệt đối, binh khí cùng chiến kỹ ưu khuyết điểm cũng cũng mang đến tác dụng cực kỳ quan trọng.

Liêu Văn Huy nhìn Triệu Thung, biểu tình chần chờ, hỏi:

- Làm sao đây?

- Đã đến nước này còn có thể làm sao? Liều mạng!

Triệu Thung vẻ mặt dứt khoát, tùy tay kêu gọi một thanh bảo kiếm màu xanh, bắt chấp tất cả xông lên.

Liêu Văn Huy thấy binh khí của tgg thì mắt sáng ngời:

- Nhất phẩm huyền bảo? Hắc hắc! Tốt!

Gã cũng kêu gọi một trường đao sáng loáng nhất phẩm huyền bảo, xông lên.

Gia tộc đằng sau lưng hai người vì khiến cho họ có thứ bậc tốt mà không chút keo kiệt chia cho họ huyền bảo để làm vũ khí cuối cùng.

Nhưng giờ phút này, đối diện cao thủ chân khí cảnh tứ tầng, hai người không dám giấu nghề, nếu không chuẩn bị tốt thần binh thì e rằng không có cả đất dùng võ đã bị đuổi xuống lôi đài.

Nhưng mà hai người mới nhúc nhích thì ma khí viện Triệu Đồng, Lữ Tranh, Lữ Vành. Trịnh Nguyên Kiệt thiên võ viện. Đông Phương Trác thương võ viện không hẹn mà cùng vọt tới bên này, ai nấy vẻ mặt giấu cợt.

Thậm chí còn cười nhạo Phong Liệt đứng ở dưới đài.

Cùng lúc đó, một số người đệ tử viện phái có nhân số cực ít khác cũng chia ra đem Triệu Thung, Liêu Văn Huy làm mục tiêu thứ nhất.

Cũng hết cách, đệ tử ám võ viện ít người nhất, tu vi của hai người Triệu Thung không tính cao, ai đều biết tìm quả hồng mềm mà bóp chứ, không chọn họ thì chọn ai?

Hiện giờ tình huống chính là giải quyết một người viện phái thì thứ bậc của viện phái mình sẽ tăng cao một cấp, có sao mà không làm!

Bên dưới đám đệ tử ám võ viện Phong Liệt nhìn thấy tình hình này thì lòng trầm xuống, thở dài thườn thượt.

Khi cuộc chiến xếp hạng kéo mở màn che thì trên Bàn Long Phong, Chiến Thiên Ma Vương và các viện chủ viện phái như Lãnh Phi Hồng đang tiếp đãi hai tập khách mặc trang phục màu bạc và màu xám.

Nhìn từ quần áo không khó đoán ra họ đến từ Minh Long giáo và Ngân Long giáo, hơn nữa Chiến Thiên Ma Vương đích thân chiêu đãi đã nói lên thân phận bọn họ không đơn giản.

Trong đó 'Vô Khuyết sư huynh' mà Phong Liệt từng chú ý đang đứng đằng sau lưng một ông lão ngân long huyết mạch, nghe các vị cường giả đối thoại, từ xa nhìn xuống cuộc dưới bên dưới, khuôn mặt điển trai bình tĩnh chỉ có đáy mắt là lóe lên tia xem thường.

Thiên Long Thần Triều hùng cứ đất đai mệnh mông chính giữ địa lục, cũng là một đế quốc lớn trên Long Huyết đại lục, chấp chưởng đế quốc trên danh nghĩa là một gia tộc cực kỳ bí ẩn...hoàng gia.

Gia tộc này cổ xưa mà bí ẩn, địa vị cao cả, từ xưa đến nay luôn ở đỉnh thế nhân, nhìn xuống thiên hạ thương sinh, địa vị trên cả mười chân long giáo phái đại lục.

Hoàng gia mỗi cách ba trăm năm sẽ phái ra một vị tộc nhân chấp chưởng ngôi báu hoàng đế Thiên Long Thần Triều, nhưng hoàng đế này chỉ là hư danh mà thôi.

Tất cả chuyện thường ngày ở Thiên Long Thần Triều đều do mười ba vị lệnh chủ ẩn sau màn dưới tay hoàng đế xử lý.

Có thể tưởng tượng mười ba vị lệnh chủ cùng chưởng quản một thần triều khổng lồ mấy trăm vạn dặm lãnh thổ, quản lý các loại tài nguyên, chúa tể vận mệnh hàng ức vạn chúng sinh, trình độ quan trọng không cần nói cũng biết.

Mười ba vị lệnh chủ này do người từ mười chân long giáo phái đại lục đảm nhiệm, có thể nói họ mới là hoàng đế thật sự của Thiên Long Thần Triều.

Mà lần này người Minh Long giáo, Ngân Long giáo đến tụ hợp với Chiến Thiên Ma Vương là bởi bàn bạc một sự kiện quyền lợi biến kinh thiên.

Bởi vì ba ngày trước một vị lệnh chủ đến từ Kim Long giáo lúc luyện công đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, chết bất đắc kỳ tử, thế là trống một cái ghế lệnh chủ.

Ma Long giáo, Minh Long giáo, Ngân Long giáo là phe đối địch với Kim Long giáo nên đương nhiên không hy vọng thấy vị trí này lại bị Kim Long giáo bổ sung.

Nhưng khi bàn việc để ai trám vào thì ba giáo phái luôn cùng tiến cùng lùi có ý kiến khác nhau.

Một người đàn ông trung niên tóc trắng lông mày trắng, khí vũ hiên ngang lạnh lùng nói với Chiến Thiên Ma Vương:

- Chiến Thiên, người ngay thẳng không nói tiếng lóng, trong mười ba lệnh chủ thì các người đã chiếm hi vị trí, lần này Kim Long giáo lùi ra vị trí, cơ hội của Ma Long giáo các người rất nhỏ bé, không bằng trực tiếp tiến cử Ngân Long giáo chúng ta, điều kiện tùy tiện người ra!

Người này là trang chủ của Ngân Long sơn trang thuộc Ngân Long giáo, cũng là đồng bào đệ đệ của Ngân Long giáo, Thủy Trảm Vân. Địa vị của gã trong giáo có thể nói là dưới một người trên vạn người, nắm vận mệnh của vô số người.

Thủy Trảm Vân vừa dứt lời thì một thanh niên mặc áo xám xuất thân từ Minh Long giáo cười khê nói:

- A, Thủy huynh, Minh Long giáo chúng ta cũng muốn vị trí này. Nếu hai giáo các người có thể cùng tiến cử Minh Long giáo chúng ta, điều kiện cũng là tùy các người ra, cho dù các người muốn danh ngạch đóng giữ thiên long vực cổ chiến trường cùng bàn lại được! Thế nào?

Thanh niên dáng vẻ lười biếng này là phó giáo chủ của Minh Long giáo, Hoang Sơn. Trông gã khoảng hai mươi mấy nhưng đôi mắt sâu thẳm tang thương rất khó che giấu, rõ ràng là lão yêu nghiệt không biết đã sống bao nhiêu năm.

Đối với ý đồ của Ngân Long giáo, Minh Long giáo, Chiến Thiên Ma Vương sớm nắm rõ trong lòng bàn tay, nhưng lệnh chủ thiếu người thì Ma Long giáo cũng không muốn từ bỏ.

Đặc biệt là Ma Long giáo luôn có quan hệ thân thiết với người ngồi trên ngôi báu hoàng đế Thiên Long Thần Triều hơn người khác chút.

Vì vậy dù mười ba lệnh chủ đã có hai vị đến từ Ma Long giáo nhưng không phải không thể lấy vị trí thứ ba.

Thoảng chớp ba phương đều giữ ý kiến của mình, rơi vào trạng thái giằng co.

Giờ phút này, so đấu trên lôi đài bên dưới đã vào chính đề, những thiên tài mười tám viện phái đã nổi máu lên rồi.

- Hừ! Dám xuống tay với lão tử trước hả? Các người đúng là mù mắt chó!

Đệ tử nhân võ viện duy nhất thấy Triệu Thung, Liêu Văn Huy cùng xông lên thì chẳng những vẻ mặt không giận mà còn tràn đầy khinh thường.

Liêu Văn Huy, Triệu Thung dứt khoát vùng binh khí tấn công.

Hai người đã phát hiện sau lưng có đám sói đang chờ, bây giờ cần gấp nhất là mau chóng giải quyết tên này, nếu không thì ngồi vững vị trí số một đếm ngược rồi.

Xoẹt!

Keng!

Hai tiếng xé gió vang lên, hai thất luyện đen sắc bén không gì sánh được chém hướng đệ tử nhân võ viện, uy thế bất phàm.

Liêu Văn Huy, Triệu Thung đều là hạng đánh bại vô số đối thủ mới đi tới nước này, thực lực không là giả. Hơn nữa họ vừa lên đã sử dụng huyền bảo thần binh và chiến kỹ tuyệt học của mình, phải một kích tất trúng.

302. Chương 343: Bị Loại.

Xoẹt xoẹt!

Đệ tử nhân võ viện sử dụng đôi mũi nhọn nanh sói, thấy kiếm cương của hai người ập đến thì mắt lóe tia sáng lạnh, hai cây gai trong tay thoảng chớp đánh ra màn sáng bạc chói mắt, tiêu trừ thế công của hai người.

Gã đột nhiên nhảy lên, hét lớn một tiếng:

- Mai hoa thất tịch chiếu!

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh hoàng của Liêu Văn Huy, Triệu Thung, hai cây gai trong tay người này bắn bảy đóa hoa mai bạc sống động, trong hoa mai ẩn chứa uy thế khiến hai người sợ hết hồn.

Liêu Văn Huy trợn to mắt, kiểm không được kinh kêu:

- Địa cấp chiến kỹ... Tiểu thành? Cha nó!

Nếu đệ tử nhân võ viện này chỉ có tu vi là chân khí cảnh tứ tầng thì có lẽ hai người còn có phần thắng, nhưng gã thi triển ra ngưng khí thành hình tiểu thành địa cấp chiến kỹ, trong phút chốc Liêu Văn Huy, Triệu Thung đều tuyệt vọng.

Tiểu thành cảnh giới địa cấp chiến kỹ, đây chính là ít nhất có thể phát huy gấp mười lần sức chiến đấu của bản thân!

Vượt cấp tập sát đều dễ như trở bàn tay, huống chi là đối phó với một đối thủ không bằng mình?

Kinh sợ teo tim, hai người Triệu Thung không rảnh nghĩ đến tấn công nữa, giữ cái mạng quan trọng hơn. Hai người đều điên cuồng vận chuyển nguyên lực toàn thân, rót vào cao cấp linh bảo chiến giáp ngoài người.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Ngay sau đó, bảy đóa mai bạc đánh vào trước ngực hai người, vang lên tiếng nổ, tạc nát quần áo của hai người.

Triệu Thung, Liêu Văn Huy như là điều đứt dây bay ra sau, ở không trung học bãi máu.

Đệ tử nhân võ viện vung ra một kích xng thu lại hai gai, trên mặt là nụ cười khinh thường, dường như không đặt họ và mắt.

Tiếp theo đối với hai người Triệu Thung lại là họa vô đơn chí.

Ở trên không trung còn chưa đáp xuống đất, Triệu Thung bỗng cảm thấy mình bị khí thế mạnh mẽ tỏa định làm tim gã rút cái bịch.

Gã chưa kịp tìm hiểu thì một long ảnh khí thế bàng bạc uốn lượn mạnh đung vào lưng.

Ầm!

Một tiếng nặng nề.

Thân thể Triệu Thung như cái túi rách bay xuống lôi đài, sao đó *bùm rầm* té xuống đất, ngất xỉu, từ đầu đến cuối không thấy rõ bị ai đá xuống.

Trên lôi đài, Đông Phương Trác nhẹ vung đại kích, khiêu khích cười với Phong Liệt đứng bên dưới rồi xong vọt hướng Liêu Văn Huy.

Nhưng không cần gã ra tay, Liêu Văn Huy đã bị Trịnh Nguyên Kiệt, Triệu Đồng, Lữ Tranh, Lữ Vành liên hợp đánh tả tơi, vội vàng nhận thua, sau đó khập khiễng đi xuống lôi đài.

Lúc trước chỉ một chớp mắt gã đã ưn mấy chục trọng kích, ngay cả cao cấp linh bảo chiến giáp trên người cũng nát thành phán, xương cốt khắp người vỡ vụn, thật sự không còn sức chiến đấu. Gã mới đi xuống lôi đài thì vô lực ngã quỵ.

Giữa không trung đúng lúc vang giọng của Lý Thiên Ký.

- Ấm võ viện, hạng thứ mười tám!

Oa!

Bên dưới ngàn vạn đệ tử cùng cười vang, đám đệ tử ám võ viện sắc mặt cực kỳ khó xem, ngay cả Lãnh Phi Hồng trên Bàn Long Phong cũng thấy mất hết mặt mũi.

Từ đây ám võ viện số một đếm ngược lại đứng vững, lần nữa trở thành trò cười cho mười bảy viện phái khác.

Phong Liệt lạnh nhạt nhìn trên đài, nhẹ mắt. Trong lòng hần hơi hối hận, lúc đó ở trên Tử Dương Sơn sao không xử lý Đông Phương Trắc đáng ghét này.

- Mấy người đi lên nâng Liêu Văn Huy, Triệu Thung trở về!

Phong Liệt sai bảo sau lưng.

Mấy đệ tử nghe lời đi ra, chạy vội lên đài công Liêu Văn Huy, Triệu Thung ngắt xỉu xuống.

Việc đã đến nước này, các đệ tử ám võ viện đều giảm hứng thú, rất là chán nản.

Giải quyết xong hai người ám võ viện, cuộc tranh giành giữa mười bảy viện phái khác chính thức trình diễn, bắt đầu màn thi đấu cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ ăn tôm tép. Thịnh thoảng có người bị đánh xuống đài, trận so đấu cực kỳ kịch liệt.

Một ông lão ngân long huyết mạch ngồi ngay ngắn hỏi Thủy Vô Khuyết đứng sau lưng mình:

- Vô Khuyết, người thấy bọn họ ra sao?

Thủy Vô Khuyết ngẫm nghĩ, ôn hòa nói:

- Bẩm lão tổ, bọn họ không tệ lắm, cũng xứng là nhân tài thế hệ trẻ.

Ông lão thần nhiên nói:

- A? Nói vậy là bọn họ không bằng người?

Nhân tài thế hệ trẻ chỉ vển vển xưng hùng giữa người trẻ tuổi mà thôi, Thủy Vô Khuyết thì dù là tuổi trẻ lại sớm có năng lực tranh phong với cao thủ thế hệ trước.

Thủy Vô Khuyết cung kính đáp:

- Đúng vậy thưa lão tổ!

Trong giọng nói của gã tràn đầy tự tin, dường như khinh thường che giấu.

Hai người nói chuyện không lớn tiếng nhưng người xung quanh đều là đứng trên đỉnh cao tất nhiên nghe rõ ràng.

Cao thủ Ma Long giáo, Minh Long giáo liếc mắt nhìn Thủy Vô Khuyết, bên trong ánh mắt có ý thăm dò, dường như đang tìm hiểu thiếu niên này là cuồng vọng hay tự tin.

- A?

Thủy Trảm Vân ngoái đầu nhìn Thủy Vô Khuyết, bỗng con ngươi sau tròng mắt sáng, có một ý định hay nổi lên trong lòng gã.

Trầm ngâm một lát sau Thủy Trảm Vân cười khẽ nói:

- Chiến Thiên, nếu ba chúng ta đều không muốn từ bỏ, lại không định để Kim Long giáo chiếm lợi thì bốn tọa có một đề nghị.

Chiến Thiên Ma Vương nhượng mày nói:

- Ồ? Nói nghe thử.

Thủy Trảm Vân nói:

- Hôm nay vừa lúc là ngày thế hệ trẻ Ma Long giáo các người đại tái, tin tưởng ở trên lôi đài đều là tinh anh thiên tài trẻ tuổi Ma Long giáo. Bốn tọa có niềm tin với thằng bé Vô Khuyết này, không bằng hôm nay chúng ta có cuộc đi, hôm nay chỉ cần trong thế hệ trẻ của Ma Long giáo các người có ai thắng được Vô Khuyết thì bốn tọa nguyện ý vô điều kiện ủng hộ Ma Long giáo các người. Nếu ngược lại thì các người làm tương tự, sao hả?

- A?

Thủy Trảm Vân vừa dứt lời thì xung quanh mười mấy cao tăng ba đại giáo phái nắm giữ thực quyền về mặt ngân ngò, ánh mắt rơi vào người Thủy Vô Khuyết, đều muốn tìm hiểu tại sao Thủy Trảm Vân tin tưởng như vậy.

Hình như Thủy Vô Khuyết cũng ngoài ý muốn trước đề nghị của Thủy Trảm Vân, nhưng ngay ra một lúc rồi gã hồi phục lại bình tĩnh thông dong. Đối mặt các vị cao thủ xem xét, biểu tình gã thần nhiên không chút kinh sợ.

Chiến Thiên Ma Vương, Lãnh Phi Hồng, Hoang Sơn Minh Long giáo, cùng với các viện chủ có mặt đều là cao thủ từ thần thông cảnh trở lên, bây giờ họ không khó thấy ra Thủy Vô Khuyết, thiếu niên khí chất bất phàm chưa đủ hai mươi tuổi mà tu vi đã đạt đến chân khí cảnh tứ tầng.

Tư chất như vậy đúng là xem như nổi bật trong thế hệ trẻ, nhưng trừ điều đó ra mọi người không thấy có chỗ nào phi phàm nữa, Thủy Trảm Vân lấy đâu ra niềm tin như vậy.

Mọi người nhìn nhau.

Thấy đám Ma Long giáo về mặt do dự, Thủy Trảm Vân giễu cợt hỏi:

- Ha ha, như thế nào? Không lẽ Chiến Thiên người không tin vào thế hệ trẻ Ma Long giáo của mình ư?

Nhưng cao tăng Ma Long giáo có mặt đầu là lão yêu quái sống mấy trăm năm, không ai ngu ngốc, vấn đề mặt mũi không quá xem trọng, đâu dễ bị Thủy Trảm Vân châm chọc dặt mũi?

Giờ thấy Thủy Trảm Vân tự tin như vậy thì họ lo ngại bên trong có trá, lòng do dự.

- Ha ha ha ha! Tốt! Đề nghị này không tệ! Nhưng vấn đề này sao có thể thiếu Minh Long giáo chúng ta?

Không đợi Chiến Thiên Ma Vương đáp lời, bên kia phó giáo chủ Minh Long giáo, Hoang Sơn bỗng cười to.

Gã nói với thiếu niên đứng sau lưng mình thân hình mảnh khảnh, mặt tái nhợt như xác chết:

- Thi Lâm, hôm nay người có tự tin tranh một hơi cho vi sư không?

Thiếu niên dùng thanh âm hơi khàn nói:

- Đồ nhi nhất định sẽ không làm sư tôn thất vọng!

Nói rồi thiếu niên dùng trông trắng mắt liếc Thủy Vô Khuyết, trong mắt trừ lạnh như băng ra không còn tình cảm gì.

303. Chương 344: Đại Hiện Thần Thông.

- A? Hẳn là người Thi gia?

Chiến Thiên Ma Vương lòng máy động, nhìn kỹ hơn thiếu niên như cái xác.

Mấy người khác cũng bị rung động, ngay cả Thủy Trảm Vân trên mặt không còn nụ cười mà trầm trọng.

Người ở đây không ai xa lạ gia tộc bí ẩn khó lường Thi gia trong Minh Long giáo.

Tục truyền rằng tất cả người Thi gia đều là sinh ra từ bụng người chết, cụ thể làm thế nào thì không ai biết, có thể nói trong gia tộc này tất cả mọi người đều ở giữa sinh tử, gọi họ là xác sống cũng không quá đáng.

Khi bọn họ thức tỉnh mình long huyết mạch, chẳng những tu luyện siêu nhanh mà nguyên lực tinh thuần khiến người ghen tỵ muốn chết, trong người tràn ngập đều là tử khí cực kỳ tinh thuần, người thường nếu dính phải một chút thì sẽ biến thành cái xác lạnh băng.

Lúc này tất cả đều nhìn ra, thiếu niên Thi Lâm trước mắt cũng là có tu vi chân khí cảnh tứ tầng, tuổi tác không lớn.

Nhưng bởi vì bẩm sinh, tử khí trong người thiếu niên xác sống mức độ tinh thuần không kém gì mình long võ giả hậu kỳ thần thông cảnh.

Thủy Trảm Vân ánh mắt chớp lóe, lại cười khẽ nói:

- Ha ha, Hoang Sơn, không ngờ Minh Long giáo các ngươi còn có hạt mầm tốt như vậy. Nhưng không biết thể hệ trẻ Ma Long giáo có nhân tài ưu tú gì không?

Dường như thiếu niên xác sống của Minh Long giáo không khiến gã chú ý, có thể thấy gã cực kỳ tin tưởng vào Thủy Vô Khuyết.

Thoáng chốc người xung quanh đều im lặng. Hoang Sơn, Thủy Trảm Vân, tất cả mọi người dần đưa ánh mắt vào Chiến Thiên Ma Vương vẻ mặt thản nhiên, hình như là chờ đợi ý kiến của địa chủ.

Bây giờ trên lôi đài đại chiến đang trình diễn khí thế ngất trời. Từng tinh anh cao thủ trẻ tuổi thi triển thần thông, kinh phong gào thét, kiếm khí tung hoành, bên dưới đài tiếng kêu gào vang tận trời xanh, không khí tăng vọt.

- Chiến long bác thiên thức!

Một tiếng quát khê vang lên, thoáng chốc thân cùng kích hợp nhất, hóa thành một long nhr bay lên trời mạnh đung vào đệ tử địa võ viện cùng là chân khí cảnh tam tầng.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Đệ tử địa võ cầm xiềng xích bị chấn thành mấy khúc, thân thể gã như túi rách rớt xuống đài cao, ngực lõm sâu.

Lý Thiên Ký cao giọng quát:

- Địa võ viện, hạng mười hai!

....

Bên kia, lấy Lý Phong dẫn đầu, đám đệ tử ma khí viện đang bao vây bốn đệ tử độ võ viện.

Triệu Đồng, Lữ Tranh, Lữ Vành, mười mấy người như một đám sói đói, mặt treo nụ cười tàn khốc, tay cầm binh khí điên cuồng vung, từng kiếm quang chói mắt giáng xuống bốn người trước mặt, khiến họ chỉ có nước chần, nguy cơ trập trùng, rất là chật vật, thất bại cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Tay trái của Triệu Đồng đã bị Phong Liệt phế, giờ nới vào một móc sắt bạc nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện móc sắt rõ ràng là tam phẩm huyền bảo, toát ra hơi thở nguy hiểm.

Từ một giây nào đó, Triệu Đồng biểu tình độc ác, móc sắt tay trái bỗng bắn ra, xẹt qua không trung.

Ngay sau đó có tiếng hét thê lương vang lên, cánh tay trái của một đệ tử độ võ viện đứt lìa, máu bắn đầy.

Triệu Đồng mừng rỡ, định thêm một kích lấy mạng gã thì nghe sau lưng Lý Phong không nhúc nhích chột phát ra tiếng mất kiên nhẫn:

- Đều tránh ra, để ta!

Tiếng nói vừa dứt, chưa đợi đám Triệu Đồng kịp phản ứng thì một cái bóng mờ cực kỳ nhanh xong tới bốn người.

Cái bóng nhanh đến gần như không thấy quay quanh bốn đệ tử đạo võ viện rồi trở lại, thản nhiên đứng ở trong sn như là không làm chuyện gì.

Nhưng ngay sau đó, bốn người kia đột nhiên phát ra tiếng hét thê lương khiến người rợn tóc gáy.

Mọi người kinh sợ nhìn lại thì thấy trên thân bốn người có mấy chục lỗ máu xuyên thủng đang phun ra máu.

Sau đó bốn người cùng hôn mê ngã xuống đất, hình ảnh này đột ngột khiến người da đầu mát lạnh.

- ...

Một góc khác, Long Khuynh Vân mặc nam trang đang bị ba đệ tử thanh võ viện bao vây, đều có tu vi chân khí cảnh tam tầng, sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ.

Chốc lát sau kiên võ viện ỷ vào còn nhiều người, chủ động đến bao vây đệ tử thanh võ viện. Nhưng ai ngờ ba người kia luyện bộ địa cấp hợp kích thuật của thanh võ viện luyện đến chí thành, uy lực mạnh mẽ, thể không thể đỡ.

Chỉ vài giây sau, trừ Long Khuynh Vân ra còn lại bảy đệ tử kiên võ viện, ba gò Tề Xương Vô đều bị đá xuống lôi đài, tình hình hai bên nghịch chuyển hoàn toàn.

- Thiên địa nhân hợp nhất... Vô cực càn khôn phá!

Ba người cùng hét lên, ba bốn người kết hợp thành cơn lốc mạnh mẽ thổi quét hướng Long Khuynh Vân, thể công mạnh mẽ đủ khiến cao thủ sơ cấp cường khí cảnh tim đập nhanh.

Trên khuôn mặt tuyệt đẹp của Long Khuynh Vân không có biểu tình, đôi mắt đẹp kiêu ngạo nhìn bão tố đến gần, miệng khẽ quát:

- Thiên chấn!

- Grao!

Một tiếng rỗng ngăm, một chân long ảo ảnh dần vòng quanh ở bên cạnh nàng uốn lượn gầm rống, thanh thể chấn thiên.

Giữa không trung vang lên một chuỗi chấn động *ong ong*, dưới chân nàng huyền thiết lôi đài bay lên thiết phán, hình ảnh này khiến ngàn vạn đệ tử dưới đài đều hoảng sợ biến sắc, tiếng kinh kêu vang dội.

Ngay sau đó, chỉ nghe ba tiếng hét thảm, bồ tát đen tối trước mặt Long Khuynh Vân mười trượng thì đất sụp ngói nát, ba bóng người chật vật rơi xuống đất, hộc bãi máu.

Nếu không phải Long Khuynh Vân nương tay thì có lẽ đã nghiền nát ba người này rồi.

Nàng bước chậm chậm đi ra phía trước, nhẹ nâng gót sen, một người một cước dễ dàng bị đá xuống lôi đài.

Làm xong những điều này, nàng từ từ giương mắt lên, có ý vô tình liếc Phong Liệt dưới đài, trong mắt có vẻ tiếu nuối.

- Thanh võ viện! Hạng mười sáu!

.....

Giờ phút này, trên lôi đài nhẹ nhàng nhất chính là thiên võ viện, bọn họ ỷ vào người đông thể mạnh, còn có Hồng Phi Dương, và ba cao thủ chân khí cảnh ngũ tầng áp trận, đi qua đâu như là gió cuốn mây tán dễ dàng đào thải đệ tử năm viện phái.

Thậm chí là ba mươi mấy đệ tử thiên võ viện từ đầu đến cuối không thiếu một người.

Bốn viện phái mạnh mẽ đều có ăn ý, chưa đến một khắc đã quét hết đệ tử mười bốn viện phái khác xuống lôi đài, không chút dây dưa.

Lúc này Phong Liệt nhìn tình hình trên đài. Hắn đều thấy thực lực của Long Khuynh Vân, Lý Phong, Hồng Phi Dương, Đông Phương Trác, lòng thâm chấn kinh.

không chút nghi ngờ, bốn người này đều là cao thủ thật sự thể hệ trẻ.

Long Khuynh Vân có đại thần thông gần như cần quét địch thủ thể hệ trẻ.

Lý Phong có phong thần thể, tốc độ có thể xưng là đệ nhất, phối hợp với chủy thủ cứng rắn vô cùng, không ai ngăn chặn được.

Hồng Phi Dương lại có hai thức địa cấp chiến kỹ luyện chí thành đến đỉnh, ngộ tính mạnh mẽ hiếm thấy.

Mặc dù Đông Phương Trác kém một ít nhưng không biết có phải là ảo giác, Phong Liệt cứ thấy trong người tiểu tử này có quái dị khiến hắn không dám dò xét.

Hắn kinh ngạc và chú ý mấy người này hơn, tránh cho sau này gặp họ thì lật thuyền trong mương, dù sao hắn cùng mấy người kia quan hệ không tốt lắm.

Tiếp theo là cuộc chiến đỉnh cao giữa bốn viện phái.

Nói thật ra phải là cuộc chiến xếp hạng giữa mấy cao thủ trẻ tuổi.

Mặc dù bốn viện phái còn sót lại không nhiều người nhưng đối với cao thủ như Long Khuynh Vân, Lý Phong, Hồng Phi Dương thì chênh lệch số lượng đã không là vấn đề lớn.

Nhưng ngay lúc đó, bỗng nhiên trước ánh mắt chăm chú của mọi người, một thiếu niên tuần tú mặc trang phục bạc của Ngân Long giáo, và một thiếu niên như xác sống mặc đồ màu xám bay lên lôi đài, khiến ngàn vạn đệ tử ngẩn ra, không hiểu ra sao.

- Ủa? Người Ngân Long giáo, Minh Long giáo vào tham gia náo nhiệt làm gì?

304. Chương 345: Chấn Kinh (1)

- Ủa? Người Ngân Long giáo, Minh Long giáo vào tham gia náo nhiệt làm gì?

- Đúng rồi đó! Hai người này từ đâu ra vậy? Không lẽ đến quây? Hừ! Đúng là tội đáng muôn chết!

- Oa! Tên đó là ngân long võ giả nha! Thật đẹp trai! Lão nương sớm muốn tìm ngân long võ giả đẹp trai để song tu, nhưng không biết kỹ thuật của tiểu tử này ra sao? Ừm, nếu kỹ thuật không tốt cũng chẳng sao, lão nương có thể tự tay dạy hắn!

- Cái tên xác sống đó thật ra là người chết hay sống vậy? Cha nó! Hắn là minh long võ giả? Quá buồn nôn rồi đi?

- ...

Lúc này dưới đàn ngàn vạn đệ tử nhìn hai thiếu niên đột nhiên xuất hiện đều rất kinh ngạc, tiếng bàn tán xôn xao.

Phong Liệt mắt sáng lên, hắn phát hiện ngân long võ giả đó chính là 'Vô Khuyết sư huynh' của Ngân Long giáo mà hắn chú ý.

Hắn có dự cảm tiếp theo sẽ là màn kịch hay.

Hai thiếu niên này bộ dạng khoảng hai mươi tuổi, thiếu niên mặc trường bào bạc, diện mạo tuần tú, vóc dáng cao ráo, mặt mang nụ cười như có như không, cho người một loại cảm giác dễ dàng thân cận nhưng lại kiêu ngạo.

Một thiếu niên mảnh khảnh khác mặc áo xám, mặt trắng bệch, toàn thân tử khí nặng nề, thậm chí đôi mắt như cá chết trắng bệch, bị gã nhìn một cái thì lòng run sợ. Nếu tiểu tử này nằm trên mặt đất chắc chắn sẽ dễ dàng khiến người xem thành cái xác, không cần hóa trang chút nào.

Hai thiếu niên kia chính là Thủy Vô Khuyết, Thi Lâm, hai người xuất hiện trên đài chính là vì đề nghị của Thủy Trảm Vân đã được Chiến Thiên Ma Vương chấp nhận.

Hai người vừa lên đài liền phóng ra khí thể chân khí cảnh tứ tầng, cùng lúc đó khí thể nguyên thủy trong suốt và thi khí đậm đặc tràn ngập trong trời đất.

Bốn ảo ảnh ngân long bạc, và tử khí vòng quanh ảo ảnh minh long uốn lượn gầm rống sau lưng hai người, cực kỳ bắt mắt, khiến nhiều đệ tử cấp thấp chưa thấy qua quen mặt tròn to mắt, mặt đầy tò mò.

Trên đài Long Khuynh Vân, Lý Phong, Hồng Phi Dương, đám người này đều không tự chủ được dừng bước chân, liếc mắt hai người, biểu tình nghi hoặc nhìn Lý Thiên Ký trên không trung.

Nhưng bây giờ Lý Thiên Ký cũng rất kinh ngạc, gã nhú mày, định đá hai người xuống lôi đài ngay nhưng tiếp theo người bỗng khựng lại, vì thanh âm của Chiến Thiên Ma Vương truyền vào tai gã.

Lý Thiên Ký ở trên không trung giật mình một lát, rốt cuộc hiểu đầu đuôi câu chuyện, theo đó thanh âm của hắn lan tràn trên không trung.

- Các vị đồng môn! Hai vị thiếu niên tuấn kiệt này là Thủy Vô Khuyết đến từ Ngân Long sơn trong của Ngân Long giáo, Thi Lâm của Minh Long giáo!

- Lệnh của tôn giáo chủ địa nhân! Hai người này tham gia cuộc chiến đấu tiếp theo nhưng sẽ không vào xếp hạng! Nếu ai có thể đánh bại một trong hai người này thì giáo chủ đại nhân sẽ ban cho người đó thất phẩm ma long lệnh, linh chức quyền cấp trưởng lão, ban cho một viên đẳng long, năm mươi vạn long tinh, đặc biệt cho phép tu tập ma khí viện thiên cấp chiến kỹ ‘Ma long tham thảo tam thức’! Tiếp theo...tiếp tục so đấu!

- Ô!!!

Lý Thiên Ký vừa dứt lời thì không gian vang lên tiếng hít thở dồn dập, ngàn vạn đệ tử như biến thành con thỏ đỏ rực.

Bây giờ mọi người nhìn hướng Thủy Vô Khuyết, Thi Lâm thì như nhìn thấy hai tuyệt sắc thiếu nữ cõi không còn mảnh vải, đang quyến rũ dụ dỗ người, ngay cả cái người như xác sống kia cũng biến rất đáng yêu.

Thất phẩm ma long lệnh!

Đẳng long đan!

Năm mươi vạn long tinh!

Thiên cấp chiến kỹ ‘Ma long tham thảo tam thức’!

Bốn điều kiện này có sức hấp dẫn thật là không thể tưởng tượng, ngay cả Phong Liệt con mắt cũng nhìn trừng trừng, tim bỗng đập nhanh hơn.

Đối với thất phẩm ma long lệnh và năm mươi vạn long tinh thì hắn không mấy để trong lòng, nhưng đẳng long đan cực kỳ khó được, dù có long tinh cũng không mua được thứ tốt đó, đặc biệt cho phép tu tập ‘Ma long tham thảo tam thức’, phần này Phong Liệt cực kỳ mong muốn.

Tục truyền rằng đẳng long đan khiến long võ giả khi đột phá đại bình cảnh cương khí cảnh thì tăng tám phần xác suất thành công, giá trị của nó so với ngưng nguyên đan cách biệt một trời một vực như trời và đất.

Một khi được đặc biệt cho phép tu tập ‘Ma long tham thảo tam thức’ thì từ nay hắn có thể quang minh chính đại thi triển thiên cấp tuyệt học, không còn lo lắng gì nữa.

Giờ phút này, Phong Liệt cực kỳ hối hận, thậm hận mình đã bỏ lỡ việc lớn, lúc trước nếu ngoan ngoãn tham gia đại tái thì chẳng phải bây giờ cũng có cơ hội nhúng tay rồi ?

Đáng tiếc không có bán thuốc hối hận, Phong Liệt chỉ có nước khóc mếu, quy tắc so đấu không thể phẩy, chỉ đành tự nhận mình xui.

Chẳng những là Phong Liệt, trên đài Long Khuynh Vân, Lý Phong và tất cả thiên tài tinh anh trên đài đều kiềm không được mắt sáng rỡ, ai nấy đều hơn hớn.

Nhưng khi mọi người lại lần nữa chú ý đến tu vi của Thủy Vô Khuyết, Thi Lâm thì con mắt lóe sự tham lam giảm vài phần, ngược lại thêm phần nghiêm trọng.

Cao thủ chân khí cảnh tứ tầng, không phải ai cũng có thể đối phó.

Nhưng có trọng thưởng thì tất nhiên sẽ có dũng phu!

Lý Thiên Ký dứt lời không lâu sau thì sau lưng Thi Lâm cách không xa có một đệ tử thiên võ viện tu vi chân khí cảnh tứ tầng do dự một lúc rồi bỗng dẫn đầu làm khó dễ.

- Để ta thử xem! Hắc!

- Thiên cực vô ảnh thảo!

Thiếu niên này hét lớn một tiếng, sau lưng thoáng chốc hiện ra bốn ma long ảo ảnh dài ba trượng, chỉ thấy hai tay gã thành hình vuốt đột nhiên nhảy lên, mạnh chớp hướng Thi Lâm cách ba trượng. Không trung vang tiếng xé gió *vèo vèo*, uy thế bất phàm.

Bây giờ đôi tay gã toát ra hơi thở ăn mòn đậm đặc, chính là ma nguyên lực đặc biệt của ma long võ giả.

Phong Liệt dưới đài thấy vậy trong lòng máy động, lập tức đón ra kinh nghiệm chiến đấu của thiếu niên chắc cũng phá phong phú, hiểu được ưu thế của ma long võ giả.

Ma long võ giả đánh nhau đa số sẽ không cố ý ngưng tụ nguyên lực tính ăn mòn, bởi vì nguyên lực trong thân thể đối phương có thuộc tính xấp xỉ, đều có thể hòa tan nhau, ra sức lực mười phần cũng không được gì cả.

Nhưng hơi thở có tính ăn mòn này đối với huyết mạch long võ giả đó có sức sát thương cực kỳ lớn, điều này không chút nghi ngờ.

Mắt thấy song trào của đệ tử thiên võ viện tới sau lưng Thi Lâm nhưng gã không có chút phản ứng, vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, thậm chí không liếc nhìn một cái.

Điều này khiến mọi người căng thẳng thần kinh, đố số hâm mộ cái tên kia may mắn đúng là cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt, nhặt được món hời.

Ầm!

Thanh âm trầm đục như đánh vào thuộc da vng lên, song trào của đệ tử thiên võ viện đánh vào lưng Thi Lâm, trong mắt mừng rỡ như điên, không ngờ dễ dàng đắc thủ như vậy!

Nhưng ngay sau đó, mắt gã trợn trừng.

Bởi vì gã nặng tay như vậy mà không thể khiến đối phương nhúc nhích một li, chẳng qua chấn áo khoác của Thi Lâm thành mảnh vụn, lộ ra linh bảo chiến y màu xám đen.

Điều này chứng minh nguyên lực của đối phương hùng hồn hơn xa gã ít nhất là gấp ba lần!

Tu vi của hai người khác nhau nhưng nguyên lực chênh lệch rất lớn, quá khiến người khó tin!

Bây giờ người Thi Lâm như đóng đinh trên mặt đất, gã chậm rãi quay người lại, mắt như người chết nhìn đệ tử kia, khiến người đó lòng run sợ, cũng khiến gã lập tức tỉnh dậy khỏi thần thờ.

305. Chương 346: Chấn Kinh (2)

- Nguy rồi !

Đệ tử thiên võ viện đó giật mình, không biết tại sao gã nảy ra dự cảm không hay, lập tức rút về đôi tay, nhoáng người lên thụt lùi.

Lúc này Thi Lâm không làm ra động tác gì, gã chỉ nhếch môi lộ ra nụ cười khó coi hơn cả khóc, mặc kệ đệ tử thiên võ viện rời đi.

Nhưng tiếp theo hình ảnh quái dị xảy ra!

Chỉ thấy đệ tử thiên võ viện đó lùi ra ba trượng rồi đột nhiên người khựng lại, rồi *bùm* một tiếng ngã xuống đất thoáng chốc không còn động tĩnh, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, không còn sức sống.

Bây giờ mọi người con người co rút, ai nấy kinh ngạc.

- Ô...đây là có chuyện gì?

- Tại sao người bị đánh không có chuyện gì, người ra tay ngược lại ngã xuống? Đây là công phu gì vậy?

- Không lẽ là trong truyền thuyết vô địch Kim Chung Tráo khiến lực lượng người bị phản ngược lại chục lần? A? Hình như công pháp này sớm thất truyền rồi sao?

- ...

Đường đường là một cao thủ chân khí cảnh tứ tầng vậy mà bỗng dưng ngã xuống!

Thoáng chốc mọi người bàn luận sôi nổi, trên mặt tràn đầy kinh ngạc và hoảng sợ.

Nỗi sợ hãi không biết mới là đáng sợ nhất, khi mọi người nhìn Thi Lâm thì ánh mắt đều lộ ra kiêng dè.

Đám tinh anh trên đài sắc mặt nghiêm trọng như có điều suy nghĩ.

Lúc này, mọi người dần cảm giác được hai tên đột nhiên nhảy ra cho mọi người phúc lợi hình như không dễ đối phó!

Lý Thiên Ký ngẩn ra rồi đột nhiên giáng xuống bên cạnh đệ tử thiên võ viện, vội vươn ra một bàn tay thăm dò thân thể của thiếu niên.

Ngay sau đó gã thăm giật mình.

Gã cảm giác rõ ràng trong người đệ tử thiên võ viện tràn ngập tử khí mệnh mỏng, sự sống rất là ít ỏi, chỉ sợ qua vài giây thì dù là thần tiên cũng không cứu được gã.

Lý Thiên Ký không dám chần chừ vội vàng liên tục vỗ vài chưởng lên người thiếu niên, buộc tất cả tử khí ra khỏi người khiến sự sống dần mạnh trở lại.

Vài giây sau, cảm thấy không còn gì đáng lo, Lý Thiên Ký phất tay quăng thiếu niên xuống lôi đài, gã lại trở lên không trung tiếp tục chú ý tình hình trên đài.

Phong Liệt nhìn hết hành động của Lý Thiên Ký, mặt như có điều suy nghĩ. Chợt lòng hấn mấy động.

“A? Đó là tử khí? Tử khí thật tinh thuần! Thi Lâm? Trừ phi...người Thi gia của Minh Long giáo?”

Trên đài hai huynh đệ Đông Phương Trác, Đông Phương Chiến liếc nhau, cùng gật đầu.

Ngay sau đó, hai người trầm giọng quát, kéo đại kích đột nhiên nhanh chóng vọt hướng Thủy Vô Khuyết, sau lưng huyền thiết kéo dài khe rãnh trên mặt đất và hỏa hoa đầy trời.

Đông Phương gia có địa cấp chiến kỹ riêng là ‘Chiến long bác thiên kích’, chiêu đầu là ‘Chiến long vẩy đuôi’.

Cách Thủy Vô Khuyết ngày càng ngaf thì khí thể hai người liên tục tăng lên, dần đạt đến mức độ kinh người, khí thể tăng gấp năm lần trở lên.

Giờ phút này, cách nghĩ của hai huynh đệ hoàn toàn giống nhau, nếu Thi Lâm quái dị đó không dễ đối phó thì tiểu tử ngân long huyết mạch chắc không biến thái như vậy chứ?

Hơn nữa, ngân long võ giả lực cương khí nguyên thủy sức sát thương kém xa ma nguyên lực ma long võ giả.

Cái gọi là ra tay chậm thì không có gì nữa, bây giờ có rất nhiều người nhìn chăm chăm Thủy Vô Khuyết.

- Giết!

Hai huynh đệ Đông Phương Trác, Đông Phương Chiến một người là chân khí cảnh tam tầng, một là chân khí cảnh nhất tầng, khí thể mạnh mẽ khiến người run sợ.

Hai người như hai con cuồng nộ bạo long chạy như điên, khí thể tăng cao, thân hình mơ hồ như gió, nhoáng lên vài cái đã vọt đến gần Thủy Vô Khuyết.

- Cuồng long bác thiên... Liệt thiên!

- Cuồng long bác thiên... Toái tinh!

Hai người cùng trầm giọng quát, không chút do dự thi triển tuyệt học riêng của mình, thành chi cảnh địa cấp chiến kỹ.

Đông Phương Trác nhân kích hợp nhất, chớp mắt hóa thành một ngọn gió to lớn cỡ ba trượng, khí thể phá núi sập đồi mạnh chém hướng Thủy Vô Khuyết. Khoảnh khắc dường như khung trời đều tách thành hai nửa, khiến ngàn vạn đệ tử dưới đài liên tục kêu hay, kích tình dâng trào

Đây là từ khi khai chiến tới nay lần đầu tiên Đông Phương Trác thi triển ra sức chiến đấu mười phần của mình. Làm đệ nhất cao thủ thế hệ trẻ của Đông Phương gia thậm chí là thương võ viện, thực lực của gã không hề giả dối.

Hơn nữa lúc này gã không có ý định thăm dò, vừa lên liền dốc sức ứng đối, thế phải một kích hủy diệt Thủy Vô Khuyết, có thể thấy gã rất muốn có phần thưởng của Chiến Thiên Ma Vương.

Đông Phương Chiến cũng không kém bao nhiêu, như là con hạc bay lên trời, vọt ra hơn mười trượng.

Sau đó đại kích đỏ rực trong tay cuồng múa, gã biến thành một sao băng đỏ xẹt qua

306. Chương 347: Thiên Cấp Chiến Kỹ.

- ‘Bích thiên tình nhật thập tam liên!’ Đi!

Thủy Vô Khuyết ánh mắt lạnh lẽo, khe quát, hai tay chậm rãi đẩy tới trước.

Phút chốc chỉ nghe giữa hư không phát ra một tiếng chấn khẽ *ong*, sau đó mười ba đóa ngân liên to lớn đột nhiên đánh hướng phong nhãn to lớn và sao băng lửa.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Ngay sau đó, ngân liên cùng phong nhãn, sao băng va nhau, tiếng gầm vang tận mây xanh liên tục vang lên, khiến ngàn vạn đệ tử lỗ tai ù vang, tinh thần khó giữ vững, há to mồm hoảng sợ.

Trên đài kinh khí cuồng bạo bắn ra bốn phía, cương khí loạn lưu hình thành từng đợt bã tổ cuốn đến dưới lôi đài, khiến đám đệ tử cấp thấp ngã trái ngã phải, liên tiếp thụ lùi.

Cùng lúc đó, hai tiếng hét thảm vang lên, hai bóng người đột nhiên bay ra khỏi quang điểm, như là sao băng bắn ra xa.

Đợi thể đi hết thì mọi người dần nhìn rõ diện mạo của hai người này, chính là Đông Phương Trác, Đông Phương Chiến lúc trước đại triển thần uy.

Nhưng lúc này hai người cực kỳ chật vật, trang phục trên người đều bạo thành tro bụi, tóc dài tán loạn, sắc mặt trắng bệch, liên tục học múa, ánh mắt lóe qua sự hoảng sợ khó mà che giấu.

Phụt phụt

Phụt phụt

Hai tiếng trầm đục qua đi, hai huynh đệ họ Trác bay vọt ra năm mươi trượng trực tiếp ngã xuống lôi đài, ngã trên mặt đất co giật không thôi, rõ ràng là không còn sức để chiến đấu nữa.

- Chuyện gì vậy? Đông Phương Trác và Đông Phương Chiến dễ dàng bị đánh bại như vậy?

- Cha nó! Tên mặt trắng ngân long này lợi hại quá!

- ...

Thấy tình hình này, ngàn vạn đệ tử đều trợn tròn mắt, thật lâu sau không tỉnh táo lại được.

Lúc này Thủy Vô Khuyết chỉ một kích đã đánh hai huynh đệ Đông Phương Trác, Đông Phương Chiến xuống lôi đài, khuôn mặt điển trai không có chút vui vẻ, dường như làm chuyện gì nhỏ bé không đáng kể.

Gã chậm rãi thu công lại, tiếp theo ánh mắt lạnh nhạt xẹt qua Lý Phong, Hồng Phi Dương, Long Khuynh Vân, có ý khiêu khích.

Lúc trước trên Bàn Long Phong gã đã sớm nhìn tình hình bên dưới rồi, hẳn có điều nhận biết thực lực của đám thiên tài này.

Trong mắt gã có tư cách cùng gã chiến đấu chỉ là ba người này mà thôi, nhưng ba người vẹn vẹn là có tư cách, chứ muốn thắng gã thì tuyệt đối không có khả năng.

Trên Bàn Long Phong, đám cao tăng Ma Long giáo kiềm không được hơi nhúu mày, âm thầm lo lắng.

Thi Lâm biểu hiện không đem đến bất ngờ, dù sao chỗ quái dị của Thi gia đa phần là tử khí khủng bố từ người họ.

Nhưng Thủy Vô Khuyết đã đem thiên cấp chiến kỹ luyện tới thành chi cảnh, điều này ra ngoài ý định của tất cả mọi người.

Hiện giờ trong ma khí viện không phải không có đệ tử trẻ tuổi tu luyện thiên cấp chiến kỹ ‘Ma long tham thảo tam thức’, giống như đám Lý Phong, Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng đều có tu luyện.

Nhưng những người này trừ Lý Phong mới nhập môn ra thì những người khác đến nay còn không tới được ngưỡng cửa, từ đó có thể thấy tu luyện thiên cấp chiến kỹ khó khăn cỡ nào.

Thủy Vô Khuyết bây giờ trẻ tuổi như vậy đã luyện ‘Ngân long hí liên kinh’ đến cảnh giới này, tư chất khiến người kinh thán.

Lúc này, Minh Long giáo Hoang Sơn cười khê nói:

- Ha ha! Thủy huynh, trách không được ngươi tự tin như vậy, tiểu tử Minh Long giáo của ngươi luyện thiên cấp chiến kỹ đến trình độ này, có phần thắng lớn lắm đây!

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng gã không có chút gì chán nản sẽ thua trận, bởi gã càng tin tưởng vào Thi Lâm hơn.

Thủy Trảm Vân lắc đầu, chỉ cười không nói, lòng thì thâm giễu cợt nghĩ.

”Hừ! Nếu Vô Khuyết chỉ có chút năng lực này thì sao bốn tọa phí nhiều miệng lưỡi dụ hai người vào bẫy? Dù thế nào thì vị trí lệnh chủ này Minh Long giáo ta đã ngồi một nửa rồi !”

Bây giờ lpháp bảo đứng sau lưng Chiến Thiên Ma Vương mắt lóe lên, bất giác nhìn hướng hàng đầu đám đệ tử ám vô viện bên dưới, nhìn Phong Liệt, lòng thầm do dự.

Lúc trước Chiến Thiên Ma Vương nói một câu xúc động tiếng lòng của Lãnh Phi Hồng: Trong mười bảy viện phái các ngươi, viện phái nào có thể thay bốn tọa thắng ván cược này thì vị trí lệnh chủ sẽ thuộc về viện phái đó.

Chỗ tốt lớn như vậy làm sao Lãnh Phi Hồng không động lòng được?

Đương nhiên Chiến Thiên Ma Vương nói những lời này không phải chơi thôi, vì lão biết rõ trong mười bảy viện phái có lẽ còn bồi dưỡng một ít thiên tài tinh anh.

Nhưng các viện phái sẽ không dễ dàng lộ ra những tinh anh đó, phải có ích lợi đủ sức nặng mới được.

Khi lão nói những lời này thì cố ý vô tình liếc Lãnh Phi Hồng, đầy ẩn ý.

.....

Dưới lời đài ngàn vạn đệ tử Ma Long giáo ngậy người một lát sau đó tức giận, tiếng oán than dậy đất, lửa giận xộc tận trời.

Mặc dù bình thường đấu tranh nội bộ là cơm thường nhưng khi tranh đấu với người ngoài giáo thì đương nhiên đều hy vọng người mình có thể thắng.

Dù sao, nếu để cho hai tên Ngân Long giáo. Minh Long giáo nhẹ nhàng đánh bại hết cao thủ trẻ tuổi Ma Long giáo thì đệ tử Ma Long giáo sẽ không còn mặt mũi nào, mai này đi trên đại lục sẽ thấp hơn người ta một đầu, cơn tức này không ai nuốt trôi nổi.

Bây giờ ngàn vạn đệ tử lòng đầy căm phẫn, hả hê rống to hướng trên đài.

- Hồng sư huynh! Làm thật hai con chó này!

- Lý sư huynh, đuổi chúng nó xuống! Tối nay bốn tiểu thư ngủ với người!

- Giết! Giết chúng nó!

Thời gian trôi qua.

Phút chốc sóng âm chấn thiên, cái gì đều có.

Thậm chí nếu không phải Lý Thiên Ký phóng ra khí thể chấn nhiếp toàn trường, sợ rằng một số thanh niên nhiệt huyết đã kiềm không được leo lên lôi đài đấu với Thủy Vô Khuyết, Thi Lâm rồi.

Ngay cả Tiểu Lục cũng tức giận nhéo Phong Liệt, ánh mắt vô cùng u oán, hận không thể đẩy hắn lên lôi đài, khiến hắn đánh Thủy Vô Khuyết, Thi Lâm tan tác.

Trên đài Thi Lâm ánh mắt lạnh lùng liếc bốn phía, mặc dù mặt không biểu tình nhưng lòng bốc lửa.

Dù thế nào thì gã cũng qua một là một thanh niên chưa đến hai mươi tuổi mà thôi, trong lòng có nhiệt huyết và xúc động. Lúc này gã kiềm không được bị đệ tử Ma Long giáo chọc giận.

- Hừ! Quả nhiên chỉ có người chết mới là đáng yêu nhất.

Thi Lâm hừ lạnh, chớp mắt biến thành bóng đen lao nhanh tới đám đệ tử thiên võ viện cách gã gần nhất.

Thấy Thi Lâm xông đến, đám thiên võ viện sắc mặt trầm xuống, cùng bày trận nghênh đón gã.

Mặc dù họ kiêng dè Thi Lâm quái dị nhưng biết có Lý Thiên Ký ở đây, không lo lắng nguy hiểm tính mạng, nếu là vậy thì không bằng liều một phen xem sao?

Một khi liều mà thắng thì chờ đợi mình sẽ là ích lợi to lớn, mà dường như không còn đường lui nữa.

Hồng Phi Dương quát to:

- Lên hết cho ta!

Một đám đệ tử thiên võ viện từ từ tiến lên nghênh đón.

Trong đám không ai muốn đơn độc đấu một trận công bình với Thi Lâm.

Không phải không dám mà là không cần thiết.

Thi Lâm, Thủy Vô Khuyết nếu đã tham gia đại tái thì dựa theo quy tắc đại tái, trong quy tắc không nói không thể đánh hội đồng.

Nếu đã có thể hội đồng thì có ai rảnh lấy mạng mình đơn độc đấm không?

Thi Lâm không thèm để ý, tốc độ không giảm thoảng chốc tiếp xúc với đệ tử thiên võ viện.

Khi gã lao vào bày thiên võ viện thì ngoài người chột phát ra sương khói trắng bao phủ phạm vi ba mươi trượng.

Ngay sau đó, trong sương trắng phát ra tiếng hét thê lương khiến ngàn vạn đệ tử lòng thầm sợ hãi.

Đặc biệt khiến người kinh sợ là những tiếng hét thảm cực kỳ ngắn ngủi, dường như kêu nửa tiếng thì ngừng bật như là bị ai bóp cổ.

307. Chương 348: Cuộc Chiến Giữa Các Thiên Tài (1)

Sương trắng hùng dũng cuộn cuộn khiến người xung quanh thấy không rõ tình hình bên trong.

Khi những tiếng hét thảm vang lên thì một tử sắc thất luyện đột nhiên chém mở sương mù dày đặc, theo sau, một cái bóng bạc từ sâu trong sương trắng bắn ra ngoài, by lên hơn mười trượng, yên ổn đáp xuống đất.

Mọi người kinh ngạc nhìn, nhận ra đó là thiên võ viện đệ nhất thiên tài Hồng Phi Dương.

Hồng Phi Dương mặt hơi trắng nhưng chỉ chốc lát sau gã hồi phục lại bình thường, mắt xẹt qua nỗi sợ.

By giờ trên người gã mặc bảo giáp màu bạc toát ra ánh sáng lóng lánh như ánh trăng khiến người không dám nhìn gần.

Trên không trung Lý Thiên Ký thấy bảo giáp này thì lòng máy động, bởi vì nó là huyền bảo chiến giáp, hơn nữa không phải nhất, nhị phẩm, ngay cả thần thông cảnh như gã cũng chưa từng có nó.

Cao cấp linh bảo chiến giáp đã đủ chống đỡ một kích của cao thủ thần thông cảnh mà không vỡ ra, thì huyền bảo cấp chiến giáp lực phòng ngự càng thêm mạnh mẽ.

Nhưng dù có bảo giáp như vậy hộ thể thì lần đầu Hồng Phi Dương đấu với Thi Lâm rõ ràng chịu thiệt.

- Hừ! Đệ tử tinh anh Ma Long giáo chẳng qua có thể mà thôi!

Một thanh âm lạnh lùng mà khinh thường vang lên từ sương trắng, sau đó tất cả sương khói chợt thu lại, rất nhanh hiện ra tình hình bên trong.

Mọi người mở to mắt nhìn, hoảng sợ phát hiện Thi Lâm đứng sừng sững ở đó, người thiên võ viện thì nằm trên mặt đất ngổn ngang không nhúc nhích, không biết sống chết.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện những người này mặt mày xanh mét, giống như là bị nghẹt thở chết.

Nhưng Thi Lâm không thật sự muốn giết chết họ, còn chưa một đường sự sống trong người.

Dù sao những người này đều là thiên tài Ma Long giáo bồi dưỡng ra, sau này rất có thể tiến vào hàng cao thủ thần thông cảnh, nếu một hơi giết sạch thì chắc chắn dù hôm nay gã có thể sống đi ra khỏi Ma Long giáo thì sau này sẽ bị điên cuồng trả thù, đạo lý có lẽ đồ ngốc cũng hiểu. Thi Lâm không phải kẻ ngu đương nhiên sẽ không làm chuyện tuyệt tình như vậy.

- Trời ạ! Đây rốt cuộc là chuyện gì?

- Điều này sao có thể? Thiên võ viện có nhiều người như vậy mà không làm gì được một tên xác sống? Trong đó còn có ba cao thủ chân khí cảnh tam tầng đó!

- Tiểu tử này có còn là con người không vậy? Không lẽ hắn biết tà thuật?

- ...

Ngàn vạn đệ tử bên dưới xôn xao, ai nấy kinh ngạc, kết quả này khiến người rất khó chấp nhận.

Phong Liệt nhìn hình ảnh này thì trong lòng cũng rung động. Hắn nghĩ nếu đổi lại là mình, tuy rằng cũng có thể đánh ngã hơn ba mươi đệ tử thiên võ viện nhưng tuyệt đối không mau vậy được.

Đặc biệt là Phong Liệt thấy rõ ràng, những sương trắng không phải sương bình thường mà là tử khí, tử khí tinh thuần!

Trong người minh long võ giả tu luyện ra nguyên lực bị gọi là minh nguyên lực, thông thường là màu xám. Trong minh nguyên lực sẽ kèm theo tia tử khí hay còn gọi là tử khí.

Điều này giống như ma nguyên lực ở trong người ma long võ giả vậy, bên trong bao gồm thuộc tính ăn mòn.

Có điều khác là ma long võ giả muốn tăng cường tính ăn mòn, chiết xuất nguyên lực, chỉ cần thu nạp hắc ám chi lực là được. Tử khí trong người minh long võ giả cần cô đọng từ người chết, vậy nên minh long võ giả đa số cư ngụ ở nghĩa địa, cả ngày cùng thi thể làm bạn, để tiện cho hằng ngày luyện công.

Đối với minh long võ giả thì những tử khí này ở trong nguyên lực chiếm tỷ lệ càng cao chứng minh nguyên lực càng tinh thuần hơn.

Hiện tại Thi Lâm mặc dù chỉ có tu vi chân khí cảnh tứ tầng nhưng nguyên lực tinh thuần đã có thể so với cao thủ hậu kỳ thần thông cảnh, uy lực không gì sánh kịp, căn bản không phải một ít đệ tử chân khí cảnh có thể đối kháng.

Lúc này Thi Lâm đã bị Phong Liệt nâng vị trí lên ngang hàng với hắn, hắn chú ý gã nhiều hơn.

Trên bầu trời lơ lửng Lý Thiên Ký có kinh nghiệm cứu người một lần rồi, giờ thấy tình hình thì không dám chậm chạp, mau chóng đáp xuống dưới, liên tục lắc người nhanh chóng lướt qua ba mươi mấy đệ tử thiên võ viện rồi quăng hết xuống đài.

Lúc này Thi Lâm lại xông đến chỗ Hồng Phi Dương.

Hồng Phi Dương nhe mắt, biểu tình cực kỳ nghiêm túc. Lúc trước nếu không phải trên người gã có một ngũ phẩm huyền bảo chiến giáp, sợ rằng giờ phút này cũng đã nằm dưới đài rồi.

Đối mặt Thi Lâm vọt tới, gã không thể không tập trung tinh thần, trong tay trường kiếm tỏa ánh sáng tím kêu *ong ong* vận sức chờ phát động.

- Huyền minh quỷ thảo!

Thi Lâm khê quát, bỗng vung ra màu xám quỷ thảo to như tấm thớt, lượn lơ khói trắng chộp hướng Hồng Phi Dương.

- Tử khí thông thiên!

Hồng Phi Dương mắt lóe tia sáng lạnh, trong tay nắm trường kiếm vung ra một thất luyện tím rạch phá không gian như là tử hà vất ngang chân trời, khiến người nhìn mắt mất, nhưng trong đó lại ẩn chứa uy thế không gì sánh bằng, cực kỳ nhanh đùng hướng quỷ thảo.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Cương kinh bắn ra bốn phía, sương khói hùng dũng, quỷ thảo cùng tử hà biến mất.

Thi Lâm có nguyên lực vô cùng tinh thuần, Hồng Phi Dương thì thi triển ra thành đỉnh chi cảnh địa cấp chiến kỹ. Hai bên triệt tiêu lẫn nhau, trong phút chốc khó chia ra thắng bại.

- Hừ! Cũng được đấy!

- Vạn thi dạ khóc!

Thi Lâm khinh thường hừ lạnh một tiếng, tiếp theo đột nhiên gọi ra tầng tầng thi ảnh đẩy hướng Hồng Phi Dương. Quái dị nhất là tầng tầng thi ảnh này phát ra tiếng khóc lóc khiến người rợn tóc gáy, nhiễu loạn tinh thần.

- Trò tạp nham! Hãy xem tử sát lò luyện của ta!

Hồng Phi Dương không nhân nhượng, trường kiếm cuồng múa, trên bầu trời ánh sáng tím bắn ra.

Phút chốc một lò luyện tím cỡ ba trượng xuất hiện trên không trung, kêu *ong ong* xoay tròn như là muốn luyện trời đất, uy thế cực kỳ kinh người.

Hình ảnh kỳ diệu như vậy khiến ngàn vạn đệ tử cùng hoan hô sôi sục, tiếng kêu gọi chấn trời.

Địa cấp chiến kỹ tu luyện chia làm nhập môn, thành, đại thành, viên mãn. Thành chi cảnh địa cấp chiến kỹ năng phát huy ra sức chiến đấu gấp mười lần, thậm chí là trăm lần. Nếu phân chia kỹ càng thì có thể chia thành sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh.

Hiện tại Hồng Phi Dương đã đem trần sơn tuyệt học của thiên võ viện 'tử khí luyện thiên quyết' có hai thức luyện đến thành đỉnh, vận dụng một chút liền đánh ra sức chiến đấu trăm lần nên đương nhiên là không tầm thường.

Nếu không phải bị hạn chế cảnh giới, chỉ dựa vào hai thức này gã có thể dễ dàng xưng vương trên Long Huyết đại lục, đánh bại tất cả cao thủ cùng cấp, thậm chí khiêu chiến vượt đại cảnh giới.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

...

Ngay sau đó, là luyện tím trên bầu trời cùng tầng tầng thi ảnh luân phiên va chạm. Thi ảnh tan biến, rồi lại liên tiếp thoáng hiện. Uy thế cuồng bạo như vậy khiến không gian khê rung động, vô số cao thủ cương khí cảnh dưới đài kinh sợ vô cùng, cảm thấy thua kém.

Giờ phút này, trên lôi đài một góc khác xảy ra cuộc đại chiến cũng ảnh hưởng tinh thần của nhiều người.

Thủy Vô Khuyết đối chiến cùng Lý Phong!

Giữa không trung một lù bóng đen mờ nhạt như là quỷ mị cực kỳ nhanh xẹt qua, đột nhiên đến gần Thủy Vô Khuyết. Tốc độ đáng sợ như vậy đúng là kinh thể hãi tục, thoáng chốc kinh diễm toàn trường.

308. Chương 349: Cuộc Chiến Giữa Các Thiên Tài (2)

Lý Phong, Lý gia có Phong Thần thể thuộc Ma Long giáo tục truyền trong người chảy một nửa huyết mạch viễn cổ hoang thú thiên phong thần điêu, trời sinh tốc độ kinh người. Thể chất như vậy sau khi đại thành thậm chí có thể dung nhập vào gió mạnh, hóa thành hư vô, chớp mắt ngàn vạn dặm.

Giờ phút này đối diện Lý Phong nhanh chóng ập đến gần như không thể thấy rõ bóng dáng gã, Thủy Vô Khuyết không hề kinh sợ, gã thậm chí nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, chỉ thấy hai tay gã vòng quanh, mười ba đóa ngân liên liền dâng lên vòng quanh cạnh gã, tỏa ra ánh sáng bạc lấp lánh, làm nổi bật gã phiêu dật như tiên, tuấn lãng phi phàm.

- Liên khai thịnh thể trấn vạn tà!

Thủy Vô Khuyết quát khê, chỉ thấy mười ba đóa ngân liên dần nổ rộ ra. cùng lúc đó, khí thể hùng hồn tràn ngập trong trời đất.

*Xèo- *

Một tiếng xé gió nhỏ xíu cơ hồ không nghe thấy được vang lên, một vết đen xẹt qua không trung, cách cổ Thủy Vô Khuyết ngày càng gần, tốc độ nhanh như tia chớp.

Chính lúc này, ngân liên quanh người Thủy Vô Khuyết bỗng cùng run lên, bao gồm không gian này run theo.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Một chuỗi mười ba tiếng nổ.

Tiếp theo xảy ra hình ảnh kinh người, chỉ thấy bóng đen kia đột nhiên bị chấn ra hư không, vô ngục ngã xuống đất, liên tục học máu, không phải Lý Phong thì là ai?

Tốc độ của Lý Phong xứng đáng là đệ nhất trong thế hệ trẻ nhưng lực phòng ngự thì chỉ nhờ vào trên người mặc nhất phẩm huyền bảo chiến giáp, xem như là điểm yếu nhất của gã.

Nếu đối mặt kẻ địch bình thường thì cũng không có gì đáng trách, nhưng giờ phút này gã đối diện là thành chi cảnh thiên cấp chiến kỹ của Thủy Vô Khuyết. Dù có chiến giáp hộ thể nhưng gã vẫn bị chấn trọng thương, toàn thân xương cốt vỡ ra, ngắt xiu.

Xì xầm!

Người bên dưới ồn ào, biến sắc mặt. Ngay cả Lý Phong cũng thua! Điều này khiến người khó tin.

Thần kinh mọi người căng thẳng như dya đàn.

Từ khi Lý Phong xuất hiện trong tầm mắt đám đệ tử thì danh tiếng Phong Thần thể dần vượt qua Phong Liệt, nếu không phải cuộc chiến ở Tử Dương Sơn gã thua hẳn thì danh hiệu đứng nhất Ma Long giáo đã thuộc về gã.

Nhưng giờ phút này, Lý Phong lại thua, thua hoàn toàn!

Đám đệ tử chấn kinh một chốc rồi căng thẳng đặt niềm tin và Long Khuynh Vân. Bây giờ trên đài có thể đấu với Thủy Vô Khuyết chỉ còn lại một mình Long Khuynh Vân.

Còn Triệu Đồng, huynh đệ Lữ Tranh, Lữ Vành thì bị mọi người bỏ qua, ba người ungã biết điều đứng một góc không dám tiến lên, mắt chớp lóe.

Ba người tính toán rất đúng, hiện tại trong mười tám viện phái, trừ ma khí viện của họ ra thì trên đài chỉ còn sót lại Lý Phong của thiên võ viện, Long Khuynh Vân của kiên võ viện.

Đội Long Khuynh Vân, Lý Phong thắng thì còn được, nếu thất bại thì họ có thể dễ dàng chiếm lợi ích, ma khí viện sẽ leo cao thứ bậc. Dù cuối cùng họ không địch lại Thủy Vô Khuyết, Thi Lâm nhưng vẫn sẽ thành công thần của ma khí viện.

Tính toán như vậy đúng là không tệ, nhưng mà, người tính không bằng trời định.

Ngay sau đó, một nhân vật không thể tưởng tượng nổi nhẹ nhàng nhảy lên lôi đài, khiến tính toán của ba người chết trong bụng.

Khi bên dưới ngàn vạn đệ tử bởi vì Lý Phong thất bại mà tràn đầy tức giận, ồn ào náo động chấn thiên thì đột nhiên một thiếu niên tuần tú, vóc dáng cao ráo, khí chất trác tuyệt nhảy lên lôi đài, chậm rãi bước vào sân.

Tiếng ồn ào ngừng bật, ánh mắt cực kỳ kinh ngạc nhìn.

Chỉ thấy thiếu niên mặc trường bào đệ tử trung tâm ám võ viện, diện mạo tuần tú, biểu tình bình thản, bước đi trên đài thông dong như đi bộ.

Đặc biệt đáng chú ý chính là bên hông thiếu niên có treo một chưởng ngự lệnh bài tỏa ánh sáng bạc chói mắt.

Thoáng chốc, một cái tên trong một năm nay ln truyền sục sôi khí thế ngất trời, mũi nhọn đầu sống trong toàn Ma Long giáo được thốt ra!

Phong Liệt!

Cho đến ngày nay, nguyên Ma Long giáo không có nhiều đệ tử không biết tiếng Phong Liệt, bình thường ai nhắc đến cái tên Phong Liệt là xung quanh sẽ có hâm mộ, ghen tỵ, khinh thường, hận thù.

Đương nhiên, cũng có không ít nhiệt huyết thiếu niên và thiếu phụ mộng mơ sùng bái Phong Liệt như thần tượng, tình nhân trong mộng, tìm hiểu hết chuyện về hóm, thù phụng như là thần tiên.

Tóm lại bây giờ dù có ai không biết Phong Liệt cũng không dám ra tiếng thừa nhận, nếu không thì sẽ bị người xung quanh phỉ nhổ xem thường, rồi rất khinh thường ném cho một câu: xì! Cái thứ nhà quê kém kiến thức!

- Phong Liệt! Đó là Phong Liệt! Trời ạ! Không phải tu vi của hắn đã phế rồi sao?

- Chân khí cảnh tứ tầng? Điều này sao có thể? Phong Liệt chẳng những không mất tu vi mà còn đạt đến chân khí cảnh tứ tầng!

- Hừ! Các ngươi là đồ ngốc! Tu vi bị phế thì không thể hồi phục sao? Thiên tài chính là thiên tài! Cùng là tu vi bị phế nhưng Triệu Thanh Lâm không được chết tốt, cái chết quá uất ức. Phong Liệt thì có thể trong khoảng thời gian ngắn lại lần nữa trở dậy, đúng là kỳ diệu! Không uống là thần tượng của bốn công tử!

- A? Phong sư huynh! Hắn không mất đi tu vi sao? Tốt quá! Từ khi người ta nghe nói Phong sư huynh bị thương thì đã lo lắng hơn mười ngày ăn không ngon! A a a! Giờ thì có thể ăn cơm rồi! Đột nhiên cảm giác thật đối...

- Tốt lắm! Bây giờ có Phong Liệt thì chắc chắn có thể đánh bại bởi Thủy Vô Khuyết, Thi Lâm! Hừ! Hai tạp chủng kia dám khi dễ tới nhà của gia, cho rằng Ma Long giáo không có ai sao!

- Hừ hừ! Chưa chắc à! Thủy Vô Khuyết cũng ợi hại lắm đó! Dễ dàng đánh bại Lý Phong, Phong Liệt đi lên chắc cũng không làm nên chuyện gì đâu!

- Người biết thì cái gì! Lý Phong sao có thể đánh đồng với Phong sư huynh được? Mấy tháng trước trên Tử Dương Sơn Phong sư huynh một chiêu thôi đã đánh bại gã, lão tử chính mắt thấy đó nhé!

- Phong Liệt! Phong Liệt!

- ...

Bên dưới ngàn vạn đệ tử ngơ ngác một chốc rồi điên cuồng kêu lên, ồn ào náo động thanh thế như sóng biển tuần trào, thật lâu không ngừng.

Dù là ngày thường một ít người ghét Phong Liệt nhưng bây giờ đối diện ngoại địch thì đều thấy Phong Liệt thuận mắt rất nhiều. Dù sao so sánh với Phong Liệt thì Thủy Vô Khuyết, Thi Lâm càng đáng ghét hơn.

Đối với việc Phong Liệt tham gia, trên lôi đài đám Lý Thiên Ký, Hồng Phi Dương, Long Khuynh Vân, Triệu Đồng cực kỳ kinh ngạc. Ngay cả Thủy Vô Khuyết, Thi Lâm thấy chương ngự lệnh bài bên hông Phong Liệt thì con ngươi co rút, lòng thâm kinh ngạc, tăng phần cảnh giác với hắn.

- Phong Liệt? Tu vi của ngươi không bị phế ư? Sao có thể chứ?

Thấy Phong Liệt lướt qua mình, Triệu Đồng ngờ ngác rồi kinh kêu ra tiếng, trong mắt chất chứa đầy oán hận.

Phong Liệt khựng lại, quay đầu liếc Triệu Đồng, cười khê nói:

- Ha ha, ngại quá, đã khiến các ngươi thất vọng rồi !

Nói rồi ánh mắt hắn liếc qua đám Lữ Tranh, Lữ Vành, Tần Trọng, lộ rõ sự khinh thường.

- Ngươi...!

Triệu Đồng kiềm không được tức giận quát:

- Hừ! Dù cho ngươi không mất đi tu vi thì cũng không có tư cách xuất hiện xuất hiện trên lôi đài này! Còn không mau đi xuống!

Tần Trọng ánh mắt lạnh lùng hét lên:

- Đúng vậy! Ngươi không hề tham gia cuộc chiến lôi đài tự do, không có tư cách bước lên lôi đài này!

Nói rồi gã chấp tay với Lý Thiên Ký trên trời, lời lẽ chính nghĩa hét:

- Lý tiên bối! Quy tắc của Ma Long giáo ta mấy chục năm qua không thể bị phế được, xin mau chóng đuổi Phong Liệt xuống lôi đài! Để tránh cho người này quấy rối trật tự đại tái!

309. Chương 350: Thấy Các Ngươi Thì Khó Chịu, Có Được Không?

Mấy lời này Tần Trọng nói đồng dục mạnh mẽ, nhưng dù là đồ ngốc cũng nghe rõ nỗi hận trong đó.

Từ khi Phong Liệt lên đài thì Tần Trọng nhìn chăm chăm vào lệnh bài bên hông hắn, ghen tỵ sắp phát điên.

Gã vẫn luôn cho rằng nếu không có Phong Liệt xuất hiện thì gã là đại sư huynh đời thứ sáu trăm tám mươi bốn của ám võ viện, khối chương ngự lệnh bài tất nhiên là thuộc về gã.

Nhưng hôm nay, mọi thứ đều tan vỡ. Gã từ đại sư huynh thế hệ trẻ trong ám võ viện phong cảnh vô hạn biến thành nhân vật vô danh trong ma khí viện, giống như chó tang cụp đuôi sống, chênh lệch quá lớn.

Bất giác gã đổ hết lỗi lên người Phong Liệt, nỗi oán hận hắn sắp nuốt trời cắn đất, không thể ức chế.

Nhưng khi gã dứt lời, chưa đợi Lý Thiên Ký lên tiếng thì một số đệ tử đứng xem đã không chịu được, cùng chửi Triệu Đồng, Tần Trọng là tội tệt vô sỉ, không để ý đại cục, thậm chí nguyên ma khí viện cũng bị mất mặt.

Triệu Đồng, Tần Trọng nhìn tình hình dưới đài, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo sắc mặt cực kỳ khó nhìn.

Lúc này ở giữa không trung vang lên giọng của Lý Thiên Ký:

- Tôn giáo chủ đại nhân có lệnh: chương ngự đại sư huynh đời thứ sáu trăm tám mươi bốn, đệ tử Phong Liệt được tham gia so đấu nhưng không tính vào xếp hạng!

Thanh âm hùng hồn thoáng chốc truyền khắp toàn trường, lại lần nữa dẫn đến sôi trào. Giờ phút này Phong Liệt lên đài có thể nói là mọi người ủng hộ.

Đạo lý môi hở răng lạnh có ai không hiểu, họ là đệ tử Ma Long giáo tất nhiên giáo môn vinh nhục cùng nhau.

Đối với thực lực của Phong Liệt, đã thấy qua từng kỳ tích khóa cảnh giới đại chiến rồi thì ngàn vạn đệ tử rất tin tưởng vào hắn.

Triệu Đồng, Tần Trọng sắc mặt biến thành tím đen, rất hối hận lời đã nói, chẳng những không đem lại hiệu quả tương ứng là đuổi Phong Liệt xuống đài mà còn kích thích nhiều đệ tử tức giận, bị chửi mắng, thật sự không khôn ngoan.

Phong Liệt nhàn nhã khoanh tay mà đứng, trên mặt từ đầu đến cuối đều là nụ cười khê. Hắn không thèm để ý lời của Triệu Đồng, Tần Trọng, lý do hắn leo lên lôi đài này là vì theo lệnh của Lãnh Phi Hồng.

Bây giờ có cơ hội thi đấu lấy phần thưởng dày mà Chiến Thiên Ma Vương hứa cho làm tâm tình Phong Liệt rất tốt, lưỡi so đo với đám Triệu Đồng, Tần Trọng.

Khi Lý Thiên Ký dứt lời, hắn khinh thường hừ lạnh với đám Triệu Đồng, sau đó đi hướng Thủy Vô Khuyết đứng ở chính giữa.

Nhưng Long Khuynh Vân bỗng lắc thân thể mềm mại, giành trước nhảy vào sân, đứng trước mặt Thủy Vô Khuyết không xa.

Nàng quay đầu lạnh lùng liếc Phong Liệt, nói:

- Phong Liệt, chuyện gì có trước có sau, ta đến trước!

- A, được!

Phong Liệt cười khê, không giành với nàng. Hắn đứng ở một góc chủ lôi đài, ra vẻ đứng xem. Hắn đã nhìn ra bên Hồng Phi Dương rơi vào thế yếu, không thiếu cơ hội.

Lữ Vành khinh thường hừ, nói:

- Hừ! Dù ngươi có lên đây thì sao? Đợi lát nữa sẽ như con chó bị người đá xuống lôi đài mà thôi! Không chừng lại bị phét lần nữa!

- A?

Phong Liệt nhú mày, hắn vốn khinh thường đáp lời mấy nhân vật này nhưng những tên kia hình như cho rằng hắn dễ khi dễ lắm?

Hắn ngoái đầu lạnh lùng liếc bọn họ, nhướng mày, cười khẩy nói:

- Đây! Thứ đồ rác rưởi các ngươi không có đối thủ thì còn đứng đây làm chi?

Triệu Đồng biểu tình tức giận, kiềm không được gầm lên:

- Ngươi...khốn kiếp! Ngươi mắng ai là rác rưởi!?

Tần Trọng, Lữ Tranh, Lữ Vành cũng biến sắc mặt, ánh mắt nhìn Phong Liệt tóe lửa.

Bọn họ đều có thân phận hiển hách, là công tử truyền nhân thế gia, bình thường chỉ có họ mắng người khác chứ chưa từng bị ai ngay mặt xem thường như thế.

Nếu kẻ nói lời này không phải Phong Liệt thì đã sớm bị mấy người vọt lên xé thành tám mảnh rồi. Hưng hiện tại đối mặt Phong Liệt, mặc dù họ giận không kiềm được, rục rịch, nhưng không dám thật sự tiến lên. Họ rất bức tức, muốn hộc máu.

Phong Liệt liếc mắt một vòng trong sân, hiểu ra, hắn dùng giọng điệu cực kỳ khoa trương than thở nói:

- À, thì ra mấy tên rác rưởi các ngươi định hốt cửa rơi đó hả? Hắc hắc hắc! Thật không uống là hậu nhân danh môn! Tính toán hay lắm! Phong ta khâm phục!

Tần Trọng tức giận nói:

- Ngươi...hừ! Chuyện này không liên quan đến ngươi!

Đám Triệu Đồng bị Phong Liệt vạch trần suy tính trong lòng thì mặt đỏ lên, may là mấy người này cũng thâm trầm, dù bị hắn vạch ra nhưng chỉ đỏ mặt một lúc rồi trở lại bình thường, đáng vẻ thần nhiên.

Nhưng Phong Liệt không có ý bỏ qua cho họ.

Hắn âm trầm hừ lạnh nói:

- Hừ! Ai nói chuyện không liên quan đến ta? Lão tử thấy gai mắt các ngươi đó, được không? Mau cút xuống dưới!

- Ngươi...!

Triệu Đồng lên cơn tức rồi cổ nén lửa giận, ra vẻ bình tĩnh nói:

- Phong Liệt! Âm võ viện cá người đã thất bại hết, ngươi lên đài không tính xếp hạng, cho nên bốn công tử khuyển ngươi đừng lăm chuyện!

Tuy nhiên, Phong Liệt lười đáp trả nữa, hắn kêu gọi phong ma thần thương, mũi thương màu ám kim sắc bén không gì sánh được từ xa chỉ hướng bốn người.

Ngay sau đó, theo tiếng *ong* chấn động, chín long ảnh mơ hồ thoáng chốc xuất hiện quanh phong ma thần thương, uốn lượn gầm rống, thanh uy chấn thiên, khí thế cuồng bạo nhanh chóng tăng lên.

Sau đó phong ma thần thương đột nhiên rung lên, chín long ảnh xẹt qua không trung, mtj kích cực kỳ nhanh đánh hướng đám Triệu Đồng.

- Phong Liệt, ngươi dám...!

- Phong Liệt! Ngươi khinh người quá đáng...!

Trong ánh mắt kinh hoàng của đám Triệu Đồng, từng long ảnh ẩn chứa kinh thiên uy thế ập đến, mấy người giật mình vội vàng thi triển thủ đoạn, ý định ngăn cản thế công mạnh mẽ của Phong Liệt.

Tiếc rằng đối mặt thiên cấp chiến kỹ 'Quần long truy nhật' của Phong Liệt thì sự chống cự của họ chỉ là uống công.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

- A!!!

Một chuỗi tiếng nổ chấn thiên qua đi, bốn bóng người như điều đứt dây bị đánh lên cao hơn mười trượng, xa xa rơi vào đám người dưới đài, không biết sống chết.

- A? Có chuyện gì vậy?

- Phong sư huynh thần uy! Làm tốt lắm! Sớm thấy ghét cái đám tham sống sợ chết mà còn mơ hơi của này rồi !

- Phong sư huynh tất thắng!

- ...

Mọi người thấy tình hình ra ngài dự đoán này ngay ra một lúc rồi bỗng hoan hô vang dội.

Bây giờ không có một ai đồng tình với đám Triệu Đồng cả, ngược lại càng tăng niềm tin vào Phong Liệt.

- Hừ! Một đám hề!

Phong Liệt khinh thường cười khẩy, sau đó thu lại trường thương, quan sát cuộc chiến.

Thoáng chốc, trên lôi đài chỉ còn lại Thi Lâm, Hồng Phi Dương, Thủy Vô Khuyết, Long Khuynh Vân và Phong Liệt, cộng Lý Thiên Ký ở trên không trung, tổng cộng sáu người, tình hình đại chiến bày ra rõ ràng.

Lúc này, không khí trên Bàn Long Phong hơi quái.

Thủy Trảm Vân, Hoang Sơn, hai người đại diện Minh Long giáo, Ngân Long giáo giờ nhìn xuống lôi đài thấy Phong Liệt xuất hiện thì hơi nhú mào.

Thủy Trảm Vân kinh ngạc hỏi:

- A? Chân khí cảnh trường ngự đại đệ tử? Chiến Thiên, tiểu tử này không lẽ là cửu phẩm huyết mạch Phong Liệt của Ma Long giáo các người?

Chiến Thiên Ma Vương lạnh nhạt nói:

- Đúng vậy!

Lão chấp tay sau lưng đứng đó, từ trên cao nhìn xuống dưới núi. Không ai phát hiện đáy mắt lão xẹt qua vui mừng.

310. Chương 351: Linh Cấp Chiến Kỹ... Vô Địch Kim Chung Tráo!

Nghe Chiến Thiên Ma Vương đáp, Thủy Trảm Vân, Hoang Sơn đều nghiêm túc hơn.

Họ ở trong Minh Long giáo, Ngân Long giáo đều là đại nhân vật dưới một người, trên vạn người, tin tức đương nhiên rất nhanh nhạy, có thuộc hạ chuyên môn ghi chép một số thiên tài anh kiệt mặt sáng của các đại giáo phái, cái tên Phong Liệt chẳng hề xa lạ với hai người.

Đó là cái tên đủ khiến họ chú trọng.

Nhưng theo họ biết thì mấy ngày hôm trước tu vi của Phong Liệt đã phế, thậm chí không thể tham gia đại tái trong giáo Ma Long giáo.

Bây giờ Phong Liệt xuất hiện lại là sự thật thép.

Phút chốc hai người đều nhú mày, bắt đầu đánh trống rút lui.

Lát sau Thủy Trảm Vân biến sắc mặt, bỗng truyền âm cho ông lão ngân long huyết mạch được gọi là lão tổ.

"Sư thúc! Người thấy sao?"

Ông lão ngân long huyết khẽ hừ, cười lạnh nói:

"Không cần lo! Hai mươi năm nay lão phu tự tay dạy dỗ Vô Khuyết, lão phu biết rõ thực lực của hắn hơn ai hết, dù là cao thủ thần thông cảnh cũng không giết được hắn, một chân khí cảnh cửu phẩm huyết mạch thì tính cái gì?"

"Vậy thì tốt! Nhưng cửu phẩm huyết mạch này đúng là không nên để mặc nó phát triển nữa..."

"Lão phu ngược lại lo nha đầu có đại thần thông kia sẽ khiến Vô Khuyết lộ chút lá bài, sau này phải tăng cường phòng vệ cho Vô Khuyết mới được.

.....

- Thiên chân!

Long Khuynh Vân ánh mắt lạnh lẽo khẽ quát, thân thể mềm mại nhẹ rung, một long ảnh vòng quanh bên cạnh người nàng, uốn lượn gầm rống.

Nàng mới cử động tay liền thi triển đại thần thông của mình, từ đó có thể thấy cực kỳ chú trọng Thủy Vô Khuyết.

*Ong- - Ong- - *

Phút chốc không khí chấn động, thiết phản bay đầy trời, uy thế cực kỳ kinh người. Ngàn vạn đệ tử reo họ vang tận mây xanh.

Thủy Vô Khuyết tình ý dạt dào nói, như là thổ lộ với cô gái mà mình yêu.:

- Ha ha! Vô Khuyết sớm nghe nói thế hệ trẻ Ma Long giáo có một vị sư muội, mới vừa thức tỉnh chân long huyết mạch liền có được đại thần thông, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền! Đặc biệt không ngờ là sư muội chẳng những phúc trạch sâu khiến người hâm mộ mà người cũng khuynh quốc khuynh thành, động lòng người, thật khiến Vô Khuyết nãy lòng ngưỡng mộ!

Nếu đổi lại là mấy người khác nói chắc chắn sẽ bị xem làm lưu manh dê xồm, nhưng Thủy Vô Khuyết nói ra thì tràn đầy thành ý, khó mà khiến người chán ghét, rất lại lòng. Một vài cô gái mê trai bên dưới đều hét lên.

Nhưng Long Khuynh Vân thì nặng nề hừ lạnh, khinh thường nói:

- Hừ! Trò tạp nham! Bỏn công tử từ ba tuổi sớm biết lời của ngân long võ giả không thể tin, không thể nghe!

- Huyết long vầy đuôi!

Ong!

Không trung rung mạnh, huyết kiếm trong tay Long Khuynh Vân tung bay, thân thể mềm mại hóa thành một cự long đỏ dài năm trượng vạn vẹo bay lên trời, mạnh quét hướng Thủy Vô Khuyết.

Thành địa cấp chiến kỹ phối hợp đại thần thông, đây gần như là một kích mạnh nhất của Long Khuynh Vân.

Huyết long đi qua đâu là không khí chấn động dữ dội, trên huyền thiết lôi đài thiết phần không ngừng bốc lên. Uy thế như vậy thậm chí có thể nghiền thân thể mạnh mẽ của cao thủ cương khí cảnh thành bột phấn, thật là kinh người.

Thấy huyết long ập đến, nụ cười trên mặt Thủy Vô Khuyết biến mất, rửa thắm.

Đối diện đại thần thông của Long Khuynh Vân, gã tự biết dù là chính mình thi triển thành chi cảnh thiên cấp chiến kỹ cũng không làm nên chuyện gì, vốn tưởng thi triển hoặc âm thuật dụ dỗ Long Khuynh Vân để dùng lộ ra thực lực chân chính.

Nhưng không ngờ Long Khuynh Vân sớm có chuẩn bị.

Bị buộc bắt đắc dĩ, gã không thể không dốc hết sức, nếu không thì e rằng bị Long Khuynh Vân diệt ngay.

- Hắc!

Thủy Vô Khuyết khẽ quát, hai tay nhanh chóng kết ấn, sau đó quanh người gã dần hiện một cái lồng chụp, như là cái chuông bạc to lớn chụp gã vào trong.

Chuông bạc này vừa xuất hiện thì trong thiên địa vô tận nguyên khí lập tức ồ ạt ủa đến, khiến cái chuông ngày càng dày, ánh sáng bạc chói mắt người.

Ngay sau đó, huyết long đã mạnh quét trúng cái chuông bạc.

Ong!

Một thanh âm cổ kính mà mệnh mông truyền khắp trời đất, khiến ngàn vạn đệ tử cùng bật lỗ tai bị chấn ngã ra đất, khóe môi có vết máu.

Lúc này trên đài huyết long mới cùng chuông bạc tiếp xung liền bị bắn mạnh ra, sau đó lộ thân hình của Long Khuynh Vân.

Nhưng lúc này Long Khuynh Vân giống như mũi tên rời dây cung, tốc độ càng nhanh hơn bắn ra xa, ở trên không trung liên tục học máu, bay ra gần trăm trượng mới vô lực rơi xuống.

Chuông bạc quanh người Thủy Vô Khuyết chỉ hơi vắn vẹo rồi lại hồi phục bình thường, gã không bị thương chút nào.

Vèo!

Một bóng đen bay ra, ôm lấy Long Khuynh Vân sắp rơi xuống đất, là một cao thủ thần thông cảnh mặc trang phục kiên võ viện.

Gã hơi thăm dò phát hiện tình hình của Long Khuynh Vân rất nguy kịch, liền mang nàng đi xa, biến mất không thấy.

Xì xào!

- Chuyện này sao có thể chứ? Đó là cái quái gì? Làm sao có thể đánh bại Long sư huynh có đại thần thông? Ngần ngơ đã lâu tiếng hút khí vang lên, mọi người cực kỳ kinh ngạc nhìn Thủy Vô Khuyết.

Bây giờ Phong Liệt đứng ở mép lối đài thơ ơ xem kịch cũng rung động, biểu tình cực kỳ nghiêm trọng.

”Đây là thần thông gì? Có thể khiến Long Khuynh Vân thi triển đại thần thông bị bắn bay ra trăm trượng! Điều đó cần sức mạnh lớn cỡ nào?”

.....

Trên Bàn Long Phong, các cao thủ giáo phái nhìn thấy hình ảnh đó cũng lộ ánh mắt kinh hoàng, thật lâu sau khó thể bình tĩnh.

Lát sau công tử vạm vỡ con người co rút, kiềm không được kinh kêu:

- Cái...cái này chẳng lẽ là bộ thượng cổ thất truyền linh cấp điển bí... Vô địch Kim Chung Tráo?

Hoang Sơn cũng biến sắc mặt, cực kỳ kích động nói:

- Cái gì? Vô địch Kim Chung Tráo? Đây sao có thể? Bộ linh cấp bí tịch không phải đã mấy vạn năm không hiện thế rồi sao? Ngân Long giáo lấy ở đâu ra vậy?

- Linh cấp chiến kỹ a! Trời ạ? Tiểu tử này luyện thành linh cấp chiến kỹ!

- ...

Phút chốc đám cao thủ tuổi cao đều mất đi sự thông dong, thở ngắn than dài, và không thể che giấu sự thán phục trong mắt. Ngay cả Chiến Thiên Ma Vương cũng mắt chớp lóe, không biết trong lòng lão đang nghĩ gì.

Trên Long Huyết đại lục, long võ giả chiến kỹ chia làm hoàng cấp, huyền cấp, địa cấp, thiên cấp, trên chúng còn có trong truyền thuyết linh cấp.

Lý do linh cấp gọi là linh cấp bởi vì những chiến kỹ đã vượt qua sức tưởng tượng của nhân loại.

Một khi thi triển ra, chẳng những uy lực kinh thế, hơn nữa có thể ngưng tụ trong thiên địa du ly tàn hồn, khiến những chiến kỹ thành hình rồi thì có ý chí của mình, có thể tự động phun nuốt nguyên khí thiên địa.

Ở thời đại thượng cổ long chiến, thậm chí một ít chiến kỹ sau khi thi triển thì trong thiên địa tuyên cổ trường tồn, hình thành một số nơi hiểm yếu tuyệt địa.

Ví dụ sâu trong ma long sơn mạch có một khu cấm kên là đại la vạn hồn trì, nó do thượng cổ thời đại một vị tuyệt thế cường giả thi triển một thức linh cấp chiến kỹ... ‘Đại la vạn hồn chưởng’ hình thành.

Mấy vạn năm nay, bất cứ sinh linh nào chỉ cần bước vào khu vực vạn dặm đại la vạn hồn trì thì linh hồn trong người sẽ bị hút vào, còn ghê gớm hơn cả hắc bạch vô thường trong truyền thuyết.

Ma Long

Chương 352: Vạn người chú ý.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Mắt thấy đám lão già đều động tâm, Thủy Trảm Vân thầm lau mồ hôi lạnh, mau chóng giải thích:

- Khụ khụ! Các vị đừng suy nghĩ nhiều, Ngân Long giáo chúng ta không hề có được ‘vô địch Kim Chung Tráo’. Vô Khuyết có thể thi triển thuật này là bởi hắn vốn là thượng cổ thời đại thân chuyển thể của một chiêu ‘vô địch Kim Chung Tráo’ lưu lạc trong thiên địa. ‘vô địch Kim Chung Tráo’ này chính là đại thần thông bẩm sinh của hắn mà thôi!

- Ô! Thì ra là vậy.

Đám cao tăng Ma Long giáo, Hoang Sơn cùng ồ lên, nhưng mắt vẫn lấp lóe, rõ ràng không tin tưởng.

Thủy Trầm Vân bắt đầu dĩ cười khở, lòng hơi hối hận, nhưng rất nhanh gã thoải mái nghĩ Thủy Vô Khuyết sớm muộn gì sẽ lộ ra ánh sáng, không thể nào che giấu gã cả đời đúng không?

Lúc này, Thủy Vô Khuyết đã thu lại ‘vô địch Kim Chung Tráo’, nhìn sang Phong Liệt, lạnh nhạt nói:

- Phong Liệt, ta có nghe tên của ngươi, nhưng ngươi không phải đối thủ của ta!

Phong Liệt cười khẽ nói:

- Ồ? Ha ha, vậy Phong ta nhất định phải lĩnh giáo sự lợi hại mai rùa của ngươi!

Thủy Vô Khuyết khinh thường nói:

- Hừ! Chỉ sợ ngươi không có cả tư cách khiến bốn công tử thi triển đại thần thông!

- A? Ngươi nói đó là thần thông?

Phong Liệt biểu tình ngây ra, hẳn chưa từng nghe nói có loại thần thông này.

Bên tai hắn đột nhiên truyền đến giọng của Lãnh Phi Hồng.

”Phong Liệt, hẳn sử dụng chính là thượng cổ thất truyền linh cấp chiến kỹ ‘Vô địch Kim Chung Tráo’, a, cũng có lẽ là đã trở thành đại thần thông của riêng hắn. Bốn tọa thấy bây giờ hắn đã có thể bắn ngược trăm lần công kích phải chịu, bên dưới thần thông cảnh gần như không ai địch nổi. Tóm lại ngươi phải cẩn thận, nếu không được thì trực tiếp nhận thua!”

”Cái gì? Trăm lần bắn ngược?”

Phong Liệt lòng rung động, biểu tình trầm trọng. ánh mắt hắn chớp lóe nhìn Thủy Vô Khuyết, vẻ mặt có điều suy ngẫm.

Nhưng sau đó hắn buồn cười, lòng thầm hừ.

”Hừ! Tiểu tử này đúng là kinh địch, nhưng muốn lão tử chịu thua thì không dễ dàng như vậy đâu! Vô địch bên dưới thần thông cảnh? Hắc hắc! Lão tử thông thường cũng cho mình là thế!”

Hiện tại bên dưới ngàn vạn đệ tử cùng đuổi cổ ngóng, tập trung tinh thần, hàng ngàn vạn đôi mắt không chớp một cái nhìn chăm chăm Phong Liệt, Thủy Vô Khuyết ở trên đài.

Ngay cả đám cao thủ ba giáo phái trên Bàn Long Phong cũng tập trung nhìn, biểu tình nghiêm túc.

Cuộc chiến đỉnh cao của thế hệ trẻ sắp bắt đầu!

Trận chiến này liên quan rất lớn đến vị trí lệnh chủ cuối cùng thuộc về ai, và liên quan đến cao thủ hàng đầu thế hệ trẻ giữa Ngân Long giáo và Ma Long giáo so kè, ai cao ai thấp sắp hiện ra, điều này ảnh hưởng tinh thần của mọi người.

Ầm!

Phong Liệt toát ra khí thế, người chìm trong khói đen. cùng lúc đó, hắn biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân, chớp mắt hóa thành một đoàn lửa đen hình người cháy hừng hực.

Đối mặt cường địch như Thủy Vô Khuyết, hắn không chút khinh thường, không thể không dốc hết sức ứng đối.

Bây giờ chấp long châu, dạ mạc châu, mặt nạ ‘Huyết ảnh’ trong người hắn cùng vận chuyển, che giấu kín tất cả hơi thở thật sự, dù là cao thủ long biến cảnh e rằng khó thể nhìn ra sự thật.

- Hừ! Giấu đầu lòi đuôi, chỉ là hạng chuột nhất!

- Bích thiên tình nhật thập tam liên!

Thủy Vô Khuyết trong mắt lóe tia khinh thường, khẽ quát một tiếng, hai ty chậm rãi chống trời. Một chuỗi tiếng *ong ong- * khẽ vang, mười ba đóa ngân liên lại lần nữa hiện ra, vô số nguyên khí thiên địa ủa đến khiến mười ba đóa ngân liên càng rực rỡ ánh sáng bạc, làm cho người ta không dám nhìn gần. Bên trong ẩn chứa uy thế cuồng bạo khiến bên dưới ngàn vạn đệ tử thán kinh sợ, thay Phong Liệt đổ mồ hôi lạnh.

Thức 'Bích thiên tình nhật thập tam liên' vốn chỉ làm ba cảnh giới, gồm 'Thập tam liên', 'Tình nhật', 'Bích Thiên'. Mỗi một ý cảnh chồng lên sẽ khiến uy lực thức này bùng phát gấp trăm lần.

Hiện giờ dù Thủy Vô Khuyết chỉ cô đọng ra ý cảnh thứ nhất 'Thập tam liên' nhưng cũng uy lực không gì sánh được, hiếm có địch thủ trong thế hệ trẻ.

Thủy Vô Khuyết quát khẽ?:

- Đi!

Mười ba đóa ngân liên mng theo uy thế đào núi lấp biển cực kỳ nhanh mạnh đụng vào Phong Liệt.

Chỉ toát ra một chút uy thế mà đã khiến dưới đài một số đệ tử cấp thấp người chao đảo khó thể đứng vững, ai nấy lộ vẻ mặt hoảng sợ, có thể thấy uy lực của nó.

- Ha ha! Có phải là chuột hay không thì không do người nói!

Phong Liệt cười khẩy.

Mắt thấy mười ba đóa ngân liên ập đến, ánh mắt hấn lạnh lẽo, đột nhiên giơ lên phong ma thần thương.

- 'Quần long trụ nhật'!

Thoáng chốc, chín long ảnh mơ hồ cô đọng ra, vòng quanh uốn lượn gầm rống, không ngừng cắn nuốt nguyên khí thiên địa để tăng cường bản thân, uy thế liên tục tăng cao.

Xoẹt!

Phong Liệt đột nhiên vung thương to, chín long ảnh như là mũi tên rời dây cung nhất va chạm với mười ba đóa ngân liên.

Bùm! Bùm! Bùm!

Một chuỗi tiếng nổ chấn thiên.

Chín long ảnh đen và mười ba đóa ngân liên mạnh va chạm vào nhau, cùng lúc tan biến. Trên lôi đài cương khí hai đen và bạc dậy sóng cuộn cuộn, cuồng bạo cương kinh loạn lưu. Dưới đài một số đệ tử đứng gần bị trùng kích nghiêng ngã, hoảng sợ thụt lùi.

Mười ba đóa ngân liên đã có thể phát huy ra sức chiến đấu trên trăm lần của Thủy Vô Khuyết.

Phong Liệt vừa luyện thành 'Quần long trụ nhật' cũng tăng gấp chín lần sức chiến đấu rồi còn phong ma thần thương, hai bên chồng chất cơ hồ đạt đến sức chiến đấu trăm lần trở lên. Hai người vốn cùng là chân khí cảnh tứ tầng, nguyên lực trong người sần sần như nhu.

Kết quả lần đầu tiên giao phong, hai người tương xứng.

- Trời ạ! Đây vẫn là chân khí cảnh giao phong sao? Lão tử là cao thủ cương khí cảnh bát tầng mà cũng không làm ra được động tĩnh lớn như vậy!

- Hậu sinh khả ỷ a! Hai tiểu tử này ngày sau tiền đồ không thể đo lường, nếu không chết thì trăm năm sau chắc chắn danh vang đại lục, chấn nhiếp một phương!

- Phong sư huynh! Tất thắng!

- Hừ hừ! Ta đã nói mà, Phong sư huynh chắc chắn không thua!

- Nói lời này còn quá sớm đấy! Đây mới là lần đầu tiên thăm dò mà thôi, cái mai rùa của Thủy Vô Khuyết mới là đòn sát thủ!

- Hừ! Sao ngươi biết Phong sư huynh không có lá bài nào?

...

...

Thủy Vô Khuyết lạnh lùng nhìn Phong Liệt, khinh thường nói:

- Phong Liệt, nếu người chỉ có một chút như vậy thì nhân lúc này còn sớm mau xuống đi! Người vẫn còn xa lắm để làm đối thủ của bốn công tử!

- A? Vậy người hãy ném thử cái này!

Phong Liệt lười nói nhiều, hần thấp người, hóp bụng, cầm phòng lên, ngửa đầu phát ra tiếng rỗng ngâm cao vút chấn thiên địa.

- Cuồng long táng thiên... Táng thiên nhất khiếu!

- Grao!!!

Thoáng chốc một ma long ảo ảnh thần tuần hơn mười trượng bay ra. Long ảnh xuất hiện không tấn công Thủy Vô Khuyết ngay mà cực kỳ nhanh vòng quanh trên cao vạn trượng.

Giữa lúc đó, long ảnh xẹt qua đâu thì tất cả nguyên khí trong trời đất đều bị nuốt sạch, khiến thân hình long ảnh điên cuồng trưởng lên, khí thế dâng trào càng lúc càng kinh người.

Mười trượng, mười lăm trượng, hai mươi trượng, ba mươi trượng...

Dần dần, ngàn vạn đệ tử và trên Bàn Long Phong đám Chiến Thiên Ma Vương, Thủy Trảm Vân, Hoang Sơn thấy hình ảnh này đều biến sắc, kinh hoàng.

311. Chương 352: Vạn Người Chú Ý.

Mắt thấy đám lão già đều động tâm, Thủy Trảm Vân thầm lau mồ hôi lạnh, mau chóng giải thích:

- Khụ khụ! Các vị đừng suy nghĩ nhiều, Ngân Long giáo chúng ta không hề có được ‘vô địch Kim Chung Tráo’. Vô Khuyết có thể thi triển thuật này là bởi hần vốn là thượng cổ thời đại thân chuyển thể của một chiêu ‘vô địch Kim Chung Tráo’ lưu lạc trong thiên địa. ‘vô địch Kim Chung Tráo’ này chính là đại thần thông bẩm sinh của hần mà thôi!

- Ô! Thì ra là vậy.

Đám cao tăng Ma Long giáo, Hoang Sơn cùng ồ lên, nhưng mắt vẫn lấp lóe, rõ ràng không tin tưởng.

Thủy Trảm Vân bắt đầu dĩ cười khổ, lòng hơi hối hận, nhưng rất nhanh gã thoải mái nghĩ Thủy Vô Khuyết sớm muộn gì sẽ lộ ra ánh sáng, không thể nào che giấu gã cả đời đúng không?

Lúc này, Thủy Vô Khuyết đã thu lại ‘vô địch Kim Chung Tráo’, nhìn sang Phong Liệt, lạnh nhạt nói:

- Phong Liệt, ta có nghe tên của người, nhưng người không phải đối thủ của ta!

Phong Liệt cười khê nói:

- Ô? Ha ha, vậy Phong ta nhất định phải lĩnh giáo sự lợi hại mai rùa của người!

Thủy Vô Khuyết khinh thường nói:

- Hừ! Chỉ sợ người không có cả tư cách khiến bốn công tử thi triển đại thần thông!

- A? Người nói đó là thần thông?

Phong Liệt biểu tình ngây ra, hần chưa từng nghe nói có loại thần thông này.

Bên tai hần đột nhiên truyền đến giọng của Lãnh Phi Hồng.

”Phong Liệt, hần sử dụng chính là thượng cổ thất truyền linh cấp chiến kỹ ‘Vô địch Kim Chung Tráo’, a, cũng có lẽ là đã trở thành đại thần thông của riêng hần. Bốn tọa thấy bây giờ hần đã có thể bắn ngược trăm lần công kích phải chịu, bên dưới thần thông cảnh gần như không ai địch nổi. Tóm lại người phải cẩn thận, nếu không được thì trực tiếp nhận thua!

”Cái gì? Trăm lần bắn ngược?”

Phong Liệt lòng rung động, biểu tình trầm trọng. ánh mắt hấn chớp lóe nhìn Thủy Vô Khuyết, vẻ mặt có điều suy ngẫm.

Nhưng sau đó hấn buồn cười, lòng thâm hừ.

”Hừ! Tiểu tử này đúng là kinh địch, nhưng muốn lão tử chịu thua thì không dễ dàng như vậy đâu! Vô địch bên dưới thần thông cảnh? Hắc hắc! Lão tử thông thường cũng cho mình là thế!”

Hiện tại bên dưới ngàn vạn đệ tử cùng đuổi cổ ngóng, tập trung tinh thần, hàng ngàn vạn đôi mắt không chớp một cái nhìn chăm chăm Phong Liệt, Thủy Vô Khuyết ở trên đài.

Ngay cả đám cao thủ ba giáo phái trên Bàn Long Phong cũng tập trung nhìn, biểu tình nghiêm túc.

Cuộc chiến đỉnh cao của thế hệ trẻ sắp bắt đầu!

Trận chiến này liên quan rất lớn đến vị trí lệnh chủ cuối cùng thuộc về ai, và liên quan đến cao thủ hàng đầu thế hệ trẻ giữa Ngân Long giáo và Ma Long giáo so kè, ai cao ai thấp sắp hiện ra, điều này ảnh hưởng tinh thần của mọi người.

Ầm!

Phong Liệt toát ra khí thế, người chìm trong khói đen. cùng lúc đó, hấn biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân, chớp mắt hóa thành một đoàn lửa đen hình người cháy hừng hực.

Đối mặt cường địch như Thủy Vô Khuyết, hấn không chút khinh thường, không thể không dốc hết sức ứng đối.

Bây giờ chấp long châu, dạ mạc châu, mặt nạ ‘Huyết ảnh’ trong người hấn cùng vận chuyển, che giấu kín tất cả hơi thở thật sự, dù là cao thủ long biến cảnh e rằng khó thể nhìn ra sự thật.

- Hừ! Giấu đầu lòi đuôi, chỉ là hạng chuột nhắt!

- Bích thiên tình nhật thập tam liên!

Thủy Vô Khuyết trong mắt lóe tia khinh thường, khẽ quát một tiếng, hai ty chậm rãi chống trời. Một chuỗi tiếng *ong ong- * khẽ vang, mười ba đóa ngân liên lại lần nữa hiện ra, vô số nguyên khí thiên địa ủa đến khiến mười ba đóa ngân liên càng rực rỡ ánh sáng bạc, làm cho người ta không dám nhìn gần. Bên trong ẩn chứa uy thế cuồng bạo khiến bên dưới ngàn vạn đệ tử thâm kinh sợ, thay Phong Liệt đỏ mặt hôi lạnh.

Thức ‘Bích thiên tình nhật thập tam liên’ vốn chỉ làm ba cảnh giới, gồm ‘Thập tam liên’, ‘Tình nhật’, ‘Bích Thiên’. Mỗi một ý cảnh chồng lên sẽ khiến uy lực thức này bùng phát gấp trăm lần.

Hiện giờ dù Thủy Vô Khuyết chỉ cô đọng ra ý cảnh thứ nhất ‘Thập tam liên’ nhưng cũng uy lực không gì sánh được, hiếm có địch thủ trong thế hệ trẻ.

Thủy Vô Khuyết quát khẽ?:

- Đi!

Mười ba đóa ngân liên mng theo uy thế đào núi lấp biển cực kỳ nhanh mạnh đụng vào Phong Liệt.

Chỉ toát ra một chút uy thế mà đã khiến dưới đài một số đệ tử cấp thấp người chao đảo khó thể đứng vững, ai nấy lộ vẻ mặt hoảng sợ, có thể thấy uy lực của nó.

- Ha ha! Có phải là chuột hay không thì không do người nói!

Phong Liệt cười khẩy.

Mắt thấy mười ba đóa ngân liên ập đến, ánh mắt hấn lạnh lẽo, đột nhiên giơ lên phong ma thần thương.

- ‘Quần long trụ nhật’!

Thoáng chốc, chín long ảnh mơ hồ cô đọng ra, vòng quanh uốn lượn gầm rống, không ngừng cắn nuốt nguyên khí thiên địa để tăng cường bản thân, uy thế liên tục tăng cao.

Xoẹt!

Phong Liệt đột nhiên vùng thương to, chín long ảnh như là mũi tên rời dây cung nhất va chạm với mười ba đóa ngân liên.

Bùm! Bùm! Bùm!

Một chuỗi tiếng nổ chấn thiên.

Chín long ảnh đen và mười ba đóa ngân liên mạnh va chạm vào nhau, cùng lúc tan biến. Trên lôi đài cương khí hai đen và bạc dậy sóng cuộn cuộn, cuồng bạo cương kinh loạn lưu. Dưới đài một số đệ tử đứng gần bị trùng kích nghiêng ngã, hoảng sợ thụt lùi.

Mười ba đóa ngân liên đã có thể phát huy ra sức chiến đấu trên trăm lần của Thủy Vô Khuyết.

Phong Liệt vừa luyện thành ‘Quần long trụ nhật’ cũng tăng gấp chín lần sức chiến đấu rồi còn phong ma thần thương, hai bên chồng chất cơ hồ đạt đến sức chiến đấu trăm lần trở lên. Hai người vốn cùng là chân khí cảnh tứ tầng, nguyên lực trong người sần sần như nhu.

Kết quả lần đầu tiên giao phong, hai người tương xứng.

- Trời ạ! Đây vẫn là chân khí cảnh giao phong sao? Lão tử là cao thủ cương khí cảnh bát tầng mà cũng không làm ra được động tĩnh lớn như vậy!

- Hậu sinh khả ỷ a! Hai tiểu tử này ngày sau tiền đồ không thể đo lường, nếu không chết thì trăm năm sau chắc chắn danh vang đại lục, chấn nhiếp một phương!

- Phong sư huynh! Tất thắng!

- Hừ hừ! Ta đã nói mà, Phong sư huynh chắc chắn không thua!

- Nói lời này còn quá sớm đấy! Đây mới là lần đầu tiên thăm dò mà thôi, cái mai rùa của Thủy Vô Khuyết mới là đòn sát thủ!

- Hừ! Sao ngươi biết Phong sư huynh không có lá bài nào?

...

...

Thủy Vô Khuyết lạnh lùng nhìn Phong Liệt, khinh thường nói:

- Phong Liệt, nếu ngươi chỉ có một chút như vậy thì nhân lúc này còn sớm mau xuống đi! Ngươi vẫn còn xa lắm để làm đối thủ của bốn công tử!

- A? Vậy ngươi hãy ném thử cái này!

Phong Liệt lười nói nhiều, hẩn thấp người, hóp bụng, cầm phòng lên, ngửa đầu phát ra tiếng rỗng ngâm cao vút chấn thiên địa.

- Cuồng long táng thiên... Táng thiên nhất khiêu!

- Grao!!!

Thoáng chốc một ma long ảo ảnh thần tuần hơn mười trượng bay ra. Long ảnh xuất hiện không tấn công Thủy Vô Khuyết ngay mà cực kỳ nhanh vòng quanh trên cao vạn trượng.

Giữa lúc đó, long ảnh xẹt qua đâu thì tất cả nguyên khí trong trời đất đều bị nuốt sạch, khiến thân hình long ảnh điên cuồng trưởng lên, khí thế dâng trào càng lúc càng kinh người.

Mười trượng, mười lăm trượng, hai mươi trượng, ba mươi trượng...

Dần dần, ngàn vạn đệ tử và trên Bàn Long Phong đám Chiến Thiên Ma Vương, Thủy Trảm Vân, Hoang Sơn thấy hình ảnh này đều biến sắc, kinh hoàng.

312. Chương 353 + 354: Uy Lực Của Vô Định Kim Chung Tráo

- Trời ạ! Cái này...này là đại thành chi cảnh địa cấp chiến kỹ!

- Tiểu tử này tuyệt đối không thể giữ!

- Phong sư huynh thần uy! Phong sư huynh tất thắng!

- ...

Mọi người ngửa đầu nhìn cự long hùng vĩ dần đạt đến năm mươi trượng, ai nấy rung động khó thể bình tĩnh.

Bây giờ về bình tĩnh trên mặt Thủy Vô Khuyết biến mất, mây hơi chau.

- Grao!!!

Trên không trung long ảnh đột nhiên gầm rống một tiếng, rồi nhanh chóng giáng xuống, mạnh đụng vào Thủy Vô Khuyết.

Thân thể to lớn cỡ năm mươi trượng là do nuốt nguyên khí thiên địa phạm vi mấy vạn trượng, đã vượt qua sức chiến đấu gấp ba trăm lần của Phong Liệt, dưới thần thông cảnh gần như không ai chặn lại được!

Không chút nghi ngờ, một kích tiếp theo sẽ là trời long đất lở, khiến thiên địa nhật nhòa!

- Hừ! Liên khai thịnh thế trấn vạn tà!

Mắt thấy cự long ập đến, Thủy Vô Khuyết hừ lạnh, quanh người lần nữa xuất hiện mười ba đóa ngân liên.

Ngay sau đó, những đóa sen bạc nở tung, ánh sáng bạc rực rỡ, khung trời chấn động, như có thể chấn mọi thứ trong thiên địa thành bột phấn, uy thế cực kỳ kinh người.

- Lên!

Thủy Vô Khuyết trầm giọng hét, mười ba đóa ngân liên nổ rộ cùng bay lên trời, nghênh hướng cự long.

Một thức 'Liên khai thịnh thế trấn vạn tà' lấy phòng ngự làm chính, chỉ cần ở trong phạm vi mười trượng thì sẽ chịu đựng sức chiến đấu gấp trăm lần trở lên.

Vậy nên Thủy Vô Khuyết rất tự tin vào thức này.

Nhưng kết quả tiếp theo ra ngoài dự đoán của gã!

Mắt thấy cự long bên trên sắp ập đến, Thủy Vô Khuyết hai mắt nhìn chăm chăm, toàn thân căng cứng chuẩn bị hóa giải một kích mạnh mẽ này.

Lúc này dưới đài bỗng vang tiếng kinh kêu.

Cùng lúc đó, bên tai Thủy Vô Khuyết vang tiếng nhắc nhở vội vàng của Thủy Trảm Vân.

"Vô Khuyết cẩn thận!"

Thủy Vô Khuyết ngẩn ra, không hiểu gì cả.

Nhưng ngay sau đó, gã thấy cứng thẳng, cảm giác bị sát khí thấm tận xương tủy định.

Gã vội tập trung nhìn Phong Liệt, trên đài đã không thấy bóng dáng của Phong Liệt đâu, trên không trung mơ hồ có một vệt đen nhanh chóng lao hướng gã, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng, không kém gì Lý Phong trước đó.

- A? Tốc độ rất nhanh! Nhưng người sẽ mau chóng nổi gót theo Lý Phong thôi!

Thủy Vô Khuyết liền hiểu sự việc, lòng khinh thường hừ.

Nhưng làm gã sửng sốt là vệt đen mơ hồ gần như không thấy được xẹt qua cách gã mười trượng, không có tới gần.

- Ủa? Cái này là...! Nguy rồi !

Thủy Vô Khuyết ngẩn ra lập tức thấy rất không ổn, giữa không trung như có một lưỡi dao sức nhọn mạnh mẽ nhắm thẳng vào gã, khiến gã như rơi vào hầm băng, người lạnh run!

Nhưng khiến gã khó hiểu là đến giờ vẫn không thấy cái bóng nào bất lợi cho mình, dù là tinh thần lực cũng không dò xét được tung tích gì.

Nhưng dựa vào trực giác nguy hiểm, gã nhanh chóng tạt ngang.

Tuy nhiên, gã vẫn chậm một bước.

Phụt phập

Một tiếng trầm đục đâm vào thịt xương, Thủy Vô Khuyết cảm thấy vai trái lạnh lẽo, máu bắn ra, xuất hiện một cái lỗ máu cỡ nắm tay, xuyên thấu, mưa máu đỏ thắm bắn ra.

Thủy Vô Khuyết ngẩn ngư, cúi đầu nhìn cái lỗ trên vai trái thì cực kỳ tức giận, mắt phun lửa.

Từ nhỏ đến lớn gã chưa từng bị thương, vậy mà giờ bị tổn thương vào tay người cùng đẳng cấp!

Điều này đối với Thủy Vô Khuyết luôn đứng cao hơn cùng cấp là vô cùng sỉ nhục! Không thể nhịn được nữa!

- A...Phong Liệt! Người đáng chết! Hôm nay bốn công tử phải giết người!

Thủy Vô Khuyết nhịn không được tức giận gầm lên, khuôn mặt tuần tú vạm vạc, ánh mắt cực kỳ độc ác.

xẹt!

Một tiếng vang nhẹ.

Phong Liệt và Thủy Vô Khuyết lướt qua nhau, đột nhiên vươn tay chop lấy phong ma thần thương xẹt qua không trung.

Hắn ngoái đầu cười rặng rờ với Thủy Vô Khuyết, nói:

- Hắc hắc, có rất nhiều người muốn giết lão tử, thêm người không tính nhiều, có bản lĩnh thì người làm đi!

Hắn thấy trường thương chỉ là đâm xuyên vai trái của Thủy Vô Khuyết thì hơi thất vọng, lúc trước hắn nhắm ngay cổ gã, muốn một kích xử lý tên này.

Theo Phong Liệt thấy thì thiên tài như hắn chỉ có một trên đời là đủ rồi, không cần thêm ai khiến mình khó chịu. Còn cao thủ tịch mịch cái gì thì không cần, có đàn bà làm bạn rồi nói gì đến tịch mịch?

Nhưng Thủy Vô Khuyết có tính cảnh giác quá mạnh, một kích tất sát vậy mà không trúng.

Lúc này ngàn vạn đệ tử bên dưới thấy tình hình như vậy thì cao giọng hoan hô, âm thanh vang dội lay chấn núi cao bốn phương rung rinh.

Mọi người không ngờ Phong Liệt trong thời gian ngắn đã tổn hại nặng Thủy Vô Khuyết không thể đỡ, trọng thương cao thủ có thể dễ dàng đánh bại Lý Phong và Long Khuyết Vân.

Thoáng chốc Phong Liệt ở trong mắt ngàn vạn đệ tử địa vị tăng cao, các cảm xúc mặt trái như hâm mộ, ghen tỵ trước kia đều biến thành tràn đầy sùng bái và cuồng nhiệt. Vô số thiếu nam thiếu nữ ở dưới đài khàn giọng kêu, tình cảm nhiệt liệt đến tột đỉnh.

Ngay sau đó, không đợi Thủy Vô Khuyết nổi giận tuyên bố thêm câu dẫn mặt thì bên trên uốn lượn cự long đã mang theo thể vạn quân nặng nề rơi xuống.

Bùm! Bùm! Bùm!

Trong tiếng hoan hô của ngàn vạn đệ tử, long ảnh hùng vĩ dài năm mươi trượng thể như chẻ tre nhất bần đánh tan mười ba đoá ngân liên nở rộ, sau đó mạnh đụng và Thủy Vô Khuyết.

Bây giờ mọi người không chút nghi ngờ là nếu long ảnh đánh tủng Thủy Vô Khuyết, có thể chớp mắt biến gã thành bụi phấn, chắc chắn.

- Vô... Địch... Kim... Chung... Tráo! A...!

Thủy Vô Khuyết không có khả năng ngồi chờ chết, gã bỗng ngửa đầu rống to.

Thoáng chốc xung quanh gã lại xuất hiện chuông bạc to lớn cao chừng mười trượng bao trùm gã kín kẽ, như là dù trời sập xuống dưới cũng khó thể làm tổn thương gã mấy may!

Ầm!

Một tiếng gầm rú điếc tai vang tận trời xanh, cự long hùng vĩ mạnh đụng vào chuông bạc.

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, chuông bạc to mười trượng bên ngoài người Thủy Vô Khuyết bị cự long oanh vụn vụn biến hình, đè ép xuống đất huyền thiết.

Chớp mắt nó đã bị oanh bẹp còn lại chưa đến năm thước, Thủy Vô Khuyết ở bên trong chỉ có thể ngồi xổm trên mặt đất, sắc mặt kinh hoàng, cực kỳ chật vật.

Thấy tình hình này thì ngàn vạn đệ tử đều liên tục hú hét, hoan hô Phong Liệt.

Nhưng không đợi họ vui vẻ quá lâu thì bỗng xảy ra biến cố.

Ngay sau đó, chuông bạc gần như dán sát xuống đất nhưng không tan vỡ, chờ uy thế cự long yếu đi thì nó bỗng bật lên, tính dẻo dai khiến người tán thán.

*Ong- - *

Một tiếng du dương mệnh mệnh qua đi, vô địch Kim Chung Tráo của Thủy Vô Khuyết lại lần nữa hồi phục như cũ.

Cùng lúc đó, khí kinh cuồng bạo mệnh mệnh vô tận phát ra từ chuông bạc bắn mạnh ra bốn phía.

Bùm! Bùm! Bùm!

Phút chốc ở trên lôi đài hình thành từng cuồng bạo gió lốc uy lực không gì sánh được, trận gió gào thét, khí kinh nổ bắn ra, thậm chí đất huyền thiết không thể phá vỡ cũng bị thổi tốc lên ba thước, tiết phần bay đầy trời.

Hiện tượng kinh thế khiến mọi người biến sắc mặt, tiếng hoan hô biến thành kinh kêu.

Đây chính là thứ muốn mạng người nha.

Vô địch Kim Chung Tráo của Thủy Vô Khuyết chỉ cần không bị một kích phá thì có thể bắn ngược trở lại công kích một trăm lần, đây là khái niệm gì?

Chứng minh một kích 'Táng thiên khiếu' của Phong Liệt bị phản đạn lực công kích gấp trăm lần.

Tương đương với chồng chất uy lực 'Táng thiên khiếu' Phong Liệt thì triển một trăm lần.

Uy lực như vậy dù là cao thủ sơ cấp hóa đan cảnh chưa chắc đỡ được!

Điều duy nhất đáng mừng là đa phần công kích bắn ngược lên trời, xung quanh chỉ bị một phần dư uy lan đến.

Nhưng dù là một phần dư uy lan đến cũng gần như vô hạn sát với một kích của cao thủ thần thông cảnh, căn bản không phải người bình thường có thể chịu đựng.

Tiếp theo người thứ nhất gặp xui là Phong Liệt.

Hết cách, hấn đứng gần Thủy Vô Khuyết quá.

Lúc này, hấn chỉ cảm thấy khí kinh mạnh mẽ ùn ùn kéo đến khiến lòng rung động.

Hấn vội vàng thi triển thức 'Lược ảnh', hóa thành một lũ tơ đen nhanh chóng thụt lùi, khuếch tán khói đen xung quanh hơn mười trượng.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Cương kinh phong bạo ập và mặt, đánh nát Ma Long Hắc Ám Chi Thân của Phong Liệt, khói đen trong sóng lãng hùng hồn lắt lư dữ dội.

Người thứ hai xui xẻo là Hồng Phi Dương, Thi Lâm đang đấu hăng say ở giữa lôi đài.

Vốn hai người chiến đấu gần phút chót, hai thức thành đỉnh chi cảnh địa cấp chiến kỹ của Hồng Phi Dương lần lượt thi triển hơn mười lần thì dần hụt hơi.

Nguyên lực tinh thuần của Thi Lâm dường như không có tận cùng, liên miên bất tận, khí thể không chút giảm sút, e rằng không đến một khắc thì Hồng Phi Dương chắc chắn thua.

Nhưng bây giờ hai người đang bay cao ở trên không trung oanh kích, chưa kịp đáp xuống đất thì bỗng gặp phải cương kinh phong bạo mạnh mẽ không gì sánh được này.

Gặp nguy hiểm như thế, hai người không chút chần chờ thúc đẩy phòng ngự cuối cùng trong người.

Thoáng chốc thân thể hai người hiện ra bảo giáp bạc, đen tỏa ánh sáng chói mắt lấp lánh, đều là huyền bảo chiến giáp. Có lực phòng ngự cực kỳ kinh người.

Cùng lúc đó, cương kinh phong bạo cũng đã ập đến gần.

Bùm! ầm!

Liên tiếp hai tiếng nổ va chạm, Hồng Phi Dương, Thi Lâm như như điều đứt dây bay ra khỏi lôi đài, bay xé ra mây trăm trượng mới vô lực từ trên cao ngã xuống.

Rầm bịch!

Rầm bịch!

Hai tiếng trầm đục qua đi, Hồng Phi Dương, Thi Lâm té xuống đất.

Huyền bảo chiến giáp trên người họ mặc dù chịu đa số lực công kích nhưng hai người vẫn bị trọng thương, đều học máu liên tục. Đặc biệt là Thi Lâm, học ra từng ngụm máu xanh, cực kỳ quái dị.

Cái này còn chưa xong, dư uy cương kinh tiếp tục quét hướng người dưới đài, khiến ngàn vạn đệ tử kinh hoàng biến sắc, tiếng hét vang vọng. Không ai tưởng tượng nổi chỉ là đứng xem thôi tại sao cũng chịu nguy hiểm như vậy.

Họ đều là đệ tử cấp thấp, trên người phòng ngự có hạn, nếu bị dư uy cương kinh quét trúng thì sẽ biến thành tro bụi không chừa mẩu xương, đó là chắc chắn.

Trong lúc nguy cấp, đột nhiên một ông lão khí thể kinh thiên bay lên cao, người này mặc trang phục ma khí viện, rõ ràng là thần thông cảnh cửu tầng. Hai ông ty áo liên tục vung, từng khí kinh khủng bố ba bực nguyên lôi đài, rất nhanh tiêu trừ đi cương kinh phong bạo.

Thật lâu sau, trong thiên địa mới dần bình tĩnh lại, ngàn vạn đệ tử thoát khỏi nỗi kinh khủng, trong lòng còn sợ hãi run rẩy.

Lúc này mọi người nhìn phía lôi đài đều thấy lạ lẫm và chán nản.

Chỉ thấy trên đài chỉ có một mình Thủy Vô Khuyết đứng sừng sững, kiêu ngạo nhìn bốn phía, khoe môi nhếch nụ cười như có như không, bộ dáng người thắng, mặc kệ lỗ máu trên vai trái.

Gã đứng là đang cười, vì gã thắng, thắng rất sáng khoái.

Gã chẳng những bại hết cao thủ thế hệ trẻ Ma Long giáo, cũng tranh đến ghế nửa lệnh chủ cho Ngân Long giáo, có thể nói là công lao cực lớn!

Từ đây về sau, danh tiếng của Thủy Vô Khuyết gã sẽ ghi một nét mực đậm trong lịch sử Ngân Long giáo!

Lúc này cách gã năm mươi trượng còn có một đoàn khói đen cuộn cuộn bốc lên, mọi người biết đó là khói do Phong Liệt tỏa ra.

Nhưng lúc này không có ai cho rằng Phong Liệt còn sống.

Bởi vì lúc trước trong loại tình huống kia chỉ có hai kết quả với Phong Liệt: một là Phong Liệt có huyền bảo chiến giáp hộ thể, như Thi Lâm, Hồng Phi Dương bị đánh bay. Hai là bị oanh tan xương nát thịt không còn mẩu xương. Không có kiểu thứ ba.

Bây giờ xem ra Phong Liệt không bị đánh rút khỏi lôi đài thì có mười phần là đã tiêu đời.

- Phong sư huynh cứ thế chết đi sao? Điều này sao mà được!

- Ài! Không ngờ Phong sư huynh sẽ có kết cuộc như vậy!

- ...

- Sư huynh sẽ không có việc gì!

- Không sai! Sư huynh còn gặp chuyện nguy hiểm hơn cái này, sao có thể chết được!

Trong đám đệ tử ám võ viện ai nấy biểu tình bi thương, mặc dù Tiểu Yên, Tiểu Lục biểu tình căng thẳng nhưng không như người khác cho rằng Phong Liệt chết chắc, họ cực kỳ tin tưởng vào hắn.

Triệu Đồng, Trương Đại Tài trốn to mắt nhìn chăm chăm đoàn khói đen trên đài, hy vọng thiếu niên liên tục sáng tạ kỳ tích lại xuất hiện.

Đằng sau đám người, Diệp Thiên Quỳnh nhìn chăm chăm lôi đài, hàm hừ nói.

- Hừ! Ác có ác bá! Tên khốn này xem như đã gặp báo ứng!

Diệp Thiên Tử không hề lo lắng, cười bảo:

- Hi hi! Tỷ tỷ, chưa chắc đâu à!

Diệp Thiên Quỳnh quay mặt nhìn muội muội của mình, kinh ngạc hỏi:

- Ủa? Muội, không phải ngươi thích Phong Liệt lắm sao? Tại sao thấy hắn chết mà ngươi không hề đau lòng?

Diệp Thiên Tử vui vẻ nói, mắt đẹp tỏa sáng:

- Hi hi! Ai nói Phong Liệt đã chết? Chưa nghe nói tai họa di ngàn năm à? Tên đó mệnh lớn lắm!

Diệp Thiên Quỳnh khinh thường nói:

- Không chết? Hừ! Sao có thể! Dưới tình huống như vậy đổi lại là ta cũng không có khả năng sống sót!

Diệp Thiên Tử mắt lóe tia sáng, bỗng nói:

- Tỷ tỷ, không bằng chúng ta đánh cuộc đi? Nếu Phong Liệt đã chết thì thôi, nếu hắn không chết thì sau này tỷ đừng đối đầu với hắn, được không?

- A? Ngươi chắc chắn hắn không chết đến thế sao?

Diệp Thiên Quỳnh ngẩn ra, rất kinh ngạc nhưng rồi gật đầu nói:

- Được! Nếu lần này hắn không chết thì sau này ta không gây chuyện với hắn nữa, và chuyện giữa ngươi và hắn ta sẽ không phản đối!

- Thật hả? Tốt quá! Một lời đã định!

- Hừ! Đừng vui mừng quá sớm! Nếu hắn không chết trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây!

- ...

Bây giờ ngay cả đám cao tòng Ma Long giáo trên Bàn Long Phong cũng lắc đầu, mặt đầy không cam lòng.

Lãnh Phi Hồng ánh mắt nghiêm túc, lòng rất sốt ruột.

Gã biết rõ Phong Liệt đã được Tử Long hộ pháp thu làm truyền nhân, nếu hắn đây xảy ra vấn đề thì gã không thể dùn đẩy trách nhiệm.

Huống chi tận đáy lòng gã thật tình không muốn kinh thế tuyệt diễm thiên tài Phong Liệt chết tại đây.

Không xa, nụ cười trên mặt Thủy Trảm Vân ngày càng đậm, thản nhiên nói:

- Chiến Thiên, Hoang Sơn huynh, xem ra lần này vẫn là Vô Khuyết hơn một chút! Ha ha! Đợt đánh cuộc này...ủa?

- A? Đó là...

- ...

Trên lôi đài, Thủy Vô Khuyết điểm vài huyết đạo trên vai ngăn máu ngừng chảy, rồi thì cười nhạt nói với Lý Thiên Ký ở trên trời bộ dạng hơi chật vật:

- Vị tiền bối này, hình như nên tuyên bố kết quả đi?

- Cái này...

Lý Thiên Ký cứng họng, không biết nên tuyên bố làm sao.

Thủy Vô Khuyết giễu cợt nói:

- Ha ha, sao vậy? Ma Long giáo các ngươi không thua được à?

Thật ra bây giờ không cần tuyên bố kết quả, chỉ nhìn thôi đã thấy rõ nhưng Thủy Vô Khuyết cố tình muốn Lý Thiên Ký ngay mặt mọi người tuyên bố, ý định rất hiểm độc, đây không thể nghi ngờ là tát hết mặt ngàn vạn đệ tử Ma Long giáo.

Các đệ tử cảm thấy lửa giận trào dâng, mắt bắn ra lửa, chửi mắng Thủy Vô Khuyết, tình cảm quần chúng sôi nộ không được muốn xông lên lôi đài xé xác gã ra.

313. Chương 355 + 356: Lại Gây Họa

Lý Thiên Ký do dự một phút rồi cắn răng, mạnh vung tay lên, cất cao giọng nói:

- Đại tái trong giáo lần này ma khí viện hạng ba, kiên võ viện hạng hai, thiên võ viện hạng nhất, cuối cùng người thắng trận là...

- Khụ khụ! Chờ đã!

Bỗng một giọng nói vang lên từ trong khói đen đánh gãy lời của Lý Thiên Ký.

Mặc dù thanh âm không lớn nhưng thoáng chốc truyền khắp toàn trường, khiến tất cả tiếng động âm ỉ yên lặng, mọi người mở to mắt nhìn.

Ngay sau đó, khói đen thu lại, bóng dáng Phong Liệt lại xuất hiện trước mắt mọi người.

Ngàn vạn đệ tử dưới đài, các cao thủ trên Bàn Long Phong, Thủy Vô Khuyết, Thủy Trảm Vân, Lãnh Phi Hồng, Chiến Thiên Ma Vương, vô số người nhìn thấy hình ảnh này đều như là gặp quỷ, mắt lờ ra, vẻ mặt không thể tin.

Ngay sau đó, bốn phương tám hướng sôi trào, tiếng động xôn xao.

- Ủi dà...cái...cái này là sao?

- Ha ha! Không chết? Phong sư huynh không chết? Hơn nữa người không bị thương! Ha ha ha! Lão tử biết ngay mà, Phong sư huynh thần thông cái thế, sao có thể dễ dàng bị tên mặt trắng Ngân Long giáo đánh bại!

- Phong sư huynh anh minh thần võ! Đánh chết tên mặt trắng đó đi!

- Hắc... hắc thật sự không chết! Cái...cái này sao có thể!

- Hì hì! Tỷ tỷ, đã nói là phải giữ lời nhé!

- Ha ha, tiểu tử này luôn làm người ta ngoài ý muốn! Ha ha ha ha! Tốt!

- ...

Tiếng kêu gào chấn thiên như sóng cuộn biển gầm trào dâng thật lâu không ngừng, thanh âm hùng hồn xông lên chín tầng trời.

....

- Sao người có thể không có việc gì được? Uy lực như vậy đủ khiến cao thủ thần thông cảnh lùi bước, điều này tuyệt đối không thể nào!

Trên lôi đài Thủy Vô Khuyết nhìn chằm chằm Phong Liệt, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin, qua thật lâu sau mới chắc chắn hẳn thật sự không chết và lành lặn đứng trước mặt gã, điều này khiến gã không cách nào chấp nhận được.

Nhưng tiếp theo gã biểu tình ác độc, khinh thường hừ lạnh, nói:

- Hừ! Dù người có thể tránh được một kiếm thì sao? Ngay cả công kích mạnh nhất 'Táng thiên nhất khiếu' của người cũng không làm gì được bốn công tử, người còn có thể trông chờ vào cái gì? Hừ hừ! Dù người có sống sót thì chỉ là chứng kiến mình thất bại mà thôi! Người chỉ xứng làm đá lót chân cho bốn công tử!

Dứt lời gã lại lấy ra đại thần thông 'Vô địch Kim Chung Tráo', trực tiếp đụng vào Phong Liệt, không khí chấn động *ong ong*, khí thế mạnh mẽ không gì sánh được cần quét toàn trường, khiến mọi người lại căng thẳng lên, ai nấy đều thầm lo lắng cho Phong Liệt.

- Ha ha! Ai làm đá lót chân cho ai nói quá sớm đấy, mới rồi là hâm nóng người thôi!

Mắt thấy Thủy Vô Khuyết vác Kim Chung Tráo xông đến, Phong Liệt cười khẩy, vẻ mặt không hề kinh sợ, nhưng đáy mắt xẹt qua tia độc ác.

- Bây giờ mới là thật sự bắt đầu!

*Ong- - *

Chuông bạc to lớn chớp mắt đến gần Phong Liệt. Thủy nguyên cương khí dâng trào hỗn loạn một tia hơi thở quái dị mạnh đụng vào Phong Liệt.

Xoẹt!

Phong Liệt ánh mắt nghiêm túc, phong ma thần thương mạnh vung, ánh bạc đâm hướng chuông bạc.

Theo hần nghĩ thì nếu có thể lợi dụng thuộc tính phá không của phong ma thương đánh chết Thủy Vô Khuyết ở bên trong ngay lập tức thì tuyệt vời không còn gì bằng.

Nhưng vô địch Kim Chung Tráo đã thành đại thần thông của Thủy Vô Khuyết, trình độ mạnh mẽ vượt qua Phong Liệt tưởng tượng.

Ầm!

Một tiếng nổ vang!

Mũi phong ma thần thương đâm vào chuông bạc nhưng sau chưa đến nửa thước đã bị sức mạnh gấp trăm lần bắn lại,

Dù đã có một chút chuẩn bị nhưng Phong Liệt vẫn bị bắn ngược ra xa bốn, năm mươi thước, Ma Long Hắc Âm Chi Thân không thể phá vỡ vang tiếng kết kết sắp vỡ, hai chân kéo lê hi vệt khe sâu trên đất huyền thiết. Phong ma thần thương cũng bị chấn vụn vụn móp méo.

Thần thông bị gọi là thần thông bởi vì chúng nó đã không thể dùng lẽ thường giải thích, đã ẩn chứa một chút căn nguyên lực lượng.

Tựa như Ma Long Hắc Âm Chi Thân của Phong Liệt, thiên chấn của Long Khuynh Vân, và 'vô địch Kim Chung Tráo' của Thủy Vô Khuyết đều vượt qua phạm trù chiến kỹ, vượt qua đại cảnh giới giết người dễ như cơm bữa.

Phong Liệt lùi lại rồi đứng vững bước chân, hai tay mạnh rung trường thương, phong ma thần thương hồi phục như cũ.

Hắn thầm cười khở, vốn định mưu lợi, nhưng hiện giờ xem ra Thủy Vô Khuyết khó gặm hơn là hấn tưởng nhiều, không dùng thủ đoạn cuối cùng thì không được.

Thủy Vô Khuyết khinh thường quát:

- Hừ! Phong Liệt! Đến đây đi! ở trước mặt bốn công tử người chỉ là một tên hề! Trừ nhận thua ra thì người không có con đường thứ hai để đi!

Chuông bạc lại va đụng, gã thấy Phong Liệt bị mình dễ dàng đụng bỵ trong mắt tràn đầy sung sướng.

Đối với Phong Liệt dám làm gã bị thương nặng, Thủy Vô Khuyết hận hấn thấu xương.

Bây giờ gã sợ nhất là Phong Liệt nhận thua ngay, vậy thì gã không có lý do tiếp tục truy sát hắn.

Vậy nên gã đành dùng giọng điệu khinh miệt dồn ép Phong Liệt, khiến hắn tử chiến đến cùng.

Phong Liệt đương nhiên cảm giác được âm mưu của gã, hắn khinh thường cười.

Ầm!

Một tiếng nặng nề, Phong Liệt lại bị đánh bay gần như lúi đến mép lôi đài khiến ngàn vạn đệ tử kinh kêu không dứt.

Ngay sau đó, người Phong Liệt nhoáng lên, chớp mắt xuất hiện ở giữa lôi đài, mắt lóe tia đỏ rực, thăm tìm thời cơ thích hợp.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Tiếp theo Phong Liệt không ngừng bị chuông bạc đánh bay rồi lại quay về giữa lôi đài.

‘vô địch Kim Chung Tráo’ về mặt phòng ngự có thể xưng là vô địch, nhưng thủ đoạn công kích thì chỉ dựa vào người ta tấn công bắn ngược lại mà thôi, lực công kích rất có hạn.

Chỉ cần Phong Liệt không ngừng thi triển thủ đoạn mạnh mẽ thì chịu công kích không tính quá nặng gia tộc thêm vào Ma Long Hắc Ám Chi Thân lực phòng ngự siêu đẳng, va chạm trình độ như vậy đối với Phong Liệt cơ hồ có thể bỏ qua.

Phút chốc hai người đến đi giằng co.

Thủy Vô Khuyết kiềm không được hét to:

- Phong Liệt! Đồ phế vật! Không lẽ người chỉ biết trốn tránh thôi sao? Là đàn ông thì sẵn khoái đại chiến một trận với ta đi, nếu không thì mau mau nhận thua!

Gã nóng nảy, nếu Phong Liệt cứ trốn tránh như vậy thì sớm muộn gì sẽ tiêu hao sạch nguyên lực của gã.

Mà một khi không còn vô địch Kim Chung Tráo phòng ngự, gã lấy cái gì lại ngăn cản thương to xuất quỷ nhập thần của Phong Liệt?

Phong Liệt ánh mắt thản nhiên, không nói một lời, phớt lờ Thủy Vô Khuyết khích tướng, liên tục tránh né.

Mãi đến một giây nào đó, ánh bạc trên ‘vô địch Kim Chung Tráo’ của Thủy Vô Khuyết hơi yếu đi, Phong Liệt đột nhiên làm vể mặt hấn hờ, thăm hừ lạnh.

”Hắc hắc! Thời gian không còn sớm nữa, mau kết thúc thôi!”

- Cuồng long táng thiên... Táng thiên nhất khiêu!

- Grao!!!

Theo tiếng rống ngâm vang tận trời xanh, một ma long ảo ảnh mười trượng uốn lượn bay lên trời cao.

Thấy tình hình này thì mọi người thăm giật mình, cảnh tượng tận thế lúc trước vẫn còn ngay trước mắt, ai nấy lòng run sợ.

- A? Mau lùi lại! Phong sư huynh lại thi triển 'Táng thiên nhất khiêu' kìa, không muốn chết thì mau lùi!
- Ủ? Sao Phong sư huynh lại thi triển 'Táng thiên nhất khiêu' nữa? Mới rồi thức này chẳng phải không làm gì được mai rùa của Thủy Vô Khuyết à?

- Hừ! Người không biết đó là 'vừa rồi' sao? Giờ Thủy Vô Khuyết rõ ràng nguyên lực đã trống trơn, không còn sức nữa, ta đoán lần này có thể đè bẹp gã thành cục thịt!

Thấy Phong Liệt lại thi triển thức 'Táng thiên nhất khiêu', bên dưới ngàn vạn đệ tử đều cùng nhau lùi lại mãi đến xa mấy trăm trượng mới ngừng, biểu tình hồi hợp quan sát.

Ngay cả Lý Thiên Kỳ ở giữa không trung cũng bay xa chút, sợ bị lan đến.

Lúc này Thủy Vô Khuyết mừng rỡ, gã đợi lâu như vậy rốt cuộc có cơ hội.

Vì để Phong Liệt càng thêm tin tưởng uy lực của Kim Chung Tráo đã bị giảm, gã lại yếu đi ba phần sức lực, khiến màn sáng trên chuông bạc càng ảm đạm hơn.

Gã còn làm bộ vẻ mặt trắng bệch, thể lực chống đỡ hết nỗi hòng làm cho Phong Liệt bị lừa sâu hơn.

"Hừ! Phong Liệt, tiếp theo là ngày chết của ngươi, tất cả nên kết thúc!"

....

Phong Liệt cười thầm, hẳn không thêm để ý uy lực của Kim Chung Tráo có yếu đi hay không, hẳn cần là một cái cớ không khiến người nghi ngờ mà thôi.

- Grao!

Một tiếng rống ngâm cao vút.

Long ảnh vọt lên tầng mây xoay quanh một vòng lại biến to ra năm mươi trượng, mạnh lao xuống, thân hình hùng vĩ như dãy núi kích thích thị giác người.

Bây giờ Thủy Vô Khuyết đã mang theo Kim Chung Tráo vọt đến cách Phong Liệt không xa, vì để dùng uy lực lớn nhất bắn ngược lại mà gã thăm điều chỉnh góc độ, tin tưởng lần này có thể oanh giết Phong Liệt thành mảnh vụn không chừa mẫu xương!

Ngay sau đó, cự long hùng vĩ mạnh đập vào chuông bạc, Thủy Vô Khuyết lộ rõ mừng rỡ, gã như đã nhìn thấy ánh mắt vô cùng tuyệt vọng của Phong Liệt.

Nhưng vào lúc này, quanh người Phong Liệt bỗng khuếch tán khói đen, bao phủ phạm vi năm mươi trượng, ngay cả chuông bạc to lớn cũng bị bao trùm.

Mặc dù Thủy Vô Khuyết không thấy tình hình xung quanh nhưng vẫn khinh thường hừ lạnh:

- Hừ! Kế tạp nham! Phong Liệt, bốn công tử phải để ngươi biết tất cả điều ngươi làm chỉ là uống công mà thôi! Ngươi chết chắc rồi!

Dứt lời, gã đột nhiên tăng nguyên lực toát ra, xung quanh chuông bạc chợt tỏa ánh sáng bạc rực rỡ, thậm chí đâm xuyên khói đen bắn lên không trung vô tận.

Rất rõ ràng, bây giờ uy lực của chuông bạc tăng mấy bạc.

- Ngu ngốc!

Phong Liệt cười lạnh, hi tay bỗng đẩy tới trước như là đang đẩy một ngọn núi nặng nề.

Thoáng chốc một bia đá xanh cao năm thước hiện ra ở ngực hắn. Ngay sau đó, bia đá lóe qua trên không, chớp mắt đánh vào chuông bạc.

Ầm!

Một tiếng nổ vang.

Tiếp theo xảy ra chuyện khiến người kinh sợ.

Chỉ thấy bình chướng mà Thủy Vô Khuyết dựa vào, Kim Chung Tráo phòng thủ vững chắc bị bi đá công kích thì tựa như bong bóng vỡ tan thành ngàn vạn mảnh, chớp mắt biến mất trên bầu trời.

Chỉ để lại Thủy Vô Khuyết ngây như phỗng đứng ở chính giữa, tròn to mắt như ốc bươu, thật lâu sau vẫn không bình tĩnh được.

- Đây...đây là sao? Kim Chung Tráo của bọn công tử đâu? Đi đâu rồi ?

Thủy Vô Khuyết ngây ngốc lâm bầm, không thể hiểu nổi.

Nhưng rồi gã cảm giác có khí thế bàng bạc ập đến, chớp mắt đã tới gần gã.

Gã giương mắt nhìn lên, chỉ thấy cự long hùng vĩ nguyên lực vô tận ập đến, cái đầu to lớn tựa như núi, khí thế mạnh mẽ không ai ngăn được.

- A? Nguy rồi !

- Liên khai thịnh thế trấn vạn tà!

*Ong- - *

Thủy Vô Khuyết kinh kêu, lập tức thi triển tuyệt chiêu thiên cấp chiến kỹ của mình.

Thoáng chốc, mười ba đóa ngân liên to lớn đã nổ rộ quanh người gã. Cùng chấn động *ong ong*, hư không chấn động, vạn tà thần phục!

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Một chuỗi tiếng nổ rung động mặt đất vang lên.

Không chút ngoài ý muốn, cự long hùng vĩ thể như chẻ tre bàn đạp vỡ phòng ngự mười ba đóa ngân liên tổ thành, cuối cùng mạnh đụng vào người Thủy Vô Khuyết.

Ầm!

- A!!!

Một tiếng hét thảm vang lên, một bóng người rách rưới như mũi tên rời dây cung bắn ra lôi đài, nhanh chóng bay hướng Bàn Long Phong. Cự long hùng vĩ chỉ co rút một chút, vẫn đuổi theo sát không tha.

- Dừng tay!

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Sau đó, một bóng già nua màu bạc xuất hiện đỡ lấy Thủy Vô Khuyết, đánh ra một chưởng đập vỡ cự long nguyên khí trên không trung.

Mọi người kinh ngạc nhìn, thấy đó là một ông lão mặc đồ màu bạc, sau lưng có bảy ma long ảo ảnh hai mươi trượng uốn lượn gầm rống, tản ra vô tận uy áp, khiến ngàn vạn đệ tử Ma Long giáo kiềm không được sinh ra xúc động muốn cúi đầu bái lạy, ai nấy nẩy ra hoảng sợ.

Ông lão này tên là Diệp Chính Ngân, chính là sư thúc của Thủy Trảm Vân, và là sư phụ của Thủy Vô Khuyết từ nhỏ đến trưởng thành. Bây giờ lão đã là một cường giả hóa đan cảnh thất tầng, ở trên đại lục có danh tiếng vang dội không gì sánh kịp.

Lúc này gã ở trên không trung nhìn Thủy Vô Khuyết thiếu một tay một chân, ngực lõm vào chỉ còn một đường mạng sống, rất là đau lòng, đây chính là công sức lão bồi dưỡng hai mươi năm nha!

Ở trên lôi đài Phong Liệt hồi phục hình người, thu lại khói đen xung quanh, lại xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Nhưng hắn bỗng cảm giác có sát ý kinh thiên rơi trên người mình, khiến hắn thấy hồi hộp run sợ.

Hắn vội đưa mắt nhìn, phát hiện phía xa Diệp Chính Ngân ánh mắt đầy sát khí, ánh mắt kia như là hai thanh kiếm sắc bén đâm vào người hắn, rất kinh khủng.

- Cha nó! Cao thủ hóa đan cảnh thất tầng? Bà nội nó! Hình như lần này chọc vạ rồi !

Phong Liệt giật mình quay đi bật thốt tiếng gào.

Nhưng hần nhớ đến mình còn một sư phụ long biến cảnh thì liền thoải mái.

Sau đó hần không hề sợ hãi đối mặt Diệp Chính Ngân, khinh thường nói:

- Hừ! Lão già kia, nhìn cái gì? Đầu năm nay ai không có núi dựa?

Diệp Chính Ngân hung ác trừng Phong Liệt, rồi bay tới chân trời, chớp mắt đã không còn bóng dáng.

Lão biết rõ trong địa bàn Ma Long giáo dù làm sao lão cũng không là đối thủ của Phong Liệt.

Lúc này, dưới đài âm ỉ tiếng hoan hô nhiệt liệt.

- Thắng! Phong sư huynh thật sự thắng! Ha ha ha!

- Phong sư huynh thần công vô địch!

- Phong sư huynh cái thể thần uy!

- Phong sư huynh! Ta yêu ngươi! Người ta đời này chỉ gả cho ngươi!

- ...

Ai nấy kêu gào khàn cả giọng, ồn ào náo động chấn thiên, thanh chấn khắp nơi, muốn cái gì có cái đó, khiến người dễ khóc dễ cười.

Phong Liệt cảm nhận bên dưới mấy vạn người hâm mộ, sùng kính, cuồng nhiệt, ái mộ, bất giác thấy lạnh lạnh. Hần rất hưởng thụ cảm giác này.

Nhưng khi hần định xuống đài thì một thiếu niên đáng người khô gầy đột nhiên chặn trước mặt, con người trắng đờ đẫn nhìn hần.

Tiếng kêu gào dưới đài ngừng bật, lập tức nhận ra thân phận của thiếu niên này...Thi Lâm!

- Phong Liệt! Ta còn chưa thua!

.....

- Cái gì? Tên đó bị đánh rớt xuống lôi đài mà không tính thua?

- Cái thằng xác sống tồi tệ vô sỉ này! Mau cút xuống đi!

- Phong sư huynh! Đập bể trứng tên xác sống chết tiệt đó!

- ...

Thấy Thi Lâm lại muốn khiêu chiến với Phong Liệt thì ngàn vạn đệ tử ngẩn ra, kiểm không được hả họng chữ.

Theo lý thì trong đại tái chỉ cần rớt xuống lôi đài thì xem như thua, nhưng nói đến thì Thi Lâm cũng oan thật.

Dù sao lúc trước tình huống như vậy đã vượt qua phạm trù năng lực cao thủ thần thông cảnh, gã là một long võ giả chân khí cảnh tứ tầng, có thể giữ mạng là khá lắm rồi, sao đứng nổi trên lôi đài?

So với hiện giờ Hồng Phi Dương mất hết sức chiến đấu thì Thi Lâm có thể lại lần nữa đi lên lôi đài đã rất là không sai.

314. Chương 357: Tự Tìm Đường Chết.

Giờ phút này, Phong Liệt nhìn Thi Lâm, hơi nhíu mày.

Hần liên tục thi triển hai thức ‘Táng thiên nhất khiêu’, lại vung một kích trấn long thiên bìa thì trong người nguyên lực và tinh thần lực đã không còn sót lại bao nhiêu, mặt hơi trắng.

Nhưng hần nhìn ra Thi Lâm đã là nỗ lực hết sức, khóe miệng chảy chất lỏng màu xanh, thân hình lung lay sắp ngã.

Phong Liệt giương mắt nhìn Lý Thiên Kỳ trên trời, thấy lão già kia chỉ yên tĩnh đứng, không thấy ra biểu tình bên dưới mặt nạ thanh đồng là gì, nhưng nếu gã không nhúng tay vào thì chứng minh cho phép Thi Lâm khiêu chiến.

"Ài, xem ra trận đại chiến này là không thể tránh! Thôi, lão tử liều mạng, nói không chừng được hai phần thưởng thì sao!"

Phong Liệt dứt khoát, lại ẩn mình vào trong khói đen, biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân.

Lúc này Thi Lâm ở đối diện đột nhiên mở miệng nói:

- Phong Liệt, hi chúng ta hiện giờ đều đã đến nỗ lực hết sức, không bằng chúng ta một chiêu định thắng bại đi!

- A? Một chiêu định thắng bại làm sao?

Phong Liệt nhướng mày, hơi dao động.

Thi Lâm lạnh lùng nói:

- Hai chúng ta ra một chiêu, chỉ cần người đỡ được một chiêu của ta mà không thua thì xem như ta bại! Thế nào?

Gã vừa dứt lời có tiếng xôn xao, có khinh thường, có mắng Thi Lâm xử trá.

Nhìn mặt ngoài thì dường như Thi Lâm chịu thiệt chút nhưng sự thật không phải vậy, bởi vì gã là người Thi gia, chỗ dựa lớn nhất là tử khí vô cùng tinh thuần trong người.

Nếu đấu bình thường thì gã chưa chắc đụng vào người Phong Liệt được, lấy tình huống hiện tại của gã không thích hợp đánh lâu dài, dù sao gã đứng vững còn khó.

Nhưng nếu định ra lời hứa một chiêu thì gã có mười phần nắm chắc đánh tử khí tinh thuần vào người Phong Liệt.

Tử khí gọi là tử khí là bởi vì chúng nó chính là khắc tinh của sức sống, có thể tiêu diệt tất cả sự sống, đặc biệt là tử khí trong người Thi Lâm mang ra từ trong bụng mẹ, độ tinh thuần khiến người điên tiết.

Thi Lâm có mười phần tự tin một chiêu có thể dễ dàng giải quyết Phong Liệt.

Thậm chí dù đối diện một cao thủ sơ cấp thần thông cảnh thì gã có tin chắc một chiêu đánh gục, chắc chắn.

Nhưng không đợi Phong Liệt đồng ý thì dưới đài không xa có một thanh âm cực kỳ yếu ớt đột nhiên vang lên:

- Phong Liệt! Đừng đồng ý với hắn! Khụ khụ!

Phong Liệt đưa mắt nhìn sang, là Hồng Phi Dương bị trọng thương, điều này làm hắn hơi ngoài ý muốn.

Mặt Hồng Phi Dương trắng bệch như giấy, cần hai đệ tử thiên võ viện dìu mới đứng vững được, người run run.

Gã thấy Phong Liệt nhìn mình thì mắt chớp lóe, cắn răng nói tiếp:

- Phong Liệt! Mặc dù bốn công tử không thích ngươi nhưng lúc này không muốn thấy ngươi thua! Nếu ngươi đồng ý ước một chiêu với hắn thì chắc chắn ngươi sẽ thua! Tử khí trong cơ thể hắn không phải người bình thường có thể chịu đựng!

- Ồ?

Phong Liệt ngẩn ra, rồi mỉm cười nói:

- Đa tạ nhắc nhở!

Nhưng tiếp theo Phong Liệt phnư ửng ra ngoài dự đoán của mọi người.

Chỉ thấy hần xoay người nhìn Thi Lâm, thản nhiên nói:

- Ta đồng ý với người, một chiêu định thắng bại!

- Người...!

Hồng Phi Dương ở bên dưới vẻ mặt giận dữ, không ngờ Phong Liệt ngoan cố như vậy, bỏ qua lời nhắc nhở của gã.

Nhưng Phong Liệt có tính toán của mình, không thể giải thích gì nhiều với gã.

Thi Lâm hơi ngoài ý muốn Phong Liệt đồng ý, con mắt trắng dã lóe qua tia kinh ngạc.

- Tốt! Nếu đã vậy thì, hãy tiếp chiêu! Hắc!

Thi Lâm không dài dòng, khê quát, gã bay lên một chưởng mạnh ấn hướng Phong Liệt.

Bây giờ đôi tay trắng bệch của gã toát ra khói trắng mờ lung, nhìn thì không có chút sát khí nhưng thật ra nó là tử khí căn nguyên nhất trong người gã, ai mà dính vào là chết ngay lập tức.

Phong Liệt nhìn đôi tay Thi Lâm, thâm hừ lạnh.

"Hừ! Muốn cùng lão tử so nguyên lực tinh thuần hả? Đúng là tìm đường chết!"

Hắn không qua loa, mắt lóe ác độc, đột nhiên rút cương khí vào đôi tay mạnh đánh hướng Thi Lâm.

Trong ánh mắt chăm chú của vạn người, hai thân hình mạnh mẽ nhảy vọt lên trời rồi đột nhảy hai chưởng va nhau.

Bùm! Bùm!

Liên tiếp hai tiếng nổ.

Hai bóng người bay trở về.

Phong Liệt bay ngược ra máy trượng thì ẩn vào khói đen mười trượng, ngay sau đó khói đen cuộn cuộn bốc lên khiến người ta thấy không rõ tình hình bên trong.

Thi Lâm thì lùi ra hơn mười trượng đột nhiên họ mình xuống, ánh mắt khó thể kiềm chế toát ra vui vẻ, hiếm khi thấy beiuer tình này trên mặt gã, đó là một loại vui sướng âm mưu thực hiện được nên không cần che giấu nữa.

Thấy như vậy ngàn vạn đệ tử lòng trầm xuống, thâm lo lắng cho Phong Liệt. Ngay cả đám Tiểu Yên, Tiểu Lục, Diệp Thiên Tử cũng lòng nóng như lửa đốt, đôi mắt đẹp nhìn nhìn chăm chăm khói đen bên trong có Phong Liệt.

Nhưng không đợi Phong Liệt có biến đổi gì thì Thi Lâm mặt lộ đắc ý chợt xảy ra tình huống mới.

Chỉ thấy khuôn mặt cứng ngắc của Thi Lâm hơi ngầy ra rồi bỗng vụn vụn, cực kỳ thống khổ, con mắt trắng dã không thể kiềm chế lộ vẻ kinh sợ muốn chết.

Thi Lâm kiềm không được gầm lên:

- Không ! Điều này không thể nào!

Hai tay gã nhanh chóng vung ra mạnh đập vào ngực mình phát ra tiếng trầm đục *bùm bùm* liên tiếp, như muốn buộc thứ gì đó ra ngoài người.

Tình hình này khiến đám Hồng Phi Dương mắt tròn mắt dẹt, không hiểu chuyện gì xảy ra trên người Thi Lâm.

Lúc này, trong khói đen Phong Liệt cũng cực kỳ nguy hiểm!

Hắn vừa lùi vào trong khói đen thì cảm thấy cơ thể có hơi thở tử vong không thể ngăn cản bao phủ trái tim mình, đây là tín hiệu tử vong thuần túy nhất, không có thuốc nào chữa được.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận sức sống trong người nhanh chóng trôi qua.

Hắn không dám do dự chút nào, khẽ quát một tiếng. Tiếp theo một tiếng nổ cái bùm, thân hình Ma Long Hắc Âm Chi Thân tử bạo trong khói đen.

Sau đó linh hồn hắn trồn vào trong long ngực không gian, nhờ vô tận lực hắc ám của long ngực, chớp mắt hắn lại ngưng tụ ra Ma Long Hắc Âm Chi Thân mới, tới đây hắn thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt như trút xuống gánh nặng.

Hắn vội vàng ra khỏi long ngực, tiếp theo đi ra khỏi khói đen, lại xuất hiện trước mắt bao người.

Đối với khói đen đậm đặc sau lưng thì hắn không thu vào người.

Bởi vì bên trong đã bị thuần chính tử khí lây nhiễm, người thường dính vào là chết ngày, không thể hóa giải, chỉ có thể mặc kệ gió núi thổi nó lên trời.

Ngàn vạn đệ tử thấy Phong Liệt lại lạnh lặn xuất hiện thì ngậy ra một lát, rồi reo hò nhảy nhót.

- Hắn không có chuyện gì? Sao có thể?

Hồng Phi Dương và đám đệ tử thiên võ viện con mắt lồi ra, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phong Liệt, khuôn mặt trẻ tuổi viết rõ không tin nhưng sự thật trước mắt không thể chối cãi. Phong Liệt đúng là không có vấn đề gì!

Trong phút chốc dù là mắt cao hơn đầu khoáng thế thiên tài như Hồng Phi Dương cũng không thể không thừa nhận, gã đúng là không bằng Phong Liệt.

Ít nhất gã không có gan đỡ tử khí của Thi Lâm.

Chính lúc này, đột nhiên có tiếng nổ *bùm bùm* vang trên lôi đài. Mọi người vẻ mặt giật mình nhìn theo tiếng động.

Ngay sau đó, mọi người vô cùng kinh sợ phát hiện thân thể Thi Lâm ở trên lôi đài bạo tạc, tình hình cực kỳ quái dị.

Ầm!

Một tiếng nổ.

Cánh tay trái của Thi Lâm thành bột phấn.

Ầm!

Cánh tay phải cũng nổ tung.

Bùm! Bùm! Bùm!

Lại là liên tiếp mấy tiếng bạo tạc, ngực gã có lỗ hổng to như miệng chén hắc động, lộ ra bên trong từng cây xương đen, nội tạng màu sắc quái dị, thấy mà ghê.

315. Chương 358 + 359: Biến Cố

- A? Có chuyện gì vậy? Sao Thi Lâm tự bạo?

- Không...không lẽ liên quan đến Phong Liệt?

- Hừ! Còn phải hỏi? Tất nhiên là Phong sư huynh thần uy cái thể, vừa phát công liền lấy nửa cái mạng của Thi Lâm! Phong sư huynh uy vũ!

- ...

Ngàn vạn đệ tử dưới đài nhìn thấy tình hình này chấn kinh qua đi bắt đầu bàn tán xôn xao, vui sướng khi người gặp họa.

Giờ phút này, nếu có ai nhìn kỹ thì sẽ phát hiện tình huống xảy ra trên người Thi Lâm rất giống với bệnh trạng khi Triệu Thanh Lâm bị phế.

Đây chính là bị Phong Liệt đưa tinh khí ăn mòn của cao thủ hóa đan cảnh vào người.

Nguyên lực của Thi Lâm dù có tinh thuần tới đâu thì chỉ là trình độ hậu kỳ thần thông cảnh mà thôi, phần tinh khí ăn mòn này ít nhất do cao thủ hóa đan cảnh ra, hơn nữa còn bị Phong Liệt dùng Ma Long Hắc Ấm Chi Thân chiết xuất, uy lực của nó tất nhiên khó mà tưởng tượng.

Phong Liệt nhìn tình hình này thì mừng thầm trong bụng, cũng thấy hơi tiếc.

Tinh khí ăn mòn uy lực to lớn nếu có thể liên tục sử dụng thì tốt rồi, đáng tiếc đối phó với Triệu Thanh Lâm, Thi Lâm xong thì còn lại tinh khí ăn mòn nhiều nhất là đủ cho hắn sử dụng thêm một lần nữa.

Đúng lúc này, phó giáo chủ Minh Long giáo Hoang Sơn đột nhiên từ trên trời giáng xuống, uy nhiếp của hóa đan cảnh nhất tầng mạnh mẽ không gì sánh được chấn nhiếp toàn trường, dù là Lý Thiên Ký đều không thể không đáp xuống đất, toát ra khí thế cố gắng chống cự.

Phong Liệt thấy vậy cũng thầm giật mình, nhanh chóng lùi ra sau, tránh cho lão già kia gai mắt quăng một cú thì tiêu đời, tránh xa chút cho an toàn.

Lúc trước Hoang Sơn ở trên Bàn Long Phong thấy rõ ràng tình hình bên dưới, gã dứt khoát đưa hai tay chạm vào lưng Thi Lâm, vận chuyển công pháp dẫn đường tất cả tinh khí ăn mòn vào người mình.

Vài giây sau, Hoang Sơn sắc mặt trầm trọng hai tay rời khỏi thân hình Thi Lâm, sau đó bỗng đánh một chưởng vào dưới đất, khí thế đen phun trên đất huyền thiết.

Ngay sau đó, chỉ nghe mặt đất kêu *xèo xèo*, huyền thiết không gì phá vỡ được vậy mà hòa tan một hố to cỡ ba trượng, toát ra khói xanh, tình hình như vậy khiến người sợ hãi.

Xì xầm!

Thấy tình hình này mọi người hít ngậm khí lạnh, ánh mắt nhìn Phong Liệt toát ra kiêng dè.

Ngay cả Phong Liệt cũng trợn tròn mắt, hắn không ngờ tinh khí ăn mòn mạnh mẽ như vậy.

Lúc này, khi mọi người đưa ánh mắt vào người Hoang Sơn cứu trợ Thi Lâm thì hắn ngẫm nghĩ, lặng lẽ đi xuống lối dài, lẩn vào trận doanh đệ tử ám võ viện.

Sau đó hắn không dám ở lại lâu, vội kêu Tiểu Lục lấy ra lưu tinh phi chu, mọi người cưỡi phi chu bay lên trời, chớp mắt biến thành vệt đen nơi cuối trời, chỉ để lại sau lưng ngàn vạn đệ tử mang theo tâm tình sùng kính cùng cuồng nhiệt thảo luận sôi nổi.

.....

Trên Bàn Long Phong, Chiến Thiên Ma Vương, Lãnh Phi Hồng và các viện chủ viện phái Ma Long giáo khác đều thấy rõ tình thế trước đó trên lối dài. Đến giờ phút này, mặc dù ai nấy biểu tình bình tĩnh nhưng trong lòng giật mình thủ đoạn kinh thiên của Phong Liệt.

Họ không thể tưởng tượng ra Phong Liệt mới tham gia ám võ viện một năm thôi đã bùng phát thực lực mạnh mẽ như vậy.

Đại thành địa cấp chiến kỹ, nguyên lực ăn mòn vô cùng tinh thuần đủ khiến đa số người có mặt không theo kịp.

Đây đã không thể dùng thiên tài để hình dung, hoàn toàn là yêu nghiệt!

Phút chốc mọi người hâm mộ nhìn Lãnh Phi Hồng, thậm chí Chiến Thiên Ma Vương mắt cũng lấp lóe, muốn nói lại thôi.

Thủy Trầm Vân đứng dậy, cười khê nói:

- H ha, Chiến Thiên, không ngờ Ma Long giáo các ngươi còn có thiên tài kinh diễm như vậy, thật khiến bốn tọa mở rộng tầm mắt! Lần này đánh cuộc bốn tọa thua tâm phục khẩu phục. Nếu vậy thì ba ngày sau trên triều đường Ngân Long giáo chúng ta sẽ hết sức ủng hộ các ngươi! Cáo từ!

Trông thì gã không có vẻ gì thua mà ủ rũ tinh thần.

Người Ma Long giáo cùng chấp tay đưa tiễn, rất là thân thiện.

Nhưng khi Thủy Trầm Vân xoay người đi thì nụ cười thân thiết dần biến mất, ngược lại tăng phần âm trầm, đôi mắt sâu thẳm lóe tính kế.

Sau đó đám người Minh Long giáo cũng chào từ biệt, sắc mặt khó xem.

Chiến Thiên Ma Vương nhìn Ngân Long giáo, Minh Long giáo đi khuất xa, mắt lấp lóe, đột nhiên mở miệng nói:

- Người đâu! Truyền lệnh thị vệ đường, lần này chín mươi chín đệ tử tham gia cuộc chiến xếp hạng, mỗi người được phân phát hai thị vệ danh hiệu địa! Còn Phong Liệt, Hồng Phi Dương, Long Khuyên Vân, Lý Phong, Đông Phương Trác, năm người này được phân phối một ám vệ danh hiệu thiên!

- Tuân lệnh!

Một hộ pháp cung kính vâng dạ, nhận mệnh lệnh rời đi.

- Cái...cái này!

Đám Lãnh Phi Hồng giật mình vì mệnh lệnh của Chiến Thiên Ma Vương, lòng thầm hít ngậm khí lạnh.

Nếu nói mấy thiên tài đệ tử mỗi người được phân phối hai thị vệ danh hiệu địa thì thôi, nhưng đám Phong Liệt được phân cho thị vệ danh hiệu thiên thì không tầm thường!

Trong Ma Long giáo, ba thị vệ đường là cơ cấu đặc biệt chuyên môn phụ trách huấn luyện thị vệ, thị vệ chia làm ba đẳng thiên, địa, nhân. Gồm có thông cảnh thị vệ, cương khí cảnh thị vệ và chân khí cảnh thị vệ.

Chiến Thiên Ma Vương ra mệnh lệnh này tương đương với phân phối một cao thủ thần thông cảnh ngày đêm thủ vệ cho mỗi người Phong Liệt, đúng là bỏ vốn lớn!

Một thanh âm già nua ho khan nói:

- Khụ khụ! Gia tộc, thế này hơi quá đi? Những đệ tử đời này còn có con đường rất xa phải đi, nếu bây giờ phân thị vệ thì không tốt cho sự trưởng thành của chúng!

Mọi người theo tiếng nhìn lại, thấy đó là một ông lão mặc trang phục hộ pháp ma khí viện. Đặc biệt bắt mắt là ống tay áo của ông lão tiêu ký ma long có đôi cánh bạc, chứng minh đó là một hóa đan cảnh ngân dục hộ pháp, chẳng những tu vi kinh người, hơn nữa vị cao quyền trọng.

Chiến Thiên Ma Vương liếc lão một cái, hừ nhẹ nói:

- Hừ! Các người thật sự cho rằng Thủy Trầm Vân, Hoàng Sơn dẫn theo hai đệ tử thiên tài đến để ngắm cảnh thôi sao? Trên thế giới này nào có nhiều chuyện trùng hợp như vậy? Các người cũng đừng quên, cách cuộc chiến phong vương tiếp theo chưa đến hai mươi năm, cuộc chiến phong vương lần này có ý nghĩa thế nào chẳng lẽ các người không rõ sao?

Nói xong Chiến Thiên Ma Vương không để ý mọi người, nhoáng người lên biến mất, để lại cả đám nhìn nhau.

....

Trên trời cao, trong lưu tinh phi chu, Phong Liệt khoanh chân ngồi, đang luyện hóa mười viên long nguyên đan mới nuốt vào người, nhanh chóng bổ sung tiêu hao nguyên lực.

Lần này luân phiên đại chiến mặc dù hắn không bị thương gì nhưng chịu gặt mình không nhẽ. Thủy Vô Khuyết, Thi Lâm đều có thực lực vô cùng gần với cao thủ thần thông cảnh, có thể nói là kỳ tài thể gian hiếm có.

Dưới tình huống Phong Liệt gỡ hết lá bài ra mới sát sao đánh bại hai người, trong đó cũng không phải không có thành phần may mắn, thật sự cực kỳ nguy hiểm, giờ nghĩ lại còn run.

Tiểu Yên, Tiểu Lục đang ngồi một bên yên lặng nhìn Phong Liệt vận công, hai đôi mắt thỉnh thoảng lóe tia hưng phấn, hiển nhiên vẫn đang kích động Phong Liệt biểu hiện kinh diễm trên lôi đài.

Có người đàn bà nào không hy vọng người đàn ông của mình trở thành rồng trong cõi người? Trở thành ngôi sao chói sáng?

Đặc biệt là lúc trước dưới đài hàng ngàn vạn thiếu nữ si mê hoan hô người đàn ông mình chọn, cảm giác huy hoàng trong lòng Tiểu Yên, Tiểu Lục được thỏa mãn. Tiểu Lục đôi mắt long lanh thu thủy, thậm chí hận không thể lập tức đẩy ngã Phong Liệt ra mây mưa một phen.

Trương Đại Tài lái phi chu hỏi:

- Công tử! Chúng ta trực tiếp về ám võ viện hả?

Phong Liệt lạnh nhạt nói:

- Không, đi Ma Khí Phong trước đã.

- Vâng!

Trương Đại Tài cung kính ứng một tiếng, tiếp theo điều khiển phương hướng bay về phía Ma Khí Phong.

Tiểu Lục nhún mũi quỳnh, kinh ngạc hỏi:

- Ủa? Sư huynh, chúng ta đi Ma Khí Phong làm gì?

- Đi đón Kim Câu.

- Ồ.

Mặc dù Tiểu Yên, Tiểu Lục có thắc mắc nhưng thấy Phong Liệt có vẻ không muốn nói nhiều thì không hỏi nữa.

- ...

Trước đó Kim Câu luôn cùng Lý U Nguyệt một chỗ, nhưng nhiều ngày trước khi nàng bị người Lý gia mang đi Kim Câu ra ngoài kiếm ăn chưa về, hiện giờ sớm đã mất liên lạc với Lý U Nguyệt.

Để Kim Câu một mình bên ngoài thì Phong Liệt không yên lòng, cảm thấy mang nó về ám võ viện mới tốt, có thể cho nó vào long ngục không gian làm bạn cùng Lý U Nguyệt.

Tốc độ của phi chu không chậm, một lát sau đã đến gần Ma Khí Phong.

Phong Liệt dẫn đầu phi chu trên không trung, hần mở cửa ra, bỗng phát ra tiếng hú dài du dương hướng bên dưới.

Bây giờ đang là đêm khuya, góc trời này yên tĩnh hơn khu đại tái nhiều. Tiếng hú ẩn chứa nguyên lực của Phong Liệt truyền khắp Ma Khí Phong, thật lâu quanh quẩn không ngừng, dẫn đến nhiều đệ tử ma khí viện nhìn lên.

Nhưng khiến Phong Liệt lấy làm lạ là mãi thật lâu sau vẫn không thấy Kim Câu đáp lại, khiến hần lo âu.

Khoảng thời gian này tuy Kim Câu luôn theo Lý U Nguyệt nhưng Phong Liệt có cảm tình rất sâu với nó, dù gì là hần tổn sức chín trâu hai hổ dù đến mà, Kim Câu cũng rất có linh tính, khiến người thích, hần thật sự không muốn nó gặp chuyện gì.

Tiếp theo, Phong Liệt không chết tâm liên tục hú dài mấy tiếng, tin tưởng nếu Kim Câu còn ở trong trăm dặm Ma Khí Phong thì chắc chắn nghe được.

Nhưng kết quả vẫn khiến hần thất vọng.

Phong Liệt hơi nhíu mày:

- A? Có chuyện gì vậy? Không lẽ Kim Câu không ở Ma Khí Phong?

Đang lúc Phong Liệt suy nghĩ thì bỗng từ nơi xa xôi truyền đến tiếng kêu sắc nhọn ngắn ngủi.

Tuy nhiên tiếng hú chỉ được phan nửa thì ngừng bật, như là bị người bóp cổ.

Phong Liệt mắt sáng lên:

- A? Là tiếng của Kim Câu! Nhưng hình như tình hình không đúng!

- Sư huynh! Giọng của Kim Câu dường như không phải phát ra từ Ma Khí Phong! Là chỗ đó!

Tiểu Lục chỉ vào một ngọn núi thấp bé bên dưới.

Phong Liệt theo ngón tay Tiểu Lục nhìn lại, thấy có một đỉnh núi cao mấy trăm trượng, cách Ma Khí Phong chừng mười dặm, rừng cây rậm rạp um tùm, thấy rải rác kiến trúc ẩn hiện qua khe lá, toát ra ánh đèn.

Phong Liệt ánh mắt biến lạnh, nói:

- Đại Tài! Đáp xuống!

Cảm nhận sự tức giận của Phong Liệt, Trương Đại Tài không dám chậm trễ, nhanh chóng khống chế phi chu chậm rãi đáp xuống đỉnh ngọn núi kia.

Vài giây sau, phi chu đáp xuống một khoảng đất trống trên núi. Phong Liệt vừa xuống tàu lập tức không do dự phát ra tiếng hú dài, chấn vô số cây cối rơi rụng lá.

Ngay sau đó, mọi người nghe ở không xa trong rừng cây có tiếng kêu ô ô khe khẽ.

Phong Liệt định tiến lên xem thì có hai đệ tử tuổi trẻ mặc đồ ma khí viện xuất hiện trong tầm mắt họ.

Một đệ tử biểu tình vênh váo quát t:

- To gan! Ai ở đây kêu to? Không muốn sống nữa!?

Phong Liệt nhìn sang, thấy hai người chỉ có tu vi sơ cấp chân khí cảnh, lạnh lùng hỏi:

- Chỗ này là ai ẩn cư?

- Hừ? Ngay cả địa bàn của ai cũng không biết mà dám xông loạn hả? Các người đang tìm...

Vèo!

Phong Liệt lười tốn nước miếng với bọn họ, hần biến thành vệt đen lóe xa hơn mười trượng, rồi mạnh dấm một cú vào ngực tên nói chuyện.

Ầm!

Một tiếng trầm đục.

Cái tên bị Phong Liệt một dấm đánh tưng bay ngược ra xa hơn mười trượng, đập vào gốc cây to ba người vòng tay ôm lắc lư không ngừng, cành lá rơi rụng. Tên kia té xuống đất miệng học máu, co giật, mất nửa cái mạng.

Người kia thấy Phong Liệt không nói hai lời, chẳng chút kiêng dè ra tay ác như vậy thì biến sắc mặt, kêu gọi một thanh trường kiếm, đề phòng nhìn hẩn.

- Người...người dám đối với ta...

Phong Liệt biểu tình hung ác trừng gã, gần giọng:

- Bớt nói nhảm đi! Chỗ này là địa bàn của ai?

Bây giờ Phong Liệt không phải là người không có tiếng tăm gì, không cần nhìn sắc mặt ai nữa.

Hoàn toàn tương phản, hiện giờ hẩn đánh bại thiên tía thế hệ trẻ của Ngân Long giáo, Minh Long giáo, uy thế ngập trời, trong Ma Long giáo chỉ cần không phải đồ ngốc đều hiểu nể mặt hẩn ba phần.

Phong Liệt hiểu rất rõ điều này cho nên không cần kiêng nể gì.

Bị Phong Liệt hù, tên kia beuiet tình kinh sợ, ngoài mạnh trong yếu vội nói:

- Nơi này tất nhiên là chỗ ở của Lý gia Lý Trác Nhiên ma khí viện! Các người tự tiện xông vào nơi đây, lỡ đánh nhiều Trác Nhiên công tử thì các người không gánh nổi đâu!

- Lý Trác Nhiên?

Phong Liệt ngăn ra.

Cái tên này nghe hơi quen tai nhưng hắn nghĩ không ra, hình như là kiếp trước từng nghe qua.

Trương Đại Tài bỗng tiếng lên thì thầm vào tai Phong Liệt:

- Công tử, Lý Trác Nhiên là người có tu vi cao nhất trong thế hệ trẻ Lý gia, cũng là truyền nhân mạnh mẽ nhất trừ Lý Phong. Phụ thân của hắn là Lý Thiên Hổ, cũng là nhị thúc của U Nguyệt phu nhân.

- Ồ? Thì ra là con trai của Lý Thiên Hổ!

Phong Liệt nhướng mày, lòng có suy đoán.

Chắc là Lý Trác Nhiên bắt Kim Câu tới đây, có mười phần là vì còn ghi hận cái chết của phụ thân gã, hoặc là có mục đích gì khác.

Hắn ngẫm nghĩ, nói:

- Tiểu tử đó có tu vi cỡ nào?

Trương Đại Tài do dự một chút, nói:

- Theo tin đồn thì chắc là trung kỳ chân khí cảnh!

- Trung kỳ chân khí cảnh? Đi, đi xem thử!

Dứt lời Phong Liệt lười để ý đệ tử ma khí viện bên cạnh, trực tiếp đi hướng lầu các phía xa phát ra tiếng động.

- Này! Đứng lại! Các người...

Đệ tử ma khí viện thấy mình bị phớt lờ đi thì hơi giận, nhưng gã không dám đi lên gay chuyện với Phong Liệt. Gã do dự một chút, nhanh chóng chạy đi báo tin.

.....

Trong một căn phòng to vài chục trượng không có trang trí đồ đạc gì, mặt đất vút một con điêu to mù vàng toàn thân đầm máu, lông chim tán loạn.

Con điêu to bị một xích sắt thô cỡ cái đùi quán mỳ vòng, đôi vuốt, hai cánh bị trói chặt, ngay cả cái mỏ dài như trắng non sắc bén không gì sánh được cũng bị trói kỹ, chỉ có thể há ra tiếng nức nở. Tròng mắt to lớn toát ra khát máu và điên cuồng.

Trong căn phòng trừ con điêu to còn có bốn cao thủ long võ giả khí thế hùng hồn, hai người đứng ở cửa, hai người đứng đứng trước con điêu, roi sắt thỉnh thoảng quất trên người nó kéo từng vệt máu, mang theo lông chim vàng bay đầy trời.

- Dương huynh, Nhiên công tử khiến bốn chúng ta ngày đêm trông chừng con súc sinh này có phải là hơi thái quá không? Còn không bằng trực tiếp giết chết xong việc, con súc sinh này có thể nấu một nồi cho các huynh đệ uống miếng rượu...

Một người đàn ông trung niên cười khẽ nói, nhìn liền biết là cái tên đầu to mà óc trái nho, chỉ có cơ bắp.

- Suyt...im miệng! Hình như có người tới.

Một người đàn ông trung niên họ Dương đứng trước mặt con điêu chắc là đầu lĩnh, gã bỗng nhướng mày, suyt nói:

- Nhiên công tử nói chỉ cần có người đến cứu con điêu này thì có mười phần liên quan đến Lý U Nguyệt, rất có thể là hung thủ giết nhị gia! Tuyệt đối không thể ra sai lầm!

316. Chương 360: Đi Nhầm Chỗ.

Gã đàn ông bộ dạng chân chất nghe lời này không im mà còn kinh ngạc nói:

- Cái gì? Hung thủ giết nhị gia? Cha nó! Nhị gia đường đường là cao thủ thần thông cảnh nhé! Có thể giết chết nhị gia đâu phải kẻ yếu? Lỡ như hung thủ thật sự đến thì chúng ta...chúng ta có nên nghĩ đường trốn chạy không?

- Người...!

Người đàn ông họ Dương ghen lời, ngay sau đó chưa đợi gã nạt thì...

Bỗng ngoài cửa bùng một tiếng bị tạc thành mảnh vụn bay đầy, sau đó một hàng bốn người xông vào, chính là Phong Liệt, Trương Đại Tài, Tiểu Yên, Tiểu Lục.

Phong Liệt vừa vào cửa thì đôi mắt sáng ngời nhanh chóng quét bốn người, rồi nhìn hướng con diều trên mặt đất.

- Kim Câu!

- U u

~ - Khốn kiếp!

Phong Liệt biểu tình tức giận.

Hắn đã thấy ra con chim diều bị hành hạ tả tơi chính là Kim Câu hơn nửa năm không gặp, bây giờ Kim Câu đã to gấp đôi, khí thế lờ mờ đến long thú hậu kỳ nhất cấp nhưng bên ngoài không có thay đổi gì nhiều.

- Tiểu tử! Các người là ai...

- Là người lấy mạng các người!

Phong Liệt gầm lên, chớp mắt biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân, bỗng vùng phong ma thần thương xông lên.

Hắn thấy ra bốn người này tu vi chỉ là hậu kỳ chân khí cảnh, bây giờ thực lực như vậy trong mắt hắn giống như là con kiến. Có thể dùng vũ lực giải quyết vấn đề, hắn thật sự lười lãng phí miệng lưỡi.

- Tạt chung! Người tìm cái chết...

Người đàn ông trung niên họ Dương giật mình qua đi rồi tức giận, gọi ra binh nhẫn muốn ngăn cản Phong Liệt.

Nhưng lúc này Phong Liệt biến thành một vệt đỏ, chớp mắt đã lướt khắp phòng, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng, khiến bốn người trợn mắt há hốc mồm, không biết làm sao.

Phốc phốc phốc phốc!

- A!!!

- A!!!

Liên tiếp bốn tiếng trầm đục cùng với tiếng hét thảm thê lương. Bụng của bốn cao thủ chân khí cảnh đều bị đâm lỗ hổng to lớn, ngã trên mặt đất, ngất đi, lại là bị Phong Liệt đâm thủng đan điền, tu vi đã phế.

- Hừ! Muốn chết mà!

Phong Liệt hừ lạnh, mau chân đi hướng Kim Câu.

Lý do hắn dám không kiêng nể gì ra độc thủ là bởi vì đã thấy ra bốn người này không phải người trong Ma Long giáo, chỉ là gia nô của Lý gia mà thôi, dù giết đi họ thì không liên quan đến giáo quy, chỉ có thể quy kết vào ân oán cá nhân.

Kim Câu tình hình không rõ, Phong Liệt sẽ không mềm lòng nương tay.

Còn về kết thù với Lý gia? Cái đó càng không là vấn đề.

Khi Phong Liệt cứu Lý U Nguyệt ra thì đã đặt quyết tâm, sau này hắn nhất định phải hủy diệt Lý gia, lấy lại công bằng cho người đàn bà của mình. Hắn cũng phải ép hỏi ra bí ẩn của lệnh bài 'thiên tru', cho nên hắn đối địch với Lý gia là chuyện sớm hay muộn.

Kim Câu đầu tiên mắt đã thấy Phong Liệt, đôi mắt to màu vàng nhạt bỗng lóe ra vui mừng, miệng kêu không dứt.

Phong Liệt tiến lên, thương to mạnh vung, *đình đình* mấy tiếng giòn vang, xích sắt thô to trên người Kim Câu theo tiếng mà đứt ngay.

Phành phạch phành phạch!

- Chiêm chiêm

~ Kim Câu phát ra mấy tiếng uất ức với Phong Liệt, nó cố gắng run run hai cánh bay lên, xiêu xiêu vẹo vẹo đậu trên bả vai hắn. Màu máu vàng trên người nó thoáng chốc thấm ướt áo Phong Liệt.

Phong Liệt thấy vậy thì rất đau lòng, cũng càng hận Lý gia.

Không ngờ đường đường là đại thế gia danh tiếng hiển hách mà làm việc chẳng những đem hậu bối dòng chính như hàng hóa tùy ý tặng cho người ô nhục, ngay cả con súc sinh đều không buông tha, thật sự không có tính người. Hành động như vậy có khác gì cầm thú chứ?

- Lý gia chết tiệt!

Mắt Phong Liệt lóe sát khí, kiềm không được chửi một câu. Hắn vội lấy ra một viên huyền nguyên bất tử đan nhét vào miệng Kim Câu.

May là Kim Câu chỉ bị thương ngoài da, xương cốt đứt lìa có tác dụng của huyền nguyên bất tử đan chắc mấy ngày nữa sẽ lành lặn, khiến Phong Liệt yên lòng nhiều.

Chỗ này không thể ở lâu, Phong Liệt sợ thời gian lâu sẽ gọi đến cao thủ Lý gia. Tâm ý động, hắn bỏ Kim Câu vào trong long ngục không gian.

Bây giờ Lý U Nguyệt ở trong long ngục mới luyện công xong, Phong Liệt tin tưởng nàng chắc chắn có thể chăm sóc tốt cho Kim Câu.

Sau đó Phong Liệt liền kêu gọi đám Tiểu Yên, Tiểu Lục nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhưng lúc này bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân vội vã.

Trương Đại Tài cảnh giác nói:

- Công tử! Có người đến!

- Đi! Xem xe là thần thánh phương nào!

Phong Liệt hừ lạnh, nhấc chân đi ra ngoài, thoáng chốc đối mặt với một công tử diện mạo âm tà.

Công tử tuấn tú khí chất âm tà tuổi chừng hai mươi bảy, tám, diện mạo có bảy phần giống với Lý Thiên Hổ, khí thế cương khí cảnh tứ tăng mạnh mẽ khiến người hơi sợ hãi.

Công tử âm tà quan sát đám Phong Liệt rồi gầm lên:

- Súc sinh to gan! Người là ai? Dám can đảm xâm nhập phủ đệ của bốn công tử!

Gã vốn lo là cao nhân gì, nhưng thấy đối phương chỉ là hai đệ tử chân khí cảnh, hai mỹ nhân nguyên khí cảnh thì yên bụng, đối mắt nhìn Tiểu Yên, Tiểu Lục lóe ra âm tà, thấy liền biết không có ý tốt.

Phong Liệt thấy người này liền biết là con trai của Lý Thiên Hổ, Lý Trác Nhiên. Xem diện mạo gã có bảy, tám phần giống với Lý Thiên Hổ bị hắn xử lý, tuyệt đối không sai.

Phút chốc lòng hắn xẹt qua sát khí, nhưng chỉ một lát sau thì hắn từ bỏ ý định giết người.

Dù gì đang ở trong Ma Long giáo, đồng môn tương tàn sẽ bị trừng phạt rất nặng, hơn nữa thân phận của đối phương không đơn giản, không thể hành động theo cảm tính.

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt lạnh nhạt nói:

- Tại hạ là ám vệ viện Phong Liệt, ngại quá, mới rồi đi nhầm chỗ, vị nhân huynh này chớ trách! Cáo từ!

Dứt lời, Phong Liệt lười nói nhiều, xoay người định đi, hần sợ kiềm không được làm thật tên này.

- A? Người là Phong Liệt?

Lý Trác Nhiên nghe Phong Liệt giới thiệu, đầu tiên là ngẩn ra sau đó mắt lóe tia âm u, quát lạnh nói:

- Đứng lại!

Phong Liệt dừng bước, xoay người, lạnh lùng hỏi:

- Người còn có chuyện gì?

Lý Trác Nhiên hừ lạnh nói:

- Hừ! Người là một tên tu vi đã bị tàn phế mà cũng vênh váo quá chứ! Suýt nữa bị người lừa!

Gã không đi tham quan đại tái trong giáo, hiểu biết về Phong Liệt còn dừng ở mấy ngày trước hần đại chiến với Triệu Thanh Lâm tu vi bị phế. Mặc dù lúc này Phong Liệt khí thế bất phàm, nhưng gã cho rằng đó là bề ngoài mà thôi.

Phong Liệt cười lạnh hỏi, không giải thích cái gì:

- Người định làm sao?

Lý Trác Nhiên xoay quanh Phong Liệt hai vòng, âm trầm hừ nói:

- Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi ư, hừ! Người cho rằng địa bàn của bốn công tử là hậu hoa viên nhà người chắc?

Tiếp theo, gã xoay người sai một thuộc hạ:

- Người đâu, và trong nhà xem coi có thiếu cái gì không!

Tên người hầu ngẩn ra rồi giật mình, gã rất hiểu tính nết của công tử mình, tất nhiên biết nên làm sao, vội vàng chạy vào nhà xem.

Phong Liệt thầm cười khẩy, chắc lại là trận lừa bịp tổng tiền sư tử mồm to. Nhưng hần càng lo là tên kia vào trong phòng sẽ phát hiện bốn người bị hần phế tu vi và Kim Câu đã mất tích, lúc đó khó thể tránh khỏi rắc rối.

Xem tình hình hôm nay không thể ăn chay rồi, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng!

Ngay sau đó, mắt Phong Liệt lóe qua tia độc ác, bỗng người cong lên, chân phải giẫm mặt đất, vai phải nghiêng mạnh đụng vào Lý Trác Nhiên gần ngay trước mắt.

- Cuồng long táng thiên... Bể thiên chàng!

Một bóng vai mỏng lung thoảng chốc đánh vào ngực Lý Trác Nhiên.

317. Chương 361: Bể Quan (1)

Ầm!

- A!

Theo tiếng nổ vang, Lý Trác Nhiên không chút phòng bị đã bị Phong Liệt đánh bay.

Gã cho rằng Phong Liệt đã mất tu vi thì không hề đề phòng, lúc này bay ra đụng vào mấy thuộc hạ mới lẫn trên mặt đất, cực kỳ chật vật, kinh ngạc cực kỳ.

- Khốn kiếp! Người... Người không có mất đi tu vi! Hừ! Đúng là tìm cái chết!

Lý Trác Nhiên hồi phục tinh thần thì rất tức giận.

Va chạm loại trình độ này không đến mức khiến cao thủ cương khí cảnh như gã mất đi sức chiến đấu, gã bỏ dậy toát ra khí thế muốn bằm vằm Phong Liệt ra.

Nhưng Phong Liệt giờ lên thương to, xung quanh thoáng chốc hiện ra chín long ảnh ẩn chứa nguyên lực cuồng bạo, nguyên khí thiên địa xung quanh ò ạt đến, khiến chín long ảnh khí thể càng lúc càng mạnh mẽ.

- ‘Quần long trụ nhật’!

- Đi!

Phong Liệt khê quát, bỗng vùng thương to, chín long ảnh cuồng bạo chớp mắt oanh kích đám Lý Trắc Nhiên.

Bùm! Bùm! Bùm!

Một chuỗi tiếng nổ vang, Lý Trắc Nhiên và mấy thuộc hạ chân khí cảnh mới vừa đứng dậy chớp mắt bị chín long ảnh đánh bay thẳng đến xa vài chục trượng mới như cái túi rách ngã xuống đất. Trừ Lý Trắc Nhiên thân thể mạnh mẽ nên bị thương nhẹ ra, mấy người còn lại bị đánh trọng thương, không gượng dậy nổi.

Lý Trắc Nhiên bò dậy vội phủi đầy trời bụi đất, tức giận chửi:

- Khụ khụ! Phong Liệt tạp chủng! Bốn công tử không đội trời chung với ngươi! Ngươi cho...? Khốn kiếp!

Gã định tìm Phong Liệt tính sổ thì chợt phát hiện một lưu tinh phi chu bay lên trời. Chỗ hắn đứng sớm không còn bóng dáng Phong Liệt đâu, gã tức giận giậm chân chửi um sùm.

Chính lúc này, một thuộc hạ bỗng chạy ra khỏi phòng, kinh hoàng kêu to:

- A? Không tốt! Công tử! Việc lớn không tốt!

- Ủ? Có chuyện gì?

- Công tử, bốn người Dương Quân đều bị phế, con súc sinh trọc lông cũng không thấy đau!

- A? Cái gì? Khốn kiếp! Phong Liệt! Chắc chắn là Phong Liệt làm! Đồ tạp chủng đáng chết! Bốn công tử không dễ yên cho ngươi...

Lý Trắc Nhiên giận dữ chửi rủa liên hồi với không trung, Phong Liệt thì đã trở lại ám võ viện.

.....

Ma Long giáo đại tái mười năm một lần kết thúc viên mãn, lần đại tái này có thể nói là đặc biệt nhất từ xưa đến nay. Chẳng những có vô số thiên tài trong Ma Long giáo tham gia, cuối cùng còn có thiên tài trẻ tuổi Ngân Long giáo, Minh Long giáo cùng tranh phong, hơn nữa suýt đánh gục tất cả cao thủ thế hệ trẻ Ma Long giáo, đem đến biến cố lớn cho đại tái.

Nhưng khiến mọi người ngoài ý muốn là mọi người cho rằng Phong Liệt đã mất hết tu vi, trở thành phế nhân ở phút cuối mạnh mẽ lên sân, cố gắng xoay chuyển tình thế, liên tục đánh bại Thủy Vô Khuyết Ngân Long giáo, Thi Lâm Minh Long giáo, trở thành vị vua không ngai cuối cùng, khiến Ma Long giáo tránh cho tình hình khó xử ‘trong giáo không có ai’.

Lần đại tái này ám võ viện ở trong xếp hạng mười tám viện phái là số một đếm ngược.

Nhưng khi đại tái chấm dứt thì đám đệ tử ám võ viện không hề chán nản, ngược lại vênh váo tự đắc, hãnh diện, còn kiêu ngạo hơn cả đệ tử thiên võ viện được hạng nhất so đấu.

Mọi người đều biết tất cả là do Phong Liệt ban tặng!

Phút chốc Phong Liệt lại nổi danh lên đến tột đỉnh không ai so sánh được, khiến hắn vô tình thành người thu lợi lớn nhất trong lần đại tái này, chẳng những đạt được cái tiếng không ai sánh bằng, còn thu được phần thưởng phong phú mà Chiến Thiên Ma Vương đã hứa, có thể nói danh lợi song thu, khiến vô số đệ tử ghen tỵ muốn chết.

Thậm chí không chỉ có đệ tử ám võ viện, ngay cả đệ tử viện phái khác cũng rất tôn sùng Phong Liệt, nói chuyện không dứt.

Liên tiếp mấy tháng sau có viện phái trong Ma Long giáo và một số trà quán, sòng bạc kỹ viện gần đó, ở đâu cũng nghe tin đồn về Phong Liệt, nói hắn nổi tiếng cũng không quá đáng.

Nhưng Phong Liệt là người trong cuộc thì lại triệt để mai danh ẩn tích sau đại tái, không xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

Thậm chí một số thiên tài anh tài, thế gia công tử trong ám võ viện, hoặc là mười bảy viện phái khác đến viếng thăm đều bị từ chối, bị Trương Đại Tài lấy danh nghĩa bế quan chặn ở ngoài cửa.

Cùng lúc đó, Phong Liệt ẩn nấu không ra khiến một số người rắp tâm bắt lương kế hoạch không thể thực hiện.

Trên Tử Dương Sơn, trong một gian phòng hào hoa xa xỉ trong tửu lâu.

Ma khí viện Nhạc Đông Thần, Sở Huyền, Triệu Đồng, Lý Trác Nhiên, Lữ Tranh, Lữ Vành, mấy tên công tử đều tụ tập một chỗ, nói là uống rượu vui chơi nhưng ai nấy mặt ủ mày chau, sắc mặt âm trầm hù người.

Trong mấy người kia trừ Lý Trác Nhiên ra còn lại đều có thù không đội trời chung với Phong Liệt, dù là Lý Trác Nhiên cũng rất hận hấn, chỉ muốn tiêu diệt mới thỏa lòng.

Bất đắc dĩ là bây giờ Phong Liệt ở trong Ma Long giáo mũi nhọn tấn tiền, không ai tranh phong nổi, hơn nữa gần nhất hấn đóng cửa không ra, khiến đám thế gia công tử muốn đối phó hấn mà không biết làm sao.

Theo lý thì hoạt động như vậy Sở Huyền sẽ khinh thường tham gia, y đường đường là viên cổ ma long hoàng linh hồn chuyển thế, dù cho tu vi còn chưa hồi phục nhưng sao cam lòng làm bạn với đám con kiến chứ?

Tuy nhiên, nếu y muốn che giấu càng tốt thân phận của mình thì không thể tách khỏi quần chúng, cộng thêm y rất hận Phong Liệt, nghe Nhạc Đông Thần nói muốn thảo luận làm sao xử lý hấn thì y đi theo giúp vui.

Còn Lý Trác Nhiên, người này là loại có thù sẽ trả, vẫn ghi hận mấy ngày hôm trước bị Phong Liệt xâm nhập và nhà đại náo một trận.

Gã từng mời tiền bối gia tộc đi ám võ viện thao thiệp một chuyến, muốn thông qua gia tộc tạo áp lực khiến ám võ viện trừng phạt Phong Liệt.

Nhưng kết quả không tốt lắm, ai biết lúc trước ám võ viện chỉ toàn vâng dạ bây giờ cứng rắn lạ lùng, không nể mặt Lý gia có ảnh hưởng lớn trong Ma Long giáo, chỉ nói đợi Phong Liệt xuất quan điều tra rõ tình huống rồi mới quyết định, mọi chuyện chỉ tới đó.

Bây giờ các công tử có mặt thì tu vi của Lý Trác Nhiên là cao nhất, nhưng gã ở trước mặt Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng, Lữ Tranh, Lữ Vành không dám lớn lối, vì thân phận của bọn họ không kém gì gã.

Trừ bỏ thân phận đệ tử trung tâm ma khí viện ra, mấy người kia đều là truyền nhân thế gia chân chính, một khi đi ra khỏi Ma Long giáo thì họ nắm thực quyền gia tộc dòng chính, năng lượng khá lớn, không tha khinh nhờn.

Nhạc Đông Thần nhấp ngụm rượu, ngày xưa gã yêu rượu nhất bây giờ rất khó nuốt, làm gã nhúu chặt mày.

Sắc mặt gã âm trầm quét mắt mọi người, nói:

- Các vị, mọi người không phải người xa lạ, hôm nay nói thẳng ra đi. Chúng ta và Phong Liệt có thù không đội trời chung, tiểu tử này ngày nào không chết thì ngày đó chúng ta chưa yên tâm. Các vị có ý gì hay không, nói ra nghe thử!

Nhạc Đông Thần vừa dứt lời thì Lý Trác Nhiên ánh mắt lạnh lùng, hừ nhẹ nói:

- Hừ! Có gì mà rắc rối? Đối phó một cường đồ không có chút căn cơ mà thôi! Chỉ cần hấn rời khỏi ám võ viện thì bốn công tử có ngàn thủ đoạn sửa trị hấn chết luôn! Đáng tiếc tiểu tử này trong khoảng thời gian này tới nay co đầu rút cổ trong ám võ viện không lộ mặt, cái này mới là khó khăn!

318. Chương 362: Bế Quan (2)

Âm!

- Không bằng như vậy đi, các người có ai biết người nào quan trọng với sức sinh đó không? Bắt lại dụ hấn ra khỏi ám võ viện, sao hả?

Lý Trác Nhiên nói rồi mắt lóe tia hưng phấn, thầm vỗ tay cho diệu kế của mình.

Nhưng gã sững sốt phát hiện đám người phớt lờ ý định của gã, ánh mắt nhìn gã là lạ, hình như xem thường.

Lý Trác Nhiên tức giận, sẵn giọng nói:

- A? Không lẽ ý kiến của bốn công tử không thực hiện được à?

- Ha ha! Lý huynh đừng để bụng, thật ra ý kiến này chắc cũng được!

Nhạc Đông Thần mỉm cười vội hòa giải, sờ mũi nói:

- Nhưng trong ám võ viện có quan hệ thân với Phong Liệt chỉ có Diệp Trì, Trương Đại Tài và hai công chúa lạc nạ Kim Long Thiên Triều. Nhưng hôm nay bọn họ đều như Phong Liệt bẽ quan không ra, không thể xuống tay được!

- À, thì ra là vậy!

Lý Trác Nhiên ồ à, xấu hổ ngồi xuống, rồi gã tức giận nói:

- Chỉ tiếc tiện nhân Lý U Nguyệt không còn tung tích, nếu không ả sẽ là lựa chọn không sai!

Trong phòng tĩnh lặng, ai nấy vui đầu uống rượu, không nói một lời.

Mãi đến thật lâu sau, Triệu Đống như con rắn độc ngủ đông, vô cùng âm trầm đột ngột đứng lên, thần nhiên nói:

- Được rồi ! Không nói nhảm nhiều nữa, mọi người đều biết rõ, muốn giải quyết Phong Liệt thì chỉ có một cơ hội, đó là chờ hấn rời khỏi Ám Võ Phong đi trên đường đến Thiên Long Thần Triều!

- Phong Liệt rời khỏi Ám Võ Phong rồi chắc sẽ có một ám vệ danh hiệu thiên thủ hộ, bốn công tử phụ trách xử lý ám vệ đó! Còn lại có muốn Phong Liệt chết hay không thì dựa vào các người!

Nói xong gã uống cạn rượu, nghênh ngang mà đi.

Nghe Triệu Đống nói mấy lời này, người còn lại biểu tình giật mình, điều này chứng minh Triệu Đống đã có thể điều động cao thủ thần thông cảnh, năng lực của gã lớn đến không thể khinh thường.

Mọi người nhìn như một lát, cùng biểu đạt tuyệt không khoan tay đứng nhìn. Mặc dù họ không thể dễ dàng điều động cao thủ thần thông cảnh trong gia tộc nhưng sai khiến một đám cường khí cảnh tử sĩ thì không khó. Cùng lắm là lấy mạng người dè chết Phong Liệt.

Mọi người thảo luận một lúc, lập kế hoạch có khuôn có dạng xong thì chào từ biệt nhau.

Sau khi mọi người tán đi, trên khuôn mặt bình tĩnh của Sở Huyền lộ nụ cười nhạt.

- Hừ! Phong Liệt, không cần mượn tay người khác, lần này bốn công tử sẽ tự tay tiễn người một đoạn đường!

Khoảng thời gian này tới nay, bên ngoài có náo nhiệt mưa gió khí thế ngất trời thế nào thì Phong Liệt trải qua ngày bình thản dễ chịu.

Đại tái kết thúc vài ngày sau, Chiến Thiên Ma Vương hứa phần thưởng đã vào tay Phong Liệt. Một khối thất phẩm ma long lệnh, một trăm vạn long tinh, hai viên đẳng long đan, cộng thêm đặc biệt cho phép tu luyện ma khí viện thiên cấp chiến kỹ 'Ma long tham thảo tam thức'. Mấy thứ này khiến Phong Liệt rất vui.

Hấn tuyên bố với bên ngoài là bẽ quan nhưng sự thật là cùng Tiểu Yên, Tiểu Lục, Lý U Nguyệt bẽ quan, trái ôm phải ấp, gần gũi nữ sắc, hưởng phúc tràn đầy.

Hấn trịnh trọng nói cho Lý U Nguyệt nghe chuyện của mình và Tiểu Yên, Tiểu Lục, vốn tưởng sẽ bị giai nhân mắng cho một trận

Kết quả ra ngoài hấn dự đoán. Lý U Nguyệt sớm biết chuyện của hấn và Tiểu Yên, Tiểu Lục, hơi đồng tình thân thể của hai nàng, thêm vào ba người sớm biết nhau trong đại hiệp cốc. Lý U Nguyệt hiểu chuyện đã

vô điều kiện chấp nhận Tiểu Yên, Tiểu Lục, b cô gái nhnh chngs hfa thuận khiến Phong Liệt vui như nở hoa.

Đáng tiếc không hoàn mỹ là Tiểu Yên, Tiểu Lục bị Lý U Nguyệt giữ lại trong long ngực không gian làm bạn, khiến Phong Liệt nhìn thèm chứ không ăn được.

Còn Lý U Nguyệt thì càng không để Phong Liệt ngay trước mặt các cô gái làm chuyện hoang đường, nghe nói là trừng phạt hần lằng nhằng, kỳ hạn thì phải xem tâm tình của giai nhân, điều này khiến hần rất bức mình.

Cuối cùng Phong Liệt dục cầu bất mãn, hoàn toàn bế quan, lập chí trong hai tháng còn lại đem tu vi và thực lực tăng đến mấy bậc thang, khiến kẻ địch của mình giật nảy mình.

.....

Một góc trong long ngực không gian, mặt đất đặt cái thùng gỗ chiếm phạm vi ba trượng, bên trong chứa đầy nguyên khí linh dịch mù đen dính đặc, từng đợt nguyên khí đậm đặc lượn lờ quần quýt bên trong, đan vào thành từng đợt lng hình nguyên khí.

Bây giờ có một ma long hình người toàn thân phủ vẩy đen, đôi mắt đỏ rực khoanh chân ngồi ở trong đó, khí thế mạnh mẽ phát ra ngoài, sau lưng bốn ma long ảo ảnh dài ba trượng uốn lượn gầm rống.

Đya chắc chắn là Phong Liệt biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân.

Nguyên khí linh dịch đậm đặc không đến ngực của hần, vai, khuỷu tay, gáy đều chìa ra gai nhọn dữ tợn khiến người nhìn mà sợ.

Trong người Phong Liệt kinh mạch vận chuyển, xung quanh nguyên khí vô tận như sông lớn hối về biển ủa vào người hần, ở trong kinh mạch không ngừng tuần hoàn, cuối cùng quay về đan điền, tăng cao tu vi cho hần.

Trong hoàn cảnh có nguyên khí đầy đủ như vậy, trải qua ba ngày ba đêm điên cuồng tu luyện, Phong Liệt rút cuộc đi một bước trên cơ sở chân khí cảnh tứ tầng.

Nhưng hiện giờ hần đã cảm giác được trong người nguyên khí dần đạt đến cực hạn thân thể chịu đựng.

Mặc dù khi hần biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân thì không sao, nhưng một khi trở lại hình người sẽ bị nhiều vướng víu, cứ tiếp tục cường luyện thì e rằng sẽ có hậu họa.

Hần lập tức dừng tu luyện, hồi phục hình người, đôi mắt đỏ ngầu dần trở lại màu đen nhánh sáng ngời.

Tiếp theo, hần trầm ngâm một lát, lấy ra một bình thủy tinh màu vàng to cỡ nắm tay.

Cái bình nửa trong suốt có ba viên đan dược cỡ hạt đậu, tỏa ánh sáng rực rỡ cực kỳ bắt mắt. Đây chính là ba viên thần cấp tối thể đan dược hần lấy từ chỗ Lý Thiên Hổ, chỉ là mùi thuốc thôi đã khiến người gân cốt giãn ra, tinh thần phấn chấn, vô cùng kỳ diệu.

Mặc dù biết ba viên này không phải độc dược, nhưng Phong Liệt không yên tâm sử dụng, vậy nên trước khi bế quan hần có tra tìm một ít điển tịch liên quan, cuối cùng xác định ba viên đan dược chính là ở trên đại lục gần với truyền thuyết thượng cổ tối thể thần đan... Long cốt thiên nguyên đan.

Đồn rằng loại đan dược này là dùng một số kim long cốt chưa mất linh khí để lại từ thời viễn cổ, phối hợp với thiên tài địa bảo luyện chế mà thành, còn vu đan đương kim trên đời đã sớm thất truyền.

Viễn cổ thời đại xương cốt chân long cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa để lại đến nay chín phần chín đã mục rữa thành tro, không thể sử dụng. Cốt kim long chưa mất linh khí có thể nói là phượng mao lân giác, không có phúc duyên to lớn thì sợ là cả đời khó gặp, từ đó thấy được đan dược này quý giá.

Lý Thiên Hổ có được ba viên đan dược này đều đến từ một vài thượng cổ bí địa, hoặc vốn là Lý gia truyền thừa từ thượng cổ ở bên trong gia tộc cất giấu đến nay.

Tiếc rằng Lý Thiên Hổ chưa kịp dùng ngược lại để Phong Liệt hốt của.

- Hắc hắc! Ba viên long cốt thiên nguyên đan, không biết sẽ bỏ lỡ từ đến mức nào!

Phong Liệt mặt mày hớn hở nhìn đan dược trong tay, đôi mắt sáng lộ ra tia mong chờ.

Ba viên đan dược này có thể nói là rất đúng lúc, vừa lúc bổ khuyết chỗ yếu nhất của hắn, nhưng hiệu quả ra sao thì phải chờ đích thân thực tiễn đã.

319. Chương 363: Kinh Biển.

Ầm!

Phong Liệt lập tức không chút do dự mở nắp bình, lấy một viên long cốt thiên nguyên đan nuốt vào trong bụng, tiếp theo hắn nhắm mắt lại từ từ chờ phát huy dược hiệu.

Đan dược vào miệng mùi hương thấm nhuần, khiến gân cốt toàn thân hắn thoải mái, nhưng vài giây sau, Phong Liệt cảm giác thân thể biến đổi cực lớn.

Ầm!

Như là núi lửa bùng phát, đan dược to cỡ móng cái khi hỏa tan thì bỗng phát ra khí thể vàng mênh mông, thoáng chốc lan tràn trong nội tạng, máu thịt, kinh mạch của hắn, khiến người hắn phát ra tiếng gân cốt ma sát to lớn.

Phong Liệt giật mình, mau chóng kêu gọi nguyên lực định khống chế khí thể cuồng bạo này, tránh cho nó tàn phá kinh mạch của mình.

Nhưng sự cố gắng của hắn chỉ là uống công, khí thể vàng như là vô hình, len qua nguyên lực, không xảy ra xung đột gì, điều này khiến Phong Liệt rất hồi hộp

Nhưng mấy giây sau, Phong Liệt vui mừng phát hiện khí thể này dù cuồng bạo lạ thường như là ngự hoang đứt dây nhưng không có tính phá hư, ngược lại đi qua đâu sẽ không ngừng tăng cường độ cho máu thịt, kinh mạch, giống như một công tượng chăm chỉ làm tròn trách nhiệm không ngừng gia cố con đập ngăn nước lũ.

Nhìn thấy như vậy trái tim Phong Liệt treo chơi vơi rốt cuộc thả lại xuống bụng.

- Hắc hắc! May mắn không phải độc dược, nếu không thì lão tử sẽ thành trò cười!

Phong Liệt cười nhẹ nhõm, mau chóng nín thở tập trung tinh thần, cẩn thận cảm nhận khoái cảm không ngừng biến mạnh.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

...

Mười ngày.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Phong Liệt kinh ngạc phát hiện sau mười ngày dược hiệu mạnh mẽ của long cốt thiên nguyên đan mới hoàn toàn phát huy xong, khí thể vàng trong người cũng dần biến mất. Kinh mạch, xương cốt, máu thịt trong người hắn bao trùm một tầng vàng nhạt.

Phong Liệt cẩn thận kiểm tra độ mạnh thân thể một phen, vui mừng phát hiện máu thịt, kinh mạch trong người cường hóa gấp bốn, năm lần trước kia, khiến Phong Liệt rất vui vẻ.

Phải biết rằng bây giờ Phong Liệt là tu vi chân khí cảnh tứ tầng đã có độ mạnh cực kỳ siêu đẳng, huyền thiết đao kiếm bình thường chém vào không để lại được vết hằn, độ mạnh muốn tăng cao hơn là cực kỳ khó khăn.

Nếu không có đan dược hỗ trợ thì dựa vào bản thân luyện thể và hàng ngày phun nuốt nguyên khí thiên địa để tu luyện, tăng cao một đẳng cấp độ mạnh thân thể thì ít nhất cần nửa năm trở lên, đây còn là bởi hắn có thiên phú dị bẩm long hoàng huyết mạch, đổi lại là người khác thì càng cần thời gian lâu hơn.

Nhưng hôm nay, chỉ một viên đan dược đã khiến độ mạnh thân thể của hắn tăng cao gấp bốn, năm lần, tiết kiệm hai ba năm khổ công, thực sự là một việc đáng giá vui mừng.

Phong Liệt vui vẻ một lát rồi biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân, nhnh chóng nuốt vào nguyên khí đậm đặc bên trong linh dịch xung quanh, lại chìm đắm vui mừng điên cuồng tăng cao.

.....

Trong lầu các ở long ngục không gian, Lý U Nguyệt, Tiểu Yên, Tiểu Lục, ba cô gái đang luyện công, có khi núp trong phòng dù giỡn, trang điểm thay áo, tiếng cười như chuông ngân thỉnh thoảng truyền ra từ song cửa sổ, tăng phần sống động cho long ngục không gian.

Hiện giờ long ngục bị b cô gái cải tạo đã hoàn toàn biến dạng, không thể nhìn ra cảnh tượng tang thương trước kia không có cọng cỏ, khắp nơi long cốt.

Ban đầu mấy trăm xương khô chất cao như núi đã bị Phong Liệt chôn xuống đất làm phân bón, chuyện này đối với hắn hiện là chủ long ngục thì dễ như trở bàn tay.

Đất đai phì nhiêu trong long ngục không gian bị Lý U Nguyệt gieo trồng một ít bụi cây thực vật không cần ánh nắng cũng sinh trưởng được, ở trong đất có xác rồng chúng mọc rất tốt, không lâu sau có từng bụi xanh biếc tăng thêm sức sống cho long ngục.

Mặt khác, Kim Câu và Tiểu Dạ cũng bị Phong Liệt đưa vào, chúng đều là thể gian hiểm thấy dị chủng long thú, thậm chí Dạ bản thân chính là ma long biến chủng. Hai con đều là huyết mạch thuần chính, thiên phú dị bẩm, dù không cần có ý tu luyện, chỉ cần mỗi ngày nuốt long nguyên đan thì thực lực cảnh giới vẫn tăng vù vù.

Tình huống như vậy khiến Tiểu Lục lười luyện công hăm mộ chết, mỗi lần thấy Kim Câu lười biếng ở đỉnh lầu nhắm mắt thiếp ngủ. Tiểu Dạ xuyên toa bụi cây rượt thử, gà thì Tiểu Lục kiếm không được nhún mũi, hầm hừ oán thăm, trong lòng rất là không cân bằng, nhưng than thở một hồi rồi nàng vẫn phải ngoan ngoãn luyện công.

- Hi hi, U Nguyệt tỷ tỷ, tỷ thật là đẹp nha! Đừng nói là sư huynh hảo sắc, ngay cả người ta cũng tâm động!

Trong một gian phòng ở lầu ba, Tiểu Yên vừa giúp Lý U Nguyệt vẽ mây vừa kiếm không được tán thán, trong mắt dâm dề, giống như là sắc lang.

Lý U Nguyệt khuôn mặt xinh đẹp hây hông, kiếm không được mắng:

- Thôi đi! Đừng nói bậy bạ nữa, nếu không ta lại trừng phạt phu quân ba tháng không được đụng vào người!

Tiểu Yên ngẩn ra rồi cười nói:

- A? Hi hi, U Nguyệt tỷ tỷ, tỷ đừng lời này hù Tiểu Lục được chứ ta thì không cần! Ta và sư huynh luôn trong sạch nhé!

Tiểu Lục đang chống cằm, nằm sấp trên cửa sổ bỗng lăm bằm:

- Tại sao? Tại sao Dạ có thể không cần tu luyện mà tu vi tăng trưởng nhanh hơn người ta chứ? Ông trời quá bất công!

Tiểu Yên cười trêu:

- Ai dà! Tiểu Lục, người nói cả ngàn lần rồi, kiếp sau người chuyển thế làm long thú đi, đời này thì đừng mơ! Hi hi!

Tiểu Lục nghe xong không bực mình mà còn gật đầu, nói:

- Ủ ừ, thật ra thì làm long thú cũng không tệ, đặc biệt là long thú cao đẳng như Tiểu Dạ và Kim Câu, nhưng không biết sư huynh có thích ngủ với long thú không nữa.

- Á...

Tiểu Yên và Lý U Nguyệt nhìn nhau, cảm nín.

Đột nhiên Tiểu Lục kinh ngạc kêu lên:

- Ủa? Yên, U Nguyệt tỷ tỷ, các người mau lại xem, Tiểu Dạ đang làm gì kia?

Tiểu Yên không nhúc nhích, nói:

- Hừ! Cái con Tiểu Dạ trừ khi dễ thở thì là bắt nạt gà, có thể làm được gì?

Tiểu Lục lại kêu lên:

- Không phải đâu! Các người mau đến đây! Hình như Tiểu Dạ có gì đó là lạ!

- A?

Lý U Nguyệt, Tiểu Yên ngẩng ra, đứng dậy đi tới cửa sổ, theo ánh mắt của Tiểu Lục nhìn hướng tòa long đài không xa.

Chỉ thấy trên tòa long đài bằng phẳng như gương, thân hình thần tuấn của Tiểu Dạ ngây ngốc đứng.

Sau đó ba cô gái cùng trông thấy một hình ảnh khó tin, cùng biến sắc mặt.

Tòa long đài lộ ra trên mặt đất có đường kính mười trượng, bằng phẳng như gương, chiếu rọi mặt người, tỏa ra ánh sáng màu đồng cổ nhân nhạt.

Từ khi Phong Liệt cai quản long ngục thì từng nhiều lần cẩn thận nghiên cứu tòa long đài rõ ràng không tầm thường, nhưng mặc kệ hấn dò xét cỡ nào thì vẫn không được gì.

Trừ trong tòa long đài giữ lại một ít hình ảnh xa xưa ra, nó không khác gì đồng đài bình thường.

Nhưng bây giờ tòa long đài cho đến nay không có gì biến đổi khi Tiểu Dạ ngẫu nhiên đạp trên mặt đất thì bỗng xảy ra biến đổi không tưởng được.

Ầm!

Ầm!

- Grao!!!

Tiếng xiềng xích va chạm và tiếng rỗng ngâm du dương như từ thời viễn cổ vang tận mây xanh, từ từ lan tỏa trong long ngục.

Ngay sau đó, một cái đầu to lớn dữ tợn từ từ lộ ra từ tòa long đài như kính, hình ảnh này thật khiến người quá sợ hãi.

Cái đầu to có một đôi sừng rỗng dữ tợn, đôi mắt to giống như chậu rửa mặt tỏa ra vẻ không cam lòng, cuồng loạn, kích động. Hai long tu dài đến vài chục trượng.

Không chút nghi ngờ, đây rõ ràng là một viễn cổ cự long thò cái đầu to ra khỏi tòa long đài

320. Chương 364: Viễn Cổ Long Hồn.

Ầm!

Khi đầu cự long xuất hiện xuất hiện thì uy nhiếp bàng bạc kinh thiên động địa, không thể chống đỡ lan tràn trong long ngục, như là mãnh thú bất thể ngủ say đã lâu đã từng bước thức tỉnh, khí điểm ngập trời, vạn thú thần phục.

Phút chốc Lý U Nguyệt, Tiểu Yên, Tiểu Lục, và Tiểu Dạ trên tòa long đài đều cực kỳ kinh sợ. Dưới uy nhiếp mạnh mẽ không gì sánh được này ngay cả đứng vững cũng khó khăn.

Tiểu Lục kinh kêu:

- A? Đây là cái gì quỷ gì vậy?

Tiểu Yên cũng rất giật mình kêu lên:

- Là rồng! Là một viên cổ chân long thật sự! Nó... Nó định làm gì Tiểu Dạ vậy?

- Không ! Đây là một con viên cổ long hồn! Dường như nó định đoạt xá Tiểu Dạ! Chúng ta phải ngăn cản nó!

.....

Ba cô gái giật mình rồi định báo cho Phong Liệt ngay, nhưng bất đắc dĩ phát hiện uy nhiếp mạnh mẽ không gì sánh được làm các nàng không thể nhúc nhích, thoáng chốc biến thành hoang mang lo sợ.

Viên cổ cự long này chỉ một cái đầu đã to cỡ mấy gian phòng, so sánh thì Tiểu Dạ chỉ chừng năm thước cực kỳ nhỏ bé, tựa như cự long và con kiến vậy.

Nhưng cự long này chỉ vẻn vẻn là một long hồn mà thôi, khắp người nó bị xích ngàn vạn cái xích sắt thô to, dường như những xích sắt muốn kéo nó vào trong tòa long đài.

Con long hồn này không cam lòng ra sức giãy dụa định thoát ra khỏi ngàn vạn dây xích, không ngừng phát ra tiếng rồng ngâm điên cuồng, nằm sấp bò hướng Tiểu Dạ trên tòa long đài.

- Grao!!!

- Grao..... Ma ni mư ni hâu...

Đầu long hồn vừa không ngừng cuồng gào thét, vừa thỉnh thoảng phun ra một ít cổ lão hơi sấp tự phù, chính là ngôn ngữ thời đại viên cổ chân long.

Chính lúc căng thẳng này, trong long ngực có uy nhiếp mạnh mẽ khác như núi lửa bùng nổ nhanh chóng bùng phát.

Uy nhiếp mạnh mẽ này không kém hơn đầu long hồn trong tòa long đài, thậm chí là hơn nữa. Nó xuất hiện liền khiến áp lực trên người nhóm Lý U Nguyệt giảm đi, họ đỡ mờ mịt lạnh.

Cùng lúc đó, một ma long hình người tàn thân ba trùn vẩy đen rậm rạp, gai mọc đầy, mắt đỏ rực xuất hiện bên cạnh tòa long đài. Sau lưng hắc sắc ma long ảo ảnh ba trượng uốn lượn gầm rống không ngừng.

- A? Đó là sư huynh ư? Chân khí cảnh lực tăng? Cái này...

Tiểu Yên thấy ma long hình người thì kinh kêu, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc và nghi ngờ.

- Không sai! Chính là phu nhân! Nhưng sao uy nhiếp của phu quân mạnh mẽ như vậy? Trời ạ! Uy nhiếp trên người phu quân lại có thể đối kháng với đầu long hồn!

Lý U Nguyệt không xa lạ Ma Long Hắc Ám Chi Thân của Phong Liệt, nhưng bây giờ uy nhiếp của hắn có thể so với viên cổ chân long mạnh mẽ khiến nàng hoảng hốt như đang nằm mơ, đôi mắt đẹp trợn to, cực kỳ kinh ngạc.

Phong Liệt không rảnh giải thích với ba cô gái, đôi mắt đỏ rực âm độc trừng đầu long hồn khổng lồ trên tòa long đài. Trấn long thiên bia ở ngực hắc điên cuồng ngưng tụ nguyên khí, tùy thời chuẩn bị phát ra một kích kinh thiên.

Lúc trước hắn đang chìm đắm trong vui vẻ tăng cấp, nhưng bỗng nhiên bị uy nhiếp mạnh mẽ đánh thức, tâm ý động đi tới đây.

Bây giờ hắn trải qua hơn mười ngày điên cuồng tu luyện rồi thì tu vi đã đạt đến đỉnh chân khí cảnh lực tăng, hơn nữa cảnh giới của hắn vượt xa cực hạn thân thể có thể chịu đựng.

Nhưng trước mắt hậu viện bị cháy, hắn chỉ đành tạm gác lại chuyện tăng tu vi, trước tiên giải quyết sinh linh kỳ lạ trong tòa long đài mới là gấp rút.

- Grao...hoa ni mô ai...

Lúc này thấy Phong Liệt đột nhiên xuất hiện, đôi mắt to của đầu long hồn bớt đi sự điên cuồng, tăng thêm phần e ngại, miệng mấp máy không biết nó đang nói cái gì.

Thân hình nhào tới khựng lại, ánh mắt nó cảnh giác nhìn ngực Phong Liệt, lại do dự nhìn Tiểu Dạ gần trong gang tấc, như đang làm lựa chọn khó khăn.

Phong Liệt nhìn biểu tình của nó thì liền hiểu ra ngay, rõ ràng cái con này kiêng dè trần long thiên bia của hắn. Hắn thầm cười nhạt, kêu gọi trần long thiên bia ra.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Bia đá xanh cao đến ba trăm ba mươi trượng dựng đứng trên mặt đất, chấn nguyên long ngực run rẩy, cùng lúc đó khí thể mệnh môn chấn nhiếp mọi thứ mạnh mẽ ép đầu long hồn.

Quả nhiên đầu long hồn đó thấy trần long thiên bia đứng thẳng đến tầng mây thì mắt lóe kiêng dè càng đậm hơn. Thậm chí bị trần long thiên bia khí thể mệnh môn bao phủ, thân thể long hồn khổng lồ của nó khẽ run lên.

- Hừ! Người muốn đoạt xá nó?

Phong Liệt hừ lạnh, chỉ vào Tiểu Dạ, nói:

- Ta khuyên người vẫn là bỏ ý định này đi! Trong long ngực dù người có đoạt xá nó thì cũng chỉ có một con đường chết!

- Grao...người là long nhân tộc? Ra ngoài... Ta muốn ra ngoài!

Đầu long hồn gầm lên, mắt rồng to lớn chớp lóe, nói tiếng người nửa lạ nửa quen, thân hình run run khiến ngàn vạn xích sắt kêu leng keng.

- Long nhân tộc?

Phong Liệt lòng máy động, ở thời đại viễn cổ chân long thì nhân loại đúng là bị xưng là long nhân tộc.

Hắn nhìn tình hình xung quanh đầu long hồn, có một suy đoán to gan dần dâng lên tinh thần.

Hắn bình tĩnh nói:

- Hiện giờ ta đã là chủ nhân của long ngực này, người muốn ra ngoài phải được ta đồng ý mới có thể! Chỉ cần người có thể trả mấy vấn đề của ta thì có lẽ ta sẽ thả người đi!

Long hồn do dự một chút, gầm lên:

- Thật sự? Người...người hỏi đi!

Phong Liệt mỉm cười, xem như vừa lòng thái độ của con này, liền hỏi:

- Người là khí linh của tòa long đài này?

Long hồn ngẩn ra, tiếp theo trong mắt lóe vẻ thống khổ hồi ức, nó nói năng lộn xộn:

- Phải...không! Ta vốn không phải khí linh, ta là thần thánh kim long! Ta là bị... Bị... Ta không nhớ là ai đã phong ấn ta ở đây!

- Ồ?

Phong Liệt mặt lạnh như tiền nhưng trong lòng dậy sóng.

Chỉ dựa vào một câu nói này hắn đã có thể kết luận, cái con này là một hồn chân long sống sót từ viễn cổ, như nghịch long hoàng vậy, thoát khỏi thiên địa đại kiếp nạn cực kỳ bí ẩn ở thời viễn cổ.

Nhưng có lẽ thời gian quá lâu, có lẽ đã bị ai làm tay chân gì, đầu óc con này không tỉnh táo mấy.

Hơn nữa nếu đã là khí linh thì sẽ chịu nhiều ràng buộc, mặc kệ cảnh giới ban đầu của nó mạnh mẽ bao nhiêu, bây giờ tính nguy hiểm đã rất có hạn. Phong Liệt nghĩ có thể nắm bắt nó được.

Phong Liệt trầm ngâm một lúc, hỏi tiếp:

- Người muốn ra ngoài? Không lẽ người muốn rời khỏi tòa long đài?

Long hồn bị thương gào thét:

- Không sai! Ta bị giam cầm đã lâu, ta muốn về nhà! Ta muốn vợ con ta! Ta phải trở về nhìn xem!

- A?

Phong Liệt tròn tròn mắt, hình như tư duy của con này còn giữ lại thời đại viễn cổ, hơn nữa là trạng thái tốt nghĩ đến nhà.

- Khụ khụ! Ta nghĩ mình có thể nói một số việc cho người biết, hiện tại sớm đã không phải là thời đại chân long, hiện giờ đã không có chân long...

Tiếp theo Phong Liệt ho khan cố gắng khuyên nhủ đầu long hồn, giảng giải đại khái tình thế hiện tại.

Phong Liệt kể xong, đôi mắt to của viễn cổ long hồn biến đổi liên tục, dần tràn đầy nghi ngờ, chán nản, thống khổ, vô cùng phức tạp.

321. Chương 365 : Chủ Nhân?

Tất nhiên Phong Liệt làm như vậy không vì lòng tốt gì, hắn tất nhiên là muốn đem khí linh mạnh mẽ và tỏa long đài cất vào túi, cho nên mới cố gắng tốn nước miếng nói.

- Ta không biết người có thấy nghịch long hoàng rời khỏi trần long thiên bìa tan biến trong cõi trời đất không. Nếu bây giờ người rời khỏi tỏa long đài người có chắc sẽ trốn thoát được cái gì mà 'Thiên nhân ngũ suy' chứ?

- ...

- Nếu người lựa chọn thần phục ta thì ta có thể dùng danh dự của long thần thề rằng, sau này tìm ra cách giải quyết vấn đề thì chắc chắn sẽ thả người rời khỏi tỏa long đài, hơn nữa tìm một thân xác thích hợp cho người! Quyết không nuốt lời!

- ...

.....

Lý U Nguyệt, Tiểu Yên, Tiểu Lục, ba cô gái đứng trước cửa sổ lầu ba nhìn xuống Phong Liệt và viễn cổ long hồn cò kè mặc cả, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra giết mình, tò mò, thân thiết.

- U Nguyệt tỷ tỷ, chúng ta đi xuống xem được không?

Tiểu Lục thấy bên dưới hình như không còn nguy hiểm thì kiểm không được tò mò, muốn tiến tới gần xem xét.

Lý U Nguyệt nhú chân mày liễu, không chút do dự cản lại:

- Đừng đi! Chúng ta đi qua sẽ gây phiền phức cho phu quân!

Tiểu Yên nói:

- Đúng vậy! Đầu long hồn đó trông rất lợi hại, chúng ta đi xuống sẽ khiến sư huynh phân tâm, Tiểu Lục đừng quấy!

- Ồ!

....

Lúc này so sánh với con long hồn to như ngọn núi thì Phong Liệt thân xác thước tám thật là quá nhỏ bé, nhưng trên người hắn phát ra kinh thiên uy nhiếp lại chẳng kém hơn long hồn chút nào, tình hình này hơi lạ lùng.

Qua thật lâu sau Phong Liệt thao thao bất tuyệt, hướng dẫn từng bước long hồn dần thu lại khí thế, hơi thở cũng biến yếu đi.

Thân là binh khí khí linh, bản thân, bản thân binh khí bên trong bị vô số long văn pháp trận ràng buộc, tất cả thực lực giữ lại rất có hạn, cộng thêm Phong Liệt nói lời không phải không có đạo lý, nó cũng từng chính mắt thấy nghịch long hoàng thân tử đạo tiêu. Cuối cùng nó lựa chọn tin tưởng Phong Liệt.

Đôi mắt to của long hồn dần âm đạm, nó ngẫm nghĩ giây lát, cuối cùng thỏa hiệp nói:

- Được rồi ! Chỉ cần thần với long thần đợi tìm ra cách giải quyết thiên nhân ngũ suy thì trả lại tự do cho ta, ta sẽ đồng ý cho người sử dụng! Hơn nữa bao gồm tòa long đài!

Mắt Phong Liệt sáng lên, hần liền hiểu ý của con này, nổi vui mừng khó thể che giấu.

Long hồn chỉ là muốn tự do mà thôi, tuy rằng một khí linh mạnh mẽ như vậy rất hiếm có nhưng xét đến cùng Phong Liệt càng muốn tòa long đài hơn.

Lại thêm muốn tìm ra cách giải quyết na thiên nhân thì cũng không dễ dàng, nếu không nghịch long hoàng đã không bị nhốt lâu như vậy.

Nhưng tiếp theo Phong Liệt hơi lúng túng. Lúc trước hần nói thề với long thần chỉ là thuận miệng bịa chuyện mà thôi, việc này hần chưa từng làm qua, có quỷ mới biết thời đại viễn cổ chân long long thần là cái gì?

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt đành cứng rắn thề:

- Khụ khụ! Long thần tại thượng, Phong Liệt ta tại đây thề...

Nhưng hần chỉ nói nửa câu đã bị long hồn đánh gãy, con mắt to của nó chớp chớp, vô cùng nghiêm túc sửa chữa:

- Không đúng! Nên thề với long thần Thụy Đức!

- Á? Long thần... Thụy Đức?

Phong Liệt vẻ mặt ngu ra, thật tình không nghĩ ra viễn cổ long thần cũng có tên.

- Được rồi ! Long thần Thụy Đức tại thượng, Phong Liệt ta ở đây thề sau này chỉ cần...

Phong Liệt thề, trong lòng dần hơi sợ, ánh mắt lóe tia kính sợ nhìn xung quanh.

Vì hần cảm giác được khi thốt ra luyện ời thề dường như có thứ gì bí ẩn liên kết với hần.

Thứ này không rõ ràng, dường như tồn tại trong hư không nhưng khiến Phong Liệt mơ hồ cảm thấy nó tồn tại, rất quái dị.

"Chuyện lạ! Không lẽ...thời đại viễn cổ chân long có long thần? Còn chưa chết?

Trong lòng Phong Liệt phập phồng lo sợ.

Một lát sau Phong Liệt rốt cuộc hoàn thành lời thề, nhưng mảy may nhíu lại, hơi khó hiểu với vài thứ.

Kiếp trước hần khinh thường chuyện quỷ thần.

Hần thấy quỷ rất dễ giải thích, đơn giản chính là một ít thể linh hồn cường đại thoát xác mà thôi. Người thường tế bái thần linh lại là lời nói vô căn cứ, chẳng qua là một ít sinh linh cường đại.

Nhưng đời này quan điểm của Phong Liệt dần thay đổi hết, vì hần phát hiện trên thế giới này đúng là tồn tại một ít lực lượng bí ẩn khó thể giải thích.

Ví dụ như Lan Tiểu Y 'Uyển ương đồng tâm chú', cùng với lực lượng quái dị lúc này hần thề, rất khó giải thích cho rõ, dường như đã giao dịch cùng một sự tồn tại cường đại nào đó đứng trên chúng sinh.

Lát sau Phong Liệt mạnh vẩy đầu, quăng những suy nghĩ lan man đi, nhìn hướng long hồn, chuẩn bị đón nhận thành quả tổn nước miếng nửa ngày.

Nhưng hần sững sờ phát hiện long hồn đang nhắm mắt, miệng rộng lăm bầm như là niệm chú ngữ.

Vài giây sau, đỉnh đầu của long hồn dần hiện ra một phù văn vàng to cỡ nắm tay, chớp lóe ánh sáng vàng nhàn nhạt, rất là thần dị.

Ngay sau đó, chỉ thấy long hồn mở mắt ra, phù văn vòng lóe trên không trung bay vọt ra trăm trượng, nhập vào đầu Phong Liệt.

“A? Nguy rồi !”

Phong Liệt giật mình, hần nhận ra phù văn vàng hình như đại đồng tiểu dị với chú thuật mà Lan Tiểu Y thi triển hình thành chú văn.

Hần lập tức muốn tránh đi nhưng tốc độ của chú văn quá nhanh, mau đến hần không thể trốn tránh, nhanh hơn chú thuật Lan Tiểu Y thi triển gấp trăm lần, hần bị hù muốn hồn phi phách tán.

Nhưng không đợi hần lấy ra trấn long thiên bùa đánh cho long hồn thành tro bụi thì đột nhiên cảm thấy có liên kết thân mật với long hồn này.

Hơn nữa không chỉ là long hồn, những tin tức liên quan tỏa long đài cũng chiếu trong đầu hần.

”Ừa? Đây là khế ước nhận chủ?”

Phong Liệt khựng lại, cực kỳ kinh ngạc.

Khi hần hoàn toàn không hiểu gì cả, chỉ thấy long hồn cung kính mở miệng nói:

- Chủ nhân, bắt đầu từ bây giờ Cảnh Hách là người hầu của người, hy vọng ngày sau chủ nhân người có thể thực hiện lời thề với long thần, trả cho ta tự do!

Phong Liệt nhìn viễn cổ long hồn, ngây ngốc chớp mắt, mãi đến thật lâu sau mới phục hồi tinh thần, giống như là nằm mơ.

Phong Liệt trịnh trọng nói:

- Yên tâm đi, Phong Liệt ta luôn nói là làm, lại còn thề với long thần rồi !

Hần lau mồ hôi trán, thầm vui mừng.

”Cha nó! May mắn cái con này đầu óc ngu, nếu không dựa vào bản lĩnh thi triển chú thuật này muốn ra tay thì lão tử chưa chắc là đối thủ của nó!”

Bây giờ Phong Liệt mơ hồ cảm giác long hồn có tên Cảnh Hách trước mặt mình hình như không giống với viễn cổ chân long trong tưởng tượng.

Lúc trước dù hần chỉ thấy nghịch long hoàng, Sở Huyền, hai linh hồn đến từ thời viễn cổ nhưng trực giác nói cho hần Cảnh Hách khác hẳn với hai tên trước.

Dường như Cảnh Hách vô cùng thành kính tín ngưỡng viễn cổ long thần, long hoàng, Sở Huyền thì rõ ràng không có tín ngưỡng này.

”Cha nó! Mặc kệ nó! Chỉ cần biết lão tử thu phục một đại sát khí truyền từ thượng cổ là được! Hắc hắc!”

Ngẫm nghĩ một lát sau, Phong Liệt quảng suy nghĩ lung tung ra sau đầu, tập trung nghiên cứu tỏa long đài.

Hần động suy nghĩ, chợt nghe một tiếng *Ầm!* to lớn, ngàn vạn xiềng xích đã kéo Cảnh Hách vào trong tỏa long đài, không tạo ra chút uy hiếp gì cho hần nữa.

Lúc này Tiểu Dạ luôn bị khí thế của Cảnh Hách chấn nhiếp cũng cử động lại được, vèo một tiếng lên ra sau lưng Phong Liệt, rên rỉ kêu với hần, rồi lại nhìn tỏa long đài, đôi mắt xanh long lạnh tràn đầy kinh sợ.

322. Chương 366 : Tỏa Long Đài!

Phong Liệt thân thiết sờ cái sừng mới mọc trên trán Tiểu Dạ, cười khê nói:

- Ha ha! Tiểu tử, lần này chắc bị hù sợ rồi ?

Tiểu Dạ uất ức kêu hai tiếng:

- Ô ô!

~ Lúc này ba cô gái Lý U Nguyệt đều bay xuống lầu, yếu điệu thướt tha chạy tới bên này.

- Sư huynh!

- Phu quân! Không có việc gì chứ?

- ...

Ba cô gái vây quanh Phong Liệt hỏi han, họ chỉ thấy một phù văn vào nhập vào đầu Phong Liệt, đều không hiểu xảy ra chuyện gì, trên mặt tràn đầy vẻ quan tâm.

- Ha ha! Yên tâm đi, ta không có việc gì, hãy xem lần này ta có được cái gì đây?

Phong Liệt khẽ cười, mang ba cô gái đi xem tòa long đài.

Tiếp theo là tiếng nổ vang trời đất lung lay, một bình đài màu đồng cổ phạm vi vài chục trượng chậm rãi trôi lên khỏi mặt đất, xuất hiện trong mắt mọi người.

Bùm! Bùm! Bùm!

Tiếng nổ động đất qua đi, nguyên long ngục không gian đều rung rinh theo, thật lâu không ngừng.

Sau đó một bình đài hình thi màu đồng cổ ba chục trượng trôi lên khỏi mặt đất, chậm rãi tách khỏi bùn đất bay lên trời cao.

Mọi người mở to mắt nhìn, chỉ thấy đồng đài to lớn như là do đồng thau đúc thành, trọng lượng chắc là nặng như núi cao, toát ra hơi thở dày nặng, tang thương, bí ẩn.

Trên đồng đài là một bất quy tắc hình thoi, giống như là một khúc mũi kiếm gãy, bên dưới thì là mũi gai ba góc sắc bén không gì sánh được, từ dưới lên trên ngày càng thô, trên dưới liền một mảnh, cao hơn hai mươi trượng, có thể dễ như trở bàn tay đâm vào mặt đất khiến bình đài bên trên vững vàng đứng trong trời đất.

Từ xa nhìn lại, đây quả thực chính là một tam lăng chùy to khổng lồ, hơi quái dị.

Tiểu Lục nhún mũi, hỏi:

- Sư huynh, đây là cái gì vậy? Nhìn sao quái quái?

Lý U Nguyệt và Tiểu Yên chớp mắt, kinh ngạc nhìn đồng đài, mù mờ.

Phong Liệt vuốt cằm, khẽ cười nói:

- Ha ha! Đây chắc là một báu vật viễn cổ ghê gớm, tên là tòa long đài!

Mới rồi lúc Cảnh Hách nhận hắc là chủ thì trong đầu hắn xuất hiện một số tin tức liên quan đến tòa long đài này.

Hắn vừa ngắm nghía tòa long đài trong đầu vừa sửa sang lại giới thiệu cụ thể về tòa thiên cổ đại sát khí này.

Dần dần trong lòng hắn đã có phác họa, vẻ vui sướng càng hiện rõ trên nét mặt.

Trầm ngâm một lát sau, hắn tâm ý động. Phút chốc tòa long đài cao hai, ba mươi trượng dần co rút, cuối cùng rút lại đến năm mươi trượng, bình đài bên trên khoảng năm, sáu trượng, rồi *Phụt phụt* một tiếng đâm trên mặt đất, cắm sâu vào hai trượng.

Phong Liệt vừa cười vừa nói:

- Đi! Chúng ta đi lên xem thử!

Hắn ôm e Tiểu Yên, Tiểu Lục, đột nhiên nhảy lên cao ba trượng, đến bên trên tòa long đài.

Độ cao ba trượng đối với Tiểu Yên, Tiểu Lục tu vi nguyên khí cảnh thì hơi khó khăn nhưng không làm khó được Lý U Nguyệt chân khí cảnh tam tầng.

Tiểu Yên, Tiểu Lục đầu tiên là ngây ra, nhưng họ đứng vững trên đài bóng loáng như gương thì bỗng giật mình phát hiện nguyên lực trong cơ thể biến mất, các nàng kinh kêu.

- Oa! Đây...đây là sao?

- Ái da! Sư huynh! Tại sao nguyên lực của người ta không thấy đâu vậy?

- ...

Lúc này Lý U Nguyệt cũng bay lên trên đài, khuôn mặt tuyệt đẹp kiêu không được kinh ngạc, vì nàng cũng cảm thấy nguyên lực bên trong dần dần chớp mắt biến mất sạch.

Phong Liệt không hề kinh hoảng, mỉm cười giải thích:

- Không cần lo lắng, đây chỉ là tạm thời mà thôi, chỉ cần các nàng xuống tảo long đài thì sẽ lại có nguyên lực ngay!

Tiểu Lục kinh ngạc hỏi lại:

- A? Thật không?

Nghe Phong Liệt nói vậy Lý U Nguyệt naoáng người lên, nhảy xuống tảo long đài.

Ngay sau đó nàng làm vẻ mặt vui mừng, kiêu không được kêu lên:

- Ủa? Thật đấy! Nguyên lực của ta mau chóng trở lại rồi !

- A? Thật có thứ kỳ diệu như vậy à?

- Quái lạ quá! Sư huynh, thứ này là binh khí à? Đẳng cấp gì vậy? Huyền bảo hay là chí bảo?

- Chắc chắn là chí bảo rồi ! Binh khí dùng một đầu long hồn làm khí linh thì tất nhiên là chí bảo!

- ...

Ba cô gái lú lú kêu to, Phong Liệt cười tủm tỉm không nói.

Có lẽ bởi vì hắn đã là chủ nhân của tảo long đài, bây giờ hắn không hề cảm thấy nguyên lực trong người biến mất.

Tảo long đài ở thời địa viễn cổ đã từng một lần đem nghịch long hoàng trên trời dưới đất không ai bì nổi kéo vào long ngục, liên hợp trấn long thiên bìa trấn áp lâu đến vô số vạn năm, bản thân nó tất nhiên không tầm thường.

Phong Liệt biết rõ chất liệu của tảo long đài cực kỳ đặc biệt, trời sinh có lực bài xích nguyên lực rất lớn, bất cứ sinh linh nào mà bước lên tảo long đài là nguyên lực trong người sẽ biến mất ngay, dường như trở thành người thường vậy.

Loại biến mất nguyên lực này không phải bị tảo long đài hoàn toàn hút mất mà càng như là tạm thời phong ấn, nguyên lực 'ẩn hình' vậy.

Nghe Phong Liệt giải thích xong ba ông lão Tiểu Yên, Tiểu Lục yên lòng, cũng rất kinh ngạc về điều kỳ diệu của tảo long đài.

Bây giờ Phong Liệt thì vui cười toe toét.

Tảo long đài chỉ cần một đại thần thông phong ấn nguyên lực đã cho Phong Liệt thu lợi vô cùng.

Thử nghĩ đi, đang đầu liều chết với đối phương thì dụ kẻ đó lên tảo long đài, có tác dụng của tảo long đài kẻ địch mất hết nguyên lực mà bản thân Phong Liệt thì không có gì thay đổi, bù trừ qua lại kết quả chém giết đương nhiên không cần nói cũng biết, đây quả thật chính là vô sỉ đối trá.

"Thật không uống là thứ khiến nghịch long hoàng ăn bồ hòn, quả nhiên không tầm thường! Hắc hắc hắc! Lần này lão tử nhất được kho báu rồi !"

Phong Liệt vui sướng, không thể kiềm chế lộ ra nét mặt.

Lát sau mắt hắn bỗng sáng lên, tảo long đài này chính là thiên cổ bảo vật, bản thân nó không chỉ có một đại thần thông 'Phong ấn nguyên lực'.

Phong Liệt biết rõ tòa long đài còn có một thần thông khác càng nghịch thiên, đó là có thể thu gom thể gian tác binh chi hồn để giam cầm kẻ địch.

Theo Phong Liệt biết, lý do tòa long đài có thể triệu hoán thể gian tác binh chi hồn để giam cầm kẻ địch là bởi vì bên trong phong ấn một tòa tế đàn pháp trận vô cùng huyền ảo bí ẩn, có thể thu gom tất cả thiết tác thần binh tàn hồn khắp thể gian, dùng nó giam cầm kẻ địch, chiến thắng.

Thần thông thật là rất huyền diệu, khiến Phong Liệt nghĩ sao cũng không thông nhưng nó thật sự tồn tại.

Phong Liệt từng chính mắt thấy trong hình ảnh viễn cổ nghịch long hoàng bị vô số tác ảnh thô to xuyên qua thân rồng trôi trên tòa long đài, hẳn không thể không tin.

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt tâm ý động, muốn triệu hoán ra một tác ảnh để nghiên cứu.

Nhưng làm hắn thất vọng là dù có triệu hoán thể nào, qua đã lâu đều không có nửa cây tác ảnh xuất hiện.

Không thể hiểu nổi, Phong Liệt không thể không dùng tinh thần liên lạc với khí linh của tòa long đài, tức là long hồn Cảnh Hách.

Hắn hỏi.

”Cảnh Hách, tại sao ta không thể sử dụng tác binh chi hồn trong tác binh chi hồn trong tòa long đài.”

Lát sau giọng của Cảnh Hách vang trong đáy lòng Phong Liệt.

”Chủ nhân! Muốn sử dụng được tòa long đài ít nhất cần có á thần lực, lực lượng phẩm cấp trong thân thể người quá thấp, căn bản không đủ để sử dụng tòa long đài!”

323. Chương 367 : Xuống Núi

”Phẩm cấp quá thấp? Nguyên lực cũng phân chia cấp bậc sao?” Phong Liệt cực kỳ kinh ngạc hỏi.

”Đúng vậy thưa chủ nhân! Trên thế giới lực chia làm lực lượng, nguyên lực, á thần lực, thần lực. Lực lượng thân xác bình thường là lực cấp thấp nhất, tiếp theo là nguyên lực và linh lực, tiếp đó là á thần lực, long lực chính là một loại á thần lực. Lại lên nữa trong truyền thuyết chân thần mới có, thần lực! Muốn vận dụng tòa long đài cần ít nhất đẳng cấp á thần lực mới được.” Cảnh Hách giải thích nói.

”Cái này...”

Phong Liệt trợn tròn mắt, mặc dù hắn sống hai đời nhưng chưa từng nghe nói qua những chuyện này.

Nửa ngày sau, hắn hơi thất vọng lắc đầu thở dài nói:

”Ài, xem ra lão tử không thể dựa vào tòa long đài rồi ! A? Không biết nguyên lực trong cơ thể long biến cảnh cửu tầng có đạt đến cấp long lực chưa ta?”

Nhưng chỉ chốc lát sau vẻ ủ rũ trên mặt Phong Liệt biến mất, hắn vui vẻ trở lại.

Chỉ một đại thần thông 'Phong ấn nguyên lực' đã cho hắn ích lợi vô cùng, làm người phải biết thỏa mãn!

Phong Liệt kiểm không được nghĩ, sau này khi đối địch nếu trước tiên dùng tòa long đài phong lại nguyên lực của đối thủ, rồi lại gọi ra trấn long thiên bìa, đánh bất ngờ thì nói không chừng ngay cả cao thủ thần thông cảnh cũng bị một chiêu đánh gục, nghĩ thôi đã khiến người phấn chấn tinh thần rồi.

Hơn nữa, trừ bỏ hai thần thông 'Phong ấn nguyên lực', 'Tác hồn khôn địch' ra, tòa long đài có chất liệu cực kỳ rắn chắc, nặng nề như núi, ngọn nguồn sắc bén không gì sánh được, bản thân chính là một đại sát khí có thể dùng cho công kích, uy lực thật sự khó mà đánh giá.

Chỉnh sửa xong tất cả tin tức liên quan tòa long đài nằm trong đùa, Phong Liệt tâm tình sung sướng, có thần vật làm chỗ dựa khiến hắn vô cùng tự tin cho chuyến đi Thiên Long Thần Triều không lâu sau.

Tòa long đài và trấn long thiên bìa có điều khác nhau, trấn long thiên bìa bởi vì nguyên lực đã bị nghịch long hoàng ở vô số vạn năm tháng tiêu hao chín phần chín, đến nay không thể hồi phục đến đỉnh cao.

Tỏa long đài thì là hoàn chỉnh, viên cổ thần binh, không chút tỳ vết, thậm chí khí linh cũng cực kỳ cường đại, khiến Phong Liệt rất là vui.

Nghiên cứu hết nửa ngày, Phong Liệt tâm ý động, co rút tỏa long đài thành hình trụ cỡ bằng nắm tay, thu vào đan điền.

Tiếp theo hắn trở lại một góc không gian, chìm đắm trong điên cuồng tu luyện, ba cô gái Lý U Nguyệt cũng bắt đầu tu luyện.

Tu luyện là chuyện rất khô khan nhưng mỗi một long võ giả đều phải thông qua khắc khổ tu luyện để không ngừng tăng cao thực lực của mình, để có được một chỗ nhỏ nhoi trong thế giới điên cuồng.

Bởi vì trên cái thế giới này, thực lực chính là tất cả.

Đạo lý này Phong Liệt hiểu, Lý U Nguyệt, Tiểu Yên, Tiểu Lục đương nhiên cũng hiểu.

Bởi vậy dù ba cô gái cực kỳ khát vọng có thể đoàn tụ với Phong Liệt một thời gian nhưng cuối cùng đành nín nhu tình dưới đáy lòng, yên lặng ủng hộ Phong Liệt.

.....

Bên ngoài tùy theo Phong Liệt bế quan dài kỳ, dư âm Ma Long giáo đại tái theo thời gian trôi qua cũng dần yên ổn.

Cùng lúc đó, đám Sở Huyền, Lý Phong, Long Khuynh Vân, Hồng Phi Dương cũng đều lựa chọn bế quan.

Phút chốc nguyên Ma Long giáo dường như bình tĩnh nhiều, thậm chí một số thế gia công tử trước kia lười biếng luyện công, chỉ thích khi nam bá nữ đột nhiên cải tà quy chính.

Nhưng người sáng suốt sẽ phát hiện ra, dưới biểu tượng bình tĩnh dường như có một số mạch nước ngầm chậm rãi trào dâng.

Dễ thấy nhất chính là dường như trong khoảng thời gian này, các cao thủ viện phái Ma Long giáo điều động thường xuyên hơn trước, không ngừng có cao thủ trong giáo bị sai đi ra bên ngoài.

Đương nhiên đối với những tình huống này không liên quan đến Phong Liệt.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Một ngày, hai ngày, mười ngày, một tháng, mãi đến hai tháng sau, một ngày nào đó Âm Võ Phong bình tĩnh thật lâu rồi cuộc náo nhiệt lên.

Ngày hôm nay một thiếu niên tuấn tú mặc kinh phục đen trong hàng ngàn đệ tử ám võ viện đời thứ sáu trăm tám mươi bốn vui vẻ đưa tiễn, lẻ loi một mình đi xuống Âm Võ Phong.

Hắn chính là Phong Liệt.

Đi cùng hắn không có bất cứ thị vệ, cũng không có bất cứ đồng môn đệ tử, chỉ có một dạ mạc thú to cỡ ghé con, toàn thân đầy vẩy đen.

Dựa theo thường quy thì đệ tử Ma Long giáo dù là thân phận, thiên phú, tu vi như thế nào, ít nhất có thể ở trong sơn môn tu luyện năm năm, rồi mới được phân công đi một số lãnh địa Ma Long giáo trên Long Huyết đại lục để đảm nhiệm sự vụ.

Nhưng Phong Liệt thì khác, bởi vì hắn xuống núi còn liên quan đến cuộc tranh chấp giữa Ma Long giáo và Ngân Long giáo, về vấn đề này dù là Lãnh Phi Hồng cũng không có cách nào.

Nhưng Phong Liệt không thèm quan tâm, dù không có Thủy Vô Khuyết thì hắn vẫn định lang bạt trên đại lục.

Vô số đệ tử ám võ viện âm ỉ náo động đưa tiễn, Phong Liệt mang theo Tiểu Dạ đi xuống Âm Võ Phong, hướng ra bên ngoài Ma Long giáo, càng đi càng xa, dần biến mất trong tầm mắt mọi người.

Bóng dáng của một người một thú trên đường núi dài dặc uốn lượn có chút tịch liêu.

Chỗ mười dặm dưới viện phải, Trương Đại Tài đang dắt một con độc giác long mã màu vàng yên tĩnh đợi trên đường núi.

Trương Đại Tài thấy Phong Liệt đến thì cung kính hành lễ, nói:

- Công tử!

- Ủm, đưa ta đi.

Phong Liệt gật đầu, tiến lên dứt long mã, nhảy lên lưng ngựa.

Long mã này to lớn mạnh khỏe cỡ hai trượng, nghiễm nhiên là một con long thú sơ kỳ nhị cấp, ngày đi ba, bốn ngàn dặm không có vấn đề lớn gì, Phong Liệt rất vừa lòng với điều này.

Trương Đại Tài ngẫm nghĩ, kiềm không được nói:

- Công tử! Để ta đi cùng người đi, trên đường có thể hầu hạ công tử.

Phong Liệt rũ mi mắt nhìn Trương Đại Tài, trong lòng đầy cảm xúc, hơn một năm ở chung, Trương Đại Tài là người sớm nhất đưa về hắc, ở mọi mặt đều khiến hắc rất vừa lòng.

Nhưng thực lực của Trương Đại Tài thật tình quá ít, tu vi chân khí cảnh nếu là chạy chan cho Phong Liệt còn được, muốn xông pha chiến đấu thì còn kém quá xa, lấy tình trạng hiện giờ của hắc mang theo gã bên cạnh không phải lựa chọn hay.

Phong Liệt thản nhiên nói:

- Đại Tài, người trước tiên ở trên núi tu luyện vài năm đây, giúp ta chăm sóc Tiểu Yên, Tiểu Lục, chỉ cần bảo vệ bọn họ là người lập công lớn rồi. Ba năm sau chỉ cần Phong Liệt ta không chết thì bao người cả đời vinh hoa phú quý!

Dứt lời, hắc không đợi Trương Đại Tài trả lời đã thúc bụng ngựa, ngồi trên long mã ngựa đầu rồng dài, đột nhiên vọt ra cười nhanh trên đường núi.

- Grao gru!!!

Tiểu Dạ phát ra tiếng rồng vui vẻ, theo bước chân long mã co bốn vó lao nhanh.

Trương Đại Tài nghe Phong Liệt nói vậy thì người run lên, sau đó lẩm bẩm:

- Công tử yên tâm đi! Chỉ cần Trương Đại Tài ta còn một hơi thì quyết không để hai vị phu nhân chịu uất ức nửa phần!

.....

Tin tức Phong Liệt xuống núi lại dấy lên oanh động trong Ma Long giáo, cùng lúc đó hắc xuống núi dường như khiến hàng loạt phản ứng dây chuyền trong thế hệ trẻ.

Không lâu sau, ma khí viện Nhạc Đông Thần, Lý Phong, Đông Phương Trác, Lữ Tranh, Lữ Vành, Triệu Đồng, và kiên võ viện Long Khuynh Vân, Tề Xương Võ, thiên võ viện Hồng Phi Dương, vân vân và vân vân, một đồng thiên tài nhân kiệt đời thứ sáu trăm tám mươi bốn đều xuống núi, đi Thiên Long Thần Triều rèn luyện.

324. Chương 368 : Sát Thủ (1)

Trong hồng thủy hiệp cách phía tây ma khí viện trăm dặm, đồi núi nhấp nhô, nơi Phong Liệt từng đi qua mơ hồ thấy dường như nó có loại quy luật gì đó rồi lại không thể hiểu được.

Bây giờ trời đất lắc lư vang tiếng *Bùm! Bùm! Bùm!*, đồi núi chiếm rộng mấy vạn trượng đột nhiên bay lên trời, che kín cả khung trời, bùm đất đó núi vô tận nhanh chóng rơi xuống.

Lát sau bụi cát lắng đọng, lộ ra một sơn phong thanh đồng, khí thế âm u ngập trời chậm rãi lina tràn trong thiên địa, ngay cả người ở gần mấy trăm dặm cũng nảy ra khí lạnh.

Một thanh đồng phòng dần co rút rơi vào tay một thiếu niên tuần tú.

Sở Huyền!

Giờ phút này, y nhìn thanh đồng sơn co rút cỡ bàn tay, tàng tàng bóng chồng, khuôn mặt tuần tú lộ nụ cười tàn khốc.

- Phong Liệt, bỗng hoàng vì giải quyết người, lấy ra cả thiên ngục luyện thần phong mà kiếp trước chưa từng sử dụng, xem như coi trọng người!

Ma long sơn mạch liên miên pháp phòng, giống như là một đám quái thú khổng lồ yên tĩnh ngủ đông, vô số năm tháng khiến người sợ hãi, núi cao vô tận tầng tầng như là vĩnh viễn nhìn không tới cuối.

.....

Trên bầu trời mặt trời hơi nghiêng về tây, gió mát thổi qua khiến người thoải mái.

Lúc này đang có một người một ngựa như là gió xáy bay nhanh ở rừng cây đá núi trập trùng, như là giẫm trên đất bằng vậy.

Phía sau không xa có một bóng đen mờ theo sát, tốc độ nhanh đến khiến người lữ lữ, chỉ để lại tiếng *xoàn xoạt* khe khẽ giữa rừng núi.

Không chút nghi vấn, đây chính Phong Liệt và Tiểu Dạ đã rời khỏi Ma Long giáo.

Tại trải qua một ngày một đêm lao nhanh, Phong Liệt đã liên tục vượt qua hàng trăm ngọn núi lớn, ngay xa Ma Long giáo năm ngàn dặm.

Nhưng tương đối hành trình vài chục vạn dặm dài dặc thì đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Trên đường từ Ma Long giáo đi hướng đằng long quận tứ phương thành của Thiên Long Thần Triều, hoặc là vòng qua đường Kim Long Thiên Triều, hoặc là tạt ngang một nửa ma long sơn mạch, không có lựa chọn thứ ba.

Đối với đệ tử Ma Long giáo thì trải qua địa bàn thế lực đối địch Kim Long Thiên Triều hiển nhiên không phải ý hay, vậy nên Phong Liệt đương nhiên là chọn xuyên qua khu vực bên ngoài ma long sơn mạch.

Ma long sơn mạch có lịch sử rất dài lâu, ẩn chứa thượng cổ bí ẩn đếm hoài không hết, tất nhiên cũng có rất nhiều nơi hiểm yếu tuyệt địa, là một chỗ khiến mọi người kính sợ.

Dù là ở khu vực bên ngoài thì Phong Liệt từng giây từng phút giữ cảnh giác, nếu bước sai một bước thì hắn rất có thể sẽ vạn kiếp bất phục.

Huống chi chuyến này hắn xuất hiện sớm đã định sẽ không cô đơn.

Lại đi nhanh hai canh giờ, trời chiều màu đỏ dần giấu sau dãy núi, có lẽ vì cành cây rậm rạp che lấp, sắc trời xung quanh dần biến hơi mờ.

- Hu!

- Khi khi!!!

Phong Liệt ghì cương ngựa, long mã kim giác dưới thân liền ngừng lại trước một đồi núi, dựng hai vó ngựa đầu phát ra tiếng hú cao vút truyền đi rất xa trong rừng núi.

Sau đó Phong Liệt nhẹ nhàng nhảy xuống lưng ngựa, thư giãn gân cốt, mặt mang nụ cười khế, cố ý vô tình liếc bầu trời.

Tận cùng tầm mắt hắn liếc qua có một điểm đen nhỏ đến có thể bỏ qua, nếu đổi làm người khác có lẽ sẽ không để trong bụng nhưng Phong Liệt thì không bỏ qua nó.

Lúc này Tiểu Dạ đứng sau cũng nhảy người lên, nháy mắt bay vọt năm trượng, đứng lại bên cạnh Phong Liệt, vòng quanh hắn hai vòng, đầu lưỡi đỏ thè ra bốc hơi nóng.

Phong Liệt nhìn Tiểu Dạ, mỉm cười nói:

- Hắc hắc, Tiểu Dạ, sắc trời không còn sớm, chúng ta trước ăn một chút gì rồi hãy đi.

- Grao gru!!!

Tiểu Dạ nghe xong lời của Phong Liệt lập tức vui vẻ vô cùng rống một tiếng. Nó nhoáng người lên, bỗng nhảy xuống núi, biến mất trong một rừng cây.

- Hắc! Cái con tham ăn này!

Phong Liệt lắc đầu bật cười, mặc kệ Tiểu Dạ.

Hắn xua kim giác long mã xuống đồi, để nó tự đi kiếm ăn.

Tiếp theo một mình hắn đứng trên đồi, cảm nhận gió núi thổi bên người, ánh mắt xa xa nhìn hướng Ma Long giáo, sắc mặt xệt qua vẻ phức tạp.

Bây giờ hắn đã cách xa Ma Long giáo, tất cả trời buộc trên người biến mất hết, tất cả giáo quy, giá điều không còn nữa, chờ đợi hắn sẽ là thế giới thật sự cường giả là tôn, máu me khắp nơi.

Biển rộng bằng cá nhảy, trời cao mặc chim bay.

Hắn giờ mắt nhìn trên đỉnh đầu bầu trời cao rộng lớn trong Ma Long giáo gấp ngàn vạn lần, nhiệt huyết hào tình bất giác tràn đầy ngực, khiến hắn kiềm không được muốn ngửa đầu hú dìa.

Nhưng hắn cũng cảm nhận được trong lòng còn có chút suy nghĩ yên lặng chảy xuôi trong lòng, khiến hắn khó mà dứt bỏ nó.

Đêm trước khi đi, hai cô gái Tiểu Yên, Tiểu Lục triền miên quẩn quýt đến bây giờ hắn còn nhớ nhung, khiến hắn muốn ngừng mà không được.

Trên Âm Võ Phong có sư tn Tử Long hộ pháp hộ pháp, có Lãnh Phi Hồng, Trịnh Thông luôn chăm sóc hắn, rồi còn Diệp Trì, Trương Đại Tài, Triệu Thung, Tề Sơn, tất cả đều là người liên quan đến hắn, thậm chí trong lòng đến nay khó mà quên được Sở Huyền, Diệp Thiên Tử bà diên ngang ngược huênh hoang.

Một năm rưỡi thời gian, đã đủ khiến cho Phong Liệt dần thói quen xung quanh, thậm chí là quen sự tồn tại của kẻ địch.

Mà hiện giờ, hắn sắp rời xa những điều đó, trong lòng có chút cảm hoài.

- Ài, thì ra lão tử không phải động vật máu lạnh thật à!

Thật lâu sau Phong Liệt cười khẽ, thở dài.

Nhưng rồi hắn nhú mày.

Bởi vì mới rồi khi hắn suy tư người xung quanh thì có một thân thể mềm mại mỹ miều không mảnh vải che thân xệt qua lòng hắn, làm hắn giật mình.

- Cha nó! Sao đột nhiên nghĩ đến người quái dị Lan Tiểu Y trời? Hừ! Hy vọng nàng đừng chết mới tốt.

Phong Liệt rửa thầm vài câu, lắc đầu nguây nguây, quảng bóng dáng Lan Tiểu Y ra thật xa tít may mù, nghĩ đến người đàn bà này là hắn thấy bực mình.

Đúng lúc này, trong rừng cây có tiếng vang khê xào xạc, một bóng đen nhanh nhẹn chạy ra, chớp lóe vài cái đã đến sau lưng Phong Liệt. Chỉ nghe một tiếng *bịch* khe khẽ, một vật nặng nề đặt dưới đất.

Phong Liệt không cần xoay người lại cũng biết Tiểu Dạ trở về, hắn cúi đầu nhìn, thấy nó đang ném một to mọng đã sơn dương cỡ hai trăm cân xuống đất. Khóe miệng nhe răng nanh đen dài còn còn chảy vài giọt máu, ánh mắt nhìn Phong Liệt tràn đầy mong chờ làm hắn buồn cười.

Phong Liệt không chần chờ lấy ra một thanh chủy thủ cực kỳ sắc bén, quen tay róc da mổ bụng con sơn dương, nhanh chóng moi ra nội tạng rồi đi đến bên một dòng suối dưới đồi tẩy rửa.

Một lát sau Phong Liệt rửa sạch xong con dê bắt nó lên cái giá để nướng. Chốc lát sau trời đất tràn ngập mùi thịt đậm đặc.

Nhưng khi nường đến một nửa, Phong Liệt vô tình liếc mắt con suối bên cạnh thì con người co rút.

Chỉ thấy dòng suối lúc trước hần rửa thịt dê giờ đang troi nổi mấy trăm con cá chết ngửa bụng, một mảnh trắng toát.

Phong Liệt sắc mặt âm trầm chửi rửa một câu:

- Chết tiệt! Làm lão tử uống công một phen!

Rồi thì trong ánh mắt khó hiểu của Tiểu Dạ, hần một bước đá dê béo nường chín một nửa thành thịt vụn bay đầy trời.

Phong Liệt sờ đầu Tiểu Dạ, hơi bất đắc dĩ khê cười nói:

- Tiểu Dạ, hôm nay không ăn thịt dê được, chờ giải quyết đám đáng chết này rồi ta lại làm cho người vậy.

- Ô ô

~ Tiểu Dạ gầm gừ, mắt lóe hung quang vô cùng dữ tợn, liếc qua bốn phía.

325. Chương 369 : Sát Thủ (2)

- A?

Phong Liệt rất kinh ngạc hành động của Tiểu Dạ, nói đến thì nó chỉ mới hai tuổi nhưng chỉ số thông minh cực kỳ cao, khiến hần rất giật mình.

Lúc này, trong rừng rậm xung quanh bỗng vang tiếng bước chân xột xoạt, nghe thanh âm thôi đủ biết số người không ít.

- Hừ! Ta muốn xem thử là tên mất mùa nào dám là người thứ nhất ra tay với lão tử!

Ánh mắt của Phong Liệt dần biến lạnh, nhìn chăm chăm vào rừng cây.

Vài giây sau, mười mấy cái bóng đen danh khí thế bất phàm xuất hiện trong mắt Phong Liệt.

Chỉ thấy mười ba, bốn người đều mặc đồ đen, trên người không có bất cứ tiêu chí, nhưng trên mặt đội một huyền thiết mặt nạ đen, chỉ lộ ra mắt và mũi. Tu vi của họ đa số ở giữa chân khí cảnh ngũ tầng và chân khí cảnh bát tầng, ai nấy bước chân vững vàng, trước sau đồng bộ, như là đã trải qua rèn luyện rồi vậy.

Bọn họ vừa xuất hiện lập tức nhoáng người bao vây Phong Liệt vào trong, như là sợ hần sẽ chạy trốn.

Phong Liệt đứng yên không nhúc nhích, mắt lạnh đánh giá bọn họ, trong mắt hần sát khí ngày càng đậm đặc.

Những người này có tu vi không lọt vào mắt Phong Liệt, nhưng lai lịch của họ khiến hần nổi giận.

Vì trang phục sát thủ này Phong Liệt đã không còn xa lạ, không cần hỏi hần cũng đoán được là người của 'thần sư'.

Liên quan đến thế lực này Phong Liệt từng hỏi qua Lãnh Phi Hồng, hần biết thần sư chính là một tổ chức tà ác ẩn giấu bên trong Ma Long giáo, chủ yếu phụ trách sưu tầm thân thể huyết mạch xuất chúng cho một số nguyên lão và luyện chế huyết tủy bổ thiên đan, không nể cả mặt Chiến Thiên Ma Vương.

Chiến Thiên Ma Vương từng mấy lần gióng trống khua chiêng bao vây tiểu trừ tổ chức ám vệ nhưng gặp một ít cao thủ thoát ẩu cấp nguyên lão ngăn trở, cuối cùng chỉ đành từ bỏ.

Giờ phút này, đối diện sát thủ tràn đầy sát khí thì Phong Liệt lười tốn nước miếng, nếu đã chọn trên đầu mình thì không có gì khách sáo.

Khi mười mấy người chưa xông lên hần bỗng phát ra sát khí.

Ầm!

Thoảng chốc sau lưng Phong Liệt xuất hiện chín ma long ảo ảnh cỡ b trưởng, khí thế mạnh mẽ khiến đất cát bay lên mây trắng, cỏ cây lắc lư, rất là bất phàm.

- Ui...chân khí cảnh cửu tầng? Hèn chi thần sư chú trọng thân xác của tiểu tử này như vậy, không ngờ hai tháng ngắn ngủi mà đã tăng lên năm cấp!

- ...

Khoảnh khắc Phong Liệt toát ra khí thế thì không xa trong rừng rậm dấy lên tiếng kinh kêu, dường như bị hấn tăng cấp siêu nhanh hù giật mình.

Sát thủ xung quanh thấy tu vi của Phong Liệt thì ánh mắt không hề thay đổi, tựa như đầu gỗ.

Lập tức họ không chút khách sáo vung đao kiếm chém tới.

Xoẹt xoẹt!

Rào rào!

Mười ba thanh thanh binh rắc chắc ẩn chứa sát khí kinh người chớp mắt bao phủ toàn thân Phong Liệt, thậm chí Tiểu Dạ bên cạnh hắn cũng bị lan đến.

- 'Thương long hộ thể'!

- Grao!!!

Phong Liệt khê quát, xung quanh hắn uốn lượn chín long ảnh bao bọc kín kẽ, những long ảnh không ngừng hút nguyên khí thiên địa nhanh chóng trưởng lên, khí thế liên tục tăng cao.

Khi chín hộ thể thương long xuất hiện thì mười b thanh binh khí đã đến gần, cương khí sắc bén thấu lòng người.

Chủ nhân của mười ba vũ khí có tu vi từ chân khí cảnh ngũ tầng đến chân khí cảnh cửu tầng, bây giờ liên kết thành một huyền ảo trận pháp, nếu đổi lại là cao thủ chân khí cảnh cửu tầng khác thì e rằng một vòng công kích là đã bị đánh gục rồi, không có cơ may nào cả.

Tiếc rằng họ gặp phải Phong Liệt, yêu nghiệt thói quen vượt cấp giết người.

Bùm! Bùm! Bùm!

Một chuỗi tiếng nổ qua đi, mười ba vũ khí bị tước chém vào chín thể thương long, nhưng ngay cả một long ảnh bình thường còn chưa giết được chứ nói gì đến đụng vào Phong Liệt và Tiểu Dạ, mười ba vũ khí bị bắn ngược trở về.

- Hừ! Chỉ dựa vào những phế vật này mà cũng mơ đụng vào lão tử?

Khóe môi Phong Liệt nhếch nụ cười châm chọc, ánh mắt lạnh lùng liếc rừng rậm không xa.

Ngay sau đó, khi đám sát thủ bị bắn ngược về chưa đứng vững thì hắn chợt động.

- 'Lược ảnh'!

Hắn biến thành một vệt đen nhạt trong sắc trời u ám không hề bắt mắt, cực kỳ nhanh xuyên qua đám sát thủ.

Xích xích xích xích!

Tơ đen mỗi lần chiết xạ trong đám người thì chủ thủ sẽ dấy lên một đám mưa máu bay lên trời, và mang đi một sự sống.

Mười ba sát thủ được huấn luyện nghiêm ngặt ở trong tay Phong Liệt tựa như con rùa chậm chạp, ngay cả cái bóng của hắn đều thấy không rõ, đôi mắt lạnh lùng bỗng lóe lên tia hoảng sợ.

Tiếng xé gió sắc bén qua đi, mọi người hoặc là bị cắt cổ hoặc bị đâm thủng đầu, đều là một kích lấy mạng.

Chỉ chớp mắt trong mười ba người còn sót lại năm người.

- Nguy rồi ! Các ngươi lùi lại!

Trong rừng cây bỗng phát ra giọng tức giận vội vã, hình như ngoài ý muốn thủ đoạn lôi đình của Phong Liệt.

Tình hình đã rất rõ ràng, để tránh cho thuộc hạ không sợ chết hy sinh, gã không thể không ra lệnh rút lui.

Cùng lúc đó, có bảy khí thể khác càng mạnh mẽ bỗng phóng ra khỏi rừng cây, vọt hướng Phong Liệt.

Khi thanh âm kia xuất hiện thì còn lại năm sát thủ chân khí cảnh hạ tức lùi ngay, động tác gọn gàng dứt khoát, không chút dè dặt.

Nhưng Phong Liệt không định thả họ.

- Hừ! Bây giờ mới biết lùi, muộn rồi !

Phong Liệt khẽ hừ một tiếng, hắn không truy sát mà cất đi chủ thủ trong tay, gọi ra phong ma thần thương.

- 'Quần long truy nhật'!

- Grao!!!

Tiếng quần long gầm gừ vang lên, phong ma thần thương trong tay Phong Liệt mạnh vung, chín long ảnh bằng bạc ẩn chứa khí thể cực kỳ cuồng bạo đánh vào năm sát thủ nhanh chóng thụt lùi.

Năm sát thủ đều phản ứng không chậm, lập tức phát hiện sau lưng không ổn, quay người lại thi triển thủ đoạn ý định ngăn cản long ảnh xâm nhập.

Nhưng khi long ảnh đến gần họ thì bỗng tự nổ.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Một chuỗi tiếng nổ qua đi, cương kinh bắn ra bốn phía, không gian rung rinh, vô tận rừng cây đá núi bị tạc thành bụi bay đầy trời.

Đều không ngoại lệ, năm sát thủ hậu kỳ chân khí cảnh đều bị tạc thành mảnh vụn đầy đất, trong thiên địa huyết khí tràn ngập, mùi máu đậm đặc khiến người buồn nôn.

Bụi bặm tán đi, Phong Liệt nhìn dưới đất xác tan nát và trên không trung mưa máu, trên khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ hưng phấn.

Đây là lần thứ hai hắn thi triển thức 'Quần long truy nhật', lần trước trên lôi đài đại tái hắc từng dùng nó dễ dàng đánh đắm Triệu Đồng, Tần Trọng xuống lôi đài.

Nhưng lần đó mới ha ba phần sức lực của hắn, nếu không thì oanh sát đám Triệu Đồng thành thối vụn rồi.

Bây giờ Phong Liệt mới vừa giải quyết xong mười ba sát thủ, bảy bóng đen vọt ra khỏi rừng cây đã cách trước mặt hắn không xa, cũng là dạng mặt mang mặt nạ, ánh mắt lạnh thấu xương, sát khí lăm lăm.

Tu vi của bảy người mạnh hơn đám trước rất nhiều, tất cả đều cao thủ là cương khí cảnh, còn là hậu kỳ cương khí cảnh.

Trừ ba cao thủ cương khí cảnh thất tầng ra, bốn người kia đều là cường giả cương khí cảnh cửu tầng, chỉ kém một bước là đi hướng ngưỡng cửa thần thông cảnh.

So sánh với họ thì Phong Liệt chỉ có tu vi chân khí cảnh cửu tầng đúng là không đáng nhắc tới.

Nhưng ánh mắt bảy cường giả cương khí cảnh nhìn Phong Liệt không có chút khinh nhờn, trong lạnh băng có mấy phần cảnh giác.

326. Chương 370 : Giết Người

“Bà nội nó! Mấy trên kia coi trọng lão tử quá chứ!”

Phong Liệt nhìn người đến, thầm chửi rủa một câu, sắc mặt dần ngheiêm túc.

Cường giả hậu kỳ cương khí cảnh, xuất hiện đã là bảy người, đúng là bỏ vốn lớn.

Phong Liệt nghĩ nếu đổi làm hi tháng trước, dù hẳn có thể đánh chết bảy người này, chỉ sợ rất khó an toàn thoát ra, thậm chí là mất mạng.

Bây giờ bị khí thể mạnh mẽ của bảy người bao phủ, cả góc trời này tràn ngập khí kinh cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả không khí cũng biến vô cùng nặng nề, trời đất một mảnh tĩnh lặng.

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt vung tay lên thu Tiểu Dạ vào long ngực không gian, để tránh cho đại chiến sắp tới sẽ lan đến nó.

Tiếp theo, hẳn không dám qua loa mau chóng ẩn mình trong khói đen, biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân.

Không biết là cố ý hay vô tình, hẳn thân hình chậm rãi lùi lại mấy bước, vừa đúng rơi vào một chỗ trũng độ dốc bằng phẳng.

- Bất sống ! Chỉ cần không chết là được!

Trong rừng lại vang lên giọng giận dữ, dường như rất hận Phong Liệt.

- Tuân lệnh!

Bảy người lên tiếng, lập tức không hẹn mà cùng xông vào trong khói đen.

Bảy người này là cao thủ cương khí cảnh thì thần lực đương nhiên cực kỳ mạnh mẽ, tuy nhiên bây giờ đối mặt Phong Liệt tỏa ra khói đen thì họ chịu bó tay.

Mới bước vào khói đen, bảy người lập tức thành người mù, chỉ có thể dựa vào tiếng gió tìm vị trí.

Nhưng tiếp theo làm bảy người giật mình là họ và trong khói đen thì nguyên lực trên người bỗng biến mất hết, không còn sót chút gì.

Bây giờ đừng nói là thi triển chiến kỹ giết chết Phong Liệt, dù là bản thân cương khí hộ thể cũng không làm được.

- Cái...cái này là sao?

- Nguy rồi !

- ...

Bảy người kinh kêu, tình huống này đối với họ đúng là trong đời lần đầu gặp phải, đều ngơ ngác.

Chờ họ hồi phục tinh thần thì đều muốn lùi ra khỏi khói đen.

Nhưng sao Phong Liệt thả cho họ đi được.

- 'Quần long trụ nhật'!

- Grao!!!

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Một chuỗi tiếng rỗng ngâm vang lên, chín long ảnh hùng vĩ thoáng chốc tạc nổ trước mặt bảy người.

Trong khói đen tiếng gầm rú rung trời, hùng dũng cuộn cuộn, bảy thân hình rách nát bay ra khỏi khói đen rớt xuống đất.

Thân thể của cao thủ cương khí cảnh cứng rắn nhiều, dù Phong Liệt biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân, thực lực mạnh mẽ mấy chục lần, thi triển 'Quần long trụ nhật' mà vẫn không thể đánh họ thành thịt vụn.

Nhưng dù bảy người không bị oanh giết thành thịt vụn cũng là đứt tay gãy chân, hấp hối, không còn sức chiến đấu.

Vèo!

Một bóng dáng người đàn ông trung niên vạm vỡ bay ra khỏi một thân cây to rậm rạp cành lá, rơi xuống trước mặt Phong Liệt.

Người này khoảng hơn ba mươi tuổi, cao chín thước, diện mạo tục tạc, mắt lóe tia sáng, tay cầm một chủy thủ đỏ như máu, sát khí nhiếp người.

Đặc biệt kinh người là sau lưng gã có hai ma long ảo ảnh mười trượng uốn lượn gầm rống, tỏa ra uy nhiếp mạnh mẽ như núi rung đất chuyển, khiến người giật mình.

Thần thông cảnh nhị tầng!

Phong Liệt nhìn người đó, con người cơ rút, giật nảy mình, hắn không ngờ thần sư chịu chơi như vậy, phải ra cao thủ thần thông cảnh đối phó hắn!

Bây giờ cao thủ thần thông cảnh đó không nhìn khói đen Phong Liệt ở mà về mặt kinh hoảng nhìn bảy thân xác rách nát dưới đất, tinh thần thật lâu khó mà bình tĩnh, miệng kinh kêu:

- Đây...đây là...sao...

- Thần sư đại nhân, bên trong có quái dị...

Phụt phụt

Một tên nằm trên đất tay đứt rời, may mắn chưa chết định báo cáo tình hình mới rồi trong khói đen nhưng chỉ được nửa câu đã bị một khúc thương phong ám kim đâm thủng đầu, chết ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó, sáu hồn phách mạnh mẽ cùng bay khỏi xác hướng tới chỗ Phong Liệt.

Linh hồn cao thủ cương khí cảnh đã cực kỳ cường đại, dù là thoát ly thân thể cũng có thể sinh tồn một đoạn thời gian mà không tan biến.

Nhưng họ định đoạt xá Phong Liệt thì đã tìm nhầm người rồi.

Thấy sáu linh hồn thoát xác nhò tới, mắt Phong Liệt lóe khinh thường, tay rung thương to, hơi thở luyện sa hồn bao phủ phạm vi ba trượng quanh thân hắn.

- A!!!

- A!!!

Mấy tiếng hét thảm chói tai qua đi, sáu linh hồn thể mới tới gần Phong Liệt đã bị hơi thở luyện sa hồn tiêu diệt, hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Làm xong những điều đó, Phong Liệt ngẩng đầu lạnh lùng liếc cao thủ thần thông cảnh, chậm rãi lùi vào trong khói đen. Lần đầu tiên sử dụng tỏa long đài mà đã nhẹ nhàng giải quyết bảy cao thủ cương khí cảnh, điều này khiến hắn tăng nhiều tự tin hơn, đối mặt cao thủ thần thông cảnh hắn cũng không mấy lo sợ, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Thần sư đại nhân ngơ ngẩn một lát rồi nghiêng răng gầm lên:

- Tạp chủng! Hèn chi thần sư nhìn trúng ngươi, đúng là có chút thực lực! Nhưng may mắn của ngươi đến đây là hết!

Thần sư đại nhân dứt lời, chủy thủ đỏ trong tay nổi lên tia máu mông lung như sắp nhỏ ra máu, sát khí đậm đặc tràn ngập cõi trời đất.

- A? Đây là...

Hiện giờ Phong Liệt ở trong khói đen lòng rung động, mắt nhìn chằm chằm chủy thủ đỏ như sắp nhỏ máu, vẻ mặt suy tư.

Khi thần sư đại nhân rót cương khí vào chủy thủ trong tay thì Phong Liệt cảm giác rõ ràng mặt nạ 'Huyết ảnh' ở đan điền run lên, cái này hơi quái dị.

Không chỉ là hắn, dường như thần sư đại nhân cũng cảm giác được, đôi mắt sáng lóe qua tia nghi ngờ.

Gã lạnh lùng hỏi:

- A? Tiểu tử, trên người của ngươi có gì đó?

Dứt lời chờ đã lâu không nghe Phong Liệt đáp lại, gã hừ lạnh, nói tiếp:

- Hừ! Thôi, chỉ cần bắt được ngươi thì sẽ thấy rõ tất cả!

Vèo!

Nói xong thân hình vạm vỡ lắt một cái, như con báo nhẹ nhàng xông vào trong khói đen.

Trong khói đen Phong Liệt đôi mắt lạnh lùng nhìn người áo đen vọt nhanh tới lòng hưng phấn và có chút hồi hộp.

Phải nói đây không là lần đầu tiên hắn đối mặt cao thủ thần thông cảnh.

Trong vô quang bí cảnh hắn từng xử lý Lý Thiên Hổ, trong long ngục không gian hắn thậm chí từng giải quyết minh long võ giả hóa đan cảnh Lữ Tiêu.

Nhưng lý do hắn giết được Lý Thiên Hổ và Lữ Tiêu đa phần do mưu kế, nếu là cứng rắn đánh thật thì hai người kia có thể dễ dàng bóp chết hắn.

Dù là giờ phút này, nếu không phải hắn có tỏa long đài thì đối mặt thần sử đại nhân thần thông cảnh nhị tầng chỉ có nước chạy ra xa.

Nhưng tiếp theo xảy ra việc khiến Phong Liệt buồn bực.

Cao thủ thần thông cảnh có thể ngự không phi hành, thân thể ở trên không trung thời gian dài. Bây giờ thần sử đại nhân này người chợt lóe đã đi tới bên trên khói đen nhưng không đáp xuống đất mà ở không trung liên tục vung vài chưởng, mạnh đập vào Phong Liệt trong khói đen.

Phong Liệt nhìn tình hình này thì mắt tròn, nếu như không có á thần lực thôi động thì tỏa long đài có phạm vi giam cầm nguyên lực chỉ trong ba trượng, thần sử đại nhân ở trên không trung hơn hai mươi trượng, tỏa long đài vì thế biến vô dụng.

- Cha nó! Thiệt xui chết!

Phong Liệt kiểm không được rũ một câu, bây giờ không cho hắn nghỉ nhiều, đã có vài chục bàn tay to uy lực mạnh mẽ ấn xuống đỉnh đầu của hắn.

Đây chính là thế công mạnh mẽ của đường đường cao thủ thần thông cảnh, tùy tiện phát tay là như vài chục ngọn núi to khí thế hùng hồn đè xuống, Phong Liệt nào dám cứng rắn chống?

Giật mình qua đi, hắn lập tức chẳng chút do dự trốn vào long ngục không gian, lau mồ hôi lạnh.

327. Chương 371 : Âm Vệ

Bùm! Bùm! Bùm!

Vài chục bàn tay to đánh xuống, tỏa long đài phát ra tiếng chấn rung trời không dứt bên tai, khói đen đặc như mực cuộn cuộn bốc lên trời.

Cùng lúc đó, trong khói đen vừa lúc vang lên mấy tiếng hét thảm thiết hơi quái.

Mãi đến một lát sau, tiếng gầm rú mới dần lắng đi, thần sử đại nhân sợ đánh nát thân hình đáng giá của Phong Liệt nên không ra tay tiếp.

Bây giờ tim Phong Liệt nhảy lên tới cổ họng, chỉ cần tên kia vào trong khói đen xem xét thì hắn có năm phần nắm chắc giết được gã, nghĩ đến mình sắp xử lý một cao thủ thần thông cảnh là tim hắn đập nhanh ngay.

Nhưng người tính vẫn không bằng trời tính!

Mắt thấy thần sử đại nhân sắp rút xuống giữa không trung thì bỗng một kiếm quang đen từ rừng rậm không xa bắn ra, bỗng rạch phá không gian mạnh đánh vào ngực thần sử đại nhân.

- A?

Thần sử đại nhân mặt cứng đờ, vội vùng chưởng đánh ra một chưởng ảnh to lớn, nhanh chóng nghênh hướng kiếm quang.

Ầm!

Một tiếng nặng nề.

Chưởng ảnh cùng kiếm quang chớp mắt giao nhau, không trung thoáng chốc bạo liệt ra một đoàn cuồng bạo cương kinh, hư không đều chấn động thật lâu, uy thế kinh người.

Thần sử đại nhân bị dư uy bạo tác buộc không thể không bay ngược mấy trượng, hơi chặt vật ngừng giữa không trung, ánh mắt nhìn hướng sâu trong rừng rậm.

Thần sử đại nhân tức giận quát:

- Là ai? Dám cản trở bốn thần sử làm việc!?

- Hừ! Dư Thanh, mười năm không gặp không ngờ người đầu phục thần sư, thật là tiến bộ!

Một thanh âm trong trẻo chất chứa trêu chọc vang lên, một người đàn ông trẻ tuổi mặc quần áo hoa lệ bước ra từ sau thân cây, cười lạnh nhìn thần sử đại nhân.

Phong Liệt nhìn sang, thấy người đến chừng hai mươi sáu, bảy tuổi, phong lưu phóng khoáng, khuôn mặt tuấn đạt, dáng người thon dài, ánh mắt sâu thẳm, mặc một cẩm phục chói lóa ánh sáng, có chút kiêu ngạo. Tay gã lắc lư một cây quạt dát vàng, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người này tự phong lưu công tử lưu luyến thanh lâu ở cõi trần.

Nhưng tu vi của người này cực kỳ kinh người, sau lưng có ba ma long ảo ảnh mười trượng uốn lượn gầm rống, biểu hiện người này có tu vi mạnh mẽ thần thông cảnh tam tầng.

Đánh giá cẩn thận một phen, Phong Liệt lòng máy động, thầm nghĩ: Không lẽ đây chính là ám vệ mà thị vệ đường sắp xếp cho mình?

Nhưng cái tên này quá không có trách nhiệm! Lão tử đánh lâu như vậy mà tên này mới xuất hiện, nếu không phải lão tử có nhiều thủ đoạn, đổi làm người khác chỉ sợ sớm chết rồi !

- Thu Trường Khiếu?

Thần sử đại nhân cũng chính là Dư Thanh nhìn thấy người đó thì vẻ mặt kinh sợ, tiếp theo nổi lên oán độc nhưng chốc lát sau mặt gã giấu đi sự độc ác.

Gã cười khê nói:

- A, thì ra phụ trách bảo vệ tiểu tử này chính là ngươi! Nhưng có một điều ngươi đã đoán sai, không phải ta đầu phục thần sư, mà là trước khi ta tham gia thị vệ đường đã là người của thần sư! Nếu không, ngươi cho rằng cái tên ta phụ trách bảo vệ là chết như thế nào? Ha ha!

Nghe Dư Thanh nói, khuôn mặt anh tuấn của Thu Trường Khiếu đầy tức giận, lnhj lòng nói:

- Thì ra chuyện mười năm trước đường chủ đại nhân thật sự không có oan uổng ngươi! Hừ! Uổng công bốn công tử còn cầu tình cho ngươi, xem như ta mù mắt rồi !

Dư Thanh khê cười nói:

- Ha ha! Được rồi, chuyện quá khứ đừng nói nữa! Thu huynh, ngươi và ta dấu sao cũng quen biết một lúc, hôm nay chỉ một con đường sáng cho ngươi, nếu ngươi chịu theo ta tham gia dưới trướng thần sư thì chắc chắn sẽ được đãi ngộ tốt hơn thị vệ đường gấp trăm, ngàn lần...

Thu Trường Khiếu không chút khách sáo hừ lạnh nói:

- Hừ! Thôi đi! Bỏn công tử ở thị vệ đường cũng dễ chịu! Hơn nữa ta cũng khuyên người một câu, thần sư là mối nguy hại nói không chừng ngày nào đó sẽ bị trừ tận gốc, người tự giải quyết cho tốt! Cút đi!

- Hắc hắc! Thu huynh, nếu người đã chấp mê bất ngộ như vậy thì đệ cũng không có gì để nói nữa! Nể tình lúc trước người hơi chiếu cố ta, hôm nay đệ cho người mặt mũi! Cáo từ!

Dư Thanh cười âm hiểm, nhaoáng người lên, chớp mắt biến mất trong rừng rậm.

Thu Trường Khiếu nhìn bóng dáng Dư Thanh biến mất, khinh thường hừ, rồi gã xoay người nhìn khói đen Phong Liệt ẩn núp.

Gã khề quát:

- Này! Tiểu tử người không sao chứ? Không chết thì hú một tiếng xem!

Phong Liệt oán thầm nhưng hần vẫn thu lại tỏa long đài, thu lại khói đen, xuất hiện trước mắt Thu Trường Khiếu.

Phong Liệt vẻ mặt thản nhiên, cung kính thi lễ với Thu Trường Khiếu:

- Phong Liệt kính chào Thu tiên bối!

Hần biết cái tên nhìn như tuổi trẻ này e rằng tuổi thật tuyệt đối không nhỏ, hần không dám lơ là.

- A?

Thu Trường Khiếu thấy trên người Phong Liệt không có vết thương thì vẻ mặt hơi ngạc nhiên nhưng tiếp theo gã lười biếng nói:

- Ừm, không có chuyện gì thì tốt! Mới rồi thấy một cô nàng hơi xinh, mới bắt chuyện một lát không ngờ suýt để Dư Thanh thực hiện được!

Nghe lời này Phong Liệt sẩy chân suýt ngã, lão già này hình như không đứng đắn thì phải.

Thu Trường Khiếu nhíu mày, trầm ngâm một chút, từ trong chiếc nhẫn lấy ra ba cây pháo hoa quảng cho Phong Liệt, nói:

- Chắc Dư Thanh sẽ không dừng tay, chính người cẩn thận hơn! Đây là pháo tín hiệu của Thu gia ta, đợi người gặp được nguy hiểm không thể giải quyết thì thả tín hiệu này!

- Đa tạ tiên bối!

Phong Liệt mừng rỡ, nhận lấy, sau này nếu có một thủ vệ cao cường như vậy thì mặt nạ toàn có thêm bảo đảm, mặc dù tên này nhìn không đáng tin lắm.

- Ừm, vậy ta đi trước đi, cô nàng đó chắc chờ không kịp rồi.

Thu Trường Khiếu nói xong không muốn dài dòng với Phong Liệt nữa, vịn nhảy lên cây độn đi xa, khiến hần dở khóc dở cười.

Nhưng ngay sau đó, mắt thấy Thu Trường Khiếu sắp biến mất thì đột nhiên một tiếng rít xé gió chói tai xông thẳng chín tầng trời.

Vèo!

Sau đó là một màn sáng đỏ xuyên thấu trời đất dâng lên từ rừng rậm mạnh đâm vào Thu Trường Khiếu giữa không trung.

Sát khí dày đặc tràn ngập cõi trời đất mấy ngàn trượng, khiến Phong Liệt không kiềm được lạnh run, cùng lúc đó, mặt nạ 'Huyết ảnh' trong người hần rung vài cái.

- A? Là Dư Thanh?

Ánh mắt Phong Liệt ngưng tụ, nhìn chăm chăm thân hình vạm vỡ trong màn sáng đỏ.

Mặc dù Thu Trường Khiếu đoán ra Dư Thanh sẽ không dừng tay nhưng không ngờ tên này mau như vậy lên về, hơn nữa còn xuống tay với gã trước.

Gã một lòng một dạ hướng về cô nàng định theo đuổi, mắt cảnh giác, khi màn máu ngập trời ập đến thì đương nhiên gã không tránh né được.

- Chết tiệt! Hắc!

Thu Trường Khiếu chửi thầm, quật thiếp vàng đột nhiên lật chặn dưới thân, mặt quật tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt trên không trung rậm rạp như có một mặt trời.

Cây quật thiếp vàng của gã nhìn mặt ngoài rất tục tũn nhưng nó là nhị phẩm huyền bảo thật trăm phần trăm, cũng là bản mệnh thần binh của gã, uy lực vô cùng.

Lúc này, màn máu kia nặng nề đập vào cây quật.

Xoẹt!

Một tiếng giòn vang.

Thu Trường Khiếu hoảng sợ phát hiện bản mệnh thần binh bị màn sáng xuyên qua, dư uy đánh vào ngực gã.

- Cái...cái này không thể nào!

Gã giật mình vội vàng xoay người, định tránh đi màn máu nhưng khiến gã thất vọng rồi.

Phụt phập

Một tiếng trầm đục qua đi, vai trái của Thu Trường Khiếu nở huyết hoa, xuất hiện một lỗ máu xuyên thủng.

Gã vội lóe người đứng vững dưới một gốc cây to, vẻ mặt tức giận nhìn bên dưới.

Chỉ thấy Dư Thanh cầm chủ thủ đỏ, mặt mang nụ cười âm hiểm giương mắt nhìn gã.

328. Chương 372 : Yêu Mang

Thu Trường Khiếu tức giận mắng:

- Dư Thanh, đồ bỉ ổi khốn kiếp!

Mặc dù lúc trước gã đã tránh đi chỗ yếu hại, nhưng trên vai bị thương khá nặng, thực lực giảm mạnh.

Dư Thanh không ra tay tiếp mà âm trầm cười:

- Ha ha! Thu huynh, thực lực của ngươi luôn ở trên ta, nếu không dùng chút thủ đoạn, muốn giết ngươi e rằng không dễ!

- Hừ! Chỉ bằng vào thủ đoạn rác rưởi này của ngươi thì vĩnh viễn cũng giết không được...a?

Thu Trường Khiếu trào phúng vài câu chợt ngừng bật.

Hiện tại gã cảm giác rõ ràng khí huyết toàn thân dường như xuyên qua vết thương trên vai nhanh chóng tuôn ra, không thể ngừng được, điều này làm gã cực kỳ kinh ngạc.

Dư Thanh ở bên dưới khoanh tay trước ngực, cười hiểm ác nhìn Thu Trường Khiếu, dường như không hề lấy làm kỳ phản ứng của gã.

- Đây...đây là sao?

Thu Trường Khiếu biến sắc mặt, đây là lần đầu tiên gã gặp tình huống như vậy, kiểm không được nhìn chủ thủ đỏ trong tay Dư Thanh.

Đột nhiên con ngươi gã co rút, hình như là nhớ đến cái gì, kinh kêu:

- Ngươi...ngươi cầm là tà binh 'Yêu mang' ?

- Ha ha! Thật không uống là truyền nhân chính tông của Thu gia, kiến thức bất phàm!

Dư Thanh đắc ý nhìn chủ thủ đỏ trong tay, cười lạnh nói:

- Không sai, đây chính là tà binh 'Yêu mang' ! Rất bất ngờ hả?

Thu Trường Khiếu không tin nói:

- Không có khả năng! Yêu mang chính là bấu vật gia truyền của Lý gia, tại sao rơi vào tay người? Không thể nào!

- Hừ! Không có gì là không thể! Người hãy trân trọng thời gian cuối cùng đi! Ha ha ha ha ha!

Dư Thanh nói xong ngửa đầu cười to.

Gã không tiếp tục xuống tay với Thu Trường Khiếu, vì người bị tà binh 'Yêu mang' đâm trúng trong người tinh huyết một lát sau sẽ chảy sạch, khi máu đã chảy khô thì thân thể chết chắc.

Gã đang chờ thân thể Thu Trường Khiếu chết, linh hồn ly thể, hoàn toàn diệt trừ đồng bạn ngày xưa.

Không xa đằng sau một gốc đại thụ lúc này Phong Liệt đã ẩn giấu tiếng động toàn thân, co rụt người, nghe rõ đoạn đối thoại giữa hai người.

Đối với tà binh 'Yêu mang' thì hắn cũng có nghe thấy, nghe nói vốn là một binh khí ác độc lưu truyền từ thượng cổ của Triệu gia.

Triệu gia vốn lập nghiệp từ sát thủ, đa số tộc nhân đều am hiểu sử dụng chủ thủ, mà 'Yêu mang' càng là thánh phẩm trong chủ thủ, đồn rằng người bị đâm trúng sẽ chảy máu không ngừng mà chết, chính là binh khí mà hàng tỷ sát thủ trên đời tha thiết ước mơ.

Bây giờ xem ra dường như truyền thuyết là thật sự.

Giờ phút này trong lòng Phong Liệt do dự có nên đi ra ngoài cứu Thu Trường Khiếu không, dù sao ám vệ có chút tác dụng với hắn.

Nhưng ngẫm nghĩ rồi hắn bỏ ý định.

Lấy thủ đoạn hiện giờ của hắn thì e rằng rất khó chiếm được ưu thế với Dư Thanh nắm 'Yêu mang', hơn nữa cứu ra Thu Trường Khiếu thì sẽ lộ bí mật long ngục không gian.

Vì một Thu Trường Khiếu mới thấy mặt, không quá quen thì thật là không đáng.

Lúc này Thu Trường Khiếu tự nhiên cũng không có khả năng ngồi chờ chết, gã vội vàng sử dụng vài loại thủ đoạn đều không cách nào ngừng lại vết thương đổ máu, gã sợ muốn chết.

Cuối cùng, gã bỗng làm vẻ mặt dứt khoát, từ trong chiếc nhẫn lấy ra một tảng đá đen hình thoi.

Khi lấy ra tảng đá kia thì phút chốc một khí thể cuồng bạo nguy hiểm lan tỏa trong thiên địa, khiến Dư Thanh và Phong Liệt tinh thần run lên, lưng lạnh lẽo.

- Hừ! Dù có chết cũng phải là người chết trước!

Thu Trường Khiếu hừ lạnh, mắt lóe tia hung ác.

Sau đó gã phun máu vào tảng đá đen, phút chốc chỉ nghe *ong* một tiếng, tảng đá đen cỡ nắm tay đột nhiên lớn cỡ một đầu người, hơi thở cuồng bạo dường như bị thiêu đốt, vô số tia chớp đen ở mặt ngoài kêu ù ù ù ù, thanh thế khiến người cực kỳ sợ hãi.

- Đi!

Thu Trường Khiếu hét chói tai, tảng đá đen bị quăng mạnh vào Dư Thanh, gã thì lùi ra xa.

- Nguy rồi ! Là thiên viêm thần lôi của Thu gia!

Dư Thanh ngẩn ra, sợ đến hồn lìa khỏi xác, mắt thấy đoàn tia chớp đen cực kỳ cuồng bạo cách mình ngày càng gần, gã không chút do dự xoay người bỏ chạy, căn bản không có ý định ngăn cản.

Khi gã mới lùi ra ba mươi trượng thì chỉ nghe sau lưng *Ầm!* một tiếng nổ chấn trời, lôi viêm ăn mòn màu đen tạc nổ, lan tràn hướng bốn phương tám hướng cũng nuốt gã vào.

Lôi viên đen ngập trời lan đến đâu thì đá núi cỏ cây bị đốt thành tro tàn, khói bốc lên tầng trời, thanh thế khiến người cực kỳ sợ hãi.

Phong Liệt ở không xa thấy màn này cũng sợ muốn chết.

Vì hấn phản ứng chậm một nhịp, chớp mắt sau đây trời hắc viêm đã khuếch tán xa trăm trượng, lan tới gần hấn. Nhiệt độ cực nóng khiến hấn thoáng chốc cảm thấy tử vong.

Trong lúc cực kỳ nguy hiểm thì hấn mau chóng động tâm ý, sát sao trốn vào trong long ngực không gian, trên người hấn mặc trường sam đen bị đốt thành tro tàn, ngay cả tóc cũng bị nướng cháy một nửa.

Nhưng hấn không rảnh nghĩ đến những điều này, sống lưng toát mồ hôi lạnh, tinh thần thật lâu khó mà bình tĩnh.

- Nguy hiểm, nguy hiểm quá! Bà nội nó! Xem kịch mà suýt mất mạng luôn!

Hấn run sợ vỗ ngực, mặt thì đầy vẻ nhẹ nhõm.

Thật lâu sau hấn mới bình tĩnh trở lại, phóng ra một lũ tâm thần quan sát tình huống bên ngoài.

Lúc này chỉ thấy ngoài trời lôi viêm tràn đầy đã dần bình ổn lại, vô tận tro bụi tuôn rơi, cảnh tượng như tận thế.

Tiếp theo hấn đổi bộ quần áo rồi độn ra long ngực không gian.

Nhưng hấn mới một chân đạp đất thì nghe *Phụt phập* một tiếng, hai chân lún sâu vào mặt đất ba thước, tro tàn đen đến hông.

Phong Liệt biểu tình hoảng sợ đánh giá xung quanh, vô cùng chấn kinh không thể bình tĩnh.

Chốc lát lúc trước nơi này vẫn là một mảnh rừng rậm um tùm, nhưng lúc này đã biến thành một mảnh tro tàn phạm vi ba trăm trượng, trong thiên địa trống rỗng một mảnh tĩnh mịch.

- Ui chà, ăn mòn viêm lôi của Thu gia thật sự quá khủng bố, không biết làm sao tạo ra được vậy?

Phong Liệt hít ngậm khí, thầm mặc niệm cho Dư Thanh một phút.

- A? Không biết cái tên Dư Thanh đã chết chưa, dù gã đã chết thì tà binh 'Yêu mang' chắc không đến mức bị thiêu đốt đi?

Chấn kinh một chốc rồi Phong Liệt dần hưng phấn, nghĩ đến thanh chủ thủy 'Yêu mang' trong tay Dư Thanh.

Nghĩ đến đây hấn mặc kệ tro tàn dưới thân, đi nhanh hướng chỗ Dư Thanh để lục tìm, mặt mang vẻ mong chờ.

Nhưng tiếp theo hấn bực mình vì mảnh đất này toàn là tro tàn bằng phẳng, ngay cả một chút tiêu chí đều không nhìn ra, muốn trong mệnh mang tro tàn tìm một chủ thủy chừng một thước thì không phải việc dễ dàng.

Đúng lúc này, hấn đột nhiên nhớ là mỗi lần Dư Thanh sử dụng chủ thủy thì mặt nạ 'Huyết ảnh' của hấn sẽ cảm ứng chút ít, vậy thì lúc hấn sử dụng mặt nạ có phải là cũng cảm ứng được yêu mang tồn tại?

Nghĩ đến đây, Phong Liệt tâm ý động, ngay sau đó, một mặt nạ đỏ khắc văn lộ huyền ảo dần hiện ra trên mặt hấn.

Tấm mặt nạ này chỉ có thể che nửa khuôn mặt nhưng hơi thở cực kỳ quái dị, lại dường như khiến cả người Phong Liệt biến hư vô, biến ảo giữa thật và giả.

Cùng lúc đó, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy tro tàn trước mặt hấn ba mươi trượng có một vật gì có âm ứng với mặt nạ 'Huyết ảnh'.

Phong Liệt ánh mắt vui mừng, vội vàng đi tới trước.

Nhưng vào lúc này, một góc tro tàn phía xa, sau một thân cây bỗng vang lên giọng nghi hoặc:

- Ủa? Phong Liệt? Hắc hắc hắc! Thật là đập phá thiết hài vô mịch xử!

329. Chương 373 : Dư Thanh Xui Xẻo (1)

Bóc!

Một tiếng nổ giòn vang ở trên cao từ xa truyền đến.

Cùng lúc đó, một pháo hoa cực kỳ diễm lệ mù xanh nở rộ trên không trung, ánh chiếu bốn phương tám hướng.

- A?

Phong Liệt khựng bước chân, ngẩng đầu nhìn lên trời cao, sững sốt phát hiện pháo hoa kia nở rộ trên đỉnh đầu mình.

Sững sốt một thoáng rồi hắn vội đưa mắt nhìn quanh.

Ngay sau đó, cách ba trăm trượng, dưới một góc cây, một thiếu niên vẻ mặt ác độc rơi vào mắt hắn.

- Lữ Vành?

Nhìn rõ người tới rồi Phong Liệt nhướng mày, sau đó thần nhiên cười, nên đến rốt cuộc đến, sớm muộn gì cũng thế thôi.

Giờ phút này Lữ Vành không đi lên trước chào hỏi Phong Liệt mà chỉ dùng đôi mắt ác độc nhìn chằm chằm vào hắn, nếu như ánh mắt có thể giết người thì e rằng hắn đã sớm đầu thai mười mấy lần.

Lữ Vành biết rõ lấy tu vi chân khí cảnh nhất tầng hiện giờ của gã tuyệt đối không phải là đối thủ của Phong Liệt, dù có thêm vào mấy thị vệ chân khí cảnh cũng chỉ uống công.

Cho nên gã đang chờ!

Nếu đã để Phong Liệt nhàn nhã hơn một năm nay thì không kém trong phút chốc.

Thấy tín hiệu pháo bông trên trời, lại nhìn biểu hiện của Lữ Vành, Phong Liệt không khó đoán ra tính toán của gã.

Nhưng hắn không hề sợ hãi.

”Hừ! Nếu đã ra khỏi Ma Long giáo thì nên có chấm dứt!”

Trong lòng Phong Liệt xẹt qua tia sát khí, tiếp theo hắn mặc kệ Lữ Vành, tiếp tục đi hướng có cảm ứng mặt nạ ‘Huyết ảnh’.

Hắn nhẹ nhàng vung chuồng đánh ra, chỉ nghe *Ầm!* một tiếng, tro tàn phmj vi ba trượng bóc lên bay đầy trời, mặt đất lộ ra màn đỏ chói mắt.

Mắt Phong Liệt sáng lên.

”Yêu mang? Quả nhiên tại đây! Hắc hắc!”

Hắn không vội vàng nhặt lên chủy thủ ‘Yêu mang’ yên lặng nằm trên mặt đất mà là trước tiên cảnh giác quan sát bốn phía.

Dư Thanh là cao thủ thần thông cảnh, dù tu vi hay thân thể, linh hồn đều cực kỳ mạnh mẽ, chỉ sợ sẽ không dễ dàng chết đi như vậy.

Quả nhiên, vài giây sau mặt đất bỗng phát ra tiếng *Ầm!* vang dội, cuốn tro bụi đầy trời, cùng lúc đó, một khúc gỗ cực kỳ nhanh trời ra khỏi bùn đất mạnh đụng và Phong Liệt.

Phong Liệt con ngươi co rút, chớp mắt nhận ra đây là khúc gỗ gì, rõ ràng là Dư Thanh không còn tứ chi, bị nướng này một cây gậy người.

Lúc này Dư Thanh khí thể kém hơn trước rất nhiều, đôi tay, hai chân trực tiếp biến thành hư vô, đầu cũng trùn một tầng tro đen, đôi mắt trừ đỏ rực khát máu ra thì toàn thân không còn chút sự sống nào nữa.

- Ha ha ha! Quả thực trời không vong ta! Nếu ngươi đã tự mình đưa lên cử thì lão tử vui lòng nhận, ha ha ha ha!

Dư Thanh cây gậy vừa điên cuồng khàn khàn cười lớn vừa nhào tới trước mặt Phong Liệt.

Trên thế giới này, võ giả lấy tuổi thọ thân thể làm chủ, linh hồn thọ mệnh vô hạn, nhưng bởi vì thiên đạo quy tắc có hạn, mỗi một sinh linh dù có mạnh mẽ đến đâu thì tối đa chỉ có thể đoạt xá hai lần, thân thể tử vong lần thứ ba thì dương khí sẽ hao hết, linh hồn triệt để tan biến trong trời đất, lại rơi vào luân hồi.

Giờ phút này có cửu phẩm huyết mạch thiên tài Phong Liệt ở ngay trước mắt, đối với Dư Thanh hiện tại thì không thể nghi ngờ là cơ duyên to lớn.

Nếu một khi đoạt xá thành công, gã lấy thần thông cảnh linh hồn cảm ngộ phối hợp nghịch thiên cửu phẩm huyết mạch, rất có khả năng sẽ trùng kích hóa đan cảnh, thậm chí vấn đỉnh long biến cảnh cũng không phải không có khả năng.

Trong phút chốc, cơn tức giận vì thân thể bị hủy của Dư Thanh đột nhiên nhạt đi nhiều, ánh mắt nhìn Phong Liệt có khát khao cuộc sống mới.

Nhưng khiến gã kinh ngạc là trên mặt Phong Liệt không có chút kinh sợ ngược lại lộ ra vẻ chăm chọc.

Dư Thanh trời sinh tính gian trá đa nghi, trong lòng bất giác tăng nhiều mấy phần cảnh giác.

Nhưng dù thế nào thì thân thể thượng đẳng trước mắt tuyệt đối không bỏ qua được, nếu không thì trong rừng hoang đì vẳng hiểm dấu chân người này dù gã sống được thêm một giây một phút thì cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết.

Hoặc là gã có thể đoạt xá một ít cấp thấp dã thú, nhưng như vậy thì không bằng trực tiếp chết cho sướng khoái.

Lúc này mắt thấy Dư Thanh nhào đến, Phong Liệt không nhanh không chậm lấy ra phong ma đại thương. Mãi đến khi Dư Thanh đến gần thì hắn mới đột nhiên đâm ra một thương.

Phụt phập, thương phong sức ám kim chớp mắt đâm thẳng ngực Dư Thanh, một khúc mũi thương vươn ra khỏi lưng gã, Phong Liệt cũng thúc đẩy hơi thở luyện hồn sa trong phong ma thần thương.

Vốn Dư Thanh không định trốn tránh, gã chỉ muốn tới gần Phong Liệt để tiến hành linh hồn đoạt xá mà thôi, gã chẳng thèm để ý việc thân thể tàn phá bị hủy diệt.

Nhưng ngay sau đó, Dư Thanh định linh hồn ly thể thì bỗng khựng lại, sau đó đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm khiến người ta da đầu mát lạnh.

- A!!!

Tiếng hét thảm thê lương vang tận mây xanh, quanh quần thật lâu trong rừng núi rộng rãi khiến vô số con chim bay lên.

Cùng lúc đó, Dư Thanh đột nhiên tránh thoát thương phong, lùi đến không trung, mặt đầy kinh hoàng nhìn Phong Liệt.

Gã gầm lên:

- Chết tiệt! Đó là thứ quỷ gì vậy?

Phong Liệt lạnh lùng nhìn Dư Thanh, hừ lạnh nói:

- Hừ! Thứ đưa ngươi đi châu trời!

Trong lòng hắn hơi tiếc nuối.

Nếu Dư Thanh xông lên chỉ là thể linh hồn thì hẳn rất có tin tưởng một thương liên hoàn toàn xử lý gã, hưng có nửa khúc thân xác che chở, hơi thở luyện hồn sa bị suy yếu nhiều, không thể trực tiếp tiêu diệt linh hồn của Dư Thanh.

Trảm thảo phải trừ tận gốc!

Phong Liệt ánh mắt ác độc, định ném ra phong ma thần thương triệt để xử lý Dư Thanh ở trên trời.

Nhưng lúc này có một bóng người bay nhanh đến, dừng lại cách Phong Liệt không xa, chính là Lữ Vành lúc trước ở phía xa bàng quan.

Lúc này Lữ Vành biểu tình hưng phấn nhìn Dư Thanh cây gậy ở trên trời, chấp tay hành lễ nói:

- Tiền bối định đoạt xá Phong Liệt? Vãn bối Lữ Vành bất tài, nguyện ý trợ giúp tiền bối một tay!

Nói rồi gã cầm hận liếc Phong Liệt, chất chứa mối hận đến tột đỉnh.

Theo gã thấy thì mặc dù Dư Thanh trọng thương cận kề cái chết, nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, khí thể thần thông cảnh vẫn vô cùng mạnh mẽ, nếu có thêm gã giúp đỡ thì muốn tiêu diệt Phong Liệt không phải chuyện khó.

Phong Liệt thấy Lữ Vành tiến lên thì dừng tay, nghe gã nói hết lời khoe môi hẳn cong lên nụ cười bốn cọt.

Dư Thanh nhìn Lữ Vành ở dưới đất, mắt chớp lóe, cao giọng nói:

- A? Tốt! Tiểu tử! Chỉ cần ngươi có thể trợ ta đoạt xá thành công, Dư Thanh ta sau này sẽ hậu tạ ngươi!

- Tốt! Chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta ra tay đi!

Lữ Vành vẻ mặt vui mừng, rồi gã ra lệnh với năm thị vệ chân khí cảnh Lữ gia:

- Lên cho ta!

Năm thị vệ không hề do dự vung đao kiếm định tấn công Phong Liệt, Dư Thanh ở trên không trung *vèo!* một tiếng lại vọt hướng hẳn.

Biểu tình của Phong Liệt vẫn không hề kinh sợ, những con cá lòng tong này ở trong mắt hẳn không chịu nổi một kích, Lữ Vành đáng thương còn tưởng chúng là cao thủ.

Nhưng ngay sau đó, xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, chỉ thấy thân hình Dư Thanh nhanh chóng rơi xuống mây trắng rồi bỗng chuyển hướng càng nhanh hơn vọt đến Lữ Vành.

Khi gã tới gần Lữ Vành thì một linh hồn bỗng bay ra nhào hướng đầu Lữ Vành.

Lữ Vành thấy hình nhỏ này kinh sợ đến hồn vía lên mây, gã vội hét to:

- Tiền bối! Phong Liệt chính là cửu phẩm huyết mạch! Vãn bối mới là tầm thường thất phẩm huyết mạch mà thôi! Ngươi đừng bỏ dưa hấu nhặt hạt mè...

330. Chương 374 : Dư Thanh Xui Xẻo (2)

Nếu đổi lại là trước kia thì có đánh chết Lữ Vành cũng sẽ không thừa nhận mình không bằng Phong Liệt, nhưng giờ phút này thì gã không rảnh nghĩ nhiều, trước tiên giữ mạng mới là quan trọng!

- Khắc khắc! Mười con chim trong rừng không bằng một con trong tay! Thất phẩm thì thất phẩm, đoạt xá người an toàn chút!

Dứt lời, linh hồn của Dư Thanh đã hoàn toàn nhập vào đầu Lữ Vành.

Ngay sau đó, khuôn mặt Lữ Vành vắn vẹo lặn trên mặt đất.

Năm thị vệ Lữ gia vô cùng kinh sợ nhìn tình hình này, trong phút chốc không biết làm sao.

Phong Liệt cũng làm vẻ mặt kinh ngạc, nhưng rồi hẳn cười lạnh, thương to trong tay vung lên, *xoẹt* một tiếng, thương phong ám kim đột nhiên xẹt qua không trung.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Liên tục năm tiếng trầm đục.

Năm thị vệ Lữ gia chân khí cảnh không kịp phản ứng đã là xác đứt hai khúc, máu bắn ba thước, ngay cả linh hồn cũng bị tiêu diệt.

Trong thiên địa thoáng chốc tràn ngập mùi máu đậm đặc, khiến người buồn nôn.

Phong Liệt không thèm để ý giết chết năm người, giống như hắn đã giẫm chết năm con kiến vậy.

Rồi hắn ngoái đầu nhìn Lữ Vành co giật lặn trên mặt đất, lòng lóe sát khí. Hắn định tiến lên giết chết gã nhưng chợt khựng bước chân, âm trầm cười.

Hắn không trực tiếp xử lý thân thể của Lữ Vành mà là bồng vung vài thương, nghiền nát thân xác thần thông cảnh Dư Thanh từ bỏ thành mảnh vụn.

Rồi hắn mặc kệ Dư Thanh và Lữ Vành đang tranh giành thân thể, đi đến bên cạnh ‘Yêu mang’, nhặt lên thanh tà binh danh tiếng lấy lừng.

Thanh chủ thủ đỏ như máu chưa đến một thước, khá nặng, lạnh lẽo tận xương, phần lưỡi cực kỳ yêu diễm như là dùng máu tươi ngưng tụ ra. Nắm trong tay, có thể rõ ràng cảm trong đó ẩn chứa sát khí ngập trời khiến Phong Liệt thâm giật mình.

Cùng lúc đó, hắn có thể cảm giác một hơi thở quái dị khiến máu trong người hắn di chuyển không xuôi, điều này hơi giống với mặt nạ ‘Huyết ảnh’.

Nhưng bây giờ không phải lúc nghiên cứu kỹ càng, Phong Liệt chỉ liếc sơ rồi cất nó vào nhẫn.

- Hừ! Một linh hồn chân khí cảnh mà cũng mưu toan tranh giành với lão tử, đúng là tìm đường chết!

Lúc này ‘Lữ Vành’ ở dưới đất bò dậy, khinh thường mắng, vừa kiểm tra thân thể mình.

Không chút nghi ngờ, Dư Thanh đã đoạt xá thành công, lấy linh hồn thần thông cảnh của gã đoạt xá chân khí cảnh thật sự không có gì khó khăn.

Nhưng ngay sau đó, Dư Thanh cảm nhận thân xác mới của mình bỗng kinh kêu:

- Đây...đây là sao? Thiếu một cánh tay? Hơn nữa còn là thái giám! Tổ cha nó!

Lúc trước tình huống khẩn cấp nên gã không mấy chú ý, giờ mới giật mình phát hiện thì ra thân xác mới bị gã đoạt xá là không lành lặn, không nói thiếu một tay, thân dưới trống trơn, điều này khiến gã xúc động muốn chửi má nó.

Mặc dù gã không phải loại người ngày ngày không hành sự thì khó chịu nhưng cũng rất thích nam nữ mây mưa, trong nhà dưỡng ba mươi thiếu nữ xinh đẹp, bình thường sung sướng tiêu dao.

Nhưng bây giờ Dư Thanh biến thành một phế nhân, vấn đề không phải cưỡng được hay không mà là không có thứ đó!

Không chút nghi ngờ, ba mươi thiếu nữ xinh đẹp như hoa trong nhà sẽ thành bình bông, sau này gã thiếu đi niềm vui trên đời, sinh hoạt vô cùng u ám.

Điều này khiến gã rất khó chấp nhận!

- Ha ha, chỉ sợ người cũng không làm được thái giám!

Đang lúc Dư Thanh nổi giận thì bỗng vang giọng đùa cợt, Phong Liệt chậm rãi tiến lên.

- A?

Dư Thanh giương mắt trừng Phong Liệt, lửa giận trong lòng càng khó đè nén. Nếu không phải Phong Liệt không ngoan ngoãn cho gã đoạt xá thì làm sao gã bỏ một cử phẩm huyết mạch mà đi đoạt xá một kẻ chân khí cảnh vô dụng chứ?

- Tạp chủng! Đều tại ngươi làm hỏng việc tốt của lão tử! Hôm nay...a?

Dư Thanh định uy hiếp vài câu rồi giải quyết Phong Liệt giải mối hận trong lòng thì bỗng phát hiện thân thể của mình mới có tu vi chân khí cảnh nhất tầng mà thôi.

Tức là nói trong đầu gã trừ ý chí thần thông cảnh ra thì chỉ có thể phát huy ra thực lực chân khí cảnh.

Giật mình một lát sau gã nhìn năm thị vệ chân khí cảnh Lữ gia dưới đất bị đứt làm hai khúc, lại nhìn Phong Liệt vẻ mặt xấu xa, gã trợn tròn mắt, lòng thầm than gặp xui.

Ngay sau đó, khi gã thấy nửa khúc thân thể thần thông cảnh may mắn sống sót lại bị Phong Liệt hủy diệt tan nát thì hoàn toàn tuyệt vọng.

Nếu lấy nửa khúc thân thể thần thông cảnh thì gã còn có thể bay lên trời, trốn thoát khỏi đợt truy sát của Phong Liệt, nhưng bây giờ lấy thân xác chân khí cảnh của Lữ Vành thì ngay cả bay đều là không thể.

Giờ phút này, Dư Thanh hoảng sợ biến sắc mặt, gã không cho rằng Phong Liệt sẽ tốt bụng thả gã đi, gã toát mồ hôi lạnh.

Phong Liệt vẻ mặt giễu cợt nhìn Dư Thanh sắc mặt biến ảo, tiếp theo, khi gã định vung thương giải quyết Dư Thanh thì bỗng có mấy tiếng quát lạnh từ xa vang lên.

- Dừng tay!

- Phong Liệt dừng tay!

- ...

Phong Liệt ngoái đầu nhìn, chỉ thấy một đám người áo đen sát khí tràn ngập ủa ra từ rừng cây phía xa, liếc sơ có hơn mấy trăm người.

Đằng sau đám người còn có vài thiếu niên trác tuyệt bắt quần về mặt sát khí nhìn Phong Liệt.

- A? Cũng phô trương đấy!

Phong Liệt nhìn người đến, cười lạnh.

Mấy thiếu niên công tử dẫn đầu không hề xa lạ gì với Phong Liệt, đặc biệt là ánh mắt căm hận đó, trong một năm nay hắn gần như đã quen thuộc.

Triệu Đồng, Nhạc Đông Thần, Lữ Tranh, Sở Huyền còn có Lý Trác Nhiên.

Phong Liệt vẻ mặt thản nhiên nhìn mấy người kia dẫn theo rất nhiều cao thủ tiến lên, đôi mắt sáng ngời chớp lóe.

Việc Triệu Đồng, Nhạc Đông Thần, Lữ Tranh, Lý Trác Nhiên cùng với nhiều cao thủ áo đen xuất hiện không khiến hắn để bụng.

Vì hắn thấy ra trong đám người không có cao thủ thần thông cảnh, đa số đều là cương khí cảnh cường giả, trong đó cũng có một phần cao thủ chân khí cảnh.

Đối với những người này hắn tự nghĩ dù đánh không lại, nhưng có thủ đoạn riêng muốn trốn không khó.

Về việc Sở Huyền xuất hiện thì Phong Liệt thăm cảnh giác và nổi lên chút hưng phấn.

Hắn có Ma Long Hắc Ám Chi Thân thiên phú đại thần thông của Ma Long Hoàng, cùng với linh hồn chuyển thể Ma Long Hoàng Sở Huyền vốn đã định là đối địch, hai người đã định trước chỉ có thể có một người sống sót.

Đặc biệt mặc dù Phong Liệt có Ma Long Hắc Ám Chi Thân nhưng cho đến nay có nhiều bí ẩn chưa giải trừ.

Hắn lơ mơ cảm thấy Ma Long Hắc Ám Chi Thân không chỉ là những uy lực mà hắn biết, nhưng rồi lại không lần mò được gì, muốn tìm người hỏi cũng không được.

Vậy nên hắn sớm nhắm vào Sở Huyền, nếu có thể nuốt linh hồn của y, lấy cảm ngộ chiếm làm của riêng, chắc là hắn có thể đạt được ích lợi vô tận.

Nhưng Phong Liệt thấy rõ khó khăn bên trong. Sở Huyền là kẻ yêu nghiệt luân hồi vô số vạn năm, bản lĩnh áp đảo lòng tuyệt đối không thể thiếu, chỉ một cái chớp mắt chỉ mau đủ khiến hắn kiên trì rồi.

Khi Phong Liệt trầm suy tính thì Dư Thanh cách hắn không xa mắt bỗng chớp lóe, thấy Phong Liệt bị hấp dẫn nhìn phía xa thì gã chợt co giò chạy trốn, tốc độ cực nhanh.

Gã biết bây giờ tình hình hiện tại chưa quen thuộc này tuyệt đối không có khả năng là địch thủ của Phong Liệt, đương nhiên gã sẽ không ở lại chờ chết.

331. Chương 375 : Kết Liễu Một Thế

- Hừ!

Phong Liệt khẽ hừ, tay bỗng giờ thương to.

Thoáng chớp chớp long ảnh ửng lượn hiện ra bên cạnh thương không ngừng găm rỗng, nguyên khí thiên địa xung quanh điên cuồng ủa vào bên này khiến khí thể chín long ảnh càng tăng lên.

Lữ Tranh thấy Phong Liệt động sát khí thì biểu tình căng thẳng, khóe mắt muốn nứt ra, từ xa hét to:

- Phong Liệt, người dám! Nếu người giết nhị đệ của ta thì Lữ gia ta sẽ cùng người không chết không ngừng!

Hai huynh đệ Lữ Tranh, Lữ Vành tuy rằng trong ngày thường khi nam bá nữ, không chuyện ác nào không làm, nhưng giữa hai người có cảm tình rất tốt. Đặc biệt là trước khi bị Phong Liệt phế của quý, hai huynh đệ đều là cùng ăn cùng ngủ, có tai họa cùng nhau làm, có đàn bà cùng nhau lên, tuy hai mà một, được gọi là 'Lữ thị song hùng'. Lữ Tranh thật sự lo lắng cho nhị đệ của mình.

Tiếc rằng gã nói mấy lời đó Phong Liệt không nghe lọt tai, ngay cả Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng ở không xa cũng lên bêu môi.

- A...không phải chúng ta sớm không chết không ngừng rồi sao?

Phong Liệt giễu cợt cười, hắn lười nói cho Lữ Tranh biết thân thể Lữ Vành đã đổi người, không cần thiết.

Ngay sau đó, mắt hắn độc ác, thương to mạnh vùng.

- Quần long trụ nhậ! Đi!

- Grao!!!

Chín long ảnh hùng vĩ mang theo khí thể cuồng bạo nhanh chóng vọt hướng Dư Thanh cách xa vài chục trượng.

- Phong Liệt, đồ khốn kiếp!

Dư Thanh xoay người tức giận chửi.

Bây giờ gã chân chính cảm nhận cái gọi là 'Hỗ lạc bình dương bị khuyển khi', lấy thân thể của Lữ Vành trước không nói thực lực như thế nào, ngay cả chạy trốn cũng không nhanh, thật khiến người tuyệt vọng.

Nhưng gã cũng không có khả năng ngồi chờ chết.

Lập tức Dư Thanh biểu tình dữ tợn, người chợt run lên, hét lớn một tiếng:

- Thiên chấn!

*Ong- - *

Hư không khẽ run, một long ảnh dài hơn một trượng xuất hiện quanh người gã, phạm vi ba trượng chấn động, bụi cát bay khắp nơi.

Không chút nghi vấn, đây chính đại thần thông của cao thủ thần thông cảnh, 'Thiên chấn'!

Nhưng bây giờ Dư Thanh và thân hình mới đã hoàn toàn dung hợp, thi triển thiên chấn thì hơi sai lầm.

Nhưng đại thần thông rất cuộc là đại thần thông, bây giờ tuy chỉ còn cái giá nhưng vẫn có vài phần uy lực.

Chín long ảnh ẩn chứa hơi thở cuồng bạo ập đến gần, lập tức xảy ra uy lực bạo liệt kinh thiên động địa.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Một chuỗi tiếng nổ vang, chín long ảnh lần lượt tạc nổ, cuồng bạo cương kinh mãnh liệt oanh kích Dư Thanh.

Dư Thanh kinh sợ nhìn thể công trước mắt, tinh thần kinh sợ muốn chết, nếu đổi làm trước kia thì chút xúi uy lực này không làm gì được gã.

Nhưng bây giờ mỗi một đợt oanh kích sẽ khiến đại thần thông của gã ảm đạm mấy phần, đợt tám long ảnh tạc nổ thì gã dốc hết sức lấy ra đại thần thông đã hoàn toàn tan biến trong vô hình.

Ngay sau đó, long ảnh thứ chín mạnh đập vào người gã.

Ầm!

Theo tiếng nổ thật lớn, Dư Thanh và thân xác mới chiếm dụng bị tạc nổ thành mảnh vụn đầy trời, chỉ để lại một tàn hồn đơn độc ở trên không trung khóc không ra nước mắt.

- Nhị đệ...a? Người là ai?

Lữ Tranh bị thương hét to nhưng ngay sau đó thấy thể linh hồn của Dư Thanh rồi thì trợn tròn mắt, trên mặt nổi bi thương đông lại, dần thay đổi kinh ngạc.

Gã không phải người mù, tất nhiên nhìn ra được linh hồn đó không phải của Lữ Vành, chỉ uy nhiếp thần thông cảnh đã là không phải gã có thể có được.

Dư Thanh mực kệ Lữ Tranh, gã vẽ mặt căm hận nhìn Phong Liệt, hét chói tai:

- Phong Liệt kia! Dư Thanh ta và người không đội trời chung! Hôm nay ban tặng, ngày khác ta sẽ trả lại người gấp trăm lần! Chúng ta chờ xem!

Dứt lời, gã lập tức độn đi xa.

Gã đã nhìn ra, hiện giờ xung quanh có người sống, muốn chọn một thân thể tư chất không sai thì cũng không khó khăn, không cần treo cổ trên một thân cây Phong Liệt.

- Hừ! Không cần ngày khác, hôm nay người hãy đi chết đi!

Không đợi gã trốn ra xa thì Phong Liệt bỗng quăng ra phong ma thần thương, chớp mắt bay vào không trung không thấy đưa.

Lúc này phong ma thần thương đã rút chín phần sức lực của Phong Liệt, nhất quyết phải đánh chết Dư Thanh để trừ hậu hoạn.

Dư Thanh thầm giật mình, mặc dù gã không thấy bóng dáng của phong ma thần thương nhưng vẫn cảm thấy có nguy hiểm to lớn.

Gã không chút do dự bay ra xa lánh nạn.

Nhưng ngay sau đó, gã vẫn bị thương phong xẹt qua, chỉ nhẹ nhàng đụng vào đã đủ trí mạng.

Rồi thì giữa tiếng gào thê thảm chí tai, Dư Thanh đường đường là cao thủ thần thông cảnh nhị tầng đã tan thành mây khói.

- Phù...

Phong Liệt nhìn không trung, thở phào, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng buông xuống.

Mặc dù trông hần như nhẹ nhàng nhưng đối mặt cao thủ thần thông cảnh nhưng trong lòng có áp lực rất lớn.

Lúc này một đồng cao thủ áo đen theo đám Triệu Đồng, Nhạc Đông Thần chỉ huy bao quanh hần tầng tầng, ai nấy sát khí hùng hực chậm rãi tiến lên.

Phong Liệt nhảy người lên, chớp phong ma thần thương từ trên trời rơi xuống vào tay, sau đó yên ổn rơi xuống đất, ánh mắt lạnh lùng liếc xung quanh.

Lúc này hắn dần phát hiện mấy người áo đen khí thế hùng hồn thật ra có phân chia tinh tế. Ở ống tay áo của họ đều đánh dấu tiêu ký gia tộc khác nhau, hiển nhiên là thế lực mấy đại thế gia tạm thời lấp ráp.

Mặc khác, những ánh mắt, khí chất cũng khác nhau. Dừng kinh nghiệm của Phong Liệt không khó thấy ra đám người đa số là tử sĩ trải qua huấn luyện đặc biệt, ánh mắt nghiêm khắc, chỉ còn lại sát khí thuần túy.

Có một phần khác là gia nô bình thường, ánh mắt chớp lóe, nhìn hướng hắn có kiêng dè, do dự, hưng phấn.

- Phong Liệt! Lúc trước khi ngươi ra tay tàn nhẫn với bốn công tử thì có nghĩ đến ngày này không?

Trong đám người đằng sau Triệu Đông âm lãnh cười nói, mặc dù đang cười lại khiến người lạnh lòng.

Nhạc Đông Thần chấp hai tay sau lưng, bộ dạng nắm giữ đại cục, âm trầm cười lạnh nói:

- Phong Liệt! Để ngươi tiêu dao thời gian hơn một năm qua, hôm nay cũng nên làm chấm dứt! Ngươi sống mỗi một ngày thì bốn công tử sẽ một ngày khó chịu!

Lữ Tranh cắn hận nói:

- Phong Liệt! Nhị đệ của ta vì ngươi mà chết, ngươi hãy đền mạng cho nhị đệ ta!

Lý Trác Nhiên không kiên nhẫn nói:

- Tốt rồi ! Nói nhiều với tạp chủng này làm gì? Mau diệt hắn đi, xem hắn còn ở đây thở là bốn công tử toàn thân khó chịu rồi !

Phong Liệt từ từ quét mắt qua Triệu Đông, Nhạc Đông Thần, Lữ Tranh, Lý Trác Nhiên, lòng có thổn thức.

Quan hệ giữa người với người rất kỳ diệu, không ngờ mới một năm mà hắn đã có được nhiều tử địch như thế, thù hận với đám người này không thể tiêu trừ, chỉ có dùng máu mới tẩy sạch được.

- Không sai, nên kết liễu một thể!

Phong Liệt thản nhiên cười, đối mặt hai trăm cao thủ cương khí cảnh, một trăm cao thủ chân khí cảnh, hắn không chút sợ hãi.

Có thể khiến hắn e ngại chỉ có đằng sau đám người Sở Huyền vẻ mặt thản nhiên, im lặng không nói.

- Ra tay đi! Ai giết hắn sẽ thưởng ba mươi vạn long tinh! Mười nữ hầu!

Triệu Đông sốt ruột quát lạnh, mặt lộ vẻ hưng phấn.

Hiện giờ ra khỏi Ma Long giáo gã rút cuộc có thể không kiêng nể gì hạ sát thủ với Phong Liệt, bị một kẻ không có chút căn cơ cười trên đầu lâu như vậy, gã đã chịu đựng đến cực hạn.

Vèo!

Vèo!

Vèo!

Triệu Đông ra lệnh, một đồng người áo đen chen chúc nhào vọt hướng Phong Liệt, mấy trăm mũi nhọn sáng choang chiếu rọi trắng non đặc biệt sáng ngời.

332. Chương 376 : Giết Chóc (1)

Trời đêm thăm thẳm, trăng lưỡi liềm, thưa thớt ánh sao chớp lóe.

Dưới ánh trăng, trên một đất trống vùng núi, bóng đêm yên tĩnh bị tiếng hét giết, tiếng binh khí xé gió đánh vỡ, thiên địa một mảnh tiêu điều.

Tối nay định trước là đêm đẫm máu.

Mắt thấy đợt thứ nhất mười mấy người áo đen phát ra khí thế mạnh mẽ, vùng binh khí xông lên, mặt Phong Liệt dần lộ nụ cười tàn khốc.

Hắn biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân, giấu mình trong khói đen đậm đặc, cùng lúc đó, hắn biến ảo tỏa long đài đến phạm vi ba trượng, mạnh cắm vào trong bùn đất dưới chân.

Khi hắn mới sắp đặt xong thì ba cao thủ cương khí cảnh khí thể hùng hồn đã nhà tới.

- Giết!

Xích! Xích! Xích!

Ba tiếng xé gió sắc nhọn vang lên, ba thất luyện bạc sắc bén không gì sánh được rạch phá không gian, mạnh chặt vào khói đen.

Bọn họ xem không rõ tình hình trong khói đen, nhưng nếu không là ngoài ý muốn, dựa vào một kích kia tìm tòi trước khi hành động nhất định có thể đại khái đoán ra vị trí của Phong Liệt, đến khi đó họ mới phát động lôi đình vạn quân mãnh kích.

Chỉ tiếc chiêu tìm tòi trước khi hành động lại mất đi hiệu lực.

Bởi vì khi họ vung ra kiếm khí chìm trong khói đen, như là chìm vào biển không còn bóng dáng, một chút bọt nước cũng không có.

Ba người ngẩn ra, nhưng thân hình xông tới trước chưa ngừng, vẫn lấy binh khí mở đường, cực kỳ nhanh chóng nhào vào khói đen.

Nhưng không ngờ tình hình kế tiếp càng ra ngoài dự đoán của ba người.

Bọn họ mới vừa bước vào trong khói đen thì lập tức đập trên một vùng đất bằng cứng rắn, cùng lúc đó, bọn họ cảm thấy trong cơ thể mình tất cả nguyên lực đột nhiên biến mất không thấy, khiến ba cao thủ cương khí cảnh biến thành người thường không có sức lực mạnh mẽ.

Quá kinh khủng!

Một long vô giả nếu không còn nguyên lực chống đỡ, dù là sức chiến đấu hay là tốc độ đều yếu đi hơn bảy phần, gần như phế tu vi.

Chính lúc này, một tiếng xé gió khe khẽ bỗng vang bên tai họ.

Xích!

Ba người thâm giạt mình, vội thụt lùi, tình huống như vậy đã vượt qua chúng không chế.

Nhưng hiện tại tốc độ của chúng so với phong mang áp đến thì như rùa đi, muốn tránh né cũng bất lực.

Phốc! Phốc! Phốc!

Ba tiếng trầm đục qua đi, ba cao thủ cương khí cảnh tu vi không yếu thế mà không kịp phát ra tiếng hét thảm thì đầu đã bay lên, máu bắn ba thước.

Cùng lúc đó hơi thở luyện hồn sa mệnh mông nổi lên, ba linh hồn bị buộc thoát xa tan thành mây khói.

Quá trình này nhìn thì chậm nhưng chỉ xảy ra trong nháy mắt, nhanh đến không cách nào tưởng tượng. Ba người đều chết nhưng ba thân hình không đầu vẫn đứng thẳng va vào người đến sau.

Trong khói đen đôi mắt đỏ rực của Phong Liệt lóe tia tàn khốc lạnh lẽo, một cây thương to sắc bén không gì sánh được như là rắn đâm chọc, hoặc cắt đứt cổ họng hoặc đâm xuyên xương sọ, mỗi một thương đều sẽ gặt một sinh mạng.

- Giết!!!

Phụt phụt

- A!

- Lên! Tiếp tục lên cho bốn công tử! Ai diệt Phong Liệt thì bốn công tử sẽ thưởng thật nhiều cho!

- ...

Trong phút chốc người áo đen tre già măng mọc trùng kích, trong bóng đêm tiếng *Phụt phập* trầm đục liên tục vang lên, cùng lúc đó ngẫu nhiên có mấy tiếng hét cực kỳ kinh khủng.

Nhưng những tiếng hét thảm chỉ vang lên trong thời gian cực ngắn rồi đột nhiên ngừng lại, khiến người rợn gáy, rất quái dị.

Từng sinh mạng mất đi, trên bầu trời dần dần bao phủ mưa máu, mùi máu đậm đặc khiến người buồn nôn, không khí cũng vô cùng nặng nề.

Hiện tại Phong Liệt đã là long võ giả chân khí cảnh cửu tầng, một khi biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân thì thực lực đã không kém gì cao thủ cương khí cảnh cửu tầng.

Cộng thêm nguyên lực của kẻ địch bị tóa long đài giam cầm, so sánh thì một đám người áo đen sức chiến đấu không yếu ở trước mặt hắn như con cừu không có sức phản kháng, tùy ý hắn tàn sát.

Đây là cuộc chiến đấu không có chút công bình, hoặc cũng có thể nói là một trận đơn phương đồ sát.

Nhưng Phong Liệt không thèm để ý điều này, đối phương lấy mấy trăm người đến đối phó hắn, bản thân nó đã không là công bằng.

Đối với những người này hắn sẽ không mềm lòng nương tay, bởi vì không có thói quen lấy ơn báo oán.

Đám đối chính mình nâng lên đồ đao thì đều là kẻ thù, mà đã là kẻ địch thì đều đáng chết.

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Hai mươi tên, ba mươi tên, năm mươi tên, bảy mươi tên...

Từng sinh mệnh gục ngã, đôi mắt Phong Liệt ngày càng đỏ rực, toát ra khát máu và điên cuồng khiến người sợ hãi.

Cái loại phát tay tước đoạt mạng sống của người khác khiến hắn cảm thấy say mê.

Cùng lúc đó, còn có một tia khí thể quái dị dung nhập vào Ma Long Hắc Ám Chi Thân của hắn, dần xảy ra biến đổi.

.....

Lần này vì đối phó Phong Liệt, vài đại gia tộc tổng cộng điều động ba trăm cao thủ, hơn nữa vì giữ bí mật mà những cao thủ đều là chân chính dòng chính thể lực của gia tộc, về mặt trung thành tuyệt đối đáng tin.

Nhưng chỉ một lát sau đã tổn thất gần một phần ba, tổn thất này đúng là lớn, dù là mấy đại công tử xem mạng người như cỏ rác cũng thấy đau lòng.

Trừ Sở Huyền sắc mặt không thay đổi ra thì dần dần Triệu Đống, Nhạc Đông Thần, Lữ Tranh, Lý Trác Nhiên sắc mặt biến ảo cực kỳ âm trầm, mày nhíu chặt.

Lát sau Nhạc Đông Thần mắt lạnh lùng nhìn khói đen, kiềm không được nói:

- Triệu huynh, dường như có gì đó không đúng! Đã xông vào trong hơn tám mươi người, theo lý thuyết, nhiều cao thủ như thế dù lấy mạng cũng đủ để chết Phong Liệt, nhưng tình huống hôm nay dường như không lạc quan!

Lữ Tranh mắt lóe tia hung ác nhưng cũng buồn bực nói:

- Có chút không đúng lắm! Người đi vào đến nay không có một người còn sống đi ra. Tập chủng Phong Liệt mặc dù tăng lên chân khí cảnh cửu tầng nhưng thực lực như vậy cũng quá mức đi? Hừ! Dù sao thì tối nay hắn phải chết!

Nghe hai người nói, Triệu Đống trầm ngâm một chút rồi đột nhiên quát lạnh nói:

- Tất cả mọi người lùi lại! Chuẩn bị phá cương nỗ!

- A? Phá cương nổ?

Nhạc Đông Thần, Lữ Tranh con ngươi co rút, mắt chớp lóe.

Lý Trác Nhiên ở không xa thăm giạt mình, ngoài miệng thì cười lớn tán một câu:

- Ha ha ha! Tốt! Không ngờ Triệu huynh đệ thể nhưng mang cả phá cương nổ đến, thật là bỏ vốn gốc!

Triệu Đồng dường như rất vừa lòng phản ứng của mấy người, cười nhạt, kiêu ngạo nói:

- Hừ! Dám đối địch với bốn công tử hả, trước giờ không ai có được kết cuộc tốt! Khiến Phong Liệt tiêu dao lâu như vậy đã là may mắn rất lớn cho hần rồi !

Tiếp theo, phía trước người áo đen cùng lùi ra vài chục trước, rồi ba mươi mấy cao thủ cầm cương nổ bao quanh khói đen.

Răng rắc!

Răng rắc!

.....

Ngay sau đó, tiếng vũ khí lên nòng trầm trọng vang, từng tia sáng âm u mang theo tiếng xé gió chói tai xâm nhập vào khói đen.

Vèo!

Vèo!

Vèo!

.....

Tên như mưa bao phủ phạm vi năm trượng khói đen, bắn ra đều đều tuyệt đối không sai sót.

Những nổ tiễn đều trải qua luyện chế đặc biệt, mũi tên xen lẫn một chút phá cương sa, tất cả cương khí họ thể thậm chí là bảo giáp đều có thể bị xuyên qua dễ dàng. Mỗi một mũi tên có thể nói giá trị vô giá, lại lấy hàng trăm cương nổ bắn ra thì dù là cao thủ sơ cấp thần thông cảnh thì cũng phải lùi bước, uy lực vô cùng.

333. Chương 377: Giết Chóc (2)

Lần này vì đối phó Phong Liệt, có thể nói Triệu Đồng bỏ vốn gốc.

Vốn những phá cương nổ này đều chuẩn bị cho vệ đường ám vệ thủ hộ Phong Liệt, nhưng không ngờ bây giờ trực tiếp sử dụng trên người Phong Liệt.

Nhạc Đông Thần cười âm u nói:

- Phong Liệt! Nếu không muốn chết thì mau chóng lăn ra quỳ xin tha đi, có lẽ chúng ta có thể tha mạng cho ngươi. Nếu không thì dưới phá cương nổ ngươi chết chắc!

Lý Trác Nhiên cũng cười quái dị nói:

- Đúng vậy! Phong Liệt, nếu ngươi chịu tự cắt trướng, phế tu vi, lại dâng lên người đàn bà của ngươi thì bốn công tử đại nhân đại lượng có lẽ sẽ tha cho ngươi khỏi chết!

- ...

Thấy sử dụng phá cương nổ thì đám Nhạc Đông Thần, Lữ Tranh mặt lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa. Đường như chắc chắn Phong Liệt sẽ bị bắn thành tổ ong, chết chắc.

Trong khói đen, Phong Liệt vừa nghe đến phá cương nổ thì trong lòng thăm giạt mình, hần biết rõ sự lợi hại của nó.

Trong quan chính quy Thiên Long Thần Triều, ba vạn long võ giả nguyên khí cảnh cầm phá cương nỗ thậm chí có thể uy hiếp sinh mệnh tính mạng của cao thủ hóa đan cảnh, dưới thần thông cảnh cần như chết chắc, từ đó thấy được uy lực của nó.

Giờ phút này mặc dù bên ngoài chỉ có gần ba mươi phá cương nỗ nhưng nếu cùng bắn ra cũng đủ uy hiếp đến cao thủ thần thông cảnh.

Nếu đổi làm người khác đối diện ba mươi phá cương nỗ thì e rằng thập tử vô sinh, nhưng ngăn ra rồi khinh thường.

- Hừ! Lão tử chọc không được thì có thể trốn!

Ngay sau đó, mắt thấy từng mũi tên tràn đầy khí kinh, có thể bài trừ vạn thiên cương khí bắn tới như mưa, Phong Liệt không chút do dự trốn vào trong long ngực không gian.

*Vèo- Vèo- Vèo- - *

Nghe từng tiếng xé gió chói tai xuyên qua khói đen, Phong Liệt ở trong long ngực không gian cười khẩy. Long ngực này đối với hắn như là mai rùa chắc chắn, trời sinh bất bại, mấy chục phá cương nỗ tính cái quái gì?

Mắt thấy bên ngoài trận thế phá cương nỗ chưa dừng lại trong thời gian ngắn, Phong Liệt ngẫm nghĩ rồi lấy ra chủ thủ 'Yêu mang' trong nhẫn trữ vật, mặt lộ vẻ khát khao.

'Yêu mang' vẫn tỏa ra ánh sáng đỏ yêu diễm khiến người không dám nhìn gần, nội uẩn kinh thiên sát khí cũng làm Phong Liệt thầm giật mình.

Chủ nhân của của nó, Dư Thanh đã triệt để chết đi, gã để lại tinh thần ấn ký cũng tùy theo tan biến, lúc này nó lại lần nữa thành vật vô chủ.

Phong Liệt không chút do dự nhanh chóng nặn ra một giọt máu bi lên phần lưỡi 'Yêu mang', thành công biến nó trở thành vật của mình.

Ngay sau đó, một ít tin tức liên quan 'Yêu mang' nhanh chóng chiếu trong đầu hắn.

Yêu mang, cửu phẩm huyền bảo, huyền cấp thần thông 'Thiên thương', lực sát thương gấp mười ba lần, có khiến chỗ vết thương của kẻ địch rong huyết chết, không thể ngăn cản.

Phong Liệt ngăn ra rồi vẻ mặt vui mừng, tà binh "Yêu mang" không uống là thần minh mà trên đại lục ngàn vạn sát thủ, thích khách nhất lưu tha thiết ước mơ. Mặc dù mới nhìn thì nó không có nhiều công năng nhưng cũng cực kỳ nghịch thiên, giá trị không thể đánh giá.

Cùng lúc đó, Phong Liệt rõ ràng cảm giác được 'Yêu mang' có liên kết chặt chẽ với 'Huyết ảnh' trong người hắn, hình như hai cái cùng xảy ra chút biến đổi kỳ diệu, nhưng cụ thể là cái gì thì khó nói rõ khiến hắn rất là khó hiểu.

Lúc này Phong Liệt để lại một lũ tinh thần bên ngoài phát hiện trận thế phá cương nỗ đã ngừng lại, tiếng tên xé gió biến mất, trong trời đất yên tĩnh nhiều hơn.

Cùng lúc đó, đám Nhạc Đông Thần chỉ huy, lại có một đám người áo đen ủa vào trong khói đen, xem bộ dáng là muốn nhốt xác Phong Liệt.

- Hắc hắc! Vừa lúc kiểm nghiệm uy lực của 'Yêu mang' này ra sao.

Phong Liệt nhìn chủ thủy trong tay, khóe môi cong lên.

Hắn nhìn phía xa Lý U Nguyệt bay bổng như tiên nữ, quên hết tất cả luyện tập 'Ma long tham thảo tam thức', trong mắt lóe tia dịu dàng.

Lúc này bên ngoài còn chưa xử lý rắc rối nên hắn không định tiến lên quấy rầy giai nhân, hắn nháng người lên xuất hiện bên ngoài.

Triệu Đồng hừ lạnh một tiếng, sai bảo thuộc hạ:

- Hừ! Phong Liệt chết ngay dưới phá cương nỗ xem như may cho hần! Các người nhanh chóng đưa xác Phong Liệt ra tay!

Lý Trác Nhiên cười thâm dục nói:

- Đúng vậy! Quá may cho hần! Nhưng hần còn để lại mấy người đàn bà trong ám võ viện, sau này bốn công tử không ngại khó khăn thay hần chăm sóc họ, hắc hắc...a!

Nhưng gã cười thâm đang chợt ngừng bật trước ánh mắt âm trầm của đám Triệu Đông, Nhạc Đông Thần.

Sững sờ một lúc gã chợt nhớ ra, mấy người Triệu Đông, Nhạc Đông Thần bị Phong Liệt phế rồi, hần ở trước mặt đám hoạn quan nhắc đến đàn bà thì chẳng phải là có ý ăn đập à?

Lúc này, không chỉ là nhóm Triệu Đông, Nhạc Đông Thần, Lữ Tranh sắc mặt khó xem, ngay cả Sở Huyền ở không xa trong bóng đêm luôn lặng im không nói cũng lạnh lùng nhìn gã, mắt lóe sát khí.

- Á...a, ha ha! Các vị huynh đệ, Lý ta dám thề với trời, tuyệt đối không có ý giễu cợt các vị!

Thấy sắc mặt của mấy người cực kỳ âm trầm thì Lý Trác Nhiên cười cầu tì giải thích, nhưng trong lòng thâm mắng.

"Hừ! Bốn công tử chịu tự hạ thân phận cùng các người đồ bị thiên đứng chung một chỗ đã là coi trọng các người, thật là không biết điều!"

- Hừ! Không phải thì tốt nhất!

Triệu Đông nặng nề hừ lạnh, rồi đơ mắt nhìn khói đen.

Lúc này trong khói đen đột nhiên vang lên mấy tiếng hét kinh sợ muốn chết, trong bóng đêm yên lặng truyền đi rất xa.

- A... Đây là? Cứu mạng a!

- A!!!

- ...

Đám Triệu Đông biểu tình căng thẳng, vội tập trung nhìn, chỉ thấy có mấy người áo đen vội chạy ra khỏi khói đen.

Sau lưng đám người một huyết ảnh như mơ hồ u linh chớp lóe vài cái đuổi sát theo sau, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng.

Ngay sau đó, chỉ thấy cái bóng kia bắn ra tài màn sáng đỏ yêu diễm đâm thủng tim mấy người áo đen.

Xảy ra chuyện khiến mọi người chấn kinh!

Mấy người áo đen bị đâm trúng rồi chỉ nghe *bùm* một tiếng, máu bắn tung tóe từ miệng vết thương rồi bị cái bóng đỏ nuốt sạch, mấy người áo đen vô lực té xuống đất.

- A? Đây là sao? Không lẽ Phong Liệt chưa chết?

- Lên! Xông lên hết cho ta! Đập nát tạp chủng này thành vụn khúc! Đồ phế vật vô dụng các người!

- ...

Đám Triệu Đông, Nhạc Đông Thần thấy tình hình này giật mình qua đi liền hiểu khi Phong Liệt gặp phải phá cương nỗ bao vây tiêu trừ nhưng không bị gì cả, kết quả này thật khiến mọi người khó mà chấp nhận, không thể hiểu nổi.

Trong tiếng quát mắng của mấy vị công tử ca, một đám người áo đen đều không sợ chết xông lên phía trước, muốn bám vằm bóng đỏ ra.

Nhưng khiến mọi người chấn kích là tốc độ của cái bóng thật sự quá nhanh, hơn nữa càng lúc càng nhanh, ngắn ngủi vài giây đã nhanh đến thấy không rõ bóng người đâu, chỉ có thể thấy người đó vung tung màn đỏ cực kỳ sắc bén và từng người áo đen trước khi gã xuống đất thì máu bắn tung tóe.

*Xèo xèo- - *

Bùm! Bùm! Bùm!

- ...

Đám người áo đen đều bối rối không biết làm sao nhìn từng mưa máu thỉnh thoảng bao lấy đồng bạn xung quanh, không kịp cứu viện.

So sánh với tốc độ khủng bố của bóng đỏ, dường như họ biến thành những con rùa chậm chạp.

[/COLOR]

334. Chương 378: Trang Phục Của Thích Khách.

Có người định vung dao nhưng phát hiện người ta đã nhảy ra ngoài ba chục trượng, ngoài tầm tay với.

Có người mới thấy bóng đỏ giết người ngoài năm mươi trượng nhưng chớp mắt đã xuất hiện trước mặt mình, không kịp ngăn cản đã nói gót theo người đi trước.

Dần dần ánh mắt mọi người tràn đầy kinh sợ.

- Trời ạ! Đây là tốc độ gì vậy? Người này thật sự là Phong Liệt sao?

- Tốc độ như vậy e rằng đã vượt qua cao thủ thần thông cảnh bình thường! Người này tuyệt đối không phải Phong Liệt, chắc chắn là có người khác!

- Hoặc nói không chừng Phong Liệt có một thần binh cực kỳ cường đại!

- ...

Đám Triệu Đồng, Nhạc Đông Thần đều trước tiên lùi ra phía sau tầng tầng người áo đen, từ xa nhìn chiến trường hỗn loạn, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Sở Huyền nhìn bóng đỏ, hơi nhíu mày, vẻ mặt đăm chiêu.

Lúc này Phong Liệt cảm thấy từ trên xuống dưới mười vạn lỗ chân lông đều thông thấu sáng khoái, kiềm không được muốn ngứa đầu hủ dài.

Hắn đội ‘Huyết ảnh’, tay cầm ‘Yêu mang’, tốc độ nhanh như chớp lên vào mấy trăm cao thủ, ‘Yêu mang’ liên tục vung ra.

Mỗi vung một màn đỏ là sẽ có một người áo đen thân thể bị xuyên thủng, đối phương không cách nào ngăn cản được.

Đối diện ‘Yêu mang’ sắc bén không gì sánh được. Dù là cương khí hộ thể, hay

là hộ thân bảo giáp đều bị yêu mang dễ dàng xuyên qua. Nó đi qua đâu không ai đỡ được.

Cùng lúc đó, huyết ảnh mặt nạ có sức hút khổng lồ không gì sánh kịp với máu người. Chỉ khoảnh khắc gần gũi nó đã hút sạch tinh hoa máu trong người đối phương.

Kỳ diệu nhất là những tinh hoa huyết dịch này bị bóng đỏ hấp thu rồi khiến tốc độ của Phong Liệt lại tăng gấp nhiều lần, dần khiến tốc độ sắp đến cực hạn, như tia chớp đỏ không ngừng xuyên qua đám người.

Đây còn là vì Phong Liệt cố gắng ức chế tốc độ bản thân, nếu không thì hắn một hơi độn ra vài chục dặm cũng không có gì kỳ.

Đây chính là công dụng kỳ diệu của mặt nạ ‘Huyết ảnh’, dực huyết gia tốc, am hiểu sâu về đạo thích khách ‘một kích qua rồi độn ra ngàn dặm’.

Phong Liệt hiểu rằng mặt nạ ‘Huyết ảnh’ và ‘Yêu mang’ rõ ràng là bộ trang bị thích khách hỗ trợ lẫn nhau.

Yêu mang sắc bén không gì sánh được, một khi đâm trúng kẻ địch sẽ khiến đối phương rong huyết. Mặt nạ ‘Huyết ảnh’ đúng lúc hút sạch tinh hoa huyết dịch của đối phương, tăng tốc độ độn xa ngàn dặm, đúng là tuyệt phối.

Phong Liệt thật như là hổ nhập bầy dê, tùy ý tàn sát đám cao thủ chân khí cảnh, cương khí cảnh, mỗi đao vung ra sẽ cắt đứt một mạng sống.

Nếu lấy sức chiến đấu của bản thân hẳn muốn giết chết một cao thủ cương khí cảnh cần dốc hết sức mới được.

Nhưng hiện giờ hẳn có huyết ảnh mặt nạ và yêu mang, lại trải qua một đoạn thời gian tăng tốc, trong đám người áo đen không ai chặn lại được hẳn.

Như vậy là chưa đến một khắc thì người áo đen xung quanh còn lại chưa tới năm mươi người, đang nhanh chóng giảm mạnh.

Đối với một long võ giả chân khí cảnh cửu tầng thì tình hình chiến đấu như vậy một khi lan truyền ra ngoài, chỉ sợ có thể oanh động nguyên đại lục.

Ba người Nhạc Đông Thần, Lý Trác Nhiên, Lữ Tranh thấy tình hình này thì bụng đánh trống rút lui, trước mắt Phong Liệt đã là thế không thể đỡ, sợ rằng không lâu sau sẽ đến lượt họ gặp nguy.

Hai người Triệu Đồng và Sở Huyền dù sắc mặt hơi khó xem nhưng không định lùi, hình như là còn có con bài gì.

Triệu Đồng cực kỳ âm trầm lạnh giọng quát:

- Hừ! Bốn công tử mặc kệ ngươi là ai! Đều phải chết!

Gã ra hiệu tay quái lạ với rừng cây sau lưng.

Ngay sau đó, một uy nhiếp mệnh môn bỗng bắn ra từ rừng rậm, ồ ạt ập đến, khiến tất cả người có mặt tinh thần run lên.

Vèo!

Một bóng người như núi khí thể hùng hồn bỗng xẹt qua không trung, đứng trên đỉnh đầu mọi người.

Người bên dưới kinh sợ giương mắt nhìn lên, chỉ thấy người này là một ông lão mặc trang phục Triệu gia, con mắt hỗn độn, da nhăn nheo, thân hình lom khom như tùy thời bước vào quan tài vậy.

Nhưng ông lão này có tu vi khiến người sợ hãi, làm đmsa người kia không dám khinh thường chút nào, tám ma long ảo ảnh dài mười trượng ở sau lưng lão uốn lượn găm rổng, tản ra kinh thiên uy áp.

Thần thông cảnh bát tầng!

- Ui...

Đám Nhạc Đông Thần, Lý Trác Nhiên thấy ông lão kia thì hít ngậm khí lạnh, lòng rung động, không ngờ Triệu Đồng còn dự phòng lá bài mạnh mẽ như vậy.

Kinh ngạc qua đi, mọi người thầm thở phào có cao thủ thần thông cảnh bát tầng áp trận thì Phong Liệt tối hôm nay chết chắc!

Triệu Đồng chỉ vào Phong Liệt biến thành tia chớp đỏ, nói với ông lão bên trên:

- Lương bá! Làm phiền lão tướng người bắt giữ hẳn!

Ông lão nhẹ gật đầu nói:

- Công tử cứ yên tâm, lão hủ bắt hẳn ngay đây!

Về mặt lão thần nhiên như là Phong Liệt chỉ là một con ruồi chướng mắt,

Ngay sau đó, con mắt đục ngầu của lão lóe tia sáng lạnh, bỗng vung ra ảo ảnh như tấm thớt chộp hướng tia chớp đỏ phía dưới tốc độ nhanh như tia chớp.

Phập!

Một tiếng trầm đục, Phong Liệt nhẹ nhàng một đao đâm thủng ngực một người áo đen, màn sáng rực rỡ đâm vào người rồi bắn ra, chiếu phạm vi ba trượng một mảnh huyết hồng.

Người áo đen có tu vi cương khí cảnh bát tầng không kịp phản ứng đã bị Phong Liệt nuốt hết tinh huyết toàn thân, vô lực ngã xuống đất, kết thúc cuộc đời long võ giả của mình.

Hai trăm năm mươi bốn tên!

Phong Liệt cười lạnh, định tiếp tục tập sát mục tiêu tiếp theo bỗng nhiên cảm giác có một khủng bố sát khí tỏa định chính mình, làm tinh thần hắn run lên.

Hắn giật nảy mình, không rảnh tìm tòi căn nguyên sát khí, chẳng chút do dự tăng tốc bay vài chục trượng.

Ngay sau đó, chỉ nghe sau lưng *Ầm!* một tiếng vang thật lớn, trời đất lung lay, mặt đất rung rinh thật lâu không ngừng.

Phong Liệt hoảng sợ xoay người nhìn lại, chỉ thấy chỗ ban đầu hắn đứng bị đánh ra cái hố to mười trượng, cát bụi văng khắp nơi, che trời trắng, ngay cả mấy người áo đen ở gần cũng bị chấn thành thịt vụn, cực kỳ thảm thiết.

Nếu không phải Phong Liệt trốn nhanh thì kết cuộc đã chẳng tốt đẹp gì.

- Cao thủ thần thông cảnh bát tầng? Cha nó!

Phong Liệt con người co rút, thấy được Lương bá đứng trên trời.

Lão già kia thần thông thần thông cảnh cửu tầng mạnh mẽ uy nhiếp bàng bạc như núi, so với Dư Thanh, Thu Trường Khiếu mạnh hơn gấp mấy chục lần, như là hoang cổ cự thú khí diễm ngập trời chiếm giữ trên không trung vậy, cho người áp lực rất lớn.

Phong Liệt trái tim dâng lên cổ họng, thâm tăng cảnh giác.

Người trong nhà biết việc nhà mình, mặc dù bây giờ hắn giết võ giả cương khí cảnh nhẹ nhàng như giết gà cắt cổ chó nhưng chưa tự kiêu đến có thể ngay mặt đối kháng cao thủ thần thông cảnh.

Từ cương khí cảnh đến thần thông cảnh chính là bay vọt rất lớn, chẳng những là nguyên lực hùng hậu tăng cao đến gấp vài chục, trăm lần, nghịch thiên đại thần thông, thế không thể đỡ.

Cao thủ thần thông cảnh lúc ở đỉnh cao thì thi triển một lần đại thần thông đủ dễ dàng diệt sát hàng trăm cao thủ cương khí cảnh, gần như không có gì thay đổi được, huống chi trước mắt lão già này là cường giả hậu kỳ thần thông cảnh, không thể khinh thường.

Nhưng Phong Liệt không đến mức tự coi nhẹ mình, hắn cho rằng lấy tốc độ hiện nay của mình, lão già muốn đối phó hắn cũng không dễ dàng.

[/COLOR]

335. Chương 379: Đêm Đắm Máu.

- Ủa?

Thấy Phong Liệt tránh thoát một kích tỏa định tinh thần của mình thì Lương Cửu Sinh hơi kinh ngạc, ánh mắt đục ngầu nhìn Phong Liệt chớp lóe.

Nhưng ngay sau đó lão khinh thường hừ, một con kiến dù mạnh cỡ nào vẫn chỉ là một con kiến mà thôi, vĩnh viễn cũng không có khả năng khiêu chiến uy nghiêm của một cự long, đây là thường thức.

Triệu Đồng cười nhạt, kiêu ngạo trên cao nhìn xuống rồng:

- Phong Liệt! Biết điều thì mau bó tay chịu trói, nếu không thì ngươi chỉ có một con đường chết!

Nhạc Đồng Thần cũng âm trầm cười nói:

- Phong Liệt, người đừng giãy dụa vô ích nữa, nếu không muốn chết thì mau vẫy đuôi chó mừng chủ đi! Hắc hắc hắc!

- Hừ! Một con đường chết hả? Ta muốn xem là ai chết trước!

Phong Liệt liếc hai người, cười khẩy, lòng không chút sợ hãi.

Dứt lời, hắn nhoáng người lên, chớp mắt biến thành vệt đỏ xuất hiện gần một người áo đen gần trăm trượng, chủ thủ 'Yêu mang' vung, dễ dàng cắt cổ người áo đen đó. Hắn đột nhiên thụt lùi, tốc độ mau như gió gần như không có dấu vết.

- Hừ! Thứ không biết sống chết là gì!

Lương Cửu Sinh thấy tiểu tử này dám ngang ngược giết người dưới mí mắt của mình, đây không thể nghi ngờ là hoàn toàn khiêu khích lão. Mặt già nua sụ xuống, mắt lóe sát khí tăng vọt tam thước, làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Nhưng Phong Liệt có tốc độ kinh người mờ ảo khiến lão cảm thấy hóc búa, cộng thêm bên dưới có rất nhiều người phe ta, ném chuột sợ vỡ òa, hơi rắc rối.

Nhưng đối với cường giả hậu kỳ thần thông cảnh như lão thì chỉ vụn vặt là hơi rắc rối chứ không phải bó tay chịu trời.

Ngay sau đó, chỉ nghe *Ầm!* một tiếng, uy nhiếp ngập trời mạnh đập vào Phong Liệt, như là một ngọn núi to thể vạn quân đè ép, đủ khiến tất cả võ giả dưới thần thông cảnh mất đi đầu chí, teo tim vỡ mặt.

Giờ này khắc này, Lương Cửu Sinh toát ra uy nhiếp mạnh mẽ của thần thông cảnh bát tầng đến cực độ trong chiến trường, đám người áo đen không tự chủ được thân hình run lên. Thậm chí một ít võ giả ý chí không kiên định bị đè quỳ trên mặt đất, vẻ mặt hoảng sợ khó thể bình tĩnh.

Lương Cửu Sinh tưởng Phong Liệt là chân khí cảnh trước uy nhiếp mạnh mẽ của lão sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn, chỉ cần hắn hơi tạm dừng là lão sẽ vung một chưởng đập chết con ruồi đáng nghe.

Nhưng tình huống tiếp theo khiến lão thất vọng.

Chỉ thấy dưới uy nhiếp mạnh mẽ như vậy mà tốc độ của Phong Liệt không bị ảnh hưởng chút nào, trái lại đám người áo đen vì uy nhiếp của Lương Cửu Sinh mà chậm chút, thành toàn Phong Liệt. Từng người như cọng cỏ dễ dàng bị Phong Liệt cắt, chớp mắt sót lại hơn năm mươi người áo đen lại giảm bớt một nửa.

Đến đây mới thôi, ba trăm cao thủ hùng hổ đến bao vây tiểu trù Phong Liệt rốt cuộc chỉ còn lại hai, ba con mèo, không thể làm được gì nữa.

Phong Liệt thăm cười trong bụng, lão già này tưởng dùng uy nhiếp mạnh mẽ đối phó với mình là tìm nhầm người rồi.

Hắn với vẻ mặt nhẹ nhàng thừa thích sử dụng tốc độ cực hạn không ngừng xuyên qua đám người áo đen kinh sợ muốn chết.

Chốc lát sau, hắn vận dụng dục huyết gia tốc của mặt nạ 'Huyết ảnh' ngày càng quen tay hơn, đặc biệt ở vài chỗ tinh tế có chút tâm đắc, giết người càng thêm thuận tay.

Vừa nhanh chóng lướt qua vừa giết người, ánh mắt hắn liếc hướng trong góc Nhạc Đông Thần, Lý Trắc Nhiên, Triệu Đông, Sở Huyền, Lữ Tranh, thầm tính kế.

Hắn đối diện Lương Cửu Sinh là cao thủ hậu kỳ thần thông cảnh cửu tầng vô cùng mạnh mẽ mà không rút lui là vì chờ một cơ hội thích hợp.

- Tạp chủng! Người dám!

Một tiếng quát chói tai như sấm vang lên trên bầu trời.

Lương Cửu Sinh thấy tình hình này thì đôi mắt già lồi ra, suýt tức chết.

Lão vừa rống vừa mau chóng bay tới trước, dốc hết sức đuổi theo Phong Liệt.

Cùng lúc đó, hai tay lộ liên tục đánh ra, từng cuồng mãnh chưởng phong mạnh đẩy tới dưới.

Bùm! Bùm! Bùm!

Một chuỗi tiếng nổ vang qua đi, trên mặt đất nổi lên từng sóng khí khủng bố, ẩn chứa cương kinh vô cùng cuồng bạo hất số lượng không nhiều lắm người sao đen ngã trái ngã phải. Ngay cả Phong Liệt cũng chịu ảnh hưởng, không thể không liên tiếp trốn tránh, nhìn qua có phần chật vật.

Nhưng Phong Liệt chẳng những không kinh sợ mà đáy mắt lóe tia vui mừng.

Mắt thấy lão già rời khỏi đỉnh đèo đón Triệu Đồng bay đến bên trên mình, Phong Liệt đột nhiên quya người, dùng tốc độ nhanh hơn trước gấp chục lần phóng một cái đã xa trăm trượng, cực kỳ nhanh bay đến góc tối trong rừng cây, như là biến mất. Tốc độ kinh khủng như vậy cho dù là cao thủ hậu kỳ thần thông cảnh cũng khó mà sánh bằng.

Dưới một gốc cây bên rừng, Lý Trác Nhiên đang nhú mào nhìn tình hình đằng trước thì chợt phát hiện một khuôn mặt đỏ như máu, cực kỳ quái dị xuất hiện ở trước mắt mình.

Gã giật mình xong nhận ra đấy chẳng phải là Phong Liệt trong sân đây sao? So hắn có thể chớp mắt vượt qua khoảng cách trăm trượng đến gần gã?

- A? Phong...Phong Liệt! Cứu mạng! Đừng giết ta!!!

Ngơ ngác qua đi, Lý Trác Nhiên sợ muốn chết, kiềm không được phát ra tiếng kinh kêu khó nghe, thậm chí thân dưới ướt nhẹp.

Chứng kiến thủ đoạn máu me của Phong Liệt xong trong lòng gã đã sinh ra nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng, lúc này thậm chí quên cả chống cự.

- Hắc hắc! Người đàn bà của ta không cần người chăm sóc! Người đi xuống địa ngục chăm sóc con gái ông diêm vương đi!

Phong Liệt cười lạnh, không khách sáo vung ra hai màn đỏ chói lọi.

Phụt phập hai tiếng trầm đục qua đi, đầu Lý Trác Nhiên bị chọt hơn một nử, chết không nhắm mắt, ngực cũng bắn ra mưa máu.

Bởi vì Phong Liệt nên linh hồn Lý Trác Nhiên chưa kịp thoát xác đã bị tiêu diệt, hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Nói đến thì giữa Phong Liệt và Lý Trác Nhiên có mối thù ít hơn đám Nhạc Đông Thần, Triệu Đồng. Nhưng muốn trách thì trách tên này tính cách thấp kém nhất, lúc trước tuyên bố muốn chăm sóc giùm người đàn bà của hắn, thế là bị Phong Liệt chọn làm mục tiêu thứ nhất.

- A? Nguy rồi ! Lương bá mau đến!

- Là Phong Liệt! Bả vệ bốn công tử!

- Dừng tay!

- ...

Đám Triệu Đồng, Nhạc Đông Thần bị cái chết của Lý Trác Nhiên ở không xa hù hồn phi phách tán, bọn họ dù đã sớm thấy tốc độ xuất quỷ nhập thần của Phong Liệt nhưng không ngờ hắn lại một lần nữa vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Mấy người vừa kinh kêu vừa dùng tốc độ chưa từng có đi ra xa.

Bên cạnh mấy người họ tuy còn có vài thiếp thân thị vệ, mà đều là cao thủ tu vi đỉnh cương khí cảnh, thực lực rất không tầm thường.

Nhưng sau khi chứng kiến thủ đoạn mạnh mẽ của Phong Liệt rồi thì họ không có niềm tin gì vào mấy thị vệ này cả.

- Hắc hắc! Các người không phải muốn biết ai chết trước sao? Lão tử cho các người biết đáp án!

Phong Liệt cười lạnh, thân hình không chút chậm chạp.

Hắn thúc đẩy mặt nạ ‘Huyết ảnh’, lắc mình đã nhảy lên khoảng cách năm mươi trượng đi đến sau lưng Nhạc Đông Thần, không chút do dự liên tục vung hai đao.

Phụt phập

Hai tiếng trầm đục qua đi, người đứt rời, huyết hoa nổ rộ, tiếng hét thảm vang tận mây xanh.

Lại một kẻ địch tan thành mây khói, triệt để trở thành quá khứ. Nhạc Đông Thần vốn ôm quyết tâm phải giết Phong Liệt khi đến đây, nhưng không tưởng tượng nổi sẽ gặp kết cục như vậy.

Sau đó Phong Liệt bỏ qua xác Nhạc Đông Thần, tiếp tục vọt hướng Triệu Đồng, Lữ Tranh ở không xa.

Mãi đến khi Phong Liệt giết chết hai người thì Lương Cửu Sinh truy sát hắn mới kịp phản ứng lại. Lão ngoái đầu nhìn tình hình đằng sau, tức đến khóe mắt muốn nứt ra, đôi mắt sắp phun lửa.

[/COLOR]

336. Chương 380: Không Ngờ Nổi.

337. Chương 381: Lan Tiểu Y Bất Đắc Dĩ.

338. Chương 382: Giải Trừ Chú Thuật (1)

339. Chương 383: Giải Trừ Chú Thuật (2)

340. Chương 384: Mỹ Nhân Tắm Rửa.

Càng nhìn tìm Phong Liệt càng đậm nhanh, thậm chí quên mục đích nhìn lên ban đầu, chỉ ngây ngốc thưởng thức thân thể hoàn mỹ này.

Lan Tiểu Y đầu còn chút gì là người quái dị, như là tiên nữ mỹ miều giáng trần dụ hoặc thế gian.

Tóc dài nửa che khuôn mặt tuyết trần, so với Lý U Nguyệt, Diệp Thiên Tử không kém bao nhiêu, thậm chí thêm phần người đàn bà trưởng thành quyến rũ, vô cùng hấp dẫn.

Gò bồng đào cao vút còn lớn hơn Tiểu Lục một chút, phần đỉnh có hai quả đào hồng hồng rất hấp dẫn khiến người xem không được muốn ngậm lấy nhấm nháp.

Hình như Lan Tiểu Y cũng khá kiêu ngạo bộ ngực của mình, có ý vỗ nhẹ khiến hai bồng đào như con thỏ trắng bướng bỉnh run rẩy vài cái, cực kỳ co giãn, làm Phong Liệt thâm nuốt nước miếng.

Đùi thon dài thẳng tắp, chân trắng nõn như ngọc, tuy rằng đã không phải lần đầu tiên nhìn đến, lại vẫn khiến Phong Liệt muốn ngừng mà không được.

Dần dần, Phong Liệt máu sục sôi, tim đập nhanh, thân dưới cương cứng, rất là khao khát.

Lúc này hắn thật sự không ngại lập tức quay người đi, để cô gái trong tuổi ra mặt đất cá nước thân mật.

Nhưng hắn chỉ tưởng tượng mà thôi, một chút lý trí cho hắn biết không thể làm như vậy được.

Lại qua một khắc sau, Lan Tiểu Y tắm rửa xong, chậm rãi bước ra khỏi con suối.

Nàng từ trong nhẫn trữ vật lấy ra áo lót mới, chậm rãi mặc vào người. Phong cảnh nửa che nửa lộ cực kỳ dụ hoặc, khiến Phong Liệt suýt phun máu mũi.

May là nàng lại lấy ra một váy dài hoa biên màu tím mực trên người, hoàn toàn che đi thân thể trắng nõn mềm mại.

- Phù...

Phong Liệt thầm thở ra, không biết là tiếc nuối hay vui mừng. Không biết khi nào thì mặt hắn đầy mồ hôi, thể xác và tinh thần từ trong ra ngoài khô nóng khó chịu đựng.

Chính lúc này, đột nhiên sau lưng hắn vang giọng của Lan Tiểu Y.

- Phong Liệt, ngươi lại đây!

Phong Liệt lòng máy động, vội làm ánh mắt ngơ ngác, tiếp đó chậm rãi quay người đi hướng Lan Tiểu Y.

Hắn thầm suy nghĩ, không biết lúc này có nên ra tay không?

Nhưng nghĩ rồi hắn tạm thời từ bỏ ý định, cứ ngụy trang một chỗ đi, đợi sau này mình giả bộ vừa mới giải trừ chú thuật, cũng miễn cho Lan Tiểu Y tự sát đem đến phiền phức cho mình.

Nhưng khi Phong Liệt xoay người thì Lan Tiểu Y bỗng kinh kêu, mắt tròn trừng, chỉ vào Phong Liệt cách không xa, nói không nên lời.

- A! Tên dâm tặc! Ngươi... Ngươi ngươi...

- A?

Phong Liệt ngẩn ra, không hiểu gì cả, không biết Lan Tiểu Y phát hiện cái gì.

Nhưng khi hắn cúi đầu nhìn dưới thân chào cờ thì hiểu ngay.

"Cha nó! Sao lại quên vụ này trời!"

Phong Liệt lòng căng thẳng, không chút do dự bật thốt:

- Ngươi yên tâm! Ta không thấy gì...a!

Hắn nói nửa câu chợt giật mình, cái này chẳng phải là không đánh đã khai ư? Phen này tiêu rồi ! Làm không tốt cô gái này lại không dứt!

Nhưng phản ứng của Lan Tiểu Y ra ngoài hắn đoán, khuôn mặt giật mình của nàng nghe Phong Liệt nói xong bị tức đến bật cười.

- Xì...

Cười xong Phong Liệt bỗng cảm thấy không đúng, trong lòng nàng có chút là lạ.

Theo lý thì nếu có người đàn ông nào dám nhìn lên nàng, hoặc có khả năng nhìn lên thì chắc chắn nàng sẽ không bỏ qua.

Nhưng giờ đối mặt Phong Liệt, trừ một chút xấu hổ giận dữ ra còn có chút hưng phấn, không lẽ đã quen bị tên này nhìn lên rồi ?

Cũng đúng, lần trước trong long ngực không gian bị tên này hôn rồi, sờ rồi, dù lần này lại bị nhìn vài lần cũng không sao.

Phi phi phi!

- Phong Liệt chết tiệt! Mặc kệ ngươi đã nhìn hay chưa, đợi lão nương giải trừ chú thuật, nhất định sẽ đào mắt róc mũi móc tim ngươi ra! Hừ!

Lan Tiểu Y mặt lúc đỏ lúc trắng hằm hừ mắng một câu, xong quăng một phù văn nàng hướng Phong Liệt:

- Định hôn chú! Đi!

Thấy Lan Tiểu Y không có ý tự sát thì Phong Liệt ngẩn ra rồi thở phào nhẹ nhõm.

Còn chú thuật Lan Tiểu Y quăng tới thì hắn lười nhường cả mi mắt, để phù văn nhẹ nhàng nhập vào đầu mình.

Hiện giờ hắn đã học ngoan, trực tiếp để tỏa long đài ở tay áo, không cần thúc đẩy cũng đủ hóa giải chú thuật của Lan Tiểu Y, ngay cả cương khí công kích tới gần người cũng đủ triệt tiêu hơn phân nửa.

Quả nhiên, chú thuật vừa mới tiến vào trong cơ thể hắn liền biến mất, không đem lại chút tác dụng.

Phong Liệt khinh thường cười, nói với Lan Tiểu Y:

- Này! Giải pháp chú thuật ngươi học sao rồi ? Ta nói cho ngươi biết, lần này ta rời khỏi Ma Long giáo có thể nói là cửu tử nhất sinh, nếu ngươi không muốn chết không rõ không ràng thì hãy nắm chặt thời gian giải quyết vấn đề này đi!

- Ngươi..ngươi đã miến dịch chú thuật của ta? Điều này sao có thể?

Lan Tiểu Y không để ý lời Phong Liệt nói, nàng thấy hắn không có chút vấn đề gì thì tròn mắt, trong lòng thoáng chốc đầy sóng.

Nàng lần đầu tiên nghi ngờ chú thuật của mình.

Trước đó dù là cao thủ thần thông cảnh, cường giả hóa đan cảnh cũng không có khả năng hoàn toàn miến dịch chú thuật của nàng, cùng lắm là hiệu quả kém chút thôi.

Trước mắt Phong Liệt đánh vỡ niềm tin của nàng, khiến nàng khó chấp nhận sự thật.

Phong Liệt thấy Lan Tiểu Y ngơ ngác mất hồn, không biết tại sao lòng hắn có chút bất nhẫn.

Hắn ho khan, nói:

- Khụ khụ! Kỳ thật ta có một bảo bối khắc chế chú thuật mà thôi, chú thuật của ngươi không tề đâu!

- Ồ? Thì ra là vậy!

Nghe Phong Liệt giải thích, Lan Tiểu Y hiểu ra. Nàng biết có chút trong truyền thuyết viễn cổ thần vật có thể khắc chế chú thuật, nghĩ vậy nàng thoải mái hơn.

Tiếp theo nàng hầm hừ liếc mắt, nói:

- Hừ! Dâm tặc chết tiệt! Ngươi cho rằng cô nãi nãi không muốn giải chú thuật chết tiệt đó sao? Là ta chưa học được chứ bộ!

Phong Liệt nhú mày, hắn định châm chích vài câu nhưng bỗng biến sắc mặt, cùng Lan Tiểu Y ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy trên trời cao tầng tầng liên thể thanh phong mang uy thế không gì sánh kịp nhanh chóng bay đến, chớp mắt đã tới đỉnh đầu hai người, bộ dạng định ập xuống.

Trên trời cao tầng tầng ảnh ảnh mấy trăm trên ngàn tòa thanh đồng sơn phong chiếm phạm vi mấy ngàn trượng, trầm trọng, tang thương, cổ lão, uy

thể nặng nề đủ áp thành bột phấn.

Trừ điều đó ra, bên ngoài núi tầng tầng còn quanh quẩn khí thể hắc ám tính ăn mòn cực kỳ mãnh liệt.

Nhìn rõ tình hình trên đỉnh đầu rồi Phong Liệt, Lan Tiểu Y đều giật nảy mình.

Đặc biệt là Phong Liệt cực kỳ kinh ngạc phát hiện tinh khí ăn mòn chí cường chí thuần này so với hắn ở dạ mạc đại hiệp cốc tự nguyên trời có được một lũ tinh khí ăn mòn hóa đan cảnh càng tinh thuần vô số lần, thật là khiến người giận dữ.

Phong Liệt nghĩ nếu chỉ hơi đụng vào một chút thì hắn chết chắc.

Chỉ phát ra khí thể thôi đã khiến cây cỏ trong phạm vi mấy ngàn trượng dần héo tàn, như là mùa hè dào dạt sức sống bỗng bước vào vạn vật suy vong ngày đông giá rét vậy.

- Trời ạ! Này... Đây là cái thứ gì vậy?

Lan Tiểu Y tròn to mắt nhìn trên trời tầng tầng thanh đồng sơn phong, mặt tràn đầy kinh ngạc.

Nàng không thể tin vô số thanh đồng sơn phong là một cổ thần binh cực kỳ to lớn, nhưng nó phát ra sát khí ngập trời thì không thể nghi ngờ đã chứng thất điều này.

Mặc dù Phong Liệt cũng giật mình viễn cổ thần binh mạnh mẽ nhưng không quá kinh ngạc.

Bởi vì trong tay hắn có tỏa long đài, trấn long thiên bùa nếu phát huy đến mức tận cùng cũng đủ tạo thành thần uy kinh thiên động địa như vậy.

Nhưng bây giờ tu vi của hắn còn kém xa, không đủ để phát huy uy lực mạnh nhất của chúng nó mà thôi.

341. Chương 385: Thiên Ngục Luyện Thần Phong.

Kinh ngạc một lát sau Phong Liệt vội giục Lan Tiểu Y:

- Đừng nhìn nữa! Chúng ta mau rời khỏi đây! Kể đến không phải hai ta có thể đối phó được!

- A?Ồ!

Bị Phong Liệt nhắc nhở, Phong Liệt giật mình tỉnh lại, vội dốc hết tốc độ trốn khỏi đây.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thanh âm sang sảng từ trên cao vang lên.

- Phong Liệt! Ta lại cho ngươi một cơ hội cuối cùng, hoặc là vô điều kiện đầu vào ta! Hoặc ngươi cùng mỹ nhân này làm đồng mệnh uyên ương đi!

- A? Sở Huyền?

Nghe đến giọng nói thì lòng Phong Liệt run lên, hắn vội tập trung nhìn lại.

Phút chốc chỉ thấy trên tầng tầng ngọn núi một bóng dáng tuấn dật thẳng tắp đứng, từ trên cao nhìn xuống hắn, không phải Sở Huyền thì là ai?

”Điều này sao có thể? Sở Huyền mới là chân khí cảnh lục tầng mà thôi! Sao y có thể khống chế viễn cổ thần binh cường đại vậy được? Điều này cần có bao nhiêu nguyên lực khổng lồ chứ!”

Phong Liệt con người co rút, lòng dậy sóng, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Nếu uy lực kinh thể thần binh ở trên đỉnh đầu này do một cao thủ long biến cảnh khống chế thì Phong Liệt cũng không quá kinh ngạc, nhưng hiện giờ nó bị Sở Huyền, một long võ giả chân khí cảnh lục tầng khống chế, điều này khiến hắn khó có thể tin.

Nhưng giật mình thì giật mình, Phong Liệt biết biết trước mắt không phải lúc cẩn thận nghiên cứu. Hắn hiểu rằng hiện tại đối kháng Sở Huyền, đặc biệt là có Lan Tiểu Y bên cạnh thì rất khó. Nếu lỡ trên đỉnh đầu quần sơn áp xuống thì hai người khỏi chạy.

Phong Liệt thúc giục Lan Tiểu Y:

- Lan Tiểu Y! Mau đưa mặt nạ ‘Huyết ảnh’ cho ta! Ta cần mang người rời khỏi đây!

- A! Đưa nè!

Lan Tiểu Y giật mình, dưới tình huống bên trên hết sức nguy hiểm, nàng chẳng chút do dự lấy ra mặt nạ ‘Huyết ảnh’ giao cho Phong Liệt. Nàng hiểu bây giờ không phải lúc đùa giỡn, giữa hai người có uyên ương đồng tâm chú liên kết, có thể nói là cùng sinh cùng tử.

Nhưng lúc này Lan Tiểu Y đột nhiên nghĩ, nếu Phong Liệt có bảo bối có thể miễn dịch chú thuật của mình thì tại sao không thể giải trừ uyên ương đồng tâm chú?

Trong lòng nghĩ vậy nàng lập tức cẩn thận cảm nhận, phát hiện liên hệ hư vô giữa nàng và Phong Liệt vẫn tồn tại.

Điều này khiến nàng vô cùng thất vọng, âm thầm suy nghĩ đợi ổn định phải tìm hiểu rõ ràng, dù sao nếu Phong Liệt có thể trực tiếp giải trừ uyên ương đồng tâm chú thì nàng rất nhanh tự do, cũng có thể báo thù cái tên trước mắt!

Phong Liệt thì không nghĩ nhiều như vậy, hắn nhận lấy mặt nạ ‘Huyết ảnh’, tâm ý động thu nó vào trong người.

Ngay sau đó, huyết ảnh mặt nạ xuất hiện ở trên mặt Phong Liệt.

Cùng lúc đó, trong cơ thể hần bỗng nhiên dâng lên một màn sáng đỏ mông lung, theo đó là năng lượng khổng lồ chảy xuôi ngoài người.

Phong Liệt biết rõ màn sáng đỏ đó là hần giết chết ba trăm tên người áo đen gom tích lũy huyết dịch năng lượng, một khi phát huy sẽ khiến tốc độ của hần đạt đến mức độ không thể tưởng tượng.

Lúc này bên trên thanh đồng sơn phong, Sở Huyền từ xa nhìn hai người Phong Liệt hoảng loạn, khuôn mặt điển trai lộ nụ cười khinh thường, dường như không hề lo lắng hai người kia có thể chạy khỏi lòng bàn tay mình.

Thanh đồng sơn phong dưới chân y là do y tế luyện vô số vạn năm, không biết luân hồi bao nhiêu thế mới ra bản mệnh thần binh... Thiên trọng luyện thần phong, chính là một thánh cấp thần binh uy lực kinh thiên.

Nhưng bây giờ y chỉ có thể phát huy ra uy lực chưa đến một phần vạn mà thôi.

Bây giờ thiên trọng luyện thần phong có thể phát huy ra uy thế mạnh mẽ như vậy không phải vì thực lực bản thân y mà nhờ vào mấy đời rót nguyên lực khổng lồ vào trong thiên trọng luyện thần phong, mới thúc đẩy nó đến trình độ này.

Nhưng nguyên lực y để lại trong nó có hạn, dùng một lần là ít một lần.

Nhưng dù như vậy thì không phải người bình thường có khả năng đối kháng, đủ khiến Sở Huyền đứng ở thế bất bại.

Sở Huyền không hề ngại phiền hồi lại lần nữa, cười tủm tỉm:

- Phong Liệt, ngươi suy nghĩ sao rồi ?

Phong Liệt cười lạnh nói:

- Hừ! Không cần nghĩ! Để lão tử làm chó săn cho ngươi? Ngươi không xứng!

Bây giờ hần đã chuẩn bị sẵn sàng uy năng của mặt nạ, tùy thời có thể độn xa khỏi đây nên cũng chẳng sợ gì.

Sở Huyền vẻ mặt thản nhiên nói:

- Nếu đã vậy thì ngươi đi chết đi! Yên tâm, linh hồn của ngươi sẽ bị phong ấn trong thiên trọng luyện thần phong của bổn hoàng, không bao giờ rơi vào luân hồi nữa!

Nếu đã tuyên án tử hình Phong Liệt rồi thì y khinh thường che giấu. Trong mắt y Phong Liệt chết chắc bởi thiên trọng luyện thần phong của y rồi.

Dứt lời, khuôn mặt điển trai của Sở Huyền dần lộ vẻ tàn khốc. Y tâm ý động, dưới chân ngàn tòa thanh đồng sơn phong đè ép.

Ầm!

Một tiếng trời đất rung động.

Trong ánh mắt hoảng sợ của Phong Liệt và Lan Tiểu Y, trên đầu một đỉnh núi to nhanh chóng rơi xuống, che lấp đầy trời sao, rậm rạp ập đến như là trời sập vậy.

Vốn là rừng cây um tùm, vô số tảng đá núi đều nhanh chóng mục rữa bốc khói xanh.

Uy thế như vậy bao phủ mấy ngàn trượng, hơn nữa dưới tốc độ kinh người như vậy, e rằng dù là cao thủ thần thông cảnh cũng lập tức nuốt hận, không có một chút cơ may!

Trong phút nguy hiểm này, Lan Tiểu Y nảy ra cảm giác vô lực. Nàng nghĩ dựa vào thực lực của mình chết là chắc rồi.

May là bên cạnh còn có Phong Liệt khiến nàng có một tia hy vọng, tuy rằng nàng không nguyện ý thừa nhận, nhưng lại không thể không chấp nhận bên người thiếu niên đúng là thần kỳ đến nàng không thể tưởng tượng, hiện giờ chỉ có thể ký thác hy vọng vào người Phong Liệt.

Giờ phút này, Phong Liệt không dám chậm trễ, hần nhảy đến trước mặt Lan Tiểu Y túm lấy tay nàng, lập tức kích phát mặt nạ 'Huyết ảnh'.

Đột nhiên bị Phong Liệt nắm tay, Lan Tiểu Y run lên. Nàng bản năng muốn phản kháng, nhưng chợt khựng lại, trong lòng có chút do dự.

Khi nàng do dự một chốc thì thân thể mềm mại đã theo Phong Liệt bay đến chân trời.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, chỗ hai người đứng bốc lên mưa máu, sau đó hai bóng người ở trước khi núi to rơi xuống một giây thì biến mất, sít sao trốn qua một kiếm.

Ầm!

Tiếng chấn trời đất lắc lư quay cuồng xộc thẳng chín tầng trời.

Thiên trọng luyện thần phong của Sở Huyền nặng nề rơi xuống, đè mặt đất phạm vi mấy ngàn trượng thấp hơn mười trượng, xung quanh vô tận rừng cây đều bị chấn thành bột phấn, uy thế kinh thiên động địa.

Mãi đến thật lâu sau trong thiên địa mới dần bình tĩnh lại.

- Ài, thật nhớ loại cảm giác rung chuyển trời đất như thế này. Đáng tiếc, hiện giờ bốn hoàng thật sự quá yếu!

Sở Huyền khổng chế thiên trọng luyện thần phong lại bay lên trời, thấy phía dưới một mảnh hỗn độn thì phát ra tiếng thở dài, sau đó liếc phía xa, khoe môi treo nụ cười giấu cợt.

- Phong Liệt, bốn hoàng phải cho người biết ở trong mắt của ta thì người chỉ là một tên hề mà thôi, vĩnh viễn không thoát khỏi lòng bàn tay của bốn hoàng!

- Nhiếp hồn chi mâu... Thiên lý sư hồn!

Sở Huyền khẽ quát, đôi mắt sâu thẳm của y đột nhiên lóe vẻ quái lạ khiến người nhìn vào như bị hút hồn.

Vài giây sau, tia kỳ lạ trong mắt Sở Huyền biến mất. Y cười khẽ, khổng chế thiên trọng luyện thần phong lao nhanh tới một hướng.

....

342. Chương 386: Đừng Chết Quá Sớm (1)

343. Chương 387: Đừng Chết Quá Sớm (2)

Lan Tiểu Y nhú mày, vừa sốt ruột vừa tức giận, ngực phập phồng. Nàng hận không thể lập tức đè Phong Liệt ra đất quát cho một trận.

- Ta...ta mới không có! Phong Liệt chết tiệt! Người còn nói lung tung nữa thì coi chừng lão nương liều mạng với người!

Lúc này nàng chợt nghĩ một điều, liếc xéo Phong Liệt, nói:

- Phong Liệt, chẳng phải người có bảo bối miễn dịch chú thuật của lão nương ư? Tại sao người không tiêu trừ 'Uyên ương đồng tâm chú' luôn đi? Hừ hừ! Chắc không phải người có ý đồ gì với lão nương chứ?

- A...cái này ta nào có biết đâu!

Phong Liệt khựng lại, hẳn thật sự chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng nghe Lan Tiểu Y nhắc hẳn mới thấy quái, tòa long đài có thể tiêu trừ định hồn chú của Lan Tiểu Y nhưng tại sao vô hiệu với 'Uyên ương đồng tâm chú' gì đó? Đúng là lạ lùng.

Lan Tiểu Y mắt chớp lóe nhìn Phong Liệt, nàng thấy biểu tình của hắn không giống giả bộ.

Lát sau nàng khẽ thở dài nói:

- Thôi! Xem ra bỏ bối của ngươi không phải miễn dịch hết tam hệ chú thuật! Cũng đúng, ta chưa từng nghe nói có bả vật miễn dịch hồn chú bao giờ!

Nàng suy đoán không sai, chú thuật chia làm ba loại linh chú, hồn chú, huyết chú, phân biệt là lấy linh lực, linh hồn, thân thể làm môi giới để thi triển. Tỏa long đài của Phong Liệt chỉ có thể hóa giải linh chú mà thôi, còn về hồn chú cùng huyết chú thì bất lực.

Phong Liệt đột nhiên nhướng mày, ngẩng đầu nhìn phía xa, kinh ngạc lắm lắm:

- Ủa? Sở Huyền?

Lúc này hắn cảm giác rõ ràng sát khí xa mấy trăm dặm tỏa định mình, hắn không chút do dự nghĩ đến Sở Huyền.

Bởi vì hai lần trước Sở Huyền xuất hiện thì hắn cũng có cùng loại cảm giác.

Trầm ngâm một lúc, hắn xoay người nghiêm túc nói với Lan Tiểu Y:

- Sở Huyền đã tỏa định ta, chắc sẽ không từ bỏ ý đồ. Bây giờ năng lượng tích góp trong mắt nạ ‘Huyết ảnh’ đã tiêu hao hết sạch, lần sau không dễ dàng chạy thoát như vậy. Có hai lựa chọn, hoặc là ngươi tiến vào không gian của ta, hoặc là hai ta tách ra, tùy tiện chọn!

Lan Tiểu Y thấy Phong Liệt trịnh trọng nói thì cũng cảm giác được sự tình hơi nghiêm trọng, nàng do dự.

Phong Liệt thấy biểu tình do dự của Lan Tiểu Y thì thầm thở dài, hắn ngẫm nghĩ, ném một vật cho nàng.

Hắn thản nhiên nói:

- Mau rời khỏi đây đi!

- A?

Lan Tiểu Y bản năng chớp lấy vật kia, tạp trung nhìn thì là mặt nạ ‘Huyết ảnh’.

Nàng kinh ngạc nhìn Phong Liệt, hỏi:

- Cho ta?

- Coi như cho mượn đấy! Dù sao bây giờ ngươi tương đương nửa cái mạng lão tử, ta không mong ngươi chết quá sớm.

Phong Liệt lười biếng nói một câu rồi nhoáng người lên nhanh chóng uống nủi.

Lan Tiểu Y ngây ngốc chớp mắt, mãi đến Phong Liệt biến mất mới hậm hừ nói:

- Hừ hừ! Đừng tưởng rằng hai cái huyền bảo là có thể thu mua bốn tiểu thư, ngươi cũng đừng chết quá sớm!

.....

Sắc trời dần sáng, chân trời lộ ánh bình minh.

Trải qua một đêm chém giết cùng bốn ba, trên mặt Phong Liệt có chút mệt mỏi nhưng mắt càng sáng hơn, lấp lóe sự kiên cường.

Hắn rời khỏi Lan Tiểu Y đại khái đánh giá bên dưới, tiếp tục phóng hướng Thiên Long Thần Triều, trèo đèo lội suối xuyên rừng cây, tốc độ nhanh như gió.

Nhưng bây giờ hắn bình tĩnh lại thì sắc mặt hơi âm trầm.

Phía sau có Sở Huyền truy sát, hắn không mấy để tâm việc này, vì đánh không lại nhưng muốn trốn không khó.

Cùng lắm thì núp vào long ngục không gian làm rùa đen rút đầu, cũng không phải chuyện mất mặt gì. Dù Sở Huyền có mạnh mẽ cỡ nào cũng không khả năng lôi hắn ra khỏi long ngục không gian.

Nhưng hắn hơi nhức đầu về Lan Tiểu Y.

Lúc trước hắn cho Lan Tiểu Y hai lựa chọn thì rất do dự.

Nếu đổi lại trước kia hắn sẽ không chút chần chờ dụ Lan Tiểu Y vào long ngực không gian của mình, rồi sau đó giam nàng lại, vậy thì cũng yên lòng hơn.

Nhưng bây giờ hắn do dự.

Vì hắn cảm thấy nếu cứ tiếp tục cùng cô gái này dây dưa không rõ thì không chừng sẽ thật sự có chuyện, đây không phải điềm lành.

Bình tĩnh mà xem xét, Lan Tiểu Y dung mạo khuynh thành, phong thái hấp dẫn, cùng cô gái như vậy lên giường sẽ là chuyện rất sung sướng, nhưng loại đàn bà có tâm kế lại không hợp khẩu vị của hắn.

Cùng là tiểu thư thế gia lá ngọc cành vàng, Lan Tiểu Y và Diệp Thiên Tử có chút giống nhau, đều là điều ngoa, thâm tính, ích kỷ, không nói lý, hoàn toàn bằng vào yêu thích của mình mà làm, nhưng cũng có khác nhau.

Diệp Thiên Tử yêu ghét rõ ràng, không kiêng nể gì cả, tâm tình gần như đều viết trên mặt, khinh thường che giấu. Cô gái như vậy Phong Liệt dễ đối phó hơn, cũng đáng yêu chút.

Lan Tiểu Y cho Phong Liệt cảm giác hơi nguy hiểm, nếu dây vào sẽ rất nhức đầu.

Vậy nên khi hắn phát hiện tình hình không đúng liền dứt khoát tách ra xa, còn về ‘Uyên ương đồng tâm chú’ chết tiệt, có quỷ mới biết nó linh nghiệm như thế không. Đến lúc Lan Tiểu Y có thể giải trừ chú thuật này thì không cần trốn tránh nữa.

- Ài, vẫn là U Nguyệt mỹ nhân là đáng yêu nhất, lão tử thích thực nữ như vậy!

Phong Liệt lắc đầu than thở, tiếp tục tăng tốc phóng ra xa.

Lúc này cảm giác như có như không bị người tỏa định vẫn tồn tại, dù mơ hồ nhưng thường khiến hắn cảm nhận rõ ràng.

Thủ đoạn này của Sở Huyền đúng là khiến hắn hơi nhức đầu, nếu cứ bị tỏa địch như vậy thì đúng là rắc rối.

Đi nhanh nửa canh giờ sau Phong Liệt lại trèo lên đỉnh một ngọn núi, hắn vừa định xuống núi thì chợt khựng lại, nhứ mày nhìn không trung.

Phía xa chân trời có một điểm đen dần phóng to, rất nhanh hiện ra một bóng dáng tuấn dật chân đạp ngàn sơn đang nhanh chóng vọt hướng bên này, tốc độ nhanh hơn Phong Liệt rất nhiều lần.

Phong Liệt chửi thề:

- Bà nội nó! Đúng là âm hồn bất tán!

- A?

Sở Huyền đi bầu trời trên đầu Phong Liệt thì ngừng lại, khi chỉ thấy mình hắn vẽ giễu cợt thu lại, mày kiếm xoắn vào nhau.

Theo y tính toán thì chỉ cần ai đã thấy thực lực của y chắc chắn không sống nổi qua con trăng, nhưng giờ không thấy Lan Tiểu Y đâu cả.

Quan trọng nhất là hắn ‘Thiên lý sư hồn’ của y phải có hơi thở linh hồn đối phương mới được. Lúc trước Phong Liệt đại chiến ba trăm sát thủ y mới thu được một tia hơi thở linh hồn của hắn, nhưng Lan Tiểu Y thì y không có chuẩn bị.

Y lạnh lùng nhìn Phong Liệt, cao ngạo nói:

- Phong Liệt! Bốn hoàng đã sớm nói rồi, người căn bản không có khả năng trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ta! Nếu người đã khiêu chiến tính kiên nhẫn của bốn hoàng vậy ta ban cho người tội chết!

Cho đến nay Sở Huyền luôn say mê cảm giác cao cao tại thượng, nắm giữ sống chết của người khác, đặc biệt kẻ bị tuyên án tử hình là Phong Liệt, kể một năm nay luôn nhảy nhót làm y ăn cỗ hùn, cảm giác càng tuyệt vời hơn.

Dứt lời, y không do dự nữa, thiên trọng luyện thần phong phạm vi mười trượng dưới chân bỗng lớn đến ngay trượng mạnh đè xuống dưới.

Giờ phút này y không có ý định mời chào Phong Liệt nữa, chỉ muốn dứt khoát nhổ đi cái gai trong mắt.

*Ong- - *

Núi to hùng vĩ giáng xuống, cả bầu trời đều chấn động theo, giống như thiên uy vậy.

Phong Liệt giương mắt lạnh lùng nhìn núi to cách mình ngày càng gần, biểu tình không chút kinh sợ hay có ý định tránh né, vì hắn biết tuyệt đối trốn không thoát nên lưỡi nhúc nhích.

-

Trong lòng hắn có chút kinh sợ.

344. Chương 388: Phiêu Miểu Thiên Cung.

345. Chương 389: Hỏa Long Võ Giả (1)

Tầng tầng dãy núi một bóng người hóa thành vệt đen không ngừng xẹt qua, chẳng chút bắt mắt.

Liên tiếp ba ngày, Phong Liệt trừ ngẫu nhiên tiến vào long ngục không gian cùng Lý U Nguyệt ăn cơm ra thì đa số chạy vội.

Bây giờ hắn cách Ma Long giáo đã xa vạn dặm.

Khiến hắn dần yên lòng hắn khí thế tỏa định hắn đã không xuất hiện nữa, nếu không ngoài ý muốn thì hắn đã thoát khỏi Sở Huyền truy sát.

Hơn nữa làm Phong Liệt vui sướng là trải qua lặn lội đường xa tu luyện chi hậu, hắn đối với thức ‘Lược ảnh’ trong ‘Ma long ám ảnh độn’ đã bước chân vào ngưỡng cửa tầng hai, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Mặc dù hắn chưa đạt đến viên mãn nhị tầng tốc độ tăng chín mươi chín lần nhưng cũng đã gấp mười lần rồi.

Tức là nói khi hắn biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân thi triển thân pháp ‘Lược ảnh’ thì tốc độ đi nhanh đã không kém gì cao thủ sơ kỳ thần thông cảnh, thu hoạch như vậy đúng là lớn lao.

Nếu gặp lại dực long võ giả Phong Thanh Lam, Phong Liệt có tin tưởng cho gã mọc thêm mấy chân cũng không trốn thoát được.

Trên đường đi không gặp nguy hiểm gì lớn, ngẫu nhiên hắn đụng phải vài con long thú nhị, tam cấp bị tùy tay giải quyết, rất thông thuận.

Lại đi nhanh một lát sau, Phong Liệt dừng chân dưới một thác nước. Thác nước không đồ sộ nhưng nước rất trong, hồ có thể xem thấu đáy cát đá bên dưới, xung quanh cây rậm rạp che mát, hoa dại khắp nơi, đúng là cảnh đẹp tuyệt vời hiếm có trên thế giới.

Phong Liệt ở bên hồ rửa mặt, giương mắt nhìn bầu trời nắng chiếu sáng, bỗng cảm thấy bụng rỗng.

Khoảng thời gian này hắn ăn đồ Lý U Nguyệt nấu đã ghiền rồi, trước kia bảy, tám ngày không ăn cơm đều bình thường, nhưng gần đây cơ hồ mỗi ngày phải vào long ngục không gian ăn chực.

Lúc này hắn vừa định dộn vào long ngục không gian nhưng ngẫm nghĩ rồi đổi ý, cả ngày khiến nương tử bớt thời gian làm cơm cho mình ăn thì hắn cũng đau lòng lắm.

Ngay sau đó, hắn tâm ý động, một thiếu nữ tuyệt sắc thân hình yếu diệu xuất hiện ngay trước mắt, khiến phong cảnh khoáng trời này càng đẹp đẽ hơn. Thiếu nữ này chính là Lý U Nguyệt.

- Ủa? Phu quân, chúng ta đến đâu vậy?

Lý U Nguyệt giơ tay che ánh nắng hơi chói, nhún mũi, hơi kinh ngạc.

Nàng mặc váy dài lá sen, lộ đường cong mỹ miều, có lẽ là bởi vì vừa mới luyện công xong, khuôn mặt tuyệt trần còn đọng chút mồ hôi.

Phong Liệt cười nói:

- Ta cũng không biết ở đâu nhưng xa vô cùng, long ngực không có ánh sáng nên dẫn nàng đi ra phơi nắng.

Nói rồi hấn dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt giai nhân. Lý U Nguyệt mặt ửng hồng, tự nhiên nhận.

- Ừm, đã lâu không phơi nắng rồi. Oa, chỗ này đẹp quá!

Lý U Nguyệt thích ứng ánh nắng bên ngoài thấy mỹ cảnh bên hồ thì kêu lên, rồi vội vàng chạy đến hoa đại bên hồ ngửi ngửi, sờ sờ, mắt đẹp sáng long lanh.

Phong Liệt cười khẽ lắc đầu, đàn bà không có lực miễn dịch với sự vật xinh đẹp, xem ra Lý U Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Hắn ngẫm nghĩ, cũng thả Kim Câu, Tiểu Dạ ra.

- Gru!!!

- Grao gru!!!

Một tiếng ác điệu rít sắc nhọn cùng tiếng thú rống cao vút cùng vang lên, khiến bờ hồ yên tĩnh náo nhiệt lên.

Kim Câu vừa xuất hiện liền bay vọt lên trời, ở trên không trung vui vẻ xoay quanh. Long chim màu ám kim và mỏ dài như trắng tuyết dưới ánh nắng lấp lánh sáng rực khiến người không dám nhìn gần.

Đặc biệt là hình thể hung hãn giương cánh gần bốn trượng, nó vừa xuất hiện liền khiến một số con chim xung quanh gào thét bỏ chạy, sợ bị con này ăn mất.

Tiểu Dạ đã cao hai thước, dài năm thước cũng sải chân nhảy vào rừng cây bên cạnh, lặn lội đám dã thú.

Phong Liệt nhìn U Nguyệt mỹ nhân và hai con đều tung tăng hớn hở thì bất đắc dĩ cười khổ, xem ra ở long ngực không gian buồn bức chán lắm rồi. Thôi, vừa lúc một mình chạy đi cũng biết, đừng trở lại long ngực vậy.

Thường ngày hắn không để Kim Câu, Tiểu Dạ đi ra là vì xung quanh hắn không an toàn, sợ lúc có nguy hiểm không thể chú ý chúng nó. Nhưng nếu bây giờ không có việc gì quan trọng thì để chúng ở bên ngoài rèn luyện cũng tốt, dù sao long ngực không gian không phải một thế giới hoàn chỉnh, ở lâu không tốt lắm.

Lý U Nguyệt thì càng không cần lo lắng, nếu đã ra Ma Long giáo, người Triệu gia còn dám ở trước mặt hắn cướp đi lão bà thì Phong Liệt chẳng những không nể mặt mà còn giết vài tên trút giận.

Dựa vào thực lực hiện tại của hắn, lại có tòa long đài, trấn long thiên bìa không cần e ngại gì hết, dù là cao thủ thần thông cảnh ở trong tay hắn cũng chưa chắc chiếm lợi.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên thấy trong hồ lóe ánh bạc, sắc mặt vui vẻ.

- Hắc hắc, hôm nay giữa trưa ăn cá nướng thôi!

.....

Àm!

Theo tiếng nổ vang, nước trong hồ văng lên mấy trượng, bọt nước đầy trời.

Phong Liệt thu lại phong ma thần thương, lu nước dính trên mặt, yên lặng nhìn mặt nước dần quay về bình tĩnh.

Chốc lát sau, từng con cá to chừng một thước nổi trên mặt nước, bụng ngửa ra, hiển nhiên bị một kích của Phong Liệt chấn hôn mê bất tỉnh.

Phong Liệt đắc ý cười, liền không khách sáo nhặt mấy con có to mọng nhất quăng lên bờ, moi ruột ra, đựng đồng lửa, đem trường kiếm đâm xuyên cá để nướng.

Hàng loạt động tác này Phong Liệt làm quen tay, chẳng mấy chốc sau xung quanh tràn ngập mùi thịt.

Lý U Nguyệt chơi đùa một lát rồi vui vẻ chạy tới hỗ trợ, thường giúp đỡ bỏ thêm củi lửa, đôi mắt lấp lánh đảo qua Phong Liệt và con cá nướng, mặt đầy hạnh phúc.

Lý U Nguyệt lại bỏ vào một khúc gỗ, u oán nói:

- Phu quân, người ta chưa từng nghe người nói đến gia đình nhà.

Trên mặt nàng có vẻ mng chừ.

Phong Liệt ngẩn ra rồi cười giễu nói:

- Ta theo tam thúc lớn lên, ấn tượng với phụ mẫu rất mơ hồ, ngay cả bọn họ sống hoặc chết cũng không biết.

- Trừ thúc thúc, đường muội và ba cô cô thương to, những người trong gia tộc không thích ta. Ta là bị gia tộc đuổi ra, nếu không có gì bất ngờ thì đời này cũng không có khả năng lại trở về, cũng có gì để nói, ha ha.

Lý U Nguyệt dựa vào đầu vào vai Phong Liệt, khẽ thở dài nói:

- Ài, phu quân, thì ra người cũng thật đáng thương!

- A, đây là lần đầu tiên có người nói ta đáng thương.

- Trước kia trong gia tộc không biết gây bao nhiêu rắc rối cho tam thúc, nếu không phải tam thúc là gia chủ thì chỉ sợ ta sớm bị đuổi ra gia môn, cũng không cần đợi đến thức tỉnh ma long huyết mạch.

Phong Liệt hời hợt cười nói:

- Tiến vào Ma Long giáo rồi bản lĩnh gây họa càng tăng cấp, nếu không phải viện chủ đại nhân dễ nói chuyện, bình thường thay ta giải quyết thì chỉ sợ ta cũng sớm bị giáo quy xử trí. Cho nên người bình thường nhắc đến ta chắc đều nói ta đáng hận, chưa từng thấy nói ta đáng thương.

Lý U Nguyệt yên lặng nhìn Phong Liệt, trên mặt không có nụ cười mà hơi đau lòng.

Đối với tình huống của Phong Liệt ở Phong gia Kim Long Thiên Triều nàng không rõ ràng lắm nhưng chuyện trong Ma Long giáo thì nàng biết rõ.

Nàng biết Phong Liệt từ một vô danh tiểu tốt từng bước một đi đến hôm nay là không dễ dàng.

Thấy Lý U Nguyệt thần thờ thật lâu, Phong Liệt kinh ngạc hỏi:

- A? U Nguyệt làm sao vậy? Nhớ phụ mẫu à?

346. Chương 390: Hỏa Long Võ Giả (2)

347. Chương 391: Thiên Triều Thần Trảo.

- Grao!!!

Thoáng chốc chín ma long ảo ảnh dâng lên, uốn lượn quanh cây thương, nhanh chóng hút nguyên khí thiên địa xung quanh tăng cường bản thân, khí thế cuồng bạo mà nội uẩn không ngừng tăng cao.

- Hừ! Thì ra chỉ là chân khí cảnh cửu tầng mà thôi! Lão tử còn tưởng là tiền bối cao nhân gì chứ! Ha ha ha!

- Ha ha ha!

- Đừng nói nhảm nữa! Mau ra tay, chia hai người bắt tiểu súc sinh đó!

- Ta đi chào hỏi tiểu mỹ nhân cho, hắc hắc!

- ...

Giờ phút này, khi mọi người thấy chín ma long ảo ảnh ba trượng của Phong Liệt, rõ ràng là tu vi chân khí cảnh cửu tầng, bảy hỏa long võ giả yên lòng, ồn ào cười to.

Cùng là chân khí cảnh, đối phương chỉ có hai người mà bên mình lại là bảy người, so sánh đáp án đã có rồi. Bảy người không sợ hãi gì hết.

Bảy tên hỏa long võ giả gần như cùng lúc phóng ra khí thể, sau lưng từng ảo ảnh chân long đỏ uốn lượn gầm rống.

Trong người hỏa long võ giả đều ẩn chứa hỏa thuộc tính, cho nên rất nhanh, từng khí thể nóng cháy tràn ngập khiến nhiệt độ trong thiên địa tăng cao.

Trương quân sự ra lệnh, có hai người định vòng qua Phong Liệt đi bắt Tiểu Dạ ở phía sau nhai thịt cá, cũng có một tên háo sắc mon men hướng Lý U Nguyệt, mắt lóe âm tà.

- Hanh! Không biết sống chết!

Phong Liệt hừ lạnh, khi bảy người phân công xong hần mạnh vùng thương to tới trước.

- Quần long truy nhật! Đi!

- Grao!!!

Một tiếng rống ngâm cao vút vang lên, chín cuồng bạo long ảnh chớp mắt vọt tới.

Trừ cái tên đi tới Lý U Nguyệt ra, mỗi người ít nhất được một long ảnh chăm sóc, còn tên kia thì Phong Liệt cố ý cho nàng luyện tập.

- A? Nguy rồi !

Trương quân sự định ra tay thì con người co rút, mơ hồ cảm thấy nguy hiểm. hai long ảnh ập đến ẩn chứa sóng năng lượng cực kỳ cuồng bạo, e rằng không kém gì một kích của cao thủ sơ cấp cường khí cảnh.

- Hắc! Viêm ma thôn thiên!

Gã không dám giấu nghề, hét lớn, trường đao trong tay đột nhiên nổi lên miệng thú do lửa hình thành tấp hướng long ảnh.

Đây là một thức uy lực bất phàm địa cấp chiến kỹ, cũng là địa cấp chiến kỹ duy nhất Trương quân sự luyện đến tiểu thành. Dựa vào chiêu này gã ở trong đám quân sự chân khí cảnh Xích gia đứng vững mười hàng đầu, hiếm khi gặp địch thủ.

Nhưng tiếp theo Trương quân sự giật nảy mình.

Khi hai long ảnh sắp va chạm với viêm ma thú miệng của gã thì bỗng vang hai tiếng *bùm bùm*, long ảnh tự nổ, cường khí loạn lưu ẩn chứa cuồng bạo ăn mòn tính khí tức thoáng chốc cuốn gã vào trong, sau đó gã mất đi tri giác.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Gần như cùng lúc, chín long ảnh tạc nổ, từng cương kinh cuồng bạo đập vào sáu người.

Hiện tại sáu cao thủ hậu kỳ chân khí cảnh chỉ thấy như bị từng ngọn núi to va chạm, bắn ngược ra xa hơn mười trượng mới tựa túi rách vô lực rơi xuống đất. Tên nào cũng lập tức tắt thở, chết ngay tại chỗ.

- Ui..cái...cái này sao có thể?

Tên còn sống sót đứng cách Lý U Nguyệt không xa nhìn sáu người Trương quân sự chết không kịp ngáp thì vẻ mặt kinh sợ tuyệt vọng.

Cùng là cao thủ hạ kỳ chân khí cảnh, mới đối mặt mà một người làm thịt sáu người, kết quả này khiến người thật khó chấp nhận.

Lúc này Lý U Nguyệt hơi bất đắc dĩ thở dài, nàng vốn định tìm người luyện ty nhưng không ngờ chưa đợi nàng làm gì thì cái tên còn sống bị thủ đoạn lôi đình của phu quân hù ngu ra.

Nhưng tiếp theo, không đợi Lý U Nguyệt ra tay, cái tên vốn bị hù ngu ra trong mắt chợt lóe gian xảo, người lóe lên cực kỳ nhanh nhào hướng Lý U Nguyệt.

Bây giờ trên mặt gã không còn chút gì chán kinh và sợ hãi, có chỉ là tàn nhẫn, gian xảo.

Gã biết mình tuyệt đối không phải là địch thủ của Phong Liệt, cho nên tìm chỗ đột phá ở trên người Lý U Nguyệt chỉ mới là chân khí cảnh ngũ tầng. Đây đúng là một chiến lược rất tốt, nhưng thất bại.

Lý U Nguyệt không có nhiều kinh nghiệm đánh nhau, thấy tình hình như vậy thì khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng quá, nằng nhăm tịt mắt, bản năng liên tục vung hai tay. Phút chốc mấy trăm tơ đen đan vào thành một cái lưới lớn ụp xuống đằng trước.

Xèo xèo!

Một chuỗi tiếng giòn vang, lưới to đen dễ dàng xuyên qua cái tên hỏa long vô giả, ở phía xa tan biến.

Tiếp theo, xảy ra hình ảnh khiến người rung động.

Chỉ thấy tên hỏa long vô giả khựng lại, thân thể bỗng ngã xuống đất, toàn thân thành thịt vụn, ngay cả trường đao, chiến giáp cũng vỡ vụn, đầy đất máu loãng.

Phong Liệt cơ mặt co giật, không bao giờ ngờ một kích của Lý U Nguyệt có uy lực như vậy.

Nhưng nghĩ kỹ thì hắn cũng thoải mái, Lý U Nguyệt đã hoàn toàn tiêu hóa cảm ngộ võ đạo của Ma Băng lão tổ, đem địa cấp chiến kỹ ‘Thiên Triền Thần Trảo’ luyện đến đỉnh cảnh tiểu thành, hờ chút là phát hiện ra sức chiến đấu gấp trăm lần, đã có thể so với uy lực một kích của cao thủ trung kỳ cường khí cảnh.

Đặc biệt khiến người ghen tỵ là ‘Thiên Triền Thần Trảo’ không giống với địa cấp chiến kỹ khác, tiêu hao nguyên lực rất ít.

Cao thủ chân khí cảnh bình thường dốc sức phát huy địa cấp chiến kỹ e rằng chỉ ba lần là cạn sạch nguyên lực, nhưng Lý U Nguyệt thi triển ‘Thiên Triền Thần Trảo’ không cần lo lắng điều này. Nguyên lực hóa tơ, liên tiếp thi triển hơn trăm lần cũng không có vấn đề gì.

Ngay sau đó, Phong Liệt chợt lóe người tới trước, cản trước mặt Lý U Nguyệt mất hồn mất vía, nếu để giai nhân thấy kiệt tác của mình thì bữa cá nướng hắn làm xem như công cốc.

- Phu quân, cái tên kia ra sao rồi ? Người chặn tầm mắt của người ta làm chi?

Lý U Nguyệt mở mắt ra thấy Phong Liệt đứng trước mặt thì ngẩn ra.

Phong Liệt vung chưởng ra sau, đồng thịt vụn bị nhấn xuống đất, vùi lấp.

- Đừng nhìn, mấy tên kia chết rồi, chúng ta rời khỏi đây trước đi.

- A, ồ? Chết...chết rồi ?

Lý U Nguyệt hé môi, mặt lóe qua kinh ngạc nhưng không nói thêm điều gì.

Phong Liệt ôm Lý U Nguyệt nhanh chóng rời khỏi đây, Tiểu Dạ vội theo sau.

Cách ba trượng thì Phong Liệt lại chạy về nhọt chiến lợi phẩm trên thân thể mấy người, mặc dù bây giờ gia tài của hắn không lọt mắt mớ của nho nhỏ này nhưng con muỗi dù nhỏ cũng có thịt. Hắn là sống khổ sở lên tới bây giờ, nhớ năm trước hắn mới nhập giáo trên người không có cả nửa khối long tinh, những cao thủ chân khí cảnh gia tài cũng là một món tài sản không nhỏ.

Lát sau bờ hồ hoàn toàn yên tĩnh lại, mặt đất nằm sáu cái xác dần biến lạnh ngắt.

Đây chính là thế giới long vô giả, có lẽ một giây trước còn diễm võ dương oai, không ai bì nổi, ngay sau đó rất có thể thành cái xác lạnh băng. Không ai đáng giá đồng tình, cũng không có ai có tư cách đồng tình người khác.

Đi ra một khoảng cách rồi, Phong Liệt và Lý U Nguyệt ngừng ở một khu đất trống trong rừng.

Phong Liệt kêu gọi Tiểu Dạ tới, nhìn kỹ con này.

- Tiểu Dạ, rốt cuộc ngươi cướp cái gì vậy?

Hắn rất lo lắng nó ăn bậy được, lỡ có phản ứng gì không tốt thì rắc rối.

- Ô ô

~ Tiểu Dạ kêu hai tiếng, mắt to xanh biếc chớp chớp như là biết nói.

Ngay sau đó, nó đột nhiên há mồm phun ra một gốc cây to cỡ bàn tay, tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, mùi hương kỳ lạ tràn ngập khiến người người tinh thần sáng khoái, huyết mạch dâng trào.

348. Chương 392: Hóa Kim Thảo.

349. Chương 393: Hóa Kim Thảo.(2)

350. Chương 394: Diệt Thế Thần Trảo (1)

Kim Long giáo và Ma Long giáo thuộc về hai giáo phái có thực lực mạnh nhất trong mười giáo phái, cũng là oan gia sinh tử từ xưa đến nay.

Thù hận của hai giáo phái bắt nguồn từ đâu đã không thể khảo chứng, nhưng thù hận kéo dài vài chục vạn năm là sự thực không thể chối cãi.

Thậm chí trong Ma Long giáo có nhiệm vụ chém giết đệ tử Kim Long giáo đổi thưởng. Một cái đầu đệ tử Kim Long giáo nguyên khí cảnh có thể đổi lấy ba trăm long tinh, đệ tử chân khí cảnh đổi ba ngàn long tinh, đầu cao thủ cương khí cảnh thì lấy ba vạn long tinh. Chắc trong Kim Long giáo cũng có nhiệm vụ tương tự.

Thù hận ngập trời như vậy sớm không thể điều hòa, vậy nên đệ tử hi giáo phái trên cơ bản vừa gặp mặt liền chia sinh tử, ngay cả trong lãnh địa Thiên Long Thần Triều hai đại giáo phái cũng quanh năm chiến sự không ngừng, mỗi ngày có ngàn vạn mạng người ngã xuống.

Nếu không thì Kim Long Thiên Triều sẽ không có thiết luật 'ma long xuất hiện, thiên hạ cùng tru diệt'. Trong Ma Long giáo nghe nói thân phận thật sự của Tiểu Yên, Tiểu Lục cũng có nhiều tiếng căm giận, đây đều là thù hận mấy chục vạn năm chồng chất thành.

Nhìn tình hình bên dưới, Phong Liệt lập tức ra kết luận, địa chiến giữa hai bên là không thể tránh khỏi.

Lý U Nguyệt nhìn Phong Liệt biểu tình hơi phức tạp, thử hỏi:

- Phu quân muốn xuống xem không?

Phong Liệt trầm mặc một lúc, nói:

- Trước không cần, nhìn tình hình rồi tính.

Hắn không muốn thấy Sở Điệp bị tổn thương gì, nhưng cũng không muốn có tiếp xúc gì nhiều với nàng, thậm chí cố ý không nghĩ gì cả.

...

...

- Hừ! Biết điều thì sao ra viên huyết quả tử lan sinh đi! Nếu không thì hôm nay bốn công tử sẽ khiến các ngươi chôn xương hoang sơn!

Một thiếu niên mặc trang phục vang, vẻ mặt huênh hoang ngang ngược âm điệu quái dị quát.

thiếu niên đứng dừng trước đám người Kim Long giáo, dường như có thân phận nhưng không là cao nhất trong đám. Gã vừa kêu gào thỉnh thoảng liếc một thiếu niên lạnh lùng ẩn trong đám người phía sau, dường như đang chờ đợi điều gì.

- Hắc hắc! Mỹ nhân đơn thuần đáng yêu đó và giả đàn ông kia nữa có thể giữ lại, để các huynh đệ vui một trận!

- Ha ha ha! Đúng đúng! Bồn công tử thích nhất chơi giả đàn ông, sẽ khiến nàng sướng ngắt trời! Ha ha ha!

- ...

Một đám thiếu niên Kim Long giáo hưng phấn kêu gà, miệng phun lời dâm uế rất khó nghe.

Đối diện sự khiêu khích của chúng đệ tử Kim Long giáo, đám đệ tử Ma Long giáo Tề Xương Vũ đều vẻ mặt tức giận, nắm chặt binh khí trong tay, hận không thể lập tức xông lên liều mạng, ngay cả Long Vũ vốn nhô nhả cũng giận đến mức hai mắt gần như phun lửa.

- Đại sư huynh, chúng ta cùng liều mạng với bọn chúng!

Tề Xương Vũ nói với Long Khuynh Vân, vẻ mặt tràn đầy âm độc.

Trong mắt hắn, tu vi hai bên địch ta đều không chênh lệch lắm, mặc dù nhân số của đối phương nhiều hơn một chút, nhưng có Long Khuynh Vân ở đây, cho dù giết sạch bọn chúng cũng không phải chuyện khó gì.

- Đừng chủ quan, đối phương cũng có cao thủ, một khi động thủ, ta sợ không thể lo được cho các người.

Đôi mắt đẹp của Long Khuynh Vân hơi lóe lên, thấp giọng nói.

Nàng lúc này mặc một thân trang phục, gương mặt không trang điểm, nhưng lại khó che lấp được dung mạo tuyệt sắc khuynh thành của nàng, đôi mắt đẹp nhàn nhạt nhìn trận hình đối phương, cùng với một gã thiếu niên khí chất cô ngạo, phong độ bất quần đối mắt nhìn nhau, trong lòng âm thầm cân nhắc thực lực hai bên.

- A?

Tề Xương Vũ vẻ mặt hơi sững sờ, lập tức cẩn thận tìm kiếm trong đám người Kim Long giáo một lần nữa, đột nhiên đồng tử hắn thoáng co rút lại, vẻ mặt hoài nghi nói:

- Đại sư huynh, người nói là tên có ấn ký ngũ trảo kia? Đường như trong bức vẽ 50 thiếu niên cao thủ hàng đầu của Kim Long giáo có hình của người này a.

- Không sai, hắn gọi là Kim Sở Hiên, đại thế tử của Lục Vương phủ thuộc Kim Long thiên triều, thân có Kim Long đại thần thông 'Diệt Thế thần trảo', ta cũng không chắc có thể chống lại hắn, tin rằng hắn cũng vậy.

Long Khuynh Vân lạnh nhạt nói.

Kim Long giáo chính là đại địch sinh tử của Ma Long giáo, đối với tình báo của đối phương đều đặc biệt sưu tầm cẩn thận, Ma Long giáo cho phép các đệ tử hạch tâm quyền hạn nhất định xem một vài tình báo trong giáo, mà tên thiếu niên trước mặt chính là tuyệt thế thiên tài có Kim Long huyết mạch.

Kim Sở Hiên, 21 tuổi, Chân Khí cảnh cửu trọng thiên. Cũng tương tự Long Khuynh Vân, vừa mới thức tỉnh Kim Long huyết mạch thì cũng đồng thời thức tỉnh Kim Long đại thần thông Diệt Thế thần trảo.

Diệt Thế thần trảo này còn được gọi là Kim Long đệ ngũ trảo, bá đạo mãnh liệt, không gì không thể phá, không gì không xuyên thủng được, có thể nói là đại thần thông công kích hàng đầu.

Đối mặt với cường địch như vậy, Long Khuynh Vân cũng không dám chủ quan chút nào, nhất là, hiện nay nàng chỉ mới Chân Khí cảnh nhị trọng thiên, còn đối phương lại là Chân Khí cảnh cửu trọng thiên, nếu trong tình huống đều sử dụng đại thần thông thì thắng bại thật khó mà nói trước.

Hai bên mắng nhau một hồi, đột nhiên đám người Kim Long giáo tách ra, Kim Sở Hiên vốn vẫn lẳng lẳng đứng yên liền chậm rãi bước ra, hắn đứng trước mọi người, lạnh nhạt nhìn thẳng Long Khuynh Vân, không thèm liếc nhìn những người của Ma Long giáo một cái.

Thân hình của hắn tầm trung đẳng, tướng mạo cũng không coi là anh tuấn, nhiều lắm là thanh tú, nhưng khí chất lại có chút không tầm thường, đôi mày kiếm ẩn hiện một tia uy nghiêm, đứng giữa hai ba mươi tên thiếu niên giống như hạc giữa bầy gà.

Theo sự xuất hiện của hắn, tiếng mắng chửi xung quanh lập tức biến mất, mỗi một tên thiếu niên Kim Long giáo đều nhìn hắn với ánh mắt sùng kính.

- Nếu như ta nhìn không nhầm, người chính là Long Khuynh Vân của Kiên Võ Viện trong Ma Long giáo?

Kim Sở Hiên nói.

- Không sai!

Long Khuynh Vân lạnh nhạt nói.

Nếu đổi lại là trước kia, Long Khuynh Vân so với Tề Xương Vũ còn không biết kiêu ngạo ngang ngược hơn bao nhiêu lần, chỉ e đã sớm không chút khách khí xông lên đánh một trận rồi.

Nhưng từ sau khi chịu thiệt trong tay Phong Liệt nhiều lần, sự hung hăng càn rỡ dần biến mất không còn, khí chất dần trở nên nội liễm, so với trước kia phảng phất như biến thành người khác.

Lúc này, nghe thấy Long Khuynh Vân thừa nhận thân phận của mình, ánh mắt chúng đệ tử Kim Long giáo không khỏi lóe lên, hiển nhiên cũng không quá lạ đối với tình huống của Long Khuynh Vân, mấy tên ngôn từ phóng túng lúc trước lúc này cũng lặng lẽ lui về sau vài bước, chỉ e gặp chuyện không may.

- Ha ha, tại hạ Kim Sở Hiên, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!

Kim Sở Hiên nhẹ nhàng cười, có chút đáng vẻ thân sĩ nói:

- Nghe nói người có Ma Long đại thần thông Thiên Chấn, Sở Hiên đã sớm muốn lĩnh giáo một phen, không biết Long tiểu thư có thể chỉ giáo chăng?

- Được!

Long Khuynh Vân không chút khách khí đáp.

- Hừ!

Ánh mắt Kim Sở Hiên chợt biến lạnh, khẽ hừ một tiếng, lập tức nói với đám người sau lưng:

- Các người tránh xa ra!

- Rồi!

Đám đệ tử Kim Long giáo vội vàng lùi lại, mở ra một khoảng đất trống lớn.

-

Cùng lúc đó, đám người Tề Xương Vũ, Long Vũ, Sở Tiểu Điệp cũng chậm rãi lùi lại, bọn họ biết rõ, đánh nhau cấp độ này bản thân căn bản không có khả năng tham dự, đây nào nếu không may còn bị tai bay vạ gió mà bỏ mạng.

351. Chương 395: Diệt Thế Thần Trảo (2)

Tình thế hiện nay rất rõ ràng, thắng bại của hai người sẽ quyết định vận mệnh của tất cả mọi người ở đây.

Nếu như Long Khuynh Vân thua, Kim Long giáo tuyệt đối sẽ không khách khí mà giết sạch tất cả mọi người của Ma Long giáo, ngược lại cũng thế, chỉ khi tình huống ngang tay thì có lẽ mới có thể ngừng lại, nhưng khả năng này thật sự cực kỳ nhỏ.

Thoáng chốc, trong trường chỉ còn lại Kim Sở Hiên và Long Khuynh Vân, hai người cách nhau 30 trượng, lạnh lùng đối nhãn.

- Âm...

- Âm...

Hai người đồng thời bộc phát khí thế, bụi đất xung quanh ào ào cuốn lên, khí thế bất phàm.

Nhưng chỉ một khắc sau, đồng tử Long Khuynh Vân không khỏi co rụt lại, trong lòng hơi chấn động, hô:

- Cương Khí cảnh nhất trọng thiên?

Lúc nàng xuống núi đã từng xem qua tử mị tư liệu của Kim Sở Hiên, trên đó nói rằng Kim Sở Hiên tu vi chỉ là Chân Khí cảnh cửu trọng thiên.

Nhưng lúc này, đạo hư ảnh Kim Long dài hơn năm trượng sau lưng Kim Sở Hiên đã hiển lộ hẳn đã đạt đến Cương Khí cảnh nhất trọng thiên, điều này đối với nàng mà nói cũng không phải là tin tức tốt gì.

Phải biết rằng, Long Khuynh Vân mặc dù có chỗ dựa là đại thần thông Thiên Chấn, nhưng cũng chỉ có thể đối phó với cao thủ Cương Khí cảnh sơ giai mà thôi, còn đối phương chẳng những có tu vi Cương Khí cảnh sơ giai mà còn có đại thần thông Diệt Thế thần trảo không kém gì Thiên Chấn, tình thế dường như không quá lạc quan.

Chỉ có điều, trước mắt đã không còn đường để nàng rút lui, lui tức là chết.

Lúc này, ngay cả đám đệ tử Ma Long giáo sau lưng nàng cũng âm thầm lo lắng, còn đám đệ tử Kim Long giáo thì nhao nhao hò hét cổ vũ Kim Sở Hiên, tất cả mọi người đều tràn đầy tin tưởng mười phần.

Lúc này, Kim Sở Hiên cũng không còn vẻ nho nhã lúc trước nữa, mỉm cười khinh thường nói:

- Thực sự mà nói, khi dễ một tiểu nữ Chân Khí cảnh như ngươi thật không phải là tác phong của bốn thế tử, chỉ có điều, thấy vóc dáng ngươi cũng không tệ, thu ngươi làm nha hoàn làm ấm giường cũng không tệ!

- Hừ! Ngươi cũng phải còn mạng mới hưởng dụng được!

- Huyết Long bãi vĩ!

Long Khuynh Vân hừ lạnh một tiếng, không chút do dự, lập tức Huyết Long Vĩ trường kiếm đã thẳng lên Huyền Bảo nhất phẩm của nàng đột nhiên vung lên, chỉ trong chớp mắt, thân thể mềm mại của Long Khuynh Vân đã hóa thành một đạo Long ảnh huyết hồng quét về phía Kim Sở Hiên, đây chính là địa cấp chiến kỹ tiểu thành “Huyết Long Bãi Vĩ” trong “Huyết Long Vũ Thiên Quyết”, cho dù là cao thủ Cương Khí cảnh sơ giai cũng không dễ tiếp được.

Kim Sở Hiên lẳng lặng nhìn đạo Huyết Long khí thể hùng hậu kia quét đến, vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng đáy mắt lại lộ ra một tia âm tàn.

Lúc này, trái tim đang đập của hắn đã hoàn toàn biến mất, nếu như bỏ quần áo ra sẽ nhìn thấy da thịt trước ngực của hắn nhận nhạo một đạo Long trảo ẩn kỵ.

Đối với đòn thăm dò của Long Khuynh Vân, hắn không hứng thú chút nào, hắn chỉ muốn một kỹ sát sát mà thôi.

Gần như là trong nháy mắt, huyết Long đã đến trước mặt Kim Sở Hiên chừng mười trượng, đột nhiên, bên trong Huyết Long vang lên một tiếng quát nhẹ:

- Thiên Chấn!

- Ủng...

Không gian run rẩy một hồi, trong phương viên 30 trượng, một vài núi đá cỏ cây lập tức biến thành phần vụn.

Suy nghĩ của hai người không bàn mà hợp.

Về mặt Kim Sở Hiên cả kinh, hắn cách Long Khuynh Vân không đến mười trượng, tất nhiên không thể tránh né, hắn cũng không chút do dự tể xuất chiến giáp Huyền Bảo ngũ phẩm trong người, hóa giải thế công của Thiên Chấn, nhưng phục sức Kim Long giáo bên ngoài thân đã bị chấn thành tro bụi, quả thực dọa hắn đổ mồ hôi lạnh một phen.

- Con đàn bà thú! Đợi rơi vào tay bốn thế tử, bốn thế tử nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Kim Sở Hiên hung hăng mắng một tiếng, cùng lúc đó, trước ngực của hắn kim quang đại phóng, kim mang sáng chói khiến cho mặt trời trên không trung cũng hơi ảm đạm vài phần.

- Grào...

Một tiếng Long ngâm vang lên.

Đồng thời, một Long trảo kim sắc lớn từ trước ngực Kim Sở Hiên hiện ra, hung hăng nện về phía Huyết Long ở gần đó.

Trong khoảnh khắc Long trảo này xuất hiện, trong hư không lập tức có vô số đạo kim mang tràn về phía Long trảo, khiến cho nó lập tức bành trướng, lớn như cối xay, một cỗ khí thể hủy diệt khổng lồ như Thiên Uy lập tức tràn ra khắp thiên địa, khiến trái tim mọi người không khỏi đập mạnh.

- Âm...

Một tiếng nổ rung trời vang lên.

Kim sắc Long trảo và Huyết Long hung hăng va chạm vào nhau, huyết mang rực rỡ và kim mang chói lọi khắp Thiên Địa, khiến mắt mọi người như bị mù, cương kinh cuồng bạo từ trên ngọn núi nhỏ hình thành một mảnh cương khí chạy loạn, càn quét thiên địa, cát bay đá chạy, thiên địa thất sắc.

Long trảo kim sắc và Huyết Long đồng thời tiêu tán, sau đó, một đạo thân ảnh yếu diệu có hư ảnh Ma Long uốn lượn bắn ngược về sau, lùi xa hơn 30 trượng sau đó mới lao đảo trụ lại thân hình, người đó chính là Long Khuynh Vân.

Chỉ có điều, khiến chúng đệ tử Ma Long giáo lo lắng chính là trên khóe miệng Long Khuynh Vân lúc này có một tia máu mờ mờ, hiển nhiên bị thụ nội thương không nhẹ.

Công bằng mà nói thì Kim Sở Hiên chỉ bị hủy một bộ quần áo, lúc này hắn đang mặc một bộ chiến y chỉ vàng, nhưng lại không chút tổn thương, hiện đang nhìn Long Khuynh Vân mà cười lạnh không thôi.

- Ha ha! Kim sư huynh uy vũ!

- Kim sư huynh vô địch! Xem ra thu nha đầu này làm ẩm giường là chắc rồi! Ha ha ha...

-

Cao thấp đã phân, vẻ mặt mỗi người của Ma Long giáo đều tràn đầy lo lắng, mà Kim Long giáo lại nhao nhao cười lớn.

Kim Sở Hiên cười lạnh nói:

- Hừ! Bất quá chỉ có vậy! Ta thu thập Long Khuynh Vân, các ngươi đem những kẻ khác xử lý sạch, một tên cũng không tha!

- Rõ! Kim sư huynh yên tâm, bọn hắn chắc chắn đều không chạy thoát!

- Vậy lại! Hắc hắc! Bọn công tử chiêu cố tiểu nữ thanh thuần kia, các ngươi không được giành với ta!

- ...

30 tên thiếu niên Kim Long giáo cười càn rỡ, vượt qua Long Khuynh Vân, chậm rãi bao vây, đem đám người Tề Xương Vũ vây vào trong.

.....

Lúc này, Phong Liệt nhìn tình huống bên dưới không khỏi khẽ nhíu mày, hắn mặc dù thân ở trên không, không nghe thấy đám người Long Khuynh Vân nói gì, nhưng vẫn có thể nhìn ra tình huống của đám người Sở Tiểu Điệp không tốt lắm.

Uy lực đại thần thông Diệt Thế thần trảo của Kim Sở Hiên thực sự cường hoành vô cùng, Phong Liệt tự nghĩ với tu vi hiện nay của hắn, cho dù có biến ảo thành Hắc Ám chi thân thì cũng tuyệt không ngăn được, có lẽ chỉ có khi tấn thăng đến Cương Khí cảnh thì mới có thể.

Đám người Ma Long giáo bên dưới, chỉ có Tề Xương Vũ, Long Vũ là đạt đến Chân Khí cảnh nhất trọng thiên, bảy tám người còn lại đều chỉ là tu vi Nguyên Khí cảnh cửu trọng thiên, thậm chí Sở Tiểu Điệp mới chỉ là Nguyên Khí Cảnh bát trọng thiên.

Tiếp đó, bọn họ sắp đối mặt với 28 tên đệ tử Kim Long giáo Chân Khí cảnh quần ẩu, nếu một khi Long Khuynh Vân bị Kim Sở Hiên cuốn lấy, vậy kết quả thực sự không cần phải nghĩ nữa.

Lúc này, chẳng những đám người Tề Xương Vũ vẻ mặt trắng bệch mà ngay cả Long Khuynh Vân cũng lòng như có lửa đốt.

352. Chương 396: Tâm Động (1)

Ánh mắt Long Khuynh Vân trở nên lạnh lẽo, sau khi trầm tư giây lát, quay lại quát khê:

- Tề Xương Vũ, các ngươi hộ tống Tiểu Điệp đi mau, ta ngăn bọn chúng lại!

Vừa dứt lời, nàng đột nhiên lao về phía đám đệ tử Kim Long giáo xung quanh, đầu Ma Long quanh người uốn lượn gào thét càng cuồng bạo, những nơi nàng đi qua, hết thấy cây cỏ núi đá trong phương viên 30 trượng đều bị chấn thành bụi phấn, âm thanh “ầm ầm” không ngừng vang lên.

Đám đệ tử Kim Long giáo không khỏi hoảng sợ thất sắc, cả đám không ngừng lùi về sau.

Lúc này cho dù là kẻ đàn cũng biết, bọn hắn chỉ dựa vào tu vi Chân Khí cảnh mà đến gần phạm vi 30 trượng của Long Khuynh Vân, lập tức sẽ bị hóa thành thịt vụn, không cần phải nghĩ nhiều.

Chỉ có điều, tốc độ của bọn hắn so với Long Khuynh Vân vẫn chậm hơn một chút, chỉ trong nháy mắt thì đã có sáu tên không may rơi vào phạm vi công kích của Long Khuynh Vân.

- Rầm rầm rầm rầm...

Sau một tiếng nổ vang, sáu đóa huyết vụ bắn ra, sáu tên cao thủ Chân Khí cảnh lập tức chết không toàn thây, hơn hai mươi tên đệ tử Kim Long giáo còn lại cũng không dám chần chờ, vẻ mặt như màu đất, nhao nhao bỏ chạy tứ tán.

Lúc này, một tiếng gầm lớn từ trong miệng Kim Sở Hiên phát ra:

- Long Khuynh Vân! Đối thủ của ngươi là ta!

Đang lúc Long Khuynh Vân muốn đem Thiên Chấn chi uy diệt sạch đám đệ tử Kim Long giáo thì đột nhiên phía sau lóe lên một đạo kim mang, một cỗ khí tức khủng bố như Thiên Uy rất nhanh đã ập đến.

Trong lòng Long Khuynh Vân chấn động, cho dù nàng không quay đầu lại cũng biết là Kim Sở Hiên lại lần nữa xuất ra Kim Long đại thần thông Diệt Thế thần trảo.

Lần này, nàng cũng không dám khinh thường nữa, chỉ thấy lam quang lóe lên, trên thân hình yếu diệu đột nhiên xuất hiện một kiện áo giáo lam sắc, đem擋 người thốt tha và đường cong lưng linh hiện rõ.

Đây chính là chiến y Huyền Bảo nhị phẩm, tên là “Lam Tước chiến y”, khi xuống núi, viện chủ Kiên Võ Viện là tổ phụ Long Thành Đạo của Long Khuynh Vân mới giao nó cho cháu gái để bảo mệnh, không phải lúc vạn bất đắc dĩ, Long Khuynh Vân sẽ không dễ dàng lấy ra.

Ngay lúc Lam Tước chiến y vừa mới hiện ra trên thân thể mềm mại của Long Khuynh Vân, một đạo Long trảo như cối xay đã ập đến gần.

- Ầm...

Một tiếng vang lớn.

Uy lực của Diệt Thế thần trảo vốn đã bị Thiên Chấn chi uy triệt tiêu một phần, dư uy còn lại vẫn nện lên Lam Tước chiến y, phát ra một tiếng nổ “ầm”.

Lập tức, thân ảnh Long Khuynh Vân thoáng cái bị đánh bay ra xa vài chục trượng, lúc rơi xuống đất thì lại thổ ra một ngụm máu tươi, thân hình có chút lay động.

Mặc dù lực phòng ngự của Lam Tước chiến y kinh người, nhưng cường độ nhục thể của nàng quá yếu, lực phản chấn này lại khiến thương thể của nàng tăng thêm vài phần, sắc mặt trắng bệch như giấy.

Kỳ thực, làm được như vậy thì Long Khuynh Vân cũng đủ kiêu ngạo rồi, với tu vi Cường Khí cảnh sơ giai của Kim Sở Hiên, lại thi triển ra Diệt Thế thần thảo, thậm chí đủ đem thân thể của cao thủ Thần Thông cảnh sơ giai nghiền thành tro bụi, nếu như không phải có Lam Tước chiến y, Long Khuynh Vân cho dù có đại thần thông Thiên Chấn thì cũng không làm nên chuyện gì, dù sao thì Thiên Chấn cũng không phải là đại thần thông có tính phòng ngự, chỉ có thể triệt tiêu một phần công kích của đối phương mà thôi.

- Hừ! Còn chờ gì nữa, động thủ!

Kim Sở Hiên ngạo nghễ hừ lạnh một tiếng, đồng thời thân hình chớp động, xông về phía Long Khuynh Vân.

Đám đệ tử Kim Long giáo còn lại nhìn thấy Long Khuynh Vân bị Kim Sở Hiên cản lại, cũng rất nhanh từ trong kinh hãi hồi phục tinh thần, hùng hổ xông về phía đám người Tề Xương Vũ.

- Giết! Giết sạch bọn chúng đi!

- Giết đi!

-

Đối mặt với đám người như lang như hổ, đám người Tề Xương Vũ không khỏi có chút tuyệt vọng, chênh lệch như vậy quả thật quá lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Tiểu Diệp không khỏi hiện lên sự bất an, đồng thời cũng lo lắng cho thương thế của Long Khuynh Vân.

Mắt thấy sắp diễn ra một trận đồ sát nghiêng về một phía.

Đột nhiên, trên không trung vang lên một tiếng chim kêu vang vọng.

- Kréc...

Tiếng kêu qua đi, một điểm kim mang từ trên không trung cấp tốc tiếp cận, gần như chỉ trong nháy mắt liền hóa thành một đầu đại điều kim sắc sải cánh bốn trượng có dư, bay đến đỉnh đầu của mọi người, một trận cuồng phong quét đến khiến cát bay đá chạy, cây cối gãy đổ.

Mọi người đều khê giật mình, đồng loạt đưa mắt nhìn lại, lúc thấy đầu đại điều này không khỏi hơi kinh hãi, hình thể uy mãnh như vậy cực kỳ có lực xung kích thị giác, cho dù chỉ mới là Long thú cấp một hậu kỳ cũng đã khiến cho đám người Long Vũ tu vi Chân Khí cảnh đều tim đập mạnh.

Lúc này, trên lưng đầu đại điều đột nhiên nhảy xuống hai đạo nhân ảnh, vừa đáp xuống đất đã phóng về phía bên này.

Hai đạo thân ảnh này một nam một nữ, nam thì dáng người cao ngất, mặc một bộ áo vải thô màu xám, trên vai còn có vài miếng vá, mười phần giống một sơn thôn dã phu, chỉ có điều khí thế người này lại không tệ, tướng mạo tuấn tú, ánh mắt hữu thần, không chút gợn sóng, vừa nhìn đã biết không phải người thường.

Mà thiếu nữ lại càng khiến cho đám nam nhân choáng váng, mặc dù thiếu nữ này chỉ mặc một bộ trang phục vải thô, mái tóc dài cũng chỉ dùng một cây trâm đơn giản cài sau gáy, nhưng khuôn mặt tuyệt mỹ cực kỳ kinh tâm động phách, phối hợp tư thế yếu diệu mảnh mai, quả thực khiến tất cả nam nhân động lòng, không ngờ trên đời thực sự có thôn nữ mỹ mạo như vậy, chỉ e là nam nhân nào cũng muốn lấy về nhà làm vợ.

Một tên đệ tử Kim Long giáo nuốt “ợc” một tiếng, ưỡn ngực nghiêm mặt hét lớn với Lý U Nguyệt:

- Này! Tiểu nương tử! Bằng vào điều kiện của ngươi mà theo tên nghèo rách đó thật đúng là có mắt như mù, còn không bằng đi theo bốn công tử, thế nào? Bảo đảm ngươi được ăn ngon mặc sướng...

- Bốp

~~ Tên này còn chưa nói xong thì đã bị một tên đồng môn bên cạnh gõ xuống đầu, hắn đột nhiên quay lại, tức giận rống lên:

- Tổng sư huynh, tại sao ngươi đánh ta?

Tên Tổng sư huynh kia thấp giọng mắng:

- Thằng ngu này! Nhìn cho kỹ đi! Tên nghèo rách bên cạnh tiểu mỹ nhân kia chính là Phong Liệt của Ma Long giáo! Đệ tử kiệt xuất nhất của Âm Võ Viện! Nghe nói thực lực còn vượt xa Long Khuynh Vân, Kim Long giáo chúng ta treo giải thưởng hắc đứng thứ 363 đó.

- A? Con mẹ nó! Không ngờ lại là hắc! Phát tài rồi! Chỉ cần giết tiểu tử này, lúc trở về có thể đổi được 100 vạn Long Tinh rồi!

- 100 vạn Long Tinh này cũng không dễ cầm đâu...

-

Chúng đệ tử Kim Long giáo sau khi nhận ra Phong Liệt đều không khỏi kinh hô, có người cuồng hỉ, có người lại lo lắng.

Chỉ là bởi vì cái đầu của Phong Liệt trị giá 100 vạn Long Tinh, đây chính là một lượng tài phú khổng lồ, đáng để liều mạng đánh cược một phen, lo chính là thực lực Phong Liệt cao thâm mạt trắc, cục xương này cũng không dễ gặm như bề ngoài a.

- Phong Liệt?

- Phong sư huynh? Vị kia là...

- Là Phong sư huynh của Âm Võ Viện!

- Chúng ta được cứu rồi! Có Phong sư huynh ở đây, chúng ta khẳng định không phải lo rồi! Ha ha! Quả nhiên người hiền được trời chiếu cố!

- ...

Đám người Tề Xương Vũ, Long Vũ sau khi sững sờ, trong lòng cũng không khỏi cuồng hỉ

353. Chương 397: Tâm Động (2)

Người đến chính là Phong Liệt thực lực vượt xa Long Khuynh Vân, ngay cả Long Khuynh Vân nhìn thấy Phong Liệt đến cũng không khỏi nhẹ nhõm, chỉ là khi nhìn thấy thôn nữ tay trong tay bên cạnh Phong Liệt, trong đôi mắt đẹp không khỏi có chút phức tạp.

Sở Tiểu Diệp thì càng nhịn không được mà mừng rỡ hoan hô, nàng muốn chạy về phía Phong Liệt, đột nhiên nhìn thấy Lý U Nguyệt, cước bộ không khỏi trì trệ, trên gương mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn thoáng hiện một tia lạc lõng, còn có chút hâm mộ, nhưng đồng thời càng đem tia tình ý mơ hồ chôn sâu hơn.

- Ha ha ha! Đại ca! người đến thật đúng lúc! Nếu người đến chậm một bước nữa thì có thể đã không gặp lại tiểu đệ rồi!

Tề Xương Vũ mặt mày hớn hở chạy đến, tiếng gọi “đại ca” không chút miễn cưỡng.

Phong Liệt khẽ gật đầu, xem như đáp lời, lúc này, hắc mới chú ý đến biểu tình trên mặt Sở Tiểu Diệp, trong lòng thoáng có chút rung động, trầm nghĩ:

- Ồ? Chẳng lẽ là ảo giác?

Trong nháy mắt Phong Liệt thất thần, đột nhiên hắc thấy bên hông có chút tê rần, là Lý U Nguyệt ở bên cạnh âm thầm véo hắc.

Phong Liệt lập tức phục hồi tinh thần, cười ngượng với giai nhân, mà Lý U Nguyệt lại lườm hắc một cái cảnh cáo.

Đồng thời, Lý U Nguyệt cũng nhìn thoáng qua Sở Tiểu Diệp ở cách đó không xa, trong lòng thầm khen quả là một tiểu mỹ nhân thanh thuần đáng yêu.

Lúc trước nàng gặp Sở Tiểu Diệp ở Dạ Mạc đại hạp cốc, chỉ có điều cũng không quá quen thuộc, nhưng xuất phát từ trực giác siêu mạnh của nữ nhân, nàng cảm thấy phu quân và tiểu mỹ nhân này nhất định có gì đó.

- Đại ca, người và Lý sư muội ở đây làm gì? Bỏ trốn sao? Hắc hắc hắc!

Đôi mắt gian tà của Tề Xương Vũ đảo qua trang phục trên thân hai người, vuốt gáy cười ngây ngô.

- Người bỏ trốn thì có!

Phong Liệt sững người, tức giận một cước đá bay Tề Xương Vũ.

Lý U Nguyệt nghe Tề Xương Vũ trêu chọc, đôi má hơi đỏ lên, nhưng cũng không tức giận.

Lúc này, đệ tử Kiên Võ Viện cũng nhao nhao ào tới chào hỏi, trong mắt cả đám tràn đầy vẻ sùng kính khó có thể che giấu, mà Sở Tiểu Diệp đi phía sau mọi người vẫn cúi đầu, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Phong Liệt cũng không kiên cường, chấp tay với đám đệ tử Kiên Võ Viện, động tác này lại khiến mọi người có chút thụ sủng nhược kinh, vẻ mặt kích động không thôi.

Tề Xương Vũ ăn một cước của Phong Liệt cũng không tức giận, hần âm thầm cười đứng lên, sửa sang lại quần áo, toàn thân đột nhiên kiên định mười phần, hần nhìn đệ tử Kim Long giáo xung quanh muốn rục rịch, miệng càn rỡ mắng lớn:

- Ê! Đám đáng chết các ngươi, hôm nay gặp bốn công tử, ách, không, gặp đại ca của bốn công tử, xem như các ngươi không may! Thúc thời thì nhanh bỏ đến dập đầu xin tha, không chừng đại ca ta mềm lòng sẽ cho các ngươi toàn thân, bằng không, hừ hừ! Giết khỏi chôn!

Lá gan của Tề Xương Vũ đột nhiên lớn hẳn, vừa rồi nếu không có Long Khuynh Vân ở đây, hần chỉ e đã quỳ xuống xin tha rồi, bây giờ thấy có cường viện là Phong Liệt bên cạnh, xem như hãnh diện rồi, bộ dạng tiểu nhân đắc chí, quả thực khiến đám người Kim Long giáo tức muốn bể phổi.

- Mặc kệ giết có chôn hay không! Hừ, người chết trước đi!

- Bốp...

Một tên đệ tử Kim Long giáo không nhịn được quát lạnh một tiếng, dẫn đầu chém ra một đạo ngân sắc thất luyện, hung hăng chém về phía đầu Tề Xương Vũ.

- Con mẹ nó! Đại ca cứu mạng a!

Tề Xương Vũ cả kinh, hần thấy đối phương là một cao thủ Chân Khí cảnh cửu trọng thiên liền không dám ngăn cản chút nào, vội vàng nhảy né về phía Phong Liệt.

Cùng lúc đó, mười mấy tên đệ tử Kim Long giáo rống lên, hướng về phía Phong Liệt mà nhào đến, ánh mắt cả đám lộ ra vẻ tham lam, ánh mắt nhìn Phong Liệt giống như nhìn thấy một tòa núi bằng Long Tinh khổng lồ.

Mặc dù nghe nói thực lực Phong Liệt còn trên Long Khuynh Vân, nhưng bọn hần đều biết Phong Liệt không có Ma Long đại thần thông, có lẽ sẽ không biến thái giống như Thiên Chấn của Long Khuynh Vân.

Nhưng chỉ một khắc sau, bọn chúng lập tức bị Phong Liệt hung hăng chấn nhiếp một phen.

Mắt thấy đám người giết đến trước mặt, Phong Liệt cũng không khách khí, hần biết rõ đám người bên cạnh Tề Xương Vũ và Long Vũ căn bản không thể trông cậy, chỉ đành dựa vào bản thân động thủ mà thôi.

Lập tức, hần đột nhiên vung lên Phong Ma đại thương, chín đạo Long ảnh cuồng bạo uốn lượn quanh đại thương, thiên địa nguyên khí vô tận ùn ùn kéo đến khiến khí tức mà chín đạo Long ảnh phát ra càng thêm cuồng bạo.

- Quần Long Truy Nhật! Đi!

- Grào...

Một tiếng Long ngâm vang lên.

Lập tức, chín đạo hư ảnh cuồng bạo đột nhiên kích xạ lên người chín tên đệ tử Kim Long giáo đến gần.

Tu vi của chín người này cũng không tệ, ước chừng đều là Chân Khí cảnh ngũ trọng thiên đến Chân Khí cảnh cửu trọng thiên.

Chỉ có điều, đối mặt với đạo Long ảnh phóng tới này, cả đám không khỏi kinh hãi biến sắc, không ngừng thi triển ra tuyệt học sở trường của bản thân, ý đồ hóa giải thế công của Long ảnh.

- Âm âm âm âm...

Liên tiếp chín đạo tiếng nổ mạnh vang lên, chín đạo Long ảnh lần lượt bạo liệt, cùng lúc đó chín tên đệ tử Kim Long giáo thực lực không tề đều bị nổ thành thi thể nát vụn, mùi máu tanh theo gió truyền đi xa, khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

Lần này, đội ngũ hai bên đều trợn tròn mắt, ngay cả Long Khuynh Vân và Kim Sở Hiên đang giao chiến ở phía xa cũng không khỏi ngừng động tác, ngưng mắt nhìn lại.

Chỉ có điều, Phong Liệt cũng không định dừng tay, lúc mọi người đang ngẩn ra thì hắn lại lần nữa chém ra chín đạo Long ảnh.

- Âm! Âm! Âm! Âm...

Sau một chuỗi nổ mạnh, lại chín tên đệ tử Kim Long giáo hài cốt không còn, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra.

Thẳng cho đến lúc, bên phía Kim Long giáo chỉ còn lại hai ba con “mèo nhỏ” thì bọn hắn mới hồi phục tinh thần, cả đám sợ hãi bỏ chạy ra xa, nhìn Phong Liệt giống như hồng thủy mãnh thú, hận không thể mọc thêm mấy cái chân.

Về phần treo thưởng 100 vạn Long Tinh kia, tất cả đã sớm quẳng lên chín tầng mây rồi.

Dùng lực một người đồ sát cao thủ cùng cấp như giết chó, nhẹ nhàng thoải mái như vậy, còn là người sao?

Quan trọng nhất là người ta vẫn không sử dụng đại thần thông, mà chỉ dựa vào chiến kỹ để thủ thắng.

Lúc này, mọi người đã chân chính trải nghiệm thực lực của thiếu niên đệ nhất nhân Ma Long giáo, chỉ có điều, cái giá phải trả lại không nhỏ.

Ngoại trừ Kim Sở Hiên ra, 28 tên đệ tử Kim Long giáo, vốn đã bị Long Khuynh Vân giết chết 6 người, sau đó lại bị Phong Liệt giết thêm 18 người, lúc này chỉ còn lại 4 người mà thôi.

Hơn nữa, bốn người còn lại cũng sợ đến vỡ mật, vẻ mặt cả đám vàng như đất, co đầu rụt cổ phía sau Kim Sở Hiên, không dám thò đầu ra nữa.

Ngược lại, bên phía Ma Long giáo thì người nào cũng hãnh diện, hoan hô không ngừng, cùng với vẻ tuyệt vọng lúc trước là hai cảnh trái ngược.

- Grào...

Một tiếng Long ngâm vang lên.

Vô số đạo kim mang trên không trung hội tụ trước ngực Kim Sở Hiên, thoáng chốc, lại một đạo Long trảo kim sắc mang theo khí tức khủng bố hung hăng nện lên trước ngực Long Khuynh Vân.

- Âm...

Va chạm thật lớn, Thiên Chấn bên cạnh Long Khuynh Vân hoàn toàn bị chấn tan, mà thân hình mềm mại của nàng cũng bay xa hơn 30 trượng, rơi “phịch” trên đất một tiếng, sau khi thổ ra vài bụm máu thì hôn mê luôn.

354. Chương 398: Thiên Giác Chiến Y.

355. Chương 399: Phá Cường Sa.

Hắn đã biết đối phương chắc chắn không có ý tốt, hắn cũng không muốn lúc giao chiến với Kim Sở Hiên lại bị tên này cản tay, dù sao thực lực của Kim Sở Hiên cũng không tệ, hắn phải tập trung đối phó.

Về phần cái tên Lam Duyên Phong này, chưa từng nghe qua bao giờ, chỉ mình hấn thì cũng sợ, nhưng đám người Tề Xương Vũ, Lý U Nguyệt, Sở Tiểu Diệp thì chưa chắc có thể chống đỡ được, tốt nhất vẫn nên giải quyết hấn thì tốt hơn.

Ngay lúc hấn dứt lời, Phong Ma đại thương trong tay đột nhiên dựng lên, chín đạo hư ảnh Ma Long khí thế hùng hậu uốn lượn mà ra, điên cuồng hấp nạp thiên địa nguyên khí để bản thân cường đại.

Nhìn thấy Phong Liệt thật sự động thủ, Lam Duyên Phong đột nhiên biến sắc, ngược lại mặc kệ hình tượng, hét lớn với Kim Sở Hiên:

- Biểu ca cứu mạng!

Nghe thấy tiếng hét của tên này, tất cả mọi người xung quanh đều không khỏi xem thường một trận, đồng thời cũng hiểu tên này quả nhiên có quen biết Kim Sở Hiên.

- Ai bảo người tự nhảy ra?

Kim Sở Hiên tức giận cười mắng một câu, nhưng động tác lại không chậm chút nào.

Chỉ thấy hấn đột nhiên lao đến, tốc độ nhanh như thiểm điện, chỉ lóe lên vài lần đã cách sau lưng Phong Liệt không xa.

Sau đó, hai tay hấn giương lên:

- Vù...

Một đạo tinh mang kim sắc nhanh chóng đánh đến sau lưng Phong Liệt.

- Hừ! Không sử dụng đại thần thông thì chỉ là thứ cặn bã!

Phong Liệt khinh thường hừ nhẹ một tiếng, thân hình thoáng cái biến thành hắc vụ, đồng thời, đại thương của hấn vẫn như cũ không chút khách khí chém đến bảy người Lam Duyên Phong.

- Quần Long Trụy Nhật!

- Grào...

- Rầm rầm rầm...

Liên tiếp chín tiếng nổ vang, chín đạo Long ảnh theo thứ tự bạo liệt trước thân đám người Lam Duyên Phong.

Lúc này, vẻ mặt Lam Duyên Phong tràn đầy ngưng trọng, song chớp mắt ngưng tụ ra một ấn ký Lôi Đình cực lớn trước mặt, đồng thời ngoài thân hiện lên một kiện giáp cổ xưa có lôi điện quán quanh, bên trên khắc đầy phù văn huyền ảo, lam mang lập lòe.

- Âm...

Sau một tiếng nổ mạnh, Lam Duyên Phong bị một cỗ cương kinh cuồng bạo chấn bay ra xa bốn năm mươi trượng, “phịch” một tiếng rơi xuống dưới núi, bốn chân chống lên trời.

Một khắc sau, hấn đảo người một cái đứng lên, chiến giáp trên người lập lòe quang mang lam sắc, vậy mà không chút tổn thương nào.

Nhưng lúc này, hấn lại phần nộ phát hiện, ngoại trừ mình ra, sáu người đi theo cùng mình, kể cả hai vị sư muội tượng mạo xinh đẹp vừa lên giường với mình không lâu đã hóa thành thịt vụn bay đầy trời.

- Phong Liệt tạp chủng! Bỏ công tử muốn người chết không yên lành!

Lam Duyên Phong nhin không được phát ra tiếng gầm giận dữ.

Trong lòng hấn lúc này không khỏi cực kỳ hối hận, không ngờ Phong Liệt lại không nói đạo lý như vậy, hơn nữa thực lực lại mạnh mẽ, sớm biết như thế thì hấn đã tuyệt đối không nhúng chân vào vũng nước đục này.

Chỉ có điều, mặc dù hấn phần nộ, nhưng cũng không dám thực sự lao đến Phong Liệt, ngược lại hai mắt phóng hỏa đứng yên tại chỗ quan sát tình thế.

Đồng thời, hắn còn tiện tay đem một pháo hiệu ném lên không trung, nổ thành một đạo lôi điện lam sắc, ánh sáng tản ra hơn ngàn dặm.

Phong Liệt sau khi xuất ra một kích, liền quay lại đối phó với công kích của Kim Sở Hiên, hắn không chút tránh né đạo kim mang đang đánh tới, lồng ngực ngạnh đỡ một cái.

- Phịch...

Một tiếng trầm đục.

Phong Liệt chỉ cảm thấy trước ngực của mình lõm xuống ba thốn, thiếu chút nữa đục một lỗ trước ngực hắn, một vật nặng hình tròn trực tiếp khảm trong ngực hắn.

- Ô? Không đúng! Lực đạo như vậy sao có thể tạo thành thương tổn lớn như vậy với lão tử?

Trong lòng Phong Liệt thoáng sửng sốt, chút thương thế này cũng không đáng quan tâm, tâm ý khẽ động, lập tức khôi phục lại như thường, nhưng trong lòng vẫn nghi hoặc, trăm mối không thể giải.

Một khắc sau, hắn mới đem vật nặng trong tay đưa đến, đồng thời hung hăng vung trường thương, chỉ nghe một tiếng “đình” giòn tan, thương phong kim sắc vô cùng sắc bén liền đem sợi xích nối với vật nặng của Kim Sở Hiên chém thành hai đoạn.

Cho đến lúc này, hắn mới nhìn rõ, thứ trong tay mình chính là một viên cầu kim sắc, đằng sau nó là một sợi xích, chắc là một cái Lưu Tinh Chùy.

Đáng lưu ý chính là viên cầu này rõ ràng một thứ rỗng ruột, nhưng lại lộ ra khí tức sắc bén vô cùng, làm người khác rất khó ngăn cản, đây cũng là nguyên nhân khiến cho Hắc Ám chi thân thiếu chút nữa là bị đục một lỗ.

Thoáng nhìn một chút, ánh mắt Phong Liệt không khỏi co rút lại:

- Cái gì? Là Phá Cương Sa? Bà mẹ nó! Tên này đúng là có tiền, không ngờ lại có cả nhiều Phá Cương Sa như vậy! Hắc hắc! Phát tài rồi!

Phong Liệt nhin không được mà đắc ý cười gian hai tiếng.

Hắn đột nhiên phát hiện, khối thiết cầu kim sắc này không ngờ lại ẩn chứa lượng lớn Phá Cương Sa.

Phải biết Phá Cương Sa được xưng là có thể phá hết tất cả cương khí trong thiên hạ, là tài liệu đỉnh cấp để luyện chế thần binh, trên thị trường đều là dùng đơn vị “Lượng”, mười vạn Long Tinh một lượng, nhưng có tiền cũng chưa chắc mua được.

Mà viên cầu lớn chừng đầu người này, mặc dù không phải tất cả đều là Phá Cương Sa, nhưng bên trong cũng chứa đến 80 cân, cái này thì trị giá bao nhiêu Long Tinh chứ?

- Hắc hắc! Sau khi đem thứ này bán đi, lão tử có thể đem Trấn Long Thiên Bi khôi phục một phần rồi.

Phong Liệt quả là mừng đến phát điên, trịnh trọng đem nó thu vào trong trữ vật giới chỉ.

Có người vui mừng, cũng có người buồn bã.

Kim Sở Hiên sau khi ném ra một chùy, liền vội vàng thu hồi xích sắt, nhưng lại kinh ngạc phát hiện mình chỉ kéo được trở về một nửa xích sắt, mà phần đầu chùy quan trọng nhất đã mất đi bóng dáng rồi.

- A? Đây... điều này này sao có thể?

Ánh mắt Kim Sở Hiên lóe lên, nhìn một nửa đoạn xích sắt trong tay, vừa khiếp sợ vừa đau lòng.

“Phá Quân thần chùy” này mặc dù chỉ là Huyền Bảo nhất phẩm, nhưng lại là kiện Huyền Bảo bản mệnh có tính phát triển rất lớn, đã dấu trong người hắn hơn năm năm rồi.

Hắn như thế nào cũng không ngờ rằng hôm nay lại bị Phong Liệt chặt đứt mất, điều này quả đúng là muốn nhin cũng không thể nhin được.

Đúng lúc này, đột nhiên trong hắc vụ vang lên một tiếng Long ngâm cao vút, sau đó, một cái đầu rồng cực lớn mang theo uy thế ngập trời phóng ra, nhanh chóng lao về phía Kim Sở Hiên.

Long thú cực lớn này vừa xuất hiện, lập tức khiến thiên địa nguyên khí trong phương viên mấy ngàn trượng mãnh liệt sôi trào, thanh thể cuộn cuộn kinh người.

- Ồ? Đây chẳng lẽ là chiến kỹ thành danh của Phong Liệt “Táng Thiên Nhất Khiếu”? Hừ! Bề ngoài cũng không tệ, chỉ có điều, trước mặt đại thần thông của bốn công tử thì vẫn còn kém xa!

Kim Sở Hiên lập tức đưa ra phán đoán, đồng thời trước ngực kim đại phóng, một Long trảo kim sắc lấp lánh thoát ra, sau khi thôn phệ kim mang vô tận, Long trảo kim sắc mang theo khí thể hủy thiên diệt địa, ầm ầm nghênh đón hư ảnh Ma Long khổng lồ.

- Ầm...

Một tiếng nổ mạnh rung trời, Long trảo và hư ảnh Ma Long hung hăng nện vào nhau, cương khí loạn lưu khùng bố cuốn lên trời, khiến không gian lắc lư một hồi, núi đá thảo mộc vô tận hóa thành tro bụi.

“Táng Thiên Nhất Khiếu” đại thành của Phong Liệt vậy mà lại ngang ngửa với Diệt Thế thần trảo của Kim Sở Hiên.

356. Chương 400 - 401: Giết Người Đoạt Bảo

357. Chương 402: Oanh Động.

Thật ra, cho đến tận bây giờ, trong lòng Phong Liệt vẫn không nghĩ ra, Phiêu Miểu Thiên Cung này làm như vậy đến cùng là có ý đồ gì.

Chẳng những hắn không nghĩ ra, ngay cả Chiến Thiên Ma Vương cũng nghĩ không thông, có lẽ Phiêu Miểu Thiên Cung là bởi vì quá giàu cho nên mới tiêu xài tiêu khiển như vậy, cũng chỉ có thể giải thích như vậy.

Phong Liệt quan sát nửa ngày, đem Kim Câu từ trong Long ngực không gian triệu hoán ra, lại để Kim Câu đưa hắn và Lý U Nguyệt đến một bệ đá lộ ra tại dưới vách núi chừng hơn hai trăm trượng.

Hắn sở dĩ chọn vị trí này là bởi đã suy tính kỹ, nếu như có thể thực hiện được, tất nhiên có thể làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc phật, hung hăng vét một món hời.

Tính toán thời gian, cách thời điểm Thiên Cung xuất hiện còn ba ngày nữa, Phong Liệt cũng không ngồi chờ, mà cùng Lý U Nguyệt trốn vào Long Ngực không gian, trải qua thời gian hạnh phúc cách tuyệt với bên ngoài.

Sau khi hai người biến mất không lâu, phụ cận Thông Thiên Phong lại xuất hiện một số võ giả thân mặc lam y, khí thể mỗi người đều cường hoành, sát khí đầy mặt, phảng phất như đám tay chân đi đòi nợ vậy.

Những người này quả thật là đòi nợ, chỉ có điều bọn họ là đòi món nợ nhân mạng, từ dấu hiệu Lôi Long trên ống tay áo của bọn hắn có thể dễ dàng nhìn ra là người Lôi Long giáo, thuộc Lôi Ngọc Thành.

Cầm đầu chính là một trung niên mỹ phụ, tướng mạo xinh đẹp, vẻ mặt tái nhợt, trong mắt lấp lánh tinh quang, lộ ra vẻ trí tuệ giáo hoạt dị thường.

Nhưng lúc này, trên mặt mỹ phụ lại mang theo vẻ thù hận sâu sắc không thể che giấu, phảng phất như một con bò cạp độc, chỉ đợi có lệnh sẽ cho người khác một kích trí mạng.

Đôi mắt xé lạnh lùng của nàng quét qua bốn phía, dường như không phát hiện mục tiêu, vẻ mặt âm trầm dọa người.

Lúc này, một tên thuộc hạ vội vàng tiến lên trước, nói:

- Phó Thành Chủ đại nhân, có người nhìn thấy Phong Liệt cùng một nữ tử cười đại diện đi đến phụ cận ngọn núi này, sau đó không thấy tăm hơi nữa!

- Hừ! Tìm cho ta! Cho dù phải đào ba thước đất cũng phải bắt tên súc sinh kia rút gân lột da! Đáng thương cho Phong nhi của ta, ngay cả con dâu còn chưa lấy được mà đã ra đi rồi!

Mỹ phụ nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói tràn ngập căm hận.

- Phó Thành Chủ đại nhân, chúng ta giống trống khua chiêng truy nã Phong Liệt, chỉ e là bên phía Ma Long giáo...

Tên thuộc hạ muốn nói lại thôi.

- Sợ cái gì? Nơi này mặc dù hơi gần Ma Long giáo, nhưng cũng không phải là địa bàn của Ma Long giáo, cho dù có làm loạn lên, bốn tọa cũng nhất định phải khiến Ma Long giáo chịu thiệt lớn, dùng để an ủi vong linh con ta trên trời! Mau đi đi!

- Rõ!

-

Không cần hỏi cũng biết, nhóm người này chính là vì trả thù Lam Duyên Phong mà đến, trung niên mỹ phụ này chính là mẫu thân Lam Vân Phụng của Lam Duyên Phong.

Chỉ tiếc là bọn họ còn chưa có năng lực có thể kéo Phong Liệt từ trong Long Ngục không gian ra ngoài, tìm cả buổi vẫn không chút tăm hơi gì.

Nhưng không lâu sau, một tin tức có tính chất bạo tạc đột nhiên lan truyền trên đại lục.

Thiên Cơ thư sinh của Chiêm Thiên Các tính toán ra địa điểm xuất thế chính xác của Phiêu Miểu Thiên Cung chính là biên giới phía Đông của Thông Thiên Phong thuộc Ma Long sơn mạch.

Tin tức này một khi tản ra, toàn bộ đại lục đều oanh động, giống như một trái tạc đạn, ngàn vạn Long vô giả đều buông việc trong tay xuống, gấp rút chạy đến gần Thông Thiên Phong.

Nhất thời, Long Huyết đại lục yên tĩnh gần trăm năm lại bắt đầu náo nhiệt lần nữa.

Đương nhiên, những kẻ đến tham gia náo nhiệt đều tự nhận có vài phần bản lĩnh, cho dù muốn xem náo nhiệt cũng phải có vài phần bản sự mới được, nếu không chỉ e còn chưa đến được Thông Thiên Phong thì đã bị chết giữa đường rồi.

Dù sao thì trong thập vạn đại sơn mệnh mông bát ngát này, cũng là một nơi tốt đến giết người cướp của.

Trừ bỏ một vài người không môn không phái, nhân văn dã hạc ra, đệ tử của mười đại Chân Long giáo đều cùng với truyền nhân của ngàn vạn môn phái khác đều một mình một đường, hoặc tốp năm tốp ba, thậm chí có đội ngũ do mấy trăm người tạo thành kéo đến.

Loạn thế xuất anh hùng, mà tình cảnh này mang đến rung chuyển cho toàn bộ đại lục, không phải nghi ngờ sẽ trở thành viên đá mài, rèn luyện tinh anh đệ tử của các môn phái.

Vô giả tu vi bất đồng, muôn hình muôn vẻ từ khắp nơi trên đại lục hội tụ về một tòa núi lớn tên là Thông Thiên Phong.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, tòa Thông Thiên Phong này gần như sắp bị lịch sử lãng quên cũng nhất cử thành danh, trở thành một trong những danh sơn danh sông tên tuổi vang dội đại lục.

Đối với động tĩnh kinh thiên bên ngoài, Phong Liệt trong không gian Long Ngục lại không quan tâm, có trí nhớ kiếp trước, hẳn tất nhiên biết rõ ảnh hưởng của tràng hạn kiếp này, gần như tương đương với Phong Vương chi chiến.

Trong một gian phòng tại tầng ba, Phong Liệt cực kỳ bá đạo đem giai nhân ném lên giường lớn, một hồi cuồng bạo như tuyết hoa rơi lên da thịt kiều nộn của giai nhân, đôi má xinh đẹp, cái cổ thiên nga như ngọc, hai ngọn núi ngạo nghễ ưỡn lên, cái bụng bằng phẳng, mỗi một tấc da thịt đều có vết hôn.

Lý U Nguyệt vốn còn miễn cưỡng giả dục, nhưng về sau dần không còn khí lực nữa, đôi mắt đẹp gần như muốn chảy ra nước, toàn thân nổi lên một mảnh đỏ ửng mê người, khiến người khác kinh hoàng chính là hạ thể nhất trụ kinh thiên của Phong Liệt giống như muốn phá áo mà ra.

Nàng còn chưa phát hiện ra một cái đầu đang áp lên bộ ngực co giãn mười phần của mình, bộ ngực hương khí mười phần, thiếu chút nữa khiến người ta hít thở không thông mà chết.

Sau một hồi vuốt ve nóng bỏng, quần áo trên thân hai người không biết từ lúc nào đã sớm không thấy bóng dáng, Phong Liệt thấy thời cơ đã đến, cũng không nhịn nữa, đỉnh thương tiến thẳng vào con đường u tối ôn nhuận ướt, bắt đầu chạy nước rút, một loại khoái cảm dần dần khiến hai người lên tận trời, điều không thể tả.

Không bao lâu, giai nhân cũng không nhịn được nữa, phát ra tiếng rên như khóc không ngừng, cực kỳ mê người, vang vọng trong Long Ngục thật lâu...

.....

.....

Sau khi đại chiến ngàn hiệp, Phong Liệt cuối cùng mới phóng xuất, theo một tiếng rên dài của giai nhân, hai người đồng thời leo lên đỉnh cực lạc.

Thật lâu sau, Phong Liệt mới vỗ về giai nhân ngủ, còn hắn thì đi tắm rửa một chút, toàn thân sáng khoái, tinh thần phấn chấn, bắt đầu đi chuẩn bị công việc cuối cùng.

Hắn bây giờ phải khiến tu vi đột phá một bước dài nữa.

Trong hai tháng cuối cùng trên Âm Vũ Phong, tu vi của Phong Liệt đã đạt đến Chân Khí cảnh cửu trọng thiên, mặc dù còn chưa đến đỉnh phong, nhưng cũng không cách biệt nhiều.

Mà hiện nay, hắn lặn lội trong Ma Long sơn mạch hơn một tháng, sớm đã đạt đến Chân Khí cảnh cửu trọng thiên, chỉ còn thiếu một cơ hội là đột phá Cương Khí cảnh mà thôi.

Về phần cơ hội này, Phong Liệt đã chuẩn bị từ lâu, đó chính là Đằng Long Đan mà Chiến Thiên Ma Vương ban thưởng.

Tiếp đó, Phong Liệt cũng không do dự nữa, hắn đổ đầy nguyên khí linh dịch vào trong thùng gỗ lớn, sau đó bỏ đi quần áo ngồi xuống, lấy ra một viên Kim Đan hương khí bao phủ toàn thân.

- Đằng Long Đan, một Đan có thể thành Long, cũng đừng làm lão tử thất vọng a! Hắc hắc hắc!

Phong Liệt nhìn đan được trong tay, cười khẽ vài tiếng, lập tức không chút do dự nuốt xuống.

358. Chương 403 - 404: Một Trong Ba Bả

359. Chương 405 - 406: Thiên Cung Hiện Thế!

Lúc này, Lý U Nguyệt cũng rõ ràng cảm nhận được khí thế trên người Phong Liệt so với lúc trước còn cường hoành gấp bội, nghiễm nhiên đã tiến vào hàng ngũ cao thủ Cương Khí cảnh, khiến nàng âm thầm cao hứng vì nam nhân của mình không thôi.

Phong Liệt ngày nay, bất luận là thân thể, linh hồn hay nguyên lực đều so với trước kia mạnh hơn gấp bội, quan trọng nhất là hắn cuối cùng có thể tự do phóng xuất cương khí rồi.

Khác biệt lớn nhất giữa Chân Khí cảnh và Cương Khí cảnh chính là nguyên lực của cao thủ Chân Khí cảnh chỉ có thể lưu động trong cơ thể, chỉ khi vận dụng chiến kỹ cực kỳ cường hoành thì mới có thể chém ra cương khí, giống như Địa Cấp chiến kỹ và Thiên Cấp chiến kỹ tiểu thành.

Mà cao thủ Cương Khí cảnh thì lại bất đồng, bọn họ có thể tùy tâm sở dục chém ra cương khí, giết người ngoài mười trượng, giờ tay nhắc chân đều phóng thích uy lực mà cao thủ Chân Khí cảnh thì triển chiến kỹ cường hoành cũng không bì kịp, có thể nói là chênh lệch một trời một vực.

Đối với Phong Liệt mà nói, một khi biến ảo Hắc Ám chi thân, thực lực của hắn sẽ đề thăng một tầng lớn, về phần chiến lực cụ thể như thế nào thì chỉ có tự mình thử mới biết được.

Vừa cùng giai nhân cười đùa, Phong Liệt vừa nhìn xuyên qua khe hở không gian, nhìn thấy người xung quanh Thông Thiên Phong tập nập hối hỏ như kiến, đủ loại người, đủ loại màu sắc hình dáng cũng không khỏi lú lút một hồi.

Bất luận Phiêu Miểu Thiên Cung kia giàu có như thế nào, nhưng rủi bảo vật xuống vẫn có hạn, bên dưới sẽ có rất nhiều người chết trong hỗn loạn, người vì tiền mà chết, chim vì tranh thức ăn mà vong, đây là điều không thể tránh khỏi.

- Phu quân, bên dưới có rất nhiều người nghị luận về Phi Ứng Bảng, Phi Ứng Bảng là cái gì?

Lý U Nguyệt lại lần nữa cầm bàn tay đang vuốt ve không thành thật của Phong Liệt, có chút kinh ngạc nói.

- Ồ? Phi Ứng Bảng? Cái đó xuất thế rồi sao?

Phong Liệt nhướn mày, vội vàng nhìn kỹ lại.

Quả nhiên, trong đám người bên dưới, cứ năm ba người một nhóm, trên tay mỗi người đều cầm một tờ giấy màu vàng, hưng phấn nghị luận không ngừng.

Nhất thời, vẻ mặt Phong Liệt không khỏi biến ảo, âm tình bất định, ngay cả bàn tay lớn đang tác quái bên dưới váy giai nhân cũng ngừng lại.

- Làm sao vậy? Có gì không ổn à?

Lý U Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt Phong Liệt biến đổi, không khỏi lo lắng hỏi.

Phong Liệt thoáng phục hồi tâm tình, xoay người lại cười nhẹ với giai nhân, nói:

- Chuyện này quả thật có chút phiền phức, Hắc Ám chi thân của ta e rằng sẽ lộ ra ánh sáng rồi! Lão bà, nàng về sau chỉ e sẽ lưu lạc chân trời xa xăm như vi phu, có sợ không?

Vẻ mặt Lý U Nguyệt hơi kinh hãi, nhưng lập tức bình tĩnh lại, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia kiên định, trầm lặng nói:

- U Nguyệt không sợ, cùng lắm thì chúng ta ẩn cư chốn sơn lâm, vĩnh viễn không xuất thế, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với phu quân, đi đâu cũng được.

Chuyện Phong Liệt thân có Long Hoàng huyết mạch đã sớm nói cho Lý U Nguyệt biết, ngoại trừ vài chuyện quan trọng phát sinh quá mức quý dị vẫn giữ lại ra, trên cơ bản đều không giấu diếm giai nhân.

Cho nên khi Phong Liệt nói huyết mạch của mình sẽ bị lộ ra ánh sáng, Lý U Nguyệt lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Chỉ có điều, nàng đã sớm một lòng bên cạnh phu quân, hơn nữa nàng cũng không mong cầu gì ở hắn, không cầu vinh hoa phú quý, không cầu dương danh lập vạn, chỉ hy vọng có thể cùng người yêu ở bên nhau cả đời là tốt rồi.

- Ha ha, có lẽ chuyện còn chưa nghiêm trọng đến mức đó, nhìn tình huống rồi tính, cùng lắm thì thay hình đổi dạng, bằng vào thủ đoạn hiện nay của vi phu, chỉ cần không phải một số cao thủ cấp sư tôn, người khác muốn giết ta cũng không dễ.

Phong Liệt mỉm cười tự phụ nói.

Hắn sở dĩ cảm thấy sự tình nghiêm trọng là bởi dựa vào trí nhớ kiếp trước, hắn biết rõ tất cả mọi thiên tài đều bị bày ra trên Phiêu Miểu Thiên Cung, cũng bị đánh dấu thần thông của bản thân, mà hắn cũng tiến vào bảng, cho nên bí mật về Hắc Ám chi thân chỉ e cũng rất khó bảo toàn.

Hắn còn nhớ rõ, kiếp trước mình vừa bắt đầu đã xếp hạng thứ 33, trước khi tấn thăng Cương Khí cảnh, còn tăng lên sáu hạng, chỉ có điều, hắn nhớ rõ kiếp trước, khi Phi Ứng Bảng xuất thế là chuyện của vài năm sau, chuyện này thật sự có chút cổ quái, không khỏi khiến hắn có chút cảm giác không kịp trở tay.

Việc đã đến nước này, xem ra cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi.

Giờ phút này, hắn ngược lại có chút tò mò, không biết kiếp này mình có bao nhiêu thủ đoạn cường hoành như vậy, có thể được xếp thứ mấy trong Phi Ứng Bảng?

Đúng lúc này, phía trên Thông Thiên Phong đột nhiên vang lên một tiếng nổ rung trời, âm thanh chấn vang khắp nơi.

- Ồ? Phiêu Miểu Thiên Cung xuất thế rồi!

Phong Liệt tâm ý khẽ động, đỉnh đầu thoáng chốc xuất hiện một khe hở không gian rất nhỏ, một cỗ khí tức mệnh mông tràn vào Long Ngục không gian, khiến Lý U Nguyệt và Phong Liệt giống như còn thuyền nhỏ trong cuồng phong sóng lớn, vô cùng bất bình, tâm thần khó giữ.

Phong Liệt vội vàng xuất ra Tỏa Long đài, lập tức hóa giải cương khí loạn lưu quanh người, nhưng trong lòng vẫn hoảng sợ không thôi.

Mà lúc này, ngàn vạn Long võ giả bên dưới Thông Thiên Phong cũng nhao nhao hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tầng mây trên trời bị một luồng cương khí loạn lưu vô cùng cường hoành xoắn nát, sau đó, một tòa cung điện rộng mười dặm từ trên trời giáng xuống, chậm rãi đáp xuống đỉnh Thông Thiên Phong.

Xung quanh cung điện bốn phía mây mù lượn lờ, thấp thoáng như Tiên Cung, phía xa xa bên ngoài là cương khí loạn lưu cuồng bạo, đủ đem bất cứ kẻ nào dám đến gần xé tan, huyết nhục biến thành bụi phấn.

Theo Thiên Cung hạ xuống, một vài Long võ giả đứng trên đỉnh Thông Thiên Phong đều nhao nhao bỏ trốn tứ tán, e rằng sẽ bị cuốn vào trong cương khí loạn lưu, rơi vào kết cục xuất sư chưa bao lâu đã chết.

- Âm âm âm âm âm...

Một hồi chấn động trời rung đất chuyển, toàn bộ đỉnh Thông Thiên Phong gần như bị gột mất một tầng, vô tận núi đá rơi ào ào xuống, bụi mù che lấp bầu trời, cảnh tượng như tận thế.

Một số núi đá cực lớn từ trên đỉnh vạn trượng lăn xuống, khiến không ít người bên dưới kêu gào thảm thiết, thật lâu sau mới bình thường trở lại, mà bên dưới Thông Thiên Phong đã mất mấy trăm nhân mạng.

Chỉ có điều, những người này chết như vậy cũng không có ai đồng tình, chỉ có thể tự oán vạn khí bản thân không tốt mà thôi, đi lẫn lộn thì phải có loại giác ngộ này.

Cuối cùng một tiếng nổ “âm” vang lên, cả tòa cung điện rộng lớn đã đáp xuống đỉnh núi, cương khí loạn lưu cũng yếu đi.

Mà bên dưới sau một hồi rối loạn, ngàn vạn võ giả đều trông mong nhìn lên tòa cung điện cao cao này, trong mắt lóe lên vẻ khiếp sợ cùng chờ mong.

Phong Liệt và Lý U Nguyệt trốn trong Long Ngục không gian, nhìn Thiên Cung đáp xuống phô trương như vậy cũng không khỏi âm thầm lú lẫm, Phong Liệt thậm chí âm thầm suy đoán rằng cung điện này chắc chắn là một kiện trọng bảo.

Đợi sau khi Thiên Cung bình ổn lại, hai người mới cẩn thận quan sát, chỉ thấy đó là một khối kiến trúc hoa mỹ, toàn thân bạch ngọc, mây mù lượn lờ khiến người khác cảm thấy thân cung điện to lớn sánh ngang với ánh sáng chói lọi của trời cao, toàn bộ Thiên Cung tản mát khí tức tang thương, trầm trọng, xa hoa, mờ hồ còn có chút mùi vị son phấn.

- Trời đất! Đây là Phiêu Miểu Thiên Cung trong truyền thuyết sao? Quả thật giống như Tiên Cung, cũng không biết lần này có thể rơi ra thứ tốt gì.

- Nghe nói ba trăm năm trước, lúc Thiên Cung xuất thế, thứ trân quý nhất rơi ra chính là một bộ Thiên cấp công pháp và một bảo kiện bảo kiếm Huyền Bảo cửu phẩm, bị cao thủ Độc Long giáo và Kim Long giáo đoạt được, lần này có lẽ cũng không kém, hắc hắc, thật khiến người khác chờ mong.

- Hừ! Nghe nói lần này thiên tài tiến vào Phi Ưng Bàng có tám người đến đây, hơn nữa có nhiều tiền bồi Thần Thông cảnh như vậy ở đây, Thiên cấp công pháp và Huyền Bảo, chúng ta cũng đừng nghĩ tới, còn không bằng hiện thực một chút, chỉ cần có được hơn mười vạn Long Tinh và một ít linh đan diệu dược là lão tử đã thấy đủ rồi.

- Ài! Còn không phải sao, chúng ta kiếm được chút đồ thừa đã là không tệ rồi.

- Hừ! Cái này thì chưa chắc, vương hầu tướng quân chẳng lẽ sinh ra đã cao quý sao! Nói không chừng đoạt được một bộ Thiên cấp công pháp, lão tử cũng sẽ một bước lên trời!

-

Ngàn vạn Long võ giả đều nhìn lên Thiên Cung mà nhao nhao nghị luận, trên mặt hiển lộ thần thái chờ mong, đồng thời cũng không quên âm thầm lưu ý một vài cao thủ bên cạnh, bằng không ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Một lát sau, chỉ thấy mây mù xung quanh Thiên Cung cao cao tại thượng hơi thu liễm đôi chút, lộ ra đại môn bạch ngọc cao gần mười trượng, bên trên đại môn còn có một tấm biển cực lớn, bên trên đề ba chữ “Nam thiên Môn” màu vàng cực kỳ khí thế, khiến mọi người đều há hốc mồm.

Sau đó, chỉ nghe “Ong” một tiếng chấn động, đại môn chậm rãi mở ra, lập tức, một tia hào quang màu vàng từ sau cửa tuôn ra, khuếch tán khắp bốn phương tám hướng.

Tiếp đó, trong tiếng kinh hô rung trời, năm thiếu nữ xinh đẹp mặc Nghê Thường Thái Y chậm rãi bước ra khỏi đại môn.

Năm thiếu nữ này tướng mạo xinh đẹp, dáng người yếu điệu, bước đi như cười gió, khiến người khác cảm thấy cảnh đẹp ý vui, mỗi người còn mang theo một cái giỏ, bên dưới lấp lánh kim mang, quả thật giống như tiên tử hạ phàm, khiến không ít thiếu niên ngây thơ phía dưới ngẩn ngơ ước ao.

Chỉ có điều, năm nữ tử này biểu lộ lại băng lãnh cao ngạo dị thường, các nàng hồ hững quét nhìn ngàn vạn người xung quanh Thông Thiên Phong, không khác gì nhìn một đám sâu kiến.

- Phu quân, y phục của các nàng thật đẹp! Các nàng thật sự là tiên tử sao?

Trong không gian Long Ngục, Lý U Nguyệt nhìn năm “tiên nữ” kia, đôi mắt đẹp hưng phấn không thôi, hai mắt lấp lánh tinh quang.

- Tiên tử? Ha ha, tiên tử ít nhất cũng phải đẹp bằng một nửa U Nguyệt nhà ta mới được, thật đúng là chà đạp y phục.

Phong Liệt cười nhạo nói.

Lý U Nguyệt trợn mắt với Phong Liệt, nhưng trong lòng lại ngọt như ăn mật.

Phong Liệt đối với năm thiếu nữ lộ vẻ nghiêm trang không thể xâm phạm kia đều thấy không thích, trong lòng không khỏi ác ý nghĩ, nếu như đem các nàng lột sạch, sau đó vất lên một cái giường lớn, không biết các nàng còn có thể cao ngạo như vậy không.

Đúng lúc này, bên dưới núi đột nhiên bay lên một đạo hồng mang, là một đầu đại điều hỏa hồng sắc thần tuần cấp tốc bay lên không trung, trong chớp mắt đã lướt ra ngoài Thiên Cung hơn hai trăm trượng.

Trên lưng đại điều còn có một thiếu niên anh tuấn, tóc dài màu đỏ, phe phẩy một cái quạt xếp hoa mỹ, trên mặt mang theo nụ cười không màng danh lợi, mười phần phong lưu phóng khoáng.

Thiếu niên này tướng mạo tuấn mỹ, dáng người cao ráo, phối hợp với nụ cười tùy tiện, tuyệt đối là tình lang trong mộng của ngàn vạn khuê nữ thiếu phụ.

Thiếu niên từ xa thi lễ một cái, cười nhẹ nói:

- Năm vị tiên tử, tại hạ hữu lễ! Bốn công tử chính là thiếu cô chủ Xích Bảo Thụ của Thiên Viêm Cốc thuộc Hỏa Long giáo, chẳng biết có thể...

- Cút ra xa một chút!

Một thiếu nữ tóc đỏ hồ hững nhìn hắn, không đợi Xích Bảo Thụ dứt lời thì đã chém ra một đạo hồng sắc thất luyện, lập tức đánh lên người Xích Bảo Thụ trên lưng đại điều.

- Ầm...

Một tiếng nổ lớn vang lên, lông vũ bay tán loạn đầy trời.

Một người một điều ngay cả phản ứng cũng không kịp đã bị đánh rơi xuống không trung vạn trượng.

- A..., người... ộc...

Xích Bảo Thụ chậ vật ngã xuống không trung, miệng thổ huyết không ngừng, mà đầu đại điêu so với hắn còn thắm hơn, lông vũ hỏa hồng sắc trên người bị tróc ra hơn phân nửa, thiếu chút nữa biến thành một con gà mái rồi.

- Ha ha ha! Cóc ghẻ lại muốn ăn thịt thiên nga!

- Ồ? Đây không phải là Xích Bảo Thủ xếp 97 trên Phi Ưng Bảng sao? Tên này cũng chẳng ra gì? Chẳng lẽ trình độ của đám người trên Phi Ưng Bảng chỉ có vậy?

- Không thể nào! Xích Bảo Thụ mới chỉ Cường Khí cảnh lực trọng thiên, mà tiểu mỹ nhân kia nhìn bộ dáng hắn là cao thủ Thần Thông cảnh rồi! Chênh lệch thật sự quá lớn.

-

Vừa nhìn thấy kết cục bi thương của Xích Bảo Thụ, vốn vẫn có một số tên muốn tiến đến gần lập tức dừng bước, trên mặt đều là vẻ hãi hê, nhưng đều không dám tiến lên nữa.

Trong lòng Phong Liệt khê động, nhìn thực lực thiếu nữ vừa xuất thủ mà xét, hắn là một cao thủ Thần Thông cảnh, xem năng bắt quả chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, tu vi như vậy quả thật khiến hắn không khỏi giật mình.

Lúc này, thanh âm ẩn chứa chân khí của thiếu nữ tóc đen cầm đầu đột nhiên vang lên trong thiên địa, sau đó truyền đi xa:

- Cung chủ nhà ta có lòng từ bi, hôm nay đặc biệt chúc phúc cho thương sinh, xem các ngươi sau khi đạt được ban thưởng, ngày sau có thể giúp mọi người làm điều tốt, vì bách tính thiên hạ mưu phúc lợi.

Vì để công bằng, bất luận kẻ nào cũng không được bước vào phạm vi 300 trượng của Thiên Cung, nếu không hậu quả tự gánh lấy.

Thiếu nữ vừa dứt lời, đám người bên dưới lập tức xôn xao, tiếng la hét rung trời.

- Quý Cung chủ quả thật là đại đại hảo nhân... Tại hạ bội phục... phi phi phi!

- Tiểu mỹ nhân, ban cho lão tử một bản Thiên cấp bí tịch đi! Lão tử ngày sau nhất định sẽ trăm yêu trừ ma, vì dân chúng làm nhiều việc thiện!

- Tiểu tiên tử, ta chỉ cần một viên thần đan khiến ta trường sinh bất tử mà thôi, ta cam đoan ngày sau sẽ không bao giờ gian dâm cướp bóc nữa, một lòng hướng thiện!

- Con bà nó! Nhanh lên đi! Lão tử đã chờ ở đây ba ngày rồi, sắp không đợi nổi nữa!

- ...

Ngàn vạn Long võ giả bên dưới nói gì cũng có, có trầm trồ khen ngợi, có mắng chửi không thương tiếc.

Mặc dù việc Phiêu Miểu Thiên Cung xuất hiện bất luận là phô trương hay phong cách, đều có chút tiên khí, nhưng ngàn vạn Long võ giả bên dưới đều là dân chúng bình thường, mắt cao quá đầu, phần lớn đều là loại liều mạng không quý thiên địa, không kính quỷ thần, ai sẽ cho rằng các nàng là thần tiên? Nhất là chữ “Nam Thiên Môn” càng khiến mọi người chê bai, chế giễu.

Chỉ có điều, nhìn như thế nào đi nữa thì đó cũng là chuyện cá nhân, sau khi thiếu nữ lên tiếng, quả thật không có ai dám bước vào phạm vi 300 trượng của Thiên Cung, ngay cả một số cao thủ Thần Thông cảnh bay trên không trung cũng vội vàng tránh xa.

Đương nhiên, ngoại trừ hai người Phong Liệt và Lý U Nguyệt đang trốn trong không gian Long Ngục, im lặng nằm tại một bệ đá nhô ra cách Thiên Cung hai trăm trượng.

360. Chương 407 - 408: Xuất Thủ

- Hừ! Một đám không biết sống chết!

Thiếu nữ tóc đỏ dường như cực kỳ bất mãn với đám người bên dưới, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, tức giận mắng một câu:

- Thật không biết Cung chủ tại sao phải...

- Hồng Hạnh cảm miệng!

Thiếu nữ tóc đen dần dần lạnh lùng nhìn Hồng Hạnh, lạnh nhạt nói:

- Cung chủ làm vậy tự nhiên có cách nghĩ của lão nhân gia, còn chưa đến phiên ngươi nghi vấn!

- Vâng! Yên Nhiên tỷ tỷ, Hồng Hạnh biết sai rồi!

Sắc mặt Hồng Hạnh hơi tái đi, vội vàng nhận sai.

- Ủm, lần sau không được tái phạm! Chúng ta bắt đầu thôi!

Thiếu nữ tóc đen tên là Yên Nhiên cầm cái giỏ bước đến trước vài bước.

Sau đó nàng đưa tay mò vào trong giỏ, một khắc sau, trên cánh tay thon của nàng đã xuất hiện ngàn vạn cái bình ngọc nhỏ, tập trung thành một đồng lớn.

- Đây chính là Lục Nghi Tham Sinh Đan, có thể đề cao tâm cảnh tu vi, tổng cộng một vạn bình, mỗi bình mười hạt!

Theo âm thanh lạnh lùng của Yên Nhiên vang lên, một vạn cái bình nhỏ lục sắc trong tay nàng lập tức hóa thành từng đạo lục mang, bắn ra khắp bốn phương tám hướng, rơi lả tả vào trong ngàn vạn người.

Xôn xao... ồn ào...

Bên dưới lập tức sôi trào, tất cả mọi người đều đỏ mắt, nhìn chằm chằm từng đạo lục mang bay đầy trời, nhao nhao vung đao vung kiếm đuổi theo.

.....

Trong không gian Long Ngục, Phong Liệt vừa nghe đến Lục Nghi Tham Sinh Đan, ánh mắt không khỏi sáng rực, động lòng không thôi.

Lục Nghi Tham Sinh Đan này chính là thứ tốt có thể đề thăng tâm cảnh tu vi, trong Long Huyết đại lục, mỗi một hạt đều là giá trên trời, đại thủ bút của Phiêu Miểu Thiên Cung quả thật cực kỳ hiếm thấy.

Chỉ có điều, hắn mặc dù động lòng, nhưng lại không ra tay, bởi vì với vị trí hiện tại của hắn, đoán chừng cơ hội xuất thủ tối đa cũng chỉ có một, hai lần, một khi bị phát hiện, tất sẽ bị đuổi ra ngoài 300 trượng.

Thếp tốt phải để mài đao, Lục Nghi Tham Sinh Đan mặc dù trân quý, nhưng lại không có ích lợi gì cho hắn hiện tại, ngay cả Lý U Nguyệt cũng không cần.

Cho nên, mắt thấy từng đạo lục mang phóng ra xa, Phong Liệt vẫn thờ ơ.

Chỉ có điều, Phong Liệt không cần cũng không có nghĩa là người khác sẽ không tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy.

Những người khác cũng không có tâm cảnh tu vi Thần Thông cảnh giống như Phong Liệt, cả đám bình thường đều thành thành thật thật tu luyện tâm cảnh, cho nên lúc vừa nhìn thấy linh đan diệu dược như vậy đều giống như liều mạng, mỗi người sắc mặt đều âm trầm, không chút khách khí vung đao chém kẻ cản trước mặt mình.

Thủ pháp ném một vạn bình đan dược của thiếu nữ Yên Nhiên cực kỳ xảo diệu, cho dù là mấy trăm tên cao thủ Thần Thông cảnh bay trên không trung hoặc một số cưỡi phi cần cũng chỉ có thể lấy được nhiều nhất một bình mà thôi, động tác chậm một chút thì ngay cả một bình cũng không đoạt được, phần lớn đều rơi xuống đất.

Tiếp đó là một hồi náo loạn kinh thiên, tiếng la hét, tiếng binh khí xe gió, tiếng lợi khí va chạm lạnh thấu xương, tiếng rên thảm thiết, thoáng chốc thiên địa đầy lên một luồng huyết tinh chi khí nhàn nhạt.

Phong Liệt nhìn cảnh diên cuồng bên dưới, âm thầm lắc đầu không thôi, Cung chủ của Phiêu Miểu Thiên Cung này nói cái gì mà có lòng từ bi, chỉ e là sợ thiên hạ không loạn, chỉ trong nháy mắt mà bên dưới đã có nhiều hơn mấy trăm cỗ thi thể, nhưng số lượng vẫn không ngừng gia tăng.

Nhưng cùng lúc đó, thanh âm của Yên Nhiên lại lần nữa phiêu đảng ra xa, khiến tất cả hỗn loạn đột nhiên trì trệ.

- Huyền Nguyên Bất Tử Đan, có thể cứu sống người chết, tái tạo huyết nhục xương cốt, một ngàn hạt!

Lời này vừa dứt, một ngàn cái bình hắc sắc liền hóa thành ngàn đạo hắc mang bắn xuống dưới Thông Thiên Phong.

Không ngoài ý muốn, lại một lần nữa tạo thành oanh động kinh thiên.

Huyền Nguyên Bất Tử Đan chính là đệ nhất thánh dược trị liệu nhục thân, có một viên thuốc trong tay, không phải nghi ngờ là có thêm một cái mạng, quả thật là thứ mà có tiền cũng không mua được, Phong Liệt mặc dù đã quen việc giết người cướp của, nhưng trong tay cũng chỉ có gần ba hạt mà thôi.

Lúc này, đám người bên dưới lập tức từ bỏ việc cướp đoạt Lục Nghi Tham Sinh Đan, nhao nhao lao về phía bình thuốc màu đen, cả đám giống như sói hoang động dục, diên cuồng lao tới, lại lần nữa triển khai một vòng giết chóc.

Cũng không biết là cố ý hay vô tình, thiếu nữ tóc đen tên là Yên Nhiên kia lại lần nữa khiến đám cao thủ Thần Thông cảnh bay trên không trung bất mãn, một ngàn hạt Huyền Nguyên Bất Tử Đan có 99% không rơi vào tay cao thủ Thần Thông cảnh.

Phong Liệt vẫn không ra tay, lại ngưng mắt nhìn đám người bên dưới, muốn nhìn một chút xem có cao thủ nào đáng chú ý hay không.

Lần quan sát này quả thật khiến hắn phát hiện một số người không bình thường.

Chỉ thấy trên một ngọn đồi trọc, một thiếu niên tướng mạo bình thường, mặc áo xanh, trong tay nắm một cái bình nhỏ màu đen cười ngây ngô, hiển nhiên là đã đắc thủ được một hạt Huyền Nguyên Bất Tử Đan.

Cùng lúc đó, xung quanh có không ít cao thủ không chút khách khí xông đến, nhưng khiến người khác khiếp sợ chính là tất cả người đập lên gò đất cách thiếu niên chừng vài chục trượng đều đột nhiên ngã xuống đất bỏ mạng, sắc mặt cả đám đều biến thành màu đen, hiển nhiên là trúng kịch độc.

Chỉ trong nháy mắt, xung quanh thiếu niên đã nằm xuống hơn trăm người, trong đó có không ít cao thủ Cương Khí cảnh hậu kỳ, quả thực khiến người khác sống lưng phát lạnh.

- Chạy mau! Hắn là quan môn đệ tử Liêu Tiểu Độc của Thiên Độc lão quái, xếp thứ 26 trên Phi Ưng Bảng!

- A? Hắn chính là Tiên Thiên Độc Vương Thể? Bà mẹ nó! Lão tử vẫn lựa trái hồng mềm mà bóp thôi!

-

Người khác cũng không phải đều ngốc, mắt thấy thiếu niên này quỷ dị vô cùng, lập tức hoảng hốt tứ tán, sợ như gặp phải rắn rết.

Cùng lúc đó, tại tầng trời thấp, một tuyệt sắc thiếu nữ dung nhan yêu mị đứng trên thân một đầu Phượng Vĩ điều toàn thân ngân bạch cũng có vận khí không tồi, trong tay nàng không ngờ lại có đến hai bình Huyền Nguyên Bất Tử Đan.

Cho nên, hiển nhiên cũng trở thành mục tiêu khiến người khác liều mạng, thậm chí còn có không ít người nhìn trúng dung nhan khuynh thế của thiếu nữ, muốn đem nàng độc chiếm.

Mắt thấy bảy tám mươi đại hán xông đến, vậy mà thiếu nữ lại không cử động chút nào, thậm chí cũng không lệnh cho Phượng Vĩ điều bay cao một chút.

Bảy tám mươi người kia trong lòng đều vui vẻ, cho rằng gặp phải một nữ nhân ngốc, tất cả đều không chút khách khí phi thân lên.

Nhưng đúng lúc này, thiếu nữ đột nhiên mỉm cười quyến rũ một cái, sau đó đột nhiên cánh hoa bay đầy trời, giống như thiên nữ tán hoa bay về phía những đại hán kia, so với năm thiếu nữ đứng ở cửa Tiên Cung lại càng giống Tiên Tử hơn.

Chỉ có điều, bảy tám mươi tên đại hán này lại đột nhiên trợn tròn mắt, lúc cánh hoa vừa chui vào trong cơ thể, ánh mắt cả đám lập tức trở nên cuồng loạn, huyết mạch bành trướng, sau đó vứt bỏ binh khí trong tay, xé tan quần áo trên người mình thành từng mảnh, trần truồng nháp nhô, một màn này không khỏi khiến mọi người phía xa sợ đến ngáy người.

Bất quá cảnh tượng khiến người khác sợ hãi này cũng không kéo dài quả lâu, chỉ sau chừng mười nhịp hô hấp thì bảy tám chục tên đại hán đều “bùm” một tiếng, hóa thành huyết vụ đầy trời, theo gió núi mà tản đi.

- Ô? Là Thủy Tiểu Yêu!

Trong lòng Phong Liệt chợt động, thiếu nữ toàn thân yêu mị từ trên xuống dưới không chỗ nào không dụ hoặc hấp dẫn đối với hán mà nói cũng không xa lạ gì, kiếp trước, Thủy Tiểu Yêu này từng theo trưởng bối trong nhà đến tìm hiểu Ma Long giáo, cũng gặp hán một lần, yêu nữ mười phần này trời sinh thân thể mị hoặc, là khắc tinh của nam nhân, hơn nữa cực kỳ căm hận nam nhân, nam nhân rơi vào tay nàng bình thường đều có kết cục vô cùng thê thảm.

Ngoại trừ hai người Liêu Tiểu Độc và Thủy Tiểu Yêu ra, còn có một vài nhân tài kiệt xuất không thua kém chút nào.

Thí dụ như Thủy Vô Khuyết có thần thông Vô Định Kim Chung Tráo, giống như mang trên lưng một cái mai rùa cứng rắn, Thủy Vô Khuyết không chút tổn thương, mà người ra tay với hán đều bị phản chấn, nghiền thành cặn bã.

Đương nhiên, cũng có một số nhân tài còn chưa nhìn ra, tất cả đều ẩn tàng trong đám người, im lặng chờ quan sát.

Không lâu sau, thiếu nữ lại lần nữa lấy ra những vật quý hiếm từ trên trời ném xuống.

- Đằng Long Đan, gia tăng tỷ lệ đột phá Chân Khí cảnh đỉnh phong của Long võ giả đến tám phần, 100 hạt!

- Huyền cấp công pháp chiến kỹ, một ngàn sách!

- Cao giai Linh Bảo binh khí, một ngàn thanh!

- ...

- Lục phẩm Huyết Tủy Bổ Thiên Đan, 100 hạt!

- Địa cấp chiến kỹ, mười sách!

- Nhất phẩm Huyền Bảo chiến giáp, hai mươi kiện!

- Nhị phẩm Huyền Bảo thần binh, mười thanh!

- ...

Âm thanh trong trẻo lạnh lùng của thiếu nữ chui vào tai mọi người giống như tiếng trời, đến lúc này, nàng đã trở thành tiên tử trong mắt mọi người, thậm chí là nữ thần.

Đan dược, thần binh, chiến kỹ nàng gọi tên càng lúc càng trân quý, khiến cho mọi người đều sôi sục đến mức chưa từng có.

Theo bảo vật ngày càng trân quý, đám người bên dưới đã hoàn toàn sôi sục, Địa cấp chiến kỹ, Thần cấp đan dược, Huyền Bảo thần binh, những thứ tốt mà ngay cả cao thủ Thần Thông cảnh cũng hiếm có, một số cao thủ Chân Khí cảnh, Cương Khí cảnh ở bên dưới biết rõ đây là thứ cường giả Thần Thông cảnh chú ý, cũng chỉ có thể chấp tay nhường cho.

Người vì tiền mà chết, chìm tranh thức ăn mà vong, phần lớn mọi người thà rằng bỏ mạng cũng muốn liều một phen.

Thời gian dần trôi qua, mùi máu tanh trong không khí càng lúc càng nồng nặc, thậm chí trên không trung còn nổi lên từng đoàn sương mù màu đỏ, khiến người khác nghĩ thấy chỉ muốn nôn ọe.

Trong không gian Long Ngục, Lý U Nguyệt nhìn thấy cảnh hỗn loạn kinh thiên bên dưới, khiếp sợ không nói nên lời.

Mà Phong Liệt cũng đi tới bên ngoài tiểu lâu, mặc dù chưa ra tay, nhưng trái tim đã nhảy lên đến cổ rồi, thần kinh căng thẳng, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Quả nhiên, theo thanh âm của Yên Nhiên vang lên lần nữa, Phong Liệt cuối cùng cũng không tìm được.

- Nhị đẳng Long Tinh, chín trăm ngàn viên.

Một tòa đại sơn Long Tinh đường kính hai trăm trượng đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người, hào quang màu vàng cam sáng rực trong mắt mọi người, khiến tất cả đều kinh ngạc há hốc mồm.

Chín trăm ngàn viên nhị đẳng Long Tinh...

Chỉ e cho dù là toàn bộ Ma Long giáo cũng khó có thể một hơi lấy ra được nhiều Long Tinh như vậy, một tòa Long Tinh quảng cỡ trung nhiều nhất chỉ có thể thu được 300 vạn Long Tinh, đây thực sự là một con số kinh người.

Nhất là, chín trăm ngàn viên nhị đẳng Long Tinh đổi thành tam đẳng Long Tinh cấp thấp nhất, giá trị còn tăng gấp mười lần.

Nhất thời, nhịp hô hấp xung quanh Thông Thiên Phong liền nổ ầm một tiếng.

Một khắc sau, theo cánh tay trắng nõn nà của Yên Nhiên vung lên, cả tòa núi Long Tinh lập tức rơi xuống dưới, nếu như có tên mù đứng sẵn bên dưới chờ, đoán chừng sẽ trực tiếp bị đè chết.

Ánh mắt mấy trăm tên cao thủ Thần Thông cảnh trôi nổi trên không trung cũng trở nên nóng rực vô cùng, nhao nhao xông đến, cẩn thận dán sát cương khí loạn lưu phát ra bên ngoài Thiên Cung, muốn nhân lúc tòa núi Long Tinh vỡ ra thì vét một số lớn.

Một đồng Long Tinh như vậy, cho dù là cao thủ Thần Thông cảnh cũng không có khả năng một hơi nuốt trọn, một hồi huyết chiến là không thể tránh khỏi.

Nhưng tiếp đó, chuyện khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm đã xảy ra.

Chỉ thấy trong hư không đột nhiên hiện lên một đạo thanh mang, “phành” một tiếng, hung hăng nện vào trong tòa núi Long Tinh.

Một khắc sau, chỉ thấy tòa núi Long Tinh cao mấy trăm trượng bắt đầu đổ sụp.

Điều thực sự khiến mọi người khiếp sợ chính là, tòa núi Long Tinh sau khi rơi xuống chừng trăm trượng, đột nhiên hóa thành bụi phấn, theo cuồng phong lạnh thấu xương trong không trung, phiêu tán trong thiên địa.

Khói bụi bay khắp trời trong nháy mắt tiêu tan, một mảnh thanh mang nồng đậm bạo phát, chiếu rọi khiến toàn bộ thiên địa biến thành màu xanh, ngay cả ánh sáng mặt trời đều bị che lấp hoàn toàn, có thể khiến tất cả mọi người không kiềm chế được nhắm nghiền hai mắt.

Thật lâu sau đó, mọi người dần dần từ kinh hãi bình tĩnh trở lại, từ từ mở hai mắt ra, kinh ngạc phát hiện, trên trời cao ngoại trừ mấy trăm gã Thần Thông Cảnh mặt đầy bụi đất, không có bất cứ vật gì.

- Chuyện này là sao?

- Trời ah? 90 triệu viên Long Tinh dĩ nhiên trong nháy mắt bị hút sạch nguyên khí! Chuyện này sao có thể?

- Thanh mang này là thứ quý quái gì? Sao có thể thôn phệ nguyên khí khổng lồ tương đương với mấy trăm tòa long tinh ah!

* * *

Thoáng chốc, một mảnh âm thanh dưới chân núi vang lên, tâm tình tất cả mọi người chấn động tột đỉnh, thậm chí ngay cả đám người Yêu Nhiên, Hồng Hạnh tại Thông Thiên Phong đều thất sắc, mặt mày dò xét không biết làm sao.

Mặc dù các nàng không biết chuyện gì phát sinh, nhưng rõ ràng không đúng với ước nguyện ban đầu của cung chủ, cung chủ vốn dự định lưu thông 90 triệu viên Long Tinh này tại đại lục Long Huyết.

Lúc này, chỉ có một gã thiếu niên tóc vàng trên mặt tựa hồ toát lên vẻ nghi hoặc, gã thiếu niên này không phải ai khác chính là Kim Sở Hiên từng bị Phong Liệt đánh bại hốt hoảng bỏ chạy.

Hắn hồi tưởng lại đoàn thanh mang vừa này, không hiểu vì sao, trong lòng đột nhiên nghĩ tới Phong Liệt.

Hắn nhớ nhất rõ ràng, vài ngày trước, bản thân hắn chính là bị Phong Liệt bạo phát một đạo thanh mang oanh kích đánh rớt đi nửa cái mạng nhỏ, ngay cả chút sức lực chống trả cũng không có, điều này được hắn coi là nỗi sỉ nhục lớn nhất từ khi bình sinh, chính một kích kia của Phong Liệt đã dập tan thần thoại bất bại của hắn tại Kim Long Giáo.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn lại âm thầm lắc đầu, trong nháy mắt có thể hấp thụ toàn bộ nguyên khí 90 triệu viên Long Tinh nhị đẳng, thủ đoạn này thật không thể tưởng tượng nổi, cho dù là cao thủ Long Biên Cảnh đều không có khả năng, Phong Liệt mới chỉ là một gã Chân Khí Cảnh tự nhiên càng không thể.

- Yêu Nhiên tỷ tỷ, chúng ta làm sao bây giờ?

Dưới Nam Thiên Môn, Hồng Hạnh lo lắng nói.

Yêu Nhiên trầm ngâm một chút, dần dần trấn định lại, trầm giọng nói:

- Người xuất thủ tất nhiên không tầm thường, chuyện này nằm ngoài khả năng của chúng ta, nếu cung chủ không có chỉ thị khác, vậy chúng ta tiếp tục đi! Hồng Hạnh, người đi đi!

- Vâng! Yêu Nhiên tỷ tỷ!

Hồng Hạnh đáp ứng một tiếng, liền cầm giỏ đi tới bên bờ vách núi, trên khuôn mặt xinh đẹp lại khôi phục vẻ thần nhiên, cao ngạo.

- Huyền Minh Trọng Thiết Tinh, một nghìn viên!

Tay nàng từ chiếc giỏ lấy ra một đồng thạch tử màu đen, bàn tay khẽ lật, thạch tử liền rơi lả tả xuống chân núi.

361. Chương 409: Âm Mưu Kinh Thiên.

Vù vù. . .

Từng đạo hắc mang phá không nhanh chóng tiến nhập đoàn người.

Hàng nghìn hàng vạn võ giả dưới chân núi vừa thấy tiên tử Thiên Cung lại phát tán bảo vật lần nữa, ai lấy nhất thời đều bình tĩnh trở lại, tiếp tục trở nên hung mãnh, hai mắt ứ máu, toàn thân đặng đặng sát khí.

* * *

Ngay lúc này, trong không gian Long Ngục liên tiếp vang lên tiếng cười vui vẻ.

- Ha ha ha! Trời cũng giúp ta! 90 triệu viên Long Tinh nhị đẳng, để lão tử xem Trần Long Thiên Bi khôi phục tới mức độ nào rồi!

Hàm răng Phong Liệt không ngậm lại được, khiến Lý U Nguyệt bên cạnh trợn trừng mắt.

Sau một khắc, Phong Liệt vung tay, nhất thời chỉ thấy một đạo thanh mang mập mờ, một tấm bia đá thật lớn cao gần nghìn trượng đâm thẳng vào mây xuất hiện trong tầm mắt hai người.

Phong Liệt thấy rất rõ ràng, từng đạo từng đạo vết nứt trên thiên bia lúc trước đã hoàn toàn nối liền, nhìn qua sóng nước lấp lánh, hiển lộ rõ vẻ thần bí và huyền ảo vô tận.

Ầm!

Một đạo âm thanh thật lớn vang lên, tấm bia đá to lớn rơi trên mặt đất, có thể khiến toàn bộ Long Ngục rung rung.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức dồi dào từ linh hồn và huyết mạch chấn áp toàn bộ không gian.

Phong Liệt thực sự không vấn đề gì, nhưng Lý U Nguyệt trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, khóe miệng khắc lên một vết tia máu, thân thể run run, kinh hoàng không nói thành lời.

Phong Liệt thoát nhìn cảm thấy không ổn, tâm ý rất nhanh liền khê động, khiến thanh mang trên Trần Long Thiên Bi thu hồi trở lại, cộng thêm toàn bộ khí tức đều thu liễm, lúc này mới giúp giai nhân dần dần khôi phục trở lại.

- U Nguyệt, nàng vẫn ổn chứ?

Sắc mặt Phong Liệt trở nên khấn trương.

- Oho, ta không sao, chỉ văng đầu một chút.

Lý U Nguyệt vỗ vỗ cái trán thở dài một hơi, như chút được gánh nặng, thân thể mềm mại khê lay động.

Phong Liệt vịu vai giai nhân, tỉ mỉ kiểm tra một phen, phát hiện giai nhân ngoại trừ một điểm hư nhược không có gì đáng ngại, mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tự trách.

- Không sao thì tốt rồi, đều tại ta, không nghĩ tới tấm thiên bi này cường đại như vậy. . .

Phong Liệt còn chưa dứt lời, Trần Long Thiên Bi phía sau vang lên một trận âm hưởng nhẹ nhàng, khiến hai người chú ý.

Hai người Phong Liệt vội vàng ngưng mắt nhìn lại, nhất thời, con ngươi hai người không khỏi co rụt lại.

Chẳng biết từ khi nào mặt ngoài Trần Long Thiên Bi xuất hiện những hạt lấm tấm màu vàng, hơn nữa những hạt lấm tấm này rất nhanh dung hợp lại, giống như quả cầu tuyết lăn tròn càng lúc càng lớn, số lượng lại cấp tốc giảm xuống, phát sinh ra một mảnh âm hưởng nhẹ nhàng.

Nhưng điều khiến Phong Liệt và Lý U Nguyệt chấn kinh chính là, dựa vào nhãn lực của bọn họ có thể thấy rất rõ ràng, trong những hạt lấm tấm màu vàng dĩ nhiên có từng đạo từng đạo hình ảnh nữ nhân, hơn nữa còn là một thiếu phụ.

Dần dần, những hạt lấm tấm màu vàng dung hợp lại, bành trướng thành lớn, khiến hình ảnh nữ nhân bên trong càng lúc lại càng rõ ràng.

Sau vài tức, Trần Long Thiên Bi hoàn toàn an tĩnh, mà trên thiên bi chỉ còn lại quang kén màu vàng bán trong suốt lớn bằng đầu người.

Trong quang kén, một nữ tử xinh đẹp không rõ niên kỷ đang ngồi nhắm mắt khoanh chân, hai tay kết một đạo ấn quyết cổ quái, mơ hồ ẩn chứa một tia thần thánh.

Dung mạo nữ tử này cực kỳ xinh đẹp, nhưng càng đáng lưu ý chính là khí chất cao quý siêu phàm thoát tục, vết đỏ trên tâm mi phát tán ra khí tức uy nghiêm vô cùng vô tận, đủ để khiến bất cứ kẻ nào đều sản sinh tâm tình sùng bái.

- Phu quân, chuyện này là sao?

Lý U Nguyệt không khỏi kinh ngạc nói.

Phong Liệt không đáp lại, sắc mặt âm trầm bất định, rõ ràng hắn biết nguyên bản trong Trần Long Thiên Bi không có bất cứ thứ gì, không cần bàn cãi, hình ảnh nữ nhân này vừa mới xuất hiện, hơn nữa đã bị Trần Long Thiên Bi phong ấn.

Mà lúc trước, Trần Long Thiên Bi chỉ tiếp xúc với 90 triệu viên Long Tinh nhị đẳng, kết hợp với những hạt lấm tấm màu vàng kia, dần dần, trong lòng Phong Liệt có một suy đoán kinh người.

- Hí. . . Đây là một âm mưu thiên đại! Quả thực rất bạo tay ah!

Chỉ chốc lát sau, Phong Liệt không khỏi hít vào một hơi thật sâu, âm thầm suy đoán.

- Phu quân, đây là âm mưu gì?

Lý U Nguyệt không giải thích được nói.

Trên khuôn mặt Phong Liệt còn lưu lại tia sợ hãi, miễn cưỡng cười nói:

- Nếu ta đoán không lầm, trong toàn bộ bảo vật Phiêu Miểu Thiên Cung phát tán, tất nhiên đều lưu lại chiêu bài.

Mặc dù không biết hình ảnh nữ nhân này dùng làm gì, nhưng chắc chắn có thủ đoạn nào đó khổng lồ, aizzz, quả nhiên thiên hạ không có cơm trưa miễn phí.

Không nói cái khác, chỉ cần 90 triệu viên Long Tinh này nếu như lưu thông trên đại lục, e là cuối cùng đều bị Long võ giả hấp thụ hết, rốt cuộc có bao nhiêu người trúng chiêu chỉ có trời mới biết. Còn một số huyền bảo khác, thần đan cao cấp. . . Cuối cùng sẽ rơi vào trong tay các cao thủ, hậu quả này. . .

Hơn nữa hành động này của Phiêu Miểu Cung xuất phát đã lâu, trên cơ bản cách vài trăm năm lại có một lần như vậy, nếu đúng như Phong Liệt suy đoán, nói không chừng nửa đại lục đều rơi vào trong tay Phiêu Miểu Thiên Cung.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Phong Liệt mà thôi, sự thực thế nào, cực kỳ khó nói.

- Vậy sao? Sao lại có thể như vậy? Phiêu Miểu Thiên Cung này thật đáng ghét quá đi!

Lý U Nguyệt kinh ngạc há lớn miệng, tiếp tục nhìn hình ảnh nữ tử trong ánh mắt không khỏi toát lên vẻ kinh sợ:

- Nữ nhân này là người nào?

- Rất có thể là Phiêu Miểu Thiên Cung chủ.

Phong Liệt nhú mày nói.

- Vậy chúng ta có vạch trần quỷ kế của Phiêu Miểu Thiên Cung hay không?

Lý U Nguyệt nói.

- Ha ha, vạch trần? Vạch trần ai? Chúng ta nói ra ngoài sẽ có người tin sao?

Phong Liệt không khỏi lắc đầu bật cười, phu nhân của chính mình thật quá đáng yêu.

- Oạch, đúng vậy.

Lý U Nguyệt bắt đầu dĩ vãng hồi.

Phong Liệt không thích chuyện sống chết của người khác, hơn nữa cho dù quân cũng không quân được.

Bất quá Phiêu Miểu Thiên Cung làm việc này từ xưa đến nay, nhưng chưa từng nghe nói qua Phiêu Miểu Thiên Cung có hành động tà ác gì, điểm này khiến Phong Liệt càng không muốn quan tâm tới, nói không chừng chính mình suy đoán sai lầm.

Tiếp đến, tâm ý Phong Liệt nháy động, thanh mang trên tấm Trấn Long Thiên Bì chợt lóe, thu thập bức tranh nữ nhân kia vào trong thiên bì, triệt để phong ấn, tạm gác lại ngày nghiên cứu kỹ càng.

Lúc này, thanh âm của Hồng Hạnh bên ngoài lại khiến Phong Liệt tiếp tục chú ý tới.

- Tiểu Không Linh Đan, mười viên!

* * *

Đôi mắt Phong Liệt nháy động, trong lòng âm thầm đại chấn:

- Tiểu Không Linh Đan? Dĩ nhiên ngay cả thần đan đều có!

- Phu quân, nếu như Phiêu Miểu Thiên Cung có âm mưu, vậy thứ đó còn có thể dùng sao?

Lý U Nguyệt nháy nháy đôi mắt đẹp, kinh ngạc nói.

- Khả khả! Người khác có lẽ không có cách, nhưng phu quân có Trấn Long Thiên Bi trong tay, có gì đáng sợ?

Hai mắt Phong Liệt tỏa sáng, cười khả khả nói.

- Tiểu Không Linh Đan này là thần đan tuyệt thế dùng để tìm hiểu chiến kỹ, có thể giúp người ta trong khoảng thời gian ngắn tiến nhập trạng thái không linh, coi như một lựa chọn tìm hiểu chiến kỹ tuyệt học, phương thuốc dân gian này đã thất truyền cách đây ba vạn năm trước, không ngờ Phiêu Miểu Thiên Cung còn có thứ tốt này, tuyệt đối không thể bỏ qua!

* * *

362. Chương 410 - 411: Diên Cuồng

Ngay lúc này, không chỉ tâm tư Phong Liệt lay động, ngay cả một số cường giả Hóa Đan Cảnh ẩn trong bóng tối đều nheo mắt lại, thoáng chốc hai mắt đỏ lòm, tim đập nhanh gấp bội.

Tiểu Không Linh Đan, tục truyền sau khi ăn một viên, cho dù người ngộ tính bình thường cũng có thể luyện thành chiến kỹ địa cấp!

Nếu gặp phải thiên tài ngộ tính cực cao, e là luyện chiến thành chiến kỹ thiên cấp, chiến kỹ địa cấp cũng không nói chơi!

Từ cổ chí kim, người có thể luyện chiến kỹ địa cấp, chiến kỹ thiên cấp tới đại thành chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thử hỏi có ai có thể gạt bỏ được sự mê hoặc thiên đại như vậy?

Giờ khắc này, ngay khi Hồng hạnh hô lên Tiểu Không Linh Đan, nhất thời chỉ nghe thấy tiếng gió thổi qua ống tay áo ‘vù vù vù’ vang lên, sau đó, trong tầm mắt mọi người, hơn hai mươi thân ảnh thương lão khí thể trùng thiên xuất hiện trên không trung.

Hơn hai mươi lão giả này, có nam có nữ, dựa vào ngũ nhân lục sắc từ bọn họ bạo phát, xem ra trên cơ bản bao gồm huyết mạch thập đại Chân Long, một người tuy không phải tiên phong đạo cốt, nhưng cũng là siêu phẩm xuất trần, khiến trong lòng kẻ khác phát sinh kính sợ.

Nhưng ngay lúc này, hơn hai mươi đôi mắt đều khó có thể che giấu được vẻ kích động, giống như đầu lang sói đối thực, chăm chú nhìn mười bình đan được trong tay thiếu nữ đứng trên bầu trời.

Đặc biệt điều khiến mọi người chấn động chính là, phía sau bọn họ còn lưu lại hơn hai mươi đạo hư ảnh Thần Long, việc này cho thấy những lão gia hỏa này đều là cao thủ Hóa Đan Cảnh chân chính, nhận vật thần tiên nhất lưu.

Thoáng chốc, khí thế ngập trời uy áp khiến ngàn vạn võ giả cấp thấp không khỏi nơm nớp lo sợ, sắc mặt kinh hãi.

Ngay cả một số cường giả Thần Thông Cảnh nguyên bản đứng trên không trung đều phải nhượng bộ lui binh, đám lão giả vội vàng nói.

- Trời ah! Cường giả Hóa Đan Cảnh? Dĩ nhiên ngay cả cường giả Hóa Đan Cảnh đều xuất thủ!

- Tiểu Không Linh Đan quan trọng thế sao? Dĩ nhiên có thể làm phiền cường giả Hóa Đan Cảnh xuất thủ, hơn nữa có tới hai mươi ba vị ah!

- Người biết cái gì ah! Ta từng nghe lão tổ của ta nói về Tiểu Không Linh Đan, ngay cả cường giả Long Biển Cảnh đều cung phụng loại thần đan này, chỉ tiếc phương pháp luyện đan này đã thất truyền từ thời thượng cổ.

- Aizzz, tổng cộng chỉ có 10 viên Tiểu Không Linh Đan, không đủ chia cho cường giả Hóa Đan Cảnh, với thực lực của chúng ta chỉ có thể đứng đây xem cảnh náo nhiệt, may mắn còn có thể xem tràng cảnh thần tiên đánh nhau, khả khả khả.

* * * * *

Võ giả dưới chân núi Vạn Thiên sau khi chấn kinh một hồi, trên mặt không khỏi lộ ra tia vui mừng, đại chiến giữa các cường giả Hóa Đan Cảnh thực sự khó có thể tránh được.

Đám cường giả thực lực thấp biết điều lui về phía xa xa, để tránh thần tiên giao chiến gây hại đến thân.

Cùng lúc đó, Hồng Hạnh trên sườn núi không cam lòng hừ lạnh một tiếng, bàn tay vừa đảo, nhất thời mười bình đan được trong tay hóa thành mười đạo hào quang bắn nhanh về bốn phương tám hướng.

Đối với mười viên Tiểu Không Linh Đan này, ngay cả năm tiên tử Thiên Cung đều âm thầm thêm khát chảy nước miếng không ngớt, các này chỉ sau khi tấn nhập Thần Thông Cảnh mới được cung chủ tặng một viên Tiểu Không Linh Đan mà thôi.

Vù vù vù. . .

Mười đạo hào quang bay qua khoảng không, phân tán dưới chân núi.

Lúc này, 23 cường giả Hóa Đan Cảnh ai lấy đều nhìn chằm chằm một đạo quang mang, cấp tốc lắc mình phi thân đón lấy.

Đối mặt với tràng cảnh mật ít ruồi nhiều, cho dù thân là cường giả Hóa Đan Cảnh bọn họ cũng không dám khinh suất, đều tự thi triển tốc độ tới cực điểm.

Nhưng sau một khắc, chuyện tình phát sinh khiến mọi người giật mình!

Ngay khi mười đạo hào quang vừa mới rời khỏi bàn tay Hồng Hạnh không lâu, đột nhiên, trên sườn núi cách đỉnh núi khoảng 200 trượng lòi ra một khối đá, dĩ nhiên khối đó nứt ra một khoảng không gian dài hơn trăm trượng, giống như miếng mành thú mở lớn, trong nháy mắt hấp thụ vài đạo hào quang.

- Ủa? Không gian bên trong? Thật lớn mật!

- Đáng chết!

* * *

Đám lão yêu quái Hóa Đan Cảnh nguyên bản chằm chằm nhìn những đạo hào quang kia không khỏi tức giận đến mức đỏ mắt, trơ mắt nhìn miệng lớn kia thôn phệ, nào ai có thể không phẫn nộ?

Ầm ầm ầm!

Liên tiếp bảy, tám đạo hồng quang uy thế kinh thiên xuyên qua không trung, hung hăng đánh vào khe nứt, bao gồm cả khối đá lòi ra cũng bị ầm ầm đánh tới tan thành khói bụi bay khắp trời, tung bay xuống phía dưới.

Bất quá, việc công kích này hiệu quả không lớn, từng lão từng lão gia hỏa này chỉ có thể trừng mắt nhìn khe nứt dần dần khép kín.

Nhân thần bảy tám lão gia hỏa này do dự một hồi, chung quy cũng không dám trùng kích vào bên trong khe nứt, sau khi hung hăng mắng vài câu, liền xoay người đuổi theo bảy bình Tiểu Không Linh Đan còn lại.

Mấy vạn người phía dưới trông thấy tràng cảnh này không khỏi kinh hoàng, thật lâu khó có thể bình tĩnh trở lại.

Khe nứt không gian đối với 99% thể nhân mà nói chỉ là truyện trong truyền thuyết, bình sinh khó gặp.

Ngay cả đám người Yêu Nhiên, Hồng Hạnh trên núi đều ngây ngốc nửa ngày, sau hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, cuối cùng các nữ tử hai mặt nhìn nhau thật lâu.

Tiếp đến, một thiếu nữ tóc xanh trong đó đi tới bên bờ vách núi, nàng gắng sức xua tan vẻ khiếp sợ trên khuôn mặt, từ trong giỏ lấy ra một chút đan dược, nguyên liệu giá trị xa xỉ.

- Long Cốt Linh Đan, có thể đề thăng cường độ kinh mạch trên diện rộng, 1000 viên!

- Tài liệu luyện khí, Huyền Băng Hóa Linh Thiết, 1000 phân!

* * * * *

Theo đạo âm thanh thiếu nữ truyền tới, đoàn người dưới chân núi lại bộc phát thanh âm hò hét rung trời chuyển đất thêm lần nữa, tràng cảnh liêu mạng tranh thưởng lần thứ hai trình diễn.

Về phần đám lão yêu nghiệt Hóa Đan Cảnh, giống như đám chó hoang tranh khúc xương, rượt đuổi lẫn nhau bay về phía viễn không, trên viễn không thỉnh thoảng bạo liệt một đoàn cơn lốc rộng lớn uy lực kinh người, che phủ thiên địa, xuyên suốt cửu tiêu, từ phía xa xa nhìn lại, giống như từng bó từng bó khói hoa tỏa ra trông rất đẹp mắt.

Nếu như ngày bình thường, mấy chục năm khó thấy được cảnh thần tiên đánh nhau tất nhiên khán giả rất nhiều, nhưng lúc này, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn về phía năm vị tiên tử Thiên Cung, gần như không như không ai để ý tới đám lão đầu tử và lão thái bà ẩu đả.

Về phần Phong Liệt trong không gian Long Ngục, càng lúc càng cảm thấy hứng thú nhìn cảnh náo nhiệt.

Ngay lúc này, hắn và Lý U Nguyệt đang hưng phấn nhìn ba bình ngọc đặt trên mặt đất, lúc trước hắn phí sức hai hốt chín trâu mới có thể mở ra một đạo khe nứt không gian thật lớn đạt được thu hoạch.

Đương nhiên, ba bình này Phong Liệt không dám tùy tiện trạm vào, để tránh khỏi trúng chiêu.

Hắn vung tay triệu ra Trấn Long Thiên Bi, sau đó, một cỗ khí tức không gì sánh được hung hăng chấn áp ầm ầm đánh vào ba bình ngọc.

Chỉ thoáng chốc sau, chỉ thấy những hạt lấm tấm màu vàng nhỏ không nhìn thấy bị ép rời khỏi ba bình, sắc mặt Phong Liệt vui vẻ, lần thứ hai dùng Trấn Long Thiên Bi phong ấn ba hạt lấm tấm màu vàng.

- Ha ha ha, phát tài rồi! Nương tử, chúng ta phát tài rồi! Ha ha ha! Đến đây hôn một cái chúc mừng!

- Đáng ghét!

* * * * *

Phong Liệt mặt mày hớn hở nhật bình ngọc lên, không kìm được lòng cất tiếng cười lớn, tâm chí sáng khoái tận trời.

Hơn hai mươi lão gia hỏa Hóa Đan Cảnh bên ngoài vẫn vì bảy viên Tiểu Không Linh Đan tranh đoạt tới mức người sống ta chết, còn chính mình không đánh mà thắng chiếm được ba viên, vậy đâu chỉ một chút sáng khoái tự cao?

Có ba viên Tiểu Không Linh Đan này, nhất định có thể giúp thực lực bản thân đề thăng cực lớn, nếu may mắn còn có thể luyện tới đại thành một chiêu chiến kỹ thiên cấp, với tu vi của hắn hiện tại, tay không có thể oanh sát cao thủ Thần Thông Cảnh.

Đương nhiên, ba viên Tiểu Không Linh Đan này Phong Liệt không dự định chính mình dùng tất, mà để lại cho Lý U Nguyệt một viên.

Nếu như giai nhân có thể khiến Thiên Quân Thần Trảo điên cuồng tăng thêm một bậc, không cần bàn cãi như vậy lực lượng bảo vệ chính mình sẽ tăng lên thật lớn, tới Thiên Long Thần Triều hắn cũng có thể yên tâm hơn một chút.

Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là, Long Ngục hiện tại bị oanh kích trên không hóa thành hạt bụi nhỏ phiêu dạt trong đám người dưới núi, khiến Phong Liệt không bao giờ có thể tiếp cận quan ban lộc nữa, làm hắn âm thầm tiếc hận không thôi.

Cho tới lúc này, Phong Liệt đã nắm rõ quy luật phân phát bảo vật của năm vị tiên tử Phiêu Miểu Thiên Cung, năm nữ tử này đầu tiên đều phân phát đồ vật giá trị thấp, sau cùng từng người từng người đều ném tới đồ vật then chốt.

Yêu Nhiên cuối cùng phát tán 90 triệu viên Long Tinh nhị đẳng, Hồng Hạnh ban phát 10 viên Tiểu Không Linh Đan, tất cả đều đủ khiến bất cứ kẻ nào cũng phải động tâm, về phần ba nữ tử còn lại sẽ phân phát đồ vật then chốt gì, thực sự làm người ta mong đợi.

Mặc dù Phong Liệt mất đi ưu thế, tiếp đến e là hấn chỉ có thể xem cảnh náo nhiệt, nhưng trong lòng vẫn tồn tại một tia tâm lý hi vọng gặp vận may.

Khẽ trầm ngâm một hồi, đầu tiên hấn trong Long Ngục im lặng chờ đợi, cho tới khi đám người xuất hiện tràn cảnh hỗn loạn, hấn đột nhiên bạo phát một đám khói đen, độn khởi không gian Long Ngục nhẹ nhàng sấn tới đám người hỗn loạn.

- Chiến y linh bảo cao cấp, 100 kiện!

- Trường kiếm linh bảo cao cấp, 100 thanh!

* * * * *

Từng đạo từng đạo lưu quan từ trên đỉnh núi bắn xuống, rốt cục Phong Liệt hiểu được sự điên cuồng trong lòng chúng nhân.

Mỗi một kiện bảo vật rơi xuống, trong đám người đều bốc lên một trận tinh phong huyết vũ, thường thường sau một tức đều có mấy chục gã Long võ giả thực lực bất phàm chết trong loạn đao, máu thịt bắn tung tóe, chân tay bay khắp trời, âm thanh thảm thiết vang lên không ngớt, khiến Phong Liệt âm thầm lú lười.

Bất quá, những thứ tầm thường không lọt vào mắt xanh của Phong Liệt, phần lớn thời gian hấn đều lẳng lặng trong đoàn người xem cảnh náo nhiệt, không hề tham dự tranh đoạt, đồng thời cũng không quên âm thầm quan sát một số nhân vật nguy hiểm xung quanh.

Chỉ chốc lát sau, một gã thiếu niên tóc lam kiêu ngạo cách đó không xa, thực lực cực kỳ mạnh mẽ khiến hấn chú ý tới.

Vèo!

Một đạo lưu quang màu đen từ trên đỉnh núi bắn xuống, rơi xuống vị trí cách Phong Liệt trăm trượng, bịch một tiếng, tảng đá lớn cao ba trượng bị nát bấy, bụi bay mù mịt.

Gần như không hề ngừng lại, từng đạo từng bóng người xung quanh Phong Liệt vội vàng lác mình tiến về phía trước, giống như từng đạo từng đạo thiểm địa vội vàng trùng kích về phía đạo lưu quang rơi xuống.

- Là của ta! Là của ta! Ai có dũng khí tranh đoạt với lão tử, mẹ kiếp, chính là đi tìm cái chết!

Ầm!

* * *

Một gã đại hán trước mặt bắt được một khối kim châu màu đen to bằng nắm tay, nhưng hấn chưa kịp ăn mừng, đã bị bảy tám đạo chưởng ảnh mãnh liệt oanh sát, tiếp đến, một trận hỗn chiến quy mô nhỏ bộc phát, tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên không ngớt.

Phong Liệt đứng tại chỗ không khỏi lắc đầu bật cười, một khối Lôi Viêm Tinh Kim to bằng nắm tay giá ba mươi vạn Long Tinh, nhưng trong nháy mắt khiến hơn ba mươi người liều mạng, hơn nữa xung quanh ít nhất còn có mấy trăm gã đại hán thực lực bất phàm không sợ chết trùng kích tới.

Kỳ thực trong lòng Phong Liệt cũng minh bạch, tất cả chuyện này thực sự đều do khối Lôi Viêm Tinh Kim mà ra, có không ít người thừa nước đục thả câu, giết người cướp của.

Ngay lúc này, đột nhiên một tiếng bạo hưởng trong đám người cách đó không xa vang lên:

- Không muốn chết, hãy mang khối Lôi Viêm Tinh Kim giao cho bản công tử!

Thanh âm cực lớn tích trữ nguyên lực bạo phát tới cực điểm, bất quá đám người xung quanh bỏ ngoài tai, giết người vẫn giết người, đánh cướp vẫn đánh cướp, không ai ngó ngang tới.

- Hừ! Một đám liều mạng không biết sống chết!

Sau tiếng hừ lạnh, chỉ thấy một gã thiếu niên tóc lam rồi tung thân hình hùng tráng vượt qua không trung khoảng hơn ba mươi trượng, trực tiếp lao vào đoàn người hỗn chiến, thiếu niên tóc rối bạo phát, ánh mắt lẳng lẹ như điện giống như hùng sư cuồng điên.

Trong cảnh hỗn loạn còn dám nhảy lên trên cao, hoặc không biết sống chết, hoặc dựa vào lực lượng cường đại cuồng ngạo, rất dễ trở thành bia ngắm sống.

Quả nhiên, ngay khi thiếu niên này vừa hạ xuống mặt đất, phía dưới liền bạo phát hơn mười đạo kiếm quang vô cùng sắc bén tiến về phía thiếu niên này, âm thanh phá không sắc bén khiến người ta chói tai.

Phong liệt thấy rất rõ ràng, hơn mười đạo kiếm quang sắc bén này hơn phân nửa xuất phát từ cao thủ Cương Khí Cảnh, uy lực thực sự bất phàm.

Nhưng tiếp đến, biểu hiện của gã thiếu niên này khiến mọi người cả kinh.

- Ahaaa, ta sẽ giết chết tất cả các ngươi!

Thiếu niên kia ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, song quyền đan chéo đặt trước ngực, sau đó bỗng nhiên giang rộng sang hai bên, toàn thân ầm ầm chấn động.

Sau một khắc, chỉ thấy phạm vi 30 trượng quanh thân hắn đột nhiên bạo phát mấy vạn đạo lôi điện màu lam nhàn nhạt, trườn như rồng, chiếu rọi một mảnh trời mênh mông.

- Cừu Tiêu Lôi Ngục!

Ầm ầm ầm. . .

Ầm ầm một trận rung trời, máu thịt tràn đầy, tứ chi bắn tung tóe, thật lâu sau thiên địa mới dần dần yên tĩnh trở lại.

Con người Phong Liệt co lại, chỉ thấy trong vòng ba mươi trượng quanh thân thiếu niên kia dĩ nhiên tất cả bị nổ thành đất bằng, máu tanh dần dần tràn ra, khiến kẻ khác mắc ói.

Thiếu niên tóc lam lẳng lẹ ánh mắt lạnh lùng nhìn đoàn người xung quanh một chút, khiến đám người may mắn thoát chết đều kinh hãi lui về phía sau.

- Ha ha ha! Ha ha ha! Một đám ngu xuẩn!

Thiếu niên này cười lớn hai tiếng, không coi ai ra gì đi tới đám tàn thi trước mắt, thu nhặt Lôi Viêm Tinh Kim trong tay người nọ.

Cách đó trăm trượng, Phong Liệt nhìn tràng cảnh trước mắt trong lòng chấn động không thôi, tu vi của vị thiếu niên này dĩ nhiên tương đương với hắn, đều là Cương Khí Cảnh nhất trọng thiên, nhưng chỉ trong nháy mắt oanh sát hơn trăm cao thủ, hơn nữa trong đó ít nhất tồn tại hai mươi cường giả Cương Khí Cảnh hậu kỳ, Phong Liệt tự nghĩ nếu như đổi lại là chính mình tuyệt không thể làm được như vậy.

- Cừu Tiêu Lôi Ngục? Ủa? Chẳng lẽ là đại thần thông viễn cổ Lôi Long Hoàng!

Trong lòng Phong Liệt khê động, đột nhiên có suy đoán kinh người, hắn không khỏi nhìn kỹ thiếu niên hùng tráng kia thêm vài lần, âm thầm lưu ý thêm vài phần.

363. Chương 412: Buồn Bực.

Lúc này, đám người xung quanh cũng dần dần từ chấn kinh bình tĩnh trở lại, nhỏ giọng nghị luận.

- Gã kia là ai ah? Hắn dùng chính là chiến kỹ thiên cấp sao? Uy lực quả nhiên kinh người! E là lão tử không phải đối thủ của hắn!

- Thật nông cạn! Thậm chí ngay cả thiếu chủ Lôi Đế Thành Lôi Long Giáo Lôi Vạn Quân cũng không nhận ra, người sử dụng không phải chiến kỹ thiên cấp gì cả, mà là đại thần thông viễn cổ Lôi Long Hoàng Cừu Tiêu Lôi Ngục!

- Cái gì? Đại thần thông Lôi Long Hoàng? Chuyện này sao có thể? Chẳng lẽ hắn là Lôi Vạn Quân bài danh thứ bảy trên Phi Ứng Bảng?

- Không sai, hừ hừ, coi như ngươi không gốc!

* * *

Phong Liệt chuyển ánh mắt liếc nhìn mấy gã kia, thấy trong tay bọn họ ai lấy đều cầm một tấm giấy vàng. Hắn suy nghĩ một chút, liền tiến lên phía trước, khẽ phóng ra một chút khí thể uy áp, thản nhiên nói:

- Mấy vị huynh đài, cho ta mượn tờ giấy trong tay các vị xem một chút, được chứ?

Lúc này, tiên tử Thiên Cung lại bắt đầu ban phát bảo vật, mấy gã này vốn không muốn phản ứng lại Phong Liệt, nhưng lúc này bị Phong Liệt bạo phát khí thể uy áp gây chấn động, nhất thời sắc mặt cả kinh, một gã tương đối nhanh nhẹn cầm tấm giấy vàng cười cười tiến về phía Phong Liệt.

Phong Liệt nhận lấy trang giấy vàng tỉ mỉ nhìn một chút, tờ giấy vàng mang theo ánh ngọc, biểu hiện ra vô số hoa văn lộng lẫy, dĩ nhiên là kiện linh bảo tam phẩm.

Trên mặt viết ba chữ lớn Phi Ứng Bảng, tiếp đến viết danh sách một trăm người, tuần từ từ trên xuống dưới.

Phong Liệt vội vàng muốn xem thứ hạng của chính mình, lần lượt nhìn từ trên xuống dưới.

- Bài danh thứ nhất, Kim Sở Ngạn, đại thần thông Kim Long Hoàng Hạo Nhật Kiếm Vũ, binh khí - Nhật Quang Kiếm;

- Bài danh thứ hai, Sở Huyền, đại thần thông Ma Long Hoàng Nhiếp Hồn Chi Mâu, binh khí - Thiên Trọng Luyện Ngục Phong;

- Bài danh thứ ba, Băng Ly, đại thần thông Băng Long Hoàng Băng Tuyệt Càn Khôn, binh khí - Băng Phách Thần Trảm;

- Bài danh thứ tư, Xích Diễm Thành, đại thần thông Hỏa Long Hoàng Liệt Diễm Dung Lô, binh khí - Phần Thiên Lô;

- Bài danh thứ năm, Long Nghịch, đại thần thông Ma Long Hoàng Nhiếp Hồn Chi Mâu, binh khí - không;

- Bài danh thứ sáu, Thủy Yêu, thần thông - Âm Dương Mị Cảnh, binh khí - không;

- Bài danh thứ bảy, Lôi Vạn Quân, đại thần thông Lôi Long Hoàng Cửu Tiểu Lôi Ngục, binh khí - Huyền Thiên Lôi Phủ;

- Bài danh thứ tám, Thủy Vô Khuyết, thần thông - Địch Thủ Kim Chung Tráo, binh khí - không;

- Bài danh thứ chín, Kim Sở Hiên, đại thần thông Kim Long Diệt Thế Ngũ Trảo, binh khí - không;

- Bài danh thứ mười, Long Khuynh Vân, đại thần thông Ma Long Thiên Chấn, binh khí - Huyết Long Vĩ;

* * * * *

- Bài danh thứ mười năm, Lý Phong. . .

* * * * *

- Bài danh thứ ba mươi ba, Liêu Độc. . .

* * * * *

- Bài danh thứ sáu mươi ba, Hồng Phi Dương. . .

* * * * *

- Bài danh thứ tám mươi chín, Đông Phương Trác. . .

* * * * *

- Bài danh thứ chín mươi bảy, Lý U Nguyệt. . .

* * * * *

* * * * *

Phong Liệt cầm Phi Ứng Bảng tỉ mỉ xem tuần tự từ đầu đến cuối, một chữ không bỏ sót, nhưng cuối cùng vô cùng buồn bực, phát hiện chính mình thi rất.

Phát hiện này không cần bàn cãi, khiến hắn vừa cao hứng vừa phiền muộn.

Cao hứng chính là, bí mật hắn sở hữu huyết mạch Ma Long Hoàng rốt cuộc tiếp tục được bảo lưu, để tránh cả ngày bị Sở Huyền và Chiến Thiên Ma Vương lưu tâm.

Phiền muộn chính là, rõ ràng chính mình hiện tại cường hãn hơn nhiều, trên người còn có hai đại sát khí thiên cổ Trấn Long Thiên Bì và Tỏa Long Đài, hơn nữa còn luyện thành nhiều chiến kỹ cường đại, sao lại có thể thi rất?

Đương nhiên, Phong Liệt cũng minh bạch Phi Ứng Bảng này lấy bốn loại tiềm lực, chiến lực, thần thông, vận khí làm tiêu chuẩn, chính mình mặc dù sở hữu Trấn Long Thiên Bì và Tỏa Long Đài nhưng cũng chỉ có thể tăng cường chiến lực, liên không không quá nhiều tới ba loại chỉ tiêu khác.

Nhìn tổng thể, Phong Liệt nhận thấy Phi Ứng Bảng kiếp này khác biệt rất lớn so với Phi Ứng Bảng kiếp trước.

Ít nhất, kiếp trước trên Phi Ứng Bảng không có bài danh thứ năm Long Nghịch và bài danh thứ chín mười bảy Lý U Nguyệt.

Phong Liệt khẽ nhíu mày, trong lòng suy nghĩ thật lâu.

Hắn biết rất rõ ràng, chính mình tuyệt đối đủ thực lực xếp trên bảng, hơn nữa bài danh tương đối cao mới đúng, nhưng sự thực lại không phải như vậy, cuối cùng hắn chỉ có thể kết luận Chiêm Thiên Các sai sót.

- Không cần biết chính mình trên bảng hay không trên bảng! Chỉ cần biết rằng bài danh thứ tám, thứ chín, thứ mười trên bảng đều là bại tướng dưới tay lão tử là được. Khả khả, không ngờ Lý U Nguyệt có thể xếp trên bảng.

Phong Liệt trầm ngâm một hồi, trong lòng dần dần thoải mái, so với hư danh giống như đám mây trôi, hắn càng thêm nổi bật, tiếp đến, hắn không chút khách khí thu thập tấm Phi Ứng Bảng này vào trong nạp linh giới, gã cho hắn mượn Phi Ứng Bảng ngay cả cái rắm cũng không dám phóng.

Thoáng chốc, trên Phi Ứng Bảng lóe lên tinh quang, xuất hiện một chút biến đổi, dĩ nhiên Lý U Nguyệt đang bài danh thứ chín mười bảy đã lên tới bài danh thứ chín mười sáu.

Phong Liệt khẽ sửng sốt, vội vàng dùng tâm thần tiến nhập không gian Long Ngục, kinh ngạc phát hiện, lúc này mới chỉ thoáng chốc, Lý U Nguyệt dĩ nhiên từ Chân Khí Cảnh ngũ trọng thiên đề thăng tới Chân Khí Cảnh lục trọng thiên.

Ngay lúc này, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh bị đè nén, toàn bộ loạn âm tiêu thất không thấy, chỉ có một mảnh âm thanh ồ ồ thổ dốc, và giọng nói du dương của nữ tử trên đỉnh Thông Thiên Phong dần dần phiêu đảng trong thiên địa:

- Viêm Ma Đồ Long kỹ, chiến kỹ thiên cấp cao cấp, một quyền!

Hí!

Thoáng chốc, xung quanh vang lên một mảnh, ngay cả Phong Liệt cũng không kiềm chế nổi liền vội vàng ngưng mắt nhìn lại.

Chiến kỹ thiên cấp, toàn bộ đại lục Long Huyết từ xưa đến nay chỉ có 50 bộ mà thôi, hơn nữa phần lớn đều nằm trong tay mười đại giáo phái lớn, qua đó có thể thấy nó trân quý tới mức độ nào.

Đặc biệt, bộ chiến kỹ thiên cấp cao cấp Viêm Đồ Long Kỹ này dĩ nhiên lại càng thêm quý hiếm.

Tiên nữ kia vừa dứt lời, đôi mắt mấy chục vạn người nhất thời đều ứa máu, không thể nào che giấu nổi vẻ tham lam trong mắt.

Nhưng một khắc sau đó, 99% võ giả đều bất đắc dĩ kêu rên thống khổ.

Bởi vì lúc này, hơn 20 cao thủ Hóa Đan Cảnh chẳng biết lúc trước trốn tại nơi nào dĩ nhiên lại xuất hiện trên không trung lần nữa, từng lão từng lão giả chấp tay sau lưng, khí định thần nhàn, trong mắt lóe tinh mang, hiển nhiên đều muốn lấy được chiến kỹ thiên cấp.

Trông thấy tràng cảnh này, tất cả mọi người bất đắc dĩ tới cực điểm, ngay cả cao thủ Thần Thông Cảnh cũng phải nhún nhường, vậy cao thủ Cường Khí Cảnh, Chân Khí Cảnh có thể làm gì?

Ngay cả Phong Liệt cũng không nhịn được có chút phẫn nộ, nếu như tranh đoạt bảo vật với cao thủ Thần Thông Cảnh, hẳn dựa vào hàng tá thủ đoạn hoặc còn có tia hi vọng thừa nước đục thả câu, nhưng hiện tại, đối mặt với hơn hai mươi cường giả Hóa Đan Cảnh khí thế ngập trời, khiến hẳn không dấy lên được nửa điểm ý niệm.

364. Chương 413: Phong Liệt Điền Cuồng.

May mắn trên người Phong Liệt không thiếu chiến kỹ thiên cấp, có ba bộ chiến kỹ thiên cấp Ma Long Tham Trảo Tam Thức, Hoang Long Tế Thiên Kinh và Ma Long Âm Ảnh Độn, cộng thêm bộ chiến kỹ địa cấp Cuồng Long Táng Thiên Quyết, trên cơ bản đã đủ dùng, bộ Viêm Ma Đồ Long Kỹ này đối với hẳn có cũng được mà không có cũng được.

Nếu định trước không chiếm được, lúc này chỉ có thể tự an ủi chính mình.

Sau khi tự an ủi chính mình, Phong Liệt dần dần tiêu trừ sự tham lam trong lòng, ngược lại an tâm xem tình huống trước mắt.

Vèo!

Một đạo kim quang vượt qua hư không, nhanh chóng bắn xuống chân núi.

- Các vị, lúc trước lão phu đã nhường Tiểu Không Linh đan cho các vị, còn bộ chiến kỹ này bất kể thế nào đi nữa lão phu cũng không thể nhường, mong các vị nể mặt Hỏa Mạng Vương ta!

Đạo âm thanh to lớn của một gã lão giả tóc hồng trong nháy mắt truyền khắp thiên địa, vù vù chấn động đám võ giả cấp thấp.

Vừa nói, hẳn vừa hóa thành đạo hồng quang nhanh chóng bay về phía đạo kim mang kia.

- Nể mặt người? Hừ! Trước kia phần lớn chiến kỹ thiên cấp xuất thế đều rơi vào trong tay mười đại giáo phái các người rồi, lần này Phong Sát Minh chúng ta nhất định phải đạt được!

Một gã lão giả đội mũ màu đen toàn thân sát khí đằng đằng không hề thua kém, quát lạnh một tiếng.

- Khả khả khả! Đừng phí lời! Vậy ai lấy hãy dựa vào bản lĩnh của chính mình đi!

Một gã trung niên tóc bạc mi bạc tươi cười đuổi theo, phía sau phát tán ra tám đạo Ngân Long hư ảnh dài hơn 20 trượng uy áp cường đại.

Mười tên cao thủ Hóa Đan Cảnh còn lại cũng tỏ ra không hề thua kém, liền triển khai tốc độ, từng đạo từng đạo thiểm địa đủ màu sắc bay nhanh về phía trước.

Ngay lúc này, tâm tình nghìn vạn chúng nhân không khỏi tập trung vào hơn hai mươi vị cao thủ Hóa Đan Cảnh này.

Mặc dù chúng nhân phía dưới đều không có cơ hội chia sẻ bộ chiến kỹ Thiên Cấp này, nhưng lại rất muốn biết bộ chiến kỹ thiên cấp Viêm Ma Đồ Long Kỹ này rốt cục rơi vào tay ai, ngay cả Hồng Hạnh, Yêu Nhiên đều dừng lại, lặng lẽ quan sát tình hình phía dưới.

Phong Liệt neho mắt, ngưng thần quan sát cuộc giao phong trên không trung, dần dần hẳn tựa hồ phát hiện có chút kỳ quái.

Hơn hai mươi gã lão giả Hóa Đan Cảnh trên không trung, có vẻ đều không cùng môn phái, dựa vào trang phục của bọn họ không khó có thể nhận ra, bọn họ đến từ hơn hai mươi môn phái bài danh tối cao trên đại lục, điều này khiến người khác suy nghĩ, e là các môn phái này phối hợp ăn ý với nhau.

Lúc này, lão giả trên bầu trời tự xưng là Hỏa Mãng Vương bay tới trước tiên, trong nháy mắt bay tới gần mảnh kim mang, một tay vói ra xa xa nắm lấy mảnh kim mang ánh sáng ngọc.

- Ha ha ha! Đa tạ các vị nhường bộ! Ngày khác lão phu nhất định sẽ mời chén rượu nhạt, tạ ơn các vị! Ha ha ha!

Hỏa Mãng Vương cuồng vọng cười lớn, thân hình chớp động bay về phía viễn không.

Bất quá, những người khác không khoan tay đứng nhìn, nếu có thể tiếp thu trọng trách của môn phái tới nơi này, thực lực tự nhiên không cần phải nói, tuyệt đối đều là cao thủ Hóa Đan Cảnh xuất sắc nhất trong môn phái.

Xoạt!

Xoạt!

Xoạt!

Liệt tiếp mấy đạo kiếm quang mạnh mẽ vô cùng xuyên qua không trung hung hăng chém về phía Hỏa Mãng Vương.

Bất quá, Hỏa Mãng Vương này thực lực phi phàm, hấn ung dung vung ra mấy chưởng liên hóa giải đợt công kích của đám gia hỏa Hóa Đan Cảnh.

- Ha ha ha! Các vị, ngày sau gặp lại! Ha ha ha ha!

Hỏa Mãng Vương cười lớn, tùy ý bỏ trốn mất hình.

- Hừ! Hỏa Mãng Vương, ngươi vui mừng quá sớm!

Một gã lão giả âm tà thân khoác trường bào màu vàng hét lớn một tiếng, hai bàn tay bỗng nhiên đẩy về phía trước.

Diệt Thế Thần Trảo!

Rống!

Theo tiếng long rống vang lên không trung, bỗng nhiên trên bầu trời có thêm một thái dương kim sắc, cổ khí tức hủy thiên diệt địa trong nháy mắt lan tràn, khiến nghìn vạn người phía dưới hít thở không thông, tâm thần không khỏi kinh hãi.

Nếu tỉ mỉ nhìn lại, sẽ phát hiện không phải thái dương gì đó, mà là long trảo kim sắc lớn như ngọn núi lớn.

Phong Liệt thấy vậy trong lòng âm thầm chấn động, lão gia hỏa này thì triệt Diệt Thế Thần Trảo so với Kim Sở Hiến giống như trăng sáng so với đom đóm, khác nhau một trời một vực, hấn tự nghĩ nếu như đạo long trảo này đánh về phía chính mình, e rằng cho dù chính mình lấy ra Trấn Long Thiên Bí cũng không thể chống đỡ được.

Long trảo kim sắc vừa hiện, lập tức vượt qua thương khung, hung hăng oanh kích về phía Hỏa Mãng Vương.

- Kim Lão Bát! Tên khốn kiếp nhà ngươi dĩ nhiên muốn đùa. . .

Con người Hỏa Mãng Vương co rút lại, không khỏi tru miêng chữ ằm lên, về phương diện cường giả Hóa Đan Cảnh, bản lĩnh của mỗi người chung quy chính là đại thần thông lúc này thấy Kim Lão Bát liều mạng, trong lòng hấn thực sự phát hỏa.

Theo lý thuyết Kim Long Giáo và Hỏa Long Giáo là minh hữu, nhưng lúc này đối mặt với chiến kỹ thiên cấp, xem ra hiệp ước minh hữu không thể thương lượng.

Lúc này, Hỏa Mãng Vương không chút do dự, thân hình chấn động, không chút khách khí thi triển đại thần thông Hỏa Long viên cổ.

Viêm Long Phần Thiên!

Rống!

Một trận long rống kích khởi, quanh thân Hỏa Mãng Vương bỗng nhiên bạo phát mấy trăm đạo hỏa long đỏ thẫm dài hơn mười trượng, nhằng nhịt phủ kín nửa bầu trời, từng đạo từng đạo hỏa long uốn lượn tiến về phía Diệt Thế Thần Trảo của Kim Lão Bát.

Thoáng chốc, nhiệt độ thiên địa bỗng nhiên tăng vọt, trên không trung phát tán ra một đạo âm thanh bạo hưởng.

Ầm! Ầm! Ầm!

Âm thanh ầm ầm rung trời liên tiếp bạo khởi, hai màu kim hồng che thiên tế nhật, cương khí kinh khủng loạn lưu khiến Thông Thiên Phong toạc ra hố sâu hơn trăm trượng, bụi bay khắp trời, đoàn người phía dưới thay nhau kêu gào thảm thiết.

Thoáng chốc, Phong Liệt lại trợn tròn mắt.

Một trận ầm ầm nổ vang qua đi, chỉ thấy một đạo hư ảnh hỏa hồng giống như lưu tinh hỏa vĩ rơi xuống khoảng không, đánh về phía chính mình.

- A, chạy mau!

- Ta kháo! Xa như vậy cũng có thể gặp tai vạ?

* * * * *

Chúng nhân xung quanh Phong Liệt vừa thấy một lão gia hỏa Hóa Đan Cảnh hạ xuống, điều vội vàng lác mình chạy trốn chết, e là chậm trễ sẽ chết không chỗ chôn.

Nhãn thần Phong Liệt cả kinh, lập tức theo chúng nhân chạy trốn, dù sao lực phá hủy của cao thủ Hóa Đan Cảnh quá kinh người, phát tay đủ để nhắc sông chuyển núi, thực không dễ đựng vào.

Bất quá, ngay sau một khắc, trong lòng hắn đột nhiên toát ra ý niệm cực kỳ điên cuồng, ý niệm này nếu như ra ngoài, e rằng có thể dù họa chết một đám người.

Bất quá, ý niệm này trong lòng Phong Liệt càng lúc càng cường liệt.

Thoáng chốc, đoàn người xung quanh đã chạy khắp tứ phía, nơi này chỉ còn lại một mình Phong Liệt đứng ngây ngốc không nhúc nhích giống như bị hù dọa choáng váng.

Chúng nhân phía xa xa thấy vậy, cũng không cảm được một trận cười cợt. Đạo lưu tinh hỏa vĩ kia gần như rơi xuống chính chỗ Phong Liệt đứng, uy thế kinh thiên động địa, e rằng cho dù một gã cao thủ Thần Thông Cảnh ở phía dưới cũng có thể bị vỡ thành mảnh vụn, huống hồ là một gã thiếu niên trẻ tuổi.

Ngay lúc này, Phong Liệt xoay người, ầm một tiếng bỗng nhiên phong xuất một đoàn khói đen như mực nước, khiến người ta không thấy rõ tình hình trong đó.

365. Chương 414 - 415: Kiện Vật Cuối Cùng

Thân ảnh hạ xuống kia không phải ai khác, chính là Hỏa Mãng Vương đoạt được chiến kỹ thiên cấp.

Lúc này, thân thể hắn không khỏi bất động trên không trung, muốn di chuyển thân hình đều vô cùng khó khăn, bản thân hắn phát hỏa vô cùng, đột nhiên lại phát hiện một tên không sợ chết, không cần bàn cãi càng làm hắn phần nộ.

- Hừ! Thứ không biết sống chết! Đi tìm cái chết đi!

Hỏa Mãng Vương thầm hừ một tiếng, nguyên khí trải rộng toàn thân, hung hăng rơi xuống phía dưới, nếu như không có bất cứ bất ngờ gì xảy ra, tất cả phương viên trong vòng một trăm trượng chắc chắn bị phá hư.

Nhưng sau một khắc lại khiến hắn trừng lớn mắt, trông thấy sẽ đánh vào thân thể Phong Liệt, nhưng trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một đạo khe nứt không gian, kết quả là, Hỏa Mãng Vương đường đường sở

hữu tu vi Hóa Đan Cảnh bát trọng thiên lúc này vô cùng phần nộ tru lên một tiếng, sau đó triệt để tiêu thất vô tung.

Ầm ầm ầm! ! !

Hắc vụ dày đặc bành trướng thành lớn, trong nháy mắt bao phủ khắp phạm vi trăm trượng, ngay cả một số người chưa kịp chạy xa đều bị bao phủ trong đó.

Phong Liệt cấp tốc bay về phía rìa khói đen, vừa chạy, vừa thôi đông Lý U Nguyệt trong Long Ngục đi ra, để giải nhân nhanh trong tiến nhập đoàn người, hoàn toàn để đám khói đen nồng đậm phía sau.

Lý U Nguyệt vốn đang trong Long Ngục gột đờo chiến kỹ, nhưng đột nhiên bị chuyển qua ngoại giới, sau đó bị Phong Liệt kéo vào trong đám người, trong đầu một mảnh mơ hồ.

Sau khi dừng lại, nàng mịt mờ không hiểu, nhỏ giọng hỏi:

- Phu quân, xảy ra chuyện gì sao?

Trên mặt Phong Liệt lúc này toát lên vẻ hưng phấn, giống như con chồn trộm gà thành công, hần đầu tiên thả Tiểu Dạ và Kim Câu, lúc này mới lặng lẽ cười cười nói với giai nhân:

- Khà khà, Long Ngục tạm thời không thể ở lại, một lão yêu quái vừa mới bị ta nhốt trong đó!

- Vậy sao?

Hừ!

* * * * *

Thời điểm này, trong đoàn khói đen phía viễn không lại vô cùng náo nhiệt, hơn hai mươi lão gia hỏa Hóa Đan Cảnh trên bầu trời bay vào đám khói đen, từng cái từng cái tay áo tung bay, thoảng chốc liền xua tan đám khói đen biến mất vô hình.

Nhưng tiếp đến, đám lão gia hỏa này lại trợn trừng mắt, Trương Nhị hòa thượng biết mất không tìm được manh mối, còn bóng dáng Hỏa Mãng Vương không biết biến đi nơi nào?

- Oh? Lão gia hỏa Hỏa Mãng Vương kia chạy đi đâu rồi?

- Khí tức hần biến mất tại chỗ này, chẳng lẽ lão bất tử kia động thổ hay sao?

- Hừ! Cho dù động thổ cũng phải đào hần lên!

* * *

Đám lão gia hỏa Hóa Đan Cảnh tìm kiếm nửa ngày không có kết quả, sắc mặt vô cùng âm trầm, cuối cùng thực sự bắt đầu đào bới ba tấc đất.

Ầm! Ầm! Ầm! ! !

Sau một trận nổ vang liên miên không dứt, trên mặt đất bụi bay mịt mù che thiên tế nhật.

Sau chốc lát, phương viên gần nghìn trượng nơi Hỏa Mãng Vương kia hạ xuống bị đám lão gia hỏa kia điên cuồng đào bới hố lớn sau tới trăm trượng, sự cuồng điên này khiến trong mắt chúng nhân phía xa xa suýt chút nữa kinh động rút xuống đất.

Phong Liệt thấy vậy trong lòng không khỏi co rúm lại, vội vàng dắt Lý U Nguyệt lặng lẽ thối lui về phía xa xa, cho tới khi cách xa mấy dặm mới dừng lại.

Hơn hai mươi tên lão gia hỏa này giằng co nửa ngày không tìm ra được một chút manh mối, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ bỏ qua, dần dần dọn về phía xa xa biến mất không thấy.

Lúc này đây, bốn thiếu nữ trên Thông Thiên Phong cầm giỏ hoa đi tới bên bờ vách núi, thanh âm thân nhiên kiều hãnh lại vang lên.

Không khí căng thẳng trong đám người phía dưới rất nhanh tiêu thất vô hình, ai lấy đều giống như bộc phát máu gà thêm lần nữa, ma đao lập lòe, ánh mắt lóe tinh mang, chằm chằm nhìn về phía vách núi.

- Hỏa Liên Thuần Nguyên Đan, có thể giúp nguyên lực của Hỏa Long võ giả tinh thuần gấp bội, 100 viên!

* * *

- Chiến y huyền bảo nhị phẩm, mười kiện!

* * *

- Giết! Là của ta!

- Mẹ kiếp, đi tìm cái chết đi!

* * *

Thoáng chốc, dưới chân Thông Thiên Phong lại phát sinh cuồng loạn, sát sinh rung trời thêm lần nữa.

Phong Liệt và Lý U Nguyệt dẫn theo Tiểu Dạ ung dung đứng trên gò đất, chưa tham gia tranh đoạt, bất quá lẳng lặng nhìn xuống tình hình quanh thân, lộ rõ xung quanh hỗn loạn có chút không hợp lý.

Sau nửa canh giờ, rốt cuộc đã tới kiện bảo vật cuối cùng, chính là thanh trường kiếm huyền bảo cứu phẩm – Hoàng Lũ Thánh Kiếm.

Hoàng Lũ Thánh Kiếm nếu có thể được coi là kiện bảo vật cuối cùng, vậy đương nhiên giá trị khó có thể tưởng tượng, kiện bảo vật huyền bảo cứu phẩm trên toàn bộ đại lục so với chiến kỹ thiên cấp nhiều hơn một chút, nhưng bên ngoài cũng không vượt qua con số ba trăm.

Kết quả chính là, Hoàng Lũ Thánh Kiếm vừa hiện ra lại lần nữa khiến đám cao thủ Hóa Đan Cảnh xuất hiện, từng người từng người liều mạng tới mức người chết ta sống, đánh cho thiên địa u tối.

Chưa tới một khắc, trong đám người vây xem phía dưới không dưới nghìn người bị chết oan uổng, thậm chí có sáu gã cao thủ thần thông cảnh bị đánh bầm thây bay khắp trời, cực kỳ thảm liệt.

Phong Liệt mặc dù thêm khát muốn chết, nhưng không đủ can đảm tới tranh đoạt với đám lão bất tử Hóa Đan Cảnh, chỉ có thể lẳng lặng nhìn Hoàng Lũ Thánh Kiếm rơi vào tay cường giả Kim Long Giáo được gọi là Kim Lão Bát, trong lòng âm thầm tiếc nuối không ngớt.

Tiếp đến chính là tiên tử Thiên Cung cuối cùng chiếu sáng tràng cảnh, khiến bầu không khí lập tức đạt tới cao trào từ xưa đến nay chưa từng có.

Tất cả mọi người biết rất rõ, nếu muốn kiếm một món đồ vật, đây chính là cơ hội cuối cùng.

Từng người từng người lúc trước đã nắm giữ bảo vật, lúc này cũng bày ra tư thế liều mạng, dự định dùng mạng nhỏ đổi lấy tiền đồ tốt đẹp, khiến cho vòng tranh đoạt cuối cùng vô cùng mãnh liệt.

Phong Liệt đứng xem âm thầm lắc đầu không ngớt, bảo vật cuối cùng tiên tử Thiên Cung phát tán tự nhiên giá trị kinh người, khiến hần động tâm không thôi, nhưng hần vẫn đang cố gắng trấn áp lòng tham, im lặng đứng xem.

Trong lòng hần liên tục nhắc nhở chính mình, làm người phải biết đủ, năm loại bảo vật áp chót đã chiếm được ba loại, tham lam quá ắt gặp phải báo ứng.

Đặc biệt, bên cạnh hần dẫn theo Lý U Nguyệt và Tiểu Dạ, chẳng may trong lúc hỗn loạn có điều gì sơ xuất sẽ hối hận không được?

Cho nên, Phong Liệt mặc kệ trong lòng ngứa ngáy khó chịu, nhưng vẫn án binh bất động, tránh xa thị phi.

Bất quá, trên đời có câu châm ngôn gọi là: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Phong Liệt không dự định gây sự, nhưng không ngại người khác chọc tới hần.

- Tiểu tử! Người chính là Phong Liệt của Ma Long Giáo?

Đúng lúc hai người Phong Liệt trên vách núi đứng xem, một gã nam tử trung niên tóc lam thân mặc khải giáp màu lam hung hăng kiêu ngạo, đột nhiên đi tới trước mặt Phong Liệt, chỉ thẳng vào hần lạnh lùng quát.

- Đúng vậy?

Phong Liệt khẽ sững sốt, chăm chú nhìn lại, chỉ thấy trong tay nam tử trung niên kia cầm một bức chân dung, mặc dù dáng vẽ có chút khác biệt đối với chính mình, nhưng nhìn kỹ cũng có mấy phần giống, tiếp lại thấy kí tự trên ống tay áo nam tử trung niên kia giống Lam Duyên Phong như đúc, trong lòng Phong Liệt nhất thời có vài phần suy đoán.

- Không tồi!

Nhân thần Phong Liệt khẽ nheo lại, nhẹ nhàng gật đầu nói.

- Ủa? Người thực sự là Phong Liệt? Ha ha! Tốt quá! Tiêu tử, người hãy nhận lấy cái chết. . .

Nam tử trung niên kia nghe thấy Phong Liệt thừa nhận thân phận chính mình, nhất thời sắc mặt đại hỉ, nhân thần lập tức trở nên hung ác, liền muốn tiến lên phía trước giết chết Phong Liệt.

Bất quá, Phong Liệt luôn luôn quen thói quen xuất thủ mạnh mẽ, ngay khi gã nam tử trung niên kia cười lớn, trong nháy mắt Phong Liệt hung hăng vung Phong Ma Đại Thương lên, chín đạo Ma Long cuồng bạo liên tiếp tiếp cận nam tử trung niên.

Quần Long Truy Nhật!

Ầm ầm ầm. . .

Sau một trận nổ vang, chỗ nam tử trung niên kia đứng trực tiếp bị đánh thành hố sâu hơn mười trượng.

Phong Liệt nhận thấy, tu vi của gã nam tử trung niên kia ước chừng xấp xỉ Cương Khí Cảnh lục trọng thiên, nếu không có gì bất ngờ, gã nam tử trung niên kia hẳn phải chết dưới chiêu Quần Long Truy Nhật của chính mình là điều không cần bàn cãi, thi cốt tiêu tán cũng rất bình thường.

Nhưng tiếp đến, Phong Liệt không khỏi cảm thấy bất ngờ.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh màu vàng nhảy vọt khỏi hố sâu, sau đó không chút đình trệ lao về phía xa xa.

- Ủa? Có bảo giáp hộ thân? Chẳng trách!

Lược Ảnh?

Nhân thần Phong Liệt lạnh lẽo, thân hình lập tức nhảy động, trong nháy mắt bay tên sau lưng gã nam tử trung niên, xoẹt, một đạo quang mang màu vàng xuyên qua hư không.

Phốc xuy!

Ầm thanh trầm muộn vang lên, mũi thương xuyên qua bảo giáp nam tử trung niên kia mặc sâu ba thước, đâm thẳng vào tim, đồng thời, bỗng nhiên phóng thích khí tức luyện hồn sa.

Ahaaaaa! ! !

Tiếng kêu thảm thiết từ miệng nam tử trung niên bạo phát, khiến kẻ khác ớn lạnh.

Cùng lúc đó, một đạo lang mang đột nhiên vút lên cao, lan tỏa khắp bầu trời.

- Đáng chết!

Trong lòng Phong Liệt rống giận, vội vàng thu hồi đại thương, không hề dừng lại quét ngang một cái, phốc, chiếc đầu bay lên, tiên huyết phụt cao ba thước.

Trong nháy mắt giết chết nam tử trung niên, nhưng sắc mặt Phong Liệt lại có chút âm trầm, bởi vì gã nam tử trung niên này trước khi chết phóng thích một tia tín hiệu, e là tiếp đến sẽ gặp chút phiền toái.

Đúng như dự đoán, ngay khi đạo khói lửa màu lao phóng ra, trong đám người dưới chân Thông Thiên Phong dĩ nhiên có hơn nghìn gã cao thủ tóc xanh mi xanh đều vội vàng buông xuôi chuyện trước mắt, nhanh chóng xuyên qua đám người hỗn loạn, tu hợp về phía Phong Liệt bên này.

Đặc biệt điều khiến Phong Liệt chấn động chính là, trên viễn không dĩ nhiên còn có bảy, tám đạo thân ảnh lam mang không rõ từ đâu đến, rõ ràng là đám cường giả Thần Thông Cảnh.

Cùng lúc đó, mấy phương hướng khác cũng có vài đạo lam mang nhanh như thiểm địa bắn tới.

- Ta khao! Còn nữa sao?

Phong Liệt nhìn tình hình trên không trung một chút, trong lòng không khỏi khẽ trầm xuống, lần này có vẻ phiền phức lớn đây.

Hắn thực sự có chút không rõ ràng, chính mình chỉ làm thịt một gã nhị thế tổ mà thôi, cho dù gã kia là thiếu chủ Lôi Ngọc Thành, Lôi Long Giáo cũng không đáng động binh như vậy chứ?

Nếu như theo lẽ thường, Lôi Long Giáo chắc chắn không động binh đến mức như thế, phàm là chuyện tình đều có ngoại lệ.

Phong Liệt thực sự không biết, phó thành chủ Lôi Ngọc Thành Lam Vân Phượng luôn luôn sủng ái nhi tử của chính mình, lần này sau khi nghe tin Lam Duyên Phong chết oan uổng, dĩ nhiên giận dữ treo giải thưởng quá dị.

- Người trong Lôi Long Giáo, bất luận là ai có thể giết chết Phong Liệt, đều có thể trở thành khách quý của Lam Vân Phượng nàng.

Tin tức một khi truyền ra, Lôi Long Giáo lập tức gây lên một trận oanh động không nhỏ.

Người không biết đều nghĩ Lam Vân Phượng vì sốt ruột báo thù, nhưng người trong Lôi Ngọc Thành đều rất rõ ràng, phó thành chủ đại nhân của bọn họ cho dù không vì báo thù, thường ngày cũng hoang dã vô độ.

Nhưng bất luận thế nào đi nữa, phó thành chủ Lôi Long Giáo có thể nói là dưới một người trên vạn người, quyền thế tận trời.

Cho dù Lam Vân Phượng là lão thái bà xấu xí, cũng không ít người nguyện làm khách quý, huống hồ Lam Vân Phượng dung mạo như hoa như ngọc, danh tiếng lan xa, trong đám võ giả trên bốn mươi tuổi cũng được coi là người phong nhã hào hoa.

Kết quả là, trong Lôi Long Giáo không ai không muốn quan hệ của chính mình với phó thành chủ đại nhân xinh đẹp như hoa, quyền thế tận trời tiến thêm một bước.

Cho nên, lúc này sau khi thấy khói lửa tín hiệu đặc biệt thiết định vì Phong Liệt, từng gã từng gã đệ tử Lôi Long Giáo đều gạt bỏ việc tranh đoạt bảo vật Phiêu Miểu Thiên Cung sang một bên, muốn tới giết chết Phong Liệt.

- Tiểu tặc Phong Liệt! Mau mau nhận lấy cái chết!

Ở phía trời xa, một đạo thanh âm nữ nhân oán độc tới tận xương vang lên, giống như tiếng kêu gọi từ địa ngục, khiến nghìn vạn chúng nhân không khỏi choáng váng.

Thanh âm còn chưa dứt, một mỹ phụ dung mạo cực kỳ xinh đẹp đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người, lúc này trên khuôn mặt mỹ phụ tràn ngập oán độc và căm hận, tám đạo hư ảnh Lôi Long phía sau phát tán ra lôi điện uy áp cực kỳ kinh người.

- Ủa? Cao thủ Thần Thông Cảnh bát trọng thiên!

Trong lòng Phong Liệt chấn động, vấn đề nghiêm trọng hiển hiện trước mắt, không dám tiếp tục trì hoãn, hắn lập tức ngửa mặt lên trời rống lớn.

Sau một khắc, theo âm thanh lệ minh vang lên, một con đại điều thần tuần màu ánh kim giang cánh rộng tới bốn, năm trượng cấp tốc vượt qua hư không, trong nháy mắt liền tới đỉnh đầu Phong Liệt.

Sắc mặt Phong Liệt toát lên vui vẻ, hắn vội vàng một tay nắm eo Lý U Nguyệt, một tay nắm lấy thân hình Tiểu Dạ nhún mình nhảy vọt một cái vượt qua khoảng không cao hơn ba mươi trượng, vừa vọt rơi trên lưng Kim Câu.

- Kim Câu, chúng ta đi!

Lệ. . .

(Lệ: là tiếng kêu của chim hạc hoặc chim nhạn)

Một tiếng lệ minh kinh thiên vang lên, Kim Câu trong nháy mắt hóa thành một đạo kim vang bắn về phía trời cao.

Ngay sau đó, trên đỉnh Thông Thiên Phong lại vang lên thanh âm du dương:

- Đây chính là kiện bảo vật cuối cùng, nguyên bản là chiến giáp chí bảo, nhưng nhân khí linh đã đầu thai chuyển thế, cho nên phẩm cấp hạ xuống huyền bảo cửu phẩm, tên của nó là. . . Luyện Hồn Ma Khải!

Theo thanh âm thiếu nữ vang lên, tranh chấp ân oán của Phong Liệt và Lôi Long Giáo trong nháy mắt bị toàn bộ mọi người ném lên chín tầng mây, trên trời dưới đất tổng cộng mấy nghìn vạn người không khỏi mỗi mắt trông mong nhìn kiện chiến giáp màu đen to bằng nắm tay trong bàn tay ngọc của thiếu nữ Thiên Thiên, miệng thở phì phò, hai mắt ứ máu.

Thậm chí, ngay cả Phong Liệt hốt hoảng chạy trốn chết và đám người Lôi Long Giáo cấp tốc truy đuổi, thân hình không khỏi run lên nhin không được chuyển mắt nhìn qua.

- Trời! Cái này dĩ nhiên là kiện bảo vật chiến khải chí bảo!

- Luyện Hồn Ma Khải? Chẳng lẽ là chiến khải bổn mạng của Luyện Hồn Ma Đế thượng cổ trong truyền thuyết? Chuyện này sao có thể!

- Hô. . . , lần này này cho dù lão phu không muốn đụng tới cái xương già này, cũng phải thử một phen!

* * *

Ngay khi tất cả mọi người bốc lên lòng tham, tiên tử Thiên Cung thần nhiên cười cười, nàng không lập tức ném Ma Khải trong tay xuống, mà độ ít nguyên lực tiến nhập khải giáp.

366. Chương 416 - 417: Long Uy Cái Thế

Sau một khắc, vù vù, chỉ thấy trên Ma Khải chợt lóe hắc mang, đột nhiên hiện ra hàng nghìn hàng vạn đạo hồn ảnh, có hồn người, cũng có cả hồn thú mờ mờ ảo ảo, trong thiên địa vang lên một trận âm phong rít gào, kêu khóc thảm thiết, giống như thiên địa đột nhiên biến thành động quỷ, khiến trong lòng tất cả mọi người không khỏi ớn lạnh.

- Hí, Luyện Hồn Ma Khải này kinh động thế nhân như vậy sao?

* * * * *

Sau khi trông thấy tràng cảnh như vậy, lòng tham trong lòng mỗi người không cần bàn cãi đã tăng lên vô số lần, ngay cả đám cường giả Hóa Đan Cảnh hai mắt đỏ thẫm, không khỏi huy động đại sát khí trong tay, chỉ chờ tiên tử ném Ma Khải xuống, liền không chút khách khí tiêu diệt hết thấy.

Phong Liệt thấy cảnh tượng kinh thiên động địa trên bầu trời cũng không khỏi chấn động, quả nhiên không hổ là chí bảo, cho dù không có khí linh cũng không sao, tuyệt đối huyền bảo không thể sánh bằng.

Bất quá, bảo bối cho dù tốt cũng phải có mệnh mới sử dụng được, Phong Liệt vẫn tự biết lượng sức mình.

Cho nên, hắn vừa lại gần nhìn thoáng qua một chút, liền lập tức huy động Kim Câu bay lên cao, vội vàng chạy ra xa một chút, để tránh bị lão nương kia truy đuổi.

Với tình hình hần hiện tại, một khi bị quán lấy, sẽ cực kỳ phiền toái.

Nếu chỉ là hai vị cường giả Thần Thông Cảnh hần có thể liều mạng chặn lại, hiện tại hần sở hữu nhiều thủ đoạn trong người, ngược lại hần cũng có nhiều khí lực.

Nhưng hơn mười cao thủ Thần Thông Cảnh truy đuổi phía sau, hơn nữa không gian Long Ngục bị Hỏa Mãng Vương chiếm dụng, đã không đường thối lui, chỉ có bỏ chạy mới là thượng sách.

Hướng hồ, cho dù lưu lại cũng chỉ xem cảnh huyền ảo, hần muốn tranh đoạt với hơn hai mươi lão yêu nghiệt Hóa Đan Cảnh, không bằng trực tiếp cắt cổ.

Tốc độ Kim Câu tăng nhanh như tia chớp, toàn thân phi thẳng, thoáng chốc bay cao vạn trượng, trước mắt muốn bỏ trốn mất hình.

Lúc này, có vài người trong đám người phía dưới thở phào nhẹ nhõm.

Đám người Sở Diệp, Tề Xương Vũ, Long Khuynh Vân đứng phía sau đoàn người, không tham gia tranh đoạt, mặc dù lúc này Luyện Hồn Ma Khải xuất thế đủ để oanh động thiên hạ, nhưng lực chú ý của bọn họ hơn phân nửa đặt trên người Phong Liệt, ngằm thay hẳn toát mồ hôi lạnh.

Cùng lúc đó, Cùng lúc đó, trên đỉnh núi gần Thông Thiên Phong, hai gương mặt có bảy, tám phần giống như mỹ nữ tuyệt mỹ đứng phía xa xa chăm chú quan sát Phong Liệt.

Bất quá, trong hai mỹ nữ, một mỹ nữ nhỏ tuổi nhìn về phía viễn không trong đôi mắt đẹp toát lên tình ý sâu đậm, trên mặt hiển hiện vẻ lo lắng, còn mỹ nữ kia tuổi lớn hơn lại cắn chặt răng, hận không thể giống như Lam Vân Phượng đuổi theo Phong Liệt băm thành tám mảnh.

- Phong Liệt thối tha! Tại sao vừa xuống núi liền chọc tới Lôi Long Giao? Thực sự khiến người ta không bớt lo lắng!

- Hừ! Tiểu tặc tử này chính là mối họa người người oán trách! Hắn giết chết đám người Nhạc Đông Thần, Lý Trách Nhiên, mấy đại gia tộc kia vẫn chưa tính sổ với hắn, hôm nay dĩ nhiên lại làm thịt thiếu thành chủ Lôi Long Giáo! Hừ hừ! Hắn sớm muộn sẽ chịu kết cục nghìn đao băm thây!

- Tỷ! Không cho phép tỷ nói hắn như thế!

- Nói vài câu khiến người đau xót? Hừ! Nếu như đến Thiên Long Thần Triều . . . Di?

- Ahaaa? Chuyện này. . .

* * * * *

Hai tỷ muội Diệp Thiên Tử và Diệp Thiên Quỳnh đang đối thoại, nhưng thoáng chốc đôi mắt đẹp nháy động, chỉ thấy trên không trung cao mấy vạn trượng đột nhiên phát sinh biến cố không ai có thể nghĩ tới.

Ngay lúc này, Luyện Hồn Ma Khải trong tay tiên tử Thiên Cung đột nhiên hóa thành một đạo hắc mang thoát khỏi bàn tay ngọc.

Vèo. . .

Một âm hưởng sắc bén phá không, hắc mang độ nhiên bay qua hư không, bắn về phía xa xa.

Thoáng chốc, tất cả mọi người không khỏi huyết mạch bành trướng, ánh mắt lảng lệ, tâm thần ngưng đọng chăm chú nhìn về phía đạo hắc mang.

Hơn hai mươi cao thủ Hóa Đan Cảnh và hơn mười cao thủ Thần Thông Cảnh thực lực cường đại trong nháy mắt như tên rời cung đuổi theo đạo hắc mang.

Bất quá, điều khiến mọi người không ngờ tới chính là, Luyện Hồn Ma Khải thực sự giống như bảo vật lúc trước phát tán bắn về phía chân núi, tuy nhiên bắn về phương hướng Phong Liệt bỏ chạy xa xa mấy nghìn trượng.

- Tiểu Thanh, ngươi lại bướng bỉnh, như vậy sẽ hại chết nhân gia.

Trên Thông Thiên Phong, tiên tử Yêu Nhiên oán trách trừng mắt liếc nhìn tiên tử xinh đẹp để kiện bảo vật cuối cùng bắn về phía Phong Liệt.

Tiểu Thanh dí dỏm nê lưỡi, cười duyên nói:

- Hì hì, Yêu Nhiên tỷ tỷ, tỷ tỷ nhìn xem tỷ tỷ trên đầu đại điêu kia thật xinh đẹp! Nếu như nam nhân kia chết rồi, chúng ta sẽ mang tỷ tỷ kia tiến cung có được không?

- Tiểu ny tử! Nhân gia kia không chọc tới ngươi, ngươi sao phải ép nhân gia kia chết ah!

- Yêu Nhiên tỷ tỷ, chẳng phải cung chủ từng nói, nam nhân bên ngoài không phải hạng người tốt, chết không hết tội sao?

Tiểu Thanh chớp chớp đôi mắt đẹp, kinh ngạc nói.

- Aizzz. . .

Yêu Nhiên thở dài, bắt đầu dĩ khê lắc lắc đầu.

* * * * *

Ngay lúc này, Phong Liệt đang quay lưng về phía Thông Thiên Phong, muốn chạy trốn khỏi nơi đây, nhưng đột nhiên cảm thấy phía sau phát sinh một cổ kinh phong vụt đến, khiến trong lòng hắn rung lên.

Hắn vội vàng xoay người nhìn lại, nhất thời phát hiện đạo hắc mang bắn tới, đầu tiên hắn khê sững sờ, có chút khó hiểu.

Nhưng trước kia hắn thấy mấy chục gã cao thủ Hóa Đan Cảnh, Thần Thông Cảnh khí thế hùng hồn, điên cuồng đuổi về phía chính mình, hắn đột nhiên neho mắt lại:

- Ta kháo! Chẳng lẽ nằm cũng trúng tiễn?

Giờ khắc này, đám cường giả Hóa Đan Cảnh liêu mạng điên cuồng đuổi theo vật gì đó, tự nhiên không phải Luyện Hồn Ma Khải hay sao?

Không để hắn suy nghĩ nhiều, đạo hắc mang kia đã bắn tới trước người hắn!

Sau một khắc, Phong Liệt không chút do dự đưa tay chụp lấy Ma Khải màu đen cỡ bằng nắm tay.

Đồng thời, hắn không quên huy động khí tức Trấn Long Thiên Bi, để bức đóm lăm lăm màu vàng trong Khải Giáp, trấn áp tiến nhập vào Thiên Bi.

Hí!

Phong Liệt không khỏi hít một ngụm lương khí!

Khoảnh khắc này, ánh mắt hắn lóe sáng, tim đập bỗng nhiên tăng gấp bội, cảm thụ ma khí ngập trời của Ma Khải trong lòng bàn tay lạnh đến thấu xương, khiến hắn không khỏi khê run lấy lấy.

- Cái này. . . chính là. . . Luyện Hồn Ma Khải chí bảo?

Phong Liệt há miệng nê lưỡi nói một câu, tâm thần nhất thời kích động tột đỉnh.

Tại đại lục Long Huyết, bảo vật chí bảo gần như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, tựa như Luyện Thiên Lô Tử Dương sơn, người thấy được càng ngày càng ít.

Lúc này, kiện bảo vật Khải Giáp chí bảo không hề thua kém Luyện Thiên Lô rơi vào tay chính mình, làm sao có thể không kích động.

- Phu quân! Không tốt rồi! Bọn họ lại đuổi theo!

Sau khi Lý U Nguyệt ngẩn ngơ, trong nháy mắt lại bình tĩnh trở lại, nhìn đám cao thủ Hóa Đan Cảnh, Thần Thông Cảnh xung quanh như lang như sói, trên mặt không khỏi kinh hãi.

- Vậy sao?

Tâm thần Phong Liệt chấn động, nhanh chóng bình tĩnh trở lại, hắn liếc mắt nhìn xung quanh, lại giật mình phát hiện, chính mình đã bị một đám cường giả bao vây.

Hai mắt đám lão gia hỏa này đỏ như máu, chia ra đóng chiếm các vị trí, để trên dưới trước sau trái phải Phong Liệt đều bị bao vây chặt chẽ, mưa gió không tới, có thể nói lên trời không đường xuống đất không cửa!

- Tiểu tử! Giao Luyện Hồn Ma Khải ra đây! Lão phu tha mạng cho ngươi!

- Tiểu tử! Giao Ma Khải cho lão nương, lão nương thu nhận ngươi làm tôn tử!

- Phong Liệt! Nếu như ngươi đồng ý giao Ma Khải cho Lôi Long Giáo ta! Lam Vân Phương ta có thể tha chết cho ngươi!

- Phong Liệt! Lão phu chính Ngân Dực Hộ Pháp Ma Vũ Viện Lý Trung Thiên, giao Ma Khải cho lão phu, lão phu có thể đảm bảo người bình yên vô sự.

* * * * *

Phong Liệt thoáng liếc nhìn Ma Khải trong tay, lại nhìn đám cao thủ xung quanh một chút, trong lòng không khỏi than thở chính mình xui xẻo.

Phải giao Luyện Hồn Ma Khải trong tay ra, vậy đau đớn không khác gì cắt thịt lấy máu!

Nhưng nếu không giao, phỏng chừng mệnh nhỏ khó bảo toàn!

Còn lão gia hỏa này vừa mới tự giới thiệu gia môn tự xưng là Ma Vũ Viện Lý Trung Thiên, mơ hồ đã bị vài lão giả môn phái khác ngăn cản bên ngoài, phỏng chừng tính mệnh khó bảo toàn, huống bảo vệ tính mệnh chính mình.

Ngay lúc này, Phong Liệt không khác gì cừu non lọt vào bầy lang sói, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đàn sói ăn thịt không thừa một mảnh vụn.

Mấy chục vạn người phía dưới không khỏi rướn cổ, trừng lớn hai mắt, chăm chú quan sát chuyện tình trên không trung.

Đám người Sở Diệp, Long Khuynh Vân, Tề Xương Vũ, Diệp Thiên Tử đều nín thở ngưng thần, âm thầm lo lắng thay Phong Liệt.

Tất cả mọi người đều rất rõ ràng, nếu như Phong Liệt không giao Ma Khải ra, phỏng chừng mạng nhỏ cực kỳ khó giữ.

Sắc mặt Phong Liệt âm trầm như nước, trong lòng hắn do dự có nên tị nạn trong không gian Long Ngục hay không, đối mặt với một mình Hỏa Mạng Vương, suy cho cùng còn tốt hơn đối mặt với hơn hai mươi Hỏa Mạng Vương.

Bất quá, trong lòng hắn lại do dự bất định, nếu một khi bại lộ bí mật trong không gian, e rằng cho kẻ ngu cũng sẽ liên tưởng đến ba viên Tiểu Không Linh Đan lúc trước, thậm chí còn hoài nghi về tin tức của Hỏa Mạng Vương.

Đến khi đó, cho dù hắn thoát được kiếp nạn này, e rằng ngày sau cũng chỉ có thể bỏ mạng nơi xa xăm.

Dần dần, đám lão gia hỏa xung quanh tựa hồ mất hết tính kiên nhẫn, đã có người nheo mắt, chuẩn bị hành động giết chết Phong Liệt, sau đó cướp đoạt Ma Khải bỏ trốn mất hình.

Ngay tại lúc này, Phong Liệt lạnh lùng liếc mắt nhìn chúng nhân, nhưng không quên thu hồi Ma Khải thanh sắc vào nạp linh giới, sau đó, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời phát ra tiếng long rống chấn động trời xanh.

Rống!

Âm thanh long rống cao vút tận mây xanh, vang vọng thật lâu trong ngàn vạn núi sau tại sơn mạch Ma Long, rung động thiên địa.

Cùng lúc đó, một cỗ long uy cuộn cuộn vô tận lay động trời đất đột nhiên bạo phát, tràn ngập thiên địa.

Ầm!

Trên thân thể Phong Liệt bạo phát khí thế cường đại, giống như một cỗ lốc xoáy cuốn sạch tất cả thiên địa, khuếch tán lan tràn khắp nơi.

Cảm thụ được đây giống như quần long Long Hoàng viễn cổ uy áp cuộn cuộn, mấy chục vạn người trên trời dưới đất không khỏi tâm thần kinh hãi, chấn động muốn chết.

Trên đại địa, dĩ nhiên 80% võ giả tâm chí không đủ kiên định không tự chủ được ngã ngồi trên mặt đất, bịch bịch. . . Một mảnh thanh âm vô giả ngã ngồi vang lên.

Trên bầu trời, hơn hai mươi gã cao thủ Hóa Đan Cảnh và mấy trăm gã cao thủ Thần Thông Cảnh đều thoáng thất thần, từng người từng người đều toát lên vẻ kinh hãi, bất giác hạ xuống phía dưới, ngay cả năm vị tiên tử Thiên Cung thân thể mềm mại lão đảo muốn ngã xuống, sắc mặt một mảnh trắng bệch.

- Chuyện. . . này sao có thể? Đây là loại cảnh giới gì?
- Không thể! Lão tổ Long Biển Cảnh gia tộc ta cũng không thể bộc phát khí tức uy áp như vậy!
- Phong Liệt này chẳng lẽ là lão yêu vạn tuổi?
- Sẽ không phải cùng năm tháng phụ thân lão ma ta chứ?

* * * * *

Trong lòng chấn động, đồng thời tất cả mọi người không khỏi âm thầm phỏng đoán.

Phong Liệt nhìn phía dưới thấy ánh mắt mấy chục vạn người hiển hiện về kinh hãi, trong lòng không khỏi sáng khoái vô cùng, đây chính là lần đầu tiên hắn thấy long uy bạo phóng tới cực điểm, cái cảm giác này thật tuyệt vời, khiến hắn muốn ngừng mà không được.

Bất quá, Phong Liệt biết đạo lý thấy tốt thì giữ lấy, lúc này nếu như không nhân cơ hội chạy trốn, quả thực chính là kẻ ngu si.

Chẳng may có người không tin nhất kích trên là thật, thoáng chốc chọc thủng đầu cọp giấy?

- Ha ha ha! Lão phu mai danh ẩn tích hàng vạn năm, không ngờ hôm nay bị mấy tiểu bối khi dễ, thực lực cười! Luyện Hồn Ma Khải ở đây, muốn lấy thì đến đây! Ha ha ha ha!

Phong Liệt ngông cuồng cười lớn không ai sánh nổi, Kim Câu vỗ vỗ cánh bị chính mình hù dọa sợ choáng váng.

Kim Câu đầu tiên thân thể run lên, sau hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, sau đó vội vã công chủ nhân bay vào tận mây xanh, thoáng chốc biến mất không thấy.

Ánh mắt chúng nhân phía dưới kinh hãi nhìn Phong Liệt từ từ biến mất, trong lòng đối với Phong Liệt vẫn hằn in dư vị thật lâu.

- Một vạn năm, ông trời! Một vạn năm! Quả thực cao nhân!
- Lão phu sao không có nghe nói qua vị cao nhân tiền bối này?
- Di? Phong sư huynh từ khi nào đã sống một vạn năm? Năm ngoái không phải hắn mới mười bảy tuổi sao?
- Ủa? Lão phu cảm giác, vị tiền bối này có chút cổ quái!
- Phí lời! Tiền bối cao nhân nào không có chút cổ quái? Ta khát, ta dám tranh đoạt bảo vật với lão yêu quái vạn năm, thực không biết sống chết, may mắn lão yêu quái này thích nói chuyện!

Chỉ sau chốc lát, uy thế kinh thiên dần dần tiêu tán, mấy chục vạn người vây quanh Thông Thiên Phong từ từ bình tĩnh trở lại, không hẹn mà đều thở dài một hơi, như chút được gánh nặng.

Bất quá, ngay khi chúng nhân tỉnh táo trở lại, lại không khỏi sản sinh ý niệm hoài nghi.

Mấy chục vạn người phía dưới kinh hãi, phần lớn đều là cao thủ Chân Khí Cảnh, Cương Khí Cảnh, có thể nói kinh nghiệm phong phú, ánh mắt tàn nhẫn độc ác, nếu không căn bản không thể đến được Thông Thiên Phong, sớm đã chết trên đường đi.

Thậm chí, còn có hơn hai mươi gã cường giả Hóa Đan Cảnh và mấy trăm cao thủ Thần Thông Cảnh, trong đó có không ít lão yêu quái sống hơn nghìn năm, được xưng là Hỏa Nhân Kim Tinh cũng không quá.

Lúc trước bởi Phong Liệt bạo phát khí thế uy áp quá kinh hãi, giống như Long Hoàng viễn cổ đến trái đất, chúng nhân thoáng chốc kinh hãi, ngược lại không suy nghĩ nhiều.

Lúc này một khi đã thanh tĩnh lại, những lão gia hỏa này dần dần lấy lại dư vị, trên thân thể lão giả vạn năm Phong Liệt có thể nói kẻ hồ chông chất.

Thậm chí có thể nói, ngoại trừ khí thế uy áp ngập trời, bất luận là lời nói cách xử sự hay tu vi cảnh giới đều hoàn toàn trái ngược với khí thế uy áp kia, kết hợp với xuất thân lai lịch có chứng cứ cụ thể, hoài nghi là điều khó tránh khỏi.

- Ủa? Chúng ta có thể bị lừa hay không?

Một gã lão giả vuốt vuốt chòm râu thưa thớt, nhú mày nói.

- Rất có thể! Ta thấy tiểu tử kia uy áp kinh người, ngoài thứ đó ra, bất luận là niên kỷ hay tu vi đều không xứng, việc này rất đáng ngờ!

- Ngân Long Giáo chúng ta có một vị tiền bối khi còn trẻ luyện hóa khối Long Huyết Âm Kim ẩn chứa long uy, khí thể uy áp trong thân thể vượt xa thường nhân, cho dù thua xa người này, nhưng cường giả Hóa Đan Cảnh không thể sánh bằng! Chẳng lẽ gã kia. . .

367. Chương 418: Dương Danh Thiên Hạ.

- Hừ hừ! Ta thấy không sai, vị tiền bối này tuyệt đối là cường giả lánh đời chân thực! Không được, lão phu lúc trước có chút đường đột đối với tiền bối, nhất định phải tới thỉnh tội mới được ah! Các vị, xin cáo từ!

- Vậy sao? Ta cũng đi!

* * * * *

Đám lão gia hỏa này nhú mày điều tra sau chốc lát, đột nhiên không hẹn mà cùng lúc phi thân dựng lên, nhanh chóng đuổi theo Phong Liệt.

Từng người từng người nói đủ loại lý do, nhưng ý đồ thực sự người qua đường đều rõ, chẳng qua muốn giữ thể diện mà thôi.

- Phó thành chủ đại nhân, chúng có nên truy sát Phong Liệt nữa hay không?

Một gã cao thủ Lôi Long Giáo Thần Thông Cảnh dò hỏi nói với Lam Vân Phượng.

- Hừ! Còn phải hỏi sao? Lập tức lan truyền tin tức Phong Liệt đoạt được chiến khả chí bảo ra ngoài!

Lam Vân Phượng hừ lạnh nói.

- Rõ!

Gã võ giả kia lập tức lĩnh mệnh đi.

- Hừ hừ, dĩ nhiên bị một tên nhóc miệng còn hơi sữa trêu chọc người trong thiên hạ, việc này các lão hồn đản kia rất có thể đổ mặt tới tận nhà.

Đôi mắt đẹp của Lam Vân Phượng nhìn đám lão gia hỏa trên viễn không dần dần tiêu thất, khóe miệng không khỏi nhếch lên tia tươi cười châm biếm, trong đôi mắt nàng đột nhiên nổi lên hận ý thấu xương thấu tủy.

- Hừ! Tiểu tặc Phong Liệt, ngươi thực sự có chút thủ đoạn, chờ tới khi bắt được ngươi, lão nương nhất định khiến ngươi chết trên bụng lão nương!

Nghe Lam Vân Phượng tự sự, mấy gã thuộc hạ tâm phúc phía sau nàng không khỏi phát lạnh, toàn thân không kiềm chế được run lấy bầy.

Lúc này, mấy chục vạn người dưới chân Thông Thiên Phong nhìn đám lão gia hỏa kia đuổi theo Phong Liệt, thoáng chốc sững sốt, sau đó ồ lên một mảnh.

- Chuyện này sao có thể? Hơn hai mươi tiền bối Hóa Đan Cảnh muốn đi khiêu chiến với lão yêu vạn năm?

- Ngươi quá ngu xuẩn! Lão tử liếc mắt liền thấy Phong Liệt làm bộ! Hiện tại bị đám lão gia hỏa này nhìn thấu chân tướng rồi!

- Khả khả! Phong Liệt kia xuất thân tại Phong gia Kim Long Thiên Triều, tu hành một năm rưỡi trong Âm Võ Viện tại Ma Long Giáo, lai lịch xuất thân rõ như ban ngày, sao có thể trở thành lão yêu vạn năm?

- Còn không phải sao? Trước kia tại Thiên Long Thần Triều tại hạ và Phong Liệt đã từng cùng nhau dạo qua kỹ viện, hừ hừ, chắc chắn là giả rồi!

- Phong Liệt này quả thực to gan lớn mật, dĩ nhiên lừa gạt hơn hai mươi cao thủ Hóa Đan Cảnh! Bất quá, Luyện Hồn Ma Khải không phải vật bình thường, cho dù có thể sống, e là ngày sau cũng phải chịu kết cục bỏ mạng nơi đầu đường xó chợ.

- Luyện Hồn Ma Khải là vật chí bảo, lão tử không muốn nhưng người muốn? Khả khả khả!

* * * * *

Chỉ trong chớp lát, danh tiếng của Phong Liệt đã nhanh chóng lan truyền khắp Thông Thiên Phong, từ xuất thân lai lịch của hắn đến các loại chiến kỹ võ công, tới vài nữ nhân và hàng loạt ân oán dây dưa. . .Người này truyền tai người kia, khiến Phong Liệt bỗng nhiên được không ít người ngưỡng mộ.

Bất quá, đồng thời khiến hắn tự nhiên có thêm không ít địch nhân, một số thiên tài ngạo khí trùng thiên không khỏi muốn dẫm nát hắn, đánh bóng uy danh thiên tài của chính mình.

Cùng lúc đó, xuất hiện từng con từng con bồ câu đưa tin bay trên không trung, mọi chuyện hoài nghi phát sinh tại đây đều cấp tốc truyền về gia tộc, môn phái.

Sau khi nghìn vạn chúng nhân bàn tán nửa ngày, dần dần đều tự ngậm miệng lại.

Tiếp đến, ai lấy đều đề cao tinh thần cảnh giác, ánh mắt sắc bén, sát khí ngưng tụ, giống như mãnh thú bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát.

Sau chớp lát, trên đại địa đột nhiên thanh âm chém giết nổi lên tứ phía, tràng cảnh hỗn chiến quy mô lớn lại lần nữa mở ra.

Trong đám Long võ giả, có người may mắn đạt được bảo vật Thiên Cung, có người thậm chí không chỉ đạt được một kiện, nhưng lại có người không trạm đến được cọng long, không công bằng, tự nhiên phát sinh chém giết, tranh đoạt.

Cái gọi là thiên đạo, đương nhiên chính là tổn thất có dư bổ sung không đủ, mà trên thế giới cường giả vi tôn, chém giết tự nhiên là việc chính.

Hỗn chiến lần này mở ra càng thêm thảm liệt, tiếng binh khí va chạm vào nhau, tiếng kêu thảm thiết vang lên thành một mảnh, chấn động trời xanh, máu tanh nồng động khiến đám mây phiêu dạt trên bầu trời nhuộm thành một mảnh đỏ thẫm.

Chẳng biết từ khi nào, bầu trời Phiêu Miểu Thiên Cung lại từ từ ẩn vào hư không xa xăm biến mất không thấy.

* * * * *

Trên viễn không cách xa Thông Thông mấy nghìn dặm, một con đại điêu màu vàng đậm thò một đôi nam nữ cộng thêm một đầu Dạ Mạc thú, cấp tốc xuyên qua tầng mây.

- Ha ha ha ha! Luyện Hồn Ma Khải, đây chính là chiến khải bổn mạng của Luyện Hồn Ma Đế thượng cổ, lần này thực sự thu hoạch lớn rồi! Ha ha ha!

Phong Liệt đứng trên lưng Kim Câu, nhìn Ma Khải màu đen trong tay, không khỏi sáng khoái cười lớn.

Lần này Phiêu Miểu Thiên Cung xuất thế, tổng cộng có năm kiện bảo vật áp chót, nhưng hắn đã chiếm trọn ba vật, 90 triệu viên Long Tinh nhị đẳng, Tiểu Không Linh Đan, Luyện Hồn Ma Khải, nếu như cộng thêm chiến kỹ thiên cấp trong tay Hỏa Mãng Vương, dĩ nhiên thiếu chút nữa kiếm trọn.

Điều này không cần bàn cãi, thực lực đám lão quỷ Hóa Đan Cảnh cường đại không bằng, lúc này đây, tâm tình Phong Liệt sáng khoái không gì sánh được.

Sau khi ngáy giấc nửa ngày, Phong Liệt suy nghĩ một chút, liền tặng Ma Khải cho Lý U Nguyệt nói:

- U Nguyệt, ta để nó nhận nàng làm chủ, sau này có kiện Ma Khải này hộ thân, phỏng chừng cao thủ Thần Thông Cảnh cũng rất khó đả thương nàng, phu quân cũng có thể yên tâm một chút.

- Ta không thích!

Lý U Nguyệt không chút do dự quay lại cự tuyệt.

- Vì sao không thích?

Phong Liệt sững sốt.

- Khái giáp này quý khí nồng đậm, nhìn rất khó chịu, mặc trên người có thể hàng ngày gặp phải ác mộng ah!

Oạch! ! !

Phong Liệt không biết nói gì hơn, bất quá ngẫm lại cũng đúng, Luyện Hồn Ma Khái này chính là kiện Ma Khái nổi danh truyền từ thời thượng cổ, sát nghiệt sâu nặng, giam giữ nhiều oan hồn, không hề thích hợp với nữ hài tử hiền lành ngay cả vài con tiểu động vật cũng chưa từng sát sinh như Lý U Nguyệt.

Phong Liệt sau khi cân nhắc, liền từ trong nạp linh giới lấy ra một kiện chiến khái màu lam tặng cho Lý U Nguyệt.

Kiện chiến khái màu lam này là Phong Liệt thu được từ trên người Lam Duyên Phong, được gọi là Lam Tước Lô Quang Khái, chính là kiện chiến giáp huyền bảo tam phẩm, lực phòng ngự cực kỳ kinh người, cho dù không chiến giáp ngũ phẩm Kim Sở Hiên mặc, nhưng đủ để Lý U Nguyệt sử dụng.

Lần này Lý U Nguyệt thực sự không cự tuyệt, kiện Lam Tước Lô Quang Khái đáng vẻ hoa lệ, vốn là kiện chiến y giành cho nữ tử, thực sự rất phù hợp với ánh mắt thẩm mỹ của nàng.

Còn Phong Liệt lại không chút do dự để Luyện Hồn Ma Khái lấy máu nhận chủ, thu thập vào thân thể.

Trong lòng hắn biết xung quanh chính mình nguy cơ tầng tầng lớp lớp, bất cứ lúc nào cũng bị đám cao thủ quan tâm tới, chính mình phải gắng sức trang bị võ trang phòng ngự, bảo vệ tính mệnh mới là chuyện quan trọng nhất.

Sau một khắc, hàng loạt tin tức về Luyện Hồn Ma Khái đều hoàn toàn báo lại trong đầu hắn.

Phong Liệt chải chuốt toàn bộ đồng tin tức này một chút, dần dần lý giải được, quả thực xác định đây chính là chiến khái bốn mạng của Luyện Hồn Ma Đế thượng cổ, công năng trong đó khiến hắn nhìn mà than thở, thực sự hưng phấn nửa ngày.

368. Chương 419 - 420: Quỷ Dị

Lúc này có Luyện Hồn Ma Khái hộ thân, Phong Liệt thậm chí muốn trực tiếp đối mặt với Hỏa Mãng Vương, bất quá, tuân theo đạo lý thiên cổ không đổi ‘ Tâm Sở Đắc Vạn Niên Thuyền ’ cuối cùng Phong Liệt xua tan ý niệm điên cuồng này.

(Tâm sở đắc vạn niên thuyền chính là: Nếu sử dụng cẩn thận thuyền có thể dùng được vạn năm.)

Tốc độ Kim Câu cực nhanh, cho dù cường giả Thần Thông Cảnh muốn đuổi cũng không kịp, Phong Liệt lại cố ý để Kim Câu biến đổi phương hướng mấy lần, sau ba ngày ba đêm, cách xa Thông Thiên Phong mấy vạn dặm mới không có ai đuổi theo nữa.

Trên đường đi, hai người Phong Liệt và Lý U Nguyệt có thể thấy rừng Kinh Cức phía dưới có rất nhiều Long võ giả âm âm chạy tới Thông Thiên Phong.

Những người này có khi là vì đường xá xa xôi, chậm trễ thời gian Phiêu Miểu Thiên Cung xuất thế, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định; cũng có người căn bản muốn sơn mạch Ma Long giết người đoạt vật.

Phong Liệt hoàn toàn không quan tâm tới chuyện của bọn họ, hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng tìm địa điểm cư trú an toàn, im lặng bế quan một thời gian.

Một mặt vì muốn tránh né khó khăn trước mắt, mặt khác muốn xử lý Hỏa Mãng Vương trong không gian Long Ngục, sau đó ăn Tiểu Không Linh Đan giúp thực lực của chính mình và Lý U Nguyệt được đề thăng thêm một bậc.

Sau khi phi hành nửa ngày, thân thể Kim Câu cực đại đột nhiên xuyên qua tầng mây, bay về phía ngọn núi nhỏ không bắt mắt trong tòa quần sơn phía dưới.

Tòa núi này cao không tới nghìn trượng, nghìn vạn ngọn núi sát sát nhau trong quần sơn chỉ có thể được coi là một ngọn núi lớn.

Bất quá, cảnh sắc xung quanh núi cực kỳ mỹ lệ, trên núi cây rừng xanh tươi, vượn kêu chim hót, dưới chân núi có thác nước chảy, hồ xanh, còn có dòng suối trong suốt thấy đáy ẩn sâu trong núi nhỏ từng giọt xuống mặt đất, chảy tới đây sinh cơ bừng bừng tới đó, mỹ cảnh thực sự khiến kẻ khác tâm thần sáng khoái, đầu óc minh mẫn.

Phong Liệt đầu tiên điều khiển Kim Câu bay một vòng quanh núi, phát hiện không có bất cứ nguy hiểm gì sau đó mới hạ xuống mặt đất, quyết tâm lưu lại trên núi tĩnh dưỡng vài ngày.

Lý U Nguyệt nhìn cảnh vật xung quanh trong lòng vô cùng vui vẻ, bất quá nàng lại có chút lo lắng nói:

- Phu quân, chúng ta chạy bốn ngày đường, đám cao thủ Hóa Đan Cảnh sẽ không đuổi theo ta chứ?

- Ha ha, nàng nghĩ bọn họ thực sự là thần tiên ah! Cho dù có thể tìm được nơi này, e là ít nhất cũng phải mất ba ngày, đến khi đó, phu quân đã giải quyết xong Hỏa Mạng Vương, chỉ cần ẩn vào trong Long Ngục, cho dù là Thiên Vương lão tử đều không tìm được chúng ta.

Phong Liệt không để ý cười nói.

Vừa nói, hắn liền huy tay phóng xuất một chiếc phủ đệ đơn giản có ba căn phòng, coi như chỗ nương thân.

Phủ đệ này thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng giá trị vô cùng xa xỉ, toàn thân dùng Ngự Văn Tinh Kim dày ba thước đúc thành, cho dù là cao thủ Cường Khí Cảnh muốn phá vỡ cũng không dễ.

Phong Liệt dò xét xung quanh một hồi, cuối cùng sắp xếp phủ đệ tại chỗ rừng rậm không hề bắt mắt chút nào, xung quanh phủ đệ có từng cây từng cây cổ mộc cao chọc trời cành lá sum xuê che lấp, mặc dù có người bay ngang qua bầu trời nếu như không dùng tinh thần lực tìm kiếm, cũng rất khó phát hiện được tình hình phía dưới.

Sau khi thu xếp xong, Phong Liệt thỏa mãn chỉ trở, đang muốn tiến nhập trong đó cảm thụ một chút, đột nhiên lông mày dựng ngược.

Lúc này hắn mở hồ cảm thấy giống như bị một mãnh thú nhìn chằm chằm, khiến hắn có loại cảm giác sợ hãi kinh hồn bạt vía, trong lòng không khỏi có chút hoang mang.

Lúc trước hắn tỉ mỉ dò xét một hồi, chưa hề phát hiện xung quanh tồn tại long thú cường đại, nhưng giờ khắc lại cảm giác được cổ nguy hiểm này là điều không cần bàn cãi.

Hắn lại cẩn thận từng li từng tí nhìn quanh bốn phía, thậm chí dùng tinh thần lực Cường Khí Cảnh tìm kiếm toàn bộ xung quanh trong phạm vi trăm trượng, nhưng không thu hoạch được gì.

- U Nguyệt cẩn thận một chút, xung quanh tựa hồ có vật gì đó!

Phong Liệt nhỏ giọng nhắc nhở Lý U Nguyệt nói.

- Phu quân, vật kia ở dưới mặt đất!

Lý U Nguyệt vừa nói, vừa chậm rãi đi tới bên cạnh Phong Liệt, trong lòng âm thầm phòng bị, xung quanh bàn tay nhỏ của nàng xuất hiện từng đạo từng đạo hắc mang vây quanh.

Lúc này, trong đám lá cây khô phía xa xa, đột nhiên vù một tiếng, một đạo hắc mang giống như mũi tên nhọn trực tiếp bắn thẳng tới trước mặt Phong Liệt.

- Hừ, thực không biết sống chết!

Phong Liệt khinh thường hừ lạnh một tiếng, đồng thời huy tay, long trảo to bằng đầu người xuất hiện ầm ầm đánh tới đạo hắc mang kia.

Ma Long Tham Trảo. . .Liệt Địa!

Bịch!

Âm thanh bạo hưởng mang lên, đạo hắc mang trong nháy mắt bị đánh thành bốn, năm mảnh, bịch bịch rơi xuống mặt đất.

Hai người Phong Liệt chăm chú nhìn lại, không khỏi sửng sốt, chỉ thấy một con bọ cặp màu đen to bằng cái mâm, hơn nữa còn là Long Hiết nhất giai huyết mạch rồng, lá khô xung quanh đều nhiễm phải luồng tử khí nồng đậm.

Dưới nhất kích của Phong Liệt, đầu Long Hiết này hoàn toàn bất động, cổ cảm giác nguy hiểm trong lòng hai người cũng theo đó biến mất không còn.

Phong Liệt không khỏi lắc đầu bật cười, thầm than chính mình có chút quá lo lắng. . . Tiếp đến hẳn nghĩ chính mình không làm thì thôi, nhưng đã làm phải làm tới cùng, trên thân thể liền bạo phát một chút khí tức uy áp cường đại, khiến một số độc trùng, thú dữ ẩn nấp trong bóng tối đều hốt hoảng bỏ chạy về phía xa xa.

Chốc lát sau, toàn bộ xung quanh trở nên yên tĩnh, Phong Liệt và Lý U Nguyệt tiến nhập phủ đệ.

Bất quá, hai người lại không hề chú ý tới, nơi đầu bọ cặp văng ra, liền có cặp mắt u lực khác lóe lên, tựa hồ mang theo vẻ kinh nghi bất định, yểm thật sâu vào trong lòng đất.

Vài ngày kế tiếp, Phong Liệt và Lý U Nguyệt lánh đời không xuất hiện.

Nhàn nhã vô sự, Phong Liệt giúp giai nhân luyện công, xác minh một chút võ học, mệt mỏi dẫn giai nhân ra ngoài du sơn ngoạn thủy, hoặc là lên đỉnh núi xem mặt trời mọc mặt trăng lặn đêm sao, tháng ngày trôi qua ngược lại có chút tự vị.

Phong Liệt lý giải chiến kỹ thiên cấp Ma Long Tham Trảo Tam Thức tự nhiên tốt hơn nhiều so với Lý U Nguyệt, dưới sự giúp đỡ tận tình của Phong Liệt đã giúp Lý U Nguyệt tiến bộ thần tốc.

Còn Lý U Nguyệt lại cảm ngộ võ học của cao thủ Hóa Đan Cảnh bát trọng thiên Ma Bằng trưởng lão truyền thừa lại, một chút nhìn nhận đặc biệt đối võ đạo giúp Phong Liệt thu được không ít lợi ích.

Đương nhiên, thời gian tại đây, Phong Liệt đã sớm không khách khí đưa Trần Long Thiên Bi tiến nhập không gian Long Ngục, mỗi giây mỗi khắc đều hấp thụ thực lực Hỏa Mãng Vương, chỉ đợi sau khi đánh tan tâm lý phòng ngự của Hỏa Mãng Vương, sẽ thực thi bước tiếp theo.

Thời gian ba ngày lặng lẽ trôi qua, hỗn chiến xung quanh Thông Thiên Phong đã hạ xuống.

Núi đá rừng già để lại vô số thi thể, đủ mấy vạn binh khí, bày kèn kèn giống như sóng biển hạ xuống xung quanh Thông Thiên Phong phát ra tiếng kêu khiến người khác tim đập thành thịch.

Bất quá, cho dù chiến loại dưới chân Thông Thiên Phong kết thúc, nhưng chém giết quy mô nhỏ trong sơn mạch Ma Long vẫn trình diễn.

Cùng lúc đó, trong sơn mạch Ma Long xuất hiện hiện tượng quái dị, dần dần khiến mọi người chú ý tới.

Vài ngày gần đây, có một số cô gái tướng mạo xinh đẹp niên kỷ không lớn không hiểu tại sao mất tích, sống không thấy người chết không thấy xác.

Đặc biệt chính trong đám thiếu nữ mất tích đều là thiếu nữ tuổi trăng tròn, hơn nữa dung mạo xuất chúng, trong đó có chút thiên tài tư chất cực kỳ kinh người.

Thậm chí, ba thiếu nữ mất tích đã tiến nhập Phi Ưng Bồng.

Đặc biệt khiến kẻ khác giật mình chính là, trong ba thiếu nữ mất tích dĩ nhiên có một người là thiếu nữ thiên tài bài danh thứ sáu trên Phi Ưng Bồng Thủy Yêu, thực sự thoáng chói oanh động.

Bất quá, điều khiến mọi người nghi hoặc không giải thích được chính là, Ngân Long Giáo dĩ nhiên không quan tâm tới chuyện Thủy Yêu mất tích, vền vền chỉ truyền tin tức ra bên ngoài, không hề tìm kiếm.

Có người phỏng đoán, những thiếu nữ này rất có thể bị Phiêu Miểu Thiên Cung mang đi, nhưng không ai có thể chứng thực.

Trong núi sâu cách xa cảnh tượng huyền ảo, Phong Liệt và Lý U Nguyệt không biết gì cả, cho dù biết cũng không quá để ý.

* * * * *

- U Nguyệt, bản lĩnh quay thịt của nàng tăng trưởng rất nhanh, khả khả, e là sắp đuổi kịp tài nghệ của phu quân.

- Thôi đi! Phu quân hãy so sánh với món ăn ngon phu quân làm có được hay không?

* * * * *

Bên cạnh thác nước chảy, Hai người Phong Liệt, Lý U Nguyệt và Tiểu Dạ đang nỗ lực quay một con lợn rừng.

Đầu lợn rừng này nặng năm trăm cân, Phong Liệt và Lý U Nguyệt chỉ cắt một miếng chân giò từ từ nhấm rệu, phần lớn đều để lại cho Tiểu Dạ.

Phong Liệt vốn định khen ngợi tài nghệ của giai nhân một phen, nhưng bất đắc dĩ đổi lại một trận coi thường, đành phải cười khả khả vài tiếng.

- Phu quân, chúng ta phải lưu lại nơi này bao lâu ah? Vài ngày này ta cảm giác phu quân có chút tâm thần bất định, tựa hồ phát sinh chuyện tình gì đó.

Lý U Nguyệt nhẹ nhàng cắn một miếng thịt lợn quay, chau mày duyên dáng nói.

- Vậy sao?

Sắc mặt Phong Liệt sững sốt, lập tức không khỏi bật cười.

- Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung, không lâu sau chúng ta sẽ rời khỏi đây, hiện tại Hỏa Mạng Vương đã bị hành hạ tới mức không còn khí tức, phu quân ta sẽ tiến nhập vào Long Ngục thu thập hắc, sau đó chúng ta lên đường tới Thiên Long Thần Triều.

- Uhm, phu quân phải cẩn thận ah, dù sao Hỏa Mạng Vương kia cũng là cao thủ Hóa Đan Cảnh.

Lý U Nguyệt lo lắng nói.

- Yên tâm đi, hiện tại Hỏa Mạng Vương đã bị giáng xuống Thần Thông Cảnh sơ cấp, không còn gì đáng ngại đối với ta.

Phong Liệt cười cười, hắc nuốt vài miếng thịt quay trên tay vào trong bụng, sau đó tâm ý hắc liền nhảy động, lập tức biến mất không thấy.

Sau một khắc, thân ảnh hắc lại xuất hiện trên đỉnh Trấn Long Thiên Bi cao nghìn trượng trong không gian Long Ngục, trên cao nhìn xuống thấy một gã lão giả khoanh chân ngồi trên mặt đất.

Lão giả này tóc hồng mi hồng, thân mặc trường bào màu đỏ rực, toàn thân giống như một đoàn hỏa diễm, không cần bàn cãi chính là Hỏa Mạng Vương.

Hỏa Mạng Vương hiện tại đúng như Phong Liệt dự liệu, sau ba ngày bị Trấn Long Thiên Bi hành hạ, đường đường là cao thủ Hóa Đan Cảnh bát trọng thiên đã giáng xuống Thần Thông Cảnh tam trọng thiên, khí thể suy giảm nặng, không còn ngênh ngang kiêu ngạo như trước.

Lúc này, Hỏa Mạng Vương vừa thở hổn hển chỉ ngón tay chỉ mắng, vừa vội vàng hấp thụ viên Long tinh trong tay bổ sung nguyên lực trong cơ thể cấp tốc xói mòn, chỉ tiếc hiệu quả cực kỳ có hạn, nguyên lực trong cơ thể vẫn bị hao hụt.

Long Tinh trong tay tiêu hao cực nhanh nằm ngoài sức tưởng tượng của hắc, gần như vừa mới lấy ra từ nạp linh giới, lập tức biến thành bột phấn.

Bất quá 90% nguyên khí trong đó đã bị Trấn Long Thiên Bi trong Long Ngục hấp thụ, điều này thực sự khiến người ta tuyệt vọng.

Tâm thần kinh hoàng, dĩ nhiên ngay cả Phong Liệt tới Hỏa Mạng Vương kia cũng không để ý tới.

Phong Liệt nhìn tràng cảnh này, khóe miệng không khỏi nhếch lên tươi cười.

- Hỏa Mạng Vương, ngươi muốn chết hay muốn sống?

- Hỏa Mạng Vương, ngươi muốn chết hay muốn sống?

Phong Liệt từ trên cao nói vọng xuống.

Hỏa Mạng Vương trên mặt đất đột nhiên nghe thấy một đạo thanh âm, không kìm nổi thân hình khẽ run.

Không gian Long Ngục đối với hắn không khác gì mười tám tầng địa ngục, từng khắc từng khắc trôi qua đều khiến hắn thống khổ chịu tu vi bị xói mòn, thống khổ vài ngày hắn giống như chim sợ cành cong.

- Người. . . Người là ai?

Hỏa Mạng Vương kinh nghi bất định quan sát Phong Liệt, trầm giọng quát.

Phong Liệt lạnh lùng cười, không đáp lại, trên thân thể bỗng nhiên bạo phát khí thế uy áp kinh thiên.

Ầm! ! !

Khí thế cường đại uy áp giống như nghìn vạn ngọn núi lớn nặng nề đè nén trên thân thể Hỏa Mạng Vương, nhất thời khiến thân hình hắn cơ hồ muốn ngã xuống, sắc mặt kinh hãi muốn chết.

- Tiền bối, người. . . rốt cuộc là người phương nào? Tại sao phải làm khó dễ văn bối?

Sắc mặt Hỏa Mạng Vương trắng bệch, trong mắt kinh hãi, hắn vừa đau khổ chống đỡ khí thế uy áp cường đại, vừa há miệng quát lớn.

Phong Liệt đã dùng Long Châu che giấu tu vi, khiến Hỏa Mạng Vương không thể nhận ra cảnh giới thực sự của hắn, nhưng khí thế uy áp kinh thiên lại khiến Hỏa Mạng Vương lầm tưởng hắn chính là cường giả siêu cấp, đây cũng là kết quả Phong Liệt muốn.

Nếu hắn muốn diệt trừ Hỏa Mạng Vương, phỏng chừng dùng Trấn Long Thiên Bì mạnh mẽ chém giết một trận, Hỏa Mạng Vương căn bản không thể chống đỡ.

Nhưng lúc này Phong Liệt lại không hề muốn giết chết Hỏa Mạng Vương, nếu có thể thu phục một cường giả thực lực cường đại như vậy làm thủ hạ, vậy chẳng phải rất tốt sao?

Phong Liệt thấy đã tới giờ khắc mấu chốt, liền hừ lạnh nói:

- Làm khó dễ người? Hừ! Người không xứng? Ta cho ngươi hai lựa chọn, hoặc chết, hoặc nhận lão phu làm chủ nhân!

- Cái gì? Chuyện này. . .

Sắc mặt Hỏa Mạng Vương biến đổi, ánh mắt hắn lóe lên quang mang kỳ dị, đột nhiên cực kỳ cương nghị quát lạnh nói:

- Hừ! Xích Viêm Thiên Ta trời sinh không quỳ thiên địa, không sợ quỷ thần, dĩ nhiên ngươi muốn ta nhận ngươi làm chủ nhân, quả thực nằm mơ giữa ban ngày!

- Vậy sao?

Phong Liệt khẽ nhướng mày, lạnh lùng nói:

- Được, đã như vậy lão phu không thích làm người khác khó chịu, ngươi đi chết đi!

Phong Liệt vừa dứt lời, hai bàn tay nhanh chóng kết ấn, hung hăng thôi động một chưởng.

Nhân thân Hỏa Mạng Vương nhất thời cả kinh, hắn vừa định mở miệng nói, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Ầm!

Ầm thanh kinh thiên động địa vang vọng.

Sau đó, chỉ thấy Trấn Long Thiên Bi cao hơn nghìn trượng khê rung động, trong nháy mắt đánh bay Hỏa Mãng Vương trên mặt đất, giống như một tòa núi lớn đánh bay một con ruồi nặng, khiến Hỏa Mãng Vương bay thẳng lên mây xanh mới rơi xuống mặt đất.

Phụt! ! !

Một ngụm tiên huyết phụt ra, xương cốt trên thân thể Hỏa Mãng Vương vỡ thành nhiều mảnh, sắc mặt trắng bệch như giấy, Một kích này Trấn Long Thiên Bi đánh xuống đã lấy đi nửa cái mạng nhỏ của hắn, khiến hắn trong nháy mắt mất đi sức phản kháng.

Kỳ thực, nếu Hỏa Mãng Vương dốc toàn lực chống đỡ, chưa hẳn hắn đã thảm bại đến mức như vậy, thậm chí nếu thi triển đại thần thông, ngược lại thắng bại còn chưa rõ.

Nhưng dưới cổ khí thế cường đại giống như Long Hoàng viên cổ xuất thế uy áp, hắn đã sớm sợ đến mức vỡ mật, vốn tu vi thặng dư không nhiều lắm lại giảm thêm mấy phần, thế cho nên đường đường là cường giả Hóa Đan Cảnh đã rớt xuống tình trạng ngày hôm nay.

369. Chương 421: Nhìn Quen Mắt.

Trên mặt Phong Liệt cười nhạt, nhưng trong lòng lại vui mừng khôn xiết, thu thập Hỏa Mãng Vương dễ dàng như vậy, thực sự nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Tiếp đến, không không chút khách khí, tâm ý nhanh chóng nháy động, huy động Trấn Long Thiên Bi đè nén trên đỉnh đầu Hỏa Mãng Vương.

Hỏa Mãng Vương nhìn Thiên Bi to lớn kia lại ập tới lần nữa, trong lòng kinh hãi muốn chết, không khỏi phát lên một trận tuyệt vọng.

Đối mặt với cao nhân tuyệt thế không gì sánh được như Phong Liệt, hơn nữa Trấn Long Thiên Bi giống như thần binh vô địch kinh thiên động địa, hắn chỉ cảm thấy chính mình giống như con trùng đối mặt với cự long, thực sự không có nửa điểm cơ hội, ngay cả ý niệm phản kháng trong đầu đều không tồn tại.

Mắt thấy Thiên Bi thật lớn hung hăng đè xuống, trong mắt Hỏa Mãng Vương không khỏi toát lên tia kinh sợ, sau một khắc, hắn đột nhiên hét lớn:

- Tiền bối khoan đã, ta nguyện ý nhận người làm chủ nhân!

Ầm!

Một đạo âm thanh cực lớn vang lên.

Trấn Long Thiên Bi đổ xuống sát người Hỏa Mãng Vương, khiến toàn thân Hỏa Mãng Vương chấn động bay cao tới ba trượng, bịch bịch đập xuống trên mặt đất.

- Hừ! Coi như tiểu tử ngươi biết điều! Có nhận lão phu làm chủ nhân, coi như kiếp trước ngươi tạo được công đức thật lớn.

Phong Liệt làm bộ khê hừ một tiếng, trong lòng suýt chút nữa cười phá lên thành tiếng, có một gã cao thủ Hóa Đan Cảnh bát trọng thiên bên người, sau này chính mình chẳng phải có thể ngang dọc khắp đại lục sao?

Tiếp đến, hắn vội vàng câu thông khí linh Cảnh Hách Tỏa Long Đài, để Cảnh Hách cống hiến khế ước nhận chủ.

Còn Hỏa Mãng Vương mang theo khuôn mặt ủ rũ, vô lực ngồi xuống, dù sao đi nữa hắn không thể nghĩ tới chính mình tung hoành mấy trăm năm trên đại lục, dĩ nhiên cuối cùng chịu kết cục phải làm nô bộc cho kẻ khác.

Bất quá, chết tử tế không bằng được sống, chỉ cần có thể sống sẽ có cơ hội, nếu như chết coi như kết thúc mọi chuyện.

Hơn nữa, làm nô bộc cao nhân tiền bối thực lực kinh thiên, tựa hồ không phải chuyện nhỏ.

Trong lòng Hỏa Mạng Vương một mảnh phức tạp, quá mức bất đắc dĩ.

* * * * *

Cùng lúc đó, bên ngoài, Lý U Nguyệt đang gặp phiền phức trong rừng mai.

Mảnh rừng mai này rất gần ngọn núi nàng và Phong Liệt đang cư trú, chỉ cách ba dặm đường mà thôi, vài ngày gần đây, nàng và Phong Liệt thường hái về một chút mai thường thức hương vị tươi ngon.

Bất quá hôm nay, ngay khi Lý U Nguyệt vừa đi được một đoạn ngắn, trong lòng đột nhiên nổi lên một cổ cảm giác nguy hiểm, giống y như cảm giác vừa đặt chân tới núi đường như bị thứ gì đó theo dõi, khiến trong lòng người ta hoang mang.

Nhân thần Lý U Nguyệt lạnh lẽo, âm thầm quét quanh bốn phía, nhưng không phát hiện điều gì, nàng hỏi Tiểu Dạ một tiếng, sau đó liền tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng sau một khắc, mặt đất nguyên bản bằng phẳng đột nhiên bắn ra một đạo hắc mang, chạy tới trước ngực Lý U Nguyệt.

Hừ!

Sắc mặt Lý U Nguyệt không chút sợ hãi, trong nháy mắt nàng vung tay lên, một tia sáng màu đen vọt qua không trung, sau khi thanh âm xoạt xoạt giòn tan vang lên, trên mặt đất hiện lên một số mảnh vụn thi thể bọ cạp.

Giống như trước, đây cũng là một con bọ cạp, chỉ là đầu bọ cạp này thực thực mạnh hơn một chút, lúc này đã đạt tới nhị giai sơ kỳ.

Sau khi Lý U Nguyệt giết chết bọ cạp, trên khuôn mặt không chút vui vẻ, bởi vì nàng cảm giác được, một cổ nhân thần vẫn đang nhìn chằm chằm tới chính mình.

- Là ai? Có can đảm hãy ra đây!

Lý U Nguyệt thăm dò một tiếng, trên tay bỗng nhiên hiện ra một chiếc gang tay màu trắng bạc, từng đạo từng đạo sợi tơ màu đen mềm mại quấn quanh.

- Cạc cạc cạc cạc! Nha đầu, quả nhiên có chút bản lĩnh!

Ầm!

Theo tiếng cười quái dị khiến người ta tê dại vang lên, trong bụi cỏ dại phía trước ầm ầm hiện ra một con quái vật, đứng cách Lý U Nguyệt mười trượng.

Đầu quái vật này thập phần cổ quái, trên đầu hiển hiện một tấm mặt người cực kỳ xấu xí, nhưng thân thể lại thân thể một con bọ cạp màu nâu to bằng cái bàn, trong đôi mắt u lục phát ra hàn quang kinh người.

Lý U Nguyệt cả kinh, không khỏi lui lại phía sau vài bước, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng gặp phải quái vật như vậy.

Đặc biệt điều khiến nàng chấn động chính là, khí thể đầu quái vật mặt người này cực kỳ cường đại, nghiêm nhiên thực lực đã đạt tới Cương Khí Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

- Người. . . người là thứ quái quỷ gì?

Lý U Nguyệt gắng sức trấn định một chút, lạnh lùng nói.

- Cạc cạc cạc cạc, tiểu nha đầu đừng sợ, chỉ cần nàng ngoan ngoãn theo ta, ta đảm bảo nàng sẽ mạnh mẽ hơn so với gã mặt trắng không hứng thú kia, chờ tới khi ta hoàn toàn biến đổi, có thể song hành với nàng, cạc cạc cạc!

Quái vật kia lộ ra hàm răng đen kịt liên tục cười quái dị.

Lý U Nguyệt đầu tiên khê sững sốt, lập tức không kiềm chế nổi, phần nộ nói:

- Người. . . người quái dị người không phải người quỷ không phải quỷ, ngay cả một đầu ngón tay của phu quân ta cũng không sánh bằng, mau mau đi tìm cái chết đi!

Vừa dứt lời, hai bàn tay U Nguyệt lật ngược, một mảnh sợi tơ màu đen giống như mạng nhện tung hoành đan xen với nhau vây quanh quái vật kia.

Quái vật trông thấy chùm tơ màu đen bắn ra, hai mắt u lục không khỏi cả kinh, lập tức chỉ nghe thấy nó kêu phịch một tiếng, biến mất không thấy, trên mặt đất để lại một đoàn khói đen, dần dần theo gió núi tiêu tán vô hình.

Còn Lý U Nguyệt phóng ra những sợi tơ màu đen thất bại khiến mấy chục cây đại thụ cách đó không xa xoắn thành vụn gỗ đầy đất, liên tục phát sinh âm thanh ầm ầm nổ vang không dứt bên tai.

Lý U Nguyệt thấy mặt đất phía trước trống trơn, không khỏi chau mày đẹp lại, gia hỏa kia dĩ nhiên biến mất không thấy tăm hơi, thủ đoạn này thực sự khiến kẻ khác vướng tay vướng chân.

Nàng cẩn thận vô cùng đảo mắt nhìn quanh bốn phía một chút, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Đúng lúc nàng kinh nghi bất định, đột nhiên nàng cảm thấy trên vai mát lạnh, tiếp đến toàn thân tê dại, không sao có thể di chuyển được, ngay cả muốn gào lớn đều không cách nào phát ra âm thanh, không khiến nàng kinh hãi tuyệt vọng, nhưng lại không cách nào khả thi.

Sau một khắc, đầu quái vật kì dị nhiên không thanh không tức di chuyển tới trước mặt Lý U Nguyệt, đuôi bọ cạp dài dài kia không ngừng quấy động, khuôn mặt xấu xí cười quái dị nói:

- Cạc cạc cạc cạc, tiểu nha đầu, lần này. . .Ừa? Không tốt rồi!

Nó chưa nói hết câu, đột nhiên bịch một tiếng lại biến mất lần nữa, cùng lúc đó, trên mặt đất để lại nửa đoạn đuôi bọ cạp ngoáy động không ngừng, giống như bị người dùng lưỡi dao sắc bén cắt ngăn, chất lỏng bóng loáng màu xanh lục trên mặt đất khiến bụi đất bốc lên khói xanh, độc tính kinh người.

Khuôn mặt Lý U Nguyệt toát lên vẻ kinh hoàng, đột nhiên phát sinh biến cố này ngay trước mắt, khiến nàng nhất thời chưa thể hoàn hồn.

Chờ tới khi nàng bình tĩnh trở lại, nhưng trước mặt không biết từ khi nào xuất hiện thêm một nữ tử xinh đẹp.

Nữ tử này dung nhan tuyệt mỹ, khiến kẻ khác rất khó phỏng đoán được tuổi tác cụ thể, một đôi chân sen để trần trong suốt như ngọc, thân khoác bộ bạch y bằng vải thô, nhưng lại càng hiện rõ khí chất xuất trần, trên cổ nàng đeo chuỗi phật châu mang phong cách cổ xưa.

Điều khiến kẻ khác khó quên nhất chính là đôi mắt nữ tử kia long lanh như nước lại bình thản như không, người ta thoáng liếc nhìn có thể quên tất cả loạn lạc trên thế gian.

Đôi mắt đẹp bình thản quan sát Lý U Nguyệt một chút, khẽ gật đầu, tựa hồ lộ ra vẻ khen ngợi.

Còn Lý U Nguyệt sau khi nhìn tướng mạo nữ nhân này, trong lòng khẽ động:

- Người này. . .Tại sao nhìn có chút quen mắt?

370. Chương 422 - 423: Mười Năm

Nữ tử kia nhẹ nhàng tiến lên vài bước, trong khi Lý U Nguyệt chăm chú nhìn nàng, nàng nhẹ nhàng vươn bàn tay ngọc vỗ lên vai Lý U Nguyệt.

Bịch.

Âm hưởng khe khẽ vang lên, trên thân thể Lý U Nguyệt lập tức nổi lên một tia sương trắng phiêu dạt trong trời đất.

Tiếp đến, Lý U Nguyệt rất nhanh cảm thấy chính mình lại khôi phục khả năng cử động, sau khi nàng cảm thụ được trạng thái thân thể, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Sau đó, nàng khẽ lùi lại phía sau vài bước, nàng hành lễ với nữ tử kia nói:

- Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp, U Nguyệt cảm kích vô cùng!

- Uhm.

Nữ tử kia nhẹ nhàng cúi đầu, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Cô nương, người và ta có duyên với phật, có thể nguyện từ bỏ trần duyên, gia nhập môn phái ta không?

- Ủa. . .

Lý U Nguyệt không khỏi trờng miệng, nàng kinh ngạc vô cùng chớp chớp đôi mắt đẹp, vội vàng nói:

- Khụ khụ, tiền bối, nữ tử còn có một vị phu quân, cho dù ta có duyên với phật môn, nhưng không phận, xin thứ lỗi cho U Nguyệt không thể tòng mệnh!

- Aizzz, nam tử thế gian đều bạc tình, cần gì phải tự làm khổ chính mình?

Nữ tử kia thở dài nói.

- Tiên bối, phu quân của ta sẽ không như vậy!

Lý U Nguyệt khẽ nhún mày, có chút không thích nói.

Nữ tử kia dừng lại một chút, ý tứ sâu sắc nói:

- Hiện tại không, nhưng không có nghĩa sau này vĩnh viễn không. Đặc biệt một số nam nhân thiên tư phi phàm, một ngày nào đó người trở nên già nhan sắc phai tàn, lại không đuổi kịp bước tiến hần đi tới, người dám khẳng định hần vẫn đối đãi với người như trước sao?

Thanh âm của nữ tử kia dường như dẫn phát một cỗ ma lực kỳ dị, mơ hồ đâm sâu vào lòng người.

Lý U Nguyệt nghe xong lời này, khuôn mặt nao nao, nàng không khỏi nghĩ tới, nếu như ngày nào đó nhan sắc của chính mình tàn phai, phu quân có còn thương yêu chính mình như hiện tại hay không?

- Sẽ. . .sẽ không? Nhất định sẽ. . .!

Nghĩ đến vấn đề này, trong lòng Lý U Nguyệt không khỏi có chút xúc động.

Lúc này, một đạo kim quang thoáng hiện phía chân trời xa xa, sau khi xoay quanh không trung một vòng, lại nhanh chóng chạy tới nơi này.

Nữ tử kia khẽ ngẩng đầu, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn đạo kim mang kia, thản nhiên quát nhẹ một tiếng:

- Lăn xa một chút!

Giọng nàng không lớn, thậm chí không hề đánh thức tâm tư Lý U Nguyệt, nhưng đạo quang mang kim sắc trên hư không lại khẽ dừng lại, ngay sau đó hiện ra thân ảnh một gã lão giả tóc vàng mi vàng.

Gã Kim Long võ giả này khí thế cường hoành, phía sau xuất hiện tám đạo Kim Long hư ảnh dài hơn hai mươi trượng, nghiêm nhiên nói rõ người này sở hữu tu vi kinh người Hóa Đan Cảnh bát trọng thiên.

Nếu như Lý U Nguyệt nhìn người này, có thể sẽ nhận ra, lão giả này chính là một trong những cao thủ Hóa Đan Cảnh vài ngày trước tranh đoạt Luyện Hồn Ma Khải – Hộ pháp Kim Long Giáo Kim Lão Bát.

Kim Lão Bát thấy hai mỹ nữ tuyệt sắc phía dưới, trong mắt lão không khỏi hiện lên tia kinh diễm, mà trước kia hần từng thấy rõ dáng vẻ Lý U Nguyệt, lúc này ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời:

- Ủa? Quả thực là nàng!

Trong nháy mắt, hần đã nhận ra Lý U Nguyệt thường đứng bên cạnh Phong Liệt.

Tiếp đến, hần không để ý tới nữ tử kia cảnh cáo, thân hình khẽ chớp động, nhất thời hóa thành một đạo kim mang bắn xuống phía dưới.

Nữ tử kia thấy vậy, không khỏi nhún mày đẹp, sau một khắc, nàng quay về phía bầu trời nhẹ nhàng phẩy phẩy ống tay áo.

Nhất thời, hai đạo ánh sáng hình cung màu xanh lam vượt qua hư không, trong nháy mắt kim quang đụng vào nhau, xoạt xoạt hai tiếng khê vang lên, dĩ nhiên đạo ánh sáng hình cung nhẹ nhàng trảm Kim Lão Bát thành ba mảnh, thân một nơi đầu một nẻo.

- Ahaaa, tiền bối tha mạng!

Kim Lão Bát không kiềm chế được kêu lên đau đớn thảm thiết, chiếc đầu bay về phía xa xa, còn tứ chi và thân thể rải rác trên mặt đất.

Nàng cũng chưa chém tận giết tuyệt, liền thu hồi tầm mắt.

Lúc này, Lý U Nguyệt bình tĩnh trở lại, nàng nhận thân phận lão giả trên không trung bị trảm thành ba đoạn, trong lòng kinh hãi không thôi.

Một gã đường đường là cao thủ Hảo Đan Cảnh bát trọng thiên, dĩ nhiên bị nữ tử này ung dung chém thành ba đoạn, quả thực nữ tử trước mắt tu vi cao tới đâu?

Nàng chấn động liếc mắt nhìn nữ tử trước mắt, lại thấy nhân thần nữ tử tuyệt mỹ trước mắt vẫn bình thản như không, dường như chuyện vừa xảy ra không liên quan tới chính mình.

Ngay lúc này, con ngươi Lý U Nguyệt đột nhiên co rút lại, không kiềm chế được thở dài một tiếng:

- Oh? Là người?

- Người từng gặp ta?

Nữ tử mỉm cười, hỏi.

- Aha? Không, ta nhận lầm người.

Lý U Nguyệt vội vàng thề thốt phủ nhận.

Ngay lúc này, trong lòng nàng lại không khỏi nổi lên tình cảnh khó khăn, nàng khó thở thật lâu.

Bởi vì nàng bỗng nhiên nhận ra, dung mạo nữ tử trước mắt dĩ nhiên có phần giống như nữ tử trong vô số ấn ký tinh thần trong đồ vật của Thiên Cung Phong Liệt thu được.

Khác biệt chính là, trong đôi mắt nữ tử trong ấn ký tinh thần ẩn chứa khí tức uy nghiêm, còn ánh mắt nữ tử trước mắt bình thản như không, chân thành chất phác không dao động, giống như thánh ni phạt môn đạo hành cao thâm, khí chất có thể trống đánh xuôi kèn thổi ngược, khác nhau rất xa.

Nữ tử kia không tra cứu, liền hỏi:

- Người suy nghĩ thế nào?

- Tiền bối, U Nguyệt suy nghĩ rất rõ ràng, bất luận phụ quân sau này đối xử với U Nguyệt thế nào đi nữa, U Nguyệt tuyệt đối không hối hận, cho nên. . .

Ánh mắt Lý U Nguyệt kiên định nói.

- Nếu như, ta có thể cho người cơ hội tìm hiểu Thiên Đạo Vô Thượng?

Nữ tử kia nhẹ nhàng cắt ngang lời Lý U Nguyệt, trong lời nói ẩn chứa ý tứ chân thật đáng tin, khiến Lý U Nguyệt thoáng lâm vào trầm mặc.

* * * * *

Sau khi trầm mặc hồi lâu, Lý U Nguyệt nhẹ nhàng thở dài, yếu ớt nói:

- Tiền bối, ta có thể đi theo người, nhưng thực sự không phải vì ta không tin phụ quân, hay ta lưu luyến thiên đạo.

- Phụ quân ta không giống người tầm thường, U Nguyệt chỉ muốn mười năm, trăm năm sau có thể bước tiến cùng phụ quân, để hắn không phải bận tâm vì ta.

- U Nguyệt nói, nhất định có tình có lý. . .

* * * * *

Nghe Lý U Nguyệt nói xong, đôi mắt đẹp khê xoẹt qua tia bất ngờ, nhưng nàng vẫn nhẹ nhàng gật đầu, khóe miệng nhếch lên tiểu ý sâu thâm.

- Tuệ Nguyệt lão ma, lần này là lần cuối cùng chúng ta phân thắng bại. . .

Sau chốc lát một đạo ám mây mọc lên, nâng hai nữ tử tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành biến mất tại phía chân trời xa xa, giống như tiên tử lên trời, chọc người suy tư vô tận.

* * * * *

* * * * *

Một đạo kim quang từ tâm mi Hỏa Mạng Vương bắn ra, trong nháy mắt bắn tới gần Phong Liệt.

Phong Liệt há miệng, trực tiếp nuốt đạo kim quang kia vào trong bụng, đôi mắt lóe lên sáng ngời.

Ngay lúc này, hắn giống như vừa ăn thập toàn đại bổ hoàn, từ trong ra ngoài sáng khoái muốn chết.

Một gã đường đường là cao thủ Hóa Đan Cảnh bát trọng thiên chính thức trở thành tùy tùng của chính mình, chuyện này so với cuốn chiến kỹ thiên cấp tốt hơn nhiều lắm.

Sau này chỉ cần không phải cao thủ Long Biến Cảnh tìm tới chính mình gây phiền phức, đừng nói ngang ngược đi trên đại lục, cho dù ngay cả vừa nằm vừa đi e là không ai dám quẫn.

Phong Liệt ngây ngô cười một hồi, tiếp đến nói với Hỏa Mạng Vương:

- Khụ khụ, Tiểu Xích ah, sau này theo lão tử lăn lộn, hiện tại mau chóng tĩnh dưỡng một chút, bù đắp lại tu vi đã mất, biết chưa? Khả khả khả.

- Vâng, chủ nhân!

Sắc mặt Hỏa Mạng Vương ngưng đọng, há miệng tắc lưỡi trả lời một tiếng, tựa hồ có chút không thích đối với thân phận này.

Lúc này ánh mắt hắn nhìn về phía Phong Liệt, không khỏi có chút kinh nghi bất định.

Quan trọng nhất chính là, chủ tử này sao đột nhiên trở thành cao thủ ngay cả một chút phong phạm khí thái đều không có?

Bất quá, bất luận thế nào đi nữa, hắn đã nhận Phong Liệt làm chủ nhân, tính mệnh đã nằm trong tay Phong Liệt, tuyệt đối không thể đổi ý.

Phong Liệt thu hồi Trấn Long Thiên Bì, lại quăng cho Hỏa Mạng Vương một đồng Long Tinh, sau đó liền xuất hiện tại ngoại giới.

Mặt trời hơi gả về phía tây, một mảnh ánh sáng trên lá cây phản lại có chút chói mắt, Phong Liệt nhìn quanh bốn phía, lại không phát hiện thấy tung tích Lý U Nguyệt, không khỏi khê nhú mày.

- U Nguyệt. . .

- U Nguyệt. . .

* * * * *

Một khắc sau đó, hắn tìm xung quanh một vòng, nhưng vẫn không phát hiện tung tích giai nhân, dần dần, hắn cảm thấy tựa hồ có chút không ổn, trong lòng không khỏi nóng như lửa đốt.

Suy nghĩ lung tung một hồi, trong lòng Phong Liệt không khỏi xẹt qua từng cái từng cái ý niệm không ổn, càng lúc càng sốt ruột đến mức gần như nổi điên, hắn lúc này điên cuồng tìm kiếm khắp núi đồi.

- U Nguyệt. . .U Nguyệt, nàng ở đâu?

* * * * *

Lý U Nguyệt là nữ nhân đầu tiên đối với hắn, cũng là nữ tử sâu sắc nhất, không ai có thể thay thế được địa vị của nàng trong lòng hắn.

Nếu như Tiểu Yên, Tiểu Lục bị thương tổn Phong Liệt sẽ giết toàn bộ người trong gia môn, sau đó diệt gia tộc.

Nhưng nếu Lý U Nguyệt bị thương tổn, Phong Liệt không dám khẳng định chính có thể không hoàn toàn điên cuồng, tàn sát người trong thiên hạ.

Ngay lúc này, khoe mắt Phong Liệt như muốn nứt ra, hai mắt ứ máu, khuôn mặt méo mó, nhưng hắn vẫn cố gắng duy trì sự tỉnh táo, nhắc nhở chính mình không được loạn.

Tiếp đến, hắn bỗng nhiên phát hiện tiếng kêu kéo dài.

Lệ. . .

Một tiếng lệ minh từ viễn không vọng lại, lập tức đại diện ánh kim cương rộng hơn bốn trượng cấp tốc bay đến.

Sắc mặt Phong Liệt âm trầm như nước, nhún mình một cái, trong nháy mắt bay vọt tới trăm trượng, ngồi trên lưng Kim Câu, hắn mở rộng phạm vi tìm kiếm, tỉ mỉ tìm kiếm vùng núi phức tạp.

Không lâu sau, ngay khi tới vùng trời phía trên rừng mai, hai mắt Phong Liệt đột nhiên ngưng đọng.

Hắn lập tức xoay người, ầm ầm nhảy vọt xuống đất.

Hắn bước nhanh tới gốc đại thụ trước mắt, nhìn trên thân cây to lớn hiện ra một dòng chữ lớn đẹp mắt, không khỏi sửng sốt hồi lâu.

- Phu quân đừng nhớ nhung thiếp, hãy đợi thiếp mười năm – U Nguyệt.

Khuôn mặt Phong Liệt ngỡ ngàng nhìn dòng chữ quen thuộc, hắn biết rõ ràng, dòng chữ này chính xác là Lý U Nguyệt lưu lại, bất quá, hắn vẫn rất khó có thể chấp nhận sự thực.

- U Nguyệt, rốt cuộc vì chuyện gì? Vì điều gì ta phải đợi nàng mười năm? Rốt cuộc nàng muốn đi đâu?

Hắn nhẹ nhàng vuốt phẳng hai chữ U Nguyệt, trong lòng thực sự nghi hoặc không giải thích được.

Dựa theo dòng chữ ung dung thoải mái nhìn tới, tựa hồ Lý U Nguyệt không giống như gặp phải nguy hiểm, tựa hồ viết rất chậm, rất dụng tâm, ngược lại khiến Phong Liệt yên tâm phần nào.

Bất quá, Phong Liệt vẫn như củ không rõ nguyên nhân tại sao khiến Lý U Nguyệt cam tâm tình nguyện rời khỏi chính mình.

- Ủa? Chẳng lẽ là Lý Thiên Ký?

Chỉ chốc lát sau, Phong Liệt không khỏi nghĩ tới cha để Lý U Nguyệt, e là trên cuộc đời này chỉ có mảnh thân tình này mới có thể khiến Lý U Nguyệt cam tâm tình nguyện chịu hi sinh.

Đúng lúc Phong Liệt thất thần, phía sau hắn đột nhiên vô thanh vô tức xuất hiện quái vật thân hình bọ cạp mặt người.

Trên khuôn mặt xấu xí của quái nhân thân bọ cạp mặt người này sắp nhếch lên cười không tiếng động, dùng cái đuôi thật dài áp sát đâm về phía sau gáy Phong Liệt, cái đuôi dài dang dẳng trong không gian này còn cuốn lấy cành cây, trông giống như tồn tại mảnh ghép.

Đuôi bọ cạp thật dài, nhọn hoắt gần đâm vào sau cổ Phong Liệt, nhưng đúng lúc này trên không trung truyền tới tiếng ác quỷ kêu.

Lê-eeee-eezz~!

Tiếng kêu cao vút vang vọng đất trời, khiến cho lá cây rụng rào rạc.

Cùng lúc đó, từng đạo bạch quang giống như sóng nước khuếch tán ra, bao phủ đầu bọ cạp kia vào trong, bạch quang đánh lên bì giáp màu nâu, tiếng nổ vang lên liên hồi.

Không chút nghi ngờ, phát ra tiếng kêu xé trời đó chính là Kim Cầu.

Dùng thực lực Nhất giai hậu kỳ của Kim Cầu hiện giờ, mặc dù thân có thần thông Liệt Không cũng còn kém xa mới đối phó nổi Nhân Diện Hạt Thân quái, nhưng ngăn cản một chút thì vẫn có thể.

Mà chỉ trong chớp mắt đó, Phong Liệt cũng khôi phục tinh thần, lập tức nghe thấy động tĩnh phía sai.

Ngay lập tức, Phong Liệt quay người nhanh như chớp, đồng thời không chút do dự dùng Phong Ma đại thương mạnh mẽ quét ngang một cái.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Nhân Diện Hạt Thân quái không kịp phản ứng, bị Phong Liệt quét ngang một cái, thân hình lớn như cối xay kia bay ra xa bốn năm trượng mới rơi xuống, lăn lộn trên mặt đất ra rất xa, nhưng cũng không bị thương chút nào.

- Khắc khắc khắc... vậy mà ngươi lại tránh được một kiếp, đáng giận!

Nhân Diện Hạt Thân quái đứng vững thân hình, cười quái dị một tiếng, con ngươi u lục hung ác nhìn Phong Liệt, chuẩn bị tùy thời ra tay.

Mà Phong Liệt sau khi nhìn rõ đối phương, đồng tử co rút lại, hỏi:

- Hả? Ngươi là thứ gì?

- Khắc khắc khắc, ta chính là Hạt vương Cầu Trọng, không phải thứ gì!

Nhân Diện Hạt Thân quái nghe hàm răng đen kịt nói.

Hai mắt Phong Liệt khẽ nheo lại, trên mặt như suy nghĩ điều gì, bỗng nhiên hần cảm thấy căng thẳng.

Tên trước mắt rõ ràng là một đầu Long hạt cấp cao tiến hóa không hoàn toàn, đã sớm mai phục tại nơi này, liệu nó có quan hệ với việc U Nguyệt mất tích hay không?

Nghĩ tới việc này, ánh mắt Phong Liệt lạnh lẽo, tỏa ra sát cơ, lạnh giọng nói:

- Ta mặc kệ ngươi là ai, ta chỉ muốn biết việc thê tử ta mất tích có liên quan tới ngươi không?

Hạt quái sững sờ, lập tức cười nói:

- Ngươi nói là tiểu mỹ nhân kia sao? Khắc khắc khắc, vốn ta định đoạt nàng về làm phu nhân, nhưng nàng lại không theo, vì vậy ta ăn thịt rồi, hương vị rất ngon, khắc khắc khắc!

- Hả? Ngươi... ngươi dám ăn nàng?

Phong Liệt hai mắt chớp động, đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa phun máu.

Trong chớp mắt, hần như muốn nổi điên, nhìn chằm chằm vào bụng Hạt quái, tựa hồ muốn mổ bụng móc tìm đối phương, xem bên trong như thế nào. Ánh mắt thấu xương kia khiến Hạt quái rung mình một cái, không phát hiện gia bụng mình khẽ co rút lại.

- Ngươi chết đi!

Phong Liệt rống lớn một tiếng, xung quanh Phong Ma đại thương đột nhiên ngưng tụ chín đạo Long ảnh cuồng bạo điên cuồng thôn nạp nguyên khí trong thiên địa, nhanh chóng bành trướng.

- Quần Long Trụy Nhật! Đi!

Gào uùm

~~ Một tiếng Long ngâm kinh thiên vang lên, chín đạo Long ảnh cuồng bạo kia đột nhiên bay về phía Hạt quái, tốc độ nhanh như thiểm điện.

371. Chương 424: Ép Hối.

[SIZE=4][FONT=tahoma]

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Liên tiếp những tiếng nổ lớn vang lên, Nhân Diện Hạt Thân quái không kịp phản ứng đã bị chấn bay lên không trung, ngoại trừ thân thể coi như nguyên vẹn thì những bộ phận khác cùng đuôi bọ cạp không cánh mà bay, chất lỏng màu xanh lá phun ra.

- A~~ Hồn đản! Đầu chết mất!

Bộp!

Hạt quát kêu thảm một tiếng, từ trên trời rơi xuống, chặt vật ngã trên mặt đất, mặt người xấu xí càng thêm xấu xí hơn, không còn chút dáng vẻ con người, trong con người u lục tràn ngập vẻ sợ hãi.

Vèo

Phong Liệt lách mình, lẳng không bay vọt lên chừng mười trượng, dừng phía trên đầu Hạt quái, đại thương trong tay mạnh mẽ nện xuống, tiếng phá không chói tai vang lên.

- Đáng chết!

Hạt quái cảm thụ được hàn mang sắc bén, kinh hãi không thôi, uy thế hung mãnh kia khiến nó không có chút lòng tin ngăn được.

Ngay lập tức, Hạt quái đột nhiên biến mất không thấy đâu, trên mặt đất chỉ còn lại chút sương mù xám, theo gió tản mất.

Phốc phốc!

Đại thương đánh vào khoảng không, chui xuống sâu nền đất nửa trượng.

Phong Liệt nhìn nơi Hạt quái biến mất, đồng tử co lại:

- Hả? Động địa? hừ! Mặc dù cho người lên trời xuống đất cũng chết cho lão tử!

Phong Liệt trong lòng hận ý ngập trời, thu Phong Ma đại thương lại, hai tay nhanh chóng kết ấn.

Trong chớp mắt, trên không xuất hiện một tấm bia đá màu xanh cao chừng ngàn trượng, xuyên thẳng mây xanh, phía trên có bốn chữ nhuộm máu rất lớn khiến người nhìn qua tâm thần vỡ nát, một cỗ khí tức chấn nhiếp thiên địa nhanh chóng tràn ra.

Ngay lập tức, tất cả chim bay cả nhảy cùng vô số Long vũ giả trong phương viên ngàn dặm đều cảm nhận được chấn nhiếp từ huyết mạch cùng linh hồn, tất cả đều nơm nớp lo sợ, kinh hãi muốn chết, nhìn về phía hư không xa xa nhưng không biết làm gì.

Sau một khắc, Phong Liệt nghiêng chặt răng một cái, hai tay hạ xuống, lựu tức thiên bia lớn như núi từ trên trời đánh xuống mặt đất.

Ầm

~ Sau khi tiếng nổ kinh thiên động địa qua đi, trời long đất lở, phong vân biến sắc, tiếng đất lở ầm ầm không dứt, vang xa tới tận chân trời.

Giờ khắc này, Trấn Long thiên bia cao ngàn trượng đầu sâu vào trong lòng đất trăm trượng có thừa, nhìn từng vết nứt xung quanh Thiên bia kéo dài ra tận mười dặm, mấy ngọn núi nhỏ cạnh đó đều xuất hiện lỗ đá, gần như muốn sụp đổ.

Phong Liệt không vì một kích này của mình uy thế kinh thiên động địa mà mừng rỡ, hần không chút do dự định đánh tiếp một đòn, nhất thiết phải bắt được tên chết tiệt kia.

Mà đúng lúc này, trong một khe lớn cách đó không xa, Nhân Diện Hạt Thân quái suy yếu bò lên, toàn thân phun ra chất lỏng màu xanh lá.

Nó nhìn Phong Liệt chuẩn bị đánh xuống một kích, sợ kinh hồn bạt vía, thê thảm hô lớn:

- Đại nhân tha mạng! Ta ra! Ta không bao giờ chạy trốn nữa!

- Hừ! Đã vậy thì người chết đi!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, liền lập tức muốn đánh Thiên bìa lên trên người Hạt quái, muốn giết chết nó.

Hạt quái thấy vậy, con người u lùc cũng trắng dã, cơ hồ bị dọa bất tỉnh, may mà nó vẫn có chút tỉnh táo, vì vậy không ngừng hét lớn:

- Đại nhân chậm đã! Ta còn chuyện muốn nói! Thê tử ngài không chết! Thực sự không chết!

Ánh mắt Phong Liệt sáng ngời, lập tức khiến Thiên bìa đình chỉ, nhanh chóng bước tới trước người Hạt quái, mạnh mẽ dùng chân đạp lên trên người Hạt quái.

Rầm!

Một tiếng trầm đục vang lên.

Một cước này của Phong Liệt như muốn đánh dập nát thân thể của Hạt quái.

- Nói! Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Phong Liệt lạnh lùng hỏi.

Kỳ thực hắn cũng không tin Hạt quái ăn Lý U Nguyệt, nhưng lại mơ hồ cảm giác được đối phương biết được gì đó.

Cho nên khi giáng thiên bìa xuống hắn chọn vị trí xa một chút, nếu không trực tiếp đánh ở nơi Hạt quái biến mất, e là nó đã chết rồi.

- Ai yêu! Đại nhân ngài nhẹ tay một chút, thân thể già khom của ta muốn rời ra từng mảnh rồi...

Hạt quái thống khổ kêu.

- Nói nhảm thêm một câu lão tử sẽ trực tiếp tiễn người lên trời!

Phong Liệt quát lạnh nói, lúc này lòng hắn nóng như lửa đốt, không có tâm trạng nói lời vô nghĩa.

Hạt quái liếc mắt đánh giá Phong Liệt một chút, trong lòng khiếp sợ muốn chết, nó nghĩ mãi mà không hiểu sao với tu vi như tên gia hỏa này sao có thể bộc phát chiến lực mạnh mẽ như vậy.

Nhất là tấm bìa đá khổng lồ kia, tỏa ra khí tức giống như Thiên uy, quả thực là lần đầu tiên hắn nghe thấy một thứ như vậy, mặc dù là Thiên Hạt lão tổ ở trong gia tộc có thể trụ được hay không vẫn còn khó nói.

- Đại nhân, vị thê tử kia của người là bị một vị cao nhân mang đi.

- Cao nhân gì?

- Là một cao nhân vô cùng cường hãn, có thể đơn giản ra tay chém giết cao thủ Hóa Đan cảnh bát trọng thiên!

- Người mau kể mọi chuyện đã thấy cho ta nghe! Nếu khiến ta thỏa mãn thì ta sẽ tha cho người không phải chết!

- Được được! Ta nói...

...

Sau khi suy nghĩ một chút, Hạt quái thành thật nói mọi chuyện, kể cả lời hội thoại giữa nó và Lý U Nguyệt, tất cả đều không sai một lời.

Phong Liệt sau khi nghe xong chân mày nhíu lại, lâm vào trầm tư.

Từ trong miệng Hạt quái hắn biết được Lý U Nguyệt không chịu nguy hiểm, cũng không bị ủy khuất mà là tự nguyện theo vị cao nhân kia rời khỏi, điều này khiến Phong Liệt an tâm hơn không ít.

Chỉ có điều ước hẹn mười năm khiến hấn vô cùng phiền muộn.

- Ai, mười năm, chẳng lẽ mười năm không được gặp người? U Nguyệt, người quá ngốc rồi...

Phong Liệt vô ý thức nhìn về phía hư không xa xôi, tựa hồ nhìn thấy một con người đầy thâm tình khiến ngực hấn đau đau.

Hồi lâu sau, Phong Liệt mới thở dài một tiếng, dấu tia phiền muộn kia vào trong đáy lòng.

Hấn cúi đầu nhìn Hạt quái, quát:

- Hạt quái! Nữ tử kia tướng mạo như thế nào, có gì đặc thù?

- Đại nhân, ta không gọi là Hạt quái, ngài cứ gọi ta là Câu Trọng là được.

Hạt quái không vui, kháng nghị một câu.

- Bớt sàm ngôn đi!

- Ách, dạ dạ! Nữ nhân kia rất đẹp, không kém thê tử người, lông mi mảnh dài, con mắt trong vắt, ngực rất lớn, eo rất mảnh, mông tròn vểnh lên, hai đùi dài thẳng, làn da rất trắng...

Rầm!

Một tiếng trầm đục vang lên.

Phong Liệt nhượng mảy, đá bay tên này, không kiên nhẫn nói:

- Hạn cho người trong vòng một phút đồng hồ vẽ chân dung người đó ra, nếu không tự gánh hậu quả!

- Đại nhân, ngài đợi một chút đi, ta còn cần chờ một hai canh giờ sau tay chân dài ra mới vẽ được.

- Dừng miệng vẽ!

.....

Trần Long Thiên bị một kích kinh thiên gây ra động tĩnh quá lớn, trong phương viên mấy ngàn dặm đều tạo thành chấn động lớn.

Khi trước đang nổi nóng Phong Liệt không cảm thấy gì, nhưng không lâu sau hấn liền thấy có từng đạo hào quang từ phía chân trời đang bay nhanh tới đây.

Phong Liệt khẽ nhíu mày, hấn cũng không muốn đánh nhau một cách vô vị, vì vậy phát tay thu Hạt quái Câu Trọng vào không gian Long Ngục, sau đó bản thân cũng biến mất không thấy.

Một lát sau, từng đạo lưu quang đi tới đây, trong đó chỉ Hóa Đan cảnh cũng đã 4 5 người, khí thế vô cùng cường hoành.

Nhìn phương viên mười dặm sụp đổ, sắc mặt tất cả đều hoảng sợ, lại không tìm ra đầu mối gì, sau hồi lâu không có thu hoạch, dần dần cũng tản đi.

[/SIZE=4][/FONT=tahoma]

372. Chương 425 - 426: Thu Phục Hỏa Mãng Vương

[SIZE=4]

- Đại... đại nhân, đây là nơi nào?

Trong không gian Long Ngục, Hạt quái vừa tiến vào kinh ngạc vô cùng, nó chưa từng gặp qua tình huống này, trong nháy mắt tiến tới một thế giới khác, điều này khiến nó càng sợ hãi Phong Liệt đứng cách đó không xa hơn.

- Chớ có nói nhảm nhiều như vậy, mau tranh thủ thời gian khôi phục, sau đó làm việc!

Phong Liệt lạnh lùng nói.

- Vâng, đại nhân! Thế nhưng mà... ta không có Long tinh, làm sao khôi phục được?

Hạt quái đáng thương nói.

Phong Liệt lạnh lùng trừng mắt nhìn nó, lập tức vung tay lên, ầm một tiếng, một đồng Long tinh như ngọn núi nện lên người Hạt quái, khiến nó kêu lên thảm thiết.

Phong Liệt mặc kệ nó, thằng này dám đánh chủ ý với U Nguyệt, hơn nữa thiếu chút nữa đắc thủ, không thể tha thứ.

Chỉ có điều hắn có chút tò mò gia hỏa xấu xí trước mặt chân, đuôi cùng không còn, cơ hồ chỉ còn lại thân mình, nhưng không chút uể oải, chẳng lẽ nó có thể mọc lại hay sao.

Tiếp theo Hạt quái rất nhanh cho hắn đáp án.

Chỉ thấy nó chôn trong đồng Long tinh nuốt từng khối từng khối Long tinh xuống, trong chốc lát đã nuốt mấy trăm khối.

Sau đó, trên người nó tỏa ra từng đoàn từng đoàn hắc mang, phần bụng dưới, phần đuôi dần dần mọc ra chân cùng đuôi, càng ngày càng dài, tốn thời gian chừng nửa canh giờ thì đủ toàn bộ, ngoại trừ chỗ mới mọc ra yếu hơn nơi khác một chút thì không có gì khác biệt.

Phong Liệt thấy vậy không khỏi có chút kinh ngạc, tuy rằng hắn cũng biết có nhiều sinh vật có khả năng tái sinh rất mạnh mẽ, nhưng chưa bao giờ được thấy tận mắt, giờ đây Hạt quái trước mắt khiến hắn được đại khai nhãn giới.

- Hả? Nó chẳng những biết thần thông Địa độn mà còn am hiểu thuật tái sinh, quả thực là không đơn giản!

Phong Liệt sờ sờ cằm, nhìn về phía Hạt quái, ánh mắt có chút ngẫm nghĩ.

Hạt quái bị Phong Liệt nhìn toàn thân khó chịu, tranh thủ thời gian khôi phục, sau đó không đợi Phong Liệt thúc dục đã tự giác dùng chiếc đuôi dài vẽ trên mặt đất.

Không thể không nói tên Hạt quái này bút lực không tồi, thần vận của nữ tử kia cũng bị nó vẽ ra sáu bảy phần.

Sau khi Phong Liệt quan sát một chút hình ảnh trên mặt đất, chuẩn bị tìm người nghe ngóng một phen, hỏi xem đối phương là thể lực gì.

Chỉ có điều sau khi nhìn xong hắn lại cảm thấy nữ tử này có vài phần quen mắt, ngoài con mắt, bên môi có một nốt ruồi mỹ nhân cùng một chuôi Phật châu rất lớn khiến hắn có chút ý vị đặc biệt.

Sau một hồi, đột nhiên lông mày Phong Liệt nhướng lên, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, xuất ra Trần Long thiên bìa.

Sắc mặt Hạt quái cả kinh, nó còn tưởng Phong Liệt muốn tá ma sát lư, kêu lớn không ngừng, liên tục mở miệng cầu xin tha thứ.

Nhưng Phong Liệt không để ý tới phản ứng của nó, trong lòng khẽ động, tinh thần ẩn ký một nữ tử trong quang kén màu vàng dần dần từ trong Trần Long thiên bìa hiện ra.

- Hạt quái, người nhìn nữ nhân này!

Phong Liệt lạnh nhạt phân phó.

- A? Hả?

Hạt quái thấy Phong Liệt không phải muốn giết nó, lập tức thở phào một hơi, trái tim đập thành thịch.

Nhưng tiếp theo khi nó nhìn tướng mạo nữ tử kia lại không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc, con người u lù nhấp nháy liên hồi.

- Đại nhân, tướng mạo nữ tử này rất giống người đó, nhưng khí chất thì chênh lệch rất lớn, trên người nữ nhân này tựa hồ có tà khí, mà khí tức trên thân nữ nhân kia lại thánh khiết, khiến cho người khác cảm thấy có chút chán ghét.

Hạt quái chần chờ một chút rồi nói.

Phong Liệt híp mắt lại, lạnh lùng nhìn kỹ Hạt quái, phát hiện nó không giống như nói lão, trong lòng bắt đầu suy nghĩ.

- Hả? Hả là có quan hệ với Phiêu Miểu thiên cung!

Nghĩ tới đây, Phong Liệt nhú mày thật chặt, hẳn có hiểu biết rất có hạn với Phiêu Miểu thiên cung, ngoài việc biết đối phương thực lực không kém, ngay cả đối phương là chính hay ta cũng không rõ, nếu quả thực Lý U Nguyệt đi Phiêu Miểu thiên cung thì quả thực khiến người lo lắng.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt do dự liệu có nên trở lại Âm Vũ viện hỏi sư tôn Tử Long hộ pháp, lão nhân gia sống đã mấy ngàn năm, có lẽ cũng biết điều gì đó về Phiêu Miểu thiên cung.

Nhưng sau một khắc hẳn lại nghĩ tới một người khác.

- Xích Viêm Thiên! Người tới!

Phong Liệt nghĩ ngợi một chút, đột nhiên hét lớn.

Hỏa Mãng vương cũng là một lão yêu quái sống mấy ngàn năm, có lẽ cũng sẽ biết vài thứ.

Sau một khắc, dưới ánh mắt hoảng sợ của Hạt quái, Hỏa Mãng vương ngự không bay tới, chậm rãi hạ xuống gần Phong Liệt.

Lúc này tuy rằng thực lực Hỏa Mãng vương chưa khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, nhưng tám hư ảnh Hỏa long dài hơn hai mươi trượng kia khiến người ta vô cùng sợ hãi, khiến Hạt quái sợ hãi run người, toàn thân nhũn ra.

Hỏa Mãng vương làm như không thấy Hạt quái, ánh mắt phức tạp nhìn Phong Liệt, chần chờ một chút rồi chấp tay thi lễ:

- Chủ... chủ nhân, gọi ta có việc gì?

Hiện giờ tính mạng của hắn nằm trong tay Phong Liệt, chỉ cần Phong Liệt động ý niệm liền quyết định sinh tử của hắn, hắn không thể không cúi đầu.

Mà Hạt quái nghe cường giả như Hỏa Mãng vương gọi Phong Liệt là chủ nhân, trên khuôn mặt xấu xí chấn động kịch liệt, lặng lẽ liếc nhìn Phong Liệt mấy lần, ánh mắt lập lòe bất định.

Lúc này, Phong Liệt cũng lười nói nhảm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Xích Viêm Thiên, thê tử của ta bị Phiêu Miểu thiên cung mang đi, ngươi có ý kiến gì hay không?

- Hả?

Hỏa Mãng vương có vài phần kinh ngạc, dò hỏi:

- Chủ nhân có ý gì?

- Ta muốn hỏi ngươi là người hiểu Phiêu Miểu thiên cung bao nhiêu, thê tử của ta có thể gặp nguy hiểm hay không?!

Phong Liệt có phần thiếu kiên nhẫn hỏi.

- Phiêu Miểu thiên cung?

Hỏa Mãng vương sắc mặt sững sờ, ánh mắt lập lòe, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Vấn đề này sao, về phương diện an toàn thì ngươi không cần lo lắng, Phiêu Miểu thiên cung thu đồ đệ cực kỳ hà khắc, nhưng một khi thu đồ đệ thì đều dốc lòng dạy dỗ, tu luyện công pháp chiến kỹ chính lộ, hơn nữa dùng ngộ đạo làm chủ, tuyệt thế cao thủ trên thế giới này có ba thành đều là xuất phát từ Phiêu Miểu thiên cung.

Lần này Phiêu Miểu thiên cung xuất thế, Hỏa Long giáo chúng ta an bài mấy ngàn thiếu nữ phân tán bên ngoài Ma Long sơn mạch, chỉ hi vọng có thể bị Phiêu Miểu thiên cung vừa mất mấy người.

Phong Liệt nghe thấy Lý U Nguyệt không gặp nguy hiểm, trong lòng cũng an tâm hơn không ít, nhưng tiếp theo hắn không khỏi hoảng sợ nói:

- Cái gì? Người nói ba thành tuyệt thế cao thủ trên đại lục đều có nguồn gốc từ Phiêu Miểu thiên cung?

- Đúng vậy, từ tròng thịnh hội này người cũng có thể thấy điều đó, tài phú của Phiêu Miểu thiên cung cực kỳ kinh người, thập đại Chân Long giáo phái căn bản không thể so sánh. Chỉ có điều từ xưa tới nay Phiêu Miểu thiên cung không tham gia tranh quyền đoạt thế, không tham gia phân tranh giữa thập đại Chân Long giáo phái, thậm chí truyền nhân của bọn họ phần lớn là lựa chọn từ trong hàng ngũ đệ tử các giáo phái. Mà các đại giáo phái cũng rất thích đưa đệ tử tới Phiêu Miểu thiên cung để đào tạo sâu.

Hỏa Mãng vương nói.

Phong Liệt nghe xong không khỏi há mồm tròn mắt, hắn khó hiểu nói:

- Chẳng phải Phiêu Miểu thiên cung mấy trăm năm mới một lần xuất thế sao? Nói như vậy đệ tử đưa đi đào tạo sâu đều là quảng bánh bao thịt cho chó, có đi mà không có về?

Hỏa Mãng vương lắc đầu nói:

- Cũng không phải như vậy, người bình thường đều cho rằng Phiêu Miểu thiên cung mấy trăm năm mới xuất thế một lần, kỳ thực Phiêu Miểu thiên cung có liên quan đến rất nhiều giáo phái trên đại lục, người biết thương hội lớn nhất trên đại lục là do ai mở ra sao?

- Người nói là Phiêu Miểu các? Hắn là...

Hai mắt Phong Liệt sáng ngời.

- Đúng vậy, kỳ thực hậu trường của Phiêu Miểu các chính là Phiêu Miểu thiên cung, nếu không người cho rằng thập đại giáo phái sẽ cho khối thịt mỡ lớn này trải rộng khắp đại lục mấy ngàn năm mà không ai tới xơi sao? Chuyện này đối với người bình thường thì rất khó hiểu, nhưng đối với thập đại giáo phái thì không coi là bí mật gì.

Hỏa Mãng vương lạnh nhạt đáp.

- Ha ha, trách không được Phiêu Miểu thiên cung giàu tới vậy.

Hai mắt Phong Liệt sáng rực, lập tức hiểu ra, trong lòng cũng thả lỏng.

Chỉ cần Phiêu Miểu thiên cung có dấu vết để lần theo, vậy tương lai có cơ hội gặp mặt giai nhân.

- Được rồi, người đi đi!

Tâm tình Phong Liệt rất tốt, phát phát tay với Hỏa Mãng vương.

Hỏa Mãng vương chấp tay, nghiêm sắc đi về phía xa, nhưng chưa được vài bước thì Phong Liệt lạnh nhạt nói:

- Xích Viêm Thiên, vốn ta định khiến người làm nô trợn đời cho lão tử, nhưng xem biểu hiện của người hôm nay không tệ...

Hỏa Mãng vương nghe vậy, lập tức quay người, hai mắt lóe lên tinh quang, vẻ mặt chờ mong nhìn Phong Liệt.

- Trước tiên giảm xuống cho người còn 300 năm!

Phong Liệt dừng lại một chút, cười nhẹ nói.

Hỏa Mãng vương vốn có phần nhụt chí, nhưng lập tức lại bình tĩnh:

- Người nói thật?

Thời gian 300 năm bảo ngắn cũng không ngắn, nhưng đối với cường giả Hóa Đan cảnh tuổi thọ lên tới 1500 tuổi thì cũng không phải là dài.

- Phong Liệt ta nói từ trước tới nay đều là nhất ngôn cửu đỉnh! Nếu biểu hiện trong tương lai của ngươi tốt như vậy, kỳ hạn này đương nhiên sẽ lại giảm!

Phong Liệt trình trọng gật đầu.

Hắn muốn một kim bài đả thủ long tinh hổ mãnh chứ không muốn một lão bất tử trầm mặc, vì vậy đương nhiên cần cho đối phương nếm vị ngon ngọt.

- Được! Đã như vậy Xích Viêm Thiên ta sẽ làm nô cho ngươi trong 300 năm! Hi vọng đến khi đó chủ nhân giữ lời nói, nếu không ta thà rằng tự sát trùng tu!

Thanh âm hung ác của Hỏa Mãng vương vang lên.

- Một lời đã định!

....

Sau khi nói xong, Hỏa Mãng vương giống như sinh cơ bừng tỉnh, ngẩng đầu đi tới biên giới Long ngục.

Vừa đi, trong miệng hắn lại vừa lẩm bẩm:

- Phong Liệt, Phong Liệt, sao cái tên này lại có chút quen tai...

Trải qua Hỏa Mãng vương giải thích, Phong Liệt cũng có chút lý giải về Phiêu Miểu thiên cung, đồng thời an tâm hơn không ít về chuyện an nguy của Lý U Nguyệt.

Kỳ thật trong lòng hắn cũng hiểu bởi vì nguyên nhân hoàn cảnh phát triển, trong lòng Lý U Nguyệt cảm thấy đơn độc, hiểu thắng, nàng không như tiểu Yên giống một chú chim non nép vào người, cũng không như tiểu Lục không gan không phổi.

Nàng thích Phong Liệt, lại không muốn trở thành gánh nặng của Phong Liệt. nàng hiểu trên người Phong Liệt có nhiều bí mật kinh thiên không muốn ai biết, cho nên nàng càng muốn nhanh chóng tăng cường thực lực để có thể trợ giúp Phong Liệt, mặc dù không thể giúp Phong Liệt nhưng cũng không muốn làm liên lụy tới hắn.

Sau khi thất thần một chút, Phong Liệt thở dài, mạnh mẽ đè xuống niệm giai nhân xuống.

Sau đó, hắn chuyển hướng nhìn về phía Hạt quái Cầu Trọng cách đó không xa, ánh mắt lạnh lên.

Khi trước Hạt quái thấy Phong Liệt thất thần trong lòng sợ hãi, thân hình run rẩy không thôi, giờ lại thấy ánh mắt lạnh như băng kia lập tức sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ra.

- Đại... đại... đại nhân, xin đừng giết ta! Ta... ta nguyện ý làm nô bộc cho ngài! Chỉ cần ngài không giết ta, đừng nói là 300 năm, cho dù là 3000 năm cũng được !

Hạt quái cầu xin tha thứ không ngừng.

- Hả...

Phong Liệt có phần vui hơn, nó chỉ là một đầu Long thú tiến hóa không trọn vẹn, nhưng lại rất linh trí :

- Vậy ngươi thử nói xem lưu lại mạng nhỏ của ngươi có ích lợi gì với ta ?

- Có ích ! Đương nhiên là có ích ! Tiểu nhân am hiểu Địa độn, có thể thám thính tin tức, trộm cắp bảo vật cho đại nhân. Động phủ Long thú trong vòng ngàn dặm quanh đây đều bị ta định kỳ vơ vét, hiện giờ trong động phủ của ta tài sản phong phú, chỉ cần đại nhân không giết ta, những bảo vật đó đều thuộc về đại nhân...

Hạt quái thấy Phong Liệt tựa hồ có chút thả lỏng, vội vàng nói liên thanh, liệt kê tất cả thần thông kỹ năng của mình, sau đó lại thêm mắm thêm muối, vô cùng kỳ diệu, thậm chí ngay cả lai lịch xuất thân cũng không dám dấu diếm.

Hóa ra Hạt quái xuất thân từ gia tộc Địa Vương hạt lừng danh trong giới Long thú, có được thần thông thiên phú huyết mạch: Địa độn.

Chỉ có điều hiện giờ gia tộc này dần dần suy yếu, tới thế hệ nó thì số người có thể thức tỉnh thần thông quả thực là từng lần lông phượng.

Theo lý thuyết thì Câu Trọng hãn là đối tượng được gia tộc trọng điểm bồi dưỡng, nhưng do tên này quá lớn mật, vài năm trước đây dám rình coi tộc trưởng và tiểu thiếp sinh hoạt vợ chồng, kết quả bị bắt tại trận, trục xuất gia tộc, cho nên mới biến thành cô hồn dã quỷ như giờ.

Về phần bộ dạng nửa người nửa bọ cạp này nguyên nhân chính là do công pháp của gia tộc tu luyện kém chút hỏa hầu.

Phong Liệt sờ sờ cằm, ánh mắt đánh giá, trong lòng có phần động tâm.

Địa độn là một thần thông vô cùng thần dị, một khi độn xuống dưới đất ngay cả tinh thần lực cao thủ Long Vũ cũng khó mà phát hiện, quả thực là một thần thông chuyên môn do thám tin tức, cướp đoạt bảo vật.

Chỉ có điều bộ dạng nửa người nửa bọ cạp này quá mức xấu xí, mang theo bên người có chút mất mặt.

- Được rồi! Hạt quái, ta cho người thời gian một năm để hóa hình, đến khi đó người tới Tứ Phương thành ở Thiên Long thần triều để tìm ta, một năm sau nếu không thấy, vậy người cứ chờ chết đi!

- Hả? Thời gian hóa hình một năm? Chủ nhân, ta muốn hoàn toàn hóa hình cũng cần ít nhất năm năm nha! Ngài...

- Bớt nói nhảm! Cút!

Phong Liệt trầm ngâm một chút, trước tiên khiến Hạt quái nhận mình làm chủ, sau đó cho nó một cái kỳ hạn, đá nó ra khỏi không gian Long ngực, kệ nó tự sinh tự diệt.

Tiếp theo, Phong Liệt leo lên tòa lâu nhỏ trong Long ngực, nhìn bàn trảng điểm cùng những đồ vật giai nhân đã dùng, không khỏi nhìn vật nhớ người.

Tức cảnh sinh tình, Phong Liệt thầm quyết định những việc trong tương lai.

Tiếp theo đương nhiên là cần tới Tứ Phương thành ở Thiên Long thần triều, chỉ có điều trước khi tới đó cần tận lực đề cao thực lực mới được.

Trước kia địch nhân của mình chỉ có Sở Huyền cùng mấy đại gia tộc trong Ma Long giáo, Ngân Nguyệt sơn trang của Ngân Long giáo, mà giờ thì thêm Lôi Ngọc thành của Lôi Long giáo.

Tuy nhiên người trong Lôi Long giáo không thể quang minh chính đại xông tới Tứ Phương thành tìm mình gây phiền phức, nhưng ám tiễn khó phòng, nhìn bộ dạng của mục đàn bà chanh chua Lam Vân Phượng, tuyệt đối không thể nào từ bỏ ý đồ.

Càng lớn hơn chính là mình đã nhận được Thượng cổ Chí bảo khải giáp Luyện Hồn ma khải, tất nhiên sẽ khiến cao thủ trong thiên hạ thêm thuồng, đây quả thực là củ khoai nóng bỏng tay.

Nếu không phải hôm nay có siêu cấp đả thủ như Hỏa Mãng vương bên người, e là Phong Liệt sớm đã ô hô ai tai, dù không vậy thì cũng phải trở lại Âm Vũ viện làm rửa rúc đầu, mai danh ẩn tích vài chục năm.

[/SIZE=4]

373. Chương 427: Lựa Chọn Chiến Kỹ.

[SIZE=4]

Suy nghĩ hồi lâu, Phong Liệt quyết định tĩnh tâm bế quan một thời gian ngắn, một mặt là vì tránh đầu sóng ngọn gió, hai là muốn dùng Tiểu Không Linh đan, tranh thủ thời gian nâng cao thực lực.

Ngoại trừ đưa cho Lý U Nguyệt một khóa, trong tay hãn còn thừa hai khóa Tiểu Không Linh đan.

Về phần sử dụng chúng như thế nào cũng là một việc cần phải suy nghĩ cho kỹ.

Hôm nay chiến kỹ trên người hắn có bốn loại là Cuồng Long Táng Thiên quyết, Ma Long Thám Trảo tam thức, Ma Long Âm Ảnh Độn cùng Hoang Long Tế Thiên kinh, mặt khác có có chiến kỹ Thiên cấp cao giai Viêm Ma Đồ Long kỹ chưa tu luyện

Vì Tiểu Không Linh đan có thể khiến người ta tiến vào trạng thái không linh rất có hạn, cho nên dùng mỗi khóa Tiểu Không Linh đan tốt nhất là chỉ dùng cho một chiêu của một bộ chiến kỹ, như vậy mới có thể lợi dụng công hiệu tới mức tận cùng.

Về phần tu luyện hai thức chiến kỹ nào thích hợp nhất lại khiến cho Phong Liệt đau đầu hồi lâu.

Đầu tiên, Cuồng Long Táng Thiên quyết bị bài trừ, bởi đây là một bộ chiến kỹ Địa cấp, không có uy năng tứ lượng bát thiên cân như chiến kỹ Thiên cấp, hơn nữa độ khó tu luyện không kém bao nhiêu.

Tuy rằng hắn may mắn tu luyện một chiêu cuối cùng Táng Thiên Nhất Khiếu tới mức đại thành, nhưng chủ yếu là nhờ Viên cổ Long uy, nếu muốn tiến thêm một bước vô cùng khó khăn.

Bị loại thứ hai chính là Chiến kỹ thân pháp Thiên cấp Ma Long Âm Ảnh độn.

Hai thức chiến kỹ Lược Ảnh và Trục Âm trong đó một cái là tốc độ thuần túy, một cái là dùng để chém giết với Long Vũ giả cao giai, ý nghĩa đối với Phong Liệt hiện giờ không lớn.

Hơn nữa sau khi hắn tấn thăng tới Cương Khí cảnh nhất trọng thiên đã tu luyện Lược Ảnh đệ nhị trọng tới mức hiểu thấu, đạt tới 99 lần tốc độ, cũng coi như đủ dùng, lại có không gian Long ngục hỗ trợ, coi như cao thủ Long Biên cảnh muốn giết hắn cũng không dễ.

Từ đó, có thể lựa chọn cũng chỉ còn Ma Long Thám Trảo tam thức, Hoang Long Tế Thiên kinh cùng với Viêm Ma Đồ Long kỹ.

Phong Liệt sau khi suy đi nghĩ lại, cuối cùng chọn chiến kỹ Hoang Long Tế Thiên kinh, thức cuối cùng Hoang Long Tế Thiên!

Ma Long Thám Trảo tam thức tuy là chiến kỹ Thiên cấp Trung giai, Viêm Ma Đồ Long kỹ là chiến kỹ Thiên cấp cao giai nhưng Phong Liệt đây là lần đầu tiên tiếp xúc, muốn tìm hiểu cũng cần tiêu tốn thời gian không ngắn.

Mà đối với Hoang Long Tế Thiên kinh, thời gian Phong Liệt tu luyện cũng không ngắn, đã có phần quen thuộc, muốn tiến thêm một bước cơ hội cũng lớn hơn.

Bộ Hoang Long Tế Thiên kinh này uy lực mạnh mẽ, ý cảnh cao thâm, đặc biệt là một chiêu Hoang Long Tế Thiên, Phong Liệt càng nghiên cứu càng cảm thấy huyền ảo khó dò.

Thậm chí hắn mơ hồ cảm thấy một chiêu Hoang Long Tế Thiên này có thể đã vượt qua phạm trù chiến kỹ Thiên cấp, đã vượt qua phạm trù Ý cảnh, đạt tới cảnh giới Đạo!

Điều duy nhất không hoàn mỹ chính là Nghịch Long hoàng mặc dù tiêu tốn thời gian tám mươi vạn năm cũng không hoàn thiện được một thức này, vẫn thiếu một thứ gì đó.

Nhưng không thể nghi ngờ, nếu tu luyện thành công một thức này uy lực của nó sẽ vượt xa thức thứ hai Quần Long Trụ Nhật, thậm chí siêu việt tất cả chiến kỹ Thiên cấp.

Phong Liệt trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cắn răng một cái, luyện!

Đối với một thức chiến kỹ có thể đạt tới Linh cấp, cho dù không hoàn thiện nhưng vẫn mạnh hơn chiến kỹ Thiên cấp rất nhiều, đáng giá thử một lần.

Sau khi hạ quyết tâm, Phong Liệt đi ra khỏi lầu nhỏ, tới giữa Long ngục.

Hắn vung tay lên, Tỏa Long đài xuất hiện, ầm một tiếng, gai nhọn hoắt phía dưới đâm sâu vào trong lòng đất.

Phong Liệt phóng đại Tỏa Long đài tới phương viên 30 trượng, nhảy lên, ngồi khoanh chân.

Tiếp theo hắn muốn tu luyện, lại nhìn về phía biên giới, ánh mắt lóe lên.

Tuy rằng mạng của Hỏa Mạng vương đã nằm trong tay mình, một ý niệm là có thể không chế được sinh tử của đối phương, nhưng dù sao Hỏa Mạng vương cũng là cao thủ Hóa Đan cảnh, nếu muốn ngọc đá cùng vỡ, với tình trạng của Phong Liệt hiện giờ tám chín phần mười là không ngăn nổi.

Cẩn thận tất sống lâu!

Sau một khắc, tâm ý của hắn khẽ động, dời Hỏa Mạng vương ra không gian, sau đó lấy một chiếc bình nhỏ màu đỏ, nuốt khẩu đan được sáng chói vào miệng.

Sau khi Phong Liệt nuốt Tiểu Không Linh đan, không lâu sau liền tiến vào một trạng thái vô cùng kỳ diệu.

Trong trạng thái này, hắn cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo hơn trăm ngàn lần, ngộ tính đề cao, đan được như vậy quả thực kinh hãi thế tục, chẳng trách đây được mệnh danh là đan được ngay cả cường giả Long Biến cảnh cũng cầu mà không được.

Những thứ trước đây nghĩ mãi mà không rõ, những ảo nghĩa không hiểu, những nhấp nhô khó vượt qua cũng không là vấn đề với Phong Liệt nữa, quả thực như đang đi trên đất bằng, thẳng tắp, ngày đi ngàn dặm.

Cảm giác này khiến cho Phong Liệt muốn ngừng mà không được, tâm thần cuồng hỉ.

Hắn không dám lãng phí thời gian, vội vàng điều chỉnh trạng thái, ánh mắt vô tình nhìn về phía dưới Tỏa Long đài.

Trước đây hắn không chỉ một lần tu luyện Hoang Long tế thiên, đối với việc xúc động huyền cảnh vô cùng thuần thực, cho nên giờ khắc này hắn rất nhanh dung nhập vào trong ảo cảnh ở Tỏa Long đài.

Sau một khắc, tinh thần của hắn tiến vào trong Long ngục 99 trọng thời đại Viễn cổ.

Rống

rống

rống

Tiếng Cự long gầm thét đình tai nhức óc truyền vào trong tai Phong Liệt, khiến tâm thần của hắn chấn động kịch liệt.

Phong Liệt ngưng mắt nhìn lại, chung quanh giống như tất cả đều là Viễn cổ Chân Long vẫn đang sống, đập vào mắt là vô số màu sắc, thân hình như núi như linh, nanh vuốt sắc bén chói mắt, uy áp chấn nhiếp thiên địa, tiếng long ngâm cao vút liên tiếp vang lên.

Ở chính giữa Long ngục, dưới tấm cự bìa vạn trượng, Nghịch Long Hoàng hóa thành hình người đang dùng con ngươi xuyên thấu Thiên cổ nhìn về phía hư không, trong mắt vô cùng cảnh giác, như lâm phải đại địch.

Ngàn vạn đầu Cự long bay lượn quanh người Nghịch Long Hoàng, đôi mắt nhìn về phía hư không, con ngươi lộ vẻ kinh hãi.

- Đám chết tiệt Tội long các ngươi! Còn ngươi nữa, Nghịch Long Hoàng! Tất cả các ngươi đều đáng chết!

Một thanh âm hung lệ, bá đạo từ trong hư không truyền tới, khiến toàn bộ Long ngục chấn động!

- Diệt Long Hoàng, ngươi muốn đánh chủ ý lên Long Ngục 99 trọng này? Hừ! Ta khuyên ngươi bỏ ý nghĩ đó đi! Vào thời điểm ta tiến vào đây, Long ngục 99 trọng này vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về ta!

Nghịch Long Hoàng hừ lạnh nói.

- Được! Ngược lại ta muốn xem một tên phế vật bị phong tỏa nguyên lực như ngươi làm sao đối phó với bốn hoàng.

...

Mặc dù bọn chúng nói Long ngữ viễn cổ nhưng Phong Liệt sớm đã phiên dịch tất cả, hiểu được hàm nghĩa trong đó.

Đúng lúc khi Diệp Long Hoàng dứt lời, một đạo kinh mang từ hư không xa xa phóng tới, như một khối thái dương chói mắt rơi xuống, xuyên qua trời cao, nhanh như chớp đánh về phía Nghịch Long Hoàng.

Ánh mắt Nghịch Long Hoàng khẽ nheo lại, đối mặt với Diệp Long Hoàng có tu vi tương đương, hắn lại bị giam cầm thực lực, nhưng vẫn chưa từng tuyệt vọng.

Mắt thấy kim quang phóng tới, hắn đột nhiên trầm ngâm quát lạnh một tiếng:

- Hiện tế cho ta, bọn nhỏ! Nếu không các ngươi ngay cả tư cách tiến nhập luân hồi cũng không có!

[/SIZE=4]

374. Chương 428: Hoang Long Tế Thiên.

[SIZE=4]

Quần long nghe thấy lời Nghịch Long Hoàng, trong mắt hiện lên một tia bi ai cùng chống cự, nhưng không chút do dự niệm chút ngữ cổ quái, cấp tốc xông về phía Nghịch Long Hoàng.

Tiếp theo, ngay khi tiến gần tới phạm vi trăm trượng cạnh Nghịch Long Hoàng, Long thân lớn như núi hóa thành hư vô, nhưng có một đạo tinh khí bằng bạc hội tụ đến quanh người Nghịch Long Hoàng.

Trong chớp mắt, Nghịch Long Hoàng bị vô số tinh mang đủ màu sắc bao phủ, mà đạo kim quang kia cũng đã bay tới gần.

Nghịch Long Hoàng hai mắt lạnh lẽo, tay phải khẽ chém ra, lập tức tinh khí đầy trời dung nhập vào trong một chưởng này, một cỗ khí tức mệnh môn cuồng bạo khủng bố lập tức phóng ra, một đạo chưởng ảnh lớn mấy vạn trượng bay về phía không trung.

Phụt...

Một tiếng nhỏ vang lên, chưởng ảnh dễ dàng tiêu diệt kim quang, sau đó đánh về phía hư không xa xôi, khiến cho không gian đều sụp đổ, uy thế kinh người.

Ảo cảnh Tỏa Long đài ghi chép tới đây là hết.

Phong Liệt đã nghiên cứu ảo cảnh này không dưới ngàn lần, nhưng không mò được chút đầu mối với thức Hoang Long Tế Thiên.

Chủ yếu này ảo cảnh này chênh lệch lớn với ý cảnh một thức Hoang Long Tế Thiên, căn bản là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Bên trong ảo cảnh, Nghịch Long Hoàng bức bách quần long hiện tế, tụ lực lượng thân thể máu huyết thành một kích.

Nhưng bên trong miêu tả một thức Hoang Long Tế Thiên lại yêu cầu giao ý chí của mình cho vạn long, đây không giống cướp đoạt chút nào.

Hơn nữa trong đó còn phải kết hợp với bí thuật hiện tế của Viễn cổ Chân Long, độ khó rất lớn!

Điều này đã vượt qua phạm trù ý cảnh.

Trong miêu tả của Nghịch Long Hoàng thì đây cũng chỉ là một cách suy nghĩ, có lẽ trong lòng hắn có con đường khác, nhưng lại không thay đổi vào trong Tỏa Long đài, cho nên mới khiến Phong Liệt rơi vào tình cảnh này.

Trước kia, mỗi lần Phong Liệt tìm hiểu tới một điểm này liền không thể tiến thêm, nhưng hôm nay có Tiểu Không Linh đan làm hậu thuẫn, trong đầu hắn xuất hiện một con đường có thể đi được.

Điều này đã tương đương việc sáng tạo một thức chiến kỹ chưa từng có, chỉ là đứng trên cơ sở của Nghịch Long Hoàng để khai sáng chiến kỹ, độ khó chẳng khác nào lên trời.

- Muốn giao phó ý chí người khác, ý chí của mình nhất định phải vượt xa đối phương, ít nhất vào thời khắc này phải như thế!

- Bí thuật hiển tế, dung nhập ý cảnh bản thân, lại thay đổi tâm của người khác!

- Hiển tế cùng trời, trời tức là ta!

...

Trong không gian Long ngục, im lặng, các động vật nhỏ ở bên trong sớm đã bị tiểu Dạ ăn hết sạch, mà tiểu Dạ cũng đã theo Lý U Nguyệt đi Phiêu Miểu thiên cung, Kim Câu lại bị Phong Liệt tổng ra ngoài.

Lúc này, trong không gian to lớn chỉ có mình Phong Liệt.

Yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh.

Thân ảnh ngồi giữa Tỏa Long đài trong Long ngục, hai mắt khép hờ, không nhúc nhích.

Một ngày, hai ngày... mười ngày... một tháng.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thời gian một tháng chỉ như một chớp mắt.

Mười khóa Long Nguyên đan niệm phong trong cơ thể Phong Liệt đã tiêu hao hết, cả người cũng gầy đi một vòng.

Trong thời khắc này, rốt cuộc Phong Liệt cũng tỉnh lại, hắc liếm bờ môi khô khốc, hai mắt vô ý thức nhìn hư không, sắc mặt không lo không vui, như có điều gì suy nghĩ.

Giờ khắc này hắc đã thất bại.

Một khóa Tiểu Không Linh đan khiến hắc ở trong trạng thái không linh huyền diệu suốt thời gian một tháng nhưng cuối cùng vẫn thất bại!

Chỉ có điều không phải là hắc không có thu hoạch, thậm chí có thể nói thu hoạch rất lớn.

Chỉ là hắc muốn leo lên một tòa núi cao vạn trượng, mà những thu hoạch này mới chỉ tới nửa núi, khoảng cách tới đỉnh còn rất xa.

Hôm nay hắc đã có thể dung nhập bí thuật hiển tế của Viễn cổ Chân Long vào trong ý cảnh của bản thân.

Nếu hắc tinh thông ảo thuật thì hắc là cũng có thể khai sáng ra một môn chiến kỹ Thiên cấp uy lực không tồi.

Chỉ có điều những thứ đó quá tầm thường, so sánh với chiến kỹ Linh cấp khiến thiên địa khiếp, quỷ thần kinh thì nó chẳng khác nào rác rưởi, thậm chí không đáng giá một viên Tiểu Không Linh đan.

- Ai, đã không còn trạng thái không linh, chỉ sợ cho dù tốn thời gian trăm vạn năm ta cũng khó mà hoàn thành nó.

Phong Liệt tự giễu lắc đầu, đã đi ra khỏi trạng thái không linh, ngộ tính tăng vạn lần kia, hắc chỉ cảm thấy đầu như một cục bột nhào, không sờ tới chút manh mối.

Hắc đứng dậy, cử động gân cốt, sau đó định đi tìm một chút thức ăn bồi bổ cơ thể.

Hôm nay mặc dù hắc đã đạt tới Cương Khí cảnh nhất trọng thiên, nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn tích cốc.

Tiếp theo, Phong Liệt bình yên nghỉ ngơi ba ngày trong không gian Long ngục.

Ba ngày sau đó, một lần nữa hắc leo lên Tỏa Long đài, không chút do dự phục dục nốt khóa Không Linh đan kia, sau đó lâm vào trạng thái Không Linh vô cùng huyền diệu.

Vì có thể khai sáng ra một thức Chiến kỹ rất có khả năng đạt tới Linh cấp, đừng nói là hai khóa Tiểu Không Linh đan, cho dù là mười khóa Tiểu Không Linh đan, Phong Liệt cũng không có chút nhú mảy.

Huống chi đây là do hắc mang theo Hỏa Mãng vương đi tới địa bàn một vài lão bất tử khác giết người cướp của, vì vậy Phong Liệt cũng không tiếc.

Hắc chưa bao giờ sợ mạo hiểm, chỉ cần việc gì hắc cho là đáng giá, tất cả mọi người trên đời là địch thì có sao?

Không gian Long Ngục một lần nữa rơi vào yên lặng, thời gian lặng lẽ trôi qua, đạo thân ảnh kia giống như vĩnh viễn bất động, nhưng tư tưởng lại không ngừng trào dâng lợi suối, hướng tới đỉnh cao, leo lên...

Bên ngoài biên giới Ma Long sơn mạch, trên một ngọn núi nhỏ trụi lủi, mấy ngàn cao thủ mặc áo xanh da trời ngửa đầu nhìn về thiếu phụ Lam Vân Phượng đang đứng trên đỉnh núi, trong mắt lộ ra vẻ sùng kính, hoặc ái mộ, hoặc tham lam, hoặc dâm dục, không ai giống ai.

- Đám vô dụng các ngươi! Nhiều người như vậy tốn thời gian hơn một tháng mà ngay cả bóng dáng tiểu súc sinh kia cũng không thấy, nuôi các ngươi đúng là nuôi một đám vô dụng mà!

Khuôn mặt xinh đẹp của Lam Vân Phượng vô cùng giận dữ, lạnh giọng quát lớn.

Đối với ánh mắt không giống nhau của đám thuộc hạ, nàng thần nhiên tiếp nhận.

Thậm chí những ánh mắt ham muốn trần trụi kia càng khiến nàng cảm thấy hưng phấn.

- Thuộc hạ biết tội, thỉnh Phó thành chủ đại nhân tha thứ!

- Hừ! Biết tội thì làm được cái rắm gì! Tranh thủ thời gian suy nghĩ biện pháp cho lão nương, ai có thể lập công, bổn tọa nhất định sẽ trọng thưởng!

Lam Vân Phượng hừ lạnh nói.

Đám cao thủ phía dưới không khỏi cúi đầu, xì xào bàn tán.

Công lao này có ai không muốn?!!

Chẳng những đạt được vinh hoa phú quý, thậm chí còn có thể được âu yếm cùng Phó thành chủ xinh đẹp kia.

Tục truyền Phó thành chủ đại nhân ở trên giường có những tuyệt chiêu mạnh mẽ không thua kém chiến lực của nàng, chỉ có điều những kẻ hưởng thụ qua đều giữ kín như bưng, điều này không khỏi khiến tất cả các nam nhân đều ngứa ngáy trong lòng.

Thật lâu sau, đột nhiên một gã đại hán khôi ngô đi ra, chấp tay với Lam Vân Phượng:

- Phó thành chủ đại nhân, thuộc hạ có một cái chủ ý, nếu mà có thể thực hiện được vậy nhất định có thể khiến tiểu tử kia không chỗ nào trốn.

- Hả? Mau nói!

Lam Vân Phượng vừa nghe, hai mắt sáng ngời, gấp gáp thúc dục.

[/SIZE=4]

375. Chương 429 - 430: Âm Minh

[SIZE=4]

- Phó thành chủ đại nhân, vài ngày trước thuộc hạ từng gặp một tên đệ tử đích truyền của Chiêm Thiên các.

Người này tên gọi là Trang Huyền Cơ, tuy rằng tuổi không lớn nhưng được xưng là Tiểu thần toán, hơn nữa đứng thứ 73 trên Phi ưng bảng.

- Nếu có thể thỉnh người này tới tính toán hướng đi của tiểu tặc Phong Liệt, như vậy chúng ta muốn tìm tên tiểu tử kia dễ dàng hơn rất nhiều.

Đại hán kia cung kính nói.

- Hả?

Ánh mắt Lam Vân Phượng sáng ngời, nhưng lập tức nhượng mảy, lạnh giọng nói:

- Đồ hỗn trướng! Có ý kiến hay như vậy sao không nói sớm? Còn không mau làm nhanh!
- Vâng! Thuộc hạ sẽ làm ngay! Chỉ có điều đám người Chiêm Thiên các tự cho mình thanh cao, chỉ sợ điều kiện...
- Cho hần tùy tiện ra giá, chỉ cần có thể hoàn thành việc này, khiến lão nương cùng hần song phi cũng không có vấn đề gì!
- Vâng! Thuộc hạ hiểu!

...

Trong không gian Long Ngục, Phong Liệt đang ngồi khoanh chân, nhắm mắt.

Sau khi sử dụng viên Tiểu Không Linh đan thứ hai, đã qua thời gian mười ngày.

Trong thời gian mười ngày này, Phong Liệt chẳng những không có tiến triển gì, ngược lại còn đi vào trong ngõ cụt.

Hắn đột nhiên phát hiện phương hướng mình chọn ban đầu đã sai rồi!

Trên thế giới này, yếu nhất là ý chí, mạnh nhất cũng là ý chí.

Nói nó yếu, vì nó là thứ vô chất vô hình, có thể tùy ý thay đổi.

Nói nó mạnh, là vì nó vô chất vô hình, dù chiến lực mạnh hơn nữa cũng không thể khiến nó suy sụp, thậm chí một vài cường giả tuyệt thế dù linh hồn đã tan thành mây khói, nhưng vẫn có một tia ý chí trường tồn.

Nếu muốn thay đổi, thậm chí thay thế ý chí của sinh linh khác, cho dù là thần cũng khó làm được điều này.

-Tại sao phải vậy? Sao Nghịch Long Hoàng lại có thể làm vậy? Người đứng là ngu ngốc mà! Cho dù người nghiên cứu một trăm vạn năm nữa cũng không thể nào đạt tới một bước này!

- Không thể nào! Tuyệt đối không thể!

Phong Liệt đột nhiên mở mắt, hai mắt đỏ ngầu, gần như nổi điên.

- Không đúng! Ý chí một sinh linh mạnh mẽ là do ức vạn phần tử ý chí nhỏ bé cấu tạo thành, ý chí một người không thể bị cải biến, nhưng ức vạn phần tử cấu thành nó phải chăng có thể...

- Vẫn không đúng! Phần tử ý chí của nguyên khí đúng là có thể bị cải biến, chiến kỹ Thiên cấp có thể cải biến, chiến kỹ Địa cấp đại thành cũng có thể cải biến, cao thủ Hóa Đan cảnh cũng có thể!

- Nhưng quá trình này rất chậm chạp, không cách nào tồn lưu, so với Linh cấp chiến kỹ thì chẳng khác nào là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, vĩnh viễn không thể thành công.

- Hắc ám chi thân? Đúng! Hắc ám chi thân của ta có thể câu thông Hắc ám chi lực! Nhưng làm cách nào mới có thể rời ý chí của ta ra ngoài cơ thể, câu thông Hắc ám chi lực?!!

Ầm!

Phong Liệt đột nhiên đứng lên, biến ảo Hắc ám chi thân, sau đó không ngừng chém ra từng đạo chớp ảnh.

Ầm ầm ầm...

Chớp ảnh liên tiếp đánh về các phía, hoặc là tiêu tán vô hình, hoặc là đánh ra những lỗ lớn.

Hiện giờ hắn đã đạt tới Cương Khí cảnh nhất trọng thiên, có thể tùy ý chém ra cương khí.

Chỉ có điều mỗi đạo chớp ảnh hắn chém ra khi rời khỏi phạm vi hơn mười trượng đều tiêu tán vô hình.

Điều này chủ yếu là vì bên trong chớp ảnh của hắn không ẩn chứa ý chí bản thân, không thể dùng ý chí bản thân để khu sử Hắc ám chi lực ở xung quanh.

Kỳ thật, mỗi người đều giống vậy, cho dù là cao thủ Long biến cảnh cũng như thế, mỗi công kích phát ra khi tới một phạm vi nhất định liền dần tiêu tán vô hình.

Mà chỉ có chiến kỹ Linh cấp mới có thể vô hạn thôn nạp nguyên lực trong thiên địa, hơn nữa tồn tại trên thế giới trong thời gian dài, hơn nữa thời gian trôi qua, uy lực của nó sẽ càng lớn, cuối cùng đạt tới một trình độ không ai tưởng tượng nổi.

Giống như Đại La Vạn Hồn trì sâu trong Ma Long sơn mạch, tựa như vô địch Kim Chung tráo chuyển thể chỉ linh của Thủy Vô Khuyết.

Hai mắt Phong Liệt đỏ thẫm, không có chút tiêu cự nào, song chưởng không mục tiêu, liên tục đánh ra, từng đạo chưởng ảnh mạnh mẽ đánh lên mặt đất, tiếng nổ ầm ầm vang lên, bụi bay đầy trời.

Hắn giống như vĩnh viễn không biết mệt mỏi, nguyên lực trong cơ thể sớm đã hao hết không còn, nhưng chưởng ảnh đánh ra vẫn khí thế hùng hậu, Hắc ám chi lực ở xung quanh không ngừng tiến vào trong cơ thể.

Thời gian dần trôi, có một việc khiến người khác giật mình xảy ra.

Chỉ thấy mỗi chưởng đánh ra, bụi đất không hề bị bắn lên mà có những tiếng ‘xèo xèo’ khê vang, khói xanh lượn lờ bốc lên.

Đây lại là ăn mòn!

Đúng vậy!

Trong một chưởng hắn vừa chém ra tất cả đều là Hắc ám chi lực vô cùng tinh thuần, ẩn chứa tính ăn mòn không gì sánh được, tinh thuần hơn cả tinh khí ăn mòn của cường giả Hóa Đan cảnh trong Tụ Nguyên trì, Đại hạp cốc.

Nếu những người khác thấy một cảnh này e là chấn kinh không thôi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Phong Liệt dần dần lâm vào trạng thái u mê.

Trạng thái này chỉ cách tẩu hỏa nhập ma một bước, mà tinh thần cảm ứng lại đạt tới tình cảnh mất cảm nhất, ý nghĩ vô cùng không linh.

Hắn giống như một người xem vô chất vô hình, lẳng lẳng nhìn Hắc ám chi lực vô cùng vô tận xung quanh tràn vào trong cơ thể, lại khó có thể cộng minh với Hắc ám chi lực.

Giống như một người đứng ở trong đám đông lại bị tất cả phớt lờ.

Hắc ám chi thân của hắn có lẽ có thể khống chế Hắc ám chi lực, nhưng tinh thần ý chí của hắn lại không thể cộng minh với Hắc ám chi lực.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Chẳng biết từ lúc nào, Phong Liệt đã dừng tay, khoanh tay lẳng lẳng đứng, hai mắt khép hờ.

Thân thể của hắn hấp thu Hắc ám chi lực vô tận, tinh thần muốn tiếp xúc một phần tử Hắc ám chi lực trong người.

- Không được ! Vẫn chưa được ! Ý chí của ta chưa đủ mạnh mẽ ! A ! Ta còn có Long uy !

Gào uảm

Phong Liệt ngửa mặt lên trời, hét dài một tiếng, uy áp mệnh mệnh kinh thiên động địa lan tràn khắp Long ngục, khiến toàn bộ không gian đều lắng lại không ngừng.

Trong nháy mắt hắn thi triển Long uy, hắn kinh ngạc phát hiện Hắc ám chi lực vô tận ở xung quanh bỗng khê run lên, sau đó lập tức khôi phục nguyên dạng.

Chỉ có điều như vậy cũng đã khiến Phong Liệt mừng rỡ như điên, điều này nói rõ ý nghĩ của hắn là đúng.

Thế giới này là một Viên cổ Long giới tan hoang, tất cả các quy tắc đều là vì Chân long mà tồn tại.

Chỉ có Chân long huyết mạch đã thức tỉnh mới có thể thôn nạp nguyên khí trong thiên địa mà tu luyện, hiện giờ Phong Liệt cũng chỉ có thể dựa vào ý chí mạnh mẽ của Viên cổ Ma long mới có thể khiến Hắc ám chi lực cùng xuất hiện.

Chỉ có điều giờ khắc này hấn mượn trạng thái không linh kỳ diệu này mới cảm nhận rõ ràng mình chưa triệt để dung hợp với Viễn cổ Long uy.

Hấn giống như một con chuột, mặc dù có hàm răng của lão hổ thì vẫn coi chính mình là chuột, thiếu khí thế duy ngã độc tôn, vì vậy không thể khiến vạn thú khuất phục.

Điểm này căn bản là không thể nào cải biến, bởi vậy Phong Liệt dù nguy trạng thế nào cũng vĩnh viễn không thể hóa thành một đầu Chân long.

Chỉ có điều Phong Liệt cũng không phải không có cách nào, hấn có thể khiến bản thân quên đi vài thứ trong thời gian ngắn, điểm này không khó làm.

Hai mươi ngày sau đó, tác dụng của Tiểu Không Linh đan biến mất, Phong Liệt cũng thoát khỏi trạng thái không linh.

Nhưng hấn vẫn nhắm chặt hai mắt, lặng im đứng sừng sững, không chút nhúc nhích.

Bỗng nhiên, hấn đột ngột chậm rãi nhấc tay, vỗ nhẹ về phía hư không.

Giờ khắc này hấn giống như một đầu Viễn cổ Ma long sừng sững đứng giữa trời đất bao la, uy áp cường hoành chấn nhiếp bốn phương tám hướng, khiến vạn linh trong thế gian khuất phục.

Mà bản thân hấn cũng tự coi mình là một đầu Hoang cổ Chân long, quên mất thân phận của bản thân, quên mất hoàn cảnh xung quanh.

Một đạo chớp ảnh bay ra, có thể thấy rõ từng tia từng tia Hắc ám chi lực từ xung quanh nhanh chóng hội tụ về đạo chớp ảnh này, khiến cho dần dần càng ngưng thực, lớn mạnh, giống như một quả cầu tuyết, tốc độ khuếch trương nhanh vô cùng, căn bản không có loại chiến kỹ Thiên cấp nào có thể sánh bằng, trong chớp mắt liền tạo thành một cỗ phong bạo màu đen trong không trung.

Phong Liệt cũng mở mắt ra, trong đó lộ vẻ vui mừng không thể che dấu, nhưng sau một khắc hấn liền sững sờ, đạo chớp ảnh cực lớn kia khi ra ngoài trăm trượng đột ngột tiêu tán.

Phong Liệt vỗ trán một cái, không khỏi lắc đầu bật cười, hấn hiểu được sở dĩ chớp ảnh tiêu tán là vì hấn trở lại thành Phong Liệt.

- Chẳng trách chưa từng nghe nói qua có người thi triển chiến kỹ Linh cấp, thứ này không phải là người dưới Long Biển cảnh có thể luyện thành, may mà lão tử là ngoại lệ, ha ha ha ha ha!

Trong không gian Long ngục đột nhiên vang lên một tràng cười điên cuồng.

Đến lúc này rốt cục Phong Liệt cũng hiểu không phải cách suy nghĩ của Nghịch Long Hoàng không thể thực hiện mà là vì cảnh giới của bản thân hấn không đủ cao mà thôi.

Chỉ có điều tuy rằng hấn không thể luyện thành Hoang Long Tế Thiên của Nghịch Long Hoàng nhưng bản thân lại sáng chế ra một thức chiến kỹ Ngụy Linh cấp uy lực cực mạnh.

Đương nhiên, nếu sau này khi Phong Liệt tấn thăng đến Long Biển cảnh, một thức chiến kỹ Ngụy Linh cấp này cũng sẽ trở thành chiến kỹ Linh cấp chân chính.

Sáng chế một thức chiến kỹ này có thể nói muôn vàn khó khăn, lỗi suy nghĩ của Nghịch Long Hoàng, Hắc ám chi thân của Phong Liệt, Viễn cổ Long uy cường hoành vô song, ba điều kiện này thiếu một thứ cũng không được, đương nhiên tác dụng của Tiểu Không Linh đan cùng ngộ tính kinh người của Phong Liệt cũng không thể không kể tới.

- Hả? Đặt tên gì bây giờ?

Sau khi cười lớn một hồi, Phong Liệt khôi phục tâm trạng, sờ cằm, nhíu mày suy nghĩ sâu xa.

Hấn tự nghĩ bản thân mình tổn hai khẩu Tiểu Không Linh đan mới có thể sáng tạo ra tuyệt học này, mặc dù thiếu chút nữa là tẩu hỏa nhập ma, mặc dù mới chỉ là hình thức ban đầu nhưng cũng đã đủ lưu truyền Thiên cổ rồi, nhất định phải đặt một cái tên uy phong mới không phụ lòng bản thân.

- Một thức chưởng pháp này chủ yếu là hội tụ Hắc ám chi lực, có tính ăn mòn không gì sánh bằng, đã vậy thì gọi là Âm Minh thần chưởng đi!

Bên cạnh một thác nước có một tòa phủ đệ di động hào hoa xa xỉ, bên trong có một căn phòng rộng rãi, một chiếc giường bạch ngọc lớn chiếm nửa diện tích gian phòng.

Giờ khắc này, nửa bộ ngực sữa của Lam Vân Phượng lộ ra, đuôi lông mày hiện vẻ xuân tình, trong con mắt long lanh tỏa ra mị hoặc vô hạn nhìn thiếu niên tuần tú phiêu dật cạnh đó, trên khuôn mặt đẹp hiện rõ vẻ chưa thỏa mãn dục vọng.

- Trang tiểu đệ, người nói Phong Liệt sẽ xuất hiện ở đây, nhưng đến giờ đã qua hai tháng, phương viên ba trăm dặm xung quanh cũng đã bị chúng ta lục soát, vẫn không phát hiện bóng dáng tiểu tặc kia! Hẳn là Trang tiểu đệ trêu đùa tỷ tỷ sao?

Lam Vân Phượng có chút bất mãn, phàn nàn.

- Hả? Phượng tỷ, tiểu đệ nào dám trêu đùa tỷ? Tên Phong Liệt kia hiện giờ nhất định đang trốn trong phương viên trăm dặm, chỉ cần đợi một thời gian, hẳn tất sẽ xuất hiện.

Trang Huyền Cơ ngáp một cái, hữu khí vô lực trở mình.

Tuy rằng tiếng nũng nịu của thiếu phụ kia khiến toàn thân hần nâng nâng, nhưng hạ thể lại bất đắc dĩ không đứng dậy nổi.

Hai tháng gần đây, có thể nói Trang Huyền Cơ hưởng hết thú vui trên giường, cùng thiếu phụ Lam Vân Phượng hàng đêm điên đảo, hưởng thụ hạnh phúc nhân sinh, thời gian ngắn ngủi hai tháng lại khiến cho Trang Huyền Cơ cảm thấy sống giá trị hơn 25 năm trước đây.

Chỉ có điều mấy ngày gần đây hần dần phát hiện bản thân mình tựa hồ gầy đi hai phòng, cả ngày tinh lực uể oải, sắc mặt trắng bệch, đi đường cùng một nhọc, nhất là hôm rồi còn bị nhiễm phong hàn.

Long vũ giả khí lực vô cùng mạnh mẽ, có thể nói bách bệnh bất xâm, nhất là đối với Long vũ giả Cương Khí cảnh lực trọng thiên như Trang Huyền Cơ, nhiễm phong hàn quả thực là một điều vô cùng nhục nhã.

Chỉ có điều hần đổ lỗi sự sỉ nhục này lên người Phong Liệt, nếu không phải tiểu tử đó thật lâu không xuất hiện, Trang đại công tử sao có thể rơi vào tình trạng này.

Lúc bắt đầu, Trang Huyền Cơ còn chiếm thế chủ động, nhưng về sau hần lại muốn lui bước, bởi vì Phong Liệt một mực không chịu xuất hiện khiến Lam Vân Phượng nghi ngờ thuật bói toán của hần, cho lên lưu hần ở trên giường, điều này khiến Trang Huyền Cơ Trang đại công tử vừa đau nhức, vừa khoái hoạt.

- Hừ hừ, Trang tiểu đệ, tốt nhất người đoán đúng, nếu không tỷ tỷ phải hầu hạ người cả đời rồi! Ha ha ha!

- Ách... khụ khụ!

...

Ngay khi hai người nói chuyện, đột nhiên một thanh âm kích động từ ngoài truyền vào:

- Bẩm báo phó thành chủ đại nhân! Phong Liệt vừa mới xuất hiện cách đây ba dặm!

Lam Vân Phượng không khỏi khẽ giật mình, không nhịn được hoảng sợ nói:

- Cái gì? Ba dặm? Điều này sao có thể!

- Ha ha, Phượng tỷ, ta đã nói rồi nha, rõ ràng là tên tiểu tử Phong Liệt kia chỉ đang lẩn trốn mà thôi!

Trang Huyền Cơ tinh thần chấn động, nhảy bật dậy, chỉ có điều khi rơi xuống đất thân hình hơi loạn choạng.

- Tốt! Đã như vậy mau truyền lệnh xuống, lập tức bố trí thiên la địa võng, tuyệt đối không thể để tiểu tặc kia chạy thoát!

Trong mắt Lam Vân Phượng tinh quang lấp lánh, phân phó với người bên ngoài, sau đó nàng đột nhiên cười quyền rũ nói với Trang Huyền Cơ:

- Khanh khách, Trang tiểu đệ, lần này có thể nói ngươi đã giúp tỷ tỷ một cái đại ân rồi! Không bằng để tỷ tới tới hầu hạ ngươi một hồi?

Trang Huyền Cơ nghe xong những lời này, sắc mặt liền kinh hãi, giống như sợ cộp vạy, vội vàng khoát tay nói:

- Hả? Không không không! Ý tốt của tỷ tỷ tiểu đệ xin tâm linh, nhưng trước mắt việc bắt giết tên Phong Liệt kia quan trọng hơn, tiểu đệ cũng muốn xem tiểu súc sinh đó rốt cục có phải là ba đầu sáu tay hay không mà khiến tỷ tỷ nóng lòng như vậy!

- Ha ha ha! Được rồi! Trước hết tỷ tỷ bỏ qua cho ngươi, đợi sau khi thu thập Phong Liệt, chúng ta sẽ đại chiến 3000 hiệp để chúc mừng.

Lam Vân Phượng cười kiêu mị nói.

Trang Huyền Cơ vội vàng cười cười, chỉ là hắc lão đảo thân hình.

...

Phong Liệt đã ở trong không gian Long ngục ba tháng, tổn hai tháng ăn vào Tiểu Không Linh đan, tham ngộ tuyệt học Linh cấp, một tháng sau đó là hoàn thiện và thuần thục Âm Minh thần chương, đồng thời tu vi tăng lên một giai vị, đạt tới Cương Khí cảnh nhị trọng thiên.

Hôn nay rốt cục hắn đã thành công xuất quan.

[/SIZE=4]

376. Chương 431: Oai Lực Của Âm Minh.

[SIZE=4]

Khi Phong Liệt xuất hiện ra bên ngoài, vẫn là ở chỗ trước kia, cách thác nước nơi mà hắn và Lý U Nguyệt thường tắm rửa chỉ khoảng 3 dặm.

Chỉ có điều, có rừng rậm rạp che lấp, hắn cũng không biết Lam Vân Phượng trú đóng ở gần thác nước, hơn nữa đã bố trí xong thiên la địa võng.

Lúc này là buổi trưa, ánh nắng rực rỡ, ánh mặt trời nóng bỏng chiếu xuyên qua kẽ lá tạo thành những quang điểm trên mặt đất.

Phong Liệt quên ngửa đầu nhìn bầu trời không mây, hắn nhìn về phía cây đại thụ trước người, nét chữ xinh đẹp giai nhân lưu lại trên cành cây kia vẫn còn ở đó, khiến trong lòng Phong Liệt không khỏi có chút lo lắng.

Đúng lúc này, chỉ nghe ‘vù’ một tiếng, một tấm lưới nguy hiểm màu lam từ phía trước bắn về phía Phong Liệt.

Tấm lưới màu đen kia bao phủ phương viên 30 trượng, phía trên chằng chịt tia chớp màu lam, từng tiếng nổ ùng ùng vang lên.

Những lưới đi qua, tất cả cành lá thân cây chạm phải liền hóa thành tro bụi, uy thế khiến người khác không khỏi kinh hãi.

Phong Liệt đang thất thần, khi thấy công kích xuất hiện, muốn trốn tránh đã không kịp nữa.

Hắn nhanh chóng có quyết định, lập tức té xuất Luyện Hồn ma khải.

Ngay lập tức, một kiện ma khải màu đen xuất hiện trên người, ngàn vạn hồn ảnh hiện ra, khiến cho phương viên trăm trượng xung quanh hóa thành quỷ vực nhân gian, cuồng phong gào thét, khiến cho lòng người chấn động.

Khi tấm lưới màu lam rơi xuống, bị hắc mang do ma khải tỏa ra ngăn chặn ở ngoài ba trượng, không thể rơi xuống.

Phong Liệt thấy vậy, không khỏi tâm thần đại hỉ, chỉ bảo ma khải này quả nhiên không giống bình thường, huyền bảo cần bản không thể so sánh.

Chỉ trong thời gian trì hoãn một khắc này, Phong Liệt thuận thế lấy ra Phong Ma đại thương, vung về phía không trung.

- Quần Long Truy Nhật!

Gào uùm... Gào uùm... Gào uùm...

Tiếng Long ngâm liên tiếp vang lên, chín đạo Long ảnh cuồng bạo lập tức bay ra, điên cuồng ngưng tụ nguyên khí thiên địa, hung hăng đánh xuống lưới dưới không trung.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Một tràng nổ vang, tám lưới màu lam kia bị nổ bắn ngược lại không trung, lộ ra một lỗ hổng lớn.

Phong Liệt không chút do dự hóa thành một đạo hắc tuyến, rời khỏi phạm vi bao phủ của lưới.

Một lần nữa rơi xuống, tám lưới dễ dàng biến tất cả mọi thứ trên mặt đất thành tro bụi.

Phong Liệt nhìn cảnh xảy ra trước mắt, lập tức giận dữ, không thể nhìn nổi.

Không vì nguyên do gì khác, đơn giản chỉ cây đại thụ Lý U Nguyệt lưu lại đã hóa thành tro bụi.

Đây chính là kỷ vật duy nhất giai nhân lưu lại cho mình, vậy mà giờ cũng bị phá hủy, do vậy Phong Liệt không thể không phát hỏa!

- Chết tiệt! Là tên hồn đản nào? Mau rút ra đây chịu chết !

Phong Liệt hít một hơi thật sâu, không nhìn được quát lớn.

- Yêu a! Tiểu súc sinh, tính tình không tốt nha!

Phong Liệt vừa dứt lời, liền có một gã trung niên tóc lam sắc mặt âm tà xuất hiện ở trăm trượng trên không trung, từ cao nhìn về phía Phong Liệt, vẻ mặt lạnh nhạt, cười âm hiểm.

Sau lưng người này có ba đạo hư ảnh Lôi Long lớn hơn mười trượng, biểu hiện ra tu vi Thần Thông cảnh tam trọng thiên, uy áp tỏa ra bao phủ toàn khu rừng phía dưới.

Phong Liệt nhìn quần áo đám người kia liền biết xuất thân lai lịch của hắn.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn lập tức hung ác, hóa thành Hắc ám chi thân, đồng thời Long uy cuộn cuộn từ người tỏa ra.

- Người rút xuống cho ta!

Ầm!

Long uy mãnh mẽ cuộn cuộn chấn động cửu thiên phóng về phía người trung niên cao cao tại thượng trên không trung.

Trung niên kia không có chuẩn bị gì đã bị một cỗ uy áp nặng như thập vạn đại sơn đè lên người, quả thực đúng như sở liệu của Phong Liệt, hắn từ trên không trung ngã xuống.

Cũng may hắn phản ứng kịp thời, sau khi có chút bối rối hắn liền nhớ tới tiểu gia hỏa này tu vi mới chỉ là Cương Khí cảnh mà thôi, không có uy áp mạnh mẽ như vậy, chỉ cần khắc phục tâm lý sợ hãi, tiểu gia hỏa trước mắt chẳng khác nào một con hổ giấy.

Ngay khi tới gần mặt đất, rốt cục hắn mới ổn định thân hình, miễn cưỡng dùng mặt tiếp đất.

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo thanh mang hiện ra trước ngực Phong Liệt, lóe lên trên không trung, lập tức tập kích tới gần phía người trung niên.

Người trung niên sắc mặt khế biến, hắn cảm thấy được một cỗ nguy hiểm, trực giác của cường giả Thần Thông cảnh vô cùng chuẩn xác, không chút do dự, hắn té ra một kiện chiến giáp trong cơ thể.

Chiến giáp này tỏa ra kim quang chói sáng, chính là một kiện Huyền bảo tam phẩm, có thể nói giá trị liên thành, bản thân hắn vừa mới đoạt được trong thịnh hội Phiêu Miểu thiên cung xuất thế, đây cũng là lần đầu tiên sử dụng.

Có bảo giáp hộ thể, hắn tự nghĩ cho dù cao thủ Hóa Đan cảnh cũng không thể một chiêu chụp chết, trong lòng chấn định mười phần.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Thanh mang vỡ mạnh lên thân thể người trung niên, ngay sau đó người trung niên này hóa thành một đạo kim quang, như tên rời cung bắn về phía xa xa, lui về sau hơn trăm trượng mới ngã xuống mặt đất.

Giờ khắc này vẻ mặt hắn vô cùng kinh ngạc, không nhìn được học ra ba ngụm máu lớn, kinh hãi nhìn về phía Phong Liệt.

Hắn nghĩ mãi vẫn không hiểu một tên Cường Khí cảnh nhị trọng thiên bé nhỏ như Phong Liệt sao có được công kích mạnh mẽ như vậy, nếu không phải có bảo giáp hộ thể, hắn biết mình nhất định phải chết!

Phong Liệt chứng kiến mình tể ra Trần Long thiên bìa vẫn không thể một chiêu đánh chết đối phương, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc:

- Ồ? Không thể nào! Hắn? Là chiến giáp Huyền bảo! Chẳng trách!

- Được rồi! Đã có thể thoát khỏi một kích của Trần Long thiên bìa, vậy lão tử sẽ cho ngươi may mắn ném thử tuyệt kỹ ẩn giấu: Âm Minh thần chưởng!

Phong Liệt sau khi sững sờ, trên mặt liền lộ ra một nụ cười lạnh tàn khốc, khẽ quát một tiếng, tay phải chậm rãi đẩy ra.

Thoáng chốc, một đạo chưởng ảnh phóng ra, bay về phía xa xa.

Khi chưởng ảnh này ly thể, thiên địa lập tức run rẩy, chỉ thấy hắc ám chi lực vô tận từng sợi từng sợi cấp tốc tụ tập, khiến cho chưởng ảnh nhàn nhạt kia dần ngưng tụ thành một ma chưởng cực lớn, đạt tới 30 trượng, khí tức kinh khủng kèm tính ăn mòn không gì sánh được tràn ngập trong thiên địa.

Những nơi ma chưởng đi qua, tất cả núi đá cỏ cây đều bị ăn mòn thành tro, bốc lên khói xanh lượn lờ.

Như một đạo gió lốc màu đen thổi qua, tên trung niên Thần Thông cảnh kia ngay cả kêu thảm cũng không kịp đã biến mất vô ảnh vô tung.

Mà giờ khắc này, dư uy của ma chưởng kia không ngừng đánh về phía xa, từng mảnh cây rừng biến mất không thấy.

Thân hình Phong Liệt chấn động một chút, uy lực của Âm Minh thần chưởng lớn như vậy, nhưng tiêu hao tinh thần lực cũng khiến người ta tức điên lên, một chưởng kia mới bay ra chưa đầy 200 trượng đã khiến Phong Liệt mệt mỏi vô cùng.

Tiếp theo hắn vội vàng để ma trường kia tiêu tán trong thiên địa, khiến cho mấy chục cây đại thụ che trời hóa thành mây khói.

- Ai, dưới ánh mặt trời ban ngày, uy lực của Âm Minh thần chưởng cũng coi như tạm được!

Phong Liệt cười nhẹ, sờ sờ miệng, ngoài miệng bất mãn nhưng trong mắt không che dấu nổi vẻ vui mừng.

Nhưng sau một khắc, hắn không khỏi nhướng mày, Phong Liệt đột nhiên phát hiện chẳng biết từ lúc nào mình đã bị rất nhiều người thuộc Lôi Long giáo bao vây.

Chỉ có điều mấy trăm tên cao thủ Lôi Long giáo kia đều trợn mắt há mồm nhìn đồng bùa bọn kia.

[/SIZE=4]

377. Chương 432 : Siêu Cấp Thủ Hạ.

[SIZE=4]

- Híz-khà-zzz... Lôi Hồng lại chết như vậy ? Rốt cuộc tên tiểu tử Phong Liệt này có tu vi gì ?
- Trời ơi ! Điều này... điều này do Phong Liệt làm ? Sao có thể ? Tu vi của hắn mới chỉ Cường Khí cảnh nhị trọng thiên nha !

...

Giờ khắc này, một đám cao thủ Lôi Long giáo đều ngậy ngốc nhìn mông rùng lớn trụi lủi kia, tâm thần hoảng sợ, nơi Ám Minh thần chưởng đi qua đều bị ăn mòn sạch sẽ, uy thế như vậy dù cao thủ Thần Thông cảnh muốn tạo ra cũng không dễ dàng.

Những người này có hơn hai trăm tên Long vũ giả Chân Khí cảnh, hơn một trăm tên cao thủ Cường Khí cảnh, còn có sáu cao thủ Thần Thông cảnh khí thể kinh người, nhưng giờ khắc này đều bị thủ đoạn của Phong Liệt dọa sợ.

Bọn chúng xuất hiện chỉ chậm hơn tên Thần Thông cảnh tam trọng thiên Lôi Hồng kia một chút mà thôi, nhưng cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Lôi Hồng bị Phong Liệt trong thời gian một hơi thở đánh tới không thừa chút cận bã.

Mọi người có chút ngốc trệ, đột nhiên từ xa có một thân ảnh yếu diệu màu đỏ ngự không bay tới nơi này.

Người tới là một thiếu phụ ước chừng hơn ba mươi tuổi, dung nhan tuyệt mỹ, dáng người xinh đẹp, trời sinh mị hoặc, nhưng giờ khắc này ánh mắt nàng nhìn Phong Liệt như muốn ăn thịt người, đương nhiên nàng ta chính là Lam Vân Phượng.

- Còn chờ cái gì? Không mau tranh thủ thời gian bắt tên tiểu tặc này lại!

Sắc mặt Lam Vân Phượng giận dữ quát.

- Vâng!

Mọi người lập tức hét lớn một tiếng, sau đó đánh về phía Phong Liệt, sát khí ngập trời, khí thế hùng hồn, động tác nhịp nhàng, đều là cao thủ được Lôi Long giáo huấn luyện kỹ càng.

Phong Liệt lạnh nhạt đảo mắt nhìn bốn phía, sắc mặt lạnh nhạt, tiến lên vài bước, thu tầm lưới kia vào trong nhãn trử vật.

Uy lực tầm lưới này không tầm thường, xem ra ít nhất cũng là Huyền bảo nhị phẩm, có thể bắt được không ít Long tinh.

Sau đó, thấy mấy trăm tên cao thủ Lôi Long giáo sắp đánh tới, Phong Liệt đột nhiên quát lớn.

- Xích Viêm Thiên! Giết sạch bọn chúng!

Nghe Phong Liệt đột nhiên nói vậy, những cao thủ Lôi Long giáo đang lao tới cũng có chút sững sờ, không hiểu rõ ý của Phong Liệt.

Một vài cường giả Thần Thông cảnh cùng Lam Vân Phượng đồng tử cũng khẽ co rụt lại.

Bọn hắn chứng kiến bộ dạng Phong Liệt không chút sợ hãi cũng có vài phần kinh ngạc, lúc này nghe thấy Phong Liệt gọi Xích Viêm Thiên thì càng kinh nghi hơn.

Đối với cường giả Hóa Đan cảnh bát trọng thiên như Hỏa Mãng vương, người bình thường chỉ biết danh hào của hắn, chỉ có cao thủ các đại giáo phái mới biết tên thật của hắn là Xích Viêm Thiên.

Không cho mọi người suy nghĩ nhiều, khi Phong Liệt vừa hét lớn, bên ngoài hơn mười dặm đột nhiên vang lên một tiếng thét dài, một bóng người đỏ rực bắn lên không trung, một lướt vượt qua mấy ngàn trượng, cấp tốc bay tới nơi này.

Theo đó, một cỗ khí thể kinh thiên cùng nhiệt độ nóng bỏng khiến cho tất cả đám người Lôi Long giáo đều run lên.

- Cao thủ Hóa... Hóa Đan cảnh?

- Đây chẳng phải Hỏa Mãng vương sao? Sao hần lại xuất hiện ở đây.

- Hỏa Mãng vương tên thật là Xích Viêm Thiên, hần là hần có quan hệ với Phong Liệt. Nếu là vậy thì chúng ta gặp phiền toái to rồi!

...

Bị uy thế của Hỏa Mãng vương chấn nhiếp, tất cả không tự chủ được dừng bước, hoảng sợ nhìn thân ảnh đỏ rực kia.

Lam Vân Phương trong lòng thất kinh, vội vàng chấp tay với Hỏa Mãng vương, nói:

- Vãn bối phó thành chủ Lô Ngọc thành Lam Vân Phương, bái kiến Hỏa Mãng vương tiền bối...

Ầm

Lam Vân Phương còn chưa nói hết đã bị một tiếng nổ vang át đi...

Chỉ thấy Hỏa Mãng vương không nói câu gì, một đạo vòi rồng lửa cao hơn mười trượng mạnh mẽ đánh tới, nhiệt độ cực cao lập tức nướng cây cối trong phạm vi mấy trăm trượng thành tro.

Cùng lúc đó, ở trên mặt đất mấy trăm tên võ giả của Lô Long giáo đang vây xung quanh Phong Liệt trong nháy mắt đều bị đốt thành tro bụi, uy lực như thế thật là kinh thiên động địa, nó giống như là thiên uy vậy

Nếu đem so sánh cường giả Hóa Đan Cảnh với cường giả Thần Thông cảnh, thì ngoại trừ về phương diện thần thông và trình độ nguyên lực hùng hậu ra thì các loại phương diện khác đều có những tiến bộ bên ngoài rõ rệt, quan trọng nhất là khi đó bọn chúng có thể tùy ý câu thông với thiên địa nguyên lực ở ngoại giới để dùng cho việc công kích, khi đó chỉ tùy ý giơ tay nhắc chân thôi thì uy lực của nó đều tương đương với cao thủ Thần Thông cảnh thì triển chiến kỹ Thiên cấp, uy lực lúc đó sẽ không giống với bình thường

Cơ hồ là trong thời gian một cái nháy mắt, thì ở trên mặt đất ngoại trừ phương viên mười trượng xung quanh Phong Liệt ra là không bị hư hao một chút nào, còn lại thì tất cả phương viên trăm trượng ở xung quanh đều trở thành một mảnh tro bụi.

Phong Liệt nhìn thấy Hỏa Mãng Vương đại triển thần uy, thì trong nội tâm của hần cảm thấy giật mình đồng thời cũng cảm thấy hài lòng, sau thời gian ba tháng thì lão gia hỏa này cũng đã hoàn toàn khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, thực lực của cường giả Hóa Đan cảnh bát trọng cũng được triển lộ một cách hoàn toàn.

Có một cường giả siêu cấp như vậy làm tay chân ở bên người, thì cũng là một việc rất có mặt mũi.

- Xích... Xích Viêm Thiên lão thất phu! Ngươi không kiêng nể một chút nào mà tàn sát đệ tử của Lô Long giáo chúng ta như thế, hần là Hỏa Long giáo các ngươi muốn khai chiến với Lô Long giáo chúng ta đúng không?

Lam Vân Phương mang theo sáu tên thuộc hạ Thần Thông cảnh còn sống sót mà hoảng hốt chạy ra xa ngàn trượng, trên khuôn mặt trắng bệch còn hiện rõ vẻ sợ hãi, nàng nhìn không nổi mà hai tay chống nạnh rồi chửi đồng lên, nhìn nàng giống như là một người đàn bà chanh chua vậy.

Hỏa diễm xung quanh thân thể của Xích Viêm Thiên đang bốc lên, trên mặt hần hiện lên vẻ lạnh nhạt, bình tĩnh mà nói

- Hai tháng trước lão phu đã thối lui ra khỏi Hỏa Long giáo, từ nay về sau ta và Hỏa Long giáo đã không còn chút liên quan nào với nhau nữa!

- Ngươi ——, tốt lắm ! Xem như là ngươi lợi hại! Đã như vậy! Hãy đợi đấy!

Sắc mặt của Lam Vân Phương không khỏi cảm thấy ngốc trệ, nàng để lại một câu ngoan thoại rồi muốn ly khai nơi này, chuẩn bị trở về bản giáo để mời cao thủ Hóa Đan cảnh rồi núi đi chém giết tên Hỏa Mãng vương này.

Lúc này, Hỏa Mãng Vương quay người lại rồi hỏi Phong Liệt :

- Công tử, thân phận của nữ nhân này không đơn giản, có nên giải quyết luôn tại chỗ này hay không?
- Lưu lại cũng là tai họa, nếu đã đắc tội, thì tự nhiên là phải nhổ cỏ tận gốc!

Trên mặt Phong Liệt hiện ra nụ cười lạnh, không chút do dự mà nói.

- Vâng!

Hỏa Mãng vương lên tiếng, lập tức thân hình bay lên cao, lập lòe vài cái liền đã đuổi tới gần đám người Lam Vân Phượng ở ngoài mười dặm.

- Lão thất phu Xích Viêm Thiên! Bồn tọa chính là phó thành chủ Lôi Ngọc thành! Nếu người dám làm tổn thương nửa cọng lông của lão nương, từ nay về sau trên trời dưới đất đều không có chỗ cho người dung thân.

Lam Vân Phượng thấy Hỏa Mãng vương đuổi đến, trong lòng kinh hãi không thôi, ngoài mặt vẫn yếu quất.

Chỉ có điều Hỏa Mãng vương giống như tai diếc mất ngơ, gần đây hắn độc lai độc vãng, không chút lo lắng, hiện giờ lại làm thủ hạ cho Phong Liệt, thoát ly Hỏa Long giáo, vì vậy trở thành một dân liệu mạng chân chính.

[/SIZE=4]

378. Chương 433: Chiêm Thiên Các.

379. Chương 434: Các Chủ.

Phong Liệt thấy sắc mặt Trang Huyền Cơ biến ảo không thôi, khóe miệng hiện ra một nụ cười âm hiểm, nhìn thẳng vào Trang Huyền Cơ nói:

- Trang Huyền Cơ, ngươi muốn chết hay là muốn sống?

Trang Huyền Cơ lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên mặt, cảnh giác nói:

- Ngươi muốn xử lý ta như thế nào?
- Ha ha, rất đơn giản! Nếu như ngươi muốn chết, ta sẽ đưa ngươi đến Ma Long giáo xử tử, ta tin Chiêm Thiên các sẽ còn muốn bồi thường, nếu ngươi muốn sống thì việc này chúng ta có thể giải quyết riêng!

Phong Liệt khẽ cười đáp.

Chiêm Thiên các có thể tính toán tường tận thiên cơ, điểm này có thể nói độc bộ đại lục, không ai có thể so sánh.

Chỉ có điều mặc dù có thể tường tận thiên cơ nhưng cũng không cách nào chống đối chính diện với Thập đại Chân Long giáo phái.

Nếu bàn về vũ lực, đừng nói là Ma Long giáo và Kim Long giáo thực lực mạnh nhất, cho dù Lôi Long giáo, Ngân Long giáo thực lực bình thường cũng tuyệt không phải thứ mà Chiêm Thiên các có thể ứng phó.

Cũng chính bởi vì Chiêm Thiên các xu cát tị hung, không can dự vào tranh chấp giữa Thập đại Chân Long giáo phái cho nên mới tồn tại mấy vạn năm.

Việc này của Trang Huyền Cơ có thể nói là muốn lớn thì lớn, muốn nhỏ thì lại chỉ là việc cá nhân, không đáng nhắc tới. Nhưng nếu làm to ra, Ma Long giáo nói cứng là Chiêm Thiên các sai sử việc này, vậy thì sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Cơ hồ không có chút do dự, Trang Huyền Cơ vội vàng lên tiếng:

- Giải quyết riêng! Giải quyết riêng vẫn tốt hơn!

Phong huynh, lần này là tiểu đệ sai, không xem xét kĩ, vì vậy trung quỷ kế của phụ nhân ác độc kia. Phong huynh có điều kiện gì thì cứ nói ra, chỉ cần Trang Huyền Cơ có thể làm được và không vi phạm giáo quy, tại hạ nhất định sẽ không nói hai lời!

- Tốt! Đã như vậy người rời khỏi Chiêm Thiên các, từ nay về sau đi theo ta nha!

Phong Liệt bắt cận nhân tình nói.

- Hả? Điều này... điều này...

Trang Huyền Cơ không khỏi há hốc mồm.

Phong Liệt nheo mắt, cười lạnh nói:

- Sao? Hẳn là người vẫn muốn trở lại Chiêm Thiên các làm đại đệ tử?

- Thế nhưng mà... thế nhưng mà đệ tử Chiêm Thiên các chúng ta trừ phi bị trục xuất sư môn, nếu không tự ý rời khỏi sẽ bị phế bỏ toàn bộ tu vi! Khi đó tại hạ trở thành một tên phế nhân, có ích lợi gì với Phong huynh đây?

Trang Huyền Cơ vô cùng khó xử đáp.

Kỳ thật Trang Huyền Cơ cũng chỉ nói một phần lý do trong đó mà thôi, quan trọng nhất chính là trong khoảng thời gian gần đây hắn từng nghe nói nhiều chuyện về Phong Liệt. biết người này trên lưng gánh nợ rất nhiều mạng người, đặc tội với nhiều thế lực cường hãn, rất khó tin được sao hắn có thể sống tới ngày hôm nay, hắn cũng không muốn đi theo Phong Liệt, ăn bữa nay, lo bữa mai.

Chỉ có điều Phong Liệt cũng không phải dễ lừa gạt, chẳng muốn tổn nước bọt, lập tức rút ra Phong Ma đại thương, không chút do dự đâm về phía đầu Trang Huyền Cơ.

- Đã như vậy người cũng không có tác dụng gì, vẫn là để ta dứt khoát tiễn người lên đường đi!

- A...! Phong Liệt, người...

Trang Huyền Cơ không khỏi cả kinh, hắn không ngờ Phong Liệt lại quả quyết như vậy, nói động thủ liền động thủ.

Giờ phút này hắn bị Hỏa Mãng vương giam cầm kinh mạch, thực lực toàn thân ba thành cũng không phát huy nổi, đối mặt với khí thế của Phong Liệt, hắn biết mình nhất định sẽ chết.

- Dừng tay...

Mắt thấy mũi thương sắc bén màu vàng sắp đâm vào đầu Trang Huyền Cơ, đột nhiên từ trong không trung truyền tới một tiếng hét lớn.

Cùng lúc đó, một đạo bạch quang hiện ra, lập lòe mấy cái liền đi tới gần.

Phong Liệt không biết người tới là ai, nhưng lại dừng mũi thương chỉ cách ba thốn, thiếu chút nữa khiến Trang Huyền Cơ ngay cả đại tiểu tiện cũng không khống chế nổi.

Lúc này, trên không xuất hiện một văn sĩ trung niên mặc trang phục tú sĩ màu trắng.

Người này ước chừng ba bốn mươi tuổi, đầu đội vũ quan, tướng mạo nho nhã, con người thâm thúy, tinh quang nội liễm, thỉnh thoảng lóe lên một đạo tinh quang, thể hiện trí tuệ cao thâm.

Đương nhiên điều khiến mọi người chấn kinh nhất là tu vi người này vô cùng mạnh mẽ, là một cường giả Hóa Đan cảnh nhất trọng thiên, khí thế cường hoành.

- Sư... sư tôn?

Trang Huyền Cơ nhìn người tới, không khỏi kinh ngạc vô cùng, sững sờ, sau đó trong lòng thấp thỏm không yên, vội vàng chấp tay hành lễ:

- Đệ tử bái kiến sư tôn!

- Ukm, đứng lên đi!

Văn sĩ trung niên lạnh nhạt nói, sau đó chuyển mắt nhìn Phong Liệt, cẩn thận đánh giá vài lần.

- Đệ tử có tội! Kính xin sư tôn trách phạt!

Trang Huyền Cơ cũng không đứng dậy, vẫn dập đầu nói.

Phong Liệt và Hỏa Mãng vương đối với việc người này xuất hiện cũng không có quá nhiều ngạc nhiên.

Hỏa Mãng vương sớm đã phát hiện sự tồn tại của người này, hơn nữa đối với tu vi Hóa Đan cảnh bát trọng thiên của hắn cũng không cần sợ hãi. Mà Phong Liệt cũng được Hỏa Mãng vương âm thầm nhắc nhở, cũng không ngạc nhiên chút nào.

Nhưng khi nghe Trang Huyền Cơ gọi người này là sư tôn, khiến cho Phong Liệt cùng Hỏa Mãng vương không khỏi chấn kinh, không ngờ Các chủ đời này của Chiêm Thiên các lại xuất hiện ở đây, quả thực là vô cùng hiếm thấy.

Lúc này, ánh mắt Hỏa Mãng vương có phần lập lờ, nói:

- Vị này chắc là Các chủ Chiêm Thiên các Thiên Trúc tiên sinh?

Văn sĩ trung niên ánh mắt chuyển dời từ người Phong Liệt, chấp tay nói với Hỏa Mãng vương:

- Đúng vậy, tề nhân chính là Thiên Trúc của Chiêm Thiên các. Các hạ là Hỏa Mãng vương đại danh鼎鼎 sao? Cứu ngưỡng đại danh!

- Không dám không dám!

Hỏa Mãng vương thấy người nọ đúng thực là Thiên Trúc tiên sinh, trong lòng chấn động, vội vàng hoàn lễ.

Tuy rằng tu vi của Thiên Trúc không cao bằng hắn nhưng người ta tinh thâm thuật tính toán, là kỳ nhân dị sĩ nổi danh đại lục, bất luận đi tới đâu đều được đối đãi như khách quý, nếu có thể cầu bói cho một quẻ, vậy là vận may cả đời.

Phong Liệt cũng âm thầm kinh hãi không thôi, tuy rằng kiếp trước hắn chưa gặp người này nhưng cũng nghe không ít tin đồn, không gì khác ngoài thuật bói toán vô cùng thần kỳ, quả thực là không thể khinh thường.

- Văn bối Phong Liệt bái kiến Thiên Trúc tiên sinh!

Phong Liệt cũng thi lễ nói.

Thiên Trúc mỉm cười nói với Phong Liệt, giọng nói trong vắt:

- Ha ha, Phong Liệt tiểu huynh đệ, tề nhân dạy đồ đệ không nghiêm, đã tạo thành cho ngươi không ít phiền toái, vì vậy đúng ra phải là tề nhân nhận lỗi mới đúng.

- Ừc...

Phong Liệt không khỏi sững sờ, hắn không ngờ Thiên Trúc lại nói như vậy.

Chẳng những hắn mà ngay cả Hỏa Mãng vương cùng Trang Huyền Cơ đều há hốc mồm.

Thiên Trúc tiên sinh đường đường là đứng đầu một giáo, cho dù gặp Ma Long giáo chủ cũng có thể ngang hàng, Phong Liệt bất luận thế nào cũng chỉ là một tên Long vũ giả thiên tư không tồi mà thôi, sao có thể xưng huynh gọi đệ với đối phương.

Nhưng một màn trước mắt lại khiến người ta có phần khó hiểu.

Sau khi hơi ngây ngời một chút, Phong Liệt cân nhắc lợi và hại trong lòng, liền vội vàng cười nói:

- Phong Liệt chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, đâu dám để Thiên Trúc tiên sinh xin lỗi! Nhưng nếu Thiên Trúc tiên sinh đã nói vậy, chuyện của lệnh đồ Phong Liệt cũng không truy cứu nữa, bỏ qua là được rồi.

380. Chương 435: Một Chưởng.

381. Chương 436: Quỷ Dị.

Ba người Hỏa Mãng vương, Thiên Trúc tiên sinh, Trang Huyền Cơ đều sững sờ, ngẩn người nhìn về phía mặt đất, toàn thân từ cao tới thấp đều kết xuất một tầng băng dày, hoảng sợ nhìn hố sâu kia.

- Hô...

Một cỗ hỏa diễm từ trong người Hỏa Mãng vương bạo phát ra, lập tức hòa tan hàn băng, hắc vôi vàng nhảy xuống hố, một lát sau liền dẫn một người bị đóng băng đặt lên mặt đất.

Người này không ai khác ngoài Phong Liệt.

Chỉ có điều hiện giờ Phong Liệt hai mắt trợn tròn, nếu không phải có Luyện Hồn ma khả hộ thể thì e là đã trực tiếp hóa thành thịt vụn.

Hỏa Mãng vương không nói một lời, phóng ra hỏa diễm hòa tan hàn băng, không lâu sau đó Phong Liệt dần tỉnh lại.

- Phong Liệt tiểu huynh đệ, ngươi không sao chứ?

Thiên Trúc tiên sinh xem xét Phong Liệt một chút rồi hỏi.

Phong Liệt đứng dậy, lau lau vết máu ở khóe miệng, nhìn ba người, ho khan nói:

- Khụ khụ, ta không sao! Chết tiệt, nữ nhân kia...

- Tiểu huynh đệ, coi chừng họa từ trong miệng mà ra!

Phong Liệt trong lòng phẫn uất vô cùng, không nhịn được muốn chửi bới nữ nhân kia, nhưng lại bị Thiên Trúc tiên sinh ngăn cản.

Phong Liệt sững sờ, lập tức lại hiểu được, kinh hãi nhìn bầu trời, trong lòng chấn động hồi lâu.

Một chưởng kia giống như Thiên uy, quả thực khiến hắn không thể ngăn cản, nhưng khi chuẩn bị trốn vào không gian Long ngực tị nạn thì uy lực của một chưởng kia giảm bớt chín phần, điều này khiến hắn cảm thấy kỳ quái.

Chỉ có điều bất luận như thế nào hắn cũng hiểu rõ chút thực lực của mình so với đối phương thì quả thực là trời với đất, một chưởng kia từ không biết bao nhiêu vạn dặm phát ra nhưng uy lực vẫn mạnh mẽ như vậy, quả thực kinh hãi thể tục.

Nếu là địch với một tồn tại cường đại như vậy thà tự tử luôn cho thống khoái, may mắn chỉ cần Lý U Nguyệt an toàn là được, Phong Liệt cũng không có ý định phân chia cao thấp với nữ nhân kinh khủng kia.

Đối với một chưởng kinh thiên kia, bốn người đều kinh hãi vạn phần, đều tự lựa chọn quên đi, không đề cập tới nữa.

Phong Liệt bình phục tập tành, nhìn Thiên Trúc, chấp tay nói:

- Đa tạ Thiên Trúc tiên sinh đã cho mượn Thiên Duyên kính! Chỉ là không biết giờ bảo kính...

- Ha ha, tiểu huynh đệ yên tâm, bảo kính bình an vô sự.

Thiên Trúc giơ lên đồ trang sức trên cổ tay, cười nói.

Giờ phút này Thiên Duyên Kính đã thu nhỏ nằm trong tay hắn, thắt trên cổ tay, giống như một món trang sức không hề thu hút.

- Ah, như vậy là tốt rồi! Nếu như bảo kính hư hao, vậy bán văn bối đi cũng không đền nổi!

Phong Liệt cười hắc hắc nói.

- Tiểu huynh đệ nói đùa rồi!

Thiên Trúc tiên sinh cười cười, trầm ngâm một chút hần liền chấp tay với Hỏa Mãng vương cùng Phong Liệt:

- Đã như vậy chúng ta xin cáo từ, tương lai ta sẽ để Huyền Cơ đi Tứ Phương thành tìm mấy vị, cáo từ!

- Cáo từ!

Phong Liệt và Hỏa Mãng vương vội vàng hoàn lễ, sắc mặt đều không được tự nhiên.

Thiên Trúc tiên sinh cũng không dài dòng, trực tiếp lời Trang Huyền Cơ bay lên không trung, trong nháy mắt liền biến mất ở phía chân trời.

Dõi mắt nhìn hai người biến mất, sau đó Phong Liệt ăn vào một khẩu Diệu Xuân đan, chữa trị kinh mạch.

Sau một lát, ánh mắt Phong Liệt có chút lập lờ:

- Người nói xem tại sao Thiên Trúc tiên sinh lại đối đãi với chúng ta như thế.

Nơi này chỉ còn lại hai người, lời này đương nhiên là nói với Hỏa Mãng vương.

Thiên Trúc tiên sinh có phần quá nhiệt tình, mặc dù Phong Liệt tự đại cỡ nào cũng không cho rằng một vị Các chủ lại vô duyên vô cớ đối tốt với mình như vậy, ngay cả chí bảo Thiên Duyên kính cũng sẵn sàng cho mượn, không chút do dự.

Cho dù là Hỏa Mãng vương cũng không có mặt mũi lớn như vậy.

Hỏa Mãng vương nhíu mày trầm ngâm một chút, khẽ lắc đầu nói:

- Điều này lão phu cũng không biết.

Trước khi Chiêm Thiên các tái xuất, Thiên Trúc tiên sinh một mực đảm nhiệm chức vụ Phó viện chủ Long Vũ học viện ở Thiên Long thần triều, danh tiếng không tệ, không phải là người ưa thích dùng quỷ kế. Nhưng thái độ của đối phương hôm nay có phần kỳ lạ, có lẽ cũng chỉ có một nguyên nhân có thể giải thích.

- Nguyên nhân gì?

- Tương lai cần người trợ giúp!

- Hả? Điều này sao có thể! Nhưng cũng chỉ còn cách giải thích này.

Ánh mắt Phong Liệt khẽ nheo lại, trên mặt như có điều gì suy nghĩ.

...

...

Bên ngoài mấy vạn dặm, Thiên Trúc tiên sinh cùng Trang Huyền Cơ đang đứng trên một đầu đại điêu lông màu lam, bay giữa trời xanh.

Lúc này về mặt Trang Huyền Cơ lạnh nhạt, khuôn mặt tuấn tú phiêu dật tiêu sái, khí chất có phần giống Thiên Trúc tiên sinh, hai mắt lóe lên tinh quang trí tuệ.

Chỉ là hần đang nhìn về bóng người phía trước, không tự chủ được lộ ra vẻ sùng kính.

- Sư tôn, ngài cho đệ tử đi theo người tên Phong Liệt kia là vì trên người Phong Liệt có thứ đáng để đồ nhi học tập sao?

Trang Huyền Cơ nghi hoặc nói.

Sở dĩ hần hỏi như vậy là vì phương thức giáo dục của sư tôn từ nhỏ đến lớn có phần kỳ lạ.

Sư tôn chỉ dạy hần tuyệt học bói toán, về phần phương diện khác không dạy, nhưng để hần đi theo một số người khác để học tập.

Thí dụ như lúc bảy tuổi, hần đi theo nhi tử một tên nô bộc để học kiên cường cùng ăn nhấm.

Khi mười tuổi để hần đi theo một gã nô lệ giác đấu học không sợ cùng hung ác.

Khi 12 tuổi hắn đi theo một tên thích khách Phong Sát minh học ngự trang.

....

Trong thời gian hơn 20 năm, hắn ngoại trừ học thiên toán, có thể nói đã đi theo hơn 100 vị sư phụ, học được vô số phẩm chất cùng kỹ năng khác nhau.

Hắn cũng rất thích giả bộ nhiều kiểu nhân vật khác nhau, hoặc bĩ ổi, hoặc xảo trá, hoặc nhất gan, hoặc háo sắc...

Cũng chỉ khi đứng trước sư tôn hắn mới trở lại làm chính mình, một người thừa kế Các chủ thông minh cơ trí, một tuyệt thế thiên tài được bồi dưỡng tỉ mỉ.

- Không! Trên người Phong Liệt không có thứ người cần học tập. Luận mưu kế, mười hắn cũng không phải đối thủ của người, luận thủ đoạn hắn kém xa người vạn dặm, luận tính cách nhân phẩm người không kém hắn chút nào, có lẽ chỉ có chiến lực thì hắn mới mạnh hơn người, nhưng người cũng không học được.

Thiên Trúc tiên sinh không hề quay lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hư không xa xôi, trong mắt không rõ hiện lên thứ gì đó.

- A, ý sư tôn là...

Trang Huyền Cơ có phần khó hiểu nói.

- Trước kia vì sư từng nói cả đời người có ba quan khẩu trí mạng, nếu vượt qua sẽ thuận buồm xuôi gió, nếu không qua chỉ còn đường chết, cho dù vì sư cũng không thể nghịch thiên cải mệnh, thay người vượt qua.

Thiên Trúc tiên sinh thản nhiên nói.

- Đệ tử một mực ghi nhớ trong lòng, đã để sư tôn phí tâm rồi.

Trang Huyền Cơ nói.

Thiên Trúc tiên sinh khẽ lắc đầu, nói tiếp:

- Sở dĩ ta để người đi theo bên người Phong Liệt ba năm là vì trong lúc vô tình ta phát hiện khi người ở bên người Phong Liệt, ba đạo khí xui kia có xu thế thu liễm.

- Hả? Có việc này?

Trang Huyền Cơ đồng tử co rụt, trong lòng chấn động mạnh.

Ba đạo khí xui kia giống như ba thanh đao treo trên đầu hắn, tùy thời uy hiếp tính mạng, khiến hắn như nghẹn ở cổ họng, nếu như Phong Liệt thực sự có bản lĩnh này thì đừng nói ở cạnh đối phương ba năm, cho dù 30 năm cũng được.

Nhưng tiếp theo Thiên Trúc tiên sinh lại chần chờ:

- Điều này ta cũng không dám khẳng định!

382. Chương 437: Quỷ Dị (2)

- Theo lý mà nói, chỉ có người số mệnh cực kỳ nghịch thiên mới áp chế được khí xui của người khác. Nhưng theo ta quan sát, số mệnh tên Phong Liệt kia chỉ coi là tạm được, hơn nữa... còn đang không ngừng giảm bớt, giống như đang dùng khí kéo dài tính mạng. Nếu không có gì bất ngờ, trong vòng ba năm Phong Liệt tất chết!

- A!

Trang Huyền Cơ vô ý kêu lên, trong lòng suy nghĩ lời của sư tôn.

Đột nhiên, trong lòng hắn khẽ động, thập phần khó hiểu nói:

- Sư tôn, tên Phong Liệt này năm nay chưa đầy 20, cũng đã có thể trực diện đuổi giết cao thủ Thần Thông cảnh, thiên tài như vậy theo lý sao lại không tiến được vào Phi Ứng bảng?

- Uhm, đây cũng là chỗ vi sư khó hiểu, chỉ có điều Phi Ứng bằng do 36 vị tổ sư sắp đặt, vi sư cũng không hiểu nhiều, chỉ có điều trên thân tên Phong Liệt này không ít điểm cổ quái, ba năm đi theo hắc người quan sát một chút, có lẽ sẽ phát sinh nhiều tình huống không tưởng.

- Vâng, đệ tử tuân mệnh.

Trang Huyền Cơ cung kính lên tiếng, nếu Phong Liệt có hữu dụng vậy theo hắc ba năm có sao?

Thiên Trúc tiên sinh cau mày, định nói thêm gì, sau đó lại thôi.

...

Phong Liệt sau khi trầm ngâm hồi lâu, cũng không nghĩ ra Trúc tiên sinh có ý đồ gì, cuối cùng đành phải tạm thời bỏ qua!

- Đi thôi, tới Thiên Long thần triều!

Phong Liệt nhàn nhạt phân phó với Hỏa Mãng vương một tiếng, sau đó triệu hoán Kim Câu rời khỏi.

Lúc này, Hỏa Mãng vương hai mắt lóe lên, chần chờ nói:

- Công tử, lão phu có chuyện muốn nói.

Phong Liệt dừng lại, khẽ quay đầu lại, nói:

- Có chuyện gì?

- Công tử, một khi tiến vào Thiên Long thần triều, e là lão phu không thể tùy tiện ra tay, nếu không rất dễ bị đại quân chinh tiêu của Thần triều chú ý.

Hỏa Mãng vương nói.

- Ừm, ta hiểu được, sau này có địch nhân mà ta tự giải quyết được, người đều không cần ra tay, chỉ cần tiềm ẩn trong bóng tối là đủ.

- Đa tạ công tử!

...

Phong Liệt làm người hai thế, đời trước đã từng đi qua Thiên Long thần triều, đương nhiên biết rõ trăm vạn đại quân chinh tiêu của họ.

Đó là một chi quân đội mạnh mẽ do Thiên Long thần triều gây dựng, là hùng khí chuyên môn đối phó với Long vũ giả. Vũ giả có thể gia nhập, tu vi kém nhất cũng là cao thủ Cương Khí cảnh, thậm chí còn có tin đồn cường giả Hóa Đan cảnh không ít hơn 30 tên.

Có lượng lượng vô địch này, mặc dù người của thập đại Chân long giáo phái tại trong phạm vi Thiên Long thần triều cũng không dám tùy ý làm loạn.

Hỏa Mãng vương hôm nay đã lui khỏi Hỏa Long giáo, càng không dám khiêu khích lực lượng lớn như này, vì vậy mới sớm nhắc nhở Phong Liệt một chút.

Hỏa Mãng vương hôm nay đã lui khỏi Hỏa Long giáo, càng không dám khiêu khích lực lượng lớn như này, vì vậy mới sớm nhắc nhở Phong Liệt một chút.

Tiếp theo, Phong Liệt phóng ra một tiếng huýt dài, sau đó trong không trung một điểm sáng vàng nhạt từ xa bay tới, lớn dần, đại điều hải cánh dài gần sáu trượng nhanh chóng xuất hiện trên đỉnh đầu Phong Liệt.

Lê-eeee-eezz~!

Tiếng mãnh cầm minh vang khắp không trung, khiến lá cây rừng rụng xào xạc.

Phong Liệt nhìn Kim Câu trên đỉnh đầu lại lớn hơn một chút, trên khuôn mặt không khỏi hiện ra một tia kỳ dị.

- Nhị giai sơ kỳ? Ha ha! Khá lắm!

Không ngờ mới ba tháng không gặp vậy mà Kim Câu đã bước vào cánh cửa nhị giai, khí thể trên người mạnh mẽ hơn trước không chỉ mười lần.

Hiện giờ Kim Câu giương cánh đã rộng gần năm trượng, hai cánh che trời, mỗ dài giống như một thanh loan đao màu vàng sắc bén, hung ác dị thường, tiểu tử này e là đã vượt qua cha mẹ của nó rồi!

Thân hình Phong Liệt nhảy lên cao 30 trượng, sau đó hạ xuống người Kim Câu.

- Đi! Tiến về phía tây!

Lê-eeee-eezz~!

Một tiếng kêu chói tai vang lên, hai cánh vẫy động, Kim Câu như mũi tên rời cung bắn về phía bầu trời, biến mất giữa tầng mây.

Hỏa Mãng vương đứng trên mặt đất, lặng yên nhìn thân ảnh Phong Liệt biến mất, trên mặt hiện lên vẻ phức tạp.

Một lát sau, hắc khê thở dài một tiếng, sau đó cũng di động thân hình, bám theo.

Sau khi hai người rời khỏi không lâu, phía sâu trong rừng rậm từng đạo thân ảnh lam sắc thông thả xuất hiện, tổng cộng vài trăm người, tất cả trong đó đều là thế lực tàn dư Lam Vân Phượng dẫn theo.

Lần này Lam Vân Phượng tụ tập hơn một ngàn cao thủ tiến vào trong Ma Long sơn mạch, phân tán trong phương viên ba trăm dặm.

Chỉ có điều khi trước bị Hỏa Mãng vương tổn chút công phu liền tàn sát ba bốn trăm người.

Thậm chí ngay cả Phó thành chủ cùng sáu tên hộ pháp Thần Thông cảnh đều bị người làm thịt.

Những người tới muộn một bước chúng kiến cảnh tượng đó đều sợ hãi, ẩn nấp, cho tới giờ an toàn mới dám hiện thân.

Không lâu sau đó, từng đạo tín hiệu xé trời bay lên, cùng lúc, có vô số loại phi cầm truyền tin bay về phía xa.

...

Phong Liệt cũng không chú ý tới những sự tình diễn ra sau đó, tuy rằng hắc sớm đã phát hiện ra những người kia, nhưng cũng không thể nào tiêu diệt tất cả để diệt khẩu, vì vậy cũng đành mặc bọn chúng.

Lúc này, hắc ngồi ngay ngắn trên lưng Kim Câu, nhắm mắt xếp bằng, hai tay ấn pháp quyết, trong đầu không ngừng tham ngộ Âm Minh thần chú của bản thân.

Âm Minh thần chú mặc dù do bản thân hắc sáng tạo ra nhưng cho tới hiện giờ hắc cũng chỉ mới luyện một chiêu tuyệt kỹ này tới mức nhập môn mà thôi.

Nhưng một chú này ngoại trừ hủ tính cực kỳ kinh người, uy lực hiện giờ có lẽ cũng chỉ kém Táng Thiên Nhất Khiếu đã đạt tới cảnh giới đại thành!

Chỉ có điều chiến kỹ Linh cấp cũng chỉ là chiến kỹ Linh cấp, chỉ riêng thuộc tính hủ thực cũng đó khiến nó vượt xa chiến kỹ Địa cấp, thậm chí là Thiên cấp.

Trong thời gian tiếp theo, Phong Liệt vừa gấp rút lên đường, vừa tập trung tham ngộ tuyệt học, thời gian ngày qua ngày trôi qua rất nhanh.

Càng tiến gần biên giới Ma Long sơn mạch, Long vũ giả bên dưới ngày càng nhiều hơn, thỉnh thoảng còn có thể chứng kiến vài thôn xóm nhỏ, ẩn dấu ở dưới chân núi, thi thoảng khói bếp bốc lên khiến cho người ta cảm thấy thoải mái không hiểu tại sao.

Bảy ngày sau, Phong Liệt rốt cục cũng đi ra khỏi Ma Long sơn mạch, một bình nguyên lớn giống như dải vô tận, khiến cho Phong Liệt một cảm giác khác lạ.

- Thiên Long thần triều! Ta tới đây!

Ánh mắt Phong Liệt sáng lên, trong lòng không khỏi mở ra, đồng thời có một tia chờ mong không hiểu rõ.

Hắn cũng không quá quen thuộc Thiên Long thần triều, nhưng những sự kiện trọng đại xảy ra trong mười năm kiếp trước hắn vẫn nhớ rõ.

Một khắc này, trong lòng hắn không chờ đợi được, suy nghĩ làm cách nào lợi dụng những việc đó thu cho mình vài chỗ tốt.

Nhưng đúng lúc này trong tai vang lên giọng của Hỏa Mãng vương:

- Công tử, người đang bị người theo dõi, là cao thủ, phía trước là địa bàn Lôi Long giáo.

- Hả?

Trong lòng Phong Liệt chấn động mạnh, có thể được Hỏa Mãng vương xưng là cao thủ, e là ít nhất cũng phải là cường giả Hóa Đan cảnh nha!

Không thể ngờ được chính mình vừa đi ra khỏi Ma Long sơn mạch đã bị cường giả như vậy theo dõi, thực không biết là chuyện đáng mừng hay phải than vãn nữa.

Chỉ có điều Phong Liệt cũng không sợ hãi, có Hỏa Mãng vương tồn tại, cao thủ Hóa Đan cảnh bình thường cũng không làm gì được mình.

Mặc dù Hỏa Mãng vương không đánh được chính mình cũng có thể tiến vào không gian Long Ngục, trốn trong đó nửa năm một năm, xem như bế quan, ai sợ ai?

Sau khi suy nghĩ một chút, Phong Liệt lệnh Kim Cầu hạ xuống một tòa thành không xa.

383. Chương 438 : Tham Lang Thành.

384. Chương 439: Thiên La Địa Vồng.

Ngay khi hai người Phong Liệt vừa rời quán rượu, có rất nhiều Lôi Long vũ giả xông lên tửu lâu, cầm đầu là ba cường giả Thần Thông cảnh.

Ba cường giả Thần Thông cảnh này thấy hai người Phong Liệt rời khỏi, cũng không lập tức đuổi theo, trong mắt không hiện vẻ uể oải, ngược lại nở nụ cười âm hiểm.

Cùng lúc đó, trong một góc nhỏ, có một gã chỉ còn một chân, chống gậy trúc màu đen híp mắt nhìn bầu trời, hừ lạnh một cái, thân thể biến mất không thấy.

Ngoại trừ những người này, trong sáng, trong tối đều có những cao thủ âm thầm chú ý tới Phong Liệt, lặng lẽ rời khỏi Tham Lang thành, tiến vào trong sơn mạch.

Hỏa Mãng vương phi hành trong không trung không lâu thì hạ xuống.

Lúc này sắc mặt hai người đều có phần âm trầm, Phong Liệt không ngờ Lôi Long giáo nhanh chóng bày ra thiên la địa vồng như vậy.

- Công tử, giết con đàn bà thối kia thì chúng ta đã kết thù lớn cùng Lôi Ngọc thành rồi, mặc dù có thể tránh thoát một kiếp, ngày sau cũng tất sẽ phiền toái không ngừng, nhất định cần cẩn thận.

Hỏa Mãng vương lạnh nhạt nói.

Phong Liệt gật đầu, hắn không hề hối hận việc đã giết Lam Vân Phượng, dù sao đã rơi vào thế không chết không thôi, cho dù buông tha nữ nhân này thì vẫn phiền toái không ngừng.

Trầm ngâm một chút, hắn cau mày nói:

- Có thể vượt qua địa bàn Lôi Long giáo hay không.

- Rất phiền phức, phía nam là địa bàn Kim Long giáo, phía bắc là Thiên Đô cổ chiến trường, không thích hợp với người.

Hỏa Mãng vương suy nghĩ một chút rồi nói.

- A! Ta nhớ hình như Đằng Long quận tiếp giáp với Thiên Đô cổ chiến trường thì phải?

Phong Liệt trong lòng khê động, hỏi.

- Đúng vậy.

Hỏa Mãng vương gật đầu.

Phong Liệt sờ sờ cằm, trầm ngâm một chút, sau đó bỗng nhiên vui mừng nói:

- Hắc hắc, vậy chúng ta liền đi cổ chiến trường!

- Ách? Điều này... lão phu không có vấn đề gì, nhưng cổ chiến trường rất nguy hiểm với người.

Hỏa Mãng vương sững sờ, không khỏi cau mày nói.

Cổ chiến trường chính là một dải đất hoang lớn mười vạn dặm hình thành từ thời kỳ Thượng cổ Long chiến, từ xưa tới nay bộc phát rất nhiều chận đại chiến, thậm chí có một lần trở thành cối xay thịt trên toàn bộ Long Huyết đại lục.

Mà sau vài vạn năm, Thiên Đô cổ chiến trường đã trở thành quỷ vực khiến người biến sắc, thứ nguy hiểm nhất trong đó chính là vô số tàn hồn lưu lại từ thời Thượng cổ.

Người bình thường tiến vào trong đó tám chín phần mười sẽ bị một ít hồn binh mạnh mẽ cắn nuốt linh hồn, trở thành một cỗ khô lâu.

Không phải Hỏa Mãng vương có ý tốt, suy nghĩ vì Phong Liệt mà giờ hấn nhận Phong Liệt làm chủ, nếu Phong Liệt gặp chuyện gì, vậy hấn cũng không có kết quả tốt.

- Không sao, ta có Luyện Hồn ma khải!

Phong Liệt cười cười, không chút lo lắng nói.

- Hả? Vậy cũng được.

Hỏa Mãng vương hơi sững sờ, sau cùng cũng không cự tuyệt.

Sở dĩ Phong Liệt muốn đi Thiên Đô cổ chiến trường, nơi bị mọi người gọi là Quỷ vực nhân gian kia, một là do bản thân hấn có Luyện Hồn ma khải hộ thể, một mặt khác là hấn đột nhiên nhớ tới một sự việc kiếp trước, tính toán kỹ thì có lẽ cũng đã tới lúc, nếu may mắn thì có thể kiếm được nhiều chỗ tốt.

Ngay khi hai người vừa mới động thân, đột nhiên một cỗ sát khí phô thiên cái địa phóng tới, khiến tâm thần Phong Liệt không khỏi run lên.

- Sát khí thật mạnh!

- Bọn chúng tới rồi!

Hỏa Mãng vương khê quát một tiếng, tinh quang trong mắt lập lòe, lạnh lùng đảo mắt nhìn xung quanh.

Phong Liệt cũng không dám coi thường, vội vàng té ra Luyện Hồn ma khải, biến ảo Hắc ám chi thân, ẩn mình trong sương mù.

Kỳ thực hôm nay hấn có Luyện Hồn ma khải hộ thể, cho dù không cần hắc vụ che lấp thì người khác cũng khó mà phát hiện ra Hắc ám chi thân.

Chỉ có điều Phong Liệt không muốn mạo hiểm, hiện giờ hấn quá nhiều địch nhân, nếu bị Sở Huyền cùng Chiến Thiên ma vương phát hiện, vậy phiền toái lớn rồi, huống chi trọng bảo như Luyện Hồn ma khải cũng không thích hợp dùng quá lộ liễu.

- Hỏa Mãng vương! Người không thành thành thật thật làm hộ pháp Hỏa Long giáo, lại cam tâm làm tay sai cho một tiểu nhi Ma Long giáo! Chẳng lẽ là lớn tuổi nên hồ đồ rồi sao?

Đột nhiên trong không trung có một giọng nói lớn vang vọng không thôi, trong đó còn ẩn chứa ba phần phân hận.

- Ha ha ha ha! Hỏa Mãng vương ta làm gì cũng không đến lượt tên bại tướng như ngươi bàn xét! Thanh Mộc vương, 20 năm không thấy, không biết ngươi tiến bộ bao nhiêu? Một chút nữa chó có như chó nhà có tang!

Hỏa Mãng vương ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, trêu tức nói.

- Hừ! Bớt sàm ngôn đi, bổn tọa có tiến bộ hay không, lão thất phu nhà ngươi cứ thử sẽ biết!

Ầm...

Một tiếng nổ lớn vang khắp hư không, toàn không gian lắc lư chấn động, một lôi cầu màu lam đường kính mười trượng từ trên trời giáng xuống, đánh tới phía hai người Phong Liệt cùng Hỏa Mãng vương.

Bên trong Lôi cầu ẩn chứa lực lượng lôi điện cuồng bạo, còn cách xa đã khiến tim Phong Liệt đập nhanh.

Không hề nghi ngờ chút nào, công kích mạnh mẽ như vậy tuyệt đối xuất ra từ tay cường giả Hóa Đan cảnh.

- Ngươi đi trước! Ta ngăn hấn lại!

Hỏa Mãng vương nói khê với Phong Liệt.

Vừa dứt lời, hấn lập tức thả ra khí thế, một cỗ khí nóng tràn ra, thúc quan trên đầu hấn liền bị nóng chảy.

- Viêm Long Phệ Nhật!

Hai tay Hỏa Mãng vương kết ấn, một đạo Hỏa long thô to mở lớn miệng, uốn lượn, nuốt lấy lôi cầu trên bầu trời.

Ầm...

Một tiếng nổ lớn vang lên, Hỏa long và Lôi cầu đồng thời bạo liệt, cương khí bắn ra bốn phía, khiến cho núi đá cỏ cây đều bị chấn thành bụi phấn.

Trong gió lốc cương khí, Hỏa Mãng vương bỗng nhiên hóa thành một đạo hỏa quang, bay vọt về phía một bóng dáng màu lam trên bầu trời.

Trên núi nhỏ, cương phong mạnh mẽ rít gào qua người Phong Liệt, uy thế như vậy có thể dễ dàng đánh một cao thủ Cương Khí cảnh bị trọng thương, nhưng khó mà cấu thành tổn thương với Phong Liệt, tới ba trượng quanh thân hấn liền tự động tiêu tán.

Phong Liệt nhìn cao thủ từ các phía bay nhanh tới, trên mặt dần hiện lên nụ cười tàn khốc:

- Hừ! Các ngươi đã muốn chơi vậy lão tử sẽ chơi cùng các ngươi, giờ cũng nên để Luyện Hồn ma khai tăng thêm một ít sinh hồn!

Sau đó, hấn lập tức chớp động thân hình, bay về phía rừng sâu.

Giữa rừng núi, một đạo hắc tuyến nhanh chóng xuyên qua như điện.

Tốc độ kinh người như vậy cho dù vài tên Thần Thông cảnh khí thế kinh người phía sau cũng không theo kịp, tuy rằng bọn chúng toàn lực ngự không nhưng khoảng cách càng ngày càng lớn.

Phong Liệt thi triển Lược ảnh, chạy nhanh mấy canh giờ, thời gian cũng từ ngày hóa đêm, trong rừng rậm cành lá sum suê, ngay cả đưa năm ngón tay trước mặt cũng không nhìn thấy.

Vèo...

Một đạo hắc tuyến nhân nhật xẹt qua một khe núi rộng mấy chục trượng, lập lòe vài cái liền đi tới đỉnh một ngọn núi nhỏ, thân ảnh Phong Liệt hiện ra.

- Hừ hừ, giải quyết ở đây đi!

Phong Liệt đảo mắt nhìn bốn phía, thỏa mãn gật đầu.

Lúc này trên người Phong Liệt khí tức bình ổn, hai mắt sát cơ lạnh lạnh, sau khi chạy như điên mấy canh giờ hấn cũng không cảm thấy mệt mỏi gì.

Tiếp theo hắn đi dạo trên đỉnh núi một vòng, chọn một vị trí vừa lòng, ngồi khoanh chân, âm thầm điều tức.

385. Chương 440: Trúng Độc (1)

386. Chương 441: Trúng Độc (2)

Sau một khắc, khi tấm lụa màu bạc kia tới gần Phong Liệt, đột nhiên biến mất, chỉ lưu lại một đạo gió nhẹ, khẽ phất qua mái tóc Phong Liệt.

- Ồ?

Chứng kiến một màn này, sắc mặt Phong Tiểu Dao không khỏi sững sờ, thân hình của hắn rơi xuống, đứng cách Phong Liệt năm trượng.

Tiếp theo, sắc mặt hắn lập tức đại biến, thấp thỏm lo âu nhìn tay chân, hoảng sợ kêu:

- Đây... đây là chuyện gì? Nguyên... nguyên lực của ta đâu? Ta trúng độc? Không thể nào!

Phong Tiểu Dao cảm nhận tình huống trong cơ thể, không khỏi cả kinh, hoang mang lo sợ.

Chính hắn cũng từng thử qua uy lực của Lạc Tiên thảo, cũng chỉ khiến kinh mạch tê liệt mà thôi, nhưng giờ nguyên lực trong cơ thể hắn biến mất vô ảnh vô tung, ngay cả một tia cũng không còn.

Tình huống này hắn mới gặp lần đầu, nằm ngoài sức tưởng tượng!

Chỉ có điều Phong Liệt cũng không cho hắn thời gian ngẩn người.

Hắn cười lạnh một tiếng, thân hình chấn động, hóa thành một đầu Ma long hình người toàn thân mọc đầy Hắc lân, gai nhọn, đôi mắt tỏa ra tia máu đỏ thẫm, dưới đêm đen vô cùng dọa người.

Cùng lúc đó, Phong Liệt cũng tế ra một kiện chiến giáp dữ tợn, che đầy bí mật của bản thân.

Sau khi biến ảo hắc ám chi thân, Phong Liệt đã có thể tùy ý vận chuyển nguyên lực, được hiệu Lạc Tiên thảo không tạo thành được tác dụng gì với hắn nữa.

Rầm!

Một tiếng trọng kích vang lên.

Phong Tiểu Dao bị đại thương của Phong Liệt đánh trúng, sau đó bị chân mọc đầy gai nhọn đạp lên cổ.

- Điều này... điều này sao có thể? Sao ngươi có thể sử dụng nguyên lực?

Phong Tiểu Dao vùng vẫy hai cái, hoảng sợ phát hiện mình giờ như kiến càng lay cây, nguyên lực hùng hậu trong cơ thể Phong Liệt vận chuyển khiến hắn kinh hãi không thôi.

Hành tẩu giang hồ mười mấy năm, giết người vô số, đây là lần đầu tiên hắn thất thủ, thực tế với được hiệu của Lạc Tiên thảo có thể nói là ai cũng không thoát, sao hôm nay lại gặp phải tên quái thai này!

Trong lúc nhất thời, Phong Tiểu Dao trăm điều không hiểu!

- Điều này ngươi không cần biết!

Phong Liệt lạnh lùng nói, ánh mắt lập lóe, trầm ngâm hỏi:

- Nói cho ta biết sao ta lại trúng độc? Đây là độc gì? Đưa giải dược cho ta!

- Hừ! Hôm nay ta rơi vào trong tay ngươi coi như ta không may! Chẳng lẽ ta nói cho ngươi thì ngươi sẽ buông tha cho ta sao?

Sau khi hoảng sợ, Phong Tiểu Dao cũng dần dần khôi phục bình tĩnh, cứng rắn nói.

- Vậy thì không thể, nhưng nếu ngươi cho ta một câu trả lời hài lòng có lẽ ta sẽ cho ngươi nhiều thêm một lựa chọn!

Phong Liệt lạnh nhạt đáp.

- Lựa... lựa chọn gì?

Phong Tiểu Dao liền hỏi.

- Điều này cần phải xem người muốn sống hay muốn chết.

Phong Liệt mỉm cười.

Phong Tiểu Dao cắn răng, khẽ nói:

- Muốn sống! Làm thế nào?

- Ha ha! Tốt!

...

Sau một phen tốn nước bọt, Phong Liệt lại thu được một tên nô bộc.

Hôm nay hần thể đơn lực bạc, bên người ngay cả một tên chân chạy cũng không có, nếu thu được vài tên tùy tùng thực lực không tệ, vậy cũng không cần tự thân làm tất cả mọi việc.

Mà thực lực của Phong Tiểu Dao cũng không tồi, am hiểu nhất là hạ độc ám sát, làm tùy tùng rất hợp.

Sau một hồi, Phong Liệt rời khỏi đỉnh núi nhỏ, đi theo một bóng đen, tốc độ rất nhanh.

Bóng đen phía trước đương nhiên là Phong Tiểu Dao, chỉ có điều giờ hần đã trở thành nô bộc trung thành của Phong Liệt.

Sau một hồi nói chuyện, Phong Liệt kinh ngạc phát hiện Phong Tiểu Dao là thích khách vùng núi, hơn nữa thanh danh rất nổi, không khỏi khiến hần cảm thấy may mắn, không ngờ mình đánh bậy đánh bạ lại may mắn như vậy.

Với tư cách là thích khách ở đây, hần nhất định sẽ am hiểu địa hình Ma Long sơn mạch, hơn nữa bốn sự hành thích cũng không kém, điều này đương nhiên có tác dụng lớn đối với Phong Liệt.

Tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của Phong Tiểu Dao, hai người tới một cái sơn cốc nhỏ.

Sơn cốc này ba mặt dốc đứng, phía dưới chỉ là một vùng đất đường kính chưa đầy 200 trượng.

- Công tử, tiểu cốc này tuy không lớn, nhưng thanh danh trong ba trăm dặm quanh đây rất cao, tên là Lạc Hồn cốc, thích hợp để bố trí bày rập, vô số Long thú cường hoành chết ở đây.

Phong Tiểu Dao chần chờ một chút rồi nói với Phong Liệt.

Giờ khắc này hần còn có phần chưa quen với thân phận bản thân, chỉ có điều còn sống thì vẫn tốt hơn chết, chỉ cần còn sống thì vẫn còn cơ hội, hần cũng hiểu đạo lý này, cũng không cần khiến Phong Liệt tốn nước bọt.

- Uhm! Người đi đi!

Phong Liệt gật đầu.

- Vâng.

Phong Tiểu Dao lên tiếng, dần biến mất trong đêm tối.

Phong Liệt đảo mắt nhìn thân ảnh Phong Tiểu Dao, cười nhạt một tiếng. Tên này tương đối thông minh, sau khi ký kết khế ước nhận chủ lưu truyền từ thời Viễn cổ Long giới, cũng đã trung thực hơn nhiều, tuy rằng trong lòng còn chút tạp niệm nhưng cũng không dám có ý phản loạn, bằng không chỉ cần một ý niệm trong đầu Phong Liệt cũng đủ khiến hần tự bạo.

Ngay cả lão yêu ngàn năm như Hỏa Mãng vương cũng không thoát khỏi khống chế của mình, một cao thủ Cường Khí cảnh càng không có khả năng, trong lòng Phong Liệt vô cùng tự tin về điều đó.

Giờ khắc này hẳn không khỏi suy nghĩ nếu dưới trướng mình có một mạng lưới thủ hạ cao thủ, vậy sau này làm mọi việc chẳng phải dễ dàng hơn?!!

Trên thế giới này, năng lực của một người cũng có hạn, mà như Thập đại Chân Long giáo phái, có thể xuất động ngàn vạn nhân mã quả thực là không ai dám trêu chọc.

Mà tuy mình nhận chức Tứ đại chương ngự Âm Vũ viện đời thứ 680, nhưng tu vi đệ tử đời thứ 680 không cao, đại đa phần đều chỉ mới đạt tới Nguyên Khí cảnh, Chân Nguyên cảnh cũng không nhiều, khó mà có tác dụng gì.

Chỉ có điều trong thời gian ngắn mà muốn tạo nên một cỗ thế lực khổng lồ căn bản là không thể nào, nhưng nếu là muốn một mạng lưới đại quân nô lệ thì đơn giản hơn một chút.

Ánh mắt Phong Liệt khẽ lập lờ, thời gian dần trôi qua, trong lòng hắn nổi lên một ý niệm.

Tiếp theo, hắn quan sát hoàn cảnh xung quanh, suy nghĩ điều gì.

Kỳ thực đây cũng không phải nơi an lành gì, cho dù người ngu cũng phát hiện nơi đây quỷ khí um tùm, hơn nữa ba vách có rất nhiều dấu vết đánh nhau, khẳng định là nơi đại hung.

Chỉ có điều Phong Liệt không quan tâm, hắn muốn đối phó không phải người bình thường mà là cường giả Thần Thông cảnh thần thông quảng đại.

Muốn đối phó cường giả Thần Thông cảnh cho dù bố trí bẫy rập cũng không có tác dụng gì nhiều.

Chỉ có điều giờ có Phong Tiểu Dao thì không giống vậy.

Bởi vì trong thực có hư, trong hư có thực, Phong Tiểu Dao tự xưng có thể đối phó với cao thủ Thần Thông cảnh, hơn nữa phối hợp với Phong Liệt, có làm được hay không cũng không nhất định.

Từ khi Phong Liệt thu thập Phong Tiểu Dao tới giờ cũng chỉ tốn thời gian nửa canh giờ mà thôi.

Không lâu sau, trên không trung tối đen xuất hiện vài đạo hào quang thừa thớt, rất thu hút chú ý, mặc dù đứng cách trăm trượng cũng có thể thấy rõ.

Không chút nghi ngờ, những hào quang này chính là những võ giả thực lực cường hoành, hơn nữa cũng khẳng định là cường giả Thần Thông cảnh.

Mà giờ khắc này Phong Tiểu Dao đang rất bận rộn.

Chỉ thấy hắn nuốt hai hạt dược hoàn vào trong mũi, không ngừng lấy ra những bao thuốc bột đủ màu sắc, cẩn thận rắc lên hoa cỏ cây, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, lẫn vào với mùi hoa cỏ dại, khó mà phân biệt.

387. Chương 442: Đặt Bẫy.

388. Chương 443: Mặc Cầu.

Phong Liệt dẫn theo ba người đi lung tung khắp rừng núi, giống như hoảng loạn chạy bừa, cuối cùng tiến vào trong một sơn cốc ba mặt bị phong kín.

Ba người trên không thấy vậy đều không khỏi vui vẻ trong lòng.

- Ha ha ha, Phong Liệt tiểu tặc! Quả đúng là tự gây nghiệt không thể sống!

Lam Vân Diệp không hề cười liên tục.

- Hừ! Tiểu gia hỏa, ta xem lần này ngươi muốn trốn đi đâu!

Lôi Hạo Thiên cùng một tên Ma Long vũ giả khác cũng kích động không thôi, tốc độ nhanh hơn vài phần.

Tốc độ của Phong Liệt khiến ba người cảm thấy có chút khó giải quyết, nhưng giờ hắn lại tự mình chui đầu vào một hẻm chết, trong mắt ba người chẳng khác nào tự đào mộ phần!

Ba người ở trên không đều nhìn rất rõ, sơn cốc này không lớn, lại chỉ có một lối ra, những phía khác đều là dốc đứng, đối với người không biết phi hành như Phong Liệt thì quả thực là tuyệt địa.

Cơ hồ ngay khi Phong Liệt tiến vào trong tiểu cốc, ba người Lam Vân Phượng, Lôi Hạo Thiên đều hạ xuống miệng cốc, phong tỏa đường lui, sau đó kéo ra khoảng cách, tiến nhanh vào trong, ý định bắt ba người trong hũ.

Mà phía trước, Phong Liệt đi tới cuối cốc, tựa hồ vào đầu bức tường, cảm giác được ba gã cao thủ ngày càng tới gần, càng thêm tuyệt vọng, thậm chí còn ngửa mặt lên trời rống lớn một tiếng:

- A.... ông trời đáng chết! Đây là người bức lão tử tiến vào tuyệt lộ! Phong Liệt ta không cam lòng...

Biểu lộ, tâm tình, hành động đều không chút sơ hở.

Sau một khắc, ba gã Thần Thông cảnh khí thế kinh người đã tiến tới gần Phong Liệt 30 trượng, vây Phong Liệt ở trong, hào khí ngưng trọng.

Tình huống lúc này có phần quỷ dị.

Ba người Lam Vân Điệp, Lôi Hạo Thiên đều muốn lập tức xông lên giết chết Phong Liệt, sau đó cầm bảo giáp chạy trốn, nhưng đồng thời kiêng kỵ hai người khác, trong lúc nhất thời bước chân trì trệ, ánh mắt lập lòe bất định.

- Hừ! Tiểu súc sinh! Khi người giết tỷ tỷ cùng cháu ta thì có nghĩ tới một ngày này hay không!

Lam Vân Điệp quát lạnh một tiếng, nói với hai người ở phía xa:

- Hai vị, tiểu tặc này có thù không độ trời chung với ta, ta nhất định phải tự tay giết hắn mới hả giận! Kính xin hai vị cho ta một cái mặt mũi, về phần Luyện Hồn ma khải, chờ ta giết tiểu tặc kia sau đó định đoạt! Như thế nào.

Trong lòng Lôi Hạo Thiên âm thầm hừ một tiếng, sao hắn không biết nữ nhân này có chủ ý gì. Một khi Lam Vân Điệp giết Phong Liệt, tám chín phần mười Luyện Hồn ma khải sẽ rơi vào tay nữ nhân này, đến lúc đó muốn thu hồi rất khó.

Chỉ bảo trước mắt, đừng nói hắn và Lam Vân Điệp chỉ có chút quan hệ, cho dù là nhân tình thì hắn cũng sẽ không nhường.

Vì vậy hắn liền mở miệng nói:

- Lam sư muội! Vân Phượng trước đây đối với tại hạ có thể nói là tình cảm sâu nặng, hôm nay tại hạ vì nàng báo thù cũng có thể nói là nghĩa bất dung từ!

- Hừ!

Lam Vân Điệp trong lòng thầm giận, tỷ tỷ của nàng là hạng người gì nàng đương nhiên hiểu rõ, có thể nói là không có 3000 thì cũng có 300 nam nhân, tuy rằng từng cùng Lôi Hạo Thiên song phi, nhưng sao có thể xưng là tình cảm sâu nặng.

Chỉ có điều mặc dù nàng biết đây chỉ là Lôi Hạo Thiên kiêu có nhưng cũng không làm gì được.

Mà lúc này, tên Ma Long vũ giả còn lại khinh thường cười một tiếng, giọng khàn khàn nói:

- Hắc hắc, vẫn là cùng ra tay đi, những người khác cũng sắp tới rồi!

- Thiên Chấn!

Trong nháy mắt khi dứt lời, tên Ma Long vũ giả này không chút do dự thi triển Ma Long đại thần thông Thiên Chấn.

Ngay lập tức, một đạo Long ảnh bằng bạc hiện ra, không gian có phần lắc lư, tất cả núi đá có cây xung quanh đều hóa thành bụi phấn, uy thế khủng bố nhanh chóng khuếch tán ra.

Nhìn tư thế này, chẳng những là Phong Liệt mà ngay cả Lam Vân Phượng cùng Lôi Hạo Thiên đều bị cuốn vào.

- Chết tiệt! Diệt Thế thần thảo!

Gào uầm...

Sắc mặt Lam Vân Điệp giận dữ, không dám có chút do dự, vội vàng thi triển Diệt Thế thần thảo, xé rách tất cả những thứ xung quanh, tấn công về phía tên Ma Long vũ giả kia, một cỗ khí tức hủy diệt kinh khủng tràn ngập khắp tiểu cốc.

Mà bên kia, Lôi Hạo Thiên cũng không yếu thế, định thi triển Lôi Long đại thần thông ngăn địch.

Phong Liệt nhìn một màn này cũng có phần ngoài ý muốn, hắc vốn định tể ra Luyện Hồn ma khải gắng gượng chống đỡ trong chốc lát, không ngờ ba người lại đánh nhau trước.

Chỉ có điều hắc cũng không dám coi thường, tranh thủ thời gian tể ra Luyện Hồn ma khải, đồng thời biến thành Hắc ám chi thân, dấu mình trong một đoàn sương mù đen.

Mà đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên yên tĩnh trở lại, không có Diệt Thế ngũ thảo cũng Thiên Chấn Ma long va chạm kinh thiên, cũng không có tiếng lôi minh nữa.

Phong Liệt trong lòng khẽ động, vội vàng nhìn ra bên ngoài, thấy ba người Lam Vân Điệp, Lôi Hạo Thiên đã thu liễm uy thế kinh thiên, vẻ mặt kinh ngạc kiểm tra thân thể mình.

- Đây... đây là chuyện gì? Kinh mạch của ta? Độc? Trúng độc?

- Đáng chết! Sao ta có thể trúng độc!

...

Sắc mặt ba người thẫm biến, kinh hãi dị thường, liên tiếp uống vào từng hạt thánh đan giải độc, nhưng xem bộ dạng của bọn họ thì không có công hiệu gì.

Phong Liệt thấy như vậy, trong lòng liền hứng khởi:

- Hắc hắc, hiệu quả Lạc Tiên thảo thực không tồi nha!

Trong dự tính của Phong Liệt thì chỉ cần khiến một tên cao thủ Thần Thông cảnh trong số đó trúng độc đã coi như thu hoạch lớn.

Nhưng vào giờ khắc này cả ba tên cao thủ Thần Thông cảnh đồng thời trúng độc, hiệu quả của Lạc Tiên thảo đã vượt xa mong muốn của hắc.

Thực tế điều khiến Phong Liệt kinh ngạc chính là quanh thân ba tên cao thủ Thần Thông cảnh đều có một tầng cương khí hộ thể nhưng cũng không thể ngăn cản được độc tính của Lạc Tiên thảo xâm nhập.

Giờ khắc này trong lòng Phong Liệt quả thực nở hoa.

Chỉ trong chốc lát, bên ngoài tiểu cốc vang lên tiếng bước chân dậm dậm, từng đạo lưu quang từ phía chân trời cũng ngày càng gần, chỉ sợ không bao lâu sau đại quân Long vũ giả khổng lồ kia sẽ tràn vào trong tiểu cốc này.

Phong Liệt mừng rỡ không thôi, đồng thời cũng không dám trì hoãn nữa, hắc vung đại thương trong tay, chung quanh lập tức xuất hiện chín đạo Long ảnh khí thể cuồng bạo, gào thét không ngừng.

Gào uầm... Gào uầm... Gào uầm...

- Quân Long Truy Nhật! Đi!

Theo tiếng quát của Phong Liệt, chín đạo Long ảnh lập tức bắn về phía ba người Lam Vân Điệp, Lôi Hạo Thiên.

Hiện giờ tu vi của Phong Liệt đã đạt tới Cương Khí cảnh nhị trọng thiên, sau khi biến ảo Hắc ám chi thân thực lực đã không kém cường giả Thần Thông cảnh sơ kỳ, mà Phong Ma đại thương lại tăng uy lực chiến kỹ Thiên cấp Quân Long Truy Nhật lên tới chín lần.

Có thể nói hiện giờ uy lực một kích của Phong Liệt đã không kém cao thủ Thần Thông cảnh trung kỳ chút nào, uy lực kinh người.

Ba người Lam Vân Phượng bị ảnh hưởng độc tính của Lạc Tiên thảo, sắc mặt vô cùng khó coi, chất độc này quả thực họ mới nghe lần đầu, quá mức quỷ dị.

Nếu nói hạ độc đương nhiên Độc Long vũ giả am hiểu nhất, chỉ có điều cho dù độc của Độc Long vũ giả cũng có dấu vết để lần theo.

Nhưng giờ khắc này, độc tính của Lạc Tiên thảo không màu không mùi, hơn nữa không phát hiện ra tung tích trong cơ thể, muốn giải độc cũng không được.

Đúng lúc này, chín đạo Long ảnh khí tức cuồng bạo đã đánh tới gần ba người, rất công bằng, mỗi người ba đạo.

389. Chương 444: Tình Thế Tốt Đẹp.

390. Chương 445: Ma Ngâm.

- Sao có thể vậy? Vì sao kinh mạch của ta mất đi tri giác! Rốt cục là chuyện gì đã xảy ra?

- Chết tiệt! Tránh ra cho lão tử! Ta muốn đi ra ngoài! Ai dám ngăn ta, chết!

- Chết! Tất cả đều chết đi!

...

Mọi người trong hắc vụ điên cuồng gào thét, đao kiếm trong tay mặc dù không có nguyên lực nhưng cũng không ngừng vung vẩy chém những ai dám tới gần.

Chỉ có điều những tiếng động này chỉ có một người nghe được, những người khác chỉ cảm thấy tĩnh mịch tới cực điểm.

Hắc ám, tĩnh mịch, trúng độc, hỗn loạn, trong lúc nhất thời tất cả Long Vũ giả trong tiểu cốc đều cảm thấy bất an, trông gà hóa cuốc, trong lòng tràn ngập sự sợ hãi.

Mặc dù là ai cũng không ngờ được mình tới đoạt bảo lại rơi vào tình cảnh này.

- Hắc hắc! Đã tới thời điểm thu hoạch rồi!

Phong Liệt cười lạnh vài tiếng, thân hình lập lòe vài cái liền xuất hiện ở miệng cốc.

Tiếp theo hắn tạo thành một khe hở không gian lượn trước người, chậm rãi tiến về phía trước.

Giữa đoàn người hỗn loạn, từng tên từng tên cao thủ mưu tính ra ngoài không chút phản kháng tiến vào trong không gian Long Ngục.

3 tên, 5 tên, 10 tên, 16 tên, 30 tên, 60, 100...

Chỉ trong chốc lát, Phong Liệt đã thu hơn 200 người vào trong không gian Long Ngục.

Những người này cũng không ít kẻ không trúng độc, chỉ có điều không hề trở ngại tới việc Phong Liệt ra tay, tất cả đều tiến hành thuận lợi.

Sau một hồi, người trong sơn cốc thừa thốt hơn không ít, đều tự động tản ra khiến cho kế hoạch của Phong Liệt có phần gặp phải phiền toái.

Chỉ có điều Phong Liệt cũng không hề khó chịu, tình thế hôm nay đã quá tốt, thu hoạch chậm một chút cũng không sao.

Đúng lúc này từ bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào.

- Hả? Mau nhìn! Hai cao thủ Thần Thông cảnh kia cũng tiến vào! Chỉ e Luyện Hồn ma khải sẽ rơi vào tay họ chứ không ai khác!

- Ách? Sao ta cảm thấy bọn họ như đang ngã xuống?

- Đúng vậy nha! Không thấy sắc mặt hai vị tiền bối kia không tốt sao! Ai! Hắc vụ này cũng quá kinh khủng! Yên tĩnh tới đáng sợ! Sao từ này không thấy ai đi ra! Chẳng lẽ tất cả đều gặp chuyện không may?

...

Người bên ngoài cũng dần dần nhận ra có chút không thích hợp, nhưng cũng không ai dám tiến vào trong hắc vụ.

Phong Liệt nghe tiếng nghị luận bên ngoài, lập tức ngừng đầu, chỉ thấy hai tên cao thủ Thần Thông cảnh trên không trung đang rơi tự do xuống, trên mặt đều hiện vẻ khiếp sợ không thôi.

- Ô? Ha ha! Thu hoạch lớn nha...

Phong Liệt không khỏi mừng rỡ không thôi, hẳn không thể chờ được xông tới, trước khi hai cao thủ Thần Thông cảnh rơi xuống, tạo ra đại môn Long Ngục cho hai người.

Hai tên cao thủ Thần Thông cảnh kia không có nguyên lực cheo chống đã không thể ngự không phi hành, chỉ đành ngã xuống, rơi vào trong hắc vụ nồng đậm.

Không ngờ trong hắc vụ lại có một khe hở lớn chờ họ, vì vậy không chút lo lắng, không hề phản kháng rơi vào bên trong.

Thu được hai tên cường giả Thần Thông cảnh, lại cộng thêm ba người Lam Vân Diệp, Lôi Hạo Thiên, lúc này trong không gian Long Ngục đã nhốt năm tên cường giả Thần Thông cảnh, quả thực khiến Phong Liệt vui sướng không thôi.

Chỉ cần tiến vào trong không gian Long Ngục, cho dù cao thủ Hóa Đan cảnh mạnh mẽ như Hỏa Mãng vương cũng không làm gì được, mấy tên cao thủ Thần Thông cảnh này càng không có khả năng làm được trò trống gì, huống chi vẫn bị độc tính phát tác, Phong Liệt nắm chắc mười phần thu thập được bọn họ.

Lúc này trong tiểu cốc ngoại trừ còn thừa hơn hai trăm người, cẩn thận di chuyển bên trong hắc vụ không phân biệt được đông tây nam bắc, thỉnh thoảng có người trúng độc, vừa sợ vừa giận nhưng cũng không thể làm gì.

Phong Liệt thấy vậy trong lòng càng thêm vui mừng, hẳn muốn thừa cơ hội này hốt gọn một mẻ tất cả người trong cốc.

Những người này mặc dù tu vi phần lớn đều là Cương Khí cảnh, kém hơn cường giả Thần Thông cảnh không ít, nhưng cũng coi là một cỗ thế lực không tầm thường, làm bia đỡ đạn cũng không tồi. Hiện giờ mình có phiền toái quần thân, nhiều thêm một phần lực lượng liền có thể nắm chắc bảo vệ tính mạng hơn, điều này có ai không muốn? Huống chi cường giả Thần Thông cảnh có thể ngộ nhưng không thể cầu nha...

Nhưng đúng lúc đó Phong Liệt lại cảm thấy bất an, giống như có một đầu quỷ vật cường đại đang ngủ say gần đó đang chậm rãi thức dậy, trong thiên địa dần dần xuất hiện một tia âm khí!

Phong Liệt vội vàng đảo mắt nhìn bốn phía, cũng không phát hiện ra nơi phát ra cảm giác nguy hiểm này nhưng quả thực là nó có tồn tại.

Ngay khi Phong Liệt đang kinh nghi bất định thì phía trên tiểu cốc đột nhiên vang lên một tiếng nổ động trời.

Ầm ầm...

Theo tiếng nổ này vang lên, tất cả mọi người ở dưới đều cảm thấy trời đất chấn động, tâm thần kinh hãi.

Ngay sau đó, vách núi phía đông tiểu cốc liên tiếp đất đá rơi xuống, chôn sống hơn mười tên võ giả ở dưới.

Đồng thời, có một cửa động hiện ra trên đó.

Một cỗ âm khí kinh thiên động địa tràn ra, lan tỏa trong thiên địa, khiến mọi người trọng phạm vi hơn mười dặm đều cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, như rơi vào hầm băng.

Ngao hống...

Sau đó, một tiếng quỷ khiêu thê lương từ trong hắc động truyền ra, vang vẳng trong tiểu cốc hồi lâu không thôi.

Bên trong tiếng rống này có một cỗ tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ, giống như thanh âm nhiếp hồn, uy thế kinh người, vô số đất đá cỏ cây trong tiểu cốc bị tiếng gầm này chấn thành bụi phấn.

Thậm chí ngay cả những võ giả kia cũng thất khiếu chảy máu, đua nhau ngã xuống đất, mất mạng.

Giờ khắc này Phong Liệt cũng kinh hồn táng đảm, mặc dù giờ hắc đã biến ảo Hắc ám chi thân, lại có Luyện Hồn ma khai hộ thể nhưng thiếu chút nữa cũng bị một tiếng gầm này khiến hồn phi phách tán, đầu choáng mắt hoa, thân hình lảo đảo.

Kỳ thật may mắn hắn có được chỉ bảo Luyện Hồn ma khai có lực phòng ngự mạnh mẽ về cả nguyên lực lẫn hồn lực, nếu không với khoảng cách gần như vậy cho dù là chiến giáp Huyền bảo cứu phẩm dưới uy lực của một tiếng gầm kia cũng nhất định phải chết.

- Bà mẹ nó! Rốt cuộc đó là thứ quỷ gì?

Phong Liệt cắn đầu lưỡi, lập tức tỉnh táo vài phần, nhưng trong lòng hoảng sợ không thôi.

Chỉ có điều hắn không biết rốt cục là quỷ vật gì xuất thế nhưng cảm giác bản thân mình tuyệt đối không thể chống lại thứ này.

Tiếp theo, hắn không chút do dự thu lại hắc vụ, lập tức trốn vào không gian Long Ngục, biến mất không thấy.

Thứ đó chưa đi ra, chỉ cần gầm một tiếng đã khiến vô số người chết, thế nên hiện giờ trong tiểu cốc chỉ còn một mình Phong Liệt may mắn sống sót, nếu là đời thứ đó xông ra, e là muốn chạy cũng không kịp. Trong mắt Phong Liệt, muốn xem nào nhiệt thì đứng trong không gian Long Ngục vẫn an toàn hơn một chút.

Ngay khi Phong Liệt biến mất, trong tiểu cốc lập tức hiện ra thi thể ngổn ngang, tất cả mọi người đều do thất khiếu chảy máu mà chết, không ai còn sống, thậm chí ngay cả linh hồn cũng hoàn toàn tiêu tán.

Lúc này, chẳng những bên trong tiểu cốc mà thậm chí những võ giả thực lực thấp kém bên ngoài tiểu cốc cũng bị chấn động, thổ huyết mà chết, những người còn sống cũng kinh hãi không thôi.

- Trời ơi! Hắn là chúng ta quấy rầy một vị cao nhân ẩn tu? Nhanh trốn thôi!

- Tiền bối tha mạng! Chúng ta không cố ý mạo phạm ngài!

- Chỉ là gầm một tiếng đã có thể đánh chết mấy trăm người, cường giả như vậy chúng ta có thể chống lại sao?

- Mẹ nhà nó! Sao lại xui xẻo như vậy! Lão tử bỏ Luyện Hồn ma khai! Mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn!

391. Chương 446 - 447: Kinh Sợ

Một vài người đang do dự có xông vào trong hắc vụ bắt lấy Phong Liệt hay không giờ thấy tình hình có điểm bất ổn lập tức vội vàng chạy trốn chết, tốc độ còn nhanh hơn khi tới vài phần.

Mà mấy đạo lưu quang rực rỡ trên bầu trời cũng lơ lửng giữa không trung không dám tiến tới, trong mắt hiện vẻ hoảng sợ vô cùng.

Hầu như trong nháy mắt, trong phạm vi ngàn dặm xung quanh tiểu cốc không còn ai sống sót, chỉ để lại vô số thi thể.

Chỉ có điều đại đa số mọi người đều không đi xa, chỉ từ xa ngóng xem thấy nào, đứng trên các vị trí cao muốn chứng kiến phong phạm cao nhân.

Mà giờ khắc này Phong Liệt ở trong không gian Long Ngục cũng vừa lưu ý tình hình bên ngoài, vừa kiểm kê thu hoạch lớn lúc này.

Lại nói tiếp, sau khi bắt được đám người Lam Vân Diệp tới giờ cũng chỉ vền vẹn thời gian một phút đồng hồ mà thôi.

Nhưng chỉ trong thời gian ngắn như vậy bên trong không gian Long Ngục ngoại trừ Phong Tiểu Dao thì lại xuất hiện thêm 237 tên cao thủ.

Trong đó cao thủ Thần Thông cảnh có 5 người, cao thủ Cương Khí cảnh có 182 người, còn lại 50 người đều là Long vũ giả Chân Khí cảnh.

Nhìn những người này Phong Liệt không khỏi đắc chí, nếu cỗ lực lượng này do bản thân điều động vậy mình muốn chiếm một nơi ở Thiên Long thần triều sống an ổn cũng không phải việc khó.

Đương nhiên trong lòng Phong Liệt cũng hiểu rõ muốn khiến đám gia hỏa kiêu ngạo này hoàn toàn phục tùng căn bản là không thể nào, cần sử dụng một chút thủ đoạn mới được.

- Ủ! Nếu như bên ngoài tạm thời không có động tĩnh vậy trước hết ta thu phục nhóm nô lệ này!

Phong Liệt mỉm cười, trong lòng quyết định chủ ý.

Giờ khắc này từng tên Long Vũ giả đang chiếm một phần đất trống riêng, sau đó thi triển thủ đoạn của bản thân định giải độc tính của Lạc Tiên thảo.

Có vài người không trúng độc thì chạy bốn phía trong không gian Long Ngục, muốn tìm đường ra, đao kiếm trong tay sát khí nồng đậm, toàn thân đề phòng.

Lúc này Phong Tiểu Dao đang ở trong góc, âm thầm quán át đám người xung quanh, trong lòng cảm thấy hoảng sợ, đồng thời cũng có một tia hưng phấn.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Phong Liệt to gan lớn mật tới mức này, thoáng cái bắt được mấy trăm tên cao thủ, thậm chí trong đó còn có 5 tên cường giả Thần Thông cảnh thực lực cường hoành.

Nên nhớ những người này xuất thân từ những thế lực khác nhau, nhất là trong đó có ít nhất một nửa số người xuất thân từ Thập đại Chân Long giáo phái.

Lúc này mặc dù hắn có lòng muốn giúp Phong Liệt thu phục những người này nhưng cũng biết bản thân không có bốn sự khiến mấy trăm người thần phục.

Cho dù giờ đại đa số mọi người đều trúng độc nhưng hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, bằng không kết cục lớn nhất của hắn chính là bị đám đông xé thành mảnh nhỏ.

- Có ai không? Chủ nhân nơi này mau cút ra đây nói chuyện! Dấu đầu lộ đuôi đâu tính là bốn sự?

- Đúng vậy! Có bản lĩnh thì ra đây để mọi người chứng kiến!

- Con bà nhà nó! Không ngờ được lão tử lại dính bẫy kẻ này! Đừng để lão tử biết là ai làm, nếu không ta nhất định sẽ khiến kẻ đó muốn sống không được muốn chết không xong!

...

Vài tên đại hán thực lực vẫn còn trong tay cầm đao kiếm, không ngừng gào thét, phát ngôn bừa bãi, bộ dạng lão tử là đệ nhất thiên hạ, mặc dù rơi vào khốn cảnh cũng không sợ chút nào.

Ầm!

Một tiếng nổ rung động đất trời.

Một tấm bia đá màu xanh cực lớn rơi xuống giữa không gian Long Ngục, chạm trời thấu đất, lớn tới ngàn trượng, ở trên bốn có bốn chữ lớn màu máu, tỏa ra khí tức uy nghiêm.

Cùng lúc đó một cỗ chấn nhiếp đến từ linh hồn và huyết mạch bao phủ tất cả mọi người ở trong không gian Long Ngục.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không tự chủ được, tâm thần kinh hãi, thậm chí muốn quỳ xuống cúng bái, ánh mắt hoảng sợ nhìn lên.

- Híz-khà-zzz... đây... đây là thứ gì? Trấn Long thiên bia!

- Đây nhất định là một kiện dị bảo Viễn cổ! Có thể là một kiện chí bảo nha!
- Trời ơi! Chủ nhân không gian này là... Phong Liệt! Mau nhìn! Đó là Phong Liệt!
- Đây rốt cục là có chuyện gì?

...

Sau khi mọi người khiếp sợ, đều thấy được trên thiên bia có một thân ảnh trẻ tuổi: Phong Liệt!

Ngay lập tức, tất cả đều ngạc nhiên tới sững sờ.

Phần lớn bọn hắn đều mơ hồ xông vào tiểu cốc, ngay cả chứng kiến Phong Liệt cũng chưa từng đã bị hắc vụ vây quanh, sau đó lại trúng độc, cuối cùng tiến vào không gian Long Ngục.

Tất cả mọi người đều cho rằng đó là do cường giả tuyệt thế ra tay, nhưng chưa từng nghĩ tới người sau màn lại chính là một tiểu gia hỏa Cương Khí cảnh sơ kỳ như Phong Liệt, đây quả thực khó mà tin nổi!

Lúc này, Phong Liệt mặc một thân áo đen, hai tay chấp sau lưng, từ trên cao nhìn mọi người, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

- Hoan nghênh các vị tới địa bàn của Phong Liệt. Phong mỗ vinh hạnh tiếp đón!

Phong Liệt âm trầm cười nói.

Thanh âm ẩn chứa nguyên lực chậm rãi phiêu tán trong không trung, truyền vào tai mỗi người.

- Tiểu tử Phong Liệt! Chớ giả thần giả quỷ! Có bản lĩnh xuống đây đánh với đại gia, đại gia ta khẳng định đánh ngươi rằng rơi đầy đất!

Ngay khi Phong Liệt vừa dứt lời, một tên đại hán hung lệ cầm đại đao răng cưa không nhận được mắng lớn, người này tu vi Cương Khí cảnh cửu trọng thiên, khí thế hùng hậu, xem bộ dạng thì hiển nhiên là không bị trúng độc.

- Phong Liệt, nếu ngươi thức thời thì mau mở không gian để chúng ta rời đi, chỉ bằng một mình ngươi cũng muốn đối địch với mấy trăm người chúng ta sao? Quả thực là không biết lượng sức mình!
- Phong Liệt! Mau mở không gian ra, sau đó dâng lên Luyện Hồn ma khải, có lẽ chúng ta sẽ cân nhắc tha cho ngươi khỏi chết!

...

Sau khi sững sờ, tất cả mọi người đều giận dữ, nổi nóng, nhưng đều không biến sắc, cho dù là đã rơi vào trong bẫy của Phong Liệt nhưng họ đều không sợ hãi.

Dù sao trong mắt họ Phong Liệt cũng chỉ là một tên Long vũ giả Cương Khí cảnh nhị trọng thiên nhỏ bé mà thôi, trong đám người này thực lực đều cao hơn Phong Liệt, chớ nói tới là còn năm cường giả Thần Thông cảnh.

Mặc dù đại đa số đều không thể vận dụng nguyên lực, nhưng họ vẫn không sợ, nhiều người như vậy mỗi người chỉ cần phun một ngụm nước bọt cũng đủ chìm chết Phong Liệt.

Xem bộ dạng này, nếu không phải Phong Liệt đứng trên cao, Trấn Long thiên bia có phần thần bí, e là đám người này đã xông lên chém hắn thành tám đoạn.

Thậm chí ngay cả Phong Tiểu Đao cũng không quá xem trọng chủ nhân của mình, đứng ở bên ngoài nhún mày không thôi.

- Ha ha ha... thực sự quá buồn cười! Các ngươi vẫn chưa biết tình cảnh của mình sao? Được, vậy lão tử sẽ đánh thức các ngươi dậy!

Phong Liệt không nhận được cười lớn, nói.

Ánh mắt hắn dần dần lạnh lẽo, trong lòng nghệ động, chỉ thấy ‘ầm’ một tiếng, Trấn Long thiên bia to lớn chấn động ầm ầm, một cỗ hấp lực khổng lồ tỏa ra, bao phủ toàn bộ không gian Long Ngục.

Giờ khắc này mọi người đều cảm nhận rõ ràng nguyên lực trong cơ thể xói mòn rất nhanh, không đơn thuần là nguyên lực, ngay cả tinh hoa huyết nhục trong cơ thể cũng giảm bớt, cỗ hấp lực này quý dị vạn phần, có thể nói là khủng bố.

392. Chương 448: Thu Phục.

Ở thời đại Viễn cổ Chân Long, thập đại chủng tộc Chân Long khi đang diễn ra đại chiến một khi thất bại thì toàn bộ lạc đều phải nhận đối phương làm chủ, cả đời làm nô, cho nên từ thời Viễn cổ thì khế ước nhận chủ cũng rất phổ biến, cũng tương đối hữu hiệu.

Một khi thành lập khế ước, sinh tử của nô bộc đều bị chủ nhân thao túng, trong lòng chỉ cần có một ý niệm bất lợi với chủ nhân vậy sẽ lập tức bị chủ nhân cảm ứng được, cho dù cách xa nhau nghìn vạn dặm cũng chỉ cần một ý niệm của chủ nhân là có thể quyết định sinh tử của nô bộc.

Chỉ có điều sau khi thời đại Chân long kết thúc những khế ước cổ xưa này sớm đã thất truyền, hiện giờ chỉ còn ghi chép trong những sách cổ hiếm có.

Mọi người phía dưới vốn đều cho rằng chỉ cần tỏ vẻ thuần phục với Phong Liệt là được, sau khi thoát khỏi không gian này trở mặt cũng không muộn, nhưng đòn này của Phong Liệt khiến kế hoạch của chúng chết từ trong trứng nước, tất cả mặt xám ngoét như tro.

Phong Liệt nhìn sắc mặt của mọi người, trong lòng cười lạnh không thôi.

- Tốt rồi, thời gian đã tới! Ai muốn mạng thì tiến lên trước, dựa theo khế ước này nhận Phong làm chủ! Người nào muốn chết cũng được! Phong Tiểu Dao, tiến họ lên đường!

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- Vâng! Công tử!

Phong Tiểu Dao lên tiếng đáp, trong tay cầm một thanh loan đao màu bạc hình dáng kỳ lạ, đi tới trước một tên đại hán Cương Khí cảnh ngũ trọng thiên, lạnh giọng hỏi:

- Người! Muốn chết hay muốn sống!

- Ta... ta muốn giết người!

Đại hán sắc mặt hung ác, không chút do dự chém ra một đao.

Kẻ này là một cao thủ Cương Khí cảnh ngũ trọng thiên, cơ thể trùng độc Lạc Tiên thảo, không thể sử dụng nguyên lực, lại bị Trấn Long thiên bùa cướp đi mấy giai bị, hiện giờ thực lực chưa đầy một thành, nhưng vẫn không chút do dự lựa chọn vùng đao chém tới phía Phong Tiểu Dao.

Phong Tiểu Dao vẫn che mặt như trước, trong con ngươi băng lãnh lộ ra vẻ khinh thường, kẻ trước mặt khi toàn thịnh cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, hiện giờ đã như nỗ lực hết đà còn muốn phản kháng, quả thực là quá buồn cười.

Hắn cũng có ý biểu hiện trước mặt Phong Liệt một phen, loan đao trong tay vùng lên một đao thức xinh đẹp, một đạo tia sáng màu bạc xuất hiện.

Lập tức, chỉ nghe ‘phốc’ một tiếng, đầu tên đại hán kia bay lên trời, rơi xuống, lăn lông lốc trên mặt đất, đại đao trong tay hắn vẫn vùng trên không trung, khó mà hạ xuống.

Phong Tiểu Dao khẽ hừ một tiếng, đi về phía mục tiêu tiếp theo.

Tiếp theo, hắn cũng dứt khoát không hỏi, trực tiếp vùng đao chém một tên gia hỏa thần sắc còn chút do dự thành hai mảnh.

Dù sao chủ nhân đã nói khuất phục thì đi tới trước nhận chủ, không làm gì đương nhiên đều đáng chết.

Tiếp theo, Phong Tiểu Dao không nói câu nào, liên tiếp chém chết 5 6 người, quả thực giống như giết gà, dễ dàng vô cùng.

Phong Liệt sắc mặt lạnh nhạt quan sát tình hình, mười mấy tên võ giả tiến tới trước thiên bìa tiến hành khế ước nhận chủ, từng đạo kim quang bay vào trong đầu hắn.

Kỳ thật giờ phút này nếu hắn tự mình động thủ khẳng định sẽ đơn giản hơn Phong Tiểu Dao, e là đã có quá nửa chịu khuất phục.

Chỉ có điều hắn không muốn mạo hiểm!

Cũng không biết là phải ảo giác hay không, hắn cảm thấy phía dưới có một ánh mắt khiến hắn cảm thấy bất an, nhưng tìm kỹ càng lại không tìm thấy nơi phát ra ánh mắt kia.

Cẩn thận thì sống lâu!

Nếu như lật thuyền trong mương vậy cũng quá buồn cười rồi.

Cho nên hắn để Phong Tiểu Dao ra tay, dù sao hắn không thiếu thời gian và tính kiên nhẫn.

Những tên Long vũ giả phía dưới thấy tình hình như vậy, vừa giận vừa sợ, lại không thể tránh được.

Đánh thì không lại, trốn cũng không thoát, nguyên lực trong cơ thể không ngừng xói mòn, mà Phong Tiểu Dao giống như sói vào bầy dê, giết những tên Long vũ giả không thể sử dụng nguyên lực mà nói căn bản chỉ cần một đao một tên!

Tình cảnh như vậy khiến người ta phải tuyệt vọng.

Thời gian dần trôi qua, càng ngày càng có nhiều người lựa chọn khuất phục, đi tới dưới thiên bìa, giao ra linh hồn chi hỏa, trở thành nô bộc của Phong Liệt.

30, 40, 50, 60, 70...

Tình hình như vậy khiến Phong Liệt có phần thỏa mãn.

Nhưng ngay sau đó Phong Tiểu Dao gặp phải phiền toái, bị ba tên cao thủ Cương Khí cảnh không trúng độc vậy công.

Ba tên võ giả này tuy tu vi không bằng Phong Tiểu Dao nhưng ba người liên thủ khiến hắn có chút khó giải quyết, trong thời gian ngắn khó mà phân ra thắng bại.

Phong Liệt thấy vậy, trên mặt mỉm cười, hắn đạp một cước xuống thiên bìa, lập tức có ba đạo thanh sắc bìa ảnh xuất hiện, đánh vào đầu ba tên võ giả kia khiến bọn hắn không kịp phản ứng.

Rầm! Rầm! Rầm!

Ba tiếng nổ vang, ba cái đầu lập tức nổ thành huyết vụ, ba tên võ giả thực lực không kém chết đi.

Một chiêu đó của Phong Liệt khiến thân hình mọi người run lên, trong lòng sợ hãi hơn vài phần, những kẻ do dự không quyết cũng dần vội vàng đi về phía thiên bìa.

Thậm chí giờ khắc này ngay cả Lôi Hạo Thiên cùng một tên Hắc Long vũ giả Thần Thông cảnh lực trọng thiên cũng lựa chọn khuất phục.

Điều này không khỏi khiến Phong Liệt mừng thầm, hắn vốn còn tưởng cần phải ra tay thêm lần nữa với năm tên cao thủ Thần Thông cảnh.

Chết đứng còn không bằng sống quỳ, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, trên thế giới này người sợ chết luôn nhiều hơn người không sợ chết!

Chỉ trong chốc lát đã có hơn trăm người khuất phục dưới dâm uy của Phong Liệt.

Phong Liệt quét mắt nhìn mọi người:

- Các vị, các người nhận ta làm chủ cũng chỉ là tạm thời, nếu biểu hiện của các người tốt ta sẽ giải trừ khế ước này, trả lại thân phận tự do cho các người.

Hơn nữa Phong Liệt ta cũng tuyệt không bạc đãi, chỉ cần các người đủ trung thành vậy mỗi người đều có cơ hội tu luyện chiến kỹ Thiên cấp Viêm Ma Đồ Long kỹ!

Vừa nói, hắn vừa lấy một quyển sách kim quang chói lọi chìa ra.

- Lời đấy thật sao? Ngày sau ngươi sẽ giải trừ khế ước?

- Cái gì? Chiến kỹ Thiên cấp Viêm Ma Đồ Long kỹ, đó chẳng phải mới từ Phiêu Miểu tiên cung lưu tán ra hay sao? Sao lại ở trong tay Phong Liệt?

- Đúng vậy! Đích thực là Viêm Ma Đồ Long kỹ, ngày trước ta từng thấy qua! Chiến kỹ Thiên cấp nha! Lão tử nhất định phải học được!

- Trời ơi! Không ngờ Phong Liệt chẳng những chiếm được Luyện Hồn ma khải mà còn chiếm được chiến kỹ Thiên cấp! Được, lão tử nhận ngươi làm chủ!

...

Phong Liệt lúc trước đã uy hiếp hơn trăm người thỏa hiệp, giờ khắc này dùng lợi dụ khiến không ai lơ từ chối.

Đừng nói trước mắt mọi người đã bị Phong Liệt ép tới bước đường cùng, cho dù là Phong Liệt tùy tiện trên đường hô ‘Ai hiệu trung với ta ta sẽ truyền chiến kỹ Thiên cấp cho hắn’ thì cũng có vô số người xếp hàng đi theo.

Sau khi kinh hô, tất cả vô giả vọt tới, nhận Phong Liệt làm chủ.

Trong thời gian ngắn, số lượng nô bộc của Phong Liệt đã đạt tới hơn 170 người, còn lại hơn 20 người bị Phong Tiểu Dao làm thịt mất, chỉ có không đầy 50 người vẫn gắng gượng chống đỡ.

Phong Liệt không để ý tới mọi người, hắn nhắm mắt lại, tâm thần lặng lẽ chú ý tới chưa đầy 50 người kia, muốn tìm ra nơi khí tức nguy hiểm phát ra.

Sau một hồi hắn tập trung vào ba người.

393. Chương 449 - 450: Bán Giang Hồng

Người thứ nhất là một nữ tử che đầy dung mạo, tu vi cũng không rõ, trên người nàng tựa hồ có một dị bảo có thể làm chậm quá trình nguyên lực xói mòn.

Người thứ hai là một tên Ma Long vũ giả Thần Thông cảnh ngũ trọng thiên, Phong Liệt phát hiện có lẽ tên này đã hóa giải được độc tính của Lạc Tiên thảo, đã có thể vận chuyển một chút nguyên lực phong bế, không thể khinh thường.

Kẻ thứ ba là một lão giả thiếu một chân, tóc tím mắt tím, tu vi không rõ, thoạt nhìn trên người đã không còn nguyên lực chấn động, tựa hồ thân thể tùy thời có thể suy kiệt, đi đời nhà ma.

Nhưng chẳng hiểu tại sao Phong Liệt lại cảm thấy trên người lão giả này có điều gì đó bất thường.

Về phần Lam Vân Điệp cùng một tên Hỏa Long vũ giả Thần Thông cảnh tam trọng thiên cuối cùng vẫn đang đau khổ kiên trì, bên người chồng chất chai lọ, tựa hồ vẫn nghĩ việc giải độc tính của Lạc Tiên thảo, sau đó đuổi giết Phong Liệt.

- Hừ! Lão tử muốn xem các ngươi làm được trò trống gì!

Phong Liệt thăm hừ một tiếng, quyết định dùng bất biến ứng vạn biến.

Ở trong không gian Long Ngục hắn đã ở vào thế bất bại, chỉ cần không bị người khác giết chết trong nháy mắt vậy người cuối cùng thắng đương nhiên là hắn.

Huống chi giờ khắc này bầu không khí ngoại giới vô cùng quỷ dị, không thích hợp đi ra ngoài, hắn rất có tính kiên nhẫn.

Đúng lúc này đột nhiên có một đạo hắc ảnh bay lên không trung, nhanh như chớp lao về phía Phong Liệt, uy áp mạnh mẽ tỏa ra khiến cho đám cao thủ Cương Khí cảnh ở dưới sợ hãi không thôi.

Mọi người vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một tên Ma Long vũ giả Thần Thông cảnh tứ trọng thiên đánh về phía Phong Liệt, bốn đầu hư ảnh Ma long dài mười trượng sau lưng gào thét, uy thế kinh người.

- Phong Liệt, chỉ bằng một con sâu cái kiến như ngươi cũng muốn bản tọa nhận làm chủ nhân? Hừ! Chết đi!

Thiên Chấn!

Cường giả Thần Thông cảnh hét lớn một tiếng, thân thể ầm ầm chấn động, khi cách Phong Liệt mấy trăm trượng liền thi triển đại thần thông Thiên Chấn.

Lập tức, hư không chấn động, uy thế khủng bố nhanh chóng đánh về phía Phong Liệt.

- Hả? Nhanh như vậy giải được độc tính của Lạc Tiên thảo, cũng coi như có chút thủ đoạn, chỉ có điều như vậy càng khiến người chết nhanh hơn!

Phong Liệt giương mắt nhìn, ánh mắt lạnh lẽo không sợ hãi, trên khóe miệng còn có một tia khinh thường.

Tiếp theo, dưới ánh mắt chăm chú nhìn của mọi người, chỉ thấy hư không lắc lư chấn động không thôi khi lan gần tới người Phong Liệt thì đột nhiên Phong Liệt đột nhiên biến mất không thấy, ngay cả tấm bia đá ngàn trượng kia cũng biến mất theo.

Tên cường giả Thần Thông cảnh kia đột nhiên mấy đi mục tiêu không khỏi sửng sốt, ánh mắt lạnh lùng vội đảo quanh tìm thân ảnh Phong Liệt, sau đó đuổi giết.

- Phong Liệt! Dấu đầu hỏ đuôi coi gì là bổn sự? Chẳng phải ngươi muốn bản tọa nhận ngươi làm chủ nhân hay sao? Chỉ cần đánh thắng ta, bản tọa về sau...

Tên cường giả Thần Thông cảnh này sử dụng tinh thần lực tìm tòi bốn phía, nhưng không phát hiện ra Phong Liệt, nhãn châu xoay động, mở miệng khiêu khích.

Chỉ có điều không đợi hắn nói xong từ trên đỉnh đầu đã xuất hiện một cỗ kinh phong thét gào, hắn vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy một tấm bia đá màu xanh lớn năm trượng đang từ trên giáng xuống, hung hăng đánh về phía hắn.

Trong lòng cả kinh, tấm bia đá này giống như trống rỗng xuất hiện, khiến hắn căn bản không kịp trốn tránh, vội vàng dùng hai tay giao nhau che ở trước ngực.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Mọi người chỉ thấy cường giả Thần Thông cảnh kia như một đạo lưu tinh màu đen từ trên trời lao nhanh xuống đất, cuối cùng rầm một tiếng, thân thể va chạm mạnh vào đại địa, lún sâu ba thước.

Ngay sau đó, không đợi hắn đứng dậy thì tấm bia đá khổng lồ kia đã giáng xuống.

Rầm một tiếng thật lớn.

Tấm bia đá kia đâm sâu vào mặt đất, trực tiếp đè tên cao thủ kia ở bên dưới.

Phong Liệt đứng trên tấm bia đá, cười lạnh không thôi.

Những kẻ còn chưa quy thuận chứng kiến Phong Liệt trấn áp một tên cường giả Thần Thông cảnh tứ trọng thiên dưới mặt đất, trong lòng khiếp sợ không thôi, đồng thời càng thêm tuyệt vọng, ánh mắt lập lòe như đang suy nghĩ điều gì.

Tiếp theo, trong lòng Phong Liệt khẽ động, một cỗ hấp lực khổng lồ tỏa ra, tên cao thủ Thần Thông cảnh bị trấn áp ở dưới lập tức cảm thấy nguyên lực trong cơ thể như nước vỡ đê tràn ra, tất cả đều chảy vào trong bia đá, chỉ trong nháy mắt hắn đã giảm xuống hai giai.

Tốc độ như vậy quả thực khiến người ta phải sợ hãi, chỉ e không cần một phút cũng đã đủ để hắn biến thành một bộ xương khô.

- Phong Liệt! Ta nhận thua! Ta nguyện ý bái ngươi làm chủ nhân! Mau dừng tay!

Dưới mặt đất truyền tới tiếng rống hoảng sợ của người nọ.

- Vậy mau lên, còn cần ta phải dạy ngươi làm thế nào sao?

Phong Liệt bật cười.

- Được được!

Người nọ vội vàng dâng ra một đoàn linh hồn chi hỏa, hóa thành một đạo kim quang chui vào cơ thể Phong Liệt.

Phong Liệt hài lòng cười cười, lúc này mới thu hồi bùa đá, thả người nọ ra.

Lúc này, tên Thần Thông cảnh kia bị đánh tới khuôn mặt trung niên tuấn dật trắng bệch, trong ánh mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Trên người hắn quần áo vỡ nát, một kiện chiến giáp Huyền bảo nhất phẩm nhiều nơi tan vỡ, toàn thân loang lỗ vết máu, chật vật vô cùng.

Kỳ thật, nếu như Phong Liệt muốn giết hắn vậy một kích trên không kia cũng đủ đánh đối phương thành tro bụi, nhưng Phong Liệt không muốn lãng phí một tên tay chân Thần Thông cảnh, vì vậy chỉ thi triển năm thành lực đạo mà thôi.

- Ồ? Ngươi là... người Lý gia?

Phong Liệt nhìn người này, ánh mắt nheo lại, hoài nghi hỏi.

Lúc này hắn nhìn tướng mạo đối phương cảm thấy có phần quen mắt, xác thực mà nói thì người này giống Lý Thiên Ký vài phần.

Trung niên nhân do dự một chút rồi đáp:

- Đúng vậy, tại hạ Lý Thiên Hùng, xuất thân từ Ma Vũ viện Lý gia!

- Hừ, chẳng trách thích dấu đầu hổ đuôi!

Phong Liệt khẽ hừ một tiếng, lại hỏi:

- Ngươi có quan hệ gì với Lý Thiên Ký?

- Hắn là Lục ca của ta, ta đứng thứ tám!

Lý Thiên Hùng sững sờ một chút rồi đáp.

Hắn cũng không phải không muốn đột nhiên ra tay tiêu diệt Phong Liệt, nhưng hắn cảm thấy mạng nhỏ của mình hoàn toàn nằm trong tay đối phương, chỉ cần khẽ động ý nghĩ là hắn đi tong. Linh hồn hắn giờ giống như một con thuyền nhỏ giữa đại dương bao la, tùy lúc có thể thuyền hủy người vong, trong lòng không dám có tâm tư phản kháng.

- Hả?

Phong Liệt nghe Lý Thiên Hùng trả lời, trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ, âm thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi không giết chết đối phương.

Quả thực là tìm hoài mà chả thấy!

Hắn muốn tìm hiểu huyền bí của Thiên Tru lệnh bài, nhưng vẫn không tìm ra chút manh mối gì. Lý Thiên Hùng là dòng chính Lý gia, nói không chừng về sau có trọng dụng.

- Được rồi, Lý Thiên Hùng, ta giao cho ngươi một nhiệm vụ, giết sạch những người còn lại!

Phong Liệt lạnh nhạt phân phó.

- Vâng!

Lý Thiên Hùng cắn răng, lập tức động thân, bay về phía xa.

Chưa đầy 50 người còn lại thấy Lý Thiên Hùng bay tới, tất cả đều kinh hãi không thôi, liên tục hô lên muốn nhận Phong Liệt làm chủ.

Tiếp theo dưới sự cưỡng bức của Lý Thiên Hùng, ngoại trừ mấy tên bị giết chết thì đại đa phần đều lựa chọn quy hàng.

Trong nháy mắt, chưa tỏ rõ thái độ chỉ còn có Lam Vân Diệp, nữ tử thần bí cùng với lão giả kia, ba người này đương nhiên bị Lý Thiên Hùng xếp vào danh sách phải chết.

394. Chương 451: Vương Tay Vương Chân.

Giờ khắc này trong lòng Phong Liệt kinh hãi không thôi, hắn không hề phòng bị trúng một trường, bởi vì chưa biết ảo Hắc ám chi thân, dù có Luyện Hồn ma khải hộ thể nhưng cũng khiến ngũ tạng lệch vị trí, miệng phun máu tươi.

Lúc này thấy Bán Giang Hồng tiếp tục tiến tới, hắn nào dám tiếp tục trúng chiêu.

Ngay lập tức, hắn biến mất trong không trung.

Bán Giang Hồng bắt hút, không khỏi nhíu mày, tinh thần mạnh mẽ quét khắp không gian Long Ngục, cũng lập tức phát hiện ra hành tung của Phong Liệt.

Giờ khắc này Phong Liệt đã ở ngoài ngàn trượng, biên giới không gian.

- Hừ! Ta muốn xem ngươi có thể trốn đi đâu!

Bán Giang Hồng cười lạnh một chút, ngay sau đó biến mất.

Phong Liệt xuất hiện ở biên giới không gian, chưa kịp thở một hơi thì thấy Bán Giang Hồng biến mất, lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng chuyển qua một nơi khác.

Mà ngay khi hắn biến mất, thân ảnh của Bán Giang Hồng cũng xuất hiện, quả thực là hung hiểm vạn phần.

- Bà mẹ nó! Sao tốc độ lão gia hỏa này lại nhanh tới vậy?

Phong Liệt không khỏi hoảng sợ, hắn cũng không dám có chút bất cẩn, không lưu lại một giây, thân hình liên tục thoáng hiện trong không gian, tuyệt đối không để Bán Giang Hồng bắt được vị trí của mình.

Một chiêu này quả thực có chút hữu hiệu, dù nguyên lực hùng hậu nhưng Bán Giang Hồng cũng không dám di chuyển loạn bên trong không gian, nhất là trong đây không có chút nguyên khí nào, hắn cũng không dám tùy ý tiêu hao thể lực, không thể không đứng lại, đứng trên không trung, nhíu mày.

Giờ khắc này, Lý Thiên Hùng, Phong Tiểu Dao cùng hai trăm tên võ giả đã nhận Phong Liệt làm chủ không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Từ khi bọn chúng nhận chủ, bọn chúng liền cảm thấy vận mệnh của mình gắn liền với Phong Liệt, một khi Phong Liệt chết vậy bọn hắn cũng khó mà sống được, vì vậy lo lắng không thôi.

Chỉ có nữ tử thần bí ở biên giới kia không sợ hãi, tựa hồ không để trong lòng việc sống chết của Phong Liệt và Bán Giang Hồng, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ tò mò.

Nữ tử tướng mạo này bình thường, nhiều nhất chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng hai mắt đặc biệt linh động, tư thái có chút thướt tha.

Điều khiến người khác chú ý nhất chính là khí chất đậm đặc trên người nàng, từ đầu đến cuối trong mắt nàng không có chút sợ hãi, cho dù là Trần Long thiên bìa cũng không thể khiến nguyên lực trong cơ thể nàng xói mòn bao nhiêu.

Hơn nữa tu vi của nàng ta cũng khiến người khác đoán không ra.

- Phụ thân nói không sai, giới trẻ tuổi ở ngoại giới cũng có cao thủ, tên Phong Liệt này nhìn qua mới chỉ 20 tuổi, nếu không dùng lá bài tẩy e là ta cũng không phải đối thủ của hắn.

Ai, chẳng qua không gian này có chút phiền phức, có nên mời phụ thân tới đón ta hay không? Ừm! Vẫn là thôi đi! Mới rời nhà ba ngày đã bị người khác bắt, quá mất mặt rồi!

Nữ tử khẽ nhú mày, ánh mắt lập lòe, tự nói với mình.

- Phong Liệt! Lão phu đã đặc biệt khai ân, nếu ngươi không biết tốt xấu vậy chỉ có con đường chết!

Bán Giang Hồng đứng giữa không trung, lạnh giọng quát.

- Hừ! Lão gia hỏa, ai chết ai sống còn chưa rõ đâu!

Phong Liệt biến ảo Hắc ám chi thân, vừa không ngừng biến đổi phương vị, trong lòng vừa suy nghĩ đối sách.

- Không trách Hỏa Mạng vương là cường giả bát trọng thiên cũng kiêng kỵ tên Bán Giang Hồng này, lão gia hỏa này quả nhiên không dễ chọc! Hỏa Mạng vương chết tiệt, không biết chạy đi đâu rồi, lâu như vậy vẫn chưa về cứu giá!

Tốc độ của Bán Giang Hồng quả thực nhanh tới cực hạn, Phong Liệt nghĩ cho dù bất luận công kích gì của mình cũng phí công, người ta lách mình một cái đã đi xa trăm trượng, sao có thể đánh trúng được.

Hắn cũng từng nghĩ thoát ra không gian bên ngoài, dùng Trấn Long thiên bìa mài chết Bán Giang Hồng, nhưng hắn lại hoảng sợ phát hiện âm khí trong tiểu cốc đã nồng đậm tới mức kinh người.

Thậm chí trên núi đá trong tiểu cốc đã xuất hiện băng vụ âm khí, thứ kia trong sơn động khí thế mạnh mẽ hơn Bán Giang Hồng cả trăm lần, hung lệ vô song, tuyệt đối không phải nhân loại.

Vạn nhất mình vừa xuất hiện đã bị nó bắt được vậy thì xong rồi.

Suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên Phong Liệt có một chủ ý.

- Hừ! Tốc độ nhanh thì sao? Khi không còn nguyên lực lão tử muốn xem người nhanh đến mức nào!

Tiếp theo, Phong Liệt đột nhiên phóng ra hắc vụ trăm trượng, đồng thời thanh âm phiêu dang trong không gian:

- Bán Giang Hồng, lão tử ở đây chờ ngươi, có bản lĩnh thì tới đây bắt ta đi...

Nghe giọng nói khiêu khích của Phong Liệt, tất cả mọi người đều ngơ ngẩn, kinh ngạc nhìn đoàn khói đen kia.

Khi trước Phong Liệt bị Bán Giang Hồng truy đuổi, chẳng khác nào chó nhà có tang, quả thực khiến mọi người lo lắng, giờ khắc này không rõ Phong Liệt có thủ đoạn gì mà lại dám khiêu chiến một vua sát thủ Hóa Đan cảnh tam trọng thiên.

- Tiểu tử, có thủ đoạn gì thì cứ thi triển! Trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả những tài mọn kia đều chỉ là trò mèo!

Bán Giang Hồng khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhưng trong lòng có chút vui vẻ.

Hắn cũng không sợ Phong Liệt thi triển thủ đoạn đối phó với mình, chỉ e Phong Liệt vạn nhất bị mình dọa sợ, trốn đi, sau đó dùng tấm bìa đá cổ quái kia tiêu hao thực lực của mình, như vậy quả thực hắn không có biện pháp nào.

Ngay khi Phong Liệt vừa dứt lời, thân hình Bán Giang Hồng lập tức lóe lên, vượt qua ngàn trượng, xuất hiện trong sương mù, hơn nữa chỉ cách Phong Liệt có năm trượng.

- Bà mẹ nó! Nhanh như vậy!

Đồng tử Phong Liệt co lại, hắn đang suy nghĩ làm thế nào dụ được lão quái này, không ngờ đối phương không nói câu gì, trực tiếp xông tới, khiến hắn không khỏi sợ hãi xông lên.

Hắn theo bản năng muốn chạy trốn, khoảng cách này tương đối nguy hiểm, lão gia hỏa kia là tổ tông giết người, phát tay một cái có thể giết chết mình.

Nhưng không đợi Phong Liệt biến mất, Bán Giang Hồng đột nhiên phát hiện có điều không đúng.

Mặc dù là cao thủ Hóa Đan cảnh nhưng ở trong hắc vụ thì bất kể nhân lực, nhĩ lực hay tinh thần lực đều bị giảm nhiều, cho dù Phong Liệt ở cách đó năm trượng nhưng hắn cũng không thấy rõ.

Điều khiến hắn khiếp sợ chính là lúc này hắn đột nhiên cảm thấy nguyên lực trong cơ thể biến mất không thấy, đan điền trống rỗng, một tia nguyên lực cũng không sót lại.

Đã không có nguyên lực chèo chống, đôi cánh sau lưng hắn cũng tự nhiên biến mất.

Điều này tuyệt đối không phải chuyện đùa!

Bán Giang Hồng với tư cách cường giả Hóa Đan cảnh, mặc dù đã sống bảy tám trăm năm nhưng mà chưa từng chứng kiến tình cảnh quái dị như vậy.

- Hả? Không tốt! Hắc vụ này có điểm cổ quái!

Bán Giang Hồng sau khi cả kinh lập tức nghĩ rất có khả năng là đoàn hắc vụ này có vấn đề.

Gặp nguy không loạn, thân hình hắn lập tức muốn rời khỏi hắc vụ.

Thân thể cường giả Hóa Đan cảnh đạt tới một trình độ vô cùng kinh khủng, lực lượng cũng vô cùng mạnh mẽ.

Phản ứng của hắn rất nhanh, một chân khê bật lên, lập tức nhảy cao hơn năm trượng, trở ngược mình về phía bên ngoài hắc vụ.

Điều khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn là khi hắn nhảy lên ba trượng, hắn đột ngột cảm thấy nguyên lực biến mất trở về, ngay lập tức Bán Giang Hồng tâm thần đại hỉ.

Chỉ có điều hắn chưa kịp cao hứng bao lâu thì nguyên lực lại biến mất một lần nữa, khiến hắn khó hiểu vô cùng.

Hắn không biết lúc này Phong Liệt đang khống chế Tỏa Long đài huyền hóa chỉ còn lớn 50 trượng, lập tức nâng lên ba trượng, khiến Bán Giang Hồng trở lại phạm vi tác dụng của Tỏa Long đài, cầm giữ nguyên lực của hắn.

395. Chương 452 - 453: Giao Dịch

- Lão gia hỏa! Ta xem ngươi chạy đi đâu, hắc hắc! Nếu đã tiến vào thì cũng đừng mơ đi ra!

Giọng nói trên tức của Phong Liệt truyền tới.

- Tiểu súc sinh! Rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Bán Giang Hồng không còn nguyên lực chèo chống, lại một lần nữa trở về Tỏa Long đài, không nhìn được thở hổn hển, rống một tiếng.

Giờ khắc này trong lòng hắn cảm thấy sợ hãi chân chính, tình huống này vượt xa nhận thức của bản thân hắn, quả thực chưa từng nghe thấy, mới chứng kiến lần đầu.

- Hắc hắc! Rồi ngươi sẽ tự hiểu rõ!

Phong Liệt cười âm trầm, đồng thời phóng một đạo thanh mang về phía không trung.

Bán Giang Hồng không phải kẻ ngu, hắn đương nhiên hiểu mặt đất dưới chân đột ngột nâng lên ba trượng, mơ hồ cảm thấy trong đó có điểm cổ quái, vì vậy hắn không chút do dự, lại nhảy lên cao.

Bốp!

Một tiếng trầm đục vang lên!

Bán Giang Hồng nhảy lên, nhưng va chạm phải vách tường, một lần nữa bắn ngược trở lại mặt đất.

Điều tiếp theo càng khiến hắn giật mình, vách tường khổng lồ kia rơi xuống, lập tức đánh trúng đỉnh đầu hắn.

Bán Giang Hồng trong lòng kinh hãi, hẳn có thể cảm giác rõ mặt đất phía dưới bóng loáng, bên trên vô cùng cứng rắn, nếu bị ép xuống vậy thì thế nào? E là dễ dàng có thể ép mình thành bánh thịt!

Hắn vọt văng hét lớn một tiếng, định đẩy vật nặng phía trên lên.

Nhưng hắn bất đắc dĩ phát hiện vật trên đầu quả thực nặng như mười tòa núi lớn, hiện giờ hẳn không có nguyên lực chèo chống, chẳng khác nào kiến càng lay cây.

Không hề lo lắng!

Chỉ nghe ‘ầm’ một tiếng, thân thể Bán Giang Hồng bị mạnh mẽ ép xuống mặt đất, xương cốt trên người kêu ken két, đứt gãy vô số, toàn thân cũng chẳng khác một chiếc bánh thịt bao nhiêu.

- A... tiểu súc sinh! Lão phu nhất định sẽ phanh thây xé xác ngươi! Rút gân lột da ngươi!

Bán Giang Hồng thống khổ vô cùng, thân thể bị ép tới mức biến dạng, đầu cũng bẹp đi, vừa sợ vừa giận.

Đúng lúc này, vật phía trên đột ngột dừng lại, mà hắc vụ xung quanh cũng đồng thời biến mất.

Mọi người lập tức nhìn thấy, phát hiện ra một cảnh kỳ dị vô cùng. Chỉ thấy trên đất có một bình đài khổng lồ, lớn 50 trượng, phía trên chính là Trấn Long thiên bìa thần bí khủng bố kia.

Ở giữa là một thân hình nhỏ bé bị ép chặt, nhìn kỹ thì hóa ra là Bán Giang Hồng.

Mà Phong Liệt đang đứng trên tấm bìa, vẻ mặt đắc ý, cao thấp giữa hai bên lập tức được phán định.

Thấy tình hình này, tất cả đều kinh ngạc không thôi, vẻ mặt khó mà tin được.

- Híz-khà-zzz... đó... đó là Bán... Bán Giang Hồng?

- Có chuyện gì vậy? Bán Giang Hồng là cường giả Hóa Đan cảnh, sao lại bị ép ở giữa?

- Phong Liệt quả nhiên không tầm thường, ngay cả cường giả Hóa Đan cảnh cũng có thể chế ngự, lão tử khuất phục cũng không oan!

- Ai! Mà thôi, làm nô liền làm nô, chỉ hi vọng vị chủ nhân này dễ hầu hạ một chút.

- Hừ! Phong Liệt cũng chỉ là mượn lực lượng bảo vật mà thôi, nếu chính diện giao thủ chưa chắc đã là đối thủ của bốn công tử! Đợi sau khi ra ngoài, bốn công tử thỉnh cầu tổ tông rời núi, giải trừ khế ước đáng chết này! Đến lúc đó ta tất khiến Phong Liệt vạn kiếp bất phục!

...

Mọi người sau khi khiếp sợ, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, có kẻ cam chịu số phận, có kẻ lại có ý định khác.

Nhưng bất kể thế nào cũng không ai dám khiêu khích Phong Liệt. Ở trong không gian Long Ngục, Phong Liệt chính là trời, mặc dù cho họ có ý nghĩ gì đều không dám dễ dàng bộc lộ ra.

Phong Liệt lạnh nhạt quét qua mọi người, khóe miệng cười lạnh. Bởi vì quan hệ khế ước, hẳn có thể cảm nhận đại khái suy nghĩ trong lòng mọi người, tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

- Bán Giang Hồng! Ngươi có nguyện ý nhận ta làm chủ?

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

Lúc này hắn đứng trên Trấn Long thiên bìa, nếu không phải hắn khống chế thì e là Bán Giang Hồng đã bị ép thành thịt vụn.

- A... tiểu súc sinh, ngươi nằm mơ! Muốn lão phu nghe lời một tên nhóc con mới cai sữa như ngươi sao, trừ khi mặt trời mọc đằng tây!

Bán Giang Hồng vừa đau đớn kêu lên, vừa tức giận quát Phong Liệt.

Quả nhiên là đúng, hẳn đã sống gần nghìn năm, lại thua trong tay một tiểu gia hỏa chưa đầy 20 tuổi như Phong Liệt, kết quả này khiến hắn có phần không cam lòng.

- Ha ha! Bán Giang Hồng, người sống từng này tuổi rồi mà vẫn không hiểu đạo lý cường giả vi tôn hay sao? Người cũng chớ mong vọng tưởng đoạt xá ta, ngàn vạn ma đầu trong Luyện Hồn ma khải có thể dễ dàng cắn xé linh hồn người! Trong tay ta người không có chút cơ hội nào!

Phong Liệt cười khẽ nói.

- Người... phụt!

Bán Giang Hồng nghe Phong Liệt nói xong, không khỏi lửa giận công tâm, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Giờ khắc này hắn cũng không khỏi cảm thấy tuyệt vọng.

Nếu không có Phong Liệt nhắc nhở, hắn quả thực muốn bỏ qua thân thể, linh hồn ly thể đi tới đoạt xá Phong Liệt.

Nhưng giờ khắc này được Phong Liệt nhắc nhở, hắn hiểu được quả thực mình không có chút cơ hội nào.

Ma đầu bên trong Luyện Hồn ma khải vô cùng lợi hại, Quỷ vương do cắn nuốt ngàn vạn linh hồn mới luyện ra, mỗi đầu hầu như có thể sánh ngang cường độ linh hồn cường giả Cương Khí cảnh, không có hung khí nhưng hung tính mười phần, ngàn vạn đầu cùng xông lên cho dù linh hồn cường giả Hóa Đan cảnh như hắn cũng chỉ đành nuốt hận.

- Người... người cho lão phu cân nhắc một lúc.

Trầm mặc một chút, Bán Giang Hồng truyền âm, ánh mắt hắn có chút lập lờ, nhưng trong lòng thầm suy tư.

- Hừ! Đúng là cho người mặt mũi mà không biết điều! Nếu muốn cân nhắc vậy lão tử cho người thời gian cân nhắc!

Phong Liệt cười lạnh nói.

Dứt lời, tâm ý khẽ động, Trấn Long thiên bìa lập tức xuất hiện sáng ánh sáng lún tẩn, từng đạo thanh quang nổi lên, nhìn rất đẹp mắt.

Chỉ có điều Bán Giang Hồng lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hắn chỉ cảm thấy tinh hoa huyết nhục của bản thân như nước vỡ òa, nhanh chóng tiến vào trong bìa đá, chỉ e chưa đầy một phút đồng hồ hắn sẽ lập tức biến thành một cỗ thây khô.

- A...! Tiểu súc sinh mau dừng tay! A... ngừng! Ngừng lại! Ta đáp ứng nhận người làm chủ nhân...

- Hừ! Rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt!

Phong Liệt cười lạnh một tiếng, thu hồi hấp lực khổng lồ trên Trấn Long thiên bìa, tiếp nhận sự khuất phục của vua sát thủ Bán Giang Hồng.

Xoẹt...

Một đạo kim quang chui vào cơ thể Phong Liệt, ngay lập tức hắn cảm thấy giữa mình và Bán Giang Hồng có một tia liên hệ.

Cho tới giờ, hắn đã phát hiện kế ước này còn một chỗ tốt khác, tựa hồ mỗi khi thu thêm một tên nô bộc, tinh thần của hắn sẽ lớn hơn một phần, cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

Phong Liệt thu hồi Trấn Long thiên bìa và Tỏa Long đài, thả Bán Giang Hồng ra, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn.

Hắn không ngờ muốn thu phục vua sát thủ này mà phải vận dụng hai con át chủ bài là Trấn Long thiên bìa và Tỏa Long đài, quả thực là không dễ dàng...

Chỉ có điều khi nghĩ tới thực lực kinh khủng của Bán Giang Hồng hắn cũng bình thường trở lại, tên này còn khó chơi hơn Hỏa Mãng vương vài phần, nếu không phải hắn chủ quan, trúng phải cạm bẫy thì e là còn phiền toái hơn rất nhiều.

Bán Giang Hồng nuốt vào mấy viên đang được, toàn thân lỏng lẻo bóp, chỉ sau một hồi thì xương cốt toàn thân đã liền lại, dù chưa khôi phục như ban đầu nhưng cũng không còn gì đáng ngại, thực tế sau khi khôi phục nguyên lực thì chút thương thế ấy cũng không thành vấn đề.

Chỉ có điều lúc này tu vi của hắn đã rơi từ Hóa Đan cảnh tam trọng thiên xuống Hóa Đan cảnh nhất trọng thiên, nếu chậm thêm một chút thì ngay cả Nguyên đan trong cơ thể cũng lập tức tiêu tán, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt có thêm vài phần hoảng sợ.

Phong Liệt không để ý tới hắn mà đảo mắt nhìn nữ tử thần bí cách đó mấy trăm trượng.

Tiếp theo, không đợi Phong Liệt lên tiếng nàng đã động thân, cao ngời linh động đánh giá Phong Liệt. Ngoại trừ tướng mạo kém một chút, dáng người của nàng không chỗ để chê, khí chất không giống người thường, vừa nhìn cũng đủ biết là tiểu thư thế gia.

Chỉ nghe nàng dùng giọng nói mềm mại để nghe nói:

- Phong Liệt, ta muốn làm một giao dịch với ngươi!

Phong Liệt bật cười lớn, nói:

- Ha ha... giao dịch? Ngươi dựa vào cái gì?

Trong không gian Long Ngục, ngay cả vua sát thủ Bán Giang Hồng cũng không thoát nổi lòng bàn tay mình, Phong Liệt thật không cho rằng đối phương có tư cách gì đàm phán điều kiện với mình cả.

Cô gái kia cũng không tức giận, dịu dàng cười nói:

- Chỉ bằng ta họ Hoàng!

- Hả?

Phong Liệt sửng sốt, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Hắn cẩn thận quan sát nữ tử này vài lần, trong lòng thầm suy tư lai lịch về họ Hoàng.

Sau một khắc, đồng tử hắn đột nhiên co rụt lại, tựa hồ nhớ tới điều gì đó.

Trên Long Huyết đại lục, họ của mỗi gia tộc đều có lai lịch phi phàm. Giống như họ Sở, Phong, Xích, Lam, Kim... đều là hậu duệ tử thời Viễn cổ Chân Long, bản thân gia tộc có thể tiếp tục sử dụng những họ này chính là một biểu tượng tượng trưng cho thân phận và nội tình.

Ở thời Viễn cổ thường dùng họ để xác định địa vị chính thống của gia tộc, chính vì vậy khiến đại chiến bộc phát là chuyện thường thấy.

Chỉ có điều theo thời gian trôi qua, những thế gia cổ xưa này càng phát triển, bành chi quá nhiều, ngày càng hỗn loạn, chú ý đối với họ cũng giảm bớt nhiều.

Nhưng có một gia tộc cổ xưa thần bí là ngoại lệ, đó là một gia tộc duy nhất áp đảo trên thập đại Chân Long giáo phái: Hoàng gia, Hoàng tộc trên danh nghĩa của Thiên Long thần triều.

Gia tộc cổ xưa thần bí này từ trước tới nay luôn nhất mạch tương thừa, mỗi một thời đại một khi xác lập chủ mạch thì tất cả bành chi còn lại đều phải đổi họ.

Thậm chí ngay cả vị đang ngồi trên ghế rồng hiện giờ có phải họ Hoàng hay không cũng rất khó nói.

Đương nhiên những chuyện này người bình thường khó mà tiếp xúc được, nhưng kiếp trước Phong Liệt đã từng nghe Chiến Thiên ma vương nhắc qua.

Nghĩ vậy, Phong Liệt không khỏi cảm thấy nhức đầu. Nếu như thực sự nữ tử này họ Hoàng, hắn đúng là không thể trêu vào, không chỉ có hắn mà ngay cả toàn bộ Ma Long giáo cũng không thể trêu nổi.

Nếu như Hoàng gia có thể áp đảo thập đại Chân long giáo phái thì hiển nhiên phải có đạo lý trong đó.

Quái vật khổng lồ như vậy bản thân mình tuyệt đối không thể trêu chọc, cho dù phía sau có sư tôn Tử Long hộ pháp cũng không thể trêu chọc!

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt không khỏi nhú mày.

Hắn cũng không phải không muốn giết người giết khải, nhưng hắn hiểu trên đời căn bản không có bức tường nào không lọt gió.

Không cần nói nhiều, chỉ cần Chiêm Thiên các xuất động một vị thánh thủ cấp nguyên lão bấm tay tính toán, trên thế giới này e là không có chuyện gì có thể dấu được.

- Người nói người họ Hoàng, có gì chứng minh không?

Ánh mắt Phong Liệt khẽ nheo lại, bình tĩnh hỏi.

- Người xem cái này!

Nữ tử kia nhú mày, phát tay bắn một đạo kim quang về phía Phong Liệt.

Phong Liệt nhận lấy, vừa nhìn thì đã thấy đó là một khối lệnh bài đầu rồng to bằng lòng bàn tay, toàn bộ do vàng ròng đúc thành, ẩn chứa khí tức hoàng giả, vừa nhìn liền biết không phải vật phàm, phía trên đó một mặt khắc chữ “Tiểu”, mặt kia có một chữ “Hoàng”!

- Đây... đây là binh phù Thiên Long thần triều Chinh tiểu đại quân!

Sắc mặt Phong Liệt bất động, nhưng trong lòng âm âm chấn động, lập tức tin tưởng tám phần thân phận của nữ tử kia.

Hắn ném trả binh phù cho nữ tử, cười cười nói:

- Tuy ta không nhìn ra là thật hay giả, nhưng cứ tạm coi người là người Hoàng gia đi, nói một chút cái gọi là giao dịch trong lời người.

- Hừ!

Nghe Phong Liệt nói vô lại như vậy, thiếu nữ kia tức giận, cau mày lại, khẽ hừ một tiếng, nhưng trong mắt lại khẽ lộ ra một tia trút được gánh nặng.

Vốn trong mắt nàng ngoại trừ không gian này có chút phiền phức, chiến lực của Phong Liệt không lọt vào trong mắt nàng, cho nên nàng không sợ hãi.

Nhưng khi Phong Liệt thu thập Bán Giang Hồng, trong lòng nàng quả thực kinh hãi, không thể không suy tính lại thực lực chân chính của Phong Liệt.

Cuối cùng nàng có một kết luận, nếu ở bên ngoài nàng chiến đấu với Phong Liệt có tám phần thắng trở lên, nhưng trong không gian Long Ngục, cho dù sử dụng toàn bộ át chủ bài cũng chưa đầy ba thành.

Sau khi liên tục cân nhắc, nàng mới quyết định bại lộ thân phận để uy hiếp Phong Liệt.

Lúc này thấy Phong Liệt nhận ra, trong lòng liền khẽ thở phào một cái.

Tiếp theo, con người linh động xoay chuyển, nàng giả hoạt nói:

- Phong Liệt, nếu người chịu giúp ta một chuyện, ta sẽ không truy cứu tất cả hành động lúc trước của người, như thế nào?

- Hừ, không bàn nữa! Xem ra ta thực sự cần kiểm nghiệm thân phận của người rồi!

Phong Liệt khinh thường xùy cười.

Vừa nói, hắn vừa phóng ra hắc vụ, bao phủ nữ tử kia vào bên trong.

- Xem bộ dạng này cho dù thả nàng ra, tương lai cũng khó mà khẳng định nàng ta không tìm lão tử gây phiền toái, nhất định phải tìm một biện pháp không chút sơ hở, xử lý củ khoai nóng bỏng tay này mới được!

Trong lòng Phong Liệt vừa động, liền nghĩ làm sao hủy thi diệt tích nha đầu này, nhưng lại không tra tới mình.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là hắn muốn thử xem thực lực thiếu nữ này như thế nào, nếu quá khó khăn thì phải có chủ ý khác.

- Phong Liệt! Bốn tiểu thư đã không muốn so đo với người, người chớ có không biết điều!

Hoàng Tử Nguyệt sắc mặt giận dữ, ngoài thân nàng tỏa ra một mảnh kim mang, bức hắc vụ ra ngoài ba trượng, trong tay cầm một thanh loan đao màu tím nuốt vào thổ ra kim mang, cẩn thận đề phòng.

Lúc này tu vi của nàng cũng được biểu lộ ra, sau lưng xuất hiện hai đạo hư ảnh Kim Long mười trượng, thể hiện thực lực Kim Long vũ giả Thần Thông cảnh nhị trọng thiên.

- Ồ? Có cổ quái!

Phong Liệt đứng cách Hoàng Tử Nguyệt ngoài 30 trượng, thông qua tinh thần lực dò xét cương khí hộ thể ngoài thân thể Hoàng Tử Nguyệt, lập tức phát hiện có điểm dị thường.

Hắn không kinh ngạc nhiều với tu vi của Hoàng Tử Nguyệt, nhưng nguyên lực của đối phương lại có chút cổ quái, tựa hồ ẩn chứa một cỗ khí tức của rồng vô cùng thuần khiết.

Khi Phong Liệt còn đang kinh ngạc thì Hoàng Tử Nguyệt đã phi thân lên, lập tức thoát khỏi phạm vi hắc vụ, sừng sững đứng trên không trung.

- Phong Liệt, người thật muốn động thủ với bốn tiểu thư sao? Người cần phải suy nghĩ cho kỹ đó!

Hoàng Tử Nguyệt lạnh lùng nói.

396. Chương 454: Quái Thú.

Phong Liệt hiện ra thân hình, cười lạnh đáp:

- Ta không muốn động thủ với người, nhưng việc tới nước này ta không còn lựa chọn nào khác! Giờ ta thả người rời đi, người cũng sẽ bỏ qua cho ta sao?

- Người... người nói vậy là có ý gì? Bốn tiểu thư đã nói sẽ không so đo với người! Người chỉ cần thả ta rời khỏi là được, ta cũng không cần người hỗ trợ!

Hoàng Tử Nguyệt nhíu mày nói.

Phong Liệt khinh thường cười, đang muốn ra tay thì đột nhiên lại nhíu mày.

Lúc này, Lạc Hồn cốc ở bên ngoài đã nảy sinh tình hình mới.

Ngao hồng....

Một tiếng rống vang tận mây xanh.

Chỉ thấy trong một hang động trên vách núi Lạc Hồn cốc, một quái vật cao mấy trượng nhảy ra, rơi xuống miệng cốc.

Một đạo tâm thần Phong Liệt lưu ở ngoài lập tức bị tiếng gầm kia đánh tan tác, khiến đầu hắn đau nhức không thôi.

Hắn cố nén đau đớn, vội vàng thả ra một đoàn tinh thần khác, vừa mới nhìn rõ hình dạng quái thú kia thì lập tức giật mình.

Chỉ thấy quái thú kia cao chừng ba trượng, mặt người thân rắn, có hai đuôi chạm đất, phần cổ có một vòng xúc tu rất rỗng đuôi rắn, toàn thân bao trùm lân giáp màu xanh.

Khuôn mặt đen đúa xấu xí, trong miệng lộ ra hai chiếc răng nanh rất lớn, nhìn qua vô cùng hung lệ.

Quý dị nhất chính là quái thú này ngoại trừ hai con người huyết hồng, trên trán còn có một khe hở trắng đứng, nhìn giống như con mắt thứ 3.

- Híz-khà-zzz... đây là thứ quý gì?

Phong Liệt thấy vậy, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, quái vật như này đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Đầu quái thú này vừa rơi xuống đất, xúc tu kia lập tức càn quét khắp cốc, thổi những cổ thi thể kia tới bên miệng, hai chiếc răng nanh lần lượt cắm vào những cổ thi thể kia.

Từ xa nhìn lại, răng nanh quái thú vừa chạm vào những thi thể kia thì những thi thể đó lập tức hóa thành bụi phấn, rơi xuống mặt đất.

- Trời ơi! Đây là quái vật gì? Nó thích ăn thi thể!

- Âm khí trên người nó nặng như vậy, phải chăng là từ địa ngục đi ra!

- Răng nanh của nó có thể ngay lập tức hấp thu tinh hoa của thân thể, quả thực là tài liệu tốt để chế tạo thần binh nha! Chắc chắn!

...

Những người còn chưa tản đi thấy một cảnh như vậy không khỏi kinh hô, một số người gan lớn tiến lên vài bước, định nhìn rõ hơn.

Chỉ trong nháy mắt, quái thú đã thôn phệ tất cả thi thể trên mặt đất, đột nhiên con người hung lệ của nó ngẩng lên nhìn chằm chằm vào vài tên cường giả Thần Thông cảnh trên không.

Ngao rống...

Một tiếng rống lớn vang lên.

Cùng lúc đó, khe hở trên trán đột nhiên mở ra, lập tức một đoàn tử mang từ trong đó bắn ra, đánh lên ba tên cao thủ Thần Thông cảnh.

- A...

- A... cứu mạng...

Vài tiếng kêu thảm vang lên, linh hồn ba tên cường giả Thần Thông cảnh ly thể, ba đạo linh hồn mờ ảo giãy dụa, bị tử mang kia dần dần kéo vào trong khe hở trên trán quái thú.

- Đây... đây là một trong mười hai Minh thần dưới trướng Minh Long thần trong truyền thuyết: Âm Liêu thú! Mặt người, hai đuôi rắn, có linh mục chiêu hồn, quán thông Âm Dương, thích dùng linh hồn làm thức ăn! Trời ơi! Đây là sự thật!

...

Trên Long Huyết đại lục, Long vũ giả đại đa phần không kính quý thần, chỉ tôn trọng lực lượng chí cường, nhưng rất nhiều phạm nhân lưu truyền truyền thuyết quỷ thần.

Có một truyền thuyết là Minh Long thần chứa tể Âm phủ địa ngục, khống chế luân hồn, mà mười hai vị Minh thần dưới trướng đều có thần thông quảng đại, lực lượng nghịch chuyển âm dương.

Thậm chí có một số phiên bản pháp tướng bất đồng khác, khiến người đời cúng bái.

Mà giờ khắc này, trong đoàn người phía xa có người đột nhiên nhận ra đầu quái thú không biết từ đâu xuất hiện này giống Âm Liêu thú trong mười hai vị Minh thần trong truyền thuyết y như đúc.

Chỉ là trong thần thoại mà thôi, không ai ngờ là nó thực sự tồn tại, nhưng vì không ai biết danh tự chuẩn xác của nó, vì vậy mọi người cũng đều cho nó là Âm Liêu thú.

Một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh mọi người đã biết tên quái thú này: Âm Liêu thú!

Chỉ có điều thấy thần thông của quái thú kia cực kỳ lợi hại, dễ dàng cắn nuốt linh hồn ba cường giả Thần Thông cảnh, cũng không ai dám xông tới chịu chết, đều chỉ hoảng sợ lui dần lại phía sau.

Đương nhiên trong đó có không ít người cả gan làm loạn, ánh mắt lộ vẻ tham lam. Quái thú này lợi hại như vậy, nếu có thể đánh chết, sau đó dung nhập tinh hồn vào trong thần binh, vậy uy lực của thần binh chắc chắn tăng lên vô số lần.

Trong không gian Long Ngục, Phong Liệt cẩn thận đề phòng Hoàng Tử Nguyệt, vừa lặng lẽ quan sát đầu quái thú khổng lồ kia, trong lòng có chút hiếu kỳ.

Hoàng Tử Nguyệt chứng kiến Phong Liệt đứng yên bất động, không khỏi có chút kinh ngạc, nghĩ nghĩ một chút nàng liền dùng giọng điệu uy hiếp:

- Phong Liệt! Người muốn thế nào? Đừng tưởng rằng ta thực sự sợ người, cha ta tinh thông chu thiên dịch số, nếu ta xảy ra chuyện gì, hẳn nhất định sẽ biết rõ!

- Hả? Ta cũng không muốn thế nào!

Phong Liệt mỉm cười, sau đó hắn tựa hồ có chút do dự:

- Hoàng tử thư, sau khi ta thả người, người khẳng định sẽ không tìm ta gây phiền phức?

- đương nhiên! Hoàng Tử Nguyệt ta nói lời giữ lời! Lần này ta vốn trộm đi... khục khục! Dù sao chỉ cần người lập tức thả ta, từ nay về sau chúng ta nước sông không phạm nước giếng!

Hoàng Tử Nguyệt nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ, con mắt loạn chuyển, lại tựa hồ không cần thận nói ra điều gì.

Nhưng trong lòng lại thầm nghĩ sau khi ra ngoài nhất định phải nghĩ cách bắt tên gia hỏa này ném vào thiên lao của hậu cung, nhốt vài ba năm, như vậy mới xả được cơn giận này, chính mình lớn nhường này nhưng đây là lần đầu tiên ăn nói khép nép như vậy.

Chỉ có điều tình hình trước mắt đối phương mạnh hơn, rõ ràng là một ác ma giết người không chớp mắt, thậm chí còn tà ác hơn cả ma đầu, muốn tất cả mọi người nhận hắn làm chủ, quả thực là một kẻ điên mà. Vạn nhất cãi nhau mà trở mặt, ở trong không gian này e là mình sẽ ăn trái đắng!

Phong Liệt nhìn biểu lộ của thiếu nữ trước mặt, thầm buồn cười không thôi, thiếu nữ này không giỏi nói dối, mọi tâm sự đều bộc lộ ra bên ngoài.

Chỉ có điều hắn cũng không có ý vạch trần, lạnh nhạt gật đầu nói:

- Được rồi! Lại nói chúng ta cũng không có thù hận gì, thả người đi cũng không sao cả.

Hoàng Tử Nguyệt đang vui vẻ, lại lập tức hoài nghi truy vấn:

- Phong Liệt, người đang nói thật sao?

- Phong Liệt ta nói chuyện từ trước đến nay đều là nhất ngôn cửu đỉnh, chưa hề nuốt lời, chỉ có điều người định lúc nào đi ra?

Phong Liệt nói.

- đương nhiên là lúc này!

Hoàng Tử Nguyệt không chút do dự nói.

- Người khẳng định?

Phong Liệt hỏi lại.

- Đây! Sao người như đàn bà vậy! Người cho rằng nơi chim ỉa này có gì tốt sao?

Hoàng Tử Nguyệt nhú mày, nói.

- Ai, được rồi! Như người mong muốn!

Phong Liệt tựa hồ có chút tiếc hận thở dài, sau đó tâm ý khẽ động, một vết nứt không gian xuất hiện trên đầu Hoàng Tử Nguyệt.

Hoàng Tử Nguyệt nhìn vết nứt không gian, sắc mặt vui vẻ, sau đó không chút do dự phi thân lao ra, rời khỏi không gian Long Ngục.

Phong Liệt khẽ lắc đầu, hợp vết nứt kia lại, trong miệng nói:

- Đây là do người tự tìm lấy, không có quan hệ với lão tử.

397. Chương 455: Mượn Dao Giết Người.

Giờ khắc này, hơn hai trăm tên nô bộc mới thu kia đều chờ mong nhìn vào vết nứt không gian kia, ánh mắt phức tạp, vô cùng hâm mộ Hoàng Tử Nguyệt.

Chỉ tiếc bọn họ xuất thân thấp kém, cho dù bộc lộ thân phận cũng không thể khiến Phong Liệt kiêng kỵ.

Chỉ có điều bọn họ không biết ngay khi xuất hiện bên ngoài Hoàng Tử Nguyệt lập tức cảm thấy hối hận, hối hận tới muốn ói máu!

Nàng vừa xuất hiện, đương nhiên vẫn còn ở bên trong Lạc Hồn cốc, hơn nữa xuất hiện gần một đầu quái thú cao ba trượng, mặt xanh nanh vàng, đầu người thân rắn, trên người quái thú kia nồng nặc mùi thi thối khiến người buồn nôn, thiếu chút nữa là nàng đã ngất đi.

- Đây... đây là cái gì? A... Phong Liệt thôi! Người dám âm ta! Bỏ tiểu thư không để yên cho người...

Hoàng Tử Nguyệt thấy quái thú trước mặt, thiếu chút nữa bị dọa ngất, không nhận được phát ra một tiếng kêu chói tai, quanh quẩn giữa bầu trời đêm.

Tiếng hét này quá mức chói tai, khiến thân hình quái thú kia cũng phải run lên.

Con người huyết hồng của Âm Liêu thú nhìn chăm chăm vào Hoàng Tử Nguyệt cách đó ba trượng, sau khi cả kinh, nó lập tức không chút khách khí vươn hai chiếc xúc tu vừa to vừa dài về phía nàng.

Vèo

Hai chiếc xúc tu vừa to vừa dài, còn mang theo dịch nhờn buồn nôn, tanh hôi vô cùng, nhưng tốc độ rất nhanh, lập tức quấn quanh Hoàng Tử Nguyệt, kéo xuống miệng.

- A... thả ta ra! Đồ buồn nôn!

Hoàng Tử Nguyệt không nhận được la to, nàng cảm nhận được xúc tu mềm mềm kia tiếp xúc với thân thể mình, vừa kinh vừa sợ, trong lòng thậm chí có ý muốn chết.

Cũng may nàng vẫn còn một tia lý trí, nàng vội vàng vung tay bắt lấy loan đao màu tím, hung hăng chém xuống xúc tu bên hông mình.

Chuôi loan đao màu tím này chính là quà sinh nhật lão tổ trong nhà đưa khi nàng mười sáu tuổi, chỉ dùng Thiên Ngoại tử viêm tinh kim rèn luyện 300 năm mới tạo thành được, trình độ sắc bén vô cùng kinh khủng.

Chỉ nghe xoẹt xoẹt hai tiếng, hai chiếc xúc tu lập tức đứt đoạn, máu đen văng khắp nơi, nhuộm đen bộ váy dài màu trắng của nàng.

Nếu là ngày bình thường bị như vậy e là Hoàng Tử Nguyệt đã nổi tâm tư giết người, nhưng giờ khắc này nàng mặc kệ, nàng có thể cảm nhận được đầu quái thú trước mặt thí thệ kinh người, không kém cường giả Hóa Đan cảnh, nhất là khí tức hung lệ kia quả thực trên đời hiếm thấy, khiến nàng cảm thấy ghê tởm.

Sau khi chặt đứt xúc tu, nàng lập tức phát huy ra thực lực Thần Thông cảnh nhị trọng thiên, thân hình chớp động, một lướt trăm trượng, đi lên trên không tiểu cốc.

Oa... oa... oa!

Âm Liêu thú bị chém đứt hai cây xúc tu, tựa hồ có chút đau đớn, lập tức phát ra vài tiếng kêu như tiếng khóc, khiến da đầu người nghe run lên.

Chứng kiến Hoàng Tử Nguyệt muốn chạy, hai mắt huyết hồng muốn phóng hỏa, cũng lập tức bay lên theo, vung vẩy từng cây xúc tu đánh tới, một người một thú trong chớp lát liền biến mất.

Sau một lát, trên mặt đất không có vật gì đột nhiên xuất hiện thân ảnh Phong Liệt.

Phong Liệt sờ sờ cằm, nhìn phương hướng Hoàng Tử Nguyệt cùng quái thú biến mất, có chút nhú mày.

- Con bà nó! Quái thú này thoát nhìn đáng sợ, nhưng thực lực cũng quá kém rồi, ngay cả một con nhóc cũng không xử lý được!

Hắn vốn muốn mượn tay quái thú tiêu diệt Hoàng Tử Nguyệt, mượn đao giết người, dù sao Hoàng Tử Nguyệt cũng từng chứng kiến Trần Long thiên bịa cùng không gian Long Ngục, một khi lan truyền ra ngoài vậy sẽ dẫn tới không ít phiền phức.

Nhưng giờ khắc này không ngờ nha đầu kia thủ đoạn không tồi, có thể trốn thoát khỏi miệng quái thú.

Phong Liệt lắc đầu, không khỏi có vài phần tiếc nuối.

Sau đó, hắn lấy ra Phong Ma đại thương, chọc chọc đoạn xúc tu đang không ngừng ngo ngoáy trên mặt đất.

Đinh! Đinh!

Hai tiếng vang lên, Phong Liệt kinh ngạc phát hiện ba thành lực đạo không thể tạo thành chút thương tổn gì cho thứ này.

- Hả? Thứ tốt!

Phong Liệt hai mắt sáng ngời, cẩn thận thu hai đoạn xúc tu vào trong nhẫn trữ vật, về sau sẽ nghiên cứu cẩn thận.

Đúng lúc này, trong lòng khẽ động, hắn cảm thấy khí tức Hỏa Mãng vương tới gần, càng ngày càng gần!

Sau vài hơi thở, một thân ảnh màu đỏ từ trên trời hạ xuống trước mặt Phong Liệt, đó đương nhiên là Hỏa Mãng vương.

Lúc này mái tóc đỏ của Hỏa Mãng vương rối bù, khoe miệng xuất hiện vài tia máu, quần áo rách nát, có phần chật vật, nhưng hai mắt nhấp nháy tinh quang.

- Công tử, ngươi không sao chứ?

Hỏa Mãng vương chấp tay, xem xét Phong Liệt.

- Ta không sao, bên kia người thế nào?

Phong Liệt khẽ gật đầu, lạnh nhạt hỏi.

Hỏa Mãng vương do dự một chút mới nói:

- Công tử, có phiền toái, lần này chúng ta phải thay đổi lộ trình rồi!

- Hả? Sao vậy?

Phong Liệt có chút sững sờ.

- Thanh Mộc vương đã chết! Lôi Long giáo sẽ không bỏ qua.

Hỏa Mãng vương nói, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý.

Thanh Mộc vương là đối thủ mấy trăm năm của hắn, muốn giết nhưng ngại quan hệ giữa hai đại giáo phái, hôm nay vừa rồi khỏi liền giết được kẻ đối đầu, quả thực Hỏa Mãng vương có chút đắc ý.

- Ủ, đi thôi!

Phong Liệt thoáng kinh ngạc, nhưng cũng không chấn động quá nhiều.

Hiện giờ hắn đã thu thập vài tên cường giả Hóa Đan cảnh, coi như cũng trông thấy đại tràng diện, chết một tên Thanh Mộc vương thì thế nào? Lão tử còn vừa mới thu thập một tên Bán Giang Hồng.

Cũng không biết khi Hỏa Mãng vương chứng kiến hơn hai trăm tên cao thủ trong không gian Long Ngục thì sẽ có biểu lộ gì.

Lúc này ở phía xa xa đã có không ít người lén lút tới gần, mỗi người đều có ý định riêng, nhưng đại đa số đều là định nhân lúc Âm Liêu thú rời đi mà vơ vét hang ổ của nó.

Phong Liệt không có nhiều hứng thú, cũng không muốn xuất hiện thị phi, vì vậy mang theo Hỏa Mãng vương rời khỏi Lạc Hồn cốc, bay tới hướng Thiên Đô cổ chiến trường.

.....

Trên bầu trời vạn tượng, một đầu đại điều thần tuần sải cánh hơn sáu trượng xuyên qua tầng mây.

Lúc này Phong Liệt biến ảo Hắc ám chi thân ngồi khoanh chân trên lực Kim câu, gió mạnh lảng lẹ quanh người đều bị cương khí hộ thể ngăn cản ngoài ba trượng, không thể tới gần.

Hai mắt hần khấp hờ, kinh mạch điên cuồng vận chuyển, chậm rãi thôn nạp nguyên khí, không ngừng tăng lên tu vi.

Rời khỏi Tham Lang thành đã ba ngày, trong thời gian này hần cũng gặp được vài người, nhưng ngoại trừ hai cường giả Hóa Đan cảnh là Bán Giang Hồng và Thanh Mộc vương thì những người khác đều dưới Hóa Đan cảnh.

Phong Liệt đương nhiên sẽ không nhân từ, sau Hỏa Mãng vương đưa tất cả lên tây thiên.

Trong thời gian ba ngày, cao thủ khắp nơi bị Hỏa Mãng vương tàn sát e rằng không dưới mấy ngàn người, bất kỳ võ giả nào có gan tiếp cận thì đều không thể thoát khỏi.

Phong Liệt giống như rêu việc mình rao rời khỏi Tham Lang thành, đi tới Thiên Đô cổ chiến trường.

Về phần Bán Giang Hồng cùng hơn hai trăm tên nô bộc mới thu giờ khắc này vẫn ở trong không gian Long Ngục, thứ nhất là để họ khôi phục tu vi, thứ hai là thay đổi tính nết, những người này đột nhiên thành nô, nếu lập tức sử dụng rất nhiều chuyện phiền phức.

Không biết qua bao lâu, Phong Liệt ngừng thôn nạp nguyên khí, chậm rãi mở mắt, khẽ nhú mày, tựa hồ hần nhớ ra điều gì đó.

Tiếp theo hần lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một tờ Kim hiệt ghi chép Phi ưng bảng, xem qua một lần.

Và điều kinh hỉ chính là Lý U Nguyệt đã nhảy từ vị trí thứ 97 lên 83, khiến hần không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn.

398. Chương 456: Danh Tiếng Không Hợp Với Thực Tế.

Chỉ cần giai nhân không gặp nguy hiểm, tương lai có thể gặp lại, Phong Liệt cũng đã cảm thấy cao hứng rồi.

Chỉ có điều lúc này hần đột nhiên nhớ tới một việc khác, đây cũng là một việc khiến hần vô cùng hoang mang, đó có liên quan tới Hắc ám chi thân.

Trên Phi ưng bảng, người có huyết mạch Long Hoàng hay thần thông Long hoàng đều vững vàng đứng ở đầu danh sách, điều đó có thể thấy thần thông huyết mạch của Viễn cổ Long Hoàng uy lực mạnh mẽ tới mức nào.

Nhưng điều khiến Phong Liệt không thể nghĩ ra chính là cho dù thực lực của mình tăng lên nhưng dần dần lại phát hiện uy lực của Hắc ám chi thân tựa hồ ngày càng không hiện ra.

Nên nhớ ở thời đại Viễn cổ Chân Long, Long Hoàng dựa vào thần thông của bản thân áp đảo phía trên quần long, khống chế sinh tử của hàng tỷ chân long.

Nhưng hiện giờ Phong Liệt dần phát hiện tuy rằng uy lực của Hắc ám chi thân không nhỏ, có thể giúp mình vượt cảnh giới chiến đấu, nhưng cũng không mạnh hơn với những thần thông như Thiên Chấn, Cửu Tiêu Lôi Ngục, Diệt Thế thần trảo, điểm này có chút vấn đề.

Không cần phải nói, hần từng giao thủ với Thủy Vô Khuyết sở hữu Kim Chung Tráo vô địch, hần từng nghĩ nếu như không có đại sát khí như Trần Long thiên bìa, chỉ dựa vào Hắc Ám chi thân vậy mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Thủy Vô Khuyết.

Nhưng Thủy Vô Khuyết cũng chỉ đứng thứ 8 trên phi ưng bảng mà thôi, đứng dưới các thiên tài sở hữu thần thông Long Hoàng khác.

Phong Liệt nhú mày, trên mặt có điểm suy nghĩ:

- Hả? Tại sao có thể như vậy? Hắc ám chi thân của lão tử có phần có tiếng mà không có miếng nha!

Suy nghĩ hồi lâu, Phong Liệt vẫn không có chút thu hoạch nào, cuối cùng cũng chỉ đành quy tội việc mình không có thuật tu luyện chính xác của Ma Long hoàng.

Trong lòng hẩn hạ quyết tâm ngày sau nhất định phải lưu ý tìm hiểu những tư liệu về Viễn cổ Ma Long hoàng, có lẽ sẽ có chút dẫn dắt.

Đúng lúc này, Kim Câu vừa vượt qua một tòa núi cao vạn trượng, nếu như trí nhớ Phong Liệt không tồi thì phía trước chính là Thiên Đô cổ chiến trường.

Nhưng điều khiến Phong Liệt kinh ngạc chính là phía trước đáng nhẽ ra là một bình nguyên vô tận, lúc này lại là âm vụ trải dài, tầm nhìn cực ngắn, trong cuồn phong có những tiếng thét gào thê lương khiến da đầu phải run lên.

Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy một ít nhân loại và dã thú đang điên cuồng chạy trốn chí chết, ai chạy chậm bị âm vụ đuổi kịp lập tức bị quỷ vật động tác cứng nhắc xé thành mảnh nhỏ.

Những người này nhìn qua đều là người bình thường, phần lớn ăn mặc như thợ săn, trong tay cầm một ít vũ khí bằng sắt như đao, kích.

Nhưng địch nhân đuổi theo phía sau lại vô cùng quỷ dị.

Có thân người, nhưng lại thiếu tay thiếu chân, thậm chí thiếu một nửa đầu, có dã thú, tứ chi không đầy đủ, động tác cứng nhắc, ánh mắt tĩnh mịch.

Chỉ có điều tốc độ của những quỷ vật này rất nhanh, lực lượng lại lớn, hơn nữa không sợ đao kiếm, không sợ đau đớn, chỉ cần bị bọn họ đuổi theo thì lập tức chết!

Phong Liệt thấy vậy, không khỏi sửng sò:

- Hả? Sao nhiều cương thi như vậy?

Hẩn liếc mắt liền nhận ra những quỷ vật đó chính là cương thi, phóng mắt nhìn qua cũng trên trăm con.

Trên Long Huyết đại lục, bình thường chỉ có Minh Long vũ giả mới thích tế luyện cương thi để ngăn địch, có thể sánh với thần binh lợi khí, chỉ có điều những cương thi phía dưới cũng không giống như do người tế luyện.

Bởi vì Minh long vũ giả cũng là người, bọn họ tế luyện cương thi cũng sẽ để mỹ quan một chút.

Mà cương thi phía dưới nhìn vô cùng buồn nôn, mang bên người e là muốn ăn cơm cũng đã là một vấn đề lớn, chỉ e không có tên Minh Long vũ giả nào làm vậy.

Sau khi suy nghĩ một chút, Phong Liệt điều khiển Kim Câu hạ xuống.

Trong đám người đào mệnh lúc này có ba thiếu niên mười ba mười bốn tuổi bị một đầu Lang cương thi to như con nghé đuổi theo. Ba người mắt thấy trốn không thoát, liều dốc sức liều mạng cầm đao bổ củi trong tay, chém mạnh lên người Lang cương thi, không ngừng phát ra tiếng vang trầm đục, chỉ có điều công kích như vậy khó tạo thành thương tổn với cương thi.

Trong ba người, một thiếu niên thể trạng cường tráng thể lực khá lớn, mỗi đao chém xuống đều có thể khiến cương thi kia lắc đầu, khiến nguy cơ của ba người giảm bớt.

Mà hai tên thiếu niên còn lại kém hơn rất nhiều, đao bổ củi trong tay chém lên thân sói chẳng khác nào gãi ngứa.

Thân thể Lang cương thi cực kỳ kiên cố, đao kiếm bình thường căn bản khó mà làm thương, thiếu niên mặt đen kia cho dù trời sinh thần lực nhưng cũng khó mà tạo thành tổn thương tới Lang cương thi.

Lang cương thi mỗi lần bị chém đều trở mình trên mặt đất, sau đó nhảy dựng lên, đuổi theo sau lưng ba người, giương nanh múa vuốt, khiến ba người ứng phó một mõi.

Nhân lực luôn có điểm tận cùng, sau mấy lần thiếu niên thần lực kia cũng kiệt sức, đao chém ra ngày càng yếu hơn.

Thời gian dần trôi qua, ba người mồ hôi đầm đìa, nhưng không ai chịu chạy trốn một mình.

- Đại Ngưu, Tiểu Thất, các người chạy mau! Ta ngăn cản đầu quỷ vật này!

Thiếu niên thần lực mạnh mẽ đánh lui Lang cương thi, quay giọng quát to với hai người bạn.

- Hổ Đầu! Mọi người sớm đã nói có nạn cùng chịu, nếu chết thì cùng chết! Ai sợ chết thì không phải anh hùng hảo hán!

Một thiếu niên có phần gầy gò không chút do dự nói.

- Đúng vậy! Đại Ngưu ta cũng không phải kẻ hèn nhát!

Một thiếu niên cao lớn khác ồm ồm nói, trên mặt hiện vẻ kiên định.

- Ai nha! Các người lưu lại cũng chỉ là chịu chết! Ta chạy trốn nhanh, có thể đuổi kịp các người!

Tên thiếu niên gọi là Hổ Đầu kia sắc mặt khẩn trương, nhưng cũng không thể làm gì hai người bạn tốt.

Nhà đột lại dính mưa đêm!

Đúng lúc này, thanh đao bổ củi trong tay Hổ Đầu đánh trúng nơi cứng nhất là đầu Lang cương thi, chỉ nghe “đình” một tiếng giòn tan, chuôi đao bổ củi kia gãy làm đôi, trong tay Hổ Đầu chỉ còn một chiếc chuôi đao.

Lần này, ba người trợn tròn mắt.

Hổ Đầu là chủ lực trong ba người, một khi không còn đao bổ củi vậy thực lực giảm nhiều, mà cũng không thể dùng tay không đấu với móng vuốt sắc bén của Lang cương thi nha!

Tiểu Thất phản ứng cực nhanh, muốn đưa đao bổ củi của mình cho Hổ Đầu, nhưng lúc này đã không còn kịp.

Chỉ thấy đầu Lang cương thi kia nhảy lên, ấn Hổ Đầu xuống mặt đất, miệng nhỏ rãi mở rộng, muốn cắn nát đầu Hổ Đầu.

- Hổ đầu!

- Hổ đầu!

Tiểu Thất và Đại Ngưu nhìn một cảnh này kinh hãi muốn chết, răng run lập cập, nhào người tới ôm lấy chân Lang cương thi, mưu đồ kéo Lang cương thi dậy.

Nhưng khổ nỗi lực đạo của hai người căn bản không cùng cấp bậc với Lang cương thi, quả thực giống như kiến lay cây, không khỏi tuyệt vọng.

Mắt thấy chiếc miệng mở lớn ngày càng tới gần, một khi cắn xuống thì không cần suy nghĩ nhiều, chắc chắn là não bắn tức tung.

Nhưng đúng lúc này chỉ nghe ‘bịch’ một tiếng.

Hổ Đầu kinh ngạc phát hiện miệng sói cũng không hạ xuống, đầu Lang cương thi kia cũng không thấy đau, sau đó Tiểu Thất và Đại Ngưu cũng bị mang đi xa nhiều trượng, rơi lăn trên mặt đất.

Hổ Đầu sau khi sững sờ, vội vàng nhảy dựng lên, ngưng mắt nhìn, kinh hãi phát hiện đầu Lang cương thi kia đã bay ra hơn mười trượng, rơi xuống mặt đất, không thấy đầu đâu.

399. Chương 457 - 458: Kỳ Quái

- Híz-khà-zzz... điều này...

Hổ Đầu hai mắt máy động, hít một ngụm khí lạnh.

Lúc trước hắn đại chiến với Lang cương thi nhiều hiệp, nhưng khó tạo thành cho nó một chút thương tổn.

Nhưng giờ khắc này đầu con Lang cương thi kia trực tiếp bị người đá nát, lực đạo như vậy lớn tới mức nào!

Sau khi chấn kinh, hắn vội vàng quay đầu lại nhìn, chẳng biết sau lưng từ khi nào xuất hiện một thiếu niên tuấn tú mặc hắc y.

-Vị đại ca này, là người đã cứu ta phải không?

Hổ Đầu sờ sờ cái ót, mờ mịt nói.

Phong Liệt thiện ý gật đầu, ánh mắt lại âm thầm đánh giá thiếu niên này vài lần, không khỏi có chút kỳ quái.

Hắn sở dĩ xuất thủ cứu gã thiếu niên này, là bởi vì hắn nhìn ra thể chất của thiếu niên này cực kỳ cổ quái, nhìn cường độ thân thể kia sợ rằng đã không kém gì Long Vũ Giả Nguyên Khí Cảnh hậu kỳ, hai cánh tay có lực ngàn cân, nhưng kì thực trong cơ thể hắn cũng không có chút nguyên lực nào, thậm chí cũng chưa thức tỉnh Chân Long huyết mạch, chuyện này thật sự có chút trái với bình thường, tựa hồ cũng không thể giải thích là thiếu niên này có thần lực trời sanh.

Hơn nữa giờ phút này tiếp xúc gần gũi, hắn càng có thể cảm nhận được trên người Hổ Đầu có một cỗ khí tức kỳ lạ, rất là bất phàm, điều này không khỏi khiến cho trong lòng Phong Liệt tò mò nhiều hơn vài phần.

Chẳng qua là hắn cũng không biết, trong nháy mắt khi hắn xuất thủ cứu Hổ Đầu, ở ngoài mấy chục dặm, trong một túp lều ở bên cạnh tòa đầm băng, một gã lão giả tóc trắng lông mi trắng chậm rãi tản đi nguyên lực ở ngón giữa, lông mày dài khẽ nhíu lại.

-Đa tạ ân nhân cứu mạng! Xin nhận của Hổ Đầu một lạy!

-Cảm ơn người cứu Hổ Đầu, Đại Ngưu ta cũng bái người!

”...”

Sau khi ba thiếu niên phục hồi tinh thần lại cũng liên tục không ngừng chạy đến trước người Phong Liệt, liên tục hành đại lễ bái tạ, mặc dù ba thiếu niên này còn có chút non nớt, nhưng trên vẻ mặt lại vô cùng chân thật.

Phong Liệt không chịu được sự cố chấp của ba người, chỉ đành để ba người bái tạ.

-Tốt lắm, tất cả các người đứng lên đi! Ta có lời muốn hỏi các người.

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

Hắn từ khi xuất đạo tới nay, giết người cũng không ít, nhưng xuất thủ cứu người thật sự là không nhiều lắm, hơn nữa là cứu một người không quen biết, đây giống như đại cô nương lần đầu lên kiệu hoa, trong lòng không khỏi có chút thốn thốn.

-Ân nhân có chuyện gì cứ hỏi, Hổ Đầu ta nếu biết thì nhất định sẽ nói!

Hổ Đầu vỗ ngực nói.

Tiểu Thất cùng Đại Ngưu cũng đứng dậy, tò mò đánh giá Phong Liệt, trong ánh mắt lộ ra vẻ sùng bái không thể che dấu.

Nhìn thoáng qua bên ngoài, Phong Liệt so với bọn hắn cũng chỉ là lớn hơn vài tuổi mà thôi, nhưng thực lực Phong Liệt thật sự rất bí hiểm, một cước liền đạp bay Lang Cương Thi có lực lượng lớn vô cùng kia, chuyện này không phải người bình thường có thể làm được?

Ba thiếu niên mặc dù vào giang hồ không sâu, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thông hiểu thế vụ, tự nhiên cũng nhìn ra được Phong Liệt không giống bình thường.

Hơn nữa, có lẽ là do nguyên nhân thường xuyên giao thiệp cùng với dã thú trong núi, trong lòng bọn họ không khỏi có sự sùng bái đối với cường giả.

-Phía trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có nhiều cương thi như vậy?

Phong Liệt kinh ngạc nói.

-Ân nhân, người muốn đi Ma Quỷ Bình Nguyên sao? Ngàn vạn lần không nên đi a! Bên trên bình nguyên vừa mới bộc phát Cương Thi Phong Bạo, dọc theo dải đất đều có hàng vạn hàng nghìn cương thi làm hại, giết chết rất nhiều người, tận cùng bên trong còn không biết có quỷ vật gì lợi hại đâu!

-Đúng vậy đúng vậy! Điều tại chúng ta không nghe lời của Lê Bá, tự tiện tiến vào bình nguyên hái thuốc, kết quả thiếu chút nữa bị cương thi giết chết, nếu không phải ân nhân người kịp thời xuất thủ, chúng ta sợ rằng cũng khó thoát khỏi cái chết.

” ... ”

” ... ”

Sau khi hỏi thăm một phen, Phong Liệt từ trong miệng ba thiếu niên này dần dần hiểu rõ tình hình, nguyên lai phía trước là Ma Quỷ Bình Nguyên, cũng chính là ngày mà cách mấy năm sẽ có Cương Thi Phong Bạo phát sinh một lần trên Thiên Đô Cổ Chiến Trường, tính ra thì có tới ngàn vạn cương thi chui ra từ mặt đất, hoạt động trên chiến trường cổ này, thậm chí còn bắt giết sinh linh, hấp thực dương khí, Thôn Phệ hồn phách.

Ngày này cương thi trên Thiên Đô Cổ Chiến Trường này cùng cương thi ở những ngày bình thường có ý nghĩa bất đồng, những thứ cương thi này thật ra thì đã chiếm cứ lấy một chút tàn hồn không trọn vẹn của võ giả, có cương thi thậm chí còn hiểu được chiến kỹ công pháp, không thể khinh thường.

Còn lần Cương Thi Phong Bạo này nghiêm trọng hơn nữa, khiến cho vô số cương thi xuyên qua bình nguyên chạy vào trong núi lớn.

Phong Liệt sau khi nghe ba người giải thích, không những không sợ hãi, ngược lại trong lòng mừng thầm.

Giờ phút này hẳn đã có thể khẳng định, hôm nay sau khi xuất hiện trận Cương Thi Phong Bạo đặc biệt lớn ở Thiên Đô Cổ Chiến Trường này chắc chắn có đại sự phát sinh, đến lúc đó nơi này sẽ tụ tập vô số cao thủ trên đại lục.

Kiếp trước, hẳn đối với sự kiện lần này chỉ là từng nghe qua, cũng không rõ ràng lắm, nhưng cũng biết rằng sau một trận Cương Thi Phong Bạo, rất nhiều người đều chiếm được thiên đại cơ duyên.

Còn lần này nếu để cho mình gặp được, hẳn tự nhiên không muốn bỏ qua cơ hội tốt lớn như vậy, nói không chừng phải thò chân xía vào.

-Ân nhân đại ca, chúng ta còn không biết người tên là gì đâu?

Hổ Đầu ngược ngung cười thầm.

-Phong Liệt.

-Phong đại ca, người thật sự muốn đi Ma Quỷ Bình Nguyên sao? Mặc dù chúng ta biết người không phải là người bình thường, bất quá ta vẫn là khuyên người không nên đi thì hơn, Lê Bá nói, Cương Thi Phong Bạo lần này không tới mười ngày nữa tháng tuyệt đối sẽ không dừng lại, người không nên tiến vào đó thì hơn, hay là mười ngày sau rồi hãy vào. Nếu không, Phong đại ca người trước tới nhà ta ở vài ngày đi, thuận tiện cũng có thể nếm thử rượu mà Lê Bá ủ.

Hổ Đầu tận tình khuyên nhủ.

-Đúng vậy a, Phong đại ca, được uống rượu mà Lê Bá ủ, bao nhiêu người sau khi uống qua cả đời khó có thể quên, mấy ngày hôm trước có mấy người đến từ đại lục Tây Phương, đặc biệt tới uống rượu mà Lê Bá ủ đó.

Tiểu Thất mặt mày hơn hớn nói.

Đại Ngưu chẳng qua là ở một bên sờ cái đầu nhếch miệng cười ngây ngô, nghe tiểu Thất nhắc tới rượu mà Lê Bá ủ, tựa hồ lại nuốt nước miếng.

Phong Liệt cười cười, đang muốn mở miệng cự tuyệt, lại đột nhiên thấy một đạo hồng mang từ trong âm vụ phía xa bắn ra, rơi vào trong rừng cây cách đó không xa.

Sau đó, trong tai của hắn vang lên thanh âm của Hỏa Mạng Vương:

-Công tử, Thiên Đô Cổ Chiến Trường mới vừa bộc phát cương thi triều tịch vô cùng hiếm có, trong đó một vài Phi Thiên Cương Thi Vương có tu vi so với lão phu cũng không sai biệt lắm, sợ rằng hai ngày này không đi được, khụ khụ.

Phong Liệt trong lòng chấn động, không khỏi thầm cảm thấy kinh hãi, hẳn có thể nghe được, Hỏa Mạng Vương tựa hồ bị thương không nhẹ.

Thậm chí ngay cả Hỏa Mạng Vương đường đường là cường giả Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên cũng bị trọng thương, không khó có thể tưởng tượng được Phi Thiên Cương Thi Vương sẽ lợi hại đến cỡ nào.

Phong Liệt nghĩ ngợi chốc lát, chỉ đành tạm thời bỏ đi ý niệm lập tức đi tới Thiên Đô Cổ Chiến Trường trong đầu.

Cuối cùng, hẳn không chịu đựng được sự quấy rầy của Hổ Đầu cùng Tiểu Thất, quyết định muốn biết một chút tình huống của Hổ Đầu, liền đáp ứng lời mời của Hổ Đầu, ở trong vòng vây của ba người đi tới phía ngọn núi lớn cách đó không xa.

-Phong đại ca, người là Long Vũ Giả sao?

-Người làm sao thấy được?

-Chuyện này có cái gì kỳ quái? Lê Bá nói, khí lực của ta đã không kém gì Long Vũ Giả bình thường, nhưng ta đánh không lại cương thi kia, mà người lại có thể dễ dàng đánh chết cương thi, nói vậy người nhất định là Long Vũ Giả, hơn nữa, hoặc là Hắc Long Vũ Giả, hoặc là Ma Long Vũ Giả, đúng không?

-Ha hã, coi như người đã đoán đúng, bất quá, khí lực ngàn cân trên người của người là như thế nào có được?

Phong Liệt cười hỏi.

-Ta ... ta cũng là Long Vũ Giả.

Hổ Đầu sờ sờ cái ót, tựa hồ có chút lo lắng.

Tiểu Thất cười to nói:

-Ha ha! Phong đại ca, người đừng nghe hắn khoác lác, hắn luôn luôn nói với chúng ta hắn đã thức tỉnh Ma Long huyết mạch, nhưng đến nay ngay cả nửa phần Long ảnh cũng không phóng thích ra được, này coi như là môn tử của Long Vũ Giả a? Ta từng nghe nói một người Long Vũ Giả đều có thể phi thiên độn địa, quanh người có Chân Long hộ thể a! Có phải hay không a Đại Ngưu? Ha ha ha ha!

-Hắc hắc!

”...”

Ba người Hổ Đầu đều mang tâm tính của thiếu niên, không có chút tâm cơ nào, Phong Liệt cũng không kiêu căng, chỉ chốc lát sau mấy người liền quen thuộc hơn.

Phong Liệt từ trong miệng Hổ Đầu biết được, Hổ Đầu một năm trước tự mình thức tỉnh Ma Long huyết mạch.

Nhưng chẳng biết tại sao, sau khi thức tỉnh huyết mạch không tới một khắc đồng hồ, Ma Long huyết mạch trong cơ thể hắn lại đột nhiên biến mất, hơn nữa cũng không cảm thụ được chút khí tức Chân Long nào, duy chỉ có khiến cho thân thể hắn thoáng cái mạnh mẽ mấy chục lần, hơn nữa trong cơ thể có nhiều hơn một tia thần lực không giải thích được.

Chuyện này quá mức quỷ dị, không người nào có thể giải thích, ngay cả Lê Bá từ trong miệng Hổ Đầu kia cơ hồ không gì không biết, cũng không giải thích được.

Chỉ chốc lát sau, Phong Liệt theo ba người đi tới phía dưới chân núi, rất xa thấy được một sơn thôn chỉ có hơn mười gia đình nhỏ, ngoài thôn lại có một dòng suối nhỏ trong suốt vờn quanh, nước biếc núi xanh, khói bếp lượn lờ, thực sự là một địa phương không tệ.

Chỉ bất quá, cách sơn thôn càng ngày càng gần, Phong Liệt rõ ràng cảm nhận được một cỗ hàn ý lạnh liệt, cỗ hàn ý này giống như bản thân đang ngâm trong hàn đàm, hàn khí trực tiếp tiến thẳng vào nội tâm.

-Ủm? Sao lại lạnh như thế?

Phong Liệt kinh ngạc nói.

-Phong đại ca, người không biết, ở phía sau thôn có một đầm băng, là Lê Bá dùng để cất rượu, đầm băng này rất kỳ quái, khoảng cách càng xa càng có thể cảm giác được lạnh lẽo, nhưng vào bên trong thôn ngược lại cũng không hề thấy lạnh.

-Nga? Còn có quái sự bực này?

Phong Liệt sắc mặt sưng sốt, nhưng trong lòng thì âm thầm đề cao, cẩn thận hơn mấy phần.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, hắc mớ hồ cảm giác được, trong phạm vi phương viên hơn mười dặm của cái tiểu sơn thôn này cũng đầy đầy một tia cảm giác hư ảo.

Những ngọn núi dòng nước kia thoát nhìn rất là chân thật tự nhiên, nhưng trong lúc lơ đãng lại có thể cảm thấy một tia không bắt thường, nếu cẩn thận quan sát lại, thì cái gì cũng nhìn không ra.

Nếu không phải ba thiếu niên Hồ Đầu, Tiểu Thất, Đại Ngưu có cử chỉ thật thà không giống làm bộ, Phong Liệt thậm chí sẽ cho là mình đang từ từ đến gần một cái bẫy rập cực lớn.

Mọi người chỉ trong chốc lát liền tiến vào bên trong thôn trang, thôn trang này chỉ có hơn mười gia đình, nhà ở là ngôi nhà làm bằng gỗ tùy ý phân tán ở bên trên dòng suối nhỏ.

Nghe Hồ Đầu nói, thôn trang của bọn họ tên là Tiểu Lương Trang, người ở chỗ này ngoại trừ Lê Bá thì đều mang họ Lương.

Tận cùng của thôn trang có duy nhất một tiểu lâu hai tầng, đó chính là chỗ Lê Bá ở, nhà của Hồ Đầu ở bên cạnh tiểu lâu của Lê Bá.

-Hai người các người đi bắt vài con gà rừng, thỏ rừng đi a, ta trước tiên mang Phong đại ca đi tới nhà của Lê Bá, mọi người buổi tối không say không về.

-Được rồi!

Hồ Đầu dặn dò Tiểu Thất cùng Đại Ngưu một tiếng, liền dẫn Phong Liệt chạy thẳng tới tiểu lâu của Lê Bá.

Tiểu Thất cùng Đại Ngưu thì hấp tấp chạy về nhà lấy cung tên, đi về khu rừng phía sau để săn thú.

Theo Hồ Đầu giới thiệu, cha mẹ hắn đã mất tích khi hắn còn rất nhỏ, sau khi vào trong ngọn núi lớn kia thì không trở lại, hắn từ nhỏ lớn lên bên cạnh Lê Bá, ngày thường săn bắt thú rừng, giúp Lê Bá tìm được liệu, làm trợ thủ cất rượu, tình cảm của hai người giống như phụ tử.

-Phong đại ca, Lê Bá là người rất tốt, chính là xem rượu như mạng, rượu hắn để ở bên ngoài tùy tiện chúng ta uống bao nhiêu đều được, nhưng rượu ở lầu hai, người khác muốn thấy một chút cũng không được.

-Có một lần Tiểu Thất thừa dịp Lê Bá không ở nhà, len lén đi lên lầu hai, kết quả mới vừa mở ra một vò rượu, đã bị Lê Bá bắt được, sau đó bị Lê Bá ném tới bờ đầm đóng băng một canh giờ, từ sau đó, Tiểu Thất cũng không dám đi lên lầu hai nữa.

-Phong đại ca, thật ra thì rượu mà Lê Bá để ở dưới lầu cũng là rượu ngon thiên hạ khó kiếm được, ngay cả A Ly tỷ mang Long Sát Tử từ bên ngoài về cũng không dễ uống như rượu Lê Bá ủ.

”...”

”...”

Hai người vừa nói vừa đi tới tiểu lâu hai tầng bằng gỗ kia, bên trong mấy căn nhà nhỏ của Tiểu Lương Trang cũng không có tường viện, tiểu lâu này cũng giống như vậy.

Phía dưới tiểu lâu, bên ngoài để bốn mươi năm mươi bể cá con chừng nửa thân người, còn có một vài vò rượu được phong kín, từng đợt mùi rượu tinh khiết đập vào mặt, làm cho một người không thích rượu như Phong Liệt cũng nhịn không được ngón trở đại động.

Chưa vào tới cửa, đã nghe thấy một thanh âm già nua từ bên trong truyền tới, lạnh nhạt nói:

-Hồ Đầu, là ai tới?

-Lê Bá, hẳn là Phong Liệt đại ca, là ân nhân cứu mạng của ta, nếu không phải có Phong đại ca, ta thiếu chút nữa đã bị cương thi ... ách, hắc, hắc hắc!

Lời nói của Hồ Đầu đột nhiên hơi chậm lại, tựa hồ cảm thấy mình nói lỡ miệng, vội vàng cười nhẹ mấy tiếng.

-Hừ! Người con thô nhỏ chết tiệt kia có phải không nghe lời hay không, chạy ra bên ngoài núi a?

Thanh âm bên trong hơi có chút trách cứ nói.

Hồ Đầu vuốt cái ót le lưỡi nhìn Phong Liệt.

-Các người vào đi.

Thanh âm già nua kia tiếp tục nói.

-Đi, vào đi, Phong đại ca.

Hồ Đầu nói với Phong Liệt.

-Ừm.

Phong Liệt cười cười đi theo, giờ phút này trong lòng hẳn thật sự có chút tò mò về nhân vật ở bên trong, theo lời của ba người Hồ Đầu, Phong Liệt cảm thấy vị Lê Bá này hẳn là có chút không đơn giản.

Trong đại sảnh của lầu một, bày đặt không ít khí cụ dùng để cất rượu, rất chỉnh tề, đặt ở bên cạnh một cái bàn gỗ, một lão giả tóc trắng lông mi trắng chừng năm mươi tuổi đang cầm lấy một cái muôi múc nước, tựa hồ đang pha chế rượu.

400. Chương 459: Lão Giả Sống Trên Núi.

Phong Liệt đánh giá lão giả một chút, người này đang mặc một bộ trường sam bằng vải thô bình thường, tóc trắng ở phía sau ốt cột lại thành búi tóc, trên người không chút nguyên lực ba động nào, nhưng thân thể cường tráng, sắc mặt hiền lành, tư thái yên ổn không nhanh không chậm kia, cực kỳ giống một lão giả hoà nhâ bảo dưỡng tuổi thọ, làm cho người ta dễ dàng sinh ra hảo cảm.

-Lê Bá, đã làm phiền rồi.

Phong Liệt chấp tay, hành lễ nói.

Lê Bá buông khí cụ trong tay xuống, xoay người lại nhìn Phong Liệt một chút, mỉm cười nói:

-Không phiền, không phiền, nơi này của lão phu vắng vẻ, hiếm khi có khách nhân đến đây, lão phu cao hứng còn không kịp a. Người trẻ tuổi, người tới đúng lúc lắm, ta đây vừa lúc có một lò rượu mới ra, người nếm thử trước đi.

Lão giả vừa nói, dùng muôi múc nước từ trong vạc lớn lấy ra một muôi rượu rót vào trong một cái chén trúc, bưng đến trước mặt Phong Liệt.

Thịnh tình không thể chối từ, Phong Liệt vội vàng nói cảm ơn, sau khi nhận lấy liền nếm thử một ngụm, chỉ cảm thấy nước rượu sền sệt, vừa tiến vào miệng thì lạnh như băng, mùi rượu tinh khiết và thơm, mùi phần mảnh liệt, cùng với Long Sát Tửu của ngoại giới quả nhiên không hề giống nhau, thật sự là mỹ tửu khó gặp.

-Tê ——, quả thật là rượu ngon!

Phong Liệt ánh mắt sáng lên, hít một hơi thật sâu, tự đáy lòng cảm thán nói.

-Ha hã, có thể vào miệng là tốt rồi, chỉ cần thích, muốn uống bao nhiêu đều được, nơi này của ta không thiếu chính là rượu.

Lê Bá sắc mặt mừng rỡ, tựa hồ đối với biểu hiện của Phong Liệt tương đối hài lòng, ánh mắt cũng híp lại thành một đường.

-Ta cũng muốn nếm thử!

Hồ Đầu rót cực không nhịn được, nhanh chóng đoạt lấy muôi múc rượu trong tay Lê Bá, chạy đến bên cạnh vạc rượu, cũng không cần chén rượu, trực tiếp đổ vào trong miệng, sau khi uống liền mấy ngụm lớn mới cảm thấy thỏa mãn.

-Người con thô nhỏ chết kia, rượu ngon bậc này cho người uống quả thực chính là lãng phí!

Lê Bá thấy Hồ Đầu uống trâu như vậy, không nhịn được cười mắng.

Kế tiếp, Phong Liệt một bên thưởng thức rượu ngon, một bên tán gẫu cùng Lê Bá.

Nói đến thân thể của mình, Phong Liệt chỉ nói mình là con của một thương nhân ở - Thiên Long Thần Triều, ở trong núi lớn mất phương hướng, sau khi Cương Thi Phong Bạo qua đi liền muốn xuyên qua Ma Quỷ Bình Nguyên trở về Tứ Phương Thành.

Lão giả cũng cực kỳ cởi mở, hay nói, biết rất nhiều, cho Phong Liệt biết rất nhiều chuyện có liên quan cần phải chú ý khi đi lại ở Ma Quỷ Bình Nguyên, làm Phong Liệt có được ích lợi không nhỏ, Hồ Đầu ở bên cạnh làm động tác chọc cười, chọc cho Lê Bá cười mắng không ngừng, không khí cũng náo nhiệt.

Phong Liệt cảm thụ được không khí chung quanh, trong lòng âm thầm thổn thức không dứt, kể từ sau khi rời khỏi Phong gia, hắn luôn luôn sống trong không khí khẩn trương, hoặc là phải đối phó với nguy cơ ập đến chung quanh, hoặc là tập trung tinh thần khẩn trương tu luyện, giết người cướp của là chuyện thường như cơm bữa, cơ hồ hơi bất cẩn thì tính mạng sẽ gặp nguy hiểm, lại hiếm khi có được sự nhàn tản như vậy.

Thân là người trong giang hồ, đánh đánh giết giết tập mãi cũng thành thói quen, loại bình thần này lại ngược lại bù đắp đầy đủ trên quý.

Trong lúc vô tình, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy mình đầu óc thư thái hơn vài phần, giống như vừa rời khỏi mấy tầng mây mù vậy.

-Đi? Quả thật là nhân sinh nơi nào cũng tu được.

Phong Liệt trong lòng nhẹ nhàng vui mừng, hắn rõ ràng phát hiện tu vi tâm cảnh của mình vừa đề cao thêm một bậc.

Phải biết rằng, tu vi của tâm cảnh là khó đề cao nhất, rất nhiều người là vì để luyện tâm thường xuyên cố ý đi vào hồng trần để trải nghiệm, làm rất nhiều công việc không liên quan tới tu luyện nhằm để đột phá, Phong Liệt kiếp trước là vì rèn luyện tâm tình đã từng ở trong một tổ chức sát thủ gây ngốc một thời gian ngắn, lần đột phá hôm nay có thể nói là vui mừng ngoài ý muốn.

Dần dần, mặt trời lặn về phía tây, ánh chiều tà chiếu rọi xuống tiểu sơn thôn vô cùng tĩnh lặng, khiến cho Phong Liệt sinh ra một cảm giác xuất trần.

Ban đêm, Tiểu Thất cùng Đại Ngưu săn thú trở về, thu hoạch có chút phong phú, mang ra mấy con gà rừng, vài đầu thỏ mập, mọi người vui vẻ làm sạch sẽ, lại để cho Lê Bá nấu nướng một chút thức ăn sạch sẽ, ở cái bàn phía ngoài tiểu lâu ăn uống thả cửa.

Mấy người tửu lượng cũng có chút không tầm thường, Lê Bá còn kinh người hơn nữa, dứt khoát không cần chén rượu, mỗi một người ôm một bầu rượu điên cuồng vừa rót vừa uống.

Lúc ánh trăng lên cao tới ba sào, bên cạnh bàn đã có tới ba vò rượu không, trên bàn cũng là chén bát hỗn độn.

Tiểu Thất, Đại Ngưu say đầu tiên, nằm úp sấp dưới đáy bàn, Hồ Đầu đành phải xiêu xiêu vẹo vẹo khiêng hai người trở về nhà.

Mà Lê Bá cũng có chút say sưa, ba người rời đi để cho lão đầu nhất thông hỏa đại, cuối cùng chết sống lôi kéo Phong Liệt không để cho hắn rời tiệc, uống đến khi trăng sáng xuống núi mới có thể đứng dậy, khiến cho Phong Liệt dở khóc dở cười.

Trong đêm khuya, Phong Liệt sẽ ngủ ở tiểu lâu của Lê Bá trong, ngủ cùng giường với Lê Bá.

Phong Liệt thân là Long Vũ Giả, tửu lượng tự nhiên không kém, nhưng rượu của Lê Bá có kinh đạo vô cùng lớn, hơn nữa thực sự uống không ít, Phong Liệt vừa mới nằm lên giường hẹp, liền mơ mơ màng màng ngủ mất.

Một đêm này, hần mơ thấy một giấc mộng kỳ lạ, một giấc mộng hết sức tuyệt đẹp, hần mơ thấy ngày đại hôn của chính mình, thể nhưng một hơi cười hơn mười vị tân nương.

Trong đó có Lý U Nguyệt, có Sở Tiểu Điệp, có Tiểu Yên, Tiểu Lục, còn lại những người kia nhìn cũng không rõ lắm, chỉ biết là mỗi một người nương tử đều xinh đẹp như hoa, là nhân gian mỹ kiều, thực sự làm hần vui mừng một trận.

Chỉ bất quá, lúc Phong Liệt ở trong vòng vây của một đám tân nương tiến vào động phòng, chuẩn bị ôm một đồng lớn bạch hoa hoa mỹ nữ chui vào chăn lớn cùng ngủ, đi lên đỉnh vu sơn, đột nhiên lại bị một trận động tĩnh rất nhỏ khiến hần tỉnh lại.

Phong Liệt cũng không mở mắt, lỗ tai dựng lên, chỉ chốc lát sau, hần mơ hồ nghe được ở bên ngoài tiểu lâu truyền tới thanh âm Lê Bá cùng người khác nói chuyện với nhau.

.....

Cách tiểu lâu trăm trượng, bên dòng suối nhỏ, Lê Bá lạnh nhạt nhìn dãy núi trong bóng tối ở phía xa kia, lông mi trắng hơi nhú, trong mắt mơ hồ lộ ra một tia lãnh ý.

Ở phía sau hần, một gã trung niên nhân tóc trắng mặc y phục màu đen đang đứng cúi đầu, vô cùng kính cẩn.

Tên trung niên nhân này khí thế trên người mờ mờ ảo ảo, rõ ràng là một gã Băng Long Vũ Giả tu vi bất phàm.

-Tại sao Ly nha đầu chưa có tới?

Lê Bá không xoay người lại, trầm giọng nói.

-Cái này ...

Trung niên nhân sắc mặt căng thẳng, chần chờ một chút, nói:

-Lê lão, Ly Thánh Nữ nàng đang bế quan.

-Hừ! Ta muốn nghe lời nói thật.

Lê Bá khẽ hừ một tiếng, con ngươi trong tròng thoáng chốc chăm chú nhìn vào mặt trung niên nhân.

Lúc này Lê Bá đã không còn là lão nhân hòa ái mà Phong Liệt nhận biết, mà là một đầu mãnh thú sắp tức giận.

Trung niên nhân kia thân hình run lên, mồ hôi lạnh trên trán chảy như mưa.

Lão giả trước mặt mặc dù không có chút nguyên lực ba động nào, trong mắt người bình thường vẫn là một lão nhân bình thường, nhưng hần biết được một chút lai lịch của lão giả này, cho nên trong tận đáy lòng đều là sự sợ hãi.

401. Chương 460 - 461: Thiên Dao Vạn Quả

Trung niên nhân lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán, do dự một chút, nói:

-Lê lão, Ly Thánh nữ đích xác là bế quan, giáo chủ đại nhân có lệnh, người nào cũng không thể quấy nhiễu nàng.

Sau khi nghe lời nói của trung niên nhân, sát ý trong mắt Lê Bá chợt lóe rồi biến mất, khiến cho trung niên nhân cả kinh tới mức thân thể lạnh run.

-Trở về nói cho Lăng Phi Tuyết, không có sự đồng ý của ta, hần nếu dám đem Ly Nha Đầu giao cho người nọ, đừng trách ta trở mặt.

Tinh mang trong mắt Lê Bá lóe lên, bình tĩnh nói.

-Dạ! Dạ! Văn bối nhất định sẽ chuyển cáo tới giáo chủ đại nhân! Nếu như Lê lão không có chuyện gì cần hỏi nữa, văn bối xin cáo lui.

Trung niên nhân liên tục không ngừng lên tiếng trả lời, tựa hồ ở trước mắt lão nhân ngay ngốc một khắc sẽ nhiều hơn một phần nguy hiểm, chỉ sợ không kịp tránh đi.

-Ừm, đi đi.

”...”

Trung niên nhân thi lễ một cái, giống như được đại xá, cung kính lui về phía sau mấy bước liền xoay người rời đi.

Lúc này, chỉ nghe Lê Bá mở miệng nói lần nữa:

-Mấy ngày nữa để cho Ly Nha Đầu tới đây một chuyến.

-Vâng.

Trung niên nhân vội vàng đáp ứng, sau đó bay lên trời, trong chớp mắt liền biến mất ở trong bầu trời đêm.

Trên chiếc giường gỗ ở trong tiểu lâu, trong lòng Phong Liệt không khỏi âm âm đại chấn, hắn mặc dù đoán được thân phận của Lê Bá sợ rằng không đơn giản, nhưng cũng không nghĩ tới địa vị của Lê Bá to lớn như thế.

-Giáo chủ, Lăng Phi Tuyết, chẳng lẽ là giáo chủ Băng Long Giáo - Lăng Phi Tuyết? Ly Thánh Nữ là ai? Không phải là Băng Ly người xếp hạng thứ ba trên Phi Ưng Bảng, thân có huyết mạch của Băng Long Hoàng chứ? Lê Bá này xem ra cũng không hề đem Lăng Phi Tuyết để ở trong mắt, vậy hắn rốt cuộc là ai?

Phong Liệt ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, không khỏi thầm hít một hơi khí lạnh.

Bất quá, chỉ một thoáng sau, Phong Liệt liền bình thường trở lại, Lê Bá này là ai đâu liên quan tới mình? Về phần nội bộ Băng Long Giáo phân tranh lại càng không liên quan đến mình, chính mình chỉ là một vị khách qua đường mà thôi.

Hắn có thể cảm giác được, Lê Bá đối với mình cũng không có ác ý, đối với đám người Hồ Đầu, Tiểu Thất cũng là thật tâm yêu thích, cõi đời này kỳ nhân dị sĩ đếm không xuể, có khối người yêu thích an bình, cũng chẳng có gì lạ.

Đang lúc ấy thì, phía ngoài truyền đến thanh âm của Lê Bá:

-Người trẻ tuổi, tỉnh rồi phải không? Nếu tỉnh rồi thì theo lão đầu tử ta uống vài chén.

Phong Liệt trong lòng vừa động, tự nhiên hiểu được Lê Bá là đang gọi mình, hắn hơi do dự một chút, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Hôm nay hắn thân có nhiều loại đại sát khí, lại có Hỏa Mãng Vương cùng với Giang Hồng hai đại cao thủ Hóa Đan Cảnh bảo vệ, thiên hạ đại khả đi, nếu không được thì vẫn còn có Long Ngục Không Gian xác rùa đen vô địch, bảo vệ tánh mạng là không có vấn đề gì, người có thể làm cho hắn e ngại hiện tại cũng không có nhiều lắm.

-Lê Bá, thật hăng hái a.

Phong Liệt đi ra khỏi tiểu lâu, cười nói.

-Ha hã, thừa dịp Hồ Đầu mấy cái con thỏ nhỏ chết kia không có ở đây, ta cho ngươi nếm thử rượu tốt chân chính.

Lê Bá ra vẻ thần bí cười nói.

Vừa nói, Lê Bá hướng về phía cửa sổ lầu hai vẫy tay một cái, chỉ nghe ”Hừ, hừ” hai tiếng vang lên, hai vò rượu từ lầu hai bay ra, vũng vàng rơi vào trong tay Lê Bá.

Phong Liệt ánh mắt co rụt lại, trong lòng thất kinh không dứt, một chiêu này của Lê Bá rõ ràng cho thấy hắn có tu vi cực kỳ kinh người, sợ rằng ít nhất cũng là cường giả Hóa Đan Cảnh.

Một chiêu này chợt nhìn phẳng phất như là cách không nhiếp vật, kì thực là điều khiển thiên địa nguyên khí ở ngoại giới để mà khu vật, tuyệt đối là thủ đoạn của cường giả Hóa Đan Cảnh trở lên.

-Đi theo ta!

Lê Bá cũng không để ý tới sự kinh ngạc của Phong Liệt, sau khi chào hỏi một tiếng, liền dẫn đầu đi tới phía sau tiểu lâu.

Phong Liệt sau khi sửng sốt một chút, cũng vội vàng đi theo.

Hai người đi không bao xa, liền thấy được một cái đầm băng phương viên chừng ngàn trượng.

Sở dĩ xưng là đầm băng, mà không phải hàn đàm, đầm nước, là bởi vì ngoài mặt nó kết thành một tầng băng thật dày, nhìn qua trắng loá một mảnh, phẳng phất giống như thời tiết đang rét đậm, bất quá Phong Liệt cũng biết rõ, hiện tại trong Ma Long Sơn Mạch này đang là ngày mùa hè chói chang.

Duy nhất làm hắn nghĩ không ra chính là, băng đầm này vốn hẳn nên lạnh thấu xương như băng, nhưng mặc dù đứng ở phía trên bờ đầm cũng không cảm thụ được chút khí lạnh nào, hơn nữa bốn phía của đầm băng cây cỏ thụ mọc xum xuê, bóng cây râm mát, trăm hoa đua nở, thật là xinh đẹp.

Phong Liệt không khỏi tấm tắc khen, điều này thật sự là một kỳ cảnh thế gian khó gặp.

Cước bộ của Lê Bá không hề ngừng lại, trực tiếp bước lên đầm băng, đi tới chỗ sâu trong màn sương trắng mịt mờ.

Phong Liệt do dự một chút, cũng bước chân vào trong băng đầm.

Nhưng khi hắn bước vào đầm băng này, trong nháy mắt, đột nhiên thân thể run lên, chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh từ gót chân dâng lên, trực tiếp thẩm thấu vào nội tâm, làm hắn không nhịn được run cả người.

-Tê! Chết người a!

Phong Liệt không khỏi hít một hơi khí lạnh, vội vàng vận chuyển nguyên lực đem hàn khí nhập vào trong cơ thể bức ra bên ngoài cơ thể, lúc này mới dễ chịu một chút.

Hắn lắc đầu cười khổ một chút, tiếp theo sau đó liền đi tiếp vào bên trong.

Lúc này, trong tai hắn đột nhiên truyền đến thanh âm có chút khiếp sợ của Hỏa Mạng Vương:

-Công tử, người cẩn thận một chút, nếu như lão phu đoán không lầm thì hắn có thể là Ngân Đồng Băng Giao Vương trấn giáo thần thú của Băng Long Giáo, một lão yêu vạn năm chân chính.

Phong Liệt dưới chân không khỏi lão đảo vài cái, trong lòng đột nhiên trở nên chấn động vô cùng, thậm chí mắng một câu:

-Ta kháo! Người lão già đáng chết này, tại sao không nói sớm một chút?

Nếu là đối lại là địa phương khác, hắn thật sự muốn đem Hỏa Mạng Vương trực tiếp bóp chết, nếu như Lê Bá thật sự là một lão yêu vạn năm, chỉ sợ thủ đoạn của hắn có nhiều hơn nữa cũng không tốt.

Đối với đại đa số sinh linh mà nói, bản thân sống được lâu sẽ có một loại để xác minh thực lực.

Phải biết rằng, mặc dù thần thú hộ giáo của Ma Long Giáo Hủ Thần Điều đã đạt đến Lục Giai Trung Kỳ, tương đương với cường giả Long Biên Cảnh trung giai, cũng chỉ bất quá mới sống không tới năm ngàn năm mà thôi, một lão yêu vạn năm sẽ kinh khủng tới bậc nào chỉ nghĩ cũng có thể biết được a.

Giờ này khắc này, Phong Liệt trong lòng nếu nói là không sợ, như vậy quả thực là lừa mình dối người.

Bất quá, hắn đảo mắt nghĩ lại, chuyện có lẽ cũng không bắt bết như mình suy nghĩ a.

Nếu là đại nhân vật mạnh mẽ hung hãn như vậy muốn đối phó với chính mình, cũng không cần thiết phải lòng vòng như vậy, trực tiếp xuất ra một cái tát cũng đủ làm cho mình chết nhiều lần.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, nói không chừng sẽ có cơ duyên trước mắt a!

Suy nghĩ một chút, Phong Liệt hít một hơi thật sâu, cước bộ cũng không có dừng lại.

Lê Bá ở phía trước lơ tai hơi giật giật một chút, trong mắt mơ hồ lộ ra một tia khen ngợi.

Chỉ trong chốc lát, Lê Bá liền đi tới ngay giữa đầm băng, ở đây sương trắng lượn lờ, có một cái bàn tròn bằng đá cùng mấy cái băng ghế dựa đơn giản, Lê Bá ngồi trên một băng ghế, đem hai vò rượu để xuống, phát tay cầm lấy hai cái chén bằng bạch ngọc.

Đầu tiên hắn mở ra một vò rượu ghi chữ "Đao", rót cho mình một chén, ngửa đầu đổ vào trong cổ họng.

Sau đó, chỉ thấy thân thể hắn hơi run rẩy, tựa hồ đang chịu đựng sự đau đớn, sau thời gian một hơi thở mới khôi phục lại như bình thường.

-Hô, thoải mái!

Lê Bá giương đôi mắt, hai đạo tinh mang chợt lóe rồi biến mất, thở ra một hơi thật dài, nghe răng trợn mắt rống lớn một tiếng, khiến cho sương trắng phía trước cuộn cuộn không ngừng.

Phong Liệt đi tới phụ cận, vừa vặn thấy một màn như vậy, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, vẻn vẹn nhìn biểu hiện của Lê Bá, cũng biết rượu này tuyệt đối không tầm thường.

Lê Bá lấy một cái bát khác rót đầy rượu vào đó, đẩy tới trước mặt Phong Liệt, nói:

-Phong Liệt, rượu này tên là Thiên Đao Vạn Quả, người có dám uống hay không?

Phong Liệt trong lòng sửng sốt, ngồi xuống một cái ghế, hắn nhìn sắc mặt Lê Bá một chút, tựa hồ cũng không khác thường, liền hỏi:

-Rượu này uống vào có thể chết hay không?

-Ha ha ha, ha ha ha ha!

Lê Bá không khỏi cất tiếng cười to, tựa hồ có chút vui vẻ.

Sau khi cười một trận, hắn nhìn Phong Liệt, có chút khiêu khích nói:

-Phong Liệt, rượu này sau khi uống xong tự có ý cảnh của Thiên Đao Vạn Quả, người có ý chí không kiên định, uống vào chắc chắn phải chết, ngược lại sẽ có được ích lợi vô cùng, người có dám uống hay không?

Trầm mặc một thoáng sau, Phong Liệt cũng muốn thử xem, hắn cầm lấy chén rượu dốc thẳng lên trời, một hơi cạn sạch, sau đó để chén lại chỗ cũ, lơ đãng cười nói:

-Có gì không dám!

Chỉ bất quá, khi hắn vừa dứt lời, đột nhiên mặt liền biến sắc, ngay sau đó, chỉ thấy toàn thân hắn bắt đầu chấn động, hàm răng cắn chặt lại phát ra từng tiếng ken két, mặt mày méo mó biến hình, tựa hồ đang phải chịu đựng sự thống khổ vô cùng.

Lê Bá phối hợp mở một vò rượu khác ra, rót cho mình một chén rượu, một bên thích ý thưởng thức, một bên cười dài tự nói:

-Ta trước tiên thay các ngươi kiểm nghiệm phẩm chất của tiểu tử này một chút đi a, hắc hắc hắc.

Giờ này khắc này, Phong Liệt chỉ cảm thấy trong cơ thể phảng phất đột nhiên xuất hiện ngàn vạn chuỗi băng đao sắc bén, đem huyết nhục cùng xương cốt của chính mình từng phần từng phần phân biệt rất rõ ràng, cắt hết lần này đến lần khác, quả thực đau đến không muốn sống, hắn thậm chí hoài nghi thân thể của mình có phải đã bị băm thành thịt vụn hay không.

Hôm nay Phong Liệt đã là cao thủ Cương Khí Cảnh Nhị Trọng Thiên, thân thể vốn dĩ mạnh mẽ vô cùng, đao kiếm bình thường khó có thể gây thương tổn, hơn nữa phục dụng không ít thánh dược, lại có hiệu quả của Hóa Kim Thảo khiến cho kim thuộc tính trong cơ thể tăng thêm rất nhiều, cường độ đó đã có thể so với linh bảo cấp thấp.

Nhưng giờ phút này dưới ngàn vạn chuỗi băng đao, máu thịt của hắn lại phảng phất giống như đậu hủ, dễ dàng bị cắt thành thiên ti vạn lũ.

Hơn nữa khó có thể chịu được chính là, mỗi một dây thần kinh của hắn cũng trở nên nhạy cảm hơn vô số lần, đem sự đau đớn tăng lên gấp trăm lần.

Bình thường mà nói, khi thân thể con người thống khổ đến trình độ nhất định sẽ phải ngắt đi, nhưng lúc này, Phong Liệt ngược lại thanh tĩnh dị thường, ngay cả ngắt đi cũng là một loại xa xỉ.

-A.

Phong Liệt thống khổ ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, vô lực té trên mặt đất co quắp lăn lộn, kinh mạch xương cốt toàn thân cũng lộn xộn tới rối tinh rối mù, không cảm giác được nguyên lực bên trong dần dần chút nào.

Ở trong sự thống khổ này, Phong Liệt cảm thấy linh hồn của mình tựa hồ tùy thời đều có thể tiêu tán, cực độ nguy hiểm. Hắn biết rõ, chỉ cần tinh thần của mình hơi không giữ được một chút, liền sẽ lập tức hồn phi phách tán, vạn kiếp bất phục.

Hắn cơ hồ lập tức muốn biến ra Hắc Ám Chi Thân, bỏ qua sự đau đớn về huyết nhục thân thể này.

Nhưng vào lúc này, hắn lại lại đột nhiên giật mình phát hiện, huyết nhục xương cốt bị từng đạo lưỡi dao sắc bén phân cách trong cơ thể mình, thế nhưng lại trong nháy mắt kết hợp lại, sau đó lại lần bị cắt, lần nữa lấp đầy, lặp đi lặp lại như thế, tựa hồ vĩnh viễn cũng không dừng lại.

-Thiên Dao Vạn Quả, quả nhiên là Thiên Dao Vạn Quả! Ha ha! Ha ha ha! Lão tử muốn nhìn xem người có thể làm khó dễ được ta hay không?

Trong lòng Phong Liệt đột nhiên bị khơi dậy một cỗ khí phách ngang ngược, hắn điên cuồng cười to mấy tiếng, cổ hết sức ngồng dậy, hàm răng cắn chặt, nhắm chặt hai mắt lại, tinh thần gắt gao bảo vệ một tia thanh minh cuối cùng.

Một luồng sóng đau nhức xâm nhập vào đầu óc của hắn, tựa hồ muốn Thôn Phệ một tia thanh minh cuối cùng của hắn, giờ này khắc này, hắn phảng phất giống như một con thuyền nhỏ gặp phải sóng to gió lớn, lắc lư nghiêng ngả, tùy lúc cũng có khả năng bị tiêu diệt.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, linh hồn cùng thân thể của Phong Liệt tựa hồ dần dần chia lìa, phiêu đảng trong mây mù.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ. . .

Sau năm canh giờ, sóng gió trên biển rộng mới dần dần lắng xuống, con thuyền nhỏ kia rốt cục cũng dần dần trở nên vững vàng.

Một khắc sau, Phong Liệt chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt hiện đầy tia máu, nhưng trong đó lại hàm chứa vẻ cương nghị không gì sánh kịp.

Hắn đánh giá bốn phía một chút, lại thấy Lê Bá vẫn ngồi ở bên cạnh bàn, cười híp mắt nhìn mình.

Hắn đứng dậy, cố gắng nặn ra một nụ cười khó coi, thanh âm khàn khàn nói một câu:

-Lê Bá, quả nhiên là rượu ngon!

-Tiểu tử ngươi coi như biết hàng, ngươi là người thứ hai may mắn được thưởng thức rượu này, hắc hắc hắc.

Lê Bá cười đắc ý nói.

Phong Liệt chống đỡ thân thể mỗi một ngời lên trên băng ghế, sau khi nghe lời nói của Lê Bá, khóe miệng không khỏi nhếch lên, hắn đương nhiên biết, người đầu tiên uống rượu này nhất định chính là bản thân lão gia hỏa này.

Hồi tưởng lại đau đớn lúc trước, trong lòng Phong Liệt vẫn còn sợ hãi, đồng thời cũng thầm giật mình đối với thủ đoạn của Lê Bá.

Rượu này tên là Thiên Dao Vạn Quả, dĩ nhiên là đem ý cảnh của chiến kỹ dung nhập vào trong rượu, đây quả thực là việc chưa từng nghe thấy, có thể thấy được tu vi Lê Bá đã đạt đến một độ cao khó có thể tưởng tượng.

-Tiểu tử, cảm giác như thế nào?

Lê Bá vừa rót cho mình một chén rượu, không chút để ý nói.

Phong Liệt sững sốt, nhưng ngay sau đó dùng tinh thần lực dò xét thân thể đang dần dần khôi phục tri giác một chút.

Sau một khắc, trong lòng hắn không khỏi chấn động, nhưng ngay sau đó sắc mặt mừng rỡ.

Hắn rõ ràng phát hiện, mỗi một tác huyết nhục trong cơ thể mình, từng phân tử thật nhỏ cũng trở nên khác biệt rất lớn so với trước kia, trở nên tráng kiện hơn rất nhiều, vô luận là tính dẻo dai hay là cường độ cũng được đề cao hơn rất nhiều.

Vừa mừng rỡ đồng thời, hắn từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra một thanh trường kiếm là linh bảo trung phẩm, không chút lựa chọn chém vào cánh tay trái của mình.

402. Chương 462: Diên Cuồng Đột Phá.

"Đinh!"

Một tiếng kim thiết vang lên giòn tan.

Chỉ thấy mũi của thanh trường kiếm kia lập tức theo tiếng động vang lên mà đứt gãy, mà trên cánh tay trái của Phong Liệt chỉ có nhiều hơn một vết xước mỏng.

-Tê, chuyện này!

Phong Liệt không khỏi hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói không ra lời.

Chỉ là một chén rượu, liền khiến cho nhục thể của mình mạnh mẽ hơn mười mấy lần, hiệu quả so với ba viên thần đan Long Cốt Thiên Nguyên Đan kia cộng dồn lại còn hơn rất nhiều, chịu đựng đau khổ lần này quả thật không vô ích a!

-Đa tạ tiền bối ban thưởng!

Sau một thoáng ngây người, Phong Liệt đứng dậy thi lễ với Lê Bá một cái.

Lê Bá khẽ gật đầu, cười nói:

-Đây cũng là do tiểu tử ngươi vận khí tốt, không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ lại có thể chạy tới nơi này của lão phu, không để cho ngươi một vài chỗ tốt, nói không chừng sẽ bị những lão khốn kiếp kia mắng ta là hẹp hòi.

Phong Liệt trong lòng hơi sững sờ, hắn mơ hồ cảm giác được tựa hồ trong lời nói của Lê Bá có ý gì đó, sau khi suy nghĩ một chút, hắn không nhịn được nghĩ vẫn trong lòng, liền nói:

-Lê Bá, không phải chính là ...

-Ngươi trước tiên uống bát rượu này đi, sau đó sẽ nói tiếp, cháu gái của lão phu đã trở lại, ta phải mau chóng đi tiếp giá a, hắc hắc hắc!

Lê Bá cắt lời Phong Liệt, cười nhẹ hai tiếng, liền đột nhiên biến mất không thấy.

Phong Liệt há miệng, trợn mắt há hốc mồm một trận.

Hắn bình phục tinh thần một chút, trong đầu đem những chuyện đã xảy ra lúc trước ngẫm lại một lần, nhưng trong lòng thì đặt ra không ít nghi vấn, hơn nữa là lời nói lúc trước của Lê Bá làm cho đầu óc của hắn trở nên mơ hồ.

-Thôi, đợi sau này hỏi Lê Bá không phải rõ ràng rồi sao?

Phong Liệt lắc đầu, tạm thời loại bỏ những nghi vấn của mình ra khỏi đầu, đảo mắt nhìn lên trên bàn. Lại thấy Lê Bá lưu lại hai vò rượu cùng chén rượu, hơn nữa nhìn bộ dáng giống như vừa mới rót cho mình một chén rượu.

-Hắc hắc, có chỗ tốt bực này, không tiếp nhận thì thật sự là không phải a!

Phong Liệt trong lòng vui mừng, không chút khách khí đem hai vò rượu đóng nắp lại, thu vào trong trữ vật giới chỉ, sau đó hần bưng chén rượu lên, trên mặt hơi lộ ra một chút do dự.

Trong bát rượu này có hai màu trắng và đỏ mờ mờ, cùng Thiên Dao Vạn Quả mà hần uống lúc trước rõ ràng bất đồng.

Ký ức của hần đối với sự đau đớn của Thiên Dao Vạn Quả kia vẫn còn rất mới mẻ, trong lòng biết bát rượu này chỉ sợ cũng không phải là dễ uống như vậy.

Bất quá, Lê Bá rõ ràng cũng không có lòng hại chính mình, nói vậy đây cũng không phải là độc tửu.

Phong Liệt bưng chén rượu, liên tục do dự, cuối cùng ngửa đầu nuốt vào trong bụng.

Kế tiếp hần vội vàng khoanh chân ngồi xuống, nín hơi ngưng thần, đang đợi cuồng phong bạo vũ giãy xéo.

Một lúc lâu sau, khiến cho hần kinh ngạc chính là, trong cơ thể cũng không có xuất hiện đau đớn như lúc trước, chỉ có hai cỗ khí lưu một lạnh một nóng dây dưa ở trong cơ thể của mình, xoay tròn, dung hợp.

Phong Liệt không dám xem thường, cẩn thận chú ý biến hóa trong cơ thể.

Dần dần, hai cỗ khí lưu một lạnh một nóng trong cơ thể trào vào trong đan điền của hần, ở trong không gian của đan điền chậm rãi tạo thành một trận pháp huyền ảo.

Ở nơi pháp trận tạo thành trong nháy mắt, thiên địa nguyên khí ở ngoại giới lập tức cũng điên cuồng chen chúc tiến vào trong cơ thể Phong Liệt.

Phong Liệt thấy vậy, vội vàng vận chuyển công pháp, dẫn đạo nguyên khí ở trong kinh mạch lần lượt tuần hoàn, cuối cùng chảy vào trong đan điền, nhanh chóng tăng tu vi của mình lên.

-Đi? Đây ... đây là Tụ Nguyên Pháp Trận!

Phong Liệt trong lòng vừa động, dần dần nhận ra, cái huyền ảo trận pháp này là một Tụ Nguyên Pháp Trận, cùng với Tụ Nguyên Pháp Ấn năm đó ở Vô Quang Bí Cảnh lúc sư tôn Tử Long Hộ Pháp đánh vào trong cơ thể hần có hiệu quả như nhau, cũng là đường tắt để có thể nhanh chóng thu liễm thiên địa nguyên khí để tăng tu vi lên.

Hơn nữa, Tụ Nguyên Pháp Trận tạo thành lúc này, nếu so với lần trước cường đại hơn không chỉ gấp mười lần.

-Ha ha ha! Trời cũng giúp ta!

Phong Liệt mừng rỡ trong lòng, hần vội vàng thả ra một mảnh hắc vụ, đem phương viên mấy trăm trượng đều bao phủ ở bên trong, dùng cái này để cung cấp đầy đủ hắc ám lực.

Kế tiếp, nhiều tia hắc ám lực cùng từng sợi thiên địa nguyên khí đều mau chóng tiến vào trong mười vạn lỗ chân lông quanh thân thể Phong Liệt, vận chuyển theo kinh mạch, hóa thành nhiều tia nguyên lực trào vào đan điền.

Một ngày, hai ngày, ba ngày. . .

Theo thời gian trôi qua, cảnh giới của Phong Liệt cũng đang nhanh chóng đề cao.

Cương Khí Cảnh Nhị Trọng Thiên, Tam Trọng Thiên sơ giai, Tứ Trọng Thiên trung giai, . . .

Dần dần, Phong Liệt cảm thấy thiên địa nguyên khí chung quanh trở nên mỏng manh hơn, bắt đặc dĩ, hần vùng tay lên, "Ầm" một tiếng, từng ngọn núi long tinh nhỏ hiện ra dưới chân của hần.

. . .

Cũng không biết trải qua bao lâu, ở ngoài hắc vụ đột nhiên truyền đến một giọng nữ thanh thúy vô cùng kinh ngạc:

-Di? Gia gia, phía trên đầm băng này tại sao dâng lên nhiều hắc vụ như vậy?

-Cháu gái ngoan a, nơi này có một tên tiểu tử đang tu luyện, chúng ta đi bên kia, không cần quan tâm tới hắn làm gì.

-Nha. Gia gia, nếu như ta đem Tiểu Bạch Long bỏ vào, có thể khiến cho tên kia tẩu hỏa nhập ma hay không a?

-Ngạch? Cái này sao, có khả năng! Bất quá làm như vậy là không đúng, người ta cũng không đắc tội người.

-Làm sao không có tội ta a? Một cái đầm băng tốt đẹp như vậy bị hắn làm cho trở thành chướng khí mù mịt, đi? Tiểu Bạch Long không thấy đâu, không phải là tự mình chạy vào trong đó rồi chứ?

-Dát.

” . . . ”

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tụ Nguyên Pháp Trận bên trong đan điền của Phong Liệt dần dần tiêu tán, hai cổ khí lưu một lạnh một nóng kia cũng hoàn toàn biến mất không thấy.

Phong Liệt từ trong tu luyện tỉnh lại, cảm thụ được trên người tràn đầy nguyên lực, không nhịn được ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng huyệt sáo.

Giờ này khắc này, hư ảnh Ma Long phía sau hắn đã gia tăng đến bảy đạo, điều này nghiêm nhiên cho thấy hắn đã trở thành một gã cao thủ Cương Khí Cảnh Thất Trọng Thiên chân chính, cách Thần Thông Cảnh không xa nữa.

Từ Cương Khí Cảnh Nhị Trọng Thiên, trong mấy ngày ngắn ngủi liền đạt đến Cương Khí Cảnh Thất Trọng Thiên, ước chừng tăng lên cấp năm, tốc độ như vậy tuyệt đối có thể nói chưa từng có từ xưa tới nay, kinh hãi thế tục, không dám nói sau này sẽ có người nào khác như vậy không, nhưng khẳng định là từ trước tới nay chưa từng có ai.

Nếu là đổi lại là người khác, dám trong thời gian ngắn ngủi như thế liên thăng cấp năm, sợ rằng tám chín phần mười sẽ rơi vào kết quả tẩu hỏa nhập ma thâm trọng.

Nhưng Phong Liệt là một ngoại lệ, hắn vốn là trọng sinh trở lại, tu vi về tâm cảnh sớm đã đạt được Thần Thông Cảnh, cho dù là một hơi đột phá Thần Thông Cảnh cũng sẽ không lo lắng bị tẩu hỏa nhập ma.

Giờ khắc này, Phong Liệt còn cảm giác trên người mình vô luận là cường độ huyết nhục hay là nguyên lực, cùng với tinh thần lực, so với lúc trước ước chừng đã đề cao gấp năm lần.

Nếu giờ phút này đồng thời thi triển các loại chiến kỹ, sợ rằng uy lực của mỗi một kiểu chiến kỹ cũng phải được đề cao hơn mấy trăm lần.

403. Chương 463: Tin Tức (1)

-Hô.

Phong Liệt thở dài, trong lòng âm thầm thổn thức.

Nghĩ lại hai năm trước chính mình vẫn chỉ là một con kiến hôi tìm kế sinh nhai ở trong khe hẹp, ở bên trong Dạ Mạc Đại Hạp Cốc, Lý trưởng lão có tu vi Cương Khí Cảnh đã làm cho chính mình trở thành một người trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào.

Hôm nay mới qua hai năm, chính mình biến hóa nhanh chóng, cũng đã thành cao thủ một phương, gặp lại Lý trưởng lão chính là nhân vật quả thực chỉ cần phát tay một cái liền có thể tiêu diệt, cho dù là một số cường giả như Lãnh Phi Hồng cũng từng đánh một trận, nhân sinh thật là tràn đầy kỳ tích.

Mặc dù ngày sau con đường mà hắn muốn đi còn rất dài, nhưng ít ra không cần sợ hãi rụt rè sống trên thế giới này nữa.

-Ừm? Cường độ thân thể đã đầy đủ, không cần tiếp tục trùng kích vào Thần Thông Cảnh?

Phong Liệt khẽ cau mày, trong lòng do dự có nên uống một chén rượu nữa hay không, tiếp tục đánh sâu vào Thần Thông Cảnh.

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên phát hiện một tia dị thường trong hắc vụ.

Chỉ thấy trên mặt bằng cách chính mình năm mươi trượng, một con vật tựa như con thuồng luồng mà lại không phải con thuồng luồng, tựa như xà mà lại không phải xà đang di chuyển lòng vòng bên trong hắc vụ, giống như bị lạc đường.

Xác thực mà nói, nó giống như là một con Hàn Băng Tầm khổng lồ, dài khoảng hai ba trượng, cái bụng lớn buông thông trên mặt đất, cả người giống như một đoạn lân trắng hình tròn, ngo nguẩy chuyển động giống tầm như đực, đôi con ngươi lớn có chút linh động, cẩn thận đề phòng trái phải.

Chỉ bất quá, tầm lớn như vậy cũng là Phong Liệt từ trước đến nay giờ mới thấy.

Phong Liệt sắc mặt sững sốt, sau khi suy nghĩ một chút, hắn khôi phục nhân thân, thu hồi hắc vụ.

Con băng tầm kia thấy hắc vụ quanh người khôn nhiều chính mình đã lâu biến mất, nhất thời thân thể cả kinh run lên, bắn lên cao ba trượng, cực kỳ nhanh nhẹn, cùng hình thể mập mạp kia vô cùng không tương xứng.

Phong Liệt bị nó chọc cho vui lên, hắn trong lòng biết ở phụ cận của một đại cao thủ như Lê Bá, không nên có Long Thủ tùy ý thường lui tới, nó nói không chừng chính là của Lê Bá, hơn nữa, một con Băng Tầm Cương Khí Cảnh sơ giai đối với mình hôm nay cũng không tạo được thương tổn gì, cũng là mặc kệ nó.

Hắn đứng dậy, đi tới bên ngoài đầm băng.

Chỉ bất quá, con băng tầm kia tựa hồ bị Phong Liệt dọa cho sợ hết hồn nên hơi tức giận, đột nhiên không hề có chút dấu hiệu nào phun ra một tia ánh sáng trắng bắn tới Phong Liệt.

-Ừm? Ngươi súc sinh này, không biết tốt xấu!

Phong Liệt trong lòng giận dữ, tia ánh sáng trắng kia tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền bắn tới phụ cận, Phong Liệt không kịp trốn tránh, liền lập tức tế xuất Luyện Hồn Ma Khải.

-Ô ... ô.

Một âm hưởng gào khóc thảm thiết vang lên, Luyện Hồn Ma Khải nổi lên hắc mang đem chắn tia ánh sáng trắng kia ở phía ngoài.

Nhưng sau một khắc, lại thấy "Bá" một cái, tia ánh sáng trắng kia thể nhưng bạo liệt, hóa thành sợi trắng đầy trời, đem Phong Liệt bao vây chặt chẽ ở bên trong.

-Hừ, chút tài mọn.

Phong Liệt không chút phật lòng, hắn rút Phong Ma Đại Thương ra, hơi khua múa một chút, liền đem sợi trắng quanh người chặt đứt, đi ra.

Những thứ sợi trắng này thật sự là cực kỳ chắc chắn, dẻo dai kinh người, lúc gãy lìa thể nhưng lại phát ra thanh âm leng keng của kim loại, nếu không phải Phong Ma Đại Thương sắc bén vô cùng, sợ rằng thật sự là có thể làm cho Phong Liệt ăn phải thiệt thòi không nhỏ.

Băng tầm kia sau khi phục ra tia ánh sáng trắng, cũng không tiếp tục công kích, mà là cẩn thận lui về phía sau hơn mười trượng, đôi tròng mắt vô cùng linh động đánh giá Phong Liệt, xem bộ dạng thân thể nó khe khe búng ra, tựa hồ tùy thời chuẩn bị chuẩn đi.

Phong Liệt nhìn thấy bộ dáng của nó trắng trắng mềm mềm mập mạp cũng vô cùng buồn cười, nó hiển nhiên đã có linh trí, trong lòng không khỏi nghĩ đến, nếu là đem nó bắt trở về, ngày sau đưa cho Tiểu Lục cũng được a, nói vậy Tiểu Lục nhất định sẽ thật cao hứng.

Nghĩ như vậy, Phong Liệt liền triệu hồi một chiếc lưới lớn màu lam, liền lập tức muốn bắt được nó.

Chỉ bất quá, nó tựa hồ có chút thông minh, hơn nữa đối với nguy hiểm có cảm giác cực kỳ nhạy cảm, vừa thấy Phong Liệt lấy ra một vật lóe lên lam mang, thế nhưng không chút do dự, "Sư" một tiếng bay về chỗ sâu của đầm băng, trong chớp mắt biến mất không thấy, tốc độ nhanh tới mức Phong Liệt phản ứng cũng không kịp.

Sau khi sửng sốt, Phong Liệt không khỏi thấy buồn cười, thực không nghĩ tới đầu Long Thú cảnh giới không thấp này thế nhưng lại nhát gan như thế.

Chẳng qua là hắn g không biết, mình đã chọc tới phiền toái, đây là chuyện để nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Kế tiếp, Phong Liệt đi ra khỏi đầm băng, đi tới tiểu lâu của Lê Bá.

-Di? Chuyện gì xảy ra?

Phong Liệt vừa đi ra khỏi đầm băng, liền phát hiện một tia bất đồng.

Chỉ thấy ở phía trước mấy dặm của Tiểu Lương Trang trên một đồi nhỏ, chẳng biết lúc nào đã có vài chục tòa phủ đệ tinh xảo đang di động.

Những tòa phủ đệ này mỗi một tòa cũng cực kỳ xa hoa, hơn nữa đều là Ngân Bạch Sắc, trong đó có một tòa tiểu lâu cao gần năm tầng vô cùng bắt mắt, quả thực vô cùng xa hoa, thế nhưng toàn thân đều dùng tài liệu luyện khí Huyền Băng Linh Thiết để tạo thành, sợ rằng tiểu lâu này giá trị cũng không thấp hơn năm trăm vạn long tinh a.

-Sách sách, thật là một vật phá sản.

Phong Liệt không khỏi lắc đầu bật cười.

Ở phụ cận của tòa phủ đệ đang di động kia, còn có vài tuần nam mỹ nhân thân mặc bạch y đang lui tới, trong tay mang theo một vài món ăn thôn quê, bộ dạng tựa hồ vô cùng hăng hái.

Phong Liệt đối với những người này cũng không hề tò mò, chắc là cháu gái Lê Bá từ Băng Long Giáo mang đến, chuyện cùng mình không liên quan, hắn cũng lười để ý tới.

Giờ phút này trong lòng hắn có một bụng nghi vấn muốn hỏi Lê Bá, nhưng cửa của tiểu lâu mặc dù mở ra nhưng Lê Bá lại không ở nhà, làm hắn có chút buồn bực.

Hắn mơ hồ cảm giác được, Lê Bá có lẽ sẽ biết một chút chuyện liên quan tới mình, thậm chí, có khả năng biết được chuyện tình mình trọng sinh lại, đây là một loại trực giác mãnh liệt.

Suy nghĩ một chút, trong lòng hắn không khỏi có chút thấp thỏm bất an.

Cho tới nay, chuyện hắn trọng sinh đều được hắn đè nén dưới đáy lòng, không dám đụng chạm chút nào, chưa từng nói với người nào.

Trong lòng hắn hiểu được, trên thế giới này không có cơ duyên vô duyên vô cớ, hắn rất sợ khi chính mình tỉnh lại, lại đột nhiên phát hiện đây chỉ là một giấc mộng, thậm chí hắn đã từng nghĩ tới, mình không phải là đã chết hai năm rồi?

Những vấn đề này luôn luôn đặt ở đáy lòng hắn như nghẹn ở cổ họng, một ngày không giải quyết, hắn liền một ngày sẽ không an tâm.

Mà hôm nay, lời nói của lão yêu vạn năm Lê Bá này, khiến cho hắn mơ hồ cảm giác được, Lê Bá tựa hồ biết được một vài chuyện.

Đang lúc này, trong lòng Phong Liệt đột nhiên vừa động, sau đó liền đi tới một mảnh núi rừng cách đó không xa.

"Sư"

Một thân ảnh màu đỏ từ trong rừng thoát ra, dừng ở trước người Phong Liệt, không thể nghi ngờ chính là Hỏa Mạng Vương.

404. Chương 464: Tin Tức (2)

-Công tử! Người không có chuyện gì chứ? Di ... Điều này ...

Hỏa Mãng Vương thi lễ với Phong Liệt, lại đột nhiên khiếp sợ mở to hai mắt, vẻ mặt vẻ không thể tin được.

Phong Liệt cũng không che dấu tu vi của mình, lấy nhãn lực của Hỏa Mãng Vương tự nhiên có thể thấy được, giờ phút này Phong Liệt đã đạt đến Cường Khí Cảnh Thất Trọng Thiên, trong mười ngày ngắn ngủi điên cuồng thăng cấp năm, tốc độ như vậy cho dù là lão yêu nghiệt như Hỏa Mãng Vương đã sống mấy trăm năm cũng giống như đang nằm mơ, hồn nhiên không nghĩ tới vị chủ nhân tiện nghi này lại tạo cho mình một lần kinh hãi nữa.

-Chúc mừng tu vi công tử tăng lên.

Sau khi kinh hãi qua đi, Hỏa Mãng Vương vội vàng vui mừng nói.

-Ừm, phía trên Ma Quỷ Bình Nguyên thế nào?

Phong Liệt gật đầu, lạnh nhạt nói.

Hỏa Mãng Vương khoe mắt kéo ra, mãnh liệt đề xuống sự khiếp sợ trong lòng, nói:

-Cường thi triều tịch vẫn rất mạnh liệt, sợ rằng còn phải kéo dài trong một thời gian ngắn nữa. Còn có, gần đây ngoại giới có lời đồn đãi, nói là ở trên Ma Quỷ Bình Nguyên có một tòa Viễn Cổ Long Hoàng thần phủ được khai quật, thế cho nên mấy ngày qua không ít người đều ở phụ cận thăm dò tình huống.

-Ừm.

Phong Liệt sau khi nghe thấy vậy, trên mặt cũng không có chút ngoài ý muốn nào, nhưng trong lòng lại âm thầm lục soát trí nhớ của kiếp trước, tính toán như thế nào từ đó lấy được chỗ tốt.

Bên cạnh Hỏa Mãng Vương âm thầm đánh giá Phong Liệt, trong lòng không khỏi đánh giá cao người thiếu niên trước mắt này.

Ngay cả hắn sau khi nghe được tin tức Long Hoàng thần phủ được khai quật oanh động thiên hạ, cũng nhận không được rung động thật lâu, mà thiếu niên trước mắt này không tới hai mươi tuổi lại là vẻ mặt lạnh nhạt không sợ hãi, thật sự ngoài ý liệu của bản thân.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Hỏa Mãng Vương không khỏi sinh ra một cảm giác bí hiểm.

Sau khi trầm mặc trong chốc lát, Phong Liệt phân phó Hỏa Mãng Vương mấy câu, liền trốn vào trong Long Ngục Không Gian.

Trong Long ngục không gian, nhóm người Bán Giang Hồng, Phong Tiểu Dao, Lý Thiên Hùng và hơn hai trăm cao thủ phân tán ở vô số điểm trong không gian, mỗi người đều lặng yên ở vị trí của mình khôi phục tu vi.

Trải qua hơn mười ngày nghỉ ngơi và hồi phục, trừ nhóm người của Bán Giang Hồng, Lý Thiên Hùng đặc biệt bị Trần Long Thiên Bi chiếu cố hơn người ở ngoài, phần lớn đều đã khôi phục thực lực thường ngày.

Lúc này, thấy Phong Liệt xuất hiện, thần sắc mọi người có chút phức tạp. Có e ngại, có nịnh hót, có oán độc, có lạnh lùng, còn có chút ít khinh thường.

Có điều, chẳng thềm quần bọn hắn đã làm cái khỉ gió gì, trong tâm Trung Thiên vạn phần không cam lòng, nhưng cũng đã chịu khuất phục dưới âm uy của Phong Liệt, thật sự không thể không nhìn sắc mặt Phong Liệt mà hành động, nếu không chẳng khác nào muốn chết.

Lúc này, hắn vội vàng kết thúc tu luyện, hướng Phong Liệt bay đến, chỉ có Bán Giang Hồng vẫn ngồi đọc theo không gian, không nhúc nhích.

Đối với hoàn cảnh này, Phong Liệt cũng tỏ ra lơ đãng. Cường giả có tôn nghiêm của cường giả, cho dù là làm nô cũng có năm bảy loại, chỉ cần mình làm việc nghiêm túc là đủ rồi. Thật ra cũng không cần trở thành ông già khó tính.

- Bái kiến công tử!

Mọi người đồng loạt chấp tay hành lễ.

- Ủm!

Phong Liệt lạnh nhạt quét mắt nhìn mọi người một cái, đem từng khuôn mặt thu vào trong ánh mắt, trong lòng âm thầm cười lạnh. Nhìn hoàn cảnh hiện tại hẳn cũng có chút không rõ ràng lắm địa vị của mình a.

- Công tử, Chu Thanh ta đã hoàn toàn khôi phục xong, bất cứ lúc nào cũng có thể vì công tử ra sức!

Một gã trung niên có thân hình mập mạp tiến lên một bước, lớn tiếng nói, vô cùng cung kính với Phong Liệt, trên mặt mang theo một nụ cười nịnh hót.

- Công tử, Trương Bưu ta bất cứ lúc nào cũng có thể chết vì công tử!

- Ta Lữ Phong...

...

Có gã mập Chu Thanh kia dẫn đầu, một số người không thức thời cũng vội vàng tiến lên tỏ vẻ trung thành. Có rất nhiều người vỗ ngực biểu hiện vì Phong Liệt sẵn sàng lên núi đao xuống biển lửa. Tất nhiên, ở phía sau cũng có vài người không lộ ra vẻ xu nịnh, tựa hồ rất có khí khái.

- Tốt! Chỉ cần các vị có thể vì ta ra sức làm việc, ngày sau Phong Liệt ta tự nhiên sẽ không bạc đãi các vị.

Phong Liệt mỉm cười gật đầu. Hắn cảm thấy khá hài lòng đối với hành động tỏ vẻ trung thành của đám người này. Kế tiếp, Phong Liệt đột nhiên chuyển giọng, âm trầm nói:

- Có điều, trước khi các người làm việc cho ta, ta hy vọng trong vòng ba ngày các người có thể xóa hết toàn bộ địch ý trong lòng với ta, vô luận là dùng biện pháp gì! Nếu không, hậu quả người đó tự gánh chịu. Nhớ kỹ, chỉ có ba ngày!

- Vâng! Công tử!

Giờ khắc này, tất cả mọi người không khỏi biến sắc, bởi vì Phong Liệt vừa dứt lời, trong nháy mắt, bọn họ đều cảm thấy linh hồn của mình khê rung động mấy cái, ngay cả Bán Giang Hồng ở nơi xa cũng phải mở mắt, trong mắt mơ hồ hiện lên vẻ sợ hãi.

- Hừ hừ! Không cho các người thấy một chút, các người lại cho rằng khế ước nhận chủ kia chỉ là nghi thức sao?

Phong Liệt nhìn vẻ mặt khiếp sợ của đám người, trong lòng cười lạnh không dứt.

Theo lý, một khi ký kết khế ước nhận chủ, mạng của những người này đều thuộc về Phong Liệt hắn. Hắn muốn bọn họ sống liền sống, muốn chết liền chết, không có bất kỳ phản kháng nào.

Kế tiếp, Phong Liệt phân chia nhiệm vụ cho mọi người, chỉ để lại Lý Thiên Hùng, Lôi Hạo Thiên, Phong Tiểu Dao cùng với hai gã cao thủ Thần Thông Cảnh khác.

Hai gã cao thủ Thần Thông Cảnh kia theo thứ tự là Thần Thông Cảnh tam trọng thiên Hỏa Long võ giả Xích Dũng, Thần Thông Cảnh lục trọng thiên Hắc Long võ giả Khương Thần. Hai người này đều trên dưới trăm tuổi, tiềm lực bất phàm.

Hai người này vốn là nhân vật trọng yếu, được Hỏa Long Giáo và Hắc Long Giáo dốc lòng bồi dưỡng, tiền đồ vô hạn.

Nhưng hôm nay, nếu chúng đã rơi vào tay Phong Liệt, trừ việc đón nhận vận mệnh của mình ra cũng không còn cách nào khác. Biểu hiện của hai người cũng làm cho Phong Liệt khá hài lòng.

Có điều, kế tiếp phải an bài những người này thế nào cũng có chút phiền toái. Lại nói, thực lực của nhóm hai trăm người này cực kỳ cường hãn, bất luận mang tới chỗ nào cũng vô cùng được chú ý. Hơn nữa, những người này đều có bối cảnh riêng, muốn người khác không chú ý cũng rất khó. Nếu như cả ngày dẫn theo bên người, không thể không chọc vào vô số phiền toái.

Phong Liệt suy nghĩ một lúc lâu sau liền để cho Phong Tiểu Dao bắt tay vào lựa chọn hai mươi tên cao thủ làm thiếp thân thị vệ cho mình. Những người còn lại lập thành một đội dong binh đoàn, đợi đến khi chuyện tình Ma Quỷ bình nguyên kết thúc liền lên vào Tứ phương thành đợi lệnh. Một số người có thân phận nhạy cảm cũng đều bị cưỡng chế thay đổi hình dạng, không được bại lộ thân phận.

Hôm nay, mạng nhỏ của những người này đều nằm trong tay Phong Liệt hần, đối với sự an bài của Phong Liệt tự nhiên sẽ không chút dị nghị.

Mất nửa canh giờ, Phong Liệt cùng mấy người cũng đã bàn bạc xong chi tiết, sau đó hần một mình chui ra khỏi Long Ngục không gian.

405. Chương 465: Thiếu Nữ.

Lúc này đã là buổi trưa, ánh nắng tươi sáng, gió mát thổi tới làm người ta vô cùng dễ chịu.

Từ trong bếp của hơn chục hộ dân, từng làn khói lượn lờ bay lên, một mùi thức ăn thơm lừng nhẹ nhàng theo làn gió mát lọt vào trong mũi Phong Liệt, làm cho Phong Liệt có được giây phút yên bình hiếm hoi.

Phong Liệt nhìn sắc trời một chút, sau đó đi ra khỏi rừng cây, hướng tiểu lâu của Lê bá chậm rãi đi tới.

Lúc còn cách tiểu hơn hơn trăm trượng, từ bên trong mơ hồ truyền ra tiếng của Lê bá và một giọng nói thanh thúy của nữ nhân.

- Gia gia, không phải người nói vừa mới chế ra rượu ngon sao? Mau lấy ra cho con uống thử đi mà?
- Ha ha! Được được! Lấy! Rượu này tên là Thiên Dao Vạn Quả, có thể đề cao cường độ thân thể. Còn đây là Hóa Linh Tửu, có thể tích tụ nguyên lực, tăng tiến tu vi, đối với võ giả cũng rất có lợi. Đáng tiếc là tài liệu khó tìm, gia gia cũng chỉ chế ra vài hũ mà thôi.
- Thiên Dao Vạn Quả? Hi hi! Tên này cũng thật kỳ quái a. Để con tới ném thử!
- Ai ai! Chậm đã! Chậm đã! Rượu này người không uống được, sau khi uống sẽ giống như chịu cực hình. Người muốn gia gia đau lòng chết hả?
- A? Vậy rượu này gia gia uống thể nào? Gia gia thật nhỏ mọn, ngay hũ rượu cũng không cho con uống! Hừ, không quan tâm gia gia nữa!
- Ha ha! Cháu gái ngoan. Người từ từ nghe gia gia nói hết có được không hả? Nếu chỉ uống một mình Thiên Dao Vạn Quả này thì sẽ như bị cực hình hành hạ, nhưng nếu pha với Hóa Linh Tửu, không những không còn cảm giác chịu cực hình, thậm chí hiệu quả còn tốt hơn! Nào, tới ném thử đi!
- Ủm! Thật là hảo tửu! Di? Không ngờ có thể tự tu luyện, thật quá tốt! Tới! Tiểu Bạch Long, người ném thử mùi vị của Thiên Dao Vạn Quả này đi!

...

Phong Liệt đi tới phía ngoài tiểu lâu, vừa vặn nghe được lời Lê bá nói, nhất thời như hóa đá, thiếu chút nữa thì nghẹn họng mà chết.

- Mẹ kiếp! Lão này quả thật không phải người tốt!

Phong Liệt nhớ tới việc mấy ngày trước chính mình phải chịu nỗi khổ của Thiên Dao Vạn Quả, hận không thể đánh cho lão ta một trận, không nhịn được nghiêng răng nghiêng lợi chửi nhỏ một tiếng. Nhưng ngay sau đó, hần lại cười hô hô đi vào trong tiểu lâu.

Vừa tiến vào đại sảnh, nhất thời, Phong Liệt nhìn thấy một thiếu nữ tuyệt sắc, dáng vẻ hoạt bát đang ngồi cạnh bàn. Phong Liệt không khỏi ngẩn ngơ, trong mắt không tìm được một tia kinh hãi.

Thiếu nữ này ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, tóc và lông mày đều bạc trắng, mắt sáng, răng trắng tinh. Một đôi mắt to chớp chớp, phảng phất như có thể diễn tả hết nội tâm của chủ nhân nó. Mỹ nhân này mười phần kiều diễm, tư thái xinh xắn lạnh lợi, trước ngực là hai quả tuyết lê ba đào mảnh liệt, rất là đồ sộ, khiến cho bộ bạch y nàng đang mặc như muốn nứt ra.

Giờ phút này, thiếu nữ đang cầm một ly rượu cho sủng vật uống.

Mặc dù Phong Liệt thường thấy mỹ nữ đẳng cấp khuynh thành như U Nguyệt, Diệp Thiên Tử nhưng giờ phút này, khi nhìn thấy thiếu nữ kia cũng không tránh khỏi hai mắt phát sáng.

May là hắn cũng không phải là loại sói đói, chỉ sau một thoáng kinh ngạc liền khôi phục lại dáng vẻ bình thường. Có điều, khi hắn chú ý đến sủng vật bên cạnh thiếu nữ thì lại không tránh khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy đó là một đầu Đại Bạch Tầm dài hai ba trượng, vừa vằn chính là đầu Đại Bạch Tầm hắn gặp trong đầm băng cách đây không lâu.

- Uy! Người là ai?

Thiếu nữ vừa thấy Phong Liệt, hai con mắt to tròn liền căng ra quan sát Phong Liệt từ đầu đến chân mấy lần, âm thầm đánh giá, sắc mặt có chút bất thiện, lên tiếng chất vấn.

Lúc này, Lê bá vội vàng mở miệng giải thích:

- Cháu gái ngoan à, hắn là Ma Long Giáo Phong Liệt, đã ở đây vài ngày.

Sau đó, hắn hướng Phong Liệt cười híp mắt nói:

- Tiểu tử, đây chính là Băng Ly, cháu gái ngoan ngoan xinh đẹp đáng yêu của ta. Có điều, người đừng có đánh chủ ý bậy bạ lên người nó. Có nghe không?

- Khụ khụ! Lê bá nói đùa!

Phong Liệt làm ho hai tiếng, cười nói. Lê bá nói trắng ra như vậy thì thật là khó chấp nhận.

- Phong Liệt?

Hai hàng lông mày cong vút của Băng Ly khe khẽ chau lại. Sau khi suy nghĩ một chút, nàng đột nhiên nói ra một câu khiến Phong Liệt gần như muốn học máu:

- A, ta nhớ rồi! Chẳng lẽ người chính là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ của Ma Long Giáo, Phong Liệt? Cũng chính là cái tên biến thái thích rình coi nữ nhân tắm?

- Sax...

Phong Liệt há học mồm, mồ hôi tuôn ướt cả lưng áo, đúng là lời đồn chết người.

Mặc dù mình không có ý gì với mỹ nữ này, nhưng bị người ta hiểu lầm như thế cũng không phải là tư vị tốt lành gì. Có điều, nếu hắn muốn giải thích cũng không biết phải giải thích thế nào, chỉ sợ là càng tỏ càng đen.

- Tê tê...

Đúng lúc đó, con Băng Tầm kia uống rượu xong, xoay người nhìn thấy Phong Liệt. Nhất thời, nó giống như con thỏ gặp phải con hổ, tỏ ra kinh hãi. "Sư" một cái, nó liền lướt đến phía sau lưng thiếu nữ, trong miệng không ngừng kêu ré lên, ánh mắt nhìn Phong Liệt tràn đầy cảnh giác.

- Di? Tiểu Bạch Long, người nói chính là tên này đã khi dễ người?

Thiếu nữ kia sau khi nghe được tiếng Băng Tầm kêu ré lên, đầu tiên là sửng sốt, sau đó hằm hừ đánh giá Phong Liệt, trong đôi mắt đẹp mơ hồ lộ ra vẻ không tốt.

Phong Liệt nheo mắt, trong lòng bỗng phát sinh một cảm giác nguy hiểm.

Mặc dù thiếu nữ trước mặt trông như cả người vô hại, nhưng Phong Liệt vẫn không dám xem thường, đồng thời cũng không khỏi cảm thấy nhức đầu.

Nếu hắn đoán không lầm, thiếu nữ này tám chín phần mười chính là Băng Ly bài danh đệ tam trên Phi Ung Bảng, thân có đại thần thông Băng Long Hoàng - Băng Phong Thiên Lý.

Phải biết rằng, Phong Liệt chống lại Thủ Ác Thiên Ngục Luyện Thần Phong Sở Huyền chỉ có một đường chạy trốn chết, mà thiếu nữ trước mắt này xếp hạng gần với Sở Huyền. Một khi động thủ, trong lòng Phong Liệt thực cảm thấy không có mấy phần thắng.

Huống chi thiếu nữ này còn là cháu gái Lê bá. Động thủ đánh nhau trong nhà người ta cũng không tốt lắm đi.

Nghĩ đến đây, Phong Liệt vội vàng cười giải thích:

- Bằng tiểu thư, lúc trước chỉ là một chút hiểu lầm mà thôi. Hy vọng tiểu thư đừng để trong lòng...

- Tê... Tê...

Đúng lúc này, đầu bằng tầm kia đột nhiên xuất hiện dị dạng. Chỉ thấy nó kêu ré lên những tiếng kêu bén nhọn, thân thể cao lớn bắt đầu kịch liệt co quắp quay cuồng trên mặt đất cho thấy nó đang vô cùng đau đớn.

- Tiểu Bạch Long! Người làm sao vậy?

Bằng Ly thấy vậy, sắc mặt hơi sững sờ. Mắt to chớp hai cái, sau đó đột nhiên chỉ vào Phong Liệt, tức giận nói:

- Phong Liệt! Đây là một chút ít hiểu lầm sao? Người nhìn! Tiểu Bạch Long đau đớn muốn chết! Bây giờ người tính thế nào đây?

- Ách...

Phong Liệt không khỏi một trận trợn mắt há hốc mồm.

- Hừ! Nhìn Tiểu Bạch Long đáng thương thế này, sợ rằng không có tám năm mười năm cũng không hồi phục được. Như vậy đi, bốn tiểu thư cũng không phải là khó khăn người, người lấy ra hai ba vật huyền bảo bồi thương một chút được rồi?

Đúng lúc Bằng Ly đang tỏ ra chính khí hùng hồn, đôi mắt đẹp đột nhiên lồi ra, kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch Long.

406. Chương 466: Nghe Tin Bất Ngờ.

Nếu là dựa theo lệ cũ ngày trước, kế tiếp, Bằng Ly nàng sẽ tiếp tục chỉ trích Phong Liệt, sau đó mượn cơ hội lừa gạt vơ vét tài sản một phen. Đây là chuyện mà nàng rất thường làm trong Bằng Long Giáo, luôn luôn cùng Tiểu Bạch Long phối hợp ăn ý, không chê vào đâu được.

Những năm gần đây, trong hàng đệ tử thế hệ trẻ của Bằng Long Giáo, số người bị nàng lừa gạt không có một ngàn thì cũng tám trăm. Hầu hết những kẻ đó đều e ngại thân phận hiển hách cùng thực lực cường hãn của nàng nên mặc dù rất tức giận nhưng cũng không dám nói gì, không thể không nuốt hận vào lòng. Thậm chí bọn chúng còn đặt cho nàng một cái tên hiệu, là "Đa Bảo Nữ Vương".

Dĩ nhiên, nói trong tay nàng nắm giữ rất nhiều bảo vật cũng có chút không đúng. Phàm là những người được nàng thấy thuận mồm thuận mắt, vậy nàng sẽ cực kỳ hào phóng tiện tay tặng lại cho kẻ đó. Những bảo vật mà nàng lừa gạt cũng đều là vào tay trái ra tay phải, trong Bằng Long Giáo cũng là người khen kẻ chê.

Nhưng hôm nay, nàng đang định nhân cơ hội lừa gạt Phong Liệt một phen lại chợt phát hiện dường như Tiểu Bạch Long có chút không đúng. Nhìn bộ dạng thống khổ của nó so với trước đây có vẻ "chân thật" hơn một chút. Kỹ năng diễn xuất tăng tiến nhanh vậy ta?

Sau khi suy nghĩ một chút, Bằng Ly vội vàng lo lắng thấp giọng nói:

- Uy! Tiểu Bạch Long! Người không sao chứ? Người diễn đùng thật quá có được không?

- Tê... Tê...

Tiểu Bạch Long phát ra hai tiếng kêu thảm thiết, hai con mắt to, trong như hạt châu tràn đầy vẻ thống khổ, thân thể không ngừng quay cuồng, không chút nào giống như đang giả bộ.

- Cái gì? Lần này là thật! Đây là chuyện gì xảy ra?

Sau khi Băng Ly nghe Tiểu Bạch Long nói, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi cả kinh. Nàng vội vàng xoay người nắm lấy cánh tay Lê bá, thất kinh hét lớn:

- Gia gia mau tới! Tiểu Bạch Long khó chịu muốn chết! Phải làm thế nào đây?

Lê bá buông dụng cụ uống rượu trên tay xuống, dờ khóc dờ cười thở dài nói:

- Cháu gái ngoan a! Ta đã nói với cháu rượu Thiên Dao Vạn Quả này không thể tùy tiện uống! Cháu cho Tiểu Bạch Long uống, nó có thể không khó chịu sao?

- A! Người ta làm sao biết a! Gia gia! Tiểu Bạch Long có thể bị chết hay không? Người mau cứu nó!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Ly nhanh chóng trắng bệch, trong đôi mắt đẹp thoáng chớp đã chứa đầy nước mắt, không ngừng lắc lắc cánh tay Lê bá, đáng vẻ rất là đáng thương.

- Được rồi! Đừng nóng vội! Không phải có gia gia ở đây sao? Ai!

Lê bá bắt đầu dĩ lắc đầu. Hắn tiến lên mấy bước, nháy mắt đã nắm được cổ của Tiểu Bạch Long, trong tay xuất hiện một cổ kinh khí màu trắng.

Nhất thời, chỉ thấy trên thân thể Tiểu Bạch Long phát ra nhiều tia sương trắng, sau đó dần dần yên tĩnh lại, gục trên mặt đất há mồm thở dốc, toàn thân như mất lực. Lê bá đã ép toàn bộ rượu trong cơ thể Tiểu Bạch Long ra ngoài.

- Tốt lắm! Vậy là không có chuyện gì rồi! Mang Tiểu Bạch Long đến đầm băng đi, có thể khôi phục nhanh hơn một chút!

Lê bá nói với Băng Ly.

- Vâng! Tiểu Bạch Long, người kiên trì một chút nha, ta dẫn người đi đầm băng.

Băng Ly một mặt cất lời an ủi Tiểu Bạch Long, một mặt ôm lấy thân thể to lớn của nó đi ra ngoài.

Đi tới bên cạnh Phong Liệt, nàng làm ra vẻ hung ác, trợn mắt nhìn Phong Liệt một cái, bộ dạng giống như dọa nạt, khiến cho Phong Liệt cảm thấy dờ khóc dờ cười.

Đến lúc này, Phong Liệt cũng đã đại khái hiểu được thiếu nữ trước mặt. Tiểu nha đầu này chính là một vị thiếu nữ không chịu lớn, tính cách thích đùa nghịch như trẻ con vậy.

Thoáng chớp, trong đại sảnh trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại Phong Liệt và Lê bá đang rất bận rộn.

Phong Liệt đến cạnh bàn rồi ngồi xuống, ánh mắt lạnh nhạt đánh giá Lê bá đang buột tạp dề ở bên cạnh quây rượu. Nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài, rất khó tin rằng Lê bá này chính là một lão yêu vạn năm tuổi, nhìn thế nào cũng chỉ thấy giống một lão nhân bình thường mà thôi.

- Tiểu tử, chuyện vừa rồi người chớ để trong lòng. Đứa cháu gái ngoan này của ta cái gì cũng tốt, chỉ là có chút tính nghịch, ngay cả ta cũng không có biện pháp. Có điều, ánh mắt của nha đầu này cũng không phải hạng bình thường, điểm này khiến ta hơi nhức đầu.

Lê bá thờ ơ nói, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cứng chiều.

- Băng tiểu thư tuổi còn nhỏ, ta cũng không so đo với nàng. Hơn nữa Băng tiểu thư thẳng thắn khả ái, đúng là một cô gái tốt.

Phong Liệt khẽ cười nói.

Mặc dù trên miệng hắn nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ khác. Nha đầu này rõ ràng chính là một tiểu ma nữ, đoán chừng người nào dính vào nàng đều cảm thấy nhức đầu.

Dĩ nhiên, những lời này hẳn không dám nói trước mặt Lê bá, bởi vì lão đầu tử này cũng không phải hạng người lương thiện gì, nhìn thái độ cứng chiều cháu gái của lão, khẳng định nếu lão nghe được, nhất định sẽ cho mình một trận.

Quả nhiên, nghe thấy Phong Liệt nói như thế, mặt mày Lê bá hớn hở, liền cầm lấy một cái chén, lấy gáo trúc múc đầy rượu đổ vào chén rồi đặt lên bàn, đẩy về phía Phong Liệt.

Sau đó, lão nói lời đầy thâm ý:

- Tiểu tử, có gì muốn hỏi thì hỏi đi. Có điều, ta xin nói trước, ta có thể nói với người nhiều hay ít còn chưa biết được!

Ánh mắt Phong Liệt chợt co rút lại, trái tim đột nhiên đập nhanh hơn vài phần.

Hắn mạnh mẽ tự nhủ mình phải chần tĩnh. Trầm ngâm một lát, Phong Liệt nhìn Lê bá, sắc mặt kiên định nói:

- Lê bá, ta muốn hỏi một chút, người hiểu rõ ta đến đâu?

Lê bá thoáng sững sốt một chút, sau đó cười nói:

- Người sao? Xuất thân Phong gia Thiên Lâm thành Kim Long thần triều. Thân có huyết mạch Ma Long Hoàng, gia nhập Ma Long Giáo ám chi nhất mạch, bá Tử Long làm sư, trở thành một trong mười ba đệ tử giỏi nhất của ám chi nhất mạch. Về phần một số chuyện nhỏ vớ vẩn khác thì không đáng để nhắc tới. Như vậy đã đủ chưa?

Nghe những lời Lê bá nói, thân hình Phong Liệt không khỏi run lên, hít vào một ngụm khí lạnh. Thân thể của mình ở trước mặt lão nhân này cũng không có gì là bí mật. Cho tới nay, mình luôn cho là che giấu vô cùng tốt, nhìn dáng dấp cũng chỉ là chính mình một thân cam chịu, cũng không biết lão nhân này có biết mấy thứ trọng bảo trong tay mình hay không?

- Ha ha! Tiểu tử, không cần khẩn trương. Lão phu đối với người không có ác ý. Hơn nữa, nếu như cần, ta cũng sẽ ra tay giúp người. Dù sao, người là cửu thập thất chủng tử, chúng ta cũng xem như là cùng một chiến tuyến!

Lê bá cười, bình thản nói.

- Cửu thập thất chủng tử? Cùng một chiến tuyến? Đây là ý gì?

Phong Liệt không khỏi kinh ngạc hỏi.

Lê bá chau mày suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Chuyện này nếu nói ra thì rất dài dòng, sợ là phải bắt đầu từ hai lần Long Chiến. Có điều, những thứ này hiện tại với người quá mức xa xôi, biết qua nhiều đối với người cũng không có gì tốt.

- Người chỉ cần biết rằng, trên Long Huyết đại lục, tất cả những người có huyết mạch Long Hoàng cũng chưa được xem là linh hồn Cổ Chân Long chuyển thế, tất cả được gọi là chủng tử! Nhóm người này đều muốn người quan trọng trong lần Long Chiến tiếp theo. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là các người có thể sống được đến lúc đó.

407. Chương 467 - 468: Bí Mật

Về mặt Phong Liệt hiện lên sự khiếp sợ. Hắn mơ hồ cảm giác được, hình như kể từ khi huyết mạch Long Hoàng trong cơ thể mình được thức tỉnh, bản thân mình đã trở thành một quân cờ nhỏ bé trong bàn cờ khổng lồ của trời đất.

Loại cảm giác bị điều khiển này khiến cho hắn rất khó chịu. Vô luận đối phương có thiện ý hay ác ý, hắn cũng rất không thích cái cảm giác này.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn càng thêm nhiên khát vọng với lực lượng vô địch.

Từ giờ khắc này, trong lòng hần âm thầm phát ra một lời thề, luôn luôn ghi nhớ mục tiêu trở thành cao thủ tuyệt đỉnh, trở thành chúa tể của bàn cờ thế cục.

Dĩ nhiên, trước tiên, hần cảm thấy mình nên giữ cái mạng nhỏ cho thật tốt.

- Lê bá, kẻ địch của chúng ta là ai? Chúng ta là ai?

Phong Liệt không khỏi thắc mắc, lên tiếng hỏi.

- Chỉ cần là nhân loại thuần khiết đều là người của chúng ta. Còn đối phương, cứ xem như là Viễn Cổ Chân Long.

Lê bá trả lời.

- Cái gì? Kẻ địch của chúng ta là Viễn Cổ Chân Long? Long giới đã không còn, nơi nào có Chân Long?

Phong Liệt không khỏi kinh ngạc vạn phần.

- Ai! Viễn Cổ Long giới chính là Chư Thiên Vạn Giới trong Thượng Đẳng thế giới. Mà Viễn Cổ Chân Long đủ để sánh ngang với gia tộc Thần Linh, làm sao biến mất dễ dàng như vậy?

Lê bá thở dài, cảm thấy bất đắc dĩ.

Sau khi trải qua nhiều khiếp sợ, dần dần Phong Liệt cũng bình tâm lại. Những điều này đối với hần hiện nay thật quá mức xa xôi, quá mức mờ ảo, biết rồi cũng không có tác dụng gì.

Hôm nay hần chỉ là một gã Cương Khí Cảnh thất trọng thiên, chỉ nhỏ như con kiến hôi, cái hần cần lo lắng chính là mối nguy hiểm xung quanh. Về phần cái gì thời đại Long Chiến, ám chi nhất mạch cũng không nằm trong phạm vi lo nghĩ của mình.

Nghĩ thông suốt, tâm trạng của hần cũng được buông lỏng.

Lúc này, Lê bá lại tiếp tục nói:

- Tiểu tử! Người có thể hiểu được phải che giấu huyết mạch Long Hoàng, điều này người làm vô cùng tốt. Nếu không phải trong Long Vũ Minh chúng ta có một bảo vật dò xét nghịch thiên, thật đúng là thiếu chút nữa đã bị người qua mặt. Hần là đối phương cũng chưa biết sự tồn tại của người, nếu không, người không bị hạ độc thủ cũng sẽ bị giam lỏng. Sau này, người nhất định phải tiếp tục giấu diếm, nếu không, bất cứ lúc nào người cũng có thể gặp nguy hiểm.

- Ủm! Ta đã hiểu!

Phong Liệt gật đầu. Ngay sau đó, hần cảm thấy nghi ngờ, lên tiếng hỏi:

- Thần Vũ Minh? Tiền bối, sư tôn ta cũng thuộc về Thần Vũ Minh của các người sao?

- Long Vũ Minh là liên minh của toàn bộ võ giả trên Long Huyết đại lục. Phàm là nhân loại đạt đến Long Biến Cảnh cũng có thể gia nhập. Nếu như ở thời đại Long Chiến mà nói... những cường giả Long Biến Cảnh đều bị cưỡng chế gia nhập. Mà bản thân sư tôn người chính là truyền nhân của ám chi nhất mạch, tự nhiên là người của Long Vũ Minh.

Lê bá chậm chậm giải thích.

- Lê bá, ý của người là bản thân ám chi nhất mạch thuộc về Long Vũ Minh?

Sắc mặt Phong Liệt trở nên sững sờ.

- Không những thế, chúa tể của ám chi nhất mạch cũng chính là một trong những người đầu tiên lập ra Long Vũ Minh. Trong hai lần thời đại Long Chiến trước đây, ám chi nhất mạch chính là trụ cột vững vàng để đối phó với Viễn Cổ Long tộc. Chỉ tiếc là trong lần thời đại Long Chiến trước, ám chi nhất mạch cơ hồ toàn quân bị diệt. Hơn nữa, nội bộ lại có chuyện, xuất hiện phản đồ, đến hôm nay cũng xem như là đã xuống dốc.

Lê bá thản thức nói.

Phong Liệt khẽ nhủ mảy, trong đầu toàn lực tiêu hóa những lời Lê bá nói. Từ những lời này, hẳn dần dần hiểu được chút ít bí mật từ thời thượng cổ, hiểu được bản thân hẳn không phải là một người bình thường.

Cho dù kiếp trước hẳn là đệ tử của Ma Long Giáo chủ, đối với những chuyện này cũng không hay biết một chút nào.

Mà giờ khắc này, hẳn từ lời Lê bá mơ hồ cảm giác được, Ma Long Giáo chủ, đám người Sở Huyền hẳn phải thuộc về Long Vũ Minh, ở phía đối nghịch với đội quân Viễn Cổ Long tộc.

Chỉ có điều hẳn vẫn không giải thích được, bản thân tôn Tử Long là ám chi nhất mạch, vốn là phải đứng ở phía hoàn toàn đối lập với Ma Long Giáo. Nhưng Âm Vũ Viện lại thuộc về Ma Long Giáo, cả hai cùng vinh cùng nhục. Những quan hệ này dường như có chút phức tạp.

- Lê bá, nếu ta đoán không lầm... Ma Long Giáo chúng ta chiến Thiên Ma Vương hẳn là thuộc về phe đối địch với Long Vũ Minh?

- Ừm?

Sắc mặt Lê bá thoáng sửng sốt, gật đầu tán dương:

- Ha ha! Tiểu tử ngươi có thể nhìn ra điểm này cũng xem như rất khá, không tệ! Chiến Thiên đích xác là một tên tiểu lâu la của thủ hạ Long chủ.

- Long chủ?

- Long chủ là một danh hiệu, nghe nói người này tự xưng là người đứng đầu Viễn Cổ Long Giới, xem việc khôi phục thịnh cảnh của Viễn Cổ Long Giới là nhiệm vụ của mình, hô phong hoán vũ trên đại lục. Hai lần thời đại Long Chiến trước cũng chính do người này gây ra, thực lực thâm sâu khó lường.

Lê bá giải thích.

- Nha!

Trong lòng Phong Liệt thất kinh. Nếu như tên kia là kẻ đứng đầu Viễn Cổ Long Giới, vậy chẳng phải rất cường đại sao? Sợ rằng gọi là thần cũng không quá đáng.

- Lê bá, nếu Ma Vương Chiến Thiên là người của Long chủ, sư tôn ta lại là người của Long Vũ Minh, vậy làm sao hai người họ đều giống nhau bình an vô sự ở trong Ma Long Giáo vậy?

Trong lòng Phong Liệt nói ra ngờ vực lớn nhất của mình.

- Ha ha! Điều này có gì là kỳ quái? Những tình huống như vậy, chẳng những bên trong Ma Long Giáo các người, cửu đại Chân Long giáo phái khác cũng có, thậm chí hầu hết các đại môn phái trên đại lục này cũng đều có.

Chỉ cần chưa tới thời khắc máu chốt của thời đại Long Chiến, trên đại lục, vô luận người là người hay là Viễn Cổ Long Linh cũng đều bình an vô sự. Dù sao ngày nay, những Viễn Cổ Long Linh kia đều lấy thân thể con người để tồn tại, rất khó phân chia rõ ràng. Dĩ nhiên, ngoại trừ chủng tử như người, những người khác cũng tự chia làm hai phe đấu đá nhau.

...

Trải qua một cuộc trò chuyện dài, Phong Liệt dần dần có được ấn tượng đại khái với những bí mật thượng cổ, dần dần hiểu được tình cảnh của mình.

Hóa ra, sinh linh trên thế giới này chia làm hai loại, một là loại sinh linh sinh trưởng ở địa phương, một loại khác là linh hồn Viễn Cổ Long Giới Chân Long chuyển thế.

Trong cường giả Viễn Cổ Chân Long, chính là những người có thực lực có thể sánh ngang với thần, cho dù là đã tiêu vong từ thời xưa, nhưng trải qua vô số lần luân hồi, vẫn có thể tìm lại ký ức của mình.

Chẳng qua là, khi bọn họ khôi phục được trí nhớ Chân Long lại phát hiện trên cái thế giới này, mặc dù số lượng loài người rất cường thịnh, nhưng phương pháp tu hành lại cực kỳ thấp kém, vinh viễn không thể đạt tới cảnh giới bất tử bất diệt, vĩnh sinh chi cảnh.

Hơn nữa, lấy trạng thái tồn tại trong cơ thể loài người, phương thức tu hành của Viễn Cổ Long Tộc đã không còn thích ứng nữa.

Cho nên, bọn họ muốn khôi phục lại Viễn Cổ Long Giới huy hoàng, đoạt lại huyết mạch cùng số mệnh thật sự của rồng.

Trong đó, dưới sự thôi động của một kẻ cường đại tự xưng là Long Chủ, Viễn Cổ Chân Long nhất tộc phát động hai lần âm mưu kinh thiên, cũng chính là nguyên nhân xảy ra hai lần thời đại Long Chiến trước đây.

Cho đến tận hôm nay, trong nhân loại không một người nào biết rốt cuộc âm mưu của Long Chủ là gì?

Nhưng những tiền nhân thông thái trong nhân loại cũng tính toán ra một cách sơ lược, âm mưu của Long Chủ có liên quan đến người sở hữu huyết mạch Long Hoàng. Hơn nữa, một khi âm mưu này thành công, hết thảy sinh linh có huyết mạch Chân Long sẽ không thể tồn tại. Vì thế, võ giả trên Long Huyết đại lục mới lập ra liên minh, lấy mục đích ngăn cản âm mưu của Long Chủ làm nhiệm vụ của mình.

Mà bản thân Phong Liệt là nhân loại mang huyết mạch Long Hoàng, sẽ là đối tượng tìm kiếm của Long Chủ, cũng chính là mấu chốt thành bại của Long Vũ Minh đối kháng Long Chủ.

...

- Ai! Tiểu tử, thời gian dành cho ngươi không nhiều lắm. Hôm nay, hắn là người cũng đã nhìn thấy Phi Ưng Bổng. Cho dù ai cũng không nghĩ tới, cả ngàn năm trước không tìm ra một người có huyết mạch Long Hoàng, vậy mà chỉ mấy chục năm gần đây, thoáng cái đã xuất hiện bảy người. Sợ rằng thời kỳ Long Chiến tiếp theo đã không còn xa.

Lê bá cảm khái nói.

Phong Liệt bị lời nói cảm khái của Lê bá kéo về thực tế. Hắn kinh ngạc nói:

- Cái gì? Thời kỳ Long Chiến tiếp theo không còn xa?

- Đúng vậy! Nhanh thì mấy chục đến trăm năm, chậm cũng không quá ngàn năm. Long Chủ tuyệt đối sẽ không buông tha một cơ hội tốt đến như vậy.

Lê bá nói.

Phong Liệt không khỏi khẽ cau mày. Hắn suy nghĩ một chút liền hỏi:

- Lê bá, ta nên làm thế nào?

- Ha ha! Ngươi cho là nên làm thế nào thì nên làm thế đó. Quan trọng nhất là đề cao thực lực của ngươi. Nếu lúc thời kỳ Long Chiến mở ra, nếu tu vi của đám Chúng Tử các ngươi còn chưa đủ để chi phối cục diện, tình cảnh sẽ cực kỳ nguy hiểm. Thậm chí, Long Vũ Minh sẽ vì không để các ngươi rơi vào tay Long Chủ, cũng có thể xuất thủ diệt trừ các ngươi.

Lê Bá nói.

- Vậy phải tu luyện đến trình độ nào mới có thể chi phối cục diện?

Trong lòng Phong Liệt chấn động, vội vàng hỏi.

Lê Bá cười cười, bí hiểm nói:

- Rất cao, rất cao! Ngươi hiện tại còn xa xa mới đạt tới đẳng cấp kia. Được rồi, những thứ này hiện tại còn cách ngươi quá xa, có chút khái niệm như vậy là đủ rồi.

Lời vừa dứt, Lê bá liền xoay người sang chỗ khác, tiếp tục đi về quầy rượu.

Phong Liệt cũng rơi vào dòng suy tư thật lâu. Thông qua cuộc nói chuyện ngày hôm nay, đúng là Lê bá đã giải trừ không ít ngờ vực của hắn, cũng khiến cho hắn hiểu được một chút tình cảnh của bản thân.

Có điều, hắn có thể cảm giác được, Lê bá cũng không biết chuyện trọng sinh của chính mình.

Thật ra nghĩ lại cũng đúng, chuyện mình mười năm trước sống lại cũng thật quá quý dị, quả thật là không thể tưởng tượng nổi. Mặc dù tu vi của Lê bá thông huyền, cũng chưa thể đạt tới trình độ của thần, làm sao có thể chuyện gì cũng biết.

- Thôi! Chuyện sau này ai có thể nói hay được, tốt nhất là cứ quản cho tốt những việc mình muốn làm.

Phong Liệt lắc lắc đầu, đem một số phiền não không quan trọng bài trừ ra khỏi đầu óc.

Lúc này, hắn đột nhiên nghĩ đến một cái vấn đề nghi hoặc đã lâu, liền cất tiếng hỏi:

- Lê bá, trên phương diện tu luyện ta gặp chút vấn đề, không biết ngài có thể giải thích giúp ta một chút được không?

- Nói đi.

Lê bá không điểm xĩa đến, hờ hững nói.

- Ta nghĩ, có phải Viễn Cổ Long Hoàng đều có tu luyện pháp môn đặc thù bản mệnh đại thần thông hay không?

Phong Liệt hỏi.

- Cái này sao? Đúng là như vậy. Không giống với thần thông tự nhiên, thần thông bản mệnh có phương pháp đặc thù để tăng cường khả năng tu luyện. Có điều, những thứ đó cũng cực kỳ bí ẩn, thường thường chỉ có một mình Long Hoàng mới có thể hiểu được, tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài. Trong những điển tịch từ thời Viễn Cổ lưu truyền xuống cũng rất ít ghi chép. Ta tìm tòi mấy ngàn năm, cũng chỉ vờn vờn tìm được một chút ít phương pháp tu luyện đại thần thông liên quan đến Băng Long Hoàng - Băng Phong Thiên Lý mà thôi. Đối với những pháp môn tu luyện của các đại thần thông khác thì không tìm thấy.

Sau khi nghe lời Lê bá nói, lòng Phong Liệt đột nhiên rung động. Hắn do dự một chút rồi hỏi:

- Lê bá, người... chắc không phải người cũng mang huyết mạch Long Hoàng đấy chứ?

- Ha ha! Cứ xem như thế đi.

Lê bá cười nói.

- A?

Phong Liệt không khỏi kinh hãi, nao loạn hồi lâu. Sủng vật của lão này chính là một đầu Băng Giao có huyết mạch Băng Long Hoàng a! Phải biết rằng, bản thân Giao Long chính là thứ gần với Viễn Cổ Chân Long nhất. Ở thời đại Viễn Cổ Chân Long, Giao Long hóa rồng nhiều không đếm xuể. Hơn nữa, nếu trong cơ thể có huyết mạch Băng Long Hoàng, vậy thì tiềm lực của nó thực sự lớn đến mức không tưởng tượng nổi.

Đúng lúc lòng Phong Liệt đang cảm thấy khiếp sợ, Lê bá tiếp tục nói:

- Tiểu tử, từ xưa tới nay, những người mang huyết mạch Long Hoàng cũng có vài người được thức tỉnh. Nhưng giác ngộ huyết mạch Ma Long Hoàng cũng chỉ có ba người mà thôi. Cho nên, phương pháp tu luyện Ma Long Hoàng đại thần thông càng thêm khó tìm. Người không cần nổi giận, chỉ cần cơ duyên đầy đủ, rồi sẽ tìm được. Mấy ngày nữa, trên Thiên Ma Quỷ bình nguyên có phát sinh đại sự, có lẽ ngươi nên đến đó tìm kiếm một chút cơ duyên.

- Nga? Đa tạ tiên bối chỉ điểm!

Lòng Phong Liệt vừa động, nhưng ngay sau đó, hắn bỗng kinh ngạc nói:

- Lê bá, người nói thức tỉnh huyết mạch Ma Long Hoàng có ba người, vậy hai người còn lại là...

- Hai người kia đã sớm chết đi. Một người là chết ở thời kỳ Long Chiến đầu tiên, một người khác thì chết ở thời kỳ Long Chiến thứ hai. Hai người này đều là đại nhân vật kinh diễm tuyệt thế. Hơn nữa, bọn họ cũng như ngươi, đều thuộc về ám chi nhất mạch.

Lê bá nói.

- Ai da!

Trong lòng Phong Liệt không khỏi có chút thất vọng.

Đồng thời, hắn cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ tới từ xưa đến nay đã có ba người mang huyết mạch Ma Long Hoàng, vậy mà đều là người của ám chi nhất mạch.

Đột nhiên, hai mắt hắn sáng lên:

- Ủm! Không biết trong Âm Vũ Viện có thể có chút phương pháp tu luyện của hai vị tiền bối kia hay không? Ai! Thôi! Nếu thực sự có, chẳng lẽ sư tôn lại không tàng trữ sao.

Đúng lúc này, phía ngoài vang lên một tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Trong nháy mắt, Phong Liệt phân tích, có lẽ là Băng Ly đã trở lại. Hắc thực không có thói quen giao thiệp với nữ nhân, không khỏi có mấy phần hao tổn tâm trí, trong lòng lo lắng có nên cáo từ rời đi hay không.

Nghe thấy tiếng bước chân của Băng Ly ngày một gần, Phong Liệt vội vàng đứng dậy nói với Lê bá:

- Lê bá, người cứ làm việc đi, ta ra ngoài đi dạo một chút!

- Ủm, đi đi!

Lê bá trả lời, trong mắt mơ hồ lộ ra một nụ cười đầy thâm ý.

Phong Liệt cũng không có chú ý tới vẻ mặt của Lê bá. Hắn đi ra khỏi tiểu lâu, kể đó, cũng không có chút nào ngoài dự liệu, vừa vặn đối mặt với Băng Ly đang trở về.

Miệng Băng Ly hừ nhẹ, gót sen hoạt bát vừa đi vừa đá những viên đá vụn bên đường. Nàng thấy Phong Liệt đi ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầu tiên là sự sốt sắng, nhưng ngay sau đó đôi mắt đẹp hơi chút lưu chuyển, tựa hồ như vừa nghĩ ra điều gì đó.

Phong Liệt khe khẽ chấp tay, cũng không mở miệng muốn lập tức bước qua nàng.

Nhưng lúc này, Băng Ly liền kiểm chuyện, hừ hừ nói:

- Hừ! Phong Liệt, người khi dễ Tiểu Bạch Long của ta rồi muốn cứ như vậy bỏ đi sao?

408. Chương 469: Lỗ Lớn.

Phong Liệt khẽ nhếch miệng, chậm rãi xoay người lại, vừa cười vừa nói:

- Băng tiểu thư, lúc trước đích xác là một điểm nhỏ hiểu lầm mà thôi. Huống chi Tiểu Bạch Long cũng không bị gì...

- Hừ hừ! Ta mặc kệ! Dù sao Tiểu Bạch Long bị thương cũng là sự thật.

Băng Ly không hề muốn cho qua, cứng rắn nói.

Phong Liệt không khỏi cảm thấy một trận đau đầu. Hắn thật sự không muốn dây dưa với tiểu nha đầu này. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn cực kỳ dứt khoát, giọng điệu hết sức lưu manh:

- Vậy rốt cuộc người muốn thế nào?

Hai mắt Băng Ly liếc nhìn Phong Liệt, đi một vòng quanh hắn, chậm rãi nói:

- Xem người cũng không giống cái loại người có tiền, bỏn tiểu thư đại nhân đại lượng, cũng không yêu cầu người bồi thường. Có điều, cứ như vậy bỏ qua cho người, Tiểu Bạch Long cũng sẽ không đồng ý! Ủm? Như vậy đi, người có thấy tòa tiểu sơn kia không?

- Tiểu sơn?

Phong Liệt sốt sắng, lập tức nhìn theo hướng ngón tay ngọc ngà của Băng Ly đang chỉ, nhất thời thấy được ở bên ngoài thôn trang mấy dặm về phía bắc có một tòa tiểu sơn cao mấy trăm trượng, hắn bèn gật đầu.

Băng Ly tiếp tục nói:

- Sau khi đi qua tòa tiểu sơn này sẽ gặp một cái đầm nước lớn, cá ở bên trong vừa lớn, mùi vị lại vô cùng thơm ngon. Trước kia ta cùng Hồ Đầu, Tiểu Thất, Đại Ngư thường xuyên đến cái đầm nước kia bắt cá. Hiện tại cho người một nhiệm vụ, chỉ cần người đến đó bắt cho ta mấy con cá về đây, chuyện lúc trước xem như bỏ qua!

- Ủm? Chỉ đơn giản như vậy?

Trong lòng Phong Liệt hơi sững sờ. Hắn kinh ngạc nhìn Bằng Ly một chút, chăm chú quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tuyệt mỹ và hoạt bát, muốn nhìn xem nàng ta có ý định gì.

- Hừ! Nhìn cái gì vậy? Nếu người không muốn nhận nhiệm vụ này thì giao ra hai kiện huyền bảo!

Đôi mắt đẹp của Bằng Ly trừng lên, cặp tuyết lê căng tròn rung rung, mặt mũi hung tron nói.

- Được rồi! Vậy người chờ ở đây, ta đi một chút sẽ trở lại.

Phong Liệt bất đắc dĩ cười nói. Ngay sau đó lắc mình hướng về tòa tiểu sơn kia lao đi.

Đi bắt mấy con cá cũng là việc rất nhỏ, so sánh với việc giao ra hai kiện huyền thì nhỏ hơn rất nhiều. Huống chi trên người hắn tổng cộng cũng không có mấy món huyền bảo.

- Thế hệ trẻ đệ nhất nhân Ma Long Giáo sao? Hi hi! Lần đầu gặp mặt, xem như bổn tiểu thư cho người một cái lễ vật ra mắt đi!

Thấy Phong Liệt đi xa, trên mặt Bằng Ly không khỏi lộ ra một nụ cười gian trá, phẳng phất giống như một con tiểu hồ ly thành công bắt trộm được gà con vậy.

Trong đại sảnh tiểu lâu, Lê bá nghe hai người nói chuyện với nhau, đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó, nét mặt già nua của lão hơi đỏ lên:

- Khụ khụ! Đứa cháu gái ngoan này của lão phu, càng lúc càng giống ta. Xem chừng Phong tiểu tử gặp xui xẻo rồi! Ai!

Đối với biểu hiện của hai ông cháu Lê bá, Phong Liệt cũng không hề hay biết. Hắn cấp tốc chớp động thân hình, thoáng cái khoảng cách tới tòa tiểu sơn chỉ còn bảy tám dặm, sau đó dễ dàng đi lên đỉnh tiểu sơn.

Quả nhiên, ở dưới chân núi bên kia có một cái đầm nước trong vắt, nước trong đầm xanh biếc, phản chiếu hình ảnh của những đám mây trắng bay trên trời, khung cảnh quả thực không tẻ.

Chỉ có điều, đang lúc Phong Liệt chuẩn bị nhảy xuống, hắn đột nhiên trợn tròn mắt.

Chỉ thấy ở ngay giữa đầm nước, đột nhiên "rầm" một tiếng, từ trong đầm nước trồi lên một cỗ thân thể mềm mại, làn da trắng như tuyết, dưới ánh mặt trời càng tỏa hào quang chói mắt.

Không nghĩ ngờ chút nào, đó chính là một thân thể mềm mại và trần trụi của một cô gái, mái tóc trắng xóa ướt nhẹp, che khuất nửa bên mặt khiến cho Phong Liệt không nhìn rõ tướng mạo của nàng, nhưng bộ ngực tròn to, cao ngất trời đang lắc lư nhìn cũng vô cùng đã mắt, khiến cho Phong Liệt không kìm được liền nhìn thoáng qua, trong lòng cảm thán: "thật đẹp!"

- Ủm? Trúng kế!

Sau một thoáng ngốc trệ, trong nháy mắt Phong Liệt liền hiểu được bản thân mình đã bị tiểu ma nữ Bằng Ly kia tính kế.

Lúc này, mặc dù tư thái hoàn mỹ của cô gái kia khiến người ta miên man bất định, nhưng Phong Liệt cũng không muốn tìm kiếm phiền toái, liền lập tức muốn rời khỏi đầm nước.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên, một tiếng quát của nữ nhân từ phía sau hắn truyền tới:

- Lớn mật! Dâm tặc phương nào? Dám rình coi Đại sư tỷ chúng ta tắm rửa! Đi tìm chết!

Phong Liệt thầm hô không ổn, nếu hôm nay chuyện này lan truyền ra ngoài, sợ rằng thanh danh cả đời mình sẽ tiêu tùng. Hơn nữa cái danh hiệu thích rình nữ nhân tắm lại càng chính xác, sợ rằng có nhảy vào Thiên Hà cũng không rửa sạch.

May mà hắc lâm nguy không loạn, cũng không xoay người đối diện với nàng kia, trực tiếp "phanh" một tiếng, tuôn ra một đoàn hắc vụ bao phủ phương viên chừng mười trượng, sau đó nhanh chóng trốn vào bên trong không gian Long Ngục.

- Bắt được hắc phải cho ném mùi thiên đạo vạn quả!

- Chậm động thủ! Nhất định phải bắt sống! Sau đó giao cho Đại sư tỷ xử lý!

...

Cùng lúc đó, xung quanh núi rừng đột nhiên có mười mấy nữ tử áo trắng xông ra, bao bọc xung quanh màn hắc vụ. Dung mạo đám nữ nhân này không hề tầm thường, nhưng giờ phút này, khuôn mặt nào cũng đang trắng bệch.

Mà lúc này, thiếu nữ trong đầm nước đã mặc một bộ trường bào, che đi thân thể mềm mại uyển chuyển. Nàng nhẹ nhàng bay ra khỏi đầm nước, đôi mắt đẹp lạnh lùng ngó chừng đoàn hắc vụ kia, trong mắt cũng tỏa ra sát khí nồng đậm.

Cô gái này chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, xinh đẹp mà lạnh lùng, dung mạo có thể nói là thế gian hiếm gặp, phảng phất giống như một đóa Băng Sơn Tuyết Liên, cao quý thoát tục. Trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ ngạo nghễ cách xa ngoài ngàn dặm. Cô gái đang mặc một bộ áo bào trắng rất rộng, đứng trên không trung, một đôi chân ngọc trắng nõn hiện ra giữa không trung, khiến cho người khác không khỏi thèm muốn.

Chỉ thấy thân thể mềm mại của nàng nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, đột nhiên xuất hiện ở vùng phụ cận của đám hắc vụ, lạnh lùng nhìn chúng nữ hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Một thiếu nữ mặt mũi mỹ lệ có chút căng thẳng, vội vàng tiến lên quỳ rạp xuống đất, thấp thỏm lo âu nói:

- Khởi bẩm Đại sư tỷ! Tiểu muội lúc trước đang... đang lúc đi vệ sinh, không phòng ngừa cẩn thận, bỗng nhiên có một tên gia hỏa hiện ra trên đỉnh núi. Hiện tại đang ở trong đám hắc vụ này.

- Hừ! Đồ vô dụng!

Cô gái được gọi là Đại sư tỷ hừ lạnh một tiếng. Ngay sau đó, hai tay nàng kết ấn, sau đó đẩy về phía đám hắc vụ. Nhất thời, một đoàn khí lưu màu trắng đem đám hắc vụ vây ở bên trong.

- Băng Phong!

Ken két ken két ca!

Hàng loạt tiếng kêu giòn tan vang lên, sau đó, hắc vụ bao phủ phương viên chừng mười trượng kia trong nháy mắt đã bị đông kết lại thành một khối băng.

Một khắc sau, chỉ nghe "rầm" một tiếng, khối băng bao phủ phương viên chừng mười trượng này đột nhiên vỡ vụn thành những mảnh băng tinh thật nhỏ, rơi lả tả trên mặt đất, toàn bộ cỏ cây núi đá bên trong nó cũng bị vỡ thành bụi phấn.

- Ủm? Tại sao không có?

Khuôn mặt xinh đẹp của Đại sư tỷ run lên, lạnh giọng phân phó:

- Còn không mau đuổi theo!

- Vâng!

Thân thể của hơn chục thiếu nữ bỗng run lên, lập tức nhận lệnh, cẩn thận tìm kiếm trong phương viên mười dặm.

Cô gái được gọi là Đại sư tỷ đứng tại chỗ cũ, chân mày khẽ cau lại, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn đám băng tinh trên mặt đất.

Trong không gian Long Ngục, trên mặt Phong Liệt không khỏi hiện ra nụ cười khổ, không nghĩ tới mình lại bị một tiểu nha đầu tính toán, đúng thật là mất mặt.

- Mẹ kiếp! May mà lão tử kỹ nghệ cao minh, nếu không hôm nay, bộ mặt này có thể vứt đi được rồi! Ủm? Đại sư tỷ? Chẳng lẽ nàng ta là Băng Long Giáo Thiên Tuyệt cung Đại sư tỷ Mộc Thiên Tình? Kháo! Lỗ lớn! Sớm biết là nàng thì đã nhìn thêm mấy lần! Băng nguyên đệ nhất mỹ nữ a! Sách sách!

409. Chương 470: Thiên Tru Lệnh Bài Và Âm Lão Thú (1)

- Ha ha ha ha! Cười chết người! Phong Liệt hắc thể mà đi thật! Ha ha! Thật tiện nghi cho hắc! Đại sư tỷ luôn luôn tránh xa nam sắc, không biết có thể lấy thân báo đáp a! Ha ha ha ha!

Trong đại sảnh, Băng Ly không có chút hình tượng nào, ôm bụng cười lăn lộn trên bàn, đôi tuyết lê trước ngực bị đè ép mảnh liệt đến biến dạng, cười nhiều đến nổi thở không ra hơi.

Lê bá nhìn đứa cháu gái ngoan của mình một chút, có chút bất đắc dĩ lắc đầu. Nha đầu này trừ những lúc nghiêm chỉnh ra đều là đóng vai ác. Hôm nay có tên Phong Liệt thay mình ngăn chặn tai họa, xem như mình cũng được giải thoát. Chết đạo hữu không chết bản đạo, Phong Liệt tiểu tử tự cầu mình đa phúc đi.

Nhưng một khắc sau, tiếng cười của Băng Ly đột nhiên hơi chậm lại, nàng ngồi dậy, nhú mày nhìn Lê bá nói:

- Di? Phong Liệt thế nhưng thật sự đến đó. Tại sao không có ai xuất hiện ngăn cản hắc! Ai nha! Hồng bet! Nếu như Phong Liệt nhìn thấy hết thân thể Đại sư tỷ, sợ rằng Đại sư tỷ sẽ giết hắc! Gia gia, làm thế nào bây giờ?

- Ai, cháu gái ngoan. Người không cần lo lắng cho tiểu tử kia. Chỉ bằng người nên lo cho Đại sư tỷ kia đi. Ta đoán chừng, mười người như nàng ta cũng không giết nổi tiểu tử kia đâu!

Lê bá lơ đãng nói.

Người khác không biết thực lực của Phong Liệt, nhưng lão cũng có mấy phần hiểu biết. Vô tung vô tích, cái người đang ẩn mình trong rừng cây kia chính là Hỏa Long vô giả Hóa Đan Cảnh bát trọng thiên, không phải người bình thường có thể thu phục.

...

Phong Liệt ở trong không gian Long Ngục chờ đợi hồi lâu, đợi đến khi xung quanh không còn bất cứ bóng dáng nào nữa, hắc mới lặng lẽ chui ra ngoài, mượn rừng rậm che trở chạy đi thật xa.

- Kháo! Đây là chuyện gì a?

Chỉ chớp lát sau, thân hình Phong Liệt dừng lại tại một vị trí trên tòa tiểu sơn, quay đầu nhìn tòa tiểu sơn này một chút, không khỏi lắc đầu cười khổ. Bất quá, thân thể trần truồng mềm mại hoàn mỹ của cô gái kia cứ hiện ra trong đầu hắc, không cách nào xóa đi được, dư vị thật lâu.

Đúng lúc ấy, hai hàng lông mày của hắc đột nhiên cau lại, tựa hồ như ở bên trong trữ vật giới chỉ của mình có vật gì đó đang phát sinh biến hóa.

Tâm thần Phong Liệt xâm nhập vào trong trữ vật giới chỉ, nhất thời phát hiện tình hình, chỉ thấy thủ phạm là một cái lệnh bài hình tròn đang không ngừng lay động.

Phong Liệt tâm thần nhất động, lệnh bài đã hiện ra trên lòng bàn tay. Hắc khẽ ngưng thần quan sát:

- Di? Thiên Tru Lệnh Bài?

Cái lệnh bài này vốn là do ngày trước hắc giết người cướp của trong Vô Quang Bí Cảnh có được Thiên Tru Lệnh Bài.

Lúc này, trên cái lệnh bài vốn trống không lại không ngừng phát ra huyết mang yêu diễm. Phía trên lệnh bài hiện ra chữ "Sát" giống như được nhuộm bằng máu tươi vậy, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

- Ủm! Đây là chuyện gì? Không tốt!

Đột nhiên, Phong Liệt cả kinh, chỉ thấy lệnh bài trong tay chấn động kịch liệt, hơn nữa biên độ chấn động ngày càng lớn, tựa hồ như được cổ sức mạnh cường đại nào đó triệu hoán, như muốn rời khỏi tay hắn mà bay đi.

Phong Liệt vội vàng vận chuyển nguyên lực, gắt gao nắm chặt lệnh bài trong tay.

Nhưng chỉ sau vài lần hô hấp, lực đạo ẩn chứa bên trong lệnh bài đột nhiên đạt đến một mức độ vô cùng kinh người, rất nhanh liền vượt qua lực đạo của Phong Liệt.

Cuối cùng, chỉ thấy "sưu" một tiếng, lệnh bài mang theo thân thể Phong Liệt nặng mấy trăm cân, trong nháy mắt phi lên trời cao vạn trượng, bay về phương xa.

Sắc mặt Phong Liệt vì hoảng sợ mà đại biến. Tình huống như thế này quá mức quỷ dị, quả thực mới thấy lần đầu.

Giờ khắc này, Phong Liệt muốn buông tha cho Thiên Tru Lệnh Bài kia cũng không thể, với độ cao hiện tại, buông tay ra, hắn ngã chết là cái chắc. Muốn buông không được, muốn dừng cũng không có biện pháp. Trong lúc nhất thời, ý niệm trong đầu Phong Liệt vội vã vận chuyển, suy tư tìm biện pháp giải quyết tình hình trước mắt.

Mà lúc này, chỉ trong thoáng chốc, hắn đã bị lệnh bài kéo đi được hơn mười dặm. Hiện tại đã ra khỏi vùng núi lớn, đi tới vùng đất dọc theo Ma Quỷ bình nguyên.

Trong lòng Phong Liệt kinh hãi. Phía trước là phong vụ đầy trời, từ trong đó không ngừng truyền ra âm thanh quỷ khóc sói gào, hiển nhiên là Cương Thi Phong Bạo gây ra.

Hỏa Mãng Vương đã từng nói, phía trên Ma Quỷ bình nguyên có một thứ bay trên trời, chính là Cương Thi Vương, ngay cả cường giả Hóa Đan Cảnh bát trọng thiên cũng cực kỳ kiêng kỵ. Phong Liệt cũng không muốn tự ý bước vào trong đó, nếu không, chắc chắn là tự đi tìm chết.

Đúng lúc nguy cấp, hắn đột nhiên tâm ý vừa động, lập tức biến mất trên không trung, hiển nhiên là đã trốn vào không gian Long Ngục.

Không gian Long Ngục quả nhiên không khiến hắn thất vọng. Ngay khi hắn vừa tiến vào bên trong, Thiên Tru Lệnh Bài lần nữa không phục nguyên dạng, biến thành một khối lệnh bài trống không, huyết sắc phía trên cũng biến mất.

- Hô...

Phong Liệt thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt vô cùng kinh ngạc:

- Rốt cuộc có thứ gì ở trên Ma Quỷ bình nguyên triệu hoán Thiên Tru Lệnh Bài? Lệnh bài kia dùng để làm gì?

Trầm ngâm hồi lâu, Phong Liệt vẫn không tìm ra lời giải cho trăm mối nghi ngờ. Kế tiếp, hắn đột nhiên nhìn về phía Lý Thiên Hùng đang yên lặng tu luyện ở phía xa xa.

- Lý Thiên Hùng! Ngươi tới đây!

Phong Liệt quát nhẹ một tiếng, đồng thời thu lệnh bài vào trong trữ vật giới chỉ.

Vật này lai lịch trọng đại, càng ít người biết càng tốt.

Lý Thiên Hùng từ trong tu luyện tỉnh lại, sắc mặt hơi sưng sốt nhưng hắn cũng không có sự lựa chọn nào khác, bắt buộc phải phi thân tới cạnh Phong Liệt, hành lễ nói:

- Công tử, có gì phân phó?

- Lý Thiên Hùng, ngươi biết Thiên Tru Lệnh Bài không?

Phong Liệt hỏi.

Lý Thiên Hùng đầu tiên là sưng sốt, nhưng ngay sau đó sắc mặt hơi đổi, liền nói;

- Thiên Tru Lệnh Bài? Công tử, người biết Thiên Tru Lệnh Bài? Cái này thuộc hạ cũng chỉ nghe phụ thân nhắc qua, cũng không biết tường tận.

- Nga? Vậy đem những điều người biết nói qua một chút!

Trong lòng Phong Liệt cảm thấy có chút may mắn, vội vàng thúc giục.

Lý Thiên Hùng cau mày suy tư một chút, chậm rãi nói:

- Thiên Tru Lệnh Bài này có lai lịch từ rất lâu rồi, ở thời đại Viễn Cổ Chân Long, bọn họ dùng nó làm tín vật Long Hoàng, đồng thời cũng là do Viễn Cổ Long tộc chết tạo ra để đối phó loại vũ khí đặc thù của chủng tộc nào đó, tình huống cụ thể ta cũng không được rõ ràng lắm. Nhưng từ sau khi Cổ Long tộc bị tiêu diệt, tác dụng chính của những cái Thiên Tru Lệnh Bài này chính là chìa khóa mở ra một số bảo khố động phủ. Những điều ta biết cũng chỉ có như vậy.

- Nga? Chìa khóa mở ra bảo khố động phủ?

Phong Liệt khẽ nhíu mày, trong miệng lặp lại lời nói của Lý Thiên Hùng. Đột nhiên, ánh mắt hắn hơi phát sáng: "Chẳng lẽ là... Long Hoàng thần phủ?"

Phong Liệt mạnh mẽ đè nén nỗi khiếp sợ trong lòng, lại hỏi Lý Thiên Hùng:

- Ý người là, Thiên Tru Lệnh Bài cũng không phải chỉ có một cái?

410. Chương 471: Thiên Tru Lệnh Bài Và Âm Lão Thú (2)

- Đúng vậy, công tử! Nghe gia phụ nói, Thiên Tru Lệnh Bài tổng cộng có bốn mươi chín cái, vốn là chia ra nằm trong tay bốn mươi chín Viễn Cổ Long Hoàng. Ở thời viễn cổ, nếu bốn mươi chín Long Hoàng này sử dụng Thiên Tru Lệnh Bài bố trí thành "Thiên Diễn Tru Thần Đại Trận", có thể thay trời đổi đất, diệt thần diệt thế, uy lực vô cùng. Dĩ nhiên, những điều này cũng chỉ là do gia phụ thấy qua một số ghi chép linh tinh trong sách thượng cổ. Là thật hay giả cũng không ai dám chắc. Mà hôm nay, những tấm Thiên Tru Lệnh Bài đã sớm thất lạc trong thiên hạ.

Lý Thiên Hùng nói.

- Nga? Những tấm Thiên Tru Lệnh Bài này không ngờ lại cường hãn như vậy!

Trong lòng Phong Liệt âm thầm khiếp sợ. Tuy nói những lời đồn đại này khó phân biệt thật giả nhưng hắn vẫn có thể từ trong đó cảm nhận được những lệnh bài kia tuyệt đối không phải là vật tầm thường.

Đúng lúc này, đôi mắt Phong Liệt đột nhiên nheo lại. Lúc trước, hắn lưu lại bên ngoài một luồng tâm thần quan sát, giờ phút này phát hiện ra ở phía ngoài đột nhiên xuất hiện một lão giả đứng trên không trung, cau mày quét mắt về bốn phía.

Lão giả này có cặp mắt và mái tóc đều màu đen, mặc một bộ trường bào màu tím, bay phất phới trên không trung. Phía sau lão ta là chín đạo hư ảnh Hắc Long dài hơn hai mươi trượng, điều này cho thấy hắn là một gã Hắc Long võ giả Hóa Đan Cảnh cửu trọng thiên.

Lúc này, con người Phong Liệt đột nhiên co rút lại, gắt gao ngó chừng bàn tay trái của lão giả này. Hắn nhìn thấy rất rõ ràng, tay trái của lão giả kia cũng cầm một cái Thiên Tru Lệnh Bài giống cái của hắn như đúc.

- Ừm! Rốt cuộc đây chỉ là trùng hợp, hay là do hai cái lệnh bài có cảm ứng với nhau?

Trong lòng Phong Liệt nổi lên sự ngờ vực.

Hắn rất muốn đoạt lấy lệnh bài trong tay lão nhân ngoài kia. Có điều, lúc này Hỏa Mãng Vương không ở bên người, thực lực của Bán Giang Hồng còn chưa hoàn toàn hồi phục. Trong lòng hắn thực không có điểm nắm chắc, liên tục do dự, cũng chỉ có thể tạm thời chờ đợi mà thôi.

Nửa canh giờ sau, lão giả bên ngoài dường như đã hết kiên nhẫn, lão lướt về phía âm vụ bên trên Ma Quỷ bình nguyên, mất tăm mất tích.

Phong Liệt nhẩn nhịn thêm một chút, quyết tâm ngủ một giấc, cho đến khi mặt trời lặn ở phía tây mới chui ra khỏi không gian Long Ngục, hướng thôn trang bay đi.

Ngay khi hần vừa rời khỏi không xa, đột nhiên vang lên mấy âm thanh quen thuộc:

- Phong đại ca! Chờ chúng ta một chút!

- Phong đại ca!

...

Sắc mặt Phong Liệt trở nên sững sốt, xoay người nhìn lại, thấy trên một ngọn đồi nhỏ cách đó không xa, ba người Hồ Đầu, Tiểu Thất, Đại Ngưu đang mang một đồng đồ gỗ ngang, một mặt hô to, một mặt hướng Phong Liệt chạy tới.

Phong Liệt khê mỉm cười, sau đó đứng im tại chỗ, lặng lặng nhìn ba người tiến đến thật gần.

Lúc này, ba người mang theo rất nhiều đồ ăn thôn quê, các loại thảo hoang, gà núi, kim quan xà... Trong mấy cái sọt phía sau lưng chứa đầy thảo dược, ma cô đủ loại màu sắc.

- Di? Sao hôm nay các người tìm được nhiều đồ ăn ngon như vậy?

Sắc mặt Phong Liệt có chút sững sờ.

Nghe Phong Liệt hỏi như vậy, khuôn mặt đen xì của Hồ Đầu nhất thời suy sụp thành màu của quả mướp đắng, dở khóc dở cười nói:

- Ai! Phong đại ca, huynh không biết a! A Ly tỷ trở lại, chúng ta nào dám hầu hạ không tốt a? Những đồ này cũng là do A Ly tỷ tỷ chỉ đích danh muốn ăn những thứ này. Nếu thiếu một món, nhất định sẽ lột da chúng ta!

- Đúng a! Phong đại ca. Mỗi lần A Ly tỷ tỷ trở lại, ta đều bị gầy đi mấy cân.

Tiểu Thất đau khổ ủy khuất nói.

- Hư... Cẩn thận A Ly tỷ Tiểu Bạch Long!

Đại Ngưu ngây ngô bỗng nhiên giơ lên một cây củ cải lớn bằng ngón tay hần, đặt ở khóe miệng, nhẹ hừ một tiếng. Một đại hán vạm vỡ làm ra bộ dáng đó có chút tức cười, đúng là ủy khuất cho hần.

Hồ Đầu và Tiểu Thất nhất thời run lên, vội vàng nhìn xung quanh một chút, xác nhận đúng là không có Tiểu Bạch Long âm thầm giám thị mới thở phào nhẹ nhõm.

Phong Liệt thấy vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy hứng khởi. Hần chắc chắn A Ly tỷ trong miệng đám người Hồ Đầu nhất định là Băng Ly. Chuyện như vậy mà tiểu ma nữ kia cũng có thể làm được. Nhìn đáng vẻ ba người, nhất định là bị Băng Ly hành hạ không ít.

Có điều, nghe ba người nói như thế, hần lại chợt nhớ đến mình. Chính mình bị tiểu ma nữ kia kêu đi bắt mấy con cá, nếu không thực hiện được, đoán chừng mình còn gặp phải phiền toái.

- Các người tới vừa đúng lúc. Trước theo ta đi bắt mấy con cá rồi trở về thôi. Đây là ý của A Ly tỷ các người chỉ đích danh đó.

Phong Liệt cười nói.

Ba người tự nhiên không chút dị nghị, vội vàng hấp tấp đi theo sau Phong Liệt, hướng về phía đầm nước đi tới.

Đi được một quãng xa, trong lòng Phong Liệt đột nhiên hơi chấn động, mơ hồ cảm thấy mình như đang bị một cặp mắt từ xa chăm chú theo dõi, đây là một loại cảm giác trong lòng, rất là kỳ diệu.

Hần vội vàng quay đầu lại quét mắt nhìn khắp bốn phía nhưng cũng không phát hiện ra điều gì. Đúng lúc hần định bỏ qua, đột nhiên, con người bỗng co rút lại. Chỉ thấy trên một ngọn núi nhỏ cách đó mười dặm bỗng xuất hiện một người có tướng mạo rất cổ quái, dưới ánh chiều tà, bóng của người đó trên mặt đất hiện ra rất dài, rất dài.

Cái bóng này có hai cái đuôi rắn. Trên cổ có một cái xúc tua đang không ngừng ngo ngoe.

- Ủm? Là Âm Lão Thú!

Trong lòng Phong Liệt cả kinh.

Trong nháy mắt hắn liền nhận ra, người có tướng mạo cổ quái này không thể nghi ngờ, tuyệt đối là Âm Lão Thú từng xuất hiện ở Lạc Hồn Cốc. Hơn nữa, hắn kinh ngạc phát hiện, đầu Âm Lão Thú này tựa hồ so với lần đầu gặp thì dài hơn không ít, quan trọng hơn là, giờ phút này, nó tựa hồ như đang chăm chú nhìn mình.

- Không đúng! Hắn là nó vẫn còn ở cách đây hơn vạn dặm, sao có thể xuất hiện ở chỗ này? Không phải là nó đi theo ta tới chứ? Ủm? hai cái xúc tua kia...

Trong lòng Phong Liệt không khỏi hiện lên hai cái nghi vấn thật lớn, âm thầm tăng cường mấy phần cảnh giác.

- Di? Phong đại ca, đó là thứ gì vậy? Làm sao tới giờ ta chưa từng thấy qua?

Hổ Đầu chỉ vào Âm Lão Thú ở nơi xa, ngây ngô hỏi.

Phong Liệt trầm giọng nói:

- Chúng ta đi nhanh lên, không nên chọc vào tên kia!

Đầu Âm Lão Thú kia dường như cũng có điều kiêng kỵ, cũng không đuổi theo khiến Phong Liệt cảm thấy yên tâm không ít. Có điều, hắn cũng không dám ở lại lâu, vội vàng dẫn theo ba người vội vã rời đi.

Kế tiếp, mấy người Phong Liệt đầu tiên là đến đầm nước, xiên được ba con cá vừa mập vừa lớn, sau đó mới mang theo một đồng con mồi trở lại tiểu lâu của Lê bá.

Có điều, lúc này, trước cửa tiểu lâu của Lê bá có mấy phần nóng nảy hơn trước. Chẳng những Băng Ly và Tiểu Bạch Long ở đó, còn có thêm tuần nam mỹ nhân của Băng Long Giáo.

Trong đó, Phong Liệt cẩn thận phát hiện, bên cạnh Băng Ly là một nữ tử vô cùng tuyệt mỹ, khí chất thoát tục bất phàm, dường như chính là vị Đại sư tỷ bị mình vô tình rình coi ở đầm nước, bộ ngực hoàn mỹ kia rất dễ nhận ra, tuyệt đối không sai.

Đúng lúc Phong Liệt đang đứng ở xa ngắm nhìn mỹ nữ kia một chút, lại đột nhiên nghe được từ trong tiểu lâu truyền đến giọng nói của Lê bá:

- Phong tiểu tử, người đi vào đi!

411. Chương 472: Địa Vị Của Âm Lão Thú (1)

Nghe thấy Lê bá gọi, Phong Liệt hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó, hắn liền kín đáo đem mấy con cá to cho Hổ Đầu, sau đó chậm rãi đi về phía tiểu lâu.

Thấy Phong Liệt đi tới, bốn nam thiếu nữ xuất thân Băng Long Giáo ở trên mảnh đất trống trước tiểu lâu đều kinh ngạc đánh giá hắn mấy lần. Mấy tên đệ tử Băng Long Giáo này, ngoại trừ vị Đại sư tỷ diễm lệ vô song, vô cùng chói mắt ra còn có một tên nam tử anh tuấn dung mạo bất phàm, khí chất siêu quần, ánh mắt sâu xa. Người như thế, bất luận là đặt ở nơi nào cũng không thể che giấu được ánh mắt sáng ngời của hắn.

Về phần mấy tên đệ tử Băng Long Giáo còn lại, mặc dù tất cả đều bộc lộ tài năng, nhưng so với gã nam tử và vị Đại sư tỷ kia thì vẫn còn kém mấy phần.

Bọn họ thân là Long Võ Giả, tự nhiên cũng nhận ra được Phong Liệt hoàn toàn khác biệt với ba người Hổ Đầu, hắn là Long Võ Giả, hơn nữa còn là Ma Long Võ Giả.

Có điều, trên người Phong Liệt có Chập Long Châu che dấu, tu vi cụ thể thế nào đám người bọn họ không nhìn ra được. Nhưng nhìn tuổi tác Phong Liệt không lớn lắm, vậy thì tu vi cũng không thể cao quá được. Những người này đều là nhân tài của Băng Long Giáo, ánh mắt cũng cao hơn người thường, tự nhiên là không để Phong Liệt trong mắt.

Mắt Phong Liệt nhìn thẳng, cũng không muốn giao tiếp với đám người này, trực tiếp đi thẳng vào trong tiểu lâu.

Khi hần đi qua mỹ nhân lạnh như băng kia, trong lòng thầm cảm thấy kinh diễm, đồng thời cũng không tránh khỏi có một tia chột dạ, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi.

Bình tĩnh xem xét, dung mạo và khí chất của nữ tử này không hề thua kém Lý U Nguyệt chút nào, thậm chí còn có cảm giác trong sáng lạnh lẽo hơn một chút. Xung quanh nàng, trong phạm vi ba trượng, nhiệt độ so với chỗ khác cũng thấp hơn một chút.

- Phong Liệt, cá của ta đâu?

Băng Ly tiến lên phía trước chắn đường Phong Liệt, hai tay chống vào cặp eo thon, trong đôi mắt đẹp mơ hồ hiện lên một nụ cười cổ quái.

Về mặt Phong Liệt hững hờ, chỉ vào Hồ Đầu ở phía sau nói:

- Ở chỗ Hồ Đầu đó.

Ánh mắt Phong Ly quét qua mặt Phong Liệt mấy lần cũng không phát hiện điều gì bất thường, không khỏi cảm thấy có chút thất vọng. Nàng lặng lẽ nhìn Mộc Thiên Tình ở bên cạnh một chút, phát hiện vẻ mặt của vị Đại sư tỷ này của mình vẫn bình thường, vẫn như không nhìn thấy nam nhân khác. Điều này khiến cho cái đầu nhỏ của nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái:

- Di? Làm sao hai người này giống như không nhận ra nhau vậy? Không đụng nhau à? Rõ ràng là Phong Liệt đã đến đó mà?

Phong Liệt nhân cơ hội tiểu ma nữ còn đang suy nghĩ, hần liền vòng qua nàng, đi vào trong đại sảnh.

Băng Ly nhìn theo bóng lưng Phong Liệt, tức giận giờ giờ quả đấm nhỏ, hừ hừ nói:

- Hừ! Có gì đặc biệt hơn người chứ, lại dám làm ra vẻ không nhìn thấy sắc đẹp của bốn tiểu thư cùng Đại tỷ, đúng là đáng ghét!

Lúc này, thân thể Mộc Thiên Tình bên cạnh đột nhiên giật giật mấy cái, ánh mắt vốn lạnh lùng như băng nhìn theo bóng lưng Phong Liệt, trong đầu suy tư một chút.

- A Ly, hần là Phong Liệt?

Mộc Thiên Tình hỏi Băng Ly, thanh âm uyển chuyển, du dương, lại như mang theo vẻ lạnh lùng bẩm sinh.

- Đúng vậy a, Đại sư tỷ. Có gì không?

Ánh mắt Băng Ly chợt sáng lên, vội vàng hỏi lại.

- Chẳng lẽ hần là Phong Liệt, đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Ma Long Giáo?

Sau khi Băng Ly xác nhận, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Mộc Thiên Tình không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

- Không sai, hần chính là cái kẻ thích rình trộm nữ nhân tằm.

Băng Ly làm ra vẻ như vô tình gật đầu nói.

Nghe Băng Ly nói vậy, má ngọc của Mộc Thiên Tình đột nhiên đỏ lên, hàm răng khê cắn chặt, khe khê thốt ra hai chữ: "khốn kiếp!"

- Ủm? Đại sư tỷ, tỷ vừa nói gì đó?

Băng Ly xoay người lại, đôi mắt đẹp kinh ngạc chớp chớp.

- A? Không có gì!

Nét bối rối trên mặt Mộc Thiên Tình chợt lóe lên rồi lập tức biến mất. Nàng vội vàng lấp liếm:

- Hừ! Không nghĩ tới đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Ma Long Giáo lại có loại đam mê như thế, thật khiến cho Ma Long Giáo mất hết thể diện.

Lúc này, ở cách đó không xa, cái tên công tử kia tiêu sái đi tới, trên mặt mang theo nụ cười tươi rói như ánh mặt trời, tùy ý nói:

- A Ly, người cùng Thiên Tình nói chuyện lâu như vậy, đã hàn huyên những gì rồi?

Tên công tử này khoảng hơn hai mươi tuổi, diện mạo anh tuấn, vóc người cao to, cử chỉ tiêu sái, tuyệt đối là thần tượng được hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ gửi gắm tình cảm. Hơn nữa nụ cười trên mặt hắn giống như gió xuân, khiến cho người khác nảy sinh hảo cảm.

Mặc dù hắn nói chuyện với Băng Ly, nhưng ánh mắt thâm sâu lại nhìn Mộc Thiên Tình bên cạnh Băng Ly, trong ánh mắt không che dấu được vẻ ái mộ.

Chỉ có điều, đối với người này, Mộc Thiên Tình tựa như không có cảm giác. Trong nháy mắt, nàng khôi phục lại vẻ lạnh lùng trong sáng thường ngày, lạnh nhạt nói:

- Lăng Cô Thành, ta nhắc lại lần nữa, gọi ta là Đại sư tỷ!

- Ngạch... Hắc hắc!

Lăng Cô Thành cười cười, tiêu sái sờ sờ lỗ mũi. Trên gương mặt anh tuấn có chút lúng túng, nhưng đối với lời nói của Mộc Thiên Tình cũng không tỏ ý kiến.

- Khanh khách khanh khách! Nhị sư huynh, ta cùng Đại sư tỷ đang nói về Phong Liệt, tên kia là đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Ma Long Giáo, nhưng thanh danh có chút không tốt lắm, lại thích nhìn trộm mỹ nữ tắm!

Băng Ly cười nói. Vừa cười, nàng ta vừa lặng lẽ quan sát sắc mặt của Mộc Thiên Tình, con người quay tròn loạn chuyển, tựa như muốn tìm chút dấu vết.

Lăng Cô Thành có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại làm ra vẻ đạo mạo, cảm khái nói:

- Ai! Không nghĩ đám tà giáo như Ma Long Giáo cùng Ngân Long Giáo, Minh Long Giáo, Độc Long Giáo lại dạy dỗ ra đám đệ tử phẩm chất căn bản như vậy. Huống chi, hôm nay trong thế hệ trẻ của Ma Long Giáo cũng không có bao nhiêu nhân tài, trên Phi Ưng Bảng cũng chỉ lèo tèo vài mống. Mặc dù Phong Liệt kia được xưng là đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Ma Long Ma Long cũng không có tên trên bảng. Thực lực chân thật của hắn cũng cần phải bàn lại a.

Mặc dù ngoài miệng hắn nói như vậy, nhưng trong lòng lại âm thầm nói:

- Thích nhìn lén mỹ nữ tắm? Sách sách! Tiểu tử này đúng là cũng biết thưởng thức. Bồn công tử lại chỉ thích quang minh chính đại mà nhìn!

Đôi mắt đẹp của Băng Ly khẽ chuyển, không biết vừa mới nghĩ ra mưu ma chước quỷ gì, chỉ nghe thấy nàng ta cười duyên nói:

- Khanh khách! Nhị sư huynh nói hay thật! Tên Phong Liệt kia vừa nhìn ra vẻ đạo mạo, nhưng lại mua chuộc danh tiếng. Nhị sư huynh, có muốn dạy hắn một bài học không?

- Ách... Cái này thì...

Khóe miệng Lăng Cô Thành co quắp, bàn tay xoa cằm, có chút khó khăn:

- Sợ rằng như thế không được tốt lắm. Ta với Phong Liệt hắn không quen biết, cũng không có thù oán, tìm không ra lý do xuất thủ a. Huống chi, tiểu tử Phong Liệt kia cũng không biết là đang ở địa phương nào, vì huynh muốn thu thập hắn cũng không được a.

Rõ ràng hắn biết tiểu sư muội là cái loại người gì, chính là tiểu ma đầu chỉ lo thiên hạ không loạn. Mấy năm qua mình chịu khổ vì nàng ta cũng không ít, không thể không cẩn thận một chút.

412. Chương 473: Địa Vị Của Âm Lão Thú (2)

- Hi hi! Nhị sư huynh, cái này có gì không tốt? Dạy dỗ tên kia một bữa coi như là cấp cho Đại sư tỷ một chút thoải mái. Hơn nữa, kỳ nhân Phong Liệt kia gần ngay trước mặt, đúng là tốt lắm!

Đôi mắt đẹp của Băng Ly tràn đầy hưng phấn, vừa vỗ đôi bàn tay nhỏ bé vừa nói.

Trong nội tâm nàng vẫn đang suy nghĩ:

- Hừ hừ! Cái tên Phong Liệt kia đáng ghét như vậy, vừa lúc để cho Nhị sư huynh dạy dỗ hẳn một bữa, để xem sau này hẳn còn dám không để bốn tiểu thư trong mắt hay không/

Lúc này, Mộc Thiên Tình bên cạnh sắc mặt ngẩn ngơ, nhưng ngay sau đó nổi giận quát lớn:

- A Ly! Người nói những quạu cái gì đấy? Cái gì là cấp cho ta một chút thoải mái?

- Ách..., a, ha ha! Đại sư tỷ, chẳng phải tỷ đối với Phong Liệt cũng có chút khó chịu sao/

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Ly hơi chậm lại, vội vàng cười cười. Nhìn bộ dáng của nàng tựa như đối với Mộc Thiên Tình có chút kiêng kỵ.

- Hừ!

Mộc Thiên Tình khẽ hừ một tiếng, xoay người sang chỗ khác, không thèm để ý đến tiểu sư muội tinh nghịch này nữa.

Mà lúc này, ánh mắt Lăng Cô Thành cũng nhẹ nhàng híp lại, kinh ngạc nói:

- A Ly! Người nói là người vừa mới đi vào chính là Phong Liệt?

- Đúng a!!

Băng Ly gật đầu nói.

- Hẳn đúng là Phong Liệt? Tại sao hẳn lại có mặt ở chỗ này?

Lăng Cô Thành khẽ cau mày nói.

Ngay sau đó, tựa hồ như hẳn nghĩ đến cái gì đó, không khỏi nhìn bóng hình uyển chuyển xinh đẹp của Mộc Thiên Tình một chút, trong con mắt sâu xa hiện lên một tia lãnh ý, trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ... là vì Thiên Tình?

Cũng không thể trách hẳn lại liên tưởng việc này có liên quan đến Mộc Thiên Tình. Bởi vì Mộc Thiên Tình là Băng Long Giáo Thiên Tuyệt cung Đại sư tỷ, chẳng những địa vị hiển hách, hơn nữa dung mạo lại khuynh thành, thể gian hiểm thấy, lại còn được đặt cho cái mỹ danh là Bắc Cực Băng Nguyên đệ nhất mỹ nữ, người ngưỡng mộ nàng nhiều vô số. Chẳng những là trong Băng Long Giáo có hàng ngàn hàng vạn nam đệ tử có ý nghĩ kỳ quái với nàng, ngầm đem nàng trở thành người tình trong mộng. Ngay cả những nhân tài kiệt xuất của các giáo phái khác cũng thỉnh thoảng làm ra vẻ mình là người siêu phàm, lác lác trước mặt Mộc Thiên Tình một cái, muốn ôm mỹ nhân về nhà.

Có điều, Mộc Thiên Tình sớm đã bị Lăng Cô Thành hẳn coi là của riêng, nghiêm cấm bất luận kẻ nào nhúng chàm. Những năm gần đây, những kẻ có can đảm không quan tâm đến Lăng Cô Thành hẳn, bày tỏ tình cảm với Mộc Thiên Tình, bị hẳn âm thầm xử lý tính ra đã không dưới trăm người. Mà lúc này, Phong Liệt đột nhiên xuất hiện, lại không khỏi để cho hẳn có thêm vài phần cảnh giác.

- Cái này thì ta cũng không rõ ràng lắm, hình như là tới tiểu lâu này của gia gia để uống rượu. Hi hi!

Băng Ly lơ đãng cười nói.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy một con cá mè trên tay Đại Ngưu, đôi mắt đẹp chợt sáng ngời, gương nanh múa vuốt nhào tới:

- Oa oa oa! Các người vậy mà lại bắt được một đầu Phục Linh Thử! Thật tốt quá! Long nhan của bốn tiểu thư cực kỳ vui mừng, nên thưởng!

...

Trong đại sảnh, Lê bá cầm một bầu rượu trên tay, lưới biếng nằm ngả người trên ghế thái sư, hai chân đặt lên bàn, nhàn nhã thưởng thức bình rượu ngon tự chế cho chính mình.

- Lê bá, người gọi ta có chuyện gì?

Sau khi Phong Liệt đi vào, không chút khách khí lấy gậy trúc mức cho mình một chén rượu, sau đó đến ngồi đối diện với Lê bá.

Chính mình động thủ, cơn no áo ấm. Với tính tình của Lê bá, hẳn cũng xem như có chút hiểu biết, cũng không cảm thấy ngại ngần gì.

- Tiểu tử, ngươi bị thứ gì theo dõi sao?

Lê bá uống một ngụm rượu, mí mắt cũng không mở, lười biếng nói.

- Khà... rượu ngon!

Phong Liệt uống một ngụm rượu thật to, sau khi hít vào một hơi thật sâu, cau mày nói:

- Lê bá, thứ người nói là Âm Lão Thú?

- Không sai!

Lê bá nói.

Sắc mặt Phong Liệt sững sốt. Nói thật, mặc dù hẳn đối với đầu Âm Lão Thú kia có chút kiêng kỵ, nhưng cũng không phải là quá e ngại. Thoạt nhìn thực lực của hắn còn chưa đạt tới Hóa Đan Cảnh, chọc cho mình nóng nảy có khi nó còn mất mạng. Nhưng hắn lại không nghĩ rằng, đầu Âm Lão Thú kia lại lọt vào trong pháp nhãn của siêu cấp đại đại cao thủ như Lê bá. Điều này khiến cho hắn phải suy nghĩ lại.

Hắn không giải thích được, bèn lên tiếng hỏi:

- Cái cái gì không đúng sao? Chẳng lẽ tên kia có lai lịch không nhỏ?

Lê bá ngồi thẳng người, nhìn Phong Liệt một chút, sắc mặt có chút ngưng trọng;

- Tiểu tử, nói với ngươi nhiều như vậy, tất nhiên là muốn nói cho ngươi biết một chút. Đầu U Long... Ách, chính là đầu Âm Lão Thú kia, lai lịch đúng là không nhỏ. Một khi đụng vào nó, chắc chắn là chuốc lấy phiền toái không ngừng.

- U Long?

Sắc mặt Phong Liệt sững sốt.

- Đây là cái gì/

- Hiện nay, tu vi của tên kia thoạt nhìn không cao, nhưng ngươi cũng không biết, thứ ngươi nhìn thấy chỉ là một loại phân thân cực nhỏ của tên kia mà thôi. Tên kia có thù tất báo, hung tàn thành tính. Hơn nữa còn cực kỳ thù dai. Cho dù là lão phu cũng không dám vô cớ trêu chọc nó.

Lê bá nói.

- Nga?

Trong lòng Phong Liệt thất kinh, không nghĩ tới tên kia lại hung tàn đến vậy, ngay cả Lê bá cũng nói là không dám vô cớ trêu chọc nó. Sau này thấy nó thì phải cẩn thận một chút.

- Lê bá, nó cũng thuộc về phe Long Chủ hay sao?

Phong Liệt đột nhiên hỏi.

- Không! hắn thuộc về Long Vũ Minh, thuộc một thế lực lẩn ở phía đối lập với Long Chủ... U Minh Giáo. Cái này thì người bình thường như ngươi tiếp xúc không được, biết một chút là đủ rồi. Ta cảnh báo ngươi, sau này lên cố gắng đừng trêu chọc cái tên kia. Dĩ nhiên, nếu là không có biện pháp, vậy thì phải xử lý sạch sẽ, không được lưu lại hậu họa.

Lê bá lạnh nhạt nói.

Phong Liệt mặc nhiên gật đầu, trong lòng âm thầm tăng thêm vài phần cẩn thận, hắc như thế nào cũng không nghĩ tới khuôn mặt dị hợm kia lại có địa vị lớn như vậy, thậm chí ngay cả Lê bá cũng có chút kiêng kỵ.

Hắn suy nghĩ một chút sau đó vung tay lên, đem một đoạn xúc tua màu đen dài ba thước ném xuống đất rồi nói:

- Lê bá, đây là xúc tua bị chém đứt của cái tên kia. Chẳng lẽ hẳn chăm chú nhìn ta là vì cái này sao?

Nửa đoạn xúc tua này lớn nhỏ không đều, một đầu thì to bằng cái bắp đùi, đầu mảnh như bằng cổ tay, phía bên ngoài bao phủ một lớp vảy đen thật nhỏ, tản ra hắc mang u lãnh, lúc rơi trên mặt đất nó vẫn không ngừng ngo ngoáy, phảng phất như vẫn còn sống vậy.

Lê bá thấy đoạn xúc tua này, nhất thời mắt lão sáng lên, kinh ngạc nói:

- Hắc! Tiểu tử ngươi quả nhiên có mấy phần bản lãnh, thậm chí ngay cả xúc tua của nó cũng có thể chém xuống được! Phải biết rằng, đao thương không thể tạo ra tổn thương cho tên kia, lực phòng ngự của hắn cực kỳ kinh người. Cho dù là đích thân lão phu ra tay, không sử dụng binh khí cũng không dám chắc có thể giết được hắn.

Khuôn mặt Phong Liệt đỏ lên, cũng không dám dặt vàng lên mặt mình, tỏ ra dè dặt nói:

- Lê bá người hiểu lầm rồi, đây không phải là do ta chặt đứt. Đả thương nó là người khác, cái xúc tua này chỉ là do ta nhặt được mà thôi.

413. Chương 474 : Bình Nguyên Dị Biến (1)

- Nga! Thì ra là như vậy! Hắc hắc! Thứ tốt a thứ tốt! Vừa lúc thăng cấp cho chiến giáp của đứa cháu gái yêu kia lên một chút!

Lê bá cười hắc hắc, không chút khách khí đem xúc tua trên mặt đất thu vào, nhưng ngay sau đó lại trăng tráo nói với Phong Liệt:

- Tiểu tử, vật này ta nhận. Coi như là thay ngăn chặn tai họa.

Phong Liệt bĩu môi nhưng cũng không dám có chút dị nghị, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn. May mà mình cũng không có ý định giữ nó, không đem một cái xúc tua khác ném ra. Đồ vật có thể lọt vào pháp nhãn của Lê bá, kẻ ngu cũng biết không phải là vật bình thường.

Giờ này khắc này, thậm chí hắn còn suy nghĩ xem lần sau gặp mặt, có nên đem đầu Âm Lão Thú kia bắt lại hay không. Nhìn sừng nhọn trên đầu tên kia cũng không tệ, nói không chừng có thể thăng cấp Phong Ma Đại Thương của mình lên một chút.

Về phần bối cảnh phía sau tên kia cực lớn, vậy thì cũng sẽ không vì một phân thân nhỏ nhoi mà tìm mình phiền toái, điều này cũng quá ít khả năng xảy ra.

Mắt thấy sắc trời đã muộn, Băng Ly chạy vào kéo Lê bá đi ra ngoài, muốn Lê xuống bếp nấu cơm.

Phong Liệt nhìn vậy bèn lắc đầu. Có thể hò hét kêu gào lão yêu vạn năm tuổi như Lê bá đi làm bảo mẫu đoán chừng cũng chỉ có tiểu ma nữ Băng Ly này. Hơn nữa, hết lần này tới lần khác lão nhân kia lại vui mừng không dứt là có thể thấy được lão ta cũng chiều đứa cháu ngoan này đến thế nào.

Phong Liệt đem rượu trong chén trúc uống cạn, sau đó đi ra khỏi tiểu lầu, giúp đỡ Lê bá làm cơm.

Ở bên dòng suối nhỏ, mấy người Hồ Đầu, Tiểu Thất, Đại Ngưu tự nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi. Có tiểu ma nữ Băng Ly trông coi, cả đám chăm chỉ cù làm việc, đem tất cả mấy món ăn thôn quê cùng con mồi rửa thật sạch, phụ Lê bá làm cơm.

Dù sao Phong Liệt cũng đã nhìn ra, chỉ cần tiểu nha đầu Băng Ly này trở lại, cơ hồ cả thôn xóm đều vận chuyển quanh nàng. Về phần đám người Lăng Cô Thành, cũng là sống an nhàn sung sướng đã quen, từ nhỏ đến lớn cũng đều là tới bữa há mồm, quần áo cũng có người mặc giúp, hoàn toàn là tác phong của một đám

công tử tiểu thư, tự nhiên không thể nào làm được những việc nặng nhọc này, chỉ có thể đứng ở đằng xa giương mắt nhìn.

Có điều làm Phong Liệt cảm thấy hơi kinh ngạc, chính là biến hiện ngoài dự đoán của băng sơn mỹ nhân Mộc Thiên Tình kia. Nữ nhân này tựa hồ cũng thường xuyên xuống bếp, nàng ta nhận lấy tạp dề từ chỗ Lê bá, bắt đầu đứng lên làm việc, trông cũng có nghề. Có điều, Phong Liệt cũng âm thầm phỏng đoán, không biết cô nàng lạnh như băng này xào món ăn có khiến cho nó đóng băng hay không?

Phong Liệt cũng không đứng chơi, hắn chuẩn bị biểu diễn món tử của mình, cá nướng. Hắn lấy ra một thanh chủy thủ sắc bén, thoăn thoắt mổ bụng của mấy con phì ngư, sau khi làm sạch sẽ liền tẩm ướp gia vị, đặt ở trên kệ chuẩn bị nướng.

Chẳng biết từ lúc nào, tiểu ma nữ Băng Ly đã đứng ở phía sau Phong Liệt, đôi mắt kinh ngạc ngăm nhìn hành động vô cùng thành thạo của hắn.

- Di? Phong Liệt, không nghĩ tới người ngoài việc rình trộm còn có khả năng nấu ăn a!

Băng Ly hừ hừ nói.

Phong Liệt nhếch nhếch miệng, cũng lười không thèm chấp nhặt với nàng. Hắn ra vẻ cao thâm, không chút khiêm nhường cười nói:

- Đâu chỉ là kỹ năng làm bếp? Các kỹ năng khác ta đều tinh thông, không gì là không biết.

- Dừng! Nói người mặt dày thật đúng mà! Uy uy! Phong Liệt, chủy thủ người dùng giết cá kia chưa từng giết người sao?

Đôi mắt đẹp của Băng Ly đột nhiên trừng lên.

- Người nói nó a?

Phong Liệt giơ giơ chủy thủ sáng như tuyết trong tay lên, ra vẻ suy tư một chút rồi nói:

- Đại khái là ta chưa dùng qua. Có điều, thanh chủy thủ này tên là Thiên Nhân Trảm, cũng không biết là thật hay giả?

- Người... Hừ!

Sắc mặt Băng Ly hơi chậm lại, giận đến mức hai cặp tuyết lê căng tròn phập phồng mấy cái, hàm hừ đi về phía nơi khác. Nàng đi ngược về phía ba người Hồ Đầu, vừa đi vừa hét, tựa hồ chuẩn bị đem cục tức do Phong Liệt gây ra đổ lên đầu ba người đó, còn bất chợt hung hăng trừng mắt một cái với Phong Liệt. Chỉ khổ cho ba người Hồ Đầu kêu khổ thấu trời, nhưng cũng là gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không thừa.

Phong Liệt cũng nhún vai không thèm để ý, trong lòng thầm vui. Tiểu ma nữ này xế chiều tính toán chính mình một hồi, giờ mình lại khiến nàng ôm một cục tức, vậy cũng xem như huề nhau.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt đặt lên người mình, thật lâu vẫn không dời đi.

Trong lòng hắn vừa động, đảo mắt nhìn lại, liền phát hiện đó là một gã công tử anh tuấn tiêu sái đứng cách đó không xa đang nhìn mình chằm chằm.

Sắc mặt Phong Liệt có chút sững sốt, cùng gã công tử kia liếc mắt nhìn nhau một cái, không khỏi khẽ cau mày, hắn mơ hồ cảm thấy đáy mắt đối phương có một tia bất thiện.

Người nọ thấy Phong Liệt nhìn lại, trên khuôn mặt vốn đang âm trầm đột nhiên lộ ra một nụ cười tươi rói như nắng xuân, sau đó sửa sang lại quần áo, chậm rãi tiến đến:

- Các hạ chắc là Ma Long Giáo Phong Liệt?

Lăng Cô Thành mỉm cười, trông rất có phong độ.

Phong Liệt khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đúng là tại hạ! Không biết vị nhân huynh này xưng hô như thế nào?

Mặc dù khí chất của Lăng Cô Thành rất cao, đủ để khiến cho người bình thường sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm nhưng Phong Liệt cũng là không chút phật lòng.

Rồng trong loài người hẳn cũng đã thấy nhiều, hơn nữa còn đích thân làm thịt không ít. Những thứ khác tạm thời không nói, nếu bàn về tướng mạo, khí chất, người trước mặt so với tên ma quỷ Triệu Thanh Lâm vẫn còn kém hơn một chút.

- Tại hạ Băng Long Giáo Thiên Tuyết cung Lăng Cô Thành, cửu ngưỡng đại danh các hạ đã lâu, thất kính, thất kính!

Lăng Cô Thành mỉm cười chấp tay nói.

- Lăng Cô Thành?

Trong lòng Phong Liệt vừa động, người trước mặt thân là đệ tử Thiên Tuyết cung, lại cùng họ với Băng Long Giáo Giáo chủ Lăng Phi Tuyết, nói vậy lại lịch không nhỏ. Hơn nữa, cái tên Lăng Cô Thành này hẳn tựa hồ hơi có chút ẩn tượng, có phải hạng người vô danh hay không?

Có điều nghĩ lại cũng đúng, người bình thường chắc là cũng không có tư cách đứng thành một khối với tiểu ma nữ Băng Ly kia. Dĩ nhiên, ba người Hồ Đầu là ngoại lệ.

- Ha hã! Phong mỗ là một tiểu nhân vật, không đáng nhắc đến. Nhưng đại danh của Lăng huynh như sấm bên tai.

Phong Liệt cười nhạt nói.

Vừa nói, hắn vừa lật cá trên kệ nướng, sau đó lại bỏ thêm một phần gia vị.

Lăng Cô Thành thấy Phong Liệt ngoài miệng khách khí, nhưng cử chỉ lại rõ ràng là không muốn tiếp chuyện, không khỏi nhú mày, trong lòng thầm giận. Hắn so sánh, mặc dù Phong Liệt có danh tiếng là đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Ma Long Giáo, nhưng Lăng Cô Thành hẳn vô luận thân phận hay địa vị cũng không hề thua kém. Huống chi, hôm nay hắn đã là cao thủ Thần Thông Cảnh, mà Phong Liệt nhiều lắm là tu vi Cường Khí Cảnh. Theo lý thuyết, chính mình cố ý đến bắt chuyện đã là một loại trọng đãi, Phong Liệt hẳn là phải thấy mang ơn mới đúng. Nhưng tựa hồ như tiểu tử này lại đem bánh nhân đậu làm lương khô a, không có chút tán thưởng.

414. Chương 475 : Bình Nguyên Dị Biến (2)

Trong mắt Lăng Cô Thành lóe lên một tia tinh mang, nhưng hắn nhanh chóng đè xuống, cười nói:

- Bỏn công tử thật là không nghĩ tới sẽ cùng đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Ma Long Giáo gặp nhau ở chỗ này, thật đúng là tam sinh hữu hạnh! Chẳng qua là, không biết tại sao Phong huynh lại có mặt ở nơi này.

Lông mày Phong Liệt nhẹ nhàng nhú lại, trong lòng hắn suy nghĩ một chút, mơ hồ nghĩ tới nguyên nhân người này phát ra địch ý.

- Tại hạ vốn là phải xuyên qua Ma Quỷ bình nguyên đi Đằng Long quận. Nhưng thật không may, gặp đúng dịp có cương thi phong bạo, đành phải ở lại quấy rầy Lê bá mấy ngày.

Phong Liệt lơ đãng nói.

- Nga? Thì ra là như vậy. Phong huynh đang bận rộn, tại hạ không dám quấy rầy, cáo từ.

Lăng Cô Thành "nga" một tiếng thật dài, ý tứ xa xa, sau khi nói khách khí một câu liền xoay người rời đi.

Đúng lúc hắn xoay người, nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất, vẻ mặt hiện ra vài phần âm trầm, trong lòng thầm nhủ:

- Hừ! Quấy rầy mấy ngày? Thiên Tình không dễ dàng đi xa nhà, hết lần này tới lần khác mới ra được đây, người lại vừa vịn hiện ra ở chỗ này, người cho rằng bốn công tử là đứa trẻ ba tuổi à!

Phong Liệt nhìn bóng lưng Lăng Cô Thành, trong ánh mắt hơi lộ ra một tia dăm chiêu.

Người này nếu biết thức thời là tốt nhất, nhưng nếu hấn dám đánh chủ ý lên người mình... Hừ hừ! Dù sao đám thể gia công tử bại trong tay lão tử cũng nhiều đi, thêm một tên cũng không tính là gì.

Nửa canh giờ sau, một cái bàn bát tiên lớn được bày ra bên dòng suối nhỏ, cả đám lần lượt đem những món cao lương mỹ vị bày lên bàn.

Mặc dù Lê bá là một lão yêu vạ năm tuổi nhưng cũng rất thích náo nhiệt, lão lại lấy ra rượu ngon mà mình đã ủ nhiều năm, cùng tề tựu một bàn với đám người trẻ tuổi.

Lê bá ngồi thẳng hướng chính bắc, bên tay trái lão là Mộc Thiên Tình, Lăng Cô Thành cùng ba tên đệ tử Bằng Long Giáo khác. Bên tay phải là Bằng Ly, Phong Liệt cùng ba người Hồ Đầu.

Phong Liệt nhìn những người ngồi ở bàn này, trong lòng không khỏi thổn thức. Trước ngày hôm nay, hấn thật sự không thể tưởng tượng được sẽ có lúc những người này lại cùng ngồi chung một bàn.

Một lão yêu vạ năm tuổi, mấy tên công tử tiểu thư thế gia, mấy thiếu niên sơn thôn bình thường, đây tuyệt đối là một đám người không có chút liên quan nào với nhau, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, đúng là trời cao biển rộng, điều gì cũng có thể xảy ra.

Chỉ có điều, ở bàn cơm này, bầu không khí thật hết sức cổ quái. Phong Liệt có thói quen không nói chuyện khi ăn cơm, chỉ vùi đầu vào ăn uống, cũng không thêm chú ý đến hình tượng. Những món ăn thôn quê trên bàn này cũng rất hợp khẩu vị của hấn, chỉ thỉnh thoảng mới ngẩng đầu lên kính Lê bá một chén rượu.

Ba người Hồ Đầu ở bên cạnh cũng trở nên nhả nhận lạ thường, thỉnh thoảng lại lặng lẽ liếc về mấy vị tiên tử ở phía đối diện một cái, hai tai hơi ửng đỏ, cử chỉ thật là gò bó.

Lê ba trên căn bản là không ăn, chỉ uống. Bầu rượu ít khi rời khỏi khóe miệng lão.

Bằng Ly cũng không khác Phong Liệt là mấy, cũng không thêm chú ý đến hình tượng, ăn thũng uống vại, lại thường xuyên cùng Phong Liệt tranh đoạt miếng ăn ngon, quai hàm luôn luôn phồng lên, thỉnh thoảng còn hung hăng trợn mắt với Phong Liệt, ngoài miệng thì thi thoảng lại mắng một câu không rõ tiếng như "ngươi là heo à!", "Quý đối đầu thai a"...

Phong Liệt cũng lười để ý đến nằng, lúc ăn thì cũng không cần phải để ý đến thể diện.

Về phần đám người Mộc Thiên Tình, Lăng Cô Thành thì mang đúng vẻ hàm dưỡng của đám đệ tử thế gia, cả đám nhai kỹ nuốt chậm, ăn uống cực kỳ ưu nhã. Đối với hành động của Bằng Ly và Phong Liệt đều cực kỳ khinh bỉ, với đám người Hồ Đầu lại càng không thêm nhìn đến.

Có cái tiểu ma nữ Bằng Ly này cũng khiến bữa cơm trở nên náo nhiệt. Thỉnh thoảng Lê bá lại được một trận cười to đầy sắc khoái, đôi mắt của lão thỉnh thoảng lại quét tới quét lui trên người đứa cháu bảo bối của mình và Phong Liệt, cảm thấy rất thú vị.

Mặc dù Phong Liệt luôn vùi đầu và ăn uống nhưng hấn vẫn cảm giác được có hai đạo mục quang từ phía đối diện mang theo ý tứ hàm xúc cứ nhìn mình chằm chằm. Trong đó có một đạo mục quang đến từ Mộc Thiên Tình, trong ánh mắt mang theo vài tia lạnh lẽo, điều này khiến cho Phong Liệt không khỏi có chút chột dạ:

- Ủm? Chẳng lẽ cô nàng này đã phát hiện ra điều gì? Hay là tiểu ma nữ kia nói lỗ miệng?

Một đạo mục quang khác tự nhiên là đến từ Lăng Cô Thành. Trên nụ cười ảm áp kia hàm chứa một tia địch ý cùng khinh thường. Hơn nữa, khi hấn lơ đãng nhìn Mộc Thiên Tình ở bên cạnh, thấy Mộc Thiên Tình thường xuyên chú ý Phong Liệt, địch ý trong ánh mắt càng ngày càng nặng, khiến cho hấn không cảm thấy mùi vị thơm ngon của thức ăn, khó có thể nuốt trôi. Khuôn mặt anh tuần tiêu sái cũng càng ngày càng đen.

Nửa canh giờ sau, một bàn lớn mỹ vị bị Phong Liệt và Bằng Ly ăn hết phân nửa, một bữa cơm cứ như vậy chuẩn bị kết thúc. Đúng lúc này, đột nhiên, ở cách đó mấy chục dặm trên Ma Quỷ bình nguyên bỗng nhiên xuất hiện tình huống lạ.

Oanh... Một tiếng nổ kinh thiên truyền đến. Sau đó, từ trong lòng đất phát ra hàng loạt âm thanh ù ù không dứt, truyền khắp bốn phương trời. Trong lúc nhất thời, mọi người chỉ cảm thấy trời long đất lở, quân tinh loạn chiến, không khỏi hoảng sợ biến sắc

Động tĩnh kinh thiên bên trên bình nguyên Ma Quỷ kia kéo dài một lúc mới lắng xuống. Sau khi mọi người rơi vào một trận sợ hãi liên bình tĩnh lại rất nhanh, trừ ba người Hổ Đầu sắc mặt kinh hoàng, không rõ chuyện gì xảy ra. Những người còn lại đều không phải là người bình thường, một đám người nhìn về phía bình nguyên Ma Quỷ, ánh mắt rực sáng, trên mặt đều hiện lên vẻ toan tính.

Về mặt Lê bá vẫn bình thường, tựa như không biết chuyện vừa xảy ra, thản nhiên uống rượu.

Mộc Thiên Tình và Lăng Cô Thành liếc nhau một cái, mặc nhiên gật đầu, tựa hồ có điều tính toán.

Phong Liệt sắc mặt bất động nhưng trong lòng thì không khỏi suy tính, cái này chỉ sợ là động tĩnh do Thần Phủ Long Hoàng trong truyền thuyết xuất thế. Có điều, lúc này, Cương Thi Phong Bạo vẫn chưa dừng lại, chỉ sợ không phải là thời cơ thích hợp để tiến vào bình nguyên.

Biểu hiện của Mộc Thiên Tình và Lăng Cô Thành cũng không thoát khỏi ánh mắt của Phong Liệt, khẳng định đến tám chín phần mười hai người này cũng là vì Long Hoàng Thần Phủ mà đến.

Đúng lúc ấy, Phong Liệt đột nhiên chú ý đến Băng Ly, không khỏi một trận há hốc mồm. Có lẽ động tĩnh vừa rồi quá lớn, khiến cho tiểu ma nữ kinh hãi mà ngã ra sau, khiến cho đám thức ăn trong miệng nàng đang nhai chưa kịp nuốt xuống bị mắc ở cổ họng, khiến nàng bị nghẹn, hai mắt trợn trừng trừng.

Lúc này, Băng Ly đang một cái tay che cổ họng, một cái tay khác dùng sức vuốt bộ ngực, khiến cho bộ ngực ngạo nghễ rung rinh, làm Phong Liệt không kiềm được liếc nhìn mấy cái.

- Ách..! Hô..! Thật... đáng ghét! Đây là chuyện gì xảy ra a! Thiếu chút nữa làm nhân gia nghẹn chết!

Tiểu ma nữ mất lượng lớn sức lực mới nuốt được đám thức ăn trong cổ họng, lại chợt phát hiện tầm mắt Phong Liệt vừa lúc dừng lại trước ngực mình, không khỏi tức giận mắng một câu:

- Phong Liệt chết tiệt, nhìn cái gì vậy!

415. Chương 476 : Huyết Mạch Thần Tộc (1)

- Ách...

Sắc mặt Phong Liệt hơi chậm lại, thuận miệng nói ra một câu ngoài dự đoán của mọi người:

- Không biết ý tốt! Ta vốn định giúp ngươi một chút!

- Giúp ta?

Băng Ly đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó nhìn bộ ngực của mình một chút, lại đem lời nói của Phong Liệt ngẫm nghĩ mấy lần, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ lên, hăm hừ nhỏ giọng lẩm bẩm một câu:

- Đồ lưu manh! Đầu óc đen tối!

- Khụ khụ!

Phong Liệt hơi có chút lúng túng làm ra hai tiếng ho, giả vờ như không nghe thấy, lại tiếp tục ăn cơm, nhưng hần bỗng cảm thấy ánh mắt của những người xung quanh nhìn mình có chút khác thường.

Chỉ một lát sau, Lê bá đứng dậy cười híp mắt nói:

- Tốt lắm! lão đầu tử ta ăn xong rồi. Đám trẻ tuổi các ngươi cứ từ từ ăn đi!

Sau khi nói xong, lão liền xoay người hướng bên trong nhà đi tới. Lúc trước khi bước nhà nhà, Lê bá quay đầu lại nói một câu bằng quơ:

- Nhìn hiện tượng này, trong vòng ba ngày, bình nguyên Ma Quỷ nhất định là không thể vào được. Ai. Mấy kẻ không sợ chết thích tham gia náo nhiệt, thật không để cho người sống bớt lo lắng.

Trong lòng Phong Liệt vừa động, biết là lão đầu tử này đang nhắc nhở nhóm người mình, trong vòng ba ngày không được tiến vào bình nguyên Ma Quỷ.

Động tác trong tay Mộc Thiên Tình cùng Lăng Cô Thành hơi chậm lại, như có điều suy nghĩ.

- Phong đại ca, A Ly tỷ, các người từ từ ăn, chúng ta ăn lo rồi!

Lúc này, ba người Hồ Đầu đứng dậy, lên tiếng chào hỏi rồi rời khỏi bàn.

- Ủm!

Phong Liệt mỉm cười gật đầu, lại tựa hồ phát hiện ba người cũng không rời đi mà là nhìn hẩn, tựa hồ muốn nói lại thôi.

- Sao vậy? Có chuyện gì sao?

Phong Liệt buông đôi đũa trong tay xuống, kinh ngạc nói.

Ba người nhìn nhau một trận. Cuối cùng Hồ Đầu sờ sờ cái ót, cười hắc hắc rồi nói:

- Phong đại ca, ta cùng Tiểu Thất, Đại Ngưu nghĩ ra một bộ kỹ năng, muốn mời Phong đại ca sau khi ăn xong giúp chúng ta đưa ra ý kiến.

- Nga?

Phong Liệt hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó cười nói:

- Được a! Vậy đi ngay bây giờ thôi, ta cũng ăn no rồi!

- A? Huynh đáp ứng? Cảm ơn Phong đại ca!

- Cảm ơn Phong đại ca!

...

Ba người Hồ Đầu không nghĩ tới Phong Liệt lại đáp ứng một cách thống khoái như thế, cũng có chút không dám tin tưởng, khng ngừng liên tục nói cảm ơn.

- Việc nhỏ mà, đi thôi!

Phong Liệt đứng dậy, theo ba người hướng một gò núi ở nơi xa đi tới.

Băng Ly hướng về phía bóng lưng Phong Liệt, đảo cặp mắt trắng dã đảo liên hồi, khẽ hừ một tiếng nói::

- Hừ! Dạy tốt hay lại dạy hư đệ tử!

Trong ánh mắt Mộc Thiên Tình khe khe hiện lên một tia ngoài ý muốn, tựa hồ không nghĩ tới cái tên Phong Liệt kiêu ngạo bằng trời này lại hoà mình sẽ cùng ba tên phàm nhân, không tránh khỏi có thêm sự tò mò với cái kẻ rình coi mình tẩm này.

Mà Lăng Cô Thành cũng là khinh thường bĩu môi. Ở trong mắt của hẩn, ba người Hồ Đầu ngay con kiến hôi cũng không bằng. Nếu không phải vì chúng có quan hệ với Lê bá, còn lâu hẩn mới chịu ngồi ăn cùng một bàn với ba tên phàm nhân này.

...

- Hắc! Ha ha!

Trên gò núi nhỏ, Hồ Đầu đem một bộ kỹ năng do ba người nghiên cứu ra diễn luyện một lần trước mặt Phong Liệt. Hồ Đầu vốn có sức lực vô cùng lớn, một bộ kỹ năng phàm nhân trong mắt Phong Liệt hết sức thô bỉ lại được hẩn biểu diễn một cách rất uy vũ, khiến hẩn cũng có mấy phần tán dương.

Lúc này hẩn cũng là đang nhớ lại tình hình lúc mình cứu Hồ Đầu. Lúc đó, hẩn cũng chỉ đơn giản là nhìn người này có chút khác người, mới tạm thời nẩy lòng tham xuất thủ cứu giúp, lại không nghĩ việc đó dẫn phát đến việc quen biết Lê bá. Đời người quả thật kỳ diệu, rất khó lường.

- Hô..!

Sau khi đánh xong bộ kỹ năng, Hồ Đầu chậm rãi thu công, thở ra một hơi thật dài.

Kế tiếp ba người vây đến bên cạnh Phong Liệt, ba khuôn mặt có chút non nớt hiện lên vẻ khẩn trương cùng mong đợi, phẳng phất giống như đệ tử đang chờ nghe sư phụ nhận xét vậy.

- Phong đại ca! Như thế nào?

- Phong đại ca, huynh xem có cần phải sửa đổi chỗ nào không?

...

Phong Liệt khẽ gật đầu, cười nói:

- Chính thể cũng không tệ lắm, chỉ là còn một chút ít lỗi nhỏ. Hồ Đầu hoàn toàn có thể làm tốt hơn, giống như vậy...

...

Thời kỳ Ma Long huyết mạch của Phong Liệt còn chưa thức tỉnh cũng đã luyện qua không ít kỹ năng phạm nhân, kiến thức tự nhiên không phải là ba người Hồ Đầu có thể sánh bằng. Phong Liệt liền tận hết sức lực chỉ điểm cho ba người một chút, khiến cho ba người Hồ Đầu được mở rộng tầm mắt, thu được lợi ích không nhỏ.

Sau khi trải qua Phong Liệt cải tiến một phen, uy lực của bộ kỹ năng này so với lúc trước tự nhiên mạnh hơn gấp bội, khiến cho ba người như nhặt được bảo bối, diễn luyện không biết mệt mỏi.

Chỉ tiếc, ba người chung quy cũng chỉ là phạm nhân, không cách nào vận chuyển nguyên lực. Trên tay Phong Liệt có vô số công pháp tinh thâm, nhưng bọn họ cũng chẳng thể dùng được.

Chỉ chốc lát sau, Phong Liệt đột nhiên trong lòng vừa động, tựa hồ như nghĩ tới điều gì liền gọi Hồ Đầu đến nói:

- Hồ Đầu, kể cho ta nghe chuyện tình Ma Long huyết mạch thức tỉnh của các người, cận kề một chút!

Sắc mặt Hồ Đầu sững sốt, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, liền từ từ nói:

- Phong đại ca, năm ngoái, có một lần ta vào trong núi săn thú, dốc hết sức lực bình sinh mới giết chết được một con Dã Trư, còn xuýt chút nữa mất cái mạng nhỏ này cho nó. Nhưng đúng lúc ta đang nghỉ ngơi, đột nhiên, một đám khí lưu ở xung quanh chui vào cơ thể ta, không lâu sau, thân thể của ta liền có thêm một đạo hư ảnh Ma Long. Phong đại ca, đây tuyệt đối là hình ảnh Ma Long, Hồ Đầu ta không có nhìn lầm. Hình ảnh đó giống hệt với bức ảnh mà nhà ta cung phụng. Chỉ có điều, không đợi ta cao hứng bao lâu thì phát sinh biến hóa, ta cảm thấy những tia lực lượng ngưng tụ trong cơ thể đột nhiên không thấy, sau đó thì một cái hư ảnh Ma Long cũng không thể gọi ra được, thật là khiến người ta tức chết! Ai!

Về mặt Hồ Đầu uể oải, trong mắt tràn đầy tiếc hận cùng không cam lòng.

Có điều thử nghĩ lại cũng đúng, cho dù là ai vừa mới cá chép hóa rồng, trở thành một Long Vũ Giả cao cao tại thượng, rồi lại trong nháy mắt trở về nguyên trạng thì cũng không thể thoải mái được.

Phong Liệt sắc mặt bất động, nhưng trong lòng thì dần dần hiện ra một cái ý nghĩ. Hắn lặng lẽ lấy ra một viên Tráng Cốt Đan, sau đó ép một giọt máu của bản thân hòa trộn vào trong đan dược, đưa cho Hồ Đầu nói:

- Hồ Đầu, đây là một viên đan dược đề cao cường độ thân thể, người ăn thử xem.

Hồ Đầu nhìn viên đan dược vàng chóa trước mắt, sắc mặt không khỏi sững sốt, ngay sau đó chợt mừng rỡ:

- A? Cái này... Đây là thần đan a? Huynh thật sự cho ta?

-Ừm!

Phong Liệt gật đầu nói:

- Đây chỉ là một viên Tráng Cốt Đan mà Long Vũ Giả thường ăn để tăng cường thân thể, đối với ta đã gần như không còn tác dụng, nhưng đối với người hèn là sẽ có tác dụng tốt. Ăn nó vào đi, ta sẽ giúp người hóa khai.

416. Chương 477 : Huyết Mạch Thần Tộc (2)

- Cảm ơn Phong đại ca!

Sắc mặt Hồ Đầu hưng phấn nhận lấy, không chút nghĩ ngợi liền nuốt vào trong bụng, không hề có chút nghi ngờ nào với Phong Liệt.

Sau đó, Hồ Đầu Phong Liệt đưa tay đặt lên vai Hồ Đầu, một cỗ nguyên lực nhu hòa xâm nhập vào trong cơ thể Hồ Đầu, nhanh chóng hòa tan đan dược, khiến cho nó lập tức phát huy được hiệu.

Rất nhanh, Hồ Đầu lập tức cảm thấy như có một dòng nước ấm chạy khắp cơ thể, luồn vào mọi ngõ ngách, cảm giác ấm áp và dễ chịu vô cùng, rất thoải mái.

Không lâu sau, hần mở mắt, hai tay nắm chặt, nhếch miệng cười một tiếng, cao hứng nói:

- Hắc hắc! Phong đại ca, ta cảm thấy khí lực của ta vừa...

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên đôi con ngươi của hần trợn to lên, khiếp sợ nhìn biến hóa xung quanh.

Lúc này, trong phạm vi mấy trăm trượng xung quanh Hồ Đầu, thiên địa nguyên khí điên cuồng vọt tới, chen chúc tiến vào trong cơ thể hần.

Chỉ sau vài lần hô hấp, một tiếng "rồng" vang lên, một tiếng long ngâm vang vọng khắp bầu trời đêm, quanh quẩn trong núi rừng một lúc lâu mới tan đi.

Ngay sau đó, phía sau Hồ Đầu bỗng nhiên xuất hiện hai đạo hư ảnh Ma Long dài hơn một trượng đang quanh co gầm thét, rất có uy thế.

Cách đó không xa, Tiểu Thất và Đại Ngưu nhìn thấy một màn này cũng không khỏi cả kinh trợn mắt há hốc mồm, thật lâu sau vẫn cảm thấy thần thờ.

- A? Phong đại ca! Hồ Đầu ta rốt cục lại trở thành Ma Long Vũ Giả một lần nữa! Ha ha, ha ha ha! Trời xanh có mắt! Hồ Đầu ta... Ách! Tại sao lại không có?

Hồ Đầu ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, cơ hồ vui quá mà khóc. Chỉ có điều hần cao hứng hơi sớm. Chỉ sau vài nhịp hô hấp, hư ảnh Ma Long phía sau lưng hần lại một lần nữa biến mất.

- Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Hồ Đầu ta cả đời chỉ có thể làm người phàm thôi sao? Ta không cam lòng!

Trong lúc nhất thời, Hồ Đầu buồn bực đến mức muốn học máu, không khỏi rống to lên mấy tiếng như kẻ điên.

Mà Phong Liệt cách đó không xa vẫn không đổi sắc, trong ánh mắt có chút lộ ra một tia chờ đợi. Hần bình tĩnh quát to lên:

- Hồ Đầu, ngươi xem thân thể mình có biến hóa hay không?

Chỉ chốc lát sau, tâm tình Hồ Đầu cũng dần dần bình phục lại. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên, buồn cũng không làm gì được, thật sự là cũng không nên để ở trong lòng. Sau khi nghe được lời của Phong Liệt, hần hơi sững sờ, sau đó huy vũ hai tay, đâm về phía trước.

Phanh! Phanh!

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, theo hai quyền của hần xuất ra, trên không trung cũng vang lên hai tiếng nổ thật thanh thúy.

- Cái này...

Sắc mặt Hồ Đầu ngẩn ngơ, khó có thể tin nhìn hai tay của mình, kinh ngạc nói:

- Phong đại ca, thật là chuyện lạ a! Ta cảm thấy khí lực trên người so với lúc trước còn mạnh hơn gấp đôi!

Phong Liệt âm thầm xúc động, ánh mắt nhìn về phía Hồ Đầu mang theo một tia nóng bỏng không cách nào che dấu được, trong lòng thầm hô một tiếng:

- Không nghĩ tới quả nhiên là thật! Hắc hắc! Nhặt được bảo bối rồi!

Lúc này, hắn cũng đột nhiên nhớ tới trong một trang sách cổ của Ma Long Giáo có ghi lại một bí mật thời Viễn Cổ. Thời đại Viễn Cổ, Long Tộc hoành hành, hàng vạn sinh linh suy nhược lâu ngày, duy chỉ có Đồ Long Thần tộc ăn huyết nhục Chân Long để tu thân, chấp chưởng Long Tộc Thông Thiên Chi Đồi. Nếu như hắn đoán không nhầm, tron thân Hồ Đầu này hẳn là có huyết mạch Đồ Long Thần tộc kia.

- Phong đại ca! Huynh... Huynh nhìn ta như vậy là có ý gì?

Hồ Đầu bị ánh mắt cực nóng của Phong Liệt khiến cho cả người không được tự nhiên, chân tay có chút luống cuống.

Phong Liệt phục hồi tinh thần lại, cười nói:

- Không có gì! Hồ Đầu, ngươi có nguyên...

- Khụ khụ!

Giọng điệu cứng rắn của Phong Liệt mới nói được phân nửa, liền bị một tiếng ho khan cắt đứt.

Hắn đảo mắt nhìn lại, thấy người đó là Lê bá, chẳng biết từ lúc nào mà Lê bá đã xuất hiện ở cách đó khoảng hai mươi trượng, tức giận liếc xéo hắn.

Phong Liệt ngưng ngậm miệng lại. Nếu không phải Lê bá đột nhiên xuất hiện kịp thời, hắn đã không tự chủ mà nói ra chân tướng.

Lê bá lười biếng lấy ra một viên đan dược, tiện tay đưa cho Hồ Đầu rồi nói:

- Thăng nhai con chết bầm, nuốt vào!

Hồ Đầu nhận lấy đan dược, sau đó không khỏi ngẩn ra, có chút không hiểu.

Phong Liệt bĩu môi, quay đầu nhìn về một hướng khác, trong lòng không khỏi thầm giễu cợt. Lão này hẳn là đã nhìn ra điều gì, hoặc cũng có thể, lão ta đã sớm biết chân tướng rồi cũng nên.

Mặc dù Hồ Đầu không biết viên dược hoàn đen thui trong tay là dùng để làm gì, nhưng đối với lời nói của Lê bá cũng không dám có chút dị nghị, ngửa đầu nuốt đan dược vào bụng.

Một khắc sau, Hồ Đầu nhất thời cảm thấy một cỗ khí tức quái dị không ngừng thẩm thấu vào toàn bộ huyết nhục của mình, vô cùng thoải mái. Rất nhanh, trên người hắn bắt đầu rỉ ra những vết bẩn li ti như sợi máu, dính dính bết bết.

Chỉ chốc lát sau, bụng Hồ Đầu bắt đầu sôi lên, hắn đột nhiên trưng ra bộ mặt ỉu xìu, thều thào nói:

- Lê bá, ta... ta muốn cho ra!

Sắc mặt Lê bá không khỏi có chút khó coi, tức giận quát lên:

- Chịu đựng!

- Ngạch..., được rồi! Ta nhịn một lát nữa.

Hồ Đầu ủy khuất nói.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mấy người cũng không nói một lời nào, tất cả đều chăm chú nhìn chằm chằm phản ứng của Hồ Đầu.

Mặc dù Tiểu Thất cùng Đại Ngưu mang một bụng ngờ vực nhưng cũng không dám tùy tiện hỏi, chỉ đứng cách đó không xa ngoảnh nhìn.

Ừng ục... Ủng ục...!

- Lê bá! Ta không nhịn được!

Tiếng vang trong bụng Hồ Đầu càng lúc càng lớn, một bộ mặt to màu đen dần dần chuyển thành màu gan lợn, nhưng Lê bá vẫn như cũ không nói năng gì, chỉ im lặng nhìn kết quả.

Cuối cùng, Hồ Đầu thật sự không nhịn được, lập tức quay đầu vọt vào trong rừng cây cách đó không xa, sau đó chính là một trận bùng bùng vang lên.

Phong Liệt nhịn cười hết sức cực khổ. Hắn biết Lê bá cho Hồ Đầu uống chính là một viên Tủy Tủy Đan, dĩ nhiên, trong đó chắc chắn đã tăng thêm liều lượng.

- Tiểu tử thôi, tiện nghi cho người!

Khuôn mặt già nua của Lê bá có chút không kìm được, tức giận nói một câu, sau đó nói với Tiểu Thất cùng Đại Ngưu:

- Hai người các người đi theo ta!

Sau khi dứt lời, Lê bá chấp hai tay sau lưng, hướng nơi xa đi tới.

Tiểu Thất cùng Đại Ngưu hai mặt nhìn nhau một cái, sau đó lóc cóc theo sau. Bóng ba người khuất dần.

Phong Liệt cười đắc ý, cảm thấy mình thật may mắn, ai bảo Hồ Đầu người sớm thức tỉnh Ma Long huyết mạch làm chi?

Chỉ chốc lát sau, Hồ Đầu giải quyết xong mọi chuyện, lúc này mới chậm rì rì đi trở về. Hắn thấy tại chỗ chỉ còn lại có một mình Phong Liệt, không khỏi có chút kinh ngạc.

Phong Liệt cũng lười giải thích, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Hồ Đầu, người có đồng ý bái ta làm sư phụ không?

417. Chương 478 : Thu Đồ Đồ

Hồ Đầu sắc mặt ngẩn ngơ, hai mắt tròn to đầy vẻ ngu ngốc, nhưng ngay sau đó hắn liền cảm thấy quá đổi vui mừng, "phù phù" một tiếng liền quỳ ở dưới đất, hô to:

- Sư phụ ở trên cao, xin nhận của đồ nhi ba bái!

Rầm rầm rầm!

Liên tiếp ba cái khấu đầu.

- Ủm! Đứng lên đi!

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

Sau khi Hồ Đầu đứng dậy, lại cảm thấy có chút không hiểu. Lần bái sư này tựa hồ có chút không giải thích được a. Hắn sờ sờ cái đầu, thật thà nói:

- Phong đại ca, không, sư phụ! Hồ Đầu ta cũng không phải là Long Vũ Giả, không biết...

- Không sao! Mặc dù người không phải là Long Vũ Giả, vì sư tự nhiên cũng có thể dạy dỗ người!

Phong Liệt mỉm cười nói.

- Có thật không? Vậy thì tốt quá!

Sắc mặt Hồ Đầu mừng rỡ. Có điều, vừa nghĩ tới Phong đại ca đã sư phụ của mình, liền vội vàng sửa sang lại sắc mặt, bày ra dáng vẻ của một tên đệ tử ngoan ngoãn.

- Hồ Đầu, mặc dù trên danh nghĩa chúng ta là thầy trò, có điều người cũng không cần phải quá quan tâm đến lễ số, tùy ý là được rồi.

Phong Liệt nói.

- Tạ ơn sư phụ! Hắc hắc hắc!

Hồ Đầu xoa xoa hai tay, miệng cười hắc hắc vui mừng.

- Tốt lắm, người đi về trước tắm rửa rồi đi ngủ đi! Ngày mai vì sư sẽ cho người quà gặp mặt.

Phong Liệt lạnh nhạt phân phó một câu, mang đầy đủ dáng dấp của một vị sư phụ.

- Được rồi! Tạ ơn sư phụ!

Hổ Đầu cười nhẹ hai tiếng, sau đó hấp tấp biến mất trong bóng đêm.

Trên đồi nhỏ rất nhanh chỉ còn lại một mình Phong Liệt. Hắn nhìn bóng lưng Hổ Đầu dần dần biến mất, ánh mắt hơi có chút phức tạp.

Theo tu vi ngày một tăng tiến, những việc gặp phải ngày một nhiều khiến cho hắn càng ngày càng tin tưởng và vận mệnh.

Ở cái thế giới thần kỳ này, có một số người khi sinh ra vận mệnh đã được sắp đặt trước, từ nhỏ đã mang trên mình một sứ mạng nào đó.

Tựa như chính hắn, kể từ khi thức tỉnh huyết mạch Ma Long Hoàng, hắn đã trực tiếp đặt chân vào trong thiên la địa võng của số mệnh, trở thành một quân cờ không hơn không kém.

Dĩ nhiên, nghiêm túc mà nói, hắn hôm nay còn chưa tính là một quân cờ hợp cách, chỉ mới có tiềm lực mà thôi.

Mà tiểu tử ngốc Hổ Đầu lại có huyết mạch Viễn Cổ Đồ Long thần tộc, trong bàn cờ số mệnh, vai trò của tiểu tử này là gì?

Hoặc là, hắn có thể hay không cùng mình tồn tại trong một bàn cờ hay không?

Ánh mắt Phong Liệt khe khẽ chớp động, vô ý thức nhìn về những vì sao lấp lánh trên bầu trời.

Đúng lúc ấy thì, trong lòng hắn đột nhiên chấn động, cảm thấy nhiệt độ xung quanh như hạ xuống, liền chậm rãi quay người nhìn lại.

Chẳng biết từ lúc nào, một cô gái yếu điệu mặc bộ quần áo màu trắng đã lặng lẽ đứng cách hắn năm mươi trượng. Cả người cô gái tản ra một loại khí tức lạnh lẽo như băng.

Gương mặt tuyệt mỹ kia dưới ánh sáng mờ lung càng thêm tuyệt mỹ, da thịt trắng như tuyết trong đêm tối vẫn rất lóa mắt. Chẳng qua là, trong đôi mắt đẹp kia lại mơ hồ lóe ra lãnh mang bất thiện.

Phong Liệt nhìn nàng một cách ngây ngốc, nhưng ngay sau đó liền hồi phục tinh thần, chấp tay, lạnh nhạt nói:

- Mộc tiểu thư, thật trùng hợp a!

Mộc Thiên Tình nhàn nhạt nhìn hắn một cái, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên:

- Không trùng hợp! Ta chính là vì ngươi mà đến!

- Vì ta mà đến?

Sắc mặt Phong Liệt hơi đổi, ra vẻ kinh ngạc nói:

- Không biết Mộc tiểu thư nói như vậy là có ý gì?

Miệng nói vậy nhưng trong lòng hắn có chút bồn chồn, xem bộ dáng này thì có vẻ như tiểu ma nữ Băng Ly đã bán đứng mình.

Mộc Thiên Tình chậm rãi thong thả bước đến, cách Phong Liệt mười trượng thì dừng lại, xoay người nhìn về dãy núi xa xa, chỉ chờa cho Phong Liệt một bên của khuôn mặt xinh đẹp vô cùng.

- Xế chiều, cảnh đầm nước, đẹp không?

Mộc Thiên Tình trầm mặc chốc lát, trong kẽ răng nhẹ nhàng nặn ra mấy từ, giọng điệu lạnh lùng.

Phong Liệt nheo mắt, trong lòng than xui xẻo, quả nhiên bị phát hiện.

Có điều, hắn không dám thừa nhận. Một khi nhận, đoán chừng sẽ không có cách nào để kết thúc việc này.

- Mộc tiểu thư, lời này của ngươi là có ý gì? Ta làm sao nghe không hiểu?

Phong Liệt giả bộ ngu nói, ánh mắt cũng là lặng lẽ lưu luyến hai quả tuyết lê cao vút, thắm thở dài một tiếng:

- Quá đẹp!

Mộc Thiên Tình cũng không tiếp tục tranh luận về vấn đề này mà chậm rãi nói:

- Năm ấy ta mười tuổi, trải qua một cơn bạo bệnh, sau khi khỏi bệnh, khứu giác của ta trở nên cực kỳ nhạy bén. Khí tức bên trong đoàn hắc vụ ở đầm nước giống hệt với khí tức của người. Người còn gì để giải thích?

- Ủm? Nguyên lai là có chuyện như vậy.

Phong Liệt chợt hiểu ra, không nghĩ tới cô nàng này lại nhân họa đắc phúc, có được bản lãnh bậc này, thật đúng là tính sai.

Hắn nhú lông mày, vẻ mặt lạnh nhạt nói::

- Mặc dù ta không rõ người đang nói cái gì, bất quá đúng là ta đã đi qua đầm nước, hơn nữa còn bắt cho Bằng Ly mấy con cá, chính là như vậy! Đêm đã khuya, cáo từ!

Nói xong hắn liền xoay người rời đi.

Sau khi nghe những lời chối cãi của Phong Liệt, trái tim Mộc Thiên Tình không khỏi hơi giận, bộ ngực khe khẽ phập phồng mấy cái. Nàng hừ nhẹ một tiếng, cười lạnh nói:

- Không nghĩ tới người lại không có chút dũng khí nam nhân, dám làm mà không dám nhận, thật khiến người ta thất vọng.

Bước chân Phong Liệt hơi chậm lại, có thâm ý nói:

- Nếu như ta có cái dũng khí nam nhân, chẳng lẽ người sẽ lấy thân báo đáp sao?

Sắc mặt Mộc Thiên Tình kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ tới Phong Liệt sẽ nói trắng ra như thế, đây quả thật là đùa giỡn một cách trắng trợn.

Nhưng lạ thường chính là mình cũng không có quá mức tức giận, chỉ có chút kinh ngạc.

Đến lúc nàng phục hồi lại tinh thần thì phát hiện Phong Liệt đã đi ra ngoài trăm trượng.

Ánh mắt nàng nhìn Phong Liệt có chút cổ quái, nhìn thân ảnh càng lúc càng xa kia, trong miệng nghẹn ngào nói:

- Lấy thân báo đáp sao? Chuyện đó thì không thể, ta chỉ có thể giết người.

- Vậy sao? Chuyện không có lợi, lão tử không làm!

- Người...

Giọng nói Mộc Thiên Tình hơi chậm lại, bị Phong Liệt làm cho nghẹn nói không ra lời, hai bàn tay nắm lại thật chặt, mãi không buông ra.

Khóe miệng Phong Liệt có chút co quắp, cước bộ cũng là không ngừng lại. Những người mang dáng vẻ lạnh lùng như bằng thể này quá mức dọa người, cứ cách xa một chút cho an toàn.

Mộc Thiên Tình cũng không có ý định dây dưa, tùy ý để hắn dần dần rời đi.

Trong lòng Phong Liệt thắm thở ra. Nói muốn đánh nhau, thật ra hắn cũng không sợ. Nhưng lúc này đang ở trên địa bàn của Lê bá, thật sự không thích hợp để động thủ, đoán chừng đối phương cũng có điều cố kỵ nên mới không dây dưa nhiều.

Phong Liệt lắc lắc đầu, đem Mộc Thiên Tình quăng ra ngoài chín tầng mây, trong lòng bắt đầu tính toán bước tiếp theo của kế hoạch.

Đoán chừng hai ba ngày sau, Cương Thi Phong Bạo bên trên bình nguyên Ma Quỷ mới trở lại bình thường. Đến lúc đó, Long Hoàng thân chỉ tranh chắc chắn sẽ là một sự kiện chấn động toàn bộ đại lục. Thậm chí so với Phiêu Miêu thiên cung xuất thế còn oanh động hơn.

Phải biết rằng, Long Hoàng thần phủ chính là nơi vạn long chi hoàng cư ngụ ở thời kỳ Viễn Cổ, những thứ đồ tốt ở bên trong, chỉ sợ tùy tiện lấy ra một món cũng đủ để kinh thế hãi tục.

418. Chương 479: Một Quyền (1)

Nghe mọi người đồn đại, tổ sư gia Âm Vũ Viện sống đến ngàn vạn tuổi cũng là vì vô tình lọt vào trong Long Hoàng di phủ, nuốt một quả Trường Sinh trong đó mới có thể sống đến mười vạn năm không chết. Lực hấp dẫn của thứ kia thực không có cách nào tưởng tượng.

Dĩ nhiên, kỳ ngộ thường thường tồn tại cùng nguy hiểm, lần này Long Hoàng thần phủ xuất thế, không biết lại muốn mai táng bao nhiêu oan hồn dã quỷ.

- Phong Liệt!

Phong Liệt đang đi tới, một tiếng quát lạnh đầy quả quyết đột nhiên vang lên. Sau đó, một thân ảnh màu trắng hiện ra ở phía trước, dĩ nhiên là Lăng Cô Thành.

Phong Liệt dừng bước, ánh mắt ngờ vực nhìn Lăng Cô Thành, chỉ thấy tựa hồ sắc mặt đối phương không được tốt, trong ánh mắt hàm chứa một tia oán độc khó có thể che giấu.

- Nguyên lai là Lăng huynh, không biết tìm Phong mỗ có gì chỉ giáo?

Phong Liệt cười cười nói.

- A!

Một tiếng giòn vang.

Lăng Cô Thành xuất ra một thanh Thiết Chế Chiết Phiến, chậm rãi kích động hai cái, ánh mắt sắc bén thẳng tằm ngó chừng bộ mặt Phong Liệt.

- Phong huynh, không biết Đại sư tỷ nhà ta tìm ngươi là có chuyện gì?

Lăng Cô Thành tận lực giữ vẻ bình tĩnh, tựa hồ rất vất vả đè nén sự đổ kị trong lòng.

Phong Liệt khẽ nhíu mày, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ. Người trước mặt này thực đúng là một bình siêu cấp dấm chua, hơn nữa còn hay ghen tuông vô căn cứ, thật không thể nào hiểu được. Lúc cùng nhau ăn cơm cũng đã tười một bụng dấm. Nay thấy hắn cùng Mộc Thiên Tình nói chuyện có chốc lát, đoán chừng bệnh đa nghi lại nổi lên.

Không phải là mới chỉ gặp mặt cách đây không lâu sao? Mộc Thiên Tình kia có thể coi trọng mình sao?

Phong Liệt không khỏi có chút hoài nghi, chính mình có phải là có mị lực lớn như vậy hay không?

Tựa hồ là thấy Phong Liệt có một thoáng do dự, sắc mặt vốn đã âm trầm của Lăng Cô Thành càng thêm khó coi vài phần.

Hắn hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt nhanh chóng lóe lên hàn mang, giọng đầy vẻ gây sự:

- Làm sao? Chẳng lẽ có điều gì không thể cho người khác biết hay sao?

Phong Liệt nhíu lông mày, trong lòng thầm giận không dứt, người này quả thực quá tự cao tự đại.

- Cũng không phải là không thể cho ai biết. Có điều, chuyện này hình như cũng không có liên quan đến ngươi thì phải?

Phong Liệt lạnh nhạt nói. Lời vừa dứt, hắn liền cất bước rời đi, không muốn ở lại dây dưa với kẻ điên này.

Lăng Cô Thành sắc mặt giận dữ, ánh mắt khe khẽ nhắm lại. Hắn thấy Phong Liệt sắp rời đi, không nhịn được quát lạnh nói:

- Phong Liệt! Từ ngày mai trở đi, ta không muốn ngươi xuất hiện trước mặt Thiên Tình! Nếu không, đừng trách bốn công tử không khách khí.

Nghe những lời Lăng Cô Thành nói, ánh mắt Phong Liệt không khỏi hiện lên cái nhìn lạnh lẽo. Hắn không nghĩ tới, một người không tầm thường như Băng Long Giáo Thiên Tuyết cung Nhị sư huynh lại hẹp hòi đến như vậy, dễ dàng lộ ra bản chất của mình.

Có điều, Phong Liệt vẫn luôn luôn không xem mình là một người có lòng độ lượng. Hắn khẽ mỉm cười nói:

- Người thật muốn biết chúng ta nói cái gì/

- Nói!

Lăng Cô Thành lạnh lùng nói.

- Mộc Thiên Tình hỏi ta có nhìn lên nàng tắm hay không. Chính là chuyện này.

Phong Liệt thờ ơ nói.

- Cái gì?

Lăng Cô Thành không khỏi kinh ngạc, nhưng ngay sau đó, vẻ mặt đầy tức giận nhìn Phong Liệt. Hắn cố nén để không vọng động, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó? Sau đó ta nói không có, nàng ta nói ta không có đảm lượng, đối với ta rất thất vọng. Ta nói nếu như ta có đảm lượng vậy người sẽ lấy thân báo đáp ư? Nàng nói có thể suy nghĩ.

Phong Liệt chậm rãi nói, trong lời nói chính phần thật một phần giả, dụng tâm cũng có mấy phần ác độc.

Hắn có suy nghĩ, nếu như tiểu tử này đã trở mặt, vậy thì mình một là dứt khoát không làm, còn nếu làm thì phải làm đến cùng. Kích cho tiểu tử này mất đi lý trí, sau đó nhân cơ hội đánh cho hắn thành bán thân bất toại, để cho hắn chạy về Băng Long Giáo là được rồi, giảm bớt rắc rối cho mình.

Mặc dù hắn cũng đã nghĩ đến phương pháp trực tiếp giết chết tiểu tử này là xong mọi chuyện, nhưng vô luận thế nào thì cũng phải nể mặt Lê bá một chút.

Quả nhiên, nghe Phong Liệt nói xong, thoáng chốc Lăng Cô Thành đã dập hỏa công tâm, hai mắt gần như muốn phóng hỏa, trong tay hắn chợt lóe lên một đạo ngân mang, một thanh Địch Long trường kiếm tinh xảo đã hiện ra trong tay hắn, tản ra ánh sáng bàng bạc. Kiếm cũng như người, hoa mỹ dị thường.

Cùng lúc đó, "oanh" một tiếng, sau lưng Lăng Cô Thành hiện ra ba đạo hư ảnh Ma Long dài hơn mười trượng, quanh co gầm thét, uy lực phi phàm.

- Phong Liệt! Người...nên... chết!

Ánh mắt Lăng Cô Thành nhìn chằm chằm vào Phong Liệt, sắc giọng gần ra từng chữ. Hắn cũng đã trực tiếp động sát cơ với Phong Liệt.

Vô luận lời Phong Liệt nói lúc trước là thật hay giả, hắn cũng không cho phép bất kỳ kẻ nào có suy nghĩ khinh nhờn nữ thần trong lòng mình. Mặc dù hắn cũng nhìn ra Lê bá có chút coi trọng tiểu tử này, nhưng hắn thân là truyền nhân dòng chính của Lăng gia phía sau lưng chuông giáo Băng Long Giáo Lăng Phi Tuyết, địa vị hiển hách dường nào, giết một cái tiểu nhân vật như Phong Liệt cũng không có gì lớn.

- Thần Thông Cảnh tam trọng thiên?

Khóe miệng Phong Liệt hơi nhếch lên, đối với uy thế của Lăng Cô Thành cũng không để trong mắt, vẫn thoải mái đứng trên mặt đất, nhìn hắn cười dài nói:

- Ta có nên hay không, chỉ sợ không phải do người quyết định.

- Di? Quả nhiên có trò hay để xem rồi, gia gia thật không có gạt người nha! Khanh khách!

Đúng lúc ấy, sau một cái gò đất, một thân ảnh xinh đẹp hoạt bát bỗng nhảy vọt ra, nhìn Phong Liệt và Lăng Cô Thành đang giương cung bạt kiếm, vẻ mặt mừng rỡ vỗ tay liên hồi.

Phong Liệt thấy người đó, không tránh khỏi một trận đau đầu. Không thể nghi ngờ, đó đúng là tiểu ma nữ chỉ sợ thiên hạ không loạn. Ở phía sau tiểu ma nữ Băng Ly không xa là Tiểu Thất cùng Đại Ngưu, hai người đi theo Băng Ly mà vẫn nơm nớp lo sợ.

Cùng lúc đó, có một bóng hình bóng hình xinh đẹp từ phía sau lướt đến. Chỉ thấy thân ảnh đó lóe lên mấy cái liền cách chỗ này không xa, cũng chính là Mộc Thiên Tình mới tách khỏi Phong Liệt cách đó không lâu.

Mộc Thiên Tình nhìn vẻ mặt tức giận của Lăng Cô Thành một chút, mày ngài không khỏi cau lại, ánh mắt khe khẽ lóe lên. Là đồng môn chung đụng nhiều năm, tự nhiên là Mộc Thiên Tình hiểu rõ nhân phẩm và tính cách của Lăng Cô Thành, đối với tình thế trước mắt cũng có thể suy đoán ra chín phần mười.

Những năm gần đây, một số người lấy đủ loại danh nghĩa để đến gần nàng, những thiên tài, nhân tài kiệt xuất có ý đồ với nàng, phần nhiều cũng là bị vị sư đệ này âm thầm loại bỏ. Nàng cũng biết những việc này, cũng không bày tỏ thái độ gì. Dù sao những kẻ kia tự cho mình là thế gia công tử phong lưu, cũng không có được mấy người tốt.

Dĩ nhiên, điều đó cũng không có nghĩa là nàng có tình ý với Lăng Cô Thành, thậm chí là ngược lại. Đến nay, nàng vẫn còn nhớ rõ cái năm nàng mười hai tuổi, Lăng Cô Thành đã dám bỏ xuân được vào trong thức ăn của nàng. Nếu không phải sư phụ xuất hiện kịp thời, trình tiết của nàng cũng khó mà giữ được.

Cho nên, từ đó tới nay, nàng vẫn luôn duy trì thái độ lạnh nhạt với Lăng Cô Thành. Nếu không phải vì sư phụ, nàng cũng đã nhiều hơn một lần muốn ra tay giết chết cái tên sư đệ luôn mang vẻ đạo mạo giả tạo, trong bụng chứa vô số ý niệm xấu xa như hắn.

Lúc này, nàng đang rơi vào sự giằng co giữa một bên là tên sư đệ khiến mình chán ghét, một bên là người lên nhìn mình tằm. Trong đôi mắt đẹp của nàng không khỏi hiện lên một tia mong muốn, âm thầm cầu nguyện, tốt nhất là hai người này nên đồng quy vu tận, mắt không thấy, tâm không phiền.

419. Chương 480: Một Quyền (2)

- Nhị sư huynh! Huynh thiệt là, giáo huấn Phong Liệt cũng không gọi người ta một câu. Nếu nếu không phải là gia gia cho người ta biết, thiếu chút nữa là người ta đã bỏ lơ trở hay này rồi! Khanh khách! Nhị sư huynh cố gắng lên! Nhất định phải đánh cho tên Phong Liệt này thành đầu heo! Hừ hừ! Phong Liệt chết tiệt, dám đoạt thức ăn ngon với bốn tiểu thư, còn muốn chiếm tiện nghi với ta? Xem như người gặp báo ứng đi!

Tiểu ma nữ Băng Ly hưng phấn hoan hô không dứt, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đỏ bừng, rất là khả ái, nhưng lời nàng nói ra khiến cho Băng Liệt nổi hết gân xanh trên đầu, tức muốn học máu.

- Trời đất, mình lúc nào nghĩ sẽ chiếm tiện nghi của tiểu nha đầu này?

Phong Liệt hung hăng trợn mắt nhìn tiểu nha đầu nhưng lại im lặng vì phát hiện tiểu ma nữ kia cố ý ưỡn ngực, khiến cho đôi gò bồng đảo ba đào mãnh liệt. Hắn bị nàng ta làm cho sợ hãi, vội vàng chuyển ánh mắt sang chỗ khác. Nếu chuyện này bị Lê bá bắt được, khẳng định sẽ bị lột da. Lửa giận của lão nhân kia, hạng người như mình không thể gánh vác được.

Lại nói, từ nơi này cách tiểu trang có hai ba dặm đường, kiếm quang của Lăng Cô Thành ở trong bóng tối lại quá mức chói mắt, rất dễ thu hút sự chú ý của người khác.

Chỉ trong chốc lát, từ nơi xa lại có thêm một đám người lục tục chạy đến. Cả đám đi lại nhẹ nhàng, chạy như bay, tất cả đều mặc trang phục màu trắng, chính là đám đệ tử trẻ tuổi của Băng Long Giáo.

Không cần hỏi cũng biết, những người này nhất định là cùng đến với Mộc Thiên Tình và Lăng Cô Thành.

- Di? Là Đại sư tỷ cùng Nhị sư huynh! Xem bộ dáng là Nhị sư huynh muốn đánh nhau! Cái tên kia là ai?

- Tiểu tử kia có chút quen mắt? Di? Sao mà giống với Phong Liệt trên lệnh truy nã của Lôi Long Giáo vậy? Hơn nữa... hơn nữa hắn cũng là Ma Long Vũ Giả.

- Nhị sư huynh! Giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu! Tiểu đệ thay huynh thu thập tiểu tử này!

- Nhị sư huynh! Huynh cứ nghỉ ngơi đi! Những chuyện nhỏ thế này, cứ để cho tiểu muội tới làm! Hắc! Tiểu tử kia, mau quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, bốn tiểu thư còn có thể niệm tình giữ cho người được toàn thây!

...

Bốn mươi năm mươi tên đệ tử Băng Long Giáo tiến lên vây Phong Liệt lại, ma quyền sát chưởng rối rít tung ra, kêu gào liên tục, tranh nhau thay Lăng Cô Thành dạy dỗ Phong Liệt. Thoạt nhìn thì cái tên Nhị sư huynh Lăng Cô Thành này cũng rất được lòng người.

Tu vi những người này đều ở Cương Khí Cảnh, một số người đã đạt đến Thần Thông Cảnh sơ giai, thực lực không thể khinh thường.

Nhìn điệu bộ này, tự hồ chỉ cần Lăng Cô Thành gật đầu, bọn họ sẽ lập tức xông lên, đem Phong Liệt băm thành một trăm lẻ tám đoạn.

Dần dần, vẻ phẫn nộ trên mặt Lăng Cô Thành biến mất không thấy đâu, lần nữa khôi phục phong độ của một vị Nhị sư huynh như trước, nụ cười khiến hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ mê mẩn lại xuất hiện trên mặt.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, nhất thời khiến cho một rừng âm thanh ở xung quanh hạ xuống, hắng giọng khẽ cười nói:

- Các vị đồng môn, vị này chính là thế hệ trẻ đệ nhất nhân Ma Long Giáo Phong Liệt. Tối nay chúng ta chẳng qua là muốn giao lưu một chút mà thôi. Tâm ý của các vị đồng môn, vi huynh xin được tâm lĩnh. Có điều, vi huynh muốn tự mình lĩnh giáo cao chiêu của thiên tài Ma Long Giáo một phen, cho nên không cần mọi người phải để tâm.

Lời này của Lăng Cô Thành là cố ý chỉ ra thân phận Phong Liệt, muốn tự mình hung hăng xuất thủ giày xéo Phong Liệt, để cho Phong Liệt hoàn toàn mất hết hình tượng trong mắt Mộc Thiên Tình cùng Băng Ly, cũng thuận thế nâng lên địa vị của mình địa vị của mình.

Dù sao đối phương cũng là thế hệ trẻ đệ nhất nhân Ma Long Giáo, mặc dù chính mình so với đối phương cao hơn nửa bậc, nhưng nếu làm nhục được đối phương cũng là chuyện hết sức có mặt mũi.

Lời Lăng Cô Thành vừa dứt, sắc mặt đệ tử Băng Long Giáo ở phía sau không khỏi cả kinh, con mắt chăm chú vào nét mặt Phong Liệt, hết sức hiếu kỳ.

Trong đó có một số người tai mắt rất rộng, cũng không khỏi hiện lên một tia lo lắng. Dù sao mấy ngày này danh tiếng của Phong Liệt cũng rất nổi, nghe nói không ít cường giả Thần Thông Cảnh mất tích cũng có liên quan đến hắn.

Giờ phút này, trên mặt Phong Liệt vẫn không chút sợ hãi, đối với việc đối phương có nhiều người như thế cũng không để trong lòng, chẳng qua là muốn thấy Lăng Cô Thành biểu diễn.

- Ai nha! Các người có đánh nữa hay thôi? Đang gấp muốn chết! Đáng gét!

Băng Ly nhìn một đám người Băng Long Giáo chít chít meo meo, thật là không nhịn được liếc vênh cái miệng nhỏ nhắn lên kháng nghị.

- Ha hã! A Ly đừng nóng vội nha! Vi huynh sẽ thay người dạy dỗ hắn!

Lăng Cô Thành cười cười, lãnh đạm nói với Phong Liệt:

- Phong Liệt, chuẩn bị xong chưa?

- Ta không có gì cần chuẩn bị, đến đây đi!

Phong Liệt nhún vai, hờ hững vừa cười vừa nói.

Sau khi dứt lời, hắn liền phóng ra khí thế, phía sau hiện ra bảy đạo hư ảnh Ma Long dài hơn năm trượng, mặc dù cũng có uy thế bất phàm, nhưng so với Lăng Cô Thành thì không thể nghi ngờ là kém hơn rất nhiều.

- Cương Khí Cảnh thất trọng thiên? Ha ha! Thật không có ý nghĩa!

Quả nhiên, Lăng Cô Thành vừa nhìn thấy tu vi Phong Liệt, nhất thời khinh thường cười vang, đám đệ tử Băng Long Giáo ở xung quanh cũng rối rít ồn ào.

Thần Thông Cảnh tam trọng thiên đấu Cương Khí Cảnh thất trọng thiên đúng là không có chút khả năng thắng nào.

Lăng Cô Thành suy nghĩ một chút, vừa ra vẻ hào phóng, cười nói:

- Phong Liệt, bốn công tử cũng không thích lấy lớn hiếp nhỏ. Như vậy đi, ta có thể không sử dụng đại thần thông của mình, chỉ cần dùng kỹ năng giao chiến khách quan, như thế nào?

- Tốt! Vậy thì đa tạ Lăng huynh hạ thủ lưu tình!

Phong Liệt lạnh nhạt nói, trong lòng cũng là cười thầm không dứt;

- Đây cũng là do mi tự tìm khổ!

Kế tiếp, hắn cũng không muốn dây dưa nhiều thêm nữa. Trong nháy mắt, một đoàn hắc vụ tuôn ra, đồng thời biến thành hắc ám chi thân.

Lấy tu vi Cương Khí Cảnh thất trọng thiên của hắn hiện tại, sau khi biến đổi thành hắc ám chi thân, đã không còn kém Thần Thông Cảnh thất trọng thiên bao nhiêu nữa. Điều này khiến cho hắc không khỏi có chút mặc niệm cho Lăng Cô Thành.

Hắn biết Lăng Cô Thành tự cho mình siêu phàm, trong tình huống này sẽ không chủ động xuất thủ trước. Hắn thì lại không chút khách khí, trong nháy mắt hóa thành một đạo hắc mang, hướng Lăng Cô Thành cấp tốc phóng đi, tốc độ nhanh đến mức khó thể tưởng tượng.

”Sưu...”

Khoảng cách ba mươi trượng trong nháy mắt đã bị vượt qua. Tốc độ nhanh như vậy khiến cho đám đệ tử Băng Long Giáo không khỏi vang lên một mảnh kinh hô. Ngay cả Băng Ly cùng Mộc Thiên Tình cũng kinh hãi. Về phần Tiểu Thất cùng Đại Ngưu cũng là vô cùng mờ mịt, bởi vì bọn họ cũng không thấy gì cả.

Ánh mắt Lăng Cô Thành co rụt lại, trong lòng lập tức tăng thêm mấy phần cảnh giác. Trường kiếm trong tay hắn đột nhiên xoay tròn một trận.

- Kiếm Vũ Phong Ma!

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Một âm thanh chói tai vang lên, khiến những người khác cảm thấy màng nhĩ như muốn rách.

Một mảnh kiếm vũ màu bạc bảo vệ trước người hắn một cách nghiêm mật, gió mưa không lọt, ánh sáng bàng bạc trong đêm tối khiến người ta chói mắt, không thể mở ra được. Đám đồng môn ở phía sau rối rít trầm trồ khen ngợi.

Một thức này có chút thành tựu, chính là cảnh giới Địa giai chiến kỹ, uy lực đúng là cực kỳ kinh người. Những nhân tài kiệt xuất bại dưới một chiêu này của hắn cũng có hơn mười người. Dùng nó để đối phó với Phong Liệt đúng là có chút đại tài tiểu dụng.

Nếu như Phong Liệt không muốn bị đánh cho thành cái sàng, tự nhiên sẽ phải lùi lại rất xa, nếu không hắn chết không phải nghi ngờ.

Nhưng một khắc sau, Lăng Cô Thành lại đột nhiên giật mình phát hiện, hàng loạt tiếng ”leng keng” giòn tan vang lên, một quả đấm màu đen đột phá màn kiếm vũ, đột ngột hiện ra trước mặt mình, sau đó trong nháy mắt liền phóng to ra.

Phanh!

Một tiếng kêu vang.

Dưới ánh mắt khiếp sợ cùng không tin của mọi người, trước mặt Lăng Cô Thành đã trúng một quyền hết sức nặng nề, nhất thời máu mũi văng ra.

Sau đó, cả người đột nhiên bay lên, lăng không vượt qua đầu vài người. ”Phù phù” một tiếng, nằm trên đất, té cái ngã ngục.

Tê...

Khí lưu xung quanh bị chấn động, mọi người kinh hãi.

420. Chương 481: Băng Ly Tiểu Ma Nữ(1)

-Nhị sư huynh!

-Nhị sư huynh!

”...”

Mọi người nhìn một màn này đều không khỏi một trận há hốc mồm, Mộc Thiên Tình cùng Băng Ly Tiểu ma nữ cũng là nhìn không được cái miệng nhỏ nhắn đỏ sẫm mở rộng, thần thờ thật lâu.

Hơn nữa đám người Băng Long Giáo một vài thiếu nữ si tình thậm chí Lãng Cô Thành trong nhiều năm, khuôn mặt lại càng là một vẻ không thể tin được.

Các nàng có thể được Lãng Cô Thành mang theo bên người, một phần là vì có được thực lực không tệ, một phần khác tự nhiên cũng là người hâm mộ vững chắc của Lãng Cô Thành.

Nhưng là, giờ phút này các nàng lại trở mắt nhìn xem, Nhị sư huynh kia lúc trước ở trong suy nghĩ của chính mình luôn là người hoàn mỹ vô khuyết, bất khả chiến bại lại bị một tiểu tử chỉ có Cường Khí Cảnh Thất Trọng Thiên dễ dàng dùng một quyền quật ngược trên mặt đất, trong lòng một đám thiếu nữ không khỏi rỉ máu, nước mắt chảy ròng.

Chỉ cảm thấy ”Rầm” một cái, nam nhân hoàn mỹ trong suy nghĩ liền bể thành mảnh nhỏ ở trên mặt đất.

Kế tiếp, một đám thiếu nữ trong nhất thời giống như tiểu mâu miêu nổi điên, sát khí bức người.

”Đỉnh đỉnh đỉnh”

Một trận giòn vang, mọi người tới tấp lấy vũ khí ra, nhìn không được muốn đánh về phía Phong Liệt, đem hỗn loạn kiểm soát phân thân.

-Phong Liệt tiểu tặc! Nạp mạng đi!

-Khốn kiếp! Cũng dám đánh lên Nhị sư huynh! Quả thực tội đáng chết vạn lần!

-Cùng tiến lên! Giết hắn đi.

-Nhị sư huynh đừng sợ! Tiểu muội tới bảo vệ người!

”...”

Mắt thấy một cuộc quần đấu sắp bộc phát, đột nhiên, Lãng Cô Thành đang gục trên mặt đất, ”Sư ” một tiếng, nhảy lên trời cao, lần nữa khôi phục hình tượng ngọc thụ lâm phong.

Chỉ bất quá, hôm nay cây ngọc thụ này phẳng phất như vừa mới bị mưa gió tàn phá giống như tàn hoa bại liễu, thật sự có chút chật vật, lỗ mũi thì bị vẹo đi, thân hình lại hơi có chút lung lay không ổn định.

-Phi phi!

Hắn hung hăng phun mấy cây cỏ khô trong miệng ra, lau lấy sống mũi gãy lìa, đầu tóc giống như một loại cuồng dã thú, ánh mắt bén nhọn nhìn về phía Phong Liệt gần như muốn ăn thịt người.

-Tất cả dừng tay! Phong Liệt là của ta!

Lãng Cô Thành hỗn hển đứng lên một câu.

Nghe được tiếng quát của hắn, một đám người ủng hộ phía dưới thân hình nhất thời cũng dừng lại, một đám lo lắng nhìn về phía hắn.

Băng Ly Tiểu ma nữ cũng có chút hoài nghi nhìn Nhị sư huynh của mình một chút, lại hiếu kỳ nhìn Phong Liệt một chút, con người loạn chuyển, không nhìn được trong lòng thâm thúy:

-Người này làm sao lại mạnh như vậy a! Người ta cũng không nhất định là đối thủ của Nhị sư huynh đâu! Ừm, nhất định là Nhị sư huynh khinh thường. Bất quá, lỗ mũi của Nhị sư huynh sau khi bị lệch đi, dường như không có đẹp trai bằng tên Phong Liệt kia a! Phi phi!

Lăng Cô Thành vận chuyển nguyên lực, bình phục một chút có chút rối loạn kinh mạch, Phong Liệt một quyền này không chỉ có riêng là cắt đứt hắc sống mũi mà thôi, ngay hắc kinh mạch trong cơ thể cũng chấn thành rối loạn không chịu nổi.

Lát sau, hắc mới chỉ vào Phong Liệt, âm thanh tràn ngập vẻ tàn nhẫn nói:

-Phong Liệt, ta thừa nhận ta đã xem thường ngươi! Bất quá, vận may của ngươi đến đây là chấm dứt!

Phong Liệt cười giễu cợt, nhưng trong lòng thì không khỏi nghĩ đến một chuyện, tại sao lời nói này của Lăng Cô Thành lại quen tai như thế? Dường như cho tới nay thật là đã có rất nhiều người cũng từng nói với mình như vậy, bất quá dường như vận may của mình luôn luôn chưa từng kết thúc.

Sau một khắc, hắc thuận miệng trả lời một câu làm cho người ta học máu:

-Lăng huynh, ngươi có thể tiếp tục sao? Nếu như quá mệt mỏi thì hãy đi về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục đánh.

-Ngươi ... tốt! Rất tốt!

Lăng Cô Thành sắc mặt hơi chậm lại, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn bực.

Hắc vốn định nói thêm mấy câu nữa, mượn cơ hội điều tức một chút, nhưng bị một kích này của Phong Liệt, cũng là trì hoãn không nổi nữa.

-Vạn Lý Tuyết Phiêu!

"Oanh!"

Trường kiếm trong tay Lăng Cô Thành đột nhiên run lên, theo đó hư không cũng trở nên run rẩy, nhiệt độ trong thiên địa cấp tốc giảm xuống, đồng thời, hàng vạn hàng nghìn bông tuyết từ trong trường kiếm bay ra, trong chớp mắt liền tràn ngập phạm vi trăm trượng, bầu trời đêm trở thành một mảnh trắng xóa, trông rất đẹp mắt.

Phong Liệt ánh mắt khê co rút lại, không nhận được thâm hô một tiếng:

-Ừm? Chẳng lẽ là Thiên Cấp Chiến Kỹ — Tuyết Ảnh Băng Sát Quyết của Thiên Tuyết Cung?

Lúc này, nhìn thiên địa kỳ cảnh như vậy, chẳng những là Tiểu Thất cùng Đại Ngưu nhìn tới mắt choáng váng, ngay cả một đám đệ tử Băng Long Giáo còn lại cũng không chớp mắt, trong mắt liên tục ánh lên tia sáng kỳ dị, tựa hồ một lần nữa khôi phục lòng tin đối với Nhị sư huynh của mình, rồi rít lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Không vì cái gì khác, tất cả đệ tử Băng Long Giáo cũng biết rõ, đây chính là thức thứ nhất "Vạn Lý Tuyết Phiêu" trong Thiên Cấp Chiến Kỹ - Tuyết Ảnh Băng Sát Quyết của Thiên Tuyết Cung!

Nghe nói, mấy trăm năm trước từng có một vị tiền bối của Băng Long Giáo thi triển một thức này, quả thật một trận bão tuyết lớn đã đổ xuống ở phía trên Thánh Thi Sơn của Minh Long Giáo, nhất cử diệt sát mấy vạn nội môn đệ tử của Minh Long Giáo, khiến cho Minh Long Giáo cùng Băng Long Giáo đến nay thủy hỏa bất dung.

Chỉ bất quá, hôm nay Lăng Cô Thành mới chỉ đem một thức này luyện tới Nhập Môn thôi, nên chỉ có thể bao phủ phương viên trăm trượng, uy thế hiển nhiên cũng chưa đủ.

-Đi!

Mắt thấy chiêu thức đã tập hợp thành công, Lăng Cô Thành lập tức quát nhẹ một tiếng, nhất thời, từng trận bão tuyết bay lả tả giống như cuồng phong cuốn tới Phong Liệt ở trong hắc vụ, ở trong thiên địa vang lên thành từng đợt âm thanh phá không bén nhọn chói tai, uy thế cực kỳ kinh người, một mảnh hắc vụ kia ở chỗ Phong Liệt lập tức bị cắt thành hàng vạn hàng nghìn phần, không ngừng quay cuồng.

Phong Liệt không dám khinh thường chút nào, hắn biết rõ, bông tuyết quanh người tuyệt không phải bông tuyết bình thường, mà là do ý cảnh ngưng tụ Thiên Địa Nguyên Lực tạo thành sát khí, uy lực của mỗi một bông tuyết sợ rằng cũng sẽ không thua một kích của cao thủ Thần Thông Cảnh, tuyệt đối không thể khinh thường.

Sau một khắc, Phong Liệt ở bên trong hắc vụ đột nhiên trầm hông hóp bụng, cầm cúi xuống gần cổ, ngửa mặt lên trời thét ra một tiếng long ngâm chấn động bầu trời đêm.

-Cuồng Long Táng Thiên — Táng Thiên Nhất Khiếu!

”Rống.”

Tiếng long ngâm cao vút giống như Viễn Cổ Long Hoàng hiệu lệnh quần long, tiếng hô chạy suốt chín tầng trời, trong nháy mắt khuếch tán trong thiên địa.

Hôm nay Phong Liệt đã là cao thủ Cương Khí Cảnh Thất Trọng Thiên, một thức này luyện tới cảnh giới Đại Thành của Địa Cấp Chiến Kỹ so sánh với trong quá khứ, uy lực tự nhiên không thể so sánh nổi.

Một đám đệ tử Băng Long Giáo xung quanh chỉ cảm thấy lồng ngực đột nhiên bị kiềm hãm, màng nhĩ gần như bị xé rách, tâm thần không khỏi hoảng sợ.

Nhưng sau một khắc bọn họ lại phát hiện, chuyện đáng sợ hơn lại ở phía sau!

Theo âm thanh long ngâm này, một đạo hình ảnh Ma Long dài hơn mười trượng uốn lượn bay lên không, lướt đi khỏi hắc vụ, uốn lượn một vòng trên bầu trời dưới con mắt của mọi người, nhất thời đem thiên địa nguyên khí bên trong phương viên mấy dặm càn quét không còn chút nào, mạnh mẽ tăng vọt thành một con Hạo Hãn Cự Long dài trăm trượng, dao động thủ vẩy đuôi, như núi như linh, uy thế Kinh Thiên, tản ra uy áp mạnh mẽ không gì sánh kịp.

421. Chương 482: Băng Ly Tiểu Ma Nữ(2)

Lăng Cô Thành tạo thành Tuyết Vực trăm trượng, sau khi Hạo Hãn Cự Long xuất thế, trong nháy mắt liền bị quét sạch không còn gì, ngay cả một mảnh tuyết vụ cũng không còn dư lại.

-Đây ... đây là không phải chính là— Táng Thiên Nhất Khiếu, chiến kỹ thành danh của Phong Liệt sao? Trời ạ! Thật là đáng sợ!

-Điều này sao có thể! Cảnh giới Đại Thành của Địa Cấp Chiến Kỹ dĩ nhiên có thật! Thiên tư của Phong Liệt thật sự cao tới mức khiến người khác hâm mộ a!

-Chỉ dựa vào một chiêu này, hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ của Ma Long Giáo a!

” . . . ”

Cảnh giới Đại Thành của Địa Cấp Chiến Kỹ có thể nói là mấy trăm năm khó có thể thấy được.

Trong lúc nhất thời, ngay cả một đám đệ tử Băng Long Giáo ủng hộ Lăng Cô Thành cũng nhin không được phát ra than thở tự đáy lòng, đồng thời, tất cả cũng không khỏi đổ một trận mồ hôi lạnh vì Lăng Cô Thành, không biết Nhị sư huynh của mình có thể đối phó được thể công như vậy hay không.

“Rống.”

Hạo Hãn Cự Long phát ra một tiếng gầm thét trầm thấp, hung hăng uốn lượn vọt tới phía Lăng Cô Thành, thân hình khổng lồ như núi trông rất sống động, ngay cả đôi long nhãn cũng dần dần thành hình, vô cùng thần kỳ.

Lăng Cô Thành nhìn Cự Long đánh tới, không khỏi sợ hết hồn hết vía một trận, hắn vốn định tiếp theo sẽ thi triển thức thứ hai của Tuyết Ảnh Băng Sát Quyết trong cảnh giới Nhập Môn của mình, nhưng suy nghĩ một chút liền bỏ đi chủ ý này, không muốn mình mất thể diện.

Giờ này khắc này, hắn cũng bất chấp lời hứa hẹn lúc trước kia ”Không sử dụng đại thần thông, chỉ sử dụng chiến kỹ để phân thắng bại”.

-Băng Phong Thiên Địa!

”Rống.”

Một đạo Băng Long dài chừng mười trượng từ trong cơ thể của Lăng Cô Thành bay ra, cấp tốc bay lên trời cao, nghênh đón Ma Long khổng lồ dài trăm trượng kia.

Ngoài mặt nhìn lại, thực lực của hai người thật sự chênh lệch rất xa.

Nhưng không người nào hoài nghi uy lực của Băng Long này, bởi vì ... đây chính là đại thần thông của Viễn Cổ Băng Long, trong đó dung hợp vô số thiên địa quy tắc lực, chính là cội nguồn của Viễn Cổ Băng Long tiến lên hàng ngũ cường long, tự nhiên không phải chuyện đùa.

Chỉ thấy Băng Long màu trắng kia vô cùng nhanh chóng quay một vòng vòng quanh Ma Long dài trăm trượng kia, nơi Băng Long đi qua, trong hư không nhất thời vang lên một trận liên miên ”Ken két, ken két, ken két” giòn vang không dứt.

Cùng lúc đó, đạo Ma Long trưởng thành dài trăm trượng kia tốc độ chợt yếu đi, rất nhanh liền bị một tầng màu trắng trong suốt bao phủ, lúc gần tới đỉnh đầu của Lăng Cô Thành, cả người đã bị đóng kết ở trong không trung, trở thành một đầu Băng Long màu đen vô cùng khổng lồ.

Sau một khắc, chỉ nghe ”Rầm” một tiếng, thân thể Ma Long cực đại kia ầm ầm đổ sụp rồi rơi xuống, hóa thành Băng Tinh thật nhỏ rơi đầy trời, sau đó tiêu tán trong thiên địa.

Mà Lăng Cô Thành lại tiếp tục xuất ra đại thần thông Băng Long uốn lượn tiến nhanh về phía Phong Liệt, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì một Long Vũ Giả Cường Khí Cảnh Thất Trọng Thiên nho nhỏ như Phong Liệt dưới chiêu thức đại thần thông này hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Dù sao cũng chưa từng có người nào nghe nói, Long Vũ Giả Cường Khí Cảnh có thể ngăn cản được đại thần thông của Long Vũ Giả Thần Thông Cảnh, đây là kiến thức bình thường nhất!

Thấy một màn như vậy, một đám đệ tử Băng Long Giáo không khỏi vui mừng khôn xiết, rồi rít thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Lăng Cô Thành huỷ bỏ hứa hẹn lúc trước, vận dụng đại thần thông, nhưng cũng đã thành công chặn lại công kích của đối phương, hơn nữa sắp thủ thắng, dù sao nếu là Lăng Cô Thành thua, tất cả đệ tử Băng Long Giáo cũng sẽ không còn chút thể diện nào.

Giờ này khắc này, trong ánh mắt mọi người nhìn về phía Phong Liệt đều mang theo một tia thương cảm cùng cười lạnh, ngay cả tuyệt kỹ thành danh ”Táng Thiên Nhất Khiếu” cũng bị đại thần thông của Lăng Cô Thành phá vỡ, còn có cái gì có thể lấy ra để xuất thủ được nữa? Điều duy nhất có thể làm chỉ sợ sẽ là quỳ xuống đất cầu xin tha thứ đi?

Thấy Phong Liệt lâm vào tình cảnh quẫn bách, Băng Ly Tiểu ma nữ vốn định lên tiếng hoan hô trăm trổ khen ngợi, nhưng chẳng biết tại sao, nàng nhìn thấy tất cả mọi người chung quanh nghiêng về phía Nhị sư huynh của mình, mà Phong Liệt trở thành một người cô đơn, bộ dáng dường như có chút đáng thương, trong trái tim thậm chí có chút khó chịu, rất khó chịu.

Nàng không vui bĩu môi, thấp giọng lầm bầm một câu:

Phong Liệt chết tiệt, không nên bị kinh sợ như vậy a? Bốn tiểu thư sẽ xem thường ngươi!

Mộc Thiên Tình ở bên người nàng thần tình luôn luôn lạnh nhạt, đối với việc sống chết của song phương hoàn toàn không có để ở trong lòng, bất quá, nàng cũng là cảm thấy cái tên trong hắc vụ kia không nhất định sẽ thua, đây là một loại trực giác kỳ quái.

Tựa như lúc ở bên đầm nước rình coi mình rửa tắm, nàng vô luận thế nào nghĩ mãi mà không rõ Phong Liệt người này rốt cuộc là làm thế nào mà bỏ chạy một cách thần không biết quỷ không hay.

Mà biểu hiện của Phong Liệt buổi tối hôm nay, lại càng nằm ngoài dự đoán của mọi người, có lẽ, người này còn có biểu hiện tiếp theo nằm ngoài dự đoán mọi người cũng không chừng a.

Lúc này, Phong Liệt âm thầm thở dài, trong lòng hơi có phần thất vọng, đó là thất vọng đối với "Táng Thiên Nhất Khiếu".

Đại Cấp Chiến Kỹ cũng tốt, Thiên Cấp Chiến Kỹ cũng được, chung quy không cách nào đánh đồng cùng đại thần thông, mặc dù luyện một vạn năm nữa cũng là uổng công.

Có lẽ, Thiên Cấp Chiến Kỹ luyện tới cảnh giới Đại viên mãn có thể so với đại thần thông, nhưng từ xưa tới nay lĩnh ngộ Thiên Cấp Chiến Kỹ tới cảnh giới Đại viên mãn sợ rằng một bàn tay cũng không đếm được người nào.

Dĩ nhiên, lúc này nếu nói là để cho hắn nhận thua, chính là tuyệt không có khả năng.

"Táng Thiên Nhất Khiếu" trước kia có lẽ coi như là lá bài tẩy của hắn, nhưng đối với hắn hôm nay mà nói, thật sự không coi vào đâu.

Giờ khắc này, mắt thấy Băng Long kia sắp đánh tới, Phong Liệt lại đột nhiên nhắm hai mắt lại, "Oanh" một tiếng, một cỗ long uy chấn nhiếp hoang cổ khuếch tán ra ngoài, làm đệ tử của Băng Long Giáo ở chung quanh "Phù phù phù phù" rối loạn quỳ đầy trên mặt đất, một đám trong lòng không khỏi chấn động, kinh hãi muốn chết, tựa hồ ngay cả việc hô hấp cũng trở thành một việc làm xa xỉ.

Cùng lúc đó, Phong Liệt nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, đẩy mạnh về phía trước.

-Ấm — Minh — Thần — Chưởng!

"Hô."

Một trận gió nhẹ thổi qua, theo đó, một đạo chưởng ảnh nho nhỏ màu đen rời tay mà đi.

Sau một khắc, hắc ám lực bên trong phương viên vạn trượng lập tức hóa thành từng sợi vọt tới, mau chóng sáp nhập vào trong một chưởng này.

Trong chớp mắt, một hắc sắc ma chưởng trong phương viên chừng mười trượng hiện ra trong thiên địa, một cỗ khí tức có tính ăn mòn mãnh liệt tuôn ra khiến cho mọi người đều không thể không ngừng việc hô hấp lại, khó chịu tới mức muốn hộc máu.

-Đi!

Phong Liệt quát nhẹ một tiếng.

Nhất thời, chưởng ảnh khổng lồ kia đột nhiên xẹt qua hư không, cấp tốc nghiêng hướng đầu Băng Long màu trắng hàm chứa đại thần thông kia.

"Xoẹt."

Một tiếng vang nhỏ phát ra.

422. Chương 483: Ấm Minh Thần Chưởng(1)

Ở trong ánh mắt hoảng sợ cùng không tin của mọi người, đầu Băng Long hàm chứa đại thần thông kia thể nhưng lại giống như giấy mỏng, bị ma chưởng trong nháy mắt quét dọn không còn, mà ma chưởng cũng bị tan rã hơn phân nửa, thu nhỏ lại chỉ còn phương viên hơn một trượng.

Chỉ bất quá, ma chưởng này cũng không ngừng chút nào, tiếp tục hướng về phía Lăng Cô Thành quỳ trên mặt đất cách đó không xa.

Hơn nữa, hắc ám lực chung quanh vẫn đang không ngừng vọt tới, khiến cho ma chưởng trong nháy mắt bành trướng tới phương viên mười trượng, uy thế đã không thể địch nổi.

"Hô."

Khoảng cách chừng mười trượng nháy mắt liền tới, Lăng Cô Thành căn bản không còn kịp thi triển chiêu thức nào nữa, chỉ có thể cuống quýt tể ra chiến giáp huyền bảo lục phẩm trong cơ thể, kinh hãi muốn chết nhắm hai mắt lại, tựa hồ đang đợi vận mệnh phán quyết.

”Oanh!”

Một tiếng nổ rung trời.

Nhất thời, một đạo bóng người màu bạc giống như mũi tên rời cung bay lên, trên không trung vền vền để lại một đạo ngân mang nhàn nhạt, chợt lóe lên rồi biến mất.

”Ầm”

Chỉ lát sau, trong thời gian một hơi thở, mọi người mới nghe được một tiếng vang thật lớn vang lên dưới bầu trời đêm.

Mọi người hoảng sợ nhìn lại, chỉ thấy phía trên mái nhà của một cái tiểu lâu năm tầng ở doanh địa của đệ tử Băng Long Giáo ở ngoài mây dậm, có một lỗ thủng lớn hình người, còn đang tỏa ra khói đen.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không khỏi đồng thời nghẹn ngào, ngốc như gà gổ.

Chỉ có Băng Ly Tiểu ma nữ trăm năm chán lười biếng vỗ bần đất trên tay, hậm hực lầm bầm nói:

-Ai, Nhị sư huynh cũng thiệt là, chính mình về nhà ngủ cũng không chào hỏi. Hừ hừ, Phong Liệt chết tiệt, coi như số người gặp may, bốn tiểu thư cũng trở về nhà ngủ!

Mọi người sau khi nghe lời nói của Tiểu ma nữ, không khỏi hai mặt nhìn nhau, cảm thấy buồn cười, rồi lại cười không nổi.

Mà lúc này Phong Liệt, cũng là không nói một lời tiến vào trong bóng tối, trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

Đôi mắt đẹp của Mộc Thiên Tình lạnh nhạt nhìn thân ảnh Phong Liệt biến mất, một tia sáng kỳ dị trong ánh mắt chợt lóe rồi biến mất:

- Phong Liệt này, thật đúng là cùng người khác bất đồng, khắp nơi đều nằm ngoài dự đoán của mọi người a.

Trong một căn phòng xa hoa, Lăng Cô Thành đột nhiên từ nóc phòng rơi xuống, đem một Long tượng đá bên trong gian phòng đập xuống làm cái giường lớn cao quý nát bấy.

-Khụ khụ ... oa!

Lăng Cô Thành nhin không được phun ra một búng máu lớn, sắc mặt trắng như tờ giấy, xương trong cơ thể làm vỡ nát hơn phân nửa, ánh mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ, hồn phách cơ hồ bay lên đến chín tầng mây.

Thật lâu sau, hần mới dần dần hoàn hồn, nhìn Băng Tuyết Chiến Giáp lực phẩm huyền bảo trên người một chút, trong lòng không khỏi hô to may mắn.

Nếu không phải lúc trước khi đi ra khỏi cửa phụ thân cho cái chiến giáp huyền bảo lực phẩm này, sợ rằng một chương cuối cùng của Phong Liệt kia tuyệt đối có thể làm cho chính mình ngay cả hài cốt cũng không còn.

-Phong ... Liệt! Khụ khụ! Bốn công tử cùng không đội trời chung! Oa.

Lăng Cô Thành giận không kèm được gầm nhẹ một tiếng, khuôn mặt anh tuấn vằn vện biến hình, không nhin được thổ ra một búng máu, hần run rẩy lấy ra một chai thuốc, đổ ra một viên Huyền Nguyên Bất Tử Đan nuốt xuống, sau đó nhắm hai mắt lại điều tức.

Chỉ chốc lát sau, hần mới hơi dễ chịu chút ít, lúc này mới giương đôi mắt đánh giá bốn phía một chút.

Nhưng sau một khắc, con ngươi của hần lại đột nhiên co rụt lại:

-Di? Đây không phải là gian phòng của Bốn công tử sao? A ... chết tiệt! Phong Liệt tiểu tạp chủng! Thế nhưng khiến cho bốn công tử Nhan mất hết thể diện, Bốn công tử không giết người thì không làm người ... ách!

Sau khi dùng hết khí lực toàn thân rống lên một câu kết thúc, Lăng Cô Thành đảo cặp mắt trắng dã, thế nhưng tức giận tới mức ngất đi.

Lăng đại công tử hắc luôn luôn phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, không chỉ là tình nhân trong mộng của hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ, hơn nữa còn là kỳ tài võ đạo hiếm có, trong cùng trang lứa khó có thể gặp đối thủ.

Nhưng lần này, hắc lại bị một tên tiểu tử tu vi còn không bằng mình một chưởng đánh bay trở về hang ổ của mình, quả thực là đem thể diện của hắc dẫm nát.

Chuyện này một khi lan truyền ra ngoài, chỉ sợ hắc chắc chắn thành trò cười cho người trong thiên hạ, điều này không thể nghi ngờ là còn khó chịu hơn so với việc giết hắc đi, trong lúc nhất thời, hắc xem như đem Phong Liệt hận đến tận xương tủy.

Phong Liệt cũng là không chút nào để ở trong lòng, sau khi nghe thấy một vài bí mật thượng cổ cùng với nhận rõ tình thế vị trí của bản thân, tầm mắt của hắc đã sớm mở rộng hơn rất nhiều, một Lăng Cô Thành nhỏ nhỏ hắc thật sự không coi vào đâu.

Lúc này, hắc ở một chỗ trong rừng cây nhỏ thả ra một tòa phủ đệ đơn giản, lẳng lặng ngồi xuống giường, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra vẻ vui mừng.

Cũng không biết là bởi vì nguyên nhân tu vi tăng lên, hay là nguyên nhân tâm tình xảy ra biến hóa, lần này hắc thi triển "Ám Minh Thần Chưởng", trong lúc lơ đãng phát hiện một vài chỗ có thể cải tiến, cho nên liền nhân cơ hội này vui mừng tìm hiểu.

"Ám Minh Thần Chưởng" mặc dù thoát khỏi một thức "Hoang Long Tế Thiên" của Nghịch Long Hoàng, nhưng kì thực có bản chất khác nhau, "Hoang Long Tế Thiên" chung quy là tập trung nghiên cứu ý cảnh, ngoài mặt vẫn không thoát khỏi phạm vi Thiên Cấp Chiến Kỹ.

Mà "Ám Minh Thần Chưởng" cũng là lợi dụng ám chi quy tắc của hắc ám lực để câu thông với Hắc Ám Chi Thân, cho nên mới có thể đánh đồng cùng đại thần thông, nói cho cùng, vẫn là nguyên nhân do thân hắc có đại thần thông Ma Long Hoàng.

Hôm nay hắc không khỏi nghĩ đến, nếu là phụ thuộc vào Hắc Ám Chi Thân vậy có phải có thể đem một tia ám chi quy tắc của Hắc Ám Chi Thân lợi dụng nhiều hơn hay không? Dùng cái này để hoàn thiện thành con đường tu luyện độc hữu của chính mình a?

...

Ngày thứ hai, lúc Phong Liệt mở mắt ra, phía ngoài mặt trời đã lên cao, trong rừng kia từng tiếng chim hót thanh thúy làm lòng người thích ý, tai mắt thanh minh.

Hắc đứng dậy, trên mặt sắc mặt vui mừng chợt lóe rồi biến mất, hiển nhiên một đêm này thu hoạch được rất nhiều.

Hắc rõ ràng biết, tối ngày hôm qua một chưởng kia còn chưa đủ để lấy được cái mạng nhỏ của Lăng Cô Thành, bất quá, hắc tự nghĩ lần sau động thủ lần nữa, Lăng Cô Thành cũng sẽ không có được sự may mắn như vậy.

Đổi lại một thân y phục khô ráo, hắc liền chậm rãi đi ra khỏi rừng, đi tới Tiểu Lương Trang.

Đầu thôn Tiểu Lương Trang, ngoài tiểu lâu của Lê Bá, Hồ Đầu đã sớm đứng đó trông ngóng, lúc này thấy Phong Liệt xuất hiện, miệng rộng vui mừng cũng muốn rách đến chân.

Bằng Ly Tiểu ma nữ thì đang không có chút hình tượng nào nằm trên chiếc ghế bành, thật là khiến người ta không nói được lời nào, thấy Phong Liệt đi tới, lại hết sức khinh thường đảo cặp mắt trắng dã.

-Sư tôn, ngài đã tới! Đồ đệ nghe Tiểu Thất, Đại Ngưu nói, lão nhân gia ngài tối ngày hôm qua đại triển thần uy, dễ dàng đem tiểu bạch kiếm kia của Bằng Long Giáo đánh cho rằng rơi đầy đất, chỉ tiếc đồ đệ ngủ thiếp đi, thế nhưng bỏ lỡ thời cơ tốt được thấy sư tôn thi triển thần uy, ai! Thật là hối hận muốn chết!

423. Chương 484: Âm Minh Thần Chưởng(2)

Hổ Đầu hấp tấp chạy lại gần, vẻ mặt nở nụ cười hèn hạ ra sức vuốt mông ngựa, giả bộ đấm ngực dậm chân, bộ dạng có chút tức cười.

Không đợi Phong Liệt lên tiếng, Tiểu ma nữ đang nằm ở ghế bành đột nhiên nhảy dựng lên, chạy tới nắm lấy lỗ tai của Hổ Đầu, hung hăng xoắn vài vòng, ngoài miệng nghiêng răng nghiêng lợi nũng nịu nói:

- Hổ Đầu chết tiệt! Người mắng ai là tiểu bạch kiểm? Có gan người lặp lại lần nữa! Để xem cô nãi nãi có đánh người rằng rơi đầy đất hay không!

-Ai ai ai! A Ly tỷ! Ta ... ta là nói ta là tiểu bạch kiểm a! Mau buông tay, đau chết người rồi!

Dưới uy hiếp của Tiểu ma nữ, Hổ Đầu vội vàng không có chút khí tiết nào lớn tiếng cầu xin tha thứ.

-Hừ! Người mặt đen như vậy lại tự xưng là tiểu bạch kiểm? Gọi là đại hắc kiểm cũng không sai biệt lắm! Nếu để cho ta nghe được người nói bậy về Nhị sư huynh lần nữa, xem ta thu thập người như thế nào.

-Không dám! Cũng không dám nữa! A Ly tỷ tha mạng a!

” . . . ”

Phong Liệt nhìn hai người dở hơi này một chút, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng lười để ý tới.

Hắn đưa mắt quét một vòng chung quanh, phát hiện phụ cận không có nửa bóng dáng đệ tử Băng Long Giáo, ngay cả băng sơn mỹ nữ Mộc Thiên Tình kia cũng không biết đi đâu.

Trong lòng hắn khẽ hiện lên vẻ thất vọng, băng sơn mỹ nữ kia mặc dù lạnh như băng rất dọa người, nhưng dù gì cũng là một cảnh vật không tệ, xa xa vẫn thích hơn là ngắm cảnh bạo lực vui tai vui mắt kia.

Bất quá, giờ phút này ở sơn lĩnh phía xa kia cũng không ngừng có một vài võ giả thân mặc trang phục nhiều màu đi tới đi lui, nhìn phương hướng kia phần lớn là đi tới Ma Quỷ Bình Nguyên.

Nói vậy không lâu sau, trên Ma Quỷ Bình Nguyên sẽ có một cuộc long tranh hổ đấu không thể tránh được.

Phong Liệt đem Hổ Đầu gọi tới, mang theo hắn đi tới ngồi trên một gò núi nhỏ cách đó không xa.

Hổ Đầu biết sư tôn là muốn truyền thụ thứ tốt cho mình, vẻ mặt vô cùng hưng phấn, xương cốt cũng thoải mái hơn. Tiểu ma nữ Băng Ly cũng tò mò đi theo, Phong Liệt đối với việc này cũng không thể làm gì.

-Hổ Đầu, đây là một cây trường côn là linh bảo cực phẩm, gọi là 'Hám Sơn', hắn là thích hợp với người, cầm đi đi!

Phong Liệt vừa nói, vừa lấy ra một cây đại côn màu tím in hoa, "Phanh" một tiếng cắm vào trong một tảng đá lớn trên mặt đất.

Cây côn này là hắn từ trên người Lam Duyên Phong thu được, mặc dù không đạt tới phẩm cấp huyền bảo, nhưng tài liệu cũng là cực kỳ bất phàm, hơn nữa trong đó trộn lẫn không ít Huyền Minh Trọng Thiết Tinh, nặng chừng hơn ba ngàn cân.

Tiểu ma nữ nhìn gốc cây đại côn không khỏi âm thầm tắc lưỡi hít hà, không nghĩ tới Phong Liệt không ngờ hào phóng như vậy, tiện tay liền lấy ra một huyền bảo cực phẩm, nhưng ngoài miệng cũng là khinh thường hừ hừ hai tiếng.

-Tạ ơn sư tôn!

Hổ Đầu chợt mừng rỡ, gốc cây đại côn chỉ nhìn qua cũng biết nó không phải là vật phàm, so sánh với đao đoản củi trong nhà không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần, hắn khẩn cấp tiến lên liền muốn rút thiết côn lên.

Nhưng làm hắn giật mình chính là, mặc hắn đem hết khí lực cả người, Hám Sơn côn kia vẫn không nhúc nhích, điều này không khỏi làm hắn cảm thấy nhục chí.

- Hổ Đầu ngu ngốc! Ngay trích máu nhận chủ cũng không hiểu a! Quả thực so với heo còn ngốc hơn!

Bằng Ly thật sự nhìn không được, không nhìn được hung hăng gõ vào đầu Hồ Đầu, thắt eo thon nhỏ lớn tiếng quát lớn.

Hồ Đầu ôm đầu, sắc mặt không khỏi ngẩn ngơ, hần bán tín bán nghi cắn đầu lưỡi, phun ra một giọt máu ở phía trên thiết côn.

Sau một khắc, hần quả nhiên đem thiết côn nhận chủ thành công, sắc mặt không khỏi mừng rỡ, trong lúc nhất thời ôm thiết côn vô cùng vui vẻ, để cho Tiểu ma nữ hung hăng khinh bỉ một trận.

Phong Liệt nhắm hai mắt lại, tinh thần ở trong trũ vật giới chỉ tìm tòi thật lâu, chỉ chốc lát sau, hần lấy ra một bản bí tịch ném cho Hồ Đầu đang ngây ngơ, lạnh nhạt nói:

-Hồ Đầu, đây là một bản Hoàng Cấp Hạ Giai Chiến Kỹ, sau này ngươi tu luyện nó đi.

Bản Hoàng Cấp Hạ Giai Chiến Kỹ này tên là: Phong Ma Thập Bát Côn, bên trong đối với việc vận dụng nguyên lực rất là kém, nhưng chiêu thức cũng cực kỳ tinh diệu, đối với người không thông nguyên lực như Hồ Đầu mà nói, được cho là vô cùng thích hợp.

-A? Đây ... đây chính là bí tịch? Thật tốt quá! Tạ ơn sư tôn!

Hồ Đầu mừng rỡ nhận lấy bí tịch, như nhặt được chí bảo, khẩn cấp trốn qua một bên lật xem.

-Ngừng! Một quyển bí tịch Hoàng Cấp Hạ Giai đã làm cho ngươi cao hứng thành như vậy? Thật là khiến cho bốn tiểu thư mất mặt mà! Phong Liệt thối tha! Ngươi người này làm sư phó cũng quá keo kiệt đi? Quỷ keo kiệt!

Bằng Ly khinh thường vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, vây quanh Phong Liệt quay một vòng, hết sức bất bình vì Hồ Đầu.

Phong Liệt cũng lười để ý tới nàng, hai mắt lạnh nhạt nhìn về dãy núi phía xa.

Hần cũng là đang suy nghĩ có nên để cho Hồ Đầu thử tu luyện Viêm Ma Đồ Long Kỹ một chút hay không, nhưng cũng không dám khẳng định Hồ Đầu có thể tu luyện ra thần lực hay không, trong lúc nhất thời do dự.

Tiểu ma nữ thấy chính mình lại bị người trước mắt không để ý tới, không khỏi giận đến mức nghiến răng nghiến lợi một trận, nhìn dáng dấp hận không được nhào tới cắn vài cái, rồi lại sợ chính mình đánh không lại người này.

Đúng lúc ấy thì, một đạo thân ảnh quen thuộc đột nhiên hiện ra cách ba người không xa, người đó không phải ai khác, chính là Lê Bá.

Lúc này trong tay Lê Bá đang cầm lấy một bầu rượu, bộ dạng nhe răng trợn mắt, thỉnh thoảng mân mê một ngụm rượu nhỏ.

Chỉ bất quá, tựa hồ mỗi một ngụm rượu xuống bụng, lão gia hỏa này cũng không nhìn được thân thể run run, phẳng phất giống như bị động kinh.

Phong Liệt thấy vậy đáy lòng không khỏi run lên, nếu là hắn đoán không lầm thì lão gia hỏa này nhất định là đang uống "Thiên Dao Vạn Quả" để tìm kích thích.

-Gia gia?

Tiểu ma nữ nhìn thấy Lê Bá lập tức duyên dáng gọi to một tiếng, khoan khoái vô cùng chạy tới.

Chỉ bất quá, khi nàng chạy đến trước người Lê Bá, đột nhiên cái miệng nhỏ nhắn bĩu môi một cái, ủy khuất ôm cánh tay của lão gia hỏa này khóc lóc kể lể nói:

-Gia gia, ngươi đã trở lại rồi sao! Phong Liệt hần khi dễ người ta!

-Ách.

Phong Liệt không khỏi há hốc mồm một trận, trong lòng âm thầm kêu khổ, chính mình đoạt lấy Hồ Đầu, đánh Lăng Cô Thành, đoán chừng lão gia hỏa này đang nhìn chính mình khó chịu lâu rồi, lại thêm Tiểu ma nữ này tới tố cáo, nói không chừng sẽ khiến cho mình nếm chút khổ sở a.

Quả nhiên, gương mặt Lê Bá vốn đang là màu đen, sau khi nghe lời nói của Tiểu ma nữ, nhất thời bất thiện trợn mắt nhìn Phong Liệt liếc một cái, nói:

-Cháu gái ngoan! Mau nói cho gia gia một chút, tiểu hồn đản này làm sao khi dễ người? Gia gia làm chủ cho người!

Tiểu ma nữ đắc ý liếc mắt nhìn Phong Liệt một cái, ngoài miệng ủy khuất nói:

-Gia gia, lúc người chưa có tới, Phong Liệt hấn ... hấn ...

-Hấn làm sao?

-Hấn muốn chiếm tiện nghi của người ta!

Tiểu ma nữ cắn răng, rốt cục nghĩ ra một cái lý do không tệ, trong lòng không nhịn được thầm khen chính mình quả thật cực kì thông minh.

-A?

424. Chương 485 : Thần Phục(1)

Nét mặt già nua của Lê Bá cũng là ngẩn ngơ, hấn hồ nghi nhìn Phong Liệt đang ngốc như gà gổ một chút, lại nhìn cháu gái ngoan của mình một chút, còn không biết trong đó giả bộ sao?

Bất quá, hấn vốn là muốn thu thập Phong Liệt, lý do này thật cũng không sai.

Sau một khắc, hấn lập tức giận tím mặt, râu tóc đều dựng cả lên, phẫn nộ quát:

- Tiểu hồn đản! Dám chiếm tiện nghi của cháu gái ngoan nhà ta! Xem lão phu thế nào sẽ tha thứ cho người!

Phong Liệt vừa định giải thích một chút, lại bỗng nhiên phát giác, thân thể của chính mình đột nhiên trở nên không thể động, miệng không thể nói, thế nhưng bị giam cầm tại chỗ, tâm thần không khỏi kinh hãi.

Ngay sau đó, chỉ thấy Lê Bá tiến lên đây, nắm lấy miệng Phong Liệt, đem rượu trong bầu hung hăng rót vào trong miệng Phong Liệt, sau đó lui ra.

Sau đó, chỉ nghe lão gia hỏa này đắc ý vô cùng nhỏ giọng lẩm bẩm một câu:

-Hừ hừ, con thỏ nhỏ chết kia, lại dám đào góc tường của lão phu, không để cho người ném một chút đau khổ thì sao hả giận được?

Tiểu ma nữ cùng Hồ Đầu cách đó không xa nhìn một màn cũng không khỏi kinh ngạc vạn phần, không rõ Lê Bá rốt cuộc đã làm gì Phong Liệt.

Nhưng sau một khắc, hai người ngạc nhiên phát hiện, cả người Phong Liệt đột nhiên trở nên co quắp, đầu đầy mồ hôi, trợn mắt nhìn thẳng, tựa hồ đau đớn vạn phần rồi lại không la lên thành tiếng được.

Lê Bá cười đắc ý cười, đột nhiên sau đó xoay người liền đi, sau đó lại ném ra một câu:

-Đội tiểu tử này khôi phục bình thường, bảo hấn dạy hai người các người Viêm Ma Đồ Long Kỹ.

-A? Nga!

Ba ngày thoáng một cái đã qua, trong ba ngày Phong Liệt tận tâm tận lực giảng dạy một chút kiến thức võ học cho Hồ Đầu, đem hấn chân chính dẫn vào đại môn của võ đạo, đồng thời cũng đem Thiên Cấp Chiến Kỹ - Viêm Ma Đồ Long Kỹ truyền cho Hồ Đầu cùng Tiểu ma nữ Băng Ly.

Hấn làm như vậy, một phương diện là tuân theo yêu cầu của Lê Bá, một phương diện khác là do hấn cũng mơ hồ cảm giác được, Viêm Ma Đồ Long Kỹ này tựa hồ có chút quan hệ với Viêm Cổ Đồ Long Thần Tộc, sau khi Hồ Đầu tu luyện sẽ có hiệu quả ngoài dự đoán mọi người hay không cũng không nhất định, có lẽ Lê Bá cũng có cái ý nghĩ này đi.

Ngày thứ ba, lúc màn đêm chậm rãi phủ xuống, Phong Liệt cáo từ Lê Bá cùng Tiểu Lương Trang, một mình một người đi ra khỏi núi, phi tới Ma Quỷ Bình Nguyên mênh mông vô tận.

Chuyện này không thể nghi ngờ gì chính là kết thúc cuộc sống an tĩnh bình yên trong thời gian vừa qua của hắn, lại lần nữa bước lên hành trình mới.

Lúc này phía trên Ma Quỷ Bình Nguyên, âm vụ đầy trời ban đầu kia đã dần dần lui vào chỗ sâu trong bình nguyên, tầm nhìn đã xa hơn rất nhiều, đã có thể nhìn được vô số vết tích của tường đổ, cổ thành lưu lại bên ngoài khu vực bình nguyên.

Nhưng ở chỗ sâu trong bình nguyên kia, lại như cũ không ngừng vang lên từng âm thanh gào khóc thảm thiết chấn động thấu đêm suốt sáng, theo cuồng phong khuếch tán tàn sát bữa bãi ở trong thiên địa, làm cho da đầu người ta cảm thấy tê dại.

”Sư.”

Một đạo hắc tuyến xẹt qua bầu trời đêm, chợt lóe rồi biến mất, cấp tốc đi về phương xa.

Bầu trời, một đầu đại điêu màu vàng thẫm giương cánh dài chừng sáu trượng tốc độ nhanh như gió giống như trước, xuyên qua mây mù, thần tốc phi phạm.

Chỉ chốc lát sau, thân hình Phong Liệt đột nhiên ngừng lại, dừng ở một đoạn tường thành cổ bên ngoài bình nguyên.

Hắn giương mắt nhìn hắc ám nơi xa một chút, trong ánh mắt khe khẽ lóe lên ánh sáng, khóe miệng đột nhiên hiện lên một nụ cười lãnh khốc.

Sau một khắc, hắn vung tay lên, ”Bá” một cái, một mảng lớn chỉ chít bóng người hiện ra dưới tường thành, tổng cộng hơn hai trăm người, một đám đầu tiên là kinh ngạc nhìn chung quanh một chút, cuối cùng đều đem ánh mắt nhìn về Phong Liệt ở trên tường thành.

-Bái kiến công tử!

Mọi người đồng loạt hành lễ.

Không nghi ngờ chút nào, những người này chính là hai trăm tên nô bộc mà đoạn thời gian trước Phong Liệt đã nhận lấy, bọn họ ở trong Long Ngục Không Gian đợi nửa tháng, hôm nay là lần thứ nhất được đi ra ngoài.

Phong Liệt mắt lạnh nhìn lướt qua mọi người, âm trầm cười nói:

-Các vị, ba ngày đã qua, trong các ngươi phần lớn đều là những người có biểu hiện làm ta hài lòng, bất quá, tựa hồ còn có một vài người đối với Phong mỗ có oán niệm không cạn a.

-Thuộc hạ không dám!

Sau khi nghe lời này của Phong Liệt, tất cả mọi người phía dưới không khỏi hai mắt nhìn nhau, nhưng ngay sau đó đại đa số mọi người đều yên lặng quỳ xuống, thể hiện sự thần phục.

Bất quá, cũng có một vài người ánh mắt khe khẽ chớp động, tựa hồ đang suy nghĩ khả năng chạy trốn, có lẽ, bọn họ cũng không tin cái gì khế ước nhận chủ thứ đồ bỏ đi đó.

Một người trong năm sáu tên cao thủ Cương Khí Cảnh đứng vòng quanh phía dưới công tử, sau khi nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh, trên mặt dần dần lộ ra một nụ cười khinh thường, hắn chậm rãi lui về phía sau mấy bước, đột nhiên hắng giọng cười to nói:

-Ha ha ha ha! Phong Liệt! Ngươi cho rằng chỉ bằng chút tài mọn của ngươi đã cho rằng có thể khống chế được tất cả chúng ta sao? Hừ! Quả thực là thiên đại chê cười! Các vị! Hiện tại chúng ta đã rời đi cái không gian chết tiệt kia, mọi người không cần thiết chịu uất khí này nữa! Theo ta cùng nhau động thủ, giết chết cấu tạp chủng này!

Phong Liệt lạnh nhạt nhìn người này một chút, trên mặt không khỏi hiện lên một tia cười lạnh.

Hắn trong nháy mắt nhận ra, người này từng tự xưng là Thiếu chủ Lý gia của Ngân Hồ Sơn Trang ở Ngân Long Giáo, thân phận có chút không tầm thường, sáu tên cao thủ Cương Khí Cảnh phía sau người này cũng là tùy thân thị vệ của hắn, một đám khí thế bất phàm.

Ở nơi này sau khi Thiếu chủ Lý gia vừa dứt lời, hiện trường tất cả mọi người một mảnh tĩnh mịch, không khí có chút quỷ dị.

Dần dần, lại có người lục đục lui về phía sau mấy bước, áp sát vào Thiếu chủ Lý gia.

Trong đó, tên mập mạp Chu Thanh kia từng tuyên thệ sẽ làm trâu làm ngựa cho Phong Liệt rõ ràng ở trong đó, lúc này đôi mắt ti hí của hắn nhấp nháy tinh mang, nhìn về phía Phong Liệt, trong ánh mắt hàm chứa sát ý nhe nhệ.

-Không tệ! Lý công tử nói có lý! Ta Chu Thanh luôn luôn tự do tự tại quen rồi, cũng không vui mừng khi bị người khác ước thúc, huống chi lại là làm đầy tớ của một gã trẻ con miệng còn hôi sữa! Quả thực là chê cười!

-Giết hắn đi.

-Lần này mọi người cẩn thận một chút, không nên trúng kế nữa!

Lúc đầu chỉ một ít người kích động, dần dần có gần một phần ba người xuất hiện dao động, nhưng đại đa số cũng là thờ ơ lạnh nhạt, muốn nhìn Phong Liệt kết thúc như thế nào rồi mới làm ra quyết định.

Phong Liệt nhìn những người này một chút, trong lòng đối với lần này không chút ngoài ý muốn nào, một nhóm cao thủ trung thành làm sao dễ dàng thu được như vậy?

Hắn cười lạnh một chút, nói:

-Ta đã nói rồi, cho các ngươi ba ngày, nhưng các ngươi đã không trân quý, vậy cũng chỉ đành phải đưa các ngươi lên đường.

Dứt lời trong nháy mắt, sắc tàn nhẫn trong mắt của hắn chợt lóe, một cỗ ý niệm trong nháy mắt lướt qua trong ký ức linh hồn của gần năm mươi người.

425. Chương 486 : Thần Phục(2)

Phía dưới mọi người thấy được sắc mặt Phong Liệt nảy sinh ác độc, trong lòng không khỏi cả kinh, vội vàng vận dụng toàn bộ tinh thần đề phòng, đồng thời âm thầm nhận thức tự thân biến hóa.

Chỉ là khiến cho bọn họ kinh ngạc chính là, trong đám người thật lâu không có động tĩnh, cũng không khỏi hai mắt nhìn nhau, thăm thăm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cũng ồn ào cười lớn lên.

-Ha ha ha! Quả nhiên là gạt người! Tiểu tử, ngươi nhất định phải chết!

-Tiến lên! Cùng nhau làm thịt ... a! Không tốt!

-A ...

Tiếng cười vang của mọi người đột nhiên ngừng lại, ngay sau đó, chỉ thấy cả đám đều phát ra từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, ôm cái đầu liên tục quay cuồng trên mặt đất, co quắp không ngừng.

Chỉ sau một hơi thở, chỉ thấy Thiếu chủ của Lý gia kia cả người đột nhiên phồng lên, khí huyết nghịch hành, "Phanh" một tiếng, biến thành thịt vụn bay đầy trời.

Ngay sau đó, một trận âm thanh "Bang bang" bắt đầu liên miên vang lên không ngừng, những đóa huyết vụ phóng ra trong thiên địa, vô cùng đẹp đẽ.

Mỗi một âm thanh phát ra, liền có một gã cao thủ tử vong, hoàn toàn chết không toàn thây, trong nháy mắt, hơn năm mươi người toàn bộ đều chết hết, trong thiên địa thoáng chốc tràn ngập một cỗ huyết tinh khí nồng nặc.

Những người còn sống nhìn một màn này cũng không khỏi kinh hãi muốn chết, thân hình run rẩy không ngừng, nhìn lại đạo thân ảnh lạnh lùng ở trên tường thành kia, giống như nhìn một đầu ác ma kinh khủng.

Bất quá, cái này cũng chưa tính là xong.

Lúc mọi người ở đây âm thầm may mắn chính mình không có đứng ra phản đối Phong Liệt, đột nhiên, trong đám người lần nữa vang lên một tiếng kêu thảm thiết, một tên cao thủ rồi rít bạo liệt bị mất mạng.

Lần này, mọi người luống cuống, ngay cả Bán Giang Hồng cùng bốn gã cao thủ Thần Thông Cảnh cũng khó giữ vững bình tĩnh được nữa, một đám hoảng sợ muốn quỳ xuống, rồi rít mở miệng cầu xin tha thứ.

Giờ này khắc này, ngay cả Hỏa Mãng Vương đứng trong bóng tối ở phía sau Phong Liệt cũng là sợ hết hồn hết vía một trận, âm thầm may mắn chính mình kiến thức rộng rãi, không có lấy mạng nhỏ ra để thí nghiệm tính chân thực của kẻ ước kia.

-Công tử! Ta Lữ An nguyện ý vì công tử cống hiến! Công tử tha mạng a!

-Công tử! Cái mạng nhỏ này của Bán Giang Hồng từ nay chỉ thuộc về một mình công tử!

Đang lúc mọi người thất kinh quỳ xuống đất lên tiếng cầu xin tha thứ, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên rồi cục cũng ngừng lại, mọi người phía dưới từ hơn hai trăm người thoáng cái bị cắt giảm đến hơn một trăm người, còn lại tất cả đều chết không toàn thây.

Phong Liệt lạnh lùng quét mắt liếc nhìn mọi người một cái, khẽ cười nói:

-Các vị, nói thật, mạng của các người trong mắt ta không đáng một đồng! Cho nên, đừng sử dụng cái mạng nhỏ của các người khiêu chiến tính nhẫn nại của ta!

Mọi người nghe những lời này, liền cảm thấy không rét mà run, âm thầm thề, cũng không dám có chút oán niệm nào đối với Phong Liệt nữa.

Bởi vì, người có oán niệm đối với Phong Liệt cũng đã chết, từng mảnh nồng nặc huyết vụ quanh người chính là ví dụ tốt nhất.

...

Chỉ chốc lát sau, Phong Liệt đứng ở trên lưng Kim Câu, bay vào chỗ sâu trong Ma Quỷ Bình Nguyên, cuồng phong trên bầu trời lạnh thấu xương khiến cho tóc hắc đã rối loạn giờ còn rối loạn hơn, hai đầu lông mày kia có một cái Thiên Long đồ án nho nhỏ khiến cho hắc tăng thêm vô tận tà dị.

Ở phía sau hắc cách đó không xa, hai đạo thân ảnh một đỏ một đen mơ hồ hộ vệ hai bên, chính là Hỏa Mãng Vương - Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên cùng Bán Giang Hồng - Hóa Đan Cảnh Tam Trọng Thiên.

Ở trên Long Huyết Đại Lục, người có thể có được hai gã Hóa Đan Cảnh làm thị vệ, sợ rằng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà hôm nay Phong Liệt, vừa vặn nằm trong số đó.

Về phần một trăm người còn dư lại, thì dưới sự hướng dẫn của bốn đại cao thủ Thần Thông Cảnh là Lý Thiên Hùng, Lôi Hạo Thành, Xích Dũng, Khương Thần, trên mặt đất không nhanh không chậm đi về phía trước, chạy tới Tứ Phương Thành ở Thiên Long Thần Triều.

Không lâu sau, phụ cận Tứ Phương Thành một dòng binh đoàn chuyên vào nhà cướp của, giết người cướp của - Chí Tôn Minh, lấy tư thái lớn lối dần dần hiện ra trong tầm mắt của người.

Dần dần thâm nhập vào đại bình nguyên, Phong Liệt gặp được Long Vũ Giả cũng càng ngày càng nhiều, tất cả mọi người đều cẩn thận tìm kiếm Long Hoàng thần phủ trong truyền thuyết kia, mong đợi cơ duyên tới người, gặp gió hóa rồng.

Bất quá, ở nơi Ma Quỷ Bình Nguyên này ngoại trừ người ở ngoài, càng nhiều hơn là cương thi cùng cổ Chiến Hồn đếm không hết.

Những thứ cương thi này đủ loại màu sắc hình dạng, có hình người, cũng có các loại dã thú tiến hóa mà thành.

Đa phần là không có chút linh trí nào, nếu có linh trí lại kém hơn loài người, thậm chí còn có một vài cương thi cao cấp có thể phi thiên độn địa, thao túng Thiên Địa Nguyên Lực, có một vài thần thông kỳ dị, vô cùng khó dây dưa.

Bất quá, bên cạnh Phong Liệt có hai đại cao thủ Hóa Đan Cảnh hộ vệ, một chút cương thi bình thường không đợi tới gần người hần liền bị Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng giết hết không còn, về phần Phi Thiên Cương Thi Vương cường hãn vô cùng kia còn chưa gặp phải một đầu nào.

Về phần Chiến Hồn, chỉ còn lại một chút trên thượng cổ chiến trường, là do ý chí giết chóc của binh sĩ khi chết đi ngưng tụ thành Quỷ Hồn, bất tử bất diệt, hàm chứa sát ý không gì sánh kịp, chỉ có vền vẹn là bản năng giết chóc, khát vọng giết chết hết thảy sinh vật chung quanh, cực độ nguy hiểm.

Trên bình nguyên mệnh mỏng vô tận, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều có Long Vũ Giả chết thảm ở trong tay cương thi cùng Chiến Hồn, không ngừng gia tăng vô số cổ vong hồn oan quỷ.

Khi cách Tiểu Lương Trang vạn dặm, ở bên trong một chỗ cổ thành phế tích, âm vụ tràn ngập, từng đạo quỷ ảnh cùng vô số cổ cương thi không ngừng bay lơ lửng xuyên qua, âm thanh gào khóc thảm thiết làm rách màng nhĩ của người ta.

Ở chỗ này, một đầu quái vật cao chừng năm trượng đang điên cuồng bắt cương thi cùng Chiến Hồn chung quanh, không ngừng cắn nuốt tinh hoa hồn lực của cương thi cùng Chiến Hồn để tự thân tu luyện.

Đầu quái vật này đỉnh đầu có một sừng nhọn màu đen, bộ mặt tựa tựa như mặt người, hai chiếc răng nanh trong miệng vô cùng sắc bén, vô cùng hung lệ, hai mắt đỏ ngầu, lóe ra sắc thái cuồng loạn, dưới cổ có một vòng xúc tua vừa thô vừa dài, ước chừng hơn ba mươi nhánh, chân cũng là hai cái đuôi rắn thô to.

Không nghi ngờ chút nào, đây chính là một đầu Âm Lão Thú.

Hơn nữa, từ chiếc cổ có hai nhánh chỉ còn lại có nửa đoạn xúc tua xem ra, đây chính là đầu Âm Lão Thú mà Phong Liệt đã từng thấy qua.

Hôm nay, đầu Âm Lão Thú này lúc đầu chỉ cao ba trượng, đã cao tới năm trượng rồi, khí thế càng trở nên hung lệ hơn.

Giờ này khắc này, đầu Âm Lão Thú này nhanh chóng đuổi theo tất cả cương thi, xúc tua thật dài đem cương thi rồi rít kéo vào trong miệng, nanh hơi đâm vào trong cương thi, nhất thời đem tinh hoa toàn thân Thôn Phệ không còn, tăng trưởng tu vi của mình.

Đồng thời, con mắt thứ ba trên trán nó thỉnh thoảng phát ra từng đạo tử mang, đem Chiến Hồn cuốn vào trong đó, tăng trưởng hồn lực.

426. Chương 487: Mộng Thiên Tinh(1)

Mà tất cả cương thi cường hãn cùng Chiến Hồn hung mãnh kia oanh kích ở trên thân thể của nó, lại phẳng phất giống như kiến càn lay cây, thậm chí ngay cả lân giáp của nó cũng không phá được chút nào.

Khi Phong Liệt rời khỏi Tiểu Lương Trang tiến vào Ma Quỷ Bình Nguyên một khắc, đầu Âm Lão Thú này thân hình đột nhiên dừng lại, con mắt thứ ba trên trán khẽ mở ra chút ít, lóe ra u mang lạnh lẽo.

Sau một khắc, nó bỏ qua thức ăn ngon chung quanh, đột nhiên lướt lên trời cao, bay về phía vị trí mà Phong Liệt đang đứng.

Ma Quỷ Bình Nguyên mệnh mỏng vô tận, ngang dọc tính ra chừng mười vạn dặm phương viên, muốn tìm kiếm tung tích của một tòa Long Hoàng thần phủ trong một mảnh thiên địa rộng lớn như vậy, thật sự không phải là một chuyện dễ dàng.

Phong Liệt ngồi ở trên lưng Kim Câu bay nửa ngày, cũng là không thu hoạch được gì.

Bất quá, hần cũng không nóng nảy, từ việc gặp phải vô số Long Vũ Giả xông loạn đi loạn kia trên vẻ mặt đều là sự mờ mịt xem ra, tựa hồ bọn họ cũng không tìm được tung tích của Long Hoàng thần phủ.

Kế tiếp, hần liền cứ như vậy ở trên không trung truy tìm mục tiêu, chậm rãi đến gần vào chỗ sâu trong bình nguyên.

Một lúc lâu sau, đột nhiên, trong tai Phong Liệt truyền đến thanh âm của Hỏa Mãng Vương:

-Công tử, phía trước năm mươi dặm, đám người Bằng Long Giáo kia tựa hồ gặp chút phiền toái.

-Nga?

Phong Liệt lông mày khẽ nhíu lại, hắn biết "đám người Bằng Long Giáo kia" trong miệng Hỏa Mãng Vương tất nhiên là chỉ đám người Bằng Ly, Mộc Thiên Tình, Lăng Cô Thành.

Tính ra thời gian hắn rời khỏi Tiểu Lương Trang cũng được nửa ngày rồi, đám người Bằng Long Giáo hiện tại ở chỗ này thật sự cũng không phải việc ngoài ý muốn.

Đối với Mộc Thiên Tình cùng Lăng Cô Thành, hắn cũng không để ở trong lòng, nhưng Tiểu ma nữ Bằng Ly cũng là cháu gái mà Lê Bá thương yêu nhất, Phong Liệt cũng không biết có nên hiện thân hay không.

Sau khi nghĩ ngợi một chút, hắn liền vỗ vỗ lên lưng Kim Câu, hướng về phía trước chạy tới.

Lấy tốc độ kinh người của Kim Câu, khoảng cách năm mươi dặm đảo mắt đã tới nơi.

Phong Liệt từ rất xa liền thấy được trong rừng cây khô cả vùng đất một mảnh âm vụ lượn lờ, bốn mươi năm mươi tên thanh niên mặc bạch y đang bị trên trăm cương thi với hình thù kỳ lạ vây ở bên trong, bị đánh túi bụi, ba người Tiểu ma nữ Bằng Ly, Mộc Thiên Tình, Lăng Cô Thành cũng đang ở trong đó.

Những cương thi kia có hình người, có hình con nhện, có con giống như ma lang, còn có một vài Long Tượng, Báo Hùng, Minh Lang vân vân.

Đặc điểm lớn nhất của Cương thi chính là có một thân thể chắc chắn, sức lực lớn vô cùng, cực kỳ hung lệ, mặc dù động tác cứng ngắc, nhưng tốc độ cũng rất nhanh.

Hơn nữa là hôm nay những cương thi trong rừng cây này, cường độ thân thể cực cao, những đệ tử Bằng Long Giáo kia dùng đao kiếm có hàm chứa nguyên lực chém vào trên người chúng nó, phát ra từng tiếng nổ trầm "Bang bang" như đánh vào thuộc da, có lực sát thương không cao.

Rất hiển nhiên, những cương thi này cũng không phải là cương thi bình thường, mặc dù chưa đạt tới Phi Thiên Cương Thi Vương, nhưng thực lực cũng sẽ không thua cao thủ Cương Khí Cảnh, khiến cho một đám đệ tử Cương Khí Cảnh của Bằng Long Giáo ứng phó cực kỳ khó khăn, thỉnh thoảng có người bị thương, giờ phút này trên mặt đất đã ngã xuống năm sáu thân ảnh mặc bạch y, nữ có nam có.

Về phần Lăng Cô Thành, Mộc Thiên Tình, Bằng Ly cùng với ba tên đệ tử Thần Thông Cảnh khác, còn lại là chịu trách nhiệm kiềm chế hai đầu Cương Thi Vương cường hãn có thể ngự không phi hành.

Mộc Thiên Tình cùng Bằng Ly hai nàng cùng chung tay đối phó với một đầu Đại Địa Hùng Vương Cương Thi cao chừng năm trượng, đầu cương thi này khi còn sống đã là một đầu Long Hùng Tứ Giai đã thức tỉnh Ma Long huyết mạch rồi, mà hôm nay mặc dù trở thành cương thi, nhưng khí thể lại vẫn cực kỳ cường hãn như cũ, không kém cao thủ Thần Thông Cảnh hậu kỳ chút nào.

Tiếng rống thảm của Hùng Vương kinh thiên động địa, chấn động khiến cho một đám đệ tử Bằng Long Giáo rách cả màng nhĩ, gần như muốn hộc máu, thân thể cao lớn nhanh như gió, phàm là bị nó dính trên người, sẽ dễ dàng bị phách thành huyết vụ, tình cờ thì triển đại thần thông "Thiên Chấn" một chút, tất cả cây khô chung quanh đều bị chấn thành bụi, bay đầy đất, uy thế vô cùng kinh người.

Lúc này, Mộc Thiên Tình là Thần Thông Cảnh Tứ Trọng Thiên đang không ngừng sử dụng đại thần thông "Băng Phong", có ý đồ chế trụ Hùng vương lại, nhưng bất đắc dĩ thân thể của cương thi Hùng Vương này lại cực kỳ cường hãn, chẳng những chắc chắn vô cùng, hơn nữa còn có được lực lượng lớn vô cùng.

Mỗi một lần nó bị đại thần thông oanh kích, cũng chỉ dừng lại trong thời gian một hơi thở, sau đó rất nhanh liền thoát ra, tiếp tục tung hoành tàn sát bữa bãi, không người nào có thể ngăn cản.

Tiểu ma nữ Bằng Ly mặc dù tu vi chỉ vẹn vẹn là Cương Khí Cảnh Nhị Trọng Thiên, nhưng Bằng Long Hoàng đại thần thông "Băng Phong Thiên Lý" cũng cực kỳ cường hãn, mỗi một lần phóng ra, cũng có thể đem không gian trong phương viên ba mươi trượng quanh Hùng vương đông lại thành một khối Huyền Băng, uy lực so với thần thông của Mộc Thiên Tình hiển nhiên cao hơn không chỉ một cấp bậc.

Chỉ bất quá, Hùng vương kia hung hãn vượt quá sức tưởng tượng, thể nhưng có thể thi triển Ma Long đại thần thông "Thiên Chấn" đem tất cả Huyền Băng quanh người đều đánh tan tành.

Mộc Thiên Tình cùng Băng Ly hai nàng thay phiên thi triển đại thần thông để phong ấn Hùng vương, nhưng lại như cũ bị nó bức phải liên tiếp lui về phía sau, chỉ cần hơi thất thần thì cái mạng nhỏ sẽ gặp nguy hiểm, trên hai khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ kia không khỏi đỏ mồ hôi, trong lòng như có lửa đốt.

Ở địa phương cách hai người bọn họ ngàn trượng, Lăng Cô Thành cùng ba tên đệ tử Thần Thông Cảnh sơ giai khác đang đau khổ chống đỡ một đầu Minh Hồ có thực lực không kém Đại Địa Hùng Vương Tứ Giai chút nào, mặc dù bốn người thoát nhìn so với Mộc Thiên Tình cùng Băng Ly dễ chịu hơn một chút, nhưng cũng là tràn ngập nguy cơ, muốn thắng rất là khó khăn.

- Băng Phong Thiên Lý!

"Ken két ca!"

Đại Địa Hùng Vương thân hình hơi chậm lại, quanh người ba mươi trượng trong nháy mắt cũng hóa thành một khối băng lớn.

-Ngao rống.

Ở bên trong khối băng, Hùng vương đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, quanh người đột nhiên xuất hiện một tiếng "Ong ong" chấn động, nhưng ngay sau đó chỉ nghe rầm một tiếng, Huyền Băng chung quanh tất cả đều bị chấn vỡ, nó tức giận gầm thét một tiếng, nhanh chóng lắc mình đuổi theo Băng Ly.

-Đại sư tỷ! Làm thế nào bây giờ? Đầu Hùng vương ghê tởm này quá cường hãn! Thế nhưng có thể ngành kháng đại thần thông của chúng ta, như vậy còn đánh thế nào a?

Băng Ly bất đắc dĩ kêu ầm lên.

-A Ly kiên trì một chút nữa đi! Tín hiệu cầu viện chúng ta đã phát ra được một lúc rồi, tin tưởng ba vị tiền bối hộ pháp rất nhanh sẽ tới cứu chúng ta!

- Băng Phong.

Ánh mắt Mộc Thiên Tình lạnh nhạt, tận lực duy trì sự tĩnh táo, không ngừng thi triển đại thần thông ngăn cản sự truy kích của Hùng vương.

Tiểu ma nữ Băng Ly bất đắc dĩ vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, một bên nhanh chóng lắc mình lui về phía sau, một bên nhíu mày nói:

427. Chương 488: Mộc Thiên Tình(2)

-Thật là xui xẻo! Sớm biết những cương thi này khó ứng phó như vậy, người ta sẽ không tới ... a! Không tốt!

Nàng còn chưa nói hết lời, đột nhiên kinh hô một tiếng, ngửa mặt lên trời ngã nhào trên đất, cũng là chỉ lo nói chuyện, không cẩn thận bị một cây Khô Đằng với độ dẻo cực mạnh khiến cho trật chân té trên mặt đất, té ngã chống vó.

Lần này không phải chuyện đùa, tốc độ của nàng vốn là so với Hùng vương chậm hơn không ít, phải cần cùng với Mộc Thiên Tình thay phiên nhau thi triển đại thần thông mới có thể miễn cưỡng cản trở bước tiến của Hùng Vương, nhưng giờ phút này nàng bị ngã như vậy, vừa đúng lúc đại thần thông của Mộc Thiên Tình vừa mới mất đi hiệu lực, Hùng Vương cương thi kia trong nháy mắt liền phủ xuống đỉnh đầu Tiểu ma nữ, một chương lớn đột nhiên chụp tới, kinh khí gào thét làm cho ánh mắt của Tiểu ma nữ cũng không mở ra được, không khỏi cả hét lớn kêu cứu.

-A ... Đại sư tỷ cứu ta!

-A Ly!

Mộc Thiên Tình cũng không khỏi cả kinh tới mức mặt mày biến sắc, trái tim thoáng chốc nhảy lên tới cổ họng.

Nàng bởi vì khi còn bé có một quá khứ thống khổ, đối với tất cả mọi người chung quanh đều lãnh đạm không hề thân cận, chỉ có một mình Tiểu ma nữ là có tình tỷ muội, lúc này mắt nhìn tỷ muội duy nhất của mình sắp chết oan chết uổng, nàng hận thể dùng bản thân mình thay thế, tim như bị đao cắt.

Chỉ bất quá, giờ phút này nàng mặc dù muốn cứu viện cũng không còn kịp rồi, Cự chướng của Hùng Vương tuyệt đối sẽ đem Băng Ly đánh nát thành thịt vụn trước khi chính mình thi triển đại thần thông lần nữa.

Lúc này, chẳng những là Mộc Thiên Tình kinh hoảng không biết làm sao, ngay cả toàn bộ đệ tử Băng Long Giáo khác cũng kinh hãi muốn chết.

Lúc trước mặc dù tình thế khẩn trương, nhưng miễn cưỡng cũng có thể cùng cương thi duy trì một sự thắng bằng vi diệu, nhưng nếu như Tiểu ma nữ vừa chết, Mộc Thiên Tình mình tuyệt đối không ngăn được đầu Hùng Vương kia, một khi phá vỡ sự thắng bằng này, kế tiếp mọi người trong Băng Long Giáo sợ rằng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Trong lúc nhất thời, trên mặt lần lượt từng người cũng tràn đầy sự khiếp sợ cùng tuyệt vọng.

Mắt thấy Cự chướng của Hùng vương sắp rơi xuống, Tiểu ma nữ sắp hương tiêu ngọc vãn, đột nhiên, một luồng sáng thanh sắc trong hư không sáng lên, chợt lóe rồi biến mất.

Ngay sau đó, chỉ nghe "Oanh" một tiếng, cả vùng đất vang lên một tiếng nổ vang âm âm, âm thanh ừ ừ bên tai không dứt.

Mọi người hoảng sợ nhìn lại, chỉ thấy Tiểu ma nữ Băng Ly đang kinh hồn chưa ổn định nằm trên mặt đất, nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt sợ hãi, mà đầu Hùng Vương vô cùng hung hãn kia lại biến mất không thấy, lưu lại một đại động tối như mực trên mặt đất.

Nhìn một màn này, tất cả mọi người rung động thật lâu, thất thần một trận.

"Phanh!"

Một tiếng động lớn vang lên.

Một gã thiếu niên tuấn tú mặc trường bào màu đen đứng trên mặt đất, không thể nghi ngờ chính là Phong Liệt.

Hắn phát tay một cái, từ cái hồ to bị trúng chiêu bắn ra một đạo thanh mang, lọt vào trong tay áo của hắn, sau đó nhìn Tiểu ma nữ Băng Ly vẻ mặt đang đại ra trên mặt đất một chút, khẽ thở phào nhẹ nhõm, tiến lên đỡ nàng đứng dậy.

Lúc trước bởi vì tình huống quá mức khẩn cấp, hắn không thể không tể xuất ra Trấn Long Thiên Bì, đem đầu Hùng Vương kia đánh xuống dưới nền đất, theo hắn đoán chừng, đầu cương thi kia mặc dù không chết, sợ rằng cũng sẽ biến thành thịt vụn.

Lúc này, Tiểu ma nữ Băng Ly bị Phong Liệt ôm lấy, tinh thần chợt phục hồi lại, nàng ngẩng ngốc nhìn Phong Liệt, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ khó có thể tin, nhưng ngay sau đó trong nháy mắt đôi mắt kia lại chứa đầy nước mắt.

-Phong Liệt? Là ngươi! Phong Liệt thôi tha! Vì sao không sớm xuất hiện một chút! Oa ... người ta lại tưởng là mình phải chết rồi! Ô ô ô! Ngươi thật là đáng ghét! Ô ô ô ...

Nàng thoảng cái nhào vào trong ngực Phong Liệt, ôm chặt lấy eo Phong Liệt, khóc bù lu bù loa, nước mắt nước mũi rất nhanh ướt đầm chiếc áo của Phong Liệt.

-Tốt lắm, không có chuyện gì, không phải sợ!

Phong Liệt nhẹ giọng an ủi.

Giờ phút này được một thiếu nữ xinh đẹp ôm chặt như thế, trên mặt Phong Liệt không khỏi có mấy phần lúng túng, hơn nữa hai tiểu bạch thỏ to ở trước ngực Tiểu ma nữ kia, lại càng chen chúc khiến hắn thở không nổi.

Bất quá, hắn cũng biết lần này nha đầu này thật sự bị sợ hãi, nên cũng không đẩy nàng ra, chỉ có thể để mặc cho nàng ôm.

Lúc này, Mộc Thiên Tình đi lại gần, đem Tiểu ma nữ từ trong ngực Phong Liệt kéo ra ngoài, ôm vào trong ngực của mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn lạnh lùng kia lúc này cũng tràn đầy nước mắt.

-Ô ô! Đại sư tỷ!

-A Ly đừng khóc! Hết thấy cũng đã qua!

Mộc Thiên Tình cảm kích liếc mắt nhìn Phong Liệt một cái, hai mắt đầm lệ nói:

-Cảm ơn người cứu A Ly.

-Không có gì, đây là việc ta phải làm.

Phong Liệt lạnh nhạt gật đầu.

-Vô luận như thế nào ta cũng muốn cảm tạ người, ta chỉ có một hảo tỷ muội là A Ly, thật sự không muốn nhìn thấy nàng có chuyện gì.

Mộc Thiên Tình nói, tựa hồ đang suy nghĩ làm cách nào để tạ ơn Phong Liệt.

Phong Liệt khẽ cười lắc đầu, hấn cứu người cũng không phải muốn được người ta trả thù lao.

Lúc này, tâm tình hoảng sợ của Tiểu ma nữ cũng dần dần bình phục, nàng từ trong ngực Mộc Thiên Tình chui đi ra, đôi mắt đẹp dần dần khôi phục vẻ giảo hoạt lúc trước, nàng nháy mắt hai cái, hừ hừ nói với Phong Liệt:

-Phong Liệt, hừ hừ! Người đừng nghĩ sẽ khiến bốn tiểu thư cảm kích người! Người mặc dù đã cứu ta, nhưng cũng chiếm tiện nghi của người ta, chúng ta coi như là huề nhau, ta liền không nói cho gia gia.

Hai mắt Phong Liệt không khỏi tròn tròn, há hốc mồm một trận:

-Gì? Ta nào có chiếm tiện nghi của người?

Tiểu ma nữ đảo cặp mắt trắng dã, thấp giọng lẩm bẩm nói:

-Hừ! Mới vừa rồi ... mới vừa rồi phía dưới của người chạm vào người ta! Đừng tưởng rằng người ta cái gì cũng không hiểu, lưu manh!

-Ách.

Khuôn mặt của Phong Liệt không khỏi đỏ lên, thật nhiều ngày không có gần nữ sắc, đột nhiên có một Tiểu La Ly kiều mỹ như vậy nhào vào ngực mình, lại ôm mình chặt như vậy, có chút phản ứng cũng là bình thường có được hay không.

Mà lúc này, gương mặt của Mộc Thiên Tình cũng hơi đỏ lên, trong đôi mắt nhìn về phía Phong Liệt đẹp khe khẽ hiện lên một tia khác thường, hai mắt tựa hồ lại lơ đãng liếc về phía hạ thể của Phong Liệt.

-Khụ khụ! Cái kia ... ta còn có chút chuyện, hiện tại cáo từ!

Bị băng sơn mỹ nữ đảo mắt nhìn qua, Phong Liệt theo bản năng thu bụng lại, giờ phút này mặc dù da mặt của hấn đủ dày, cũng không khỏi cảm thấy mình không có đất dung thân, liền vội vàng gọi Kim Cầu, tiến vào trong tầng mây.

Tiểu ma nữ cùng Mộc Thiên Tình Phong Liệt nhìn chặt vật chạy trốn như vậy, hai nàng liếc mắt nhìn nhau sau đó không khỏi cười lớn lên.

Có lẽ là sống sót sau tai nạn nên càng làm người ta thêm trân quý, hai nàng giờ phút này thoải mái cười to cũng không cố kỵ chút nào, ngay cả Mộc Thiên Tình lúc bình thường không thích cười nói cũng cười tới run rẩy hết cả người, làm một vài nam đệ tử ở phía xa không khỏi nhìn tới mức choáng váng.

428. Chương 489: Lý Thu Thủy(1)

Hơn nữa là Lăng Cô Thành, hấn đây là lần đầu tiên thấy một Mộc Thiên Tình vui vẻ như thế, vẻ đẹp kinh người này thiếu chút nữa đưa ba hồn bảy vía của hấn mang đi mất.

Đồng thời, hắn cũng không khỏi nghĩ đến, dường như Mộc Thiên Tình cười vui như vậy có liên quan tới Phong Liệt, điều này làm cho hắn ghê tởm giống như mình vừa nuốt phải một con ruồi, nhất thời thất thần, thiếu chút nữa bị Minh Hồ cưỡng thi cắn rớt đầu.

-Khanh khách khanh khách! Người nha đầu chết tiệt kia! Người ta hảo tâm cứu người, người làm sao có thể nói như vậy với người ta a?

Mộc Thiên Tình một bên che miệng cười duyên, một bên điểm vào đầu Tiểu ma nữ.

-Khanh khách! Đại sư tỷ, sư phụ thường xuyên nói nam nhân không có người nào tốt, quả nhiên là thật a. Phong Liệt người này thường xuyên xem trộm bộ ngực của người ta, còn tưởng rằng người ta không biết a.

Tiểu ma nữ đắc ý nhìn bộ ngực cao vút của mình một chút, không hề che miệng cười nói.

-Khanh khách, ai bảo bộ ngực của người lớn như vậy, nam nhân xấu xa nào lại không thích nhìn nhiều hơn mấy lần chứ?

Mộc Thiên Tình cũng cười nói.

Câu này lời vừa ra khỏi miệng, mặt của nàng lại đỏ lên, lúc này nàng không khỏi có chút kỳ quái, trước kia chính mình sẽ nói ra những lời như vậy sao? Đã biết rốt cuộc tại sao?

Lúc này, Tiểu ma nữ đột nhiên lại cười xấu xa nói:

-Hừ hừ! Đại sư tỷ, người cũng đừng cười ta, Phong Liệt cái tên kia nhưng là đã từng nhìn lên người tằm a! Toàn thân người đều bị hắn nhìn hết rồi nha! Khanh khách.

-Cái gì? Làm sao người biết ... ách! Khụ khụ!

Tiếng cười của Mộc Thiên Tình đột nhiên ngừng lại, trong lòng thoáng chốc cả kinh, vừa nói một câu lúc sau lại cảm thấy không đúng, ngượng ngùng ho hai tiếng.

Tiểu ma nữ cũng không phải là đèn đã cạn dầu, dưới đôi mắt đẹp của nàng trong nháy mắt hiện lên sự hồ nghi, từ trong biểu lộ của Mộc Thiên Tình đột nhiên nghĩ đến cái gì, không nhịn được kinh hô:

-A? Đại sư tỷ! Người đã sớm biết chuyện Phong Liệt nhìn lên người tằm có đúng hay không? Tốt! Nguyên lai các người ... hai người các người có gian tình có đúng hay không?

-Phi phi! Nha đầu chết tiệt kia người nói nhăng nói cuội gì đấy?

Sắc mặt Mộc Thiên Tình thoáng chốc đỏ bừng một mảnh, vô cùng yêu diễm mê hoặc lòng người, làm cho người ta không nhịn được muốn gặm hai cái, nàng cũng không dám cùng Tiểu ma nữ nói chuyện phiếm nữa, liền vội vàng thay đổi sắc mặt, ra vẻ lạnh lùng nói:

-Hừ! Ta vốn là muốn giết hắn, nhưng nhìn hắn hôm nay cứu người một mạng, nên mới lưu lại cho hắn một mạng.

-Hừ hừ, ai biết thiệt hay giả a?

Tiểu ma nữ vẻ mặt hồ nghi hừ hừ nói.

-Không thèm nghe người nói nữa, ta đi giúp mấy người Lăng Cô Thành.

Tiểu ma nữ nhú mày nhìn thân ảnh Mộc Thiên Tình rời đi một chút, đồng thời nhìn lên trên trời về phương hướng Phong Liệt biến mất, không biết chuyện gì xảy ra, trong thâm tâm nàng đột nhiên có chút không thoải mái.

Nhú mày trầm tư một lát, nàng hung hăng lắc lắc cái đầu nhỏ, đem Phong Liệt quăng ra ngoài chín tầng mây, sau đó cũng đi về phía chiến trường.

Đang lúc này, trên bầu trời phương bắc đột nhiên xuất hiện ba đạo thân ảnh với khí thế vô cùng mạnh mẽ, tốc độ kinh người chạy tới bên này, cơ hồ trong nháy mắt, ba người liền lướt đến phía trên chúng đệ tử Băng Long Giáo.

Thấy ba người này đến, toàn bộ đệ tử Băng Long Giáo đều hoan hô một trận.

Mọi người liếc mắt một cái liền nhìn ra, ba người này chính là ba vị hộ pháp Hóa Đan Cảnh của Băng Long Giáo, có ba vị đại cao thủ này giá lâm, những thứ cương thi nho nhỏ này thì tính là gì a?

Lăng Cô Thành mặt tươi như hoa, hẩn nhẹn không được hướng về phía trời cao chỗ ba người vừa đến hưng phấn hét lớn một tiếng:

-Lão tổ tông, Cô Thành ở chỗ này!

Một tiếng hô to này, không khỏi đưa tới ánh mắt của mọi người, trong đó không thiếu ánh mắt hâm mộ cùng ghen ghét, cũng có một chút là khinh thường.

Lăng Cô Thành sở dĩ hưng phấn như vậy, bởi vì ... ở bên trong ba người đến này, thậm chí có hai gã là người của Lăng gia, một gã trong đó chính là tăng tổ phụ Lăng Bất Không của hắn.

Trong ba tên cao thủ Hóa Đan Cảnh này, có hai người là trung niên nữ tử, theo thứ tự là hộ pháp của Băng Long Giáo - Lý Thu Thủy cùng Vạn Ngọc Liên, đều có tu vi Hóa Đan Cảnh Tam Trọng Thiên, khí thế mạnh mẽ vô cùng.

Tên còn lại là một lão giả chừng năm mươi, chính là lão tổ trong miệng Lăng Cô Thành - Lăng Bất Không, có tu vi Hóa Đan Cảnh Lục Trọng Thiên, ánh mắt âm tà, khéo miệng mỏng lạnh, vừa nhìn liền biết hẳn không phải là người ăn chay niệm Phật.

Ba người đều là tóc bạc cùng lông mi bạc, tản ra khí tức lạnh như băng, hiển nhiên cũng là Băng Long Vũ Giả.

Sau khi Lăng Bất Không đến, đầu tiên là bay tới phía trên mấy người Lăng Cô Thành, trong miệng hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, một chiếc Lưu Tinh Chùy màu trắng bạc đột nhiên bay ra, hung hăng đánh về phía đầu của Minh Hồ Cương Thi Vương kia.

"Phanh!"

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Trong tiếng hoan hô của chúng đệ tử, cái đầu trên thân thể vô cùng chắc chắn của đầu Minh Hồ Cương Thi Vương kia trong nháy mắt bị chấn thành bụi, bay đầy trời, thân thể cao lớn ầm ầm ngã xuống đất.

Về phần hai nữ hộ pháp khác cũng không nhàn rỗi, các nàng đi tới rừng cây khô, hai tay liên tục huy vũ, từng đạo băng nhận hóa thành một trận gai bạc hỗn loạn đâm vào trong cơ thể một đám cương thi, sau khi một trận "Rầm rầm rầm" phát ra, trên trăm cương thi tất cả đều bị oanh thành bột phấn, uy thế cực kỳ kinh người.

-Hảo a! Hộ pháp tiền bối thật là uy vũ

-Hộ pháp tiền bối thần công cái thế!

-Hộ pháp tiền bối thật xinh đẹp!

Một đám đệ tử Băng Long Giáo rối rít vây quanh tiến lên nhảy nhót hoan hô, trong ánh mắt đám người này đều lộ ra vẻ kính sợ không gì sánh kịp.

Lúc trước những t cương thi kia trong mắt mình là khó dây dưa vô cùng, lại bị ba vị cao thủ chỉ trong một hơi thở liền giải quyết sạch sẽ, đây không thể nghi ngờ chính là một loại thủ đoạn của thần tiên, cả đám đều sùng bái không thôi.

Ba người Lăng Bất Không, Vạn Ngọc Liên, Lý Thu Thủy đứng trên không trung trăm trượng, đối với âm thanh vuốt móng ngựa như nước thủy triều của chúng đệ tử có chút hưởng thụ, chẳng qua là khi bọn họ kiểm tra số lượng chúng đệ tử một chút, cũng không khỏi khê cau mày.

-Mộc Thiên Tình, ngươi làm cái gì vậy? Hiện tại mới đi ra ngoài nửa tháng, liền tổn thất hơn hai mươi đồng môn, xem ngươi sau khi trở về khai báo với sư phó của ngươi như thế nào!

Lý Thu Thủy ánh mắt lạnh lùng trách cứ.

Một mặt, những đệ tử này đều là thế hệ trẻ tinh anh của Băng Long Giáo, chết một người đều là tổn thất không nhỏ, một mặt khác, Lý Thu Thủy cũng là luôn luôn nhìn Mộc Thiên Tình không vừa mắt, ai bảo tiểu tiện nhân này lớn lên xinh đẹp như vậy? Thậm chí ngay cả lão nương cũng so không bằng.

Mộc Thiên Tình sắc mặt hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó lạnh nhạt chấp tay nói:

-Đệ tử biết sai rồi!

Băng Ly Tiểu ma nữ bên cạnh cũng là tức giận hừ hừ hai tiếng, lão thái bà trên bầu trời kia rõ ràng chính là không có chuyện gì làm nên muốn gây chuyện nha, những người bị chết kia là do thực lực không đủ, vận khí không tốt, còn có thể trách được người nào?

429. Chương 490: Lý Thu Thủy(2)

Lý Thu Thủy đang định tiếp tục quát lớn, lại thấy Lăng Cô Thành đột nhiên tiến lên một bước, lớn tiếng nói:

-Lý hộ pháp, chuyện này không liên quan tới Thiên Tình, là đệ tử nhất thời ...

-Cô Thành, người lui ra đi.

Lông mày Lăng Bất Không khẽ nhíu lại, hét nhẹ một câu, tiếp theo sau đó nói:

-Thời gian tương đối cấp bách, bốn tọa còn có những chuyện khác phải làm, trước hết không truy cứu trách nhiệm! Các người đi ra ngoài những ngày qua, có thăm dò được tin tức nào hữu dụng hay không?

Nghe được Lăng Bất Không nói như thế, Lý Thu Thủy không khỏi thầm hừ một tiếng, tựa hồ đối với việc không thể mượn cơ hội dạy dỗ Mộc Thiên Tình có chút thất vọng, Vạn Ngọc Liên bên cạnh vẫn mang vẻ mặt lãnh đạm.

Giờ khắc này, một đám đệ tử Băng Long Giáo phía dưới cũng là hai mặt nhìn nhau, Mộc Thiên Tình, Băng Ly, Lăng Cô Thành tất cả cũng âm thầm cau mày.

Bọn họ lần này rời khỏi sư môn đều chỉ là vì lịch lãm một chút, tăng trưởng kiến thức mà thôi, chưa từng chú ý tới tin tức gì?

Nếu nói tới tin tức, cũng chính là biết trên Ma Quỷ Bình Nguyên này có một tòa Long Hoàng thần phủ sắp xuất thế mà thôi.

Đang lúc này, đột nhiên, tinh quang trong mắt Lăng Cô Thành lóe lên một cái, khóe miệng dần dần lộ ra một nụ cười âm hiểm, hắn tiến lên một bước, hướng về phía bầu trời chấp tay nói:

-Khởi bẩm lão tổ, tin tức cũng là có một, chính là không biết có hữu dụng với giáo môn hay không.

Trong mắt Lăng Bất Không hơi lộ ra một nụ cười, lạnh nhạt nói:

-Tốt! Thành nhi nói nghe một chút.

Mọi người ở đây đều đem ánh mắt đặt trên người Lăng Cô Thành, cũng có chút ngạc nhiên.

-Khởi bẩm lão tổ! Thành nhi biết được tin tức từ Phiêu Miểu Thiên Cung đồn đại có một kiện chí bảo chiến giáp rơi vào trong tay của đệ tử Ma Long Giáo - Phong Liệt.

-Chí bảo chiến giáp? Tì ...

Lăng Cô Thành còn chưa nói hết lời, ba người trên bầu trời đã hít vào một hơi lạnh khí, bốn chữ "Chí bảo chiến giáp" tựa hồ có một ma lực không gì sánh kịp, cho dù là ba cao thủ Hóa Đan Cảnh cũng không cách nào miễn dịch.

Mà Mộc Thiên Tình cùng Băng Ly sau khi nghe Lăng Cô Thành nói như vậy, lông mày không khỏi cau lại, tựa hồ đang suy nghĩ về ý đồ của Lăng Cô Thành.

-Thành nhi! Nói tiếp!

Lăng Bất Không vùng tay lên, thúc giục.

-Vâng! Lão tổ! Trong khoảng thời gian này, chúng ta cùng Phong Liệt gặp mặt mấy lần, chỉ tiếc tiểu tử kia cực kỳ giáo hoạt, Thành nhi không thể đem bảo giáp lấy được từ trong tay hắn!

Bất quá, Phong Liệt kia vừa rồi mới từ nơi này đi mất, giờ phút này nhất định còn chưa đi xa, lấy bản lĩnh của ba vị lão tổ nhất định sẽ đuổi kịp hắn dễ như trở bàn tay! Chỉ bảo chiến giáp kia chính là bảo vật thể gian hiếm thấy, nên thuộc về người có phẩm đức, hôm nay lại lạc vào trong tay một con kiến hôi Cương Khí Cảnh nho nhỏ, thật sự là người tài giỏi không được trọng dụng! Kính xin lão tổ định đoạt!

Lăng Cô Thành chậm rãi nói tới đây, vẻ âm độc trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

-Nga? Lại có chuyện này?

Ba người Lăng Bất Không hai mắt không khỏi sáng choang, mắt lộ ra vẻ tham lam khó có thể che dấu.

Đôi mắt đẹp của Lý Thu Thủy sáng lên, khẩn cấp nói:

-Việc này không nên chậm trễ, chúng ta nên mau chóng lên đường.

-Không thể!

-Chậm đã!

Lý Thu Thủy còn chưa nói hết lời, phía dưới đã vang lên hai tiếng phản đối thanh thúy, dĩ nhiên là Mộc Thiên Tình cùng Băng Ly.

-Lớn mật! Bốn tọa nói chuyện, nào tới lượt các người xen mồm vào?

Lý Thu Thủy không khỏi lông mày dựng lên, quát lạnh một tiếng.

Mộc Thiên Tình sắc mặt không sợ hãi, không chút nào nhường nhịn nói:

-Khởi bẩm ba vị hộ pháp tiền bối! Phong Liệt kia lúc trước vừa mới cứu ta cùng A Ly một mạng, chuyện này các vị đồng môn cũng quá rõ ràng! Chúng ta Băng Long Giáo thân là danh môn chánh đạo, há có thể làm ra chuyện ân tương cừu báo như vậy?

-Hừ! Chỉ bảo khôi giáp quan hệ trọng đại! Chỉ bởi vì ân oán cá nhân của các người lại không để ý tới lợi ích của giáo môn? Quả thực là chê cười!

Huống chi, Phong Liệt kia thân là người của Ma Long Giáo, nhất định tâm tính ác độc, làm việc tà ác, loại bảo vật này rơi vào trong tay hắn chẳng phải là trợ Trụ vi ngược sao? Băng Long Giáo ta tuân theo Thừa Thiên địa giáo nghĩa, lấy lợi ích của muôn dân trăm họ làm trọng, có chỉ bảo khôi giáp chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Lý Thu Thủy khinh thường hừ lạnh nói.

Lăng Bất Không cùng Vạn Ngọc Liên cũng khe khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Mộc Thiên Tình khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi giận dữ, nàng lần đầu tiên cảm thấy giáo nghĩa của Băng Long Giáo tựa hồ có chút vô sỉ, bất quá, nàng cũng biết mình người nhỏ, lời nhẹ, hơn nữa Lý Thu Thủy luôn luôn chĩa mũi nhọn vào mình, liền thức thời ngậm miệng lại.

Lúc này, Băng Ly Tiểu ma nữ con người lay chuyển lòng vòng, cũng hàm hừ nói:

- Phong Liệt kia chính là nhập thất đệ tử của ... của gia gia ta a! Các người tại sao có thể đánh chủ ý tới hắn?

-Cái gì? Phong Liệt trở thành nhập thất đệ tử của Ngân Đồng Vương?

Ba người Lăng Bất Không cũng không khỏi lên tiếng kinh hô, nếu như điều này là nói thật, bọn họ vô luận như thế nào cũng không dám động tới Phong Liệt, thậm chí còn phải bảo vệ Phong Liệt.

Lăng Cô Thành ánh mắt lạnh lẽo, tức giận trợn mắt nhìn Băng Ly một cái, quát lớn một tiếng nói:

-Lão tổ! Đừng nghe A Ly nói nhảm, Phong Liệt kia tuyệt không phải đệ tử của Lê gia gia! Điểm này Thành nhi có thể lấy đầu mình để đảm bảo!

-Người ... Hừ! Nhị sư huynh, không nghĩ tới người chính là người như thế!

Băng Ly không khỏi hơi chậm lại, quả thực tức giận vô cùng.

Ánh mắt Mộc Thiên Tình nhìn về phía Lăng Cô Thành cũng là cực kỳ chán ghét, làm cho Lăng Cô Thành không khỏi có mấy phần chột dạ.

-Ừm?

Ba cao thủ Hóa Đan Cảnh liếc nhau một cái, khe cau mày, thân phận của Băng Ly đặc biệt, nên bọn họ cũng không dám trách móc nặng nề cái gì.

Chỉ trầm ngâm trong chốc lát, Lăng Bất Không hướng về phía dưới nói:

-Tốt lắm! Chuyện này đến đây chấm dứt! Các người tiếp tục lịch lãm đi, có việc thì phát tín hiệu cầu viện!

Sau đó, hần rồi hướng về phía hai nàng bên cạnh gật đầu nói:

-Việc này không nên chậm trễ, chúng ta vội vàng đuổi theo! Để tránh bị người khác nhanh chân đến trước!

-Ừm!

Ba người ý kiến đạt thành nhất trí, sau đó liền trong nháy mắt biến mất ở không trung, hướng về phương hướng mà Lăng Cô Thành chỉ đuổi theo.

Mà ở bên dưới, Mộc Thiên Tình cùng Băng Ly lại chẳng biết tại sao, cũng âm thầm là lo lắng cho Phong Liệt, trong ánh mắt nhìn về phía Lăng Cô Thành tràn đầy vẻ chán ghét.

Thậm chí, ngay cả ánh mắt của một vài đệ tử khác nhìn về phía Lăng Cô Thành cũng mơ hồ lộ ra một tia khinh thường.

Phong Liệt cũng không biết chuyện đã xảy ra phía sau, bất quá, hần cho dù có gặp được ba người cũng chưa chắc đã sợ bọn họ.

Lúc này, hần đang khoan chân ngồi ở trên lưng Kim Cầu, một bên hấp thu thiên địa nguyên khí để bản thân tu luyện, một bên từ trên lưng Kim Cầu dạo chơi không mục đích ở trên không.

Về chuyện tình tìm kiếm Long Hoàng thần phủ, hần tin tưởng hai vị cao thủ Hóa Đan Cảnh Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng này còn làm tốt hơn so với mình.

430. Chương 491: Cùng Nhau Đuổi Theo(1)

Nửa canh giờ đã qua, Phong Liệt đột nhiên mở hai mắt ra, chân mày hơi nhíu lại.

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, hần trong lúc này không cách nào tĩnh tâm tu luyện được, điều này làm cho hần kinh ngạc không thể hiểu.

-Ừm? Là bởi vì Tiểu ma nữ? Hay là Mộc Thiên Tình? Mặc dù lão tử thật nhiều ngày không có đụng nữ nhân, nhưng cũng không đến nỗi như vậy a? Tại sao tâm thần luôn không yên, chẳng lẽ sắp tới sẽ gặp phải nguy hiểm gì?

Đột nhiên, Phong Liệt cảm thấy sau gáy khe dâng lên một tia lạnh lẽo, phảng phất như mình bị thứ gì ở ngoài ngàn dặm theo dõi.

-Ừm? Chẳng lẽ là ... là Âm Lão Thú?

Phong Liệt suy nghĩ một chút, trong lòng khe nổi lên một ý niệm, nhất thời nghĩ tới đầu quái vật kia.

Hần có thể rõ ràng cảm giác được, cổ ánh mắt tập trung vào mình kia tựa hồ cách bên này rất xa, nếu thật là tên kia thì tu vi của nó tăng trưởng thật là nhanh a!

Phong Liệt suy nghĩ một chút, liền truyền âm nói với phía sau:

-Chúng ta xuống mặt đất, có phiền toái tới rồi!

Sau đó, hắn vỗ vỗ vào lưng Kim Câu, đột nhiên chìm vào trong tầng mây, hướng về phía một mảnh đất bằng phẳng không che đậy chút nào.

Sau khi rơi xuống mặt đất, Phong Liệt giương mắt nhìn về phía hư không xa xôi kia một chút, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, hắn biết, tên kia nếu muốn tới chỉ sợ phải cần một khoảng thời gian nữa.

Thân hình của Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng đột nhiên rơi xuống phía sau hắn, Hỏa Mãng Vương kinh ngạc chấp tay nói:

-Công tử! Là địch nhân phương nào?

-Không phải là người! Là một đầu quái thú, Âm Lão Thú biết không?

Phong Liệt xoay người nhìn hai người một chút, lạnh nhạt nói.

-Âm Lão Thú?

Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng liếc nhau một cái, cũng không khỏi một trận kinh ngạc, lắc đầu tỏ vẻ không biết.

-Đó là một đầu quái thú rất cường đại, nó đã tập trung chú ý lên người ta, không lâu sau sẽ đến, đến lúc đó chắc chắn là một phen ác chiến.

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng sắc mặt bất động, nhưng trong lòng đối với lời nói của Phong Liệt bán tín bán nghi, tinh thần lực của hai người bọn họ có thể quét ngang phạm vi hơn mười dặm, nhưng cũng không có cảm thấy chút nguy hiểm nào, vị chủ tử này làm người khác có chút ngạc nhiên đi?

Phong Liệt cũng không nói thêm lời, chẳng qua là nhử lòng mày suy tư chuyện tình có liên quan tới Âm Lão Thú.

Hắn từ trong miệng Lê Bá biết được, cái gọi là Âm Lão Thú thật ra thì chính là phân thân của một đầu Viễn Cổ U Long.

Viễn Cổ U Long chính là một chủng tộc do U Minh Xà cùng Minh Long giao hợp mà hình thành, chúng nó có thiên phú kinh người, thần thông cường hãn, thân thể thực lực cơ hồ cùng Long Tộc không phân cao thấp, chẳng qua là số lượng lại vô cùng ít, không cách nào có thể so với Long Tộc.

Khi thời đại Viễn Cổ Chân Long kết thúc, phần lớn U Long đều theo đó mà tiêu vong, nhưng có một đầu U Long lại không bị ảnh hưởng đến, còn sống, chỉ là trực tiếp bị phong ấn ở sâu trong lòng đất không cách nào trốn thoát.

Đầu U Long này là vì nuốt thiên địa nguyên khí ở ngoại giới để khôi phục tu vi của bản thể, liền phân hoá ra hàng ngàn hàng vạn phân thân, phóng thích lên trên mặt đất, để chúng nó tùy ý cướp đoạt nguyên khí để đề cao năng lực của bản thân.

Khi tu vi của những phân thân này đề cao tới trình độ nhất định, cũng sẽ bị gọi về sâu trong lòng đất, bị bản thể Thôn Phệ, dùng chúng nó để khôi phục tu vi.

Là vì những phân thân này sẽ không phản bội bản thể, nên U Long đem toàn bộ những phân thân này đều xóa đi linh trí, chỉ còn lại bản năng cướp đoạt.

Mà Phong Liệt trừu chọc phải chính là một đầu Âm Lão Thú chỉ dựa vào bản năng để làm việc như vậy, nó sợ dĩ theo dõi Phong Liệt, là bởi vì xúc tu của nó còn đang trên người Phong Liệt, bản năng của nó muốn thu hồi xúc tu lại, không hơn.

Kế tiếp, Phong Liệt đang muốn đem năng lực của Âm Lão Thú báo cho hai người Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng, để cho hai người có sự chuẩn bị.

Nhưng đúng lúc ấy thì, đột nhiên có ba đạo khí tức mạnh mẽ dừng trên đỉnh đầu Phong Liệt.

Sắc mặt Phong Liệt sững sốt, ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy là ba tên Long Vũ Giả Hóa Đan Cảnh Bằng gồm một nam hai nữ, đang dùng sắc mặt âm tình bất định nhìn chằm chằm vào mình.

Ba người này không phải là ai khác, chính là Lăng Bất Không, Lý Thu Thủy cùng Vạn Ngọc Liên, bởi vì Kim Câu phi hành ở trên không trung không có mục đích, nên làm cho ba người thực sự đi không ít đường quanh co, cho tới giờ khắc này mới đuổi theo kịp.

-Tiểu tử! Người là Phong Liệt?

Lăng Bất Không quát lạnh một tiếng nói.

-Không sai! Người là ai?

Phong Liệt khẽ cau mày nói.

-Tốt! Ha ha! Cuối cùng đuổi theo!

Lăng Bất Không đắc ý cười to hai tiếng, ngược lại nhìn về Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng cách Phong Liệt không xa, khẽ cau mày, hẳn tự nhiên có thể nhìn ra tu vi của hai người này cũng không thấp.

Lăng Bất Không không hề để ý tới Phong Liệt nữa, ngược lại thấp giọng nói với hai người bên cạnh:

-Lý hộ pháp, Vạn hộ pháp, không nghĩ tới thậm chí hai vị kia còn tới sớm hơn một bước so với chúng ta! Xem ra có chút phiền phức a!

Lý Thu Thủy liếc mắt đánh giá Phong Liệt một cái, thấp giọng cười lạnh nói:

-Lăng hộ pháp, ba người chúng ta thì có cái gì phải lo lắng? Hơn nữa, chúng ta chẳng qua là đoạt bảo, cũng không phải là đặc biệt nhằm vào hai người kia! Chỉ cần hai người các người có thể kiềm chế hai người kia nhất thời nữa khắc, bốn tọa nhất định dễ dàng bắt giết tiểu tạp chủng kia! Sau đó chúng ta cũng không dây dưa, sau khi bảo giáp tới tay liền trực tiếp rút đi, nhất định mọi sự thuận lợi!

Lăng Bất Không cau mày trầm ngâm một chút, hẳn mơ hồ cảm giác hai gã cao thủ Hóa Đan Cảnh ở phía dưới có chút quen mắt, lại nhất thời không nhớ ra được là người nào.

Bất quá, chỉ bảo trước mặt, lui bước là không thể nào, liền cùng Vạn Ngọc Liên liếc nhau một cái, chậm rãi gạt đầu, lạnh nhạt nói:

-Được rồi! Để Bốn tọa đối phó tên Hỏa Long Vũ Giả kia, Vạn hộ pháp thì chịu trách nhiệm ngăn trở tên Dục Long Vũ Giả kia đi! Lý hộ pháp thu thập tên Phong Liệt kia, nhớ kỹ không thể lưu người sống, nếu không phía Ma Long Giáo bên kia sẽ có phiền toái, động thủ!

Lăng Bất Không vừa dứt lời, trong nháy mắt, thân hình đột nhiên rơi xuống, trong tay một khóa lưu tinh màu bạc rời tay bay ra ngoài, hung hăng vọt tới phía Hỏa Mãng Vương.

Mà Vạn Ngọc Liên kia cũng rất nghiêm túc, trong tay đột nhiên xuất ra một đôi Nga Mi Thứ sắc bén, quơ lên xông về phía Bán Giang Hồng.

Trên mặt đất, ba người Phong Liệt cũng lẳng lặng nhìn ba người kia nói nhỏ, trong lòng tất cả cũng hiểu được bọn người kia tới đây tất nhiên là không có ý tốt.

Lúc này thấy ba người đánh tới, Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng cũng khẽ cau mày, đều nhìn về phía Phong Liệt xem sắc mặt của hắn.

-Các người không cần phải để ý đến ta, chỉ để ý đối phó với hai người còn lại là được, sau khi giải quyết đối thủ lại tới giúp ta!

Phong Liệt lạnh nhạt phân phó nói.

-Vâng! Công tử!

Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng cũng biết vị chủ tử của mình không phải là dễ đối phó, nếu không mình cũng không đến mức thua trong tay hắn, giờ phút này thật sự cũng không có cái gì không yên lòng, thân hình liền chớp động, mỗi người đều nghênh đón địch nhân của mình.

431. Chương 492: Cùng Nhau Đuổi Theo(2)

Phong Liệt lại nhìn về phía người trung niên mỹ phụ còn dư lại trên bầu trời, con người khẽ nheo lại.

Người trung niên mỹ phụ này ước chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, hình dáng lớn lên có chút đẹp, dáng người được chăm sóc cũng không tệ, nhưng mặt mũi lại cực kỳ không tốt, đôi mắt đẹp chớp động lại tản ra vẻ âm độc xảo trá.

Nữ nhân này không thể nghĩ ngờ chính là Lý Thu Thủy, lúc này nàng thấy Lăng Bất Không cùng Vạn Ngọc Liên đều tấn công về phía hai người Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng, trên mặt mơ hồ lộ ra một tia cười lạnh.

-Ngu ngốc! Chỉ bảo khô giáp kia nhất định là của Lý Thu Thủy ta! Hai người Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng cũng không phải là dễ trêu vào, hai người cầu nam nữ các người từ từ hưởng thụ đi! Hừ!

Sau một khắc, thân thể mềm mại của nàng chợt lóe lên, rất nhanh liền đi tới phía trước Phong Liệt, chẳng qua là, nàng nhìn vào trong mắt Phong Liệt tựa hồ không hề có sự sợ hãi, khiến cho trong nội tâm nàng hơi có chút kinh ngạc.

Kế tiếp, nàng cười nhẹ, ra vẻ đạo mạo nói:

-Phong Liệt! Nghe nói người đã cứu hai vị đệ tử của Bằng Long Giáo chúng ta, bốn tọa ở chỗ này nói lời cảm tạ người a! Bất quá, thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, sự tình về Luyện Hồn Ma Khải kia vô cùng trọng đại, cũng không phải do người một đệ tử Cường Khí Cảnh nho nhỏ có thể nắm giữ nó! Nếu không phải chúng ta đến, sợ rằng người đã bị Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng giết chết! Cho nên, bốn tọa hy vọng người có thể đem Luyện Hồn Ma Khải giao ra đây, để bốn tọa thay người gìn giữ, cũng có thể thuận tiện bảo vệ để người không chết! Người thấy thế nào?

Nghe nữ nhân này nói chuyện một hồi, Phong Liệt không khỏi lắc đầu bật cười, nữ nhân này thật đúng là khiến cho hắn ngạc nhiên, giết người cướp của cũng nói một cách đường hoàng như vậy, có mặt hay không a!

Hắn khinh thường cười lạnh nói:

-Ý không tốt! Ta cảm giác đề nghị này của người thật sự không tốt lắm a!

Đang nói chuyện thì đồng thời chỉ nghe "Oanh" một tiếng, thân hình của hắn trong nháy mắt ẩn vào trong một mảnh sương mù màu đen, đồng thời biến ra Hắc Ám Chi Thân, cũng đem Luyện Hồn Ma Khải tế xuất ra ngoài, trong nhất thời quỷ ảnh trong hắc vụ quanh người tầng tầng lớp lớp.

Mà khi hắn làm xong hết thấy trong nháy mắt, phương viên ba trượng quanh người hắn cùng với trên người, cũng giống như một mảnh mưa phùn dày đặc rơi xuống, bên tai phát ra tiếng "Leng keng" không ngừng.

-Hừ! Mụ đàn bà này đủ gian trá! Ngay cả đối với tiểu bối cũng thích chơi đánh lén! Nếu không phải lão tử bản lãnh cao siêu đã dự tính trước, thì lần này thật sự là gặp nạn a!

Phong Liệt trong lòng âm thầm lấy làm kinh hãi, nếu không phải mình cuối cùng cảm thấy một tia không đúng, thiếu chút nữa đã bị đánh thành cái sàng.

Nếu là nhìn sẽ kỹ liền phát hiện, quanh người hắn hoàn toàn bị một mảnh băng nhận dày đặc vô cùng nhỏ bao phủ, bởi vì ... chút ít băng nhận này có tốc độ cực nhanh, lại cơ hồ trong suốt, phi trên không trung làm người ta rất khó coi rõ ràng, rất là có lợi trên phương diện đánh lén.

Giờ phút này, từng đạo băng nhận đánh lên trên người Phong Liệt liên tiếp phát ra tiếng vang thanh thúy, nhưng cũng bị Luyện Hồn Ma Khải dễ dàng ngăn trở ở bên ngoài, khó có thể tiến tới gần người.

-Hừ! Tiểu súc sinh, coi như có chút nhân lực! Thúc thời thì mau chóng giao Luyện Hồn Ma Khải ra, đừng làm phiền bốn tọa động thủ! Nếu không, người hắn phải chết!

Thấy đánh lén không có hiệu quả, trong mắt Lý Thu Thủy khe khẽ hiện lên vẻ thất vọng, không nghĩ tới chính mình lãng phí nước miếng một hồi lâu, thế nhưng lại đánh lén thất bại, nhất thời then quá thành giận.

Ánh mắt Phong Liệt trở nên đỏ ngầu, cười lạnh liên tục, sau khi đợi băng nhận ở trên không trung hoàn toàn biến mất, hắn không chút lựa chọn tể xuất Trấn Long Thiên Bì ra, để cho người đàn bà thú kia ăn một chút thiệt thòi a.

Hắn tự nghĩ lấy thực lực hôm nay của chính mình toàn lực tể ra Trấn Long Thiên Bì thì cho dù địch nhân là cao thủ Hóa Đan Cảnh, nếu không thi triển đại thần thông chống đỡ tất nhiên cũng sẽ bị thương nặng, thậm chí bị đánh thành thịt vụn cũng không phải không có khả năng.

Nhưng đúng lúc ấy thì, đột nhiên, phía chân trời đằng xa kia xuất hiện một điểm nhỏ màu đen, đang cấp tốc chạy tới bên này.

Bởi vì góc độ quan hệ, Phong Liệt vừa vận nhìn thấy điểm đen nhỏ này, hơn nữa, hắn rõ ràng cảm nhận được, điểm đen nhỏ này tuyệt đối chính là đầu Âm Lão Thú kia!

Hắn không nghĩ tới tên này thế nhưng lại tới nhanh như vậy, điều này không khỏi làm rối loạn kế hoạch của hắn, làm hắn hao tổn tâm trí.

-Di?

Đột nhiên, Phong Liệt tỉ mỉ phát hiện, đầu Âm Lão Thú kia dĩ nhiên là trực tiếp vọt tới chính mình, mặc dù cách hắn một khoảng cách rất xa xa, nhưng hắn vẫn cảm thấy rất rõ ràng.

Sau một chút do dự, Phong Liệt lặng lẽ điều chỉnh vị trí ở trong hắc vụ một chút, đem Lý Thu Thủy ở giữa không trung vừa vận rơi vào giữa mình cùng Âm Lão Thú.

-Phong Liệt! Người đây là đang khiêu chiến tính nhẫn nại của bốn tọa! Trong thời gian ba hơi thở nếu người còn không ra thì bốn tọa chắc chắn sẽ khiến người sống không bằng chết.

Lý Thu Thủy nghiêng rằng nghiêng lợi quát lạnh, nàng cũng là không biết ý nghĩ của Phong Liệt, hai tay đang liên tục huy vũ, hình thành từng mảnh băng nhận như mưa rơi đánh vào bên trong hắc vụ ở phía dưới, muốn đem Phong Liệt bức ra ngoài.

-Ngao rống.

Một tiếng rống to từ trên không trung truyền đến, vang tận mây xanh.

Lông mày của Lý Thu Thủy không khỏi nhíu lại, hai tay của nàng dừng lại, đột nhiên quay đầu lại nhìn lại, trong nhất thời sắc mặt cả kinh, chỉ thấy một đầu quái vật thể nhưng lấy tốc độ không gì sánh kịp đánh thẳng tới chính mình, nhanh đến không cách nào tưởng tượng, trong chớp mắt đã đi tới phụ cận của bản thân.

Dưới sự kinh hãi, hai tay của nàng vội vàng kết ấn, hung hăng đẩy về phía quái vật kia.

- Tuyết Ảnh Băng Sát — Băng Sơn Vạn Lý Thuẫn.

-Hô!

Theo một tiếng quát to của Lý Thu Thủy, một tòa núi lớn màu trắng cao vài chục trượng hình thành nên một tấm chắn hiện ra trước người, chiêu này giống như trước cũng là một thức chiến kỹ trong Thiên Cấp Chiến Kỹ - Tuyết Ảnh Băng Sát Quyết, lực phòng ngự cực kỳ cường đại.

Mà trong nháy mắt khi tòa băng sơn này mới xuất hiện, chỉ nghe một tiếng "Oanh" thật lớn vang lên, phía trên băng sơn đột nhiên bị thủng một cái đại động màu đen.

Sau đó, Lý Thu Thủy không nhận được phát ra một thanh âm đau đớn, cảm giác giống như mình bị một ngọn núi lớn đụng phải, thân hình từ ngọn núi lớn kia không tự chủ được rơi vào trong hắc vụ ở dưới mặt đất.

Mà đúng lúc này, trong hắc vụ đột nhiên nứt ra một lỗ hổng lớn, phảng phất giống như miệng rộng của cự thú, đem Lý Thu Thủy kể cả là ngọn núi lớn kia cùng nhau nuốt vào, sau đó lại khép miệng lại.

Sau đó, hắc vụ thu liễm, hiện ra thân hình của Phong Liệt, mà Lý Thu Thủy cùng với Âm Lão Thú cũng không trông thấy đâu nữa.

-Hắc hắc, đàn bà thúì, ở trong Long Ngục cùng đầu súc sinh kia hảo hảo vui đùa một chút đi!

Như thế liền dễ dàng giải quyết hai cái đại địch là Lý Thu Thủy cùng Âm Lão Thú, Phong Liệt trong lòng hô to may mắn đồng thời cũng không khỏi đắc ý một trận.

432. Chương 493 : Hỏa Mãng Thông Thiên(1)

Hắn một bên phân ra một phần tinh thần chú ý tình huống trong Long Ngục, vừa quan sát tình hình chiến đấu của Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng ở trên không trung.

Giờ khắc này, đại chiến giữa Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng cùng Lăng Bất Không, Vạn Ngọc Liên đang hùng hực khí thế, cường giả Hóa Đan Cảnh giao phong tự nhiên thanh thế mênh mông cuộn cuộn, giờ tay nhắc chân đều có uy lực hủy sơn đoạn nhạc, uy thế còn lại của trận chiến không ngừng trào ra khiến cả vùng đất không ngừng xuất hiện những lỗ to, âm thanh ầm ầm bên tai không dứt.

Mà giờ khắc này, Lăng Bất Không cùng Vạn Ngọc Liên sau khi động thủ cũng không khỏi cảm thấy hối hận, bọn họ hồn nhiên không nghĩ tới Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng thế nhưng sẽ khó dây dưa như thế.

Hỏa Mãng Vương nếu có thể được gọi là "Vương", tự nhiên là cường giả xuất hiện từ phong vương chi chiến, đối thủ cùng cấp bậc vô cùng hiếm thấy, một bộ Thiên Cấp Chiến Kỹ - Hỏa Mãng Thông Thiên Quyết đã luyện tới cảnh giới Tiểu Thành, uy lực vô cùng.

Hơn nữa còn có đại thần thông "Viêm Long Phần Thiên" đã đạt tới trình độ tinh thâm cùng với bản thân có tu vi Hóa Đan Cảnh Bất Trọng Thiên, một Long Vũ Giả Hóa Đan Cảnh Lục Trọng Thiên Bằng như Lăng Bất Không thật sự không hề tồn tại trong mắt hắn.

"Viêm Long Phần Thiên!"

"Rống ... rống ... rống!"

Theo một trận long ngâm vang lên, mấy trăm đạo Hỏa Long màu đỏ từ trong cơ thể Hỏa Mãng Vương thoát ra, trong nháy mắt đem Lăng Bất Không quấn quanh ở bên trong, uốn lượn gầm thét, xoay quanh không ngừng, không ngừng vọt tới Lăng Bất Không, đem một phương trời thiêu đốt thành một mảnh lửa đỏ, uy thế kinh người.

-Băng Phong Thiên Địa!

Giờ phút này sắc mặt của Lăng Bất Không trắng nhợt, ánh mắt ngưng trọng vô cùng, hắn vội vàng thả ra từng đạo Băng Long bảo hộ ở xung quanh người, mưa gió không xuyên qua được, tất cả Hỏa Long đến gần đều bị đông lại, đánh tan, không dám để cho Hỏa Long nhích tới gần chút nào.

Chỉ bất quá, Hỏa Mãng Vương thủy chung có bản lĩnh cao hơn một phần, vô số Hỏa Long cực nóng kia liên tiếp mà đến, áp chế Băng Long không ngừng lùi bước, khiến cho phạm vi hoạt động của Lăng Bất Không càng ngày càng nhỏ.

Dần dần, trên khuôn mặt già nua của Lăng Bất Không nhanh chóng toát ra mồ hôi.

Ánh mắt Hỏa Mãng Vương cũng là lạnh nhạt, mang trên mặt một tia cười lạnh khinh thường, hai tay liên tục kết ấn, không nhanh không chậm phóng thích ra từng đạo Hỏa Long khí thế rộng lớn, không ngừng từng bước xâm chiếm quanh người Lăng Bất Không.

Lăng Bất Không ngăn chặn trái phải, càng ngày càng chật vật.

Ngay lúc này, phía bên trái Lăng Bất Không đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng, nhất thời, một cỗ khí tức vô cùng nóng đập vào mặt, làm Lăng Bất Không không khỏi sợ run cả người, sắc mặt của hắn cả kinh, liền lập tức muốn thi triển thần thông ngăn chặn lỗ hổng.

Nhưng vào lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng quát to của Hỏa Mãng Vương:

- Hỏa Mãng Thông Thiên!

-Ngao.

Theo một tiếng rống to, một đầu hỏa mãng khổng lồ dài hơn trăm trượng, trên đầu có một cái sừng nhọn hiện ra trong không trung, khí thế vô cùng kinh người, như thân hình khổng lồ giống như một ngọn núi uốn lượn tiến lên phía trước, ngăn chặn lối hồng lúc trước ở cạnh Lăng Bất Không, hung hăng đánh tới.

-A! Người ... người là Hỏa Mãng Vương?

Lăng Bất Không nheo mắt, không nhìn được lên tiếng kinh hô, trong đầu thoáng chốc đang nhớ lại một cái tên thật là vang dội, Hỏa Mãng Thông Thiên này chính là chiến kỹ thành danh của Hỏa Mãng Vương, phong hào của Hỏa Mãng Vương cũng bởi vì chiêu thức này mà có được.

Trong lúc nhất thời, Lăng Bất Không không khỏi hồi hận muốn chết, năm đó hắn vừa mới xuất đạo, Hỏa Mãng Vương đã hoành hành trên đại lục, cường thế phong vương, uy phong cỡ nào, không nghĩ tới hôm nay qua mấy trăm năm sau, chính mình thế nhưng lại đối mặt cùng lão gia hỏa này.

-Hừ! Người cũng biết đã muộn!

Hỏa Mãng Vương cười nhạt một tiếng, tâm ý vừa động, đầu hỏa mãng khổng lồ kia hung hăng đánh lên trên người Lăng Bất Không.

”Oanh”

Một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Lăng Bất Không kêu thảm một tiếng, nhất thời hóa thành một đạo bạch quang, như mũi tên rời cung bắn ngược về phía đằng sau.

Hỏa Mãng Vương cười cười, không chút lựa chọn bay lên phía trước, từng đạo Hỏa Long lần nữa quần Lăng Bất Không vào bên trong, cho dù là Lăng Bất Không mặc trên người một chiến giáp huyền bảo lục phẩm, hắn cũng có lòng tin ở trong khoảng thời gian ngắn đem Lăng Bất Không hoàn toàn luyện hóa.

Cho tới giờ khắc này mắt thấy nắm chắc phần thắng, Hỏa Mãng Vương mới nhàn hạ nhìn thoáng qua Phong Liệt ở phía dưới, nhưng con người của hắn không khỏi co rụt lại.

Chỉ thấy Phong Liệt dù bận vẫn ung dung đứng trên mặt đất, mà nữ nhân Hóa Đan Cảnh Tam Trọng Thiên chịu trách nhiệm chào hỏi Phong Liệt đã không thấy tung tích, hiển nhiên là đã bị chủ nhân thu thập.

Hỏa Mãng Vương âm thầm đánh giá Phong Liệt mấy lần, trong lòng cực kỳ rung động, trên mặt như có điều suy nghĩ.

Giờ khắc này, Bán Giang Hồng cùng Vạn Ngọc Liên giao phong cũng tiến tới hồi kết thúc.

Bán Giang Hồng chính là sát thủ tiếng tăm lẫy lừng trên Long Huyết Đại Lục, thậm chí từng ám sát thành công một gã cường giả Hóa Đan Cảnh Đại viên mãn, dựa vào tốc độ không gì sánh kịp kia, kể cả đại thần thông của cao thủ đồng cấp bậc cũng có thể trốn tránh được, cực kỳ khó dây dưa.

Hơn nữa, binh khí của hắn - Huyết Sí là một đôi vũ sí màu đỏ như máu, cũng không biết là luyện chế từ chất liệu gì, thế nhưng có thể đem uy lực của đại thần thông Già Thiên Thần Dực tăng cường lên gấp ba lần, chỉ cần ba lần giao phong liền đem Vạn Ngọc Liên hai đấm.

Vạn Ngọc Liên không khỏi cả kinh khuôn mặt biến sắc, cực kỳ chật vật, chỉ có thể không tiếc tiêu hao nguyên lực, liên tiếp thi triển đại thần thông đem Bán Giang Hồng ngăn trở ở ngoài, chỉ cần hơi thất thần thì cái mạng nhỏ liền gặp nguy.

Bán Giang Hồng! Bốn tọa chính là Vạn Ngọc Liên hộ pháp của Băng Long Giáo! Lần này coi như ta tài nghệ không bằng người, bốn tọa nhận thua! Tiểu gia hỏa phía dưới kia để cho các người, có thể để bốn tọa rời đi hay không!

Vạn Ngọc Liên chật vật không dứt quát to.

-Xin lỗi! Công tử nói các người phải chết!

Bán Giang Hồng âm trầm cười nói.

Công tử? Công tử nhà ngươi là ai? Hắn tại sao muốn đuổi tận giết tuyệt bốn tọa?

Vạn Ngọc Liên tức giận quát lớn.

-Hừ! Đợi sau khi ngươi chết, lão phu sẽ nói cho ngươi biết! Già Thiên Thần Dực!

“Xoẹt”

Hai cánh chim cự đại đột nhiên hiện ra phía sau Bán Giang Hồng, vốn nên là Dực Long Vũ Dực màu tím, nhưng trong đó lại có từng sợi máu đỏ, vô cùng đẹp, nguyên nhân chuyện này là do Huyết Sí huyền bảo bắt phẩm trên người Bán Giang Hồng.

Có Huyết Sí, Bán Giang Hồng thi triển đại thần thông Già Thiên Thần Dực, uy lực so với cường giả cùng cấp bậc cường đại hơn gấp ba lần, quả thực làm người ta lú lũi không nói nên lời.

Sau một khắc, chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, một tia huyết sắc xẹt qua hư không, từ bên người Vạn Ngọc Liên đi qua, tốc độ nhanh tới mức không thể tưởng tượng được.

Sau đó, động tác của Vạn Ngọc Liên hơi chậm lại, mở to hai mắt một cách khó có thể tin, đại thần thông quanh người dần dần tiêu tán.

433. Chương 494 : Hỏa Mãng Thông Thiên (2)

Đồng thời, đầu của nàng cùng thân thể cũng tách rời, ngay cả linh hồn cũng tiêu tán vô hình.

Thân thể Bán Giang Hồng dừng lại trên không trung, thu liễm đại thần thông, quay đầu lại hờ hững nhìn thoáng qua thi thể Vạn Ngọc Liên, trong mắt không có chút ba động nào.

Đúng lúc này, phía dưới đột nhiên truyền đến thanh âm của Phong Liệt:

-Đưa thi thể của bọn họ mang tới đây!

Bán Giang Hồng hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó không chút lựa chọn nắm thân thể cùng cái đầu của lên vạn mây liên từ trên trời cao hạ xuống, đi tới trước gót chân Phong Liệt, đem thi thể ném xuống đất.

-Công tử! Thi thể ở chỗ này!

Bán Giang Hồng cung kính nói.

-Ừm.

Phong Liệt khẽ gật đầu, sắc mặt lạnh nhạt nhìn thi thể Vạn Ngọc Liên một chút, sau đó phất tay đem thu vào trong Long Ngục Không Gian.

Mà trong nháy mắt khi hắn mở Long Ngục Không Gian ra, bên trong vừa vặn truyền đến một tiếng rống to kinh thiên của mãnh thú.

-Ngao rống.

Âm thanh rống to này có lực xuyên thấu vô cùng, hơn nữa đối với linh hồn có thương tổn thật lớn, Phong Liệt mặc dù có Luyện Hồn Ma Khải hộ thể, màng nhĩ cũng bị chấn tới mức lay động một trận.

Mà thân hình Bán Giang Hồng cũng là khe khẽ run lên một cái, trong ánh mắt không khỏi lộ ra một tia hoảng sợ.

Hắn lúc trước cũng chỉ là thấy một bóng dáng màu đen xông vào trong màn sương mù màu đen của Phong Liệt, cũng không thấy rõ là vật gì, giờ phút này vền vền từ một tiếng rống to này cũng có thể cảm giác được, thứ bên trong tuyệt đối không thể coi thường.

Giờ khắc này, khó chịu nhất chính là Lý Thu Thủy đã tiến vào bên trong Long Ngục Không Gian.

Lý Thu Thủy vốn là hoảng sợ chạy đi vì bị Âm Lão Thú đuổi theo, chật vật tránh né ở trong không gian nhỏ hẹp phương viên vền vền có vài chục mét.

Lúc này quái thú kia đột nhiên phát ra một tiếng rống to, nhất thời chấn động khiến cho lồng ngực nàng vô cùng khó chịu, không nhịn được một ngụm máu tươi xông lên cổ họng, đồng thời bước chân cũng hơi hơi chậm lại.

Mà khi thân hình nàng hơi chậm lại một chút, đầu quái vật lớn cao gần năm trượng ở phía sau kia "Sư" một tiếng liền nhảy vọt tới gần nàng, mau lẹ vô cùng.

Đồng thời, một cây xúc tua thô to hung hăng quét tới đây, trong nháy mắt liền quét vào phía trên chiếc eo nhỏ nhắn của Lý Thu Thủy.

"Phanh!"

Một tiếng động thật lớn vang lên.

Thân thể mềm mại của Lý Thu Thủy trong nháy mắt bị quét ra xa tới mấy trăm trượng, rơi trên mặt đất.

Nếu không phải có bảo giáp hộ thể, sợ rằng thân thể đã bị gãy làm hai đoạn, nhưng dù vậy, nàng té trên mặt đất cũng không ngừng học ra từng ngụm máu lớn, sắc mặt trắng bệch một mảnh.

Nàng quay đầu nhìn Âm Lão Thú kia một chút, ánh mắt kinh hãi muốn chết, quái vật này không biết từ nơi nào nhô ra thật sự quá cường hãn.

Nó rõ ràng mới chỉ có tu vi Tứ Giai hậu kỳ, nhưng thân thể lại vô cùng chắc chắn, chẳng những đao kiếm khó làm thương tổn, thậm chí còn có thể ngạnh kháng đại thần thông của mình mà không chết.

Đồng thời, lực đạo của con thú này lại lớn vô cùng, trường kiếm của mình hơi chút đụng chạm vào xúc tua của nó, sẽ bị chấn tới mức cả người khí huyết sôi trào, gần như muốn học máu.

Giờ khắc này, trong lòng Lý Thu Thủy không khỏi một trận tuyệt vọng, đối mặt với đầu quái thú này, đánh cũng đánh không lại, ở trong không gian nhỏ này trốn cũng trốn không thoát, không phải là chỉ có một con đường là chờ chết hay sao?

Giờ khắc này nàng không khỏi hối hận muốn chết, sớm biết sex rơi vào tình cảnh này, nàng sẽ không tới đuổi giết Phong Liệt đoạt thứ đồ bỏ Luyện Hồn Ma Khải kia, hôm nay thất bại, bảo giáp không lấy được, ngược lại còn liên lụy tới cái mạng nhỏ của mình.

-Oa ... chết tiệt! Đây rốt cuộc là thứ quỷ quái gì vậy! Lão nương liều mạng với người!

Giờ phút này mắt thấy quái thú kia sắp xông lên lần nữa, Lý Thu Thủy thổ ra một búng máu lần nữa, ánh mắt vô cùng tuyệt vọng.

Sau một khắc, đột nhiên sắc mặt nàng trở nên hung ác, từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra một đan dược màu đỏ như máu nuốt vào trong bụng.

Viên đan dược này tên là Huyết Nguyên Thần Đan, sau khi ăn vào có thể khiến cho thực lực của Long Vũ Giả trong nháy mắt đề cao gấp mười lần, kéo dài trong thời gian một khắc đồng hồ.

Một khắc đồng hồ sau, người dùng sẽ khôi phục nguyên dạng, hơn nữa tu vi từ đó về sau sẽ dừng lại, cũng khó mà lên cấp nữa.

Mặc dù tác dụng phụ rất lớn, nhưng giờ phút này Lý Thu Thủy cũng bất chấp nhiều như vậy, trước tiên giữ lại mạng nhỏ quan trọng hơn.

Quả nhiên, sau khi nuốt Huyết Nguyên Thần Đan vào chỉ trong nháy mắt, nàng liền cảm thấy cả người tràn đầy nguyên lực, hơn nữa thực lực được đề cao gấp mười lần, không kém gì cường giả Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên, lực lượng tăng vọt kia gần như khiến thân thể của nàng muốn bạo phát.

Giờ khắc này, nàng có mười phần lòng tin đem đầu quái thú kia giết chết hoàn toàn.

Nhưng vào lúc này, Lý Thu Thủy lại đột nhiên thấy, một cỗ thi thể từ trên bầu trời rơi xuống, vừa vạn rơi vào dưới chân đầu quái thú kia.

Ánh mắt của nàng co rụt lại, không khỏi lên tiếng kinh hô:

-Vạn Ngọc Liên? Điều ... điều này sao có thể?

Nàng trong nháy mắt liền nhận ra, cổ thi thể kia chính là Vạn Ngọc Liên, điều này không khỏi làm trái tim nàng dâng lên một cỗ bi ai, không nghĩ tới đồng bạn của mình đã thăng thiên, đi trước một bước.

Mà sau một khắc, chuyện tình làm nàng khiếp sợ đã xảy ra.

Đầu Âm Lão Thú kia nguyên bản muốn tiếp tục đuổi giết Lý Thu Thủy, lại đột nhiên phát hiện một cổ thi thể rơi vào bên cạnh mình.

Từ bản năng, nó lập tức không chút lựa chọn đem thi thể cuốn lên gần miệng, răng nanh sắc bén cắm vào trong thi thể, đem huyết nhục tinh hoa trong cơ thể Vạn Ngọc Liên cùng với nguyên lực còn chưa tiêu tán tất cả đều Thôn Phệ không còn một chút nào, rất nhanh liền khiến cho thi thể của Vạn Ngọc Liên hóa thành một chùm bột phấn, phiêu tán trên mặt đất.

Ngay sau đó, Âm Lão Thú cũng là phát sanh biến hóa.

-Ngao rống.

Chỉ thấy nó ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, hung mang trong đôi mắt đỏ bắn ra bốn phía.

Đồng thời, thân hình khổng lồ hơn năm trượng kia nhanh chóng bành trướng, rất nhanh liền tăng cao đến mười trượng.

Một vài cái đốt ngón tay trên người nó cũng dần dần toát ra vô số mũi nhọn, chiếc sừng nhọn trên đầu trở nên càng thêm sắc bén dữ tợn hơn, một cây xúc tua dưới cổ lại trở nên lớn như vạc nước, vung vẩy vài cái khiến cho không gian cũng khe khẽ rung động.

-Nó ... nó lại lên cấp? Thiên a! Lão nương làm sao lại xui xẻo như vậy!

Lý Thu Thủy hai mắt tròn tròn, không khỏi ngửa mặt lên trời kêu rên một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ tuyệt vọng, thân hình lao đảo lui về phía sau mấy bước.

Ở bên ngoài, Phong Liệt thấy trong không gian phát sinh một màn này cũng không khỏi có chút há hốc mồm, hắn cũng không nghĩ tới mình vô tâm trồng liễu liễu xanh um, lại để cho Âm Lão Thú lên cấp.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt của hắn khe khẽ lóe lên mấy cái, một ý niệm điên cuồng trong đầu dần dần nảy ra trong lòng, khóe miệng lộ ra một nụ cười âm lãnh.

434. Chương 495 : Âm Lão Thú (1)

Ở bên trong Long Ngục Không Gian, Âm Lão Thú sau khi cắn nuốt Vạn Ngọc Liên, thế nhưng nhất cử đột phá bình cảnh Tứ Giai hậu kỳ đỉnh phong, trở thành một đầu hung thú Ngũ Giai, khí thế hung lệ so với lúc trước mạnh mẽ hơn không chỉ gấp mười lần.

-Ngao rống.

Âm Lão Thú rống to một tiếng, chấn tới mức cả Long Ngục cũng khe khẽ rung động, Lý Thu Thủy bị âm thanh rống to này chấn tới mức ở tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi lớn, thân hình lung lay, sắc mặt kinh hãi muốn chết.

Sau một khắc, thân hình Âm Lão Thú chợt chớp động, khoảng cách ngàn trượng chỉ trong nháy mắt liền tới, chớp mắt liền đi tới phụ cận Lý Thu Thủy, xúc tua thô to đột nhiên lộ ra, cuốn lấy thân thể của Lý Thu Thủy.

-Băng Phong Thiên Địa!

Lý Thu Thủy sắc mặt kinh hãi, nàng cũng không dám để cho xúc tua kia đụng vào, vội vàng thi triển đại thần thông chống đỡ.

Nhất thời, một đầu Băng Long màu trắng dài chừng mười trượng uốn lượn hiện ra, vây quanh Âm Lão Thú nhanh chóng xoay một vòng, lập tức đem Âm Lão Thú đóng băng ở trên mặt đất.

Chỉ bất quá, không đợi Lý Thu Thủy cao hứng, liền thấy Âm Lão Thú đã thoát khỏi sự giam cầm của Hàn Băng trên người, lại lần nữa tiến lên.

Băng Long đại thần thông kia chỉ có khiến cho bước tiến của nó ngưng trệ một chút mà thôi, cái kết quả này thật sự là khiến cho Lý Thu Thủy vô cùng tuyệt vọng.

Bất quá, Lý Thu Thủy tự nhiên sẽ không thúc thủ chịu trôi, nàng liền lập tức muốn lặn mình lui về phía sau, né tránh xúc tủa của Âm Lão Thú.

Nhưng đúng lúc ấy thì, con mắt thứ ba trên cái trán của Âm Lão Thú đột nhiên trương ra, một chùm tử mang chọt bắn ra, đem thân hình Lý Thu Thủy bao phủ ở bên trong.

-A ...

Lý Thu Thủy nhất thời không cẩn thận bị tử mang quấn vào thân, nhất thời thân hình hơi chậm lại, không nhận được phát ra một tiếng thét chói tai hoảng sợ.

Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo hồn ảnh thoát ra từ trong cơ thể nàng, một bên giãy dụa, một bên tuân theo chùm tử mang kia, chậm rãi bị câu vào bên trong mi tâm của Âm Lão Thú, biến mất không thấy.

Sau đó, thân thể của nàng cũng bị một cái xúc tủa lớn bằng vại nước cuộn cuộn kéo lên, kéo đến khoeo miệng Âm Lão Thú, toàn bộ huyết nhục tinh hoa cùng nguyên lực trong nháy mắt bị Thôn Phệ không còn.

Lại một lần nữa cắn nuốt một cường giả Hóa Đan Cảnh, Âm Lão Thú hưng phấn phát ra một tiếng rống to, thân hình to lớn chừng mười trượng, thể nhưng lại lần nữa phình ra thêm hơn trượng nữa, khí thế đột nhiên tăng lên rất nhiều.

-Ách ... không trách được chúng nó có thể sánh ngang cùng Viễn Cổ Chân Long, quả thật quá nghịch thiên!

Phía ngoài Long Ngục Không Gian, Phong Liệt thấy một màn như vậy không khỏi hít một hơi khí lạnh, chấn động vô cùng.

Giờ khắc này, trong lòng hắn không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn khi trên tay có được chí bảo Long Ngục Không Gian này.

Nếu không mà nói, sợ rằng cho dù có hai đại cao thủ Hóa Đan Cảnh là Bán Giang Hồng cùng Hỏa Mãng Vương hộ vệ ở bên người, cũng chưa chắc có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình.

Ở trong khiếp sợ đồng thời, hắn thấy ánh mắt Âm Lão Thú dần dần trở nên cực nóng.

Đại gia hỏa này chẳng những thực lực cường hãn, thần thông quỷ dị, hơn nữa thăng cấp cực kỳ thần tốc, chỉ cần không ngừng Thôn Phệ huyết nhục cùng tinh hồn, là sẽ không hạn chế lên cấp, hơn nữa không có bình cảnh, cần bản không cần suy nghĩ tới vấn đề tâm tình, đây quả thực là đáng sợ!

Rất khó tưởng tượng, nếu để cho nó vĩnh viễn Thôn Phệ, thì sau khi trưởng thành nó sẽ là một sự tồn tại cường hãn tới mức nào a.

Dần dần, Phong Liệt đã không nỡ giết chết đại gia hỏa này, hung thú mạnh như thế hung hãn như thế, giết chết chẳng phải là phí của trời sao?

Phong Liệt trên mặt mơ hồ cười lạnh, trong mắt lóe lên âm mang.

-Hắc hắc hắc! Có lẽ có một ngày, đại gia hỏa này sẽ trở thành một lá bài tẩy lớn của lão tử cũng không biết chừng a.

Có lẽ là bản tính bẩm sinh, hắn rất không thích bị cho rằng mình là một con cờ có thể tùy ý điều khiển cảm giác, lúc ở Phong gia cũng như thế, mà ở trong Ma Long Giáo cũng là như thế.

Mà sau khi được Lê Bá cho biết một ít chuyện, hắn lại càng lập chí muốn trở thành một gã cường giả chân chính, thoát khỏi sự khống chế của mọi người, trở thành một tồn tại chí cao chí thượng vô địch.

Chỉ bất quá, chuyện đó tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Ngay cả lão yêu vạ năm như Lê Bá chẳng qua cũng là một con cờ bình thường phía trên bàn cờ mà thôi, chính mình một Long Vũ Giả Cương Khí Cảnh nho nhỏ muốn thoát khỏi vận mệnh thao túng, đây không khác gì là người si nói mộng!

Nhưng hôm nay, đầu Âm Lão Thú không có chút linh trí nào nhưng lại vô cùng cường hãn, cũng là để cho Phong Liệt thấy được một tia sáng rực rỡ, một kế hoạch nuôi dưỡng hung thú vô địch kinh thế hãi tục, dần dần thành hình trong lòng hắn.

Bán Giang Hồng nhìn thấy Phong Liệt cười âm hiểm như vậy, trong lòng hơi có chút rầu rĩ, đã biết chủ nhân tiện nghi này mặc dù thoát nhìn bắt quá mới chừng hai mươi tuổi, nhưng thủ đoạn rất nhiều, lòng dạ độc ác, thực sự không phải người bình thường có thể sánh bằng, rất nhiều chỗ để cho lão yêu nghiệt sống mấy trăm năm như hắn cũng nhìn không thấu, thế nhưng lại sinh ra một tia cảm giác bí hiểm.

Đang lúc này, Hỏa Mãng Vương cũng từ trên không trung bay tới, trong tay mang theo một cỗ thân thể, không thể nghi ngờ chính là Lăng Bất Không.

Lúc này Lăng Bất Không đã hấp hối, ngay cả thần hồn cũng bị thương không nhẹ.

Đến cảnh giới Hóa Đan Cảnh này, vô luận là chiến kỹ hay là binh khí, cũng hàm chứa chút tinh thần công kích, một khi bị thương, thường thường chính là thân thể cùng linh hồn đồng thời bị thương.

"Phù phù" một tiếng, thân thể Lăng Bất Không bị Hỏa Mãng Vương tùy tiện ném xuống đất, không khỏi phát ra một tiếng rên thảm.

-Công tử! Đã bắt được Lăng Bất Không, mời công tử xử trí.

Hỏa Mãng Vương sắc mặt lạnh nhạt, chấp tay nói với Phong Liệt.

Hắn thật ra thì hoàn toàn có thể giết chết Lăng Bất Không, bắt quá, hắn nghĩ đến có lẽ Phong Liệt sẽ đem Lăng Bất Không thu phục sung làm thủ hạ cũng không biết chừng, liền đem Lăng Bất Không nửa chết nửa sống mang trở lại đây.

Phong Liệt khẽ gật đầu, trong mắt khe khẽ hiện lên một chút do dự, suy nghĩ xem sẽ xử trí Lăng Bất Không như thế nào.

Lăng Bất Không này thân là cường giả Hóa Đan Cảnh Lục Trọng Thiên, thu làm thủ hạ dù không sai, bắt quá, đem nuôi nấng Âm Lão Thú, cũng nhất định có thể làm cho tu vi của Âm Lão Thú tăng nhiều.

Sau khi trầm ngâm một chút, hắn cuối cùng đã quyết định sẽ đem Lăng Bất Không thu vào Long Ngục Không Gian.

Hôm nay bên cạnh hắn có Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng hộ vệ, trên căn bản đã đủ, lưu lại Lăng Bất Không cũng chưa hẳn không phải hoàn toàn bất hòa cùng Băng Long Giáo, còn không bằng xử lý sạch sẽ để tránh hậu họa.

Trong nháy mắt khi Lăng Bất Không rơi vào Long Ngục, hung mang trong mắt Âm Lão Thú chợt lóe, trong nháy mắt lướt lên trời cao, dùng xúc tua thật dài không chút khách khí đem Lăng Bất Không kéo đến khoe miệng, Thôn Phệ không còn.

Lăng Bất Không này vô luận là thân thể hay là tu vi, cũng mạnh gấp mấy lần so với Vạn Ngọc Liên cùng Lý Thu Thủy, thế nhưng thoáng cái khiến cho Âm Lão Thú cao lớn hơn ba trượng, cơ hồ đạt đến mười lăm trượng, như một tòa núi nhỏ đứng sừng sững ở trong Long Ngục, khí thế vô cùng kinh người.

435. Chương 496 : Âm Lão Thú (2)

Đến đây chấm dứt, Lăng Bất Không, Vạn Ngọc Liên, Lý Thu Thủy ba hộ pháp của Băng Long Giáo đã toàn bộ tử vong, trở thành thức ăn trong miệng Âm Lão Thú.

Suy nghĩ một chút, trong lòng Phong Liệt không khỏi dâng lên một cảm giác hưng phấn, ba cao thủ Hóa Đan Cảnh đã là cường giả đỉnh phong, địa vị vô cùng hiển hách, hôm nay tuy nhiên cũng thua trong tay một Long Vũ Giả Cương Khí Cảnh nho nhỏ như mình, cảm giác như vậy quả thực không nên quá thoải mái.

Cùng lúc đó, tất cả trứ vật giới chỉ cùng binh khí, bảo giáp của ba cường giả Hóa Đan Cảnh cũng rơi mất ở trong Long Ngục, để cho Phong Liệt buồn bán lời một khoản thật to.

Đại chiến nơi đây mặc dù thời gian quá ngắn, nhưng động tĩnh cũng không nhỏ, đã khiến cho một vài cường giả ở phía xa chú ý.

Phong Liệt không muốn quá nhiều người nhận ra, liền cũng bất chấp cẩn thận kiểm tra chiến lợi phẩm, vội vàng gọi Kim Cầu, tiến vào trong không trung, phi về phía xa.

...

Sau khi ba người Phong Liệt rời đi không lâu, từng đạo thân ảnh với khí thế hùng hồn lần lượt đi tới bầu trời phía trên chiến trường, nhìn cả vùng đất hỗn loạn không khỏi âm thầm kinh hãi.

Trong đó, một gã thiếu niên tướng mạo tuấn dật cũng khống chế một tòa thần binh hình dáng như một ngọn núi đi tới phía trên không trung, đứng lại nghỉ chân.

Thiếu niên này ước chừng chừng hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, lớn lên nho nhã, vóc người cao to, khí chất xuất chúng, trong đôi mắt hung mang thâm thúy chớp động, làm người ta không dám nhìn gần.

Nếu là Phong Liệt ở chỗ này nhất định có thể liếc mắt một cái liền nhận ra, thiếu niên này không phải là ai khác, chính là kẻ địch truyền kiếp của hắn — Sở Huyền.

Lúc này Sở Huyền rõ ràng đã trở thành một gã cao thủ Cường Khí Cảnh Lục Trọng Thiên, khí thế trên người so với Phong Liệt cũng không kém nhiều lắm.

Hơn nữa là, trên người hắn còn tản ra một cỗ khí tức hoàng giả tối cao, làm người ta không tự chủ được phát ra ý niệm vọng động muốn quỳ xuống đất cúng bái.

Lúc này, dãy núi dưới chân hắn không thể nghi ngờ chính là chí bảo bốn mạng của hắn - Thiên Ngục Luyện Thần Phong, lần này có chí bảo trong tay, cho dù để hắn đối mặt với cường giả Hóa Đan Cảnh hắn cũng có thể chống đỡ được.

Ở phía sau hắn, còn có năm tên cường giả ngự không mà đứng, mọi người đều có khí thế kinh người.

Năm người này trong đó có bốn người là cao thủ Thần Thông Cảnh, một người khác lại là một lão giả có tu vi khó lường, nhưng cũng đứng ở phía sau Sở Huyền, tư thế nghiêm nhiên là của một người hầu.

Mọi người nhìn đồng hồ hỗn loạn phía dưới trầm mặc chỉ trong chốc lát, một gã trung niên nhân Thần Thông Cảnh cung kính chấp tay nói với Sở Huyền:

-Công tử, nơi này khắp nơi đều là khí tức của băng, hỏa thuộc tính cùng phong thuộc tính, hơn nữa dị thường cuồng bạo, xem ra song phương giao chiến chắc hẳn đều là cường giả Hóa Đan Cảnh, vô cùng có khả năng là đám người Lăng Bất Không, Lý Thu Thủy cùng Vạn Ngọc Liên của Băng Long Giáo, chẳng qua là không biết đối phương là thế lực phương nào.

-Ừm, xem ra lần này Long Hoàng thần phủ xuất thế, cao thủ của các đại giáo phái tới cũng không thiếu a.

Sở Huyền khẽ cau mày nói.

Nhưng ngay sau đó, hắn lạnh giọng phân phó với một người bên cạnh, nói:

-Vương Sùng, ngươi đi báo cho Chiến Thiên, bảo hắn cần phải ở trước khi Long Hoàng thần phủ xuất thế thu thập được một cái Thiên Tru Lệnh Bài, bất kể bất kỳ thủ đoạn nào! Nếu là cần thiết có thể để cho Sở Hóa Long xuất thủ!

-Vâng.

Tên trung niên nhân tên là Vương Sùng kia sắc mặt cả kinh, vội vàng lên tiếng.

Hắn thân là hộ pháp của Ma Vũ Viện ở Ma Long Giáo, cũng là tình cờ được nghe nói về tên Sở Hóa Long này, đây chính là một tồn tại đại chí cao trong Ma Long Giáo, là một cường giả Long Biến Cảnh.

-Công tử, Thiên Tru Lệnh Bài rốt cuộc dùng để làm gì?

Lão giả có tu vi không rõ ở phía sau Sở Huyền thấp giọng nói.

Sở Huyền xoay người nhìn nhận nhìn hẳn một cái, hừ nhẹ nói:

-Không phải chuyện của ngươi, thì không nên hỏi nhiều!

-Vâng.

Sắc mặt giận dữ của lão giả chợt lóe rồi biến mất trong nháy mắt, nhưng lại như cũ cung kính đáp một tiếng.

Sở Huyền quay mặt lên phía trên, khoe miệng hơi lộ ra một nụ cười.

-Long Hoàng thần phủ sao? Hừ hừ! Trăm vạn năm trôi qua, bốn hoàng thiếu chút nữa đã quên đi là còn có hành cung này, thật đúng là vô hình sát liễu a.

...

Ở ngoài ngàn dặm, Phong Liệt hạ xuống từ trên trời cao, chậm rãi đi vào trong di chỉ của một tòa thành trì cổ xưa.

Ở phía trên Ma Quỷ Bình Nguyên, cổ thành di chỉ giống như vậy đếm không xuể, chỉ bất quá, người bình thường gặp phải di chỉ như vậy phần lớn đều chọn đi đường vòng, sợ như sợ cọp.

Bởi vì ở trên thượng cổ chiến trường này, những thứ cổ tích này sau khi trải qua vô số năm tháng, đã sớm trở thành chỗ vui chơi của cương thi cùng Chiến Hồn, nếu là huyết nhục chi thân thể tiến vào trong đó, sợ rằng rất nhanh sẽ bị đồng hóa thành cương thi.

Mà giờ khắc này, Phong Liệt cũng là không sợ hãi chút nào đi vào trong cửa của một tòa thành cự đại.

"Rống."

"Ngao."

Từng tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên liên miên không dứt, một chút cương thi cùng Chiến Hồn đang ngủ đông ở trong bóng tối cảm nhận được khí tức của sinh linh, nhất thời từ trong cơn ngủ say tỉnh lại, nhanh chóng leo ra khỏi tường đổ, vô cùng nhanh chóng hướng về phương hướng của cửa thành dũng mãnh lao tới, chậm rãi càng tụ càng nhiều, thanh thế cực kỳ kinh người.

Chỉ trong chốc lát, những thứ cương thi cùng loại Chiến Hồn quỷ mị này liền phát hiện ra Phong Liệt, sau đó nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không được chùn bước) xông tới, mưu toan Thôn Phệ một ngoại tộc như Phong Liệt.

Những thứ cương thi cùng Chiến Hồn này cũng không có linh trí, chỉ là dựa vào bản năng để làm việc, thủ đoạn cũng chỉ là lại gần người để chém giết.

Mất thấy những thứ quỷ vật này tiến lên đây, Phong Liệt cũng không sợ chút nào, hẳn tâm ý vừa động, trước người lập tức tạo ra từng cái khe không gian thật lớn.

Những thứ quỷ vật này xông về phía Phong Liệt, tự nhiên không thể tránh khỏi bị rơi vào trong khe không gian kia.

Phía sau cương thi càng tụ càng nhiều, người sau tiếp bước, cuộn cuộn không dứt, cũng chen chúc trong thông đạo nhỏ hẹp ở cửa thành, dần dần, từng bầy cương thi đều bị đẩy vào trong cái khe.

Mười, năm mươi, một trăm, hai trăm, năm trăm, một ngàn ...

Phong Liệt khoảng chừng đứng yên ở cửa thành không tới nửa canh giờ, liền có hơn hai ngàn cổ cương thi rơi vào trong Long Ngục Không Gian.

Nhìn Âm Lão Thú ở trong Long Ngục thích thú cắn nuốt, thân thể cao lớn chậm rãi tăng trưởng, trong lòng Phong Liệt cũng không khỏi vô cùng sáng khoái một trận.

Bán Giang Hồng cùng Hỏa Mãng Vương mặc dù không rõ chủ tử của mình vì sao phải bắt nhiều cương thi cùng Chiến Hồn như vậy, nhưng Phong Liệt không nói bọn họ cũng không nên hỏi, trong lòng tràn đầy cổ quái.

Chỉ chốc lát sau, cử động của Phong Liệt tựa hồ kinh động tới Cương Thi Vương ở chỗ sâu trong thành trì, một tiếng rống thảm rung trời đột nhiên truyền đến từ khắp mặt đất, chấn động tới mức cả tòa thành trì tan hoang một trận ba động rối loạn, trong nháy mắt sụp đổ hơn phân nửa.

Ba người Phong Liệt khỏi con người cũng không co rụt lại, âm thầm khiếp sợ không thôi, vèn vèn nghe tiếng hô này của Cương Thi Vương liền biết đó cũng không phải là ba người có thể đối phó.

436. Chương 497 : Tám Đạo Thân Ảnh (1)

Cho nên, Phong Liệt không chút lựa chọn gọi Kim Câu, bỏ trốn mất dạng.

Sau đó, tiếp tục tìm kiếm một thành trì khác rồi hạ xuống ...

Trong thời gian kế tiếp, Phong Liệt một bên tìm kiếm tin tức của Long Hoàng thần phủ, một bên không kiêng nể tìm tòi cương thi trong các thành trì ở dọc đường, đem ngàn vạn cổ cương thi thu vào trong Long Ngục Không Gian, giúp cho tu vi của Âm Lão Thú tăng lên.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày ...

Liên tiếp bảy ngày trôi qua, Phong Liệt vẫn không nghe được nửa điểm tin tức có liên quan tới việc Long Hoàng thần phủ xuất thế, chẳng những là hấn, ngay cả những Long Vũ Giả khác thường xuyên đi tới đi lui ở bên trên đại bình nguyên cũng không có bất kỳ thu hoạch gì, thậm chí có người bắt đầu dần dần hoài nghi độ chân thực của tin tức này.

Bất quá, Phong Liệt dựa vào trí nhớ của kiếp trước, đối với lần này cũng là tin chắc không nghi ngờ, cho nên một chút cũng không nóng nảy, vẫn không nhanh không chậm tiến hành theo kế hoạch.

Trong một mảnh rừng cây khô âm vụ lượn lờ, vô số cổ mộc chọc trời cũng tàn lụi xơ xác, tràn đầy cổ khí tức cổ xưa cùng tang thương.

Lúc này, trong rừng cây tiếng gào thét của vô số cương thi dần dần biến mất, hơn ngàn cổ cương thi cùng hơn ba trăm đầu Chiến Hồn mạnh mẽ đều bị Phong Liệt thu vào trong Long Ngục Không Gian, khiến cho phiến rừng cây khô này trở nên tĩnh mịch hơn vài phần.

Phong Liệt đứng ở dưới một gốc cây già, trên mặt hơi lộ ra một nụ cười, tâm thần bất giác thăm dò tình huống trong Long Ngục, nhìn Âm Lão Thú truy đuổi từng bầy cương thi, tận tình hưởng thụ thức ăn ngon.

Lúc này, Âm Lão Thú bên trong Long Ngục so với lúc trước đã tiếp tục xảy ra biến hóa cực lớn.

Vốn là thân thể cao mười lăm trượng, thể nhưng đã tăng đến hơn ba mươi trượng, sừng nhọn đen nhánh trên đầu ước chừng dài hơn một trượng, vô cùng dữ tợn.

Dưới cổ có hơn ba mươi cái xúc tua, mỗi một cái đường kính cũng đạt đến hơn một trượng, dài đến bốn mươi năm mươi trượng, từng cái giống như một đám Cự Mãng dài, nhẹ nhàng huy động, từng trận gió lốc lớn gào thét, khiến cho cả không gian cũng "Ong ong" rung động.

Từng tiếng rống to kia chấn động khiến âm vụ trong không trung cũng lúc tụ lúc tán, vô cùng kinh người, xem thân thể rất to lớn của nó phát ra khí thế, thể nhưng so sánh với Hỏa Mãng Vương cũng phải cao hơn một bậc.

Giờ khắc này, Phong Liệt nhìn thấy uy thế của Âm Lão Thú như vậy, trong lòng mừng thầm đồng thời, lại cũng không khỏi có chút lo lắng.

Đại gia hỏa kia hôm nay đích xác là đủ mãnh liệt, bất quá, nó cũng không phải hoàn toàn là do chính mình chỉ phối, có thể nói đây chính là một con dao hai lưỡi.

Nếu như chuẩn bị không tốt, chính hắn cũng có thể bị đại gia hỏa này nuốt sống cho dù một mảnh vụn cũng không còn, đến lúc đó có thể nói là muốn khóc cũng không kịp.

-Ừm, nhất định phải tìm được một biện pháp, đem đại gia hỏa này hoàn toàn khống chế mới được, nếu không sớm muộn cũng là một cái tai họa!

Phong Liệt ánh mắt khe khẽ lóe lên, trong lòng âm thầm tính toán.

Đúng lúc ấy thì, trong bầu trời bao la ở phía xa kia đột nhiên xuất hiện một mảnh thái vân, ở trên không trong gào thét đi tới.

Ánh mắt Phong Liệt nhẹ nhàng ngưng trọng, vội vàng giương mắt nhìn lên, lại thấy đó là một tòa bảo tháp màu vàng thẫm, chung quanh bảo tháp thái vân bồng bềnh, phẳng phất Thiên cung tiên khuyết, sáng bóng hoa lệ, chói mắt vô cùng.

-Ách, Đây ... đây dĩ nhiên là một chí bảo! Thật là một đại thủ bút!

Hỏa Mãng Vương ở phía sau ánh mắt co rút lại, không khỏi hít một miệng khí lạnh, không nhận được cảm khái nói.

Bán Giang Hồng cũng là sắc mặt khê biến thành kinh ngạc, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm vào tòa bảo tháp này.

Khi trong lòng ba người đang kinh ngạc, tòa bảo tháp này đột nhiên hơi đi về phương hướng ngược lại, bay tới phiến rừng cây khô này, chỉ trong thời gian mấy hơi thở liền đến được phía ngoài rừng cây, "Oanh" một tiếng hạ xuống mặt đất.

Sau đó, bảo tháp chợt biến mất, hiện ra tám đạo thân ảnh khí thế nghiêm nghị.

Trong tám người này ở bên trong, cầm đầu chính là hai gã hoa y thiếu niên có khí chất không tầm thường, một người nhìn qua tuổi khá lớn ước chừng hơn hai mươi tuổi, ánh mắt sắc bén, tài hoa xuất chúng, khoe miệng khe khẽ giương lên, một cách tự nhiên lộ ra một tia ngạo khí bẩm sinh.

Người này một đầu tóc đen dùng kim quan buộc lên, đang mặc một trường bào màu vàng sáng, bên hông đeo một tòa tháp nhỏ lớn chừng một quyền đầu màu vàng thẫm, cùng cự tháp phi hành trên trời lúc trước giống nhau như đúc, tản ra màu sắc rực rỡ, càng làm nổi lên sự bất phàm của thiếu niên.

Một gã thiếu niên tóc vàng khác nhìn như tuổi hơi nhỏ một chút, nhưng diện mạo cực kỳ tuấn mỹ, ngũ quan tinh xảo, da thịt trắng bóc, thân hình hơi có vẻ gầy yếu, ánh mắt khi lưu chuyển hơi lộ ra một tia mỉa ý, nếu không phải bộ ngực của người này bằng phẳng, sợ rằng rất dễ bị nhầm thành một cô gái.

Về phần sáu người còn lại, khí thế lại càng hùng hồn, thậm chí có hai vị lão giả ánh mắt như điện, nguyên khí quanh thân mãnh liệt như nước thủy triều, rõ ràng là hai gã cường giả Hóa Đan Cảnh, nhưng sáu người này tuy nhiên cũng nghiễm nhiên là một bộ dạng hạ nhân, theo sát ở phía sau hai tên thiếu niên, không nói một lời, mơ hồ lộ ra ý hộ vệ.

Vị thiếu niên tóc đen kia giương mắt nhìn rừng cây phía trước một chút, trên mặt hơi lộ ra một nụ cười.

Sau đó, hắn cỡi một cái túi đeo bên hông xuống, phất tay thả ra một đầu quái thú màu đen, đầu quái thú này cao chừng ba trượng, giống như Long Giác, đầu sư tử mình hổ, răng nanh lớn, miệng rộng, bốn chân trắng kiện, khí thế hung lệ, một đôi mắt còn kinh người hơn nữa, phẳng phất có thể hấp thu tâm hồn của người khác.

Nếu là có người có tri thức ở đây nhìn thấy đầu quái thú này nhất định có thể thất kinh, bởi vì đầu quái thú này chính là dị thú đã cực kỳ hiếm thấy trên đại lục hiện nay — Sư Hồng, con thú này chẳng những lực đạo lớn vô cùng, hơn nữa bản thân liền có thần thông Thôn Phệ, con Sư Hồng này cũng là một hung thú trong thời đại Viễn Cổ Chân Long đã đoạt được một địa vị ở Long Giới, thiên phú cực kỳ kinh người.

Giờ phút này, đầu Sư Hồng này vốn dĩ nên hung lệ vô cùng, lại tựa như Tiểu Miêu dịu dàng ngoan ngoãn liếm tay thiếu niên tóc đen, nhìn như vô cùng thân mật.

-Ha hã! Sư Long, đi đi!

Thiếu niên tóc đen khẽ cười vỗ vỗ lên con Sư Hống kia nói.

Sau khi nghe thấy thiếu niên kia nói vậy, con Sư Hống kia lập tức gầm rú một tiếng vô cùng khoan khoái, bốn chân chớp động chui vào trong rừng cây đi kiếm đồ ăn, lúc nó chạy quanh người thể nhưng nổi lên từng cơn lốc, thổi qua khiến cho những cây khô chung quanh ngã trái ngã phải, uy thế kinh người.

Thiếu niên tóc đen không khỏi lắc đầu bật cười, nhưng ngay sau đó hắt lại cau mày lại, sắc mặt hơi có chút âm trầm, nói:

-Trên đường đi tới đây, cương thi ở trên trăm tòa thành trì liên tiếp đều bị quét dọn không còn, cũng không biết là cái tên hỗn đản nào làm, thế nhưng để cho Sư Long đói bụng ba ngày, quả thực tội không thể tha thứ! Lâm Uyên!

-Có lão nô.

437. Chương 498 : Tám Đạo Thân Ảnh (2)

Một lão giả với khí thế hùng hồn tiến lên một bước, cung kính nói.

-An bài người hỏi thăm một chút rốt cuộc là ai làm ra chuyện đó, Bồn công tử tuyệt đối không tha cho hã! Công tử tóc đen ánh mắt lạnh lẽo, nảy sinh ác độc nói.

-Vâng. Lão nô nhớ kỹ.

Lâm Uyên đáp.

Lúc này, thiếu niên đẹp như cô gái ở bên cạnh kia cau lỗ mũi, không vui dụi dằm nói:

-Biểu ca, cương thi phía trên Ma Quỷ Bình Nguyên này nhiều như vậy, cùng lắm thì đi nhiều thêm vài bước là được, trước khi ra khỏi cửa, phụ thân đã nói cho chúng ta làm việc gì cũng không nên phô trương, nếu là người quá huênh hoang khoác lác, sợ rằng phụ thân lần sau cũng sẽ không cho người ta theo người đi ra ngoài đâu.

-Ha hã! Tử Nguyệt, cừu phụ hã cũng chỉ là sợ người bị tổn hại, thuận miệng nói một chút mà thôi. Gia tộc chúng ta đã không hiện thân quá lâu rồi, chỉ sợ nếu tiếp tục giấu diếm mình nữa, thế nhân cũng sẽ quên thiên hạ này là của ai a.

Thiếu niên tóc đen lơ đãng cười lạnh nói.

Vừa nói, hã một bên lặng lẽ nhìn thoáng qua thiếu niên tóc vàng bên cạnh, trong mắt mơ hồ hiện lên một tia tham muốn giữ lấy mãnh liệt.

Thiếu niên tuấn mỹ được gọi là Tử Nguyệt kia lại vĩnh cái miệng nhỏ nhắn lên, tựa hồ không quá đồng ý, nhưng cũng không nói cái gì nữa.

Đúng lúc ấy thì, đột nhiên, chỗ sâu trong rừng cây bay lên ba đạo thân ảnh, hướng trời cao lao đi.

Trong ba đạo thân ảnh này có hai đạo mang khí thế mạnh mẽ của võ giả, một đạo khác cũng là một đầu ác diệu khổng lồ, bay thẳng lên trời, tốc độ cực nhanh.

-Ừm? Có người?

Thiếu niên tóc đen sắc mặt hơi sửng sờ.

Lúc này, ánh mắt của Lâm Uyên lóe lên một cái, lên tiếng nói:

-Công tử, cương thi ở trong rừng tất cả cũng đều biến mất, theo dấu vết ở hiện trường xem ra, hã là thời gian rất ngắn, sợ rằng không khỏi có liên quan tới những người kia.

-Ừm?

Thiếu niên tóc đen sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng phân phó nói:

-Mau! Ngăn bọn họ lại!

-Vâng.

Sáu tên cao thủ ở phía sau đồng loạt lên tiếng, triển khai khí thế, hướng về phía không trung mà đuổi theo.

...

Ba người vừa mới rời khỏi rừng cây tự nhiên chính là ba người Phong Liệt.

Phong Liệt thấy người ta đội hình cường đại, cũng không muốn nhiều gây chuyện, dù sao cương thi nơi này cũng đã không còn, liền tính toán rời khỏi nơi đây.

Lại không nghĩ, ba người vừa mới bay ra xa không tới trăm dặm, liền bị sáu tên cao thủ ngăn cản đường đi.

Phong Liệt đứng ở trên lưng Kim Câu, lạnh lùng nhìn sáu tên cường giả ở đối diện, chân mày hơi nhíu lại.

Trong sáu người này thậm chí có hai gã cường giả Hóa Đan Cảnh Ngũ Trọng Thiên, còn lại bốn người tất cả đều là tu vi Thần Thông Cảnh hậu kỳ, tùy tiện một người cường giả cũng là đủ để kinh sợ một phương, thực sự không thể khinh thường.

-Các vị, các người ngăn cản tại hạ, không biết là các vị muốn làm gì?

Phong Liệt lạnh lùng nói.

Mặc dù đối phương có đội ngũ cường hãn, hắn cũng không e ngại, dù sao phía sau mình cũng có Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng, nếu thật sự động thủ thắng bại còn chưa biết thuộc về tay ai a.

Sắc mặt của Lâm Uyên lạnh nhạt đánh giá Phong Liệt, trong mắt hơi lộ ra một tia kinh ngạc, trong lòng hắn lại đang suy tư vị công tử ca này có hai gã cao thủ Hóa Đan Cảnh hộ vệ là xuất thân từ gia tộc nào.

Bất quá, mặc cho hắn nghĩ đến nát óc, cũng không nghĩ ra tên gọi của Phong Liệt, trong số những thế gia đệ tử có danh tiếng trên đại lục dường như còn không có người nào phô trương lớn như vậy.

-Vị tiểu ca này! Công tử nhà ta có việc hỏi, xin dừng bước!

tiểu ca bình tĩnh nói, thân hình bất động, hiển nhiên đường này hắn nhất định phải ngăn cản rồi.

Phong Liệt hơi nhíu mày, trong lòng biết chỉ sợ là đi không được, liền vỗ lên lưng Kim Câu, hạ xuống mặt đất.

Hắn hôm nay lại không thể ngự không phi hành được, một khi động thủ, trên không trung quả thực đó là bìa ngà cứng, vẫn là hạ xuống mặt đất thì thiết thực hơn một chút.

Thấy Phong Liệt hạ xuống phía dưới, hai người Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng cũng không nói một lời đi theo phía sau, mà đám người Lâm Uyên cũng đi theo phía sau.

Mọi người ở đây mới vừa hạ xuống mặt đất, phía sau chợt vang lên một tiếng thú rống kinh thiên, chấn động tới mức khắp núi rừng đều rung động.

Nhưng ngay sau đó, một đầu quái thú khổng lồ chở hai tên thiếu niên công tử lẳng không mà đến, trong nháy mắt liền hạ xuống trước người Phong Liệt.

Phong Liệt ánh mắt co rút lại, kinh ngạc nhìn đầu Sư Hồng kia một chút, trong lòng thầm cảm thấy khiếp sợ, sau đó, hắn đánh giá hai gã công tử trên lưng Sư Hồng kia một chút, lại thấy hai người này vô cùng lạ mắt.

Lúc này, thiếu niên tóc đen trên lưng Sư Hồng kia lạnh lùng liếc mắt nhìn Phong Liệt một cái, sắc mặt cực kỳ bất thiện, ngạo nghễ nói:

-Tiểu tử, những cương thi kia có phải đều bị ngươi cho ...

-Phong Liệt? Là người!

Thiếu niên tóc đen kia còn chưa nói hết lời, lại nghe tên thiếu niên tóc vàng có phần lớn khí tức của nữ nhân kia đột nhiên kinh hô một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào Phong Liệt.

-Tử Nguyệt, ngươi nhận biết tiểu tử này?

Thiếu niên tóc đen sắc mặt trầm xuống, nghi ngờ nói.

-Ta dĩ nhiên nhận biết tên ghê tởm khốn kiếp này, hẳn chính là Phong Liệt! Nửa tháng trước thiếu chút nữa làm hại ta bị Âm Lão Thú ăn thịt.

Thiếu niên tên Tử Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói, giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên, thân thể cũng khe khẽ rung động, hiển nhiên là nhớ lại một đoạn ký ức hết sức không vui.

Phong Liệt sắc mặt sững sốt, kinh ngạc đánh giá Tử Nguyệt kia mấy lần, chỉ thấy thiếu niên Tử Nguyệt này lớn lên tuần mỹ dị thường, da thịt mềm mại tới mức có thể nhéo ra nước, vành tai có một cái lỗ nhỏ, ngoại trừ bộ ngực bằng phẳng, rõ ràng chính là một người con gái.

Bất quá, hẳn có thể khẳng định, mình tuyệt đối chưa từng thấy nàng ta.

-Tử Nguyệt? Nửa tháng trước ... Âm Lão Thú... Ừm? Ngươi là - Hoàng Tử Nguyệt? Đại gia hẳn! Thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

-Tử Nguyệt? Nửa tháng trước ... Âm Lão Thú... Ừm? Ngươi là - Hoàng Tử Nguyệt? Đại gia hẳn! Thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Phong Liệt đột nhiên trong lòng vừa động, nghĩ tới thân phận của nàng ta.

Cô gái này không phải là Hoàng Tử Nguyệt xuất thân từ hoàng gia sao?

Chỉ bất quá, ban đầu lúc gặp nhau, Hoàng Tử Nguyệt giả dạng thành một cô gái dung mạo bình thường, ngoại trừ khí chất có chút bất đồng cùng người khác, cũng không thu hút như vậy.

Mà Hoàng Tử Nguyệt trước mắt, mặc dù là giả trang thành nam tử, nhưng khó nén được vẻ khuynh thành đoan trang, đôi mắt đẹp lưu chuyển, rung động lòng người, nếu là đổi lại trang phục nữ nhi, sợ rằng sắc đẹp tuyệt trần này tuyệt đối là một họa thủy.

Phong Liệt cũng không phải là không biết nhìn người, rất nhanh liền hiểu được, dung mạo lần trước nhìn thấy nàng ta sợ rằng chỉ là giả mà thôi.

Ngưng một thoáng sau, tâm tình Phong Liệt dần dần khôi phục như thường, ánh mắt lại hữu ý vô ý quét qua bộ ngực bằng phẳng kia của Hoàng Tử Nguyệt liếc mắt một cái, thấy không thể nhìn ra gì liền bĩu môi một cái, thầm than thuật dịch dung này thật sự là huyền diệu.

-Tiểu tử! Ngươi dám mưu hại biểu muội của Bốn công tử, quả thực tội đáng chết vạn lần! Ngươi lập tức tự sát đi!

438. Chương 499: Độc Thủ(1)

[COLOR=#000000]

Thiếu niên tóc đen ngạo nghễ quát lạnh một tiếng, phảng phất giống như hắn đang quát một gã nô tài vậy, hiển nhiên là đã quen vênh mặt hất hàm sai khiến rồi.

Thiếu niên tóc đen này tên là Lâm Tử Thông, thuộc về một gia tộc phụ thuộc vào hoàng gia của Thiên Long Thần Triều là Thiếu chủ của gia tộc Lâm gia, bởi vì chiếm được vinh dự của hoàng gia, thực lực của gia tộc cũng là vô cùng hùng hậu, ngay thập đại Chân Long giáo phái đều phải nể mấy phần mặt mũi.

Hơn nữa là Lâm Tử Thông này, nguyên nhân bởi vì là mẫu thân họ Hoàng, hơn nữa bản thân thiên tư phi phàm, thậm chí may mắn có thể tu luyện tuyệt học mà hoàng gia truyền thừa, địa vị được tôn sùng vô cùng, điều này cũng khiến cho hắn từ nhỏ đã có thái độ kiêu ngạo ngất trời, con mắt cao hơn đầu, ở trước mặt người ngoài ngiêm nhiên tự cho mình là người của hoàng gia.

Phong Liệt không tức giận chút nào, thậm chí nhìn cũng không nhìn Lâm Tử Thông một cái, chẳng qua là ánh mắt bình tĩnh nhìn Hoàng Tử Nguyệt nói:

-Hoàng Tử Nguyệt, lần trước ngươi muốn đổi phỏ ta, mà ta lại hảo tâm tha cho ngươi một mạng, chẳng lẽ ngươi hôm nay muốn lấy oán báo ân sao?

-Ngươi ...

Hoàng Tử Nguyệt không khỏi giận tới mức lông mày dựng lên, đôi mắt đẹp trừng trừng nhìn, ngón tay run rẩy chỉ vào Phong Liệt nói:

-Ngươi tên khốn này lại không biết xấu hổ nói như vậy sao! Ta mới từ lúc ngươi phá không đi ra ngoài liền gặp được Âm Lão Thú, ngươi còn dám nói ngươi không phải cố ý sao?

Phong Liệt sắc mặt hơi chậm lại, ngượng ngùng sờ sờ lỗ mũi, nhất thời không phản bác được.

Lại nói hắn ngày đó đúng là cũng không có hảo tâm, nhưng cô nàng này thế nhưng có thể từ trong miệng Âm Lão Thú chạy trốn, cũng là nằm ngoài dự liệu của hắn.

Lâm Tử Thông thấy Phong Liệt thế nhưng con mắt ngay cả nhìn cũng lười nhìn tới chính mình, không khỏi giận tím mặt, chính mình có thân phận cỡ nào chứ, lại bị một tên vô danh tiểu tốt khinh thường như thế? Quả thực là không thể nhẫn nại được!

Hắn lạnh lùng trợn mắt liếc mắt nhìn Phong Liệt một cái, trầm giọng nói:

-Tử Nguyệt! Cần gì chấp nhặt cùng một người dễ tiện như vậy, trực tiếp giết hắn là được.

Ngay sau đó, hắn quát lạnh một tiếng nói với mấy tên thuộc hạ phía sau:

-Giết bọn họ!

-Vâng. Công tử!

Đám người Lâm Uyên quát lớn một tiếng, lập tức thả khí thế ra, đánh tới phía mấy người Phong Liệt.

Hoàng Tử Nguyệt tức giận vạn phần nhìn chằm chằm vào Phong Liệt, phảng phất hận không được tự mình nhào lên cắn cho hắn vài cái, nhớ tới tình hình ngày đó, giờ phút này trong lòng nàng ta vẫn còn sợ hãi.

Ngày đó nếu không phải cao thủ của gia tộc chạy tới đúng lúc, mình tuyệt đối khó có thể thoát khỏi cái chết, mặc dù nàng may mắn tránh được một kiếp, nhưng cũng liên lụy tới tánh mạng của hai gã cao thủ của gia tộc, đây hết thảy đều do tên khốn kiếp trước mắt này mang tới! Giết hắn rồi cũng coi là tiện nghi.

"Rầm rầm rầm."

Lúc này, hai gã cao thủ Hóa Đan Cảnh Ngũ Trọng Thiên, bốn gã cao thủ Thần Thông Cảnh hậu kỳ đồng thời thả khí thế ra, nhất thời làm nguyên khí trong không trung mãnh liệt cuộn trào, không khí cũng vô cùng ngưng trệ.

"Oanh! Oanh!"

Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng cũng không chút do dự thả khí thế ra, đột nhiên chắn trước người Phong Liệt.

Hai người tất cả đều là nhân vật tàn nhẫn, nếu đại chiến không thể tránh được, tự nhiên cũng lựa chọn tiên hạ thủ vi cường.

-Viêm Long Phần Thiên!

"Oanh"

Thân thể Hỏa Mãng Vương chấn động, mấy trăm đạo Hỏa Long khổng lồ lập tức uốn lượn phóng ra, bay tới sáu người đối diện, nhiệt độ cực nóng đem thiên địa trong phương viên mấy ngàn trượng nháy mắt biến thành lò luyện hỏa diễm khổng lồ, nhiệt độ cực nóng làm người ta hít thở không thông.

-Già Thiên Thần Dực!

"Xoẹt xoẹt."

Hai đạo Huyết Dực cực đại hiện ra phía sau Bán Giang Hồng, sau đó, thân hình của hắn trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ, để lại hồng ảnh trên không trung vô cùng đẹp mắt.

Con người của Lâm Uyên co rút lại, hắn lập tức nhận ra thân phận của hai vị cao thủ Hóa Đan Cảnh đối diện, không khỏi kinh ngạc quát lên:

-Hỏa Mãng Vương? Bán Giang Hồng? Các người ... các người sao lại có thể ở cùng nhau? Tất cả dừng tay! Chẳng lẽ Hỏa Long Giáo cùng Phong Sát Minh các người muốn cùng Lâm gia chúng ta là địch sao?

-A ...

-A ...

-A ...

Khi Lâm Uyên vừa dứt lời, liền nghe được phía sau đồng thời vang lên ba tiếng kêu thảm thiết, hắn vội vàng đảo mắt nhìn lại, sắc mặt không khỏi giận dữ.

Chỉ thấy chỉ trong một thoáng, trong bốn gã cường giả Thần Thông Cảnh thậm chí có ba tên đã trở thành xác chết, chết oan chết uổng, vô lực rơi xuống không trung.

Mà Bán Giang Hồng cũng là đứng ở ngoài ngàn trượng, khoe môi khê nhếch lên một tia cười lạnh tàn khốc.

Tu vi của hắn mặc dù so ra kém Hỏa Mãng Vương, nhưng nếu bàn về giết người, hắn so với Hỏa Mãng Vương lại chuyên nghiệp hơn nhiều.

Tốc độ của hắn sau khi thi triển đến mức tận cùng, đã nhanh đến không cách nào tưởng tượng, hơn nữa còn là thi triển đại thần thông, quả thực làm kia ba tên cao thủ Thần Thông Cảnh phản ứng cũng không kịp.

Nếu không phải cuối cùng một gã cao thủ Thần Thông Cảnh cách Lâm Uyên quá gần, chỉ sợ cũng không thoát khỏi độc thủ.

Sắc mặt của Lâm Uyên trở nên giận dữ, nhưng ngay sau đó hắn nhanh chóng phân công một chút, quát to:

- Lâm Hoàn! Người đi đối phó Bán Giang Hồng, ngàn vạn lần không để cho hắn tiếp xúc với công tử cùng Hoàng tiểu thư! Để ta tới đối phó với Hỏa Mãng Vương!

-Tốt!

Một gã cao thủ Hóa Đan Cảnh khác đáp lại một tiếng, lập tức bay về phía Bán Giang Hồng.

Đúng lúc ấy thì, mấy trăm đầu Hỏa Long khổng lồ mà Hỏa Mãng Vương phóng ra đã lao qua, khí thế cuộn cuộn, uy thế Kinh Thiên.

- Cửu Tiêu Lôi Ngục.

"Rống ... rống ... rống ... "

Lâm Uyên hét lớn một tiếng, một đầu tóc xanh theo gió phấp phới, ánh mắt bén nhọn như điện, thân hình hắn đột nhiên chấn động, từng đạo Lôi Long Thiết Tác màu lam uốn lượn đi ra, hung hăng nghênh đón đoàn Hỏa Long kia.

"Oanh! Oanh! Oanh! Oanh! "

Một trận âm âm nổ vang.

Lôi Long Thiết Tác cùng Hỏa Long chạm vào nhau, âm âm tiêu tán vô hình, bạo liệt ra uy thế kinh thiên động địa.

Hai màu cương khí lam, hồng rối loạn trên không trung tạo thành thành từng cơn lốc kinh khủng, đem phương viên mấy ngàn trượng trong rừng cây khô trong nháy mắt chấn thành bột phấn, cấp tốc lan tràn ra bốn phương tám hướng, làm cho đám người Phong Liệt, Lâm Tử Thông, Hoàng Tử Nguyệt liên tiếp lui về phía sau, sắc mặt hoảng sợ.

Phong Liệt nhìn uy thế như vậy, tâm thần không khỏi dao động, hắn hôm nay mặc dù dựa vào các loại thủ đoạn không hề e ngại cường giả Hóa Đan Cảnh nữa, nhưng cũng xa xa không tạo được uy thế kinh người như vậy.

Điều này cũng làm cho hắn trong nháy mắt hiểu được, hôm nay chính mình còn xa xa không thể nào cùng cường giả Hóa Đan Cảnh giao phong chính diện, sự chênh lệch khổng lồ của cảnh giới rất khó dùng những khác để bù đắp.

Song phương người tất cả cũng có chỗ cố kỵ của riêng mình, nghĩ đến an nguy của đám người Phong Liệt, Lâm Tử Thông, Hoàng Tử Nguyệt trên mặt đất, bốn người Hỏa Mạng Vương, Lâm Tử Nhạc, Lâm Hoàn, Bán Giang Hồng cũng rất ăn ý đều phi lên trên cao, đại chiến ở trong không trung.

439. Chương 500: Độc Thủ(2)

[COLOR=#000000]

Về phần một gã cao thủ Thần Thông Cảnh cuối cùng may mắn chạy trốn khỏi độc thủ của Bán Giang Hồng kia, lại nghĩa vô phần cố xông về phía Phong Liệt.

-Tiểu tử! Nạp mạng đi!

Người này tên là Lâm Dực, nhìn qua ước chừng hơn ba mươi tuổi, là một gã Ma Long Vũ Giả Thần Thông Cảnh Bát Trọng Thiên, lúc này thấy Bán Giang Hồng bay ra xa, hắn mới dám xông lên thu thập Phong Liệt.

Sau khi đi tới phụ cận, mắt thấy Phong Liệt vẻ vẻ chỉ là một tiểu tử Cương Khí Cảnh Thất Trọng Thiên, trên mặt hắn vốn là tràn ngập vẻ hoảng sợ đối với Bán Giang Hồng trong nháy mắt biến thành khinh thường, sau khi hừ nhẹ một tiếng, không chút lựa chọn vùng trường kiếm trong tay lên, nhất thời, một đạo kiếm khí dài chừng mười trượng xẹt qua hư không, cấp tốc chém về phía Phong Liệt.

”Xoẹt.”

Mặc dù vẻ vẻ là một kiếm bình thường, nhưng lại như cũ mang theo uy thế vô cùng, giống như đem hư không cũng chém thành hai nửa, tiếng gió xé rách màng nhĩ của người khác.

Nếu như là một gã Long Vũ Giả Cương Khí Cảnh bình thường, cho dù là cao thủ Cương Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, dưới một kiếm này chỉ sợ không chết cũng phải trọng thương.

Chỉ tiếc, Phong Liệt không phải người bình thường.

Mắt thấy kiếm khí đánh tới, Phong Liệt sắc mặt không sợ hãi, hắn trong nháy mắt té ra Luyện Hồn Ma Khải, biến ra Hắc Ám Chi Thân.

Sau đó, chỉ thấy hắn trầm hông hóp bụng, cầm cúi xuống gần cổ, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng huyết sáo .

-Cuồng Long Táng Thiên — Táng Thiên Nhất Khiếu!

”Rống. ”

Theo một tiếng long ngâm chấn động truyền tới, một đầu Ma Long hơn mười trượng lập tức uốn lượn đi ra, nhất thời, thiên địa nguyên khí bên trong phương viên mấy vạn trượng đều ùn ùn kéo tới, khiến cho Ma Long trong chớp mắt liền lớn đến trăm trượng, cái đuôi khê dao động, uy thế vô cùng kinh người.

”Oanh!”

Một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Kiếm khí cùng Ma Long chạm vào nhau, giống như trứng gà đụng vào tảng đá vậy, trong nháy mắt tiêu tán vô hình, mà Long thể mệnh mông kia cũng là không ngừng lại chút nào tiếp tục vọt tới Lâm Dực đang ở trên không trung.

- Cảnh giới Đại Thành của Địa Cấp Chiến Kỹ? Điều này sao có thể!

Con người của Lâm Dược co rụt lại, không khỏi lên tiếng kinh hô, tiểu tử phía dưới thật đúng là cho mình một cái vui mừng thật to.

Hắn lúc này cũng không dám chậm trễ, lập tức thu hồi trường kiếm, hai tay nhanh chóng kết ấn, sau một khắc, một pho tượng bảo tháp màu đen dùng nguyên khí ngưng tụ mà thành ra hiện ở trước người.

Nhất thời, vô số thiên địa nguyên khí lập tức mãnh liệt mà đến, khiến cho bảo tháp màu đen này đột nhiên cao hơn ba mươi trượng, tản mát ra một cỗ tang thương, khí thế rộng lớn.

- Huyền Thiên Thần Tháp! Đi!

Theo một tiếng quát nhẹ của Lâm Dược, tòa tháp màu đen kia lập tức nghiêng đón Ma Long khổng lồ.

”Oanh.”

Một tiếng đánh rách tả tơi nổ vang trong không trung, toàn bộ không gian cũng âm âm chấn động theo, theo đó, tòa tháp màu đen cùng Ma Long Song Song đều tiêu tán ở không trung, hóa thành một cỗ gió lốc kinh khủng cán quét về phía trời cao.

Lâm Dược đột nhiên phi thân lui về phía sau mấy trăm trượng, sắc mặt không khỏi có chút khó coi, không nghĩ tới chính mình đường đường là một gã cao thủ Thần Thông Cảnh Bát Trọng Thiên, lại bị một con kiến hôi Cương Khí Cảnh nho nhỏ làm cho phải sử dụng Thiên Cấp Chiến Kỹ để áp chế, hơn nữa còn ăn thiệt thòi không nhỏ, lần này thật sự là làm hắn có chút không nhịn được.

Huyền Thiên Thần Tháp vốn là một thần khí viễn cổ trong truyền thuyết, nghe nói tháp này có thể hấp thu thiên địa vạn vật, là vật vây khốn tinh thần của vạn vật, hơn nữa còn có thể quán thông thiên địa, chính là cách đi duy nhất đi vào Thông Vãng Thiên Ngoại Chi Cảnh.

Vốn đây chỉ là một truyền thuyết, thiệt giả không người nào có thể chứng thật.

Nhưng tục truyền, Lâm gia có một vị tổ tiên từng may mắn tận mắt thấy qua cái thần tháp này, rồi sau đó bề quan ba ngàn năm, thế nhưng ngộ ra một thức Thiên Cấp Chiến Kỹ có uy lực kinh người, cũng chính là chiêu thức Huyền Thiên Thần Tháp này.

Lại nói nếu là đem kiểu chiến kỹ này luyện tới Đại Thành, liền có thể tạo thành một pho thần tháp chân chính thu dụng thiên địa vạn vật, uy lực Kinh Thiên.

Bất quá từ xưa tới nay, Lâm gia lại không có người nào luyện đến trình độ kia, người luyện tới Tiểu Thành chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Lúc này, Lâm Tử Thông ở phía xa thấy Lâm Dược chậm chạp không bắt được Phong Liệt, không khỏi cảm thấy không kiên nhẫn, thúc giục:

- Lâm Dược! Người đang chơi trò gì ở đấy vậy? Thậm chí ngay cả một tên đồ bỏ đi Cương Khí Cảnh cũng bắt không được, thật là một phế vật!

- Công tử thứ tội! Ta đây liền hạ tiểu tử này!

Thân hình Lâm Dược khẽ run lên, vội vàng thi lễ với Lâm Tử Thông ở phía xa, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Sau đó, hắn ngược lại vô cùng phần hận nhìn Phong Liệt, lạnh lùng nói:

- Tiểu súc sinh! Thế nhưng làm hại lão tử bị công tử trách mắng! Người đi chết đi!

- Thiên Chấn!

”Ông ... ông ... ông ...”

Sau khi một tiếng quát nhẹ vang lên, Lâm Dược không chút do dự thi triển đại thần thông Thiên Chấn, nhất thời, trong hư không vang lên một trận ”Ong ong” rung động, tạo thành từng mảnh sóng gợn màu đen khuếch tán về phía Phong Liệt, nơi nó đi qua, toàn bộ núi đá cỏ cây đều biến thành bột phấn, thanh thế cực kỳ kinh người.

Dưới đại thần thông của chính mình, Lâm Dược có mười phần lòng tin đem Phong Liệt oanh thành bột phấn, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười lạnh tàn khốc.

Từ xưa tới nay, lại chưa từng nghe thấy có Long Vũ Giả Cường Khí Cảnh nào có thể chạy trốn dưới đại thần thông của cao thủ Thần Thông Cảnh, đó không khác gì đầm rồng hang hổ.

Nhưng sắc mặt của Phong Liệt cũng là không sợ hãi chút nào, trên người hắn có chí bảo khôi giáp hộ thân, cao thủ Thần Thông Cảnh thi triển đại thần thông đã rất khó uy hiếp được tánh mạng của mình, bất quá, hắn cũng không muốn mạo hiểm.

Trước khi cơn sóng kia lan tới người, thân hình hắn đột nhiên ngồi chồm hổm, hai tay trống không nâng lên, một đạo thanh mang nhất thời sáng lên trước ngực.

-Hắc!

Phong Liệt sắc mặt lạnh lùng, quát nhẹ một tiếng, đồng thời hai tay đột nhiên đẩy về phía trước, phảng phất có gì đó vô cùng nặng.

Sau một khắc, một đạo bi ảnh màu xanh lá dài năm trượng từ trong ngực hắn đột nhiên bay ra, trong nháy mắt xé rách cơn sóng kia này, hung hăng phóng tới người.

-Ừm? Đây là cái gì? Không tốt!

Khi bi ảnh màu xanh lá xuất hiện trong nháy mắt, trong lòng Lâm Dực đột nhiên chấn động, thậm chí cảm không ổn, đạo bi ảnh kia tạo cho hắn một cỗ cảm giác cực độ nguy hiểm.

Nhưng hắn còn chưa kịp có phản ứng, bi ảnh màu xanh lá này đã hung hăng đụng vào người hắn, dưới tình huống nguy cấp, hắn chỉ kịp tế xuất một chiến giáp nhị phẩm huyền bảo trong cơ thể.

“Oanh.”

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Trong ánh mắt khiếp sợ của Lâm Tử Thông, Hoàng Tử Nguyệt, Lâm Dực kia đường đường là một gã cao thủ Thần Thông Cảnh Bát Trọng Thiên, thế nhưng trực tiếp biến mất không thấy đâu, để lại một chùm bụi trên không trung, theo gió mát phiêu tán vô hình.

-Tiểu tử này thế nhưng có thể giết chết Lâm Dực có tu vi Thần Thông Cảnh Bát Trọng Thiên? Điều này sao có thể?

440. Chương 501: Phong Liệt Vs Lâm Tử Thông(1)

Con người Lâm Tử Thông khẽ co lại, vẻ khinh thường trên mặt thu liễm chút ít, ngược lại trở nên âm trầm hơn.

Hắn mặc dù ngạo khí, nhưng cũng không phải ngốc tử, giờ phút này mắt thấy Phong Liệt thế nhưng có thể dựa vào tu vi Cường Khí Cảnh Thất Trọng Thiên, gọn gàng đem Lâm Dực giết chết, hắn nhất thời hiểu được, tiểu tử trước mắt này sợ rằng rất không đơn giản.

Bất quá, trong lòng hắn thì không chút sợ hãi nào, nếu có thì cũng chỉ là một tia kinh ngạc mà thôi. Thực lực Phong Liệt như vậy còn xa xa cũng không đủ để hắn để trong mắt.

Hoàng Tử Nguyệt bên cạnh cũng chỉ là cả kinh một chút sau đó liền khôi phục bình tĩnh, lấy sự hiểu biết của nàng đối với Phong Liệt, rõ ràng biết vừa rồi còn không phải toàn bộ thực lực của Phong Liệt.

-Phong Liệt! Tên đáng chết khốn kiếp này! Bốn tiểu thư hôm nay muốn đích thân giết người!

Hoàng Tử Nguyệt nũng nịu nói một tiếng, nhưng ngay sau đó rút ra một thanh loan đao màu tím, liền lập tức muốn phóng người lên phía trước.

Lúc này, Lâm Tử Thông cũng là đột nhiên thả khí thể ra, phía sau hiện ra sáu đạo hư ảnh Hắc Long dài hơn mười trượng, cho thấy khí thể mạnh mẽ của Thần Thông Cảnh Lục Trọng Thiên.

Giờ phút này Lâm Tử Thông, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn về Phong Liệt ở phía xa, khéo miệng mang theo một tia cười lạnh như có như không, khí chất trên người cùng lúc trước so sánh với nhau rõ ràng

có một tia bất đồng, cả người phẳng phát biến thành một đầu mãnh thú với khí thế hùng hồn, thật là bất phàm.

Hắn tự tay ngăn cản Hoàng Tử Nguyệt, nhẹ giọng nói:

-Tử Nguyệt, người ở nơi này nhìn là được rồi, để vi huynh thay người thu thập hắn!

Hoàng Tử Nguyệt sắc mặt do dự một chút, nhưng ngay sau đó thu hồi lo âu, gật đầu nói:

-Biểu ca cẩn thận!

-Ha ha, yên tâm đi, nên cẩn thận chính là hắn mới đúng.

Lâm Tử Thông lơ đãng khẽ cười cười nói.

Mặc dù Phong Liệt giết chết một thuộc hạ Thần Thông Cảnh Bát Trọng Thiên của chính mình, nhưng điều đó ở trong mắt của hắn thật sự không coi là cái gì.

Phong Liệt thu hồi Trấn Long Thiên Bì, thân hình đứng trong hắc vụ, một đôi con ngươi đỏ ngầu nhìn Lâm Tử Thông cùng Hoàng Tử Nguyệt khe khẽ lóe lên, giờ phút này trong lòng hắn lại có chút do dự.

Nếu theo như thói quen làm việc lúc trước của hắn, nếu xác định là địch nhân, vậy tự nhiên là phải trăm thảo trừ căn, chấm dứt hậu hoạn.

Nhưng hôm nay, Hoàng Tử Nguyệt cùng Lâm Tử Thông đối diện lại không phải người bình thường có thể sánh bằng, mà là người có quan hệ mật thiết tới hoàng gia có thể áp đảo thập đại Chân Long giáo phái.

Một khi thật sự đem hai người này xử lí, chỉ sợ phiền toái sẽ liên tục không ngừng, thậm chí Ma Long Giáo cũng chưa chắc sẽ giúp mình.

Bất quá, trước mắt hắn cũng không suy nghĩ được nhiều, Lâm Tử Thông đã chớp động thân hình, cấp tốc lướt đến bên này.

-Phong Liệt! Hôm nay Bồn công tử sẽ làm cho người hiểu được một chút, người nhỏ bé cùng buồn cười cỡ nào!

Lâm Tử Thông quát lạnh một tiếng, thân hình một lần nhảy lên là lướt đi tới mấy trăm trượng, trong chớp mắt liền đi tới đỉnh đầu Phong Liệt, động tác cực kỳ tiêu sái.

Phong Liệt ánh mắt khe khẽ nheo lại, trong tay đột nhiên xuất ra Phong Ma Đại Thương, cười lạnh nói:

-Phải không? Bản thân ta là muốn cho người biết một chút, người tự đại cùng ngu ngốc cỡ nào!

-Hừ! Xem miệng lưỡi của người bén nhọn được bao lâu!

-Huyền Thiên Thần Tháp!

Lâm Tử Thông hừ lạnh một tiếng, hai tay nhanh chóng kết ấn, một tòa bảo tháp màu đen trong nháy mắt hiện ra trên không trung.

Nhất thời, vô tận Thiên Địa Nguyên Lực mãnh liệt ùn ùn kéo đến đến, khiến cho bảo tháp trong chớp mắt tăng lên hơn mười trượng, tản ra phong cách cổ xưa cùng khí tức hùng hồn.

Không nghi ngờ chút nào, hắn thi triển đồng dạng là Thiên Cấp Chiến Kỹ - Thiên Huyền Thần Tháp của Lâm gia.

Hơn nữa, bởi vì hắn cùng Lâm Dực cảnh giới không kém nhau nhiều lắm, cho nên cảnh giới của chiêu thức này cũng không sai biệt lắm, do đó khiến cho độ lớn của tòa bảo tháp này cũng xấp xỉ với bảo tháp mà Lâm Dực ngưng tụ ra.

Chỉ bất quá, giờ phút này trong lòng Phong Liệt cũng là chột căng thẳng, hắn mơ hồ cảm thấy một tia nguy hiểm.

Bởi vì hắn tỉ mỉ nhận thấy được, tòa bảo tháp này mặc dù một kích tương tự ngoài mặt cũng giống với Lâm Dực đã chết, nhưng khí tức lại rất là bất đồng, trong đó thể nhưng hàm chứa một cỗ khí tức mãnh

mông cuộn cuộn mang tính hủy diệt, điều này cũng khiến cho uy lực của một thức chiến kỹ này được Lâm Tử Thông đánh ra chột tăng hơn nhiều.

-Quần Long Truy Nhật!

”Rồng ... rồng ... rồng ...”

Theo một tiếng long ngâm cao vút, chung quanh Phong Ma Đại Thương đột nhiên hiện ra chín mươi chín đường Ma Long với khí thể hào hùng, uốn lượn gầm thét, khí thể xông thẳng lên trời.

Đây chính là uy lực cảnh giới Tiểu Thành của Quần Long Truy Nhật, uy lực so với lúc trước ở cảnh giới Nhập Môn ước chừng đề cao không chỉ gấp mười lần.

-Đi!

Phong Liệt vùng đại thương lên, chín mươi chín đường Ma Long lập tức uốn lượn bay lên không, che khuất bầu trời, hung hăng vọt tới tòa bảo tháp vừa mới thành hình kia.

Lâm Tử Thông khinh thường hừ lạnh một tiếng, hai tay nhẹ nhàng nhấn xuống một cái, nhất thời, tòa bảo tháp cao hơn ba mươi trượng này ầm ầm rơi xuống, ép tới mức không gian cũng rung động một trận, uy thế mênh mông cuộn cuộn, cực kỳ kinh người.

Sau một khắc, bảo tháp màu đen cùng chín mươi chín đường Ma Long trong nháy mắt chạm vào nhau.

”Oanh! Oanh! Oanh! Oanh! . . .”

Một trận nổ kịch liệt vang lên, chín mươi chín đường Ma Long khi tiếp xúc với bảo tháp trong nháy mắt cũng đồng loạt bị bạo liệt, uy thế mạnh mẽ đem bảo tháp đánh bay lên trời cao, dư uy cuồng bạo làm Lâm Tử Thông không thể không phi thân lui về phía sau, ánh mắt vô cùng run sợ.

Chỉ bất quá, Phong Liệt cũng là kinh ngạc phát hiện, tòa bảo tháp kia mặc dù bị đánh lui, nhưng không tổn hại chút nào, sau khi chín mươi chín đường Ma Long hoàn toàn tiêu tán, bảo tháp thể nhưng lại rơi xuống lần nữa, uy thế không giảm, trong nháy mắt liền hạ xuống đỉnh đầu của mình.

-Ừm? Điều này sao có thể?

Con người Phong Liệt co rụt lại, trong lòng nhẹ nhàng chấn động.

Lập tức hần cũng không dám có ý khinh thường nữa, vội vàng tế Luyện Hồn Ma Khải ra.

Nhất thời, quanh người hần hắc mang trướng lên, ngàn vạn đạo hồn ảnh hiện ra vây quanh bên người hần, âm thanh gào khóc thảm thiết vang lên liên miên không dứt.

”Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn vang lên.

Thoáng chốc, bảo tháp kia đã hung hăng đánh lên người Phong Liệt.

Sau một khắc, chỉ thấy hắc vụ trên mặt đất bị một kích của bảo tháp chấn thành hoàn toàn tiêu tán vô hình, mà nơi Phong Liệt đứng, lại xuất hiện một cái hố to với phạm vi hơn ba mươi trượng, vết nứt to đùng kéo dài ra phía xa, nhìn thấy mà giật mình.

-Hừ! Con kiến hôi đề tiện, có thể chết dưới thần công của Bồn công tử, cũng coi như ngươi vinh hạnh!

Lâm Tử Thông ở trên không trung, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười lạnh đắc ý.

Giờ khắc này, trong lòng hần không khỏi thầm than: thần công của hoàng gia này quả nhiên huyền diệu phi phàm, kể từ sau khi luyện thành, nguyên lực của chính mình tu luyện ra thể nhưng so sánh với trước kia tinh thuần hơn ngàn vạn lần, uy lực lớn tới mức không cách nào tưởng tượng.

441. Chương 502: Phong Liệt Vs Lâm Tử Thông(2)

Hắn bắt giác lặng lẽ liếc mắt một cái về phía Hoàng Tử Nguyệt ở phía sau, vẻ tham lam ở sâu trong đáy mắt càng phát ra nồng nặc:

-Hừ! Tử Nguyệt, Bổng công tử nhất định phải có được người! Có được toàn bộ tuyệt học của hoàng gia!

Bất quá, khi hắn cho là Phong Liệt đã bị đánh thành từng mảnh vụn, trong hố sâu phía dưới đột nhiên có một đạo hắc ảnh nhảy ra, đi tới mặt đất bên trên.

-Di? Còn chưa có chết?

Lâm Tử Thông ngưng mắt nhìn, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, bóng người kia không phải là Phong Liệt thì còn có thể là ai?

Giờ phút này Phong Liệt mặc dù không có chuyện gì, nhưng cũng có chút chật vật, trong lòng lại càng chấn động vô cùng.

Hắn đang mặc chiến giáp chí bảo có lực phòng ngự kinh người, lại là biến ra Hắc Âm Chi Thân, phòng ngự toàn thân có thể nói là cường hãn tới cực điểm, nhưng lại như cũ bị một thức Thiên Cấp Chiến Kỹ - Huyền Thiên Thần Thập của Lâm Tử Thông đánh tan Hắc Âm Chi Thân, điều này thật sự khiến cho hắn khó có thể tin.

Nếu không phải đại thần thông Hắc Âm Chi Thân của hắn gần như không chết, chỉ sợ một kích kia cũng đủ để làm cho mình hồn phi phách tán, thật sự là cực kỳ nguy hiểm.

-Điều này sao có thể? Cho dù là cường giả Hóa Đan Cảnh sơ giai cũng chưa chắc có thể phá vỡ phòng ngự của Luyện Hồn Ma Khải, hắn chỉ là một Hắc Long Vũ Giả Thần Thông Cảnh Lục Trọng Thiên làm sao có thể làm được như vậy?

Phong Liệt lần nữa đem chính mình che dấu ở bên trong một mảnh hắc vụ, một đôi con ngươi đỏ ngầu khe khẽ lóe lên, trong lòng hoảng sợ vạn phần.

Khi hắn đang kinh ngạc thì, đột nhiên, trong tai truyền đến thanh âm trầm thấp của Cảnh Hách:

-Chủ nhân, đây là khí tức của Á Thần Lực!

-Ừm? Cảnh Hách! Người là nói trong cơ thể hắn có Á Thần Lực? Điều này sao có thể? Hắn chỉ là một tên võ giả Thần Thông Cảnh a!

Phong Liệt trong lòng chấn động, kinh ngạc vô cùng.

Trong nhận thức của hắn cũng chỉ có cường giả Long Biến Cảnh trở lên mới có thể ngưng tụ ra Long nguyên lực, cũng chính là Á Thần Lực.

-Đúng vậy, chủ nhân! Mặc dù ta không biết hắn là lấy được Á Thần Lực như thế nào, nhưng cái này thật sự là khí tức của Á Thần Lực, nói chính xác thì, đây là Long nguyên lực thuần khiết.

Cảnh Hách khẳng định nói.

Trong lòng Phong Liệt rung động thật lâu, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào Lâm Tử Thông ở trên bầu trời, như có điều suy nghĩ.

-A? Tiểu tử, không nghĩ tới người lại thật sự có tài! Bất quá, Bổng công tử không rảnh chơi với người, vẫn là sớm đưa người lên đường đi!

Sau một thoáng kinh ngạc, Lâm Tử Thông khinh thường cười lạnh một tiếng, nhưng ngay sau đó hai tay vung lên, trong chớp mắt lần nữa ngưng kết làm ra một tòa bảo tháp màu đen cao ba mươi trượng, hung hăng đánh xuống phía dưới.

Phong Liệt ánh mắt cả kinh, hắn cũng không dám dùng Luyện Hồn Ma Khải ngạnh kháng trực tiếp nữa, không chút do dự liên tế ra Trấn Long Thiên Bì.

”Ông.”

Một đạo bi ảnh màu xanh lá dài hơn năm trượng đột nhiên bay lên, trong nháy mắt cùng bảo tháp đụng vào nhau.

”Phanh!”

Một âm thanh trầm đục vang lên.

Tòa bảo tháp uy thế kinh người kia trong nháy mắt bị Trấn Long Thiên Bi phá tan, hóa thành một đoàn cương khí hỗn loạn mãnh liệt mênh mông, tiêu tán ở trong thiên địa.

Nhưng làm Phong Liệt khó có thể tin chính là, Trấn Long Thiên Bi nhưng cũng bị đánh ngược trở lại mặt đất, tào ra một vài rãnh to chừng hơn mười trượng.

Phong Liệt thu hồi Trấn Long Thiên Bi lại, sự khiếp sợ trong mắt quả thực tốt đỉnh.

Trước kia mỗi lần hấn tể ra Trấn Long Thiên Bi, cũng có thể nói vô hướng mà không lợi, người trúng chiêu không khỏi bị đánh thành bột phấn, nhưng lần này, Chân Long thiên bi thế nhưng lại không công mà lui, chỉ đối phó được một thức Thiên Cấp Chiến Kỹ của đối phương, điều này thật sự làm hấn khó có thể tin.

-Cùng một loại chiến kỹ, uy lực chênh lệch lại to lớn như thế sao! Đây chính là uy lực của Long nguyên lực sao?

Sau một thoáng kinh hãi, hai mắt Phong Liệt lóe lên tinh mang, trong lòng dần dần dâng lên một cỗ tham lam nồng đậm.

Lâm Tử Thông này rõ ràng chỉ là một tên Hắc Long Vũ Giả bình thường, nhưng lại tu luyện ra Long nguyên lực, trong chuyện này sợ rằng có vấn đề lớn a.

Hơn nữa là, hấn đã sớm từ trên người Hoàng Tử Nguyệt cảm nhận được một tia dị thường, nếu là đoán không lầm thì sợ rằng trong cơ thể Hoàng Tử Nguyệt cũng nhất định có Long nguyên lực!

Nếu là có thể từ trên người hai người này tìm được nơi phát ra Long nguyên lực, rồi chuyển sang người mình thì thực lực của mình sợ rằng chắc chắn sẽ bạo tăng vô số lần, hơn nữa, một khi có Long nguyên lực, hấn là có thể điều khiển Tỏa Long Thai!

Nghĩ tới điểm này, trong đôi mắt Phong Liệt không khỏi lóe ra vẻ hưng phấn nhẹ.

Đang lúc này, Lâm Tử Thông nhìn Phong Liệt thu hồi Trấn Long Thiên Bi, ánh mắt cũng không khỏi sáng lên.

-Di? Đây là bảo bối gì vậy? Thế nhưng có thể chống đỡ được một kích Thiên Cấp Chiến Kỹ của Bồn công tử! Phong Liệt, thức thời thì mau chóng hai tay dâng lên tấm bia đá kia, Bồn công tử có thể cho ngươi chết toàn thân.

-Chớ nằm mơ giữa ban ngày, có bản lĩnh thì ngươi tới đây mà lấy a!

Phong Liệt cười giễu cợt, cắt đứt lời nói nhảm của Lâm Tử Thông.

-Ừm? Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Lâm Tử Thông mặt liền biến sắc, từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người làm trái ý hấn, trong lòng vô cùng tức giận.

Hấn lạnh lạnh cười một tiếng, tiện tay từ bên hông cởi một tiểu tháp màu vàng thẫm trông giống như một vật trang sức nhỏ xíu, ném ra ngoài không trung.

Sau một khắc, tòa tiểu tháp màu vàng thẫm này trong nháy mắt trưởng lớn đến mười trượng, tổng cộng chín tầng, có vô số luồng sáng bảy màu vòng quanh, xa hoa tuyệt mỹ, thật là bất phàm.

Nhưng vào lúc này, sắc mặt hai người Phong Liệt cùng Lâm Tử Thông cũng đột nhiên đồng loạt biến đổi.

Phong Liệt cũng là cảm thấy Thiên Tru Lệnh Bài trong trữ vật giới chỉ đột nhiên rung động lần nữa.

Dựa theo kinh nghiệm lần trước, hấn trong lòng biết nhất định có một miếng Thiên Tru Lệnh Bài khác đang ở phụ cận.

Mà Lâm Tử Thông cũng là trực tiếp vẫy tay, một khối lệnh bài màu vàng thẫm từ trong tiểu tháp bay ra, rơi vào trong tay của hắn.

Tấm lệnh bài này đang rung động không dứt, làm bộ muốn bay ra, hơn nữa nhìn phương hướng kia, thế nhưng chính là chỉ về phía Phong Liệt đang đứng trên mặt đất.

-Thiên Tru Lệnh Bài?

-Thiên Tru Lệnh Bài?

Thoáng chốc, ánh mắt của Lâm Tử Thông cùng Phong Liệt đều co rút lại, nhìn về phía đối phương cơ hồ đồng thời lên tiếng kinh hô.

Vào giờ khắc này, Phong Liệt cùng Lâm Tử Thông cũng lập tức xác nhận Thiên Tru Lệnh Bài trong tay đối phương, sau một thoáng kinh ngạc, trong mắt hai người cũng chợt hiện lên một vẻ tham lam không che dấu chút nào.

Lâm Tử Thông lại càng không nhịn được ngửa mặt lên trời cười một tiếng, ngạo nghễ nói:

-Ha ha ha ha! Không nghĩ tới Bồn công tử vận khí tốt như vậy, mới ra cửa không tới mấy ngày liền gặp được khối Thiên Tru Lệnh Bài thứ hai! Hơn nữa còn là ở trong tay một con kiến hôi đê tiện, thật là trời cũng giúp ta! Vận khí này tới, ngăn chặn cũng không đỡ nổi a! Ha ha ha!

-Ha hã! Rốt cuộc là người nào có vận khí tốt cũng chưa biết được đâu.

442. Chương 503.: Long Uy Mạnh Mẽ(1)

Phong Liệt lạnh lùng cười một tiếng, giễu cợt nói.

Vừa dứt lời đồng thời, hắn đột nhiên phóng ra long uy mạnh mẽ.

”Oanh”, một cỗ uy áp mạnh mẽ to lớn giống như Viễn Cổ Long Hoàng đi tuần trong nháy mắt bao phủ trong thiên địa, cấp tốc lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Vào giờ khắc này, tất cả mọi người bên trong phương viên mấy trăm dặm không khỏi tâm thần kinh hãi, một vài dã thú, cương thi, Chiến Hồn lại càng không chịu nổi, hoảng sợ mà bỏ chạy.

Lâm Tử Thông ở trên bầu trời cũng là không nhịn được sắc mặt cả kinh, thiếu chút nữa hông có bị cỗ uy áp mạnh mẽ này làm cho sợ ngay cả ba hồn bảy vía cũng bay mất, cơ hồ lập tức liền muốn thu hồi bảo tháp, che mặt mà chạy.

Bất quá, khi hắn phát hiện bảy đạo Long ảnh phía sau Phong Liệt, trong mắt nhất thời dâng lên cảm giác ngạc nhiên nghi ngờ, rồi mới miễn cưỡng lưu lại.

Sau một khắc, chỉ thấy hai mắt Phong Liệt hơi đóng, tay phải đột nhiên nhẹ nhàng đánh ra một đạo chưởng ảnh màu đen.

-Ám ... Minh ... Thần ... Chưởng!

”Hô.”

Theo một tiếng quát nhẹ của Phong Liệt, vô cùng vô tận hắc ám lực trong thiên địa lập tức hóa thành từng sợi nhẹ nhẹ điên cuồng trào vào trong đạo chưởng ảnh kia, khiến cho chưởng ảnh trong chớp mắt liền hóa thành một đạo ma chưởng to tới mười trượng, uy thế ngập trời làm cho người ta hít thở không thông, hung hăng ảm về phía Lâm Tử Thông.

Bởi vì tu vi có hạn, hôm nay Phong Liệt còn xa xa không đủ để đem uy lực của Trấn Long Thiên Bi phát huy đến mức tận cùng, kể từ đó, Ám Minh Thần Chưởng này đã coi như là một kích mạnh nhất của hắn, uy lực so với Trấn Long Thiên Bi cũng bá đạo hơn một chút.

Phong Liệt rõ ràng biết, trước mắt nếu bản thân không ra tuyệt chiêu sợ rằng rất khó hạ được Lâm Tử Thông, mà đối với Thiên Tru Lệnh Bài trong tay Lâm Tử Thông, hắn rơi vào tình thế bất buộc, cho nên, vạn bất đắc dĩ, hắn không chút do dự thi triển Ám Minh Thần Chưởng.

Hô, dọa Bồn công tử sốc lớn a! Ta còn tưởng rằng ngươi là vị tuyệt thế cao nhân đi! Hừ! Chút tài mọn!

Lâm Tử Thông thấy ma chưởng khổng lồ của Phong Liệt vung tới, sắc mặt không những không sợ hãi, ngược lại thở ra một hơi thật dài, lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng.

Sau khi nói một câu quái dị chê trách Phong Liệt, Lâm Tử Thông thu hồi Thiên Tru Lệnh Bài, hai tay nhanh chóng kết ấn, từng đạo ấn quyết màu vàng mau chóng tiến vào trong bảo tháp ở trên không trung.

Tòa bảo tháp này tên là Huyền Hạo Tháp, là một vật chí bảo chân chính, cũng là một trấn tộc chi bảo truyền thừa phải tồn tại tới vài ngàn năm của Lâm gia.

Huyền Hạo Tháp vốn là chế phẩm bất chước thượng cổ thần khí Huyền Thiên Thần Tháp trong truyền thuyết lúc một vị tổ tiên của Lâm gia tham chiếu luyện thành, mặc dù không thể nào đánh đồng cùng thần khí, nhưng cũng không thể khinh thường, hơn nữa sau đó lại được hậu bối tử tôn tế luyện thành chí bảo, uy lực lại càng khó lường.

Mà hôm nay, đương đại gia chủ của Lâm gia đem vật chí bảo này trực tiếp giao vào trong tay cháu trai Lâm Tử Thông, cũng có thể thấy hẳn cực kỳ coi trọng đứa cháu này.

Theo Lâm Tử Thông đánh ra từng đạo ấn quyết, chỉ thấy Huyền Hạo Tháp kia dần dần bắn ra tinh mang khắp bốn phía, chói mắt vô cùng, theo đó mà bắt đầu cấp tốc xoay tròn, phát ra một trận "Ong ong" vang lên liên miên không dứt.

Càng thêm thần kỳ chính là, phía dưới bảo tháp từ từ tạo thành một vòng xoáy màu đen với đường kính hơn mười trượng, cái này toàn qua trong tầm mắt ra hấp lực không gì sánh kịp, tạo thành một cơn lốc mạnh mẽ, khiến cho cả vùng đất cát bay đá chạy, vô số cành khô lá rách cũng bị hút vào trong bảo tháp.

Đúng lúc ấy thì, Âm Minh Thần Chưởng mà Phong Liệt xuất ra cũng đi tới phụ cận, ngay sau đó, chuyện tình khiến cho Phong Liệt khiếp sợ đã xảy ra!

Chỉ thấy ma chưởng khổng lồ kia cùng vòng xoáy màu đen trong nháy mắt tiếp xúc với nhau, thế nhưng trực tiếp bị cuốn vào bên trong, biến mất không thấy.

-Ách ... điều này sao có thể?

Con người của Phong Liệt co rút lại, không khỏi kinh hãi, hẳn trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, một chưởng cường lực của mình thế nhưng giống như đá chìm đáy biển, ngay nửa bọt sóng cũng không tạo nên được.

Hắn mặc dù đã sớm nhìn ra cái tiểu tháp chí bảo này của Lâm Tử Thông rất là bất phàm, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới nó sẽ có uy lực như thế.

Giờ phút này cũng không để hắn suy nghĩ nhiều, tòa bảo tháp kia sau khi cắn nuốt ma chưởng, đã tiếp tục hướng về đỉnh đầu của hắn đè xuống.

Phong Liệt nhất thời cảm thấy, quanh người tràn đầy một cỗ lực xé rách không thể phản kháng, mưu toan hút hắn vào trong bảo tháp, cơ hồ làm hắn muốn đứng vững cũng khó khăn.

Cảm thụ được uy thế của bảo tháp như thế, trong lòng Phong Liệt không khỏi kinh hãi.

Hắn đã thật lâu không có nhận thức loại cảm giác nguy hiểm này, cho dù là đối mặt với Lý Thu Thủy là Hóa Đan Cảnh Tam Trọng Thiên, hắn cũng luôn luôn phong khinh vân đạm.

Nhưng hôm nay, đối mặt với Lâm Tử Thông chỉ có tu vi Thần Thông Cảnh Lục Trọng Thiên, hắn lại không còn chút lòng khinh thị nào nữa.

Cùng lúc đó, hắn cũng không khỏi âm thầm đoán được, sợ rằng đây chính là nguyên nhân căn bản tại sao hoàng gia lại áp đảo phía trên thập đại Chân Long giáo phái a.

Mắt thấy bảo tháp sắp rơi xuống, lực xé rách quanh người Phong Liệt cũng càng lúc càng lớn, sắc mặt hắn đột nhiên hung ác, hai tay đột nhiên đẩy lên phía trên.

-Hắc!

Theo một tiếng quát khê của Phong Liệt, chỉ thấy một đạo bi ảnh màu xanh lá lớn chừng trăm trượng từ trong lồng ngực của hắn nhanh chóng hiện ra, đem bầu trời cũng biến thành một mảnh màu xanh lá.

Ngay sau đó, Trấn Long Thiên Bi khổng lồ ầm ầm bay lên, giống như dời núi lấp biển, hung hăng vỗ vào bảo tháp ở phía trên.

”Oanh!”

Thiên bi cùng bảo tháp đụng vào nhau, bộc phát ra một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, mây bay trên trời cũng theo đó mà tiêu tán, ngay cả bốn gã cao thủ Hóa Đan Cảnh giao chiến trên không cũng đồng loạt ngưng mắt nhìn tới, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Đang lúc mọi người nhìn soi mói, hai kiện thần binh với uy lực kinh thiên vừa tiếp xúc với nhau, Huyền Hạo Tháp bị đánh văng ra xa chừng mười trượng, mà Trấn Long Thiên Bi cũng bị đánh rơi bay ngược trở về mặt đất.

Thật ra thì nếu bàn về phẩm cấp thần binh, Trấn Long Thiên Bi tự nhiên cao hơn Huyền Hạo Tháp rất nhiều, nhưng thần binh có khá hơn nữa cũng phải được nguyên lực của chủ nhân điều khiển mới được, về vạch rõ ngọn ngành, vẫn là nguyên lực của Phong Liệt so với đối phương chênh lệch quá lớn, căn bản không phải thuộc cùng một tầng.

Sau khi toàn lực tể ra một cái Trấn Long Thiên Bi, Phong Liệt chỉ cảm thấy nguyên lực trong cơ thể thoát cái bị lấy hết chín thành, không tự chủ được lay động một cái.

Hắn thu hồi Trấn Long Thiên Bi, ánh mắt ngưng trọng nhìn về hư không, chỉ thấy uy thế bảo tháp kia không hề giảm, thế nhưng lại vận sức chờ phát động, lại tiếp tục hạ xuống lần nữa, khiến cho hắn tức giận đến mức không nhịn được mắng một câu:

-Bà nó! Nhị thế tử này không ngờ thật khó dây dưa!

Lâm Tử Thông ở trên bầu trời sắc mặt cũng là vô cùng đặc ý, có Huyền Hạo Tháp trong tay, hắn tự nghĩ có thể ăn chắc đánh thắng Phong Liệt, ngạo nghễ hừ lạnh nói:

443. Chương 504.: Long Uy Mạnh Mẽ(2)

-Tấm thạch bi này quả nhiên là đồ tốt, chẳng qua là rơi vào trong tay tên đê tiện như ngươi quả thực là người tài giỏi không được trọng dụng! Hừ! Bốn công tử nhất định muốn có nó!

Vừa nói, hắn một bên gia tăng nguyên lực thâm xuất, từng đạo ấn quyết không ngừng đánh vào bảo tháp, khiến cho uy thế của bảo tháp càng tăng lên.

Phong Liệt thấy vậy, không khỏi âm thầm kêu khổ, hôm nay nguyên lực trong cơ thể mình đã tiêu hao không còn, Trấn Long Thiên Bi cũng không tể ra được nữa, nếu là nữa để cho bảo tháp kia rơi xuống, mình tuyệt đối chạy trời không khỏi nắng.

Hôm nay nếu đánh không lại, hắn tự nhiên sẽ không ngu ngốc đến nỗi ở lại chờ chết, lúc này, hắn không chút do dự lựa chọn một đường chạy đi.

Khi tòa bảo tháp còn chưa hạ xuống, hắn đột nhiên hóa thành một đạo hắc tuyến, cấp tốc bắn về phương xa, tốc độ nhanh tới mức vô pháp tưởng tượng, vền vẹn để lại từng đạo tàn ảnh ở cả vùng đất.

-Muốn chạy? Hừ! Bốn công tử muốn nhìn xem là tốc độ của ngươi nhanh, hay là tốc độ của Sư Long nhanh!

Lâm Tử Thông thấy Phong Liệt không nói hai lời liền xoay người bỏ chạy, sau khi sững sốt, khoe miệng không khỏi lộ ra một tia khinh thường.

Hắn tung mình nhảy lên trên lưng đầu Sư Hống, khê quát một tiếng:

-Sư Long! Đuổi theo cho Bốn công tử!

-Rống.

Sư Hồng cuồn rống một tiếng, nhưng ngay sau đó huy động bốn chân, giống như một trận gió đuổi theo phương hướng mà Phong Liệt chạy trốn.

Phía sau Hoàng Tử Nguyệt nhìn tình hình như vậy, không khỏi khe khẽ nhủ mày, nàng đối với việc Phong Liệt có thể từ trong trần tộc chỉ bảo Huyền Hạo Tháp của Lâm gia chạy trốn, cũng là không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn.

Suy nghĩ một chút, nàng cũng thả ra một đầu đại điều màu trắng, gắt gao đi theo Lâm Tử Thông, đuổi theo.

...

-Ừm? Đó là .. công tử?

Ở trên không trung, Hỏa Mãng Vương đang cùng Lâm Uyên kịch chiến nhìn cả vùng đất có một ít đường hắc tuyến cấp tốc chạy về phía phương xa, trong lòng không khỏi sửng sốt.

Ở trong ấn tượng của hắn, tựa hồ chưa từng thấy qua Phong Liệt hoảng sợ mà chạy như vậy.

Bất quá thử nghĩ xem cũng đúng, lúc trước Phong Liệt gặp phải nguy hiểm, cơ hồ cũng là chạy trốn vào bên trong Long Ngục Không Gian, lập tức mọi sự đại cát.

Nhưng hôm nay, Long Ngục đã bị Âm Lão Thú chiếm lĩnh, Phong Liệt nếu lại trốn vào đó, đó không thể nghi ngờ chính là tự tìm đường chết, thậm chí so sánh với việc chết ở bên ngoài lại thống khoái.

...

"Sưu ... sưu ... sưu ..."

Phong Liệt hóa thành hắc tuyến một lần lướt đi mấy trăm trượng, xuyên qua như gió khắp cả vùng đất.

Một bên bay nhanh, một bên hắn nhanh chóng hấp thu hắc ám lực ở chung quanh, khôi phục nguyên lực trong cơ thể.

Phía sau, Lâm Tử Thông không chế Sư Hồng theo sát không nghĩ, nhưng sắc mặt lại có chút lo lắng.

Bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện, tốc độ của Phong Liệt thể nhưng nhanh đến nỗi không có cách nào tưởng tượng, chạy còn nhanh hơn so với mình đang ngồi trên Sư Hồng, khoảng cách dần dần càng kéo càng xa, chỉ trong thời gian vài hơi thở, Phong Liệt thể nhưng chạy không thấy đâu, đây quả thực làm Lâm Tử Thông gần như muốn học máu, hận không thể đem Sư Hồng băm thành thịt vụn.

...

Khi Phong Liệt dần dần trốn vào chỗ sâu trong bình nguyên, lại cũng có hai gã cường giả chân chính một đuổi một chạy từ Ma chỗ sâu trong Quỷ Bình Nguyên chạy ra phía ngoài cấp tốc lướt đến.

Người phía trước hoảng sợ mà chạy là một lão giả tóc đen, người này trên người mặc một bộ trường bào màu đỏ, nhìn qua ước chừng hơn năm mươi tuổi, phía sau lại uốn lượn chín đạo huyết ảnh Hắc Long dài hơn hai mươi trượng, rõ ràng là một gã Hắc Long Vũ Giả Hóa Đan Cảnh Cửu Trọng Thiên.

Chỉ bất quá, tên này đủ để là một tồn tại cường hãn đứng ở trên đỉnh đại lục, giờ phút này lại giống như chó nhà có tang, chật vật chạy trốn, khuôn mặt già nua tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Nếu là Phong Liệt nhìn thấy lão giả này tất nhiên có thể nhận ra, người này thể nhưng chính là gã cường giả lúc trước ở phụ cận Tiểu Lương Trang trong tay cầm một tấm Thiên Tru Lệnh Bài.

-Tinh Hà Vương, ngươi trốn không thoát đâu, không nên uống phí sức lực! Bốn tọa đã nói, chỉ cần ngươi giao ra Thiên Tru Lệnh Bài, liền tha cho ngươi khỏi chết, bốn tọa tuyệt không nuốt lời!

Trên bầu trời, một thanh âm mệnh mông cuồn cuộn từ xa truyền đến, cuồn cuộn như Thiên Lôi.

-Sở Hóa Long! Thiên Tru Lệnh Bài chính là vật truyền thừa từ thượng cổ của Hắc Long Giáo chúng ta, ngươi đường đường là cường giả Long Biên Cảnh thể nhưng không để ý quy củ xuất thủ cướp đoạt, sau ngày hôm nay, Hắc Long Giáo chúng ta nhất định sẽ khiến cho Ma Long Giáo các ngươi phải trả một cái giá đắt!

Lão giả tóc đen một bên nhanh chóng chạy trốn, một bên cao giọng quát lên.

-Nga? Người đây là đang ép bốn tọa giết người diệt khẩu sao?

Trên trời trắng sáng treo cao, ánh trăng sáng tỏ tận tình chiếu vào phía trên Ma Quỷ Bình Nguyên, khiến cho vừa nhìn vào cả vùng đất vô tận trắng xoá một mảnh.

Giờ khắc này, đang có một luồng Hắc Phong cấp tốc thổi qua cả vùng đất, chợt lóe rồi biến mất.

Chỉ có võ giả có tu vi cao thâm mới có thể thấy rõ, kia chính là một đạo bóng người đang cấp tốc chạy vội.

Đột nhiên, bóng người dừng ở dưới một gốc cây khô, hiện ra một gã thiếu niên tuần tú đang mặc áo đen, tất nhiên chính là Phong Liệt không thể nghi ngờ.

Phong Liệt dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía sau một cái, nhẹ nhàng thở phào một cái.

Trải qua cả ngày chạy trốn, hắc rớt cục đem Lâm Tử Thông cùng Hoàng Tử Nguyệt hoàn toàn vứt lại phía sau không thấy bóng dáng.

Giờ phút này, hắc ở thở phào nhẹ nhõm đồng thời, trong lòng cũng không khỏi có chút buồn bực.

Lại nói mình đã thật lâu không có chạy trốn chết chạt vật như vậy, cảm giác này thật là có chút ít mới mẻ.

Bất quá lại nói, hắc thua dưới tay tên Lâm Tử Thông này vô luận tu vi, thực lực hay là thần binh của mình cũng không thua những gì trên tay nhị thể tổ, thật cũng không coi là oan uổng.

Lúc này, hắc mặc dù một khắc không ngừng chạy nhanh một ngày, nhưng nguyên lực trong cơ thể cũng là càng phát ra nhiều hơn, điều này hoàn toàn là do sự biến thái của Hắc Âm Chi Thân, tốc độ hấp thu thiên địa nguyên khí lớn hơn rất nhiều so với tốc độ tiêu hao nguyên lực.

-Bà nó! Tên nhị thể tổ kia thật đúng là biến thái, Long nguyên lực trong cơ thể cũng không biết là tu luyện kiểu gì, chẳng lẽ nguyên nhân là do công pháp sao?

Phong Liệt tự nói một câu, lại lắc đầu, sau đó hắc lấy ra một bầu rượu, hung hăng uống một ngụm rượu, sáng khoái hô khẩu khí.

Rượu này tự nhiên là rượu do Lê Bá đích thân chế riêng cho hắc, lúc rời khỏi Tiểu Lương Trang, Phong Liệt không chút khách khí cầm đi theo ba vạc rượu lớn, để cho Lê Bá lão nhân kia đau lòng không thôi, thiếu chút nữa liều mạng cùng hắc.

-Cảnh Hách, một vài công pháp tu luyện có khả năng ngưng tụ ra Long nguyên lực sao?

Phong Liệt thần nhiên tựa vào phía trên cây khô, ánh mắt lạnh nhạt nhìn vào mặt trăng trên bầu trời, một bên uống rượu, một bên truyền âm cho khí linh Cảnh Hách.

Chỉ chốc lát sau, thanh âm trầm thấp của Cảnh Hách truyền đến:

-Chủ nhân, nhân loại các người dựa vào công pháp tuyệt không có khả năng tu luyện ra Long nguyên lực, bất quá, nếu là có Chân Long huyết mạch tinh khiết thì hắc là vẫn có thể.

444. Chương 505 : Thiên Tru Lệnh Bài(1)

-Nga? Chân Long huyết mạch tinh khiết?

Phong Liệt lông mày nhẹ nhàng nhíu vào.

-Không sai, ở thời đại kia của chúng ta, tất cả tộc Long đều là vừa sinh ra đã có Long nguyên lực, mà Long Hoàng huyết mạch, Thiên Long huyết mạch tự nhiên tăng thêm một bậc.

Cảnh Hách nói.

-Nga? Long Hoàng huyết mạch trong thân thể của ta, hắc là cũng có thể sao?

Phong Liệt trong lòng vừa động.

Long Hoàng huyết mạch trên người của chủ nhân người cũng không tinh khiết, chỉ sợ cũng không được.

Cảnh Hách nói.

-Vậy phải như thế nào mới có thể có Chân Long huyết mạch tinh khiết?

Phong Liệt hỏi tới.

-Theo ta đoán, hẳn là cần chuyển đổi hình rồng, hoàn toàn loại trừ huyết mạch của nhân loại các người mới có thể.

-Đây chẳng phải là cần tới cảnh giới Long Biến Cảnh? Lâm Tử Thông cùng Hoàng Tử Nguyệt cũng chưa tới đến cảnh giới Long Biến Cảnh, bọn họ làm sao làm được?

Phong Liệt khẽ nhíu mày.

-Cái này ta cũng không rõ ràng lắm, có lẽ là bọn họ có một bí thuật chiết xuất huyết mạch đi.

”...”

Phong Liệt bắt đầu dĩ lắc đầu, chỉ đành tạm thời buông tha cho vấn đề này.

Thật ra thì thử nghĩ xem cũng đúng, nếu là Long nguyên lực có thể dễ dàng lấy được như vậy thì sợ rằng trên đại lục cao thủ đã sớm bay đầy trời.

Đúng lúc ấy thì, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy Âm Lão Thú bên trong Long Ngục Không Gian xuất hiện một tia dị thường.

Trước đây, nếu là trong Long Ngục không có thức ăn, Âm Lão Thú chỉ biết tìm một chỗ rộng rãi để ngủ đông ở trong không gian, lẳng lặng tu luyện.

Nhưng giờ phút này, lại thấy quái vật lớn cao hơn ba mươi trượng kia thể nhưng nóng nảy động đậy, ở trong không gian không ngừng đi qua đi lại, nhảy lên nhảy xuống, tìm kiếm hết đường, thỉnh thoảng hồng khiêu liên tục, nhìn như vô cùng vội vàng.

-Đi? Đây là chuyện gì xảy ra?

Phong Liệt hơi hơi nhíu mày, ánh mắt khẽ khê lóe lên.

Quan sát chỉ chớp lát sau, hắn đột nhiên trong lòng vừa động:

-Không lẽ là ... đầu U Long ở sâu trong lòng đất kia gọi phân thân này về đây chứ?

...

Ở cả vùng đất phương bắc của Long Huyết Đại Lục, có một mảnh hoang mạc là biên giới, diện tích tính ra phải tới trăm vạn dặm, không có một ngọn cỏ, rất ít người qua lại.

Giờ khắc này, ở trung ương của hoang mạc, trong một cái hầm có đường kính mấy ngàn dặm, đang không ngừng phát ra một vài âm tiết kỳ quái, giống như sóng gợn chậm rãi khuếch tán ở trong thiên địa, dần dần tràn ngập ở cả bầu trời Long Huyết Đại Lục.

Những thứ âm tiết này rất là cổ quái, cũng rất là nhỏ, người bình thường rất khó cảm giác được chút động tĩnh nào, chỉ có một vài cao thủ có tu vi thông huyền chân chánh mới có thể cảm giác được một chút, nhưng tất cả cũng làm như không nghe thấy, cũng không thèm nhìn.

Mà giờ khắc này, trăm đầu quái vật phân bố ở các nơi hiểm yếu tuyệt địa phía trên Long Huyết Đại Lục, bên trong thâm sơn đậm lũy sẵn thức ăn, sau khi nghe được thanh âm này cũng ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng, sau đó, cũng đột nhiên bay lên không, cấp tốc bay đi về phương bắc của đại lục.

Những quái vật này trên đầu đều có sừng nhọn, diện mục dữ tợn, trên trán có con mắt thứ ba, xúc tua dài dưới cổ, phía dưới song đuôi rắn, rõ ràng tất cả đều là Âm Lão Thú, tu vi của bọn chúng phần lớn đạt đến Tứ Giai, có con thậm chí đạt đến Ngũ Giai, chạy trốn nhanh chóng trên không trung trông cực kỳ kinh người.

Chỉ chốc lát sau, trong hầm ở chỗ sâu trong hoang mạc kia đột nhiên vang lên một thanh âm phần nộ giống như Thiên Lô, quanh quẩn thật lâu ở trong thiên địa.

-Ừm? Phân thân số bảy mươi chín xảy ra chuyện gì? Tinh thần ẩn ký vẫn còn, vì sao không gọi về được? Ghê tởm! Số một trăm vừa tới nghe lệnh, tìm được số bảy mươi chín, nuốt trọn nó! Nuốt trọn tất cả sinh linh trong phương viên ba ngàn dặm chỗ nó!

Câu nói này lập tức hóa thành một âm tiết cổ quái truyền đi các nơi trên đại lục, nhất thời, ở bên trong mấy trăm đầu Âm Lão Thú cấp tốc phi hành kia, có gần trăm đầu thân hình đột nhiên dừng lại, sau đó mau chóng quay ngược phương hướng, điên cuồng phi đi dọc theo phía nam của Ma Long Sơn Mạch.

...

Bên trong Long Ngục Không Gian, Âm Lão Thú chỉ dao động trong chốc lát, liền dần dần khôi phục bình tĩnh, lại quay về ngủ đông.

Phong Liệt thấy vậy, cũng không để ở trong lòng.

Mặc dù hắn cũng biết đầu U Long sâu trong lòng đất kia vô cùng không dễ chọc, nhưng cũng không hề lo lắng, dù sao Long Ngục Không Gian là một không gian độc lập, hắn tuyệt đối không tin mình đem Âm Lão Thú giấu ở trong Long Ngục lại bị người khác phát hiện.

Hơn nữa là Âm Lão Thú bên trong Long Ngục đã đạt đến Ngũ Giai đỉnh phong, hắn cũng rất muốn nhìn Âm Lão Thú Lục Giai một chút xem nó sẽ cường hãn tới mức nào.

Dĩ nhiên, Phong Liệt cũng sớm tính toán tốt lắm, trước tiên đem Âm Lão Thú hoàn toàn khống chế được mới để cho đại gia hỏa kia lên cấp, nếu không mà nói, đây chẳng qua chính là tự tìm phiền toái.

Lúc này Lâm Tử Thông cùng Hoàng Tử Nguyệt nhất định còn đang ở phía sau theo sát không ngừng nghỉ, hắn cũng không dám lưu lại lâu, liền thu hồi bầu rượu, giương mắt nhìn về một phương hướng, tiếp tục tiến vào chỗ sâu trong bình nguyên.

Như hắn đoán không lầm lời thì Long Hoàng thần phủ kia một khi xuất thế, nhất định là ở khu vực trung tâm Ma Quỷ Bình Nguyên, mà hôm nay chính mình cách khu vực trung tâm còn một con đường rất xa.

Nhưng kế tiếp, hắn vừa mới đi về phía trước chưa tới trăm dặm, lại đột nhiên cảm giác được Thiên Tru Lệnh Bài trong trữ vật giới chỉ lại xuất hiện động tĩnh lần nữa.

-Ừm? Không phải là bọn họ nhanh như vậy đã đuổi kịp rồi chứ?

Phong Liệt trong lòng không khỏi cả kinh.

Hắn lấy lệnh bài ra nhìn một chút, nhưng không khỏi kinh ngạc phát hiện, phương hướng mà Thiên Tru Lệnh Bài chỉ dĩ nhiên là phía trước, điều này hiển nhiên không thể nào là Lâm Tử Thông, cho dù tên kia mọc cánh cũng không thể trong thời gian ngắn ngủi như thế bay đến phía trước được.

-Đi? Không phải là lại xuất hiện một khối Thiên Tru Lệnh Bài nữa chứ?

Phong Liệt cau mày trầm ngâm một thoáng, dần dần cho ra một kết luận này.

Sau một khắc, không đợi hắn suy nghĩ nhiều, đột nhiên, phía trước trăm trượng xuất hiện một cơn gió lốc màu đen.

"Hô. "

Cả vùng đất cát bay đá chạy, gió gào thét, cơn gió lốc màu đen kia chợt xuất hiện, rất nhanh liền tiêu tán, tiếp đó liền hiện ra một đạo thân ảnh màu đỏ vô cùng chặt vật.

-Khụ khụ! Oa ...

Thân ảnh kia vừa mới xuất hiện, lập tức phun ra một ngụm máu tươi lớn, hiển nhiên bị đả thương vô cùng nặng.

Phong Liệt ánh mắt cả kinh, vội vàng chăm chú nhìn lại, lại thấy kia là một lão giả tóc đen, đang mặc hồng bào, quần áo lam lũ, trên vai có một lỗ máu màu đen, sắc mặt trắng như tờ giấy.

Chỉ bất quá, chín đạo hư ảnh Hắc Long dài hơn hai mươi trượng phía sau lão giả kia vẫn quanh co gầm thét, khí thế kinh người.

-Ừm? Là hần?

Phong Liệt sau khi thấy rõ lão giả này, con ngươi nhất thời co rút lại, hần liếc mắt một cái liền nhận ra, người này đúng là tuyệt thế cường giả cầm Thiên Tru Lệnh Bài mà mình đã từng gặp ở bên ngoài Tiểu Lương Trang.

Sau khi sống sót một hồi, Phong Liệt không nói hai lời, lập tức triển khai tốc độ lao tới phía xa.

445. Chương 506 : Thiên Tru Lệnh Bài(2)

Mặc dù hần biết lão giả này có một khối Thiên Tru Lệnh Bài, đồng thời cũng nhìn ra giờ phút lão giả này bị thương nặng, nhưng hần cũng không dám nổi lên ý niệm tiến lên cướp đoạt trong đầu chút nào.

Hần biết rõ ràng, cường giả Hóa Đan Cảnh Đại viên mãn có vô số thủ đoạn, thực lực cũng mạnh vô cùng, mặc dù bị trọng thương, chỉ cần còn chưa có chết, cũng tuyệt không phải người mà hôm nay chính mình có thể chống lại, vẫn là cách khá xa chút ít thì tốt hơn.

Chỉ tiếc, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Lão giả kia sau khi ho ra máu tươi, đánh giá bốn phía một chút, rất nhanh liền phát hiện Phong Liệt, đồng thời cũng phát giác dị động của Thiên Tru Lệnh Bài trong tay.

Hần lập tức lấy Thiên Tru Lệnh Bài ra, ngay sau đó, chỉ thấy sắc mặt hần chợt mừng rỡ, nhưng ngay sau đó hướng về phía Phong Liệt đang chạy trốn quát lên một tiếng lớn:

-Tiểu tử đứng lại! Đem lệnh bài lưu lại!

Vừa dứt lời đồng thời, hần đã hóa thành một đạo hồng quang, một bước lướt đi ngàn trượng, trong nháy mắt đi tới đỉnh đầu Phong Liệt, không chút lựa chọn đánh ra một chưởng.

"Oanh."

Một đạo chưởng ảnh màu đen mang theo uy thế như núi hung hăng phóng tới đỉnh đầu Phong Liệt, chưởng phong mạnh mẽ đem Phong Liệt chà xát tới mức ánh mắt cũng không mở ra được.

Cảm thụ được uy thế hùng hồn như núi của chưởng ảnh kia, trong lòng Phong Liệt không khỏi kinh hãi, hần không dám khinh thường, không chút lựa chọn tể ra Trấn Long Thiên Bi.

"Ông."

Sau một trận chấn động nhẹ, một đạo cự bi thanh sắc lớn trăm trượng đột nhiên bay ra, nghênh đón đạo chưởng ảnh kia.

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn vang lên.

Dưới uy lực của Trấn Long Thiên Bi, đạo Cự chưởng kia trong nháy mắt bị trừ khử vô hình, mà thiên bi lại tiếp tục đánh về phía lão giả kia, thế đi không giảm.

-Ừm? Muốn chết!

Ánh mắt của lão giả co rút lại, nhìn một đạo bi ảnh cự đại đánh tới, cảm thụ được phía trên thiên bi phát ra khí tức kinh sợ, nhất thời trong lòng hần cũng biết vật này lợi hại, một bên lắc mình bay ngược lại, một bên liên tục huy chưởng đánh về phía bi ảnh kia.

"Oanh! Oanh! Oanh! ..."

Sau mấy tiếng nổ vang liên tiếp, Trấn Long Thiên Bi rốt cục bị đánh rơi xuống mặt đất, mà lão giả cũng lui ra ngoài mấy trăm trượng xa, đứng trên không trung nghỉ cảnh, sắc mặt khẽ biến thành kinh ngạc.

Kế tiếp, lão giả cũng không tiếp tục xuất thủ, ánh mắt khe khẽ lóe lên một cái, cao giọng quát hỏi:

-Tiểu tử! Ngươi là môn hạ ở phương nào?

Hắn chỉ sở dĩ hỏi như vậy, là bởi vì hắn biết rõ ràng, người có thể có hai kiện bảo vật thể gian hiểm thấy như Thiên Tru Lệnh Bài cùng Trấn Long Thiên Bi, tuyệt đối không thể nào là tiểu nhân vật không có chút bối cảnh nào, nói không chừng chính là truyền nhân xuất thân từ dòng chính của một đại gia tộc nào đó.

Nếu không hỏi rõ ràng, vạn không cẩn thận dẫm chân vào ổ ong vò vẽ, vậy cũng là phiền toái lớn, dù sao hắn là người của Hắc Long Giáo ở trong thập đại Chân Long giáo phái coi như là một cái thể lực yếu nhất, cũng không dám gây thù hằn lung tung.

Mà giờ khắc này, Phong Liệt sau khi thu hồi Trấn Long Thiên Bi, trong lòng không khỏi hoảng sợ một trận.

Hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, chính mình toàn lực tể ra Trấn Long Thiên Bi, lại bị đối phương tùy tiện dùng mấy chiêu liền hóa giải, ngay cả chiến kỹ cũng chưa từng vận dụng, chênh lệch này thật sự quá lớn.

Nghe được lão giả câu hỏi đó, trong lòng Phong Liệt vừa động, lập tức mở miệng nói:

-Vị tiền bối này, vân bối chính là Tử Long Hộ Pháp của Âm Vũ Viện ở Ma Long Giáo.

Phong Liệt vốn định sử dụng uy danh của sư tôn Tử Long Hộ Pháp để thay đổi tràng diện, lại không nghĩ, lời của hắn còn chưa nói hết, liền thấy sắc mặt lão quỷ kia chợt giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi tàn nhẫn nói:

-Hừ! Ma Long Giáo? Lại là Ma Long Giáo chết tiệt! Ha ha ha! Tốt! Quả thật là thiên lý tuần hoàn, báo ứng không sai. Nếu Sở Hóa Long dám động chú ý tới bổn tọa, vậy thì đừng trách bổn tọa không khách khí đối với đồ tử đồ tôn của hắn! Tiểu tử! Bổn tọa cũng sẽ không gây khó khăn cho ngươi, chỉ cần giao ra Thiên Tru Lệnh Bài cùng tám thiên bi kia, bổn tọa liền tha cho ngươi khỏi chết! Nếu không, hừ hừ!

Lão giả vừa nói, khí thế mạnh mẽ đột nhiên tăng vọt, uy thế của cường giả Hóa Đan Cảnh Đại viên mãn hiển lộ không thể nghi ngờ, cực kỳ kinh người.

Phong Liệt nhìn đối phương quá khích phản ứng đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó trong lòng thầm than xui xẻo, không nghĩ tới thế nhưng lại cầm tảng đá đập vào chân của mình, sớm biết lão này đối với Ma Long Giáo có thù sâu như thế, chính mình liền thể thân mạo danh danh hiệu của Lâm Tử Thông một chút a.

Hắn cũng không lập tức trả lời đối phương, ánh mắt khe khẽ lóe lên, nhưng trong lòng thì vội vàng suy tư hết đường.

Lão giả này mặc dù bị thương không nhẹ, nhưng rõ ràng oai vũ dư âm, chính diện đối chiến thì không khác gì đi chịu chết.

Nhưng muốn chạy trốn, cũng khẳng định cản không nổi tốc độ kinh người của lão này.

-Ừm? Có nên thả Âm Lão Thú ra hay không?

Sau khi suy nghĩ một chút, Phong Liệt không khỏi nghĩ đến Âm Lão Thú trong Long Ngục.

Hôm nay Âm Lão Thú đã đạt đến Ngũ Giai đỉnh phong, cảnh giới cùng lão nhân kia cũng tương đối, nhưng thần thông của Âm Lão Thú so sánh với thần thông của Hắc Long Vũ Giả cường hãn hơn nhiều, nói vậy lão nhân kia cũng chỉ có thể chạy trốn.

Chỉ bất quá, một khi đem Âm Lão Thú thả ra, muốn thu hồi lại thì sẽ có chút phiền phức.

Khi Phong Liệt đang do dự, đột nhiên, trong không trung truyền đến một tiếng "Xoẹt" phá không giòn vang, dưới bầu trời đêm yên tĩnh cực kỳ chói tai.

Ngay sau đó, một đạo tia chớp kim sắc xẹt qua trường không, từ xa bay tới, vô cùng nhanh chóng đánh tới tên Hồng Y lão giả kia.

-Đáng chết! Sở Hóa Long, ngươi thật đúng là âm hồn bất tán!

Lão giả ánh mắt cả kinh, không khỏi giật quát một tiếng, nhưng ngay sau đó chỉ thấy hai tay hắn đột nhiên đẩy về phía trước, theo một tiếng "Ông" nhỏ vang lên, một đại đỉnh màu đen từ trong lồng ngực của hắn hiện ra, cấp tốc nghênh đón đạo kim quang kia.

"Oanh."

Một tiếng nổ rung trời, quanh quẩn thật lâu ở trong bầu trời đêm.

Làm Phong Liệt khiếp sợ chính là, đạo kim quang kia thế nhưng đâm xuyên qua đại đỉnh, sau đó vừa vặn đâm xuyên qua vai phải lão giả, cuối cùng ghim ở trên mặt đất, cũng là một cây đại thương ánh lên kim quang, dưới ánh trăng dị thường chói mắt, tản ra sát khí lạnh như băng.

-A ...

Lão giả hét thảm một tiếng, trên không trung lay động mấy cái, vội vàng ra tay bịt kín vết thương ở vai phải, trong miệng không ngừng học ra từng ngụm máu lớn.

Biến cố này phát sinh ở trong nháy mắt, Phong Liệt nhìn thấy hoảng sợ không thôi, hắn hồn nhiên không nghĩ tới tên kia thực lực vượt qua cường giả Hóa Đan Cảnh Đại viên mãn lại bị một kích từ xa của người khác đánh cho trọng thương, ngay cả bốn mạng thần binh cũng bị hỏng, đối phương sẽ là cường giả có cảnh giới gì a?

-Ha ha ha ha! Tinh Hà Vương, không nghĩ tới bốn tọa thất thần một lúc, thế nhưng để cho người chạy ra xa như vậy, bất quá, người vẫn không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của bốn tọa.

446. Chương 507 : Sở Hóa Long(1)

Một âm thanh trong trẻo phiêu đăng thật lâu trong không gian.

Ngay sau đó, một gã thanh niên với khí thế bén nhọn hiện ra gần không trung, đứng bên trên nhìn Tinh Hà Vương ở dưới, trên mặt hơi lộ ra một tia khinh thường, đối với Phong Liệt cũng là lườm nhìn lên một cái.

Người trẻ tuổi này nhìn qua ước chừng hơn hai mươi tuổi, nhưng khí thế mệnh mông cuộn cuộn lại giống như Viễn Cổ Chân Long phủ xuống, mạnh mẽ vô cùng, dừng chân đứng trên không trung, phảng phất giống như một cây trường mâu sắc bén bá đạo, chấn nhiếp tâm hồn người khác.

Phong Liệt sau khi thấy rõ người kia, con người không khỏi co rụt lại, ngay sau đó, một cỗ hận ý thấu xương lấp đầy trong lòng.

-Là hắn? Hắn chính là Sở Hóa Long? Lão già chết tiệt kia!

Lúc này đây, trong lòng Phong Liệt vẫn nhớ được rõ ràng một màn hai năm trước kia.

Lúc ấy, hắn vẫn chỉ là một gã tiểu đệ tử Nguyên Khí Cảnh Tứ Trọng Thiên nho nhỏ, ở trong Viễn Cổ Long Mộ của Dạ Mạc Đại Hạp Cốc may mắn chiếm được long uy cái thể cùng U Linh Thiết, nhưng lúc rời đi bị Sở Hóa Long bắt gặp, kết quả bị tên này đường đường là cường giả Long Biến Cảnh không hề có lý do nào ban thưởng một chương, thiếu chút nữa làm con kiến hôi Phong Liệt này đầu thai lần nữa.

Một chương kia, quả thực làm Phong Liệt khắc cốt minh tâm, thề kiếp này phải trả thù này.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, hôm nay sau hai năm, thế nhưng sẽ ở phía trên Ma Quỷ Bình Nguyên lần nữa gặp được người này.

Bất quá, hắn cảm thụ được khí thế vô cùng cường hãn của Sở Hóa Long kia, cũng biết rằng giờ phút này chính mình vẫn xa xa không phải là đối thủ của người này, sợ rằng người ta tùy ý phát tay một cái cũng đủ để để cho hắn chết một lần.

Nghĩ tới điểm này, Phong Liệt hít sâu một hơi, vội vàng đè xuống sự oán độc trong lòng, hắn biết cảm giác của cường giả Long Biến Cảnh nhất định là rất nhạy cảm, vạn nhất làm cho đối phương cảm thấy hận ý của mình, sợ rằng hôm nay chính mình tuyệt đối khó có thể sống sót.

Đúng lúc ấy thì, lại nghe Tinh Hà Vương đột nhiên quát lên:

-Sở Hóa Long! Người quả thực khinh người quá đáng! Người muốn Thiên Tru Lệnh Bài, hừ, trong tay tên tiểu bối này của Ma Long Giáo các người cũng có một khối, cần gì đánh chú ý lên lão phu nữa! Người nếu chịu thả ta rời đi, ta sẽ chuyện hôm nay coi như chưa từng phát sinh, nếu không, Hắc Long Giáo chúng ta tuyệt không bỏ qua!

Vừa nói, hắn vừa chỉ chỉ Phong Liệt bên cạnh.

Phong Liệt thấy vậy, sắc mặt không khỏi quỳnh lên, thiếu chút nữa bị tức tới hộc máu, trong lòng thầm than một tiếng xui xẻo, nhìn dáng dấp hôm nay không cách nào tốt đẹp rồi.

Nghe lời nói của Tinh Hà Vương, Sở Hóa Long ở trên bầu trời ánh mắt nhất thời sáng lên, hai bó tinh mang như thực chất chiếu vào trên người Phong Liệt, làm cho tâm thần Phong Liệt không khỏi căng thẳng.

-Nga? Tiểu tử, trên người của người có Thiên Tru Lệnh Bài? Ha ha ha! Thật tốt quá! Long Hoàng thần phủ xuất thế lần này lại thật sự đúng lúc, không nghĩ tới thế nhưng đồng thời có được hai khối Thiên Tru Lệnh Bài! Ha ha ha ha!

Sở Hóa Long không nhịn được đắc ý cười to, nhưng ngay sau đó phân phó nói với Phong Liệt:

-Tiểu tử, lệnh bài kia ở trên người của người cũng vô dụng, mau chóng đem nó giao cho bốn tọa, ngày sau để cho Chiến Thiên hảo hảo khen thưởng người một phen!

Phong Liệt nghe lời nói này, sắc mặt thoáng chốc vô cùng khó coi, không nghĩ tới lão già này thật đúng là đủ vô sỉ, thế nhưng vắt chày ra nước yêu cầu lệnh bài của mình, ngay cả hỏi mình là ai cũng không hỏi, làm thế nào để Chiến Thiên Ma Vương khen thưởng cho chính mình đây? Khen thưởng cái rắm a!

Giờ khắc này, trong lòng hắn rất là khó khăn, nếu như không giao lệnh bài ra, không nói ngày sau như thế nào, trước mắt một cửa ải này sẽ không qua được.

Mặc dù chính mình trốn vào Long Ngục Không Gian, vượt qua cửa ải này, ngày sau chỉ sợ cũng phải mang trên lưng một tội danh là phản bội Ma Long Giáo, bỏ mạng thiên nhai.

Thấy Phong Liệt có điều do dự, Sở Hóa Long sắc mặt không khỏi trầm xuống, cực kỳ bất thiện nói:

-Ừm? Tiểu tử, người dám cãi lời ra lệnh của bốn tọa?

-Ách, vãn bối không dám!

Phong Liệt hung hăng cắn răng một cái, thôi, nộp thì nộp đi, lão tử đồng ý, là vì một khối Thiên Tru Lệnh Bài không rõ cách dùng, trực tiếp trái ý Sở Hóa Long đúng là không khôn ngoan.

Đúng lúc hắn chậm rì rì, cực kỳ không muốn móc Thiên Tru Lệnh Bài ra, đột nhiên, Tinh Hà Vương kia hóa thành một đạo hồng mang vọt tới phương xa.

-Ừm? Tinh Hà Vương, bốn tọa đã nói thả người đi rồi sao?

Sở Hóa Long sắc mặt lạnh lẽo, nhưng ngay sau đó đánh ra một đạo kim mang, cũng là lần nữa đem trường mâu màu vàng bắn ra ngoài.

”Phốc.”

-A ...

Theo một tiếng hét thảm vang lên, bộ ngực Tinh Hà Vương lần nữa bị xuyên thủng thành một cái lỗ máu, rơi xuống không trung.

Hai người chỉ có xê xích một cảnh giới, nhưng thực lực chênh lệch cũng là một trời một vực, Tinh Hà Vương cơ hồ không có lực phản kháng.

-Sở Hóa Long! Người không nên ép người quá đáng! Phốc ...

Tinh Hà Vương rơi trên mặt đất lảo đảo mấy bước, trên mặt hiện ra một vẻ ngoan lệ, phảng phất giống như dã thú bị thương.

-Hừ! Ép người thì như thế nào! Đem lệnh bài lưu lại, nếu không, chết!

Sở Hóa Long khinh thường nói.

-Người ... tốt! Lão phu liều mạng với người!

Tinh Hà Vương sắc mặt hơi chậm lại, trong đôi mắt nhất thời lộ ra một tia điên cuồng, chỉ thấy hắn từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra một cái bình nhỏ, mở nắp bình, nhanh chóng đem một chút thuốc bột màu đen nuốt vào trong miệng.

- Hồi Thiên Tuyệt Mệnh Tán? Hừ! Hôm nay bốn tọa sẽ làm cho người biết, chênh lệch cảnh giới khổng lồ căn bản không phải sử dụng được có thể tiêu trừ!

Sở Hóa Long khinh thường cười cười, lẳng lặng nhìn Tinh Hà Vương.

Giờ phút này, hắn cũng không có thúc giục Phong Liệt giao Thiên Tru Lệnh Bài ra, chẳng qua là đem tinh lực đặt trên người Tinh Hà Vương, bởi vì hắn cho rằng, Phong Liệt vẹn vẹn chỉ là một con kiến hôi nhỏ nhỏ, muốn nắm thế nào thì nắm, muốn lúc nào nắm thì nắm lúc đó, mà Tinh Hà Vương cũng là một đầu Thương Lang, trước mặt đầu Mãnh Hổ như hắn còn có chút ít phản kháng để tìm đường sống.

Sau một khắc, khí thế trên người Tinh Hà Vương chợt tăng nhiều, một cỗ uy áp mạnh mẽ âm âm lan ra, thế nhưng so với lúc trước mạnh hơn rất nhiều, chỉ bất quá, vẫn kém Sở Hóa Long.

”Rống.”

Tinh Hà Vương ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng huyết sáo, hai mắt bắn ra tinh mang, nguyên lực cực lớn ba động dẫn dắt nguyên khí chung quanh cũng lay động không dứt.

Hắn lạnh lùng nhìn Sở Hóa Long, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

-Ha ha ha! Sở Hóa Long, người sai lầm rồi! Lão phu nuốt vào Hồi Thiên Tuyệt Mệnh Tán cũng không phải là muốn cùng người liều mạng, mà chẳng qua là muốn chạy trốn lấy mạng mà thôi! Ha ha ha! Chào tạm biệt gặp lại sau!

- Nhật Hoán Tinh Di.

Tinh Hà Vương hét lớn một tiếng, quanh người đột nhiên cuộn cuộn nổi lên một cỗ cuồng phong màu đen, theo đó, một cái vòng xoáy nước lớn hiện ra trên đỉnh đầu của hắn, cấp tốc nuốt lấy hắn.

Đây chính là đại thần thông Nhật Hoán Tinh Di của Viễn Cổ Hắc Long, có thể khiến cho địch nhân hoặc chính mình thuần gian di động đến một nơi xa vô hạn, mặc dù không có chút lực công kích nào, nhưng cũng cực kỳ khó dây dưa.

447. Chương 508 : Sở Hóa Long(2)

Mà giờ khắc này, Tinh Hà Vương hiển nhiên là muốn đem chính mình dời đi.

-Hừ! Người cho rằng bốn tọa còn có thể để cho người chạy thoát hai lần sao? Phá cho ta!

Sở Hóa Long khinh thường hừ lạnh một tiếng, đồng thời, thân hình của hắn chợt lướt đến không trung phía trên Tinh Hà Vương, hai quyền hung hăng xuất ra, một đạo Long ảnh uy thế kinh người mang theo uy thế ngập trời, cấp tốc đánh tới Tinh Hà Vương.

Nhưng vào lúc này, trong ánh mắt của Tinh Hà Vương đột nhiên hiện lên một tia kinh dị, trước khi đường Long ảnh đánh đến, hắn đột nhiên hai tay một nâng lên, đẩy vòng nước xoáy trên đỉnh đầu đột nhiên hướng về phía Sở Hóa Long cách đó không xa.

-Ha ha ha! Sở Hóa Long! Người bị lừa rồi, người rút đi xa cho ta một chút!

”Hừ.”

Hai người khoảng cách chỉ chừng không tới trăm trượng, Sở Hóa Long thực sự không nghĩ tới Tinh Hà Vương thế nhưng sẽ đem đại thần thông vốn là nuốt lấy chính mình đẩy tới trên người hắn.

Nếu là đổi lại trước kia hần cũng không sợ chút nào, nhưng giờ phút này, một thức đại thần thông này cũng là sau khi Tinh Hà Vương nuốt Hồi Thiên Tuyệt Mệnh Tán vào, sau xuất ra đại thần thông uy lực tăng vọt gấp mười lần, thực sự không thể khinh thường.

-Khốn kiếp!

Khi hần sững sốt, vòng nước xoáy kia đã trong nháy mắt nuốt lấy hần vào trong, sau đó, biến mất không thấy.

”Oanh!”

Một tiếng động lớn vang lên.

Sở Hóa Long xuất ra Long ảnh hung hăng đánh lên trên người Tinh Hà Vương, cả vùng đất trào ra một cái hố sâu với đường kính chừng mười trượng, bụi đất văng khắp nơi, che khuất bầu trời.

Nơi xa Phong Liệt nhìn một loạt biến cố này, không khỏi há hốc mồm một trận, hần chỉ biết là Sở Hóa Long bị Tinh Hà Vương tính kế, giờ phút này sợ rằng đã không biết đã ở ngoài mấy vạn dặm, mà Tinh Hà Vương cũng bị đánh không thấy bóng dáng.

Chỉ chớp lát sau, chỉ nghe ”Sư” một tiếng, một đạo bóng người quần áo lam lũ lướt tới rãnh to, hiện ra trong không trung.

-Ha ha ha ha! Sở Hóa Long! Không nghĩ tới sao! Mặc dù ngươi so sánh với lão phu tiến vào Long Biển Cảnh sớm một bước, nhưng nếu bàn về kinh nghiệm, tiểu oa nhi ngươi còn kém xa lắm, xách giày cho lão phu cũng không xứng! Ha ha ha! Khụ khụ ... oa!

Tinh Hà Vương hưng phấn cười to mấy cái, lại cũng nhịn không được ho ra mấy ngụm máu tươi lớn, giống như điên cuồng.

Lại nói, hần cũng cố gắng kìm nén, Tinh Hà Vương hần năm đó lúc tung hoành đại lục, Sở Hóa Long chỉ là một tên mao đầu tiểu tử, ở trong mắt của hần ngay cả con kiến hôi cũng không bằng.

Nhưng ai ngờ, mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây, Sở Hóa Long kia thiên phú cực kỳ kinh người, ngần ngừn bốn trăm năm liền tấn thăng đến cảnh giới Long Biển Cảnh cao nhất, trở thành một truyền kỳ ở Long Huyết Đại Lục, mà hần Tinh Hà Vương lại vẫn là Tinh Hà Vương, vẫn bị vây ở Hóa Đan Cảnh hậu kỳ đỉnh phong sáu trăm năm cũng chưa từng tiến thêm.

Cho nên hôm nay tính kế Sở Hóa Long một hồi, hần cũng cảm thấy thống khoái, lão vô cùng an lòng.

Sau một khắc, thân hình hần chớp động, đi tới không trung phía trên Phong Liệt, thân thể trọng thương trên lão đảo mấy cái trên không trung, lão đảo muốn ngã.

Nhưng sắc mặt của hần lại cực kỳ hưng phấn, chỉ nghe hần từ trên cao nhìn xuống quát to:

-Tiểu oa nhi! Chỗ dựa vững chắc của ngươi đã lặn xa rồi, ngươi đem Thiên Tru Lệnh Bài giao cho lão phu đi, lão phu sẽ tha cho ngươi khỏi chết!

Phong Liệt đứng trên mặt đất không nhúc nhích, con ngươi híp lại cẩn thận đánh giá Tinh Hà Vương mấy lần, sau đó không khỏi bật cười lớn, nói:

-Ha hã! Lão gia này, lời này nên là ta nói với ngươi mới đúng! Giao ra Thiên Tru Lệnh Bài, lão tử tha cho ngươi khỏi chết!

-Ách ...

-Ách? Ha ha, ha ha ha ha!

Nghe Phong Liệt nói khoác mà không biết ngượng, Tinh Hà Vương không khỏi cho có chút tức giận, nhịn không được cất tiếng cười to.

Hần như thế nào cũng không nghĩ tới, một con kiến hôi Cương Khí Cảnh Thất Trọng Thiên nho nhỏ, dám đe dọa ngược lại một người đã biết là đường đường là cường giả Hóa Đan Cảnh Đại viên mãn, trên đời này còn có chuyện so sánh với chuyện này buồn cười hơn sao?

-Hừ! Không thấy quan tài thì không đổ lệ! Đã như vậy, lão phu sẽ đưa người tiểu súc sinh này lên trời a!

Tinh Hà Vương cười to mấy tiếng, sắc mặt đột nhiên trở nên hung ác, đột nhiên xuất ra song chưởng.

- Tinh Hà Tể Thiên.

”Oanh!”

Một đạo Tinh Hà giống như dải lụa dài trăm trượng lóe sáng đánh tới phía Phong Liệt, trong đó hàm chứa một cỗ khí tức hủy diệt làm lòng người kinh sợ, tinh quang trên trời thế nhưng cũng mau chóng hóa thành từng sợi nhè nhẹ hòa hợp vào trong tinh hà, không ngừng tăng cường uy thế của nó.

Hắc Long Vũ Giả cùng với chín đại Chân Long huyết mạch võ giả khác có chỗ bất đồng, nguyên lực bên trong cơ thể của bọn họ không trộn lẫn bất kỳ thuộc tính nào, chỉ có thuộc tính hủy diệt thuần túy.

Bất quá, Hắc Long Vũ Giả lại có một loại ưu thế khác.

Bọn họ sau khi thức tỉnh Hắc Long huyết mạch trong cơ thể, liền có thêm một cỗ cảm ứng kỳ diệu, có thể cảm ứng được Chư Thiên Tinh Thần Chi Lực, do đó phần lớn công pháp cũng tương quan với tinh thần lực.

Hơn nữa dưới bầu trời đêm rực rỡ ánh sao, thực lực của Hắc Long Vũ Giả đem so với lúc khác đề cao thêm ba thành, điểm này tương tự cùng Ma Long Vũ Giả lúc ở trong bóng tối.

Giờ phút này mắt thấy Tinh Hà đánh tới, ánh mắt Phong Liệt ngưng trọng, hắn cũng không dám khẳng định hôm nay Tinh Hà Vương còn dư lại mấy thành chiến lực, không thể không sử dụng toàn bộ tinh thần toàn lực ứng phó.

-Ám —— Minh —— Thần —— Chưởng!

Theo một tiếng quát nhẹ, uy áp mông cuồn cuộn chọt trên người Phong Liệt mệnh tử ra, hai chưởng chậm rãi đẩy ra.

Nhưng ngay sau đó, một đạo chưởng ảnh nhỏ bé bay lên trời cao, theo đó vô tận hắc ám lực chung quanh vọt tới, đạo chưởng ảnh nhỏ bé kia trong chớp mắt liền trưởng lớn đến mười trượng, ngăn cản đạo Tinh Hà lúc trước kia.

”Oanh.

Một tiếng nổ bạo liệt vang lên trong bầu trời đêm.

Kế tiếp, Phong Liệt giật mình phát hiện, ma chưởng chính mình xuất ra trong nháy mắt lại bị Tinh Hà tách ra, mà uy lực của Tinh Hà kia lại chỉ yếu bớt mấy phần, vẫn như cũ đánh đến phụ cận chính mình.

Hắn cả kinh, vội vàng toàn lực tế lên Luyện Hồn Ma Khải, nhất thời, quanh người hắn quỷ ảnh nặng nề, gào khóc thảm thiết, một tầng tầng hộ thể cương khí màu đen khuếch tán ra, bao vây hắn thật chặt ở bên trong.

”Phanh!”

Theo một thanh âm trầm đục vang lên, Tinh Hà kia hung hăng oanh trên người Phong Liệt, nhất thời đánh hắn bay ngược ra xa mấy trăm trượng, kéo lê một đoạn dài tạo ra một khe rãnh thật sâu trên mặt đất.

Ở ngoài mấy trăm trượng, Phong Liệt từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hai mắt đỏ ngầu chăm chú nhìn chăm vào Tinh Hà Vương ở trên không trung, ánh mắt lóe lên không chừng.

-Chết tiệt! Lão già này sử dụng thuốc còn chưa hết hiệu quả, thật đúng là khó đối phó!

Lúc này, Phong Liệt chỉ cảm thấy Hắc Ám Chi Thân cũng thiếu chút nữa bị đánh tan, chỉ đành phải vội vàng hấp thu hắc ám lực đem vết rách trên người chữa trị, trong lòng vội vàng suy tư hướng giải quyết.

Trải qua một kích kia, hắn đã biết rõ, lão nhân kia mặc dù người bị thương nặng, nhưng được hiệu của Hồi Thiên Tuyệt Mệnh Tán còn chưa hết, cơ hồ tương đương với bước nửa bước vào cảnh giới của cường giả Long Biên Cảnh, căn bản không phải người mà giờ phút này hắn có thể chống lại, chỉ có thể thay đổi theo hướng khác.

448. Chương 509-510 : Nguy Hiểm Trùng Trùng

-Di? Đó không phải là kia Luyện Hồn Ma Khải sao?

Tinh Hà Vương mắt thấy mình thi triển một kích Thiên Cấp Chiến Kỹ cường thế thế nhưng không có đem Phong Liệt oanh giết tới không còn mảnh vụn nào, ánh mắt không khỏi co rụt lại, cảm thấy kinh ngạc.

Bất quá khi hắn chú ý tới bảo giáp trên người Phong Liệt, tinh mang trong ánh mắt của lão nhất thời sáng choang, tràn ngập vẻ tham lam không cách nào che dấu.

-Ha ha ha! Không nghĩ tới trên người tiểu súc sinh như ngươi lại thật không ít thứ tốt! Bất quá, hôm nay cũng đều là tiện nghi cho bốn tọa rồi, ha ha ha! Ừm? Chạy đi đâu?

Đang lúc ấy thì, Tinh Hà Vương đột nhiên phát hiện Phong Liệt chạy về phương hướng ngược lại, cấp tốc lao đi về một mảnh rừng ở nơi xa, tốc độ cũng là cực nhanh, trong chớp mắt liền rời đi ngàn trượng.

Bất quá, điểm tốc độ này sao có thể so sánh với mình, Tinh Hà Vương giấu cợt cười, nhưng ngay sau đó đuổi theo gắt gao.

Hắn giờ phút này thương thế rất nặng, hơn nữa Sở Hóa Long sợ rằng không tới nửa canh giờ nhất định có thể trở về, hắn cũng biết thời gian của mình cấp bách, liền muốn mau chóng giải quyết Phong Liệt, rời khỏi nơi đây.

Nhưng khi hắn lướt đến bên cạnh rừng cây khô kia, đột nhiên nghe được trong rừng truyền đến một tiếng thét kinh hãi của Phong Liệt:

-A ... Đây ... đây là ... Long Hoàng thần phủ?

Âm thanh kinh hô của Phong Liệt không khỏi làm tâm thần Tinh Hà Vương chợt căng thẳng, thân hình hắn đột nhiên gia tốc, trong nháy mắt liền đi vào trong rừng.

Sau một khắc, chỉ thấy trong rừng cây khô thưa thớt, toàn bộ cảnh vật nhìn một cái không xót gì, chỉ có một đại đoàn hắc vụ có đường kính hơn một trượng lơ lửng ở dưới gốc cây già.

-Ừm?

Ánh mắt Tinh Hà Vương co rụt lại, tiện tay xuất ra một trận gió, dễ dàng đem đoàn hắc vụ kia thổi tan vô hình.

Kế tiếp, một cửa động đen nhánh rộng nửa trượng, dài ba trượng hiện ra phía trên, hắc vụ đang không ngừng toả ra.

Tinh Hà Vương vội vàng đi tới phụ cận, khe khẽ ngưng mắt, cẩn thận quan sát một phen.

-Ừm? Đây là khe không gian! Không lẽ thật sự là Long Hoàng thần phủ? Ách, tựa hồ không đúng lắm a, Long Hoàng thần phủ làm sao có thể hiện ra ở chỗ này?

Tinh Hà Vương cũng không có lập tức nhảy xuống, mà là nhíu lông mày suy tư.

Hắn thử đem tinh thần lực thăm dò bên trong, lại bất đắc dĩ phát hiện, tinh thần lực của mình bị từng đoàn từng đoàn hắc vụ kia chặn lại, không có cách nào theo dõi cảnh tượng bên trong.

Đang lúc Tinh Hà Vương do dự, Phong Liệt ở bên trong Long Ngục Không Gian cũng là kêu khổ thấu trời, hắn đang bị Âm Lão Thú đuổi đến trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào, càng không ngừng ở các loại không gian tùy cơ thoát hiện, nửa khắc cũng không dám dừng lại.

Âm Lão Thú kia mỗi một âm thanh tru lên đều cơ hồ muốn đem hồn phách của hắn tiêu tán, ngay cả Luyện Hồn Ma Khải dưới sự bảo vệ của Hắc Âm Chi Thân đều cơ hồ muốn tiêu tán, thực sự là bước bước kinh tâm.

- Lão già chết tiệt kia! Tại sao không xuống dưới đi? Nếu tiếp tục không xuống thì lão tử cũng không trụ được!

Phong Liệt một bên cấp tốc di chuyển, một bên trong lòng hung hăng mắng Tinh Hà Vương.

Hắn cố ý dùng hắc vụ đem không gian bầu trời che kín, chính là sợ tinh thần lực của Tinh Hà Vương phát hiện mọi chuyện trong Long Ngục, nhưng lão nhân kia cũng không phải là gốc tử, tự nhiên sẽ không tùy tiện nhảy xuống.

Ở bên ngoài, Tinh Hà Vương sờ lên cằm, chậm rãi di chuyển vài vòng xung quanh cái khe kia, trong lòng thật sự rất do dự.

-Ừm? Chẳng cần quan tới chuyện nó có phải Long Hoàng thần phủ hay không, nhìn khe không gian này vậy tương đối vững chắc, thừa dịp được hiệu của Hồi Thiên Tuyệt Mệnh Tán trong cơ thể lão phu còn chưa biến mất, trước tìm kiếm rồi hãy nói, cùng lắm không được thì lại đi lên a!

Một lát sau, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên hung ác, nhảy xuống.

Thật ra thì Tinh Hà Vương luôn luôn làm việc cẩn thận, chuyện không có nắm chắc rất ít khi xuất thủ, nếu là đổi lại dĩ vãng, hắn sợ rằng sẽ phải quan sát thêm mấy ngày, hoặc là để cho thuộc hạ đi xuống tìm kiếm đường trước.

Nhưng hôm nay, hắn tự biết thời gian cấp bách, Sở Hóa Long không biết khi nào sẽ trở về, hơn nữa Thiên Tru Lệnh Bài, Trấn Long Thiên Bi, Luyện Hồn Ma Khải trên người Phong Liệt, cũng là vật mà hắn vô cùng mơ ước, lúc đó buông tay thực sự không cam lòng, lúc này cuối cùng mới quyết định bắt buộc mạo hiểm.

Khi Tinh Hà Vương rơi vào Long Ngục trong nháy mắt, Phong Liệt lập tức chui ra khỏi Long Ngục, đồng thời đem cửa vào của "Long Hoàng thần phủ" kia vậy phong kín, Tinh Hà Vương hoàn toàn trở thành cá trong chậu.

-Hô, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Phong Liệt đứng ở dưới gốc cây già, thở ra một hơi thật dài, không khỏi hô to may mắn, nếu không phải lúc này biến ra Hắc Âm Chi Thân, sợ rằng đã bị Âm Lão Thú kinh động đến mức mồ hôi đầm đìa, đại gia hỏa kia thật sự thật là đáng sợ, Phong Liệt tự nghĩ tình nguyện chống lại Tinh Hà Vương cũng không nguyện chống lại đầu quái thú kia.

Kế tiếp, hắn cũng không dám ở chỗ này trì hoãn quá lâu, vừa quan sát tình trạng trong Long Ngục, một bên cấp tốc lao đi về nơi xa.

Mà ở bên trong Long Ngục Không Gian, Tinh Hà Vương vừa rơi xuống bên trong, nhất thời sắc mặt cả kinh, cảm thấy không ổn.

Không vì cái gì khác, đơn giản là không gian chỗ này quá nhỏ, phương viên vẹn vẹn chỉ có vài chục, hơn nữa lại trống rỗng nhìn một cái không xót gì, ngoại trừ một đầu quái thú lớn lên dữ tợn, khí thế hung lệ vô cùng, không có vật gì khác.

Sau khi sưng sốt, hắn liền lập tức muốn trở về ngoại giới, nhưng kế tiếp, hắn lại hoảng sợ phát hiện, khe không gian kia thế nhưng biến mất không thấy!

-Ừm? Đây là chuyện gì xảy ra?

Tinh Hà Vương trong lòng căng thẳng, thậm chí không ổn.

Đây không phải chuyện đùa, hắn nhất thời nghĩ đến, chính mình chỉ sợ là rơi vào bẫy rập.

Giờ phút này không để hắn kịp suy nghĩ nhiều, đầu Âm Lão Thú kia ở phía xa kia vừa thấy sinh linh còn sống xuất hiện, lập tức hưng phấn ngửa mặt lên trời rồng to một tiếng.

-Ngao rống.

Âm thanh rồng to này chấn động tận trời, làm cả không gian cũng hơi bị chấn động, hơn nữa trong đó hàm chứa một cỗ lực lượng quỷ dị không gì sánh kịp, tựa hồ có lực sát thương khổng lồ đối với linh hồn.

Tinh Hà Vương nhất thời không xem xét kỹ càng, chỉ cảm thấy bộ ngực một khó chịu, một ngụm máu tươi lập tức vọt tới khóe miệng, khí huyết trong cơ thể sôi trào một trận.

-Ừm? Đây ... đây là phân thân của U Long? Chết tiệt! Nó tại sao lại có mặt ở chỗ này?

Tinh Hà Vương ánh mắt co rụt lại, dựa vào uyên bác kiến thức của chính mình, hấn liếc mắt một cái liền nhận ra, đầu quái thú này thế nhưng chính là phân thân của U Long trong truyền thuyết.

Điều làm hấn khiếp sợ nhất chính là, đầu phân thân của U Long này thế nhưng đã đạt đến cảnh giới Ngũ Giai đỉnh phong, vẹn vẹn chỉ kém một bước là được Lục Giai Hóa Hình, cảnh giới không kém chính mình một chút nào.

-Không tốt!

Đang lúc ý niệm của Tinh Hà Vương hiện lên trong đầu, đầu Âm Lão Thú kia đã như thuấn di, trong nháy mắt hiện ra nơi trước người hấn mười trượng, mấy chục cái xúc tua thô to hung hăng quét tới, bao phủ phạm vi quanh người chừng mười trượng cũng ở bên trong, khuấy động tới mức cả không gian cũng ong ong rung động, uy thế kinh người.

Tinh Hà Vương trong lòng kinh hãi, vội vàng hai tay kết ấn, trong miệng khê quát một tiếng:

- Tinh Hà Hoàn Nhật.

”Hô.”

Một đạo nguyên khí Tinh Hà rộng mấy trượng trong nháy mắt vờn quanh ở xung quanh thân hấn, bảo hộ hấn ở bên trong.

Chỉ bất quá, bên trong Long Ngục Không Gian này chẳng những không có nửa điểm tinh thần lực, ngay cả nguyên khí cũng không có chút nào, điều này cũng khiến cho uy lực một thức Thiên Cấp Chiến Kỹ này của hấn không lớn bằng lúc trước.

”Oanh! Oanh! Oanh!”

Một trận nổ vang lên, đạo Tinh Hà kia bị xúc tua thô to của Âm Lão Thú quấy đến nát bấy, đồng thời đem Tinh Hà Vương đánh bay ra xa mấy trăm trượng, làm hấn nhin không được phun ra một miệng máu lớn, sắc mặt kinh hãi muốn chết.

Tinh Hà Vương dưới sự kinh hãi, cũng bất chấp vết thương trên người, giờ phút này mắt thấy đầu Âm Lão Thú kia đánh tới lần nữa, thân hình hấn vội vàng chấn động, hai tay âm âm đẩy về phía trước, một vòng xoáy cự đại màu đen lập tức hiện ra trên bầu trời, nuốt lấy Âm Lão Thú.

-Nhật Hoán Tinh Di!

”Hô.”

Vòng xoáy màu đen kia trong nháy mắt đem Âm Lão Thú nuốt vào, quảng đến nơi xa.

Chỉ bất quá, cái không gian này vẹn vẹn chỉ có phương viên vài chục mét mà thôi, Âm Lão Thú kia vừa biến mất, liền bằng vào tốc độ kinh người, trong chớp mắt bay trở lại.

Tinh Hà Vương nhìn một màn này, mặt không khỏi xám như tro tàn, trong lòng tuyệt vọng một trận.

Phong Liệt ở bên ngoài thấy tình hình chiến đấu trong Long Ngục, không khỏi mừng rỡ một trận, Âm Lão Thú này quả nhiên không có làm mình thất vọng, đầu súc sinh này cũng không mình tốn hao nhiều tâm tư vô ích để nuôi nấng.

Sau nửa canh giờ, một nam tử anh tuấn đột nhiên hiện ra trong rừng cây, nhìn dấu vết mà Phong Liệt cùng Tinh Hà Vương giao chiến lưu lại khe cau mày.

-Chết tiệt! Thế nhưng để cho Tinh Hà Vương lão thất phu kia tính kế! Tiểu tử kia chỉ sợ cũng gặp độc thủ của hấn rồi, lão thất phu ghê tởm, bốn tọa sớm muộn cũng sẽ cho ngươi không chết tử tế được!

Sở Hóa Long sắc mặt khó coi vô cùng, giờ phút này trong lòng hấn không khỏi cảm thấy hối hận, hối hận chính mình quá mức ý lại, sớm biết như vậy trước hết thu lấy Thiên Tru Lệnh Bài trong tay Phong Liệt, hoặc là sớm đem Tinh Hà Vương giết chết, cũng không trở thành cục diện như bây giờ như, không thu hoạch được gì.

Nhưng thuốc hối hận không có bán, cũng chỉ đành cắn răng nuốt vào trong bụng.

Một bên sắc mặt bức tức, hẳn một bên thả vô số tinh thần lực, ở bốn phía tìm kiếm.

Lá tinh thần lực của cường giả Long Biển Cảnh như hắt, có thể dễ dàng bao phủ phương viên ba trăm dặm, trong ba trăm dặm hết thấy đều giống như ở gần ngay trước mắt.

Sau một khắc, ánh mắt hắt đột nhiên co rút lại, ngưng tai lắng nghe.

Cách nơi đây hai trăm dặm, trên đồi nhỏ, một đầu Sư Hồng cao chừng ba trượng đang đứng ở trên đồi nhỏ, trên lưng Sư Hồng có một gã thiếu niên lớn lên anh tuấn đang ngồi, sắc mặt âm lệ.

Ở cách đó không xa còn có một gã thiếu niên tuấn mỹ như cô gái đứng ở phía trên một đầu đại điêu màu trắng.

Không nghi ngờ chút nào, hai người này chính là Lâm Tử Thông cùng Hoàng Tử Nguyệt đang truy tìm Phong Liệt mà đến chỗ này.

-Biểu ca, chúng ta cũng đuổi theo cả ngày rồi, nhưng ngay cả bóng dáng Phong Liệt cũng không thấy, sợ rằng tên kia sớm đã không biết trốn đi nơi nào, ta xem hay là trước coi như hết, đợi ngày sau thu thập hẳn.

Hoàng Tử Nguyệt lau lau mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn, khe khẽ nhíu mày nói.

-Tử Nguyệt, chuyện này tuyệt không thể cứ dễ như vậy! Mảnh Thiên Tru Lệnh Bài trên người Phong Liệt, chúng ta tất phải có được! Người biết tấm Thiên Tru Lệnh Bài này trên người của ta có được không phải chuyện dễ dàng gì? Lâm gia chúng ta phải nắm vạn tử sĩ ở phía trên quần đảo Nam Hải tàn sát hơn ba ngàn dân bản xứ bộ lạc mới tìm được tấm Thiên Tru Lệnh Bài lưu truyền từ viễn cổ này! Mà hôm nay, Phong Liệt con kiến hôi dê tiện kia trong tay dĩ nhiên cũng làm có một tấm, chúng ta sao có thể bỏ qua?

Lâm Tử Thông sắc mặt âm trầm nói.

-A?

Hoàng Tử Nguyệt kinh ngạc mở rộng cái miệng nhỏ nhắn ra, hiển nhiên là bị lời nói của Lâm Tử Thông dọa cho sợ hết hồn:

-Thiên Tru Lệnh Bài này rốt cuộc có ích lợi gì a? Làm sao lại trọng yếu như thế?

-Nghe tổ phụ ta nói, Thiên Tru Lệnh Bài tổng cộng có bốn mươi chín tấm, chính là sát khí cường đại nhất của Viễn Cổ Long Tộc, đủ để chống lại thần khí!

Lâm Tử Thông ánh mắt khẽ phát sáng, tâm trí say mê nói.

-Bốn mươi chín tấm? Nhiều như vậy a! Một khối cũng khó tìm như lần này, muốn tập hợp đủ bốn mươi chín tấm kia phải tới năm nào tháng nào a?

Hoàng Tử Nguyệt không khỏi nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, hiển nhiên không quá coi trọng ý nghĩ kỳ lạ của Lâm Tử Thông.

-Ha hã, Tử Nguyệt ngươi có điều không biết, Thiên Tru Lệnh Bài này nếu là tập hợp đủ bốn mươi chín tấm, uy lực có thể so với thần khí, nhưng mặc dù tập hợp không đủ bốn mươi chín tấm, cũng có được lực lượng thần bí khó lường, dù sao lấy được càng nhiều, uy lực liền càng lớn.

Lâm Tử Thông cười cười nói.

-Nga?

Hoàng Tử Nguyệt khẽ gạt đầu, đôi mắt đẹp khe khẽ lóe lên, không biết suy nghĩ cái gì.

-Tốt lắm, Tử Nguyệt, chúng ta tiếp tục đuổi đi! Nhất định phải mau chóng tìm được Phong Liệt, đem lệnh bài lấy đến tay mới được! Phong Liệt tiểu tạp chủng kia thực lực không lớn, đừng để cho người khác nhặt được tiện nghi.

Lâm Tử Thông vừa dứt lời, liền vỗ vỗ lên lưng Sư Hồng.

Nhưng đang lúc ấy thì, trong không trung đột nhiên vang lên một trận cười dài.

-Ha ha ha ha! Quả thật là đập phá thiết hài vô mịch xử, quả thật không uống thời gian! Không nghĩ tới vận khí của bốn tọa còn không có xấu tới cực điểm, thế nhưng lại gặp được tám Thiên Tru Lệnh Bài thứ ba! Ha ha ha ha!

Lâm Tử Thông cùng Hoàng Tử Nguyệt nghe thấy thanh âm mệnh mông cuộn cuộn, sắc mặt không khỏi đại biến, trong thanh âm này hàm chứa nguyên lực hùng hậu vô cùng, chấn thành hai người một trận khí huyết sôi trào, người này hiển nhiên là một gã cao thủ chân chánh.

Sau một khắc, một người trẻ tuổi cầm trường mâu trong tay sẵn giọng hiện ra không trung phía trên hai người, sắc mặt bất thiện nhìn hai người.

-Tiểu tử! Dem Thiên Tru Lệnh Bài của ngươi giao ra đây!

Sở Hóa Long cười lạnh nói. Giờ phút này toàn thân hắn đề phòng, nguyên lực quán chú vào trường mâu ở trong tay, một cỗ khí thế kinh thiên lan ra, làm Lâm Tử Thông kinh hãi muốn chết.

Cái gọi là ngã một lần, Sở Hóa Long vừa thấy tiểu tử phía dưới là một gã Hắc Long Vũ Giả, liền lập tức sử dụng toàn bộ tinh thần, nếu như Lâm Tử Thông dám thi triển Hắc Long đại thần thông chạy trốn, hắn tất trong nháy mắt đem tiểu tử này đóng đinh trên mặt đất.

- Cao thủ Long —— Long Biến Cảnh?

Lâm Tử Thông không khỏi lên tiếng kinh hô, sắc mặt kinh hãi muốn chết.

Hắn dựa vào Long nguyên lực trong cơ thể, đã sớm không e ngại cường giả Hóa Đan Cảnh bình thường, nhưng đối với cao thủ Long Biến Cảnh phía trên lại như cũ không có chút ưu thế nào.

Bởi vì cường giả Long Biến Cảnh sớm đã đem huyết mạch có tạp chất trong cơ thể loại trừ, trở thành Long huyết mạch tinh khiết, nguyên lực tu luyện ra cũng là Long nguyên lực.

449. Chương 511-512 : Khô Kiếm Lão Tổ

Sau một thoáng kinh hãi, Lâm Tử Thông cưỡng ép bình phục tâm tình một chút, nói:

-Vị tiền bối này không biết xưng hô như thế nào? Văn bối chính là Phong Lâm Thành ở Thiên Long Thần Triều ...

-Hừ! Bốn tọa quan tâm ngươi là ai! Đi chết đi!

Sở Hóa Long vốn là bị Tinh Hà Vương chọc một bụng khí tức, giờ phút này thấy tiểu tử phía dưới còn dám giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo chính mình, trong lòng thật là không nhịn được.

Hắn hừ lạnh một tiếng, trường mâu trong tay trong nháy mắt hóa thành một đạo tia chớp kim sắc, đâm xuyên qua trường không, hung hăng đâm về phía Lâm Tử Thông.

”Hừ!”

Âm thanh phá không rách màng nhĩ người khác.

Lâm Tử Thông sắc mặt kinh hãi, cuống quýt tề ra chí bảo Huyền Hạo Tháp của mình.

”Ông —— ông —— ông!”

Theo một trận nổ nhẹ vang lên, một pho Kim Sắc Bảo Tháp cao chừng mười trượng đứng sừng sững ở trong không trung, không ngừng xoay tròn, từng sợi mây mù bảy màu ùn ùn vây ở bốn phía, thật là bất phàm, ngăn chặn trường mâu màu vàng lúc trước.

”Oanh.”

Một tiếng vang thật lớn vang lên.

Trường mâu hung hăng đánh tới phía trên Huyền Hạo Tháp, lúc này đem bảo tháp kia đánh sâu vào trong lòng đất, trên mặt đất để lại một cái rãnh to sâu không thấy đáy.

Nếu không phải Lâm Tử Thông tránh kịp, sợ rằng một kích kia tựa đủ khiến hấn chết một lần.

Tiền bối dừng tay! Chuyện gì cũng từ từ nói a!

Lâm Tử Thông kinh hãi muốn chết, hấn một bên hô to, một bên vội vàng triệu hồi Huyền Hạo Tháp ngăn chặn ở trước người.

Huyền Hạo Tháp là chí bảo thật sự, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị nổ nát như vậy.

-Di?

Sở Hóa Long nhìn Huyền Hạo Tháp, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh nghi, tựa hồ cảm giác có chút quen mắt.

Đang lúc này, trong bảo tháp kia đột nhiên lóe ra hình ảnh một lão giả, lớn khoảng mười trượng.

Mặt mũi của lão giả này chất phác, đang mặc một thân bạch y, rất có tiên phong đạo cốt, chỉ bất quá, lão giả này cũng là hơi mờ, rõ ràng không phải là người thật.

Lâm Tử Thông thấy hình ảnh lão giả này xuất hiện, sắc mặt nhất thời mừng rỡ, ngay lập tức vội vàng cung kính quỳ trên mặt đất, hoan hô lão tổ.

Hấn biết, đây là một luồng phân thân của lão tổ mình phong ẩn bên trong bảo tháp, chỉ cần bảo tháp nhận được công kích vượt qua trình độ nhất định, sợi phân thân này sẽ bị kích phát ra.

Lão giả vừa xuất hiện, lập tức ngưng mắt nhìn về Sở Hóa Long, phần nộ quát:

-Sở Hóa Long! Là người tập kích tiểu bối Lâm gia ta?

-Ừm? Khô Kiếm Lão Tổ?

Sở Hóa Long sắc mặt sửng sốt, nhưng ngay sau đó cau mày nói:

- Khô Kiếm Lão Tổ, tiểu tử này là hậu nhân của Lâm gia người?

-Hừ! Nói nhảm! Chẳng lẽ Huyền Hạo Tháp này còn có đồ giả sao?

Khô Kiếm Lão Tổ tức giận nói.

Sở Hóa Long bị lão giả quát lớn một trận, sắc mặt không khỏi có chút khó coi, nếu là đổi lại người khác, hấn làm sao để ý tới một cái phân thân nho nhỏ, nhưng Khô Kiếm Lão Tổ này hấn cũng không dám không để ở trong lòng.

Lão này tu vi chẳng những trên xa mình, hơn nữa, lúc đối kháng Kim Long Giáo, này Lâm gia lão tổ cùng Ma Long Giáo đứng cùng một chiến tuyến, vạn vạn lần không thể đắc tội.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Sở Hóa Long vội vàng cười làm lành nói:

-Ha hã! Khô Kiếm Lão Tổ, đây chỉ là một hiểu lầm mà thôi! Tiểu tử này cũng không có ghi danh kiêu kị, thiếu chút nữa để cho bổn tọa ngộ thương rồi! Như vậy đi, một năm sau trên chiến trường Thiên Long Vực Cổ, Ma Long Giáo chúng ta để cho cho các người Lâm gia một cái danh sách, coi như là bổn tọa bồi tội! Như vậy được chưa, lão già kia!

-Hừ! Chuyện này cũng không sai biệt lắm!

Phân thân của Khô Kiếm Lão Tổ sắc mặt dễ nhìn hơn chút ít, nhưng ngay sau đó vừa chỉ vào Lâm Tử Thông cùng Hoàng Tử Nguyệt nói:

-Sở Hóa Long, hai người hậu bối này của ta hôm nay ở trên địa bàn của Ma Long Giáo các người, người nên giúp đỡ trông nom bọn chúng, nếu có chuyện gì xảy ra đừng trách lão phu trở mặt.

-Ha hã, yên tâm đi, việc nhỏ thôi.

Sở Hóa Long cười nói.

Mắt thấy phân thân của Khô Kiếm Lão Tổ chạy trở về bên trong Huyền Hạo Tháp, nụ cười Sở Hóa Long cũng là giữ ở trên mặt, khó coi vô cùng.

Hắn trăm triệu lần không nghĩ tới chính mình thật không ngờ xui xẻo, thật vất vả gặp gỡ tấm Thiên Tru Lệnh Bài thứ ba, rồi lại chỉ có thể trở mắt nhìn nó từ tay mình chạy đi mất, buồn bực khiến hắn cơ hồ muốn học máu.

Mà Lâm Tử Thông cũng không dám lỗ mãng, cung kính đứng trên mặt đất, nhìn sắc mặt cường giả trên bầu trời biến ảo không dứt.

...

Ở ngoài ngàn dặm, Phong Liệt đang nhanh chóng chạy nhanh thân hình đột nhiên dừng lại, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ vui mừng.

Lúc này bên trong Long Ngục Không Gian, đại chiến giữa Âm Lão Thú cùng Tinh Hà Vương rốt cục đã đến hồi kết thúc.

Tinh Hà Vương lần lượt thi triển đại thần thông đem Âm Lão Thú dời đi, nguyên lực trong cơ thể tràn đầy như thế nào cũng không chịu được bị tiêu hao như thế a!

Dần dần, Tinh Hà Vương hoàn toàn tuyệt vọng, ở bên trong không gian này kêu trời trời mất linh, gọi địa địa không nên, vừa rồi không có nguyên lực bổ sung, cuối cùng kiệt lực, bị một cây xúc tua thô to của Âm Lão Thú hung hăng quần lấy, kéo tới khóe miệng, hai cây răng nanh sắc bén trong nháy mắt cắm vào trong cơ thể kia mà tàn phá, đem toàn bộ huyết nhục tinh hoa Thôn Phệ không còn.

Linh hồn của Tinh Hà Vương kêu thảm chui ra khỏi trong cơ thể, mưu toan trốn đi, rồi lại bị con mắt thứ ba của Âm Lão Thú thả ra tử mạng dễ dàng cắn nuốt sạch, từ đó, lão gia hỏa này hoàn toàn biến mất ở trên thế giới này.

Âm Lão Thú sau khi cắn nuốt Tinh Hà Vương, khí tức cả người lại hùng hồn hơn rất nhiều, chỉ bất quá, hình thể lần này cũng là không thay đổi chút nào, tựa hồ đã đến một cái bình cảnh.

Điều này cũng làm cho Phong Liệt yên tâm một chút, trước khi không hoàn toàn khống chế được đại gia hỏa này, Phong Liệt thật sự không muốn khiến nó lên cấp nữa, nếu không mà nói, sớm muộn gì cũng là một đại phiền toái.

Sau một khắc, Phong Liệt tâm ý vừa động, trụ vật giới chỉ mà Tinh Hà Vương đeo rơi trên mặt đất liền hiện ra trong tay của hắn.

Hôm nay Tinh Hà Vương đã chết, chiếc nhẫn kia tự nhiên thành vật vô chủ, Phong Liệt bức ra một giọt máu tươi dễ dàng đem nó nhận chủ.

Sau đó, hắn đem tinh thần lực thăm dò bên trong, cẩn thận tìm tòi.

Nhưng kể tiếp, hắn không khỏi khẽ cau mày:

-Đi? Lão gia hỏa này cũng rất nghèo nàn đi? Làm sao lại ít đồ như vậy?

Ngay cả bên trong trụ vật giới chỉ của Lăng Bất Không, Vạn Ngọc Liên, Lý Thu Thủy, cũng cất dấu hơn ngàn vạn long tinh, huyền bảo nhân thủ hai kiện, linh đan diệu dược vô số, để cho Phong Liệt kiếm được một khoản lớn.

Nhưng trong trụ vật giới chỉ này của Tinh Hà Vương, ngoại trừ một trăm vạn long tinh, chỉ có chừng mấy bình đan dược tùy thân, lại có là một tấm Thiên Tru Lệnh Bài, thực sự có chút khó coi, làm cho Phong Liệt hung hăng khinh bỉ nhìn một phen.

Bất quá, có được miếng Thiên Tru Lệnh Bài này đã là thu hoạch thật lớn, Phong Liệt đối với lần này cũng tương đối hài lòng.

Lúc này, miếng lệnh bài đang ở bên trong kia rung động không dứt, hiển nhiên là hai miếng lệnh bài có cảm ứng.

Phong Liệt nhú lông mày trầm ngâm một lát, cuối cùng tâm ý vừa động, đem hai quả lệnh bài đồng thời cầm trong tay.

-Hừ, lão tử muốn nhìn xem, hai tấm lệnh bài này đặt ở một chỗ sẽ có thay đổi gì.

Khi Phong Liệt đem hai khối Thiên Tru Lệnh Bài cầm trong tay, sau một khắc, chỉ thấy hai tấm lệnh bài đột nhiên bắn ra hai luồng huyết mang chói mắt, ở dưới đêm trăng, giống như hai vầng huyết nhật, đem một mảnh thiên địa chiếu rọi toàn bộ một màu huyết hồng.

Ngay sau đó, hai tấm lệnh bài chợt bay lên, ở trên không trung hung hăng đụng vào nhau.

”Oanh.”

Một tiếng nổ Kinh Thiên vang dội ở trong thiên địa, truyền ra vài trăm dặm xa.

Theo hai tấm lệnh bài va chạm, một mảnh ánh sáng màu đỏ đột nhiên bạo liệt ra, cấp tốc lan tràn ra bốn phương tám hướng, đem Phong Liệt thoáng cái đánh bay ra xa ngàn trượng, ngay cả Luyện Hồn Ma Khải bao vây ở dưới Hắc Âm Chi Thân cũng chấn thành một mảnh hắc vụ.

Phong Liệt trong lòng kinh hãi, hần vội vàng ngưng tụ Hắc Âm Chi Thân một lần nữa, hoảng sợ nhìn lại, chỉ thấy hai tấm lệnh bài vừa tiếp xúc với nhau, hoàn toàn biến thành hai cái đầu lớn tạo thành hai chữ ”Tru” mang theo huyết sắc, trên không trung cách xa nhau trăm trượng, một bên càng không ngừng rung động, một bên chậm rãi xoay tròn.

Theo hai chữ ”Tru” không ngừng rung động, bên trong phương viên hơn mười dặm dần dần dâng lên một trận gió lốc bằng nguyên khí mệnh môn cuộn cuộn vô tận, cấp tốc tụ tập về không trung, mau chóng bị hai chữ bằng máu hấp thu.

Dần dần, trong hai chữ to xuất hiện một mảnh máu đỏ văn lạc vô cùng huyền ảo, dần dần rõ ràng.

Phong Liệt kinh ngạc phát hiện, tấm văn lạc này tựa hồ tạo thành một huyết sắc long trảo khổng lồ, chỉ trảo sắc bén, cứng cáp tựa như cái móc.

Chỉ bất quá, long trảo này rõ ràng cũng không hoàn chỉnh, chỉ có không tới một phần mười là rõ ràng màu đỏ như máu, bộ phận còn lại cũng rất mờ mờ, lơ mơ không ánh sáng.

Theo vô tận thiên địa nguyên khí tràn vào, long trảo không tới một phần mười kia cũng càng ngày càng rõ ràng, cùng lúc đó, một cỗ khí tức mang theo tính hủy diệt cực kỳ khủng bố bao phủ ở trong thiên địa, cơ hồ làm cho Phong Liệt hít thở không thông.

-Không tốt! Tại sao có thể như vậy?

Tâm thần Phong Liệt không khỏi kinh hãi, không nghĩ tới lệnh bài kia thể nhưng lại bộc phát ra động tĩnh kinh thiên động địa như thế.

Hắn liền lập tức muốn lách mình tiến lên thu hồi lệnh bài, lại bất đắc dĩ phát hiện, chính mình bị tấm ánh sáng màu đỏ kia gắt gao kháng cự bên ngoài, căn bản khó có thể đến gần hai tấm lệnh bài, chỉ có thể lo lắng suông ở ngoài ngàn trượng.

-Bà nó! Bên này động tĩnh to lớn như thế, sợ rằng chỉ chớp lát sau chắc chắn rước lấy sự chú ý của cao thủ, đến lúc đó có thể bị phiền toái lớn!

Phong Liệt trong lòng không khỏi như có lửa đốt, thầm than chính mình quá lỗ mãng.

Bất quá, hắn cũng không có lo lắng quá lâu.

Hai tấm lệnh bài khi một đoạn long trảo ngắn màu đỏ như máu càng ngày càng sáng, càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng ngay cả lân phiến cũng dần dần hiện ra, mà bộ phận còn lại lại vẫn lơ mơ không rõ.

Rốt cục sau một khắc, hai cái đầu lớn chữ ”Tru” đột nhiên biến mất, lần nữa biến thành hai tấm lệnh bài, mà toàn bộ hồng mang trên bầu trời tất cả trong nháy mắt biến mất không còn, ngay cả vô số đạo gió lốc bằng nguyên khí mãnh liệt mệnh môn kia cũng dần dần tiêu tán vô hình, cả vùng đất rất nhanh liền còn dư lại ánh trăng như sương.

Phong Liệt sắc mặt vui mừng, đột nhiên tiến lên đem hai tấm lệnh bài cầm trong tay, giờ phút này hắn cũng bất chấp kiểm tra sự biến hóa của hai tấm lệnh bài, vội vàng triển khai thân hình, đem Luyện Ảnh nhất thức thi triển đến cực hạn, hướng nơi xa cấp tốc lao đi, trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

Sau khi Phong Liệt rời đi không tới một khắc đồng hồ, phiên thiên địa này đã tụ tập không dưới năm mươi cường giả với khí thế hùng hồn, hiển nhiên cũng là bị động tĩnh kinh thiên kia hấp dẫn mà đến.

Trong những người này, tu vi thấp nhất là tu vi Thần Thông Cảnh, trong đó, đám người Sở Hóa Long, Lâm Tử Thông, Hoàng Tử Nguyệt tất cả cũng đều ở bên trong.

Chỉ bất quá, giờ phút này cả đám đều nhìn vào cả vùng đất không có bất cứ cái gì cau mày không dứt, sau khi tìm tòi thật lâu cũng không có kết quả, tất cả cũng chỉ đành phải dần dần tản đi.

Ngoài ngàn dặm, Phong Liệt núp ở một gốc cây đại thụ, dùng Chập Long Châu thu liễm toàn bộ tiếng động, lặng lẽ ẩn núp hai canh giờ.

Trong lúc này, có ít nhất mười đạo tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ quét qua đỉnh đầu của hắn.

Chỉ bất quá, chức năng ẩn nặc của huyền bảo thất phẩm Chập Long Châu trên người Phong Liệt thập phần cường đại, chỉ cần không phải cao thủ Long Biển Cảnh trung kỳ trở lên, cũng nhìn không ra sự nguy trang của Chập Long Châu, khiến cho Phong Liệt tránh được một kiếp.

-Hừ, nguy hiểm thật.

Thật lâu sau, Phong Liệt thở phào một cái, nhớ tới cảnh tượng lúc trước, vẫn không nhịn được vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Trên Ma Quỷ Bình Nguyên hôm nay có thể nói là rùng rợn lẫn lộn, cao thủ xuất hiện lớp lớp, hay là đề điều làm đầu.

Trầm ngâm một chút, hắn lần nữa lấy ra hai khối Thiên Tru Lệnh Bài.

-Di?

Phong Liệt nhìn hai tấm lệnh bài trong tay, sắc mặt không khỏi sửng sốt, chỉ thấy Thiên Tru Lệnh Bài vốn là trống không, giờ phút này đã xảy ra biến hóa rõ ràng.

Trên lệnh bài hiện ra một chữ “Tru” màu đỏ như máu mà mặt trái cũng xuất hiện một cái đồ án dùng Cổ Long văn vẽ bề ngoài thành long trảo.

Hơn nữa, hai tấm lệnh bài này cũng đã trở nên linh khí mười phần, trong đó rõ ràng hàm chứa nguyên lực cường đại ba động.

Phong Liệt ngó chừng hai tấm lệnh bài một hồi, đột nhiên trong lòng vừa động, hắn thử bức ra hai giọt máu huyết chia ra nhỏ vào phía trên hai tấm lệnh bài, muốn nhìn một chút có thể nhận chủ hay không.

-Di? Thật có thể?

Phong Liệt không khỏi kinh hô một tiếng, hắn mừng rỡ phát hiện, chính mình quả nhiên cùng hai tấm lệnh bài hình thành một tia liên lạc.

Sau một khắc, hai tấm lệnh bài đột nhiên biến mất không thấy, cũng không có tiến vào trong cơ thể Phong Liệt.

Ngay sau đó, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy bộ ngực có chút nóng lên, hắn vội vàng giải khai áo để nhìn lại, lại phát hiện lồng ngực của mình có thêm một cái long trảo đồ án lớn chừng lòng bài tay màu đỏ như máu, phẳng phất giống như hình xăm, hơn nữa tản ra một cỗ khí tức thần thánh cùng hơi nóng, rất là bất phàm.

Cái long trảo đồ án này có chừng không tới một phần mười là rõ ràng, bộ phận còn lại cũng chỉ là hình thức mơ hồ ban đầu mà thôi.

-Ừm? Không phải cái long trảo đồ án này chính là cái gọi là Thiên Diễn Tru Thần Đại Trận chứ? Tựa hồ cũng chả có gì đặc biệt.

Phong Liệt ánh mắt khe khẽ lóe lên, trên mặt như có điều suy nghĩ.

Phàm là thần binh huyền bảo trở lên, sau khi nhận chủ, toàn bộ chức năng của thần binh cũng sẽ trong nháy mắt hiện ra ở trong đầu chủ nhân.

Nhưng giờ phút này, hắn mặc dù đem hai tấm lệnh bài nhận chủ thành công, nhưng trong đầu lại không có được nửa điểm tin tức có liên quan Thiên Tru Lệnh Bài, điều này không khỏi làm Phong Liệt có chút cổ quái.

Suy tư hồi lâu không có kết quả, hắn cũng chỉ đành tạm thời bỏ qua, thăm nghĩ có lẽ nguyên nhân bởi vì không có tập hợp đủ bốn mươi chín miếng lệnh bài cũng chưa biết chừng.

450. Chương 513-514 : Băng Long Giáo

Kể tiếp, Phong Liệt ở trong cây lẳng lẳng ẩn nấp tính ra cũng được một canh giờ, cho đến khi nguyên lực trong cơ thể lần nữa khôi phục trạng thái cường thịnh, lúc này mới đi ra khỏi cây đại thụ, tiếp tục thẳng tiến về chỗ sâu trong bình nguyên.

...

Thời gian lẳng lẽ trôi qua, thoáng một cái đã trôi qua ba ngày.

Phong Liệt một khắc không ngừng bay nhanh, dọc theo đường đi vô kinh vô hiểm, cơ hồ xâm nhập đại bình nguyên mấy vạn dặm, mà dọc theo đường đi gặp phải người đi đường cũng dần dần nhiều hơn.

Những người này cũng là đến từ các địa phương bất đồng trên đại lục, đến từ các thế lực bất đồng, tu vi cũng khác nhau rất lớn.

Bất quá, phạm là Long Vũ Giả có thể còn sống đi tới chỗ sâu trong bình nguyên, ít nhất đều có được tu vi Cương Khí Cảnh trở lên, thậm chí cường giả Thần Thông Cảnh, Hóa Đan Cảnh cũng nhìn mãi thành quen mắt.

Giờ phút này Phong Liệt, vẫn đang mặc một bộ trường bào màu đen, tóc dài xõa ra, mang trên mặt vẻ phong trần, như một gã võ giả bình thường xuyên qua vùng đất.

Đột nhiên, Phong Liệt dừng bước, ngưng mắt nhìn về chân trời xa kia.

Chỉ thấy phía trước không biết là địa phương nào, đột nhiên dâng lên một đạo tín hiệu bằng lửa khói.

"Hừ ... a!"

Một đóa hỏa diễm màu xanh phóng ra.

Phong Liệt trong lòng vừa động:

-Ừm? Là tín hiệu triệu hoán của Lôi Long Giáo!

Mà khi đóa hỏa diễm màu xanh kia còn chưa tiêu tán toàn bộ, đột nhiên, ở phương vị kia lại có một đóa lửa khói màu đỏ phóng ra, cũng là tín hiệu của Hỏa Long Giáo.

Ngay sau đó, từng đạo lửa khói màu bất đồng tranh nhau phóng ra, màu trắng, màu vàng, màu đen, màu vàng, vân vân ... liên tiếp hơn mười đạo lửa khói đều ở cùng một phương vị lần lượt phóng ra, đem bầu trời cũng bao phủ đủ mọi màu sắc, rất là xinh đẹp.

Giờ khắc này, toàn bộ võ giả bên trên đại bình nguyên cũng không khỏi dừng bước, kinh ngạc nhìn chân trời xa xôi kia.

Sau khi ngậy ngốc một thoáng, tất cả mọi người đột nhiên triển khai tốc độ, hướng về khu vực lửa khói phóng ra kia cấp tốc lao đi.

Vào giờ khắc này, cho dù gốc tử cũng biết, Long Hoàng thần phủ đã xuất thế!

Phong Liệt tự nhiên cũng không cam chịu làm người tới sau, hắn đem Lược Ảnh nhất thức thi triển đến cực hạn, như một luồng hắc tuyến, một tọa kỵ tuyết trần, đem một gã Long Vũ Giả tu vi bất phạm bỏ xa tại phía sau, hướng về khu đất tràn ngập lửa khói phóng ra kia cấp tốc đến gần.

Bất quá, kể tiếp Phong Liệt cảm nhận được cái gì gọi là nhìn núi làm ngựa chết.

Rõ ràng nhìn từng đạo lửa khói kia rất là rõ ràng, nhưng ước chừng để cho hấn đuổi theo đã hơn nửa ngày đường, cuối cùng mới thấy được một ngọn núi nhỏ cao mấy trăm trượng.

Ngọn núi nhỏ này mặc dù không cao, hơn nữa trụi lủi không có một ngọn cỏ, nhưng giờ phút này cũng là hấp dẫn sự chú ý của hàng vạn hàng nghìn võ giả.

Bởi vì nơi lưng chừng núi kia, đang lộ ra một khu vực phương viên chừng ba mươi trượng được bao bọc trong kim mang, tản ra kim mang óng ánh, dị thường bắt mắt.

Giờ khắc này, dưới núi nhỏ đã tụ tập mấy vạn người, chia làm một đoàn thể lớn nhỏ không đều.

Phong Liệt còn chưa tới gần núi nhỏ, đột nhiên cảm giác được hai tấm Thiên Tru Lệnh Bài trong cơ thể lại rung động lần nữa, hiển nhiên trong số những người phía trước có người có Thiên Tru Lệnh Bài.

Suy nghĩ một chút, Phong Liệt vội vàng lấy hai tấm lệnh bài ra, ném vào trong Long Ngục Không Gian, để tránh thu lấy phiền toái.

Sau khi làm xong, hấn mới chậm rãi đi ra phía trước.

Giờ phút này bốn phương tám hướng đang có vô số võ giả chạy tới, hơn nữa phần lớn lực chú ý của mọi người đều đổ ở trên cái cục lớn được kim quang bao bọc kia, đến Phong Liệt cũng nhìn không chớp mắt.

”Oanh! Oanh! Oanh! Oanh! ...”

Một trận oanh minh liên miên không dứt vang lên, chấn thành cả vùng đất cũng âm âm rung động.

Phong Liệt ngưng mắt nhìn lại, lại thấy đang có không ít người đang ra sức oanh kích màn hào quang kim sắc kia.

Chẳng qua là màn hào quang kia tựa hồ cực kỳ chắc chắn, dù mấy trăm tên cường giả liên tục công kích, thế nhưng vẫn không nhúc nhích, chỉ là bị đánh thành từng mảnh núi đá rơi xuống trên núi nhỏ, khiến cho bọc kim sắc quang kia lại lộ ra một phần mà thôi.

Kế tiếp, Phong Liệt cũng không có nóng lòng đi lên trước, mà là quan sát tình thế trong sân một chút.

Mà vừa nhìn, cũng là khiến hấn giật mình.

Không nói trước những đại giáo phái khác phái tới bao nhiêu người, chỉ là trong trận doanh của Ma Long Giáo, liền tụ tập mấy ngàn tên cao thủ của mười tám viện phái.

Trong đó, viện chủ Âm Vũ Việ - Lãnh Phi Hồng, Trịnh Thông cùng với mấy tên hộ pháp Thần Thông Cảnh tất cả cũng đều ở trong đó.

Cách đám người Lãnh Phi Hồng không xa, Chiến Thiên Ma Vương, Lý Thiên ký, Sở Huyền thậm chí còn có cường giả Long Biển Cảnh - Sở Hóa Long vừa mới gặp mặt không bao lâu tất cả cũng ở đây.

Phong Liệt nhìn trận thế như vậy, không khỏi âm thầm tắc lưỡi hít hà.

Trong lòng hấn âm thầm cân nhắc một phen thiệt hơn, cũng không có đi vào trong đội ngũ Ma Long Giáo, mà là hơi thay đổi dung mạo một chút, lẩn vào trong một đám quân lính lộn xộn.

-Đi? Không phải sau đạo kim sắc cấm chế kia là chính là Long Hoàng thần phủ trong truyền thuyết sao?

-Ngừng! Người đây không phải là nói nhầm sao? Người cho rằng tất cả mọi người ăn no rồi việc ở nơi này ngắm phong cảnh a!

-Đi! Huynh đệ chúng ta cũng tiến lên phụ giúp một tay! Nhiều người lực lượng lớn, nói vậy rất nhanh là có thể phá vỡ cấm chế kia!

-Chậm đã! Nhị ca, chúng ta không thể đi a! Người không thấy được chút ít thi thể dưới chân núi kia sao? Chúng ta những người không môn không phái này không thể nhích tới gần cấm chế kia! Chỉ có người của đại môn phái mới có tư cách tới gần phía trước a!

-Cái gì? Đây mười đại giáo phái cũng thật là bá đạo đi.

-Ai! Đáng tiếc lão tử không có Thiên Tru Lệnh Bài, nghe nói cấm chế của Long Hoàng thần phủ này cũng không ngăn cản người cầm Thiên Tru Lệnh Bài trong tay a.

-Ngừng. Người chính là cầm lấy lệnh bài, người của mười đại giáo phái cũng sẽ không cho người đi qua đó, nói không chừng liền trực tiếp đem người giết chết, tịch thu lệnh bài!

”...”

Phong Liệt một bên nghe mọi người chung quanh khúc khích lên tiếng nghị luận, một bên ngưng mắt nhìn lại.

Chỉ thấy ngồi dưới núi nhỏ kia, đúng là cũng đã bị người của mười mấy đại môn phái chiếm đoạt, đem một vài thể lực nhỏ đều ngăn trở ở phía ngoài, một vài thi thể nằm thất linh bát lạc trên mặt đất, hiển nhiên cũng là một vài người dẫn đầu đui mù lưu lại.

Mà Ma Long Giáo, Kim Long giáo, Hỏa Long Giáo, Độc Long Giáo trong thập đại Chân Long giáo phái cùng với Phong Sát Minh, U Minh Đường môn phái, thì cũng đều phải ra mười mấy tên cường giả Thần Thông Cảnh thay nhau oanh tạc đạo cấm chế kia, ba bốn trăm tên cường giả Thần Thông Cảnh đồng thời xuất thủ, thanh thế cực kỳ to lớn, tiếng bạo liệt vang dội thiên địa.

Đột nhiên, Phong Liệt phát hiện hai người Mộc Thiên Tình, Lăng Cô Thành tất cả đều đứng ở bên trong đội ngũ của Băng Long Giáo, đang không ngừng thi triển chiến kỹ công kích cấm chế.

Bất quá giờ phút này trên mặt Mộc Thiên Tình mang theo một cái khăn che mặt, đem dung nhan tuyệt thế che lại, mà Tiểu ma nữ Băng Ly thì đứng ở phía sau Mộc Thiên Tình hô to gọi nhỏ hưng phấn không thôi.

Phong Liệt chỉ có liếc mắt nhìn bọn họ một cái, liền đem lực chú ý đặt ở kim sắc quang kia, khê cau mày.

Cấm chế kia nhìn như cực kỳ chắc chắn, sợ rằng nhất thời nửa khắc sẽ có thể mở ra.

Hắn từ trong tiếng nghị luận của mọi người chung quanh, nghe ra tựa hồ có Thiên Tru Lệnh Bài là có thể dễ dàng xuyên qua cấm chế, nhưng lại không biết thiệt giả thế nào.

Hơn nữa, hắn giờ phút này giả dạng thành một gã vô giả bình thường, tựa hồ căn bản không cách nào đến gần cấm chế kia.

Đang lúc ấy thì, trong không trung đột nhiên truyền đến một thanh âm cười dài vang lên tận trời cao.

-Ha ha ha ha! Không nghĩ tới lão phu mới vừa xuất quan, liền gặp được chuyện tốt bậc này, xem ra lão phu cùng thần phủ này hữu duyên a! Ha ha ha ha!

Mọi người sắc mặt cả kinh, mau chóng giương mắt nhìn lên.

Lại thấy trong không trung có một đầu Giao Long màu xanh biếc quanh co như núi linh cấp tốc xẹt qua không trung, trong chớp mắt liền đi tới trên đỉnh đầu mọi người.

Ở trên lưng Giao Long, có một lão giả tóc xanh đứng trên đó với khí thế mênh mông như hải, lão giả tóc xanh, lông mày xanh lá, một đôi mắt lão luyện tản ra tinh mang âm tà lại sâu thúy, cổ sương mù chung quanh lay động thành từng mảnh màu xanh biếc.

Trong nháy mắt khi lão giả đến, trong thiên địa nhất thời tràn ngập lên một mùi tanh nhàn nhạt, khiến cho hàng vạn hàng nghìn Long Vũ Giả cũng cảm thấy choáng váng đầu một trận, ác tâm.

-Thiên a! Là cường giả Long Biến Cảnh!

-Là Thiên Độc Lão Quái! Hắn thế nhưng đã bước vào Long Biến Cảnh!

”...”

Phong Liệt sắc mặt cả kinh, vội vàng ngưng hô hấp lại, âm thầm khiếp sợ tu vi cao thâm của lão quỷ này, thế nhưng đem thiên địa nguyên khí chung quanh cũng bị độc tố lây lan.

Thiên Độc Lão Quái cũng không để ý tới cảm thụ của người khác, hắn trực tiếp khống chế Độc Giao bay đến cấm chế phía dưới, sau đó tiện tay lấy ra một tấm lệnh bài.

-Thiên Tru Lệnh Bài?

-Là Thiên Tru Lệnh Bài?

”...”

Tiếng kinh hô chung quanh vang lên thành một mảnh, ngay cả Phong Liệt cũng nhin không được con người co rụt lại, âm thầm đem lão quỷ này lưu ý.

Thiên Độc Lão Quái thu hồi Độc Giao ở dưới, cầm lấy lệnh bài liền tiến về đạo cấm chế kia.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, hơn mười đạo khí tức với khí phách hiên ngang mạnh mẽ chợt dâng lên, đem Thiên Độc Lão Quái vây lại bên trong, một đám sắc mặt cực kỳ bất thiện.

Mười mấy người này thế nhưng tất cả đều là cường giả Long Biển Cảnh, Sở Hóa Long cũng ở trong đó.

Uy áp mệnh môn như hải kia làm cho một chút võ giả có tu vi không cao thân hình cũng bị lay động, tâm thần chấn động, kinh hãi muốn chết.

Lão gia hỏa này lúc bình thường một người cũng khó có thể nhìn thấy, lúc này lại thoáng cái nhảy ra nhiều như vậy, cũng không phải do mọi người không khiếp sợ.

- Thiên Độc! Người cũng quá không nói đạo lý rồi? Mọi người chúng ta cũng đang chờ cấm chế mở ra, người lại muốn nuốt thần phủ một mình, chẳng phải là coi như mấy người chúng ta không tồn tại sao?

Một lão giả tóc vàng sắc mặt cười lạnh nói.

-Không tệ! Thiên Độc Lão Quái, mọi người tại đây cũng không phải là chỉ có người mới có Thiên Tru Lệnh Bài trong tay, thần phủ này là mọi người cùng nhau phát hiện, người cũng không thể ăn một mình a!

Một gã cường giả Long Biển Cảnh khác của Ngân Long Giáo cũng trách móc nói.

”...”

Các đại giáo phái còn lại ở chỗ này cường giả Long Biển Cảnh tất cả cũng một người nói một câu, rồi rít quả trách Thiên Độc Lão Quái không phải, ý tứ rõ ràng, đó chính là mặc dù có Thiên Tru Lệnh Bài cũng không thể vận dụng.

Thiên Độc Lão Quái sắc mặt không khỏi có chút khó coi, hấn lạnh lùng liếc nhìn chung quanh, lại phát hiện Độc Long Giáo của mình chung quy vẫn là thế đơn lực bạc, căn bản không thể nào chống lại toàn bộ các môn phái khác liên thủ.

Hắn sắc mặt biến ảo, sau một lúc, đột nhiên mở miệng cười to nói:

-Ha ha ha ha! Các vị đồng đạo muốn đi nơi nào, Thiên Độc ta đâu phải thích ăn một mình người sao? Lão phu chỉ là muốn thử xem lệnh bài kia có thật sự là dùng được hay không thôi. Đã như vậy, Thiên Độc ta cũng nguyện ý dựa theo quy củ của mọi người, lệnh bài kia cũng không cần tới nữa.

Dứt lời, hắn thu hồi Thiên Tru Lệnh Bài, phi thân rơi vào trong đám người Độc Long Giáo, sắc mặt cũng là vô cùng âm trầm, không nghĩ tới chính mình mới vừa công thành xuất quan, đã bị người chen ép, rồi lại không dám phát tiết lửa giận, dù sao hơn mười tên lão gia hỏa này ở đây phần lớn đều sớm bước vào Long Biển Cảnh so với hắn, thực lực đều ở trên hắn, chỉ có thể một người sinh hờn dỗi.

Hơn mười tên cường giả còn lại cũng bĩu môi, sau đó tất cả cũng trở xuống địa bàn riêng của mình, thờ ơ lạnh nhạt.

Phong Liệt thấy vậy, không khỏi nhếch nhếch miệng, tự ngay cả Thiên Độc Lão Quái Long Biển Cảnh cũng biết điều cam chịu, chính mình hay là đang hoang nhìn tình huống đi, miễn cho bị người ta một cái tát chụp chết.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, trong không trung có một mảnh Hắc Vân bay tới, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền đi tới cấm chế lúc trước, uy áp mệnh môn cuộn cuộn kia làm đám người Mộc Thiên Tinh, Lăng Cô Thành cùng mấy trăm tên cao thủ Thần Thông Cảnh cũng không khỏi lo sợ không yên lui về phía sau.

-Là ai lớn mặt như thế!

-Còn không mau dừng lại!

”...”

Các cường giả Long Biến Cảnh của các đại giáo phái thấy vậy cũng đột nhiên xuất thủ, từng đạo phong nhận đủ để hủy núi đoạn nhạc hung hăng đánh về tầm Hắc Vân kia.

”Oanh! Oanh! Oanh!”

Một trận nổ lớn vang lên, tất cả Hắc Vân đều tiêu tán, lộ ra một đại đỉnh màu đen cao ba trượng.

Đại đỉnh này có ba chân hai tai, ngoài mặt chạm khắc mười đạo Thần Long với hình dáng tương mạo khác nhau, trông rất sống động, từng đạo Long Văn huyền ảo mang theo hắc mang bắn ra bốn phía, vừa nhìn liền biết đây không phải là phàm phẩm.

Phía trên đại đỉnh lại có một gã đồng tử ba bốn tuổi khoanh chân ngồi, trên đầu ghim hai cái bím tóc nhỏ, mũm mĩm vô cùng khả ái.

Nhưng thực lực của đồng tử này cũng là cực kỳ kinh người, chỉ thấy hai tay hắn tung bay, từng đạo chưởng ảnh bay về phía hơn mười tên cường giả Long Biến Cảnh.

”Rầm rầm rầm ...”

Sau một trận nổ lớn, hơn mười tên cường giả Long Biến Cảnh cao nhất lại bị đánh lui, người giống như Sở Hóa Long, Thiên Độc lão quỷ như vậy vừa bước vào Long Biến Cảnh không lâu, lại bị chưởng ảnh nho nhỏ kia oanh bay ra xa hơn mười dặm, chặt vật không chịu nổi.

-Cạc cạc cạc dát! Một đám nhỏ không nên thân chết tiệt kia thế nhưng mưu toan quơ tay múa chân với bốn tôn, quả thực là không nhận được! Cạc cạc cạc!

Đồng tử khàn giọng cười lớn.

Tiếng cười kia cực kỳ khó nghe, một vài người tu vi thấp kém thế nhưng không nhận được học ra một ngụm máu tươi, suy sụp ngã xuống đất, cơ hồ ngất.

Đồng tử cũng không cười quá lâu, cổ tay hắn lật lại, một khối Thiên Tru Lệnh Bài hiện ra trên tay hắn, sau đó hướng về phía cấm chế kia.

Nhất thời, chỉ thấy cấm chế kia mở ra một đạo môn hộ cao một người rộng nửa người, đồng tử thu hồi đại đỉnh, phiêu nhiên tiến vào trong đó.

451. Chương 515-516 : Uy Áp

Khi hắn biến mất trong nháy mắt, cánh cửa kia cũng khép lại, chặt chẽ không có một kẽ hở, phẳng phất cái gì cũng không phát sinh qua.

-Thiên a! Người kia là ai a? Thế nhưng có thể một người đánh lui mười ba tên cường giả Long Biến Cảnh! Đây được coi là tu vi gì a?

-Thiên Tru Lệnh Bài thế nhưng thật sự có thể dùng!

-Hắn là Thiên Hoang Tán Nhân! Đại đỉnh kia hẳn là Thập Long Thiên Hoang Đỉnh lưu truyền từ viễn cổ, tục truyền đỉnh này chính là dùng mười đầu Chân Long chủng loại bất đồng cùng với vô số luyện khí thánh tài để chế tạo, một đỉnh ra, thiên hạ hoang, uy lực vô cùng a! Không nghĩ tới ngay cả nhân vật thần tiên trong truyền thuyết cũng xuất thế!

”...”

Mọi người không khỏi nghị luận rối rít, tâm trí hướng về uy thế của đồng tử kia, mà đám người Sở Hóa Long, Thiên Độc Lão Quỷ cùng hơn mười tên cường giả Long Biến Cảnh bị đánh lui sắc mặt tất cả mọi người lại vô cùng khó coi, trong ánh mắt nhìn đạo cấm chế kia hơi lộ ra một tia sợ hãi.

Ở trước mặt Thiên Hoang Tán Nhân, những người bọn họ thân là đỉnh đoan cường giả của Long Huyết Đại Lục, cũng chỉ có thể coi là tiểu bối, nếu không phải Thiên Hoang Tán Nhân hạ thủ lưu tình, một cái tát chụp chết bọn họ cũng không phải không có khả năng, một đám trong lòng không khỏi vẫn còn sợ hãi.

Kế tiếp, đang lúc kia mấy trăm tên cao thủ Thần Thông Cảnh tiếp tục bắt đầu công kích cấm chế, đột nhiên, một gã mãnh nhân lại tới nữa.

Người này là một gã đại hán tóc bạc thân cao gần trượng, cả người da thịt cầu trát, như một pho tượng Thiết Thập màu bạc, làm cho người ta một cỗ cảm giác bị áp bách không gì sánh kịp.

Đại hán từ từ phi tới, không coi ai ra gì dừng ở dưới cấm chế.

Kỳ quái chính là, người này đến tựa hồ cũng không có khiến cho một đám cường giả Long Biển Cảnh ngăn cản, bọn người Sở Hóa Long chẳng qua là ngơ ngác nhìn động tác của người này.

”Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn vang lên.

Đại hán vung quả đấm hung hăng đánh một kích vào cấm chế, chấn thành toàn bộ tòa núi nhỏ cũng nhất thời sập xuống nửa khắc, làm màn hào quang kia lung lay sáng ngời, nhưng cũng không phá vỡ, uy thế như vậy thực sự vô cùng kinh người.

-Ta kháo! Cái tên hỗn đản nào bố trí cấm chế, thật không ngờ khó dây dưa như vậy! Lão Hùng ta đây cũng không tốn công phu làm ra việc nặng này, hay là tiết kiệm thêm chút sức khí cùng Thiên Hoang lão khốn kiếp đoạt bảo bối sao!

Đại hán ồm ồm tự nói một câu, sau đó cũng lấy ra một tấm lệnh bài, biến mất ở trong cấm chế.

-Người kia là ai a? Làm sao cường giả các đại môn phái không ai quản hấn vậy?

-Ngừng! Còn phải quản được nữa à! Nó cũng không phải là người, chính là một đầu Đại Địa Long Hùng Vương, tự xưng là cái gì Hùng Bá Thiên! Nghe nói mười vạn dặm đất Tây Bộ của Ma Long Sơn Mạch cũng là địa bàn của nó, ngay cả người của Ma Long Giáo cũng không dám vượt qua.

-Ai! Con mẹ nó! Cây hồng cũng là lấy mềm nắm a! Đáng thương chúng ta những con cá nhỏ này, mặc dù có Thiên Tru Lệnh Bài cũng không dám dùng a!

”...”

Kế tiếp, kế sau Thiên Hoang Tán Nhân cùng đầu Hùng Vương đại hán Hùng Bá Thiên kia tiến vào cấm chế, liên tiếp lại có năm sáu tên tuyệt thế cường giả tiến đến, bồng vào Thiên Tru Lệnh Bài trong tay tiến vào trong đó.

Sở Hóa Long, Thiên Độc Lão Quái đám người cũng dần dần chết lặng, một đám sắc mặt khó coi muốn chết, trên cái thế giới này vốn dĩ người mạnh là vua, chỉ cần quả đấm cứng là ghê gớm, có thể hưởng thụ đặc quyền, người nào cũng không thể phủ nhận điểm này.

Cuối cùng, mấy tên cường giả Long Biển Cảnh cũng dần dần không nhịn được.

Thiên Độc Lão Quái sắc mặt hung ác, đột nhiên bay về phía cấm chế, trong miệng quát to:

-Các vị, không có Thiên Tru Lệnh Bài kia chỉ có thể oán các người vận khí không tốt a ! Người nào ngăn trở lão phu nữa, đừng trách lão phu trở mặt!

Thiên Độc Lão Quái thú nhận một thanh quả trượng màu lục sắc, ánh mắt sáng giọng, cả người đặng đặng sát khí.

Sở Hóa Long vừa định tiến lên ngăn cản, lại bất đắc dĩ phát hiện, những người còn lại tựa hồ cũng không có động tĩnh.

Hắn khê thở dài, nếu người khác cũng không động, mình cũng không cần thiết vô duyên vô cớ đắc tội lão nhân kia.

Rất nhanh, lại có hai gã cao thủ Long Biển Cảnh của Ngân Long Giáo, Hỏa Long Giáo cũng tiến vào bên trong cấm chế.

Mà một chút giáo phái còn lại không có lệnh bài là hết sức thúc giục cao thủ môn hạ gia tăng độ mạnh yếu, hy vọng có thể mau chóng phá vỡ cấm chế, đừng để cho thứ tốt cũng bị người khác đoạt hết.

Phong Liệt đứng thẳng trong đám người, trong mắt tinh mang lóe lên, giờ phút này hẳn không khỏi có chút do dự, âm thầm tự định giá có nên bắt buộc mạo hiểm hay không.

Chỉ chốc lát sau, sắc mặt hắn trở nên hung ác, đột nhiên chớp động thân hình, hướng phía trước phóng đi.

Ở Phong Liệt nghĩ tới, trong tay mình có hai khối Thiên Tru Lệnh Bài, nếu như lại phải từ từ đợi chờ, vậy không phải là tươi sống ghen mà chết?

Hơn nữa, thừa dịp giờ phút này bọn người Sở Hóa Long đã bị bảy tám tên tuyệt thế cường giả tiến vào thần phủ làm cho mặt xám mày tro, chính mình vẫn là có cơ hội để lợi dụng.

Kế tiếp, Phong Liệt đem chính mình che dấu ở trong sương mù màu đẹp, lại dùng Chập Long Châu ẩn nấp toàn bộ khí tức, đem tốc độ thi triển đến mức tận cùng, như một luồng khói nhẹ trong chớp mắt liền đi tới ngoài cách cấm chế kia năm mươi trượng.

Cử chỉ của Phong Liệt tự nhiên đưa tới rất nhiều người chú ý, hơn nữa là một đám đệ tử các đại giáo phái trấn thủ ở ngoài cấm chế phòng ngừa người rảnh rỗi nhích tới gần, sắc mặt lại càng lạnh lẽo, cũng rồi rít ngăn trở ở trước người Phong Liệt, giương cung bạt kiếm, sát khí bức người.

-Đi? Người kia là ai a? Không phải là hắn cũng muốn dùng Thiên Tru Lệnh Bài xông vào chứ?

-Sẽ không phải là vị cao nhân nào chứ?

-Ừm! Trên thế giới này lấy đâu ra nhiều cao nhân như vậy a? Chỉ sợ là một người không muốn sống a, nhìn hắn tựa hồ ngay cả ngự không phi hành cũng không làm được, nào có nửa điểm phong phạm của tuyệt thế cao nhân a?

-Hừ, cẩn thận họa là từ ở miệng mà ra! Những chuyện lật vặt, những lão yêu nghiệt vài ngàn năm kia nào có người không có điểm đặc biệt ham mê? Nói không chừng người ta thích đi bộ đâu!

Lúc mọi người ở đây liên tục nghị luận, đột nhiên, chỉ thấy "Oanh" một chút, một cỗ uy áp mạnh mẽ xông thẳng lên trời từ trên người Phong Liệt lan ra.

Cỗ uy áp này thậm chí so sánh với đám người Thiên Hoang Tán Nhân, Hùng Bá Thiên cộng dồn lại cũng mạnh hơn, làm tâm thần của mấy vạn người tại chỗ giống như đang ở trong thuyền nhỏ gặp phải cuồng phong sóng lớn, bấp bênh.

Mà giờ khắc này, mười mấy tên đệ tử của các đại phái che ở trước người Phong Liệt kia tâm thần lại càng chấn động mãnh liệt, kinh hãi muốn chết, "Phù phù phù phù" quỳ đầy đất.

Ngay cả bọn người Sở Huyền, Sở Hóa Long, Chiến Thiên Ma Vương sắc mặt không khỏi đại biến, kinh nghi bất định nhìn Phong Liệt, trong lòng âm thầm suy đoán lai lịch của người này.

-Cạc cạc cạc dất! Lão tổ ta hôm nay tâm tình không tệ, không chấp nhặt với các ngươi mấy con thỏ nhỏ chết này, cạc cạc cạc!

Phong Liệt cạc cạc cười quái dị mấy tiếng, học đủ lão quái vật cường điệu, chấp hai tay sau lưng nghênh ngang đi tới cấm chế.

Quả nhiên, bọn người Sở Hóa Long bị mấy lão quái vật đã kích tới sợ, mặc dù tên "Tuyệt thế cao nhân" trước mắt này tựa hồ cùng hắn có thể biết một chút cường giả bất thể không giống, nhưng giờ phút này bị uy áp chí cường của Phong Liệt chấn nhiếp, trong khoảng thời gian ngắn cũng không ai dám can thiệp vào.

Bất quá, trước khi Phong Liệt sắp đi tới cấm chế, lại vẫn là bị chặn đường.

Người này không phải người nào khác, dĩ nhiên là Mộc Thiên Tình đang oanh kích cấm chế lúc trước.

Mộc Thiên Tình thật ra thì cũng không cố ý chặn Phong Liệt lại, chẳng qua là bị uy áp của Phong Liệt chấn nhiếp, ngây ngốc ngẩn người tại chỗ, một đôi mắt đẹp ngay cả nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn về vị "Cao nhân" đang đi tới gần mình, thế nhưng đã quên nhường đường.

Phong Liệt không khỏi khẽ cau mày, cô nàng này thế nhưng vừa lúc ngăn chặn đường đi của mình, không phải muốn cho tuyệt thế cao nhân biết rằng phải đi đường vòng chứ? Điều này tựa hồ không thích hợp a?

Trong lòng hơi suy nghĩ một chút, hấn cước bộ không ngừng đi tới trước người Mộc Thiên Tình.

Sau một khắc, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Phong Liệt khinh bạc cười quái dị một tiếng, nhưng ngay sau đó động một cái lộ khăn che mặt của Mộc Thiên Tình xuống, đồng thời thuận tay sờ soạng một cái trên gương mặt như ngọc không chút tỳ vết nào của giai nhân kia.

-Ừm, xúc cảm không tệ.

-A!

Vừa bị sờ, Mộc Thiên Tình cũng phục hồi tinh thần lại, nàng nhất thời kinh hô một tiếng, bùm mặt hơi lui về sau một bước, khiếp sợ nhìn Phong Liệt.

-Di? Tiểu nha đầu thật xinh đẹp! Người ngăn trở đường của lão tổ ta, chẳng lẽ là muốn làm nha đầu làm ẩm áp giường cho ta sao?

Phong Liệt âm trầm nói.

-Không không không! Tiền bối, tiểu nữ tử tuyệt không ý đó.

Mộc Thiên Tình đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó vội vàng khoát tay, sắc mặt khấn trương.

-Ừm? Không phải là người không muốn?

Phong Liệt cố ý tăng cao âm điệu, hừ lạnh nói:

-Hừ! Chuyện mà bốn lão tổ đã quyết định cũng không sửa đổi, quyết định như vậy! Tiểu mỹ nhân, đợi chuyện này qua đi lão tổ ta liền dẫn ngươi trở về núi! Cạc cạc cạc dát!

-Ta ...

Mộc Thiên Tình nhất thời há hốc mồm cứng lưỡi, nhanh chóng nói không ra lời.

Phong Liệt cũng không ép nàng nữa, sau khi khinh bạc cười quái dị mấy tiếng, liền vòng qua Mộc Thiên Tình, chấp tay đi tới cấm chế, giờ phút này trong lòng hấn lại là cười thầm không dứt, lần này sợ rằng đem băng Tuyết mỹ nhân này dọa sợ đến không nhẹ a?

Lúc này, sau khi nghe lời nói của Phong Liệt, chẳng những sắc mặt của Mộc Thiên Tình tái nhợt, ngay cả vô số vô giả chung quanh cũng than thở buồn bã một trận, rồi rút tiếc hận một viên rau cải trắng siêu cấp thủy linh lại bị một cái tao lão đầu tử cho nát bét.

Tên cao thủ Long Biển Cảnh trong trận doanh của Băng Long Giáo kia trên mặt nhẹ nhàng gấp gáp, muốn giúp đỡ Mộc Thiên Tình van xin, rồi lại không dám, cuối cùng ngượng ngùng ngậm miệng lại, làm mọi người chung quanh khinh bỉ một trận.

Nhưng kế tiếp, đang lúc Phong Liệt Mộc Thiên Tru Lệnh Bài ra, chuẩn bị tiến vào cấm chế, phía sau lại đột nhiên vang lên một âm thanh nũng nịu quen thuộc:

-Uy! Lão gia này! Người quá ghê tởm đi? Sư tỷ của ta tại sao phải làm nha đầu giúp người làm ẩm giường a?

Phong Liệt một trận to đầu, hấn không cần xoay người cũng biết, nhất định là Băng Ly Tiểu ma nữ không thể nghi ngờ, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt này Tiểu ma nữ còn giăng giải nghĩa khí.

Phong Liệt trong lòng cười một tiếng, dù sao giờ phút này đã đứng ở bên cạnh cấm chế, những lão gia hỏa kia muốn ngăn cản mình cũng không còn kịp rồi, sửa trị Tiểu ma nữ vô pháp vô thiên này một chút cũng không sao.

Hắn xoay người lại, trong mắt bức ra hai đạo tinh mang quét mắt qua người Tiểu ma nữ một phen, cuối cùng đem tầm mắt dừng lại ở phía trên bộ ngực cũng tương đối to lớn ngạo nghễ ưỡn lên của Tiểu ma nữ, làm Tiểu ma nữ không khỏi lui về sau một bước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia cảnh giác.

Phong Liệt chắc chắn một tiếng nói:

-Sách sách! Người tiểu nha đầu này cũng muốn bắt đền sao! Hơn nữa là bộ ngực khá lớn, lão tử ta rất thích! Đã như vậy, người sau này hãy cùng sư tỷ của người cùng đi hầu hạ bốn lão tử đi, đảm bảo các người ngày ngày thoải mái vô cùng! Cạc cạc cạc!

-Người ... ta mới không cần!

Tiểu ma nữ sắc mặt giận dữ, vừa định chửi ầm lên, lại đột nhiên nghe được trong miệng Mộc Thiên Tình bên cạnh nhảy ra hai chữ:

-Phong Liệt?

Đôi mắt đẹp của Mộc Thiên Tình lóe lên, khe khẽ kích động mấy cái, kinh ngạc nhìn Phong Liệt nói:

-Kỳ quái! Làm sao lại có một tia mùi vị không khác gì của Phong Liệt?

-Ừm?

Tiểu ma nữ sắc mặt sửng sốt, kinh nghi bất định nhìn hướng Phong Liệt.

-Ta kháo! Làm sao đã quên cô nàng này có lỗ mũi chó!

Phong Liệt trong lòng không khỏi cả kinh, đột nhiên nhớ tới, Mộc Thiên Tình cô nàng này lỗ mũi vô cùng thính, chuẩn bị không tốt sẽ bị lộ a.

Mặc dù trong lòng kêu khổ, nhưng hắn ngoài mặt lại vẫn vân đạm phong khinh, miễn cưỡng cười quái dị nói:

-Cạc cạc cạc! Hai vị tiểu mỹ nhân sau này còn gặp lại! Hiện tại bốn tọa muốn cùng mấy cây củi mục Thiên Hoang kia đoạt bảo, sau khi xong chuyện lại tới tìm các người!

-Phong Liệt! Hắn chính là Phong Liệt!

Mộc Thiên Tình đột nhiên khẳng định thân phận của Phong Liệt, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào bóng lưng Phong Liệt nũng nịu nói.

-Phong Liệt? Thật sự là hắn?

Tiểu ma nữ sắc mặt cổ quái nói, đột nhiên, ánh mắt nàng sáng lên:

-Không sai! Nhất định là hắn! Thối Phong Liệt! Người đứng lại đó cho ta! Dám mơ ước sắc đẹp của sư tỷ, còn dám đánh chú ý lên bộ ngực của bốn tiểu thư! Hừ! Nhìn cô nãi nãi có cắt đứt ba cái chân của người hay không!

-Ách ... xong! Vừa gây họa!

Lại bị vạch trần, dưới chân Phong Liệt không khỏi lão đảo vài cái, hắn nào dám dừng lại, vội vàng đem Thiên Tru Lệnh Bài trong tay tiến về đạo cấm chế kia.

Sau một khắc, cấm chế lập tức mở ra một khe hở cao một người, rộng nửa người, Phong Liệt cấp tốc nhanh đi vào.

Mà lúc khe hở của đạo cấm chế này sắp khép lại, Tiểu ma nữ Băng Ly vừa vận cũng đi tới phụ cận, nàng không chút do dự liền phải bắt được vạt áo của Phong Liệt.

Lại không nghĩ, vạt áo của Phong Liệt không có bắt được, nhưng nửa thân thể nàng lại tiến vào cấm chế, sau đó kim quang chợt lóe, nàng cũng theo đó mà biến mất không thấy.

-A Ly.

Mộc Thiên Tình khuôn mặt nhỏ nhắn cả kinh, nhìn một màn này cái miệng nhỏ nhắn không khỏi mở rộng ra.

-A Ly làm sao lại tiến vào rồi?

"Sư! Sư! Sư!"

Trong nháy mắt khi Phong Liệt cùng Băng Ly biến mất, bảy tám tên cường giả Long Biên Cảnh nhất thời đi tới cấm chế lúc trước, phần hận vô cùng nhìn cấm chế kín kẽ, sắc mặt khó coi muốn chết.

-Tiểu cô nương, người nói người nọ vừa mới rồi đi vào là Phong Liệt?

Sở Hóa Long một đôi con ngươi nhấp nháy tinh mang ngó chừng Mộc Thiên Tình nói, mấy tên cường giả Long Biên Cảnh còn lại tất cả cũng gắt gao ngó chừng Mộc Thiên Tình.

-Là —— ách, văn bối cũng không xác định chắc chắn.

Mộc Thiên Tình từ ngữ mập mờ nói.

452. Chương 517-518 : Luyện Hồn Ma Khải

Trong nội tâm nàng thật ra thì khẳng định vạn phần, người nọ hẳn là Phong Liệt không thể nghi ngờ, nhưng chẳng biết tại sao, vừa nghĩ tới tên kia ngày sau có lẽ sẽ gặp phải sự truy sát của mười đại giáo phái, trong lòng đột nhiên phát lên một tia lòng trắc ẩn.

-Ừm? Tên kia nhìn lên bốn tiểu thư tắm rửa, mới vừa rồi còn sờ soạng mặt người ta! Hừ! Bốn tiểu thư nhất định phải đích thân giết hắn, chỉ có như vậy mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng bốn tiểu thư! Ừ, nhất định là như vậy!

Mộc Thiên Tình tìm cho mình một cái lý do thích hợp, sắc mặt lần nữa khôi phục sự trong trẻo lạnh lùng thường ngày.

Đám người Sở Hóa Long không khỏi hai mặt nhìn nhau, trầm mặc một thoáng, hẳn sắc mặt âm trầm cất cao giọng nói:

-Không có gì phải hoài nghi, người này vô cùng có khả năng là vị tiên bối ở Xích Hóa Đảo kia!

-Ừm, không sai! Lão phu cũng cho rằng như thế.

-Đúng vậy đúng a!

"..."

Bảy tám tên cường giả Long Biên Cảnh cũng ngoài miệng phụ họa, bắt quá, trong lòng bọn họ có ý nghĩ như thế nào cũng không biết được.

Bọn họ tất cả đều là đại nhân vật có uy tín danh dự, tự nhiên sẽ không thừa nhận chính mình bị một tiểu nhân vật đùa bỡn, nhưng cũng âm thầm đem cái tên Phong Liệt này ghi nhớ.

"Xôn xao"

Sau khi ngậy ngốc một thoáng, mấy vạn võ giả dưới núi nhỏ cũng là nổ tung.

Những người này tất cả cũng cũng không phải là người mù, lúc trước một màn phát sinh ở dưới cấm chế cũng nhìn ở trong mắt, tự nhiên cũng nhận giả thấy nhân, trí giả thấy trí.

-Nghe Mộc tiên tử nói người nọ là Phong Liệt, không biết thiệt hay giả a?

Ngừng! Cô nàng Mộc Thiên Tình kia bị dọa sợ choáng váng cũng không biết chừng, Phong Liệt chính là đệ tử của Ma Long Giáo chúng ta, mặc dù thiên phú kinh người, nhưng hôm nay nhiều lắm là cũng chỉ là tu vi Chân Khí Cảnh, làm sao có thể là hắn?

-Hừ hừ! Tiểu huynh đệ, Phong Liệt của Ma Long Giáo các ngươi thân có uy áp kinh thế chuyện này hôm nay ở trên đại lục người nào không biết! Ngày đó hắn xuất thế ở Phiêu Miểu Thiên Cung chỉ bằng uy áp

mạnh mẽ vô cùng đem mười mấy tên cường giả Hóa Đan Cảnh trêu chọc, hơn nữa đoạt được chí bảo Luyện Hồn Ma Khải! Lão phu nhưng là tận mắt nhìn thấy a!

-Sách sách! Không nghĩ tới tiểu tử này thế nhưng ngay cả cường giả Long Biển Cảnh cũng dám đùa bỡn, quả thực là to gan lớn mật a!

”...”

Nghe tiếng nghị luận chung quanh dâng lên như sóng biển, Lãnh Phi Hồng cùng Trịnh Thông liếc nhau một cái, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

-Tiểu tử kia sẽ không phải là Phong Liệt chứ?

Trịnh Thông cười toe toét miệng thấp giọng nói.

Lãnh Phi Hồng lắc đầu cười khổ một cái nói:

-Hắn là không sai được, lấy thủ đoạn cùng can đảm của tiểu tử kia, chuyện này đoán chừng hắn làm được.

-Tiểu tử này ánh mắt cũng không sai, hắc hắc hắc!

Chung quanh âm vụ lượn lờ, tầm nhìn cực thấp.

Phong Liệt sau khi bước vào cấm chế, cũng là đột nhiên hiện ra trong không trung, dưới chân không có vật gì, hắn chỉ đành phải toàn thân đề phòng, không tự chủ được rơi xuống phía dưới.

-Phong Liệt chết tiệt! Người ... a!

Đột nhiên một giọng nữ thét chói tai từ trên đỉnh đầu truyền tới.

Phong Liệt nheo mắt, ngay lập tức vội ngẩng đầu nhìn lại, nhưng không khỏi đại hao tổn tâm trí, đạo thân ảnh xinh đẹp phía trên kia không phải là Tiểu ma nữ thì là ai?

-Ừm? Đây Tiểu ma nữ làm sao cũng tiến vào? Không phải là một tấm lệnh bài không thể mang hai người sao?

Phong Liệt cũng không muốn quan tâm tới nàng, chỉ đợi mau chóng sau khi hạ xuống liền bỏ rơi Tiểu ma nữ này, nếu không bị vạch trần thân phận, có thể bị mất hồn rồi, dù sao mình đã tuyên bố để cho hai nàng làm nha đầu làm ấm giường cho mình a.

-Phong Liệt! Người đừng chạy!

Băng Ly sau khi cả kinh cũng khôi phục thái độ bình thường, ngược lại trở nên hưng phấn không thôi, tựa hồ sắp vạch trần Phong Liệt vô sỉ làm việc ác là một chuyện rất sung sướng.

-Ai là Phong Liệt a? Lão tổ ta nhưng không quen biết hắn!

Phong Liệt tiếp tục giả vờ ngu nói.

-Hừ! Cho người con vệt chết mạnh miệng, ngay cả chim cũng sẽ không lại giả mạo cao nhân, thật là cười chết người, khanh khách lặc! Nhìn bốn tiểu thư đem người đánh về nguyên hình!

-Ách ...

Phong Liệt im lặng một trận, không thể ngờ không phi hành đích xác là cản trở lớn nhất của chính mình, nếu không mà nói, chính mình giả trang cao nhân có thể càng thành công hơn một chút.

”...”

Kế tiếp, chỉ thấy Tiểu ma nữ giảo hoạt cười, phát tay thả ra một đường thân ảnh màu trắng, chính là Tiểu Bạch Long luôn luôn cùng nàng hợp tác cấu kết với nhau làm việc xấu.

-Hi hi! Tiểu Bạch Long, mang ta đuổi theo đồ lưu manh kia! Cô nãi nãi ta muốn đem đặng đồ tử vô sỉ này cắt thành tám khối!

-Tê tê.

Sau khi Tiểu Bạch Long xuất hiện phát hiện mình treo trên bầu trời, không sợ hãi chút nào, thân thể nó chấn động, hai bên thân thể đột nhiên toát ra hai cặp vũ sí hơi mờ mỏng như cánh ve, cánh khẽ vỗ liên tiếp được Băng Ly, sau đó trong nháy mắt liền đuổi theo Phong Liệt.

Phong Liệt không nghĩ tới Tiểu ma nữ còn có chiêu này? Mắt thấy người ta cười trên lưng Tiểu Bạch Long điều vô dương oai, hẳn nhưng không khỏi buồn bực muốn học máu, trong lòng rất là hối hận không có mang theo Kim Câu bên người.

-Hừ hừ! Phong Liệt! Người nói bốn tiểu thư nên thu xếp làm thế nào với người đây?

Băng Ly ngồi trên lưng Tiểu Bạch Long, đặc ý nhìn Phong Liệt chặt vật rơi xuống, trong đôi mắt đẹp rõ ràng lộ ra một tia không có hảo ý.

-Chết tiệt! Địa phương quý quái này làm sao cao như vậy?

Phong Liệt hung hăng mắng một câu, ý niệm trong đầu hẳn nhanh quay ngược trở lại, sau khi suy nghĩ một chút, liền ngưng ngừng cười nói với Tiểu ma nữ:

-Tiểu ma nữ, lúc trước ta cũng chỉ đùa với các người một chút mà thôi, cần gì coi là thật a. Hơn nữa, nếu không phải Thiên Tru Lệnh Bài của ta, người làm sao có thể đi vào tâm bảo, đúng không? Nói không chừng người còn phải cảm tạ ta một phen đâu!

Hôm nay nếu làm bộ không nổi nữa, trong lòng Phong Liệt dứt khoát nói hết ra, thẳng thắn được khoan hồng.

-Hừ! Người rốt cục chịu thừa nhận? Được rồi! Như người mong muốn, bốn tiểu thư lần này hảo hảo cảm tạ người! Cảm tạ người muốn ta cùng sư tỷ làm nha đầu làm ấm giường cho người, cảm tạ người đánh chú ý tới bộ ngực của bốn tiểu thư!

Băng Ly âm hiểm cười một tiếng, lộ ra hai khỏa răng mèo trắng phát sáng, điển hình là tiểu lý tàng đao.

-Ha ha, nói giỡn mà thôi, cần gì coi là thật a?

Phong Liệt thầm hô không ổn, lập tức tế Luyện Hồn Ma Khải ra, đồng thời biến ra Hắc Âm Chi Thân.

Khi hẳn mới vừa chuẩn bị sẵn sàng, liền nghe trong kẽ răng Tiểu ma nữ đột nhiên nặn ra bốn chữ:

-Băng Phong Thiên Lý!

"Ken két ca!"

Một trận khí tức lạnh như băng trong nháy mắt vây quanh Phong Liệt, không gian nhất thời vang lên một trận âm thanh ken két.

Phong Liệt trong lòng cả kinh, hẳn vội vàng dùng nguyên lực quán chú Luyện Hồn Ma Khải, đem khí tức lạnh như băng ngăn trở ở ngoài.

Nhưng sau một khắc, hẳn lại giật mình phát hiện, phạm vi ba mươi trượng quanh thân mình đều biến thành một khối băng, hẳn phảng phất trở thành một con Hổ phách trong con ruồi, ngoại trừ nửa thước quanh người còn có thể hơi xoay người, những địa phương khác cũng bị đóng băng.

Phong Liệt không khỏi mắng một câu, liền vung quyền đánh về phía tầng băng trước người.

"Oanh."

Một tiếng vang thật lớn, nhưng Huyền Băng này cũng vẫn không nhúc nhích, ngay cả một khối vụn băng cũng không vỡ.

-Hừ hừ! Phong Liệt, đại thần thông của bốn tiểu thư chơi thế nào? Kế tiếp ta muốn đem người đóng băng mười ngày nửa tháng, vì người đã nói những lời buồn nôn với sư tỷ!

Tiểu ma nữ hừ hừ nói.

-Di? Có chút môn đạo! Bất quá, còn không làm khó được lão tử.

Phong Liệt khẽ mỉm cười, lập tức liền muốn tế Trấn Long Thiên Bi ra, nổ nát Huyền Băng.

Nhưng vào lúc này, bốn phía đột nhiên sáng ngời, tất cả âm vụ cũng biến mất không thấy, phảng phất đi tới một thế giới sáng ngời, nơi xa không trung lại vẫn xuất hiện một mặt trời đỏ rực, tản ra quang mang yếu ớt.

-Ừm? Đây chính là Long Hoàng thần phủ? Thật là một mảnh thiên địa to a!

Phong Liệt không khỏi rất là kinh ngạc.

Đang lúc này, ở nơi xa đột nhiên truyền đến một trận âm thanh "Oa oa". làm người ta da đầu tê dại

-Oa! Thật xinh đẹp a! Di? Đó là những thứ đồ vật quý quái gì vậy a?

Phía ngoài truyền đến một tiếng hô kinh ngạc của Tiểu ma nữ.

Phong Liệt xuyên qua hơi mờ của Huyền Băng nhìn lại, chỉ thấy nơi xa phía chân trời một mảnh quái thú Ngưu Độc Tử đột nhiên bay tới, chỉ chít, che khuất bầu trời, trong thời gian nháy mắt liền đi tới phụ cận cách hai người không.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn.

Phong Liệt chỉ cảm thấy thân hình chấn động, cũng đã theo khối đại băng rơi trên mặt đất.

Ngay sau đó Tiểu ma nữ cũng rơi trên mặt đất, tò mò nhìn quái thú trên không trung.

Ngàn vạn quái thú rất nhanh liền đi tới phụ cận, cũng không chút do dự lao xuống phía Băng Ly cùng Tiểu Bạch Long, âm thanh "Ong ong" mãnh liệt vang lên.

Những quái thú này lưng mọc cánh chim, đầu báo đuôi lân, lại có hai trảo của chim, hai mắt hung lệ, thềm huyết, cực kỳ dữ tợn, nhìn tướng mạo bên ngoài, cực kỳ giống một loại hoang thú thời kỳ thượng cổ đã tuyệt tích — Báo Đầu Điều.

"Oa ... oa .. oa ..."

Từng đợt tiếng hô thê lương liên miên phập phồng, những con Báo Đầu Điều này một bên kêu lên những tiếng quái gở, một bên vô cùng hung mãnh tấn công Tiểu ma nữ cùng Tiểu Bạch Long.

-Hừ! Hôm nay tựu cho các ngươi biết một chút lợi hại của bốn tiểu thư!

Băng Ly không hề kinh hãi, nàng cho rằng những quái thú này cũng chỉ là một vài hoang thú có linh trí không cao mà thôi, không đủ để gây sợ.

Chỉ thấy nàng lấy ra một thanh trường kiếm màu bạc, kiếm khí mạnh mẽ không ngừng phát ra, đem Báo Đầu Điều có can đảm nhích tới gần rồi rít chém giết, chỉ trong chớp lát trên mặt đất liền rơi xuống một tầng thi thể, hơn nữa phía trên cũng kết một tầng băng.

Tiểu Bạch Long cũng không ngừng phụt ra tằm ti sắc bén như lưỡi dao, thu lấy mạng nhỏ của Báo Đầu Điều.

Chỉ bất quá, Tiểu ma nữ rất nhanh liền chau mày lại.

Bởi vì hưng phấn lúc đầu thoáng cái qua đi, nàng dần dần phát hiện, những quái thú này tựa hồ cũng không có bởi vì bị chính mình giết chóc mà giảm bớt chút nào, ngược lại càng giết càng nhiều, đem bốn phương tám hướng cũng tiến lại đây, đông nghịt không thấy mặt trời, nói chuyện không đâu.

Cho đến lúc này, nàng mới nhớ tới Phong Liệt, ngược lại nhìn lại bên cạnh.

Này vừa nhìn thấy hắn không hề gấp gáp, nhất thời đem Tiểu ma nữ giận đến lông mày dựng lên, giận sôi lên.

Bởi vì nàng rõ ràng phát hiện, chính mình vào giờ khắc này không ngừng ngăn cản để giết Báo Đầu Điều, loay hoay bề đầu sắt trán, mà tên Phong Liệt kia thể nhưng nhân nhả nằm ở bên trong Huyền Băng chơi, nhìn tự mình một người bận việc, nửa điểm cũng không có nhận được sự chiếu cố của Báo Đầu Điều, chính mình thì triển đại thần thông ngược lại thành toàn lưu manh này.

-Phong Liệt! Ngươi tên ghê tởm khôn kiếp này! Ngươi ...

-Uy! Tiểu ma nữ! Đừng trách ta không có nhắc nhở người, người lại tiếp tục giết nữa, sợ là chúng ta bị vây ở này mười ngày nữa tháng cũng không đi được!

Phong Liệt lười biếng truyện âm nói, vừa nói, hần chỉ chỉ về phía trước.

Băng Ly không khỏi một trận chán nản, nhưng khi nàng theo phương hướng mà Phong Liệt chỉ nhìn lại, sắc mặt lại nhất thời khê biến thành kinh ngạc, chỉ thấy phương vị kia thể thể nhưng xuất hiện một đám đại gia hỏa giương cánh cao hơn mười trượng, nhìn khí thể thể nhưng đã không kém gì cao thủ Cường Khí Cảnh.

Dĩ nhiên, nếu là có chừng một hai con nàng thật sự cũng không sợ, nhưng đây chính là ngàn vạn đầu a.

Tiểu ma nữ cũng không ngu, sau khi cả kinh, con người nàng nhẹ nhàng chuyển động, nhất thời kể chạy lên nào.

Sau một khắc, chỉ thấy nàng xuất ra một cái ấn quyết đánh vào phía trên Huyền Băng đang bao vây Phong Liệt, nhất thời, Huyền Băng với phương viên ba mươi trượng kia lập tức tiêu tán không còn, rất nhanh liền đem Phong Liệt bại lộ ở dưới công kích của Báo Đầu Điều.

Sau đó, Tiểu ma nữ cho mình thêm một thức đại thần thông, đem thân thể của mình cùng Tiểu Bạch Long dùng Huyền Băng bảo vệ nghiêm mật, ở bên trong vô cùng đặc ý nhìn Phong Liệt kinh ngạc.

Chỉ bất quá, nàng lại thất vọng.

Phong Liệt không ngần ngại chút nào khê mỉm cười, âm thầm nói thầm một câu:

-Ừm, rốt cục có thể đem Tiểu ma nữ này bỏ rơi.

Mắt thấy ngàn vạn đầu Báo Đầu Điều giương nanh múa vuốt vọt tới, trên mặt Phong Liệt vẫn phong khinh vân đạm, chỉ là tiện tay mở ra từng khe không gian.

Kế tiếp, những con Báo Đầu Điều kia một con rồi lại một con đã xông vào trong Long Ngục Không Gian, làm phong phú thêm bữa trưa của Âm Lão Thú, ngay cả những tồn tại cường đại kia ba bốn cấp cường đại cũng không ngoại lệ.

Tiểu ma nữ kinh ngạc mở rộng cái miệng nhỏ nhắn ra, cơ hồ có thể nhét vào cả một quả trứng gà.

-Hắc hắc, lão tử không sợ nhất đúng là loại đầu đá lung tung ngu xuẩn này!

Một bên không ngừng thu nạp ngàn vạn đầu Báo Đầu Điều, Phong Liệt một bên thần nhiên xuyên qua bầy điều, chậm rãi biến mất không coi Tiểu ma nữ vào đâu.

Cho đến thật lâu sau, Tiểu ma nữ mới bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại: chính mình tựa hồ để cho Phong Liệt chuẩn mất.

Giận đến mức nàng ở trong Huyền Băng đồng dặm chân, đem Phong Liệt nguyên rửa mười vạn lần.

Sau nửa canh giờ, Phong Liệt rốt cục tránh được bầy điều, đi tới ngồi trên một gò núi nhỏ, bắt đầu dỗi mắt đánh giá tình cảnh bên trong phiến không gian này.

Trên trời có một mặt trời đỏ nhô lên cao, cả vùng đất màu xanh hoa cỏ tiêu điều lạnh lẽo, một mảnh sinh cơ bưng bưng, nơi xa có thể thấy được từng mảnh cổ mộc lâm chọc trời, thỉnh thoảng từng bầy chim thú hình thù kỳ quái bay lên, vang lên các loại tiếng chim hót thú rống liên miên.

Dần dần, Phong Liệt cho ra một cái kết luận, nơi này có lẽ chính là một Tiểu Thế Giới đầy đủ, chẳng qua là không biết cái thế giới này sẽ có bao nhiêu.

Phong Liệt đứng ở trên đồi nhỏ trầm ngâm một chút, đang muốn đi vào sâu trong không gian để tầm bảo, cước bộ lại đột nhiên hơi chậm lại, trong lòng có chút không yên lòng về Tiểu ma nữ.

Lại nói, mặc dù Tiểu ma nữ thân có đại thần thông Băng Long Hoàng, thực lực không tệ, nhưng Mạnh Hổ không chịu nổi đám sói, ngàn vạn ba, cấp bốn hoang thú Báo Đầu Điều kia cũng không phải là dễ đối phó, Phong Liệt tự nghĩ nếu không phải mình có Long Ngục Không Gian, có thể lao ra hay không thật đúng là khó mà nói.

453. Chương 519 : Tiểu Ma Nữ (1)

Nghĩ tới điểm này, hắn liền chui vào bên trong một mảnh Thạch Lâm cách đó không xa, rất xa nhìn chăm chú vào động tĩnh ở tấm Hắc Vân kia.

Nhưng sau một khắc, đột nhiên, tấm Hắc Vân kia phát ra một tiếng "Oanh" lớn.

Nhưng ngay sau đó, một mảnh vân hà màu sắc rực rỡ từ từ dâng lên, toàn bộ Bảo Đầu Điều chỉ hơi dính vào vân hà kia một chút, lập tức tan xương nát thịt.

-Ừm? Đây là cái gì? Không phải là lại có cao nhân tiến vào chứ?

Phong Liệt con người co rụt lại, chăm chú nhìn lại.

Rất nhanh, hắn liền thấy một đạo bóng trắng từ trong vòng vây phá vỡ bay ra, cấp tốc bay tới cạnh mình, chính là Băng Ly đang cười Tiểu Bạch Long.

Chỉ bất quá, giờ phút này Băng Ly tựa hồ có chút chật vật, một bộ quần dài màu trắng bị lây vài miếng mây đỏ, ngay cả khoe miệng cũng mang theo một tia máu tươi, nàng ngồi xuống Tiểu Bạch Long cũng khiến nó mang theo màu sắc đỏ.

Theo sát phía sau Tiểu Bạch Long cũng là một Kim Sắc Bảo Tháp cao hơn ba mươi trượng, thất thải vân hà vờn quanh, cực kỳ xinh đẹp.

-Tiểu cô nương! Giao ra Thiên Tru Lệnh Bài của ngươi, Bồn công tử nhưng tha cho ngươi khỏi chết! Nếu không mà nói, đừng trách Bồn công tử đoạn độc ác! Hừ hừ!

Từ trong bảo tháp truyền ra một thanh âm ngạo nghễ.

-Hừ! Ta nói trong tay ta không có Thiên Tru Lệnh Bài! Ta là theo chân tên khốn Phong Liệt kia tiến vào!

Tiểu ma nữ thở phì phò nũng nịu nhẹ nói.

-Nga? Nói như vậy ngươi cùng Phong Liệt quan hệ không phải là nông cạn lâu? Vậy thì thật là tốt bắt giữ người trao đổi Thiên Tru Lệnh Bài với Phong Liệt.

-Ngươi ... ghê tởm!

Tiểu ma nữ tức giận mắng một câu, ra lệnh cho Tiểu Bạch Long gia tốc.

"..."

Nghe thanh âm hai người nói chuyện với nhau, trên mặt Phong Liệt dần dần lộ ra một tia cười lạnh.

-Huyền Hạo Tháp? Hắc hắc, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, không nghĩ tới nhị thể tổ này tới nhanh như vậy.

Phong Liệt liếc mắt một cái đã nhận ra, chiếc bảo tháp màu vàng nhạt kia đúng là Huyền Hạo tháp không thể sai được. Hơn nữa, thanh âm ngạo khí mười phần kia cũng đích xác là của Lâm Tử Thông.

Tiểu Bạch Long công Băng Ly lướt qua không trung, tốc độ nhanh đến mức gần như hóa thành một luồng bạch quang. Chẳng qua, tốc độ của Huyền Hạo tháp phía sau lại nhanh hơn một chút, lập lòe vài cái đã đuổi kịp.

Sắc mặt tiểu ma nữ khẩn trương, nàng vội vàng xoay người hung hăng chém ra một mảnh bạch mang.

- Băng Phong Thiên Lý!

Ông! Rắc rắc!

Qua một loạt những tiếng động giòn tan, chớp mắt Huyền Hạo tháp đã bị đông cứng trên không trung, tính cả không gian mấy trăm trượng xung quanh cũng bị đóng băng lại. Trong thiên địa lan tràn một cỗ khí lạnh đến thấu xương, gần như làm cho người ta hít thở không thông. Uy lực đại thần thông của Băng Long Hoàng đích xác rất kinh người.

Phong Liệt thấy vậy cũng không khỏi âm thầm lú lười, trong lòng biết lúc trước tiểu ma nữ hắn đã hạ thủ lưu tình với hắn.

Uy thế mạnh mẽ như vậy, nếu đổi thành người thường, cho dù là cao thủ Thần Thông Cảnh hậu kỳ cũng rất có thể sẽ nuốt hận. Phong Liệt tự nghĩ, nếu muốn phá giải uy thế như vậy thì chỉ sợ hắn cũng phải ứng phó toàn lực.

Lúc này, Huyền Hạo tháp bị đông cứng trên không trung tiếp tục truyền ra thanh âm ngạo nghễ của Lâm Tử Thông:

- Hử? Chẳng lẽ đây chính là đại thần thông của Băng Long Hoàng? Hừ, cũng chỉ có vậy mà thôi!

Ngay sau đó, theo một tiếng nổ ầm ầm qua đi, chỉ thấy Huyền Hạo tháp đột nhiên bắn ra tinh mang chói mắt, giống như một mặt trời tỏa ra kim mang vạn trượng.

Theo đó, băng tuyết văng tung tóe đầy trời, trên đại địa cũng vang lên một loạt tiếng động nhỏ.

Đồng tử Phong Liệt hơi co rút lại, chỉ thấy trong chớp mắt mà huyền băng bao trùm mấy trăm trượng đã bị đánh nát thành vụn, Huyền Hạo tháp tiếp tục khôi phục tự do.

- Ha ha ha ha! Tiểu nha đầu, ngươi trốn không thoát đâu! Ngoan ngoan mà thú thủ chịu trời đi, đỡ phải chịu nhiều đau khổ!

Lâm Tử Thông cười to nói.

- Biểu ca, nàng này hẳn là Thánh Nữ của Băng Long giáo a? Nếu trên người nàng không có lệnh bài Thiên Tru, chúng ta cũng không nên làm khó nàng.

Trong bảo tháp vang lên một giọng nói thanh thúy dễ nghe.

- Tử Nguyệt, muội yên tâm, vi huynh sẽ không làm quá mức, chỉ muốn đổi lấy lệnh bài Thiên Tru của nàng ta mà thôi.

...

Giờ phút này, tiểu ma nữ phát hiện ngay cả đại thần thông của mình cũng không làm gì nổi chiếc bảo tháp đỏ, gấp đến độ chớp mũi cũng đổ mồ hôi, liều mạng thúc giục Tiểu Bạch Long chạy trốn:

- Tên khốn đáng giận! Nhanh như vậy đã thoát ra rồi! Tiểu Bạch Long, ngươi nhanh thêm chút a, chỉ cần thoát khỏi tên phía sau kia, tỷ tỷ cướp mấy viên đan dược Thần cấp cho ngươi ném thử!

Dường như là đan dược Thần cấp phát huy tác dụng, Tiểu Bạch Long ngửa đầu lên trời rống lớn một tiếng, tốc độ lại nhanh hơn vài phần.

Chỉ tiếc là tốc độ của Huyền Hạo tháp nhanh hơn Tiểu Bạch Long không ít, chỉ một lát sau đã đến gần trăm trượng, mắt thấy đã tiến vào phạm vi công kích.

Lúc này, hai bên một đuổi một chạy, lại vừa lúc đi đến trên bầu trời thạch lâm, nơi mà Phong Liệt ẩn thân.

Phong Liệt đứng dưới một cột đá thật lớn, ánh mắt hơi lóe lên.

Lê bá đối xử không tệ với hắn, hiện giờ tiểu ma nữ gặp rủi ro, tự nhiên hắn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tuy hôm nay hắn còn không làm gì nổi Lâm Tử Thông, nhưng tương tự, Lâm Tử Thông cũng chẳng thể làm gì nổi hắn.

- Thôi thôi, vậy thì giúp tiểu ma nữ kéo dài thời gian vậy.

Sau một lúc trầm ngâm, trong lòng Phong Liệt đã hạ quyết định.

Vù!

Một đạo bóng trắng bay qua không trung trên đầu Phong Liệt. Không thể nghi ngờ, đây đúng là Tiểu Bạch Long.

Ngay sau đó, một cái bóng màu vàng cũng nhanh chóng lướt tới.

Đúng lúc này, một tiếng “hư” nhỏ bỗng vang lên. Một đạo bi ảnh màu xanh lớn chừng trăm trượng bỗng mọc lên, chớp mắt đã đụng vào Huyền Hạo tháp.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Lâm Tử Thông không kịp đề phòng, Huyền Hạo tháp lập tức bị đâm trúng. Nhất thời, bảo tháp cao hơn ba mươi trượng bị đánh bay như tên vừa rời cung.

- Chết tiệt! Là tên khốn nào dám đánh lén bản công tử? Hả? Phong Liệt? Đây là tấm bia đá của Phong Liệt! Tiểu tạp chủng chết tiệt, cũng dám đánh lén bản công tử!

Trong Huyền Hạo tháp truyền ra tiếng rống to đầy tức giận của Lâm Tử Thông.

Phong Liệt toàn lực tể ra Trấn Long Thiên Bi tự nhiên là không thể coi thường, lại thêm cả ra tay bất ngờ, lập tức đã đánh bay Huyền Hạo tháp đi hơn mười dặm.

Điều làm Lâm Tử Thông căm tức nhất là trên Chí bảo Huyền Hạo tháp của mình thế nhưng lại xuất hiện vài vết nứt nhỏ, điều này quả thực là hấn đau lòng muốn chết.

Trên trời cao, bảo tháp đột nhiên biến mất, hiện ra hai thân ảnh trẻ tuổi, đúng là Lâm Tử Thông còn đang oán giận và Hoàng Tử Nguyệt thân mặc nam trang.

Trong tay Lâm Tử Thông còn cầm Huyền Hạo tháp lớn bằng nắm tay. Nhìn vết rạn mờ hồ phía trên, lại thêm bộ dạng nguyên khí đại thương, trong lòng hắn không khỏi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, thân hình đều hơi rung động.

- Phong Liệt! Bản công tử nhất định phải giết ngươi! Sư Long ra đây!

Lâm Tử Thông nổi giận gầm lên một tiếng, gọi ra con Sư Hống dữ tợn kia. Lập tức, hắn không chút do dự cưỡi lên Sư Hống lao xuống phía dưới.

454. Chương 520 : Tiểu Ma Nữ (2)

Hoàng Tử Nguyệt lạnh nhạt nhìn bóng dáng Lâm Tử Thông, trong mỹ mâu chợt lóe qua vẻ kinh ngạc, khẽ bầm nói:

- Phong Liệt chỉ là một võ giả Cường Khí Cảnh, sao có thể làm tổn hại đến Huyền Hạo tháp được? Chỉ sợ ngay cả cao thủ Long Biên Cảnh cũng rất khó làm được a. Ừm? Tấm bia đá màu xanh kia rốt cuộc là bảo bối gì, không ngờ lại lợi hại đến vậy!

Nàng khẽ lắc đầu, theo đó cũng gọi ra một con đại điêu lông trắng, thân thể nhoáng lên, nhẹ nhàng đáp xuống lưng đại điêu.

- Tiểu Bạch, chúng ta cũng xuống xem một chút!

- Lệ ——

...

...

Oanh! Oanh! Oanh!

Trong thạch lâm, những tiếng nổ lớn không ngừng vang lên.

- Phong Liệt! Mau lặn ra đây nhận lấy cái chết cho bản công tử!

- Phong Liệt! Bản công tử thế bất lưỡng lập với ngươi!

...

Trên không, Lâm Tử Thông cười trên lưng Sư Long, gương mặt mơ hồ vẩn vọ, không ngừng đánh ra từng đạo chưởng ảnh về phía mặt đất, khiến cho phía dưới bụi đá bay loạn, nhưng ngay cả nửa cái bóng của Phong Liệt cũng không nhìn thấy.

Hiện giờ Lâm Tử Thông có thể nói là phần nộ tới cực điểm. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu hắn chịu thiệt như vậy, lại cả Chí bảo của gia tộc cũng bị đánh hỏng. Nhất là tất cả những điều này đều do một tên thực lực không bằng hắn làm ra, quả thực khiến cho Lâm đại công tử hắn khó có thể tiếp nhận.

Chẳng qua, phen oanh tạc này của hắn không tìm ra được Phong Liệt, mà lại dẫn tới một cái quái vật lớn.

- Ngao hồng!

Một tiếng hồng trầm muộn đột nhiên truyền ra từ dưới mặt đất. Lập tức, khắp cả thạch lâm đều hơi rung động lên, từng khối đá lớn lăn đi lăn lại.

Ngay sau đó, trong một đồng loạn thạch, một con thần lân màu trắng khổng lồ, thân hình hơn ba mươi trượng bỗng bò ra. Hai con mắt màu lục nhìn chăm chăm về phía Lâm Tử Thông trên không trung, hung mang lóe lên, làm Lâm Tử Thông không khỏi rùng mình.

- Đây... Đây là Thạch Long tích Ngũ giai?

Lâm Tử Thông nhin không được mà kinh hô lên.

- Biểu ca, chúng ta đi mau! Nó đã bước nửa bước vào Lục giai rồi, chúng ta không phải đối thủ!

Hoàng Tử Nguyệt vừa lúc đuổi đến, khuôn mặt không khỏi cả kinh, cuống quýt nói.

Lâm Tử Thông cũng không ngốc, hắn vội vàng lao về phía xa cùng Hoàng Tử Nguyệt. Thấy con Thạch Long tích này cũng không đuổi theo, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại càng hận chết Phong Liệt.

Sau một lát, trên một cây cổ mộc cao trăm trượng trong thạch lâm đột nhiên hiện ra thân ảnh của tiểu ma nữ Băng Ly.

Băng Ly nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, thở phào một hơi, lẩm bẩm nói:

- Hừ hừ, không ngờ tên Phong Liệt này còn khá ngỗ khí, một khi đã vậy thì bản tiểu thư liền tạm thời buông tha cho ngươi! Nha! Tiểu Bạch Long, chúng ta đi mau, quái vật kia thấy chúng ta rồi!

...

...

Giờ phút này, Phong Liệt sớm đã trốn đến cách đó trăm dặm, dựa vào rừng rậm che dấu, cấp tốc lao về phía trước.

Trên người hắn có Chập Long châu che dấu khí tức, cho dù là tinh thần lực của cao thủ Long Biến Cảnh đảo qua người hắn thì cũng chỉ thấy được một luồng sương mù mà thôi. Trừ khi nhìn thấy tận mắt, nếu không đừng ai mong phát hiện ra hắn.

- Không gian này lớn như vậy, đi đâu tìm bảo vật đây? Con bà nó! Cái gì mà chó má Long Hoàng thần phủ? Ngay cả nửa cái bóng của thần phủ cũng không thấy được!

Phong Liệt một bên cấp tốc chạy như bay, một bên âm thầm nhíu mày.

Trong cây cối xung quanh, đúng thật là cũng có khá nhiều linh dược có phần đáng giá ở ngoài, cũng có rất nhiều Long thú trân quý, nếu mang ra ngoài thì phỏng chừng sẽ bán được không ít Long tinh.

Chẳng qua, tài sản của Phong Liệt sớm đã xưa không bằng nay, Long tinh trong tay hắn đã không dưới con số ba ngàn vạn, giết người cướp của có được vô số linh đan diệu dược, mấy đồng lẻ đó hắn đã sớm không để vào mắt.

Đang lúc Phong Liệt không biết làm gì, chân trời phía xa đột nhiên truyền đến vài tiếng nổ ầm ầm, có người đánh nhau.

Phong Liệt vội vàng ngừng mắt nhìn lại, chỉ thấy ba bóng người khí thế mênh mông đang đánh nhau trên không trung. Bởi vì khoảng cách quá xa, hắn chỉ có thể mơ hồ nhìn ra một bóng người đang ôm đại đao, hẳn là Thiên Hoang tán nhân.

- Hử? Xem ra mấy lão bất tử này đã phát hiện bảo vật! Tuy lão tử không dám cướp thức ăn với lão già này, nhưng đến chia một chén canh thì hẳn có thể chứ? Hắc hắc!

Hơi trầm ngâm một chút, Phong Liệt liền tăng tốc độ, lao về phía ba người đang đánh nhau.

Nửa canh giờ sau, hắn rút cuộc cũng ra khỏi rừng rậm, nhưng lại bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

Xuất hiện trong mắt Phong Liệt là một hồ nước thật lớn, mênh mông vô bờ, kéo dài đến tận chân trời xa xôi. Hồ nước trong veo, gợn sóng lăn tăn, đem những đám mây trên bầu trời đều phản chiếu lại.

Điều làm Phong Liệt khiếp sợ là trên mặt hồ kia lại sừng sững một con Cự Long uy thế ngập trời!

Đúng vậy, chính là một con Cự Long chân chính!

Con Cự Long này dài ước chừng hơn trăm dặm, vển vển mỗi cái đầu đã lớn như một ngọn núi, dữ tợn đến đáng sợ. Vẩy đen trên người tản ra u mang dày đặc, lưng có hai cánh, dưới người là sáu chiếc long trảo, phân biệt đâm lên sáu đảo nhỏ trên hồ. Giờ phút này dường như nó đang nhìn mặt trời trên không mà xuất thần.

Đây rõ ràng chính là một con Ma Long Hoàng ngạo khiêu thương khung, uy chấn đại điện!

- Con mẹ nó! Muốn chết a!

Hai mắt Phong Liệt không khỏi trợn trừng, quả thực kinh hãi muốn chết. Cảm nhận cỗ long uy ngập trời vượt qua thiên cổ kia, hắn không nhịn được mà muốn bỏ chạy thực mạng.

Bất quá, ngay khi hắn sắp xoay người thì đột nhiên lại bị kiềm hãm, dường như mơ hồ cảm thấy chỗ nào đó không đúng.

Đúng lúc này một chiếc bảo tháp đột nhiên xẹt qua hư không, nhanh chóng bay về phía con Ma Long Hoàng kia.

- Huyền Hạo tháp?

Chỉ chớp mắt Phong Liệt đã nhận ra, đó chính là Huyền Hạo tháp của Lâm Tử Thông.

Tốc độ của Huyền Hạo tháp cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến gần Ma Long Hoàng. Sau khi xoay một vòng, liền tiếp cận đến đảo nhỏ phía đầu của Ma Long Hoàng.

- Móa! Long Hoàng thần phủ! Con bà nó, hù chết lão tử!

Sau một lúc quan sát cẩn thận, Phong Liệt nhất thời giật mình. Tuy uy thế của Ma Long Hoàng rất kinh người, nhưng hơi có vẻ trì trệ, không hề có sự sống. Nếu hắn đoán không sai, chỉ sợ đây tám chín phần mười chính là Long Hoàng thần phủ.

Trong lúc nhất thời, tinh thần Phong Liệt không khỏi đại chấn. Hắn cũng không do dự thêm nữa, lập lòe vọt cái đã đi tới bên hồ.

Nhưng tiếp theo, hắn không khỏi có chút há hốc mồm.

Sáu đảo nhỏ nơi con Cự Long kia đứng cách bờ hồ chừng hơn mười dặm, mà hiện giờ Phong Liệt chẳng những không biết ngự không phi hành, mà cũng chẳng có biện pháp nào để đi qua.

Phong Liệt bắc đẩu dĩ cưỡi khỏ một tiếng, so sánh với Huyền Hạo tháp tốc độ cực nhanh của người ta, hẳn quả thực giống một con ốc sên.

Trầm ngâm một chút, hắn xoay người muốn đi vào trong rừng, tính toán chặt một cành cây để vượt qua, dù sao cũng chẳng thể bơi tới.

Đúng lúc này, một tiếng cười duyên đột nhiên vang lên trên đầu Phong Liệt:

- Lạc lạc lạc! Vị tuyệt thế cao nhân tiền bối này, ngài muốn đi Long Hoàng thần phủ trong hồ sao?
Nghe thanh âm này, Phong Liệt dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra đây chính là tiểu ma nữ.

455. Chương 521 : Tiểu Ma Nữ (3)

Hắn bắt đầu dĩ ngược mắt nhìn, thoáng chốc hai mắt đã sáng lên.

Chỉ thấy giờ phút này tiểu ma nữ đã thay một bộ quần áo màu vàng nhạt, tóc dài buộc lại phía sau, có thêm một chút hương vị hiên ngang so với trước kia. Đôi mắt trong veo lưu chuyển, có vẻ vô cùng hoạt bát, mười phần là một cái phôi của mỹ nhân.

Tiểu ma nữ đang ngồi trên lưng Tiểu Bạch Long, vẻ mặt trêu tức nhìn Phong Liệt, dường như cảm thấy rất thú vị.

- Sao rồi, lão tiền bối? Ngài là tuyệt thế cao nhân có thể dời non lấp biển cơ mà? Sẽ không bị mười dặm đường thủy làm khó chứ? Lạc lạc lạc!

Phong Liệt nhếch miệng, cũng mặc kệ tiểu ma nữ châm chọc. Hắn lắc mình mấy cái đi đến bờ rừng, bàn tay như đao hung hăng bổ về phía một cây cổ mộc đường kính hơn trượng. “Phốc” một tiếng, đại thụ âm âm đổ xuống đất, làm nổi lên bụi đất đầy trời.

Phong Liệt chỉ lấy một đoạn thân cây chừng một trượng, đem nó chẻ thành một tấm ván gỗ dày, sau đó lại nhanh chóng đi tới bên hồ ném nó vào trong nước, lắc mình nhảy lên.

Tiếp theo, hắn lại lấy một thanh đại đao ra làm mái chèo, dùng sức chèo về phía trước, tốc độ cũng không tính là quá chậm.

- Lạc lạc lạc lạc! Cười chết ta mất! Phong Liệt, tuyệt thế cao nhân như ngươi vượt nước như thế này à? Lạc lạc lạc!

Thấy Phong Liệt hành động như vậy, tiểu ma nữ ngồi trên Tiểu Bạch Long ngửa người cười tới cười lui, cười đến mức run rẩy cả người, gần như muốn té xuống từ trên lưng Tiểu Bạch Long.

Khuôn mặt Phong Liệt hơi đỏ lên, cũng không khỏi cảm thấy mất mặt, nhưng hắn cũng chẳng còn cách nào nữa.

Hắn thâm hạ quyết tâm, chờ khi xong việc nơi đây thì nhất định phải trở về bế quan đột phá Thần Thông Cảnh.

Tốt xấu gì mình cũng là cao nhân từng làm thịt mấy cường giả Hóa Đan Cảnh, nhưng ngay cả bay cũng không biết, nói ra đúng là có chút dọa người.

Tiểu ma nữ trên không trung cười to một lúc lâu, lại phát hiện Phong Liệt như không có chuyện gì, vẫn không nhanh không chậm chèo thuyền về phía giữa hồ, đôi mi không khỏi nhíu lại.

Ngay sau đó, mỹ mâu của nàng vừa chuyển, trên mặt lộ ra một nụ cười xấu xa.

Chỉ thấy nàng khu động Tiểu Bạch Long, nháy mắt đã bay tới trên đầu Phong Liệt, cười hì hì hỏi:

- Phong Liệt, ngươi có biết bơi không đấy?

Phong Liệt nheo mắt, trong lòng thầm hô không ổn. Hắn nhìn tiểu ma nữ một cách cảnh giác, tức giận nói:

- Tiểu ma nữ! Ngươi không biết phía trước là Long Hoàng thần phủ sao? Không sợ đến muộn người khác cướp hết thứ tốt à?

Tiểu ma nữ thản nhiên khẩy khẩy mái tóc dài, cực kỳ khinh thường nói:

- Thiết! Bản tiểu thư mới không lo lắng! Gia gia đã nói, bảo vật chân chính đều chọn chủ dựa vào cơ duyên. Nếu không đủ cơ duyên, dù cố gắng đến mấy cũng sẽ công toi. Đám người vào trước chúng ta có khi đã chết sạch rồi ấy chứ.

Phong Liệt lắc đầu, nhưng vì phân tán sự chú ý của tiểu ma nữ, liền làm ra vẻ tò mò hỏi:

- Hả? Chẳng lẽ gia gia người biết chiêm bặc chi thuật(thuật bói toán)?

- Đó là tất nhiên! Đâu chỉ là hiểu được? Đó là điều lão nhân gia tự hào nhất luôn đấy!

Tiểu ma nữ đắc ý nói.

Nghe tiểu ma nữ trả lời như vậy, Phong Liệt không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn. Hắn tuyệt đối không ngờ rằng lão yêu vụn vặt thích ử rượu kia lại biết thứ này. Nếu không phải tiểu ma nữ lỡ miệng để lộ, hắn thật sự còn không nhìn ra được.

- Như vậy... Gia gia người có tính được lần này người đạt được trọng bảo gì hay không?

- Cái này thì thực ra không có. Bất quá, gia gia nói ta sẽ có một lần...

Nói xong, tiểu ma nữ cảm thấy dường như mình đã lỡ miệng, đột nhiên bịt miệng lại. Trên khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết đột nhiên đỏ bừng lên, nàng có chút tức giận nói:

- Này! Tử Phong Liệt! Người hỏi nhiều như vậy làm gì? Ta rất quen với người sao?

- Ách? Tùy tiện hỏi một chút mà thôi, không muốn trả lời coi như xong.

Về mặt Phong Liệt sững sốt, bĩu bĩu môi không nói gì nữa.

Hắn chỉ lo một bên chèo thuyền, một bên phân tán sự chú ý của tiểu ma nữ, cũng không để ý nhiều đến sắc mặt nàng.

- Hừ hừ! Người vẫn chưa trả lời ta, rốt cuộc người có biết bơi không?

Tiểu ma nữ nhẹ nhàng thở một hơi, tiếp tục hỏi đến vấn đề vừa rồi.

- Không biết!

Phong Liệt trả lời cực kỳ dứt khoát.

- Hả? Hi hi! Không biết Long Vũ giả Cương Khí Cảnh có chết đuối không nhỉ?

Tiểu ma nữ nghịch ngợm cau cau mũi, đôi mắt to tròn không ngừng liếc ngang liếc dọc.

Trong lòng Phong Liệt bỗng rung mình, vội vàng nói:

- Tiểu ma nữ, người cũng đừng xằng bậy! Vừa rồi ta còn cứu người một mạng, người sẽ không lấy oán trả ơn như vậy chứ?

- Hi hi! Bản tiểu thư trước giờ không thích nợ người khác, bởi vì vừa rồi người vừa giúp ta một lần, cho nên bây giờ ta cũng cứu người một mạng a!

- Ách? Vậy là có ý gì?

Phong Liệt sững sốt.

- Hừ hừ! Rất nhanh người sẽ biết!

Tiếp đó, tiểu ma nữ vươn một ngón tay chỉ về phía mặt hồ xa xa.

- Bằng Phong Thần Chỉ!

Nhất thời, một tia sáng trắng rời tay mà ra, nháy mắt đã tiến nhập trong nước.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt, mặt hồ vốn lặn tẩn dậy sóng đột nhiên kết thành một tầng băng, nhanh chóng khuếch tán đến chỗ mình.

Rắc rắc rắc rắc!

Qua một loạt tiếng động giòn tan, Phong Liệt bất đắc dĩ phát hiện hắn không thể động được nữa.

Nói đúng hơn là tám ván gỗ dưới chân không thể động được nữa, hoàn toàn bị hàn băng đông cứng lại, tính cả phạm vi ba mươi trượng trên mặt hồ cũng kết thành một tầng huyền băng thật dày.

Đương nhiên, đây không chỉ là điều xấu nhất.

Ngay sau đó, khối huyền băng này đột nhiên lại tan ra. Đồng thời, tấm ván gỗ dưới chân Phong Liệt cũng theo đó mà vỡ thành một đồng vụn băng.

- Đây... Đây là diệu dụng của Băng Long Hoàng đại thần thông?

Ánh mắt Phong Liệt co rụt lại, hắn tự nhiên nhìn ra được một thức “Băng Phong Thần Chỉ” này có chút liên hệ với đại thần thông ủa Băng Long Hoàng, đã không phải một chiến kỹ bình thường nữa, mà là thần thông uy lực kinh người, tương tự với Âm Minh Thần Chuyển của hắn vậy.

Bất quá, giờ phút này Phong Liệt đã không thể nghĩ nhiều nữa, chỉ nghe “phốc” một tiếng, hắn liền rơi vào trong nước, ướt sũng từ đầu tới chân.

- Lạc lạc lạc! Tiền bối đừng sợ, tiểu nữ tử sẽ cứu ngươi lên! Lạc lạc lạc!

Tiểu ma nữ thấy Phong Liệt rơi xuống nước liền ôm bụng cười nắc nẻ, chảy cả nước mắt.

Tất nhiên Phong Liệt không thể nào mà không biết bơi được, dựa vào tu vi Cương Khí Cảnh, nước trong hồ không thể vượt quá bụng của hắn, nhưng chặt vật một chút là điều không thể tránh khỏi.

Sắc mặt hắn không khỏi giận dữ, nhịn không được muốn ném một cái lưới lớn ra để bắt tiểu ma nữ bướng bỉnh phía trên xuống đánh mông một trận.

Nhưng lúc này, tiếng cười của tiểu ma nữ trên không lại đột nhiên bị kiềm hãm, vẻ mặt khiếp sợ nhìn phía sau Phong Liệt, kinh hô một tiếng:

- A! Phong Liệt, cẩn thận phía sau! Băng Phong Thần Chỉ!

Vừa hô to, nàng vừa điểm ngón tay về phía sau Phong Liệt.

Phong Liệt sửng sốt, vội vàng xoay người nhìn lại, đồng tử hắn nhất thời co rụt, tâm thần bị kiềm hãm.

Chỉ thấy sâu trong hồ nước, hai con người đỏ đậm chính đang lóe lên hồng mang, thẳng tắp theo dõi hắn.

456. Chương 522 : Tiểu Ma Nữ (4)

Khoảng cách trung gian giữa hai con người là hơn mười trượng, về phần chủ nhân của đôi mắt này lớn đến mức nào thì quả thực khó có thể tưởng tượng.

Nhìn đôi mắt thật lớn trong hồ kia, nhất thời Phong Liệt không khỏi sợ ngây người, từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên hắn thấy một đôi mắt lớn như vậy.

Đúng lúc này, Băng Phong Thần Chỉ tiểu ma nữ phát ra đã hạ xuống mặt hồ.

Rắc rắc rắc!

Một loạt thanh âm giòn tan vang lên.

Phong Liệt chỉ cảm thấy quanh người mình lạnh xuống. Nhất thời, hồ nước trong phạm vi trăm trượng xung quanh hắn đã hoàn toàn hóa thành một khối huyền băng cực lớn

- Phong Liệt, mau lên đây a! Người đang chờ chết sao?

Thấy Phong Liệt còn đang ngây người, tiểu ma nữ không khỏi vội vàng hô to gọi nhỏ.

Trong chớp mắt Phong Liệt đã phục hồi tinh thần lại, hắn liền lập tức muốn phi thân lên thoát đi thật xa.

Nhưng tiếp theo hắn lại bất đắc dĩ phát hiện, nửa người dưới của mình đã bị đông cứng, hai đùi, hai chân đều bị huyền băng bao bọc thật chặt, không rút ra được. Nhất thời, hắn tức giận đến mức chửi ầm lên:

- Băng Ly, người ngu ngốc sao, muốn hại chết lão tử a!

- A? Ngại quá, ta lập tức sẽ...

Khuôn mặt tiểu ma nữ đỏ lên, vội vàng muốn hóa giải tảng băng.

Bất quá, Phong Liệt đã không kịp đợi nữa rồi. Hắn lập tức té ra Trấn Long Thiên Bi, hung hăng nện lên huyền băng trước người.

Nhất thời, chỉ nghe “ầm” một tiếng, huyền băng quanh người hắn lập tức nát bấy, Phong Liệt vội vàng nhảy dựng lên, mang theo một khối huyền băng lớn lao đến không trung.

Lúc này tiểu ma nữ coi như còn có chút ánh mắt, nàng một bên điều khiển Tiểu Bạch Long đến đón Phong Liệt, một bên vung chỉ hóa giải huyền băng trên đùi Phong Liệt.

Ngay sau đó, Phong Liệt vừa lúc hạ xuống phía sau tiểu ma nữ, ngồi trên lưng Tiểu Bạch Long.

Bất quá, bởi vì Tiểu Bạch Long là một tà lớn, cho nên độ cong trên lưng uốn lượn quá lớn, Phong Liệt và tiểu ma nữ chớp mắt đã dán chặt lại với nhau.

Thân thể tiểu ma nữ run lên, đây là lần đầu tiên nàng ở gần với một nam nhân như vậy, rõ ràng là rất khấn trương, nàng nhịn không được mà gất lên:

- Tử Phong Liệt! Cút xa chút được không, giờ phút này còn muốn chiếm tiện nghi của bản tiểu thư à!

- Ấc, ta đâu có?

Phong Liệt ngẩn ngơ, theo bản năng muốn dùng tay đẩy lên vai tiểu ma nữ để lui về phía sau một chút. Nhưng vào lúc này, Tiểu Bạch Long lại lao vút lên trời như một mũi tên nhọn, phát huy tốc độ tới cực hạn. Phong Liệt không ngồi vững, hai tay run lên, trong lúc vô tình lại chạm nhầm chỗ.

Ngay sau đó, Phong Liệt chỉ cảm thấy tay mình chạm phải một thứ gì đó cực kỳ mềm mại, rồi lại rất co dãn, làm hắn nhịn không được mà bóp nhẹ hai cái.

- Aaaaaaaa...

Một tiếng thét chói tai cao vút đột nhiên phát ra từ trong miệng tiểu ma nữ, làm cho màng nhĩ Phong Liệt cũng không khỏi ong ong.

- Phong Liệt! Người đi chết đi...

Phanh!

Không đợi Phong Liệt phục hồi tinh thần lại, một cổ khí kinh băng hàn đột nhiên truyền ra từ sau lưng tiểu ma nữ, lập tức đẩy hắn bắn ra ngoài.

Mà giờ phút này, Phong Liệt cũng đã giật mình phát hiện, hai tay mình vậy mà lại đang sờ bóp trên hai ngọn thánh nữ phong cao ngất của tiểu ma nữ.

- Con mịa nó! Đừng đùa vậy chứ?

Trong lòng Phong Liệt cũng kêu rên một tiếng, tuy hắn cũng rất muốn sờ thử đôi đại bạch thổ cực lớn kia, nhưng cũng không phải dưới tình huống như vậy a!

Bất quá, giờ phút này hắn đã không thể nghĩ nhiều được nữa, mắt thấy mình muốn rơi khỏi lưng Tiểu Bạch Long, một khi rơi vào trong hồ thì chỉ sợ phiền phức sẽ còn lớn hơn nữa.

Dưới sự cấp bách, Phong Liệt tiện tay với một cái, vừa hay lại bắt được cái đuôi của Tiểu Bạch Long, chỉ trong nháy mắt đã lên cao trăm trượng.

Đúng lúc này, phía dưới đột nhiên vang lên những tiếng ầm ầm giòn tan, huyền băng mà tiểu ma nữ ngưng kết vậy mà đã bị phá thành mảnh nhỏ.

Ngay sau đó, một cái đầu lớn như núi chọt toát ra khỏi mặt nước. Chiếc đầu này phủ đầy vảy màu đen, có một chiếc long giác lớn hơn hai mươi trượng, đôi mắt hung tàn màu đỏ tản ra quang mang lạnh lẽo, thị huyết, cuồng loạn. Cái miệng nó vừa nhọn vừa dài, nhìn như miệng cá mập, hai hàng răng nanh màu đen hiển lộ ra vẻ dữ tợn đến tột cùng.

Theo cự quái xuất hiện, mặt hồ bình lặng lập tức nổi lên sóng gió động trời. Một mùi vị tanh hôi dày đặc trong thiên địa, làm người ta vừa ngửi đã thấy buồn nôn.

Hồng!

Một tiếng hồng nặng nề phát ra từ trong chiếc miệng rộng kia, làm hư không đều chấn động không dứt.

Phong Liệt liếc mắt nhìn phía dưới một cái, không khỏi kinh hãi muốn chết. Theo quan sát, cự quái phía dưới chỉ sợ đã vượt qua Lục giai, tuyệt đối không phải hắn có thể chống lại, chỉ có thể đặt hi vọng lên Tiểu Bạch Long.

Hai tay hắn dùng sức ôm chặt đuôi của Tiểu Bạch Long, mười ngón tay gần như đâm vào thịt, làm Tiểu Bạch Long phát đau mà tăng tốc độ thêm vài phần.

- Tử Phong Liệt! Bản tiểu thư nhất định sẽ không tha cho ngươi!

Lúc này, hai tay tiểu ma nữ ôm ngực, hung hăng trừng mắt nhìn Phong Liệt một cái, sát khí mười phần. Mỗi nàng hơi nhíu lên, nhưng cuối cùng cũng không tàn nhẫn để Tiểu Bạch Long ném hắn xuống hồ nuôi con quái thú kia.

Tốc độ của Tiểu Bạch Long phát huy đến cực hạn, một cái chớp mắt đã bay được mấy trăm trượng, mắt thấy càng lúc bay càng cao, rất nhanh đã bỏ xa quái thú lại phía sau.

Lúc này, trong con ngươi của cự quái xuất hiện một tia trào phúng. Ngay sau đó, nó đột nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng tê hồng xé rách hư không.

- Ngao hồng!

Theo đó, một cơn lốc xoáy đường kính mấy trăm trượng bay lên từ đỉnh đầu nó, nhanh chóng cuốn về phía hai người một thú trên không trung.

- Không được! Đây là Đại thần thông Thôn Phệ! Tiểu Bạch Long mau chạy!

Phong Liệt không khỏi kinh hô một tiếng, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh không ngờ con cự quái này đã thức tỉnh Đại thần thông Thôn Phệ của Ma Long.

Tốc độ của Tiểu Bạch Long cho dù nhanh hơn nữa thì cũng chẳng thể thoát nổi Đại thần thông kia.

Phong Liệt và tiểu ma nữ chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, bị một cỗ gió lốc mạnh mẽ cuốn vào trong đó.

Quanh thân tràn ngập một cỗ lực xé rách cực kỳ cuồng mãnh, gần như muốn xé nát Phong Liệt thành bụi phấn, làm hắn sợ tới mức vội vàng tế ra Luyện Hồn ma khải, biến ảo Hắc Ám thân, lúc này mới dễ chịu hơn một chút.

Trời đất thay đổi, tối tăm không ánh sáng.

Ở trong gió lốc gần như vô tận, cũng không biết trải qua bao lâu, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy lực xé rách quanh người đã biến mất. Theo đó, chỉ nghe “ầm” một tiếng, thân thể hắn hung hăng ngã trên mặt đất.

Tiếp đó, không đợi Phong Liệt phục hồi tinh thần lại, một thứ gì đó to lớn bùng nổ hung hăng nện xuống người hắn đánh “rầm” một tiếng, thiếu chút nữa đã đập nát cả Hắc Ám thân.

Ngay sau đó, lại có một đạo thân ảnh nện xuống, vừa lúc nện lên đầu Phong Liệt, làm đầu óc hắn choáng váng thêm lần nữa.

- Móa! Sẽ không xui xẻo vậy chứ!

Trong lòng Phong Liệt thầm than không ổn, chẳng cần đoán cũng biết hai đạo thân ảnh một lớn một nhỏ kia tất nhiên chính là Tiểu Bạch Long và tiểu ma nữ.

- Tê tê...

Một tiếng rên đau đớn phát ra từ trong miệng Tiểu Bạch Long

457. Chương 523-524 : Không Gian Thôn Phệ

Tiểu ma nữ xoa xoa móng đang đau ê ẩm, ngồi phịch xuống mặt đất gập ghềnh bên dưới, nhìn thế giới u ám xung quanh mà nhũu mảy không thôi.

- Ai ui! Đau chết người ta mất! Chết tiệt, chỗ này rốt cuộc là nơi quỷ gì vậy...

Tiểu ma nữ mắng một câu, lại hồn nhiên không phát hiện phía dưới còn có người.

Phong Liệt không khỏi bất đắc dĩ, nhịn không được nói:

- Này! Tiểu ma nữ, người đứng lên trước được không?

- A?

Tiểu ma nữ cả kinh hét lên một tiếng, nhảy bật lên mấy trượng như một con thỏ nhỏ, rất nhanh nàng đã thấy rõ người phía dưới.

- Hả? Phong Liệt? Là người! Người... sao người lại chạy đến phía dưới ta?

- Là người chạy đến phía trên ta được không?

Phong Liệt tức giận nói.

- Người... Hừ! Tử Phong Liệt! Chuyện vừa rồi bản tiểu thư còn chưa tính sổ với người, vậy mà giờ người còn dám... Xem ta đánh người!

Tiểu ma nữ càng nói càng tức, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, lông mày dựng thẳng, nhất thời đã quên đi đau đớn trên thân thể, lao lên quyền đâm cước đá với Phong Liệt.

Phanh! Phanh! Phanh! ...

- Cũng dám chiếm tiện nghi của bản tiểu thư! Đánh chết tên lưu manh nhà người!

- Này này! Tiểu ma nữ, ta đã nói đó chỉ là ngoài ý muốn là thôi, người...

- Ngoài ý muốn cái rắm ấy! Người đã sớm có ý đồ xấu xa với bản tiểu thư, tưởng ta không biết chắc? Đá chết tên xấu xa nhà người!

- Ta... Ta đâu có... Aaa!

- Hừ, không riêng gì ta, người còn có ý đồ với cả sư tỷ nữa! Nam nhân không có một kẻ nào tốt!

Phanh! Phanh!

...

Dưới sự chà đạp của tiểu ma nữ, lúc đầu Phong Liệt còn muốn tránh né, nhưng nghĩ đến việc này đúng thực là hấn sai trước, nếu có thể chịu ít đòn mà khiến cho tiểu ma nữ người giận thì cũng không tệ lắm, dù sao hấn còn có bảo giáp hộ thể, cũng không thấy đau.

Nếu không, vạn nhất tiểu ma nữ tức giận mách với Lê bá việc này, chỉ sợ ít nhất hấn cũng bị Lê bá lột một tầng da.

Sau một lát, dường như tiểu ma nữ cũng đánh mỏi tay, nàng dần dần dừng động tác, Phong Liệt vội nhân cơ hội đứng dậy.

Thẳng đến lúc này, hai người mới bắt đầu đánh giá cẩn thận tình huống xung quanh.

- Đây là nơi quỷ nào vậy? Tại sao một chút sự sống cũng không có? Yên lặng đến đáng sợ!

Tiểu ma nữ kinh ngạc nói.

- Chúng ta bị Đại thần thông Thôn Phệ đánh trúng, tự nhiên là bị nuốt vào không gian thôn phệ của nó.

Phong Liệt phui phui bụi bặm trên người, tức giận nói.

Thoảng cái tiểu ma nữ đã hoa dung thất sắc, nhịn không được mà kinh hô lên:

- Không gian thôn phệ? Trách không được ta cảm giác Nguyên lực trong cơ thể đang dần xói mòn! A! Như vậy chẳng phải chúng ta chết chắc rồi sao?

- Đúng vậy, chỉ sợ không bao lâu chúng ta sẽ hao hết Nguyên lực mà trở thành một đồng khô lâu.

Phong Liệt gật gật đầu nói, sắc mặt rất ngưng trọng.

Giờ phút này, hai người đều cảm thấy Nguyên lực trong cơ thể đang dần xói mòn. Cứ theo tốc độ này, chỉ sợ không quá mười ngày, tất cả Nguyên lực đều sẽ bị hút sạch.

Đại thần thông Thôn Phệ là một loại thần thông huyền diệu nhất trong tất cả các loại thần thông. Nó thôn phệ kẻ địch đến một không gian độc lập, sau đó chậm rãi hút sạch Nguyên lực, tinh hoa trong máu huyết để đề cao tu vi của bản thân.

Hơn nữa, không gian thôn phệ còn có công hiệu gia tốc thời gian, cụ thể gia tốc bao nhiêu thì còn phụ thuộc vào tu vi và tạo nghệ về Đại thần thông Thôn Phệ của chủ nhân.

Giờ phút này, trong lòng Phong Liệt không khỏi cười khổ. Trước kia hắn dùng Trấn Long Thiên Bi không biết đã cắn nuốt Nguyên lực của bao nhiêu cao thủ, nhưng không ngờ rằng hôm nay lại đến lượt hắn nếm thử hương vị bị người khác cắn nuốt, quả thực là thiên lý tuần hoàn, báo ứng khó chịu a!

- Vậy phải làm sao bây giờ? Ta không muốn chết a! Ta không muốn trở thành khô lâu! Gia gia tính chẳng chuẩn tí nào, còn nói người ta có kỳ duyên, không ngờ lại phải chết ở nơi quỷ quái này, hu hu.

Nghe Phong Liệt nói xong, tiểu ma nữ không khỏi sợ tới mức khóc sút sịt, Tiểu Bạch Long cũng nôn nóng đi tới đi lui quanh tiểu ma nữ, trong mắt đầy vẻ sợ hãi.

- Tốt lắm, đừng khóc nữa! Không phải ngươi còn chưa chết sao?

Thấy tiểu ma nữ khóc, Phong Liệt lại càng tâm phiền ý loạn, nhin không được mà quát lớn lên.

Tiếng khóc của tiểu ma nữ bị kiềm hãm, rồi lại hung hăng trừng mắt nhìn Phong Liệt, gất lên:

- Này, tử Phong Liệt! Ngươi... ngươi dựa vào cái gì mà quát người ta? Này! Chờ ta với!

Phong Liệt cũng lười chẳng để ý đến nàng nữa, quay người đi sâu vào trong âm vụ trước mặt.

Thật ra hắn cũng không quá bị quan, nếu thật sự không có cách nào thì hắn có thể ném Âm Lão thú ra, sau đó trốn vào trong không gian Long ngục.

Nhưng đây cũng chỉ là kế hoạch tạm thời mà thôi, chẳng lẽ muốn hắn phải trốn trong không gian Long ngục cả đời sao? Vậy nên vẫn phải tìm được đường ra mới là thượng sách.

Bề mặt mà dưới chân hắn đang đứng giống đất nhưng lại không phải đất, giống gỗ nhưng lại không phải gỗ. Bốn phía tràn ngập một mảnh sương mù màu nâu, tầm nhìn cực thấp, ngay cả tinh thần lực đều không thể lý thế. Không khí tràn ngập một mùi tanh hôi và khí tức tang thương cổ xưa.

Ánh mắt Phong Liệt hơi nheo lại, một bên chậm rãi bước đi, một bên ngưng thần đề phòng bốn phía.

Trước kia hắn cũng chỉ biết đến Đại thần thông Thôn Phệ từ một ít thượng cổ điển tịch, chi tiết cũng không rõ ràng lắm.

Nói đến cũng kỳ quái, từ xưa đến nay có cực ít nhân loại thức tỉnh loại thần thông Thôn Phệ này, nhưng một số loài Long thú, Hoang thú lại có thể dễ dàng thức tỉnh.

Theo lý thuyết, trong không gian thôn phệ không thể tồn tại sinh linh, bởi vì một khi đã vào đây rồi thì tất cả sinh linh dù có bản lĩnh thông thiên gì cũng chẳng có tác dụng. Bất kể là Nguyên lực, tinh hoa huyết nhục hay linh hồn lực đều sẽ bị thôn phệ từ từ. Mất đi Nguyên lực và linh hồn lực chống đỡ, một số sinh linh đều không thể tồn tại.

Dù vậy, giờ phút này Phong Liệt vẫn không dám coi thường.

Bởi vì hắn mơ hồ cảm giác được trong lớp sương mù mờ mịt này có cất giấu một cỗ sát khí ngập trời, như ẩn như hiện.

Phong Liệt, không gian này... không gian này sẽ không có người sống chứ? Sao ta lại cảm thấy có sát khí?

Tiểu ma nữ bất giác đã dần nhích lại gần Phong Liệt, thấp giọng lẩm bẩm nói.

Mà Tiểu Bạch Long nhát gan như chuột thì càng thảm hại hơn, thân hình lớn hơn ba trượng của mình dùng sức chen vào giữa Phong Liệt và tiểu ma nữ, làm nàng bức mình không thôi.

- Có lẽ vậy, tóm lại cần thận một chút vẫn tốt hơn.

Phong Liệt lạnh nhạt đáp.

- A!

Tiểu ma nữ đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, hai tay nắm chặt lấy cánh tay Phong Liệt, đôi mắt to tròn cực kỳ hoảng sợ nhìn về phía trước, ngay cả hai chú đại bạch hổ trước ngực cọt lên người Phong Liệt cũng không biết.

- Hô gì mà hô? Một ít xương khô thôi mà.

Phong Liệt không khỏi bất đắc dĩ.

Sau khi hai người đi được một đoạn khoảng cách, một mảnh thi hài lớn lớn nhỏ nhỏ dần tiến vào trong tầm mắt họ.

Nhìn từ ngoại hình, trong những thi hài này có Long hài lớn hơn trăm trượng, mai rùa to như núi, còn có một số thi hài của các loại cá tôm, nhiều không đếm hết, tất cả đều la liệt trên mặt đất.

Những hài cốt này đều không ngoại lệ, tất cả đều đã mất hết Nguyên khí, bị hủ hóa nghiêm trọng. Sau tiếng thét chói tai của tiểu ma nữ, đại đa số hài cốt đều hóa thành một chùm bột phấn rơi xuống mặt đất.

- Hừ! Ai cần người nói!

Tiểu ma nữ thấy phía trước đúng là chỉ có một ít xương khô mà thôi, nhất thời hừ khê một tiếng, tức giận vùng tay Phong Liệt ra đi về phía trước, hai tai lại hơi đỏ hồng lên.

Đôi mắt to của Tiểu Bạch Long ngấm nghĩa chủ nhân của mình và Phong Liệt, cuối cùng vẫn chọn đi theo sau Phong Liệt. Trực giác của nó cảm thấy đi theo Phong Liệt an toàn hơn đi theo chủ nhân mình rất nhiều.

Nhìn xương khô hóa thành bụi phấn, ánh mắt không khỏi máy động.

- Trách không được vì sao ta lại không nhìn ra bề mặt nơi này là loại chất liệu gì, thì ra tất cả đều là tro cốt, vậy thì... con cự quái này chỉ sợ đã sống không biết bao nhiêu vạn năm a? Thế nhưng còn thôn phệ cả Chân Long, chỉ không biết là nó thôn phệ Chân Long còn sống hay là Long thì đã chết.

Những thi hài đồ sộ này, nếu ở lúc cứng vừa chết thì nói không chừng đều là tài liệu luyện khí khó tìm trên đời, cả người đều là bảo vật. Chỉ tiếc hiện giờ tất cả tinh hoa đều đã bị thôn phệ sạch sẽ thứ còn lại chỉ là tro cốt, không hề có tác dụng.

Phong Liệt tiếc hận nhìn vài lần, sau đó lại tiếp tục cất bước. Nhưng vào lúc này, tiểu ma nữ lại đột nhiên chạy về, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khó nén vẻ khiếp sợ.

- Phong... Phong Liệt! Phía trước chắc chắn có thứ gì đó còn sống!

Tiểu ma nữ khẩn trương nói.

- Ha ha, tiểu ma nữ, người nhát gan như thế từ lúc nào vậy?

Phong Liệt cười trêu tức nói.

- Thiệt! Ai nhát gan cơ? Chỉ cho đại nam nhân như người một cơ hội biểu hiện mà thôi..

Tiểu ma nữ bĩu môi khinh thường nói.

Phong Liệt không khỏi lắc đầu bật cười, không ngờ một tiểu ma nữ luôn e sợ thiên hạ không loạn này lại có một mặt nhát gan như vậy.

Bất quá, trong không gian này trừ bộ xương khô ra thì chính là tro cốt, chỗ nào cũng tràn ngập tinh mạch, đúng là rất rộn người. Mà ngay cả Phong Liệt cũng có chút rộn người, cũng khó trách tiểu ma nữ sẽ sợ.

Phong Liệt nghĩ ngợi một chút, sau đó liền tế ra Luyện Hồn ma khải, lại biến ảo Hắc Ám thân, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu ma nữ cũng nhắm mắt đi theo sau hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn rất khẩn trương, hiển nhiên là vừa rồi đã bị thứ gì đó dọa sợ.

Chậm rãi tiến về phía trước, trong lòng Phong Liệt cũng căng thẳng hơn rất nhiều, hắn rõ ràng cảm giác được đúng là có một cỗ khí cơ đảo qua người mình.

Hơn nữa, càng đi về phía trước thì càng có thể cảm thấy rõ ràng một cỗ sát khí cường đại.

Cỗ sát khí này cực kỳ kinh người, phảng phất như đang có một vị cường giả tuyệt thế đang cầm trường thương sát khí trùng thiên chỉ về phía mình, bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra một đòn long trời lở đất, Phong Liệt không khỏi rung mình một cái.

Sau khi xuyên qua một tầng sương mù, dần dần, mấy bộ xương khô lớn như núi nhỏ xuất hiện trong mắt hai người, cũng không biết là do loài cự thú nào lưu lại. Mặc dù đã chết đi không biết bao lâu nhưng vẫn gây cho người ta một cảm giác áp bách rất cường đại.

Mà cỗ sát khí kia lại đến từ phía sau một bộ xương khô.

- Các người chờ ở đây, ta đến đó xem.

Phong Liệt nghĩ ngợi, sau đó quay lại dặn dò tiểu ma nữ và Tiểu Bạch Long.

Tiểu ma nữ vốn định quen miệng phản bác Phong Liệt, nhưng thấy ánh mắt nghiêm nghị của hắn thì cuối cùng vẫn phải bĩu môi gật gật đầu, ngoan ngoãn chờ tại chỗ.

Phong Liệt hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén sự sợ hãi trong lòng, âm thầm ngưng tụ Trấn Long Thiên Bì ở ngực, vận sức chờ phát động, lúc này mới chậm rãi đi đến phía sau bộ xương khô kia.

Một bước, hai bước, ba bước... Mười bước.

Rốt cuộc, Phong Liệt đi vòng qua bộ xương khô, cũng thấy được cảnh tượng phía sau, nhưng lúc này hắn lại không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy sau bộ xương khô kia cũng không tồn tại sinh linh gì, chỉ có một thanh đại thương dài chừng mười trượng đang cắm trên sương xọ của một cự thú, mà cỗ sát khí ngập trời kia đúng là đến từ thanh thương này.

Phong Liệt dừng bước lại, ngưng mắt đánh giá cẩn thận thanh đại thương.

Chỉ thấy đại thương ảm đạm không ánh sáng, bên trên đầy vết rạn, giống như chỉ cần chạm nhẹ thôi sẽ hóa thành bột phấn. Ở mặt ngoài có thể thấy y nguyên một số hình rồng được chạm khắc tinh xảo, biểu hiện ra sự bất phàm của nó. Chỉ sợ thanh thương này vốn cũng là một đại sát khí kinh thiên động địa, tiếc là trải qua rất nhiều năm tháng trong không gian thôn phệ này nên đã biến thành một phế phẩm, thật làm cho người ta tiếc hận.

- Này! Phong Liệt, người nhìn thấy gì vậy?

Tiểu ma nữ phía sau tò mò hỏi.

- Cũng không có gì... Không ổn!

Phong Liệt vừa định nói với tiểu ma nữ là không có gì, lại đột nhiên cảm thấy sát khí trên thanh đại thương kia tăng mạnh, một cỗ khí cơ khổng lồ lập tức khóa chặt lấy hắn.

Cùng lúc đó, một luồng kim quang bỗng phát ra từ đại thương, nhanh chóng bay về phía hắn.

Đồng tử Phong Liệt co rụt lại, tâm thần không khỏi kinh hãi, chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Từ luồng kim quang này, hắn cảm nhận được một cỗ sát khí trước giờ chưa từng có. Trong đó còn ẩn chứa một cỗ ý cảnh không gì ngăn cản nổi, giống như mọi thứ trên thế gian đều không thể cản trở nó.

Kim quang còn chưa tới gần mà Phong Liệt đã cảm thấy linh hồn của mình bắt đầu tiên tan. Trong lúc nhất thời, hắn đều chút nữa đã cho là mình đã chết đi.

Xích!

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Kim quang không chút đình trệ xuyên qua Luyện Hồn ma khải, sau đó đục thủng Hắc Ám thân của Phong Liệt, chui ra từ phía sau lưng hắn.

Thân hình Phong Liệt run lên, ngẩn người đứng tại chỗ.

Mà sau khi đâm xuyên qua người Phong Liệt, đạo kim quang kia hơi tạm dừng một chút trên không trung, sau đó lập tức hiện ra một đạo thương ảnh màu vàng dài ba thước.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, đạo thương ảnh này dĩ nhiên lại do những ký hiệu huyền ảo ngưng tụ thành, kim quang lấp lóe nhìn như rất có linh tính.

Thương ảnh xoay một vòng quanh đỉnh đầu Phong Liệt, sau đó lại tiếp tục vọt về phía tiểu ma nữ và Tiểu Bạch Long.

- A!

Tiểu ma nữ kinh hãi kêu lên một tiếng.

Lập tức, chỉ nghe hai tiếng “xích xích” liên tiếp vang lên, tiểu ma nữ và Tiểu Bạch Long thậm chí không kịp phản ứng thì đã bị thương ảnh đâm xuyên qua, phân biệt để lại trên ngực và cổ hai lỗ máu, cả hai đều gục xuống mặt đất, trong mắt ẩn chứa vẻ hoảng sợ không gì sánh bằng.

Mà lúc này, Phong Liệt vốn đang ngẩn người lại đột nhiên bị tiếng thét chói tai của tiểu ma nữ làm bừng tỉnh, khiếp sợ nhìn lỗ nhỏ trên ngực mình.

-Hả? Ta không chết? Tại sao ta lại không chết? À đúng, đây là Hắc Ám thân của lão tử, còn không chết được!

Phong Liệt không khỏi vui mừng quá đỗi, giống như vừa từ địa ngục đi tới thiên đàng.

Lúc đạo kim quang kia phóng tới, hắn cho là mình chết chắc rồi, lại không nghĩ rằng hiện giờ mình lại còn sống khỏe re.

Lúc này, đạo thương ảnh màu vàng kia lại bay trở lại cách Phong Liệt không xa, tựa như có chút nghi hoặc vì sao Phong Liệt không chết.

458. Chương 525 : Trận Văn (1)

Phong Liệt vội vàng tể Trần Long Thiên Bì ra, sau đó ngưng mắt quan sát cẩn thận.

- Ừm? Đây là... Thương linh? Không đúng! Trong không gian thôn phệ này thương linh không thể nào còn tồn tại! Đúng rồi, là một trận văn! Móa! Trên thế giới này thế nhưng thật sự tồn tại một trận văn thông linh!

Đồng tử Phong Liệt không khỏi co rút lại, trên luồng thương ảnh này tuy ẩn chứa sát khí không gì sánh bằng, nhưng không có chút dao động nào của Nguyên lực và Hồn lực.

Phong Liệt nhất thời nghĩ đến đây hẳn là kết quả tạo nên từ sát khí và một luồng trận văn đan vào, từ đó có được linh tính, cũng chính là trận văn thông linh trong truyền thuyết.

Tương truyền, cũng chỉ có Luyện khí Thần Sư tu vi thông thiên, công tham tạo hóa dưới cơ duyên xảo hợp mới có thể tể luyện ra trận văn thông linh.

Đúng lúc này, đột nhiên luồng thương ảnh kia chợt lóe, tiếp tục phóng về phía Phong Liệt.

Lần này Phong Liệt đã chuẩn bị sẵn, hấn không chút do dự che Trấn Long Thiên Bi trước ngực.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ.

Luồng thương ảnh kia hung hăng đánh lên Trấn Long Thiên Bi, nhất thời hóa thành một chùm kim quang dần tiêu tán đi.

Nhưng ngay sau đó, luồng kim quang này lại lập tức ngưng tụ thành hình, không khác gì vừa rồi cả.

Mà Phong Liệt bỗng giật mình phát hiện, trên Trấn Long Thiên Bi vô cùng chắc chắn lại xuất hiện một lỗ nhỏ.

- Móa nó! Vậy mà có thể để lại dấu vết trên Trấn Long Thiên Bi, điều này cũng quá dọa người a?

Hai mắt Phong Liệt không khỏi trừng to, trong lòng âm ỉ chấn động.

Phải biết rằng, tuy lúc đầu Trấn Long Thiên Bi rơi vào tay hấn thì đã đầy vết rạn nứt, nhưng đó là do bị Nghịch Long Hoàng hấp thu nguyên khí trong mấy trăm vạn năm.

Từ khi nó rơi vào tay Phong Liệt cho đến giờ, còn chưa từng có thần binh nào có thể để lại dấu vết trên nó, cho dù Chí bảo Huyền Hạo tháp của Lâm Tử Thông cũng không ngoại lệ.

Nhưng hôm nay, chỉ vẻn vẻn là một luồng trận văn thông linh này lại có thể làm được!

Trong lúc nhất thời, nội tâm Phong Liệt không khỏi sinh ra một ý tưởng kỳ diệu. Nếu có thể dung nhập luồng trận văn này vào Phong Ma đại thương của mình, liệu có tạo ra được một thanh tuyệt thế thần binh không gì cản nổi hay không?

Phốc! Phốc! Phốc!

Mấy tiếng động nhỏ liên tiếp vang lên.

Luồng thương ảnh kia vẫn chưa từ bỏ ý đồ, liên tiếp đánh về phía Phong Liệt, nhưng tất cả đều bị Trấn Long Thiên Bi ngăn cản, không thể tiếp cận được Phong Liệt dù chỉ một chút. Mỗi lần tập kích đều chỉ vẻn vẻn để lại một lỗ nhỏ lớn bằng hạt đậu tương trên Trấn Long Thiên Bi.

Phong Liệt đứng sau Trấn Long Thiên Bi, ánh mắt hơi lóe lên, trong lòng âm thầm suy tư xem nên giải quyết rắc rối này như thế nào.

Tốc độ của luồng trận văn này thực sự quá nhanh, một khi phi hành thì căn bản không thể nhìn rõ, Phong Liệt cũng chỉ có thể thông qua cảm ứng sát khí mà xác định phương hướng của thương ảnh mà thôi.

Sau một lát, luồng trận văn kia dường như đã mệt mỏi, nó xoay một vòng trên không trung rồi quay trở lại bên trong chiếc đại thương dài hơn mười trượng kia.

- Phù...

Phong Liệt thở ra một hơi, nếu không phải lúc này hấn biến ảo Hắc Ám thân, chỉ sợ bây giờ đã toi đời rồi. Sát khí ẩn chứa trong trận văn quả thực quá kinh người, thậm chí còn nồng đậm hơn thanh trường mâu trong tay Sở Hóa Long gấp trăm ngàn lần.

Thấy trận văn kia an tĩnh trở lại, hấn vội vàng cẩn thận lui ra sau.

- Tiểu ma nữ!

Phong Liệt khẽ gọi một tiếng, nhưng lại không nghe thấy tiếng tiểu ma nữ đáp lại.

- Hả? Chẳng lẽ tiểu ma nữ đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng hấn cả kinh, vội vàng vòng lại chỗ vừa rồi, nhưng không khỏi bị một màn trước mắt dọa giật nảy mình.

Giờ phút này, chỉ thấy Tiểu Bạch Long lẳng lặng nằm trên mặt đất, mà tiểu ma nữ Băng Ly lại không thấy tăm hơi đâu. Mà bên cạnh Tiểu Bạch Long lại có thêm một con Giao Long dài chừng hơn ba mươi trượng, cả người màu tuyết trắng.

Đầu con Giao Long này có hai sừng, đôi mắt nhắm người, cả người được bảo phủ bởi những chiếc vảy bạc lóng lánh, giống như được đúc thành từ bạch ngọc vậy, làm cho người ta không nhìn được mà muốn sờ một cái.

- Hả? Chẳng lẽ con Băng giao này chính là tiểu ma nữ? Móa nó! Tiểu nha đầu này dĩ nhiên lại là Băng giao a! Nhưng cũng đúng, Lê bá là Giao Long, cháu gái hẳn tự nhiên cũng sẽ là Giao Long.

Sau một lúc chấn kinh, Phong Liệt nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn vội vàng đi đến quan sát thương thế của Băng giao và Băng tầm, chỉ thấy cả hai bị thương cũng không nặng lắm, chỉ là có thêm một lỗ máu nhỏ bằng ngón cái trên người mà thôi, hiện giờ chính đang ồ ồ chảy máu. Khí tức của cả hai cũng coi như vững vàng, vẻn vẹn là bị dọa ngất đi mà thôi.

Phong Liệt lấy hai viên Diệu Xuân Đan ra, bóp thành bột đắp lên vết thương của cả hai, rất nhanh đã ngừng chảy máu.

Kỳ thật luồng trận văn kia vẻn vẹn chỉ có được lực xuyên thấu không gì sánh bằng và sát khí khổng lồ mà thôi. Dưới tình huống không có Nguyên lực chống đỡ, lực sát thương cực kỳ hữu hạn.

Nhất là với thân thể khổng lồ như tiểu ma nữ và Tiểu Bạch Long, thương thế trận văn tạo thành trên người họ cũng chẳng khác kiến cắn là bao nhiêu.

Thấy tiểu ma nữ và Tiểu Bạch Long đều đã không sao, Phong Liệt cũng yên tâm một chút. Hắn hơi trầm ngâm, sau đó liền tiếp tục đi đến gần chiếc đại thương.

Không có gì bất ngờ, luồng thương ảnh kia lại tiếp tục hiện ra.

Chỉ có điều, dường như nó cũng đã hiểu được rằng mình không làm gì nổi Phong Liệt, vẻn vẹn chỉ phiêu phù trên không để phòng Phong Liệt, cũng không nóng lòng công kích.

- Hắc hắc, tiểu gia hỏa, người ở trong không gian này cũng chỉ có thể chờ chết, không bằng đi theo lão tử đi, thấy thế nào?

Phong Liệt cười gian dụ dỗ.

Chỉ tiếc mấy lời nói này của hắn cũng như đàn gảy tai trâu, luồng trận văn kia chỉ lóe lên vài cái, cũng không biết có hiểu được hay không.

Phong Liệt không khỏi khẽ nhú mày, hắn nghĩ ngợi một chút rồi dùng Trấn Long Thiên Bí che ở trước người, sau đó gọi Phong Ma đại thương ra.

Cho đến bây giờ Phong Ma đại thương vẫn đều ở trong người Phong Liệt, không lúc nào không thôn nạp thiên địa nguyên khí để bồi luyện mình.

Nhất là vì U Linh thiết, tốc độ nó lớn lên nhanh hơn các thần binh khác không biết bao nhiêu lần. Chỉ trong một năm ngắn ngủi đã đạt tới Huyền bảo tam phẩm, có thể nói là cực kỳ hiếm thấy.

Trên mặt Phong Liệt không khỏi hiện lên sự vui sướng, cũng chỉ có tốc độ phát triển nhanh như vậy mới xứng đáng làm thần binh bản mệnh của mình.

Nhẹ nhàng vung đại thương lên, nhất thời trong không trung vang lên một loạt âm thanh ong ong như muốn đoạt hồn nhiếp phách, uy thế kinh người.

Tiếp đó, hắn đưa tâm thần nhập vào trong thương, thử tiếp xúc với một luồng ấn ký mà lão đầu Hóa Ma Lô để lại.

Sau một lát, một lão đầu tóc đỏ rối tung, người đầy mùi rượu xuất hiện giữa không trung, đúng là lão đầu Hóa Ma Lô. Chẳng qua, đây vẻn vẹn chỉ là một luồng tinh thần ấn ký của hắn, gần như trong suốt.

Lão đầu giống như vừa tỉnh ngủ, mở mắt ra lườm nhác nhìn Phong Liệt, nói:

- Nhóc, tìm lão già này làm gì? Hả? Cường Khí Cảnh thất trọng thiên? Điều này sao có thể?

Đợi lúc thấy rõ tu vi của Phong Liệt, hai mắt lơ lơ của lão đầu đột nhiên sáng lên, hiển nhiên là bị kinh hãi rất lớn.

- Được rồi, lão già, đừng giết mình nữa, ngươi có biện pháp nào giúp ta hàng phục nó không?

459. Chương 526 : Trận Văn (2)

Phong Liệt cũng lười nói chuyện tào lao với lão già này, hắn chỉ vào luồng trận văn trên không trung, nói.

- Tiểu tử ngươi thật đúng là quái thai! Xem ra lão phu có hi vọng rời khỏi Tử Dương sơn trong vòng trăm năm rồi! Hắc hắc hắc!

Lão đầu đắc ý vuốt vuốt râu, lúc này mới đưa mắt nhìn theo phía Phong Liệt chỉ.

Ngay sau đó, hai mắt lão đầu bỗng trợn tròn lên, nhìn còn giật mình hơn so với lúc thấy được tu vi của Phong Liệt, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát.

- Đây... Đây là trận văn thông linh? Trời ạ! Sao có thể như vậy chứ? Hơn nữa đây còn là luồng trận văn công kích cường đại nhất trong Cổ Long Văn Pháp Trận! Nếu dung nhập nó vào bản thể lão phu, thực lực của lão phu ít nhất có thể tăng lên hơn mười lần!

Nói xong, hai mắt lão đầu không khỏi toát ra vẻ thèm thuồng không thể che giấu.

- Khụ khụ, lão già, trận văn này không có phần của ngươi, tốt nhất ngươi mau nghĩ cách làm sao để dung nhập nó vào trong Phong Ma thương của ta đi.

Phong Liệt ho nhẹ hai tiếng, không chút khách khí cắt đứt mộng đẹp của lão già này.

Bị cắt đứt giữa chừng, sắc mặt lão đầu không khỏi giận dữ, nhưng con ngươi hắn chợt lóe lên, cười khan nói:

- Hắc hắc! Tiểu tử, lão phu thương lượng với ngươi việc này...

- Không thể thương lượng! Giúp được thì giúp, còn không thì lão tử tự nghĩ cách.

Phong Liệt trừng mắt, không chút thoái nhượng nói.

- Hừ! Tiểu tử, ngươi quả thực chính là vong ân phụ nghĩa! Lão đầu ta giúp ngươi...

- Dừng! Lão già, chúng ta chỉ làm một cuộc giao dịch mà thôi, ta cũng chẳng nợ gì ngươi!

- Ngươi...

...

Trong lòng Phong Liệt đã hạ quyết tâm muốn luồng trận văn này, bất kể thế nào cũng sẽ không lui về phía sau nửa bước.

Cuối cùng, trải qua một phen khẩu chiến, Phong Liệt đồng ý điều kiện mang Hóa Ma Lô ra khỏi Tử Dương sơn trong vòng mười năm, đổi lấy lão già này ra tay.

- Tiểu tử! Nhớ kỹ lời của ngươi, nếu trong mười năm ngươi không thực hiện được lời hứa... hừ hừ! Lúc đó cũng đừng trách lão phu trở mặt!

Về mặt lão đầu cực kỳ giận dữ, hậm hực nói.

- Yên tâm đi, những lời Phong Liệt ta nói, cho đến nay còn chưa có điều nào không thực hiện được.

Phong Liệt cười lạnh nhạt đáp.

Lão nhân vuốt cằm trầm ngâm một chút, nói:

- Tiểu tử, luồng trận văn này đã thông linh, nếu muốn dung nhập nó vào thương của ngươi, vậy thương linh nguyên bản kia làm gì bây giờ?

- Hừ! Một thương linh không nghe lão tử chỉ huy thì để lại có lợi ích gì?

Phong Liệt cười lạnh một tiếng, Nguyên lực chợt phun ra từ lòng bàn tay. Nhất thời, khí tức của Luyện Hồn sa trong Phong Ma đại thương bắt đầu khuếch tán ra.

Ngay sau đó, một tiếng kêu thảm thiết bén nhọn chợt vang lên. Chỉ thấy một đạo hồn ảnh hiện lên từ đại thương, thống khổ giãy dụa, đúng là linh hồn của lão tổ Tần gia – Tần Dũng.

Vốn Phong Liệt còn định thuận phục nó làm khí linh, uy lực của một khí linh Thần Thông Cảnh nhất định sẽ không tệ.

Chỉ tiếc, lão già này rất không thức thời, không hề phối hợp.

Hơn nữa, tinh thần lực của Phong Liệt không đủ cường hoành, còn chưa thể mạnh mẽ thu phục hẳn, cho nên việc này mới kéo dài đến hiện tại.

Mà lúc này đây, một linh hồn Thần Thông Cảnh nhỏ nhoi đã chẳng bằng một cái rắm đối với Phong Liệt.

- A... Tiểu tử! Tần gia ta sẽ không tha cho ngươi... A! Tiểu tử mau dừng lại, ta nguyện ý...

Tần Dũng thấy Phong Liệt thực sự đã động sát khí, cũng không khỏi trở nên hoảng sợ.

Bất quá, Phong Liệt sớm đã hạ quyết tâm muốn xóa sổ tên kia, tự nhiên sẽ không lưu thủ. Nguyên lực trong tay hắn lại tăng thêm ba thành, nhất thời chỉ nghe “xích” một tiếng, linh hồn Tần Dũng đã hóa thành một đám sương mù phiêu tán ra, hồn phi phách tán một cách triệt để.

Lão nhân khẽ lắc lắc đầu, cũng không ngăn cản.

- Tiểu tử, trận văn thông linh này tất nhiên rất thích thôn phệ Long Văn pháp trận trong bình khí, người chỉ cần hiển lộ trận văn trong đại thương ra thì sẽ có thể dẫn nó tiến vào thôn phệ. Đến lúc đó lão phu sẽ giúp ngươi đưa nó vào trong thương, sau đó chậm rãi luyện hóa là được!

- Hả? Chỉ đơn giản vậy sao?

Về mặt Phong Liệt sững sốt.

- Đơn giản? Thiệt! Nếu không có lão phu, đến kiếp sau ngươi cũng đừng mang lấy được nó!

Lão nhân khinh thường liếc mắt nhìn Phong Liệt một cái, giống như đang nhìn một kẻ ngốc vậy.

Dứt lời, lão nhân lại hóa thành một luồng kim quang nhập vào Phong Ma thương.

Phong Liệt cũng không do dự nữa, tâm thần hắn vừa động, bức tất cả Long Văn pháp trận trong đại thương ra bên ngoài.

Thoáng chốc, mặt ngoài Phong Ma thương sáng lên kim quang chói mắt, từng đạo Long Văn huyền ảo hiện ra.

Đây là chín chín vạn đạo Long Văn pháp trận năm đó Hóa Ma Lô một hơi khắc ấn vào, hơn nữa tất cả đều là trận pháp công kích.

Năm đó lão già này cũng từng vì vậy mà tự hào, bất quá so sánh với trận văn thông linh trước mặt, những Long Văn này lại có vẻ không đáng nhắc tới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của lão nhân, luồng trận văn thông linh trên không trung chứng kiến Phong Ma đại thương lúc này, nhất thời giống như một con sói đói mấy trăm năm, đột nhiên lao nhanh đến.

Sắc mặt Phong Liệt cả kinh, cả người vội vàng đề phòng, e sợ mình lọt vào tập kích.

Bất quá, trận văn thông linh kia lại coi hắn như không khí, trực tiếp nhào tới đại thương, nhanh chóng xoay tròn xung quanh. Nơi nó đi qua, trận pháp trên đại thương nhất thời biến mất vô tung, tất cả đều bị cắn nuốt, quang mang càng lúc càng mờ nhạt.

Mà khi đạo trận văn cuối cùng biến mất, đột nhiên đại thương lại tiếp tục hiện ra một tự phù huyền ảo phù ẩn lên trận văn thông linh.

Không thể nghi ngờ, đây tất nhiên là lão già kia ra tay.

Ngay sau đó, trận văn thông linh giống như bị một cổ lực hút chậm rãi kéo vào trong Phong Ma thương. Mặc cho nó giãy dụa thế nào cũng chẳng giải quyết được gì, dần dần biến mất không thấy.

Trong lòng Phong Liệt vui vẻ, vội vàng khoanh chân ngồi xuống, tâm thần xâm nhập vào trong đại thương, bắt đầu tế luyện cực kỳ chăm chú.

Làm hấn ngoài ý muốn là luồng trận văn kia chỉ có một tia linh tính mỏng manh mà thôi, hấn rất dễ dàng tạo nên tinh thần ẩn kỵ của mình lên đó, hoàn toàn nắm giữ nó trong tay.

Ngay sau đó, Phong Ma thương chợt sáng lên kim quang, giống như một mặt trời màu vàng, chói mắt đến mức Phong Liệt muốn mở mắt cũng không được.

Cùng lúc đó, một cổ sát khí mênh mông bỗng xộc thẳng lên trời cao, gần như làm cho người ta hít thở không thông. Thẳng đến thật lâu sau, động tĩnh kinh thiên động địa như vậy mới dần bình ổn xuống, tiếp tục hiển lộ ra bản thể của Phong Ma đại thương.

Sắc mặt Phong Liệt vô cùng kích động, hấn đứng dậy, trong tay cầm đại thương đâm về phía trước. Chỉ nghe một tiếng “xích” xé gió bén nhọn, một đạo hắc mang chợt lóe lên, đâm thẳng vào trong tro cốt phía xa.

- Ha ha! Thương tốt! Nếu gặp lại Thủy Vô Khuyết, không biết cái mai rùa của hấn có chống nổi một thương của lão tử nữa không! Ha ha ha ha!

Phong Liệt nhin không được mà thoải mái cười to.

Giờ phút này, cấp độ phẩm chất của Phong Ma thương tuy chưa biến đổi, nhưng lực xuyên thấu của nó lại mạnh hơn gấp trăm ngàn lần, thật làm cho hấn vui mừng quá đỗi.

- A!

460. Chương 527 : Tìm Đường Ra (1)

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng thét chói tai truyền đến từ cách đó không xa.

- Hả? Là tiểu ma nữ?

Phong Liệt nhíu mày lại, vội vàng lắc mình lao đến.

Tiểu ma nữ vốn bị sát khí kinh khủng kia dọa hôn mê bất tỉnh, giống với Phong Liệt lúc trước, cho rằng mình đã chết chắc rồi, nhưng vừa xong lại bị tiếng cười to của Phong Liệt làm bừng tỉnh.

Nàng mở to mắt nhìn, phát hiện mình thế nhưng đã chuyển hóa thành hình dạng Băng giao, sắc mặt không khỏi quỳnh lên, may là thương thể trên người cũng không đáng lo ngại, cho nên cũng an tâm.

Nhưng tiếp theo, ngay khi nàng trở về nhân thân, lại đột nhiên khiếp sợ phát hiện trên ngực phải của mình có một cái lỗ nhỏ, hơn nữa đã được đắp thuốc cẩn thận. Nhất thời vừa ngỡ ngàng vừa giận, nhin không được mà kinh hô một tiếng.

Đúng lúc này, Phong Liệt vừa lúc đã tới gần, kinh ngạc nhìn tiểu ma nữ một cái, tức giận nói:

- Tiểu ma nữ, khi không nguoi hét hét cái gì?

- Nguoi... xú Phong Liệt! Là nguoi bôi thuốc cho ta?

Khuôn mặt tiểu ma nữ đỏ bừng, nổi giận đùng đùng nhìn Phong Liệt.

- Đúng vậy, có chuyện gì?

Khuôn mặt Phong Liệt không khỏi sửng sốt, trong lòng chẳng hiểu đầu của tai nheo gì.

- Không... Không có gì!

Về mặt tiểu ma nữ giận dữ, nhưng lại vội vàng lắc đầu.

Trên khuôn mặt nàng đỏ hồng đến mức gần như muốn tích ra nước, nhìn như đang hận không có cái lỗ nào để chui vào.

Phong Liệt nhếch miệng, cũng không hỏi tiếp.

Nhưng khi hắn thấy một chút vết máu bên trên ngực phải của tiểu ma nữ, trong lòng nhất thời giật mình.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại vô cùng buồn bực, chính mình quả thực là oan uổng muốn chết a!

Lúc trước chưa nói tới việc không thấy được gì, chỗ đó vền vền chỉ là một mảng vẩy trắng bóng mà thôi. Hắn cũng chẳng phải siêu cấp đại biến thái, làm sao có thể sinh ra hứng thú với một con Băng giao? Tuy rằng Băng giao này là cái.

Tiểu ma nữ hung hăng trừng mắt nhìn cái bản mặt vô tội của Phong Liệt, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Cuối cùng, nàng hít sâu một hơi, phát tiết tất cả tức giận lên trên người Tiểu Bạch Long.

Phanh! Phanh!

- Tiểu Bạch Long! Ngươi là lợn à! Còn không mau tỉnh lại.

Vô duyên vô cớ ăn hai đạp, Tiểu Bạch Long nhất thời từ từ tỉnh dậy, sau đó nhảy dựng lên, hai mắt kinh ngạc nhìn chủ nhân của mình.

Tiểu ma nữ không hề để ý đến Tiểu Bạch Long nữa, cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi Phong Liệt:

- Phong Liệt! Lúc này là thứ quý gì vậy?

- Một luồng trận văn thông linh, đã bị ta giải quyết rồi.

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- À...

Tiểu ma nữ gật gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa, bầu không khí giữa hai người nhất thời có chút xấu hổ.

Tiểu ma nữ trầm mặc một lát, sau đó đi vài bước về phía xa, gương mặt nhìn núi khô lâu trước mặt và sương mù mờ mịt, đột nhiên u ám nói:

- Phong Liệt, ngươi xem xem, kia chẳng phải là hài cốt của một con Viễn cổ Sư Hồng thú sao? Xem hình thể như vậy thì chỉ sợ đã đạt tới Lục giai trở lên a?

- Bên kia hẳn là một con Tuyết Vực Băng Ly Long, thiên phú không kém gì Ngân Đồng Băng Giao chúng ta. Xem ra nó cũng đã tới Lục giai, cường đại như vậy mà cũng chết ở nơi đây...

- Phong Liệt, đối với con Viễn cổ Cự Ngạc đó, chỉ sợ chúng ta vền vền chỉ là hai sinh linh bình thường nhất trong hàng vạn hàng ngàn sinh linh nó thôn phệ. Ngươi nói chúng ta còn có cơ hội trở lại thế giới bên ngoài không?

Nói xong, tiểu ma nữ đưa lưng về phía Phong Liệt, khuôn mặt dần dần có chút chán nản, giọng nói cũng hơi run rẩy.

Nhìn thân hình mảnh khảnh yếu kiêu của tiểu ma nữ, trong lòng Phong Liệt không khỏi hơi sững sốt.

Trong mắt hắn, tiểu ma nữ vẫn luôn là một tiểu cô nương hoạt bát nghịch ngợm, e sợ cho thiên hạ không loạn, rất có sức sống, giống như sẽ chẳng để vào lòng bất cứ chuyện gì.

Nhưng giờ phút này, tiểu ma nữ biểu hiện ra sự mềm yếu của nàng, làm cho hắn có chút xa lạ, cũng có chút thương tiếc.

Hắn trầm mặc một lát, bình tĩnh nói:

- Chỉ cần chúng ta còn sống thì vẫn có cơ hội!

- Thật vậy không?

Tiểu ma nữ chậm rãi xoay người lại, đôi mắt to trong veo như nước lộ ra vẻ mong đợi.

Trong tuyệt cảnh này, cho dù Phong Liệt chỉ đỡ nàng thì nàng vẫn muốn nghe nhiều một chút, bởi vì một khi đã không có hi vọng, vậy chỉ còn đường chờ chết mà thôi.

- Thật!

Phong Liệt mỉm cười.

- Được rồi! Chúng ta tìm thêm lần nữa! Tiểu Bạch Long, chúng ta đi!

Tiểu ma nữ nở một nụ cười ngọt ngào với Phong Liệt, sau đó cùng Tiểu Bạch Long đi về phía trước.

Phong Liệt hơi trầm ngâm một chút, cũng đi theo nàng luôn. Dù sao hắn cũng lo cho an nguy của tiểu ma nữ, ai biết trong cái không gian quỷ quái này có tồn tại đạo trận văn thông linh thứ hai nào hay không?

Sau đó, ba người tiếp tục du đãng trong không gian.

Không gian này thật sự quá lớn, lớn đến mức bọn họ căn bản không thể tìm thấy giới hạn của nó.

Nơi họ đi qua, đập vào mắt tất cả đều là xương khô lớn lớn nhỏ nhỏ, nơi nơi tràn ngập tĩnh mạch và tang thương, làm sự tuyệt vọng trong tim người ta càng lúc càng trầm trọng.

Phong Liệt một bên chậm rãi du đãng không mục đích trong không gian cực lớn này, một bên vắt hết óc suy nghĩ phương pháp rời đi.

Có lẽ đã quen việc luôn luôn thuận buồm xuôi gió, cứ việc biết cơ hội ra ngoài là rất xa vời, nhưng trực giác Phong Liệt vẫn cho rằng mình có thể tìm được biện pháp.

Đây là một cổ tự tin cường đại được đúc kết lại sau rất nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết của hắn.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày...

...

Sáu ngày rất nhanh qua đi, mấy người Phong Liệt vẫn không tìm được đường ra.

Nguyên lực trong cơ thể họ vẫn đang từ từ biến mất. Bất quá, hiện giờ trên tay họ vẫn còn sung túc linh thạch, bản nguyên của thân thể cũng chưa tổn thất bao nhiêu.

Nhưng loại tra tấn về mặt tâm lý lại chẳng thể khu trừ, còn có thứ gì đáng sợ hơn lẳng lặng chờ chết?

- Phong Liệt, ta đi không nổi nữa.

Tiểu ma nữ đặt móng ngồi xuống bên người Tiểu Bạch Long, hữu khí vô lực nói. Trên khuôn mặt tràn đầy vẻ uể oải, đôi mắt trong veo cũng bắt đầu ảm đạm.

Ngoài mặt Phong Liệt vẫn bình tĩnh như nước, nhưng trong lòng cũng bắt đầu có chút nôn nóng.

- Tê tê...

Tiểu Bạch Long thân mật cọ cọ lên bả vai tiểu ma nữ, trong đôi mắt to lộ ra vẻ mong đợi.

Tiểu ma nữ lười biếng lấy ra vài chục miếng Long tinh, dứt từng miếng từng miếng vào trong miệng Tiểu Bạch Long.

- Tiểu Bạch Long, không phải trước kia ngươi ghét ăn Long tinh nhất à? Sao bây giờ lại ăn ngon lành như vậy?

- Tê tê!

- Ài, Tiểu Bạch Long, nếu lần này còn có thể sống đi ra ngoài, nhất định ta sẽ mang ngươi đi tẩu lâu tốt nhất ở Thiên Long thần triều ăn uống ba tháng, tiêu sạch tích lũy mấy năm nay của bản tiểu thư luôn cũng được.

- Tê tê!

- Nhưng sợ là chúng ta phải chết ở đây rồi...

...

Phong Liệt nhìn tiểu ma nữ vừa lảo bẫm cần nhằn, vừa cho Tiểu Bạch Long ăn Long tinh, trong lòng hần vừa có chút buồn cười, đồng thời cũng không khỏi sinh ra một tia đau lòng.

- Ài, không ngờ rằng Trấn Long Thiên Bi của lão tử thôn phệ nhiều cao thủ như vậy, hiện giờ lại cũng phải chết dưới sự tra tấn này, thật đúng là không cam lòng a!

Phong Liệt bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng.

Những lời này vừa nói ra, hai mắt hần lại sáng lên, nhú mày lảo bẫm

461. Chương 528 : Tìm Đường Ra (2)

- Trấn Long Thiên Bi? Đúng thế! Không phải lão tử còn có Thiên Bi sao? Không gian này có thể thôn phệ Nguyên lực của lão tử, không biết Trấn Long Thiên Bi có thể thôn phệ Nguyên lực trên người con cự ngạc này không?

Ngay sau đó, tâm thần Phong Liệt vừa động. Nhất thời, một tấm bia đá màu xanh cao chừng năm trượng xuất hiện trên không trung. Một cỗ lực chấn nhiếp nhanh chóng bao trùm lấy cả không gian, làm tiểu ma nữ và Tiểu Bạch Long đều không khỏi chấn động, kinh ngạc nhìn Phong Liệt.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Trấn Long Thiên Bi hạ xuống mặt đất ngay sau đó bắt đầu nhanh chóng lớn lên.

Mười trượng, trăm trượng, ba trăm trượng, ngàn trượng...

Tăng đến hơn một ngàn sáu trăm trượng mới dừng lại được.

Sau khi thôn phệ số lượng Long tinh lên đến triệu vạn, bản thể của Trấn Long Thiên Bi rõ ràng đã khôi phục tới độ cao một ngàn sáu trăm trượng

Ngay sau đó một cỗ lực thôn phệ mệnh mông cuộn cuộn bắt đầu phát ra từ trong Thiên Bi khuếch tán đến bốn phương tám hướng.

Phong Liệt khoanh chân ngồi xuống, hai mắt hơi khép lại, tay kết ấn, hết sức chăm chú khống chế Thiên Bi, phát huy thôn phệ chi uy đến cực hạn.

Sau một lát, tiểu ma nữ đột nhiên khiếp sợ há to miệng. Chỉ thấy những luồng sương mù quỷ dị xung quanh bắt đầu cuộn cuộn trào về phía Trấn Long Thiên Bi như thủy triều, hình thành từng đạo gió lốc màu đen trên không trung.

- Hả? Thứ sương mù này dĩ nhiên lại là một loại năng lượng!

Phong Liệt mở mắt ra, vẻ mặt không khỏi sửng sốt.

Nhưng rất nhanh hần đã bình thường lại, sương mù này có thể ngăn cản tinh thần lực, tự nhiên sẽ không phải sương mù bình thường. Nó giống với hắc vụ mà Dạ Mạc châu phát ra, đều là một loại năng lượng. Chỉ cần là năng lượng, vậy thì đều sẽ bị Trấn Long Thiên Bi hấp thu.

Mười lăm phút, nửa canh giờ, một canh giờ...

Dần dần, gió lốc màu xám trong không trung càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí phát ra từng đợt tiếng rít ù ù, vang vọng trong không gian thật lâu không dừng.

Rốt cuộc, sau một ngày một đêm, tiếng gió rít trên không trung mới dần bình ổn lại.

Mà ba người Phong Liệt lại vui mừng phát hiện, tất cả sương mù lượn lờ trong không gian đều đã biến mất không thấy, xung quanh chỉ còn lại màu đen thuần túy.

Đối với Phong Liệt mà nói, bóng tối cũng chẳng khác gì ánh sáng, không có khác biệt quá lớn. Đưa mắt nhìn lại, tất cả mọi thứ trong phạm vi mười dặm đều thu vào mắt hắn, thậm chí có thể lơ mơ nhìn thấy những hài cốt cách đây trăm dặm.

Hơn nữa, điều làm Phong Liệt vui mừng là sau khi thôn phệ nhiều sương mù như vậy, Trần Long Thiên Bì đã cao đến hai ngàn trượng, tương đương với thôn phệ gần mười triệu Long tinh.

Hơn nữa giờ phút này, tuy rằng đã không có sương mù cuộn cuộn tràn vào, nhưng vẫn có từng đợt khí lưu màu đen bị cuốn tới, dung nhập vào trong Thiên Bì.

Nhìn một màn này, trong mắt Phong Liệt không khỏi lóe lên vẻ mong chờ.

- Hắc hắc, chỉ sợ đây chính là Nguyên lực của con cự ngạc kia a? Lão tử xem ngươi chịu được bao lâu!

- Phong Liệt, rốt cuộc ngươi đang làm gì vậy?

Tiểu ma nữ nghi hoặc chớp chớp đôi mắt to tròn.

- Hắc hắc! Tiểu ma nữ, có lẽ ngươi sẽ có cơ hội mời ta và Tiểu Bạch Long đi tửu lâu tốt nhất Thiên Long thần triều ăn uống ba tháng rồi!

Phong Liệt cười nói.

- Thế là có ý gì? A! Ngươi nói chúng ta có thể thoát ra ngoài sao?

Sau một lúc sững sốt, tiểu ma nữ chợt hét lên một tiếng, chớp mắt đã nhảy đến trước người Phong Liệt, ôm lấy tay hắn kích động vạn phần.

Phong Liệt mỉm cười gật gật đầu, nói:

- Mười phần chắc chắn thì còn chưa dám nói, nhưng năm phần thì vẫn phải có!

- A! Tốt quá rồi! Phong Liệt, ngươi thật lợi hại!

Tiểu ma nữ vui mừng không kiềm chế nổi, ôm cánh tay Phong Liệt hưng phấn nhảy nhót.

- Khụ khụ! Tiểu ma nữ, thương thế của ngươi đã tốt hơn chưa?

Ngay khi tiểu ma nữ đặc ý vênh váo, Phong Liệt ho khan tiếng, cực kỳ vô tội chỉ chỉ cánh tay phải của mình.

Tiểu ma nữ sững sốt, lại đột nhiên phát hiện hai chú đại bạch hổ to tròn của mình đang dán chặt lên người Phong Liệt, không ngừng cọ qua cọ lại theo mỗi động tác.

Sắc mặt của tiểu ma nữ thoáng cái đã đỏ bừng, biến thành một quả táo chín mọng.

Nàng vừa định buông cánh tay Phong Liệt ra, nhưng hai mắt đột nhiên lóe lên, nắm bàn tay hắn đặt lên hai ngọn cao phong của mình sờ một cái, sau đó nhanh chóng chạy trốn.

- Ách, ngươi...

Phong Liệt há hốc mồm, ngay cả cảm cũng suýt nữa rơi xuống.

- Lạc lạc lạc! Xú Phong Liệt, coi như cho ngươi chút phần thưởng a! Nếu ngươi thật sự có thể thành công, chờ lúc ra ngoài người ta sẽ giúp ngươi cưa đổ Đại sư tỷ! Cố lên nha! Lạc lạc lạc!

Nhìn thân ảnh dần chạy xa của tiểu ma nữ, Phong Liệt cười khổ không thôi. Sau một lúc ngáy người, hắn nâng tay phải của mình lên, thì thào tự nói một tiếng:

- Ừm, cũng khá là co dãn đấy.

Trong không gian thôn phệ, thời gian lặng lẽ trôi qua trong sự cô quạnh vô tận.

Phong Liệt khoanh chân ngồi dưới đất, trên tay kết một ấn quyết, tâm thần tương hợp với Trấn Long Thiên Bi, toàn lực không chế nó không ngừng thôn phệ hết thủy năng lượng trong không gian này.

Không trung, những luồng khí lưu màu đen đang không ngừng vọt tới, hình thành một vòng xoáy nhỏ, tiến nhập vào tổng Thiên Bi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Bảy ngày rất nhanh đã trôi qua.

Sau khi điên cuồng thôn phệ năng lượng trong bảy ngày, Trấn Long Thiên Bi đã tăng trưởng tới độ cao gần ba ngàn trượng, xuyên thủng trời mây. So sánh với nó, thân ảnh nhỏ bé của Phong Liệt quả thực giống như một con kiến.

Hơn nữa, thời khắc này, bất kể là lực chấn nhiếp hay lực thôn phệ của Thiên Bi đều đề cao hơn lúc trước gấp mười lần có dư.

Đối với việc này, tất nhiên Phong Liệt cực kỳ mừng rỡ. Chỉ có điều hắn không hiểu, mặc dù Thiên Bi thôn phệ vô số nguyên khí, nhưng vẫn không thể khiến con cự ngạc kia có phản ứng gì, trong không gian vẫn tĩnh mịch như cũ.

- Ủm? Hay là chỗ năng lượng mà Thiên Bi thôn phệ chỉ là một phần nhỏ không đáng kể đối với cự ngạc? Không thể nào a, nguyên khí thôn phệ mấy ngày qua chỉ sợ đã so được với mấy trăm mỏ Long tinh cỡ trung rồi. Dù là cường giả Long Biển Cảnh chắc cũng đã bị hút khô rồi.

Phong Liệt khê nhú mày, nghĩ mãi mà không ra.

Nếu đã không nghĩ ra thì hắn cũng lười nghĩ tiếp, dù sao thì tình hình trước mặt rất có lợi với hắn.

Ở bên ngoài, nếu muốn làm cho Thiên Bi khôi phục độ cao ba ngàn trượng, còn không biết phải đợi tới năm nào tháng nào nữa, hiện giờ dễ dàng có được Nguyên khí như vậy, tự nhiên là càng nhiều càng ít.

- Phong Liệt, lúc nào chúng ta mới có thể ra ngoài đây?

Tiểu ma nữ nằm chống vó trên lưng Tiểu Bạch Long, bĩu bĩu môi lười nhác kêu lên.

Vài ngày nay, tiểu ma nữ sớm đã đi hết các khu vực xung quanh, chỉ tiếc là nơi này trừ xương khô ra thì chính là tro cốt, một món bảo bối cũng không tìm được. Cuối cùng, chính nàng cũng lười đi, ngồi cách Phong Liệt không xa giữa mặt nhìn Thiên Bi mà ngẩn người.

- Kiên nhẫn chút a, bất cứ lúc nào con cự ngạc kia cũng có thể ném chúng ta ra, người cũng không nên cách ta quá xa, nếu không vạn nhất chỉ ném mình ta ra thì ta cũng chẳng có cách nào cứu các người đâu.

462. Chương 529-530 : Đóng Băng

Phong Liệt thản nhiên đáp.

- Biết rồi, thật nhiều lời!

Tiểu ma nữ chán nản trừng mắt một cái.

Oanh!

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn chợt truyền tới từ phía xa, làm vô số xương khô mục nát ở gần đều chấn thành bụi phấn.

Tiểu Bạch Long nhát gan như chuột lập tức cả kinh nhảy dựng lên, làm tiểu ma nữ không kịp phản ứng bị quăng lên không trung. May mắn nó phản ứng nhanh, vội vàng tiếp lấy chủ nhân, nếu không chỉ sợ tiểu ma nữ sẽ bị ngã một cú đau.

Phong Liệt dừng động tác trong tay, đứng dậy nhìn ra phía xa xa.

Nhưng vì khoảng cách quá xa, hắn cũng chỉ thấy được mờ hồ phía ngoài mười dặm có gì đó màu trắng, còn cụ thể là gì thì không nhìn rõ được.

- Người muốn chết à Tiểu Bạch Long! Người là một con Lục Sí Tuyết Long tầm có thể phi thiên độn địa đấy, đừng có nhát gan như vậy chứ!

Tiểu ma nữ buồn bực gõ đầu Tiểu Bạch Long một cái, gắt giọng mắng nó.

- Tê tê...

- Hừ, hết cách với người luôn!

...

Phong Liệt nhìn tiểu ma nữ quát mắng Tiểu Bạch Long, không khỏi mỉm cười, hần mở miệng nói:

- Tiểu ma nữ, ta đi đến đó xem.

- Ta cũng muốn đi!

Tiểu ma nữ lập tức nói.

- Ừm, cũng tốt.

Phong Liệt nghĩ ngợi một chút, cũng không phản đối. Sau khi thu hồi Trấn Long Thiên Bì, hai người một tầm liền triển khai tốc độ lao về phía tiếng nổ truyền đến.

Khoảng cách hơn mười dặm đảo mắt đã tới. Ngay sau đó, một quái vật lớn có bộ lông màu trắng liền xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

- Hả... Đây là một con Băng Hùng? Thật lớn a!

Đồng tử của Phong Liệt co rút lại, trong lòng âm âm đại chấn.

Chỉ thấy con Băng Hùng này chính đang nằm phịch trên mặt đất, khí tức hoàn toàn biến mất. Thân thể nó cao phải đến trăm trượng, vền vẹn một chiếc móng vuốt cũng đã lớn mấy trượng, rất làm cho người ta rung động.

Chỉ tiếc, một con Băng Hùng khổng lồ như vậy lại rơi vào kết cục chết chóc này.

Nhìn từ phía ngoài, trên người Băng Hùng có hơn mười vết thương thật lớn, đều là đòn khí lưu lại. Nơi bị thương trí mạng nhất là đầu, gần như bị đập vỡ sọ.

Đôi mắt to tròn của tiểu ma nữ khiếp sợ nhìn quái vật lớn trước mắt. Sau một lát, nàng đột nhiên kinh hô:

- Phong Liệt, nó... Nó là tên Hùng Bá Thiên kia!

- Cái gì? Hùng Bá Thiên?

Thần sắc Phong Liệt sững sốt, nhất thời nhớ tới đại hán đầu bạc thân cao hơn trượng, một quyền đánh nát cả ngọn núi kia.

- Ba năm trước đây, Hùng Bá Thiên từng đại chiến một hồi với gia gia ở Tuyết vực, lúc ấy ta từng thấy bản thể của hắn. Trên người hắn còn có Huyền Lam Băng Diễm xếp thứ mười chín trên Thần Diễm bảng, khí tức rất dễ phân biệt.

Tiểu ma nữ nói rất khẳng định.

- Không ngờ rằng một tuyệt thế cao thủ như vậy cũng chết thảm trong Long Hoàng thần phủ. Xem vết thương kia không giống như cự ngạc gây nên, cũng không biết ai có năng lực giết hắn.

Ánh mắt Phong Liệt hơi lóe lên, trong lòng không khỏi cảm thán.

- Hi hi! Mặc kệ nó! Chúng ta tìm xem có bảo bối nào không đã!

Tiểu ma nữ vỗ vỗ tay, hào hứng chạy quanh thi thể khổng lồ xem xét.

Hai mắt Phong Liệt cũng tỏa sáng nhìn thi thể Hùng Bá Thiên. Tu vi của Hùng Bá Thiên rõ ràng là cao hơn Sở Hóa Long, nói không chừng đã vượt qua Lục giai. Bản thể của hắn có thể nói là chỗ nào cũng là

bảo vật, chỉ sợ tùy tiện lột một mảnh da cũng có thể so được với Huyền bảo chiến giáp bình thường, giá trị quả thực khó có thể đánh giá.

Đương nhiên, thứ Phong Liệt coi trọng nhất vẫn là Nguyên khí mệnh môn và huyết nhục tinh hoa mà thi thể này ẩn chứa. Nếu cho Âm Lão thú ăn nó, không biết Âm Lão thú sẽ tăng trưởng đến mức độ nào?

- Hả? Một con thỏ nhỏ? Thật đáng yêu nha!

Sau một lúc, cách đó không xa truyền đến tiếng kinh hô của tiểu ma nữ.

Phong Liệt nghe vậy liền tò mò đi tới, chỉ thấy tiểu ma nữ đang ôm một con thỏ lông xanh trong lòng. Bộ lông của nó xù xù nhìn rất đáng yêu, trong đôi mắt màu đen mang theo vẻ sợ hãi, dán chặt vào lòng tiểu ma nữ.

- Phong Liệt, con gấu ngốc này nghèo rất mừng tôi, chả có cái gì cả.

Tiểu ma nữ bĩu môi bực bội, vừa nói, nàng vừa lấy mấy viên đan dược ra đưa vào trong miệng con thỏ.

Với việc này, Phong Liệt cũng không quá bất ngờ. Từ dấu vết trên thi thể, rất có khả năng Hùng Bá Thiên bị cướp giết, sau đó ném thi thể vào trong hồ rồi bị cự ngục thôn phệ.

Nếu không, trên người một tuyệt thế cao thủ còn sống chắc chắn sẽ không bị ứt như vậy.

Giờ phút này, mắt hắn hơi nheo lại, nhìn chăm chăm vào con thỏ nhỏ kia. Chỉ thấy nó cũng không từ chối đan dược mà tiểu ma nữ đưa đến, miệng hơi nhai nhai vài cái đã nuốt ực hết đan dược vào bụng.

- Con thỏ này ở đâu ra vậy?

Phong Liệt nghi hoặc hỏi.

- Ta cũng không biết, hình như là trên người Hùng Bá Thiên a. Ta vừa thấy nó đã thích luôn rồi, mà nó cũng rất thích ta thì phải.

- Ta quyết định, về sau sẽ mang nó theo bên người, dù sao đã có một tên ham ăn như Tiểu Bạch Long rồi, thêm một con thỏ cũng chẳng sao.

Tiểu ma nữ đắc ý dào dạt, dường như con thỏ này còn hấp dẫn nàng hơn cả thi thể Hùng Bá Thiên.

Nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau đó nói với con thỏ:

- Chà, đặt cho ngươi một cái tên a. Nhìn bộ lông xanh của ngươi, vậy gọi là Lam Lam đi. Lam Lam! Lam Lam! Hi hi!

Phong Liệt nhìn mà dở khóc dở cười, không ngờ tiểu ma nữ lại có một mặt yêu thương ngập tràn như vậy.

Nhưng con thỏ nhỏ màu xanh này đúng là có chút khác thường, nhìn rất linh tính, rất đáng yêu. Phong Liệt bất giác muốn vươn tay sờ nó một cái.

Nhưng vào lúc này, lông xanh trên người con thỏ kia dựng đứng lên, trừng mắt nhìn Phong Liệt rất đê phòng. Nó há mồm phun ra một luồng sương mù màu lam về phía Phong Liệt.

Phong Liệt chột cả kinh, giờ phút này, một cảm giác nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt hiện lên trong đầu hắn.

Hắn vẫn luôn tin tưởng trực giác của mình, hiện giờ hơi cảm thấy không ổn liền lập tức lắc mình lui lại mà không do dự chút nào. Đồng thời, hắn còn biến ảo Hắc Âm thân, tế Luyện Hồn ma khải ra, một loạt động tác này đều hoàn thành trong nháy mắt.

Nhưng ngay sau đó, thân hình hắn lại đột nhiên đình trệ trên mặt đất.

Bởi vì, lúc này hắn thế nhưng đã bị đóng băng.

Rắc rắc rắc!

Sau một loạt thanh âm rất nhỏ, từ đầu đến chân Phong Liệt đã kết một tầng băng màu xanh.

Ngay sau đó, chỉ nghe ầm một tiếng, cả người hắn đổ xuống vỡ thành một đồng mảnh vụn.

- A? Phong Liệt? Người sao vậy?

Tiểu ma nữ sững sốt một chút, nhất thời kinh hãi đến mức hoa dung thất sắc, ngây ngốc nhìn Phong Liệt hóa thành mảnh vỡ trên mặt đất, tay chân luống cuống. Con thỏ nhỏ kia cũng bị kinh hãi mà trốn sang một bên.

Sau một lúc ngẩn người, tiểu ma nữ liền không nhịn được mà khóc òa lên.

- Ô ô! Phong Liệt, người sao vậy? Tại sao có thể để lại một mình ta? Xú Phong Liệt! Người đừng làm ta sợ a! Ô ô ô!

...

Tiểu ma nữ khóc lớn lên, chỉ chớp lát cả khuôn mặt đã đầy nước mắt.

Chẳng qua nàng khóc còn chưa được bao lâu, mấy khối băng trên mặt đất lại đột nhiên phát ra vài luồng sương đen, dần dần huyền hóa thành hình dạng của Phong Liệt.

Ngay sau đó, vô số hắc ám lực ở xung quanh bắt đầu hội tụ đến. Chỉ trong nháy mắt, một Ma Long hình người, từ đầu đến chân đều là vẩy đen bỗng xuất hiện trước mặt tiểu ma nữ, làm nàng sợ tới mức không khỏi lui lại phía sau mấy bước.

- Người... Người là ai?

Tiểu ma nữ đề phòng trừng mắt nhìn Phong Liệt, trong tay ngưng tụ Băng Phong Thần Chỉ, bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra.

- Đừng sợ, là ta!

Phong Liệt vội vàng khôi phục nhân thân, tránh việc tiểu ma nữ làm ngộ thương.

- Phong Liệt? Người... Người không chết?

Trên khuôn mặt đầm nước mắt của tiểu ma nữ tràn đầy vẻ khó tin.

Nàng thấy rõ Phong Liệt đã hóa thành một đồng vụn băng, sao có thể không chết được?

- Lời thừa, người thấy ta giống như đã chết lắm sao... ách!

Phong Liệt còn chưa nói xong, tiểu ma nữ đã nhào vào lòng hăn oa oa khóc lớn.

- Ô ô ô! Tử Phong Liệt! Xú Phong Liệt! Người dọa chết người ta! Ô ô ô, ta ghét người! Ghét cái không gian đáng chết này! Ta nhớ gia gia! Ô ô!

Phong Liệt vỗ nhẹ lên vai tiểu ma nữ, cũng không khỏi có chút đau lòng. Lúc trước hăn suýt nữa đã ngỏm, nếu không phải đã biến ảo thành Hắc Ám thân, hiện giờ tuyệt đối hăn đã chết.

Nếu hăn thật sự đã chết, để một mình tiểu ma nữ ở lại trong không gian tĩnh mịch chỉ có xương khô này chậm rãi chờ chết, đích thực là một việc cực kỳ tàn nhẫn.

- Được rồi, đừng khóc nữa. A Ly, chúng ta sẽ không chết, hơn nữa nhất định ta sẽ đưa người rời khỏi đây!

Phong Liệt kiên định nói.

- Thật vậy không?

Tiểu ma nữ ngẩng mặt lên, sục sục hỏi.

- Đương nhiên là thật rồi.

Phong Liệt gật gù đầu nói.

- Vậy được rồi, người ta không khóc nữa! Hả? Lam Lam của ta đâu?

Tiểu ma nữ ngừng khóc, lại nhớ tới con thỏ nhỏ kia.

Vừa nghe tiểu ma nữ nhắc đến Lam Lam, vẻ mặt Phong Liệt thoáng chốc đã đại biến, vội vàng lên tiếng ngăn cản:

- Chậm đã! Con thỏ kia không phải vật phàm, rất có thể nó chính là Huyền Lam Băng Diễm thông linh hóa thành!

- Cái gì? Huyền Lam Băng Diễm?

Mỹ mâu của tiểu ma nữ chớp động, trên khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc.

- Không sai, lúc này ta bị nó phun một luồng lam diễm, suýt nữa đã toi mạng rồi.

Phong Liệt ngưng trọng nói.

Về mặt tiểu ma nữ biến ảo một chút, cũng dần dần tin lời Phong Liệt, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Nghĩ tới việc mình vừa ôm Huyền Lam Băng Diễm xếp thứ mười chín trên Thần Diễm bảng, ngay cả một nha đầu vô tâm như tiểu ma nữ đều toát mồ hôi lạnh.

Kế tiếp, hai người phát hiện ra con thỏ màu xanh kia trong một góc cách đó không xa.

Lúc này, nó chính đang co đầu rụt cổ dưới mấy bộ xương khô, ánh mắt kinh sợ nhìn Phong Liệt, có vẻ như rất e ngại hẳn. Chỉ có điều dường như nó lại khá thích tiểu ma nữ, dường như muốn đến gần, rồi lại không dám.

- A Ly, hình như nó rất có hảo cảm với ngươi, không chừng có thể thu phục được nó đấy.

Phong Liệt nghĩ nghĩ, sau đó liền lùi ra xa một chút.

- A? Ta... Ta thử xem sao.

Trên mặt tiểu ma nữ không khỏi có chút do dự, nàng chậm rãi tiến lên vài bước, vươn hai tay ra với con thỏ.

Ngay sau đó, con thỏ nhảy vọt vào lòng tiểu ma nữ, làm nàng sợ tới mức muốn ném nó đi luôn.

Nhưng khi cảm thấy vật nhỏ trong lòng dường như không có ác ý, nàng mới dần dần yên tâm hơn, thân thể cứng ngắc cũng thả lỏng xuống.

Sau đó nàng thử lấy ra một lọ Long Nguyên Đan dứt cho nó ăn, rất nhanh cả hai đã trở nên thân thiết.

- Hi hi! Lam Lam! Xem ra chúng ta rất có duyên đấy, về sau ngươi chính là của bản tiểu thư rồi. Gia gia nói người ta sẽ có kỳ duyên, chỉ sợ chính là ngươi a? Lạc lạc lạc!

Tiểu ma nữ mặt mày hớn hở trên đầu Lam Lam, quả thực vui mừng không biết mệt.

Phong Liệt ở một bên nhìn mà hâm mộ không thôi. Huyền Lam Băng Diễm kia uy lực rất lớn, Luyện Hồn ma khải của hắn vậy mà không có chút tác dụng nào.

Thu phục một hỏa diễm dị chủng như vậy, chẳng khác gì có thêm một đòn sát thủ cường đại, thậm chí nó còn có lực uy hiếp nhất định với cường giả Long Biển Cảnh.

Chỉ tiếc là dường như Huyền Lam Băng Diễm chỉ cảm thấy hứng thú với Băng hệ huyết mạch, còn với Ma Long huyết mạch của hắn lại rất e ngại.

Nếu tiểu ma nữ chiếm được Huyền Lam Băng Diễm, Phong Liệt cũng không chút khách khí thu thi thể Hùng Bá Thiên vào trữ vật giới chỉ.

Trong mắt tiểu ma nữ chỉ còn lại có Lam Lam, hơn nữa lấy tài sản trên người nàng, tài liệu luyện khí trên người Hùng Bá Thiên nàng còn không để vào mắt, tất nhiên không có gì dị nghị với Phong Liệt.

Trong lòng Phong Liệt lại không khỏi sáng khoái vô cùng. Đối với hắn mà nói, thi thể Hùng Bá Thiên chẳng những là báu vật vô giá, đợi ngày sau chân chính không chế được Âm Lão thú, cho nó thôn phệ thi thể này. Lúc đó, chắc chắn Âm Lão thú sẽ tiến hóa đến một mức độ cực kỳ kinh khủng, thậm chí có khả năng trở thành U Long chân chính.

Sau đó, Phong Liệt lại tiếp tục tế Trần Long Thiên Bì ra, điên cuồng thôn phệ Nguyên lực của cự ngọc.

Không gian thôn phệ này khác với không gian Long ngực của Phong Liệt, cũng không cách ly hoàn toàn với bên ngoài, chỉ có thể được cho là một thế giới giả thuyết.

Chẳng qua, lối ra của không gian này cũng chẳng dễ tìm được, mà cho dù có tìm được thì cũng rất khó để thoát ra ngoài.

Phong Liệt biết rõ, cách thoát đi duy nhất là làm cho con cự ngạc kia “đau dạ dày”, sau đó nó sẽ tự đẩy hẳn và tiểu ma nữ ra.

- Con bà nó, lão tử cũng muốn xem ngươi kháng cự được bao lâu! Có bản lĩnh ngươi làm Trấn Long Thiên Bi khôi phục đến vạn trượng đi!

Trong lòng Phong Liệt cũng nảy sinh ác độc, toàn bộ tâm thần chìm đắm trên Thiên Bi, khiến cho xung quanh Thiên Bi rất nhanh đã lại xuất hiện một vòng xoáy Nguyên lực thật lớn.

Hiện giờ tiểu ma nữ có Huyền Lam Băng Diễm, rốt cuộc cũng có chuyện để làm, cả người lại khôi phục thần thái trước kia. Trong không gian tĩnh mịch thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười như chuông bạc của thiếu nữ.

Nàng chậm rãi thử làm cho con thổ nhận chủ, kết quả rất dễ dàng đã thu Huyền Lam Băng Diễm vào trong cơ thể.

Tâm ý vừa động, một đóa băng diễm màu lam thỉnh thoảng lại lóe lên ở các nơi trên thân thể, tùy ý biến ảo các loại hình thái. Bất quá, Huyền Lam Băng Diễm vẫn thích biến thành một con thổ nhất, ngoan ngoãn ghé lên ngực tiểu ma nữ.

Thời gian một ngày trôi qua, độ cao của Trấn Long Thiên Bi lúc nào cũng đang tăng trưởng, làm Phong Liệt nhìn mà mát lòng mát dạ.

Muốn Trấn Long Thiên Bi khôi phục lại trạng thái cường thịnh ở thời viễn cổ, ít nhất phải cao đến vạn trượng, số lượng Long tinh cần chỉ sợ sẽ là một con số khủng khiếp mà Phong Liệt không dám nghĩ tới.

Nhưng hiện giờ, trong hoàn cảnh Nguyên lực đầy đủ như vậy, cơ hội khôi phục Trấn Long Thiên Bi đã lớn hơn rất nhiều.

Dần dần, Phong Liệt cũng không vội ra ngoài như trước nữa, nếu có thể hoàn toàn chữa trị Trấn Long Thiên Bi, vậy hành trình đến Long Hoàng thần phủ lần này của hắn cũng coi như không tệ rồi.

Bất quá, người định không bằng trời định.

Nửa tháng sau, ngay khi Thiên Bi khôi phục đến độ cao năm ngàn trượng, trong không gian đột nhiên xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

463. Chương 531 : Lạc Vào Không Gian (1)

Ô —— ô ——!

Theo một tiếng rít chói tai, một cơn gió lốc màu đen đột nhiên xuất hiện trên đầu Phong Liệt, ý đồ cuốn hắn và Trấn Long Thiên Bi vào trong đó.

Phong Liệt cả kinh, nhưng ngay sau đó hắn lại không khỏi mừng rỡ.

Hắn vội vàng thu hồi Trấn Long Thiên Bi lại, sau đó liền gọi tiểu ma nữ cùng tiến vào gió lốc.

Nếu hắn đoán không lầm, đây chắc hẳn là cơ hội để rời khỏi không gian tĩnh mịch này.

Nhưng vào lúc này, Phong Liệt lại phát hiện chẳng thấy tiểu ma nữ đâu, điều này làm hắn không khỏi quỳnh lên.

Cơ hội rời khỏi nơi này đã ở ngay trước mắt, nhưng muốn hắn bỏ tiểu ma nữ lại một mình để chạy trốn thì hắn tuyệt đối không làm được.

Phong Liệt tự nghĩ, tuy mình có thể ra tay độc ác với kẻ địch, nhưng với bằng hữu thì hẳn lại khó có thể bội bạc.

Giờ phút này, mắt nhìn mình như sắp bị cuốn vào trong gió lốc, hẳn vội vàng lắc mình bỏ chạy về phía xa, một bên cấp tốc chạy đi, một bên hô tên tiểu ma nữ. Mà cơn gió lốc kia lại vẫn gắt gao đuổi theo phía sau, giống như thề muốn nuốt chửng hẳn vậy.

- A Ly! A Ly!

Phong Liệt lo lắng kêu to, trong thanh âm ẩn chứa Nguyên lực hùng hồn, truyền đi thật xa trong không gian.

- A, ta ở trong này!

Phía trước rất nhanh đã vang lên tiếng đáp lại của tiểu ma nữ. Trong chớp mắt, Tiểu Bạch Long chở tiểu ma nữ và một con thỏ màu lam xuất hiện trong mắt Phong Liệt.

Trong lòng Phong Liệt vui vẻ, vội vàng tăng tốc lướt về phía tiểu ma nữ.

Nhưng vào lúc này, Phong Liệt lại buồn bực phát hiện, gió lốc phía sau đã biến mất không còn tăm hơi. Tro cốt đầy trời dần dần rơi lại xuống đất, tất cả lại trở về bình tĩnh.

Triều ma nữ bay đến gần Phong Liệt, hai người không khỏi nhìn nhau cười khổ.

- Phong Liệt, xin lỗi...

Tiểu ma nữ đỏ mặt lên, nắm góc váy cúi đầu lẩm bẩm nói.

- Quên đi, vẫn còn cơ hội mà, không chừng rất nhanh chúng ta có thể ra ngoài rồi.

Phong Liệt cười cười, đã chờ hơn một tháng rồi, lâu hơn vài ngày nữa cũng chẳng sao.

- Ừm!

Tiểu ma nữ gật gật đầu, sau đó nàng lấy một tấm sắt đen tuyền ra, đưa tới trước mặt Phong Liệt nói:

- Phong Liệt, người xem xem đây là thứ gì? Ta tìm được nó trong một đồng tro cốt.

Về mặt Phong Liệt hơi sững sốt, cầm lấy nó nhìn nhìn.

Đây là một miếng sắt hình cung lớn chừng chiếc đĩa, giống như miếng hộ tâm trên chiến giáp vậy. Nó tản ra vàng sáng u ám của kim loại, mặt trên có thể mơ hồ thấy được một ít hoa văn chằng chịt, nhưng không nhìn ra được là làm từ tài liệu gì, chỉ cảm thấy cầm nó vào tay cực kỳ nặng. Một miếng sắt nhỏ này mà thậm chí nặng tận mấy trăm cân.

Trong lòng Phong Liệt có chút ngạc nhiên, tấm sắt này có thể giữ vững Nguyên khí không bị thất thoát trong không gian thôn phệ này đã nói lên nó không đơn giản. Về phần rốt cuộc là vật gì thì hẳn còn chưa nhìn ra được.

Đúng lúc này, đột nhiên trên không trung lại vang lên tiếng gió rít. Trong chớp mắt, một cơn gió lốc màu đen đã quét tới trước mặt.

- A? Nhanh như vậy đã lại đến tiếp!

Tiểu ma nữ kinh ngạc nhìn không trung, không khỏi kinh hãi hô lên một tiếng.

- Thế nào? Chẳng lẽ người ở trong này còn chưa chán sao?

Phong Liệt hí mắt, lẳng lặng nhìn cơn lốc kia cuốn tới.

- Làm gì có chuyện đó, người ta chẳng ưa nổi cái nơi quỷ quái này chút nào! Ha ha ha, rốt cuộc có thể ra ngoài tầm bảo được rồi!

Tiểu ma nữ vui mừng kêu lên, nháy mắt đã thu Tiểu Bạch Long vào trong không gian bảo nang, sau đó không khỏi ôm lấy cánh tay Phong Liệt, dính sát lấy như muốn chui vào lòng hẳn.

Trong lòng Phong Liệt sững sốt, nhưng không đợi cho hẳn kháng nghị, hai người đã bị gió lốc cuốn vào.

Tương tự với tình cảnh khi tiến vào, lại quay cuồng trong bóng tối một lần. Vì không bị gió lốc chia rẽ, hai thân thể liền dán sát lại một chỗ.

Giờ phút này, dường như toàn bộ thế giới đều không liên quan gì đến hai người, bọn họ dần bị lạc bên trong bóng tối.

Cứ việc là trong gió lốc cuồng loạn, nhưng hai má tiểu ma nữ lại hơi phồng hồng, tim cũng đập nhanh hơn vài phần. Nàng vùi đầu vào ngực Phong Liệt, lẳng lặng nghe tiếng tim đập vững vàng của hắn.

- Sư phụ nói nam nhân trên đời này không có một ai tốt, nhưng thật ra tên Phong Liệt này trừ bỏ hơi sắc một chút, nhưng tính tình cũng không quá xấu nha.

- Không biết bây giờ hắn có nghĩ đến việc chiếm tiện nghi của mình không? Ừm ừm, hắn ôm mình chặt đến vậy, nhất định là có rồi. Nhưng loại cảm giác này dường như cũng không tệ...

Trong lòng tiểu ma nữ không khỏi suy nghĩ một mớ chuyện linh tinh, khuôn mặt tuyệt mỹ bây giờ đã đỏ bừng, rất là đáng yêu, chỉ tiếc là không có ai may mắn được thưởng thức.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hai người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, ngay sau đó thân thể liền đột nhiên tiến vào trong nước.

Cảm nhận áp suất của nước xung quanh, Phong Liệt hiểu tất nhiên mình đang ở dưới đáy hồ.

Hắn vội vàng ngưng mắt nhìn quanh một vòng. Không có gì ngoài ý muốn, ngay ở nơi cách đó trăm trượng, một đôi mắt thật lớn màu đỏ đậm đang nhìn chăm chăm hắn và tiểu ma nữ.

Trong đôi mắt này tràn ngập sự khát máu, cuồng bạo, nhưng cũng không có bao nhiêu linh tính. Từ điểm này, Phong Liệt không khó để đoán ra con cự ngạc này hẳn là một Hoang thú.

Không để hắn kịp nghĩ nhiều, cự ngạc đã không chút khách khí há chiếc miệng rộng đớp về phía hai người Phong Liệt, tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Lần trước đó, nó nuốt hai người Phong Liệt vào không gian thôn phệ, cũng chẳng hề nghĩ rằng mình sẽ không tiêu hóa nổi. Nhưng lúc này nó đã hạ quyết tâm, bất kể thế nào cũng phải nhai nát hai người Phong Liệt, sau đó mới nuốt vào, đỡ phải phiền phức.

Giờ phút này, nhìn cái miệng rộng đủ nuốt gọn một ngọn núi nhỏ kia, khuôn mặt tiểu ma nữ không khỏi sợ hãi đến trắng bệch. Dưới cái miệng rộng kia, phỏng chừng bất cứ công kích gì cũng như gãi ngứa cho nó.

Nhưng vào lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy hoàn cảnh xung quanh biến đổi, không hề còn là dưới đáy hồ nữa. Nàng và Phong Liệt xuất hiện trong một thế giới âm trầm tối tăm.

Xung quanh chỗ nào cũng lơ lửng một mảnh âm vụ, trừ bỏ việc không có xương khô ra thì dường như chẳng có gì khác không gian thôn phệ của cự ngạc.

- A? Phong Liệt, không phải chúng ta lại bị hút vào chỗ kia chứ?

Tiểu ma nữ không khỏi kinh hô một tiếng.

- Không! Nơi này là một chỗ còn đáng sợ hơn không gian thôn phệ của cự ngạc, chỉ có điều nó là địa bàn của ta.

Phong Liệt cười cười đáp.

- Thế là có ý gì?

Tiểu ma nữ chỉ ngây ngốc nhìn Phong Liệt, thiếu chút nữa đã duỗi tay ra sờ trán hắn xem có phát sốt hay không.

- Ngao hồng!

Đột nhiên, một tiếng rống vang tận mây xanh phát ra từ cách đó không xa, tầng tầng âm vụ trên không trung đều tiêu tán.

Phụt!

Tiểu ma nữ nhịn không được mà phun một ngụm máu tươi, thân hình hơi lay động một chút, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Vén vén là một tiếng gầm đã chấn cho mình học máu, không biết sâu trong sương mù rốt cuộc cất dấu thứ kinh khủng như thế nào?

- Mau bịt tai lại!

Khuôn mặt Phong Liệt trở nên ngưng trọng, nhắc nhở tiểu ma nữ một tiếng.

- A, ừm! Đó là cái gì?

464. Chương 532 : Lạc Vào Không Gian (2)

Mỹ mâu của tiểu ma nữ hơi máy động, chỉ thấy một con quái vật cao hơn ba mươi trượng đang vọt qua sương mù tiến về phía này, theo đó là một cỗ khí tức hung lệ đập mặt mà đến.

Con quái vật này vẩy đen đầy người, trên đầu mọc một sừng, trán có ba mắt, ở cổ sinh ra một vòng xúc tua vừa thô vừa to, dưới người là hai cái đuôi rắn. Cả người tản ra một cỗ khí tức hung lệ âm tà, giống như một quỷ vật vừa trốn khỏi địa ngục.

Không hề nghi ngờ, đây chính là Âm Lão thú đã đạt tới Ngũ giai hậu kỳ.

Phong Liệt cũng chẳng muốn nhiều lời, hấn vội vàng túm lấy tay của tiểu ma nữ. Tâm ý vừa động, lập tức biến mất tại chỗ, ngay sau đó đã xuất hiện ở một chỗ khác trong không gian.

Mà ngay khi họ biến mất, thân hình to lớn của Âm Lão thú đã rơi ầm ầm xuống mặt đất. Đồng thời, một cái xúc tu thô to đã hung hăng vọt đến chỗ hai người đứng.

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn.

Mặt đất bị sụp xuống một hố to hơn mười trượng, bụi đất bay mù mịt đầy trời.

Vừa thấy con môi biến mất, Âm Lão thú nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình chợt lóe tiếp tục truy kích về phía xa xa.

- Phong Liệt! Đó rốt cuộc là thứ quỷ gì? Quả thực là đáng sợ!

Tiểu ma nữ kinh hãi đến mặt mũi trắng bệch, bị Phong Liệt dẫn theo không ngừng thuấn di qua lại trong không gian, hốt hoảng né tránh con quái vật kinh khủng kia.

Theo quan sát của nàng, lực sát thương của con quái vật này không thua kém cự ngạc, thậm chí là càng kinh khủng hơn. Tốc độ nhanh đến chóng mặt kia thật làm cho người ta tuyệt vọng, nếu không được Phong Liệt dẫn theo không ngừng thuấn di, chỉ sợ sớm đã bị xử lý.

- Không cần sợ nó, nó không làm gì được chúng ta đâu.

Phong Liệt sờ sờ tay nàng, an ủi.

- Ừm...

Hai má tiểu ma nữ đỏ lên, nhưng trong lòng lại yên tâm hơn rất nhiều.

Phong Liệt một bên thuấn di, một bên vội vàng suy nghĩ cách giải quyết.

Con cự ngạc bên ngoài chắc vẫn còn lớn vồn tuần tra quanh đó, xem ra không thể đi ra trong thời gian ngắn được. Lúc này ra ngoài chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp cả.

Nhưng vẫn tránh né như vậy trong Long ngực cũng không phải thượng sách. Vạn nhất không cẩn thận bị Âm Lão thú chặn lại được, vậy chẳng phải chết rất oan uổng sao?

Sau một lát, hai mắt Phong Liệt bỗng sáng lên, một chủ ý xuất hiện trong lòng.

- Móa, việc đơn giản như vậy mà sao trước giờ lại không nghĩ tới?

Ngay sau đó, hắn vừa tiếp tục trốn tránh, vừa cau mày ngưng tụ tâm thần chậm rãi kiến tạo một không gian nhỏ ở sâu trong đại địa.

Tuy hắn cường hoành toàn bộ không gian Long ngực, nhưng lấy cảnh giới hiện giờ mà muốn cải tạo không gian thì cũng chẳng phải việc dễ dàng. Vèn vèn chỉ tạo một không gian nhỏ ở sâu trong đại địa đã làm cho hắn mồ hôi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt đi vài phần.

Sau một lát, Phong Liệt dẫn theo tiểu ma nữ lại một lần nữa biến mất trước mắt Âm Lão thú.

Khi hai người tiếp tục hiện thân thì đã xuất hiện trong một không gian nhỏ chừng mười mét vuông, xung quanh tối đen như mực.

Tiểu ma nữ cảm thấy Phong Liệt buông tay mình ra, trong lòng không khỏi cả kinh, hô lớn lên:

- Phong Liệt, người...

- Tốt lắm, không sao nữa rồi, tên kia không đến được đây.

Phong Liệt cười an ủi nàng.

Nơi này là sâu năm ngàn mét dưới không gian Long ngực, tinh thần lực của Âm Lão thú không thể phát hiện được chỗ sâu như vậy, cho nên ở đây sẽ an toàn hơn.

Sự thật cũng là như vậy, sau khi mất đi mục tiêu, Âm Lão thú liền dần dần yên tĩnh lại. Nó đi du dương không mục đích, thường thường phát ra một tiếng rống to.

Phong Liệt lấy một viên dạ minh châu từ trữ vật giới chỉ ra, phát tay khảm vào phía trần của không gian. Nhất thời, không gian nhỏ lớn chừng mười mét vuông này đã trở nên sáng sủa hơn.

Tiếp theo, hắn lại phát tay đem ra mấy đồ lặt vặt như bàn, giường, ghế... Khiến cho không gian nhỏ này rất nhanh đã có hương vị của một căn nhà.

Tiểu ma nữ há to miệng ra, kinh ngạc nhìn Phong Liệt bố trí mọi thứ, cuối cùng nhin không được mà bĩu môi nói:

- Phong Liệt, rốt cuộc đây là chỗ nào a?

- Đây là một không gian của ta, con quái thú kia là sủng vật ta nuôi. Còn nơi hiện giờ chúng ta đang đứng là lòng đất sâu năm ngàn trượng, bây giờ ngươi hiểu chưa?

Phong Liệt biết nếu không nói rõ cho tiểu ma nữ thì nàng sẽ bảm riết để hỏi han, cho nên liền thuận miệng giải thích một chút.

Hắn ngồi bên cạnh bàn, lấy một bầu rượu ra rót hai chén cho mình và tiểu ma nữ, vừa nói vừa thản nhiên uống rượu.

- À, hiểu rồi.

Tiểu ma nữ gật gù tỏ vẻ như đã hiểu, cũng ngồi xuống tiếp nhận chén rượu, khẽ nhấp môi một ngụm. Nhắm nhấp rượu ngon do chính tay gia gia mình ủ, tâm tình lo lắng bất an của nàng cũng dần bình phục.

Bất kể thế nào đi nữa, giờ phút này họ đã thoát khỏi không gian thôn phệ của cự ngạc, tảng đá lớn đè nặng trong lòng hai người rốt cuộc cũng biến mất, làm cho mỹ tửu trong tay càng thơm ngon hơn.

Nhớ tới không gian thôn phệ chỉ toàn xương khô kia, nhớ tới sự tuyệt vọng thường bao phủ đầu óc, hai người không khỏi thốn thức.

Chẳng qua, sau một lúc yên lặng, ánh mắt tiểu ma nữ nhìn về phía Phong Liệt lại mang theo vẻ cổ quái và hiếu kỳ.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới việc trong tay Phong Liệt lại nắm giữ một không gian, lại còn nuôi dưỡng một con mãnh thú cực kỳ hung lệ có tu vi Ngũ giai hậu kỳ. Hơn nữa, Trần Long Thiên Bì vô cùng uy lực, lại

thêm Bất Tử chi thân thần bí. Trong lúc nhất thời, hình ảnh Phong Liệt trong lòng tiểu ma nữ trở nên cao lớn mà thần bí, như một mê đoàn vậy.

- Chẳng trách gia gia lại không đánh giá thấp hần, người này quả nhiên là chẳng đơn giản chút nào! Không biết hần còn có bí mật gì không? Ừm, có cơ hội nhất định phải tra hỏi một phen mới được.

- Nhưng hình như mình không phải đối thủ của hần a! Thiết, trước giờ bản tiểu thư dùng trí không dùng lực, nhất định sẽ có cơ hội!

Tiểu ma nữ cầm chén rượu, lặng lẽ đánh giá Phong Liệt. Lúc mỹ mâu của nàng lưu chuyển, vẻ giả hoạt chợt lóe mà qua.

Phong Liệt lại không chú ý đến vẻ mặt của tiểu ma nữ. Giờ phút này, hần một bên uống rượu, một bên quan sát động tĩnh phía ngoài.

Lúc này, con cự ngạc kia vẫn ở nguyên chỗ cũ, trong con người đồ đậm hiện lên một chút nghi hoặc, dường như nó rất kỳ quái việc Phong Liệt và tiểu ma nữ đột nhiên biến mất.

Đồng thời, dường như nó còn đang đề phòng điều gì đó, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn bốn phía một cách cảnh giác, mơ hồ như đang bảo vệ cái động thật lớn phía sau.

Trong lòng Phong Liệt máy động, thử thăm dò cái cửa động kia, nhưng bị một tầng cấm chế chặn lại, tinh thần lực không thể xuyên qua được.

Thứ có thể để cho con cự ngạc này để ý như vậy, chắc hần không phải vật phàm.

Bất quá, muốn cướp thức ăn trước miệng con cự ngạc kia thì lại quá khó, nằm ngoài phạm vi năng lực của Phong Liệt có thể làm được, liều lĩnh thì chẳng khác nào chịu chết.

- Phong Liệt, lúc nào chúng ta có thể ra ngoài tầm bảo đây?

Tiểu ma nữ cần nhần nói.

- Muốn đi tầm bảo cũng phải chờ con cự ngạc kia tránh ra chỗ khác. Nếu không, chúng ta ra ngoài cũng là chịu chết.

Phong Liệt lắc đầu nói.

- À, vậy được rồi.

465. Chương 533-534 : Tìm Lối Ra

Tiểu ma nữ gật gật đầu, sau đó nàng không chút khách khí cầm bầu rượu rót cho mình một chén.

- Phong Liệt, chúc mừng chúng ta đại nạn không chết, cộng ly!

Tiểu ma nữ tùy tiện nói một câu, nâng chén uống một hơi cạn sạch.

- Tốt! Cộng ly!

Phong Liệt cười cười, hai người vui vẻ đối ẩm với nhau, lần này có thể thoát khỏi tuyệt cảnh, đúng là rất đáng chúc mừng.

Không bao lâu sau, cả bầu rượu đã thấy đáy. Tiểu ma nữ uống đến mặt đỏ hồng, mỹ mâu mông lung, đôi môi kiều diễm ướt át, làm Phong Liệt không khỏi nhìn đắm đắm.

Bất quá, tửu lượng của tiểu ma nữ cũng không quá tốt, mới uống nửa bình rượu mà đã bắt đầu nói linh tinh. Đôi mắt đẹp trừng lên nhìn chằm chằm Phong Liệt, ồ ào nói:

- Phong Liệt, ta nói rồi... Nếu ngươi có thể dẫn bản tiểu thư rời khỏi không gian chết tiệt kia, bản tiểu thư sẽ giúp ngươi cưa đổ Đại sư tỷ! Tuyệt không... nuốt lời! Rót rượu!

Phong Liệt không khỏi lắc đầu bật cười, nói:

- Thôi khỏi đi, Đại sư tỷ của người tuy đẹp thật đấy, nhưng lại là một ngọn núi băng vạn năm, lão tử không có phúc tiêu thụ!

- Dối trá! Nam nhân trong thiên hạ ai mà không thích Đại sư tỷ chứ! Nếu để người khác giành mất, người... người cũng đừng hối hận!

Tiểu ma nữ khinh thường nói.

Phong Liệt bỗng chớp mắt, đứng dậy nói:

- Tiểu ma nữ, ta nghĩ chúng ta có thể ra ngoài rồi!

- A? Có thể ra ngoài rồi? Thật tốt quá!

Tiểu ma nữ vui mừng kêu lên một tiếng.

Chẳng qua, nàng vừa dứt lời thì cả người đã đổ sụp xuống bàn, sau đó không thấy ngồi dậy nữa.

Phong Liệt bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, tiến đến ôm lấy thân thể mềm mại của tiểu ma nữ, đặt lên trên một chiếc giường lớn.

Cảm nhận được cơ thể mềm mại của nàng, Phong Liệt không khỏi rục rịch một trận. Nhất là nhìn hai quả bưởi cao vút trên ngực nàng, quả thực sắp không nhìn được mà néo nó một cái.

Nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn vượt qua dục niệm trong lòng, đắp một cái chăn cho tiểu ma nữ, sau đó lác mình rời khỏi không gian.

Thật lâu sau, tiểu ma nữ đột nhiên mở hai mắt ra. Trong mắt tràn ngập tinh táo và giảo hoạt, không hề có chút men say nào.

Nàng buồn bực cau mũi lại, lẩm bẩm nói:

- Hừ! Xú Phong Liệt! Coi như người gặp may đấy! Ừm? Hay là bản tiểu thư chưa đủ mị lực? Sâu trong đáy hồ, sau khi thân hình khổng lồ của cự ngạc vừa chạm vào cái cửa động tối đen như mực sau lưng nó thì bỗng đột nhiên biến mất, rất là quỷ dị.

Sau một lát, Phong Liệt hiện thân hình ra, kinh nghi bất định nhìn cái động đen ngòm kia. Chỉ thấy nó cao chừng hơn ba mươi trượng, từ ngoài nhìn vào tối đen như mực, không biết nông sâu thế nào. Giống như một cái miệng thật lớn, không ngừng cắn nuốt nước trong hồ.

Phong Liệt trầm ngâm một chút, cố gắng áp chế sự tò mò trong lòng, sau đó triển khai thân hình bơi nhanh về phía mặt nước.

Hắn biết rõ, dù thế nào mình cũng chẳng thể trèo nổi con cự ngạc kia, cách xa nó một chút là tốt nhất.

Sau một lát, chỉ nghe “ầm” một tiếng, rốt cuộc Phong Liệt cũng chui ra khỏi mặt nước. Cảm nhận được không khí trong lành đang tràn vào phổi, thoải mái đến mức muốn ngửa mặt lên trời hét dài.

Hắn đưa mắt quan sát bốn phía, lại thấy mình đang cách bờ hồ không xa, cho nên lập tức bơi về phía đó.

Lúc này, xung quanh chẳng có lấy nửa cái bóng người. Ma Long Hoàng dường như sừng sững trên sáu hòn đảo nhỏ vẫn như lúc trước. Xa xa trong rừng thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng thú rống, tăng thêm một ít sự sống cho mảnh không gian này.

- Hả? Qua lâu vậy rồi mà còn chưa mở được lối vào sao?

Phong Liệt đi lên bờ, vẻ mặt không khỏi nghi hoặc.

Hắn biết rõ, mình và tiểu ma nữ ở trong không gian thôn phệ kia chừng hơn một tháng. Theo lý mà nói, thời gian một tháng kia cũng đủ để mở cấm chế a?

Nhưng giờ phút này, núi rừng xung quanh lại cũng chẳng có bao nhiêu dấu vết của Long Vũ giả.

Đột nhiên, Phong Liệt phát hiện cách đó không xa có một tấm ván gỗ. Hắn nhớ rõ đó chính là phần thừa mà mình chặt bớt khi chế tạo chiếc thuyền gỗ nhỏ kia.

Hắn nghĩ ngợi một chút, sau đó nhặt tấm ván gỗ lên xem xét.

Ngay sau đó, hắn không khỏi kinh ngạc vô cùng. Chỉ thấy trong ván gỗ vẫn còn ẩm, mặt trên còn có chồi non xanh mướt, sinh cơ bừng bừng.

- Hả? Đây là có chuyện gì? Nhìn tấm ván gỗ này dường như mới được chặt xuống không lâu, nhiều nhất cũng sẽ chẳng vượt quá một ngày, vậy chẳng lẽ...

Đột nhiên, ánh mắt Phong Liệt co rụt lại, nghĩ tới một khả năng, đó chính là công hiệu gia tốc thời gian cực kỳ cường đại trong không gian thôn phệ.

Bên ngoài qua đi một ngày, trong không gian thôn phệ của cự ngục đã là một tháng.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, chỉ có như vậy thì không gian thôn phệ mới có thể cắn nuốt tất cả sinh linh trong thời gian ngắn nhất.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phong Liệt không khỏi mừng rỡ. Vốn hắn cho rằng mình đã bỏ lỡ mất cơ hội Long Hoàng thần phủ mở ra này. Nhưng hiện giờ xem ra vẫn chưa muộn lắm a!

Trên khuôn mặt hắn hơi mỉm cười, lúc này điều hắn muốn làm nhất chính là đến Long Hoàng thần phủ để tầm bảo. Tiến vào một chuyến cũng không dễ dàng, tất nhiên sẽ không thể ra về tay không rồi.

Bất quá, tiếp theo hắn lại không khỏi có chút nhức đầu, trong lòng hơi bất đắc dĩ. Chẳng lẽ lại phải làm một chiếc thuyền nhỏ chèo qua đó sao? Sẽ không bị cự ngục nuốt lần nữa chứ?

Đang lúc Phong Liệt tiến thoái lưỡng nan, tiểu ma nữ đang ngủ trong không gian Long ngục cũng vừa lúc tỉnh lại.

Trong lòng Phong Liệt lập tức máy động, kéo tiểu ma nữ ra khỏi không gian Long ngục.

- A! Phong Liệt, chúng ta về tới đây rồi sao?

Nhìn tất cả mọi thứ xung quanh, tiểu ma nữ không khỏi hoan hô một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hưng phấn.

- Không sai!

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- Hả? Sao xung quanh chúng ta lại chẳng có ai thế này? Chẳng lẽ bảo bối đã bị cướp sạch rồi sao? Hừ! Đám người kia cũng quá nhanh a!

Tiểu ma nữ quan sát xung quanh, cũng hỏi ra nghi vấn vừa rồi của Phong Liệt, hậm hực nói.

- Người suy nghĩ nhiều rồi, mặc dù chúng ta ở trong không gian thôn phệ một tháng, nhưng thật ra bên ngoài mới chỉ qua một ngày mà thôi, cho nên đại đa số người hẳn là vẫn chưa tiến vào.

Phong Liệt liền giải thích cho nàng.

- À, ra là vậy!

Tiểu ma nữ nhất thời giật mình, nhưng cũng không phải quá kỳ quái.

- Tiểu ma nữ, mau thả Tiểu Bạch Long ra đưa chúng ta đến đảo nhỏ trong hồ đi. Nếu còn để tốn thời gian nữa, đợi lúc người bên ngoài vào hết thì chúng ta chẳng xơ mủi được gì đâu.

Phong Liệt nhin không được thúc giục nói.

- A! Đúng vậy! Chúng ta phải thừa dịp bọn họ chưa vào để chiếm hết thứ tốt! Hi hi!

Mỹ mâu của tiểu ma nữ sáng ngời, đặc ý cười gian hai tiếng. Sau đó, nàng thả Tiểu Bạch Long ra, nhảy lên lưng nó rồi bay vọt về phía hồ, đem Phong Liệt ném đến chín tầng mây.

- Này! Tiểu ma nữ, còn có ta...

Phong Liệt thấy vậy liền quỳnh lên.

- Phong Liệt, người lại tạo một chiếc thuyền, chúng ta so xem ai nhanh hơn, thế nào hả? Lạc lạc lạc!

Trên không trung thuyền đến tiếng cười to đầy đắc ý của tiểu ma nữ.

Phong Liệt không khỏi tức giận, chẳng ai ngờ tiểu nha đầu này lại chơi qua sông đoạn cầu. Thật muốn bắt nàng xuống đánh cho nát mông.

Bất quá, ngay lúc Phong Liệt định chặt cây làm thuyền thì đã thấy tiểu ma nữ bay trở lại, lượn lờ trên đầu Phong Liệt, ném cho hắn một cái mị nhãn, cười duyên nói:

- Lạc lạc, lên đây đi! Người ta trêu người chơi chút thôi!

Vẻ mặt Phong Liệt ngạc nhiên, không khỏi cảm thấy hết cách với cô nàng này. Hắn bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, lập tức nhảy lên ngồi phía sau tiểu ma nữ,

Tiếp đó, Tiểu Bạch Long chở hai người hóa thành một bóng trắng bay vọt về phía giữa hồ như tên rời cung.

...

...

Không bao lâu sau, Tiểu Bạch Long đã đi tới hòn đảo nhỏ chỗ đầu của Ma Long Hoàng. Phong Liệt và tiểu ma nữ nhảy xuống mặt đất, đưa mắt nhìn chiếc Long đầu to như núi kia, trong lòng không khỏi nghiêm nghị.

Nhìn ở khoảng cách gần, có thể thấy vô số dấu vết do bàn tay con người tạo nên trên con Cự Long này, nhưng chính thể vẫn rất hùng hồn đại khí. Mỗi chiếc răng nanh đều lớn chừng mấy trăm trượng, mỗi chiếc vây đều lớn như một căn phòng, thật sự là quá kinh thế hãi tục. Ánh mắt lại là khối Hắc Diệu tinh điêu khắc thành, tản ra hắc mang u ám, cái miệng thật lớn kia cơ hồ có thể nuốt trọn trời cao.

- Trời ạ, không ngờ trên đời này lại có phủ đệ lớn đến như vậy! Quả thực quá thần kỳ!

Tiểu ma nữ không khỏi cảm thán nói.

Phong Liệt cũng không khỏi tâm thần đại chấn, hắn cảm thấy khiếp sợ về chủ nhân của tòa phủ đệ này. Có được phủ đệ như vậy, nhất định đây chính là một tuyệt thế cường giả kinh thiên động địa.

Đúng lúc này, hai người đột nhiên nghe thấy trong Long đầu truyền ra một tiếng nổ có phần mơ hồ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Tiểu ma nữ liếc nhìn Phong Liệt một cái, hơi nhú mày nói:

- Phong Liệt, xem ra có người tới trước chúng ta một bước rồi. Chúng ta phải làm gì bây giờ a? Vạn nhất gặp phải một vài lão yêu nghiệt, chúng ta có thể bị chụp chết tại chỗ hay không?

- Ủm, rất có khả năng là như vậy.

Phong Liệt hơi nhú mày, bắn khoản của tiểu ma nữ cũng đích thật là một vấn đề lớn.

Bất quá, Long Hoàng thần phủ đã ở ngay trước mắt, nếu lùi bước như vậy thì Phong Liệt cũng rất không cam lòng.

- Đi thôi, cứ đến xem trước rồi tính, gặp phải nguy hiểm thì cùng lắm là trốn vào không gian của ta.

Sau một lúc trầm ngâm, Phong Liệt liền hạ quyết định.

- Ủm!

Tiểu ma nữ ứng tiếng, lập tức thu Tiểu Bạch Long lại, sau đó rất dứt khoát khoát lấy cánh tay của Phong Liệt.

Phong Liệt chỉ cảm thấy một làn gió thơm bay tới, khuôn mặt không khỏi sửng sốt, kinh ngạc nhìn tiểu ma nữ, hỏi:

- Người làm gì vậy?

- Mặc kệ! Ta sợ vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì mà ngươi không kịp kéo bản tiểu thư vào. Cho nên, ở gần ngươi một chút vẫn an toàn hơn.

Tiểu ma nữ trừng mắt, nói năng cực kỳ hùng hồn.

- Ách, được rồi, coi như ngươi có lý.

Phong Liệt ngẩn ngơ, cũng tùy ý nàng khoác tay mình, nâng bước đi về phía trước.

Tiểu ma nữ phẫn nộ hừ một tiếng:

- Hừ, chiếm tiện nghi mà còn tỏ vẻ.

Cũng không biết là cố ý hay vô tình, đôi đại bạch thủ cao ngất của tiểu ma nữ lại không ngừng cọ qua cọ lại lên tay Phong Liệt. Cọ đến nỗi tâm thần Phong Liệt sôi ruột không yên, dục hỏa cháy lên trong lòng, thân thể đều hơi cứng lại.

Mà tiểu ma nữ lại giống như không có việc gì, mắt không liếc, vẻ mặt nghiêm trang, chỉ là nơi đáy mắt lại có một chút giảo hoạt.

Bất đắc dĩ, Phong Liệt đành phải hít một hơi thật sâu, đẩy cánh tay của tiểu ma nữ ra, sau đó hần kéo tay nàng đi, không hề để ý đến nàng kêu la thế nào, nhanh chóng bước lên bậc thang đi đến miệng của Ma Long Hoàng.

Con đường rộng nửa trượng này bắt đầu từ một long chảo, sau đó đi qua cổ, rồi uốn lượn đến trong miệng. Ước chừng dài đến mấy ngàn bậc, hai người một bên không nhanh không chậm bước đi, một bên âm thầm đề phòng bốn phía.

Vảy của con Cự Long này không biết làm từ loại tài liệu nào, tản ra hắc mang u u.

Phong Liệt thử dùng một thanh linh bảo trường kiếm chém thử một nhát, nhưng lại khiếp sợ phát hiện, ngay khi trường kiếm tiếp xúc với vảy thì trên chiếc vảy lập tức tản ra từng tia chớp màu đen, sau đó chớp mắt đã bao bọc lấy trường kiếm, biến nó thành một đồng bụi phấn, mất hết Nguyên khí.

- Long Vãn cấm chế thật là lợi hại!

Thấy vậy, hai người Phong Liệt không khỏi hít một hơi khí lạnh, trong lòng đều có thêm vài phần cẩn thận. Dọc theo đường đi nơm nớp lo sợ, không dám tiếp xúc với bất cứ thứ gì ngoại trừ bậc thang.

Hai người đi chừng mười lăm phút mới qua tất cả bậc thang, đến được chỗ miệng của Ma Long Hoàng.

Trong miệng cực kỳ trống trải, giống như một điện phủ thật lớn. Ở sâu trong đó còn có một cánh cửa lớn hơn mười trượng, bên trong tối đen như mực, không biết kéo dài đến nơi nào.

- Phong Liệt, bên trong cánh cửa kia hẳn là chỗ ở của Long Hoàng a? Bất quá, nơi ở của Long Hoàng sao lại âm trầm như vậy?

Tiểu ma nữ chớp chớp đôi mắt to, kinh ngạc nói.

- Ma Long Hoàng là thể chất hệ Âm, nơi đây âm trầm tối tăm thì có gì khó hiểu chứ?

Phong Liệt bật cười nói.

- A? Vậy không phải ngươi cũng thích mấy nơi âm trầm như vậy sao?

Tiểu ma nữ nghiêng nghiêng đầu nhìn Phong Liệt.

- Có lẽ a... Hả? Có người đến đây!

Hai mắt Phong Liệt co rụt lại, lập tức tập trung tinh thần phòng bị, che tiểu ma nữ lại phía sau, nhìn chăm chăm vào cánh cửa tối đen kia.

Đúng lúc này, tiếng nổ mơ hồ lúc trước đột nhiên biến mất. Ngay sau đó, hai đạo thân ảnh quen thuộc lướt ra từ cánh cửa, xuất hiện trước mắt Phong Liệt và tiểu ma nữ.

Phong Liệt chăm chú nhìn lại, không khỏi cười lạnh một tiếng. Người này không phải ai khác, đúng là Lâm Tử Thông và Hoàng Tử Nguyệt.

- Phong Liệt? Là người!

Đồng tử Lâm Tử Thông co rụt lại, mấy chữ này được nhỏ ra từ kẽ răng đang nghiến chặt, trên khuôn mặt anh tuần che kín vẻ oán độc.

Vừa nghĩ tới việc hôm trước Phong Liệt đánh lén, Lâm Tử Thông liền không nhịn được cơn tức trong lòng, hận không thể lập tức đánh Phong Liệt thành tro bụi để giải mối hận trong lòng.

Mà ánh mắt Hoàng Tử Nguyệt nhìn về phía Phong Liệt cũng tức giận không thôi. Giờ phút này nàng vẫn ăn mặc như nam tử, tuy bộ ngực bằng phẳng, nhưng khuôn mặt hồng hồng vẫn rất xinh đẹp, thân thể yêu kiều, quyến rũ động lòng người.

Phong Liệt lạnh lùng đánh giá hai người vài lần, lại kinh ngạc phát hiện dường như tu vi của Lâm Tử Thông và Hoàng Tử Nguyệt đã tăng mạnh so với trước kia, hiển nhiên là đã chiếm được một chút cơ duyên.

Tiếp theo không đợi hần mở miệng, tiểu ma nữ bên cạnh đã nhảy dựng lên, không nhịn được mà tức giận quát mắng:

- Hừ! Thì ra là tên khốn nhà người! Đi chết đi!

- Băng Phong Thiên Lý!

Vừa nói, tiểu ma nữ vừa thi triển Đại thần thông của Băng Long Hoàng – Băng Phong Thiên Lý. Nhất thời, từng đạo sóng gợn màu trắng trào về phía Lâm Tử Thông và Hoàng Tử Nguyệt. Nơi nó đi qua, cả không gian đều kết thành băng, những tiếng rắc rắc giòn tan vang lên không dứt bên tai.

- Chậm đã!

Thấy vậy, sắc mặt Lâm Tử Thông và Hoàng Tử Nguyệt đều đại biến, không hẹn mà cùng lên tiếng ngăn cản, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Lâm Tử Thông bất đắc dĩ phải vội vàng tế Huyền Hạo tháp ra bảo vệ mình và Hoàng Tử Nguyệt.

466. Chương 535-536 : Lâm Tử Thông Và Hoàng Tử Nguyệt

Sắc mặt Phong Liệt hơi ngẩn ngơ, theo lý thuyết thì Lâm Tử Thông và Hoàng Tử Nguyệt đều từng lĩnh giáo Đại thần thông của tiểu ma nữ, cũng không đến mức sợ vậy chứ?

Tiếp đó, rất nhanh hần đã hiểu được nguyên do của việc này.

Ngay khi Đại thần thông của tiểu ma nữ phóng ra, trong đại điện đột nhiên vang lên một tiếng sấm đình tại nhức óc.

Oanh! Rắc!

Ngay sau đó, ngàn vạn đạo tia chớp màu đen ẩn chứa khí tức hủy diệt bỗng đột nhiên xuất hiện, sau đó hung hăng ập tới mấy người trong đại điện như một cơn mưa.

- Không ổn!

Phong Liệt kinh hô một tiếng, lập tức kéo tiểu ma nữ vào trong không gian Long ngục, mà chính hần cũng nhanh chóng trốn vào.

Ngay sau đó, chỉ thấy hàng ngàn hàng vạn đạo lôi điện không ngừng lóe lên trên không trung, chớp mắt đã đánh vụn huyền băng mà tiểu ma nữ tạo nên. Mà ngay cả Huyền Hạo tháp của Lâm Tử Thông cũng bị đánh đến mức nghiêng ngửa, uy thế cực kỳ kinh người.

- A? Đám lôi điện này là sao a? Thật là đáng sợ!

Trong Long ngục, tiểu ma nữ vuốt vuốt bộ ngực nặng trĩu của mình, sợ hãi nói.

- Hẳn là cấm chế trong đại điện tạo nên, xem ra không thể động thủ trong đây được.

Phong Liệt nghĩ ngợi một chút, sau đó nói.

- À, ra là như vậy!

Tiểu ma nữ giật mình, nhưng lập tức lại cười giả hoạt, không biết lại nghĩ đến mưu ma chước quỷ gì.

Thật lâu sau, lôi điện mới dần tán đi, đại điện khôi phục lại sự yên tĩnh.

Nhưng giờ phút này, Huyền Hạo tháp của Lâm Tử Thông đã hoàn toàn thay đổi. Chiếc bảo tháp vốn màu vàng hiện giờ đã cháy đen thui, quang mang ảm đạm, tuy chưa bị thương đến bản nguyên, nhưng nếu muốn khôi phục đến hoàn hảo thì sợ rằng phải tiêu phí rất nhiều nhận lực và vật lực.

Lâm Tử Thông hiện thân ra, nhìn thăm trạng của bảo tháp trong tay mà khóc không ra nước mắt. Hắn tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, hiện giờ còn hận tiểu ma nữ hơn cả Phong Liệt.

- Tiểu tiện nhân chết tiệt! Cút ra đây nhận lấy cái chết cho ta!

Lâm Tử Thông không nhịn được mà ngửa mặt lên trời giận dữ hét.

- Lạc lạc lạc! Ai nhận lấy cái chết còn không nhất định!

Tiểu ma nữ đột nhiên hiện thân, cười đắc ý nhìn Lâm Tử Thông.

- Tiểu tiện nhân! Người vẫn còn dám ra thật! Huyền Hạo tháp, thu cho ta!

Về mặt Lâm Tử Thông cực kỳ hung ác, lập tức té bảo tháp ra muốn thu tiểu ma nữ vào đó, tạm thời để ở bên trong tra tấn dần dần. Thậm chí trong đầu hắn còn đang nghĩ xem nên tiên dâm hậu sát hay tiên sát hậu gian.

- Lạc lạc! Ngu ngốc, để bản tiểu thư xem cái tháp nát của người có bao nhiêu lợi hại!

Tiểu ma nữ lại không cho hắn cơ hội động thủ. Vừa dứt lời, nàng đã tiếp tục thi triển một đòn Băng Phong Thiên Lý.

Lúc này đây, uy lực phải gấp ba lần lúc trước. Hơn nữa, lúc này nàng không đánh về phía Lâm Tử Thông và Hoàng Tử Nguyệt, mà là chăm sóc đặc biệt bốn bức tường của đại điện.

Oanh! Oanh!

Một tiếng sấm rền đình tai nhức óc vang lên trong đại điện, làm cho mấy người đau đầu như muốn nứt, đứng vững cũng khó.

Nhìn những đạo lôi điện màu đen to như đùi người, tiểu ma nữ bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, nhịn không được mà kinh hô:

- Phong Liệt, mau cứu mạng a! Bản tiểu thư sắp toi đến nơi rồi!

Phong Liệt không khỏi lắc đầu bật cười, tiểu ma nữ đúng là đang đùa với lửa. Nhưng hắn cũng không dám do dự, chớp mắt đã kéo tiểu ma nữ vào trong không gian Long ngục.

Mà ở bên ngoài, Lâm Tử Thông và Hoàng Tử Nguyệt lại ăn đủ một lần nữa.

Bọn họ cũng không có không gian Long ngục để trốn, chỉ có một không gian giả thuyết là Huyền Hạo tháp. Nhưng Huyền Hạo tháp lại không thể biến mất hoàn toàn, chỉ có thể ở trong đại điện không ngừng hứng chịu sét đánh.

Theo một tiếng sấm rền kinh thiên động địa, Huyền Hạo tháp bị những đạo lôi điện thô to đánh cho lăn lộn trên mặt đất, dần xuất hiện những vết rạn nhỏ.

- Tiểu tiện nhân chết tiệt! Ngày sau rơi vào tay bản công tử, nhất định sẽ khiến cho người muốn sống không được, muốn chết chẳng xong!

Hai mắt Lâm Tử Thông như muốn phun ra lửa, hắn một bên vận chuyển Nguyên lực khổ khổ chèo chống Huyền Hạo tháp, một bên hung hăng mắng.

Nhìn lồi điện phô thiên cái địa bên ngoài, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hoàng Tử Nguyệt lộ ra vài phần ngưng trọng, nàng trầm ngâm một chút, nói:

- Biểu ca, chỉ sợ những lồi điện này sẽ không dừng lại trong thời gian ngắn, chúng ta đừng để ý đến hai người bọn chúng nữa, lui vào trước cái đá.

Về mặt Lâm Tử Thông giận dữ, hần cấn rằng nói:

- Chẳng lẽ lại buông tha cho đôi cẩu nam nữ kia như vậy sao?

Trong mỹ mâu của Hoàng Tử Nguyệt mơ hồ lộ ra chút khinh thường, nhưng ngoài miệng vẫn ôn nhu khuyên nhủ:

- Biểu ca, đầu tiên cứ nên tầm bảo đã! Bằng thế lực của chúng ta, sau này muốn xử lý hai người họ không phải dễ như trở bàn tay sao?

Nghe Hoàng Tử Nguyệt nói vậy, ánh mắt Lâm Tử Thông hơi lóe lên vài cái, trong lòng cũng thông suốt.

- Phải, Tử Nguyệt nói rất đúng, là vi huynh nhất thời nóng giận hồ đồ! Được rồi, trước hết cứ cho chúng sống lâu thêm chút đã!

Nói xong, Lâm Tử Thông liền vội vàng thúc giục Huyền Hạo tháp, gian nan phá tan lồi điện đầy trời, dần dần tiến vào trong cánh cửa thật lớn phía sau đại điện, biến mất không thấy.

Mà trong đại điện, ngàn vạn đạo lồi điện hủy diệt kia giằng co cả nửa canh giờ mới dần dần biến mất.

- Phù... Rốt cuộc cũng yên tĩnh lại rồi, tiếc là không đánh chết được tên kia.

Tiểu ma nữ thở một hơi dài, kéo tay Phong Liệt hưng phấn nói:

- Phong Liệt, chúng ta cũng mau đi tầm bảo a, đừng để cho bọn họ cướp sạch.

- Ừm, chúng ta đi!

Phong Liệt gật gù đầu, nhưng lập tức hần lại cau mày nói:

- Tiểu ma nữ, nhớ lần sau đừng lỗ mãng như vậy, dù sao nơi này cũng là chỗ ở của Long Hoàng, vạn nhất gặp phải cấm chế lợi hại, chỉ sợ...

- Biết rồi, thật nhiều chuyện!

Tiểu ma nữ không kiên nhẫn bĩu bĩu môi, nhưng ngay sau đó trên khuôn mặt nàng lại hiện lên vẻ hồ nghi, quay sang nhìn chằm chằm Phong Liệt.

- Nhìn ta làm gì?

Phong Liệt kinh ngạc hỏi.

- Người... Người đang quan tâm ta?

Tiểu ma nữ cười dài nói.

- Hừ! Ta sợ ngươi ngổ, lão già nhà ngươi đến tìm ta tính sổ ấy chứ.

Phong Liệt nhếch miệng nói.

- Hừ! Khẩu thị tâm phi! Phong Liệt, có phải ngươi thích người ta rồi phải không? Muốn theo đuổi người ta không? Nếu muốn thì cứ nói thẳng đi, người ta cũng chưa từng nói không cho ngươi cơ hội...

Tiểu ma nữ chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, không ngừng lú rú bên tai Phong Liệt, trong mắt chớp động vẻ giảo hoạt.

- Dừng, dừng lại! Ta đã có nữ nhân, hơn nữa không chỉ một cái, ngươi thì mau ra chỗ nắng mà ngồi chơi cho mát đi.

Phong Liệt không biết tiểu ma nữ này đang âm mưu thứ quỷ quái gì, âm thầm đề cao cảnh giác.

- Thiết! Nam nhân nào mà không thích tam thê tứ thiếp? Huống hồ... Huống hồ thật ra yêu cầu của người ta cũng không cao, làm một tiểu thiếp cũng được mà.

Tiểu ma nữ khinh thường trừng mắt một cái, sau đó lại làm ra vẻ cực kỳ tình cảm. Lực sát thương lúc này của nàng rất lớn, làm Phong Liệt hô to ăn không tiêu.

- Khụ khụ! Coi như xong! Người cũng đừng quên mình là Giao Long, muốn tìm nam nhân thì cũng nên tìm một người tương tự với mình được không? Ví như tìm một con Độc Giao a? Hỏa Mãng a? Cho dù tìm một con rắn cũng đừng tìm ta...

Phong Liệt ho khan hai tiếng, mắt nhìn thẳng phía trước, ngoài miệng hiên ngang lăm liết nói. Lại không hề phát hiện vẻ “liếc mắt đưa tình” trong mắt tiểu ma nữ dần dần đã biến thành lửa giận ngút trời.

- Xú Phong Liệt! Người đi chết đi!

Tiểu ma nữ rút cuộc cũng bạo phát, một cước đạp vào mũi người nào đó. Chỉ nghe “phanh” một tiếng, đá cho người nào đó té ngã tại chỗ.

- Ai! Tiểu ma nữ, người...

Phong Liệt đứng dậy từ mặt đất, nhìn thân ảnh dần biến mất của tiểu ma nữ mà không khỏi buồn bực, chẳng lẽ hắn nói sai sao?

Mất thấy thân ảnh tiểu ma nữ biến mất trong cánh cửa tối như mực kia, Phong Liệt lo lắng nàng gặp phải sơ xuất gì, cho nên cũng vội đi theo.

Nhưng tiếp đó, sau khi tiến vào cánh cửa, tình cảnh bên trong lại làm hắn ngẩn ngơ.

Chỉ thấy trước mặt là một hành lang thật dài, tối như mực, liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối. Trên mặt đất có đồ án dạng đóa hoa hoặc sáng hoặc tối, không ngừng biến hóa, vô cùng kỳ ảo.

Điều làm Phong Liệt nhíu mày là chỉ vẻn vẹn có một chút mà đã không thấy tiểu ma nữ đâu.

- Hả? Đây là cái gì?

Phong Liệt nhíu mày nhìn một đám đồ án không ngừng biến ảo trên mặt đất, ánh mắt hơi lóe lên.

Sau một lát, hắn thử lấy một thanh trường kiếm Linh bảo sơ giai ra, ném lên mặt đất.

Ông ——

Một tiếng động nhỏ vang lên, thanh trường kiếm lập tức bị một đóa hoa nở rộ cắn nuốt, ngân mang chợt lóe lên, biến mất không thấy.

- Là Long văn truyền tống trận?

Trong lòng Phong Liệt cực kỳ kinh ngạc, rất nhanh hắn đã nhìn ra việc thanh trường kiếm kia biến mất rất giống với sử dụng truyền tống trận.

Lúc này, trên mặt đất tổng cộng có ba mươi sáu đồ án, hoặc sáng hoặc tối, không ngừng di động biến ảo.

Nếu hắn đoán không nhầm, đây rất có thể là ba mươi sáu chiến truyền tống trận, về phần chúng dẫn đến nơi nào thì không biết được rồi.

Phong Liệt chau mày, trong lòng do dự không thôi, những truyền tống trận này hẳn là con đường tắt yếu để đi thông phía trước. Một khi bước vào đó, có thể dẫn tới bảo địa, cũng có thể tiến vào một tuyệt cảnh thập tử vô sinh, thật sự rất khó lựa chọn.

- Thôi thôi, để ông trời quyết định vậy.

Sau một lát, Phong Liệt biến ảo Hắc Ám thân, té Luyện Hồn ma khỏi ra, tùy ý chọn một đồ án hoa mẫu đơn, bước chân vào trong đó.

Nhất thời, chỉ nghe “ông” một tiếng, một mảnh ngân mang bao phủ lấy hắn, sau đó chợt lóe lên, thân ảnh của hắn cũng theo đó mà biến mất không thấy.

Sau một trận mê muội, trước mắt Phong Liệt hơi sáng lên, phát hiện mình xuất hiện trong một mảnh tiểu thiên địa tối tăm, giống như núi rừng hoang vu trong đêm tối vậy.

Xung quanh là một gò núi chỗ lồi chỗ lõm, trên không trung lại lơ lửng đạo sương mù sắc thái sắc sỡ, vừa nhìn đã biết là bên trong ẩn chứa kịch độc.

Lúc này Phong Liệt biến ảo Hắc Ám thân, cũng không thể cảm thấy mùi vị trong không khí, cho nên chẳng cần để ý đến chúng.

Hắn đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy trên một ngọn núi cao phía xa xa đang phát ra một tia sáng mỏng manh. Hắn nghĩ ngợi một chút, sau đó liền đi về phía ngọn núi kia.

Còn chưa đi được bao xa, đột nhiên hắn cảm thấy phía trước có một tấm bia đá màu nâu cao chừng ba trượng, có lẽ là do lịch sử quá lâu đời nên tấm bia đã bị ăn mòn rất nghiêm trọng, chỉ có thể nhìn ra ba chữ “Tuyệt Độc cốc” viết bằng cổ Long văn.

Trong lòng Phong Liệt không khỏi căng thẳng, tiếp tục đề cao vài phần cảnh giác, không dám tiếp xúc sương mù màu sắc rực rỡ đang lơ lửng xung quanh nữa.

Mỗi khi gặp phải khói độc giữa đường, hắn đều cẩn thận tránh đi, cho nên tốc độ hành tẩu cũng rất chậm.

Bất quá, cho dù hắn đã đủ cẩn thận, tránh được tất cả khói độc. Nhưng sau một lát, hắn vẫn cảm thấy Hắc Ám thân của mình đang dần dần biến mất.

Xích —— xích ——

Theo một tiếng vang nhỏ, Phong Liệt khiếp sợ phát hiện thân thể của mình đang không ngừng tản ra hắc vụ, sau đó dần dần biến mất. Tay của hắn, chân của hắn đều đang biến mất, Luyện Hồn ma khải không hề có một chút tác dụng phòng ngự nào.

- Kịch độc thật là lợi hại! May là lão tử có Bất Tử chi thân!

Phong Liệt không khỏi hít một hơi khí lạnh, đồng thời cũng thầm cảm thấy mình may mắn. Nếu mình không biến ảo thân thể, nói không chừng đã trúng độc bỏ mình rồi.

Mất thấy tay chân của mình ngày càng mơ hồ, Nguyên lực trong cơ thể hắn hơi vận chuyển một chút. Nhất thời, hắc ám lực vô tận ở xung quanh lập tức vọt tới, rất nhanh đã chữa trị Hắc Ám thân. Chỉ trong chớp mắt, thân thể hắn đã khôi phục nguyên trạng.

Phong Liệt cười đắc ý, nhanh chóng đi về phía trước.

Đột nhiên, cước bộ của hắn bỗng khựng lại, ánh mắt ngưng trọng nhìn một chỗ đất trũng cách đó ngàn trượng.

Chỉ thấy nơi đó thế nhưng đã hình thành một cỗ gió lốc khói độc đủ mọi màu sắc, sương mù màu sắc rực rỡ xung quanh đều chậm rãi hội tụ về bên đó, khiến cho lốc xoáy ngày càng lớn hơn, rồi cuối cùng tiến vào cơ thể một lão giả có mái tóc màu lục.

Phong Liệt ngưng mắt nhìn kỹ, chỉ thấy làn da lão giả kia cũng phiếm màu lục, khoanh chân ngồi dưới đất, đôi mắt nhắm nghiền, hai tay kết thành một ấn quyết cổ quái, không ngừng thôn phệ sương mù xung quanh.

- Hả? Đó là... Thiên Độc lão quái!

Trong lòng Phong Liệt âm âm chấn động, hắn nhất thời nhận ra, lão giả này thế nhưng chính là Thiên Độc lão quái mà hắn từng lưu ý đến, một cường giả Long Biên Cảnh của Độc Long giáo.

Rất hiển nhiên, giờ phút này lão giả đó đang thôn phệ sương mù ẩn chứa kịch độc trong Tuyệt Độc cốc để luyện công, thật là quá biến thái.

Bất quá, xem ra lão giả này cũng không dễ chịu lắm, vẻ mặt ngưng trọng cứng ngắc như kết băng.

Nếu Thiên Độc lão quái là một cường giả Hóa Đan Cảnh, Phong Liệt chắc chắn sẽ lợi dụng thời cơ đánh lén một phen. Nhưng mà đây lại là một cường giả Long Biên Cảnh hàng thật giá thật, thậm chí Phong Liệt

còn không dám nghĩ đến điều đó. Muốn thừa dịp lão già kia chưa phục hồi tinh thần lại mà chạy thật xa, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Vì thế, hắn làm như không phát hiện Thiên Độc lão quái, tiếp tục bước về phía xa.

Chỉ có điều, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Phong Liệt vừa đi được vài bước thì đã nghe được một giọng nói già nua cao cao tại thượng vang lên bên tai mình:

- Tiểu tử thú vị đấy! Ủm? Lão phu cho ngươi đi sao?

Trong lòng Phong Liệt cả kinh, xoay người liếc mắt nhìn Thiên Độc lão quái, chỉ thấy hai mắt lão già kia vẫn nhắm chặt, thân hình không hề động đậy, vền vền chỉ dùng ý niệm truyền âm. Hắn hơi yên tâm hơn một chút, lo lắng đến việc lão già kia đang cố tạo nghi trợn, hắn cũng làm ra vẻ bình tĩnh nói:

- Ngươi có chuyện gì sao?

- Hừ! Lão phu thấy căn cốt của ngươi rất tốt, muốn tặng cho ngươi một hồi cơ duyên, ngươi đi đến đây!

Thiên Độc lão quái truyền âm nói.

Vừa nghe mấy lời này, Phong Liệt thiếu chút nữa đã ghé tởm đến học máu, sắc mặt lại biến ảo không chừng.

Lúc này, đúng là Thiên Độc lão quái cũng có ý muốn thử Phong Liệt. Hắn không nhìn rõ tu vi của Phong Liệt lắm, chỉ là nhìn từ khí thể chính thể mà nói, đoán chừng sẽ không cao hơn Hóa Đan Cảnh.

467. Chương 537 : Thiên Độc Lão Quái(1)

Hắn cũng giống như Phong Liệt, thông qua truyền tống trận tiến vào Tuyệt Độc cốc này. Sương mù ngưng tụ từ ngàn vạn loại kịch độc ở nơi này tuy là tuyệt địa thập tử vô sinh với người khác, nhưng với lão yêu nghiệt ngâm mình trong độc công gần ngàn năm như hắn mà nói, lại là một thiên đường thể gian khó tìm.

Chẳng qua, cũng rất khó để chứa đựng những khối độc này ở trong cơ thể. Hơn nữa, hấp thu trong thời gian ngắn còn có thể ảnh hưởng tạm thời tới chiến lược, vậy nên hắn không thể không làm việc cẩn thận.

Hắn vốn định thi triển một loại Độc bí thuật lên cơ thể sống, tế luyện tọa kỵ Độc giao của mình thành một công cụ chứa đựng kịch độc, như vậy là hắn có thể thu thập một ít sương độc mang về chậm rãi tu luyện rồi.

Chỉ là con Độc giao kia đã theo hắn hơn ba trăm năm, nhất thời cũng có chút luyến tiếc, cho nên vẫn còn đang do dự.

Mà giờ khắc này, Phong Liệt lại đánh bậy đánh bạ đi đến, vậy nên lão già này định túm luôn lấy hắn để hành sự.

Vừa dứt lời, Thiên Độc lão quái liền lập tức thả uy áp vô cùng mạnh mẽ của Long Biển Cảnh ra bao phủ lấy Phong Liệt, cảnh cáo hắn chớ có dại mà chạy trốn.

Đồng thời, hắn tăng tốc độ thôn phệ lên, muốn thu thập sạch sẽ khối độc dày đặc quanh người mình, để tiện bề ra tay áp chế Phong Liệt.

Trong lòng Phong Liệt cả kinh, hắn không hề để ý đến uy áp của lão già này, nhưng lại có phần đau đầu về ý đồ của lão.

Trong lòng hắn biết, tám chín phần mười là lão già này không có ý tốt. Hơn nữa nhìn lão còn đang vội vàng thu công như vậy, rõ ràng là muốn cướp thời gian để ra tay.

Trong lúc nhất thời, vô số ý niệm nhanh chóng xẹt qua đầu Phong Liệt, hắn vội vàng suy tính đường lui cho mình.

Hiện giờ, trước mắt hắn có hai con đường để chọn: Một là làm theo những gì Thiên Độc lão quái nói, ngoan ngoãn đợi lão thu công, phỏng chừng sẽ không có kết cục gì tốt.

Hai là thừa dịp lão già này còn chưa thu công, mau chóng bỏ trốn. Về sau gặp mặt muốn đánh muốn giết thế nào thì để lúc đó tính.

Hai con đường bày ra trước mắt, Phong Liệt tất nhiên sẽ không chút do dự mà lựa chọn cái thứ hai. Hắn không quen việc giao vận mệnh của mình cho người khác, ai cũng không được.

Bất quá, trước lúc trốn chạy, một ý niệm táo bạo lại đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn.

Ngay sau đó, chỉ nghe “ầm” một tiếng. Trên người Phong Liệt chợt phát ra long uy mạnh mẽ không gì sánh bằng, làm cho độc khí quanh người đều bị đẩy lui lại.

Uy áp mạnh mẽ dễ dàng đánh nát khí thể của Thiên Độc lão quái, cũng hung hăng đánh lên người lão.

- Ha ha ha ha! Chỉ bằng một thằng nhóc mới tiến vào Long Biển Cảnh như ngươi mà cũng dám nói cho bản tọa một hồi cơ duyên? Quả thực là khoác lác vô sỉ! Ha ha ha ha! Đã ba ngàn năm nay lão phu chưa từng nghe chuyện gì buồn cười như vậy rồi!

Phong Liệt bỗng cười to nói.

Cảm nhận được long uy ngập trời mà Phong Liệt phát ra, vẻ mặt Thiên Độc lão quái lập tức kinh hãi. Thân hình không khỏi lay động một chút, không nhịn được mà phun một ngụm máu màu xanh lục.

Hắn một bên kiệt lực ngăn cản kịch độc cuồng bạo trong thân thể, một bên đưa mắt cẩn thận đánh giá Phong Liệt, ánh mắt kinh nghi bất định.

- Ngươi... Ngươi ẩn tàng tu vi? Còn xin tiên bối cho biết tục danh!

Thiên Độc lão quái khiếp sợ truyền âm nói.

Hắn tiến vào Long Hoàng thần phủ trước Phong Liệt một bước, cũng không biết việc Phong Liệt giả mạo lệnh bài Cao Nhân Trì để xâm nhập.

Nếu lúc đó lão tiến vào muộn một chút thì chỉ sợ lúc này đã dễ dàng vạch trần trò xiếc của Phong Liệt, mà Phong Liệt cũng đoán chắc điểm này nên mới xuống tay.

- Hừ! Chỉ bằng ngươi còn chưa xứng biết tục danh của bản tọa!

Phong Liệt hừ lạnh nói.

Ánh mắt Thiên Độc lão quái hơi nheo lại, cố gắng để tâm tình bình tĩnh lại, nói:

- Vị tiên bối này, tại hạ xin lỗi vì việc vừa rồi, thứ cho tại hạ có mắt không trông. Mong tiên bối không hạ mình chấp nhặt mấy chuyện này.

- Hừ! Không chấp nhặt thì cũng có thể! Chỉ có điều, ngươi xin lỗi vậy cũng quá không có thành ý a?

Phong Liệt lạnh lùng nói.

Thấy ngữ khí của Phong Liệt có chút bất thiện, ánh mắt Thiên Độc lão quái co rụt lại, giọng nói có phần cường ngạnh:

- Vậy ngươi định thế nào? Tuy lão phu còn chưa thu công, nhưng nếu phóng thích độc trong cơ thể ra thì trên đời này chẳng có bao nhiêu người đỡ nổi! Tiên bối cũng đừng ép người quá đáng!

Đến giờ phút này, Phong Liệt cũng chỉ vờ vện hiển lộ ra uy áp mạnh mẽ mà thôi. Tốt xấu gì Thiên Độc lão quái cũng là tuyệt thế cao thủ sống hơn một ngàn năm, tự nhiên sẽ không vì vậy mà kết luận thực lực của Phong Liệt. Trong lòng lão còn đang kinh nghi bất định, âm thầm chú ý cử chỉ của Phong Liệt.

Phong Liệt nghĩ ngợi một chút, cười lạnh nói:

- Bản tọa cũng không ép ngươi quá đáng, chỉ cần ngươi giao ra lệnh bài Thiên Tru thì bản tọa sẽ tha cho ngươi một mạng! Nếu không, ta phải dạy cho tên tiểu bối như ngươi một bài học!

- Lệnh bài Thiên Tru?

Thiên Độc lão quái biến sắc, nếu bảo vật khác thì còn dễ nói, nhưng lệnh bài Thiên Tru lại là một thứ cực kỳ quan trọng, nó được lưu truyền xuống từ thời thượng cổ. Một khi để mất thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, chỉ sợ sẽ dao động đến địa vị của hắn ở trong giáo.

Bất quá, nếu thật sự là nguy hiểm đến tính mạng, vậy mất thì thôi đành mất, ngày sau nghĩ cách đòi lại là được.

Nghĩ đến đây, lão tiếp tục cẩn thận đánh giá Phong Liệt thêm vài lần, chỉ thấy Phong Liệt nhàn nhã đứng trong khói độc dày đặc, không chút e ngại.

Lạnh nhạt như vậy, người thường sao có thể làm được? Cho dù là kịch độc chi thể như lão cũng không được.

Trong lúc nhất thời, Thiên Độc lão quái không khỏi thầm tự trách mình, tự nhiên không có việc gì làm lại đi trêu chọc một đại địch. Lúc này, áo sam sau lưng hắn đã thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Phong Liệt lại không nghĩ nhiều lắm, hắn chỉ thấy dường như lão già kia có chút kiêng kị với mình, nhất thời âm thầm mừng rỡ, lạnh giọng nói tiếp:

- Thế nào? Xem ra ngươi không muốn giao nó?

- Lệnh bài Thiên Tru ở đây, xin tiền bối cầm lấy. Mong tiền bối cho biết tục danh, ngày sau Thiên Độc chắc chắn sẽ dâng môn bồi tội!

Nói xong, tâm thần Thiên Độc lão quái bỗng máy động, một chiếc lệnh bài màu vàng lợt nhảy ra từ trữ vật giới chỉ của lão, rơi xuống mặt đất.

Ánh mắt Thiên Độc lão quái nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Phong Liệt. Lão ném lệnh bài ở vị trí ba trượng trước mặt, nếu Phong Liệt thực sự là cao thủ chân chính, vậy chỉ cần vẫy tay một cái là có thể dễ dàng lấy đi.

Nhưng nếu Phong Liệt là hàng giả, vậy chỉ có thể tiến lên đây nhặt mà thôi.

Tất nhiên Phong Liệt cũng nhận ra vấn đề này, hắn thầm mắng lão hồ ly này xảo quyết. Bất quá, hắn cũng không cảm thấy có gì khó khăn.

Lúc trước hắn lo lắng trong lệnh bài sẽ có tinh thần lạc ấn, như vậy sẽ tạo mầm họa cho mình. Vậy nên liền thu cả hai chiếc lệnh bài Thiên Tru vào trong không gian Long ngục.

Giờ phút này, hắn lặng lẽ mở một khe hở trong không gian Long ngục. Nhất thời, lệnh bài dưới chân Thiên Độc lão quái lập tức biến mất.

468. Chương 538 : Thiên Độc Lão Quái(2)

Phong Liệt lại đóng Long Ngục không gian rất kịp lúc, ngăn cách sự cảm ứng giữa lệnh bài với nhau, thuận tay cầm lấy chiếc lệnh bài kia.

Thiên Độc lão quái chỉ nhìn thấy Phong Liệt hơi vẫy tay một cái, chiếc lệnh bài kia đã lập tức xuất hiện trên tay hắn, mà trong quá trình này thậm chí không gây ra chút dao động Nguyên lực nào.

Trong lúc nhất thời, Thiên Độc lão quái lại càng e sợ Phong Liệt hơn. Lão tự nghĩ, thủ đoạn như vậy mình còn không thể nào đạt được. Trong mắt lão, hình ảnh vị tuyệt thế cao nhân này lại càng trở nên sâu không lường được.

Phong Liệt nhìn nhìn Thiên Độc lão quái, trong lòng do dự xem có nên “vật” thêm nữa không. Bất quá, khi hắn phát hiện Thiên Độc lão quái đã sắp thu công, liền lập tức bỏ ý niệm này đi.

Đùa à, vạn nhất lão già đó ra tay thử hắn thì sao? Lúc đó hắn chết thế nào cũng không biết nữa.

- Dâng môn bồi tội thì không cần, bản tọa được xưng là Long chủ!

Phong Liệt tùy tiện bỏ lại một câu, sau đó không nhanh không chậm đi về phía xa.

Hắn không biết, sau khi nghe được lời này, thần sắc của Thiên Độc lão quái lập tức cứng lại, hai mắt trợn tròn, nhin không được mà phun thêm một ngụm máu tươi.

- Phốc... Long... Long chủ? Trời ạ! Lão phu vậy mà gặp phải Long chủ? Hả? Không thể nào! Long chủ cần bản không thể rời khỏi Thiên Long vực!

Phong Liệt hiểu rõ ràng, ở Tuyệt Độc cốc này thêm mỗi giây thì hắn lại thêm một phần nguy hiểm.

Sau khi đi ra một khoảng cách, hắn chợt tăng tốc lên, cấp tốc chạy như bay về ngọn núi tỏa ra ánh sáng kia.

Giờ phút này, hắn cũng bắt chập đến khói độc quanh người, dù sao chúng cũng không thể lấy được cái mạng nhỏ của hắn. Hắn chỉ cần không ngừng thôn nạp Hắc Âm lực quanh người để chữa trị thân thể, cấp tốc lao về phía tiểu sơn kia.

Chỉ trong chớp mắt, khoảng cách hơn mười trượng đã lập tức đến. Không ngoài dự đoán của Phong Liệt, vầng sáng kia đúng là một Long Văn truyền tống trận không ngừng biến ảo.

Thấy vậy, Phong Liệt không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Truyền tống trận này chỉ lớn chừng ba mét vuông, tuy chỉ có một nhưng thực ra lại cực kỳ huyền ảo. Những đồ án hình hoa không ngừng biến ảo, không nhiều không ít, vừa vặn là ba mươi sáu cái.

Phong Liệt cũng bắt chập việc nghiên cứu cẩn thận, không chút do dự liền bước vào đó. Trong lúc vội vàng, hắn mơ hồ thấy hình như mình bước vào đồ án Thi Minh hoa tượng trưng cho tử vong.

Mà ngay khi hắn biến mất, Thiên Độc lão quái đột nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài, chậm rãi thu công đứng dậy, trong con ngươi sắc bén tỏa ra tinh mang khiếp người.

Theo đó, thân hình lão nhoáng lên một cái, xuất hiện bên cạnh truyền tống trận. Khuôn mặt già nua âm tình bất định, hơi lộ ra vẻ hồ nghi.

- Ủm? Đi vội vàng như vậy, mà lại không hề ngự không phi hành, chắc chắn là có cổ quái! Lần sau gặp mặt nhất định phải thử tên này một lần! Hừ, đồ của lão phu cũng không dễ lấy như vậy!

Thiên Độc lão quái hừ nhẹ một tiếng, trên khuôn mặt mơ hồ hiện lên tiểu ý âm lãnh.

- Hống —— hống —— hống ——!

Một tiếng rống thê lương đình tai nhức óc chợt vang lên.

Thời điểm Phong Liệt tiếp tục xuất hiện, hắn lại chợt phát hiện mình đang đứng trên một hòn đảo nhỏ do hài cốt tạo nên. Xung quanh là thi sơn huyết hải vô cùng vô tận, đập vào mắt đều là những cơn sóng màu máu và thi cốt chất chồng như núi. Cả không gian được bao phủ bởi hai màu đỏ trắng, mùi huyết tinh ập vào mũi làm cho người ta hít thở không thông.

Từng bộ khô lâu hình dạng khác nhau lần lượt trôi khỏi biển máu, chậm rãi leo lên đảo nhỏ, khí thế cực kỳ hung lệ, dường như muốn xé tên ngoại tộc trước mặt làm mảnh nhỏ.

- Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là ảo cảnh? Nhưng cũng quá giống thật a!

Nhìn tất cả những gì trước mắt, đôi mắt Phong Liệt không khỏi trợn tròn, cảm thấy như mình đang nằm mơ, trong lòng rung động vô cùng, lại càng thêm vài phần sợ hãi với vị Ma Long Hoàng đã tạo nên nơi này.

- Hống!

Cùng với một tiếng rống to, một khô lâu của Long Mã cao ba trượng phát động bốn vó chồm về phía Phong Liệt, tốc độ nhanh như thiểm điện, chỉ trong chớp mắt đã tiếp cận đến gần.

Ánh mắt Phong Liệt hơi ngưng lại, vội vàng gọi Phong Ma đại thương ra, hung hăng đâm về phía trước. Một tiếng “phanh” thật lớn vang lên, đại thương lập tức đánh nát Long Mã khô lâu thành bụi phấn, nhưng Phong Liệt cũng bị đẩy lui ba bước.

- A... Khí lực của nó thật lớn!

Trong lòng Phong Liệt cả kinh, không khỏi tăng thêm vài phần cẩn thận.

Thực lực của con Long Mã khô lâu kia chỉ có thể được xem là trung đẳng trong đại quân khô lâu. Theo đó, lại có một vài khô lâu của nhện, cự lang, tích dịch mang theo khí thể mạnh mẽ, không ngừng vọt lại đây.

Phong Liệt cũng không dám đánh lâu với chúng, hấn vội vàng vung đại thương, trong miệng quát khẽ một tiếng:

- Quần Long Truy Nhật!

Hồng!

Một tiếng long ngâm vang lên, khí tức cuồng bạo mang tính hủy diệt lập tức tràn ngập khắp cả thiên địa. Theo đó, chín mươi chín đạo Ma Long khổng lồ uốn lượn mà ra, đánh về phía đám khô lâu đang lao đến.

Oanh! Oanh! Oanh!

Sau một loạt tiếng nổ khổng lồ, tất cả khô lâu xung quanh đều hóa thành bụi phấn bay đầy trời, sau đó rơi xuống bienr máu.

Chẳng qua, Phong Liệt lại chẳng thể cười nổi một cái.

Bởi vì hấn bắt đắ dĩ phát hiện, trong mảnh thiên địa quỷ dị này còn có đại quân khô lâu vô cùng vô tận, càng giết lại càng nhiều.

Ngay khi mấy trăm khô lâu kia vừa tiêu tán, lại có hơn một ngàn khô lâu dữ tợn hơn, hung hãn hơn trời lên khỏi biển máu, vọt tới đảo nhỏ.

Điều làm hấn kinh ngạc nhất là sau khi quan sát cẩn thận, hấn dần phát hiện trong mắt đám khô lâu này chớp động hắc mang u ám, giống như chúng có được linh hồn vậy.

Điều này làm hấn đột nhiên nhớ tới một loại bí thuật vô cùng ác độc của Minh Long giáo, có thể giam cầm linh hồn trong ài cốt, tế luyện thành Khô Lâu vệ có thực lực mạnh mẽ. Đám Khô Lâu vệ này chẳng những giữ được linh trí như lúc còn sống, hơn nữa còn có thể thôn nạp tử khí để tu luyện, nhờ đó mà không ngừng tiến hóa. Nhưng linh hồn của chúng cũng không được luân hồi, vĩnh viễn phải sống trong sự thống khổ vô tận này.

Phong Liệt nhú mảy, nếu tất cả những điều trước mắt thật sự như hấn suy nghĩ, vậy người tạo ra tất cả việc này có thể nói là quá kinh khủng.

Bất quá, hấn cũng mặc kệ người khác chết sống thế nào. Giờ phút này, điều hấn quan tâm nhất là rời khỏi cái nơi quỷ dị chết tiệt này.

Hấn một bên không ngừng oanh sát khô lâu tới gần, một bên ngưng mắt quan sát bốn phía, hy vọng có thể phát hiện truyền tống trận để rời khỏi nơi đây.

Chỉ là kết quả lại khiến hấn thất vọng, xung quanh trừ bỏ những cơn sóng màu máu thì chính là xương khô trắng bệch, đâu có bóng dáng của truyền tống trận?

- Chết tiệt! Đây rốt cuộc là nơi khỉ gì vậy? Cứ thế này thì sớm muộn cũng bị mệ chết!

Phong Liệt tiếp tục đánh nát một mảnh khô lâu đại quân, chỉ cảm thấy áp lực xung quanh càng lúc càng lớn, không khỏi phiền muộn mắng một câu.

Đột nhiên, một cỗ uy áp mạnh mẽ bỗng truyền đến từ phía sau, làm cả người Phong Liệt không khỏi căng thẳng, vội vàng ngưng mắt nhìn lại.

Ngay sau đó, một khô lâu hình người, trong tay còn cầm một thanh cốt đao xuất hiện trong tầm mắt Phong Liệt.

469. Chương 539: Thuyền Rồng(1)

Nguyên khí trên cốt cách của con khô lâu này dường như còn chưa mất, khí thể không hề kém hơn cường giả Thần Thông Cảnh đỉnh phong, cốt đao trong tay nó tản ra sát khí cường đại.

- Người đến từ bên ngoài! Chết!

Một giọng nói thanh thúy nhưng lạnh như băng đột nhiên vang lên trong đầu Phong Liệt.

Về mặt Phong Liệt bỗng sửng sốt, không ngờ được rằng khô lâu này lại có thể nói tiếng người.

Nhưng giờ phút này Phong Liệt đã chẳng thể nghĩ nhiều được nữa. Ngay khi hắn ngậy người, thân hình khô lâu kia đã đột nhiên chớp động, xuất hiện tại phụ cận hắn.

Bá!

Một tiếng xé gió chói tai vang lên.

Cốt đao trong tay khô lâu hung hăng bổ về phía Phong Liệt, đao cương vô cùng sắc bén ẩn chứa tử khí, khiến cho hắn không thể coi thường.

Về mặt Phong Liệt ngưng trọng, vội vàng vùng thương nghênh đỡ. Nhưng hắn không ngờ rằng uy lực của một đao kia lại mạnh đến như vậy.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Phong Liệt lập tức bị đánh bay đi gần trăm trượng, Hắc Ám thân cũng suýt bị chấn nát.

Cùng lúc đó, chân trái của hắn không cẩn thận đạp vào trong biển máu. Điều làm hắn khiếp sợ là chân trái vừa chạm phải huyết thủy lập tức đã bị hòa tan.

- Điều này... Điều này sao có thể chứ?

Đồng tử Phong Liệt co rút lại, tâm thần không khỏi kinh hãi.

Hắn khiếp sợ về thực lực của bộ khô lâu kia, về phương diện khác lại càng khiếp sợ với tốc độ ăn mòn kinh người của huyết thủy.

May là hiện giờ hắn biến ảo Hắc Ám thân, nếu không từ nay về sau chỉ sợ sẽ phải dùng một chân để đi đường.

Sau một lúc chấn kinh, Phong Liệt vội vàng lướt về giữa đảo nhỏ, cách huyết thủy thật xa.

Đồng thời, Nguyên lực trong cơ thể hắn điên cuồng vận chuyển, đại thương trong tay tản ra một cỗ sát khí không gì sánh kịp.

Cỗ sát khí này xộc thẳng lên trời cao, làm huyết lãng và những tiếng gầm rú vô tận cũng bị ép xuống.

Dường như bộ xương khô hình người kia cũng bị chấn nhiếp bởi sát khí mà Phong Liệt phát ra, thân hình đang vọt tới trước hơi bị dừng lại.

Đúng lúc này, đại thương trong tay Phong Liệt đột nhiên vùng lên. Một đạo cương khí màu đen chợt xẹt qua không trung, một tiếng “phốc” nhỏ vang lên, nó dễ dàng đâm xuyên qua sọ não của khô lâu. Trong luồng thương mang này ẩn chứa khí tức của Luyện Hồn sa, chớp mắt đã hoàn toàn hủy diệt linh hồn bên trong khô lâu.

Rầm một tiếng, khô lâu hình người rơi rụng thành một đám khô cốt.

Trong lòng Phong Liệt vui vẻ, không ngờ một thương bình thường của mình lại có thể giải quyết cường địch thực lực cao hơn rất nhiều, quả nhiên Phong Ma đại thương không làm hắn thất vọng.

Hắn vội vàng thôn nạp Hắc Ám lực, nhanh chóng chữa trị thân thể. Chỉ trong nháy mắt, Hắc Ám thân đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

Ngay sau đó, khi Phong Liệt thu thập xong, chuẩn bị nghênh đón thể công của đợt khô lâu tiếp theo thì trong lòng đột nhiên lại sinh ra cảnh giác, cảm giác nguy cơ thoáng cái đã bao phủ toàn thân.

- Hả? Không ổn!

Phong Liệt thềm hô một tiếng không ổn, không chút do dự tể Trấn Long Thiên Bi ra chắn ở đỉnh đầu.

Ngay sau đó, chỉ thấy một chưởng ảnh màu xanh lục lớn chừng mười trượng hung hăng giáng xuống từ trên trời. Chưởng ảnh màu xanh này tản ra mùi tanh hôi vô cùng nồng đậm, làm người ta vừa ngửi đã muốn nôn, ngay cả không khí đều trở nên rung động.

Oanh long!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cự chưởng đánh lên Trấn Long Thiên Bi, khiến cho nó và cả Phong Liệt phía dưới đều bị đẩy vào lòng đất, cả hòn đảo nhỏ đều sập mất một nửa.

Ngay sau đó, thân hình một lão giả tóc xanh áo xanh bỗng hiện ra. Trong con ngươi sắc bén của lão giả tản ra lệ mạng như muốn ăn thực người. Hắn trợn to mắt nhìn chăm chăm hố sâu, nghiêng rằng nghiêng lợi hừ lạnh nói:

- Hừ! Tiểu tạp chủng! Dám lừa lão phu một vỏ, quả thực là chán sống!

Người này không phải ai khác, đúng là Thiên Độc lão quái mà Phong Liệt vừa lừa trước đó không lâu.

Lúc này Thiên Độc lão quái tức giận đến lông tóc trên người đều dựng thẳng. Khuôn mặt già nua khó coi muốn chết, hai mắt như muốn phun ra lửa, hận không thể lập tức lột da luyện xương Phong Liệt.

Lão tuyệt đối không ngờ rằng đường đường một cường giả Long Biển Cảnh như mình, thế nhưng lại bị một con kiến nhỏ nhoi thậm chí chưa đến Hóa Đan Cảnh trêu đùa một phen. Điều này làm lão không thể chịu đựng nổi.

Thiên Độc lão quái đã đến hòn đảo nhỏ này được một lát, nhưng vẫn ẩn thân ở một nơi bí mật lặng lẽ quan sát Phong Liệt. Bằng vào tu vi Long Biển Cảnh của lão, muốn tránh thoát khỏi cảm ứng của Phong Liệt là điều quá dễ dàng.

Chỉ là sau khi xác nhận thực lực yếu ớt của Phong Liệt, sát ý trong lòng lão rốt cuộc không thể nào áp chế nổi nữa, cho nên lúc đó Phong Liệt mới cảm thấy nguy hiểm.

Tiếp đó, dưới hố sâu không có động tĩnh gì, sắc mặt Thiên Độc lão quái không khỏi sùng sốt, vội vàng thả tinh thần lực ra tìm kiếm.

Nhưng rất nhanh lão lại bắt đầu dĩ phát hiện, khí tức của Phong Liệt đã hoàn toàn biến mất. Tính cả một luồng độc hồn lão phong ấn trên lệnh bài Thiên Tru cũng hoàn toàn mất đi liên hệ.

- Tiểu hỗn đản! Lão phu biết ngươi còn chưa chết, mau lăn ra đây cho lão phu! Nếu không một khi rơi vào tay lão phu, tất làm cho ngươi chịu hết nỗi khổ vạn độc phệ hồn!

Thiên Độc lão quái giận điên người, gầm gừ quát lên thật lớn, nhưng một lúc lâu sau vẫn không có hồi âm.

- Hừ! Ngươi không ra phải không? Vậy lão phu cho ngươi táng thân trong biển máu này!

Dưới sự giận dữ, sắc mặt Thiên Độc lão quái trở nên hung ác, đánh mạnh vài chưởng lên hòn đảo nhỏ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Liên tiếp ba chưởng đánh xuống, tro cốt bụi mù bao phủ khắp cả cả hòn đảo lớn mấy trăm trượng này. Mất thấy nó đã sắp hoàn toàn chìm xuống biển máu.

Đột nhiên, một cỗ uy áp mạnh mẽ truyền đến từ sâu trong biển máu, lập tức bao phủ lấy Thiên Độc lão quái.

Cỗ uy áp này cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí không hề thua kém uy áp khi Phong Liệt thi triển Long uy đến mức tận cùng.

Thân hình Thiên Độc lão quái run lên, vội vàng ngưng mắt nhìn lại.

Ngay sau đó, chỉ thấy một chiếc thuyền rồng màu trắng rẽ ngang sóng biển, nhanh chóng lướt tới. Trên mũi của chiếc thuyền rồng kia, một bộ xương khô cao to hình người đang đứng sừng sững, bên cạnh còn cắm một chiếc cốt thứ thô to. Sát khí ngập trời kia không khỏi làm cho Thiên Độc lão quái biến sắc, vẻ mặt ngưng trọng vô cùng.

Trong không gian Long Ngục, tim Phong Liệt gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Bởi vì giờ phút này, Long ngục chính đang hóa thành một hạt bụi nhỏ bám trên một bộ xương khô, thiếu chút nữa đã rơi vào trong biển máu.

Chỉ cần Thiên Độc lão quái đánh ra thêm một chưởng, hòn đảo nhỏ này chắc chắn sẽ hoàn toàn chìm vào trong biển. Đến lúc đó, Phong Liệt rất khó cam đoan mình có thể sống sót trong biển máu có sức ăn mòn kinh khủng này.

Thậm chí, nếu như đen đủi, vạn nhất pho tượng Thiên Long chìm sâu vào trong biển máu, không chừng hẳn còn bị vấy chết trong không gian Long ngục.

Nhưng cũng may là bây giờ đã có chiếc thuyền rồng kia xuất hiện. Dường như Thiên Độc lão quái bị uy thế mạnh mẽ của Khô Lâu vương giả kia chấn nhiếp, chỉ có thể tạm thời gác ân oán với Phong Liệt sang một bên.

470. Chương 540: Thuyền Rồng(2)

Chỉ trong chớp mắt, chiếc thuyền rồng kia đã ở cách đảo nhỏ hơn ngàn trượng. Sau đó, chỉ thấy nó dừng lại trên đỉnh sóng một cách rất quỷ dị. Con sóng lớn cao gần trăm trượng kia cứ lẳng lặng đứng đứng trên trời cao như vậy, một màn này quả thực làm cho người ta quá khó tin.

Thiên Độc lão quái ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy chiếc thuyền rồng kia tạo nên từ một chiếc xương khô thô to. Hai bên thuyền rồng còn có hai cốt cự thật lớn, nhìn qua có vẻ rất hoa mỹ.

Đương nhiên, đó cũng không phải điều mà Thiên Độc lão quái chú ý. Điều lão quan tâm chính là Khô Lâu vương giả cao đến mười trượng kia, và truyền tống trận phát ra ngân mang trên thuyền rồng.

Không hề nghi ngờ, chiếc thuyền rồng kia là con đường duy nhất đi thông đến bên ngoài.

Khí thế của khô lâu cao to đứng trên thuyền rồng cực kỳ hùng hồn, mơ hồ tản ra sự uy nghiêm, giống như một vương giả quân lâm thiên hạ vậy. Cây cốt thứ cắm bên người nó tản ra ánh sáng màu xanh ngọc trong suốt, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Khô lâu cao to lẳng lặng đứng trên mũi thuyền, cùng với cốt thứ bên cạnh, tạo nên một bức tranh mang đậm sự hùng hồn, kiên nghị, bất bại.

Hai điểm u mang trong mắt Khô Lâu vương hơi lóe lên. Theo đó, một thanh âm lạnh như băng vang vọng trong thiên địa:

- Đánh bại ta, ngươi có thể rời khỏi đây! Nếu không, chết!

Đồng tử của Thiên Độc lão quái hơi co lại, tất nhiên lão nhìn ra được là Khô Lâu vương đang nói chuyện với mình, sắc mặt không khỏi ngưng trọng dị thường.

Hiện giờ tuy hẳn đã là cường giả Long Biển Cảnh, cũng coi như là những người đứng trên đỉnh kim tự tháp của Long Huyết đại lục, nhưng lão còn chưa tự đại đến mức mình là vô địch thiên hạ.

Khô Lâu vương trước mắt này, bất kể là khí thế hay cấp độ của binh khí đều không kém lão chút nào, thắng thua không thể nói trước được.

Bất quá, hiện giờ xem ra lão đã không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể toàn lực đánh một trận mà thôi.

Trong Long ngục, Phong Liệt cũng không khỏi hơi nhú mày. Hắn thấy được hết tình hình bên ngoài, xem ra muốn rời khỏi không gian này thì phải đánh bại Khô Lâu vương mới được.

Nhưng nếu muốn đánh bại Khô Lâu vương tu vi không thấp hơn Long Biển Cảnh này, hiển nhiên không phải một chuyện dễ dàng, thậm chí là bất khả thi đối với Phong Liệt.

Tuy hấn cũng rất ngứa mắt tên Thiên Độc lão quái này, nhưng hiện giờ hấn lại hi vọng Thiên Độc lão quái có thể xử lý Khô Lâu vương, chỉ có vậy thì hấn mới có cơ hội sử dụng truyền tống trận rời khỏi đây.

Đương nhiên, nếu hai bên có thể đồng quy vu tận, lưỡng bại câu thương thì càng tốt.

- Phong Thần Ngũ Độc!

Ánh mắt Thiên Độc lão quái trở nên hung ác, quát nhẹ một tiếng. Chỉ trong chớp mắt, lão đã đánh một đạo lục sắc thất luyện dài hơn mười trượng, xuyên thủng trời cao, hung hăng bắn thẳng về phía Khô Lâu vương, một mùi tanh nồng đậm của độc tinh khí nhanh chóng lan tràn.

Thấy lục sắc thất luyện đã đến ngay trước mắt, Khô Lâu vương không hề động đậy, nhưng trước người nó đột nhiên lại nổi lên huyết lãng ngập trời.

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn.

Huyết lãng cao đến trăm trượng trào lên, nháy mắt đã cuốn lục sắc thất luyện vào bên trong, biến mất không thấy.

Đồng tử của Thiên Độc lão quái hơi co lại, lão không ngờ rằng Khô Lâu vương lại hóa giải thể công của mình dễ như vậy. Ngay sau đó, hai tay lão đột nhiên đánh ra, từng đạo chưởng ảnh màu xanh lục đánh về phía Khô Lâu vương như vũ bão.

- Thiên Độc Thần Chưởng!

Hơn một ngàn đạo chưởng ảnh uy thế kinh người, mỗi đạo đều ẩn chứa kịch độc vô cùng kinh khủng, tổng cộng là một ngàn loại kịch độc.

Từ trước đến giờ, Thiên Độc lão quái dùng ra một thức Thiên Độc Thần Chưởng này, cho dù là cao thủ ngang hàng cũng không dám đón đỡ, người bình thường dính phải thì chết ngay lập tức. Cho dù là có bách độc bất xâm, nhưng đối mặt với một ngàn loại độc này cũng tuyệt đối hữu tử vô sinh.

Chỉ tiếc, hôm nay thứ lão gặp phải lại là một Khô Lâu vương thần bí mà cường đại.

Oanh —— oanh —— oanh ——!

Những cơn sóng lớn quay cuồng, màu đỏ của máu bao phủ khắp bầu trời. Hơn một ngàn đạo chưởng ảnh kia vậy mà lại bị huyết lãng ngập trời bao phủ, ngay cả bản thể của Khô Lâu vương cũng không chạm được đến.

Thiên Độc lão quái khẽ nhíu mày, liên tiếp thi triển hai tuyệt kỹ mà vẫn không thăm dò được Khô Lâu vương, điều này làm lão cảm thấy có chút thất bại.

Tiếp đó, đang lúc lão định tiếp tục động thủ, đột nhiên lại cảm thấy phía sau bị một trận cuồng phong quét qua, làm lão không khỏi chấn động.

Thiên Độc lão quái chợt xoay người, nhưng lại khiếp sợ phát hiện không biết từ lúc nào Khô Lâu vương đã xuất hiện phía sau lão, đang cầm cốt thứ thật lớn trong tay hung hăng đâm về phía này. Một kích không hề hoa lệ kia lại mang theo uy thế kinh thiên động địa, ngay cả không gian cũng hơi hơi chấn động.

- Đề tiện!

Sau một chút cả kinh thất thần, Thiên Độc lão quái vội vàng đưa hai tay về phía trước, té ra một chiếc đại hỏa lô màu lục cao ba trượng.

Chiếc đại hỏa lô này chính thần binh bản mệnh thần binh mà lão tế luyện chín trăm năm – Độc Diễm lô, chỉ kém một bước là đã có thể tiến vào hàng ngũ Chí bảo, uy lực vô song.

Ngay sau đó, chiếc cốt thứ thật lớn kia đã mang theo uy thế vạn quân, hung hăng đâm lên Độc Diễm lô.

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Tử khí và khói độc trào ra, hình thành từng vòng xoáy trên không trung, thổi quét về bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó, Độc Diễm lộ cư nhiên lại bị đánh bay chỉ trong chớp mắt, bay về khoảng không phía xa như tên rời cung, tính cả Thiên Độc lão quái cũng bị chấn học máu mồm, hoảng sợ lùi ra xa cả vạn trượng, sắc mặt vô cùng kinh hãi.

Nhìn một màn này, Phong Liệt trong không gian Long ngực cũng vô cùng kinh hãi, thầm lau mồ hôi lạnh thay cho Thiên Độc lão quái.

Giờ phút này, thấy Thiên Độc lão quái lui đi thật xa, thân hình Khô Lâu vương lập tức chớp động, truy kích theo đánh đập tàn nhẫn. Chiêu thức nó dùng vô cùng đơn giản, nhưng bằng vào lực lượng hùng hồn nên mỗi đòn đều như muốn mạng người khác. Những tiếng gió rít không ngừng vang lên, làm cho cả trời cao cũng chấn động không dứt, đánh cho Thiên Độc lão quái liên tiếp lui về phía sau, rất nhanh đã chỉ có thể bị động phòng ngự, không có lực hoàn thủ.

Mỗi lần đâm lên Độc Diễm lộ, thanh cốt thứ như được đúc từ ngọc kia đều làm cho Thiên Độc lão quái phun một búng máu.

Mà Độc Diễm lộ ngẫu nhiên đánh trúng bản thể Khô Lâu vương, lại chỉ vền vện khiến thân hình nó hơi rung lên, chẳng có chút hiệu quả nào. Điều này làm cho Thiên Độc lão quái càng đánh càng nản lòng.

Nếu là ở bên ngoài, nói không chừng lão đã sớm chạy trốn rồi. Nhưng giờ phút này muốn chạy cũng chẳng có đường chạy, chỉ có thể kiên trì cầm cự, chờ thời cơ bắt lấy sơ hở của đối phương.

Thiên Độc lão quái vừa đau khổ chống đỡ thế công, vừa thầm mắng Phong Liệt cả trăm ngàn lần. Nếu không vì truy tung Phong Liệt đến đây, lão việc gì phải đến cái không gian huyết hải này tự chuốc lấy cực khổ?

Mất thấy Thiên Độc lão quái liên tiếp học máu, Phong Liệt cũng dần mất hi vọng vào lão.

Bất quá, điều làm hắn vui sướng là Thiên Độc lão quái và Khô Lâu vương vừa giao thủ, vừa bay đi càng lúc càng xa.

Quan trọng nhất là truyền tống trận trên chiếc thuyền rồng chỉ cách hòn đảo này khoảng ngàn trượng.

471. Chương 541: Phá Không(1)

Giờ phút này, đương nhiên Phong Liệt biết mình nên làm điều gì.

Nếu muốn bước lên thuyền rồng, phải vượt qua ngàn trượng huyết thủ Đối với người chưa thể ngự không phi hành như Phong Liệt, đây là một thử thách thật lớn. Hơn nữa một khi rơi xuống nước, ngay cả Hắc Ám thân cũng sẽ lập tức bị hòa tan, thập phần hung hiểm.

Bất quá, tính mạng hắn đã nguy cơ sớm tối rồi, thời cơ chỉ có lúc này mà thôi.

Một khi bỏ lỡ cơ hội, chỉ sợ không chừng cả đời sẽ bị kẹt lại trong không gian toàn xương với máu này. Cho nên, hắn quyết định phải liều một lần.

Tiếp đó, trong lòng Phong Liệt căng thẳng, cẩn thận tính toán kế hoạch.

Lúc này, hòn đảo nhỏ cách thuyền rồng chừng ngàn trượng. Mà nếu hắn thi triển “Lực Ảnh” đến mức tột cùng thì trong chớp mắt có thể vượt qua hai trăm trượng. Nói cách khác, khoảng cách ngàn trượng này hắn phải mượn lực bốn lần mới có thể vượt qua.

Đối với hắn mà nói, làm được điều này cũng không phải quá khó. Quan trọng nhất là nắm chắc thời cơ, phải chờ khi trận chiến giữa Thiên Độc lão quái và Khô Lâu vương đến thời khắc máu chốt nhất, không thể phân thần thì mới thực hiện được. Nếu không, bị hai cường giả Long Biển Cảnh cản trở, chắc chắn kế hoạch của hắn sẽ thất bại.

Mỗi dây thần kinh trên người Phong Liệt đều căng lên, nhìn chăm chăm vào cuộc đại chiến trong hư không.

Vài phút sau, Thiên Độc lão quái thừa dịp Khô Lâu vương đến gần, bản mệnh thần binh Độc Diễm lô của lão đột nhiên to lên đến hơn ba mươi trượng, đồng thời phóng ra một lực hút thật lớn, hút Khô Lâu vương vào bên trong, sau đó nhanh chóng đóng lại.

- Ha ha ha! Chỉ cần vào Độc Diễm lô của lão phu, cho dù ngươi đao thương bất nhập thì cũng bị ăn mòn thành cặn bã! Ha ha ha!

Thấy một kích của mình thành công, Thiên Độc lão quái không khỏi đắc ý ngửa mặt lên trời cười lớn. Lão kiên trì đến giờ đều là vì giây phút này.

Độc Diễm lô chẳng những phòng thủ kiên cố, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa Phệ Cốt Độc Diễm đứng thứ bốn chín trên Thần Diễm bảng, vừa lúc rất hợp để đối phó với Khô Lâu vương.

Chẳng qua, lão đã vui mừng quá sớm rồi.

Sau khi thu Khô Lâu vương vào, Độc Diễm lô lại đột nhiên bắt đầu chấn động kịch liệt, hơn nữa mơ hồ vặn vẹo biến hình, hiển nhiên là Khô Lâu vương đang cố chống cự.

Tiếng cười của Thiên Độc lão quái bị kiềm hãm, hai tay vội vàng kết ấn, không ngừng đưa Độc Nguyên lực trong cơ thể vào Độc Diễm lô, tranh thủ nhanh chóng giải quyết Khô Lâu vương.

Mà đúng lúc này, trên đảo nhỏ bị huyết hải bao vây, thân ảnh của Phong Liệt đột nhiên hiện ra.

Giờ phút này, ánh mắt Phong Liệt cực kỳ ngưng trọng. Ngay khi hắn xuất hiện, lập tức phát tay ném ra trăm chuỗi binh khí Linh bảo sơ giai.

Bá —— bá —— bá ——

Cả đồng binh khí đều xẹt qua trời cao, nhanh chóng bắn về phía thuyền rồng cách hòn đảo ngàn trượng.

Ngay sau đó, thân hình Phong Liệt chợt chớp động, lao về phía thuyền rồng.

Giờ phút này, hắn thi triển một thức “Lược Ảnh” đến mức tận cùng, mỗi lần lướt đi là hai trăm trượng, ngay khi hết đà thì lại đập lên một thanh binh khí.

Phanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, thanh trường kiếm Linh bảo này lập tức bị đập nát thành mảnh nhỏ.

Mà Phong Liệt lại mượn lực tiếp tục nhảy lên, tàn ảnh xẹt qua không trung, vô cùng nhanh chóng.

Phanh! Phanh! Phanh!

Sau bốn tiếng nổ liên tiếp, rốt cuộc Phong Liệt cũng vượt qua khoảng cách ngàn trượng, mắt thấy đã muốn đáp lên thuyền rồng.

Nhưng vào lúc này, Độc Diễm lô trong hư không phía xa đột nhiên phát ra một tiếng “phốc” lớn, một đạo bạch mang vọt ra khỏi đại đỉnh, chợt lóe qua không trung, nhanh chóng vọt về phía Phong Liệt. Cùng lúc đó, một cỗ khí tức của tử vong tràn ngập cả thiên địa, làm người ta hít thở không thông.

Giờ phút này, Phong Liệt chỉ cảm thấy một cỗ sát ý không gì cản nổi khóa chặt lấy hắn, đạo bạch quang kia còn chưa tới gần mà thiếu chút nữa đã làm hắn hồn phi phách tán. Loại cảm giác này rất giống với lúc vừa thấy được trận văn thông linh trong không gian thôn phệ.

Hơn nữa, trong đạo bạch quang này còn ẩn chứa Nguyên lực hùng hồn, nguy hiểm hơn trận văn thông linh kia gấp trăm ngàn lần.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt không khỏi kinh hãi muốn chết. Hắn đã tới trên chiếc thuyền rồng, chỉ còn cách tòa truyền tống trận kia có ba trượng. Nhưng giờ đây ba trượng đó lại xa xôi như không thể với đến.

Không chút do dự!

Phong Liệt lập tức trốn vào trong không gian Long ngực, xuất hiện tại căn phòng nhỏ sâu dưới Long ngực năm ngàn trượng.

Nhưng ngay sau đó, hắn còn chưa kịp thở một hơi thì đã khiếp sợ phát hiện đạo bạch mang vô cùng sắc bén kia thế nhưng lại trống rỗng xuất hiện trên đỉnh đầu mình, tiếp tục đâm tới.

Lúc này, rốt cuộc Phong Liệt cũng thấy rõ đạo bạch mang đang đâm tới, đó không ngờ lại là thanh bạch ngọc cốt thứ trong tay Khô Lâu vương, cổ sát khí khủng bố kia như muốn xuyên thấu nội tâm.

- Đây... Đây là phá không!

Trong lòng Phong Liệt không khỏi kinh hô một tiếng, hắn tuyệt đối không nghĩ tới việc thanh cốt thứ thật lớn này lại có được thần thông Phá Không như Phong Ma đại thương của mình, vậy mà lại theo mình tới tận không gian Long ngục.

Dưới sự nguy cấp, hắn vội vàng đặt ngang Trấn Long Thiên Bi che lấy đỉnh đầu.

Oanh!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Thanh cốt thứ dài mười trượng có thừa hung hăng đánh lên trên Trấn Long Thiên Bi, đại địa ầm ầm sụp đổ, toàn bộ không gian Long ngục đều lâm vào chấn động thật lâu.

Mặc dù Phong Liệt có Trấn Long Thiên Bi ngăn cản, hơn nữa trên người cũng mặc Luyện Hồn ma khải, nhưng ở lúc cốt thứ đâm tới, Hắc Ám thân của hắn vẫn bị đánh tan thành một mảnh hắc vụ, mà ngay cả Luyện Hồn ma khải cũng vạn vụn biến hình, chiến hồn bên trong cũng bị tiêu tán một mảng lớn.

Nhưng cũng may là cuối cùng thanh cốt thứ kia cũng không thể phá được Trấn Long Thiên Bi, chỉ vụn vụn đâm vào nửa tắc mà thôi, sau đó cùng Thiên Bi đánh sâu vào trong đại địa, khiến cho nơi này xuất hiện một hố to phạm vi vài trăm trượng.

- Phù!

Một mảnh Hắc Ám lực được hút đến. Rất nhanh, một con Ma Long hình người đã xuất hiện trong đại động.

- Phù... Nguy hiểm thật!

Phong Liệt thở một hơi dài, Hắc Ám thân tiếp tục giúp hắn tìm được đường sống từ cõi chết. Hắn nhìn cốt thứ cắm trên Thiên Bi, trong lòng không khỏi sợ hãi,

Nếu không có Trấn Long Thiên Bi ngăn chặn, cho dù hắn có biến ảo Hắc Ám thân thì cũng sẽ rơi vào kết cục hình thần câu diệt.

Tâm ý vừa động, Trấn Long Thiên Bi lập tức quay lại thân thể hắn, mà chiếc cốt thứ kia thì rơi trên mặt đất.

Phong Liệt đi tới gần, nhìn thanh thần binh dài chừng mười trượng, trong suốt như ngọc này, hai mắt dần dần càng lúc càng sáng.

Thanh cốt thứ này to chừng thùng nước, hai đầu đều sắc bén dị thường. Ở mặt ngoài tỏa ra quang huy màu trắng ngà, trong suốt như nước, giống như được đúc thành từ bạch ngọc.

- Đồ tốt a! Đây chỉ sợ ít nhất cũng là một món Huyền bảo từ Bát phẩm trở lên, nói không chừng đã đạt tới Cửu phẩm đỉnh phong ấy chứ. Âm khí thật nặng! Ừm, giữ lại về sau cho Âm Lão thú dùng a!

Trong lòng Phong Liệt mừng rỡ, không ngờ mình lại nhân họa đắc phúc, thế nhưng chiếm được một món thần binh cực kỳ bất phàm.

472. Chương 542: Phá Không(2)

Mặc dù thanh cốt thứ này là thần binh bản mệnh của Khô Lâu vương, nhưng hiện giờ nếu nó đã rơi vào không gian Long ngục của mình thì tất nhiên Phong Liệt sẽ không thể để cho Khô Lâu vương thu hồi lại.

Giờ phút này, trên bầu trời cao bên ngoài, đại chiến giữa Thiên Độc lão quái và Khô Lâu vương cũng ngày càng thêm kịch liệt.

Thần binh bản mệnh của Thiên Độc lão quái – Độc Diễm lô bị Khô Lâu vương đánh thủng một lỗ to bằng đầu người, làm lão không nhịn được mà phun một ngụm máu lớn, đau lòng muốn chết, tức giận đến mức hai mắt muốn phun ra lửa.

Mà Khô Lâu vương cũng nghiêm túc, chỉ thấy hai tay nó nắm chặt lấy hai bên lỗ thủng kia, hung hăng xé rách sang hai bên. Vậy mà lại muốn dựa vào thần lực của mình xé rách Độc Diễm lô thành hai mảnh.

- Ngao hồng!

Một tiếng rống to kinh thiên động địa làm cho Độc Diễm lô rung động không thôi, lỗ thủng kia dần mở rộng ra với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, làm vang lên những tiếng “rắc rắc” giòn tan trên không trung.

- Khốn kiếp!

Thiên Độc lão quái đang kết ấn khống chế Độc Diễm lô, thấy cảnh như vậy thì không khỏi vừa sợ vừa giận. Trong đôi mắt già nua không khỏi hiện lên vẻ tàn nhẫn, ngoài miệng quát lạnh một tiếng:

- Hồn Độc Thực Không!

Nhất thời, chỉ thấy thân hình Thiên Độc lão quái hơi run lên, sắc mặt tái nhợt đi vài phần.

Hồn Độc Thực Không này đúng là Đại thần thông bản mệnh của Thiên Độc lão quái.

Giờ phút này, Hồn Độc - bản mệnh chi độc mà lão tể luyện mấy trăm năm đã biến mất không thấy, mà đột nhiên lại chuyển dời đến trên người Khô Lâu vương trong Độc Diễm lô.

Sau khi Độc Long vũ giả thức tỉnh huyết mạch của Độc Long thì đều có được một loại bản mệnh chi độc, theo tu vi ngày sau đề cao, uy lực của bản mệnh chi độc cũng sẽ càng lúc càng lớn.

Khi Độc Long vũ giả tiến vào Thần Thông Cảnh, sẽ thức tỉnh một loại Đại thần thông tên là “Thực Không”, có thể chuyển dời bản mệnh chi độc của mình vào cơ thể kẻ địch, làm đối phương khó lòng phòng bị.

Bản mệnh chi độc của Thiên Độc lão quái là một loại hồn độc, có lực sát thương không gì sánh được với linh hồn. Điều này cũng khiến cho uy lực Đại thần thông của lão càng thêm kinh khủng, luôn có rất ít địch thủ khi ở cùng giai.

Chẳng qua, Đại thần thông của Độc Long vũ giả cũng có một điểm yếu không thể bỏ qua. Đó là một khi thi triển Đại thần thông thì nhất định phải xử lý đối thủ, sau đó thu hồi bản mệnh chi độc của mình lại.

Nếu không, để đối hương mao theo bản mệnh chi độc của mình đào tẩu, vậy Đại thần thông đó cũng coi như phé đi. Dù sao nếu muốn tể luyện lại bản mệnh chi độc một lần nữa thì cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Cho nên dưới tình huống không chắc chắn, trước giờ Độc Long vũ giả sẽ không dễ dàng vận dụng Đại thần thông của mình.

Lúc này, Thiên Độc lão quái cũng bị Khô Lâu vương ép đến nóng nảy. Lão không thể nào trơ mắt nhìn thần binh bản mệnh của mình bị Khô Lâu vương hủy diệt. Cho nên dù không chắc chắn giết được Khô Lâu vương, lão cũng phải toàn lực liều một lần.

- Hồng! Hồng!

Trong Độc Diễm lô đột nhiên vang lên tiếng hồng thê lương của Khô Lâu vương, giống như nó gặp phải sự khổ sở vô tận vậy, làm cho người ta nghe mà rợn người.

- Hừ! Dám hủy bảo bối của lão phu! Hôm nay lão phu cũng không tin mình không thu thập được tên súc sinh nhà ngươi!

Về mặt Thiên Độc lão quái âm trầm tàn nhẫn, lão nhanh chóng kết ấn, khống chế Độc Diễm lô điên cuồng luyện hóa Khô Lâu vương.

Đúng lúc này, Phong Liệt đột nhiên xuất hiện trên thuyền rồng, hần cười khê nhìn Thiên Độc lão quái phía xa, sau đó không chút do dự bước vào trong truyền tống trận.

Tuy Thiên Độc lão quái vẫn đang khống chế Độc Diễm lô, nhưng khoe mắt cũng chú ý đến sự xuất hiện của Phong Liệt.

Trong lúc nhất thời, lão không khỏi cảm thấy cả kinh. Không ngờ rằng mạng của tên tiểu tử tu vi không cao kia lại cứng như vậy, ăn một kích trí mệnh của Khô Lô vương mà vẫn không chết, điều này thật quá khó tin.

Nhưng như vậy cũng tốt, dù sao lão cũng đã động tay động chân trên người tiểu tử kia, dù thế nào hắn cũng không thoát khỏi tay lão.

Trong lòng Thiên Độc lão quái âm thầm cười lạnh.

Tiếp đó, lão cũng không ra tay ngăn cản Phong Liệt tiếp cận truyền tống trận, vèn vèn chỉ nở một nụ cười âm lãnh với Phong Liệt.

Phong Liệt bị nụ cười của lão già này làm rộn cả người, trong lòng bồn chồn một trận. Nhưng hắn vẫn bước vào truyền tống trận mà không chút do dự. Ngăn mang lóe lên, hắn liền biến mất không thấy.

Ngay sau đó, Phong Liệt đột nhiên xuất hiện trong một mảnh thiên địa khác.

Mảnh thiên địa này dường như càng thêm quý dị, trong không khí tràn ngập một cỗ hương thơm nhàn nhạt. Trên mặt đất lẳng lặng nằm thi cốt của các loại mãnh thú, có loại rất nhỏ, có loại lại cao đến mười trượng. Thấy bộ dạng của chúng, dường như đều đang nhìn về cùng một phương hướng.

Phong Liệt bị vài bộ hài cốt to chặn mất tầm mắt, trong lúc nhất thời không thấy được phía trước rốt cuộc có thứ gì. Hắn ngưng tụ toàn bộ tinh thần để đề phòng, cực kỳ cẩn thận đi qua từng bộ hài cốt, tiến về phía trước.

Sau khi bước ra vài bước, cước bộ của hắn đột nhiên bị kiềm hãm. Ánh mắt hắn ngưng lại, phát hiện ra một thân ảnh yếu diệu mặc đồ trắng bên trong hàng ngàn thi cốt.

- Tiểu ma nữ!

Phong Liệt kinh ngạc chớp mắt mà cái, tuy vèn vèn chỉ nhìn được một bên, nhưng hắn lại rất khẳng định, kia chắc chắn là tiểu ma nữ.

- Đây! Tiểu ma nữ! Người ở đó làm gì vậy?

Vừa nói, Phong Liệt vừa đi tới gần tiểu ma nữ.

Chỉ có điều, dường như tiểu ma nữ không hề nghe thấy, vẫn nhìn phía trước không chuyển mắt.

Phong Liệt đánh giá tiểu ma nữ một cách cẩn thận, chỉ thấy lúc này tiểu ma nữ nhìn vẫn như thường, thân thể yếu diệu, bạch y như tuyết, không hề có dấu vết giống như đã trải qua đánh nhau.

Chẳng qua, biểu cảm lúc này của nàng lại cực kỳ phấn khích, trong mỹ mâu mơ hồ phát sáng, khoe miệng còn có chút nước miếng, giống như thấy được một bàn mỹ vị thật lớn vậy.

Phong Liệt không khỏi bật cười, đồng thời hắn cũng có chút tò mò. Rốt cuộc là tiểu ma nữ nhìn thấy điều gì, thế nhưng lại thềm đến mức chảy cả nước miếng.

Vì thế, hắn đưa mắt nhìn theo ánh mắt của tiểu ma nữ.

Ngay sau đó, Phong Liệt lập tức trợn tròn mắt.

Chỉ thấy trên một bãi đất cách đó vài trượng, một đóa hoa xinh đẹp như mộng như ảo đang lẳng lặng nở rộ.

Đóa hoa kia đỏ tươi như lửa, có chút giống hoa lan, nhưng lại lớn đến gần trăm trượng, tỏa ra hồng mang nhàn nhạt, chiếu sáng cả không gian nhỏ này thành một thế giới màu lửa đỏ. Trên đóa hoa có những hoa nhị màu vàng, càng phụ trợ thêm cho vẻ đẹp của bông hoa. Nó giống như những ánh sao vờn quanh một mặt trăng màu hồng, đẹp đến mức làm người ta hít thở không thông.

- Đẹp quá a...

Phong Liệt không khỏi tán thưởng một tiếng.

- Đây là hoa gì... Hả? Không ổn! Đây là Mộng Ảo U Lan!

Trong đầu Phong Liệt vừa cảm thấy không ổn thì tâm thần đã lạc vào trong một thế giới khác.

...

...

- Lạc lạc lạc! Phong đại ca, chúng ta thì xem ai bắt được nhiều hồ điệp hơn không? Nhưng người không thể thương tổn chúng nó nha! Mau tới a, Phong đại ca!

473. Chương 543 : Mộng Cảnh(1)

Trên một thảm cỏ xanh lục, một cô gái tuyệt sắc chừng mười ba mười bốn tuổi đang ôm một chiếc cảm, chạy về phía xa.

Cô gái mặc một bộ liên y màu lục, dáng người yếu điệu, nàng ngoái đầu lại nhoẻn miệng cười một cái, giống như xuân phong tuyết tan, vạn hoa nở rộ, làm Phong Liệt nhất thời nhìn đến choáng váng.

- Tiểu... Tiểu Điệp!

Cô gái tuyệt sắc như tiên tử lạc xuống trần gian kia không phải ai khác, thế nhưng đúng là người kiếp trước khiến cho Phong Liệt mê mẩn – Sở Tiểu Điệp.

Nhìn thân ảnh yếu điệu xinh đẹp kia dần chạy xa, tim Phong Liệt không khỏi đập mạnh, một suy nghĩ không thể đè nén lắng lặng chảy xuôi trong đầu.

Hắn từng cho là mình có thể quên nàng đi, nhưng cho tới giờ phút này hắn mới hiểu được, điều này quá khó, quá khó...

Đột nhiên, trong lòng Phong Liệt máy động, hắn cúi đầu nhìn lại quần áo của mình, lại thấy trên người đang mặc trang phục của đệ tử Ma Vũ Viện.

- Hả? Thế này là sao? Đây là ảo cảnh! Đúng! Nhất định là ảo cảnh! Mộng Huyền U Lan khốn kiếp!

Giờ phút này, cứ việc biết mình đang trong ảo cảnh, nhưng ảo cảnh này lại cực kỳ chân thật, chân thật đến mức suýt nữa hắn đã bị lạc vào đó.

Hắn biết, tất cả những điều này đều là vì đóa Mộng Huyền U Lan xinh đẹp mà kinh khủng kia.

Mộng Huyền U Lan là một loại thực vật rất có linh tính trong truyền thuyết, cũng là một loài hoa làm cho thế nhân nghe thấy đã biến sắc. Cũng không kém bao nhiêu so với Bỉ Ngạn hoa ở địa ngục.

Tục truyền, phàm là sinh linh còn sống, một khi thấy được Mộng Huyền U Lan thì đều sẽ lập tức lâm vào mộng cảnh mà nó tạo ra, không thể tự kiểm chế, cho đến khi thân thể tiêu vong, linh hồn biến mất.

Giờ phút này, rốt cuộc Phong Liệt cũng hiểu vì sao trong không gian lại có nhiều hài cốt của mãnh thú như vậy, chắc hẳn chúng cũng lâm vào mộng cảnh mà Mộng Huyền U Lan tạo ra, hiện giờ cả hắn và tiểu ma nữ cũng vậy.

Trong lòng Phong Liệt không khỏi khản trương, nếu cứ chết trong mộng cảnh như vậy thì hắn vạn phần không cam lòng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Lúc này, Sở Tiểu Điệp phía trước thấy Phong Liệt còn đang ngẩn người tại chỗ, không khỏi bĩu môi gắt giọng:

- Phong đại ca, mau đi thôi!

- A? Ừm! Đến ngay đây!

Về mặt Phong Liệt ngẩn ngơ nhìn không mặt nhỏ nhắn mà trước kia hắn ngày nhớ đêm mong, tâm tình cũng dần bình tĩnh lại. Cứ việc biết mình đang ở trong mộng cảnh, nhưng hắn cũng không nỡ làm tiểu nha đầu kia mất hứng, vậy nên liền bước nhanh theo.

Sau một lát, Sở Tiểu Điệp ngừng lại trong một vườn hoa tràn ngập sức sống. Xung quanh trăm hoa đua nở, hồ điệp bay múa, hương hoa say đắm lòng người.

Tiểu nha đầu nghịch ngợm kiễng mũi chân lên ngửi ngửi một đóa hoa lan, trên khuôn mặt xuất hiện vẻ thích ý, vô cùng đáng yêu, làm cho Phong Liệt vừa đi đến không khỏi há hốc mồm.

Thấy Phong Liệt cứ nhìn chăm chăm mình, khuôn mặt Sở Tiểu Điệp hơi ửng hồng, nhin không được mà hờn dỗi trừng mắt nhìn Phong Liệt một cái, mỹ mâu của nàng chợt chuyển đi, nói:

- Phong đại ca, người ta vừa nghĩ ra một cách mới để bắt hồ điệp, chúng ta so xem ai bắt được nhiều hơn nhé?

Phong Liệt mỉm cười nói:

- Được, không thành vấn đề!

Thấy Phong Liệt đáp ứng, trong mắt Sở Tiểu Điệp mơ hồ hiện lên vẻ đắc ý, nàng nghĩ ngợi rồi nói:

- Còn nữa, nếu ai thua thì phải đáp ứng một điều kiện của đối phương, không được chối ý!

- Ừm!

Phong Liệt cười gật gật đầu.

- Hi hi! Phong đại ca, lần này người thua chắc rồi!

Về mặt Sở Tiểu Điệp không khỏi trở nên vô cùng đắc ý, chỉ thấy hơi nâng váy lên, quỳ gối xuống bãi cỏ, đặt chiếc cằm xuống. Sau đó, đôi tay như ngọc kia nhẹ nhàng khảy lên dây cầm. Nhất thời, những tiếng cầm động lòng người như âm thanh của tự nhiên bắt đầu lan tỏa ra khắp cả mảnh thiên địa này.

Phong Liệt chậm rãi nhắm hai mắt lại, lẳng lặng thưởng thức cảm khúc đã rất lâu không nghe này.

Hắn nhớ rõ, đây là cảm khúc mà Sở Tiểu Điệp yêu thích nhất – “Điệp Vũ”, nó được nàng sáng tác ra nhân ngày hai người đính ước.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tiếng đàn đã biến mất, mà Phong Liệt lại vẫn đắm chìm trong đó mà không thể tự kiềm chế.

- Phong đại ca! Phong đại ca! Người làm sao vậy? Hừ, người không được chơi xấu đâu đấy!

Một thanh âm rất nhỏ truyền vào trong tai Phong Liệt.

Phong Liệt thoáng chốc đã phục hồi tinh thần lại. Hắn mở to mắt ra nhìn, lại không khỏi ngẩn ngơ lần nữa. Chỉ thấy lúc này quanh người Sở Tiểu Điệp đã có một đàn hồ điệp đủ loại màu sắc. Có trên vai, trên cánh tay, ngay cả trên tóc cũng có, hiển nhiên chúng đều bị tiếng đàn tuyệt vời của giai nhân hấp dẫn đến.

Mà giờ phút này, Sở Tiểu Điệp chính đang đắc ý nhìn hắn, nói:

- Phong đại ca, còn muốn tiếp tục sao? Hừ hừ!

- Một ván này coi như người thắng, chúng ta tiếp tục so một lần xem ai bắt được hồ điệp lớn hơn không?

Phong Liệt thân mật nhìn tiểu nha đầu, ôn nhu nói.

- Hừ hừ! Người có bắt được con hồ điệp nào đâu, người ta tùy tiện bắt một con là coi như thắng rồi...

Sở Tiểu Điệp lẩm bẩm nói.

Chẳng qua, lời của nàng còn chưa xong thì đã bị Phong Liệt ôm chặt vào lòng.

- A? Phong đại ca, người...

Sở Tiểu Điệp kinh hô một tiếng, khuôn mặt đỏ hồng lên như quả táo chín, hận không thể tìm cái lỗ nào để chui vào.

- Ha ha, có con hồ điệp nào lớn bằng Tiểu Điệp nhà ta không?

Phong Liệt đưa môi đến bên tai Sở Tiểu Điệp, khẽ cười nói.

Sở Tiểu Điệp lẳng lẳng ghé vào lòng Phong Liệt, không nói một câu, thân thể mềm mại hơi hơi rung động. Ngửi mùi hương quen thuộc kia, sự tưởng niệm mà Phong Liệt đè nén bấy lâu nay nhất thời trào dâng, hắt ôm chặt lấy giai nhân trong lòng, giống như không muốn mất đi nàng vậy.

Giờ phút này, rốt cuộc hắn cũng hiểu được một điều, tiểu cô nương ngây thơ mà xinh đẹp này đã sớm khắc sâu trong nội tâm hắn, không thể dứt bỏ.

Rốt cuộc hắn cũng hiểu được, ba năm nay vẫn vọng tưởng quên đi nàng là một chuyện buồn cười cỡ nào.

Nhất thời, trong lòng hắn thầm hạ một quyết tâm.

Đúng lúc này, đột nhiên Phong Liệt cảm thấy hoàn cảnh trước mắt biến đổi, giai nhân trong lòng biến mất không thấy, sắc mình từ sáng chuyển tối, tất cả hoa cỏ xung quanh đều biến thành từng bộ hài cốt lớn lớn nhỏ nhỏ.

- Hả? Mộng cảnh biến mất sao?

Nhìn hết thấy mọi thứ xung quanh, Phong Liệt không khỏi vô cùng kinh ngạc, bởi vì giờ phút này hắn lại đã quay về hiện thực.

Trong lúc vui mừng, nội tâm hắn cũng không khỏi có chút nuối tiếc, khoảnh khắc nhu tình kia, hắn tình nguyện mãi mãi không muốn tỉnh lại.

Trong mộng cảnh kia, Sở Tiểu Điệp là người hắn yêu, nhưng ở trong hiện thực, nàng chỉ vẹn vẹn là một số nhiều tiểu sư muội của hắn mà thôi. Nói không chừng giờ này phút này đã trở thành danh hoa có chủ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phong Liệt không khỏi tâm phiền ý loạn, hận không thể lập tức đến trước mặt giai nhân để nói rõ tâm sự.

Đúng lúc này, một mảnh hồng mang đẹp đẽ đã kéo hắn về hiện thực.

Phong Liệt đột nhiên giương mắt nhìn lên, chỉ thấy đóa Mộng Huyền U Lan cách đó vài dặm đang tỏa ra hồng mang vạn trượng. Hồng mang chợt lóe lên, ngay sau đó, đóa hoa to lớn kia bắt đầu héo rũ với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, từng đạo lưu quang đều đổ về phía trung tâm của đóa hoa.

- Hả? Trách không được mộng cảnh lại tan biến, thì ra đóa Mộng Huyền U Lan này đã bắt đầu héo tàn.

474. Chương 544 : Mộng Cảnh(2)

Trong lòng Phong Liệt giật mình, hắn nhìn sang phía tiểu ma nữ theo bản năng, nhưng hai mắt không khỏi máy động. Chẳng biết từ lúc nào, tiểu ma nữ lại đã biến mất!

- Tiểu ma nữ!

- Tiểu ma nữ...

Phong Liệt hô to vài tiếng trong không gian yên tĩnh này, nhưng lại không hề có tiếng đáp lại. Theo đó, hắn thả người nhảy lên một bộ xương lớn, ngưng mắt quét quanh bốn phía, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

- Hay là tiểu ma nữ đã sớm tỉnh lại, sau đó rời đi một mình? Sẽ không vậy chứ?

Trong lòng Phong Liệt buồn bực không thôi.

Đang lúc hắn hết đường xoay sở thì lại vô tình phát hiện, trong nhụy hoa của Mộng Huyền U Lan có một vầng sáng nhỏ màu vàng. Trong vầng sáng đó dường như có một đạo thân ảnh đang nằm, mơ hồ như có tiếng giọng nữ đang gọi tên hắn phát ra từ trong đó.

Trong lòng Phong Liệt không khỏi căng thẳng, thân hình chợt lóe lên lao về phía đóa hoa.

- Tiểu ma nữ! Tại sao ngươi lại ở trong đó?

Phong Liệt thấy rõ ràng, thân ảnh bên trong đúng là tiểu ma nữ, chẳng qua đường như lúc này nàng đang bị trói chặt, chỉ có thể lẳng lặng nằm trong nhụy hoa.

Giờ phút này, Mộng Huyền U Lan đang héo rũ rất nhanh, dường như tất cả tinh hoa đều hóa thành lưu quang hội tụ đến nhụy hoa, tiến vào trong vầng sáng, cuối cùng xâm nhập vào cơ thể tiểu ma nữ.

Phong Liệt giật mình nhìn một màn này, không biết rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì.

- Phong Liệt! Mau cứu ta a! Nóng quá! Thật là khó chịu!

Tiểu ma nữ cố hết sức quay đầu qua, thanh âm mỏng manh truyền ra từ vầng sáng.

- Được! Người chờ một chút, ta sẽ cứu người ra!

Phong Liệt quan sát Mộng Huyền U Lan từ trên xuống dưới một lần, chỉ thấy đóa hoa này thế nhưng lại không có lá, cũng không có rễ, giống như nó được hái rồi đặt trên đỉnh núi này vậy.

Phong Liệt sợ tiểu ma nữ gặp nguy hiểm, cũng không dám trì hoãn thời gian nữa. Hắn vội vàng lấy Phong Ma đại thương ra, hung hăng đâm một đạo cương khí lớn mấy trượng về phía đóa hoa kia.

Xích —— phốc!

Một tiếng động vang lên, mảnh cánh hoa kia ứng tiếng mà gãy, ầm ầm rơi xuống đất, sau đó chậm rãi tiêu tán.

- Hả? Dễ dàng như vậy sao?

Về mặt Phong Liệt sửng sốt, nhưng lập tức lại không khỏi vui vẻ, hắn nhanh chóng đánh về phía nhụy hoa, cứu tiểu ma nữ ra.

Nhưng vào lúc này, vầng sáng bao quanh tiểu ma nữ lại đột nhiên sáng lóe lên, làm cho Phong Liệt không mở nổi mắt.

Vài giây sau, khi Phong Liệt tiếp tục mở mắt ra, chỉ thấy đóa Mộng Huyền U Lan kia đã hoàn toàn biến mất, mà thân thể tiểu ma nữ thì đang lẳng lặng nằm dưới mặt đất.

- Tiểu ma nữ! Tiểu ma nữ, người mau tỉnh lại!

Phong Liệt đi đến gần, vội vàng kiểm tra hô hấp của tiểu ma nữ. Chỉ thấy khí tức của nàng rất vững vàng, hết thấy vẫn như bình thường, giống như chỉ đang nằm ngủ ở đó. Chỉ có điều là trên trán có thêm một đóa Mộng Huyền U Lan lớn bằng hạt đỗ.

Phong Liệt khẽ nhíu mày, cũng không biết đây rốt cuộc là phúc hay họa đối với tiểu ma nữ. Hắn nghĩ ngợi một chút, sau đó ôm lấy thân thể nàng trở về không gian Long ngục.

Hiện giờ không gian nhỏ dưới mặt đất đã bị cốt thứ của Khô Lâu vương đánh thành một cái hố sâu vài trăm trượng. Phong Liệt chỉ có thể tu sửa lại lần nữa, sau đó lấy một chiếc giường lớn ra, đặt tiểu ma nữ lên đó.

Làm xong những điều này, trong lòng hắn do dự xem có nên tiến vào thức hải của tiểu ma nữ, xem linh hồn của nàng có xảy ra vấn đề gì hay không.

Bất quá, rất nhanh hắn đã gạt bỏ chủ ý này. Lấy cường độ linh hồn hiện giờ của hắn, còn chưa thể nào ly thể được. Không cẩn thận thì có khi chính hắn lại ngổm trước, vậy nên đành phải chờ tiểu ma nữ tự tỉnh lại.

Đúng lúc này, lông mày Phong Liệt đột nhiên nhíu lại, trong mắt thoáng hiện vẻ nghi ngờ.

- Hả? Sao lão già này lại đuổi đến đây nhanh như vậy?

Giờ phút này, một luồng tâm thần hắn để lại bên ngoài vừa phát hiện ra việc Thiên Độc lão quái xuất hiện trong không gian này.

Sau khi đi qua Tuyệt Độc cốc, không gian Huyết Hải, cùng với không gian Mộng Huyền U Lan này, Phong Liệt đã hiểu một điều là đồ án ba mươi sáu loại hoa kia là truyền tống trận đi thông ba sáu không gian khác nhau.

Mà Thiên Độc lão quái này đã hai lần liên tiếp tiến vào không gian giống với hắn. Một lần còn có thể nói là trùng hợp, nhưng nếu hai lần mà nói vậy thì dường như quá miễn cưỡng a?

Giờ phút này, Phong Liệt không khỏi nghĩ đến, có phải Thiên Độc lão quái động tay chân gì trên người mình hay không?

Thiên Độc lão quái phiêu phù trên không trung, đôi mắt âm tà của lão không ngừng lạnh lùng quét nhìn bốn phía. Tiểu không gian này chỉ có phạm vi hơn mười dặm, tuy thì hài san sát nhau nhưng với cường giả Long Biển Cảnh như lão thì gần như là nhìn không bỏ sót điều gì.

Nhưng điều làm lão kỳ quái là trong không gian này lại không có tung tích của Phong Liệt, tính cả tia liên hệ kia cũng biến mất không thấy.

- Hả? Cho dù là không gian giả thuyết cũng không thể hoàn toàn ngăn cản liên hệ giữa lão phu và Phân Thần, tiểu tử kia làm vậy bằng cách nào? Hay trong tay hắn nắm giữ một tiểu thế giới chân chính?

Thiên Độc lão quái nhíu mày lẩm bẩm.

Trong không gian Long ngực, Hắc Âm thân của Phong Liệt bỗng nổ tung thành một đám hắc vụ. Theo đó, chỉ thấy Hắc Âm lực xung quanh đó trào đến, rất nhanh hắn đã ngưng tụ lại thân hình lần nữa.

Cứ như vậy, mặc dù Thiên Độc lão quái để lại ấn ký gì trên người hắn thì nhất định cũng sẽ tan thành mây khói.

Nhưng Phong Liệt vẫn không quá yên lòng.

Hắn lại lấy ra chiếc lệnh bài Thiên Tru của Thiên Độc lão quái, tinh thần lực tiến vào trong đó chậm rãi tuần tra. Chỉ tiếc, hắn thăm dò thật lâu cũng không phát hiện bất cứ điều gì khác thường.

- Nếu lão già kia động tay động chân lên lệnh bài, chỉ sợ hiện giờ mình cũng không phát hiện nổi.

Phong Liệt thầm nhíu mày, sau một lúc trầm ngâm, hắn liền ném cả ba chiếc lệnh bài lên mặt đất.

Ngay sau đó, chỉ nghe “ong” một tiếng, hư không chấn động, trong không gian Long ngực thoáng cái đã bị bao phủ bởi huyết mang vạn trượng. Một cỗ khí tức hủy diệt bao phủ khoảng cách mấy ngàn trượng, ba chữ “Tru” màu máu thật lớn chậm rãi xoay tròn trên không trung, dần dần hiện ra đồ án một chiếc Long trảo thật lớn.

Uy thế mạnh mẽ kia làm cho Âm Lão thú vốn hung lệ vô cùng cũng phải hốt hoảng lùi đến bên mép không gian, trong đôi mắt đầy vẻ sợ hãi. Dường như nó cực kỳ kiêng kỵ với ba chiếc lệnh bài này.

Phong Liệt đã từng thấy tình hình khi hai chiếc lệnh bài dung hợp, cho nên lần này cũng không kinh ngạc lắm.

Không ngoài dự đoán, hiện giờ độ ngưng thực của Long trảo lại được tăng thêm một chút, nhưng đại bộ phận vẫn là hư ảnh, vẻn vẹn chỉ có hình thức ban đầu mà thôi.

- Xem ra chỉ có thể tìm đủ bốn chín chiếc lệnh bài Thiên Tru thì mới có thể làm cho chiếc Long trảo này chân chính ngưng thực. Ài, đây gần như là một chuyện bất khả thi a!

Phong Liệt thở dài, có được ba chiếc lệnh bài này đã khó như vậy, bốn sáu chiếc còn lại chỉ sợ sẽ càng thêm khó tìm.

Sau một lát, huyết mang đầy trời biến mất, ba chiến lệnh bài Thiên Tru tiếp tục rơi xuống mặt đất.

475. Chương 545 : Trốn Chạy(1)

Phong Liệt thu ba chiếc lệnh bài vào trong cơ thể, trên ngực của hắn lại xuất hiện đồ án của một chiếc Long trảo.

Cùng lúc đó, Thiên Độc lão quái ở không gian bên ngoài cũng đột nhiên nhướng mày, trong mắt hiện lên một tia lửa giận.

- Hả? Tại sao luồng Phân Thần ấn ký kia lại tan biến? Trừ phi là người có tu vi cao hơn lo phu, nếu không thì tuyệt đối không thể phát hiện luồng ấn ký kia được!

Trong lòng Thiên Độc lão quái tuy phần nộ, nhưng đồng thời cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Ngay khi luồng ấn ký kia biến mất, lão mơ hồ cảm giác dường như Phân Thần ấn ký cách chính mình rất gần, nhưng lại như rất xa rất xa.

Ánh mắt Thiên Độc lão quái hơi lóe lên, sau một lúc trầm ngâm, đột nhiên lão cao giọng quát lạnh:

- Tiểu tử! Ta biết ngươi ở đây! Nếu không muốn chết thì mau rút ra cho lão phu! Ngươi trốn được nhất thời, nhưng chẳng lẽ lại trốn được cả đời này hay sao?

- Chỉ cần ngươi trả lệnh bài Thiên Tru, rồi làm nô bộc cho lão phu mười năm, món nợ kia coi như bỏ qua cho ngươi! Nếu không, trên trời dưới đất cũng không có chỗ cho ngươi dung thân đâu!

Thanh âm ẩn chứa Nguyên lực hùng hậu quanh quẩn trong không gian, thật lâu không dứt.

Phong Liệt trong không gian Long ngực thì không khỏi bĩu môi khinh thường, thịt đã ăn vào miệng mà muốn hắt phun ra sao?

Hướng hồ, hắn cũng chỉ muốn tránh nhất thời mà thôi, như vậy là đủ rồi. Để thời gian sau không chế được Âm Lão thú, cho nó tăng lên hung thú Lục giai. Đến lúc đó, cho dù gặp Thiên Độc lão quái thì ai trốn ai còn khó mà nói.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, ước chừng nửa canh giờ sau, vẫn không có nửa cái bóng nào xuất hiện.

Thiên Độc lão quái khẽ nhíu mày, thì thào lầm bầm:

- Hay tiểu tử kia đã không còn trong không gian này? Thôi, vẫn là đi đến sâu trong thần phủ tầm bảo quan trọng hơn! Chỉ cần tiểu tử kia còn tại trong không gian của thần phủ thì không sợ nó sẽ trốn thoát!

Sau khi hạ quyết tâm, Thiên Độc lão quái cũng không chút chần chờ, thân hình nhoáng lên một cái, bay đến một gò đất bên mép không gian. Nơi đó đang có một chiếc thuyền tổng trận tỏa ra ngân mang mỏng manh. Sau đó, ngân mang chợt lóe lên, Thiên Độc lão quái biến mất không thấy.

Trong không gian đã hoàn toàn yên tĩnh lại, ngàn vạn thi hài vẫn lặng lẽ đứng sững trên mặt đất, nhìn về phía gò đất hiện giờ đã trống không kia.

Hiện giờ đã không có Mộng Huyền U Lan, không gian này trở nên không hề có sức sống, chỉ có sự tĩnh mịch trong bóng tối.

Một canh giờ sau, Thiên Độc lão quái vốn đã rời đi lại đột nhiên xuất hiện phía trên không trung.

Giờ phút này, khuôn mặt già nua của lão vô cùng âm trầm, cảm giận phát tay áo một cái, biến mất trên thuyền tổng trận.

- Thật là một lão hồ ly xảo hoạt! May mà lão tử vẫn cao hơn một bậc! Hắc hắc!

Phong Liệt cười đắc ý, lúc trước hắn cố ý vạch ra một cái khe không gian thật nhỏ để quan sát tất cả mọi thứ xung quanh thuyền tổng trận. Vốn là muốn xem xem Thiên Độc lão quái sẽ bước lên đóa hoa nào, để tránh cho việc tiếp theo sẽ đụng phải lão.

Cũng không nghĩ là lúc đó vừa vặn nhìn thấy Thiên Độc lão quái ném một chiếc xương khô vào thuyền tổng trận, mà thân hình lão thì đột nhiên ẩn vào hư không, cho đến giờ mới chính thức rời đi.

Sau một lát, Phong Liệt lắc mình đi ra không gian Long ngực, đi tới bên cạnh thuyền tổng trận, nhìn đồ án phía trên mà không ngừng nhíu mày.

Lúc này hắn đã hiểu, trong ba sáu đóa hoa này, Độc Mẫu Đơn đại biểu cho Tuyết Độc cốc, Thi Minh Hoa đại biểu cho không gian Huyết Hải, hoa Lan đại biểu cho không gian Mộng Huyền U Lan này. Còn về phần ba mươi ba đồ án còn lại đại biểu cho cái gì, hắn cũng có thể suy đoán ra một chút.

Thí dụ như một đóa Hỏa Long đằng hắn là đại biểu cho hiểm cảnh liên quan đến lửa, đóa Băng Sơn Tuyết Liên hắn là đại biểu cho băng nguyên. Bất quá, đại đa số thực vật còn lại hắn đều chưa từng thấy.

- Con bà nó! Chẳng lẽ ba sáu không gian này đều là tử vong tuyệt cảnh sao? Ừm? Trong những không gian này hẳn sẽ có truyền tống trận đi thông đến sâu trong thần phủ, nhưng rốt cuộc là nó ở đâu?

Phong Liệt vượt cảm, ánh mắt hơi lóe lên, vền vền là ba đóa hoa mà suýt chút nữa đã tiến hẳn lên tây thiên. Hiện giờ còn lại ba mươi ba cái không gian, chỉ cần không cẩn thận một chút thì rất có thể sẽ cứu tử nhất sinh.

Bất quá, hẳn nhìn nửa ngày cũng không tìm ra manh mối gì, cuối cùng chỉ có thể tùy tiện chọn đồ án một bông hoa mà hẳn không biết, đi lên truyền tống trận.

...

...

- Tử Nguyệt, người không sao chứ?

- Không có việc gì, chỉ là Nguyên lực tiêu hao quá nhiều, khôi phục một chút là tốt rồi.

- Ừm, vậy là được rồi, không ngờ Viễn cổ Viêm Ma kia lại lợi hại đến vậy! Nếu không có...

...

Trong một mảnh thiên địa muôn hoa đua nở, thân ảnh của Hoàng Tử Nguyệt và Lâm Tử Thông đột nhiên xuất hiện.

Giờ phút này, hai người đều chật vật dị thường, áo bào trên người cũng lam lũ không chịu nổi, vẫn còn đang bốc lửa, giống như cả hai vừa trốn ra từ biển lửa vậy.

Trên người Hoàng Tử Nguyệt chỉ còn lại một bộ chiến giáp bó sát người, hiển lộ ra dáng người chỗ lồi chỗ lõm của nàng, làm cho Lâm Tử Thông không nhìn được mà thắm nuốt nước bọt, khó có thể che dấu vẻ dâm dục trong mắt.

Thấy ánh mắt Lâm Tử Thông trở nên khác thường, đáy lòng Hoàng Tử Nguyệt không khỏi hiện lên một tia sát khí. Nàng vội vàng dập tắt tia lửa trên người, sau đó tiếp tục lấy ra một chiếc váy dài, che lấp lại thân hình yếu điệu.

Trên mặt Lâm Tử Thông hơi lộ ra vẻ thất vọng, hẳn cũng vội vàng dập tắt lửa trên người, sau đó thay một chiếc áo bào trắng nhìn rất hoa mỹ.

- Hử? Nơi này là chỗ nào? Đẹp quá a!

Thu thập mọi thứ xong, mỹ mâu của Hoàng Tử Nguyệt chợt sáng ngời. Lúc này nàng mới hiện, thì ra xung quanh mình lại mọc đầy những hoa hoa cỏ cỏ xinh đẹp, mùi hoa thấm lòng người xộc vào mũi, hình thành hai cực đoạn hoàn toàn khác nhau so với biển lửa mà hai người vừa trải qua.

Chẳng qua, rất nhanh thì Hoàng Tử Nguyệt đã cảm thấy một chút không đúng, dường như hương hoa có gì đó khác thường, làm đầu nàng hơi choáng váng.

- Đúng vậy! Chỗ này đúng là rất đẹp, nhưng dù những bông hoa ở đây có đẹp đến mấy thì cũng sẽ ảm đạm thất sắc trước mặt Tử Nguyệt.

Lâm Tử Thông cười nhẹ, không chút do dự nịnh nọt một câu.

Đột nhiên, mũi hắn giật giật hai cái, trong mắt dần dần xuất hiện vẻ kinh nghi.

- Tại sao mùi hoa này lại quen thuộc như vậy? Hả? Đây là hương vị của Dục Tiên lộ! Chẳng lẽ... Những bông hoa xung quanh chính là Dục Tiên thảo đã biến mất từ thời thượng cổ sao?

Lâm Tử Thông hiện giờ hai chín tuổi, lại đã ngự nữ vô số. Hơn nữa hắn thích dùng xuân dược đối phó với một số danh môn khuê tú. Hiện giờ, những cô gái thanh xuân bị hại trong tay hắn đã không dưới mấy trăm người. Nếu không có Lâm gia bảo vệ, chỉ sợ hắn đã sớm bị người khác bắt thành ngàn mảnh.

Cũng chính là bởi vậy, hắn mới quen thuộc với các loại xuân dược, nắm rõ chúng như lòng bàn tay, thậm chí còn thường xuyên tự động thử điều chế.

Mà giờ phút này, hần dần dần xác định mùi hoa trong không khí thể nhưng giống hệt với một loại xuân được cực kỳ mãnh liệt mà hần yêu thích – Dục Tiên lộ.

476. Chương 546 : Trốn Chạy(2)

Nói đến Dục Tiên lộ, thứ này phải nói là vô cùng quý trọng, vô giá. Một phần cũng bởi vì loại xuân được này cực kỳ hi hữu, Dục Tiên thảo - nguyên liệu để tạo nên Dục Tiên lộ đã sớm biến mất hoàn toàn từ thời thượng cổ. Mà Dục Tiên lộ hiện có trên đại lục đều là khai quật từ các di tích cổ ra. Mà một nguyên nhân nữa thì chính là hiệu quả nghịch thiên của nó.

Một khi sinh linh trên đời ngửi được mùi hương của Dục Tiên lộ, bất kể là cơ thể hay linh hồn đều sẽ bị trúng độc, không phân biệt người hay thú, thần tiên cũng khó giải, phải qua một phen hợp thể phát tiết thì mới có thể tránh khỏi cái chết.

Hơn nữa, thực hiện việc mây mưa dưới tình huống trúng độc của Dục Tiên lộ sẽ hưởng thụ được sự sung sướng đến từ thân thể và linh hồn, sáng khoái gấp trăm lần so với bình thường.

Nghĩ đến đây, Lâm Tử Thông vốn định nhắc nhở Hoàng Tử Nguyệt một chút, nhưng đột nhiên lại đổi ý, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Tử Nguyệt lặng lẽ hiện lên vẻ vui mừng.

- Hắc hắc! Trời cũng giúp ta!

Một lát sau, Hoàng Tử Nguyệt dần cảm thấy đầu óc choáng váng, trong cơ thể khô nóng khó nhin, hạ thể cũng có chút ướt át, ngứa ngáy vô cùng. Nếu không phải vì có Lâm Tử Thông đứng bên cạnh, nàng đã không nhin được mà thò tay vào gãi mấy cái rồi.

Thẳng đến lúc này, rốt cuộc nàng đã ý thức được vấn đề, không khỏi thấp giọng nói:

- Biểu ca! Mùi hoa này có vấn đề! Chúng ta vẫn nên tiến vào Huyền Hạo tháp đi!

- Tử Nguyệt, Huyền Hạo tháp của ta hỏng rồi, không thể triệu hoán được! Ài! Thật là xui xẻo! Bây giờ nên làm thế nào a?

Lâm Tử Thông giả vờ than thở một câu.

- Cái gì? Biểu ca, người...

Khuôn mặt Hoàng Tử Nguyệt tràn đầy giận dữ, suýt chút nữa đã học máu. Cái tháp nát kia sớm không hỏng, muộn không hỏng, vì sao cố tình lại hỏng vào hiện giờ?

Bất quá, khi nàng chú ý đến vẻ dâm dục trong mắt Lâm Tử Thông, trong lòng nhất thời hiểu được mọi việc. Hơi suy nghĩ một chút, nàng vội vàng nói:

- Một khi đã vậy, chúng ta lập tức chia nhau ra tìm truyền tống trận, nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này!

- Tử Nguyệt, chỉ sợ trong không gian này còn tồn tại rất nhiều nguy hiểm, chúng ta vẫn không tách ra thì hơn, ở chung một chỗ có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Lâm Tử Thông vỗ bộp bộp lên ngực, hiên ngang lẫm liệt nói.

Tuy rằng hần cũng trúng độc, nhưng trong lòng lại không chút lo lắng, ngược lại còn vô cùng chờ mong. Hiện giờ hần chỉ chờ độc tính phát tác, sau đó lập tức xông lên dè biểu muội mà hần vẫn ngày nhớ đêm mong xuống đất, mây mưa một hồi...

Trong lòng Hoàng Tử Nguyệt không khỏi thầm giận, nàng rất rõ biểu ca của mình là loại người gì. Nếu đổi lại là ngày thường, hần còn không dám có chút ý đồ nào với mình, nhưng hiện giờ dưới tình huống trúng xuân được thì đã rất khó nói.

Hơn nữa, điều làm nàng khiếp sợ là lúc này gân mạch trong cơ thể bủn rủn vô lực, ngay cả vận chuyển Nguyên lực cũng không làm được, khiến cho một cao thủ Thần Thông Cảnh ngũ trọng thiên như nàng lập tức biến thành nữ tử tay trái gà không chắt.

Thấy biểu hiện lúc này của Lâm Tử Thông, trong lòng nàng nhất thời trở nên cảnh giác, liền cũng không nói thêm gì nữa, thân hình lảo đảo chạy về phía xa, hi vọng có thể cách Lâm Tử Thông xa một chút.

Lúc này Lâm Tử Thông đã thở dốc ồ ồ, ánh mắt tràn ngập tính xâm lược nhìn chằm chằm kiêu đồn đầy đà của Hoàng Tử Nguyệt. Hắn nuốt ực một cái, liếm liếm đôi môi khô khốc, khuôn mặt mang theo nụ cười dâm dăng đuổi theo Hoàng Tử Nguyệt.

- Tử Nguyệt! Chờ ta với!

- Lâm Tử Thông! Ngươi đừng tới đây! Nếu không đừng trách ta không khách khí!

Lông mày Hoàng Tử Nguyệt dựng thẳng lên, mắt thấy Lâm Tử Thông đuổi theo, nàng lập tức rút Tử Nguyệt loan đao ra chỉ vào Lâm Tử Thông, trong mắt mê mẩn sát khí bức người.

Chẳng qua vì tác dụng của Dục Tiên thảo, lúc này sát khí trong mắt mê mẩn của nàng dần biến thành mị ý, trong lòng cực kỳ mâu thuẫn. Một giọng nói trong lòng cực kỳ ghê tởm Lâm Tử Thông, hận không thể giết chết hắn. Một giọng nói lại khát vọng Lâm Tử Thông nhào lên lột sạch mình, hung hăng đè mình dưới người.

Dần dần, sát khí và mị ý trong mắt nàng biến ảo không thôi, lý trí dần dần luân hãm.

- Tử Nguyệt, ngươi rất rõ ràng, hai người chúng ta đã trúng độc của Dục Tiên thảo, trên đời này không có thuốc nào chữa được, chỉ có âm dương điều hòa mới có thể giải trừ, nếu không chắc chắn sẽ chết...

Lâm Tử Thông đứng cách đó mười trượng, thở hổn hển nói, dục hỏa trong mắt khó có thể che dấu.

Hắn cũng không vội vàng bức bách Hoàng Tử Nguyệt, bởi vì hắn rất rõ độc tính của Dục Tiên thảo, biết Hoàng Tử Nguyệt luân hãm vào tay hắn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Ngươi câm miệng! Lâm Tử Thông, ngươi đã sớm biết điều này phải không? Hừ! Ngươi... Nếu ngươi dám có ý đồ gì với ta, chắc chắn ta sẽ cho ngươi hối hận!

Hoàng Tử Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Tử Nguyệt, ngươi đã sớm biết được tâm ý của vi huynh, hôm nay chúng ta gặp kiếp nạn này cũng là ý trời, tại sao chúng ta lại không thuận theo ý trời nhỉ?

Vừa nói, Lâm Tử Thông vừa tiếp cận Hoàng Tử Nguyệt, giờ phút này hắn cảm thấy hạ thể của mình như đang muốn nổ tung, cần nhanh chóng phát tiết một phen. Mà biểu muội dung mạo vô song, dáng người dịu dàng này thật sự là lựa chọn tốt nhất.

- Ngươi... Ngươi đứng lại! Lâm Tử Thông, ta chỉ là một phân thân mà thôi! Nếu ngươi dám xằng bậy, ta tắt cho ngươi chết không tử tế!

Về mặt Hoàng Tử Nguyệt cực kỳ lãnh lệ, lớn tiếng quát lên. Tuy nàng hô Lâm Tử Thông không được tới gần, nhưng chính nàng lại không nhịn được mà dần tiếp cận hắn. Nàng cảm giác được giữa đùi mình đã ướt nhẹp, nội tâm cực kỳ giãy dụa, chịu đựng sự thống khổ.

- Ha! Ha ha ha! Tử Nguyệt! Vi huynh chỉ thích phân thân này của ngươi mà thôi, bản thể thì bản công tử còn chường mắt ấy chứ!

- Ngươi xem... Chính ngươi cũng đã không chịu nổi! Nói không chừng một hồi nữa sẽ nhào tới khóc hô cầu xin ta chơi ngươi ấy chứ! Ha ha ha!

Thấy biểu hiện của Hoàng Tử Nguyệt, Lâm Tử Thông không khỏi cuồng tiếu thật lớn.

- Tử Nguyệt, ngươi đừng sợ! Vi huynh biết đây là lần đầu tiên của ngươi, cho nên nhất định sẽ thật nhẹ nhàng! Đến đây! Đúng! Đi tới! Để cho vi huynh yêu thương ngươi nào.

Về mặt Hoàng Tử Nguyệt rất phức tạp, dần dần bị dục niệm cắn nuốt lý trí. Nàng bước một bước về phía Lâm Tử Thông, nhất thời hai mắt như muốn chảy ra nước.

Bất quá, khi nàng đi tới trước mặt Lâm Tử Thông, vẻ thanh minh trong mắt lại đột nhiên chiếm thượng phong. Nàng không chút do dự, một đao chém xuống phía dưới của Lâm Tử Thông. “Xích” một tiếng, máu tươi tuôn ra như suối.

- A... Tiểu tiện nhân, người đáng chết!

Hai mắt Lâm Tử Thông trợn to, kêu thảm thiết một tiếng, vung tay đánh bay Hoàng Tử Nguyệt ra ngoài. Sau đó hắn liền ôm lấy hạ bộ kêu gào thảm thiết, tiếng kêu thê lương làm da đầu người ta run lên.

- A! Đau chết bản công tử! A... Tiểu tiện nhân, bản công tử phải cho người sống không bằng chết!

...

Vốn khi thấy Hoàng Tử Nguyệt tự động đi tới, trong lòng Lâm Tử Thông cực kỳ hi vọng nàng sẽ cầu xin mình chơi nàng. Nhưng không ngờ rằng đối phương lại đột nhiên xuất đao, làm hắn không kịp phòng bị.

477. Chương 547: Dục Hỏa(1)

Hắn cũng trúng độc của Dục Tiên thảo, lúc này chẳng khác gì phạm nhân, bất kể là khí lực hay tốc độ phản ứng đều kém xa trước kia.

Lúc Hoàng Tử Nguyệt chém ra một đao kia, tuy hắn đã cố hết sức né tránh, nhưng tiểu huynh đệ vẫn bị chém đứt một nửa, lúc này quả thực vô cùng thống khổ, lăn lộn vật vã trên mặt đất, nhưng đầu óc lại không khỏi thanh tỉnh hơn một chút.

Hoàng Tử Nguyệt ngã xuống mặt đất, Tử Nguyệt loan đao cũng bị ném sang một bên. Ánh mắt nàng bối rối, hai tay loạn xạ xé rách quần áo của mình, khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ bừng, hạ thể chảy ròng xuân thủy. Tuy đã không thể vận hồi, nhưng nàng lại cắn chặt răng đau khổ kiên trì.

...

Giờ phút này, ở một nơi cách đó không xa, một thân ảnh lão đảo không ngừng xuyên qua những bụi hoa, trong miệng không ngừng chửi rủa.

- Rốt cuộc cái truyền tống trận chết tiết kia ở đây? Nếu không cút ra đây thì lão tử không chịu nổi nữa rồi! Không nhịn nổi... Ăn tiểu ma nữ? Không được! Tiểu ma nữ là một con Giao Long, cũng không phải nữ nhân của lão tử! Lão tử không có hứng với hung thú, đúng! Không có hứng! Lão tử chỉ có hứng với nữ nhân mà thôi! Nhưng hình như khi tiểu ma nữ hóa thành hình người thì cũng là nữ nhân! Hơn nữa còn là mỹ nữ! Chết tiết! Suy nghĩ linh tinh cái gì vậy...

...

Đạo thân ảnh không ngừng chửi rủa này chẳng phải ai khác, đúng là nhân vật chính của chúng ta – Phong Liệt.

Sau khi rời khỏi không gian Mộng Huyền U Lan kia thì liền tiến vào không gian Dục Tiên thảo này. Hơn nữa cũng đã trúng độc của Dục Tiên thảo, hắn lang thang trong không gian này nửa canh giờ, tình huống rất không lạc quan.

Giờ phút này toàn bộ thân thể hắn gần như đã mất kiểm soát, đầu choáng mắt hoa. Trong đầu tràn ngập cảnh tượng khi hoan ái cùng với Lý U Nguyệt, Tiểu Yên Tiểu Lục, hạ thể như muốn đâm rách quần áo.

Nếu không có Hắc Ám thân chống đỡ độc tính một chút, chỉ sợ hắn sớm đã không nhịn được mà xâm phạm tiểu ma nữ đang ngủ trong không gian Long ngục.

Nhưng mặc dù có hắc ám thân, nhưng linh hồn hắn đã trúng độc của Dục Tiên thảo, giờ phút này đã ở bên bờ của việc đánh mất lý trí, ánh mắt cũng liên tục biến đổi từ thanh minh đến cuồng loạn.

Rốt cuộc ở một khắc, vẻ thanh minh trong mắt Phong Liệt hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự cuồng loạn và dâm dục. Thân hình hắn đột nhiên biến mất không thấy, sau đó xuất hiện trên chiếc giường lớn mà tiểu ma nữ đang nằm trong không gian Long ngục.

Hắn điên cuồng xé nát quần áo màu trắng trên người tiểu ma nữ, ngay cả quần áo lót cũng bị giật ra ném sang một bên.

Trong chớp mắt, một thân hình hoàn mỹ như được đúc thành từ ngọc xuất hiện trước mặt hắn. Bên trên hai chú đại bạch thỏ cực lớn là hai điểm hồng hồng đáng yêu, cặp đùi thon dài trắng nõn, khu rũng rậm um tùm, quả thực không có chỗ nào là không đẹp, tràn ngập sự hấp dẫn không gì sánh bằng, làm Phong Liệt chẳng thể chịu nổi.

Hắn cũng bất chấp việc thưởng thức kiệt tác của ông trời này, không chút khách khí đè lên thân thể mềm mại của tiểu ma nữ mà hôn mà mút.

Nhưng tiếp đó, ngay khi hắn chuẩn bị đề thương lên ngựa, hai mắt lại đột nhiên thanh tỉnh hơn vài phần.

- Chết tiệt! Ta đang làm gì vậy?

Bốp!

Phong Liệt hung hăng tự tát mình một cái, sau đó vội vàng biến ra khỏi không gian Long ngục.

Hắn một bên lẩm bẩm niệm mấy loại công pháp bí tịch, tận lực bảo trì sự thanh tỉnh, một bên lão đảo đi về phía trước, muốn nhanh chóng tìm được truyền tống trận, rời khỏi cái không gian này. Nếu không, hắn thật sự không dám cam đoan mình có thể kiên trì bao lâu.

Đúng lúc này, đột nhiên hắn nghe được phía trước vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết, đồng thời còn có tiếng rên rỉ loáng thoáng của nữ tử.

Giờ phút này, Phong Liệt chẳng hề đến tiếng kêu thê lương kia, nhưng nghe tiếng rên rỉ thì lại cảm thấy nó giống như thanh âm hay nhất trên đời, làm hắn không tự chủ được mà chạy tới chỗ thanh âm truyền đến.

Không bao lâu sau, hai đạo thân ảnh ngã trên mặt đất liền xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Không hề nghi ngờ, hai người này đúng là Lâm Tử Thông đang ôm hạ thể gào khóc và Hoàng Tử Nguyệt không ngừng tự vuốt ve thân thể mình.

Lúc này, Hoàng Tử Nguyệt gần như đã xé rách hết quần áo trên người mình, cơ thể trắng nõn không tỳ vết, bộ ngực to lớn hơi run rẩy, móng tay thật dài để lại trên đó từng đạo vết máu, nhìn mà ghê người. Ánh mắt nàng không ngừng giãy dụa trong sự cuồng loạn, cố gắng khắc chế mình không đến gần Lâm Tử Thông.

Chẳng qua, tuy nàng thu phục Lâm Tử Thông, cũng cắt đứt tiểu huynh đệ của hắn, nhưng lại chẳng thể ngờ rằng lúc này lại thoát ra một nam nhân khác – Phong Liệt.

- Hả? Là... Là các người?

Thân hình Phong Liệt lung lay sắp đổ, ý nghĩ cũng có chút mơ hồ. Ánh mắt mờ lung nhìn thấy rõ Lâm Tử Thông và Hoàng Tử Nguyệt.

- A? Phong Liệt! Sao ngươi lại ở đây... Ngươi đừng tới đây!

Hoàng Tử Nguyệt hô lớn một tiếng, hai tay vội vàng bảo vệ bộ ngực đang rung động.

Chẳng qua, tiếng hô của nàng lại không làm cho Phong Liệt thanh tỉnh được nửa phần, ngược lại còn lập tức gọi lên dục hỏa mà hắn đè nén đã lâu, nhất là bộ ngực đồ sộ của nàng, cộng thêm hai mắt hàm xuân, ngọc thể cuộn mình khiêu gợi. Hiện giờ cho dù là nam nhân bình thường cũng sẽ mất kiểm soát, huống chi là Phong Liệt lúc này.

Trong lúc nhất thời, Hoàng Tử Nguyệt không khỏi xấu hổ và giận dữ muốn chết, gần như muốn cắn lưỡi tự sát. Ngay khi nàng hoảng hốt, Phong Liệt đã lao lên đè nàng xuống mặt đất, điên cuồng hôn lên môi nàng.

Hoàng Tử Nguyệt muốn kêu to theo bản năng, nhưng khi thanh âm ra đến miệng thì lại hóa thành một tiếng rên sung sướng. Ngay sau đó, một cỗ khí tức dày đặc của nam tử đã hoàn toàn đốt cháy tia lý trí cuối cùng của nàng. Nàng vòng tay ôm chặt Phong Liệt, vuốt ve lung tung trên người hắn.

Sở dĩ Phong Liệt chống đỡ đến hiện giờ vẫn không xuống tay với tiểu ma nữ là do trong lòng hắn đã coi nàng là bằng hữu của mình, cũng có thể nói là quá quen thuộc dẫn đến không thể hạ thủ.

Mà với Hoàng Tử Nguyệt thì lại khác. Hắn không có chút gánh nặng tâm lý nào, bởi vì cho tới giờ hắn chưa từng coi mình là người tốt.

Trong lúc nhất thời, dục hỏa trào ra như nước lũ vỡ đê, hoàn toàn cắn nuốt lý trí của hắn, trong lòng chỉ thầm nghĩ phải mây mưa một trận cho thỏa thích.

Phong Liệt và Hoàng Tử Nguyệt lúc này đã chân chính nói lên cái gì gọi là củi khô lửa cháy.

Lúc trước, khi Phong Liệt nhào lên giường của tiểu ma nữ thì cũng đã cởi sạch đồ trên người mình, trên cơ bản là đã trần truồng. Mà Hoàng Tử Nguyệt thì sớm đã tự xé hết đồ của mình. Hai thân thể trần như nhộng nhanh chóng cuốn vào một chỗ.

Tuy động tác của Hoàng Tử Nguyệt nhiệt liệt nhưng cũng rất trúc trắc, mà Phong Liệt thì đã là một tay từng trải với Lý U Nguyệt, Tiểu Yên Tiểu Lục, rất am hiểu việc phòng the này. Hắn nâng hai đùi trắng nõn của Hoàng Tử Nguyệt lên, lắc eo một cái, lập tức bảo kiểm nhập vớ, sau đó liền bắt đầu điên cuồng tiến công. Theo đó, trong thiên địa rất nhanh đã vang lên một trận rên rỉ như khóc như sướng và những tiếng “bộp bộp” của thân thể va chạm vào nhau.

- A —— a —— a ——

Bộp! Bộp! Bộp! Bộp!

...

Dưới tác dụng của Dục Tiên thảo, Phong Liệt giống như phát điên với thân thể trắng nõn mềm mại bên dưới, không ngừng trùng kích, mà Hoàng Tử Nguyệt cũng rất phối hợp, lắc eo ưỡn mông hưởng ứng. Hai người không ngừng đạt tới từ cao trào này đến cao trào khác, tiếng thở dốc ồ ồ, tiếng rên rỉ mê người vang vọng không dứt trong thiên địa.

478. Chương 548: Dục Hỏa(2)

Trong một sơn cốc ở Viễn cổ Thiên Long vực, bụi gai dày đặc, hung thú hoành hành, một tiếng thú rống thật lớn vang vọng trong hư không.

Trong đó, một mảnh Kim Long thứ lấp lánh kim quang chiếm cứ phạm vi mười dặm của tiểu sơn cốc, hàng tỷ cây dây leo tỏa ra kim quang làm mất mắt người khác, bên trong che kín hài cốt của các loại Long thú.

Kim Long thứ là một loại sinh linh nằm giữa thực vật và động vật, khá giống với thực nhân hoa, trên dây leo chứa đầy những cái gai bén nhọn, có thể dễ dàng quần chết một số dã thú cấp thấp, sau đó hấp thu hết tinh hoa huyết nhục của chúng.

Nói như vậy, Kim Long thứ chỉ có thể uy hiếp một số dã thú và nhân loại bình thường, Long Vũ giả có thể dễ dàng chặt đứt chúng.

Bất quá, mảnh Kim Long thứ trong sơn cốc này lại không hề bình thường, nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, Kim Long thứ chiếm cứ phạm vi mười dặm này chỉ là một cây mà thôi.

Hơn nữa, cây Kim Long thứ này không có gốc, vền vền là di động trên mặt đất.

Trong khu vực này chất đầy vô số hài cốt của Long Thú, thậm chí có cả thi hài của Long thú tứ giai, ngũ giai, làm người ta cực kỳ khiếp sợ.

Ngay khi Phong Liệt và Hoàng Tử Nguyệt có quan hệ da thịt, một mảng lớn Kim Long thứ này đột nhiên nhất tề run lên.

Ngay sau đó, hàng tỷ cái dây leo bắt đầu nhanh chóng co rút lại. Chỉ trong nháy mắt, Kim Long thứ trong phạm vi mười dặm đã biến mất sạch, thứ còn sót lại chỉ là xương khô.

Theo đó, kim quang chợt lóe, không trung xuất hiện một nữ tử tuyệt sắc mười sáu mười bảy tuổi.

Nữ tử này thân mặc một bộ y phục màu vàng, tóc vàng mi vàng, thậm chí đến đôi mắt cũng màu vàng. Nàng bằng cơ ngọc cốt, khuôn mặt tuyệt mỹ, dáng người yếu diệu, có thể nói là tuyệt sắc giai nhân.

Điều làm người ta giật mình nhất là tướng mạo của nữ tử này thế nhưng lại giống hệt với Hoàng Tử Nguyệt, chỉ là khí thế trên người mạnh hơn Hoàng Tử Nguyệt gấp cả trăm lần mà thôi.

Chỉ có điều, lúc này sắc mặt của nữ tử lại cực kỳ khó coi, lông mày dựng thẳng, nghiêng răng nghiêng lợi, trong mỹ mâu vô cùng tức giận.

- Phong Liệt! Người dám hủy sự trong sạch phân thân của ta! Nhất định ta sẽ giết ngươi! Nhất định sẽ cho ngươi không chết tử tế được!

Mỹ mâu của nữ tử như muốn phun ra lửa, tức giận gầm lên.

Không thể nghi ngờ, nữ tử này chính là một cây Kim Long thứ thức tỉnh huyết mạch của Kim Long Hoàng, sau đó hóa thành nhân hình.

Đồng thời, nàng cũng là bản tôn của Hoàng Tử Nguyệt, mà hiện giờ người đang mây mưa với Phong Liệt chỉ là một phân thân nhân loại của Hoàng Tử Nguyệt mà thôi.

Hoàng Tử Nguyệt là người Hoàng gia, vốn bản thể của nàng cũng là nhân thân, cây Kim Long thứ này là một phân thân mà nàng tế luyện.

Nhưng sau đó, nàng dần cảm giác được thiên phú của cây Kim Long thứ thức tỉnh huyết mạch Kim Long Hoàng này thậm chí còn mạnh hơn nhân thân của mình vô số lần, tu luyện quả thực là tiến triển cực nhanh.

Cho nên, nàng vận dụng một thượng cổ bí thuật, dứt khoát tế luyện nhân thân của mình thành phân thân, linh hồn thì sống nhờ trên cây Kim Long thứ này.

Kết quả cũng không làm nàng thất vọng, bản tôn Kim Long thứ cắn nuốt mấy ngàn vạn con Long thú trong năm năm nay, theo đó cư nhiên đã tấn chức đến Lục giai, giờ phút này lại càng đã hóa thành hình người, thực lực có thể so sánh với cường giả Long Biển Cảnh. Tốc độ tu luyện như vậy quả thực là kinh thế hãi tục.

Bất quá, cho dù hiện giờ bản tôn của nàng là Kim Long thú, nhưng dù sao tính cách của nàng vẫn thiên về nhân thân, cực kỳ coi trọng trình tiết của mình. Giờ phút này đột nhiên phát hiện Phong Liệt đã xảy ra quan hệ nam nữ với nhân thân của mình, điều này không khỏi làm nàng cực kỳ giận dữ, hận không thể lập tức giết hắn.

Đúng lúc này, đột nhiên một con Huyết Nhân Long Điều sải cánh chừng hơn mười trượng bay qua đó, khí tức hung lệ hiển lộ ra, làm cho vẻ mặt Hoàng Tử Nguyệt trở nên hung ác, không chút do dự vung tay lên, phát tiết hết tức giận lên con Huyết Nhân Long Điều đen đuôi này.

Nhất thời, chỉ thấy cánh tay nàng hóa thành một cây trường đằng màu vàng xẹt qua hư không, chớp mắt đã trói con Huyết Nhân Long Điều tam giai kia xuống, vô số gai nhọn đâm vào cơ thể nó, vền vền chỉ trong nháy mắt mà một con Long thú tam giai đã hóa thành khô lâu, rơi trên mặt đất.

- Hừ! Phong Liệt! Nhất định bản tiểu thư phải làm ngươi sống không bằng chết! Ngươi chờ đấy cho ta!

Hoàng Tử Nguyệt hừ lạnh một tiếng, lập tức hóa thành một đạo kim quang lướt về chân trời phía xa.

...

...

Cũng không biết là trải qua bao lâu, Phong Liệt và Hoàng Tử Nguyệt đang đắm chìm trong kích tình cũng dần khôi phục chút tỉnh táo.

Vừa phối hợp, ánh mắt hai người vừa nhìn nhau, đều thấy được một chút phức tạp trong mắt đối phương.

Vốn hai người không thể nào có khả năng mà giờ hạ thể lại đang dính chặt lấy nhau. Nhất là hiện giờ họ đã lạc trong vô tận khoái cảm, không thể tự kiểm chế, cảm nhận được sự thăng hoa về cả thể xác lẫn tinh thần, hai người quả thực đều muốn cứ tiếp tục như vậy cả đời.

- A... A! Phong Liệt... Ngày sau... Nhất định ta sẽ giết ngươi... A... ưm... Nhanh hơn nữa...

Hoàng Tử Nguyệt một bên lẩm bẩm, một bên khẽ cắn môi, phát ra những tiếng rên vô cùng mê người.

- Móa! Rõ ràng là chính mình cũng muốn mà còn hô đánh hô giết! Xem lão tử có chơi chết người không!

Phong Liệt cũng hàm hồ quát, thân hình không dừng lại dù chỉ một giây.

Hoàng Tử Nguyệt vốn đã rất xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, làn da trắng nõn, giờ phút này bị dục vọng khống chế nên cực kỳ phối hợp hưởng thụ, điều này càng làm cho Phong Liệt hưng phấn hơn, hắn dùng sức hơn nữa, làm cho tiểu mỹ nhân dưới người càng thêm điên cuồng.

...

Sau một lát, đột nhiên Hoàng Tử Nguyệt phía dưới lại kinh hô một tiếng, hai mắt khiếp sợ nhìn phía sau Phong Liệt.

Động tác dưới người của Phong Liệt không hề dừng lại, vội vàng quay đầu nhìn về phía sau, vẻ mặt cũng không khỏi biến đổi.

Chỉ thấy cách đó không xa, chẳng biết từ bao giờ mà Lâm Tử Thông đã tỉnh lại, hai mắt oán độc nhìn về phía này.

Giờ phút này hắn đang ôm lấy thân dưới đầm đìa máu, tay còn lại thì cầm một thanh trường kiếm, run rẩy đi về phía Phong Liệt. Vẻ oán hận trong mắt cơ hồ có thể thôn thiên phệ địa, làm người ta kinh hãi.

- Đôi cầu nam nữ chết tiệt các người! Ta muốn làm thịt các người!... A!

Lâm Tử Thông nghiêng răng nghiêng lợi quát, lại không cẩn thận chạm đến vết thương dưới hạ thể, đau đến mức suýt nữa hắn lại ngã xuống mặt đất.

Giờ phút này, biểu muội mà hắn luôn ao ước lại đang uyển chuyển cầu hoan dưới người một nam tử khác, Lâm Tử Thông tức giận đến mức gần như muốn học máu mà chết.

Hắn khát vọng người lúc này đang cưỡi trên thân thể Hoàng Tử Nguyệt là mình, nhưng hiện giờ mệnh căn tử của mình chỉ còn lại một nửa, mà dưới tác dụng của Dục Tiên thảo thì lại càng thống khổ hơn. Thà rằng một đao kia của Hoàng Tử Nguyệt dứt khoát thêm một chút, có lẽ hiện giờ sẽ dễ chịu hơn.

- Các người đều chết đi cho ta!

Lâm Tử Thông hét lớn một tiếng, dùng trường kiếm trong tay chém về phía Phong Liệt và Hoàng Tử Nguyệt. Nếu hiện giờ hắn còn được, chắc có lẽ sẽ giữ Hoàng Tử Nguyệt lại, nhưng hiện giờ điều đó đã không tất yếu nữa rồi, hắn bây giờ còn có thể làm được gì sao?

- Dừng... Phong Liệt cẩn thận!

479. Chương 549: Cầu Nam Nữ(1)

Mắt thấy một kiếm của Lâm Tử Thông bổ tới đã sắp trúng người Phong Liệt, Hoàng Tử Nguyệt không khỏi kinh hãi. Tuy nàng muốn giết Phong Liệt, nhưng cũng không phải hiện giờ a. Hiện giờ mình còn đang sung sướng, thật tình không muốn Phong Liệt có việc gì.

Mà Phong Liệt lại không chút sợ hãi, hắn quay sang nói với Hoàng Tử Nguyệt:

- Thật xui xẻo, chúng ta đổi một chỗ khác đi.

- Cái gì...

Khuôn mặt Hoàng Tử Nguyệt hơi sững sốt.

Nhưng rất nhanh thì nàng đã hiểu ý của Phong Liệt.

Ngay khi trường kiếm chém xuống, Phong Liệt và Hoàng Tử Nguyệt đột nhiên biến mất, chỉ để lại trên cỏ một bãi nước.

Một kiếm của Lâm Tử Thông chém vào không khí, làm cho hắn lại ngã xuống mặt đất kêu rên thống khổ. Còn đau từ hạ thể và độc của Dục Tiên thảo tra tấn cho ý thức của hắn bắt đầu mơ hồ, trường kiếm không

ngừng giờ lên, nhưng rồi lại buông xuống. Xem ra bất cứ lúc nào hắn cũng có thể bồi thêm cho mình một kiếm.

...

Trong không gian Long ngục, thân hình dính chặt lấy nhau của Phong Liệt và Hoàng Tử Nguyệt đột nhiên xuất hiện trên giường, tiếp tục chiến đấu hăng say.

Chiếc giường này cũng thật lớn, một bên là thân thể trắng nõn trần truồng của tiểu ma nữ, một bên là cuộc đại chiến của Phong Liệt và Hoàng Tử Nguyệt, nhưng lại không hề chật chội.

Thấy tiểu ma nữ, Hoàng Tử Nguyệt không khỏi biến sắc, ánh mắt nàng lóe lên một chút, đột nhiên phần nộ quát:

- Phong Liệt! Chỗ này ngươi còn một nữ nhân, tại sao lại phải tìm ta?
- Tìm ngươi chỉ vì giải độc mà thôi, nàng là bằng hữu của ta, không giống với ngươi!
- Phong Liệt cười lạnh lùng, nói không chút lo lắng.
- Ngươi... Hừ! Phong Liệt, nhất định ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!
- Được rồi! Cứ như ngươi lỗ lã lắm ấy! Ngươi nghĩ ta muốn cùng ngươi lắm sao?
- Ngươi... Vô sỉ! A... Aaaa!

Hoàng Tử Nguyệt tức đến mức suýt ngất đi, nhưng lúc này chẳng thể làm gì nổi Phong Liệt.

Theo thời gian hai người giao hợp ngày càng lâu, độc của Dục Tiên thảo trong cơ thể cũng mất đi không ít, đầu óc hai người dần dần thanh tỉnh hơn.

Nhưng vào lúc này, tiểu ma nữ nằm ở đầu giường lại “ưm” một tiếng, thể nhưng lại vừa vận tĩnh lại.

Phong Liệt quay đầu lại nhìn, nhất thời thảm hô không ổn. Tiểu ma nữ lúc này đang trần truồng, y phục trên người đã bị mình xé nát, vụn nhắt...

Nghĩ đến đây, Phong Liệt không khỏi đau đầu.

Nhưng tiểu ma nữ cũng không cho hắn cơ hội phản ứng, ngay khi nàng mở mắt ra thì đã thấy Phong Liệt và Hoàng Tử Nguyệt xuất hiện trước mặt mình bằng một tư thế cực kỳ dâm dăng.

- A... Phong Liệt! Ngươi... Các ngươi vô sỉ!

Tiểu ma nữ nhảy dựng lên, hét lớn một tiếng, vội vàng che kín hai mắt mình, nhưng ngón tay lại hơi hở ra một chút, trong lòng lo sợ nghĩ:

- Sao bọn họ lại có thể như vậy? Tại sao lại như vậy! Không phải chỉ có vợ chồng mới được làm như vậy sao?

Trong lúc kinh ngạc, tiểu ma nữ còn chưa kịp nhận ra mình cũng đang không mặc quần áo, vẫn là Phong Liệt nhắc nhở nàng một câu:

- Tiểu ma nữ, sự việc không như ngươi nghĩ đâu! Ngươi... Ngươi mặc quần áo vào trước đi!
- Ta không muốn nghe! Phong Liệt! Bản tiểu thư thật sự nhìn nhầm ngươi rồi... Cái gì?

Tiểu ma nữ chính đang phần hận quả trách Phong Liệt, lại đột nhiên cảm thấy không đúng, trên người lạnh lạnh.

- Ngươi bảo ta mặc quần áo vào? A... Tại sao ta lại không mặc quần áo? Ngươi... Ngươi đã làm gì ta? Tử Phong Liệt! Ta muốn giết ngươi!

Tiểu ma nữ đột nhiên phát hiện trên người mình chẳng có một mảnh vải che thân, không khỏi sợ hãi muốn chết, lại liên tưởng đến việc Phong Liệt và Hoàng Tử Nguyệt đang làm, tất nhiên nàng sẽ nghĩ đến chẳng lẽ mình đã bị Phong Liệt...

Sau lúc ngần ngừ, nàng vội vàng lấy ra một bộ quần áo khoác lên người, che đi phong cảnh tuyệt vời.

Sau đó, vẻ mặt nàng giận dữ, không chút khách khí lấy ra một chiếc trường tiên màu trắng bạc, hung hăng quát về phía Phong Liệt.

Xích!

Một tiếng xé gió bén nhọn vang lên, trong trường tiên ẩn chứa Nguyên lực hùng hậu. Một khi đánh trúng, lấy tình huống giờ phút này của Phong Liệt, không chết cũng phải trọng thương.

- Tiểu ma nữ! Người đừng xúc động! Nghe ta giải thích a!

Mắt thấy một roi tản ra khí tức băng lãnh kia sắp quát đến, sắc mặt Phong Liệt không khỏi kinh hãi. Giờ phút này, Nguyên lực trong cơ thể hắn không thể vận dụng, bao nhiêu lực lượng thì đều dùng hết trên người Hoàng Tử Nguyệt. Nếu ăn một đòn giận dữ này của tiểu ma nữ, chỉ sợ kết cục sẽ không tốt đẹp gì.

Không chỉ là chính bản thân hắn, cho dù là Hoàng Tử Nguyệt dưới người cũng có thể cùng đến tây thiên.

- Tử Phong Liệt! Ta không cần nghe! Đôi cậu nam nữ không biết xấu hổ các người xuống địa ngục giải thích đi!

Giờ phút này đầu óc Băng Ly chỉ có sự giận dữ, đâu nghe lọt tai lời nào của Phong Liệt. Nhất là hiện giờ tên này đang nói chuyện với mình mà vẫn tiếp tục làm việc xấu hổ kia với nữ nhân, quả thực làm cho nàng không thể nhịn nổi!

Cùng lúc đó, trong lòng nàng dường như mơ hồ có chút đau lòng và ủy khuất, bất giác nước mắt đã muốn trào ra.

Sau khi nghe Phong Liệt nói vậy, nàng lại càng tức giận hơn, xuống tay tăng thêm ba phần lực đạo.

Đúng lúc này, đột nhiên hoàn cảnh trước mặt nàng biến đổi, Phong Liệt và Hoàng Tử Nguyệt đều biến mất không thấy, trường tiên của nàng hung hăng đánh lên một tảng đá lớn. “Phanh” một tiếng, tảng đá cao hơn một trượng này chớp mắt đã hóa thành một đồng đá vụn.

Khuôn mặt Băng Ly sững sốt, vội vàng quan sát hoàn cảnh xung quanh, chỉ thấy mình đang đứng trong một biển hoa thơm ngát. Khắp nơi xung quanh đều là hoa nở, xinh đẹp dị thường, giống như mộng ảo vậy.

Sau một lúc sững sốt, Băng Ly lập tức hiểu rằng mình đã bị Phong Liệt ném ra khỏi không gian Long ngục, trong lòng vô cùng tức giận.

- Tử Phong Liệt! Người mau rút ra đây cho bản tiểu thư! Ta muốn xé xác người thành một vụn mảnh, rút ra đây!

Sau khi mắng vài câu, Băng Ly đột nhiên ném trường tiên trong tay, ngồi phịch xuống đất khóc lớn lên. Nàng khóc đến trời đất tối tăm, trên khuôn mặt tuyệt mỹ đầy nước mắt, làm người khác nhìn mà đau lòng.

- Ô ô ô, người bắt nạt ta! Ô ô, xú Phong Liệt! Ta sẽ mách gia gia là người bắt nạt ta! Ô ô ô...

...

Nhưng nàng còn chưa kịp khóc bao lâu, phía sau lại đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời.

Một tên người không ra người, quỷ không ra quỷ, quần áo tả tơi, hạ thể chảy máu đột nhiên nhào ra từ bụi hoa, lao đảo đi về phía tiểu ma nữ.

- A! Người... Người là ai?

Tiểu ma nữ chú ý đến người tới, không khỏi bị dọa giật nảy mình. Nàng vội nhặt trường tiên lên đề phòng.

- Hắc hắc! Hắc hắc hắc! Nữ nhân! Ta muốn nữ nhân! Hắc hắc!

Người tới nhếch miệng cười ngây ngô vọt lên, vẻ mặt cực kỳ dâm dăng, muốn bao nhiêu ghê tởm thì có bấy nhiêu ghê tởm, xem ánh mắt và bộ dáng của hắn thì rõ ràng là thần chí đã không rõ.

- Hả?

Tiểu ma nữ mãi mới nhìn ra được thì ra người này là Lâm Tử Thông. Trong lòng nàng không khỏi kinh ngạc,, không rõ vì sao Lâm Tử Thông lại biến thành như vậy, chẳng lẽ là vì Hoàng Tử Nguyệt và Phong Liệt?

Về mặt nàng biến ảo một trận, không khỏi suy đoán rằng Phong Liệt cướp Hoàng Tử Nguyệt nên mới làm cho Lâm Tử Thông biến thành như vậy.

- Hừ! Cầu nam nữ! Tức chết bản tiểu thư!

Tiểu ma nữ lại hung hăng cắn chặt răng, càng thêm hận Phong Liệt.

480. Chương 550: Cầu Nam Nữ(2)

Giờ phút này, nàng cũng chẳng thể nghĩ nhiều được nữa. Lâm Tử Thông đã giương nanh múa vuốt mà vọt lên. Tiểu ma nữ dùng sức lắc lắc đầu, ném hết những ý nghĩ linh tinh sang một bên, nàng phần nộ gắt lên:

- Lâm Tử Thông! Tên khốn kiếp nhà ngươi! Muốn nữ nhân đến điên luôn rồi hả? Người chết đi cho ta!

Bộp!

Một tiếng động giòn tan.

Trường tiên của tiểu ma nữ hung hăng vọt lên trên mặt Lâm Tử Thông. Tất nhiên nàng sẽ không có chút đồng tình nào với Lâm Tử Thông, xuống tay không chút khách khí.

Chẳng qua, sau khi vọt ra một roi này, tiểu ma nữ không khỏi kinh ngạc nhìn tay của mình. Nàng khiếp sợ phát hiện, Nguyên lực của mình đã không thể vận dụng được nữa.

- Đây... Đây là có chuyện gì? Vì sao ta không thể vận dụng Nguyên lực?

Lần kinh hãi này cũng không nhỏ, trước giờ tiểu ma nữ còn chưa gặp phải tình huống như vậy. Một Long Vũ giả không có Nguyên lực, tương đương với hổ không có nanh vuốt. Tiểu ma nữ đột nhiên trở nên hoang mang lo sợ.

Mà sau khi ăn một roi, thân hình Lâm Tử Thông vẫn vẹn chỉ lão đảo một cái, sau đó tiếp tục cười ngây ngốc vọt lên.

Lấy cường độ thân thể Thần Thông Cảnh bát trọng thiên hiện giờ của hắn, một roi này còn xa xa không đủ phá vỡ phòng ngự của hắn.

Lúc trước, hắn bị Hoàng Tử Nguyệt chém đứt một nửa mệnh căn tử, đó là bởi vì Tử Nguyệt loan đao của Hoàng Tử Nguyệt vô cùng sắc bén, có thể cắt đứt cả xúc tu của Âm Lão thú, mà mệnh căn tử thì đương nhiên là kém xa xúc tu rồi.

Nhưng giờ phút này, tuy trường tiên của tiểu ma nữ là Huyền bảo nhị phẩm, nhưng không tăng trưởng theo hướng sắc bén, hơn nữa lại không có Nguyên lực để quán chú vào, gần như chẳng thể tạo thành thương tổn cho Lâm Tử Thông.

- Người... Người đừng tới đây! Người rút ra xa chút!

Lúc này tiểu ma nữ cũng đã kinh hoảng rồi, nàng sợ hãi tránh né Lâm Tử Thông, trường tiên hung hăng quất lên người hắn, nhưng không có tác dụng gì cả.

Hơn nữa, điều làm tiểu ma nữ sợ hãi là thân thể nàng ngày càng vô lực, đầu óc choáng váng, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ, trong cơ thể dần dâng lên một cỗ khô nóng.

...

- Phù...

Trên chiếc giường lớn trong không gian Long ngục, sau khi trải qua hai giờ chiến đấu hăng hái, rốt cuộc Phong Liệt cũng xong việc, xụi lơ xuống người Hoàng Tử Nguyệt, tất cả khí lực đều đã bị tiêu hao sạch, cũng may là hiệu quả rất rõ rệt, độc của Dục Tiên thảo trong cơ thể đã được giải trừ hoàn toàn.

Hoàng Tử Nguyệt phía dưới cũng vậy, nhìn nam nhân đang nằm trên người mình, nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng lại cảm thấy vô lực, mà dường như cũng có chút không không muốn, sắc mặt phức tạp cực kỳ.

- Nghĩ gì vậy? Sau hôm nay, chúng ta coi như không có việc gì xảy ra.

Phong Liệt hữu khí vô lực nhìn nữ nhân gần trong gang tấc, lạnh nhạt nói:

- Coi như không có gì xảy ra? Hừ! Chúng ta cũng đã như vậy, chỉ một câu kia là đã xong rồi sao? Số chín mười bảy?

Hận ý trong mắt Hoàng Tử Nguyệt chợt lóe qua, lập tức mỹ mâu chợt chuyển đi, giống như tùy ý nói một câu.

Phong Liệt vốn cũng không định dây dưa nhiều với nữ nhân này, nhưng nghe đến số chín bảy thì hắn lại đột nhiên biến sắc. Hắn bật dậy từ trên người Hoàng Tử Nguyệt, nhìn chằm chằm nàng, âm thanh lạnh lùng hỏi:

- Người nói cái gì?

Hoàng Tử Nguyệt cười quyền rũ, nói:

- Thật không ngờ rằng ngươi lại là số chín bảy, trách không được chọc nhiều họa như vậy mà còn có thể tiêu dao tự tại!

Ở nửa giờ trước, thông qua bản tôn điều tra thì nàng mới biết được nguyên lai Phong Liệt dĩ nhiên là mầm mống số chín bảy.

- Làm sao ngươi biết được?

Phong Liệt chấn kinh một lát, rốt cuộc cũng dần bình tĩnh lại, sau đó lại càng cảnh giác với Hoàng gia sau lưng Hoàng Tử Nguyệt hơn. Không biết gia tộc này rốt cuộc có địa vị gì trong Long Vũ minh.

- Hừ! Bản tiểu thư tự có cách biết! Phong Liệt, xem ra không thể giết ngươi được rồi! Nhưng bản tiểu thư sẽ làm ngươi sống không bằng chết!

Hoàng Tử Nguyệt đắc ý cười lạnh một tiếng.

Vừa nói, nàng vừa lấy một chiếc vải dài và vài món đồ lót màu hồng ra, không nhanh không chậm mặc vào trước mặt Phong Liệt, dần dần che lấp thân thể trắng nõn vô cùng hấp dẫn của mình lại. Lúc này, khi Hoàng Tử Nguyệt mặc lại quần áo, trong sự quyền rũ của nàng lại có thêm vài phần cao quý.

Nhìn vẻ xinh đẹp của Hoàng Tử Nguyệt, hạ thể của Phong Liệt lại nhảy lên hai cái, nhưng ngoài miệng hắn lại lạnh như băng nói:

- Vậy ngươi có tin bây giờ ta giết ngươi không?

- A... Ngươi cứ giết đi cũng được, dù sao đây cũng chỉ là phân thân nhân loại của bản tiểu thư mà thôi. Không lâu sau bản tôn của bản tiểu thư sẽ giá lâm nơi đây! Đến lúc đó ngươi...

- Không ổn!

Hoàng Tử Nguyệt còn chưa nói xong, Phong Liệt đột nhiên vỗ mạnh lên đầu, nhớ tới tiểu ma nữ bên ngoài.

Lúc trước hắn chỉ lo cho an nguy của mình, ném tiểu ma nữ ra khỏi không gian Long ngục. Cho đến giờ phút này hắn mới nhớ tới bên ngoài cũng chẳng phải nơi tốt lành gì, nói không chừng tiểu ma nữ sẽ xảy ra vấn đề.

Hắn cũng bắt chập vô nghĩa với Hoàng Tử Nguyệt, vội vàng thả ra một luồng tâm thần quan sát bên ngoài.

Ngay sau đó, hắn không khỏi vô cùng cảm tức phát hiện, tiểu ma nữ ở ngoài đang bị Lâm Tử Thông đuổi theo, nguy cơ tràn ngập.

Giờ phút này, sắc mặt tiểu ma nữ đã phiếm hồng, cước bộ lảo đảo, cực kỳ chật vật, hiển nhiên là đã có hiện tượng trúng độc của Dục Tiên thảo.

- Khốn kiếp! Người đừng đến đây! Người cút ngay cho ta!

Tiểu ma nữ vừa hoảng sợ trốn tránh, vừa vô lực quất trường tiên ra. Chỉ có điều, giờ phút này trường tiên của nàng dường như tới giết người, sợ là ngay cả kiến cũng chẳng làm gì nổi, quét qua người Lâm Tử Thông như đang gãi ngứa vậy.

Mà Lâm Tử Thông thần trí không rõ dường như lại có khí lực cực kỳ dư thừa, động tác càng lúc càng nhanh, làm tiểu ma nữ nhiều lần gặp nguy hiểm.

Đúng lúc này, tại một chỗ cách hai người không xa đột nhiên xuất hiện một khe không gian thật lớn. Đồng thời, một giọng nói bình tĩnh truyền vào trong tai tiểu ma nữ:

- Tiểu ma nữ! Mau trở lại đây!

Vừa nghe thanh âm này, tiểu ma nữ nhất thời mừng rỡ:

- Phong Liệt? Là Phong Liệt!

Nhưng ngay sau đó, khuôn mặt nàng lại giận dữ, cực kỳ cứng đầu quát:

- Tử Phong Liệt! Sao ta phải nghe lời ngươi! Ngươi mau khoái hoạt với con tiện nhân Hoàng Tử Nguyệt kia đi! Ta chết sống thế nào không cần ngươi quan tâm!

- A Ly! Hãy nghe ta nói! Lúc trước ta và Hoàng Tử Nguyệt đều trúng độc của Dục Tiên thảo, mà hiện giờ có lẽ ngươi cũng đã trúng! Thừa dịp độc tính còn chưa phát tác hoàn toàn, ngươi mau vào đây để tìm cách giải độc, chẳng lẽ ngươi muốn bị tên ngu ngốc Lâm Tử Thông kia... Khụ khụ!

Phong Liệt gấp giọng giải thích, hắn không ngờ tiểu ma nữ lại cứng đầu như vậy, đến lúc này rồi còn giận mình.

Tiểu ma nữ cảm nhận sự khó chịu của cơ thể, dần dần hiểu được những lời Phong Liệt nói có thể là thật. Chẳng biết tại sao nàng lại cảm giác được một chút vui mừng rất khó hiểu, có lẽ là vì Phong Liệt cũng không xấu như nàng vừa nghĩ.

- Hừ! Xú Phong Liệt! Nếu ngươi dám lừa bản tiểu thư, hừ hừ! A!

481. Chương 551: Giết Lâm Tử Thông(1)

Tiểu ma nữ nhất thời bất cẩn, thiếu chút nữa đã bị Lâm Tử Thông tóm được, không khỏi kinh hô một tiếng.

Lập tức, nàng cũng không dám do dự thêm nữa, vội vàng lao về phía khe không gian kia, mà Lâm Tử Thông cũng ngay ngốc chạy theo.

Khi chạy đến trước khe không gian, tiểu ma nữ nhảy vào không chút do dự, tiếp tục về tới thế giới dưới lòng đất.

Lúc này Phong Liệt và Hoàng Tử Nguyệt đều ăn mặc chỉnh tề, nhưng cả hai lại vô lực nằm trên giường, ngay cả một đầu ngón tay cũng không muốn động đậy, muốn kinh mạch trong cơ thể khôi phục thì chỉ sợ còn phải đợi thêm một lát.

Thấy tiểu ma nữ tiến vào, Phong Liệt nhất thời thở phào một hơi. Nhưng sau đó, đang lúc hắn chuẩn bị đóng khe không gian thì một đạo thân ảnh bỗng nhảy vào, đúng là Lâm Tử Thông.

Thấy vậy, Phong Liệt không khỏi cười âm lãnh:

- Hừ! Chính ngươi tìm được chết, vậy không trách được lão tử!

Theo đó, tâm ý hắn chợt động, đem cái khe không gian kia chuyển thành trên mặt đất. Vì thế, Lâm Tử Thông lập tức ngã vào trong địa bàn của Âm Lão Thú, kết quả ra sao thì có thể nghĩ.

Một tiếng rống thảm thiết vang lên chấn động trời cao. Lâm Tử Thông vốn đang ngay ngốc thân hình đột nhiên run lên, nhìn không được nhô ra một ngụm máu tươi, vô lực ngã xuống mặt đất, linh hồn thiếu chút nữa bị đánh tan.

Nhưng, một tiếng rống thảm thiết, khủng bố này đã khiến cho y khôi phục lại được vài phần thần trí, trong ánh mắt đã sáng hơn nhiều.

Y lại lắc đầu, ánh mắt hơi mềm lại, kinh nghi bất định nhìn trời đất lơ mơ chung quanh.

- Ô, đây là nơi nào vậy? Phong Liệt cùng với tiểu tiện nhân Hoàng Tử Nguyệt kia đâu rồi? Hẳn đây là một khoảng không gian khác trong thần phủ.

Lâm Tử Thông cố hết sức đứng dậy. Nhìn thái độ chật vật của mình giờ phút này, liền tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, trong nội tâm vô cùng oán độc.

Y từ nhỏ đến lớn được nuông chiều rất nhiều. Ở Lâm gia có thể nói là ngàn vạn sủng ái tại một thân. Xuất nhập đều có rất nhiều cao thủ hộ vệ hai bên. Đến nay, trên người hẳn ngay cả một vết sẹo cũng chưa từng lưu lại.

Nhưng giờ phút này, chính mình lại trở thành một bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ. Thật làm cho y khó có thể tiếp nhận.

- Phong Liệt, Hoàng Tử Nguyệt, sau này bốn công tử nhất định phải bắt các người trả một cái giá còn cao hơn nữa.

Lâm Tử Thông sắc mặt âm tàn ngửa mặt lên trời, nổi giận gầm lên một tiếng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thân hình khổng lồ cao hơn ba mươi trượng xuất hiện trước người của y. Cả vùng lập tức cát bay đá chạy, vòi rồng gào thét, uy thế kinh người.

Lâm Tử Thông ánh mắt cả kinh, vội vàng nhìn kỹ lại, chỉ thấy đầu quái vật này có một cái sừng nhọn, trán tam mục, tướng mạo dữ dằn. Phần cổ lại có cái xúc tu một vòng vừa thô vừa dài. Hạ thân giống như đuôi rắn. Toàn thân bao trùm một hắc lân nồng đậm. Một cổ khí tức tử vong cứ phảng phất, tựa hồ khiến y hít thở không thông.

- A, cái này....đây là U Long phân thân? Hơn nữa lại còn là U Long phân thân ngũ giai đỉnh phong. Chết tiệt, bốn công tử sao lại xui xẻo như vậy?

Lâm Tử Thông sắc mặt đại biến, hoảng sợ vô cùng. Đầu của y thanh tĩnh thêm vài phần. Trước khi bước ra khỏi cửa, bề trên trong nhà đã từng bảo y phải chú ý một số việc. Trong đó quan trọng nhất chính là nhắc nhở y không được trêu chọc U Long phân thân.

Lúc này cũng không phải là lúc suy nghĩ nhiều. Một đạo xúc tu dài đến bốn năm mươi trượng hung hăng quét tới, uy thế khủng bố khiến cho không gian đều rung động, lắc lư không thôi.

- Con súc sinh chết tiệt, hẳn là muốn bốn công tử chết trong này sao? Ta...không...cam...lòng!

Lâm Tử Thông mặt mày méo mó, vạn phần không cam lòng, ngửa mặt lên trời gào thét.

Y lúc này có thể nói là sơn cùng thủy tận rồi. Nguyên lực trong cơ thể không cách nào vận dụng. Huyền Hạo Thập tế không ra. Sư hống thú đã sớm bỏ mình rồi. Trước mắt tựa hồ chỉ còn một con đường chết.

Một tiếng vang thật lớn. Thân thể của Lâm Tử Thông bị cái xúc tu đánh bay mấy trăm trượng. Toàn thân xương cốt vỡ vụn từng khúc, gãy đi.

Sau một khắc, một tiếng hét lớn, hung hăng vênh vao đột nhiên vang vọng giữa không trung.

- Lớn mật, là người nào dám hạ độc thủ với hậu bối Lâm gia ta? Thức thời thì mau dừng tay lại. Nếu không thì chắc chắn sẽ phải nhận sự trả thù của Lâm gia ta.

Lời còn chưa dứt, một thân ảnh già nua tiên phong đạo cốt từ bên hông Huyền Hạo Thập tế bay ra, đứng trong không trung, con mắt ác liệt nhìn quét bốn phía, rất có uy nghiêm.

Lão giả này không phải là ai khác, tất nhiên là cao thủ cấp Tổ tông của Lâm gia Khô Kiếm lão tổ.

Giờ phút này, Khô Kiếm lão tổ vẻ mặt ngạo nhiên, rất có thái độ làm vua thiên hạ.

Với tu vi Long Biển Cảnh trung kỳ mạnh mẽ của lão ta, toàn bộ Long Huyết đại lục cũng phải nể mặt vài phần. Giờ đây, ông ta cảm nhận được Lâm Tử Thông đang cận kề cái chết. Cho nên mới vội vàng hiện thân, mưu đồ chấn nhiếp đối phương.

Nhưng kế tiếp, vẻ mặt ngạo nghễ của Khô Kiếm lão tổ rất nhanh biến thành hoảng sợ. Nhìn âm liêu thú gần trong gang tấc, hai mắt ông không khỏi lồi ra, sắc mặt khó coi vô cùng.

Ông ta như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Tử Thông gặp phải thật sự không phải người, mà là một con U Long phân thân rất mạnh.

- Thông nhi, sao con lại trêu chọc U Long phân thân chứ? U Long đại nhân, Lâm gia ta cùng với U Minh Đường giao hảo rất tốt. Mong rằng đại nhân hạ thủ lưu tình.

Không đợi ông ta nói dứt lời, con mắt thứ ba trên trán âm liêu thú đột nhiên bắn ra một đám tử mang, nhốt Kiếm Khô lão tổ vào trong đó. Cho dù Kiếm Khô lão tổ có giấy dựa như thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

Ngay sau đó, âm liêu thú không chút khách khí thổi Lâm Tử Thông sang bên miệng, nuốt sạch linh hồn cùng huyết nhục tinh hoa của y. Trữ vật giới cùng với Huyền Hạo Tháp của Lâm Tử Thông tất cả đều rơi xuống mặt đất.

Trong không gian dưới mặt đất, tiểu ma nữ đang tính nuốt một ít linh đan giải độc, mưu tính giải trừ chất độc dục tiên thảo trong cơ thể.

Nàng vừa hưng hăng nhai nuốt đan dược, vừa thỉnh thoảng trừng mắt nhìn Phong Liệt, hiển nhiên đối với sự tình lúc này vẫn còn canh cánh trong lòng, tựa hồ như không thể biến Phong Liệt biến thành đan dược nhai nuốt vào trong.

Hoàng Tử Nguyệt hai mắt hơi khép lại, vẻ mặt đạm nhiên, im lặng khoanh chân ngồi bên trong góc, vận chuyển bí thuật nhanh chóng khôi phục tu vi.

Chỉ có Phong Liệt là có bộ dạng không có việc gì. Nếu không phải bị dục tiên thảo hạn chế, hẳn tùy thời có thể biến ảo hắc ám chi thân, bảo trì trạng thái đỉnh phong. Chỉ là lúc khôi phục lại thân thể vẫn còn có chút bủn rủn, vô lực.

Giờ phút này, ánh mắt của hắn có chút lập lờ. Sự tình phát sinh trên mặt đất tất nhiên là không thoát khỏi tầm mắt của hắn. Phân thân của Khô Kiếm lão tổ làm cho hắn cực kỳ kinh ngạc, đồng thời cũng âm thầm may mắn không thôi.

- Hắc hắc, may mắn là lão tử không tự mình ra tay tiêu diệt Lâm Tử Thông. Nếu không sẽ không tránh khỏi việc như nước với lửa với Lâm gia. Ngày sau chỉ sợ là phiền toái không ngừng.

482. Chương 552: Giết Lâm Tử Thông(2)

Nghe ý tứ của lão gia hỏa kia, tựa hồ như U Long cùng với U Minh Đường có quan hệ. Hẳn là U Long chính là hậu trường của U Minh Đường?

Phong Liệt trong nội tâm thoáng suy nghĩ một phát, sau đó tâm ý khẽ động, trữ vật của Lâm Tử Thông lập tức xuất hiện trong tay của hắn.

Lâm Tử Thông có thể chống quân chí bảo gia truyền Huyền Hạo Tháp của Lâm gia, có thể thấy được vị trí của y tại Lâm gia không tồi. Phong Liệt đối với tài sản của y cũng là có chút chờ mong.

Hắn dùng tinh thần của mình thăm dò vào trong, cẩn thận tìm tòi. Thời gian dần trôi, khóe miệng của hắn có chút nhếch lên, đắc ý.

Tài sản của Lâm Tử Thông quả nhiên không làm cho hắn thất vọng. Nội Long tinh không đã là một ngàn hai trăm vạn viên. Hơn nữa, hai phần ba trong đó là Long tinh nhị đẳng. Tài sản của người này thật là kinh người. Ngay cả đại đa số cường giả Hóa Đan Cảnh cũng không có giàu như vậy.

Ngoại trừ cái đó ra còn có một chút xuân dược đủ loại, cùng với đan dược quý hiếm có tác dụng trợ giúp Long võ giả tu luyện. Giá trị xa xỉ, chỉ tiếc là đối với Phong Liệt có tác dụng không lớn.

Đương nhiên, Phong Liệt để ý nhất chính là lệnh bài Thiên Tru. Hắn không chút khách khí liền thu vào. Đây là lệnh bài Thiên Tru thứ tư mà hắn có được.

Kế tiếp, Phong Liệt lại cầm một tiểu tháp màu vàng lơ lửng trong tay. Đây chính là Huyền Hạo Tháp, chỉ bảo truyền lưu từ thời thượng cổ của Lâm gia. Theo truyền thuyết là được phỏng chế thần khí “Huyền thiên thần tháp”. Ở trong đó chứa một không gian độc lập, công phòng nhất thể. Giá trị của nó còn hơn Luyện Hồn Ma Khải. Quả thật là một thần binh hiếm có.

Phong Liệt trong lòng không khỏi vui mừng. Tuy giờ phút này Huyền Hạo Tháp có chút tổn hại, nhưng nếu không ngại sử dụng, có thể cho Hóa Ma Lô chữa trị một phen. Chính mình không thể nghỉ ngơi lại có thêm một thần binh uy lực hùng vĩ.

Hơn nữa, bảo tháp này có thể ngự không phi hành, bù đắp lại điểm yếu cho Phong Liệt.

Hắn không thể chờ đợi được nữa, liền thu nhận giọt máu nhận chủ của Huyền Hạo Tháp vào cơ thể. Sau đó thử một chút uy lực của Huyền Hạo Tháp. Nhưng kế tiếp, hắn nhìn thoáng qua Hoàng Tử Nguyệt ở một góc xa, liền lập tức bỏ đi chủ ý này.

Hôm nay, còn không ai biết mình đã giết chết Lâm Tử Thông. Huyền Hạo Tháp này không nên lộ ra ngoài ánh sáng, tránh bị Lâm gia gây phiền toái.

Cách đó không xa, tiểu ma nữ tiếp tục nuốt vào mấy chủng đan dược giải độc. Chẳng những không thể giải trừ được độc tính của dục tiên thảo. Ngược lại còn dẫn độc tính phát huy nhanh một chút.

Thời gian dần trôi qua, tiểu ma nữ ý nghĩ mê muội, đôi má càng ngày càng đỏ, chỉ cảm thấy trong cơ thể có một ngọn lửa đang thiêu đốt, nóng đến nỗi nàng muốn cởi sạch y phục trên người.

Cùng lúc đó, ánh mắt nàng nhìn Phong Liệt bắt đầu có sự biến đổi. Ánh mắt trong veo giờ như muốn chảy ra thành nước. Về mặt vốn tức giận với Phong Liệt nay dần dần biến thành một tia khát vọng mê ly.

- Ô, Phong Liệt gã khốn kiếp này sao hôm nay lại đẹp trai như vậy? So với Nhị sư huynh còn muốn đẹp hơn. Người này sao trước kia mình lại không phát hiện?

Tiểu ma nữ ánh mắt dần dần trở nên mê ly, nhìn chăm chăm vào Phong Liệt. Giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy Phong Liệt ngũ quan càng xem càng thuận mắt. Không có chỗ nào là không đẹp, làm cho nàng nhìn không được muốn tiến lên kiểm tra.

Chút vô thức, nàng liền chạy tới gần chỗ Phong Liệt, hướng Phong Liệt vươn ma thảo.

Phong Liệt đang nhắm mắt nhận thức diệu dụng của Huyền Hạo Tháp, trong lúc nhất thời không có chú ý đến động tĩnh của tiểu ma nữ. Giờ phút này hắn mở to mắt, nhưng không khỏi bị vẻ mặt mỵ ý của tiểu ma nữ làm cho nhảy dựng.

- Uy, tiểu ma nữ, nàng làm gì thế?

Phong Liệt bất đắc dĩ nhìn tiểu ma nữ, liền cảm thấy nhức đầu. Xem ra vấn đề này tựa hồ như có chút nghiêm trọng.

- A, Phong Liệt, ta muốn sờ chàng. Sờ thoáng một cái thôi, được không? Hihi!

Tiểu ma nữ cười nói. Vừa nói nàng vừa đi lên, hung hăng đẩy Phong Liệt ngã phốc xuống giường. Hai tay sờ soạng trên người Phong Liệt, vẻ mặt say mê chi sắc.

- Tiểu ma nữ, nàng tỉnh lại được không? Ta còn có thứ thuốc khác, nàng thử xem. Ôi, không phải nói chỉ sờ thoáng một cái sao? Nàng hôn ta chỉ vậy?

- Phong Liệt, ta muốn...ta muốn chàng hôn ta.

- Chớ làm liều. Lê bá nếu biết được việc này, chắc giết lão tử chết mất.

Phong Liệt dùng cả tay chân, đẩy ma nữ từ trên giường xuống, từ trong trũ vật lấy ra một đan dược giải độc kim quang sáng chói, nhét vào miệng của nàng.

Lại nói tiếp, tiểu ma nữ này tuy tuổi không lớn lắm, nhưng bất luận tướng mạo hay dáng người đều không kém Hoàng Tử Nguyệt chút nào. Lúc này cọ sát, đoán chừng bất cứ người đàn ông nào cũng kìm nén không được. Phong Liệt muốn nói là tâm không động thì đó là giả dối.

Nhưng trong lòng hẳn biết, đây không phải là ý nguyện của tiểu ma nữ, chỉ là độc tính của dục tiên thảo phát tác. Hẳn cũng không muốn lợi dụng tình huống này để chiếm đoạt tiểu ma nữ. Hơn nữa, tiểu ma nữ là bảo bối của gia gia nàng. Một khi gây chuyện không tốt, chính mình lên trời xuống đất đều bị đuổi giết.

Cho nên, Phong Liệt giờ phút này trong nội tâm không có dục niệm chút nào, chỉ muốn giúp tiểu ma nữ giải trừ độc tính, không ngừng lấy ra từng viên khóa đan dược nhét vào miệng của tiểu ma nữ.

Xa xa trong góc, đang tu luyện, Hoàng Tử Nguyệt chẳng biết khi nào đã mở hai mắt ra, im lặng chăm chú nhìn hai người trên giường. Sắc mặt mềm lại.

Chứng kiến Phong Liệt luống cuống tay chân để giải độc cho tiểu ma nữ, đôi mắt đẹp vốn lạnh như băng của nàng dần dần hiện lên một tia khác thường. Ấn tượng đối với Phong Liệt cũng thay đổi hơn một chút.

Chẳng biết tại sao, đối với Phong Liệt, người đàn ông thứ nhất đã lấy đi đời con gái của mình, trong nội tâm nàng rất không muốn hắt hủi những nữ nhân khác. Thậm chí, nàng còn có một loại cảm xúc muốn xông lên cắt đi cái dưới háng của Phong Liệt.

Nhưng nàng cũng biết suy nghĩ này không phù hợp với sự thật. Bởi vì nàng biết rõ, Phong Liệt có được chín mươi bảy mạng.

Hoàng Tử Nguyệt đôi mắt đẹp có chút lập lờ, sau một lát, nàng dịu dàng nói:

- Phong Liệt, ta có biện pháp giúp nàng ấy giải độc.

Phong Liệt quay mặt lại, kinh ngạc nhìn Hoàng Tử Nguyệt, cười nói:

- Nàng có khả năng giúp cô ta giải độc sao? Nói đùa gì vậy? Nếu nàng có thể giải độc, sao không tự giải độc cho mình? Hay là lúc trước là cố ý...

- Người câm miệng đi!

Hoàng Tử Nguyệt đôi má đỏ lên, bị lời nói của Phong Liệt làm cho tức giận đến nổi ngực phập phồng. Trong đôi mắt đẹp sát khí bức người, tựa hồ như hận không thể xông lên chặt Phong Liệt ra thành tám khối.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt của nàng khôi phục lại sự bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

- Hoàng gia chúng ta có một bí thuật giải độc cực thiên, có thể bài xuất bất cứ một độc tố nào trong cơ thể. Ta lúc trước bởi vì trúng độc, không cách nào thi triển nguyên lực nên không thể tự mình giải độc. Dục tiên thảo căn bản không có thuốc nào chữa được. Nếu người không tin lời ta, thì người cứ tự mình xử lý xem.

483. Chương 553 : Ngủ Cùng(1)

Vừa nói, nàng vừa nghiêng răng nghiêng lợi, tựa hồ như nghĩ tới lúc trước cùng Phong Liệt đủ loại. Sắc mặt xấu hổ và giận dữ không thôi.

Phong Liệt ánh mắt có chút lập lờ. Hẳn đã nhìn thấu được Hoàng Tử Nguyệt. Tuy các nàng này nói rất có đạo lý, nhưng cũng không thể đơn giản tin tưởng như vậy.

Trầm ngâm một chút, ánh mắt hẳn có chút nheo lại, bình tĩnh nói:

- Thế thì nàng bảo phải làm sao?

Hoàng Tử Nguyệt nhìn thẳng vào ánh mắt của Phong Liệt, cười lạnh nói:

- Không tại sao cả, chỉ là không muốn cho người thực hiện được.

- Ta thực hiện? Ta thực hiện được cái gì?

Phong Liệt sắc mặt sưng sờ.

- Hừ, nếu trì hoãn nữa, người chỉ sợ là nhất định phải cùng với con tiểu nha đầu này hợp thể thì mới có thể giải độc cho nàng. Cái này không phải người thực hiện được sao? Nam nhân chẳng ai tốt cả.

Hoàng Tử Nguyệt quay mặt đi, lạnh lùng nói.

Phong Liệt sắc mặt trì trệ, liền có chút xấu hổ. Thật đúng là hắn vốn có dự tính như vậy, nhưng thật sự là không còn cách nào rồi. Cũng chỉ có hy sinh nam sắc của mình để giải độc cho tiểu ma nữ. Dù sao cũng không có khả năng trở mặt ếch ra nhìn tiểu ma nữ biến thành ngu ngốc.

Trong lúc suy tư, Phong Liệt bước xuống giường, giao tiểu ma nữ cho Hoàng Tử Nguyệt. Hắn im lặng đứng bên cạnh nhìn Hoàng Tử Nguyệt thi pháp.

Hoàng Tử Nguyệt cũng không trì hoãn nữa. Nàng tiến lên, đơn giản chém ra vài đạo khí kinh, định tiểu ma nữ trên giường.

Sau đó, chỉ thấy sắc mặt nàng đoan trang, một đôi ngọc chưởng tung bay, không ngừng vuốt tất cả mọi nơi trên thân thể tiểu ma nữ. Mỗi một lần đều rơi xuống trúng những đại yếu huyết. Từng đạo khí kinh màu vàng không ngừng thoáng hiện.

Theo một hồi từng tiếng vang lên không ngớt, da thịt đỏ ửng trên người tiểu ma nữ cũng dần dần lui xuống. Chỉ còn ánh mắt mờ ý, nhộn nhạo, hiển nhiên là độc tính trong linh hồn vẫn chưa được giải trừ.

Phong Liệt cảm thấy kinh ngạc không thôi, thầm than chi thuật giải độc này quả nhiên là tinh diệu. Tiểu ma nữ lúc trước ăn hết một trăm đan dược giải độc cũng không xong. Vậy mà Hoàng Tử Nguyệt chỉ đơn giản dùng chưởng để hóa giải độc tính trong người của tiểu ma nữ. Quả thực không thể khinh thường.

Trọn vẹn sau một canh giờ, Hoàng Tử Nguyệt trong đôi mắt đột nhiên bắn ra lưỡng đạo tinh mang, chui vào trong mắt của tiểu ma nữ. Sau một lúc, ánh mắt của tiểu ma nữ dần dần có một tia thanh sắc.

- Tốt rồi, dự tiên thảo chi độc còn sót lại trong linh hồn của nàng ta thì phải cần nàng ta tự mình chậm rãi hóa giải. Nhưng cũng không đến nỗi trí mạng đâu.

Hoàng Tử Nguyệt lạnh nhạt nói.

Lúc này, sắc mặt của nàng hơi có vẻ tái nhợt, chớp mũi thoáng chút mồ hôi. Hiển nhiên là hao phí không ít tâm tư.

Sau khi dứt lời, nàng bước xuống giường, đến cái góc xa tiếp tục tu luyện.

Phong Liệt chần chờ một chút rồi nói hai chữ:

- Đa tạ!

- Không cần!

Hoàng Tử Nguyệt lạnh giọng nói.

Phong Liệt lắc đầu, vội vàng đi tới bên giường, lay động tiểu ma nữ hai cái:

- Tiểu ma nữ, cảm giác như thế nào rồi?

- A, Phong Liệt, đầu ta chóng mặt quá. Ta muốn ngủ!

Tiểu ma nữ nháy nháy con mắt, mơ màng nói.

- Không có việc gì là tốt rồi. Vậy nàng ngủ đi.

Phong Liệt sau khi kiểm tra tiểu ma nữ hoàn toàn không còn gì đáng ngại thì trong nội tâm mới nhẹ nhàng thở ra.

- Phong Liệt, chàng ngủ cùng ta được không?

Tiểu ma nữ đột nhiên ôm chặt lấy cánh tay Phong Liệt, khiến hắn ngã xuống giường.

- Ôi, nam nữ thụ thụ bất thân. Ta ôm nàng ngủ, nàng về sau mà lập gia đình được?

Phong Liệt cười khở. Hắn biết rõ tiểu ma nữ còn chưa triệt để thanh tỉnh, liền dụ dỗ nói.

- Ta mặc kệ chàng. Nếu chàng không ngủ với ta, ta sẽ nói cho gia gia biết chàng khi dễ ta, còn cởi hết quần áo của ta, còn bắt ta....

Tiểu ma nữ nhắm mắt lại, cau mày quở trách.

Phong Liệt nghe xong đầu đổ đầy mồ hôi, không khỏi nhìn tiểu ma nữ vài lần. Tiểu nha đầu này rốt cuộc có trúng độc không? Như thế nào lại còn biết suy nghĩ rõ ràng như vậy.

Cũng may tiểu ma nữ chỉ là nói trong miệng, thật cũng không có động thủ với mình, Phong Liệt trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra. Ngủ thì ngủ, dù sao những việc không hợp với thói thường cũng đều đã làm. Làm bạn cũng không sao cả.

Vì vậy, hắn ở bên giường nằm xuống, chậm rãi nhắm mắt lại. Có lẽ là do di chứng trúng độc, vừa nằm xuống thì đã cảm thấy hai mắt trĩu nặng, chỉ trong chớp lát sau đã thật sự ngủ.

Tiểu ma nữ chẳng biết lúc nào lại mở mắt ra. Ánh mắt trong trẻo vô cùng. Nàng rút đầu vào ngực Phong Liệt, đồng thời hữu ý vô ý nhìn thoáng qua một góc hẻo lánh kia, khóe miệng lộ ra một nụ cười hàm xúc, sau đó cũng nhắm mắt lại.

Xa xa trong góc, một đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn đôi cậu nam nữ trên giường, lâu lâu phát ra tiếng nghiến răng giòn tan.

- Chết tiệt, đồ vô sỉ. Bốn tiểu thư nhất định sẽ khiến cho người sống không bằng chết.

Dục tiên thảo trong không gian khắp nơi hóa khai mở, hương khí tập kích người. Cao hơn một trượng, một tòa tiểu tháp màu vàng lợt không nhanh không chậm bay lên, dường như đang thu hút cái gì đó.

Cái tiểu tháp này tất nhiên là Huyền Hạo Tháp của Lâm gia, chẳng qua nay trở thành chi vật của Phong Liệt.

Lúc này, Phong Liệt cùng với tiểu ma nữ và Tiểu Bạch Long đều ở trong Huyền Hạo Tháp, vừa nhắm nháp rượu ngon, vừa thả tinh thần tìm kiếm Truyền Tống Trận xung quanh.

Huyền Hạo Tháp có thể ngăn cách hương khí của dục tiên thảo, lại có thể tùy ý lưu động. Quả thực là thuận tiện vô cùng. Phong Liệt khoan thai ngồi trên một chiếc ghế trong tháp, rất là sáng khoái.

- Phong Liệt, chàng định xử trí như thế nào? Hoàng Tử Nguyệt đấy?

Tiểu ma nữ uống một hớp rượu, nhìn như không đếm xỉa tới, nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo chú ý biểu lộ của Phong Liệt.

- Còn có thể xử trí như thế nào? Chờ khi chúng ta tiến vào không gian kế tiếp sẽ phóng xuất nàng ấy ra ngoài. Sau đó ai đi đường nấy, nước sông không phạm nước giếng.

Phong Liệt trên mặt hơi có một tia bất đắc dĩ. Đối đãi với Hoàng Tử Nguyệt như thế nào thật đúng là phiền toái. Cô nương kia nói rõ không chịu bỏ qua, muốn giết chết chấm dứt hậu hoạn. Phong Liệt trong nội tâm có chút không đành lòng. Huống chi, Hoàng Tử Nguyệt hôm nay chỉ là một cỗ phân thân. Chỉ bằng hôm nay thả ra, về sau khi gặp lại cũng còn có thể nhìn nhau.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy được giữa mi tâm của tiểu ma nữ có một dấu hiện u lan, mộng ảo, liền kỳ lạ hỏi:

- Tiểu ma nữ, nàng còn chưa nói rằng nàng cùng với mộng ảo u lan là có chuyện gì xảy ra?

Tiểu ma nữ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, bề ngoài giống như không vui, liếc nhìn hắn:

- Ai cần ngươi lo?

Phong Liệt cảm thấy chưng hửng, cũng không muốn hỏi nữa. Dù sao thì tiểu ma nữ hôm nay cũng không có gì bất thường.

Kế tiếp, hắn vừa phân tinh thần ra quan sát tình huống bên ngoài, vừa nhận thức bố trí bên trong Huyền Hạo Tháp.

Trước đây, Phong Liệt như thế nào cũng không nghĩ tới, Huyền Hạo Tháp lại huyền diệu như vậy.

Cả tòa bảo tháp tổng cộng chia làm chín tầng, theo thứ tự là Âm ngục, Huyết ngục, Hỏa ngục, Lôi ngục, Băng ngục, Độc ngục, Phong ngục, Hồn ngục, Huyền ngục chín không gian hiểm cảnh. Chỉ cần bị Huyền Hạo Tháp bắt vào trong những hiểm cảnh không gian này, cho dù là cường giả Long Biển Cảnh cũng không thể trở ra.

484. Chương 554 : Ngủ Cùng(2)

Phong Liệt trong nội tâm cũng âm thầm kêu may mắn không thôi. Lúc trước, nếu bị Lâm Tử Thông thu vào bên trong Huyền Hạo Tháp này thì đoán chừng là hữu tử vô sinh.

Đồng thời, hắn lại không nghĩ đến, đây chỉ là một tác phẩm mô phỏng mà đã bắt phạm như vậy, nếu đích thật thì không biết là còn có bao nhiêu uy lực nữa?

Lúc này, bên cạnh, tiểu ma nữ cực kỳ tự động. Trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia giáo hoạt chi sắc, đột nhiên nói với Phong Liệt:

- Phong Liệt, chàng thích Hoàng Tử Nguyệt rồi hả?

Phong Liệt hồi phục lại tinh thần, miễn cưỡng nhìn tiểu ma nữ:

- Nàng đang nghĩ lung tung gì thế? Điều này sao có thể?

- Phong Liệt, vậy chàng nói đi, ta và Hoàng Tử Nguyệt ai đẹp hơn?

Tiểu ma nữ suy nghĩ một chút rồi nói, ánh mắt trong veo, nhìn chăm chăm vào Phong Liệt.

- Nàng hỏi cái này làm gì? Được, nàng xinh đẹp hơn.

Phong Liệt nhìn thấy tư thế tức giận của tiểu ma nữ, liền nhanh chóng sửa lại lời nói.

- Hừ, coi như là chàng thức thời.

Tiểu ma nữ ánh mắt vui vẻ, hậm hực hừ một tiếng, đột nhiên lại nói:

- Vậy chàng vì cái gì mà giúp cho Hoàng Tử Nguyệt giải độc? Và lại dùng biện pháp đó để giải độc? Còn ta thì lại cho uống thuốc lung tung, hại bụng người ta hiện tại vẫn còn đau.

- Ủ, cái này...

Phong Liệt một hồi há hốc mồm. Vấn đề này bề ngoài thật không tốt để trả lời. Lập tức hắn lông mày nhíu lại, trong nội tâm nghĩ ngợi:

- Ô, hôm nay cái tiểu ma nữ kia tựa hồ như rất cổ quái? Như thế nào lại cảm giác được nàng đang trách mình không cùng nàng hợp thể giải độc. Chẳng lẽ lại có chủ ý gì sao? Không được, lão tử phải cẩn thận một chút.

Hắn cũng không nghĩ tới tiểu ma nữ sẽ thích mình. Đại để là tiểu nha đầu này đang có chủ ý quái quỷ gì để hại mình đây.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên sắc mặt vui vẻ nói:

- Ô, Truyền Tống Trận? Đã tìm được rồi.

Trong muôn hoa, một Truyền Tống Trận tỏa ra lưu quang màu bạc, nhàn nhạt xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Hai người không khỏi vui mừng. Rất cuộc là có thể ly khai khỏi địa phương quái quỷ này rồi.

- Phong Liệt, chúng ta kế tiếp là đến không gian nào?

Tiểu ma nữ cũng không dây dưa vấn đề trước đây nữa, hưng phấn nói.

- Về lại không gian Mộng ảo u lan. Hôm nay đối với chúng ta mà nói, chỉ có cái không gian đó là an toàn nhất. Sau đó chúng ta sẽ dần dần nghĩ biện pháp.

Phong Liệt suy nghĩ một chút.

Hai người trong Huyền Hạo Tháp im lặng, chờ đợi một hồi, cho đến khi Truyền Tống Trận đưa hai người đến Mộng ảo u lan. Khi đến nơi, Phong Liệt lập tức thu nhỏ Huyền Hạo Tháp. Một tia sáng trắng bạc lóe lên rồi biến mất.

Phong Liệt và tiểu ma nữ trở về không gian hắc ám lần nữa. Đây chính là không gian Mộng ảo u lan.

Chỉ có điều, Mộng ảo u lan hôm nay đã tiến nhập vào trong cơ thể tiểu ma nữ, khiến cho cái không gian tĩnh mịch một mảnh, không hề sinh khí.

Phong Liệt thu hồi Huyền Hạo Tháp, cùng tiểu ma nữ rơi xuống một cái đồi nhỏ. Sau đó tâm ý của hắn khẽ động, thả Hoàng Tử Nguyệt ra ngoài.

Lúc này, Hoàng Tử Nguyệt đã hoàn toàn khôi phục, trên mặt lộ ra một tia vũ mị nhìn không thấu.

Phong Liệt lạnh nhạt nhìn Hoàng Tử Nguyệt, không nói gì thêm, mà thật sự cũng chẳng có gì để nói. Hắn quay người hướng về Truyền Tống Trận.

- Tiểu ma nữ, chúng ta đi thôi.

Tiểu ma nữ nhìn Hoàng Tử Nguyệt, rồi vội vàng đuổi theo Phong Liệt.

Hoàng Tử Nguyệt đôi mắt đẹp lộ hung quang, nhìn chung quanh bốn phía. Sau đó lẳng lặng nhìn thân ảnh của Phong Liệt dần dần biến mất, trong đôi mắt đẹp mơ hồ hiện lên vài tia phức tạp.

Sau khi hai người kia đi xa, nàng lại lấy ra một cái bạch ngọc đài phóng trên mặt đất. Cái khối bạch ngọc đài này cực kỳ bất phàm. Thượng diện khắc chằng chịt trận văn, tản ra tia sáng trắng nhàn nhạt.

Kế tiếp, nàng khoanh chân ngồi xuống đất, hai tay kết ấn, nguyên lực toàn thân điên cuồng rót vào bạch ngọc đài. Rất nhanh, bạch ngọc đài đã tỏa ra tia sáng trắng chói mắt.

Sau một hồi rung động lắc lư, đột nhiên, một thân ảnh yếu diệu, thanh lệ xuất hiện trên bạch ngọc đài.

Thiếu nữ này sắc mặt lạnh như băng, cao quý tuyệt mỹ, giống như tiên tử chốn nhân gian. Tiên tử này giống Hoàng Tử Nguyệt như đúc, nhưng khí thế trên người lại rất mạnh, hơn gấp trăm lần.

Sau một khắc, hai Hoàng Tử Nguyệt đột nhiên hợp lại làm một. Bạch ngọc đài trên mặt đất cũng biến mất không thấy.

Hoàng Tử Nguyệt nheo đôi mắt đẹp lại, nhìn thoáng ra xa, lạnh lùng nói:

- Phong Liệt, ngươi nhất định phải trả một cái giá thật đắt.

- Ông trời ơi, Ngọa Long Mộc? Ngân Long Hoa? Ma Long Đằng? Haha, phát tài rồi. Ở đây có rất nhiều linh dược như vậy, ai mà dám đoạt của lão tử, lão tử liều mạng với kẻ đó.

- Ồ, cái kia dĩ nhiên là Sư hồng thú. Hắc hắc, chỉ một con thôi đã có giá trị bách vạn Long tinh. Một đám này chỉ sợ là bán được mấy trăm ngàn vạn đấy. Tất cả đều là của lão tử.

Mấy vạn Long võ giả trào vào Long Hoàng thần phủ, lập tức phá vỡ cái thế giới im lặng này. Tất cả mọi người thỏa thích cướp bóc hết thấy những linh dược, long thú quý hiếm, nguyên liệu luyện khí trong không gian. Phàm là vật hữu dụng thì tất cả đều bị cướp đoạt không còn.

Nhưng, nơi đây cũng chẳng phải là vùng đất hiền lành gì. Nó được cho là nguy hiểm trùng trùng điệp điệp. Vô số cường hoành long thú dần dần bị kinh động, liên tục xuất hiện trước mắt mọi người.

Tất cả những con hung lệ long vượn to như một ngọn núi nhỏ, những con rắn mối thạch long dài đến mấy trăm trượng, vô số báo lân thú...đã khiến cho đám người Long võ giả kia tạo thành một đám thương vong

thật lớn. Hơn nữa, các thế lực lớn hơn lại tranh nhau cướp đoạt, khiến cho không gian nhanh chóng trở nên hỗn loạn.

Không lâu sau, đã có người phát hiện Ma Long Hoàng cực lớn. Đối mặt với tòa kiến trúc to lớn chưa từng thấy này, mọi người tinh thần đều khiếp sợ. Sau đó kích động mạnh vọt qua.

Tại hồ nước trên không, Sở Huyền một thân hắc y, sắc mặt lạnh nhạt đứng trên đỉnh Thiên Ngục Luyện Thần.

Y không giống như những người bình thường khác, nôn nóng tiến vào Long Hoàng thần phủ vô cùng rộng lớn. Chỉ dùng đôi mắt ác liệt chậm rãi quét xung quanh thần phủ, ánh mắt có chút lập lờ, không biết đang suy tư cái gì.

Cao thủ Long Biển Cảnh Sở Hóa Long và Ma Long giáo chủ Chiến Thiên Ma Vương giờ phút này cũng ngự không đứng bên cạnh Sở Huyền, có ý hộ vệ. Khí thế của hai người cường hoành vô cùng, khiến cho vô số Long vô giả sinh lòng sợ hãi, liên tục đi đường vòng.

Chiến Thiên Ma Vương ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía xa. Sau một phút trầm ngâm, liền thấp giọng nói với Sở Huyền:

- Lần này, cao thủ của các thế lực lớn đến rất nhiều, chúng ta có nên thỉnh Già Thiên hộ pháp xuất sơn hay không? Chủ thượng có lệnh, ngàn ngàn lần không được mất bất cứ thứ gì. Một khi có bất cứ đồ vật nào rơi vào trong tay một thế lực lớn thì việc thu hồi lại sẽ không dễ dàng.

Sở Hóa Long nghe xong lời nói của Chiến Thiên Ma Vương, lông mi nhướng lên, sắc mặt không vui. Chiến Thiên Ma Vương nói như vậy, đơn giản là ngại cao thủ Long Biển Cảnh không đủ thực lực, không thể bảo hộ được địa phương.

485. Chương 555: Có Biện Pháp(1)

Nhưng, y cũng không hoàn toàn phản bác. Lúc trước, cấm chế chưa mở ra, nhưng sau đó đã chứng minh được điều này. Đối mặt với Thiên Hoang Tán Nhân, một số cường giả Hùng Phách thiên thật sự là kém xa.

- Giáo chủ đại nhân nói rất đúng. Nơi này cách Ma Long giáo chúng ta vẹn vẹn ba mươi vạn dặm. Chỉ sợ là Già Thiên hộ pháp cũng không tới kịp.

Sở Hóa Long nói.

Hừ!

Chiến Thiên Ma Vương khẽ hừ một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Y tu vi tuy không bằng Sở Hóa Long, nhưng địa vị thì không thấp hơn. Hơn nữa, y lại là người phát ngôn cho đại nhân vật trong truyền thuyết của Ma Long giáo. Ngay cả Sở Huyền, vị Long Hoàng chuyển thế này cũng không dám lãnh đạm.

Sở Huyền khẽ nhíu mày, lạnh nhạt nhìn hai người, nói:

- Không cần, muốn tiếp cận thứ đó, thực sự không chỉ đơn thuần dựa vào thực lực.

- Đám người Thiên Hoang Tán Nhân cũng đã vào trong đó mấy ngày rồi, chắc cũng tìm được đồ vật? Nhưng hôm nay xem ra, tựa hồ như chưa có động tĩnh gì cả?

Chiến Thiên Ma Vương kinh ngạc nói.

- Không có động tĩnh gì chẳng phải là điều tốt sao? Điều này nói rõ bọn hắn còn chưa ra tay được. Chúng ta đi tìm trước rồi nói sau.

Sở Huyền lạnh nhạt phân phó một tiếng, rồi khổng chế Thiên Ngục Luyện Thần bay về phía xa.

Chỉ có điều, y lại không tiến vào Long Hoàng thần phủ trong hồ, mà bay về chân trời diêu viễn.

Chiến Thiên Ma Vương cùng Sở Hóa Long cũng không dám dị nghị theo sát phía sau. Theo thời gian dần trôi liền biến mất trong không trung.

- Phong Liệt, chính ngươi muốn ở chỗ này chờ chết thì hẳn là không nên liên lụy một thiếu nữ phong nhã cùng chờ chết với ngươi sao?

- Chỉ cần ngươi nguyện ý, ta có thể mang Băng Ly rời khỏi chỗ này. Hơn nữa, còn cam đoan nàng sẽ bình yên rời khỏi không gian thần phủ.

Hoàng Tử Nguyệt ngạo nghễ, thanh âm chậm rãi truyền vào trong không gian Long ngục, quanh quẩn thật lâu.

Phong Liệt khẽ nhíu mày, không rõ Hoàng Tử Nguyệt vừa ca vừa hát này là có ý gì, sao lại kéo tiểu ma nữ vào trong?

Tiểu ma nữ trên mặt cũng kinh ngạc khó hiểu, chớp chớp ánh mắt.

Nhưng rất nhanh, đôi mắt đẹp của nàng lại sáng lên, tựa hồ như đang nghĩ đến điều gì, một bên tai lặng lẽ nổi lên một tia đỏ ửng.

- Nàng thật sự có thể mang tiểu ma nữ rời khỏi đây?

Phong Liệt ánh mắt có chút nheo lại, hoài nghi hỏi.

- Không sai, Hoàng Tử Nguyệt ta nói chuyện từ trước đến giờ là nhất ngôn cửu đỉnh.

Hoàng Tử Nguyệt lời thề son sắt.

- Nàng tại sao lại phải làm như vậy?

Phong Liệt khó hiểu hỏi.

- Hừ, không tại sao cả, chỉ là muốn cho ngươi chết cô độc một mình thôi.

Hoàng Tử Nguyệt lạnh lùng nói.

Phong Liệt trong nội tâm giận dữ. Không thể tưởng tượng được cô gái này lại ác độc đến như vậy.

Nhưng, muốn nói bắt tiểu ma nữ lưu lại bầu bạn với mình thì xem ra mình cũng ích kỷ quá.

Hắn nhìn thoáng qua tiểu ma nữ, phát hiện tiểu ma nữ đang cau mày lại, không biết suy nghĩ cái gì.

- Tiểu ma nữ, Hoàng Tử Nguyệt nói có thể mang nàng rời khỏi đây. Có thể tin được đấy. Nàng...

- Ai mà biết được nàng ta nói chuyện có chắc chắn không? Hơn nữa....hơn nữa chàng không phải nói chỉ cần nàng có thể ra ngoài, chàng sẽ nghĩ biện pháp thoát ra khỏi đây sao? Ta mặc kệ, ta vẫn muốn đi với chàng.

Tiểu ma nữ vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, hừ lạnh nói.

Phong Liệt lắc đầu cười khổ nói:

- Nói thật, ta cũng không có vài phần nắm chắc có thể đi ra ngoài. Nàng nếu từ bỏ cơ hội này, rất có thể cả đời sẽ không ra ngoài được. Hơn nữa, nàng sau khi ra ngoài, có thể nói với gia gia của nàng đến cứu ta.

- Ta không nghe, ta không nghe. Phong Liệt, ban đầu ở trong không gian thôn phệ, chàng không bỏ ta lại một mình. Băng Ly ta như thế nào lại không biết nghĩa khí chứ?

Tiểu ma nữ lắc đầu nói.

Sau đó, trên mặt nàng đột nhiên có một tia giảo hoạt, đột nhiên lớn tiếng nói:

- Phong Liệt, kỳ thật chúng ta cũng không cần lo lắng. Cho dù chúng ta không tìm được biện pháp đi ra ngoài thì gia gia cũng sẽ tìm được chúng ta. Cho dù gia gia không tìm thấy chúng ta, chúng ta ở chỗ này đến già cũng rất tốt.

A!

Phong Liệt sắc mặt sững sờ, kinh ngạc nhìn tiểu ma nữ, đã thấy tiểu ma nữ chớp chớp mắt dí dỏm, vẻ mặt trêu tức.

Phong Liệt sớm đã mở ra một vết nứt không gian rất nhỏ. Hai người đối thoại với nhau tất nhiên là không thoát khỏi lỗ tai của Hoàng Tử Nguyệt.

Ngay khi tiểu ma nữ vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng nổ mạnh. Cho đến thật lâu sau mới truyền đến thanh âm hỗn hỗn của Hoàng Tử Nguyệt.

- Hừ, không biết xấu hổ. Tiểu yêu nữ ngươi tự tìm khổ, vậy hãy cùng với cái đồ vô sĩ kia ở cùng một chỗ chờ chết đi. Bốn tiểu thư mấy năm sau sẽ đến nhặt xác các người.

Sau khi dứt lời, Hoàng Tử Nguyệt lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

- Haha, tức chết ta rồi.

Sau một lát, tiểu ma nữ nhin không được cười, cười lên ha hả, run rẩy hết cả người.

- A, có cần cười như vậy không?

Phong Liệt há hốc mồm. Đây là tình huống gì vậy?

- Hừ, ai cần ngươi lo!

Tiểu ma nữ đắc ý mở to mắt, xoay người sang chỗ khác, lại một tràng đắc ý cười to đến nỗi chảy cả nước mắt.

Đúng lúc này, Phong Liệt phát hiện Hoàng Tử Nguyệt đã bay đến biên giới không gian. Sau đó, chỉ thấy nàng ôm một khối bạch ngọc dài, không chút do dự tiến vào đám sương mù dày đặc tại biên giới không gian, rồi sau đó biến mất không thấy.

Phong Liệt thấy vậy, thoáng chốc con mắt sáng ngời, trong nội tâm kích động không thôi:

- Hắc hắc, quả nhiên không ngoài sở liệu của lão tử.

Trong lúc này, trong đầu hắn vẫn suy nghĩ về phương pháp rời khỏi chỗ này bằng không gian hiểm cảnh, nhưng lại không có đầu mối.

Nói như vậy, trong ba mươi sáu cái không gian trung ứng sẽ có một cái không gian có thể đi thông vào trong thần phủ. Nhưng cũng có khả năng, ba mươi sáu không gian này tất cả đều là tử địa, hơn nữa tuyệt không có đường ra.

Phong Liệt suy bụng ta ra bụng người. Suy đi nghĩ lại thật lâu, cuối cùng vẫn cho rằng khả năng thứ hai có thể lớn hơn một chút.

Nếu thật sự là thế thì muốn rời khỏi không gian này, chỉ sợ độ khó không phải là bình thường.

Thời gian dần trôi, hắn trong lòng còn có một ý nghĩ hão huyền. Và lúc Hoàng Tử Nguyệt rời đi, cũng vừa mới xác nhận lại điểm này.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt tâm tình rộng mở, không thể chờ đợi được nữa, muốn ra ngoài thí nghiệm ngay.

- Phong Liệt, chúng ta phải làm sao bây giờ? Không thể tưởng tượng được vừa ra khỏi không gian thôn phệ không bao lâu, lại bị vây trong không gian này. Chúng ta thật không may.

Tiểu ma nữ hung hăng ngồi phịch xuống giường, ngoài miệng cứ lầm bầm.

Phong Liệt giờ phút này tâm trạng thật tốt. Hắn không khỏi liếc nhìn bộ ngực sữa đang bị đè ép của tiểu ma nữ, âm thầm tự hỏi tiểu ma nữ đến cùng ăn cái gì mà lại có bộ ngực lớn đến như vậy.

- Tiểu ma nữ, ta có biện pháp rồi.

Phong Liệt cười nói.

- Cái gì? Chàng nhanh như vậy mà có biện pháp rồi à? Biện pháp gì? Mau nói nghe một chút.

Tiểu ma nữ từ trên giường nhảy dựng lên, hưng phấn nói.

Phong Liệt cười thần bí, sau đó tâm ý khẽ động. Hai người lập tức chui ra khỏi không gian Long ngực, xuất hiện trong không gian Mộng ảo u lan.

- Đi theo ta.

Phong Liệt gọi một tiếng, tiểu ma nữ không chút do dự chạy về phía biên giới.

486. Chương 556: Có Biện Pháp(2)

- Làm gì thế? Thần thần bí bí, chờ ta một chút.

Tiểu ma nữ vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, cũng đi theo, trên khuôn mặt đậm vẻ tò mò, lại còn có một tia chờ mong.

Đúng lúc này, đột nhiên bảy tám đạo thân ảnh bạch y trước sau xuất hiện cách hai người Phong Liệt không xa. Một cỗ khí tức lạnh như băng dần dần khuếch tán ra ngoài.

Phong Liệt cùng với tiểu ma nữ bước chân chậm lại, vội vàng đảo mắt nhìn, nhưng không khỏi sửng sốt ngay sau đó.

- Đại sư tỷ, Nhị sư huynh, như thế nào lại là các người?

Tiểu ma nữ vẻ mặt kinh ngạc nhìn một thiếu nữ xuất trần tuyệt sắc nhưng lạnh lùng cùng một gã thiếu niên bất phàm đang đứng giữa không trung, nhin không được gọi to lên.

Một nam một nữ này không phải là người xa lạ, chính là Mộc Thiên Tình cùng với Lăng Cô Thành. Mấy người còn lại là đệ tử của Bằng Long giáo.

- A Ly, sao muội lại ở đây?

Mộc Thiên Tình sắc mặt hơi kinh ngạc, lập tức không khỏi mừng rỡ vạn phần. Nàng như con hồ điệp nhẹ nhàng từ không trung bay xuống, hướng về tiểu ma nữ lướt đến.

- Đại sư tỷ, ta rất nhớ tỷ!

Tiểu ma nữ đôi mắt đẹp đỏ lên, dụi đầu vào ngực của Mộc Thiên Tình, cái miệng ủy khuất nói.

- Ta cũng nhớ muội lắm. A Ly, muội có khỏe không? Để cho sư tỷ xem muội có bị thương không?

Hai tỷ muội lớn lên từ thuở nhỏ nên tình cảm vô cùng tốt. Tiểu ma nữ lại nhiều lần kinh qua không ít đại nạn, khiến cho không ít kinh hãi. Giờ phút này cả hai cô gái gặp mặt, giống như trải qua mấy kiếp chưa được gặp, tự nhiên không thể thiếu một phen hỏi han ân cần.

Lăng Cô Thành nhìn tiểu ma nữ, trong mắt có chút kinh ngạc. Khi y chú ý tới Phong Liệt, gương mặt anh tuấn lập tức trầm xuống.

Trước kia y nghe nói Phong Liệt giả mạo cao nhân, cầm lấy lệnh bài Thiên Tru xông vào Long Hoàng thần phủ có chút không tin. Bởi vì y rất khó tưởng tượng được Phong Liệt có thể thoát khỏi ba vị hộ pháp Hóa Đan Cảnh của Bằng Long giáo đuổi giết.

Nhưng giờ phút này, sự thật bày ra trước mắt, không muốn tin cũng phải tin.

Sắc mặt hơi biến ảo, nhưng y nhanh chóng mỉm cười, thoải mái vô cùng, phi thân rơi xuống cách chỗ Phong Liệt không xa, mỉm cười nói:

- Phong Liệt, không thể tưởng tượng được người thật sự có thể dựa vào lệnh bài Thiên Tru mà bước vào đây. Bốn công tử xem như đã quá xem thường người rồi. Không biết mấy ngày nay có thu hoạch gì không? Hãy nói ra cho bốn công tử mở mang tầm mắt.

Trong lòng y kỳ thật rất muốn hỏi Phong Liệt một chút hướng đi của ba vị hộ pháp Hóa Đan Cảnh của Bằng Long giáo, nhưng lời nói đến miệng thì lại nuốt xuống. Giờ phút này, y quả thực không có nắm chắc có nên đối phó với Tăng Nghị hay là không nên trở mặt.

Phong Liệt cười nhạt một tiếng:

- Cái này chỉ sợ là bất tiện? Ta với người rất quen thuộc sao?

- Người...!

Lăng Cô Thành sắc mặt liền giận dữ, không thể tưởng tượng được Phong Liệt thật sự không nề tình, liền nhin không được muốn rút kiếm ra.

Nhưng kế tiếp, khi nhìn thấy một tia âm lãnh trong ánh mắt của Tăng Nghị, y lại đột nhiên cả kinh, sau đó tranh thủ thời gian bỏ đi ý niệm động thủ, hừ lạnh một tiếng rồi chậm rãi lui về phía xa.

Y vốn không biết rằng, Phong Liệt bởi vì bị ba gã hộ pháp Hóa Đan Cảnh của Băng Long giáo đuổi giết, sớm đã không có nửa điểm hảo cảm với Băng Long giáo rồi, làm sao mà quan tâm đến một Lăng Cô Thành nhỏ nhoi được. Không có lập tức động thủ giết sạch đám người này xem như là đã nể mặt tiểu ma nữ lắm rồi.

Giờ phút này, thấy Lăng Cô Thành lựa chọn việc nhẫn nhịn, Phong Liệt khinh thường lắc đầu, trong nội tâm có vài phần thất vọng. Ở chỗ này động thủ cũng chẳng có gì cố kỵ, đánh y bán thân bất toại chỉ là việc nhẹ nhàng.

Hắn quét mắt liếc nhìn những người khác trong Băng Long giáo, ánh mắt có chút lập òe, trong nội tâm hiểu được tất nhiên là cấm chế đã được mở ra, liền muốn xem náo nhiệt ở đoạn sau.

Lúc này, tiểu ma nữ cùng Mộc Thiên Tình dắt tay nhau đi tới. Phong Liệt nhìn thấy đôi tỷ muội tuyệt sắc thể gian hiếm thấy thì hai mắt liền tỏa sáng, cảm thấy rất đẹp mắt. So với việc chứng kiến Lăng Cô Thành thì thoải mái hơn rất nhiều.

- Phong Liệt, cảm ơn người mấy ngày nay đã chiếu cố muội của ta.

Mộc Thiên Tình có chút thi lễ, nhưng sắc mặt vẫn lạnh nhạt nói.

- Không có gì, đó là điều ta phải làm.

Phong Liệt nhẹ nhàng gật đầu, trong nội tâm thâm than, cô nàng này chẳng những xinh đẹp mà còn biết hiểu lễ nghĩa. Thật sự là khó có được.

Nhưng kế tiếp, Mộc Thiên Tình đột nhiên sắc mặt lạnh nhạt, hừ nhẹ nói:

- Đã như vậy, người lúc trước tác oai tác quái, có phải là nên có lời nào nói với ta không?

- Á, lúc trước? Chuyện gì lúc trước?

Phong Liệt sắc mặt sững sờ.

- Phong Liệt, Đại sư tỷ nói chính là việc người tiến vào Long Hoàng thần phủ, bây giờ huynh muốn chống chế hay sao?

Tiểu ma nữ che miệng cười nói, trong đôi mắt đẹp đầy trêu tức.

Trải qua một phen nhắc nhở của tiểu ma nữ, Phong Liệt đột nhiên nghĩ tới. Trước khi đến đây, hắn đã từng giả cao nhân đùa giỡn bằng mỹ nhân này một phen, còn muốn đem người ta thu làm nha đầu làm ấm giường nữa chứ.

Nghĩ đến điều này, Phong Liệt liền một hồi cảm thấy đau đầu, giống như người ta bắt gian ngay tại giường, hận không thể tranh thủ thời gian chuồn mất.

- Điều này....ngày đó ta chỉ đùa một chút thôi mà.

Tiểu ma nữ chứng kiến Phong Liệt bối rối, nhin không được bật cười, tranh thủ thời gian mở miệng giải vây:

- Đại sư tỷ, thấy Phong Liệt hắn là cũng chỉ có tặc tâm chứ không có tặc胆. Trước hãy bỏ qua cho huynh ấy lần này, được không?

Phong Liệt há hốc mồm. Giờ phút này hắn hận không thể bóp chết tiểu ma nữ. Những lời này tựa hồ như giải vây cho mình, nhưng nghe như thế nào cũng không được tự nhiên.

- Nha đầu chết tiệt kia, muội đây là giúp hắn ta giải vây hay là đổ thêm dầu vào lửa?

Mộc Thiên Tình hung hăng trừng mắt nhìn tiểu ma nữ.

- Haha, Đại sư tỷ, tỷ nói cái gì thì chính là cái đó. Nhưng chúng ta kế tiếp còn cần người này giúp chúng ta rời khỏi cái không gian này. Coi như là cho huynh ấy lấy công chuộc tội, được không?

Tiểu ma nữ cười nói.

- Có ý tứ gì vậy? Vì cái gì mà cần hắn mang chúng ta rời khỏi đây?

Mộc Thiên Tình khó hiểu hỏi.

- Đại sư tỷ, là như thế này....

Kế tiếp, tiểu ma nữ trong không gian đem tình huống kể lại cho Mộc Thiên Tình nghe qua một lần, khiến cho Mộc Thiên Tình rất nhanh hiểu được đại khái. Đôi mắt đẹp nộ khí dần dần biến mất, ngược lại ngưng trọng hắn lên.

Kỳ thật, Mộc Thiên Tình ấn tượng đối với Phong Liệt đến nay cũng không tệ lắm. Cũng chỉ là cảm thấy tức giận vì bị lừa thôi. Về sau cũng dần dần giảm bớt, thậm chí còn có vài phần thú vị. Giờ phút này cũng chỉ là xuất phát từ vấn đề mặt mũi, nên mới vấn tội Phong Liệt mà thôi.

Lăng Cô Thành đứng cách đó không xa vẫn đang chú tâm nghe lời nói và cử động của từng người, trong ánh mắt dần dần hiện lên sự oán độc.

Trước kia, có một số nam nhân dám lừa gạt Mộc Thiên Tình đều không có người nào có kết cục tốt đẹp. Nhưng giờ phút này, Đại sư tỷ mà mình yêu tha thiết tựa hồ như không có ý tứ trách móc Phong Liệt. Điều này làm cho y vạn phần khó chịu.

487. Chương 557 : Lăng Cô Thành(1)

Lúc này, một gã đệ tử của Băng Long giao từ trên không trung rơi xuống, chấp tay nói với Lăng Cô Thành:

- Nhị sư huynh, không gian này không có Truyền Tống Trận, chúng ta chỉ sợ là sẽ bị vây khốn ở đây rồi .

- Sao, không có khả năng đó. Mau tìm lại xem.

Lăng Cô Thành không kiên nhẫn nói.

- Vâng!

Gã đệ tử lên tiếng rồi bước đi.

- Nhị sư huynh, không cần gấp rút. Chúng ta đã sớm tìm ra cách rồi, vẫn nên tranh thủ thời gian xem phương pháp xử lý của Phong Liệt.

Lúc này, tiểu ma nữ ngữ khí lãnh đạm nói với Lăng Cô Thành.

Trải qua sự kiện trước đó, tiểu ma nữ ấn tượng đối với vị Nhị sư huynh này đã trở nên xấu hơn. Nhưng dù sao cũng ở chung với nhau mấy chục năm, trong lúc nhất thời thực sự không đành lòng để cho y chờ chết ở chỗ này.

- Sao?

Lăng Cô Thành sắc mặt sững sờ, lập tức tiến lên vài bước, vẻ mặt hoài nghi nhìn Phong Liệt nói:

- Phong Liệt, hắn là người thực sự có biện pháp mang chúng ta rời khỏi cái không gian này?

Phong Liệt vốn không thèm để ý đến y, nhưng hắn cũng không muốn để cho tiểu ma nữ khó xử, nên nói:

- Cái này cũng không nhất định. Ta cũng chỉ là muốn thử xem mà thôi.

- Đã như vậy thì hãy đem biện pháp của người nói ra một chút. Bốn công tử sẽ giúp người thảo luận lại một phen.

Lăng Cô Thành cười ngạo nghễ nói.

Phong Liệt cười, có chút không khách khí nói:

- Không cần người phải thảo luận gì cả. Nếu tin lời ta thì cứ theo biện pháp của ta. Nếu không tin thì tự mình nghĩ biện pháp.

- Người....

Lăng Cô Thành sắc mặt ngẩn ngơ, nhìn không được muốn thổ huyết, trong nội tâm quả thật hận chết Phong Liệt nhưng rồi lại không thể làm gì.

Phong Liệt mặc kệ Lăng Cô Thành. Hắn vừa nói, vừa quay người hướng đến biên giới không gian.

Nếu không phải có quan hệ với tiểu ma nữ, hắn sẽ không để ý tới đám người này. Hắn còn ước gì Lăng Cô Thành sẽ chết ở đây.

- Phong Liệt, chờ ta một chút!

Tiểu ma nữ kêu lên một tiếng, sau đó nắm tay Mộc Thiên Tình đi theo:

- Đại sư tỷ, chúng ta nên tin Phong Liệt. Mặc dù háo sắc một chút nhưng mưu ma chước quỷ vẫn rất nhiều.

- A Ly, xem ra muội rất hiểu rõ hắn ta đó. Trong khoảng thời gian này không phải là cùng với hắn ta xảy ra chuyện gì chứ?

Mộc Thiên Tình vừa bị tiểu ma nữ kéo đi, vừa hồ nghi đánh giá tiểu ma nữ.

- A, không có chuyện gì đâu.

Tiểu ma nữ chột dạ, ánh mắt có chút trốn tránh, mang tai ứng hồng. Nàng cũng không thể nói mình đã bị Phong Liệt nhìn thấy thân thể, lại còn sờ soạng. Chỉ còn thiếu một chút nữa là trở thành vợ chồng rồi.

Mộc Thiên Tình nhìn thấy phản ứng của tiểu ma nữ, ánh mắt ngày càng quái dị.

Lăng Cô Thành ở đằng sau thấy hai cô gái không thèm để mình vào mắt, liền cảm thấy phẫn nộ, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải đi theo.

- Phong Liệt, nếu như người có biện pháp thì may rồi. Bằng không thì bốn công tử nhìn xem người thế nào cho xong việc.

Lăng Cô Thành hừ lạnh một tiếng, trong nội tâm dâng lên suy nghĩ ác độc.

Biên giới không gian là một hàng rào sương mù dày đặc. Bất luận một công kích nào đối với bức tường này đều không chút hiệu quả. Trừ phi tu vi phải mạnh thì mới có thể xé rách không gian. Nhưng loại cường giả có tu vi cảnh giới này thì dường như mới nghe lần đầu.

Phong Liệt lẳng lặng quan sát bức tường sương mù dày đặc phía trước. Hắn xoay người lại, phất tay mở ra một đạo vết nứt không gian rộng thênh thênh rồi nói với mọi người:

- Các người vào đi.

- Đây là....

Mộc Thiên Tình, Lăng Cô Thành và các đệ tử Băng Long giáo nhìn thấy phương pháp của Phong Liệt như vậy, cũng không khỏi lắp bắp kinh hãi.

- Các người yên tâm đi. Đây là một tiểu không gian của Phong Liệt. Chúng ta đi thôi.

Tiểu ma nữ đắc ý giải thích nói.

Nàng hôm nay có thể nói là tuyệt đối tin tưởng Phong Liệt. Sau khi dứt lời liền nắm bàn tay nhỏ bé của Mộc Thiên Tình nhảy vào vết nứt không gian, không cho Mộc Thiên Tình có cơ hội đặt câu hỏi.

Còn Lăng Cô Thành lúc này vẫn còn nghi ngờ. Ánh mắt y có chút nheo lại, buông ra tinh lực thăm dò nội tình bên trong vết nứt không gian, liền cau mày nói:

- Phong Liệt, đây là tiểu không gian của người?

- Không sai!

Phong Liệt trả lời.

- Nói như thế, chúng ta một khi tiến vào thì sinh tử đều nằm trong tay của người, do người điều khiển?

Lăng Cô Thành ánh mắt lập lòe.

- Chính là như thế!

Phong Liệt lạnh nhạt nói, trong mắt cố ý vô ý hiện lên một nụ cười âm hiểm.

- Hừ, nếu đã như vậy thì chúng ta dựa vào cái gì mà tin tưởng người? Vạn nhất người muốn hãm hại chúng ta thì làm sao bây giờ?

Lăng Cô Thành ánh mắt lạnh lẽo hỏi.

- A, ta có bắt các người tin tưởng ta sao? Nếu không tin lời của ta thì các người có thể không cần vào!

Phong Liệt khẽ cười nói.

- Người!

Lăng Cô Thành sắc mặt giận dữ, đột nhiên quát to:

- Phong Liệt, bốn công tử bây giờ hoài nghi người dụng tâm kín đáo. A Ly, sư tỷ, các người tranh thủ thời gian trở về, không nên để cho tiểu nhân ám toán.

Lại không nghĩ, tiểu ma nữ sau khi nghe được Lăng Cô Thành nói như vậy thì khuôn mặt giận dữ lên, thay cho Phong Liệt bất bình, trong không gian la lên:

- Nhị sư huynh, huynh đến tột cùng muốn như thế nào? Nói thật, Phong Liệt so với huynh thì quang minh lỗi lạc hơn nhiều.

- A Ly, muội....

Lăng Cô Thành ngữ khí trì trệ. Y như thế nào cũng không thể tưởng tượng được tiểu sư muội bình thường đối với mình rất sùng bái, nay lại giúp người ngoài nói chuyện, trong lúc nhất thời có chút thần thờ.

Phong Liệt mỉm cười. Biểu hiện của Lăng Cô Thành lần này ngược lại lại hợp với ý của hắn. Hắn cũng không muốn kéo dài thời gian. Tâm ý khẽ động, liền khép vết nứt không gian lại, để đám đệ tử Băng Long giáo ngoài cửa.

Sau đó, chỉ thấy hắn dùng Phong Ma đại thương khổng lồ chế pho tượng Thiên Long, hóa thành một hình rồng uốn lượn trên Phong Ma đại thương.

Kế tiếp, hắn vận chuyển nguyên lực, hung hăng ném Phong Ma đại thương về phía sương mù dày đặc. Ngay khi đại thương rời tay trong nháy mắt, hắn lập tức trốn vào không gian Long ngục.

Đùng!

Một tiếng vang nhỏ vang lên. Phong Ma đại thương biến mất không thấy.

Đám người Lăng Cô Thành nhìn thấy cảnh tượng này, cả nửa ngày sau mới hồi phục lại tinh thần, mới vang lên tiếng cuống quýt kinh hô:

- Ông trời ơi, đây chính là phá không.

- Phong Liệt, hắn thật sự có biện pháp. Nhị sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?

- Vội cái gì, sợ trời không sụp xuống sao? Các tiền bối trong giáo sẽ cứu chúng ta.

Phốc phốc!

Một tiếng vang nhỏ!

Phong Ma đại thương một lần nữa hiện ra, cắm trên một tảng đá lớn, sâu đến nửa trượng.

Trong thiên địa âm trầm lơ mờ, không khí lượn lơ từng đạo sương mù. Xem ra là hiểm địa kịch độc trùng trùng điệp điệp.

Trong không gian Long ngục, Phong Liệt ánh mắt khê động, vội vàng phân ra một tinh thần quét tới. Kế tiếp, hắc kinh ngạc phát hiện, cái khối tảng đá bên ngoài thật lớn có chút quen mắt. Thượng diện còn có ba chữ cổ long văn “Tuyệt Độc Cốc”.

- Ô, vậy đã trở lại Tuyệt Độc Cốc rồi sao?

Phong Liệt kinh ngạc lắm lắm.

- Phong Liệt, chúng ta đã rời khỏi không gian kia rồi sao?

Mộc Thiên Tình hiểu kỳ hỏi.

488. Chương 558 : Lăng Cô Thành(2)

- Đúng, chúng ta bây giờ đang xuất hiện tại một không gian khác, tên là Tuyệt Độc Cốc.

Phong Liệt trả lời.

- A, vậy thì tốt quá! Chỉ cần có Truyền Tống Trận thì chúng ta có thể tìm được đường ra. Phong Liệt, huynh thật lợi hại.

Tiểu ma nữ hưng phấn vỗ tay.

Phong Liệt cũng một hồi đắc ý. Ý nghĩ của mình quả nhiên có thể thực hiện được. Hắn nói với hai cô gái:

- Bên ngoài khói độc trùng trùng điệp điệp, các người không nên ra ngoài. Ta sẽ mang hai người đến không gian kế tiếp.

- Như vậy cũng được!

Mộc Thiên Tình và tiểu ma nữ một chút phản đối cũng không có.

Phong Liệt biến ảo hắc ám chi thân, chui ra khỏi không gian Long ngục, sau đó khổng chế Huyền Hạo Tháp hướng về chỗ có Truyền Tống Trận.

Làm hắn giật mình lúc này chính là Tuyệt Độc Cốc có rất nhiều thi thể cùng với tiên bạch cốt. Nhìn thấy mà giật cả mình.

Hơn nữa, không ngừng có người xuất hiện trong cốc. Từng tiếng kêu thảm thiết, thê lương thỉnh thoảng lại vang lên. Một số võ giả tu vi không cao, một khi nhiễm khí độc của Tuyệt Độc Cốc thì lập tức trúng độc mất mạng, rất nhanh biến thành một đồng xương trắng.

Phong Liệt âm thầm kinh hãi. Đối với đại đa số người đến đây mà nói, Tuyệt Độc Cốc tuyệt đối được xem là một chỗ tử địa.

Bên cạnh Truyền Tống Trận còn có gần trăm người đang chờ sử dụng. Một số người may mắn còn sống thì sắc mặt lo lắng. Phía sau tiếp nối phía trước, bước vào Truyền Tống Trận, biến mất không thấy.

Phong Liệt khổng chế Huyền Hạo Tháp bay đến trên không Truyền Tống Trận, nhìn đám người hoảng sợ phía dưới thì không khỏi âm thầm lắc đầu.

Những người này có thể sống sót trong Tuyệt Độc Cốc chắc chắn đều có vài phần năng lực. Trong đó không thiếu những nhân vật tinh anh của các môn phái. Nhưng bọn họ cũng không biết rằng, chờ đợi bọn họ lại là một không gian tử địa.

Phong Liệt hơi trầm ngâm một chút, rồi bỏ đi ý niệm sử dụng Truyền Tống Trận, ngược lại tiếp tục hướng về không gian biên giới bay tới.

Trực giác nói cho hắn biết, ba mươi sáu cái không gian này có lẽ sẽ là một vòng tử địa tuần hoàn. Muốn thoát ly khỏi ba mươi sáu không gian này, không thể đi con đường bình thường được.

Bốp!

Một tiếng vang nhỏ vang lên. Cây Điều Long đại thương một lần nữa xuyên thấu đám sương mù dày đặc của không gian biên giới.

Sau một khắc, Phong Ma đại thương xuất hiện trong một thế giới trắng xóa, chung quanh tất cả đều là hàn băng màu trắng. Từng tòa băng sơn cực lớn đứng sừng sững trong thiên địa. Mặt đất cũng không biết có bao nhiêu tầng băng dày. Trong thiên địa độ ẩm thấp dọa người. Phong Liệt mặc dù có biến ảo hắc ám chi thân, nhưng cũng không nhịn được run mình mấy cái. Linh hồn đều run lên.

Tâm ý của hắn khê động. Mộc Thiên Tình và tiểu ma nữ đều phóng ra.

Hai cô gái nhìn thấy hoàn cảnh chung quanh thì cũng liên kinh ngạc vài phần.

- Đây giống như băng vực của chúng ta. Không đúng, không khí ở đây tựa hồ có một loại khí tức cổ quái.

Tiểu Ma Nữ sung sướng kêu lên.

Mộc Thiên Tình nhẹ nhàng chau mày, đột nhiên đôi mắt đẹp sáng ngời, kinh ngạc nói:

- Ô, A Ly, đây là khí tức thiên quang băng thủy.

- Cái gì, nơi này có khí tức thiên quang băng thủy sao?

Tiểu Ma Nữ không khỏi kinh hô một tiếng, hai mắt sáng lên.

Phong Liệt chính là kinh ngạc vô cùng, khó hiểu nói:

- Thiên quang băng thủy là vật gì vậy?

- Phong Liệt huynh có thể không biết, Thiên quang băng thủy đối với võ giả Băng Long giáo chúng ta có lợi ích rất lớn, có thể tạo ra nguyên lực, trùng kích bình cảnh. Nhưng đối với những võ giả huyết mạch thì chính là một loại băng phiến vô cùng lợi hại. Một khi hút vào cơ thể, ngay cả linh hồn cũng có thể bắt được.

Tiểu Ma Nữ sốt ruột, giải thích cho Phong Liệt.

- A, thì ra là thế. Yên tâm đi, ta còn gánh vác được.

Phong Liệt trong nội tâm giật mình.

Đúng lúc này, đột nhiên một tòa băng sơn cự đại ở đằng xa rơi sầm xuống. Một con khỉ đột khổng lồ cuồng mãnh vô cùng phá tan vụn băng, tru lên hướng bên này chạy tới.

Cùng lúc đó, vài thân ảnh khí thế cường hoành màu trắng xuất hiện trong không trung.

Dẫn đầu là một mỹ phụ trung niên khí chất uy nghiêm. Chỉ thấy tay của bà ta cầm một thanh trường kiếm quái dị, xinh đẹp như một đóa hoa bạch liên giữa không trung. Bà ta hô một tiếng, trường kiếm trong tay vung đến con băng vượn dưới mặt đất.

Xoẹt!

Âm thanh phá không chấn động màng tai.

Một đạo kiếm khí bạch sắc xẹt qua hư không, lập tức đuổi theo băng vượn. Đơn giản chém nó thành hai nửa, máu tươi bắn tung tóe giữa không trung.

Phong Liệt nhìn cảnh tượng này, trong lòng không khỏi thất kinh. Mỹ phụ này chỉ tiện tay một kiếm, đã chém chết một con băng vượn cấp đỉnh phong. Thực lực có thể nói là khủng bố.

- Sư phụ? Là sư phụ! Chúng con ở đây này.

Tiểu ma nữ đột nhiên hưng phấn kêu to, cánh tay nhỏ bé dùng sức quơ quơ.

- Chúng ta đi qua đó đi!

Mộc Thiên Tình nói.

- Được, chúng ta đi.

Tiểu ma nữ nói một tiếng, thi triển thân hình lao về phía trước.

Chỉ có Phong Liệt là vẫn còn đứng bất động tại chỗ, nhúu mày tự hỏi. “Sư phụ”! Chẳng lẽ là Bằng Long giáo chủ Lăng Phi Tuyết? Nếu đúng như vậy thì thực lực của lão bà này thật không kém. Lão tử nên tránh xa một chút thì tốt hơn.

Phong Liệt nhớ tới mình đã giết chết ba cường giả Hóa Đan Cảnh của Bằng Long giáo là Lăng Bất Không, Vạn Ngọc Liên, Lý Thu Thủy. Cừu hận đối với Bằng Long giáo không phải bình thường.

Tuy thời gian động thủ rất ngắn, làm cũng coi như có giấu diếm. Nhưng trên đời này không có bức tường nào là không lọt gió. Sớm muộn gì cũng bị đưa ra ngoài ánh sáng.

Cho nên, ý định của hắn chính là cách xa Bằng Long giáo chủ càng sớm càng tốt.

Sau khi suy nghĩ, Phong Liệt lập tức té ra Huyền Hạo Tháp, hướng về phía ngược lại mà đi. Chỉ trong chốc lát liền biến đâu không thấy.

Tiểu Ma Nữ chạy về phía trước một đoạn, đột nhiên phát hiện Phong Liệt không có đi theo thì liền đảo mắt xem xét. Vừa thấy Phong Liệt đang đi hướng ngược lại với mình thì tức giận đến nổi lông mày lá liễu cong lên, nhịn không được nói:

- Phong Liệt thôi, huynh chạy làm cái gì? Sư phụ ăn thịt huynh phải không?

Mộc Thiên Tình cũng dừng lại, nhìn thấy Phong Liệt đang chạy trốn, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia kinh ngạc:

- Thật là một quái nhân! A Ly, có lẽ anh ta còn có bản khoản của mình.

- Đáng giận mà, vốn để cho sư phụ gặp mặt. Người này thật đáng ghét, lần sau gặp mặt không thêm để ý tới.

Tiểu Ma Nữ không vui, chu cái miệng nhỏ nhắn, trong nội tâm dâng lên một tia mất mát, ánh mắt thật phức tạp.

Lúc này, Mộc Thiên Tình đột nhiên mỉm cười trêu ghẹo:

- A Ly, muội muốn cho sư phụ gặp Phong Liệt làm gì? Chẳng lẽ muốn sư phụ làm gì cho muội?

- Đại tỷ, tỷ thật so với Phong Liệt còn muốn chán ghét hơn.

Tiểu Ma Nữ đôi mắt đỏ lên, lập tức nhào vào ngực Mộc Thiên Tình khóc òa lên.

- A Ly, đừng làm rộn nữa. Sư phụ đến rồi kìa.

Bị tiểu ma nữ khóc ầm lên, hình tượng bằng sơn mỹ nhân của Mộc Thiên Tình biến mất không còn, liền ra sức an ủi.

Sau một lát, vùng phụ cận có bảy tám thân ảnh màu trắng bay tới. Người mỹ phụ đi đầu đúng là Bằng Long giáo chủ Lăng Phi Tuyết, cường giả Hóa Đan Cảnh đại viên mãn. Khí thế giống như núi cao khiến cho lòng người như bị đánh gãy.

489. Chương 559 : Không Gian Huyết Hải(1)

Những người còn lại tu vi cực kỳ bất phàm. Nếu là cao thủ Hóa Đan Cảnh thì có đến năm người.

- Đệ tử bá kiến sư phụ cùng chư vị hộ pháp đại nhân.

- Đệ tử bá kiến sư phụ cùng chư vị hộ pháp đại nhân.

Tiểu Ma Nữ cùng với Mộc Thiên Tình hành lễ với mọi người.

- Miễn lễ!

Lăng Phi Tuyết tướng mạo xinh đẹp, cặp lông mày phượng lộ ra nét uy nghiêm cực kỳ. Đôi mắt đẹp trong trẻo vô cùng, giống như có thể nhìn thấu nội tâm của người khác, khiến cho người khác không dám nhìn gần. Xem ra là một nữ cường nhân cực kỳ khôn khéo.

Nhưng, bà nhìn hai nữ đệ tử yêu của mình, nhẹ nhàng cười, thanh âm ôn hòa nói:

- Tình nhi, A Ly, các con sao lại ở chỗ này? Cô Thành như thế nào lại không đi với các con? Vừa rồi người nọ là ai?

Mộc Thiên Tình giải thích:

- Sư phụ, người vừa rồi là Phong Liệt. Hắn có việc đi trước, hai người chúng con là....

- Cái gì? Người kia là Phong Liệt?

Mộc Thiên Tình lời còn chưa nói hết, Lăng Phi Tuyết cùng các cao thủ khác liền biến sắc.

- Đúng vậy, làm sao vậy sư phụ?

Tiểu Ma Nữ kinh ngạc chớp chớp mắt.

- Hừ, Lý hộ pháp, Vương hộ pháp, các người tranh thủ thời gian truy đuổi, đừng cho hắn thoát.

Lăng Phi Tuyết hừ nhẹ một tiếng rồi nói với người phụ nữ sau lưng.

- Vâng!

Hai người lập tức khiến khai khí thể, phi thân mà đi.

- Sư phụ, Phong Liệt làm sao vậy? Sư phụ đây là....

Tiểu Ma Nữ sắc mặt quỳnh lên, kêu to.

Lăng Phi Tuyết đôi mắt đẹp nhìn tiểu ma nữ thật sâu, liền kiên nhẫn giải thích:

- A Ly, Phong Liệt rất có thể có liên quan đến việc ba vị hộ pháp Lăng Bất Không, Vạn Ngọc Liên, Lý Thu Thủy mất tích. Sư phụ chỉ là muốn tìm hắn ta để hỏi thăm tình huống. Con và Phong Liệt rất quen thuộc sao?

- Cái gì? Ba vị hộ pháp mất tích? Có liên quan đến Phong Liệt sao? Điều này sao có thể?

Tiểu Ma Nữ cùng với Mộc Thiên Tình không khỏi sắc mặt cả kinh, hai mắt nhìn nhau.

Nhưng ngay sau đó, các nàng chợt nhớ tới, ba vị bề ngoài giống như hộ pháp trước đi bắt Phong Liệt, nay không thấy xuất hiện nữa.

Phong Liệt sau khi bay được một đoạn, xoay người nhìn lại, trong lòng không khỏi máy động. Chỉ thấy hai cao thủ khí thể cường hoành đã bay đến gần.

Sau lưng hai người này có băng long hư ảnh uốn lượn dài khoảng hai mươi trượng. Hiển nhiên là võ giả Băng Long Hóa Đan Cảnh tầng thứ sáu. Khí thể cường hoành khiến cho Phong Liệt kinh hãi không thôi.

- Cường giả Hóa Đan Cảnh lúc nào trở nên không đáng giá như vậy? Hơn nữa sao cứ ưa thích gây khó dễ cho lão tử đây?

Phong Liệt trầm mắng một câu, không chế Huyền Hạo Tháp tăng tốc độ, hướng về không gian biên giới bay gấp đi.

- Phong Liệt, mau dừng lại, bốn tọa có chuyện muốn hỏi.

Vương hộ pháp nhíu mày, xa xa truyền âm nói.

- Lão tử không rảnh!

Phong Liệt không chút khách khí trả lời một câu.

- Tiểu súc sinh người muốn chết?

Vương hộ pháp tức giận đến tóe mắt. Thân ảnh của bà ta bỗng nhiên nhanh hơn, âm thầm hạ quyết tâm đuổi theo Phong Liệt, nhất định đánh cho tiểu tử này tàn phế rồi nói sau.

Mắt thấy hai người khoảng cách với Huyền Hạo Tháp ngày càng gần thì cũng là lúc đến không gian biên giới.

Hai hộ pháp thấy vậy cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng thì kinh ngạc vô cùng:

-Ồ, tiểu tử này rõ ràng là kẻ ngu. Không có đường mà còn đâm đầu vào.

Nhưng kế tiếp, hai vị cao thủ Hóa Đan Cảnh đột nhiên trợn tròn mắt.

Chỉ thấy Huyền Hạo Tháp đột nhiên biến mất, sau đó một cây đại thương màu đen xuyên thấu đám sương mù dày đặc, rồi biến mất không thấy.

Phong Liệt trước mắt là một mảnh huyết lãng ngập trời cùng với núi xương trắng, trong nội tâm không khỏi bực bội.

Không hề nghi ngờ, hắn đã tới không gian huyết hải.

Giờ phút này, không gian huyết hải cũng kín người hết chỗ. Vô số Long võ giả nếu không chết trong huyết thủy thì cũng là ngàn vạn khô lâu, đại quân loạn đao phân thân. Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

- Dựa vào lão tử thì không tin rằng không thể thoát được.

Phong Liệt mặc kệ sống chết của người khác. Hắn lập tức khống chế Huyền Hạo Tháp hướng về biên giới không gian bay tới. Sau đó không chút do dự rời khỏi không gian huyết hải.

Kế tiếp, Phong Ma đại thương không ngừng xuyên qua một đám không gian. Huyền Băng không gian, Huyết Hải không gian, Kiếm Hồn không gian, Quỷ Vực không gian....Ba mươi sáu hiểm cảnh không gian Phong Liệt cơ hồ đã đi hơn phân nửa. Nhiều lần rơi vào hiểm tử nhưng vẫn còn sống. Nguy hiểm vô cùng.

Mặc dù như thế, tâm trạng dao động của Phong Liệt dần dần bình tĩnh trở lại. Trên mặt khôi phục sự lạnh nhạt, không sợ hãi. Hắn toàn tâm khống chế Huyền Hạo Tháp, cẩn thận từng ly từng tý lẩn tránh phong hiểm chung quanh.

Hắn cảm giác được không gian ứng thuận này có một số là giả giới không gian, khác hẳn với thế giới chính thức. Ba mươi sáu hiểm cảnh không gian, giống như ba mươi sáu gian phòng được xếp theo quy tắc nhất định. Xuyên qua một đạo hàng rào không gian, có khả năng sẽ tiến vào một hiểm cảnh không gian khác. Muốn triệt để rời khỏi ba mươi sáu không gian này thì cơ hội tuy rằng tương đối nhỏ, nhưng không phải là không có khả năng.

Công phu không phụ lòng người.

Ngay khi Phong Liệt xuyên qua không gian thứ hai mươi, đột nhiên trước mắt xuất hiện một không gian không bình thường.

-Ồ, đây là ...?

Phong Liệt mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn chung quanh.

Chỉ thấy đây là một gian phòng rộng hơn mười trượng. Hình như là một thư phòng, có bàn, có ghế, tủ sách treo trên vách tường. Trên bàn còn có một ít giấy bút, cùng các đồ chặn giấy lật vạt. Đỉnh gian phòng là một viên dạ minh châu, tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt, khiến trong phòng bớt đi sự tối tăm.

Chỉ có điều, có lẽ là do lâu rồi không có người, hết thảy mọi thứ trong phòng đều bị phủ một lớp bụi dày đặc. Ngay cả viên dạ minh châu phát ra thứ ánh sáng cũng đã có chút đục ngầu.

-Hắn nơi này là một phòng trong Long Hoàng thần phủ. Hắc hắc, nói như vậy thì lão tử hẳn là đã vào trong Long Hoàng thần phủ rồi.

Nghĩ đến điều này, Phong Liệt ánh mắt sáng ngời, trong nội tâm không khỏi kích động.

Bất luận thế nào, hắn cũng đã rời khỏi ba mươi sáu không gian hiểm cảnh. Thật sự là một việc đáng mừng. Kế tiếp, Phong Liệt cố kềm chế sự kích động trong lòng, bắt đầu cẩn thận đánh giá.

Cho dù trong phòng hết thấy đều không có dấu hiệu trộm cắp nào cả, nhưng Phong Liệt cũng không dám xem thường. Ở đây dù sao cũng là địa bàn của xa cổ Ma Long Hoàng. Không nghĩ tới là sẽ bỏ mạng ở đây.

Hắn cẩn thận bước tới cái tủ sách, chậm rãi thò tay cầm lấy một quyển sách đầy bụi.

Không ngoài sở liệu, ngay khi ngón tay của hắn chạm vào quyển sách, chỉ nghe một tiếng động nhỏ vang lên. Quyển sách đó lập tức hóa thành bột, rơi xuống mặt đất.

- Thật là đáng tiếc!

Phong Liệt khẽ thở dài, bắt đầu đi lác đác.

Long Hoàng thần phủ hắn là đã trăm vạn năm trước khi được kiến thành. Thời gian lâu như thế, không cần phải nói những phạm tục chi vật, cho dù là huyền bảo, thần binh lợi khí cấp chí bảo, nếu như không có đủ nguyên khí cung cấp nuôi dưỡng thì đồng dạng cũng trở thành mây khói.

Phong Liệt vốn định tìm kiếm một số bí tịch viết về công pháp của Ma Long Hoàng, nhưng giờ phút này xem ra, quả thực làm cho người ta thất vọng.

490. Chương 560 : Không Gian Huyết Hải(2)

Kế tiếp, Phong Liệt cũng lười khách khí, hung hăng dậm chân một cái. Một tiếng nổ to vang lên, trong phòng lập tức bụi bay mù mịt. Hết thấy các đồ vật đều âm ỉ rơi xuống.

Bàn, ghế, tủ sách bằng gỗ...tất cả đều hóa thành tro rơi xuống mặt đất. Trong chớp mắt, gian phòng trở nên trống rỗng.

Phong Liệt nhẹ quơ ống tay áo, bụi mù tản ra, sau đó buông hết tinh lực cẩn thận tìm kiếm trên mặt đất.

Với kinh nghiệm tìm kiếm xa cổ di tích lúc trước, cũng chỉ đồ vật tồn tại trong đồng tro tàn thì mới là đồ tốt.

Nhưng, hắn lại phải thất vọng rồi. Giờ phút này trong phòng trống tuếch, một đồ vật còn nguyên vẹn một cái cũng chẳng có.

Phong Liệt cười khổ lắc đầu. Mất thấy không có chút thu hoạch nào, cũng đành phải chấp nhận. Hắn không chút lưu luyến, quay người bước ra cửa.

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, càng lúc càng gần.

- Có người à?

Phong Liệt ánh mắt lập tức co rút lại, bỏ đi ý niệm ra ngoài. Trong lòng hắn khẽ động, thân hình ẩn vào không gian Long ngục.

Mấy phút sau, một làn gió thơm bay vào trong phòng. Phong Liệt lặng lẽ nhìn, chỉ thấy là một thiếu nữ đang mặc bạch y, khoảng mười bảy mười tám tuổi, khí chất cao quý, dung mạo khuynh thành, đôi mắt đẹp lộ ra vài phần khí tức uy nghiêm.

- Ô, người đâu rồi?

Thiếu nữ đôi mắt đẹp lạnh lùng quét một vòng gian phòng, mày ngài cau lại, nhẹ giọng lầm bầm.

Trong không gian Long ngục, Phong Liệt nhìn thấy người thiếu nữ này thì liền lấp bắp kinh hãi, trong nội tâm lại kêu không may.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp. Thiếu nữ này không phải ai khác mà chính là Hoàng Tử Nguyệt mà mình vừa gặp cách đây không lâu.

- Nàng ta như thế nào lại ở đây? Cũng đúng thôi, khối bạch ngọc dài trong tay nàng có công dụng xuyên không gian. Đến chỗ này cũng không kỳ quái.

Phong Liệt ánh mắt có chút lập lờ, trong nội tâm suy đoán. Đại khái giờ phút này hắn không dám hiện thân. Nếu không muốn hứng cơn bão của Hoàng Tử Nguyệt.

Cũng may Hoàng Tử Nguyệt sau khi tìm kiếm, cũng không phát hiện điều gì khả nghi, đành quay người rời đi.

Cho đến thật lâu sau, Phong Liệt mới lần nữa hiện thân. Ngay sau đó hắn lại hơi nhíu mày.

Hoàng Tử Nguyệt nhất định hắn phải coi chừng. Nếu không một khi bị các nàng này quấy rối, chỉ sợ phiền toái không ngừng.

Trầm ngâm một chút, Phong Liệt trong thư phòng chờ một chút, xác định Hoàng Tử Nguyệt đi xa rồi, hắn lúc này mới nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên phía sau lưng của hắn vang lên một tiếng khởi động cơ quan rất nhỏ.

Tạch tach tach!

Một hồi nhẹ vang lên.

Phong Liệt bị thanh âm đột ngột này làm cho sợ hãi kêu lên, nhưng hắn nhớ rõ đằng sau mình không có cái gì. Lúc này hắn không chút do dự trốn vào trong không gian Long ngục, sau đó chỉ xuất ra một chút thần trí để quan sát bên ngoài.

Sau một khắc, đồng tử của hắn liền co rút lại, chỉ thấy trên vách tường đối diện cửa ra vào, chẳng biết lúc nào đã nứt ra một khe hở rộng chừng nửa người, từng sợi khói đen chậm rãi bay ra.

Phong Liệt thấy vậy, ngay tức khắc hiểu được, đây rõ ràng là một đạo cửa ngầm.

Có lẽ bởi vì thời gian quá lâu, cửa ngầm cơ quan đã mất đi hiệu lực. Hôm nay Phong Liệt và Hoàng Tử Nguyệt gây ra động tĩnh, khiến cho cơ quan này tự mình mở ra.

Nghĩ đến điều này, Phong Liệt trong lòng không khỏi vui vẻ. Không cần nghĩ cũng biết, bên trong cái cửa ngầm này chắc chắn có một không gian khác. Nhất định sẽ có vật tốt đang chờ mình.

Hắn tranh thủ thời gian rời khỏi Long ngục không gian, chậm rãi bước về phía cửa ngầm.

Theo thời gian dần trôi, đến gần cánh cửa ngầm, Phong Liệt trong nội tâm càng ngày càng kinh ngạc. Hắn loáng thoáng nghe được bên trong cửa ngầm tựa hồ như truyền đến một thanh âm xa xưa.

Thật giống như một giọng nữ êm tai dễ nghe, ngâm xướng thơ ca khiến cho lòng người thích ý, thanh tĩnh tinh thần. Nhưng nếu cẩn thận lắng nghe thì tựa hồ như chẳng nghe được cái gì.

Phong Liệt tập trung tinh thần đề phòng. Khi thấy không có gì nguy hiểm mới lách mình, chen vào bên trong cánh cửa ngầm.

Sau một khắc, hắn phát hiện mình xuất hiện trong một không gian đen kịt, chung quanh lượn lờ ma khí nồng đậm.

Không gian này rộng chừng trăm trượng. Đồ vật bên trong cực nhỏ, trống rỗng nhìn không sót gì. Ở chính giữa không gian đặt một cái giường bạch ngọc lớn, điêu khắc tinh tế. Xem ra hẳn là một gian phòng dùng để luyện công.

Phong Liệt giật mình phát hiện, thanh âm quý dị đó đúng là từ cái giường bạch ngọc phát ra.

- Ô, điều này sao có thể?

Hắn mở to mắt nhìn, chỉ thấy giường bạch ngọc phát ra thứ ánh sáng lung linh. Thượng diện là từng đạo long khắc tinh tế. Trong thoáng chốc phảng phất từng hình ảnh mỹ nữ trần truồng xinh đẹp trên giường sửa soạn dung nhan hoặc nhảy múa. Thần kỳ vô cùng! Nhất là thanh âm mỹ diệu như có như không khiến cho nó cực kỳ bất phàm.

Tuy không biết bạch ngọc giường này có công dụng gì, nhưng cho dù kẻ đàn cũng biết đây tuyệt đối là vật không bình thường. Phong Liệt lập tức muốn đem nó thu vào trong Long ngục không gian làm của riêng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một giọng nữ vạn phần thanh thúy tức giận vang lên phía sau hắn:

- Phong Liệt? Chắc chắn là tên tiểu súc sinh này.

Nghe được thanh âm sau lưng, Phong Liệt lập tức trong nội tâm máy động.

Nhưng động tác trên tay hắn không chậm chút nào, ngay tức khắc cái giường bạch ngọc cực lớn kia được thu vào không gian Long ngục. Sau đó mới xoay người lại, cảnh giác nhìn người phía trước.

Không có bất ngờ gì xảy ra, thanh âm kia chính là của Hoàng Tử Nguyệt vừa mới rời đi cách đây chưa lâu.

Lúc này Hoàng Tử Nguyệt nhìn về phía Phong Liệt, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, đồng thời lại rất phẫn nộ.

Đối với việc Phong Liệt không theo Truyền Tống Trận mà trốn tới đây, Hoàng Tử Nguyệt trong nội tâm quả thực rất kinh hãi. Nàng cũng dựa vào khối khắc ấn tổ tiên lưu lại Phá Không Trận Vân mới có thể xuyên việt không gian. Còn Phong Liệt chỉ là một tiểu nhân vật Cương Khí Cảnh làm sao làm được như vậy?

Trong lúc nhất thời, Hoàng Tử Nguyệt trong nội tâm đối với người đàn ông đã có quan hệ mật thiết với mình tràn đầy ngạc nhiên.

- Là ta thì sao? Chẳng lẽ nàng có thể tới nhưng lão tử ta thì không thể tới sao?

Phong Liệt cười lạnh nói.

- Hừ, Phong Liệt, ngươi thật có thể trốn đến đây, thật đúng là nằm ngoài dự liệu của ta. Nhưng ngươi cho rằng bốn tiểu thư không dám giết ngươi sao?

Thấy Phong Liệt thản nhiên không sợ khi nói chuyện với mình, Hoàng Tử Nguyệt chân mày lá liễu dựng lên. Cương hoành uy áp Long Biển Cảnh đột nhiên phóng ra ngoài, lạnh lùng nói.

Mà Phong Liệt khi đối mặt với cường hoành uy áp của Hoàng Tử Nguyệt, nhưng vẫn tĩnh như không, mày cũng không nhăn lại, không có sợ hãi, cười nói:

- Hoàng Tử Nguyệt, nàng cũng biết ta có chín mươi bảy mạng. Chỉ sợ cho dù ta có đuổi dài cổ cho nàng giết, cũng chưa chắc nàng dám xuống tay. Huống chi, muốn giết ta, chỉ sợ nàng vẫn chưa xứng.

- Ngươi...!

Hoàng Tử Nguyệt sắc mặt trì trệ, trong đôi mắt đẹp sát khí bức người:

- Hừ, giết ngươi thì tiện cho ngươi quá. Bốn tiểu thư sẽ bắt ngươi sống không bằng chết.

Nếu nửa câu không hài lòng, Long võ giả tất nhiên là sẽ dựa vào thực lực để nói chuyện.

Ngay khi dứt lời, Hoàng Tử Nguyệt đột nhiên xuất ra một đoạn dây tiêm thử màu vàng phóng tới Phong Liệt.

491. Chương 561: Hoàng Tử Nguyệt Tức Giận(1)

Bốp!

Một âm thanh bén nhọn phá không vang lên. Đoạn dây Kim Long Thứ lập tức thổi sang vùng phụ cận Phong Liệt, uy thế kinh người.

Nhưng Phong Liệt cũng rất nghiêm túc. Trước khi Kim Long Thứ xoắn tới một khắc, hắn liền biến mất không thấy. Không hề nghi ngờ, tất nhiên là rút vào trong không gian Long ngục.

Hắn tinh tường biết rõ, bằng thực lực của hắn ngày hôm nay, muốn đối chiến với cường giả Long Biển Cảnh Hoàng Tử Nguyệt thì chẳng khác nào tự tìm con đường chết. Tuy hắn cảm giác được Hoàng Tử Nguyệt không đến mức giết mình, nhưng cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Trước khi Phong Liệt độn thổ về lại không gian Long ngực một khắc, tia tinh thần lưu lại bên ngoài đột nhiên phát hiện, chỗ mặt đất đặt giường bạch ngọc đang có một pho tượng bằng lòng bàn tay màu đen.

Lúc trước, pho tượng này hẳn là đặt dưới giường bạch ngọc. Khi Phong Liệt thu hồi cái giường thì cũng không chú ý. Hơn nữa lại có Hoàng Tử Nguyệt đứng cách đó không xa nhìn chăm chăm, hẳn cũng không dám phân thần. Cho nên giờ phút này mới phát hiện được.

Pho tượng này đen nhánh, bóng loáng, giống như được người ta thường xuyên lau chùi.

Hơn nữa, thực tế làm cho Phong Liệt giật mình chính là, đây là một bức tượng ma long hình người, cùng với biến áo hắc ám chi thân của hắn giống như như đúc.

Phong Liệt cau mày, lập tức muốn đem pho tượng thu vào trong Long ngực.

Pho tượng có thể bảo tồn đến nay không bị hủy, nhất định không phải là vật bình thường. Nhất là nó là một pho tượng ma long đầu người. Vô cùng có khả năng có liên quan đến hắc ám chi thân.

Nhưng lúc này cũng không còn kịp nữa rồi. Hoàng Tử Nguyệt một kích đối với Phong Liệt thất bại, cũng tự nhiên phát hiện pho tượng này. Kim Long Thứ lúc này quanh lại, nhẹ nhàng đem pho tượng xoáy lên, rơi vào trong tay của nàng.

-Ồ, đây là vật gì?

Hoàng Tử Nguyệt kinh ngạc, nhìn pho tượng trong tay, đôi mắt đẹp hiện lên chút suy tư.

- Chết tiệt!

Phong Liệt thấy pho tượng kia rơi vào tay của Hoàng Tử Nguyệt, trong nội tâm hận tại sao mình lại chủ quan như vậy. Lỡ mất một vật tốt, nhịn không được đau đớn vô cùng.

Giờ phút này, hắn tuy thập phần khát vọng có được pho tượng đó, nhưng hắn cũng hiểu được phân lượng của mình. Đối với hắn hôm nay mà nói, muốn từ trong tay Hoàng Tử Nguyệt giật đồ lại, không khác gì chuyện hoang tưởng viễn vông.

Một là cao thủ Long Biển Cảnh, một là Cương Khí Cảnh tầng thứ bảy. Quả thật là thiên địa chênh lệch, khác nhau một trời một vực. Cho dù có thần binh lợi khí nghịch thiên cũng không tiêu trừ được khoảng cách chênh lệch cực lớn này.

Nhưng, trên đời này chắc chắn có những việc phát sinh nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Hoàng Tử Nguyệt đối với việc không bắt được Phong Liệt cũng không quá nhiều ngoài ý muốn. Dù sao Phong Liệt cũng có được một không gian độc lập.

Nàng giờ phút này mày cau lại, đôi mắt tò mò nhìn pho tượng trong tay, suy nghĩ lại về những bí mật thượng cổ mà mình biết. Nhưng thật lâu vẫn không có những hình ảnh tương quan nhớ lại.

Nàng vô thức dùng thần lực thăm dò vào trong pho tượng, muốn xem xem pho tượng kia được tạo thành bằng chất liệu gì.

Ah!

Đột nhiên Hoàng Tử Nguyệt hét lên một tiếng, thân thể mềm mại lung lay sắp đổ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Đôi mắt ẩn chứa thần sắc dấy dựa, tựa hồ như muốn ném đi pho tượng, nhưng lại không được.

Phong Liệt thấy vậy, đồng tử liền co rụt lại. Hắn tất nhiên nhìn ra được Hoàng Tử Nguyệt đang gặp phiền toái không nhỏ.

Nhưng hắn cũng không tùy tiện hiện thân. Dù sao hắn vẫn không thể xác định được cô nàng này đến tột cùng là có đang bày kế dụ hắn ra hay không.

Sau mất phút, Phong Liệt nhìn ra Hoàng Tử Nguyệt hoàn toàn không có làm bộ. Hơn nữa, nhìn bộ dạng của nàng dường như rất đau đớn. Nàng giống như đang đấu võ với pho tượng và đang dần dần bị rơi vào thế hạ phong.

- Hừ, nàng vô phúc không thể nhận nó. Vậy thì để lão tử nhận thay.

Giờ phút này, Phong Liệt không hề do dự, thoát ra khỏi không gian Long ngục, lập tức bay đến bên người Hoàng Tử Nguyệt, không chút khách khí đem pho tượng ma long kia thu vào trong không gian Long ngục. Sau đó nhanh chóng lướt đi trong phòng tối.

Một loạt động tác không hề kéo dài dây dưa. Khi Hoàng Tử Nguyệt phục hồi lại tinh thần thì Phong Liệt đã biến mất không còn tung tích rồi. Đồng thời pho tượng mà nàng đắc thủ không lâu cũng không còn.

- Phong Liệt, bốn tiểu thư không để yên cho người.

Hoàng Tử Nguyệt nhìn thấy bàn tay trống không của mình, liền tức giận dựng đứng lông mày. Thân thể mềm mại có chút run run, sát khí trong ánh mắt càng lúc càng nhiều, rốt cuộc nghiêng rằng nghiêng lợi phát ra tiếng rống của sư tử Hà Đông, chấn động cả phòng tối.

Phong Liệt từ rất xa nghe được thanh âm gào thét của Hoàng Tử Nguyệt, cảm thấy rung mình. Xem ra nữ nhân này thật sự đang nổi bão rồi.

Hắn rời khỏi thư phòng, cũng không đi quá xa, tranh thủ trốn vào trong Long ngục.

Bởi vì hắn biết rằng chính mình có nhanh đi chăng nữa thì cũng không nhanh bằng cao thủ Long Biển Cảnh. Cho nên trước tránh thoát kiếp này rồi nói sau.

Chỉ sau chốc lát, hắn thấy Hoàng Tử Nguyệt thân ảnh quý mỹ hư vô nhẹ nhàng đi ra. Ở chung quanh trong phòng xuyên qua xuyên lại một lần. Độ nhanh đến nỗi Phong Liệt nhìn không kịp. Xem ra nếu không bắt được Phong Liệt ngày hôm nay thì sẽ không bỏ qua.

Phong Liệt thấy vậy cũng không vội đi ra ngoài.

Đoán chừng gian phòng bên ngoài đều bị Hoàng Tử Nguyệt càn quét một lần, chắc chắn sẽ không lưu lại vật nào tốt cho mình. Hắn liền thừa cơ tranh thủ nghiên cứu giường bạch ngọc và phong tượng ma long vừa mới lấy được.

Đối với pho tượng ma long, Phong Liệt chỉ tùy tiện nhìn qua mấy lần rồi ném vào trong góc không gian. Ngay cả Hoàng Tử Nguyệt chạm đến pho tượng mà còn phải nằm lăn ra. Hắn cũng không tự đại đến mức chỉ trong thời gian ngắn nghiên cứu cả hai ba cái.

Kế tiếp, Phong Liệt đi tới bên cạnh giường bạch ngọc, ngưng mắt cẩn thận đánh giá một phen. Thật sự không nhìn ra cái giường này được tạo thành bằng chất liệu gì.

Trâm ngâm một chút, hắn khoanh chân ngồi xuống giường.

Sau một giây, Phong Liệt đột nhiên trong nội tâm chấn động. Ngay sau đó thanh âm giống như tiên nữ ngâm xướng tự nhiên lại vang lên rõ ràng trong đầu hắn, làm cho tinh thần của hắn lập tức bình tĩnh trở lại, cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Hắn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, im lặng lắng nghe tiên âm huyền diệu này. Thời gian trôi qua, hắn kinh ngạc phát hiện, đầu óc của mình trở nên rõ ràng, rất nhanh tiến nhập vào trạng thái vô cùng không linh.

Giờ phút này, một số sự việc bình thường nghĩ mãi không ra nay trở nên trong sáng. Tình huống như thế này khiến cho Phong Liệt không khỏi sinh ra một cảm giác quen thuộc.

- Tiểu Không Linh Đan? Không sai, tiên âm của cái giường có thể đề cao lực cảm ngộ. Đây quả thực quá nghịch thiên.

Phong Liệt cùng lúc đó giương đôi mắt, không khỏi sợ ngây người, tinh thần kích động tột đỉnh.

Hắn tinh tường cảm giác được, cái giường lớn này đã đưa hắn vào trong trạng thái không linh huyền diệu. Tình huống này so với tình huống trước kia hắn dùng tiểu không linh đan sao mà tương tự?

Chỉ có điều, một viên tiểu không linh đan có thể khiến hắn ở trong trạng thái không linh chưa đến một tháng thời gian. Còn cái giường lớn này bề ngoài giống như không có bất cứ một hạn chế nào. Đây quả thực là báu vật vô giá.

492. Chương 562: Hoàng Tử Nguyệt Tức Giận(2)

Không hề nghi ngờ, nếu tin tức cái giường lớn này truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị vô số cường giả của đại lục cướp đoạt. So với chí bảo Luyện Hồn Ma Khải còn muốn quý giá hơn ngàn vạn lần. Tuyệt đối là một mầm tai họa.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt kích động mặt đỏ tới mang tai, tim đập liên hồi mấy chục lần. Thậm chí không kiềm hãm được sinh ra một cảm xúc muốn tu luyện tuyệt kỹ bế quan.

- Hắc hắc, có thể đoạt được tiên âm giường này thì coi như chuyển đi cũng không tệ. Chỉ cần có thể sống sót ra ngoài thì lão tử chính là người được lợi lớn nhất.

Phong Liệt sau khi kích động một lát thì tâm tình cũng dần dần bình tĩnh trở lại, ánh mắt có chút lập lờ.

Không hề nghi ngờ, bảo vật trong Long Hoàng thần phủ tuyệt đối không chỉ dừng lại ở một cái tiên âm giường này.

Nhưng bên trong thần phủ nguy cơ trùng trùng. Có thể nói là từng bước đều có sát cơ. Nếu không lưu ý cẩn thận thì có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Phong Liệt suy nghĩ nếu không có nhiều thủ đoạn thì chỉ sợ đã chết sớm như vô số Long võ giả khác, chết trong ba mươi sáu không gian hiểm cảnh.

Mà hôm nay hắn đã có được bảo vật hiếm thấy tiên âm giường này, đang cân nhắc như thế nào để an toàn mang ra ngoài. Tay cầm bảo vật ra ngoài thì cũng phải còn cái mạng để hưởng chứ.

Suy nghĩ một chút, Phong Liệt trong nội tâm định ra chủ ý. Tranh thủ thời gian còn ở bên trong, hết thầy phải đặt việc bảo vệ tính mạng lên hàng đầu. Còn tìm kiếm bảo vật tạm thời đặt ở vị trí thứ hai.

Sau nửa canh giờ, bên ngoài không có phát hiện bóng dáng của Hoàng Tử Nguyệt. Chắc là hồi lâu không tìm được Phong Liệt nên đã bỏ đi.

Phong Liệt tâm ý khẽ động, chui ra khỏi không gian Long ngục.

Hắn lúc này đang ở bên trong một hành lang trống rỗng. Hai bên có rất nhiều gian phòng lớn nhỏ. Trải qua thời gian lâu, những điều khắc tinh xảo trên vách tường chung quanh đã sớm hóa thành tro. Nhìn sát có thể thấy được hình thức ban đầu.

Theo như Phong Liệt đã sở liệu, tất cả các gian phòng đều trống rỗng. Trên mặt đất phủ một lớp bụi thật dày, nửa vật hữu dụng cũng không có.

Cho dù là có chút bảo vật thì cũng sớm bị Hoàng Tử Nguyệt lấy đi sạch sẽ rồi.

Phong Liệt có hơi tiếc hận, khẽ thở dài, dọc theo hành lang đi về phía trước.

Sau khi đi được một đoạn, Phong Liệt đột nhiên nhú mày. Hắn hít hít cái mũi, tựa hồ như ngửi được một mùi huyết tinh nhân nhát.

Hắn kiếp trước kiếp này giết người con số không vượt qua một ngàn thì cũng được tám trăm. Đối với mùi máu tươi sớm đã quen thuộc lắm rồi. Nhưng giờ phút này hắn lại cảm giác được, mùi huyết tinh này khác với mùi huyết tinh bình thường, tựa hồ như ẩn chứa một tia tang thương, tà ác, đồng thời mơ hồ còn có một tia hương vị thần thánh.

- Ô, thật là mùi cổ quái!

Phong Liệt trong nội tâm đề cao cảnh giác. Suy nghĩ một chút, hắn liền tiếp tục tiến về chỗ phát ra mùi máu tanh.

Sau một lát, hắn rốt cuộc phát hiện, mùi máu tươi này truyền tới từ một căn phòng nhỏ cuối hành lang.

Phong Liệt dừng bước bên ngoài gian phòng, chậm rãi buông tinh lực vào trong tìm kiếm.

Sau một khắc, hắn kinh ngạc phát hiện, trong căn phòng nhỏ này có một tòa Truyền Tống Trận nho nhỏ. Trên Truyền Tống Trận nhân nhát một tầng huyết vụ. Thời gian dần dần khuếch tán ra.

Không hề nghi ngờ, huyết vụ chính là thông qua Truyền Tống Trận thẩm thấu ra ngoài. Cái khó là không xác định được Truyền Tống Trận sẽ đi tới chỗ nào.

Xoẹt xoẹt!

Đột nhiên, Phong Liệt giật mình phát hiện, hắc ám chi thân của mình bị cái mùi máu tanh ngay tại chỗ ăn mòn, từ từ tiêu tán ra.

- Ồ, thật lợi hại. Huyết khí này so với biển máu trong không gian Huyết Hải còn muốn mạnh hơn.

Phong Liệt đồng tử co rụt lại, không khỏi hút một ngụm khí lạnh.

Hắn tranh thủ thời gian chém ra vài đạo cương phong, để cho huyết vụ tản ra. Sau đó một lần nữa chữa trị hắc ám chi thân.

Trực giác nói cho hắn biết, chỗ mà Truyền Tống Trận đi tới nhất định sẽ thập phần nguy hiểm. Vạn phần không được giao thiệp vào trong đó.

Trầm ngâm một chút, Phong Liệt chậm rãi lui ra, tiếp tục tìm tòi bên trong phòng.

Gian phòng bên trong thần phủ có hơn mấy trăm cái, giảng khắp nơi, giống như mê cung. Nhưng lại giống nhau một chỗ, tất cả đều không có gì. Điều này làm cho Phong Liệt vô cùng thất vọng.

Hơn nữa, hắn cũng không phát hiện bất luận một thông đạo nào có thể rời khỏi đây.

Sau khi tìm kiếm một ngày một đêm, hắn vẫn không thu hoạch được gì. Cuối cùng phải bắt đắc dĩ đến bên cạnh Truyền Tống Trận huyết vụ kia.

- Xem ra chỉ có Truyền Tống Trận là cách rời đi duy nhất mà thôi. Cũng không thể lưu lại chỗ này chờ chết.

Phong Liệt suy tư cả nửa ngày, đột nhiên lấy ra Huyền Hạo Tháp, khổng chế thu nhỏ lại cỡ bằng nắm tay, rồi ném vào Truyền Tống Trận.

Ông!

Một tiếng động nhẹ, bảo tháp biến mất không thấy.

Trong một thế giới huyết sắc, một mảnh không gian biển máu kéo dài đến phía chân trời. Bầu trời lơ lững những tầng mây máu. Một mùi tanh dày đặc khiến cho người ta phải buồn nôn.

Chính giữa biển máu lơ lững một vài Huyết sắc long trảo lớn nhỏ. Một lão già tóc đỏ khí thế ngấp trời ngồi khoanh chân chính giữa Long trảo, tựa hồ như đang bị Long trảo giam cầm không thể rời khỏi.

Lúc này Phong Liệt như bị chấn động khi nhìn thấy lão già tóc đỏ. Bởi vì người này ngoại trừ màu tóc và khí chất thì lão ta giống Nghịch Long Hoàng như đúc.

Giờ phút này, lão già tóc đỏ đột nhiên ngửa cổ lên trời cười một cách điên cuồng:

- Haha, Sở Huyền, không thể tưởng tượng được trăm vạn năm không thấy, ngươi đã đầu thai thành một con sâu cái kiến. Chỉ cần ngươi chịu phụng bổn hoàng làm chủ, bổn hoàng liền ban cho ngươi sức mạnh không thượng để ngươi khôi phục lại vinh quang như ngày xưa. Như thế nào?

Phía trên tầng mây máu, Sở Huyền đang đứng chấp tay ở trên đỉnh Thiên Ngục Luyện Thần, ánh mắt lạnh nhạt, bình tĩnh truyền âm nói:

- Huyết Long Hoàng, ta lần này tới đây để truyền đạt lời nói của Long chủ cho ngươi. Chỉ cần ngươi chịu hướng Long chủ cúi đầu, Long chủ sẽ thu lại Thiên Tru lệnh bài, trả lại tự do cho ngươi.

Sau lưng Sở Huyền lúc này là Chiến Thiên Ma Vương và Hóa Sở Long với vẻ mặt đề phòng nhìn lão già tóc đỏ phía dưới, trong ánh mắt khó che giấu sự khiếp sợ. Cảnh tượng trước mắt giống như trong suy nghĩ của hai người. So sánh với uy thế ngấp trời phía dưới thì bọn hắn quả thật chẳng bằng con sâu cái kiến.

- Chiến Thiên, Huyết Long Hoàng là người nào? Làm sao có thể sống đến bây giờ?

Sở Hóa Long lặng lẽ truyền âm nói với Chiến Thiên Ma Vương.

Chiến Thiên Ma Vương nhìn y một cái, suy tư nói:

- Ta từng nghe chủ thượng nhắc tới người này. Nghe nói Huyết Long Hoàng vốn là Nghịch Long Hoàng một cổ huyết thể phân thân. Nhưng chẳng biết tại sao gây ra rủi ro, thoát ly khỏi bản thể, thành tựu Bất Tử Chi Cảnh.
- Hơn nữa, Huyết Long Hoàng cực kỳ tàn bạo. Vì luyện công mà tàn sát qua hàng tỷ long tộc. Thậm chí sau khi cướp đoạt đồ vật lại còn muốn cướp đoạt vị trí Long chủ. Cuối cùng bị Long chủ dùng nửa tòa Thiên Diễn Tru Thần đại trận trấn áp tại chỗ này. Đồng thời cũng trấn áp Nghịch Long Hoàng trong Long ngục.
- Trong tay lão ta có bảo vật, có thể sống tới giờ này cũng không có gì kỳ quái. Nhưng trải qua vạn năm bị Thiên Tru lệnh bài trấn áp, chắc lão ta cũng đã đến giai đoạn dầu hết đèn tắt. Giờ phút này lớn lối cũng chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

493. Chương 563 : Giao Dịch(1)

- A, thì ra là thế!

Sở Hóa Long thất kinh nói.

- Bảo ta hướng Long chủ cúi đầu? Hừ, đừng có nằm mơ. Trăm vạn năm trước bốn hoàng chưa từng sợ qua hắn. Hôm nay cũng sẽ không có khả năng đó. Đừng tưởng rằng nhất bốn hoàng ở chỗ này bách vạn năm thì bốn hoàng đối với hết thảy những gì bên ngoài cũng không biết. Bốn hoàng chỉ sợ đệ nhất nhân trong Long giới Long chủ đã luân hồi mấy ngàn thế rồi. Hắn vẫn cho rằng hắn là Long giới Chi chủ sao?
- Hahaha, chỉ cần cho bốn hoàng thời gian một vạn năm nữa, bốn hoàng nhất định có thể triệt để luyện hóa nửa tòa đại trận này. Đến lúc đó trên trời dưới đất, ta sẽ là duy ngã độc tôn.

Huyết Long Hoàng hung hăng càn quấy cười to nói. Cái tòa Long trảo cực lớn kia đều bị lay động không ngớt theo tiếng cười của ông ta.

Sở Huyền khẽ nhú mày. Đối với việc Huyết Long Hoàng có thể sống từ thời viễn cổ đến bây giờ, y vẫn cảm thấy ngoài ý muốn. Vốn y phụng mệnh Long chủ chỉ mệnh tới lấy lại đồ vật trong truyền thuyết, nhưng lại không nghĩ tới sự tình lại xuất hiện ngoài ý muốn như thế này.

Đúng lúc này, đột nhiên một cự đỉnh to đến mấy trăm trượng từ xa bay tới, trong chớp mắt đã bay đến cách đó không xa.

Trên đại đỉnh uốn lượn mười đạo long ảnh khí thể bằng bạc. Đúng là chí bảo truyền lưu từ thời thượng cổ. Thập Long Thiên Hoang Đỉnh. Trên đại đỉnh có một đồng tử áo xanh đang ngồi, đại danh鼎鼎 Thiên Hoang Tán Nhân.

Thiên Hoang Tán Nhân xem ra cũng khoảng năm tuổi, hai mắt sáng trong, cặp má phính phính vô cùng đáng yêu.

Sau khi bay đến vùng phụ cận, vốn âm trầm liếc nhìn đám người Sở Huyền, sau đó chấp tay cười quái dị nói với Huyết Long Hoàng:

- Hắc hắc, văn bối Thiên Hoang Tán Nhân khi nhìn thấy thần uy cái thể của Huyền Long Hoàng tiền bối thật là khiến cho văn bối mở rộng tầm mắt.

Huyết Long Hoàng không thèm đếm xỉa đến Thiên Hoang Tán Nhân, khinh thường nói:

- Tiểu tử ngươi là ai? Sao lại quen biết với bốn hoàng?
- Huyết Long Hoàng đại nhân, văn bối chính là người của U Trắc đại nhân U Long Hoàng.
- U Trắc? Hừ, chỉ bằng cái loại tạp chủng như hắn mà cũng xứng làm Long Hoàng sao? Quả thật là chê cười.

Huyết Long Hoàng khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Ách!

Thiên Hoang Tán Nhân không khỏi sắc mặt trì trệ, có chút khó coi. Nhưng y rất nhanh cười quái dị nói:

- Khắc khắc, Huyết Long Hoàng, văn bối lần này phụng mệnh U Long Hoàng đại nhân, đến làm giao dịch với ngài.

- Sao, giao dịch gì?

Huyết Long Hoàng sững sờ.

- Văn bối có thể giúp cho ngài đỡ bỏ sự trói buộc của nửa tòa Thiên Diễn Tru Thần đại trận kia, mang lại tự do cho ngài. Còn ngài có thể giao đồ vật kia cho chúng ta.

Thiên Hoang Tán Nhân cười nói.

Huyết Long Hoàng nao nao, lập tức cười to nói:

- Hahah, ngay cả U Long tạp chủng kia vậy mà cũng không dám tôn trọng mệnh lệnh của Long chủ. Xem ra Long chủ hoàn toàn sa đọa rồi. Hahahaha....

Lúc này, tất cả mọi người đều không chú ý tới, một tiểu tháp màu vàng lợt đột nhiên lặng lẽ hiện ra trong biển máu.

Tiểu tháp này tất nhiên là Huyền Hạo Tháp của Phong Liệt. Phong Liệt như thế nào cũng không nghĩ tới, Truyền Tống Trận này đã đưa hắn đến một tòa trong biển máu.

Nước trong biển máu ẩn chứa một sức mạnh ý chí cực kỳ tà ác, có thể xuyên qua Huyền Hạo Tháp ăn mòn ý chí của hắn. Khiến cho hắn theo thời gian dần trôi qua sinh ra một loại cảm giác muốn dần thân vào trong biển máu, trở thành một phần tử trong đó.

Cuối cùng, hắn ngồi xuống cái giường tiên âm, dựa vào sức mạnh của tiên âm để áp chế cảm xúc này, chậm rãi khống chế Huyền Hạo Tháp hiện ra trong biển máu.

Ngay khi hắn nổi lên trên mặt nước, hắn đột nhiên phát hiện hiện tại đang có mấy đạo nhân ảnh trên không trung cùng với một huyết sắc long thảo cự đại trên mặt nước, khiến cho hắn khiếp sợ vô cùng.

- Sở Huyền, Chiến Thiên, Sở Hóa Long? Đám người đó cũng đang ở đây à? Thiên Hoang Tán Nhân nữa? Còn lão quái vật tóc đỏ kia là ai vậy?

Phong Liệt đồng tử hơi co lại, tranh thủ thời gian khống chế Huyền Hạo Tháp chìm vào trong nước biển một chút, tránh cho các cao thủ kia chú ý. Có nhiều cao nhân ở đây như vậy, nếu một khi bị phát hiện, thì liền tương đương với việc không ổn.

- Khắc khắc, Huyết Long Hoàng nói cực kỳ chính xác. Long chủ hôm nay đang bị tộc người vây ở Thiên Long vực, sinh tử khó liệu, làm sao có thể hiệu lệnh quần hoàng được chứ?

Thiên Hoang Tán Nhân cười quái dị nói.

- Hừ, Thiên Hoang Tán nhân, chủ tử của người U Trách uy bản thể bất tử, nhưng còn không phải là co đầu rụt cổ trốn sâu trong lòng đất không dám ra ngoài sao? Cũng chỉ có thể phóng mấy cỗ phân thân đi ra tiểu đả tiểu nhạo thôi.

Chiến Thiên Ma Vương khinh thường, hừ lạnh nói.

Thiên Hoang Tán Nhân sắc mặt giận dữ, oán độc quát lạnh:

- Lớn mặt! Tiểu bối có tin bốn tọa giết sạch hết thấy các ngươi không?

Y e ngại Huyết Long Hoàng là thật, nhưng đối với ba người Sở Huyền, Chiến Thiên Ma Vương và Hóa Sở Long thì không sợ chút nào. Hơn nữa còn có nắm chắc phần thắng đánh chết hết thấy.

Chiến Thiên Ma Vương biến sắc, trong nội tâm có chút tức giận. Nhưng khiếp sợ cường hoành uy áp của Thiên Hoang Tán Nhân, y cũng không dám manh động.

Lúc này, Sở Huyền lạnh lùng nhìn Thiên Hoang Tán Nhân, ngạo nghễ nói:

- Thiên Hoang Tán Nhân, vậy người có tin hay không bốn hoàng ngày mai sẽ cho U Minh Đường của các người xóa tên trên đại lục không?

- A, người là người phương nào?

Thiên Hoang Tán Nhân ánh mắt có chút nheo lại, kinh nghi bất định nhìn Sở Huyền. Sở Huyền tu vi không cao, nhưng cái ngọn núi dưới chân y cực kỳ quái dị, ẩn chứa một cỗ lực lượng cực đoan, tà ác, làm cho y vạn tuổi rồi mà cũng không khỏi sinh ra một tia kiêng kỵ.

- Hừ, người không xứng để biết!

Sở Huyền ngạo nghễ phất tay áo, quay mặt đi, không hề để ý tới Thiên Hoang Tán Nhân.

Với uy phong năm đó của hắn, một chân xách giày cho mình cũng không xứng. Giờ phút này lại dám uy hiếp chính mình. Thật đúng là hồ lạc đồng bằng bị chó ăn hiếp, trong lòng của hắn quả thật có chút nhục nhã.

Chứng kiến sự cuồng ngạo của Sở Huyền, Thiên Hoang Tán Nhân trời sinh tính đa nghi còn thật sự không chắc Sở Huyền sâu cạn. Hắn khẽ hừ một tiếng, cũng không để ý tới Sở Huyền. Ngược lại cười quái dị với Huyết Long Hoàng:

- Khắc khắc, Huyết Long Hoàng đại nhân, không biết giao dịch của văn bối cân nhắc như thế nào rồi?

Huyết Long Hoàng con mắt ác liêu nhìn đám người Sở Huyền, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to:

- Haha, bốn hoàng đồng ý!

- Cái gì?

- Không thể?

Nghe Huyết Long Hoàng đồng ý với giao dịch của Thiên Hoang Tán Nhân, Sở Huyền, Chiến Thiên Ma Vương, Sở Hóa Long ba người không khỏi biến sắc, gương mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Thậm chí, ngay cả Thiên Hoang Tán Nhân cũng kinh ngạc vô cùng, mở to cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt lóe lên một cái, kích động truy vấn:

- Huyết Long Hoàng đại nhân, lời này có đúng?

- Bốn hoàng không nói ngoa. Đồ vật kia tuy rơi vào tay bốn hoàng trăm vạn năm rồi, nhưng bốn hoàng chỉ có điều nắm giữ một chút da lông mà thôi. Tác dụng không lớn, không bằng thành toàn cho các người.

- Nhưng, ta tin rằng các người nếu có cầm giữ thì cũng không có tác dụng, trừ phi có thể gom góp các bộ phận còn lại.

494. Chương 564 : Giao Dịch(2)

Huyết Long Hoàng hơi có chút cảm thán nói, từ sâu trong đáy mắt ẩn hiện một tia cười âm hiểm.

Trong tháp Huyền Hạo, Phong Liệt nghe mấy người kia đối thoại với nhau liền âm thầm nhíu mày. Hắn không biết đồ vật mà những người kia nói rốt cuộc là vật gì. Còn Huyết Long Hoàng kia là người như thế nào? Nội tâm thật sự rất mơ hồ.

Theo nhận thức của hắn, Xa Viễn Thần Long hình như không có Huyết Long nhất tộc.

Lúc này, ánh mắt hắn có chút sáng ngời, đột nhiên nghĩ tới khí linh Cảnh Hách của Tỏa Long đài.

- Cảnh Hách, người có biết Huyết Long Hoàng thời viễn cổ không?

Phong Liệt truyền âm nói.

- Huyết Long Hoàng? Đương nhiên biết rõ. Trong truyền thuyết, Huyết Long Hoàng vì một mảnh võ cổ thần khí mà từng tru diệt hơn ba trăm bộ lạc của Long tộc. Toàn bộ Long giới không người nào là không biết. Ngay cả Long chủ cũng phải tức giận, cuối cùng bị Long chủ phong ấn vạn năm.

Cảnh Hách suy nghĩ một chút rồi nói.

- Sao? Mảnh vỡ cổ thần khí? Đó là vật gì?

- Chủ nhân, ta cũng không rõ lắm. Năm đó, lúc ta sinh ra, Huyết Long Hoàng đã mai danh ẩn tích rồi. Ta cũng là gần đây nghe một số truyền thuyết mà thôi.

Nhưng, ta còn biết Huyết Long Hoàng hình như là một cổ phân thân của Nghịch Long Hoàng Ma Long nhất tộc.

Cảnh Hách nói.

- Cái gì? Một cổ phân thân của Nghịch Long Hoàng.

Phong Liệt trong nội tâm cả kinh.

Đối với Nghịch Long Hoàng, hắn có thể không xa lạ gì. Thậm chí Nghịch Long Hoàng chết cũng quan hệ không nhỏ với hắn. Nếu thật theo lời Cảnh Hách nói thì chính mình thật đúng là cách Huyết Long Hoàng rất xa.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên trong lòng báo động, sinh ra một loại cảm giác đứng ngồi không yên.

Hắn vội vàng quay người nhìn lại, nhưng không khỏi biến sắc.

Chỉ thấy sau lưng cách đó không xa, một thiếu nữ khuôn mặt lãnh diễm đang ôm một khối bạch ngọc dài, mỉm cười nhìn hắn. Nhưng nụ cười kia rất khó che giấu lửa hận.

- Hoàng Tử Nguyệt? Nàng vào đây bằng cách nào? Nàng thật đúng là âm hồn bất tán.

Phong Liệt không khỏi lắp bắp kinh hãi. Hắn liền muốn lập tức động thủ trốn vào trong Long ngục, rồi lại bỗng nhiên nghĩ tới, Huyền Hạo Tháp là địa bàn của mình, một ý niệm của mình cũng có thể khiến cho Hoàng Tử Nguyệt cút ra ngoài.

- Khoan đã Phong Liệt. Ta không có ác ý. Người trước hết nghe ta nói.

Hoàng Tử Nguyệt tựa hồ như nhìn ra suy nghĩ trong nội tâm của Phong Liệt, vội vàng mở miệng.

- Sao?

Phong Liệt ánh mắt khê động. Thấy Hoàng Tử Nguyệt tựa hồ như không có ý tứ động thủ, hắn chậm rãi lui về phía sau mấy bước, cách Hoàng Tử Nguyệt một chút rồi lúc này mới lãnh đạm nói:

- Nàng nói trước đi, nàng vào đây bằng cách nào?

Hoàng Tử Nguyệt giương bạch ngọc dài trong tay, cười lạnh nói:

- Có cái này thì còn gì mà khó nữa. Khối Huyền Không đài này trong tay ta có thể xuyên qua hết thủy giả giới không gian. Hơn nữa, trong Huyền Hạo Tháp có lưu lại một tia ấn ký tinh thần của ta, ta tất nhiên có thể tiến vào.

Phong Liệt nội tâm giật mình kinh hãi, rồi lại âm thầm nghĩ mà sợ không thôi. Nếu cô nàng này lúc trước muốn có tà ý với mình thì chỉ sợ là cơ hội đắc thủ không nhỏ.

Hắn âm thầm hạ quyết tâm, ngày sau nhất định thanh lý lại Huyền Hạo Tháp một lần. Tia tinh thần của cô nàng này có thể lưu lại mà không bị mình phát hiện, chắc chắn ấn ký tinh thần của Lâm gia lưu lại mình tất nhiên cũng phát hiện không được. Vấn đề này có lẽ vô cùng nghiêm trọng đây.

- Nàng muốn thế nào?

Phong Liệt nói.

Hoàng Tử Nguyệt ánh mắt trầm ngâm một chút rồi ngạo nghễ nói:

- Phong Liệt, ta lần này tìm tới ngươi cũng không phải là muốn tính sổ với ngươi. Nếu không thì lúc trước ta đã làm rồi.

- Hừ, cũng chưa chắc.

Phong Liệt hừ lạnh.

Cũng chẳng biết tại sao, hẳn đối với thái độ từ trên cao nhìn xuống của Hoàng Tử Nguyệt cảm thấy rất khó chịu.

- Người....

Hoàng Tử Nguyệt sắc mặt giận dữ, lúc này liền muốn phát tác.

Phong Liệt đột nhiên giọng nói vừa chuyển, lạnh nhạt nói:

- Hãy nói về ý đồ đến đây của nàng?

- Hừ!

Hoàng Tử Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi hừ lạnh một tiếng, hận không thể băm xác Phong Liệt ra cho cá ăn.

Kỳ thật, trong nội tâm của nàng cũng rất minh bạch. Lúc trước, nếu là mình xuất kỳ bất ý động thủ, có lẽ sẽ đánh chết Phong Liệt. Nhưng muốn bắt giữ Phong Liệt chính là khả năng không lớn. Bởi vì chỉ cần một kích bất tử, Phong Liệt lại lập tức trốn vào Long ngực không gian.

Nhưng, muốn giết chết Phong Liệt không nằm trong phạm vi lo nghĩ của nàng. Bởi vì huyết mạch Phong Liệt đối với đại kế Long Vũ Minh có tác dụng cực kỳ quan trọng, và là một trong những người cầm lái của Long Vũ Minh.

Nàng hít một hơi thật sâu, cưỡng ép cơn giận trong lòng, nhìn chằm chằm vào Phong Liệt, tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh mà nói:

- Phong Liệt, ta muốn giao dịch với ngươi. Chỉ cần ngươi chịu giúp ta làm một chuyện, những chuyện trước kia ngươi đối với ta, trong vòng mười năm ta có thể không so đo với ngươi. Việc của Huyền Hạo Tháp ta cũng có thể giúp ngươi giấu diếm. Còn nữa, pho tượng bị ngươi cướp đi lúc trước ta cũng có thể cho ngươi.

Nói xong những lời này, tựa hồ như tiêu hao hết tất cả khí lực mà nàng sở hữu. Trong nội tâm của nàng đối với Phong Liệt thống hận quả thực tuyệt đỉnh.

Nếu đổi lại là người khác dám làm những chuyện này, chỉ sợ phải chết mười lần, trăm lần cũng không đủ. Nhưng đối với Phong Liệt thì nàng đành phải nhận.

- Sao?

Phong Liệt lông mày nhíu lại, trong nội tâm có chút khinh thường. Cái gì gọi là trong mười năm không so đo với mình?

Cho dù hiện tại cùng hắn so đo thì hắn cũng chẳng sợ. Cùng lắm là trốn đi thôi. Trốn mười năm hai mươi năm cũng chẳng phải là việc quá khó.

Đương nhiên, nếu có thể cùng ngồi xuống giải quyết vấn đề thì Phong Liệt cũng cam tâm tình nguyện. Dù sao hắn cũng không muốn làm chuột chạy ngoài đường cả đời. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Trước tiên cứ nói là ta phải cần làm gì?

- Ta muốn ngươi giúp ta lấy một đồ vật.

Hoàng Tử Nguyệt bình tĩnh nói.

- Sao?

Phong Liệt sắc mặt sững sờ, cười nhạt nói:

- Nàng đường đường là một cường giả Long Biển Cảnh, nhưng thế nào lại muốn một cao thủ cái kiến Cương Khí Cảnh giúp nàng giật đồ? Trò đùa này dường như không được tức cười cho lắm.

Hoàng Tử Nguyệt nhìn thấy bộ dạng bất cần đời của Phong Liệt thì trong đôi mắt lại ẩn hiện một tia nộ khí, hừ nhẹ nói:

- Hừ, người chỉ cần nói có đồng ý hay không là được rồi. Dù sao người cũng có chỗ hữu dụng của mình.

Phong Liệt ánh mắt co lại. Hắn có thể nhìn ra Hoàng Tử Nguyệt tựa hồ như không có ý nói giỡn, ánh mắt lóe lên một cái, hỏi:

- Nói cái gì đó? Đoạt cái gì?

- Về phần cần đoạt cái gì, người không cần phải biết rõ. Kỳ thật cũng không cần người phải ra mặt động thủ quá nhiều. Chỉ cần đồ vật kia lọt vào tay của ta, người giúp ta mang ra ngoài là được.

Hoàng Tử Nguyệt lãnh đạm nói.

Phong Liệt cười lạnh một tiếng nói:

- Không có ý nghĩa gì cả. Ta cũng không muốn không minh bạch bị người sai khiến. Nói cho rõ ràng, hoặc là nàng có thể ra ngoài.

- Người, hừ, có nhiều thứ người biết nhiều thì cũng không hay cho người.

Hoàng Tử Nguyệt sắc mặt giận dữ, thanh âm lạnh lùng nói.

- Có lợi hay không là chuyện của ta, không cần nhọc công nàng quan tâm.

495. Chương 565: Thần Khí(1)

Phong Liệt khoe miệng có chút nhếch lên, không nhường nhịn.

Hoàng Tử Nguyệt cắn răng, tức giận vạn phần nhìn Phong Liệt, trong đôi mắt hiện lên sát khí bức người.

Cũng chẳng biết tại sao, nàng bình thường cũng chẳng phải là người ưa thích tức giận người khác. Nhưng khi đối mặt với Phong Liệt, nàng lại cảm thấy từng động tác, từng câu nói bình thường của đối phương cũng đều làm mình cảm tức, nhìn không được muốn tiến lên chém hắn thành tám khối.

Nói trắng ra, nàng nhìn toàn thân Phong Liệt, từ trong ra ngoài chẳng có chỗ nào thuận mắt.

Còn Phong Liệt thì lại cực kỳ phối hợp. Không vừa mắt thì sao? Cao thủ Long Biên Cảnh thì sao? Cùng lắm thì nhất phách lưỡng tan, không chút nhượng bộ. Thậm chí ánh mắt gian tà không kiêng sợ nhìn vào bộ ngực của Hoàng Tử Nguyệt, dưới bụng, đùi với vẻ rất lưu luyến. Bộ dạng giống như nhớ lại cái gì đó vừa qua.

Hoàng Tử Nguyệt thấy vậy, hai mắt gần như phóng hỏa, trong nội tâm không khỏi một hồi phát điên. Hàm răng đụng nhau ken kết.

Không cần nghĩ cũng biết, đồ vô sỉ trước mắt này khẳng định đang nhớ lại tình cảnh trúng độc của hai người lúc trước.

Nhưng mắt thấy Hoàng Tử Nguyệt sắp bộc phát nộ khí, nàng đột nhiên hít một hơi thật sâu, cưỡng ép cơn giận xuống, một lần nữa khôi phục lại thần sắc lãnh đạm, cao ngạo của mình, ngoài miệng thỏa hiệp nói:

- Được, kỳ thật thì để cho người biết cũng chẳng có gì.

- Sớm nói thì coi như xong rồi còn gì.

Phong Liệt lười nhác nói một câu, nhưng trong lòng thì nhẹ nhàng thở ra. Hắn vốn định trở mặt bỏ chạy.

Lại không nghĩ tới cô nàng lại nói như vậy. Cái này đủ cho thấy nàng ta tìm tới là thật sự cần mình hỗ trợ.

Hoàng Tử Nguyệt trừng mắt liếc nhìn một cái, hừ nhẹ nói:

- Hừ, người biết chúng ta bây giờ ở đâu không?

Phong Liệt ánh mắt khẽ động, kinh ngạc nói:

- Chỗ nào?

- Viễn cổ thần khí Huyền Thiên Thần Tháp có nghe nói qua không?

Hoàng Tử Nguyệt khinh thường khề hừ một tiếng.

- Cái này sao? Có nghe nói qua một lần. Huyền Hạo Tháp không phải là thần khí phủng chế của Huyền Thiên Thần Tháp sao?

Phong Liệt nhú mày, kinh ngạc nói.

Hoàng Tử Nguyệt cười lạnh một phát, ngữ khí kinh người, nói:

- Vị trí của chúng ta bây giờ là biển máu. Kỳ thật chính là uy năng phóng xuất ra từ tầng thứ hai của Huyền Thiên Thần Tháp biến thành.

- Cái gì?

Phong Liệt sắc mặt cả kinh, không khỏi kinh hô một tiếng.

- Cái này ...làm sao có thể? Đây không phải là đồ vật tồn tại trong truyền thuyết sao? Làm sao có thể tồn tại thật sự được?

Trong lòng của hắn không khỏi nổi lên một hồi sóng to gió lớn, thật lâu không ngừng.

Kỳ thật cũng không phải là hắn không khiếp sợ. Trong nhận thức của hắn, thần binh Long vũ giả được chia ra làm Linh bảo, Huyền bảo, Chí bảo. Mỗi một cấp bậc chia ra làm cửu phẩm.

Chí bảo là vật trong truyền thuyết, giống như Luyện Hồn Ma Khải, Huyền Hạo Tháp, Hóa Ma Lô....đều là những thần khí dời sông lấp biển, thần bí khó lường, cực kỳ hiếm thấy trên đại lục. Mà ngay cả cao thủ Long Biển Cảnh cũng chưa chắc đã có được một cái.

Ít nhất, Phong Liệt biết rõ sư tôn của mình Tử Long hộ pháp trong tay không có thần binh chí bảo.

Phía trên chí bảo còn có thánh bảo, thiên bảo. Đó là những thần binh phương mao lân giác mà người bình thường mới nghe lần đầu. Uy lực quỷ thần khó lường. Phong Liệt cũng chỉ là từ trong một số điển tịch Long văn xa xưa ghi lại mà biết thôi.

Hắn cũng từng một lần suy đoán qua, Trấn Long Thiên Bi có lẽ đã qua phạm trù chí bảo, đạt đến phạm trù thánh bảo. Đường nhiên, hắn cũng không có căn cứ thực tế.

Về phần thần khí, nghe nói chúng là khí cụ do thần sử dụng. Phong Liệt đối với cái này nửa điểm khái niệm cũng không có. Thậm chí trên thế giới này có thần và thần khí hay không thì đều không ai có thể xác định.

Mà giờ phút này, Hoàng Tử Nguyệt lại nói cho hắn biết, dưới chân bọn họ có một thần khí. Tuy chỉ là một bộ phận của thần khí, nhưng thật sự đã làm cho Phong Liệt thần thờ thật lâu.

- Người....người xác định trên thế giới này có thần khí?

Phong Liệt kinh nghi bất định nhìn Hoàng Tử Nguyệt.

Tuy hắn đối với cô nàng trước mắt này hiểu rất rõ, tựa hồ cô nàng không thích nói giỡn cho lắm. Nhưng sự việc thần khí này dù sao không thể tưởng tượng được. Hắn nhận không được muốn truy vấn lại lần nữa.

Hoàng Tử Nguyệt rất khinh bỉ nói:

- Chắc một trăm phần trăm!

Phong Liệt đột nhiên cảm thấy có chút đau răng.

Chấn kinh thật lâu, hắn dần dần bình phục lại tâm tình, đột nhiên kinh ngạc nói:

- Hoàng Tử Nguyệt, nàng....nàng không phải là muốn lão tử giúp nàng đoạt bảo vật trong tay Huyết Long Hoàng chứ?

- Không sai, Huyết Long Hoàng chiếm cứ Huyết ngục bách vạn năm, có lẽ đã hiểu thấy đạo sự ảo diệu trong đó. Nhưng ông ta lại không vận dụng được. Cho nên chúng ta vẫn còn có cơ hội.

Hoàng Tử Nguyệt nhẹ gật đầu, trong đôi mắt đẹp lóe ra ánh sao cơ trí, tiếp tục nói.

- Hơn nữa, người muốn đoạt vật này không chỉ có riêng chúng ta. Sở Huyền cùng với Thiên Hoang Tán Nhân tất nhiên sẽ không đứng ngoài quan sát. Nếu ta đoán không lầm, bọn hắc kế tiếp tất biết lừa gạt Huyết Long Hoàng rời khỏi sự giam cầm của Thiên Diễn Tru Thần đại trận. Cho đến lúc đó, Huyết Long Hoàng nhất định sẽ dưới bàn tay của đám thiên nhân tan thành mây khói. Cho nên, cuối cùng đoạt được thần khí cũng chỉ còn chúng ta.

- Đương nhiên, chung quanh còn có một số thế lực ẩn mặt như Đại Chân Long giáo, cùng với Thiên Diễn Môn, Tuyệt Vọng Kiếm phái, Phiêu Miểu Thiên Cung....Nhưng có lẽ sẽ không xuất hiện qua Long Biển Cảnh cường đại tồn tại.

Nghe lời nói chậm rãi của Hoàng Tử Nguyệt, Phong Liệt liền cảm thấy nhức đầu.

Đây quả thực là một cái vòng xoáy, cuốn vào trong đó đoán chừng kẻ yếu đều không có. Tuy Sở Huyền tu vi không cao, nhưng dưới chân của y là thần binh kiện khí, sức mạnh vô cùng, cũng không thể coi là kẻ yếu.

Về phần cái gì là Thiên Diễn Môn, Tuyệt Vọng Kiếm phái hắc căn bản đều không có nghe nói qua. Nhưng có thể cùng với Phiêu Miểu Thiên Cung liệt cùng một khối, chắc chắn cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ có hắc là Cương Khí Cảnh tằm cá nhai nhép, một khi cuốn vào trong đó, gây chuyện không tốt thì ngay xương cốt căn bản chỉ sợ là cũng không còn.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt không chút do dự là từ chối.

- Hoàng Tử Nguyệt, bảo ta giúp nàng cùng những mãnh nhân này cướp đoạt thần khí, nàng có phải là quá coi trọng ta không?

Phong Liệt lắc đầu bật cười.

Hoàng Tử Nguyệt khinh thường cười một tiếng, nói:

- Hừ, là tự ngươi quá đề cao ngươi rồi.

- Ta tìm ngươi chỉ là muốn mượn cái tiểu thế giới độc lập của ngươi mà thôi.

Nếu ta đoán không lầm, trừ cái tiểu thế giới kia của ngươi ra, đoán chừng không còn ai có thể mang Huyết Ngục đi một cách dễ dàng.

Phong Liệt trong nội tâm khê động, không thể tưởng tượng được Hoàng Tử Nguyệt lại có cái chủ ý này.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng. Ngay cả Trấn Long Thiên Bì cũng không phải thần khí thần binh, không thể thu vào trong trữ giới vật. Thậm chí trong Huyền Hạo Tháp cũng không dám tể ra Trấn Long Thiên Bì. Một khi gây chuyện không tốt thì có thể khiến cho Huyền Hạo Tháp no bể bụng. Mảnh vỡ thần khí kia chỉ sợ là khó lường, không gian bình thường đoán chừng không thể chứa nổi.

496. Chương 566: Thần Khí(2)

Trầm ngâm một lát, Phong Liệt nói:

- Nàng khẳng định Huyết Long Hoàng sẽ bị mắc lừa? Theo ta được biết, Huyết Long Hoàng này là một cỗ phân thân của Nghịch Long Hoàng. Nghịch Long Hoàng thì đã chết, còn Huyết Long Hoàng thì không biết lợi hại ra sao? Vạn nhất lão gia hỏa kia nổi giận, đoán chừng tất cả mọi người đều bị chôn cùng.

Hoàng Tử Nguyệt có chút ý muốn liếc nhìn Phong Liệt, nói:

- Không thể tưởng tượng được ngươi cũng biết nhiều không ít. Nhưng ngươi chỉ biết một mà không biết hai. Huyết Long Hoàng và Nghịch Long Hoàng là một cỗ huyết thể phân thân, đó là sự tình xảy ra trước kia. Từ thời trung kỳ Xa viễn thực long, Huyết Long Hoàng đã cùng Nghịch Long Hoàng triệt để rời bỏ mối quan hệ. Thậm chí, thực lực so với Nghịch Long Hoàng còn muốn cường đại hơn rất nhiều lần, có thể áp đảo được Long chủ ngay lúc đó. Cho nên, cả hai sớm đã vô pháp tâm thần tương thông.

- Nếu có người nói cho lão ta biết chân tướng thì sao?

- Hừ, ai sẽ nói cho lão ta biết? Trên đời này, bất luận là Nhân tộc hay là Long Linh chuyển thể chi thân thì cũng không có người hy vọng Huyết Long Hoàng còn sống. Bởi vì lão ta đích thật là một tên điên. Lý tưởng của lão ta chính là biến Long giới thành Huyết giới. Hơn nữa, thật sự là lão ta có thực lực này. Nếu đổi lại là người, người sẽ đi nói cho lão ta biết sao?

Hoàng Tử Nguyệt vẻ mặt chê cười nhìn Phong Liệt.

- Ôi, đem Long giới biến thành Huyết giới? Đích thật là tên điên.

Phong Liệt không khỏi ngẩn ngơ.

Đột nhiên, lông mày hấn cau lại, đảo mắt đánh giá cẩn thận Hoàng Tử Nguyệt, rồi kinh nghi bất định nói:

- Nàng như thế nào lại biết rõ ràng như vậy? Sẽ không phải là Long Linh chuyển thể chi thân?

Hoàng Tử Nguyệt ánh mắt giận dữ, hừ nhẹ nói:

- Người nếu muốn chết nhanh thì ta không ngại nói nhiều cho người biết một chút.

- Phong Liệt, ta nói nhiều như vậy, đến tốt cùng người có đáp ứng không?

Hoàng Tử Nguyệt lãnh đạm hỏi.

Phong Liệt lông mày xiết chặt, do dự nói:

- Cái này...phải xem tình huống trước một chút. Nếu là tình huống cho phép thì giúp nàng một lần cũng không sao. Nhưng...

- Hừ, không được. Người phải cho ta một câu trả lời chuẩn xác, thuyết phục. Bằng không, bốn tiểu thư sau này nhất định sẽ khiến người không chịu nổi.

Hoàng Tử Nguyệt âm thanh lạnh lùng nói.

Phong Liệt không thêm để ý, cười nói:

- Lão tử không thích bị người uy hiếp. Đã như vậy, ta ngược lại muốn nhìn nàng không chịu nổi tự mình ra ngoài hay là ta tiễn nàng ra ngoài?

Hắn vừa nói, vừa bày ra tư thế tiễn khách.

- Người...!

Hoàng Tử Nguyệt sắc mặt trì trệ, trong nội tâm thoáng chốc nộ khí dâng lên. Không thể tưởng tượng được, mình lãng phí nước miếng cả buổi mà lại đổi lấy kết quả này. Thật không đáng mà!

Nhưng kể tiếp, ánh mắt nàng lóe lên một cái, lại nói:

- Phong Liệt, nói cho người biết. Nếu Huyết Ngục rơi vào tay của người khác thì còn dễ nói, nhưng nếu rơi vào tay của Long chủ, ông ta tất nhiên sẽ có thể sớm từ phía trên Long vực thoát khỏi nguy khốn. Mà người không may trước nhất chính là người.

- Sao, có ý tứ gì? Long chủ thoát khỏi nguy khốn thì có quan hệ gì đến ta?

Phong Liệt hơi sững sờ rồi khinh thường nói.

- Xác thực mà nói thì chúng ta là những người có quan hệ với huyết mạch Long hoàng. Về phần tình huống cụ thể thì người còn chưa có tư cách biết rõ ràng.

Hoàng Tử Nguyệt nói.

- A, nói như vậy, nàng cũng có được huyết mạch long hoàng?

Phong Liệt ánh mắt ngưng tụ, trong nội tâm cảm thấy kinh ngạc.

Hoàng Tử Nguyệt tóc màu vàng rất chói mắt. Lông mày cũng màu vàng lóe lên. Nếu thật sự mà nói, tất nhiên là có huyết mạch kim long hoàng không thể nghi ngờ.

Hoàng Tử Nguyệt khẽ hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Phong Liệt thấy vậy cũng không hề hỏi nhiều. Hắn trầm ngâm một chút:

- Được, ta có thể giúp nàng, nhưng ta có một điều kiện.
- Điều kiện gì?

Hoàng Tử Nguyệt có chút nhú mày nói.

Phong Liệt cười nhạt một tiếng nói:

- Mặc kệ là việc này thành hay không thành, về sau giữa hai chúng ta không còn thiếu nợ nhau nữa. Nàng không thể tìm ta gây phiền toái. Nếu không thì đừng bàn nữa.

Hoàng Tử Nguyệt ánh mắt biến ảo, tựa hồ như có chút do dự.

Phong Liệt thấy vậy, trong nội tâm âm thầm cười lạnh.

Hắn biết rõ, cô nàng này rõ ràng là có ý định chơi mình qua cầu rút ván.

- Được, ta đồng ý với người!

Sau một lúc do dự, Hoàng Tử Nguyệt cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu, trong đôi mắt đẹp lóe ra một tia tinh mang.

Phong Liệt đương nhiên sẽ không tin tưởng nàng, tiếp tục nói:

- Đã như vậy thì nàng dùng danh nghĩa Long thần để thề.
- Người....Phong Liệt, người không thể được một tác lại lần thêm một bước.... Không ổn rồi, chúng ta bị phát hiện rồi.

Hoàng Tử Nguyệt trong nội tâm giận dữ, đang muốn phát tác thì đột nhiên phát hiện bên ngoài xuất hiện biến cố.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn!

Một đạo huyết lãng bình trăm trượng hung hăng vỗ vào phần bụng của Huyền Hạo Tháp.

Phong Liệt cùng với Hoàng Tử Nguyệt lập tức thân hình chấn động, trong nội tâm truyền đến tiếng ken két giòn vang.

Sau một khắc, Phong Liệt hoảng sợ phát hiện. Huyền Hạo Tháp đã bị đạo huyết lãng đánh trúng. Vết nứt lan rộng, thiếu chút nữa là vỡ ra.

- Bà mẹ nó, đây là chí bảo, sao lại không chịu nổi một kích như vậy?

Phong Liệt thầm mắng một tiếng, trong nội tâm kinh hãi không thôi, không thể tưởng tượng được Huyền Hạo Tháp trong huyết hải một kích cũng chịu không được.

Cùng lúc đó, hắn động tác cũng không chậm, không chút do dự thu hồi Huyền Hạo Tháp, sau đó tâm ý khẽ động, chui vào trốn trong Long ngục không gian.

Về phần Hoàng Tử Nguyệt, Phong Liệt cũng không chút khách khí đem nàng ném ra ngoài Huyền Hạo Tháp.

Không gian Long ngục là nơi ẩn núp tốt nhất của hắn, hắn không dám để cho một Long Biển Cảnh Hoàng Tử Nguyệt vào trong. Vạn nhất bị cô nàng này bố trí cái gì trong đó thì về sau sẽ rất phiền toái.

Hoàng Tử Nguyệt mặc dù biết Phong Liệt không có khả năng tín nhiệm mình. Nhưng giờ phút này bị Phong Liệt không chút khách khí ném ra ngoài, trong nội tâm liền có chút phát hỏa.

- Phong Liệt, đừng quên lời hứa của người với ta. Chờ tin tức của ta đấy.

Sau khi nói với Phong Liệt xong, Hoàng Tử Nguyệt lập tức phi thân nhảy ra khỏi biển máu, nhảy lên đám huyết vụ lượn lờ trên không trung, cùng đứng với đám người Sở Huyền, Thiên Hoang Tán Nhân

Sở Huyền, Thiên Hoang Tán Nhân nhìn thấy Hoàng Tử Nguyệt xuất hiện, cũng không khỏi ánh mắt xiết chặt, âm thầm đề phòng.

Còn Chiến Thiên Ma Vương lại kinh hãi, ánh mắt lập lờ bất định. Mười đại Chân Long giáo phái gần đây cùng với hoàng gia Thiên Long thần triều quan hệ phức tạp, rắc rối. Y thân là Ma Long giáo chủ, cùng với Hoàng Tử Nguyệt là thành viên hoàng gia dòng chính ngược lại cũng đã gặp qua vài lần, nhưng cũng không quen thuộc lắm. Chỉ là mơ hồ biết rõ người này không đơn giản.

- Khắc khắc, tiểu nha đầu, ngươi là người phương nào?

Thiên Hoang Tán Nhân cười quái dị.

- Hừ, ngươi không xứng để biết.

Hoàng Tử Nguyệt ngạo nghễ hừ lạnh một tiếng. đôi mắt quét khắp mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Huyết Long Hoàng nói:

- Các vị, ta hôm nay tới đây là đại diện cho hoàng gia Thiên Long thần triều khuyến bảo các người, bất luận là ai, dám can đảm trợ giúp Huyết Long Hoàng thoát khỏi Thiên Diễn Tru Thần đại trận thì chính là gây khó dễ cho hoàng gia chúng ta. Ngày sau chắc chắn sẽ lọt vào mười gia tộc mà Thiên Long thần triều đánh dẹp.

- Sao, hoàng gia?

497. Chương 567 : Thiên Hoang Tán Nhân(1)

Thiên Hoang Tán Nhân lông mi dựng lên, ánh mắt lập lờ, sau đó đột nhiên ngửa mặt lên trời, cười quái dị nói:

- Khắc, khắc...Hoàng gia thì như thế nào? Các người cũng chỉ là nên quan tâm đến Thiên Long thần triều của mình mà thôi, hẳn còn có thể quản đến U Minh Đường chúng ta sao?

- Trong thiên hạ, trừ phi các người là hạng người co đầu rút cổ, núp sâu trong hoang mạc. Nếu không thì các người nhất định phải tuân thủ quy củ của hoàng gia chúng ta.

Hoàng Tử Nguyệt khí thế Long Biển Cảnh trung kỳ đại phóng, lãnh đạm nói.

Lúc này, Huyết Long Hoàng đang ngồi khoanh chân ở dưới nhìn Hoàng Tử Nguyệt, ánh mắt có chút sáng ngời, đột nhiên cười to nói:

- Haha, tiểu mỹ nhân, nhìn ngươi lớn lên da thịt mịn màng. Bốn hoàng đã trăm vạn năm không gần nữ sắc rồi. Ngươi đừng nói với bốn hoàng quy củ hay không, chỉ cần ngươi có khả năng giúp đỡ bốn hoàng thoát khỏi nguy khốn, bốn hoàng có thể phong ngươi làm phi cho ta. Ngày sau toàn bộ thiên hạ đều là của ngươi, thế nào? Hahaha....

Huyết Long Hoàng trong tiếng cười ẩn chứa nguyên lực, làm ra không gian rung động lắc lư không thôi, cho thấy tu vi vô cùng kinh người.

Trên không trung, Hoàng Tử Nguyệt Thiên Hoang Tán Nhân và Sở Huyền không khỏi sắc mặt đại biến, thân hình có chút lay động.

Dưới uy áp ngập trời của Huyết Long Hoàng, bọn hắn quả thực giống như con thuyền nhỏ trong cuồng phong sóng lớn, tinh thần khó cầm. Thậm chí nhện không được muốn quỳ xuống đất cứng bái.

Nếu không phải Huyết Long Hoàng giờ phút này bị giam cầm trong Thiên Diễn Tru Thần đại trận không cách nào ra, chỉ sợ mọi người ở đây đã sớm chạy trốn chết rồi.

Hoàng Tử Nguyệt tức giận đến chân mày lá liễu cau lại, nghiêng chặt hàm răng. Nhưng đối mặt với cường giả thiên cổ này, tuy trong nội tâm khí cực, nhưng thực sự không thể phát tác, chỉ có thể tiếp tục diễn kịch.

Lúc này, Thiên Hoang Tán Nhân thấy thời cơ không sai biệt lắm, ánh mắt hơi chớp động một chút, chấp tay nói với Huyết Long Hoàng:

- Huyết Long Hoàng đại nhân, chỉ cần ngài thoát khỏi gông cùm xiềng xích thì nữ nhân xinh đẹp không phải muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao? Nhưng, lời hứa giao dịch lúc trước của chúng ta ngài vẫn giữ lời chứ?

- Haha, đương nhiên giữ lời. Đây cũng chỉ là Huyết ngục. Chỉ cần các người ai có thể mở ra nửa tòa đại trận này thì nó chính là của người đó.

Theo tiếng cười nhức óc đình tai của Huyết Long Hoàng, nước trong biển máu đột ngột nhanh chóng hạ thấp. Trong nháy mắt, một biển máu đại dương mênh mông đã biến mất không còn. Còn trước người Huyết Long Hoàng hiện ra một bảo tháp hình lục giác màu hồng, phát ra tia máu chói mắt, làm cho người ta không dám nhìn gần.

Khi bảo tháp này xuất hiện, một cỗ khí tức quỷ dị lập tức tràn ngập toàn bộ không gian. Tang thương, tà ác, huyết tinh, thần thánh đan xen vào nhau làm cho khí tức người ta rung động. Tinh thần của mọi người giống như đã tiến vào biên giới của địa ngục.

Giờ phút này, tất cả mọi người tinh tường cảm giác, tựa hồ huyết dịch trong cơ thể đã không còn thuộc về mình. Tùy thời sẽ rời khỏi cơ thể, bay về phía bảo tháp, khiến cho một đám kinh hãi muốn chết.

Không hề nghi ngờ, đây chính là thần khí Huyền Thiên Thần Tháp tầng thứ hai – Huyết ngục.

- Cái này là thần khí?

Giờ phút này, mọi người tất cả đều nhìn chăm chú vào cái huyết ngục vền vền cao chỉ hơn một trượng, rộng ba trượng. Hai mắt mở to, miệng hút khí lạnh, thần thờ thật lâu.

Phong Liệt cũng không khỏi tinh thần đại chấn, trốn trong không gian Long ngục nhìn chăm chăm vào tầng bảo tháp này.

Chỉ có điều, giờ phút này, trong ánh mắt của hắn mơ hồ lóe lên một tia kinh ngạc. Cái bảo tháp này có một cỗ hơi thở rất quen thuộc. Nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra đã gặp qua chỗ nào.

Lúc này, Huyết Long Hoàng mỉm cười, nhìn thấy phản ứng của mọi người trên không, trong nội tâm âm thầm hừ lạnh:

- Hừ, cái đầu của các người làm sao bằng bốn hoàng. Thật là buồn cười! Khi bốn hoàng thoát khỏi nguy khốn, các người hết thảy sẽ hóa thành huyết nô cho bốn hoàng.

- Tiểu ma nữ kia dáng điệu không tệ, so với phu nhân của Long chủ đều không kém. Nếu chịu tận tâm phục vụ bốn hoàng, thì bốn hoàng có thể lưu lại làm trò chơi. Không đúng, con tiểu tiện nhân này không còn là trinh nữ. Mẹ nó, thật sự là xui xẻo!

Sau khi sững sờ, đám người trên không trung dần dần trở nên cổ quái, ánh mắt lập lờ, theo đuổi ý nghĩ của mình.

Thiên Hoang Tán Nhân mỉm cười quái dị một tiếng, sau đó khổng chế đại đỉnh hướng về phía dưới lướt gấp đi.

- Khắc, khắc, hy vọng Huyết Long Hoàng đại nhân có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Huyết ngục này nhất định sẽ thuộc về U Minh Đường.

- Dừng tay, có bốn tiểu thư đây, sẽ không để cho người thực hiện được.

Hoàng Tử Nguyệt quát một tiếng, đột nhiên vung ra ngàn vạn đạo kim mang, hướng chỗ Thiên Hoang Tán Nhân bay tới.

Xoẹt xoẹt!

Một hồi phá không giòn vang. Nghìn vạn đạo kim mang phảng phất hư không, mang theo sức mạnh vô địch, hung hăng đánh úp về phía Thiên Hoang Tán Nhân. Đồng thời bao phủ bên trong Thiên Diễn Tru Thần đại trận.

- Haha, tiểu nữ oa, có chút tài mọn này mà muốn khoe khoang trước mặt lão phu?

Đối mặt với một kích cường thế này của Hoàng Tử Nguyệt, Thiên Hoang Tán Nhân kinh thường cười. Chỉ thấy y tiện tay dùng Long Thiên Hoang đỉnh màu xanh thẫm chắn sau lưng. Mười hình ảnh thực long uốn lượn, gào thét, uy thế kinh người.

Thiên Hoang đỉnh chính là do một vị cường giả tuyệt thế thời đại cuối Xa Viễn Thực Long dùng mười chủng loại chân long khác nhau để tế luyện. Trải qua ba ngàn năm, sau khi thời kỳ Thực Long chấm dứt mới có thể tế luyện hoàn thành, uy lực khó có thể tưởng tượng được. Từ thời thượng cổ đến hôm nay, Thiên Hoang đỉnh nhiều lần đổi chủ. Cuối cùng cơ duyên hảo hợp rơi vào trong tay Thiên Hoang Tán Nhân, mang lại uy danh hiển hách.

Nhưng hôm nay Thiên Hoang Tán Nhân chỉ đạt đến Long Biến Cảnh hậu kỳ, thực sự phát huy không ra một phần mười uy lực của Thiên Hoang đỉnh.

Sau một khắc, nghìn vạn đạo kim mang như mưa tập kích xuống đỉnh. Không gian lập tức vang lên một hồi keng keng nổ mạnh, chấn động màng tai của mọi người. Hoàng Tử Nguyệt một kích này không phải chuyện đùa. Mười Long ảnh gào thét dữ tợn trên thượng đỉnh lúc này đình trệ một chút sát na.

Nhưng, Thiên Hoang Tán Nhân không chút tổn thương nào. Ngược lại dựa thế nhanh hơn ba phần, từ khoảng cách hơn mười dặm lóe lên, trong chớp mắt đã tiến đến cách Huyết Long Hoàng trăm trượng.

Kế tiếp, Thiên Hoang Tán Nhân ngưng mắt nhìn đệ nhất đại trận trước mắt, không khỏi đồng tử hơi co lại.

Từ khoảng cách gần quan sát nửa tòa Thiên Diễn Tru Thần đại trận này, có thể cảm nhận được uy năng mệnh mông trong đó. Huyết Sắc Long Trảo chỉ vền vền có mấy ngàn trượng, lòng bàn tay triều lên, ôm lấy thân hình nhỏ bé của Huyết Long Hoàng, làm cho lão ta khó có thể thoát thân.

- Haha, Huyết Long Hoàng đại nhân, vẫn bối sẽ thả ngài ra.

Sau một lúc sững sốt, Thiên Hoang Tán Nhân cười quái dị nói.

Huyết Long Hoàng ánh mắt ác liệt có chút kích động, nhưng lập tức trầm giọng nói:

- Tiểu tử ngươi có Thiên Tru lệnh bài sao? Không có Thiên Tru lệnh bài thì không có khả năng mở ra nửa tòa đại trận này.

Thiên Hoang Tán Nhân cũng không hề nói nhảm. Y mỉm cười, phát tay ném một khối lệnh bài hướng về phía đại trận.

498. Chương 568 : Thiên Hoang Tán Nhân(2)

Lúc này, Hoàng Tử Nguyệt cùng Sở Huyền, Sở Hóa Long, Chiến Thiên Ma Vương đều đuổi tới gần, nhưng lại không động thủ. Ánh mắt chỉ chú ý đến thần khí Huyết ngục bên dưới, rồi nhìn chăm chăm vào cái lệnh bài kia.

Không hề nghi ngờ, Thiên Hoang Tán Nhân quả là có Thiên Tru lệnh bài.

Ngay khi lệnh bài xuất hiện trong nháy mắt, lập tức đại trận nổi lên cảm ứng, biến thành một chữ “Tru” thật lớn hiện lên trên không trung. Tia máu đại phóng, nửa tòa đại trận đều có chút run run.

Thiên Tru lệnh bài tổng cộng có bốn mươi chín miếng. Mỗi một tấm lệnh bài đều có sự huyền diệu cực kỳ trong đó. Dựa theo bình thường mà nói, một miếng lệnh bài khi gia nhập vào nửa tòa Thiên Diễn Tru Thần đại trận kia sẽ khiến cho đại trận càng thêm viên mãn, uy lực tăng lên.

Nhưng, khi lệnh bài dung nhập đại trận, tất nhiên sát khí của đại trận được buông lỏng. Đó chính là thời cơ tốt nhất để Huyết Long Hoàng thoát khỏi vây khốn. Mọi người ở đây đều thập phần tinh tường điểm này.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều khẩn trương lên. Hoàng Tử Nguyệt, Thiên Hoang Tán Nhân, Sở Huyền cùng với một số cao thủ đang ẩn núp trong bóng tối đều căng thẳng thần kinh, ánh mắt sắc bén vô cùng. Chỉ đợi Huyết Long Hoàng thoát ly khỏi đại trận, tan thành mây khói thì lập tức ra tay cướp đoạt thần khí.

- Haha, tốt quá! Đây chính là Thiên Tru lệnh bài mà bổn hoàng đã chờ đợi trăm vạn năm nay. Rốt cuộc đã đến lúc nhìn thấy ánh mặt trời rồi. Hahaah, Long chủ, bổn hoàng hôm nay muốn nhìn thấy người có thể ngăn ta được bao lâu.

Huyết Long Hoàng sắc mặt cuồng hỉ, đắc ý cười to hai tiếng.

Nhưng sau một khắc, tiếng cười của lão đột nhiên ngưng lại, ánh mắt khó hiểu nhìn lên không trung.

Lúc này, chỉ thấy miếng Thiên Tru lệnh bài đang xoay tròn bên ngoài Huyết Sắc Long Trảo, nhưng không có cách nào dung nhập vào trong đại trận. Nó ở quá gần khiến cho đại trận lắc lư không ngớt.

Mọi người thấy vậy cũng không sắc mặt quýnh lên. Vốn kế hoạch tiến hành rất thuận lợi, Huyết Long Hoàng đối với cái này cũng không có nửa điểm nghi hoặc, lại không nghĩ đến nửa đường lại xuất hiện đường rẽ như vậy.

- A, tại sao lại như vậy? Chết tiệt, Long chủ, bổn hoàng cùng người không chết không được. Thả ta ra ngoài! Giết....giết!

Huyết Long Hoàng giận dữ không kềm hãm được. Mái tóc dài màu đỏ tung bay trong gió, hình dáng điên cuồng gọi loạn lên.

Ngay sau đó, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, thần khí Huyết ngục bay lên không trung. Một tòa núi lớn mang theo uy thế không gì sánh kịp hung hăng đánh vào đại trận.

Rầm rầm!

Huyết ngục mỗi một cái oanh kích đều khiến cho đại trận kịch liệt lay động, gần như muốn nghiền nát, nhưng lập tức khôi phục lại như bình thường.

Dư uy va chạm khuếch tán ra, khiến cho hư không không ngừng xuất hiện từng đạo vết rách giống như mạng nhện. Uy thế to lớn như vậy khiến cho tất cả mọi người đều cả kinh.

- Cái này....đây là vỡ vụn hư không? Không hổ danh là thần khí trong truyền thuyết. Quá dọa người rồi.

Trong không gian Long ngục, Phong Liệt không khỏi hút một ngụm khí lạnh. Thần khí này thậm chí có thể đánh nát hư không, đoán chừng trên thế giới này bất luận một thân thể huyết nhục nào cũng không gánh nổi thần uy như thế.

Nhưng, nửa tòa Thiên Diễn Tru Thần đại trận dưới sự oanh kích của thần khí mà không có bất cứ một tổn thất nào, khiến cho Phong Liệt cảm thấy quen mắt không thôi. Trong tay hắn đã có bốn khối Thiên Tru lệnh bài, nhưng lại một mực không biết dùng như thế nào, giống như có một núi tiền trước mặt mình, nhưng mình lại không biết cách xài tiền.

Sau một giây sững sờ, Thiên Hoang Tán Nhân đột nhiên sắc mặt quét ngang, quay người nhìn lên không cao giọng truyền âm:

- Các vị, các người trong tay ai còn có lệnh bài Thiên Tru thì đừng có giấu, tranh thủ thời gian ném ra thử xem. Hắn là các người ai cũng muốn có thần khí chứ?

Thanh âm to lớn lập tức lan truyền trong không gian, làm cho Huyết Long Hoàng đang điên cuồng cũng tỉnh lại vài phần. Lão ta hai mắt sáng lên, hô lớn theo:

- Đúng, đúng, còn có người nào có Thiên Tru lệnh bài thì ném ra đi. Nếu ai có thể giải trừ được đại trận này thì Huyết ngục là của người đó. Ngoài ra bổn hoàng sẽ còn có trọng thưởng khác.

Ngay trong lúc thanh âm hai người cứng rắn đi xuống, đột nhiên mười ba đạo thân ảnh khí thể hùng hồn từ trong đám mây máu hiện ra. Những người này trên người đều tỏa ra cường hoành uy áp, lập tức bao phủ toàn bộ không gian, làm cho không khí bắt đầu ngưng trệ.

Phía dưới, Phong Liệt lặng lẽ nhìn lại, liền lấp bắp kinh hãi:

- Sao cao thủ Long Biển Cảnh lại nhiều như vậy?

Đều không ngoại lệ, mười ba người này đều là cường giả Long Biển Cảnh, khí thế cùng với Hoàng Tử Nguyệt không sai biệt bao nhiêu. Tuy mỗi một người đều có hình dạng người, nhưng cơ thể lại bành trướng. Có thể so sánh với sức mạnh của một con cự long chính thức.

Nhìn thấy những người này, Phong Liệt trong nội tâm lập tức quyết định chủ ý, đánh chết hẳn cũng sẽ không mạo hiểm đi ra.

Cùng với những mãnh nhân này đoạt đồ, trừ phi mình chán sống. Đoán chừng mình có một vạn cái mạng cũng không đủ dùng.

Trong mười ba người này có chín người là xuất xứ từ mười Đại Chân Long giáo phái. Thiên Độc lão quái mà Phong Liệt đã từng gặp qua bên ngoài cũng ở trong đám người đó.

Còn có một gã trung niên nam tử mặc quần áo của Phong Sát Minh. Đây tất nhiên là sát thủ cấp chí tôn của Phong Sát Minh. Sát khí trên người gã cực kỳ nồng đậm, ngưng tụ thành một bộ chiến giáp huyết sắc, làm cho người ta phải sợ hãi.

Ba người còn lại thì hơi có chút cổ quái. Một người là thiếu nữ có mái tóc màu xanh, toàn thân tỏa ra khí tức cực nóng. Một người là lão giả thon gầy lưng mang một thanh thiết kiếm ước chừng năm thước. Và người kia chính là một mỹ phụ trung niên tay cầm phật châu.

Ba người này tuy xem ra có chút cổ quái, nhưng khí thế thật sự cường hoành. So với những người còn lại thì cao hơn một bậc, tương đương với Thiên Hoang Tán Nhân.

Phong Liệt đột nhiên nghĩ đến, ba người này có lẽ là đến từ Thiên Diễm Môn, Tuyệt Vọng kiếm phái và Phiêu Miểu thiên cung mà Hoàng Tử Nguyệt đã từng nói.

Môn phái có thể có được cao thủ Long Biển Cảnh, hiển nhiên không phải là môn phái nhỏ. Hơn nữa, ba người này đều là cao thủ Long Biển Cảnh hậu kỳ, cho nên thực lực của ba phái này có thể biết rõ. Chỉ có điều, Phong Liệt đối với Thiên Diễm môn và Tuyệt Vọng kiếm phái là mới nghe lần đầu.

Phong Liệt đối với người phụ nữ trung niên tay cầm phật châu kia nhìn đi nhìn lại nhiều lần, trong lòng hẳn không khỏi nhớ tới Lý U Nguyệt. Nửa năm rồi, cũng không biết người trong mộng của mình sống như thế nào.

Nhưng, lúc này không phải là lúc đa tưởng. Bên ngoài đã dậy ra biến cố.

Sau khi mười ba cao thủ xuất hiện, lập tức có năm khối Thiên Tru lệnh bài được ném về phía Thiên Diễm Tru Thần đại trận. Trong không gian tia máu đại phóng, cơ hồ làm cho người ta mở mắt không ra.

Huyết Long Hoàng thấy vậy, không khỏi ánh mắt sáng rõ, sắc mặt cực kỳ hưng phấn.

Nếu lão ta trong lúc bình thường thì nội tâm nhất định sẽ nghi hoặc. Vì cái gì mà những người này lại tin tưởng mình như vậy? Chẳng lẽ không sợ mình sau khi thoát khỏi nguy khốn sẽ trở mặt sao?

499. Chương 569: Ba Năm(1)

Chỉ tiếc là lúc này lão ta đang ở trong trạng thái điên cuồng, chỉ muốn tranh thủ thời gian thoát khỏi nguy khốn, cũng không rảnh để để ý tới những người này vì sao lại giúp mình.

Ông....ông....ông!

Từng chữ “Tru” đại huyết hồng hướng về đại trận khiến cho đại trận từng đợt rung động lắc lư không ngừng, Một lần càng kịch liệt hơn so với lần trước.

Tất cả mọi người nhìn không chớp mắt vào đại trận, trong ánh mắt hiện lên sự tham lam.

Thời gian dần trôi qua, từng khối Thiên Tru lệnh bài rơi xuống, chỉ thấy nửa tòa Thiên Diễm Tru Thần đại trận chấn động, lập tức hiện ra hai mươi ba chữ “Tru” huyết hồng. Điều này hiển nhiên là căn bản của nửa tòa đại trận này.

Chỉ có điều, cho dù hai mươi ba chữ này rung rung không thôi, nhưng lại như cũ không có cách nào làm cho sáu khối Thiên Tru lệnh bài dung nhập vào trong đại trận. Kết quả này làm cho mọi người thật sự thất vọng.

- Chết tiệt, vẫn chưa đủ, còn thiếu một ít, còn người nào không?

Huyết Long Hoàng khoe mắt mở to, hỏn hển hết lớn.

Mọi người nhìn nhau, cũng không khỏi lắc đầu bất đắc dĩ, tỏ vẻ trong tay không còn lệnh bài. Trên mặt rõ ràng hiện lên vẻ không cam lòng.

Thiên Độc lão quái phần hận không chịu nổi. Nếu không phải Thiên Tru lệnh bài của mình bị Phong Liệt lửa lấy đi, nói không chừng lần này có thể thành công.

Hôm nay chỉ chênh lệch một bước nhưng lại ba năm kiếm củi thiêu một giờ. Trong lòng của ông ta hận Phong Liệt chết đi được, âm thầm hạ quyết tâm, sau khi rời khỏi đây nhất định sẽ đi tìm Phong Liệt để bào chế hẳn.

Những người còn lại cũng là vạn bất đắc dĩ. Không khỏi đã ra động tác lại còn muốn lui lại. Dù sao Thiên Tru lệnh bài cũng không phải dễ kiếm. Lệnh bài trong tay bọn họ phần lớn là do sư môn thượng cổ lưu lại. Trong lúc vội vã, đi tìm những lệnh bài khác bộ dễ lắm sao?

Đúng lúc này, Hoàng Tử Nguyệt con mắt khê động, đảo mắt nhìn một chỗ phía dưới, sau đó cặp môi mọng hé mở, âm thầm truyền âm nói:

- Phong Liệt, còn thiếu một ít, mau mang lệnh bài của người nén ra đi.

Trong không gian Long ngục, Phong Liệt trong nội tâm sững sờ, nhìn chung quanh một chút. Sao cô nàng này thanh âm có thể truyền vào chứ?

- Ta là thông qua Huyền Hạo Tháp để nói với người.

Hoàng Tử Nguyệt thanh âm một lần nữa lọt vào tai của hắn.

Phong Liệt trong nội tâm giật mình, lập tức nói:

- Trong tay của ta có Thiên Tru lệnh bài không sai, nhưng dựa vào cái gì ta phải giúp các người? Thần khí rơi xuống tay các người, đối với ta nửa chỗ tốt cũng không có. Lại còn để cho Huyết Long Hoàng đang bị vây khốn quản lý à?

- Hừ, người biết cái gì? Huyết Long Hoàng chung quy một ngày còn không chế Huyết ngục thì cái đại trận này cũng không trói được lão ta. Hơn nữa, lão ta có thể lợi dụng thần khí để tránh sự trừng phạt của thiên đạo. Đến lúc đó, toàn bộ thế giới chúng ta xem như xong rồi.

Hoàng Tử Nguyệt nói.

- Hừ dọa ai thế? Lão tử có thể sống đến ngày đó hay sao? Bớt sàm ngôn đi! Không có chỗ tốt thì lão tử không bao giờ làm.

Phong Liệt lên tiếng.

- Người!

Hoàng Tử Nguyệt không khỏi trong lòng thâm giận. Đụng với cái thứ lưu manh như Phong Liệt thì thật đúng là khó giải quyết. Nàng nghiêng răng nghi một lát, cuối cùng bất đắc dĩ nói:

- Nói đi, muốn có chỗ tốt gì?

- Ta làm sao biết nàng có thể cho ta chỗ tốt gì? Tự nàng nói xem, có thể cho ta chỗ tốt gì? Có thể làm cho ta thỏa mãn thì mọi chuyện đều xong.

Phong Liệt không thèm đếm xỉa nói.

- Hừ!

Hoàng Tử Nguyệt tức giận hừ một tiếng. Đôi mắt đẹp có chút lập lờ. Trong chốc lát, lại lần nữa truyền âm nói:

- Ta nghe ngươi muốn đến Thiên Long thần triều nhậm chức. Đến lúc đó, ta sẽ cung cấp cho ngươi một ít tiện lợi. Ai cũng không dám làm khó dễ ngươi.

- Chỉ bằng thủ đoạn của lão tử, ta không làm khó dễ người khác đã là không tệ rồi, còn ai dám làm khó dễ ta?

Phong Liệt khinh thường cười.

Nếu đổi lại là hần lúc mới xuống núi, có lẽ còn có thể lo lắng một số công tử thế gia quần là áo lượt ngáng chân mình.

Nhưng hôm nay, bằng rất nhiều thủ đoạn, hơn nữa còn có thuộc hạ Hóa Đan Cảnh, Thần Thông Cảnh, một số tiểu gia tộc quả thực phát tay có thể diệt. Cho dù là gia tộc lớn đoán chừng cũng phải nghĩ đến hậu quả nghi đặc tội với hần.

Cho nên, Phong Liệt mặc dù biết lời hứa của Hoàng Tử Nguyệt rất có giá trị, nhưng thực sự không để trong lòng.

Nhưng lời nói kế tiếp của Hoàng Tử Nguyệt làm cho hần trong lòng khê động.

- Phong Liệt, ta biết rõ ngươi có chút thủ đoạn, nhưng Thiên Long thần triều là một nơi có quy củ, không phải bất kể sự việc nào cũng chỉ dùng chém giết đơn giản là có thể giải quyết. Trong tay của ta nắm giữ binh phù mười vạn đại quân. Ngươi có thể nghĩ lại lời hứa của ta có bao nhiêu giá trị?

Hoàng Tử Nguyệt nói.

- Sao?

Phong Liệt hơi sững sờ. Kỳ thật hần đối với Thiên Long thần triều cũng không hiểu rõ lắm. Với thân phận kiến trúc của hần căn bản cũng không cần cân nhắc quá nhiều. Bất cứ chuyện dù đều là do người khác quan tâm.

Hần nhíu mày suy nghĩ, nhân tiện nói:

- Cái này còn có thể cân nhắc, nhưng còn chưa đủ. Về sau, nàng phải đem hết toàn lực ra giúp ta giải quyết hết thủy phiên toái. Đương nhiên, không cần ngươi thay ta đi chết.

- Ngươi...tập chủng ngươi sao không đi chết đi?

Hoàng Tử Nguyệt thiếu chút nữa nói không ra hơi, tức nghẹn, nhịn không được mắng một câu thô tục.

Nàng đã lớn như vậy rồi mà lần đầu tiên gặp phải tên xảo trá. Nhất là Phong Liệt, quả thực là cực kỳ vô sỉ. Nếu thật là nói như vậy, nàng về sau há không phải là nô lệ của Phong Liệt sao? Cả ngày hết bị kêu đến gọi, còn có ngày tốt lành sao?

Phong Liệt khê nhíu mày, sờ cằm, trầm ngâm nói:

- Tựa hồ như có chút quá đáng. Nếu không thì trước dùng một trăm năm làm hạn định.

- Không có khả năng, chỉ mấy tháng thôi.

Hoàng Tử Nguyệt nghiêng răng nói.

- Năm mươi năm!

- Hai tháng!

- Ba mươi năm!

- Ba tháng!

” ”

” ”

- Ba năm!

- Xem như người lợi hại!

Trải qua một phen cò kè mạc cả, Hoàng Tử Nguyệt cuối cùng ước định ba năm.

Nàng suy nghĩ cẩn thận lắm rồi, cùng lắm thì chính mình bế quan ba năm là được. Nháy mắt là ba năm trôi qua thôi. Hơn nữa, với thân phận của nàng, Phong Liệt muốn tìm được nàng thì là một việc không có khả năng.

Nhưng khi nàng vừa mới hiện lên về đặc ý thì Phong Liệt lại nói một câu, đẩy ngã tâm tình của nàng vào trong đáy cốc:

- Hoàng Tử Nguyệt, nàng đã đáp ứng rồi, về sau không được đổi ý. Hơn nữa, cứ cách một khoảng thời gian phải đến trước mặt ta đưa tin một lần. Bằng không thì ta không thể tìm thấy nàng.

Phong Liệt trong nội tâm âm thầm đặc ý, cơ hồ trong bụng nở hoa. Cô nàng này cái giá đỡ không nhỏ, làm cho người nhìn rất khó chịu. Nhưng dù gì cũng là một Long Biên Cảnh cao thủ cường giả, trong tay cầm thực quyền. Về sau thân phận của mình một khi bại lộ, cùng Ma Long giáo trở mặt, có một đại cao thủ an bài cho mình chạy trốn cũng coi như không tệ.

- Được, ta đồng ý!

Hoàng Tử Nguyệt do dự một chút, cuối cùng quyết định chắc chắn, miễn cưỡng đáp ứng nhưng những chiếc răng ngà ngọc lại nghiêng kèn kẹt khiến cho các cao thủ khác phải ghé mắt nhìn.

500. Chương 570: Ba Năm(2)

Kế tiếp, mắt thấy các cao thủ đều muốn thu hồi Thiên Tru lệnh bài của mình, nhưng lại không thấy Phong Liệt có động tĩnh gì, Hoàng Tử Nguyệt không khỏi trong lòng khẩn trương, tức giận thúc giục:

- Người ăn cái gì mà lè mề vậy? Nhanh ném lệnh bài ra đi.

- Biết rồi!

Phong Liệt đáp lại một tiếng.

Chỉ một lát sau, hần dưng ba tấm lệnh bài cướp được của Thiên Độc lão quái, Lâm Tử Thông, Ngân Hà Vương thanh trừ ấn ký sở hữu một lần để tránh xảy ra phiền toái không cần thiết.

Kế tiếp, Phong Liệt vừa định thả ra lệnh bài lại đột nhiên nhượng mảy. Chết. nếu mình thả ra lệnh bài chẳng phải là tự tiết lộ chỗ ở của mình sao? Bên ngoài đều là những cao thủ chân chính, phiền toái sẽ không nhỏ đâu. Nếu đã đáp ứng cô nàng Hoàng Tử Nguyệt kia rồi thì xác thực không còn cách đổi ý. Nhưng dù sao cũng đã lấy được nhiều chỗ tốt rồi.

Sau một khắc, một thanh âm lười biếng đột nhiên từ phía dưới vang lên, truyền ra trong không gian.

- Các vị, trong tay tại hạ có mấy khối Thiên Tru lệnh bài. Chỉ có điều, tại hạ đối với việc Huyết Long Hoàng vị vậy khốn trong đại trận và cái thần khí Huyết ngục đó quả thực không có hứng thú. Vậy thì nên xử lý như thế nào?

Khi thanh âm này vừa mới xuất hiện, hơn mười vị cường giả tuyệt thế ở phía trên không khỏi thần sắc chấn động, ngay ngắn nhìn về phía dưới, muốn tìm nơi phát ra âm thanh, nhưng thật lâu cũng không thu hoạch được gì.

Huyết Long Hoàng đôi mắt trông mong, nhịn không được quát to:

- Tiểu tử, chỉ cần ngươi có khả năng giúp bốn hoàng thoát khỏi vây khốn, bốn hoàng có thể đưa Huyết ngục cho ngươi, quyết không nuốt lời.

- Tại ngươi điếc hay mắt ngươi mù? Lão tử nói rồi, đối với thần khí không có hứng thú, không nghe thấy à?

Phong Liệt nhếch miệng, không phải nói là tin hay không tin Huyết Long Hoàng, mà cho dù thần khí này thật muốn đưa cho hắn thì hắn cũng không dám nhận.

- Phong Liệt chết tiệt, ngươi làm cái quỷ gì thế?

Hoàng Tử Nguyệt tức giận truyền âm nói.

- Cũng không có gì? Lát nữa ngươi phối hợp là được rồi.

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

Lúc này, Thiên Hoang Tán Nhân không chịu nổi, cười quái dị nói:

- Vị tiểu huynh đệ, giúp Huyết Long Hoàng thoát khỏi nguy khốn là một việc công đức vô lượng. Nếu tiểu huynh đệ có Thiên Tru lệnh bài thì cũng đừng cất giấu. Đương nhiên, nếu tiểu huynh đệ không có hứng thú với thần khí, thì những yêu cầu khác cũng nên nói ra một chút. Bốn tọa tất nhiên sẽ đem hết toàn lực thành toàn cho tiểu huynh đệ.

- Đúng, đúng, Lão phu đồng ý!

Một đám lão già liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

- Được, đã như vậy, tại hạ cũng không làm kiêu làm gì. Ta chỉ là người thích Long tinh. Các người đều là tuyệt thế cường giả, chắc hẳn Long tinh hiếm có đếm không hết. Như vậy đi, các người mỗi người tặng cho ta một ngàn vạn Long tinh, ta sẽ đem lệnh bài cho các người dùng một lát, như thế nào?

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- Một ngàn vạn Long tinh?

Các cao thủ nhìn nhau.

Với tư cách cường giả Long Biển Thiên, sống mấy ngàn năm, trong tay tất nhiên không thiếu Long tinh. Nhiều thì không dám nói, nhưng năm ba ngàn vạn vẫn phải có. Một ngàn thì tính làm gì.

- Chỉ có điều, một ngàn vạn này cũng không phải là con số nhỏ. Vạn nhất bỏ ra rồi mà không thấy lệnh bài thì đây không phải là nước đổ lá môn sao?

- Súc sinh vô sỉ!

Hoàng Tử Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới trong thời điểm mấu chốt như thế này lại nhận quả nhổ lông như thế. Chẳng những ném cục gạch vào trong chân Hoàng Tử Nguyệt mà lại còn dám đặt ra yêu cầu với nhiều cao thủ Long Biển Cảnh ở đây như vậy. Thật sự là to gan lớn mật mà.

Nhưng, trong nội tâm tức thì tức, giờ phút này nàng phải cắn răng phối hợp với Phong Liệt.

- Được, một vạn Long tinh cho ngươi cũng được. Nhưng nếu dám đùa nghịch cái gì thì bốn tiểu thư tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.

Hoàng Tử Nguyệt khề kêu lên.

Vừa nói thì liền thấy một ngọn núi Long tinh cao gần trăm trượng từ trên cao ném xuống mặt đất.

Thiên Hoang Tán Nhân, Thiên Độc lão quái, Sở Hóa Long đám người cũng sợ đêm dài lắm mộng, không muốn trì hoãn thời gian, liền theo thứ tự ném ra từng đống Long tinh xuống dưới.

Phong Liệt mừng rỡ trong lòng. Việc buôn bán này thật sự lời quá mức, đến gần trăm triệu vạn long tinh. Thật sự quá sung sướng.

Điều duy nhất khiến hắn khó chịu chính là Sở Huyền cùng với Chiến Thiên Ma Vương không có quăng ra nửa viên Long tinh.

Nhưng Phong Liệt cũng không muốn so đo quá nhiều. Dù sao hắn cũng lo lắng để thời gian quá lâu thì sẽ xảy ra biến cố. Làm người thì nên biết đủ.

Hắn không chút khách khí, nói rộng vết nứt trên thân Huyền Hạo Tháp, lập tức thu nạp tất cả Long tinh vào trong. Có được số lượng Long tinh này, Trần Long Thiên Bì có thể được gia tăng sức mạnh.

Kế tiếp, một Thiên Tru lệnh bài đột nhiên bay lên không trung, lập tức biến thành một chữ “Tru” huyết hồng thật lớn, bay về phía đại trận. Trong lúc nhất thời thu hút tinh thần của tất cả mọi người.

Cả tòa đại trận kịch liệt rung động. Hai mươi ba miếng lệnh bài bố trí thành đại trận đang có xu hướng chia lìa.

Nếu sự việc thuận lợi mà nói, hai mươi ba miếng lệnh bài khi tách ra sẽ hợp lại trong nháy mắt. Và đây chính là thời khắc uy lực của đại trận yếu kém nhất. Huyết Long Hoàng tất nhiên có thể dựa vào thực lực cường hoành của mình mà thoát ra.

Nhưng, trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, hai mươi ba miếng lệnh bài kia chỉ là giạt ra một khoảng cách chứ không triệt để phân tán.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không khỏi phát ra một thanh âm tiếc hận, thở dài. Thậm chí Thiên Hoang Tán Nhân cũng nhin không được đầm ngực dậm chân, cảm thấy phát hỏa.

Huyết Long Hoàng chứng kiến thần sắc của mọi người như thế, vừa thất vọng nhưng trong nội tâm cũng không khỏi cảm động.

- Những người này thật lòng muốn cứu bổn hoàng. Xem ra bổn hoàng bách vạn năm không xuất thế, nhưng vẫn được mọi người yêu mến, tìm cách giúp bổn hoàng thoát khỏi nguy khốn. Tạm thời bổn hoàng tha chết cho mọi người.

Nhưng vào lúc này, thanh âm lười biếng ở dưới lại một lần nữa vang lên:

- Các vị, ta còn một tấm lệnh bài, không biết các vị có cần hay không?

- Cái gì? Còn một tấm nữa? Cần, đương nhiên cần.

Thiên Hoang Tán Nhân lập tức hét lớn, vội vàng đến nỗi quên đi giọng cười quái dị của mình.

Những người còn lại cũng không khỏi hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt chờ mong, giống như dân cờ bạc thua sạch tiền gặp được quý nhân cho mình mượn tiền vậy.

Mà ngay cả Hoàng Tử Nguyệt cũng không nhin được một hồi mừng rỡ. Đồng thời cũng tức giận, nghĩ đến tấm lệnh bài kia chỉ sợ mười phần là của Lâm Tử Thông.

- Theo như cũ, mỗi người một ngàn vạn Long tinh.

Phong Liệt không chút khách khí nói.

- A, còn muốn nữa à? Được, lão phu cho người.

Rầm rầm!

Một tiếng nổ mạnh vang lên, từng tòa núi Long tinh rơi xuống. Hơn một tỷ Long tinh lần nữa lại lọt vào trong túi Phong Liệt.

Phong Liệt cũng không để mọi người thất vọng. Lệnh bài thứ hai xuất hiện trong không trung, bay về phía Thiên Diễm Tru Thần đại trận.

Chỉ có điều, hy vọng đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Hai tấm lệnh bài này vốn không thể khiến cho đại trận triệt để biến ảo.

Chỉ còn kém một chút nữa nhưng cái này giống như một đạo hào vắt ngang trước mặt mọi người, khó có thể vượt qua.

501. Chương 571+572: Nhiếp Hồn Chi Mâu.

Lúc này, không đợi Phong Liệt ra hàng, Thiên Hoang Tán Nhân đã không thể chờ được, ném ra một đồng Long tinh nói:

- Tiểu huynh đệ, cho thêm một khối nữa đi.

- A, tiểu tử còn gì nữa không?

Thiên Độc lão quái không khỏi hỏi một câu.

- Theo như cũ!

Phong Liệt trong lòng hứng khởi, quát to một tiếng. Hắn đối với việc này mặc dù có chút ngoài ý muốn nhưng dù sao hắn cũng không muốn gây khó dễ.

- Thật sự còn à? Tốt quá!

- Tiểu huynh đệ thật sự là người tốt. Đây là một ngàn hai vạn, không cần thối lại.

Một đám lão già quả thực mừng rỡ như điên, tuyệt đối không nghĩ tới Phong Liệt lại có thể có đến ba khối Thiên Tru lệnh bài. Hoàng Tử Nguyệt cũng cả kinh, mở to cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt có chút cả kinh.

Rầm rầm!

Từng đồng Long tinh đổ xuống, đổi lấy tám lệnh bài thứ ba bay lên không trung. Mắt thấy nó bay về đại trận, tất cả mọi người dừng hô hấp, tập trung suy nghĩ.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng hét lạnh lạnh từ trong không trung truyền đến:

- Dừng tay, Huyết ảnh, mau dừng tay. Bọn hắn đây là muốn hại người.

Theo thanh âm truyền đến, một gã hài đồng trắng trẻo khoảng ba tuổi lẳng không bay tới. Dưới chân giẫm trên một thanh thiết kiếm dài năm thước, sau lưng có tám đạo ma long hư ảnh dài mười trượng uốn lượn, gào thét, uy thế kinh người.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn gã hài đồng, giọng nói lấp bắp kinh hãi.

Nếu là nhà bình thường, đứa bé cỡ vậy là chỉ vừa mới cai sữa. Nhưng tiểu oa nhi này đã đạt đến Thần Thông Cảnh tầng thứ tám. Hơn nữa tu luyện Tuyệt Vọng kiếm đạo quả thực quá nghịch liệt.

Một đám cao thủ Long Biến Cảnh nhãn lực phi phàm, tự nhiên có thể nhìn ra bé con này tuyệt không phải là đoạt xá. Đây là có lẽ là được sinh tự nhiên.

Đương nhiên, loại tình huống này giống như lúc trước chưa từng có. Một đám kiến thức rộng rãi lập tức nghĩ đến một tình huống đáng sợ: Long Linh chuyển thế.

Trong Long ngục, Phong Liệt tự nhiên cũng phát hiện được đồng tử đang vội vã đến kia. Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên lông mi dựng lên, trong ánh mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Giờ phút này, hắn cảm giác được, tiểu hài tử trên người tựa hồ như có một loại đồ vật làm hắn cảm thấy rất quen thuộc. Hắn trầm ngâm một chút rồi lại lắc đầu, cười thầm chính mình suy nghĩ quá nhiều. Hắn tuyệt đối chưa từng gặp qua tiểu hài tử này.

Từ trên không, Thiên Hoang Tán Nhân cùng một đám cường giả Long Biến Cảnh sau khi từng sát thì sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Rất rõ ràng, tiểu hài tử lai lịch không rõ ràng này là tới làm rối. Giờ phút này, mắt thấy tám lệnh bài thứ ba của Phong Liệt sắp rơi vào đại trận, các cao thủ làm sao mà cam tâm bị một tên tiểu hài tử không rõ lai lịch phá hư mất đại sự chứ?

Sau một khắc, một gã cao thủ Long Biến Cảnh xuất thân Kim Long giáo đột nhiên lách mình ngăn trước mặt tiểu hài tử. Y nở nụ cười trầm lạnh, không chút khách khí một trảo chém ra.

- Hừ hừ, tiểu gia hỏa, đây không phải là chỗ cho người đến. Mau về nhà bú sữa mẹ đi.

Vừa dứt lời, một long trảo hình cối xay màu vàng hướng về tiểu hài tử, cường hoành vô cùng cùng với mỹ kim cương khí trên không trung tạo thành một phong bạo khủng bố.

Cường giả Long Biển Cảnh một kích này tất nhiên không phải là chuyện đùa. Một trảo này nếu bị đánh trúng, đừng nói một tiểu gia hỏa Thần Thông Cảnh tầng thứ tám, cho dù là cường giả Hóa Đan Cảnh cũng đều lập tức bị đánh nát.

Mắt thấy long trảo cực lớn sẽ đánh trúng tiểu hài tử, đột nhiên đứa bé thân hình nhoáng lên, phanh một tiếng trầm đục. Sau đó thân hình biến đổi làm ba, phân biệt đánh xuống ba hướng, khó khăn lắm mới tránh khỏi công kích của long trảo.

Ngay sau đó, hai đạo ảnh tiêu tán. Bản thể của đứa bé không ngừng bay nhanh đến.

-Ồ, cái này....đây là Hóa ảnh kỹ?

Phong Liệt thấy vậy, không khỏi trong lòng sửng sờ. Hẳn đối với chiến kỹ thi triển của đứa bé rất quen thuộc. Rất giống bộ thân pháp chiến kỹ mà trước đó hắn đã từng tập qua: Hóa ảnh kỹ.

Nhưng, khi hắn thi triển Hóa ảnh kỹ thì lại không đạt được hiệu quả như vậy, căn bản không làm cho địch nhân mất tập trung. Huống chi đối phương lại là cường giả Long Biển Cảnh. Phong Liệt đối với cái này cảm thấy rất kinh ngạc.

Còn cái tên cường giả Kim Long giáo kia cũng là sửng sờ, Đồng thời y cũng cảm thất phát hỏa. Chính mình đường đường là Long Biển Cảnh cường giả, nhưng một kích của mình lại bị một tiểu gia hỏa Thần Thông Cảnh đơn giản né được. Điều này làm cho y thật sự rất mất mặt. Kế tiếp, y không chút khách khí liền phóng độc thủ.

Đúng lúc này, đứa bé trên mặt hiện lên một tia tàn khốc. Trong ánh mắt trong trẻo đột nhiên bắn ra hai tia hắc mang, hướng tên cao thủ Kim Long giáo bao phủ bên trong.

Ngay sau đó, sự tình làm cho mọi người khiếp sợ đã xảy ra, chỉ thấy tên cường giả Kim Long giáo thân hình đột nhiên trì trệ, đứng yên bất động, ngay cả ánh mắt lập tức trở nên ngây dại ra.

-Cái này...đây chính là Nhiếp hồn chi mâu.

Sở Huyền đứng đằng xa kinh ngạc lên tiếng. Đối với tuyệt kỹ này y tất nhiên là không xa lạ chút nào. Bởi vì đây chính là tuyệt chiêu sở trường của y. Nhưng giờ phút này lại được thi triển bởi người khác, khiến cho y cực kỳ khiếp sợ.

-Cái gì? Nhiếp hồn chi mâu? Đây không phải là Xa viễn Ma Long Hoàng mới có thần thông thi triển được sao? Tiểu gia hỏa này...

Trong lúc nhất thời, một đám lão giả cũng không khỏi đồng tử co rụt lại, lại nghĩ tới một khả năng kinh người. Tiểu gia hỏa này chỉ sợ chẳng những là Long Linh chuyển thể đơn giản như vậy, mà cũng có thể là Ma Long Hoàng chuyển thể.

Mà đúng lúc này, Huyết Long Hoàng đang bị giam trong Thiên Diễn Tru Thần đại trận cũng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào đứa bé kia. Đồng thời, lão ta cũng tràn ra một cỗ khí kinh cường hoành nhìn chăm chăm vào khối lệnh bài Thiên Tru đang dừng lại trên không.

Mọi người thấy vậy cũng không khỏi tinh thần trầm xuống. Rất hiển nhiên, Huyết Long Hoàng đã dâng lên một tia nghi ngờ, cũng không để cho khối lệnh bài rơi vào trong đại trận.

Sau khi cả kinh, tất cả mọi người lập tức muốn cùng lúc ra tay, triệt để đưa đứa bé kia lên tây thiên. Bất luận tiểu gia hỏa này là cái quái gì, nhưng nếu để cho nó làm hư mất đại sự thì vấn đề càng thêm thập phần nghiêm trọng.

Mọi người không chiếm được thần khí thì không sao. Nhưng nếu để lại Huyết Long Hoàng thì không thể nghi ngờ chính là đại phiền toái.

-Dừng tay cho ta, người gọi ta là Huyết Ảnh? Là người sao?

Đột nhiên, Huyết Long Hoàng một tiếng quát hỏi chói tai, khiến cho mọi người ngừng động tác lại. Ánh mắt của lão ta ác liệt như điện, nhìn chăm chăm vào tiểu hài tử, hỏi ra một câu hỏi rất kỳ quái.

Mọi người thấy Huyết Long Hoàng lên tiếng, trong lúc nhất thời đều bị trấn trụ lại, cũng không dám động thủ lần nữa. Một đám ánh mắt vô cùng lo lắng, nhưng không có ai dám tùy tiện khống chế một gã Huyết Long Hoàng tuyệt thế để lấy thần khí, chỉ đành đứng ở bên cạnh lo lắng sông.

- Là ta, nhưng cũng không phải là ta.

Tiểu hài tử ánh mắt nhìn Huyết Long Hoàng, bình tĩnh nói.

Giờ khắc này, nhìn qua chỉ là một đứa bé ba bốn tuổi, nhưng lại tản mát ra một cỗ hoàng giả chi uy, làm cho những người ở đây sinh ra một cảm giác hư ảo không chân thực.

502. Chương 573-574 : Nghịch Long Hoàng

Đột nhiên, trên không trung, lão giả thon gầy thân đeo kiếm của Tuyệt Vọng kiếm phái kinh ngạc nói:

- Người...người chẳng lẽ là đệ tử Long Nghịch của bốn phái?

- Không sai, Long Nghịch chính là ta. Nhưng ta thời xa xưa còn có một cái tên khác nữa, chính là Nghịch Long Hoàng.

Tiểu hài tử ngạo nghễ nói.

- Cái gì? Người chính là chi linh Nghịch Long Hoàng chuyển thế? Cái này...

Lão giả thon gầy mắt mở to, khó dấu vẻ kinh ngạc.

Lão giả tên là Chiến Vô Cực, người đời gọi là Kiếm Ma. Ông ta là Thái Thượng hộ pháp của Tuyệt Vọng kiếm phái. Cũng là trước đó không lâu mới ngẫu nhiên nghe nói trong môn hạ xuất hiện một thiên tài có một không hai tên là Long Nghịch.

Tục truyền đệ tử này chẳng những vừa sinh ra đã thức tỉnh được thực long huyết mạch, đồng thời còn tu luyện cực kỳ thần. Thức tỉnh Ma long huyết mạch trong ngày hôm ấy mà đã đạt được đến cứu giai, khóa nhập Chân Khí Cảnh, khiến Tuyệt Vọng kiếm phái xôn xao, không người nào là không biết.

Nhưng giờ phút này, Chiến Vô Cực biết được Long Nghịch là Nghịch Long Hoàng chuyển thế, tâm tình có thể nói là tương đương phiến muộn.

Bởi vì Tuyệt Vọng kiếm phái từ xưa đến nay đều là phần tử của Long Vũ Minh, đã chú định cùng Long chủ lập thành một thể bất lưỡng lập. Còn Long Nghịch này, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, tất nhiên sẽ đứng về Long chủ.

Giờ phút này, những người còn lại nghe tiểu hài tử thừa nhận mình chính là Nghịch Long Hoàng chuyển thế thì không khỏi lắp bắp kinh hãi. Một đám ánh mắt lập lờ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chỉ có Sở Huyền là sắc mặt lạnh nhạt. Ngược lại đối với cái này cũng không quá kinh ngạc.

Thời đại xa cổ thực long, Long Hoàng cũng không phải là bất tử từ cổ chí kim. Nhưng cũng đã có mấy vị tuyệt thế Long Hoàng đã chân chính bất tử. So với Long chủ chỉ kém có nửa bậc mà thôi. Mà Nghịch Long Hoàng chính là một trong số đó.

Còn Sở Huyền thì chỉ là trong thời đại thực long hậu kỳ mới bộc lộ tài năng của một gã Long Hoàng, nhưng không cùng trình độ với Nghịch Long Hoàng.

Một ví dụ đơn giản, Nghịch Long Hoàng sau khi chuyển thế khi ba tuổi mới thức tỉnh ký ức cổ xưa. Còn Sở Huyền thì phải đến mười lăm tuổi mới thức tỉnh ký ức cổ xưa. Y tu đạo sâu cạn có thể thấy rõ.

Trong không gian Long ngục, Phong Liệt đối với những tình huống trước mắt đều tinh tường, trong lòng không khỏi nổi lên một trận sóng to gió lớn.

Kỳ thật, ngay khi hắn lần đầu tiên chứng kiến Chiêm Thiên Các tuyên bố phi ưng bảng, hắn đã chú ý đến cái tên Long Nghịch này. Không bởi cái gì khác mà bởi vì thằng nhóc này có được Nhiếp hồn chi mâu mà Ma Long Hoàng thời xa cổ hay dùng, khiến cho Phong Liệt sinh ra một tia cảnh giác vô thức.

Nhưng, hần bất luận như thế nào cũng đều không nghĩ tới, Long Nghịch lại là Nghịch Long Hoàng chuyển thế.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt trong nội tâm âm thầm cảnh giác. Đối với hần mà nói. Long Nghịch này so với Sở Huyền thì còn muốn nguy hiểm hơn.

Bởi vì Sở Huyền còn không biết mình có Long Hoàng huyết mạch, nhưng Long Nghịch thì chẳng những biết rõ chính mình có Long Hoàng huyết mạch, mà còn biết rõ mình có Trần Long Thiên Bì, Long Ngục và Tỏa Long Đài ba con át chủ bài lớn/

Nhất là, độ tu luyện của Nghịch Long Hoàng thật sự quá nghịch thiên. Chỉ mới hai ba năm thời gian mà đã tu luyện được Thần Thông Cảnh tầng thứ tám.

So sánh với, Phong Liệt với huyết mạch cửu phẩm quả thực chẳng khác gì một thanh củi mục.

Thời gian dần trôi qua, khát vọng của Phong Liệt trở nên mạnh mẽ, tâm tình càng cấp bách. Có Sở Huyền và Nghịch Long Hoàng hai đại tuyệt thế thiên địch ở một bên, chỉ sợ gây chuyện không tốt.

Chút bất tri bất giác, Phong Liệt trong nội tâm dâng lên một sự suy tư cấp thiết, mạnh mẽ chỉ đạo ra thần khí Tiên âm giương, Âm liêu thú...

Đúng lúc này, đột nhiên gã cường giả bị Long Nghịch dùng Nhiếp hồn chi mâu khống chế, lúc này tỉnh thần lại. Sắc mặt của y vô cùng phẫn nộ, nhìn về phía Long Nghịch, hai mắt gần như phóng hỏa. Y thiếu chút nữa là lật thuyền trong mương, bị chôn vùi thần trí, đối lại ai cũng không bình tĩnh được.

- Tiểu súc sinh muốn chết!

- Diệt thế ngũ trảo!

Y đột nhiên hét lớn một tiếng, liền lập tức muốn thi triển Kim Long đại thần thông, triệt để đuổi giết cái tên cặn bã đó.

- Hừ, người tìm chết mới chính là người!

Lúc này, không đợi Long Nghịch phản ứng trở lại, Huyết Long Hoàng bị nhốt trong đại trận đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, trên không trung Huyết ngục bảo tháp đột nhiên tia máu bắn ra bốn phía, nhanh chóng hướng cường giả Kim Long giáo oanh tới, nhanh đến độ không có cách nào tưởng tượng được.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn qua đi, tên Kim Long võ giả chém ra đại thần thông đã bị Huyết Ngục đâm cho nát bấy. Sau đó Huyết Ngục tiếp tục hướng về phía thân thể của hần, khí thế không giảm đi chút nào,

- A, không, Huyết Long Hoàng đại nhân tha mạng. Á....

Cường giả Kim Long giáo liền kinh hãi, thấy thân thể của mình không tự chủ được thân thể, bắn ra từng tia huyết vụ, liên tục chui vào trong Huyết Ngục. Toàn bộ thân hình rất nhanh trở nên khô quắt. Huyết dịch toàn thân đều bị Huyết Ngục nuốt hết không còn.

Sau đó, y trong tiếng kêu gào thê lương đã bị Huyết Ngục đơn giản nấu thành cháo, hình thần câu diệt.

Hoàng Tử Nguyệt, Thiên Hoang Tấn Nhân và những người khác nhìn thấy vậy, không khỏi đồng tử co rút lại, nhìn nhau, động tác như muốn lui lại nhưng tình thế dưới mắt đã còn không ổn.

Đường đường một gã võ giả Long Biển Cảnh sơ kỳ của đại lục lại bị Huyết Ngục một kích giết chết, hình thần câu diệt, thần khí này quả nhiên là kinh thiên động địa. Thoáng một cái khiến cho mọi người tỉnh thần sợ hãi. Mà ngay cả Phong Liệt trong Long Ngục cũng cảm thấy lú lút không thôi, trong nội tâm âm thầm đại chấn.

Huyết Long Hoàng chứng kiến sự sợ hãi trong mắt của mọi người, trên mặt lộ vẻ đắc ý. Lão ta ngược lại nhìn về phía Long Nghịch, lạnh nhạt nói:

- Nói, chuyện gì xảy ra?

Long Nghịch cũng không trực tiếp nói cho Huyết Long Hoàng biết sự thật, ngược lại hỏi:

- Huyết Ảnh, người có thể giúp ta khôi phục thực lực?

- Haha, nói đùa gì vậy? Người cho rằng người chính Nghịch Long Hoàng sao? Người chẳng qua chỉ là một tia thần hồn chuyển thể của hắn sao? Căn bản không xứng mới ngày xưa, người hiểu không?

Huyết Long Hoàng trầm ngâm một chút, khinh thường cười to.

Huyết Long Hoàng chính là Nghịch Long Hoàng hắc ám chi thân đại thành, về sau lột xác thành một cỗ huyết thể phân thân. Sau này, dưới cơ duyên xảo hợp, chính mình được sinh ra linh trí, hoàn toàn thoát ly khỏi Nghịch Long Hoàng.

Còn Nghịch Long Hoàng đối với cái này ngược lại cũng không phản đối, một mực có thái độ ngậm đồng ý. Do đó thành tựu uy danh Huyết Long Hoàng thời viễn cổ. Điều này khiến cho Huyết Long Hoàng đối với Nghịch Long Hoàng sinh ra một tia cảm kích.

Nhưng Huyết Long Hoàng cũng tinh tường biết rõ, Long Nghịch trước mắt căn bản không được xem như một Nghịch Long Hoàng chân chính. Hắn có thể nhớ được một phần ký ức thời xa xưa đã là không tệ rồi. Muốn lão ta trả lại huyết thể cho Long Nghịch là không thể nào.

Long Nghịch hiển nhiên cũng minh bạch điểm này, nên không chút tức giận, tiếp tục nói:

- Vậy người có thể trả cho ta một bộ phận huyết mạch để ta có thể khôi phục thân thể Long Hoàng?

Huyết Long Hoàng ánh mắt có chút do dự:

- Cái này ngược lại không có vấn đề. Nhưng người phải nhớ kỹ, đây không phải là cho mà là tặng đấy.

Dứt lời, đồng thời lão ta phát tay bắn ra một giọt máu huyết màu vàng ẩn chứa năng lượng về phía Long Nghịch.

Chỉ một giọt huyết dịch màu vàng nho nhỏ nhưng lại ẩn chứa uy năng kinh thiên động địa, làm cả không gian đều bị ngưng trệ.

Giờ phút này, mọi người trên mặt cũng không khỏi hiện lên một tia tham lam. Đây chính là một giọt máu huyết thuần khiết của long hoàng. Sau khi luyện hóa nó sẽ có được tiềm chất Long hoàng.

Nhất là Sở Huyền, hai mắt trở nên ác liệt vô cùng, hô hấp có chút ồ ồ.

Y ở trên đại lục luân hồi vô số kiếp, nhưng vẫn không tìm được huyết mạch Ma Long Hoàng, nên không có cách nào khôi phục được thân thể long hoàng chính thức.

Hắn tinh tường biết rõ, võ giả thức tỉnh Long hoàng huyết mạch trên đại lục thì huyết mạch trong cơ thể cũng không thuần khiết. Mặc dù trong cơ thể của bọn họ sở hữu tất cả huyết mạch long mạch, nhưng không có được một giọt Long hoàng chi huyết thuần khiết.

Mà giờ khắc này, Huyết Long Hoàng lại đang tặng cho Long Nghịch một giọt máu Long hoàng thuần khiết, khiến Sở Huyền thấy mà phát thèm.

Nhưng có ai thèm thì thèm, cũng không dám có chủ ý cướp đoạt giọt máu này, chỉ là âm thầm ghi tạc việc này trong lòng, tạm gác lại ngày sau sẽ nghĩ biện pháp đoạt lại từ trong tay Long Nghịch.

Lập tức, giọt máu liền bay tới, Long Nghịch sắc mặt có chút vui vẻ. Y lập tức lấy ra một cái bình thủy tinh nhỏ, tiếp nhận giọt máu vào bên trong, thu vào trong giới trữ vật.

Đã có giọt máu này, ngày sau tu luyện chắc chắn sẽ có sự đột phá.

Nhất là, y vô cùng có khả năng một lần nữa thức tỉnh đại thần thông hắc ám chi thân, tu thành bất tử, khiến y có được địa vị tối thượng trong Ma Long Hoàng.

- Huyết Ảnh, thiên đạo đã không cho phép xa cổ Long thể tồn tại. Người nếu hiện tại thoát khỏi vây khốn thì chắc chắn cũng giống như ta, thân tử đạo tiêu. Có thể lưu lại một tàn hồn rơi vào trong luân hồn đã là kết quả tốt nhất thôi. Ta nói hết rồi, lựa chọn thể nào chính do bản thân người tự quyết.

Long Nghịch sau khi nói xong, cũng không dây dưa dài dòng, không chế hắc thiết kiếm, đột nhiên bắn về phía xa, dần dần biến mất.

- Sao?

Huyết Long Hoàng đồng tử co rút lại, trên mặt hiện lên một tia hoài nghi.

Lão ta trầm ngâm một chút, ngược lại nhìn về đám người Thiên Hoang Tán Nhân, đã thấy sắc mặt một đám cường giả Long Biển Cảnh trở nên khó coi, ánh mắt lập lòe bất định.

- Sở Huyền, đây là có chuyện gì?

Huyết Long Hoàng quát lạnh nói, ánh mắt bất thiện.

Sở Huyền bình tĩnh nói:

- Huyết Long Hoàng, tin tưởng ngươi cũng có thể cảm giác được, Long giới đã không còn giống như ngày xưa, quy tắc đã biến, Long tộc tàn lụi, Nhân loại hưng thịnh. Ngươi nếu đã thoát ra khỏi Thiên Diễn Tru Thần đại trận thì hoàn toàn chính xác là kết quả cứu tử nhất sinh.

- Nói như vậy, lúc trước các ngươi mỗi một lời nói đều không có hảo ý?

Huyết Long Hoàng âm trầm nói. Ánh mắt sát cơ lập lòe, đảo qua trên mặt từng người, khí thế trên người cao lên, tựa hồ như có thể phát động cơn thịnh nộ lôi đình.

Mọi người trong nội tâm đều kinh hãi, cũng nhịn không được muốn tìm đường trốn, nhưng lại lo lắng khiến cho Huyết Long Hoàng phản cảm, ngược lại chết càng nhanh.

Lúc này, lại nghe Sở Huyền tiếp tục nói:

- Huyết Long Hoàng, ngươi không nên tức giận, trước nghe ta nói hết. Lời ta nói Cứu tử nhất sinh, không hoàn toàn chỉ có con đường chết.

- Có ý tứ gì?

Huyết Long Hoàng khí thế dâng lên có phần chậm lại, khó hiểu hỏi.

Sở Huyền cười nhạt một tiếng, chậm rãi nói:

- Huyết Long Hoàng, ngươi năm đó được liệt vào danh sách mười chí tôn hoàng giả của Long giới. Mà theo ta được biết, số cổ Long hoàng còn sống đến bây giờ cũng còn bảy tám người. Thậm chí nhân tài mới xuất hiện U Trắc kia cũng vẫn còn tồn tại. Chẳng lẽ ngươi là Tôn giả lại thừa nhận mình ngay cả những người này cũng không bằng.

- Lời này thật đúng?

Huyết Long Hoàng chân mày hơi nhíu lại, kinh nghi bất định nói.

Huyết Long Hoàng vốn là huyết thể của Nghịch Long Hoàng sinh ra có linh trí mà tu luyện thành. Trời sinh tính tình hung tàn, tính khí tàn bạo, tâm tình khó bình, hoàn toàn không giống như những lão yêu nghiệt tâm tư kín đáo.

Còn Sở Huyền thì lại nhìn đúng điểm này, mới gặp nguy không loạn, thi triển tài khoa môi múa mép.

Lúc này, Thiên Hoang Tán Nhân thấy sự tình có chuyện biến, cũng tranh thủ thời gian dùng ngôn từ khẩn thiết mà nói:

- Huyết Long Hoàng đại nhân, nhưng Long hoàng khác thì sự tình vẫn bối không biết, nhưng vẫn bối đi theo U Trắc đại nhân hơn năm trăm năm rồi, rất tinh tường biết rõ, năm đó U Trắc đại nhân bằng thân thể vô cùng cường hoành, cứ thế mà qua được thiên đạo thần uy, tu vi ngược lại tăng thêm mấy bậc. Nếu không phải U Trắc đại nhân trong cuộc long chiến lần thứ nhất không may gặp phải tiểu nhân ám toán thì nói không chừng đã xưng bá toàn bộ Long giới rồi.

- Hahaha, tốt! Đã có người có thể kháng được thiên đạo thần uy, bổn hoàng làm sao mà có thể thua trong tay người khác. Bổn hoàng còn có được thần khí chí tôn, thiên đạo có thể làm khó dễ gì được ta? Hahaah....

Huyết Long Hoàng trầm ngâm một chút rồi ngửa mặt lên trời cười dài nói.

Nghe Thiên Hoang Tán Nhân nói, mọi người không nhin được cười. Bọn họ tựa hồ đều không để ý đến một sự thật. Huyết Long Hoàng còn có thể vận dụng thần khí huyết ngực đối kháng lại thiên đạo chỉ uy, nhưng có thể hay không sẽ bị diệt vong dưới tay thiên nhân.

Vừa mới bắt đầu, tất cả mọi người đều cho rằng Huyết Long Hoàng đối với Huyết Ngực chỉ khống chế được một chút da lông, nhưng với biểu hiện trước mắt của Huyết Long Hoàng, chỉ sợ không chỉ là một chút da lông đơn giản như vậy. Mặc dù không có hoàn toàn không chế, nhưng cũng không xê xích gì nhiều.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người dở khóc dở cười, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Nhưng biện pháp này lại thích hợp thực hiện với Huyết Long Hoàng. Nếu một khi bị lão ta trở mặt, bị Huyết Ngực kia một trận cuồng oanh, đoán chừng mọi người ở đây không ai còn có thể sống sót.

Nhưng kế tiếp, một sự việc ngoài ý muốn của mọi người đã xảy ra.

Chỉ thấy Huyết Long Hoàng tiếng cười đột nhiên trì trệ, sắc mặt bỗng nhiên chuyển sang lạnh lẽo, khóe miệng phủ lên một tia vui vẻ tàn khốc, lạnh lùng liếc mắt nhìn tất cả mọi người:

- Hừ, bốn hoàng kế tiếp sẽ đối kháng với thiên uy, các người lưu lại cũng vô dụng. Hay là trước tiên các người vào trong Huyết Ngực?

Ông....

Một tiếng động nhẹ, Huyết Ngực thần tháp kia lập tức huyết quang đại phóng, một cổ khí tức mệnh mông cuộn cuộn lập tức bao phủ toàn bộ không gian. Mọi người tinh thần đều bị rung động.

- Cái gì? Huyết Long Hoàng đại nhân, người...người không thể qua cầu rút ván như vậy?

Thiên Hoang Tán Nhân luống cuống nói.

Hắn tuy ngự trên cao vạn người, nhưng giờ phút này đối mặt với uy thế ngập trời cùng với thần khí của Huyết Long Hoàng, hắn cảm thấy mình quả thực rất yếu ớt, chẳng khác nào con sâu cái kiến. Giờ phút này trong nội tâm kinh hãi, hoang mang lo sợ.

503. Chương 575-576: Độn Long Thiên Thuật

- Huyết Long Hoàng, người không thể làm như vậy. Ta là phụng mệnh Long chủ đến đây, người nếu dám đụng đến ta, chính là gây khó dễ cho Long chủ.

Sở Huyền cũng biến sắc, mất đi sự ung dung, cao giọng quát lên.

- Huyết Long Hoàng, tầm lệnh bài còn lại kia cũng chưa chắc có thể khiến cho người thoát khổ. Lưu lại chúng ta cũng có thể giúp người tìm lệnh bài.

Hoàng Tử Nguyệt cũng cả kinh biến sắc, ôm bích ngọc đài chuyển bị xuyên việt không gian.

- Nói cái gì nữa?

Thiên Độc lão quái là trực tiếp mắng một câu thô tục. Đồng thời không chút do dự thi triển độn pháp để chạy trốn.

Trong lúc nhất thời, đám cường giả trên không một hồi gà bay chó chạy. Mắt thấy Huyết Long Hoàng không còn nể tình, ngữ khí của mọi người cũng thay đổi. Uy năng của thần khí Huyết Ngực càng ngày càng thịnh, không ai muốn ở lại chờ chết, đều lập tức hóa thành đờng đạo lợi mang, kích xạ hướng lên trời.

- Hahaha, một đám kiến hôi mà cũng dám tính toán bốn hoàn. Quả thực là chán sống! Hừ, Huyết ngực khóa thiên.

Dưới tiếng quát chói tai của Huyết Long Hoàng, Huyết Ngực đột nhiên kích ra ngàn vạn đạo tơ máu, cho dù mọi người có nhanh đến đâu cũng bị bao phủ trong một cái không gian. Một đám cường giả Long Biên

Cảnh đâm vào đám tơ máu, lập tức bị bắn trở về. Đồng thời khí huyết trên người thiếu đi một bộ phận khiến cả đám sợ muốn chết.

Trong Long ngực, Phong Liệt cũng nhú mảy không thôi. Giờ phút này, tình thế bên ngoài quả thực nằm ngoài tưởng tượng của hắn.

Nhưng bất luận thế nào, hắn cũng sẽ không ra ngoài tìm chết, âm thầm chờ đợi thời cơ thích hợp.

Lại nói tiếp, Thiên Hoang Tán Nhân, Thiên Độc lão quái một đám lão bất tử có thể tu luyện đến nay, tất nhiên đều đạt được tâm vững như thiết, yên tĩnh như nước. Bất luận gặp phải cường địch như thế nào đều có thể điều chỉnh tinh thần, đấu một trận.

Nhưng giờ phút này, bọn họ đối mặt với Huyết Long Hoàng, vạn long chi hoàng chính là không có nửa điểm ý niệm đối kháng.

Mọi người đều biết, cao thủ Long Biển Cảnh nhiều nhất cũng chỉ có thực lực của một con thực long trưởng thành. Nhưng Long hoàng chính là sừng sững phía trên thực long hàng tỷ lần. Mà Huyết Long Hoàng là nổi bật nhất trong Xa cổ Long hoàng, hiếm có người địch lại nổi.

Nói một cách khách quan chính là con kiến mà so với con voi.

Trên bầu trời, hàng tỷ tia máu tản ra sáng chói chính giữa rất nhanh co rút lại. Một số cao thủ không cẩn thận đâm vào tơ máu khiến huyết dịch trong cơ thể lập tức trôi mất một phần ba, thân thể khô quắt tiêu tụy, thực lực tổn hao rất lớn.

Trong lúc nhất thời, một đám cao thủ Long Biển Cảnh đang muốn bỏ trốn đều bị kinh hãi muốn chết, liên tục trượt ngã mà quay về, nhìn đám tơ máu phía trước giống như nhìn rắn rết, không dám sờ vào chút nào.

Đúng lúc này, Huyết Long Hoàng sắc mặt cười lạnh, hai tay gấp kết ấn. Huyết Ngục thần tháp đột nhiên hóa thành một đoạn rộng một trượng, cao ba trượng lập tức bay về phía mọi người. Đó là mũi nhọn huyết sắc không thể địch nổi khiến cho mọi người tinh thần hoảng lên.

Giết!

Huyết Long Hoàng hét lớn một tiếng. Một lưỡi máu lập tức vòng qua vòng lại, xẹt qua hư không, hướng đến đám người Thiên Hoang Tán Nhân, Hoàng Tử Nguyệt chém tới. Khí thế sắc bén có thể đâm rách cả trời. Lưỡi máu xé rách những nơi đi qua. Trên không trung để lại từng đạo khe hở không gian thật lớn, khiến cho người ta phải giật mình.

Thiên Hoang Tán Nhân thấy Huyết Ngục thần tháp biến thành lưỡi máu đánh tới, liền cả kinh, hai mắt mở trừng trừng. Thần khí còn chưa tới vùng phụ cận nhưng cơ hồ đã khiến cho y hồn bay phách tán.

Nhưng, Thiên Hoang Tán Nhân tất nhiên cũng không có khả năng ngồi chờ chết. Chỉ thấy sắc mặt của y hung ác, vận dụng nguyên lực toàn thân quán chú mười Long Thiên Hoang trên đại đỉnh, khiến cho đại đỉnh lập tức bành trướng đến độ cao hơn trăm trượng, phẳng phất uy thế kinh thiên động địa, ngay cả không gian cũng rung động lắc lư không thôi.

Trong lúc nhất thời, từ đại đỉnh tỏa ra cỗ khí tức trầm trọng. Hình ảnh mười đầu thực long uốn lượn, gào thét, khí thế ngập trời.

Sau một khắc, một vòng tia máu đột nhiên phi đến, hung hăng đánh xuống đại đỉnh.

Phốc phốc!

Một tiếng trầm thấp vang lên.

Mọi người hoảng sợ phát hiện, đại đỉnh Thập Long Thiên Hoang uy danh ngập trời, truyền lưu từ thời thượng cổ lại bị đánh thủng một cái.

Tất cả mọi người đều cả kinh, trợn mắt, vẻ mặt ngốc trệ. Trong nội tâm đối với lưỡi máu kia tràn đầy sự tham lam và sợ hãi.

- Ah!

Đúng lúc này, đồng tử Thiên Hoang Tán Nhân kêu lên một tiếng thảm thiết, bị lưỡi máu chém ngang thành hai đoạn, rồi lập tức hóa thành bột, phiêu tán trong không trung.

Ngay sau đó, một đạo đồng tử ảnh hư ảo xuất hiện trên không trung. Đúng là linh hồn của Thiên Hoang Tán Nhân. Lúc này sắc mặt của y xám xịt. Nếu không phải linh hồn trong lúc lưỡi máu chém tới, trong nháy mắt chui ra khỏi thân thể thì một kích này đủ cho y bị hình thần câu diệt.

Lúc này, y cũng không dám do dự. Chỉ thấy y cuống quýt triệu hồi Thập Long Thiên Hoang đỉnh, sau đó ôm đại đỉnh nhanh trốn đi.

- Thập long thiên vạn lý đại vận chuyển thuật.

Thiên Hoang Tán Nhân kêu lên một tiếng sắc nhọn, mười đầu cự long từ trên Thiên Hoang đỉnh cùng tùy phát ra một hồi rồng ngâm cao vút, khí thế xông lên trời. Ngay sau đó đại đỉnh phát ra tiếng ong, biến mất trong hư không.

Trong lúc Thiên Hoang Tán Nhân biến mất, lưỡi máu kia sau khi chém Thiên Hoang Tán Nhân thất bại, đã đột nhiên xẹt qua người một gã cường giả Lôi Long giáo. Gã cường giả này phản ứng hơi chậm một nhịp, thậm chí ngay cả âm thanh kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra thì đã bị hình thần câu diệt.

Những người còn lại lập tức thanh tỉnh lại. Huyết Ngục thần khí thật sự là vô duyên hay hữu duyên với mình thì vẫn phải bảo vệ tính mạng trước.

Sau một khắc, một đám không chút do dự thi triển vong mệnh chi pháp.

Ngã phạt vô lượng Đại Giải Thể Thuật

Người mỹ phụ trung niên Phiêu Miểu Thiên Cung khẽ quát một tiếng, thân thể yểu điệu lập tức hóa thành ngàn vạn phần, liên tục vượt qua không gian biến mất không thấy.

- Tuyệt vọng kiếm đạo chi sinh tử lưỡng cực độn pháp.

Trong tiếng nổ vang ầm ầm, Tuyệt Vọng kiếm phái Vô cực lão ma hóa thành một ngàn vạn đạo tiểu kiếm dài gần một tấc màu đen đậm rách hư không trốn chạy mà đi.

- Độc long thiên độn thuật!

- Lục hoàng lửa cháy lan đồng cỏ

- Minh long thi hải trầm phù thuật

” ”

Giờ phút này, còn lại một đám cường giả Long Biến Cảnh vì muốn trốn chạy khỏi chết cũng đều không chút thi triển từng môn bí thuật chạy trốn của mình, liên tục biến mất không thấy.

Kỳ thật, với thực lực của bọn họ thì căn bản không có khả năng xuyên việt không gian. Nhưng giờ phút nguy hiểm này, bọn họ đều không chút do dự thi triển bí thuật cấm kỵ, không tiếc trả giá tu vi, tuổi thọ, thân thể, linh hồn chỉ vì muốn tìm một con đường sống.

Phong Liệt trong không gian Long ngục vẻ mặt ngốc tộ nhìn thấy biến hóa trên không? Một đám lão già thi triển độn pháp thiên kỳ bách quái làm cho hấn hoa cả mắt.

Một đạo lục sắc hỏa diễm hóa thành ngàn vạn phần đã vượt qua không gian. Mà cái tên cường giả Minh Long giáo kia kỳ lạ nhất, triệu hồi linh hồn của mình mang đi, còn thân thể thì rơi xuống không trung.

Mà ngay cả Sở Huyền cũng thúc giục Thiên Ngục Luyện Thần Phong cùng với Sở Hóa Long và Chiến Thiên Ma Vương xuyên việt không gian mà đi.

Trong nháy mắt, trên không trở nên trống rỗng. Một đám cường giả thì đi, một đám thì chết, rất nhanh trở lại yên tĩnh như cũ.

- Những lão hỏa gia này đúng là đèn cạn dầu.

Phong Liệt không khỏi lắc đầu thở dài.

Ngoại trừ Kim Long giáo và Lôi Long giáo hai gã cao thủ chết thảm bên ngoài Huyết Ngục, thì tất cả những người còn lại đã thành công đào tẩu. Kết quả này thật sự ngoài ý liệu của Phong Liệt.

Mà đúng lúc này, Phong Liệt đột nhiên nghe được âm thanh quen thuộc của một cô gái.

- Người thả ta ra, tiểu súc sanh.

- Haha, tiểu mỹ nhân. Bốn hoàng nhìn người đáng điệu không tệ, mới khiến cho người ở lại bên cạnh bốn hoàng. Người cũng đừng nôn nóng, chờ bốn hoàng thành công thoát khỏi vây khốn thì sẽ mượn người ăn mặn một chút, coi như là vì bốn hoàng chúc mừng một lần.

Phong Liệt trong nội tâm khê động, vội vàng phân ra một tia tinh thần nhìn kỹ lại, không khỏi hơi chút sửng sốt. Chỉ thấy chẳng biết lúc nào, Huyết Long Hoàng đang đem Hoàng Tử Nguyệt vào trong Thiên Diễn Tru Thần đại trận.

Lúc này, Hoàng Tử Nguyệt đang bị những tơ máu có tính bền dẻo kinh người vây khốn ở bên trong. Cho dù nàng có giãy dụa đến cỡ nào cũng chẳng làm được chuyện gì. Trong lúc nhất thời lo lắng vô cùng. Gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ cũng đã mất đi sự thong dong như ngày xưa, trở nên tái nhợt vô cùng.

Nàng muốn té ra Huyền Không đài để đào tẩu, nhưng rồi lại tuyệt vọng phát hiện. Huyền Không đài bên người đã bị những tơ máu quấn quanh người hút khô nguyên khí, hóa thành bột.

Hoàng Tử Nguyệt tâm trạng tuyệt vọng, đột nhiên sắc mặt trở nên hung ác, từ trong trũ vật giới lấy ra một viên cầu màu đen, trong đó ẩn chứa một sức mạnh cuồng bạo cực kỳ.

- Ồ?

Huyết Long Hoàng trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc. Tiểu cầu kia ẩn chứa một năng lượng cuồng bạo khiến lão ta cũng có chút giật mình. Nhưng lập tức lão ta khinh thường cười:

- Hừ, rượu mời không uống lại uống rượu phạt.

Dứt lời, đồng thời trong mắt của lão ta đột nhiên bắn ra một đạo kim mang, chui vào trong mi tâm của Hoàng Tử Nguyệt.

Ngay sau đó, Hoàng Tử Nguyệt thân thể mềm mại lay động vài cái, trợn trắng mắt, vô lực ngã xuống mặt đất, tiểu cầu trong tay cũng lăn qua một bên.

Phong Liệt thấy vậy liền nhíu mày. Tuy hấn đối với Hoàng Tử Nguyệt không có hảo cảm gì, nhưng dù sao cũng là người thiếu nữ đã ngủ với mình. Thấy nàng rơi vào trong tay một người đàn ông khác, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu. Trong lúc nhất thời trầm ngâm không thôi.

Lúc này, Huyết Long Hoàng gương mặt nhìn hư không không còn một người nào, hừ nhẹ nói:

- Hừ, cứ để cho chúng bay sống lâu thêm một chút. Không bao lâu nữa, chẳng những là các ngươi, mà ngay cả những phái, gia tộc phía sau các ngươi cũng trở thành huyết nô của bốn hoàng. Hahahaa....

Đột nhiên, ánh mắt Huyết Long Hoàng khê động, đảo mắt nhìn phía dưới, đồng thời lực tinh thần cường hoành khuếch tán ra.

Trong không gian Long Ngục, Phong Liệt đột nhiên thân hình run lên, trong nội tâm hô không ổn. Hấn cảm giác được, chính mình đang bị Huyết Long Hoàng nhìn vào.

Lúc này, hấn không chút do dự liền muốn phong bế Long ngục không gian, nhưng cũng không còn kịp nữa rồi. Hấn chỉ cảm thấy một cỗ lực tinh thần cường đại theo một tia tinh thần mà lúc trước hấn thả ra, trực tiếp vọt vào thức hải của hấn, mưu toan đoạt xá, khống chế thân thể.

Cũng lúc đó, Phong Liệt cảm thấy nửa đầu của mình đau đến muốn nứt ra. Lực tinh thần của Huyết Long Hoàng dễ như trở bàn tay, đơn giản công phá từng đạo phòng tuyến trong thức hải của hấn, cho đến linh hồn bốn mạng.

Phong Liệt trong nội tâm kinh hãi muốn chết. Nếu bị Huyết Long Hoàng thành công khống chế, vậy hấn sẽ hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Trong lúc nguy cấp, hấn cắn chặt răng, khoanh chân ngồi xuống, đột nhiên thúc giục khí tức Phong Ma đại thương trong đan điền theo kinh mạch điên cuồng, dũng mãnh tiến vào trong thức hải, hướng về lực tinh thần của Huyết Long Hoàng mà cản trở.

Rầm rầm!

Sau một khắc, khí tức Luyện Hồn Sa cùng lực tinh thần của Huyết Long Hoàng chạm vào nhau, giống như nước và lửa đụng nhau, lập tức phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, làm cho thân hình của Phong Liệt lay động không ngớt, thức hải như muốn bạo liệt ra ngoài. Nhưng cũng may là đã thành công cản trở được thể công của Huyết Long Hoàng.

- Sao, đáng giận chính là đom đóm mà cũng đòi tranh với nhật nguyệt. Quả thực là muốn chết!

Huyết Long Hoàng ánh mắt co rút lại, giận dữ không thôi. Luyện Hồn Sa là khắc tinh của hết thủy linh hồn chi lực. Ngay cả Huyết Long Hoàng cũng phải dè chừng.

Nhưng cái này cũng không thắng được lão ta. Lão ta lập tức tăng cường lực tinh thần công kích.

Cùng lúc đó, lão ta chém ra một huyết trảo cực lớn, lập tức chop lấy pho tượng Thiên Long, đem vào trong Thiên Diễn Tru Thần đại trận, rơi xuống chân Huyết Long Hoàng.

Huyết Long Hoàng dùng hai ngón tay quẹt ngang qua con mắt. Một đôi con ngươi thâm thúy lập tức tản mát ra hai tia máu cao vài trượng, quét nhanh đám bùn đất dưới chân.

Sau một khắc, lão ta đột nhiên ánh mắt trì trệ, nhin không được cười ha ha:

- Haha, Long ngục quả nhiên là Long ngục. Haha, trời giúp ta có thân thể thiên long, bốn hoàng chắc chắn sẽ phá tan cái nút chặn, đạt tới Hoàng Chi Cảnh.

Lão ta dựa vào nhãn lực hơn người, có thể nhìn rõ được pho tượng thiên long hóa thành một hạt bụi. Sau một hồi vui sướng, lão ta tăng tăng cường lực tinh thần, xem ra nhất định phải đối phó với Long ngục.

Trong không gian Long ngục, Phong Liệt một bên điên cuồng thúc giục Phong Ma đại thương ngăn chặn lực tinh thần mạnh mẽ của Huyết Long Hoàng, một bên suy nghĩ lối thoát cho mình.

Lực tinh thần của Huyết Long Hoàng giống như trường giang đại hải, thao thao bất tuyệt vọt tới. Còn Phong Ma đại thương thì giống như lan giang chi bá, không ngừng gia cố đất thạch. Nhưng thời gian trôi qua, nước sông càng ngày càng mãnh liệt, khiến cho con đập mệt mỏi ứng phó. Chỉ sợ không được bao lâu nữa, chắc chắn hồng thủy tràn lan, triệt để diệt đi Phong Liệt.

Trong tình thế khẩn cấp, Phong Liệt tâm trạng ngược lại càng bình tĩnh hơn.

Hắn giờ phút này phát hiện được, Long ngục đã rơi vào Thiên Diễn Tru Thần đại trận. Huyết Long Hoàng đang khoanh chân ngồi trên không, nét mặt đắc ý nhe răng cười. Còn Hoàng Tử Nguyệt thì im lặng nằm bên ngoài cách mấy trượng, giống như là đang ngủ.

Xem tình hình này, Huyết Long Hoàng rõ ràng là có ý định trước loại bỏ Phong Liệt, khống chế Long ngục trong tay, sau đó mới bắt đầu trùng kích đại trận. Khối Thiên Tru lệnh bài trên không trung vẫn bị Huyết Long Hoàng gắt gao định lại, không cách nào tới gần đại trận.

Phong Liệt nhanh chóng sắp xếp lại tình thế bên ngoài một lần. Đột nhiên ánh mắt hấn sáng lên, nghĩ tới một chủ ý điên cuồng.

Kế tiếp, tâm ý của hắn khẽ động, trong tay lập tức xuất hiện một lệnh bài nhỏ bằng lòng bàn tay.

Không hề nghi ngờ, đây chính là khối Thiên Tru lệnh bài duy nhất của lại của hắn.

Đúng lúc này, Huyết Long Hoàng lực tinh thần đột nhiên phá tán Luyện Hồn Sa khí tức, giống như đại hồng thủy vỡ đê, chuẩn bị tàn sát Phong Liệt.

Dưới tình huống nguy cấp, Phong Liệt không chút do dự ném Thiên Tru lệnh bài trong tay ra khỏi Long ngục.

504. Chương 577-578: Long Hoàng Tiêu Tán

- Ồ?

Huyết Long Hoàng mắt thấy tám lệnh bài bay lên không trung, rơi vào trong đại trận, hai mắt liền hiện lên một tia kinh ngạc.

Tám lệnh bài này giống như một cơn rơm cuối cùng áp đảo sức chịu đựng của con lạc đà, khiến cho đại trận vốn tràn đầy nguy cơ lập tức xảy ra biến hóa long trời lở đất, thiên địa biến đổi.

Sau một khắc, chỉ thấy đại trận chấn động. Hai mươi ba tấm lệnh bài của nửa tòa Thiên Diễn Tru Thần đại trận, lập tức phóng xuất ra ngoài, ở trên không trung phân tán ra, cùng với chín tấm lệnh bài nhanh chóng xoay tròn, tựa hồ như xếp đặt thành một trình tự. Một cỗ nước năng lượng cuộn trào làm cho thân hình của Huyết Long Hoàng lay động không ngừng.

- Cái này....cái này....tiểu tử ngươi rốt cuộc là người phương nào? Không hay rồi....

Huyết Long Hoàng liền há hốc mồm. Lão ta thật sự không nghĩ tới tiểu gia hỏa trong Long ngực lại có được tám lệnh bài Thiên Tru thứ tư.

Lúc này, Huyết Trảo đang giam cầm Huyết Long Hoàng xuất hiện một tia hư ảo, khiến cho cả tòa đại trận chỉ lực giam cầm trở nên bạc nhược yếu kém.

Huyết Long Hoàng thấy tình cảnh này vốn cao hứng mới phải. Đây chính là cảnh tượng mà lão ta mơ ước đã trăm vạn năm rồi.

Nhưng giờ phút này, tâm trạng của lão ta lại giống như ăn phải con ruồi. Chưa giải quyết được Phong Liệt tai họa ngầm không rõ sâu cạn này, thì trùng kích đại trận cũng không phải là điều mà lão ta mong muốn.

Nhưng, bất luận thế nào, cơ hội thoát khỏi nguy khốn chỉ xuất hiện có một lần. Nếu để trôi qua thì xem như tất cả đã kết thúc. Kiếp này lão ta đừng mơ có cơ hội thoát ra ngoài.

- Hừ, hừ, tiểu súc sanh, bốn hoàng lát nữa sẽ thu thập ngươi.

Huyết Long Hoàng tức giận mắng một câu xuống Long ngực dưới chân. Sau đó tâm ý khẽ động, liền giải trừ sự khống chế của khối Thiên Tru lệnh bài trên không trung, khiến cho lập tức các khối lệnh bài Tru Thiên tụ hợp lại với nhau, nhanh chóng xoay tròn trên không trung.

Đồng thời, Huyết Long Hoàng cũng không khỏi không rút lực tinh thần tấn công Phong Liệt lại, toàn lực chuẩn bị trùng kích đại trận.

Khi lực tinh thần của lão ta rút về trong nháy mắt, Phong Liệt lập tức kêu thảm một tiếng, ôm cái đầu quay cuồng trên mặt đất, hàm răng nghiến chặt, xem ra thống khổ không chịu nổi.

- Á, chết tiệt! Đau chết lão tử rồi.

Phong Liệt giờ phút này chỉ cảm thấy đầu mình giống như có kim đâm vào, đau nhức vô cùng. Quả thực rất thống khổ. Hắn vừa ôm đầu kêu la, vừa lấy ra một ít đan dược chữa trị thần hồn, dốc hết sức bỏ vào trong miệng.

Trong sự thống khổ, trong lòng của hắn cũng âm thầm kêu may mắn không thôi. May mắn là Huyết Long Hoàng đã ngừng thế công. Nếu chỉ qua một giây nữa thôi, hắn khẳng định trở thành ngu ngốc rồi. Dù vậy, linh hồn của hắn cũng bị thương không nhẹ.

Ba mươi ba chữ “Tru” đại huyết hồng giống như ba mươi ba ánh mặt trời, một bên xoay tròn, một bên tản ra tia máu vạn trượng làm cho người ta không dám nhìn gần.

Hắc!

Trong chớp lát, Huyết Long Hoàng sắc mặt ngưng trọng, rồi đột nhiên hét lớn một tiếng, khí thể trên người đã thăng lên tới cực điểm. Sức mạnh của nước cuộn trào trong người mãnh liệt vô cùng, cơ hồ giống như muốn làm nứt cơ thể.

Sau một khắc, một mảnh kim mang hiện lên, thân hình của lão ta từ một lão giả uy mãnh đột nhiên biến thành một con huyết long toàn thân màu đỏ dài đến trăm trượng.

Một đôi huyết dực che khuất bầu trời, sáu cái huyết trảo sắc bén cực lớn cùng với thân thể tràn đầy sức mạnh của rồng, long uy cường hoành đến độ muốn đánh rách thiên địa, thần phục vạn linh.

- Rống, Huyết Long đạo hải!

Huyết Long uy mãnh đột nhiên phát ra một tiếng rống ngâm vút cao. Sáu cự trảo to gần bằng một ngọn núi lập tức hóa thành một đạo huyết sắc lưu quang, xông lên không trung, hướng lên trời hung hăng đánh vào điểm yếu của Thiên Diễn Tru Thần đại trận.

Sau một khắc, Huyết Long cùng với đại trận chạm nhau, phát ra một tiếng ầm ầm rung mạnh. Toàn bộ không gian đều lắc lư không ngớt.

Ngay sau đó, một chi âm thanh thúy, ken két vang lên. Chỉ thấy Thiên Diễn Tru Thần đại trận dưới sự va chạm của thân thể rồng khổng lồ của Huyết Long Hoàng trở nên vặn vẹo, gần như muốn xé rách.

Lúc này, Huyết Long Hoàng ánh mắt ác liệt như điện, thấy còn thiếu chút nữa là phá được trận mà ra, lão ta không chút do dự một lần nữa phát ra một tiếng gào thét kinh thiên, đuôi rồng cực lớn đột nhiên vung ra.

Dưới sự cuồng quét của đuôi rồng, chỉ nghe ầm ầm một tiếng, đại trận vốn tràn đầy nguy cơ lập tức hóa thành tia máu bạo liệt đầy trời.

Rống!

Một tiếng rống ngâm vang vọng cả trời.

Một Huyết Long hùng hồn xuất thế bay lên không, uốn lượn trên không trung. Thân hình Huyết Long khổng lồ đứng trên hư không, dao động vẩy đuôi, cuồng tiếu không ngớt.

- Hahaha, trăm vạn năm rồi, bốn hoàng rốt cuộc cũng đã thoát khỏi, trở thành duy ngã độc tôn trong thiên địa này.

Huyết Long Hoàng trong lúc nhất thời tâm tình đại sướng. Trăm vạn năm giam cầm, rốt cuộc hôm nay đã xong. Đổi lại là ai đoán chừng cũng đắc ý quên hình.

Chỉ có điều, không đợi lão ta cao hứng quá lâu. Trên không đột nhiên xuất hiện biến cố.

Chỉ nghe rằng rắc một tiếng nổ mạnh, một đạo lôi điện màu vàng tựa như núi xuất hiện, lập tức xuyên qua trời cao, hung hăng đánh xuống trên người Huyết Long Hoàng.

Đạo lôi điện kim sắc này ẩn chứa một cỗ khí tức hủy diệt từ cổ chí kim, lập tức tràn ngập toàn bộ không gian, cơ hồ như trời đất muốn sụp đổ.

Tia lôi điện vừa to vừa thôi hung hăng kích xuống trên lưng Huyết Long Hoàng, lập tức huyết hoa văng khắp nơi cùng cốt nhục.

Huyết Long Hoàng nhin không được phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Thân thể rồng khổng lồ bị phân thành hai đoạn. Đoạn sau của thân hình lập tức hóa thành tro tàn. Một mùi thối nước khét lẹt tràn ngập không gian.

- Súc sinh, bốn hoàng là bất tử bất diệt. Ai dám cùng bốn hoàng gây khó dễ chứ. Thiên đạo làm sao khó dễ được ta?

Huyết Long Hoàng nhin không được gầm lên một tiếng giận dữ. Lão ta đột nhiên kích động đôi huyết sức, uốn lượn nửa thân hình rồng còn lại, bay ra khỏi phạm vi lôi điện oanh kích.

Đồng thời, lão ta khổng chế Huyết Ngục thần tháp hóa thành một tầng tháp chấn phạm vi ngàn trượng. Một cỗ thần uy mệnh mông cuộn cuộn từ trong tháp phát ra, cùng một cỗ khí tức tà ác lẫn thần thánh hình thành từng đạo mờ mịt khuếch tán.

Lôi điện kim sắc kia không chịu thua, tiếp tục oanh ra trùng trùng điệp điệp đập xuống thần tháp, nhưng giống như trâu xuống biển, liên tục bị Huyết Ngục hấp thu không còn, rốt cuộc chẳng chạm được trên người Huyết Long Hoàng một tia nào.

Nhưng kể tiếp, không đợi Huyết Long Hoàng thở ra, lão ta khiếp sợ phát hiện, Long thể của mình bắt đầu dần dần tiêu tán.

Lân phiên, long chảo, long giác đều chậm rãi hóa thành tro, trở thành bột, tiêu tán trong trời đất. Toàn bộ thân thể cao lớn dần trở nên nhỏ bé.

- Á, không! Tại sao có thể như vậy? Ta là Huyết Long Hoàng bất tử bất diệt. Thiên Đạo không giết chết được ta.

Huyết Long Hoàng điên cuồng hô bậy, cương khí hộ thể hùng hồn phát ra bên ngoài cơ thể, nhưng không thể ngăn cản được thân thể hủ hóa.

Chỉ trong nháy mắt, thân hình khổng lồ như ngọn núi liền trở thành một đồng thịt nhỏ màu đỏ như cái cối xay. Tất cả những bộ phận còn lại đều hóa thành bột rơi xuống không trung.

Mắt thấy mình sắp biến mất, đột nhiên đồng thịt nát trên không trung kia nhanh chóng phát ra một hồi âm phù cổ quái.

Theo những âm tiết cổ quái này vang lên, chỉ thấy đồng huyết nhục kia đột nhiên phanh một tiếng bạo liệt, hóa thành hàng tỷ đạo huyết mang kích xạ bốn phương tám hướng. Những tia máu này nhạt nhòa dưới thiên uy, nhưng có một số đã vượt qua không gian, không biết đã trôi đến nơi nào.

Phong Liệt trong sự thống khổ dần dần trấn tĩnh lại, lúc này nhìn thấy thân hình của Huyết Long Hoàng đã trở thành hàng tỷ tia máu, mưu toan tránh khỏi thiên đạo chi kiếp.

Hơn nữa, vừa có một tia máu đột phá Long Ngục không gian, bay thẳng đến đầu của hắn.

Phong Liệt đồng tử co rút lại, trong nội tâm lập tức cảnh giác.

Không hề nghi ngờ, đạo tia máu này tuyệt đối không phải là vật tốt, chính là một đám tàn hồn của Huyết Long Hoàng ngoài kia biến thành. Nếu để cho nó chui vào trong thức hải của mình, tuyệt đối là rất phiền toái.

Kết quả, Phong Liệt không chút khách khí chém ra Phong Ma đại thương. Một đạo hắc mang đột nhiên bay ra, cùng tia máu đụng vào nhau.

Lập tức, đạo tia máu kia trở nên yếu ớt. Nhưng lại không triệt để biến mất, mà còn lại một tia y nguyên yếu ớt chui vào trong nội tâm Phong Liệt.

- Hừ, một đám tàn hồn cũng mưu toan vùng vẫy gây chết.

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, lập tức khí tức của Phong Ma đại thương đột nhiên đánh vào trong thức hải của mình.

Hắn nhắm hai mắt lại, thu hồi tinh thần, chỉ thấy sương mù xám xịt mịt mờ trong thức hải. Một đạo long ảnh còn trùng màu đỏ tả xung hữu đột, vọng tưởng tìm kiếm được linh hồn của hắn để nuốt.

Nhưng kể tiếp, không đợi nó tìm được linh hồn của Phong Liệt, cũng đã một đầu tiến đụng vào khí tức Luyện Hồn Sa bố trí trong chạp bấy. Sau đó lập tức bị khí tức Luyện Hồn Sa bao vây lại. Cho dù có điên cuồng giãy dụa như thế nào cũng không làm nên chuyện.

Nhưng, cái gọi là lạc đà gãy còn hơn ngựa béo. Tuy cái này chỉ là một phần trong hàng tỷ tàn hồn của Huyết Long Hoàng, nhưng thực sự rất cứng cổ. Khi tức Luyện Hồn Sa trước giờ không có một linh hồn nào đối phó được nhưng lúc này trong thời gian ngắn không cách nào triệt để hóa luyện được tàn hồn.

Kỳ thật, cũng may là trong tay Phong Liệt có Phong Ma đại thương. Nếu đổi lại là những người khác, trong tay không có lợi khí khắc chế linh hồn thì chỉ sợ đã bị một tia tàn hồn này đoạt xá rồi.

Sợi tàn hồn dưới mắt này rồi cuộc cũng chẳng khác gì bọt nước, Phong Liệt cũng không vội thu thập nó, liền phong tỏa nó trong một góc ngách của thức hải. Sau đó hắn mở mắt, lách mình bước ra khỏi không gian Long ngục, xuất hiện ra bên ngoài.

Lúc này, bên ngoài đã yên tĩnh trở lại. Lôi điện màu vàng đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu. Không trung ngoại trừ lủng lẳng ba mươi ba lệnh bài Thiên Tru thì không còn gì nữa cả.

Mà ở dưới là cả một vùng đất hoang tàn. Khắp nơi đều là tro tàn màu đen cùng với những hố to đến giập mình, sương mù tràn ngập.

Thiên uy quả thật uy lực khó lường. Hôm nay đến tột cùng sẽ là vật gì?

Phong Liệt trong nội tâm rung động không thôi, đồng thời vô cùng kinh ngạc.

Đối với những người có mặt trong thời xa cổ thực long chung kết, trong lòng hẳn vẫn một mực tồn tại nghi vấn, nhưng bây giờ không có ai có thể cho hắn đáp án.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên ánh mắt khẽ động, chỉ thấy một cái hố to đường kính sâu ngàn trượng có một tia máu tản ra nhàn nhạt. Một tia tà ác cùng thần thánh đan vào thành khí tức tràn ngập chung quanh.

-Ồ? Thần khí?

Phong Liệt tâm hồn không khỏi chấn động, hô hấp ngừng lại. Hắn đột nhiên chớp động thân hình nhảy vào trong hầm.

Quả nhiên, chỉ thấy trong cái hố to cuối cùng, Huyết Ngục thần tháp thu nhỏ lại cỡ lòng bàn tay, im lặng nằm trong đất bùn, tản ra tia máu yếu ớt.

Phong Liệt thấy vậy, hai mắt hơi lồi ra, vẻ mặt không thể tin được, một lòng muốn nhảy vào trong cái hố.

-A, haha, thần khí? Thật sự là không uống phí công phu của lão tử. Lão tử chỉ là một con kiến Cường Khí Cảnh không có ý định chiếm lấy thần khí, vậy mà ngược lại lại có được thần khí. Haha, tạo hóa trêu người.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt trong lòng kích động, quả thực không thể áp chế được. Một cỗ cuồng hỉ lấp đầy khoang ngực.

Thiên Hoang Tán Nhân, Sở Hóa Long, Hoàng Tử Nguyệt và hơn mười cường giả Long Biến cảnh vì cái thần khí này mà có thể nói là vắt hết óc. Thậm chí còn có hai gã cường giả bị bỏ mạng, nhưng cuối cùng lại vô duyên với thần khí.

Phong Liệt, một tiểu gia hỏa Cường Khí Cảnh tầng thứ bảy vậy mà lại thành công ngư ông đắc lợi, chiếm lấy thần khí cất vào trong túi. Điều này thật sự làm cho người ta cảm thán thế sự vô thường.

Phong Liệt cười ngậy ngô một hồi mới hồi phục lại tinh thần. Hắn cũng không dám do dự nhiều, vội vàng ném Huyết Ngục vào trong không gian Long ngục.

Giờ phút này cũng không phải là lúc nghiên cứu cẩn thận. Trước phải thoát khỏi chỗ này mới là quyết định đúng đắn. Nếu không vạn nhất tin tức mình có được Huyết Ngục lan truyền ra ngoài, cho dù có lên trời xuống biển, thế giới này rồi cuộc cũng không có nửa phần chi địa cho hắn dung thân.

Đương nhiên, trước khi rời đi, còn phải thu hết các Thiên Tru lệnh bài trên không trung lại. Tuy những lệnh bài này hắn không biết cách dùng, nhưng chung quy cũng là một đại trận uy lực cường hãn. Nói không chừng một ngày nào đó chính mình hiểu được cách dùng thì có thể phát ra uy lực quỷ thần khó lường.

Kế tiếp, hắn tranh thủ thời gian điều khiển Huyền Hạo tháp nhanh chóng bay lên không trung, thu ba mươi ba tấm lệnh bài Thiên Tru vào trong không gian Long ngục.

Sau khi làm xong, Phong Liệt cũng chẳng còn lưu luyến cái không gian này nữa, lập tức mở ra một cánh cửa trong không gian, triệt để rời khỏi cái vòng xoáy này.

Nhưng vào lúc này, trong không gian yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng thở dốc rất nhỏ của thiếu nữ.

Ừm!

Phong Liệt thân hình trì trệ về mặt kính hải:

- Hẳn là còn có người?

Hắn lập tức mem theo tiếng âm thanh phát ra, chỉ thấy dưới đồng gạch đổ nát đang dề lên một thân thể trắng nõn mềm mại. Không phải Hoàng Tử Nguyệt thì còn ai nữa?

Lúc này, quần áo của Hoàng Tử Nguyệt tả tơi không chịu nổi, lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết, thập phần chói mắt. Chỉ là nàng nằm yên trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, mi tâm khép chặt, tựa hồ như đang chịu đựng sự thống khổ. Thình thoảng lại phát ra một tiếng rên nhẹ. Thực tế kỳ lạ chính là, đôi mắt của nàng đã đóng chặt, nhưng vẫn ngẫu nhiên lộ ra một tia máu.

- Hoàng Tử Nguyệt? Không đúng!

Phong Liệt ánh mắt lóe lên, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào biểu hiện của Hoàng Tử Nguyệt, tựa hồ như đang nghĩ tới điều gì.

Nếu hắn đoán không lầm, Hoàng Tử Nguyệt trong thức hải tất nhiên đang giấu kín một tàn hồn Huyết Long Hoàng. Giờ phút này chỉ sợ đang tiến hành đoạt xá Hoàng Tử Nguyệt.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt trong nội tâm âm thầm do dự, rốt cuộc có nên giúp Hoàng Tử Nguyệt hay không?

Trong tay hắn có Phong Ma đại thương, đối với với tàn hồn của Huyết Long Hoàng rất dễ dàng. Nhưng hắn không cam đoan có thể cứu được Hoàng Tử Nguyệt hay không. Cô nàng này có truy hỏi mình về Huyết Ngục hay không? Nếu nàng ta truy cứu thì chỉ sợ phiền toái không nhỏ.

505. Chương 579-580 : Cứu Hay Không ?

Nhưng nếu không cứu thì vạn nhất Huyết Long Hoàng đoạt xá thành công, đoán chừng mình sẽ là người thứ nhất bị phiền toái.

Kỳ thật, trong nội tâm của Phong Liệt, chính xác nhất chính là khiến cho Hoàng Tử Nguyệt hủy thi diệt tích. Như vậy đối với hắn là có lợi nhất. Nhưng hắn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ đang chịu đựng thống khổ thì thật sự không cam lòng.

Cho tới nay, Hoàng Tử Nguyệt tuy ngoài miệng thường xuyên kêu giết, nhưng Phong Liệt lại biết rất rõ, cô nàng kỳ thật đối với mình không có nửa phần sát ý. Chỉ là định lấy mình để trút giận mà thôi. Hơn nữa, hai người dần dần tiếp xúc, mối quan hệ càng ngày gần gũi hơn.

- Mà thôi, giữ lại cô nàng cũng có tác dụng.

Sau một lúc trầm ngâm, Phong Liệt trong nội tâm rốt cuộc hạ quyết định, lập tức bế Hoàng Tử Nguyệt lên, trốn vào trong không gian Long ngục.

Sau đó, hắn đặt Hoàng Tử Nguyệt lên cái giường lớn, thò tay vén mái tóc phủ trên trán của nàng, một đám tinh thần nương theo khí tức của Luyện Hồn Sa trào vào trong thức hải của Hoàng Tử Nguyệt.

Quả nhiên, trong thức hải của Hoàng Tử Nguyệt, một đạo long ảnh màu đỏ dài ba trượng đang đuổi theo một cô thiếu nữ. Cô gái vẻ mặt kinh hoảng, nhìn tượng mạo đó rõ ràng giống Hoàng Tử Nguyệt như đúc.

Không hề nghi ngờ, đây chính là linh hồn của Hoàng Tử Nguyệt. Lúc này nàng đang bị đạo long ảnh huyết hồng khí thể uy mãnh truy đuổi, vẻ mặt rất khiếp sợ.

- Hahah, tiểu nha đầu, hãy ngoan ngoãn để cho bản hoàng nuốt. Chỉ cần có thể giúp cho bản hoàng khôi phục lại vài phần thực lực thì tuyệt đối không quên ơn người đâu.

- Đừng nằm mơ, cút ngay đi.

Nếu là bình thường, Hoàng Tử Nguyệt dựa vào thân thể cường hoành Long Biến Cảnh thì bây giờ sẽ không bị đám tàn hồn làm cho thảm hại như vậy.

Nhưng lúc trước, nàng bị Huyết Long Hoàng đánh cho gãy xiu. Khi nàng tỉnh lại, linh hồn của nàng đã bị cái tàn hồn kia cắn nuốt hơn một phần ba.

Đến lúc này, muốn xoay người lại cũng không còn kịp. Sợi long ảnh kia chính là tàn hồn của Huyết Long Hoàng, bản thân cực kỳ cường hãn. Lúc này đã nuốt mất một phần ba chi lực của linh hồn nàng. Cho nên nàng cũng chỉ có thể liên tiếp tránh né, nhưng bị nuốt trọn cũng là chuyện sớm hay muộn.

Đạo long ảnh đỏ như máu trong thức hải của Hoàng Tử Nguyệt lúc ẩn lúc hiện, tốc độ cực nhanh, nhưng vẫn không đuổi kịp linh hồn Hoàng Tử Nguyệt. Thời gian cứ thế trôi qua mà cảm giác.

Đột nhiên, ánh mắt của nó trở nên hung ác, há mồm nhả ra một đạo hồng man kích vào linh hồn của Hoàng Tử Nguyệt.

Lập tức, Hoàng Tử Nguyệt kinh hô một tiếng, bị gắt gao định lại ngay tại chỗ, khó có thể nhúc nhích, đôi mắt đẹp tràn đầy sự kinh ngạc.

- Hừ, tiểu tiện nhân, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Long ảnh hồng sắc cười lên một tiếng dữ tợn, không chút do dự đột nhiên nhào tới, một ngụm cắn mất một cánh tay của Hoàng Tử Nguyệt, đau đến độ khiến Hoàng Tử Nguyệt muốn ngất đi.

Linh hồn một khi bị hao tổn, so với đau nhức của thân thể còn muốn lợi hại hơn trăm ngàn lần, nhưng lại không thật sự ngất đi. Trong lúc nhất thời, Hoàng Tử Nguyệt chỉ cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, trong đôi mắt tràn đầy sự sợ hãi.

Long ảnh huyết sắc kia sau khi nuốt mất một cánh tay của Hoàng Tử Nguyệt, thân hình lập tức lớn hơn một chút, khí thế mạnh hơn. Nó không chút khách khí, liên tiếp tục muốn nuốt sạch Hoàng Tử Nguyệt.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, một thân ảnh thiếu niên so với Hoàng Tử Nguyệt và long ảnh huyết sắc nhỏ hơn rất nhiều xuất hiện trong thức hải.

Nếu nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện, thân ảnh của thiếu niên này chính là Phong Liệt đã thu nhỏ lại vô số lần.

Xác thực mà nói, đây chính là phân thân của Phong Liệt biến thành.

Dựa theo lẽ thường mà nói, đừng nói là phân thân của Phong Liệt, cho dù toàn bộ linh hồn của Phong Liệt xông tới, đứng trước mặt long ảnh huyết sắc cùng với Hoàng Tử Nguyệt cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng, Phong Liệt phân thân cũng không phải tay không mà vào. Hắn quanh người có một đạo khí tức Luyện Hồn Sa nặng nề.

Hắn vừa tiến đến, khí tức của Luyện Hồn Sa lập tức khiến cho động tác của long ảnh trì trệ lại. Đôi mắt long ảnh không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi.

- Tiểu tử ngươi là người phương nào? Không nên xen vào việc của người khác chứ?

Long ảnh huyết sắc giờ nanh múa vuốt cảnh cáo.

- Hừ, chỉ là một đám tàn hồn mà thôi, mà lại muốn hô phong hoán vũ. Việc của hôm nay do lão tử quản rồi.

Phong Liệt khinh thường hừ lạnh một tiếng. Hắn vung tay lên, quanh người khí tức Luyện Hồn Sa đột nhiên oanh tới về phía long ảnh huyết sắc.

Oanh!

Long ảnh huyết sắc kêu lên một tiếng thảm thiết. Thân thể khổng lồ lại bị khí tức của Luyện Hồn Sa lập tức chôn vùi mười phần, cơ hồ chỉ còn sót lại linh hồn bốn nguyên chưa bị tiêu diệt.

Long ảnh cả kinh, rồi lập tức vọt đến gần Hoàng Tử Nguyệt, mở cái miệng rộng, muốn triệt để nuốt mất Hoàng Tử Nguyệt, bổ sung tổn thất cho bản thân.

Nhưng Phong Liệt tất nhiên sẽ không cho nó cơ hội này. Tâm ý của hắn khẽ động, khí tức Luyện Hồn Sa lập tức tuôn ra, vây khốn long ảnh huyết sắc ở bên trong, bắt đầu luyện hóa.

Một tiếng kêu thảm thiết, long ảnh huyết sắc liền bị đánh về nguyên hình, triệt để trở thành một đám tàn hồn của Huyết Long Hoàng.

Phong Liệt tinh tường biết rõ, tàn hồn của Huyết Long Hoàng căn bản không phải trong thời gian ngắn là có thể luyện hóa được. Huống chi hắc cũng không nở khiến nó triệt để chôn vùi.

Dù sao, một tia tàn hồn của Huyết Long Hoàng đều mang theo một mảnh võ trí nhớ của Huyết Long Hoàng. Nếu có thể thành công luyện hóa nó, có thể sẽ thu được thành quả cũng chưa biết chừng.

Nghĩ tới điều này, Phong Liệt liền từ theo sợi tàn hồn này, mang Hoàng Tử Nguyệt từ trong thức hải đi ra, thu vào trong thức hải của mình. Ngoài ra, để nó cùng tới tia tàn hồn lần trước cùng một chỗ, tạm thời phong ấn.

Trong không gian thức hải của Hoàng Tử Nguyệt, cho dù tàn hồn của Huyết Long Hoàng đã bị Phong Liệt thu thập, nhưng linh hồn của Hoàng Tử Nguyệt vẫn cuộn mình trong góc, lạnh run. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ kinh hoàng, tựa hồ đối với Phong Liệt hết sức e ngại.

- Hoàng Tử Nguyệt, nàng không có việc gì chứ?

Phong Liệt hỏi.

- Người là ai? Người....người đừng tới đây.

Hoàng Tử Nguyệt thân thể run lên, hoảng sợ nói.

- Tại sao có thể như vậy?

Phong Liệt khẽ nhíu mày. Hắc có thể nhìn ra linh hồn của Hoàng Tử Nguyệt bị thương không nhẹ, hình như không biết hắc là ai.

Sau một chút trầm ngâm, hắc khẽ thở dài, thối lui ra khỏi không gian thức hải của Hoàng Tử Nguyệt. Bất luận thế nào cũng phải đợi Hoàng Tử Nguyệt tỉnh táo lại rồi nói sau.

Phong Liệt giương đôi mắt lạnh nhìn thoáng qua Hoàng Tử Nguyệt đang im lặng nằm trên giường, trong ánh mắt hiện lên một tia phức tạp.

Hắc lấy ra một trường bào màu đen trùm trên người Hoàng Tử Nguyệt, che lại khoảng da thịt trắng nõn lộ ra trên người Hoàng Tử Nguyệt.

- Nơi này không thể ở lâu, trước nên rời khỏi. Ồ, có người đến.

Phong Liệt trầm ngâm một chút, vừa định thoát ra khỏi không gian Long ngục thì đột nhiên phát hiện, bên ngoài không gian chẳng biết lúc nào xuất hiện vài đạo khí tức cường hoành dị thường. Kể từ đó, hắc ngược lại đè nén ý niệm đi ra ngoài.

- Khắc khắc, các vị, không biết các người thấy thế nào, nhưng bốn tọa cảm thấy Huyết Long Hoàng tất nhiên đã chết dưới thần uy của thiên đạo. Đám tro tàn này là chứng minh tốt nhất. Về phần thần khí rơi vào tay ai, tin rằng không bao lâu nữa nhất định sẽ được phơi bày. Ồ, các người đây là ý gì?

Một gã thiếu niên tuấn tú môi hồng răng trắng cười quái dị nói, rồi lại đột nhiên nhướng mày, lạnh mắt nhìn sắc mặt bất thiện của những người chung quanh.

Gã thiếu niên này ước chừng hai mươi tuổi, đang mặc một bộ quần áo của đệ tử Ma Long Giáo. Dưới chân đạp lên một đại đỉnh đường kính hơn mười trượng. Đại đỉnh bốn phía uốn lượn mười đầu long ảnh dừng mãnh, gương nanh múa vuốt, cực kỳ hung lệ.

Không hề nghi ngờ, đây chính là đại đỉnh nổi tiếng đại lục của Thiên Hoang Tán Nhân. Còn thiếu niên này cách ăn nói cũng cường điệu như Thiên Hoang Tán Nhân. Hiển nhiên, là sau khi bị hủy đi thân thể, Thiên Hoang Tán Nhân đã đoạt xá một cỗ xác thịt khác.

Lúc này, chung quanh Thiên Hoang Tán Nhân cách đó không xa còn có sáu bảy cường giả Long Biến Cảnh khí thế cường hoành. Trong đó Sở Hóa Long, Vô Cực Kiếm ma của Tuyệt Vọng kiếm phái, Thiên Độc lão quái cũng có mặt.

Nhưng, giờ phút này, những cường giả Long Biến Cảnh này giống như đang vây khốn Thiên Hoang Tán Nhân bên trong, gương cung bệ kiếm, sắc mặt tựa hồ có chút bất thiện, có thể rat ay bất cứ lúc nào.

Vô Cực Kiếm Ma của Tuyệt Vọng kiếm phái đang chăm chú nhìn vào Thiên Hoang Tán Nhân, quát lạnh nói:

- Có ý tứ gì? Hừ, Thiên Hoang Tán Nhân, người đừng giả vờ giả vịt nữa. Thần khí rất quan trọng, cũng không có khả năng một mình người độc hưởng. Thúc thời thì giao ra thần khí, mọi người cùng nhau thương thảo quyết định thần khí thuộc về ai. Bằng không mà nói, đừng trách bốn tọa không khách khí.

- Không sai, Thiên Hoang Tán Nhân, người là người thứ nhất quay trở lại đây. Nếu người nói người không biết thần khí ở đâu thì chỉ sợ đứa bé ba tuổi cũng không tin nổi.

Người phụ nữ mặc áo xanh của Thiên Diễm môn lạnh giọng nói, trên người tản ra một cỗ khí tức hỏa diễm, tùy khả năng bạo liệt ra, làm cho những người chung quanh thất kinh.

Sở Hóa Long, Thiên Độc lão quái bọn người tuy khí thế so ra kém hơn Thiên Hoang Tán Nhân, nhưng giờ phút này cũng dứt khoát chặn đường lui của Thiên Hoang Tán Nhân, không chút nhân nhượng.

Thiên Hoang Tán Nhân dưới sự chỉ trích của mọi người, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Y trước khi lẩn trốn, dựa vào tu vi cường hoành đã đoạt xá của một gã đệ tử thiên phú không tồi của Ma Long Giáo. Sau đó nhanh chóng trở về, nhưng nửa điểm chỗ tốt cũng không thu được.

Thực tế y không nghĩ tới, bởi vì mình nhanh hơn người khác một bước, ngược lại lại bị hiểu lầm. Trong nội tâm quả thực oan uổng muốn chết, nhưng không có đường chối cãi.

Nếu đổi lại trước kia, y đã sớm giận dữ, đại khai sát giới, nhưng giờ phút này y vừa mới đoạt xá. Tu vi chỉ mới đạt tới Thần Thông Cảnh, thực lực so với trước kia giảm đi nhiều. Mặc dù có Thiên Hoang đỉnh thần binh tương trợ, nhưng thực sự không phải là đối thủ của nhiều cường giả Long Biến Cảnh ở đây. Trong lúc nhất thời hao tổn tâm trí.

Hơn nữa, y giờ phút này cũng không dám đơn giản đào tẩu. Một khi đào tẩu, tội danh này càng thêm xác thực. Lực hấp dẫn của thần khí không cách nào tưởng tượng được. Nếu lan truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ khiến cho ngàn vạn cường giả của đại lục đuổi giết.

Đến lúc đó, y lên trời hay xuống đất gì thì cũng không còn đường. Thậm chí chủ tử của y, U Trác cũng có thể ra tay tiêu diệt y.

Trong không gian Long ngục, Phong Liệt trong lòng thầm vui. Có Thiên Hoang Tán Nhân lão gia hỏa này chịu tiếng xấu thay cho mình thì không còn gì tốt bằng, cũng giảm đi cho mình không ít phiền toái.

Kế tiếp không hề lo lắng, bên ngoài không gian một đại chiến kinh thiên động địa đã diễn ra. Một đám cường giả Long Biến Cảnh đánh cho thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, toàn bộ không gian đều rung động lắc lư không ngừng.

Phong Liệt đối với sống chết của những người bên ngoài không có hứng thú. Dứt khoát triệt để phong bế Long ngục, nhắm mắt làm ngơ.

Trong lòng của hắn hiểu rất rõ, bất luận như thế nào thì tạm thời hắn không thể ra ngoài. Bằng không, chẳng khác nào mình trở thành cái đích cho tất cả mọi người. Đến lúc đó chỉ sợ không biết sống chết ra sao.

Lúc này, thần khí Huyết Ngục đã biến thành một tiểu tháp nhỏ như lòng bàn tay, đã bị Phong Liệt thật sâu chôn dưới nền đất Long ngục.

Hắn biết, với tu vi của mình ngày hôm nay còn chưa đủ tư cách chạm vào đồ vật trong truyền thuyết này. Một khi gây chuyện không tốt, thì có thể dẫn lửa thiêu thân. Vì để đạt được mục đích, trước ẩn núp thì tốt hơn.

Kế tiếp, tâm ý của hắn khẽ động. Chiếc bạch ngọc giường rộng ba trượng, dài bốn trượng xuất hiện trước mặt. Đây là chiếc tiên âm giường hắn vừa mới đoạt được không lâu.

Phong Liệt khoan chân ngồi xuống tiên âm giường, sau đó phát tay, một đồng Long tinh tràn ra chung quanh người. Hắn nhắm hai mắt lại, yên lặng tu luyện.

Trải qua thời gian rèn luyện, hắn dần dần cảm thấy mình sắp đạt được giới hạn. Với kinh nghiệm người của hai thế giới, tin tưởng trong lần bế quan ngẩn ngủ này, hắn sẽ làm cho tu vi của mình tiến thêm một bước.

Thời gian bên trong Long Ngục không gian cứ lặng lẽ trôi qua.

Phong Liệt khoan chân mà ngồi ở trên giường tiên âm, trong tai hắn đang lắng nghe những tiếng động lúc thì giống như tiếng nói của thiên nhiên lúc thì lại giống như tiếng con người đang ca hát, thời dần dần trôi qua hắn đã tiến vào một cái trạng thái linh hoạt mà kỳ ảo, suy nghĩ của hắn lúc này bỗng trở nên thanh minh vô cùng.

Cùng lúc đó, hắn vận khởi công pháp, điên cuồng thôn nạp những nguyên khí ở xung quanh bên trong long tinh, rồi chúng lần lượt tuần hoàn tại bên trong cơ thể hắn.

Ở trong trạng thái này, Phong Liệt có thể cảm nhận rõ ràng được, một số chỗ thiếu sót của công pháp thiên cấp Ma Long Thiên Sát quyết mà bản thân mình đã tu luyện, đây là điều mà trước đây hắn không thể nào phát hiện ra được.

Vì vậy, tại trong thời gian mấy ngày tiếp theo, hắn một mặt thì thôn nạp nguyên khí để trùng kích bình cảnh, mặt khác thì hắn lại chậm nghiên cứu công pháp để cố gắng hoàn thiện lại những chỗ thiếu sót.

Một ngày, hai ngày, ba ngày. . .

Ngay tại lúc ngày thứ năm sắp trôi qua, thì thân hình của Phong Liệt đột nhiên chấn động, nguyên khí ở xung quanh đang mãnh liệt thì đột nhiên lại trở nên trì trệ, rồi ngay sau đó lại có một hồi những tiếng long ngâm cao vút vang lên tại bên trong không gian.

Sau một lát, trên khuôn mặt của Phong Liệt lại hiện lên một chút vẻ vui mừng, trải qua mấy ngày tu luyện, thì rốt cục tu vi của hắn vào lúc này cũng đã tiến thêm được một bước, đạt đến Cương Khí Cảnh bát trọng thiên, long ảnh sau lưng hắn đã gia tăng lên thành tám đầu, thực lực của hắn lúc này đã tăng trưởng hơn gấp đôi so với lúc trước.

Khi hắn chậm rãi mở hai mắt ra, thì trên khuôn mặt hắn lại đột nhiên hiện lên vẻ cả kinh, lúc này ở đối diện cách hắn ba thước, là một gã đang mặc áo bào rộng thùng thình, một cái thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần tay đang sờ mặt, lúc này nàng đang chớp chớp đôi mắt trong veo mà nhìn về phía mình, trong đôi mắt thanh tịnh của nàng đang tràn đầy vẻ ngây thơ cùng với những điều nghi hoặc.

506. Chương 581-582: Mất Trí Nhớ

- Này! Hoàng Tử Nguyệt ngươi làm gì thế?

Sau một phút cả kinh, thì thân hình của Phong Liệt đột nhiên lui về phía sau mấy trượng, cảnh giác mà nhìn về phía thiếu nữ đang ở trước mắt.

Lúc trước hắn luyện công quá mức nhập tâm, cho nên quên mất việc Hoàng Tử Nguyệt lúc đó đang bị hôn mê, hiện tại khi nghĩ lại việc này mà trong nội tâm của hắn không khỏi cảm thấy lạnh buốt, nếu trong lúc mình luyện công mà nàng muốn chế trụ mình thì đó là một việc cực kỳ dễ dàng.

- Hoàng Tử Nguyệt? Người đang gọi ta sao? Người là ai à? Trông ta rất đáng sợ sao?

Thiếu nữ trông thấy cảnh Phong Liệt kinh hãi khi nhìn thấy mình, thì trong nội tâm của nàng cảm thấy rất khó hiểu, nàng nghiên cái đầu nhỏ mà nói một cách hết sức kinh ngạc.

- Ách? Ta là Phong Liệt a..., người —— người thật sự không biết mình là ai sao?

Trong đầu Phong Liệt không khỏi cảm thấy ngẩn ngơ, đây là chuyện gì thế này? Nàng bị mất trí nhớ ư? Hay là bị choáng váng?

Vào hiện tại thì Hoàng Tử Nguyệt đang mặc trường bào màu đen mà Phong Liệt khoác lên trên người nàng lúc trước, bởi vì chiếc trường bào này rộng quá mức, cho nên ở chỗ ngực của nàng còn lộ ra một khe rãnh

trắng như tuyết, điều đó khiến cho Phong Liệt không nhìn được mà cứ nhìn về chỗ đó mấy lần, âm thầm mà nuốt nước miếng.

Tiếp tục nhìn xuống phía dưới, trong lòng Phong Liệt không khỏi cảm thấy sững sờ, lúc này hai điểm ở trước ngực của cô nàng lại đang nhô lên một cách rõ rệt, rõ ràng là nàng không mặc đồ lót ở bên trong a...! Quả thực ép người khác phải phạm tội mà.

- Phong Liệt? Nghe thì có vẻ quen thuộc, nhưng mà ta cũng không nhớ ra được

Hoàng Tử Nguyệt vẫn về mái tóc dài màu vàng kim của mình, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi lại lắc đầu mà nói.

Nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ đáng yêu kia của nàng, rõ ràng hiện tại nàng chính là một tiểu nữ hài không thông hiểu thế sự, chứ nào còn hình dáng của nữ cường nhân lúc trước.

Phong Liệt khẽ nhíu mày, tình huống trước mắt này quả thật là đã vượt ra khỏi dự liệu của hắn, Hoàng Tử Nguyệt tựa hồ cũng không đơn giản chỉ là mất trí nhớ, mà tâm trí của nàng cũng đã biến đổi trở về thời kì trẻ thơ.

Bất quá, Phong Liệt cũng đã phát hiện, khí thế mạnh mẽ của cảnh giới Long Biển Cảnh trung kỳ trên người nàng cũng không hề mất đi một chút nào, nếu không phải là trên người hắn còn có Long Uy cái thể, thì có lẽ vào lúc việc hít thở đối với hắn cũng là một việc khó khăn.

- Phong Liệt, chỗ này tối đen như mực, cái gì cũng đều không có, chẳng có gì thú vị cả, người dẫn ta ra ngoài có được không? Có được không vậy?

Hoàng Tử Nguyệt ngược lại là không sợ hãi người lạ một chút nào, nàng đi lên phía trước rồi kéo lấy cánh tay của Phong Liệt, hai má phụng phịu mà nói một cách hết sức nũng nịu, trong đôi mắt to mà trong veo của nàng hiện rõ vẻ cầu khẩn, điều đó làm cho người ta sinh ra cảm giác thương yêu.

Phong Liệt không khỏi nhếch nhếch miệng, theo bản năng thì hắn muốn lùi về phía sau, dù gì thì thiếu nữ trước mắt này cũng là một cao thủ Long Biển Cảnh hàng thật giá thật a...!

Nếu một khi trở mặt, thì với khoảng cách gần như thế thì chính bản thân mình sẽ gặp xui xẻo rồi.

Bất quá, khi hắn thấy vẻ ngây thơ trong đôi mắt nàng, thì trong nội tâm hắn bỗng trở nên mềm nhũn ra, rồi hắn ngừng lại, tùy ý để Hoàng Tử Nguyệt nắm lấy cánh tay mình, có điều sau lưng hắn lúc này cũng toát ra không ít mồ hôi.

- Ách, khục khục!

- Được rồi! Có điều, phải chờ một thời gian nữa mới được, hiện tại ở bên ngoài có rất nhiều người xấu. Phong Liệt ho khan hai tiếng rồi tìm cách đỡ nàng.

- Ah, thế cũng được, nhưng mà hiện tại người ta đang đói, làm sao bây giờ a?

Hoàng Tử Nguyệt có chút không vui mà phụng phịu đôi môi nhỏ nhắn của mình.

- Hả?

Trên mặt của Phong Liệt hiện lên vẻ kinh ngạc, không thể tưởng được tiểu nha đầu này lại vẫn cảm giác được việc đói bụng, điều này làm hắn cảm thấy hết sức kinh ngạc a....

Phải biết rằng, cho dù là cao thủ Cương Khí Cảnh như hắn thôi, thì trong vòng một hai tháng không ăn uống cũng không có việc gì, mà đạt đến cấp bậc Long Biển Cảnh thì lúc đó sẽ không cần ăn cơm uống nước nữa.

Đương nhiên, cũng có một số tình huống đặc thù, đó chính là Long Thú biến ảo thành cường giả, bởi vì bản thân chúng rất là thích thú với việc hấp thu nguyên khí trong đồ ăn thức uống để dùng cho việc tu luyện, ngay cả là Chân Long cũng không ngoại lệ.

Kế tiếp, Phong Liệt liền kiên nhẫn dạy cho Hoàng Tử Nguyệt học được cách sử dụng trữ vật giới chỉ, từ đó nàng lấy ra từng đồng Long tinh để hấp thu, lúc này mới tạm thời giải quyết xong việc Ám no của Hoàng Tử Nguyệt.

Cùng lúc đó, Phong Liệt lại tiếp tục dạy thêm cho nàng một số tri thức cơ bản. Tuy Hoàng Tử Nguyệt không hiểu biết nhiều, nhưng mà năng lực học tập của nàng lại cực kỳ mạnh mẽ, một số chuyện cần thiết, thì Phong Liệt chỉ cần nói một lần thôi thì nàng đều ghi nhớ hết vào trong đầu, thậm chí từ đó nàng có thể từ một vấn đề mà suy đoán ra ba bốn cái khác nữa, việc này cũng khiến cho Phong Liệt giảm đi không ít phiền toái.

Bất quá, đối với việc nữ nhân phải mặc áo lót ở bên trong, thì Phong Liệt cảm thấy thật sự quá khó để có thể mở miệng, mà hiện tại cũng chưa vội đi ra ngoài, cho nên vấn đề này hắn tạm thời bỏ qua đi.

Vào lúc này, thì không gian phía ngoài đã sớm yên tĩnh trở lại, chỉ có điều hiện tại nó đã biến thành một chỗ phế tích.

Sau khi Phong Liệt giải quyết xong vấn đề của Hoàng Tử Nguyệt, thì hắn phải bỏ ra sức lực cực lớn để bò lên trên mặt đất từ khoảng cách sâu mấy trăm trượng, điều đó khiến cho người hắn dính đầy bùn đất.

Cũng may lúc này ở bên ngoài không có một bóng người, Phong Liệt cũng không chút suy nghĩ mà chạy về phía đang tản ra chút ánh sáng yếu ớt.

Khi đi đến phụ cận chỗ đó, thì Phong Liệt lại kinh ngạc mà phát hiện ra, cái này lại chính là một cánh cửa được tạo nên bởi những sợi lông điện màu xanh lam, từng sợi lông điện kia đang vang lên từng tiếng Ba ~ Ba đầy rung động, xem ra uy lực của nó không hề nhỏ.

Phong Liệt suy nghĩ một chút, rồi tiện tay xuất ra Huyền Hạo Tháp, sau đó dùng Huyền Hạo Tháp đánh vào cánh cửa kia. Nhưng chuyện kế tiếp lại khiến hắn trở nên kinh ngạc, cái cánh cửa kia nhìn bề ngoài thì rất là dọa người, nhưng mà nó lại không có một chút ngăn trở nào cả, cứ thế để mặc cho hắn đi qua.

Ừng ực!

Sau khi Huyền Hạo Tháp xuyên qua cánh cửa kia, thì liền xuất hiện ở đáy nước, nước chảy ở xung quanh đều trở nên đục ngầu, khắp không gian đều tràn ngập một mùi tanh hôi cùng xen lẫn với khí tức của độc khí, khiến người khác không thể chịu nổi.

Đồng thời, Phong Liệt lại phát hiện ra địa phương mà mình xuất hiện dĩ nhiên lại là một cái động lớn màu đen, đang không ngừng cắn nuốt dòng nước đang chảy.

Ồ? Dĩ nhiên là chỗ này!

Sau khi nhìn thoáng qua cảnh vật chung quanh, thì trong nội tâm của Phong Liệt không khỏi cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, hắn bất ngờ phát hiện ra, nơi đây chính là cái động lớn mà hắn cùng với tiểu ma nữ bị đầu Cự Ngạc kia nhả ra.

Hắn cảnh giác nhìn về bốn phía chung quanh một chút, rồi cũng không phát hiện ra tung tích của đầu Cự Ngạc kia, rồi hắn tranh thủ thời gian mà dùng Huyền Hạo Tháp hướng về phía trên mặt nước mà phóng đi.

Sau một lát, Phong Liệt đi tới trên mặt nước, khi hắn nhìn thấy bầu trời bên ngoài, thì không khỏi cảm thấy cực kỳ kinh sợ.

Lúc này, ở bên ngoài chính là thời điểm giữa trưa, mặt trời đang tỏa ra ánh sáng chói lọi, trong không khí đang tràn ngập từng cỗ khí tức máu tạnh, băng lãnh, nóng rực, hương hoa... từng cỗ khí tức quái rục đều đang đan xen vào cùng một chỗ.

- Hả —— đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đồng tử của Phong Liệt liền co rút lại, trong nội tâm không khỏi hít vào vài ngụm khí lạnh.

Cái mặt trời này thực sự không phải là cái mà Long Hoàng Thần Phủ vẫn gọi là mặt trời, mà nó lại là mặt trời chân chính của ngoại giới.

Điều này có thể nói rõ được nói rõ một vấn đề, cái không gian giả giới của Long Hoàng Thần Phủ đã tan vỡ, hiện tại nó đã triệt để nối thông lại với ngoại giới.

Phong Liệt ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy khu vực trung ương của hồ, sáu cái đảo nhỏ của Ma Long Hoàng trước kia nay đã bị chia năm xẻ bảy, nguyên một đám không gian hiểm cảnh đang hiển lộ ra từng đạo từng

đạo vết nứt không gian thật lớn, Huyết Hải, Băng Sơn, Độc Chiếu ... Đều đang hỗn tạp lại với nhau, tới tấp mà bại lộ tại trên không trung, tạo thành một tràng cảnh cực kỳ quỷ dị, hiện tại đang có vô số những nhân ảnh đang ăn mặc những trang phục khác nhau, tu vi tráng kiện khác nhau đang qua lại ở trong đó, những tiếng kêu, tiếng hét thảm thiết lại thỉnh thoảng vang lên.

Sau khoảnh khắc ngây ngốc, trong nội tâm của Phong Liệt lại khe thở dài, nếu mà hắn đoán không sai mà nói, thì hết thấy căn nguyên của chuyện này đều không thoát khỏi liên quan với việc Huyết Long Hoàng tạo ngộ thiên đạo thần uy.

Hôm nay ở bên trong thần phủ đã cực kỳ hỗn loạn, mà Phong Liệt cũng không có ý định chờ lâu, sau khi suy nghĩ một chút, hắn liền khống chế lấy Huyền Hạo Tháp hướng về phía bên cạnh bờ mà chậm rãi bay đi.

Đến thời điểm này, thì ở bên trong Thần Phủ thì hắn đã lấy được những vô thượng chí bảo như trận văn Thông Linh, giường Tiên âm, thần khí Huyết ngực, pho tượng Hắc ám chi thân, ba mươi ba khối lệnh bài Thiên tru, với kết quả này thì trong nội tâm của hắn cũng rất là thỏa mãn.

Chỉ cần cho hắn thêm một chút thời gian, thì sớm muộn gì cũng có ngày hắn dương danh lập vạn ở trên mảnh Long Huyết đại lục này.

Về phần những bảo vật còn sót lại của Thần phủ, thì hắn cũng không để ở trong lòng nữa, dùng giá trị của bản thân hắn vào hiện tại mà lại vì một số bảo vật không biết tên mà đi dốc sức liều mạng thì đúng là không khôn ngoan rồi.

Khắp nơi ở chung quanh nơi này đều là Long Vũ giả, có điều khi một mình Phong Liệt từ bên trong hồ nước xuất hiện, hơn nữa ở xung quanh Huyền Hạo Tháp đang tỏa ra ánh sáng lưu chuyển, cũng khiến cho người khác dễ chú ý đến.

Cũng may giờ phút này tất cả mọi người đều đang bận rộn với việc của bản thân, cho nên cũng không ai quan tâm đến Phong Liệt.

Sau khi đi lên trên bờ, Phong Liệt chủ định thu hồi Huyền Hạo Tháp để đi bộ.

Dù sao thì cái Huyền Hạo Tháp cũng quá mức chói mắt, hơn nữa cái này còn là do bản thân mình giành được từ trong tay của Lâm Tử Thông, nếu quá mức phô trương thì sẽ đưa tới không ít phiền toái.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, xuất hiện thân ảnh của năm tên có khí thế mạnh mẽ từ bên trong rừng lướt đi, chúng lách người mấy cái thì đã ngăn trở ở phía trước Huyền Hạo Tháp.

Phong Liệt khe nhướng lông mày, ngưng mắt nhìn lại, thì thấy năm tên này đang mặc trang phục của những giáo phái khác nhau, nhưng mà hành động của chúng thì lại rất ăn khớp, hơn nữa tu vi của chúng thì lại có chút không tầm thường, ước chừng là đều đạt đến cảnh giới Cương Khí Cảnh hậu kỳ.

Đột nhiên, một tên đang mặc trang phục của Kim Long vẽ mặt ngạo mạn mà quát to :

- Người ở trong tháp nghe đây! Phụng thủ dụ của chương giáo của mười ba đại giáo phái trên đại lục, tất cả những người nào mà đi ra từ trong hồ thì đều phải đi đến nơi đóng quân các đại giáo phái, tiếp nhận điều tra, nếu có người vi phạm giết không tha! Người hiện tại phải đi theo bọn ta một chuyến!

Ánh mắt của Phong Liệt khe động một chút, hắn không nghĩ tất cả các đại giáo phái lại có thể liên hợp lại với nhau để điều tra tung tích của thần khí.

Hắn nguyên bản cũng định không thèm để ý mà trực tiếp bỏ chạy, nhưng đột nhiên hắn lại cảm giác được có vài cỗ tinh thần lực mạnh mẽ ở xa xa trong rừng cây kia đang tập trung vào bản thân hắn, ít nhất cũng là cao thủ cấp bậc Hóa Đan Cảnh sơ kỳ, đây rõ ràng là có ý đồ cảnh cáo.

Sau khi suy nghĩ một chút, thì Phong Liệt cũng thu hồi Huyền Hạo Tháp lại, rồi hạ xuống mặt đất.

Sau khi hắn có không gian Long ngực trong tay, tất cả những đồ vật mà không thể để lộ ra ngoài thì hắn đều ném vào bên trong Long ngực, từ đó hắn cũng không sợ bị phát hiện ra điều gì cả.

Có điều, sau khi năm người thấy rõ khuôn mặt của Phong Liệt thì cả đám đều trở nên biến sắc, trong đó có ba người không hẹn mà đồng thời hô lên thành tiếng :

- Người chính là Phong Liệt?

- Hả?

Phong Liệt hơi sững sờ, đối với việc đối phương ngay lập tức nhận ra chính mình, thì trong lòng hắn không khỏi có cảm giác ngoài ý muốn, bất quá, sau khi suy nghĩ lại cẩn thận mọi việc thì hắn cũng bình thường trở lại.

Bởi vì cái chết của Lôi Ngọc Thành phó thành chủ mà Lôi Long giáo ra lệnh truy nã đối với hắn, mà lệnh truy nã được dán đầy đường thì người trong thiên hạ muốn không biết mặt hắn cũng khó.

Hơn nữa, cũng bởi vì phong ba về Luyện Hồn Ma Khải, cho nên cũng có rất nhiều những cao thủ tận lực truy tìm tung tích của hắn, cho nên đối với tướng mạo của Phong Liệt cũng sẽ không cảm thấy xa lạ, mà trong lúc bất tri bất giác thì cái tên Phong Liệt đã trở nên nổi tiếng ở trên đại lục rồi.

Phong Liệt tự giễu cười cười, đối với cái này thì hắn cũng cảm thấy hết sức bất đắc dĩ, nhưng trong lòng cũng không sợ hãi một chút nào, dùng thủ đoạn của hắn hôm nay, thì cho dù là mình chiêu hay ám chiêu thì hắn đều nắm chắc khả năng tiếp chiêu.

- Người hãy đi theo chúng ta !

Sau khi năm người thoáng trao đổi ánh mắt với nhau một chút, rồi lập tức phân ra hai người đi trước dẫn đường còn lại ba người thì đi ở đằng sau, đem Phong Liệt kẹp ở giữa, rồi cứ thế mà đi về phía khu rừng ở phía trước.

Một tên đệ tử của Lôi Long giáo trong đó trên khuôn mặt hiện lên sát cơ, có vẻ như hắn rất có địch ý đối với Phong Liệt, mà mấy tên còn lại thì tên nào cũng hiển lộ rõ vẻ tham lam trên khuôn mặt, ai ai trong bọn chúng cũng đều thèm thuồng Luyện Hồn Ma Khải trên người Phong Liệt.

Phong Liệt đi lại vững vàng, vẻ mặt thì thờ ơ lạnh nhạt, hắn đối với vẻ mặt không chút hảo ý nào của năm tên này thì cũng không thèm để ở trong lòng, vài tên võ giả Cương Khí Cảnh mà thôi, đối với hắn hôm nay mà nói quả thực phát tay là có thể diệt sát.

507. Chương 583-584 : Ngân Long Giáo

Theo thời gian dần dần trôi qua, khi đi về phía trước thì ánh mắt của Phong Liệt cũng liên tục quan sát hoàn cảnh chung quanh, lúc này hắn lại cảm thấy hết sức kinh ngạc, một khu vực nhỏ nhỏ như này vậy mà lại bố trí đến mấy ngàn cao thủ Long Vũ, cùng với đó là các trưởng bối với tiêu chí của các đại phái mọc lên san sát như rừng, phân chia rõ ràng cụ thể.

Trong đó đệ tử của thập đại chân long giáo phái chiếm đa số, số còn lại thì cũng là đệ tử của các đại môn phái như Phong Sát Minh, U Minh Đường.

Sau khi đám võ giả nhìn thấy Phong Liệt, thì cả đám đều cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, cả đám ai ai cũng đều ghé vào tai nhau , xì xào bàn tán.

- Ô? Tiểu tử kia không phải là thiên tài Phong Liệt có cừu phẩm huyết mạch của Ma Long Giáo ư ? Như thế nào mà hắn lại bị liên hợp chấp pháp đội của các đại môn phái mang về thế này?

- Không sai, hắn đúng là Phong Liệt, tại mấy tháng trước ta đã từng gặp qua hắn một lần ở trên Thông Thiên Phong, lần này hình như là từ trong hồ đi ra ngoài, hắn là hắn sẽ bị kiểm tra!

- Hừ! Tiểu tử này thật đúng là vận khí cực tốt, một cái tiểu gia hỏa Cương Khí Cảnh vậy mà lại chiếm được chiến giáp chí bảo, hơn nữa sau khi giết chết một tên phó thành chủ của Lôi Long giáo mà vẫn còn sống được đến hiện tại!

- Ừm, Luyện Hồn Ma Khải rơi vào trong tay hắn thì thật sự là quá lãng phí, nếu không có phải hắn có chỗ dựa là Ma Long giáo, thì chỉ một đao của lão tử thôi thì cũng đã khiến hắn chết đi sống lại đến mười lần rồi.

- Ồ? Hắc —— hắc làm sao mà đã đạt đến cảnh giới Cương Khí Cảnh hậu kỳ nhanh như vậy được ? Không phải lão tử bị hoa mắt đấy chứ?

. . .

Nghe thấy tiếng mọi người đang xì xào bàn tán ở xung quanh, thì sắc mặt của Phong Liệt cũng không thay đổi chút nào, mà khoe miệng của hắc lại khẽ nhếch lên một cái đường cong.

Từ trong những lời đối thoại của đám người này, thì hắc cũng đã tìm được một chút thông tin, có vẻ như các đại môn phái vì điều tra tung tích của Thần khí cùng với việc tiêu diệt nốt tàn hồn mà Huyết Long Hoàng lưu lại cho nên đã tạm thời thành lập một cái liên hợp Chấp Pháp Đội, cái đội ngũ này sẽ tiến hành kiểm tra hết thấy những người có khả năng.

Sau khi đi tiếp được một đoạn, thì đột nhiên , ở trên trận doanh của Ngân Long Giáo ở cách đó xa xa lại nổi lên một hồi rối loạn, ngay lập tức, một tiếng hét điên cuồng và giận dữ vang lên :

- Tiểu súc sinh Phong Liệt kia ở đâu? Cút nhanh ra đây mà nhận lấy cái chết!

Vừa dứt lời, một gã đại hán tóc bạc khí thế hùng hồn lướt ra từ trong đám người.

Bộ dáng của người này ước chừng khoảng hơn 40 tuổi, khí thế của cảnh giới Cương Khí Cảnh cửu trọng thiên tỏa ra mạnh mẽ vô cùng, trong tay hắc đang nắm lấy một thanh Trảm Mã đao dài hơn năm thước, phối hợp với chiều cao hơn một mét tám và bộ mặt râu ria dựng đứng như cương châm của hắc thì trông cực kỳ có khí thế cực kỳ uy mãnh.

Lúc này nhìn đôi mắt của hắc giương như sắp sửa phóng hỏa, giống như Phong Liệt và hắc có mối thù Sát phụ nhục thê vậy

Sát phụ nhục thê : giết cha mẹ , cưỡng dâm vợ

Phong Liệt chân mày hơi nhíu lại, hắc thiếu chút nữa thì đã quên mất ân oán của bản thân với Ngân Long giáo, nên như hiện tại người của Ngân Long giáo bởi vì cái chết của thiếu chủ Ngân Nguyệt sơn trang Thủy Thiên Lưu, thừa cơ nhằm về phía mình mà gây khó dễ thì thật đúng là có chút phiền phức.

Sợ thì cũng không có gì phải sợ, có điều là hắc không muốn bại lộ thực lực bản thân trước mắt bao nhiêu người như vậy.

- Tiểu tử, ngươi chính là Phong Liệt?

Đại hán kia đi đến phụ cận, hai mắt trợn trừng, trường đao đang cầm trên tay trực chỉ về phía Phong Liệt mà quát lên.

Ở phía sau hắc có chín đạo hư ảnh Ngân long dài hơn năm trượng đang uốn lượn gào thét theo động tác của hắc, nhìn xa trong cực kỳ có thanh thế.

- Không sai!

Phong Liệt trả lời cực kỳ ngắn gọn và dứt khoát, đối phương rõ ràng là giả bất thiện, hắc cũng dứt khoát đối đáp, đến lai lịch của đối phương hắc cũng lười hỏi, không ngoài suy nghĩ của hắc, đối phương chính là người của Ngân Nguyệt sơn trang đến tìm hắc báo thù.

- Tốt! Đã như vậy, thì ngươi có thể đi chết được rồi!

Đại hán quát lạnh một tiếng, đại đao trong tay hắc đột nhiên nhấc lên một mảnh cương phong màu bạc hướng về phía Phong Liệt mà đánh tới.

Cái phiến cương phong này gào thét đánh tới, trông như là mấy trăm đạo lưỡi dao sắc bén xẹt qua trời cao, đủ để đem hết thấy kim thạch đánh thành bụi phấn, uy thế cực kỳ bất phàm.

Mọi người chung quanh kể cả năm tên đệ tử liên hợp Chấp Pháp Đội mang Phong Liệt tới đây lúc này thì trong đồng tử cũng đều co rụt lại, tới tấp lui về phía sau, duy chỉ có mình Phong Liệt vọt ra.

Trên khuôn mặt của Phong Liệt lúc này cũng không có chút biến đổi nào, hiện tại thì hắn cũng không biến ảo thành hắc ám chi thân, nhưng mà trên người của hắn lại hiện lên một bộ ma giáp màu đen với tướng mạo dữ tợn và phong cách cực kỳ cổ xưa.

Không thể nghi ngờ, đây chính là áo giáp chí bảo đang vang vọng trên đại lục trong thời gian gần đây --- Luyện Hồn Ma Khải .

Ở trước ngực, chỗ cái đầu quỷ khổng lồ đang tản mát ra khí tức cổ xưa, tà ác, khát máu, điên cuồng khiến cho những người đang nhìn nó đều cảm thấy kinh hãi.

Dù sao hôm nay tất cả mọi người đều biết rõ hắn đã chiếm được Luyện Hồn Ma Khải, cho nên bại lộ nó thì cũng sao cả.

Hơn nữa, có bộ công thủ lưỡng dụng này bên người thì đối phó với những tên thế hệ tiểu bối cũng đều hết sức dễ dàng, mà lại không tổn sức và còn có thể ẩn dấu thực lực của bản thân nữa.

Sau một khắc, chỉ thấy xung quanh người Phong Liệt bỗng nổi lên trận trận âm phong, cùng với đó là những tiếng gào khóc thảm thiết vang lên chấn nhiếp nhân tâm, trăm ngàn đạo quỷ ảnh đông đúc mà hung lệ đang giương nanh múa vuốt, gào thét không ngớt, khiến cho sắc mặt của cả đám người ở xung quanh đều trở nên đại biến, ai ai cũng vội vàng tránh lui.

Vào lúc này, một mảnh cương phong màu bạc đột nhiên đánh tới, nhưng mà khi nó tới vị trí cách Phong Liệt ba trượng thì ngay lập tức trở nên tiêu tán vô hình, liền nửa cái bọ nước cũng không có bị lật lên.

- A —— đây là Luyện Hồn Ma Khải ư ? Quả nhiên là danh bất hư truyền!

Ông t...r...đ...i...! một kích của cao thủ Cương Khí Cảnh đỉnh phong vậy mà không thể nào đến gần được trong phạm vi ba trượng xung quanh hắn, thật không hổ là thượng cổ chí bảo a...!

Trong ánh mắt của đám người ở chung quanh vào giờ phút này đều hiện rõ vẻ khiếp sợ cùng với sự tham lam nồng đậm, nếu như hiện tại không phải đang ở trong trận doanh liên hợp của các đại phái nên không thích hợp để động thủ, thì chỉ sợ đám người này đều đã không nhịn được mà tiến lên cướp đoạt.

Đại hán kia trông thấy một kích của mình không gây được chút hiệu quả nào đối với Phong Liệt, thì đôi mắt của hắn cũng không khỏi co rụt lại, mà sắc mặt hắn cũng trở nên ngưng trọng.

Bất quá, hắn đã tiếp nhận nhiệm vụ rồi cho nên cũng không thể dừng tay như thế được.

Ngay sau đó, hắn huy động đại đao trực tiếp đánh về phía trước, trong miệng khẽ quát một tiếng: Cuồng Đao Đoạn Nguyệt!

Ô...ô...ô...n...g ——

Một cái đao gió màu bạc hình trăng khuyết liền nhắm về phía đỉnh đầu của Phong Liệt mà đánh đến, ẩn chứa ở bên trong đó là sát cơ vô cùng cuồng bạo, một thức này chính là chiến kỹ địa cấp được hắn tu luyện đến cảnh giới tiểu thành mà thi triển ra, uy lực không thể khinh thường một chút nào.

Chỉ có điều, tại trước mặt bậc chí bảo như Luyện Hồn Ma Khải thì nó vẫn xa xa chưa đủ tầm, đao gió màu bạc khi tiến phía trước người Phong Liệt một trượng thì cũng lại biến mất, nó cũng giống như cũ không gây ra chút thương tổn nào cho Phong Liệt.

Nhưng mà lúc này, Phong Liệt lại không thể kiên nhẫn thêm được nữa.

Hừ! Muốn chết!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, tâm ý khẽ động, lập tức có mấy trăm đạo Quỷ Ảnh nhào lên đánh về phía trước, ngay lập tức đám quỷ ảnh đó đem đại hán kia vây khốn vào bên trong, ngay sau đó hơn nghìn đầu lệ quỷ đều chui vào bên trong cơ thể của đại hán.

Vào lúc này thì sắc mặt của tên đại hán này đã nhanh chóng biến đổi, hắn điên cuồng vũ động đại đao trong tay với ý đồ ngăn cản sự tiếp cận của lệ quỷ, nhưng hắn rất nhanh liền tuyệt vọng mà phát hiện ra rằng, tất cả những đầu lệ quỷ này cũng hề sợ hãi trước những đao thức điên cuồng của mình, chúng vẫn dũng mãnh vô cùng.

- A...! Không —— cứu mạng a...!

Trong lúc nhất thời, tâm thần đại hán cực kỳ hoảng sợ, một mặt hần vừa hét lên , một mặt thì cố gắng lui về phía sau, nhưng vào lúc này, thì đã có ba đầu Quỷ Vương tiến vào trong thức hải của hần, rất nhanh chóng chúng đã ăn sạch sẽ linh hồn của tên đại hán.

Ngay lập tức, thân thể cao trên một mét tám của đại hán ngã ầm xuống đất, đôi mắt hần trợn trừng lên, chết mà không nhắm mắt.

Một gã cao thủ Cương Khí Cảnh đỉnh phong cứ như vậy mà hồn phi phách tán, mà người làm ra mọi chuyện là Phong Liệt, thì ngay cả một ngón tay cũng chưa động đến một chút nào.

Mọi người chung quanh thấy cảnh này, thì cũng không nhìn được mà hít vào một ngụm khí lạnh, trong mắt bọn chúng đã hiện lên đôi chút kiêng kỵ đối với Phong Liệt.

Phong Liệt thu hồi nghìn vạn đạo quỷ ảnh về, sau đó cũng không khỏi khẽ lắc đầu, cái Luyện Hồn Ma Khải này tuy uy lực hết sức bất phàm, nhưng mà việc tiêu hao tinh thần lực để khống chế những đầu lệ quỷ kia thì cũng rất lớn, thỉnh thoảng sử dụng thì còn được, chứ nếu dùng nó để đánh nhau lâu dài thì không phù hợp.

- To gan! Phong Liệt, ngươi dám ở trước mặt mọi người mà sát hại đệ tử của Ngân Long giáo ta, quả thực là không đem Ngân Long giáo ta để ở trong mắt! Người đâu tới giết hần cho ta!

Ngay trong nháy mắt khi mà đại hán kia chết đi, thì một lão giả có tu vi Thần Thông Cảnh sơ kỳ của Ngân Long giáo lập tức bước ra từ trong đám người, vẻ mặt hần hết sức ngạo nghễ, phát tay ra lệnh cho đệ tử Ngân Long giáo ở phía sau lưng hần.

Phong Liệt đã sớm chú ý tới lão gia hỏa này, hần lúc trước cố ý trốn trong đám người không đi ra, chờ đến khi đại hán kia chết thảm mới đứng ra phát ngôn bừa bãi, hần có dụng ý gì thì không cần nói cũng biết.

Phong Liệt cười xùy ~ một tiếng, hần cũng lười tranh luận cái gì, chẳng qua là trong tay hần lúc này lại nhiều thêm một đại thương, xung quanh cây đại thương này đang tỏa ra hắc vụ (khói đen) , trên cây đại thương này đang tỏa ra một cỗ sát ý khổng lồ, cỗ sát ý này bay thẳng lên trên trời cao khiến cho sắc mặt cả đám người xung quanh đều trở nên hết sức kịch biến.

Trong mắt của Phong Liệt lúc này ẩn ẩn hiện lên sát cơ, dùng thực lực cùng với thủ đoạn của hần ngày hôm nay thì cũng đã không cần sợ đầu sợ đuôi nữa rồi.

Hần âm thầm hạ quyết tâm, nếu người của Ma Long Giáo không đứng ra nói chuyện thay cho mình, thì ngày hôm nay hần sẽ không thêm để ý gì mà đại khai sát giới một phen.

Ngay sau lão giả kia ra lệnh một tiếng, thì ngay lập tức có bốn mươi năm mươi tên cao thủ của Ngân Long giáo, trong tay chúng đang vung vẩy vũ khí với khí thế mạnh mẽ mà lao về phía Phong Liệt,

Tất cả những người này đều là cao thủ Cương Khí Cảnh, hơn nữa từ khí thế lăng lệ ác liệt và ánh mắt khát máu của bọn chúng mà nhìn, thì nguyên một đám này đều là những kẻ thân kinh bách chiến, đều là tinh anh của Ngân long giáo, một tên trong số đó có thể chống lại mười kẻ bình thường, bọn hần vọt lên phía trước với tốc độ cực nhanh nhưng trận hình lại không rối loạn một chút nào, trận hình này tại trong quần chiến sẽ tạo nên lực sát thương cực kỳ to lớn.

- Giết! Bấm thây tên tiểu tử này!

- Cùng tiến lên! Hần dám giết người của Ngân Long Giáo chúng ta ! Nhất định phải băm xác hần ra thành trăm mảnh!

- Vì thiếu chủ mà báo thù!

...

Sát khí của phong ma đại thương trong tay Phong Liệt xông lên tận trời, nhưng mà cũng không thể khiến cho một đám cao thủ của Ngân Long giáo lùi bước, mà ngược lại, nó lại khơi dậy sát khí ngập trời trong chúng.

Hai mắt Phong Liệt lạnh lùng mà nhìn về một đám cao thủ đang xông, khoe miệng hăn lộ ra vẻ khinh thường.

- Nếu các người đã muốn chết, thì lão tử sẽ thanh toán các người!

Oanh --

Thoáng chốc, sương mù dày đặc từ trên người hăn nhanh chóng khuếch tán ra trong phương viên trăm trượng, ngay lập tức cái phiến khu vực này đã trở nên tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón, cho dù là cuồng phong thổi qua cũng không tản đi một chút nào, trông cực kỳ quỷ dị.

Mà bởi vì trong tay Phong Liệt có Dạ Mạc Châu cho nên hăn cũng sợ quần áo một chút nào, cho dù là cao thủ Thần Thông cảnh bị rơi vào trong phiến hắc vụ này thì cũng sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Mà bốn mươi năm mươi tên cao thủ của Ngân Long giáo vừa vọt tới phía trước khoảng hơn mười trượng, khoảng cách giữa chúng và Phong Liệt cũng còn rất xa, nhưng mà tất cả đều đã rơi vào bên trong phiến hắc vụ mà Phong Liệt bố trí xuống, nguyên một đám đã ngay lập tức trở thành kẻ điếc, mù lòa, bọn chúng không thể nào phân biệt được đông tây nam bắc, mà tinh thần lực thì cũng không thể lý thể.

Đối mặt với loại tình huống này, thì đừng nói đến giết chết Phong Liệt, mà ngay cả mục tiêu ở địa phương nào thì bọn chúng cũng không thể tìm được, cả đám đều giống như con ruồi không đầu đang xông đi loạn xạ, rồi sau đó lại sợ gây tổn thương đến người một nhà.

Phong Liệt đứng thẳng giữa màn hắc vụ, theo thời gian dần dần trôi qua thì hăn cũng đã biến ảo thành hắc ám chi thân, hai mắt hăn lạnh lùng mà nhìn về một đám đang vung vẩy đao kiếm một cách lung tung loạn xạ, bọn chúng đang e sợ mình đi tập kích chúng vào lúc này, trong nội tâm Phong Liệt âm thầm cười lạnh.

Trước đó không lâu, hăn còn bởi vì một tên cao thủ Cương Khí Cảnh sơ giai đuổi giết mà đến mức mà trên trời dưới đất đều không có lối thoát, lòng giống như chó nhà có tang.

Vậy mà giờ khắc này, khi đối diện với một đám cao thủ Cương Khí Cảnh được huấn luyện một cách nghiêm chỉnh đang vũ động đao kiếm về phía hăn, mà hăn đã có thể cao cao tại thượng, từ trên cao nhìn xuống bọn chúng như nhìn con sâu cái kiến.

Bỗng chốc, trong mắt của hăn chợt lóe lên sát cơ, chỉ nghe Bá một tiếng, thương phong ba thước mãnh nhiên chỉ xéo thương khung.

508. Chương 585-586 : Trình Thông Tới

Quần Long Truy Nhật!

Rống -- rống -- rống --

Một hồi những tiếng long ngâm cao vút vang lên tận mây xanh, cùng với đó là chín mươi chín đầu Ma Long dữ tợn đang gào thét uốn lượn tại xung quanh thân thương, bên trong những con Ma Long này đều ẩn chứa khí tức cuồng bạo, từ bên ngoài nhìn vào trông thật là uy thế ngập trời.

Mà khí tức cuồng bạo của những đầu Ma Long kia cũng khiến cho tâm thần của đám người đang quan chiến đều trở nên lạnh lẽo, cả đám đều nhanh chóng lùi về phía sau, e sợ bị liên lụy.

- Đi!

Phong Liệt quát khê một tiếng, sau đó vung đại thương trong tay xuống, ngay sau đó chín mươi chín đầu Ma Long liền giống như mũi tên rời khỏi cung mà đánh về phía đám đệ tử của Ngân Long giáo.

Rầm rầm rầm rầm rầm --

A... --

. . .

Một loạt những tiếng nổ vang dội, kèm theo đó là những tiếng kêu la thảm thiết vang lên, thi thể của đám đệ tử Ngân Long giáo bay tứ tung, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, vô số những tàn chi đã bị đoạn đều bay ra khỏi đen, chúng như sao băng mà bắn về khắp các nơi trong rừng.

Vào hiện tại, thì Phong Liệt cũng đã biến ảo thành hắc ám chi thân, lúc này thì thực lực của hắn đã, đã không kém gì một cao thủ Thần Thông Cảnh bát trọng thiên, cộng thêm hắn lại còn vận dụng chiến kỹ thiên cấp mà mình đã tu luyện đến cảnh giới tiểu thành, hơn nữa bản thân Phong Ma Đại Thương lại có tác dụng gia tăng lực sát thương lên chín lần nữa, tất cả những điều đó cộng lại khiến cho việc thu thập một đám võ giả Cương Khí Cảnh quả thực như một bữa ăn sáng.

Hô --

Mấy phút sau, khói đen đầy trời bỗng nhiên thu liễm lại, vào lúc này thì ở trong phạm vi trăm trượng chỉ còn có một người còn có thể đứng thẳng, đó chính là Phong Liệt đang mặc áo đen.

Phong Liệt thần thái bình thản mà đứng trên mặt đất, trong ánh mắt của hắn không hiện lên một chút sợ hãi nào.

Tại xung quanh hắn lúc này, đều là những mẩu tay chân đã đứt đoạn, máu chảy thành sông, vậy mà không có một thi thể nào đầy đủ nguyên vẹn cả, trong không khí đều sặc mùi máu tanh khiến cho người khác phải buồn nôn.

Có vài đạo vong hồn còn chưa tiêu tán, đang muốn tiếp cận Phong Liệt để đoạt xá thì đều bị khí tức của Phong Ma Đại Thương hủy diệt.

- Cái gì -- vậy mà tất cả mọi người đều đã chết?

- Điều này sao có thể? Một tên võ giả Cương Khí Cảnh lại có thể nhanh chóng đồ sát năm mươi tên cao thủ cùng giai! Đây là thực lực gì vậy?

- Trách không được hắn lại có thể nắm giữ được Luyện Hồn Ma Khải, quả nhiên là không thể khinh thường cái tên Phong Liệt này được!

- Không hổ là một đời tuổi trẻ đệ nhất nhân của Ma Long giáo a..., vậy mà thực lực của hắn lại mạnh mẽ đến tình trạng này! Sau này chúng ta nên từ bỏ ý định cướp đoạt bảo vật từ tay hắn đi, hắn không phải là người mà chúng ta có khả năng đối phó được.

. . .

Ở chung quanh, đệ tử của các đại môn thấy vậy thì trong mắt chúng cũng hiện rõ sự kinh hãi, sự kiêng kỵ dành cho Phong Liệt lại càng lớn hơn rất nhiều, có thể ở thời gian trong nháy mắt mà chém giết mười mấy tên võ giả cùng giai, thì trên đời này cũng không có bao nhiêu người có thể hiểu rõ.

Trong lúc nhất thời, một ít người đang có ý định cướp đoạt Luyện Hồn Ma Khải cũng nhanh chóng bỏ đi ý niệm trong đầu.

Mà lúc này, lão giả Thần Thông Cảnh của Ngân Long giáo kia lại bị tức giận đến mức râu tóc đều dựng hết cả lên, khi hắn nhìn thấy đầy rẫy những thi thể không nguyên vẹn trên mặt đất thì hai mắt của hắn gần như muốn phóng hỏa.

Tuy là hắn đã sớm biết được là bản thân Phong Liệt cũng có chỗ bất phàm, nhưng mà hắn lại không thể nào ngờ được môn hạ của mình lại có thể chết nhanh như thế.

- Phong Liệt! Ngươi —— ngươi dám cả gan làm loạn! Ngân Long giáo chúng ta thế sẽ không đội trời chung với ngươi! Hôm nay lão phu sẽ thay Ma Long giáo chém giết ngươi ——

Lão giả đột nhiên phóng thích khí thế ra, nổi giận đùng đùng mà quát to, tu vi Thần Thông Cảnh tam trọng thiên của lão cũng làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Phong Liệt cười lạnh một tiếng, không chút khách khí mà nói:

- Lão gia hỏa, muốn động thủ thì cứ đến, bất quá người còn chưa đủ tư cách để thay thế cho Ma Long giáo ta!

- Người ——, Tốt , rất tốt ! Hậu sinh khả ử! Vậy thì đừng trách lão phu ỷ lớn hiếp nhỏ!

Lão giả vừa mới nói dứt lời, hần đột nhiên huy động một đôi tay không, không chút do dự mà đuổi giết Phong Liệt.

Bản thân hần là cao thủ Thần Thông Cảnh tam trọng thiên, nên việc thu thập một tên võ giả Cương Khí Cảnh quả thực là có chút mất phong độ, nhưng mà tại trước mặt bao nhiêu người như thế nên hần đành nói ra một hai câu để kiếm lý do.

Phong Liệt cười một cách đầy kinh thường, tâm ý hần khê động liền thu hồi Phong Ma Đại Thương, cùng với đó thì tay trái của hần cũng dần dần biến thành màu đen, hần đang chậm rãi ngưng tụ vô tận hắc ám chi lực.

Ở chỗ này không nên đánh lâu, cho nên ý định của hần là dùng một chiêu để giải quyết lão gia hỏa này sau đó tranh thủ thời gian mà rời đi, miễn cho việc chọc phải tổ ong vò vẽ, giống như bị đám người của Ngân Long giáo này dây dưa không dứt.

- Dừng tay ——

Đúng lúc này, đột nhiên, một tiếng hét lớn từ phương xa truyền đến

Đồng thời, một đạo kiếm khí màu đen sắc bén vô cùng quán xuyên trời cao.

Phốc một tiếng, đạo kiếm khí này đã chém sâu vào khoảng đất giữa lão giả Ngân Long giáo và Phong Liệt, sâu trong lòng đất còn vang lên những tiếng ù ù nổ mạnh

- Ti —— kiếm khí thật là mạnh mẽ!

. . .

Uy lực mạnh mẽ của một kiếm này đã làm cho đám người xung quanh phải sợ hãi, đã chấn nhiếp được lão giả của Ngân Long Giáo, lúc này thì ánh mắt của Phong Liệt cũng trở nên ngưng trọng, có điều ngay sau khi nhìn rõ thì hần lập tức tản đi nguyên lực.

Dĩ nhiên hần đã nhận ra, người vừa mới tới kia là cao thủ của Ma Long giáo, hơn nữa tu vi của hần nằm trong khoảng Thần Thông Cảnh hậu kỳ.

- Ủa? Là hần!

Phong Liệt giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một đạo thân ảnh khí thế hùng hồn đang ngự không bay đến, hơn nữa người này hần cũng rất quen thuộc, hần chính là phó viện chủ của Âm Vũ Viện Trịnh Thông.

Đối với người này, thì trong nội tâm của Phong Liệt cũng rất có hảo cảm, nếu không phải có Lãnh Phi Hồng cùng Trịnh Thông chiếu cố thì hần đã sớm bị trục xuất ra khỏi Ma Long Giáo rồi.

- Bái kiến phó viện chủ đại nhân!

Phong Liệt thì lễ từ xa.

- Phong Liệt? Sao ngươi lại ở nơi này?

Trịnh Thông đứng ở trên không, nhìn thật sâu Phong Liệt vài lần, kinh ngạc mà nói.

Không đợi Phong Liệt trả lời, lão giả Ngân Long giáo kia lại nhiên phần nộ trừng mắt về phía Trịnh Thông mà quát to:

Trịnh Thông! Ngươi không biết quản giáo! Môn hạ đệ tử của ngươi tàn sát đệ tử của Ngân Long giáo ta, Ma Long giáo các ngươi không phải là nên cho chúng ta một cái công đạo chứ?

- Hả? sắc mặt của Trịnh Thông hơi sững sờ.

Nhưng kế tiếp, khi hần chứng kiến một đồng bầy nhẩy ở trên mặt đất, thì trong nội tâm cũng không khỏi rung mình.

Tuy là trên mặt đất cũng không có một cỗ thi thể nào còn nguyên vẹn cả, nhưng mà không khó để nhìn ra tất cả bọn chúng đều là đệ tử của Ngân Long giáo.

- Phong Liệt, đã xảy ra chuyện gì vậy? Trịnh Thông nói một cách uy nghiêm.

Dưới tình huống này, thì Phong Liệt cũng biết rõ nên phải trả lời như thế nào, hắn không chút chần chờ mà cất cao giọng mà nói :

- Bẩm báo phó viện chủ đại nhân, ta là bị người của liên hợp Chấp Pháp Đội mang đến nơi này, nhưng mà không ngờ thời điểm đi ngang qua trận doanh của Ngân Long giáo thì bọn chúng lại muốn mưu đoạt Luyện Hồn Ma Khải của đệ tử, cho nên dưới tình huống bất đắc dĩ thì đệ tử mới phải ra tay phản kháng .

Tiểu hổn đản! Người không nên ngậm máu phun người! Chúng ta muốn mưu đoạt Luyện Hồn Ma Khải lúc nào hử?

Khí thế của lão giả kia đột nhiên dâng lên, hắn không kìm nén được giận giữ mà quát to lên, giống như tùy thời đều có thể xuất thủ.

Có điều, lần đe dọa này của hắn đối với Phong Liệt là vô dụng, ngược lại hắn lại bị Phong Liệt vặn hỏi lại :

- Vậy các người tại sao phải động thủ với ta?

- Động thủ với người là vì —— ừ? Hừ! Lão giả giận dữ mở miệng, lại không nghĩ bị Phong Liệt vặn xoay, trong lúc nhất thời hắn không biết phải trả lời như thế nào.

Ánh mắt Trịnh Thông lóe lên một cái, trong lòng hắn đã có vài phần suy đoán về tình huống nơi này, ngay lập tức hắn hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Hừ! Hồng Chi Đồng, các đại môn phái đã thương định tạm thời vứt bỏ hiềm khích lúc trước, tại trong khu rừng này không được tiến hành trả thù! Bồn tọa biết rõ vì sao người lại hạ sát thủ đối với môn hạ đệ tử của ta?

Sắc mặt lão giả kia bỗng trở nên đem xạm, nhưng mà hắn lại không thể nào mà trả lời được.

Nếu là lúc trước mà giết được Phong Liệt, thì tất cả mọi chuyện đều dễ nói, bởi vì lúc đó Chết không có đối chứng , cho dù là Ma Long giáo thì cũng không thể có biện pháp gì, mà bọn chúng cũng không thể vì một cái đệ tử đã chết mà khai chiến ?

Nhưng hiện tại người chết lại là nhân mã bên mình, mà hơn nữa chính mình cũng không có chiếm lý, điều này khiến cho sắc mặt của hắn không khỏi khó coi vô cùng, hết biến thành trắng rồi lại biến thành hồng.

- Tiểu súc sinh, hãy đợi đấy!

Cuối cùng thì Hồng Chi Đồng đành nghiêng răng nghiêng lợi mà quát Phong Liệt một câu, rồi sau đó hắn mang theo vẻ mặt oán độc mà chậm rãi lui vào trong rừng.

Có điều, vẻ mặt của Phong Liệt lại cười lạnh một tiếng, rồi không chút khách khí nào mà đáp lại một câu :

- Lão gia hỏa, may mắn cho người là chưa có động thủ đấy!

- Người ——, tốt! Rất tốt! Hừ!

Hồng Chi Đồng cực kỳ tức giận nhưng mà do Trịnh Thông đang ở đây cho nên hắn cũng đành phải nhẫn nhịn, trong nội tâm hắn cố gắng nhớ kỹ tướng mạo của Phong Liệt.

Trịnh Thông mắt thấy Hồng Chi Đồng đã đi xa, lúc này hắn mới hạ thân hình xuống, , dờ khóc dờ cười lắc đầu mà nói:

- Tiểu tử người thật đúng là đi tới chỗ nào cũng sẽ không bình yên, sau khi việc này chấm dứt thì nhanh chóng mà cút lên Tứ Phương thành đi, nếu không có việc gì thì đừng có đi lại lung tung.

Phong Liệt cười hắc hắc mấy tiếng, rồi gật đầu, trong nội tâm của hắn hơi có chút cảm động.

Tuy trong lời nói của Trịnh Thông có chút ít trách cứ, nhưng mà hắn vẫn nghe ra sự quan tâm ân cần ở trong đó. Ở trên cái thế giới mạnh được yếu thua này, thật sự là có quá ít người quan tâm đến sống chết của chính hắn.

Lúc này , năm tên đệ tử liên hợp Chấp Pháp Đội kia lại đi ra từ bên trong đám người, tiến về phía Phong Liệt, trong mắt chúng lúc này khi nhìn về Phong Liệt đã thay đổi rất nhiều, tràn đầy sự cảnh giác cùng sự sợ hãi.

Sau khi Trịnh Thông nói chuyện vài câu với Phong Liệt xong thì cũng lập tức rời đi, Phong Liệt vẫn phải thành thật mà đi theo năm tên đệ tử liên hợp Chấp Pháp Đội mà tiếp nhận điều tra.

Sau khi đi về phía trước hơn mười dặm, thì không còn cảnh tượng những trưởng bối san sát nhau như trước nữa, mà trước mắt hẳn là một tòa phủ đệ to lớn được xây dựng tạm thời.

Trong mắt Phong Liệt hiện lên sự ngưng trọng, trong chốc lát thì hẳn đã cảm thấy được trong tòa phủ đệ này có vài chục đạo tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ đã đảo qua trên người mình, xem ra bên trong tòa phủ đệ này đã tập trung không ít các cao thủ của các đại giáo phái, trong lòng Phong Liệt lại cẩn thận thêm đôi chút.

Kế tiếp, không đợi mấy người đi vào, thì bên trong cái phủ đệ kia lại đột nhiên truyền đến một hồi những tiếng đánh nhau, gào thét.

- Bắt lấy hắn! Linh hồn của hắn có chút cổ quái!

- Ha ha ha! Chỉ bằng các ngươi mà cũng đòi được bắt ta! Tốt nhất là các ngươi vẫn nên cống nạp máu huyết của bản thân cho bổn hoàng, hãy làm huyết nô cho bổn hoàng đi! Ha ha ha ha!

- A... --

- A...! Cứu mạng --

. . .

Sau khi một loạt những tiếng kêu thê lương thảm thiết kia phát ra, một gã đại hán tóc đỏ đáng vẻ bề thế kiêu ngạo từ bên trong sự bảo vệ của hơn mười tên cao thủ Cương Khí Cảnh mà chạy ra ngoài, hắn nhanh chóng hướng về phía xa xa mà chạy.

Phong Liệt ngưng mắt nhìn lại, hắn không khỏi kinh ngạc mà phát hiện ra rằng, tên đại hán kia màu tóc đỏ như máu, trông yêu dị cực kỳ, đây tuyệt đối là không giống với mái tóc màu lửa đỏ của Hỏa Long võ giả mà lại có chút tương tự với Huyết Long Hoàng.

Mà mười tên cao thủ Cương Khí Cảnh sau lưng hắn thì lại càng cổ quái, từ trang phục mà xem thì rõ ràng là bọn chúng đến từ các giáo phái bất đồng, nhưng giờ phút này thì nguyên một đám ai ai cũng đều đỏ thắm cả hai mắt, ánh mắt thì có chút ngốc trệ, cả đám đều chăm chú đi ở hai bên để bảo vệ cho tên đại hán kia.

- Hả Chẳng lẽ là một đám tàn hồn của Huyết Long Hoàng đã đoạt xá thành công?

Trong nội tâm của Phong Liệt khẽ động, hắn không khỏi nghĩ đến cái khả năng này, dù sao thì hiện tại trong thức hải của hắn cũng đang phong ấn hai sợi tàn hồn của Huyết Long Hoàng, nếu mà hai sợi tàn hồn này đoạt xá thành công thì hậu quả còn lớn hơn tưởng tượng rất nhiều.

Hừ! Một đám tàn hồn mà thôi, bổn tọa nhìn xem ngươi có thể trốn đi được nơi nào!

Đúng lúc này, mấy tên cao thủ Thần Thông Cảnh có khí thế mạnh mẽ từ bên trong đại điện đã đuổi tới, từng đạo từng đạo hư ảnh Chân Long dài hơn mười trượng từ phía sau lưng bọn chúng đung đưa uốn lượn gào thét, uy thế kinh người, mấy người này ngay lập tức phát ra công kích đánh thẳng về phía đại hán tóc đỏ đang ở trên không trung, một tên Ma Long võ giả trong đó sắc mặt hung ác, không chút nghĩ ngợi nhiều mà trực tiếp thi triển Ma Long Đại Thần Thông Thiên Chấn.

- Thiên Chấn!

Ô...ô...ô...n...g -- phốc phốc phốc!

Sau khi hư không rung mạnh một hồi, thì chỉ nghe thấy vài tiếng phốc phốc trầm đục, ngay lập tức tên đại hán tóc đỏ cùng với mười tên huyết nô của hắn đã bị chấn đặc thành thịt nát ở trên mặt đất, cả đám đều hình thần câu diệt.

Chỉ có một vài tia máu từ trong đầu đại hán kia bay ra, rồi hướng về bốn phía mà bỏ chạy, mấy tên cường giả Thần Thông cảnh ở phía sau cũng nhanh chóng bám đuổi theo, dần dần biến mất không thấy bóng dáng.

509. Chương 587-588: Gặp Lại Lý Thiên Ký

- Ài, đây đã là lần thứ một nghìn ba trăm rồi a.

Một gã đệ tử Chấp Pháp Đội ở sau lưng Phong Liệt khẽ thở dài mà nói, trong ánh mắt của hắn còn hiện lên một chút lo lắng.

Ánh mắt của Phong Liệt khẽ động, hắn có chút không hiểu mà nói : Có ý tứ gì?

Tên đệ tử kia hơi sững sờ, hắn cùng với mấy người còn lại không khỏi hai mặt nhìn nhau, hắn kinh ngạc mà liếc mắt nhìn về phía Phong Liệt mà nói : Người thật sự không biết gì?

- Mấy ngày trước ta đều bị nhốt ở bên trong Thần Phủ, đối với chuyện bên ngoài thì đều không hiểu biết nhiều, mong rằng vị huynh đài này chỉ bảo cho đôi chút

Phong Liệt mỉm cười, lạnh nhạt mà nói.

- Cái này cũng khó trách, trong khoảng thời gian này hầu như mỗi ngày đều sẽ xuất hiện sự tình huyết hồn đoạt xá, cho nên đây cũng là nguyên nhân vì sao người phải tới đây để tiếp nhận kiểm tra.

- Những cái huyết hồn kia một khi đoạt xá thành công, thì sẽ tìm cách biến những người xung quanh trở thành huyết nô chỉ biết giết chóc, có nguy hại rất lớn đối với mọi người, mà đến hôm nay thì đã có mấy vạn đệ tử của các đại môn phái đã bị lọt vào độc thủ rồi. Tên đệ tử kia hơi có chút thốn thức mà nói.

Khi Phong Liệt nghe thấy điều này thì trong lòng không khỏi run sợ, không thể tưởng tượng được ngàn vạn sọt tàn hồn của Huyết Long Hoàng kia lại có thể gây ra tai hại lớn như thế, trách không được mà các đại môn phái phải tạm thời vứt bỏ hiềm khích lúc trước để liên hợp lại với nhau cùng đối phó với nó.

Nhưng kể tiếp, hắn lại có chút không hiểu rõ mà nói:

- Người bị huyết hồn đoạt xá có lẽ cũng rất dễ để phân biệt ra được đấy chứ ? Nhìn hình dáng của bọn chúng cũng không giống với người bình thường...! Việc này còn cần phải tiếp tục điều tra sao ?

- Điều này cũng không dễ nói, có một số người căn bản là không biết mình đã bị huyết hồn ẩn núp tại trong cơ thể, bọn chúng tùy thời đều có khả năng bị đoạt xá, mà để cho cao thủ của các đại giáo phái kiểm tra cẩn thận một lần đối với người cũng là việc có lợi. Tên đệ tử kia nói.

- Hả? Thì ra là thế.

Phong Liệt khẽ gật đầu, rồi sau đó đi theo năm người kia tiến nhập vào trong phủ đệ.

...

Ở bên trong một tòa đại điện rộng rãi, ở hàng ghế phía trên đang có hơn mười tên cao thủ Thần Thông cảnh đang ngồi, ánh mắt sắc bén của bọn chúng đang liếc nhìn xuống phía dưới.

Lúc này đây đang có hơn năm mươi tên võ giả có tu vi khác nhau đang nghiêm chỉnh xếp hàng chờ tiếp nhận kiểm tra, nguyên một đám đều nơm nớp lo sợ, vẻ mặt hoảng hốt.

Hiển nhiên dị biến của tên đại hán tóc đỏ lúc trước đều khiến cho bọn chúng hết sức chấn động, cả đám đều cảm thấy bất an, e sợ bản thân mình bị huyết hồn phụ thể, rơi vào kết cục hồn phi phách tán.

Ngay khi Phong Liệt tiến vào, thì trong nháy mắt đã dẫn đến một hồi rối loạn không nhỏ, sự hấp dẫn của Luyện Hồn Ma Khải hấp đã vượt xa sự tưởng tượng của Phong Liệt, mà ngay cả một đám cao thủ Thần Thông Cảnh đang ngồi ở trên cũng đều đều ghé mắt nhìn nhau.

Phong Liệt cũng lười để ý tới ánh mắt của mọi người chung quanh, hắn đưa mắt mà chậm rãi nhìn về các tên cao thủ ở hàng ghế phía trên.

Nhưng sau một khắc, hần lại kinh ngạc mà phát hiện ra rằng cao thủ tọa trấn của Ma Long giáo ở chỗ này dĩ nhiên lại là Lý Thiên Ký.

Điều này làm cho trong lòng hần không khỏi cười thầm một phen, xem ra vị nhạc phụ này của mình vẫn rất được Chiến Thiên Ma vương coi trọng a.

- Phong Liệt?

Khi Lý Thiên Ký nhìn thấy Phong Liệt thì hai mắt hần tỏa sáng, rồi nhiên đứng dậy, sắc mặt trở nên kích động vô cùng, hần không thể chờ đợi được mà hỏi, Phong Liệt! U Nguyệt đâu rồi? Nàng không phải với người ở một chỗ sao?

Đối với việc Lý Thiên Ký biết rõ Lý U Nguyệt ở cùng với mình thì cũng không hề cảm thấy kỳ lạ, trong khoảng thời gian mà Phiêu Miểu Thiên Cung xuất thế thì cả hai người cùng tiến nhập chung một lúc, việc này thì có không ít người chứng kiến.

Phong Liệt chậm rãi tiến lên vài bước, khóe miệng có chút lộ ra vẻ cười lạnh mà nói:

- Người thật sự muốn biết? Người thật sự muốn tìm kiếm tung tích của nàng để rồi mang nàng về Lý gia ? Rồi sau đó lại tiếp tục bán cho Cổ giới?:

Vẻ mặt của Lý Thiên Ký không khỏi ngẩn ngơ, thân thể giống như là bị sét đánh vậy, trong nháy mắt cả người hần phẳng phất như là bị hư thoát vậy, ánh mắt hần cực kỳ phức tạp rồi sau đó ngồi xuống một cách vô lực.

- Được rồi! Ta không hỏi nữa, ta chỉ muốn biết nàng có khỏe không?

Chứng kiến bộ dáng thất hồn lạc phách của hần thì Phong Liệt cũng không đành lòng mà tiếp tục đả kích hần nữa, lạnh nhạt mà nói : Người yên tâm, nàng hiện tại rất tốt, hiện tại nàng đã tiến nhập vào vị trí tiền hai mươi trên Phi Ứng Bảng.

- Cái gì? Người nói là cái người trên Phi Ứng Bảng kia thật sự là —— thật sự là U Nguyệt?

Lý Thiên Ký biểu lộ vẻ mặt không thể nào tin nổi, hần mặc dù biết vị Lý U Nguyệt trên Phi Ứng Bảng kia có tiến bộ cực kỳ thần tốc, ngăn ngừa hơn nửa năm liền từ vị trí áp chót mà thăng lên đến vị trí thứ mười tám, nhưng mà bất luận ra sao thì hần cũng không thể nào tin được, người đó lại là nữ nhi của mình.

Phải biết rằng, cho dù là loại thiên tài có một không hai như Phong Liệt này thì cũng không được xếp hạng trên Phi Ứng bảng, cái bảng này thế nhưng cực kỳ có phân lượng...!

Kỳ thật không chỉ có hần, dù gì ngay cả là Phong Liệt cũng từng cực kỳ kinh hãi, không thể tưởng được sau khi tiến nhập vào Phiêu Miểu Thiên Cung thì Lý U Nguyệt lại có được tiến bộ thần tốc như thế.

Sau một khắc ngẩn ngơ, thì trong mắt của Lý Thiên Ký không khỏi lộ ra vẻ mừng rỡ, hần cũng cực kỳ cao hứng thay cho nữ nhi của mình.

Tốt rồi, lão gia hỏa, tranh thủ thời gian kiểm tra giúp ta một chút đi, ta còn có chuyện khác phải đi làm nữa.

Phong Liệt cũng không muốn mất thời gian ở chỗ này, nên thúc giục Lý Thiên Ký.

Mà vào thời khắc này thì Hoàng Tử Nguyệt đã náo động loạn xạ ở bên trong Long ngục rồi, hần phải nhanh chóng đem nàng phóng xuất ra mới được, nếu không thì bảo bối giường Tiên âm của hần có lẽ cũng sẽ bị nàng hủy hoại mất.

- Hừ! Tiểu tử, cho dù bốn tọa tốt xấu như thế nào thì cũng được xem là nhạc phụ của người đó ? Người không thể tôn trọng trưởng bối một chút được sao?

Lý Thiên Ký bất mãn mà khề hừ một tiếng, nhưng khi hần bị Phong Liệt nhìn thẳng vào mặt mình, thì trong lòng hần không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

Trước kia khi Phong Liệt gọi hần một tiếng nhạc phụ, thì hần còn không tình nguyện một chút nào, nhưng mà hiện tại, thì chỉ sợ ngay cả Lý U Nguyệt cũng không muốn nhận cái phụ thân này nữa rồi, mặc dù hần muốn Phong Liệt gọi hần một tiếng nhạc phụ thì Phong Liệt cũng chẳng thèm để ý đến phản ứng của hần.

Sau đó, Lý Thiên Ký thả ra tinh thần lực tỉ mỉ kiểm tra khắp các nơi trên người Phong Liệt, ngay cả bên trong thức hải cũng tra xét kỹ càng, nhưng cuối cùng cũng không phát hiện được điều gì.

Phong Liệt đã sớm đem hai sợi tàn hồn kia giấu đi cực kỳ cẩn thận, làm sao mà có thể để cho một tên cao thủ Thần Thông cảnh tìm được một cách đơn giản như vậy được ? Để cho Lý Thiên Ký kiểm tra cũng chỉ là để cho hoàn tất thủ tục mà thôi.

- Tốt rồi, người có thể rời đi! Lý Thiên Ký phát phát tay, sau đó hắt hơi do dự một chút rồi nói: Thay ta chiếu cố tốt cho U Nguyệt!

- Được.

Phong Liệt khẽ gật đầu, rồi sau đó hướng về phía bên ngoài đại điện mà bước đi.

Mà đúng lúc này, bên ngoài đại điện lại đột nhiên vang lên một âm thanh dữ dội :

- Tiểu gia hỏa đang nắm giữ Huyền Hạo Tháp của Lâm gia ta mau mau lăn ra đây cho lão phu!

Trong cái thanh âm này ẩn chứa nguyên lực cuộn cuộn như vũ bão, điều đó khiến cho trong đại điện đang huyền não bỗng chốc lâm vào trì trệ.

- Cái gì? Huyền Hạo Tháp của Lâm gia? Đây không phải là một kiện chí bảo sao? Hẳn là nó đã rơi vào trong tay ngoại nhân rồi ?

- Lúc này ta trông thấy trong tay tiểu tử Phong Liệt kia có một cái bảo tháp, không biết nó có phải là Huyền Hạo Tháp không ?

...

Thời gian dần trôi qua, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Phong Liệt, mà năm tên đệ tử liên hợp chấp pháp đội kia cũng đã nhìn thấy Phong Liệt sử dụng Huyền Hạo Tháp.

Lúc trước tuy là bọn chúng cũng nhìn ra cái tiểu tháp đó cực kỳ bất phàm, nhưng mà bọn chúng cũng không dám suy nghĩ nhiều, nhưng mà hiện tại nghe được thanh âm kia thì ngay lập tức bọn chúng nghĩ đến Phong Liệt.

Ánh mắt của Phong Liệt lóe lên một cái, rồi cũng không ngại ngần gì mà hướng về phía ngoài mà đi tới.

Trên mảnh đất trống phía ngoài đại điện, một lão giả mặc áo bào màu xanh lục sắc mặt âm tà đang ngang nhiên đứng thẳng, lão giả này một đầu tóc xanh , mi mắt cũng màu xanh, khí thể của hắn cực kỳ hùng hậu cả người hắn phẳng phất như một rần độc làm cho người khác cảm thấy hết sức kinh hãi.

Giờ phút này hai mắt của lão giả híp híp lại, lạnh lùng mà nhìn về phía cửa của đại điện, trong ánh mắt của hắn tràn đầy vẻ hung ác tàn bạo.

Không thể nghĩ ngờ gì, đây chính là một tên Độc Long võ giả, hơn nữa tu vi của hắn cực kỳ tinh thâm, độc tính mà hắn phát ra trong lúc lơ đãng đã khiến cho cây cỏ trong phương viên mười trượng dưới chân hắn đều chết héo đi một mảng lớn, ngay cả côn trùng dưới đất cũng chết một đám.

- Người kia là ai vậy? Độc công của hắn thật là kinh khủng a...!

- Im lặng ! Ngay cả Độc Cáp Vương bài danh thứ ba mươi chín trên Thiên Vương Bảng mà người cũng không biết sao, thật là đồ kiến thức nông cạn! Về sau người ngàn vạn lần đừng có nói là quen biết ta a, lão tử gánh không nổi người đâu.

- Cái gì ? Nghe nói vị Độc Cáp Vương này tế luyện một đầu bốn mạng Cáp Mô Vương, sinh tử đồng mệnh, kịch độc vô cùng, từ khi tế luyện thành công thì hắn đã đánh bại hết thấy những cường giả đồng cảnh giới, mà tại bên trong Độc chi nhất đạo thì hắn cũng là người đứng đầu , phải chăng người trước mặt này chính là vị kia ư ?

- Điều này còn có thể giả được ư. . Không dễ chọc đâu a...! Nghe nói hôm nay vị Độc Cáp Vương này đã tiến vào Lâm gia mà tiếp nhận vị trí cung phụng, lần này không biết tên nào xui xẻo mà lại đụng phải hắn đây !

. . .

Khi lão giả này xuất hiện, thì trong nháy mắt cả đám người đang túm tụm để xem náo nhiệt thì đều nhanh chóng lùi ra xa, e sợ bản thân bị trúng độc của vị độc gia khét tiếng này mà chết, cả đám đều trốn vào một bên mà thăm thẳm thì thì.

Nghe thấy tiếng nghị luận của mọi người xung quanh thì trong ánh mắt của vị Độc Cáp Vương này không tránh khỏi lộ ra vẻ đắc ý.

Người có danh, cây có bóng, Độc Cáp vương hắc đã trải qua không biết bao nhiêu lần chém chém giết giết trên Long Huyết đại lục, bao nhiêu lần lần mò giữa sinh và tử thì mới tạo được uy danh hiển hách như ngày hôm nay không dễ dàng chút nào a... Không dễ chút nào!

Từ khi hắc trở thành một gã cung phụng của Phong Lâm Thành Lâm gia ở Thiên Long thần triều đến này thì đây là lần đầu tiên hắc tiếp nhận một nhiệm vụ, đó chính là đi thu hồi chỉ bảo Huyền Hạo tháp về cho Lâm gia.

Hơn nữa, nhiệm vụ của hắc lúc này lại do một vị cao thủ Long Biển Cảnh Khô Kiếm lão tổ của Lâm gia chính miệng phân phó, một khi hắc hoàn thành nhiệm vụ này thì địa vị của Độc Cáp Vương hắc tựa lâm gia sẽ nhanh chóng tăng vọt.

Nhưng mà không thể nào ngờ được, khi hắc đến chỗ này được ba ngày thì đã tìm được tin tức của Huyền Hạo tháp, hơn nữa kẻ nắm giữ Huyền Hạo tháp lại còn là một tên Cương Khí Cảnh nhỏ yếu như con sâu cái kiến, thật sự là không mất công sức một chút nào mà.

Ngay khi hắc vừa mới dứt lời không được bao lâu, thì một tên thiếu niên mặc hắc y từ bên trong đại điện đi ra, sau khi tên thiếu niên đó nhìn thấy Độc Cáp Vương thì trên khuôn mặt hắc nhanh chóng trở nên kinh hãi, sau đó về mặt hắc nơm nớp lo sợ mà nhanh chóng vượt qua người Độc Cáp Vương mà hướng về phía xa xa mà đi.

- Hả? Tiểu tử đứng lại! Người chính là Phong Liệt?

Mắt thấy thiếu niên kia sắp vượt qua chính mình mà rời đi, thì ánh mắt của Độc Cáp Vương cực kỳ lạnh lẽ, nhin không được là quát lên một tiếng.

- Hả? Không - không phải ! Bẩm báo tiền bối, tiểu tử là Trương Tam vừa mới tới đây tiếp nhận kiểm tra, tên Phong Liệt kia hiện tại vẫn còn trốn ở bên trong đại điện không dám ra đâu!

Thiếu niên vội vàng khoát tay, sau đó nhanh chóng giải thích.

- Hả? Ừ! Cho tiền tên tiểu tử kia cũng không dám xuất hiện, vẫn phải để lão phu tự mình đi vào thôi!

Độc Cáp Vương về mặt khinh thường rồi hừ lạnh một tiếng, sau đó chấp hai tay sau lưng mà tiến vào bên trong đại điện.

Mắt thấy Độc Cáp Vương đi vào bên trong đại điện, tên thiếu niên kia ngay lập tức đi xuyên qua đám người rồi chui vào bên trong rừng cây ở cách đó không xa.

Mà giờ khắc này, Khi, Độc Cáp Vương tiến vào bên trong đại điện, thì ngay lập tức đã hấp dẫn tầm mắt của mọi người, nguyên một đám để về mặt kinh hãi lo sợ, dù sao thì khí thế của một vị cao thủ Hóa Đan Cảnh hậu kỳ cũng bành trướng như nước thủy triều, vô luận là hắc đi đến nơi nào thì cũng sẽ khiến cho mọi người phải chú ý.

Chỉ có điều, vào lúc này thì, Độc Cáp Vương lại cảm thấy có chút nghi hoặc, như thế nào mà trong ánh mắt của tất cả mọi người ở đây khi nhìn về mình thì đều có chút cổ quái?

- Hừ! Trong các người ai là Phong Liệt ? Nhanh nhanh lăn ra đây cho bản tọa!

Độc Cáp Vương quát lên một cách lạnh lẽo.

Mọi người ở chung quanh đều há hốc hết cả mồm, thật lâu không có người đáp lại.

Lúc này thì sắc mặt của Độc Cáp Vương không khỏi trở nên cực kỳ phẫn nộ, đột nhiên hắc tóm lấy một tên đệ tử Cương Khí Cảnh của Lôi Long giáo, Nói! Ai là Phong Liệt?

- Dạ, dạ —— tiền bối đừng giết ta! Phong Liệt vừa mới đi ra ngoài...! Tên đệ tử kia kinh hãi muốn chết, tranh thủ thời gian mà trả lời.

- Cái gì? Không có khả năng! Khuôn mặt của vị Độc Cáp Vương này cực kỳ giận dữ, hai mắt hấn gần như là muốn ăn thịt người.

510. Chương 589-590 : Ra Ngoài Chơi

Mà lúc này, Một tên cao thủ Thần Thông Cảnh của Lôi Long giáo ngồi ở phía trên cũng đứng dậy mà chấp tay nói :

- Độc Cáp Vương tiền bối, người vừa đi ra ngoài lúc trước hoàn toàn chính xác đúng là Phong Liệt ! Nơi đây chính là chỗ làm việc của liên hợp các đại môn phái, mong tiền bối tuân thủ quy củ, hạ thủ lưu tình

Khi tên này còn chưa dứt lời thì Độc Cáp vương đã quăng tên kia xuống đất, sau đó thân hình hấn loáng một cái đã lướt ra bên ngoài đại điện.

- Tiểu hồn đản chết tiệt! Dám lừa gạt lão phu, quả thực là không biết chữ chết viết như thế nào! Tội không thể tha thứ Tội ác tày trời! Lão phu nhất định phải khiến cho người muốn sống không được muốn chết không xong!

Tâm tình của Độc Cáp Vương lúc này phần nộ đến cực điểm, không thể nào tưởng tượng được, hấn lại bị một con kiến hôi đùa bỡn trước mặt bao nhiêu người, quả thực là không thể nào nhịn nổi nữa.

Tinh thần lực của hấn lập tức truy quét trong phạm vi mấy trăm dặm, hấn tin chắc rằng trong thời gian ngắn như vậy thì một tên tiểu gia hỏa Cương Khí Cảnh cũng không thể nào trốn thoát khỏi phạm vi này được, mà một khi hấn bắt được Phong Liệt, thì nhất định phải cho hấn biết thế nào là hối hận vì đã sinh ra trên đời.

Nhưng mọi chuyện tiếp theo lại khiến cho hấn phải thất vọng, hơn mười vạn người trong phạm vi trăm dặm nơi đệ tử các đại môn phái đóng quân này thì lại không có bóng dáng của tên tiểu tử kia.

Độc cáp vương cực kỳ tức giận mà hừ lên một tiếng, sau đó hấn triển khai tốc độ cực nhanh, giống như điên cuồng mà xuyên qua xuyên lại mấy lần trên khoảng không của khu rừng, thỉnh thoảng ở trên không trung còn vang lên những tiếng gầm gừ phần nộ.

. . .

- Xuyyyyyy ——, nguy hiểm thật...! Không thể tưởng được người của Lâm gia lại đến nhanh như vậy được, hơn nữa vừa mới ra tay thì đã là một tên cường giả Hóa Đan Cảnh hậu kỳ, quả thật là không thể nào khinh thường được...!

Trong không gian Long ngục, Phong liệt thở phào một tiếng nhẽ nhỡm.

Tâm ý của hấn khẽ động, cơ nhục trên mặt khẽ biến ảo một chút rồi ngay lập tức khôi phục lại diện mạo vốn có của mình.

Lúc trước hấn cũng là cái khó mới ló cái khôn, trong nháy mắt khi vừa đi ra ngoài đại điện thì hấn biến ảo dung mạo của mình, sau đó ngay khi vừa đi vào trong rừng thì hấn liền lập tức trốn vào trong không gian Long ngục, lúc này mới khó khăn lắm mà trốn được một kiếp.

Nếu đổi lại là chỗ khác, thì hấn cũng không phải sợ hãi quá nhiều với tên Độc Cáp vương kia, tuy việc đánh thắng một gã cao thủ Hóa Đan Cảnh hậu kỳ đối với hấn mà nói thì cực kỳ khó khăn, thậm chí là không thể nhưng mà nếu hấn muốn thoát thân thì lại rất dễ dàng.

Chẳng qua là lúc này hấn đang ở trước mặt của rất nhiều người của các đại môn phái, cho nên một khi nào động thì chắc chắn sẽ liên lụy đến Ma Long Giáo, lúc đó sẽ cực kỳ phiền toái.

Nói không chừng Ma Long giáo sẽ vì việc giao hảo với Lâm gia mà đem hấn giao cho Lâm gia, mà cho dù Ma Long giáo có không đem hấn giao cho Lâm gia thì chắc chắn hấn cũng sẽ không nắm giữ được chỉ bảo Huyền hạo tháp nữa.

Cái chỉ bảo Huyền hạo tháp này Phong Liệt dùng cực kỳ thuận tay, nếu bảo hấn vô duyên vô cớ giao ra là chuyện không thể nào được.

Ngay khi Phong Liệt còn đang đắc ý vì sự tích cái khó ló cái khôn của mình, thì đột nhiên Hô một tiếng, một đạo cuồng phong đánh úp đến, lập tức đánh vào trên người của hấn, trong nháy mắt khi vật kia sắp đánh vào người hấn.

Tay của Phong Liệt đã tiếp được vật kia, đây là một bộ chần mềm, khi nhìn rõ đây là thứ gì thì trong lòng hấn không khỏi cười khở, một bộ chần mềm này ẩn chứa lực đạo cực kỳ kinh người, khi tiếp đỡ bộ chần mềm này thì hai cánh tay của hấn đều bị chấn động đến mức run lẩy bẩy.

- Tên Phong Liệt bại hoại! Người gạt người! Ta muốn đi ra ngoài! Đi ra ngoài!

- Ngừng ngừng! Hoàng Tử Nguyệt! Ta đây không phải là muốn dẫn người đi ra ngoài hay sao? mau mau dừng tay!

Hô ——

Lại một cái gối bay tới, lần này thì Phong Liệt cuống quýt trốn tránh, trong miệng hấn không ngừng hô hào.

Lúc này Hoàng Tử Nguyệt vẫn mặc chiếc áo đen rộng thùng thình của Phong Liệt, hai chân đứng ở trên giường, một tay chống ở trên eo còn một tay kia thì vẫn đang nắm chặt một cái gối, miệng nàng thì thở phì phì, mắt thì vẫn đang trợn trừng mà nhìn về phía Phong Liệt, tựa hồ là nàng đang do dự là có nên tiếp tục ném cái gối này về phía tên đại phôi đản đã lừa dối nàng hay không.

- Hừ! Đại phôi đản! Nếu như ngươi còn dám gạt ta, ta —— ta sẽ đánh ngươi như tử! Tiểu nha đầu hằm hừ mà nói một cách đầy uy hiếp.

Trông thấy Hoàng tử nguyệt đã trở nên yên tĩnh thì trong nội tâm Phong Liệt không khỏi thở hắt ra, cái bà cô nhỏ này tuy là đã bị tổn thương về linh hồn nên chỉ số thông minh đã hồi trở về lúc ba tuổi, nhưng mà một thân tu vi lại hết sức dọa người lại không bị tụt xuống một chút nào, động đậy một cái là có lực lượng vạn cân, người bình thường ai mà có thể chịu đựng nổi.

Đột nhiên, Hai mắt Phong Liệt có chút sáng ngời mà nói một cách đầy hấp dẫn :

- Tử Nguyệt, ngươi thử dùng toàn lực mà đánh về phía trước một quyền, cố gắng dùng hết sức lực, nếu ma ngươi khiến cho ta thỏa mãn thì ta sẽ ngay lập tức mang ngươi ra ngoài chơi.

- Hả? Thật sự? Hoàng Tử Nguyệt nghiêng cái đầu nhỏ mà nói một cách đầy nghi ngờ.

- Đương nhiên, ta nào dám lừa ngươi! Phong Liệt khê gật đầu.

- Được rồi! Vậy ngươi nhìn xem!

Đôi tay thon nhỏ của Hoàng Tử Nguyệt nắm lại thành quyền đầu, rồi đột nhiên đánh về phía trước một quyền, ngay lập tức một đạo quyền ảnh màu vàng kim có đường kính tâm hơn mười trượng bay ra ngoài, mạnh mẽ đánh lên trên vách tường.

Oanh —— ù ù. . .

Một hồi những tiếng nổ mạnh khiến đất rung núi chuyển vang lên ngay sau đó, trên không trung bụi đất rơi xuống loạn xạ, những âm thanh leng keng leng keng vang lên thật lâu không dứt.

Phong Liệt giật mình mà mở to hai mắt, hấn không khỏi há hốc hết cả mồm, lúc này chỉ thấy phương viên mấy trăm trượng ở không gian dưới mắt đất khi bị một quyền của tiểu nha đầu này đánh xuống, vậy mà thoáng một cái đã lớn ra gấp đôi.

- Mẹ kiếp! Nhặt được bảo rồi! Ở trước mặt loại thực lực như thế này thì một cái lão độc vật Hóa Đan Cảnh thì tính làm cái đếch gì..! Hai mắt Phong Liệt không khỏi tỏa sáng.

Lúc trước hẳn còn lo lắng rằng Hoàng Tử Nguyệt không hiểu được cách vận chuyển nguyên lực, sau này khi ra ngoài thì tạo thành vương vù đối với mình, nhưng mà thời khắc này thì hẳn đã biết bản thân mình quả thực là đã buồn lo vô có, thực lực của tiểu nha đầu này đã thành bản năng của nàng.

- Bại hoại Phong Liệt! Thế này đã đủ để đi ra ngoài chưa? Hoàng Tử Nguyệt mở to đôi mắt đẹp mà đầy chờ mong mà nhìn về phía Phong Liệt.

- À? Có thể! Đương nhiên có thể!

Phong Liệt gật đầu liên tục đáp ứng không ngừng, trong bụng hẳn lúc này quả thực như nở hoa, nhưng mà ngay sau đó hẳn lại khẽ nhíu mày, hơi chần chờ một chút rồi nói, Bất quá —— trước tiên ngươi hãy đổi một bộ quần áo khác đi!

Bộ áo đen kia đối với thân thể mềm mại mảnh khảnh của Hoàng Tử Nguyệt mà nói thì quả thực là quá dài và rộng, khắp nơi đều lộ ra xuân sắc, quả thực là dụ người khác phải phạm tội, Phong Liệt cũng không muốn cứ như thế mà mang nàng đi ra bên ngoài.

- Sao lại phải đổi quần áo ?

- Cho ngươi này ! hãy mặc bộ quần áo này vào!

Phong Liệt tìm tòi một lúc, rốt cục cũng tìm được một cái trư vật giới chỉ mà lúc trước hẳn thu được của một nữ võ giả, sau đó hẳn lấy ra mấy món đồ lót và một bộ y phục màu xanh dành cho nữ võ giả.

Ah, được rồi! Bộ đồ này thật là đẹp a!

Hoàng Tử Nguyệt nhìn nhìn bộ quần áo dưới chân, hai mắt nàng chớp chớp một cách đầy mừng rỡ, sau đó nàng không chút khách khí mà cởi quần áo ra, ngay trước khi Phong Liệt kịp phản ứng thì thân thể nàng đã không còn mảnh vải che thân, lúc này lộ ra một thân thể trần trụi trắng như tuyết, cơ thể nàng mềm mại, hai ngực to khỏe của nàng đang ưỡn lên một cách đầy ngạo nghễ, bụng dưới thì bằng phẳng, cặp chân dài thẳng tắp, da thịt thì trắng mịn không một chút tì vết nào, trông hoàn mỹ một cách cực điểm.

- Ủng ực!

Phong Liệt nhin không được nuốt nuốt nước miếng, sua khi đấu tranh tư tưởng mấy lần thì rốt cục mới lưu luyến mà quay mặt đi, tuy nhiên trong đầu hẳn vẫn tràn đầy hình ảnh về thân hình trắng đẹp hoàn mỹ của nàng, thật lâu cũng thể xóa mờ được.

Tuy nhiên lúc này, hẳn lại nghe thấy Hoàng Tử Nguyệt nói : Phong Liệt, bộ y phục này như thế nào vậy? Người giúp ta mặc nó có được hay không vậy ?

- À? Cái này —— đây không phải là muốn chết sao? Mà thôi! Dù sao trước kia cũng không phải chưa nhìn qua, cho dù nhìn thêm vài lần cũng không có vấn đề gì.

Sau khi tự mình an ủi mình một phen thì Phong Liệt cũng quay người lại, cố gắng áp chế sự biểu tình của hạ thệ, rồi sau đó hướng dẫn tiểu nha đầu này đem từng kiện từng kiện quần áo mặc vào.

Trái lại thì Hoàng Tử Nguyệt lại không có cảm giác gì, tuy nhiên nàng lại rất hiếu kỳ với mấy bộ đồ lót, mà Phong Liệt lúc này thì mồ hôi đầy người, cổ họng thì khô không khóc, phải cố gắng lắm mới áp chế lại sự biểu tình của hạ thệ.

Sau một lát, Hoàng Tử Nguyệt rốt cục cũng mặc xong một bộ quần áo màu xanh lá, bộ quần áo này giúp nàng tôn lên vẻ đẹp hoa lệ của thanh tuổi thanh xuân, mà Hoàng Tử Nguyệt lúc này cũng cực kỳ vừa ý với nó, hai mắt cứ nhìn đi nhìn lại.

Phong Liệt lại đột nhiên vỗ đầu một cái, hối hận không thôi, rồi thầm hô một tiếng:

- Thôi xong rồi! Nếu như sau này tiểu nha đầu mà khôi phục trí nhớ, rồi nhớ tới ngày hôm nay thì chắc đời ta xong rồi?

- Phong Liệt, ta đói bụng lắm ! Để cho ta ăn sống chúng có được không?

- Không được!

. . .

Trong núi rừng, một tên thiếu niên mặc áo đen khuôn mặt tuấn tú đang chăm chú nắm lấy cánh tay của thiếu nữ áo xanh mà nhanh chóng bước đi xuyên qua trận doanh của các đại giáo phái mà hướng về phía ngoài rừng mà đi đến.

Lúc này, trên khuôn mặt của tên thiếu niên kia toát ra trận trận mồ hôi, vẻ mặt hẳn có chút lo lắng.

Mà cô gái kia thì cực kỳ cổ quái, phẳng phất như là tiểu hài tử làm sai bị người lớn không cho ăn cơm vậy, nàng vênh cái miệng nhỏ nhắn của mình lên, bộ dạng trông cực kỳ ủy khuất, nhưng mà đôi mắt đẹp và trong veo như nước mùa thu của nàng lại đang không ngừng đánh giá một số đệ tử của các đại môn phái đang đi đi lại lại ở chỗ này, trên mặt nàng lại không giấu diếm được sự thèm thuồng.

Mà một số tráng hán Long Vũ giả thấy vậy, thì đều cho rằng tuyệt sắc thiếu nữ này ham muốn nam sắc của bản thân mình, cho nên cả đám đều không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, ra vẻ tiêu sái, thậm chí có một số người kích động còn muốn tiến lên gần nàng một chút, nếu mà có thể ôm được mỹ nhân về phòng thì không còn gì tốt hơn nữa.

Chỉ có một điều mà khiến cho người khác kỳ quái chính là, thiếu nữ này chẳng những biểu lộ thèm thuồng đối với nam nhân, mà ngay đối với nữ nhân thì nàng cũng đều biểu lộ y hệt như thế.

Vì thế cho nên, trong lòng mọi người không khỏi cảm thấy buồn bực, chẳng lẽ thiếu nữ mỹ mạo vô song này lại thích quan hệ với cả nam lẫn nữ hay sao ?

Không thể nghi ngờ một nam một nữ này chính là Phong Liệt cùng Hoàng Tử Nguyệt.

Vì để tránh cho việc bị Độc Cáp Vương nhận ra, thì khuôn mặt của Phong Liệt lại cải biến thêm lần nữa.

Mà Hoàng Tử Nguyệt cũng đáp ứng yêu cầu của Phong Liệt, thu liễm hết thấy khí thể của cao thủ Long Biển Cảnh lại, ngoại trừ dung mạo xinh đẹp của nàng ra, thì tu vi của nàng cũng không tạo nên sự thu hút nào cả.

Mặc dù là như thế, nhưng mà đối với việc ăn uống của Hoàng Tử Nguyệt thì vẫn là việc hết sức đau đầu, dở khóc dở cười.

Hôm nay thì trong lòng hẳn đã có thể khẳng định chắc chắn rằng cô nàng này tuyệt đối không phải là con người.

Ngay tại trước đó không lâu, khi Phong Liệt vừa mới mang theo Hoàng Tử Nguyệt đi ra bên ngoài thì đã đụng phải một tên đệ tử của Kim Long giáo đang giải quyết nỗi buồn ở một cây đại thụ cách đó không xa.

Kết quả là, không đợi Phong Liệt dẫn Hoàng Tử Nguyệt đi chỗ khác, thì khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Tử Nguyệt đã trở nên cực kỳ giận dữ, cánh tay nàng đã lập tức hóa thành một đoạn nhánh dây màu vàng vừa thô vừa to, rồi đem quần tên đệ tử kia lại, vô số những đoạn gai nhọn trên đoạn dây này đâm vào bên trong cơ thể của tên đệ tử kia, sau đó thôn phệ hết thấy tinh huyết nhục tinh hoa của hắn , chỉ mất một chút xíu thời gian thôi, thì nàng đã đem một tên Cường Khí Cảnh Long Vũ giả vốn còn đang sống sờ sờ trở thành một đồng bạch cốt.

Nếu không có Phong Liệt phản ứng kịp thời, đem thi thể của tên đệ tử kia hủy diệt đi thì chỉ sợ là bọn hắn đã bị bắt rồi.

Giờ khắc này, thì trong lòng của Phong Liệt chỉ nghĩ làm sao nhanh nhanh chóng chóng đem Hoàng Tử Nguyệt rời khỏi nơi này, nếu không, chẳng may cô nàng này không nhận được mà đại khai sát giới, chọc giận các đại môn phái thì sau này bản thân mình cũng không cần lăn lộn trên phiên đại lục này nữa, chỉ có nước trốn đi thật xa mà thôi.

Mất thấy hai người sắp sửa đi ra khỏi mảnh rừng này, lúc này thì Phong Liệt cũng ngậm thở phào nhẹ nhõm, cái bà cô nhỏ này cuối cùng cũng còn biết nghe lời, chưa tạo ra phiền toái gì cho mình.

Đúng lúc này, thì trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một đám đệ tử trẻ tuổi của Kim Long giáo đang cười trên Long Mã đang chậm rãi đi tới, nhìn vẻ mặt của bọn chúng, nguyên một đám ai ai cũng cao hứng , có vẻ như là thu hoạch ở bên trong Long Hoàng Thần Phủ của bọn chúng cũng tương đối khá.

Lúc này cầm đầu chính là hai tên thiếu niên anh tuấn đang mặc áo bào màu vàng, áo choàng màu vàng, một người thì nhìn có vẻ phong độ tuấn dật, một người thì nhìn có vẻ lười biếng âm tà, khí chất của hai người này hoàn toàn khác nhau, nhưng lại giống như hạc giữa bầy gà vậy, khí thế cực kỳ.

Đằng sau chúng là mười mấy tên thiếu nam thiếu nữ, tuổi còn trẻ nhưng tu vi đều đạt đến cảnh giới Cương Khí Cảnh, hiển nhiên cả đám đều là tinh anh của môn phái, chỉ có điều là, nếu đem so sánh với hai tên thiếu niên ở phía trước thì cũng chỉ có thể ảm đạm thất sắc.

511. Chương 591-592 : Kim Long Giáo

Phong Liệt từ rất xa đã đưa mắt nhìn về hai tên thiếu niên này, sau khi đánh giá một hồi thì trong nội tâm hắn không khỏi thầm khen một câu, thật là một đôi rồng trong loài người.

Tuổi của hai người này cũng không lớn hơn so với mình mấy tuổi, nhưng mà tu vi cũng đã đạt đến cảnh giới Thần Thông Cảnh, nhất là tên thiếu niên có vẻ ngoài lười biếng âm tà kia, chính Phong Liệt cũng không thể nào nhìn thấu được tu vi của hắn, điều này khiến nội tâm Phong Liệt không khỏi cảm thấy giật mình.

Mà lúc này, một đám đệ tử mắt cao hơn đầu của Kim Long Giáo cũng không thèm để ý một chút nào đến Phong Liệt, tuy nhiên khi bọn chúng nhìn về phía Hoàng tử Nguyệt thì hai mắt không khỏi trở nên sáng ngời, trên mặt bọn chúng đều hiện vẻ kinh ngạc.

Nhất là cái tên thiếu niên có khí chất âm tà đang dẫn đầu ki, trong lúc hắn cảm thấy kinh ngạc vì vẻ đẹp của Hoàng Tử Nguyệt thì ánh mắt hắn cũng hiện lên sự nghi ngờ.

- Sao vậy Ngạn thiếu ? Chẳng lẽ ngươi đã vừa ý với cô gái này ? Xét về mặt tư sắc của nàng thì đúng là thể gian hiểm thấy, nếu huynh muốn thì tiểu đệ sẽ đứng ra dắt mối, thành toàn cho Ngạn Thiếu một phen ?

Tên thiếu niên anh tuấn tuấn dật kia đứng dưng mà nhìn một chút về phía Hoàng Tử Nguyệt, rồi sau đó lại quay ra trêu ghẹo tên thiếu niên tên là Ngạn Thiếu.

- Ha ha! Cái này thì không cần, nàng đã là hoa đã có chủ, bổn công tử luôn luôn không thích cướp đoạt đồ vật yêu thích của người khác. Ngạn Thiếu khê cười rồi nói.

Tuy miệng hắn nói như vậy, nhưng mà ánh mắt của hắn vẫn nhìn một cách chăm chú lên trên người Hoàng tử Nguyệt, mà vào lúc này thì sự nghi ngờ trong mắt hắn cũng tựa hồ như càng ngày càng đậm.

Tên thiếu niên kia nghe Ngạn Thiếu nói vậy thì cũng từ chối cho ý kiến, hắn cười cười rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Ngay sau đó, khi đến lúc mà hai người đi ngang qua nhau, thì vẻ mặt của tên Ngạn Thiếu kia hơi do dự một chút, rồi đột nhiên nói với hai người Phong Liệt cùng Hoàng Tử Nguyệt :,

- Nhị vị kính xin dừng bước!

Về mặt của Phong Liệt hơi sững sờ một chút, nhưng mà bước chân của hắn cũng không ngừng lại một chút nào, tiếp tục lôi kéo Hoàng Tử Nguyệt đi thẳng về phía trước.

Từ trước đến nay thì Ma Long giáo cùng Kim Long giáo luôn luôn ở thế như nước lửa, ngoại trừ việc chưa phát động binh đao ra thì cũng chẳng có gì đáng để nói cả, mà chỗ này cũng không phải nơi để gây chuyện cho nên Phong Liệt cũng không muốn dây dưa gì nhiều với đối phương.

- Phong Liệt, hình như huynh muốn nói chuyện với chúng ta đấy? Hoàng Tử Nguyệt nghiêng đầu mà nhìn về phía đám người của đối phương, rồi thấp giọng mà nói.

- Không cần để ý tới bọn chúng.

- Ah. Hoàng Tử Nguyệt ngoan ngoãn mà ngâm miệng lại.

...

Mà tên Ngạn thiếu kia khi chứng kiến Phong Liệt lại giả như mắt điếc tai ngơ, không thèm để ý gì đến mình thì khê nhủu mầy.

Sau đó không đợi hần tiếp tục mở miệng, thì một đám đệ tử của Kim Long giáo đang ở đằng sau, đột nhiên lao lên phía trước, rồi bao vây hai người Phong Liệt lại.

- Các người có chuyện gì sao? Phong Liệt vẻ mặt lạnh nhạt mà quát lên hỏi.

- Lớn mật! Tiểu tử nhà ngươi lại dám ngoảnh mặt làm ngơ với Ngạn thiếu của chúng ta, quả thực là tội của người đáng chết muôn vạn lần! . Một tên chó săn của Ngạn thiếu vẻ mặt cực kỳ kiêu ngạo mà hét lớn lên.

- Ta cùng với đám người các người vốn không quen biết, mà ta thì cũng không phải là đệ tử của Kim Long giáo, cho nên dựa vào cái gì mà ta phải nghe lời các người? Phong Liệt cười nhạo mà nói.

- Hừ! Chỉ bằng việc chúng ta có nhiều người hơn thì còn không được sao ? Tên chó săn kia vẻ mặt cực kỳ kiêu ngạo, hừ nhẹ mà nói.

Hần đối với tu vi biểu hiện ra bên ngoài của Phong Liệt thì cũng không thèm để ở trong lòng một chút nào, mà khí thế của Hoàng Tử Nguyệt thì cũng chỉ yên yên nằm trong tu vi của cảnh giới Nguyên Khí Cảnh, cho nên không việc gì hần phải sợ hãi.

- Tốt rồi! Lý Tài lui ra!

Tên Ngạn Thiếu kia khẽ quát một tiếng, rồi lập tức thúc ngựa mà đi lên phía trước.

Hần cũng không tỏ vẻ kiêu ngạo gì mà thi lễ với hai người Phong Liệt cùng Hoàng Tử Nguyệt, rồi khẽ cười nói :

- Tại hạ Kim Long giáo Kim Sở Ngạn, không biết nhị vị xưng hô như thế nào?

Mặc dù là nói chuyện với hai người Phong Liệt, nhưng mà ánh mắt của hần lại chỉ nhìn chăm chăm vào người Hoàng Tử Nguyệt, còn đối với Phong Liệt làm như không nhìn thấy.

- Hả: Nguyên lai là hần! Trách không được !

Ánh mắt của Phong Liệt khẽ động một chút, rồi nhanh chóng đánh giá cẩn thận con người Kim Sở Ngạn, đối với người xếp hạng thứ nhất trên Phi Ưng Bảng, có được đại thần thông của Kim Long Hoàng Hạo nhật kiếm vũ , đồng thời cũng là thiên tài đệ nhất của Kim Long giáo này, thì trong lòng của hần cũng có vài phần hiếu kỳ.

Lúc trước thì mười người đứng đầu trên Phi Long Bảng, ở trong mấy tháng gần đây đều đã biến mất, có người thì đã chết, có người thì đã tiến vào Thần Thông Cảnh, mà Kim Sở Ngạn này thì hiển nhiên là nằm ở về sau.

Nghĩ đến chuyện này, thì trong lòng Phong Liệt thổn thức không thôi, vốn dĩ hần cho rằng tốc độ tu luyện của mình đã rất nhanh rồi, nhưng nếu đem so sánh với tên Kim Sở Ngạn này thì cũng không thể chiếm được một chút ưu thế nào cả.

Kỳ thật ngẫm lại cũng đúng, tất cả những tài nguyên dành cho việc tu luyện của hần thì đều do chính bản thân hần đi chém giết liều mạng mà đoạt được, mà người ta thì lại nhận được sự hỗ trợ của một giáo phái với tài nguyên chồng chất, thì trên con đường tu luyện của hần sẽ dễ dàng hơn chính mình rất nhiều.

- Tại hạ Liệt Phong, ta cùng xá muội còn có chuyện quan trọng muốn làm, mong rằng các vị nhường đường Phong Liệt lạnh nhạt nói, nhưng lúc nói ra tên tuổi thì lại đem tên của mình nói ngược lại.

Lúc này, Hoàng Tử Nguyệt thấy tên Kim Sở Ngạn kia cứ nhìn mình chăm chăm, thì trong lòng không khỏi cảm thấy cực kỳ chán ghét, nằng cau cái mũi của mình lại, rồi trợn trừng mắt mà nhìn về phía Kim Sở Ngạn sau đó lui về sau lưng của Phong Liệt.

- Hả?

Kim Sở Ngạn ánh mắt có chút nheo lại, lúc này mới đem ánh mắt của mình dời khỏi người Hoàng Tử Nguyệt, rồi sau đó hần lại liếc mắt nhìn về phía Phong Liệt, mà nói : Liệt huynh, không biết lệnh muội có nguyện ý gia nhập Kim Long giáo chúng ta không?

- Rất tiếc là không thể được, tại hạ là người của Ma Long Giáo, vậy người thấy điều đó có thể nào xảy ra được hay không?

Phong Liệt không chút khách khí mà nói.

Hắn giờ phút này khẽ nhú nhú lông mày, trong nội tâm lại cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, hắn cũng không biết hành động này của Kim Sở Ngạn là có ý gì.

Đột nhiên, trong lòng của hắn khẽ động, lúc này hắn lại nghĩ đến một chuyện, hắn biết rõ là bề ngoài là Hoàng Tử Nguyệt có huyết mạch của Kim Long Hoàng, chắc hẳn là tên Kim Sở Ngạn này đã nhìn ra điều gì đó?

Lúc này, Kim Sở Ngạn khẽ nhướng lông mày, lắc đầu rồi thở dài mà nói: Không nghĩ tới Liệt huynh dĩ nhiên lại là đệ tử của Ma Long giáo, thật sự đáng tiếc! Tất cả các người mau lui ra!

Sau khi nghe thấy mệnh lệnh của hắn thì đám đệ tử Kim Long giáo đang vây quanh hắn đều lập tức lui ra, nhưng giờ phút này, khi bọn chúng nhìn về Phong Liệt thì trong ánh mắt đều mang thêm vài phần sát ý, nếu không phải nơi này là chỗ mà các đại môn phái liên hợp đóng quân, thì có lẽ bọn chúng sẽ không do dự gì mà tiến lên đem Phong Liệt ra chặt thành trăm mảnh.

Ánh mắt của Phong Liệt cực kỳ lạnh lẽo mà nhìn về phía bọn chúng, nhưng mà hai chân hắn cũng không hề dừng lại, hai tay lôi kéo lấy Hoàng Tử Nguyệt vẫn còn mơ mơ màng màng mà hướng về phía xa xa mà đi.

Sau một lát, khi hai mắt Kim Sở Ngạn nhìn thấy Phong Liệt cùng Hoàng Tử Nguyệt đi ra khỏi khu rừng, rồi dần dần biến mất khỏi khu vực này thì Kim Sở Ngạn lại đột nhiên trầm giọng phân phó :

- Lý Tài, Triệu Lượng, hai người các người bám theo sau, chờ khi đi ra khỏi phạm vi mà liên quân các đại môn phái đồn trú thì đốt lửa phát tín hiệu báo lại cho ta.

- Vâng! Lý Tài cùng tên còn lại trả lời một cách cung kính, cả hai đều nhanh chóng xuống ngựa, rồi triển khai thân hình mà chui vào bên trong rừng cây.

Một tên công tử ca có khác khí chất không tầm thường khác, vẻ mặt đầy khó hiểu mà nhìn về phía Kim Sở Ngạn rồi nói:

- Ngạn Thiếu, chẳng qua là hai tên tiểu nhân vật mà thôi, tiện tay là có thể diệt sát, hà có gì mà phải để ý cho một người?

- Ha ha, không có gì, bốn công tử yên tĩnh đã lâu, hiện tại tìm một chút việc để tiêu khiển cũng không được sao ?

Kim Sở Ngạn cười một cách tà dị rồi nói, trong mắt hắn mơ hồ ẩn chứa một chút vẻ vui mừng : Hừ hừ, không thể tưởng được bốn công tử đi ra ngoài giải sầu mà lại có thể đạt được thu hoạch như vậy!

...

...

- Phong Liệt, tại sao bọn hắn lại phải đi theo chúng ta ?

Hoàng Tử Nguyệt ngoái đầu nhìn về phía sau, khi phát hiện có người đang âm thầm theo dõi mình thì không khỏi vểnh cái miệng nhỏ nhắn của mình lên mà hỏi. Với tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ của cường giả Long Biên Cảnh trung kỳ, thì phương viên trong phạm vi mấy trăm dặm đều nằm hết trong tầm mắt của nàng, một số tên đang âm thầm theo dõi hai người thì cũng không thể nào tránh khỏi cảm giác của nàng.

Tâm tình của Phong Liệt lúc này đã buông lỏng xuống rất nhiều, hắn tùy ý trêu gẹo nàng mà nói : Có lẽ bọn chúng nhìn thấy người rất xinh đẹp, cho nên muốn nhìn người lâu thêm một lúc.

Thật sự không nghĩ đến, Hoàng Tử Nguyệt lại thực sự không hiểu gì mà chớp chớp đôi mắt to của mình, sau đó nói như thật :

- Ah. Có điều ánh mắt của bọn chúng cực kỳ đáng ghét, ta thật muốn ăn sống bọn chúng.

- Ách --

...

Sau khi đi được một lúc, thì rốt cục hai người cũng đã đi ra khỏi khu vực mà các đại môn phái đóng quân, trên mặt của Phong Liệt lúc này lại hiện lên vẻ cười lạnh, ngay lập tức hất khê vung tay lên.

Ngay tức thì, những tiếng Ô...ô...ô...n...g vang lên, rồi sau đó, một tòa tiểu tháp phù cao hơn mười trượng hiện ra tại trên không trung, trên thân tháp có lưu quang bảy màu lập lòe, trông hết sức đẹp mắt.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra, hôm nay trên thân cái Huyền Hạo tháp này đã xuất hiện vô số những vết rạn, hầu như nó đã sắp sửa vỡ ra thành từng mảnh. Cũng may chung quy cái Huyền Hạo tháp này cũng là một kiện chí bảo có uy lực vô cùng, mặc dù là xấu xí như thế nhưng mà nó vẫn có thể sử dụng một cách bình thường.

Phong Liệt lôi kéo Hoàng Tử Nguyệt tiến nhập vào bên trong tiểu trong tháp, sau đó tiểu tháp bay lên trời, hướng về xa xa mà bay đi, tốc độ cực nhanh, trong chớp lát thì đã biến mất không thấy bóng dáng.

Hôm nay, Phong Liệt đã kiếm được rất nhiều bảo vật từ bên trong Long Hoàng Thần Phủ rồi, cho nên hắn cũng không có lưu luyến gì với Long Hoàng Thần Phủ nữa, hắn chỉ muốn tranh thủ thời gian mà rời khỏi nơi này, nếu không chẳng may mà những bảo vật mà hắn kiếm được bị lộ ra bên ngoài, thì chắc chắn hắn sẽ vô cùng phiền toái.

Mặc dù sự tình về Thần khí thì cũng không có người nào biết được, nhưng mà chỉ riêng kiên Luyện Hồn Ma Khải trên người hắn thôi thì cũng đủ để hấp dẫn không ít người đang ngấp nghé ý định, hơn nữa chỉ riêng đám người của Lôi Long giáo, Ngân Long giáo, Băng Long giáo thì đã có thù hận to lớn đối với hắn rồi, mà nay lại tăng thêm một cái Lâm gia nữa.

Ở chỗ này ngoại trừ bảo vật ra, thì đây là một vùng đất thị phi đối với Phong Liệt, cho nên hắn chỉ muốn tránh xa nó càng xa càng tốt.

Ngay khi Huyền Hạo tháp vừa mới rời đi, thì ở rừng cây phía sau lập tức hiện ra hơn mười đạo thân ảnh trắng kiêu, nguyên một đám khi nhìn về tiểu tháp vừa rời đi kia thì đều có điều suy nghĩ.

- Hừ! Tiểu tử kia quả nhiên là Phong Liệt! Nhanh chóng đi thông báo Hồng hộ pháp! Đừng để cho tên Phong Liệt kia chạy thoát!

- Phát tín hiệu báo cho đệ tử của Lôi Ngọc Thành ở bên ngoài Thần Phủ biết, để cho bọn chúng ngăn cản lại một cái tiểu tháp có màu sắc rực rỡ!

...
...

Từng đạo hỏa diễm tín hiệu mang những ý nghĩa khác nhau nhanh chóng bay lên trên không chung, ở phía dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ này thì nó cũng gây nên sự chú ý của không ít người.

Phong Liệt quay đầu lại mà nhìn về phía những đám hỏa diễm tín hiệu đang tỏa sáng trên bầu trời, thì trên mặt hắn không khỏi lộ ra nụ cười đầy âm hiểm.

- Hừ! Nếu các ngươi đã không sợ chết thì cứ đến đây đi! Dù sao thì hắn cũng có hậu trường tương đối vững chắc là tiểu nha đầu Hoàng Tử Nguyệt, cho nên hiện tại thì hắn cũng sợ gặp phải rắc rối.

Hoàng Tử Nguyệt trông thế nụ cười cực kỳ quỷ dị của Phong Liệt, thì không khỏi nhíu nhíu lông mày rồi nói:

- Phong Liệt, Ta rất đói bụng!

- Ừ...c ——, Vậy ngươi muốn ăn cái gì? Sắc mặt của Phong Liệt có chút ngẩn ngơ, hắn có chút đau đầu mà nói một cách bất đắc dĩ.

- Muốn ăn cái gì ư —— ồ? Nhiều chim quá a...!

Hoàng Tử Nguyệt đang nói, thì đột nhiên đôi mắt đẹp của nàng lại trở nên sáng ngời, rồi ngay lập tức trên mặt của nàng lại hiện ra biểu hiện chảy nước miếng.

Phong Liệt đưa mắt mà nhìn về phía Hoàng Tử Nguyệt đang nhìn, chỉ thấy ở phía chân trời xa xa kia, một mảng lớn những hung cầm tựa như phôi thiên cái địa mà đang bay nhanh đây, ở trong không gian liên tiếp vang lên những tiếng ô ô áp áp, khiến cho một đám võ giả bỗng trở nên hoảng hốt mà cầm đầu chạy.

- Báo Đầu Điều?

Phong Liệt khẽ nhíu mày, đàn hung cầm vô cùng vô tận kia vậy mà lại là đàn Báo Đầu Điều mà lúc đến hần đã từng gặp phải, không thể nào tưởng tượng được đến lúc rồi đi rồi mà vẫn gặp phải chúng.

Trong thời gian nháy mắt, thì ngàn vạn đầu Báo Đầu Điều hung mãnh vô cùng kia đã đến phụ cận nơi này, một hồi những tiếng Oa oa kì quái vang vọng lên khắp cả vùng đất này, chúng khiến cho người ở gần đây nghe thấy ma có cảm giác như muốn thổ huyết vậy.

Một ít Long Vũ giả ở xung quanh nơi này, hốt hoảng hốt hoảng mà nhanh chóng chạy trốn để khỏi chết, ai ai cũng e sợ mình bị cuốn vào bên trong đại quân hung cầm kia để rồi rơi vào kết cục thì cốt vô tồn, mà một ít những kẻ không kịp chạy trốn thì rất nhanh chúng đã bị những đàn Báo Đầu Điều kia ăn thành một bộ xương trắng, trông cực kỳ thảm.

512. Chương 593-594 : Kim Long Thứ

Bởi vì Phong Liệt có Huyền Hạo Tháp trong tay, cho nên hần cũng không e ngại gì những đầu hung cầm có linh trí không cao này, nhưng mà hần cũng muốn bị phiền toái, nên sau khi suy nghĩ một chút, thì hần muốn tiến vào bên trong Long ngục để tránh đầu gió.

Nhưng mà sau đó, khi hần trông thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Tử Nguyệt hiện ra vẻ hưng phấn, thì hần lại lập tức bỏ đi cái chủ ý này.

Oa —— oa —— oa!

Sau một chút chần chừ do dự, thì đại quân Báo Đầu Điều đã giống như đạo đạo vòi rồng mà đem tiểu tháp cao mười trượng vây kín vào bên trong đó.

Từng đầu từng đầu đại điều khổng lồ đều không ngừng huy động móng vuốt sắc bén, đôi cánh khổng lồ, răng nanh của mình mà oanh kích về phía tiểu tháp, sau đó ở xung quanh vang lên liên tiếp những tiếng va đập Bang bang, tuy bọn chúng không cách nào công phá được tiểu tháp, nhưng mà nó lại khiến cho tiểu tháp chấn động không ngừng.

Đương nhiên, những con Báo Đầu Điều đang công kích Huyền Hạo Tháp chỉ là một phần nhỏ mà thôi, đại bộ phận của đại quân hung cầm này vẫn như cũ, vô cùng kiêu ngạo mà bay về phía trước, đem hết thấy những sinh linh ở trong tầm mắt của chúng, tất cả đều bị ăn đến mức sạch sẽ không còn lại chút gì, những nơi đàn hung cầm này đi qua quả thực là hết sức hoang tàn.

Vào lúc này, đột nhiên, một thiếu nữ mặc áo xanh bay ra từ bên trong Huyền Hạo Tháp, rồi trực tiếp xuất hiện tại bên trong đại quân Báo Đầu Điều.

Oa oa!

Oa oa!

Vô số những con Báo Đầu Điều này khi nhìn thấy con mồi của mình xuất hiện ở trước mắt, thì cả đám đều lập tức kêu to rồi nhanh chóng nhào tới, đôi mắt của chúng lúc này đều trở nên đỏ thẫm, trông cực kỳ khát máu và hung tàn.

Nhưng vào lúc này, thân hình của thiếu nữ kia lại đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, tại địa phương nơi nàng biến mất, thì kim quang chợt lóe lên, rồi sau đó lại hiện ra một nhánh dây có kim quang sáng chói.

Cái nhánh dây này dài khoảng hơn một trượng, thô to như bắp đùi vậy, toàn thân nó giống như đúc ra từ vàng ròng vậy, kimm mang nhấp nháy, hơn nữa ở phía trên nó còn có từng đám gai sắc rất dài, cái này chính là Kim Long Thứ vô cùng nổi danh trên đại lục.

Sau một khắc, chỉ thấy Kim Long thứ nhanh chóng bành trướng, đồng thời khi nó kéo dài ra thì lại tiếp tục phân ra thành từng nhánh vừa dài vừa thô, hầu như chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, trong phạm vi hơn mười dặm ở trên bầu trời đã hoàn toàn biến thành một mảnh ánh vàng rực rỡ, vậy mà tất cả đều là những cái gai nhọn dài và sắc bén của Kim Long thứ, vào lúc này thì đã có không dưới một tỉ cái gai nhọn.

Hàng tỉ cái gai nhọn của Kim Long Thứ này uốn lượn như một đầu Kim Long vậy, che khuất cả bầu trời, đem tám phần Báo Đầu Điều ở trên không trung này quấn quanh vào bên trong, từng đám những chiếc gai nhọn sắc bén kia đâm vào bên trong huyết nhục của Báo Đầu Điều, rồi sau đó bắt đầu điên cuồng thôn phệ huyết nhục của chúng.

Oa —— oa —— oa ——

Tất cả những con Báo Đầu Điều hung mãnh vô cùng kia đều kêu gào một cách thảm thiết, rồi theo thời gian dần dần trôi qua thì chúng đều trở thành một đám xương trắng hếu.

Trên không trung lông vũ tung bay, vô số những bộ xương trắng kia rơi xuống, ở trong phạm vi mười dặm, cả vùng đất này giống như là nổi lên cơn mưa to vậy, những âm thanh BA~ ba vang lên thật lâu mà không dứt.

Phong Liệt đứng ở bên trong Huyền Hạo Tháp, vẻ mặt ngốc trệ mà nhìn về cảnh tượng ở bên ngoài, quả thực hần giống như đang nằm mộng vậy, trong ánh mắt hần hiện rõ vẻ hoảng sợ cũng thần sắc không thể nào tin nổi.

- Cái này —— điều này làm sao có thể? Bản tôn của Hoàng Tử Nguyệt này chắc hẳn là một khóa Kim Long thứ a? Thực sự là quá mức cường hãn a!

Nhìn thấy Hoàng tử Nguyệt thể hiện ra uy thế kinh thiên động địa, thì trong nội tâm Phong Liệt lại hiện ra cảm giác lực bất tòng tâm.

Ở bên trong ngàn vạn đầu Báo đầu điều kia, cũng có không ít những con ác điều tam giai - tứ giai cường đại, thậm chí là còn có vài chục đầu ác điều đạt đến ngũ giai, có khí thể không thua kém gì cường giả Hóa Đan Cảnh cả, nhưng mà ở bên trong đây trời Kim Long Thứ thì chúng cũng không thể làm ra được sóng gió gì, thành thành thật thật mà hóa thành một đồng xương trắng, cái này thật sự là quá đáng sợ.

- Bản tôn? Phân thân? Ừ? Nếu như —— ta đem Âm Liêu Thú luyện chế thành phân thân. . .

Sau khi ngất ngốc mà nhìn về cảnh tượng kia một lúc, thì con mắt của Phong Liệt đột nhiên trở nên sáng ngời, hần đột nhiên nghĩ ra một cái thủ đoạn để khống chế Âm Liêu Thú.

Tuy thủ đoạn của Âm Liêu Thú và Kim Long Thứ khác nhau, nhưng mà cả hai đều có được năng lực tiêu hóa cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa tốc độ phát triển của chúng lại rất nhanh, thực lực cũng rất mạnh mẽ, mà hai loại sinh linh này cũng không tu luyện cảnh giới, mà chỉ tu luyện thân thể cùng với thần thông mà thôi.

Nếu như có thể đem Âm Liêu Thú luyện hóa thành một cái phân thân mà nói..., thì chính mình chẳng phải là có khả năng nghịch thiên ư?

Thời gian dần dần trôi qua, hai mắt của Phong Liệt càng ngày càng trở nên sáng ngời, càng nghĩ hần càng cảm thấy việc này có thể thực hiện được.

Chỉ có điều, cái phương pháp tế luyện phân thân này lại kỳ hiếm thấy, rất ít truyền lưu ở trên đại lục, thậm chí là đại đa số Long Vũ giả đều chưa nghe nói đến loại thủ đoạn này bao giờ cả, việc này quả thực là hơi có chút khó khăn.

- Mịa kiếp! Tại sao mà mình lại có thể quên nằng được nhỉ?

Phong Liệt nhìn về phía Kim Long Thứ đang đại triển thần uy ở bên ngoài, thì khóe miệng không khỏi hơi nhếch nhếch lên, âm thầm quyết định đánh chủ ý lên trên người Hoàng Tử Nguyệt.

Sau một lát, kim quang trên bầu trời chợt lóe lên, Kim Long Thứ vốn đang kéo dài trong phạm vi hơn mười dặm, bỗng nhiên biến mất, chỉ thấy một đạo thân ảnh thiếu nữ mặc áo xanh, thân thể thon dài mềm mại đang đứng yên ở trên không trung, ở xung quanh thân thể của nàng có vôtận những chiếc lông vũ cùng với những bộ xương trắng đang rơi xuống, trông thật là kì dị.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Tử Nguyệt vì hưng phấn quá mà đỏ bừng bừng, nàng chợt loáng một cái thì đã tiến vào bên trong Huyền Hạo Tháp.

- Thật là no bụng ah! Thật lâu lắm rồi ta không được ăn nhiều như vậy! Hi hi!

Hoàng Tử Nguyệt mỉm cười ngọt ngào với Phong Liệt, sau đó khoanh chân ngồi trên mặt đất mà bắt đầu toàn lực tiêu hóa cỗ nguyên lực khổng lồ cùng với huyết nhục tinh hoa mà nàng vừa mới thôn phệ được.

Phong Liệt đang ở bên cạnh Hoàng Tử Nguyệt, khi cảm thụ được cỗ năng lượng khổng lồ như tràng giang đại hải ở bên trong cơ thể của nàng, thì trong nội tâm hắn cũng cảm thấy giật mình không thôi.

Quả thực hắn rất khó có thể tin tưởng nổi, tất cả tinh khí của ngàn vạn Báo Đầu điều kia vậy mà lại hoàn toàn bị thôn phệ rồi tiến nhập vào bên trong thân thể mảnh khảnh mà mềm mại kia, nhưng mà đồng bừa bọn ở phía dưới mặt đất kia là khiến cho hắn không thể nào mà không tin tưởng sự thật này.

Lúc này, đột nhiên Phong Liệt cảm thấy có vài cỗ uy áp mạnh mẽ từ phía xa đang đánh úp lại, có lẽ có một số cao thủ của các đại giáo phái đã phát hiện ra dị thường ở nơi này, cho nên cả đám đều nhanh chóng bay đến đây.

Phong Liệt có chút nhíu mày, rồi lập tức khổng chế lấy Huyền Hạo Tháp mà cấp tốc bay về phía chân trời.

Nhưng còn chưa đợi hắn bay được xa, thì từ trên bầu trời cách đó xa xa, đột nhiên vang lên một tiếng hét dữ dội:

- Tiểu hồn dân! Nếu không muốn chết thì nhanh chóng dừng lại cho lão phu! Rồi đem trả lại Huyền Hạo Tháp cho Lâm gia ta!

Theo tiếng hét lớn kia vang lên, thì một đại thân ảnh màu xanh đột nhiên xẹt qua hư không, sau khi lập lòe mấy cái thì đã đến phía trên của Huyền hạo tháp, chặn lại đường đi của tiểu tháp.

Phong Liệt khổng chế tháp ngừng lại, rồi ngưng mắt mà nhìn.

Chuyện kể tiếp hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn một chút nào, nhân ảnh kia chính là vương cấp cao thủ của Lâm gia Độc Cấp Vương.

Đôi mắt của Độc Cấp Vương lóe ra tinh mang, hắn nhìn về phía Huyền Hạo tháp mà có chút kinh nghi bất định, tình cảnh một mảng lớn Báo Đầu Điều vẫn lạc lúc trước thì hắn nhìn thấy rõ ràng, mà trong nội tâm của hắn cũng rất là rung động.

Nhất là, ở trong mảnh thiên địa này hiện tại thì ngoài cái tiểu tháp này ra thì cũng không có một vật nào khác nữa, mà sau khi cân nhắc một lúc, thì hắn cũng không thể nào đoán được nhân vật tạo nên uy thế cường hãn lúc trước có liên quan gì đến tiểu tử đang nắm tiểu tháp này hay không, mà hiện tại thì người kia có ở bên trong tiểu tháp này hay không.

Cho nên, giờ phút này tuy hắn đã đến phía trước Huyền hạo tháp rồi nhưng mà hắn cũng không dám lập tức xuất thủ, trong nội tâm hắn cũng đang bị do dự.

Cùng lúc đó, còn có mấy trăm tên cao thủ của các đại môn phái đang tới tấp ngự không mà đến, rồi sau đó dừng lại ở cách tiểu tháp đó không xa.

Lúc này, khi bọn chúng nhìn thấy một tầng dày những bộ xương khô ở phía dưới mặt đất, thì trong nội tâm không khỏi cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Hơn ngàn vạn đầu hung cầm có thực lực không kém vậy mà chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn thì đã tan thành mây khói, uy thế kinh thiên động địa như vậy quả thực là lần đầu bọn chúng được chứng kiến.

Theo lý thuyết, nếu người bình thường mà gặp phải loại tình huống này thì sẽ phải lần tránh ra xa mới đúng, nhưng mà giờ phút này một đám cao thủ của các đại môn phái lại dừng lại ở cách tiểu tháp kia một khoảng cách không xa, rồi xì xào bàn tán.

- Ôi trời đất ơi...! Vậy mà có thể nhanh chóng diệt sát hơn ngàn vạn đầu Báo Đầu Điều, thực lực của người này quả thực là đã đạt đến mức thông thần nhập hóa rồi ! Đây không phải người mà chúng ta có thể đụng đến...!

- Im lặng! Chúng ta đâu có liên quan gì đến vị tiền bối cao nhân kia? Lần này lão phu chỉ muốn nhìn xem Luyện Hồn Ma Khải một chút để mở mang kiến thức mà thôi!

- Hừ hừ! Lão đầu tử, chẳng lẽ ngươi chỉ đơn giản là muốn mở mang kiến thức thôi đấy chứ ?

- Hắc hắc, cũng vậy thôi! Có điều, một kiện chí bảo như Luyện Hồn Ma Khải mà lại rơi vào tay của một con kiến hôi, thì thật là một việc khiến thế nhân không thể nào phục nổi

- Vị cao nhân kia sẽ không ở ngay bên trong tiểu tháp kia đấy chứ ? Nếu thế thì chẳng phải là chúng ta sẽ chọc giận đến vị cao nhân kia sao ?

- Sợ cái gì? Cho dù thật sự là như thế thì sao, chẳng lẽ hần còn dám gây khó dễ cho nhiều người như vậy ?

...

Trong đám người này, thì Kim Sở Ngạn của Kim Long giáo cùng với Hồng Chi Đồng của Ngân Long Giáo cũng đều ẩn nấp trong đó, cả hai đều cực kỳ chú ý đến tình hình ở phía trước tiểu tháp.

- Lão gia hỏa, ngươi ngăn cản tại hạ là có chuyện gì muốn làm?

Ở bên trong tiểu tháp, Phong Liệt vẻ mặt lạnh nhạt mà quát khê một tiếng.

- Hả? Tiểu tử, ngươi chính là Phong Liệt của Ma Long giáo? Lão phu lần này đến đây là vì việc thu hồi Huyền Hạo tháp cho lâm gia! Nếu thức thời thì ngươi hãy nhanh chóng mà trả lại bảo tháp cho Lâm gia, còn nếu không thì đừng trách lão phu không khách khí! Độc Cáp Vương nói một cách âm trầm.

- Ta không biết Phong Liệt là ai, mà cũng không biết cái Huyền Hạo tháp kia là cái gì, có điều nếu như ngươi không muốn chết thì nhanh chóng rút ra xa một chút, nếu không, thì ta cũng không ngại tiến người về châu trời đâu! Phong Liệt cười lạnh một tiếng rồi nói.

Khi hần vừa mới dứt lời, thì chỉ thấy Oanh một tiếng, một cỗ uy áp ngập trời từ bên trong tiểu tháp đột nhiên phóng ra bên ngoài, rồi nó nhanh chóng đem cả phạm vi trăm dặm này bao phủ vào bên trong.

Tại phía dưới cỗ uy áp mạnh mẽ vô cùng này, thì thân hình Độc Cáp Vương cũng trở nên lay động, sắc mặt hần trở nên cực kỳ kinh hãi, mà đám cao thủ của các đại giáo phải ở cách đó không xa, thì đồng tử cũng trở nên co rút lại, rồi rít lùi lại phía sau, thậm chí một số kẻ có tâm chí không kiên định thì hai chân đều như nhũn ra, gần như là muốn quỵ xuống cúng bái vậy.

Sắc mặt của Độc Cáp Vương biến ảo một hồi, sau đó thu liễm ngạo khí của mình lại, đối với tiểu tháp chấp tay mà nói:

- Nếu như tiền bối không phải là Phong Liệt, thì kính mong tiền bối có thể cho tại hạ biết được tước danh! Cái Huyền hạo tháp này chính là tổ vật gia truyền của Lâm gia, tuyệt đối không thể để mất được, nếu tiền bối có điều kiện gì thì cũng có thể nói ra, chúng ta có thể thương lượng!

- Hừ! Chớ có sàm ngôn ! Mau rút đi cho ta!

Phong Liệt cực kỳ kiêu ngạo mà quát lạnh một tiếng, sau đó hần lập tức hướng về phía đám người của các đại giáo phái mà quát : Còn đám người các ngươi nữa! Nếu còn dám đến gần tiểu tháp trong phạm vi vạn trượng, thì sẽ tự gánh lấy hậu quả! Hừ

Nói xong, Phong Liệt liền khổng chế tiểu tháp không nhanh không chậm mà bay về phía chân trời.

Khi Độc Cáp Vương nhìn thấy tiểu tháp đang từ từ đi xa, thì trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng vạn phần, hần muốn đuổi theo nhưng mà lại không dám, dù sao thì cỗ uy áp ngập trời lúc trước cũng là sự thật rõ ràng, thực lực của người kia thì mạnh mẽ hơn gấp trăm lần so với hần.

Nhưng cứ như thế mà buông tha, một khi trở lại Lâm gia thì hần cũng không dễ báo cáo một chút nào, trong lúc nhất thời thì trong lòng hần giống như có lửa đốt, như kiến bò trên chảo lửa vậy.

Mà ở cách đó không xa, thì một đám cao thủ của các đại giáo phái cũng đều hai mặt nhìn nhau, trong mắt chúng đều lóe ra tinh mang, ai cũng không biết trong lòng bọn chúng đang tính toán cái gì.

Những người này đều là người của thập đại giáo phái Chân Long cùng với mười mấy môn phái lớn nhỏ khác, đại bộ phận đều có tu vi Thần Thông cảnh, bọn hắc mao hiểm đến đây không phải chỉ là để xem náo nhiệt, ánh mắt của họ nhìn về phía Huyền Hạo tháp thì đều ẩn ẩn lộ ra vẻ tham lam.

Đúng lúc này, thì một lão giả tóc bạc đột nhiên tiến lên phía trước một bước mà quát to :

- Độc Cáp Vương tiền bối, người ngàn vạn lần không nên bị tiểu tử kia lừa gạt! Chuyện tên tiểu Phong Liệt kia có được Long uy đã là việc mà thiên hạ đã sớm biết rồi! Nếu tại hạ đoán không sai, thì người kia chắc chắn là Phong Liệt, lúc này hắc cũng chỉ là phô trương thanh thế mà thôi!

513. Chương 595-596 : Sứ Giả Ma Vũ Viện Tới

Lão giả hiện tại đang nói chuyện không phải người nào khác, mà chính là tên Hồng Chi Đồng của Ngân Long Giáo.

Nguyên bản hắc định trực tiếp đi lên thu thập tên Phong Liệt kia, nhưng lại lo lắng bởi vì Phong Liệt có chỉ bảo Huyền hạo tháp ở trong tay, cho nên mình cũng sẽ không phải là đối thủ của hắc, cho nên lúc này hắc mới giục giây cho Độc Cáp Vương đi cướp lấy Huyền Hạo tháp.

Tuy hắc cũng có chút thêm thường đối với Huyền Hạo tháp, nhưng mà cái tiểu tháp này lại là một kiện bảo vật trọng yếu của Lâm gia, chỉ bằng một tên võ giả Thần Thông Cảnh tam trọng thiên như hắc thì cho dù có đoạt được thì cũng không thể nào giữ được, mà nếu xử lý mọi chuyện không tốt thì còn có thể rước họa vào thân, như thế còn không bằng bán cho Độc Cáp Vương một cái nhân tình, nhất cử lưỡng tiện.

- Hả? Thật có chuyện này ư?

Độc Cáp Vương hai mắt trợn trừng, vội vàng hỏi.

- Chắc chắn một trăm phần trăm! Tại hạ nào dám lừa gạt tiền bối! Hồng Chi Đồng cao giọng mà nói.

- Không sai! Lúc trước cũng bởi vì Phong Liệt cố làm ra vẻ huyền bí, cho nên hắc mới chiếm được Luyện Hồn Ma Khải, lúc đó lão phu đã tận mắt chứng kiến!

- Đúng thế, Chính xác là như thế! Thời điểm mà Thần Phủ còn chưa mở ra, thì Phong Liệt cũng dựa vào cố uy áp này mà lừa dối mọi người ! Tên này thực sự là đáng giận đến cực điểm!

. . .

Không ít người cũng đều tới tập phụ họa.

Ánh mắt của Độc Cáp Vương chợt lóe lên một cái, hắc thật sự là giận giận tím tím, hai mắt hắc như là muốn phóng hỏa vậy, thân hình hắc đột nhiên chớp động, rồi nhanh chóng hướng về phía Huyền hạo tháp mà cấp tốc đuổi theo.

- Hừ! Tiểu tặc thật là lớn mật! Lại dám lừa gạt lão phu một lần nữa, thật là chết cũng không hết tội mà! Chết đi cho ta ——

Khi cách Huyền hạo tháp khoảng ngàn trượng, thì Độc Cáp vương lại không nhin được mà chém ra một cái quyền ảnh khổng lồ, mạnh mẽ mà đánh về phía tiểu tháp.

Hô ——

Cái quyền ảnh này có ảnh hưởng kính hơn mười trượng, bề ngoài hiện lên màu xanh lá cây, khi nó xẹt qua không trung thì đã khiến cho hư không có chút sụp đổ, một cỗ độc khí tanh hôi đầy đặc đang nhanh chóng khuếch tán ra trên bầu trời, làm cho người khác cảm thấy buồn nôn. thậm chí có một số kẻ thực lực hơi yếu một chút thì đã trực tiếp thổ huyết mà ngã xuống đất, co quắp vài cái thì đã quy thiên rồi.

Giờ phút này Độc Cáp Vương quả thực là đã phẫn nộ tới cực điểm, không thể tưởng được thiếu chút nữa thì hắc đã bị Phong Liệt lừa thêm một lần nữa, nếu chuyện này mà lan truyền ra bên ngoài, thì tên tuổi

cả đời của Độc Cáp vương hần cũng sẽ bị hủy hoại, mà hần cũng sẽ trở thành trò cười của mọi người trong thiên hạ.

Khi Phong Liệt nhìn thấy Độc Cáp Vương cùng với mấy trăm tên cao thủ của các đại giáo phái lại tiếp tục đuổi theo, thì hần không khỏi cười lạnh mấy tiếng : Hừ! Một đám không biết sống chết, lại vẫn dám đánh chủ ý lên người lão tử! Tử Nguyệt, giết sạch bọn hần cho ta, một tên cũng không để lại!

...

Mắt thấy một quyền của Độc Cáp Vương sắp đánh lên trên thân tháp, thì đột nhiên, một cái quyền ảnh khổng lồ màu vàng bay ra từ bên trong tiểu tháp, rồi ngay lập tức va chạm với quyền ảnh màu xanh kia.

Oanh - Oanh - Oanh!

Ở trên không trung vang lên một tiếng nổ thật lớn, cùng với đó là hai đạo cương khí màu xanh và vàng điên cuồng bạo liệt, không ngừng dây dưa, xoay tròn với nhau, tạo thành từng đạo gió lốc mà hướng về phía xa xa, việc này khiến cho một số tên cường giả Thần Thông Cảnh vẻ mặt hoảng sợ, nhanh chóng lùi ra xa, không dám để bản thân mình dính vào một chút nào.

Đồng tử của Độc Cáp Vương bỗng trở nên co rút lại, trong nội tâm hần lại cảm thấy cả kinh : Điều này — điều này làm sao có thể chứ? Có thể tiếp được một quyền của ta thì ít nhất cũng là cao thủ Hóa Đan Cảnh hậu kỳ — không tốt!

Đúng lúc này, thì một mảnh kim quang lóng lánh đột nhiên lao ra từ bên trong tiểu tháp, nó giống như một khóa mặt trời chói chang vậy, sau một khắc, hàng tỉ đạo Kim Long Thứ vừa thô vừa to đã nhanh chóng che khuất cả bầu trời, ngay lập tức trong phạm vi hơn mười dặm ở trên không trung đã bị nó bao phủ vào.

Từng nhánh dây vừa thô vừa to uốn lượn như một con rồng, vậy mà bên trong nó còn lộ ra một chút vẻ hưng phấn, phía trên những chiếc gai nhọn đang lóe ra từng đạo u mang sắc bén, nhuệ khí xuyên thấu nhân tâm.

Vào giờ khắc này, chẳng những là Độc Cáp Vương, mà ngay cả Hồng Chi Đồng cùng với mấy trăm tên cao thủ của các đại giáo phái kia cũng đều lâm vào bên trong phạm vi công kích của Kim Long Thứ, bị ngàn vạn những nhánh dây kia vây lại quấn quanh thành một hình cầu, không thể nào thoát thân được, thì sắc mặt nguyên một đám đều trở nên sợ hãi.

A — Chết tiệt! Diệt Thế Ngũ Trảo!

Cửu Tiêu Lô Ngục!

Nhật Hoán Tinh Di!

Thiên Chấn!

...

Oanh — oanh — oanh — oanh —

Vô giả có thể ngự không phi hành thì hiển nhiên cũng không phải là kẻ yếu, cho dù yếu nhất thì cũng đã có được tu vi Thần Thông cảnh, mắt thấy từng đạo Kim Long Thứ quần tới, thì cả đám đều cuống quýt thì triển những thần thông tuyệt học của riêng mình, mạnh mẽ mà đánh về phía những nhánh dây.

Chỉ có điều, rất nhanh mọi người đều trở nên khiếp sợ, những cái nhánh dây kia vậy mà lại cực kỳ chắc chắn, tính bền dẻo cũng vô cùng kinh người, mỗi một chiêu đại thần thông của mọi người khi đánh lên phía trên nó, vậy mà lại chỉ có thể để cho nó bắn ra ngoài một chút, chứ cũng không thể hủy diệt được nó một chút nào, mà ngay cả khi sử dụng một số thần binh lợi khí hiếm thấy trên đời thì cũng chỉ có thể lưu lại một chút dấu vết ở trên thân nó mà thôi.

Thậm chí, là độc công mà Độc Cáp vương vẫn lấy làm kiêu ngạo, thì cũng không thể làm cho trên thân của Kim Long Thứ phát sinh được nửa điểm biến hóa nào.

Ngay sau đó, chính tại lúc mà tất cả mọi người bởi vì vừa thi triển các đại thần thông xong mà dừng lại một chút, thì hàng tỉ những nhánh dây kim long thứ kia đã tiến đến, những chiếc gai nhọn sắc bén của nó liên tiếp đâm sâu vào bên trong nhục thể của đám người này.

Ngay lập tức, ở trong khoảng không này liên tiếp vang lên những tiếng kêu gào thảm thiết.

- A ——, mong tiền bối tha mạng a...! Tại hạ chỉ tình cờ đi ngang qua nơi này, cũng không phải là cố ý mạo phạm tiền bối!

- Mong tiền bối hạ thủ lưu tình a...! A —— A

- Yêu nghiệt to gan! Chẳng lẽ ngươi muốn là địch nhân của toàn bộ đại lục sao ? Còn không mau mau —— A ~ A!

- Phong Liệt! Bồn tọa là sứ giả của Ma Vũ viện chương của Ma Long giáo ! Ta biết ngươi đang ở bên trong! Bồn tọa ra lệnh cho ngươi nhanh chóng thu tay lại! Nếu không thì ngươi sẽ phải tự gánh lấy hậu quả —— a...! Cứu mạng!

...

...

Cả đám người của các đại giáo phái để sợ hãi đến mức tè cả ra quần, trong lòng bọn chúng đều cực kỳ hối hận.

Sớm biết như thế, thì có đánh chết bọn chúng cũng sẽ không dám ham hố cái Luyện Hồn Ma khải này, giờ thì ngược lại, cái chí bảo kia thì chưa thấy bóng dáng đâu cả, nhưng mà mạng thì phải sắp bỏ lại tại nơi này.

Phạm là bị những cái gai nhọn của Kim Long Thứ đâm vào bên trong cơ thể, thì chỉ trong mấy phút thời gian thì cả đám đều đã trở thành những cỗ cây khô.

Chỉ có mười mấy tên võ giả có thực lực mạnh mẽ thì vẫn đang dốc sức liều mạng mà vận chuyển bí thuật cấm kị, để hi vọng tìm ra được một đường sống, đám còn lại thì đã vẫn lạc dưới sự thôn phệ điên cuồng của Kim Long thứ, vô số những cỗ cây khô đang từ trên không trung rơi xuống, cảnh tượng cực kỳ đồ sộ.

- Hắc hắc, trên cái thế giới này, mạng người quả thực là hết sức rẻ mạt, loại cảm giác không chế sinh tử của người khác quả thực là rất thoải mái a.

Phong Liệt đứng ở không gian bên trong của tiểu tháp, trong tay đang cầm một chiếc chén rượu, nhẹ nhàng mà uống một ngụm, ánh mắt hần lạnh lùng mà nhìn về một đám cao thủ đang vung vẩy giấy chết ở bên ngoài, trong nội tâm hần không khỏi cảm thấy hết sức mãn nguyện.

Những người này sở dĩ dứt khoát đuổi theo hần, cũng chỉ vì hai kiện chí bảo là Luyện Hồn Ma Khải cùng Huyền Hạo tháp đang ở trong tay hần, mà ngay cả một số cao thủ của Ma Long giáo cũng không ngoại lệ, tại trong suy nghĩ của Phong Liệt thì bọn chúng có chết thì cũng không có gì phải đáng tiếc cả.

Về vấn đề giết chết nhiều người như vậy sẽ tạo cho mình không ít những phiền toái, thì Liệt cũng lười tính toán.

Hiện tại với thủ đoạn của hần, cùng với rất nhiều bảo vật khác, thì những chuyện khiến hần phải kiêng kị thì cũng không còn nhiều lắm, nếu sống mà cứ sợ đầu sợ đuôi thì chẳng bằng chết một cách sáng khoái còn hơn.

Trên bầu trời, theo thời gian dần dần trôi qua thì những tiếng kêu gào thảm thiết cũng đã lắng xuống.

Lúc này, ngoại trừ Kim Long thứ đang che khuất bầu trời ra, thì cũng chỉ còn lại một cái bảo vật màu xanh lá cây hình con thoi đang bị vây khốn trên không trung, đang giãy dụa một cách đau khổ mà không cách nào rời đi được.

Phong Liệt chăm chú mà nhìn về phía đó, chỉ thấy ở bên trong bảo vật hình thoi kia, Độc Cáp vương đang gấp đến mức vô đầu bút tại, trong lòng hần đang hoảng sợ muốn chết.

Cáibảo vật hình con thoi này chính là Độn Thiên Toa , nó là một kiện phẩm huyền bảo có uy lực bất phàm, mà cũng chính vìLâm gia cấp cho hần kiện bảo vật này, cho nên Độc Cáp Vương hần mới cam tâm tình nguyện mà tiếp nhận chứvị cung phụng của Lâm gia.

Lúc này, một căn Kim Long Thứ thô to, tầm hơn mười trượng đang gắt gao cuốn chặt lấy Độn Thiên Toa, mà hiện tại thì Độn Thiên Toa cũng đã bị siết chặt đến mức vang lên những âm thanh ken két, hình dáng của nó đã có chút vụn vẹo biến hình, vào hiện tại thì sự sợ hãi củaĐộc Cáp Vương đã đạt đến cực điểm.

- Hừ!

Phong Liệt nhìn thấy vậy, thì khóe miệng hần không khỏi nở ra nụ cười lạnh, tâm ý của hần khẽ động, liền vẽ ra một đạo vết nứt không gian ở phía ngoài, đồng thời thì hần cũng truyền âm cho Hoàng Tử Nguyệt : Tử Nguyệt, chớ có dây dưa với tên kia nữa, mau ném hần vào trong này, rồi chúng ta cũngtranh thủ thời gian mà rời khỏi chỗ này!

- Tốt. vậy cũng được ! Gia hỏa này thật đúng là cổ quái a..., hừ hừ! Không chơi với người nữa!

Ở trên không trung vang lên một tiếng hừ nhẹ của Hoàng Tử Nguyệt.

Đồng thời, nàng vung căn Kim Long Thứ vừa thô vừa to kia lên, ngay lập tức Độn Thiên Toa đã bị ném vào bên trong không gian Long ngục, sau đó Kim Long thứ đang đầy trời lại đột nhiên biến mất, hóa thành mộtđạo kim quang mà trốn vào bên trong Huyền hạo tháp.

Khi Phong Liệt nhìn thấy Hoàng Tử Nguyệt đã trở về, thì cũng không muốn dừng lại ở chỗ này nữa mà nhanh chóngbay đi, dù sao thìcác đại môn phái này cũng đều có một số những cao thủ chân chính, vạn nhất mà kinh động đến một đám cường giả Long Biển Cảnh như Sở Hóa Long, Vô Cực Kiếm Ma, thì chỉ sợ ngay cả Hoàng Tử Nguyệt cũng không chống đỡ nổi.

Hần thôi động Huyền Hạo tháp nhanh chóng lướt xuống phía dưới mặt đất một vòng, rồi đem thi thể của tất cả các tên cao thủ kia thu hết vào bên trong Huyền Hạo tháp, phần lớn những người này cũng đều là cao thủ Thần Thông Cảnh, cho nên thân gia của những tên này cũng không thể nào khinh thường, không thể dễ lãng phí được.

Sau khi làm xong mọi chuyện, thì Phong Liệt lập tức khổng chế Huyền Hạo Tháp bay về phía xa xa trên bầu trời, chỉ trong nháy mắt thì đã biến mất không thấy bóng dáng nữa.

Ở bên ngoài cách đó hơn mười dặm, một ít tên Long Vũ giả vì không dám tiến gần phía trước cho nên may mắn mà trốn thoát được một kiếp nạn, về mặt của cả đám đều trở nên ngốc trệ mà nhìn về phía trước, mãi cho đến một lúc lâu sau đó, bọn chúng mới dám kêu lên vài tiếng sợ hãi.

- Ti ——, ông t...r...đ...i... ời ! Mấy trăm tên cao thủ Thần Thông Cảnh cứ đơn giản mà chết đi như vậy sao?

- Đúng vậy a! Trên mảnh đại lục này đã rất lâu rồi không có nhiều cao thủ cùng chết trong một lúc như vậy, thậm chí ngay cả Độc Cáp Vương cũng không thoát được, người này chắc chắn là một cường giả Long Biển Cảnh!

- Điều này làm sao có thể được? Rõ ràng tên Phong Liệt kia mới chỉ có tu vi Cương khí cảnh mà thôi, làm sao hần có thể thi triển ra huyền công như thế được?

- Im đi ! Người đúng là đồ ngu! Người kia làm sao mà có thể là Phong Liệt được? Rõ ràng là có một vị cao nhân khác!

-Thế nhưng mà - lúc trước rõ ràng ta đã nhìn thấy tên Phong Liệt kia sử dụng cái tiểu tháp đó đi ra từ trong mặt hồ mà ?

- Hả? Cũng có thể là bên cạnh tên Phong Liệt này còn có vị cao nhân khác tương trợ! Dù sao thì cái tên Phong Liệt này cũng cực kỳ thần bí, tốt hơn hết là chúng ta không nên trêu chọc đến hần!

...

...

Sau khi phi hành được một lát, thì rốt cục Huyền hạo tháp cũng bay ra khỏi phạm vi của Long Hoàng Thần Phủ, Phong Liệt quay đầu lại, về mặt lạnh nhạt mà nhìn về phía Long Hoàng Thần Phủ ở giữa hồ, trong đầu hần giương như đang suy nghĩ điều gì đó.

Chuyến hành trình đến Long Hoàng Thần Phủ lần này hần liên tiếp gặp nạn, nhưng mà thu hoạch thì cũng tương đối khá, cho nên vẫn tính toán là làm ăn có lãi.

Hần chẳng những đã lấy được những trân bảo cực kỳ hiếm thấy như trân văn thông linh, chiếc giường tiên âm, pho tượng hắc ám chi thân, Phá Không Cốt Thứ mà còn may mắn chiếm được một kiện thần khí huyết ngục trong truyền thuyết, cùng với ba mươi ba cái lệnh bài Thiên tru.

Đã có những bảo vật này, mà bản thân hần cũng có thiên phú tuyệt thế, cho nên hần rất có lòng tin, chỉ trong khoảng thời gian mấy chục năm nữa thì nhất định bản thân mình sẽ là cường giả xưng bá một phương.

Có điều, hần cũng không phải là người tự cao tự đại, bởi vì hần biết rằng bởi vì bản thân mình có huyết mạch của Long Hoàng cho nên khi vừa sinh ra thì số mệnh đã trú định sẵn cho hần một số phiền toái cũng như một số đối thủ, ví dụ như là Sở Huyền cùng với Long Nghịch, hai người này đều là linh hồn của Vạn Cổ Long Hoàng chuyển thế, bọn chúng có ưu thế hơn rất nhiều so với hần.

Thực tế thì Long Nghịch cũng đã đạt được một giọt tinh huyết của Long hoàng của Huyết long hoàng, cho nên, nói không chừng thì hiện tại hần đã có huyết mạch chính tông của Long Hoàng rồi.

Cho nên, nếu muốn vượt trội hoàn toàn cho với hai người này, thì con đường hần phải đi còn rất dài.

514. Chương 597-598: Quần Long Truy Nhật

Phong Liệt, ta muốn ngủ một lúc, không có việc gì thì đừng nên đánh thức ta!

Nguyên bản Hoàng tử nguyệt đang khoan chân mà ngồi trên mặt đất, thì lúc này nằng lại đột nhiên mở mắt rồi nói với Phong Liệt một câu, sau đó thì ngay lập tức lăn ra đất mà ngủ.

- Ách? Như vậy cũng được sao?

Sắc mặt của Phong Liệt có chút ngẩn ngơ, không thể tưởng được tiểu nha đầu này nói ngủ là ngủ, không có một chút hàm hồ nào.

Nhưng mà ngay sau đó, hần lại giật mình mà phát hiện ra rằng, trên người Hoàng Tử Nguyệt tựa hồ như đã xảy ra biến hóa nào đó, toàn thân nằng ả ả tỏa ra ánh sáng màu vàng, phảng phất như nó đã kết thành một cái quang kén màu vàng vậy, tiếng tim đập của nằng vậy mà lại khiến cho cả tòa Huyền hạo tháp này phải rung động theo.

- Há? Không phải là ăn no quá đầy chứ?

Trong nội tâm của Phong Liệt không khỏi cảm thấy có chút nghi hoặc.

Ban đầu thì Hoàng Tử Nguyệt đã thôn phệ hơn ngàn vạn đầu Báo Đầu Điều, rồi sau đó lại giết chết mấy trăm tên cao thủ Thần Thông Cảnh, cỗ nguyên khí cùng với huyết nhục tinh hoa của hai đấng này cũng thực sự là quá mức khổng lồ, nó có thể khiến cho thân thể của Hoàng Tử Nguyệt sinh ra một chút biến hóa thì cũng là chuyện rất bình thường, nếu mà ngược lại thì mới là chuyện lạ.

Sau khi trầm ngâm trong chốc lát, Phong Liệt liền ôm lấy thân thể mềm mại như không xương của Hoàng Tử Nguyệt, rồi đem nằng đặt lên trên một chiếc giường lớn, tốt xấu gì thì tiểu nha đầu này cũng có đại ân đối với mình, làm một chút chuyện nhỏ nhặt cho nằng cũng là điều nên làm.

Sau khi làm xong chuyện này, thì Phong Liệt liền toàn lực khống chế Huyền Hạo tháp bay về phía Ma Quỷ đại bình nguyên ở phía tây, nhằm thẳng phương hướng của Đàng Long quận.

Bất quá, trên đời này luôn luôn xảy ra một số việc vượt ra ngoài dự đoán của mọi người.

Kế tiếp, chưa đợi Huyền hạo tháp bay được xa, thì cặp đồng tử của Phong Liệt lại đột nhiên co rụt lại, lúc này hần đã phát hiện ra một đạo thân ảnh quen thuộc : Ồ? Thật sự là oan gia ngõ hẹp!

...

Trên một vùng đất có âm vụ nặng nề, bên trong di chỉ của một tòa thành cổ, ở một đồng đồ nát thê lương này khắp nơi đều là cỏ dại.

Lúc này, đang có ba bộ Cương Thi Vương cao tới hơn ba mươi trượng đang ra sức vây công một đạo thân ảnh nhỏ bé đang đứng trên tường thành.

Rống ——

NGAO rống ——

Ở nơi này vang lên những tiếng gào thét cực kỳ thê lương, khiến cho tâm thần con người cảm thấy sợ hãi, trong ba đầu cương thi vương này thì có hai đầu Minh Lang và một đầu Hạt Vương, trên người chúng đang tỏa ra uy áp không kém một chút nào so với cường giả Hóa Đan Cảnh, hơn nữa từ tinh mang lóe ra trong mắt chúng mà nói thì rõ ràng bọn chúng đều có linh trí cực cao.

- Hừ! Mấy tên súc sinh các ngươi ! Nếu thức thời thì mau đem Thi Đan giao ra đây cho ta, ta còn có thể tha cho các ngươi một mạng! Nếu không nhất định ta sẽ khiến cho các ngươi hình thần câu diệt!

Trên tường thành, một cái tiểu hài nhi có bộ dáng 2~3 tuổi một tay chống ở hông, một tay nắm lấy hắc thiết kiếm mà hung hăng vung xuống.

Quần Long Truy Nhật!

Lập tức, có mấy trăm đầu long ảnh khổng lồ dài hơn mười trượng liền hướng về phía ba tên Cương Thi Vương mà đánh đến, che khuất cả bầu trời, khí thế ngập trời.

Rầm rầm rầm ——

Sau một loạt những tiếng nổ mạnh mẽ rung chuyển cả thiên địa, thì ba tên cương thi vương có thể so sánh với cường giả Hóa Đan Cảnh lại bị đánh bay ra xa mấy ngàn trượng, da lông lân giáp trên người chúng đều bị rơi tinh rồi mù cả.

Chỉ có điều bọn chúng là cương thi vương, cho nên da dày thịt béo, vì thế mà thể công mạnh mẽ như vừa xong cũng chỉ tạo ra cho chúng một vài vết thương ngoài da mà thôi, cũng chưa ảnh hưởng đến sức chiến đấu của chúng một chút nào, sau khi rú thảm lên vài tiếng thì bọn chúng lại nhắm về phía đứa bé kia mà đánh đến.

Do Phong Liệt ở cách đó không xa lắm cho nên cũng nhìn thấy khá rõ ràng, cái tiểu hài tử này cũng không phải là người khác, mà chính là Long Nghịch mà trước đó không lâu hắn gặp ở bên trong không gian huyết hải, cũng hắn cũng chính là linh hồn của Nghịch Long Hoàng chuyển thế.

Ánh mắt của Phong Liệt có chút lập lờ, trên mặt hắn không khỏi biểu lộ ra vẻ khiếp sợ, hiện tại thì thực lực của Long Nghịch thực sự là quá mức cường hãn, chỉ dùng sức một người chiến đấu với ba tên cương thi vương có thực lực của cao thủ Hóa Đan Cảnh, hơn nữa hắn vẫn còn chiếm thế thượng phong nữa chứ.

Quan trọng nhất chính là, một thức chiến kỹ mà Long Nghịch thi triển lúc trước, rõ ràng là thức thứ hai Quần Long Truy Nhật của chiến kỹ thiên cấp Hoàng Long Tế Thiên Kinh , hơn nữa hắn còn đem nó luyện tập đến cảnh giới đại thành, uy lực quả thực là hết sức kinh khủng.

Bất quá, sau khi khiếp sợ được một lúc, thì trong lòng Phong Liệt cũng cảm thấy vui vẻ được đôi chút.

Hắn nhìn ra được rằng, hiện tại tu vi của Long Nghịch cũng không có gì thay đổi so với năm ngày trước.

Rất rõ ràng, hắn nhất định còn chưa kịp luyện hóa giọt tinh huyết của Long hoàng của Huyết Long Hoàng,

Nghĩ đến điểm này, thì trong nội tâm của Phong Liệt không khỏi cảm thấy kích động, trong lòng hắn lúc này không ngừng nhắc nhở chính bản thân mình : Nhất định phải ngăn cản hắn! Nhất định phải ngăn cản hắn!

Thử nghĩ mà xem, tên Long Nghịch này là linh hồn của viễn cổ long hoàng đầu thai chuyển thế, bản thân hắn cũng đã đủ đáng sợ rồi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi 2~3 năm thôi thì hắn đã tu luyện đến cảnh giới Thần Thông Cảnh bát trọng thiên, tốc độ tu luyện như vậy quả thực có thể dọa chết một đám người.

Nếu một khi để cho hắc khôi phục lại thân thể Long hoàng thì chỉ sợ tu vi của hắc sẽ tiến triển cực kỳ nhanh, đến lúc đó thì Phong Liệt có cố gắng thế nào thì cũng không thể đuổi kịp được.

Mà điều quan trọng nhất chính là, thù hận giữa hắc và Long Nghịch đã đạt đến mức độ không thể nào hòa giải được nữa, vì những thứ thiên cổ chí bảo như Long Ngục, Trấn Long Thiên Bì, Tỏa Long Đài thì việc Long Nghịch tìm đến hắc cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Nếu đã không thể tránh được, thì cứ mạnh mẽ mà đối mặt!

Trong nội tâm của Phong Liệt lúc này đã trở nên cực kỳ hung ác, sát cơ lập lòe trong mắt hắc : Long Nghịch, vì lão tử có thể sống một cách an lành, thì tốt nhất là ngươi nên chết sớm đi.

Tuy là đã quyết định sẽ ra tay với Long Nghịch, nhưng mà Phong Liệt cũng sẽ không hành động một cách kinh suất, dù sao thì thực lực của bản thân hắc cũng không phải là đối thủ của Long Nghịch, nếu đơn giản mà xuất thủ thì cũng khó mà nói rõ là ai sẽ giết ai, nếu trong lúc xuất thủ mà hắc bị Nhiếp Hồn Chi Mâu của Long Nghịch làm cho bản thân bị bất động thì cũng chỉ có nước chờ chết mà thôi.

Vì thế, cho nên hắc không suy nghĩ gì nhiều mà ngay lập tức đã nghĩ tới Hoàng Tử Nguyệt, có vị cường giả Long Biên Cảnh này xuất thủ, thì sẽ đảm bảo không xảy ra sai sót gì cả.

- Tử Nguyệt! Tỉnh dậy - Tỉnh dậy! Tử —— ồ?

Khi Phong Liệt đang muốn đánh thức Hoàng Tử Nguyệt dậy, thì đột nhiên hắc lại phát hiện, vào lúc này thì toàn bộ thân thể của nàng đã hoàn toàn bị bao phủ trong một cái quang kén khổng lồ, dường như lúc này nàng đang ở trong trạng thái cực kỳ quan trọng.

- Mẹ kiếp ! Vào lúc quan trọng này thì ai cũng không đáng tin cậy, vẫn phải dựa vào chính bản thân mình thôi...!

Phong Liệt bất đắc dĩ mà chờ đợi một câu, hắc đành bất đắc dĩ mà từ bỏ đi ý định đánh thức Hoàng Tử Nguyệt dậy, một lần nữa lâm vào trầm ngâm.

Lúc này, ở phía dưới thì Long Nghịch lại đột nhiên đánh ra một kiếm, một cỗ tuyệt vọng kiếm ý mệnh mông như biển nhanh chóng bao phủ lấy ba tên thi vương, khiến cho ánh mắt của ba tên cường thi vương này cực kỳ hoảng sợ.

Ngay lập tức, một đạo kiếm quang xẹt qua trường không, chỉ nghe Phốc một tiếng, rồi ngay lập tức đầu lâu của tên Minh lang trong ba tên cường thi vương lập tức bay ra xa, rồi lặn xuống dưới đất.

Mà Long Nghịch thù cũng không dừng lại một chút nào, hắc lách mình mà vượt qua thi thể của tên Minh Lang kia rồi nhanh chóng đem một viên nguyên đan màu đen to bằng nắm tay thu vào trong túi, rồi lại ngay lập tức lùi ra một khoảng cách khá xa trước khi hai đầu cương thi kịp phản ứng.

NGAO rống ——

NGAO rống ——

Lúc này hai đầu cương thi vương còn sống này đang cực kỳ phẫn nộ, thể công của chúng lại càng thêm dũng mãnh, trong lòng chúng thì phải giết chết con kiến hôi ở trước mặt này để báo thù cho đồng bạn của mình.

Sau khi Long Nghịch chém ra một kiếm thiên kia, thì tựa hồ như hắc cũng đã tiêu hao thật lớn, cho nên lúc này hắc không thể nào không toàn lực phòng ngự, rồi sau đó lại tìm thời cơ, mà việc hắc thu thập hai tên cương thi vương còn sót lại cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau khi quan sát một lát, thì đột nhiên hai mắt của hắc trở nên sáng ngời, hiện tại hắc đang nghĩ đến vị Độc Cáp Vương đang còn dây với Âm Liêu Thử bên trong không gian Long ngục.

NGAO rống --

Phanh! Phanh! Phanh!

Tại bên trong không gian long ngục, một đầu Âm Liêu Thú cao hơn ba mươi trượng, hung lệ vô cùng, khí diễm ngập trời, lúc này nó đang huy động mười cái xúc tu vừa thô vừa to của nó mà hung hăng oanh kích

lên trên Độn Thiên Toa, ở trong không gian long ngực vào lúc này liên liên tiếp vang lên những tiếng Bang bang .

Mà ở bên trong phạm vi ba trượng của không gian bên trong của Độn Thiên Toa, thì sắc mặt của Độc Cáp Vương lúc này đã vàng như đất, vẻ mặt kinh hãi muốn chết, đôi mắt hắn đang không ngừng tập trung về phía những cái xúc tu đang vung vẩy kia.

Hắn cũng không thể nào hiểu nổi, vốn dĩ chính mình chỉ đi đuổi giết một con kiến hôi Cương Khí Cảnh thôi mà lại xảy ra một hồi đại nạn như thế này, để rồi lâm vào hoàn cảnh hết sức bị thảm.

Lúc trước khi hắn gặp phải một đầu Kim Long Thứ có tu vi Long Biến Cảnh, thì thiếu chút nữa đã làm cho hắn phải chấm dứt sinh mệnh của mình rồi, nhưng nào ngờ đầu, hắn vừa mới thoát ra khỏi miệng sói thì lại rơi vào miệng hổ.

Đầu Âm Liêu Thú này tuy rằng tu vi không bằng được đầu Kim Long Thứ có tu vi Long Biến Cảnh lúc trước, nhưng mà nó cũng có thực lực ngũ giai đỉnh phong, lực lượng lớn vô cùng, đao kiếm bất nhập, vạn độc bất xâm, cực kỳ khó chơi.

Nhất là thần thông của con quái vật khổng lồ này lại cực kỳ quỷ dị, ánh sáng tím mà con mắt thứ ba ở trên trán nó tỏa ra thiếu chút nữa đã khiến cho hắn phải ôm hận, sau chuyện đó thì hắn đã cực kỳ sợ hãi, nhất quyết trốn ở bên trong Độn Thiên Toa cho dù có như thế nào thì cũng không chịu đi ra ngoài.

Lúc này, Độn Thiên Toa đang không ngừng bị đánh sâu vào trong mặt đất, rồi sau đó nó lại bị Âm Liêu Thú nhấc lên, rồi tiếp tục nhận thêm một trận đòn mãnh liệt nữa, cứ lập đi lập lại như thế không ngừng, khiến cho cả phiến đại địa này đều trở nên chấn động.

Nếu không phải cái Độn Thiên Toa này là một kiện cữu phẩm huyền bảo có uy lực cực kỳ bất phàm, hơn nữa nó lại nổi tiếng với lực phòng ngự mạnh mẽ thì chỉ sợ nó đã sớm bị nện thành một đồng sắt vụn rồi.

Phong Liệt nhìn thấy vậy, thì không khỏi bật cười, nhưng ngay sau đó thì hắn lại rơi vào trong trầm tư.

Nguyên bản, hắn định thu phục Độc Cáp Vương, rồi để cho lão gia hỏa này thay mình xuất thủ đối phó với Long Nghịch , nhưng mà hiện tại thì, Độc Cáp Vương lại trốn ở bên trong Độn Thiên Toa, nhìn bề ngoài thì hắn đang rất nguy kịch nhưng thực ra lại là hữu kinh vô hiểm, nhìn hoàn cảnh thì có lẽ hắn còn có thể kiên trì thêm một khoảng thời gian khá dài nữa.

- Hả? Hay là - ta thêm cho hắn một mẻ lửa nữa ?

Phong Liệt khẽ nhíu mày mà suy tư một hồi, rồi sau đó đôi mắt hắn đột nhiên phát sáng, khóe miệng hắn cũng không khỏi lộ ra nụ cười âm hiểm.

Sau một khắc, trong tay hắn đã nhiều thêm một cái bảo vật màu vàng kim, nó chính là chiếc Tỏa Long Đài đã tồn tại từ thời đại viễn cổ.

Cái Tỏa Long Đài này tại trên phương diện giam cầm nguyên lực thì có công năng cực kỳ nghịch thiên, chỉ tiếc là nguyên lực phổ thông trong cơ thể Phong Liệt vẫn chưa thể nào sử dụng được cái thần binh này, cho nên hắn vẫn một mực cất giấu nó ở trong cơ thể mà chưa từng vận dụng, mà giờ khắc này, thì món bảo vật này đã hiện lên tác dụng của nó.

Trên mặt đất, Độn Thiên Toa lại một lần nữa bị những cái xúc tu của Âm Liêu Thú quấn lấy, rồi sau đó lại bị quăng mạnh xuống mặt đất, trong không gian lại vang lên một tiếng Âm ầm thật lớn, vào lúc này thì Độn thiên toa đã lún sâu xuống khoảng mấy trượng so với mặt đất, mà Độc Cáp Vương đang ở bên trong thì cũng đã sắp sửa hôn mê đến nơi rồi.

Ngay sau đó, lại có mấy chục căn xúc tu mang theo uy thế mạnh mẽ giống như là phá núi chặt rừng mà mạnh mẽ đánh lên phía trên Độn thiên toa.

- Chết tiệt! Chuyện này phải giải quyết như thế nào đây?

Bên trong Độn thiên toa, Độc cáp vương đang nhíu mày mà nhìn về phía những cái xúc tu đang đánh đến, trong nội tâm hắn vừa kinh sợ lại vừa giận dữ, những đợt công kích như thế này đã diễn ra mấy ngàn mấy

vạn lần rồi, ngay lúc đầu thì hắn còn cảm thấy khiếp sợ, nhưng theo thời gian dần dần trôi qua thì hắn cũng chỉ còn biết chết lặng, cái đầu hung thú ở phía ngoài kia vậy mà cứ đánh đi đánh lại mỗi một kiểu.

Đương nhiên, tuy rằng hắn cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng mà hắn cũng phải tranh thủ thời gian mà tăng cường vận chuyển nguyên lực, khiến cho lực phòng ngự của Độn Thiên Toa đạt đến cực hạn.

Nhưng mà lúc này, ngay khi thời điểm mà mấy chục cái xúc tu vừa thô vừa to kia sắp đánh lên trên thân của Độn thiên toa thì đột nhiên, Độc cấp vương lại cảm thấy giường như Độn Thiên Toa của mình lại bị vật gì đó nâng lên trên cao mấy trượng.

Cùng với đó, thì hắn cũng cực kỳ sợ hãi mà phát hiện ra rằng, nguyên lực trong cơ thể mình, vậy mà không hề có dấu hiệu gì mà đã biến mất một cách khó hiểu.

- Không tốt! Đã xảy ra chuyện gì thế này?

Hai mắt của Độc cấp vương bỗng co rút lại, sắc mặt hắn do sợ hãi cực độ mà đã trở nên trắng bệch, nếu không có nguyên lực thì hắn sẽ chết chắc...!

515. Chương 599-600: Cường Thi Vương

Hắn nhanh chóng phóng xuất tinh thần lực ra mà tra xét một chút tình huống ở bên ngoài, lúc này đây hắn lại cực kỳ khiếp sợ mà phát hiện ra Độn Thiên Toa lúc này đã rơi vào trên một tòa bình thai màu vàng kim.

Giờ phút này thì hắn cũng không được phép suy nghĩ nhiều nữa, một cái xúc tu vừa thô vừa to có đường kính khoảng ba đến bốn trượng đã hung hăng vung mạnh xuống dưới, đánh vào vị trí chính giữa của Độn Thiên Toa.

Giờ phút này do không có nguyên lực hùng hậu của Độc Cấp Vương cheo chống, cho nên dù là cửu phẩm huyền bảo nhưng Độn Thiên Toa cũng không xuất ra được chút uy lực nào.

Một tiếng trầm đục.

Lực phòng ngự của Độn Thiên Toa vốn chắc chắn vô cùng, vậy mà giờ này ở chỗ chính giữa của nó lại lõm xuống một mảng lớn.

Phốc!

Ngay sau đó, lại có mấy chục cái xúc tu thay nhau đánh xuống, vào lúc này chỉ nghe thấy một hồi những tiếng Phốc phốc phốc phốc, nguyên bản là Độn Thiên Toa có hình dạng giống như giọt nước, hai đầu hơi nhọn, vậy mà giờ đây nó đã bị nện thành một khối đĩa sắt.

Về phần đại cao thủ Độc Cấp Vương đang ở bên trong Độn Thiên Toa, thì đã bị đánh thành một cục tương thịt, thất khiếu chảy máu, trên mặt hắn vẫn hiện lên vẻ ngốc trẻ.

Cho tới giờ khắc này thì hắn cũng vẫn chưa hiểu là rốt cục đã xảy ra chuyện gì, tại sao hắn lại bị rơi sự đuổi giết của Âm Liễu Thú, để rồi hắn thật sự phải bỏ mạng tại đây.

Khi Phong Liệt chứng kiến thấy cảnh này, thì cảm thấy đã không sai biệt lắm, tâm ý hắn khẽ động một cái, Tòa Long Đài đang nâng Độn Thiên Toa đã bị nện thành bẹp dí ngay lập tức hiện ra trong không gian dưới mặt đất.

Sau đó, hắn cũng trốn vào bên trong Long Ngục, xuất hiện trên Tòa Long Đài.

- Lão gia hỏa, vẫn chưa có chết sao?

Phong Liệt cầm trong tay Phong Ma Đại Thương, khí tức mạnh mẽ của Luyện Hồn sa đang bao phủ bên trong Độn Thiên Toa, tránh cho việc tên Độc Cấp Vương này chó cùng rứt giậu, mà đoạt xá linh hồn.

- A...! Đáng chết! Rốt cục -- là chuyện gì đã xảy ra thế này? Phốc --

Độc Cấp Vương từ trong kinh hãi mà phục hồi lại tinh thần, rồi sau đó hắn lại nhin không nổi mà nhỏ ra một ngụm máu, vào giờ phút này thì hắn cảm thấy bản thân mình như một lão già lợm khòm vậy, toàn

thân mệt mỏi rồi, nhưng mà do hắn đang bị kẹt tại bên trong Độn Thiên Toa đang bẹp dí cho nên không thể động đậy được một chút nào.

- Người hãy nghe cho kỹ đây! Lão tử không rảnh mà nói nhảm với người, hiện tại người có hai con đường để lựa chọn, một là chết, hai là nhận ta làm chủ nhân! Nếu người muốn linh hồn xuất khiếu thì cũng có thể làm thử xem, có điều, khi đó ta tin chắc rằng nhất định người sẽ hối hận!

Phong Liệt nói một cách đầy bá đạo.

...

...

Hoang Long Tế Thiên!

Long Nghịch đón gió mà đứng, tóc dài tung bay, hắn đột nhiên hét lớn lên một tiếng, hắc thiết kiếm dài năm thước đang nằm trong tay hắn đột nhiên rời tay mà bay lên trên không trung.

Rống -- rống -- rống --

Lập tức, nương theo một loạt những tiếng long ngâm vang vọng cả không gian, hơn nghìn vạn đạo hư ảnh Ma long từ bên trong trường kiếm phân tán mà ra, rồi sau đó nhằm về bốn phương tám hướng mà kích xạ đến.

Nơi mà những long ảnh này đi qua, hết thảy thiên địa nguyên khí đều bị chúng thôn phệ sạch sẽ, thậm chí một số loài dã thú nhỏ bé thân thể đều bị bạo liệt, một chút nguyên khí bên trong cơ thể chúng cũng tới tấp chui vào bên trong long ảnh, khiến cho những cái long ảnh này càng ngày càng ngưng thực, cảnh tượng như thế quả thực là vô cùng hiếm thấy, quá mức kinh thế hãi tục.

Ngay sau đó, hơn nghìn vạn đạo Ma Long ẩn chứa nguyên khí cuồng bạo vậy mà lại một lần nữa hội tụ vào bên trong thanh trường kiếm kia, khiến cho thanh trường kiếm này nhanh chóng bành trướng.

Trong thời gian nháy mắt, thanh trường kiếm dài năm thước này đã biến thành một thanh trường kiếm dài đến trăm trượng, là một thanh cự kiếm màu đen đủ để Phá sơn trăm hải, phong mang sắc bén của nó tựa như muốn đâm thủng cả trời xanh, phẳng phất như nó có thể chém giết hết thảy mọi thứ ở trên thế gian này.

- Đi!

Long Nghịch khẽ quát một tiếng, ngay lập tức, cự kiếm dài trăm trượng ở trên bầu trời liền mang theo uy thế hủy thiên diệt địa mà hung hăng chém về phía hai đầu cương thi vương.

NGAO ——

NGAO ——

Hai đầu Cương Thi Vương khi nhìn thấy cự kiếm kia đang chém tới, thì cũng hiện rõ vẻ kinh hoảng, lập tức gào lên một tiếng rồi phân tán ra mà bỏ chạy, tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Thế nhưng mà cự kiếm kia lại có tốc độ nhanh hơn rất nhiều, nó chỉ lóe lên một cái, chỉ trong chớp mắt thì đã xẹt qua hai đầu cương thi vương có thân hình khổng lồ kia.

Phốc phốc!

Sau khi vang lên hai tiếng trầm đục, thì trên mặt đất lúc này chỉ còn lại bốn đoạn thi thể khổng lồ, thậm chí là tàn hồn bên trong cơ thể của cương thi vương cũng trốn không thoát, đã triệt để biến mất ở trên cõi đời này.

...

Ở bên trong Huyền Hạo tháp, khi Phong Liệt nhìn thấy một màn này thì trong lòng hắn đang dậy sóng, uy lực của một chiêu Hoang Long Tế Thiên này đã vượt ra khỏi sự lý giải của hắn, nguyên bản thì hắn tin tưởng rằng không một người nào có khả năng làm được một bước này, nhưng mà một kích vừa xong của Long Nghịch đã khiến hắn không tin không được.

Vào hiện tại thì, trong nội tâm hắn đang kích động vô cùng, nếu như Long Nghịch đã có thể làm được, thì hắn cũng tin chắc rằng một ngày nào đó bản thân hắn cũng sẽ làm được, thậm chí hắn sẽ đem Âm Minh thần chương hoàn thiện một cách triệt để, khiến nó đạt đến cấp bậc chiến kỹ Linh cấp.

- Ti ——, thực lực của tiểu tử kia thật là mạnh mẽ!

Vào lúc này, Độc cấp vương đã thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ khác mà đứng một cách cung kính ở sau lưng Phong Liệt, khi hắn nhìn thấy uy thế của Long Nghịch, thì cũng không khỏi phải hít một ngụm khí lạnh.

Phong Liệt bình phục lại tâm tình đang có chút kích động của bản thân, quay người nhìn hắn một cái rồi nói một cách lạnh nhạt : Cho người đi đối phó với hắn, người có nắm chắc không?

- Hả? Độc Cấp Vương hơi có chút sững sờ, hắn có chút kiêng kị mà nhìn về phía Phong Liệt rồi nói : Công tử, thân phận của người này rõ ràng là Long linh chuyển thế, cho nên thủ đoạn của hắn sẽ rất nhiều, cũng không dễ chọc vào, lão phu cũng không nắm chắc sẽ đánh thắng hắn.

Lúc này lão phu cũng muốn khuyên công tử một câu, tốt nhất là không nên chọc vào loại người này, loại người này chẳng những thực lực cực kỳ sâu xa khó dò, hơn nữa đằng sau lưng chúng cũng có thể lực cực kỳ cường đại, cho dù là bên trong Ma Long giáo các người thì cũng có không ít cao tầng đứng về phía bọn chúng.

- Hừ, cái này còn cần người nói nữa sao!

Phong Liệt bất mãn mà khẽ hừ một tiếng.

Hắn đã sớm biết, bên trong Ma Long giáo liền Ma Long giáo chủ, Sở Hóa Long, Già Thiên ma vương thì cũng đều đứng về phía long chủ, có thể nói hiện tại ở trong Ma Long giáo đã có hơn một nửa là dăm vào trong tay của Long chủ.

...

Ai! Cái tấm thân thể này thực sự là quá yếu ớt, chỉ thu thập có vài con vật ngu xuẩn thôi mà cũng tổn sức như vậy.

Long Nghịch bất mãn mà thở dài, sau đó hắn chậm rãi đi ra phía trước, đem nội đan của hai đầu Cương thi vương thu vào bên trong trữ vật giới chỉ.

Đáng lẽ, sau khi đạt được Tinh huyết của Long hoàng thì hắn định tìm kiếm một chỗ an toàn mà luyện hóa tinh huyết, nhưng mà hắn rất bất đắc dĩ mà phát hiện ra rằng, thân thể hiện nay của hắn thực sự quá mức nhỏ yếu, căn bản là không thể nào chịu được uy năng khổng lồ của giọt tinh huyết kia, mà dùng nội đan của Cương thi vương để rèn luyện thân thể thì lại là một con đường tắt, vì thế lúc này hắn mới xuất hiện trên Ma quỷ đại bình nguyên mà tìm kiếm Cương Thi Vương để xuất thủ.

Hiện tại, hắn đã gom góp được trên trăm khối nội đan của Cương thi vương, dùng chúng để đem cường độ thân thể của mình nâng lên đến cấp bậc Hóa Đan Cảnh thì cũng đã thừa, rồi sau đó hắn sẽ bắt tay vào luyện hóa tinh huyết, lúc đó việc khôi phục được thân thể Long Hoàng cũng là nằm trong tầm tay, nghĩ đến đó, thì nội tâm của Long Nghịch không khỏi cảm thấy hết sức hưng phấn.

Sau khi đem vài đầu Cương thi vương trên mặt đất thu thập một cách thỏa đáng, Long Nghịch liền muốn ngự kiếm rời khỏi nơi này.

Nhưng mà vào lúc này, lông mày của hắn khẽ nhướng lên, tay phải của hắn chậm rãi đặt lên trên chuôi kiếm, rồi nhắm về một hướng ở phía trước mà nói một cách lạnh lùng:

- Nếu như đã đến rồi, tại sao còn không chịu xuất hiện?

Trên bầu trời, khi Phong Liệt nghe thấy tiếng quát của Long Nghịch thì không khỏi cảm thấy sững sờ Hả? Sao lại bị hắn phát hiện được?

Nhưng sau một khắc, Phong Liệt lại phát hiện ra rằng hóa ra là bản thân hắn có tật nên giật mình, người mà Long Nghịch nhắm vào cũng không phải là hắn.

Ngay khi Long Nghịch vừa dứt lời, thì địa phương cách hắn khoảng hơn trăm trượng, có một đạo thân ảnh to cao đang dần dần hiển hóa ra, rất nhanh đã ngưng tụ thành một tên thiếu niên tuấn dật có khí chất không tầm thường.

Trên khuôn mặt của tên thiếu niên tuấn dật này hiện lên vẻ thông dong trầm ổn, dưới chân hắn đang đạp lên trên một phiến liên thể tiểu sơn lơ lờ. (liên thể tiểu sơn : một dãy núi nhỏ)

- Là người?

Ánh mắt của Long Nghịch lạnh lùng mà nhìn về phía thiếu niên đang đối diện, khinh thường mà hừ lạnh một tiếng :

- Hừ, ta biết ngay người sẽ đến đây mà, có điều nhất định người sẽ bị thất vọng!

- Thất vọng sao? Ta cũng không chắc. Ha ha, hiện tại ta nên gọi người là Huyết Long Hoàng đúng không, giờ thì người cũng không phải là Nghịch Long Hoàng nữa rồi, cho nên người không xứng đáng có được toàn bộ những thứ của hắn.

Về mặt của thiếu niên ở đối diện có chút âm trầm, rồi sau đó lại khẽ cười mà nói.

- Hừ! Quả thực ta đã không còn là Nghịch Long Hoàng nữa, nhưng người cũng không còn là Cảnh Long Hoàng nữa rồi ! Hơn nữa, đã nhiều năm như vậy rồi, mà người vẫn chỉ có chút thực lực đó, quả thực là khiến ta rất thất vọng.

Long Nghịch không chút nào nhượng bộ, hắn khẽ cười lạnh rồi nói.

Ở cách đó không xa, bên trong Huyền Hạo Tháp về mặt Phong Liệt đang cực kỳ kinh ngạc mà nhìn về phía tên thiếu niên đang đứng đối diện với Long Nghịch, trong nội tâm hắn không khỏi cảm thấy khẩn trương : Hả? Sở Huyền ? Hắn cũng tới!

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của Phong Liệt đã trở nên biến ảo.

Hắn tưởng rằng gặp được Long Nghịch ở chỗ này đã là chuyện hết sức ngoài ý muốn rồi, nhưng mà thật không ngờ rằng, ngay cả tên địch thủ đã được chú định trong số mệnh của hắn là Sở Huyền cũng lại xuất hiện tại nơi đây.

Sau một lúc thần thờ, Phong Liệt liền tranh thủ thời gian mà cẩn dò xét một vòng phụ cận, nhưng mà hắn cũng không phát hiện ra bóng dáng của đám người Chiến Thiên Ma vương, Sở Hóa Long, điều này làm cho trong lòng hắn có chút an tâm, sau đó về mặt của hắn lại hiện lên một chút hưng phấn, khóe miệng hắn cũng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Hừ hừ! Không thể tưởng được hai người các người vậy mà lại đụng phải lão tử, hôm nay bất luận ra sao thì cũng không thể nào bỏ qua cho các người!

Phong Liệt ánh mắt hung ác, trong nội tâm hắn đang hiện lên ý niệm diệt sát hai người này, việc này quả thực là hết sức hấp dẫn đối với hắn, đây cũng là điều mà hắn mơ tưởng đã lâu.

Độc cấp vương đang ở bên cạnh Phong Liệt, khi nhìn thấy thần sắc khi thì ngưng trọng khi thì hưng phấn của hắn thì không khỏi cảm thấy nghi hoặc, hắn nhìn không được mà khẽ hỏi :

- Công tử, người biết nhận ra hai người phía dưới kia sao?

- Nhận ra ? Hừ hừ, tất nhiên là nhận ra!

Phong Liệt hơi mỉm cười, hắn hơi trầm ngâm một chút, rồi quay người lại mà nói với Độc Cấp Vương :

- Độc Cấp Vương, ta giao cho người một cái nhiệm vụ, hôm nay chỉ cần người giải quyết được bất kỳ một người nào trong hai tên kia, thì ta sẽ lập tức giải trừ khế ước nô lệ cho người!

- Hả? Chuyện đó là thật sao ?

Thần sắc của Độc Cấp Vương trở nên chần chừ, rồi vội vàng truy vấn lại.

- Yên tâm, nhất định ta sẽ không nuốt lời! Phong Liệt trịnh trọng mà khẽ gật đầu.

- Tốt! Vậy công tử hãy đợi tin tức tốt của lão phu đi! Đôi mắt của Độc Cáp Vương bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng chấn nhiếp tâm thần con người.

Dù sao, lúc trước do tình thế bắt buộc nên cho dù có không tình nguyện nhưng hắn vẫn phải nhận Phong Liệt làm chủ.

Mà giờ phút này, hắn lại có được một cơ hội thể khôi phục được tự do cho bản thân, điều này khiến cho hắn cảm thấy hết sức mừng rỡ, nhất quyết không thể nào bỏ qua được.

Hơn nữa, Phong Liệt lại chỉ để cho hắn đi thu thập hai tên tiểu gia hỏa có tu vi kém hơn mình rất nhiều, mặc dù là đối phương cũng không phải là loại đơn giản, nhưng Độc cáp vương hắn cũng không thể nào đặt vào trong mắt.

Lúc này, hắn vội vàng chủ động xin đi giết giặc, nói:

- Công tử, xin cho lão phu xuống dưới lấy thủ cấp của hai tên kia!

- Không cần vội vàng, hai tên kia sắp chuẩn bị đánh nhau một trận rồi, đợi bọn chúng phân ra kết quả thì người xuất hiện cũng không muộn, đến lúc đó mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Phong Liệt khoát tay áo rồi nói.

Trong nội tâm của Độc cáp vương có chút gấp gáp, hắn không nhịn được mà nói :

- Công tử hắn là xem thường lão phu rồi? Chẳng qua là hai con kiến hôi ——

Nhưng hắn chưa nói hết lời, thì đột nhiên lại nghĩ đến tên thanh niên đang đứng trước mặt này, cái thiếu niên đã bức bách hắn phải nhận làm chủ này tuổi cũng không lớn, nhưng mà hắn lại cất dấu rất nhiều loại thủ đoạn mà người khác không thể nào tưởng tượng được, quả thực đây là lần đầu tiên trong đời hắn được chứng kiến, trong lúc nhất thời hắn đành phải nuốt xuống những lời mà mình muốn nói.

Phong Liệt cũng lờ đi ý đến phản ứng của hắn, thực sự thì cái tên Độc cáp vương này trong mắt hắn cũng không có giá trị gì lớn, thực lực của hắn thì cũng tạm được, nhưng mà lại cuồng vọng tự đại, không ai bì nổi, nhưng lại cực kỳ sợ chết, hắn có thể sống được đến hiện tại thì cũng là chuyện không dễ dàng chút nào.

Mà đối với việc để cho Độc Cáp Vương đi giết chết Sở Huyền cùng với Long Nghịch, thì Phong Liệt cũng không ôm hi vọng quá lớn, chủ định của hắn là để cho Độc cáp vương đi hấp dẫn sự chú ý của hai người Sở Huyền, dù sao thì đại thần thông Nhiếp Hồn Chi Mâu của hai người Sở Huyền cũng cực kỳ lợi hại, cũng không dễ chọc vào một chút nào.

Đúng lúc này, hai người ở phía dưới đã có biến hóa.

. . .

- Long Nghịch, đem vật kia giao ra đây, ta có thể thả cho ngươi một con đường sống!

516. Chương 601-602 : Thiên Ngục Luyện Thần Phong

Sở Huyền chấp tay mà đứng ở phía trên Thiên Ngục Luyện Thần Phong, chậm rãi mà bay lên trên không trung, hắn từ trên cao mà nhìn xuống Long Nghịch.

- Hừ! Có bản lĩnh thì ngươi tự mình đến mà lấy!

Long Nghịch biểu lộ vẻ khinh thường mà hừ lạnh một tiếng.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Hắc Thiết Kiếm dài năm thước ở trong tay hắn khẽ động, rồi Bá lên một tiếng, trường kiếm chỉ xéo trời xanh, một cỗ khí tức tuyệt vọng mệnh mông vô bờ từ bên trong trường kiếm phóng xuất ra, làm cho lòng người sinh ra cảm giác tuyệt vọng, gần như muốn tự sát.

Sau khi chuyển thể đầu thai, thì hắn lại sinh ra bên trong một đại phái ẩn thế là Tuyệt vọng kiếm phái, xuất thân của gia tộc cũng là cực kỳ hiển hách.

Tất cả mọi người bên trong môn phái này đều tu luyện kiếm đạo, hơn nữa đều được thừa kế Tuyệt Vọng Kiếm Ý của kiếm đạo thượng thừa.

Long Nghịch một tuổi đã đắc đạo, khiến cho một vị lão tổ trong gia tộc phải kinh sợ, rồi sau đó hắn vì ngưng tụ Tuyệt Vọng Chi Ý Vô Thượng, cho nên đã đi đến đại lục Tây Thù mà tàn sát mấy chục vạn dân của hơn ba mươi cái tiểu thành, mãi đến không lâu lúc trước, hắn mới đạt đến một độ cao nhất định trên tuyệt vọng kiếm đạo, để rồi trở thành khoáng thế kỳ tài vạn năm bất xuất của Tuyệt Vọng kiếm phái.

Giờ phút này, nếu là một số người có tâm chí không kiên định mà ở dưới sự bao phủ của cỗ tuyệt vọng kiếm ý của Long Nghịch này thì chỉ sợ là đã rơi lệ đầy mặt, rồi sau đó nâng kiếm tự sát rồi.

Nhưng mà, Sở Huyền cũng không phải là hạng người bình thường, bản thân hắn là Vạn Cổ Long hoàng chuyển thế đầu thai cho nên tâm trí hắn cực kỳ kiên định, không thể nào dao động nổi.

Hắn mỉm cười, rồi không chế lấy Thiên Ngục Luyện Thần Phong mà chậm rãi thối lui ra khỏi phạm vi bao phủ của tuyệt vọng kiếm ý, sau đó, trong tay hắn đột nhiên nhiều thêm một kiện binh khí có hình dạng cổ quái.

Cái binh khí này vừa giống như cái móc câu lại vừa giống như cái lưỡi liềm, toàn thân nó đen kịt, không một chút phản quang nào, trong nháy mắt khi mà kiện binh khí này xuất hiện thì một cỗ khí tức mang theo tính hủ thực cực kỳ mãnh liệt tràn ngập khắp cả khoảng không này, nó đúng là ma nguyên lực cực kỳ thuần khiết.

Ở trên không, Phong Liệt cũng vừa mới nhận ra được danh tính của kiện binh khí này, ở kiếp trước thì hắn đã từng chứng kiến Sở Huyền sử dụng nó một lần, mà uy lực của kiện binh khí này cũng cực kỳ kinh người, giết người ở trong vô hình, tên gọi của nó là Âm Nguyệt Cầu, đây chính là một kiện chí bảo dành cho việc đánh lén và ám sát.

- Long Nghịch, đến đây đi! Lại để cho bản hoàng mở mang kiến thức một chút uy lực của tuyệt vọng Kiếm Ý của ngươi đáng sợ như thế nào?

Sở Huyền cười lạnh một tiếng, Âm Nguyệt Cầu trong tay hắn khi cách Long Nghịch khoảng cách trăm trượng thì đột nhiên biến mất ở trong không gian.

Lập tức, chỉ nghe thấy Xoẹt một tiếng vang lên ở trên bầu trời, nhưng mà trên không trung cũng không có sinh ra chút dị tượng nào cả.

Mà lúc này, Long Nghịch đang ở dưới đất lại đột nhiên trở nên biến sắc, thân hình của hắn Phan một tiếng rồi bạo liệt thành ba đạo hư ảnh mà lướt về phía xa xa.

Mà trong nháy mắt khi mà hắn vừa né tránh, thì vị trí hắn vừa đứng lúc nãy lại ngay lập tức vang lên một tiếng Phốc phốc trầm đục, cả đại địa cũng trở nên khê run rẩy.

Vào lúc này, thì chỉ thấy một đạo vết rách dài hơn mười trượng, rộng chừng nửa thước xuất hiện tại trên mặt đất, sâu không thấy đáy đang bốc lên từng đám khói đen.

- Hừ! Binh khí thật là âm hiểm, nó cũng rất thích hợp với ngươi!

Long Nghịch có chút giận dữ, mà nói một cách mỉa mai.

Vừa dứt lời, trường kiếm trong tay hắn đột nhiên bay lên trên không, ngay sau đó, mấy trăm đạo long ảnh gào thét gào thét mà ra, khí thế cuồng bạo vô cùng, chúng điên cuồng cắn nuốt nguyên khí ở xung quanh để nhanh chóng bành chướng thân hình.

- Quân Long Truy Nhật! Đi!

Rống —— rống —— rống ——

Mấy trăm đầu Ma Long ẩn chứa nguyên lực cuồng bạo đang gầm thét nhằm hướng Sở Huyền mà đánh tới, uy lực mạnh mẽ như thế đã thừa để san phẳng một tòa núi nhỏ.

Mất thấy mấy trăm đạo Ma Long đánh úp đến, Sở Huyền cũng không dám khinh thường, tâm ý của hắn khê động, Thiên Ngục Luyện Thần Phong ở dưới chân đột nhiên bành trướng ra phạm vi hơn trăm trượng.

Đồng thời, khí tức âm lệ của nó cũng càng thêm mạnh mẽ, khiến cho một ít sinh linh bên trong phạm vi hơn mười dặm đều rơi vào bóng ma của sự tử vong.

Sau một khắc, mấy trăm đầu Ma Long cuồng bạo đã mạnh mẽ mà đánh lên trên Thiên Ngục Luyện Thần Phong.

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Mỗi một lần bạo tạc, thì trên mặt đất đều để lại một cái hố to có đường kính tầm hơn mười trượng, khiến cho bụi đất văng vãi khắp nơi, che khuất cả bầu trời, mà vốn dĩ dĩ chỉ thành cổ này đã là một đồng đồ nát thê lương, nhưng qua những tiếng bạo tạc vừa rồi thì hiện tại nó đã bị phá hủy hoàn toàn, dĩ chỉ cổ thành đã trở thành quạ khú.

- Hừ! Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi! Người hiện tại cao hứng còn quá sớm!

Hoang Long Tế Thiên!

Lúc này thì Long Nghịch đã bay lên trên không trung, Hắc Thiết Kiếm đang nắm trong tay liền vất ngang trước ngực, lập tức, nghìn vạn đạo long ảnh lướt đi, đem thiên địa nguyên khí ở bên trong phạm vi hơn mười dặm thôn phệ một cách sạch sẽ, rồi sau đó chúng nhanh chóng ngưng tụ về bên trong trường kiếm.

Chỉ trong chốc lát, nguyên bản hắc thiết kiếm chỉ dài vển vển có năm thước, thoáng cái đã bành trướng đến khoảng trăm trượng, phong mang mệnh môn cuộn cuộn của nó xuyên thấu nội tâm, khiến cho Phong Liệt cùng Độc Cáp Vương đều cảm thấy cực kỳ hãi hùng. Mà sắc mặt của vị Độc Cáp Vương vào lúc này đã trở nên ngưng trọng vô cùng, thực lực của hai người ở phía dưới đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hắn.

Long Nghịch tay cầm Cự Kiếm, chỉ về phía Sở Huyền đang ở trên cao mà cười một cách lạnh lùng, ngay lập tức, cự kiếm trong tay hắn đột nhiên bay về phía Thiên Ngục Luyện Thần Phong ở dưới chân của Sở Huyền, miệng hắn quát khẽ một tiếng:

- Tuyệt Vọng Kiếm Đạo Thiên Địa Phá Diệt!

Oanh ——

Cự Kiếm rời khỏi tay hắn mà bay nhanh về phía trước, cả hư không cũng vì nó mà rung động lắc lư không thôi, ngay lập tức nó đã chém vào dưới đáy của Thiên Ngục Luyện Thần Phong, tốc độ của nó nhanh đến mức mà Sở Huyền cũng không kịp phản ứng một chút nào.

Phanh!

Trong không gian vang lên một tiếng nổ thật lớn, ngay cả những đám mây ở trên bầu trời cũng bị chấn động mà tiêu tán vô hình.

Mà vào lúc này thì thanh cự kiếm dài trăm trượng kia đã cắm sâu vào bên trong hơn ba mươi trượng của Thiên Ngục Luyện Thần Phong, mà khí tức cuồng bạo điên cuồng của tuyệt vọng chí ý trên thân kiếm đã bắt đầu khởi động, gần như nó muốn đem trăm ngàn tòa thanh đồng sơn này xé thành mảnh nhỏ, uy thế của nó mệnh môn cuộn cuộn tựa như vô tận, nhưng mà cuối cùng nó lại bị một đạo viên cổ thần lực ở bên trong dãy núi này đánh tan, mọi thứ cũng dần dần lắng xuống.

Sở Huyền cuống quýt tránh lui khỏi vị trí đang đứng, ngay sau đó, tại chỗ hắn vừa đứng liền đâm ra một đoạn mũi kiếm khổng lồ, cổ tuyệt vọng khí tức trên thân nó phát ra xuyên thấu cả tâm hồn, tuy không làm cho Sở Huyền bị thương nhưng cũng khiến cho sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi.

Chỉ trong nháy mắt, thì cự kiếm dài trăm trượng kia lại khôi phục về nguyên dạng, Long Nghịch vẫy tay một cái, liền đem nó thu trở về.

Tuy một kích đã đả thương nặng bốn mạng thần binh của Sở Huyền, nhưng mà trên mặt Long Nghịch cũng không hề lộ ra vẻ vui mừng, mà trái lại hắn lại trở nên trầm trọng hơn, hắn bình tĩnh mà nói :

- Không thể tin được là người lại có được bậc thần lực này, hóa ra là người đã có chuẩn bị kỹ càng trước khi đến đây!

- Hừ! Bốn hoàng chưa bao giờ làm chuyện gì mà không có nắm chắc, mọi chuyện đã kết thúc, người muốn chết hay là đem vật kia giao ra đây!

Sở Huyền bình phục một chút thần lực đang mãnh liệt bên trong Thiên Ngục Luyện Thần Phong, rồi hừ lạnh mà nói.

Từ trước tới nay, điều lớn nhất mà hắn dựa vào cũng không phải là thân phận Long Hoàng chuyển thế, cũng không phải là Long Chủ có địa vị hiển hách, mà là cỗ thần lực to lớn ẩn chứa bên trong Thiên Ngục Luyện Thần Phong.

Chỉ cần hắn nắm giữ Thiên Ngục Luyện Thần Phong trong tay, thì cho dù là đối mặt với cao thủ Long Biển Cảnh thì hắn cũng tự tin mà chiến một trận.

Long Nghịch khẽ lắc đầu, rồi nói một cách cực kỳ bình tĩnh :

- Ta thừa nhận là ta không thể giết được ngươi, bất quá, ngươi muốn giết ta thì cũng không thể nào được! Chúng ta cáo từ vậy!

Sau khi dứt lời, thì Long Nghịch định không chế Hắc Thiết Kiếm mà rời đi.

- Hừ! Muốn đi ư? Hãy để lại tinh huyết của Long hoàng đã rồi muốn đi đâu thì đi!

Sở Huyền hừ lạnh một tiếng, Thiên Ngục Luyện Thần Phong ở dưới chân ầm ầm chấn động, thoảng cái bành trướng ra ngoài phạm vi ngàn trượng, mà hơn một nghìn tòa núi cao kia vào lúc này cũng trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, vô số u hồn tại bên trong những ngọn núi kia đều đang giãy dụa gào rú.

Đồng thời, một cỗ khí tức âm lệ mênh mông cuộn cuộn tựa như phô thiên cái địa mà đến, lập tức bao phủ bên trong phạm vi mấy trăm dặm, áp lực trong khí bỗng trở nên nặng nề hơn rất nhiều.

Long Nghịch nhanh chóng trở nên biến sắc, tuy hắn cảm nhận được bên trong Thiên Ngục Luyện Thần Phong một đạo thần lực cực kỳ to lớn, nhưng mà hắn lại không ngờ rằng đạo thần lực kia lại mạnh mẽ đến như thế, đạo thần lực kia mạnh mẽ không kém gì một tên cao thủ Long Biển Cảnh đỉnh phong.

Giờ phút này thì hắn cũng không kịp suy nghĩ gì nhiều, chỉ nghe thấy Sở Huyền quát khẽ một tiếng, tòa sơn thể khổng lồ kia đã tập trung vào Long Nghịch, rồi mạnh mẽ đánh xuống, cảnh tượng của nó lúc này phảng phất như cả bầu trời đang sụp đổ vậy, không thể nào đỡ nổi.

Sắc mặt của Long Nghịch lúc này trở nên ngưng trọng vô cùng, mắt thấy Thiên Ngục Luyện Thần Phong kia đang nhanh chóng đánh tới, mà bên trong phạm vi mấy ngàn trượng mà nó bao phủ thì hắn có muốn tránh cũng không được, trong nội tâm của hắn lúc này đang cực kỳ lo lắng.

Một khi bị nó đánh trúng, thì cho dù là cao thủ Long Biển Cảnh cũng phải triệt để tan thành mây khói, mà tu vi của hắn hôm nay cũng chỉ mới đạt đến cảnh giới Thần Thông Cảnh bát trọng thiên, cho nên nếu bị đánh trúng thì chắc chắn hắn sẽ phải chết.

Có điều, thân là vạn cổ Long Hoàng chuyển thế, cho nên hắn cũng không phải là không có một vài thứ để bảo vệ tính mạng.

Chỉ thấy đột nhiên sắc mặt hắn hiện lên vẻ hung ác, phảng phất như đã đưa ra một quyết định khó khăn nào đó vậy.

Sau một khắc, hai tay hắn ôm lấy kiếm, rồi xoay tròn một cách cực kỳ nhanh chóng, hầu như hắn đã hóa thành một cỗ gió lốc màu đen, mà lúc này thì cả người hắn cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

- Tuyệt Vọng Kiếm Đạo Chi Tử Lưỡng Cực Độn Pháp!

Phanh!

Rất nhanh chóng, cái cỗ gió lốc này đột nhiên bạo liệt ra, rồi hóa thành ngàn vạn chuỗi tiểu kiếm màu đen mà kích xạ về bốn phương tám hướng, ngay lập tức nó đã biến mất không thấy tung tích gì nữa.

Hầu như ngay trong nháy mắt khi mà Long Nghịch thi triển bí thuật cấm kỵ để đào tẩu, thì Thiên Ngục Luyện Thần Phong có uy thế mạnh mẽ kia đã đánh đến.

Oanh -- ù ù!

Trong thiên địa lúc này vang lên một loạt những tiếng nổ vang, toàn bộ thiên địa đều lắc lư rung động thật lâu.

Sau một lát, sương mù đang che kín cả bầu trời cũng đã tan hết, chỉ thấy Thiên Ngục Luyện Thần Phong to đến ngàn trượng kia lại đang cắm sâu vào bên trong mặt đất, mà trên mặt đất lúc này cũng xuất hiện nghìn vạn đạo vết nứt uốn lượn khắp nơi, keis dài đến tận phía chân trời, cảnh tượng đó khiến cho người xem phải giật mình.

- Hừ! Người cho rằng như thế thì có thể chạy thoát được sao? Thật sự là quá ngây thơ rồi!

Sở Huyền nhìn về phương xa mà cười một cách đầy khinh thường.

Hắn nắm Thiên Ngục Luyện Thần Phong trong tay, thì chỉ cần thu được một tia linh hồn khí tức của địch nhân, thì đối phương có chạy trốn tới chân trời góc biển thì hắn cũng có thể tìm được.

Huống chi, hắn biết chắc chắn rằng, dùng tu vi Thần Thông Cảnh bát trọng thiên của Long Nghịch, thì hắn cũng không thể nào trốn ra xa được.

Lúc này, hắn lập tức câu thông với khí linh của Thiên Ngục Luyện Thần Phong, sau khi trầm ngâm một chút, thì hắn liền thu hồi Thiên Ngục Luyện Thần Phong rồi sau đó hướng về phía tây của Ma Quỷ đại bình nguyên mà đuổi theo, mà nguyên bản chỗ này vốn là một vùng đất bằng phẳng thì hiện tại đã xuất hiện một cái hố to chừng vạn trượng, tối đen như mực sâu không thấy đáy.

...

Công tử, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?

Độc Cáp vương nhìn về phía Phong Liệt mà hỏi.

Giờ phút này, trong lòng của hắn cũng rất là do dự, vừa muốn đuổi theo chém giết hai người Sở Huyền cùng Long Nghịch để đổi lấy sự tự do cho bản thân, nhưng lại lo sợ bản thân không phải là đối thủ của hai người kia.

Lúc trước Long Nghịch cùng chiến đấu với Sở Huyền đã tạo cho hắn rung động rất lớn, nhất là một kích kinh thiên mà Sở Huyền sử dụng Thiên Ngục Luyện Thần Phong thi triển lúc cuối kia, thì Độc Cáp Vương cảm thấy rằng cho dù thực lực của hắn tăng lên gấp mười lần thì cũng không chống đỡ nổi, vì thế trong lúc nhất thời hắn cảm thấy cực kỳ bị đả kích.

- Còn làm cái gì nữa? Đương nhiên là tiếp tục đuổi theo bọn chúng, rồi thử xem có thời cơ nào để lợi dụng được hay không!

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

Hắn lạnh lùng mà nhìn chăm chú về phía đạo Thiên Ngục Luyện Thần Phong khổng lồ đang dần dần biến mất, sau đó cũng không chết Huyền Hạo tháp mà cấp tốc đuổi theo.

Thực lực mạnh mẽ của hai người Long Nghịch cùng Sở Huyền đã vượt xa khỏi dự liệu của hắn, mà Phong Liệt cũng cảm nhận một cách sâu sắc rằng, bản thân mình cần phải đánh giá lại thật cẩn thận về hai gã cường địch này của mình.

Thời gian dần trôi qua, ý định diệt sát hai người Sở Huyền cùng Long Nghịch của hắn cũng đã phai nhạt dần.

Hắn biết rõ rằng, Hôm nay hắn còn chưa thể nào giết được Sở Huyền khi hắn đang nắm Thiên Ngục Luyện Thần Phong trong tay, còn về phần Long Nghịch thì việc đánh bại hắn có lẽ còn có khả năng, còn về phần giết chết hắn thì cơ hội gần như là bằng không.

Giờ phút này, Phong Liệt chỉ muốn làm thế nào để đem giọt tinh huyết của Long hoàng kia thu vào trong tay, đương nhiên, nếu mà có thể thừa cơ mà tiêu diệt Long Nghịch thì không còn gì tốt hơn.

...

Tại một chỗ bên trong rừng cây cách vị trí ban đầu khoảng ba trăm dặm, bốn phía đều là sương mù nồng đặc.

517. Chương 603-604: Tuyệt Vọng Chi Ý

Đột nhiên, trên một gốc cây, một đạo bóng người hư ảo thoáng hiện ra, mà ngay sau đó, trăm ngàn chuỗi tiểu kiếm màu đen chen chúc nhau mà đến, rồi tới tấp mà chui vào bên trong cơ thể của bóng người kia, trong thời gian một cái chớp mắt, thân hình của một tiểu hài nhi mười ba tuổi liền xuất hiện, không thể nào nghi ngờ đó chính là Long Nghịch.

Phốc --

Khi Long Nghịch vừa mới ngưng tụ thân hình xong, thì hắn đã không nhịn được mà phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, khí tức của hắn lúc này đã yếu hơn trước rất nhiều.

Nhất là, tu vi của hắn vậy mà từ cảnh giới Thần Thông Cảnh bát trọng thiên hạ xuống Thần Thông Cảnh Nhị trọng thiên, đây quả thực là một việc làm cho người khác khó có thể tin.

- Sở Huyền! Từ nay về sau, bổn hoàng thề không đội trời chung với ngươi! Chờ ta tìm lại được Trấn Long Thiên Bì cùng Tỏa Long Đài, ta nhất định sẽ khiến ngươi nợ máu phải trả bằng máu!

Long Nghịch lau máu tươi trên khóe miệng, hai mắt hắn oán độc mà nhìn về phía sau một cái, rồi hắn lập tức di chuyển thân hình, chạy dọc theo những hàng cây rậm rạp mà hướng về phía xa xa mà lao đi một cách nhanh chóng.

Dùng tu vi Thần Thông Cảnh bát trọng thiên của hắn để thi triển bí thuật cấm kỵ Sinh Tử Lưỡng Cực Độn Pháp trong Tuyệt Vọng Kiếm Điển để chạy trốn thì vẫn là cực kỳ miễn cưỡng, hậu họa rất lớn, bất quá đối với người có tốc độ tu luyện cực kỳ nhanh chóng như hắn mà nói, thì chỉ mất thời gian khoảng nửa năm thì việc khôi phục lại tu vi cũng không phải là khó khăn.

Nhưng kế tiếp, không đợi Long Nghịch chạy ra khỏi khu rừng này, thì hắn lại cực kỳ khiếp sợ mà phát hiện ra rằng, vậy mà tòa Thiên Ngục Luyện Thần Phong khí thế hoành tráng lại một lần nữa xuất hiện ở trên không trung.

Ở trên đỉnh núi kia, một thân áo trắng Sở Huyền đang mang theo vẻ mặt trêu tức mà cười híp mắt nhìn về phía hắn, phảng phất như hết thấy mọi chuyện trên thế gian này đều nằm trong sự khống chế của hắn.

- Ngươi -- ngươi làm sao có thể tìm được ta vậy?

Long Nghịch kinh ngạc mà hỏi một câu

- Ha ha! Long Nghịch, chắc ngươi đoán rằng bổn hoàng chính là ‘ Truy Mệnh Long Hoàng ’ nổi danh ở thời đại viễn cổ đúng không?

Sở Huyền khẽ cười, rồi nói ra một cách cực kỳ đắc ý.

Vừa dứt lời, Thiên Ngục Luyện Thần Phong ở dưới chân hắn đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng, thân hình của hắn nhẹ nhàng rơi lên trên một gốc cây cao lớn, hắn từ trên cao mà nhìn xuống Long Nghịch.

- Long Nghịch, kỳ thật ta vẫn rất bội phục ngươi, bởi vì ngươi là người duy nhất dám làm Nghịch Long Chủ, cho nên hôm nay ta sẽ cho ngươi một cơ hội để quyết chiến một cách công bằng.

Sau khi Sở Huyền nói xong, thì Âm Nguyệt Cầu lại xuất hiện trong tay hắn một lần nữa, phong mang lạnh lẽo mà nó phát ra khiến cho lòng người cảm thấy lạnh lẽo.

- Hừ! Ít giả vờ giả vịt đi, ngươi chính là sợ ta hủy đi tinh huyết của Long hoàng ? Long Nghịch Hừ một tiếng rồi nói một cách lạnh lùng, ánh mắt của hắn lóe lên một cái, rồi tiếp tục nói :

- Cũng được, nếu như hôm nay ngươi có thể đánh thắng được ta, thì ngươi có thể lấy được tinh huyết của Long hoàng!

- Một lời đã định!

Sở Huyền khẽ gật đầu, trong mắt hắn lộ ra một chút vẻ trêu tức, lúc trước Long Nghịch có tu vi Thần Thông Cảnh bát trọng thiên thì thật sự là hắn rất kiêng kỵ, nhưng hiện tại thì hắn lại không e ngại một chút nào.

Những năm gần đây, đại bộ phận tinh lực của hắn đều tập trung cho việc nghiên cứu ra một bộ chiến kỹ để phối hợp với Âm Nguyệt Cầu, vì thế cho nên tu vi của hắn phát triển cũng không nhanh chóng, nhưng dù là thế, thì tu vi của hắn cũng đã đạt đến cảnh giới Cương Khí Cảnh Lục Trọng Thiên, lại phối hợp với chỉ bảo cực kỳ quý dị là Âm Nguyệt Cầu, thì việc chiến đấu với đại đa số các cao thủ Thần Thông Cảnh thì cũng không cần xuất đến chiêu thứ hai, mà cộng thêm uy lực của Nhiếp Hồn Chi Mâu nữa thì việc đối phó với một số cao thủ Hóa Đan Cảnh cũng là việc dễ như trở bàn tay.

Tuyệt Vọng Kiếm Đạo Nhân Thần Cộng Phần!

Ánh mắt của Long Nghịch sắc bén như điện, hắn hét lớn lên một tiếng, Hắc Thiết Kiếm dài năm thước đang nằm trong tay hắn cấp tốc xoay tròn.

Lập tức, một cỗ Tuyệt Vọng Chi Ý cực kỳ cuồng bạo mạnh mẽ tuôn ra, xen lẫn giữa nghìn vạn đạo kiếm quang đang giống như mưa rơi mà đánh về phía Sở Huyền.

Những nơi đạo đạo kiếm quang này đi qua, thì những khóa đại thụ che trời ở giữa hai người đều lập tức bị chặt đứt, sau đó ầm ầm sụp đổ.

Nguyệt Xuất Tinh Ẩn!

Khi Sở Huyền nhìn thấy nghìn vạn đạo kiếm quang đang đánh đến, thì vẻ mặt hắn rất lạnh nhạt, không sợ hãi một chút nào, nhanh chóng huy động Âm Nguyệt Cầu, chỉ trong nháy mắt, thì ở phía trước người của hắn đã xuất hiện một khối Viên Nguyệt màu đen có đường kính hơn một trượng, đem tất cả những đạo kiếm quang đánh tới đều biến mất một cách vô hình.

Ngay sau đó, hai tay của Sở Huyền khẽ đẩy Viên Nguyệt ra, trong miệng hắn quát khẽ một tiếng : Đi!

Lập tức, Viên Nguyệt màu đen ở trước người hắn liền bay vọt về phía trước, trong chớp mắt thì đã đến trước người Long Nghịch, uy thế cuồng mãnh khiến cho vô số những cây cối ở xung quanh đều bị hóa thành tro tàn.

- Hả?

Đồng tử của Long Nghịch co rút lại, Bên trong đạo Viên Nguyệt kia ẩn chứa Ma nguyên lực cực kỳ tinh thuần, lực ăn mòn của nó cũng cực kỳ khủng khiếp, thật sự là không thể nào ngăn kháng được.

Tuyệt Vọng Kiếm Đạo Hư Vọng Chi Thuẫn!

Hắn cuồng quật té trường kiếm lên, rồi nhanh như chớp mà hóa xuất ra một loạt những hình vòng tròn màu đen ở trước người, tạo thành trọng trọng sương mù bình chương, bên trong những đạo sương mù bình chương này ẩn chứa một loại ý cảnh cực kỳ huyền ảo, làm cho người khác chỉ cần liếc mắt nhìn về nó thôi thì đều không tự kiềm chế được mình mà muốn hãm nhập vào bên trong.

Lúc này, đạo Viên Nguyệt kia đã đánh đến phụ cận, rồi mạnh mẽ đụng vào đạo đạo sương mù bình chương quỷ dị kia.

Ngay sau đó, đạo Viên Nguyệt khổng lồ kia vậy mà lại nhanh chóng thu nhỏ lại, phẳng phất như nó bị đạo sương mù bình chương kia tiêu giải mất vậy.

Sắc mặt của Long Nghịch vẫn ngưng trọng như trước, tốc độ huy vũ trường kiếm trong tay hắn lại càng nhanh hơn trước rất nhiều.

Mà ở đối diện, đột nhiên Sở Huyền lại lộ ra nụ cười âm trầm, trong mắt chợt hiện lên vẻ tàn nhẫn, miệng hắn quát khẽ một tiếng:

- Bạo!

Sau một khắc, chỉ thấy đạo Viên Nguyệt đang lâm vào bên trong trọng trọng sương mù bình chương đột nhiên Oành một tiếng rồi bạo liệt ra, lực ăn mòn cuồng bạo của nó khiến cho nguyên khí ở chung quanh sương mù bình chương bị đánh đến thất linh bát lạc, đồng thời, nó cũng đem thân ảnh Long Nghịch quán vào trong đó.

A...!

Long Nghịch không khỏi kêu thảm một tiếng, sắc mặt hắn cực kỳ kinh hãi, rồi vội vàng vận chuyển nguyên lực để thôi động kiện chiến giáp hộ thể có cấp bậc huyền bảo ngũ phẩm trong cơ thể, lúc này hắn mới khó khăn lắm mà chặn lại thể công cuồng bạo kia.

Nhưng dĩ nhiên, thân thể hắn đã bị đánh bay ra xa mấy trăm trượng, sau khi liên tiếp đụng vào mấy thân cây vừa thô vừa to thì mới ngừng lại được, lúc này thì hắn đã vô lực mà nằm trên mặt đất, miệng đang không ngừng thổ huyết.

Sở Huyền cười một cách lạnh lùng, rồi nhanh chóng đuổi theo mà triệt để giết chết Long Nghịch, đối với địch nhân thì hắn cũng sẽ không nhân từ.

Nhưng vào lúc này, trong lòng hắn đột nhiên hiện lên báo động, lập tức hắn quay đầu mà nhìn lại phía sau.

Sau một khắc, chỉ thấy ở trên không trung khoảng trăm trượng, hư ảnh một đầu Cáp Mô (con cóc) màu xanh lớn tầm mười trượng đang lơ lửng ở trên đó, cái miệng khổng lồ của nó đang hút vào thở ra từng đám khói độc mà gắt gao theo dõi hắn.

Oa —— oa!

Đầu Cáp Mô khổng lồ kia kêu lớn hai tiếng, rồi sau đó nó mở cái miệng rộng của mình ra, mà phun ra một cái bọt khí có đường kính khoảng năm trượng, nhanh như chớp mà đánh về phía đỉnh đầu của Sở Huyền, cương phong gào thét khiến cho hàng loạt những cây khô ở trong rừng đều ngã trái ngã phải, uy thế hết sức kinh người.

- Người là người phương nào? Hừ! Tự tìm cái chết!

Nguyệt Xuất Tinh Ân!

Trên mặt Sở Huyền hiện lên vẻ giận dữ, lại lần nữa đánh ra một cái Viên Nguyệt màu đen, cùng đạo bọt khí màu xanh kia mạnh mẽ đụng vào nhau.

Oanh ——

Một tiếng nổ mạnh rung chuyển cả đất trời, ma nguyên lực màu đen cùng với độc nguyên lực màu xanh cuốn vào với nhau, tạo thành từng đạo vòi rồng có uy lực kinh người, nó đem toàn bộ cây cối trong phạm vi trăm trượng đều chấn đắc thành bụi phấn.

Sau đó, không đợi mọi chuyện kết thúc, ánh mắt Sở Huyền hiện rõ sự lạnh lẽo, Âm Nguyệt Cầu đang nắm trong tay đột nhiên lại đánh về phía trên không đang bụi mù.

Nguyệt Khuyết Vô Thanh!

Rầm rầm rầm!

Mấy đạo trăng lưỡi liềm màu đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh thân hình của đầu Đại Cáp Mô ở trên không trung kia rồi bạo liệt ra.

A...!

Ngay sau đó, một tiếng kêu thê lương thảm thiết liên vang lên, hình ảnh của đầu Đại Cáp Mô liền biến mất, cùng với đó thì thân hình của vị ra Độc Cáp Vương đã hiện ra, nhưng tình cảnh của hắn lúc này cực kỳ chật vật.

Giờ phút này, toàn thân Độc Cáp Vương đều loang lổ những vết máu, quần áo tả tơi, tóc tai loạn xạ, trên miệng vết thương của một số chỗ còn bốc lên từng sợi khói đen, hiển nhiên là đã bị ma nguyên lực ăn mòn một cách nghiêm trọng.

Sở Huyền cười một cách đầy khinh thường, Âm Nguyệt Cầu trong tay hắn lại chém ra một lần nữa.

Độc Cáp Vương hiểu rất rõ sự lợi hại của món binh khí của Sở Huyền, cho nên hắn cố nén sự đau đớn trên thân thể mà liều mạng né tránh.

. . .

Ở bên kia, Khi Long Nghịch nhìn thấy Sở Huyền bị người khác quán lấy, thì trong lòng hắn cảm thấy hết sức vui mừng, thầm hô là trời không tuyệt đường người.

Hắn lập tức nuốt vào mấy viên đan dược cứu mạng, sau đó cố gắng đứng dậy, rồi hướng về phía sâu trong rừng mà chạy trốn, trong lòng hắn hiểu rất rõ hiện tại bản thân mình đâu không lại Sở Huyền, cho nên chỉ có thể chạy trốn, rồi sau này tìm kiếm cơ hội để báo thù.

Nhưng vào lúc này, một đạo sát cơ không thể nào ngăn cản đột nhiên hiện lên trong đầu hắn, làm cho thân thể hắn không khỏi run lên.

Trong nội tâm Long Nghịch không khỏi cảm thấy cả kinh, hắn không chút do dự mà trở tay đem Hắc Thiết Kiếm ném lên trên không trung, mà nguyên lực không còn nhiều lắm của hắn cũng điên cuồng mà quán chú vào bên trong thân kiếm.

Tuyệt Vọng Kiếm Đạo Thiên Địa Phá Diệt!

Theo một tiếng quát nhẹ, chuôi Hắc Thiết Kiếm này đột nhiên bành trướng lên đến kích cỡ hơn mười trượng, rồi cứ vòng đi vòn lại mà đánh về phía thân ảnh của một thiếu niên ở trên không trung, hư không bị nó khuấy động đến mức cứ lắc lư mãi không thôi.

Giờ phút này, thân ảnh thiếu niên đang đứng trên không trung không phải là ai khác, mà chính Phong Liệt.

Phong Liệt nhìn thấy cảnh Long Nghịch sắp bị Sở Huyền diệt sát thì rất cực cũng không đợi được nữa, vọt nhất lại để cho tinh huyết của Long hoàng rơi vào trong tay Sở Huyền, thì hắn cũng không nắm chắc được việc cướp lại nó từ trong tay hắn.

Vì thế cho nên hắn đã ra lệnh cho Độc Cáp Vương ngăn chặn Sở Huyền, còn hắn thì đi ra thu thập tên đã sức cùng lực kiệt là Long Nghịch.

Lúc này, mắt thấy chiêu kiếm cuồng mãnh của Long nghịch đánh tới, kiếm khí cuộn cuộn của nó tựa như muốn cắt nát cả thiên địa, uy lực cực kỳ mạnh mẽ, thì Phong Liệt cũng không dám khinh thường.

Ánh mắt hắn có chút co rút lại, hắn chậm rãi nâng tay trái lên, ngay lập tức, hắc ám chi lực ở xung quanh ngưng tụ lại một cách điên cuồng, giống như trăm sông đổ về biển vậy, khiến cho uy thế của cái bàn tay nho nhỏ kia càng trở nên kinh khủng.

- Âm Minh thần chưởng!

Hô ——

Một cái chưởng ảnh đột nhiên bay ra, tại dưới sự ngưng tụ của lực lượng hắc ám vô tận, thì cái đạo chưởng ảnh nho nhỏ này nhanh chóng phình to ra, đạt đến kích cỡ khoảng mười trượng, rồi nó nhắm về phía đại kiếm kia mà đánh một cái.

Oanh ——

Một tiếng nổ vang thật lớn, Cự Kiếm cùng chưởng ảnh kia chạm vào nhau, cương kinh cuồng bạo bắn ra bốn phía, dư uy của nó cũng tồn tại thật lâu rồi mới tiêu tán.

Chưởng ảnh màu đen kia dần dần tiêu tán vô hình, mà thanh đại kiếm tưởng như có thể cắt nát trời xanh kia cũng đã bị đánh vỡ xuống mặt đất, lúc này nó đã khôi phục lại nguyên trạng mà cắm ở bên cạnh Long Nghịch.

Nếu như lúc này mà nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, thanh trường kiếm có phẩm cấp huyền bảo bát phẩm này đã xuất hiện chi chít những vết rạn giống như mạng nhện vậy, hơn nữa nó cũng bị ma nguyên lực ăn mòn đến nỗi rỉ sét loang lổ, đã sắp hỏng đến nơi rồi.

Sắc mặt của Long Nghịch không khỏi đại biến, hắn ngoài mạnh trong yếu mà quá to:

- Tôn giá là người phương nào? Vì sao lại gây khó dễ cho tại hạ?

- Hừ! Ta là người đến lấy mạng chó của ngươi!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, đồng thời, thân hình hắn chấn động, một mảng hắc vụ đen như mực tựa như phô thiên cái địa mà đến, lập tức đem phạm vi mấy trăm trượng đều bao phủ vào bên trong, ngay cả Long Nghịch cũng không ngoại lệ.

Hôm nay, tuy Long Nghịch đã là nỗ lực hết đà, nhưng mà cũng không thể nào khinh thường hắn được, dù sao thì đại thần thông Nhiếp Hồn Chi Mâu của hắn cũng làm cho lòng người khó có thể phòng bị được, nếu mà không cẩn thận, thì cho dù là cao thủ Long Biên Cảnh thì cũng sẽ phải lật thuyền trong mương.

Phong Liệt là người của hai thế giới, hơn nữa hắn đã tiếp xúc với Sở Huyền nhiều lần rồi, cho nên đối với uy lực của Nhiếp Hồn Chi Mâu thì hắn cũng có hiểu biết rất sâu, vì thế hắn càng không cho phép mình tái phạm lại sai lầm này.

Quả nhiên, ngay tại lúc mà phiến hắc vụ kia hạ xuống, thì ngay lập tức, trong nội tâm Long Nghịch đã trở nên trầm trọng, hắn phát hiện bên trong phiến hắc vụ này thì mình đã biến thành kẻ vừa mù vừa điếc, ngay cả tinh thần lực cũng không thể nào lý giải được.

Mà dưới loại tình huống này, thì con bài cứu mạng cuối cùng của hắn là đại thần thông Nhiếp Hồn Chi Mâu cũng không thể nào xuất ra tác dụng vốn có của nó được.

Trong lúc nhất thời, thì trong lòng Long Nghịch đã trở nên hoang mang vô cùng, trong đầu hắn đang cố gắng suy đoán xem người đang đối phó mình là kẻ nào, mà người này tựa hồ như hiểu rất rõ về những thủ đoạn của hắn, cho nên hắn không tìm được cơ hội nào để đối mặt cả.

518. Chương 605-606: Tuyệt Vọng Kiểm Đạo Tử Lưỡng Cực Độn Pháp

Mà lúc này, ở cách đó không xa thì Sở Huyền cũng đã phát hiện ra tình huống bên này, trong lòng hắn cũng cảm thấy không ổn, bất kể là có người cứu đi Long Nghịch, hay là giết chết Long Nghịch để cướp lấy tinh huyết của Long hoàng, với hắn mà nói thì đều không phải là kết quả mà hắn muốn thấy.

Lúc này thì hắn cũng không muốn mất thời gian với Độc Cáp Vương nữa, chỉ thấy trong đôi mắt hắn đột nhiên phóng xuất ra hai đạo U mang, ngay lập tức hai đạo U mang đó đã bao phủ thân hình Độc Cáp Vương lại.

Nhiếp Hồn Chi Mâu!

Sau một khắc, chỉ thấy thân hình của Độc Cáp Vương đột nhiên trở nên trì trệ, ánh mắt hắn cũng trở nên ngây dại, cả người hắn cứ thẳng tắp mà rơi từ trên không trung xuống.

Cho dù Phong Liệt đã sớm nhắc nhở hắn coi chừng cái môn đại thần thông này của Sở Huyền, nhưng mà giờ phút này thì Độc Cáp Vương cũng vẫn không may mắn thoát khỏi độc thủ.

- Hừ! Tiện nghi người rồi!

Sở Huyền khinh thường mà hừ nhẹ một tiếng, Âm Nguyệt Cầu trong tay hắn liền nhắm về phía Độc Cáp Vương ở xa xa mà đánh vài cái.

Ngay lập tức, chỉ thấy thân thể của Độc Cáp Vương đột nhiên vô thanh vô tức mà bị phân ra thành hơn mười mảnh, rồi rơi lả tả ở trên không trung, máu tươi vung tóe khắp nơi, cảnh tượng thê thảm vô cùng.

Từ giờ trở đi, thì vị vương cấp cao thủ Độc Cáp Vương có tu vi Hóa Đan Cảnh hậu kỳ đã triệt để biến mất khỏi cõi đời này.

Sở Huyền cũng không thèm liếc mắt nhìn về phía tàn thể của Độc Cáp Vương, hắn tranh thủ thời gian mà nhắm về phía màn hắc vụ ở cách đó không xa mà lao đi.

...

Xoẹt xoẹt ——

Một loạt những âm thanh phá không chói tai vang lên, hơn mười đạo thương mang sắc bén vô cùng xẹt qua không trung, rồi nhắm về phía Long Nghịch đang ở dưới mặt đất mà chém tới.

Giờ phút này thì Long Nghịch đã không cách nào cảm nhận được hoàn cảnh xung quanh nữa, nhưng do trực giác của hắn cảm nhận được nguy hiểm, cho nên hắn không suy nghĩ nhiều mà quyết định hướng về một phía trên không trung mà lao đi.

Tuy nhiên, dù là như thế nhưng mà động tác của hắn vẫn bị chậm một nhịp, ngay khi hắn vừa đứng dậy, thì đã có ba đạo thương mang cực kỳ sắc bén mà chém về phía cánh tay trái, đùi phải và phần bụng của hắn.

Phốc! Phốc! Phốc!

Ngay tức thì, trong không gian liền vang lên ba tiếng trầm đục, ba đạo thương mang sắc bén kia vậy mà lại dễ dàng đâm xuyên qua chiến cố cấp bậc huyền bảo ngũ phẩm trên người hắn, vào lúc này thì cánh tay trái và đùi phải của hắn đều đã bị chặt đứt, mà ở bụng của hắn cũng đã lưu lại một đạo vết thương dài gần một tấc, thông suốt đến tận sau lưng, máu tươi tung tóe khắp nơi.

A... ——

Long Nghịch hét thảm một tiếng, hiện tại thì thân hình của hắn đã bay lên đến độ cao gần trăm trượng ở trên không chung, đồng thời hắn cũng đã thoát ra khỏi phạm vi bao phủ của phiến hắc vụ, tuy nhiên thì một cánh tay và một chiếc chân của hắn cũng đã bị chặt đứt mà rơi vào bên trong phiến hắc vụ kia.

- Đáng chết! Giới chỉ của ta!

Long Nghịch vừa kinh vừa giận, hắn nhìn về phía cánh tay trái đã bị mất đi của mình mà khóe mắt hắn tựa như sắp nứt ra, cảm giác trong lòng tựa như có lửa đốt.

Thực ra thì việc mất đi một tay một chân đối với hắn cũng không phải là chuyện gì quá to tát, bản thân hắn là cao thủ Thần Thông Cảnh, cho nên chỉ cần qua một đoạn thời gian ngắn để khôi phục, thì mọi thứ đã mất đi đều có thể mọc lại được.

Nhưng mà cánh tay trái vừa mới mất đi của hắn lại không giống như bình thường, bởi vì bên trên cánh tay trái đó còn có chiếc trử vật giới chỉ của hắn, bên trong đó có tinh huyết của Long hoàng mà hắn dùng để khôi phục lại thân thể Long Hoàng.

Nhưng sau đó hắn lại do dự rất lâu, bởi vì ở bên trong phiến hắc vụ kia thì hắn chính là một kẻ vừa điếc vừa mù, trong hoàn cảnh tối đen như mực kia thì làm sao mà tìm được đây? Cho dù là cánh tay đứt đoạn kia có ở trước mặt hắn thì hắn cũng không biết.

Mà quan trọng nhất là, khi tiến vào bên trong đó, thì chỉ sợ khi mình chưa kịp tìm được cánh tay trái thì đã bị người thần bí kia giết chết rồi.

Mà ngay trong lúc hắn đang do dự, đột nhiên, một tấm bia đá khổng lồ màu xanh cao năm trượng bay ra từ bên trong làn sương mù dày đặc kia mà đánh về phía hắn, uy thế kinh khủng của nó không thể nào ngăn cản được.

Thừa dịp hắn bệnh mà lấy mạng hắn!

Khi Phong Liệt nhìn thấy đại thế của Long Nghịch đã mất, thì cũng sẽ không thả hổ về rừng mà lưu lại hậu hoạn cho bản thân, vì vậy hắn không chút lựa chọn nào mà tể ra Trấn Long Thiên Bi, với ý đồ triệt để diệt sát Long Nghịch, giải quyết nỗi lo về sau.

Mà hiện tại, khi Long Nghịch nhìn thấy tấm bia đá màu xanh này đánh tới, thì ngay lập tức cặp đồng tử của hắn trở nên co rút lại, hắn không nhìn được mà hô lên một tiếng :

- Trấn —— Trấn Long Thiên Bi? Tiểu hồn đản! Chẳng lẽ là ngươi sao?

Trong lúc nhất thời, trong nội tâm của Long Nghịch nổi lên sóng to gió lớn.

Hắn đã ở chung với Trấn Long Thiên Bi gần trăm vạn năm, đã quá quen thuộc đối với khí tức của Thiên Bi, cho nên hắn chỉ liếc mắt nhìn một cái thôi thì đã nhận ra, không thể nghi ngờ đây chính là Trấn Long Thiên Bi.

Cùng lúc đó, hắn cũng lập tức nghĩ người sử dụng cái Thiên Bi này, rất có khả năng hắn chính là tiểu gia hỏa có được huyết mạch của Long Hoàng.

Giờ khắc này, thù mới hận cũ cộng lại, thiếu chút nữa đã khiến cho Long Nghịch vì tức quá mà chết.

Hắn không thể nào nghĩ đến, tên tiểu tử kia chẳng những đã chiếm đoạt Trấn Long Thiên Bi, Long Ngục cùng Tỏa Long Đài của chính mình, mà hiện tại lại vẫn dám đến cướp đoạt tinh huyết của Long hoàng, đây chính là hi vọng để mình có thể khôi phục lại thân thể Long Hoàng, quả thực khinh người quá đáng! Làm người có thể nhẫn, chứ không thể chịu nhục!

Chỉ có điều, tình huống hiện tại cũng không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, Trấn Long Thiên Bi có uy thế kinh người kia đã đánh đến phụ cận, với một chút thực lực còn sót lại của hắn mà một khi vị Thiên Bi đánh trúng thì chỉ sợ là sẽ bị đánh nát thành bụi phấn.

Dưới tình huống nguy cấp này, Long Nghịch không chút do dự nào mà lại một lần nữa thi triển một loại bí thuật cấm kỵ, nếu đem so sánh với việc tử vong thì chuyện cảnh giới bị rơi xuống thì cũng không đáng để nhắc tới.

Tuyệt Vọng Kiếm Đạo Tử Lưỡng Cực Độn Pháp!

Phanh ——

Một tiếng vang thật lớn, ngay lập tức thân hình của Long Nghịch đã bạo liệt thành ngàn vạn đạo kiếm quang mà hướng về bốn phương tám hướng mà chạy trốn, trong chớp mắt thì đã biến mất không thấy bóng dáng, mà lúc này thì Trấn Long Thiên Bi cũng đã đánh vào khoảng không.

- Tiểu hồn dẫn! Bồn hoàng nhất định sẽ tìm người báo thù ——

Từ phía xa xa truyền đến tiếng hét của Long Nghịch, trong tiếng hét của hắn tràn ngập sự oán độc.

- Hả?

Bên trong phiến hắc vụ, ánh mắt của Phong Liệt khẽ co rút lại, hắn phát tay mà triệu hồi Trấn Long Thiên Bi, trên mặt hắn không khỏi hiện lên vẻ không cam lòng, chỉ một chút nữa thôi thì hắn đã triệt để diệt sát được Long Nghịch, nhưng đến cuối cùng lại không có thành công, quả thực là khiến cho hắn cảm thấy rất tiếc nuối.

- Hừ! Lần sau gặp lại, nhất định lão tử sẽ triệt để kết thúc tính mạng của người!

Phong Liệt khẽ hừ một tiếng.

Sau khi trầm ngâm một chút, hắn quyết đoán mà buông tha cho ý định truy tìm Long Nghịch, ngược lại, thân hình hắn lại hạ xuống dưới mặt đất, cầm cánh tay trái mà hắn đã chặt đứt từ trên người Long Nghịch lên, rồi lấy ra một chiếc giới chỉ màu xám.

Kỳ thực thì hắn đã sớm chú ý đến chiếc giới chỉ duy nhất trên người Long Nghịch này, vì thế lúc trước, khi hắn huy động Phong Ma Đại Thương thì hắn đã đặc biệt chiếu có đến cánh tay trái của Long Nghịch, cuối cùng thì mọi chuyện cũng không khiến hắn phải thất vọng, tuy rằng vẫn chưa thể diệt sát được tên Long Nghịch nhưng cũng đã cướp được chiếc giới chỉ này.

Lúc này, Sở Huyền đã vọt vào bên trong phiến hắc vụ, hắn cũng giống như Long Nghịch lúc trước, khi vừa tiến vào bên trong thì đã ngay lập tức biến thành kẻ vừa mù vừa điếc.

Điều này khiến cho hắn cảm thấy lo lắng cực kỳ, mà đã không có cách nào đối phó với phiến hắc vụ này cho nên hắn dứt khoát thối lui ra khỏi phạm vi bao phủ của nó.

Sau một khắc, tòa Thiên Ngục Luyện Thần Phong có khí thế hùng tráng kia lại một lần nữa xuất hiện ở dưới chân hắn, khí tức âm lệ của nó tựa như phô thiên cái địa mà tuôn trào ra, khiến cho phiến hắc vụ ở phía trước cũng bị chấn động mãnh liệt.

- Người ở bên trong nghe đây! Nhanh chóng đi ra bên ngoài! Nếu không thì đừng trách ta không khách khí!

Sở Huyền vẻ mặt ngoan lệ, không chế lấy Thiên Ngục Luyện Thần Phong mà chậm rãi bay lên trên không của phiến hắc vụ, một đôi con người lằng lể ác liệt giống như chim ưng giống mà nhìn chăm chăm vào bên trong phiến hắc vụ.

Lúc trước, khi hắn xông vào bên trong phiến hắc vụ, thì Long Nghịch vừa mới bỏ chạy, cho nên vào hiện tại thì hắn cũng chưa biết là Long Nghịch đã rời đi.

Đối với hắn thì tình huyết của Long hoàng là điều bắt buộc, vì vậy nên hắn đã theo dõi Long Nghịch vài ngày rồi, tuyệt đối không thể để cho hắn chạy thoát.

Trong lòng hắn thầm hạ quyết tâm, nếu như không có người nào trả lời hắn, thì hắn sẽ đem phiến hắc vụ có phạm vi mấy trăm trượng kia san thành bình địa.

Kế tiếp, trong phiến hắc vụ ở phía dưới cũng thật lâu không có động tĩnh gì.

Sở Huyền hừ lạnh một tiếng, rồi không chế Thiên Ngục Luyện Thần Phong nhanh chóng phình to ra, đạt đến kích cỡ mấy ngàn trượng, rồi đem phiến hắc vụ có phạm vi mấy trăm trượng bao phủ vào bên trong, sau đó hung hăng mà đánh xuống dưới, cảnh tượng đó giống như là trời sập xuống vậy.

Oanh —— ù ù!

Một hồi đại địa nổ vang.

Phiến hắc vụ kia đã ngay lập tức bị đánh sâu vào bên trong lòng đất, mà tất cả mọi thứ bên trong phạm vi đó đều hóa thành bụi phấn.

Sắc mặt của Sở Huyền vô cùng lạnh lùng và nghiêm nghị, hắn đang muốn thu hồi Thiên Ngục Luyện Thần Phong lại mà xuống dưới tìm kiếm thi thể của Long Nghịch, nhưng lúc này trong đầu hắn lại đột nhiên truyền đến thanh âm từ khí linh của Thiên Ngục Luyện Thần Phong :

- Chủ nhân! Long Nghịch đã rời đi, giờ phút này hắn đang cách chỗ này 230 dặm về phía đông!

- Cái gì? Long Nghịch đã trốn? Khốn khiếp!

Sắc mặt của Sở Huyền trầm xuống, không khỏi tức giận trong lòng.

Hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua đồng phế tích ở phía dưới, rồi sau đó lại không chế Thiên Ngục Luyện Thần Phong mà vội vàng bay về phía đông.

Ngay sau khi Sở Huyền rời đi không lâu, trong đồng phế tích ở dưới mặt đất, một chiếc tiểu tháp bảy màu liền bay ra khỏi đồng bụi, sau đó nó không dừng lại một chút nào mà bay về phía tây.

Sau khi trải qua ba ngày ba đêm liên tục phi hành, Huyền Hạo tháp đã đi được mấy vạn dặm về phía tây của Ma quỷ bình nguyên, cách Thiên Long thần triều đã không xa.

Dọc theo con đường này, có thể nói là vô kinh vô hiểm, Sở Huyền cũng không có đuổi theo hắn, đây chính là mấy ngày bình tĩnh hiếm có của hắn.

Lúc này, Huyền Hạo tháp đang bay ở trên trời cao, Phong Liệt đang ngồi một cách thoải mái trên một chiếc ghế thái sư, một bên thưởng thức một chén rượu ngon, một bên thì đang nhìn về một cái bình thủy tinh trong tay hắn, trên mặt hắn lúc này không hề che dấu sự hưng phấn.

Trong bình thủy tinh này chính là một giọt tinh huyết của Long hoàng đang tỏa ra kim mang chói mắt, nguyên lực mà bên trong giọt tinh huyết đó ẩn chứa quả thực là khiến cho người khác tức lộn ruột, chỉ sợ là một tên cường giả Hóa Đan Cảnh sơ kỳ cũng chưa chắc đã có thể có được nguyên lực mệnh môn như thế.

Hắc hắc hắc! Sở Huyền, giọt tinh huyết của Ma Long Hoàng cuối cùng ở trên đời này cũng đã rơi vào trong tay của lão tử, người cũng đừng có hi vọng nữa!

Phong Liệt đắc ý mà khẽ cười hai tiếng, trong nội tâm không khỏi cảm thấy thoải mái, sau này, khi mình luyện hóa được giọt tinh huyết của Long hoàng này thì chắc chắn sẽ nhận được rất nhiều chỗ tốt.

Trận giao phong lúc trước, tuy hắn không thể giết chết được Sở Huyền cùng Long Nghịch, nhưng mà hắn vẫn thắng được một ván lớn.

Hơn nữa, hiện tại khi nhìn thấy Sở Huyền, thì Phong Liệt lại phát hiện tâm tình của mình đã có một chút biến hóa.

Tại dĩ vãng, mỗi lần nhìn thấy Sở Huyền thì hắn đều hận không thể lập tức xông lên mà đem hắn băm thây thành vạn đoạn, giết cho thống khoái, mà hắn rất khó không chế được tâm tư đó của bản thân.

Nhưng mà hôm nay, hắn lại cảm giác được, tựa hồ như chính mình cũng không muốn cái tên Sở Huyền này chết quá sớm, mỗi khi nhớ đến bản thân mình còn tiềm ẩn một cái đại địch, thì cả người hắn đều tràn trề động lực để thúc giục chính mình phát triển nhanh hơn.

Quan trọng nhất là, hôm nay hắn lại rất tin tưởng rằng, tương lai không lâu nữa thì hắn sẽ dương danh lập vạn, đem Sở Huyền cùng Long Nghịch, thậm chí Chiến Thiên Ma vương, Sở Hóa Long đều hung hăng mà dẫm nát dưới chân, trợn đời không thể trở mình.

Hơn nữa, tại sau khi tìm hiểu được một ít thượng cổ bí mật, cùng với tình cảnh của bản thân, thì ánh mắt của hắn đã dần dần nhìn xa hơn.

Hắn biết rõ nếu muốn thoát khỏi vận mệnh bị sắp đặt, thì cuối cùng sẽ có một ngày hắn sẽ phải đối mặt với những địch nhân mạnh mẽ hơn đám người Sở Huyền, Long Nghịch gấp trăm ngàn lần, mà cùng với những địch nhân cường đại kia so sánh thì đám người Sở Huyền cùng Long Nghịch quả thực không đáng để nhắc tới.

Ai, con đường phía trước còn rất trông gai!

Phong Liệt tự giễu mà cười cười, trong đầu hắn cũng bắt đầu tính toán những kế hoạch tiếp theo.

Kế tiếp thì hắn muốn đi đến Tứ Phương thành ở Đằng Long quận để nhậm chức. Bất quá đối với hắn hôm nay mà nói, thì việc đi đảm nhận cái chức thành chủ vứt đi kia thì cũng chỉ là trò hề mà thôi, mục tiêu thiết thực nhất của hắn vẫn chỉ là nhanh chóng đề cao thực lực của bản thân, để có thể ứng phó với những nguy cơ sắp tới.

Phải biết rằng, tuy trong khoảng thời gian này thì hắn đã đạt được không ít những chỗ tốt, nhưng tất cả đều là hành vi đoạt thức ăn trước miệng cọp, hiện tại thì hắn đã đắc tội với vô số thế lực ở khắp mọi nơi, nếu chẳng may mà rơi vào trong tay của địch, thì cho dù lúc đó hắn có bao nhiêu chí bảo đi chăng nữa thì cũng sẽ lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

519. Chương 607-608: Tám Ngày

Ngay trong lúc mà Phong Liệt đang cẩn thận tính toán, thì đột nhiên, ánh sáng màu vàng kim trên một chiếc giường cách đó không xa lập tức thu liễm lại, lộ ra thân hình của một thiếu nữ tuyệt mỹ, không thể nào nghi ngờ, người đó chính là Hoàng Tử Nguyệt.

Kể từ khi Hoàng Tử Nguyệt lâm vào trong ngũ say, thì một mực không có tỉnh lại, mãi cho đến lúc này thì mới phát sinh biến hóa.

Ánh mắt của Phong Liệt khẽ động, rồi lập tức thu hồi tinh huyết của Long hoàng lại, đi đến bên cạnh chiếc giường.

Hắn đánh giá cẩn thận một chút về thân thể của Hoàng Tử Nguyệt, lúc này hắn lại giật mình mà phát hiện ra rằng, khí tức của Hoàng Tử Nguyệt đã hùng hậu hơn trước rất nhiều, từ bộ dáng mà xem thì hiện tại nàng đang tiêu hóa cổ nguyên lực khổng lồ mà mình đã nuốt vào lúc trước.

Lúc này, lông mi của Hoàng Tử Nguyệt khẽ giật giật, lông mày hơi nhướng lên, bộ dạng như đang khó chịu trong người vậy.

- Tử Nguyệt, ngươi không sao chứ? Phong Liệt nhẹ giọng hỏi một câu.

Sau khi nghe thấy thanh âm của Phong Liệt, Hoàng Tử Nguyệt chậm rãi mở đôi mắt đẹp của mình ra, ngay lập tức, hai đạo ánh sáng giống như thực chất được phát ra từ trong đôi mắt của nàng mà chiếu rọi lên trên mặt của Phong Liệt, khiến cho trong lòng Phong Liệt cảm thấy hết sức căng thẳng, hắn nhanh chóng lùi lại phía sau một bước.

- Người -- người đã khôi phục?

Ánh mắt của Phong liệt khẽ nheo lại, hần cảm thấy có chút nghi ngờ nhưng không được chắc chắn lắm mà nói.

Giờ phút này, trong ánh mắt của Hoàng Tử Nguyệt đã không còn vẻ ngây thơ thuần khiết như lúc trước, mà đã nhiều hơn ba phần uy nghiêm cùng lẳng lẹ, điều đó khiến cho người khác không dám nhìn gần.

- Phong Liệt?

Sau khi nhìn rõ là Phong Liệt thì Hoàng Tử Nguyệt không khỏi kinh ngạc mà kêu một tiếng, lập tức từ trên giường nhảy lên dựng lên, khí thế mạnh mẽ từ trên người nàng đột nhiên phóng xuất ra bên ngoài, khiến cho toàn bộ không gian của Huyền Hạo tháp trở nên lắc lư.

- Phong Liệt! Bốn tiểu thư đang ở đâu vậy? Người -- người đã làm gì ta?

Về mặt của Hoàng Tử Nguyệt bỗng trở nên thâm biến, nàng cuống quýt mà kiểm tra lại thân thể của mình, tựa hồ như e sợ mình đã bị Phong Liệt làm chuyện bỉ ổi đối với mình, nếu không phải như Phong Liệt vẫn còn ở đây thì nàng đã cởi sách quần áo của mình ra mà kiểm tra kỹ càng một phen.

Phong Liệt thấy tình cảnh này, thì không nhịn được cười, hiện tại thì hần cũng đã chắc chắn được rằng tổn thương về mặt linh hồn của Hoàng Tử Nguyệt đã được khôi phục hoàn toàn, chỉ có điều, những chuyện đã xảy ra khi nàng mất trí nhớ thì đã quên sạch.

Trong lòng hần khẽ thở dài, cảm xúc trong lòng có chút phức tạp.

Mặc dù hần biết sớm muộn gì cô nàng này cũng sẽ khôi phục lại trí nhớ, nhưng trong nội tâm hần vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Nói thật, trong đáy lòng hần vẫn tương đối ưa thích cái bộ dáng ngây thơ đáng yêu của Hoàng Tử Nguyệt, nó so với bộ dáng nữ cường nhân trước mắt này thì dễ nhìn hơn rất nhiều, nhất là trong lúc mất trí nhớ kia thì Hoàng Tử Nguyệt đều ngoan ngoãn nghe lời mình, còn có thể làm tay đấm kiêm hộ vệ một cách miễn phí cho mình.

Một hộ vệ có dung mạo mỹ lệ cùng thực lực mạnh mẽ, hơn nữa lại rất biết nghe lời nữa chứ, quả thực là biết tìm ở đâu ra một người như thế, có điều hết thấy mọi chuyện đã trở thành quá khứ rồi.

Sau một khoảnh khắc thất thần, Phong Liệt liền phục hồi lại tinh thần, khôi phục lại thần sắc lạnh nhạt của bản thân, hần lui về bên cạnh bàn rồi chậm rãi mà rót cho mình một chén rượu, có chút vô ý mà nói :

- Không cần nhìn nữ, lão tử không phải là loại người tùy tiện! Bất quá, nếu như có xảy ra chuyện gì thì cũng đã xong lâu rồi, có cần phải sợ hãi như vậy không?

- Người --, hử! Phong Liệt! Người nói mau, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Nếu không nói rõ ràng, thì, đừng trách bốn tiểu thư trở mặt!

Hoàng Tử Nguyệt sắc mặt giận dữ, ngón tay trở hung hăng chỉ vào mặt Phong Liệt, một bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi, tựa hồ như tùy thời đều có thể động thủ.

Vào hiện tại, thì trí nhớ của nàng đều dừng lại vào lúc nàng bị Huyết Long Hoàng đánh ngất xỉu, còn đối với mọi chuyện phát sinh sau đó thì đều không nhớ được chút gì.

Bất luận một nữ nhân bình thường nào khi thức dậy mà phát hiện ở bên cạnh mình là một nam nhân xa lạ thì cũng sẽ phát điên lên, mà Hoàng Tử Nguyệt thì cũng không ngoại lệ.

Phong Liệt khẽ nhấp một ngụm rượu, rồi nói một cách lạnh nhạt :

- Chẳng lẽ ngươi không còn nhớ một chút gì?

- Ta chỉ nhớ là bị Huyết Long Hoàng đánh ngất xỉu, rồi mọi chuyện sau đó cũng không biết! Người nói mau đi! Tính nhẫn nại của bốn tiểu thư có hạn, nếu như để cho ta biết được người lừa gạt ta thì nhất định người sẽ hối hận! Hoàng Tử Nguyệt hít một hơi thật sâu, tự dè nén lửa giận trong lòng, nhẫn nhịn mà nói.

Ánh mắt của Phong Liệt có chút lập lờ, nhưng trong lòng thì không khỏi vui vẻ, thầm nghĩ: Hắc hắc, quên hết thì cũng tốt! Nếu mà để cho người biết được, lão tử đã từng giúp người mặc nội y, bắt người làm tay chân miễn phí thì không biết người có nổi óa tại chỗ hay không!

Hắn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Kỳ thật chuyện ta biết cũng không nhiều lúc ấy, Huyết Long Hoàng thoát ly Thiên Diễn Tru Thần Đại Trận, đưa tới việc Thiên Đạo trừng phạt, toàn bộ không gian hầu như bị sụp đổ, ta cũng bị chôn vùi dưới mặt đất, chờ đến khi ta từ dưới đất chui lên thì mọi chuyện ở bên ngoài đã bình tĩnh trở lại, mà tất cả mọi người thì cũng đã không thấy bóng dáng.

- Mà lúc đó ta cũng nhìn thấy người bị chôn trong đồng loạn thạch, nên thiện tâm mà đem người cứu chữa, đây là tất cả những chuyện đã xảy ra.

- Hừ! Thật không nghĩ tới người đối với ân nhân cứu mạng mình lại chẳng biết cảm kích một chút nào, mà thái độ lại hoàn toàn ngược lại, thật sự là ta có chút hối hận khi đã xen vào việc của người khác.

Hoàng Tử Nguyệt có chút kinh nghi bất định mà đánh giá Phong Liệt, rồi nói một cách thì thào :

- Tựa hồ có chút không đúng a..., rõ ràng ta còn thiếu rất nhiều nguyên lực thì mới có thể tiến giai được, mà sao bây giờ khi thức dậy thì đã đạt đến cấp bậc lực giai hậu kỳ rồi?

- Phong Liệt, ta mê man mấy ngày rồi? Hoàng Tử Nguyệt đột nhiên nói.

- Ba -- Ặc, tám ngày rồi!

Phong Liệt không cẩn thận nên thiếu chút nữa đã nói hớ.

- Hừ! Rốt cuộc là ba ngày hay là tám ngày? Hoàng Tử Nguyệt bất mãn mà nói một cách nũng nịu.

- Tám ngày! Tuyệt đối là tám ngày! Bởi vì ta cũng bị chôn năm ngày, sau đó mới phát hiện ra người ừ, chính là như vậy. Phong Liệt thập phần xác định mà nói.

- Thần Khí huyết ngục rơi vào trong tay ai rồi hả? Hoàng Tử Nguyệt lại hỏi.

Phong Liệt giả vờ giả vịt nghĩ nghĩ, nói:

- Cái này -- ta cũng không rõ ràng, hình như là rơi vào tay của Thiên Hoang tán nhân, mà hiện tại thì hẳn đều bị một loạt các cao thủ đuổi giết.

- Hả?

Đôi mắt đẹp của Hoàng Tử Nguyệt có chút lập lờ, rồi sau đó nàng lại lẩm bẩm một mình Như vậy cũng tốt, so với việc rơi vào trong tay Long chủ cũng tốt hơn rất nhiều.

Lúc này, Phong Liệt cũng không tiếp tục nói về vấn đề đó mà lảng sang chuyện khác :

- Chẳng lẽ -- người không muốn biết những cái Thiên Tru lệnh bài rơi vào tay ai sao?

Trong suy nghĩ của hắn, thì những tám Thiên Tru lệnh bài kia cũng không thua kém gì Thần Khí Huyết ngục, mà không hiểu sao tất cả mọi người đều không quan tâm đến những tám Thiên Tru lệnh bài?

Hoàng Tử Nguyệt nhìn hắn một cách khinh thường rồi nói:

- Ta biết là người đã đạt được mấy tám Thiên Tru lệnh bài, bất quá ta khuyên người một câu, giữ nhiều mấy cái lệnh bài kia ở trên người cũng không phải là việc tốt, ở trên đời này, ngoại trừ Long Chủ ra, thì cũng không có ai có thể chủ trì Thiên Diễn Tru Thần Đại Trận, cho nên giữ Thiên Tru lệnh bài giữ ở bên người thì lại rất dễ bị quản chế bởi Long Chủ!

- Hả? Người có thể nói rõ một chút được không? Trong nội tâm của Phong Liệt khẽ động, có chút nghi ngờ mà nói.

- Hừ! Bỏ tiểu thư không có rãnh mà nói chuyện tào lao với người, tin hay không là tùy người! Hoàng Tử Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Kế tiếp, ánh mắt nàng có chút lóe lên một cái, rồi nhìn thẳng Phong Liệt mà nói :

- Phong Liệt, bốn tiểu thư cũng không thích thiếu nợ nhân tình của người khác, người đã cứu ta một lần, người muốn cái gì thì có thể nói ra!

- Hả?

Về mặt của Phong Liệt hơi sưng sờ, trong nội tâm không khỏi mừng thầm, hần thử thăm dò mà nói

- Ta muốn bí pháp tế luyện phân thân của ngươi!

Đồng tử của Hoàng Tử Nguyệt hơi co rút lại, khe nhướng lông mày, tựa hồ có chút khó xử, sau khi trầm ngâm một lát thì nàng cũng gật đầu mà nói : Có thể cho ngươi!

Sau khi dứt lời, nàng liền lấy ra một quyển sách màu vàng có phong cách cổ xưa từ bên trong trữ vật giới chỉ của mình rồi ném cho Phong Liệt, sau đó nàng lại nói thêm một câu :

- Sau khi dùng xong thì đưa lại cho ta

Sau khi Phong Liệt tiếp nhận lấy quyển sách này, thì sắc mặt hần không khỏi hiện lên vẻ vui mừng, giống như là nhặt được chí bảo vậy, ngay sau đó, ánh mắt hần lại hơi chớp động , rồi nói :

- Ngươi —— ngươi có thể dạy cho ta pháp môn tu luyện Long Nguyên Lực từ cảnh giới Long Biển Cảnh trở xuống của võ giả được không?

- Không được! Đó là pháp môn bất truyền của hoàng gia ta! Về mặt Hoàng Tử Nguyệt trở nên lạnh lẽo, rồi cự tuyệt một cách thẳng thừng.

- Hừ! Ngươi sẽ không nhỏ mọn như thế chứ? Lão tử chính là người đã cứu ngươi một mạng, chỉ có chút chuyện nhỏ nhặt này mà ngươi cũng không làm được! Phong Liệt bất mãn mà hừ lạnh một tiếng.

- Ta nói không được là không được! Chuyện này không thể nào thương lượng được! Hoàng Tử Nguyệt lạnh lùng mà trừng mắt về phía Phong Liệt, rồi nói một cách dứt khoát.

Sau đó, nàng sắc mặt đột nhiên đỏ lên, khe hờ nhẹ mà nói :

- Hừ! Tuy ngươi đã cứu ta, có điều, bộ quần áo ta đang mặc là do ngươi mặc giúp đúng không ? Bốn tiểu thư tạm thời sẽ không tìm ngươi tính sổ, sau này hai chúng ta cũng không thiếu nợ gì nhau nữa!

Ách ——

Phong Liệt không khỏi ngẩn ngơ, nhưng cũng không thể phản bác nổi.

Ngay sau khi dứt lời thì Hoàng Tử Nguyệt cũng không để ý tới Phong Liệt nữa, thân thể mềm mại của nàng khe nhoáng một cái, rồi bay ra ngoài tiểu tháp, rất nhanh liền không thấy bóng dáng.

Nếu đổi lại là nam nhân khác mà dám giúp mình thay quần áo, thì cho dù là có hảo ý đi chăng nữa thì nàng cũng sẽ móc đôi mắt của hần xuống.

Nhưng đối với Phong Liệt, thì Hoàng Tử Nguyệt lại có chút bất đắc dĩ, sự tình vừa qua đã làm cho hai người thân mật hơn không ít, cho nên nàng cũng không thể tính toán quá được.

Sau khi nhìn thấy Hoàng Tử Nguyệt đã rời đi, trong nội tâm của Phong Liệt không khỏi cảm thấy có chút mất mát, quan hệ giữa hần và Hoàng Tử Nguyệt hôm nay rất là vi diệu. Không phải là địch nhân lại cũng không giống như là bằng hữu, có lẽ quan hệ của hai người mà tiến thêm một bước nữa thì sẽ có chút gì đó rất mập mờ, mà nếu lùi lại một bước thì hai người sẽ là địch nhân của nhau.

Có điều, theo bản năng thì Phong Liệt cũng không muốn quá mức thân cận với Hoàng Tử Nguyệt, nhất là hần không muốn dây dưa về mặt tình cảm với nàng.

Bởi vì hần cảm giác được, Hoàng Tử Nguyệt là một nữ nhân có nguyên tắc sống rất mạnh mẽ, nàng là loại nữ nhân có thể buông tha tất cả mọi thứ chỉ vì một điều nào đó, ví dụ như vì lợi ích của gia tộc, ví dụ như vì đại kế của Long Vũ Minh, tất cả những điều đó đều chiếm cứ vị trí hết sức trọng yếu ở trong lòng nàng.

Mà bản thân Phong Liệt thì là người cực kỳ ích kỷ, chính tà không phân biệt, coi trời bằng vung, trong tính cách của hần đã định sẵn hần sẽ không hi sinh bất cứ điều gì vì người khác, nào là Long Vũ Minh, nào là lê

dân bách tính, nào là Ma Long giáo, tất cả đều không liên quan đến hắn, nếu chúng dám cản trở con đường phát triển của hắn thì bất luận là chính hay tà, nếu cần ra tay thì hắn cũng sẽ không nương tay.

Mà tính cách và quan niệm sống của hai người khác xa nhau như vậy, nếu một khi hai người lại bị vướng vào chuyện tình cảm, thì tương lai hai người sẽ mâu thuẫn rất nặng nề, phiền toái sẽ đến không ngừng.

Hơn nữa, Phong Liệt tự nhận thấy bản thân mình cũng đã có nhiều nữ nhân rồi, Lý U Nguyệt, Tiểu Yên Tiểu Lục, ba cái nữ nhân đã xác định ra, thì còn có một Sở Tiểu Điệp khiến cho hắn nhớ nhung da diết, một Điệp Thiên Tử có quan hệ không rõ ràng.

Về phần đám người Lan Tiểu Y, tiểu ma nữ ... Thì hắn cũng chưa thêm tính đến.

Mỗi khi nhớ đến những thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp như hoa này thì trong nội tâm của Phong Liệt không khỏi cảm thấy tự đắc, nhưng đồng thời hắn cũng cảm thấy có chút nhức đầu.

Nhiều nữ nhân như vậy, người nào cũng đều xinh đẹp như hoa, tài mạo xuất chúng, quả thực là có thể thỏa mãn lòng hư vinh của nam nhân trong hắn, nhưng nếu có một ngày, hắn đem những nữ nhân này tập trung lại một chỗ thì có lẽ nó sẽ là một chuyện cực kỳ nhức đầu.

Kiếp trước hắn ở trong Ma Long giáo hơn mười năm mà cũng chỉ có một nữ nhân là Sở Tiểu Điệp, vậy mà ở kiếp này, chỉ chưa đến ba năm thời gian mà hắn đã có quan hệ không minh bạch với nhiều nữ nhân tuyệt sắc vô song như vậy, đây quả thực là tạo hóa trêu ngươi mà.

Sau khi suy tư cả nửa ngày thì Phong Liệt cũng chỉ có thể lắc đầu mà cảm khái, rồi hắn lại đem tất cả mọi chuyện về các nữ nhân này bỏ lại sau đầu, mà nghiên cứu quyển cổ thư màu vàng vừa mới đạt được, bất luận ra sao thì hắn cũng phải cố gắng nâng cao chiến lực của bản thân, thực lực mới là thứ căn bản để có thể tồn tại được trên thế giới này.

- Hả Thiên Hà Cổ Quyền Phân Thần Thiên !

Ánh mắt của Phong Liệt khẽ nheo lại, trong tay hắn đang cầm một quyển sách màu vàng rộng nửa xích dài một thước, theo thời gian dần dần trôi qua thì tâm thần của hắn đã đắm chìm ở trong đó.

Tuy vẫn tự ở bên trong quyển cổ thư này đều là viễn cổ long văn, nhưng mà việc này đối với Phong Liệt thì cũng không phải là chuyện gì khó khăn, hắn chỉ đọc một lần thì đã hiểu ý nghĩa của những văn tự đó, nhưng mà những đạo lý cực kỳ huyền ảo ở bên trong đó thì hắn cũng không thể nào lĩnh ngộ được trong nhất thời.

520. Chương 609-610: Vô Cực Kiếm Ma

Sau một lúc, hắn đã bị hấp dẫn bởi quyển cổ thư kia, nên hắn dứt khoát khống chế Huyền Hạo tháp hạ xuống mặt đất, rồi ngay lập tức hắn khoanh chân ngồi trên giường Tiên Âm, tại trong trạng thái linh hoạt kỳ ảo mà hết sức chăm chú tham ngộ bí thuật bên trong quyển cổ thư.

Cái quyển cổ thư này chính là Thiên Hà Cổ Quyền , bên trong nó ghi lại phương pháp để có thể phân hóa linh hồn thành công, cực kỳ huyền ảo.

Tế luyện phân thân, nói trắng ra là chính là phân hoá linh hồn của bản thân ra rồi dung nhập nó vào một cái thể xác khác.

Phân thân một khi tế luyện thành công, ngoại trừ ý chí còn giống với bản tôn ra, thì hành động hay tư duy đều có được sự độc lập, điều này khác biệt với việc luyện chế một cái khôi lỗi.

Lực lượng linh hồn của võ giả, cũng chính là tinh thần lực, tuy nó cực kỳ khổng lồ, nhưng những thứ tinh thần lực này một khi ly thể, mà chặt đứt liên hệ với bản tôn thì nó sẽ bị tiêu tán ngay lập tức. Mà cái quyển cổ thư Thiên Hà Cổ Quyền Phân Thần Thiên này chính là trình bày bí pháp để có thể phân hóa thành công ra một đám linh hồn mà không bị hủy diệt.

Trong lúc bất chi bất giác thì Phong Liệt đã bị đạo lý huyền ảo bên trong quyển cổ thư đó hấp dẫn, không thể kiềm chế được bản thân mà chìm sâu vào trong đó.

Phân hóa tâm thần mà phải giữ lại ý chí, bởi vì tại quy tắc của thiên đạo khổng chế, nó sẽ không cho phép có hai lũ ý chí hoàn toàn giống nhau mà cùng tồn tại, nếu mà làm không tốt thì sẽ phải nhận sự trừng phạt của thiên đạo, mà lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Trên giường Tiên Âm, Phong Liệt khoanh chân mà ngồi, tay đang cầm lấy Thiên Hà Cổ Quyển, theo thời gian dần dần trôi qua thì hắn đã nhắm hai mắt lại.

...
...

- Thiên Hoang tán nhân! Người không nên tiếp tục chấp mê bất ngộ nữa! Nếu người không giao Huyết Ngục ra thì nhất định bốn tọa sẽ khiến cho người hình thần câu diệt!

Sắc mặt Vô Cực Kiếm Ma lãnh khốc và âm lệ, ngay khi dứt lời, Hắc Thiết Kiếm đang được nắm trong tay hắn đột nhiên bay về phía trời cao.

Tuyệt Vọng Kiếm Đạo Sinh Tử Lưỡng Nan!

Xoẹt ——

Một đạo kiếm khí tà dị quán xuyên âm dương xuyên qua trời cao, mạnh mẽ đánh lên trên một cái đại đỉnh khổng lồ màu xanh xẫm có kích cỡ khoảng trăm trượng.

Keng!

Trong không gian vang lên một tiếng nổ mạnh mẽ, mà bên trên Thập Long Thiên Hoang Đỉnh vậy mà hiện ra một đạo kiếm ngân mờ mờ, mà một đầu long ảnh tràn đầy khí thế bên trong đó thiếu chút nữa đã bị đánh tan, gào thét không dứt.

Mà cùng với đó, thì cả Thiên Hoang tán nhân lẫn Thập Long Thiên Hoang Đỉnh đều ngay lập tức bị đánh ra xa mấy ngàn trượng, vùi sâu vào bên trong lòng đất.

Lúc này, trung niên mỹ phụ đang cầm trong tay phật châu của Phiêu Miểu Thiên Cung cũng không cam chịu rút lại phía sau, chỉ thấy miệng nàng khê hé mở, rồi nhổ ra một cái ấn pháp màu vàng huyền ảo, rồi sau đó nó đã lập tức bành trướng thành một cái ấn khổng lồ có kích cỡ gần trăm trượng, mạnh mẽ đánh lên trên Thiên Hoang đỉnh.

Vạn Kiếp Vô Lượng Tru Tà Ấn!

Oanh —— ù ù!

Cả không gian lúc này đã bị bụi cát che kín cả bầu trời, mà nguyên bản Thập Long Thiên Hoang Đỉnh đã chìm sâu vào trong lòng đất thì nay lại tiếp tục bị vùi sâu vào dưới mặt đất mấy trăm trượng.

- Khốn khiếp! Người —— các người không nên ép người quá đáng! Huyết Ngục không nằm trong tay ta —— phốc! Phải làm như thế nào thì các người mới chịu tin đây? —— Phốc!

Ở sâu trong lòng đất truyền đến tiếng kêu to của Thiên Hoang tán nhân, cùng với đó thì hắn cũng liên tiếp phun ra hai ngụm máu tươi.

Cùng lúc đó ở trên bầu trời, Thiên Độc lão quái, Sở Hóa Long cùng với mười mấy tên cường giả Long Biên Cảnh của các môn phái đều hiện ra vẻ ngoan lệ, rồi không chút khách khí mà đem những chiêu thức mạnh mẽ đánh về phía Thiên Hoang tán nhân, ở sâu bên trong lòng đất liên tiếp vang lên những tiếng nổ ầm ầm, thời gian dần dần trôi qua thì Thiên Hoang tán nhân đã lâm vào tuyệt cảnh.

Mà ngày đó cũng chỉ vì Thiên Hoang tán nhân bỏ về sớm một bước cho nên mới bị mọi người hoài nghi là hắn đã đạt được Thần Khí, cuối cùng dẫn đến việc hắn bị tất cả mọi người truy sát.

Mà tính từ đó đến nay thì hắn đã trốn chạy được mười ngày, hắn đường đường là một vị cường giả Long Biên Cảnh hậu kỳ, vậy mà lại biến thành một kẻ như chó nhà có tang, ngày ngày đều lâm vào trong hoảng sợ.

Nhất là giờ phút này, hắn đã bị mọi người chặn lại ở biên giới của đại lục Bắc Mạc, lên trời không được mà xuống đất không xong, hắn đã chính thức không còn lối thoát nữa rồi.

- Hừ! Thiên Hoang tán nhân, bốn tọa nể người là một cao thủ đạo hạnh cao thâm, hi vọng người có thể minh bạch một điều, cái thần khí Huyết Ngục này tuyệt đối không thể nào rơi vào trong tay của U Minh Điện các người! Hôm nay nếu như người không cấp cho chúng ta một cái công đạo, thì kết cục cuối cùng của người chỉ có một con đường chết mà thôi!

Vô Cực Kiếm Ma nói một cách hết sức lạnh lẽo, hắn khẽ vung tay lên, lại để cho một đám cao thủ Long Biển Cảnh ngừng việc bỏ đá xuống giếng, hắn muốn cấp cho Thiên Hoang tán nhân một cái cơ hội để giao ra Huyết Ngục.

Hô ——

Thập long đại đỉnh bay ra từ trong hố sâu, khi bay lên trên không trung thì mới dừng lại, mà lúc này thì Thiên Hoang tán nhân đang mang theo cảnh tượng tóc tai bù xù mà xuất hiện ở trên đại đỉnh.

Về mặt hắn cực kỳ oán độc mà quét mắt nhìn về phía một đám người, rồi sau đó giận dữ mà hét toáng lên :

- Trong tay bốn tọa không có thần khí! Ta phải nói bao nhiêu lần nữa thì các người mới chịu tin ! Ta có thể lấy Long Thần ra mà thế, nếu trong tay ta mà đang nắm giữ thần khí, thì Thiên Hoang ta sẽ chết mà không nhắm mắt ! Ta thế như thế đã được chưa?

Phốc ——

Vừa nói xong, thì Thiên Hoang tán nhân lại nhẹn không được mà phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy.

Lúc này, đột nhiên hiện ra một cỗ khí tức cổ quái từ bên trong tối tăm, rồi nó lập tức chui vào bên trong mi tâm của Thiên Hoang tán nhân.

Khi mọi người thấy vậy thì cũng không khỏi cảm thấy sững sờ, bọn chúng đều biết rõ rằng đó chính là lực lượng của lời thề với Long Thần.

Trong lúc nhất thời, đám người Vô Cực Kiếm Ma, Thiên Độc lão quái không khỏi hai mặt nhìn nhau, lời thề với Long Thần đã là lời thề nghiêm trọng nhất rồi, vì thế mọi người không thể nào không tin.

- Nếu như thần khí không ở trong tay của Thiên Hoang tán nhân, thì rốt cục nó đã rơi vào tay ai?

Sau một lúc sững sờ, Vô Cực Kiếm Ma không khỏi nhú mày, rồi nói.

- Vô Cực đạo huynh, chúng ta tựa hồ còn để lọt hai người.

Trung niên mỹ phụ của Phiêu Miểu Thiên Cung đột nhiên mở miệng nói.

- Hả Lục Phát chân nhân, người nói là —— Hoàng Tử Nguyệt cùng với người thần bí kia?

Ánh mắt của Vô Cực Kiếm Ma ách bống nhiên co rụt lại, rồi nói.

- Không sai! Tuy lúc ấy Hoàng Tử Nguyệt bị Huyết Long Hoàng bắt đi, nhưng cũng không nhất định là nàng đã chết, hiện tại chỉ cần chúng ta đến Hoàng gia xác nhận lại việc sống chết của nàng một chút thì mọi chuyện đều trở nên rõ ràng.

- Còn về cái người thần bí kia, thì cần mọi người sau khi trở về hao phí tâm tư một chút, lại để cho môn hạ của mình không tiếc bất cứ giá nào để truy tìm tung tích của hắn. Đôi mắt đẹp của Lục Phát chân nhân lóe lên tinh mang, rồi chậm rãi nói.

- Lục Phát chân nhân nói có lý! Nói đi nói lại, thì hiện tại hai người này cũng có hiềm nghi lớn nhất. Đã như vậy, thì trước tiên chúng ta cứ đi đến Thiên Long thần triều bái phỏng Hoàng gia một chút, mọi người thấy như thế nào?

Vô Cực Kiếm Ma trầm ngâm một chút, rồi đưa ra lời đề nghị.

Đám người Sở Hóa Long, Thiên Độc lão quái đều không dị nghị một chút nào, sau đó, tại dưới sự dẫn dắt của Vô Cực Kiếm Ma, mười mấy tên tuyệt thế cường giả trùng trùng điệp điệp mà bay về phía Thiên Long thần triều.

Mà Thiên Hoang tán nhân lại tựa như vô ý mà bị mọi người bỏ qua, một mình hắn ngây người mà đứng nguyên tại chỗ một lúc thật lâu, sự oán độc trong ánh mắt của hắn tựa như đủ để cắn nuốt cả đất trời, đến cuối cùng chỉ thấy hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà ngửa mặt lên trời gào thét một câu :

- Vô Cực lão ma! Lục Phát tiện nhân! Các người đều chờ đó cho ta, nhất định ta sẽ không để yên cho các người! Còn cái tên khốn kiếp khiến bổn tọa phải chịu tiếng xấu thay cho người nữa! Ngàn vạn lần đừng để cho bản thân nhân biết rõ người là ai, nếu không thì nhất định ta sẽ khiến người muốn sống không được muốn chết không xong, rồi sau đó tru di cửu tộc của người!

Khắc khă-x-xxxxx khắc khă-x-xxxxx —— phốc!

...

...

Trong lúc bất chí bất giác thì mười ngày đã trôi qua, lúc này thì đôi mắt Phong Liệt đang nhắm lại cũng đã mở ra, trong mắt hắn hiện rõ vẻ vui mừng, hiển nhiên hắn đã có được thu hoạch to lớn.

Hắc hắc hắc! Cái giường Tiên Âm này quả nhiên là đồ tốt, nếu không có chiếc bảo bối này, thì chỉ sợ không mất thời gian một năm rưỡi thì cũng đừng mong hiểu thấu đáo được cái Phân Thần Thiên này.

Ồ? Tại sao bên ngoài lại tối đen như mực thế này?

Khi Phong Liệt đang cười một cách hết sức đắc ý, thì đột nhiên hắn lại phát hiện ra, bên ngoài tiểu tháp lại là một mảnh tối đen như mực, so với những đêm không có ánh trăng còn tối hơn rất nhiều, hơn nữa bầu không khí lại yên tĩnh một cách lạ thường.

Khi Phong Liệt nhìn thấy cảnh tượng này thì không khỏi nhú mày, hắn thử phân ra một tia tinh thần lực để dò xét thoáng qua một chút về hoàn cảnh ở xung quanh, nhưng hắn cực kỳ ngạc nhiên mà phát hiện ra rằng, tại phụ cận của tiểu tháp có một đồng những thứ đang được sắp xếp một cách bừa bãi lộn xộn, hơn nữa chúng còn rất có giá trị, ví dụ như là một ít Long Nguyên Đan, tài liệu luyện đan, tài liệu luyện khí, linh bảo đã thành phẩm..., hơn nữa còn có một đồng quần áo.

- Hả? Chắc hẳn là ta đang ở bên trong một chiếc trù vật giới chỉ? Hắc hắc! Đã xảy ra chuyện gì vậy..!

Trong nội tâm Phong Liệt hơi trầm ngâm một chút, sau đó rất nhanh, hắn đã đoán ra một khả năng, Huyền Hạo Tháp của hắn đã bị một người nào đó nhận lầm là vật vô chủ mà cất vào bên trong trù vật giới chỉ.

Lúc trước, thời điểm mà hắn đang nghiên cứu Thiên Hà Cổ Quyển, thì hắn đã đem Huyền Hạo tháp thu nhỏ lại đến kích cỡ một cái nắm tay, rồi tùy ý đặt ở trên mặt đất, cho nên bị người khác nhặt được cũng là chuyện hết sức bình thường.

Đối với tình huống này, thì trong nội tâm của Phong Liệt cũng không sợ hãi một chút nào, trù vật giới chỉ chỉ là do một số tài liệu đặc thù và một vài pháp trận không gian được viết bằng cổ long văn mà tạo ra một cái không gian giả giới, hơn nữa đây còn là loại không gian đơn giản nhất, mà Phong Ma đại thương trong tay hắn có thể Phá Không cho nên hắn muốn đi ra ngoài thì cũng là việc hết sức dễ dàng.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài lại là một hoàn cảnh khác.

...

- Thu Nguyệt, thật là rất đáng tiếc vì người đã không đi đến Long Hoàng Thần Phủ! Ở chỗ đó, có thể nói là người đông nghìn nghịt, cao thủ nhiều như mây! Tùy tiện nhìn thấy một người thì cũng đều là cao thủ Cương Khí Cảnh, thậm chí cường giả Thần Thông Cảnh, Hóa Đan Cảnh ở đó cũng không ít. Nếu không phải bổn công tử có đầu óc thông minh cùng với thân thủ bất phàm thì đừng nói đến chuyện đoạt bảo, chỉ sợ đến bảo vệ tính mạng cũng là rất khó khăn!

- Thu Nguyệt, người không được nhìn thấy cảnh tượng lúc đó, đột nhiên có một đạo kiếm quang dài hơn trăm trượng xẹt qua trên đầu ta, có điều bốn công tử cũng không hề sợ hãi, bình thản mà đứng nguyên một chỗ, rồi đàm tiếu mà nhìn cảnh sông núi tan thành mây khói...

Một gã thiếu niên công tử bộ dáng mười bảy mười tám tuổi, đang khẽ phẩy phẩy một thanh quạt xếp, đi bên cạnh một thiếu nữ có dung mạo cực kỳ xinh đẹp, mặt mày hân hân cực kỳ hớn hở mà kể ra tất cả những gì hân được chứng kiến trong hành trình đi đến Long Hoàng Thần Phủ, lúc này hân đã hưng phấn đến mức khoa tay múa chân, nước bọt bay tứ tung, rõ ràng đây là một tên công tử ăn chơi, chém gió thành thần, tuy nhiên hân cũng rất có tài ăn nói.

- Phì! Người nói khoác vừa vừa thôi! Người mà cũng có được can đảm như thế sao, mà suy cho cùng thì người đã đi vào Ma quỷ đại bình nguyên hay chưa còn là điều khó nói!

Thiếu nữ tên là Thu Nguyệt này dường như cũng không vì mấy câu chém gió của thiếu niên bên cạnh mà cảm thấy động tâm, nàng cực kỳ khinh thường mà liếc mắt nhìn hân một cái, trong đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy vẻ trêu tức cùng không tin tưởng, mà mấy tiểu nữ hài đang mặc trang phục của nha hoàn ở sau lưng của nàng cũng đều che miệng mà cười không ngừng.

- Hắc! Thu Nguyệt, nàng không thể không tin ta! Cho dù ta lừa dối trời, lừa dối đất, lừa dối tất cả người trong thiên hạ, thì cũng sẽ không bao giờ lừa dối nàng! Nếu nàng không tin ta —— ta sẽ chết cho nàng xem!

Phùng Bất Nhị ưỡn thẳng ngực, rồi làm ra vẻ mà nói, sau khi nói xong, thì ngay lập tức hân đã chạy đến bờ sông, tựa hồ như nếu thiếu nữ kia nói một câu nữa thì hân sẽ nhảy xuống dưới vậy.

Phốc phốc! Thiếu nữ kia bị chọc đến mức không nhịn được mà cười một tràng dài, rồi sau đó nàng lại nói :

- Thôi đủ rồi! Dù sao đi nữa thì người cũng là Long Vũ giả có tu vi Chân Khí Cảnh, cho dù có nhảy xuống sông thì cũng sẽ không bị chìm chết đâu!

Hắc hắc, hắc hắc! Thiếu niên kia ngược ngùng mà cười nhẹ hai tiếng.

Đột nhiên, đôi mắt đẹp của thiếu nữ kia trở nên sáng ngời, nói :

- Phùng Đại công tử, không phải người đã nói là mình đạt được một kiện thần binh cái thế ở bên trong Long Hoàng Thần Phủ sao? Lấy ra đây cho nữ tử mở mang kiến thức một chút nào!

Hắc! Thu Nguyệt, nếu người không nhắc đến chuyện này thì suýt chút nữa ta cũng đã quên! Lúc ta nhặt được —— không, là ta tại bên trong sự vây công của ngàn vạn cao thủ mà đoạt được món bảo bối đó, ngay cả cha ta cũng không nhìn ra nó có phẩm cấp gì, ta đang định chờ đến đại thọ trăm tuổi của tổ phụ ta mà đem nó ra để cho một đám tiền bối cao thủ kiểm tra hộ một chút! Đây người xem đi!

521. Chương 611-612: Tứ Phương Thành

Phùng Bất Nhị nói một cách đầy hưng phấn, sau đó hân lấy ra từ bên trong trữ vật giới chỉ một chiếc tiểu tháp màu vàng nhạt, toàn thân nó tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, bộ dáng của nó rất là bất phàm.

Chỉ có điều, nếu mà nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra, trên cái tiểu tháp này đã xuất hiện đầy rẫy những vết rách, vết thương chồng chất, tựa hồ như chỉ một chút nữa thôi thì nó sẽ vỡ tan ra vậy.

Không hề nghi ngờ gì nữa, đây chính là chí bảo Huyền Hạo tháp.

Bên trong không gian của Huyền Hạo tháp, Phong Liệt đang muốn thôi động Phong Ma đại thương để phá vỡ không gian giả giới này mà rời đi, thì đột nhiên hân lại thấy không gian xung quanh lại trở nên sáng ngời, một lần nữa xuất hiện ở bên ngoài.

Ngay sau đó, Phong Liệt lại nhìn thấy một tên thiếu niên công tử có đầu tóc cầu kỳ và một thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp xuất hiện ở bên cạnh tiểu tháp.

Mà ở cách đó không xa, còn có một vài tên tiểu nha hoàn và hộ vệ có vẻ mặt tò mò mà đưa mắt nhìn về phía cái tiểu tháp này, từ trang phục mà đoán người đó đang mặc mà đoán thì có lẽ chúng đều là người hầu của một nam một nữ này.

- YAA.A.A..! Quả thật là thần binh cái thể a...! đây là lần đầu tiên mà bốn tiểu thư được chứng kiến loại thần binh cái thể này, thật sự là mở rộng tầm mắt a...!

Đột nhiên thiếu nữ xinh đẹp kia kêu to lên một tiếng, rồi nói một cách cực kỳ khoa trương, nhưng mà trong đôi mắt đẹp của nàng lại lộ rõ vẻ buồn cười, rồi sau đó nàng lại nói :

- Ủ, cũng không biết nó có tốt hơn Kim Lũ Kiếm của bốn tiểu thư hay không, để ta thử nó một chút xem sao!

Vừa dứt lời, ở trong tay thiếu nữ kia đột nhiên hiện ra một thanh trường kiếm mảnh khảnh màu vàng, rồi sau đó nàng không chút khách khí mà chém về phía Huyền Hạo tháp một cái.

- Hả? Chậm đã ——

Phùng Bất Nhĩ không nghĩ tới chuyện thiếu nữ kia lại đột nhiên xuất thủ, hiện tại né tránh đã không còn kịp nữa rồi, hắn chỉ có thể vội vàng rút tay về để tránh bị ngộ thương, nhưng trong lòng hắn lúc này lại cực kỳ xót xa, không thể tưởng tượng được khó khăn lắm mình mới nhặt được một vật kỉ niệm ở trên ma quỷ đại bình nguyên, vậy mà lại sắp hỏng rồi, biết trước thì hắn sẽ không dùng nó để tấn gái.

Nhưng tình huống kế tiếp lại khiến cho cả đám người đều bị bất ngờ.

Đình!

Trong không gian vang lên một tiếng giòn vang, còn chiếc tiểu tháp thì đã bị đánh rơi xuống mặt đất, cũng không bị hỏng như mọi người tưởng tượng, mà chuỗi trường kiếm Kim Lũ Kiếm có cấp bậc linh bảo cực phẩm của thiếu nữ kia lại bị đứt thành hai đoạn.

- YAA.A.A..! Bảo kiếm của bốn tiểu thư —— tên Phùng Bất Nhĩ khốn khiếp! Người mau trả kiếm lại cho ta! ! Ô ô ô!

Đôi mắt đẹp của thiếu nữ kia khẽ động, dường như nàng sắp khóc đến nơi rồi, bảo kiếm của mình vậy mà đã bị hủy thành hai đoạn, việc này nàng biết đối diện như thế nào?

Phùng Bất Nhĩ cũng trợn tròn hai mắt, mà ngây ra như phỗng.

Đúng lúc này, tiểu tháp ở trên mặt đất đột nhiên phóng ra ánh sáng màu vàng, cùng với đó thì một tên thiếu niên tuấn tú mặc áo đen đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Tên thiếu niên này đuổi người mấy cái, khí chất của hắn cực kỳ bất phàm, đôi mắt hắn sáng như sao, mà ở chỗ mi tâm của hắn còn có một cái đồ án Thiên Long nho nhỏ lộ ra ngoài khiến cho hắn có chút tà dị, tuy hắn không lộ ra sát khí, nhưng mà lại khiến cho những người ở xung quanh cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

- A...! Quỷ ... Quỷ!

Thiếu nữ kia sợ hãi mà hô lên một tiếng, rồi nhanh chóng trốn ở sau lưng của Phùng Bất Nhĩ, mà lúc này tên Phùng Bất Nhĩ kia cũng sợ tới mức muốn lùi về phía sau, nhưng hắn lại bị thiếu nữ kia đẩy lên phía trước muốn lùi cũng lùi không được, lúc này thì hai chân hắn đã run lẩy bẩy.

- Người —— người người là người hay quỷ vậy? Nhanh hộ giá a...!

Phùng Bất Nhĩ chỉ vào Phong Liệt mà quát hỏi một câu, cùng với đó thì hắn cũng vội vàng mà gọi mấy tên hộ vệ ở đằng sau đến hộ giá.

Phong Liệt quét mắt mà nhìn về mấy người ở xung quanh, đến cuối cùng thì ánh mắt của hắn dừng lại ở trên một tấm bia đá khổng lồ đang cắm trên mặt đất, chỉ thấy trên tấm bia đá đó có khắc bốn chữ Long Vũ học viện cực kỳ kỳ thế.

- Long Vũ học viện sao? Hắc hắc, có ý tứ.

Trong nội tâm Phong Liệt khê động, rồi hần cũng không nhin được mà cười lên thành tiếng, hần thật sự không nghĩ đến sau khi mình bế quan vài ngày, vậy mà đã đến được nơi mình muốn đến.

Nếu hần không nhớ nhầm, thì cái Long Vũ học viện hần là ở phụ cận Tứ Phương thành, nơi đây cũng là chỗ giao thoa giữa ba quận Thiên An Quận, Hoàng Hóa Quận, Đằng Long quận, bình thường khu vực này cũng không được ai quản lý.

BOANG...! BOANG...! BOANG...!

Trong không khí bỗng vang lên mấy tiếng kim thiết giao nhau, mà mấy tên hộ vệ ở cách đó không xa cũng đã có phản ứng, bọn chúng vội vàng đem Phong Liệt vây vào bên trong.

- Tiểu tử! Ngươi là người nào? Nói mau!

Một gã đại hán quát lên, trường đao trong tay hần trực chỉ vào Phong Liệt.

- Lão Tam, nói những lời thừa thãi đó với hần làm gì, trước tiên cứ bắt hần lại rồi xét hỏi sau cũng được? Động thủ đi!

Một gã đại hán giống như là đầu lĩnh của đám hộ vệ này nói một câu, ngay lập tức vẻ mặt của bốn tên hộ vệ toàn thân đang mặc giáp trụ này liền trở nên hung ác, rồi cả đám đều xuất đao cùng một lúc về phía Phong Liệt.

Bá bá ——

Trường Đao xẹt qua không trung, liền vang lên vài tiếng không khí rít gào, từ ngoài nhìn vào thì cũng có một chút khí thế, chỉ có điều, công kích có uy lực như thế đối với Phong Liệt mà nói thì không đáng giá một chút nào.

Ánh mắt của Phong Liệt có chút lạnh lẽo, quyền phải của hần đột nhiên đánh ra một cái, ngay lập tức, bắn ra bốn đạo cương khí mạnh mẽ mà đánh về phía trước ngực của bốn tên hộ vệ kia.

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!

Ngay lập tức, ở trong không khí liền vang lên bốn tiếng trầm đục, mà cả bốn tên hộ vệ có tu vi Chân Khí Cảnh đỉnh phong đều bị bắn ngược lại rồi rơi vào bên trong hộ thành hà (con sông được đào để bảo vệ thành), ở dưới nước lại vang lên mấy tiếng Ồm Ồm .

Phong Liệt quay mặt lại, nhìn về phía Phùng Bất Nhị một cách lạnh lùng, rồi nói :

- Tiểu tử, Tứ Phương thành nằm ở hướng nào?

Phùng Bất Nhị thấy Phong Liệt nhìn về phía mình thì trong lòng hần không khỏi cảm thấy sợ hãi, hần không nhin được mà muốn bỏ trốn, hần ngoài miệng trong yếu mà quát to một câu :

- Ngươi —— ngươi đừng có tới đây! Ta cảnh cáo ngươi! Lão tử cũng không phải là loại người không đầu đâu đấy!

- Hừ ù ù ——, dọa chết bà cô ta rồi! Nguyên lai ngươi là người mà không phải là quỷ!

Mà lúc này, thiếu nữ Thu Nguyệt ở đằng sau lại thở dài một hơi, nỗi sợ hãi trong lòng cũng tan biến, rồi nàng cực kỳ khinh thường mà đẩy tên yếu ớt vô dụng Phùng Bất Nhị kia sang một bên, một tay nàng chống lên bờ eo thon thả, một tay kia thì chỉ vào Phong Liệt mà nói :

- Đây! Ngươi rốt cuộc là ai? Tiếp cận bốn tiểu thư có mục đích gì? Ngươi có phải là đồng bọn của tên Phùng Nhị Hóa không ? Nói cho ngươi biết, từ bé đến lớn bốn tiểu thư chưa bao giờ phải chịu thiệt đâu đấy!

- Hả?

Phong Liệt hơi bị sững sờ, tuy hần biết cô nàng này đã hiểu nhầm cái gì, nhưng mà hần cũng chẳng thêm giải thích, quay người lại mà chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, đột nhiên trong lòng hần khê động, sự cảm ứng ở trong linh hồn hần càng lúc càng trở nên rõ ràng, mà lúc này thì hần cũng dừng lại mà ánh mắt của hần thì nhìn về phía xa xa trên không.

- Này! Người đừng có giả câm giả điếc với bốn tiểu thư! Ta mặc kệ, người phải bồi thường bảo kiểm lại cho ta, nếu không bốn tiểu thư sẽ không để yên cho người —— ồ?

Khi Thu Nguyệt đang lải nhải về chuyện bồi thường, đột nhiên sắc mặt nàng trở nên trì trệ, rồi ánh mắt của nàng cũng nhìn về phía Phong Liệt đang nhìn, trong đôi mắt đẹp của nàng dần dần lộ ra vẻ hoảng sợ.

Chỉ thấy trên chín tầng trời, có hai đạo thân ảnh một đỏ một tím đang nhanh chóng bay đến chỗ này, tốc độ của chúng nhanh như chớp mà xẹt qua trên bầu trời, uy áp mạnh mẽ mà chúng tỏa ra khiến cho vô số đệ tử của Long Vũ học viện đều trở nên vô cùng sợ hãi, cả đám đều tới tấp nhìn lại.

Cùng lúc đó, còn có một đầu đại Điêu màu vàng nhạt đang giương đôi cánh khổng lồ dài mấy trượng mà bay nhanh đến đây.

Lê-eeee-eezz~! ——

Một tiếng kêu vô cùng vui sướng của đầu đại Điêu này vang tận mây xanh, vô số những đám mây trên trời cũng vì tiếng kêu của nó mà tiêu tán, mà một số cao thủ bên trong Long Vũ học viện cũng vì cảnh tượng đó mà hơi bị kinh hãi, cả đám đều âm thầm đề phòng.

Mà khi nhìn thấy đầu đại Điêu đang vui mừng kia hạ xuống đất, thì trong mắt Phong Liệt cũng lộ ra một chút nhu hòa cũng vui mừng.

Ông t...r...ồ...i...ồ...i! Bốn công tử không nhìn nhầm đấy chứ? Kia rõ ràng là —— cường giả Hóa Đan Cảnh! Hơn nữa còn là hai vị nữa chứ?

- Đầu kia đại điêu kia có vẻ cực kỳ hung ác! Không phải là nó muốn tấn công Long Vũ học viện của chúng ta đấy chứ? Thật là đáng sợ a!

- Im đi! Có chuyện gì đáng phải sợ đâu? Cao thủ bên trong học viện chúng ta nhiều như mây! Đừng nói là hai tên cường giả Hóa Đan Cảnh, mà cho dù là cường giả Long Biển Cảnh có đến đây thì cũng chưa chắc có thể toàn thân mà trở ra được!

- Tiểu Điệp! Người mau nhìn kia, đầu đại Điêu kia nhìn có chút quen mắt a! Trông nó rất giống Kim Câu thì phải!

- Không thể nào! Ta nhớ là đầu Kim Câu kia không có to lớn như vậy mà?

- Nha đầu người thật là đần! Chẳng nhẽ Kim Câu không thể lớn lên được sao!

- Ah —— à? Nếu đúng là Kim Câu, thì Phong đại ca chẳng phải là...

- Nha đầu ngốc, người cuối cùng cũng thông minh ra được một chút! Hừ hừ! Đồ Phong Liệt thói tha, sớm muộn gì người cũng sẽ trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của bốn tiểu thư! Uhm? Mà nên tiền sát hậu gian hay là tiền dâm hậu sát nhỉ...

...

...

Giờ khắc này, vô số đệ tử ở bên trong Long vũ học viện đều duỗi dài cổ mà nhìn lên trên không trung, trên mặt chúng đều khó nén được vẻ khiếp sợ, cả đám đều đang suy đoán thân phận của người đang đến.

Trong đó, có hai thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp như hoa đang giương đôi mắt đẹp của mình mà nhìn chăm chăm vào đầu đại điêu có cặp lông màu vàng nhạt kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của hai nàng đều không giấu được vẻ kích động.

...

- Xích Viêm Thiên ra mắt công tử!

- Bán Giang Hồng ra mắt công tử!

Hai lão giả Hóa Đan Cảnh từ trên không trung hạ xuống, dừng ở trước người Phong Liệt rồi chấp tay hành lễ một cách hết sức cung kính.

- Ừ.

Phong Liệt hồ hững mà liếc mắt nhìn về phía hai người, rồi khẽ gật đầu.

Hai người này không phải là ai khác, mà chính là hai người Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng đã cùng Phong Liệt tách ra trên Ma quỷ bình nguyên.

Ngày đó Phong Liệt phát sinh xung đột với Lâm Tử Thông, Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng mỗi người đều ngăn trở một tên cường giả Hóa Đan Cảnh của đối phương, rồi sau đó hai người bị thất lạc mà mất đi tung tích của Phong Liệt, về sau đó thì hai người đành phải đi đến Tứ Phương thành mà chờ đợi Phong Liệt, về phần Kim Câu thì cũng được hai người mang đến nơi này.

Hôm nay khi hai người nhìn thấy Phong Liệt, thì trong nội tâm cũng ngầm thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì mạng già của hai người cũng đều nằm trên tay Phong Liệt, nếu mà Phong Liệt bị chết thì bọn hắn cũng sẽ bị chết theo.

Đồng thời, khi hai người nhìn về phía Phong Liệt thì trong ánh mắt đều hiện rõ vẻ kinh ngạc, chỉ chưa đến một tháng mà tu vi của Phong Liệt lại tiến triển một đoạn dài như vậy, tốc độ phát triển như thế quả thực là hết sức dọa người.

- Công tử! Nơi đây là địa bàn của Long Vũ học viện, rồng rắn lẫn lộn, chúng ta không nên ở lâu, chúng ta nên quay về Tứ Phương thành trước đã!

Hỏa Mãng Vương âm thầm đánh giá thoáng một phát về Phong Liệt, ánh mắt hắn lóe lên một cái rồi đưa ra đề nghị.

- Được rồi! Các người đi trước dẫn đường đi!

Phong Liệt nhìn thoáng qua đám người đang ở chỗ cánh cửa lớn của Long vũ học viện mà khẽ gật đầu một cái.

Hai người Hỏa Mãng Vương khẽ chấp tay với Phong Liệt, rồi lại lướt lên trên không trung một lần nữa.

Phong Liệt hướng về Kim Câu đang ở trên không trung mà cười cười, ngay lập tức hắn di chuyển thân hình mà bay lên trên không trung, Về một cái thì đã xuất hiện ở trên bầu trời.

Lê-eeee-eezz~! ——

Kim Câu vui sướng mà kêu lên một tiếng, giang rộng đôi cánh ra mà tiếp lấy thân hình của Phong Liệt, rồi ngay lập tức hướng về phía hai người Hỏa Mãng Vương đang ở cách đó xa xa mà đuổi theo.

Mãi đến một lúc lâu sau đó, hai người Phùng Bất Nhị cùng Thu Nguyệt đang ở trên mặt đất mới có phản ứng, hai người không khỏi hai mặt nhìn nhau một hồi.

- Tên hỗn đản này! Còn không bồi thường Kim Lũ Kiếm lại cho ta! Lần sau mà gặp lại thì nhất định ta sẽ không tha cho hắn!

Thu Nguyệt nhìn về phía xa xa trên bầu trời mà nói một cách đầy tức giận.

- Hả? Thu Nguyệt, ta xem hay là thôi đi! Ta cảm thấy tên kia rất nguy hiểm, tốt nhất là chúng ta không nên chọc vào hắn!

Một cái cực phẩm bảo kiếm mà thôi, ngày khác ta sẽ dùng tiền mừng tuổi mà mua cho người một cái.

Giờ phút này thì trong lòng Phùng Bất Nhị không khỏi cảm thấy nhụt chí, không nói đến việc thiếu niên kia có thực lực như thế nào, mà chỉ tính đến hai tên thuộc hạ có tu vi Hóa Đan Cảnh của hắn thôi thì cũng không phải là Phùng gia hắn có thể trêu chọc vào được.

Hơn nữa, người mà có thể sai bảo thuộc hạ là cường giả Hóa Đan Cảnh thì bối cảnh sau lưng hắn to lớn như thế nào thì dùng ngón chân cũng có thể hiểu được, dù sao thì bản thân hắn cũng mới chỉ có bốn gã Chân Khí Cảnh làm thị vệ.

Mà lúc này, trong đám người ở bên trong Long vũ học viện, hai nữ tử cực kỳ xinh đẹp đang ngẩn ngơ mà nhìn về phía thân ảnh ở trên lưng đại điêu, trong nội tâm không khỏi kích động thật lâu.

Hai thiếu nữ này một người thì xinh đẹp thuần khiết tựa như tiên nữ từ trên trời giáng thế vậy, không dính một chút khói lửa nhân gian nào cả, mà như thế thì lại càng khiến cho người khác nảy sinh ra cảm giác muốn yêu thương che chở.

522. Chương 613-614: Diệp Thiên Tử.

Còn người kia thì dáng người yếu điệu khuyển rũ, một đôi lông mày lưu chuyển khiến cho lòng người phải rung động, nàng giống như một ngọn lửa đẹp đẽ vậy, tuy đẹp nhưng không phải người nào cũng có thể động vào được.

Hai nữ nhân này đều là vật tuyệt sức hiếm có, hai nàng đi bên trong đám người kia thì trông như hai khóa mặt trời đang tỏa ra ánh sáng vậy, khiến cho tất cả đệ tử đi ngang qua cũng nhìn không được mà phải ghé mắt nhìn, mà một số tên công tử thế gia luôn lấy việc theo đuổi mỹ nhân làm niềm vui, thì khi đối diện với hai nữ tử này thì cũng đều phải chùn bước, chỉ dám nhìn từ xa mà không dám lại gần hai nàng.

Hai nữ tử này không phải ai khác mà chính là Diệp Thiên Tử cùng Sở Tiểu Diệp, cũng không hiểu vì lý do gì, mà nửa năm trước, sau khi đi ra khỏi Âm Vũ Phong thì hai người lại cùng nhau gia nhập Long Vũ học viện.

Cái Long Vũ học viện này được xưng là đệ nhất học viện trên đại lục, bối cảnh của nó mạnh mẽ vô cùng, cho dù là mười đại giáo phái Chân Long cũng không dám coi thường.

Hơn nữa chỉ tiêu tuyển nhận học viên của cái học viện này cũng rất cao, không phải là người có thiên tư tuyệt thế thì không thu, không phải người có gia thế hiển hách cũng không thu, cũng may hai người Sở Tiểu Diệp cùng Diệp Thiên Tử đều phù hợp với hai cái điều kiện kia cho nên đều thuận lợi trúng tuyển.

- Phong đại ca? Người kia chính là Phong đại ca, nhất định là huynh ấy đang đi đến Tứ Phương thành. Tiểu Diệp hơi trầm lặng rồi nói, trong đôi mắt đẹp của nàng cũng lóe ra một tia hưng phấn, nhưng tựa hồ như còn kèm theo một chút gì đó đắng chát.

- Phong Liệt đáng chết! Đến tận đây rồi mà cũng không đến nhìn mặt bốn tiểu thư một chút!

Đôi mày liễu của Diệp Thiên Tử hơi dựng lên, có chút hằm hừ mà tru cái miệng nhỏ nhắn của mình lại, tựa như nàng đang giận dữ vậy, nhưng trong khóe mắt này lại không cẩn thận mà chảy xuống một giọt nước mắt.

- Thiên Tử tỷ tỷ, hình như Phong đại ca cũng không biết hai người chúng ta đã gia nhập Long Vũ học viện thì phải? Sở Tiểu Diệp có chút nhú mày mà nói.

Diệp Thiên Tử hung hăng trợn mắt mà liếc mắt nhìn về phía Sở Tiểu Diệp, rồi nói :

- Hả? Tiểu Diệp, ngươi còn chưa giả cho hắn mà đã nói giúp cho hắn rồi...! Thật sự là không có nghĩa khí! Hừ! Tỷ tỷ nhìn lầm người rồi!

- A? Người ta đâu có?

Sở Tiểu Diệp không vui mà kháng nghị lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mà xinh đẹp này của nàng lúc này lại hồng như quả táo chín, khiến cho người khác không nhìn được mà muốn tiến lên cắn một cái, mà một số nam học viên đang đi qua nơi này khi nhìn thấy cảnh đó thì không khỏi cảm thấy choáng váng.

- Hi hi! Tiểu Diệp ngươi then thùng à nha? Diệp Thiên Tử cười hi hi rồi véo chiếc mũi xinh đẹp của Sở Tiểu Diệp một cái, khiến cho Sở Tiểu Diệp gằn như phát khóc vậy.

- Thiên Tử tỷ tỷ! Người cố tình khi dễ ta, ta không thèm quan tâm đến ngươi nữa! Sở Tiểu Diệp hằm hừ mà quay mặt đi chỗ khác, không thèm để ý đến phản ứng của Diệp Thiên Tử nữa.

Diệp Thiên Tử nhìn thấy Sở Tiểu Diệp thực sự tức giận thì cũng không kinh hoảng, rồi nàng làm như vô ý mà nói ra một câu :

- Ai, ngày mai bốn tiểu thư sẽ đi báỉ phỏng phủ thành chủ của Tứ Phương thành, không biết muội có đi không, hay là ta đi một mình vậy?

Khi Sở Tiểu Diệp nghe thấy thế thì thân thể mềm mại của nàng khẽ run lên, rồi lại thở dài một cách nặng nề, nói :

- Thiên Tử tỷ tỷ, ta cảm thấy hơi mệt, ta đi về trước đây.

Vừa dứt lời, nàng đã quay người mà rời đi.

Diệp Thiên Tử cảm thấy hơi sững sờ, rồi nhanh chóng tiến về phía trước mà vịn tay lên bờ vai thon gầy của Sở Tiểu Diệp, rồi sau đó nàng quát lớn lên một cách đầy phần nộ :

- Tiểu Diệp, ngươi không nên như vậy có được hay không? Tên Phong Liệt đó thích ngươi, ta có thể cảm nhận chắc chắn điều đó! Hơn nữa ngươi cũng biết rõ, tên Phong Liệt kia có không ít nữ nhân bám theo hắn, nếu như chúng ta không chủ động một chút, thì nói không chừng hắn sẽ rơi vào trong vòng tay của những nữ nhân xấu xa kia! Giống như con hồ ly tinh Lý U Nguyệt kia chẳng hạn, mà tên hỗn đản Phong Liệt kia mỗi khi nhìn thấy nàng thì hai mắt dường như sắp rớt ra, cả ngày đắm đuối bên ả, còn có.....

Diệp Thiên Tử cứ lải nhải lải nhải, rồi sau khi chửi hết một loạt đám người Lý U Nguyệt, Tiểu Yên Tiểu Lục thì trong lòng mới cảm thấy thoải mái, nàng giống như một vị oán phụ vì tranh giành tình cảm thất bại mà oán khí ngút trời vậy.

Sở Tiểu Diệp chậm rãi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt to mà trong sáng của nàng lúc này đã chảy đầy nước mắt vì ủy khuất, nàng hé đôi môi nhỏ nhắn của mình ra mà nói :

- Thiên Tử tỷ tỷ, ta không phải ngươi, ta làm không được! Ta thật sự làm không được! Phong đại ca nhất định cho là trong nội tâm ta đã có người khác cho nên, từ ngày đó đến giờ hắn không thèm nhìn đến ta nữa, tất cả đều do ta không tốt! Hu hu hu

- Tiểu Diệp! Ngươi đừng cảm lên một chút cho ta! Ngày mai ta sẽ ngươi đi tìm Phong Liệt, rồi ở trước mặt hắn mà nói rõ mọi chuyện, thật sự là tức chết bốn tiểu thư rồi! Ai.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Thiên Tử hiện rõ vẻ tức giận, nhưng mà khi chứng kiến bộ dáng đáng thương của Sở Tiểu Diệp thì cũng không đành lòng mà phát tác nổi giận trong lòng nàng, chỉ đành tính toán sổ sách lên trên đầu Phong Liệt vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên, một âm thanh vang lên không đúng lúc một chút nào từ cách đó không xa:

- Ô? Thiên Tử! Tại sao ngươi lại ở chỗ này? À, Hóa ra Sở tiểu thư cũng ở đây à? Ha ha, thật sự là trùng hợp a! Thiên Tử, đêm nay Triệu gia chúng ta sẽ tổ chức một buổi đấu giá hội cổ lớn ở tại Thiên Nhất Quán trong Tứ Phương thành, ta đã bảo hạ nhân giữ lại một gian khách quý, hay là hai người cùng đi tham gia đấu giá hội với ta nhé?

Người đang nói chuyện chính là một tên công tử có tướng mạo khôi ngô, cả tóc lẫn lông mi của hắn đều là một màu trắng, hắn cao khoảng một thước tám, khuôn mặt trắng nõn, ngoại trừ các đặc điểm cực kỳ xuất chúng ở bên ngoài. thì hắn còn có dáng vẻ cực kỳ nho nhã lễ độ, điều đó khiến cho người ta rất dễ sinh ra hảo cảm đối với hắn, chỉ có tinh mang lóe lên trong đôi mắt hắn khiến cho người ta cảm thấy hắn là một người rất tính toán.

Nếu Phong Liệt mà ở chỗ này thì có lẽ hắn sẽ cực kỳ kinh ngạc, bởi vì tướng mạo của thiếu niên này có bảy tám phần tương tự với tên tinh anh của triệu gia là Triệu Thanh Lâm mà hắn đã tiêu diệt.

Diệp Thiên Tử kéo Sở Tiểu Diệp lùi lại sau lưng mình, hít sâu một hơi, nàng có chút nhịn không được sự tức giận trong lòng mà quát lên :

- Đủ rồi đấy! Triệu Thanh Thư! Bản cô nương cảnh cáo ngươi lần cuối cùng, nếu như ngươi còn dám ‘ trùng hợp gặp được ’ bốn tiểu thư một lần nữa, thì đừng trách ta không khách khí với ngươi!

- Ách?

Triệu Thanh Thư hơi chút ngẩn ngơ, rồi hơi ngượng ngùng mà sờ sờ lên cái mũi của mình, động tác của hắn cực kỳ tiêu sái, hắn cũng không tức giận một chút nào mà khẽ cười nói :

- Ha ha, nếu như Thiên Tử nàng không thích bốn công tử tình cờ gặp được nàng, thì từ nay về sau ta sẽ thường xuyên tới tìm nàng!

- Hừ! Triệu Thanh Thư, ta nói thiệt cho người biết, phu quân của bốn tiểu thư đã đến rồi! Tốt hơn hết là người nên rút xa ta càng xa càng tốt! Diệp Thiên Tử thở phì phì mà nói.

Kể từ khi gia nhập Long Vũ học viện nửa năm trước, thì nàng đã bị tên Triệu Thanh Thư này làm cho phát điên rồi, ba ngày thì phải Tình cờ gặp đến hai lần, mà ngày nhiều nhất thì có thể sẽ phải Tình cờ gặp đến tám lần, vì vậy cho nên dù là người có không nóng này thì cũng không chịu được mà tức điên lên.

Nếu không phải gia thế của tên Triệu Thanh Thư này hiển hách, thì có lẽ Diệp Thiên Tử đã sớm không nhịn được mà đem xác hắn cho cá ăn rồi.

- Phu quân?

Cặp lông mày của Triệu Thanh Thư khẽ nhíu lại, dáng tươi cười ấm áp trên mặt hắn cũng thu liễm lại, rồi nói :

- Thiên Tử, ta cũng chưa nghe thấy ai nói rằng nàng đã có chồng a...! Nàng không phải là nói đến tên Triệu Đồng kia đấy chứ? Có điều hiện tại giữa hai người đã không còn một chút quan hệ nào cả!

Hừ! Không biết thì có thể nói rõ ràng người kiến thức nông cạn! Tiểu Diệp, chúng ta đi!

Diệp Thiên Tử hừ lạnh một tiếng, cũng không muốn nói thêm gì nữa, nàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Sở Tiểu Diệp rồi hai người chui vào trong đám người, dần dần biến mất không thấy bóng dáng.

Triệu Thanh Thư hơi híp mắt lại, khi nhìn thấy hai nữ tử kia đã biến mất thì trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn cũng dần dần trở nên âm trầm.

Sau một lúc, hắn vỗ nhẹ hai tay của mình, ngay lập tức, một tên trung niên nhân khí tức như có như không đã hiện ra phía sau lưng hắn.

- Công tử, có gì phân phó? Trung niên nhân nói một cách nhỏ nhẹ.

- Giám thị Diệp Thiên Tử một cách cẩn thận cho ta, điều tra xem gần đây nàng hay tiếp xúc với những nam nhân nào! Một số tiểu miêu tiểu cầu thì cứ xử lý sạch sẽ là được, không cần phải báo cáo cho ta. Triệu Thanh Thư lạnh nhạt phân phó.

- Vâng, công tử! Trung niên nhân kia trả lời một câu, rồi thân hình của hắn ngay lập tức lại chui vào bên trong bụi cây.

Tứ Phương thành, là một tòa thành trì cổ xưa, nó tồn tại từ thiên cổ cho đến ngày nay, diện tích của nó khoảng mấy triệu mét vuông, nhân khẩu trong thành có khoảng gần trăm vạn người, hơn tám phần trong đó đều là Long Vũ giả, người bình thường chỉ chiếm một phần rất nhỏ.

Về mặt vị trí địa lý, Tứ Phương thành nằm ở giao giới của ba quận Đằng Long quận, Hoàng Hóa Quận và Thiên An Quận, từ xưa đến nay, tòa thành này đã bị phá hủy không dưới trăm ngàn lần, mà sau trăm ngàn lần xây sửa lại thì nó vẫn tồn tại cho đến bây giờ.

. . .

- Thuộc hạ cung nghênh công tử!

Một loạt những tiếng tham bái vang lên một cách chỉnh tề, vang vọng tận mây xanh.

Ở phía đông của Tứ Phương thành, ở trong một cái đại điện, tại dưới sự dẫn dắt của bốn tên cao thủ Thần Thông Cảnh và gần trăm tên võ giả Cương Khí Cảnh có khí thế bất phàm đang ngay ngắn mà quỳ một gối xuống đất mà nghênh đón một tên thiếu niên mặc áo đen, trong đáy mắt của mỗi người đều khó có thể che dấu được vẻ sợ hãi.

Oanh!

Về mặt thiếu niên kia cực kỳ lạnh nhạt, thân hình hắn hạ xuống đất một cách mạnh mẽ, hắn đáp xuống phía trước mọi người, khiến cho cả đại địa đều bị chấn động mà rung rung lên.

Thiếu niên này không phải ai khác mà chính là người vừa mới đến Tứ Phương Thành Phong Liệt, phía sau lưng hắn, hai người Hỏa Mãng Vương Bán Giang Hồng cũng từ trên không mà hạ xuống, rồi cung kính mà đứng ở phía sau người hắn.

Mà gần trăm tên cao thủ đang quỳ ở trên mặt đất, cũng chính là gần trăm tên thành viên của Chí Tôn Minh do đám người Lý Thiên Hùng, Lôi Hạo cầm đầu đã ký kết khế ước chủ tớ với Phong Liệt, là đám nô bộc trung thành của hắn,

Tại trước khi tiến vào Tứ Phương thành thì ý định của Phong Liệt là muốn tới kiểm tra tình hình của Chí Tôn Minh trước, thuận tiện giáo huấn đám người đó một chút, nhưng mà hiện tại xem ra, thì tình huống bên này cũng không tệ lắm.

Phong Liệt lạnh nhạt mà liếc mắt nhìn về phía mọi người, khẽ gật đầu một cái, rồi nói một cách chậm rãi :

- Quả thực các ngươi đã không khiến ta phải thất vọng, tất cả đứng lên đi!

- Đa tạ công tử!

Một đám võ giả đều đồng loạt đứng dậy, động tác nhịp nhàng ăn khớp, mà trong ánh mắt chúng cũng lộ rõ vẻ như chút được gánh nặng.

Bọn hắn cũng hiểu rất rõ rằng, người thiếu niên trước mặt này là một vị chủ tử có lòng dạ độc ác, chỉ một ý niệm của hắn thôi là có thể tàn sát mấy trăm tên cao thủ, mà việc đó cũng không khiến hắn phải chớp mắt một chút nào, cả đám đều là người thông minh, cho nên cũng không dám biểu lộ ra một chút nào không cung kính.

- Lý Thiên Hùng, gần đây tình huống như thế nào?

Phong Liệt nhìn thoáng qua Lý Thiên Hùng, rồi hỏi một cách tùy ý.

Lý Thiên Hùng tiến lên một bước, rồi nói một cách cung kính :

- Bẩm báo công tử, trong khoảng thời gian này, chúng ta đã sát nhập và thôn tính hai mươi lăm chi dong binh đoàn cỡ nhỏ, tổng cộng là một nghìn sáu trăm tám mươi ba người, công tử ngài có muốn triệu kiến bọn hắn một chút không?

- Hả?

Phong Liệt hơi sững sờ, trong nội tâm hơi có chút kinh ngạc, không thể tưởng tượng được động tác của đám người Lý Thiên Hùng lại nhanh chóng như vậy, mới chưa quá một tháng thời gian mà đã sát nhập và thôn tính hai mươi lăm chi Dong binh đoàn loại nhỏ, phát triển nhân số đạt đến hơn một ngàn người.

Nói thật, ban đầu khi hắn bảo đám người này xây dựng một cái Dong binh đoàn thì cũng chỉ là cao hứng nhất thời mà thôi, cũng không quá để ý đến nó. nhưng mà hiện tại nhìn lại, thì dường như nó cũng có tương lai a...

Sau khi suy nghĩ một chút, thì hắn hơi lắc đầu mà nói :

- : Không cần, về sau nếu không được phép của ta thì không được tiết lộ thân phận của ta với người ngoài.

- Vâng, thuộc hạ đã minh bạch! Lý Thiên Hùng nhanh chóng đáp lại, tuy nhiên sau đó hắn lại hơi do dự mà nói:

- Công tử, động tác của chúng ta trong khoảng thời gian này đã khiến cho một số thế lực lớn phản kích lại, sợ rằng xung quanh Phương thành đã không còn là nơi thích hợp để trú đóng nữa rồi, thuộc hạ đã tuyển chọn ra một số địa phương, kính xin công tử định đoạt.

Loại thế lực mới phát triển này phát sinh xung đột với những thế lực đã phát triển lâu năm là chuyện không thể nào tránh khỏi, mà Tứ Phương thành lại là địa bàn của Ma Long giáo, cho nên bọn chúng sẽ không cho phép bất kỳ thế lực nào trú đóng ở trong nội thành, mà Phong Liệt đối với việc này cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, hắn nói một cách lạnh nhạt :

- Nói nghe một chút.

- Vâng! Địa điểm đầu tiên mà thuộc hạ tuyển chọn là một ngọn núi nhỏ hoang vắng cách Tứ Phương thành khoảng năm trăm dặm về phía bắc, địa hình ở chỗ đó cực kỳ phức tạp, là nơi dễ phòng thủ nhưng lại khó tấn công, lúc trước trú đóng ở đó là một cái Kim Ô dong binh đoàn, nhưng chúng đã bị chúng ta thôn tính rồi.

- Địa điểm thứ hai mà thuộc hạ tuyển chọn chính là Tam Tuyệt Cốc cách Tứ Phương thành khoảng tám trăm dặm về phía đông, ở trong Tam Tuyệt cốc có cất chứa rất nhiều độc khí, nó cũng là địa phương dễ phòng thủ khó tấn công.

523. Chương 615-616 : Ma Vũ Viện

- Ngừng!

Phong Liệt bỗng nhiên khoát tay, chặn lại lời nói của Lý Thiên Hùng, hắn không khỏi nhíu nhíu lông mày, đối với những địa phương này thì đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy, cho nên cũng không thích hợp để phát biểu ý kiến.

Kế tiếp, hắn đang định để cho đám người Lý Thiên Hùng tự cân nhắc và đưa ra quyết định, thì đột nhiên hắn lại nhớ đến một cái địa phương kỳ lạ mà mở miệng hỏi :

- Lý Thiên Hùng, các người có biết ở phụ cận của Tứ Phương Thành có một địa phương tên là Âm Dạ Trấn không ?

Lý Thiên Hùng cảm thấy hơi sững sờ, nhưng rồi cũng nhanh chóng trả lời lại :

- Thuộc hạ không nghĩ đến công tử cũng biết đến địa phương có tên là Âm Dạ Trấn này. Không sai, cách Tứ Phương Thành khoảng hơn nghìn dặm về phía đông, quả thực là có một cái tiểu trấn cổ quái như thế, bên trong phạm vi mấy trăm dặm xung quang cái tiểu trấn này thì quanh năm đều không thấy ánh mặt trời, cả không gian đều tối đen như mực, hơn nữa âm khí ở đó lại rất nặng, thường xuyên có Cương Thi Vương đẳng cấp cao xuất hiện ở đó.

- Hả? Nếu như đem nơi đóng quân của Chí Tôn Minh thiết lập tại Âm Dạ Trấn thì có được hay không? Đôi mắt của Phong Liệt chợt lóe lên một chút ánh sáng, rồi nói.

Khi hắn nghĩ đến cái địa phương quanh năm không thấy ánh mặt trời, cả không gian đều là một mảnh đen kịt, nơi ấy đối với người khác là một chuyện hết sức bất lợi, nhưng đối với người yêu thích chiến đấu ở trong bóng đêm như hắn mà nói, thì đó là một phiên bản địa đã chiếm giữ hết thấy thiên thời địa lợi...

Mà lúc này, Lý Thiên Hùng lại cảm thấy hết sức khó xử, hắn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Công tử, Âm Dạ Trấn đích thật là một địa phương rất tốt, chỉ có điều, chỗ đó mấy trăm năm qua vẫn luôn là địa bàn của Dạ Sát Minh.

- Tuy cái Dạ Sát Minh này tiếng sấm lan xa, nhưng mà thực lực của bọn chúng lại rất mạnh mẽ, nghe nói bọn chúng có có được gần vạn cao thủ Cương Khí Cảnh, mà cao thủ Thần Thông Cảnh thì cũng có hơn mười người, còn cao thủ Hóa Đan Cảnh thì không rõ lắm, vì thế cho nên một số môn phái bình thường cũng không dám dấn trên chọc bọn hắn, chúng ta chỉ sợ. . .

- Uhm!

. . .

Phong Liệt khẽ nhíu mày, xem ra chính mình muốn kiếm một chỗ để làm hang ổ mà cũng không dễ dàng một chút nào...

Ở trên thế giới này, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, không có người nào dám nói chính mình là vô địch thiên hạ, cho dù là Long Chủ thì cũng không dám tự nhận mình là vô địch.

Bất quá, một ít cao thủ chân chính khi chiến đấu ở trên địa bàn của mình thì vẫn có thể có khả năng bất bại.

Giống như là Lê Bá vậy, sở hấn một mực canh giữ ở bên cạnh Băng Đàm, cũng không phải chỉ vì việc nhường tửu, mà nguyên nhân quan trọng nhất chính là, ở bên trong phương viên ngàn dặm xung quanh Băng Đàm thì hấn có thể phát huy ra thực lực gấp ba đến năm lần so với lúc bình thường.

Phong Liệt cũng vô tình nghe được Lê Bá nói ra bí mật này trong lúc hấn say rượu, vì thế nên lúc ấy hấn đã có tâm tư, muốn tại bên trong thời điểm loạn lạc này mà tìm ra một chỗ bảo địa thuộc về chính mình.

Mà trong lòng hấn đã sớm quyết định Âm Dạ Trấn chính là chỗ bảo địa thuộc về mình.

Sau một lúc, Phong Liệt mang theo Phong Tiểu Dao cùng tám tên cao thủ Cương Khí Cảnh cười những con Long Mã cao lớn mà chậm rãi chạy về cửa Đông của Tứ Phương thành.

Bán Giang Hồng cùng Hỏa Mãng Vương thì đều bị hấn để lại ở nơi trú quân tạm thời của Chí Tôn Minh, nếu không thì việc hấn mang theo hai tên cao thủ Hóa Đan Cảnh cùng vào thành thì quá mức khiến người ta phải chú ý, hơn nữa dùng thân phận của hai người thì chỉ sợ sẽ dẫn đến một ít phiền toái không cần thiết.

Về phần Kim Cầu, thì với thân hình khổng lồ của khi giương đôi cánh dài đến sáu bảy trượng mà bay vào thành thì cũng cực kỳ khiến người ta phải chú ý, vì thế cho nên Phong Liệt cũng đành phải để nó lại cùng với hai người Bán Giang Hồng.

. . .

Tại dưới ánh mặt trời chói chang, Phong Liệt đang nhón nhơ mà ngồi trên lưng ngựa, hai mắt hấn hơi híp lại mà nhìn về tòa thành khổng lồ đang cách đó xa xa.

Mà tường thành cao hơn mười trượng của tòa đại thành kia được xây nên bởi những viên đá khổng lồ màu xám, cửa thành của nó rộng rãi đến mức có thể đủ cho mười sáu thớt ngựa lớn cùng đi vào một lúc, không hổ là một tòa thành đã nổi danh trong lịch sử.

Mà Phong Liệt hấn lại sắp sửa trở thành chủ nhân của tòa siêu cấp thành trì này, để rồi từ đó sẽ bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn khác trên mảnh đất này, nghĩ đến chuyện đó thì hấn cũng cảm thấy có chút kỳ diệu.

- Tiểu Dao, chuyện mà ta giao cho các người đi tìm hiểu như thế nào rồi ?

- Công tử, thuộc hạ đã tìm hiểu rõ ràng, kể từ khi thành chủ tiền nhiệm của Tứ Phương thành chết một cách kỳ lạ cách đây ba mươi năm thì sau đó ngôi thành này cũng không được ai quản lý nữa, mà mọi chuyện trong thành thì đều do ba vị phó thành chủ cùng nhau xử lý.

Vừa đi, Phong Tiểu Dao vừa hướng về phía Phong Liệt mà truyền âm nói.

- Hả? Ba tên phó thành chủ này có lai lịch như thế nào? Phong Liệt nói.

- Người thứ nhất chính là Trịnh đạt, là đại ca của đương kim phó viện chủ của Âm Vũ Viện Ma Long Giáo Trịnh Thông.

- Người thứ hai tên là Triệu Nghiễm, người này lai lịch không rõ, bất quá chúng ta điều tra ra được người này tựa hồ như có liên hệ mật thiết với Ma Vũ viện triệu gia của Ma Long giáo, hấn thường xuyên trợ giúp cho người của Triệu gia tiến vào học tập bên trong Long Vũ học viện.

- Người thứ ba tên là Phùng Cảnh Huy, tên này chính là người của Âm Vũ Viện Phùng gia của Ma Long giáo! Phong Tiểu Dao giải thích một cách cặn kẽ.

- A. . . , có ý tứ, tại sao địa bàn của Âm Vũ Viện mà lại để cho người của Ma vũ viện tọa trấn?

Phong Liệt khi nghe xong Phong Tiểu Dao giải thích thì cảm thấy có chút buồn cười.

Mười tám viện phái bên trong Ma Long giáo đều có lãnh địa của riêng mình, đây là điều chưa bao giờ thay đổi từ lúc lập giáo đến nay, mà cái Đằng Long quận vẫn luôn là hậu hoa viên của Âm Vũ Viện, mà người của Ma Vũ Viện lại dám nhúng tay vào nơi này, điều này dường như rất không hợp với lẽ thường.

Có điều, hấn cũng không suy nghĩ nhiều về vấn đề đó nữa, rất nhanh đã bình thường trở lại.

Nếu như người của Ma Vũ Viện đã có khả năng khiến cho Hồ Kiếm Trung nắm được chức vị viện trưởng của Âm Vũ Viện trong hai trăm năm, thì việc an bài mấy tên thành chủ thì cũng là một chuyện hết sức đơn giản.

Sau khi nghĩ thông suốt được việc này, thì ánh mắt của Phong Liệt không khỏi nheo lại một chút, hần hần nhận ra một chút mưu chước ở trong này.

...

- Người đến dừng lại, mỗi người phải nộp lệ phí là hai khối long tinh thì mới được vào thành!

Một tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên đã cắt đứt mạch suy nghĩ của Phong Liệt.

- Người đến dừng lại, mỗi người phải nộp lệ phí là hai khối long tinh thì mới được vào thành!

Một tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên đã cắt đứt mạch suy nghĩ của Phong Liệt, người vừa lên tiếng chính là một tên thành vệ đang mặc Tỏa Tử Giáp, hần có tu vi Chân Khí Cảnh đỉnh phong, trong tay hần đang nắm lấy một thanh trường thương sáng bóng. Khi nghe thấy chuyện này thì Phong Liệt không khỏi cảm thấy một hồi kinh ngạc, không thể nào tưởng tượng được là lệ phí vào thành lại có thể đắt đỏ đến như thế, mỗi người cần phải nộp hai khối long tinh.

Tuy rằng ở trong trữ vật giới chỉ của hần đang có gần ba ức long tinh, vì thế nên hần cũng không đem hai khối long tinh để vào trong mắt, nhưng mà hần lại biết rất rõ, lệ phí mà các thành trì trưng thu khi vào thành phần lớn đều chỉ là vàng bạc, loại tiền tài mà phạm nhân vẫn sử dụng, mà một khối long tinh có thể đổi được nghìn vàng, giá trị to lớn của nó khỏi cần nói cũng biết.

Phong Liệt thân là đệ tử hạch tâm của Âm Vũ Viện, thời điểm mà tu vi mới chỉ đạt đến Nguyên Khí Cảnh, thì mỗi tháng trong nội viện cũng chỉ phát cho hần có năm khối long tinh mà thôi, từ đó có thể thấy rõ, cái lệ phí vào thành này quả thực đắt đỏ đến mức không hợp thói thường, có lẽ là đại đa số Long Vũ giả có tu vi Nguyên Khí Cảnh đều không trả nổi.

Phong Tiểu Dao tựa hồ như đã quá quen với chuyện này, hần tiện tay ném ra mười tám khối long tinh, mà tên thành vệ kia sau khi nhận lấy long tinh thì lập tức cho mọi người đi vào, lúc này mọi người mới chậm rãi đi vào trong thành.

- Công tử, cái Tứ Phương thành này nằm ở vị trí giao giới của ba quận, là địa phương có vị trí chiến lược cực kỳ trọng yếu. Hơn nữa, ngoại thành lại là nơi mà Ma Long giáo, Ngân Long giáo, Minh Long Giáo thường xuyên giao chiến, tuy về mặt đối ngoại thì ba phái đều tuyên bố là minh hữu của nhau, nhưng xung đột giữa ba phái cũng chưa bao giờ chấm dứt, vì thế cho nên ở ngoại thành cực kỳ hỗn loạn, động một cái là giết người cướp của, tình hình hết sức nguy ngập.

- Mà bên trong Tứ Phương thành thì lại an toàn hơn rất nhiều, vì thế cho nên phí tổn cũng cực kỳ cao, hai khối long tinh đối với một số kẻ có tu vi yếu kém thì chính là lệ phí bảo mệnh.

Phong Tiểu Dao tựa hồ nhìn ra nghi hoặc trong lòng Phong Liệt, cười cười mà giải thích.

Sau khi hần nói xong, một đoàn người đã đi xuyên qua cửa thành, rồi tiến vào đường phố rộng rãi trong nội thành.

- Ah, nói như vậy, thì trị an của Tứ Phương thành có lẽ không tệ a?

Phong Liệt trong lòng giật mình, ánh mắt hần chậm rãi mà quét nhìn một vòng hoàn cảnh chung quanh.

Đại đa số hững người đang đi trên đường đều là những võ giả có khí thế mạnh mẽ, cả đám đều bước đi một cách vội vã, sắc mặt đề phòng.

Những người này phần lớn đều là những võ giả có tu vi Chân Khí Cảnh, Cương Khí Cảnh, Long Vũ giả Nguyên Khí Cảnh thì số lượng cực ít, mà một số ít ỏi còn lại là một số phạm nhân không hề có ba động nguyên lực đang làm một số những việc lặt vặt để phục vụ cho đám Long Vũ giả.

Đạp vào trong tầm mắt của Phong Liệt lúc này là đủ các loại lầu các cao lớn, thậm chí cũng có rất nhiều lầu các cao đến năm hoặc sáu tầng, trên mỗi tòa lầu các đều treo các loại biển hiệu lớn nhỏ, nào thì tửu

lầu, kỹ viện, trà lầu, khách sạn... Số lượng cực kỳ nhiều, chưa thể nói là Tứ Phương thành có phồn hoa hay không, nhưng mà cuộc sống ở đây rất náo nhiệt.

Bên trong thành, có một tòa tháp màu đen cao hơn trăm trượng rất dễ khiến người khác phải chú ý, mà trên đỉnh của tòa tháp kia đang đặt một pho tượng Ma Long khổng lồ, không thể nghĩ ngờ gì nữa tòa tháp kia chính là phủ thành chủ.

- Trị an coi như tạm được, ít nhất thì cũng không xảy ra tình trạng công khai giết người trong nội thành. Mà tại trong nội thành cũng nghiêm cấm gây rối, một khi bị thành vệ quân bắt được, nhẹ thì phạt tiền, nặng thì xử tử, thậm chí còn có thể gây ra tai họa cho tam tộc.

Phong Tiểu Dao khẽ cười nói.

Nhưng ngay tại khi Phong Tiểu Dao vừa dứt lời, đột nhiên, ở trong một tòa lầu các cao sáu tầng có biển hiệu là Lôi Ngọc Trai lại truyền ra âm thanh đánh nhau kịch liệt của một đám người.

Phanh ——

Một tiếng vang thật lớn, cửa sổ tầng ba của tòa lầu các kia đã bị vỡ nát ra, ngay sau đó, một thân ảnh màu đen nhảy ra khỏi cửa sổ, rồi rơi xuống dưới đất.

- Bắt lấy hắn! Dám trộm cướp đồ của Lôi Ngọc Trai chúng ta! Quả thực là đã chán sống rồi mà!

Một tiếng hét giận dữ được truyền ra từ bên trong tòa lầu các.

- Ha ha ha! Lôi Ngọc Trai thì là cái đếch gì! Không phải ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao!

Đạo nhân ảnh màu đen kia sau khi rơi xuống đất thì cười dài ba tiếng, sau đó hắn vội vàng hướng về phía cửa thành cách đó không xa mà lao đi như điên, động tác nhanh chóng vô cùng, nhanh như tia chớp vậy, người qua đường đều vội vàng né tránh.

Phong Liệt thấy cảnh này thì nhin không được mà cười dài mấy tiếng, hắn vừa nghe nói được thông tin trị an bên trong thành rất khá, thì ngay lập tức lại chứng kiến được cảnh tượng này.

Nhưng sau một khắc, trong nội tâm Phong Liệt đột nhiên cảm thấy có chút bất ổn, vì thế nên hắn âm thầm đề phòng.

Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, mà tên ăn trộm đồ kia vậy mà lại đang chạy về phía đám người Phong Liệt, chỉ trong chớp mắt thì đã đến phụ cận, tốc độ cực kỳ nhanh.

Phong Liệt ánh mắt có chút ngưng tụ, chỉ thấy người kia là một tên Lôi Long võ giả có khí thế không kém, sau lưng hắn đang có chín đạo hư ảnh Lôi Long dài hơn năm trượng đang uốn lượn, hiển nhiên tên này là một cao thủ Cương Khí Cảnh đỉnh phong.

Trên tay hắn đang cầm một đôi binh khí Chỉ Hồ quý dị màu xanh, trên thân nó đang tản ra u mang sắc bén khiến cho người ngoài nhìn vào đều cảm thấy lạnh lẽo cả linh hồn.

Khi nhìn thấy người này đã vọt tới phụ cận, Phong Liệt cũng không muốn nhiều chuyện, cho nên thân hình của hắn hơi chấn động một chút, chỉ thấy Phanh một tiếng, ngay lập tức hắn đã mang theo thú cưỡi Long Mã của mình đi ra khoảng đất trống cách chỗ đó khoảng một trượng, để nhường cho người kia một lối đi.

- Ồ?

Tên Lôi long võ giả kia nhíu nhíu lông mày, hắn cảm thấy có chút ngạc nhiên, mà trong đầu hắn hình như đang nghĩ đến chuyện gì đó, tuy nhiên tốc độ của hắn cũng không chậm lại một chút nào.

Sau một khắc, khi nhìn thấy tên này sắp vọt qua người Phong Liệt, thì đột nhiên, hai tay hắn lại xòe ra, rồi chém ra năm đạo cương khí màu lam cực kỳ sắc bén mà nhắm về phía thân hình của Phong Liệt mà đánh tới.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Âm thanh phá không vang lên khiến cho người khác nghe thấy mà cảm giác như sắp nổ mìn nhĩ.

Nếu như bị năm đạo cương khí này đánh trúng, thì chỉ sợ cho dù thân thể bằng kim loại thì cũng bị nó chém ra thành năm sáu mảnh một cách dễ dàng.

- To gan! Công tử cẩn thận!

Sắc mặt của đám người Phong Tiểu Dao bỗng trở nên đại biến, hiển nhiên bọn chúng lại không nghĩ đến tên này sẽ đột nhiên xuất thủ đánh lén Phong Liệt, vì thế nên cho dù bọn hắn có muốn cứu viện thì cũng không kịp nữa rồi.

524. Chương 617-618: Lôi Ngọc Trai

Mà lúc này, Phong Liệt lại cười một cách khinh thường, trên người hắn đột nhiên hiện ra một bộ áo giáp màu đen, đồng thời trong tay hắn chợt lóe lên ánh sáng màu vàng, một đạo thương ảnh màu vàng nhạt tuy phát ra sau nhưng lại đến trước.

Ngay trước khi công kích của đối phương đánh đến trước người Phong Liệt, thì chỉ nghe thấy một tiếng Phốc phốc trầm đục, đầu lâu của tên này đã bị Phong Ma Đại Thương trong tay Phong Liệt chặt đứt rồi lặn trên mặt đất, Nhất Kích Tắt Sát hết sức gọn gàng!

Mà năm đạo lợi mang màu xanh lam khi đánh đến thân hình của Phong Liệt, thì chỉ vừa mới chạm vào chiếc áo giáp màu đen kia thì đã lập tức tiêu tán vô hình, không tạo được một chút tổn thương nào cho Phong Liệt.

Đồng tử của đám người Phong Tiểu Dao không khỏi co rụt lại, trong nội tâm đều đang cực kỳ rung động, nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giờ phút này, tuy tên kia đã chết, nhưng mà Phong Liệt cũng không buông lỏng một chút nào, hắn ẩn ẩn cảm giác được có một cổ sát cơ đã tập trung vào chính mình.

- Hừ! Chút tài mọn!

Phong Liệt khẽ hừ một tiếng, xung quanh người hắn đột nhiên toát ra trăm ngàn đầu quỷ ảnh, nhanh chóng đem thân hình của bản thân bao bọc ở bên trong.

Không ngoài sự dự liệu của hắn, mọi chuyện quả nhiên vẫn chưa xong.

- Cuồng đồ lớn mật! Khi dễ Lôi Ngọc Trai ta không có người sao? Bồn tọa cũng muốn nhìn xem người có thể trốn đi được nơi nào!

Sau khi hét lớn lên một tiếng, Một tên đại hán trung niên có khí thế mạnh mẽ vô cùng từ bên trong Lôi Ngọc Trai đuổi đến.

Sắc mặt tên đại hán này cực kỳ ngoan lệ, hai mắt hắn trừng lớn, người hắn đang mặc trang phục của Lôi Long giáo, sau lưng hắn hiện ra ba đạo hư ảnh Lôi Long dài hơn mười trượng đang uốn lượn, biểu hiện rõ hắn chính là cường giả Thần Thông Cảnh tam trọng thiên.

Khi người này vừa mới xuất hiện, thì không chút chần chừ nào mà đánh ra một cái đại thần thông Lôi Long về phía kẻ đã bị Phong Liệt giết chết.

Cửu Tiêu Lôi Ngọc!

Oanh!

Ánh sáng màu xanh chiếu dọi cả trời cao, một mảnh Lôi Long Tỏa Liên uốn lượn mà ra, uy thế cực kỳ kinh người, khiến cho vô số người đang đi lại trên đường đều nhanh chóng chạy trốn, e sợ bản thân mình sẽ bị tai bay vạ gió.

Nhưng mà chuyện kể tiếp, lại khiến cho đám người Phong Tiểu Dao kinh hãi muốn chết chính là, cái phiến lồi ngọc này vậy mà lại đem cả đám người Phong Liệt cùng bao phủ vào bên trong.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Giờ khắc này, mặc dù là thằng ngu cũng biết tình huống có chút không ổn, tuy bộ dạng của người này là truy bắt kẻ trộm, nhưng hành động của hắn rõ ràng là muốn diệt sát hết đám người của mình.

Chỉ có điều, biết được thì có thể như thế nào?

Đối với đám người chỉ có tu vi Cường Khí Cảnh như hắn mà nói, thì khi đối mặt với đại thần thông mà cường giả Thần Thông Cảnh thi triển ra thì chẳng có một chút lực phản kháng nào, cũng chỉ có nước nhắm mắt chờ chết mà thôi.

Mắt thấy phiến Lôi ngục kia đang tràn tới, sắp sửa cắn nuốt mọi người, thì đột nhiên, chỉ thấy trăm ngàn đạo Quỷ ảnh ở xung quanh người Phong Liệt đột nhiên tản ra, Ngưng hư hóa thực rồi đánh mạnh lên trên thân thể của tám người kia.

(Ngưng hư hóa thực : từ hư ảo hóa thành thực chất)

Rầm rầm rầm!

Sau khi những tiếng bạo tạc vang lên liên tiếp, thì tám đạo nhân ảnh kia giống như những tên mà bắn về phía xa xa, khó khăn lắm mới tránh thoát được phạm vi bao phủ của Lôi ngục.

Mà hiện tại thì thú cười Long Mã của bọn chúng cũng đã bị đánh thành một mảnh tro bụi, thì cốt vô tồn.

Sau khi Phong Tiểu Dao bị đánh bay ra xa trăm trượng, trong nội tâm của hắn cảm thấy cực kỳ vui sướng, mà trong đầu hắn cũng chợt hiện ra một ý niệm : Là - Là công tử đã cứu chúng ta? Vậy hắn thì sao ——

Đúng lúc này, chỉ thấy nguyên bản không gian đang được mặt trời chiếu sáng này đột nhiên tối đen lại, đưa tay không thấy năm ngón, bên trong phạm vi mấy trăm trượng đã hoàn toàn bị bao phủ bên trong phiến hắc vụ.

Phong Liệt dựa vào lực phòng ngự mạnh mẽ của Luyện Hồn Ma Khải mà cứng rắn đỡ lấy một cái đại thần thông của đối phương, nhưng trong lòng hắn cũng cực kỳ tức giận, đôi mắt hắn lạnh lùng mà nhìn về phía tên cao thủ của Lôi Long giáo đang bị ngốc trệ kia, đột nhiên trong mắt hắn hiện ra vẻ ngoan lệ.

- Hừ! Lôi Ngọc Thành, các ngươi đã tặng cho lão tử một phần lễ gặp mặt rất tốt! Rất tốt! Bất quá, có nhận mà không có trả thì cũng không được tốt lắm!

Sau một khắc, khí thế cuộn cuộn trên người hắn đột nhiên phóng ra ngoài, tay trái của hắn chậm rãi mà đánh ra một cái chưởng ảnh, hướng về phía tên cao thủ của Lôi Long giáo kia mà đánh đến.

Ngay lập tức, chỉ nghe Oanh một tiếng, hắc ám chi lực vô tận ở không gian xung quanh điên cuồng tiến đến, rồi tới tấp mà chui vào bên trong đạo chưởng ảnh kia, khiến cho đạo chưởng ảnh kia trong chớp mắt đã phình to đến kích cỡ hơn mười trượng, hiện tại nó đã giống như một cái Già Thiên ma trảo vậy, trên thân nó đang tản ra một cỗ lực lượng khổng lồ mang tính hủy diệt.

Ám —— Minh —— Thần —— Chưởng!

Oanh!

Ngay lập tức, ma chưởng khổng lồ đã xẹt qua bầu trời mà đánh lên thân hình của tên cao thủ Lôi Long giáo kia, dường như nó cũng không gặp một chút trở ngại nào thì đã đem một tên cường giả Thần Thông Cảnh tam trọng thiên đánh tan thành bụi phấn, ngay cả máu tươi cũng không kịp văng ra thì đã bị nhiệt độ cao của chưởng ảnh thiêu đốt thành hư vô.

Bất quá, mọi chuyện cũng chưa kết thúc.

Uy lực của đạo ma chưởng kia sau đó cũng không giảm một chút nào, mà tiếp tục đánh về phía tòa lầu các cao sáu tầng Lôi Ngọc Trai ở phía xa xa kia.

Oanh —— âm âm!

Ngay lập tức trong không gian liền vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Mà lâu một của Lôi Ngọc Trai đã ngay lập tức bị đánh thành bụi phấn, ngay sau đó, cả tòa lầu các cao sáu tầng ầm ầm sụp đổ, chỉ trong chớp mắt thì nó đã biến thành một đồng phế tích, ở xung quanh liên tiếp vang lên những tiếng kêu thảm thiết.

Hô ——

Sau khi sương mù dày đặc vốn che khuất cả bầu trời thu liễm lại, thì thân ảnh của Phong Liệt lại hiện ra trong mắt mọi người.

Hiện tại, thì Phong Liệt vẫn ngồi ngay ngắn ở trên lưng của Long Mã, trên mặt hắn cũng không hiện hiện ra một chút tức giận hay vui mừng nào cả, phẳng phất như tất cả mọi chuyện xảy ra lúc trước không quan hệ gì đến hắn cả.

Sau khi đám người Phong Tiểu Dao thất thần một lúc, thì cả tám người đều nhanh chóng đem Phong Liệt bao bọc vào bên trong, trong tay ai cũng đều cầm đao kiếm, tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng chung quanh.

Cùng lúc đó, chỉ thấy bên trong mảnh đồng phế tích của Lôi Ngọc Trai, đột nhiên vang lên một loạt những tiếng nổ lớn.

Sau đó, hơn mười đạo thân ảnh có khí thế bất phàm chui từ dưới đất mà lên, rồi lơ lửng ở trên không trung, rõ ràng hơn hai mươi tên cao thủ này đều là người của Lôi Long giáo, trong đó cao thủ Thần Thông Cảnh thì có ba tên, số còn lại thì đều là cao thủ Cương Khí Cảnh, sắc mặt của mỗi một tên trong đó đều cực kỳ phần nộ, hai mắt dường như muốn phóng hỏa.

- Cuồng đồ to gan Ngươi là người phương nào mà dám phá hủy Lôi Ngọc Trai của chúng ta? Quả thực là không đem Lôi Long giáo chúng ta để ở trong mắt mà!

Một lão giả có vẻ mặt âm tà hướng về phía Phong Liệt mà lớn tiếng quát, sau đó, hắn không hề do dự mà chớp động thân hình hướng về phía Phong Liệt mà đánh tới, khí thế hung hổ, sát cơ hiện rõ trong mắt hắn.

Mà đám người còn lại cũng không cam chịu rút lại ở phía sau, cả đám đều tiến lên phía trước, rồi đem đám người Phong Liệt vây khốn vào bên trong.

- Hừ! Lôi Long giáo thì sao? Từ trước đến nay lão tử cũng chưa bao giờ thêm để bọn ngươi vào trong mắt!

Ánh mắt của Phong Liệt hơi híp lại, rồi khinh thường mà hừ lạnh một tiếng.

Nếu như hôm nay đã trở mặt, thì hắn cũng không cần phải cố kỵ gì nhiều, không phải ngươi chết thì chính là ta chết.

- Hừ! Miếng lưỡi của tiểu súc sinh ngươi lợi hại lắm! Xem lão phu đem xác ngươi băm thành trăm mảnh —— Sắc mặt của lão giả kia cực kỳ giận dữ, ngay lập tức hắn đã hạ độc thủ đối với Phong Liệt.

Mà lúc này, Phong Liệt cũng đã xuất thủ!

Chỉ thấy trên mặt hắn lộ ra vẻ hung ác, hai tay đang trống rỗng của hắn đột nhiên hiện ra một tấm bia đá khổng lồ màu xanh to chừng năm trượng, rồi nhanh chóng xẹt qua không trung mà hung hăng đánh về phía thân hình gầy gò của lão giả kia.

Đồng tử của lão giả kia bỗng trở nên co rút lại, khi hắn cảm nhận được khí tức kinh người ở trên tấm bia đá kia thì cũng không dám khinh thường một chút nào, hắn tranh thủ thời gian mà vận chuyển nguyên khí để hộ thể, đồng thời cũng chém ra liên tiếp mấy đạo chuồng ảnh mà đánh về phía tấm bia đá màu xanh kia.

Vào thời khắc này, đám người Phong Tiểu Dao cũng cực kỳ lo lắng cho Phong Liệt, tuy nhiên bọn chúng đều biết Trấn Long Thiên Bì là một bảo vật không tầm thường, nhưng mà dù sao thì kẻ địch của hắn cũng là một tên cao thủ có tu vi Thần Thông Cảnh nhị trọng thiên, cảnh giới giữa hai người chênh lệch quá xa.

Chỉ có điều, mọi chuyện xảy ra ngay sau đó lại vượt xa dự đoán của tất cả mọi người.

Phanh!

Trong không gian vang lên một tiếng nổ lớn.

Ngay khi ánh mắt của mọi người còn đang lâm vào trong sợ hãi, thì chỉ thấy tên cao thủ có tu vi Thần Thông Cảnh nhị trọng thiên của Lôi long giáo kia thậm chí chưa kịp hét thảm một tiếng thì đã bị Trần Long Thiên Bi đánh tan thành bụi phấn, tiêu tán theo làn gió, triệt để biến mất ở trên cõi đời này.

Ọt Ọt ——

Trong lúc nhất thời, ở không gian xung quanh liên tiếp vang lên những tiếng nuốt nước bọt.

Vô luận là người của Lôi Ngọc Trai, hay là đám người Phong Tiểu Dao, hoặc là mấy trăm tên võ giả đang xem náo nhiệt ở cách đó không xa, đều bị cảnh tượng này mà cực kỳ chấn động.

Lúc trước Phong Liệt diệt sát tên đại hán có tu vi Thần Thông Cảnh tam trọng thiên của Lôi long giáo ở bên trong phiên hắc vụ, cho nên ngoại nhân cũng không nhìn thấy, vì thế mọi người cũng không cảm nhận được điều gì.

Mà hiện tại, cái chết thảm của lão giả này lại diễn ra ngay trước mắt của mọi người, hết sức gọn gàng.

- Ông t...r...ờ...i...ơ...! Người này là ai vậy? Hắn chỉ đánh ra một kích thôi thì đã diệt sát được một tên cao thủ Thần Thông Cảnh nhị trọng thiên rồi!

- Đúng vậy a! Nhìn khí thế mà nói thì tu vi của hắn cũng không vượt quá cảnh giới Cương Khí Cảnh bát trọng thiên, xem ra tấm bia đá kia chắc hẳn là một kiện trọng bảo.

- Tiểu tử này sắp xong rồi! Đắc tội với Lôi Long giáo thì cũng sẽ không có kết cục gì tốt đẹp. Hả? tại sao ta nhìn tên tiểu tử này lại cảm thấy có chút quen mặt nhỉ?

- Hình như hắn chính là Phong Liệt thì phải? Ta đã từng nhìn thấy lệnh truy nã của hắn ở trong Lôi Quang quận mà Lôi Long giáo chuông quản! Uhm —— bảo sao hắn lại phát sinh xung đột với Lôi Ngọc Trai!

- Nghe nói tên Phong Liệt này chính là tân thành chủ của Tứ Phương Thành, chỉ sợ sau này Lôi Ngọc Trai sẽ bị phiền toái rồi. Hắc hắc!

...

...

Ngay sau khi cảm thấy khiếp sợ một khắc, thì ở xung quanh liên tiếp vang lên những tiếng nghị luận của đám người đang quan chiến.

Rất nhiều người đều nhận ra Phong Liệt, đối với nguyên nhân của xung đột cũng dần dần suy đoán ra được đôi chút, nếu như thù hận của hai bên đã có từ lâu rồi, thì chuyện diễn ra ngày hôm nay cũng không phải là việc gì quá bất ngờ.

Sau khi Phong Liệt thi triển ra một kích kinh thiên động địa, thì nó đã tạo hiệu quả như hắn mong muốn, tràng diện lúc này đã bình tĩnh trở lại.

Mà đám đệ tử của Lôi Long giáo tại dưới sự dẫn dắt của hai tên cao thủ Thần Thông Cảnh, đều tranh thủ thời gian mà lui về sau

hơn mười trượng, ánh mắt của cả đám khi nhìn về Phong Liệt thì vừa hận vừa sợ, tuy bọn chúng muốn giết chết Phong Liệt để vãn hồi uy danh của Phong Liệt, nhưng lại bị uy thế của Phong Liệt chấn nhiếp, trong lúc nhất thời đều không dám tiến lên một bước.

Mà giờ khắc này, Phong Liệt cũng không có gì phải cố kỵ.

Lúc hắn ở trên địa bàn của Lôi Long giáo, thì đã bị đám đệ tử của Lôi Long giáo đuổi giết như chó nhà có tang, hoảng sợ mà chạy, nhưng hiện tại thì lại đang ở trên địa bàn của mình, còn có điều gì mà mình phải sợ nữa?

Về mặt hắn âm trầm mà cười lạnh một tiếng, sát cơ hiện rõ trong mắt hắn, một lần nữa trong tay hắn lại nắm lấy Phong Ma Đại Thương.

Ngay lập tức, một cổ sát khí ngập trời tựa như không thể nào ngăn cản nổi nhanh chóng lan ra, khiến cho thân hình của hơn hai mươi tên cao thủ Lôi Long giao đều trở nên run rẩy lẩy bẩy, ánh mắt của cả đám đều cực kỳ sợ hãi.

- Phong Liệt! Người không nên khinh người quá đáng! Hành động của người ngày hôm nay đã là khiêu khích lớn nhất đối với Lôi Long giáo chúng ta, sau này nhất định chúng ta sẽ đòi lại một cái công đạo từ Ma Long giáo!

Một tên trung niên nhân có tu vi Thần Thông Cảnh tam trọng thiên ra vẻ chính khí凛冽 mà quát to lên một câu.

Người này tên là Lôi Thành Hổ, tướng mạo bình thường, khuôn mặt dài và nhỏ, thân hình hần gầy gò mảnh khảnh, trong mắt hần lấp lóe tinh quang, vừa nhìn thì đã biết ngay đây là loại người cực kỳ gian xảo, mà hần cũng chính là người dàn dựng ra vụ ám sát ngày hôm nay.

Lôi Thành Hổ vốn tưởng rằng ám sát một tên tiểu gia hỏa có tu vi Cương Khí Cảnh thì cũng không phải là việc gì quá khó khăn, hơn nữa bên trong môn phái lại treo thưởng cực kỳ hậu hĩnh, cho nên hần cảm giác rằng đây giống như là một miếng bánh từ trên trời rơi xuống vậy.

Thực sự thì hần lại không nghĩ đến Phong Liệt lại khó chơi đến như vậy, chẳng những bọn chúng ám sát thất bại, mà còn tổn thất mấy vị cao thủ của bản giáo, thậm chí ngay cả Lôi Ngọc Trai giống như Tụ Bảo Bồn cũng đều bị hần phá hủy, tất cả những điều đó đều khiến trong lòng hần cảm thấy hận chính mình tại sao lại quá chủ quan đến vậy.

Mà lúc này, khi chứng kiến mọi chuyện đã không còn nằm trong sự kiểm soát nữa, thì hần lại muốn tạm thời lui bước, rồi ngày sau lại tìm kiếm cơ hội trả thù, chỉ có điều hần lại một lần nữa đánh giá thấp Phong Liệt.

- Hừ! Các người không cần phải đi đến Ma Long Giáo, hiện tại thì lão tử sẽ cấp cho các người một cái công đạo!

Phong Liệt khế hừ lạnh một tiếng, đồng thời đại thương trong tay lại đột nhiên vung lên.

525. Chương 619-620: Nam Tử Tuấn Mỹ

Ô ——

Ngay lập tức, chín mươi chín đạo Ma Long có khí thể cuồng bạo uốn lượn mà ra, rồi vây quanh đại thương mà gào thét không thôi, cùng với đó thì thiên địa nguyên khí tựa như vô cùng vô tận ở xung quanh đang chen chúc mà tiến đến, khiến cho hơn trăm đạo long ảnh này ngay lập tức phình to ra đến hơn mười trượng, uy thế cuộn cuộn khiến cho một đám đệ tử của Lôi Long giáo đang ở đối diện đều cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc này, đột nhiên, từ phía tây lại truyền đến một tiếng hét thật lớn, bên trong tiếng hét đó ẩn chứa nguyên lực cực kỳ mạnh mẽ.

- Dừng tay! Người nào dám gây sự ở bên trong Tứ Phương Thành của bọn ta?

Cái âm thanh này sấm sét giữa trời quang vậy, chấn động mà nó tạo ra khiến cho lỗ tai của tất cả mọi người đều bị ù hết cả.

- Thành vệ quân đã đến rồi!

Sắc mặt của một số người đang xem nào nhiệt bỗng nhiên trở nên biến sắc, nhao nhao trốn tránh, e sợ bản chính mình bị rước họa vào thân.

Mà giờ khắc này, Phong Liệt lại phảng phất như không nghe thấy tiếng hét kinh khủng kia, đại thương trong tay hần đã tụ lực từ lâu bỗng vung lên.

- Quần Long Trụ Nhật! Đi!

Trên trăm đầu Ma Long có khí thể cuồng bạo đột nhiên bay ra, rồi mạnh mẽ mà đánh về phía đám người của Lôi Long giáo.

- Phong Liệt! Người dám ——

Trên mặt Lôi Thành Hổ hiện lên vẻ giận dữ, hắn không thể tưởng tượng nổi, vào lúc này mà Phong Liệt vẫn dám động thủ, hắn vội vàng huy vũ trường kiếm trong tay, chém ra từng phiến từng phiến Kiếm Vũ mà đón đỡ lấy mấy chục đạo hư ảnh Ma Long, mà đám người còn lại của Lôi Long giáo cũng đang cố hết sức mà chống đỡ.

Rầm rầm rầm rầm rầm ——

A... —— a... ——

Chín mươi chín đầu Ma Long kia sau khi tiến đến gần đối thù thì đều nổ tung ra, mà sau đó trong không gian lại liên tiếp vang lên những tiếng nổ kinh thiên động địa cùng với những tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Sau đó mấy phút, tình cảnh đã yên tĩnh trở lại.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía này, sau khi nhìn rõ thì cả đám đều hoảng sợ mà phát hiện ra rằng, ngoại trừ Lôi Thành Hổ và một tên cao thủ Thần Thông Cảnh khác do có thực lực mạnh mẽ nên mới may mắn trốn thoát được một mạng, còn lại hơn hai mươi tên cao thủ Cường Khí Cảnh khác của Lôi Long giáo thì đều đã bị đánh thành thịt nát, khắp nơi trên mặt đất đều là một số tàn chi còn sót lại của đám người kia, mà trong không khí lúc này cũng dày đặc mùi máu tanh, khiến cho người khác cảm thấy buồn nôn.

Cảnh tượng kinh người này lại khiến cho những người đang quan chiến phải choáng váng thêm một lần nữa.

Mà khi Lôi Thành Hổ nhìn về những đồng thịt nát cùng tàn chi đang ngổn ngang loạn xạ trên mặt đất, thì sắc mặt hắn tức giận đến nỗi hết biến thành trắng thì lại biến thành hồng, hắn chỉ vào Phong Liệt mà nói không ra lời, ánh mắt phẫn nộ của hắn dường như có thể giết người vậy.

- Phong Liệt! Người —— người khá lắm! Lôi Long giáo chúng ta thề không đội trời chung với người!

- Hừ! Không đội trời chung thì sao nào? Nếu có bản lĩnh thì Lôi Long giáo các người hãy công tiến Tứ Phương thành mà diệt ta, còn không thì, hạn cho tất cả mọi người trong Lôi Long giáo các người tại trong thời gian một ngày phải cút hết ra khỏi Tứ Phương thành!

Phong Liệt khinh thường mà hừ lạnh một tiếng, rồi sau đó lại nói.

- Người —— người có tư cách gì mà nói ra những điều này? Hai mắt của Lôi Thành Hổ trợn trừng lên, nghiêng răng nghiêng lợi mà quát một cách đầy phẫn nộ.

- Tư cách sao? Ha ha, từ hôm nay trở đi, Phong Liệt ta chính là chủ nhân của tòa Tứ Phương thành này!

Phong Liệt lạnh nhạt mà khẽ cười một tiếng, rồi sau đó trên tay hắn lấy ra một khối Hổ Phù trấn thành mà đeo ở bên hông, sau đó hắn lại tiếp tục lấy ra một khối lệnh bài Chưởng Ngự của Ma Long giáo rồi đeo ở bên kia hông, nhìn sơ qua thì trông hắn giống như một công tử ăn chơi vậy.

Khi Lôi Thành Hổ nhìn rõ hai thứ mà Phong Liệt đang đeo ở bên hông thì hai mắt hắn không khỏi trợn tròn lên.

Cho tới hiện tại thì hắn mới hồi phục lại tinh thần, dường như lúc này hắn mới ý thức được lúc trước bản thân mình đã tính toán quá đơn giản, thân phận của tên tiểu tử này dường như rất lớn, không đơn giản một chút nào ca....

Đúng lúc này, mấy trăm tên thành vệ quân đang cười trên Long Mã đã đi đến nơi, cả đám bọn chúng nhanh chóng bao vây đám người Phong Liệt, Lôi Thành Hổ lại, cả đám bọn chúng đều trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, bầu không khí vào lúc này đã trở nên cực kỳ áp lực.

Những tên thành vệ quân này có trang bị cực kỳ tốt, cả người lẫn ngựa đều mặc nguyên một bộ áo giáp màu đen, trên dưới toàn thân đều được che kín đến mức mưa gió không thấu, cả người chỉ để lộ ra bên ngoài một đôi mắt lẳng lẹ mà thôi.

Mỗi một tên thành vệ quân cũng đều là tay trái cầm nỏ, tay phải cầm thương, động tác ăn khớp nhịp nhàng, đàng đàng sát khí, nhân số của bọn chúng chỉ khoảng mấy trăm người thôi nhưng mà lại có khí thế của thiên quân vạn mã, quả thực là không thể khinh thường.

Phong Liệt thấy vậy thì cũng ngẫm tán thưởng, những nhân tài này chính là những tinh anh chân chính của Âm Vũ Viện, cũng là chỗ dựa mà Ma Long Giáo dùng để tranh bá đại lục cùng với những thế lực lớn khác.

Đột nhiên, một giọng nói âm trầm mà chói tai từ phía sau vang lên:

- Hừ! Không biết là ai mà lại có khẩu khí lớn như thế?

Đột nhiên, một âm thanh âm trầm lạnh lẽo từ phía sau vang lên:

- Hừ, không biết là khẩu khí của ai mà lớn vậy?

Lông mày Phong Liệt khẽ nhếch lên, lập tức nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một phần trong đám người, một nam tử tuấn mĩ mặc áo giáp ô kim màu đen, cười tam giai long mã chậm rãi đi ra, trên mặt mang theo nụ cười lạnh.

Mũ sắt của nam tử này đặt trên lưng ngựa, tóc dài phiêu dật che nửa mặt, bờ môi đỏ tươi, nước da trắng nõn, hai mắt câu hồn, bộ dạng thùy mị.

Nếu như hắn là con gái, có lẽ sẽ thu hút lòng ái mộ của không ít đàn ông, nhưng không may, đây lại là một người đàn ông khô ngô tuấn tú.

Ánh mắt Phong Liệt liếc qua người này, trong lòng không khỏi xem thường, nhưng mà tu vi của người này không hề thấp, là một người võ nghệ thần thông trong tam trọng thiên ma long

- Người là người phương nào?

Phong Liệt lạnh nhạt hỏi

- Bồn tọa chính là phó thống lĩnh thành tây trong tứ phương thành, người là ai? Lại dám làm loạn trong thành, hay là không muốn sống nữa rồi?

Nam tử tuấn mĩ kia lạnh giọng quát

Vừa nói, ánh mắt hắn quét qua hai bọc đồ bên hông Phong Liệt, trong mắt chợt lóe sáng.

Phong Liệt sững sờ, cao giọng nói:

- Tại hạ là đệ tử của ma long giáo âm vũ viện, đồng thời cũng là thành chủ kiêm thống lĩnh cấm vệ quân thành của tứ phương thành.

Cho đến hôm nay hắn vẫn chưa rõ thế lực phân chia bên trong tứ phương thành, quyết định dùng kế bắt biến ứng vạn biến, để tránh bị người khác chỉ trích.

- Ân?

Ánh mắt của người này có chút thu lại, trên mặt ẩn hiện một tia do dự, nhưng lập tức sắc mặt hắn trở lên hung ác, hừ lạnh nói:

- Hừ, thật to gan, Phong Liệt đại nhân của tứ phương thành chúng ta từ nửa năm trước đã đảm nhiệm chức vụ này rồi, người lại dám giả mạo người giữ chức vụ quan trọng trong ma long giáo chúng ta, quả thật là tội đáng muôn chết, người đâu, mau đưa hắn vào ngục chờ thẩm vấn.

Hắn vừa nói xong, lập tức có vài tên mặc áo giáp không chút do dự lấy dây thừng có móc, thật sự muốn nhắm Phong Liệt mà bắt về.

Những lời này làm cho Phong Liệt hơi sững sờ, sắc mặt không khỏi vô cùng âm trầm, lúc này, trong đầu hắn xuất hiện một ý nghĩ:

- Là người của Triệu gia giả trò quỷ

Nhất thời, Phong Liệt không nhịn nổi tức giận trong lòng.

Hắn thật sự không tưởng tượng được cuối cùng mình vẫn bị ép phải động thủ, giờ phút này hắn có chút hối hận vì khôn để cho Hỏa Mạng Vương và Bán Giang Hồng đi theo bên mình, vốn định lặng lẽ hành sự, hôm nay xem ra là tự mình tình nguyện

Mắt thấy mấy tên lính mặc áo giáp muốn động thủ, Phong Liệt hét lớn một tiếng, đột nhiên hai tay đánh ra một chưởng, uy lực không thể địch nổi làm cho mấy trăm con long mã liên tục quỳ rạp trên đất, đội quân vốn chỉnh tề trở nên hỗn loạn.

Phong Liệt giơ cao hổ phù màu vàng, trầm giọng quát:

- Mở to mắt chó của các ngươi ra mà nhìn cho rõ, đây là hổ phù trấn thành của bốn tọa, nếu ai dám manh động, coi chừng ba đời nhà ngươi, đến lúc đó, cho dù là Triệu gia cũng không thể cứu được mấy người các ngươi đâu

Sau một hồi hỗn loạn, một đám lính mặc áo giáp được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức khôi phục tỉnh táo, lần nữa đem Phong Liệt vây quanh bên trong, một đôi mắt trong đó lộ vẻ khiếp sợ, nhưng lại không có ai lui về phía sau

Một bộ phận trong số những người này là tử sĩ do Triệu gia tỉ mỉ chọn ra, giờ phút này tuy kinh hãi trước thực lực của Phong Liệt, nhưng vẫn không chùn bước

** nhân mang vẻ mặt kinh hãi, giọng lạnh lạnh quát to:

- Ngươi bớt ở đây mà đe dọa đi, giả dối không bao giờ thành sự thật cả, tất cả lên hết cho ta, nếu có phản kháng, giết không tha

- Tất cả dừng tay

Đột nhiên có tiếng hét lớn từ phía đông truyền đến

Ngay sau đó, cả vùng chỉ nghe thấy một loạt âm thanh nổ mạnh “cạch cạch cạch” truyền đến

Một khắc sau, dưới sự chỉ đạo của một chiến tướng mang áo giáp, gần ngàn thành vệ quân giống như thủy triều ập tới, rất nhanh liền vây quanh tất cả mọi người ở bên trong, nhóm người này mặc trang phục giống như của thành vệ quân lúc trước, đồng thời đi chuẩn bị tên nổ và trường thương điểm khác nhau duy nhất đó là họ không cưỡi ngựa,

Phong Liệt một bên toàn tâm đề phòng, một bên lạnh nhạt quét mắt nhìn hai cánh quân, trên mặt như đang suy nghĩ điều gì

Lúc này, Lôi Thành Hổ ở cách đó không xa đã thấy được toàn bộ cảnh này, tranh thủ thời gian thức thời lẩn vào trong đám đông, nội chiến của ma long giáo hắn đương nhiên không dám can thiệp vào

Nhưng trong lòng hắn lại âm thầm ghi hận Phong Liệt, lúc gần đi còn nhìn Phong Liệt bằng ánh mắt ngoan độc làm lòng người phát lạnh

- Mọi người buông hết binh khí ra, bằng không giết không tha.

Vị tướng mặc áo giáp quát to, binh khí màu bạc trong tay đánh ra mấy đường sắc nhọn, chỉ vào ** nhân ở phía xa xa, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

** nhân sắc mặt khó nhìn ra, hắn ngoài mạnh trong yếu quát to:

- Trình thống lĩnh, ngươi thế này là có ý gì?

Vị tướng quân mang áo giáp hai mắt trừng lên, hừ lạnh nói:

- Ý gì? Hừ, nơi này là khu đông thành, khi nào thì đến lượt các ngươi đến tây đại doanh trại khoa chân múa tay.

Hơn nữa, ngươi lại dám ngang nhiên trước mặt mọi người mưu hại Phong đại nhân, là ai đã cho ngươi lá gan chó đó vậy? quả thực là tội đáng muôn chết, người đâu, chuẩn bị nghênh chiến, đem hết bọn chúng áp giải về chờ thị tẩm

- Hắn—— hắn là kẻ giả mạo——** nhân sắc mặt cả kinh, vẫn đang giải thích

- Giả mạo? hừ, người biết người thật có dáng vẻ như thế nào không? Xuống ngựa cút cho ta

Trịnh thống lĩnh khia không chút khách khí khiển trách

- Xuống ngựa

- Thành thật một chút đi

-

Số người mà Trịnh thống lĩnh mang đến chiếm ưu thế tuyệt đối, mà vị Trịnh thống lĩnh này còn là một cao thủ hàng đầu, khí thế mạnh mẽ vô cùng, làm cho bọn người ** nhân căn bản không dám phản kháng

Có đến hơn một ngàn người, không chút khách khí đánh tan binh khí và ngựa của hơn hai trăm người ** nhân, hai nhóm người tựa như oán hận tích tụ đã lâu, rat ay không chút lưu tình, không đến một lúc sau liền nhanh chóng đánh đến một đám tù binh hướng cổng thành phía đông, mà ngay cả ** nhân kia cũng bị hai cao thủ chế trụ bắt tr lại

Phong Liệt lẳng lặng nhìn cái trò khôi hài này kết thúc, trong lòng khẽ thở dài một tiếng, hẳn thật sự không nghĩ tới nội chiến trong nội bộ ma long giáo đã lâm vào tình trạng nghiêm trọng đến thế, thiếu chút nữa là thành xung đột phát sinh trên quy mô lớn rồi.

Giờ phút này, trong lòng hắn đối với bản đồ mà Lãnh Phi Hồng đưa bắt đầu có chút bất định

Đồng thời trong lòng hắn không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn mình đến muộn hơn nửa năm, nếu như lúc trước dùng thực lực của chân khí cảnh sơ giai đến đảm nhiệm chức vụ thành chủ, chắc hẳn là bị người ta ăn đến cả bã cũng không còn?

- Thuộc hạ Trịnh Đạt cứu giá chậm trễ, làm kinh động đến đại nhân, mong Phong đại nhân thứ tội

Trịnh thống lĩnh gỡ mũ sắt che mặt xuống, cung kính hành lễ nói

Lúc này không có mũ sắt che lấp. lập tức hiện ra một khuôn mặt trung niên cương nghị, một đôi con ngươi thâm thúy nhấp nháy, cho thấy một tu vi kinh người.

Phong Liệt nhìn kĩ, người này quả thực có bốn năm phần giống với phó viện chủ của ám võ viện Trịnh Thông, cả người giống như là một bản sao, không bình dị gần gũi như Trịnh Thông vậy

- Trịnh thống lĩnh có tội gì? Nhờ có người tới kịp, nếu không Phong mỗ thật sự phải vào đại lao rồi.

Phong Liệt chấp tay cười nói

- Thuộc hạ không dám

Trinh Đạt ăn nói có ý tứ đáp lễ, đồng thời ánh mắt một phen đánh giá trên người Phong Liệt, trong mắt có chút kinh ngạc

Trước khi Phong Liệt đến, hắn đã nhận được thư của nhị đệ Trịnh Thông, muốn hắn chăm sóc tốt cho Phong Liệt

Nhưng giờ phút này xem ra, Phong Liệt dựa vào sức của mình hóa giải được cục diện rối tung cầu Lôi Ngọc Trai này, thực lực này quả là không thể khinh thường, phải biết rằng hắn đường đường có thực lực thần thông quảng đại cũng phải sợ Lôi Ngọc Trai ba phần, cũng may Lôi Ngọc Trai gần đây không gây chuyện, cũng làm loạn gì

Hai người sau khi hàn huyên, Trịnh Đạt phân phó một gã tướng quân là thuộc hạ nói:

- Lãnh Huy, người dẫn đầu một đội quân hộ tống Phong đại nhân về phủ thành chủ trước.trong khoảng thời gian này người phải nghe theo sự sắp xếp của Phong đại nhân, rõ chưa?

- Thuộc hạ xin tuân lệnh Phong đại nhân, xin mời

Vị tướng quân trẻ tuổi tên Lãnh Huy kia lên tiếng, sau đó ra lệnh cho năm trăm binh sĩ hộ tống Phong Liệt đi về phủ thành chủ ở trong tứ phương thành

Sau khi đi được một đoạn, Phong Liệt ánh mắt có chút lóe sáng, âm thầm truyền âm với Phong Tiểu Dao nói:

- Tiểu Dao, trở về gọi Bán Giang Hồng vào thành

- Vâng

Phong Tiểu Dao đáp, lập tức rút ra khỏi đội quân, lao về phía ngoài thành

Phong Liệt ngồi trên lưng ngựa, nhìn tòa nhà hình tháp màu đen xuyên thẳng mây xanh ở phía xa xa, khóe miệng có chút nhếch lên

- Hừ, lão tử là người học võ, không muốn đem sức lực của mình lãng phí vào cuộc đấu đá tranh quyền thế, vậy thì dùng biện pháp đơn giản nhất để giải quyết

526. Chương 621-622: Thành Chủ Đại Nhân

Rất nhanh thôi, Phong Liệt trong lòng có tính toán, ánh mắt chợt lóe lên về âm tàn.

- Lãnh Huy, giới thiệu cho ta một chút về các thế lực phân chia của tứ phương nội thành

Phong Liệt ra lệnh cho Lãnh Huy ở bên cạnh mình

Lãnh Huy suy nghĩ một chút nói:

- Bẩm đại nhân, hiện nay vệ quân của tứ phương thành chia làm ba bộ phận, theo thứ tự là Trịnh thống lĩnh trưởng quân doanh trại phía đông thành, Phùng Cảnh Huy quản doanh trại phía nam, Triệu Quảng Đông thống lĩnh doanh trại phía tây, ba đại doanh trại có tất cả ba vạn người, đều có phạm vi trực thuộc

- Ồ, quan hệ của ba doanh trại như thế nào?

Phong Liệt hỏi

Lãnh Huy hơi lưỡng lự, dường như có chút kinh ngạc, không biết nên trả lời thế nào

Phong Liệt cười cười, nói:

- Thì có gì nói vậy, cho dù người không nói, cũng sẽ có những người khác nói cho ta biết

- Là quan hệ của đông đại doanh chúng ta và tây đại doanh gần đây không tốt, mặc dù không có phát sinh xung đột gì lớn, nhưng trong khi tuần phòng ở bên ngoài thành, xung đột nhỏ cũng không làm gián đoạn việc nam đại doanh ở thế trung lập, từ trước tới nay không can dự vào việc tranh đấu giữa hai phe

Lãnh Huy suy nghĩ một lúc nói

-

Phong Liệt một bên nghe Lãnh Huy giới thiệu tình hình trong thành, một bên chậm rãi đi đến tòa nhà hình tháp cao tới trăm trượng ở gần đó

Long khiêu chấn thiên

Trong một đại viện cao cổng kín tường diện tích mấy chục mẫu, một tòa nhà đúc bằng sắt hình tháp cao cả trăm trượng chọc thẳng mây xanh, khiến cho người ta có cảm giác nặng nề và tang thương.

Phong Liệt cẩn thận dừng ánh mắt lại, chỉ thấy trên tường của tòa nhà hình tháp ẩn hiện một tia sáng trắng bạc, rất hiển nhiên, tòa nhà hình tháp này tuyệt đối không đơn giản

- Phong đại nhân, đây là tháp phòng ngự của tứ phương thành chúng ta, bên trong có Long Vân trận phòng ngự mạnh nhất, khi xảy ra chiến tranh, có thể phong tỏa tứ phương thành trên không, ngăn địch từ khoảng cách bên ngoài hàng ngàn dặm.

Lãnh Huy giải thích

- Hiện nay ai là người quản lý tòa nhà hình tháp này?

Phong Liệt hiểu kì hỏi

- Thuộc hạ không biết bên trong quận Long Đằng của chúng ta, chỉ có người đứng đầu một thành mới có tư cách vào trong phòng ngự của tháp, mà ngay cả thống lĩnh đại nhân cũng không có tư cách vào trong

Lãnh Huy nói.

- Ồ, chắc là cái tháp này trước đây đã bị người ta bỏ đi rồi? thế chẳng phải là thùng rỗng kêu to sao?

Phong Liệt hơi sững sờ, hẳn nhớ rõ Phong Tiểu Dao đã từng nói qua, vị chủ thành trước đã mất cách đây mười năm rồi, về sau thành này vô chủ

- Đại nhân ngài còn chưa biết, tuy không có người quản lý phòng ngự tháp này, nhưng trong lòng tháp luôn có thủ hộ giả, chỉ có điều người bình thường không thấy được thôi.

Lãnh Huy nói

Phong Liệt gật gật đầu, vẻ mặt như đang suy nghĩ.

Dưới sự dẫn đường của Lãnh Huy, đám người Phong Liệt đi tới cửa chính của phủ viện, trên tấm biển quả nhiên là ba chữ “phủ thành chủ” to đùng, cửa ra vào có hai pho tượng ma long khí thế bằng bạc, uy vũ bất phàm

Mọi người vừa mới đến, cánh cửa sắt cao ba trượng lập tức phát ra một loạt tiếng “két” nặng nề, từ bên trong mở ra

Sau đó, một người tóc bạc hơn năm mươi tuổi dẫn theo hơn trăm tên tôi tớ nha hoàn thị vệ vờ vàng ra nghênh đón, sau khi nhìn thấy Phong Liệt, đều vội vàng “phù phù” một tiếng quỳ trên mặt đất, nghiêm chỉnh hô to:

- Cung nghênh thành chủ đại nhân

Phong Liệt lạnh nhạt liếc qua mọi người, chỉ thấy ngoài hai mươi tên thị vệ mang đao là võ giả của nguyên khí cảnh long ra, còn lại tôi tớ nha hoàn đều là người bình thường, kể cả tên dẫn đầu, trên người không có một tia nguyên lực, mỗi một người trên đều mang theo vẻ sợ hãi

Người phàm ở trước mặt Long vũ giả đều không có bất kì địa vị nào đáng nói, nhất là những nô bộc này, nếu như gặp được một chủ nhân thân thiện thì tốt, nhưng nếu gặp phải chủ nhân tàn bạo, động một chút là lại phải lo cho tính mạng của mình, hơn nữa có chết cũng không có chỗ kêu oan, vì vậy mặc dù những người này có thể nhìn ra tuổi của Phong Liệt không lớn, nhưng cũng không dám chậm trễ, sự sợ hãi trong lòng khó có thể che giấu được

- Tất cả đứng lên đi

Phong Liệt lạnh nhạt nói

- Cảm ơn đại nhân

Lão kia sau khi đứng dậy, nhanh chóng tiến lên phía trước, cung kính nói:

- Phong đại nhân, tiểu nhân tên gọi là Trương Phúc, là quản gia trong phủ, phụ trách toàn bộ công việc trong phủ, đại nhân sau này có gì phân phó, tiểu nhân nhất định tận lực hoàn thành

- Ừ

Phong Liệt khẽ gật đầu, cũng không xuống ngựa, trực tiếp cưỡi ngựa vào trong phủ, phía sau Lãnh Huy dẫn đầu năm trăm tinh binh cũng tiến vào trong phủ, trực tiếp trở thành hộ vệ trong phủ

Từ nửa năm trước, tất cả mọi thứ trong phủ cũng đã được an bài thỏa đáng, sự xuất hiện của Phong Liệt có chút ngoài dự đoán của mọi người, nhưng cũng không vội, thông qua Trương Phúc giới thiệu hẳn rất nhanh liền thông thuộc hết thảy trong phủ, cứ như vậy ổn định lại

Đất đai của phủ thành chủ cực kì rộng lớn, đình đài lầu các vô số, tất cả các phương tiện đều rất đầy đủ, nhất là trong hậu hoa viên hoa cỏ sum xuê, phong cảnh hợp lòng người

Điều duy nhất làm cho Phong Liệt khó chịu chính là, trong phủ thành chủ này ngoại trừ tòa nhà hình tháp cao lớn bên ngoài, vậy mà không có nhiều lực lượng phòng ngự, nếu như không có Lãnh Huy dẫn đầu năm trăm tinh binh đóng quân, chỉ sợ đến mấy tên trộm gà trộm chó bình thường cũng dám xông vào

Phong Liệt cố tình muốn đi vào trong đánh giá tòa nhà hình tháp, nhưng sau khi suy nghĩ, lại bỏ đi ý định này

Sắc trời bên ngoài dần chuyển tối, Phong Liệt ngồi trên bảo tọa trong đại điện của phủ, tự mình rót một chén rượu ngon, một bên thưởng thức rượu ngon, một bên toàn bộ các sự việc xảy ra trong ngày hôm nay ra xem xét lại một lần, trong lòng không ngừng trầm ngâm

Lúc đầu, sở dĩ hắn bị Lãnh Phi Hồng phái tới đây làm thành chủ, một mặt là do áp lực từ ngân nguyệt sơn của Ngân Long giáo, một mặt khác đến từ áp lực của các đại gia tộc trong ma long giáo vũ viện

Dù sao lúc trước tai họa hắn gây ra ở trong khi luyện tập ở dạ mạc đại hạp cốc thực sự quá lớn, làm cho Lãnh Phi Hồng khó có thể chống đỡ nổi áp lực từ các thế lực, mới không thể không đem hắn từ hữu nguyên khí cảnh đuổi ra khỏi núi

Hôm nay, Phong Liệt lại cảm thấy, bản thân mình đến đây làm một con rối thành chủ, chắc chắn là một ván cờ của ám vũ viện và ma vũ viện

- ai, viện chủ đại nhân, người thật đúng là đã đề cao ta

Phong Liệt không khỏi lắc đầu cười khổ

Nếu như là trước đó một năm, để hắn làm con rối thành chủ này thật sự cũng chẳng có gì, có Trịnh Đạt chăm sóc, vấn đề bảo vệ tính mạng đoảng chừng không lớn

Nhưng hiện nay, hắn đã gây thù vô số, hơn nữa càng ngày càng mạnh, cho dù là Trịnh Đạt thực lực thần thông quảng đại kiêm trong tay cầm trọng binh, chỉ sợ là cũng bó tay, tất cả đều phải dựa vào chính bản thân mình

Trong lòng Phong Liệt rất rõ ràng, tin tức hắn vào trong tứ phương thành rất nhanh sẽ truyền ra ngoài, một số bọn đầu trâu mặt ngựa sau đó sẽ liên tiếp xuất hiện, đến lúc đó sẽ có chút bận rộn

Sau khi suy nghĩ một lát, Phong Liệt cuối cùng dự định bỏ hết mọi chuyện trong tứ phương thành xuống, trước tiên mau chóng nâng cao thực lực của bản thân, để ứng phó những phiền toái sau này

Hôm nay hắn đã hiểu rõ cuốn thiên hà cổ quyển phân thân thiên , nhưng muốn luyện thành âm lão thú tổ còn phải thỏa mãn hai điều kiện quan trọng sau:

Một là cường độ linh hồn phải đạt trên cảnh giới thần thông, nếu không một khi linh hồn lập thể, sẽ nhanh chóng tiêu tan

Hai là trong quá trình luyện tập âm lão thú không được phản kháng, cái này buộc phải có được kế sách vẹn toàn, không những không thể làm hại đến âm lão thú, mà còn phải triệt để chế ngự chúng, trong đó khó khăn không nhỏ

Trong lúc Phong Liệt đang trầm ngâm, một bóng người lóe lên đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, chắp tay nói với hắn:

- công tử có gì phân phó?

Người này không phải ai khác, mà chính là Bán Giang Hồng

Bán Giang Hồng chỉ có một cánh tay trái và một cái chân phải, tóc dài rối tung, che kín bộ mặt, toàn thân sát khí dày đặc, cả người trông quỷ dị như hung thần, đoán chừng người nhất gan nhìn thấy hắn có thể bị dọa chết khiếp

Phong Liệt nhìn hắn một cái, cau mày nói:

- tay và chân của người không mọc lại được à?

- ách?

Bán Giang Hồng có chút kinh ngạc, lập tức nói:

- bầm công tử, quả thực là có thể mọc lại, chỉ là thù lớn của thuộc hạ còn chưa được trả, sợ dĩ giữ lại bộ dạng thân thể không trọn vẹn này là để nhắc nhở thuộc hạ ghi nhớ đại thù, bất cứ lúc nào cũng không quên.

- Ồ?

Phong Liệt sững sờ, đây là lần đầu tiên hắn biết rõ Bán Giang Hồng vẫn còn thân mang đại thù, liền có chút tò mò, nói:

- Kẻ thù của ngươi là ai?

- Tên của hắn là Lý Sư Thanh, người ta gọi là độc cấp vương nhiều năm trước đã vào làm cho Lâm gia, thuộc hạ vùi vì bị Lâm gia cản trở mà chưa có báo được thù.

Bán Giang Hồng âm trầm nói

- Ách? Độc cấp vương?

Phong Liệt không khỏi một trận kinh ngạc

- Sao vậy? công tử cũng biết người này sao?

- Ha ha, kẻ thù mà ngươi nói đến, chỉ sợ người vĩnh viễn cũng không có khả năng tự tay báo thù rồi

Phong Liệt bật cười nói

- Ân? Những lời này của công tử là có ý gì?

Bán Giang Hồng nheo mắt lại, hỏi

- Độc cấp vương đã bội chết mấy hôm trước, hơn nữa là chết không toàn thân

Phong Liệt nói

- Cái gì? Chuyện này là thật sao?

Bán Giang Hồng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Phong Liệt nói, dường như rất kích động

- Hoàn toàn chắc chắn

Phong Liệt gật gật đầu, sau đó ánh mắt hắn trầm ngâm một chút, đem một vật màu đen cho Bán Giang Hồng nói:

- Đây là độn thiên toa của độc cấp vương, ngươi giữ lại mà dùng

- Cái này —— thật sự là độn thiên toa, ha ha ha độc cấp vương, không thể tưởng tượng được người vẫn phải đứng trước mặt lão phu ha ha ha

Độc cấp vương cầm lấy độn thiên toa không khỏi ngửa mặt lên trời cười dài, thân hình kích động có chút rung rung

Một lát sau, hắn hướng về phía Phong Liệt hành lễ, nói:

- Đa tạ công tử, sau này mọi việc do công tử sai bảo, lão phu muôn chết không từ

- ừ

Phong Liệt hài lòng, gật đầu, phân phó:

- kế tiếp ta muốn bế quan vài ngày, ngươi thay ta thủ quan, bất luận kẻ nào cũng không được bước vào trong đại điện

- vâng, công tử yên tâm, chỉ cần có lão phu ở đây, bất luận là kẻ nào cũng không thể bước vào nửa bước

bán Giang Hồng trầm giọng đáp

Vừa dứt lời, thân ảnh của hắn liền chậm rãi biến mất không thấy

Phong Liệt lẳng lẳng nhìn Bán Giang Hồng im lặng biến mất, trong lòng không khỏi giật mình, cách đi không thấy hình về không thấy bóng này quả thật kinh người, nếu là mình vẫn còn may, nhưng nếu là kẻ địch, chỉ e là ngày ngày thấp thỏm lo âu

Một lát sau, Phong Liệt ấn lên cái đầu long nhô lên trên tay vịn bảo tọa, lập tức, chỉ nghe thấy trong đại điện một tiếng nổ ầm ầm nặng nề, bốn phía xuất hiện bốn bức tường sắt dày hơn một trượng

Kể từ đó, có thể nói :à cả tòa đại điện phòng thù kiên cố, cho dù là cao thủ thần thông muốn vào trong cũng phải tốn chút công phu

Sau khi làm xong, Phong Liệt đặt ra giường âm tiên, xung quanh hiện đầy viên long tinh, sau đó khoan chân ngồi lên trên

Mà nhân loại long vũ giả lại không cần thần thông cảnh chi kiếp, đây cũng là lí do lớn nhất tại sao long thú lại cách xa con người, độ tu luyện cũng cực nhanh, nhưng số lượng cao thủ lại không bằng con người

Nhưng mà trong nhân loại còn có một trường hợp là ngoại lệ

- Trường hợp gì?

Phong Liệt trong lòng căng thẳng hỏi

Bán Giang Hồng trầm ngâm một chút, nhìn chằm chằm vào Phong Liệt mà nói:

- Công tử, trường hợp đặc biệt của võ sĩ người phạm chính là, khi vào thần thông cảnh, đánh thức thôn phệ thần thông, cũng sẽ dẫn đến thiên kiếp

- Cái gì? Đánh thức thôn phệ thần thông?

Phong Liệt khẽ giật mình, không khỏi kinh hô một tiếng

Hắn là người của hai kiếp, kiếp trước đã từng vào thần thông cảnh, nhưng lại chưa đánh thức được bất cứ thần thông gì, cũng không gặp phải thiên kiếp, thậm chí ngay cả vướng mắc gì cũng chưa gặp phải, tình huống ngày hôm nay chính là trong dự liệu của hắn

- Không sai, công tử, trong thế giới mà chúng ta đang sống, trong các quy tắc, tất cả đều phải nói đến công bằng, thôn phệ thần thông uy lực mạnh mẽ, kèm theo đó là sát nghiệt vô tận, trái với trời đất, vì vậy lực lượng của nhất cổ thiên đạo trong bóng tối sẽ ngăn cản loại thần thông hiện thế này

Kì thật trong long thú, hoang thú, khi ở tấn thăng tứ cấp gặp phải thiên kiếp, phần lớn cũng là vì bìn hắn sắp sửa đánh thức là phân hệ thần thông

Uy lực của thiên kiếp lần này lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của con người, hơn nữa về say uy lực của thiên kiến hóa đan cảnh, long biến cảnh cũng lớn hơn trăm ngàn lần người bình thường, căn bản không có khả năng sống sót

Bán Giang Hồng lo lắng nói

- A

Ánh mắt Phong Liệt có chút lấp lánh, trong lòng không khỏi bị sốc thật lâu

- Thế này là sao? Ta ở kiếp này tại sao lại phải đi đánh thức thôn hệ thần thông?

Phong Liệt tự hỏi lòng mình, trong lòng tự đem tình huống ở kiếp này và kiếp trước ra so sánh, mưu đồ tìm ra điểm khác biệt

Chỉ là, hắn lại chẳng thu hoạch được gì, mặc dù có rất nhiều điểm khác nhau, ví dụ như kĩ thuật chiến đấu, nắm binh đao, nhưng những cái này hình như không liên quan đến thần thông

Sau khi suy nghĩ lại một lần nữa, ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời

- Ân, chẳng lẽ là – Long uy?

Mọi người đều biết, võ sĩ đứng đầu cương khí cảnh khi phá vỡ vương mắc của thần thông cảnh, sẽ phải chuẩn bị một hạt thần uy đan để thuận lợi đánh thức đại thần thông, chỉ có đánh thức đại thần thông mới được xưng tụng là cao thủ của thần thông cảnh

Mà nguyên liệu chủ yếu của thần uy đan này là một số linh hoa linh thảo chứa long uy

Vì vậy, đánh thức đại thần thông có quan hệ rất quan trọng với long uy, điểm này là không thể nghi ngờ gì nữa

Mà trong cơ thể Phong Liệt cũng ẩn chứa cái long uy này, vì vậy mới cực kì tin tưởng vào việc phá vỡ thần thông cảnh, nghĩ đến ngày hôm nay có thể tự mình đánh thức sợ hãi của thôn phệ thần thông là không thể nghi ngờ gì nữa

527. Chương 623-624 : Thần Khí Huyết Ngục

- Hô

Nghĩ thông được cửa ải này, Phong Liệt không khỏi thở dài một hơi, sự việc đã đến nước này, nghĩ nhiều cũng không được gì, quan trọng nhất là làm thế nào vượt qua được cửa ải khó khăn trước mắt

Hắn nhìn Bán Giang Hồng, nói:

- Trước đây đã có võ sĩ người phàm nào vượt qua được thông cảnh thiên kiếp chưa?

- Có thì có, nhưng mà rất ít

Gần vạn năm qua, ma long chi giáo có năm sau người đã từng bình yên vượt qua thần thông cảnh chi kiếp, nhưng mà, lúc đó cái giá mà ma long chi giáo giúp bọn hắn bổ sung hao phí để độ thiên kiếp, hơn nữa những người này cuối cùng cũng đã bị chết dưới đan cảnh thiên kiếp

Còn những người không vượt qua được thông cảnh thiên kiếp còn nhiều hơn, ta từng nhìn thấy một gã võ sĩ ma long ở vòng thứ nhất thiên kiếp tan thành mây khói, mức uy lực kia mặc dù lão phu không nắm chắc được, huống hồ là vừa mới vào bước vào thần thông cảnh, vì thế từ xưa đến nay thần thông cảnh thiên kiếp cũng bị gọi là “thiên kiếp nhất định phải chết”

Bán Giang Hồng thở dài nói, trong mắt hiện lên tia sắc khiến tim đập nhanh

Phong Liệt sau khi nghe Bán Giang Hồng nói xong, trong lòng cũng đại khái hiểu về uy lực của thiên kiếp, nhưng mà, hắn lại không hề lo lắng đối với chuyện này

Nếu như uy lực của thiên kiếp thần thông cảnh giống như công kích của cao thủ hóa đan cảnh, hắn dựa vào rất nhiều thủ đoạn, ngược lại cũng không phải không có khả năng

Đương nhiên, trước khi độ kiếp, hắn còn muốn làm một việc khác nữa

Trong khoảng thời gian này, đồng thời với việc tu vi của hắn không ngừng nâng cao, thức hải trung cũng không ngừng gián đoạn với việc luyện huyết long hoàng tàn kia

Cho đến cách đây không lâu, rốt cuộc cũng thành công, đem đám sợi tàn hồn này triệt để xóa đi ý chí, luyện thành để mình dùng

Hơn nữa, điều làm hắn vui mừng nữa là, trong trí nhớ của những tàn hồn này, không những có một ít công pháp tu luyện và tâm đắc thể ngộ kiên quan đến huyết chi nhất đạo, mà quan trọng là, còn có nghiên cứu của huyết long hoàng đối với thần khí huyết ngục, cùng với mấy cái đơn giản để khống chế pháp môn, điều này khiến hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới

Phải biết rằng, huyết long hoàng vì khống chế thần khí, mà lãng phí thời gian hơn trăm vạn năm

Tuy cuối cùng hắn không thể khống chế triệt để thần khí, lại cũng có thể phát ra một phần uy năng của thần khí, về phần uy lực của nó thế nào, Phong Liệt trong lúc ở không gian biển máu đã được chứng kiến rồi

Mà hôm nay, huyết long hoàng đối với toàn bộ nghiên cứu thần khí huyết ngục đều trở thành thứ ở trong đầu hần, cái này sao lại làm cho hần không thích được cơ chứ?

Kế tiếp, Phong Liệt lui về phía sau Bán Giang Hồng, không thể chờ đợi được trốn vào trong long ngục

Sau đó, hần đi đến một góc tối ở dưới mặt đất, đem một bàn tay lớn nhỏ có một tầng tia máu nhàn nhạt đào lên

Không nghi ngờ gì nữa, chính là thần khí huyết ngục

Huyết ngục này hiện lên hình trụ lục giác, nhìn không ra chất liệu, bên ngoài khắc lên không ít những hình ảnh không biết tên, trông rất dữ tợn, muôn hình vạn trạng rất sống động, tia máu nhàn nhạt khiến cho tiểu tháp nhìn có chút mờ mịt, cực kì thần bí bất phàm

Phong Liệt tự dè nén kích động trong lòng, khoanh chân ngồi xuống, đem huyết ngục đặt trước mặt mình, sau đó hai tay cố gắng hết sức tạo ra một ấn quyết kì quái, đánh vào trong huyết ngục, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ chờ mong

Nhưng tiếp sau đó, hần lại thất vọng, mặc dù cái ấn quyết kia ẩn chứa tâm thần chi lực và nguyên lực cùng tiến vào trong huyết ngục, nhưng lại như trâu đất xuống biển, ngay cả bọt tăm cũng không thấy đâu

Phong Liệt khẽ nhíu mày, hần chưa từ bỏ ý định đánh ra mấy cái ấn quyết, nhưng kết quả vẫn làm cho hần thất vọng

- Ân? Chẳng nhẽ phải cần có long nguyên lực mới được sao?

Sau khi suy nghĩ một chút, Phong Liệt đột nhiên nghĩ đến vấn đề mấu chốt, không khỏi thất vọng vài phần

Như vậy cũng tốt hơn là trông một bảo tàng đầy núi vàng núi bạc, lại không có nổi một cái chìa khóa, lo lắng của hần có thể hiểu

Nhưng Phong Liệt cũng không thích để ý người đến chuyện vụn vặt, nếu như tạm thời không dùng được thì bỏ xuống, sau này chờ tiến vào long biển cảnh lại dùng thì cũng thế, hoặc là, chờ phân thân âm lão thú của mình tiến vào long biển cảnh, chắc cũng không phải chờ quá lâu đâu

Sau khi Phong Liệt hạ quyết tâm, liền đem huyết ngục một lần nữa giấu đi, vui thật sâu vào trong lòng đất, sau đó ra khỏi long ngục, bước nhanh ra ngoài điện

Lần bế quan này kéo dài đến hơn nửa tháng, hần cũng rất muốn hiểu qua một chút tình thế bên ngoài

.....

- Nô tài thỉnh an đại nhân

- Lão nô bái kiến đại nhân

-

Trong phủ thành chủ, những nơi Phong Liệt đi qua, tất cả gia nô liên tục quỳ xuống thỉnh an, tất cả ánh mắt mọi người nhìn Phong Liệt không khỏi mang theo bảy phần sợ hãi ba phần kinh ngạc, cái vị thành chủ trẻ tuổi này vừa đến liền bế quan, thật đúng là cổ quái

- Trương Phúc

- Có lão nô

Phong Liệt gọi quản gia Trương Phúc, nghi ngờ hỏi:

- Bên ngoài sao ồn ào thế, có chuyện gì sao?

Trương phúc có chút kinh ngạc, lập tức tranh thủ nói:

- Hồi bẩm đại nhân, từ khi đại nhân ngài bế quan đến nay, bên ngoài có không ít người muốn gặp đại nhân, hơn nữa, mấy ngày gần đây càng nhiều người tới, lão nô không có cách nào với bọn chúng

- Ân

Phong Liệt sững sờ

- Là ai muốn gặp ta?

- Là – một số nhân sĩ giáo phái, đều là người của long vũ, xin đại nhân thứ cho lão nô vô dụng, thực sự rất khó đoán ra thân phận của những người này

Trương Phúc khó xử nói

Phong Liệt khẽ nhú mồm, hẳn cũng biết Trương Phúc này chỉ là một người phàm, đương nhiên không có tư cách hỏi đến chuyện người của long vũ, cũng không hỏi nhiều mà nói:

- Được rồi, người đi đi

- Dạ

Trương Phúc khom người lui ra

Phong Liệt trực tiếp đi về phía cổng lớn, trên mặt không khỏi lộ ra vài tia cười lạnh

- Hừ, lão tử lại muốn biết là ai muốn gặp ta

Còn chưa đi tới cửa, liền thấy Lãnh Huy dẫn đầu mấy trăm tinh binh mặc áo giáp mang theo đao đang đứng ở bên trong cửa, sẵn sàng nghênh đón quân địch, dường như e sợ người bên ngoài xông vào

- Bái kiến đại nhân

- Bái kiến công tử

Nhìn thấy Phong Liệt đi tới, mọi người đứng ngay ngắn hành lễ, trong mắt không dấu nổi vẻ khiếp sợ

Rất hiển nhiên, trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi, tu vi của Phong Liệt từ cương khí cảnh bát trọng thiên tăng vọt lên tới đỉnh cao của cương khí cảnh cửu trọng thiên, sự thay đổi đó thật đáng sợ

- ừ

Phong Liệt gật nhẹ,

- bên ngoài là những người nào?

- công tử, bên ngoài là cả một thế hệ nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất của Ngân long giáo, lôi long giáo, băng long giáo, và một đám công tử tiểu thư nhiều chuyện đi theo, tất cả đều la hét muốn khiêu chiến với công tử ngài

Phong Tiểu Dao nói

- à, quả nhiên là bọn chúng

Lông mi Phong Liệt có chút nhếch lên, trong lòng lại không có gì ngạc nhiên

Hắn tới tứ phương thành nhậm chức thành chủ, trong đó một mặt là trở thành tám bí sống, đối với việc này sớm đã chuẩn bị tâm lý

Lúc này, Lãnh Huy chấp tay nói:

- đại nhân, Trịnh Thống lĩnh dẫn thuộc hạ nhắc nhở ngài tạm thời không nên lộ diện, tuy là cả một thế hệ trẻ của các đại giáo phái khiêu chiến, nhưng là trong số bọn họ có không ít người đã đạt đến cảnh giới thần thông, quả thực không thể khinh thường được

Hơn nữa, còn một số tử sĩ thích khác dấu đầu hổ đuôi nữa, dường như có ý đồ bất lợi với đại nhân, chỉ cần không để ý bọn hắn, tôi tin tưởng qua một thời gian nữa nhất định sẽ được bình yên

Phong Liệt liền không nhịn được cười, trong lòng biết Trịnh Đạt lo lắng thực lực của hắn, nhưng mà hắn có thể cũng không biết chỉ cần mình không lộ diện, tình hình bên ngoài rồi sẽ ổn định lại, chỉ sợ là tình hình lại ngày càng nghiêm trọng, có khả năng đánh vào trong phủ thành chủ

Hơn nữa, trong lòng hắn không coi cả một thế hệ trẻ tuổi của các đại giáo phái ra gì, đương nhiên cũng có ngoại lệ, ngoài long nghịch thiên cổ lão yêu nghiệt

Sau khi suy nghĩ một chút, Phong Liệt khẽ cười nói:

- lòng tốt của Trịnh Thống lĩnh ta xin nhận, nhưng sự tình không có phức tạp như vậy, chuẩn bị ngựa cho ta
- Đại nhân, ngài....
- Phong Liệt mau ra đây chịu chết
- Phong Liệt, cái con rùa đen rút đầu nhà ngươi sau này bản công tử gặp một lần đánh một lần
- Công tử, Phong Liệt đã lâu như vậy mà còn chưa ra, chắc không định cứ một mực trốn tiếp chứ?
- Hừ, hừ cứ trốn như vậy cũng chẳng phải là tốt. Dù sao tiểu tử này cũng là người trẻ tuổi đầu tiên của đời thứ nhất của ma long giáo, một ngày hừ còn trốn không dám gặp người thì ngày đó chúng ta giẫm nát đầu của ma long giáo để giễu võ dương oai, cái này thật là mất mặt ma long giáo bọn hừ, hắc hắc
- Công tử cao kiến
- Đó là đương nhiên, bản công tử tài nghệ tuyệt đỉnh, nước sông cuộn cuộn cũng không bằng được
-

Bên ngoài phủ thành chủ, có thể nói là người người tấp nập, ngoại trừ gần trăm vị tinh anh các phái đứng ở phía trước tuyên bố khiêu chiến với Phong Liệt, còn lại phần lớn là đến xem náo nhiệt, có đến gần mấy ngàn người, liên tục ầm ĩ vô cùng.

Thậm chí, không biết là ai bỏ tiền ra thuê mấy nhóm cô gái chuyên mắng chửi, âm thanh thanh thúy chính tề lần lượt toàn bộ khu vực, ăn mặc nóng bỏng khiến cho người nhìn thấy nóng bỏng mắt

Mà lúc này, các nhân vật tiêu điểm như Thủy Vô Khuyết của Ngân long giáo, Lôi Vạn Quân của Lôi Long giáo, Lăng Cô Thành của Băng Long giáo vẫn như lão tăng ngồi thiền tại chỗ của mình, im lặng ngồi khoanh chân ở trên quảng trường trước cổng phủ thành chủ, tu luyện nguyên khí, dường như đã hao tổn vì vị thành chủ tứ phương thành này.

Đột nhiên chỉ nghe thấy “két” một tiếng, âm thanh nặng nề thu hút sự chú ý của mọi người, mọi người liên tục đưa mắt nhìn, nhưng hai mắt không khỏi sáng ngời

Chỉ thấy cửa lớn phủ thành chủ đã đóng chặt hơn nửa tháng nay, giờ phút này lại được mở ra, đây có lẽ là tin lớn nhất trong thời gian gần đây, có rất nhiều người không dám tin, dụi dụi mắt mình

- A. mau xem cánh cổng phủ thành chủ mở rồi kìa, thành chủ tượng gỗ của chúng ta chắc không phải là ra ứng chiến đây chứ?
- Hừ, cái này thì chưa chắc, có nhiều tinh anh các phái khiêu chiến với hừ như vậy, chỉ cần Phong Liệt không phải là kẻ ngốc, thì chính là một con rùa thành thật. đó chính là....
-

- Cạch cạch cạch

Có âm thanh vó ngựa truyền đến

Ngay sau đó, chỉ thấy một thiếu niên anh tuấn, cao lớn, mặc trang phục của đệ tử Ma Long giáo, cưỡi một con ngựa đi ra khỏi phủ thành chủ, xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, theo sát phía sau là mấy trăm tinh binh toàn thân mang áo giáp, một đám tay trái cầm nỏ, tay phải cầm thương, con người nhanh nhẹn ác liệt đề phòng mọi người.

- Phong Liệt, đó là Phong Liệt

....

Cũng không biết là tiếng rống của ai, thoáng chốc, ánh mắt của mọi người đều dừng lại tên người vị thiếu niên kia, dường như muốn nhìn xuyên thủng vị thiếu niên này

Mấy ngày nay, đại danh Phong Liệt đã trở nên xôn xao khắp nơi, một số sự tích lan truyền đến mọi người đều biết, không có ai là không hiếu kỳ về hắn

Vị thiếu niên trước mắt này ước chừng hai mươi tuổi, diện mạo thanh tú, hai mắt sáng ngời, trên trán có một thiên long ấn kí quý dị, cả người toát ra khí chất lẫm liệt khác người, mặc dù còn chưa thể hiện tài năng nhưng khí thế đã bức người

Nếu nói về tướng mạo, người này so với một đám mỹ nam như Thủy Vô Khuyết, Lăng Cô Thành quả thực còn kém xa, nhưng trong nháy mắt mọi người nhìn thấy vị thiếu niên này, liền cảm thấy người này có chút bất phàm, thực ra mà nói, đó là loại trực giác nguy hiểm cực độ, làm cho bất kì kẻ nào cũng không dám khinh thường

Trong nhất thời, âm thanh khinh thường khắp nơi biến mất hơn phân nửa, chuyển thành kinh ngạc và nghi ngờ

Không hề nghi ngờ, vị thiếu niên này chính là Phong Liệt

Lúc này Phong Liệt thấy bên ngoài có bao nhiêu là người như vậy, nội tâm không khỏi giật mình, nhưng mà hắn cũng không sợ chút nào

Cho đến ngày nay, trên đời này số người có thể khiến hắn cảm thấy kiêng kị có thể đếm được trên đầu ngón tay, trong khoảng thời gian dài, chỉ có người khác sợ hắn

Ánh mắt hắn đảo qua gần trăm tinh anh cao cấp khí thế không kém ở phía trước, trong lòng không khỏi thầm khen, những người này tuổi cũng không lớn, nhưng tu vi cũng không hề kém, phần lớn đều là hậu kì cương khí cảnh, sơ kì thần thông cảnh

Hơn nữa, hắn dần dần phát hiện, trong số gần trăm nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất của các phái, ngoại trừ Thủy Vô Khuyết, Lăng Cô Thành coi như là biết, còn lại đều là những người không quen biết

Đương nhiên, trong đó cũng có mấy người trước kia đã từng gặp qua, nhưng thời gian qua lâu rồi, hơn nữa lúc đó tiếp xúc không sâu, nên đã quên hết tên bọn họ

- Phong Liệt người rốt cục cũng chịu đi ra, bốn công tử còn tưởng rằng người muốn cả đời làm rùa đen rút đầu cơ

Một âm thanh oán độc không chút khách khí nói, lập tức xung quanh cười vang một trận

Phong Liệt ngồi lập tức ngồi ngay ngắn, ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy người nói chính là Lăng Cô Thành

Hắn nhẹ nhàng cười, trêu tức nói:

- Lăng Cô Thành, không thể tưởng tượng được là người còn sống mà đi ra, thật là khiến cho Phong Mỗ có chút bất ngờ

Nhưng mà, cái tên bại tướng nhà người thừa dịp ta bế quan mà đứng trước cửa nói loạn, người thấy thế thú vị lắm sao?

- Người, hừ, Phong Liệt, lần trước bại trận là do bốn công tử nhất thời chủ quan mà thôi, hôm nay bốn công tử tới trước khi tuyết ngừng, bớt nói vớ vẩn đi, chúng ta lại giao chiến một trận đi

Lăng Cô Thành tức giận hừ một tiếng, nhin không được xoa tay, dường như cực kì tin tưởng lần này sẽ đánh bại Phong Liệt, làm cho Phong Liệt không khỏi dè chừng,

Theo lý thuyết, trải qua trận chiến ở Lương gia trang, hơn nữa sau khi gặp lại trong phủ lăng hoàng thân, Lăng Cô Thành chắc hẳn là phải hiểu rõ thực lực của mình mới đúng, nhưng lúc này hắn lại hoàn toàn tin tưởng, xem ra chắc là có chỗ dựa rồi, Phong Liệt trong lòng đưa ra được kết luận này

528. Chương 625-626 : Áp Chế Tu Vi

Lúc này, Thủy Vô Khuyết một thân áo trắng, phong độ nhẹ nhàng tiến lên một bước, lạnh nhạt nói

Phong Liệt, lần trước ở ma long giáo, người chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hoà bốn công tử thua không phục, lúc này có thể cùng người đánh một trận công bằng

- A....

Phong Liệt hơi sững sờ, không khỏi đột nhiên cười, hần lập tức gạt đầu, xem như nhận lời

Lý do của người này tuy có hơi miễn cưỡng, nhưng mà cũng tạm cho qua

Phong Liệt cũng không dám khinh thường những người này, cái tên thần thông vô địch Kim Chung Trảo phòng ngự vô địch, rất là khó giải quyết, lần trước hần phải đưa ra con át chủ bài mới có thể miễn cưỡng chiến thắng, hôm nay đã một hai năm không gặp, chắc chắn tiến bộ như Thủy Vô Khuyết

- Phong Liệt người nhiều lần là kẻ địch của Lôi Phong giáo, tại hạ đặc biệt đến muốn cùng người quyết một trận sinh tử, hôm nay không phải người chết thì là ta chết

Đột nhiên, một âm thanh hùng hồn vang lên, khiến cho mọi người xung quanh không khỏi run lên

Mọi người đảo mắt nhìn qua, chỉ thấy một gã cao to vạm vỡ, người này thân cao gần trượng, miệng rộng mũi to, mắt như chuông đồng, làn da ngăm đen, tóc quăn đen dài rối tung trên vai, như một con sư tử hùng mãnh

Phong Liệt hơi sững sờ, nhìn vị đại hán này nghi ngờ nói:

- Người là Lôi Vạn Quân

- Không sai

Đại hán gạt đầu, ánh mắt đối chọi gay gắt với Phong Liệt

Thấy đối phương đã thừa nhận, Phong Liệt vẫn không khỏi âm thầm nhíu mày, cái tên Lôi Vạn Quân này có huyết mạch lôi long hoàng, chắc cũng giống như hạt giống Long võ minh như mình, chắc hần xung quanh có cao thủ bảo hộ, một khi động thủ liên quan đến rất nhiều người, cũng rất là phiền toái

- Hừ, mặc kệ nó, có chết hay không đều do số cả, lão tử quản tốt vận mệnh của mình là được rồi, người khác sống chết chẳng liên quan gì đến ta

Phong Liệt trong lòng hừ lạnh một tiếng, mỉm cười âm trầm đối với Lôi Vạn Quân, cười đến nỗi đại hán kia có chút sợ hãi

Tiếp sau đó, một thiếu niên mặc lãnh khốc hắc y bó sát người chậm rãi tiến lên, thiếu niên này lưng đeo Hắc Thiết Kiếm dài năm thước, cả người sắc bén như một thanh kiếm, kiếm khí xông lên người, đồng thời trên người còn tản ra một chút tuyệt vọng

Hần đứng cách bên ngoài Phong Liệt ba mươi trượng, hai con mắt ác liệt dừng lại trên gương mặt Phong Liệt, lạnh lùng mà nói:

- Nguyệt Vô Song của Tuyệt Vọng kiếm phái, người đầu tiên trẻ tuổi nhất của tuyệt vọng kiếm phái tới khiêu chiến ma long giáo

Vừa dứt lời, một cỗ kiếm ý tuyệt vọng từ trên người hần bay ra, lập tức bao phủ phạm vi ngàn trượng, khiến cho mọi người tinh thần căng thẳng hần lên

- Chậm đã

lông mi Phong Liệt nhảy lên, không thể tưởng tượng được đụng vào Vũ Si đằng trước, vậy mà nói không động thủ là không động thủ, không chút phí lời, ít nhất cũng phải có trước có sau chứ

Chẳng nhẽ Phong Liệt không ngừng nhíu mày, mà ngay cả bọn Thủy Vô Khuyết, Lăng Cô Thành, Lôi Vạn Quân cách đó không xa cũng âm thầm khó chịu, tựa hồ có xu thế quần áo cái tên này

- Người còn có việc gì không?

Nguyệt vô song sắc mặt đỏ ửng, lạnh lùng hỏi

Phong Liệt lạnh lùng cười, ánh mắt liếc mọi người nói

- Các vị, các người đều đến để khiêu chiến với ta, tại hạ đối với việc này cảm thấy rất vinh hạnh, nhưng mà, cả một đám người các người cùng tới khiêu chiến, chẳng những lãng phí thời gian, chỉ sợ cũng không có công bằng

- Hừ, vậy người muốn như thế nào? Chẳng nhẽ người muốn chúng ta tự đánh nhau một trận, chọn ra một người mạnh nhất để đánh với người sao? Người cũng quá đề cao mình rồi

Phong Liệt còn chưa nói hết, Lăng Cô Thành nhìn hần cực kì khó chịu cũng không nhịn được mà nhảy ra chề cười

- Ha ha ha Nhị sư huynh nói chí phải, Phong Liệt, tên tiểu tử người coi ta là đứa trẻ ba tuổi à ha ha ha

Xung quanh Mấy đệ tử mặc áo trắng của băng long giáo cũng bắt đầu theo đó cười vang

Phong Liệt cũng không tức giận, lạnh lùng nhìn mọi người, cao giọng quát:

- Ngược lại cái này cũng không cần, Phong mỗ chỉ muốn cùng các vị quyết thắng thua một trận công bằng, nhưng mà chỗ này quá nhỏ, chỉ sợ quay vòng không đủ

- Các vị, ai dám thì đi theo ta, chúng ta ra ngoài đồi Phục Long phía đông thành phân cao thấp

Phong Liệt lạnh quát một tiếng, lập tức thúc vào bụng ngựa, tam giai long mã lập tức hí dài một tiếng, nhằm thẳng hướng đám người mà đi, đám người xem náo nhiệt sợ hãi cuống quýt mỗi đường, Phong Liệt ruổi ngựa một đường thẳng hướng về phía đông thành

Nguyệt Vô Song, Lôi Vạn Quân, đều không chút do dự đi theo, Thủy Vô Khuyết, Lăng Cô Thành hai mặt nhìn nhau, sau đó cũng thu mình mau chóng đuổi theo

- Hừ, bốn công tử cũng muốn xem Phong Liệt định giở trò gì?

- Đi đến đồi Phục Long

- Phong Liệt muốn cùng anh tài các phái quyết chiến tại đồi Phục Long, mọi người cùng lên đi

Phong Liệt đảm nhiệm chức vị Thành Chủ quyết chiến tinh anh kiệt xuất của các phái tại Phục Long Cương ở phía Đông thành Tứ Phương, tin tức giống như mọc cánh, chỉ trong chốc lát, toàn thành đều biết.

Kết quả là, trong thành Tứ Phương mỗi người đều vội vàng chạy đi bấm báo, có vô số võ giả hướng về phía Phục Long Cương, chỉ e bỏ lỡ trò hay hiếm có này.

Tại Phục Long Cương, cách cửa Đông thành Tứ Phương hơn 30 dặm, trên cao trăm trượng chỉ có vển vển ba cây Thanh Tùng và vài cái mộ phần, có thể nói bình thường không có gì đặc biệt.

Nhưng hôm nay, ngọn tiểu cương vốn không chút tiếng tăm này chỉ trong giây lát đều bị mọi người biết đến, trở thành tiêu điểm chú ý của mấy chục vạn võ giả của thành Tứ Phương.

Phong Liệt cười Long mã lướt đi nhanh như gió, nhanh chóng lao ra khỏi thành, rất nhanh đã chạy lên đến đỉnh Phục Long Cương.

Hần nhảy xuống khỏi lưng ngựa, đuổi Long mã khỏi tiểu cương, sau đó nghênh ngang ngồi xuống, bình tức ngưng thần, lặng yên vận công pháp, cố gắng áp chế cảnh giới đang đề thăng.

Lúc này, hần chỉ cần có chút buông lỏng thì tu vi sẽ lập tức chạm đến cảnh cửa Thần Thông cảnh, đến lúc đó chắc chắn sẽ dẫn phát Thiên Kiếp, tình cảnh sẽ nguy kịch.

Phía sau hần, Thủy Vô Khuyết, Lôi Vạn Quân, Lăng Cô Thành, Nguyệt Vô Song và tinh anh kiệt xuất các phái cũng lục tục chạy đến Phục Long Cương, tất cả dừng lại ngoài trăm trượng nhìn Phong Liệt đang khoanh chân ngồi, trên mặt cả đám không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Với nhãn lực của bọn họ, tất nhiên có thể nhìn ra Phong Liệt dường như đang cố gắng áp chế tu vi tăng trưởng, nhưng tất cả bọn họ đều không biết tại sao Phong Liệt phải làm như vậy.

Sau lưng những người này là ngàn vạn võ giả thích xem náo nhiệt, tất cả mọi người cũng dần vây quanh bên dưới tiểu cương, đằng sau không ngừng có thân ảnh nối đuôi nhau mà đến.

Nhất thời, mỗi một đôi mắt đều nhìn chăm chú trên đỉnh tiểu cương, trong ánh mắt tràn ngập tò mò và hưng phấn.

- Chắc chắc, không thể ngờ lại có nhiều tinh anh kiệt xuất hội tụ như vậy, danh chính là đại sự kiện mấy chục năm chưa từng xuất hiện, người xem kẻ nào có thể thắng?

- Ồ? Cái này quả thật có chút khó nói, trong những thiên tài này, có bảy tám người trên Phi Ưng bảng, đám người Thủy Vô Khuyết, Lôi Vạn Quân đều đứng đầu trong danh sách, hiện nay tất cả đều tấn nhập Thần Thông cảnh, ai ưu ai khuyết thật khó mà nói được, bất luận như thế nào, lão phu đều không thấy Phong Liệt có chỗ nào tốt.

- Đúng vậy, Phong Liệt chỉ mới tu vi Cương Khí cảnh cửu trọng thiên, hơn nữa trên Phi Ưng bảng cũng không có tên hắn, tinh anh kiệt xuất của Ma Long giáo chỉ e danh không xứng thực a.

- Điều này thì chưa chắc, Phong Liệt ngày đó vừa tới thành Tứ Phương đã diệt sát một cao thủ Thần Thông cảnh nhị trọng thiên, thực lực cũng thâm bất khả trắc.

- Theo ta, cuối cùng có thể chiến thắng hẳn là Thủy Vô Khuyết hoặc Lôi Vạn Quân.

- Đến đến đây nào, các vị xem trọng tinh anh kiệt xuất nào chiến thắng cuối cùng, nhanh chóng đến đặt cược, đặt rồi thì bỏ tay, quá thời hạn thì không tính.

- Ta đặt Thủy Vô Khuyết thắng, một ngàn Long Tinh.

- Hừ, lão tử đặt Lôi Vạn Quân có Long Hoàng huyết mạch thắng, mười vạn Long Tinh.

- ...

Ngàn vạn người đối với gần trăm vị tinh anh kiệt xuất dấy lên từng hồi nghị luận, đồng dạng đều suy đoán, ai sẽ thắng trong lần giao phong này, thậm chí còn đánh cược, vô cùng náo nhiệt.

Nơi này cách Long Vũ học hiện ở cửa phương Đông không quá 50 dặm, rất nhanh liền có những đệ tử mặc quần áo lộng lẫy, mặt mũi tuấn tú mỹ lệ cười các loại phi cầm, Long thú quý hiếm ùn ùn kéo đến, khiến người xung quanh ngày càng tụ tập nhiều.

Chính lúc này, trên cổng thành phía Đông xuất hiện thân ảnh một đám quan tướng mặc giáp, cầm đầu trong số đó là một trung niên nhân mặc ngân giáp, chính là Trịnh Đạt thống lĩnh Đông đại doanh.

Lúc này, Trịnh Đạt ngừng mắt nhìn về phía Phục Long Cương cách ngoài 30 dặm, trên gương mặt cương nghị mơ hồ mang theo một tia lo lắng.

Thật sự mà nói thì trong lòng hắn cũng không quá coi trọng Phong Liệt, mặc dù vài ngày trước Phong Liệt đã thể hiện ra thực lực hơn người, nhưng dù sao hôm nay Phong Liệt cũng phải đối mặt với những gương mặt nổi bật của các phái.

Nhất là đám người Thủy Vô Khuyết, Lôi Vạn Quân, Lăng Cô Thành đều thân mang đại thần thông uy lực kinh người, thậm chí còn có cả thần thông không biết tên, so với Phong Liệt chỉ mới tu vi Cương Khí cảnh hậu kỳ, quả thật thua kém không ít.

Chỉ có điều, bất kể thế nào, những tinh anh kiệt xuất ở đây ước chiến, hẳn cũng không có lý do cản trở, điều hắn có thể làm đó chính là cam đoan tính công bằng của việc khiêu chiến này.

- Triệu An, Lý Hoài, hai người các ngươi mang theo hai ngàn nhân mã đến lược trận, nếu như phát hiện có kẻ âm mưu làm loạn hoặc gây rối thì giết bất luận tội.

Trịnh Đạt suy nghĩ một chút, sau đó phân phó cho thuộc hạ.

- Tuân lệnh.

Hai vị Đô Úy lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Đúng lúc này, trên tường thành rộng lớn đột nhiên đi đến một đoàn quân sĩ cưỡi ngựa, dần dần, trên cổng thành xuất hiện hai người cũng mặc ngân giáp chói sáng như Trịnh Đạt, khí thế bất phàm.

Người bên trái tướng mạo bình phàm, ánh mắt bình thản, mang theo ba phần nho nhã, bảy phần thâm trầm, nụ cười lạnh nhạt giống như không có chuyện gì có thể làm khó hay khiến hắn chú ý.

Người bên phải khuôn mặt âm tà, ánh mắt lẳng lẽ, khí thế uy nghiêm, bộ dạng hiên ngang không ai sánh nổi.

Trịnh Đạt đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy hai người này không phải ai khác, chính là thống lĩnh Phùng Cảnh Huy của Nam đại doanh và thống lĩnh Triệu Quảng của Tây đại doanh.

- Phùng thống lĩnh.

Trịnh Đạt chấp tay với Phùng Cảnh Huy từ xa, còn đối với Triệu Quảng thì làm ngơ như không thấy.

- Ha ha, Trịnh thống lĩnh hữu lễ rồi.

Phùng Cảnh Huy cười, cũng hoàn lễ.

Triệu Quảng thấy mình bị làm ngơ cũng không hề tức giận, đôi mày rậm nhướng lên, âm dương quái khí nói:

- Trịnh Đạt, chuyện đã xảy ra lâu như vậy rồi, người của ta cũng nên thả ra chứ hả?

- Hừ, tên đó cử binh mưu hại Phong đại nhân, tội đáng chết vạn lần, chiếu theo giáo quy xử tội, tại sao lại thả người?

Trịnh Đạt lạnh lùng đáp.

- Hừ, xử lý tên tiểu tử đó không phải tốt hơn sao? Đương nhiên, hắn có qua được hôm nay không cũng khó nói.

Triệu Quảng cười nhạt một tiếng, sau đó hừ nhẹ nói:

- Hừ, tiểu tử kia vậy mà không làm con rùa đen rút đầu cho tốt, lại dám nhảy ra tìm chết, loại trẻ ranh hữu dũng vô mưu như vậy, xứng đáng đảm nhiệm người đứng đầu một thành sao?

- Xứng hay không cũng không cần người quản, huống hồ, làm sao người biết Phong Liệt nhất định sẽ bại?

Trịnh Đạt gay gắt đáp trả.

- Điều này không phải là quá rõ ràng rồi sao? Phong Liệt cho dù có mạnh hơn, liệu có thể vượt qua Lôi Long Hoàng huyết mạch sao? Thậm chí, chỉ e ngay cả tiểu tử của Ngân Long giáo, hắn cũng không bằng.

Triệu Quảng khinh thường nói.

Đột nhiên, ánh mắt hắn sáng rực, lại nói:

- Trịnh Đạt, nếu như ngươi đã coi trọng tiểu tử kia như vậy, không bằng chúng ta đến đánh cuộc một phen, thế nào?

- Ồ? Đánh cuộc như thế nào?

Trịnh Đạt hơi sững người, hỏi.

- Nếu như tiểu tử kia thua, ngươi phải thả người của ta vô điều kiện, thế nào? Ngược lại, ngươi đề xuất điều kiện đi.

Triệu Quảng nói.

Ánh mắt Triệu Quảng lóe lên, gật đầu nói:

- Được, đã như vậy, bốn tọa sẽ đánh cuộc với ngươi một lần, nếu như Phong Liệt thua, ta lập tức thả tên kia, nhưng nếu hắn may mắn thắng, ta muốn ngươi chia ra một vạn cao thủ, gây dựng lại Bắc đại doanh, đương nhiên, Đông đại doanh chúng ta cũng sẽ trích ra một vạn người cho Phong Liệt, thế nào?

- Cái gì?

Đồng tử Triệu Quang co rụt lại, không khỏi trầm ngâm, một vạn binh mã cũng không phải là số lượng nhỏ, tương đương với một phần ba binh mã trong tay hắn, đây chính là một vạn cao thủ Chân Khí cảnh, Cương Khí cảnh tinh anh được huấn luyện nghiêm chỉnh a.

Chỉ có điều, tên kia lại không thể không cứu, tên kia mặc dù trên danh nghĩa chỉ là phụ tá của hắn, nhưng địa vị của hắn tại Ma Võ Viện so với Triệu gia còn cao hơn nhiều, tuyệt đối không thể để mất.

Đúng lúc này, ánh mắt Phùng Cảnh Huy ở bên cạnh lóe lên một cái, đột nhiên cười lớn nói:

- Ha ha ha, được, Trịnh thống lĩnh đã đánh cuộc như vậy, xem như bốn tọa cũng có một phần, chỉ cần Thành Chủ đại nhân cuối cùng chiến thắng, Nam đại doanh chúng ta cũng nguyện ý chia ra một vạn tinh binh, gây dựng lại Bắc đại doanh.

- Điều này...

Triệu Quang không khỏi sững sờ, không thể ngờ Phùng Cảnh Huy vốn trầm ổn bất động cũng nhúng một chân vào.

Chỉ có điều, hắn nghĩ đến lão hồ ly Phùng Cảnh Huy chưa từng chịu thiệt thì cũng lập tức bình thường trở lại, xem ra lão hồ ly này cũng biết Phong Liệt chắc chắn thua, nghĩ vậy nên trong lòng hắn càng có thêm dũng khí.

- Được, bốn tọa đáp ứng.

Triệu Quang hưng hăng gạt đầu.

Ba người không nói gì thêm, trong lòng mỗi người đều thầm tính toán, ánh mắt đều nhìn về phía đỉnh Phục Long Cương, nơi đó bắt đầu có động tĩnh.

....

Phong Liệt, người cuối cùng muốn giở trò quỷ gì? Có gì thì nói nhanh đi.

Lăng Cô Thành vẫn là người đầu tiên không nhịn được, quát lạnh với Phong Liệt.

- Đúng vậy, chẳng lẽ muốn bốn công tử đến tiếp người uống gió hay sao? Nếu thật là vậy, còn không bằng bốn công tử đến Ninh Xuân Lâu tìm Tiểu Thúy của ta đùa giỡn thoải mái.

- Ha ha ha... ặc...

Đột nhiên, tiếng cười vang của đám tinh anh kiệt xuất của Băng Long giáo dừng lại, tất cả đều nhìn lên không trung, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lúc này, trên tinh không vạn dặm, đột nhiên nổi lên mây mù dày đặc, sắc trời từ sáng chuyển thành tối, trong mây mù ẩn hiện đinệ quang, thậm chí mây đen cuộn cuộn, có xu thế như muốn mưa lớn, hiện tượng như vậy quả thật quá mức quỷ dị.

529. Chương 627-628 : Tất Tử Chi Kiếp

Lúc này, Phong Liệt đang ngồi khoanh chân dưới đất đột nhiên mở mắt, hai đạo điện quang lóe lên, hắn đứng dậy, lạnh lùng liếc nhìn gần trăm thiên tài xung quanh, trầm giọng hét lớn:

- Các vị, Phong Liệt ta là một võ giả, cũng chỉ tiếp nhận khiêu chiến của võ giả.

Sau đây, ta sắp độ Thiên Kiếp Thần Thông cảnh, hay còn gọi là Tất Tử chi kiếp, các người bây giờ rời đi còn kịp.

Chỉ có điều, võ giả chân chính tất nhiên sẽ có một trái tim không biết sợ hãi, kẻ không có võ giả chi tâm, không xứng làm võ giả, ta sẽ xem như là hắn từ bỏ khiêu chiến với ta.

Được rồi, tất cả đã nói xong, các vị đi hay lưu lại tùy ý.

Thanh âm Phong Liệt chậm rãi truyền đi trong thiên địa, nhất thời, tinh anh kiệt xuất các phái quanh đó cùng với ngàn vạn người đều trợn tròn mắt, ngốc trệ hồi lâu.

Một lát sau, trong đám người đột nhiên vang lên từng đợt kinh hô.

- Tất Tử chi kiếp? Trời đất, Phong Liệt không ngờ muốn độ Tất Tử chi kiếp trong truyền thuyết, không biết kiếp này hẳn đã tạo nghiệp bao nhiêu a.

- Mọi người nhanh lui lại, tránh xa một chút, nếu như nhiễm phải một tia lôi kiếp, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

- Cái gì, là Tất Tử chi kiếp? Ta như thế nào lại không biết?

- Hừ, cô lậu quả văn, người có sát nghiệp sâu nặng, lúc tấn chức Thần Thông cảnh sẽ dẫn đến Thiên Kiếp, uy lực của Tất Tử chi kiếp này cho dù có là cao thủ Hóa Đan cảnh cũng chưa chắc chịu nổi.

- Hizz... cao thủ Hóa Đan cảnh cũng chưa chắc chịu nổi, nói vậy chẳng phải Phong Liệt chết chắc rồi sao?

- Ài, thập tử vô sinh, trời cao đổ kị anh tài a.

- ...

Tiếp đó, chỉ thấy từng trận “rầm rầm”, người vây xem đây rầy chung quanh Phục Long Cương thoáng cái bỗng nhiên thối lui xa hơn vạn dặm, dùng ánh mắt trông mong nhìn lại.

Mà giờ khắc này, trên tiểu cương, hơn trăm tên tinh anh kiệt xuất các phái nghe thấy lời của Phong Liệt, phản ứng của mọi người đều không giống nhau.

Trong đó có 50, 60 cao thủ thiên tài là sắc mặt đại biến, không nói một lời, trực tiếp nhảy xuống khỏi tiểu cương, hốt hoảng chạy trốn, kẻ còn lại cũng nhìn trái nhìn phải, do dự không quyết.

Lúc này, gương mặt anh tuấn của Lăng Cô Thành cũng biến ảo không thôi, trong mắt ẩn hiện vẻ lo lắng, hẳn rõ ràng muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này, nhưng lại không muốn mất mặt, loại cảm giác này quả thực vô cùng buồn bực.

Hắn quét mắt nhìn xung quanh, cuối cùng, cắn răng một cái, quát lớn với Phong Liệt:

- Phong Liệt, đừng tưởng bốn công tử không biết âm mưu của ngươi, ngươi chỉ muốn càng nhiều người chết chung với ngươi mà thôi, Tất Tử chi kiếp từ trước đến nay đều cực ít người có thể vượt qua, bốn công tử mặc kệ ngươi, chúc ngươi may mắn, ha ha ha...

Lăng Cô Thành vừa dứt lời, liền vội vàng triển khai thân hình, chạy trốn như bay xuống một gò đất, vì che dấu nội tâm sợ hãi cho nên hắn cũng không quên cười lớn hai tiếng.

Mà đúng lúc đó, đám người xung quanh cũng không nhận được vang lên từng tràng mỉa mai, khiến vẻ mặt Lăng Cô Thành khó coi muốn chết.

Theo sau hắn còn có bảy tám tên tinh anh Băng Long giáo, sắc mặt mỗi người đều cực kỳ khó coi, xám xịt lẫn vào trong đám người.

Phong Liệt cười nhạt với bọn chúng, từ chối cho ý kiến.

- Lăng Cô Thành nói không sai, chỉ có kẻ đàn mới chết cùng với ngươi, thứ cho không thể phụng bồi.

Một tên đệ tử Lôi Long giáo khác cũng cao giọng quát, sau đó tung người rời đi.

Ngay sau đó, lại có vài chục người tự nghĩ không thể vượt qua Tất Tử chi kiếp, đều phóng về phía xa.

Chỉ trong nháy mắt, trên ngọn đồi nhỏ chỉ còn lại rải rác vài đạo thân ảnh.

Phong Liệt lạnh nhạt nhìn, chỉ thấy ngoại trừ bản thân ra, ba người Thủy Vô Khuyết, Lôi Vạn Quân, Nguyệt Vô Song đều đứng sừng sững ngoài trăm trượng, trong ánh mắt mỗi người đều lộ ra sự kiên định.

Ngoài ra, còn có hai tên tinh anh kiệt xuất tướng mạo lạ lẫm cũng không rời đi, nhìn phục sức của bọn họ, phân biệt xuất thân từ Ngân Long giáo và Lôi Long giáo.

Đối với tình huống trước mắt, trong lòng Phong Liệt đã đoán từ sớm, kỳ thật hắn hoàn toàn có thể trong tình huống tất cả mọi người bất ngờ không đề phòng mà dẫn đến Thiên Kiếp, nếu vậy thì có lẽ có thể một mẻ hốt gọn trên trăm vị tinh anh kiệt xuất này.

Chỉ có điều, sau khi cân nhắc không ngừng, Phong Liệt cuối cùng vẫn từ bỏ ý định mê người này.

Nếu thật sự làm như vậy, mặc dù trước mắt chiếm lợi, nhưng thế lực sau lưng những người này nhất định sẽ không bỏ qua, dưới sự giận dữ mà đem cả thành Tứ Phương san thành bình địa cũng không phải là chuyện lạ.

Hơn nữa, đến lúc đó, chắc chắn hấn đi đâu cũng gặp địch, nửa bước khó đi, Ma Long giáo trước áp lực các phương cũng chỉ có thể đem hấn trục xuất khỏi cửa, quả thật được không bằng mất.

....

Thủy Vô Khuyết một thân y phục trắng hơn tuyết, khuôn mặt anh tuấn bình thản như nước, khoe miệng hơi nhếch, cho thấy nội tâm mạnh mẽ và kiên định, hấn nhìn chăm chăm Phong Liệt, quát lạnh:

- Phong Liệt, cho dù biết ngươi muốn khích tướng, chỉ có điều, Thủy Vô Khuyết ta dứt khoát không sợ.

Từ khi xuất đạo đến nay, bốn công tử chỉ có một lần bại trong tay Ma Long giáo bởi ngươi, ngày hôm nay, Thủy Vô Khuyết ta muốn rửa sạch sự sỉ nhục đó, đem ngươi dẫm nát dưới chân.

- A... tốt lắm, ta cũng rất mong có thể chiến với ngươi một trận, chỉ có điều đợi ngươi có thể vượt qua Thiên Kiếp đã rồi nói sau.

Phong Liệt mỉm cười đáp.

- Phong Liệt, mặc dù ta không biết mình có thể vượt qua Tất Tử chi kiếp hay không, nhưng ta biết ngươi nhất định sẽ chết trước ta, đợi khi ngươi chết rồi thì cũng không còn Thiên Kiếp nữa.

Lôi Vạn Quân thân cao gần trượng quát lớn.

- Ách?

Phong Liệt có chút ngẩn ngơ, không ngờ đại hán này lại nói chuyện thẳng thắn như vậy, khiến hấn không thể lắc đầu bật cười.

Gương mặt Nguyệt Vô Song vẫn lãnh khốc như trước, không nói một lời, dùng hành động của mình biểu lộ sẽ không lui về sau nửa bước.

Ánh mắt Phong Liệt cuối cùng cũng dừng lại tại hai tên lạ mặt đứng cuối cùng, nói:

- Các ngươi chắc chắn không muốn lui?

- Hừ, bớt nói nhảm đi, Thủy Thiên Vân ta từ trước đến nay khó có một lần bại, người khác làm được, bốn công tử cũng có thể làm được.

Thiếu niên Ngân Long giáo vừa dứt lời thì lạnh lùng liếc nhìn Thủy Vô Khuyết ở bên cạnh, hiển nhiên muốn cùng phân cao thấp với Thủy Vô Khuyết.

Thủy Thiên Vân hấn từ nhỏ đến lớn khó có một lần bại, nhưng lại bị xưng là đệ nhị thiên tài của Ngân Long sơn trang, loại tư vị đứng sau cái bóng của Thủy Vô Khuyết quả thực khiến hấn thống khổ, cho nên chỉ cần có cơ hội chứng minh bản thân mạnh hơn Thủy Vô Khuyết, hấn sẽ không bỏ qua.

- Hừ, cho dù là Thiên Kiếp thì có thể làm gì được Lam Tây Hạc ta? Đúng là nực cười.

Gã đứng sau cùng là một thiếu niên của Lôi Long giáo, hiên ngang quát.

Phong Liệt cười khê không đáp, hai người này mặc dù tu vi không yếu, đều đạt đến hàng ngũ Thần Thông cảnh sơ kỳ, nhưng rõ ràng đều là loại trẻ tuổi không biết nông sâu.

Chỉ có điều, mỗi người đều có mạng của mình, Phong Liệt cũng lười xen vào việc người khác.

Lúc này, mây đen trên trời đã dày đặc, thỉnh thoảng lại có lôi điện phóng ra, cả vùng đất cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, đen kịt một mảnh, giống hệt tận thế.

Phong Liệt bình tức ngưng thần, đem tất cả mọi thứ xung quanh bỏ lại sau đầu, thân hình thả lỏng, cuối cùng không tiếp tục áp chế nguyên lực đang tăng vọt trong cơ thể nữa, hung hăng phá tan đạo vách ngăn cuối cùng.

- Ba...

Giống như có một đạo vách ngăn thoáng bị nghiền nát, ngay sau đó, khí thể toàn thân Phong Liệt đột nhiên tăng vọt, giống như muốn xé rách thân thể hắn.

- Grào...

Phong Liệt nhin không được mở hai tay ra, ngửa mặt lên trời rống lớn một tiếng, nhưng chẳng biết tại sao, khi phát ra lại trở thành một tiếng Long ngâm, vang vọng trời cao, đánh tan tầng mây vô tận, uy áp cường hoành giống như Man Long thái cổ thức tỉnh, khiến tâm thần ngàn vạn người chấn động mãnh liệt, khó có thể kiềm chế.

Giờ khắc này, Phong Liệt mới cẩn thận cảm nhận được đạo Long Uy trong cổ họng dường như có biến hóa vi diệu nào đó, tựa như có cảm giác đi xuyên qua thông đạo, ngay sau đó tinh thần của hắn liền bị dẫn tiếp nhập vào một thế giới quy tắc kỳ diệu.

Trong cái thế giới này, tất cả đều mơ hồ, duy chỉ có vòng xoáy thôn phệ khổng lồ là dường như tùy thời có thể thôn phệ hắn vào trong đó, vạn kiếp bất phục.

- Hizz... đây là đại thần thông “thôn phệ”? Thì ra chính thức tiến vào Thần Thông cảnh là như thế này.

Trong lòng Phong Liệt giật mình, hắn hiểu rằng chỉ có hiểu thấu đáo đại thần thông thôn phệ này thì hắn mới chân chính tiến vào Thần Thông cảnh.

Trong lòng hắn căng thẳng, vội vàng tập trung tư tưởng, bắt đầu suy nghĩ.

Nhưng đúng lúc này, trên không đột nhiên vang lên một tiếng lôi minh kinh thiên động địa.

- Rẹt rẹt... rầm...

Ngay sau đó, sáu đạo lôi điện màu bạc thô to như bắp đùi, đột nhiên xuyên qua trời cao, hung hăng nện xuống sáu đạo thân ảnh trên Phục Long Cương, quang mang ngân bạc chiếu sáng đại địa, khiến cho đêm tối trong thiên địa lập tức sáng như ban ngày, khiến chung quanh kinh hô.

Sáu đạo ngân lôi, mang theo một cỗ khí tức khủng bố hủy diệt hết tất cả, giống như muốn đem sáu đạo thân ảnh nghiền thành cặn bã.

- Liên Khai Thịnh Thế Phá Vạn Kiếp.

Thủy Vô Khuyết vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng quát một tiếng, hai tay đột nhiên vung lên, lập tức, một mảnh ngân liên mở ra trên đỉnh đầu, ngăn cản lôi kiếp.

- Lôi Động Diệt Thiên.

Lôi Vạn Quân cũng hét lớn một tiếng, đột nhiên ném ra một cái lôi cầu cực lớn nghênh đón trên không.

- Tuyệt Vọng Kiếm Đạo Chi Thiên Địa Phá Diệt.

Thanh trường kiếm sau lưng Nguyệt Vô Song đột nhiên rít dài một tiếng, xoay tròn trên không trung, bộc phát ra khí tức khiến cho trời xanh cũng cảm thấy tuyệt vọng.

....

Lúc này Phong Liệt cũng bị giật mình, toàn bộ tinh thần của hắn đang tập trung tìm hiểu thần thông, lại đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm, vội vàng thoát ly tâm thần, cũng vừa vặn nhìn thấy đạo ngân lôi đến trước đỉnh đầu, sợ đến mức liền vội vàng tế khởi Luyện Hồn Ma Khải.

Lập tức, chỉ nghe “ầm” một tiếng bạo vang.

Lôi điện hung hăng nện lên người hắn, vốn hơn ngàn đầu quỷ ảnh hung lệ, thoáng cái bị oanh sát mất ba trăm đầu, uy lực như vậy quả thực quá cường hoành.

- Bà mẹ nó, Thiên Kiếp này quả thực uy lực đủ lớn.

Phong Liệt thầm hô một tiếng, không khỏi sợ hãi trong lòng, chỉ có điều cũng may vừa mới bắt đầu, lôi kiếp vẫn nằm trong phạm vi mình có thể chịu được.

Nhưng rất nhanh, trái tim của hắn liền bị bóp chặt.

Lúc này, hắn mơ hồ cảm thấy mình như tiến vào con đường Thần Thông cảnh duy nhất, nhưng trước khi lời kiếp vẫn chưa kết thúc phải hoàn toàn hiểu thấu đạo đại thần thông thôn phệ, nếu không cho dù vượt qua lời kiếp cũng uổng công, tất cả đều chỉ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Còn nếu như trước khi hiểu thấu đạo về thôn phệ mà chết dưới lời kiếp, vậy thì mọi chuyện cũng coi như xong.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phong Liệt khẽ động, vội vàng lấy ra Tiên Âm Sàng, khoanh chân ngồi lên đó, hắn một bên đem tâm thần nhập vào trong thể giới quy tắc quỷ dị kia để tìm hiểu đại thần thông thôn phệ, một bên phân ra tâm thần đối phó với Thiên Kiếp trên không trung, nhất tâm nhị dụng, lại không hề ngừng trệ.

- Rắc rắc... ầm...

Lại có sáu đạo ngân lôi phát ra, sáu đạo ngân lôi này so với sáu đạo ngân lôi vừa rồi thì uy lực cường hoành gấp đôi có thừa.

Phong Liệt ngửa đầu nhìn lên trời, cổ hơi động, đột nhiên phát ra một tiếng Long ngâm cao vút, lập tức, một đạo Ma Long hơn mười trượng uốn lượn bay lên không trung, điên cuồng thôn nạp nguyên khí thiên địa để bản thân lớn mạnh, hung hăng lao đến đạo ngân lôi này.

- Oanh...

Sau một tiếng vang lớn, Ma Long tiêu tán vô hình, mà ngân lôi cũng nhỏ đi nhiều, lại tiếp tục nện lên người Phong Liệt, nhưng không thể đột phá phòng ngự của Luyện Hồn Ma Khải.

Mà đám người Thủy Vô Khuyết, Nguyệt Vô Song đều hiển lộ tất cả thần thông, cố gắng đối kháng Thiên Kiếp.

Giờ khắc này, trong lòng Phong Liệt đối với không gian quy tắc kia tràn đầy hiếu kỳ vô tận, trước đây hắn biết, đừng nói là võ giả Cương Khí cảnh, cho dù là cường giả Long Biến cảnh cũng không có tư cách chạm đến phạm trù quy tắc thiên địa.

Nhưng giờ khắc này, hắn lại mơ hồ cảm thấy, dường như thượng thiên mượn cho mình một đôi tuệ nhãn, có thể khiến hắn nhìn thấy rõ mỗi một quy tắc trong vòng xoáy thôn phệ kia, đây quả thực là ân tứ mà thiên đạo ban cho.

Đương nhiên, về phần có thể lĩnh ngộ được hay không còn phải xem ngộ tính và tư chất của bản thân.

Hiện nay hắn có Tiên Âm Sàng trong tay, trong đầu hoàn toàn ở trạng thái Không Linh.

Trong trạng thái này, lực cảm ngộ của hắn tăng cả trăm ngàn lần, gần như chỉ một cái nháy mắt thì đã lập tức hiểu rõ đại khái về đại thần thông thôn phệ, sau đó từ chỗ hiểu rõ mà mỗi thời mỗi khắc đều có được thu hoạch cực lớn.

- Rắc... rắc...

Dưới sự chú mục của vạn người, đạo lời kiếp thứ ba cuối cùng cũng đánh xuống.

Chỉ có điều, lần này, bốn đạo lời điện giáng xuống, uốn lượn trên trời cao, hung hăng nện lên đỉnh tiểu cương.

Mượn tia ngân mang sáng chói, ngàn vạn người bên dưới kinh ngạc phát hiện, không biết từ lúc nào mà trên tiểu cương chỉ còn lại bốn đạo nhân ảnh, đó chính là Phong Liệt, Thủy Vô Khuyết, Lôi Vạn Quân, Nguyệt Vô Song, về phần hai người khác thì đã biến mất không thấy, ngay cả hài cốt cũng không còn.

- Hizz... cứ như vậy mà biến mất sao?

- Trời đất, chỉ mới là đạo lời kiếp thứ hai mà đã oanh sát hai cường giả Thần Thông cảnh, đây... đây quả thật không hợp lẽ thường... Chỉ có điều, Phong Liệt kia tại sao lại không xảy ra việc gì?

- Đúng vậy a, Phong Liệt bất quá chỉ mới là Cương Khí cảnh đỉnh phong, chỉ có sau khi vượt qua lời kiếp mới có thể tấn cấp? Tiểu tử này quả nhiên thực sự có tài...

....

Một lát sau, trong đám người đột nhiên vang lên từng đợt kinh hô.

- Tất Tử chi kiếp? Trời đất, Phong Liệt không ngờ muốn độ Tất Tử chi kiếp trong truyền thuyết, không biết kiếp này hắn đã tạo nghiệt bao nhiêu a.
- Mọi người nhanh lui lại, tránh xa một chút, nếu như nhiễm phải một tia lôi kiếp, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.
- Cái gì, là Tất Tử chi kiếp? Ta như thế nào lại không biết?
- Hừ, cô lậu quả văn, người có sát nghiệt sâu nặng, lúc tấn chức Thần Thông cảnh sẽ dẫn đến Thiên Kiếp, uy lực của Tất Tử chi kiếp này cho dù có là cao thủ Hóa Đan cảnh cũng chưa chắc chịu nổi.
- Hizz... cao thủ Hóa Đan cảnh cũng chưa chắc chịu nổi, nói vậy chẳng phải Phong Liệt chết chắc rồi sao?
- Ài, thập tử vô sinh, trời cao đổ kị anh tài a.

530. Chương 629-630 : Thủy Thiên Vân

Tiếp đó, chỉ thấy từng trận “rầm rầm”, người vây xem đầy rẫy chung quanh Phục Long Cương thoáng cái bỗng nhiên thối lui xa hơn vạn dặm, dùng ánh mắt trông mong nhìn lại.

Mà giờ khắc này, trên tiểu cương, hơn trăm tên tinh anh kiệt xuất các phái nghe thấy lời của Phong Liệt, phản ứng của mọi người đều không giống nhau.

Trong đó có 50, 60 cao thủ thiên tài là sắc mặt đại biến, không nói một lời, trực tiếp nhảy xuống khỏi tiểu cương, hốt hoảng chạy trốn, kẻ còn lại cũng nhìn trái nhìn phải, do dự không quyết.

Lúc này, gương mặt anh tuấn của Lăng Cô Thành cũng biến ảo không thôi, trong mắt ẩn hiện vẻ lo lắng, hắn rõ ràng muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này, nhưng lại không muốn mất mặt, loại cảm giác này quả thực vô cùng buồn bực.

Hắn quét mắt nhìn xung quanh, cuối cùng, cắn răng một cái, quát lớn với Phong Liệt:

- Phong Liệt, đừng tưởng bốn công tử không biết âm mưu của ngươi, ngươi chỉ muốn càng nhiều người chết chung với ngươi mà thôi, Tất Tử chi kiếp từ trước đến nay đều cực ít người có thể vượt qua, bốn công tử mặc kệ ngươi, chúc ngươi may mắn, ha ha ha...

Lăng Cô Thành vừa dứt lời, liền vội vàng triển khai thân hình, chạy trốn như bay xuống một gò đất, vì che dấu nội tâm sợ hãi cho nên hắn cũng không quên cười lớn hai tiếng.

Mà đúng lúc đó, đám người xung quanh cũng không nhìn được vang lên từng tràng mỉa mai, khiến vẻ mặt Lăng Cô Thành khó coi muốn chết.

Theo sau hắn còn có bảy tám tên tinh anh Băng Long giáo, sắc mặt mỗi người đều cực kỳ khó coi, xám xịt lẫn vào trong đám người.

Phong Liệt cười nhạt với bọn chúng, từ chối cho ý kiến.

- Lăng Cô Thành nói không sai, chỉ có kẻ đàn mới chết cùng với ngươi, thứ cho không thể phụng bồi.

Một tên đệ tử Lôi Long giáo khác cũng cao giọng quát, sau đó tung người rời đi.

Ngay sau đó, lại có vài chục người tự nghĩ không thể vượt qua Tất Tử chi kiếp, đều phóng về phía xa.

Chỉ trong nháy mắt, trên ngọn đồi nhỏ chỉ còn lại rải rác vài đạo thân ảnh.

Phong Liệt lạnh nhạt nhìn, chỉ thấy ngoại trừ bản thân ra, ba người Thủy Vô Khuyết, Lôi Vạn Quân, Nguyệt Vô Song đều đứng sừng sững ngoài trăm trượng, trong ánh mắt mỗi người đều lộ ra sự kiên định.

Ngoài ra, còn có hai tên tinh anh kiệt xuất tướng mạo lạ lẫm cũng không rời đi, nhìn phục sức của bọn họ, phân biệt xuất thân từ Ngân Long giáo và Lôi Long giáo.

Đối với tình huống trước mắt, trong lòng Phong Liệt đã đoán từ sớm, kỳ thật hắn hoàn toàn có thể trong tình huống tất cả mọi người bất ngờ không đề phòng mà dẫn đến Thiên Kiếp, nếu vậy thì có lẽ có thể một mẻ hốt gọn trên trăm vị tinh anh kiệt xuất này.

Chỉ có điều, sau khi cân nhắc không ngừng, Phong Liệt cuối cùng vẫn từ bỏ ý định mê người này.

Nếu thật sự làm như vậy, mặc dù trước mắt chiếm lợi, nhưng thế lực sau lưng những người này nhất định sẽ không bỏ qua, dưới sự giận dữ mà đem cả thành Tứ Phương san thành bình địa cũng không phải là chuyện lạ.

Hơn nữa, đến lúc đó, chắc chắn hắn đi đâu cũng gặp địch, nửa bước khó đi, Ma Long giáo trước áp lực các phương cũng chỉ có thể đem hắn trục xuất khỏi cửa, quả thật được không bằng mất.

....

Thủy Vô Khuyết một thân y phục trắng hơn tuyết, khuôn mặt anh tuấn bình thản như nước, khóe miệng hơi nhếch, cho thấy nội tâm mạnh mẽ và kiên định, hắn nhìn chằm chằm Phong Liệt, quát lạnh:

- Phong Liệt, cho dù biết ngươi muốn khích tướng, chỉ có điều, Thủy Vô Khuyết ta dứt khoát không sợ.

Từ khi xuất đạo đến nay, bốn công tử chỉ có một lần bại trong tay Ma Long giáo bởi ngươi, ngày hôm nay, Thủy Vô Khuyết ta muốn rửa sạch sự sỉ nhục đó, đem ngươi dẫm nát dưới chân.

- A... tốt lắm, ta cũng rất mong có thể chiến với ngươi một trận, chỉ có điều đợi ngươi có thể vượt qua Thiên Kiếp đã rồi nói sau.

Phong Liệt mỉm cười đáp.

- Phong Liệt, mặc dù ta không biết mình có thể vượt qua Tất Tử chi kiếp hay không, nhưng ta biết ngươi nhất định sẽ chết trước ta, đợi khi ngươi chết rồi thì cũng không còn Thiên Kiếp nữa.

Lôi Vạn Quân thân cao gần trượng quát lớn.

- Ách?

Phong Liệt có chút ngẩn ngơ, không ngờ đại hán này lại nói chuyện thẳng thắn như vậy, khiến hắn không thể lắc đầu bật cười.

Gương mặt Nguyệt Vô Song vẫn lãnh khốc như trước, không nói một lời, dùng hành động của mình biểu lộ sẽ không lui về sau nửa bước.

Ánh mắt Phong Liệt cuối cùng cũng dừng lại tại hai tên lạ mặt đứng cuối cùng, nói:

- Các ngươi chắc chắn không muốn lui?

- Hừ, bớt nói nhảm đi, Thủy Thiên Vân ta từ trước đến nay khó có một lần bại, người khác làm được, bốn công tử cũng có thể làm được.

Thiếu niên Ngân Long giáo vừa dứt lời thì lạnh lùng liếc nhìn Thủy Vô Khuyết ở bên cạnh, hiển nhiên muốn cùng phân cao thấp với Thủy Vô Khuyết.

Thủy Thiên Vân hắn từ nhỏ đến lớn khó có một lần bại, nhưng lại bị xưng là đệ nhị thiên tài của Ngân Long sơn trang, loại tư vị đứng sau cái bóng của Thủy Vô Khuyết quả thực khiến hắn thống khổ, cho nên chỉ cần có cơ hội chứng minh bản thân mạnh hơn Thủy Vô Khuyết, hắn sẽ không bỏ qua.

- Hừ, cho dù là Thiên Kiếp thì có thể làm gì được Lam Tây Hạc ta? Đúng là nực cười.

Gã đứng sau cùng là một thiếu niên của Lôi Long giáo, hiên ngang quát.

Phong Liệt cười khê không đáp, hai người này mặc dù tu vi không yếu, đều đạt đến hàng ngũ Thần Thông cảnh sơ kỳ, nhưng rõ ràng đều là loại trẻ tuổi không biết nông sâu.

Chỉ có điều, mỗi người đều có mạng của mình, Phong Liệt cũng lười xen vào việc người khác.

Lúc này, mây đen trên trời đã dày đặc, thỉnh thoảng lại có lôi điện phóng ra, cả vùng đất cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, đen kịt một mảnh, giống hệt tận thế.

Phong Liệt bình tức ngưng thần, đem tất cả mọi thứ xung quanh bỏ lại sau đầu, thân hình thả lỏng, cuối cùng không tiếp tục áp chế nguyên lực đang tăng vọt trong cơ thể nữa, hung hăng phá tan đạo vách ngăn cuối cùng.

- Ba...

Giống như có một đạo vách ngăn thoáng bị nghiền nát, ngay sau đó, khí thể toàn thân Phong Liệt đột nhiên tăng vọt, giống như muốn xé rách thân thể hắn.

- Grào...

Phong Liệt nhin không được mở hai tay ra, ngửa mặt lên trời rống lớn một tiếng, nhưng chẳng biết tại sao, khi phát ra lại trở thành một tiếng Long ngâm, vang vọng trời cao, đánh tan tầng mây vô tận, uy áp cường hoành giống như Man Long thái cổ thức tỉnh, khiến tâm thần ngàn vạn người chấn động mãnh liệt, khó có thể kiềm chế.

Giờ khắc này, Phong Liệt mới cẩn thận cảm nhận được đạo Long Uy trong cổ họng dường như có biến hóa vi diệu nào đó, tựa như có cảm giác đi xuyên qua thông đạo, ngay sau đó tinh thần của hắn liền bị dẫn tiếp nhập vào một thế giới quy tắc kỳ diệu.

Trong cái thế giới này, tất cả đều mơ hồ, duy chỉ có vòng xoáy thôn phệ khổng lồ là dường như tùy thời có thể thôn phệ hắn vào trong đó, vạn kiếp bất phục.

- Hizz... đây là đại thần thông “thôn phệ”? Thì ra chính thức tiến vào Thần Thông cảnh là như thế này.

Trong lòng Phong Liệt giật mình, hắn hiểu rằng chỉ có hiểu thấu đạo đại thần thông thôn phệ này thì hắn mới chân chính tiến vào Thần Thông cảnh.

Trong lòng hắn căng thẳng, vội vàng tập trung tư tưởng, bắt đầu suy nghĩ.

Nhưng đúng lúc này, trên không đột nhiên vang lên một tiếng lôi minh kinh thiên động địa.

- Rẹt rẹt... rầm...

Ngay sau đó, sáu đạo lôi điện màu bạc thô to như bắp đùi, đột nhiên xuyên qua trời cao, hung hăng nện xuống sáu đạo thân ảnh trên Phục Long Cương, quang mang ngân bạc chiếu sáng đại địa, khiến cho đêm tối trong thiên địa lập tức sáng như ban ngày, khiến chung quanh kinh hô.

Sáu đạo ngân lôi, mang theo một cỗ khí tức khủng bố hủy diệt hết tất cả, giống như muốn đem sáu đạo thân ảnh nghiền thành cặn bã.

- Liên Khai Thịnh Thế Phá Vạn Kiếp.

Thủy Vô Khuyết vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng quát một tiếng, hai tay đột nhiên vung lên, lập tức, một mảnh ngân liên mở ra trên đỉnh đầu, ngăn cản lôi kiếp.

- Lôi Động Diệt Thiên.

Lôi Vạn Quân cũng hét lớn một tiếng, đột nhiên ném ra một cái lôi cầu cực lớn nghênh đón trên không.

- Tuyệt Vọng Kiếm Đạo Chi Thiên Địa Phá Diệt.

Thanh trường kiếm sau lưng Nguyệt Vô Song đột nhiên rít dài một tiếng, xoay tròn trên không trung, bộc phát ra khí tức khiến cho trời xanh cũng cảm thấy tuyệt vọng.

....

Lúc này Phong Liệt cũng bị giật mình, toàn bộ tinh thần của hắn đang tập trung tìm hiểu thần thông, lại đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm, vội vàng thoát ly tâm thần, cũng vừa vặn nhìn thấy đạo ngân lôi đến trước đỉnh đầu, sợ đến mức liền vội vàng tế khởi Luyện Hồn Ma Khải.

Lập tức, chỉ nghe “ầm” một tiếng bạo vang.

Lôi điện hung hăng nện lên người hắn, vốn hơn ngàn đầu quỷ ảnh hung lệ, thoáng cái bị oanh sát mất ba trăm đầu, uy lực như vậy quả thực quá cường hoành.

- Bà mẹ nó, Thiên Kiếp này quả thực uy lực đủ lớn.

Phong Liệt thầm hô một tiếng, không khỏi sợ hãi trong lòng, chỉ có điều cũng may vừa mới bắt đầu, lôi kiếp vẫn nằm trong phạm vi mình có thể chịu được.

Nhưng rất nhanh, trái tim của hắn liền bị bóp chặt.

Lúc này, hắn mơ hồ cảm thấy mình như tiến vào con đường Thần Thông cảnh duy nhất, nhưng trước khi lôi kiếp vẫn chưa kết thúc phải hoàn toàn hiểu thấu đạo đại thần thông thôn phệ, nếu không cho dù vượt qua lôi kiếp cũng uống công, tất cả đều chỉ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Còn nếu như trước khi hiểu thấu đạo về thôn phệ mà chết dưới lôi kiếp, vậy thì mọi chuyện cũng coi như xong.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phong Liệt khẽ động, vội vàng lấy ra Tiên Âm Sàng, khoanh chân ngồi lên đó, hắn một bên đem tâm thần nhập vào trong thể giới quy tắc quỷ dị kia để tìm hiểu đại thần thông thôn phệ, một bên phân ra tâm thần đối phó với Thiên Kiếp trên không trung, nhất tâm nhị dụng, lại không hề ngưng trệ.

- Rắc rắc... ầm...

Lại có sáu đạo ngân lôi phát ra, sáu đạo ngân lôi này so với sáu đạo ngân lôi vừa rồi thì uy lực cường hoành gấp đôi có thừa.

Phong Liệt ngửa đầu nhìn lên trời, cổ hơi động, đột nhiên phát ra một tiếng Long ngâm cao vút, lập tức, một đạo Ma Long hơn mười trượng uốn lượn bay lên không trung, điên cuồng thôn nạp nguyên khí thiên địa để bản thân lớn mạnh, hung hăng lao đến đạo ngân lôi này.

- Oanh...

Sau một tiếng vang lớn, Ma Long tiêu tán vô hình, mà ngân lôi cũng nhỏ đi nhiều, lại tiếp tục nện lên người Phong Liệt, nhưng không thể đột phá phòng ngự của Luyện Hồn Ma Khải.

Mà đám người Thủy Vô Khuyết, Nguyệt Vô Song đều hiển lộ tất cả thần thông, cố gắng đối kháng Thiên Kiếp.

Giờ khắc này, trong lòng Phong Liệt đối với không gian quy tắc kia tràn đầy hiếu kỳ vô tận, trước đây hắn biết, đừng nói là võ giả Cường Khí cảnh, cho dù là cường giả Long Biến cảnh cũng không có tư cách chạm đến phạm trù quy tắc thiên địa.

Nhưng giờ khắc này, hắn lại mơ hồ cảm thấy, dường như thượng thiên mượn cho mình một đôi tuệ nhãn, có thể khiến hắn nhìn thấy rõ mỗi một quy tắc trong vòng xoáy thôn phệ kia, đây quả thực là ân tứ mà thiên đạo ban cho.

Đương nhiên, về phần có thể lĩnh ngộ được hay không còn phải xem ngộ tính và tư chất của bản thân.

Hiện nay hắn có Tiên Âm Sàng trong tay, trong đầu hoàn toàn ở trạng thái Không Linh.

Trong trạng thái này, lực cảm ngộ của hắn tăng cả trăm ngàn lần, gần như chỉ một cái nháy mắt thì đã lập tức hiểu rõ đại khái về đại thần thông thôn phệ, sau đó từ chỗ hiểu rõ mà mỗi thời mỗi khắc đều có được thu hoạch cực lớn.

- Rắc... rắc...

Dưới sự chú mục của vạn người, đạo lôi kiếp thứ ba cuối cùng cũng đánh xuống.

Chỉ có điều, lần này, bốn đạo lôi điện giáng xuống, uốn lượn trên trời cao, hung hăng nện lên đỉnh tiểu cương.

Mượn tia ngân mang sáng chói, ngàn vạn người bên dưới kinh ngạc phát hiện, không biết từ lúc nào mà trên tiểu cương chỉ còn lại bốn đạo nhân ảnh, đó chính là Phong Liệt, Thủy Vô Khuyết, Lôi Vạn Quân, Nguyệt Vô Song, về phần hai người khác thì đã biến mất không thấy, ngay cả hài cốt cũng không còn.

- Hizz... cứ như vậy mà biến mất sao?

- Trời đất, chỉ mới là đạo lôi kiếp thứ hai mà đã oanh sát hai cường giả Thần Thông cảnh, đây... đây quả thật không hợp lẽ thường... Chỉ có điều, Phong Liệt kia tại sao lại không xảy ra việc gì?

- Đúng vậy a, Phong Liệt bất quá chỉ mới là Cương Khí cảnh đỉnh phong, chỉ có sau khi vượt qua lôi kiếp mới có thể tấn cấp? Tiểu tử này quả nhiên thực sự có tài...

....

Trong không gian quy tắc, thời gian phẳng phất như ngưng trệ, tâm thần Phong Liệt hoàn toàn đắm chìm bên trong việc lĩnh ngộ quy tắc thôn phệ, tất cả mọi chuyện bên ngoài đều để tại sau đầu.

Nếu lúc trước hắn đoán không sai, lúc tất cả sinh linh tiến vào trong Thần Thông cảnh đều được thiên đạo ban ân, có thể đem tâm thần tiến vào trong khoảng không gian tràn đầy quy tắc này trong thời gian ngắn ngủi.

Ở trong này, tất cả mọi quy tắc cơ bản cấu tạo thành thần thông, nhưng muốn thu hoạch thì phải xem thiên tư và cơ duyên của cá nhân.

Nếu như bỏ lỡ thời khắc ngắn ngủi này, ngày sau cho dù đạt đến Long Biến cảnh cũng không có khả năng tiếp cận đến quy tắc thần thông, thậm chí cũng không cách nào hoàn thiện quy tắc thần thông.

Phong Liệt có Tiên Âm Sàng tương trợ, lúc này lực lĩnh ngộ đạt đến gấp trăm ngàn lần thường nhân, đem tất cả mọi thứ liên quan đến quy tắc thôn phệ khắc sâu vào trong đầu, không ngừng diễn luyện hoàn thiện thần thông này.

Hắn vong ngã tham ngộ thần thông, dần dần quên mất tất cả mọi thứ trên thế gian, thậm chí ngay cả Thiên Kiếp ở bên ngoài cũng quên mất triệt để.

Giờ khắc này, hắn cũng không biết, hắn đối với việc lĩnh ngộ thần thông thôn phệ càng thêm sâu sắc, trong đan điền hắn dần xuất hiện một vòng xoáy hắc sắc nhỏ cỡ nắm tay.

Mà vòng xoáy này giống như một cái phễu, không ngừng xoay tròn, khuếch tán, dường như muốn đem mọi thứ xung quanh xé rách.

Thời gian trôi qua tạo thành một không gian nhỏ hẹp, theo thời gian trôi qua, không gian này dùng tốc độ kinh người khuếch trương, mười triệu, trăm triệu, ngàn triệu, vạn triệu...

Bỗng đột nhiên, vòng xoáy xông ra khỏi thân thể hắn, xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, tạo thành một vòng xoáy màu đen phạm vi mười triệu, lực lượng xé rách tạo thành một cỗ phong bạo bành trướng, gần như muốn đem kiếp vân trên trời xóa sạch, thôn phệ không còn.

- Trời đất... đó là chiến kỹ gì?

- Đây là... là đại thần thông thôn phệ, không ngờ Phong Liệt lại có thể thức tỉnh được thần thông thôn phệ hiếm có.

- Đúng vậy, đã nhiều năm qua, chưa từng có võ giả nhân loại nào thức tỉnh được thần thông thôn phệ này, Phong Liệt... ài, hy vọng hắn có thể độ qua Tất Tử chi kiếp này. Thần thông thôn phệ này vừa thức tỉnh sao lại có uy lực lớn như vậy? Dường như còn chưa phải là lớn nhất.

-

Mọi người ở bên dưới ngơ ngác nhìn vòng xoáy thôn phệ trên đỉnh đầu Phong Liệt, không khỏi kinh ngạc vô cùng, một số cao thủ lớn tuổi lại càng thêm giật mình trước uy lực của vòng xoáy thôn phệ trên đỉnh đầu Phong Liệt.

531. Chương 631-632 : Khí Tức Tuyệt Vọng

Theo lẽ thường mà nói, bất luận là thần thông nào vừa thức tỉnh, đều chỉ có một hình thức ban đầu mà thôi, ngày sau cần phải không ngừng tu luyện, thuần phục thì mới có thể phát huy được uy lực lớn nhất, mà ngay cả Phong Liệt lúc trước thức tỉnh Hắc Âm chi thân cũng vậy, gần như chỉ có thể đem hai tay biến ảo thành ám trảo mà thôi.

Nhưng lúc này, uy lực vòng xoáy thôn phệ trên đỉnh đầu Phong Liệt rõ ràng không phải là tầm thường, căn bản không giống như vừa mới thức tỉnh thần thông.

....

- Rắc rắc...

Theo một tiếng vang giòn giã, đạo lôi kiếp thứ sáu nện xuống, khí thế đủ để hủy thiên diệt địa, quả thật khiến một vài cường giả Hóa Đan cảnh đều tâm thần thất kinh.

- Oành... rầm rầm rầm...

Xung quanh Kim Chung Tráo của Thủy Vô Khuyết cuối cùng xuất hiện từng đạo vết nứt như mạng nhện, đồng tử hấn co rút lại, vội vàng vận chuyển nguyên lực, nhanh chóng khôi phục màn hào quang lại như lúc đầu.

Chỉ có điều, lúc này, trên gương mặt anh tuấn đã trở nên ngưng trọng vô cùng, vừa rồi đạo lôi kiếp thứ sáu gần như đánh nát bình chướng lớn nhất của hắn, đạo lôi kiếp tiếp theo nhất định sẽ rất gian nan.

- Âm... phụt...

Thiên lôi màu bạc đánh xuống, cùng với trường mâu do Tuyên Cổ Thần Lôi hóa thành va chạm, cả hai liên biến mất.

Đôi mắt như chuông đồng của Lôi Vạn Quân lộ ra một tia khiếp sợ và khó tin.

Hắn cho đến nay đều rất ít hiển lộ đại thần thông Lôi Long Hoàng của mình, nhưng mỗi lần thi triển đại thần thông đều không gặp chút trở ngại nào, nhưng lúc này, hắn lại chấn kinh, sinh ra một tia dao động đối với Tuyên Cổ Thần Lôi của mình.

Mà lúc này, ngay khi kiếp lôi nện xuống, Phong Liệt vẫn như cũ chìm trong lĩnh ngộ quy tắc, khó có thể tự kìm chế được, tận hết khả năng hoàn thiện thần thông thôn phệ.

- Âm...

Kiếp lôi uy thế kinh thiên rơi xuống, hung hăng nện lên vòng xoáy thôn phệ trên đỉnh đầu hắn.

Nhưng tình huống phát sinh tiếp theo đều khiến mọi người cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ thấy đạo lôi kiếp này cứ như vậy vô thanh vô tức biến mất, phảng phất như bị vòng xoáy nuốt vào trong, ngay cả nửa cái bọt nước cũng không dấy lên.

- Ô? Uy lực của đạo lôi kiếp này quá bình thường, chẳng lẽ kiếp lôi này phóng nước sao?

- Hừ, bốn người đều chịu lôi kiếp giống nhau, phóng nước ư? Theo ta, thần thông thôn phệ của tiểu tử kia không tầm thường giống như đã đến đại thành chi cảnh.

- Cái gì? Thần thông đại thành? Điều này sao có thể? Cho dù có là cường giả Long Biến cảnh cũng chưa chắc có thể đem đại thần thông của bản thân hoàn thiện đến đại thành? Phong Liệt này... quả thật là thiên tài...

- ...

Trên thế giới này, tu luyện chiến kỹ chia làm bốn giai đoạn là: nhập môn, tiểu thành, địa thành, viên mãn, mà tu luyện thần thông đồng dạng cũng chia thành bốn giai đoạn này.

Cũng giống như thi triển đại thần thông “Thiên Chấn”, cao thủ Thần Thông cảnh cùng cao thủ Hóa Đan cảnh cùng thi triển thì hiển nhiên uy lực không thể so sánh, ngoại trừ nguyên lực của bản thân hùng hậu ra, quan trọng nhất vẫn là độ thuần thực khi thi triển thần thông.

Đại thần thông “Hắc Ám chi thân” của Phong Liệt cũng chính bởi vì không có kinh nghiệm của tiền nhân cho nên mới tu luyện chậm chạp, đến nay chỉ mới ở tiêu chuẩn nhập môn, khó có thể phát ra uy lực cực đại.

Mà lúc này, Phong Liệt trong lúc vô ý thi triển thần thông thôn phệ, cũng đã sở hiển uy lực, kinh diễm toàn trường.

Chỉ có điều, dưới đột Thiên Kiếp thứ sáu này, khiến người ta chú mục nhất phải kể đến Nguyệt Vô Song.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt sung huyết lảng lệ gắt gao nhìn kiếp lôi phía trên, cùng lúc đó trên người hắn tản mát ra một cỗ tuyệt vọng sâu sắc, chậm rãi tương dung với Hắc Thiết Kiếm trong tay, phảng phất như đang trao đổi gì đó, rất là quỷ dị.

Đột nhiên, haai tay hắn cầm kiếm, nhân kiếm hợp nhất, đứng trên mặt đất, xoay tròn lao đến lôi kiếp trên trời, hét lớn một tiếng vang vọng:

- Tuyệt Vọng kiếm đạo chi bất tử bất diệt...

- Âm...

Một tiếng vang thật lớn, con quay xoay tròn lập tức bị lôi kiếp đánh thành mảnh vụn đầy trời, rơi lả tả trong không trung.

Một màn này liền khiến mọi người xung quanh há hốc mồm, thoát nhìn giống hết Nguyệt Vô Song đang tự sát.

- Hắn điên rồi sao? Cho dù không kháng được cũng không cần phải tự sát a? Thật là tiếc cho một thiên tài.

- Ài, một tuyệt thể thiên tài, không ngờ cứ như vậy mà vẫn lạc, đáng tiếc, đáng tiếc... ồ?

Đang lúc mọi người xung quanh thảm thiết hận, đột nhiên, mảnh vỡ rơi lả tả đầy trời đều hóa thành từng đạo kiếm mang hắc sắc, hướng về một chỗ nhanh chóng tụ tập lại.

Trong chớp mắt, những đạo kiếm quang này liền tạo thành thân ảnh một thiếu niên lãnh khốc, dần dần ngưng tụ thành thực, không phải là Nguyệt Vô Song thì còn là ai?

Chỉ có điều, Nguyệt Vô Song giờ phút này vẻ mặt tái nhợt, toàn thân không còn chút sức lực nào, hai mắt nhắm nghiền, giống như một con bù nhìn từ trên không vô lực rơi xuống.

- Trời đất... vẫn không chết? Đây là thủ đoạn gì?

- Tuyệt Vọng kiếm đạo chi bất tử bất diệt? hắc... hắc vậy mà đã luyện thành kiếm ý cuối cùng của Tuyệt Vọng kiếm đạo, thiên tài, tuyệt đối là thiên tài, chỉ cần qua được hôm nay, tiểu gia hỏa này chỉ e cho dù muốn chết cũng khó.

-

Mọi người kinh thán liên tục, đột nhiên một bóng người hắc sắc giống đại diểu lướt lên đỉnh tiểu cương, đem Nguyệt Vô Song đang ngã gục trong không trung bắt lấy, lập tức nhập vào trong hắc ám phía chân trời, biến mất không thấy.

Một vài người tu vi cao thâm cảm nhận được một cỗ khí tức tuyệt vọng ẩn chứa trong bóng đen đó, không phải nghi ngờ, người đến hẳn là một vị cao thủ trong Tuyệt Vọng kiếm phái.

Đúng lúc này, đạo kiếp lôi thứ bảy từ trên trời rơi xuống.

Lúc này đây, chỉ vền vẹn ba đạo lôi điện màu bạc, nhưng mỗi một đạo lôi điện đều có đường kính chừng năm trượng, từ trên trời nổi xuống đất, hào quang sáng chói chiếu thẳng lên trời, uy khả diệt thế.

- Phành...

Một tiếng nổ bạo vang.

Vô Địch Kim Chung Tráo lập tức bị đánh tan vô hình, Thủy Vô Khuyết liền bị đánh sâu xuống dưới đất hơn trăm trượng, sống chết không rõ.

- Oành...

Ngân lôi thô to đem Tuyên Cổ Thần Lôi của Lôi Vạn Quân hủy diệt triệt để, mắt thấy dư uy khủng bố sắp rơi lên người hắn, khiến cho sắc mặt đại hán thân cao gần trượng không khỏi lộ ra một tia tuyệt vọng, đến lúc này, ngay cả đại thần thông của mình cũng bị đánh nát, tiếp theo e rằng chỉ có con đường chết.

Nhưng lúc này, đột nhiên có một đạo kim mang xẹt qua hư không, vừa đúng lúc chắn trên đỉnh đầu Lôi Vạn Quân, đem đạo lôi kiếp chôn vùi.

Ngay sau đó, không đợi Lôi Vạn Quân phục hồi tinh thần, một đạo Kim Long kim sắc uốn lượn lao đến, lập tức cuốn lấy thân hình Lôi Vạn Quân, ném hẳn ra bên ngoài hơn mười dặm.

Mọi người kinh ngạc nhìn một màn này, nhưng lại không một ai thấy rõ bộ dạng của người ra tay, thủ đoạn như vậy quả thực kinh thể hãi tục.

Chính lúc này, Phong Liệt phía trên tiểu cương đã xảy ra biến cố.

Chỉ thấy một vòng xoáy thôn phệ cực lớn trên đỉnh đầu hắn đột nhiên bắt đầu nhanh chóng bành trướng, nhẹ nhàng nuốt lấy đạo ngân lôi vừa thô vừa to này.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong, trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, vòng xoáy thôn phệ càng lúc càng lớn, tản mát ra lực xé rách càng ngày càng kinh người, thời gian dần trôi qua, kiếp vân trên trời cũng bắt đầu xoay tròn, chậm rãi chui vào bên trong.

- Hizz... trời đất, đây là thôn phệ thần thông sao? Như thế nào lại có uy lực lớn như vậy?

- Đúng vậy, chỉ sợ thôn phệ thần thông đại thành cũng không có uy lực như vậy. Thôn phệ thần thông uy lực như vậy quả thực là lần đầu nghe thấy.

-

Một màn trước mắt quả thật không thể tưởng tượng, lần đầu chứng kiến, chẳng những mọi người bên dưới tiểu cương kinh hô, ánh mắt ngốc trệ, ngay cả đám người Trịnh Đạt, Phùng Cảnh Huy, Triệu Quảng bên trên cổng thành đang xem cũng choáng váng, rung động thật lâu.

Tiếp theo, dưới ánh mắt hoảng sợ của ngàn vạn người, chỉ thấy kiếp vân trên trời càng ngày càng ít, càng ngày càng mỏng, chẳng đến vài giây sau, thời gian dần trôi qua, xé tan màn đêm, nhìn thấy ánh sáng, ánh mặt trời rơi lên người thiếu niên đang ngồi khoanh chân trên đỉnh tiểu cương.

Về phần hai đạo kiếp lôi còn lại, dường như đã không còn, dù sao thì kiếp vân cũng đã không còn, kiếp lôi có thể từ đâu ra?

Chỉ có điều, lúc này Phong Liệt dường như vẫn không có ý tỉnh lại, chỉ thấy hắn khẽ cau mày, bề ngoài giống như đang đau khổ suy tư, đối với tiếng nghị luận âm ỉ xung quanh vẫn làm ngơ.

Lúc này, đã có người của Ngân Long giáo xông lên tiểu cương, đem Thủy Vô Khuyết từ dưới hố sâu kéo ra, sau một phen cứu chữa liền mang hắn rời khỏi tiểu cương.

Nhất thời, trên Phục Long Cương chỉ còn lại một cái giường bạch ngọc lớn, trên giường là một thiếu niên tóc đen đang nhắm mắt ngồi khoanh chân.

Mọi người ở bên dưới đều chỉ lên đỉnh tiểu cương mà nghị luận không ngừng, có kinh ngạc, có tán thưởng, có kinh ngạc, có phẫn nộ.

Nhưng bất luận thế nào, thiếu niên phía trên không nghi ngờ đã trở thành ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng đám người này.

Sau ngày hôm nay, cái tên Phong Liệt chắc chắn sẽ danh chấn thiên hạ, trên đại lục sẽ xuất hiện một tinh anh kiệt xuất, chiếm lấy địa vị không thể dao động.

Bởi vì thành vệ quân của thành Tứ Phương đều thủ hộ nghiêm mật bên dưới tiểu cương nên người bình thường đều không dám tiến lên, tất cả chỉ có thể đứng từ xa nhìn Phong Liệt, nghị luận không ngừng.

Nhưng một lát sau, bắt đầu có người không chịu nổi.

Lăng Cô Thành lạnh lùng nhìn thân ảnh Phong Liệt trên đỉnh tiểu cương, trong mắt lộ vẻ oán độc tột đỉnh, ánh mắt của hắn lóe lên một cái, quay người đối diện với một bạch y lão giả, hiên ngang lăm lăm nói:

- Thất Thúc tổ, Phong Liệt này không ngờ đã thức tỉnh thần thông thôn phệ, uy lực cực kỳ kinh người, quả thực có trời trợ giúp, hơn nữa hắn còn là người trong ma đạo, ngày sau lớn lên, chắc chắn làm hại thương sinh, Thất Thúc tổ hôm nay có thể loại trừ hắn, gạt đi mầm họa này hay không?

- Ồ?

Lão giả hơi sững sờ, trong đôi mắt âm tà của lão lập lòe tinh mang, sau chút trầm ngâm, nhẹ gật đầu, nói:

- Không sai, tiểu tử này tiền đồ không thể hạn lượng, lưu lại sẽ không có lợi cho Băng Long giáo chúng ta, đã như vậy, sớm loại bỏ mới tốt, chỉ có điều, trước mặt mọi người trăm sát tinh anh của Ma Long giáo, chỉ e không biết phải ăn nói như thế nào?

- Chuyện này có đáng gì?

Lăng Cô Thành cười âm hiểm, nói:

- Thất Thúc tổ cứ nói Phong Liệt có liên quan đến việc ba vị hộ pháp của Băng Long giáo chúng ta mất tích, phải dẫn hắn về Băng Long giáo tra hỏi, về sau thế nào, hắc hắc, chẳng phải đơn giản quá sao?

- Được, cứ làm như vậy đi.

Lão giả tán thưởng, liếc nhìn Lăng Cô Thành một cái, khẽ gật đầu.

Sau khi dứt lời, trong mắt lão giả đột nhiên lóe lên một tia sát cơ, lập tức chậm rãi bước ra khỏi đám người, đi lên tiểu cương.

Một lát sau, vòng xoáy hắc sắc đủ để thôn phệ thiên địa trên đỉnh đầu Phong Liệt dần biến mất, mặt trời rực rỡ chiếu xuống đại địa, gió nhẹ thổi qua, vân đạm phong khinh.

Phong Liệt lúc này vẫn im lặng khoan chân ngồi, tâm thần chìm sâu trong không gian quy tắc, toàn lực tìm hiểu sự kỳ diệu trong của không gian quy tắc thôn phệ.

Vốn Phong Liệt đã đem tất cả mọi thứ trong thần thông thôn phệ lĩnh ngộ đến cực hạn, nhưng ngay lúc hắn đại công cáo thành, trước một khắc sắp rời khỏi không gian quy tắc lại đột nhiên có phát hiện.

Trước đây, hắn nhớ rõ, lúc hắn cùng tiểu ma nữ hãm sâu vào trong không gian thôn phệ của Thiên Cổ Cự Ngạc ở Long Hoàng Thần Phủ, bên trong đó ngoại trừ lực đạo cổ quái hút cạn nguyên lực ra thì không còn bất kỳ nguy hiểm nào, mà những cái xác khô bị hút cạn nguyên lực từ thời viễn cổ vẫn lặng lặng đứng yên trong không gian, phẳng phất như vĩnh viễn bất biến.

Mà lúc này, tâm thần Phong Liệt tại trong không gian quy tắc lại phát hiện một vài thứ kỳ diệu, đó chính là một cỗ vòi rồng nhỏ do phong nhận tạo thành, trong không gian thôn phệ giống như hải tử nghịch ngợm, tùy ý chạy loạn, phẳng phất như có thể phá hủy tất cả mọi thứ trong đó.

Phong Liệt từ trong đó mơ hồ cảm thấy một cỗ nguy hiểm cực độ, hắn mặc dù không biết tác dụng của vòi rồng này, nhưng chỉ cần là trong không gian quy tắc thì chắc chắn có đạo lý tồn tại của nó.

Cho nên, sau chút trầm ngâm, hắn liền dứt khoát đem nó lĩnh ngộ, hết thảy vận dụng trong không gian thôn phệ trong đan điền của mình.

Rất nhanh, trong không gian thôn phệ của chính hắn liền xuất hiện ba cỗ vòi rồng màu đen, không ngừng xoay tròn, tùy ý chạy trong không gian, phẳng phất như đang tìm kiếm con mồi vậy.

Nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, tất cả những vòi rồng này đều là do từng đạo đạo nhận hắc sắc tạo thành, thành thần thực tế đều là ma nguyên lực thuần túy, có tính ăn mòn không gì sánh nổi.

Phong Liệt chia ra một tia tâm thần, cẩn thận quan sát không gian thôn phệ một phen, rất nhanh liền hiểu ra, ba cỗ vòi rồng này rõ ràng đem tất cả mọi sinh linh trong không gian nghiền nát báy.

Như vậy cũng giống như khi ăn một thứ gì đó trong miệng, nhất thời khó có thể nuốt xuống, nhưng nếu có hàm răng nhai thì sẽ rất dễ dàng nuốt xuống.

Mà ba đạo vòi rồng này không thể nghi ngờ chính là ba cái răng nhọn, đem tất cả mọi thứ nghiền nát, đẩy nhanh việc hấp thu tiêu hóa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phong Liệt không khỏi mừng rỡ.

Nếu là lúc trước, trong không gian thôn phệ của Cự Ngạc có thứ này, không chừng hắn và tiểu ma nữ đã sớm đi đời nhà ma rồi, làm sao có thể đợi cho đến khi hắn dùng Trấn Long Thiên Bì chậm rãi tiêu hao nguyên lực của Cự Ngạc?

Kế tiếp, hắn vội vàng bình tức ngưng thần, toàn lực tìm hiểu quy tắc tạo thành từng đạo vòi rồng đó, thời gian dần trôi qua, vòi rồng trong không gian thôn phệ của hắn từ từ gia tăng, từ 3 đạo nhanh chóng tăng lên 10 đạo, 100 đạo, 300 đạo, 500 đạo, 1000....

....

Phía Long Vũ học viện, một đám thiếu nữ tuyệt sắc cười trên Long thú giống như một trận gió lốc phóng đến bên dưới Phục Long Cương, tọa kỵ còn chưa dừng lại đã không kìm được mà đưa mắt nhìn lên trên, trong mắt tràn đầy vẻ hiếu kỳ nồng đậm.

Vài thiếu nữ hoa dung nguyệt mạo, tịnh lệ vô song vừa đến liền hấp dẫn ánh mắt ngàn vạn người, một vài võ giả nam giới không khỏi lâng lẳng, tâm tư rục rịch.

Trong đó, rực rỡ nhất chính là một thiếu nữ áo tím, cười một đầu Ma Hổ cực lớn, mái tóc dài màu đen buộc thành mấy bím tóc dí dỏm rủ xuống trước ngực, đôi mắt đẹp dịu dàng như phát sáng, vẻ đáng yêu mang theo vài phần điêu ngoa, trên gương mặt tuyệt mỹ như có vài phần cao ngạo, da thịt như ngọc, dáng người có lồi có lõm yếu diệu, khiến người khác phát hỏa, giống như một minh tinh rực rỡ, cướp lấy ánh mắt mọi người.

532. Chương 633-634 : Bán Giang Hồng

Vài thiếu nữ còn lại mặc dù tư sắc cũng cực kỳ xuất chúng, oanh oanh yến yến, đủ hình đủ dáng, nhưng so với thiếu nữ áo tím này vẫn không khỏi ảm đạm thất sắc, giống như thiếu đi vài phần thiên sinh lệ chất.

Một khắc sau, đôi mắt đẹp của thiếu nữ áo tím kia nhìn về phía trên đỉnh tiểu cương, đột nhiên mở to, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, bối rối, mừng rỡ, ái mộ,... cực kỳ phức tạp.

- Là hắn? Thật sự là hắn, Phong Liệt, lần này ngươi phải trả lại công bằng cho ta, bốn tiểu thư sẽ không để ngươi chạy thoát đâu, hừ hừ.

Thiếu nữ ngóc trệ một lát, khóe môi đỏ tươi nhếch lên một vầng cong mê người, trong đôi mắt đẹp lộ ra một tia giảo hoạt, sau đó lặng lẽ nổi lên một mảnh đỏ ửng.

Lúc này, một thiếu nữ mặc váy dài hồng nhạt bên cạnh lau mồ hôi trên trán, bất mãn lầm bầm:

- Ai nha, không ngờ chúng ta vẫn đến chậm một bước, xem ra trò hay này đã kết thúc rồi, Phùng Bất Nhị chết tiệt, báo tin cũng chậm như vậy.

Thiếu nữ vừa nói xong, đôi mắt đẹp đột nhiên máy động, kinh ngạc nhìn Phong Liệt phía trên, kéo tay áo thiếu nữ áo tím, tức giận hô:

- A? Thiên Tử ngươi mau nhìn trên kia kia, chính là tên hỗn đản hủy đi Kim Lũ Kiếm của bốn tiểu thư, hừ, bốn tiểu thư quả đúng là tìm hoài không thấy, ngẫu nhiên lại phát hiện.

Thiếu nữ này không phải ai khác, chính là thiếu nữ tên Thu Nguyệt mà Phong Liệt đã gặp trước cửa Long Vũ học viện.

Thu Nguyệt một bên tức giận nói, một bên xoa tay, giống như muốn lập tức tìm tên kia tính sổ.

- Cái gì? Là Phong Liệt hủy Kim Lũ Kiếm của ngươi?

Thiếu nữ áo tím hơi sững sờ, lập tức, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia vui vẻ cổ quái.

- À? Thiên Tử, tên đó chính là Phong Liệt mà ngươi nhắc đến hàng ngày sao?

Thu Nguyệt ngẩn ra, kinh ngạc đến mức cái miệng nhỏ nhắn mở lớn, mà mấy thiếu nữ khác cũng đều hiếu kỳ nhìn về phía thiếu nữ áo tím, hiển nhiên đã từng nghe cái tên Phong Liệt không ít lần trong miệng thiếu nữ áo tím kia.

- Không sai, chính là hắn, nhân quang của bốn tiểu thư chẳng lẽ có thể sai? Hừ hừ.

Diệp Thiên Tử nhếch miệng, đắc ý hừ hừ nói.

- Cái gì? Tên kia cũng không phải là quá tuần tú nha, so với Triệu Thanh Thư còn kém xa, cũng chỉ đẹp trai hơn Phùng Bất Nhị ngu ngốc một chút mà thôi.

Thu Nguyệt từ xa đánh giá Phong Liệt vài lần, nhú mày nói.

Diệp Thiên Tử nghe xong lời này, lập tức trợn mắt khinh thường, đau lòng khiển trách:

- Hừ, Thu Nguyệt người tốt xấu gì cũng đã lặn lội cùng bốn tiểu thư nửa năm rồi, có thể có một chút phẩm vị hay không? Nam nhân đẹp trai thì có tác dụng gì? Có thể làm cơm ăn sao? Triệu Thanh Thư kia là một tiểu bạch kiểm, ngay cả đầu ngón tay Phong Liệt của ta cũng không bằng.

Hừ hừ, về sau không cho phép các người nói xấu Phong Liệt, bằng không đừng trách bốn tiểu thư trở mặt.

- Ách...

Đám người Thu Nguyệt không khỏi hai mặt nhìn nhau, đồng thanh thốt ra hai chữ:

- Mê trai.

.....

.....

- Người đến dừng bước.

Bên dưới tiểu cương vang lên một tiếng hô lãnh lẹ.

Người lên tiếng chính là một quan tước mặc chiến giáp Ô Kim, chính là Đô Úy Lý Hoài được Trịnh Đạt phân phó suất lĩnh mấy ngàn nhân mã của Đông đại doanh thành Tứ Phương hiện đang lược trận, là một trung niên nhân tu vi Thần Thông cảnh nhất trọng thiên.

Lúc này, đứng đối diện Lý Hoài chính là một bạch phát lão giả mặc phục sức của Băng Long giáo, trên gương mặt âm tà mang theo vài phần khinh thường.

Người này tên là Lăng Bất Nhạc, có tu vi Hóa Đan cảnh bát trọng thiên, cũng chính là Thất Thúc tổ trong miệng Lăng Cô Thành, không phải nghi ngờ, hắn đến tìm Phong Liệt, nhưng lại bị thành vệ quân cản lại bên ngoài.

Lăng Bất Nhạc mắt thấy thành vệ quân thành Tứ Phương cản đường, trên mặt cực kỳ khinh thường, âm mũi lạnh lùng xuất ra một câu khinh thường:

- Hừ, không muốn chết thì nhanh tránh ra, Phong Liệt bị hiềm nghi là mưu hại ba vị hộ pháp của Băng Long giáo ta, bốn tọa đến đây là muốn hắn dẫn về tra hỏi, Ma Long giáo các người quản dưới không nghiêm, lại để Phong Liệt tiểu nhi làm xằng làm bậy, nói với giáo chủ các người đến Thiên Tuyết Cung của Băng Long giáo ta một chuyến.

- Đứng lại, Băng Long giáo các người thật to gan, dám trên địa bàn Ma Long giáo chúng ta tự tiện bắt người, quả thực không để Ma Long giáo chúng ta vào mắt...

Lý Hoài quát lạnh một tiếng, lập tức đột nhiên vung tay lên.

Theo động tác của hắn, chỉ thấy 2000 thành vệ quân tinh nhuệ phía sau lưng hắn đồng loạt giương nỏ, hắc mang đại phóng, tất cả đã sẵn sàng, nhắm chuẩn vào Lăng Bất Nhạc.

Dường như chỉ cần một tiếng ra lệnh là vạn tiễn tề xạ, diệt sát tất cả địch nhân trước mặt, một hồi sát khí dần dần tràn ngập trong thiên địa, khiến người vây xem liên tục hoảng sợ thối lui.

Những tên nỏ này đều không phải tên nỏ bình thường có thể so sánh, đã đạt đến Linh Bảo trung cấp, tên nỏ bắn ra ẩn chứa nguyên lực khổng lồ, hơn nữa trong mũi tên còn bổ sung thuộc tính phá cường, lực sát thương cực kỳ kinh người.

Nhất là mấy ngàn cao thủ Chân Khí cảnh, Cường Khí cảnh cùng bắn, cho dù có là cường giả Thần Thông cảnh đỉnh phong cũng chỉ có thể nuốt hận, quả thực không thể khinh thường.

Chỉ tiếc, bọn hắn giờ phút này lại đối mặt một cao thủ Hóa Đan cảnh bát trọng thiên, không phải là đối tượng mà có thể dùng số lượng vô giả cấp thấp để đền bù.

- Hừ một đám sâu kiến cũng vọng tưởng ngăn trở bốn tọa, quả thực nực cười.

Lăng Bất Nhạc hừ lạnh một tiếng, lập tức thân hình nhoáng lên, biến mất không thấy.

Lý Hoài biến sắc, cuống quýt nhìn xung quanh, lại khiếp sợ phát hiện lão giả kia đã xuất hiện tại giữa Phục Long Cường, chỉ còn cách Phong Liệt không đến trăm trượng.

- Không hay, nhanh bảo hộ Thành Chủ đại nhân.

Lý Hoài hét lớn một tiếng, lập tức phi thân muốn đuổi theo.

Nhưng đúng lúc đó, hắn đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy lão già Bằng Long giáo mưu toan tiếp cận Phong Liệt đột nhiên kinh hô một tiếng, thân hình nhanh chóng thối lui lên không trung, vẻ mặt khó coi vô cùng, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi sâu sắc.

Nhất thời, tất cả mọi người đều ngẩn ra, không biết là chuyện gì xảy ra.

Tiếp đó, mọi người lại nhìn thấy bạch y trước ngực Lăng Bất Nhạc đột nhiên nhiễm hồng, dần dần lan rộng.

Mà ở trên tiểu cương chẳng biết lúc nào lại nhiều hơn một đạo thân ảnh màu tím sát khí xung thiên, đôi con ngươi lăng lệ dưới mái tóc hoa râm khiến người nhìn lập tức tâm thần rung động.

- Bán Giang Hồng? Người tại sao lại cản ta?

Lăng Bất Nhạc vội vàng ngăn cản thương thế trước ngực, phản hận quát với thân ảnh màu tím.

- Bởi vì, ngươi đáng chết!

Bán Giang Hồng ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, sau lưng Bán Giang Hồng đột nhiên xuất hiện hai cánh chim màu tím cực lớn, nhất thời cuồng phong gào thét, ngàn vạn đạo phong nhận vây quanh cánh chim, uy thế kinh người.

- Già Thiên Thần Dực.

- Vuu...

Thân hình Bán Giang Hồng chấn động, lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, chỉ thấy Lăng Bất Nhạc vẻ mặt khấn trương, thân hình bay ngược lui sau, đồng thời trong tay nhanh chóng kết ấn, từng đạo gợn sóng bạch sắc ập về phía trước, trên không trung lập tức kết thành từng mảnh huyền băng.

- Xoẹt...

Một tiếng nổ thanh thúy vang lên, một cánh tay bạch sắc bay lên không trung.

Mọi người lập tức khiếp sợ phát hiện, huyền băng trong không trung nứt ra, mà cánh tay của Lăng Bất Nhạc bay trên không trung, trên vai vấy đầy máu tươi, bay lả tả trong không trung.

- A...

Bán Giang Hồng, lão phu và người thể bất lương lập.

Lăng Bất Nhạc hét thảm một tiếng, gương mặt méo mó, phản hận hét lớn.

- A... Bán Giang Hồng, lão phu cùng người thể bất lương lập.

Lăng Bất Nhạc kêu thảm một tiếng, phần hận hết lớn.

Hắn thân là cường giả Hóa Đan cảnh bát trọng thiên, mà Bán Giang Hồng chỉ vẻn vẹn là cường giả Hóa Đan cảnh tam trọng thiên, cảnh giới của hai bên có thể nói là chênh lệch không nhỏ.

Chỉ tiếc, chiến lực thực sự của Long võ giả không chỉ dựa vào cảnh giới là có thể quyết định, hôm nay, sau hai lần giao phong ngắn ngủi, Lăng Bất Nhạc đã bị thương không nhẹ, cả hai lập tức phân cao thấp.

- Hừ, thế bất lưỡng lập? Chỉ dựa vào người cũng xứng sao?

Bán Giang Hồng khinh thường hừ nhẹ một tiếng.

Hắn lúc này giống như một thanh lợi kiếm cực lớn, sát khí ngập trời lập tức khiến người ta cảm thấy phát run.

Ánh mắt trầm ổn của hắn tràn ngập sát cơ, không gì có thể sánh nổi, không ngừng lóe lên trên không, bức Lăng Bất Nhạc không ngừng thối lui, chật vật đến cực điểm, tùy thời đều có thể rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Đám người Lăng Cô Thành bên dưới thấy vậy, trong lòng âm thầm cả kinh, đồng thời không khỏi tức giận.

Hắn vốn cho rằng có Lăng Bất Nhạc xuất mã thì việc thu thập Phong Liệt là quá dễ dàng, lại không ngờ đột nhiên xuất hiện một tên Bán Giang Hồng, khiến Phong Liệt lần này hữu kinh vô hiểm, điều này không thể nghi ngờ là khiến hắn cực kỳ không cam lòng, tức giận khó mà bình tĩnh nổi.

Sau khi suy nghĩ chốc lát, vẻ mặt hắn liền trở nên ngoan độc, quát lớn với hơn ba mươi tên tinh anh kiệt xuất của Băng Long giáo phía sau lưng:

- Các vị, Phong Liệt tiểu tặc có liên quan rất lớn đến việc ba vị hộ pháp trong Băng Long giáo chúng ta mất tích, các người có nguyện trợ giúp bổn công tử bắt lấy người này, đem hắn về thẩm vấn hay không?

- Cái gì?

Đám tinh anh Băng Long giáo không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong mắt lóe lên vẻ do dự.

Mặc dù đều là đệ tử Băng Long giáo, thế nhưng bọn họ cũng không phải là một khối bền vững như thép, hơn nữa đám người này đều không ngốc, bảo bọn họ đứng cùng chỗ cho có khí thế thì còn được, nhưng nếu muốn bọn họ động thủ bắt người trên địa bàn của Ma Long giáo, chuyện này không phải chuyện nhỏ, nếu làm không tốt thì thậm chí còn mất cái mạng nhỏ của mình.

Nhất là, đầu năm nay, chuyện bất lợi thì có ai muốn làm?

Trong đó, không ít người ánh mắt nhìn về phía Lăng Cô Thành mang theo vài phần xem thường, việc ba vị hộ pháp Hóa Đan cảnh mất tích làm sao có thể liên quan đến tên Phong Liệt nho nhỏ kia được?

Thời khắc này, cho dù là kẻ đần cũng nhìn ra được Lăng Cô Thành rõ ràng là đồ kỵ trắng trợn, hơn nữa còn là đồ kỵ mà sinh hận, thật không phải là người rộng lớn.

- Lăng sư huynh, Phong Liệt trước hôm nay vẫn là một võ giả Cương Khí cảnh nho nhỏ, hắn làm sao có thể liên quan đến việc ba vị hộ pháp đại nhân mất tích được? Hơn nữa, không bằng không chứng, chúng ta động thủ cũng là danh bất chính, ngôn bất thuận a.

Một tên công tử khí chất bất phàm, âm dương quái khí nói.

Lăng Cô Thành hung tợn liếc nhìn người nọ, hừ lạnh nói:

- Hừ, Mạc Khinh Ly, Băng Long giáo chúng ta đứng đầu danh môn chính đạo, tất cả lời nói và việc làm đều là đại biểu cho chính nghĩa, chúng ta làm việc còn cần chứng cứ sao? Hơn nữa, Phong Liệt thân là ma đạo tà ma, giết hắn chính là việc thiên kinh địa nghĩa...

- Khục khục, Lăng sư huynh, lời này người đi lừa gạt đám sâu kiến phạm tục kia còn được, nói với bọn ta có ích gì, bổn công tử cũng không tự nhận mình là thứ tốt gì.

Được rồi, tiểu đệ hôm qua ngẫu nhiên trúng phong hàn, thân thể không khỏe, sẽ không đi tham gia náo nhiệt, cáo từ!

Tên công tử gọi là Mạc Khinh Ly lười biếng chấp tay, mang theo bảy tám thiếu niên cao thủ thối lui khỏi đám người, tiêu sái rời đi, khiến Lăng Cô Thành tức giận đến mức muốn thổ huyết.

Lăng Cô Thành hít sâu vài hơi, cố gắng tự áp chế phần nộ trong lòng xuống, hấn lại nhìn về phía hơn hai mươi người còn lại, nhưng phát hiện ánh mắt mỗi người đều trốn tránh, ý nghĩa là gì thì không cần nói cũng biết.

Lăng Cô Thành vừa định nổi giận, đột nhiên trong mắt lóe lên tinh quang, trầm giọng nói:

- Các vị, hôm nay chỉ cần các người giúp ta bắt Phong Liệt, bốn công tử chẳng những giúp các người thỉnh công với chưởng giáo đại nhân, hơn nữa, bốn công tử còn nguyện ý chia sẻ một nửa tấm bản đồ bí tàng Băng Đà Sơn, thế nào?

- Cái gì? Nhị sư huynh, lời này là thật sao?

- Ai dà, Nhị sư huynh thật đúng là khách khí, trừ ma vệ đạo, giúp đỡ chính nghĩa chính là bốn phân của chúng ta, tiểu đệ tự nhiên nghĩa bất dung từ, chỉ có điều, địa đồ kia liệu có thể để tiểu đệ xem trước hay không, không biết là thật hay giả a?

-

Đám đệ tử Băng Long giáo mắt thấy Lăng Cô Thành ném ra một cái mồi câu lớn, lập tức ánh mắt sáng rõ, phảng phất như lão sắc lang cần phải xuân được đột nhiên phát hiện bộ ngực sữa nửa lộ của mỹ nữ, không kìm được sự hấp dẫn.

Tiếp đó, không cần phải nghĩ nhiều, mọi người đều ăn ý gật đầu.

Lăng Cô Thành lạnh nhạt nhìn thoáng qua phía Phong Liệt, trong mắt không khỏi lộ vẻ đắc ý, cười âm hiểm nói:

- Hừ, Phong Liệt tiểu tạp chủng, dám có chủ ý với nữ nhân của bốn công tử, xem bốn công tử hôm nay chơi chết người như thế nào!

Sau chốc lát trầm ngâm, Lăng Cô Thành liền định ra phương lược tác chiến:

- Các vị, chúng ta tổng cộng có hai mươi một người, bảy người cảnh giới Cương Khí cảnh, các người phụ trách gây hỗn loạn, hấp dẫn sự chú ý.

Thần Thông cảnh trung kỳ có năm người, các người phụ trách dùng đại thần thông xuất kỳ bất ý dọn dẹp 2000 tên thành vệ quân.

Tám người còn lại đều là Thần Thông cảnh sơ kỳ, đều phụ trách yểm trợ bốn công tử bắt Phong Liệt, nghe rõ chưa? Tốt, nhân lúc Thất Thúc tổ núp chân Bán Giang Hồng, chúng ta nhanh động thủ.

....

Hơn hai mươi tên tinh anh kiệt xuất của Băng Long giáo, tu vi đều trên dưới Thần Thông cảnh, trên đại lục này cũng có thể xem là một cỗ lực lượng cường hãn, cho dù trong chín vạn thành vệ quân của thành Tứ Phương cũng chưa chắc có nhiều cường giả Thần Thông cảnh như vậy.

Tiếp đó, dưới một tiếng hiệu lệnh của Lăng Cô Thành, lập tức có năm đạo thân ảnh khí thế cường hoành lướt đến trên không trung của 2000 thành vệ quân, đều không nói hai lời, đột nhiên thi triển đại thần thông.

- Băng Phong.

- Âm âm âm âm...

Theo từng trận không gian lung lay, từng đạo gợn sóng màu trắng nhanh chóng ập đến đám thành vệ quân, những nơi gợn sóng đi qua, ngay cả không gian cũng đều kết một tầng băng.

- A...

- Lớn mật...

- Tàn ra!

....

Dưới sự bất ngờ, gần như trong thời gian nháy mắt thì 2000 thành vệ quân đã mất hơn phân nửa, quân lính tan rã, ngay cả Đô Úy Lý Hoài linh quân cũng bị đóng thành băng, sau đó hóa thành một chùm băng phấn, rơi lả tả trên mặt đất.

Nhất thời, bên dưới tiểu cương hỗn loạn vô cùng, tiếng kinh hô nổ vang một mảnh, không ít người vây quanh đều cuống cuống chạy thực mạng, chỉ e sẽ bị tai bay vạ gió.

533. Chương 635-636: Hỏa Mãng Vương

Lăng Cô Thành mất thấy thành vệ quân xung quanh tiểu cương đã bị giải quyết, hần cười lạnh một tiếng, lập tức vung tay lên, dẫn theo tám tên cao thủ Thần Thông cảnh sơ kỳ hóa thành từng đoàn bạch mang xông thẳng lên tiểu cương, nhằm hướng Phong Liệt mà đến.

Lúc này, đám người Trịnh Đạt cách ngoài ba mươi dặm thấy vậy cũng không khỏi trong lòng giận dữ, bọn hần tuyệt đối không ngờ Băng Long giáo lại dám công nhiên tập kích thành vệ quân.

Sau khi an bài đơn giản, Triệu Quảng trấn thủ thành trì, Trịnh Đạt và Phùng Cảnh Huy lập tức mang theo bảy tám tên cao thủ Thần Thông cảnh lao đến Phục Long Cương, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, từng đạo thân ảnh bạch sắc đã kích xạ đến trên tiểu cương.

Phục Long Cương vốn không cao, đám cao thủ Thần Thông cảnh này chỉ nhấp nhô vài lượt liền đến trên đỉnh đầu Phong Liệt, cả đám sắc mặt âm tàn, sát khí dày đặc, Lăng Cô Thành nở một nụ cười âm hiểm, nói:

- Hừ, có là thiên tài độc nhất vô nhị thì sao? Còn không phải vẫn không trốn thoát khỏi lòng bàn tay bốn công tử sao?

Mà thời khắc này, Phong Liệt vẫn lẳng lặng ngồi yên khoanh chân như cũ, đối với tất cả mọi chuyện bên ngoài giống như không thấy, tình thế có thể nói là mười phần nguy cấp.

Một vài võ giả vây quanh bên dưới cũng không khỏi vì Phong Liệt mà đổ mồ hôi, đồng thời không ngừng phỉ nhổ tác phong lợi dụng lúc người khác gặp khó của đám người Băng Long giáo.

Chỉ có điều, giữa phân tranh của mười đại giáo phái, võ giả của một vài tiểu môn tiểu phái hiển nhiên không có tư cách hỏi đến, bằng không, một khi bị cuốn vào trong đó, bị hủy gia diệt tộc cũng là chuyện hết sức đơn giản.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên nghe một tiếng hổ gầm kinh thiên vang vọng.

Ngay sau đó, chỉ thấy một quái vật khổng lồ màu đen phóng qua đám người, leo lên tiểu cương, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy bóng đen này không ngờ lại là một đầu Ma Hổ cấp ba, dài gần năm sáu trượng, cao hai trượng, cực kỳ uy mãnh.

Chỉ có điều, khiến người khác chú ý nhất chính là thiếu nữ tuyệt sắc trên lưng Ma Hổ.

Trong tay thiếu nữ cầm một thanh trường kiếm màu đen, chân mày lá liễu dựng lên, mắt hạnh trừng trừng, phảng phất như hận không thể đem đám người mặc bạch y đó giết thật thống khoái.

Thiếu nữ này không phải ai khác, chính là Diệp Thiên Tử, mà Ma Hổ nàng đang cưỡi cũng chính là Tiểu Hắc vẫn một mực không rời.

Cùng lúc nàng cưỡi tiểu hổ phóng đi như bay thì phía sau nàng cũng có bốn nhân ảnh mặc hắc y phát ra bốn đạo khí thế hùng hậu, Hắc y nhân bay lên không trung, cẩn thận thủ hộ bên cạnh nàng.

- Thiên Tử, đừng đi mà, bọn họ đều là cao thủ Thần Thông cảnh a.

- Thiên Tử, người điên rồi.

-

Đám thiếu nữ Thu Nguyệt cũng không khỏi cả kinh đến hoa dung thất sắc, những tên Băng Long giáo kia đều là cường giả Thần Thông cảnh a, mà Diệp Thiên Tử bất quá chỉ mới là Chân Khí cảnh đỉnh phong mà thôi, xông lên đó không phải là tìm chết sao?

- Hồn dân, dám động vào người của bốn tiểu thư, quả đúng là chán sống.

Diệp Thiên Tử nghiêng răng nghiêng lợi quát, lập tức, nàng phân phó với mấy người ở bên cạnh:

- Các người lên cho ta, đem đám bại hoại Băng Long giáo kia băm thây vụn đoạn cho ta.

- Thuộc hạ tuân mệnh, chỉ có điều, tiểu thư đừng nên lên đó, quá nguy hiểm.

Một Hắc y nhân trung niên khó xử nói.

- Đúng vậy, tiểu thư người nếu như có chuyện gì xảy ra, cái mạng nhỏ của bọn thuộc hạ đều không thể gánh nổi a.

Một tên Hắc y nhân khác cũng sốt ruột khuyên giải.

- Bớt nói nhảm đi, nếu như Phong Liệt xảy ra chuyện, cho dù lão tổ tông không thu thập các người thì bốn tiểu thư cũng sẽ không bỏ qua, nhanh đi... a?

Đang lúc Diệp Thiên Tử tức giận xông lên, phía trên đột nhiên xuất hiện biến cố, chỉ thấy chín tên tinh anh kiệt xuất của Băng Long giáo khựng lại giữa không trung, ngơ ngác nhìn xuống dưới, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Chẳng biết từ lúc nào, một lão giả mặc chiến bào hỏa hồng đã xuất hiện trước người Phong Liệt khoảng mười trượng, một cỗ khí tức cực nóng lập tức tràn ngập khắp thiên địa.

Lão già đứng chấp tay, ánh mắt hờ hững nhìn qua chín tên cao thủ Thần Thông cảnh Lăng Cô Thành ở trên không trung, trong mắt dâng lên một tia sát cơ, đồng thời còn có một cỗ khí thế như núi cao dâng tràn.

- Hóa... Hóa Đan cảnh cường giả? Điều này sao có thể? Phong Liệt không phải chỉ là một tiểu nhân vật không có bối cảnh sao? Làm thế nào có thể được hai cường giả Hóa Đan cảnh thủ hộ?

Hai mắt Lăng Cô Thành như muốn lồi ra, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ và khó tin.

Tám người còn lại cũng nơm nớp lo sợ, lúc này đối mặt với một võ giả Hóa Đan cảnh bát trọng thiên, áp lực không phải nghi ngờ là cực lớn, nhất thời, tất cả mọi người rơi vào tình cảnh đăm chiêu phải theo lao, trốn không được, mà ở lại cũng không xong.

Theo đó, trong thiên địa bắt đầu yên tĩnh trở lại, tầm mắt mọi người vây quanh lại nhìn chằm chằm biến hóa trên đó.

- Hỏa Mạng Vương? Vị cao thủ kia không ngờ lại là Hỏa Mạng Vương xếp thứ 26 trên Thiên Vương bảng, hẳn tại sao lại xuất hiện ở đây?

- Phong Liệt rốt cuộc là có thân phận gì? Như thế nào lại có quan hệ với Bán Giang Hồng và Hỏa Mạng Vương? Ra ngoài lẫn lộn, quả nhiên không có ai là đơn giản.

-

Nhìn thấy nguy cơ của Phong Liệt bị giải trừ, Diệp Thiên Tử không khỏi thở phào như trút được gánh nặng, vỗ vỗ ngực mình.

Sau đó, nàng không chế Ma Hồ Tiểu Hắc chậm rãi đi đến cách Phong Liệt chừng trăm trượng, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào gương mặt quen thuộc kia, nhìn đến xuất thần.

Dần dần, suy nghĩ của nàng bay đến thời điểm hai năm trước, lúc đó cùng Phong Liệt còn là láng giềng, hai người thường cãi nhau âm ỉ, mâu thuẫn tầng tầng, cả hai đều nhìn nhau cực kỳ không vừa mắt.

Nhưng không biết từ lúc nào, tên cực kỳ đáng giận, nàng hận không thể bóp hán thành tám khối, lại lặng lẽ khắc sâu trong tâm linh nàng, muốn quên cũng không được.

....

Ánh mắt Hỏa Mãng Vương lóe lên, sát cơ dần lên đến đỉnh phong, thân hình hần chấn động, lập tức “ầm” một tiếng, vô tận hỏa diễm bùng lên.

Đám thiên tài của Băng Long giáo thấy vậy, ánh mắt không khỏi kinh hãi, chỉ muốn bỏ chạy, nhưng nếu làm vậy thì sẽ chịu phải đả kích ác liệt, vì kế hoạch hôm nay, dường như chỉ còn một đường liều mạng mà thôi.

- Vị tiền bối này, bốn công tử chính là Nhị đệ tử Lăng Cô Thành của trường giáo Thiên Tuyết Cung của Băng Long giáo, tiền bối chẳng lẽ muốn làm địch của Băng Long giáo chúng ta sao?

Lăng Cô Thành ngoài mặt trong yếu nói.

Chỉ có điều, lời hần nói xem ra vô dụng rồi, Hỏa Mãng Vương dường như không định dừng tay, ánh mắt hần lạnh lẽo, lập tức thi triển đại thần thông oanh sát tất cả mọi người.

Nhưng chính lúc này, đột nhiên sau lưng hần vang lên một thanh âm quen thuộc:

- Chậm đã, ta tự mình lên.

Sau khi nghe thấy âm thanh đó, động tác của Hỏa Mãng Vương liền chậm lại, lập tức thu liễm khí thế, xoay người lại chấp tay với Phong Liệt, cung kính đứng lui lại một bên.

Đồng tử đám người Lăng Cô Thành không khỏi co rút lại, ánh mắt thoáng chốc đều tập trung vào Phong Liệt, trong lòng đều tràn đầy khiếp sợ.

Khiến bọn hần kinh hãi nhất là Hỏa Mãng Vương dường như là một cường giả Vương cấp, vậy mà lại làm lễ như vậy đối với Phong Liệt vừa mới tấn cấp Thần Thông cảnh, dường như không phải chỉ là chiếu cố đơn giản.

Giờ phút này, Phong Liệt chậm rãi mở hai mắt ra, nở một nụ cười lạnh lẽo với chín người trên không trung, khiến nội tâm đám người Lăng Cô Thành không khỏi phát run.

- Phong Liệt, ngươi muốn gì?

Ánh mắt Lăng Cô Thành lóe lên, quát lạnh.

Hiện nay bên cạnh Phong Liệt mặc dù có một cường giả Vương cấp, chiếm thế chủ động tuyệt đối, chỉ có điều bên hần có chín tên cường giả Thần Thông cảnh cũng không phải là ăn chay, một khi chân chính động thủ, chưa chắc đã không có sức liều mạng.

Vừa vặn, năm tên cao thủ Thần Thông cảnh trung kỳ phụ trách dọn dẹp 2000 thành vệ quân cũng đi đến gần đó, khiến trong lòng Lăng Cô Thành tăng thêm vài phần lực lượng, eo lưng không khỏi hơi thẳng lên một chút.

Phong Liệt đứng lên, phát tay thu hồi Tiên Âm Sàng, thân hình nhẹ nhàng chấn động, lập tức một tầng tro bụi trên người bị đánh tan, hần lạnh nhạt cười nói:

- Lăng Cô Thành, ngươi khiến ta rất thất vọng, mặc dù ta vẫn luôn không để ngươi trong mắt, nhưng thực sự không ngờ ngươi lại ngu xuẩn như vậy.

- Ngươi...

Lăng Cô Thành phát nộ, lập tức muốn động thủ, Lăng Cô Thành hần từ nhỏ thiên tư tuyệt hảo, trí kế vô song, một mực được xem là người thừa kế được Lăng gia bồi dưỡng, cho đến hôm nay, Phong Liệt chính là người đầu tiên ở trước mặt dám chửi mình ngu xuẩn.

Chỉ có điều, sau khi hần nhìn thoáng qua Hỏa Mãng Vương, lập tức mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng xuống, nhỏ không nhịn thì sẽ loạn đại mưu, ngày sau còn có rất nhiều cơ hội thu thập Phong Liệt, không cần lúc này phải liều chết.

Sau khi suy nghĩ một chút, Lăng Cô Thành hừ lạnh nói:

- Hừ, Phong Liệt, bốn công tử thừa nhận mình đã xem thường ngươi, hôm nay coi như mạng ngươi lớn, ngày sau, ngươi đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay của bốn công tử, chúng ta đi!

Sau khi ném lại một câu, hấn lập tức muốn dẫn chúng đệ tử Bằng Long giáo rời đi, dù sao thì đây cũng là địa bàn của Ma Long giáo, ở lại càng lâu thì càng bất lợi.

- Ồ? Ta cho các người đi chưa?

Đột nhiên, Phong Liệt nhướng mày, âm trầm nói.

Thân hình Lăng Cô Thành thoáng khựng lại, quay người lạnh lùng nói:

- Hừ, Phong Liệt, đừng tưởng rằng có một cao thủ Vương cấp làm chỗ dựa thì muốn làm gì thì làm, chúng ta có đến mười bốn cao thủ Thần Thông cảnh, mọi người cùng lắm thì cá chết lưới rách, ai sống ai chết còn khó nói lắm.

Sau khi dứt lời, Lăng Cô Thành và mười bốn tên cao thủ Thần Thông cảnh đều không hện mà cũng phát ra khí thế cường hoành, tất cả tập trung vào Phong Liệt, giống như nếu một lời không hợp sẽ phóng tay mà đánh một trận.

Bọn hấn đều biết rõ, nếu muốn trong giây lát đối phó Hỏa Mãng Vương thì không thực tế, nhưng để thu thấp một tên Phong Liệt vừa mới tấn cấp thì vẫn khá nắm chắc.

Nhất thời, trên tiểu cương liền rơi vào tình thế bạt kiếm giương cung, sát khí tung hoành, bầu không khí như bị đè nén đến cực điểm, ngay cả thời gian cũng như ngưng lại.

Ngàn vạn người bên dưới đều bị cỗ khí thế bành trướng này chấn nhiếp, đều nhìn không chớp mắt lên tiểu cương.

- A... ta ngược lại muốn xem xem cá chết lưới rách là như thế nào?

Phong Liệt bật cười một tiếng, trên mặt không chút kinh hoảng, khoe miệng ẩn hiện một tia lãnh khốc.

Dứt lời, trên người hấn hơi phóng thích khí thế Long Uy, lập tức đem uy áp của mười bốn người hóa giải thành vô hình.

- Động thủ.

Lăng Cô Thành thấy Phong Liệt căn bản không có ý đồ tốt, trong lòng lập tức hạ quyết tâm, kêu gọi đám người động thủ.

- Bằng Phong...

- Bằng Phong...

- Âm ầm ầm...

Tùng đột gọn sóng bạch sắc tràn về phía Phong Liệt, những nơi nó đi qua đều xuất hiện một tầng huyền băng, ngay cả hư không cũng bị đóng băng.

Mười bốn cao thủ Thần Thông cảnh đồng thời thi triển đại thần thông Bằng Phong, tràng diện này không thể nghĩ ngờ là ngàn năm khó gặp, uy thế cuộn cuộn mênh mông khiến trong lòng mọi người đều kinh hãi vạn phần.

Chỉ trong chớp mắt, phạm vi trăm trượng trên Phục Long Cương liền hóa thành một khối huyền băng cực lớn, một cỗ khí lạnh thấu xương tràn ngập trong thiên địa, khiến mọi người không nhận được mà rung mình một cái.

Diệp Thiên Tử bởi vì đứng quá gần, lại nhìn Phong Liệt đến xuất thần, cho nên mặc dù chỉ đứng gần hơn nửa bước cũng bị bao phủ trong huyền băng, may mắn là một cao thủ Diệp gia nhanh mắt, lập tức kéo lấy đuôi của Tiểu Hắc, đem Tiểu Hắc và Diệp Thiên Tử kéo ra ngoài hơn ngàn trượng mới thoát được một kiếp.

- Trời đất, mười bốn võ giả Thần Thông cảnh Bằng Phong, uy lực do liên thủ thi triển đại thần thông thật không ngờ lại mạnh như vậy, chỉ e cho dù có là cường giả Hóa Đan cảnh cũng sẽ bị đóng thành băng.

- Ài... Chỉ e Phong Liệt lành ít dữ nhiều rồi. Dưới uy lực như vậy, cho dù là Hỏa Mãng Vương cũng chỉ có thể tạm thời tránh lui mà thôi.

- A? Mau nhìn xem là cái gì?

-

Đang lúc mọi người âm thầm đổ mồ hôi vì Phong Liệt, đột nhiên, chỉ thấy trên khối huyền băng trắng trên đỉnh tiểu cương nhanh chóng biến thành màu đen, đồng thời, tiếng “rắc rắc” không ngừng vang vọng trong thiên địa.

Ngay sau đó, chỉ thấy huyền băng màu trắng đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy hắc sắc cực đại, huyền băng xung quanh đều bị nghiền nát bấy, sau đó bị cuốn vào bên trong.

Trong nháy mắt phá băng mà ra, lập tức, một cỗ lực hút mênh mông che trời lấp đất phát ra, cuồng phong gào thét, mọi thứ xung quanh tiểu cương, bao gồm núi đá cỏ cây đều không tự chủ mà bị cuốn vào bên trong vòng xoáy, thậm chí đám người tu vi không cao đứng gần đó, thân hình cũng lay động, khó mà giữ vững, không thể không giữ chặt lấy nhau mới miễn cưỡng chống được hấp lực kinh khủng đó, trên mặt cả đám đều lộ vẻ khiếp sợ.

Mà đám người bên dưới tiểu cương đã như vậy thì tình cảnh đám người Lăng Cô Thành ở trên tiểu cương lại càng có thể tưởng tượng được.

Đám người Lăng Cô Thành nhìn vòng xoáy khổng lồ trong gang tấc đều hoảng sợ muốn chết, nguyên lực phủ khắp toàn thân, dùng toàn lực giãy dụa muốn trốn ra xa, nhưng vẫn không tác dụng, vòng xoáy kinh khủng đó càng lúc càng gần bọn hắn...

- A... không!

Theo một tiếng kêu thê thảm, một tên cao thủ Thần Thông cảnh nhị trọng thiên đầu tiên bị kéo vào bên trong vòng xoáy, mà trong nháy mắt hắn tiếp xúc với vòng xoáy liền bị một cỗ vòi rồng nhỏ chia năm xẻ bảy, sau đó bị nghiền thành ngàn vạn mảnh, cuối cùng biến mất hoàn toàn trong vòng xoáy.

- Trời ơi, đây là cái gì? Thôn phệ sao? Như thế nào lại có uy lực lớn như vậy?

Lăng Cô Thành toàn lực chống cự hấp lực điên cuồng, gương mặt anh tuấn cũng nhăn nhó đến biến dạng, sợ hãi tột đỉnh.

Hắn có thể phát triển đến mức này, hiển nhiên sẽ không lạ lẫm với thần thông thôn phệ, nhưng trong nhận thức của hắn, người sau khi bị thôn phệ, thông thường, trong một khoảng thời gian ngắn vẫn sẽ còn sống, nếu như trên người mang đủ Long Tinh thì sống mấy trăm năm cũng không thành vấn đề.

534. Chương 637-638 : Con Riêng Của Băng Long Giáo Chủ

Nghe nói từng có một vị cường giả Băng Long giáo tu vi Hóa Đan cảnh bị một đầu Hoang thú Thôn Thiên Mãng nuốt vào, người này vẫn sống trong không gian thôn phệ của cự mãng, hơn ba trăm năm, cuối cùng đầu thôn thiên mãng kia bị người khác giết chết, không gian thôn phệ cũng tiêu tán, người này còn sống như một kỳ tích, trở thành một đoạn kỳ nhân dị sự (chuyện, người kỳ lạ).

Nhưng lúc này, Lăng Cô Thành lại hoảng sợ phát hiện, vòng xoáy thôn phệ trước mắt cùng những gì mình biết lại hoàn toàn bất đồng.

Như núi đá, cỏ cây và tên đồng môn sư đệ vừa rồi của mình, vậy mà vừa mới tiếp xúc với vòng xoáy lập tức bị một cái vòi rồng cỡ nhỏ xoắn nát bấy, hình thần câu diệt, thê thảm vô cùng, đây quả là lần đầu tiên nghe thấy, thật quá đáng sợ.

Chẳng những Lăng Cô Thành phát hiện ra điều này, mà tất cả mọi cường giả xung quanh Phục Long Cương cũng đều nhìn thấy rõ, hai mắt như muốn lồi ra, trong lòng kinh sợ.

Dưới sự chú mục của vạn người, mười bốn cao thủ Thần Thông cảnh, từng người từng người rơi vào trong vòng xoáy, gần như tất cả đều không có năng lực phản kháng, lập tức bị xoắn thành mảnh vụn, triệt để hóa thành vô hình.

Chỉ sau vài nhịp hô hấp, bên ngoài vòng xoáy chỉ còn lại một mình Lăng Cô Thành.

- Không..., Phong Liệt, người không thể giết ta!

Lăng Cô Thành sợ hãi gào thét, càng lúc hắn càng gần vòng xoáy, mồ hôi trên người đổ xuống như mưa, vẻ mặt trắng bệch vô cùng.

Giờ khắc này, hắn nhìn thấy rõ sâu trong vòng xoáy là một đôi mắt thờ ơ và nụ cười lạnh nhạt đang nhìn mình, không phải nghi ngờ, đó chính là Phong Liệt.

- A? Ta vì sao không thể giết người?

Từ trong vòng xoáy tràn đến âm thanh trêu tức của Phong Liệt.

- Phong Liệt, ta là nhị đệ tử của Thiên Tuyết Cung, ngày sau rất có khả năng trở thành giáo chủ Băng Long giáo, người giết ta là cùng Băng Long giáo không đội trời chung!

Lăng Cô Thành hét lớn.

- Không có ý tứ, lý do này không đủ a.

Phong Liệt cười nhạt đáp.

- Phong Liệt, cầu xin người tha cho ta, ta có thể làm trâu làm ngựa cho người, cái gì ta cũng nghe theo người, Mộc Thiên Tình và Băng Ly ta cũng có thể giúp người đưa các nàng lên tận giường của người, bốn công tử quyết không nuốt lời.

Lăng Cô Thành vắt hết óc suy nghĩ, giờ khắc này, chỉ cần có thể sống, cho dù Phong Liệt có muốn làm giáo chủ Băng Long giáo thì hắn cũng sẽ không chút do dự nhận lời.

- A... dâng các nàng cho ta? Cho dù ý này không tệ, chỉ có điều lão tử giống loại người thiếu nữ nhân sao? Cho nên, người tốt nhất vẫn...

- A... đừng mà, Phong Liệt, ta có thể nói cho người một đại bí mật!

Mắt thấy một chân đã lọt vào trong vòng xoáy thôn phệ, hóa thành mảnh vụn, Lăng Cô Thành quả thực kinh hãi đến hồn phi phách tán.

Cũng may lời này của hắn có tác dụng, hấp lực quanh người hơi bớt đi một chút, chỉ có điều chân hắn vẫn đang dần biến mất, khiến hắn đau đến muốn ngất đi.

- Bí mật gì? Nói nghe thử xem, đây là cơ hội cuối cùng đây.

Ở sâu trong vòng xoáy, Phong Liệt nhẹ nhàng uống một ngụm rượu ngon, cười mỉm nói.

- Ta... chính là con riêng của Băng Long giáo chủ.

- Ừc... phụt!

Phong Liệt sau khi sững sờ, nhin không được mà phun ra một ngụm rượu, biểu tình trên mặt biến thành cổ quái đến cực điểm, ngay cả Hỏa Mãng Vương bên cạnh hắn vẻ mặt cũng trở nên ngốc trệ.

Cũng không thể trách Phong Liệt và Hỏa Mãng Vương lại có biểu tình như vậy, Băng Long giáo chủ Lăng Phi Tuyết thoát nhìn giống một trung niên mỹ phụ, nhưng dù sao cũng là cao thủ Hóa Đan cảnh hậu kỳ sống hơn ngàn tuổi, mà bộ dạng Lăng Cô Thành chỉ tầm 25~26 tuổi, điều này quả thật có chút...

Sau chút ngây ngốt, Phong Liệt liền đem Lăng Cô Thành nuốt vào trong không gian thôn phệ, sau đó tâm ý khẽ động, vòng xoáy thôn phệ uy thế động trời lập tức biến mất vô hình, trong thiên địa lại lần nữa khôi phục bình yên.

Hôm nay, Phục Long Cương trở thành một đồng hồ hỗn loạn, vốn bị Thiên Kiếp tàn phá, sau lại còn bị vòng xoáy thôn phệ cắn nuốt, cả tòa tiểu cương gần như biến thành một bãi đất bằng, một mảnh trống trơn.

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn về phía Phong Liệt đều tràn đầy sợ hãi, một màn thôn thiên phệ địa lúc trước đủ khiến bất cứ người nào cả đời khó quên, uy lực của thần thông thôn phệ này tuyệt đối là to lớn, xưa nay chưa từng có.

Đúng lúc này, Trịnh Đạt và Phùng Cảnh Huy mang theo một đám cao thủ thành vệ quân cũng đã chạy đến, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt đều có chút phức tạp.

- Phong đại nhân, chúng ta cứu giá chậm trễ, mong đại nhân thứ tội, Trịnh Đạt hơi hổ thẹn nói.

- Phong đại nhân cát nhân thiên tướng, thần thông cái thế, thuộc hạ bội phục.

Phùng Cảnh Huy cũng mỉm cười chấp tay nói.

- Vị này là...

Phong Liệt lạnh nhạt nhìn thoáng qua Phùng Cảnh Huy, hỏi.

- A, thuộc hạ Phùng Cảnh Huy, thống lĩnh Nam đại doanh, Phong đại nhân vừa đến liền bẩm quan, thuộc hạ vẫn không thể đến gặp, thật thất lễ.

Phùng Cảnh Huy nói.

Hắn vừa nói vừa lặng lẽ đánh giá Phong Liệt, trong lòng không khỏi thầm giật mình, dường như con rối Thành Chủ này cũng không phải là quả hồng mềm a, hắn đứng bên cạnh Phong Liệt vẫn luôn cảm thấy một loại cảm giác bất an.

- Phùng thống lĩnh khách khí rồi, nơi này không phải là nơi nói chuyện, chúng ta...

- Phong Liệt!

Phong Liệt đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy một giọng nữ thanh thúy dễ nghe vang lên sau lưng, khiến thân hình hắn không khỏi run lên.

-Ồ? Thanh âm thật quen thuộc.

Sau giây lát sững sờ, Phong Liệt chậm rãi xoay người, theo thanh âm mà nhìn lại.

Một khắc sau, chỉ thấy một thiếu nữ áo tím khuynh quốc khuynh thành, dáng vẻ động lòng người đứng cách đó không xa, đôi mắt đẹp dịu dàng ẩn hiện tình ý, khiến cho tất cả nam nhân trong thế gian như rơi vào trong đó, không thể kiềm chế được, từng cơn gió nhẹ thổi qua y phục, thân thể yếu điệu hoàn mỹ hiển lộ, khiến người nhìn không khỏi sáng mắt.

- Diệp Thiên Tử, người như thế nào lại...

Nhìn thiếu nữ tuyệt sắc trước mắt, Phong Liệt lập tức hóa đá, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Đồng thời, tận đáy lòng cũng dâng lên một tia khác lạ.

Đã hơn một năm không gặp, tiểu nữ này vẫn xinh đẹp như trước, nhưng lại đầy đặn hơn rất nhiều, vóc người hiển lộ vẻ nóng bỏng mê người, toàn thân giống như một đóa hoa tươi nở rộ, kiều diễm vô cùng.

Nhưng giờ khắc này, hai mắt Phong Liệt chỉ có thể nhìn trừng trừng Diệp Thiên Tử, không biết nói gì, càng không biết phải làm gì.

Cho đến nay, trong lòng Phong Liệt luôn có chút cảm giác phức tạp khó hiểu đối với Diệp Thiên Tử.

Hắn không cách nào xác định mình đến cùng có phải thích vị thiên kim tiểu thư giống như khổng tước kiêu ngạo trước mắt hay không, cho đến lúc ở Ma Long giáo, hắn liền chọn cách thuận theo tự nhiên.

Hắn vốn tưởng rằng, thiên hạ to lớn, có lẽ hai người sẽ không gặp lại, cho dù là một tia ước mong đẹp đẽ cũng sẽ theo thời gian mà quên đi.

Nhưng giờ phút này, hai người lại lần nữa gặp lại, Phong Liệt lại đột nhiên cảm thấy tiểu nữ điêu ngoa, tùy hứng, đánh đấm này lại như một mũi dùi chiếm cứ tận đáy lòng mình, thế cho nên hiện giờ trong lòng hắn rất bức thiết muốn hỏi một câu:

- Diệp Thiên Tử, người lập gia đình chưa?

Chỉ có điều, còn không đợi hần kịp hỏi thì trước mắt đã lóe lên một cái, trước ngực liền cảm thấy một thân thể mềm mại, mùi thơm sâu kín của thân thể thấm vào nội tâm, khiến nghi kỵ trong lòng Phong Liệt thoáng chốc tan thành mây khói.

- Phong Liệt thối chết tiệt, lâu như vậy mà người cũng không đến gặp ta, ta hận người, hận người chết đi được.

Diệp Thiên Tử vùi đầu vào trong ngực Phong Liệt, thở phì phì mắng, hai nắm tay nhỏ vô lực đập lên ngực Phong Liệt, trong đôi mắt đẹp tràn đầy nước mắt ủy khuất.

Phong Liệt ngây ngốc, không khỏi dở khóc dở cười, hai cánh tay cũng không biết đặt ở đâu, hôm nay dưới cái nhìn chăm chú của hàng vạn người, tiểu nữ này muốn liếc mắt đưa tình cũng phải xem trường hợp chứ?

Quả nhiên, gương mặt Trịnh Đạt, Phùng Cảnh Huy và đám tướng lĩnh thành vệ quân xung quanh không khỏi lộ vẻ mập mờ, không ngừng quay đầu nhìn về phía khác, cũng không quên an bài một đội thành vệ quân tạo thành bức tường người, ngăn cản ánh mắt của người khác, chỉ có điều loại giấu đầu lòi đuôi này không phải nghi ngờ là càng khiến mọi người hiếu kỳ hơn.

Một ít người bên dưới biết chuyện lập tức ồn ào, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt tràn đầy hâm mộ và đổ kỵ trắng trợn.

Phong Liệt vốn định lùi lại vài bước, bảo trì một chút khoảng cách, nhưng lại không đành lòng khiến giai nhân trước mắt thất vọng.

Đột nhiên, trong lòng hần chấn động, không khỏi hào khí dâng tràn, một thiên kim tiểu thư như người ta còn không xa, mình là một đại nam nhân, còn dấn đo gì?

Lập tức hần cũng không khách khí, một tay ôm giai nhân vào ngực, phóng khoáng cười lớn:

- Hắc hắc hắc, Diệp Thiên Tử, người đã đến thăm, vậy lão tử cũng chỉ có thể thu nhận thôi, ha ha ha ha...

Bị Phong Liệt ôm lấy, Diệp Thiên Tử liền trợn mắt, thân thể mềm mại của nàng không kìm được mà khẽ run lên, khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ hồng gần như muốn chảy nước, nàng ngẩng đầu nhìn lên, không thể tin nhìn gương mặt gần ngay trong gang tấc, giống như đang nằm mơ.

Trời đúng là có mắt, đây chính là gương mặt nàng ngày nhớ đêm mong, vậy mà tỷ tỷ Diệp Thiên Quỳnh vẫn một mực mắng mình tương tự đơn phương.

Mà hôm nay, chính mình còn không phải là tu thành chính quả rồi sao?

Nhất thời, một cảm giác kinh hỉ cực lớn tràn ngập trong tim nàng, khiến nàng hoài nghi không biết mình có phải đang nằm mơ hay không, nàng nháy đôi mắt đẹp của mình, mơ mơ màng màng hỏi:

- Phong Liệt, người... người vừa mới nói gì?

Phong Liệt cười nói:

- Ta nói là người về sau cũng không cần làm thiên kim tiểu thư của người nữa, theo lão tử ta lăn lộn, đảm bảo người được ăn ngon mặc sướng.

- A...

Diệp Thiên Tử thoáng ngây ngốc, đột nhiên yêu kiều hô lên một tiếng, đem cái đầu nhỏ vùi sâu vào ngực Phong Liệt, thân thể mềm mại không ngừng rung động.

Phong Liệt buồn cười nhìn giai nhân trong ngực, trong lòng cũng âm thầm thổn thức.

Lúc trước ở Dạ Mạc đại hạ cốc, hần đã từng bởi vì Lý U Nguyệt thiếu chút nữa bị Thủy Thiên Lưu cướp đi mà nổi giận nhập ma, từ đó về sau, khi tiếp xúc với nữ nhân đều rất cẩn thận.

Trong mắt hần, nếu không phải là nữ nhân có thể khiến mình cảm thấy an toàn thì còn không bằng không có, đây cũng là lý do hần luôn né tránh đám người Tiểu Yên, Tiểu Lục, Sở Tiểu Diệp, Diệp Thiên Tử.

Mà hiện nay, theo thực lực hần đề cao, tâm tính cũng dần chuyển biến.

Với tu vi của hần hiện nay, bằng vào các loại thần thông, thủ đoạn, thần binh, trên cả đại lục này, người có thể dồn hần vào chỗ chết đã không còn nhiều, bất tri bất giác, hần đã đứng trên chúng sinh, phát tay nhắc chân là quyết định sinh tử ngàn vạn người.

Nhất là không lâu nữa, đợi khi phân thân Âm Lão thú của mình hoàn thành, cho dù gặp phải cao thủ Long Biên cảnh thì cũng chưa chắc không có lực đánh một phen.

Thực lực như vậy, đã đủ bảo hộ nữ nhân của mình rồi, hần tự thấy cũng không cần tiếp tục áp bức tình cảm nữa.

Trong lòng hần, dám yêu dám hận, không phải cố kỵ mới chính là khoái ý nhân sinh, cũng là cuộc sống mà hần muốn.

....

- Thiên Tử, chúng ta trước hết rời khỏi đây, có rất nhiều người ở đây đang nhìn chúng ta.

Sau giây lát thất thần, Phong Liệt nói khẽ bên tai giai nhân.

- Ta muốn để cho tất cả bọn hần biết người về sau là thuộc về Diệp Thiên Tử ta, khiến đám hồ ly tinh kia khỏi mơ tưởng, hừ hừ.

Diệp Thiên Tử ghé vào trong ngực Phong Liệt nhỏ giọng lẩm bẩm, khiến Phong Liệt nghe thấy mà đỏ từng trận mồ hôi.

Hần cười khở vồ nhẹ lưng giai nhân, nhưng không khỏi kinh ngạc phát hiện, Diệp Thiên Tử thoạt nhìn có vẻ hơi gầy, nhưng kỳ thực đầy đặn mười phần, khiến hần yêu thích không muốn rời tay, nhìn không được vuốt ve hai cái.

Lúc này hần mới cẩn thận cảm nhận được giai nhân trong ngực theo động tác của mình mà nhẹ nhàng run lên, thân thể mềm mại mẫn cảm như vậy khiến trong lòng hần không khỏi dâng lên một tia hưng phấn, nhất thời có chút tâm hươu ý vượn, mà hạ thể cũng có chút phản ứng.

Diệp Thiên Tử cũng dần cảm thấy không đúng, giống như một con thỏ trắng bị kinh hãi mà nhảy ra, trên gương mặt nhỏ nhắn hiện lên một rặng mây đỏ, nàng kiều mỵ liếc ngang Phong Liệt một cái, thấp giọng mắng-

- Bại hoại!

- Hắc hắc hắc...

Phong Liệt ý đồ thất bại, liền ngượng ngừng cười, đồng thời vội vàng hít sâu một hơi áp chế tà niệm trong lòng.

Tiếp đó, thấy Diệp Thiên Tử khoan thai tiến lại nói nhỏ vào tai hần một câu, sau đó nhanh chóng ngồi trở lại lên lưng Tiểu Hắc, chỉ trong chớp mắt đã lướt về phía xa, biến mất không còn.

Phong Liệt ngây người nhìn giai nhân đi xa, bất động hồi lâu, cho đến lúc sau mới mơ hồ nghe thấy hần lẩm bẩm:

- Nửa đêm canh ba? Nấu cơm? Ta không có thói quen ăn khuya a? Cái gì? Chẳng lẽ... hắc hắc hắc, tiểu nữ này thật là hợp ý ta mà...

....

Mắt thấy không còn náo nhiệt để xem, đám người xung quanh cũng dần giải tán, nhưng tất cả mọi chuyện phát sinh hôm nay đều bị ngàn vạn người hiểu chuyện thêm mắm thêm muối một phen, chậm rãi lan truyền trên đại lục.

- Tinh anh kiệt xuất của mười đại giáo phái đánh một trận trên Phục Long Cương, Ma Long giáo đệ nhất nhân Phong Liệt đánh bại tất cả tinh anh kiệt xuất trong thiên hạ, giành vị trí đứng đầu.

- Phong Liệt vượt qua Tất Tử chi kiếp, thức tỉnh đại thần thông thôn phệ uy lực vô cùng, nhất cử chôn vùi cả ngàn người của Băng Long giáo.

- Phong Liệt cùng một trong tứ đại gia tộc của Thiên Long thần triều là Sở gia Nhị tiểu thư định chung thân.

- Phong Liệt...

- Phong Liệt...

Bất tri bất giác, đại danh của Phong Liệt lan truyền khắp thành Tứ Phương, Đằng Long quận, thậm chí là cả Thiên Long thần triều, càng truyền càng thần kỳ, đủ loại thông tin khiến người khác không biết nên khóc hay nên cười.

Mà Phong Liệt với tư cách là người trong cuộc, lúc này đang cưới một đầu Long mã cao lớn, cùng Trịnh Đạt, Phùng Cảnh Huy và đám tướng lĩnh đi xuống, giễu võ giương oai trở về thành Tứ Phương.

Trận chiến hôm nay có thể nói là danh lợi song thủ, xuân phong đắc ý, nhất là còn thu được một mỹ nữ làm lão bà, ddieeuf này khiến Phong Liệt đối với tình cảnh tối này không khỏi miên man bất định, tâm tình sáng khoái không thôi.

535. Chương 639-640: Lam Hóa Thuần

Vô số người trong thành Tứ Phương đổ xô ra đường lớn đường nhỏ mà xem, liên tục nghị luận về nhân vật đảm nhiệm vị trí Thành Chủ này.

- Phong đại nhân, mấy người chúng ta đã thương lượng, ba đại doanh địa sẽ phân ra một vạn nhân mã trọng tổ Bắc đại doanh, đại nhân thấy thế nào?

Phùng Cảnh Huy đi sau nửa thân ngựa cười nói.

- Ồ?

Phong Liệt hơi sững người, thoáng có chút ngoài ý muốn, lập tức cười thản nhiên, nói:

- Hảo ý của ba vị bốn tọa tâm linh, chỉ có điều có ba đại doanh thủ vệ thành Tứ Phương là đủ rồi, việc gây dựng lại Bắc đại doanh, ta thấy không cần thiết.

- Ách...

Phùng Cảnh Huy và Trịnh Đạt không khỏi ngẩn ngơ, trong lòng cảm thấy ngoài ý muốn, tuyệt không thể ngờ được vị Thành Chủ trẻ tuổi này lại đem binh quyền giao ra ngoài, Phong Liệt này thoát nhìn cũng không giống người ngu a?

Chuyện này tất có gì đó không bình thường.

Ánh mắt hai người Phùng Cảnh Huy và Trịnh Đạt lóe lên, trong lòng không khỏi bắt đầu có chút không nhìn thấy vị thiếu niên này.

Phong Liệt thu biểu lộ của hai người vào trong mắt, khóe miệng không khỏi nhếch lên, nhưng trong lòng lại cười lạnh:

- Hừ, chỉ là ba vạn binh mã cũng muốn bịt miệng lão tử, như vậy cũng quá coi thường lão tử rồi.

Lúc này, phía trước đột nhiên vang lên một hồi âm thanh, vô cùng náo nhiệt.

Phong Liệt giương mắt nhìn lại, không khỏi nhướng mày.

Chỉ thấy cách đó không xa, một tòa lầu mười tầng treo một chuỗi pháo đỏ bị châm ngòi, bên dưới chiêm trống đầy đủ, hấp dẫn vô số người vây xem, ngay cả đường cái rộng rãi cũng bị ngăn lại.

Khiến Phong Liệt nhíu mày chính là tấm biển cực lớn trên tòa lầu các đó viết ba chữ - Lôi Ngọc Trai.

- Con bà người, dám ở trên địa bàn lão tử mà huênh hoang? Như vậy không phải là xem thường địa đầu xà như lão tử sao?

Khóe miệng Phong Liệt không khỏi nhếch lên một nụ cười lạnh.

Lập tức, hần phân phó nói:

- Trịnh thống lĩnh, cho người đuổi đám đông đi, vây Lôi Ngọc Trai lại cho ta!

- Tránh ra, tất cả tránh ra, những ai không có phận sự không được đến gần Lôi Ngọc Trai trong phạm vi ngàn trượng, kẻ nào vi phạm giết không luận tội.

-

Mấy trăm thành vệ quân võ trang đầy đủ cười đại mã khí thế hùng hổ lao đến, vùng vẫy trường thương đem tất cả người vây quanh đuổi ra xa, không khí bạt kiếm giương cung.

Một vài người đi ngang qua nhìn Lôi Ngọc Trai đang khai trương, trên mặt đều tràn đầy vẻ kinh ngạc.

- A? Có chuyện gì vậy? Lôi Ngọc Trai khai trương, tại sao lại có thành vệ quân đến đập phá quán?

- Hừ, người còn không biết sao? Thành Chủ đại nhân của chúng ta hiện đang bị Lôi Long giáo truy nã, Lôi Ngọc Trai này nghe nói lúc trước bị hủy đều là do Thành Chủ đại nhân làm a.

- A, thì ra là thế, hắc hắc, tiếp theo lại có trò hay để xem rồi, hậu trường của Lôi Ngọc Trai này rất cứng, chỉ e không thể thiếu một phen long tranh hổ đấu với Thành Chủ đại nhân rồi.

-

Đang lúc mọi người không ngừng nghị luận, bên trong Lôi Ngọc Trai đột nhiên đi ra bảy tám cao thủ Lôi Long giáo khí thế cường hoành, vẻ mặt mỗi người đều giận dữ, sát khí đằng đằng.

Cầm đầu chính là một lam phát lão giả, sắc mặt hồng nhuận, khí thế cường hoành vô cùng, đã đạp nửa chân vào cánh cửa Hóa Đan cảnh, đôi mắt lão tinh quang nhấp nháy, khiến người khác không dám nhìn gần.

Mà Lôi Thành Hổ thì theo sát sau lưng lão giả, tựa như đang thấp giọng khuyên nhủ gì đó, thế nhưng lão giả dường như không cho là đúng.

- Lớn mật, là kẻ nào dám ở trước Lôi Ngọc Trai của ta giường oai?

Hai mắt lão giả mở trừng, lạnh lùng quét nhìn thành vệ quân xung quanh, uy áp cường hoành khiến Long mã của thành vệ quân cả kinh, tất cả đều nôn nóng bất an.

Lão giả này tên là Lam Hóa Thuần, chính là người mà Lôi Long giáo vừa an bài đến chi nhánh Lôi Ngọc Trai ở thành Tứ Phương tọa trấn.

Cũng chính bởi vì Phong Liệt cho nên mới khiến Lôi Long giáo không thể không tăng cường việc thủ hộ chi nhánh này để đề phòng bất trắc.

Đồng thời, Lam Hóa Thuần này còn có một nhiệm vụ khác, đó chính là tìm cơ hội tiêu diệt Phong Liệt, văn hồi danh dự của Lôi Long giáo.

Dù sao thì lệnh truy nã của Lôi Long giáo cũng đã phát ra hơn nửa năm, nhưng Phong Liệt vẫn sống tiêu diêu tự tại, hơn nữa thanh danh ngày càng lớn, đây không thể nghi ngờ là trắng trợn tát vào mặt Lôi Long giáo một cái.

- À... thật không hổ là Lôi Ngọc Trai, uy phong thật lớn.

Ngay lúc Lam Hóa Thuần vừa dứt lời, một tiếng hừ nhẹ từ phía thành vệ quân vang lên.

Ngay sau đó, một thiếu niên tà dị ngồi trên lưng ngựa từ trong đám tướng lĩnh mặc trọng giáp đi ra, chậm rãi bước đến trước cửa Lôi Ngọc Trai.

Thiếu niên này không phải ai khác, chính là Phong Liệt.

Phong Liệt lạnh nhạt đánh giá Lam Hóa Thuần, đám người Lôi Thành Hổ vừa liếc nhìn, lập tức nhìn ra thực lực của đối phương, khóe miệng hơi lộ ra một tia cười lạnh.

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Ánh mắt Lam Hóa Thuần trở nên lạnh lẽo, quát lạnh với Phong Liệt.

- Ta là ai? Ha ha, chẳng lẽ Lôi Thành Hồ không nói cho người biết ta là ai sao?

Phong Liệt cười nhạt, từ trên cao nhìn xuống Lam Hóa Thuần.

- À? Người chẳng lẽ chính là Phong Liệt tiểu nhi? Ha ha ha ha, thật đúng là tìm hoài thì không thấy, ngẫu nhiên lại bắt gặp, hôm nay người đã tự dâng đến cửa, lão phu vừa vặn bắt người trở về hoàn mệnh.

Lam Hóa Thuần sững sờ, lập tức cười lớn ha ha.

Phong Liệt không khỏi há hốc mồm, lão già này không ngờ giữa ban ngày ban mặt lại tuyên bố muốn bắt hắn, đây quả thật là chuyện lạ vô cùng.

Mà về mặt hai người Trịnh Đạt và Phùng Cảnh Huy ở phía sau cũng trở nên tức giận, lão già này rõ ràng là không để Ma Long giáo vào mắt.

Nếu như lão già này là một cao thủ Long Biên cảnh thì Phong Liệt cũng đành phải ngậm ngùi, nhanh chóng bỏ chạy thật xa.

Nếu như hắn là một cường giả Hóa Đan cảnh, cho dù hơi khoa trương một chút, nhưng cũng miễn cưỡng có thể nói chuyện.

Nhưng lão già này mới chỉ là cường giả Thần Thông cảnh đỉnh phong, lại dám ở trong thành Tứ Phương nói năng ngông cuồng, thật là có chút càn rỡ quá mức, Phong Liệt nhin không được kinh ngạc hỏi:

- Lão già? Đầu người có vấn đề à?

- Hừ, lão phu chẳng muốn nói nhiều với người!

Lam Hóa Thuần quát lạnh một tiếng, lập tức hai tay vung ra, một đạo Lôi Long lam sắc uốn lượn quần về phía Phong Liệt, uy thế kinh người.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một tia sắc bén xẹt qua bụng hắn, “xoẹt” một tiếng, một chùm huyết vụ bắn ra.

- A... là kẻ nào?

Lam Hóa Thuần kêu thảm một tiếng, thân người lập tức bị chia thành hai đoạn, ngã xuống, nội tạng trải đầy đất.

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh màu tím xuất hiện bên cạnh thi thể Lam Hóa Thuần, giơ tay chém xuống, trước khi Lam Hóa Thuần kịp phản ứng lại bổ thêm một đao, “phụt phụt”, âm thanh trầm đục vang lên, đầu Lam Hóa Thuần bị chia làm hai, ngay cả hồn phách cũng tiêu biến thành vô hình.

Đạo nhân ảnh tử sắc này chính là Bán Giang Hồng, loại tốc độ như quỷ mị của Độc Thử nhất gia, không ai có thể sánh nổi.

Bán Giang Hồng sau khi làm xong mọi chuyện liền thu hồi đoản đao hình dạng quỷ dị, con người tràn ngập sát cơ dày đặc đảo qua thân hình đám người Lôi Thành Hồ, giống như chỉ cần Phong Liệt hạ lệnh một tiếng thì hắn sẽ lập tức giết sạch tất cả mọi người trước mặt.

Nhất thời, ánh mắt mọi người không khỏi co rụt lại, ánh mắt nhìn về phía lão già áo tím tràn đầy chấn động sâu sắc.

Mà đám người Lôi Thành Hồ cũng sợ đến mặt vàng như đất, âm thầm hối hận mình không khuyên nhủ tên Lam Hóa Thuần ngu ngốc kia.

Bọn hắn tất nhiên nhìn ra, sát thủ này thực lực vô cùng cường hoành, ngay cả Lam Hóa Thuần thực lực cực cao cũng không thể tiếp nổi một chiêu, vậy thì bọn hắn cũng không phải là đối thủ.

- Phong Liệt, người đến cùng muốn thế nào? Nếu chúng ta có chuyện gì, Lôi Long giáo nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

Lôi Thành Hồ mắt hồ chột lóe, ngoài mặt trong yếu quất, đám cao thủ Lôi Long giáo còn lại cũng vận sức chờ phát động, tùy thời chuẩn bị liều mạng.

- Ô? Chẳng lẽ ta buông tha cho các người, Lôi Long giáo các người lại buông tha ta sao?

Phong Liệt buồn cười hỏi ngược lại.

- Chuyện này...

Lôi Thành Hổ không khỏi cứng họng.

Lúc này, bên tai Phong Liệt đột nhiên truyền đến thanh âm tư mật (nói riêng) của Trịnh Đạt:

- Phong đại nhân, có chừng mực thôi, trong thành không thích hợp xung đột chính diện với Lôi Long giáo, nếu không sẽ dễ cho chúng mượn cớ, chúng ta cũng bất lợi.

Phong Liệt khẽ gật đầu, hần vốn cũng không định đại khai sát giới, dù sao một khi gay gắt đến mức lưỡng đại giáo phái phân tranh thì cũng không có kẻ nào muốn.

Chỉ có điều, dễ dàng như vậy bỏ qua cho Lôi Ngọc Trai thì lại càng vạn lần không thể.

- Lôi Thành Hổ, bổn tọa hôm nay cũng sẽ không làm khó dễ các người, nhanh thu thập một chút rồi rút ra khỏi thành Tứ Phương, thành Tứ Phương từ nay về sau không chào đón người của Lôi Long giáo các người nữa.

Phong Liệt cười lạnh nói.

- Phong Liệt, người dựa vào cái gì mà làm vậy? Cái này không hợp quy củ.

Lôi không khỏi hai mắt nháy động, vẻ mặt giận dữ.

Tất cả đại giáo phái làm sinh ý trong thành lẫn nhau đều là ngầm đồng ý, điều này là để hỗ trợ và tăng cường liên hệ lẫn nhau.

Hơn nữa, chi nhánh Lôi Ngọc Trai trong thành Tứ Phương hàng năm mang đến cho Lôi Ngọc Thành lợi nhuận phải dùng ngàn vạn để tính, nếu cứ như vậy mà từ bỏ thì sẽ là một tổn thất rất lớn.

- Quy củ? Hừ trong thành Tứ Phương này, lời của bổn tọa chính là quy củ.

Phong Liệt hừ nhẹ một tiếng, sau đó liền dẫn người chậm rãi rời đi, chỉ để lại đám người Lôi Long giáo trông coi thì thể Lam Hóa Thuần hai mặt nhìn nhau.

- Phong Liệt chết tiệt, hãy đợi đấy.

Thật lâu sau, Lôi Thành Hổ nhìn bóng lưng Phong Liệt, oán độc mắng một tiếng, nhưng trong lòng lại thầm thở dài một hơi, những người còn lại cũng không khỏi lộ vẻ như trút được gánh nặng, áp lực khi đối diện với tên sát thủ Hóa Đan cảnh kia quả thật là quá lớn.

- Lôi quân sự, chúng ta làm thế nào đây?

Một gã cao thủ nói với Lôi Thành Hổ.

- Còn làm thế nào nữa? Phong Liệt hôm nay không hạ sát thủ với chúng ta thì đã may mắn rồi, chúng ta tốt nhất vẫn nên rời khỏi đây đã, tránh cho Phong Liệt tiểu nhi đổi ý, gây bất lợi với chúng ta.

-

Sau giây lát suy tư, đám người Lôi Thành Hổ mới vội vàng trở về trong tiệm, đem tất cả mọi thứ quý giá thu thập một phen, hốt hoảng rời khỏi thành Tứ Phương.

Chỉ có điều, lúc bọn hắn đi đến ngoài thành Tứ Phương hơn ngàn dặm, không khỏi tuyệt vọng phát hiện một thân ảnh màu tím sát khí xung thiên đang cản đường bọn chúng.

....

....

- Phong đại nhân tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô lượng a, thuộc hạ kính Phong đại nhân một ly.

- Phùng thống lĩnh quá khen rồi.

-

Đám người Phong Liệt sau khi rời khỏi Lôi Ngọc Trai, hẳn liền bị hai người Phùng Cảnh Huy và Trịnh Đạt dẫn đến quán rượu lớn nhất trong thành Tứ Phương – Thiên Nhân Cư tửu gia, bao toàn bộ tửu lâu, vì hẳn mà cử hành một hồi yến tiệc tẩy trần.

Hôm nay, mọi chuyện phát sinh trên người Phong Liệt quả thực khiến cho Trịnh Đạt và Phùng Cảnh Huy mở rộng tầm mắt, trong lòng đã không còn chút khinh thị nào đối với Phong Liệt, ngược lại nhiều thêm vài phần nịnh nọt, lôi kéo.

Cho nên, tiệc tẩy trần này cũng tương đối long trọng, ngoại trừ Triệu Quảng của Tây đại doanh là thoái thác trên người có công vụ, không cách nào tham gia ra, tướng lãnh của ba đại doanh địa trên cơ bản đều đến đông đủ.

Quan chức trong thành Tứ Phương, lấy võ tướng làm chủ, văn chức phần lớn đều là do người thường đảm nhiệm, giống như lao công, không có bất kỳ địa vị hay thực quyền gì.

Võ tướng thì chia làm bốn cấp: thống lĩnh, Đô Ủy, giáo úy, đội trưởng.

Chức quan trên Đô Ủy đều là tu vi đã ngoài Thần Thông cảnh, quản hạt từ 2000 đến 5000 người.

Đám tướng lĩnh liên tiếp mời rượu Phong Liệt, ăn uống linh đình, la lối om sòm, cực kỳ náo nhiệt.

Trong bữa tiệc, Trịnh Đạt phần lớn thời gian đều trầm mặc không nói, ngẫu nhiên cùng Phong Liệt đối ẩm mấy chén, mà ngoài Phùng Cảnh Huy lại có minh có ám xu nịnh, không ngừng nói bóng nói gió để tìm hiểu tình huống Phong Liệt, khiến đáy lòng Phong Liệt không ngừng cười thầm, mượn rượu để thuận miệng bịa một phen.

- Phong đại nhân, thực lực của vị tiền bối áo tím kia hôm nay thuộc hạ đã nhìn qua, không biết ngài và vị tiền bối đó...

- A, người nói Bán Giang Hồng sao? Hẳn hiện tên là “Chí Tôn Minh” đang làm cung phụng trong một dòng binh đoàn, là do bốn tọa hao tổn một lượng lớn Long Tinh để mượn.

- À... thì ra là thế, thuộc hạ lại kính Phong đại nhân một ly. Đại nhân, không biết vị Hỏa Mãng Vương tiền bối kia...

- Cũng là mượn được, cạn ly nào!

-

Yến tiệc kéo dài hết cả buổi, cho đến khi mặt trời lặn về phía tây, sau khi ánh trăng lên đến ba sào thì Phong Liệt mới đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, vội vàng bảo mọi người giải tán, sau đó gấp rút trở về phủ Thành Chủ.

- Con bà nó, đúng là rượu vào hỏng việc, thiếu chút nữa quên hẹn với giai nhân rồi.

Phong Liệt bước vào trong phủ.

Phong Liệt bước vào trong phủ đã thấy khắp nơi ánh đèn sáng tỏ như thường, cực kỳ yên tĩnh.

Quản gia Trương Phúc đang đứng gác tại cửa, lúc này thấy Phong Liệt trở về, vội vàng chạy ra đón.

- Đại nhân, ngài đã về rồi.

- Ủm, Trương Phúc, có người đến tìm ta không?

Phong Liệt vừa đi vừa hỏi.

- Bẩm đại nhân, ngoại nhân thì không có, chỉ có điều Phong Tiểu Dao đại nhân thì đã trở về rồi.

Trương Phúc cung kính đáp.

- A? Gọi hẳn đến đại điện gặp ta!

Phong Liệt phân phó một tiếng, liền đi về phía đại điện, nhưng trong lòng lại có chút kinh ngạc, thầm nghĩ:

- Đã trễ như vậy rồi, tiểu nữ kia như thế nào lại còn chưa đến? Chẳng lẽ gặp phiền toái gì?

.....

Một lát sau, trong chánh điện phủ Thành Chủ, Phong Tiểu Dao từ trong giới chỉ móc ra một cái bình lục sắc cỡ nắm tay, cẩn thận vô cùng dâng lên Phong Liệt, cung kính nói:

- Công tử, mấy ngày qua, thuộc hạ đã điều tra nghe ngóng hơn ba trăm thương hội đỉnh cấp ở Đằng Long quận, cuối cùng cũng từ một đấu giá hội dưới mặt đất tìm được thứ này, mê dược này gọi là “Tiên Nhân Miên”, có kỳ hiệu đối với linh hồn.

Theo chủ quán nói, cho dù là cao thủ Long Biên cảnh nếu không cẩn thận hít phải một tia thì cũng ngủ từ ba đến năm canh giờ, về phần cao thủ Hóa Đan cảnh thì sẽ ngủ từ tám đến mười ngày, mà người dưới Thần Thông cảnh thì từ khi ngủ qua đến giờ trên cơ bản là vẫn chưa tỉnh lại.

-Ồ? Lợi hại vậy sao?

Ánh mắt Phong Liệt sáng lên, tiếp lấy cái bình nhỏ lục sắc đó, nhìn thật kỹ, trong lòng không khỏi vui mừng.

Muốn tế luyện phân thân Âm Lão thú, nhất định phải khiến Âm Lão thú hôn mê mới được, nhưng lại không thể độc chết nó, như vậy thì mê dược chính là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng khiến Phong Liệt có chút phiền muộn đó chính là thuốc mê bình thường đối với cao thủ đã ngoài Cương Khí cảnh đều không có hiệu quả gì, nhất là Âm Lão thú cấp năm đỉnh phong đã gần như là bách độc bất xâm, cực kỳ khó giải quyết.

536. Chương 641-642: Thiên Tử Có Chuyện

Cuối cùng, hắn không thể không phái người đặc biệt ra ngoài kiếm mê dược cao cấp, hôm nay cuối cùng đã có thu hoạch.

- Tiểu Dao, làm tốt lắm, Huyền Bảo Thiên Ti Vồng tam phẩm này cho ngươi.

Trong lòng Phong Liệt thỏa mãn, tiện tay thưởng cho Phong Tiểu Dao một cái tiểu vồng có thiểm điện lam sắc chạy quanh.

- Tạ công tử.

Phong Tiểu Dao tiếp lấy Thiên Ti Vồng, không khỏi vẻ mặt đại hỉ, liền vội vàng khom người cảm ơn.

Hắn thân là cao thủ Cương Khí cảnh thất trọng thiên, trước đây cũng chỉ có vẻ vụn vặt một thanh tiểu đao Huyền Bảo nhất phẩm, mà chủ tử này tùy tiện khen thưởng lại dùng một kiện Huyền Bảo tam phẩm, bảo sao hắn lại không thích?

Điều này cũng khiến hắn cảm thấy đi theo vị chủ tử này rất có tiền đồ.

Lúc này Phong Liệt cũng không tiếp tục phân phó gì, hắn cũng vội vàng thức thời lui ra ngoài.

Phong Liệt sau khi suy nghĩ một chút, trước hết thu “Tiên Nhân Miên” vào, tế luyện phân thân Âm Lão thú cũng không phải là việc nhất thời nửa khắc là có thể hoàn thành, tốt nhất vẫn nên xử lý xong chuyện trước mắt rồi nói sau.

Chỉ có điều, thời gian dần trôi qua, trong lòng hắn bắt đầu lo lắng.

Tiểu nữ Diệp Thiên Tử kia đã nói tối nay ước hẹn, bây giờ đã đến nửa đêm rồi, giai nhân vẫn không thấy bóng dáng đâu, dường như có chút không ổn a.

Phong Liệt ngồi trên bảo tọa, không khỏi nhíu mày, hắn lấy một bầu rượu, muốn rót cho mình một chén.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền đến âm thanh vội vàng của Phong Tiểu Dao:

- Công tử, Phùng Cảnh Huy thống lĩnh phái người đến quý phủ báo tin, nói Diệp gia tiểu thư ở ngoài thành Nam có tình huống, bảo người nhanh đến xem.

- Cái gì? Thiên Tử có chuyện?

Trong lòng Phong Liệt chấn động, ánh mắt chợt lóe lên một tia sát ý nồng đậm.

Lập tức, hần bỗng nhiên đứng dậy, thân hình phóng thẳng ra khỏi điện, trực tiếp lướt trên không trung, hướng về phía Nam đại doanh mà bay đi.

Hiện nay hần đã chính thức tấn nhập Thần Thông cảnh, ngoại trừ thực lực bạo tăng gấp bội lần ra, rốt cuộc đã có thể ngự không phi hành, phối hợp với một thức “Lực Ảnh”, tốc độ quả thực nhanh đến cực điểm.

Phía sau hần, một thân ảnh màu tím như u linh không xa không gần theo sát, khiến người ta khó có thể nhìn thấy rõ.

....

....

Trong bầu trời đêm, trăng sáng như lưỡi liềm, vàng sáng nhàn nhạt trải xuống vùng đất giống như phủ lên một tầng sương nhạt.

Cách cổng thành Nam khoảng mười dặm, một đạo thân ảnh yếu diệu khoác áo choàng hắc sắc được bốn Hắc y nhân bảo hộ cùng mười mấy tên bịt mặt lạnh lùng khí thế cường hoành đang giằng co.

Đằng sau đám bịt mặt là một tên công tử gương mặt anh tuấn, vóc người cao lớn, một thân áo trắng như tuyết, vốn có chút phong thái nho nhã, nhưng giờ phút này hai mắt hần như muốn phun lửa, hung hăng nhìn thân ảnh yếu diệu kia.

- Triệu Thanh Thư, ngươi cản bốn tiểu thư là muốn làm gì?

Thân ảnh yếu diệu dưới áo choàng hắc sắc che lấp toàn thân thở phì phì, yêu kiều quá.

- Thiên Tử, ngươi nửa đêm đến thành Tứ Phương, không biết là có chuyện gì quan trọng? Bốn công tử đứng lúc rảnh rỗi, có thể vì Thiên Tử ngươi làm giúp a.

Triệu Thanh Thư cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, âm dương quái khí nói.

- Hừ, bốn tiểu thư muốn làm gì cũng không cần ngươi làm thay, ngươi chỉ cần tránh ra là được!

Diệp Thiên Tử hừ lạnh đáp.

Nàng lúc này từ đầu đến chân đều bị áo choàng rộng thùng thình che lấp, nếu không phải âm thanh kia đặc biệt thanh thúy dễ nghe, chỉ e không ai biết đó chính là Diệp gia Nhị tiểu thư muốn nửa đêm đến gặp tình lang.

Chỉ có điều, Triệu Thanh Thư đã sớm an bài nhân thủ giám thị nhất cử nhất động của nàng, tối nay nàng vừa rời khỏi Long Võ học viện liền bị theo dõi, cho đến khi xác định nàng đến thành Tứ Phương thì mới nhảy ra ngăn cản.

Sáng hôm nay một màn phát sinh tại Phục Long Cương đều bị Triệu Thanh Thư nhìn thấy không bỏ sót, lúc đó suýt chút nữa hần tức đến phát điên, nếu không phải nhân thủ hần mang theo không đủ thì chỉ e đã sớm xông lên phanh thây xé xác Phong Liệt rồi.

Lúc này, Diệp Thiên Tử che giấu tướng mạo tiến vào thành Tứ Phương, cho dù là kẻ đàn cũng biết nàng đến đây làm gì, Triệu Thanh Thư vốn có lòng ngấp nghé nàng, tự nhiên sẽ không ngồi yên không quản.

- Hừ, Thiên Tử, đừng tưởng rằng bốn công tử không biết ngươi đến đây làm gì, ngươi thân là Diệp gia Nhị tiểu thư, đường đường là tiểu thư khuê các, chẳng lẽ không hiểu cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ sao? Ta khuyên ngươi lập tức trở về, bằng không...

Triệu Thanh Thư cuối cùng cũng không đè nén được nữa, nổi giận mắng chửi.

- Người cầm miệng, bốn tiểu thư muốn làm gì cũng không cần người khác đến chỉ dạy, nếu người không tránh ra, bốn tiểu thư sẽ khiến người hối hận.

Diệp Thiên Tử không chút nhượng bộ quát.

Nghe xong lời này, Triệu Thanh Thư tức đến trợn mắt, gần như muốn thổ huyết, hàm răng nghiến chặt.

Nửa năm qua, hần vô số lần lấy lòng Diệp Thiên Tử, lại chưa từng thấy nàng vui vẻ gì, ngay cả tay người ta cũng chưa được sờ, đây quả thực là điều khiến cho đại công tử từ trước đến nay vẫn luôn thuận lợi với nữ nhân cảm thấy vô cùng thất bại.

Nhất là, cái tên Phong Liệt kia chỉ mới xuất hiện vài ngày thì đã khiến Diệp Thiên Tử đêm khuya đến thăm, điều này không thể nghi ngờ khiến Triệu Thanh Thư tức muốn chết, vốn chỉ mang tâm tư chơi đùa Diệp Thiên Tử, hiện nay đã trở thành chấp nhất tranh cường háo thắng.

Không thể nhịn hơn được nữa, cũng không cần nhịn nữa, Triệu Thanh Thư giống như phát điên, cười tà nói:

- Hắc hắc, Thiên Tử, người đã muốn tiện nghi cho nam nhân khác, còn không bằng tiện nghi cho bốn công tử, người yên tâm, qua đêm nay, ta sẽ đến Diệp gia cầu hôn, tin rằng trưởng bối Diệp gia các người sẽ rất cao hứng, hắc hắc hắc, xông lên hết cho ta, bắt lấy nàng.

- Người dám! Hừ, Triệu Thanh Thư, người rốt cuộc đã lộ nguyên hình rồi. Bốn tiểu thư đã sớm nhìn ra người không phải là thứ tốt gì rồi.

Diệp Thiên Tử không khỏi trong lòng giận dữ, lạnh lùng phân phó bốn người bên cạnh:

- Lên, giết sạch bọn chúng!

- Tuân mệnh!

Bốn tên Hắc y nhân phụ trách bảo hộ Diệp Thiên Tử lập tức phát ra khí thể cường hoành của cao thủ Thần Thông cảnh hậu kỳ, hướng về phía hơn mười cao thủ trước mắt lao đến, một hồi đại chiến cuối cùng cũng bộc phát.

- Thiên Chấn!

- Diệt Thế thần trảo!

- Âm...

.....

Cách ngoài mười dặm, trên cổng thành Nam của thành Tứ Phương, Phùng Cảnh Huy mang theo một đám tướng lĩnh Nam đại doanh đứng xa xa nhìn tình huống bên đó.

Lúc này, trên mặt Phùng Cảnh Huy không khỏi lộ ra một tia lo lắng, đồng thời dường như có chút do dự.

- Thống lĩnh đại nhân, ngài xem chúng ta có nên xuất động nhân mã không? Diệp gia tiểu thư kia chính là nữ nhân của Phong đại nhân, hôm nay nếu xảy ra chuyện ở chỗ chúng ta, chỉ e...

Một tên tướng lĩnh hàm Đô Ủy dò hỏi Phùng Cảnh Huy.

Phùng Cảnh Huy nhếch miệng, khó khăn nói:

- Hừ, người cho rằng bốn tọa không biết sao? Chỉ có điều, Triệu Thanh Thư kia chính là dòng chính mà Triệu gia trọng điểm tài bồi, chúng ta không thể trêu vào được.

Hơn nữa Triệu gia và Diệp gia nhiều đời giao hảo, nếu chúng ta nhúng một chân vào, rất có thể ngoài không ổn mà trong cũng không xong, huống chi, Triệu Quảng đã sớm chiêu mộ bốn tọa, bốn tọa cũng không nên làm hần mất mặt.

- Vậy bên phía Phong đại nhân...

- Để người đi báo cho Phong đại nhân chưa?

Phùng Cảnh Huy chợt hỏi.

- Đã phái người rồi.

- Ừm, chúng ta cũng chỉ có thể làm được như vậy.

.....

- Rầm rầm rầm...

Cách ngoài mười dặm, tiếng đánh nhau truyền đến trong thành, cao thủ Thần Thông cảnh giao phong, uy lực hiển nhiên kinh thiên động địa.

Bốn tên cao thủ mà Diệp Thiên Tử mang theo, thực lực đều cực kỳ bất phàm, chỉ có điều song quyền nan địch tứ thủ, đối phương dù sao cũng có hơn mười cao thủ Thần Thông cảnh, dưới tình huống thực lực đơn thể không cách biệt quá nhiều, người ta lại chiếm ưu thế số lượng, trận chiến này quả thật hy vọng không lớn.

Sau khi giao thủ mấy chục nhịp hô hấp, bốn tên Hắc y nhân mà Diệp Thiên Tử mang theo liền rơi xuống hạ phong, liên tiếp thối lui.

Diệp Thiên Tử thấy vậy, dần bắt đầu lo lắng, đối với nụ cười dễ tiện không chút hảo ý của Triệu Thanh Thư, trong lòng nàng không khỏi sợ hãi.

Đúng lúc này, từ trên không trung phía thành Tứ Phương xẹt qua một tia hắc mang, như điện chớp lao đến bên này, người còn chưa đến mà âm thanh đã phiêu đẳng trên không trung:

- Hừ, dám đụng đến nữ nhân của Phong Liệt ta, ta ngược lại muốn xem ngươi mọc mấy cái đầu.

Diệp Thiên Tử nghe thấy âm thanh quen thuộc này, trong lòng không khỏi vui vẻ, hưng phấn hô lớn:

- Phong Liệt, ta ở đây!

- Ồ? Bình khí thật là quý dị, bên trong lại còn có khí linh!"

Khi Phong Liệt nhìn về phía thanh Ngân Xoa khổng lồ có kích cỡ hơn hai trượng trong tay mình, thì trong mắt hắn không khỏi hiện lên một chút vui mừng.

Chuôi Ngân Xoa này cực kỳ nặng, toàn thân nó tản ra hàn khí lạnh thấu xương, cũng không hiểu nó được tạo thành từ tài liệu gì mà toàn thân nó lại tản ra ánh sáng màu bạc, ba chiếc mũi nhọn ở trên đỉnh đầu nó có tạo hình dữ tợn, nhưng lại cực kỳ sắc bén, phong mang mà nó tỏa ra dường như xuyên thấu cả linh hồn con người.

Hơn nữa, toàn thân cây Ngân xoa này còn tỏa ra một cỗ khí tức khát máu cực kỳ thô bạo, nếu như người nào có tâm chí không kiên định mà cảm nhận được cỗ hơi thở này thì sẽ rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, tâm chí sẽ bị mất phương hướng.

Không hề nghi ngờ gì nữa, đây đích xác là một kiện chí bảo thần binh, hơn nữa ở bên trong cấp bậc chí bảo thì nó cũng thuộc về mặt hàng đỉnh cấp, đồng thời nó cũng là một kiện binh khí hung ác vô cùng, người bình thường rất khó có thể khống chế được nó.

"Hắc hắc! phân thân của lão tử còn đang thiếu một kiện hung khí thuận tay, mà cái thanh tam xoa kích này cũng phù hợp với hắn, không thể tưởng tượng được hắn chỉ đi ra ngoài một chuyến thôi mà lại có được thu hoạch to lớn như thế này!"

Phong Liệt cười một cách cực kỳ đắc ý, rồi ngay lập tức, hắn động tâm ý một cái, liền đem thanh Ngân Xoa này thu vào bên trong không gian Long ngục, hiện tại nó đã nằm trong tay Cửu U Vương.

Không biết từ lúc nào thì Bán Giang Hồng đã đến sau lưng Phong Liệt, mà lẳng lặng thủ hộ bên người hắn, giờ phút này khi hắn nhìn thấy Phong Liệt đoạt được chí bảo thành danh của Bạch Hổ Vương thì trong mắt hắn không khỏi hiện lên một chút hâm mộ, đồng thời, từ sâu trong đáy lòng hắn cũng càng cảm thấy kính sợ Phong Liệt hơn, đây là sự kính sợ dành cho cường giả.

Nếu như lúc đầu, khi hấn đầu nhập vào dưới trướng của Phong Liệt còn có một chút gì đó không cam lòng, thì hiện tại, khi hấn chứng kiến Phong Liệt diệt sát hai tên cường giả có thực lực còn cao hơn mình thì hấn đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục rồi.

Đúng lúc này thì Bán Giang Hồng đột nhiên lại phát hiện ra biểu hiện khác thường trên khuôn mặt Phong Liệt.

- Công tử làm sao vậy?

Bán Giang Hồng hỏi một cách kinh ngạc.

- Không có việc gì cả, chỉ là ta cảm thấy sắp đột phá.

- Cái gì ? Không phải là công tử vừa mới đột phá đến cảnh giới Thần Thông Cảnh sao ? Làm sao mà lại có thể tiếp tục đột phá được ?

Khi Bán Giang Hồng thấy Phong Liệt nói vậy thì cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, hai mắt hấn tròn trừng lên mà nhìn về phía Phong Liệt, trong lòng hấn không khỏi cảm thán hai từ yêu nghiệt.

Phong Liệt cảm thấy dở khóc dở cười, hấn cũng không muốn giải thích gì nhiều, cặp mắt hấn khẽ liếc nhìn về xung quanh, rồi sau đó lại phân phó :

- Tạm thời không đi đâu nữa, người ở lại đây hộ pháp cho ta!

- Vâng! Công tử yên tâm, thuộc hạ sẽ không để cho bất kỳ một kẻ nào quấy rầy đến công tử!

Bán Giang Hồng nhanh chóng đáp lại một câu, rồi hấn mang theo vẻ mặt khiếp sợ mà từ từ biến mất khỏi chỗ này.

Sau đó, tâm ý của Phong Liệt khẽ động một cái, rồi ngay lập tức từ trên thân thể hấn tỏa ra một mảng lớn khói đen nồng đậm mà đem phương viên mấy trăm trượng xung quanh rừng cây này bao phủ vào bên trong.

Rồi sau đó, hấn lại đem phân thân của mình để lại bên ngoài để cảnh giới, còn bản thể thì lại trốn vào bên trong không gian Long Ngục, rồi khoanh chân ngồi xuống mà bắt đầu vận chuyển công pháp để trùng kích bình cảnh.

Nhắc đến thì cũng lạ, thời gian mà Phong Liệt tiến vào cảnh giới Thần Thông Cảnh cũng không quá mười ngày, nếu đổi lại là những võ giả khác, thì lúc này có lẽ bọn chúng vẫn còn đang trong thời gian củng cố cảnh giới, cho nên trong một khoảng thời gian ngắn thì bọn chúng sẽ không có khả năng đột phá được nữa.

Hơn nữa sau khi tu vi đạt đến cấp bậc Thần Thông Cảnh thì mỗi lần đột phá một tiểu cấp bậc cũng sẽ cần không ít thời gian, ngắn thì ba đến năm năm, mà dài thì phải mấy chục năm, thậm chí có rất nhiều người cả đời chỉ dừng lại ở một cấp bậc nhất định mà không tiến thêm được nữa.

Cùng với đó, thì việc tăng trưởng tu vi cũng cần số lượng nguyên khí cực kỳ khổng lồ.

Nhưng những điều này dường như không thích hợp với Phong Liệt, đến hôm nay thì hấn đã có được đại thần thông Thôn Phệ, tuy hấn không có khả năng thôn phệ trực tiếp nguyên lực của người khác mà chuyển hóa về cho mình sử dụng như Hoang Thú, nhưng mà hấn lại có thể chậm rãi đem nguyên lực của người khác chuyển hóa thành nguyên lực của chính mình mà hỗ trợ cho tu vi.

Nói là chậm rãi, nhưng hấn cũng chỉ chậm hơn so với Hoang Thú mà thôi, còn nếu đem so sánh với nhân loại thì tốc độ của hấn lại cực kỳ nhanh chóng.

Kết quả là, sau khi thôn phệ nguyên lực của mười mấy tên cao thủ Thần Thông Cảnh được khoảng mười ngày thì Phong Liệt lại cảm giác được tu vi của bản thân lại sắp đột phá, không thể áp chế được nữa.

...

...

Vào giờ khắc này, thì phương viên mấy ngàn dặm xung quanh Tứ Phương thành, Nam Uyển Thành cùng với Long Vũ học viện đều trở nên đại loạn.

”NGAO rống -- ”

”NGAO rống -- ”

”NGAO rống -- ”

Từng tiếng thú rống vang vọng cả bầu trời đang liên tiếp vang lên, cùng với đó là những tiếng kêu thê lương thảm thiết phát ra từ trong sự sợ hãi, trong không khí lúc này đã tràn ngập mùi máu tanh, ở trên mặt đất thì xác chết ngổ ngang, trông cực kỳ thê thảm.

Vào lúc này, cảnh tượng vô số những con quái vật khổng lồ thân cao hơn mười trượng đang giương nanh múa vuốt rồi huy những cái xúc tu khổng lồ của chúng mà tàn sát bừa bãi trên mảnh đất này đang hiện ra trong ánh mắt hoảng sợ của rất nhiều người, chúng giống như những vị thần chết đang đi thu hoạch tính mạng của rất nhiều người.

537. Chương 643 : Loạn(1)

Cho dù là phạm nhân hay võ giả, là dã thú hay Long thú, chỉ cần là sinh vật sống mà chúng gặp được thì đều bị tàn sát sạch sẽ, không một chút may mắn nào cả.

Khi đám quái vật kia vung những cái xúc tu vừa thô vừa to ra thì cho dù là cao thủ có tu vi Cường Khí Cảnh cũng không thể nào chống đỡ nổi rồi sau đó sẽ bị chúng xé xác ra thành từng mảnh nhỏ.

Mấy trăm đầu quái vật khổng lồ này giống như những cỗ máy hủy diệt vậy, những nơi chúng đi qua thì tất cả đều bị phá hủy hoàn toàn, những kiến trúc lúc trước đều đã là quá khứ.

Vô số thôn trang và tiểu trấn đều vang lên những tiếng ”ầm ầm” của đất đá sụp đổ rồi hóa thành từng đồng phế tích.

- Cứu mạng với --

- Chạy mau lên...! Những con súc sinh chết tiệt này! Không... -- con của ta ... -- Không

- A Ngưu! Chạy mau lên...! Chỉ cần chạy đến được Tứ Phương thành là chúng ta sẽ được cứu.

”NGAO rống -- ”

”A... -- ”

Rất nhiều phạm nhân và võ giả đều đang chạy trốn một cách chật vật trên mặt đất, cả đám đều hướng về phía các tòa thành lớn ở xung quanh mà bỏ chạy, bởi vì những tòa thành lớn này được các đại giáo phái khổng lồ chế nên mới có được lực phòng ngự mạnh mẽ, thì có lẽ chúng mới có thể đối phó được với đám quái vật này, chính vì mang theo hi vọng như vậy cho nên cả đám người đều dốc sức chạy trốn.

Chỉ có điều, tốc độ của bọn hắc kỵ những con quái vật kia rất nhiều, mà mỗi lần những con súc sinh kia gầm lên một tiếng thì đều có vô số người táng mạng dưới độc thủ của bọn chúng, trên mặt đất lúc này đâu đâu cũng đều có những xác chết không nguyên vẹn, cảnh tượng thảm trọng cực kỳ.

Tuy nhiên mọi chuyện cũng chưa dừng lại ở đây, ngay sau đó những con quái vật kia lại xem những cái xúc tu khổng lồ của mình đâm sâu vào bên trong cơ thể của những xác chết kia mà hút khô tất cả nguyên lực cùng với huyết nhục tinh hoa của bọn chúng, khiến cho sau đó tất cả những cái xác kia đều hóa thành bụi phấn.

Nếu Phong Liệt mà ở chỗ này thì chắc chắn hắn sẽ nhận ra những con quái vật trên đầu có một cái xù, thân sau có hai cái đuôi rắn khổng lồ đang vung vẩy xúc tu này vậy mà lại giống phân thân Âm Liễu Thú độc nhất vô nhị của hắn như đúc, hay nói chính xác hơn thì chính là phân thân U Long.

Mà số lượng những con quái vật khổng lồ này cũng không ít, khoảng chừng mấy trăm đầu, tu vi của bọn chúng đều nằm trong khoảng từ tứ giai hậu kỳ đến ngũ giai hậu kỳ, nếu một giáo phái bình thường không có cường giả Long Biến Cảnh mà gặp phải một cỗ thể lực mạnh mẽ như thế, có thể sẽ bị san thành bình địa chỉ trong chưa đến một phút đồng hồ, quả thực là không thể nào chống đỡ được.

Giờ khắc này, tại trong khu vực xảy ra tai họa của Tứ Phương thành, Nam Uyển Thành, Long Vũ học viện, Âm Dạ Trấn, cũng đã mở ra pháp trận phòng ngự khổng lồ, trận pháp này giống như một chiếc ô khổng lồ mà đem phạm vi mấy trăm trượng ở xung quanh bao phủ lại, cũng vì thế cho nên đám người đang cuống cuống chạy trốn khỏi đám quái vật khổng lồ kia đều bị ngăn ở bên ngoài, không thể nào đi vào bên trong mấy đại thành kia được.

Hiện tại, nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra rằng, mỗi một chiếc ô khổng lồ kia đều được tạo thành từ hàng tỉ đường vân huyền ảo, bên trong chúng đều ẩn chứa năng lượng cực kỳ kinh khủng, chắc chắn vô cùng.

- Cứu mạng với...! Cho chúng ta đi vào với! Ta có long tinh! Long tinh trên người ta đều cho các người.

- Các đại nhân thủ thành! Xin hãy thương xót cho đám người đáng thương chúng ta với.

"NGAO rống -- "

"Rầm rầm rầm oanh -- "

Bên ngoài trăm dặm của Tứ Phương thành, đang có rất nhiều người bị ngăn cách bên ngoài bởi một màn hào quang màu tím, nghe thấy những tiếng nổ mạnh ở sau lưng đang càng lúc càng đến gần, thì nguyên một đám đều cảm thấy sợ hãi vô cùng, cả đám đều kêu cha gọi mẹ một cách hết sức thảm thiết, rồi sau đó dốc sức liều mạng mà đánh về phía trận pháp phòng ngự, chỉ có điều những trận pháp phòng ngự này đều chắc chắn vô cùng, không một chút sức mẻ nào cả.

Thậm chí cho dù là một đầu Âm Liêu Thú có tu vi ngũ giai hậu kỳ có đánh lên, thì cũng chỉ khiến cho trận pháp sinh ra một chút rung động mà thôi, không một chút hư tổn nào cả.

Mà giờ khắc này, ở bên trong Tứ Phương thành cũng không phải là bình yên vô sự.

Lúc này đây, Hỏa Mãng Vương đang cùng liên thủ với bảy tám tên cao thủ Hóa Đan Cảnh khác mà vây công một đầu Âm Liêu Thú có tu vi ngũ giai sơ kỳ, vô số những lần các đã bị đánh sập, mà dư uy còn tỏa ra của đại chiến cũng khiến cho hàng trăm hàng ngàn võ giả cấp thấp liên tiếp bị mất mạng, cả không gian đã trở thành một mảnh hỗn loạn, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Chỉ là một đầu Âm Liêu Thú thôi cũng đã khiến cho nội thành lâm vào một mảnh hỗn loạn, nếu như mà để cho hơn trăm đầu quái vật khổng lồ kia xông vào, thì có lẽ là tất cả mọi người sẽ phải chết.

. . .

- Viện trưởng! Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ đám người U Minh giáo muốn tạo phản rồi?

Trên một tòa tháp cao của Long Vũ học viện, một gã thiếu niên có khuôn mặt tuấn dật, khí chất bất phàm đang nhìn về đám Âm Liêu Thú đang không ngừng oanh kích đại trận, thì sắc mặt hắn cực kỳ phần nộ mà nói.

- Ngự Phong, U Minh Giáo còn không có năng lực lớn như vậy, chỉ sợ là tên cung phụng trong truyền thuyết của U Minh Giáo kia đang tác quái!

Một lão giả có tướng mạo hòa ái, hai mắt tỏa ra tinh quang đang nhàn nhã mà thưởng thức một ngụm trà thơm, thở dài một hơi rồi nói một cách cực kỳ thâm sâu :

- Aizzzz, đã yên ổn nhiều năm nay rồi, hiện tại thì cũng đã đến lúc phải rối loạn a...!

- Viện trưởng, ngài đang nói đến vị U Long Hoàng kia sao? Tại sao hắn phải làm như vậy? Thiếu niên kia cảm thấy vừa phần nộ vừa khó hiểu mà cau mày nói.

- Nếu lão phu suy đoán không sai, tám chín phần mười là đã có kẻ động trạch đến hắn, ba trăm năm trước, từng có một vị cao thủ Hóa Đan cảnh sát giết một đầu Âm Liêu Thú để luyện thành một kiện bảo giáp, lúc đó U Long Hoàng đã cực kỳ giận dữ mà phát động ra tình cảnh hỗn loạn giống như hiện tại, mãi đến khi tất cả các cao thủ Long Biến Cảnh của các đại giáo phát cùng xuất thủ thì mới lắng xuống, nhưng lúc đó cũng đã thương vong cực kỳ lớn rồi. Vị viện trưởng này thở dài rồi nói.

- Aizzzz, người chịu khổ cuối cùng cũng chỉ là phàm nhân và kẻ yếu mà thôi...! Viện trưởng, chẳng lẽ chúng ta cứ khoanh tay ngồi nhìn mà không thêm quan tâm sao? Thiếu niên kia thở dài mà nói.

Viện trưởng lắc đầu rồi cười nói :

- Ngự Phong, người còn trẻ, có một số việc cần quan tâm nhiều một chút, tuy Long Vũ học viện chúng ta có thể quản được một số chuyện, nhưng mà những chuyện như thế này thì cũng chưa đến phiên chúng ta có thể quản được, một khi dính vào thì chỉ có rước họa vào thân mà thôi...Tốt rồi, không nói đến vấn đề này nữa, ta nghe nói người đang tán tỉnh một tiểu nha đầu của Sở gia, tình hình tiến triển đến đâu rồi?

538. Chương 644: Loạn(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 644: Loạn(2)

Nhóm dịch: Black

Nguồn : vipvanda

Ánh mắt thiếu niên kia lóe lên một cái, rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nhưng khi hắn nghe thấy câu nói tiếp theo của lão giả kia thì trên khuôn mặt hắn lại trở nên đỏ bừng, rồi nhanh chóng giải thích :

- Viện trưởng, ngài nghe người nào nói lung tung vậy! Ta chỉ vừa mới quen Tiểu Điệp mà thôi.
- Chỉ có điều, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một nữ tử trong sáng thuần khiết như vậy, dường như nàng không phải là người trên thế gian này mà là một tiên nữ từ trên thiên đình đi xuống phạm trần vậy, mà trong phạm vi mười trượng xung quanh nàng thì dường như không khí cũng trở nên không giống như bình thường, chỉ cần hít một ngụm thôi thì ta đã cảm thấy linh hồn của mình trở nên cực kỳ thư thái... Ách —— viện trưởng, ta thật sự không có ý gì khác đâu.

. . .

Sau khi trôi qua được nửa ngày, thì trong khu rừng kia cũng đã dần dần yên tĩnh trở lại, đặc biệt là bên trong phiến hắc vụ ở sâu trong rừng kia đang cực kỳ tĩnh lặng.

Ở bên ngoài phiến hắc vụ kia một không hơn mười dặm, trên một gốc cây đại thụ che trời, một tên thiếu niên anh tuấn đang mặc một bộ quần áo trắng như tuyết đang có vẻ mặt cực kỳ âm trầm, ánh mắt hắn lạnh lẽo mà nhìn về phiến hắc vụ ở xa xa kia, trong mắt hắn lại không giấu diếm vẻ oán độc một chút nào.

- Triệu Nghiễm, vì sao đám người Thiên Hạp còn chưa động thủ ? Triệu Thanh Thư không kiên nhẫn mà nói.

- Công tử, đám người cung phụng Thiên Hạp còn đang bố trí trận pháp Long văn để phòng ngừa tên Phong Liệt kia chạy trốn. Triệu Nghiễm ở bên cạnh đáp lại một cách cung kính.

- Hừ! Một đám phế vật, bốn tên cao thủ Hóa Đan Cảnh đi đối phó với tên tiểu tử Phong Liệt mà lại vẫn sợ hắn chạy trốn? Quả thực là trò cười cho thiên hạ mà! Ta thấy có lẽ bọn chúng đã bị cái chết của Bạch Hổ Vương và Lăng Chấn dọa cho tè cả ra quần rồi?

Triệu Thanh Thư khinh thường mà hừ lạnh một tiếng, rồi lập tức ra phân phó :

- Bảo bọn chúng nhanh tay lên một chút! Để cho tên Phong Liệt kia sống lâu thêm phút nào, thì bốn công tử lại càng tức giận thêm phút đó!

- Vâng!

. . .

Ở trên Long Huyết đại lục, một khi Long vũ giả tiến vào Thần Thông cảnh thì đều được tính là cấp bậc cường giả. Khi đạt đến cấp bậc Thần Thông cảnh thì ngoại trừ mỗi người đều đạt được một môn đại thần thông cho riêng mình, thì thân thể hay nguyên lực cũng sẽ mạnh mẽ hơn cao thủ Cường Khí Cảnh rất nhiều.

Mà thọ nguyên của cao thủ Thần Thông cảnh cũng đạt đến sáu trăm tuổi, cùng với đó thì mỗi động tác giro chân nhắc tay thì cũng đều có được uy lực vô biên, ở trong mắt của phàm nhân thì bọn chúng đã giống như thần tiên bất tử rồi.

Nhưng sau khi đạt đến cấp bậc này, thì mỗi một lần tiến cấp thì độ khó cũng sẽ nâng cao lên rất nhiều, ngoại trừ vấn đề liên quan đến tư chất của mỗi người, thì cũng cần số lượng long tinh cực kỳ khổng lồ, mà lúc này thì tác dụng của đan dược là không thể nào thiếu nổi.

Ở bên trong không gian Long ngục, Phong Liệt đang khoanh chân tĩnh tọa, hai mắt hần nhắm nghiền lại, sau lưng hần đang có một đạo hư ảnh Ma Long dài hơn mười trượng đang uốn lượn gào thét, dường như nó muốn bay lên trên không trung vậy.

Hiện tại thì Phong Liệt đang vào thời khắc quan trọng để tiến giai, nguyên lực trong cơ thể hần đang sinh sôi không ngừng, rồi nhanh chóng tuần hoàn trong cơ thể.

Chín phần mười đám nguyên lực này đều là do Phong Liệt thôn phệ từ bên trong cơ thể của mấy tên cao thủ Thần Thông Cảnh đã bị hần diệt sát lúc trước.

Khi thời gian dần dần trôi qua, tốc độ vận chuyển nguyên lực trong cơ thể Phong Liệt càng lúc càng nhanh, không ngừng trùng kích một đạo bình chương ở bên trong tối tăm kia.

Đột nhiên, vào khoảnh khắc này, Phong Liệt bỗng mở hai mắt ra, tinh mang trong mắt hần làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

- Chết tiệt! Còn kém một chút xíu! Cao thủ Thần Thông Cảnh muốn tiến giai quả nhiên không phải dễ dàng như vậy! Xem ra này phải tìm kiếm một vài loại đan dược thượng hảo để dùng cho việc đột phá bình cảnh.

Thời điểm ở kiếp trước, tu vi của hần cũng chỉ đạt đến Thần Thông Cảnh nhất trọng thiên mà thôi, còn kinh nghiệm tu luyện về những cảnh giới sau đó hần cũng không có nhiều.

Vào lúc này, tuy hần cảm thấy mình sắp sửa đột phá, tùy thời có thể tiến nhập vào cảnh giới tiếp theo, nhưng dường như vẫn còn thiếu khuyết một chút gì đó, làm cho hần rất khó có thể đột phá được quan khẩu, điều này khiến cho nội tâm của hần cảm thấy cực kỳ buồn bực.

Sau khi hơi trầm ngâm một chút, đột nhiên trong nội tâm của hần khẽ động, rồi sau đó hần liền lấy ra một cái chai thủy tinh nhỏ từ bên trong trữ vật giới chỉ, rồi đổ ra ba viên đan dược màu vàng mà ngửa đầu nuốt vào trong bụng.

Đằng Long Đan, có thể gia tăng chín thành tỷ lệ cho cao thủ Chân Khí Cảnh đỉnh phong đột phá bình cảnh,, đồng thời cũng giúp ích một chút cho cao thủ Cương Khí Cảnh, Thần Thông Cảnh đột phá tiểu bình cảnh, là loại đồ vật mà trên đại lục cho dù có tiền cũng không mua được.

Ba viên đan dược vừa bụng, thì lập tức tan ra, hóa thành từng cỗ từng cỗ khí lưu màu vàng, theo thời gian dần dần trôi qua mà tiến nhập vào khắp các kinh mạch trong cơ thể, đến cuối cùng thì tiến nhập vào bên trong đan điền.

Những dòng khí lưu màu vàng này ngoại trừ có thể cung cấp đại lượng nguyên lực cho việc trùng kích bình cảnh ra, thì còn có thể khiến cho nguyên lực càng thêm tinh thuần, tại thời điểm trùng kích bình cảnh sẽ giảm bớt một số trở ngại.

Chỉ có điều, đối với nguyên lực đang cuộn cuộn bên trong đan điền khí hải vào hiện tại mà nói, thì ba viên Đằng Long Đan chỉ giống như muối bỏ biển, thật sự không tạo nên tác dụng gì quá lớn.

- Mẹ kiếp! Liều mạng!

Trong lòng Phong Liệt vừa hạ quyết tâm, sau đó hần lấy ra từ bên trong trữ vật giới chỉ một đồng lớn các loại chai, sau đó hần không chút do dự nào mà mở tất cả các nắp chai lọ ra, rồi đem từng viên đan dược đang tỏa ra ánh sáng màu vàng nuốt vào trong miệng.

Không nghi ngờ chút nào, tất cả những viên đan dược này đều là Đằng Long Đan, số đan dược này đều là hần đạt được từ trong người của những kẻ bị hần giết trong mấy năm gần đây, thời gian trước hần cũng

không cần dùng đến số đan dược này, nhưng hiện tại thì hẳn lại giống như không cần tiền mà ném tất cả vào trong miệng, nuốt một mạch mấy trăm viên đan dược.

”Rầm rầm rầm -- ”

Hiện tại bên trong khí hải đan điền của hắn dường như sắp nổ tung, từng cỗ từng cỗ khí lưu màu vàng đang bành trướng một cách mãnh liệt, rồi tàn phá bên trong cơ thể hắn một cách điên cuồng.

. . .

. . .

Ở bên ngoài, mặt trời đã dần dần lặn về phía tây, mà trong khu rừng lúc này vẫn là một mảnh tĩnh lặng như lúc trước.

Bên trong phiến hắc vụ nồng đậm, Cửu U Vương đang nghịch ngợm thanh Bạo Hổ Thánh Vương Xoa, trong đôi mắt đỏ thắm của nó không che dấu một chút nào về đắc ý.

Cái thanh Bạo Hổ Thánh Vương Xoa này hết sức kỳ lạ, vậy mà lại có thể biến đổi màu sắc theo thuộc tính nguyên lực của chủ nhân, lúc này khi nó nằm trong tay của Cửu U Vương, thì đã từ màu bạc biến đổi thành màu đen u lạnh, mà thanh chiến xoa màu đen này lại rất hợp với hình tượng của Cửu U Vương, trông cực kỳ giống Ngưu Đầu Mã Diện sử dụng Quỷ Vương Xoa của Địa Phủ trong truyền thuyết.

539. Chương 645: Hồn Độc(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 645: Hồn Độc(1)

Nhóm dịch: Black

Nguồn : vipvanda

Trong lòng Phong Liệt cũng rất là thỏa mãn với cái bình khí này, vào hiện tại hẳn lại ước gì có mấy tên gia hỏa đui mù, để cho hắn thoải mái đại khai sát giới một phen.

”Ô...ô...ô...n...g -- ô...ô...ô...n...g -- ô...ô...ô...n...g -- ”

Đột nhiên, trong hư không lại trở nên rung động mãnh liệt, ngay sau đó thì toàn bộ bầu trời đã trở nên biến sắc.

Nguyên bản, không gian nơi này đã có chút tối, vậy mà thoáng một cái đã trở nên tối xảm hết cả, chỉ có điều, chỗ biến hóa cũng chỉ là phạm vi gần gần trượng xung quanh chỗ của Phong Liệt.

- Hả? Muốn chết!

Bên trong phiến hắc vụ, vẻ mặt của Cửu U Vương hơi sững sờ, ngay lập tức, trên mặt hắn dần dần hiện ra nụ cười lạnh.

Giờ khắc này, không chỉ không gian bên trong phiến hắc vụ trở nên tối đen như mực, mà ngay cả ở bên ngoài cũng tối đến mức đưa tay không thấy được năm ngón.

Đột nhiên, từ bên ngoài phiến hắc vụ truyền đến thanh âm của Bán Giang Hồng :

- Công tử! Chúng ta đã rơi vào bên trong trận pháp của người khác, công tử nên cẩn thận một chút!

- Trận pháp?

Sắc mặt của Cửu U Vương hơi bị sững sờ một chút, sau đó ánh mắt hắn hơi nheo lại một chút, đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với trận pháp, thời điểm trước đây hắn cũng chỉ nghe nói đến trận pháp từ một số điển tịch mà thôi.

Nghe nói trận pháp chính là đem một số pháp trận Long Văn khắc tại trên một số trận kỳ được luyện chế từ những tài liệu đặc thù, trận pháp có thể điều động thiên địa nguyên khí để tạo thành một số công kích hoặc là ảo ảnh, từ đó có thể đánh bại địch nhân mà giành chiến thắng.

Tại bên trong lịch sử rất lâu đời của Long Huyết đại lục, đã chứng minh chỉ có Long Vũ giả con đường đi đúng đắn nhất, mà trận pháp chi đạo, chú thuật, thiên toán chi thuật ..., đều chỉ là những đường ngang ngã rẽ mà thôi, mà lượng người am hiểu chúng cũng là rất ít.

Bất quá, tại sau khi Phong Liệt nhìn thấy chú thuật của Lan Tiểu Y, thì hắn cũng đã thu hồi lòng khinh thị đối với những thứ này.

Khi biết mình đã bị hãm nhập sâu vào bên trong trận pháp, thì ngay lập tức Phong Liệt đã trở nên cảnh giác, tuy thế nhưng trong lòng hắn cũng không cảm thấy sợ hãi một chút nào.

Vào lúc này, trong lòng Bán Giang Hồng đã trở nên cực kỳ tức giận, không thể nào tưởng tượng nổi lại có người tránh thoát được ánh mắt của hắn mà bố trí trận pháp, quả thực điều này khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ mất thể diện.

Sắc mặt hắn cực kỳ âm trầm, thân hình hắn lóe lên một cái thì đã bay lên trên không trung, ý đồ phá tan trận pháp, rồi sau đó đem tên đã bố trí trận pháp này bầm thây thành vạn đoạn.

Nhưng chuyện kế tiếp, lại khiến hắn cảm thấy giật mình, khi bản thân hắn vừa mới tiếp xúc với biên giới trên không của trận pháp này, thì hắn lại đột nhiên xuất hiện ở trên mặt đất một cách kỳ lạ, quả thực đây là lần đầu tiên mà lão yêu nghiệt đã sống mấy trăm năm như hắn chứng kiến loại tình huống như thế này. truyện copy từ

Hắn cũng chưa từ bỏ ý định bay lên trên không một lần nữa, hắn không ngừng né trái đánh phải, hai tay hắn lúc này liên tục vung vẩy mà phát ra từng đạo chưởng ảnh có uy lực kinh người liên tiếp đánh về bốn phía.

”Rầm rầm rầm -- ”

Trong không gian liên tiếp vang lên những tiếng nổ mạnh.

Nhưng chuyện khiến cho Bán Giang Hồng càng thêm khiếp sợ chính là, rõ ràng chưởng ảnh của hắn đã đánh về phía trước, nhưng đột nhiên nó lại dịch chuyển xuống phía dưới một cách kì dị, rồi đem mảnh đại thụ ở phía dưới đánh thành toái phiến, thậm chí bởi vì công kích của hắn mà phiến hắc vụ ở chỗ của phong liệt cũng quay cuồng không thôi.

Sau khi nhìn thấy điều đó, thì hắn đã cực kỳ sợ hãi mà thu tay lại, nếu như chẳng may mà hắn đã thương hoặc khiến cho Phong Liệt bị chết thì sẽ là phiền toái cực kỳ to lớn.

Cửu U Vương tự nhiên cũng phát hiện ra vấn đề này, hắn không khỏi nhíu mày mấy cái, sau khi suy nghĩ một chút, hắn đã quyết định lấy tĩnh chế động lấy bất biến ứng vạn biến, tin chắc rằng địch nhân lập ra trận pháp này sẽ không chỉ vây khốn hắn một cách đơn giản như vậy.

Hơn nữa, từ việc đối phương thi triển ra trận pháp để đối phó với chính mình thì cũng có thể nhận ra được, đối phương cũng không có nắm chắc việc đối phó với chính mình, khả năng là sẽ không xuất hiện cao thủ có tu vi Long Biển Cảnh.

Nghĩ đến đây, thì hắn cảm thấy nhẹ nhàng vô cùng.

Còn về phần trận pháp này có thể vây khốn được mình hay không, thì đối với người có được Phong Ma Đại Thương và Cốt Thử như hắn mà nói thì đây quả là một chuyện nực cười.

Mà rất nhanh sau đó, cái phiền thiên địa này lại đột nhiên biến đổi một lần nữa, theo thời gian dần dần trôi qua một cỗ khí tức vô sắc vô vị đã tràn ngập cả nơi này, tràn ngập khắp mọi góc ngách bên trong đại trận.

- Không tốt! Là Hồn Độc cực kỳ lợi hại!

Bán Giang Hồng không cẩn thận mà hít phải một hơi, ngay lập tức, trong lòng hắn cảm thấy sợ hãi, hắn chỉ cảm thấy đầu óc của mình nhanh chóng trở nên mê muội, tâm cảnh có dấu hiệu trở nên bất ổn, phẳng

phát như bị tẩu hỏa nhập ma vậy, ngay lập tức hấn đã phong bế ngũ quan của mình lại, đồng thời cũng phóng xuất ra cương khí để ngăn chặn độc khí.

Nhưng kế tiếp hấn lại hoảng sợ mà phát hiện ra, dường như cái cổ độc khí này cũng không e ngại hộ thể cương khí, thậm chí chúng còn khiến cho hộ thể cương khí của hấn cũng bị lây nhiễm theo, rồi tiếp tục tới gần thân thể của hấn, quả thực là không thể nào ngăn cản được, cực kỳ quỷ dị.

Sắc mặt của Bán Giang Hồng vào lúc này đã trở nên cực kỳ khó coi, không thể nào không lui lại, theo thời gian dần dần trôi qua thì hấn cũng đã tiến vào bên trong phiến hắc vụ mà Phong Liệt đã bố trí xuống.

Vào lúc này, thì từ bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng cười to, bên trong tiếng cười đó ẩn chứa một cổ oán khi ngút trời :

- Ha ha ha ha! Phong Liệt tiểu tạp chủng, ngươi không ngờ rằng chính mình sẽ có ngày bị lâm vào hoàn cảnh này chứ?

- Hừ! Bốn công tử đã sớm nói qua với ngươi rồi, bất kể người nào đắc tội với Triệu gia ta thì sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu! Hôm nay, bốn công tử liền tự mình đến đưa tiễn ngươi một đoạn đường!

Cửu U Vương khê nhướng lông mày , khinh thường mà cười nói :

- Ta tưởng cứ tưởng là ai, hóa ra là Triệu đại công tử a...! Bất quá, chỉ bằng vào chút thủ đoạn nho nhỏ này của ngươi thì cũng chẳng làm gì được ta.

- Hừ! Ta không ngại nói thật cho ngươi biết! Cái này chính là một trong ba đại tuyệt trận của Triệu gia chúng ta ” Âm Dương Điện Đảo Phong Ma Đại Trận”.

- Một khi trận pháp này thành hình, thì cho dù là cao thủ Long Biến Cảnh cũng đều bị giam cầm ở bên trong, theo thời gian dần dần trôi qua sẽ gặp phải vô cùng vô tận Hồn Độc xâm nhiễm, cuối cùng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết, trọn đời không được siêu sinh! Một tên kiến hôi như ngươi lại có thể chết ở dưới loại tuyệt trận như thế này cũng là rất may mắn rồi!

Triệu Thanh Thư đứng trên một gốc đại thụ che trời ở bên ngoài đại trận, dương dương đắc ý mà khoe khoang nói. xem tại

540. Chương 646: Hồn Độc(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 646: Hồn Độc(2)

Nhóm dịch: Black

Nguồn : vipvanda

Tại bốn góc của đại trận, bốn vị cung phụng chữ ”Thiên” là Thiên Hạc, Thiên Xà, Thiên Trư, Thiên Mã của triệu gia, đều đang cầm một thanh trận kỳ, hết sức tập trung mà thôi động nguyên lực, phóng xuất ra uy lực mạnh mẽ nhất của đại trận, từng đạo từng đạo tử mang kỳ dị không ngừng phóng ra từ bên trong trận kỳ, rồi dung nhập vào bên trong đại trận.

Sau khi Bán Giang Hồng nghe xong những lời nói của Triệu Thanh Thư, thì sắc mặt hấn đã trở nên cực kỳ sợ hãi, hấn cũng đã từng nghe qua về này Âm Dương Điện Đảo Tỏa Hồn đại trận, nghe nói đây là một trong những kỳ trận có thể diệt sát được cao thủ Long Biến kỳ, vì vậy trong nội tâm của hấn lúc này tràn đầy vẻ lo lắng.

Mà lúc này, Cửu U Vương lại cười một cách cực kỳ khinh thường, hấn cũng không muốn nói thêm gì nữa, thân hình hấn nhoáng một cái thì đã đi đến biên giới của đại trận, thân hình cùng với Cốt thứ trong tay hấn hợp lại với nhau, rất nhanh đã đụng vào đại trận.

Vào ——

Cả người Cửu U Vương đột nhiên biến mất không thấy.

Sau một khắc, cảnh vật chung quanh lại biến đổi, hắc đã xuất hiện ở bên ngoài đại trận.

Ở cách hắc không xa, một lão giả có sắc mặt âm tà đang khoanh chân ngồi, hai tay hắc đang nắm lấy trận kỳ, vẻ mặt cực kỳ chăm chú mà thôi động đại trận.

- Hả? Thiên Hạt cung phụng, vậy trước tiên đành tiễn đưa ngươi lên đường vậy!

Trên mặt Cửu U Vương hiện lên nụ cười gian xảo, Bạo Hổ Thánh Vương Xoa trong tay hắc ném ra một cách mạnh mẽ.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Phốc phốc!" trầm đục.

Một nửa cái đầu của vị Thiên Hạt cung phụng kia đã bay lên trên không trung, cùng với đó thì não tủy của hắc cũng văng tung tóe khắp nơi.

Đại trận Âm Dương Diên Đảo Phong Ma này, tại thời đại thượng cổ cũng tuyệt đối được coi là một tuyệt trận tiếng tăm lừng lẫy, thực tế, tại Long Chiến thời đại, đã từng đại phóng dị sắc, Long Biến Cảnh cao thủ bị nhốt chết trong đó đếm không hết.

Thiên Hạt cung phụng vốn đang hết sức chăm chú thúc dục trận kỳ, Tinh Thần lực cẩn thận chú ý tình cảnh ở trong đại trận, nơi nào sẽ nghĩ đến người ở bên trong vậy mà sẽ không hiểu thấu xuất hiện ở phía sau lưng mình?

Hơn nữa, người ta gần kề một kích liền dễ dàng phá trừ hộ thể cương khí của hắc, cắt đứt đầu của hắc.

Đến đây, đường đường một gã cường giả Hóa Đan cảnh ngũ trọng thiên cũng không kịp phát ra tiếng thét, cứ như vậy, chết không minh bạch ở tại trong tay Cửu U Vương, tính cả linh hồn cũng bị khí tức thô bạo của Bạo Hổ Thánh Vương Xoa tiêu diệt, triệt để biến mất trên cái thế giới này.

Thiên Hạt cung phụng vừa chết, trận kỳ trong tay hắc đã không có nguyên lực cheo chống, lập tức mờ đi, hóa thành một cây tiểu kỳ màu đen lớn bằng lòng bài tay rơi trên mặt đất, phía trên bao quanh vô số trận văn huyền ảo, rất là bắt phàm.

Cửu U Vương đắc ý cười cười, phát tay thu hồi Bạo Hổ Thánh Vương Xoa, sau đó đem cán trận kỳ cùng trư vật giới chỉ của Thiên Hạt cũng thu vào.

Lúc này, đại trận đã xuất hiện sơ hở, một mặt này do Thiên Hạt cung phụng trấn thủ đột nhiên sụp đổ, thời gian dần trôi qua đã phá vỡ một đạo lỗ hổng cực lớn.

Biến hóa ở chỗ này tự nhiên trốn không thoát Thiên Xà, Thiên Trư, Thiên Mã ba vị cung phụng phát giác, mấy người không khỏi hoảng sợ biến sắc, khuôn mặt vẻ không thể tin được.

- Cái này! Điều này sao có thể? Ngay cả Long Biến Cảnh cao thủ đều không thể phá được Âm Dương Diên Đảo Phong Ma đại trận! Làm sao sẽ ...ồ? Chẳng lẽ là bị phá từ bên ngoài? Không thể nào đâu!

- Không tốt! Là Thiên Hạt đã xảy ra chuyện!

". . ."

Thất thần trong chốc lát, ba vị cung phụng đều tranh thủ thời gian thu hồi trận kỳ, hướng lên lên chỗ Thiên Hạt cấp tốc bay đi.

. . . xem chương mới tại (.

"Vào —— "

Một tiếng phản phật nhẹ vang lên.

Một đạo thân ảnh màu tím theo trong lỗ hổng của đại trận bắn nhanh mà ra, xuất hiện ở sau lưng Cửu U Vương.

- Công tử! Ồ? Ngươi là...?

Bán Giang Hồng hai mắt hơi lồi, kinh nghi bất định nhìn Cửu U Vương, trong nội tâm sôi trào không dứt.

Từ sau khi hấn cùng Phong Liệt ký kết chủ tứ khế ước, liền cùng Phong Liệt có một tia liên hệ kỳ diệu, cho nên hấn rõ ràng biết rõ Phong Liệt ở địa phương nào.

Nhưng giờ phút này, hấn nhìn thiếu niên trước mắt, trên đầu mọc lên một cái sừng màu đen, một thân áo choàng trắng, làn da ngăm đen, không khỏi trợn tròn mắt.

Hấn rõ ràng cảm thấy mình cùng người trước mắt có chủ tứ khế ước, nhưng người trước mắt rồi lại không phải Phong Liệt.

Những thứ khác không nói, chỉ cần vẻ hung lệ vô cùng ngập trời tử khí trên người người này cùng Ma Long khí tức trên người Phong Liệt khác biệt rất xa, một trời một vực.

Trong lúc nhất thời, Bán Giang Hồng không khỏi hai mắt lồi ra, đầu lớn như cái đầu.

- Ha ha, đây là phân thân của ta, không nên nói với người ngoài!

Cửu U Vương nhìn vẻ mặt ngốc trẻ Bán Giang Hồng, nhếch miệng cười cười, nhắc nhở.

- Cái gì? Phân... phân thân?

Bán Giang Hồng sắc mặt cả kinh, lập tức trong lòng giật mình, tranh thủ thời gian nói.

- Tuân mệnh! Công tử yên tâm! Thuộc hạ nhất định giữ bí mật vì công tử!

- Ủ. Về sau bảo ta Cửu U Vương.

Cửu U Vương nhẹ gật gật đầu.

- Dạ!

...

Với phân thân này, Phong Liệt không có ý định gạt mấy người Bán Giang Hồng, hơn nữa cũng khẳng định không dấu diếm được, bởi vì giữa chủ tứ bọn họ có một mối liên hệ mật mờ căn bản không cách nào che giấu.

Bán Giang Hồng nhìn xem giờ phút này Cửu U Vương, trong nội tâm âm thầm khiếp sợ không thôi, không thể tưởng được chủ tử tuổi trẻ của mình vậy mà âm thầm đã có được một cỗ phân thân mạnh mẽ như thế, ngay cả cận vệ như mình, cho tới nay đều không có chút nào phát giác, thật sự là sâu không lường được a....

"Vù ... vù..."

Đột nhiên, ba cỗ kinh phong mạnh mẽ vô cùng gào thét mà qua, trên không đột ngột hiện ra thân ảnh ba gã lão giả với khí thế hùng hồn, ba người này theo thứ tự là Thiên Xà, Thiên Trụ Trư, Thiên Mã cung phụng của Triệu gia, đều là Hóa Đan cảnh cao thủ, hơn nữa có hai vị đã bước chân vào Hóa Đan cảnh hậu kỳ, so với ngũ giai đỉnh phong Cửu U Vương cũng không sai biệt nhiều, uy áp cực kỳ kinh người.

Ba cặp mắt lừng lẹ ác liệt liếc Thiên Hạt chết trên mặt đất, cũng không khỏi sắc mặt giận dữ, sau đó đều gắt gao chăm chú vào trên người Cửu U Vương cùng Bán Giang Hồng.

- Lớn mật! Chính là ngươi giết Thiên Hạt cung phụng?

Thiên Xà cung phụng hướng Cửu U Vương giận dữ hét lên, khí thế trên người đại phóng, vận sức chờ phát động.

Hấn sở dĩ chất vấn Cửu U Vương mà không phải hoài nghi Bán Giang Hồng, là vì Bán Giang Hồng một mực ở trong tầm mắt bọn hấn, căn bản không có cơ sẽ động thủ.

Mà kẻ này, sừng dài trên đầu, tu vị đã đạt đến Hóa Đan cảnh hậu kỳ đỉnh phong, hiển nhiên có khả năng giết chết Thiên Hạt Vương nhất, cũng là đầu số phá hư đại trận.

- Không sai!

Cửu U Vương thần nhiên thừa nhận nói.

Đối với Triệu gia xuất động một lần nhiều cao thủ như vậy, hẳn cũng là không khỏi âm thầm kinh hãi, mặc dù tu vị của mấy người kia đều kém hơn một chút so với chính mình, nhưng cũng không thể khinh thường, nếu động thủ, ai thắng ai thua thật đúng là khó mà nói.

541. Chương 647: Trầm Viên Chiến Giáp(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 647: Trầm Viên Chiến Giáp(1)

Nhóm dịch: Black

Nguồn : vipvanda

Thiên Xà cung phụng ánh mắt giận dữ, hừ lạnh nói:

- Hừ! Lại dám cùng Triệu gia chúng ta gây khó dễ, quả thực là tội đáng chết vạn lần! Giết!

- Chậm đã! Lão Tứ, hay là trước hỏi rõ ràng rồi động thủ, để tránh hiểu lầm!

Thiên Trư cung phụng âm trầm nói, hẳn âm thầm nháy mắt ra dấu, ngăn trở Thiên Xà động tác, ngược lại đối với Cửu U Vương cao giọng quát hỏi.

- Người rốt cuộc là người phương nào? Vì sao muốn cùng Triệu gia chúng ta là địch?"

Lúc này, Bán Giang Hồng ánh mắt có chút lập loè, đối với Cửu U Vương lặng lẽ truyền âm nói:

- Công tử, bọn họ muốn kéo dài thời gian, rất có thể là chuẩn bị bày trận một lần nữa, thuộc hạ nghe nói đại trận Âm Dương Điền Đảo Phong Ma với ba cây trận kỳ cũng có thể thành trận!

Cửu U Vương nghe xong lời của Bán Giang Hồng, khoe miệng không khỏi hơi nhếch lên, Thiên Trư hai người mở âm tự nhiên chạy không khỏi ánh mắt của hắn, hắn thuận miệng chuyện phiếm nói:

- Bỏ tọa Cửu U Vương! Tục ngữ nói rất hay, gặp chuyện bất bình có người ra tay, bỏ tọa chính là không quen nhìn lũ tiểu nhân hành vi lấy nhiều khi ít!

Trong lúc nói chuyện, tay trái hắn lặng lẽ vãn về vài cái.

- Cửu U Vương? Hừ! Chưa nghe nói qua! Người đã giết người của chúng ta, cho người hai cái lựa chọn, một là theo chúng ta quay về Triệu gia nhận tội, hai chính là bị chúng ta giết chết tại chỗ! Chính người chọn đi!

Thiên Xà khinh thường hừ lạnh một tiếng.

- A! Không có ý tứ, cái này hai lựa chọn đều không thích hợp với ta!

Cửu U Vương cười lên nói.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh màu trắng tiêu sái đập trên ngọn cây, hướng về bên này bay nhanh mà đến, áo trắng bông bông, tiêu sái như tiên, lại phối hợp khuôn mặt tuần dật, quả thực bề ngoài không tầm thường.

Trong chớp mắt, một gã thiếu niên phong lưu phóng khoáng tuần dật xuất hiện ở cách mọi người mấy trăm mét.

- Một đám phế vật! Các người không phải nói cái đại trận này có không sơ hở tí nào sao? Cái kia Phong Liệt tiểu tạp chủng đâu? Hừ! Lại chết mất Thiên Hạt cung phụng, ta xem các người trở về như thế nào báo cáo kết quả!

Tên thiếu niên tuần dật tái nhợt một mảnh, sắc mặt giận dữ nhìn lên đám người Thiên Trư, trầm giọng mắng một câu.

Không hề nghi ngờ, người này đúng là Triệu Thanh Thư, ở phía sau hắn, còn đi theo Triệu Nghiễm cùng vài tên Thần Thông Cảnh cao thủ.

Triệu Thanh Thư đã sớm thấy được Cửu U Vương cùng Bán Giang Hồng, trong lòng cũng là âm thầm giật mình không nhỏ, rất thức thời không dám tiến lên.

Ba người Thiên Xà bị Triệu Thanh Thư quát lớn một trận, cũng không khỏi mặt mo giận dữ, nhưng cũng giận mà không dám nói gì.

Bọn họ mang danh hai chữ Cung phụng, mặc dù đãi ngộ phong phú, nhưng nói trắng ra là chính là một đám tay sai do Triệu gia nuôi dưỡng mà thôi.

Nếu là đổi lại trước kia, Triệu Thanh Thư đối với bọn họ cũng phải cung kính, khách khách khí khí.

Nhưng từ khi nửa năm trước, một chi tổ tiên của Triệu Thanh Thư này, có một người thành công bước chân vào Long Biển cảnh cường giả, thế cho nên một chi dòng chính của Triệu Thanh Thư cũng đi theo nước lên thì thuyền lên, nhất là thiên phú xuất chúng, được coi là trọng điểm bồi dưỡng như Triệu Thanh Thư, một khi bước vào Thần Thông Cảnh cao thủ, liền đã trở thành người cạnh tranh chức vị gia chủ Triệu gia, chạm tay có thể bỏng a..., bọn hán những thứ này cung phụng cũng không dám đơn giản đắc tội.

- Không tốt! Có độc! Thanh Thư công tử mau mau lui ra phía sau!

Cái mũi của Thiên Trư cung phụng rất pháp phòng hai cái, đột nhiên hét lớn một tiếng, đồng thời thân hình bay ngược về phía sau, còn lại Thiên Trư, Thiên Mã hai người cũng đều hét hoảng trở ra.

Ngay khi chạy ra mấy trăm trượng, ba người vô cùng có ấn ý hơi vừa đối mắt, sau đó, ba người hầu như đồng thời hai tay chà xát, nhao nhao tể ra một cây cực lớn trận kỳ, quang mang màu tím lập lòe đầy trời, lập tức tạo thành một cái chén lớn úp ngược đem hai người Phong Liệt bao trùm trong đó.

Quả nhiên, đây cũng là một cái Âm Dương Diên Đảo Phong Ma đại trận, chỉ có điều, lúc này đây so với lần trước thì triển phạm vi nhỏ hơn rất nhiều, gần kề bao phủ phạm vi hai trăm trượng.

Đúng như lời của Bán Giang Hồng, bố trí Âm Dương Diên Đảo Phong Ma đại trận ít nhất cần ba cây trận kỳ, muốn đạt tới viên mãn tức thì cần bảy cây, theo trận kỳ càng nhiều, đại trận bao trùm phạm vi liền càng rộng, uy lực cũng càng lớn.

Ba người Thiên Trư sợ không đối phó được hai người Cửu U Vương, mới âm thầm bàn bạc quyết định biện pháp, lần nữa bày ra cái này Di Thiên đại trận. Cho tới hôm nay, bọn hán còn chưa tin Cửu U Vương trốn ra khỏi đại trận lúc trước.

Mà Cửu U Vương sở dĩ cùng của bọn hán kéo dài thời gian, cũng muốn kết quả này, đồng thời hán vẫn không quên thi triển một chút thủ đoạn nhỏ tề liệt đối phương.

Cửu U Vương nhìn chung quanh đại trận, khinh thường cười lạnh một tiếng, thân hình hán nhoáng một cái, lập tức liền đi tới biên giới đại trận, sau đó hán không chút lựa chọn huy động xương nhọn, lần nữa dễ dàng xuyên qua đại trận.

Sau một khắc, hán cũng không sai chút nào xuất hiện cách trước mắt Thiên Trư cung phụng khoảng ba trượng.

- Người... người làm sao ra được? Không có khả năng!

Dưới ánh mắt khó có thể tin của Thiên Trư cung phụng, một cây Quỷ Vương Xoa tối như mực lập tức đâm đến lồng ngực của hán.

Thiên Trư cung phụng kinh hãi, theo bản năng tể ra trong cơ thể một kiện thất phẩm huyền bảo chiến giáp, lập tức, một mảnh kim mang đem chính mình bao bọc ở bên trong, mưa gió không thấu.

Cái bảo giáp này tên là Trầm Viên Chiến Giáp, lực phòng ngự cực kỳ kinh người, đã từng vô số lần đã cứu mạng Thiên Trư cung phụng.

Nhưng tình huống phát sinh sau một khắc, lại sâu sắc vượt ra khỏi dự liệu của hán.

"Phốc..."

- A...!

Một tiếng trầm đục vang lên, Quỷ Vương Xoa trực tiếp xuyên qua cơ thể mà ra, dễ dàng đã phá vỡ Trầm Viên Chiến Giáp, đồng thời đem một cổ khí tức thô bạo vọt vào thức hải của hắn, đem linh hồn của hắn lập tức diệt sát.

- Cái này! Làm sao có thể! Cửu U Vương vậy mà có thể xuyên qua đại trận! Là... là phá không! Giết hắn đi!

Cùng lúc đó, Thiên Mã cùng Thiên Xà ở cách đó không xa, tự nhiên cũng nhìn thấy hành động của Cửu U Vương, không khỏi vừa sợ vừa giận, không thể tưởng được tại thời gian một cái nháy mắt lại tổn thất một gã cao thủ, Thiên Trư cung phụng quả thực chết quá oan uổng rồi.

Trong cơn giận dữ, hai người điên cuồng hướng về Cửu U Vương công tới, hùng hổ, sát khí đập vào mặt.

- Hừ! Một đám ngu ngốc!

Cửu U Vương khinh thường cười cười, thi triển thân hình hướng về Thiên Xà cung phụng nghênh đón.

Mà giờ khắc này. Bán Giang Hồng vừa mới lao ra đại trận cũng không chút lựa chọn xông về Thiên Mã cung phụng.

Một hồi chiến đấu của Hóa Đan cảnh cao thủ cuộc chiến xảy ra, trên bầu trời bắt đầu âm âm rung động.

"Thiên chấn!"

"Ô...ô...ô...n...g —— ô...ô...ô...n...g —— ô...ô...ô...n...g —— ”

"Già Thiên Thần Dực!"

"Xoẹt xoẹt —— ”

"Rầm rầm rầm —— ”

Trong lúc nhất thời, bầu trời nổ mạnh liên miên, cương khí loạn lưu vô tận tại trong thiên địa mãnh liệt bành trướng, theo cương phong gào thét, trên mặt đất rừng rậm thành mảnh như mọt thành tấm hóa thành phần, bụi mù văng khắp nơi, che khuất bầu trời.

542. Chương 648: Trầm Vân Chiến Giáp

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 648: trầm vân chiến giáp

Bên ngoài rừng, cách hơn ngàn trượng, Triệu Nghiễm nhìn xem đại chiến trên không, chân mày hơi nhíu lại, ánh mắt của hắn lóe lên một cái, hướng Triệu Thanh Thư khuyên giải nói.

- Công tử! Hôm nay nhị vị cung phụng Thiên Xà, Thiên Mã thắng bại khó liệu, cái gọi là quân tử không nhận được việc nhỏ, công tử ngài hay là lui trước a!

- Hừ! Một đám phế vật! Hết thầy đều là phế vật! Chúng ta rút lui!

Triệu Thanh Thư nhìn lên không trung, tức giận mắng hai câu, sau đó không chút lựa chọn liền muốn bỏ chạy.

Dùng nhãn lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra tình hình chiến đấu đối với bên mình cực kỳ bất lợi, cũng không dám ở lâu, chẳng qua là không có tự tay giết chết Phong Liệt làm hắn có chút tiếc nuối.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, một cái trêu tức thanh âm tại phía sau bọn họ cách đó không xa vang lên:

- Triệu đại công tử, nhanh như vậy đã nghĩ chạy đi rồi sao?

Thân hình mấy người Triệu Thanh Thư chậm lại, ngay ngắn quay đầu nhìn lại.

Sau một khắc, chỉ thấy cách sau lưng bọn họ khoảng trăm trượng, một gã thiếu niên tuần tú mặc hắc y, đang vẽ mặt trêu tức nhìn bọn họ.

- Phong Liệt! Là người? Hừ! Người lại vẫn dám xuất hiện!

Triệu Thanh Thư ánh mắt co rụt lại, trong nội tâm cảm thấy ngoài ý muốn, thiếu niên trước mắt này chính là Phong Liệt mà mình muốn chặn giết. xem tại

Sững sốt một chút, hắn không khỏi giận tím mặt, hai mắt gần muốn phóng hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi đối với mấy tên thủ hạ nghiêm nghị phân phó nói:

- Các người vẫn còn chờ cái gì? Còn không chạy nhanh cho bốn công tử giết hắn đi!

- Ách! Dạ!

Triệu Nghiễm cùng bốn gã Thần Thông Cảnh cao thủ sắc mặt co rúm, không tình nguyện lên tiếng.

Từ mấy ngày nay, bọn hắn đối với thực lực của Phong Liệt đã sớm hiểu rõ sâu sắc, dù sao tại gần nhất trong hơn mười ngày thời gian, Phong Liệt đã tại trước mắt bao người giết chết hơn hai mươi tên thực lực mạnh vượt qua Thần Thông Cảnh cao thủ, thậm chí ngay cả Kim Long Giáo đệ nhất thiên tài Kim Sở Ngạn, cũng bị chém rơi đầu trước mặt mọi người, phần này thực lực, chỉ sợ thực lực dưới Hóa Đan Cảnh hiếm có người địch lại.

Huống hồ, lúc này mới ngắn ngủn một ngày công phu, Phong Liệt tu vi so với trước đã càng thêm một bậc, vậy mà đạt đến Thần Thông Cảnh nhị trọng thiên, tốc độ như vậy có thể nói thần tốc, làm người tuyệt vọng a...!

Mấy người bọn hắn, bình thường cũng tự xưng là cường giả, hô phong hoán vũ, uy phong tám phía, nhưng hôm nay, ở trước mắt Phong Liệt với danh tiếng đang thịnh, cũng không khỏi chưa đánh mà sợ, trong nội tâm rất bồn chồn.

Bất quá, nếu như chủ tử ra lệnh, bọn hắn cũng đành phải kiên trì xông lên, nếu là kháng mệnh không tôn, không thể nói trước muốn rơi vào cái trọng tội diệt trừ tam tộc, trong nội tâm cũng không khỏi hận chết Triệu Thanh Thư.

Sau một khắc, sắc mặt đám người Triệu Nghiễm lộ ra hung ác, nhao nhao thả khí thế, chớp động thân hình hướng về Phong Liệt bức tới.

- Thiên chấn!

- Rầm rầm rầm...

Từng đạo uy thế kinh người Thiên Chấn Ma Long gào thét mà ra, hướng về Phong Liệt hung hăng nghiền ép mà đến, những nơi đi qua, cả vùng đất một ít đều hóa thành bụi phấn, sóng khí cuộn cuộn, uy thế kinh thiên.

Mà giờ khắc này, mắt nhìn xem thuộc hạ của mình ở phía trước dốc sức liều mạng, đằng sau Triệu Thanh Thư nhưng là tại nghiêng răng nghiêng lợi một phen về sau, tạm thời thu liễm trong mắt vẻ oán độc, lặng lẽ hướng lấy chỗ rừng sâu thối lui.

- Hừ! Phong Liệt, lúc này đây coi như ngươi mạng lớn, lần sau ngươi tụt cũng không có như vậy may mắn!

Hắn tự nhiên biết rõ Triệu Nghiễm đám người không thể nào là đối thủ của Phong Liệt, thừa dịp Triệu Nghiễm bốn người kéo lại Phong Liệt, không trốn chạy liền là người ngu rồi.

Phong Liệt đem Triệu Nghiễm, Triệu Thanh Thư đám người biểu hiện thu hết vào mắt, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia chê cười, mắt thấy Triệu Nghiễm đám người đánh úp lại, thân hình hắn run lên, lập tức hóa thân 'Thôn Phệ Tuyền Qua'.

- Thôn phệ!

- Ô —— ô ——

Một cái đường kính mười trượng 'Thôn Phệ Tuyền Qua' xuất hiện ở không trung, trong chớp mắt liền khuếch trương lớn, phạm vi đến trăm trượng.

Cực lớn màu đen vòng xoáy tung hoành xoay tròn lấy, trên trời gào thét mà qua, từng cổ một mệnh môn hấp lực hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán mà đi, cả vùng đất một gốc cây khóa che trời cổ mộ nhao nhao bị nhổ tận gốc, chui vào 'Thôn Phệ Tuyền Qua' bên trong, mà ngay cả một ít chim thú đều không thể may mắn thoát khỏi, tiêu diệt vô hình, uy thế kinh thiên động địa.

Đám người Triệu Nghiễm bị Thiên Chấn Ma Long đánh úp lại, cũng tại vừa mới tiếp xúc 'Thôn Phệ Tuyền Qua' liền bị xoắn nát bấy, ngay cả bốn người bọn họ cũng dần dần đứng không vững, lưng lay sắp đổ, nguyên một đám đều sắc mặt đại biến, hoảng sợ muốn chết.

Ở Thiên Nhân Thành, bọn hắn mặc dù cũng được chứng kiến Phong Liệt thôn phệ đại thần thông, nhưng dù sao khi đó chẳng qua là đứng ngoài quan sát, cũng không bản thân nhận thức, cảm xúc còn không phải rất sâu.

Mà giờ khắc này, thân thể bọn hắn lâm vào trong vòng xoáy, cảm thụ được hấp lực điên cuồng không thể kháng cự, mới chính thức cảm nhận được trong đó kinh người uy lực, cũng lập tức đã minh bạch cái gì gọi là tuyệt vọng.

Giờ khắc này bọn hắn, đừng nói là phản kích, mà ngay cả đứng vững đều khó khăn.

Phong Liệt chẳng muốn theo chân bọn họ lãng phí thời gian, cực lớn 'Thôn Phệ Tuyền Qua' nhanh chóng vô cùng xẹt qua Triệu Nghiễm bốn bốn người đỉnh đầu, dễ dàng đem bốn người thôn phệ không còn, sau đó chút nào không ngừng lại lướt hướng về phía rừng rậm xa xa.

Những nơi đi qua, cả vùng đất hoang tàn, liền đất trống đều bị bóc đi mấy trượng, vùi rỗng gào thét, giống như thiên uy.

Lúc này, Triệu Thanh Thư đang tại triển khai tốc độ, vô cùng nhanh nhẹn xuyên thẳng qua rừng rậm, linh động giống như khỉ, chỉ có thể nhìn ra một bóng trắng mơ hồ, phiêu hốt thoáng hiện, một lướt trăm trượng, tốc độ nhanh không cách nào tưởng tượng được.

Hắn giờ phút này thi triển đúng là Triệu gia một số Thiên cấp thân pháp chiến kỹ "Linh Viên Tảo Huyệt Kinh", hơn nữa đã luyện được chút thành tựu, chỉ dựa vào một chiêu này, hắn Triệu Thanh Thư tại trong đám bạn cùng lứa tuổi đã không thẹn với danh thiên tài, đợi một thời gian, chắc chắn đại phóng di sắc.

Dùng hắn hôm nay Cương Khí Cảnh cửu trọng thiên tu vi, mặc dù là gặp được Thần Thông Cảnh cao thủ, cũng có lực bảo vệ chính mình.

- Chết tiệt Phong Liệt tiểu tạp chủng, lần này là bốn công tử xem thường ngươi rồi! Chờ bốn công tử về đến gia tộc, nhất định khiến lão đầu tử phải thêm mấy cái cao thủ chân chính, lần sau gặp mặt sẽ là của ngươi tử kỳ!

- Còn có Diệp Thiên Tử cái kia tiểu tiện nhân! Bốn công tử đã mua được Diệp gia ba vị hộ pháp trưởng lão, ngươi tự đợi đến tiến vào cửa Triệu gia ta, làm bốn công tử đồ chơi a! Hừ hừ! Đến lúc đó, xem bốn công tử chơi như thế nào làm cho ngươi!

". . ."

Triệu Thanh Thư một bên bay nhanh lấy, một bên trong miệng hung dữ mắng, trong ánh mắt lộ ra từng đợt điên cuồng khoái ý, phảng phất trong nội tâm suy nghĩ đã hóa thành sự thật bình thường.

Nhưng ngay tại hắn chạy ra hơn mười dặm thời điểm, đột nhiên, quanh thân thể hắn phong vân biến sắc, cuồng phong gào thét, một cổ lực lượng cực lớn xé rách đụng lên trên người của hắn.

Trong lòng của hắn chấn động, cuống quýt giương mắt nhìn lên, không khỏi vẻ mặt ngốc trệ.

543. Chương 649: Bạo Hổ Thánh Vương Xoa(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 649: Bạo Hổ Thánh Vương Xoa(1)

Lúc này, chỉ thấy ở trên không trăm trượng, một cái 'Thôn Phệ Tuyền Qua' cực lớn che khuất bầu trời đang chậm rãi xoay tròn, trung tâm vòng xoáy tĩnh mịch như biển, phẳng phất đi thông tử vong địa ngục.

Quanh người vô số cây rừng đột ngột từ mặt đất bị nhổ lên, chen chúc cuốn vào bên trong vòng xoáy, hóa thành bụi phấn.

Trong lúc nhất thời, Triệu Thanh Thư không khỏi kinh hãi gần chết, thân hình cũng khó ổn định, một chút suy nghĩ về sau, hần tranh thủ thời gian vận chuyển nguyên lực toàn thân, gắt gao bắt lấy trên mặt đất một khối cự thạch nhô lên, sợ bị vòng xoáy cuốn vào trong đó.

- Không! Ta không muốn chết! Phong Liệt! Có gan ngươi xuống! Bỏ công tử muốn với ngươi công bình một trận chiến!

Triệu Thanh Thư tóc dài bay múa, giống như lệ quỷ, hết sức gào thét lớn, hai tay nổi gân xanh ôm lấy cự thạch, đều thấm ra tí ti vết máu.

- Ha ha ha ha! Cùng ta công bình một trận chiến, chỉ bằng ngươi cũng muốn?

Từ trên không trung truyền đến một tiếng tiếng cười to trêu tức của Phong Liệt.

- Phong Liệt! Ngươi là kẻ nhát gan! Bỏ công tử muốn khiêu chiến với ngươi! Có bản lĩnh ngươi xuống...

...

Triệu Thanh Thư kinh hãi muốn chết, trong miệng kêu loạn, vẻ mặt chật vật.

Phong Liệt trong nội tâm cười thầm không thôi, hần tự nhiên biết rõ thắng này đánh cái gì chủ ý.

Tại thôn phệ đại thần thông phía dưới, dùng tu vi Triệu Thanh Thư hôm nay, cho dù là đem Thiên cấp chiến kỹ luyện đến đại thành, cũng tuyệt đối chết, không đường sống.

Nhưng nếu là Phong Liệt vứt bỏ đại thần thông, Triệu Thanh Thư bằng vào trên người rất nhiều thần binh cùng thủ đoạn, cũng chưa chắc không có có sức liều mạng, mặc dù giết không chết Phong Liệt, nhưng ôm lưỡng bại câu thương vẫn có khả năng.

Chỉ tiếc, đây hết thấy đều là Triệu Thanh Thư ý nghĩ hảo huyền mà thôi.

Phong Liệt luôn luôn cẩn thận sư tử vồ cỏ còn dùng toàn lực, lại đâu chịu cho Triệu Thanh Thư "cá muối xoay người" cơ hội?

Hần cười lạnh một tiếng, 'Thôn Phệ Tuyền Qua' ầm ầm rơi xuống, hướng về Triệu Thanh Thư bao phủ mà đến.

- Không...! Phong Liệt! Ngươi không thể giết ta! Ta là Triệu gia hạ nhiệm gia chủ. Nếu như ta chết đi, Triệu gia nhất định cùng ngươi không chết không thôi...

Trơ mắt nhìn tử vong phủ xuống, Triệu Thanh Thư tuyệt vọng gào thét, trên người một kiện Ngũ phẩm huyền bảo chiến giáp tản ra sáng chói lam mang, phẳng phất như muốn phát ra quang huy một lần cuối cùng.

- Hừ! Ngươi quá đề cao chính ngươi!

Phong Liệt khinh thường hừ lạnh một tiếng, 'Thôn Phệ Tuyền Qua' không chút khách khí xẹt qua mặt đất, đem Triệu Thanh Thư cùng khối cự thạch dưới người hần xoắn thành bột phấn, thôn phệ không còn.

- Phù... (.

'Thôn Phệ Tuyền Qua' lập tức biến mất, hiện ra thân ảnh hắc y Phong Liệt, trường bào không gió mà bay, tóc dài bay múa, khóe môi nhếch lên một tia như có như không cười lạnh.

Hần gương mặt nhìn nhìn kiệt tác của mình, cả vùng lưu lại một đống bừa bộn, thật lâu về sau, đột nhiên vỗ đầu một cái, dở khóc dở cười lắc đầu:

- Con mẹ nó! Dùng cái đại thần thông này thật đủ thoải mái, chính là quá tận diệt mọi vật, giết nhiều người như vậy, thậm chí ngay cả một cái trư vật giới chỉ cũng không có lưu lại.

. . .

- Cháu...u...u!

Một tiếng nổ mạnh phá không vang lên, một thanh cự xiên màu đen dài đến tầm hơn mười trượng xẹt qua trời cao, hung hăng đâm về Thiên Xà cung phụng, nhuệ khí sắc bén xuyên thấu nội tâm, đánh đầu thắng đó, không có gì không phá, sát ý vọt đầy trời làm cho đáy lòng Thiên Xà cung phụng phát lạnh, mặt sắc mặt ngưng trọng cực kỳ.

- Thiên chấn!

- Ô...ô...ô...n...g...

Thoáng chốc, một đầu Thiên Chấn Ma Long dài trăm trượng uốn lượn mà ra, hướng về cự xiên nghênh đón.

Hóa Đan Cảnh bát trọng thiên cường giả thi triển Thiên Chấn Ma Long, uy thế tự nhiên kinh thiên động địa, cho dù là một tòa núi nhỏ đều có thể lập tức bị san thành đất bằng.

- Rầm...

Cự xiên cùng Ma Long hung hăng chạm vào nhau, phát ra một tiếng rung trời nổ mạnh.

Theo đó, Thiên Chấn Ma Long bị lập tức tan thành mảnh nhỏ, hóa thành từng cổ cương khí loạn lưu mênh mông cuộn cuộn khuếch tán bốn phương tám hướng, tàn sát bừa bãi tại trong thiên địa.

Mà thể đi của thần binh chí bảo Bạo Hổ Thánh Vương Xoa cũng hơi hơi dừng một chút, uy lực giảm nhiều.

Dù vậy, Thiên Xà cung phụng cũng không dám chút nào chủ quan, lập tức liền muốn thi triển sở trường chiến kỹ, triệt để ngăn trở thế công của chuỗi chí bảo thần binh này.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, một chùm tử mang từ đằng xa phóng tới, trong nháy mắt chiếu xạ tại trên người Thiên Xà cung phụng, làm thân hình hắn không khỏi chậm lại, chỉ cảm thấy linh hồn của mình tựa hồ có xu thế ly thể mà đi.

- Không tốt! Đây là thần thông gì?

Thiên Xà cung phụng sắc mặt cả kinh, cuống quýt vận chuyển nguyên lực, mưu toan chặn lại tử mang.

Lại không nghĩ, hắn vừa chậm một chút thời gian, Bạo Hổ Thánh Vương Xoa với uy lực giảm nhiều đã đâm đến phụ cận.

Thiên Xà cung phụng không khỏi kinh hãi muốn chết, đều muốn thi triển phòng ngự, lại bắt đắc dĩ linh hồn bị tử mang quỷ dị chấn nhiếp, hữu tâm vô lực, chỉ có thể trở mắt nhìn cái kia cực lớn xiên răng hung hăng chui vào lồng ngực của mình.

- Phốc phốc...

Một tiếng trầm đục rét lạnh thấu xương, một cái xiên to như bắp đùi đâm thủng cơ thể hắn, máu tươi phun đầy trời.

Đồng thời, một cổ khí tức thô bạo từ trong cự xiên truyền đến, đem Thiên Xà cung phụng linh hồn lập tức diệt sát, chết không nhắm mắt.

Cửu U Vương cười lạnh một tiếng, tản đi uy lực Quỷ Đồng Tử, phát tay đem Bạo Hổ Thánh Vương Xoa thu trở về, sau đó không chút khách khí gỡ xuống trư vật giới chỉ của Thiên Xà cung phụng.

Mà lúc này, Bán Giang Hồng vừa mới dùng đại thần thông Già Thiên Thần Dực đem Hóa Đan cảnh ngũ trọng thiên Thiên Mã cung phụng cắt thành hai khúc, chém giết tại chỗ. Một cuộc đại chiến giết chóc kết thúc.

Sau khi đem hiện trường thu thập một phen, Cửu U Vương ngẩng đầu nhìn thoáng qua phương hướng Tứ Phương Thành xa xa, lông mày không khỏi có chút nhăn lại.

- Ồ? Tại sao lại xuất hiện nhiều Âm Liêu Thú như vậy? Hơn nữa còn là xuất hiện ở nơi đây!

Hắn đoạt xá Âm Liêu Thú, tự nhiên cũng đã có được một ít năng lực trong linh hồn Âm Liêu Thú, hắn mơ hồ cảm giác được, tại một nơi cách đây mấy ngàn dặm, đang có rất nhiều khí tức đồng loại Âm Liêu Thú.

- Công tử, tựa hồ sát khí trong thiên địa trở nên nồng đậm rất nhiều!

Bán Giang Hồng nhìn về phương xa, ánh mắt có chút lập loè, cau mày nói.

- Ủ, Tứ Phương Thành chỉ sợ xảy ra chuyện lớn! Chúng ta nhanh chút ít trở về đi!

Hai người triển khai cực nhanh, trong chớp mắt biến mất tại phía chân trời.

Một tiểu tháp bảy màu lao vun vút trên không trung, nhanh chóng tiếp cận Tứ Phương thành. Đồng thời, một vòng tử mang như có như không cách tiểu tháp ngàn trượng như một vị hộ vệ.

Sau khoảng nửa canh giờ chạy như bay, ba người Phong Liệt đã tiến vào phạm vi Nam Uyển thành.

Dọc đường bọn họ cũng gặp vài đầu Âm Liêu Thú làm loạn lẽ tẻ, trong đó thậm chí còn có một đầu ngũ giai đỉnh phong mạnh mẽ, khí thế không hề kém Cửu U Vương, thật sự không dễ động chạm.

Thế nhưng, Phong Liệt không rõ ràng lắm đã có chuyện gì xảy ra ở đây, cũng không tùy tiện ra tay, chẳng qua chỉ nhanh chóng lánh đi. Dần dần, khoảng cách đến Tứ Phương thành lại càng gần.

544. Chương 650 : Bạo Hổ Thánh Vương Xoa(2)

Ma Long

Chương 650 : Bạo Hổ Thánh Vương Xoa(2)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Trên mặt đất mênh mông, người ở thưa thớt, có thể dễ dàng thấy những vùng đất khô cằn, khắp nơi tĩnh mịch, xa xôi thỉnh thoảng truyền đến những tiếng thú rống hung lệ, làm lòng người lạnh lẽo.

- Phong Liệt, người nói Triệu Thanh Thư đã chết rồi à?

Bên trong Huyền Hạo tháp, Diệp Thiên Tử kinh ngạc nói to.

- Không sai! Chính ta đã đưa hắn lên đường, người cứ coi như không biết chuyện này là được.

Phong Liệt nhú mày nhìn tình cảnh bên ngoài, nội tâm như đang suy nghĩ.

Giết Triệu Thanh Thư, nói lớn thì là lớn, mà nói nhỏ thì là nhỏ. Nếu Triệu gia đến trước mặt Ma Long giáo chủ làm loạn, Chiến Thiên Ma Vương hoàn toàn có khả năng gây áp lực cho Lãnh Phi Hồng, đó cũng không phải là điều Phong Liệt muốn nhìn thấy.

Bất quá, cũng may nhóm người Triệu Thanh Thư hoàn toàn bị giết sạch, mặc dù Triệu gia có hoài nghi cũng không thể khẳng định là Phong Liệt làm, dù sao một thiên tài Thần Thông Cảnh cũng không thể đối phó được bốn gã cường giả Hóa Đan Cảnh, nói ra chỉ số cũng không ai tin.

- A! Tốt quá! Cuối cùng cũng thoát khỏi tên khốn kiếp kia rồi! Ha ha ha!

Diệp Thiên Tử thoáng ngẩn ngơ, đột nhiên cao hứng hoan hô, ôm cánh tay Phong Liệt giật giật.

Phong Liệt nhìn nàng một cách bất đắc dĩ, mặc dù biết cô nàng này chưa bao giờ xem trọng tính mạng con người nhưng vẫn có chút khó hiểu.

- Phong Liệt, người biết không, một vài lão bất tử trong gia tộc ta rất đáng ghét, chẳng hiểu bọn họ nghĩ như thế nào, từ khi cha ta lên làm gia chủ, bọn họ thường xuyên thương nghị đưa ta cùng tỷ tỷ đến Triệu

gia, giờ Triệu Thanh Thư cũng đã chết, mấy lão bất tử đó nhất định sẽ rất thất vọng! Ha ha ha! Thật muốn nhìn bộ dáng khó coi của bọn họ!

Diệp Thiên Tử đắc ý cười nói, đôi mắt đẹp cũng cười tí lại.

Phong Liệt nghe xong Diệp Thiên Tử nói, trên mặt toát lên vẻ suy tư.

Hắn đã sớm nghe ngóng một ít tình huống của hai đại gia tộc Triệu, Sở, từ đó cũng vô tình nghe được hai đại gia tộc này có một bí mật kinh thiên, khiến hai đại gia tộc từ nhiều năm trước đã cột chung một chỗ, cùng tiến cùng lùi. Tình huống cụ thể thì không thể biết được rồi.

Lúc này, hắn đột nhiên chú ý thấy Diệp Thiên Tử nhìn mình với ánh mắt cổ quái.

- Sao lại nhìn ta như vậy?

- Hừ hừ! Phong Liệt thôi! Người cố ý phải không? Diệp Thiên Tử đột nhiên nói một cách không có hảo ý.

- Cố ý cái gì? Phong Liệt không hiểu.

Diệp Thiên Tử nháy mắt, lập tức cười mỉm, liếc xéo Phong Liệt nói:

- Phong Liệt, người phế Triệu Đông, phá hủy hôn ước của ta và hắn, sau đó giết Triệu Thanh Lâm, phá hủy hôn ước của tỷ tỷ ta, lần này lại giết Triệu Thanh Thư, người, không lẽ người đã sớm có ý với ta và tỷ tỷ?

“Ừc...”

Phong Liệt không khỏi há hốc mồm, sức tưởng tượng của cô nàng này cũng quá phong phú, bắt quá, khi thấy sự giả hoạt ẩn trong mắt Diệp Thiên Tử, hắn lập tức minh bạch cô nàng này đang trêu mình.

Hắn cười hắc hắc, nói một cách nửa đùa nửa thật :

- Người nói thế nào thì là thế đó.

- Hả? Phong Liệt thôi! Người, người, người thật sự có ý với ta và tỷ tỷ sao? Không thể được đâu! Tỷ tỷ của ta nhất định sẽ liều mạng với người đó!

- Thôi được rồi! Đừng nghĩ lung tung được không? Cho dù tỷ của người có ý với ta ta cũng không có ý với nàng, quan trọng nhất, ta không có hứng thú làm phi công trẻ.

- Hừ! Mắt người có cũng như không! Tỷ tỷ của ta còn chưa già đâu...

“...”

Đúng lúc này, đột nhiên Huyền Hạo tháp đâm mạnh vào một ngọn núi nhỏ, phát ra một tiếng nổ mạnh, sau đó nhanh chóng bắn ngược ra.

Nội tâm Phong Liệt chấn động, vội vàng nhìn cẩn thận, sau khi nhìn rõ ràng thì sắc mặt hắn đại biến.

Chỉ thấy phía trước cũng không phải ngọn núi nhỏ gì mà là một thân hình to như núi, cao hơn ba mươi trượng, thân thể giống như sắt, lân giáp cả người tản ra sắc đen u lạnh, đầu có một sừng, hơn mười đạo xúc tu vừa thô vừa dài liên tục uốn lượn vung vẩy, đôi con ngươi đỏ thẫm to tướng tràn ngập sự khát máu và cuồng loạn, khí tức hung lệ phô thiên cái địa.

Không thể nghi ngờ, đây chính là một con Âm Liêu Thú, hơn nữa đã đạt ngũ giai sơ kỳ, khí thế vô cùng mạnh mẽ.

- AAAA! Quái vật gì thế này?

Diệp Thiên Tử nhìn Âm Liêu Thú phía trước, không khỏi kinh ngạc, mở rộng miệng nhỏ.

Phong Liệt không rảnh trả lời nàng, bởi vì đầu Âm Liêu Thú kinh khủng này đang giương nanh múa vuốt, giậm dữ nhào tới.

“Ngao...”

Một tiếng gầm rú hung lệ, mặc dù Diệp Thiên Tử trốn trong Huyền Hạo tháp nhưng vẫn bị chấn động đến hoa mắt chóng mặt, gần như thổ huyết.

Phong Liệt tranh thủ thời gian, thu Huyền Hạo tháp vào trong không gian Long ngực, khiến cú đánh của Âm Liêu Thú rơi vào khoảng không.

Đồng thời, hấn thả Cửu U Vương ra ngoài Long ngực, nếu đã không tránh được thì giết chết nó luôn.

Cửu U Vương cầm Bạo Hổ Thánh Vương Xoa đen như mực, lạnh nhạt nhìn Âm Liêu Thú cách đó không xa, trong mắt lộ rõ vẻ vui mừng, đối với hấn đầu Âm Liêu Thú ngũ giai sơ kỳ này quả thật là đại bổ, cầu còn không được.

Mà lúc này, vài dặm bên ngoài, Bán Giang Hồng cũng bắt đầu độ sức với một đầu Âm Liêu Thú, trông có vẻ cố hết sức.

Bên ngoài hơn mười dặm còn có một đầu Âm Liêu Thú hơi nhỏ hơn đang nhìn không mục đích, tựa hồ tìm con mồi.

Khiến Phong Liệt không tưởng được là, ngay khi Cửu U Vương xuất hiện bên ngoài, vô luận là đầu Âm Liêu Thú cách đó không xa, hay con đang đại chiến cùng Bán Giang Hồng đều lập tức trì trệ, ngửa mặt lên trời gào rú, khí thể hung lệ nhanh chóng bành trướng, đôi mắt đỏ thẫm tràn đầy địch ý đều tập trung gắt gao trên người Cửu U Vương.

“Ngao...”

“Ngao...”

“Ngao...”

Ba tiếng tru hung lệ vang vọng đất trời.

Ngay sau đó, ba đầu Âm Liêu Thú gần đó đều buông tha mục tiêu của bản thân, tăng hết tốc độ, đánh thẳng về phía Cửu U Vương.

- Bà mẹ nó! Nhiều thế sao?

Sắc mặt Cửu U Vương nhíu chặt, hấn lập tức thu hồi lòng khinh thị, nắm chặt Bạo Hổ Thánh Vương Xoa trong tay.

Nếu chỉ có một đầu Âm Liêu Thú còn đơn giản, mặc dù chống lại Âm Liêu Thú ngũ giai sơ kỳ hấn cũng không sợ chút nào.

Nhưng giờ lại là ba đầu cùng nhào lên, cũng có chút khó giải quyết.

Lúc này, hấn hạ quyết tâm, tốc chiến tốc thắng!

Bán Giang Hồng cũng chú ý tới tình huống này, tranh thủ thời gian lách mình bay tới, muốn cùng Cửu U Vương chia sẻ áp lực.

“Ngao...”

Đầu Âm Liêu Thú tiếp cận ngũ giai sơ kỳ gần thét, độc giác dài năm trượng sắc bén như một thanh lợi kiếm, có thể xé rách bầu trời, trong chớp mắt đâm thẳng tới người Cửu U Vương.

“Muốn chết!”

Cửu U Vương quát lạnh một tiếng, nguyên lực vận chuyển điên cuồng, Bạo Hổ Thánh Vương Xoa trong tay hung hăng vung về phía trước!

“Ngao...”

Theo một tiếng hổ rống động trời, một đầu hắc hổ dài ba mươi trượng bất ngờ xuất hiện, lập tức va chạm cùng Âm Liêu Thú.

“Phanh!”

Một tiếng nổ vang.

Hắc Hổ lập tức biến mất, mà thân hình khổng lồ của Âm Liêu Thú cũng bị đánh bay, cày trên mặt đất một khe rãnh dài vài dặm, sâu hơn một trượng.

Chỉ có điều đầu hung thú này dường như không hề tổn thương, chỉ như rơi mất vài miếng lân phiến, lộn vài vòng trên mặt đất rồi lập tức có thể nhảy dựng lên.

545. Chương 651: Răng Nanh Và Độc Giác

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 651: Răng nanh và Độc giác

Ánh mắt Cửu U Vương co rút lại, mặc dù hắn biết Âm Liêu Thú phòng ngự mạnh mẽ, nhưng cũng bị đại gia hỏa ngũ giai sơ kỳ này làm cho chấn động.

Một kích hắn vừa phát ra, nếu là một nhân loại Hóa Đan Cảnh sơ kỳ chỉ sợ không chết cũng bị trọng thương, thậm chí tan xương nát thịt trên mặt đất, thế nhưng đại gia hỏa trước mặt này lại chỉ mất vài miếng lân phiến mà thôi.

Thế nhưng tình huống trước mắt rất khẩn cấp, hắn cũng không muốn lãng phí thời cơ, lúc này thân hình khẽ nhoáng, lập tức đã đứng phía trên đầu Âm Liêu Thú, Bạo Hổ Thánh Vương Xoa trong tay bắt ngờ phình to ra hơn trăm trượng, hung hăng đâm mạnh xuống đầu Âm Liêu Thú.

“Phốc phốc...”

”NGAO...OOO —— ”

Kèm theo âm thanh trầm đục rét lạnh, mũi xoa khổng lồ chui sâu hơn một trượng vào đầu Âm Liêu Thú, khiến nó đau đớn, phát ra tiếng tru thảm thiết, một dòng máu màu đen phun ra điên cuồng, xúc tu vừa to vừa dài vung vẩy lung tung, phát ra từng vòi rồng khiến người ta run sợ.

- Hừ, lão tử không tin không giết chết được ngươi!

Sắc mặt Cửu U Vương độc ác, hai mắt tròng lên phần nộ, lực lượng toàn thân dồn hết vào Bạo Hổ Thánh Vương Xoa, hai tay tập trung lực lượng trăm vạn quân, cầm cự xoa xuống một lần nữa.

“Phốc..”

Một tiếng trầm đục.

Mũi xoa sắc bén dài hơn mười trượng trực tiếp đâm vào đầu Âm Liêu Thú, máu đen phun cao hơn mười trượng, ghim nó vào mặt đất, một luồng khí tức thô bạo đánh thẳng vào thức hải của Âm Liêu Thú.

Rất nhanh, Âm Liêu Thú thống khổ co quắp vài cái rồi bất động, xúc tu đang cuồng loạn vung vẩy cũng vô lực rũ xuống.

Nhưng kế tiếp, Cửu U Vương còn chưa kịp vui mừng đã cảm thấy một luồng lực to lớn đánh vào người mình.

- Công tử cẩn thận!

“Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn.

Thân hình tám thước của Cửu U Vương bị một thân hình như núi đánh bay xa mấy ngàn trượng, đụng gãy vài khóa đại thụ che trời mới dừng được, thân hình đầy bụi đất, vô cùng chật vật.

- Tổ cha mày!

Cửu U Vương lăn một vòng trên mặt đất, tranh thủ thời gian nhảy lên, cực kỳ căm tức nhìn đầu Âm Liêu Thú cao hơn hai mươi trượng.

Lúc này hắn chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, không khỏi nhe răng trợn mắt. đọc truyện mới nhất tại .

Đồng thời trong lòng hắn âm thầm cảm thấy may mắn vô cùng, nếu bản thể của hắn gặp va chạm mạnh như vậy, chỉ sợ chết chắc, cũng may phân thân này cực kỳ mạnh mẽ, ngoại trừ cảm thấy có chút đau nhức bên ngoài còn lại cũng không nguy hiểm.

Sau khi hơi chút trầm ngâm, hắn dứt khoát khôi phục bản thể, hóa thành một đầu Âm Liêu Thú cao gần năm mươi trượng, sau đó không chút khách khí nhào tới vật lộn.

- Tổ cha mày! Chỉ bằng mày một đầu tứ giai sơ kỳ tiểu gia hỏa cũng dám vượt cấp khiêu chiến! Quả thực tự tìm đường chết! Ngao...

“Ngao...”

Hai đầu Âm Liêu Thú một lớn một nhỏ cuốn lấy nhau, xúc tu vung vẩy, đuôi rần quất lung tung, độc giác va chạm, bụi đất bay tung tóe che kín bầu trời, âm thanh ầm ầm không dứt.

Rất nhanh, lại có một đầu quái vật gia nhập trong đó, ba đầu quái vật điên cuồng đung chạm trên mặt đất, cắn xé, máu thịt văng ra tứ tung, thê thảm vô cùng.

Hai mắt Bán Giang Hồng ngọc trệ, đứng thẳng trong không trung, nhìn ba con quái vật hỗn loạn phía dưới mà há hốc mồm, thần thờ.

- Hắn, hắn không phải người...

”Phốc phốc —— ”

”NGAO...OOO —— ”

Cửu U Vương cao gần năm mươi trượng, đang vung vẩy thiết quyền như một ngọn núi của mình mà hung hăng đánh lên trên đầu của một con Âm Liêu Thú, ngay lập tức làm cho đầu của nó bị vỡ nát ra, não tươi bắn tung tóe cả ra ngoài, ngay lập tức thân thể cao lớn của nó ầm ầm ngã xuống đất.

Nhưng thật không ngờ rằng, trước lúc chết, đầu Âm Liêu Thú có tu vi tứ giai hậu kỳ kia lại đem răng nanh cắm vào bên trong cái đuôi của Cửu U Vương.

”Phốc —— ”

”A... —— ”

Cửu U Vương kêu lên một tiếng đau đớn, cái đuôi của hắn vào lúc này đã bị mất đi cảm giác, nó đã bị đầu quái thú kia hút khô nguyên lực cùng với huyết nhục tinh hoa mà hóa thành bụi phấn.

Cửu U Vương không khỏi vừa sợ vừa giận, hắn hét lên một cách điên cuồng, cũng bất chấp cảm giác không quen, rồi hắn không chút khách khí mà lộ ra cái răng nanh khổng lồ có kích cỡ hơn mười trượng của mình, nhào tới một cách mãnh liệt, chỉ nghe thấy ”Phốc phốc” hai tiếng trầm đục, thì Cửu U Vương đã cắm mạnh vào bên trong phần bụng của Âm Liêu Thú, rồi sau đó bắt đầu hút một cách điên cuồng.

”Hô —— ”

”Ngao ngao NGAO —— ”

Giống như trường kinh hấp thủy vậy, Cửu U Vương chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ có căn nguyên tương đồng với nguyên lực trong cơ thể mình đang tiến đến một cách mãnh liệt, rồi nhanh chóng tràn đầy trong cơ thể của mình, khiến cho thực lực của bản thân lại tăng trưởng thêm một chút, mà cái đuôi đã bị hóa thành bụi phấn lúc trước cũng dài ra một lần nữa, hoàn hảo như lúc ban đầu.

Mà đầu Âm Liêu Thú Âm Liêu Thú có tu vi tứ giai hậu kỳ thì lại rú lên một tiếng thảm thiết rồi nhanh chóng hóa thành bụi phấn, mà rơi lả tả ở trên mặt đất.

- Ha ha! Ha ha ha ha! Nguyên lai cỗ thân thể này lại cường đại đến như thế! Tốt! Thật quá tốt ! Ha ha ha ha!”

Sau khi Cửu U Vương thôn phệ xong đầu Âm Liêu Thú kia, thì đôi mắt đỏ như hồng thạch của hắn lóe lên tinh mang, rồi ngửa mặt lên trời mà cười một tràng dài, tuy tiếng cười của hắn khàn khàn và rất chói tai nhưng lại vang vọng cả trời cao.

Bán Giang Hồng đang ở trên không trung khi nhìn thấy cảnh tượng này thì không khỏi trợn mắt há hốc mồm, im lặng thật lâu, hắn cũng không biết nên nhận xét điều gì về phân thân mạnh mẽ của vị chủ nhân này, nhưng mà nỗi khiếp sợ trong lòng hắn lại tồn tại rất lâu mà không thể bình phục được.

Tại trong tràng chiến đấu này, Cửu U Vương đã hoàn toàn biến mình thành một đầu hung thú, sau khi sát nhập vào bên trong bản năng, thì cuối cùng hắn cũng đã triệt để nắm giữ được trong tay sự ảo diệu của thân thể này.

Hắn cực kỳ vui mừng mà phát hiện ra, loại hung thú như Âm Liêu Thú này chính là loại máy móc chiến đấu hoàn mỹ nhất, bất luận là xúc tu, cái đuôi, răng nanh, hay là "độc giác", mỗi một bộ phận trên thân thể nó đều có được lực sát thương cực kỳ to lớn.

Tại trong đó, thì răng nanh và độc giác là mạnh mẽ nhất.

Răng nanh sau khi cắm vào bên trong cơ thể của địch nhân thì có thể lập tức phát ra một cỗ hấp lực khổng lồ mà đem nguyên lực cùng với huyết nhục tinh hoa thôn phệ một cách sạch sẽ, rồi sau đó chuyển hóa chúng thành nguyên lực cùng huyết nhục tinh hoa có đồng căn nguyên với mình để tăng trưởng tu vi.

Thậm chí, hai cái răng nanh này có thể thôn phệ linh hồn của người khác, rồi sau đó mạnh mẽ chuyển hóa nó thành lực lượng linh hồn của chính mình, có thể nói là cực kỳ nghịch thiên.

Về phần độc giác ở trên đầu, ngoại trừ nó chắc chắn vô cùng ra, thì còn có được lực công kích cường hãn không gì không phá nổi, nó có thể tập hợp lực lượng của toàn thân lại rồi tụ hợp vào một điểm, mà phát ra một kích cực kỳ mạnh mẽ khiến cho trời long đất lở.

Kế tiếp, Cửu U Vương không chút khách khí mà đem hai cỗ thi thể của Âm Liêu Thú ở trên mặt đất thôn phệ một cách sạch sẽ, thân thể vốn dĩ đã khổng lồ của nó vào hiện tại lại tăng trưởng thêm một chút, đã đạt đến hơn năm mươi trượng.

546. Chương 652: Răng Nanh Và Độc Giác(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 652: Răng nanh và Độc giác(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Sau khi làm xong những chuyện này, hắn mới khôi phục lại thân người cao tám thước của mình, đem Bạo Hổ Thánh Vương Xoa đang nằm trên mặt đất thu vào bên trong cơ thể.

Có lẽ là do thú tính lúc trước ảnh hưởng, cho nên mặc dù hắn đã khôi phục lại thân người cao tám thước, nhưng trên người hắn vẫn tỏa ra một cỗ khí tức hung lệ của một đầu thái cổ hung thú như trước, khiến cho Bán Giang Hồng đang ở cách đó không xa cảm thấy cực kỳ áp lực.

- Công tử, ngài không có sao chứ?"

Bán Giang Hồng từ trên không hạ xuống, vẻ mặt hắn kinh nghi bất định mà đánh giá Cửu U Vương vài lần, thật sự hắn có chút nghi ngờ vị chủ tử này của mình có phải đã bị phản phệ bởi đầu Âm Liêu Thú kia hay không.

- Không có việc gì, ta rất khỏe, chúng ta đi thôi!

Cửu U Vương cười cười, hiện tại tâm tình hắn sáng khoái vô cùng.

...

. . .

Ở trong một tòa cung điện trong lòng đất ở Ma Vũ Phong trong Ma Long giáo, một lão giả có tướng mạo uy nghiêm đang ngồi nghiêm chỉnh ở trên bảo tọa, hần nhàn nhả mà thưởng thức một ly trà thơm, ánh mắt hần chớp động một chút, tựa hồ như suy nghĩ điều gì đó.

Tuy lão giả này không phóng xuất ra một chút khí thế nào, nhưng xung quanh người hắn đang hút vào thở ra vô cùng vô tận thiên địa nguyên khí, giống như đang hô hấp vậy, bên trong thân thể có vẻ gầy gò của lão, tựa hồ như ẩn giấu một luồng sức mạnh vô cùng khổng lồ giống như thái cổ Man Long vậy, khiến cho người khác chỉ có thể ngược nhìn.

Ở phía dưới, sắc mặt của đám người Chiến Thiên Ma vương, Sở Hóa Long, Sở Huyền đều cực kỳ cung kính, dường như bọn chúng đang yên lặng chờ đợi chỉ thị từ lão giả kia vậy.

- Già Thiên hộ pháp, Đằng Long quận hôm nay bị rất nhiều U Long phân thân xâm lấn, không phải là cao thủ Long Biển Cảnh thì không thể ngăn cản, ngài cảm thấy chuyện này như thế nào?

- Ánh mắt của Chiến Thiên Ma lóe lên một cái, hần nhìn về phía lão giả ở phía trên mà cung kính nói.

- Hả? Loại sự tình này vẫn cần ta phải dạy cho các người sao? Thông báo cho Tử Long, đây là khu vực do hần quản lý, hần không thể nào không quản đến được? Lão giả uy nghiêm đang ngồi ở phía trên khe cau mày mà nói, bầu không khí ngay lập tức đã trở nên căng thẳng.

- Nhưng mà..... có điều.

Sắc mặt của Chiến Thiên Ma vương hơi do dự một chút, nói :

- Tử Long hộ pháp đang bảo vệ đồ vật kia cho nên sợ rằng hần sẽ không tiện hành động? Hơn nữa, rất có thể đây chỉ là một cái bẫy do U Trác sắp đặt?

- Vậy thì như thế nào ?

Lão giả uy nghiêm kia hơi mỉm cười, rồi sau đó lại nói một cách lạnh nhạt :

- Âm Chi Nhất Mạch đã xuống dốc một cách triệt để rồi, Thiên Long huyết mạch cũng không biết đã lưu lạc đến phiên đại lục nào nữa, cái đồ vật kia đích xác cần phải đổi chủ rồi.

- Hả?

Khi nghe thấy những lời kia thì đám người Chiến Thiên Ma Vương, Sở Huyền, Sở Hóa Long đều bị gạt mình, trong ánh mắt của bọn chúng chợt lóe lên một chút vẻ khiếp sợ cùng với kích động.

. . .

. . .

”NGAO rống —— ”

”NGAO rống —— ”

Bên ngoài biên giới đại trận phòng ngự của Tứ Phương Thành, hơn trăm đầu quái vật khổng lồ đang điên cuồng gào thét, chúng không ngừng vung vẩy xúc cùng với những cái đuôi lớn của mình mà công kích một cách điên cuồng lên trên đại trận phòng ngự, mỗi một lần công kích đánh xuống, thì bên trên đại trận phòng ngự cũng sẽ rung lên nhẹ nhẹ, đại trận phòng ngự này có thể ngăn cản một kích toàn lực của cao thủ Long Biển Cảnh mà không bị phá này lại bị chấn động liên tục.

Bên trong đám Âm Liêu Thú này, đầu cường đại nhất vậy mà lại cao tới hơn sáu mươi trượng, giống như một tòa nhà cao tầng vậy, uy áp mạnh mẽ mà nó phóng xuất ra khiến cho tất cả mọi người đều phải sợ hãi, ngay cả thổ cũng không dám thổ mạnh.

Về phần đám người ở trong nội thành, giờ phút này thì nguyên một đám đều cảm như hén, ánh mắt hoảng sợ mà nhìn về phía đàn hung thú đang phát tiết một cách điên cuồng ở bên ngoài.

Tất cả mọi người đều rõ ràng, chỉ cần đại trận này bị phá hủy, thì tất cả mọi người trong này cũng sẽ chết hết, ngay cả hài cốt cũng sẽ không còn.

- "Ông t...r...ờ...i...ơ...i! Những con hung thú này muốn náo động đến khi nào nữa đây? Cũng không biết yêu nghiệt nào tác oai tác quái, khiến cho ông trời nổi giận mà đưa xuống một đám quỷ quái này đến trừng phạt chúng ta.

- Im miệng đi! Đây không phải là quỷ quái nào cả! Rõ ràng đây chính là đám hung thú mà U Minh Giáo đã nuôi dưỡng! Nghe nói Tông Trần đại nhân của Đằng Long quận đã đến, nói không chừng còn có thể nhân dịp này mà đem bọn người kia tiêu diệt luôn một thể.

- Hừ! Tông Trần đại nhân của Đằng Long quận đã đến từ sớm rồi, đáng tiếc lại rời đi! Trong những con súc sinh khổng lồ ở bên ngoài kia không thiếu những con đạt đến cấp bậc ngũ giai, trừ phi là cường giả Long Biên Cảnh ra tay, còn nếu không thì không ai có thể ngăn cản nổi!

- Ài! Nơi này cách tổng bộ của Ma Long giáo hơn ba mươi vạn dặm, cho dù tin tức có truyền đến được thì cũng sẽ chậm mất mấy ngày. Không biết cái đại trận này có thể chống đỡ được đến lúc đó hay không.

- Mau nhìn kia! Lại có người đến!

- Ở đâu? Ở đâu?

” . . . ”

Tại trong ánh mắt của vô số người, chỉ thấy một tiểu tháp có màu sắc rực rỡ ở phía chân trời cách đó xa xa đang bay đến, ở trong không gian tối đen như mực này quả thực là rất chói mắt.

- Con mẹ nó! Sao lại nhiều như vậy?

Phong Liệt vừa mới đi đến địa phương cách Tứ Phương thành hơn trăm dặm, thì đã bị cảnh tượng đồ sộ ở trước mắt khiến cho sợ hãi, trên trăm đầu quái vật khổng lồ, giống như những tòa nhà cao tầng mọc lên như rừng ở xung quanh Tứ Phương Thành, đang công kích lên trên đại trận một cách điên cuồng, cảnh tượng lúc này trông cực kỳ kinh thiên động địa.

Bán Giang Hồng cùng Diệp Thiên Tử cũng bị khiếp sợ thật lâu mà không nói ra lời.

Ngay khi bọn hắn vừa mới đi đến nơi này, thì ngay lập tức đã bị vài đầu quái vật khổng lồ theo dõi, chúng ngửa mặt lên trời mà gào thét một tiếng, rồi sau đó không chút do dự mà bay nhanh về phía bên này.

- Công tử! Nơi này không nên ở lâu, đại trận phòng ngự của Tứ Phương Thành đã được mở ra, hiện tại chúng ta cũng không thể đi vào được, không bằng cứ rút lui trước đã? Bán Giang Hồng nói một cách gấp gáp.

- Không kịp nữa rồi, người hãy tiến vào không gian của ta đi!

Phong Liệt bất đắc dĩ lắc đầu, mang theo Bán Giang Hồng cùng Diệp Thiên Tử trốn vào trốn vào bên trong không gian Long ngục, sau đó hắn lại một lần nữa phóng thích Cửu U Vương ra bên ngoài.

Lúc này, ba đầu Âm Liễu Thú đang đánh đến có cảnh giới không cao, chúng đều chỉ nằm trong phạm vi tứ giai trung kỳ, nếu mà đại gia hỏa cao hơn sáu mươi trượng kia đánh đến, thì có lẽ Phong Liệt còn dẫn đi một phen.

Chỉ có điều, làm hắn khiếp sợ chính là, ngay khi Cửu U Vương vừa mới xuất hiện, thì động tác của hơn trăm đầu quái vật khổng lồ kia đều trở nên trì trệ, đôi mắt tràn đầy hung tính và vẻ khát máu của chúng đều liên tục tập trung về phía Cửu U Vương, trong mắt chúng hiện ra địch ý to lớn.

- Con mẹ nó! Không đến nổi như thế chứ?

547. Chương 653: Rung Động(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 653: Rung động(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Khi Cửu U Vương nhìn thấy tình cảnh này, trong nội tâm không khỏi cảm thấy kinh hãi, nếu như nhiều đầu Âm Liêu Thú cùng tiến lên một lúc, thì chỉ sợ là có thể xé xác hắn thành mảnh nhỏ một cách đơn giản.

Đồng thời, trong lòng hắn đột nhiên hiện ra một ý niệm không hay.

- Hả? Tất cả bọn chúng sẽ không cùng lúc xông tới chứ?

Ngay khi hắn nghĩ người được một lúc, thì ba đầu Âm Liêu Thú đã bay đến phụ cận.

Sắc mặt Cửu U Vương hiện lên vẻ hung ác, thân thể cao lớn của hắn đột nhiên bay lên, chiếc độc giác khổng lồ mà sắc bén vô cùng của hắn xẹt qua hư không, rồi mạnh mẽ đâm vào một đầu Âm Liêu Thú.

"Phanh —— NGAO!"

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, nương theo đó là một tiếng kêu thảm thiết, óc tươ văng tung tóe khắp nơi, máu đen đầy trời, trông cực kỳ thê thảm.

Đầu của con Âm Liêu Thú kia đã bị Cửu U Vương dùng độc giác đâm xuyên qua tới tận sau óc, linh hồn của nó cũng ngay lập tức bị diệt sát.

Sau đó, ngay khi Cửu U Vương rút chiếc sừng nhọn ra, và chuẩn bị thôn phệ đầu Âm Liêu Thú kia, thì lại khiếp sợ mà phát hiện ra rằng, một đạo bóng đen khổng lồ có khí thế còn mạnh mẽ hơn mình đang hướng về phía này mà đánh đến, vậy mà lại chính là đầu Âm Liêu Thú cao hơn sáu mươi trượng kia, tuy nó đi sau mà lại đến trước, tốc độ nhanh đến mức không thể nào tưởng tượng được.

- Mẹ kiếp! Thật là xúi quẩy!

Ánh mắt của Cửu U Vương bỗng chốc nên co rút lại, hắn cũng không dám do dự một chút nào, tâm ý khẽ động một cái, ngay lập tức trốn vào bên trong Long ngục không gian.

Cũng không thể trách hắn nhất gan, đầu kia Âm Liêu Thú kia có lẽ đã bước nửa bước vào hàng ngũ Long Biển Cảnh, cho dù Cửu U Vương hắn có thần binh chí bảo trong tay thì cũng không có nhiều phần thắng, huống chi còn có hơn trăm tên đại gia hỏa khác đang đánh đến nữa chứ.

Đầu Âm Liêu Thú khổng lồ này vồ hụt một cái, chiếc sừng nhọn dài hơn mười trượng của nó hung hăng đâm lên trên mặt đất, lúc này chỉ nghe thấy "Oanh" một tiếng, đã đánh ra một cái hố to có phạm vi gần trăm trượng, bụi mù cả bầu trời.

"Rống —— "

Nó bay ra từ bên trong chiếc hố to, ánh mắt quét nhìn một vòng xung quanh, nhưng lại không Cửu U Vương tung tích phát hiện ra tung tích của Cửu U Vương, cho nên nó cực kỳ phần nộ mà ngửa mặt lên trời rồi gầm thét vài tiếng.

Sau một khắc, nó đột nhiên duỗi xúc tu ra rồi đem thi thể của đầu Âm Liêu Thú có tu vi tứ giai trung kỳ cuốn vào bên trong miệng, chiếc răng nanh khổng lồ của nó mạnh mẽ cắm vào một cái.

Thi thể của một đầu Âm Liêu Thú cao hơn hai mươi trượng chỉ trong chớp mắt đã biến thành một đồng bụi phấn, rơi lả tả trên mặt đất.

- Mẹ Kiếp ! Thật sự là quá tiện nghi cho ngươi rồi!

Trong không gian Long ngục, Cửu U Vương cảm thấy cực kỳ phiền muộn, không thể tưởng tượng nổi đầu Âm Liêu Thú do chính mình săn giết vậy mà lại tiện nghi cho tên đại gia hỏa kia.

Nhưng sau một khắc, một sự kiện đã xảy ra khiến cho hắn không thể nào tưởng tượng nổi.

"NGAO rống —— "

Sau khi đầu Âm Liễu Thú cao hơn sáu mươi trượng kia thôn phệ xong, thì đột nhiên nó lại ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, tiếng rống của nó to đến mức chấn động cả bầu trời, khiến cho tinh thần của mọi người đều cảm thấy rung động.

Ngay sau đó, thân thể của nó bắt đầu trở nên run rẩy, rồi chậm rãi bành trướng.

Hơn nữa, càng khiến cho người khác khiếp sợ chính là, trên bầu trời phong vân đột nhiên biến sắc, cuồng phong gào thét, mây đen chằng chịt, chỉ trong chớp mắt sấm chớp đã giập đùng đùng.

- Hả? Cái này —— Cái tên đại gia hỏa này vậy mà lại muốn độ Long Biến chi kiếp? Điều này còn có để cho người khác sống nữa không?

Cặp đồng tử của Phong Liệt không khỏi co rút lại, nhịn không được mà hít vào vài ngụm khí lạnh.

Mà chẳng riêng Phong Liệt bị chấn động mạnh mẽ, mà vô số vô giả bên trong Tứ Phương thành cũng cảm thấy kinh hãi muốn chết, một khi đầu Âm Liễu Thú này thành công vượt qua Long Biến Chi Kiếp, thì chỉ sợ đại trận phòng ngự kia ở trước mặt nó chỉ là thùng rỗng kêu to, lúc đó tất cả mọi người cũng sẽ chết mà không có chỗ chôn.

”NGAO rống —— ”

Âm Liễu Thú điên cuồng vũ động xúc tu toàn thân, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, lân giáp màu đen trên thân nó lóe sáng, một tầng cương khí hộ thể dày đặc đem nó bao vây một cách chặt chẽ vào bên trong.

”Răng rắc ——!”

Theo một tiếng sấm sét nổ mạnh, một đạo lôi điện màu vàng vừa thô vừa to đang uốn lượn trên trời cao, ầm ầm đánh lên trên thân thể như một ngọn núi cao của Âm Liễu Thú.

”Oanh!”

Một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Kinh thiên động địa, quần tinh loạn chiến.

Thân thể khổng lồ như một ngọn núi cao của Âm Liễu Thú bị chấn động kịch liệt vài lần, trên đầu nó bốc lên vài luồng khói xanh, nhưng khí thể hùng hồn trên thân nó cũng không giảm một chút nào, ngửa mặt lên trời mà gào thét không dứt.

- Ti ——, phòng ngự thật là mạnh mẽ!

- Ông t...r...ờ...i...ơ...i! Đạo kiếp lôi mạnh mẽ kia có thể dễ dàng đem cao thủ Hóa Đan Cảnh đánh tan thành tro bụi! Vậy mà lại chỉ khiến cho tên gia hỏa kia bong mất vài miếng lân phiến! Quả thực là không còn thiên lý nữa rồi!

- Thôi đi! Đây chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi, những con hung thú này dùng việc thôn phệ sinh linh, cướp đoạt sinh cơ mà sống, có thể nói là tội ác tày trời, tám chín phần mười chúng sẽ chết ở dưới thiên kiếp!

”. . .”

Khi chứng kiến cảnh tượng kia, thì tất cả mọi người đều cực kỳ khiếp sợ với lực phòng ngự mạnh mẽ của Âm Liễu Thú, đồng thời cả đám cũng đều âm thầm cầu nguyện ông trời nhanh chóng đánh chết cái tên đại gia hỏa này đi!

Sau đó, từng đạo từng đạo kiếp lôi có uy thế cuộn cuộn liên tục đánh xuống, uy lực đạo sau đều mạnh hơn đạo trước.

Chỉ có điều, khiến ọi người phải thất vọng chính là, sau khi liên tục chống đỡ qua sáu đạo kiếp lôi mà đầu Âm Liễu Thú kia vẫn đứng vững như bàn thạch, chỉ dựa vào lực phòng ngự của bản thân mà liên tiếp chống đỡ qua sáu đạo kiếp lôi, lực phòng ngự như thế quả thực là thế gian hiếm thấy.

Bên trong không gian Long ngực, Phong Liệt cũng không nhịn được mà cảm thấy cực kỳ rung động.

Hắn tập trung quan sát tình huống ở bên ngoài, Cửu U Vương cũng được xem là có cùng căn nguyên với Âm Liêu Thú, vì thế sau này cũng chắc chắn phải độ Long Biến chi kiếp, mà tình huống trước mắt quả thực là cơ hội ngàn năm một thừa, cho nên không thể nào bỏ qua được.

Rất nhanh chóng, đạo kiếp lôi thứ bảy đã đánh xuống!

Mà lúc này, trong ánh mắt của đầu Âm Liêu Thú cực kỳ mạnh mẽ kia rốt cục cũng lộ ra một chút hoảng sợ.

”Oanh —— ”

Một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Tại dưới ánh sáng vàng sáng chói chang của kiếp lôi, huyết nhục khắp người Âm Liêu Thú đã văng tung tóe cả ra, máu đen phun ra một cách điên cuồng, thân thể cao lớn của nó lớn ầm ầm ngã xuống đất, xích tu của nó vào lúc này cũng đã bị đoạn liệt ra rồi rơi trên mặt đất, tình cảnh thê thảm không thể chịu nổi.

548. Chương 654: Rung Động(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 654: Rung động(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

”NGAO rống —— ”

Đột nhiên nó gầm lên một tiếng, cổ hết sức đứng thẳng người lên, đem từng đoạn xích tu đã bị đoạn liệt lên mà thôn phệ từng cái, sau khi thôn phệ mỗi một đoạn xích tu xong, thì từng mảnh lân phiến trên người nó lại nhanh chóng dài ra, trong thời gian chớp mắt thì thân thể của nó lại khôi phục như lúc ban đầu.

Mà vào lúc này, đạo kiếp lôi thứ tám đã đánh xuống!

Đạo kiếp lôi vừa thô vừa to này tỏa ra hào quang vạn trượng, khiến cho tất cả mọi người đều không thể nào mở mắt ra được.

”Oanh!”

”Phốc!”

Một tiếng nổ lớn và một tiếng trầm đục gần như vang lên cùng một lúc.

Mà lúc này, tất cả mọi thứ đều đã tan theo mây khói, khi ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về chỗ đạo kiếp lôi kia đánh xuống, thì ngay lập tức cả đám cùng vang lên những tiếng hoan hô vui mừng.

Trên mặt đất lúc này, đã không còn thân ảnh của đầu Âm Liêu Thú khổng lồ kia nữa rồi, chỉ có từng đồng từng đồng huyết nhục thối nát đang tung tóe khắp nơi, trong không khí lúc này tràn ngập mùi khét lẹt xen lẫn với mùi máu tanh.

- Đã chết rồi ư? Ha ha ha ha! Rốt cục đã chết! Chúng ta an toàn rồi!

- Đúng thế ! Ta đã sớm nói rồi, loại hung thú như thế này tuyệt đối không thể nào độ qua Long Biến Chi Kiếp đấy. Ha ha ha!

” . . . ”

Ở xa xa, bên trong Tứ Phương thành, không người nào không thở dài một hơi, hận không thể mở tiệc ăn mừng một phen.

Mà giờ khắc này, ở bên trong không gian Long ngục, Phong Liệt lại đang nhăn mặt, hắn là người ở gần đạo kiếp lôi kia nhất, cũng cảm nhận nó một cách chân thật nhất, uy lực của đạo kiếp lôi thứ 8 kia quả thực không thể nào tưởng tượng được, uy lực của nó còn mạnh mẽ hơn cả bảy đạo kiếp lôi lúc trước cộng lại, vì

thế nó đã đem đầu Âm Liêu Thú kia đánh thành từng mảnh nhỏ, theo suy đoán này thì, chẳng lẽ đạo kiếp lỗi thứ chín chẳng phải là.....

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt cảm thấy cực kỳ nhức đầu, cái Long Biến chi kiếp này đối với Âm Liêu Thú mà nói quả thực giống như một đạo Thiên khiến vậy, cho dù là Cửu U Vương sử dụng thần binh chí bảo thì cũng không có một chút nắm chắc nào...

”NGAO rống!”

”NGAO rống!”

Ngay vào lúc này, hơn trăm đầu Âm Liêu Thú ở phía xa xa kia đều điên cuồng chạy về phía này, đôi mắt đỏ của chúng đều gắt gao nhìn về từng khối thịt nát khổng lồ này giống những con chó bị bỏ đói lâu ngày gặp được cục xương nhiều thịt vậy.

- Hừ! Loại chuyện tốt như thế này sao có thể thiếu ta được!

Đôi mắt của Cửu U Vương sáng lên, lập tức đi ra khỏi Long Ngục.

Hắn chính là người ở gần đầu Âm Liêu Thú kia nhất, vì vậy cho nên vào hiện tại hắn là người chiếm được nhiều tiện nghi nhất, hắn nhanh chóng di chuyển thân hình mà đem mấy chục khối thịt khổng lồ kia thu vào bên trong trữ vật giới chỉ trước khi những đầu Âm Liêu Thú kia đến được nơi này, rồi sau đó hắn lại tranh thủ thời gian mà trốn vào bên trong Long Ngục.

Bên trong những khối thịt nát này đều ẩn chứa số lượng nguyên lực cùng với huyết nhục tinh hoa cực kỳ khổng lồ, lúc này với hắn mà nói thì chúng chẳng khác nào thần binh chí bảo cả, tuyệt đối không thể buông tha được.

Giờ phút này đại đa số chỗ tốt đều đã bị Cửu U Vương lấy đi rồi, mà hơn trăm đầu Âm Liêu Thú ở phía ngoài do đèn chậm nên chỉ có thể tranh đoạt một chút thịt nát còn sót lại, trong không gian vào lúc này lại liên tiếp vang lên những tiếng gào thét.

Sau khi Cửu U Vương trở lại bên trong Long Ngục, hắn không do dự một chút nào mà lấy ra tất cả đồng thịt nát rồi nhanh chóng thôn phệ sạch sẽ nguyên lực cùng với huyết nhục tinh hoa ở bên trong đó.

Rất nhanh chóng, thân thể vốn dĩ chỉ cao có năm mươi trượng của hắn vào lúc này đã nhanh chóng tăng lên đến sáu mươi trượng, đã mơ hồ chạm đến bình cảnh của lục giai, thực lực của hắn lúc này đã tăng gần ba lần so với lúc trước, điều này khiến cho trong lòng Phong Liệt cảm thấy cực kỳ cuồng hỉ.

Trong tất cả các thủ đoạn của Phong Liệt vào lúc này, thì không thể nghi ngờ Cửu U Vương chính là một trong những cái mạnh mẽ nhất.

Cửu U Vương càng mạnh, thì tiền vốn để Phong Liệt hắn gây dựng cơ nghiệp càng lớn, cho dù là chống lại Triệu gia hay là những địch nhân ở nơi khác, thì cơ hội sinh tồn của hắn cũng càng lớn.

Chỉ có điều, sau đó Phong Liệt lại cảm thấy có chút nhức đầu, ở phía ngoài đang có hơn trăm đầu Âm Liêu Thú, tuy thực lực của bọn chúng cũng không bằng Cửu U Vương, đầu có cảnh giới cao nhất lúc này cũng chỉ là ngũ giai trung kỳ, nhưng tục ngữ có câu mãnh hổ cũng không áp nổi đàn sói, một khi Cửu U Vương bị bọn chúng cuốn lấy thì chắc chắn sẽ là cửu tử nhất sinh.

”A...!”

Đúng lúc này, Phong Liệt đột nhiên kêu thảm một tiếng, đầu của hắn lại đau nhức cực kỳ, giống như bị kim đâm vậy, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên tái nhợt, thân hình liên tục lắc đảo, thiếu chút nữa thì hắn đã không nhận được mà ôm đầu lăn qua lăn lại trên mặt đất.

- Hả ”À? Phong Liệt! Người làm sao vậy?”

- Công tử! Người không sao chứ —— ?

Sắc mặt của hai người Diệp Thiên Tử và Bán Giang Hồng đang ở bên cạnh Phong Liệt cũng trở nên đại biến, nhanh chóng tiến lên phía trước mà đỡ lấy thân thể đang lung lay sắp đổ của Phong Liệt, trong nội tâm hai người đều đang cực kỳ khẩn trương. (

- Ta không sao.

Sau đó một lúc, Phong Liệt mới từ từ đứng vững được thân hình, nhưng sắc mặt hắn lại trở nên cực kỳ khó coi, hắn không nhận được mà chỉ một câu :

- Mẹ kiếp! Dĩ nhiên là cường giả Long Biến Cảnh! Tốt nhất là đừng để cho lão tử biết được người là ai, nếu không thì đừng có trách lão tử tâm ngoan thủ lạt!

Lúc trước, hắn phân ra một đám tâm thần rồi đặt ở phía ngoài Long ngục để giám sát tình huống ở xung quanh, vậy mà nó lại bị một đạo tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ nghiền nát, mà ngay sau đó linh hồn của hắn cũng đã nhận lấy trùng kích không nhẹ.

Nếu không phải hắn quyết định thật nhanh, cố gắng chặt đứt sợi tâm thần này, chứ nếu không thì có lẽ là hắn đã bị người khác chấn thành ngu ngốc.

Hắn khẽ lắc đầu một cái, khi nhìn thấy ánh mắt quan tâm ân cần của hai người Diệp Thiên Tử và Bán Giang Hồng thì hắn miễn cưỡng cười một chút rồi nói :

- Yên tâm đi, ta không có gì đáng ngại cả, chỉ có điều tạm thời chúng ta không thể đi ra ngoài được, ở bên ngoài đang có một tên cường giả Long Biến Cảnh.

- Cái gì? Cường giả Long Biến Cảnh?

Hai người Diệp Thiên Tử không nhận được kinh hãi mà hô lên một tiếng, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.

Ở trong mắt người đời thì cường giả Long Biến Cảnh chính là tồn tại đứng ở đỉnh phong trên phiên đại lục này, bình thường bọn chúng sẽ không lộ diện, vì thế cho nên rất nhiều võ giả cả đời cũng không nhìn thấy một người nào, cho dù là Bán Giang Hồng có tu vi Hóa Đan Cảnh sơ kỳ cũng chỉ có thể ngẩng đầu lên mà nhìn về phía bọn chúng một cách ngưỡng mộ, còn về phần Diệp Thiên Tử thì nàng cũng chỉ nghe mọi người nói qua mà thôi.

Sau khi kinh ngạc một hồi, Bán Giang Hồng nói:

- Công tử, đã có cường giả Long Biến Cảnh nhúng tay vào, thì việc thu thập những đầu Âm Liêu Thú kia chẳng phải là chuyện dễ dàng hay sao?

549. Chương 655: Thực Lực Thật Sự(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 655: Thực lực thật sự(1)

Phong Liệt khẽ nhíu mày, hắn hơi suy nghĩ một chút rồi nói :

- Tuy là nói như thế, chỉ có điều, dường như tên kia cũng không có ý định xuất thủ! Trong chuyện này có lẽ còn ẩn giấu một bí mật nào đó ?

Mà hiện tại, ở bên ngoài đang có một vị cao thủ Long Biến Cảnh đang nhìn chằm chằm, là địch hay là bạn cũng chưa rõ, vì thế nên Phong Liệt cũng không muốn mạo hiểm đi ra ngoài. Cường giả Long Biến Cảnh đều xem mạng người như cỏ rác, nếu chẳng may hắn phát hiện ra một chút bí mật trên người mình thì sẽ rất phiền toái.

Sau khi trầm ngâm một chút, hắn đã hạ quyết tâm, kiên quyết án binh bất động ở bên trong không gian Long ngục.

Sau một lúc, khi hơn trăm đầu Âm Liêu Thú đã thôn phệ sạch sẽ tất cả các đồng thịt nát ở trên mặt đất, thì bọn chúng lại tụm năm tụm ba lại với nhau mà đi về phía biên giới đại trận của Tứ Phương Thành, rồi tiếp tục công kích một cách điên cuồng, dường như trong mắt chúng thân thể của mỗi một tên võ giả ở bên trong thành kia có một lực hấp dẫn không gì sánh nổi.

Mà ở bên trong Tứ Phương thành, rất nhiều người lại bắt đầu thấp thỏm lo âu mà tính toán thời gian.

Tuy nhiên, loại tình huống này cũng không tồn tại quá lâu, sau đó khoảng ba tiếng đồng hồ, một tiếng thét dài đột nhiên truyền đến từ phương đông xa xôi.

Ngay sau đó, một cỗ uy áp mạnh mẽ giống như Chân Long xuất thế tựa như pho thiên cái địa mà đến, khiến cho thân hình của hơn trăm đầu Âm Liêu Thú cùng với gần trăm vạn võ giả trong nội thành đều trở nên run rẩy, sắc mặt chấn động vô cùng.

- Ông t...r...ờ...i...ơ...i! Uy áp thật là cường đại! Chẳng lẽ là cường giả Long Biển Cảnh đã đến?

- Nhất định là như thế rồi! Ha ha ha ha! Chúng ta rốt cục được cứu rồi!

” . . . ”

Sau khi bị kinh hãi một lúc, vẻ mặt của võ giả ở bên trong Tứ Phương thành cũng đều hiện lên vẻ chờ mong.

Mà lúc này, Phong Liệt đang ở bên trong không gian Long ngục lại cảm thấy cực kỳ sợ hãi, hắn cảm thấy có chút nghi ngờ nhưng lại không chắc chắn lắm, lắm lắm :

- Thanh âm này hình như là —— là sư tôn đã đến?

Dưới đêm trăng, một thân ảnh đang mặc một thân quần trắng áo trắng đạp không mà đến, mỗi một lần hắn dừng chân lại ở trên không trung thì đều để lại từng vòng rung động, nhìn thì có vẻ như hắn đi rất chậm chạp, nhưng kỳ thực mỗi một bước của hắn đều đi xa trăm dặm, có thể nói là tốc độ của hắn nhanh đến mức thế gian hiếm thấy.

Mà trên thân thể của người này lại đang phóng xuất ra uy áp kinh thiên động địa, ven đường mà những nơi hắn đi qua, vô số dã thú long thú ở trên mặt đất đều nhanh chóng ẩn núp vào bên trong huyết động của mình, thân hình của chúng đều trở nên run rẩy.

Khi hắn đến, thì cũng khiến ấy trăm đầu Âm Liêu Thú kia đều cảm thấy sợ hãi mà phát ra từng tiếng rống to, trong tiếng rống của chúng lộ rõ vẻ nôn nóng và bất an.

Người này cũng không phải ai khác, mà chính là vị Kim Lân hộ pháp duy nhất của Âm Vũ Viện trong Ma Long giáo, hắn cũng chính là sư tôn của Phong Liệt -- Tử Long.

Tốc độ của Tử Long hộ pháp cực kỳ nhanh, chỉ trong chớp lát đã bay đến trên không Tứ Phương Thành, đôi mắt hắn lạnh như băng mà nhìn về phía đàn Âm Liêu Thú đang ở phía dưới, sắc mặt hắn không hề biến hóa một chút nào, phẳng phất như đang nhìn một bầy kiến hôi vậy.

Đồng thời, ánh mắt của hắn cũng lạng lẽ liếc qua bên trong Tứ Phương Thành, nhưng sau đó hắn lại khẽ chau mày, rồi lắm lắm một mình :

- Hả ? Tên tiểu tử kia đi đâu rồi?

”NGAO rống -- ”

”NGAO rống -- ”

Sau khi gầm lên vài tiếng, thì tất cả Âm Liêu Thú đột nhiên chớp động thân hình, rồi tới tấp nhào về phía Tử Long hộ pháp mà đánh tới.

Tuy rằng theo bản năng thì những đầu Âm Liêu Thú này cực kỳ sợ hãi trước uy áp của người đang ở trước mắt này, nhưng ở sâu trong đầu chúng lại có một cỗ ý niệm đang ra lệnh cho chúng, bắt chúng phải giết hết tất cả sinh linh ở trong phạm vi ba ngàn dặm.

”Vèo -- vèo -- vèo -- ”

Từng đạo từng đạo thân ảnh khổng lồ màu đen xẹt qua trên không trung, nhìn chúng giống như những ngọn núi cao đang hướng về phía Tử Long hộ pháp mà mạnh mẽ đánh tới vậy, uy thế cực kỳ kinh người. xem tại

- Hừ, muốn chết!

Tử Long hộ pháp không sợ hãi một chút nào, chỉ thấy hai ngón tay của hắn đan vào nhau, dùng chỉ thay kiếm rồi chém nhẹ lên không trung một cái.

”Xoẹt -- ”

Theo một tiếng phá không sắc nhọn, một đạo Kiếm Hồ dài hơn nghìn trượng liền hoa phá trường không, rồi xẹt qua thân thể cao lớn của đàn Âm Liễu Thú kia.

Cùng lúc đó, một cỗ kiếm ý ngập trời tràn ngập trong phiến thiên địa này, đạo kiếm ý này khiến cho gần trăm vạn võ giả bên trong Tứ Phương Thành đều cảm thấy hít thở không thông.

”Phốc phốc phốc phốc phốc -- ”

Sau một loạt những tiếng trầm đục vang lên, hơn trăm đầu Âm Liễu Thú đều bị chém thành nhiều mảnh, tứ chi đoạn liệt, máu tươi văng tung tóe ở trên không trung.

Ngay lập tức, lượng máu tươi khổng lồ của hơn trăm đầu Âm Liễu Thú kia liền giống như cơn mưa to đang đổ xuống vùng đất này, tất cả các đầu Âm Liễu Thú mạnh mẽ vô cùng này vậy mà không một ai có khả năng chống cự lại uy lực của đạo kiếm khí này, tất cả bọn chúng đều bị chém thành nhiều mảnh, khi thi thể khổng lồ của chúng rơi xuống đã khiến ặt đất vang lên một loạt những tiếng nổ mạnh, cùng với đó thì một mùi màu tanh nồng đậm đang từ từ tràn ngập khắp cả không gian, khiến ọi người đều cảm thấy buồn nôn.

Mặc dù là có một số đầu Âm Liễu Thú không bị kiếm khí trảm sát, nhưng cũng vẫn bị kinh thiên kiếm ý bên trong đạo kiếm khí kia phá hủy linh hồn, không một ai may mắn thoát khỏi.

- ”Ông t...r...ờ...i...ơ...i! Thật sự là cường giả Long Biển Cảnh! Ha ha ha! Lão tử vậy mà lại gặp được cường giả Long Biển Cảnh, cũng coi như không sống uống kiếp này rồi! Ha ha ha ha!

- Kiếm ý thật là mạnh mẽ! Cường giả Long Biển Cảnh xuất thủ, quả nhiên kinh thiên động địa a...!

- Tất cả đều đã chết! Vậy mà tất cả bọn chúng đều đã chết! Ha ha ha ha!

” . . ”

Khi chứng kiến cảnh tượng kia thì cảm trong lòng của đám võ giả đều trở nên bành trướng, hết sức rung động, trong ánh mắt chúng hiện ra sự cuồng nhiệt lạ thường.

Tại trong mắt của rất nhiều người, cường giả Long Biển Cảnh đại biểu cho việc vô địch, giơ tay nhắc chân đều giống như thiên uy, mà có nhìn thấy cảnh tượng cường giả Long Biển Cảnh xuất thủ như hôm nay cũng là tình cảnh trăm năm khó gặp.

Mà ngay cả Phong Liệt đang ở bên trong không gian Long ngực cũng cực kỳ hâm mộ, sợ hãi thán phục không thôi.

- Hóa ra thực lực của sư tôn lại mạnh mẽ đến như vậy...! Từ một kiếm này mà nhìn, thì Thiên Độc lão quái và Sở Hóa Long tuyệt đối không phải là đối thủ của sư tôn, hắc hắc, nếu hai lão kia mà còn dám gây phiền toái cho lão tử, thì ta sẽ để cho sư tôn xuất thủ thu thập bọn chúng!

- Về phần đám người Thiên Hoang Tôn Giả và Vô Cực Kiếm Ma thì cũng không dám nói trước điều gì.

Hôm nay Phong Liệt đã không còn là tiểu tử ngốc nghếch mới ra đời như lúc xưa nữa rồi, nhân lực độc đáo cùng kiến thức đều hơn xưa rất nhiều, trong cảm nhận của hắn, cảnh giới của sư tôn Tử Long hộ pháp có lẽ ngang ngửa với đám người Thiên Hoang Tôn Giả, ước chừng đều nằm trong khoảng Long Biển Cảnh trung hậu kỳ.

550. Chương 656: Thực Lực Thật Sự(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 656: Thực lực thật sự(2)

- Hả? Có nên đi ra ngoài gặp sư tôn hay không nhỉ?

Sau một chút thất thần, ánh mắt của Phong Liệt có chút lập lờ, đang do dự có nên đi ra ngoài để gặp sư tôn hay không.

Có điều, khi hần nhớ đến những dặn dò của Tử Long hộ pháp, thì lại tạm thời bỏ đi cái chủ ý này.

Hơn nữa, giờ phút này bên ngoài còn có những cao thủ Long Biên Cảnh khác đang ẩn tàng ở xung quanh, không biết có mục đích gì, dùng thực lực hiện tại của hần thì không thích hợp để trà trộn vào trong đó.

Tử Long hộ pháp một kiếm giết chết trên trăm đầu Âm Liêu Thú, sau đó cũng không dừng lại một chút nào, lại tiếp tục hướng về phương hướng của Nam Uyển Thành bay đi, trong chớp mắt đã biến mất ở trên không trung.

Đến lúc này, một hồi hạo kiếp của hồi Âm Liêu Thú rốt cục cũng đã chấm dứt dưới một kiếm lúc này, tất cả người sống sót đều thở dài một hơi, trong nội tâm đều thầm hô bản thân mình may mắn.

”Ồ...ô...ô...n...g —— ”

Lúc này, chỉ nghe thấy trên không trung của Tứ Phương thành đột nhiên vang lên một hồi chấn động mạnh, sau một lúc, ánh sáng màu tím chợt lóe lên, đại trận phòng ngự đang bao phủ cả tòa Tứ Phương thành đã biến mất không thấy.

Sau khi ngẩn ngơ một hồi, vô số võ giả đều reo hò mà lao ra bên ngoài Tứ Phương thành, đánh về phía đồng thi thể chồng chất của Âm Liêu Thú.

Tất cả mọi người đều rõ ràng, có thể những mảnh toái thi này đều tương đương với long tinh đang tỏa ra ánh vàng rực rỡ.

Có thể nói toàn thân Âm Liêu Thú đều là bảo vật, vô luận là sừng nhọn, răng nanh, lân giáp hay là con mắt, tất cả đều là diệu luyện thượng đẳng để luyện chế Huyền bảo, có thể nói giá trị liên thành, ai mà không muốn?

Chỉ có điều, có người còn nhanh hơn bọn họ một bước.

Một cái gia hỏa trên đầu mọc gia độc giác, triển khai tốc độ nhanh như chớp, tại trước khi mọi người đến được nơi này, đã vờ vét sạch sẽ tất cả thi thể của hơn trăm đầu Âm Liêu Thú, cho dù là một mảnh lân phiến cũng không bỏ sót, rồi ngay sau đó lại tiến vào trong bóng đêm, bỏ trốn mất dạng.

Khi ngàn vạn tên võ giả đi đến phụ cận nơi này, nhìn thấy mặt đất trống không, thì không khỏi há hốc hết cả mồm.

Sau đó, cả đám người đều phát ra những tiếng chửi bới vang vọng cả bầu trời.

- Con mẹ nó! Thằng chó nào mà lại tham như vậy? Cũng dám ngăn trở con đường kiếm tiền của lão tử! Quả thực là không có nhân tính a...! Thậm chí ngay cả răng nanh cũng không để lại!

- Nếu để cho bốn tóa biết là ai làm, thì nhất định ta sẽ đem xác hần chặt thành trăm mảnh, rồi đem cho cho ăn

- Aiizzz! Không có thiên lý a...! Thi thể của hơn trăm đầu Âm Liêu Thú a...! Tức chết lão tử!

” . . . ”

Trong không gian liên tục vang lên những tiếng chửi bới, thật lâu mà cũng chưa chấm dứt.

Không nghi ngờ chút nào, tên gia hỏa đã đem đồng thi thể của Âm Liêu Thú đi không phải ai khác mà chính là Cửu U Vương, chuyện tốt này Phong Liệt sẽ không để cho người khác chiếm tiện nghi.

Mà lúc này, Cửu U Vương mang theo đồng thi thể của hơn trăm đầu Âm Liêu Thú, đã bay đi rất xa khỏi khỏi Tứ Phương thành, không biết trốn đến nơi nào.

Sau một lúc, Phong Liệt cùng Diệp Thiên Tử, Bán Giang Hồng cũng xuất hiện ở bên ngoài.

- Phong Liệt, những người kia đang mắng ai vậy?

Diệp Thiên Tử đáng yêu cau cái mũi đẹp dễ tinh xảo của mình lại, kỳ quá mà nhìn về phía những võ giả đang chờ bời không ngừng kia.

- Ha ha! Chắc là chúng đang mắng Âm Liêu Thú a.

- Uhm, đích xác là đám Âm Liêu Thú kia rất đáng giận, quá dọa người mà.

Diệp Thiên Tử cũng đồng tình mà khẽ gật đầu.

Phong Liệt lắc đầu cười khẽ, lập tức, hắn như có điều suy nghĩ mà nhìn thoáng qua bầu trời phía tây, ánh mắt hắn có chút lập lờ.

Ngay trước khi Tử Long hộ pháp rời đi, hắn đã ần ần cảm nhận được có vài đạo thân ảnh mơ hồ cũng hướng về phía tây mà đuổi theo sư tôn của mình.

Như hắn đoán không lầm mà nói, tốc độ của những người kia cực kỳ kinh người, rất có khả năng bọn chúng đều là cường giả Long Biến Cảnh, mà hành động lén lút như thế chắc chắn là không có hảo ý, vì thế nên Phong Liệt rất lo lắng cho sư tôn của mình.

- Phong đại nhân! Ngài không có sao chứ?

- Phong đại nhân!

Ngay tại lúc Phong Liệt thất thần, Trịnh Đạt và Lý Thiên Hùng mang theo một đội nhân mã ra đón, chứng kiến Phong Liệt bình an trở về thì sắc mặt của cả đám cũng đều cực kỳ vui mừng.

Trong nội tâm Phong Liệt cảm thấy ấm áp, sau khi cùng mọi người hàn huyên một lúc, rồi tiếp nhận Long mã từ trong tay mấy tên quân sĩ, thì đám người Phong Liệt đã cười ngửa mà chậm rãi đi về phía nội thành.

Trên đường đi, khi Phong Liệt nghe được Trịnh Đạt kể lại những tổn thất khổng lồ do đám Âm Liêu Thú này tạo ra, thì trong lòng hắn cũng cảm thấy giật mình.

Bên ngoài Tứ Phương thành, bên trong phạm vi một ngàn dặm, chín phần mười các tiểu trấn và thôn trang đều đã bị phá hủy hoàn toàn, theo ước tính ban đầu, số lượng người đã tử vong là khoảng ba mươi vạn người.

Mặc dù tính đến hiện tại thì Phong Liệt cũng đã giết không ít người, xem mạng người như cỏ rác, nhưng sau khi nghe được số liệu thống kê này thì trong nội tâm hắn cũng cảm thấy cực kỳ sợ hãi, vì thế nên trong lòng hắn cũng đã sinh ra sát tâm với kẻ đã âm thầm tạo nên chuyện này.

Tuy hắn vừa mới tiếp quản Tứ Phương thành không lâu, nhưng những người đã chết này đều là dân chúng trong khu vực mình quản hạt, vì thế cho nên, sắp tới trong thời gian rất dài thì xung quanh Tứ Phương thành sẽ xuất hiện tình trạng thiếu thốn nhân khẩu.

. . .

- Đại nhân, ngài đã trở về, thật tốt quá! Lão nô nghe nói bên ngoài rất hỗn loạn, hôm nay nhìn thấy đại nhân không việc gì, lão nô cũng an tâm. Đúng rồi, đại nhân, có khách nhân đến tìm người.

Khi đám người Phong Liệt vừa mới đi vào phủ thành chủ, thì quản gia Trương Phúc liền hấp tấp chạy ra chào đón.

- Hả? Là người nào?" Phong Liệt hỏi.

Trương Phúc do dự một chút, nói:

- Người tới tự xưng là người của Diệp gia.

- Người của Diệp gia?

Phong Liệt khẽ nhướng lông mày, trong lòng cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

- Cái gì? Người nói là người của Diệp gia chúng ta sao? Là ai vậy?

Diệp Thiên Tử cũng cảm thấy kinh ngạc mà hỏi.

Đúng lúc này, đột nhiên, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng ở phía trước cách đó không xa vang lên :

- Là ta...!

Phong Liệt và Diệp Thiên Tử hơi sững sờ, rồi ngưng mắt mà nhìn về phía trước, chỉ thấy ở cách đó khoảng trăm trượng, một nữ tử có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần mặc quần trắng đang đứng ở đó.

Dung nhan của nữ tử này khuynh quốc khuynh thành, khí chất cao quý mà lạnh lùng, khiến cho người khác khi nhìn thấy nàng thì đều sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm.

Giờ phút này nàng đang nhìn một cách lạnh lùng về phía Phong Liệt, mà lúc này trong đôi mắt đẹp của nàng cũng không cách nào che giấu được hận ý.

- Tỷ tỷ ? Sao tỷ lại đến chỗ này ?

- Tỷ tỷ? Sao ngươi lại tới đây?

Diệp Thiên Tử vừa thấy cô gái kia, nhất thời, đôi mắt đẹp sáng ngời, hưng phấn hoan hô một tiếng, hung hăng nhào vào trong lòng cô gái.

551. Chương 657 : Cầu Hôn(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 657 : Cầu hôn(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by Kiemgioi

Phong Liệt thấy rõ người tới sau, liền cảm giác đau đầu, cô gái tuyệt sắc này không phải là ai khác, mà chính là Diệp Thiên Quỳnh, tỷ tỷ của Diệp Thiên Tử.

Diệp Thiên Quỳnh hung hăng trợn mắt nhìn Phong Liệt một cái, lại nhìn về phía muội muội của mình, trong đôi mắt đẹp lộ ra một tia cứng chiêu, nhưng ngoài miệng lại ra vẻ cả giận nói:

- Ngươi nha đầu chết tiệt cái này, cả ngày chạy đông chạy tây, thậm chí ngay cả thị vệ cũng không mang theo, vạn nhất đụng phải người xấu thì làm sao bây giờ?

- Hì hì! Tỷ tỷ, có Phong Liệt bảo vệ ta liền đủ rồi, những tên thị vệ kia sao có thể so với Phong Liệt.

Diệp Thiên Tử cười hì hì làm nũng nói.

- Phong Liệt? Hừ! Hắn hôm nay đắc tội nhiều thế lực như vậy, sợ rằng tự thân cũng khó bảo vệ, còn nói gì bảo vệ người khác? Không liên lụy ngươi đã không tệ rồi!

Diệp Thiên Quỳnh lạnh lùng liếc xéo Phong Liệt một cái, khinh thường nói.

-Tỷ tỷ, không cho phép ngươi nói Phong Liệt như vậy!

Diệp Thiên Tử vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, không vui mà nói, đồng thời xin lỗi nhìn rồi Phong Liệt một cái.

Phong Liệt không sao cả cười cười, cũng không tức giận, Diệp Thiên Quỳnh lời này mặc dù khó nghe, nhưng cũng là sự thật.

Mặc dù hôm nay thực lực của hắn tăng vọt, lòng tin tràn đầy, nhưng kẻ thù cũng giống như trước đếm không xuể, hơn nữa càng ngày càng mạnh mẽ.

Như Lôi Ngọc Thành, Băng Long Giáo Lăng gia, Ngân Long giáo, Kim Long giáo Kim gia cùng với Ma Long giáo Triệu gia, Thiết Chỉ Vương..., tùy tiện xách ra một cái là có thể hù chết một đám người, đó là chưa tính một ít địch nhân cường đại ẩn núp, như mấy người Sở Huyền, Long Nghịch.

Bất quá, đối với hắn mà nói, đây hết thảy đã sớm dần dần trở thành thói quen, bởi vì cái gọi là con rắn nhiều không sợ cắn, hắn tin chắc theo thực lực của mình không ngừng đề cao, hết thảy địch nhân cường đại, cuối cùng cũng sẽ trở thành đá kê chân ình bước lên.

Từ cổ chí kim, trên thế giới bất kỳ một gã cường giả chân chính, cũng là từ núi thây trong biển máu đi ra.

Một người nếu chỉ co đầu rút cổ tại trong một góc yên lặng tu luyện, có lẽ có thể trở thành một người cao thủ, nhưng vĩnh viễn cũng không thể có thể trở thành cường giả, bởi vì hắn thiếu hụt một trái tim của cường giả, có can đảm đối mặt với mọi địch nhân cường đại . nguồn

Giờ này khắc này, mặc dù Diệp Thiên Quỳnh đối với Phong Liệt nói lời tràn đầy khinh thường, chủ yếu cũng là bởi vì người yêu của mình chết đi có quan hệ rất lớn với Phong Liệt, làm nàng khó có thể thoải mái.

Nếu là bỏ qua đoạn ân oán ngày xưa này, trong nội tâm nàng đối với thiếu niên tên tuổi không lớn lắm trước mắt cũng là có chút thương thức, thậm chí có chút ít giạt mình.

Mấy ngày trước, sau khi nàng biết được muội muội của mình bị Phong Liệt bắt cóc, lập tức từ vạn dặm xa chạy tới hưng sư vấn tội.

Nhưng trong khoảng thời gian này, nàng nghe một ít lời đồn đãi về Phong Liệt, trong lòng cũng dần dần có một chút buông lỏng.

Thậm chí dần dần cảm thấy, có lẽ em gái đã lựa chọn đúng, thiếu niên này đúng là đầy đủ ưu tú.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng Phong Liệt thức tỉnh Ma Long huyết mạch trong thời gian ba năm ngắn ngủn đã tấn thăng đến hàng ngũ Thần Thông Cảnh cường giả, thiên tư kinh người như vậy, đúng là thể gian hiếm có.

Hơn nữa, Phong Liệt cường thế đánh bại hết các thiên tài nhân tài kiệt xuất đứng đầu các đại giáo phái, vượt qua Tất Tử Chi Kiếp, thức tỉnh Đại thần thông Thôn Phệ, chém giết Kim Long Hoàng huyết mạch Kim Sở Ngạn cùng một loạt kinh thiên sự kiện, không cái nào là không chứng minh tuyệt thế thiên tư của Phong Liệt.

Một vị thiếu niên thiên tài có một không hai như vậy, trừ xuất thân thấp hèn một chút, sợ rằng đủ để xứng đôi bất kỳ cô gái nào trên đời.

Trong lòng Diệp Thiên Quỳnh nghĩ vậy, cho nên, giờ phút này cũng là cũng không có làm cho em gái mình phải sạch quan hệ cùng Phong Liệt, hơn nữa, nàng cũng rất hiểu rõ em gái mình, đây cũng là chuyện không thể nào.

- Thiên Tử, vô luận như thế nào, hôm nay ngươi phải cùng ta trở về.

Diệp Thiên Quỳnh nghiêm túc nói.

-Tỷ tỷ, ngươi không phải nói không ngăn cản chuyện tình giữa ta cùng Phong Liệt sao?

Diệp Thiên Tử không vui, nhíu mày nói.

- Ta không ngăn trở chuyện tình giữa ngươi cùng Phong Liệt nữa rồi, nhưng ta cuối cùng cũng lo lắng cho an nguy của ngươi! Hơn nữa, Diệp gia chúng ta cũng là một đại tộc, ngươi không minh bạch đi theo hắn như vậy, mặt mũi để ở đâu? Lần này nếu không phải ta chủ động ra mặt, sợ rằng những tên kia của Trường Lão Viện cũng muốn phái người tới trời người đi trở về!

Diệp Thiên Quỳnh có chút bất đắc dĩ nói.

Vừa nói, vừa hằm hừ nhìn Phong Liệt, tựa hồ rất là bất mãn đối với Phong Liệt dụ dỗ muội muội của mình.

-Hừ! Bọn họ dám!

Diệp Thiên Tử không nhin được đảo cặp mắt trắng dã, nhưng ngay sau đó chạy về bên người Phong Liệt đắc ý hừ hừ nói.

- Người ta mới không trở về, ta muốn cùng Phong Liệt ở chung một chỗ!

- Người...

Diệp Thiên Quỳnh không khỏi một trận chán nản, đối với đứa em gái điều ngoa bốc đồng của mình, nàng từ nhỏ đến lớn vẫn luôn là không có biện pháp.

Lúc này, Phong Liệt luôn trầm mặc không nói lại đột nhiên mở miệng nói:

- Thiên Tử, nghe lời tỷ tỷ người, đi về trước đi.

- A? Phong Liệt! Người... người...

Diệp Thiên Tử thân thể mềm mại run lên, ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt không còn chút máu, trong đôi mắt đẹp thoáng chớp chứa đầy nước mắt.

Phong Liệt thấy vậy, nhất thời hiểu được cô nàng này hiểu lầm, vội vàng giải thích:

- Nha đầu ngốc! Người loạn tưởng cái gì đâu? Ý của ta là, người về nhà trước chờ ta, không lâu sau, ta sẽ qua nhà người cầu hôn!

- A? Thật? Người không có gạt ta sao?

Diệp Thiên Tử khó có thể tin nói rộng ra cái miệng nhỏ nhắn, hỏi tới.

-Thiên chân vạn xác!

Phong Liệt khẽ cười gật đầu.

Mặc dù hắn cũng không muốn cô nàng này rời khỏi mình, nhưng hắn biết thế gia có quy củ của thế gia, một tiểu thư dòng chính của đại gia tộc lại vô danh vô phận đi theo mình, quả thật không đúng.

- Hì hì! Coi như người có lương tâm!

Đôi mắt đẹp của Diệp Thiên Tử không khỏi hiện lên vui mừng, chớp chớp liên tục, nhưng rất nhanh, nàng thu lại nét mừng, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn hừ hừ nói:

- Hừ, thôi Phong Liệt, người ta còn không có đáp ứng gả cho người, đến lúc đó xem người biểu hiện sao!

- Ách...

Phong Liệt há hốc mồm, nữ nhân này thật đúng là không giải thích được, khó có thể nắm bắt.

Thấy Phong Liệt biểu hiện như vậy, Diệp Thiên Quỳnh cũng không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, đối trước mắt thiếu niên lần nữa xem trọng thêm vài phần, đồng thời trong nội tâm nàng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay lão tổ tông Diệp gia bế quan, lần này Diệp Thiên Tử tự chủ trương để cho phụ thân mình, thân là gia chủ ở trong gia tộc cũng chịu không nổi áp lực.

- Thôi Phong Liệt! Cho người nửa năm, không, ba tháng thời gian, người nếu không đến cầu hôn, người ta sẽ chết cho người xem!

...

Diệp Thiên Tử lưu luyến không rời, bị tỷ tỷ túm ra phủ thành chủ, lúc gần đi vẫn không quên uy hiếp Phong Liệt một phen, làm Phong Liệt quả thực dở khóc dở cười.

552. Chương 658 : Cầu Hôn(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 658 : Cầu hôn(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by Kiemgioi

Phong Liệt vẫn đưa mắt nhìn hai tỷ muội hoa dần dần biến mất, mới thu hồi rồi tầm mắt.

Từ đầu đến cuối, hắn cũng không nói một câu với Diệp Thiên Quỳnh.

Sau khi tiễn hai tỷ muội Diệp gia, Phong Liệt liền xoay người hướng vào trong đại điện đi tới, đồng thời đối với quần gia phân phó nói:

- Trương Phúc, để cho Phong Tiểu Đào triệu tập mọi người đến đây gặp ta!

- Dạ!

Trương Phúc cung kính đáp một tiếng, khom người lui xuống.

Phong Liệt đem Diệp Thiên Tử chuyện tạm thời để xuống, trong lòng bắt đầu tính toán tình huống kế tiếp.

Hành trình đi đến Thiên Nhân Thành này, chém giết Kim Long giáo đệ nhất thiên tài Kim Sở Ngạn cùng Triệu gia Triệu Thanh Thư cùng với hai gã thuộc hạ của Thiết Chỉ Vương, có thể nói là dương danh lập vạn, thu hoạch không tệ.

Chỉ bất quá, tam phương thế lực này cũng tất nhiên cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, kế tiếp tất nhiên sẽ làm ra một chút bố trí, nghênh đón các phương diện trả thù.

Đối với Kim Long giáo, hắn là không đến mức giết đến Tứ Phương thành tìm hắn gây phiền phức, nhưng cũng phải phòng bị bọn họ giận lây sang Phong gia tại Thiên Lân thành.

Ban đầu, mặc dù là Phong Liệt bị trục xuất khỏi gia tộc, thiếu chút nữa vứt bỏ mạng nhỏ, nhưng hắn cũng hiểu được Kim Long thiên triều ra lệnh như thế, một cái Phong gia với cửa nhỏ nhà nghèo cũng là bất đắc dĩ.

Hơn nữa nếu không phải Thiết Dực trưởng lão hạ thủ lưu tình, mình cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết. Huống chi, Phong gia còn có một Tam thúc cùng mấy vị cô cô rất thương yêu mình, cùng với đường muội Phong Tiểu Vi, những thứ thân tình này đều làm hắn khó có thể dứt bỏ.

Cho nên, hắn tính toán phải một nhóm người đi trước Kim Long thiên triều, để cho Phong gia tránh được thì nên tránh, Nếu không được, thì dời nhà đến Tứ Phương thành, tin tưởng là có che chở của mình, Phong gia cũng không có đại phiền toái gì.

Bên phía Thiết Chỉ Vương, Phong Liệt cũng không e ngại quá nhiều, mặc dù lão nhân kia quyền cao chức trọng, ở Đẳng Long quận có ảnh hưởng cực kỳ rộng lớn.

Nhưng nói cho cùng, trên cái thế giới này vẫn là cường giả vi tôn.

Tin tưởng sau khi Thiết Chỉ Vương phát hiện mình giết chết hai tên thủ hạ cường hãn của hắn, tất nhiên sẽ có cố kỵ, trong khoảng thời gian ngắn hắn là không còn đến mức cùng mình vạch mặt.

Hắn lo lắng nhất cũng là Triệu gia, trong gia tộc khổng lồ này có cao thủ nhiều như mây, thậm chí nếu có cường giả Long Biến Cảnh trấn giữ cũng không kỳ quái chút nào, đây là một đại địch mà Phong Liệt kiêng kỵ nhất.

Lần này hắn đập nát thế lực của Triệu gia ở Tứ Phương thành, lại chém giết Triệu Thanh Thư cùng bốn vị cường giả Hóa Đan Cảnh, không thể nghi ngờ cho nhỏ rằng cọp, tương lai tất nhiên sẽ gặp được Triệu gia cường thế đả kích, không thể không sớm làm chuẩn bị.

Trong lúc Phong Liệt đang suy nghĩ đối, đột nhiên, hắn cảm thấy một cổ Kiếm Ý vô cùng mạnh mẽ khóa chính mình, làm tâm thần hắn không khỏi căng thẳng.

Kế tiếp, Phong Liệt vừa muốn hóa thân Thôn Phệ Tuyền Qua, nhưng lại đột nhiên ngừng lại.

Hắn cảm giác được đối phương mặc dù khóa lại chính mình, nhưng trong cổ Kiếm Ý này cũng có không chút địch ý nào, hơn nữa, chỉ là một thoáng, lại biến mất không thấy.

- Hử!? Thủ hộ giả!

Phong Liệt hơi sửng sò, ánh mắt không khỏi nhìn về cách đó không xa một ngọn tháp cao trăm trượng. Đó là Phòng Ngự Tháp.

- Tới lâu như vậy, cũng đúng là nên xem một chút.

Hơi chút nghĩ ngợi, Phong Liệt mang bước hướng về tòa Phòng Ngự Tháp kia đi tới.

Tòa tháp cao này toàn thân đen nhánh, giống như đúc bằng sắt, tản ra hào quang u tối, năm tháng qua đi mà không hề dính chút dấu tích nào.

Trong lòng Phong Liệt âm thầm cảnh giác, chậm rãi đi vào trong đại sảnh tầng một.

Sau một khắc, hắn ánh mắt khẽ co rút lại, chỉ thấy một gã lão giả lưng còng đứng trước ở cuối đại sảnh, một đôi con ngươi tinh quang nhấp nháy nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Lão giả lưng còng này có chút khô gầy, nhưng khí thế lại cực kỳ kinh người, rõ ràng đã đạt đến Hóa Đan Cảnh hậu kỳ, lão nhẹ nhàng đứng ở đó, giống như một gốc cây tùng vạn năm đứng vững vàng trên đỉnh núi, to lớn bất động, mà trong đôi mắt hắn lơ đãng phát ra tinh mang, giống như một thanh kiếm chuôi nhỏ mà lưỡi kiếm đầy sắc bén, hàm chứa tia kiếm đạo áo nghĩa.

- Thiếu chủ, người đã đến rồi.

Lão giả đánh giá Phong Liệt chỉ chốc lát sau, nhẹ nhàng gạt đầu, dùng tang thương thanh âm nói.

- Thiếu chủ?

Phong Liệt không khỏi sửng sốt.

- Người là người phương nào? Tại sao gọi ta Thiếu chủ?

-Lão nô là kiếm bộc của Tử Long chủ công, người thân là chủ công đồ đệ, tự nhiên là là Thiếu chủ của lão nô.

Lão giả chậm rãi nói.

- Hử!? Người là nói, người là kiếm bộc của ta sư tôn?

Phong Liệt không khỏi trong lòng chấn động, trên mặt rất là ngoài ý muốn.

- Không sai! Vốn là chủ công đem người an bài ở Tứ Phương thành này, chính là để cho lão nô chiếu cố an nguy của Thiếu chủ, nhưng hôm nay xem ra, cũng là chủ công quá lo lắng, thực lực của người đã vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

Lão giả trong mắt khẽ lộ ra một tia vẻ tán thưởng.

Nghe được lời của lão giả, trong lòng Phong Liệt nhất thời hiểu được.

Thì ra là, ban đầu để cho hắn tới Tứ Phương thành lĩnh nhiệm chức thành chủ, dĩ nhiên là sư tôn Tử Long hộ pháp ý tứ, hơn nữa Tử Long hộ pháp đã sớm an bài ở chỗ này một vị Hóa Đan Cảnh hậu kỳ cường giả chịu trách nhiệm an nguy của hắn.

-Thì ra là như vậy, sau này an nguy của tại hạ còn cần tiền bối phí tâm, không biết tiền bối xưng hô như thế nào?

Phong Liệt khẽ mỉm cười, đối với lão giả chấp tay nói.

- Lão nô không dám nhận lễ của Thiếu chủ, Thiếu chủ gọi lão nô Kiếm Cửu được rồi, chiếu cố Thiếu chủ là bổn phận của lão nô.

Lão giả thu liễm toàn thân khí thế cùng tinh mang trong mắt, khẽ khom người nói.

Giờ khắc này, Kiếm Cửu đã biến thành một vị gần đất xa trời còng lưng lão giả, phảng phất một trận gió là có thể quét đến Tây Thiên.

Phong Liệt không khỏi mừng thầm trong lòng, không nghĩ tới, đột nhiên nhiều hơn một vị siêu cấp hộ vệ, nhìn khí thế người này, sợ rằng so với Thiết Chỉ Vương cũng không yếu hơn.

Chỉ bất quá, tựa hồ trong cơ thể người này có chút vết thương cũ, trên mặt lộ ra nhiều tia xám trắng không khỏe mạnh.

Lúc này, chỉ nghe Kiếm Cửu tiếp tục nói:

- Thiếu chủ, lúc trước chủ công từng truyền lời cho lão nô, muốn công tử quay về Âm Vũ Phong một chuyến.”

-A? Ta sư tôn có nói chuyện gì không?

Phong Liệt hơi sững sờ. xem tại

-Chuyện cụ thể lão nô không biết, nhưng chủ công từng nói về sự kiện trước kia, hơn nữa chủ công muốn người trước khi sử dụng tấm lệnh bài kia, không làm cho bất luận kẻ nào thấy.

Kiếm Cửu trịnh trọng nói.

-Ồ!? Trước kia nói cho ta biết cái kia sự kiện? Chẳng lẽ...

Phong Liệt ánh mắt hơi động một chút, trong lòng không khỏi sôi trào không dứt.

Hắn nhớ được sư tôn từng nói qua, hắn còn thời gian trăm năm mới rời đi, nhưng hôm nay mới qua không tới hai năm.

Rốt cuộc là chuyện gì để cho sư tôn thay đổi kế hoạch đã nói trước?

Phong Liệt không khỏi âm thầm buồn bực, trầm ngâm một chút sau, hắn liền cáo từ Kiếm Cửu, rời đi Phòng Ngự Tháp.

...

- Bái kiến công tử!

- Bái kiến công tử!

553. Chương 659: Thiên Hà Cổ Quyền Phân Thần Thiên(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 659: Thiên Hà Cổ Quyền Phân Thần Thiên(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by Kiemgioi

Phong Liệt vẫn đưa mắt nhìn hai tỷ muội hoa dần dần biến mất, mới thu hồi rồi tầm mắt.

Trong đại điện Phủ thành chủ, đám người Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng, Lôi Hạo Thành nhất tề quỳ rạp xuống đất.

-Ừ, tất cả đứng lên đi.

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- Công tử, không biết triệu tập bọn ta có gì phân phó?

Hỏa Mạng Vương cung kính hỏi, hắn thấy tu vi của Phong Liệt lại đề cao thêm một đoạn, trong mắt không khỏi lộ ra một tia chấn kinh.

Phong Liệt trầm ngâm một chút, phân phó nói:

- Xích Viêm Thiên, người đi một chuyến đến Thiên Lân thành của Thiên Long thiên triều, đem phong thư này giao cho Phong gia gia chủ là Phong Chính Khôn, nếu là Phong gia gặp nguy hiểm, người phải chiếu cố một phen.”

Vừa nói, hắn đem một phong thư bắn ra đến trong tay Hỏa Mạng Vương.

- Tuân lệnh!

Hỏa Mạng Vương hơi sững sờ, nhưng vẫn là không chút lựa chọn đồng ý.

Bởi vì Phong Liệt phải rời khỏi Tứ Phương thành một thời gian ngắn, kế tiếp, liền phân phó đối với Lý Thiên Hùng đám người làm một phen, đồng thời, hắn còn an bài Khương Thần thử cùng Phiêu Miểu Các tiếp xúc, dò thăm tin tức của Lý U Nguyệt.

- Công tử, bên phía Phùng Cảnh Huy xử lý thế nào đây?

Lý Thiên Hùng do dự một chút, nói.

- Trước không cần để ý tới hắn, chờ ta trở lại ở thu thập hắn! Nếu cùng Kim Long giáo khai chiến, cần phải điều động quân thủ thành, tốt nhất là cho Phùng Cảnh Huy mang theo lực lượng có sẵn lao tới tiền tuyến!

Phong Liệt cười lạnh nói.

- Dạ!

...

Chỉ sau chốc lát, cả đám tất cả đều tản đi, Phong Liệt thì ngồi một mình ở trên đại điện, cau mày nghĩ ngợi.

Có lẽ là kiếp trước kia đoạn kinh nghiệm thấm thiết, những cố sự như gặp gỡ ân sư, bằng hữu, ân nhân cứu mạng hay bị phản bội. Cả đời này Phong Liệt trở nên máu lạnh mà ích kỷ, hơn nữa lòng nghi ngờ rất nặng.

Kể từ khi sống lại tới nay, hắn chưa từng có hoàn toàn tín nhiệm bất luận kẻ nào, bao gồm mấy người nữ nhân có quan hệ mật thiết với hắn, cho tới nay hắn chỉ có tin tưởng thực lực của mình.

Giờ phút này, hắn cũng là đang nghi ngờ Tử Long hộ pháp, sư tôn của mình, tuy chỉ ở trên trực giác, hắn cảm thấy Tử Long hộ pháp đích xác là một vị sư tôn đáng để tôn kính, hơn nữa, mấy năm này cũng rất yêu thương hắn.

Nhưng từ Phong Liệt nhất quán suy nghĩ, nhưng cũng không muốn đem vận mệnh của mình hoàn toàn giao phó ở trong tay người khác.

- Ô!? Rốt cuộc có nên hợp lại một lần?

Trong lòng Phong Liệt âm thầm trầm ngâm.

Cùng lúc đó, Cửu U Vương đã ở một chỗ hoang dã ngoài ngàn dặm, coi chừng một cụ thi thể Âm Liêu Thú mà suy nghĩ xuất thần, một đôi trong mắt to lộ ra vẻ suy tư.

Lúc này Cửu U Vương đã to lên tới sáu mươi lăm trượng, chân chính đạt đến cấp năm đỉnh chi cảnh, chỉ cần nuốt thêm một đầu Âm Liêu Thú, hắn nhất định sẽ gây ra Long Biến Thiên kiếp, tuyệt không nửa điểm huyền niệm.

Nhưng ở trước mắt, hắn cũng là do dự.

Không vì cái gì khác, đơn giản là kia Thiên kiếp chi uy quá cường đại, làm hắn thật sự không có nắm chắc, chuẩn bị không tốt, sẽ gặp công dã tràng.

Trong lúc Phong Liệt đang ngồi ở trên đại điện do dự, đột nhiên, một giọng nữ quen thuộc trong trẻo mà lạnh lùng truyền vào trong tai của hắn:

- Phong Liệt, người đi ra cho ta!

- Hử!? Hoàng Tử Nguyệt?

Phong Liệt ánh mắt co rụt lại, lập tức nghe ra, đây chính là thanh âm của Hoàng Tử Nguyệt.

- Nàng tại sao tới tìm ta? Chẳng lẽ là bởi vì Kim Sở Ngạn?

Trong lòng Phong Liệt không khỏi âm thầm bồn chồn, cô nàng này không phải là tới hưng sư vấn tội a?

Hơi chút do dự, thân hình hần thoáng một cái, đi ra ngoài đại điện, vừa thấy một đạo thân ảnh màu trắng yếu diệu lẳng không bay ra ngoài thành, dần dần biến mất vô hình.

Hắn vừa định đuổi theo đi, rồi lại nghe được trong Phòng Ngự Tháp truyền đến thanh âm lo lắng của Kiếm Cửu:

- Thiếu chủ! Người nọ là cường giả Long Biến Cảnh, có cần lão nô đi theo không?

- Không cần, ta tự có phân tặc. truyện copy từ

Phong Liệt lạnh nhạt nói một câu, sau đó phi thân bay lên không, đuổi theo đạo thân ảnh kia.

Chỉ chớp lát, cách xa Tứ Phương thành năm trăm dặm, bóng hình xinh đẹp màu trắng kia đáp xuống một tảng đá trên đỉnh gò đất.

Tóc vàng phấp phới, lụa mỏng che mặt, bạch y trắng tuyết, khí chất cao quý lãnh diễm, thân thể tinh tế yếu diệu, mơ hồ tản ra một cỗ uy nghiêm khí tức.

Quả nhiên, cô gái này chính là Hoàng Tử Nguyệt, hơn nữa còn là bản tôn.

- Hoàng Tử Nguyệt, tìm lão tử có chuyện gì?

Thân hình của Phong Liệt rơi xuống ở ngàn trượng ở ngoài, lười biếng nói.

Kia thực, cách ngàn trượng khoảng cách nói chuyện thật sự có chút không quá thuận tiện, bất quá, Phong Liệt sẽ không nghĩ đến quá gần cô nàng kia rồi, dù sao đối phương cũng là một vị Long Biến Cảnh trung kỳ cường giả, vạn nhất gặp gỡ đánh lén thì không dễ chơi rồi, hắn cũng thà rằng lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

- Hừ! Tiểu quỷ nhát gan!

Hoàng Tử Nguyệt nhìn tên kia đứng xa như vậy, trong đôi mắt đẹp không khỏi dâng lên một cỗ tức giận, bộ ngực khê phập phồng mấy cái.

Nói thật, vốn là nàng muốn vừa thấy mặt sẽ hung hăng dọn dẹp Phong Liệt một chút, nhưng chẳng biết tại sao, sau khi gặp thì lại do dự.

Kế tiếp, thân hình nàng thoáng một cái, liền xuất hiện tại phía trước Phong Liệt khoảng trăm trượng, lại không nghĩ, lúc nàng vừa mới dừng chân, liền thấy Phong Liệt phát tay ném tới một đạo kim quang. (

- Hử!?

Ánh mắt Hoàng Tử Nguyệt vừa động, dễ dàng hươ ra một cỗ cương khí đem đạo kim quang kia dừng ở trên không, sau đó nhẹ nhàng chộp vào trong tay, định thần nhìn lại, dĩ nhiên là một quyển Kim Thư.

Không nghĩ ngờ chút nào, đây chính là cuốn Thiên Hà Cổ Quyền Phân Thần Thiên.

- Ô? Người nhanh như vậy đã lĩnh ngộ được?

Trong đôi mắt đẹp của Hoàng Tử Nguyệt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, ban đầu nàng lĩnh ngộ môn bí thuật này đã hao phí một năm thời gian, hơn nữa, như vậy đã coi như là có ngộ tính cực kỳ kinh người rồi, mà tên này mới cầm trong tay chưa đầy hai tháng?

Phong Liệt cũng là khinh thường bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ:

- Thôi đi! Lão tử đâu chỉ là lĩnh ngộ, ngay cả phân thân cũng muốn độ Long Biến Chi Kiếp rồi!

-Có lời gì thì nói mau, không thì ta đi!

Phong Liệt hơi không kiên nhẫn nói.

- Người...

Hoàng Tử Nguyệt vừa nghe lời của Phong Liệt này không liên nhin được, chẳng biết tại sao, trong lòng không giải thích được mà giận giữ vô cùng.

-Phong Liệt, ngươi có biết hay không ngươi thiếu chút nữa chọc phải đại họa?

Hoàng Tử Nguyệt nổi giận đùng đùng nói.

-Chọc phải đại họa? Ngươi đang nói cái gì? Ta làm sao không biết.

Phong Liệt không sao cả nói.

-Hừ! Cũng giống như ngươi, Kim Sở Ngạn cũng được Long Vũ Minh xem là trọng điểm bồi dưỡng, thậm chí sau này, các ngươi còn có thể kề vai chiến đấu! Ngươi cũng không chú ý ngăn cản của ta, đối với hắc ác độc hạ sát thủ, cái này còn chưa tính đại họa sao?

Hoàng Tử Nguyệt hừ lạnh nói.

- Dừng! Hắc muốn giết ta, chẳng lẽ ta lại không thể giết hắc?

Phong Liệt không khỏi xì mũi, đột nhiên, ánh mắt của hắc co rụt lại, trầm giọng nói.

- Ý của ngươi nói là, hắc còn chưa chết?

-Cái này cũng không cần ngươi quan tâm! Ta tới tìm ngươi, là vì một chuyện khác!”

Hoàng Tử Nguyệt nói.

Phong Liệt nghe Hoàng Tử Nguyệt như thế trả lời, trong lòng không khỏi âm thầm cả kinh, nghe khẩu khí của cô nàng này, tựa hồ Kim Sở Ngạn quả thật còn sống.

554. Chương 660: Thiên Hà Cổ Quỷ Phân Thần Thiên(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 660: Thiên Hà Cổ Quỷ Phân Thần Thiên(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by Kiemgioi

Bất quá, đây quả thực là chuyện không thể nào xảy ra, cho dù là cường giả Hóa Đan Cảnh bị chặt đứt đầu, khối nhục thân kia coi như là hư rồi, tuyệt không có may mắn. Huống chi, ban đầu hắc đã đem linh hồn Kim Sở Ngạn cùng nhau diệt thành khối bụi rồi.

-A? Chuyện gì?

Phong Liệt ánh mắt lóe lên một cái, nghi ngờ nói.

Lúc này, Hoàng Tử Nguyệt xoay người lại, một đôi đôi mắt đẹp cùng ánh mắt của Phong Liệt đối nhau, chỉ chớp lát sau, trong miệng nàng chậm rãi nói hai chữ:

- Thần... khí!

Trong lòng Phong Liệt hơi động, cũng may là đối với lần này, hắc đã sớm có chuẩn bị, trên mặt chỉ lộ ra một tia kinh ngạc:

- Cái gì? Thần Khí? Ta không nghe lầm chứ?

Hoàng Tử Nguyệt trầm mặc thật lâu, ánh mắt cũng giống như như thực chất, cẩn thận dò xét mọi chỗ trên mặt Phong Liệt, tựa hồ muốn nhìn ra một chút gì từ biểu hiện trên mặt hắn.

Chỉ bất quá, nàng nhất định thất vọng.

- Không sai! Chính là Thần Khí! Phong Liệt, ban đầu ở bên trong Huyết Hải Không Gian, người từ đầu đến cuối cũng ẩn núp một bên, là một trong những người có khả năng nhất nhận được Thần Khí nhất, nếu như Thần Khí ở trong tay người... đọc truyện mới nhất tại .

- Chậm đã chậm đã! Hoàng Tử Nguyệt, Thần Khí kia không phải là bị Thiên Hoang tán nhân lấy đi sao? Làm sao lại hoài nghi đến trên người lão tử?"

Phong Liệt cắt đứt lời của Hoàng Tử Nguyệt, kinh ngạc nói.

- Đám người Vô Cực Kiếm Ma đã ép Thiên Hoang tán nhân cắt tóc mà thề, cuối cùng chứng thật Thần Khí không có ở trên người hắn, hơn nữa, hôm nay các đại môn phái cũng hoài nghi đến trên người ta và người!

Hoàng Tử Nguyệt có chút bất đắc dĩ nói.

Mấy ngày nay, hơn mười vị cường giả Long Biến Cảnh các đại môn phái cũng tề tụ ở Hoàng gia, muốn nàng cho thuyết pháp, nếu không phải cuối cùng một vị tuyệt thế cường giả Hoàng gia ra mặt, sợ rằng các đại môn phái còn không chịu bỏ qua, quả thực khiến cho nàng bể đầu sốt trán, khổ không thể tả.

- Dừng! Cái gì gọi là hoài nghi đến trên người người và ta, rõ ràng chính là người bị người ta hoài nghi, trừ người ra, ta nhưng không có lộ mặt qua!

- Hoàng Tử Nguyệt, người cũng không nên lấy oán báo ân, ban đầu nếu không phải lão tử tận tâm khổ khổ đem người cứu ra, người chỉ sợ sớm đã chết ở bên trong.

Phong Liệt nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói.

- Những thứ này ta cũng biết, cho nên ta cũng không có đem người khai ra.

- Bất quá, ta suy đi nghĩ lại thật lâu, thật sự cảm thấy người có khả năng lấy được Thần Khí!

Hoàng Tử Nguyệt hoài nghi nhìn Phong Liệt nói.

-Hừ, đây chẳng qua là tự mình người nghĩ vậy mà thôi, lão tử cho tới bây giờ chưa từng thấy cái gì Thần Khí!

Phong Liệt tức giận nói.

- Phong Liệt, nếu Thần Khí ở trên tay người, ta hi vọng người có thể lập tức giao ra đây, lấy thực lực của người căn bản không thể nào Ngự Sử Thần Khí, nó chỉ làm cho người gặp họa sát thân!

Nếu là người có thể giao ra Thần Khí, ta có thể vì người tìm một cụ phân thân cường hãn không kém gì bản tôn của ta, thậm chí cũng có thể cho người công pháp của Hoàng gia ta, có thể luyện tới Long Hoàng cảnh!

Hoàng Tử Nguyệt hấp dẫn nói, trong đôi mắt đẹp tinh mang lóe lên.

-Mặc dù những thứ mà người nói, đối với ta hấp dẫn rất lớn, nhưng ta thật không có Thần Khí.

Phong Liệt không nhúc nhích chút nào, mười phần làm khó giang tay.

Hoàng Tử Nguyệt bất đắc dĩ thở dài, kia thực nàng vốn là không cách nào xác định Phong Liệt có chiếm được Thần Khí hay không, giờ phút này, nhìn Phong Liệt biểu hiện, trong lòng đối với lời của Phong Liệt không khỏi tin tám chín phần.

Đang lúc ấy thì, đột nhiên, trên không trung vụt sáng lên một đạo lục mang, sáng rực làm cho không ai mở mắt được, đồng thời, một cỗ sóng khí cực nóng, âm tà tràn ngập ở trong thiên địa.

Đôi mắt đẹp của Hoàng Tử Nguyệt co rút lại, không khỏi lên tiếng kinh hô:

- Đây... đây là Lục Hoàng Diễm của Thiên Diễm Môn, bọn họ đã động thủ!

Hoàng Tử Nguyệt con người co rút, kinh kêu:

- Đây...đây là lục hoàng diễm của thiên diễm môn, họ thật sự ra tay!

Phong Liệt lòng rung động, màn sáng xanh đỏ đến từ hướng Nam Uyển Thành, khiến hắn nghĩ đến sư phụ Tử Long hộ pháp.

Phong Liệt nhìn Hoàng Tử Nguyệt, trầm giọng nói hỏi:

- Hoàng Tử Nguyệt, người nói 'Bọn họ' là ai?

- Chuyện này người không biết thì tốt hơn, nếu không muốn chết thì đi về đi, ta còn chuyện khác, đi trước đây.

Nói rồi Hoàng Tử Nguyệt lập tức biến thành màn sáng vàng đi hướng đánh nhau, chớp mắt đã biến mất.

Phong Liệt nhíu mày, từ lời của Hoàng Tử Nguyệt khiến hắn khẳng định điều suy đoán.

Không chút nghi ngờ, chỗ đó chắc chắn đang trình diễn tuyệt thế đại chiến, xa cách hơn ngàn dặm đều cảm giác từ dưới lòng đất truyền đến tiếng ầm ầm. Dù là cường giả đỉnh hóa đan cảnh cũng không có khả năng tạo thành tiếng động lớn như vậy, trừ phi là cường giả long biến cảnh. Mà cường giả long biến cảnh thì không phải rau cải trắng gì.

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt vận chuyển chấp long châu, che giấu hơi thở bản thân, rồi đuổi người phóng ra xa.

Lấy thực lực hiện tại của hắn tất nhiên không có tư cách tham gia chiến giữa cường giả long biến cảnh, nhưng có long ngục không gian trong tay, muốn giữ cái mạng nhỏ là không thành vấn đề.

Khoảng cách ngàn dặm giây lát trôi qua, Phong Liệt rút cuộc đi tới bên mép đại chiến, bị tình hình trước mắt rung động.

Trên trời cao vạn trượng ba cường giả khí thế hùng hồn đang dốc sức bao vây một người đàn ông trung niên áo trắng, kiếm khí tung hoành, hỏa diễm bắn ra bốn phía, đánh đến thiên hôn địa ám, quần tinh loạn chiến, trong thiên địa nóng cháy cực kỳ. Cổ cây phạm vi mấy trăm dặm biến khét đen, khói bốc lên.

Cường giả long biến cảnh chiến đấu đương nhiên không tầm thường, phát tay là không trung chấn động, mây trời biến ảo, uy thế kinh thiên, tùy ý một kiếm khí rơi xuống đất đều để lại khe hở to lớn dài đến mười dặm, nhìn thấy ghê người.

Không ra ngoài điều Phong Liệt dự đoán, trong đó một người đàn ông trung niên mặc áo trắng kiếm khí tận trời chính là Tử Long hộ pháp. Ba đối thủ của gã thì Phong Liệt không xa lạ gì, ở trong huyết hải không gian long hoàng thần phủ từng gặp mặt.

Trong đó một mỹ diễm thiếu phụ翩翩 bay múa như tiên nữ, gợn tay nhấc chân toát ra lục hoàng diễm âm tà chính là cường giả hậu kỳ long biến cảnh của thiên diễm môn.

Phong Liệt từ trong miệng Hoàng Tử Nguyệt biết được tên của nàng là Xích Yên Hà, cường giả lục hoàng diễm, một trong tam đại thần diễm của thiên diễm môn, phụ trách trấn thủ thể lực thiên diễm môn ở thế tục giới.

Xích Yên Hà chẳng những bản thân có thực lực vô cùng mạnh mẽ, lục hoàng diễm trong người nàng cũng uy lực vô cùng, quý dị khó lường, nghe nói có thể thiêu hủy nguyên lực trong người kẻ địch. Có thần diễm trong tay, có thể xưng là vô địch cùng đẳng cấp.

Còn hai người kia là Tuyệt Vọng kiếm phái Vô Cực Kiếm Ma, và U Minh giáo Thiên Hoang Tán Nhân.

Hai người này cũng đều là cường giả hậu kỳ long biến cảnh, một người lấy tuyệt vọng kiếm đạo độc bộ thiên hạ, người kia dựa vào trọng bảo thập long thiên hoang đỉnh uy hiếp quần luân, thực lực đều cực kỳ mạnh.

Giờ phút này, Tử Long hộ pháp biểu tình trầm trọng, đôi mắt sâu thẳm lộ ra tức giận. Mặc dù gã ở kiếm đạo có tạo nghệ sâu đạt đến hóa cảnh nhưng ở trước mặt ba cao thủ không kém gì mình thì vẫn là tuyệt đối yếu thế, liên tục thụt lùi, nguy cơ trập trùng, so trắng rách rưới, khá là chật vật.

555. Chương 661: Tuyệt Vọng Kiếm Đạo (1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 661: tuyệt vọng kiếm đạo (1)

Tử Long hộ pháp tức giận nói:

- Vô Cực Lão Ma, Xích Yên Hà, hệ ám chúng ta cùng tuyệt vọng kiếm đạo, thiên diễm môn các người ở thời thượng cổ luôn cùng khí liên chi, cùng tiến lùi nên mới có cục diện xưng hùng nhân loại Long Huyết đại lục như hiện nay. Hành động của các người chính là phản bội tín nghĩa, cực kỳ vô sỉ!

- Tử Long, người cũng nói đó là thời thượng cổ mà thôi. Hiện giờ thiên hạ sớm không như ngày trước, quan trọng nhất là hệ ám các người nhân tài điêu linh, danh tồn thực vong, ngay cả ở long võ minh không có được tư cách chiếm một ghế nữa là.

Vô Cực Kiếm Ma lạnh lùng nói:

- Thứ kia ở trong tay người cũng là vô dụng, vì để không rơi vào tay long chủ, hãy giao cho long võ minh chúng ta bảo quản là tốt nhất.

- Tuyệt vọng kiếm đạo chỉ sinh tử lưỡng cực!!!

Vèo!

Một kiếm khí xông tận trời xẹt qua không gian, như muốn xé rách khung trời chém trước mặt Tử Long hộ pháp.

- Hừ! Tuyệt vọng kiếm đạo cũng chỉ có vậy thôi!

Tử Long hộ pháp khinh thường hừ lạnh, trường kiếm trong tay đột nhiên vung ra.

- Hạo nhiên kiếm đạo chỉ thiên ý không phụ.

Ầm!

Thất luyện đen như trường hà cuộn cuộn quét qua, chớp mắt tiêu diệt tuyệt vọng kiếm khí rồi tiếp tục đánh hướng Vô Cực Kiếm Ma.

Xích Yên Hà cười duyên bảo:

- Hi hi hi hi, Tử Long, người cần gì cố chấp như vậy chứ? Thứ đó ở trong tay người lại có ích gì đâu? Chỉ cần người chịu giao nó ra thì bổn tọa bảo đảm người có vị trí không tệ trong long võ minh, thế nào hả?

Nói rồi bàn tay thôn dài nhẹ vung, một phượng hoàng lửa màu xanh bay ra, thiêu sạch kiếm khí hùng hồn, buộc Tử Long hộ pháp phải lùi.

Chính lúc này, một một đại đỉnh khí thể mênh mông mạnh đập vào lưng Tử Long hộ pháp, đại hoang tán ra hơi thở hồng hoang vô cùng hùng vĩ, mười con long hồn uốn lượn gầm rống, uy thế động thiên

Tử Long hộ pháp biểu tình giật mình, hiện giờ hai mặt thụ địch, tình cảnh có thể nói là cực kỳ nguy hiểm. Gã không xoay người lại, lấy ra một tấm thuẫn đen hình dạng kỳ lạ che phía sau. Tấm thuẫn tỏa ra trận văn huyền ảo bảo vệ gã bên trong.

Lúc này, Phong Liệt ở phía xa lòng máy động, hần cảm thấy hoa văn trên tấm thuẫn khá quen mắt, hình như từng thấy ở đâu rồi.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Đại đỉnh mạnh đập vào hoa văn tấm thuẫn, từng mảng trận văn bị tiêu diệt, cuối cùng đánh vào bản thể tấm thuẫn. Mặc dù không thể triệt để hủy tấm thuẫn nhưng cũng để lại vết rạn như mạng nhện.

- Phụt...

Tử Long hộ pháp kiểm không được phun ra ngụm máu, mặt càng tái nhợt.

- Khi khi khi khi. Tử Long, long võ minh bọn họ chỉ là một đám tiểu nhân đạo mạo trang nghiêm mà thôi, theo họ có tiền đồ gì? Còn không bằng gia nhập minh long giáo chúng ta, một khi U Trác đại nhân xuất thế thì sẽ cần quét thiên hạ.

- Khi đó ngươi và ta chính là dưới một người trên chúng sinh, cao cao tại thượng, nói không chừng có thể thăm dò bí mật trường sinh nữa.

Không chút nghi ngờ, chủ nhân của tiếng cười quái dị kia đương nhiên là Thiên Hoang Tán Nhân rồi. Bây giờ Thiên Hoang Tán Nhân đã đổi tui da tuổi trẻ, nhìn qua thì anh tuấn tiêu sái, nhưng tà khí tận trời.

Vốn gã định hồi phục trạng thái định cao xưa kia thì ít nhất cần trăm năm trở lên.

Nhưng chủ tử sau lưng gã là một vị cực kỳ nghịch thiên, không tiếc tiêu hao một phần ngàn nguyên lực để Thiên Hoang Tán Nhân hồi phục thực lực, điều này khiến gã rất là trung thành.

Tiếp theo ba người Vô Cực Kiếm Ma liên hợp ra tay, các loại khủng bố sát chiêu xuất hiện nhiều lần. Dần dần, tình cảnh của Tử Long hộ pháp càng lúc càng nguy hiểm, máu tươi nhiễm đỏ áo trắng, đỏ đều là máu của gã, nhìn thấy ghê người.

Bên dưới trong góc tối Phong Liệt thầm sốt ruột cho sư phụ mình.

Hắn từ lời của mấy người lơ mờ nghe ra đại khái, rõ ràng là long võ minh và U Minh giáo vì muốn có được thứ gì đó của sư phụ cho nên mới rầm rộ ra tay.

- Hừ, vốn cho rằng các người là cứu thế chủ chứ, hóa ra chỉ là một đám âm hiểm tiểu nhân mà thôi. Nếu để sinh mạng của lão tử bị đám tiểu nhân này khống chế thì chết còn sướng hơn.

Phong Liệt rất tức giận, ấn tượng với long võ minh cực kỳ kém.

Hắn muốn đi lên giúp đỡ sư phụ nhưng cảm thấy lòng muốn lắm mà sức không đủ. Đối phương là ba cường giả hậu kỳ long biến cảnh, một ngón tay đủ nghiền hắn mười lần.

Hướng chi mặt ngồi là ba người, xung quanh không chừng ẩn giấu nhiều cường giả nữa, ít nhất cô nàng Hoàng Tử Nguyệt chưa xuất hiện.

- Nên làm sao đây? Ủa, tại sao sư phụ không dùng lệnh bài truyền tống rời đi? A, phải rồi, hình như trong tay sư phụ chỉ có một khối lệnh bài này.

Phong Liệt nhú mày, phất tay gọi ra một lệnh bài đen hình thoi, mặt chính một chữ 'Ám', mặt sau có con số 'mười ba'.

Lúc trước sư phụ Tử Long đưa lệnh bài cho hắn từng dặn chỉ cần rút tinh thần lực vào thì có thể kích hoạt một truyền tống trận bên trong, dù ở đâu đều sẽ đưa hắn quay về Ám Võ Phong.

- Hừ, muốn trốn? Đâu có chuyện dễ vậy!

Trên không trung vang tiếng hừ lạnh đánh gãy suy nghĩ của Phong Liệt.

Phong Liệt vội vàng giương mắt nhìn lên, giật mình kinh sợ. Chỉ thấy sư phụ Tử Long bị một kiếm khí đâm xuyên ngực, máu bắn tung tóe.

Bây giờ Tử Long hộ pháp biểu tình đứt khoát, hình như định thi triển bí thuật chạy trốn nào đó.

Chính lúc này, dưới đất bỗng dnag lên bảy màn sáng tím rực rỡ, ở trên không trung hòa vào nhau, hợp thành một đại trận phong bế giam cầm Tử Long hộ pháp.

- A? Đây là...âm dương điền đảo phong ma đại trận.

Phong Liệt giật mình, hắn lập tức nhận ra đại trận này chính là âm dương điền đảo phong ma đại trận hắn mới thấy không lâu trước.

Nhưng bây giờ phạm vi của đại trận cực kỳ lớn, gấp vô số lần Triệu gia bốn cung phụng hiệu chữ thiên bày ra đại trận, suýt đem Phong Liệt cách ngoài mười sáu dặm kéo vào luôn.

Tiếp theo khiến Phong Liệt cực kỳ kinh sợ là xung quanh đại trận hiện ra bảy thân hình khí thể hùng hồn, đều là cường giả long biến cảnh, trong đó có Sở Hóa Long, Thiên Độc Lão Quái.

Phong Liệt lòng trầm xuống, mắt chớp lóe.

Tình hình lúc này đã rõ ràng, nếu không có gì ngoài ý muốn thì Tử Long hộ pháp chết chắc rồi.

Vài giây sau, Phong Liệt biểu tình dứt khoát, ánh mắt sắc bén như điện.

- Thôi, mặc dù lão tử không phải người tốt gì nhưng cũng hiểu tri ân báo đáp, sư phụ đối xử với ta không tệ, hôm nay liều mạng đi.

Đặt quyết tâm rồi Phong Liệt thay đổi diện mạo, lấy ra phong ma đại thương, vọt tới đại trận cách trăm trượng.

- A?

Phía xa, bảy cường giả long biến cảnh Sở Hóa Long, Thiên Độc Lão Quái tự giữ trận kỳ, cùng chú ý động tác của Phong Liệt, mặt lóe qua vẻ khinh thường.

Khi đã bày xong đại trận này thì trừ phi giải quyết người giữ trận kỳ, nếu không thì dù là cường giả đỉnh long biến cảnh cũng tuyệt đối không xông vào được. Huống chi xem khí thể của tiểu tử kia chẳng qua là thần thông cảnh, e rằng kết quả tốt nhất là bị đại trận bắn ngược mà chết.

Nhưng ngay sau đó, mọi người trợn tròn mắt. Tiểu tử kia rõ ràng chỉ là thần thông cảnh nhưng mới tiếp xúc đại trận đã biến mất.

- Khốn kiếp, bắt lấy hắn!

Hắn cắn mạnh đầu lưỡi, tỉnh táo hơn chút thì mau chóng vọt hướng bóng dáng trắng lác lác trên không trung.

556. Chương 662: Tuyệt Vọng Kiếm Đạo (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 662: tuyệt vọng kiếm đạo (2)

- A?

Tử Long hộ pháp vừa mới nuốt vào vài viên đan dược, ổn định thương thể bên trong cơ thể, đột nhiên phát hiện một bóng người bay đến thì biểu tình tức giận định vùng vẫy kiếm hạ sát.

Nhưng lúc này bên tai gã đột nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc:

“Sư phụ, là ta đây, ta tới cứu sư phụ!”

”Người là...Phong Liệt? Người tới cứu ta?”

Tử Long hộ pháp con người co rút, cực kỳ kinh ngạc, không ngờ lúc gã mọi mặt thụ địch thì tiểu tử Phong Liệt đến cứu, chuyện này khiến gã rất khó tin.

Nhưng rồi gã biến sắc mặt, sốt ruột nói:

”Tiểu tử ngươi tiến vào làm chi? Đây không phải là tự tìm đường chết ư?”

Gã một bên truyền âm một bên vội bay tới gần Phong Liệt.

Phong Liệt cười hắc hắc, cũng không nói nhiều, lập tức lấy ra một lệnh bài hình thoi đại biểu hệ âm, từ xa ném cho Tử Long hộ pháp.

Hắn vội vàng truyền âm nói:

“Sư phụ mau chạy đi!”

Phong Liệt nghĩ rất đơn giản, chỉ cần sư phụ Tử Long vừa đi thì hắn liền trốn vào long ngục không gian, tin tưởng đám cường giả long biến cảnh có mặt không ai làm gì được hắn.

Tuy nhiên lúc này Tử Long hộ pháp tràn đầy cảm động, không ngờ tiểu tử trông như tâm ngoan thủ lạt, bạc tình quả nghĩa mà lại trọng tình nghĩa như vậy, nhường cơ hội chạy trốn duy nhất cho gã, đệ tử này thu không uống.

Gã vừa đón lấy lệnh bài vừa bay hướng Phong Liệt. Gã biết rõ tác dụng của ám chi lệnh bài, có thể cùng lúc mang theo mười người quay về Âm Võ Phong, tất nhiên gã sẽ không bỏ mặc đệ tử Phong Liệt.

Chính lúc này, bên ngoài bỗng vang tiếng hét sột ruột:

- Nguy rồi, mau rút trận, đó là ám chi lệnh bài!

Khi thanh âm vừa dứt thì một tiếng chấn *ong*, âm dương điên đảo phong ma đại trận bao phủ phạm vi hàng dặm lập tức biến mất.

- Tiểu súc sinh dám can đảm làm hỏng chuyện của chúng ta, đi chết đi!

Vèo!

Một kiếm khí xung tiêu ẩn chứa tuyệt vọng cắt đứt không gian, mục tiêu không phải Tử Long hộ pháp mà mạnh chém vào đầu Phong Liệt.

Kinh thiên kiếm khí này tuyệt đối là đến từ Tuyệt Vọng kiếm phái Vô Cực Kiếm Ma.

Vô Cực Kiếm Ma tức giận đến râu tóc đều dựng đứng, khóe mắt muốn nứt ra, hai mắt như phun lửa. Bọn họ vì giết chết Tử Long hộ pháp, có cơ hội giành báu vật vô giá đã đợi gần ngàn năm.

Trước đó Tử Long hộ pháp trong tay có ám chi lệnh bài, có thể tùy thời quay về trong núi Âm Võ Phong khiến họ không thể xuống tay được.

Không lâu về trước, một cao thủ long võ minh đột nhiên tính ra ám chi lệnh bài trên người Tử Long hộ pháp đã đổi chủ, đẩy lên niềm khát khao nội tình hệ ám trong lòng họ.

Nhưng hôm nay, cơ hội tốt như vậy bày ngay trước mắt, sắp thành công rồi mà cuối cùng vẫn là thất bại trong gang tấc, sao không khiến Vô Cực Kiếm Ma nổi điên?

Chẳng những là đám Vô Cực Kiếm Ma, Xích Yên Hà, Thiên Hoang Tán Nhân, Sở Hóa Long đều rất tức giận, hận Phong Liệt thấu xương, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Khoảnh khắc đại trận bị mở ra, từng kiếm khí, độc khí, lục diễm đều bắn hướng Phong Liệt, muốn băm vằm tiểu tử này thành vạn mảnh.

Phong Liệt nhìn từng kinh khí hùng hồn ập đến, đáy lòng run lên.

Những công kích này tùy tiện đỡ một cái cũng đủ cho hắn đầu thai một lần, huống chi là bảy, tám cường giả long biến cùng ra tay? Dù hắn có một trăm mệnh cũng tuyệt đối là có tử vô sinh.

Phong Liệt thâm mắng một tiếng:

- Cha nó, cũng xem trọng ta quá chứ!

Hắn định bỏ chạy vào long ngục không gian, nhưng rồi mắt bỗng con rút, trên mặt lộ vẻ khó tin.

Chỉ thấy một bóng người bay ra nhanh chóng chặn trước mặt hắn, giống như bức tường đồng vách sắt bàn, chặn hết tất cả công kích.

Không chút nghi ngờ, bóng người đó chính là Tử Long hộ pháp. Tử Long hộ pháp cuồng múa trường kiếm, từng kiếm khí ẩn chứa ‘Thiên chấn’ đánh ra, chênh một ly tiêu trừ công kích của tất cả cao thủ.

Khi Phong Liệt ngăn ra thì Tử Long hộ pháp đã nâng hấn, rồi thì ánh sáng vàng chợt lóe, hai người cùng biến mất.

- Khốn kiếp!

- Chết tiệt!

- Lần này rắc rối rồi, có thể nói chúng ta đánh rần động cỏ, sau này Tử Long sẽ tăng cường phòng bị, không cho chúng ta cơ hội nữa.

- Hừ! Nhất định phải tra ra thằng nhóc khốn đó là ai, tuyệt đối không dễ dàng tha cho hắn!

- ...

Đám Vô Cực Kiếm Ma, Xích Yên Hà, Thiên Độc Lão Quái, hơn mười cường giả long võ minh phát điên giậm chân chờ rửa.

Thiên Hoang Tán Nhân thì không biết đã biến mất từ khi nào.

Lúc này không có ai chú ý Sở Hóa Long, gã truyền âm kín ột góc tối phía xa.

"Đại nhân, chuyện lần này thất bại rồi. Đột nhiên nhảy ra một bên nắm giữ ám chi lệnh bài của Tử Long, có mười phần mười là truyền nhân Tử Long tuyển, rất có thể là Lãnh Phi Hồng."

"Hừ, long võ minh chính là một đám phế vật, việc này người trở lại cẩn thận tra đi."

Chỗ tối truyền đến thanh âm uy nghiêm ẩn chứa tức giận dần khuất xa.

Một lát sau, lại có một thiếu nữ che mặt yếu điệu xuất hiện cách đám người không xa.

Nàng nhú mày ngài, nhìn chỗ Phong Liệt và Tử Long hộ pháp biến mất như có điều suy nghĩ, trong lòng trầm ngâm do dự.

"Tại sao là hắn được? Vì sao hắn làm như vậy? Không lẽ là..."

Xích Yên Hà thấy thiếu nữ áo trắng thì mày liễu nhướng cao, chất vấn hỏi:

- Hừ, Hoàng tiểu thư, người cũng người long võ minh, tại sao lúc trước khoanh tay đứng nhìn? Nếu chúng ta liên hợp thì có lẽ Tử Long sớm bị bắt lấy rồi!

Thiếu nữ áo trắng chính là Hoàng Tử Nguyệt.

Nàng không hề tức giận bị Xích Yên Hà chất vấn, thản nhiên đáp:

- Xích trưởng lão, hệ ám là một trong người sáng lập long võ minh ta, Hoàng gia chúng ta vốn không chủ trương việc xuống tay với hệ ám. Những năm gần đây các người hết sức đè ép hệ ám, Hoàng gia chúng ta không có ra mặt ngăn cản đã đủ đạo nghĩa rồi, không lẽ phải khiến chúng ta công dã tràng biển danh sao?

- Hừ, thật là làm...

Xích Yên Hà hừ lạnh, dường như khinh thường.

Nàng vốn định nói làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ nhưng cuối cùng không dám nói ra miệng, dù sao thế lực Hoàng gia mạnh hơn thiên diễm môn rất nhiều.

Vô Cực Kiếm Ma ho khan, đứng ra can ngăn:

- Được rồi, việc đã đến nước này, mọi người có khắc khẩu cũng vô ích, nghĩ đến chuyện khác đi. Có lẽ, chúng ta có thể xuống tay từ tiểu tử đó.

- Đúng vậy, binh khí của tiểu tử kia có thuộc tính phá không, dễ dàng xuyên qua đại trận, điều này đúng là hiểm thấy, chúng ta trở về rồi chú ý chút...

.....

....

- Khụ khụ, oa...

- Sư phụ, người sao rồi? Đây là huyền nguyên bắt tử đan, sư phụ ăn vào viên đi!
- Yên tâm, chút thương này vì sư chưa chết được, ta điều tức một chút liền không sao.
- ...

Trong lòng núi Âm Vô Phong, một không gian rất trống trải, chính giữa có một đài cao cũng là nơi Tử Long hộ pháp bình thường bế quan, xung quanh xếp đầy từng quyển sách cổ, khắp nơi là phong độ trí thức dày đặc, khiến người tĩnh tâm thần.

Tử Long hộ pháp khoanh chân ngồi giữa đài cao, nuốt mấy viên đan dược rồi nhắm mắt tập trung, tiến vào trạng thái điều tức, từng缕 lực hắc ám ùa vào người.

Phong Liệt thấy sư phụ điều tức thì tùy tiện ngồi bên mép đài cao, vừa hộ pháp cho gã vừa âm thầm đánh giá xung quanh.

557. Chương 663: Tử Long Hộ Pháp(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 663: Tử Long hộ pháp(1)

Không biết có phải là ảo giác, Phong Liệt cứ thấy không gian này không bình thường, dường như có hơi thở cực kỳ lạ lùng, như là thần thánh, tà ác, tang thương, nặng nề, ăn mòn vân vân, hỗn loạn thành một đồng, mà hơi thở này hẳn từng gặp rồi.

Một lát sau, con người Phong Liệt co rút, vô tình nhớ tới thần khí bị chôn sâu dưới đất trong long ngực không gian, huyết ngục.

"A? Đây là sao? Dường như hơi thở chỗ này có bảy phần giống với huyết ngục, khác biệt duy nhất là huyết ngục có mùi máu đậm đặc, chỗ này thì là tính ăn mòn ám nguyên lực, không lẽ hai cái này có liên quan gì sao?"

"Phải rồi, sư phụ từng nói với mình không gian là một tòa thần tháp tháp cơ, không lẽ đây là tầng thứ nhất huyền thiên thần tháp, ám ngục? xem tại

Phong Liệt neho mắt, vì tưởng tượng can đảm của mình mà giật mình.

Nếu thật sự như thế thì e rằng ý đồ của long vô minh và U Minh giáo chính là vật kia.

Lòng dậy sóng một lúc, Phong Liệt nhàm chán đi tới bên đồng sách, tùy tay cầm lấy một quyển lật xem.

"Ừa? ‘Thần tháp chi vô thông tự tay ghi chép’? ‘Ám ngục chi thiên vũ chí tôn tự tay ghi chép’? ‘Ám ngục chi đại hành tán nhân tự tay ghi chép’? Không lẽ đây đều là tổ sư gia hệ ám thể ngộ ra cách vận dụng ám ngục? Ui chà..."

Phong Liệt liên tục lật xem hơn mười quyển, đều là ghi chép một số cảm ngộ với ám ngục, hẳn hít ngụm khí lạnh, nổi lòng rung động thật lâu khó bình tĩnh. Mấy thứ này đã chứng thật điều hẳn tưởng tượng.

Trong lòng núi, thời gian trôi qua lặng lẽ.

Không biết đã qua bao lâu, Tử Long hộ pháp chậm rãi mở mắt ra, hai tia sáng chột lóe.

Đường đường là cường giả long biến cảnh, trong người gã ẩn chứa sức sống mãnh mẽ có thể so với một con chân long, chỉ cần linh hồn bắt diệt, trên cơ bản đã rất khó bị giết chết.

Bây giờ sắc mặt của Tử Long hộ pháp trừ có vài phần tái nhợt ra trên người vô số miệng vết thương đều biến mất hết, lành lặn như ban đầu, không để lại cả một vết sẹo.

Ánh mắt gã chậm rãi nhìn hướng mép đài cao Phong Liệt ngồi xếp bằng, vẻ mặt lộ vẻ lòng.

Cho đến nay gã hiểu hết những hành động của Phong Liệt, tư chất trước nay chưa từng có, máu lạnh ích kỷ, bản tính quyết đoán tàn nhẫn, rất thích hợp làm người lãnh đạo, cũng sinh tồn trong thế giới mạnh ăn thịt yếu.

Nhưng Phong Liệt tâm ngoan thủ lạt, ích kỷ máu lạnh luôn khiến gã làm sư phụ mà lòng lẩn cẩn. Dù sao thường thức thì có nhưng không ai muốn dưỡng một đệ tử vô ơn.

Nhưng bây giờ trải qua sự kiện này, trong lòng Tử Long hộ pháp đổi mới ấn tượng về đệ tử, tiểu tử này không để ý sống chết của mình cứu sư phụ lúc gặp nguy hiểm, là điển phạm trọng tình trọng nghĩa.

Thoáng chốc Tử Long hộ pháp càng nhìn đệ tử càng vừa lòng.

Gã dần cảm thấy mấy năm qua đối xử với đệ tử còn hơi hợt, nếu gã dốc sức dạy dỗ thì đệ tử thiên tài này sẽ càng xuất sắc hơn.

Phong Liệt cảm giác có ánh mắt nhìn mình, rất nhanh tỉnh táo lại. Hắn đánh giá sắc mặt sư phụ Tử Long.

Hắn vui mừng nói:

- Sư phụ, người hồi phục sao rồi?
- Yên tâm đi, vì sư đã không có gì đáng lo.

Tử Long hộ pháp khẽ cười, gật đầu, đứng dậy.

Phong Liệt cung kính nói:

- Sư phụ, ta nghe Kiếm Cửu nói sư phụ muốn đệ tử trở về? Không biết sư phụ có gì dạy bảo?

Tử Long hộ pháp mỉm cười, nói:

- Trước không vội, chắc hẳn người rất thắc mắc chuyện đã xảy ra? Ừm, lấy thực lực hiện tại của người đã đủ tư cách biết một số việc.

Phong Liệt lòng máy động, vành tai lên.

Tử Long hộ pháp chậm rãi tiến lên mấy bước, thanh âm thản nhiên vang lên, chậm rãi kể tình hình rắc rối phức tạp hiện nay trên đại lục cho Phong Liệt nghe.

Hóa ra Long Huyết đại lục mặt ngoài tồn tại ba phương thế lực là long võ minh, U Minh giáo, long chủ.

Ngoài ba thế lực này hoàn có một ít tị thế gia tộc, tộc quần long thú, vân vân.

Dù là mười chân long giáo phái, hay tuyệt vọng kiếm đạo, thiên diễm môn, phiêu miểu thiên cung các môn phái đều là thành viên thuộc về long võ minh.

Đương nhiên ở bên trong dựa vào thế lực lớn nhỏ của môn phái mà chia địa vị long võ minh ba, bảy loại.

Như bốn thế lực Hoàng gia, tuyệt vọng kiếm đạo, thiên diễm môn, phiêu miểu thiên cung đều là cầm quyền thật sự của long võ minh, cũng là thế lực đỉnh cấp trên đại lục, có thể xưng chúa tể.

Còn mười chân long giáo phái, tuy rằng thanh thế to lớn, nhưng chỉ là mười môn phái chư hầu Hoàng gia bồi dưỡng mà thôi.

Còn lại như phong sát minh, thiên kiếm môn vân vân tuy cũng thuộc hàng môn phái nhất lưu trên đại lục, miễn cưỡng là thế lực gần với long võ minh, mọi chuyện tuân theo Hoàng gia, ở trong long võ minh không có quyền lên tiếng.

Đối với những điều này Phong Liệt từng hiểu chút ít từ Lê bá, nhưng không kỹ càng như sư phụ Tử Long giảng dạy.

Phong Liệt hỏi:

- Sư phụ, hệ ám chúng ta chắc cũng thuộc về long võ minh?
- Không sai, hệ ám chúng ta chẳng những thuộc về long võ minh mà còn là người sáng lập ra nó.

- Nhưng bây giờ hệ ám sớm suy sụp, trừ vì sư nắm ám ngục ra, tất cả nội tình đã bị Ma Long giáo cướp sạch hết, thậm chí đến đời vì sư hệ ám chúng ta hoàn toàn bị long võ minh đuổi ra.

Tử Long hộ pháp nói, trên mắt lóe qua vẻ tức giận.

Phong Liệt kinh ngạc hỏi, mắt chớp lóe:

- A? Sư phụ, chẳng phải đã nói chỉ cần là cường giả long biến cảnh đều được tham gia long võ minh ư?

- Nói là vậy nhưng không đúng với hệ ám chúng ta.

- Bởi vì các đại thế lực từ mấy ngàn năm trước đã mơ ước ám ngục trong tay vì sư rồi, nhưng họ luôn không có nắm chắc nên mới đợi đến bây giờ xuống tay, nhưng không ngờ lần này họ vẫn là vồ hụt, ha ha ha ha.

Nói rồi Tử Long hộ pháp cười phá lên.

- Sư phụ, ám ngục là cái gì?

Phong Liệt hợp lúc lộ vẻ nghi hoặc.

Mặc dù hắn đã rất chắc chắn nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, nếu không lỡ mà bị sư phụ gặng hỏi thì sẽ lôi kéo dây mơ rễ má.

Tử Long hộ pháp cười hỏi:

- Phong Liệt, ngươi có biết không gian chúng ta đang ở là không gian trung tâm thần khí ám ngục không?

- Thần khí...ám ngục?

Phong Liệt ngẩn ra, biểu tình cực kỳ kinh ngạc.

- Ha ha.

Tử Long hộ pháp cười cười, rất vừa lòng biểu hiện kinh ngạc của Phong Liệt, bởi vì lúc đầu gã nghe nói đến thần khí thì cũng giật mình như thế.

Phong Liệt kinh ngạc qua đi thì khó hiểu hỏi:

- Sư phụ, nếu người đã nắm giữ thần khí thì tại sao không dùng để đối phó những người đó?

- Ài, vì sư nắm giữ ám ngục mới là một ngàn bảy trăm năm, xem như sờ được chút da lông thôi, còn kém xa lắm mức độ vận dụng ám ngục tự nhiên, thậm chí không thể mang nó theo bên người.

Tử Long hộ pháp thở dài một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Được rồi, liên quan ám ngục sau này người có thời gian tìm hiểu, vì sư không giải thích nhiều. Lần này vì sư kêu người về là định giao ám ngục cho người.

- A! Sư phụ, người định giao thần khí...cho ta?

Phong Liệt mắt lồi ra như ốc bươu, trên mặt tràn đầy khó tin, hắn thật sự giật mình.

- Đúng vậy, chức trách của hệ ám chúng ta là vì thiên long huyết mạch thủ hộ ám ngục.

Tử Long hộ pháp bình tĩnh nói:

- Hiện giờ vì sư bị buộc bắt đắc dĩ, có nỗi khổ riêng, không thể không đi cổ giới một chuyến, đành giao ám ngục vào tay người.

558. Chương 664 : Tử Long Hộ Pháp(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 664 : Tử Long hộ pháp(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by Kiemgioi

Thật lâu sau Phong Liệt mới dần bình tĩnh lại, trong lòng vừa vui sướng vừa thấp thỏm.

Vui mừng trên trời rớt xuống của bấu đập trúng đầu mình.

Thấp thỏm là của bấu này bị đám sói nhìn chăm chăm mấy ngàn năm, lơ là một cái e rằng bản thân sẽ bị xé thành nhiều mảnh.

Còn thiên long huyết mạch thì bị Phong Liệt vô tình quăng lên chín tầng mây.

- Phong Liệt, người đi theo ta.

Tử Long hộ pháp trầm ngâm một lúc, xoay người đi đến chính giữa không gian, Phong Liệt vội vàng theo sau.

Khi đi đến một thạch đài có hình hoa sen thì Tử Long hộ pháp dừng bước.

Rồi gã biểu tình nghiêm túc hai tay nhanh chóng kết ấn, từng ấn quyết huyền ảo nhập vào thạch đài.

Phong Liệt trợn to mắt, vẻ mặt nghi hoặc.

Một lát sau, chỉ thấy màn sáng đen chợt lóe, một vật đen to cỡ bàn tay hiện ra từ thạch đài, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện rõ ràng là tháp nhỏ một tầng, tuy chỉ là một hình ảnh.

Tử Long hộ pháp quát khê, hình như hơi mệt mỏi:

- Phong Liệt, đem người tinh thần ấn ký của người đánh vào ngực hồn, sau này ám ngục sẽ liên kết tinh thần với người!

- Tuân lệnh sư phụ!

Phong Liệt không dám do dự, nhanh chóng ngưng kết ra một lữ tinh thần ấn ký bắn vào hình ảnh kia.

Ngay sau đó, Phong Liệt cảm giác đầu *ong* một tiếng, khi lại mở mắt ra thì bỗng cảm giác thân thể như biến lớn gấp mấy ngàn, vạn lần.

Nhưng rất nhanh hắn lại phát hiện không phải mình biến to mà là ám ngục đã hợp thành một thể với mình, như là một phần thân thể, tất cả bên trong nằm trong tầm mắt.

Không phải lần đầu tiên Phong Liệt không chế thần khí nhưng lần này rõ ràng khác với tình huống không chế huyết ngục.

Giống như là cùng thần khí nhận chủ nhưng hắn không chế mặt ngoài huyết ngục, không chế ám ngục thì là trung tâm.

Nhưng biểu hiện mặt ngoài cũng tốt, không chế trung tâm cũng thế, hắn chỉ là nắm giữ một phần nhỏ huyết ngục, ám ngục mà thôi, cách ngự sử thần khí còn kém mười vạn ngàn dặm.

Tiếp theo hắn ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận tất cả trong ám ngục, không thể kiềm chế chìm đắm vào trong.

- Phù...rốt cuộc giải thoát!

Tử Long hộ pháp chậm rãi thu công, thở ra hơi dài, mặt lộ vẻ trút gánh nặng, ánh mắt có chút buồn bã, thương cảm.

Không ai biết gã vì thủ hộ ám ngục này mà trả giá bao nhiêu.

Từ khi thành thủ hộ giả ám ngục, tất cả thân tình, tình bằng hữu, tình yêu đều trở thành xa xỉ. Tất cả người có gan thân cận gã, người thân, người yêu lần lượt bị hãm hại đến chết, mọi chuyện rời xa gã, khiến gã hoàn toàn cô độc.

Đến cuối cùng có thể tới gần gã chỉ là một số mật thám bị người phái tới, mang theo mục đích không để ai biết.

Đây chính là cuộc đời của Tử Long hộ pháp, đường đường là cường giả long biển cảnh mà bị buộc đến tận đây.

Không thể không xem như một loại bi ai

Hôm nay gã rốt cuộc giải thoát rồi, nhưng gông xiềng trói người đệ tử khiến lòng gã bất nhẫn.

Trầm ngâm một lát sau, Tử Long hộ pháp ở trên mặt đất để lại một tinh thạch cỡ nắm tay, một phong thư, rồi bước vào truyền tống trận nằm trong góc không xa, biến mất.

Ba ngày qua đi, Phong Liệt thức tỉnh khỏi sơ bộ cảm ngộ ám ngục, trên mặt là vẻ mừng như điên không thể kiềm chế.

Phong Liệt thở phào, từ tận đáy lòng tán thán:

- Phù, không uống là thần khí, bên trong bao gồm một ma nguyên thể giới sợ rằng dù là cường giả long biển cảnh rơi vào trong cũng sẽ tan thành mây khói ngay đi?

Trải qua ba ngày ba đêm quen thuộc rồi, hắn đã sơ bộ nắm giữ cách ra vào trung tâm không gian, và sửa chữa chút ít bố cục bên trong.

Nhưng muốn phát huy uy lực thần khí ám ngục ngăn địch thì đừng mơ, ít nhất phải tới long biển cảnh đem nguyên lực ngưng tụ thành long nguyên lực mới được.

Tiếp theo Phong Liệt liếc mắt xung quanh, ngoài ý muốn vì không thấy bóng dáng của sư phụ Tử Long hộ pháp.

- Ủa? Sư phụ đi đâu rồi?

Hắn tâm ý động, tinh thần tìm khắp ám ngục không gian, vẫn không phát hiện bóng dáng của Tử Long hộ pháp đâu cả.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại phát hiện trên đài cao có một lá thư cùng với tinh thạch đen cỡ nắm tay.

Phong Liệt ngẩn ra, đi lên nhặt lấy lá thư mở ra đọc. Lát sau vẻ mặt hắn lộ suy tư.

[Phong Liệt, đồ nhi của ta:

Khi người nhìn thấy lá thư này thì vi sư đã và cổ giới, chuyển này đi sống chết khó đoán, đồ đệ của ta xin đừng nhớ.

Từ xưa đến nay, hệ ám chúng ta khi truyền thừa ám ngục thì phải phát hồng thiên huyết thể, vĩnh viễn trung với thiên long huyết mạch, thế sống chết thủ hộ ám ngục.

Nhưng vi sư đã ích kỷ, sau này đồ đệ của ta, người cứ tùy cơ ứng biến.

Những năm gần đây vi sư âm thầm phát triển một ít thế lực, đều nằm trong quyền khống chế của Kiếm Cửu, người có thể tin tưởng người này...

Trong hốc căn phòng thứ ba bên trái đặt công pháp tu luyện của vi sư, và tâm đắc tu luyện, có thể khiến người luyện đến long biển cảnh.

Khối nguyên tinh thạch này chính là thiên địa thần vật, ẩn chứa nguyên khí khổng lồ và cảm ngộ đại đạo, cứ yên tâm sử dụng, không cần lo tâm cảnh...]

Hàng loạt mấy vạn chữ.

Phong Liệt nhìn xong trong lòng mừng rỡ và cũng có chút trầm trọng.

Rất rõ ràng, trong những hàng chữ lộ vẻ trần trụi.

Mấy năm nay nếu không phải sư phụ Tử Long chăm sóc hẳn nhiều điều thì e rằng lúc ở ám võ viện hẳn đã bị mấy đại gia tộc ma khí viện trừ bỏ rồi. Phần ân tình này, Phong Liệt khắc sâu trong lòng, thực sự không hy vọng sư phụ có chuyện gì.

Nhưng hẳn biết rõ nếu tu vi hậu kỳ long biến cảnh của sư phụ đều không nắm chắc hoàn thành thì hẳn đừng mơ, chỉ gây thêm chuyện thôi. nguồn

Còn về Tử Long hộ pháp đi cổ giới có chuyện gì thì trong thư không ghi rõ, chỉ nói muốn đi Xích Thiên Sơn cổ giới gặp người cũ sắp hết thọ mạng.

- A? Không lẽ đi gặp người quen cũng bị nguy hiểm tính mạng sao? Hay là sư phụ cũng sắp hết tuổi thọ?
- Chắc không đâu, sư phụ mới hơn hai ngàn tuổi đã đến hậu kỳ long biến cảnh, chắc còn có hàng đồng thọ nguyên mới đúng chứ.

Phong Liệt rất nghi hoặc.

Nếu đã nghi không ra thì lười nghĩ nữa, hẳn lắc đầu nguầy nguậy, nhặt lên tảng đá đen cỡ nắm tay.

Hắn lập tức cảm thấy trong tảng đá tràn ngập nguyên khí tinh thuần, số lượng cực kỳ kinh khủng.

- Ủa? Đây chính là nguyên tinh thạch ư? Nguyên khí thật khổng lồ, hấp thu nó thật sự không lo vấn đề tâm cảnh ư?

Trên mặt Phong Liệt lộ vẻ cực kỳ kinh ngạc, hẳn thử hấp thu một chút nguyên khí bên trong.

Ngay sau đó, một luồng nguyên lực mệnh mông từ từ ủa vào cơ thể hắn, cùng lúc đó kèm theo một tia như có như không đại đạo chí lý, lần lượt ập vào đầu hắn, cực kỳ thần dị.

- Hắc hắc, đúng là thứ tốt.

Phong Liệt mừng rỡ, vội vàng khoanh chân ngồi xuống, hai tay nắm lấy nguyên tinh thạch, trong người nhanh chóng vận chuyển công pháp, bắt đầu điên cuồng tiêu hóa tảng đá kia

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng nguyên khí tinh thuần như biển rộng điên cuồng tuôn vào trong kinh mạch của Phong Liệt, tùy theo kinh mạch tuần hoàn chảy vào đan điền, tăng lên thực lực của hắn.

Nửa ngày sau, Phong Liệt mở mắt ra, cảm nhận thân thể biến đổi, hẳn mừng như điên.

Trong nguyên tinh thạch ẩn chứa nguyên khí cực kỳ khổng lồ, chỉ nửa ngày đã khiến tu vi của hắn từ cơ sở thần thông cảnh nhị tầng tăng lên một bậc, khối nguyên tinh thạch cỡ nắm tay này không nhỏ chút nào.

559. Chương 665 : Thăng Cấp(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 665 : Thăng cấp(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by Kiemgioi

Cùng lúc đó, Phong Liệt cảm thấy tu vi tâm cảnh của mình không ngừng tăng trưởng, không cần lo lắng tẩu hỏa nhập ma gì cả, thật là vô cùng kỳ diệu.

Tin tưởng nếu cứ tiếp tục tu luyện thì không cần mười ngày, nửa tháng hẳn sẽ lại tiến cấp, tốc độ này có thể nói là khủng bố.

Nhưng Phong Liệt không thỏa mãn như vậy.

Bây giờ nếu đã xác định nguyên tinh thạch có thể bù đắp tâm cảnh không đủ thì hẳn không khách sáo nữa, dứt khoát hé môi nuốt luôn khối đã cỡ nắm tay.

Đương nhiên hẳn là nuốt vào trong thôn phệ không gian.

Ngay sau đó, thôn phệ không gian dấy lên từng cơn lốc đen nghiến nguyên tinh thạch cỡ nắm tay này thành bột phấn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếp theo, như là núi lửa phun trào, vô tận nguyên khí tinh thuần từ chính giữa nguyên tinh thạch bị nghiền phun ra, tràn ngập trong không gian. Nếu đem những nguyên khí này đổi thành long tinh thì sẽ không dưới mấy ngàn vạn.

Những nguyên khí trải qua đại thần thông thôn phệ chuyển hóa, rất nhanh biến thành nguyên lực đồng căn nguyên với Phong Liệt, xuất hiện trong đan điền của hắn, khiến tu luyện tăng cao vùn vụt.

Còn một tia hơi thở ẩn chứa đại đạo chí lý thì không sót một chút ừa vào đầu Phong Liệt hết.

Ầm!

Một tiếng chấn vang, ma long ảo ảnh sao lưng Phong Liệt biến thành ba cái, thần thông cảnh tam tầng.

Nhưng còn chưa xong.

Chỉ một khắc sau, phía sau lưng Phong Liệt bùng một tiếng, khí thể đột nhiên lại lần nữa dâng lên gấp đôi, đạt đến thần thông cảnh tứ tầng.

Đây còn chưa phải cực hạn tiến cấp của hắn.

Ầm!

Thần thông cảnh ngũ tầng.

Ầm!

Thần thông cảnh lục tầng.

Mãi đến thần thông cảnh lục tầng thì thể tăng vọt mới chậm lại.

Cuối cùng ngừng ở đỉnh thần thông cảnh lục tầng, chỉ kém một bước là vào thần thông cảnh thất tầng.

Một ngày ngắn ngủi mà Phong Liệt từ thần thông cảnh nhị tầng liên tục lên bốn cấp, một hơi đột phá đến đỉnh thần thông cảnh lục tầng, có thể gọi là kỳ tích toàn Long Huyết đại lục.

Đặc biệt là cường giả thần thông cảnh mỗi tầng một cấp đều cần nguyên lực khổng lồ và thời gian dài dòng chậm rãi tích lũy, nếu chuyện hôm nay truyền ra ngoài thì Phong Liệt sẽ lại hù chết một đám người.

Bây giờ nguyên lực trong người Phong Liệt dâng trào như thủy triều, song lực cánh tay quán vạn quân, lực linh hồn ngưng đọng thực chất, sau lưng sáu ma long ảo ảnh cỡ mười trượng uốn lượn gầm rống, khí thể thẳng trời, vô cùng dữ tợn.

- Grao!!!

Phong Liệt đứng bật dậy, ngửa đầu hú dài, mắt lóe hai tia sáng đen sắc bén như thực chất khiến người không dám nhìn gần.

- Ha ha ha ha, thần thông cảnh lục tầng lực lượng thật cường đại. Ha ha ha ha!

Phong Liệt cảm nhận trong người nguyên lực mênh mông như biển thì ngửa đầu cười to, tâm tình cực kỳ sung sướng.

Trên thế giới cường giả là tôn này chỉ có sức chiến đấu mạnh mẽ mới có chỗ đứng vững.

Lấy tu vi thần thông cảnh lực tầng của hắn, một khi biến hóa Ma Long Hắc Ám Chi Thân đã có thể so với cường giả trung kỳ hóa đan cảnh, thêm vào nhiều thủ đoạn, chẳng những dám xưng vô địch cùng cấp, e rằng trong hóa đan cảnh hiếm có ai địch lại.

Lần này thăng cấp hắn đã bước vào hàng cường giả Long Huyết đại lục, sao không khiến hắn vui mừng cho được?

Thật lâu sau Phong Liệt dần bình tĩnh lại khỏi nỗi kích động, thu đi khí thế mạnh mẽ, tắc lưỡi thở dài một câu:

- Chắc chắn, nguyên tinh thạch này đúng là thứ tốt, nếu được mấy khối thì tốt rồi.

Nếu để Tử Long hộ pháp nghe thấy thì chắc một bàn tay vỗ hắn lún xuống đất rồi. Vật nghịch thiên như vậy ở Long Huyết đại lục cực kỳ hiếm thấy, trừ một ít đại thể lực kiếm được chút xú ra thì chín phần chín chưa từng có ai nghe đến nó.

Nhưng Phong Liệt không biết điều đó, hắn đã đặt quyết tâm khi trở về sẽ lập tức phát động tất cả dưới tay dốc sức tìm tòi tin tức nguyên tinh thạch, cho dù là phá phách cướp bóc cũng không tiếc

Chính lúc này, chân mày hắn bỗng nhướng lên, phát hiện có điều lạ.

Sau khi tăng lên thần thông cảnh lực tầng thì tinh thần lực của hắn tăng mười phần, chỉ cần tâm ý động là nguyên Âm Vô Phong nằm trong tầm theo dõi.

Vốn hắn định xem tình huống của đám Tiểu Yên, Tiểu Lục, Diệp Trì, Trương Đại Tài. Dù gì hai năm không gặp, hắn không biết những người này ra sao rồi.

Nhưng hắn mới thăm dò thì kinh ngạc phát hiện nguyên Âm Vô Phong đã trống rỗng không có nửa bóng người, ngay cả con chó cũng không chứa lại, yên tĩnh cực kỳ đáng sợ.

- A? Không lẽ xảy ra chuyện lớn?

Phong Liệt kinh ngạc, nhưng may là trên ngọn núi không có dấu vết đánh nhau, điều này khiến hắn yên tâm chút.

Lúc này, bên trên Âm Vô Phong bỗng giáng xuống một bóng người khí thế mạnh mẽ.

Phong Liệt cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy người đến là một thiếu niên khuôn mặt anh tuấn, mặc trường bào sắc vàng, áo choàng bay phấp phật, khí thế cực kỳ kinh người.

Nói đến thì Phong Liệt không xa lạ với người này chút nào, còn có thù sâu không đội trời chung.

Thiếu niên áo vàng chính là ma khí viện Kim Lâm hộ pháp, Sở Hóa Long.

Mặc dù trông Sở Hóa Long chỉ chừng mười mấy tuổi chứ thật ra gã đã là bốn, năm trăm tuổi, chẳng qua tư chất của gã cực kỳ xuất chúng, ngăn ngui mấy trăm năm liền vào long biển cảnh, mới giữ được khuôn mặt tuổi trẻ này.

- Hừ, lão già này đến làm chi?

Phong Liệt thâm hừ lạnh, lòng dâng lên nỗi hận.

Lúc trước Sở Hóa Long ở trong dạ mạc đại hiệp cốc tùy tiện tặng một chương suýt lấy mạng hắn, đến nay hắn còn ghi nhớ trong lòng. Nếu không phải biết bản thân không là đối thủ của Sở Hóa Long thì hắn rất muốn bay ra đập chết lão già đó.

Đúng lúc này, Sở Hóa Long ở bên ngoài khoe môi cong lên, mạnh giậm chân.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Một chuỗi tiếng vang đất rung núi chuyển.

Nguyên tòa Âm Vô Phong chấn động thật lâu, vết nứt lan tràn, vô số lều các điện đường sụp đổ, núi sạt lở, uy thế kinh thiên động địa, một lát sau mới dần bình ổn.

- Cái tên khốn đó đang làm cái gì vậy?

Phong Liệt tức giận, hẳn tốt xấu cũng là một thành viên viện phái, trừ Phong gia ra thì đây là ngôi nhà thứ hai của hắn.

Hắn cùng sư phụ Tử Long, Lãnh Phi Hồng, Diệp Thiên Tử, Tiểu Yên, Tiểu Lục, vô số người đều vì Âm Võ Phong mà tụ tập lại, nói hẳn không có chút cảm tình với nó là không thể nào.

Nhưng bây giờ nguyên Âm Võ Phong bởi vì một cước của Sở Hóa Long mà sụp đổ, hoàn toàn thành phế tích. Phong Liệt kiềm không được nổi nóng, lại ghi một món nợ Sở Hóa Long, thậm chí phải giết gã.

- Người bên trong nghe đây, thời gian ba ngày đã đến, nếu người không xuất hiện thì bốn tọa sẽ tuyên bố số tiền lớn treo giải thưởng, tin tưởng thân phận của người rất nhanh bộc lộ trước thiên hạ. Đến khi đó, thân bằng bạn tốt của người sẽ vì hành động của người mà trả giá đắt!

Sở Hóa Long lạnh lùng quát to, thanh âm tàn nhẫn lạnh lùng vang vọng thật lâu trong lòng núi Âm Võ Phong.

- A? Cái tên này đang nói chuyện với ta ư?

Phong Liệt ngẩn ra, híp mắt.

Xem tình hình dường như không phải lần đầu Sở Hóa Long đến Âm Võ Phong chữa bói, nhưng ba ngày qua Phong Liệt chìm đắm trong cảm ngộ thần khí ám ngục, có thể nói không để ý đến chuyện bên ngoài, hoàn toàn không biết tình hình.

560. Chương 666 : Thăng Cấp(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 666 : Thăng cấp(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by Kiemgioi

Bây giờ thấy đối phương không có phản ứng gì thì Sở Hóa Long hừ lạnh, tiếp tục hung tợn uy hiếp nói:

- Hừ! xem ra người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chứ gì? Người nên biết âm võ viện các người mất tích chỉ cỡ một trăm người, người đương nhiên nằm trong số một trăm người này, chẳng lẽ người cho rằng người có thể thoát được sao?

- Có một số thứ không phải con kiến như người có thể nhúng tay. Bây giờ nhân lúc bốn tọa còn chưa đổi ý người hãy mau giao thứ đó ra đây, còn có thể đổi lấy vô tận ích lợi, nếu không thì chỉ có một con đường chết! Người tự giải quyết cho tốt ”

Lần này thì Phong Liệt nghe hiểu, Sở Hóa Long rõ ràng là đang nói với hắn.

Nhưng xem ra Sở Hóa Long không nhìn thấu thân phận của hắn, một trăm người Âm Võ Phong mất tích rất có thể là Tử Long hộ pháp cố ý bày ra lừa tai mắt.

Chính lúc này, một thanh âm thô kệch ở trên trời vang lên:

- Hừ, đừng nói nhảm với hắn nữa! Mới có mấy ngày ngắn ngủi chắc hẳn không thể khống chế thứ đó đâu, nói không chừng chúng ta tùy tiện động tay là đánh chết tiểu tử bên trong, ha ha ha ha!

- Ăn một bữa của ta đây! Hắc!

Theo tiếng hét to, một gã đàn ông tóc lam, mày lam, râu quai nón cầm búa to màu vàng giống như thiên thần từ trên trời giáng xuống. Rìu to như bánh xe mạnh chém vào đỉnh núi Âm Võ Phong, ở trên không trung vạch một đường cương khí khủng bố ngàn trượng, muốn chém rách khung trời, khiến người kinh khiếp, tiếng xé gió rách màng tai.

Két âm âm!

Búa lớn nặng nề đập vào đỉnh núi, bỗng nhiên vang lên tiếng nổ đất rung núi chuyển, theo đó nguyên Âm Võ Phong bị một búa chém thành hai nửa, chớp mắt lộ ra chính giữa lòng núi một tòa tháp cơ đen thui, vòng quanh màn sáng đen.

Không chút nghi ngờ, tháp cơ này chính là âm ngục.

Bây giờ thể đi của búa lớn không giảm, tiếp tục khí thể rào rạt chém hướng âm ngục, uy thế hùng hồn, kinh thiên động địa.

Nhưng ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng giòn vang, búa vàng to như bánh xe của gã đàn ông vừa va chạm với âm ngục thì bị đóng băng vỡ thành mảnh vụn đầy trời.

Gã đàn ông học máu bắn ngược ra, nửa người bị mảnh vụn búa lớn phản đạn trở về oanh máu thịt nhầy nhụa, thê thảm vô cùng.

- A...đau chết lão tử rồi!

Gã đàn ông hét thảm một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ chấn kinh, hoảng sợ lùi hơn mười dặm, nhanh chóng vận chuyển công pháp. Chốc lát sau trên người gã vết thương nặng lành lại nhưng khí thể suy yếu nhiều, biểu tình đầy kinh sợ, không dám lỗ mãng chạy đi nữa.

Sở Hóa Long biểu tình kinh ngạc, mắt chớp lóe, thầm mừng là nếu không phải gã đàn ông giành ra tay trước thì gặp họa e rằng là Sở Hóa Long gã.

- Hắc hắc hắc, không uống là thần khí, chỉ phản lực thôi đã suýt hủy một cường giả long biến cảnh, thật là mai rùa vô địch! So với Kim Chung Tráo của Thủy Vô Khuyết còn mạnh hơn nhiều. Ừm, có âm ngục trong tay, lão tử không lo tự bảo vệ mình!

Phong Liệt cười toét miệng, thầm thở phào.

Hắn từng thấy qua gã đàn ông kia, chính là một cường giả long biến cảnh của Lôi Long giáo.

Trừ Sở Hóa Long và gã đàn ông tóc lam ra Phong Liệt còn thấy sâu trong tầng mây cao vạn trượng có vài chục khí thể cực kỳ mạnh mẽ ẩn giấu.

Nếu hắn không đoán sai, mấy người này rất có thể là đến từ Tuyệt Vọng kiếm phái, thiên diễm môn, cường giả của các đại môn phái, thậm chí xen lẫn một số thể lực khác cũng không có gì kỳ.

Tiếp theo, lại có mấy cường giả long biến cảnh khuôn mặt xa lạ xuất hiện, không tin tà tấn công âm ngục.

Mặc dù họ có giữ lại thực lực, không như gã đàn ông Lôi Long giáo chặt vật thụt lùi nhưng đều tựa con kiến lay cây, khó mà khiến âm ngục nhúc nhích một ly.

Như vậy là Phong Liệt hoàn toàn vững bụng, nhưng rất nhanh hắn lại nhíu mày.

Tuy rằng những người này trong khoảng thời gian ngắn không tra ra thân phận của hắn được, nhưng nếu hắn biến mất thời gian quá lâu thì tất nhiên sẽ khiến người nghi ngờ, xem ra phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được. Hắn không muốn thân phận bị thiên hạ biết, trở thành chuột chạy qua đường, như vậy không vui chút nào.

Hắn thử khống chế âm ngục, kết quả thất vọng phát hiện chính mình không cách nào khống chế nó biến lớn nhỏ, làm hắn muốn mang âm ngục là ước mơ xa vời.

Nhưng may là âm ngục có mấy truyền tống trận tại chỗ, đánh dấu 'Đằng long quận', 'Ma Long sơn mạch', 'Hư thiên cốc' vân vân, muốn rời đi cũng tiện.

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt phong kín Hoàng gia rồi mặc kệ đám Sở Hóa Long ở bên ngoài kêu gào, dứt khoát bước lên truyền tống trận có đánh dấu 'Đằng long quận' nằm trong một góc. Ánh sáng tím chợt lóe, hắn biến mất.

Cảm giác hơi choáng váng qua đi, Phong Liệt xuất hiện trong một hang động tối đen.

Hắn toàn thân đề phòng, phóng mở tinh thần lực thăm dò phạm vi mười dặm, phát hiện bên ngoài là tiểu sơn cốc đầy bụi cây, ngẫu nhiên có một ít loại nhỏ dã thú, phi cầm, là một nơi cực kỳ bình thường.

Lối vào hang động rất ẩn khuất, nếu không cố ý tìm thì dù cách cửa hang ba trượng cũng khó mà phát hiện được.

Phong Liệt cố ý thử, phát hiện truyền tống trận trong sơn động là đơn phương hướng truyền tống trận, không thể truyền hắn trở về âm ngục.

Nhưng trong tay hắn có ám chi lệnh bài, có thể tùy chỗ tùy lúc quay về âm ngục, không cần lo lắng đường về.

- Ừm, trước tìm người hỏi thăm vị trí chỗ này xem sao.

Phong Liệt ra khỏi hang đầu bay lên cao vạn trượng, đưa mắt nhìn quanh, ngay sau đó, ngoài trăm dặm một thôn nhỏ bốc khói trắng lọt vào tầm mắt của hắn.

Lát sau hắn từ trong miệng một thợ săn biết được chỗ này là biên giới tây bộ ma quỷ đại bình nguyên, cách Đằng Long quận chưa đến hai ngàn dặm. Hắn xác định vị trí xong bay hướng Tứ Phương Thành.

Hoàng hôn trời chiều, trên bầu trời u ám nặng nề.

Đằng Long quận, trong Tứ Phương Thành.

Một đám quân sĩ giáp đen rậm rạp có tới vài vạn người chặn cửa tây đại doanh, giương cung bạt kiếm

Tây đại doanh, trong lều chủ quân, có Phùng Cảnh Huy đi cùng, một ông lão mặc trong phục hộ pháp ma khí viện lười biếng ngồi trên bảo tọa.

Ông lão thân hình khô gầy, hai mắt ti hí, uy nhiếp mạnh mẽ khiến Phùng Cảnh Huy là hậu kỳ thần thông cảnh lực tăng đều thấy khó chịu.

Bên dưới Lý Thiên Hùng dẫn đám tướng lĩnh tây đại doanh đứng ngay ngắn, ai nấy mặt thối mắng và thâm cảnh giác.

Trầm mặc một lát sau, ông lão âm trầm lớn tiếng nói với đám tướng lĩnh tây đại doanh bên dưới:

- A? Lý thống lĩnh, tướng lĩnh tây đại doanh đã đến đủ chưa?

Lý Thiên Hùng ánh mắt bình tĩnh, chấp tay đáp:

- Hồi bẩm Triệu hộ pháp, tất cả người đã đến đủ rồi, xin Triệu hộ pháp tuyên bố lệnh dụ của giáo chủ đại nhân!

Hôm nay Phùng Cảnh Huy dẫn theo một ngàn dự hộ pháp ma khí viện cùng với hàng vạn quân sĩ đến đây, thế tới rào rạt, nói là muốn triệu kiến tất cả tướng lĩnh tây đại doanh hiển nhiên đến không có ý tốt. Lý Thiên Hùng lòng thâm cảnh giác.

Ông lão âm trầm cười, lạnh lùng nói:

- Giáo chủ đại nhân có lệnh, tất cả nhân viên cấp dưới của ám võ viện mất tích đều phải chịu thẩm tra, ai vi phạm giết ngay tại chỗ, đem tất cả tướng lĩnh tây đại doanh từ đô úy trở lên đi hết!

- Tuân mệnh!

Một tiếng quát kêu, ngoài lều lập tức tuôn vào một đám phi giáp cao thủ, muốn trói gông xiềng vào đám tướng lĩnh cao tăng tây đại doanh như là Lý Thiên Hùng.

- Đây...đây là sao?

- Dựa vào cái gì bắt chúng ta?

- ...

561. Chương 667: Được Cứu(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 667: Được cứu(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by Kiemgioi

Tướng lĩnh tây đại doanh mắt thấy sắp bị xích sắt tròng lên người đều vẻ mặt giật mình đề phòng.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một chuỗi tiếng vang khê, khí thế mạnh mẽ bùng phát. Hơn hai mươi tướng lĩnh tây đại doanh Lý Thiên Hùng cùng toát khí thế, rút ra binh khí, trận địa sẵn sàng đón quân địch

Là võ giả thực lực mạnh mẽ, dù là ai cũng không muốn giao vận mệnh vào tay người khác, từng xích sắt bách luyện huyền thiết tinh kim chế tạo dù là cường giả đỉnh thần thông cảnh cũng không giã thoát được, các cao thủ đương nhiên không muốn mặc cho người định đoạt.

- A? Các người muốn kháng lệnh giáo chủ? Hừ, vậy thì đừng trách bản tọa đại khai sát giới!

Triệu hộ pháp cười khẩy, tiếp theo chậm rãi đứng lên, hóa đan cảnh mạnh mẽ cường chế quét toàn trường, khiến người bên dưới hoảng sợ biến sắc.

Lý Thiên Hùng mặt trầm như nước, trầm giọng nói:

- Chờ đã, Triệu hộ pháp, người nên nói rõ ràng tại sao muốn bắt chúng ta chứ?

- Đúng vậy, không biết trắng đen gì đã muốn bắt chúng ta, chúng ta không phục!

- Không phục!

- ...

Ai nấy lòng đầy căm phẫn, trợn mắt nhìn.

Phùng Cảnh Huy cười khê nói:

- Lý thống lĩnh không cần quá lo lắng, Triệu hộ pháp chỉ là muốn mang các người về giáo điều tra một ít chuyện liên quan Phong Liệt mà thôi, chỉ cần các người chịu phối hợp...

Lý Thiên Hùng tức giận nói:

- A phi! Phùng Cảnh Huy, đồ tiểu nhân âm hiểm tội tệ nhà ngươi và ta cùng là thống lĩnh Tứ Phương Thành, tại sao giáo chủ đại nhân không điều tra ngươi?

Phùng Cảnh Huy mỉm cười không hề tức giận, lạnh nhạt nói:

- Lý thống lĩnh, có câu kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, chỉ cần người chịu cúi đầu, có lẽ bản tọa sẽ cầu tình cho người....

Triệu hộ pháp cười lạnh, hiển nhiên không có ý định thu phục đám người này.

Lão quái dị nói:

- Được thôi, các người có phục hay không thì chẳng liên quan gì bản tọa, muốn trách hãy trách đã theo sai chủ tử. Giết chúng!

- Giết!

- Khốn kiếp, chúng ta liều mạng!

- Mọi người quay về quân triệu tập người ngựa đi tiêu diệt đám khốn kiếp này! đọc truyện mới nhất tại .

Đám tướng lĩnh tây đại doanh không phải dễ bóp méo, có thể tu luyện đến thần thông cảnh thì đương nhiên đều là người quyết đoán nhìn quen mưa gió. Ai nấy biểu tình quyết tuyệt, giết một ít quân sĩ nhào lên, đột phá ra doanh trường, định quay về triệu tập đại quân.

Triệu hộ pháp làm vẻ mặt cực kỳ xem thường, hừ lạnh, hai tay bao bọc màn sáng đen bắn ra bốn phía, chậm rãi nâng lên, đột nhiên đẩy hướng không trung.

- Hóa hồn thiên tuyệt chủng!

Thoáng chốc, ngàn vạn chương ánh đen bắn ra, rậm rạp đầy trời, uy thế kinh người, bao quanh đám tướng lĩnh tây đại doanh.

Ầm! Ầm! Ầm!

- A!!!

- A!!!

Một chuỗi tiếng nặng nề, tiếng hét thảm liên tục.

Mười mấy cao thủ Lý Thiên Hùng như là điều đứt dây ngã ra ngoài mấy trăm trượng, không ngừng học máu. Có mấy người thực lực hơi yếu thì bị một kích lấy mạng, hồn lìa khỏi xác.

Cường giả hậu kỳ hóa đan cảnh đối phó một đám cao thủ thần thông cảnh thì kết quả đương nhiên không có gì khác, dù sao trên đời này võ giả có thể vượt qua đại cảnh giới đối địch hiểm như phượng mao lân giác.

Đám Lý Thiên Hùng nổi lòng tuyệt vọng, một chương này chẳng những phá hủy kinh mạch toàn thân của họ, ngay cả thần hồn cũng tổn hại nặng, họ không có chút sức phản kháng.

Phía xa một ít tây đại doanh quân sĩ rục rịch muốn tiến lên nhưng bị một vạn thiết giáp quân mà Triệu hộ pháp mang đến ngăn cản bên ngoài, bất hạnh nữa là rần mất đầu, rất nhanh liền bị cướp đi binh khí.

Phùng Cảnh Huy cười nhỉnh nói:

- Triệu hộ pháp, hiện giờ tây đại doanh không đủ số người, cần ổn định quân tâm, người xem...

Triệu hộ pháp cười lớn nói:

- Không đủ người? Ha ha ha ha, Triệu gia chúng ta không thiếu nhất chính là người!

Tiếp theo, lão chuyển đề tài, nói với Phùng Cảnh Huy:

- Phùng thống lĩnh, gần đây có tin tức Thanh Thư tôn nhi của ta không?

- A...cái này chưa có, Tông Trần đại nhân đã ra lệnh tìm tòi cả Đằng Long quận, chắc rất nhanh sẽ có tin tức.

Phùng Cảnh Huy nhíu mày trầm ngâm một chút, lại nói:

- Nhưng chắc Thanh Thư công tử đi kiếm chuyện với Phong Liệt, công tử mất tích chắc chắn liên quan đến tiểu tử Phong Liệt rồi.

Triệu hộ pháp lạnh giọng nói:

- Hừ! Phong Liệt tiểu súc sinh liên tiếp vuốt râu hùm Triệu gia ta, nếu để cho bọn tọ bắt được hắn, tuyệt đối sẽ khiến hắn sống không bằng chết!

Phùng Cảnh Huy chỉ vào đám cao thủ Lý Thiên Hùng hấp hối, cười hỏi:

- Triệu hộ pháp, những người tây đại doanh này ngươi định xử lý ra sao?

Đám Lý Thiên Hùng tức giận trừng Phùng Cảnh Huy, hận tên này còn nhiều hơn là ông lão Triệu gia kia.

- Hừ, cái này còn phải hỏi? Đối với đám phản giáo loạn đảng thì tất nhiên là diệt cỏ tận gốc...

Chính lúc này, đột nhiên phía xa trên không trung truyền đến tiếng cười to:

- Ha ha ha ha, hay cho câu diệt cỏ tận gốc. Bồn tọa muốn xem là ai cho người cái gan chó đó!

- To gan! Là tên khốn nào dám nói vậy với bồn tọa! Lăn ra đây cho ta!

Triệu hộ pháp vẻ mặt tức giận lạnh lùng trừng bầu trời.

Mọi người cũng đưa mắt nhìn.

Ngay sau đó, chỉ thấy một thiếu niên áo đen từ xa đến gần, chậm rãi đáp xuống trên đầu đám người, lạnh lùng liếc tất cả.

Phùng Cảnh Huy con người co rút. nguồn

- Phong Liệt! Ủa? Thần thông cảnh lực tăng? Điều...điều này sao có thể!

Gã nhớ rõ mấy ngày hôm trước ở thọ yến ngàn tuổi của Thiết Chỉ Vương thì tu vi của Phong Liệt mới là thần thông cảnh nhất tầng, mấy ngày ngắn ngủi mà hắn đã tới thần thông cảnh lực tăng rồi.

Chuyện này quá kinh người.

Phùng Cảnh Huy khó tin dụi mắt, phát hiện đây là sự thật không thể chối cãi, trong lòng hô to yêu nghiệt, căng thẳng cảnh giác, vội tìm đường lui.

Đám Lý Thiên Hùng vui mừng quá đổi.

- Là công tử trở lại, chúng ta được cứu rồi!

- Ha ha ha, lão tử cát nhân có thiên tướng mà. Phong đại nhân đến rất đúng lúc!

- Phong đại nhân thần thông cảnh lực tăng rồi, ha ha ha, thật tốt quá!

- Ài, chúng ta mừng mừng quá sớm, tuy rằng Phong đại nhân thực lực mạnh mẽ, nhưng lão quỷ Triệu gia là cường giả hóa đan cảnh thất tầng nha, kết cuộc thật đáng lo.

- ...

Đám người vui vẻ một chốc rồi lại lo lắng cho người đến.

Không sai, người đến chính là Phong Liệt.

Giờ phút này Phong Liệt sắc mặt âm trầm, hắn quét mắt một vòng nguyên tây đại doanh, không phát hiện bóng dáng Bán Giang Hồng, Hỏa Mãng Vương đâu, lòng thầm than, có thể sử dụng cao thủ vẫn quá ít.

Lúc trước hắn hội hợp với Cửu U Vương trước rồi mới trở lại Tứ Phương Thành, mới vào cửa đông thành thì bị báo cho biết có cao thủ Triệu gia đến tây đại doanh, hắn sốt ruột chạy đến, xem ra không muộn.

Triệu hộ pháp nhìn Phong Liệt ở trên trời, mắt lóe sát khí, lạnh lùng quát to:

- Người chính là Phong Liệt? Hừ, không ngờ người dám lộ mặt, hôm nay bồn tọa tự tay đưa người lên đường!

Triệu hộ pháp tên gọi Triệu Kiên, cao thủ hóa đan cảnh thất tầng, là một trong cao tầng vị cao quyền nặng của Triệu gia, sớm nghe tiếng Phong Liệt, nghe nhiều đến nhàm tai sự tích của hắn.

Đặc biệt là Phong Liệt phế đi Triệu Đồng con trai của gia chủ Triệu gia, tổn hại nặng tình anh thiên tài Triệu Thanh Lâm, dụ dỗ nhị tiểu thư Diệp gia Diệp Thiên Tử, các chuyện này không người Triệu gia nào không biết.

562. Chương 668: Được Cứu(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 668: Được cứu(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by Kiemgioi

Nhưng người nhiều lần xâm phạm uy nghiêm của Triệu gia còn sống trên đời chẳng khác nào tát mặt Triệu gia.

Vậy nên ở trong mắt Triệu Kiên, bất kể ra sao, hôm nay thanh niên này nhất định phải chết.

Dứt lời, lão bỗng phóng ra khí thể hóa đan cảnh thất tầng mạnh mẽ, nhoáng người lên vọt đến trước mặt Phong Liệt, hai chưởng ảnh đen to lớn mạnh ấn hướng hắn.

- Hóa hồn thất trọng chưởng!

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Hai chưởng ảnh ở trên không trung để lại tàn ảnh, chớp mắt đến gần Phong Liệt, khí kinh khủng bố khiến không trung rung động, chỉ là chưởng phong đã khiến bên dưới một ít quân sĩ ngã trái ngã phải, hoảng sợ thụt lùi.

Triệu Kiên tu luyện 'hóa hồn tâm kinh' là một bộ thiên cấp chiến kỹ từng lấy nhất đại lục.

Nghe nói luyện đến cực đỉnh thì khi đánh trúng kẻ địch có thể chớp mắt đánh tan hồn mà thân thể thì hoàn hảo không tổn hao gì, cực kỳ ác độc.

- Đưa ta lên đường? Tốt lắm, để ta xem ngươi có bản lĩnh đó không.

Phong Liệt lạnh lùng cười, không khách sáo với lão già nữa, tay trái đột nhiên biến thành màu đen, chưởng ảnh nhàn nhạt từ từ đẩy ra.

Tuy hắn không biết thân phận của ông lão này nhưng chỉ cần hiểu đối phương là kẻ địch thì đủ rồi, là kẻ thù thì đều đáng chết.

- Âm- Minh- Thần- Chưởng!

Vèo!

Trong thiên địa vô tận lực hắc ám ủa đến, khiến chưởng ảnh nhỏ bé chớp mắt trương to đến ba chục trượng, ăn mòn tinh khí khủng bố ập đến khiến người có mặt đều kinh hoàng biến sắc mặt.

Trên trời cao, hóa hồn thất trọng chưởng và âm minh thần chưởng va chạm.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Một chuỗi tiếng nổ vang.

Hai bên cùng biến mất, trong trời đất gió rít gào, khí kinh văng khắp nơi, mây trên trời tan biến, dưới đất các lều cùng ngã nghiêng, vang lên tiếng hét thảm.

- Hừ, chỉ có vậy thôi.

Phong Liệt khế hừ, khoe môi cong lên.

Hắn dùng trạng thái hình người cùng ra ám minh thần chưởng đã ngang bằng lực lượng với đối phương, hắn vững bụng rồi.

- A?

Triệu Kiên con người co rút, mặt lộ vẻ trầm trọng. Từ một kích kia có thể nhìn ra, thực lực Phong Liệt mạnh mẽ vượt qua dự đoán của lão, không phải cao thủ thần thông cảnh bình thường có thể so sánh.

Phút chốc mặt lão tăng thêm sát khí.

Tiểu tử trước mắt mới có tu vi thần thông cảnh đã có sức chiến đấu như vậy, nếu như mặc kệ tiểu tử này phát triển tiếp, sợ rằng sớm muộn gì sẽ trở thành đại địch của Triệu gia.

- Hừ, tiểu súc sinh, hèn chi vênh váo như vậy, thì ra có chỗ dựa vào. Nhưng hôm nay người vẫn khó tránh một kiếp, đi chết đi!!!

Triệu Kiên hừ lạnh, bỗng vung nắm đấm.

- Hóa hồn phá thiên quyền!

Ầm!

Hư không run lên, một thiết quyền đen bỗng bay ra, mang theo uy thế cực kỳ khủng bố mạnh đánh vào Phong Liệt. Nguyên khí trong phạm vi mấy ngàn trượng ồ ạt đến, không ngừng tăng cường uy thế cho nắm đấm này.

Một đấm đánh ra, thiên địa kinh.

Cuồng phong gào rít giận dữ, phong vân biến sắc, một quyền đánh ra, dù là một ngọn núi nhỏ cũng dễ dàng bị đánh thành đất bằng, dưới hóa đan cảnh không ai chặn được.

Triệu Kiên cười khẩy, dường như đã thấy thảm cảnh Phong Liệt tan xương nát thịt rồi vậy.

Giờ phút này, mắt thấy quyền ảnh ập đến, người Phong Liệt run lên, nhanh chóng biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân giấu trong khói đen.

Cùng lúc đó, hần lại vung một chưởng ảnh nhật.

- Âm- Minh- Thần- Chưởng!

Vô tận lực hắc ám như thủy triều ồ ạt đến, khiến chưởng ảnh trên không trung nhanh chóng biến to ra.

Triệu Kiên cười lạnh, mặc dù lão không thể không thừa nhận ám minh thần chưởng của Phong Liệt đúng là có chút uy lực, nhưng lão không cho rằng đối phương có thể đỡ 'Phá thiên quyền' của lão, tin tưởng tiếp theo Phong Liệt chết chắc.

Tiếc rằng dường như lão đã vui mừng quá sớm.

Mặc dù cùng là một chiêu ám minh thần chưởng nhưng Phong Liệt dùng tu vi thần thông cảnh lực tầng đánh ra so với trung kỳ hóa đan cảnh thi triển thì uy lực không giống nhau.

Thoáng chốc một bàn tay to che trời xuất hiện ở trên không trung, cùng nắm đấm của Triệu Kiên va vào nhau.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Mọi người đều bị chấn tai ù vang, sắc mặt kinh hoàng.

Mọi người đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy trên bầu trời Triệu Kiên vung kinh thiên quyền ảnh lại bị ám minh thần chưởng đánh tan, thần chưởng lại mang theo dư uy bạo tạc tiếp tục đánh vào người Triệu Kiên.

- A? Nguy rồi!

Triệu Kiên vẻ mặt giật mình, trong ánh mắt tràn đầy khó tin. Lão thật tình nghĩ không ra tại sao Phong Liệt thi triển cùng một chiêu mà uy lực bỗng tăng lên gấp trăm lần, chuyện này quá khác lạ.

Nhưng không cho lão thời gian nghĩ nhiều, trước mắt chưởng ảnh sắp đánh tới người, hừ lão nhanh chóng thi triển đại thần thông.

- Thiên chấn!

*Ong- - *

Phút chốc thiên chấn ma long to trăm trượng bay ra, khe chấn động không gian, khiến chim bay ngoài ngàn dặm chấn thành bột phấn, cũng tiêu trừ thế công chưởng phong ập đến. Cự long vạn vọt bên cạnh lão liên tục gầm rống.

- Tiểu súc sinh, có thể buộc lão phu thi triển ra đại thần thông, chết đi cho ta!

Triệu Kiên lau mồ hôi trán, sắc mặt cực kỳ khó coi. Lão gầm lên, thiên chấn ma long đánh về phía Phong Liệt, thanh thể hùng hồn.

Nếu không phải ở trên không trung thì sợ rằng nguyên tây đại doanh thành đất bằng rồi.

Phong Liệt cười lạnh một tiếng, hần cũng không dám khinh thường, lập tức hóa thân thôn phệ vòng xoáy, càn quét đi.

Ầm! Ầm! Ầm!

Thôn phệ vòng xoáy đường kính hơn mười trượng không ngừng va chạm với thiên chấn ma long trên không trung. Cấn nuốt, tiêu trừ, tiếng khí tạc ầm ầm xé rách màng tai, cơn gió tan tác quét ngã vô số kiến trúc dưới đất, tình hình như vậy đương nhiên khiến vô số vô giả Tứ Phương Thành bao vây xem.

- Ủa? Đó là ai mà dám quyết chiến bên trên tây đại doanh vậy?

- Ủi chà, đây là giao phong đẳng cấp hóa đan cảnh nha, chúng ta tuyệt đối đừng tới gần!

- A? Thôn phệ vòng xoáy? Người đó là Phong Liệt! Trời ạ, Phong Liệt có thể đối kháng với cao thủ hóa đan cảnh thất tầng, không uổng là cường giả số một thế hệ trẻ trên đại lục!

- Đúng rồi, thật sự là Phong Liệt, lại có thể ngay mặt đầu với cường giả hậu kỳ hóa đan cảnh, khiến người không thể tin.

- ...

Ngàn vạn vô giả trong Tứ Phương Thành đều bị rung động, khát khao thực lực mạnh mẽ của Phong Liệt.

Bình thường thì cao thủ thần thông cảnh nếu tập kích thì có khả năng vượt cấp giết chết cường giả hóa đan cảnh, nhưng ngay mặt đầu thì cao thủ thần thông cảnh thua là cái chắc, mà còn thua rất thảm, cơ hồ không có sức phản kháng.

Nhưng hiện giờ Phong Liệt dám cùng cường giả hóa đan cảnh so đấu đại thần thông, mà còn liều đấu cái lực lượng ngang nhau, đây đúng là cái kỳ tích, nghe rộn cả người.

Giờ phút này, ở bên dưới đám Phùng Cảnh Huy, Lý Thiên Hùng đều căng thẳng nhìn chăm chú quyết đấu trên trời. Họ biết rõ hai người giao chiến thắng bại sẽ quyết định vận mệnh tiếp theo của họ.

Rốt cuộc, một chuỗi tiếng nổ qua thật lâu, thiên chấn ma long dài gần trăm trượng tan biến, thôn phệ vòng xoáy thì thu nhỏ đến cỡ năm trượng.

Không chút nghi ngờ, thần thông thôn phệ của Phong Liệt thắng một bậc.

Đám Lý Thiên Hùng thấy thể mất sáng rõ, tinh thần rung động. Nếu không phải họ bị thương nặng thì đã kiếm không được reo hò hoan hô hần rồi.

563. Chương 669: Quái Vật Triệu Kiên(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 669: Quái vật Triệu Kiên(1)

Triệu Kiên nhìn tình hình này thì biến sắc mặt, vẻ mặt khó tin.

Mặc dù lão có nghe nói thôn phệ thần thông của Phong Liệt nhưng không ngờ đối phương có thể đối kháng với cường giả hậu kỳ hóa đan cảnh như lão, lại còn chiếm ưu thế, ra ngoài dự đoán của lão.

Lúc này thôn phệ vòng xoáy của Phong Liệt xoay tròn lại ập đến, như muốn nuốt Triệu Kiên vào trong.

- Khốn kiếp!

Triệu Kiên râu tóc dựng ngược, giận đến chửi thề, lão đường đường là vị cao quyền trọng ngân dực hộ pháp của ma khí viện vậy mà hôm nay ở Tứ Phương Thành nhỏ nhỏ, bị tiểu tử chưa đến hai mươi tuổi đánh gục, nếu mà truyền ra ngoài thì không còn mặt mũi nhìn các trưởng lão Triệu gia.

Nhưng giận về giận, lão không mất đi lý trí.

Trong tay lão bỗng hiện ra một thanh trường kiếm màu máu, khí cuồng vũ, vừa không ngừng đánh hướng vòng xoáy vừa hốt hoảng lùi ra xa.

Lão biết rõ ngay cả đại thần thông đều không làm gì được Phong Liệt thì hôm nay muốn bắt giết hẳn chỉ là mơ.

Bên dưới một vạn ma khí viện thiết giáp quân lão mang đến không thể trông mong gì, dù sao những tiểu tốt còn không biết bay nữa là, chỉ vài cao thủ thần thông cảnh chẳng khác nào mỗi ngon đưa lên miệng người ta.

Trầm ngâm một lúc, Triệu Kiên định trước tiên rút ra khỏi Tứ Phương Thành, lại triệu tập cao thủ Triệu gia đến trợ trận.

Dù thế nào thì thiên tài tuyệt thế tu luyện nhanh chóng mà sức chiến đấu mạnh mẽ như Phong Liệt tuyệt đối không thể giữ lại, nhất định phải ở trước khi đối phương lớn lên trừ bỏ, nếu không thì hậu họa vô cùng cho Triệu gia.

Vèo!

Đặt quyết tâm rồi Triệu Kiên biến thành vệt đen xẹt qua không gian, lao ra xa.

Nhưng rất nhanh, lão phát hiện kế hoạch thất bại.

Khi động ra mấy trăm dặm, lão vô ý liếc mắt nhìn lại thì giật mình mặt trắng bệch.

Chỉ thấy phía sau hơn vài chục dặm, một thôn phệ vòng xoáy đường kính hơn trượng như cái phễu to đang xoay tít chụp hướng lão.

Nó đi qua đâu thì mặt đất hoang tàn, từng cây to chọc trời bị rút rễ, từng khối đá to hóa thành bột phấn, phạm vi mấy vạn trượng đều bị càn quét sạch sẽ, uy thế kinh thiên động địa, thế không thể đỡ.

Uy thế như vậy, Triệu Kiên tự thấy dù lão có lấy ra thiên chán ma long thì chắc cũng không làm nên chuyện gì.

Quan trọng nhất là tốc độ xoay của vòng xoáy cực nhanh, tựa như thuấn di vậy, khiến khoảng cách hai bên dần kéo lại.

Triệu Kiên giật nảy mình, vừa chạy vắt giò lên cổ vừa gào la:

- Phong Liệt tiểu súc sinh, bốn tọa chính là ngân dực hộ pháp dưới tay Ma Long giáo chủ, phụng lệnh giáo chủ tiến đến điều tr người. Nếu người dám bất kính với ta, tội lớn phản giáo, sau này lên trời xuống đất không có chỗ cho người sống yên!

- Nếu người biết điều thì mau bó tay chịu trói, bốn tọa có thể ở bên cạnh giáo chủ đại nhân nói mấy lời hay cho người. Người tuyệt đối đừng sai lầm hủy đi tương lai tốt đẹp!

- Hừ! Mấy lời này người đi xuống địa ngục mà nói, lão tử chưa bao giờ hợp câu này!

Trong thôn phệ vòng xoáy, Phong Liệt khinh thường hừ.

Bây giờ đừng nói lão già này chỉ là một vị ngân dực hộ pháp dưới tay Ma Long giáo chủ, dù Chiến Thiên Ma Vương, lão đích thân tới đây thì hẳn tuyệt đối không nường tay.

Chỉ có người giết người khác, không cho ai giết người? Đây là đạo lý gì vậy?

Khoảng thời gian này theo số lần chiến đấu của Phong Liệt tăng nhiều, vận dụng thôn phệ thần thông cũng biến quen tay hơn.

Tiếp theo, hần tâm ý động, nguyên thôn phệ vòng xoáy chấn động, tốc độ lại tăng gấp đôi, chớp mắt tới sau lưng Triệu Kiên.

- Chết tiệt!

Triệu Kiên sắc mặt khó coi, vô cùng chấn kinh. Giờ phút này lão bị buộc bất đắc dĩ, lại đánh ra một đại thần thông thiên chấn.

- Grao!!!

Thoáng chốc một thiên chấn ma long cỡ trăm trượng uốn lượn ra, mạnh đụng vào thôn phệ vòng xoáy.

Ầm! (.

Một tiếng vang thật lớn.

Nhưng khiến Triệu Kiên tuyệt vọng là bây giờ thôn phệ vòng xoáy đại thể đã thành, lão vung ra chấn thiên ma long lại bị tiêu diệt vô hình ngay, không mang đến chút tác dụng cản trở.

- Không!!! Ta không thể chết!!!

Triệu Kiên kinh hoàng, lưng đổ mồ hôi lạnh, mắt thấy thôn phệ vòng xoáy cách lão ngày càng gần, sắc mặt lão dớt khoát, lấy ra một bình nhỏ màu đỏ.

Lão không giật nắp bình mà trực tiếp bóp nát, lấy một viên đan dược tỏa ánh đỏ rực rỡ nuốt vào trong bụng.

Ngay sau đó, thân hình trốn cuồng cuồng của Triệu Kiên chợt run lên, tiếp theo phát ra tiếng gầm không giống người.

- Grao!!!

Ngay sau đó, chỉ thấy thân hình khô gầy của Triệu Kiên trướng lên, chớp mắt tăng lên cao cỡ hai trượng, biến thành một người khổng lồ cực kỳ to lớn, cơ bắp cuộn cuộn như sắp nứt toạc ra.

Xoẹt xoẹt!

Một tiếng vải bị xé rách vang lên, trên lưng lão mọc ra một gai xương đỏ rực dài ba trượng.

Cùng lúc đó, khuôn mặt lão bắt đầu vặn vẹo biến hình, một cái sừng to lớn quái dị thò ra khỏi trán lão, uốn lượn lên trên, tay chân cũng biến ảo hình dạng, cực kỳ quái dị như là móng gà nướng chín màu đỏ rực, mũi nhọn nhọn người.

Lát sau Triệu Kiên hoàn toàn không còn là hình người, khom lưng, biến thành một quái vật xấu xí người không ra người, quỷ không ra quỷ, quanh người lượn lờ sương khói đỏ, đôi mắt đỏ thẫm như máu tỏa ra điên cuồng, ánh sáng lạnh âm độc khiến người nhìn một cái sẽ gặp ác mộng mấy ngày.

Nhưng khí thế của lão tăng vọt hơn trước vô số lần, khí thế dâng trào như thủy triều, khiến Phong Liệt nảy lòng cảnh giác, chỉ bởi vì có ngưỡng cửa đại cảnh giới nên Triệu Kiên vẫn không thể nào đạt đến long biến cảnh.

- Ủa? Đây là đan dược gì vậy? quái dị thế.

Chính giữa thôn phệ vòng xoáy, Phong Liệt nhìn Triệu Kiên hiện tại, rất là kinh ngạc.

Trên đại lục có lưu hành một loại huyết bạo đan, nuốt vào rồi có thể khiến người ta thực lực tăng vọt mười lần, kéo dài thời gian một canh giờ. Một canh giờ qua đi thì kinh mạch đều phế, tu vi mất hết nhưng sẽ không thay đổi hình dạng.

Giờ phút này khí thế của Triệu Kiên vọt lên gấp mấy chục lần, rõ ràng đan dược có hiệu quả tốt hơn huyết bạo đan nhiều.

Nhưng tò mò về tò mò, Phong Liệt không hề sợ hãi. Mặc kệ người có muôn vàn biến hóa, thực lực mới là quan trọng nhất. Lập tức thôn phệ vòng xoáy đường kính ngàn trượng đánh qua.

- Khắc khắc khắc, tiểu súc sinh buộc bốn tọa đi đến một bước này, ngươi sẽ hối hận, ngươi nhất định hối hận!

Quái vật Triệu Kiên phát ra tiếng cười khàn khàn quái dị chói tai, chất chứa oán độc khiến Phong Liệt sợ hãi.

- Lão quỷ chết tiệt, ngươi mau đi chết đi, đừng làm lão tử buồn nôn!

Phong Liệt hơi nhú mày, lưỡi so đo với lão nữa, tốc độ tăng thêm ba phần.

Ầm! xem tại

Vòng xoáy to thanh thế mệnh mông nuốt lấy thân hình nhỏ bé của Triệu Kiên, nếu không ngoài ý muốn thì dù lão có mình đồng da sắt cũng chết chắc.

Nhưng tiếp theo làm Phong Liệt ngoài ý muốn là quái vật Triệu Kiên không hề chống cự, tăng tốc độ trốn đi xa, nhanh đến không thể tưởng tượng. Bóng người chợt lóe lão đã vọt ra xa hơn mười dặm, tốc độ ngang ngửa với cường giả long biến cảnh.

- A? Nguy rồi, không thể để lão quỷ này trốn thoát!

Mắt thấy đối phương sắp thoát, Phong Liệt cuống quýt.

Rất rõ ràng, lấy tốc độ bản tôn của hắn chắc chắn không đuổi kịp lão già kia, nhưng hắn không muốn tha cho Triệu Kiên, nếu không thì ngày sau sẽ hậu hoạn vô cùng.

564. Chương 670: Quái Vật Triệu Kiên(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 670: Quái vật Triệu Kiên(2)

Hắn không do dự nữa, chớp mắt phóng ra Cửu U Vương.

Vèo!

Cửu U Vương vừa xuất hiện liền biến thành vệt đen bắn nhanh hướng chân trời.

Tốc độ như vậy tuy đã rất nhanh nhưng vẫn không bằng Triệu Kiên, khiến tinh thần hắn căng thẳng.

May mắn bay ra một khoảng cách rồi Triệu Kiên không biến mất ngay mà chậm lại, quay đầu lại cực kỳ thâm độc nhìn phía sau.

Đợi lão phát hiện Cửu U Vương đuổi theo, ánh mắt lão ngẩn ra, cười khùng khục mấy tiếng, ngừng tại chỗ, dường như đặt quyết tâm cho kẻ đến một bài học thấm thối nhất.

Khi Cửu U Vương đến ngoài vạn trượng thì Triệu Kiên động.

Chỉ thấy người lão nhoáng lên, chớp mắt đến trước mặt Cửu U Vương, tốc độ nhanh như tia chớp, hắn gần như không thể né tránh.

Xoẹt!

Một vệt máu bắn ra.

Cửu U Vương giật mình, cúi đầu nhìn, thấy ngực mình thoáng chốc có một lỗ hồng dài một thước, suýt nữa bị đâm xuyên rồi.

- Cha nó! Lực lượng mạnh quá!

Cửu U Vương kêu lên, không dám khinh thường, nhanh chóng ra đòn sát thủ.

Bây giờ hắn không muốn đấu với quái vật như vậy nữa, nếu lỡ lật thuyền trong mương thì có hối hận cũng không kịp.

Sau đó trán hắn bỗng bắn ra một lũ ánh tím giáng vào người Triệu Kiên.

- Quỷ đồng.

Triệu Kiên bị ánh sáng tím bắn trúng khựng người lại, biến sắc mặt. Lão cảm thấy như linh hồn sắp ly thể, sắp bị hút đi vậy.

Một tiếng hổ sơn lâm rống gầm chấn nhiếp, bóng hổ hơn ba mươi trượng bỗng bay ra mạnh đánh vào thân thể Triệu Kiên.

Triệu Kiên kinh sợ muốn chết, linh hồn lão đã ly thể một nửa, mất đi không chế thân thể của mình, không làm ra chút phản kháng.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Thân thể quái vật Triệu Kiên tạc thành mảnh vụn, ngay cả linh hồn cũng tan biến vô hình.

- Phù.

Xử lý Triệu Kiên xong Cửu U Vương thở phào, mắt lộ vẻ như trút xuống gánh nặng.

Mặc dù Triệu Kiên biến đổi rồi chưa lộ ra uy lực đã bị hắn tiêu diệt nhưng trực giác nói cho gã biết Triệu Kiên trạng thái biến đổi là cực kỳ khủng bố. Nếu không phải hắn có thần thông 'Quỷ đồng', chỉ sợ ai sống ai chết thật là khó nói.

Tiếp theo, tinh thần lực Cửu U Vương quét mặt đất, rất nhanh tìm đến nhẩn trữ vật của Triệu Kiên, trên mặt hắn lộ vẻ vui mừng, nhanh chóng ép ra một giọt máu nhận chủ.

Triệu Kiên là cao thủ hóa đan cảnh thất tầng, là ma khí viện ngân dực hộ pháp, lại nằm trong cao tầng nắm thực quyền Triệu gia, gia tài của lão tất nhiên không nhỏ rồi.

Trong nhẩn chỉ long tinh đã có hơn ba ngàn vạn, bảy huyền bảo, đều khoảng lục phẩm, còn có một lục phẩm huyền bảo chiến giáp, giá trị không thể đo lường. Rồi một số bình lọ đan dược, như là huyền nguyên bất tử đan, nhất khí hồi nguyên đan vân vân, mỗi thứ đều là cực phẩm.

Nhưng dù mấy thứ này có giá trị không nhỏ, đối với Phong Liệt có nửa thần khí thì không đặt nó vào lòng, hắn muốn nhất là thứ gì nhanh chóng tăng cao thực lực.

Một lát sau, chính lúc Phong Liệt cảm thấy thất vọng thì đột nhiên một hộp nhỏ bao kín khiến hắn chú ý.

Hắn toàn thân cảnh giác cẩn thận mở hộp ra, phút chốc khí thể âm lạnh tà ác tỏa ra, khiến Cửu U Vương đường đường là cường giả đỉnh hóa đan cảnh cũng kiềm không được lạnh run.

- Ủa? Đây là...

Cửu U Vương con ngươi co rút, cẩn thận hơn, nhìn chăm chăm. Chỉ thấy bên trong có một xương ngón tay màu đen cực kỳ quái dị, không ngừng tỏa ra từng vòng vàng sáng đen, trong những vòng sáng ẩn chứa hơi thở tà ác cực kỳ đậm đặc, âm lãnh.

Tay trái của Cửu U Vương vô tình dính vào vệt đen liền thấy tay hơi sưng lên, hình như sắp vỡ biến hình, hừ hừ vội quăng cái hộp sang bên.

- Cha nó, đây rốt cuộc là cái quái gì vậy? Hình như có chút giống với hơi thở khi lão quỷ biến hình.

Cửu U Vương biểu tình kinh ngạc, rất nhanh nhớ đến khúc xương tay phát ra hơi thở hình như có sáu, bảy phần giống với Triệu Kiên nuốt vào đan dược biến hình, nhưng hai khúc xương này càng thuần chính hơn mà thôi.

Đúng lúc này, mắt Cửu U Vương lồi ra, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Lúc trước hắc quảng hộp chứa khúc xương tay xuống đất, kết quả không cẩn thận để nó rơi khúc xương bên cạnh rắn nhỏ màu xanh cỡ cái đũa.

Giờ phút này con rắn nhỏ trong ánh nhìn của Cửu U Vương bắt đầu nhanh chóng trưởng thành ra, vô tận nguyên khí thiên địa ồ ạt đến cùng nhập vào người con rắn nhỏ.

Chớp mắt rắn nhỏ trưởng dài đến hơn một trượng trường, thô cỡ cánh tay, màu biến thành đen, trên người nho lên từng bướu thịt, biến thành gai xương sắc bén, hai răng nanh dữ tợn nhô ra, mắt lóe khát máu hung tợn.

Nhìn hình ảnh khó tin này, Cửu U Vương trợn tròn mắt, trong lòng bỗng hiện ra hai chữ 'ma hóa'.

Hắn nhớ mang máng đời trước từng ở trong ma khí viện tàng kinh các thấy một quyển sách cổ, trong đó một đoạn văn tự ghi chép đệ nhĩ long chiến thì đã từng xuất hiện tung tích quá cổ ma.

Theo ghi chép, cổ ma này phát tay có thể điểm hóa ngàn vạn sinh linh hóa ma, có được lực lượng trước kia tăng gấp vài chục, trăm lần, nhưng lý trí sẽ bị mê hoặc mặc người định đoạt, thành vật hy sinh.

- Grao!!!

Lúc này con rắn nhỏ đột nhiên phát ra một tiếng gầm gừ, nhào hướng Cửu U Vương.

- Hừ, tổ cha nó!

Cửu U Vương hồi phục tinh thần, cười khở, đúng là đầu năm động thái tuế.

Hắn tùy tiện búng tay, chớp mắt bạo hắc xà dài chừng trượng thành mảnh vụn.

Tiếp theo hắc mau chóng dùng trường kiếm kều khúc xương tay vào trong hộp, cất vào, định sau này có thời gian lại nghiên cứu tiếp.

Đúng lúc này, Cửu U Vương bỗng nhường mảy, mặt lộ vẻ tức giận, tăng tốc phóng hướng Tứ Phương Thành.

Trong khi Cửu U Vương truy sát Triệu Kiên thì bản tôn Phong Liệt đã quay về Tứ Phương Thành tây đại doanh.

Lúc này Trịnh Đạt đã sớm suất lĩnh thuộc hạ đuổi tới tây đại doanh, giằng co với Phùng Cảnh Huy.

- A, Phong đại nhân trở lại rồi kìa! Chắc Phong đại nhân đã đánh bại lão già kia! Ha ha ha, Phong đại nhân thần thông vô địch!

- Trời ạ, Phong đại nhân đánh bại cả cao thủ hóa đan cảnh thất tầng, nhưng không biết lão quỷ Triệu gia bây giờ sống hay chết nữa.

- ...

Phong Liệt trở về khiến đám Trịnh Đạt, Lý Thiên Hùng vui mừng quá đỗi, reo hò không dứt.

Phùng Cảnh Huy và một vạn thiết giáp ma khí viện Triệu Kiên mang đến thì giật mình, phập phồng lo sợ.

Không chút nghi ngờ, nếu Phong Liệt lông tóc vô thương trở lại, vậy kết cục của Triệu Kiên là thảm rồi, bao gồm bọn chúng cũng héo theo.

Phùng Cảnh Huy trong lòng kinh sợ nhưng mặt ngoài làm bộ bình tĩnh nói:

- Phong đại nhân, người đã làm gì Triệu hộ pháp?

Phong Liệt cười lạnh nói, khước môi nhếch nụ cười mỉa mai:

- Hừ, còn sao nữa? Xem như lão may mắn, khiến lão trốn thoát.

Phùng Cảnh Huy mắt chớp lóe, đau đớn nói, hình như rất quan tâm Phong Liệt:

- Phong đại nhân, người công nhiên đối kháng lệnh sử của giáo chủ là phạm tội lớn phản giáo rồi, sau này nếu giáo chủ đại nhân truy cứu thì rất bất lợi cho người.

Phong Liệt biết Phùng Cảnh Huy có ý định gì, hắc khinh thường cười, âm trầm nói:

- A? Lệnh sử của giáo chủ? Tội lớn phản giáo? Ha ha ha ha Phùng thống lĩnh, chắc đầu ngươi không phải bị lừa đã đi? Bồn tọa chỉ biết người Triệu gia muốn giết ta, khi nào thì thấy lệnh sử của giáo chủ? Tội lớn phản giáo ở đâu ra?

- Ngươi...!

565. Chương 671 : Phong Tiểu Vi(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 671 : Phong Tiểu Vi(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by Kiemgioi

Phùng Cảnh Huy nhìn Phong Liệt, trợn tròn mắt, không ngờ thành chủ đại nhân này bản lĩnh mở to mắt nói bừa không kém chút nào.

- Đúng đúng, Triệu Kiên không nói lão là lệnh sử của giáo chủ đã mang người xông vào tây đại doanh hành hung, lão tử còn tưởng là Kim Long giáo giết vào đó chứ.

- Thì đó, ai biết lão quỷ kia là cái gì, đúng là đáng thiên đao vạn quả!

- ...

Đám tướng lĩnh tây đại doanh Lý Thiên Hùng ngẩn ra rồi cùng gào la, cắn chặt không biết thân phận người đến, nói Triệu Kiên tội ác tày trời.

Lúc trước nếu Phong Liệt không xuất hiện thì bọn họ suýt nữa chết trong tay Triệu Kiên, dù là xút thân từ chí tôn mình hy tướng lĩnh tây đại doanh bây giờ gần như đều đứng về phía Phong Liệt.

Trong số đó có một ít người ánh mắt chớp lóe, không biết đang nghĩ gì.

Tuy nhiên những người này đã bị Lý Thiên Hùng ghi nhớ, rất nhanh sẽ trở thành đối tượng bị thanh tẩy.

Phùng Cảnh Huy thấy tình hình này thì biểu tình giận dữ:

- Các ngươi phản...các ngươi đây là...Phong đại nhân ngươi...

- Khụ khụ.

Phong Liệt ho khan đánh gãy lời của Phùng Cảnh Huy, cao giọng ra lệnh:

- Phùng thống lĩnh, nếu đầu ngươi bị hư rồi, bồn tọa thấy ngươi không đảm nhiệm chức nam đại doanh thống lĩnh được nữa, mua thu dọn về nhà dưỡng lão đi.

- Cái gì?

Phùng Cảnh Huy con ngươi co rút, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin. Gã khổng chế nam đại doanh đã lâu đến bốn mươi năm, không ngờ bị một thiếu niên thành chủ chưa dứt sữa cắt chức, đúng là không có thiên lý.

- Hừ, tốt lắm, Phong Liệt, chúng ta chờ xem!

Phùng Cảnh Huy tức ói máu, nhưng gã biết tình hình bất lợi với mình nên không ngay mặt phản đối. Gã hung tợn trừng Phong Liệt, thở hồng hộc phát tay áo bỏ đi.

Phong Liệt cười nhạt, lạnh lùng nhìn Phùng Cảnh Huy khuất xa, mắt lóe sát khí. Tiếc rằng hiện tại Bán Giang Hồng không ở bên cạnh, nếu không thì hẳn tuyệt đối sẽ không cho Phùng Cảnh Huy còn sống trở về.

Trịnh Đạt tiến lên một bước, thấp giọng nói:

- Phong đại nhân, Phùng Cảnh Huy kinh doanh nam đại doanh đã lâu đến bốn mươi năm, trong đó tất cả tướng lĩnh là một tay hắc cốt nhấc lên, nếu cứ từ bỏ hắc thì e rằng nam đại doanh...

Phong Liệt cười lạnh nói:

- Không sao đâu, nam đại doanh đã không cần thiết tồn tại, khu trục hết tất cả cao thủ cấp tướng, quân sĩ bình thường xếp vào hai đại doanh đông, tây. Chuyện cụ thể thì người và Lý Thiên Hùng sắp xếp đi.

- Tuân lệnh!

Mắt Trịnh Đạt sáng lên, emr thấy chiêu giải quyết tận gốc này không tệ, đối với Phong Liệt làm phải chường quầy thì gã đỡ khóc đỡ cười, cuối cùng dọn dẹp cục diện rồi rầm vẫn là bản thân gã.

Bây giờ trên người Phong Liệt có khá nhiều chuyện rắc rối, không muốn tốn thời gian cho những việc nhỏ này, một Tứ Phương Thành nho nhỏ không lọt vào mắt hắc, thậm chí nguyên Đẳng Long quân hắc đều không để ý.

Ném chuyện còn lại cho Trịnh Đạt, hắc quăng nguyên binh lớn huyền nguyên bắt tử đan cho Lý Thiên Hùng, rồi thì định rời đi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thân hình già nua lão đảo chạy vào tây đại doanh, thấy Phong Liệt lập tức kêu lên:

- Đại nhân, lão nô có chuyện quan trọng bẩm báo!

- A? Trương Phúc, tại sao người tới đây?

Phong Liệt ngẩn ra, người đến là quản gia người thường Trương Phúc trong thị phủ.

- Đại nhân, có thư của người.

Trương Phúc bước vội lên, cuống quýt đưa một phong thứ gấp đôi cho Phong Liệt.

Phong Liệt nhận lấy, khuôn mặt bình tĩnh tăng phần tức giận.

Lá thư này là Bán Giang Hồng để lại, đị ý nói Thiên Lân Thành Phong gia gặp phải đại quân Kim Long Thiên Triều bao vây tiêu trừ, Hỏa Mãng Vương chỉ là một cây trụ không chống nổi nguyên nhà, gã đi cứu viện.

Xem thư xong hắc trầm ngâm, Phong gia có chuyện tất nhiên hắc không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hơn nữa Phong gia chỉ là một gia tộc nhỏ, trong nhà tu vi cao nhất chỉ có vài cao thủ thần thông cảnh.

Hơn nữa nếu ngay cả Hỏa Mãng Vương còn không xử lý được thì chứng minh Kim Long Thiên Triều đã xuất động cường giả hóa đan cảnh, e rằng Bán Giang Hồng đi cũng khó bảo đảm sự việc thuận lợi, nói không chừng cần hắc đích thân đi một chuyến.

Trầm ngâm giây lát, hắc giao việc trong thành cho Trịnh Đạt, Lý Thiên Hùng, rồi ngửa đầu phát ra tiếng hú dài.

Ngay sau đó, sâu trong tây đại doanh vang lên tiếng ác điệu hú lãnh lốt, thanh âm hòa cùng tiếng huyết gió của Phong Liệt.

- Gri...!

Tiếng rít như xuyên kim tạc đá, khiến người ù tai.

Tiếp theo, một đại điều màu ám kim giương hai cánh to mười trượng bỗng xuất hiện trên đỉnh đầu Phong Liệt, xoay quanh không ngừng, phát ra tiếng hú vui vẻ.

Không chút nghi ngờ, con đại điều này chính là Kim Câu.

Đi tới Tứ Phương Thành rồi Kim Câu luôn do Hỏa Mãng Vương phụ trách chăm sóc, mỗi ngày ăn vô số linh đan diệu dược, tốc độ tăng cấp rất nhanh, hiện giờ đã là nhị cấp đỉnh chi cảnh. Đôi cánh chim khí thể mạnh mẽ hung ác cực kỳ che trời không ngừng dấy gió lốc, uy thế kinh người.

Phong Liệt nhìn đại điều trên cao, mỉm cười, tiếp theo thân hình nhoáng một cái đã leu lên lưng Kim Câu. Rất nhanh, một người một điều biến mất nơi chân trời.

.....

.....

Vùng biên duyên đông nam Ma Long sơn mạch, dãy núi liên miên, địa thế hiểm trở.

Lúc này sâu trong một hiệp cốc hẹp dài, hai, ba trăm võ giả mực kình phục dáng vẻ chật vật đều trập địa sẵn sàng đón quân địch, bảo vệ một đám lão nhược bệnh tàn và chính giữa, cảnh giác đề phòng xung quanh hiệp cốc.

Những người này có nam có nữ, có người già con nít, đa số người đều bị thương học nhiều hoặc ít, đa số là bị tên bắn, vết mặt mỗi một, đầy mắt đầy sự kinh hoàng.

Nếu Phong Liệt có mặt ở đây thì chắc chắn nhận ra bọn họ là người quen cũ của huanó, trong đó có đại bá Phong Chính Đức, tam phúc Phong Chính Khôn đều có mặt.

- Khụ khụ...oa.

Ở không xa một ngọn đồi nhỏ Hỏa Mãng Vương kiếm không được khụ ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lại nhợt nhạt thêm một phần. Gã lau máu nơi khóe miệng, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài hiệp cốc, toát ra mấy phần ưu thương. nguồn (.)

Lúc này, một cô bé phấn điều ngọc mài chạy lên, đôi mắt to long lanh nghiêng đầu nhỏ hỏi:

- Lão gia gia, người không sao chứ?

Hỏa Mãng Vương cười nói với cô bé:

- Ha ha, gia gia không có việc gì, tiểu nha đầu, người tên là gì hả?

Cô bé này khoảng chừng năm, sáu tuổi, đôi mắt to cực kỳ linh động, búi hai bím tóc cao, tròn quay đáng yêu.

Cô bé tò mò hỏi:

- Ta tên là Phong Tiểu Vi, lão gia gia, người thật sự là thuộc hạ của Phong Liệt ca ca ạ?

- Tiểu Vi, đừng gây phiền cho lão gia gia, đi sang bên chơi đi!

Tam thúc của Phong Liệt, Phong Chính Khôn nhanh chóng tiến lên vài bước kể cô bé về, rồi cung kính cười nói với Hỏa Mãng Vương:

- Hỏa Mãng Vương tiền bối, tiểu nha đầu không hiểu chuyện, người đừng chấp nhặt với nó nhé.

- Không sao.

Hỏa Mãng Vương cười cười, rồi nghiêm mặt nói:

- Phong gia chủ, hiện tại kẻ địch chưa tấn công có lẽ là muốn khiến cho công tử sa lưới, người để mọi người nhân lúc này nhanh chóng hồi phục đi, tới ban đêm chúng ta thử dịp phá vòng vây.

- Ừ.

....

Lúc này ngoài hiệp cốc đã tràn đầy ngàn vạn cung thủ Kim Long Thiên Triều, khiến hiệp cốc không lọt một khe hở, mấy ngàn vạn mũi tên sắc bén ẩn giấu trong rừng lóe tia sáng âm u, sát khí tràn đầy.

566. Chương 672 : Phong Tiểu Vi(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 672 : Phong Tiểu Vi(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by Kiemgioi

Một tướng quân mặc chiến giáp vàng đứng trên chỗ cao, lạnh lùng nhìn tình hình trong hiệp cấp, khóe môi nhếch nụ cười nhạt.

- Đại nhân, Phong gia nghịch tặc luôn co đầu rút cổ trong tiểu cốc, không lại cường bức phá vòng vây, chắc hẳn bọn họ đã nỗ lực hết sức rồi. Chỉ cần chúng ta lại bắn một vòng thì chắc chắn sẽ giết sạch bọn họ.

Một tiểu tốt nhìn nọt cười nói, mặt lộ nụ cười vui sướng tàn nhẫn.

Tướng lĩnh trách:

- Câm miệng lại, nên làm sao bốn tọa tự biết, còn cần người dạy sao?

- Dạ, là tiểu nhân nhiều chuyện.

....

Tướng lĩnh khinh thường hừ, lười để ý thuộc hạ đó. Gã cố ý vô tình liếc nhìn cây sau lưng, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

Sâu trong rừng cây đậu một chiếc xe ngựa cực kỳ xa hoa rộng rãi, có hai con ngựa cấp kim giai bộ dạng dữ tợn nhưng rất ngoan kéo xe.

Xung quanh xe ngựa đứng bốn ông lão mặc đồ trắng, đều là cường giả hóa đan cảnh, khí thế mạnh mẽ mà nội liễm, trận thế như vậy đúng là nghe rợn cả người.

Màn che thùng xe đóng kín, khiến người không thấy rõ tình hình bên trong, trời đất cực kỳ yên tĩnh, tĩnh như có phần đè nén.

Không biết đã trải qua bao lâu, đột nhiên một con chim nhỏ màu xanh to cỡ bàn tay *phành phạch* đáp trên thùng xe.

Một ông lão gương mặt nhìn, tay vung hút con chim nhỏ, rồi lấy một tờ giấy từ vuốt chim.

- Điện hạ, Phong Liệt đã lên đường, dự tính nửa ngày sau sẽ đến.

- A? Nửa ngày hả, ha ha, Phong Liệt, hãy quý trọng nửa ngày cuối cùng trong đời người đi.

Một tiếng cười khê truyền ra từ thùng xe, bên trong chất chứa oán độc sâu đậm.

Đêm khuya không có ánh trăng, trên trời sao nhấp nháy, mặt đất một mảnh tối đen.

Trong hiệp cốc ở trên một ngọn đồi, Phong Chính Khôn, Phong Chính Đức và mấy cao thủ tiền bối Phong gia đức cao vọng trọng cùng nhau bàn bạc cách thoát nguy nan, Hỏa Mãng Vương cũng được mời tham gia.

....

Một ông lão Phong gia giật mình nói:

- Hỏa Mãng Vương tiền bối, người nói chuyện hôm nay Kim Long Thiên Triều làm là bực vì Phong Liệt giết thập thái tử của họ?

Hỏa Mãng Vương thần nhiên nói:

- Đúng vậy, Kim Sở Ngạn dẫn thuộc hạ tập kích Thiên Nhân Thành Đằng Long quận, bị công tử ra tay giết chết.

Phong Chính Đức giật mình hỏi, vẻ mặt đầy khó tin:

- Cái...cái này sao có thể? Nghe nói thập thái tử Kim Sở Ngạn chính là cao thủ thần thông cảnh, còn có kim long hoàng đại thần thông, trong cùng đẳng cấp không người địch nổi. Còn tiểu tử Phong Liệt mới thức tỉnh ma long huyết mạch chưa đến bốn năm mà thôi.

Một ông lão cổ hủ tay trái gà không chặt nói:

- Đúng vậy, bên trong có nhầm lẫn gì không? Không bằng chúng ta đi tìm quân đội triều đình hỏi xem? Có lẽ họ lắm rồi? Không không thể không nói lý nha!

- Khụ khụ, các vị, điều này tuyệt đối không có hiểu lầm gì cả. Mặc dù tu vi của công tử chỉ luyện bốn năm thôi nhưng tư chất kinh người lại có cửu phẩm ma long huyết mạch, đã tiến vào hàng cường giả thần thông cảnh, hơn nữa được công nhận là đệ nhất cao thủ thế hệ trẻ trên đại lục.

- Cao thủ thế hệ trẻ á? Điều này sao có thể?

- ...

Nghe Hỏa Mãng Vương nói mấy lời này, già trẻ Phong gia đều cực kỳ kinh ngạc, thật lâu không bình tĩnh được.

Một lát sau Phong Chính Khôn khẽ cười nói:

- Ha ha, ta sớm rồi thôi, Liệt nhi không phải vật trong áo, khiến Phong gia ta nở mặt!

- Hừ! Nở mặt cái quái gì, ta thấy tiểu thằng khốn đó là sao chổi thì có. Nếu không phải hắn gây chuyện thị phi khắp nơi thì sao liên lụy Phong gia ta đến nước này chứ? Nếu theo ý kiến của ta năm đó ở Long Hồn tế đàn trực tiếp đánh chết tiểu tử đó thì bây giờ chúng ta đỡ lo hơn rồi.

Một thanh âm khinh thường vang lên, người nói chuyện là đại bá của Phong Liệt, Phong Chính Đức. Bây giờ tu vi của gã đã tới cương khí cảnh nhị tầng, ở Thiên Lân Thành cũng xem như là một cao thủ.

Năm đó gã lấy tu vi nguyên khí cảnh thất tầng vậy mà không thể giết chết Phong Liệt vừa mới thức tỉnh ma long huyết mạch, đây luôn là trò cười mấy năm qua ở Thiên Lân Thành, trong lòng gã rất hận hận.

Phong Chính Khôn nhíu mày, phản đối nói:

- Đại ca, Liệt nhi dù gì cũng có huyết mạch Phong gia ta, sao ngươi có thể nói lời như vậy.

Lúc này một thiếu niên công tử nanh tranh cười nhạt, chậm rãi mở miệng nói:

- Tam thúc, ta ngược lại cảm thấy phụ thân nói có lý. Tất cả tai họa đều do Phong Liệt gây ra, hại chúng ta xa xứ. Chỉ cần chúng ta tuyên bố đã trục xuất Phong Liệt khỏi gia môn thì tin tưởng triều đình sẽ không làm khó chúng ta đâu.

Thiếu niên này không phải ai khác, chính là đường ca của Phong Giang, Phong Liệt. Năm đó gã ở Long Hồn tế đàn bị Phong Liệt đạp xuống, bỏ lỡ cơ hội tốt cả chếp hóa rồng.

Vốn gã tưởng lần nữa nhận tầy nữa cần chờ thêm năm năm, nhưng Phong Giang có vận may không tệ lắm. Khi đó gã vì tâm tình buồn bực bỏ nhà đi, kết quả ở trong núi hoang ăn nhầm một mai long châu quả, thức tỉnh rồi kim long huyết mạch, hơn nữa một hơi vọt đến nguyên khí cảnh cửu tầng.

Mãi đến vài năm sau, ngày hôm nay Phong Giang đã tu luyện đến chân khí cảnh cửu tầng, ở Thiên Lân Thành coi như là một thiếu niên thiên tài hơi nổi tiếng, bình thường được gia tộc chú trọng, tất cả linh đan diệu dược đều ưu tiên cung cấp, có thể nói thiếu niên đắc chí, xuân phong đắc ý.

Phong Giang vốn có hết trên dưới gia tộc muốn gì cho nấy, nghe nói đột nhiên nhảy ra một đệ đệ Phong Liệt là đệ nhất cao thủ thế hệ trẻ đại lục, có thể tưởng tượng gã bực mình cỡ nào, thù mới hận cũ chồng chất, còn bực mình hơn cả ăn ruồi bọ.

- Hừ, tầm nhìn hạn hẹp!

Phong Giang vừa dứt lời thì một giọng già nua vang lên, mọi người xoay người nhìn lại, chỉ thấy người nói chuyện là một ông lão thanh thạc, nhẹ vuốt râu, mắt sáng lấp lánh.

- Chính Khôn nói đúng, Phong Liệt là huyết mạch Phong gia ta, điều này không thể thay đổi. Chỉ cần độ qua kiếp nạn hôm nay thì trong tộc có hậu bối thiên tài như Phong Liệt nói không chừng có thể làm vinh dự Phong gia môn ta.

Người này tóc tím chân mày tím, tiên phong đạo cốt, Phong gia thiết dực đại trưởng lão Phong Hoài Nam nắm đó đầu với Lý hộ pháp, long võ giả Thiên Dực thần thông cảnh lực tầng, cũng là đệ nhất cao thủ Phong gia.

Phong Hoài Nam nói một câu, tộc lão khác biết điều câm miệng.

Chỗ nào có người là có giang hồ, dưới Phong Hoài Nam còn có hai cường giả thần thông cảnh cửu tầng khác, đều ủng hộ Phong Chính Đức và Phong Chính Khôn, bình thường tranh đấu gay gắt.

Nhưng dù ở đâu đều không thể thay đổi sự thật cường giả là tôn, nếu không phải Phong Hoài Nam ngày thường ở trong gia tộc đức cao vọng trọng, tu vi cao sâu thì e rằng Phong gia sớm sụp đổ rồi.

Im lặng một lát sau, ông lão Phong gia khác lên tiếng nói:

- Đại trưởng lão, việc gấp rút hiện giờ là chúng ta phải bàn bạc nên làm sao thoát khốn đây. Còn nữa, tổ tiên chúng ta là bị Thiên Long Thần Triều Phong gia trục xuất khỏi gia môn. Khi đó từng buộc lão tổ thề rằng đời đời con cháu không được bước vào Thiên Long Thần Triều nửa bước, chúng ta rời khỏi Kim Long Thiên Triều sau này phải đi đâu đây?

- Đúng rồi đó, Phong gia ở Thiên Long Thần Triều hiện tại thế lực to lớn, nếu chúng ta di cư qua đó thì ngày sau e rằng không yên ổn.

- Ài, đều là chuyện mấy trăm năm trước rồi, nói không chừng bên Thiên Long Thần Triều sớm đã quên.

- ...

567. Chương 673: Phá Vòng Vây(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 673: Phá vòng vây(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by Kiemgioi

Hỏa Mãng Vương ở bên cạnh nhìn đám người cầm quyền Phong gia ồn ào, thầm lắc đầu. Xem tình hình thì đừng hy vọng đám người này bàn bạc ra thượng sách thoát nguy nào hữu hiệu.

Nhưng may là quân đội Kim Long Thiên Triều nửa ngày không có tiếng động gì cả, khiến thành viên Phong gia đường dài mệt nhọc thở dốc.

Đúng lúc này, đột nhiên mắt Hỏa Mãng Vương chợt lóe, mặt lộ vui mừng nói:

- Các vị, công tử đã đến rồi! Mọi người thu xếp đi, chuẩn bị phá vòng vây!

- Gri!!!

Khi Hỏa Mãng Vương vờ dứt lời thì không biết trên trời cao bao nhiêu dặm truyền ra tiếng ác quỷ rít thâu trời đêm.

Phong Liệt trên đường đi không hề ngừng lại, qua nửa ngày bay dựa vào liên kết như có như không với Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng, rút cuộc đi đến khu vực mé đông nam Ma Long sơn mạch.

Hắn đứng trên lưng Kim Câu, từ xa nhìn quanh hiệp cốc từng cờ xí có tiêu ký Kim Long Thiên Triều, trong lòng hiểu mình đã tìm đúng chỗ.

Khi cách xa hiệp cốc còn có trăm dặm thì đột nhiên khu rừng bên dưới bắn ra một ánh sáng tím, lóe vài cái đi tới gần Phong Liệt, lộ khí thể hùng hồn, chính là Bán Giang Hồng.

Bây giờ Bán Giang Hồng đã hồi phục thân hình hoàn chỉnh, tóc bay tán loạn đã cột gọn lộ ra khuôn mặt người đàn ông trung niên bình thường nhưng toàn thân có sát khí khiến người sợ hãi, thực chất như là ngưng đọng lại.

Bán Giang Hồng chấp tay hành lễ với Phong Liệt, nói:

- Bái kiến công tử.

Phong Liệt trấn an Kim Câu định phát động công kích, hỏi Bán Giang Hồng:

- Bán Giang Hồng, tình hình của Phong gia ra sao?

Bán Giang Hồng nói:

- Hồi bẩm công tử, mấy trăm người Phong gia bị giam giữ sâu trong hiệp cốc, xung quanh Kim Long Thiên Triều sắp đặt một vạn cường nỗ thủ, còn có bốn cường giả hóa đan cảnh lược trận, tình hình không tha lạc quan.

Phong Liệt nhíu mày, nói:

- Ô? Phong gia thương vong thế nào?

Bán Giang Hồng trầm ngâm một lúc, nhắc nhở:

- Dường như Kim Long Thiên Triều cố ý bao vây, Phong gia không bị thương vong lớn nhưng chắc đối phương đến vì công tử, đã bày vòng kín kẽ rồi, công tử phải cẩn thận.

- Ủm, chúng ta đi xem thử.

Dứt lời, Phong Liệt vỗ Kim Câu bay tới phía trước.

Mấy cao thủ hóa đan cảnh không lọt vào mắt Phong Liệt nhưng hắn không dsm khinh thường.

Dù sao thân phận của Kim Sở Ngạn không giống bình thường, phụ thân của gã, hoàng đế Kim Long Thiên Triều nói không chừng tức giận xuất động cường giả long biến cảnh báo thù cho con trai, chuyện này không phải không thể.

Kim Câu cực kỳ nhanh, chớp mắt đã tới bên trên hiệp cốc rồi, Phong Liệt liếc mắt nhìn xuống thấy rõ ràng tình hình trong ngoài hiệp cốc.

Địa hình của hiệp cốc phức tạp, quái thạch dựng đứng tiện cho ẩn nấp, thành viên Phong gia đều dựa vào lợi thế địa hình để phòng cung tiến thủ bốn phía, trong phút chốc không có gì nguy hiểm.

Phong Liệt thấy thế thở phào, hơi trầm ngâm một lúc hắn cất Kim Câu vào long ngực không gian, rồi một mình đáp xuống dưới.

- Người đến hãy dừng bước, xưng tên ra!

Một giọng oang oang vang vọng từ bên dưới, thoáng chốc ngàn vạn cung tiễn thủ đều tỏa định Phong Liệt ở trên trời, vận sức chờ phát động.

Phong Liệt không đáp lời, thân hình rung lên ẩn giấu trong khói đen, cũng biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân, nhanh chóng rơi xuống dưới.

- Hừ, tự tìm đường chết, chuẩn bị...bắn!

*Ong- - ong- - ong- - *

*Vèo- - Vèo- - Vèo- - - *

Tiếng một chuỗi dây cung run, từng vệt đen rách phá không gian, tiếng xé gió chói tai.

Hàng vạn cung nỗ thủ tu vi cương khí cảnh, vạn mũi tên cùng bắn bay đầy trời, thanh thể mệnh mỏng, một mũi tên phá cương liệt thiên tiễn ở trên không trung hình thành một bình chướng to lớn, sau đó tạc nổ.

Phá cương liệt thiên tiễn là từ cơ sở phá cương tiễn cải tiến, bài trừ cương khí hộ thể và sinh ra hiệu quả tạc nổ to lớn, lực sát thương cực kỳ kinh người, có thể gọi là khắc tinh của cương khí hộ thể.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Từng tiếng tạc nổ, đủ màu sắc cương mang ở trên không trung nổ tung ra, ánh chiếu trong thiên địa sáng như ban ngày, uy thế kinh thiên động địa.

Cao thủ cương khí cảnh bắn ra phá cương liệt thiên tiễn cơ hồ tương đương với một kích bình thường của cường giả sơ kỳ thần thông cảnh. Lúc này có hàng vạn cung nổ thủ cương khí cảnh hợp sức sinh ra uy lực chẳng những cường giả cương khí cảnh khó mà ngăn cản, sợ rằng ngay cả cường giả hóa đan cảnh cũng phải tạm né tránh.

Nhưng Phong Liệt là ngoại lệ.

Bây giờ khói đen quanh người hắn tứ tán, bao gồm Ma Long Hắc Ám Chi Thân cũng bị tạc nổ thành mảnh vụn nhưng những điều này còn kém xa để uy hiếp đến tính mạng của hắn.

- Ừm, không uống là long võ đại quân Kim Long Thiên Triều, quả nhiên có một ít môn đạo, mạnh hơn thành vệ quân Tứ Phương Thành nhiều.

Phong Liệt thầm khen.

Tiếp theo, hắn ổn định tinh thần, chớp mắt hóa thân thôn phệ vòng xoáy, tạt ngang giữa trời đất.

Vèo vèo vèo!

Tiếng cuồng phong gào thét, vòng xoáy đường kính hơn mười trượng chậm rãi xoay tròn, dần dần biến lớn, cắn thiên nuốt địa.

Tiếp theo, tất cả mũi tên đến gần chưa kịp tạc nổ đã bị nuốt vào vòng xoáy, nghiền thành bột phấn.

Từ đó, thể công ngàn vạn cung nổ thủ không có chút uy hiếp Phong Liệt nữa, như là thùng rỗng kêu to.

- Ừa? Thôn phệ, là đại thần thông thôn phệ!

- Ha ha, chúng ta được cứu rồi!

- Trời ạ, người này thật sự là Phong Liệt? Hắn có thể đơn độc đối kháng vạn người triều đình bắn ra phá cương liệt thiên tiễn cùng một lượt, đây đúng là không thể tưởng tượng.

- Phong gia ta có hậu bối như vậy, sắp đến ngày làm vinh dự gia môn rồi.

- ...

Sâu trong hiệp cốc, các tộc nhân Phong gia thấy thể công sắc bén trên trời co và vòng xoáy to lớn vất ngang trong trời đất thì ánh mắt kinh hoàng, tâm trí hướng về.

Nhưng ngay lúc đó, bỗng một thanh âm lạnh lẽo vang vọng trong thiên địa:

- Hừ, nếu chính chủ đã đến thì những kẻ dư thừa không cần giữ lại nữa, giết sạch bọn họ!

- Giết sạch bọn họ, phóng...

Một tướng lĩnh phát mạnh cỡ to với sâu trong hiệp cốc, thoáng chốc ngàn vạn mũi tên như mưa bắn vào người Phong gia bên trong hiệp cốc.

Vèo vèo vèo!

Vèo!

Ầm! Ầm! Ầm!

- A, nguy rồi, mau trốn đi!

- Cứu mạng nha, ta không muốn chết!!!

- ...

Một chuỗi tiếng tạc nổ điếc tai, bên dưới vang tiếng gào thảm thiết, thỉnh thoảng có người bỏ mạng trong mưa tên hoặc là bị người tạc thành mảnh vụn. Phút chốc tiếng kêu cha gọi mẹ liên miên.

- Khốn kiếp!

Phong Liệt tức giận, hấn nhanh chóng giáng xuống dưới, vừ dùng vòng xoáy ngăn cản mũi tên của địch vừa phóng ra huyền hạo tháp, xẹt qua đỉnh đầu mọi người, thu từng Phong gia vào trong tháp.

Phong Liệt cao giọng nói:

- Các vị đừng phản kháng, ta là Phong Liệt, mau tiến vào tháp, ta mang các ngươi rời đi!

Nhưng vì hấn không lộ mặt nên đám người Phong gia do dự.

Bây giờ gần như mỗi giây là có vài chục tộc nhân chết oan chết uổng, Phong Liệt không muốn lãng phí thời gian giải thích, hấn trực tiếp dùng phân thân Cửu U Vương khống chế huyền hạo tháp. Sức hút khủng khiếp thoáng chốc phu lên phạm vi mấy ngàn trượng, lớn nhỏ Phong gia đều bị cưỡng ép thu vào trong, bao gồm mấy cao thủ thần thông cảnh đều không có sức phản kháng.

Nhưng trong chốc lát này bên ngoài hai, ba trăm hộ vệ gia tộc đã chết bảy, tám phần, vô số tay chân cụt rải rác đầy đất, nhìn thấy ghê người.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

568. Chương 674: Phá Vòng Vây(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 674: Phá vòng vây(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by Kiemgioi

Phong Liệt thấy vậy thì thảm thở ra, mặc dù nói người có số nhưng tai họa lần này của Phong gia có liên quan đến hấn.

Bây giờ bốn phương tám hướng hiệp cốc có vô số mũi tên liên miên bất tận bắn tới, tiếng tạc nổ không dứt bên tai. Đất đai hiệp cốc bụi bay đầy trời.

Trong phút chốc Phong Liệt không thể kiềm chế sự tức giận, sát ý tràn đầy lồng ngực.

Hấn lập tức thu hồi huyền hạo tháp, khống chế thôn phệ vòng xoáy đường kính gần trăm trượng quét hướng bên mép hiệp cốc.

Vèo vèo vèo!

Viu viu viu!

Cuồng phong gào rít giận dữ, trời đất nhật nhòa.

Lực xé rách khủng bố tràn ngập trong trời đất, vòng xoáy to lớn đi qua đâu là tất cả đá núi, cỏ cây đều bay lên bị cuốn vào vòng xoáy biến thành hàng đồng bột phấn.

Những cung tiễn thủ ẩn núp trong rừng khó thể may mắn thoát khỏi, lúc trước họ điều võ dương oai phá cường phá liệt tiễn giờ phút này đã không có một chút tác dụng. Bọn chúng giây dựa bị nuốt vào vòng xoáy, tiếng hú hét rợn người vang dội thật lâu.

- Cứu mạng a, đây...đây là thôn phệ vòng xoáy, mau trốn đi! truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- A!!!

- ...

Lần này quân đội tiến đến vây công Phong gia chính là vương bài tinh nhuệ nhất Kim Long Thiên Triều, cấm quân...liệt thiên quân đoàn

Trong đó mỗi một thành viên đều là cao thủ cường khí cảnh, hơn nữa dù là gì thể, tư chất, bản tính, độ trung thành đều trải qua tầng tầng kiểm soát, nghiêm khắc tuyển ra, chính là Kim gia hoàng triều đệ nhất quân cận vệ, có thể nói chết một người là tổn thất không nhỏ.

Nhưng giờ phút này, trước thôn phệ vòng xoáy của Phong Liệt, cơ hồ mỗi một hô hấp là hơn trăm người bị nghiền thành bột phấn, không chừa mẫu xương.

- Dừng tay!

Rốt cuộc có người không nhịn được nữa.

Theo tiếng hét to, một ông lão áo trắng tóc vàng bay lên trời, mạnh mẽ vài chưởng vào thôn phệ vòng xoáy. Từng chưởng ảnh màu vàng uy thế kinh người như có thể đánh vỡ khung trời, đảo điên càn khôn.

Nhưng những chưởng ảnh uy lực hùng hồn này đối với thôn phệ vòng xoáy đã khuếch trương hơn hai trăm trượng thì còn kém xa lắm, ngay cả bên mép vòng xoáy còn không nổi lên một chút gợn sóng, không có hiệu quả thực chất.

Ông lão sắc mặt khó xem, lão là cường giả hóa đan cảnh lục tầng, tùy tiện ra một kích cũng tuyệt đối không phải cao thủ thần thông cảnh bình thường đỡ được. Hiện tại thần thông của Phong Liệt nằm ngoài dự đoán của lão.

Ngay sau đó, ánh mắt ông lão bỗng biến độc ác, hai tay nhanh chóng kết ấn đẩy tới trước.

Phút chốc có tiếng rống ngâm kinh thiên, một long trảo che trời bay ra.

- Diệt thể thần trảo!

- Grao!!!

Long trảo to lớn mang theo khí thể hủy thiên diệt địa khủng bố ở không trung để lại từng vệt ánh sáng vàng rực rỡ, cuối cùng ẩn trong thôn phệ vòng xoáy.

Ầm!

Một tiếng va chạm kinh thiên, thanh chấn khắp nơi.

Thôn phệ vòng xoáy to lớn bị tạc ra cái lỗ hồng to cỡ mười trượng, long trảo vàng cũng biến mất.

- A? Lão già này khó đối phó đây.

Lòng Phong Liệt xẹt qua kinh ngạc, thôn phệ thần thông của hắn có thể xưng là hoàn mỹ, một khi thành thể thì rất khó bị phá hư. Ông lão hóa đan cảnh lục tầng này có thể tạc thôn phệ vòng xoáy ra cái hố to có thể thấy lão đã tu luyện 'Diệt thể thần trảo' đến cảnh giới nhất định.

Nhưng hắn không hề sợ.

Tiếp theo hắn nhanh chóng động tâm ý, chậm rãi hợp lại cái hố to sau đó nhào hướng ông lão.

- A? Nguy rồi!

Ông lão con người co rút, lòng kinh ngạc. Lão không bao giờ đại thần thông của mình không thể hoàn toàn đánh tan thôn phệ vòng xoáy.

Mất thấy thôn phệ vòng xoáy ập đến, lão không rảnh nghĩ đến mặt mũi, vội thụt lùi.

Nhưng lão chậm hơn thôn phệ vòng xoáy một bậc, chớp mắt vòng xoáy đã đến gần, lực xé rách mạnh mẽ vô cùng tác động lên người lão, khiến tốc độ của lão chậm lại.

- Không!!!

Ông lão ánh mắt kinh hoàng, mặt trắng bệch. Lão không quan tâm kinh mạch chịu đựng gánh nặng, lần nữa thì triển ra đại thần thông 'Diệt thể thần thảo'.

Ầm!

Một long thảo to lớn lại đánh vào thôn phệ vòng xoáy, để lại cái hố to nhưng vẫn không cách nào đánh tan nó.

Phong Liệt thầm cười lạnh, mặc kệ lỗ hổng vòng xoáy mà trực tiếp đánh qua, nuốt ông lão vào trong. Từng đợt gió lốc có sức phá hoại kinh người không ngừng xẹt qua thân hình ông lão.

- To gan! nguồn

- Mau dừng tay lại!

- Mau thả ngũ hộ pháp ra!

- ...

Khi Phong Liệt mới nuốt ông lão thì phía xa trong rừng cây vang ba tiếng hét cực kỳ tức giận và sôi ruột.

Nhưng Phong Liệt mắt diếc tai ngơ, không chút nương tay.

Kim long võ giả hóa đan cảnh lục tầng mặc dù người mực một thất phẩm huyền bảo chiến giáp, nhưng giờ phút này bị ngàn vạn gió lốc tàn phá không chống đỡ mười giây đã nghiền thành bột phấn, hình thần đều diệt.

Ba ông lão mặc áo trắng tức giận bay lên cao chạy tới gần đây, vẻ mặt thù giết cha, sát khí tận trời.

Nhưng Phong Liệt mặc kệ ba người, hấn không chế thôn phệ vòng xoáy xẹt qua không trung rừng cây.

Ngay sau đó, từng tiếng hét thê lương lại vang lên, cung tiễn thủ núp trong rừng lần nữa đối mặt ác mộng.

Mười người, năm mươi, một trăm, ba trăm, một ngàn...

Thôn phệ vòng xoáy to lớn tựa như hàm răng nanh tử thần há to điên cuồng nuốt từng sự sống, lát sau đã nuốt hơn hai ngàn người.

Ba ông lão hóa đan cảnh thấy tình hình này thì tức giận đến khóe mắt muốn nứt ra, hai mắt phun lửa.

- Phong Liệt, ngươi có gan thì dừng lại đấu với lão phu một trận!

- Phong Liệt tiểu tặc, ngươi dù gì cũng là thành danh cao thủ, sao có thể tàn sát đám tiểu tốt tay không tấc sắt! Thật là làm mất mặt Ma Long giáo!

- Quá đáng ghét, lão phu tức chết rồi!

- ...

Ba lão già hóa đan cảnh ở phía sau thôn phệ vòng xoáy kêu gào, tiếng mắng liên tiếp, bị hành động của Phong Liệt chọc tức chết.

Bất đắc dĩ là Phong Liệt không ngay mặt đối kháng với họ mà chỉ đối phó liệt thiên quân đoàn cung tiễn thủ. Dù ba người có thi triển tốc độ đến cực hạn cũng khó mà ngăn được bước chân Phong Liệt, chỉ có thể tro mắt nhìn liệt thiên quân đoàn tổn thất càng lúc càng lớn.

Hai ngàn, ba ngàn, năm ngàn, tám ngàn...

Mắt thấy nguyên quân đoàn to lớn sắp bị Phong Liệt nuốt sạch sẽ, bỗng hai tiếng rống ngâm cao vút vang vọng trong trời đất.

Một chiếc xe ngựa hào hoa xa xỉ do hai hoàng kim giao long kéo bay lên cao, xe ngựa do kim đú thành, ánh sáng vàng bắn ra bốn phía, chiếu rọi đại địa, giống như thần hoàng đi tuần, phô trương kinh người.

Từ trước Phong Liệt đã chú ý đến xe ngựa hào hoa xa xỉ đậu trên đất trống trong rừng, giờ thấy xe ngựa đi tới thì không có gì ngoài ý muốn.

Xe ngựa làm bằng chất liệu cực kỳ đặc biệt, chẳng những cản trở Phong Liệt tinh thần lực tra xét, cũng hoàn toàn che giấu khí thế của người bên trong. Hai hoàng kim giao long kéo xe cũng cực kỳ thần tuấn, đặc biệt kinh người là hai gi long đều đạt đến cảnh giới sơ kỳ ngũ cấp, uy vũ thần tuấn, khí thế kinh người, rất là khó được.

Xe ngựa bay lên cao rồi người bên trong chưa xuất hiện, dường như là từ trên nín xuống Phong Liệt, lại hình như đang chờ đợi điều gì.

- Hừ! Cố làm ra vẻ! Đợi Phong Liệt tàn sát hết thuộc hạ của ngươi để xem ngươi có thể giả bộ nữ không!

Phong Liệt thầm cười nhạo, hẳn cảm giác được người trong xe tuyệt đối không phải cường giả long biến cảnh. Chỉ cần không là cường giả long biến cảnh thì hẳn không sợ gì cả.

569. Chương 675: Kim Sở Ngạc(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 675: Kim Sở Ngạc(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Dù bản tôn của hắn không phải đối thủ nhưng Cửu U Vương xem như là sức chiến đấu mạnh nhất dưới long biến cảnh, nếu đơn độc đấu thì đối phó tất cả cường giả hóa đan cảnh.

Bây giờ thôn phệ vòng xoáy đã khuếch trương đến bảy, tám trăm trượng, che cả bầu trời, uy thế hùng hồn, không chút ngừng lại đuổi theo tàn binh bại tướng Kim Long Thiên Triều chạy tứ tán.

Phong Liệt hóa thân thôn phệ vòng xoáy khác với sinh linh khác thì triển ra thôn phệ thần thông. Nói chính xác thì thôn phệ vòng xoáy là hai đại thần thông kết hợp.

Thôn phệ vòng xoáy của người khác dựa vào nguyên lực của bản thân chống đỡ, giống như ‘Thiên chấn’, ‘Diệt thể thần trảo’, hao phí nguyên lực cực kỳ kinh khủng, lại khó kéo dài thời gian. Thậm chí đa số lúc chỉ có thể xem như đòn sát thủ mà dùng, ở giây phút mấu chốt, cho địch nhân một kích mất mạng.

Thôn phệ thần thông của Phong Liệt đã đạt đến hoàn mỹ, kết hợp đại thần thông của Ma Long Hoàng là Ma Long Hắc Ám Chi Thân, có thể không ngừng rút đi lực hắc ám và nguyên lực thiên địa để tăng cường bản thân, khiến thôn phệ vòng xoáy như là tuyết lăn càng lăn càng lớn, uy lực cũng càng lúc càng kinh người, tiêu hao nguyên lực của Phong Liệt thì cực kỳ nhỏ.

Bây giờ thôn phệ vòng xoáy đường kính đạt đến bảy, tám trăm trượng, uy thế thật là kinh thiên động địa, lực xé không lồ tràn ngập phạm vi vài chục dặm, vô tình san bằng từng ngọn đồi nhỏ.

Những cung tiễn thủ trốn tránh tứ tán vì lực hút mạnh của thôn phệ vòng xoáy mà tốc độ trốn như sên bò, chỉ có thể mở to mắt từng bước một đi hướng cái chết.

Uy thế như vậy sớm khiến ba ông lão hậu kỳ hóa đan cảnh kinh hồn táng đảm, lo sợ bất an, tốc độ truy sát Phong Liệt bất giác chậm lại nhiều, sắc mặt khó coi gần chết.

Phía xa Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng xem mà tròn mắt, trong lòng có hiểu biết mới về thực lực của chủ tử, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Lúc này, trong thiên địa đã là bóng đêm trước bình minh, phía đông nổi lên màn trắng.

Chỉ nửa canh giờ Phong Liệt đã nuốt hết chín phần liệt thiên quân đoàn, tìm được đường sống con số cỡ hai, ba con mèo nhỏ nhưng bị hù đến hồn lìa khỏi xác, tựa như cương thi.

Một hóa đan cảnh thất tăng, Kim Long Lão Tử tức giận gào rống:

- Phong Liệt tiểu súc sinh! Người ỷ lớn hiếp nhỏ thì có bản lĩnh gì? Có ngon thì cùng lão phu đại chiến một trận!

Nhưng tiếng kêu của lão so với trước hơi bị hụt hơi, nhìn biểu tình miễn cưỡng thì hình như chỉ là ra vẻ trước mặt chủ tử mà thôi.

Nếu là trước kia thì Phong Liệt phớt lờ tiếng kêu của ba người.

Nhưng bây giờ hắn đã hoàn toàn liệt thiên quân đoàn, thôn phệ vòng xoáy đạt đến ngàn trượng, ngay cả Triệu Kiên sau khi hóa ma thấy cũng phải vắt giò lên cổ chạy, mấy lão già hóa đan cảnh thất tầng, bát tầng không đáng lọt vào mắt hắn.

- Ha ha ha ha! Tốt! Lão già, như ngươi mong muốn.

Phong Liệt cười to mấy tiếng, thôn phệ vòng xoáy tung hoành xoay tròn đột nhiên quẹo cua đánh hướng ba cường giả hóa đan cảnh dừng sau.

Phút chốc sức hút khủng khiếp giáng xuống ba người khiến thân hình họ run lên, biến sắc mặt.

Cảm giác lực hút như có trăm vạn quân kéo co, ông lão lúc trước thốt lời thảm hối hận, mắng mình nhiều chuyện.

Hai người kia hung tợn trừng lão, trong lòng oán hận.

Mắt thấy thôn phệ vòng xoáy hùng hồn đến, một lão già mắt chột lóe, vội quát to:

- Mọi người cùng ra tay, phải đánh chết thứ này!

- Diệt thể thần thảo!

- Diệt thể thần thảo!

- Diệt thể thần thảo!

Ba người cùng hét chói tai, hai tay kết ấn đẩy lên trời.

Thoáng chốc ba long thảo ánh sáng vàng rực rỡ rạch không gian, tựa ba mặt trời chói lòa tỏa ánh sáng vạn trượng đánh hướng thôn phệ vòng xoáy.

Ba diệt thể thần thảo mỗi một cái đều cỡ năm mươi trượng mang theo uy lực diệt thể cực kỳ khủng bố khiến khung trời rung động, dù là một ngọn núi to cũng sẽ bị đánh thủng, thể không thể đỡ.

Nhưng ba long thảo to lớn đối với thôn phệ vòng xoáy đường kính ngàn trượng thì quy mô vẫn là yếu chút.

Đương nhiên uy lực mạnh yếu của thần thông không liên quan gì nhiều đến quy mô lớn nhỏ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Liên tiếp ba tiếng vang chấn trời, trời đất lắc lư, phong vân biến sắc, hư không chấn động thật lâu, tiếng động to lớn khiến mấy cung tiền thủ cương khí cảnh chạy trốn thật xa tìm được đường sống trong chỗ chết lao đảo, có vài tên té xuống đất.

Lát sau trên bầu trời ba long thảo to lớn đã tan biến vô hình, thôn phệ vòng xoáy bị đánh trúng chỉ lồm và một chút, rồi nhanh chóng hồi phục lại như ban đầu.

Cái này còn hơn cả kiên cang lay cây nhưng không hơn được bao nhiêu.

Tình hình này khiến ba cường giả hóa đan cảnh nhìn nhau, đều thấy kinh hoàng trong mắt đối phương.

- Trời ạ! Điều...điều này sao có thể?

- Ui chà, ba mươi năm trước lão phu từng đấu với một ngũ cấp hoang dã háo ngưu đã thức tỉnh thôn phệ thần thông, dường như thôn phệ thần thông không có uy lực lớn như vậy đâu?

- Người này là Phong Liệt sao? Không phải là vị cao nhân nào giả trang trên đũa chúng ta chứ?

- Không giống nha! Hình như trong Ma Long giáo chỉ có mỗi mình Phong Liệt là thức tỉnh thôn phệ thần thông!

- A? Nguy rồi! Mọi người mau tản ra!

- ...

Khi ba người ngừng lại thì Phong Liệt mang theo uy thế thôn phệ giáng xuống đỉnh đầu ba người.

Ba ông lão hóa đan cảnh dù gì ánh mắt sắc bén, biết hiện tại thôn phệ vòng xoáy đại thế đã thành, rất khó chống lại, chỉ có nước tạm né gió.

Ba người lập tức biến thành ba luồng sáng vàng chia ba hướng chạy tới chân trời.

Trong ba người có hai là cường giả hóa đan cảnh bát tầng, còn lại một người là hóa đan cảnh thất tầng, tốc độ chạy trốn cực kỳ kinh người.

Phong Liệt hiểu muốn cùng lúc giải quyết ba người là chuyện không thể, có câu gọi là bị thương mười ngón không bằng bẻ gãy một ngón. Thôn phệ vòng xoáy bỗng tăng tốc độ đuổi theo một cao thủ hóa đan cảnh bát tầng tốc độ chậm nhất.

Chỉ chớp mắt đã đuổi kịp người, Phong Liệt dốc sức khống chế thôn phệ vòng xoáy khiến sức hút vốn đã kinh người bỗng tăng gấp đôi. *Vèo* một tiếng nuốt cường giả hóa đan cảnh đó vào trong vòng xoáy, nghiền thành bột phấn.

Đường đường là hóa đan cảnh bát tầng mà từ nay hoàn toàn thành tro bụi.

Phong Liệt cười lạnh, không hề dừng lại đuổi theo hai người kia.

Bây giờ trong lòng hắn cực kỳ vui sướng.

Lúc trước hắn chỉ là một con kiến nguyên khí cảnh nhỏ nhoi, giờ biến thành cường giả có thể chứa tể sống chết của vô giả hóa đan cảnh, đã đứng trên hàng ức vạn vô giả, nhìn xuống chúng sinh.

Tuy hắn biết còn vô số người mạnh mẽ mà hắn phải ngó lơ nhưng hiện tại trong lòng hắn có chút đắc ý.

Còn lại hai cường giả hóa đan cảnh đều biến sắc mặt trướng bực, đồng bạn chết đi khiến họ như cùng cơn gió, hận Phong Liệt và cũng sợ muốn chết.

Phút chốc hai người không hẹn mà cùng dùng ánh mắt cầu cứu nhìn hướng xe ngựa cực kỳ hào hoa xa xỉ đứng giữa không trung.

Lúc này phía đông đã dâng lên vệt trắng, mây đỏ bình minh dần lan tràn bầu trời.

Trong xe ngựa luôn lặng yên không tiếng động, bỗng bức màn bị vén lên, một thiếu niên anh tuấn tóc vàng như suối chậm rãi bước ra.

Thiếu niên mày kiếm mắt sáng, khí chất siêu quần, bẩm sinh có khí chất hoàng giả khiến người không dám nhìn gần. Dường như gã không thèm để ý chết sống của thuộc hạ, sắc mặt bình tĩnh như nước.

570. Chương 676: Kim Sở Ngạn(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 676: Kim Sở Ngạn(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Sau khi thiếu niên xuất hiện thì đầu tiên là gương mặt nhìn chân trời phía đông, khóe môi cong lên, hình như rất hứng thú với rừng mây đỏ.

Sau đó gã nhìn vòng xoáy thanh thế hùng hồn phía xa, lạnh lùng nói:

- Phong Liệt, tất cả nên kết thúc đi!

Nghe thanh âm này, Phong Liệt khinh thường cười lạnh, nói:

- Kim Sở Ngạn, nếu ngươi đã muốn chờ thì sao không chờ lâu hơn nữa? Lão tử cho ngươi cơ hội công bình đấu một trận.

Kim Sở Ngạn lạnh lùng đáp:

- Hừ! Là bốn thái tử cho ngươi cơ hội công bình đấu một trận!

Giờ phút này, mắt gã nổi lên oán hận không hề che lấp.

Đối với việc Kim Sở Ngạn xuất hiện, nói Phong Liệt không kinh là giả, dù sao chính hắn tự tay chặt đứt cổ Kim Sở Ngạn, tiêu diệt linh hồn gã, e rằng dù có là cường giả hóa đan cảnh gặp chuyện như vậy cũng chết chắc.

Tuy nhiên, trước đó Phong Liệt từ lời của Hoàng Tử Nguyệt nghe ra gã chưa chết hẳn, vậy nên hôm nay gặp gã dù hơi giật mình nhưng hắn đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Hơn nữa lúc trước đối phương yên ổn ngồi trong xe ngựa, thờ ơ mặc hắn tàn sát thuộc hạ, mãi đến mặt trời sắp dâng lên mới xuất hiện, từ điểm này Phong Liệt mơ hồ đoán được thân phận của đối phương.

Bởi vì đại thần thông của Ma Long Hoàng cần lực hấp dẫn, còn đại thần thông của Kim Long Hoàng thì cần hấp thu sức mạnh mặt trời, đây là điều ai cũng biết.

Trong thôn phệ vòng xoáy từ từ truyền ra giọng Phong Liệt đầy giễu cợt:

- Kim Sở Ngạn, lần trước không chết là ngươi mạng lớn, chưa đến mười người, lão tử nghĩ không ra ngươi lấy đâu tự tin có thể đánh thắng ta vậy?

- Hừ! Phong Liệt, trước đó là bốn thái tử sơ ý thôi, bị người đe dọa tập kích thực hiện được, lần này thì bốn thái tử sẽ không mắc mưu ngươi nữa!

Kim Sở Ngạn khẽ hừ, rồi *Ầm!* một tiếng, phát ra khí thế mạnh mẽ.

Thoáng chốc chín kim long ảo ảnh dài mười trượng uốn lượn gầm rống sau lưng gã, cực kỳ uy nghiêm.

- Ồ? Thần thông cảnh cửu tầng?

Phong Liệt trầm rung động, giật mình.

Lần trước gặp hắn nhớ đối phương chỉ có tu vi thần thông cảnh nhị tầng, ngăn ngui mười ngày tên này chẳng những thân thể lạnh lặn như ban đầu mà còn tăng bảy cấp, khiến người quá khó tin.

Phong Liệt vốn tưởng tốc độ tăng cấp của mình đủ dọa người nhưng không ngờ hôm nay bị Kim Sở Ngạn làm giật mình.

- A? Không lẽ tên này cũng sử dụng nguyên tinh thạch để tu luyện? Ừm, rất có thể.

Phong Liệt bất giác nghĩ đến nguyên tinh thạch, dường như chỉ có nó mới giải thích thông. dù sao Kim Sở Ngạn không phải không phải cái gì linh hồn long hoàng chuyển thế, tu vi tâm cảnh cần tăng cao từng bước một.

Nghĩ đến đây, lòng Phong Liệt dấy lửa. Nếu có thể từ người Kim Sở Ngạn lấy đến nguyên tinh thạch thì không còn gì tốt hơn.

Bây giờ Kim Sở Ngạn biểu tình lạnh băng, mắt lóe sát khí, gã sốt ruột muốn đi rửa hận cũ.

Từ nhỏ gã xuất thân hiển hách, hoàng triều thái tử, mười sáu tuổi thức tỉnh đại thần thông kim long hoàng, có thể nói tư chất tuyệt thế, không ai sánh bằng.

Mặc dù gã không để ý hư danh nhưng trong lòng luôn cho rằng ca thủ đệ nhất thế hệ trẻ Long Huyết đại lục chính là gã, đây là sự tự tin của cường giả.

Nhưng niềm tin này vào mười ngày trước bị Phong Liệt, một người thân phận, tư chất không bằng mình đánh vỡ, còn bị người ta ở trước mắt ba người chặt đầu, chết ngay tại chỗ, đây đúng là sỉ nhục vô cùng!

Nếu không phải Kim Long giáo trả cái giá lớn mời một cường giả tuyệt thế long vô minh ra tay, đảo ngược thời không cưỡng ép sống lại gã thì e rằng không còn Kim Sở Ngạn nữa.

Vậy nên giờ này phút này, gã hận Phong Liệt tột cùng, hận không thể lập tức tiêu diệt hắn mới sướng.

Lúc trước gã không ra tay là vì không chú trọng bóng đêm xử lý được Phong Liệt, giờ sắc trời đã sáng, mặt trời sắp dâng lên, chính là lúc gã đại phát thần uy.

- Phong Liệt! Sỉ nhục lần trước hôm nay bốn thái tử phải trả lại ngươi! Chịu chết đi!

- Hạo nhật kiếm vũ!

Kim Sở Ngạn hét chói tai, tay bỗng hiện ra chí bảo nhật quang thần kiếm bình bồng trên đỉnh đầu.

Thoáng chốc, trường kiếm hào quang vạn trượng, xung quanh vô tận quang nguyên lực cùng ủa vào trường kiếm, khiến trường kiếm điên cuồng bành trướng tăng vùn vụt.

Trong lúc đó, phía đông phóng tới ngàn vạn luồng sáng đỏ càng thêm chói lọi, không ngừng tăng cường uy thế của trường kiếm.

Phong Liệt thấy vậy thàn cười lạnh, hắn đâu dễ cho Kim Sở Ngạn cơ hội súc thế. Mắt thấy đối phương bắt đầu thi triển đại thần thông, hắn lập tức không chế thôn phệ vòng xoáy ngàn trượng ập đến Kim Sở Ngạn ở trên trời, che cả khung trời, khiến mặt đất lại chìm trong bóng tối.

Lực hút mạnh mẽ không gì sánh kịp bao phủ người Kim Sở Ngạn.

- Khốn kiếp!

Kim Sở Ngạn run lên, vẻ mặt tức giận, giờ phút này trong thiên địa quang nguyên lực không quá sung túc, khiến đại thần thông hạo nhật kiếm vũ súc thế cực kỳ chậm, lại bị Phong Liệt quấy rối, phút chốc kiếm tỏa ánh sáng mặt trời hơn mười trượng tan biến.

Đại thần thông thế nhưng bị cưỡng bức đánh gãy.

Càng muốn chết là thôn phệ vòng xoáy của Phong Liệt to đến ngàn trượng, lực hút điên cuồng không thể ngăn cản, làm Kim Sở Ngạn muốn chạy trốn đều trở thành xa xỉ.

- Chết tiệt!

Mắt thấy mình sắp bị thôn phệ, Kim Sở Ngạn sót ruột chửi thề, lấy ra một hạt châu tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, bóp mạnh.

Một tiếng trầm đục, hạt châu đột nhiên tạc nổ, hình thành đoàn sáng vàng chói lọi, hào quang vạn trượng đâm đau mắt người, bao phủ Kim Sở Ngạn.

- Hạo nhật kiếm độn!!!

Vèo!

Kim Sở Ngạn hét lớn, ánh sáng vàng rực rỡ bỗng thu lại hội tụ và nhật quang thần kiếm. Ngay sau đó, chỉ thấy cự kiếm rung lên, dẫn theo Kim Sở Ngạn độn ra hơn mười dặm, thoát khỏi trung tâm thôn phệ vòng xoáy.

- Ủa? Thú vị đây.

Phong Liệt kinh ngạc.

Hắn nhìn ra được hạt châu vàng tạc nổ của Kim Sở Ngạn chắc có công dụng như là dạ mạc châu, đơn giản một cái là chế tạo hắc ám, cái kia thì chế tạo quang minh.

Tiếp theo Phong Liệt lập tức truy đuổi, bây giờ uy lực thôn phệ thần thông gần như đạt đến đỉnh, dù là cường giả đỉnh hóa đan cảnh gặp phải cũng chỉ có nước nuốt hận, một thần thông cảnh cửu tầng mà còn không thể thi triển đại thần thông như Kim Sở Ngạn, Phong Liệt không để trong lòng. Hắn để ý chỉ có trong nhãn trữ vật của Kim Sở Ngạn có nguyên tinh thạch hay không.

Mắt thấy vòng xoáy lại ập đến, Kim Sở Ngạn vẻ mặt kinh sợ nhanh chóng tăng tốc độ độn ra phía xa, trong lòng cực kỳ bức tức.

Gã vốn tưởng mình thăng lên thần thông cảnh cửu tầng, cộng thêm đại thần thông hạo nhật kiếm vũ, muốn giải quyết Phong Liệt chỉ có thần thông cảnh nhất tầng thì dễ như trở bàn tay.

Nhưng không ngờ mấy ngày không gặp Phong Liệt đạt đến thần thông cảnh lục tầng, chênh lệch với gã không lớn.

Càng thêm không hay ho là lúc trước ban đêm, cực kỳ bất lợi với gã, không thể không trở mắt nhìn thuộc hạ của mình chịu chết.

Bây giờ khó khăn lắm chờ trời sáng, đại thần thông của Phong Liệt đã tăng uy lực lên đến đỉnh, thể không thể đỡ.

Trong phút chốc, Kim Sở Ngạn bất đắc dĩ phát hiện, gã đường đường là thiên tài có đại thần thông kim long hoàng bây giờ không có cơ hội vùng lên, chỉ đành như chó tang cụp đuôi hoảng sợ chạy trốn, lòng bức tức muốn chết, suýt nghẹn nội thương.

571. Chương 677: Kim Vô Mệnh (1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 677: Kim vô mệnh (1)

Nhóm dịch: Black

Nguồn : vipvanda

[HIDE-THANKS]

*Phốc- - Phốc- - Phốc- - !

Ong- - ong- - ong!

Thôn phệ vòng xoáy bay cực nhanh khiến Kim Sở Ngạn không lại bóp nát huyệt nhật châu, lại cung cấp nguyên lực thi triển 'Hạo nhật kiếm độn', nhanh chóng đào vong. Mỗi lần gã đều chỉ mảnh treo chuông trốn thoát khỏi thôn phệ vòng xoáy, tình huống không lạc quan chút nào.

- Ha ha ha ha! Thái tử điện hạ, không phải ngươi muốn công bình đấu một trận với lão tử à? Rốt cuộc ngươi định trốn đến bao giờ?

Phong Liệt giễu cợt cười to vang vọng trong thiên đị.

- Chết tiệt! Phong Liệt, bổn thái tử để ngươi đắc ý một lát! Chờ mặt trời dâng lên là lúc ngươi phải chết!

Kim Sở Ngạn vừa hoảng sợ chạy trốn vừa há mồm chửi, khuôn mặt anh tuấn khó xem cực kỳ.

Những huyệt nhật châu đều là vật tiêu hao một lần, chính là dùng huyệt nhật tinh luyện chế mà thành, ẩn chứa dồi dào quang nguyên lực, phí tổn cực kỳ đắt giá, một viên châu có giá năm mươi vạn long tinh.

Bị thôn phệ vòng xoáy truy sát hạ, gã cơ hồ mỗi một giây tiêu ha một viên, chốc lát sau đã có hơn năm mươi viên huyệt nhật châu tan biến, dù gã có tài sản dày thì cũng đau lòng chết.

Tất nhiên mọi thứ so với mạng nhỏ thì không đáng nhắc tới.

Hia người một đuổi một chạy, chẳng mấy chốc đã bay ra xa ngàn dặm, phía đông mặt trời đã dâng lên, một lũ ánh bình minh đỏ rực chân trời.

nguồn

- A? Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, sớm kết thúc đi!

Phong Liệt đặt quyết tâm, một ý định nảy ra.

Ngay sau đó, thôn phệ vòng xoáy lại truy đuổi Kim Sở Ngạn, mắt thấy sắp nuốt gã, gã theo thói quen bóp nát một viên huyền nhật châu, định thi triển thần thông bỏ chạy.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng gầm hung ác vang vọng trời mây truyền ra từ thôn phệ vòng xoáy.

- Grao gru!!!

Tiếng rống rất có sức xuyên thấu, giống như quỷ dưới âm phủ bò ra rống vậy, khiến người lòng run sợ, kinh mạch đảo loạn, muốn hồn phi phách tán.

- Phụt...

Vừa nghe đến này thanh âm, Kim Sở Ngạn khựng lại hộc bãi máu, kiểm không được người chao đảo.

Khi gã khựng lại thì Phong Liệt đã khống chế thôn phệ vòng xoáy nghiền tới.

- Hừ! Chỉ là đưa lên cửa cho lão tử giết thêm một lần mà thôi. Lần này lão tử triệt để nuốt người, ta muốn nhìn người còn có thể sống được hay không!

Phong Liệt lòng vui vẻ, không chút khách sáo nuốt hươu Kim Sở Ngạn. (.

- Không!!! Ta không cam lòng!!!

Mất thấy thôn phệ vòng xoáy nhấn chìm mình, Kim Sở Ngạn hoảng sợ muốn chết, khuôn mặt trắng bệch tràn đầy sợ hãi. Gã không ngờ mới trùng sinh có ba ngày đã lại đối mặt tử vong, mà còn chết vào tay cùng một người.

- Hừ! Không cam lòng thì không chết chắc? Thiên hạ nào có đạo lý như vậy!

Phong Liệt cười khẩy.

Nhưng bỗng nhiên lòng hắn run lên, cảm giác cực kỳ nguy hiểm dâng trào như là hắn bị một hoang cổ cự long uy thế hùng hồn tỏa định, hơi vô ý là gộp một kích trí mạng vậy.

- Người trẻ tuổi nên biết tha người!

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, long trảo vàng cỡ mười trượng bỗng xuất hiện trên không trung, đánh vào trung tâm thôn phệ vòng xoáy. Long trảo mặc dù không lộ uy thế gì nhưng sinh động như thật, vẩy, móng vuốt thấy rõ ràng như là thực chất vậy.

Bụp!

Một tiếng vang khê lại giống như trời long đất lở!

Chỉ thấy thôn phệ vòng xoáy cỡ ngàn trượng che cả bầu trời bắt đầu từ trung tâm tan biến, chớp mắt hóa thành cương khí bay loạn đầy trời.

Khoảnh khắc thôn phệ vòng xoáy biến mất thì có hai bóng người từ trên cao vô lực rơi xuống, lại bị tung hoành tàn phá cương khí loạn lưu ném bay ra xa.

Hai người này có một là Kim Sở Ngạn, gã chỉ còn sót lại nửa người, không thấy tay chân đâu, vô cùng thê thảm.

Người còn lại là Phong Liệt hồi phục hình người, bề ngoài thì hắn không bị thương gì nhưng mặt tái nhợt không chút máu, ánh mắt âm đạm.

- Công tử!

- Công tử!

Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng vẽ mặt kinh sợ, đột nhiên bay đỡ lấy Phong Liệt, đáp xuống đất.

- Chết tiệt! Là cao thủ long biến cảnh! oa...

Phong Liệt mới đáp xuống đất liền học bài máu, lão đảo mấy bước mới đứng vững thân hình, trong mắt lóe qua sự sợ hãi.

Trước đó trong một chường kinh thiên hấn cảm nhận rõ rác khí thể long uy đậm đặc, chính là long nguyên lực tượng trưng, cũng là tiêu chí của cường giả long biến cảnh.

Nếu không phải hấn kịp lúc rút ra khỏi thôn phệ vòng xoáy thì một chường kia đã đánh tan linh hồn hấn rồi, cực kỳ nguy hiểm. Dù hấn trốn thoát một kiếp nhưng thân hồn chịu chấn động mạnh, tinh thần cực kỳ yếu ớt.

- Công tử, người thế nào rồi?

- Còn chưa chết được!

Phong Liệt không rảnh lo mặt khác, nhanh chóng từ trong nhẫn lấy ra một bình đan dược, giật nắp bình đổ ra vài đan dược đen nuốt vào trong bụng.

Loại đan dược này tên là dưỡng hồn đan, có thể tu phục vết thương thần hồn và tẩm bổ, thuộc vào hàng thần cấp đan dược trên đại lục, Phong Liệt lấy từ nhẫn trữ vật của Triệu Kiên, giờ vừa lúc sử dụng nó.

Liên tục nuốt ba viên dưỡng hồn đan ánh mắt Phong Liệt mới sáng trở lại, nhìn một người đàn ông trung niên như ngọn núi nhỏ.

Người đàn ông trung niên mặc áo choàng mù vàng, mặt trắng bệch, góc cạnh rõ ràng, lạnh lùng, khiến người không dám nhìn gần, khí thể bàng bạc như núi, hình như ẩn giấu lực lượng còn cường đại hơn cả chân long. uy nhiếp mạnh mẽ khiến dã thú, long thú đều phập phồng lo sợ, run cầm cập.

- A? Là Kim Vô Mệnh của Kim Long giáo?

Hấn lập tức nhận ra Kim Long giáo hộ giáo đại trưởng lão Kim Vô Mệnh, cường giả trung kỳ long biến cảnh, Phong Liệt từng ở trong long hoàng thần phủ gặp qua gã.

Hơn nữa, mấy ngày hôm trước đám người truy sát sư phụ Tử Long có mặt gã.

Ngọn núi nhỏ ngoài mười dặm, Kim Sở Ngạn đã hôn mê, nửa thân hình bị Kim Vô Mệnh ôm vào ngực.

Gã mang đến hai cao thủ hóa đan cảnh may mắn không chết giờ đều cung kính đứng cạnh Kim Vô Mệnh, dường như rất sợ Kim Vô Mệnh, biểu tình kinh hoàng.

Lúc này Kim Vô Mệnh nhú mày, một bàn tay nhanh chóng vỗ loạn trên người Kim Sở Ngạn, ngừng lại máu trào ra, rồi nhét một viên đan dược vàng rực rỡ vào miệng Kim Sở Ngạn, vận công tan rã cho gã. Mãi đến khi Kim Sở Ngạn thoát khỏi nguy hiểm thì chân mày nhú chặt mới giãn ra, nhưng mặt Kim Vô Mệnh có vẻ tức giận.

- Khụ khụ! Oa...

Kim Sở Ngạn lại phun ra ngụm máu, hai mắt chậm rãi mở.

Gã thấy người đàn ông trung niên trước mặt, dường như rất ngoài ý muốn, kinh ngạc hỏi:

- Lão tổ? Người...người tại sao ở đây?

Kim Vô Mệnh mặt âm trầm nghiêm trọng trách mắng:

- Hừ! Người thật khiến bốn tọa quá thất vọng! Chẳng lẽ người không biết lần này người sống lại hao phí bao nhiêu công sức của gia tộc? Nếu không phải bốn tọa đến kịp thì sợ là cái giá phải trả thành bọt nước!

- Vâng! Tôn nhi biết sai rồi, là tôn nhi sơ ý, đánh giá thấp Phong Liệt. Lão tổ yên tâm, tôn nhi nhất định sẽ băm vằm Phong Liệt thành trăm mảnh...

Kim Vô Mệnh mắt kiên nhẫn ngắt lời gã:

- Đủ rồi! Người trước tiên nghỉ ngơi đi, về sau không có lệnh của bốn tọa thì người không được tự tiện rời khỏi hoàng thiên thành nửa bước!

Tiếp theo ánh mắt sắc bén nhìn về phía ba người Phong Liệt ở xa, ánh mắt lóe sát khí, Kim Vô Mệnh nói:

- Hừ, còn tiểu tử này, bốn tọa giúp người giải quyết hắn, kẻ địch có tiềm lực không nhỏ này không thể để lại hậu họa!

- Lão tổ, ta...

572. Chương 678: Kim Vô Mệnh(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 678: Kim Vô Mệnh(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Kim Sở Ngạn mở miệng như muốn nói cái gì, nhưng thấy biểu tình không tha phản bác của Kim Vô Mệnh thì ngoan ngoãn câm miệng.

Gã hiểu bây giờ rất khó giết chết Phong Liệt báo thù. Có lão tổ ra tay, vận mệnh của Phong Liệt đã định, mặc dù gã không thể tự tay giết chết thì hơi tiếc nhưng còn tốt hơn là để hắn sống sót.

Lúc này thấy ánh mắt Kim Vô Mệnh không tốt thì ba người Phong Liệt lòng run lên.

Trầm ngâm một lúc Hỏa Mãng Vương trầm giọng nói với Phong Liệt:

- Công tử! Người trước đi, chúng ta đoạn hậu!

Trong mắt gã điên cuồng chiến ý càng lúc càng đậm.

Bán Giang Hồng vẻ mặt lạnh lùng vạn năm không thay đổi.

Họ biết ở trước mặt cao thủ long biến cảnh thì cơ hội chạy trốn là cực kỳ nhỏ bé. Nhưng nếu Phong Liệt chết rồi thì họ sẽ chết theo, chỉ cần hắn sống trốn thoát, họ dốc hết sức nói không chừng liệu được một đường sự sống.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn Kim Vô Mệnh, thản nhiên nói:

- Không cần, chúng ta cùng đi, hai người không phải đối thủ của hắn.

- A?

Bán Giang Hồng, Hỏa Mãng Vương ngẩn ra, không hiểu ý của Phong Liệt nhưng cũng không hỏi nhiều.

Bây giờ Phong Liệt cực kỳ hận lão già kia dè hèn tập kích, nhưng hắn biết dù người ta không đánh lên thì hắn không có chút khả năng thắng, có thể giữ mạng nhỏ đã là không sai.

Cao thủ long biến cảnh thường tượng trưng cho vô địch.

Từ xưa đến nay, trên long huyết đại lục vượt cấp khiêu chiến hơn nữa khiêu chiến thành công có rất nhiều điển hình, đếm không xuể. Thậm chí vượt qua đại cảnh giới chiến thắng đối thủ cũng có không ít ghi chép, nhưng chưa từng nghe nói qua có cao thủ hóa đan cảnh nào chiến thắng cường giả long biến cảnh, đây đúng là chuyện vô vấn.

Bởi vì khi võ giả đã đến long biến cảnh cửu tầng, nguyên lực trong người xảy ra biến đổi chất lượng, biến thành long nguyên lực, thuộc loại á thần lực.

Trên thế giới không tồn tại chân thần thì gọi cao thủ long biến cảnh là chân thần cũng không quá đáng.

- Đi? Hừ! ở trước mặt bốn tọa các người có thể đi được sao?

Kim Vô Mệnh hừ lạnh một tiếng, từ từ bay đến gần ba người Phong Liệt, trong mắt có giễu cợt mèo vờn chuột.

Phong Liệt khinh thường cười khẩy:

- Lão già, vậy lão tử đi cho người xem!

Rồi hắn bỗng nổi lên khói đen đậm đặc như mực, bao phủ hắn, Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng vào trong.

- Trò nhãi nhép!

Kim Vô Mệnh cười lạnh, vung tay áo, gió bão mạnh mẽ sinh ra thổi tan khói đen đầy trời.

Nhưng tiếp theo khiến Kim Vô Mệnh nhíu mày là mặt đất đã không còn tung tích ba người Phong Liệt đâu.

- Khốn kiếp!

Nhìn mặt đất trống rỗng không có gì, sắc mặt Kim Vô Mệnh dần biến khó xem, ánh mắt khiến người sợ hãi.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng ầm ầm nổ vang.

Kim Vô Mệnh khuôn mặt già nua âm trầm, hi tay liên tục tung bay, từng chưởng ảnh có thể hủy sơn đoạn núi đánh vào mặt đất, cơ hồ lật tung phạm vi mấy ngàn trượng Phong Liệt đứng nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Tìm tòi thật lâu không có kết quả, cuối cùng Kim Vô Mệnh không thể không thừa nhận mấy con kiến đã trốn thoát trước mắt cường giả long biến cảnh là gã đây.

.....

Phong Liệt đầu tiên là thu Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng vào long ngục không gian, rồi xúc phát ám chi lệnh bài.

Cho nên khi hắn xuất hiện thì đã trở lại ám ngục không gian Âm Võ Phong.

Trong ám ngục không gian mọi chuyện như thường, đài cao ở chính giữa hàng đồng quyền sắp đặt ngay ngắn, trong góc vài tòa truyền tống trận chớp lóe ánh sáng tím yếu ớt, cực kỳ tĩnh lặng.

Nhưng bên ngoài ám ngục thì hoàn toàn biến dạng.

Ngày trước Âm Võ Phong có phong cảnh tú mỹ, cực kỳ náo nhiệt nay đã không còn, chỉ có một bảo tháp cao chừng trăm trượng, chiếm vị trí ngàn trượng tối đen sừng sững đứng, mây khói lượn lờ, toát ra hơi thở bí ẩn. truyền cập nhật nhanh nhất tại chấm

Từ đất hỗn độn quanh ám ngục không khó thấy ra nó đã gặp vô số cao thủ liên tục oanh kích.

Nhưng mặc kệ xung quanh hỗn loạn, bản thân ám ngục không bị tổn hại chút nào, thậm chí không để lại một chút vết trầy.

Thật ra nghĩ cũng đúng, thần khí rốt cuộc là thần khí, nếu dễ dàng bị đập hư thì không xứng cái tên hào hùng ‘Thần khí’ nữa rồi.

Lúc này, bên ngoài đã không có một ai, những cường giả long biến cảnh đến từ thế lực các nơi không thấy đâu nữa. Nhưng Phong Liệt không dám thả lỏng chút nào, hắn dùng đầu ngón chân cũng tưởng tượng ra bên ngoài tất nhiên có vô số cao thủ giám thị, nếu hắn lộ đầu ra sẽ bị tóm ngay.

Trầm ngâm một lúc, hắn định để Cửu U Vương lại đây thăm dò thần khí, bản tôn thì trở về Tứ Phương Thành dần xếp Phong gia già trẻ, hiện giờ chính là thời buổi rối loạn, hắn thời gian không lộ mặt thì khó tránh khỏi khiến long võ minh nghi ngờ.

Nhưng khi Phong Liệt thả ra Cửu U Vương, bản tôn chuẩn bị rời đi thì mắt bỗng sáng lên, vô tình trong thôn phệ không gian phát hiện một thứ.

- Ủ? Nhấn trữ vật của Kim Sở Ngạn? Lạ quá ta, vậy mà không bị nghiền nát! Hắc hắc! Quá tốt, tuyệt đối đừng làm lão tử thất vọng!

Phong Liệt tâm ý động, trong thôn phệ không gian có một chiếc nhẫn màu đen xuất hiện trong tay hắn.

Chiếc nhẫn này tạo hình cổ kính, bề mặt khắc tự phù quái dị, nắm trong tay có thể rõ ràng cảm giác hơi thở tang thương.

Phong Liệt trước tiên quăng nhẫn cho Cửu U Vương, nương dựa tinh thần lực mạnh mẽ của Cửu U Vương trừ đi tinh thần ấn ký của Kim Sở Ngạn để lại bên trên, rồi mới nhỏ máu nhận chủ.

Ngay sau đó, khi tinh thần Phong Liệt rót vào nhẫn trữ vật thì giật nảy mình.

Trên đại lục nhẫn trữ vật đối với long võ giả coi như phổ biến, một cái nhẫn trữ vật hạ phẩm linh khí chừng mấy chục khối long tinh mà thôi, cơ bản tất cả long võ giả đủ sức mua. Nhẫn trữ vật bình thường có không gian cỡ mười trượng, mấy trăm trượng, phẩm cấp sẽ không vượt qua phạm trù linh khí.

Giờ phút này Phong Liệt giật mình phát hiện, nhẫn trữ vật đen cầm trong tay là một cái cữu phẩm huyền bảo, bên trong không gian đạt đến phạm vi gần vạn trượng, thật sự có thể chứa cả một ngọn núi to.

Càng khiến Phong Liệt kinh ngạc là bây giờ trong không gian to lớn có chứ một núi to màu đen chiếm gần hết không gian.

Núi to đó cao hơn tám ngàn trượng, đen thui giống như đúc bằng sắc, mơ hồ tỏa ánh sáng bạc biểu thì hơi bất phàm.

Bởi vì trong ám ngục quá nhỏ, Phong Liệt không có cách nào thả núi to ra cẩn thận nghiên cứu, chỉ đành tạm thời gác sang bên, nhìn thứ khác.

Kim Sở Ngạn có địa vị hiển hách, cất giữ đồ đặc tất nhiên là không kém được. Bên trong long tinh, đan dược, thần binh, áo giáp nhiều không đếm xuể, hơn nữa mỗi một đều là tinh phẩm, khiến Phong Liệt hết một mẻ lớn.

Nhưng làm hắn thấy hứng thú nhất là một khối tinh thạch màu hoàng kim.

Khối tinh thạch đó cỡ một nắm tay, bên ngoài tỏa ánh sáng mờ nhạt như là một khối thủy tinh vàng bình thường. Nhưng mắt Phong Liệt sáng lên, hô hấp gấp gáp.

Hắn nắm tinh thạch, cảm giác rõ ràng nguyên khí thuộc tính kim mệnh mỏng như biển.

- Ủi dà, nguyên tinh thạch? Tiểu tử Kim Sở Ngạn quả nhiên là dùng nguyên tinh thạch tu luyện! Ha ha! Ha ha ha ha!

Phong Liệt không thể ức chế cười to, chỉ cảm thấy toàn thân sung sướng vô cùng.

Điều duy nhất khiến hắn thấy tiếc là khối nguyên tinh thạch này ẩn chứa nguyên khí thuộc tính kim, hơn nữa bên trong nguyên khí đã hao tổn rất nhiều, chắc chắn là bị Kim Sở Ngạn hấp thu.

573. Chương 679: Tà Ma Ngoại Đạo(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 679: Tà ma ngoại đạo(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhưng nếu miễn phí có được thì còn cầu mong gì nữa.

Còn về tại sao Kim Sở Ngạn không hoàn toàn hấp thu khối nguyên tinh thạch quý giá này, Phong Liệt không khó đoán ra nguyên nhân. Hiện tại Kim Sở Ngạn đã đạt đến đỉnh thần thông cảnh, muốn đột phá bình cảnh tăng lên hóa đan cảnh đã không phải nguyên tinh thạch có thể trợ giúp.

Bây giờ khối nguyên tinh thạch này Phong Liệt cần nhất là hấp thu luyện hóa nó, chỉ có chuyển hóa thành thực lực của bản thân mới là quan trọng nhất, nếu không đặt ở bên người là rước lấy họa.

Tuy nhiên, bây giờ trong huyền hạo tháp, gần trăm người Phong gia không thể bỏ mặc được.

Phong Liệt trầm ngâm một lúc, bản tôn quay về Đằng Long quận một chuyến dàn xếp Phong gia trong phủ thành chủ, giao cho Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng chăm sóc rồi hẩn lại quay về ám ngục.

Bởi vì có truyền tống trận, chuyến này đi không chỉ mất cỡ một khắc đồng hồ.

Hẩn quăng hết mọi chuyện ra sau đầu, dứt khoát nuốt nguyên tinh thạch vào trong thôn phệ không gian, bắt đầu điên cuồng luyện hóa.

Còn Cửu U Vương thì tĩnh tọa ở tiên âm sàn, dưới trạng thái cực độ không linh cảm ngộ vận dụng của huyết long hoàng đối với huyết ngục, cách khổng chế ám ngục mà hệ ám truyền thừa xuống, xác định, bổ sung cho nhau, không ngừng lĩnh ngộ hai tầng thần tháp sâu hơn, cơ hồ mỗi một khắc đều có thu hoạch to lớn.

Trong ám ngục không gian gần cách ovới thể giới, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Tu vi của Phong Liệt bản tôn mỗi giây một phút nhanh chóng tăng cao, mà loại tăng tiến này không có bất cứ hậu họa nào.

Nhưng bởi vì trong khối nguyên tinh thạch ẩn chứa nguyên khí thuộc tính là kim, chuyển đổi hơi rắc rối chút, tốc độ tăng cao chậm hơi lúc dùng ám nguyên tinh.

Nhưng mặc dù như vậy, tốc độ tăng cao của Phong Liệt có thể nói là khủng bố, đủ khiến chín phần chín cao thủ thần thông cảnh trên đại lục thấy tuyệt vọng.

Hai ngày sau, chỉ nghe *Ầm!* một tiếng, Phong Liệt người run lên, sau lưng ma long ảo ảnh bỗng tăng lên bảy cái, thần thông cảnh thất tầng!

Bảy ngày sau, Phong Liệt một hơi đột phá đến thần thông cảnh bát tầng!

....

....

Khi Phong Liệt bế quan thì đại lục gió nổi mây phun, cực kỳ không bình tĩnh.

Một môn phái nhỏ tên gọi là Ma Duyên giáo cùng một môn phái lạ gọi là Huyền Thần Tông đột nhiên dị quân đột khởi, từ không danh không tiếng trong một đêm vang vọng đại lục. Trong thời gian cực ngắn, thanh thế thậm chí có xu thế vượt qua mười chân long giáo phái, thành đề tài hấp dẫn bàn tán ở trà lau tửu quán.

- Này! Huynh đệ, nghe nói gia nhập Ma Duyên giáo sẽ được tặng một phần thần dược, có thể khiến người trong vòng vài ngày ngắn ngủi tu vi tăng vọt mà không để lại chút hậu họa, không biết là thật hay giả nữa?

- Đương nhiên là thật rồi! Nhân tình của tiểu di tử biểu ca ta tham gia Ma Duyên giáo, mới vào không vì ngày thì từ chân khí cảnh lục tầng tăng lên đến đỉnh cương khí cảnh đó, đúng là kỳ diệu quá!

- Trời ạ! Có chuyện tốt như vậy? Huynh đệ mau nói đi, phải làm sao để tham gia vào Ma Duyên giáo?

- Hừ! Ma Duyên giáo là cái thá gì! Có được một phần đan dược rác rưởi mà thôi, không biết có hữu dụng không nữa!

- Ta nói nhé, gia nhập vào Huyền Thần Tông mới là chính nghĩa! Huyền Thần Tông người ta vừa vào cửa liền truyền cho linh cấp bảo điển 'hóa huyết kinh' có thể hấp thu vạn linh tinh huyết tăng cao tu vi, chẳng có một chút bình cảnh nào cả! Nếu như học loại thần điển này thì tu luyện đến long biến cảnh cũng không nói chơi!

- A? Long...long biến cảnh? Có chuyện tốt như vậy? Quá tốt! Lão tử quyết định, nhất định phải tham gia Huyền Thần Tông!

- Ủa? Mau xem kia! Người đó không phải là Sát Thần Huyết Phượng của Phong Sát Minh ư? Tại sao nàng xuất hiện ở Tứ Phương Thành chúng ta?

- Ài! Thật là kiến thức nông cạn! Đó chỉ là Sát Thần Huyết Phượng của Phong Sát Minh. Ngay cả U Minh Đường 'Ám huyết', sát thủ hàng đầu Ngân Nguyệt sơn trang 'Thanh minh', Âm Ảnh môn 'Cô lang' vẫn vẫn đều đến. Hiện giờ Tứ Phương Thành chúng ta tụ tập cao thủ giới sát thủ không đầy, náo nhiệt thật!

- Náo nhiệt cái quái gì! Nhiều sát thủ như vậy mọi người không có chuyện gì thì ít đi ra ngoài, miễn cho chọc vạ vào người! Nếu lão tử có bản lĩnh thì cũng sẽ đi phủ thành chủ kiếm chuyện với Phong Liệt rồi...

....

.....

Nửa tháng sau, biên duyên núi hoang phía tây ma quỷ bình nguyên, một thiếu niên áo đen lộ ra.

Thiếu niên biểu tình lạnh nhạt, khí thế băng bạc, trong lúc vô ý phát ra uy nhiếp mạnh mẽ tràn ngập phạm vi hơn mười dặm khiến vô số chim thú nôn nóng bất an.

- Bể quan nửa tháng, cũng không biết tình hình bên ngoài như thế nào.

Thiếu niên giương mắt nhìn mặt trời rực rỡ trên tầng mây, khóe môi nhếch nụ cười. Hắn nhìn rõ phương hướng, bay nhanh về phía Tứ Phương Thành.

Trải qua nửa tháng bế quan, Phong Liệt đã hoàn toàn hấp thu, luyện hóa khối kim nguyên tinh đó, bao gồm thôn phệ vô tận nguyên khí trong người cũng tiêu hóa sạch, kết quả cũng không làm hắn thất vọng.

Hiện giờ hắn đã đạt đến đỉnh cảnh giới thần thông cảnh, trong người lực lượng cuộn cuộn dậy sóng, chỉ kém một cơ hội là có thể ngưng tụ thần đan, bước vào hàng cường giả hóa đan cảnh.

Nhưng mặc dù chỉ là một bước thì như cách biệt chân trời.

Từ xưa đến nay, trên đại lục không biết có bao nhiêu thiên tài võ giả kẹt ở một bước này. Mười năm, trăm năm, thậm chí đến chết cũng khó thể vượt qua.

Mặc dù Phong Liệt có tư chất tuyệt thế, nhưng cũng không dám nói chính mình có thể yên ổn tiến vào hóa đan cảnh.

Bởi vì đến cảnh giới này, thiên tài huyết mạch đã không thể đem đến tác dụng chủ đạo, ngược lại thành một khâu cực kỳ quan trọng cảm ngộ đối với thiên đạo chí lý.

Nhưng đối với Phong Liệt có được tiên âm sàng thì cơ hội tăng tiến của hắn rất lớn. đọc truyện mới nhất tại .

Phong Liệt tốc độ kinh người, chẳng mấy chốc đã bay ra khỏi phạm vi ma quỷ bình nguyên, Tứ Phương Thành ở xa xa trong tầm mắt.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên dưới đất một khu vực đánh nhau kịch liệt lọt vào mắt Phong Liệt.

Phong Liệt tập trung nhìn, thấy hai bên thì mắt dần lóe tia kinh ngạc.

Một ông lão râu tóc đỏ rực lớn tiếng quát to:

- Nguyệt Vô Song! Người vô duyên vô cớ sát hại đệ tử Huyền Thần Tông ta, quả thực là khinh người quá đáng! Không lẽ thật sự cho rằng bốn tọa sợ Tuyệt Vọng kiếm phái các ngươi chắc?

Ông lão này khí thể kinh người, quanh thân một mảnh huyết vân, là cao thủ hóa đan cảnh nhị tầng, hai bàn tay trần biến ảo giữa trắng và đỏ, cực kỳ quái dị.

- Tà ma ngoại đạo! Nên giết!

Cách ông lão ngàn trượng, có một thiếu niên lạnh lùng lưng công thiết kiếm. Ánh mắt thiếu niên bình thản, toàn thân như thánh kiếm sắc bén, tỏa ra kiếm khí tận trời.

Phong Liệt không quá xa lạ thiếu niên này, chính là Nguyệt Vô Song từng khoe chiến với hắn. Lúc đó Nguyệt Vô Song trong tai kiếp chết chắc đã lĩnh ngộ áo nghĩa cuối cùng của Tuyệt Vọng kiếm phái, tuy thua nhưng vinh dự.

- Tuyệt vọng kiếm đạo chi thiên địa phá diệt!

Nguyệt Vô Song dứt lời, thiết kiếm sau lưng gã bỗng ra khỏi vỏ, mũi nhọn đen mang theo khí thể tuyệt vọng mệnh mông quét hướng ông lão tóc đỏ, kiếm ý hùng hồn, trời đất đều tuyệt vọng.

Sau lưng lão giả, còn có ba gã đại hán huyết phát huyết mi Thần Thông Cảnh, rõ ràng đều là đệ tử của Huyết Thần Tông, đều có tu vi khoảng Thần Thông Cảnh trung kỳ, toàn thân huyết khí bức người, khí thể bất phàm.

574. Chương 680: Tà Ma Ngoại Đạo(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 680: Tà ma ngoại đạo(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhưng giờ phút này, bọn họ bị Tuyệt Vọng kiếm khí của Nguyệt Vô Song chấn nhiếp, không khỏi đại biến sắc mặt, ánh mắt hoảng sợ.

Thậm chí, ngay cả lão giả Hóa Đan Cảnh nhị trọng thiên cầm đầu sắc mặt đều nghiêm túc, thấy kiếm quang đánh tới, lão phân phó ba người sau lưng:

- Các ngươi tạm thời lui lại, bốn tọa sẽ giải quyết hắn!

Dứt lời, lão giả kết ấn tay, hung hăng oanh ra một cái huyết sắc thủ ấn, đón lấy kiếm quang của Nguyệt Vô Song.

- Hóa huyết thần chưởng!

Một cái chưởng ấn màu đỏ như máu xuất hiện trong không trung, nồng đến mức giống như có thể nhỏ ra máu. Vô tận thiên địa nguyên khí dung nhập vào trong, khiến cho uy thế chưởng ảnh liên tục tăng lên, cực kỳ kinh người.

“Ầm!”

Một tiếng vang thật lớn.

Kiếm quang cùng huyết chưởng va chạm, chậm rãi tiêu diệt lẫn nhau. Kiếm khí màu đen cùng cương khí màu đỏ loạn lưu mãnh liệt bành trướng, thổi bay tất cả ra xa.

- Hả? Khó trách kiêu ngạo như vậy! Quả nhiên thật sự có tài! Nếu như bốn tọa luyện hóa được máu của người, nhất định sẽ đạt được lợi lớn! Ha ha ha ha!

Lão giả cười lớn, lao về phía Nguyệt Vô Song như một con chim lớn. Từng sợi huyết khí màu đỏ cuộn cuộn như sông lớn quần quanh Nguyệt Vô Song.

Nguyệt Vô Song nhướn mày, thân hình đột nhiên lui lại, đồng thời nhanh chóng chém ra từng đạo kiếm khí, muốn xua tán huyết vụ.

Giờ phút này hẳn rõ ràng cảm giác được, trong những tia huyết khí này ẩn chứa một lực lượng xé rách quỹ dị, tác động khí huyết trong cơ thể hẳn không ngừng sôi trào, tựa hồ muốn thoát khỏi cơ thể. Thậm chí còn ngưng trệ vận chuyển nguyên lực, khiến hẳn không có cách nào phát huy toàn lực.

Phong Liệt đứng ở xa nhìn trong chốc lát, dần dần cảm nhận được kết quả trận chiến, khẽ lắc đầu.

Lão giả kia một thân huyết công cực kì kinh người. Nguyệt Vô Song chỉ có tu vi Thần Thông Cảnh tứ trọng thiên, sợ là có phiền toái. Mặc dù Tuyệt Vọng Kiếm Đạo của hẳn đã tiến bộ hơn, nhưng chênh lệch cảnh giới cũng không dễ dàng tiêu trừ như vậy.

Nhưng ai sống ai chết, Phong Liệt cũng chẳng thêm để ý.

Nhìn một lúc, Phong Liệt liền triển khai tốc độ, tiếp tục bay về phía trước, hơi né tránh trung tâm trận chiến.

Bất quá, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Phong Liệt xuất hiện tự nhiên mọi người đều thấy. Đến khi hẳn sắp bay qua chỗ mọi người tập trung, một đệ tử Huyết Thần tông đột nhiên mất sáng rực, chỉ vào Phong Liệt quát to:

- Nhìn kia, đó là Phong Liệt!

- Ô? Thật sự là Phong Liệt!

- Đúng lại!

- ...

Ba gã cao thủ Thần Thông cảnh nhận ra Phong Liệt, đều không do dự chắn trước người hẳn. Một đám mắt sáng rực, nhìn Phong Liệt giống như đang nhìn một ngọn núi Long tinh to lớn, sém nữa là chảy nước miếng.

Đang giao chiến Nguyệt Vô Song cùng lão giả đều bất ngờ nhìn Phong Liệt. Ngay lập tức, lão giả hưng phấn quát to:

- Phong Liệt tiểu tử kia chỉ sợ không dễ đối phó. Ba người các ngươi chỉ cần bao vây hẳn là được! Bốn tọa giải quyết xong tiểu súc sinh này rồi đến giúp các ngươi!

- Đoàn hộ pháp cứ yên tâm! Hẳn không thể chạy trốn được đâu!

Một gã hán tử tướng mạo gầy guộc, hàm răng vàng khè vỗ ngực nói, ánh mắt lại hơi lập lờ, tựa hồ có chút khinh thường.

Lúc này bọn họ mặc dù không nhìn thấu tu vi Phong Liệt, nhưng trên danh sách treo giải nói tu vi Phong Liệt là Thần Thông cảnh lực trọng thiên, không khác mấy so với nhóm người mình. Ba đánh một, chẳng nhẽ còn khó khăn?

Phong Liệt thấy vậy, không khỏi sửng sốt. Hẳn dừng lại nhìn ba gã đối diện, nhất thời không rõ sao mình lại nổi tiếng đến vậy.

- Ba vị ngăn cản tại hạ là có ý gì? – Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- Ha ha ha! Còn gì nữa! Đương nhiên là lấy đầu mày đi đổi tiền thưởng! Ha ha ha!

- Đúng là ông trời có mắt...! Lại để cho chúng ta chiếm được tiền của phi nghĩa a...!

- Không sai, không sai! Khó trách sáng sớm lão tử nghe thấy một đám quạ kêu, hóa ra là có việc mừng trước mắt a!

- ...

Ba người liếc nhìn nhau, đồng loạt ồn ào cười ha hả, dường như Phong Liệt đã thành một đồng tiền trong túi.

Phong Liệt khẽ nhú mồm. Hắn cảm thấy hình như mình đã bỏ qua cái gì. Hơi suy nghĩ một chút, hắn nghi ngờ nói:

- Các vị, hình như ta chưa đắc tội với các người a?

- Hừ! Phong Liệt, mặc dù ngươi không đắc tội chúng ta, nhưng ai bảo đầu của ngươi đáng giá như vậy? Một trăm triệu Long tinh a...! Đủ cho lão tử tiêu xài cả đời, ha ha ha!

Gã hán tử còm nhom cười lớn nói.

- Sư huynh, còn khách khí gì nữa! Giết!

- Động thủ!

Ba người đồng thời hét lớn, lập tức mạnh mẽ tấn công Phong Liệt. Ba đạo cương phong màu đỏ nồng đậm mùi máu tươi lập tức đến gần Phong Liệt.

Có vẻ như ba người này sợ Phong Liệt thành cặn bã rồi không có cách nào nhận được tiền thưởng, tấn công đều cố ý tránh đầu Phong Liệt.

Phong Liệt trong lòng nổi giận, khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh, “Giết ta lĩnh tiền thưởng? Thú vị!”

Thấy ba người đánh đến gần, Phong Liệt lập tức thả ra một luồng khói đen, bao phủ lấy ba người.

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn đột nhiên giãn hai tay, thân hình chấn động, ba con Thôn Phệ Tuyên Qua cực lớn rời khỏi thân thể, xuất hiện trên đầu ba người.

Ba người bị sương mù bao phủ, lập tức biến thành diều mù, hoàn toàn không biết gì về xung quanh, đều không chút do dự trốn khỏi khói đen.

Nhưng lúc này, bọn chúng đột nhiên cảm thấy một lực hấp bao phủ trên người, muốn li khai cũng không thể.

Trong lúc nhất thời, ba người không khỏi kinh hãi gần chết, dốc sức liều mạng giãy dụa muốn đào tẩu, nhưng chỉ là tổn công vô ích.

Một khắc sau, ba con Thôn Phệ Tuyên Qua ầm ầm rơi xuống, giống như cái chén mót ngược, nuốt chửng ba người rồi xoắn thành bột phấn. Tiếng kêu thảm thiết cũng không có truyền ra.

- Phù...

Khói đen tan dần, hiện ra thân hình Phong Liệt. Còn ba người Huyết Thần tông đã biến mất không thấy.

Từ đầu đến cuối, thời gian gần bằng một lần hô hấp, ba gã tu vi Thần Thông cảnh trung kỳ cao thủ đã hoàn toàn bị Phong Liệt tiêu diệt.

Phong Liệt cười lạnh một tiếng, không bắt ngờ với chuyện hắn. Hắn vượt cấp giết người đã là chuyện bình thường, bắt nạt mấy tên đối thủ cùng giai bắt nhập lưu lại càng đơn giản.

- Hả? Phong Liệt! Ngươi mang bọn họ đi đâu rồi?

Đoàn hộ pháp thấy trên không trung chỉ còn lại một mình Phong Liệt, không khỏi lắp bắp kinh hãi. Lão vội vàng thu lại thể công với Nguyệt Vô Song, chỉ vào Phong Liệt quát lên.

Nguyệt Vô Song thấy vậy, đôi mắt hờ hững cũng có chút biến hóa, tựa hồ rất ngạc nhiên với biểu hiện của Phong Liệt.

- Hừ, phế vật không có mắt như vậy, đương nhiên là đưa chúng nó đi tìm chết!

Phong Liệt lạnh lùng cười.

Đoàn hộ pháp sắc mặt giận dữ, lạnh giọng quát:

- Ngươi... Ngươi dám giết người Huyết Thần tông chúng ta...

- Huyết Thần tông rất giỏi sao?

Phong Liệt khinh thường hừ lạnh một tiếng, lập tức âm trầm nói:

- Lão già! Ta cũng không khi dễ ngươi, chỉ cần ngươi đón được một chưởng của ta, lão tử liền tha ngươi sống hôm nay!

- Cái gì? Đón một chưởng của ngươi? Ha ha ha! Tiểu súc sinh! Đừng nói đón một chưởng, mười chưởng, trăm chưởng...

Đoàn hộ pháp nghe Phong Liệt nói vậy, không khỏi giận quá mà cười. Nếu như một cao thủ Long Biển cảnh nói với mình như vậy còn chấp nhận được, nhưng một con kiến Thần Thông cảnh cũng dám kêu gào như vậy. Đúng là không có thiên lý!

575. Chương 681: Giáo Áp Chế (1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 681: Ma long giáo áp chế (1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Một chưởng là đủ!

Phong Liệt lạnh lùng cười, thân hình run lên, mệnh môn long uy bao phủ đại địa. Lập tức, hần nhẹ nhàng duỗi bàn tay trái, đánh ra một chưởng ánh màu đen về phía Đoàn hộ pháp.

- Âm – Minh – Thần – Chưởng!

Trong thiên địa cuồng phong rít gào giận dữ, nguyên khí mãnh liệt. Trong phạm vi mấy trượng, tất cả bóng râm, hắc ám chỉ lực vô tận chen chúc chui vào một chưởng này.

Trong chớp mắt, một cái ma chưởng mệnh môn ẩn về phía Đoàn hộ pháp. Khí tức ăn mòn kinh khủng làm cỏ cây trong mấy ngàn trượng đều héo rũ khô vàng, khói xanh lượn lờ.

- Cái gì?

Đoàn hộ pháp ánh mắt co rút, trái tim nhấc lên, diên cuồng kết ấn huyết chưởng.

- Hóa huyết thần thuẩn!

Thoáng chốc, một lớp cương khí huyết sắc dày đặc xuất hiện quanh người, diên cuồng ngưng tụ, lập tức tạo thành một cái chuồng lớn màu máu cao đến mười trượng, chặt chẽ bao phủ xung quanh lão.

Lúc này, ma chưởng đã đánh tới.

“Phốc...”

Một tiếng trầm đục, cuồng phong vẫn diên cuồng ma sát. Dưới ma chưởng, lực phòng ngự kinh người Huyết Sắc Đại Chung lập tức sụp đổ, tan thành cát bụi. Bên trong Đoàn hộ pháp vẻ mặt hoảng sợ cũng bị ma chưởng bao phủ lấy.

Phù ----

Ma chưởng đảo qua hư không, dần dần tiêu tán tại chân trời. Trên bầu trời, không còn sót lại một chút dấu vết nào.

- Shhh... Đây... Sao lại thế được? Hóa Đan cảnh cường giả cũng không thể ngăn được một chưởng của hần?

Nguyệt Vô Song đồng tử co rút, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Đôi mắt vẫn luôn lạnh như băng hờ hững chợt lộ ra khiếp sợ, nhìn bóng lưng Phong Liệt dần dần biến mất, rung động thật lâu.

Thời gian trước, sau khi thương thế khỏi hẳn, tu vi của hắn cũng tăng nhiều, lại hiểu được kiếm đạo vô thượng chí lí, trong cùng giai đã khó tìm được đối thủ.

Lần này, hắn rời Khai Sơn Môn đi đến đây, chỉ vì khiêu chiến Phong Liệt, muốn đoạt lại danh hiệu tuổi trẻ đệ nhất cao thủ đại lục.

Nhưng hôm nay, tựa hồ không còn tất yếu nữa rồi. Chênh lệch giữa hai người đã càng ngày càng lớn.

- Ồ? Đây không phải là thành chủ đại nhân sao? Hắn đã trở về!

- Hắc hắc! Không ngờ Phong Liệt vẫn dám xuất hiện, chuyến này chúng ta đi không uổng phí...

- Hả? Hình như tu vi Phong Liệt tăng lên rất nhiều! Không được, ta phải tranh thủ thời gian báo cho sư thúc. Tình báo sai rồi!

- ...

Sau khi Phong Liệt trở về Tứ Phương Thành, liền cảm nhận được bầu không khí quỷ dị. Đi trên đường cái rộng rãi, người tới lui đều có vẻ vội vội vàng vàng, cẩn thận từng li từng tí đề phòng xung quanh. Vệ quân tuần tra hằng ngày cũng nhiều gấp ba so với trước kia, có xu thế mưa gió sắp bùng xuống.

Nhất là, trên đường cái võ giả từ tam giáo cửu lưu nhiều hơn vô số lần so với trước kia. Hơn nữa phần lớn là sát thủ, thích khách lén lút cùng các dòng binh khí tức nhanh nhẹn dũng mãnh, khiến cho xung quanh mơ hồ có sát khí, bầu không khí thật phần áp lực.

Phong Liệt đến tự nhiên rơi vào trong mắt nhiều người có tâm tư. Không biết có phải là ảo giác hay không, hắn cảm thấy dường như rất nhiều người nhìn hắn bằng ánh mắt cổ quái và tham lam.

Phong Liệt khẽ nhíu mày. Hắn thả tinh thần lực lặng lẽ dò xét quán trà xung quanh, lại nghe đến tất cả mọi người đều nghị luận ba chủ đề chính. (.

Huyết Thần Tông, Ma Duyên Giáo, tiền thưởng một trăm triệu!

- Hả? Chẳng nhẽ thực sự có người ra giá một trăm triệu Long tinh muốn lạng của lão tử? Làm gì đến mức đó?!

Suy nghĩ một chút về sau, Phong Liệt tăng tốc bay về phía Phủ Thành Chủ.

Phong Liệt rời đi trong nháy mắt, sau lưng hắn lập tức sôi trào lên. Không ít người vội vàng hòa vào đám người rồi biến mất không thấy, trong mắt tựa hồ khó nén hưng phấn.

Một lát sau, trong đại điện Phủ Thành chủ, Phong Liệt đại mã kim đao ngồi trên bảo tọa, nghe mọi người phía dưới báo cáo.

- Công tử, Phong gia toàn bộ 109 người hôm nay đã thu xếp tại khu Tây Thành, ở một trong các phủ đệ của Triệu Nghiễm.

Phía dưới Hỏa Mãng Vương nói.

- Ừ. Tam thúc, Tiểu Vi và tiểu cô cô của ta có khỏe không? – Phong Liệt lạnh nhạt hỏi.

- Bọn họ đều rất tốt. Chẳng qua, Kim Long thiên triều Phong gia tựa hồ cùng Thiên Long thần triều Phong gia liên lụy đến một vụ án oán mấy trăm năm trước, có chút phiền toái. – Hỏa Mãng Vương nói.

- Nói với Tam thúc bọn họ là không cần để ý đến Thiên Long thần triều Phong gia. Hừ! Ta không tin bọn chúng dám nháo đến Tứ Phương Thành. – Phong Liệt khinh thường nói.

Đối với bí mật thời thượng cổ thời đại, khi còn bé hắn từng nghe Tam thúc nhắc qua. Kim Long thiên triều Phong gia một đời lão tổ chính xuất phát từ Thiên Long thần triều Nguyệt Quang Thành Phong gia. Về sau vì tranh giành gia chủ thất bại, bị đuổi ra Thiên Long thần triều, hơn nữa còn ra lệnh đời đời con cháu không được bước vào Thiên Long thần triều nửa bước.

Phong Liệt sai người tìm hiểu thực lực Nguyệt Quang Thành Phong gia. Bề ngoài dường như chiến lực cao nhất là mấy gã cường giả Hóa Đan cảnh, đối với hãn hiện nay mà nói đã không tạo thành uy hiếp quá lớn.

- Đúng rồi, về giải thưởng một trăm triệu long tinh mạng của ta là sao? – Phong Liệt hỏi.

- Công tử, giải thưởng một trăm triệu long tinh là vài thế lực cùng nhau gánh vác. Những thế lực này theo thứ tự là Kim Long thiên triều, Lôi Long giáo, Ngân Long giáo cùng với hai thế lực dấu tên không rõ. – Hỏa Mạng Vương trả lời.

- A... Hóa ra mạng của lão tử đáng giá như vậy! Một trăm triệu long tinh a...! Thậm chí cả ta cũng muốn cầm đầu mình đi đổi tiền thưởng rồi.

Phong Liệt trong lòng vui vẻ, không có một chút sợ hãi.

Đối với Kim Long thiên triều, Lôi Long giáo, Ngân Long giáo treo giải, Phong Liệt không hề cảm thấy kì quái.

Lại nói tiếp, mấy đại môn phái này cao thủ nhiều như mây, tùy tiện phái ra một đám cao thủ tới cũng đủ cho Phong Liệt bận bịu rồi.

Bất quá, cây cổ thụ Ma Long giáo vẫn còn, mặc dù bọn họ có thực lực này cũng phải suy nghĩ đến. Nếu không, gây chuyện không tốt liền trở thành dây dẫn nổ đại chiến giáo phái.

Dù sao hôm nay Phong Liệt đã không còn là con tôm nhỏ có thể tùy ý chà đạp rồi. Đường đường là đại lục trẻ tuổi đệ nhất cao thủ, tiền đồ vô hạn, sớm đã tiến nhập tầm mắt các cao tầng giáo phái. Hơn nữa chấp chưởng chức thành chủ Tứ Phương Thành, cũng cho là danh tiếng một phương chư hầu.

Nếu như bị một giáo phái công khai mặt sát, đó chính là trần trụi đánh mặt Ma Long giáo, làm hư căn cơ Ma Long giáo.

Về phần hai nhà che dấu thế lực còn lại, Phong Liệt cũng không khó đoán ra. Không ai khác ngoài Triệu gia cùng Thiết Chỉ Vương, hoặc là Băng Long giáo.

Đột nhiên, Phong Liệt tựa hồ nhớ ra cái gì đó, hỏi:

- Bên Triệu gia không có động tĩnh gì sao?

Hỏa Mạng Vương trả lời:

- Triệu gia đã bẩm báo về công tử trước mặt giáo chủ Ma Long giáo. Bất quá, lại bị Ma Long giáo chủ áp chế, đến nay không có động tĩnh.

- Cái gì?

Phong Liệt ánh mắt lập lòe. Đối với thái độ của Ma Long giáo chủ, trong lòng hãn hơi chút nghi hoặc. Bất quá cũng không để trong lòng. Hãn cùng Triệu gia ân oán chắc hãn cao tầng Ma Long giáo đều tận mắt nhìn thấy, bí mật động tay chân cũng được, nhưng mặt ngoài vẫn phải giăng đạo lí.

- Tình huống gần nhất của Âm Vũ Viện như thế nào?

- Đây...

576. Chương 682: Giáo Áp Chế (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 682: Ma long giáo áp chế (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hỏa Mãng Vương trầm ngâm một chút, nói:

- Công tử, theo người của chúng ta do thám được, gần nhất Âm Vũ Viện không hiểu sao lại dời đến Âm Vũ Phong cách Vọng Nguyệt Phong trăm dặm ngoài, nay đang xây dựng lại sơn môn.

- Hơn nữa, gần nhất Âm Vũ Viện mất tích tám mươi sáu đệ tử Cương Khí cảnh cùng mười bốn hộ pháp Thần Thông Cảnh. Ma Long giáo đang lấy danh nghĩa phân giáo để truy nã bọn họ.

- A...

Phong Liệt có chút trầm ngâm, trong lòng nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau, Bán Giang Hồng tiến lên một bước, chấp tay nói:

- Công tử, nay trong Tứ Phương Thành cao thủ tụ tập, vô số tân tú giới sát thủ đều nhằm vào công tử ngài mà đến. Ngày sau nếu có xuất nhập, công tử cần cẩn thận đề phòng mới được!

Phong Liệt từ trong suy tư phục hồi tinh thần lại, lông mi khẽ nhướng, hỏi:

- Có những cao thủ nào?

Bán Giang Hồng biết không ít thực lực của hắn. Nếu như là những lão sát thủ thì còn chút bận tâm, nói rõ người đến không thể khinh thường. Hắn còn không có tự đại đến trình độ đao thương bất nhập, thiên hạ vô địch.

- Với một ít tiểu nhân vật, công tử không cần để ý tới. Nhưng có bốn người cần chú một chút. Bốn người này theo thứ tự là Phong Sát Minh Địa Tự hào đệ nhất sát thủ Huyết Phượng, Âm Ảnh Môn Cô Lang, Ngân Nguyệt sơn trang Thanh Minh, U Minh Đường Âm Huyết. Bốn người này chính là thanh danh đang nổi sát thủ trong trăm năm nay. Tu vi bọn họ đều ở Thần Thông Cảnh, nhưng đều có không ít Hóa Đan Cảnh cường giả cũng bị ám sát, không thể khinh thường!

- Nhất là Huyết Phượng. Xuất đạo gần một năm đã nổi bật hơn tất cả sát thủ Địa Tự hào trong Phong Sát Minh. Nhiệm vụ tổng cộng 203, trong đó mục tiêu có 19 cường giả Hóa Đan Cảnh, tất cả đều hoàn thành viên mãn. – Bán Giang Hồng bình tĩnh nói.

Phong Liệt khẽ nheo mắt, sắc mặt thoáng ngưng trọng vài phần.

Nếu là giao thủ chính diện, hắn không sợ bất luận cao thủ nào dưới Long Biên cảnh. Nhưng những tên sát thủ này am hiểu ẩn nấp hành tung, thường thường nấp trong chỗ tối, chờ đợi thời cơ thích hợp ục tiêu một kích trí mạng. Đây mới là điểm khiến người ta đau đầu.

Thử nghĩ một chút, khi người vừa đại chiến một trận cùng cường địch, nguyên lực hao tổn rất lớn, tinh thần cũng có lúc hơi thư giãn, đột nhiên gặp một kích trí mạng xuất quỷ nhập thần. Chỉ sợ là Long Biên Cảnh cường giả cũng phải luống cuống tay chân một trận.

- Công tử, đây là tư liệu kĩ càng của bốn người. Mời công tử xem qua!

Bán Giang Hồng nói, lấy ra vài trang giấy mỏng trong giới chỉ, đưa đến trong tay Phong Liệt.

Phong Liệt nhận lấy, nhanh chóng lướt qua. Chỉ thấy bên trên viết cực kì tường tận về công pháp, chiến kĩ, thủ đoạn ám sát, thói quen làm việc... của cả bốn người.

Nhưng một khắc sau, khi Phong Liệt chứng kiến tư liệu Huyết Phượng, trên mặt hắn không khỏi hiện lên một tia cổ quái, trong nội tâm lặng lẽ nổi lên một chút suy nghĩ khác thường.

Xuất thần thật lâu sau, Phong Liệt ngẩng đầu quét mắt liếc nhìn mọi người phía dưới, trong lòng âm thầm trầm ngâm.

Nay đàn sói tứ phía rình rập, người có thể dùng trong tay hắn chỉ vền vẹn có đám người Bán Giang Hồng, Hỏa Mãng Vương, Lí Thiên Hùng, Khương Thân. Các Cương Khí cảnh võ giả khác chỉ có thể làm việc lật vật, cổ vũ gì đó, không thể trọng dụng. Mà đám người Lí Thiên Hùng còn phải thống lĩnh Tây đại doanh, duy trì trật tự Tứ Phương Thành.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt không khỏi cảm thấy người có thể dùng thật sự là quá ít, không thể không tính đến chuyện tuyển chọn người mới!

- À, đúng rồi! Sư tôn để lại một thể lực cho ta còn chưa vận dụng tới, cũng đến lúc nên xem một chút!

Đột nhiên ánh mắt Phong Liệt sáng ngời, nhớ đến phong thư sư tôn Tử Long để lại.

Đúng lúc này, Bán Giang Hồng do dự một chút, chấp tay nói với Phong Liệt.

- Công tử, còn có một người cần chú ý!

- Hả? Là người nào? – Phong Liệt hỏi.

- Người này che dấu thân phận chân thật, thực lực khó dò. Nhưng theo khí tức trên thân người này, thuộc hạ mơ hồ cảm thấy hẳn vô cùng có khả năng là Độc Long giáo Đại trưởng lão Thiên Độc lão quái! – Bán Giang Hồng nói.

- Cái gì? Thiên Độc lão quái?

Phong Liệt sắc mặt hơi đổi.

- Có lẽ là thuộc hạ quá lo lắng. Tuyệt thế cao thủ như vậy có lẽ không đến mức vì Long tinh bốn ba. Hẳn đến không nhất định liên quan đến công tử. – Bán Giang Hồng khẽ lắc đầu.

Phong Liệt ánh mắt lập lòe, trong lòng không khỏi dựng lên kinh đào hải lãng.

Hắn cũng không nghĩ Thiên Độc lão quái tới đây không liên quan đến mình. Có lẽ lão già kia chưa chắc là vì Long tinh, nhưng rất có thể là vì Thiên Tru lệnh bài.

Ban đầu trong Long Hoàng Thần Phủ Tuyệt Độc Cốc, hắn đã từng cải trang thành tuyệt thế cường giả lừa đi một tấm Thiên Tru lệnh bài của Thiên Độc lão quái. Có lẽ lúc ấy lão già kia còn không biết thân phận hắn, nhưng chỉ cần nghe ngóng bên ngoài, không khó biết rõ tu vi Phong Liệt không cao lại có được long uy cái thế. Hôm nay tìm đến tận cửa cũng không kì quái.

- Ai... Ra ngoài lẩn lộn, quả nhiên là phải trả giá!

Phong Liệt không khỏi lắc đầu cười khổ, trong lòng kêu la không may mắn.

So với một cường giả Long Biến Cảnh, những sát thủ kia ngược lại không đáng giá nhắc đến rồi. Một khi bị lão già kia nhận ra, chỉ sợ thật sự trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào. Chỉ còn cách trốn vào Long Ngục không gian mà thôi.

Cuối cùng Phong Liệt chỉ có thể tự an ủi như vậy. Cùng lúc đó, trong lòng hắn càng thêm thêm khát thực lực hơn.

Vốn cho là gần đây mình đột nhiên tăng mạnh, tu vi lên cao, cũng đủ để mình kiêu ngạo một hồi ở Tứ Phương Thành rồi. Nhưng hôm nay cường địch ở tứ phía, chút thực lực này thực sự là không đủ nhìn!

- Ừm... Có nên liều một phen không nhỉ?

Phong Liệt ánh mắt lập lòe, tựa hồ đang cân nhắc cái gì.

Bên trong Âm Ngục, rời xa hết thấy thế gian huyên náo, yên tĩnh vắng lặng.

Trên giường tiên âm, Cửu U Vương khoanh chân mà ngồi, hai mắt nhắm lại, trong đầu lảng lạng tìm hiểu thần khí Huyết Ngục, pháp môn vận dụng Âm Ngục.

Thần khí, chính là trong truyền thuyết binh khí của Chân Thần, có uy năng hủy thiên diệt địa, đảo loạn âm dương. Trong đó phức tạp đến mức làm người ta tức lộn lộn, thường nhân khó có thể tưởng tượng được.

Nhất là, hôm nay Phong Liệt lấy được tế luyện hai tầng thần tháp pháp quyết đều không hoàn thiện, điều đó càng tăng lên vô tận khó khăn.

Bất quá, vì có một ngày có thể chứng khống thần khí, đại sát tứ phương, cho dù khó khăn gấp vạn lần, Phong Liệt cũng sẽ không buông tha.

Phong Liệt từ trong trí nhớ Huyết Long Hoàng lấy được pháp môn không chế Huyết Ngọc. Huyết Long Hoàng cũng phải hao phí trăm vạn năm mới lĩnh ngộ được, đã nắm giữ trong tay hơn phân nửa Huyết Ngọc. Ngoại trừ không gian nội bộ hạch tâm không thể tiến vào, đã không còn trở ngại sử dụng.

Mà Âm Ngục sau khi trải qua vô số tổ sư gia Âm chi nhất mạch truyền thừa nghiên cứu, đã có thể nắm giữ không gian bên trong Âm Ngục.

Nay Cửu U Vương muốn làm, chính là kết hợp hai loại tế luyện pháp môn này, tranh thủ triệt để không chế hai tầng pháp môn.

Mà hôm nay, được thêm tiên âm sàng phụ trợ, sau khi trải qua nửa tháng tìm hiểu, Cửu U Vương đã có đại thu hoạch.

577. Chương 683: Tiểu Vi Đáng Thương(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 683: Tiểu Vi đáng thương(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Cản trở duy nhất là nguyên lực phẩm chất trong cơ thể hắn quá thấp, căn bản khó có thể phát huy uy lực Âm Ngục, chẳng qua chỉ có thể sử dụng như một cái xác rùa Thần cấp mà thôi.

Nay khi Phong Liệt bản tôn trở lại Tứ Phương Thành, hiểu rõ lai lịch những người quanh mình sau, hắn không khỏi muốn làm Cửu U Vương chú ý.

Nếu bàn về thực lực, Phong Liệt bản tôn dựa vào hai đại thần thông đã không kém phân thân của Cửu U Vương là bao. Nếu Cửu U Vương có thể tấn chức Long Biến Cảnh, nguyên lực trong cơ thể biến thành long nguyên lực, nhất định có mạnh mẽ giảm bớt nguy cơ trước mắt.

Đến lúc đó, mặc dù là Long Biến cảnh cường giả xâm phạm cũng có thể đánh một trận. Hơn nữa các loại thần binh lợi khí, có thể tự bảo vệ trên đại lục.

Chỉ có điều, Cửu U Vương thiên kiếp uy lực cực kì kinh người. Mặc dù là chí bảo thần binh Bạo Hồ Thánh Vương Xoa trong tay hắn cũng không có bao nhiêu năm chắc. Nếu không có chuẩn bị chu đáo, chỉ sợ hắn nhất định phải chết.

Trong đại điện Phủ Thành Chủ, Phong Liệt sờ cằm, trầm ngâm không ngừng.

Long Biến chi kiếp quả thực giống như một khe nứt giữa trời, chắn trong lòng hắn cực kì khó chịu.

Phía dưới Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng đám người thấy Phong Liệt nhíu mày trầm ngâm, cũng đều lặng yên đứng, không nói thêm một câu.

- Các vị, có ai trong các người biết trên đời này bảo vật nào có thể trợ giúp độ thiên kiếp không?

Trong ba người tất có ta sư, Phong Liệt không thể tìm được biện pháp tốt, chưa chắc người khác đã không nghĩ ra.

- Bảo vật độ kiếp?

Đám người Hỏa Mãng Vương hơi sững sờ, sau đó đều tự suy nghĩ.

Một lát sau, Bán Giang Hồng nói:

- Công tử, vật phụ trợ độ kiếp đơn giản chính là thần binh bảo khí cùng linh đan diệu dược thủ hộ tâm thần, liên ổn định tinh thần đối kháng kiếp lôi, lại có Huyết Bạo Đan các loại có thể lập tức bạo tăng thực lực...

- Cái gì? Huyết Bạo Đan?

Phong Liệt ánh mắt sáng ngời:

- Hắc hắc! Sao lão tử lại quên cái thứ đó nhỉ!

Trên Long Huyết đại lục, võ giả không có nhiều sợ hãi đối với Long Biển chi kiếp. Chỉ cần nhân phẩm không quá kém cỏi, độ thiên kiếp không phải là vấn đề lớn.

Nhất là có Huyết Bạo Đan này mãnh được phụ trợ, có thể trong thời gian ngắn tăng thực lực lên gấp 10 lần, độ kiếp tỷ lệ càng đề cao thật lớn.

Bất quá, trên đại lục Huyết Bạo Đan cũng không phải là rau cải trắng, không phải ai muốn cũng có thể mua được. Một viên hạ phẩm Huyết Bạo Đan chỉ có thể khiến người tăng thực lực lên ba lần, cũng giá trị mấy vạn long tinh.

Còn cực phẩm Huyết Bạo Đan có thể tăng thực lực lên mấy chục lần thì bán đến mấy ngàn vạn giá trên trời cũng không phải là không có khả năng.

- Các người ai biết mua cực phẩm Huyết Bạo Đan ở nơi nào? – Phong Liệt nói.

Lí Thiên Hùng tiến lên một bước, chấp tay nói:

- Công tử, thuộc hạ nghe nói khu Tây Thành Phiêu Miểu Các đấu giá hội một tháng một lần đều đưa lên một nhóm Huyết Bạo Đan, chắc hẳn sẽ không làm công tử thất vọng!

- Hả? Đấu giá hội lần sau là ngày nào? – Phong Liệt ý động nói. (.

- Hẳn là cuối tuần này. – Lí Thiên Hùng suy tư một lúc rồi nói.

Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng liếc nhìn nhau, trên mặt không khỏi có chút lo lắng, nhìn Phong Liệt do dự muốn nói lại thôi.

...

Bên ngoài sắc trời dần tối, Phong Liệt phân phát mọi người về sau, liền trở lại tẩm cung hảo hảo nghỉ ngơi, hồi phục một đêm.

Mặc dù nay trong Tứ Phương Thành sát thủ tụ tập, thích khách khắp nơi, nhưng rất ít người dám công khai hành thích trong Phủ Thành Chủ. Phần lớn muốn đợi Phong Liệt ra khỏi thành rồi mới động thủ.

Dù sao một khi thành chủ gặp chuyện, tám chín phần mười sẽ mở ra phòng ngự đại trận. Đến lúc đó, trừ phi là Long Biển Cảnh cường giả, nếu không có cánh khó thoát.

Đương nhiên, dưới sức hấp dẫn kinh thiên của một trăm triệu Long tinh, cũng không phải không có kẻ có gan bí quá hóa liều. Bất quá một ít thanh niên sát thủ như vậy mặc dù qua được một cửa thị vệ Phủ Thành Chủ, cũng đều bị Bán Giang Hồng tiện tay xử lý rồi.

Phong Liệt an ổn ngủ một giấc. Đến rạng sáng ngày thứ hai, hắn liền đi tới một tòa phủ đệ rộng lớn ở khu Tây Thành – Phong phủ.

Đây là một tòa phủ đệ diện tích cực kì rộng lớn, vị trí thật tốt. Trước kia là nơi ở riêng của Triệu Nghiễm. Sau khi Triệu Nghiễm tan thành mây khói, hết thấy tự nhiên đều sung công thành tài sản riêng của Phong Liệt. Nay sau khi đã sửa sang lại một phen, treo lên tám biển “Phong phủ”.

- Lão nô bái kiến Nhị công tử!

- Nhị công tử ngài đã trở về! Tam gia cùng tiểu thư cứ nhắc đến ngài mãi!

- ...

- Ủ! nguồn

Phong Liệt sắc mặt bình tĩnh. Sau khi bước vào đại môn, vài lão nhân ngày xưa trong Phong gia đều nhao nhao tiến lên chào.

Bốn năm qua, Phong Liệt đã mất đi non nớt ngày xưa. Ngoại trừ thành thực, kiên nghị hơn nhiều, tướng mạo cũng không biến hóa nhiều lắm, cũng không khó phân biệt.

Phong Liệt gật đầu với mấy lão nhân, chậm rãi đi vào trong. Thấy trong phủ một ít Phong gia hạ nhân ánh mắt đặc biệt, trong lòng hắn không khỏi có chút do dự.

Thời gian trước, hắn chỉ đem Huyền Hạo Tháp giao cho Hỏa Mãng Vương, lại để Hỏa Mãng Vương an bài Phong gia hết thảy. Chính hắn chưa gặp qua bất kì người nào trong Phong gia.

Đến nỗi nguyên nhân tại sao, Phong Liệt cũng không thể nói rõ được.

Muốn gặp, rồi lại không muốn gặp.

Bốn năm trước, trên Long Hồn Tế Đàn này, hắn thức tỉnh huyết mạch Ma Long, thiếu chút nữa chết trong tay Phong Chính Đức. Sau đó trốn khỏi Phong gia, gia nhập Ma Long Giáo.

Với lần tao ngộ đó, nếu nói hắn không có chút oán niệm nào đối với Phong gia, đơn giản chính là lừa mình dối người. Nhất là năm đó, dưới tế đàn những khuôn mặt lãnh khốc ích kỷ kia, đến nay nhớ lại, vẫn khiến Phong Liệt hận ý khó bình.

Mặc dù hắn cũng biết Phong gia bị bắt đắc dĩ, nhưng khúc mắc trong lòng là không thể tránh né.

Bất quá, vô luận thế nào, bọn họ vẫn đều là người nhà của mình. Mặc dù hắn không chào đón người khác, nhưng Tam thúc nuôi lớn hắn từ nhỏ cùng với mấy vị cô cô lại không nợ hắn cái gì.

- Nhị ca!

Đúng lúc trong lòng Phong Liệt đang do dự, đột nhiên một giọng nữ non nớt thanh thúy truyền vào tai hắn.

Phong Liệt trong lòng chấn động, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy cách đó không xa, một tiểu cô nương xinh đẹp năm sáu tuổi đang vui sướng chạy về phía mình.

Nhưng đến khi tiểu cô nương chạy đến trước mặt hắn lại ngừng lại, chớp mắt nhìn Phong Liệt, tựa hồ có chút sợ hãi.

- Người là... Tiểu Vi?

Bốn năm không thấy, lúc trước tiểu nha đầu suốt ngày chảy nước mũi đã cao hơn rất nhiều, hai bím tóc nhỏ dựng thẳng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn phần điều ngọc mài, rất là đáng yêu.

Phong Liệt sắc mặt vui vẻ, tiến lên vài bước, ôm tiểu nha đầu vào lòng.

Tiểu nha đầu nhìn Phong Liệt, đôi mắt to tròn nháy mấy cái, đột nhiên “Oa” một tiếng khóc lên.

- Tiểu Vi, người làm sao vậy?

Phong Liệt hoảng sợ, cứ nghĩ là mình hù đến tiểu nha đầu, vội vàng buông nàng ra. Nhưng kế tiếp, Phong Liệt không khỏi đỏ khóc đỏ cười.

- Hu hu hu... Nhị ca hư hỏng! Sau khi người đi rồi, Tiểu Huệ thường xuyên bắt nạt ta, lại không có ai giúp đỡ Tiểu Vi nữa! Hu hu hu...”

- Ủm... Được rồi! Tiểu Vi đừng khóc! Sau này nếu ai dám bắt nạt Tiểu Vi, nhị ca nhất định đánh cho hắn răng rơi đầy đất...

- ...

578. Chương 684: Tiểu Vi Đáng Thương(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 684: Tiểu Vi đáng thương(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt trong lòng buồn cười không thôi. Hắn nhớ rõ Tiểu Huệ là một tiểu cô nương ở Phong gia bàng chi, lớn hơn Tiểu Vi một tuổi. Hai tiểu nha đầu thường xuyên cãi nhau, hơn nữa chịu thiệt thường thường là Tiểu Vi. Mỗi khi Tiểu Vi thua trận khóc nhè, đều tìm Phong Liệt nhĩ ca xuất đầu.

Nhớ đến những ngày tháng xưa, trong lòng Phong Liệt không khỏi chảy xuôi một tia tình cảm ấm áp.

- Liệt Nhi!

- Liệt Nhi!

- ...

Phong Liệt nghe thấy tiếng gọi, ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi run người.

Một người đàn ông trung niên nho nhã ba bốn mươi tuổi cùng một nữ tử xinh đẹp xuất hiện ngoài trăm trượng.

Hai người ngơ ngác nhìn Phong Liệt, thân hình run nhẹ, trên mặt đều không che dấu nổi kích động.

Phong Liệt liếc mắt liền nhận ra, một nam một nữ này chính là Tam thúc Phong Chính Khôn nuôi lớn chính mình, cùng tiểu cô cô Phong Phỉ Phỉ yêu thương chính mình.

Từ nhỏ hắn chưa gặp cha mẹ mình bao giờ. Trong mắt hắn, Tam thúc không khác gì cha đẻ.

Bốn năm không gặp, lại dường như đã qua mấy đời. Tam thúc vẫn chưa đến bốn mươi tuổi, nhưng tóc mai đã có chút hoa râm. Phong Liệt không khỏi cảm thấy sống mũi cay cay.

- Tam thúc, chất nhi bất hiếu!

Sau một lát ngốc trệ, Phong Liệt phù một tiếng quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu.

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!

Phong Chính Khôn vội vàng tiến lên nâng dậy Phong Liệt, cẩn thận đánh giá, thanh âm hơi khàn khàn:

- Là Tam thúc không tốt, không thể chiếu cố tốt người, để người chịu khổ!

Ngay vào lúc này, đột nhiên một thanh âm cực không hài hòa truyền vào trong tai mấy người.

- Hừ, người còn biết người bất hiếu sao?

Phong Liệt đảo mắt nhìn sang, chỉ thấy trong một lát, hơn trăm người Phong gia đã tụ tập trong nội viện, trong đó đa số là gương mặt quen thuộc. Mà người lên tiếng là một người trung niên diện mạo âm tà.

Người này không chút xa lạ đối với Phong Liệt, đúng là vị đại bá suýt chút nữa lấy mạng hắn – Phong Chính Đức!

Phong Chính Đức vì ba tiểu thiếp của mình đều chết dưới tên nổ, trong lòng cực kỳ căm hận Phong Liệt. Hắn sắc mặt âm trầm quát lớn:

- Tiểu súc sinh! Người có biết không lần này người khiến gia tộc gặp bao nhiêu phiền toái? Phong gia chúng ta mấy trăm năm cơ nghiệp đều bị chôn vùi, đều là tại người...

- Câm miệng!

Phong Liệt quát lạnh một tiếng, cắt ngang Phong Chính Đức gào thét, ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người, đã thấy không ít người sắc mặt giận dữ, tựa hồ cũng có ý muốn tính sổ với mình.

Hắn lạnh lùng cười, không chút khách khí trầm giọng nói:

- Phong Chính Đức, phiền toái người làm rõ, Phong Liệt ta bốn năm trước đã bị trục xuất khỏi cửa! Người có tư cách gì giáo huấn ta?

- Người... - Phong Chính Đức không khỏi cứng đờ.

Phong Liệt vừa nói xong, chẳng những làm Phong Chính Đức ngốc trệ, mà ngay cả một đám tộc lão đang muốn hưng sư vấn tội cũng ngây ra như phỗng, á khẩu không trả lời được.

Giờ khắc này, tất cả mọi người Phong gia đều ngây người, yên tĩnh đến mức gần như có thể nghe được tiếng kim rơi.

Sau khi người của Phong gia thoát khỏi Kim Long Thiên Triều đuổi giết, đến Tứ Phương Thành này, đã từng cử hành một lần hội nghị gia tộc, thương thảo rất nhiều về tương lai Phong gia, cùng với lợi dụng thế lực của Phong Liệt tại Tứ Phương Thành như thế nào để xây dựng lại gia môn, khôi phục sự cường thịnh ngày xưa của gia tộc...

Nhưng không có ai từng nghĩ tới cảm thụ của người thiếu niên ngày xưa từng bị trục xuất khỏi gia môn...

Tất cả mọi người dường như cũng không nhớ rõ, thiếu niên mười lăm tuổi kia suýt chút nữa bị người nhà của mình giết chết, dựa vào người ngoài mới có thể sống sót.

Giờ phút này đối mặt với lời trách cứ tràn ngập oán khí của Phong Liệt, không có ai phản bác được một câu.

Phong Chính Đức sắc mặt thay đổi liên tục, sau đó lại tự xụ mặt nổi giận:

- Hừ! Tiểu súc sinh bại nghịch bất đạo nhà người lại dám quát lão tử? Trong mắt ngươi còn có trưởng ấu tôn sư hay không? Chuyện lúc trước chỉ có thể trách mạng ngươi không tốt, hôm nay cánh cứng cáp rồi lại muốn...

- Đủ rồi! Chính Đức ngươi lui ra!

Một tiếng quát vô cùng mạnh mẽ đột nhiên vang lên. Đám người tách ra, đại trưởng lão Phong gia Phong Hoài Nam chậm rãi bước ra.

Phong Chính Đức há to miệng, nhưng chỉ đành tức giận lui xuống.

Phong Liệt lạnh lùng liếc nhìn Phong Chính Đức. Đại bá này từ nhỏ đến lớn một mực xem hắn là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, nhiều lần hạ độc thủ đối với hắn nhưng không thành công. Không thể ngờ cho tới hôm nay vẫn đối xử với hắn như vậy. Hắn thật sự không nghĩ ra lão già này có thâm cừu đại hận gì với phụ thân của mình mới độc ác như vậy.

Nếu là ở nơi khác, Phong Liệt thực không ngại ra tay trừ bỏ lão già này.

- Bái kiến Đại trưởng lão!

Phong Liệt hơi chấp tay với Phong Hoài Nam.

Trong lòng hắn vẫn có chút hảo cảm với người này. Nếu không phải lúc trước Phong Hoài Nam hạ thủ lưu tình, chỉ sợ Lí Thiên Kỳ cũng rất khó mang hắn rời khỏi Phong gia.

- Ừm! – Phong Hoài Nam nhẹ gật đầu, trên mặt lộ vài phần tán thưởng – Phong Liệt, ngươi rất không tồi! Còn ưu tú hơn cha ngươi năm đó.

- Cái gì?

Phong Liệt sững sờ. Hắn nghi hoặc liếc nhìn Phong Hoài Nam.

Hắn sống trong Phong gia mười lăm năm, ngoại trừ Tam thúc, những người khác đều chưa bao giờ nhắc đến cha mẹ của hắn, giống như đó là một cấm kỵ.

Lúc này, Đại trưởng lão lại nhắc đến phụ thân hắn, tựa hồ có vài phần thâm ý.

Đại trưởng lão trầm ngâm một lúc, quay lại nói với người trong Phong gia:

- Đều là máu mủ tình thân. Cho dù trước kia ai đúng ai sai, Phong Liệt vẫn đều là con cháu Phong gia chúng ta. Tất cả đều giải tán đi! Phong Liệt đi theo ta!

Đại trưởng lão đuổi mọi người đi, gọi Phong Liệt một tiếng rồi dẫn đầu đi vào bên trong.

Phong Liệt trong lòng sững sờ, nhẹ gật đầu với Tam thúc Phong Chính Khôn và cô cô, sau đó đi theo.

Sâu trong Phong phủ có một tiểu viện u tĩnh, xung quanh mọc đầy trúc xanh tươi, bóng trúc đong đưa, như thơ như họa.

Phong Hoài Nam chấp tay sau lưng, nhìn vào sâu trong rừng trúc, đôi mắt già nua dần hiện lên một chút hoài niệm quá khứ.

Thật lâu sau, Phong Hoài Nam có chút cô đơn nói:

- Phong Liệt, thọ nguyên của lão phu đã không còn nhiều. Mặc dù lần này không gặp tai họa, lão phu vốn cũng có ý đến Ma Long Giáo gặp người một lần.

- Sao? – Phong Liệt hơi sững sờ. Hắn cẩn thận dò xét lão giả, hoàn toàn chính xác. Giờ phút này mặc dù Phong Hoài Nam khí thế hờn nhiên, nhưng mi tâm u ám, mơ hồ hiện lên vẻ tuổi xế chiều.

- Không biết Đại trưởng lão tìm ta cần làm chuyện gì? – Phong Liệt nói.

- Là chuyện về cha mẹ ngươi! – Phong Hoài Nam thở dài nói – Hôm nay, ngươi đã có tư cách biết rõ về chuyện này. Hơn nữa, đến khi lão phu qua đời, có lẽ sẽ không còn ai biết nữa rồi.

- Cha mẹ ta? – Phong Liệt trong lòng khẽ chấn động, ánh mắt nhìn Phong Hoài Nam không khỏi có vài phần hung ác. truyện copy từ

Từ nhỏ đến lớn, Phong Liệt từng nhiều lần hỏi thăm tung tích cha mẹ mình, nhưng cho dù là Tam thúc hay mấy vị cô cô đều không biết gì về chuyện này. Cuối cùng theo thời gian trôi qua, Phong Liệt cũng dần quen với chuyện này.

Nhưng hôm nay, Phong Hoài Nam lại biết rõ tin tức về cha mẹ mình, làm sao khiến hắn không khỏi kích động được?

579. Chương 685: Thiên Thuận Lâu(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 685: Thiên Thuận Lâu(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Đại trưởng lão, cha mẹ ta đang ở đâu? – Phong Liệt không nhịn được truy vấn.

- Ta cũng không biết bọn họ đang ở đâu, ta chỉ biết mẹ ngươi đến từ một nơi gọi là Thần Vực ở Cổ Giới. – Phong Hoài Nam nói.

- Cổ Giới Thần Vực? Mẹ ta lại là người của Cổ giới? – Phong Liệt không khỏi kinh ngạc.

- Sao? Ngươi cũng biết Cổ giới? – Phong Hoài Nam bất ngờ hỏi lại, sau đó lão lập tức gật đầu, nói – Đúng vậy, chính là Cổ giới. Hơn nữa, thế lực sau lưng mẹ ngươi lớn đến mức khó có thể tưởng tượng. Năm đó sau khi nàng vừa sinh ra ngươi, đã bị một đám tuyệt thế cường giả từ trên trời giáng xuống mang đi rồi. Đồng thời còn có cả cha ngươi nữa.

- Thực lực của đám người kia vô cùng khủng bố. Đến nay lão phu vẫn còn nhớ rõ, một người trong đó chỉ dùng một ánh mắt liền xóa sạch trí nhớ của tất cả mọi người trong Phong gia. Nếu không phải năm đó lão phu có dị bảo thủ hộ linh hồn, căn bản cũng không còn lại chút trí nhớ nào.

Phong Hoài Nam mang theo chút sợ hãi nói.

- Cái gì? Một ánh mắt đã xóa đi trí nhớ mọi người? Đây... Đây là thủ đoạn nào vậy?

Phong Liệt không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Nay hắn đã là cường giả Thần Thông Cảnh đỉnh phong, cho dù đối mặt với thủ đoạn của cường giả Long Biển Cảnh cũng không có gì lạ lẫm. Nhưng hắn vẫn biết rõ, mặc dù là cường giả Long Biển Cảnh cũng không có khả năng chỉ dùng ánh mắt xóa trí nhớ người khác. Huống chi trong đó cũng không thiếu trí nhớ của cao thủ Thần Thông Cảnh.

Bởi vậy cũng có thể nói, những người kia có thể là tu vị linh hồn vô cùng cường đại, hoặc là thực lực đã vượt qua Long Biển Cảnh. Hơn nữa khả năng này có vẻ lớn hơn.

Nhưng cho dù thế nào, nghe được những lời này của Phong Hoài Nam, Phong Liệt không khỏi sinh ra ý tưởng đi một chuyến tới Cổ giới.

- Còn nữa, trước khi đi cha mẹ ngươi có để lại cho ngươi một ít đồ tu luyện của võ giả. Năm đó ngươi vừa thức tỉnh huyết mạch Ma Long đã rời đi Phong gia, lão phu một mực không thể giao cho ngươi. Có lẽ hôm nay chúng không có nhiều tác dụng đối với ngươi, nhưng chung quy là cha mẹ ngươi để lại, vẫn phải đưa cho ngươi. – Phong Hoài Nam nói.

Dứt lời, lão lấy một cái túi lúi nhỏ từ trong trữ vật giới chỉ, đưa đến trước mặt Phong Liệt.

Phong Liệt nhận lấy bao lụa, tâm tình phức tạp. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, cảm thấy trong nháy mắt của mình khẽ run lên.

...

Sáng sớm mặt trời đã lên cao, trên đường cái trong Tứ Phương Thành, người tới người lui, vô cùng náo nhiệt.

Sau khi rời khỏi Phong phủ, Phong Liệt chấp tay sau lưng chậm rãi đi trên đường cái, sắc mặt bình tĩnh như nước, nghe tiếng tiếu thương bên đường thét rao bán hàng, trong lòng hắn dị thường bình tĩnh.

Lần này đi một chuyến tới Phong phủ, tuyệt đối không thể xem là một trải nghiệm vui vẻ.

Có lẽ kiếp trước trải qua đau đớn thâm sâu đã khiến cho tâm tình của hắn thay đổi rất nhiều. Hắn phát hiện cho dù mình có làm gì cũng không thể dung nhập vào Phong gia được nữa.

Phong Liệt ngẩng đầu nhìn mặt trời rực rỡ trên trời, khẽ thở dài, vẻ mặt hơi hơi tự giễu.

Trên thế giới có rất nhiều chuyện không thể định nghĩa là đúng hay sai. Việc gì mình phải cố chấp như vậy?

Bất quá, lúc này đi đến Phong gia lại có một ít thu hoạch không thể tưởng tượng được.

Từ trong miệng Đại trưởng lão Phong Hoài Nam, hắn lại biết được một ít tin tức về cha mẹ mình, khiến trong lòng hắn vô cùng mất bình tĩnh, thậm chí là cực kỳ khiếp sợ.

Hơn nữa, cái thứ trong bao đồ kia tựa hồ cũng rất có môn đạo. Phong Liệt tính sau khi trở về phải nghiên cứu kỹ càng một phen.

Hắn khẽ lắc đầu, tạm thời quên đi tâm sự. Vừa chậm rãi bước đi, vừa âm thầm quan sát dòng người tới lui trên đường cái.

Nhưng không bao lâu sau, hắn dần dần nhíu mày.

Bởi vì hắn bất ngờ phát hiện, lúc này trên đường phố, trong tửu quán, trong thương hội, một ít ánh mắt bất thiện đảo qua người mình, giống như dã thú đang nhìn con mồi.

Mà Phong Liệt hắn, tựa hồ đã thành con mồi trong mắt bọn chúng.

Tâm tình Phong Liệt vốn đã không thoải mái, lúc này thấy vậy càng không nhịn được nổi giận, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Suy nghĩ một lúc, Phong Liệt nói với Bán Giang Hồng ở sau lưng:

- Có tra được địa chỉ của tứ đại sát thủ chi vương không?

- Thuộc hạ chỉ biết trụ sở tạm thời của Huyết Phượng cùng Thanh Minh. Ở Thiên Thuận tửu quán phía trước, người ở trong căn phòng gần cửa sổ trên lầu ba chính là Thanh Minh. – Bán Giang Hồng đáp.

- Vậy sao?

Phong Liệt nhìn theo hướng Bán Giang Hồng chỉ, quả nhiên thấy được một gã công tử phong độ phiêu phiêu, lại hỗn loạn chút hắc ám đang uống rượu một mình gần cửa sổ, ánh mắt cố ý hay vô tình liếc nhìn phía bên này.

- Hừ! Đi thôi! Chúng ta phải thể hiện sự tận tình của chủ nhà chứ!

- Hừ! Đi thôi! Chúng ta phải thể hiện sự tận tình của chủ nhà chứ!

Phong Liệt hừ nhẹ một tiếng, khoe miệng mơ hồ cười lạnh, nghênh ngang đi đến trước Thiên Thuận Lâu đầu phố.

Bán Giang Hồng không nói một câu, theo sát phía sau.

Vừa đi, trong đầu Phong Liệt vừa nhớ lại tư liệu về Thanh Minh.

Thanh Minh, Ngân Long võ giả, 37 tuổi, Thần Thông Cảnh thất trọng thiên, thân phận bên ngoài là thành viên Ngân Nguyệt dong binh đoàn, thực ra chính là đệ nhất sát thủ của Ngân Long giáo Ngân Nguyệt sơn trang.

Mặc dù thân là Ngân Long võ giả, nhưng Thanh Minh lại cực kỳ am hiểu dùng độc, giết người cho vô hình. Khi còn là Cương Khí cảnh đã thành công ám sát cường giả Hóa Đan cảnh. Cho đến nay, cao thủ Hóa Đan cảnh chết trong tay hắn vượt qua con số hai mươi. Số lần ra tay không nhiều, nhưng chưa bao giờ thất bại.

Thanh Minh làm việc vô cùng ngoan tuyệt. Mỗi lần sau khi giết chết mục tiêu, đều chém tận giết tuyệt tam tộc của mục tiêu, chó gà không tha. Nay đang bị nhiều gia môn phái truy nã, nhưng vẫn sống tiêu điều tự tại như cũ.

Đối với nhân vật như vậy, Phong Liệt không dám xem thường. Sát thủ chú trọng không từ thủ đoạn, hơn nữa thẳng cha này rõ ràng là tâm lý biến thái. Một khi chọc tới, nhất định phải triệt để xử lý sạch, nếu không sẽ không ngừng gặp phiền toái.

Lầu ba Thiên Thuận Lâu, bên cửa sổ sát đường cái, một thiếu niên anh tuấn chừng hai mươi tuổi đang nghiêng dựa vào cửa sổ, một mình uống rượu ngon.

Thiếu niên toàn thân áo trắng, mày kiếm mắt sáng, dáng người hơi gầy yếu, khuôn mặt anh tuấn mang theo chút trắng bệch bệnh hoạn, đôi mắt thâm thúy trong trẻo, làm người ta cảm thấy mờ ảo.

Thiếu niên như vậy khiến người ta rất khó liên tưởng đến một tên sát thủ ngoan tuyệt tay đầy máu tanh, lãnh khốc độc ác. Hắn giống một gã công tử ca suốt ngày lưu luyến nơi sơn phần, hào hoa xa xỉ dâm dục.

Hắn nhìn thấy Phong Liệt đi lên trên lầu, vẻ mặt lười nhác dần dần biến mất, khoe miệng hơi hơi nhếch lên.

Bất quá, khi hắn chú ý đến Bán Giang Hồng sau lưng Phong Liệt, trong đôi mắt thâm thúy tựa hồ xuất hiện một chút cẩn thận.

Đều là sát thủ chìm trong bóng tối, cho dù đã dấu đi hơi thở của mình, vẫn rất dễ dàng nhận ra. Nhất là, khí tức trên người Bán Giang Hồng mệnh mỏng hùng hồn như biển không che dấu một chút, làm người ta cực kỳ sợ hãi.

Thiếu niên nhú mày một chút, ném một viên Long tinh lên bàn, chậm rãi đi xuống dưới lầu.

580. Chương 686: Thiên Thuận Lâu(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 686: Thiên Thuận Lâu(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Vị huynh đài này, Phong mỗ vừa gặp người đã thấy thân quen, đang muốn mời người uống hai chén, không biết có được chăng?

Phong Liệt đứng ở đầu cầu thang, nhìn Thanh Minh khẽ cười nói.

Phong Liệt vừa đi lên trên lầu, vô số khách uống rượu đều nhanh chóng nhận ra hắn, lập tức nhỏ giọng đàm luận đương kim nhân vật phong vân trên đại lục này.

-Ồ! Đây không phải tân nhiệm thành chủ Phong Liệt sao? Không thể ngờ được sau khi bị treo giải thưởng một trăm triệu Long tinh giá trên trời, còn có tâm tư đi dạo bên ngoài. Thực bội phục dũng khí của hắn!

- Còn không phải sao! Nay hắn đã tương đương với một ngọn núi Long tinh biết đi rồi. Đáng tiếc, không biết cuối cùng hoa rơi nhà ai...

- Còn phải nói! Tự nhiên là một trong tứ đại sát thủ. Bị một người trong tứ đại sát thủ nhìn trúng đã là cử tử nhất sinh rồi, nay cả tứ đại sát thủ chi vương đều tề tụ trong Tứ Phương Thành, chỉ sợ không lâu sau Tứ Phương Thành chúng ta lại phải thay thành chủ rồi!

- Chưa chắc đâu. Vị kia sau lưng Phong Liệt hình như là cường giả Hóa Đan Cảnh, tứ đại sát thủ chi vương chỉ sợ không chiếm được chỗ tốt gì.

- Cầm mồm đi! Kiến thức nông cạn! Tứ đại sát thủ chi vương có ai là chưa từng làm thịt cường giả Hóa Đan Cảnh?

-Ồ, tên tiểu bạch kiểm kia là ai? Hắc hắc, sắp có trò hay để nhìn!

- ...

Thân là sát thủ, tự nhiên giỏi về cải trang. Khuôn mặt hiện tại của Thanh Minh hiển nhiên không phải là tướng mạo thật của hắn. Đa số người trong tửu lâu không nhận ra hắn, cũng chỉ có Bán Giang Hồng cực kì mẫn cảm với khí tức của sát thủ mới có thể cảm giác được.

Thanh Minh nghe Phong Liệt nói xong, lạnh lạnh cười với Phong Liệt, lạnh lùng nói:

- Không thích! Bồn công tử chưa bao giờ uống rượu với người lạ!

- Cái gì? Ý của người là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt? – Phong Liệt lơ đãng cười nói.

Thanh Minh cười nhẹ lắc đầu, không chút sợ hãi nói:

- Phong Liệt, ta biết rõ người đang nghĩ gì. Bất quá, người muốn tin cũng được, không tin cũng chẳng sao. Bồn công tử lần này đến đây không phải vì người. Tốt nhất là nước giếng không phạm nước sông! Cáo từ.

- Chờ chút!

Phong Liệt lên tiếng quát bảo Thanh Minh dừng lại, mỉm cười, chậm rãi nói:

- Người đến có phải vì ta hay không ta không biết. Nhưng, ta lại đến đây vì người!

- Sao cơ? – Ánh mắt Thanh Minh trở nên lạnh lẽo – Người muốn gì?

- Ta cần một con chó! Mà người, rất thích hợp!

Phong Liệt cười lạnh, nói xong liền uống một hớp rượu trong bình.

- Ha ha ha ha ha ha!

Thanh Minh nghe xong những lời này, cứ như vừa nghe xong một câu chuyện buồn cười nhất quả đất, đột nhiên cất tiếng cười to.

Phong Liệt không có một chút phạt lòng, mỉm cười nhìn hắn cười to.

Khách uống rượu xung quanh tò mò nhìn hai người, không hiểu bọn họ đang làm cái gì.

Một lúc sau, Thanh Minh dừng lại tiếng cười, thân hình nhoáng lên một cái, biến thành một làn khói nhẹ lướt ra ngoài cửa sổ, sau đó lại bắt đầu cười lớn.

- Ha ha ha ha! Phong Liệt, vốn bốn công tử còn đang nghĩ nên tiếp cận người như thế nào, người đã tự mình đưa lên cửa. Vị trí vương trong sát thủ vương tự nhiên không ai khác ngoài Thanh Minh ta! Ha ha ha ha!

Thanh Minh cười lớn, chậm rãi ngự không rời đi.

Phong Liệt cười lạnh, không có ngang ngược cản trở Thanh Minh rời đi.

Mà lúc này, đột nhiên thân hình Bán Giang Hồng chấn động, “phanh” một tiếng, một đám khói tím xuất hiện quanh người, giống như đang bức vật gì ra khỏi cơ thể.

- Công tử, có kịch độc!

Sắc mặt Bán Giang Hồng vô cùng khó coi. Không biết lúc nào thì mình bị trúng độc. Nếu không phải tu vi của hắn cao thâm, chỉ sợ độc đã xâm nhập vào cốt tủy.

- Ủ, biết rồi!

Phong Liệt khẽ ừ một tiếng, nhưng không có chút e ngại. Chỉ lạnh nhạt nhìn Thanh Minh dần dần bay xa.

Lúc này, trong lầu ba một đám khách uống rượu đều thê lương hết lên.

- Không ổn! Mẹ kiếp, thằng nào hạ độc tao? A...

- Chính là Thanh Minh! Nhất định là Thanh Minh! Không ngờ chúng ta phải chôn cùng Phong Liệt rồi. A... ta không cam lòng... Phốc!

- Cứu mạng a...

- ...

Nhất thời, trong tửu lâu vang lên tiếng kêu cha gọi mẹ, loạn thành một đồng. Từng tên võ giả nhao nhao phun máu ngã xuống đất, thân thể thối rữa, thất khiếu đổ máu, tử trạng khủng bố. Thậm chí trong đó còn có hai cao thủ Thần Thông cảnh, không có một chút sức chống cự. Có thể thấy được độc tính hung ác cỡ nào.

Phong Liệt khẽ lắc đầu, lười để ý tới sống chết của mấy con chó con mèo xung quanh. Ra ngoài phiêu bạt phải chuẩn bị tinh thần giết người cũng bị người giết, ai cũng không đáng được thương hại.

Trong lòng hắn khẽ động, đã dấu bên trong sương mù, biến thành Hắc Ám Chi Thân. Dưới trạng thái này, chỉ cần không phải là hồn độc, tất cả đều vô dụng với hắn.

Mà lúc này, Thanh Minh đang khoanh tay đứng trên bầu trời vạn trượng, ngừng chân đứng đó, tựa hồ đang chờ sau khi Phong Liệt chết liền dễ dàng cắt đầu hắn xuống, trên khuôn mặt anh tuấn xuất hiện một nụ cười vui vẻ.

Với hắn mà nói, dùng độc thần không biết quỷ không hay tiêu diệt đối thủ, thật đúng là một nghệ thuật. Chỉ có đám mãng phu mới dựa vào chiến kỹ thần thông giết chết địch nhân.

Lúc trước hắn dùng kịch độc tên là Thanh Long Đạm, là loại độc khó giải hắn tự điều phối, vô sắc vô vị, cương khí hộ thể cũng không có tác dụng. Nhập vào cơ thể liền hòa tan, cực nhanh thối rữa. Cho dù là cao thủ Hóa Đan cảnh ngửi vào một chút cũng gặp phải khó khăn cực lớn. Mà dưới Thần Thông cảnh, căn bản là không thể sống sót.

Động tĩnh cực lớn trong tửu lâu tự nhiên hấp dẫn vô số võ giả trong bán kính mười dặm xung quanh. Nhất là sau khi nghe được tiếng cười to của Thanh Minh, tất cả mọi người đều âm thầm giật mình, nhao nhao thò cổ ra, muốn xem cảnh thành chủ đại nhân trúng độc ngã lăn xuống đất.

- Cái gì? Thanh Minh đã đắc thủ rồi hả?

- Đúng vậy! Bất quá Thanh Minh cũng thật là to gan, dám quang minh chính đại tập sát Phong Liệt trong thành.

- Im đi! Thanh Minh cùng Phong Liệt đều là cao thủ Thần Thông cảnh, Ngân Long giáo muốn mạnh mẽ nói ám sát thành khiêu chiến cùng thể hệ cũng không có gì đáng trách. Ai, một trăm triệu Long tinh a...

-Ồ, không sai! Các người nhìn kìa!

- ...

Trong lúc mọi người thò cổ ra muốn dò xét xem chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên trong không trung, Thanh Minh xảy ra ngoài ý muốn.

Chỉ thấy thân hình hắn run lên, sắc mặt trở nên vô cùng trắng bệch, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi cùng nghi hoặc.

Sau đó, hắn giống như biến thành một con gà mái không biết bay, hai tay vung vẩy lung tung, nhanh chóng rơi xuống không trung vạn trượng.

- A? Chuyện gì vậy? Sao ta không thể thi triển được nguyên lực nữa? Không...!

Lúc Thanh Minh vô cùng chấn động. Tình hình hắn phát hiện gân mạch trong cơ thể mình bủn rủn vô lực, nguyên lực không biết đi đâu, cả người biến thành một phàm nhân không có nguyên lực để dùng.

Quan trọng nhất là, lúc này hắn không có cách nào ngự không phi hành, nhanh chóng rơi xuống dưới bầu trời vạn trượng.

Vốn hắn đứng trên cao vạn trượng không trung là vì tránh đi phòng ngự đại trận của phòng ngự tháp sẽ giam giữ mình trong thành. Nhưng nay nguyên lực trong cơ thể không vận dụng được, cũng không có cương khí hộ thể, một khi rơi xuống, chỉ sợ bị ngã cho nát bét.

Trong lúc nhất thời, Thanh Minh không khỏi kinh hãi muốn chết, lại không có cách nào.

581. Chương 687: Trang Huyền Cơ(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 687: Trang Huyền Cơ(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Lúc này, Phong Liệt đã đứng giữa đường cái, cười khê nhìn Thanh Minh nhanh chóng rơi xuống.

Mấy phút sau, chỉ nghe thấy một tiếng vang nặng nề “ầm ầm”. Một thân ảnh hung hăng đập xuống đường cái Thanh Hoa nham phố, mặt đất cũng lung lay mấy cái.

Đường đường một sát thủ chi vương đã bị té ngã thất khiếu chảy máu, hấp hối.

Trên đường cái, vô số người đi đường nhìn thấy cảnh này không khỏi trợn mắt há mồm, không hiểu tại sao. Ai cũng nghĩ mãi mà không hiểu đường đường là Thanh Minh một đời vua sát thủ tại sao sẽ đột nhiên rơi xuống không trung.

- He he, trên đời này không phải chỉ có mình mày biết dùng độc!

Phong Liệt khinh thường cười, tiến lên đem Thanh Minh giống như một con chó chết thu vào trong ngực, nhanh chóng đi đến Phủ Thành Chủ.

- Ti... Thanh Minh dĩ nhiên lại bị Phong Liệt giải quyết đơn giản như vậy? Đây... Cũng quá rác rưởi đi?

- Hừ, không phải thực lực của Thanh Minh quá yếu, mà là Phong Liệt quá mạnh mẽ. Quả nhiên người nổi tiếng đều không đơn giản a...

- Ai... Quả nhiên là không dễ dàng kiếm được một trăm triệu Long tinh. Ngay cả Thanh Minh cũng rút dài, mấy tiểu nhân vật Cương Khí cảnh như chúng ta tốt nhất là sang bên lề đường đứng thôi.

- ...

Võ giả chung quanh thấy cảnh này đều không khỏi thầm giật mình, không thể ngờ sau một ngày tứ đại sát thủ chỉ vương xuất hiện tại Tứ Phương Thành đã bị Phong Liệt tiêu diệt một người, hơn nữa lại đơn giản như vậy, ngay cả một trận đánh nhau hoa lệ đều không có!

Nhất thời, không ít kẻ đầu óc bị giải thưởng một trăm triệu Long tinh giá trên trời làm cho hôn mê bị tạt ấy gáo nước lạnh đã tỉnh táo lại.

Phong Liệt mang theo Bán Giang Hồng nghênh ngang rời đi, nghe thấy tiếng nghị luận xung quanh, khoe miệng hơi nhếch lên.

- Hừ! Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi. Trên địa bàn của lão tử, muốn chơi thế nào phải tùy vào tâm trạng của lão tử!

Phong phủ cách Phủ Thành Chủ không xa lắm. Phong Liệt chậm rãi bước đi, trên đường không có kẻ nào đuôi mù lao ra làm phiền mình.

Khi trở lại trong phủ, trải qua tháp phòng ngự, bước chân hắn hơi dừng lại một chút, trong lòng dừng lại có nên gặp Kiếm Cửu hay không.

Nay hắn cảm thấy cao thủ trong tay quá ít. Bán Giang Hồng cùng Hỏa Mãng Vương một người trấn thủ Tây đại doanh, một người thủ hộ bên cạnh mình, thật sự là thiếu khuyết nhân tài có thể liều có thể giết.

Nhất là nay hắn cũng xem như một nhân vật có mặt mũi, cũng không nên ngay cả mấy con tôm tép nhãi nhép mình phải tự tay giết chứ.

Nhưng sau đó, không đợi hắn cất bước đi lên, trong tai đã truyền đến thanh âm khàn khàn tang thương từ Kiếm Cửu:

- Thiếu chủ, có một số việc ngài không cần tự xuất thủ.

- Cái gì? – Phong Liệt nhướn mày.

- Cứ để bọn họ cho lão nô. – Kiếm Cửu chậm rãi nói.

Ánh mắt Phong Liệt khẽ động, truyền âm nói: “Đã thế thì làm phiền người.”

- Làm việc cho thiếu chủ là bổn phận của lão nô!

- Ừm.

Phong Liệt dừng lại một chút, khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục bước về phía hậu viện.

Trong lòng hắn hiểu rõ, Kiếm Cửu chỉ những tên sát thủ đang mãnh liệt đến đây. Nếu như Kiếm Cửu đồng ý ra tay, hắn cũng đúng lúc muốn nhìn tỉ lệ của mấy thế lực kia.

Lúc này, quần gia Trương Phúc đi tới, đến sau lưng hắn, cung kính hành lễ:

- Đại nhân, có khách đến thăm.

- Ai vậy? – Phong Liệt hỏi.

- Hắn chỉ nói là một cố nhân của đại nhân, lúc này đang ngồi chờ trong phòng khách. – Trương Phúc đáp.

- Ừ, ta biết rồi.

Phong Liệt khẽ gật đầu, đi về phía phòng khách, trong lòng không ngừng suy tính.

Từ khi xuất đạo tới nay, kẻ thù của hắn vô số, cố nhân lại ít vô cùng. Chẳng lẽ là người trong Âm Vũ Viện?

Một lát sau, rốt cục hần cũng gặp được người tự xưng là cố nhân, lại khiến hần hơi bất ngờ.

...

Trong đại sảnh, một thiếu niên mặc áo đạo màu xanh, tay cầm chiết phiến tiêu sái phong lưu đang ngắm nghía một bức cổ họa sơn thủy trên tường, không ngừng chặc lưỡi, lúc lại rung đùi đắc ý, có vẻ như rất đáng xem.

Nghe được tiếng bước chân, thiếu niên xoay người lại, lập tức xuất hiện một khuôn mặt anh tuấn mang theo ngạo ý, ngũ quan đoan chính, góc cạnh rõ ràng, một đôi mắt thâm thúy giống như có thể thẩm thấu nội tâm người đối diện, làm người ta có cảm giác trải qua vô vàn thế sự.

Đôi mắt này xuất hiện trên người một thể ngoại cao nhân thì không kì quái, nhưng nếu là trên người một thiếu niên không bao nhiêu tuổi thì thật là quái dị.

- Hả? Trang Huyền Cơ?

Phong Liệt nhìn thấy người tới, không khỏi hơi sững sờ.

Thiếu niên này dĩ nhiên là đại đệ tử của Chiêm Thiên Các các chủ Thiên Trúc tiên sinh, Trang Huyền Cơ.

Lúc đầu trong Ma Long sơn mạch, Trang Huyền Cơ suýt chút nữa chết dưới tay Phong Liệt, lại được Thiên Trúc tiên sinh ra mặt cứu mạng, đồng thời để cho hần một năm sau tái dưới trướng Phong Liệt.

Phong Liệt vốn không lưu ý đến việc này, chỉ cho rằng Thiên Trúc tiên sinh lấy cớ mà thôi, lại không ngờ tên này thật sự đến đây, khiến trong lòng hần hơi bất ngờ. Nhưng nếu nghĩ kĩ, tựa hồ lại nằm trong dự liệu.

Trang Huyền Cơ nhìn thấy Phong Liệt, ánh mắt hơi co rút, mơ hồ lộ ra giật mình, nhưng hần rất nhanh khôi phục bình thường, đi đến trước cúi mở cười to:

- Ha ha! Phong huynh, một năm không thấy, không ngờ nay tên tuổi Phong huynh đã nổi như cồn rồi! Vậy mà trở thành đệ nhất cao thủ trẻ tuổi trên đại lục. Uy danh ngập trời như vậy, thật làm tiểu đệ bội phục vạn lần...

Vừa thấy mặt, Trang Huyền Cơ đã lập tức nịnh nọt.

- Một ít hư danh mà thôi, không đáng nhắc đến. Trang huynh mời ngồi.

Phong Liệt cười nhẹ nói.

Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo! Trong lòng Phong Liệt giữ lại một phần cảnh giác.

Hai người ngồi đối diện nhau, hạ nhân nhanh chóng mang trà thơm lên.

Nay tu vi của Trang Huyền Cơ đã tăng lên không ít, đạt đến Cương Khí Cảnh cửu trọng thiên đỉnh phong.

Tốc độ tu luyện như vậy đã có thể xem như thiên tài nhất lưu trên đại lục. Nhưng trước mặt Phong Liệt lại không đáng giá nhắc tới.

Bất quá, Phong Liệt cảm giác được rõ ràng, nay trên người Trang Huyền Cơ có thêm một loại khí tức cổ quái. Mặc dù hần đã tận lực che dấu, nhưng vẫn không thể tránh khỏi cảm giác của Phong Liệt.

- Phong huynh, nay tiểu đệ đã bị sư tôn lão nhân gia đuổi khỏi cửa rồi. Lần này đến đây, chính là muốn kiếm miếng cơm dưới trướng Phong huynh. Nay Phong huynh gia đại nghiệp đại, sắp xếp cho tiểu đệ một chức quan nhân tản nhô nhỏ hần là không thành vấn đề đúng không?

Trang Huyền Cơ hơi tự giấu cười nói, ánh mắt trong sáng, thâm thúy lại lộ ra vài phần thẳng thắn thành khẩn, làm cho người ta không xem rõ suy nghĩ thật của hần.

- Trang huynh nói đùa. Lấy tài năng của Trang huynh, hơn nữa tên tuổi đại đệ tử Chiêm Thiên Các, cho dù là ở Phi Long Thành cũng sẽ được hoàng gia cung phụng như khách quý. Chỉ cần người không chê Tứ Phương Thành của ta là miếng nhỏ, Phong mỗ tự nhiên cầu còn không được.

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

Hắn không đoán được mục đích của Trang Huyền Cơ. Nhưng nếu thằng này tự đưa lên cửa muốn giúp đỡ, ngu sao mà không muốn. Một gã võ giả Cương Khí cảnh đỉnh phong nho nhỏ, Phong Liệt thật đúng là không lo lắng hắn có thể trở thành bầu trời dưới mí mắt của mình. Quan trọng là, thằng cha này có thể làm được gì?

582. Chương 688: Trang Huyền Cơ(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 688: Trang Huyền Cơ(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt không phải người yêu thích nói vòng nói vo. Sau khi thăm dò nhau một lúc, liền dần dần im lặng, lẳng lặng uống trà.

Một lát sau, Trang Huyền Cơ rốt cục không nhịn được. Hắn trầm ngâm một chút, ngẩng đầu bình tĩnh nói:

- Phong huynh, người là người thông minh, tiểu đệ cũng không quanh co lòng vòng nữa. Lần này ta đến Tứ Phương Thành một mặt là muốn rèn luyện mình, mặt khác là vì tránh kiếp.

- Cái gì?

Phong Liệt ngạc nhiên, ánh mắt nghi hoặc.

Chiêm Thiên Các được xưng là có thể tính toán tường tận thiên cơ, tính toán theo công thức họa phúc lành dữ. Phong Liệt có thể miễn cưỡng tiếp nhận lí do này của Trang Huyền Cơ. Nhưng hắn càng quan tâm bản thân mình.

Trang Huyền Cơ do dự một chút, đột nhiên đứng dậy, thân hình khê chấn động.

Một tiếng nổ vang lên, khí thế của Cương Khí cảnh đỉnh phong bùng ra, sau lưng chín cái hư ảnh hắc long dài năm trượng uốn lượn gào thét, khí thế bất phàm.

Phong Liệt khê nhưn mi. Hắn có thể cảm giác được Trang Huyền Cơ không có ác ý với mình nên không có đứng dậy, nhưng vẻ nghi hoặc trên mặt càng đậm hơn.

- Phong huynh có cảm giác được gì không?

Trang Huyền Cơ xoay người lại, hai mắt hấp háy chăm chú Phong Liệt hỏi.

- Cảm giác cái gì... Ồ? Là ma khí!

Phong Liệt đang sững sờ, đột nhiên cả kinh.

Lúc này Trang Huyền Cơ không hề áp lực khí tức trong cơ thể, Phong Liệt lập tức cảm giác rõ ràng trong cơ thể Trang Huyền Cơ ẩn chứa một cỗ ma khí cực kì thuần khiết, tựa hồ bị cái gì phong ấn, không hoàn toàn ăn mòn cơ thể hắn, tách ra rõ ràng với nguyên lực trong người hắn.

Cỗ ma khí này giống như đoạn xương ngón tay trong nhẫn trữ vật của hắn, tràn ngập tà ác, âm lãnh, tựa hồ còn có một chút thần thánh.

Đây tuyệt đối không phải là ma nguyên lực trong cơ thể Ma Long võ giả, mà là khí tức cỗ ma chân chính. Mệnh môn, tạng thương, thần bí, phẩm chất cao hơn nguyên lực của võ giả không chỉ một cấp bậc, giống như sự khác biệt giữa dầu và nước.

Mà lúc này, nghe thấy Phong Liệt nói ra hai chữ ma khí, đôi mắt Trang Huyền Cơ bỗng bừng sáng ngời, sắc mặt vui mừng điên cuồng. Hắn vội vàng bước đến nắm lấy hai tay Phong Liệt nói:

- Phong huynh, người... người cũng biết ma khí? Ha ha! Thật là tốt! Tiểu đệ quả nhiên tìm đúng người...

- Khụ khụ, chờ chút!

Phong Liệt thấy Trang Huyền Cơ kích động như vậy, chân mày hơi nhíu lại, trong lòng không khỏi đổ mồ hôi. Hắn đúng là không quen thân thiết với nam nhân như vậy.

- Trang huynh nói vậy là sao?

- Ách... Ha ha, tiểu đệ thất thố.

Trang Huyền Cơ ngượng ngùng cười cười, thả tay Phong Liệt, trở về chỗ ngồi của mình. Lúc này đôi mắt hắn sáng ngời nói:

- Phong huynh đã biết rõ đây là ma khí, không biết có thể trừ bỏ giúp tiểu đệ hay không?

- Việc này...

Phong Liệt khẽ nhíu mày. Hắn cũng không hiểu rõ lắm ma khí, nhất thời không thể tùy tiện đồng ý.

Nhận ra Phong Liệt khó xử, Trang Huyền Cơ khẽ thở dài, dần dần bình tĩnh lại, nói:

- Thật xin lỗi, Phong huynh, là tiểu đệ quá mức nóng lòng.

- Không sao! – Phong Liệt tùy ý nói – Thật ra không phải là ta không biết gì về ma khí. Người muốn ta giúp đỡ, lại không biết giúp như thế nào?

- Ta cũng không biết.

Trang Huyền Cơ bắt đầu dĩ lắc đầu, khẽ thở dài, chậm chạp nói:

- Phong huynh, mọi chuyện là thế này...

- Phong huynh, chuyện là thế này. Sư tôn lão nhân gia đã sớm tính ra, sinh tử kiếp nạn thứ hai của ta ứng với một chữ 'Ma'. Quả nhiên, nửa năm trước, trong cơ thể tiểu đệ đột nhiên xuất hiện một viên ma chủng mà không biết tại sao. Nếu không phải lúc đó có rất nhiều tiền bối ở bên cạnh, hợp lực thi triển thủ đoạn tạm thời phong ấn ma khí, chỉ sợ lúc này tiểu đệ đã biến thành một ma vật nào đó rồi.

- Kỳ thật lại phải nói đến, từ sau khi có viên ma chủng này, thực lực của ta cao hơn trước kia những mười lần!

- Nhưng không biết tại sao, trong lòng tiểu đệ luôn có một dự cảm không tốt, cứ như số mệnh này không thuộc về mình, lúc nào cũng có thể bị lấy mất.

Trang Huyền Cơ vừa nói, vẻ mặt không thể ức chế được sợ hãi.

Phong Liệt lắng lắng nghe, ánh mắt dò xét khuôn mặt Trang Huyền Cơ, trong lòng âm thầm phán đoán mức độ chân thật của những lời này.

Bất quá, mới đến lúc này, hắn cảm thấy Trang Huyền Cơ vẫn có thể tin tưởng được. Ít nhất, ma khí thuần khiết trong cơ thể hắn không thể làm giả được.

- Trang huynh, ma chủng rốt cuộc là cái thứ gì?

Phong Liệt không hiểu hỏi.

- Đối với những sinh linh mang long huyết như chúng ta mà nói, ma chủng giống như một loại ký sinh trùng, ẩn chứa một tia ẩn ký tinh thần của Cổ Ma. Một khi bị nhiễm phải sẽ trở thành nô lệ và thức ăn của Cổ ma. Chỉ cần ngày nào đó Cổ Ma xuất hiện, chính là lúc chúng ta phải dâng lên tính mạng của mình. Bị Cổ Ma cắn nuốt, hoặc là chiến đấu vì Cổ Ma. – Trang Huyền Cơ trầm trọng đáp.

- Cái gì?

Phong Liệt trong lòng cả kinh. Lần đầu tiên hắn nghe thấy những lời như vậy.

- Không phải Cổ Ma đã tuyệt chủng trong thời đại Long Chiến sao? Làm sao lại có thể xuất hiện nữa?

- Tuyệt chủng? Ha! Cái thứ còn mạnh mẽ hơn cả thần linh đó làm sao có thể tuyệt chủng thật sự được! Hoặc là nói, bọn chúng đã tuyệt chủng vô số lần trong lịch sử Long Huyết đại lục. Nhưng có ai dám nói bọn chúng đã chính thức tuyệt chủng? xem tại

- Hơn nữa, các tiền bối của chúng ta trước kia đã đo lường tính toán ra, không lâu sau sẽ có một trận Cổ Ma chi loạn. – Trang Huyền Cơ cười khổ lắc đầu.

- Người muốn nói... Thực lực của Cổ Ma ngang ngửa với thần linh?

Phong Liệt sững sờ, kinh ngạc hỏi.

- Đúng thế. Một cuốn thiên thư trong Chiêm Thiên Các của chúng ta có ghi lại, trước thời đại Chân Long, thế giới này vốn được thống trị bởi Cổ Ma cùng Cổ Thần.

- Cổ Thần truyền bá Thần giáo lí, thu hoạch tín ngưỡng lực từ chúng sinh. Còn Cổ Ma nô dịch vạn dân bách tính, cưỡng ép bắt tù binh linh hồn cùng thân thể của chúng sinh. Về sau, Thần Ma đại chiến bộc phát, Cổ Thần và Cổ Ma đồng thời biến mất trong lịch sử, cuối cùng để cho Long tộc quật khởi, dần dần thống trị toàn bộ thế giới. Thế giới này trở thành Long Giới. Sau khi Long Giới đại phá sát, lại biến thành thiên hạ của Long vô giả chúng ta.

- Đương nhiên, nay Long Huyết đại lục của chúng ta chỉ là một phần nhỏ của Viễn Cổ Long Giới mà thôi.

Trang Huyền Cơ chậm rãi nói.

Phong Liệt nghe xong, trong lòng hơi chấn động. Không thể tưởng tượng được thế giới này còn có biến cố như vậy. Đồng thời cũng sợ hãi thán phục thủ đoạn của Chiêm Thiên Các, thậm chí biết cả chuyện trước thời đại Chân Long.

- Phong huynh, sao đi nữa thì người cũng phải giúp ta một chút. Chỉ cần người có thể giúp ta khu trừ ma khí, Trang Huyền Cơ ta không có bốn sự khác, nhưng tính toán thiên cơ cho người xung quanh người, cam đoan an toàn của bọn họ là không thành vấn đề.

Trang Huyền Cơ ôm quyền, chờ mong nhìn Phong Liệt nói.

- Điều này... Trang huynh, ta không có nhiều hiểu biết về ma khí. Nếu luận thực lực thì chắc chắn không bằng vô số cao thủ trong Chiêm Thiên Các các người. Tại sao người lại khẳng định ta có thể giúp đỡ người?

- Phong Liệt nhũu mày, nói ra nghi vấn trong lòng.

583. Chương 689+690: Thiên Độc Lão Quái Xuất Hiện.

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 689+690: Thiên Độc lão quái xuất hiện.

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Một năm trước sư tôn đã nói, người chính là người ứng kiếp của ta. Có lẽ bây giờ người không có cách nào giúp tớ, nhưng nhất định trong vòng hai năm người sẽ có cách. Ta tin tưởng người! – Đôi mắt Trang Huyền Cơ sáng rực.

- Đúng ra là người tin tưởng lời sư tôn người nói. – Phong Liệt nhếch miệng cười.

- Ha ha, như nhau cả thôi...

Trang Huyền Cơ ngượng ngùng cười cười.

Phong Liệt bị Trang Huyền Cơ dùng ánh mắt u oán nhìn chằm chằm đến mức cả người mất tự nhiên, cuối cùng đành phải hứ hện:

- Được rồi, nếu sau này ta có biện pháp, nhất định sẽ tận lực giúp người.

- Thế thì cảm ơn Phong huynh.

Trang Huyền Cơ rút cục chiếm được câu trả lời hài lòng, không khỏi vui mừng. Nếu không phải biết rõ Phong Liệt không thích nam nhân, hẳn đều hận không thể lấy thân báo đáp.

Sau đó, Trang Huyền Cơ yêu cầu chuyển vào Phủ Thành Chủ, đi theo Phong Liệt. Tự nhiên là Phong Liệt vui vẻ đồng ý.

Có một tiểu đệ biết bói toán bên người, ít nhất mạnh hơn bọn giang hồ lừa đảo nhiều. Mỗi ngày trước khi ra khỏi cửa tính một quẻ, có thể an toàn hơn không ít.

Nhưng mộng đẹp của Phong Liệt nhanh chóng tan vỡ.

- Huyền Cơ, người tính trước giúp ta một quẻ xem vận khí của ta gần đây như thế nào? – Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- Ách... Việc này...

Trang Huyền Cơ cầm chiết phiến gãi đầu, vẻ mặt khó xử.

Phong Liệt hơi bất ngờ, cười nói:

- Sao thế? Chẳng nhẽ bản lĩnh của người còn chưa học xong? Sợ làm bể chiêu bài của Chiêm Thiên Các?

- Không phải thế! Bản công tử thế nào cũng là đại đệ tử của sư tôn, ngay cả thiên địa huyền cơ cũng có thể tính ra, làm thầy tướng số cho người ta lại càng đơn giản!

Nhắc đến sở trường của mình, Trang Huyền Cơ lập tức ngẩng cao đầu, ngạo khí mười phần, cũng có được vài phần cao thâm mật trắc.

Nhưng một lúc sau, miệng hắn lại nhếch nhếch lên giống như đau răng, sắc mặt khó xử nhìn Phong Liệt nói:

- Nhưng mà... Phong huynh, không phải tiểu đệ không muốn bói cho người, mà là...

- Sao? Là cái gì? Có gì cứ nói đi đừng ngại!

Phong Liệt nghi hoặc, thúc giục nói.

Sắc mặt Trang Huyền Cơ hơi dụ đi, trong lòng còn có chút do dự. Một lát sau, hắn nhú mày nói: nguồn

- Mà là... Người là một người ngoài số mệnh. Có thể nói, con đường vận mệnh của người đã đứt. Cũng có thể nói, người vốn không nên sống trên đời này nữa. Khụ khụ... đương nhiên đây đều là suy đoán lung tung của tiểu đệ. Còn tại sao không thể bói được cho người, ta cũng không biết nữa.

- Cái gì?

Nghe xong những lời này, Phong Liệt có vẻ nghi hoặc cùng khó hiểu, nhưng trong lòng hắn lại nổi lên sóng to gió lớn.

“Sao lại như vậy? Ta... Ta vốn đã chết? Nhưng bây giờ ta lại xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong lòng Phong Liệt cực kì không bình tĩnh. Hắn là người sống lại. Đời trước, xác thực hắn đã chết trong tay Sở Huyền. Cho nên với những lời nói của Trang Huyền Cơ, hắn cực kì miễn cưỡng.

Hắn thấy Trang Huyền Cơ vẫn đang quan sát mình, liền cười cười nói:

- Huyền Cơ, người đường xa mà đến, trước hết để cho hạ nhân dẫn người đi nghỉ ngơi một chút thôi. Ngày khác chúng ta cùng nhau uống rượu.

- Được! Tiểu đệ từ chối thì bất kính!

...

584. Chương 689+690: Thiên Độc Lão Quái Xuất Hiện.

đọc truyện mới nhất tại .

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 689+690: Thiên Độc lão quái xuất hiện.

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt gọi quản gia Trương Phúc mang Trang Huyền Cơ xuống dưới sắp xếp một chút, dùng thân phận khách khanh ở trong Phủ Thành Chủ.

Mà Phong Liệt ngồi trong đại sảnh, bưng một chén trà xanh đã nguội lạnh, xuất thần thật lâu, sắc mặt thay đổi bất định.

Một lát sau, ánh mắt hơi hoảng hốt của Phong Liệt dần kiên định, khóe miệng hơi nhếch lên: “Hừ! Sinh thì sao? Chết lại thế nào? Nếu thật chỉ là một giấc mộng, thì luôn có lúc sẽ tỉnh lại. Việc gì ta phải lo sợ không đâu!”

Việc đã đến nước này, Phong Liệt rốt cục hiểu được tại sao việc hắn có thần khí mà không ai công bố.

Trên Long Huyết đại lục, có vô số kì nhân dị sĩ. Bọn họ không cần bước chân ra khỏi nhà cũng có thể biết rõ thế gian vạn vật. Bấm ngón tay liền thông mặt trời mặt trăng. Đối với những người này, chỉ cần muốn biết là biết được. Thế giới này không còn bí mật gì đáng nói.

Theo lí thuyết, chuyện Phong Liệt đạt được thần khí từ trong Long Hoàng Thần Phủ có lẽ không thể thoát được ngũ chỉ sơn của một số cao nhân.

Nhưng sự thật thì đã qua hơn một tháng, không có bóc trần đáp án này.

Nay nghe Trang Huyền Cơ nói như vậy, Phong Liệt mới hiểu được lí do tại sao.

“He he, tái ông mất ngựa, sao lại không phải là phúc! Nay lão tử đã thành người ngoài số mệnh rồi, tự nhiên người khác không thể bói ra là lão tử được nữa!”

Phong Liệt tự giễu cười cười, vẻ mặt tốt hơn một chút.

Nhưng không để cho hắn vui mừng lâu một chút, đột nhiên trước mắt lóe lên một quang sáng xanh lục. Một lão già tóc xanh xuất hiện trước mặt hắn, ngồi trên ghế lúc trước Trang Huyền Cơ đã ngồi, vẻ mặt lạnh lùng cười nhìn hắn.

“Cái gì? Thiên Độc lão quái!”

Phong Liệt đồng tử co rụt lại, bỗng nhiên đứng dậy, khiếp sợ nhìn lão giả trước mắt, suýt chút nữa gọi to thành tiếng.

Lão giả này tóc xanh mi xanh, ngay cả da thịt cũng có màu xanh lá cây, đôi mắt nhỏ tí tản ra ánh sao bức người. Sự thật kinh người là khí tức trên người lão giả mênh mông như biển rộng, sâu không lường được. Chỉ cần thiên địa nguyên nguyên khí vây xung quanh tự thôn nạp đã khiến Phong Liệt hơi đứng không vững.

Phong Liệt nhìn một cái liền nhận ra, lão già này không ai khác, chính là Thiên Độc lão quái của Độc Long Giáo, cường giả Long Biển Cảnh sơ kì!

Nhất thời, trong lòng Phong Liệt không ngừng sôi trào.

Nhưng cũng may tâm chí hắn sớm vô cùng kiên định, cường ép biểu hiện trấn tĩnh, giả bộ như không biết bộ dạng của Thiên Độc lão quái, đứng dậy chấp tay cười nói:

- Vị tiền bối này, không biết tìm văn bối có gì phân phó?

“Vào... vào...”

Hai tiếng phát tay áo nhẹ vang lên, Bán Giang Hồng cùng Kiếm Cửu thủ hộ bên ngoài đồng thời xuất hiện trong đại sảnh. Hai người chăm chú nhìn vào Thiên Độc lão quái ngồi ngay ngắn trên ghế, không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ, nắm chặt binh khí trong tay.

Mặc dù Hóa Đan cảnh và Long Biến cảnh chỉ kém một cảnh giới, nhưng lại giống như cách trời và đất, xa không thể chạm.

Hóa Đan cảnh tam trọng thiên Bán Giang Hồng cùng Hóa Đan cảnh đỉnh phong Kiếm Cửu đã có thể xem như nhất lưu cường giả trên đại lục, khai tông lập phái không có gì khó khăn.

Nhưng lúc này, trước mặt Thiên Độc lão quái, lại giống như sói trên mặt đất gặt phải cự long trên bầu trời. Chỉ xét ở khí thế đã thua kém không biết bao nhiêu lần.

Nhưng hai người vẫn dứt khoát che trước Phong Liệt, không có một chút thoái ý.

- Thiếu chủ, chuyện gì xảy ra vậy?

Kiếm Cửu âm thầm cảnh giác Thiên Độc lão quái, vừa truyền âm hỏi Phong Liệt.

- Các người không phải đối thủ của lão ta. Đều ra ngoài đi!

Phong Liệt truyền âm cho hai người.

Kiếm Cửu cùng Bán Giang Hồng ánh mắt giật giật, nhưng thân hình vẫn không di động một chút.

Thiên Độc lão quái chỉ nhàn nhạt liếc hai người một cái, không chú ý chút nào. Sau đó lại dùng ánh mắt lạnh lẽo ác liệt nhìn Phong Liệt, âm trầm nói:

- Tiểu gia hỏa, ngươi làm cho bốn tọa tìm thật khó a...

- Không biết vị tiền bối này đến từ đâu, tìm tại hạ có gì chỉ giáo?

Phong Liệt sắc mặt bình tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Vừa nói, hắn vừa âm thầm tập trung ý niệm vào Long Ngục không gian. Thấy không ổn liền lập tức bỏ chạy.

585. Chương 691: Long Biến Cảnh Cường Giả (1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 691: Long Biến Cảnh cường giả (1)

- Hừ! Nói nhảm nhiều quá, giao thứ kia ra đây!

Thiên Độc lão quái hừ lạnh một tiếng, uy áp lập tức tăng lên một phần, nhất thời khiến khí tức Bán Giang Hồng cùng Kiếm Cửu trì trệ, sắc mặt đỏ lên. Còn Phong Liệt lại không bị ảnh hưởng chút nào.

- Tiền bối, có phải ngài hiểu nhầm gì tại hạ hay không?

Phong Liệt ra vẻ nghi ngờ hỏi.

Không đến lúc bắt đắc dĩ, hắn thật sự không muốn chạy trốn. Nếu có thể lừa dối qua thì không còn gì tốt hơn.

Bởi vì nơi này vốn chính là địa bàn của mình. Cho dù tránh được hôm nay, chẳng nhẽ có thể trốn được cả đời sao?

- Hiểu nhầm? Hừ! Đúng là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Thiên Độc lão quái lạnh lùng cười, đồng thời duỗi ra một cái móng vuốt màu xanh lá cây chỉ vào chén trà trước mặt, phát ra một chút nguyên lực.

“Phanh!”

Một tiếng nổ vang lên. truyện copy từ

Chén trà còn dư một nửa đột nhiên vấy ra, hóa thành hai luồng khí kinh màu lục, tách ra bắn về phía Bán Giang Hồng cùng Kiếm Cửu.

“Xoẹt xoẹt...”

Mũi nhọn màu lục xẹt qua hư không, phảng phất như đâm thủng không gian, lập tức bắn đến trước ngực Kiếm Cửu cùng Bán Giang Hồng.

- Thiếu chủ mau chạy đi! Lão nô ngăn trở...

Kiếm Cửu sắc mặt ngưng trọng, đột nhiên hét lớn một tiếng, trường kiếm hung hăng đánh lên khí kinh đang lao tới.

Có điều không đợi lão nói xong, lục mang đã đánh lên trường kiếm trên tay lão.

“Đinh... phanh!”

Thanh âm giòn vang lên, huyền bảo trường kiếm bát phẩm trong tay Kiếm Cửu lập tức hóa thành mảnh vỡ. Sau đó thân hình già nua công xuống của Kiếm Cửu cũng bị bắn ngược ra sau, đụng xuyên nóc nhà, không biết bay đến chỗ nào.

Cùng lúc đó, Bán Giang Hồng càng chặt vật hơn. Hắn dựa vào tốc độ kinh người tránh được vị trí nửa thân thể, trên bờ vai để lại một lỗ đen to bằng chén cơm, đang bốc ra khói xanh, rõ ràng trúng kích độc. Bán Giang Hồng ngã xuống góc tường phun ra máu đen, nhất thời không thể bò dậy được.

Phong Liệt đồng tử co rút lại, trong lòng âm âm chấn động. Hắn tuyệt đối không ngờ thực lực của Thiên Độc lão quái lại mạnh mẽ như vậy. Một kích tùy ý đã tiến bước hai đại cường giả Hóa Đan cảnh. Thậm chí còn có một người là Hóa Đan cảnh cửu trọng thiên Kiếm Cửu. Tu vi như vậy thật sự làm cho người ta sợ hãi.

- Tiểu gia hỏa, đừng có giả ngây giả dại với bốn tọa nữa. Ở nơi này, không ai có thể cứu được ngươi đâu!

Thiên Độc lão quái cười lạnh nhìn Phong Liệt, phảng phất như một con hổ đang nhìn một con cừu nhỏ, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt trên tức.

- Tiền bối, ngươi không nói lý lẽ liền xông vào trong phủ bốn tọa, xuất thủ làm thuộc hạ của ta bị thương, chẳng lẽ nghĩ rằng Ma Long Giáo ta là không có người sao?

Phong Liệt trong lòng buộc chặt, lạnh lùng quát.

- Ma Long Giáo sẽ vì một thành chủ nho nhỏ mà trở mặt với bốn tọa sao? Hừ! Một con kiến cũng dám nhúng chàm thần khí, thực không biết sống chết! Đã như vậy, đành bắt ngươi lại rồi từ từ tra hỏi a!

Thiên Độc lão quái âm trầm hừ lạnh, nói ra một câu khiến Phong Liệt chấn động vô cùng.

Ánh mắt Phong Liệt co rút, trong lòng biết hôm nay không thể lừa dối được rồi. Vốn hắn cho rằng lão già này đến vì Thiên Tru lệnh bài, nhưng lúc này nghe thấy, không ngờ lão già này hoài nghi thần khí ở trong tay hắn.

Không cho Phong Liệt nghĩ nhiều, Thiên Độc lão quái đã duỗi ra một bàn tay xanh lá cây hung hăng chụp lấy hắn. Một cỗ mùi tanh nhàn nhạt tràn ngập khắp nơi, làm người ta ngửi được muốn nôn.

- Lão già, ta không hiểu ngươi đang nói cái quái gì!

Đối mặt với thế công từ Thiên Độc lão quái, Phong Liệt không dám đón đỡ. Trong lúc nói chuyện, hắn lập tức hóa thành một đạo hắc mang bắn thủng nóc nhà, biến mất trong không trung.

“Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn. Bàn tay màu xanh lá bóc ra một lỗ thủng trên trên vách tường sau lưng Phong Liệt. Mảnh vỡ văng khắp nơi, chỗ nào bị phá hỏng đều hóa đen thui.

Thiên Độc lão quái lạnh lùng nhìn nơi Phong Liệt biến mất, lỗ mũi hừ một tiếng khinh thường.

Lão không lập tức đứng dậy đuổi theo, mà chờ sau khi Phong Liệt rời khỏi Tứ Phương Thành mới khoan thai đứng dậy. Thân hình nhoáng lên một cái đã biến mất.

Sau khi hai người biến mất, ở một tiểu viện bên trong Phủ Thành Chủ, Trang Huyền Cơ đứng chấp tay, ngửa đầu nhìn bầu trời, ánh mắt phức tạp. Khẽ thở dài một tiếng, lầm bầm:

- Ai... Không biết đặt bảo trên người người là đúng hay sai. Có lẽ, bản công tử nên để lại ình một đường lui...

Cùng lúc đó, Phong Liệt rời đi tự nhiên rước lấy không ít sự chú ý của người trong Tứ Phương Thành. Mấy đạo thân ảnh bay lên trời, đuổi theo hướng Phong Liệt rời đi. Những người này không ngoại lệ đều vì giải thưởng một trăm triệu long tinh giá trên trời.

“Vèo... vèo...”

Trên bầu trời, Phong Liệt bay đi cực nhanh. Chớp mắt một cái đã đi xa mười dặm, vội vã bay về phía xa xa.

Lúc này sắc mặt hắn âm trầm vô cùng, trong lòng không ngừng suy tư đối sách.

Hắn hiểu được, Thiên Độc lão quái hoài nghi mình có thần khí, chỉ sợ có liên quan đến mấy tấm Thiên Tru lệnh bài hắn ném ra từ trong Huyết Hải không gian.

Bị một cường giả Long Biển cảnh theo dõi, đây đúng là một cái thiên đại phiền toái đối với hắn.

Lấy thực lực hiện nay của hắn, cho dù lấy ra tất cả át chủ bài cũng không thể đối mặt với cường giả Long Biển cảnh. Chỉ còn đường chạy trốn.

“Chết tiệt! Phải làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ lão tử phải chạy trốn lão già này cả đời sao?”

Phong Liệt thầm than xui xẻo. Hắn biết rõ ràng, mặc dù mình có cầu cứu Ma Long Giáo cũng không có tác dụng. Bởi vì Ma Long Giáo không có khả năng phái một cường giả Long Biển Cảnh làm thị vệ bảo vệ mình từng giây từng phút.

Hơn nữa, vô cùng có khả năng cầu cứu không được, lại rơi vào miệng cọp.

Sau khi hắn bay ra ngoài mấy trăm dặm, đột nhiên cảm thấy một cỗ uy áp kinh thiên bay lên từ trong Tứ Phương Thành, cấp tốc đuổi theo mình.

Không cần nghi ngờ, chắc chắn là Thiên Độc lão quái!

Long Biển cảnh cường giả, tốc độ tự nhiên vô cùng kinh người. Một bước trăm dặm cũng không phải chuyện khó.

- Bà mẹ nó! Long... Long Biển Cảnh cường giả? Không thể ngờ ngay cả cường giả Long Biển Cảnh cũng muốn đối phó với Phong Liệt.

- Đúng vậy! Chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian chạy thôi. Một trăm triệu long tinh không có duyên với chúng ta rồi.

- ...

Vài tên sát thủ đuổi theo Phong Liệt cảm nhận được khí tức khủng bố sau lưng không khỏi kinh hãi gần chết, tranh thủ thời gian hạ xuống dưới, nhường đường cho Thiên Độc lão quái. Gan bọn họ có to thêm một nghìn lần cũng không dám tranh đoạt với cường giả Long Biển Cảnh.

Trong lòng Phong Liệt rất rõ ràng, lấy tốc độ của mình chắc chắn không chạy thoát khỏi Thiên Độc lão quái. Nhưng hắn cũng không định chạy rất xa, chẳng qua không muốn bại lộ thủ đoạn bảo vệ tính mạng của mình trước mặt Thiên Độc lão quái mà thôi.

Lúc này thấy Thiên Độc lão quái đuổi theo, đột nhiên hấn nhanh chóng rơi xuống, như một mũi tên đâm thẳng vào rừng cây dưới mặt đất.

Sau đó, hấn thả ra một đám khói đen, trong bóng tối không chút do dự lấy ra Âm Chi Lệnh Bài. Từ mang lóe lên, hấn đã biến mất không thấy.

586. Chương 692: Long Biển Cảnh Cường Giả (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 692: Long Biển Cảnh cường giả (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

“Oanh...!”

Trong chớp mắt Phong Liệt biến mất, một cỗ uy áp kinh thiên liên hàng lâm ở phía trên khu rừng nhỏ, vô số cổ mộc nghiêng đồng ngã tây, lá rụng tuôn rơi.

Thiên Độc lão quái đột nhiên chém ra một chưởng, đánh tan khói đen trong rừng. Nhưng bên trong không có tung tích Phong Liệt.

- Cái gì? Chạy đi đâu rồi?

Thiên Độc lão quái khẽ nhưn mày, sắc mặt khó coi.

Một lát sau, lão thả ra tinh thần lực mạnh mẽ, tìm kiếm kĩ càng chu vi mười dặm quanh rừng cây, từng ngọn cỏ cũng không buông tha.

Nhưng nửa canh giờ sau, kết quả vẫn khiến lão vô cùng thất vọng.

- Tiểu súc sinh chết tiệt! Bồn tọa không tin ngươi có thể lên trời xuống đất!

Thiên Độc lão quái thở hổn hển mắng một câu, âm thầm hồi hận lúc trước không lập tức bắt lấy Phong Liệt.

- Hừ! Tiểu súc sinh, ta biết rõ ngươi nấp trong đó. Thức thời liền ngoan ngoãn đi ra, nếu không một khi rơi vào tay bồn tọa, chắc chắn ngươi sẽ sống không bằng chết!

- Ngươi không đi ra chứ gì? Được! Bồn tọa cũng muốn xem thử ngươi có thể trốn bao lâu!

- ...

Thiên Độc lão quái liên tục chửi bậy, nhưng không có một chút đáp lại. Cuối cùng sắc mặt lão trở nên hung ác, khoanh chân ngồi xuống một khối đất trống trong rừng, có vẻ như muốn thi kiên nhẫn với Phong Liệt.

Trong Âm Ngục vẫn yên tĩnh như trước. Cửu U Vương vẫn lẳng lặng tìm hiểu pháp môn vận dụng thần khí.

Sau khi Phong Liệt trở lại Âm Ngục, liền lấy ra một bầu rượu, ngồi trên đài cao uống một mình.

Lúc này, tâm tình của hấn không được tốt lắm. Vốn hấn định trở về Tứ Phương Thành dần xếp hai ngày. Nhưng hình như ông trời không muốn cho hấn rảnh rỗi, đột nhiên xuất hiện một cường giả Long Biển Cảnh.

Thiên Độc lão quái, quả thực giống như một tòa núi lớn đặt trong lòng hấn, vô cùng trầm trọng.

Kỳ thật, mặc dù trốn đi bề quan mười năm tám năm cũng không xem như chuyện lớn. Nhưng quan trọng không lâu sau Thiên Long Vực sẽ mở ra. Một trận đại thịnh hội của một đời tuổi trẻ trên đại lục không thể bỏ qua được.

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt quay người nhìn Cửu U Vương, ánh mắt dần dần trở nên kiên định.

Hôm nay chỉ muốn thoát khỏi khốn cảnh này, chỉ còn cách lại để cho Cửu U Vương tiến giai. Ngoài ra không còn cách nào khác.

Đương nhiên, hắn cũng có thể cầu cứu Hoàng Tử Nguyệt. Chắc là cô nàng này không đến mức trơ mắt nhìn mình gặp chuyện không may.

Nhưng không hiểu tại sao, hiện tại hắn không muốn cúi đầu trước nữ nhân kia. Thực tế là không muốn nợ Long Vũ Minh nhân tình.

Hơn nữa, trước mặt thần khí, hắn không thể tin được ai. Hết thấy chung quy đều phải dựa vào bản thân mình.

Một lát sau, trong đầu hắn đột nhiên lóe lên. Hắn nhớ đến cái gói nhỏ mà Phong Hoài Nam giao cho.

Cái gói này là do cha mẹ hắn chưa từng gặp mặt để lại, đối với hắn vô cùng quan trọng.

Hắn nhẹ nhàng mở ra gói lụa màu đen, cẩn thận nhìn đồ vật bên trong.

Đồ vật trong bao rất đơn giản, chỉ vẻn vẹn có hai chai thuốc, một cái hộp dài, cùng với một tấm lệnh bài màu trắng bạc.

Ánh mắt Phong Liệt hấp háy. Hắn cầm lệnh bài lên quan sát. Trên lệnh bài màu bạc có khắc một chữ “Chiêu” bằng tiếng Cổ Long, mơ hồ tản ra từng đợt rung động, vô cùng bất phàm. Có thể là tín vật nhập môn của một giáo phái nào đó.

Sau đó hắn lại nhìn xem hai chai thuốc cùng chiếc hộp kia. Trong chai thuốc chứa một viên Đăng Long Đan cùng một viên Huyền Nguyên Bất Tử Đan. Trong hộp là một cây Thất Diệp Tử Linh Tham luyện thể thánh dược, vô cùng trân quý.

Ba thứ này đều giá trị xa xỉ, cao thủ Cương Khí Cảnh bình thường đều không thể mua được. Chẳng qua đối với Phong Liệt nay mà nói lại không đáng giá cho lắm.

Phong Liệt khẽ thở dài, định giữ lại những thứ này làm kỉ niệm. Dù sao cũng là đồ cha mẹ để lại ỉn.

Nhưng một lát sau, hắn đặt tay vào trong túi lụa màu đen lại đột nhiên nao nao.

“Tại sao lại phải dùng túi tơ lụa?”

Phong Liệt ngạc nhiên tự hỏi.

Đăng Long Đan, Huyền Nguyên Bất Tử Đan, Thất Diệp Tử Linh Tham, mấy thứ này đều có giá trị đầu chỉ mấy vạn Long tinh. Mà một cái nhẫn trữ vật chỉ có giá mười Long tinh thôi. Không có lẽ nào lại không dùng nhẫn trữ vậy mà lại dùng một tấm lụa vớ vẩn bao bọc.

Hắn vô ý thức xoa xoa lụa đen, đột nhiên phát hiện tấm lụa này nặng nề bất thường. Một tấm lụa chỉ có vài mét vuông mỏng manh lại nặng chừng năm ký, tuyệt đối không thể so sánh với vải vóc bình thường.

Ánh mắt Phong Liệt không ngừng hấp háy. Do dự một lúc, hắn chậm rãi tăng lực xoa bóp tấm lụa.

Trăm cân, hai trăm cân,... ba ngàn cân, một vạn cân... mười vạn cân...

Một lát sau, Phong Liệt dần dần giật mình phát hiện, lực đạo trên tay đã tăng đến cự lực mười vạn cân, vẫn không thể làm cho tấm lụa này có một chút hao tổn.

- A? Tấm lụa thật là kiên cố...! Dùng để làm chiến y nhất định không sai!

Đôi mắt Phong Liệt sáng lên. Hắn không hề sợ làm hỏng tơ lụa, nguyên lực trong cơ thể điên cuồng tuôn vào hai tay, dần dần tăng đến cự lực trăm vạn cân, nhưng tấm lụa vẫn nguyên vẹn không hao tổn.

Sau đó, Phong Liệt triệt để buông tay, ném tấm lụa xuống đất, dùng hạ phẩm linh bảo trường kiếm, thượng phẩm linh bảo đại đao thậm chí nhất phẩm huyền bảo trường thương hung hăng giằng co trên tấm lụa.

Nhưng cho dù là loại thần binh lợi khí nào cũng không thể để lại một chút dấu vết. Thậm chí, ngay cả Phong Ma Đại Thương vô cùng sắc bén đều không thể đâm thủng nó.

Cuối cùng Phong Liệt vô cùng kinh hỉ kết luận, tấm lụa này quả thực có thể coi là kim cương bất hoại!

“Có lẽ... Thật ra cha mẹ muốn để lại cho ta nhất chính là tấm lụa này!”

“Mẹ đến từ một thế lực cực kì khổng lồ trong Cổ giới, giá trị con người có lẽ không kém chút nào, chắc sẽ không chỉ để lại mấy viên đan dược với một tấm lệnh bài không biết để làm gì. Để lại một tấm lụa đao thương bất nhập cho ta phòng thân cũng là bình thường.”

Phong Liệt nhíu mày, dần dần nghĩ đến điểm này.

Chẳng qua, một tấm lụa như vậy lại có thể làm được gì? Muốn may chiến y hình như cũng không đủ.

Lúc này, Phong Liệt đột nhiên nhớ đến một chuyện, ngay lúc Phong Hoài Nam lấy ra cái túi này, một thứ đồ trong nhẫn trữ vật của hắn hơi chấn động một chút.

Một lát sau, Phong Liệt khẽ động tâm ý, một miếng sắt hình tròn lớn bằng nắm tay xuất hiện trong tay hắn.

Trên miếng sắt màu đen này có khắc hoa văn cực kì huyền ảo, chính là một tấm tìm được trong không gian cự ngục thôn phệ mà tiểu ma nữ tìm thấy.

Có thể bảo tồn trong không gian Cự Ngục thôn phệ vài vạn năm mà không bị hư hao, chắc hắn không phải thứ gì đơn giản.

Chẳng qua lúc đó hai người còn không nghiên cứu ra đó là thứ gì, liền rời khỏi thôn phệ không gian. Tấm sắt này cũng bị quên lãng.

“Hai thứ này không biết có liên quan gì tới nhau không nữa...”

Phong Liệt một tay cầm miếng sắt tròn, một tay cầm tấm lụa, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa. Nhưng mặc hắn nhìn kiểu gì cũng không cảm thấy hai thứ này dính dáng tới nhau.

Nhưng sau đó, đến khi Phong Liệt mất hết kiên nhẫn, muốn thu lại cả hai thứ, đột nhiên xuất hiện tình huống bất ngờ.

“Ông..... Ông..... Ông.....”

Đột nhiên, miếng sắt tròn cùng tấm lụa đen nhẹ nhàng rung lên, tản ra hắc mang nhàn nhạt.

Không gian Âm Ngục yên tĩnh lập tức mãnh liệt trào ra nguyên khí, nhao nhao chui vào bên trong hai vật, khiến cho hắc mang càng ngày càng đậm đặc

nguồn (.)

587. Chương 693.: Tiểu Hắc (1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 693.: Ma Long Tiểu Hắc (1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

“Ồ? Thật là có cổ quái!”

Phong Liệt kinh ngạc mở to mắt, nhìn chăm chăm vào biến hóa trước mặt.

Hắn thả lỏng hai tay, để mặc iếng sắt cùng tấm lụa đen trôi lơ lửng trong không trung, chậm chạp xoay tròn.

Giờ phút này, hai đồ vật đều tản ra hắc mang càng ngày càng cường thịnh, không ngừng rung động lắc lư. Từng vòng sáng đen rung động khuếch tán ra xung quanh.

Phong Liệt thả tinh thần lực ra, lập tức giạt mình phát hiện, những gợn sóng màu đen này lại xuyên qua không gian Âm Ngục, bắn ra xung quanh Âm Vũ Phong.

Thời gian dần dần trôi qua, màu đen sóng rung che khuất bầu trời, khiến cho sắc trời đều mờ nhạt.

Một lát sau, toàn bộ Ma Long Giáo đều bị bao phủ bởi sắc trời nhạt nhẽo. Sau đó là cả Ma Long sơn mạch, toàn bộ Long Huyết đại lục. Sóng rung màu đen dần dần che đầy từng góc nhỏ trên đại lục. Theo sau đó còn có một cỗ khí tức thần bí mà tang thương tràn ngập trong thiên địa.

- Ô, sao trời lại đen như vậy? Ta nhớ vừa mới ăn trưa xong!

- Thiên hàng dị tượng! Không phải phúc cũng là họa!

- Chuyện này là thế nào? Chẳng nhẽ có dị bảo xuất thế?

- ...

Nhất thời, toàn bộ sinh linh trên Long Huyết đại lục đều kinh ngạc khó hiểu cảnh tượng này, đều nghị luận không ngừng.

Một ít thế ngoại cao nhân ẩn náo trong núi đất hoang đều bận rộn cuống quýt nhìn trời bói toán, hy vọng có thể tra ra chút tin tức. Nhưng đều nhao nhao lắc đầu thở dài, sắc mặt thất vọng.

Mà giờ phút này, trong Âm Ngục, Phong Liệt chấn động vô cùng. Trên đầu miếng sắt tròn cùng tấm lụa đen càng rung động lắc lư mạnh hơn, tốc độ hấp thu huyền lực càng mạnh hơn. Hắc mang chói mắt tràn ngập không gian.

Nếu không phải Phong Liệt cùng Cửu U Vương kịp thời trốn vào trong Long Ngục thì suýt nữa đã bị hút khô nguyên lực, biến thành xác ướp.

Bây giờ hẳn chỉ có thể nấp trong Long Ngục, phân ra một tia thần thức quan sát động tĩnh bên ngoài.

“Ông..... Ông..... Ông.....”

Một phút, nửa canh giờ, một canh giờ...

Thời gian chậm rãi trôi qua, tình huống này vẫn không ngừng tiếp tục.

Bên ngoài Âm Ngục, vô tận thiên địa nguyên khí mãnh liệt lao tới, nhao nhao chui vào trong Âm Ngục.

Trong Âm Ngục, hai vật đã bị hắc mang triệt để che dấu, lại khó có thể quan sát tình hình bên trong.

Trên Long Huyết đại lục, tất cả tuyệt thế cường giả đều nhao nhao bị dị tượng đánh thức, kinh ngạc nhìn về phía Ma Long Giáo. Cách đó không xa đều nhanh chóng chạy đến Ma Long Giáo, sợ bỏ lỡ bảo vật xuất thế.

Thời gian bên ngoài Âm Ngục dần dần trôi qua, tụ tập càng nhiều cường giả. Ma Long Giáo mười tám viện phái cao tăng, lấy Chiến Thiên Ma Vương dẫn đầu đều nhao nhao đứng trên không trung, ánh mắt vô tận khiếp sợ.

- Đây... Đây dĩ nhiên là động tĩnh do Âm Ngục gây ra! Ôi trời ơi! Hẳn là nhất đại truyền nhân của Âm chi nhất mạch, không ngờ đã hoàn toàn luyện hóa được thần khí?

- Không đúng! Cỗ khí tức này tuyệt đối không phải là Âm Ngục. Nhất định là có chuyện gì đó!

- Cái gì? Vô thiên chi nhật? Đây... Đây hẳn là Vô Thiên Chi Nhật từng ghi lại trong thiên thư!

- ...

Trong lúc mọi người đang ở đây nghị luận, trong một dãy núi ở Tây Vực đại lục, có một tòa thiết phong cao tới vạn trượng âm âm sụp đổ, chìm vào lòng đất.

Theo đó là một tấm vải lụa đen tản ra hào quang vạn trượng rời khỏi phế tích, bay về phương đông.

Một lát sau, một con quái vật toàn thân đen kịt, sáu đầu ba chân bò ra khỏi phế tích, đôi mắt màu xanh lá u ám tỏa ra ánh sao sáng khiếp linh hồn người.

Sau khi quái vật bò ra, đứng trên một chỗ cao, vô cùng vui sướng nhìn bầu trời thét dài, thanh âm sắc nhọn chói tai, vang tận trời cao.

Không lâu sau khi quái vật xuất hiện tại nơi này, phía dưới nơi thiết phong chìm trong lòng đất tạo thành một cái hố sâu không thấy đáy, từng con quái vật lần lượt trèo lên mặt đất, bò đến gò cao, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời ảm đạm vì bị hắc mang che đầy không ngừng gào thét, thỏa thích thể hiện niềm vui sướng của mình.

Đám quái vật này có hình thù dị dạng vô cùng, có ba đầu sáu tay, có thân người đầu sói, có nhỏ như tổ cầu, cũng có lớn như một ngọn núi nhỏ. Khí thể cũng rất mạnh, tùy tiện một con đều không thua nhất giai long thú trên đại lục, thậm chí có nhiều con vượt qua tam, tứ giai.

“Ngao...”

“Uôm...”

“...”

Tất cả quái vật nghe bộ răng nanh dữ tợn, móng vuốt vô cùng sắc bén, lân giáp chắc chắn như sắt, con người tỏa ra khí tức hung lệ, khát máu, thô bạo.

Đồng thời, vô tận ma khí xem lẫn khí tức tang thương tự cổ chí kim từ sâu trong lòng đất bay lên, dần dần khuếch tán bốn phương tám hướng. Trong phạm vi bán kính ngàn dặm, sau khi vô số dã thú hung lệ, long thú cảm nhận được cỗ khí tức này đều nhao nhao hốt hoảng chạy trốn vào sâu trong đại lục trung tâm.

“Ngao uôm...”

Một lát sau, từ một tiếng rỗng ngâm chấn động trời cao vang lên, tất cả quái vật đều nhao nhao yên tĩnh lại, nằm sấp trên đất thân hình run rẩy, phảng phất đang nghênh đón vương giả đến, trong đôi mắt lộ vẻ kính sợ sâu thẳm.

Một khắc sau, một con Ma Long thần tuần giương hai cánh dài đến hơn ba mươi trượng bay lên không trung, vắt ngang thiên địa. Long uy mạnh mẽ tràn ngập khắp đại lục, mãnh liệt như thủy triều. Nó ưu nhã xoay một vòng trên không trung, phảng phất đang khoe với đại lục – Vương giả trở về!

Đây là một con Ma Long chính thức, mọi người trong Long Huyết đại lục đều chưa từng thấy được Ma Long chính thức. Hai cánh che phủ bầu trời, bốn cái long trái đứng trên không trung, không thể nói hết ưu nhã cùng cao ngạo, còn có một phần nội liễm hung ác dữ tợn.

Trên lưng con Ma Long thần tuần còn đứng một thiếu niên tà mị xinh đẹp. Thiếu niên có đồng tử màu tím, tóc dài màu trắng, ngũ quan tinh xảo cực điểm, da thịt còn trắng hơn thiếu nữ mười sáu, áo choàng màu đen rộng lớn phất phới trong gió, một thân phục sức hoa mỹ tinh xảo màu trắng phụ trợ thân hình cao lớn của hắn đặc biệt uy vũ bất phàm.

Thiếu niên khoan thai đứng trên lưng Ma long, trong tay cầm một bầu rượu màu bạc, ưu nhã thưởng thức một ngụm. Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, khóe miệng xuất hiện một nụ cười ngạo nghễ. Hắn cảm khái nói với Ma Long dưới chân:

- Tiều Hắc, ngươi biết không? Đây chính là nơi tổ tiên chúng ta sinh ra, một vùng đất thần thánh! Thế giới này mới là thế giới của Thánh tộc chúng ta! Không thể ngờ nhiều năm như vậy, chúng ta có thể thay tổ tiên tìm được đường về nhà!

“Ngao uôm...”

Ma Long Tiểu Hắc vui sướng phát ra một tiếng rỗng ngâm, tựa hồ cũng vô cùng cao hứng với chủ nhân của mình.

Nhưng ngay sau đó, Tiểu Hắc đột nhiên dùng thanh âm trẻ con non nớt nói nhỏ:

- Thái tử, không hiểu sao Tiểu Hắc cảm thấy toàn thân vô cùng khó chịu.

- Cái gì?

Thiếu niên được gọi là Thái tử khê nhưn mảy, ánh mắt lóe lên một chút.

- Ô... Quy tắc của thế giới này thật là có chút cổ quái, thực lực của ta tựa hồ cũng bị phong ấn một phần ba.

- A... không được! Thái tử, Tiểu Hắc sắp chết! Uôm...

Con Ma Long cực lớn kia đột nhiên thống khổ run rẩy, phảng phất đang bị tra tấn dã man, đứng trên không trung run rẩy vài cái, lập tức muốn chui xuống hố sâu dưới đất.

588. Chương 694.: Tiểu Hắc (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 694.: Ma Long Tiểu Hắc (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhưng không đợi nó hoàn toàn chui vào hố, thân thể cao lớn đã tiêu tán trong thiên địa, một đám tro tàn cũng không để lại.

- Đây... Đây là sao? Chẳng nhẽ thế giới này bị nguyên rửa?

Thiếu niên đứng trong không trung, sắc mặt vừa sợ vừa giận, nhìn lên trời xanh đau khổ suy tư.

...

...

Dưới sự bao phủ của hắc mang mờ nhạt, trong ánh mắt kinh ngạc của hàng tỷ hàng triệu sinh linh, hàng trăm hàng ngàn mảnh vải màu đen lớn nhỏ lành rách từ khắp nơi trên thế giới đều xuất hiện, nhao nhao bay về phía Ma Long sơn mạch ở phương đông.

Những mảnh vải rách màu đen nhỏ thì chỉ vền vện có một hai đốt ngón tay, lớn cũng không quá nửa mét, đều tản ra hắc mang chói mắt, phảng phất nhận được triệu hồi nào đó, nhốn nháo xẹt qua trời cao, chui vào trong Âm Ngục.

Bên ngoài Âm Vũ Phong, vô số võ giả xung quanh đều phát hiện cảnh tượng quái dị này, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Thậm chí có người muốn ngăn lại một tấm vải nghiên cứu xem, nhưng bị tấm vải dễ dàng đâm xuyên qua thân thể, tiêu tán trong không trung.

- Giáo chủ đại nhân! Chúng ta có cần xuất động lực lượng ngăn cản tất cả không?

Một lão giả mặc phục sức hộ pháp Ma Long Giáo truyền âm đến Chiến Thiên Ma Vương hỏi.

Chiến Thiên Ma Vương ánh mắt sắc bén lóe lên, lạnh nhạt nói:

- Không cần! Nếu như đây là một bảo vật đang hợp lại thành hình, chắc hẳn không ai có thể sai sử được nó. Không chừng đây chính là đại cơ duyên của Ma Long Giáo chúng ta. Hỏi xem Ma Long Đại Tể Ti nghĩ gì về chuyện này!

Ma Long Đại Tể Ti là thần quan đứng đầu Ma Long Giáo, chuyên phụ trách bói toán thiên cơ, nhân viên thần chức chủ trì đại tể.

- Vâng!

Tên thuộc hạ lập tức đáp lời.

Một lát sau, hộ pháp này trở về bên cạnh Chiến Thiên Ma Vương, vẻ mặt không thể che dấu khiếp sợ. Hắn thấp giọng truyền âm cho Chiến Thiên Ma Vương:

- Giáo chủ đại nhân, Đại tể ti cũng không thể do thám được những vật này là vật gì. Nhưng hắn vẫn bói toán được sâu trong lòng đất có chín mươi ba chỗ phong ấn trận pháp không gian thông đạo không biết dẫn đến nơi nào đã biến mất. Nay có một số sinh linh cường đại từ Viễn Cổ thời đại lần lượt xuất hiện trên đại lục.

- Cái gì? Sinh linh cường đại từ Viễn Cổ thời đại? Đó là cái thứ gì?

Chiến Thiên Ma Vương hơi sững sờ.

- Đại tể ti nói, hắn là Ma Tộc cùng Thần Tộc ghi lại trong muôn đời thiên thư của Chiêm Thiên Các. Còn có Long tộc. – Thanh âm lão giả hơi run rẩy, hiển nhiên trong lòng cực kì rung động.

- Cái gì? Sao lại như thế?

Chiến Thiên Ma Vương cũng không khỏi biến sắc mặt. Sau một lát sững sờ, ánh mắt của hắn dần dần nhìn về phía Âm Ngục, lẩm bẩm:

- Vô Thiên Chi Nhật, quần ma loạn vũ, huyền thiên minh thế, thiên địa dịch chủ. Hết thấy hắn đều là thật sự. Không biết bộ tộc nào sẽ trở thành chủ nhân mới của đại địa này? Huyền thiên, huyền thiên...

... xem tại

...

Bên trong Âm Ngục không gian, Phong Liệt không biết một hành động nhỏ của mình đã dẫn phát một loạt phản ứng ở thế giới bên ngoài. Hắn vẫn đang khẩn trương quan sát biến hóa bên ngoài.

Suốt ba canh giờ trôi qua, dựa vào một ít khổng chế Âm Ngục, hắn có thể rõ ràng cảm giác được, thỉnh thoảng có những mảnh vải lụa màu đen lớn nhỏ đã vượt qua không gian, xuất hiện bên trong Âm Ngục.

Nhưng kể tiếp những tấm vải này biến hóa thế nào thì hắn không thể biết được. Bởi vì đoàn hắc mang cực kì chói mắt ở giữa không gian kia, hơn nữa tản ra một cỗ lực lượng vô cùng quỷ dị, hoàn toàn ngăn cách hắn dùng tinh thần lực dò xét. Tất cả những thứ đó đã sâu sắc vượt qua những gì hắn nắm giữ, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi kết quả.

Đương nhiên trong lúc này, toàn bộ hàng trăm triệu hàng tỉ sinh linh trên Long Huyết đại lục đều đang chờ đợi giống như hắn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong không gian Âm Ngục, chói mắt hắc mang vẫn đang tiếp tục, âm hưởng rung động lắc lư vẫn ồn ào không ngừng.

Rất cực, nửa ngày trời sau, tình huống phát sinh biến hóa.

Trong một thời khắc, hắc mang mờ nhạt tràn ngập không trung đột nhiên biến mất. Ánh sáng trời chiều chiếu sáng toàn bộ đại địa, toàn bộ đại lục khôi phục ánh sáng. Hết thấy giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này trong không gian Âm Ngục, thân hình Phong Liệt lại xuất hiện một lần nữa. Hắn nhìn nhìn một tấm lụa đen dài đến trăm trượng, rộng chừng trên dưới năm mươi trượng, không khỏi trợn mắt há mồm.

Tấm lụa khổng lồ lẳng lẳng nằm dưới mặt đất, hầu như chiếm cứ toàn bộ một nửa không gian Âm Ngục.

Nói chính xác hơn, đây chính là một tấm bản đồ cực lớn.

- Ha, làm ra động tĩnh lớn như vậy mà chỉ là một tấm bản đồ thôi sao? Không phải như vậy chứ!

Sững sờ trong chỗ lát, Phong Liệt đi đến bên cạnh, cẩn thận quan sát lần nữa, đã thấy trên tấm bản đồ tản ra vàng sáng mờ nhạt cùng một cỗ khí tức tang thương tự cổ chí kim, bên trên ghi chú vô số dãy núi, hải vực, đại lục, tường tận cho tới tên gọi của từng dòng sông, thành trấn, thôn trang... Đều dùng ngôn ngữ Cổ Long để đánh dấu.

Một lát sau, Phong Liệt lại kinh ngạc phát hiện, tấm bản đồ khổng lồ này thực ra chỉ vền vền có một phần năm là rõ ràng, những nơi còn lại rất mờ hồ, chữ viết mờ nhạt không rõ ràng, nhìn kĩ mới có thể thấy được một ít đường nét.

Càng khiến Phong Liệt cảm thấy khó hiểu là chỉ có một phần năm bản đồ này dường như đã bao gồm toàn bộ Long Huyết đại lục. Bao gồm tất cả phương đông xa nhất là Kim Long thiên triều, phương nam xa nhất là Vô Lượng Hải, phương bắc xa nhất Long Vãn Đại Mạc cùng với phương tây xa nhất là Thiên Tịch Chiếu Trạch.

- Chẳng nhẽ... Đây chính là bản đồ toàn bộ thế giới? Không biết là có gồm cả Cổ giới không nhỉ?

Trên đại lục bản đồ không phải là vật hiếm. Nhưng nếu nói bản đồ bao dung toàn bộ Long Huyết đại lục thì cực kì hiếm có. Còn bản đồ toàn bộ thế giới, tựa hồ còn chưa có ai nghe nói qua.

Tục truyền tại thời kì cuối thời đại Viễn Cổ Chân Long, khắp bốn nguyên đại lục chia năm xẻ bảy, không biết bể bao nhiêu khối. Mà không gian bên ngoài Long Huyết đại lục đã trở nên vụn vụn, triệt để mất liên hệ với mảnh vỡ đại lục khác, tự nhiên không có khả năng có bản đồ nguyên vẹn thế giới.

Phong Liệt cẩn thận thăm dò bản đồ một lát, nhưng không phân biệt được ngoài Long Huyết đại lục có Cổ giới hay không. Bởi vì ngoại trừ Long Huyết đại lục, những nơi khác đều rất mờ hồ.

Nhưng hắn vẫn phát hiện được một số thứ khác.

Trên tấm bản đồ khổng lồ này, Long Huyết đại lục đứng ở vị trí trung tâm bản đồ. Mà ở ngay chính giữa bản đồ, có một miếng sắt tròn lớn bằng miếng chén cơm, hoàn mĩ kết hợp với bản đồ.

Miếng sắt tròn này đúng là miếng mà tiểu ma nữ nhặt được. Vốn miếng sắt này đơn giản tự nhiên, khắc một ít hoa văn huyền ảo, nhưng không thu hút cho lắm. Mà giờ phút này, miếng sắt tròn giống như sống lại, lóe ra vàng sáng màu đen mờ nhạt, đặt trên tấm bản đồ lại có ý như vẽ rồng điểm mắt.

- Đây hẳn là một bảo vật...

Phong Liệt nhìn bản đồ, nhíu mày suy tư.

Kế tiếp, đột nhiên hắn nặn ra một giọt máu rơi xuống miếng sắt tròn.

“Ông.....”

Dưới ánh mắt chăm chú của Phong Liệt, giọt máu kia nhanh chóng bị hấp thu, đồng thời cả tấm bản đồ đều khẽ run lên.

589. Chương 695 : Vô Thiên Chi Nhật (1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 695 : Vô Thiên Chi Nhật (1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

-Ồ, đúng là có thể nhận chủ!

Ánh mắt Phong Liệt thoáng chốc sáng ngời. Nhưng một khắc sau, hắn đột nhiên ngây dại, vẻ mặt khiếp sợ tột độ.

Hắn cảm thấy một số lượng khổng lồ tin tức tràn ngập đầu óc, hầu như muốn làm đầu hắn nổ tung, khiến sắc mặt hắn tái nhợt vô cùng.

Cũng may là thời gian không dài. Chỉ chốc lát sau, hắn đã tiếp nhận xong tất cả tin tức.

Nhưng vẻ mặt của hắn lại có chút cổ quái.

Trong số lượn tin tức mà Phong Liệt tiếp nhận, tấm bản đồ này là một đồ vật khó lường, tên là Bản Nguyên Giới Đồ, phẩm cấp không rõ.

Về phần công năng, Phong Liệt chỉ biết một cái, nhưng hơi bị hoang đường. Đó chính là Súc Địa Thành Thốn, Chỉ Xích Thiên Nhai.

- Súc Địa Thành Thốn? Chỉ Xích Thiên Nhai? Xạo ke nó vừa vừa thôi!

Phong Liệt thấy thế nào cũng không đáng tin cậy, trong lòng không khỏi hơi buồn cười. Nhưng hắn vẫn không ngại ném thử một chút.

Sau đó, tâm ý của hắn khẽ động, cự đồ trăm trượng lập tức nổi trong không trung. Hắn nhảy lên thân đồ, tâm thần tập trung vào Đẳng Long Quận Tứ Phương Thành, miệng khẽ quát lên một tiếng:

- Tứ Phương Thành! Đi!

Trong lúc đang tập trung tinh thần, đột nhiên cả người Phong Liệt vô thanh vô tức biến mất trong không trung, cả cự đồ bách trượng cũng theo đó mà biến mất.

Một khắc sau, Phong Liệt cảm thấy trước mắt sáng lên. Hắn kinh ngạc phát hiện mình nhanh chóng xuất hiện ở vạn trượng trên cao Tứ Phương Thành. Cuồng phong xung quanh lạnh thấu xương, làm cho thân đồ dưới chân hắn đều bay phất phới.

Phong Liệt nhìn cảnh vật xung quanh, sau một hồi kinh ngạc, không khỏi thoải mái cười ha hả.

- Đây... Đây quả nhiên là sự thật! Hóa ra thật sự có thứ tốt như vậy! Ha ha ha, ha ha ha... A! Đau chết lão tử!

Không đợi Phong Liệt vui mừng lâu lắm, hắn đột nhiên ôm đầu ngồi bệt xuống, bộ dạng cực kì thống khổ, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hóa ra muốn thúc giục công năng Súc Địa Thành Thốn, cần phải tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực.

Từ Ma Long Giáo đến Tứ Phương Thành cần đi một quãng đường dài ba mươi vạn dặm, làm tinh thần lực của Phong Liệt thoáng chốc đã tiêu hao mất tám phần. Nếu như đi xa thêm chút nữa, chỉ sợ có thể gây tổn thương đến căn nguyên, lập tức hắn sẽ biến thành một tên ngốc.

Phong Liệt cố nén đau nhức tận xương tủy, ăn vào mấy viên Dưỡng Hồn Đan, mới dần dần khôi phục một ít.

- Xuy... Nguy hiểm quá nguy hiểm quá! Sau này phải cẩn thận rồi! Nhưng đây đúng là một bảo bối tiết kiệm thời gian chạy trốn chết khó được a!

- He he, không ngờ cha mẹ lại để lại cho ta một món đồ thần kì như vậy. Ừm, chuyện này cũng có công lao của tiểu ma nữ, lần sau gặp lại nhất định phải cảm ơn nàng.

Phong Liệt nhìn cự đồ dưới chân, thật sự không kìm được vui mừng. Có thân đồ trong tay, cho dù là Long Biển Cảnh cao thủ cũng phải ở sau lưng hắn ngửi rắm!

Một tấm lụa đen khổng lồ trôi nổi ở vạn trượng trên cao đã sớm khiến không ít người chú ý.

Phong Liệt biết không nên ở đâu, lập tức khẽ động tâm ý, thu cự đồ bách trượng vào trong cơ thể. Sau đó hắn thoáng sửa đổi lại dung mạo một chút, rơi xuống đại doanh Tứ Phương Thành.

Mặt trời xuống núi, thiên địa mờ nhạt.

Phong Liệt đi đến bên ngoài Tây đại doanh, Lí Thiên Hùng và Hỏa Mãng Vương lập tức cảm nhận được, vội vàng đi ra đón chào.

- Bái kiến công tử!

- Bái kiến công tử!

Hai người Hỏa Mạng Vương ngay ngắn hành lễ, thấy Phong Liệt không có việc gì, ánh mắt hai người đều khó che dấu mừng rỡ cùng kinh ngạc.

- Ủ, vào đi rồi nói.

Phong Liệt nhẹ gạt đầu, đi theo hai người vào sâu trong đại doanh.

Lại nói tiếp, đúng là hẳn không có việc gì đến Tây đại doanh. Lúc này cùng nhau đi tới, thấy hết thấy trong doanh đều ngay ngắn rõ ràng, trong lòng cảm thấy thỏa mãn với biểu hiện của Lí Thiên Hùng.

Một số binh sĩ tuần tra trong doanh địa thấy Thống lĩnh đại nhân tự mình nghênh tiếp một vị thiếu niên lạ lẫm không lớn tuổi, đều kinh ngạc một hồi, nhao nhao suy đoán thân phận người kia. Nhưng không ai dám lên trước thăm dò nào nhiệt.

Một lát sau, đại trưởng tận cùng bên trong, một bàn tiệc rượu tinh xảo được xếp đặt lên.

Mặc dù võ giả đã đạt đến Thần Thông Cảnh, trong vòng hai năm không ăn uống gì cũng chẳng chết người được. Nhưng ăn uống vốn là một thú vui của nhân sinh, dưới tình huống điều kiện cho phép, Phong Liệt cũng không có gì cự tuyệt.

- Công tử, hôm nay Thiên Độc lão quái đi đang canh giữ trong rừng cây thành nam, công tử cần cẩn thận một chút. – Hỏa Mạng Vương nói.

Hắn thật sự không thể tưởng tượng được Phong Liệt lại có thể bỏ rơi một cao thủ Long Biển Cảnh, nghênh ngang về tới Tứ Phương Thành. Thiên Độc lão quái còn đang ngốc nghếch canh giữ trong rừng cây, muốn ôm cây đợi thỏ nữa kia! truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Hửm? Lão già kia còn đang trông coi ở chỗ đó sao?

Phong Liệt nghe thấy Hỏa Mạng Vương nói vậy, sắc mặt sững sờ, lại lộ ra một chút cổ quái.

- Đúng vậy. Công tử, có lẽ Thiên Độc lão quái cho rằng công tử còn đang trốn trong rừng cây không đi đâu xa. – Hỏa Mạng Vương gạt đầu nói.

- Ha... Vậy cứ để lão canh giữ chỗ đó. Đến, uống rượu thôi!

Phong Liệt mỉm cười, trong lòng phiền muộn vì bị Thiên Độc lão quái đuổi giết hơi giảm đi một chút, ngửa đầu nốc cạn chén rượu.

Hỏa Mạng Vương cùng Lí Thiên Hùng ngồi phía dưới, thấy lúc này Phong Liệt còn có tâm tư uống rượu, không bận tâm đến Thiên Độc lão quái, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Nếu là người khác bị cường giả Long Biển Cảnh theo dõi, chỉ sợ đã bị dọa đến mức hồn bay khỏi thể, ngày ngày hoảng hốt.

Nhất thời hai người không khỏi sinh ra kính nể với vị chủ tử tuổi không lớn nhưng thủ đoạn ùn ùn này, đồng thời đều âm thầm may mắn. Tính mạng hai người phụ thuộc vào Phong Liệt, tự nhiên trong lòng hi vọng Phong Liệt càng mạnh càng tốt.

- Bán Giang Hồng cùng vị kia trong tháp thể nào rồi? – Phong Liệt đột nhiên hỏi.

- Công tử yên tâm. Bán Giang Hồng cùng vị kia mặc dù thương nặng, nhưng đều không trí mạng, nay đều đang tự chữa thương. – Hỏa Mạng Vương đáp.

- Ừm, thế là tốt rồi.

...

Một lát sau, Lí Thiên Hùng do dự chốc lát, chấp tay nói:

- Công tử, trong thành hôm nay đột nhiên xảy ra hơn mười vụ ám sát, hơn nửa người chết đều là một ít sát thủ thích khách, thật sự là cổ quái, không biết...

- Hửm? Chẳng lẽ là Kiếm Cửu?

Phong Liệt hơi sững sờ, nhưng hắn nhanh chóng nghĩ đến Kiếm Cửu.

- Không sao, mấy tên đó vốn đáng chết, không cần để ý tới.

...

...

Trong lúc Phong Liệt đang ở trong Tây đại doanh uống rượu, bốn phía Âm Vũ Phong Ma Long Giáo, một số đệ tử bình thường đều bị giải tán, nhưng lại tụ tập càng ngày càng nhiều tuyệt thế cường giả. Thập đại Chân Long Giáo Phái cùng với Thiên Diễm Môn, Phiêu Miểu Thiên Cung, Tuyệt Vọng Kiếm Phái đều có không ít cường giả tới. Hoàng gia Hoàng Tử Nguyệt và U Minh Giáo Thiên Hoang Tán Nhân cũng nằm trong số đó.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Âm Ngục, nhao nhao nhủ mảy.

- Có ai biết chuyện gì xảy ra không? Truyền nhân Âm chi nhất mạch đang làm trò quỷ gì vậy?

- Lão phu từng nghe lời đồn từ Viễn Cổ, Vô Thiên Chi Nhật, đó là lúc thiên địa đổi chủ, đây chính là điềm xui a...

- Hừ, đây đều là do Âm chi nhất mạch. Binh khí chính nghĩa như Âm Ngục tuyệt đối không thể nằm trong tay Âm chi nhất mạch nữa! Nếu không chỉ sợ chôn vùi cả thế giới!

590. Chương 696 : Vô Thiên Chi Nhật (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 696 : Vô Thiên Chi Nhật (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Đúng thế! Gọi Âm chi nhất mạch giao Âm Ngục ra đây!

- Ai, cho dù nói vậy, nhưng đến nay chúng ta đều không có một chút tin tức về Âm chi nhất mạch, thế thì phải làm thế nào?

- ...

Một đám cường giả nhao nhao thảo luận làm thế nào để cướp được Âm Ngục từ tay Âm chi nhất mạch, nhưng vẫn không có kết quả.

Bên trong Âm Ngục, Cửu U Vương nheo mắt, lạnh lùng cười.

- Hừ! Cứ để các người nhìn nhiều một chút, đợi không lâu sau lão tử tấn giai Long Biến Cảnh, các người có muốn cũng không thể nhìn thấy Âm Ngục được nữa đâu!

...

...

Phong Liệt nghỉ ngơi một ngày một đêm trong Tây đại doanh. Trong đêm ngày thứ hai, hắn mang theo Hỏa Mãng Vương đi đến Phiêu Miểu Các trong khu tây thành.

Phiêu Miểu Các chính là đệ nhất thương hội trên đại lục, chi nhánh ở khắp thiên hạ, một nửa thành thị trên Long Huyết đại lục đều có chi nhánh.

Chi nhánh Phiêu Miểu Các ở Tứ Phương Thành là một lầu nhỏ có ba tầng, nằm ở khu vực hoàng kim phần hoa nhất Tây thành. Trước cửa xe ngựa nối liền không dứt, võ giả không ngừng ra vào, có thể nói là ngày kiếm cả đồng vàng.

Phong Liệt đi đến bên ngoài Phiêu Miểu Các, nhìn tấm biển cực lớn kia, tâm thần bat đến một góc nhỏ trong thế giới, nhớ đến cô gái xinh đẹp bằng tuyết thông minh kia, ánh mắt có chút phiền muộn.

Nay cái tên Lí U Nguyệt đã sớm biến mất trên Phi Ứng Bảng. Phong Liệt tiêu một số tiền lớn mua được tin tức từ Phiêu Miểu Các mới biết được Lí U Nguyệt đã tiến vào hàng ngũ cao thủ Thần Thông Cảnh, trong lòng cũng âm thầm vui sướng cho giai nhân.

Chẳng qua một năm không gặp, trong lòng nhớ nhung khó có thể ức chế.

- Ủm, thời gian mười năm quá lâu. U Nguyệt, lấy tốc độ tu luyện của phu quân nàg, không bao lâu có thể tìm được nàg rồi.

Phong Liệt nhìn mặt trăng non khê cong cong trên bầu trời, ánh mắt dần dần trở nên kiên định vô cùng.

- Vị công tử này, xin mời vào trong. Phiêu Miểu Các chúng ta lần một là binh khí, lần hai là chiến giáp, lần ba là đan dược. Không biết công tử cần gì?

- Chúng ta đến tham gia đấu giá hội.

- Ah, đấu giá hội ở đại điện dưới mặt đất, mời công tử đi theo ta.

- ...

Phong Liệt cùng Hỏa Mãng Vương đi theo một nữ hầu xinh đẹp xuyên qua đại sảnh, đi xuống dưới mặt đất.

Đấu giá hội thiết lập trong một không gian cực lớn dưới nền đất Phiêu Miểu Các, dài 50 trượng, rộng 30 trượng.

Khi Phong Liệt cùng Hỏa Mãng Vương tiến vào, đấu giá hội bên trong đã bắt đầu.

Chủ trì đấu giá là một thiếu nữ xinh đẹp mười bảy, mười tám tuổi. Khuôn mặt thiếu nữ quyến rũ, đôi mắt long lanh câu người, tư thái yểu điệu, mặc một bộ xiêm y màu lục nhạt làm nổi bật thân thể linh lung, nhãn mi mỉm cười đều có thể ảnh hưởng tâm thần người phía dưới. Ngay cả Phong Liệt cũng không nhịn được nhìn nhiều vài lần.

Sau khi thanh âm ngọt ngào của thiếu nữ vang lên, thỉnh thoảng phía dưới lại truyền ra tiếng kêu giá, bầu không khí vô cùng nhiệt liệt.

- Viêm Long Bách Mạch Đan, cực phẩm đan dược, có thể làm cho kinh mạch võ giả mở rộng ba phần. Giá khởi điểm 100 ngàn Long tinh!

Bàn tay ngọc ngà của thiếu nữ nâng lên một cái bình nhỏ màu đỏ nhạt, môi anh đào chớp động.

- Mở rộng ba phần? Thiệt hay giả thế?

- Đồ nhà quê! Xuất phẩm từ tay Thiên Thiên cô nương có thể là giả sao? Ta ra 120 ngàn!

- Chỉ bằng đan dược từ bàn tay xinh đẹp của Thiên Thiên cô nương, lão tử ra 150 ngàn. He he he!

- ...

Sau khi Phong Liệt đi vào, ngồi lên một chiếc ghế còn trống ở đằng sau, ánh mắt quét một vòng xung quanh.

Lúc này trong không gian an vị mấy trăm võ giả, phần lớn đều là cao thủ Cương Khí Cảnh, cao thủ Thần Thông Cảnh có hơn ba mươi người, trong đó còn có mấy vị khí tức bất định, rất có khả năng là cường giả Hóa Đan Cảnh.

Phong Liệt nhìn trong chốc lát, thật sự không phát hiện người quen. Nhưng trong đó vẫn có hai nhóm người khiến hắn chú ý.

Một thiếu niên áo trắng khí tức không kém mang theo vài tên tùy tùng ngồi ở hàng trước nhất. Thiếu niên tướng mạo tuấn đạt, làn da trắng nõn, tay cầm chiết phiến, đôi mắt đắm đuối không e dè nhìn chăm chăm vào những cảnh đẹp trên người thiếu nữ Thiên Thiên, trên môi nở một nụ cười như có như không.

Điểm khiến Phong Liệt kinh ngạc là thiếu niên này cùng năm tên thủ hạ đều mơ hồ tản ra hương vị ma khí. Mặc dù rất nhạt, nhưng khó tránh khỏi cảm giác của hắn.

Hỏa Mạng Vương tựa hồ nhận ra Phong Liệt nghi hoặc, thấp giọng nhắc nhở:

- Công tử, bọn họ hẳn là người trong Ma Duyên Giáo mới quật khởi gần đây.

- Cái gì? Ma Duyên Giáo? Ma duyên!

Phong Liệt ánh mắt lóe lóe, vẻ mặt suy nghĩ.

- Mặc dù Ma Duyên Giáo mới xuất hiện, nhưng thực lực rất mạnh. Đường như sau lưng có bóng dáng của Ma Long Giáo.

- Còn nữa. Công tử phân phó thuộc hạ chú ý Âm Dạ Trấn, nay đã trở thành một phân đà của Ma Duyên Giáo. Thành viên Dạ Sát Minh dong binh đoàn đều gia nhập Ma Duyên Giáo.

Hỏa Mạng Vương nói. nguồn

- Vậy sao?

Phong Liệt nhướn mày, lập tức nở một nụ cười lạnh lùng.

Xem ra sau này không chừng phải đối mặt với Ma Duyên Giáo. Bởi vì hắn coi trọng mảnh đất kia, tuyệt đối sẽ không buông tay!

Một nhóm khác khiến Phong Liệt chú ý là hơn mười tên tản ra mùi máu tanh nồng đậm. Nếu như Phong Liệt không nhầm thì những người này hẳn là thuộc Huyết Thần Tông.

Mười tên này khí thế đều mạnh mẽ, sát khí bức người, nhưng mơ hồ có dấu hiệu cảnh giới bất ổn, hơi thở lúc mạnh lúc yếu, hiển nhiên là do tu vi tăng lên quá nhanh mà thành.

Hai người Phong Liệt bởi vì che dấu tu vi nên không làm cho nhiều cao thủ chú ý. Chỉ có vài người rải rác nhìn hai người nhiều một chút.

- Trong Tứ Phương Thành có không ít cao thủ a...

Phong Liệt khẽ liếc mắt, thở dài một câu.

- Công tử, đấu giá hội của Phiêu Miểu Các quy cách tương đối cao, chưa bao giờ đấu giá vật pháp giá thấp hơn mười vạn Long tinh, cho nên cao thủ bị hấp dẫn đến đúng là không ít. Nhưng những người này chưa chắc thuộc Tứ Phương Thành. Đa số đều là người mộ danh mà đến. – Hỏa Mạng Vương thấp giọng giải thích.

Phong Liệt khẽ gật đầu, không nói gì nữa, nhìn về dưới đài.

Lúc này, viên Viêm Long Bách Mạch Đan đã được một đại hán mua với giá 300 ngàn.

Thiếu nữ cười đến xinh đẹp, sau đó lại nhận lấy một cái bình nhỏ trên tay người hầu bàn, bên trong có một con nhện con màu xanh da trời đang nhúc nhích. Thanh âm câu hồn của thiếu nữ lại chậm rãi vang lên:

- Chư vị, đây là một con Lam Hàm Chu Vương, kịch độc trên Độc Trùng Bảng. Chắc hẳn các vị Long võ giả đang ngồi đây đều hiểu rõ. Hơn nữa, đây là một con nhện con, có thể dễ dàng bồi dưỡng. Nếu cơ duyên đầy đủ, rất có thể thức tỉnh Lam Hàm Chu Vương Đại thần thông. Bắt đầu đấu giá! Khởi điểm 200 ngàn Long tinh!

- Ti... Ôi trời ơi! Không ngờ lại là Lam Hàm Chu Vương đứng thứ 93 trên Độc Trùng Bảng! Không hổ danh là Phiêu Miểu Các! Con Chu Vương này là của lão tử! 500 ngàn Long tinh.

- Cảm ơn em! 500 ngàn Long tinh cũng muốn mua một con Lam Hàm Chu Vương, đúng là buồn cười. Bản công tử ra một triệu Long tinh.

- Một triệu 100 ngàn!

- Một triệu 500 ngàn!

- ...

Kế tiếp, từng vật phẩm nhao nhao được bán đi. Các loại đan dược, thần binh, long thú... Cái sau quý giá hơn cái trước, dần dần đẩy dấu giá hội lên tới cao trào.

591. Chương 697 : Đấu Giá (1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 697 : Đấu giá (1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt không có hứng thú mấy với những thứ đó. Hắn đến đây chỉ muốn mua mấy viên thần đan có thể đề cao thực lực trong thời gian ngắn. Mấy thứ gọi là thần binh, áo giáp đối với hắn không có bao nhiêu tác dụng.

Nhưng hắn đã nhanh chóng bị một vật phẩm gợi lên hứng thú.

- Thứ sắp được đấu giá sau đây là tác phẩm đỉnh phong của luyện đan thần sư Âu Đan tử - hai viên đan dược thần cấp trung phẩm Cực Lạc Hồi Hồn Đan...

Thiếu nữ tên gọi Thiên Thiên còn chưa nói xong, phía dưới đã vang lên đồng loạt tiếng hít khí, từng đôi mắt tràn ngập tham lam.

- Ti... Không ngờ là Cực Lạc Hồi Hồn Đan! Hơn nữa còn là Thần cấp trung phẩm! Không thể bỏ qua được!

- ...

Cực Lạc Hồi Hồn Đan là một loại thần đan đề cao tu vi tâm cảnh. Nếu trong lúc giao hợp nam nữ ăn vào chắc chắn âm dương luân chuyển, cuối cùng đồng thời tiến vào một cảnh giới tuyệt diệu, từ đó sâu sắc đề cao tu vi tâm cảnh.

Lúc này ánh mắt Phong Liệt cũng không khỏi sáng lên, trái tim đập nhanh hơn vài phần.

Nay có thể nói hắn tu luyện thần tốc, nhưng cản trở lại là tu vi tâm cảnh. Một khi giải quyết vấn đề này, chờ đến khi mình đột phá đại bình chương Hóa Đan Cảnh xong, chắc chắn đột nhiên tăng mạnh, tiến triển cực nhanh.

Nhất thời hắn không khỏi dâng lên tâm tư nhất định phải đoạt được hai viên Cực Lạc Hồi Hồn Đan này.

Mặc dù viên đan dược này cần phải dùng nam nữ song tu mới có thể đạt được hiệu quả. Nhưng vấn đề này không khó giải quyết. Dù sao nữ nhân của hắn cũng không ít.

- Thiên Thiên tiểu thư, nhanh bắt đầu đi!

Một đại hán mặc phục sức Hắc Long Giáo ồm ồm kêu lên.

- Hừ! Thế nào đi nữa, Ma Duyên Giáo chúng ta chắc chắn phải có viên thuốc này!

Một lão giả tản ra khí tức quỷ dị âm tà vô cùng kiêu ngạo hừ lạnh.

- Ma Duyên Giáo là cái mẹ gì? Huyết Thần Tông chúng ta cũng nhất định phải có!

Một gã đại hán huyết phát rồi tung quát lên.

- Hai cái tiểu môn tiểu phái cũng dám kiêu ngạo. Hai viên thần đan này U Minh Đường chúng ta muốn rồi.

- ...

Còn chưa bắt đầu cạnh tranh, phía dưới đã nổ tung rồi. Một ít người trong giáo phái nhao nhao báo tên để dọa người, thậm chí có người buông ra khí thể, rút binh khí, rất có xu thế không vui liền nhảy bổ vào đánh nhau tàn nhẫn.

Phong Liệt thấy vậy không khỏi khẽ nhíu mày. Nhưng khi hắn nhìn thấy trong góc hội đấu giá, một lão giả im lặng ngồi uống rượu, lập tức yên tâm. Chắc chắn Phiêu Miểu Các sẽ không dễ dàng tha thứ kẻ nào gây rối.

- Khụ khụ, mọi người xin hãy yên tĩnh. Phiêu Miểu Các chúng ta là một nơi tôn trọng quy củ, hi vọng mọi người có thể tuân thủ quy tắc bán đấu giá!

Thiên Thiên ho hai tiếng, đôi mắt đẹp không vui đảo qua toàn trường, nhất thời làm mọi người an tĩnh một chút, lúc này mới nói tiếng:

- Hai viên Cực Lạc Hồi Hồn Đan, giá khởi điểm 2 triệu Long tinh. Ai trả giá cao thì thắng!

- 2 triệu 500 ngàn!

- 3 triệu!

- 3 triệu 200 ngàn!

- ...

- Chư vị, thiếu chủ chúng ta rất hứng thú với hai viên thuốc này, hi vọng các vị bằng hữu có thể nể mặt, Huyết Thần Tông ra 5 triệu!

Một người trung niên Huyết Thần Tông khí độ trầm ổn khẽ quát.

Con số 5 triệu đã vượt qua sức chịu đựng của đa số mọi người. Nói như vậy, cho dù cao thủ Thần Thông cảnh có phá sản cũng chưa chắc lấy được nhiều Long tinh như vậy. Hơn nữa cổ kị Huyết Thần Tông, rất nhiều người đều ngậm miệng lại.

- Hừ, mặt mũi thiếu chủ Huyết Thần Tông đáng mấy đồng bạc? Ma Duyên Giáo chúng ta ra 6 triệu!

Lão giả kiêu ngạo trong Ma Duyên Giáo cười lạnh nói, tựa hồ chuyên môn đối chọi với Huyết Thần Tông.

Người trung niên của Huyết Thần Tông nổi giận, nhưng hắn nhanh chóng nén giận, quát lạnh:

- 8 triệu!

- 10 triệu!

- 10 triệu 200 ngàn!

- 10 triệu 330 ngàn!

- ...

Thấy hai nhà kia càng lúc càng nâng giá lên cao, những người khác khó có thể chen mồm vào. Nhưng sau khi giá vượt qua 10 triệu, hai nhà đều ăn ý giảm bớt biên độ nâng giá.

Hiển nhiên là giá tiền 10 triệu đã vượt qua giá trị thực tế của hai viên Cực Lạc Hồi Hồn Đan.

- 20 triệu!

Đột nhiên, một thanh âm bình thản vang lên từ phía sau, cắt đứt trận đấu giá giữa Ma Duyên Giáo và Huyết Thần Tông.

Nhất thời, toàn trường yên tĩnh. Mọi người đều nhất trí nhìn về Phong Liệt ngồi phía sau. Mà người trong hai phe Ma Duyên Giáo và Huyết Thần Tông đều mơ hồ mang theo bất thiện.

- Thăng đây là thăng nào? Nó điên rồi hay sao mà dùng 20 triệu mua hai viên Cực Lạc Hồi Hồn Đan?

Ánh mắt mọi người nhìn Phong Liệt đều lộ ra tò mò cùng kinh ngạc. 20 triệu Long tinh không phải là một số lượng nhỏ, hầu như tương đương với sản lượng của một mỏ quặng Long tinh cỡ lớn. Một ít gia tộc có phá sản cũng không thể lấy được nhiều tiền như vậy.

Mà lão giả Ma Duyên Giáo càng nổi giận, hung hăng vỗ bàn một cái, cao giọng quát:

- Nhóc con, mày cố ý quấy rối đúng không?

- Đấu giá hội vốn là ai trả giá cao thì được, người có ý kiến gì? – Phong Liệt lạnh lùng cười.

- Hừ, Cực Lạc Hội Hồn Đan bình thường giá cao nhất cũng không hơn 5 triệu, mày trả 20 triệu, chẳng nhẽ không sợ Ma Duyên Giáo chúng ta? – Lão giả tức giận nói.

- Ha, Ma Duyên Giáo rất lợi hại sao?

- Mày...

Phong Liệt khinh miệt cười một tiếng, lười để ý tới lão ta, lại nhìn thiếu nữ Thiên Thiên nói:

- Thiên Thiên tiểu thư, nếu không còn ai ra giá nữa, có lẽ nên tuyên bố người đạt được thần đan.

Thiên Thiên hơi do dự một chút, lại cười duyên nói:

- Vị công tử này nói không sai. Đấu giá tự nhiên là ai trả giá cao thì được. Chư vị đang ngồi đây có ai muốn trả giá cao hơn không? Nếu không, hai viên Cực Lạc Hội Hồn Đan đều là của vị công tử này rồi.

Nghe xong lời này, sắc mặt lão giả Ma Duyên Giáo không khỏi sa sầm, nhìn Phong Liệt mơ hồ có sát khí, lại nổi lên sắc thái khát máu, giống như dã thú cuồng loạn, tựa hồ liền muốn bạo khởi giết người.

Lúc này, vị công tử áo trắng ngồi bên cạnh lão khẽ nhếch môi, truyền âm nói:

- Bình tĩnh một chút. Phiêu Miểu Các không phải là nơi để quấy rối! Chờ đi ra ngoài rồi tính.

- Vâng! Tam công tử.

Lão giả cả kinh, vội vàng nén giận.

- Trương Trùng, gần đây người dùng đan được nhiều quá, sau khi trở về đi báo quan đi! – Thiếu niên lạnh nhạt phân phó.

- Tuân mệnh!

Lão giả cung kính đáp lời, ngồi xuống chỗ, nhưng ánh mắt oán độc vẫn không ngừng lườm Phong Liệt.

Bên Huyết Thần Tông, người trung niên khí độ bất phàm kia cũng nhìn Phong Liệt thêm vài lần, ánh mắt ý vị thâm trường.

- 20 triệu lần thứ nhất.

- 20 triệu lần thứ hai.

- 20 triệu lần thứ ba! Thành giao!

Không có một chút do dự. Dưới con số 20 triệu, cho dù là Ma Duyên Giáo hay Huyết Thần Tông chỉ có thể dừng bước.

Kỳ thật cũng phải nói đến, đan được tặng tu vi tâm cảnh thật ra không có tác dụng với đại đa số mọi người.

Nói như vậy là vì tu vi tâm cảnh của võ giả sẽ chậm rãi từ từ đề cao theo nhân sinh lịch duyệt, tu luyện hằng ngày. Chỉ càng tăng lên, đại đa số võ giả sẽ không bị tình cảnh quấy nhiễu, cũng không cần đan được đề cao tu vi tâm cảnh.

Nhưng đối với những thiên tài tu luyện như Phong Liệt, Thủy Vô Khuyết, tiểu ma nữ, Kim Sở Ngạn, đề cao tâm tình lại cực kỳ quan trọng.

592. Chương 698 : Đấu Giá (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 698 : Đấu giá (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bởi vì trong ngắn ngủi vài năm, vài chục năm, bọn họ có thể đạt đến cảnh giới mà người khác phải phấn đấu mấy chục năm, mấy trăm năm mới được.

Còn về việc tại sao Ma Duyên Giáo cùng Huyết Thần Tông lại cần hai viên thuốc này, Phong Liệt cũng không rõ ràng lắm. Bởi vì hai giáo phái này là ngoại môn tà đạo chân chính. Một dựa vào luyện hóa ma khí tăng tu vi, một lại dựa vào cắn nuốt khí huyết người khác tăng tu vi, tốc độ tu luyện cực nhanh, tu vi tâm cảnh dĩ nhiên không theo kịp.

Một lát sau, Hỏa Mãng Vương đi đến sau bàn đấu giá trả 20 triệu Long tinh, đưa Phong Liệt hai viên Cực Lạc Hồi Hồn Đan. Đấu giá trên đài vẫn tiếp tục.

- He he, không thể ngờ chuyến này đi lại có thu hoạch bất ngờ!

Phong Liệt nhìn bình đan được nhỏ trong tay đắc ý cười, nhưng trong lòng suy nghĩ nên sử dụng cùng với nữ nhân nào đây?

Lí U Nguyệt? Diệp Thiên Tử? Tiểu Yên Tiểu Lục? Hay là... Vấn đề này hình như không phải là một vấn đề a...!

Lúc này, Hỏa Mãng Vương thấp giọng truyền âm:

- Công tử, Huyết Thần Tông cùng Ma Duyên Giáo đã chú ý tới công tử, chúng ta cần cẩn thận một chút. Nhất là sơn môn hai giáo phái này đều thiết lập tại vùng đất giao tiếp ba quận ở phía đông Tứ Phương Thành. Một khi trở mặt với bọn họ chỉ sợ sẽ có chút phiền toái.

- Sao cơ? Bọn chúng đã thiết lập sơn môn ở đó rồi sao?

Phong Liệt nhướn mày, trong lòng tăng thêm cảnh giác.

Hai cái tà phái lại tiếp cận Tứ Phương Thành, đây không phải là một hiện tượng tốt đẹp gì!

Nhưng hắn cũng không sợ chút nào. Bọn chúng không dám quang minh chính đại đối nghịch với Ma Long Giáo, thậm chí nói không chừng chỉ cần một mình Phong Liệt cũng đủ để san bằng sơn môn cả hai giáo.

Một lát sau, thứ mà Phong Liệt chờ mong đã lâu rốt cục lên sàn.

- Chư vị, sau đây là đấu giá một viên Bạo Long Đan, cũng là xuất phẩm từ tay Phi Long Thành Âu Đan Tử đại sư. Sau khi võ giả ăn vào có thể bạo tăng thực lực gấp 20 lần, thời gian một phút!

- Quan trọng nhất là, Bạo Long Đan hoàn toàn không có tác dụng phụ như Huyết Bạo Đan. Không cần lo lắng bị tụt hậu tu vi, chẳng qua là trong lòng mười ngày sau khi sử dụng thì không thể động đến nguyên lực!

Thiên Thiên cầm một cái hộp nhỏ màu đỏ, giới thiệu với mọi người.

Nàng vừa nói xong, phía dưới lập tức trở nên ồn ào. Ánh mắt mọi người trở nên nóng bỏng.

Huyết Bạo Đan có nguy hiểm bị tụt hậu tu vi, nhưng vẫn rất được thế nhân truy phủng, có tiền cũng không mua được. Dù sao sinh tử trước mắt có thể sống sót là được rồi, cảnh giới bị hạ xuống thì có sao đâu?

Mà viên Bạo Long Đan trước mắt này lại không có tác dụng phụ như Huyết Bạo Đan, hơn nữa lại tăng thực lực lên 20 lần. Đây chính là thứ tốt dùng để vượt cấp giết người nha!

Ngay cả Phong Liệt cũng trở nên nhiệt tình, âm thầm quyết định bằng bất cứ giá nào cũng phải mua được viên Bạo Long Đan này.

Với người khác, có lẽ Bạo Long Đan chỉ dùng để bảo vệ tính mạng lúc mấu chốt, thần đan vượt cấp giết người.

Còn đối với Phong Liệt, lại liên quan đến Cửu U Vương tiền giai, liên quan đến khả năng trở thành cường giả Long Biển Cảnh của mình, liên quan đến Âm Ngục, Huyết Ngục, liên quan đến Tỏa Long Đài...

Nói cách khác, viên Bạo Long Đan này liên quan đến việc Phong Liệt có thể trở thành một cường giả chân chính hay không, có thể tự bảo vệ mình sau khi bí mật bị vạch trần hay không.

Cho nên, vô luận thế nào hắn cũng không thể bỏ qua.

- Một viên Bạo Long Đan, giá khởi điểm 5 triệu! Bắt đầu đấu giá!

Thiên Thiên chứng kiến mọi người đều nôn nóng khó nhịn, rốt cục tuyên bố bắt đầu.

Không ngờ nàng mới nói xong, phía dưới lại vang lên tiếng hút khí liên tục.

- Ti... 5 triệu? Nhiều thế!

- Huyết Bạo Đan uy lực tăng 10 lần mới có 100 ngàn Long tinh. Bạo Long Đan đúng là không tệ, nhưng 5 triệu cũng quá không thích hợp đi!

- Thực ra cũng không tính là rất đắt. Nếu như ăn vào viên Bạo Long Đan này có thể làm thịt được Phong Liệt, cũng coi như lời lớn.

- Câm đề! Nay Phong Liệt đã bị cường giả Long Biển Cảnh theo dõi rồi, làm sao đến lượt người!

- ...

Giá khởi điểm đã là 5 triệu, cao thủ Cường Khí Cảnh đang ngồi lập tức lắc đầu thở dài. Ngay cả đa số cao thủ Thần Thông Cảnh cao thủ cũng chùn bước. Đúng là người bình thường không có khả năng chấp nhận giá tiền này.

Nhưng cũng có không ít người liên tưởng đến Phong Liệt, làm cho Phong Liệt ngồi sau không khỏi dở khóc dở cười.

Thiên Thiên thấy tình hình như vậy, tranh thủ thời gian cười nói:

- Các vị cũng biết, từ Thần Thông Cảnh trở lên, tu vi càng cao thì hiệu quả của Huyết Bạo Đan càng nhỏ. Mà viên Bạo Long Đan này lại không có vấn đề đó. Trong đó ẩn chứa những ý cảnh vô cùng kỳ diệu, cho dù là cường giả Long Biển Cảnh ăn vào thì chiến lực cũng sẽ tăng 20 lần, không phân biệt già trẻ!

Có lẽ lời động viên có tác dụng, phía dưới rốt cục có người bắt đầu báo giá.

- Nam Uyển Thành Chung gia, 6 triệu Long tinh.

- Ma Duyên Giáo, 7 triệu Long tinh.

- Huyết Thần Tông, 8 triệu!

- ...

- 10 triệu.

- 11 triệu!

-

Trong chốc lát, giá của Bạo Long Đan đã nhảy đến cái giá trên trời hơn 10 triệu, thậm chí còn không ngừng tăng lên. Cho tới khi lên đến 15 triệu, người ra giá mới ít hơn nhiều. Cuối cùng chỉ còn lại Ma Duyên Giáo, Huyết Thần Tông cùng với mấy gia tộc địa phương vẫn đấu giá.

- 20 triệu!

Đột nhiên, phía sau lại vang lên thanh âm Phong Liệt. Mọi người kinh ngạc quay người nhìn lại.

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Phong Liệt không còn mang sát khí, mà chứa một ít thâm ý. Ngay cả lão giả Ma Duyên Giáo kia cũng không khỏi co rụt đồng tử, sắc mặt biến hóa không ngừng.

Bình thường tài sản của một cường giả Hóa Đan Cảnh ước chừng trên dưới 10 triệu. Mà hôm nay, Phong Liệt mới lộ ra tài phú đã có 40 triệu, sao có thể là người bình thường?

Nhất là mọi người ở đây đều không nhìn thấu tu vi Phong Liệt. Ai biết tiểu tử kia có thể là một cường giả Hóa Đan Cảnh nguy trang hay không!

Nhất thời, trong mắt mọi người, hình tượng Phong Liệt trở nên vô cùng thần bí, sâu không lường được.

Sau một lúc yên tĩnh thật lâu, Thiên Thiên thấy không có người lại ra giá, liền muốn tuyên bố Bạo Long Đan thuộc về Phong Liệt.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên một thanh âm vang lên trong không gian, truyền vào trong tai tất cả mọi người:

- 25 triệu!

Mọi người nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy người lên tiếng là một võ giả che mặt trong đám người Ma Duyên Giáo.

Người này có tu vi Thần Thông Cảnh hậu kỳ, nhưng khí tức hơi hỗn loạn, tương tự với những người khác trong Ma Duyên Giáo, rõ ràng cho thấy tu vi tâm cảnh không hợp với thực lực.

Sau khi người này lên tiếng, Tam công tử Ma Duyên Giáo không khỏi nhướn mày, khuôn mặt anh tuấn hơi phật lòng, thấp giọng truyền âm:

- Triệu huynh, lần này chúng ta mang theo không nhiều Long tinh, không thích hợp lãng phí ột viên Bạo Long Đan.

- Sở huynh yên tâm. Viên Bạo Long Đan này do bản công tử ta tự mình chi trả, không liên quan tới giáo phái. – Người thần bí lạnh nhạt nói.

- Vậy là được rồi. – Tam công tử mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Mà lúc này, Phong Liệt liếc nhìn người thần bí một cái, trong lòng không khỏi khẽ động. Hắn mơ hồ cảm giác được bóng lưng người nọ hơi quen thuộc, nhưng nhất thời không thể nhớ ra đã gặp ở nơi nào.

593. Chương 699: Hắn Là Phong Liệt? (1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 699: Hắn là Phong Liệt? (1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Kế tiếp, hắn không chút do dự báo giá 30 triệu Long tinh, lập tức khiến cho người xung quanh kinh hô liên tục.

Một lần liền tăng lên 5 triệu Long tinh, đúng là hơi dọa người. Chỉ sợ cho dù Hóa Đan Cảnh lão quỷ cũng không quyết đoán như vậy.

- 31 triệu. – Người thần bí lại ra giá. truyện copy từ

- 40 triệu.

Phong Liệt không chút do dự hô lên.

- Ôi trời ơi, đã đến 40 triệu rồi! Thật là giàu có!

- Xem ra tiểu tử phía trước không ổn rồi.

- ...

Người xung quanh không khỏi kêu lên sợ hãi thán phục, vừa âm thầm đoán thân phận Phong Liệt, vừa liếc nhìn người thần bí ở phía trước, muốn xem thử tên kia có tăng giá nữa hay không.

Nhưng một khắc sau, người thần bí kia cũng không tăng giá thêm, mà xoay người lại, cười âm trầm nhìn Phong Liệt:

- Phong Liệt, người cho rằng một viên Bạo Long Đan có thể tiêu trừ chênh lệch giữa người và Long Biển Cảnh cường giả sao? Đúng là buồn cười!

- Cái gì?

Ánh mắt Phong Liệt khê động. Lúc này, trong thanh âm ẩn chứa oán độc của đối phương, hắn lập tức nhớ đến thân phận của người này, trong lòng ngạc nhiên.

Sau đó, Phong Liệt cười nói.

- Đây là chuyện của ta, không cần Triệu đại công tử quan tâm. Ha ha, thật không ngờ đường đường Triệu gia đại công tử lại gia nhập một cái tiểu phái bất nhập lưu, thật khiến ta giật mình a!

- Hừ! Chuyện của bản công tử không đến lượt người quản!

Triệu Đống hừ lạnh một tiếng rồi quay lưng lại. Tựa hồ hắn đang cố gắng khắc chế cơn hận trong lòng, nhún vai mấy cái.

Phong Liệt mỉm cười, không ngờ thằng này vẫn có thể nhịn được. Cách biệt ba ngày đã phải nhìn bằng con mắt khác a...

Bất quá trong lòng hắn vẫn tin tưởng chắc chắn, trước mặt thực lực mạnh mẽ, tôm tép nhai nhép gì đều là hổ giấy!

Lúc này, người xung quanh nghe được đối thoại giữa hai người, lập tức đều kinh ngạc há miệng, khiếp sợ nhìn Phong Liệt.

- Ôi trời ơi! Hắn là Phong Liệt? Sao hắn lại là Phong Liệt được?

- Thiên Độc lão quái không phải vẫn đang trông coi hắn trong rừng cây thành nam sao? Sao hắn lại xuất hiện ở đây?

- Đúng vậy a! Vừa rồi ta từ Nam Uyển Thành chạy đến đây còn từng bái kiến qua Thiên Độc tiền bối ở thành nam kia!

- ...

Nhất thời, mọi người nhìn Phong Liệt giống như đang nhìn một con quái vật trước nay chưa từng có.

Long Biển Cảnh cường giả chính là đỉnh phong tồn tại, xa vời không thể chạm tới, nhân vật giống như thần tiên. Mà Phong Liệt có thể chạy trốn dưới mí mắt của một cường giả Long Biển Cảnh như vậy, đó cũng là một cách chứng minh thực lực bản thân.

Lúc này, người trung niên cầm đầu Huyết Thần Tông đột nhiên chấp tay nói với Phong Liệt:

- Không ngờ ở đây lại gặp được Phong đại nhân, thất kính thất kính. Tại hạ là hộ pháp Huyết Thần Tông Dương Thành, về sau mong Phong đại nhân chiếu cố nhiều hơn.

Phong Liệt thấy người này biểu hiện thành khẩn, cũng chấp tay đáp lễ nói:

- Dương hộ pháp khách khí. Chỉ cần Huyết Thần Tông không gây rối ở Tứ Phương Thành chúng ta, tự nhiên ta sẽ hoan nghênh chư vị Huyết Thần Tông.

- Vậy thì tạ ơn Phong đại nhân! – Ánh mắt Dương Thành hơi động, cung kính nói.

Lời tuy đơn giản, nhưng Dương Thành đã thăm dò được điều mong muốn, trong lòng thỏa mãn.

Mà Phong Liệt nhận thấy nay bản thân mình bề bộn nhiều việc, không có nhiều tinh lực quan tâm đến Tứ Phương Thành. Chỉ cần Huyết Thần Tông không gây rối trong Tứ Phương Thành, hắn cũng không có ý định xen vào chuyện người khác.

Nghe xong hai người nói chuyện, Sở tam công tử của Ma Duyên Giáo khinh miệt cười một tiếng, âm dương quái khí nói:

- Ai, gặp miếu bái Phật đúng là không có sai, chỉ tiếc vị Phật này có thể sống lâu hay không còn chưa biết đâu.

Phong Liệt lơ đãng cười nói:

- Vị Phật này có thể sống bao lâu thì Ma Duyên Giáo các người không biết được, nhưng ta lại biết rõ. Trong vòng ngàn dặm xung quanh Tứ Phương Thành, tuyệt đối không cho phép xuất hiện một cái phân đà Ma Duyên Giáo nào!

- Người... Hừ, hãy đợi đấy!

Sở tam công tử sa sầm mặt, hừ lạnh một tiếng. Hắn lập tức phân phó một gã đệ tử sau lưng. Tên đệ tử gật đầu rồi vội vàng rời khỏi.

Sau khi tên đệ tử rời đi, Hỏa Mãng Vương sau lưng Phong Liệt cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Sở tam công tử thấy vậy, sắc mặt hơi đổi, tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt nhìn Phong Liệt vô tận oán độc.

Người xung quanh nhìn hai phe âm thầm mãnh liệt đối chọi, đều thức thời ngậm miệng, một đám trầm tư suy nghĩ.

Phong Liệt hơi mỉm cười, lơ đãng quan tâm đến Sở tam công tử cùng Triệu Đồng, nhìn Thiên Thiên trên đài, ý bảo nàng tiếp tục bắt đầu.

- Chư vị, Phong đại nhân đã ra 40 triệu. Còn có ai ra giá cao hơn không? – Thiên Thiên tự nhiên cười nói dịu dàng.

Mọi người phía dưới trầm mặc thật lâu, mà người thần bí cũng không ra giá nữa. Viên Bạo Long Đan liền trở thành vật sở hữu của Phong Liệt.

Phong Liệt đi lên thanh toán Long tinh, cầm lấy Bạo Long Đan, trong lòng không khỏi kích động. “He he, mặc dù đắt tỹ, nhưng mà đáng giá!”

Lấy được Bạo Long Đan, Phong Liệt không muốn phí thời gian ở đây, muốn nhanh chóng rời đi.

Nhưng lúc này, lời nói kế tiếp từ Thiên Thiên lại làm cho hắn dừng bước.

- Các vị, vật phẩm đầu giá tiếp theo chính là bảo vật áp trục cuối cùng hôm nay. Món bảo vật này chính là một tấm bản đồ bảo vật, có thể lấy được một cây linh vật thiên địa – Vạn Hóa Quy Nguyên Quả!

- Hắn là mọi người đều từng nghe nói đến Vạn Hóa Quy Nguyên Quả. Một khi võ giả ăn thần quả này, sẽ đi đến một cảnh giới kỳ diệu, có thể khiến người đó sớm chạm đến đạo cảnh thích hợp với mình!

- Một khi võ giả đã rõ ràng đạo cảnh của mình, vô luận là đề cao thực lực bản thân hay là đột phá bình cảnh Hóa Đan Cảnh, đều có lợi ích không thể lường trước. Cơ hội như vậy có thể nói là thế gian khó tìm!

Hai tay Thiên Thiên bưng một cái hộp gấm dài mảnh, thanh âm trong trẻo chậm rãi phiêu đảng trong đại điện.

Sau khi Thiên Thiên dứt lời, phía dưới lập tức hoàn toàn yên tĩnh, lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người giật mình trợn lớn hai mắt, ngay cả Phong Liệt đều nhấp nháy sáng mắt, tâm thần thất kinh.

Đạo, là một đề tài vừa đơn giản lại rất huyền ảo.

Con đường tu hành giống như leo lên một ngọn núi cao. Dưới chân núi thì bằng phẳng, càng lên cao lại càng hiểm trở. Cuối cùng có thể trèo cao đến mức nào, đành phải xem thiên tư cùng cơ duyên của từng người.

Khu vực bằng phẳng dưới chân núi, mọi người đều không cần chọn lựa. Có ngàn vạn con đường, tùy ý chọn một cái cũng có thể đến chân núi.

Nhưng một khi đã đi tới lưng chừng núi, thế địa đã bắt đầu hiểm trở, không có con đường rõ ràng, cần mọi người phải lựa chọn phương thức thích hợp với mình để tiếp tục leo lên.

Có người ngốc, tận lực bước chậm từng bước, mở đường đầy bụi gai, từ từ đi tới.

Có người thông minh, am hiểu leo trèo vách núi, tiến độ một ngày bằng mấy ngày của người khác.

Còn đa số mọi người đều không biết mình nên đi đường nào. Thậm chí trước mắt đã không có đường, cũng có thể đi lên con đường sai lầm mà rơi xuống. Hoặc là dậm chân tại chỗ không thể tiến lên.

Chọn đúng đường mới có thể tiếp tục đi đến đích.

Chọn nhầm đường, có khả năng sẽ không lưu lại chút hài cốt.

594. Chương 700: Hắc Là Phong Liệt?(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 700: Hắc là Phong Liệt?(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Không có đường chọn, đành phải dậm chân tại chỗ.

Đạo, thật ra chính là đường.

Mà công dụng của Vạn Hóa Quy Nguyên Quả chính là làm cho người ta nhanh chóng tìm được con đường thích hợp ỳnh, có thể tiết kiệm được thời gian mò mẫm trong thời gian ít ỏi sống trên nhân thể, trèo lên nhanh hơn, trèo lên rất cao.

Trên Long Huyết đại lục, những Long võ giả biết đạo của mình đều ở Hóa Đan Cảnh, Long Biến Cảnh.

Còn từ Hóa Đan Cảnh trở xuống, nhận ra đạo cũng có người thiên tư bất phàm, nhưng số lượng cực kì nhỏ.

Phong Liệt biết, chỉ giới hạn tại Tuyệt Vọng Kiếm Phái Nguyệt Vô Song cùng Long Nghịch. Hai người đều tu luyện Tuyệt Vọng Kiếm Đạo.

Đương nhiên, điều này cũng không ngoại trừ một ít nhân tài kiệt xuất cố ý giấu dốt.

Nhưng vô luận thế nào, Phong Liệt vẫn không tìm được con đường thích hợp ỳnh. Mặc dù hắc chọn thương, nhưng trên đường tu luyện thương vẫn tiến triển chậm chạp, hơn nữa không có công pháp thích hợp hỗ trợ, thủy chung không thể nhập môn.

Cho nên, Phong Liệt cũng vô cùng mong muốn có được một cây Vạn Hóa Quy Nguyên Quả.

Lúc này, Triệu Đồng cùng Sở tam công tử đôi mắt cũng lấp lánh tinh quang, sắc mặt kích động, cho thấy tâm tư nhất định phải đoạt được Vạn Hóa Quy Nguyên Quả.

Cùng lúc đó, Phong Liệt cũng chú ý đến năm tên cường giả Hóa Đan Cảnh đã ẩn tàng khí tức, đều ngồi thẳng người, chăm chú nhìn lên đài.

Rất hiển nhiên, những người này đến đây đều vì cây Vạn Hóa Quy Nguyên Quả này.

Phong Liệt liếc nhìn toàn trường, khoe miệng chậm chạp nhếch lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nhẵn trứ vật trên tay trái. Bên trong lẳng lặng nằm 400 triệu Long tinh.

- Tầm bản đồ này có giá khởi điểm là 10 triệu Long tinh. Bắt đầu đấu giá!

Thiên Thiên thấy đã đến lúc thích hợp, liền tuyên bố bắt đầu đấu giá bảo vật cuối cùng.

- 11 triệu!

- 12 triệu!

- 15 triệu!

- 20 triệu!

- ...

Thiên Thiên vừa dứt lời, phía dưới đã liên tiếp vang lên tiếng báo giá.

Trong nháy mắt, mọi người đã nâng giá đến 30 triệu, còn không ngừng tăng thêm, cho tới khi đến 40 triệu mới chậm chạp hạ nhiệt.

Cuối cùng ra giá chỉ còn lại bốn phe, chính là Ma Duyên Giáo, Nam Uyển Thành Chung gia cùng với hai người thần bí.

- Ma Duyên Giáo chúng ta ra 41 triệu.

- Chung gia ra 41 triệu 500 ngàn.

- 42 triệu.

- ...

- ...

Phong Liệt thấy tình hình này không khỏi khê nhú mày. Không biết khi nào thì Thiên Độc lão quái sẽ xuất hiện, hẳn không có nhiều thời gian. Hơi trầm ngâm một lúc, hắn đột nhiên lên tiếng:

- 100 triệu!

Yên tĩnh!

Yên tĩnh dọa người!

Nhất thời mọi người đều gắt gao nhìn chăm chăm Phong Liệt, phảng phất như muốn lột sạch hắn, xem trên người hắn có nhiều Long tinh thật hay không!

100 triệu Long tinh, ngoại trừ Long Biến Cảnh cường giả cũng chỉ có một ít đại môn phái, đại gia tộc mới có thể lấy ra. Đại đa số võ giả cả đời cũng thấy nhiều Long tinh như vậy.

Mà Phong Liệt mặc dù gần đây thanh danh sáng chói, nhưng vô luận nhìn thế nào cũng không giống như người có 100 triệu Long tinh.

Sau một lúc yên tĩnh thật lâu, bỗng nhiên Triệu Đồng đứng dậy, giận dữ chỉ vào Phong Liệt:

- Phong Liệt, ngươi đào đâu ra nhiều Long tinh như vậy? Cho dù lấy hết tiền trong Tứ Phương Thành cũng không thể có nhiều như vậy!

- Đúng rồi! Ta đề nghị Phiêu Miểu Các đuổi thằng này ra... - Sở tam công tử a dua nói.

Còn đại biểu Chung gia và hai người thần bí tham dự đấu giá sắc mặt cũng không tốt, nếu không phải kiêng kị cao thủ tọa trấn Phiêu Miểu Các, chỉ sợ đã không nhịn được động thủ với Phong Liệt.

- Các vị, đây là đấu giá hội, không có nhiều Long tinh thì đừng có quấy rối. Còn chuyện Long tinh trên người bốn tọa đào chỗ nào ra, hình như không có liên quan đến các người!

Phong Liệt mỉm cười, không chút phật lòng, lại nói với thiếu nữ trên đài:

- Thiên Thiên tiểu thư, bốn tọa ra giá 100 triệu Long tinh. Nếu không còn ai ra giá nữa, có thể tuyên bố người sở hữu không?

Thiếu nữ Thiên Thiên kinh ngạc mở to miệng nhỏ. 100 triệu có thể nói là vượt xa mong muốn của Phiêu Miểu Các. Cho đến khi Phong Liệt nhắc nhở mới hồi phục tinh thần, tranh thủ thời gian nói:

- Người... Có ai còn muốn ra giá không?

Người phía dưới hai mặt nhìn nhau, nhưng không ai dám ra giá.

100 triệu Long tinh tuyệt đối là giá trên trời. Nếu lấy ra toàn bộ chỉ sợ có chất thành một ngọn núi lớn ấy trăm trượng.

Sau một hồi yên tĩnh, người Ma Duyên Giáo, đại biểu Chung gia cùng hai người thần bí khác đều giận dữ đứng dậy, nhanh chóng bước ra ngoài. Trước khi đi ánh mắt nhìn Phong Liệt hàm chứa vô tận sát cơ.

Sau khi những người này rời đi, những người khác trong không gian cũng lần lượt rời sân, chỉ vãn vẹn một vài người còn ngồi tại chỗ, muốn xem thử Phong Liệt đến cùng có thể lấy ra 100 triệu Long tinh hay không.

Quản sự xác nhận không sai xong, gật đầu với Thiên Thiên.

- Chúc mừng Phong đại nhân. Tầm bản đồ này đã thuộc về ngài. Lấy danh dự Phiêu Miểu Các chúng ta cam đoan, tầm bản đồ này chỉ có một bản duy nhất!

Thiên Thiên cười duyên giao hộp gấm cho Phong Liệt.

- Cám ơn. Bồn tọa còn có thể tin tưởng danh dự của Phiêu Miểu Các.

Phong Liệt nhẹ gật đầu, không liếc nhìn một cái liền thu vào trong nhẫn trữ vật, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hắn có thể tin danh dự của Phiêu Miểu Các. Đương nhiên, nếu bọn họ dám trêu đùa hắn, hắn tuyệt đối có thực lực cho Phiêu Miểu Các trả một cái giá thật lớn!

...

- Triệu huynh, bản đồ đã bị Phong Liệt đoạt được. Kế tiếp chúng ta nên làm thế nào? Giờ trở về khó trách sẽ bị giáo chủ trách phạt.

Ngoài cửa Phiêu Miểu Các, Sở tam công tử tức giận nói.

- Hừ, còn có thể làm gì? Tự nhiên là nghĩ cách cầm lại. – Triệu Đồng hừ lạnh.

- Sao cơ? Ý Triệu huynh là cướp lấy từ tay Phong Liệt? – Sở tam công tử ánh mắt lóe lên, âm lãnh nói.

- Cướp lấy? Người đánh thắng hắn được không? – Triệu Đồng khinh thường hỏi lại. – Trước kia Triệu gia chúng ta tổn thất bốn cung phụng ở Thiên Tự Hào cùng với tên phế vật Triệu Thanh Thư, mặc dù không có chứng cứ, nhưng bản công tử có thể khẳng định là do Phong Liệt gây nên. Người này tuyệt đối không thể khinh thường!

- Cái gì? Sao có thể như vậy?

Sở tam công tử đồng tử co rút, nhưng lại không tin cười lạnh nói:

- Hắc hắc, Triệu huynh hơi quá cẩn thận. Phong Liệt chỉ là một võ giả Thần Thông Cảnh nhỏ bé mà thôi, sao có thể đối phó với cường giả Hóa Đan Cảnh?

- Có tin không kệ mẹ mày. Vô luận thế nào, trên địa bàn Phong Liệt chúng ta đều khó có khả năng ra tay với hắn! – Triệu Đồng lạnh lùng nói.

- Chẳng nhẽ cứ buông tha hắn như vậy? – Sở tam công tử nói.

- Sao lại buông tha được? Chúng ta không thể xử lý hắn, không có nghĩa là người khác không làm được! Đi theo ta!

Triệu Đồng âm trầm cười, dẫn đầu bay về phía thành nam.

Sau khi Phong Liệt rời khỏi Phiêu Miểu Các, vốn định tìm một chỗ không người lấy ra Âm Chi Lệnh Bài, lại bất gặp Triệu Đồng, Sở tam công tử bay về phía thành nam.

- Muốn chơi mượn đao giết người sao? Hắc hắc, lão tử không ngại cho các ngươi một bất ngờ vui vẻ!

Phong Liệt suy nghĩ một chút liền đoán được tâm tư của đám người Triệu Đồng, về mặt trêu tức cười nói.

595. Chương 701: Thiên Uy Bất Khả Trắc (1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 701: Thiên uy bất khả trắc (1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Ngoài bờ rừng cây nhỏ cách ba trăm dặm ngoài thành nam Tứ Phương Thành, một lão giả tóc xanh mi xanh, màu da như lá cây khô gầy đang khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn,

Một khu rừng vốn xanh tươi nay đã biến thành một đồng phế tích, cành gãy lá rụng phân tán đầy đất.

Lão giả vẫn không nhúc nhích ngồi hai ngày hai đêm. Trừ lúc tĩnh tọa, trong chốc lát lão lại quát mắng vài cây với đồng phế tích, gia tăng thể công tâm lý với mục tiêu.

Chỉ tiếc, lão không biết cái gọi là mục tiêu kia đã sớm không cánh mà bay.

Một lúc sau, từ phía Tứ Phương Thành đột nhiên bay tới tám tên võ giả nhanh chóng tiếp cận bên này.

- Hừ! Không biết sống chết!

Ánh mắt Thiên Độc lão quái lạnh lẽo, lập tức muốn ra tay nghiền nát mấy kẻ dám đuổi tới đây.

Trong mắt lão, những kẻ này rõ ràng biết lão đang chiếm cứ chỗ này nhưng vẫn dám đến, rõ ràng chính là khinh thường chính mình, không khác nào tự tìm đường chết.

Xa xa, đám người Triệu Đồng cùng Sở tam công tử cảm giác nguyên khí trong thiên địa biến hóa không khỏi đại biến sắc mặt. Bọn chúng còn chưa biết phía trước cường giả Long Biên Cảnh muốn nổi giận.

- Thiên Độc tiền bối bớt giận. Văn bối là Triệu gia Triệu Đồng, có chuyện quan trọng cần bẩm báo tiền bối.
- Triệu Đồng vội vàng dừng lại hô lớn.

- Có chuyện gì nói mau!

Thiên Độc lão quái có nghe nói một chút về con trai Triệu gia gia chủ, hơi thu liễm khí thế một chút, không kiên nhẫn truyền âm nói.

Sở tam công tử lau mồ hôi lạnh, lặng lẽ truyền âm cho Triệu Đồng:

- Triệu huynh, lão già này giết Phong Liệt xong có thể giao bản đồ cho chúng ta không?

- Yên tâm đi, đường đường là cường giả Long Biên Cảnh sao có thể hứng thú với nhân trữ vật của một gã cao thủ Thần Thông Cảnh. Lão sẽ nể mặt chúng ta một chút.

Triệu Đồng khẳng định nói.

Sau đó, Triệu Đồng nhìn Thiên Độc lão quái lớn tiếng nói:

- Thiên Độc tiền bối, văn bối quấy rầy tiền bối là vì phát hiện tung tích Phong Liệt trong Tứ Phương Thành...

- Cái gì? Rõ ràng bốn tọa chứng kiến Phong Liệt biến mất ở chỗ này! Người dám lừa gạt bốn tọa, đúng là chán sống!

Thiên Độc lão quái sắc mặt giận dữ, lập tức muốn ra tay.

- Tiền bối chờ chút! Phong Liệt đúng là có xuất hiện trong Tứ Phương Thành. Lúc trước trong đấu giá hội ở Phiêu Miểu Các, mấy trăm người có thể làm chứng!

- Đúng vậy đúng vậy! Chúng ta sao dám lừa gạt ngài!

- ...

Một đám người Ma Duyên Giáo vội vàng giải thích.

Thấy Thiên Độc lão quái vẫn không tin, Triệu Đồng dứt khoát nâng tay thề:

- Ta Triệu Đồng dám thề có Long thần làm chứng, nếu lúc này Phong Liệt không có trong Tứ Phương, Triệu Đồng ta lập tức chết oan chết uổng!

Triệu Đồng vừa dứt lời, trong bóng tối một đạo kim quang lập tức chui vào trong đầu Triệu Đồng.

Mọi người thấy vậy đều thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Thiên Độc lão quái không tin, nhưng tiểu tử trước mắt này hẳn là sẽ không phát thề độc chỉ vì trêu đùa mình, trong lòng không khỏi thả lỏng vài phần.

Nhưng trong lúc lão do dự có nên chạy vào Tứ Phương Thành hay không, đột nhiên xảy ra một chuyện mọi người không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy Triệu Đồng vừa phát thề xong, đang lau mồ hôi lạnh, không kịp thở phào một cái, đột nhiên, trên không trung phát ra tiếng sấm sét ầm ầm nổ mạnh.

Sau đó, một đạo lôi điện kim sắc sinh ra trong không trung, lập tức phá vỡ trời cao, hung hăng đánh lên trên đầu Triệu Đồng.

“Oanh...”

Một tiếng vang thật lớn.

Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, Triệu Đồng đã bị lôi điện chém thành một đồng tro bụi, chậm rãi phiêu tán theo gió, tiêu tán trong không trung.

- Ti... Đây... Đây là sao?

Thiên Độc lão quái, đám người Sở tam công tử không khỏi hút ngụm khí lạnh, vẻ mặt ngốc trệ.

Mà lúc này, trên phế tích không biết khi nào thì xuất hiện thân hình Phong Liệt. Hắn ngẩng mặt nhìn thoáng qua bầu trời, trêu tức than thở:

- Ai, thiên uy bất khả trắc a...!

Nghe thấy tiếng Phong Liệt cảm thán, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn.

Thoáng chốc, Sở tam công tử cùng một đám đệ tử Ma Duyên Giáo không khỏi mặt mày xám ngắt, giống như gặp phải quỷ, ầm ầm hét lên một tiếng:

- Không có khả năng!

- Hừ! Ta đã nói rồi mà! Tiểu tử này sao có thể chạy thoát dưới mắt bổn tọa! Nếu vậy không phải là rất buồn cười sao!

Thiên Độc lão quái không khỏi cười đắc ý, bộ dáng không thể nề hà, đồng thời lão lập tức chém ra một chưởng, hung hăng đánh về phía Phong Liệt.

Thấy chưởng ảnh đánh úp tới, Phong Liệt lập tức thả ra một đám khói đen, đồng thời thôi động Âm Chi Lệnh Bài.

“Oanh...”

Thiên Độc lão quái không cam lòng bay tiến lên, tinh thần lực mạnh mẽ lại hung hăng dò xét quanh trăm trượng, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

- Tiểu tạp chủng chết tiệt! Vậy mà lại có được một không gian độc lập! Hừ, dù thế nào đi nữa thì ngươi cũng không thể thoát khỏi tay bổn tọa!

Thiên Độc lão quái biến sắc mặt, lập tức hiểu được mấu chốt, đồng thời, lão vui mừng như điên, quả thực không kiềm chế nổi.

Lúc này, lão càng thêm xác định, Phong Liệt chắc chắn là người thần bí ẩn náu trong Huyết Hải không gian lúc đó.

Mà lúc này đây, đám người Sở tam công tử cũng đều kịp phản ứng. Vô luận Phong Liệt ở đâu, đều không có liên quan gì tới bọn chúng. Lúc này việc quan trọng nhất bọn chúng phải làm là tranh thủ thời gian chạy thoát khỏi chỗ này. Dù sao đường đường một cường giả Long Biển Cảnh không phải tùy tiện có thể lừa gạt được!

“Vèo...vèo...vèo...”

Nhóm bảy người Sở tam công tử đều là cao thủ Thần Thông Cảnh, giờ phút này nhao nhao thi triển nguyên lực, nhanh chóng bay về phía xa.

Thiên Độc lão quái nheo mắt, nở một nụ cười tàn nhẫn.

- Dám quang minh chính đại trên đầu lão phu, không biết chúng mày ăn cái gì mà to gan thế! Đi chết hết đi!

Dứt lời, Thiên Độc lão quái nâng tay phải, chém ra một chưởng.

Thoáng chốc, bảy đạo khí kinh màu xanh lá vô cùng sắc bén xẹt qua trời cao, xuyên qua cổ của bảy người.

“Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...”

Một chuỗi tiếng vang nhỏ liên tục.

Bảy người Sở tam công tử nhao nhao rơi xuống không trung, nằm lăn lộn trên đất ôm chặt lấy cổ mình. Từ vị trí cổ xì xèo phả ra khói xông, trong thời gian ngắn bảy người đã biến thành một đồng nước mủ, triệt để chết không có chỗ chôn.

Thiên Độc lão quái khinh thường cười, sau đó lão lại khoanh chân ngồi xuống phế tích, tiếp tục bắt đầu đại kế thần khí của mình.

Tại biên giới Tứ Phương Thành, Chung gia đại biểu vốn định chạy đến báo tin cho Thiên Độc lão quái, cùng với một số tên võ giả muốn bán tin tức Phong Liệt để chiếm chút lợi ích nhìn thấy cảnh tượng đó đều đồng thời rụt cổ, không dám tiến thêm một bước.

...

...

Bên ngoài Âm Ngục, mọi người bị động tĩnh kinh thiên của Bồn Nguyên Thần Đồ hấp dẫn tới đã dần dần tản đi, nhưng một số tuyệt thế cường giả vẫn cứ như chó dữ nhìn thấy xương, mặc dù biết rõ không có cách nào đối phó với truyền nhân Âm chi nhất mạch, nhưng vẫn lì lợm không chịu rời đi.

- Hừ, Chiến Thiên giáo chủ, đã qua lâu như vậy rồi mà Ma Long Giáo các ngươi vẫn chưa tra được chút manh mối nào sao?

Một người trung niên âm tà đến từ Thiên Diễm Môn không khách khí chất vấn Chiến Thiên Ma Vương.

Về mặt Chiến Thiên Ma Vương hơi bất mãn, lạnh nhạt nói:

- Chung Dương tiền bối, bốn tọa đã sớm phát người điều tra tất cả mọi người trong Âm Vũ Viện. Ngoại trừ 100 người mất tích không có tung tích kia thì những người còn lại đều không thể là truyền nhân của Âm chi nhất mạch. Còn về 100 người mất tích kia, đến nay vẫn không thể tìm được. Hơn nữa không ít người trong số họ đã có gia đình. Chúng ta chỉ có thể tra được như vậy.

596. Chương 702: Thiên Uy Bất Khả Trắc (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 702: Thiên uy bất khả trắc (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Rề rề rà rà! Theo ý ta thì cứ chém chết hết người trong Âm Vũ Viện đi, nhất định sẽ tìm được một ít manh mối! – Chung Dương hừ lạnh nói.

- Ma Long Giáo chúng ta làm việc thế nào không cần tiền bồi hao tâm tổn trí!

Chiến Thiên Ma Vương phẫn nộ, lạnh giọng đáp.

Chung Dương lạnh lùng cười:

- Hừ, Âm Ngục vốn là sở hữu chung của Long Vũ Minh, không phải là chuyện riêng của Ma Long Giáo các người. Nay Âm Vũ Viện có liên quan đến chuyện của Âm Ngục, nên...

- Chung Dương tiền bối, Âm Ngục là việc lớn, hình như không nên xen vào ân oán cá nhân! – Chiến Thiên Ma Vương nheo mắt.

- Ân oán cá nhân cái gì? Bốn tọa không hiểu người đang nói gì! – Chung Dương biến sắc.

- Hừ, còn cần bốn tọa phải nói rõ sao? Thiên Diễm Môn các người trước kia có thù hận với Tử Long hộ pháp, còn có ai là không biết? Bốn tọa nghe nói, ái thể của Chung Dương tiền bối hình như chết trong tay của Tử Long Hộ Pháp, đúng không? – Chiến Thiên Ma Vương cười lạnh.

- Người...

Chung Dương biến sắc, tựa hồ bị khơi dậy cừu hận ngày xưa, khuôn mặt hắc bắt đầu vặn vẹo, hai mắt lại phun ra hai tia lửa màu đen.

Chiến Thiên Ma Vương lạnh lùng cười, không thèm quan tâm đến người này nữa. Mặc dù người kia là cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ, hơn nữa nắm trong tay Tịch Diệt Chi Hỏa đứng đầu trong tam đại thần diễm của Thiên Diễm Môn, nhưng nhất định là không dám giương oai trên địa bàn Ma Long Giáo.

Một ngàn bảy trăm năm trước, từng có một đám người đến Âm Vũ Phong, ép buộc Tử Long hộ pháp khi đó vừa mới tiếp nhận Âm Ngục giao ra thần khí. Chung Dương cùng vợ của hắn cũng nằm trong số đó.

Lúc đó, Chung Dương nghĩ ra một cái chủ ý cùi bắp, bắt lấy một người bạn tốt của Tử Long hộ pháp, ép Tử Long hộ pháp phải nghe lời, giao ra Âm Ngục.

Khi Tử Long xuất hiện đàm phán, Chung Dương tự cho là có thể bắt giữ Tử Long nên đã ra tay giết chết con tin.

Kết quả, Tử Long hộ pháp trốn vào Âm Ngục, trong lúc giận dữ liền phát động uy thế của Âm Ngục, đuổi giết mấy tên cường giả Long Biến Cảnh của Thiên Diễm Môn thành cặn bã, trong đó có thể tử Chung Dương. Nếu không phải Chung Dương chạy trốn nhanh, chỉ sợ cũng cùng chung số phận.

Hôm nay, Chung Dương nhìn Âm Ngục lại tức cảnh thương tình, không khỏi nhớ đến ân oán ngày xưa.

Trong lòng hắn biết rõ không thể giết chết Tử Long báo thù cho thê tử, cho nên muốn giết chết một đám đồ tôn của Tử Long trong Âm Vũ Viện cho hả giận.

Không nghĩ đến Chiến Thiên Ma Vương cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể nghe lời hắn được? Nếu như vì Âm Ngục mà hoàn toàn san bằng Âm Vũ Viện, chỉ sợ mười tám viện phái Ma Long Giáo cũng sẽ sụp đổ. Hắn cũng không cần làm giáo chủ nữa.

Đúng lúc này, Phiêu Miểu Thiên Cung Lục Phát chân nhân xoay tròn vài viên Phật châu trong tay, đột nhiên lên tiếng:

- Các vị, ta lại có một chủ ý, có lẽ sẽ khiến truyền nhân Âm chi nhất mạch thỏa hiệp.

- Chủ ý gì? Lục Phát chân nhân nói thử xem!

Tất cả mọi người trong đại giáo phái đều sáng rực con mắt, đồng loại nhìn về khuôn mặt xinh đẹp của Lục Phát chân nhân.

- Phiêu Miểu Thiên Cung chúng ta có một loại pháp trận cực mạnh, có tên là “Huyền Không Tuyệt Thiên Trận”, có thể vận vạo không gian, hình thành một thế giới độc lập tuyệt đối. Bên trong có truyền tống trận cũng sẽ mất tác dụng, không có cách nào câu thông với ngoại giới.

- Truyền nhân của Âm chi nhất mạch có lẽ tu vi không cao lắm, tất nhiên không có cách nào triệt để mất đi liên hệ với ngoại giới. Chỉ cần chúng ta vây kín Âm Ngọc, có thể dễ dàng biết kết quả.

Lục Phát chân nhân chậm rãi nói.

Nghe xong chủ ý của Lục Phát chân nhân, ánh mắt mọi người lập lòe, nhao nhao lo lắng những khả năng có thể thực hiện trong đó.

- Không sai, một khi ngăn cách với ngoại giới, truyền nhân Âm chi nhất mạch chỉ có hai kết cục, một là thỏa hiệp cùng chúng ta, hai là bị chôn sống trong đó!

- Chẳng qua... việc này phải chuẩn bị không ít thời gian nhỉ?

- Im đi! 1700 năm chúng ta còn chờ được, ngắn ngủi mấy trăm năm chẳng nhẽ không đợi được sao? Huống chi, không chừng trong thời gian ngắn là đã có hiệu quả rồi!

- Đúng vậy, chủ ý này có thể thực hiện. Tuyệt Vọng Kiếm Phái chúng ta đồng ý!

- Ừ, cứ thế mà làm. Bất quá, đợi đến khi Âm Ngọc trở về Long Vũ Minh, ai sẽ bảo quản nó đây?

- Đương nhiên là Thiên Diễm Môn chúng ta rồi. Nếu luận thực lực thì Thiên Diễm Môn chúng ta hoàn toàn xứng đáng.

- Hừm, Thiên Diễm Môn các ngươi đã có Hỏa Ngọc rồi, còn muốn giành lấy Âm Ngọc nữa sao? Âm Ngọc vốn là của Ma Long Giáo chúng ta, hơn nữa chỉ có Ma Long võ giả mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất của Âm Ngọc!

- Chỉ có tụ tập đủ tất cả bộ phận của Huyền Thiên Thần Thập mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất. Ta đề nghị hết thảy đều do Hoàng gia bảo quản!

- Ta phản đối...

- ...

Sau một phen tranh luận kịch liệt vẫn không thể quyết định ra ai là người sở hữu cuối cùng của Âm Ngọc. Cuối cùng mọi người đều nhất trí, trước tiên phải đoạt được Âm Ngọc trong tay truyền nhân Âm chi nhất mạch rồi hãy tranh giành tiếp.

Vì vậy kế tiếp, Phiêu Miểu Thiên Cung Lục Phát chân nhân lấy ra một bộ hình vẽ trận pháp “Huyền Không Tuyệt Thiên Trận”, chia làm hơn 10 phần, lần lượt do các trận pháp cao thủ từ các đại môn phái phân ra khắc trận pháp ở bốn phía Âm Ngọc.

Phong Liệt vừa trở lại, ở trong Âm Ngọc quan sát bên ngoài. Thế là vừa bắt gặp mấy trăm tên cao thủ mặc phục sức đủ các môn phái khoanh chân ngồi quanh Âm Ngọc, thỉnh thoảng lại dụng tâm thần khắc trận văn lóe sáng tử mang.

- Huyền Không Tuyệt Thiên Trận? Nghe có vẻ như hơi bị phiền toái đây...

Phong Liệt hấp háy đôi mắt, sắc mặt thoáng sa sầm,

- Ừm, xem ra phải tranh thủ thời gian thôi!

Dưới bầu trời đêm tối như mực, một vòng hắc mang liên miên chập chùng nhanh chóng xuyên qua giữa rừng núi Hắc Mang sơn mạch.

Nơi đây đã xem như khu vực trung bộ Ma Long sơn mạch.

Từ xưa tới nay, ngoại trừ một số ít cường giả cực mạnh, nhân loại rất hiếm khi giao thiệp với trong đó. Bởi vì đó là địa bàn của Long thú.

Long thú cũng giống như nhân loại vậy, có vô số gia tộc, hay nói đúng hơn là tộc đàn. Trong Ma Long sơn mạch chúng cũng có riêng phạm vi thế lực của mình. Thậm chí một ít chủng tộc Long thú có truyền thừa từ thời thượng cổ vô cùng mạnh mẽ đều có văn minh chủng tộc riêng biệt của chính bọn chúng.

Giờ phút này, Cửu U Vương phải cẩn thận từng li từng tí tránh đi một số phạm vi thế lực của cường giả quần cư, cuối cùng lựa chọn một ngọn núi nhỏ không chút hấp dẫn.

Ngọn núi nhỏ này chỉ cao có 300 trượng, nhưng ngàn dặm xung quanh đều không có bất kì Long thú cường đại nào chiếm giữ, có thể xem là tương đối an toàn.

Sở dĩ hần lựa chọn Ma Long sơn mạch mà không phải Thiên Long thần triều, hay Ma Quỷ bình nguyên là vì nếu độ kiếp trong địa bàn nhân loại, chắc chắn sẽ bị cường giả nhân loại chặn đánh.

Long Vũ Minh tuyệt đối sẽ không trở mắt nhìn U Minh Đường nhiều thêm một cường giả mà không quan tâm. U Minh Đường cũng tuyệt đối không cho phép một con Âm Liêu Thú bị đoạt xá lại bình yên vượt qua Long Biên chi kiếp, hóa thành thân thể U Long.

Mặc dù tất cả mọi người đều biết, từ xưa tới nay chưa từng có một con Âm Liêu Thú nào độ kiếp thành công.

597. Chương 703: Thiên Kiếp Mạnh Mẽ (1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 703: Thiên kiếp mạnh mẽ (1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Trên đỉnh núi nhỏ, thân hình Cửu U Vương ầm ầm chấn động, lập tức khôi phục thân hình khổng lồ cao tới gần 70 trượng. Khí thể hùng hồn như núi như sông, vẫy đen trần ngập toàn thân, độc giác dữ tợn như muốn xé rách trời cao, ba mươi sáu cái xúc tu vừa to vừa thô chậm rãi lượn lờ, cả không gian đều bị rung động lắc lư, khiến người ta bị trùng kích thị giác kinh tâm động phách.

Uy áp mạnh mẽ khuếch tán xung quanh, khiến ở trong vòng mấy trăm dặm vô số dã thú, Long thú nghe hơi đều chạy trốn chết.

- Thành bại đều ở một lần này!

Đôi mắt đỏ thẫm của Cửu U Vương hơi lập lòe, dần dần trở nên vô cùng kiên định.

Một khắc sau, dưới chân hần đột nhiên xuất hiện một khối thi thể Âm Liêu Thú. Hần không chút do dự vươn ra một cái xúc tu thô to hung hăng cắm vào trong cổ thi thể.

Sau đó, từng cỗ nguyên lực cùng tinh hoa huyết nhục mệnh mông cuộn cuộn thông qua xúc tu điên cuồng tuôn vào trong cơ thể Cửu U Vương. Trong nháy mắt, thi thể con Âm Liêu Thú ngũ giai đã hóa thành một đám bột phấn.

Hoàn thành thôn phệ, thân thể cao lớn của Cửu U Vương cũng chậm rãi tăng trưởng, chừng trên dưới nửa trượng.

Mà lúc này thân hình Cửu U Vương ầm ầm chấn động, lập tức cảm thấy mình rốt cục chạm đến tầng ngăn cách kia.

“Ô... ô.....”

Cùng lúc đó, cuồng phong gào thét trong trời đất. Không gian vốn tối đen như mực, từng tầng mây đen nhanh chóng tụ tập tới đây. Mây đen nặng nề gần như đã ép đến đầu Cửu U Vương.

Trong tầng mây sấm sét vang dội, mây đen bắt đầu khởi động. Thanh thể bao phủ phạm vi mấy trăm dặm, giống như tận thế sắp kéo đến.

Động tĩnh như vậy tự nhiên khiến không ít Long thú mạnh mẽ đều tò mò. Nhưng không có một con Long thú nào dám đến gần đây.

Cửu U Vương ngẩng đầu nhìn lên không trung. Trên bầu trời không biết có bao nhiêu tầng kiếp vãn, tản ra uy thế trầm trọng như mười vạn ngọn núi lớn, phẳng phất muốn nghiền nát loại sinh linh nghịch thiên tu luyện vô cùng cường đại như hắn.

Trên Long Huyết đại lục, trong nhận thức của mọi người, thiên kiếp là một khảo nghiệm của trời cao đối với một ít sinh linh cường đại. Nếu thông qua khảo nghiệm là có thể đạt được thực lực cường đại cùng tuổi thọ dài lâu.

Nhưng đối với một số sinh linh có ảnh hưởng tới thiên mệnh, nghịch thiên tu luyện, thiên kiếp lại biến thành thiên phạt. Dưới thiên phạt, nhất định phải chết!

“Ầm ầm...”

Một tiếng sét đánh kinh thiên, một đạo lôi điện kim sắc xuyên qua tầng mây, hung hăng đánh xuống đầu Cửu U Vương.

Đạo kiếp lôi này to cỡ thùng nước, uy thế ẩn chứa trong đó đủ để biến một gò đất thành đất bằng.

“Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn.

Thân thể cao lớn của Cửu U Vương không chút sứt mẻ, cứng rắn nhận lấy một kích.

Lôi kiếp này mặc dù lợi hại, nhưng dưới phòng ngự cường hãn của Cửu U Vương, chẳng qua chỉ bóc ra mấy mảnh lân phiến thôi.

Sau mười lần hô hấp, đạo kiếp lôi thứ hai lại oanh xuống.

“Ầm ầm...”

“Oanh...”

Cửu U Vương hơi lắc đầu, thực sự không thể ép buộc hắn ra tay!

Kế tiếp, cứ cách thời gian mười lượt hô hấp thì có một đạo lôi kiếp đánh xuống, càng ngày lại càng mạnh mẽ.

Đạo thứ ba!

Đạo thứ tư!

Đạo thứ năm!

Rầm rầm rầm...

Khi đạo lôi kiếp thứ năm đánh xuống, uy lực đột nhiên mạnh hơn đạo thứ tư gấp 10 lần. Cửu U Vương đã da tróc thịt bong không thể không lấy ra Bạo Hổ Thánh Vương Xoa chống cự.

“Uôm...”

Một tiếng hổ gầm kinh thiên vang lên, một con hổ đen khổng lồ lớn tầm 10 trượng lao lên không trung, ầm ầm chạm vào lôi kiếp đánh xuống. “Oanh...” một tiếng, cả hai đều hóa thành tro bụi.

- Bà mẹ nó! Chẳng nhẽ Thiên kiếp lần này còn mạnh hơn cả con Âm Liêu Thú kia sao?

Phong Liệt âm thầm khiếp sợ trong lòng.

Hắn nhớ rõ, lần trước con Âm Liễu Thú ngũ giai đỉnh phong kia mặc dù đã đón đến đạo lôi kiếp thứ bảy, nhưng uy lực cũng chỉ có thể mà thôi. Trong lòng hắn đột nhiên có cảm giác không ổn.

“Ầm ầm...”

Đạo lôi kiếp thứ sáu đánh xuống.

“Uông...”

Một con hổ đen khổng lồ lại bỗng nhiên bay lên, một lần nữa va chạm với lôi kiếp.

Nhưng lúc này kiếp lôi mạnh mẽ vượt qua sức tưởng tượng của Phong Liệt. Kiếp lôi màu vàng đánh tan Hắc Hổ, uy lực còn dư lại tiếp tục đánh lên người Cửu U Vương.

“Oanh...”

Một tiếng vang thật lớn.

Huyết nhục Cửu U Vương văng tung tóe, ba mươi sáu cái xúc tu thô to đã đứt mất hơn nửa, thê thảm vô cùng. Ngay cả ngọn núi nhỏ dưới chân cũng đã bị san thành bình địa.

- Ti... Sao có thể như vậy?

Cửu U Vương không khỏi hút ngụm khí lạnh, khó tin nhìn Bạo Hổ Thánh Vương Xoa gần như đã đứt gãy nằm dưới mặt đất.

Lúc này bên trên Bạo Hổ Thánh Vương Xoa tràn ngập vết rách giống như mạng nhện, chỉ sợ trong thời gian ngắn không thể khôi phục lại như ban đầu.

Bất quá, đây cũng không phải là lúc ngẩn người. Cửu U Vương tranh thủ thời gian thu hồi Bạo Hổ Thánh Vương Xoa, cắn nuốt sạch sẽ xúc tu bị đứt gãy trên mặt đất.

Cùng lúc đó, hắn nuốt vào Bạo Long Đan.

“Oanh!”

Trong nháy mắt, thân thể cao lớn của Cửu U Vương ầm ầm chấn động.

Ngay sau đó, trong vòng ngàn dặm, vô tận nguyên khí thiên địa mãnh liệt lao tới khiến cho thân hình khổng lồ cao tới 70 trượng lại nhanh chóng điên cuồng tăng trưởng.

75 trượng, 80 trượng, 85 trượng... cho đến khi đạt tới 90 trượng mới ngừng lại.

Cửu U Vương cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng, mạnh mẽ đến mức gần như muốn phá thể xông ra. Xúc tu đứt gãy lại ngưng tụ một lần nữa, mạnh gấp 20 lần trước kia, vô hạn tiếp cận đến Long Biên Cảnh.

- Ha ha ha! Đến đây đi! Lão thiên gia, xem ngươi có thể làm gì được lão tử! Gào oông...

Cửu U Vương điên cuồng cười, tin tưởng cũng bành trướng theo thực lực.

“Ầm ầm...”

Đạo lôi kiếp thứ bảy đánh xuống, ánh sáng màu vàng chiếu sáng ngàn dặm như ban ngày.

Cảm thụ được uy thế khủng bố bên trong đạo kiếp lôi này, Cửu U Vương không dám có một chút chủ quan. Hắn biết rõ, cho dù thân thể mình có mạnh mẽ thế nào thì cũng không thể đối chọi được với đạo lôi kiếp thứ bảy này.

Vì vậy, hắn tranh thủ thời gian chấn động thân hình, nâng một tấm bia đá màu xanh khổng lồ ném lên không trung.

Trần Long Thiên Bi!

“Ầm...”

Một tiếng phá không nổ mạnh vang lên, Trần Thiên Long Bi biến thành trăm trượng khổng lồ vất ngang bầu trời, gắt gao phong bế đạo kiếp lôi.

“Oanh...”

Một tiếng vang thật lớn.

Kiếp lôi bị trừ khử, còn Trấn Thiên Long Bi cũng bị ném xuống dưới, hung hăng đè Cửu U Vương chìm vào trong đất.

Ngọn núi nhỏ cao 300 trượng đã hoàn toàn hóa thành một cái hố to rộng mấy trăm trượng. Khói bụi tràn ngập thiên địa, che khuất bầu trời.

“Phù...”

Cửu U Vương nhảy ra khỏi hố to, thân thể cao lớn lắc lư vài cái, cảm thấy chóng váng đầu óc.

- Bà mẹ nó, may mà lão tử không dùng thân thể chống đỡ, nếu không chỉ sợ đã sớm lên đường rồi!

Đôi mắt cực lớn không khỏi hiện lên chút sợ hãi, đồng thời cũng âm thầm lo lắng không thôi.

Đây mới chỉ là đạo kiếp lôi thứ bảy, nhưng uy lực đã mạnh như vậy. Còn lại hai đạo có vẻ như không dễ dàng qua đâu...

“Ầm ầm...”

Đạo kiếp lôi thứ tám đánh xuống.

598. Chương 704: Thiên Kiếp Mạnh Mẽ (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 704: Thiên kiếp mạnh mẽ (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đạo kiếp lôi này khác với bảy đạo trước, trong màu vàng lại ẩn hiện một chút màu đỏ. Mặc dù chỉ lớn bằng cỡ chén ăn cơm, nhưng ẩn chứa một cỗ uy thế có thể hủy diệt tất cả.

Cửu U Vương không dám có một chút chủ quan. Hắn tranh thủ thời gian thúc giục mười thành lực đạo, lại ném Trấn Long Thiên Bi lên không trung.

Tám bia đá màu xanh rộng đến 300 trượng tản ra ánh sáng xanh mờ nhạt, nằm chặn dưới kiếp lôi.

“Phanh... Tạch tạch tạch tạch...”

Một tiếng bạo liệt nổ mạnh, sau đó là một chuỗi tiếng vỡ vụn ken két vang lên.

Cửu U Vương vô cùng chấn động nhìn lên, lại thấy đạo kiếp lôi có hai màu vàng đỏ thể mà lại xuyên thủng một cái lỗ lớn bằng chén ăn cơm trên Trấn Long Thiên Bi. Xung quanh lỗ thủng tràn ngập vết nứt như mạng nhện chi chít, lan tỏa khắp tám Thiên Bi.

Trấn Long Thiên Bi chắc chắn đến thế mà cũng bị phá!

Cửu U Vương khó có thể tin vào mắt mình!

Một khắc sau, kiếp lôi đã đánh thủng Trấn Long Thiên Bi vẫn còn dư uy lực, tiếp tục đánh lên người Cửu U Vương.

“Phanh!”

Huyết nhục văng tung tóe, từng miếng văng khắp hơn, máu rơi vãi trời cao.

Bên trong cơn mưa máu, trừ cái đầu Cửu U Vương, các bộ phận còn lại trên thân thể đã không còn nhìn ra hình dạng vốn có.

- Chết tiết! Sao lại như vậy? Thiên kiếp rốt cục là cái gì? Tại sao đều là Âm Liễu Thú, thiên kiếp của lão tử lại lợi hại như vậy? Đứa nào gây chuyện với lão tử? Là đứa nào...

“Oanh!”

Cửu U Vương tức giận ngửa mặt lên trời rít gào.

Nhưng hắn còn chưa gào thét xong, lại lần nữa bị Trấn Long Thiên Bị đè xuống nền đất. Đại địa ở mấy ngàn trượng xung quanh cũng bị sụp đổ theo.

Một khắc sau, một cái đầu bay ra khỏi hố, đến trên mặt đất.

Cái đầu nhanh chóng bay một vòng quanh vùng đất, thôn phệ sạch sẽ những bộ phận còn lại trong thân thể.

Nháy mắt, một con Âm Liễu Thú cao tới 70 trượng lại lần nữa đứng sững trong vùng đất.

Cửu U Vương nhìn lên trời xanh, thân thể cao lớn run nhè nhẹ, ánh mắt hiện lên một tia tuyệt vọng.

Hắn biết rõ, đạo thiên kiếp cuối cùng này chính là bùa đòi mạng chính mình, tuyệt đối không phải điềm lành.

Trên bầu trời phong khởi vân dưng, mây đen ép hắn đến mức khó thở.

Xa xa, tất cả Long thú cường đại đều nhìn hắn bằng ánh mắt hoặc thương cảm hoặc ngấp nghé, định chắc con dị loại kia sẽ chết dưới thiên kiếp. Một số con to gan lớn mật không nhận được muốn đến gần, chờ con kia chết xong rồi kiếm tí canh húp.

- Không! Ta không cam lòng...

- Nếu như thất bại, sao ta có thể bảo vệ được Âm Ngục? Tới năm tháng nào mới có thể gặp lại U Nguyệt? Nếu như thất bại, Phong Liệt ta chắc chắn trở thành chuột chạy qua đường, sống tạm bợ trên đời!

- Không được! Ta nhất định không thể thất bại!

Sắc mặt Cửu U Vương trở nên hung ác, ánh mắt dần dần trở nên vô cùng kiên định, tựa hồ đã quyết định điều gì.

Một khắc sau, trên một cái xúc tu khổng lồ đột nhiên xuất hiện một cái hộp. Một tia khí tức quỷ dị tà ác chậm rãi tràn ra, phảng phất khiến cho trời xanh đều run rẩy.

- Trời không dung ta, ta tự thành ma!

Cửu U Vương thu được cái hộp này từ trong tay Triệu Kiên Triệu gia, bên trong chứa một thứ đồ vậy mà cho tới nay Phong Liệt cũng không dám đụng chạm đến – một đoạn xương ngón tay của Cổ Ma.

Cửu U Vương biết rõ mình tuyệt đối không có cách nào bình yên vượt qua đạo kiếp lôi thứ chín này, vì vậy, đoạn ma cốt này trở thành con đường duy nhất có thể cứu mạng hắn.

Tình thế gấp gáp. Chết, hoặc là ma hóa. Không có còn đường thứ ba để lựa chọn.

Thấy đạo thiên kiếp thứ chín sắp sửa bùng xuống, ánh mắt Cửu U Vương trở nên hung ác, không chút do dự ném cái hộp vào trong miệng, nhai nát rồi nuốt chửng.

“GẶc...”

Thanh âm giòn vang.

Cửu U Vương cảm tức phát hiện mồm không thể cắn nát xương ngón tay Cổ Ma, ngược lại còn bị gãy mất hai cái răng hàm, đau đến mức hắn cuống phun máu tươi.

Bất quá đoạn ma cốt kia mặc dù không vỡ, nhưng nhanh chóng hòa tan trong cơ thể hắn. Một cỗ ma khí mê mông cuộn cuộn điên cuồng tàn sát khắp nơi trong cơ thể Cửu U Vương.

“Rầm rầm rầm oanh...”

Ma khí thuần khiết mệnh môn cuộn cuộn nhập vào cơ thể, giống như một thùng mực đậm đặc rót vào trong ao nước, trong nháy mắt đã nhuộm tử khí trong cơ thể Cửu U Vương thành ma khí.

Nhưng đó mới chỉ là bắt đầu. Từng cỗ ma khí mệnh môn cuộn cuộn không ngừng cọ rửa thân thể Cửu U Vương, không bỏ sót một góc ngách nào.

“Tạch tạch tạch tạch...”

Những nơi ma khí đi qua, huyết nhục cốt cách trên người Cửu U Vương đều được cường hóa cực độ, giống như ruộng đồng thoải mái nhận lấy cơn mưa mùa xuân chăm bón, dần dần tăng vọt, gần như muốn khiến Cửu U Vương nổ tung.

Kết quả là, Cửu U Vương khổng lồ cao đến 70 trượng, sau khi Bạo Long Đan đã mất tác dụng, lại một lần nữa tăng trưởng mạnh mẽ.

80 trượng, 90 trượng, 100 trượng... 180 trượng!

Cửu U Vương tăng trưởng đến độ cao 180 trượng mới chậm rãi ngừng lại.

“Ngao uôm...!”

Cửu U Vương ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét hung lệ, thanh âm chấn động khắp nơi, vang tận trời cao. Xa xa một ít Long thú ẩn nấp trong bóng râm nhìn xem thiên kiếp đều thoáng bị đánh chết một đám, còn một ít may mắn không chết đều sợ hãi bỏ chạy.

Cửu U Vương đứng sừng sững giữa trời, toàn thân tràn ngập từng vòng ma khí đen kịt, giống như Viên Cổ Cự Ma hàng thế, độc ác ngập trời.

“Rầm Rầm”

Hắn khe vung hai cái xúc tu, không gian trong vòng mấy ngàn trượng đều rung động theo hai cái.

- Quá mạnh mẽ! Ha ha ha ha!

Cửu U Vương không khỏi ngửa mặt lên trời cười rộ lên. Giờ khắc này, hắn cảm thấy toàn thân đều tràn ngập lực lượng mạnh mẽ tha thiết ước mơ. Mỗi một thớ thịt, mỗi một tế bào đều ẩn chứa lực lượng vô địch cùng ma khí thuần khiết, lực lượng tổng thể còn mạnh gấp trăm lần khi ăn vào Bạo Long Đan.

Thậm chí hắn còn cảm giác được dù mình chưa vượt qua Long Biến chi kiếp, thành lực giai cường giả, nhưng đã đủ để PK với cường giả Long Biến Cảnh sơ kì.

Trong lúc Cửu U Vương còn đang đắc ý, đột nhiên một tiếng “Ầm ầm” giòn tan vang lên, một mảnh hồng mang chói mắt tràn ngập thiên địa.

Đạo kiếp lôi thứ chín đánh xuống!

Cửu U Vương ngẩng đầu nhìn lên, đồng tử co rụt lại. Đạo kiếp lôi cuối cùng này dĩ nhiên có màu đỏ đẹp dễ hư máu, giống như một dòng máu tươi xuyên qua thiên địa, khiến cho phạm vi ngàn dặm xung quanh đều biến thành một thế giới tràn ngập huyết sắc.

- Ti... Sao lại như vậy?

Cửu U Vương căng thẳng, trái tim dâng lên tận cổ họng. Huyết hồng kiếp lôi ẩn chứa uy thế khủng bố đến mức có thể khiến cho bất cứ kẻ nào cũng phải tuyệt vọng.

Hắn nhớ rõ, đạo thiên kiếp trước chỉ có một đám màu đỏ thôi, nhưng uy lực đã lớn đến mức khó có thể tưởng tượng, thậm chí còn đánh thủng cả thiên cổ thánh bảo Trấn Long Thiên Bì.

Mà giờ khắc này, đạo kiếp lôi tràn ngập huyết sắc chói mắt này sẽ có uy lực cường hãn đến mức nào?

Thật sự là không dám tưởng tượng!

Vui mừng khi đạt được lực lượng ma hóa đã biến mất hoàn toàn, trong lòng Cửu U Vương bị sợ hãi tử vong chiếm cứ. Dưới đạo kiếp lôi này, dường như hắn đã biến thành một con cừu nhỏ dưới lưỡi đao tàn sát, cảm thấy mình vô lực cùng nhỏ yếu như vậy. Kết cục duy nhất chỉ có tử vong!

- Chẳng nhẽ lão thiên gia thực sự muốn vong ta?

599. Chương 705: Lôi Viên (1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 705: Lôi Viên (1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Cửu U Vương nhìn lên trời xanh, trong lòng mơ hồ đoán được một ít thứ gì, đoán được bản chất kiếp lôi. Nhưng hết thấy dường như đã không còn ý nghĩa.

Cái gì gọi là kiếp nạn nhất định phải chết?

Đây chính là kiếp nạn nhất định phải chết!

Cửu U Vương không cam lòng.

Nhưng hắn không có tuyệt vọng.

Thời gian trôi qua, trong đôi mắt đỏ thẫm lại hiện lên khát vọng sống còn cùng chiến ý không thể đè nén.

- Nay nguyên lực trong cơ thể ta đã hóa thành ma khí, không biết ma khí có thể ngự sử được Huyết Ngục không?

Ánh mắt Cửu U Vương lóe lên, một ý niệm điên cuồng nảy sinh trong đầu.

Thấy huyết sắc kiếp lôi phủ xuống đỉnh đầu, Cửu U Vương bất chấp nhiều suy nghĩ, sắc mặt hắn hung ác, thân hình âm âm chấn động, giống như muốn ném một ngọn núi lớn lên trên trời.

“Ông...” nguồn

Một tiếng vù vù vang lên, một ngọn tháp nhỏ đỏ như máu cao chừng 10 trượng đột nhiên rời khỏi thân hình Cửu U Vương, nghênh đón huyết sắc lôi điện trên đầu, phảng phất muốn đập nát trời xanh, uy thế kinh thiên.

Cùng lúc đó, các cổ khí tức tà ác, huyết tinh, tang thương... ngưng tụ thành một loại khí tức quái dị tràn ngập trong thiên địa, hóa giải không ít uy thế khủng bố của huyết sắc kiếp lôi.

“Oanh...”

Một tiếng vang thật lớn.

Kiếp lôi hung hăng đánh lên Huyết Ngục, lập tức bị trừ bỏ hoàn toàn. Huyết Ngục cũng bị đánh chìm vào sâu trong lòng đất.

Còn Cửu U Vương lúc này, thân hình khổng lồ cao gần 200 trượng lung lay mấy cái, giống như đã dùng hết khí lực toàn thân, hoàn toàn hư thoát, âm âm ngã xuống đất, bụi mù đầy trời.

- Ha ha, cuối cùng lão tử cũng thành công! nguồn (.)

Cửu U Vương vô lực cười khê. Vì đối kháng với thiên kiếp, hắn đã ra hết át chủ bài, ngay cả thần khí cũng mang ra.

Nhưng vô luận thế nào, chỉ cần thành công, tất cả đều đáng giá.

Giờ khắc này, hần chỉ cảm thấy sức mạnh khổng lồ sau khi ma hóa đều bị thần khí Huyết Ngục tiêu xài hết, ngay cả sức đứng lên cũng không có mà dùng.

Hần ngẩng lên trên phế tích, tràn ngập chờ mong nhìn trời xanh, lẳng lặng chờ đợi.

Mặc dù đây là lần đầu tiên hần độ Long Biến chi kiếp, nhưng cũng từng nghe nói khi vượt qua, chắc chắn sẽ đạt được trời cao ban ân.

Quả nhiên một khắc sau, kiếp vân trên trời đều dần dần tiêu tán, lộ ra mấy ngôi sao âm đạm.

Sau đó, một cột sáng đường kính trăm trượng hàng lâm từ trên trời, bao phủ Cửu U Vương. Đây chính là trời cao ban ân cho cường giả - Thần Huy!

Thần huy đầy đủ rót xuống thân thể Cửu U Vương, giống như mưa xuân làm dịu vùng đất khô cằn.

Cửu U Vương cảm thấy từng cái lỗ chân lông trên cơ thể cũng được thoải mái. Ma khí hao hết cũng dần dần tràn đầy, lực lượng bị mất cũng khôi phục lại.

Quan trọng nhất là khi một tấm màng mỏng trong u tối bị phá vỡ, hần rõ ràng cảm giác được mình đã tiến vào cảnh giới tha thiết ước mơ – Long Biến Cảnh!

“Ngao uôm...”

Cửu U Vương vô cùng thoải mái rống to một tiếng. Từng mảnh vảy đen trên người đều bị tróc ra. Thần huy hàng lâm, từng mảnh lân phiến màu vàng ẩn chứa khí tức long uy dần dần mọc ra.

Cùng lúc đó, thân thể khổng lồ của hần cũng đã xảy ra biến hóa kinh người. Độc giác trên đầu biến thành một cái Long Giác gập ghềnh, đầu óc xấu xí cũng biến thành đầu Minh Long, ba mươi sáu cái xúc tu cũng biến mất không thấy, lại mọc ra bốn cái long trảo dữ tợn cực lớn. Bây giờ ngay cả hai cái đuôi rắn cũng biến thành hai cái đuôi rồng sáng bóng màu vàng.

- U Long! Ha ha ha, từ nay về sau lão tử đã chính thức là U Long rồi! Có lẽ ta chính là con U Long thứ hai trên thế giới a...

- Uôm...!

Cửu U Vương chậm rãi bay lên trời, bốn cái long trảo cực lớn đập trong hư không, giữa mặt lên trời phát ra một tiếng rống ngâm cao vút, vang vọng trời đêm. Long uy mệnh mông cuộn cuộn khuếch tán bốn phương tám hướng.

Thần huy còn không ngừng rơi xuống, thỏa thích rót vào người Cửu U Vương. Sau khi làm cho hần lột xác thành U Long, lại tiếp tục để thân hình cao 200 trượng của hần tiếp tục điên cuồng tăng trưởng.

210 trượng, 220 trượng....

Thân hình mạnh mẽ tăng trưởng, thực lực của hần cũng nhanh chóng đề cao.

Sau khi nuốt ma cốt, thực lực chân thật của Cửu U Vương đã đạt đến Long Biến Cảnh. Nay dưới sự trợ giúp của Thần huy, thực lực của hần đã dần tiếp cận Long Biến Cảnh sơ giai đỉnh phong.

Cảm thụ thực lực cấp tốc dâng lên, Cửu U Vương vui mừng gần chết, hận không thể làm cho thần huy cứ vĩnh viễn rót vào người hần.

Mà lúc này, phía xa đại địa đột nhiên truyền tới một trận kịch liệt nổ vang, bay về phía bên này, nhanh chóng tiếp cận tới.

“Oanh! Oanh! Oanh!”

Tiếng nổ mạnh nặng nề mà đều đặn, giống như tiếng bước chân của một con thú hồng hoang đang dò xét lãnh địa của mình, chấn động thiên địa, làm cây cối trong rừng nghiêng ngã rụng lá.

Cửu U Vương nheo mắt, cảnh giác nhìn về phương xa.

Hần biết rõ, trong lúc máu chốt này là thời điểm mình suy yếu nhất, cũng là thời gian nguy hiểm nhất của tất cả người độ kiếp. Bởi vì bình thường sẽ có một số sinh linh âm mưu cướp đoạt thần huy của mình.

Trong thần huy ẩn chứa mệnh mệnh vô tận lực lượng tái sinh cùng thiên địa nguyên khí, thậm chí còn có mảnh vỡ thiên đạo quy tắc, hoàn toàn là mảnh vỡ quy tắc của Long Giới, có thể khiến cho sinh linh vốn có Chân Long đại thần thông càng phát triển hoàn thiện.

Bởi vậy, bất luận sinh linh nào trên thế giới này cũng không thể kháng cự được sức hấp dẫn từ Thần huy.

Nhất là, chỉ có sau khi trăm cay nghìn đắng vượt qua thiên kiếp thì trời ới có thể ban cho chút Thần huy. Điều này càng tăng thêm giá trị không cách nào đo đếm được của Thần huy.

Giờ khắc này, vô số Long thú hoang thú trong rừng núi ở xa xa không nhận được nhìn Cửu U Vương tràn đầy tham lam.

Chỉ có điều, sợ hãi vô tận long uy trên người Cửu U Vương, đa số Long thú chỉ có thể trở mắt nhìn mà không dám tiếp cận chút nào.

Nhưng không phải là không có ngoại lệ.

Mấy lượt hít thở sau, đại địa âm âm rung động, một con hung thú cao lớn như ngọn núi nhỏ xuất hiện trong tầm mắt Cửu U Vương.

Đó là một con Cự Viên cao tới trăm trượng, bộ lông trắng bạc bao phủ toàn thân, răng nanh thò ra bên ngoài, đôi mắt lóe ra u mang hung lệ khát máu khiến lòng người kinh hãi.

Sự thật kinh người là giữa những sợi lông của Cự Viên không ngừng lóe ra những tia sáng nhọn màu bạc trắng. Đó dĩ nhiên là từng đạo lôi điện âm âm rung động. Khi Cự Viên xuất hiện, từng cỗ khí tức tràn ngập tính hủy diệt chậm rãi lan tỏa trong thiên địa.

- Là Hồng Hoang Lôi Viên!

Cửu U Vương co rút đồng tử. Hắn lập tức nhận ra con thú khổng lồ này là một con hung thú hồng hoang am hiểu điều khiển lực lôi điện – Lôi Viên!

Hơn nữa, đây rõ ràng là một con Lôi Viên có khí thế lục giai, ước chừng là lục giai sơ kì, mạnh hơn Cửu U Vương lúc này.

Khi Cửu U Vương phát hiện Lôi Viên, con Lôi Viên cũng nhìn thấy Cửu U Vương, càng thấy được đạo thần huy mệnh mệnh giáng từ trên trời xuống.

Thoáng chốc, đôi mắt đục ngầu hung lệ của nó chợt ngẩn ngơ, sau đó là một trận mừng như điên, giống như bị cảnh tượng này gợi lên trí nhớ hạnh phúc nào đó.

Con Lôi Viên này không phải là Long thú, mà là một con hoang thú vĩnh viễn sẽ không có linh trí. Nhưng nó vẫn biết rõ bên trong cột sáng kia ẩn chứa vô tận lợi ích.

600. Chương 706: Lôi Viên (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 706: Lôi Viên (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Vì vậy, một khắc sau, nó không chút khách khí hóa trí nhớ hạnh phúc đó thành chiến ý ngập trời, hoàn toàn phát huy bản năng cướp đoạt của hung thú.

“Gầm...”

Lôi Viên điên cuồng hét lên một tiếng, thân thể cao lớn như một trận gió quét qua trời cao, nhảy cách trăm dặm, đi đến gần Cửu U Vương. Nắm đấm như một ngọn núi nhỏ ầm ầm đánh vào đầu Cửu U Vương, ngay cả trời xanh cũng bị rung động lắc lư.

- Chán sống!

Cửu U Vương nổi giận. Mình đang ở trong thời khắc mấu chốt thu nạp thần huy, một khi bị ngoại lực quấy nhiễu, nhất định sẽ bỏ sót không ít thần huy. Đó là một chuyện khiến người ta vạn phần tiếc hận.

Đúng lúc này, một cái Thôn Phệ Tuyền Qua đường kính hơn 10 trượng đột nhiên sinh ra giữa không trung, ngăn trước mặt Cự Viên.

“Oanh...”

Một tiếng vang thật lớn. Thôn Phệ Tuyền Qua bị cự quyền đánh tan, sau đó lòi ra thân ảnh chật vật của Phong Liệt.

“Phốc...”

Phun ra một búng máu tươi, sắc mặt Phong Liệt trở nên trắng bệch.

Một kích của lực giai hung thú không phải chuyện đùa. Phong Liệt lập tức bị thương không nhẹ. Nếu không phải hắn có Hắc Âm Chi Thân, hơn nữa Lôi Viên không biết tinh thần công kích, chỉ sợ hắn đã sớm chết ngắc rồi.

“Gầm...”

Lôi Viên thấy có người cản đường, không khỏi nổi giận. Nó điên cuồng gầm thét đánh về phía Phong Liệt.

Trong mắt nó Phong Liệt nhỏ bé như một con kiến, nhưng lại dám ngăn cản bước chân nó, thực sự khiến nó nổi giận không thể kiềm chế.

Phong Liệt thấy nó cấp tốc vọt tới, không khỏi nhăn mặt.

Lấy thực lực chân thân hiện nay của hắn, sau khi biến ảo Hắc Âm Chi Thân, cũng đủ để so với cường giả Hóa Đan Cảnh đỉnh phong. Nhưng đối phó với Lực giai hung thú, vẫn không đáng giá nhắc tới, không khác gì châu chấu đá xe.

Nhưng vô luận thế nào, hắn cũng không thể để Cửu U Vương bị quấy rầy.

Bởi vì lúc này nếu thu nạp thần huy ít hơn, sẽ liên quan đến tiềm lực phát triển sau này của Cửu U Vương. Không thể có chút chủ quan.

“Phù...”

Lôi Viên vươn cự trảo hung hăng chụp tới Phong Liệt, cương phong cuồng mãnh quét mất một nửa ngọn núi nhỏ chắn trước Phong Liệt, uy thế làm người ta sợ hãi.

Thấy cương phong đánh úp lại, Phong Liệt ngưng trọng sắc mặt. Hắn đã sớm đưa Luyện Hồn Ma Khải cho Diệp Thiên Tử, Trần Long Thiên Bì cho Cửu U Vương. Lúc này phòng ngự mạnh nhất của hắn là thôn phệ thần thông kết hợp với Hắc Âm Chi Thân. Trước kia ngay cả cường giả Hóa Đan Cảnh đỉnh phong cũng không thể làm gì được hắn.

Nhưng hôm nay, tổ hợp cường đại thôn phệ thần thông và Hắc Âm Chi Thân lại yếu ớt mỏng manh trước mặt lực giai Lôi Viên, làm Phong Liệt không khỏi lo lắng vô cùng.

Trong lúc nguy cấp, đột nhiên hắn nghĩ đến cái gì, đẩy hai tay về phía trước.

Một khắc sau, một tấm lụa đen khổng lồ dài đến trăm trượng, rộng 50 trượng vắt ngang giữa Phong Liệt và Cự Viên. Chính là Bốn Nguyên Thân Đồ Phong Liệt đạt được không lâu.

Suy nghĩ của Phong Liệt rất đơn giản. Nếu lúc ngưng tụ Thần Đồ đã tạo thành động tĩnh lớn như vậy, chắc không phải vật phạm, có lẽ ngăn cản công kích không thành vấn đề.

“Phù...”

Chưởng phong cuồng mãnh hung hăng đánh lên Bồn Nguyên Thần Đồ.

Kế tiếp, Phong Liệt vô cùng vui mừng khi thấy chưởng phong uy thế kinh người kia chỉ khiến cho Bồn Nguyên Thần Đồ rung động vài cái đã hoàn toàn biến mất.

Có điều không cho hắn vui mừng lâu lắm, sau khi chưởng phong biến mất, Hắc Ám Chi Thân của hắn cũng lập tức vỡ tan, một lần nữa biến thành khói đen.

- Chết tiệt! Nó mạnh quá!

Phong Liệt âm thầm mắng một tiếng, tranh thủ thời gian lại ngưng tụ Hắc Ám Chi Thân.

Mặc dù có Thần Đồ triệt tiêu bớt thế công từ Lôi Viên, nhưng thực lực của hắn vẫn quá yếu. Chỉ có một chút uy lực chấn động còn dư bị tràn ra đã khiến Hắc Ám Chi Thân tiêu tán.

Lôi Viên thấy Phong Liệt còn chưa chết, không khỏi cuồng bạo. Nó đã hoàn toàn quên mục đích ban đầu là cướp đoạt thần huy, chỉ muốn giết con kiến dám khiêu khích mình thành cặn bã.

“Oanh... Oanh.... Oanh...”

Từng đạo chưởng phong kinh khủng như lưỡi dao sắc bén chém lên Thần Đồ, mỗi lần đều khiến Thần Đồ rung động kịch liệt, sau đó Hắc Ám Chi Thân cũng không ngừng tiêu tán.

Nhưng Hắc Ám Chi Thân lại nhanh chóng được ngưng tụ, cố định chắn trước mặt Cự Viên.

Cứ như thế, hai phe một cường công một trấn thủ. Thời gian dần trôi qua, cách vị trí Cửu U Vương thôn nạp thần huy trên phế tích càng ngày càng gần.

Rốt cục, đến một thời gian, Phong Liệt đi đến phía dưới Cửu U Vương.

Mà Lôi Viên lại bị thần huy trên không hấp dẫn, tạm thời buông tha cho Phong Liệt, bay lên trên cao.

- Hừ, chán sống!

Cửu U Vương cười lạnh một tiếng, thò ra một cái long trảo cực lớn, hung rợn đánh một cái trảo ảnh lên đầu Lôi Viên.

Nay hắn đã ổn định tại Lục giai sơ kì đỉnh phong. Nếu không phải cách xa bình cảnh, chỉ sợ đã sớm đột phá tới trung kì, thực lực mạnh mẽ tới cực điểm.

Chỉ cần một trảo này cũng đủ để san một ngọn núi lớn thành bình địa.

“Uôm...”

“Oanh!”

Trảo ảnh hung hăng đánh lên ngực Cự Viên, ném nó xuống mặt đất, ngã xuống phế tích.

Nhưng khí lực của Lôi Viên vô cùng mạnh mẽ. Một chưởng nặng nề như vậy vẫn không thể làm nó trọng thương, chỉ bị trầy xước một tý. Nó nổi giận gầm lên một tiếng, lại phi thân lên, đánh Cửu U Vương.

Trong lúc Cửu U Vương phân ra một phần tinh lực đối phó Lôi Viên, một đám thần huy bị bỏ sót đột nhiên rơi ra khỏi thân thể Cửu U Vương, rớt vào người Phong Liệt.

Thân hình Phong Liệt run lên, đứng trong không trung. Sau đó, hắn không tự chủ được khôi phục hình người, lập tức đắm chìm trong một cỗ năng lượng ôn nhuận thần thánh.

Từng cỗ năng lượng nhu hòa lần lượt dung mãnh tuôn trào vào trong cơ thể hắn, thần tốc cải tạo thân thể, cải tạo nguyên lực, khiến cho khí lực hắn càng lúc càng mạnh mẽ, nguyên lực cũng ngày càng thuần khiết, đậm đặc.

Cùng lúc đó, tất cả tạp chất ngưng tụ trong cơ thể do trước kia hắn sử dụng đan dược, thôn nạp nguyên khí cũng được thần huy tẩy rửa sạch sẽ, thân thể dường như trở nên thông suốt.

Giờ phút này Phong Liệt giống như lão sắc lang đã khao khát vạn năm, đột nhiên bị ném vào trong một đồng mĩ nữ, cảm thấy toàn thân cực kì thư thái, không nhịn được muốn rên rỉ thành tiếng.

- Phù... Đây chính là cảm giác tắm rửa thần huy sao? Thật thoải mái...

Trong lúc sáng khoái, Phong Liệt cũng cảm thấy thực lực của mình được đề cao thêm một bước, vô hạn tiếp cận Hóa Đan Cảnh, nhưng vẫn không có cách nào phá cảnh.

Nhân loại tấn chức khác với các sinh linh khác. Thực tế sau khi đã đến Thần Thông Cảnh, ngoại trừ cần một lượng nguyên khí khổng lồ, còn quan trọng hơn là phải cảm ngộ thiên đạo. nguồn (.)

Đối với Phong Liệt lúc này, không thể tiến vào cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, căn bản không thể bước vào Hóa Đan Cảnh.

Bởi vì tiêu chí để nhân loại tiến vào Hóa Đan Cảnh là phải câu thông thiên địa nguyên lực, ngưng tụ Chân Đan trong cơ thể.

Đương nhiên đây cũng không có nghĩa là các sinh linh khác có ưu thế tu hành hơn nhân loại.

Mặc dù nhân loại tiến cảnh khó khăn, nhưng thiên kiếp lại đơn giản hơn nhiều.

Mà Long thú, hoang thú mặc dù muốn tăng thực lực rất dễ dàng. Nhưng dưới thiên kiếp, hầu như là cử tử nhất sinh, thậm chí chủng tộc thập tử vô sinh cũng tràn lan.

“Ông... Ông...”

601. Chương 707: Lôi Viên (3)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 707: Lôi Viên (3)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mấy lượt hô hấp sau, trong hư không đột nhiên vang lên một tiếng chấn nhẹ. Phong Liệt bất mãn mở mắt, chỉ thấy thần huy trên bầu trời đã hoàn toàn biến mất.

Phong Liệt tiếc hận lắc đầu, nhưng không thể nén được vui mừng.

Hắn vươn tay ra, phóng ra một đám nguyên lực. Một luồng hắc mang ngưng đọng thực chất lập tức bắn ra.

Ngay sau đó, nghe thấy một tiếng “oanh” bạo vang. Bên ngoài ngàn trượng, một cây cổ thụ che trời đã biến thành một đồng vụn gỗ.

- Đây chính là Long nguyên lực sao? Ừm, đúng là uy lực này không có sai a...!

Phong Liệt nhìn tay mình, đắc ý cười.

Giờ khắc này, Phong Liệt không thể kìm được vui sướng trong lòng. Hắn không thể tưởng tượng mình vô tâm hấp thu không đến một phần ngàn thần huy, thế mà đã ngưng tụ được Long nguyên lực. Đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Hắn cảm thấy nguyên lực trong cơ thể đậm đặc như thủy ngân, muốn vận chuyển cũng cố hết sức, khiến kinh mạch trong cơ thể thừa nhận phụ tải cực kì trầm trọng. Nhưng nay mỗi lần ngưng tụ ra một tia nguyên lực, cũng đã đạt đến uy lực gấp mấy chục hàng trăm lần trước kia.

Phong Liệt hiểu rõ, đây là do phẩm chất nguyên lực phát sinh biến hóa, đã trở thành Long nguyên lực chính thức. Chính là một loại Á Thần lực.

Nhất thời, hắn không thể che dấu được cuồng hỉ trong mắt.

Nay đã có Long nguyên lực, những thần binh như Tỏa Long Đài, Âm Ngục, Huyết Ngục đã không còn là vật trang trí. Minh lại có thêm vài món đại sát khí để bảo mệnh.

Đột nhiên, trong đầu hắn xuất hiện thêm một ít tin tức.

- Gì? Biến Hóa Vạn Thiên?

Ánh mắt Phong Liệt sáng ngời. Nguyên lai những tin tức này chính là một thần thông khác của Bồn Nguyên Thần Đồ, ngoại trừ Chỉ Xích Thiên Nhai – Biến Hóa Vạn Thiên.

Phong Liệt đã kiến thức qua lực phòng ngự cường hãn của Bồn Nguyên Thần Đồ. Mặc dù không có nguyên lực cheo chống, vẫn có thể ngăn cản công kích của Lục giai hung thú, vô cùng thần dị.

Mà giờ khắc này, Phong Liệt vừa mới có được Long nguyên lực, đã lấy được thần thông Biến Hóa Vạn Thiên của Thần Đồ. Trong đầu hắn không khỏi sinh ra một ý nghĩ kì diệu.

Một khắc sau, theo tâm ý Phong Liệt thay đổi, cự đồ dài trăm trượng rộng 50 trượng đột nhiên hóa thành một bộ y phục màu đen trôi lơ lửng trong không trung, không ngừng lóe ra u minh, vô cùng thần dị.

- He he, thật khó tưởng tượng. Thần Đồ này rốt cuộc là loại bảo vật gì mà lại huyền diệu như vậy?

Phong Liệt vui mừng. Hắn tiện tay gọi tới bộ hắc y do Thần Đồ biến ảo, mặc vào người, thay thế quần áo ban đầu.

Bồn Nguyên Thần Đồ trên người, hắn chỉ cảm thấy mình phẳng phất đang mặc một bộ y phục lụa đen bình thường, hết sức thoải mái dễ chịu, nhẹ nhàng. Trên mặt vải còn lóe lên u minh, càng khiến cho hắn trở nên oai hùng tiêu sái hơn nhiều, giống như thần tử hạ phàm.

- Đã có bộ bảo y này, lão tử thật muốn xem đứa nào có thể đạt được giải thưởng 100 triệu Long tinh kia! Ha ha ha ha!

Phong Liệt đánh giá mình một chút, nhìn quần áo vừa vặn, tâm tình vô cùng sáng khoái.

Trong mắt người khác, có lẽ hắn chỉ mặc một bộ cẩm y hoa mỹ mà thôi. Chắc chắn không thể ngờ được đây chính là một bộ bảo y có thể ngăn cản công kích của cả cường giả Long Biến Cảnh. Điều này đã gia tăng cơ hội bảo mệnh cho hắn, muốn chết cũng khó.

...

...

“Gầm...”

- Đi chết đi!

“Rầm rầm rầm!”

Trong lúc Phong Liệt đang vuốt vuốt Bồn Nguyên Thần Đồ, trận chiến giữa Cửu U Vương và Lục giai Lôi Viên đã dần dần đi đến hồi kết.

Sau khi ma hóa, thực lực Cửu U Vương đã tương đương với cường giả Long Biến Cảnh sơ kỳ. Lại nhận được thần huy tẩy rửa, liền nhảy lên Long Biến Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Hình thể hùng hồn dài đến 300 trượng, thật là giống một đoàn tàu đen bằng sắt đang uốn lượn, cực kì bắt mắt.

So với Cửu U Vương, con Cự Viên cao trăm trượng thua kém hơn rất nhiều. Thực lực hay hình thể nó đều yếu hơn hẳn, hơn nữa chỉ biết đánh thẳng tới, không có kĩ xảo chiến đấu. Kết quả dĩ nhiên là nó ở hạ phong.

Cửu U Vương khí thế như cầu vồng, hung ác ngoan lệ. Mỗi một lần vung trảo sẽ xé toang một miếng da thịt trên người Lôi Viên, làm nó đau đến mức gào khóc, không ngừng lui về sau tránh né.

Một lát sau, Lôi Viên bị da tróc thịt bong, huyết nhục văng tung tóe, bụng lòi ra ngoài. Sắp sửa bị thua cuộc, nó bắt đầu trở nên cuồng bạo.

“Ngao uôm...”

Lôi Viên ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, đôi mắt thiêu đốt lửa giận ngàn ngút. Thân hình cao lớn trăm trượng đột nhiên mạnh mẽ tăng trưởng.

Trong nháy mắt, nó đã mạnh mẽ tăng lên đến 120 trượng, khí thế hung lệ không chút thua kém Cửu U Vương.

Đôi tay cũng dài ra móng vuốt nhọn hoắc sắc bén, tràn ra ánh sáng sắc nhọn, trên đó bao quanh từng đạo lôi điện màu bạc âm âm rung động, uy thế kinh người. truyện copy từ xem tại

Nó lớn tiếng hung hăng đánh tới Cửu U Vương, có vẻ như muốn xé nát Cửu U Vương thành từng mảnh nhỏ.

- Cuồng hóa? Hừm, lão tử ày kiến thức một tý, cái gì gọi là Đại thần thông!

Đối mặt với Lôi Viên cuồng hóa, Cửu U Vương cũng không dám chủ quan chút nào. Hắn không dấu tài nữa, không chút khách khí thi triển U Long đại thần thông.

- Quỷ Đồng Tử!

“Ông... ông...”

Sau một tiếng chấn nhẹ, trên trán rồng của Cửu U Vương nứt ra một cái khe. Sau đó, tử sắc quanh mang chói mắt phun ra, rót vào đầu Lôi Viên.

“Gầm...”

Động tác của Lôi Viên đột nhiên trì trệ, không khỏi phát ra tiếng gào hoảng sợ. Theo bản năng, nó cảm nhận được sự nguy hiểm trước nay chưa từng có, hồn phách như muốn ly thể bay mất. Nó đau khổ giãy dụa nhưng không thể làm được gì.

Rất nhanh sau đó, một đạo vượn ảnh màu đen thu nhỏ vô số lần bị tử mang cứng rắn lôi ra khỏi đầu Lôi Viên, bay về phía trán Cửu U Vương.

Không nghĩ ngờ gì nữa, vượn ảnh màu đen chính là linh hồn Lôi Viên.

Mặc dù Lôi Viên là hoang thú, nhưng nó là một con Lục giai hoang thú, linh hồn đã sớm ngưng tụ thành thật thể, rời khỏi thân thể vẫn sống được một mình.

Mà lúc này, con vượn ảnh màu đen đang điên cuồng giãy dụa, gầm thét, nhưng không có cách nào thoát khỏi tử mang. Mấy tức sau, nó hoàn toàn chui vào trán Cửu U Vương, biến mất không thấy.

Thân hình Lôi Viên không có linh hồn chỉ huy, biến thành một cái xác không hồn, giống như một ngọn núi sụp đổ, vô lực âm âm ngã xuống, thổi đầy trời bụi mù.

- Phù... Quỷ Đồng Tử này thật là lợi hại, nhưng tiêu hao tinh thần lực cũng hơi nhiều.

Cửu U Vương thở dài một hơi, thân hình khổng lồ hơi lung lay một cái, trong lòng cảm thấy may mắn. Không ngờ mình vừa tấn chức Long Biến Cảnh đã làm thịt một con Lục giai Lôi Viên. Trước kia hắn không dám tưởng tượng đến chuyện như vậy.

Kế tiếp, hắn phi thân lên, vươn long trảo cắm vào trong lồng ngực Lôi Viên, điên cuồng cắn nuốt.

Thôn phệ nguyên khí cùng tinh hoa huyết nhục trong cơ thể sinh linh khác để tăng thực lực bản thân là bản năng của tất cả hung thú. Mặc dù Cửu U Vương đã tiến hóa thành U Long, nhưng bản năng này chưa từng mất đi, ngược lại càng thêm mạnh mẽ.

Nguyên lực cùng với huyết nhục tinh hoa còn sót lại trong cơ thể Lục giai Lôi Viên đều hóa thành từng cỗ thủy triều mãnh liệt trào vào trong cơ thể Cửu U Vương, khiến thân hình khổng lồ của hắn lại tăng vọt.

Trong nháy mắt, Lôi Viên đã biến thành một nhúm bột. Còn Cửu U Vương đã cao hơn 300 trượng. Chỉ tiếc vẫn chưa đột phá bình cảnh Lục giai sơ kì đỉnh phong.

Nhưng Cửu U Vương cũng không nhụt chí. Hắn khẽ động tâm ý, lại ném một thi thể khác xuống đất.

Thi thể này chính là Hùng Bá Thiên, một con Lục giai hậu kì Đại Địa Long Hùng, cao hơn trăm trượng.

Ban đầu, Phong Liệt nhặt được cỗ thi thể này trong không gian Cự Ngạc thôn phệ vẫn chưa từng đụng đến, nay rốt cục cũng có tác dụng.

Khi thi thể Hùng Bá Thiên vừa xuất hiện, một cỗ uy áp mãnh liệt lập tức phô thiên cái địa khuếch tán ra. Cho dù là Cửu U Vương nay vẫn cảm thấy tim đập liên tục.

Phong Liệt âm thầm thất kinh. Không ngờ Hùng Bá Thiên đã chết lâu như vậy, nhưng uy áp vẫn mạnh mẽ như cũ.

Nhưng thi thể thì cũng chỉ là thi thể, cho dù khi còn sống nó mạnh mẽ như thế nào, chết rồi chỉ có thể biến thành thức ăn cho kẻ khác.

Cửu U Vương lại thò ra long trảo, hung hăng cắm vào thi thể Hùng Bá Thiên.

“Phanh!”

Cửu U Vương giật mình phát hiện Long trảo của mình lại bị bắn ngược ra, thậm chí còn không làm trầy da người ta tý nào.

- Ti... Thân thể thật là mạnh mẽ! Bộ da này mà gia công thêm một tý, chỉ sợ có thể luyện chế được cả trăm bộ huyền bảo chiến y nhỉ!

Cửu U Vương sợ hãi than, lại chém ra long trảo. Mười trảo liên tiếp, cuối cùng mở được một lỗ thủng trên ngực thi thể.

Sau đó Cửu U Vương không chút do dự, điên cuồng cắn nuốt. Thân thể của hắn lại tiếp tục tăng trưởng.

310 trọng, 320 trọng... 350 trọng.

Đến khi tăng tới 350 trọng, thi thể Hùng Bá Thiên mới hoàn toàn biến thành bụi bặm. Còn Cửu U Vương được đột phá bình cảnh, một lần liền trở thành lục giai trung kỳ vô cùng mạnh mẽ.

“Ngao uôm...”

Một tiếng gào to hung lệ phát ra, lập tức hóa thành từng vòng gợn sóng màu trắng lan tỏa trong hư không. Đi qua nơi nào, ở đó núi rừng, đất đá nhao nhao hóa thành bụi phấn.

Trong nháy mắt, vùng đất bán kính ba mươi dặm xung quanh đã hoàn toàn biến thành tử địa. Ngoại trừ một vùng cát bụi, không còn thứ khác.

- He he, Long Biến Cảnh trung kỳ. Cuối cùng lão tử cũng có thực lực để kiêu ngạo rồi!

Phong Liệt nhìn con quái vật khổng lồ cao tới mấy trăm trọng, đứng sừng sững giữa thiên địa, khóe miệng đắc ý mỉm cười.

602. Chương 708: Âm Ngục.

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 708: Âm ngục.

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Sau khi Cửu U Vương nuốt nguyên lực và huyết nhục tinh túy còn sót lại trong thân thể Hùng Phách Thiên đã vững vàng tiến nhập Long Biến Cảnh trung kỳ, dựa theo cấp bậc nhân loại phân chia, hắn có lẽ xem như đạt đến Long Biến Cảnh ngũ trọng thiên.

Long uy cường đại tràn ngập lan tỏa khắp thiên địa, khiến dã thú, long thú trong vòng nghìn dặm đều lạnh run liên tục bái lạy.

Sau một khắc, Cửu U Vương biến hóa nhanh chóng, lại lần khôi phục thân thể cao tám thước lần nữa, vẫn là hắc phu tóc trắng đầu mọc một sừng.

Hắn rõ ràng cảm giác được, chính mình hôm nay đã không thể xem như một đầu U Long, có lẽ xem như một ma đầu, trong cơ thể hắn ngưng tụ thành nguyên lực và Long nguyên lực hoàn toàn khác, thì ra là lực lượng được gọi là ma khí.

Điều này khiến Phong Liệt có chút lo lắng, lại âm thầm vui mừng.

Lo lắng chính là, loại ma khí này ngày sau rất có thể mang đến cho chính mình một chút phiền toái;

Mà đáng được ăn mừng chính là, ma khí phẩm chất cực cao trong cơ thể hắn rõ ràng có thể lừa thần khí huyết ngục, lúc trước nếu không có huyết ngục chặn hậu một đạo thiên kiếp, e là hắn sớm đã biến thành tro bụi.

Khê trầm ngâm một chút, sau đó Phong Liệt thoáng an bài thần binh trên người chính mình:

Bản Tôn chỉ để lại Trấn Long Thiên Bì, Thần Đồ và Phong Ma Đại Thương, về phần Huyết Ngục, Tỏa Long Đài và Bạo Hổ Thánh Vương Xoa đều đặt trên người Cửu U Vương, kể từ đó thực lực của Cửu U Vương chắc chắn lại tăng thêm một bậc.

Sự tình nơi này đã xong, Phong Liệt cũng không có ý định ở lâu, hắn thu thập Cửu U Vương vào không gian Long Ngục, sau đó kích thích lệnh bài Âm Ngục.

Sau một khắc, hắn đã xuất hiện trong Âm Ngục.

Lúc này đang lúc đêm khuya, trong thiên địa một mảnh đen kịt, còn bên ngoài Âm Ngục nhân sinh huyền ảo, hối hả.

Mấy trăm tên Cổ Long Văn Trận Pháp Sư vây quanh bốn phía Âm Ngục, dốc hết tâm huyết bố trí từng đạo Long Văn, không ngừng hoàn thiện Huyền Không Tuyệt Thiên Trận, dựa theo vẻ mặt mỗi hiện trên mặt bọn họ mơ hồ toát lên vui sướng, hiển nhiên tòa đại trận này bố trí sắp hoàn thành.

Tất cả cường giả Long Biến Cảnh thế lực lớn Hoàng Tử Nguyệt, Vô Cực Kiếm Ma và Lục Phật Chân Nhân, Xích Yên Hà. . .Đều đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn một đám Trận Pháp Sư gấp rút làm việc.

- Người bên trong nghe đây! Bồn tọa cho người thêm cơ hội cuối cùng! Bây giờ người giao Âm Ngục ra còn kịp, bồn tọa đồng ý bảo toàn mạng nhỏ của người, hơn nữa nguyện ý thu người làm đệ tử! Bằng không đợi không lâu sau đại trận hoàn thành, người ở trong đó chờ chết!

Một đạo thanh âm đậm mùi tang thương vang lên, trong lời nói ẩn chứa một tia thương cảm, giống như bố thí con kiến hôi lấm vào khốn cảnh. . .!

Lời nói vừa rồi thực sự vọng ra từ cường giả tuyệt thế Tuyệt Vong Kiếm Phái Vô Cực Kiếm Ma.

Trong khoảng thời gian này, hắn lại kêu gọi đầu hàng thêm lần nữa, đương nhiên muốn giữ thể diện cho truyền nhân Âm Ngục, chỉ tiếc người bên trong giống như điếc, không chút phản ứng, khiến hắn cảm thấy thật mất mặt.

- Vô Cực đạo huynh, cần gì nhiều lời? Người bên trong rõ ràng ngoan cố không đổi, để hắn chết bên trong là được! Phỏng chừng không đến vài chục năm, Âm Ngục sẽ mất đi chủ nhân, đến lúc đó còn không thể quy hồi Long Võ Minh chúng ta?

Lão nhân chúng ta ít tuổi như vậy, vài chục năm chẳng qua chỉ là khoảng thời gian bé quan một lần mà thôi, bồn tọa còn chờ được!

Thiên Diễm Môn Chung Dương Âm Dương Quái nói.

Không ít cường giả Long Biến Cảnh còn lại gật đầu phụ họa, xem như tán thành.

Duy chỉ có sắc mặt Hoàng Tử Nguyệt bình tĩnh không đổi, trong sâu đôi mắt đẹp lại hiện lên một tia thần sắc lo lắng, còn có chút không đành lòng.

Bên trong Âm Ngục, Phong Liệt nghe được Vô Cực Kiếm Ma mà Chung Dương nói. . .Không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Nhưng sau một khắc, một đạo thanh âm quen thuộc khác truyền đến, trong lòng hắn không khỏi căng thẳng.

- Phong Liệt, ta biết rất rõ ngươi đang ở bên trong! Tuy hoàng gia chúng ta đứng ở trạng thái trung lập, nhưng ta lại không thể không khuyên ngươi một câu, Huyền Không Tuyệt Thiên Trận này uy lực kinh người, mặc dù ngươi sở hữu bảo vật Phá Không cũng chưa chắc có thể thoát ra được, nếu như ngươi thay đổi chủ ý, trực tiếp hiện thân, ta có thể bảo vệ tính mạng ngươi!

Chủ nhân đạo thanh âm này Phong Liệt không xa lạ gì, không cần bàn cãi thực sự là Hoàng Tử Nguyệt.

Sắc mặt Phong Liệt khẽ biến đổi, thực sự không ngờ Hoàng Tử Nguyệt sẽ đoán được chính mình.

Trong giọng nói Hoàng Tử Nguyệt, hắn cũng cảm nhận được vài phần hương vị chân thành, chỉ là bất luận như thế nào hắn cũng không có ý định cúi đầu giao Âm Ngục cho người khác.

Huống hồ, chính mình hiện tại đã có thể sử dụng năng lực thần khí, lại càng không có lý do buông tha nó.

Lúc này, Cửu U Vương đang khoanh chân ngồi, sắc mặt vô cùng ngưng đọng, hai tay của hắn chậm rãi kết ấn, sử dụng một khối ấn quyết huyền ảo không ngừng đánh vào không gian giữa tế đàn.

Từng đạo từng đạo ấn quyết xuất hiện, khiến toàn bộ Âm Ngục rung động rất nhỏ.

Thời gian dần trôi qua, biên độ Âm Ngục chấn động càng lúc càng lớn, giống như một đầu hung thú hồng hoang đang trong giấc ngủ say vạn năm từ từ tỉnh lại. nguồn

Vù vù vù. . .

Rung động càng lúc càng mãnh liệt, Âm Ngục bắt đầu điên cuồng nuốt nguyên khí thiên địa, xung quanh tạo thành từng đạo nguyên khí vòi rồng khổng lồ.

- Ủa? Chuyện gì xảy ra?

- Điều này sao có thể? Âm Ngục tựa hồ đang dần dần thức tỉnh!

- Hắn là truyền nhân Âm Ngục đã có thể thôi động Âm Ngục? Vậy chẳng phải hắn đã tiến nhập Long Biên Cảnh?

. . .

Trong lúc nhất thời, trong lòng đám cường giả vây quanh không khỏi chấn động, âm thầm đề phòng.

Chung Dương, Vô Cực Kiếm Ma và một số người khác nhớ rất rõ, 1700 năm trước, dưới sự giận dữ của Tử Long khiến Âm Ngục phát uy, lập tức chon vùi ba vị cường giả tuyệt thế Thiên Diễm Môn.

Giờ phút này Âm Ngục lại thức tỉnh lần nữa ngay trước mắt bọn họ, cả đám lập tức sợ hãi giống như con thỏ, bỗng nhiên lui bước hơn mười dặm, trong lòng kinh sợ ngừng chân phía xa xa xem xét tình hình.

Thái độ dè chừng như vậy, khiến đám cường giả trẻ tuổi Sở Hóa Long thông suốt, xuất phát từ suy nghĩ an toàn, bọn họ đều đi theo thoáng lui lại phía sau một khoảng.

- Có lẽ không phải hắn?

Hoàng Tử Nguyệt giờ phút này cũng toát lên ánh mắt nghi hoặc, nàng tuyệt đối không tin Phong Liệt có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy tiến nhập Long Biên Cảnh.

Trong lúc nhất thời, nàng lại phát sinh một chút dao động đối với truyền nhân Âm Ngục.

Giờ khắc này, tất cả cường giả Long Biên Cảnh đều lui rất xa, bên cạnh Âm Ngục chỉ còn lại mấy trăm tên Trận Pháp Sư liếc mắt nhìn nhau, trốn không được, ở lại cũng không xong.

Các vị tiền bối, đại trận này còn có thể tiếp tục không?

Một gã Hóa Đan Cảnh Trận Pháp Sư thực sự không kiềm chế được, can đảm hỏi.

- Đồ hỗn đản! Các ngươi không được phép dừng lại, dĩ nhiên phải tiếp tục! Khẩn trương làm việc!

Sắc mặt Chung Dương lạnh lùng, khiển trách.

Trong lòng đám Trận Pháp Sư không khỏi oán giận, thực sự giận không dám nói, đành phải vất vả bắt đầu khắc ấn trận với tộc độ cao hơn. . .

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Nửa canh giờ trôi qua rất nhanh, thiên địa rung động mạnh, một đạo hào quang lớn màu tím giống như cái chén lớn chụp xuống, bao phủ toàn bộ vô phong, hoàn toàn che khuất tầm mắt mọi người.

603. Chương 709: Truyền Nhân Ám Ngục(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 709: Truyền nhân Ám Ngục(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Huyền Không Tuyệt Thiên đại trận đã thành, bên trong đại trận hoàn toàn bị ngăn cách, tạo thành hai thế giới, người bên ngoài đại trận từ từ rời đi, bên trong đại trận hoàn toàn yên tĩnh.

Phong Liệt đưa mắt nhìn về phía đại trận, chỉ thấy hư không xung quanh đại trận kia méo mó, tạo thành một đoàn hư vô.

Như vậy, cho dù sở hữu Phong Ma Đại Thương trong tay, e là hắn cũng rất khó có thể trở lại thế giới trước kia, nhiều nhất chỉ có thể xông vào bên trong không gian hư vô vô bờ bến, sống quãng đời còn lại.

Bất quá, Phong Liệt cũng không có cảm xúc tuyệt vọng, hôm nay thực lực tăng vọt đủ sức để cung cấp cho hắn lực lượng vô cùng vô tận.

Đúng lúc này, Cửu U Vương đột nhiên mở hai mắt, trong mắt lóe lên tia vui vẻ.

Giờ khắc này, hắn rốt cục đã chính thức không chế Ám Ngục, giống như khống chế Huyết Ngục.

Tâm ý của hắn khẽ động, lập tức xuất hiện bên ngoài Ám Ngục, ngay sau đó một tầng bảo tháp màu đen rơi vào lòng bàn tay hắn.

- Khả khả, từ giờ trở đi Ám Ngục chỉ thuộc một mình lão tử!

Cửu U Vương lặng lẽ cười, trong nội tâm vô cùng đắc ý.

Tiếp đến, hắn xòe lòng bàn tay kia, lại có một tầng tiểu tháp màu đen hiện ra, thực sự là Huyết Ngục thần khí.

Sau một khắc, Cửu U Vương chăm chú nhìn, hai tầng tiểu tháp đột nhiên hấp dẫn lẫn nhau, trên không trung nhập thành một khối, một cỗ khí tức tang thương rộng lớn từ từ phiêu dạt.

Hai mắt Cửu U Vương lóe sáng, hai tay rất nhanh đánh ra vài đạo ấn quyết, chui vào hai tầng tiểu tháp.

Nhưng tiếp đến, hắn không khỏi sửng sốt, hắn vốn định sử dụng tiểu tháp oanh kích Huyền Không Tuyệt Thiên Trận, nhưng phát hiện hai tầng tiểu tháp sử dụng khác nhau.

- Sao vậy? Có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ tu vi của lão tử còn chưa đủ?

Cửu U Vương trầm mồi tư vô không thể nào lý giải.

Trầm ngâm một lát, hắn lại bạo phát mấy ấn quyết đối với hai tầng tiểu tháp thêm lần nữa.

Ngay khi ấn quyết chui vào tiểu tháp, đột nhiên chỉ nghe tiếng vù vù thoáng qua, hai tầng tiểu tháp đột nhiên hóa thành một thanh đoạn kiếm trôi nổi trong không trung.

Hình dáng chuỗi kiếm mang phong cách cổ xưa, thân kiếm một khối đen kịt, không có chút ánh sáng phản chiếu.

Chuỗi kiếm này ước chừng hơn một thước, còn thân kiếm lại gần nửa thước, mặc dù không có lưỡi, lại tựa hồ lộ ra quang mang sắc bén không gì địch nổi.

- Ủa? Cái này hẳn là thần tháp Huyền Thiên thứ hai hình thái Huyền Thiên Thần Kiếm?

Sắc mặt Cửu U Vương vui vẻ, duỗi tay nắm chặt chuỗi kiếm, chỉ cảm thấy một cổ khí tức thần bí mênh mông cộ rửa thân thể chính mình, khiến khí tức thần kiếm tiến gần thân thể chính mình, cuối cùng hòa nhập thành một.

- Khả khả, không biết đại trận này có thể chống đỡ được một kiếm Huyền Thiên không?

Mấy tức sau đó, Cửu U Vương hung hãn chém ra vài kiếm đánh về phía trời xanh.

Xoẹt!

Một đạo kiếm quang màu đen dài đến vài trăm trượng cắt ngang thiên địa, đơn giản chém vỡ hư không, trăm phá đại trận, chui vào bên trong hư vô cùng vô tận.

Bên ngoài đại trận, mấy chục tên cường giả tuyệt thế đến từ tất cả các giáo phái và hơn ba trăm tên Trận Pháp Sư đang muốn rời đi, lại đột nhiên nghe được thanh âm không gian rạn nứt từ phía sau truyền đến, không khỏi giật mình quay đầu nhìn lại.

Sau một khắc, chỉ thấy chỉ thấy Huyền Không Tuyệt Thiên Trận mấy trăm tên Trận Pháp Sư ngàn vạn khổ cực tạo lên đã tan biến giống như ảo mộng.

Cùng lúc đó, một đạo vết nứt dài đến trăm trượng, rộng hơn mười trượng, xuất hiện trên không trung, rất nhanh lại lấp đầy như lúc ban đầu, cái khe kia hắc ám tĩnh lặng cơ hồ muốn thu hút tâm trí tất cả mọi người lâm vào trong đó.

Nhất thời, tất cả mọi người kinh hoàng trợn mắt há mồm, thanh âm hô hấp vang lên một mảnh.

- Cái này. . . Đây là vết nứt không gian? Điều này sao có thể!

- Trời . . . Ơ. . . ! Vậy mà có thể xé rách không gian! Cho dù là cường giả Long Biến Cảnh đều không làm được ah?

- Truyền nhân trong Âm Ngục này đã cường đại đến trình độ này?

.

Đám cường giả đều hiểu rất rõ ý vị xé nứt không gian như thế nào, có nghĩa ở đây bất luận là ai đều không thể địch lại.

Ở thế giới này, không gian ngăn cách cực kỳ ổn định, cho dù là cường giả Long Biến Cảnh đỉnh phong đều không đủ năng lực phá hư, về phần cảnh giới cực cao có thể làm được hay không, đã không thể biết được.

Kết quả là, trong lòng Vô Cực Kiếm Ma, Xích Yên Hà, Chung Dương và đám cường giả tuyệt thế lúc này khiếp sợ tới mức khó có thể tưởng tượng.

Vô Cực Kiếm Ma nhớ tới giọng điệu của chính mình lúc trước giống như bố thí, càng cảm giác chính mình làm trò cười cho giới võ giả, sắc mặt khó coi như đã chết.

Lúc này, Huyền Không Tuyệt Thiên Trận đã hoàn toàn tiêu tan vô hình, theo thời gian hiện ra một mảnh khối đen trong vòng mười trượng.

Đám khối đen này cản trở tầm mắt mọi người, cũng ngăn chặn tinh thần lực mọi người dò xét.

Bất quá, mọi người lại thấy rất rõ ràng, Âm Ngục biến mất không thấy, chỉ để lại vết tích trên mặt đất!

- Âm Ngục. . . Âm Ngục biến mất rồi!

- Vừa nãy đó là một kích thần khí? Ôi. . . Trời! Truyền nhân Âm Ngục đã khổng chế thần khí như vậy!

. . .

Mọi người gặp tình huống này lập tức hiểu được, một kích kinh thiên động địa khi trước tất nhiên là truyền nhân Âm Ngục đã phát động thần khí.

Ngây ngốc hồi lâu, Vô Cực Kiếm Ma cao giọng nói về phía đám khói đen:

- Truyền nhân Âm Ngục có thể nói rõ danh tính?

- Bốn tọa Cửu U Vương!

Bản thân Phong Liệt biến ảo thoáng chốc phát ra một đạo thanh âm, lạnh lùng đáp lại.

Kỳ thực sau khi chém ra một chiếc đoạn kiếm Cửu U Vương đã lấy hết ma khí toàn thân, lúc này quay trở về không gian Long Ngục nghỉ ngơi.

- Cửu U Vương? Chưa từng nghe nói qua.

Đám cường giả Long Biển Cảnh không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Ánh mắt Chung Dương Thiên Diễm Môn biến ảo, hừ lạnh quát:

- Cửu U Vương, bốn tọa không cần biết người là thế nào, nhưng Âm Ngục này chính là bảo vật thuộc về Long Võ Minh chúng ta, biết điều mau tranh thủ thời gian giao ra đây, nếu không chắc chắn người là kẻ địch đối với toàn bộ người trong thiên hạ, nửa bước khó đi!

- Ha ha ha ha! Lực cười! Âm Ngục này rõ ràng là thần vật từ xưa tới nay thuộc về truyền nhân Âm Ngục ta, từ khi nào trở thành bảo vật thuộc về Long Võ Minh các người?

Phong Liệt khinh thường cười nhạo nói.

- Hừ! Người nói người là truyền nhân Âm Ngục, vậy có gì có thể chứng minh? Nói không chừng người mưu hại Tử Long Hộ Pháp, cướp lấy Âm Ngục! Người hành động tiểu nhân cỡ này, quả thực thiên địa khó dung! Thiên Diễm Môn ta tuyệt đối không cho phép chuyện này phát sinh!

Sắc mặt Chung Dương âm trầm quát.

Nếu như lúc trước Phong Liệt không bạo phát một kích quá mức dọa người, hấn sớm đã phóng đi rồi, lúc này đâu còn có thể nói nhảm.

- Ha ha ha! Long Võ Minh chó má gì đó? Trong mắt lão tử, các người chỉ là một đám tiểu nhân vô sỉ mà thôi! May mắn, lão tử chưa bao giờ thích nghe giảng đạo lý! Ha ha ha!

Phong Liệt vui vẻ cười lớn nói.

Đám cường giả tuyệt thế không khỏi thẹn quá hóa giận, sắc mặt biến ảo không ngừng.

604. Chương 710: Truyền Nhân Âm Ngục(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 710: Truyền nhân Âm Ngục(2)

Dịch giả: Black truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Lúc này, lại nghe Phong Liệt bật cười, nói tiếp:

- Quả thực các người muốn Âm Ngục, cũng không phải không được!

- Cái gì? Người thực sự nguyện ý giao Âm Ngục ra?

- Hừ! Tiểu tử ngươi suy nghĩ biết điều! Giao Âm Ngục ra, tha cho ngươi thoát khỏi cái chết!

- Giao Âm Ngục ra đây, Tuyệt Vọng Kiếm Phái ta nguyện ý thu ngươi làm nô bộc!

.

Ánh mắt đám người Chung Dương, Vô Cực Kiếm Ma có chút sáng ngời, không thể chờ đợi lên tiếng nói.

Phong Liệt thấy vậy, không khỏi bật cười một hồi, đám lão tử này nhìn nhận thần khí do tên điên, đầu óc thiếu năng trí tuệ dùng vậy tốt rồi.

- Ta còn chưa nói hết lời, các ngươi vội cái gì?

Phong Liệt âm trầm lên tiếng nói:

- Chỉ cần trong đám người các ngươi ai có thể ngăn cản được một kích thần khí, ta sẽ hai tay dâng tặng Âm Ngục!

- Cái gì? Hồn đản nhà ngươi lại dám đùa giỡn bổn tọa! Quả thực muốn chết!

Sắc mặt Chung Dương không khỏi giận dữ, hai tay không ngừng hấp nhả từng sợ lạnh diêm màu đen, tựa hồ muốn xuất thủ với đám khối đen, rồi lại có chút kiêng kỵ.

Đám người còn lại đều giống vậy, nhớ tới đạo vết nứt khủng bố trên không gian, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Đối mặt với đám người đông đảo, Phong Liệt không chút nào sợ hãi, hắc cực kỳ hung hăng càn quấy cười lại nói:

- Hừ! Lão tử đùa giỡn các ngươi thì sao? Ai không phục đến thử xem, nếu không bổn tọa phải đi rồi!

Kỳ thực giờ phút này hắc hoàn toàn có thể thôi động Thần Đồ bổn nguyên rời khỏi nơi này thần không biết quỷ không hay, bất quá, khi hắc rời đi, ngày sau các đại môn phái vẫn sẽ tận lực truy sát chính mình.

Đã như vậy, hắc sao không dùng khí thể cường đại trấn áp mọi người một phen, để bọn họ nhận ra hoàn toàn hết hi vọng đối với Âm Ngục.

Lúc này, thiếu phụ xinh đẹp Thiên Diễm Môn Xích Yên Hà đột nhiên lên tiếng nói:

- Các vị đồng đạo không nên bị người này nói ngoa hù dọa! Âm Ngục chính là thần khí cổ xưa, căn bản không phải phạm nhân có thể khống chế! Theo bổn tọa nhìn nhận, nhiều nhất hắc chỉ có thể phát ra một kích mà thôi, giờ phút này tất nhiên nỗ lực hết đà, ngay cả đứng cũng không vững!

- Xích sư thúc tổ nói không sai! Gia tổ thân là cường giả Long Biển Cảnh đỉnh phong, cũng chỉ có thể kích phát một kích Hỏa Ngục mà thôi! Muốn đoạt lại Âm Ngục, trước mắt chính là cơ hội tốt!

Một tên cường giả Long Biển Cảnh Thiên Diễm Môn khác phụ họa nói.

Nghe xong lời hai người nói. . . Tất cả đám người còn lại đều không khỏi lay động, ánh mắt lập lòe bất định.

Giờ khắc này trong lòng Phong Liệt thực sự vui vẻ, hắc nghe rõ tên cường giả Thiên Diễm Môn kia nói, thần khí Hỏa Ngục dĩ nhiên tồn tại trong Thiên Diễm Môn.

Đồng thời, hắc nhận ra bộ dáng tất cả mọi người không hề kinh ngạc, hiển nhiên sự tồn tại của Hỏa Ngục không phải bí mật gì.

- Tốt! Đã như vậy, bổn tọa tới dạy bảo ngươi trước!

Chung Dương đột nhiên lạnh lùng quát một tiếng, thân hình đột nhiên bay về phía trước, đứng trên không trung hai tay vung lên, hai đạo Hỏa Xà Kích màu đen dài đến trăm trượng tiến về phía Phong Liệt.

Hai đạo Hỏa Xà xuất hiện, trong nháy mắt thiên địa lập tức nổi lên một cổ khí tức tịch diệt, trong phạm vi mấy trăm trượng, tất cả đều bị chôn vùi.

Tịch Diệt Chi Hỏa!

Đây chính là một trong ba đại thần diễm truyền thừa của Thiên Diễm Môn Tịch Diệt Chi Hỏa, hỏa năng này thiêu trụi sinh cơ trên thế gian, bài danh thứ ba trong thiên cổ thần diễm.

Sở hữu thần diễm này trong tay, Chung Dương được gọi là hoàng cảnh đệ nhất nhân, vô địch trong đám võ giả cùng cấp.

Giờ phút này hắn là người đầu tiên xuất thủ, là vì hắn bỗng nhiên nhớ lại, trước kia Tử Long cũng chỉ có thể gắng sức hoàn thành một kích Âm Ngục mà thôi, truyền nhân của Tử Long sẽ không mạnh hơn Tử Long.

Trong mắt hắn, chính mình là người đầu tiên xuất thủ tự nhiên chiếm được tiện nghi, nếu có thể độc chiếm Âm Ngục, ngày sau địa vị của chính mình tại Long Võ Minh chắc chắn sẽ không thể dao động.

Bất quá, không chỉ riêng Chung Dương có suy nghĩ này, đám người Vô Cực Kiếm Ma, Lục Phật Chân Nhân, Sở Hóa Long, Kim Vô Mệnh theo sát phía sau, đánh về phía đám khói đen.

- Hừ! Vậy hãy để các người chứng kiến, lão tử có thể bộc phát kích thứ hai hay không?

Phong Liệt cười lạnh một tiếng, long nguyên lực trong cơ thể điên cuồng thấu nhập đoạn kiếm, hắn lập tức hung hăng chém một kiếm về phía Chung Dương.

Vù. . .

Lại một đạo âm thanh giòn vang. nguồn (.)

Tất cả mọi người khiếp sợ không dám tin vào mắt chính mình, một đạo hắc mang khoảng chừng mười trượng trảm vào hư không, chém vỡ hai đạo Tịch Diệt Chi Hoa biến thành hư vô, ngay cả chủ nhân của chúng Chung Dương, đều lập tức bị gọt sạch nửa cái đầu.

- Ah. . .Không xong rồi!

- Ahaaa. . .

Đám người Vô Cực Kiếm Ma, Sở Hóa Long cách Chung Dương không xa bị kiếm quang mang theo cổ khí tức hủy diệt bao phủ, lập tức huyết nhục mờ ảo, thân thể dần tiêu tan.

Nhưng bọn họ suy cho cùng đều là cường giả Long Biến Cảnh, trông thấy không ổn lập tức đều kêu gọi linh hồn, thoát đến nơi xa.

- Chuyện này. . .Không thể nào? Hắn làm sao có thể hai lần bạo phát thần khí?

- Hắn. . .Giết chết Chung sư thúc tổ!

Tất cả mọi người cả kinh ngây ngốc như gà gỗ, trốn ở phía xa xa không dám tiếp tục tiến tới phía trước, trơ mắt ếch nhìn thi thể Chung Dương rơi xuống không trung.

Đám người Thiên Diễm Môn thấy Chung Dương đã chết, không khỏi hoang mang lo sợ, kinh hãi đến chết.

Chung Dương là cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ, hơn nữa trong tay sở hữu Tịch Diệt Chi Hỏa đứng đầu tam đại thần diễm, trong Thiên Diễm Môn quyền cao chức trọng, người đồng cấp khó có thể trung kích, ngày hôm nay, một vị cường giả tiền đồ rộng mở như vậy lại chết dưới thần khí, đã trở thành cường giả Long Biến Cảnh Thiên Diễm Môn thứ tư chết bởi Âm Ngục.

Giờ phút này Phong Liệt thực sự bất ổn, thân hình hắn lay động vài cái mới đứng lại, giống như Cửu U Vương, toàn bộ long nguyên lực trong cơ thể hắn tiêu hao không còn, suy yếu đến cực điểm, không tính đường hai ba ngày rất khó có thể khôi phục.

Hôm nay danh tiếng đã nổi, hắn không muốn lưu lại nơi này lâu, liền muốn buông vài câu rời đi.

Nhưng đúng lúc này, chỉ nghe thấy tiếng lạch cạch, thi thể Chung Dương đã rơi vào thân thể của hắn.

Ngay sau đó, chỉ thấy một con sói màu đen từ trong thân thể Chung Dương chui ra.

Đầu sói nhỏ này lông đen kịt, toàn thân tản ra một cổ khí tức tịch diệt, hồn nhiên không giống vật còn sống, đôi mắt trống rỗng nhìn quanh bốn phía.

- Vật gì vậy?

Ánh mắt Phong Liệt khẽ động một chút, trông thấy tiểu lang này, hần sức nhớ tới tiểu ma nữ từ thân thể Hùng Phách Thiên lấy được Huyền Lam Băng Diễm biến hóa thành con thỏ xanh.

Sau một khắc, hần đã dùng khí lực toàn thân, không chút do dự lách mình thu thập tiểu lang màu đen này vào trong Long Ngục.

- To gan!

- Mau dừng tay! Lưu lại Tịch Diệt Chi Hỏa!

- Cửu U Vương lưu lại Tịch Diệt Chi Hỏa, nếu không Thiên Diễm Môn chúng ta quyết không đội trời chung với ngươi.

Đám cường giả Thiên Diễm Môn thấy Phong Liệt lấy đầu sói kia đi, sắc mặt không khỏi khấn trương, liên tục gầm rú.

605. Chương 711: Tiểu Lang(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 711: Tiểu Lang(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Người bình thường có lẽ không biết con sói kia là vật gì, nhưng bọn họ biết rất rõ, đây chính là bản thể của Tịch Diệt Chi Hỏa, truyền qua các đời Thiên Diễm Môn, tuyệt đối không thể để mất.

Chỉ có điều, trong lòng bọn họ tuy vô cùng căm phẫn, nhưng chỉ dám mở miệng, không dám động thủ.

Mất đi chi hỏa tuy quan trọng, nhưng sao có thể sánh bằng tính mạng? Đạo lý này bọn họ cũng biết.

Sau khi Phong Liệt thu đầu sói kia vào Long Ngục, lại mỉm cười lên tiếng nói:

- Vẫn là câu nói đó, muốn lấy từ trong tay bốn tọa, không phải không thể được, chỉ cần các ngươi có thể ngăn cản được một kích thần khí của bốn tọa là được, bốn tọa hiện tại đã kiệt lực, các ngươi có thể thử xem ta có thể chém ra kiếm thứ ba hay không? Ha ha ha. . .

Nghe xong Phong Liệt hung hăng cười, tất cả mọi người liền kích động thổ huyết, cả đám tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không kẻ nào dám động thủ.

Tuy rất nhiều người suy xét có thể Phong Liệt phô trương thanh thế, nhưng đã vết xe đổ của Chung Dương, ai còn dám tiến lên thử?

- Đã không ai dám thử. . . Bốn tọa không nhiều thời gian bồi tiếp các ngươi, bốn tọa để các ngươi mình bạch, Ám Ngục này hôm nay đã thuộc về bốn tọa, nếu như ai vọng tưởng, hoặc tạo lên chút hành động không suy nghĩ, bốn tọa không ngại tới sơn môn hần đạo quanh giải quyết chu đáo, ha ha ha ha. . .

Sau khi nói xong vài câu, Phong Liệt đột nhiên lấy thần đồ ra, biến mất không thấy, chỉ để cường giả các đại môn phái đứng một bên hai mặt nhìn nhau.

- Cái này. . . Là thủ đoạn gì? Vậy mà qua lại không tiếng động.

- Hồn dân này lại dám uy hiếp chúng ta, tuyệt thể không thể dễ dàng tha cho hần.

- Các vị, chúng ta tại sao không treo thưởng khắp thiên hạ, truy nã công địch đại lục Cửu U Vương.

- Chuyện này tựa hồ không thích hợp lắm? Treo thường bắt một kẻ có thể chém chết cường giả cao thủ Long Biên Cảnh hậu kỳ, ai còn dám tiếp? Hơn nữa, nói không chừng sẽ khiến Cửu U Vương phản kích.

- Chẳng lẽ đơn giản bỏ qua như vậy? Thiên Diễm Môn chúng ta tuyệt đối nuốt không trôi ác khí này.

...

Đám cường giả các đại môn phái không khỏi bất bình, đặc biệt là đám người Vô Cực Kiếm Ma, Sở Hóa Long bị tổn hại thân thể, đều dào rồn tâm tư muốn bắt được Cửu U Vương, băm thây hắn thành vạn đoạn cho hả giận.

Chỉ có điều, vừa nghĩ tới một kích thần khí kinh thiên động địa kia, không khỏi cảm thấy vô lực, toàn bộ ý nghĩ không thực tế có thể chết từ trong trứng.

Đám người phía sau một mực yên lặng nhưng Hoàng Tử Nguyệt lại khác, giờ phút này trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia lộ ra tia kinh nghi bất động.

- Có lẽ không phải hắn? Cũng đúng, hắn vừa mới đạt tới Thần Thông Cảnh, làm sao có thể phát huy uy lực thần khí? Là ta suy nghĩ quá nhiều.

Nghĩ tới đây, nàng thảo phòh nhẹ nhõm, sau đó vận thân hình, bay về phía Thiên Long Thần Triều Đẳng Long Quận.

.....

.....

Sau khi rời khỏi Ma Long Giáo, Phong Liệt không lập tức chạy về Tứ Phương Thành, mà ẩn sâu bên trong nơi hẻo lánh khó tìm tại sơn mạch Ma Long.

Hắn hiện tại, bất luận là trạng thái nguyên bản hay phân thân, đều rơi vào trạng cực kỳ suy yếu, thật sự không thể tùy tiện lộ diện.

Trong không gian Long Ngục, bản thể của Phong Liệt và Cửu U Vương ngồi đối diện nhau, Long Tinh dưới chân hai người tròn mười vạn.

Từng đạo nguyên khí không ngừng uốn lượn từ đồng Long Tinh ngưng tụ thành, liên tục chui vào trong cơ thể Phong Liệt và Cửu U Vương, nhanh chóng khôi phục nguyên lực hai người.

Sau liên tục sử dụng Huyền Thiên Thần Kiếm hai lần, trong nội tâm Phong Liệt minh bạch thêm vài phần đối với khái niệm thần khí.

Thần khí vốn trở thành thần khí, thứ nhất là yêu cầu lực lượng phẩm cấp tương đối cao, mặt khác công năng của quá nghịch thiên, có thể dùng một phần lực lượng bạo phát uy lực tăng nghìn vạn lần, ý nghĩa giống như thần binh xa xa không với tới.

Hơn nữa, Phong Liệt có thể cảm giác được, chuỗi thần khí này càng hoàn thiện, có thể phát huy uy lực lớn hơn.

Cho nên, trong lòng hắn không khỏi nổi lên ý niệm huyễn ảo, nếu như có thể tập hợp tất cả các bộ phận còn lại của Huyền Thiên Thần Tháp. Vậy uy lực thế nào? Có thể oanh phá thiên địa không?

Trong không gian Long Ngục vô thanh vô tức, thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh.

Thời khắc Phong Liệt chậm rãi mở hai mắt, trong mắt tinh mang nhấp nháy.

Chém ra một đạo thần khí, khiến nguyên lực trong thân thể hắn cạn sạch, dùng trọn vẹn hai ngày mới có thể khôi phục như lúc đầu, về phần Cửu U Vương, e là còn cần một ngày nữa mới có thể khôi phục.

Ngay khi Phong Liệt giương đôi mắt, đột nhiên, ánh mắt hắn hung hăng co rút lại.

Chẳng biết từ khi nào, một đầu tiểu lang cao bằng nửa người đi tới trước mắt hắn đứng cách ba thước, đôi mắt trống rỗng mịt mờ vô thần liếc nhìn Cửu U Vương và Phong Liệt một hồi.

- Mẹ kiếp, làm thế nào bắt nó quên đi.

Sắc mặt Phong Liệt không khỏi đại biến, thiếu chút nữa muốn lách mình trốn chạy khỏi chết.

Nhưng hắn biết rất rõ, đầu sói nhỏ này tuy thoát nhìn ngu đần, nhưng mất đi Tịch Diệt Chi Hỏa đại danh鼎鼎, nếu như khởi xướng công kích, e là hắn và Cửu U Vương có thể lập tức tàn thành tro bụi.

Bất quá, hắn lại không dám làm bừa.

Nếu không phải dè chừng sợ kinh động tới tiểu lang, đã khiến hắn tạo lên một số hành động thiếu suy nghĩ.

Thoáng chốc, trên trán Phong Liệt tràn đầy mồ hôi lạnh, phía sau lưng ướt một mảng lớn.

Chứng kiến Phong Liệt tỉnh lại, tiểu lang tựa hồ phát giác, nó chậm rãi đi tới gần Phong Liệt, cổ khí tức tịch diệt kia thiếu chút nữa khiến Phong Liệt nghẹn thở.

Từ trong ánh mắt mịt mờ của tiểu lang Phong Liệt có thể nhận thấy, linh trí tiểu lang này đã bị tẩy sạch, cũng chỉ có như vậy mới có thể tu thành chi hỏa bốn mạng của Chung Dương.

Thoáng trầm ngâm, sau đó Phong Liệt chậm rãi thả ra một tia tinh thần lực, dò xét bên trong đầu tiểu lang.

Sau một khắc, trong lòng Phong Liệt không khỏi vui vẻ.

Hắn đột nhiên phát hiện, tiểu lang này không hề chống cự tinh thần lực của chính mình dò xét, tùy ý để tinh thần lực tiếp cận linh hồn khô cạn.

Lúc này Phong Liệt không chút do dự, hắn nắm chặt cơ hội, lập tức chiếm thức hải tiểu lang trước, để tinh thần của chính mình in ấn trong đó.

Thân hình tiểu lang kia run lên, trong miệng đột nhiên gào thét một tiếng, tựa hồ muốn phản kháng, nhưng nó còn chưa kịp phát uy, lại đột nhiên nằm phục xuống.

Sẵn bản thu công!

- Ha ha ha. . .Trời giúp ta!

Tâm tình Phong Liệt kinh hỉ, không ngờ chính mình đã thu được bài danh thứ ba trên bảng thần diễm Tịch Diệt Chi Hỏa, chuyện này thực sự nằm mơ cũng không nghĩ tới ah. đọc truyện mới nhất tại .

Cao hứng trong nháy mắt, ánh mắt Phong Liệt đột nhiên khê động, một ý nghĩ diệu kỳ nảy lên trong lòng.

Hắn vốn có thể liên tục bạo phát hai đạo thần khí, hoàn toàn là vì hắn có Cửu U Vương phân thân.

Giờ phút này hắn không khỏi nghĩ tới, nếu chính mình có thể tu luyện thêm vài cổ Long Biến Cảnh phân thân. . . Vậy chẳng phải có thể thi triển thần khí tăng thêm vài lần sao?

Đương nhiên, hắn cũng biết tế luyện Long Biến Cảnh phân thân có thể không phải chuyện đơn giản, một khi gặp chuyện không tốt sẽ ăn trộm gà không thành mà còn mất nắm gạo, mất mạng nhỏ của chính mình thật không thú vị.

606. Chương 712: Tiểu Lang(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 712: Tiểu Lang(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhưng giờ phút này, hắn liền chủ ý đánh tới thân thể Tịch Diệt Chi Hỏa.

Tuy không rõ Tịch Diệt Chi Hỏa theo đẳng cấp nhân loại phân chia có thể nằm ở cảnh giới nào, nhưng không cần bàn cãi, tuyệt đối không thấp hơn Long Biến Cảnh.

Dù sao Tịch Diệt Chi Hỏa này chính là thần diễm truyền thừa mấy vạn năm thậm chí hơn mười vạn năm của Thiên Diễm Môn.

Nếu có thể luyện hóa nó thành mảnh phân thân của chính mình, cho dù không thể dùng nó ngự sử thần khí, cũng chắc chắn trở thành trợ thủ đắc lực của chính mình, giá trị tuyệt đối không tồi.

Nói làm là làm!

Tiếp đến, Phong Liệt không chút do dự thi triển Thiên Hà Cổ Quyển Phân Thân, để cắt một nửa linh hồn của chính mình nhét vào thức hải tiểu lang.

Đã có kinh nghiệm tế luyện phân thân lần trước, lúc này quả thực được gọi là cưỡi xe nhẹ đi đường quen, hẳn đã rất quen thuộc chia cắt luyện hóa linh hồn.

Chỉ có điều, nỗi thống khổ chia cắt linh hồn không giảm bớt chút nào, sau khi cắn răng hoàn thành, bản thể của hắn lúc này hôn mê bất tỉnh, hôn mê bất tỉnh thật lâu.

* * * * *

Thời gian lặng lẽ trôi qua

Mười ngày sau, một gã thiếu niên tuấn tú mặc trang phục màu đen, cưỡi cự lang đen tuyền bay về phía Tứ Phong Thành.

Không cần bàn cãi, cự lang này chính là Phong Liệt dùng Tịch Diệt Chi Hỏa luyện tế thành công đại phân thân thứ hai, cũng được Phong Liệt gọi là Tịch Diệt phân thân.

Giờ khắc này, sắc mặt Phong Liệt có chút nhợt nhạt, dù sao tế luyện phân thân không phải chuyện tình dễ dàng, linh hồn đã chịu hao tổn rất lớn, cho dù hắn nuốt vô số linh đan dược diệu, nếu không tỉnh dưỡng một hai tháng căn bản không cách nào khôi phục hoàn toàn.

Bất quá, trên mặt Phong Liệt lại toát lên một tia hưng phấn không thể che giấu, trong nội tâm quả thực thoải mái vô cùng.

Hôm nay hắn đã sử dụng Tịch Diệt Chi Hỏa tế luyện phân thân thành công, đương nhiên đã hiểu tương đối sâu sắc đối với uy lực của thần diễm này.

Điều khiến hắn bất ngờ chính là, nhiều uy năng ẩn chứa trong thần diễm này quả thực khó có thể tưởng tượng, nếu như một khi toàn lực thi triển, cho dù là Long Biến Cảnh trung kỳ Cửu U Vương e là cũng chỉ có thể chết không thể sống, về phần cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ có thể chống đỡ hay không thì cần thử mới biết được.

Nếu vài vạn năm tới tùy ý phát triển Tịch Diệt chi hỏa. . . Có thể phát triển tới trình độ nào quả thực không cách nào tưởng tượng.

Còn hôm nay, Phong Liệt trực tiếp sử dụng Tịch Diệt Chi Hỏa tế luyện thành mảnh phân thân của chính mình, hoàn toàn không bị nó cản lại, đương nhiên Tịch Diệt Chi Hỏa càng mạnh càng tốt.

Cự lang màu đen thu mình chạy nhanh như gió, so với bản thể của Phong Liệt phải nhanh gấp mấy chục lần, quả thực chớp mắt đi trăm dặm.

Thực tế kinh người chính là, những nơi cự lang đi qua, trong phạm vi mấy ngàn trượng cây cỏ khô kiệt, sinh linh lâm than, tất cả sinh cơ đều lập tức biến mất vô tung, liên tục chui vào trong cơ thể cự lang, không ngừng tăng cường thực lực của nó.

Sau thời gian hai canh giờ ngắn ngủi, Phong Liệt liền đi ngang qua nửa tòa sơn mạch Ma Long, đi tới bên ngoài Tứ Phương Thành, sau lưng lưu lại giải đất màu đỏ không sức sống, còn thực lực Tịch Diệt phân thân rõ ràng tăng thêm một phần.

- Đi? Lão tử không lầm đó chính là Phong Liệt? Chẳng phải hắn bị Thiên Độc lão quái vây ở thành nam sao? Tại sao xuất hiện tại chỗ này?

- Đúng vậy ah! Ồ? Hẳn làm thế nào tìm được một đầu hắc lang làm vật cưới? Chúng ta đường đường là thành chủ đại nhân chẳng lẽ ngay cả đầu Long Mã cũng không có sao?

- Người biết cái gì? Cười sói nhanh hơn so với cười ngựa rất nhiều, bốn công tử ngày sau cũng đi tìm một con sói làm vật cưới.

.....

Một số người bên ngoài thành trông thấy Phong Liệt, lập tức hiếu kỳ nghị luận, Phong Liệt hiện tại bị cường giả Long Biên Cảnh Thiên Độc lão quái truy sát, lại nước tới thì thuyền lên thêm lần nữa, thanh danh vang vọng, toàn bộ người trên đại lục Long Huyết không ai có thể bảo thủ, bức họa của hắn thoe hơn một trăm triệu Long Tinh treo thưởng khắp giang nam phương bắc, quả thực không ai không nhận ra.

Hắn hiện tại, có thể nói là nhân gây lên sóng gió số một tại đại lục Huyết Long.

Lông mi Phong Liệt nhướng lên, từ tiếng mọi người bên trong nghị luận, hắn nghe được tựa hồ Thiên Độc lão quái vẫn còn ở thành nam ôm cây đợi thỏ.

- Hừ Thiên Độc lão quái, đầu tiên lão tử phải chặt đầu ngươi.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn lạnh lùng cười, cười cự lang bay về phía thành nam.

.....

- Tiểu súc sinh Phong Liệt, hẳn là ngươi nghĩ ngươi ở bên trong không ra bốn tọa không có biện pháp sao?

- Phong Liệt, bốn tọa cho ngươi thêm cơ hội cuối cùng, ngươi lập tức quỳ gối cầu xin tha thứ, bốn tọa cho ngươi khỏi chết, chẳng những ngươi phải chết, nếu không, chẳng những ngươi phải chết, mà ngay cả toàn bộ trên dưới 109 người Phong gia và người đều trầu trời.

- Thật không nghĩ ngươi còn là hạt giống đa tình, hừ hừ, nếu như ngươi không hiện thân. . . Hai nữ nhân trong Âm Võ Viện Tiểu Yên, Tiểu Lục thậm chí Diệt Thiên Tử Diệt gia, tất cả đều về trời trước ngươi một bước.

- Ủa? Hẳn là ngươi cho rằng bốn tọa không làm được sao? Rất tốt ta lại phải cho ngươi tới Phong gia rồi, tin tưởng không lâu sau, đám người nhà ngươi đều chết trước mặt ngươi.

.....

.....

Thành nam Tứ Phương Thành, Thiên Độc lão quý khoan chân ngồi trên một mảnh phế tích, vừa không ngừng hấp thụ nguyên khí thiên địa để tu luyện, vừa thốt lên âm thanh độc ác uy hiếp, trong đôi mắt lão quang mang lập lòe.

Lại nói tiếp, hẳn đường đường là một vị cường giả Long Biên Cảnh thi triển những thủ đoạn bỉ ổi này đối với một vị võ giả Thần Thông Cảnh, thực sự là chuyện tình hèn hạ.

Nhưng chuyện tình cho tới bây giờ, Thiên Độc lão quái cũng chiếu cố rất nhiều rồi, hắn ngồi tại nơi này khổ cực chờ đợi gần một tháng rồi, quả thực trở thành một đạo phong cảnh tĩnh lệ tại thành nam Tứ Phương Thành, tấm mặt mo này xem như ném đến nhà bà ngoại rồi.

Hôm nay hắn muốn làm tới cùng, bằng mọi giá đạt được Huyết Ngục.

Đột nhiên, hơn mười tên võ giả mặc cẩm bào màu xanh lá, tướng mạo nhếch nhác từ trong Tứ Phương Thành bay ra, hoảng sợ chạy tới nơi này.

Hơn mười tên này đều là cao thủ Thần Thông Cảnh của Độc Long Giáo, ai lấy đều khí thế hùng hồn, nhưng giờ phút này tuy nhiên đã bị trọng thương, máu me loang lổ khắp thân, thê thảm vô cùng.

- Sao vậy? Đỗ Minh Thiên, bốn tọa sai các ngươi đi thu thập Phong gia nho nhỏ, tại sao trở nên nhếch nhác như vậy!

Thiên Độc lão quái trừng mắt, tức giận quát lớn. xem tại

Đám cao thủ Độc Long Giáo nghe xong lời này, lập tức đều từ không trung hạ xuống, quỳ gối, tên đại hán cầm đầu thấp thỏm lo âu nói:

- Bẩm lão tổ, đệ tử không ngờ Phong gia có Hỏa Mãn Vương và Bán Giang Hồng thủ hộ, chúng ta thực sự không địch nổi cường giả Hóa Đan Cảnh, xin lão tổ thứ tội.

- Hừ Hỏa Mãn Vương và Bán Giang Hồng lại nhàn rỗi dám quản việc của bốn tọa, quả thực không biết sống chết!

Sắc mặt Thiên Độc lão quái giận dữ, trong mắt lóe lên tinh mang sợ hãi, hắn lập tức phân phó nói:

- Các người thủ ở chỗ này trong chốc lát, bốn tọa quay về nếu để tiểu tặc Phong Liệt chạy thoát, các người đều phải tự sát.

- Tuân mệnh.

Đám người Đồ Minh Thiên vội vàng gật đầu đồng ý, trên mặt toát mồ hôi lạnh.

607. Chương 713: Về Thành(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 713: Về thành(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đúng lúc này, đột nhiên một gã thiếu niên cười cợt sói ung dung nhàn nhã không nhanh không chậm đạp không trung mà đến.

- Lão. . .Lão tổ người xem.

Đồ Minh Thiên đột nhiên chỉ vào phía đông cứng họng nói, giống như ban ngày gặp quỷ dữ.

- Nhìn cái gì. . .Ủa? Phong Liệt.

Thiên Độc lão quái vốn không còn kiên nhẫn, sắc mặt đột nhiên ngưng đọng, đôi tròng mắt cơ hồ muốn rơi xuống.

Sau một khắc, Phong Liệt cười cợt lang đứng cách ngàn trượng, cười mỉa nhìn Thiên Độc lão quái, trêu tức nói:

- Lão gia hỏa, ta thực sự xem thường sức chịu đựng của ngươi.

- Ngươi. . .Hừ tiểu súc sinh, ngươi làm thế nào thoát được?

Thiên Độc lão quái vẫn không tin vào mắt mình xoa xoa con mắt, khó hiểu quát.

- Chuyện này ngươi không cần biết chính xác, chẳng phải ngươi không muốn thần khí sao? Có bản lĩnh hãy tới lấy.

Phong Liệt cười lạnh nói.

- Được, ngươi có gan chớ chạy.

Trong mắt Thiên Độc lão quái lóe lên quang mang hung ác, lập tức biến mất tại chỗ, sau khi xuất hiện đã đứng cách Phong Liệt mười trượng, tốc độ giống như thuận di.

Mười trượng, tám trượng, năm trượng. . .

Trông thấy độc thảo của chính mình cách Phong Liệt càng lúc càng gần, trong lòng Thiên Độc lão quái không kiềm chế được vui mừng khôn xiết, Trảo Trổ Liệt, tựa như có thể đạt được kiện thần khí tuyệt thế, một cổ hưng phấn khó có thể kìm ném tràn ngập trong tim hân.

Tâm thần kích động tới mức đó, vậy mà hân không hề để ý tới ánh mắt chế giễu của Phong Liệt và dáng vẻ cười lạnh không chút nào thay đổi trên khuôn mặt kia.

Bất quá, cho dù hân chủ ý tới cũng sẽ không để tâm, một gã vô giả Thần Thông Cảnh cho dù sở hữu thủ đoạn nghịch thiên thế nào đi nữa cũng không đủ khả năng uy hiếp cường giả Long Biến Cảnh, giống như một tiểu hài như vừa mới biết đi không tạo lên chút uy hiếp nào đối với người trưởng thành.

Chỉ là, thế sự đã đổi.

Sau một khắc, ngay khi Thiên Độc lão quái tiếp cận Phong Liệt, đột nhiên xuất hiện chuyện tình không tưởng.

- Ngao. . .

Chỉ thấy đầu cự lang Phong Liệt cười không báo trước đột nhiên gào thét một tiếng, bỗng nhiên bộc phát một đạo khí tức tịch diệt nóng vô cùng đan xen lẫn nhau đủ để thiêu cháy toàn bộ thể gian, hung hăng đánh vào thân thể Thiên Độc lão quái.

- Ahaaa. . .

Tiếng kêu thê thảm từ miệng Thiên Độc lão quái bộc phát.

Ngay sau đó, cánh tay phải Thiên Độc lão quái duỗi ra biến mất, cùng với vai phải, lồng ngực, đầu. . .

Thoáng chốc toàn bộ thân thể Thiên Độc lão quái đều hóa thành tro bụi, theo gió bay đi.

- Lão tổ. . .

- Lão tổ. . .

- Chuyện này. . . không phải là thật! Lão tổ, nhưng hân là cường giả Long Biến Cảnh.

.

Phía dưới, Đỗ Minh Thiên và hơn mười cao thủ Độc Long Giáo khiếp sợ nhìn tràng cảnh này, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Cho dù bọn họ nằm mơ cũng không ngờ, vừa tới gần khí thế Thiên Độc lão quái hùng hực như lửa đã bị sói đen Phong Liệt cười hét một tiếng trở thành tro bụi, ngay cả linh hồn cũng không kịp trốn chạy.

- Khả khả, thực sự chịu tội này không sai.

Phong Liệt đắc ý vỗ vạt cười Tịch Diệt phân thân, tâm tình sáng khoái vô cùng.

Kỳ thực Thiên Độc lão quái vốn có thể không chết, dù sao đường đường là một vị cường giả Long Biến Cảnh, cho dù không địch lại, muốn chạy trốn không phải không thể.

Nhưng hân bị thần khí mê hoặc, hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại của Tịch Diệt Chi Hỏa, chỉ nghĩ nó là một đầu sói cười bình thường, mới dẫn đến không phòng bị chịu chết oan uổng, thực sự có chút oan uổng.

Sau khi ngất ngốc trong nháy mắt, Đỗ Minh Thiên và hơn mười tên cao thủ Độc Long Giáo rất nhanh đều phục hồi tinh thần, cả đám không nói nhiều lời, lập tức thi triển thân hình bay về phía xa xa.

- Muốn chạy trốn? Hừ phải hỏi lão tử có đồng ý hay không?

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, lập tức cười hắc sói đột nhiên phóng thân, dường như trong nháy mắt một đạo hắc phong xẹt qua bên cạnh mọi người, tốc độ như thiểm điện khiến người khác không biết rõ thực hư.

Tịch Diệt Chi Hỏa dùng sinh cơ làm thức ăn, dùng lực sát thương kinh khủng đả thương địch thủ.

Cơ hồ không có gì lo lắng, từng đạo từng đạo âm thanh thê lương tuyệt vọng xen lẫn tiếng kêu thê thảm, hơn mười tên cao thủ Độc Long Giáo thực lực không hề tầm thường liên tục hóa thành tro bụi tiêu tan vô hình.

Sau khi giết tất cả bọn họ, tiếng kêu thảm thiết đã khiến một số người đi đường phía xa xa chú ý tới, Phong Liệt không muốn ở lâu, khổng chế hắc sói ung dung bay về phía Tứ Phương Thành.

.....

- Ô? Thành chủ đại nhân mau đi bẩm báo với hai vị thống lĩnh đại nhân, Phong đại nhân đã trở về rồi.
- Vậy sao? Chẳng phải Phong Liệt đang bị truy sát sao? Làm sao còn dám lộ diện?
- Vừa mới nghe được vài tiếng kêu thê thảm, hình như người Độc Long Giáo bị Phong Liệt giết sạch rồi.
- Không thể, Độc Long Giáo Thiên Độc lão quái là cường giả Long Biến Cảnh, làm sao có thể bị Phong Liệt giết chết?
- Nói cũng có lý, có thể là Thiên Độc lão quái không kiên nhẫn được nữa, rời đi trước một bước.
- Uhm, cũng chỉ có thể giải thích như vậy, bất quá, cho dù Phong Liệt trở về e là không sống được mấy ngày, nghe nói Ma Duyên Giáo chủ nói lời độc ác muốn lấy đầu Phong Liệt, aizzz, thực sự là thời buổi loạn lạc.

.....

.....

Phong Liệt xuyên qua cửa nam, tiếp tục tiến vào trong Tứ Phong Thành, lại phát hiện không khí trong thành khẩn trương không hề suy giảm.

Hơn nữa, thậm chí có không ít người mặc trang phục Ma Duyên Giáo tản ra ma khí đi tới đi lui trên đường phố, vô cùng ngang ngược vô cùng kiêu ngạo, khiến cho trong thành chướng khí mù mịt, còn vệ quân trong thành tựa hồ không nhìn thấy bọn họ.

- Ủa?

Phong Liệt khẽ nhíu mày, cảm giác có chút khó chịu.

* * * * *

Sau một lát, đại diện trong phủ thành chủ, Phong Liệt ngồi ngay ngắn trên bảo tọa.

Tịch Diệt phân thân giống như đầu hắc lang bình thường, nằm sấp dưới chân bảo tọa, hai mắt mở mà không phải mở, bề ngoài trông giống như ngủ gáy.

Phía dưới, đám người Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng và Lý Thiên Hùng lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn về phía Phong Liệt trong mắt mang theo tia quang mang cực nóng và khó tin.

Chỗ khó tin chính là vì bọn họ vừa mới biết được từ miệng Phong Liệt, Thiên Độc lão quái đã bị tiêu diệt.

Cả đám khiếp sợ, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết rằng, mạng nhỏ của bọn họ đều liên quan tới Phong Liệt, từ khi biết được Phong Liệt bị Thiên Độc lão quái truy sát, tất cả mọi người cơ hồ đều lo lắng chờ đợi, hoảng sợ không chịu đựng nổi một ngày, nếu không phải Phong Liệt hạ lệnh để bọn họ không cần quan tâm, e là đều không nhịn được tìm Thiên Độc lão quái liều mạng.

- Công tử, trong khoảng thời gian này, phàm là sát thủ lớn mật bước vào Tứ Phương Thành, chỉ cần có danh tiếng, ngoại trừ hai vị vua sát thủ Huyết Phượng và Cô Lang hạ lạc bên ngoài không rõ tung tích, hầu như tất cả những người còn lại đều bị người chém giết, ngay cả Âm Ảnh Môn Âm Huyết đều không may mắn thoát khỏi.

Bán Giang Hồng nói.

- Uhm, ta đã rõ.

608. Chương 714: Về Thành(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 714: Về thành(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Trong lòng Phong Liệt minh bạch, người làm chuyện này rất có thể là Kiếm Cửu, trong lòng hắn liền có chút hoảng hốt đối với cỗ thế lực này.

- Ma Duyệt Giáo. . .Chuyện gì đã xảy ra?

Phong Liệt thản nhiên nói.

Hỏa Mãng Vương do dự một chút, đáp lại:

- Công tử, Ma Duyệt Giáo này có chút kỳ quái, thuộc hạ hoài nghi bọn họ có chút liên quan tới Ma Long Giáo.

- Hả? Vậy như thế nào?

Phong Liệt khẽ sững sờ.

Hỏa Mãng Vương nhìn Lý Thiên Hùng nói:

- Chuyện này Lý thống lĩnh rõ ràng hơn một chút.

- Xích tiên bối nói không sai, thuộc hạ và Trịnh Đạt thống lĩnh đều bị cao tăng trong giáo cảnh cáo, để Tứ Phương Thành chúng ta không được quấy nhiễu Ma Duyệt Giáo phát triển.

Ánh mắt Lý Thiên Hùng khẽ phát quang mang lập lòe, vội vàng nói.

- Vậy sao?

Khóe miệng Phong Liệt khẽ nhếch lên tia cười lạnh, cảm thấy có chút hứng thú nói:

- Cao tăng? Là vị cao tăng nào trong giáo?

- Chính là Long Bàn Phong Chấp Pháp Đường Phó Đường Chủ Sở Thiên Tề.

Lý Thiên Hùng nói.

- Người Sở gia?

Ánh mắt Phong Liệt khẽ động, có chút nheo lại.

Khoảng thời gian trước hắn tại đấu giá hội Phiêu Miểu Các từng gặp qua Triệu Đồng, Sở Tam công tử và đám đệ tử Ma Duyệt Giáo, tiếp đến liên hệ với sự cảnh cáo của Sở Thiên Tề, điều này không khỏi làm cho hắn hoài nghi, e là Ma Duyệt Giáo thực sự có Ma Long Giáo đứng sau lưng.

Chỉ có điều, hắn không xác định được, đứng phía sau Ma Duyệt Giáo này rốt cục là Ma Long Giáo, hay là Sở gia, Triệu gia.

Thời điểm Phong Liệt đang trầm ngâm, Bán Giang Hồng đột nhiên lên tiếng nói:

- Công tử, Ma Duyệt Giáo này tựa hồ có thâm cừu với ngài, nghe nói Ma Duyệt Giáo chủ từng lên tiếng, ai có thể lấy được đầu ngài liền được hắn phong làm phó giáo chủ.

- Vậy sao? Đã như vậy, Ma Duyệt Giáo này chắc hẳn không phải quân cờ trong tay Ma Long Giáo, e là công cụ của một vài gia tộc mà thôi.

Ánh mắt Phong Liệt lóe sáng, trong nội tâm tự nhiên nghĩ tới Triệu gia.

- Hừ muốn phát triển tại Tứ Phương Thành, lại dám nghĩ tới mạng nhỏ của lão tử, lão tử lớn lên rất giống Oan Đại Đầu sao?

Phong Liệt cười cười chế nhạo, hần lập tức phân phó Lý Thiên Hùng nói:

- Thiên Hùng, ngươi thông báo cho Trịnh Đạt, lập tức trục xuất toàn bộ đệ tử Ma Duyên Giáo trong thành, bắt đầu từ ngày mai, người Ma Duyên Giáo không được bước chân vào Tứ Phương Thành trong phạm vi ngàn dặm, gặp là giết không bị luận tội.

- Tuân mệnh.

Lý Thiên Hùng lên tiếng, khom người lui ra khỏi đại điện.

Sau một lát, nhiều đội thành vệ quân đầy đủ võ trang xông lên khắp đường phố, lần lượt trục xuất truy quét Ma Duyên Giáo khắp phố lớn ngõ nhỏ, trong lúc đó toàn bộ Tứ Phương Thành gà gáy chó sủa vô cùng náo nhiệt.

Giờ phút này Phong Liệt đang tại thư phòng phủ thành chủ tiếp kiến một vị cố nhân đến từ Âm Võ Viện.

- Phong Liệt, tiểu tử ngươi trong thời gian bốn năm gần gũi liên tẩn cấp Thần Thông Cảnh, chính là sư thúc ta năm đó có con mắt tinh tường ah, khả khả khả. . .

Một lão đại gia hỏa dáng người khô gầy đứng trước mặt Phong Liệt nói khoác tự tình là siêu phàm. Đôi mắt nhỏ cười híp lại thành một đạo kẽ hở, giống như Bá Ngạc khai quật ra một thiên lý mã.

Người này khoảng chừng ba mươi tuổi, trông có chút buồn cười, khiến người từng gặp khó có thể quên.

- Tề sư thúc, người đến rồi hả? Tất cả mọi người tốt chứ?

Phong Liệt nhìn người trước mắt, không khỏi cảm thấy vài phần thân thiết.

Người này không phải ai khác chính là Tề Sơn, quả thực năm đó Phong Liệt vừa mới gia nhập Ma Long Giáo, liền đưa hần đến Âm Vũ Phong.

Lúc trước Tề Sơn là võ giả Chân Khí Cảnh nhị trọng thiên, hiện tại bốn năm trôi qua, cũng chỉ đạt đến Chân Khí Cảnh đỉnh phong.

Tư chất như vậy, kỳ thực coi như không tệ, chỉ có điều, Phong Liệt yêu nghiệt như vậy không cách nào có thể so sánh được.

Tiếp đến, Phong Liệt theo Tề Sơn đã biết được một số tình hình Âm Võ Viện hiện nay, biết rõ đám người Tiểu Yên, Tiểu Lục, Trương Đại Tài, Lăng Trì không tồi, tu vi đều được đề thăng rất nhiều, trong nội tâm thở phào nhẹ nhõm.

- Phong Liệt, ta lần này tới đây thay viện chủ đại nhân truyền lời về chuyện tình chiến trường Thiên Long Vực Cổ.

- Ủa? Chiến trường Thiên Long Vực Cổ?

Con mắt Phong Liệt có chút sáng ngời, xiết chặt tay quyền.

Khoảng thời gian trước hần sớm đã nghe tin đồn về chiến trường Thiên Long Vực Cổ, không ngờ nhanh chóng nhận được thông báo từ Lãnh Phi Hồng.

Chiến Trường Thiên Long Vực Cổ chính là một mảnh chiến trường trên không hình thành thời Long Chiến lần thứ hai, chiến tranh lưu vô số kỳ ngộ và nguy hiểm khó giải thích.

Chỉ có điều, bởi vì khoảng không gian này không quá ổn định, không cách nào dung nạp quá nhiều người, từ xưa tới nay đã trở thành căn cứ tinh anh để thập đại Chân Long giáo phái tại đại lục Long Huyết rèn luyện, giống như một loại phần thưởng, cách mười năm mới có thể để 300 đệ tử thiên tài tiến nhập trong đó tìm cơ duyên.

Phong Liệt đặc biệt lưu ý đến chuyện này, hẳn nhớ rất rõ, tại kiếp trước, sau khi thí luyện tại chiến trường Thiên Long Vực Cổ không lâu, Sở Huyền đã kết thúc cuộc sống ngắn ngủi của hắn.

Thực tế điều khiến Phong Liệt ghi nhớ trong lòng, chính là Sở Huyền trước kia trên chiến trường đạt được Thiên Long Giới Chỉ.

- Phong Liệt, người đừng vội cao hứng, vốn chiến trường Thiên Long Vực Cổ sáu năm sau mới mở ra, nhưng không biết tại sao, bên trên quyết định mở ra sớm.

Hơn nữa, lúc này không chỉ giới hạn đệ tử trẻ tuổi của thập đại Chân Long Giáo tham gia thí luyện, mà ngay cả một số tông môn lánh đời thậm chí một số thiên tài trẻ tuổi không môn không phái, chỉ cần có thể thông đợt tuyển chọn đạt được danh ngạch là có thể tiến nhập trong đó.

Tề Sơn nói. xem tại

- Vậy sao?

Trên mặt Phong Liệt lộ ra một tia kinh ngạc.

- Danh sách tham gia thí luyện trong giáo như thế nào?

- Lúc này đây không có danh sách tham dự, tất cả mọi người phải đến thủ đô Thần Triều Phi Long Thành tham gia tuyển chọn công bằng, tuổi dưới 50, bài danh top 300 mới có thể trúng cử.

- Chừng nào thì bắt đầu tuyển chọn?

- Ba tháng sau.

Phía đông nam Tứ Phương Thần, có một khu vực hắc ám rộng ba trăm dặm.

Tại đây quanh năm không thấy ánh sáng, bất luận là ánh nắng hay ánh trăng, một khi tiến nhập khu vực này lập tức biến mất vô tung.

Nhưng trung tâm khu vực hắc ám này vẫn tồn tại một thi trấn nhỏ phạm vi hơn mười dặm, tên là Âm Dạ trấn.

Xung quanh Âm Dạ trấn núi đã lở chồm, địa hình phức tạp, từ xưa tới nay, khu vực hắc ám này đã sớm trở thành nơi vô số sinh linh hắc ám sinh sôi nảy nở, cất dấu vô số thi thể và âm hồn cường đại, phạm nhân tiến nhập chết là điều không cần bàn cãi.

Bất quá, 120 năm trước, tòa thị trấn nhỏ này lại đột nhiên xuất hiện đoàn đông binh cường đại Dạ Sát Minh chiếm cứ.

Trong mắt thế nhân, Dạ Sát Minh có thể nói vô cùng độc ác, trên đại lục thật đáng ghe tởm, nhưng thực lực quá mức cường đại, thực tế sau khi trải qua hơn 100 năm kinh doanh, Âm Dạ trấn này sớm đã phòng thủ kiên cố, hoàn toàn trở thành nơi lủ ô hợp ẩn nấp.

Nhưng cách đây không lâu, đại bản doanh Dạ Sát Minh bất tri bất giác trở thành phân đà của Ma Duyên Giáo, điểm này khiến thế nhân khó hiểu.

609. Chương 715: Ma Duyên Giáo(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 715: Ma Duyên Giáo(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt và Bán Giang Hồng, Hỏa Mãng Vương im lặng đứng trên đỉnh núi cách Âm Dạ Trấn hơn trăm dặm, nhìn về phía thị trấn nhỏ hắc ám phía xa xa.

Các đợt tuyển chọn danh sách tham gia đại chiến tại chiến trường Thiên Long Vực Cổ một khoảng thời gian ngắn, trong khoảng thời gian này Phong Liệt dự định chinh đồn địa bàn của chính mình, đương nhiên, nhiệm vụ thiết yếu chính là thu thập tòa Âm Dạ trấn này.

Từ phía xa xa nhìn lại, trong trấn nhỏ có mấy trăm tòa kiến trúc, dưới ánh đèn lập lòe, nhiều đội tuần tra đang vô cùng cẩn thận làm tròn phận sự.

Điều khiến ba người kinh ngạc chính là, xung quanh thị trấn nhỏ hắc ám tồn tại một cổ ma khí nhân nhật, đồng thời thỉnh thoảng vang lên tiếng rống thê lương, khiến người ta sởn gai ốc.

- Công tử, nghe nói năm đại thống lĩnh Dạ Sát Minh đều là cường giả Hóa Đan Cảnh hậu kỳ, cổ thể lực cường hãn như vậy đều bị Ma Duyệt Giáo thu thập, e là thể lực Ma Duyệt Giáo này không tồi ah.

Hỏa Mãng Vương có chút lo lắng nói với Phong Liệt.

Sắc mặt Phong Liệt thản nhiên, chậm rãi nói:

- Đột nhiên xuất hiện môn phái Ma Duyệt Giáo, hơn nữa trong thời gian ngắn phát triển quy mô mấy vạn người, các người không cảm thấy kỳ quái sao?

- Ủa? Ý công tử là gì?

- Ta hoài nghi bản thân Dạ Sát Minh là tiền thân của Ma Duyệt Giáo.

Phong Liệt thản nhiên nói.

- Chuyện này, công tử, theo thuộc hạ được biết, thành viên Dạ Sát Minh trước kia có thể cũng không tu luyện ma công?

Hỏa Mãng Vương khó hiểu nói.

- A. . ., người có điểm không biết, kỳ thực bọn họ không tu luyện ma công, mà chỉ lấy nhiễm ma khí mà thôi, nếu ta đoán không lầm. . . Âm Dạ trấn này nhất định tồn tại bí mật trọng đại.

Phong Liệt cười cười nói.

- Bí mật trọng đại?

Sắc mặt Hỏa Mãng Vương và Bán Giang Hồng sững sờ, kinh ngạc nhìn Phong Liệt.

Phong Liệt không giải thích nhiều, hắn chỉ thông qua Cửu U Vương mơ hồ có thể cảm nhận được dưới lòng đất Âm Dạ trấn này tồn tại một số bảo vật thú vị mà thôi.

Tiếp đến, tâm niệm của hắn khẽ động, Cửu U Vương và Tịch Diệt phân thân liền chui ra ngoài không gian Long Ngục, xuất hiện trước mặt mọi người.

- Cường giả Long Biến Cảnh?

Bán Giang Hồng và Hỏa Mãng Vương cảm thụ được Cửu U Vương uy áp kinh khủng, sắc mặt không khỏi kinh hãi, âm thầm hít một ngụm lương khí.

Dương vào khế ước liên hệ, hai người bọn họ tự nhiên biết rõ Cửu U Vương và đầu tiểu lang kia là Phong Liệt phân thân, ngược lại cũng không e ngại, nhưng nỗi khiếp sợ trong lòng thật lâu khó có thể khôi phục.

Thời điểm bọn họ bị Phong Liệt thu phục, Phong Liệt mới chỉ là một gã đệ tử Cường Khí Cảnh, mà hôm nay, mới trải qua một năm, Phong Liệt không những đạt tới Thần Thông Cảnh đỉnh phong, thậm chí đã có Long Biến Cảnh phân thân, thành tựu như vậy khiến hai người bọn họ vẫn dậm chân tại chỗ cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Vốn trong thâm tâm bọn họ có chút suy nghĩ, hy vọng mười năm sau Phong Liệt thực hiện lời hứa thả bọn họ rời đi, nhưng giờ phút này ý nghĩ này lập tức tiêu tan, có thể đi theo chủ tử tiềm lực vô hạn, chính là cơ duyên đối với bản thân bọn họ.

Phong Liệt không để ý tới suy nghĩ trong lòng bọn họ, ánh mắt của hắn thần nhiên nhìn về phía Âm Dạ trấn.

Tại khu vực hắc ám này, uy lực thân thể hắc ám của hắn đột nhiên có thể tăng gấp đôi, nhưng không có ngày đêm luân phiên, nếu là Kim Sở Ngạn tới đây, đối mặt với hắn tuyệt đối không thể chống trả nửa điểm.

Mảnh đất như vậy, quả thực tạo lên vì chính mình.

Cho nên, đêm nay qua đi, mảnh đất này nhất định chỉ có thể thuộc về một mình Phong Liệt hắn.

Sau một khắc, Cửu U Vương dần dần theo hắc lang giống như hai đạo gió thổi thoáng qua, lập tức xuất hiện tại không trung phía trên Âm Dạ trấn.

- Người đến từ phương nào? Dám cả gan đụng tới địa bàn Ma Duyên Giáo ta, mau xuống nhận lấy cái chết.

Một số võ giả tuần tra lập tức phát hiện một người một sói tướng mạo khả nghi, lúc này kêu lớn cảnh cáo.

- Bồn tọa Cửu U Vương. truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Thân hình Cửu U Vương trấn động, ma uy ngập trời khuếch tán khắp bốn phương tám hướng, thanh âm lạnh lùng kia chậm rãi phiêu dạt trên Âm Dạ trấn.

- Tất cả mọi người hãy nghe đây, từ nay về sau Âm Dạ trấn này thuộc về bồn tọa, hạn tất cả các người trong một phút phải âm thầm rời khỏi đây, nếu không sẽ phải chết.

Thanh âm ẩn chứa sát khí cuộn cuộn mệnh mông vang vọng thật lâu, hơn nữa giống như Chân Long đến thế gian uy áp, tất cả mọi người phía dưới đều kinh hoàng, sợ hãi.

- Ôi. . .Trời. . .Người nào dám đến Ma Duyên Giáo chúng ta giường oai?

- Người tới chúng ta không thể địch lại mau mau mời lão tổ xuất thủ.

* * * * *

Rất nhanh, ngàn vạn người xông lên đường phố, ánh mắt khiếp sợ nhìn Cửu U Vương và hắc lang trên không trung, trong đó cũng có người vội vàng bay về phía hồ lớn phía sau Âm Dạ trấn.

Cửu U Vương từ trên cao liếc mắt nhìn mọi người phía dưới, trên mặt lộ ra một tia lãnh ý.

Mấy nghìn người phía dưới, ngoại trừ một số nữ tử quần áo không chỉnh tề, 99% đều là võ giả tu vi không tầm thường, Chân Khí Cảnh, Cương Khí Cảnh, thậm chí ngay cả cường giả Thần Thông Cảnh có có vài chục tên, hơn nữa trên thân thể bọn họ đều toát ra ma khí nhàn nhạt.

Đây cũng được coi là một cỗ thế lực cực kỳ cường hãn, cường hãn hơn thành vệ quân Tứ Phương Thành rất nhiều.

Bất quá, đối với Cửu U Vương hiện tại mà nói, mấy nghìn vạn người này quả thực yếu ớt như con kiến hôi, chỉ cần hắn sẵn lòng rống lớn một tiếng là có thể đánh chết hơn phân nửa.

- Kẻ nào lớn mật dám đến Ma Duyên Giáo chúng ta sinh sự? Quả thực chán sống.

Âm thanh giận dữ vang lên, một đạo khí thể hùng hồn theo thân ảnh từ trong hồ lớn phía sau Âm Dạ trấn bay ra, vội vàng bay tới nơi này, theo sát phía sau còn có hơn mười đạo khí tức không tồi liên tục từ hồ lớn bay ra.

Cửu U Vương giương mắt nhìn lên, chỉ thấy cầm đầu là một lão giả âm lãnh vóc dáng vạm vỡ, sở hữu tu vi Hóa Đan Cảnh đỉnh phong, mười mấy người còn lại đều là cường giả Hóa Đan Cảnh, ma khí mờ mờ ảo ảo bao phủ quan thân.

- Ủa? Không ngờ nơi này có thực lực mạnh như vậy?

Cửu U Vương nhìn hơn mười cao thủ Hóa Đan Cảnh trước mắt, trong lòng có chút kinh ngạc, âm thầm cảm thấy may mắn chính mình sau khi tấn chức Long Biến Cảnh mới đến, nếu không e là không chịu đựng nổi. xem tại

Sau khi tiến nhập cách đó không xa, đám cao thủ Ma Duyệt Giáo liền cảm thụ được khí thế của đại của Cửu U Vương uy áp, sắc mặt không khỏi đại biến, lúc đó không dám lơ đãng.

Thoáng do dự một chút, tên lão giả âm lãnh cầm đầu chấp tay nói:

- Cửu U Vương tiền bối, tại hạ là đại trưởng lão Ma Duyệt Giáo Diệp Khải Sơn, không biết Ma Duyệt Giáo ta có chỗ nào đắc tội với tiền bối? Mong tiền bối chỉ rõ.

- Không có.

Cửu U Vương lạnh lùng nói.

- Vậy sao?

Nghe xong lời này, sắc mặt Diệp Khải Sơn khẽ thả lỏng, cười nói:

- Đã như vậy, không biết tiền bối ngày hôm nay đến đây có chuyện gì?

- Không có chuyện gì lớn, chỉ là bốn tọa thích mảnh đất này, phiền Ma Duyệt Giáo các người lập tức nhường lại.

610. Chương 716: Ma Duyệt Giáo(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 716: Ma Duyệt Giáo(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Cửu U Vương cười lạnh nói.

- Cái gì? Người quả thực khinh người quá đáng, hẳn là nghĩ Ma Duyệt Giáo ta dễ bị ăn hiếp đúng không?

Sắc mặt Diệp Khải Sơn không khỏi giận dữ, hẳn thường ngày vênh mặt hást hàm sai khiến người khác đã quen, hơn nữa bối cảnh gia tộc thâm hậu, một số cường giả Long Biên Cảnh bình thường đều phải dùng lễ đối đãi với hắn.

Còn Cửu U Vương trước mặt vô cùng lạ lùng, trên đại lục chưa từng nghe qua nhân vật như vậy, rất có thể là cường giả không môn không phái tán tu, người như vậy cho dù đạt tới Long Biên Cảnh hẳn cũng không đáng xem trọng.

- Hừ, chỉ là một Ma Duyệt Giáo nho nhỏ mà thôi, trong vòng một phút nhanh chóng rời đi, nếu không muốn chết ngoan ngoãn xéo đi cho ta.

Cửu U Vương khinh thường nói.

- Cửu U Vương, tuy ngươi là cường giả Long Biên Cảnh, nhưng trên thế giới này không phải chỉ riêng mình ngươi đạt tới Long Biên Cảnh, coi chừng chọc vào người không đáng chọc đến, chết thế nào cũng không biết.

Diệp Khải Sơn âm thầm uy hiếp nói.

- Quả thực không biết sống chết.

Cửu U Vương thấy tình huống này, trong lòng biết khua môi múa mép đầu khẩu qua lại, lão gia hỏa này sẽ không chịu bàn giao: Nhấn nhủ rồi, còn phải thêm chút lửa mới được.

Vừa dứt lời, hắn đột nhiên chém ra một chưởng, thoáng chớp, hơn mười đạo kinh khí bạo phát, giống như mũi tên sắc bén bắn về phía Diệp Khải Sơn và hơn mười cường giả Hóa Đan Cảnh.

Xoẹt xoẹt. . .

Một trận âm thanh phá không vang lên, hơn mười đạo cường khí xẹt qua trời cao, giống như xuyên qua không gian, thanh thế khiến người ta kinh hãi.

- Chết tiệt!

- Coi chừng. đọc truyện mới nhất tại .

* * * * *

Đám người Diệp Khải Sơn kinh hãi không thôi, liên tục thi triển thủ pháp chống đỡ.

Chỉ có điều, một kích cường thế của cường giả Long Biến Cảnh trung kỳ không phải dễ dàng chống đỡ như vậy, kiện trường đao linh bảo thất phẩm của Diệp Khải Sơn vừa ngăn cản trước ngực, liền bị một đạo kinh khí đánh trúng.

Bịch. . .

Một tiếng nổ vang.

Đường đường là trường đao linh bảo thất phẩm lúc này vỡ thành mảnh vụn bay khắp trời, còn Diệp Khải Sơn dường như gặp phải trọng kích, thân hình bắn ngược về phía sau mấy nghìn trượng, mới ngã xuống mặt đất, miệng không ngừng thổ huyết.

Hơn mười tên cường giả Hóa Đan Cảnh còn lại, ngoại trừ một số tên ẩn nấp bên ngoài, đều bị thương nhẹ hoặc trọng thương, sắc mặt cả đám kinh hãi, hoảng sợ lui lại phía sau.

Cửu U Vương Lạnh Lùng cười, rất thỏa mãn đối với kích này của chính mình, một đám cường giả Hóa Đan Cảnh cũng coi như thực lực cường đại nhất trên đại lục, nhưng hôm nay trong mắt chính mình thực sự quá yếu, loại cảm giác khi dễ người khác quả thực không quá thoải mái.

Tiếp đến, Trông thấy Cửu U Vương lại phóng độc thủ, Diệp Khải Sơn liền sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, nếu để Cửu U Vương đánh trúng, e là không chết cũng phải trọng thương, hắn vội vàng hô lớn:

- Cửu U Vương người biết đứng sau lưng Ma Duyên Giáo chúng ta là ai không?

- Đứng sau lưng Ma Duyên Giáo người là ai? Kể nào cả gan uy hiếp bốn tọa chỉ có thể chết.

Cửu U Vương khinh thường nói.

Ánh mắt Diệp Khải Sơn vô cùng hoảng sợ, hôm nay vì bảo vệ tính mạng, hắn nhún nhường nhiều lắm, vội vàng nói thông tin bí mật:

- Cửu U Vương, bốn tọa chính là đại trưởng lão Diệp gia tại Phi Long Thành, Ma Duyệt Giáo chính là được Diệp gia che chở. Nếu như người dám đụng tới ta, gây khó dễ tới Diệp gia, Diệp gia sẽ không bỏ qua cho người.

- Vậy sao? Diệp gia?

Cửu U Vương nhướn mày, dừng bước.

Hắn vốn cho rằng Ma Duyên Giáo này là do Triệu gia và Sở gia đứng phía sau không chế, hôm nay đã thấy còn có Diệp gia, mấy đại gia tộc này muốn cái gì?

Bất luận thế nào đi nữa, mảnh đất này chính mình đã định, không ai có thể ngăn cản.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng rống hung ác từ sâu trong lòng đất vang lên.

Ngao. . .

Tiếng rống lớn làm rung động đại địa.

Trong lúc nhất thời, ngay cả loại to gan lớn mật như Diệp Khải Sơn, sắc mặt không khỏi đại biến, đứng thẳng nhìn về phía hồ lớn phía sau Âm Dạ trấn.

Sau một khắc, chỉ thấy ba đạo thân ảnh từ hồ lớn bay ra, trốn chạy về bên này, tu vi của ba người đều đạt tới Hóa Đan Cảnh hậu kỳ, khí thể kinh người, nhưng giờ phút này cực kỳ chật vật, thậm chí thân thể một người trong đó chỉ còn lại một nửa, máu chảy như rót nước, thể thảm không chịu nổi.

- Diệp trưởng lão không ổn rồi, Cổ Ma đã thoát khốn, mau lệnh mọi người chạy đi.

- Diệp trưởng lão không ổn rồi, Cổ Ma đã thoát khốn, mau lệnh mọi người chạy đi.

- Ahaaa. . .

Ba gã cường giả Hóa Đan Cảnh từ trong hồ sâu bên kia chạy tới, vừa mới bay lên không trung, liền bị đầu lưỡi màu đen từ trong hồ sâu quấn lấy, sau vài tiếng kêu thê thảm vang lên, sinh mệnh hoàn toàn tiêu vong.

- Ủa? Cái gì vậy?

Ánh mắt Cửu U Vương co rút lại, trong nội tâm ẩn chứa cảm giác bất an.

Đám người Diệp Khải Sơn giờ phút này sớm đã cả kinh mặt không còn chút máu, cũng không biết ai hô lớn một tiếng, đám cường giả Hóa Đan Cảnh và hơn vạn tên đệ tử Ma Duyên Giáo đều nhao nhác tháo chạy, giống như đàn sau xuất hiện một đầu ác ma có một không hai.

Cửu U Vương tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng biết tất nhiên gặp tình huống nguy hiểm, cũng sợ một chút liền vội vàng lách mình lui về phía xa xa.

Đúng lúc này, theo một tiếng ma rống kinh thiên vang lên, một đầu quái vật đen khổng lồ từ hồ sâu phía sau trồi nhảy lên trên mặt đất.

Ầm. . .

Một tiếng nổ vang thật lớn, bóng đen kia rơi xuống mặt đất, chấn động lắc lư vài cái, ma khí ngập trời nhanh chóng khuếch tán khắp thiên địa.

Ngay tức khắc, một cỗ khí tức uy áp cường đại chưa từng có đột nhiên phủ xuống toàn bộ đại địa, chẳng những Ám Dạ trấn, mà ngay cả toàn bộ khu vực hắc ám, thậm chí Long Võ Viện các hơn 500 dặm, Tứ Phương Thành cách hơn nghìn dặm đều bị cỗ khí tức này uy áp, tất cả mọi người trong khu vực này đều tâm thần ngưng đọng, sắc mặt kinh sợ.

Cửu U Vương kinh sợ thối lui đồng thời không kiềm chế được ngưng mắt nhìn lại, sau một khắc hần liền chấn động.

Đó là một cự nhân hắc sắc thân cao hơn ba mươi trượng, giống như một tòa núi nhỏ đứng sừng sững trên mặt đất, toàn thân ma khí lượn lờ, uy áp kinh người.

Ngoại trừ trên đầu cự nhân này mọc ra một cái sừng màu đen, trên thân thể cũng vậy, cao lớn hơn người bình thường không chỉ mấy chục lần, giờ khắc này thân hình đầu cự nhân này đã rách nát thê thảm, chẳng mất đi một cánh tay trái, trên ngực còn có lỗ thủng lớn rộng hơn mười trượng, lộ ra xương cốt dày đặc.

Bộ mặt cự nhân âm đậm, hốc mắt trống rỗng, thân thể những bộ phận khác cũng đều khô quắt, động tác đi lại cứng ngắc, tựa hồ như một cỗ thi thể.

Điểm cổ quái chính là, thi thể cỗ quái này lại có một đầu lưỡi đen dài cực kỳ linh hoạt, móng tay phải dài đến vài thước, ánh mắt u ám.

- Đây chính là thầy ma thông linh.

Sau khi Cửu U Vương cả kinh, âm thầm suy đoán, rất có thể đầu thi thể Cổ Ma này tiến hóa đã sở hữu linh trí.

Điều khiến người ta khiếp sợ chính là, thi ma này uy áp cực kỳ kinh người, vượt xa chính mình, thậm chí những cường giả Long Biên Cảnh chính mình từng gặp qua như Tử Long Hộ Pháp, Vô Cực Kiếm Ma đều kém rất xa.

611. Chương 717: Thi Ma(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 717: Thi Ma(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Cùng lúc đó, Cửu U Vương giật mình phát hiện, ma khí trên thân ma này cùng nguồn gốc với ma khí trên thân thể chính mình, nhưng lại tinh thuần hơn vô số lần, khiến hắn không kiềm chế được nảy sinh ý niệm quỳ xuống đất bái lạy.

- Không ổn rồi, đầu thi ma này quá cổ quái.

Sau khi Cửu U Vương khê trầm ngâm, trong nội tâm âm thầm hô không ổn, hắn vội vàng lui lại phía sau, bay về phía ba người Phong Liệt đang đứng.

Hắn thân là cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ, tốc độ tự nhiên nhanh vô cùng, lách mình liền bay khỏi Âm Dạ trấn.

Ngao. . .

Đúng lúc này, đột nhiên đầu thi ma kia lại rống lớn thêm lần nữa.

Tiếng rống lớn này có điểm khác với lần trước, trong thanh âm ẩn chứa một cỗ khí tức linh hồn, giống như một loại kêu gọi gì đó.

Bản thân Cửu U Vương bay trên không trung sau khi nghe được thanh âm này, đột nhiên thân hình run lên, tinh quang trong mắt biến mất, lộ ra một tia quang mang mờ mịt.

Sau đó, hắn bị không chế xoay người lại, từ từ tiến về Âm Dạ trấn.

Không những Cửu U Vương, thân hình ngàn vạn đệ tử Ma Duyên Giáo xung quanh Âm Dạ trấn đều ngừng lại, ánh mắt ngây ngốc tiến về phía thân ma, thậm chí ngay cả một số đệ tử gần Tứ Phương Thành đều lục đục chạy đến, sắc mặt ngây ngốc, giống như quái vật.

Thoáng chốc, xung quan trấn nhỏ một mảnh tĩnh mịch, chỉ có từng tiếng từng tiếng bước chân không ngừng vang lên.

Đám người Diệp Khải Sơn khi trước trốn thoát đều từ từ quay về trấn nhỏ, cách thân ma càng lúc càng gần.

Cạch cạch cạch. . .

Thân ma ngửa mặt lên trời phát ra tiếng cười quái dị, phiêu dăng trên bầu trời thật lâu khiến cho người ta sởn hết gai ốc.

Trông thấy vô số võ giả đi tới bên cạnh chính mình, đầu lưỡi đen thật dài của nó đột nhiên phun ra, dễ dàng xuyên thủng, toàn bộ thân hình một gã võ giả đều bị đầu lưỡi dài kia xuyên thấu, huyết nhục khô kiệt, trở thành một cái xác khô.

- Có chuyện gì xảy ra?

Trên ngọn núi nhỏ cách đó trăm dặm, ba người Phong Liệt và Bán Giang Hồng, Hỏa Mãng Vương khiếp sợ nhìn tràng cảnh này, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó tin.

- Công tử, đây là một loại thủ đoạn không chế của Cổ Ma.

Bán Giang Hồng nói.

- Tại sao ba người chúng ta không bị ảnh hưởng?

Hỏa Mạng Vương khó hiểu nói.

- Nguyên nhân có lẽ chính là ma khí.

Lúc này, rốt cục Phong Liệt khôi phục tinh thần, trong lòng hắn không khỏi nhớ tới Trang Huyền Cơ, nhớ tới chuyện tình ma chủng.

Ma khí là một loại năng lượng không giống nguyên lực vô giả, nguyên lực đan xen với hồn lực, không phải không thể ảnh hưởng tới linh hồn.

Bất quá, trước mắt không phải thời điểm nghiên cứu, việc cấp bách chính là cứu Cửu U Vương trở về, Cửu U Vương chính là con át chủ bài lớn nhất của Phong Liệt, tuyệt đối không thể để mất, nếu không thực lực của hắn bị hạ xuống vô số cấp bậc.

Sau một khắc, chỉ hắc lang đứng cách Cửu U Vương không xa đi tới trước mặt Cửu U Vương, há miệng để ngậm Cửu U Vương trong miệng, thoáng chốc liền đi tới gần Phong Liệt.

Phong Liệt không dám do dự, vội vàng mang Cửu U Vương vào trong Long Ngục.

Sau khi quay về Long Ngục, rốt cục Cửu U Vương khôi phục bình thường, ánh mắt đã có thần thái.

Bất quá, trên mặt Phong Liệt không chút vui mừng.

Bởi vì nếu như không giải quyết triệt để vấn đề này, Cửu U Vương sớm muộn gì sẽ gặp phiền phức lớn.

Ánh mắt Phong Liệt nheo lại, nhìn thấy ma trong trần nhỏ liên tục thôn phệ đệ tử Ma Duyên Giáo, hắn khẽ nhíu mày, trong nội tâm không ngừng lóe lên một đồng ý niệm.

- Công tử, tiếp đến chúng ta phải làm sao bây giờ?

Cổ họng Hỏa Mạng Vương cứng đờ, lên tiếng nói.

- Chờ chút hãy tính, viện binh của mấy đại gia tộc chắc hẳn đã lên đường, trước hết hãy để bọn họ xung phong lên trước.

Phong Liệt trầm giọng nói.

Tuy hắn rất muốn tiêu diệt thầy ma, để Cửu U Vương hoàn toàn thôn phệ, có lẽ chỉ như vậy mới có thể giải trừ phiền toái đối với Cửu U Vương.

Bất quá, sự uy áp của thầy ma này bất chợt đã vượt qua Long Biến Cảnh, cho dù chính mình sở hữu thần khí trong tay cũng không có cơ hội thắng.

Chẳng may thì ma kia không chết, e là chính mình sẽ phải chết dưới đầu lưỡi của nó.

Bịch!

Bịch!

.

Trong trần nhỏ yên tĩnh, từng tiếng từng tiếng bịch bịch chấn động lòng người không ngừng vang lên, trước kia ngàn vạn đệ tử Ma Duyên Giáo khí thế bừng bừng giờ phút này giống như vô số xác không hồn, tùy ý để đầu lưỡi dài của thi ma thôn phệ, giống như không biết đau đớn, sắc mặt chết lặng, không hề hay biết, đến chết chẳng hề bộc phát một tiếng kêu la thảm thiết.

Trong chốc lát, trên mặt đất liền xuất hiện mấy trăm cổ cây khô héo, một cổ khí tức tiêu vong bao phủ khắp trần nhỏ.

Đầu thầy ma thân hình rách nát như nhếch kia sau khi thôn phệ mấy trăm người, vết thương trên thân thể dần dần toát lên một tia thịt lồi, từ từ khôi phục thân thể.

Nhìn cảnh tượng như vậy, cho dù ba người Phong Liệt quen cảnh sống chết cũng không run rẩy một hồi.

Nếu không phải Phong Liệt nóng lòng tiêu diệt tai họa ngầm đối với Cửu U Vương, giờ khắc này thực sự muốn lập tức rút lui, thì ma này không biết nông sâu thực sự quá kinh khủng, chỉ cần gây chuyện không tốt liền có thể mất mạng.

Khoảng chừng một khắc sau, trong trần nhỏ đã có mấy nghìn thân khô ngã xuống, thân ma vẫn không ngừng thu nhặt mạng người, vết thương trên người nó đã khép lại một chút.

Đột nhiên, mấy đạo khí tức cường đại từ phía nam bay tới.

Ánh mắt Phong Liệt khẽ động, vội vàng dẫn Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng và Tịch Diệt phân thân vào trong không gian Long Ngục, âm thầm xem xét tình hình.

Vèo vèo vèo. . .

Ba tiếng gió thổi qua ống tay áo liên tiếp vang lên, ba gã cường giả uy áp kinh người xuất hiện sát khu vực Âm Dạ trấn.

Ba người này theo thứ tự là một lão giả tóc đen tướng mạo uy mãnh, một mỹ phụ trung niên mặc bạch y phiêu dạt trong gió, cuối cùng là một gã thiếu niên sắc mặt ngạo nghễ.

Ba gã uy áp đến xem đều là cường giả Long Biển Cảnh.

Chỉ có điều, ba người bọn họ uy áp so với đầu thân ma kia kém rất xa, quả thực giống như đom đóm dưới ánh trăng.

Sau khi ba người đến đây, nhìn thì ma phía dưới không ngừng thôn phệ đệ tử Ma Duyên Giáo, trên mặt không chút khiếp sợ, cũng không để tâm tới sự sống chết của đệ tử Ma Duyên Giáo, nhưng ánh mắt nhìn về phía thân ma toát lên vẻ tham lam.

- Triệu trưởng lão, đầu thân ma thông linh này đã từng bước thức tỉnh, tam gia chúng ta nên thương nghị một chút rồi hãy ra đối sách? Nếu không một khi để hãn trưởng thành, giải quyết nó ắt khó khăn hơn nhiều.

Gã thiếu niên sắc mặt ngạo nghễ bình thản nói.

Lão giả uy mãnh lạnh lùng cười cười, cao giọng nói:

- Tiểu tử Diệp gia, lời nói của ngươi mặc dù không tệ, chỉ là những năm gần đây chúng ta cũng chỉ tìm được một cỗ thân ma, rốt cục nên do gia tộc nào quản lý, tựa hồ phải có một quy tắc?

- Ha ha ha. . . Chuyện này nào có đáng gì? Thân ma này lúc trước là Diệp gia ta phát hiện trước, tự nhiên do Diệp gia ta quản lý.

Thiếu niên họ Diệp cười lớn vài tiếng nói.

- Hừ, tuy trước kia Diệp gia ngươi phát hiện trước tiên, nhưng Triệu gia ta xuất lực lớn nhất, vì thế Triệu gia ta tổn thất toàn bộ ba gã cường giả Long Biển Cảnh và 60 gã cao thủ Hóa Đan Cảnh, chuyện này tính toán thế nào?

612. Chương 718: Thi Ma(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 718: Thi Ma(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Lão giả họ Sở hừ nhẹ nói.

- Triệu lão, vài tên cường giả sao có thể so sánh với thầy ma cấp Thánh Hoàng? Diệp gia chúng ta có thể đền bù tổn thất cho các người, nhưng thầy ma phải thuộc về Diệp gia chúng ta.

- Triệu lão, vài tên cường giả sao có thể so sánh với thầy ma cấp Thánh Hoàng? Diệp gia chúng ta có thể đền bù tổn thất cho các người, nhưng thầy ma phải thuộc về Diệp gia chúng ta.

Thiếu niên họ Diệp khinh thường cười, không chút nhường nhịn nói.

- Hừ không biết bồi thường cái gì có thể vượt qua tính mạng của ba gã cường giả Long Biển Cảnh và hơn 60 gã cao thủ Hóa Đan Cảnh? Tiểu tử họ Diệp, ngươi hãy nói ta nghe một chút.

Sắc mặt lão giả uy mãnh kia giận dữ, ngữ khí bất thiện nói.

- Triệu lão, mấy trăm năm qua, vô số nữ tử ưu tú của Diệp gia ta đều được gả tới Triệu gia, chẳng lẽ những chuyện này không được tính là đền bù tổn thất sao?

- Hừ, đó chỉ là quan hệ thông gia giữa hai gia tộc, đôi bên cùng có lợi mà thôi, chưa có gì liên quan tới đền bù tổn thất.

* * * * *

* * * * *

Gần kề Âm Dạ trấn, hai người một già một trẻ không ai nhường ai, hào khí dần dần có chút căng thẳng, còn mỹ phụ trung niên khác trầm mặc không nói, coi như không thấy hai người đang cãi lộn.

Trong không gian Long Ngục, Phong Liệt nghe thấy hai người cãi lộn, không khỏi khẽ nhíu mày, hẳn từ đó minh bạch chân tướng quan hệ thông gia giữa hai gia tộc Diệp, Triệu, cũng hiểu được một chút về đầu thầy ma này.

Dễ nhận thấy, Âm Dạ trấn này là căn cứ ba gia tộc Triệu, Sở, Diệp nghiên cứu thầy ma, bồi dưỡng thế lực.

Từ chuyện thi ma này có thể khổng chế nghìn vạn đệ tử Ma Duyệt Giáo, quả thực giá trị của nó khó có thể đong đếm, nếu như người nào có thể đoạt được đầu thi ma này, chẳng những chiến lực bản thân cường hãn vô cùng, hơn nữa còn có thể liên tục thu thập được nô bộc.

Nghĩ thoáng một chút, ma khí mệnh mông bao phủ xuống, e là ma hóa hết thành người trong một thành đều không phải việc khó, thoáng chốc đạt được nhiều nô bộc như vậy, ai có thể địch lại?

Sau khi nghĩ thông suốt lợi hai trong đó, Phong Liệt không khỏi âm thầm động tâm, nếu như có thể cướp thầy ma tới tay, chẳng những có thể giải quyết vấn đề của Cửu U Vương, hơn nữa nhất định có thể đề thăng thực lực của Cửu U Vương, về phần tăng trưởng tới mức nào, không thể nói chính xác được.

- Xích Viêm Thiên, ba người này là ai?

Phong Liệt nói với Hỏa Mãng Vương đứng bên.

- Công tử, lão giả kia chính là Triệu Nguyên Khuê, là một vị lão tổ Triệu gia Long Biển Cảnh trung kỳ. Gã thiếu niên trẻ tuổi kia chính là nhân tài Diệp gia Diệp Khai, trăm năm trước xếp bài danh thứ hai trong đại chiến Phong Vương, được phong là Tiêu Âm, không thể tưởng tượng được hiện tại hắn đã đạt tới Long Biển Cảnh, có lẽ chưa tới 200 tuổi. Mỹ phụ kia là một vị cường giả Sở gia, tên là Sở Thanh Nhã, cũng là nhân vật thủ đoạn ác độc, cực kỳ khó chơi.

Hỏa Mãng Vương dù sao cũng là lão yêu nghiệt sống tới bảy tám trăm tuổi rồi, hiểu rõ không ít cường giả trên đại lục, đặc biệt những cường giả có niên kỷ không lớn hơn hắn.

Đột nhiên Phong Liệt nhướng mày, nghi hoặc nói:

- Diệp Khai nói đầu thầy ma kia cấp Thánh Hoàng, đó là tu vi cỡ nào?

- Ủa?

Hỏa Mãng Vương khẽ sững sờ, lập tức nói:

- Chẳng lẽ công tử không biết Tam Hoàng Cảnh phía trên Long Biển Cảnh sao?

- Cái gì? Trong nhân loại còn có cấp bậc vượt quá Long Biển Cảnh?

Phong Liệt vô cùng kinh ngạc, từ trước tới nay, hắn đều cho rằng Long Biển Cảnh là giới hạn tối cao đối với Long võ giả, vốn hắn vẫn nghĩ Cửu U Vương sắp đạt tới cường giả đỉnh phong mà đặc ý, hôm nay thấy vậy, tựa hồ chính mình có chút cổ hủ.

- Đương nhiên là có, trên long Biển Cảnh còn có Tam Hoàng Cảnh, Lưỡng Nguyên Cảnh. Bất quá, cường giả vượt trên Long Biển Cảnh, thuộc hạ chưa từng gặp qua, chỉ nghe nói mà thôi.

Hỏa Mãng Vương nói.

- Tam Hoàng Cảnh, Lưỡng Nguyên Cảnh? Đó là cảnh giới gì?

Phong Liệt hiếu kỳ nói.

- Tam Hoàng Cảnh là chỉ ba cảnh giới, Hư Hoàng, Long Hoàng và Thánh Hoàng, người tiến nhập Hoàng Cảnh đều từng bước ngưng tụ thành Hoàng Vực, nghe nói có thể tự thành thiên, trong khu vực của chính mình không ai có thể địch nổi.

Lưỡng Nguyên Cảnh là chỉ Địa Nguyên Cảnh và Thiên Nguyên Cảnh, cường giả hai cảnh giới này hiểu rõ quy tắc không gian và thời gian, về phần phía trên thuộc hạ không hiểu rõ.

Hỏa Mãng Vương nói.

- Vậy sao? Diệp gia và Triệu gia có cường giả Hoàng Cảnh hay không?

Trong lòng Phong Liệt khê động, hỏi.

- Chuyện này thuộc hạ không rõ ràng lắm, bất quá, hai gia tộc Diệp Triệu vài vạn năm đứng vững không ngã, có cường giả Hoàng Cảnh tọa trấn cũng không phải không có khả năng.

Hỏa Mãng Vương không chắc chắn nói.

Sau khi nghe xong Hỏa Mãng Vương nói, Phong Liệt âm thầm khiếp sợ, vốn hắn dự định một ngày nào đó giết tận Triệu gia, hoàn toàn tiêu diệt cái phiền toái này, hôm nay nghe vậy, tựa hồ còn phải cẩn thận làm việc ah.

Tuy không biết thực lực cường giả Hoàng Cảnh thế nào, nhưng chắc chắn vượt xa Long Biển Cảnh, coi như chính mình có thần khí hộ thân, cũng không thể khinh thường ah.

Đúng lúc này, có lẽ ba người đứng phía xa xa đã thương nghị xong, bắt đầu hạ thủ đối với thầy ma.

Ba người Triệu Nguyên, Diệp Khai, Sở Thanh Nhã không ngừng thi triển thủ đoạn, oanh kích thầy ma, xem bộ dáng chính là muốn bức thầy ma quay lại hầm.

Bịch!

Một đạo âm thanh vang lên thật lớn.

Triệu Nguyên Khuê đứng trên không trung xuất ra một quyền mãnh liệt, gió mạnh gào thét cuộn cuộn không thôi, âm âm công kích khiến thầy ma thoáng lui lại phía sau một bước.

Bất quá, đầu thầy ma kia cường hãn vô cùng, quyền này đủ để đánh sập một tòa núi nhỏ nhưng trên thân thể nó dĩ nhiên quyền ấn không lưu lại nửa điểm, nó vốn cũng chỉ có chút đứng không vững, e là một quyền của Triệu Nguyên Khuê rất khó tạo ảnh hưởng đối với nó.

- Không tốt rồi, đầu súc sinh này có lẽ đã dần dần quen thuộc ma thể, phải mau chóng giam cầm nó, giảm sự bất lợi đối với chúng ta.

Sắc mặt Triệu Nguyên Khuê đại biến, vội vàng quát.

Sắc mặt hai người Diệp Khai, Sở Thanh Nhã không khỏi ngưng đọng, một người sử dụng kiếm, một người dùng tiên, từng chiêu từng thức ẩn chứa quy tắc thần thông, đại chiêu hung hăng đánh tới thân thể thầy ma.

Ầm ầm ầm. . .

Ầm ầm. . .

Kiểm khí tung hoành, gió mạnh gào thét, ma khí liên tục đánh ra, nhưng thương thế trên thân thể thầy ma quá mức nhỏ bé.

Rống. . .

Sau một lát, ba người công kích tựa hồ chọc giận thầy ma, phát ra một tiếng gầm rú hung ác.

Sau đó, đầu lưỡi màu đen thật dài của nó dường như xuất quỷ nhập thần lập tức xuất hiện trước ngực Triệu Nguyên Khuê.

Xoẹt.

Một thanh âm chói tai phá không vang lên.

Sắc mặt Triệu Nguyên Khuê cả kinh, hẳn có thể cảm giác được, đầu lưỡi kia giống như lợi kiếm sắc bén vô cùng, hơn nữa ẩn chứa thi độc khủng bố, dính vào tuyệt đối không dễ chịu.

Lúc này, hai tay hắn hiện ra một đôi bao tay màu đen, nắm tay phải đánh ra một kích vào đầu lưỡi đen dài.

Keng.

Một đạo thanh âm vang lên giòn tan.

Một kích của Triệu Nguyên Khuê không khiến đầu lưỡi kia lệch đi nửa phân nhưng thân thể hắn lại mượn lực bật lên không trung, khó khăn lắm mới tránh khỏi kiếp nạn.

613. Chương 719: Trường Hà Kiếm Đạo(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 719: Trường Hà kiếm đạo(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Cùng lúc đó, kiếm khí của Diệp Khai và trường tiên của Sở Thanh Nhã cũng hung hăng đánh tới đầu lưỡi sắt kia.

Keng keng keng. . .

Hai đạo âm thanh giòn vang, nhưng lưỡi sắt thầy ma kia không hư tổn chút nào.

Lần này, sắc mặt ba người Triệu Nguyên Khuê bắt đầu trở nên khó coi, trước kia đầu thầy ma này cũng từng có ý đồ chạy trốn, nhưng lại bị ba người đơn giản chế ngự, lúc này tình hình tựa hồ có chút khó khăn.

Cạc cạc cạc. . .

Trong miệng thầy ma liên tục phát ra tiếng cười quái dị, tựa hồ cười nhạo ba người, vừa cười, vừa không ngừng huy động đầu lưỡi công kích ba người, khiến ba người cuống quýt ứng phó.

Phong Liệt đứng phía xa xa gặp tình huống này, trong lòng cả kinh đồng thời không khỏi âm thầm may mắn, may mắn lúc trước chính mình không trực tiếp xông lên thu thập thầy ma, nếu không người bị thu thập chắc chắn sẽ là chính mình.

- Ủa? Triệu lão, lưỡi thầy ma này ẩn chứa kiếm đạo tinh diệu, tựa hồ rất lợi hại.

Diệp Khai tránh khỏi một kích lưỡi sắt đánh tới, kinh nghi bất định nói.

- Không sai.

Ánh mắt Triệu Nguyên Khuê có chút lập lờ, không khỏi hoảng sợ nói:

- Hắn là đã bị người khác đoạt xa thành công?

- Rất cực tên hồn đản nào dám cả gan đối địch với tam đại gia tộc chúng ta?

Diệp Khai phần nộ quát thây ma.

- Cạc cạc cạc. . . Các người hiểu cũng đã muộn rồi. Bốn tọa dung hợp 5 phần thây ma, các người hiện tại không phải đối thủ của bốn tọa, cạc cạc cạc. . .

Thây ma kia ngừng tay, đắc ý cười quái dị nói.

Ba người Triệu Nguyên Khuê đứng trên không trung, vừa sợ vừa giận, không thể tưởng tượng được ba đại gia tộc tranh luận nhiều năm đều không định được lý do gia tộc nào khống chế thây ma, cuối cùng lại để người khác chiếm tiện nghi, quả thực ai có thể nhẫn nhịn ai có thể chịu đựng được.

- Không thể trì hoãn được nữa, mọi người cùng nhau xuất thủ.

Nhật Hoán Tinh Di!

Triệu Nguyên Khuê thân là Hắc Long võ giả, đột nhiên thi triển Hắc Long đại thần thông.

Một đạo vòng xoáy khổng lồ đường kính hơn mười trượng xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, sau đó gấp rút thôn phệ thây ma.

Người đoạt xá thây ma cũng không hoàn toàn khống chế được thây ma, động tác vô cùng chậm chạp, lập tức bị vòng xoáy thôn phệ vào trong.

Hắc Long võ giả thôn phệ vòng xoáy cũng không được coi là công kích, chỉ là dời mục tiêu đi chỗ khác, về phần có thể dời đi bao xa, chuyển qua nơi nào, vậy cần dựa vào tu vi của bản thân để định.

Rất dễ hiểu, Triệu Nguyên Khuê đã lĩnh ngộ đại thần thông tới trình độ cực cao, cho nên di chuyển thây ma tiến tới hố sâu cực kỳ chuẩn xác

Ngay khi thây ma xuất hiện trước cửa hố sâu, ba người lại bắt đầu điên cuồng oanh kích thêm lần nữa.

Đồng thời, cấm chế trong hố sâu tựa hồ phát huy tác dụng, từng đạo xiềng xích màu tím bay lên không trung, từ từ giam cầm thây ma. . .

- Cạc cạc cạc, các người không trói được ta, không lâu sau toàn bộ các người đều phải chết.

Trông thấy thây ma gặp nguy, sắp bị kéo xuống hố sâu, thân hình Cửu U Vương đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, vội vàng bay tới.

- Khả khả, thây ma là của ta.

Ngay khi thây ma bị giam cầm, Cửu U Vương không chút do dự chui ra khỏi không gian Long Ngục, bay về phía trước. xem tại

Giờ khắc này, hắn rõ ràng cảm thấy thây ma mất đi khả năng tự kiểm soát, còn một số đệ tử Ma Duyên Giáo phía dưới may mắn sống sót đều từ chết lặng tỉnh táo trở lại, nguyên một đám ánh mắt mờ mịt, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Thây ma bị nhốt ngay trước mắt, ba người Triệu Nguyên Khuê, Diệp Khai đang bận rộn giam thây ma không có cơ hội xuất thủ, thực sự đây là cơ hội cực tốt để cướp đoạt thây ma, cho nên Cửu U Vương không chút do dự liền xuất thủ.

Chỉ có điều, bên ngoài không chỉ có một mình hắn ôm ngực nghĩ cách.

Tại một nơi khác trong Âm Dạ trấn, một đạo ảnh tử trong đêm tối cùng lúc bay lên trời, tốc độ không hề thua thua kém Cửu U Vương, rõ ràng là một vị cường giả Long Biên Cảnh.

Cửu U Vương và ảnh tử thần bí xuất hiện, tự nhiên không thoát khỏi cảm giác của ba người Triệu Nguyên Khuê, sắc mặt ba người không khỏi trở nên phần nộ.

- Hai vị là ai? Thầy ma này chính là thuộc về tam đại gia tộc Diệp gia, Triệu gia, Sở gia chúng ta, chẳng lẽ các người muốn đối đầu với tam đại gia tộc chúng ta?

Triệu Khuê phần nộ quát lớn.

- Khả khả khả. . . Tam đại gia tộc các người giỏi lắm sao? Bất luận thế nào đi nữa, lão phu đã định thầy ma này rồi.

Từ trong khói đen mịt mờ truyền đến tiếng cười lớn khàn khàn khó nghe của người thần bí kia, tựa hồ không thềm nhòm ngó tới tam đại gia tộc.

- Hừ, quả thực muốn chết, nếu như không có tam đại gia tộc chúng ta giam giữ, cho dù tặng thầy ma này cho các người, các người có dám nhận lấy không?

Diệp Khai khinh thường hừ lạnh nói.

- Khả khả, chuyện này không cần các người quan tâm.

Sau khi người thần bí dứt lời, đã bay tới bên trên hố sâu, không chút do dự liền bổ nhào tới hố sâu cơ hồ muốn tiến nhập hầm thầy ma.

Cửu U Vương giờ phút này cũng đi tới gần, trong lòng kinh ngạc không thôi đối với người thần bí kia.

Diệp Khai nói đúng, nếu không có bọn họ giam cầm thầy ma, cho dù hiến tặng thầy ma, cũng không ai dám nhận.

Cửu U Vương vốn dám tiến lên góp vui, là vì trong tay hắn sở hữu Long Ngục và Huyền Thiên Tàn Kiếm, gia hỏa thần bí kia dám nhúng tay xía chân vào chắc hẳn cũng có chỗ dựa dẫm.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cửu U Vương không khỏi âm thầm đề cao cảnh giác.

Lúc này, Triệu Nguyên Khuê trông thấy người tiến tới sắp động thủ, hắn vừa nhanh chóng kết ấn oanh kích thầy ma, vừa vội vàng quát lớn:

- Diệp Khai, Sở Thanh Nhã, hai người ngăn bọn họ lại, ta trước hết phong ấn súc sinh này triệt để, sau đó tới giúp các người.

- Được.

Hai người Diệp Khai lên tiếng, không chút do dự buông tha thầy ma, tách ra công kích về phía Cửu U Vương và người thần bí.

- Dám ham đồ vật của tam đại gia tộc chúng ta, quả thực chán sống rồi! Bốn tọa đến giáo huấn người.

- Trường Hà Nhất Kiếm!

Diệp Khai phần nộ quát lớn, trường kiếm trong tay mang theo một đạo hư ảnh rộng lớn màu xanh vọt về phía Cửu U Vương, giống như sông lớn chảy ngược uy thế kinh người, lại cuốn theo dòng nước chảy âm âm nổ vang.

Đây chính là kiếm đạo thiên cổ thượng thừa kiếm đạo Trường Hà danh chấn khắp đại lục, không hề thua kém kiếm đạo Tuyệt Vọng.

Đặc biệt là trong tay Lôi Long võ giả Diệp Khai thi triển, kết hợp với đại thần thông Cửu Tiêu Lôi Ngục, uy lực cực kỳ kinh người.

Cửu U Vương chứng kiến Diệp Khai giao hoạt tấn công tới, hắn không dám chủ quan, Bạo Hổ Thánh Vương Xoa dài ba trượng trong tay đột nhiên bạo phát một kích Hoàn Hảo Thiên Quân.

Rống. . .

Theo một tiếng hổ rống vang lên, một đầu bạch hổ cực lớn âm âm đánh về phía đại hà.

Mặc cho kiếm đạo của người sâu thâm, ta dùng sức có thể phá được.

Ầm! ! !

Mãnh hổ và đại hà đụng vào nhau, lập tức bạo phát một tiếng nổ mạnh chấn động thiên địa.

Theo đó, mãnh hổ và sông lớn liên tục tiêu tán, cương khí vô tận bay lonaj khắp trời cao.

Long Biên Cảnh sơ kỳ Diệp Khai dựa vào kiếm đạo Trường Hà liều mạng đánh ngang với Long Biên Cảnh trung kỳ Cửu U Vương, quả thực không thể coi thường.

614. Chương 720: Trường Hà Kiếm Đạo(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 720: Trường Hà kiếm đạo(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đây là lần đầu tiên Phong Liệt đối chiến với kiếm đạo đại thành, trong lòng không khỏi tâm thêm vài phần tập trung.

Lúc này, trong lòng hắn đột nhiên nhớ tới địa đồ Vạn Hóa Quy Nguyên Quả lấy được từ Phiêu Miểu Các, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, sau khi dần xếp xong mọi chuyện sẽ đi tìm Vạn Hóa Quy Nguyên Quả.

Những đạo cương khí loạn lưu bành trướng mãnh liệt này e là có thể đơn giản san bằng một tòa núi nhỏ, cho dù là cường giả Hóa Đan Cảnh bị cuốn vào trong đó cũng phải bị tiêu trừ nửa cái mạng.

Ngoại trừ Cửu U Vương dựa vào bảo vật phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, đứng sừng sững bất động bên ngoài, đám người Diệp Khai, Sở Thanh Nhã và người thân bí kia đều không thể không phi thân lui về phía sau.

Bất quá, cùng lúc Diệp Khai lui thân về phía sau, mũi kiếm đột nhiên run rẩy vài vài, hơn mười đạo kiếm khí màu lam sắc bén vô cùng bỗng nhiên kích xạ về phía Cửu U Vương, cực kỳ kinh người.

Nhưng không ngờ, Cửu U Vương coi như không thấy hơn mười đạo kiếm khí này, tùy ý để chúng bắn về phía đầu chính mình.

Diệp Khai chứng kiến tình huống này ánh mắt liền toát lên tia vui vẻ, hắn cực kỳ tin tưởng kiếm khí chính mình bắn ra, mặc dù là một tòa núi lớn đều có thể bị xuyên thấu, hắn tuyệt đối không tin thân thể Cửu U Vương có thể ngăn cản được.

Nhưng sau một khắc, hắn lại trợn trừng mắt.

Chỉ thấy hơn mười đạo kiếm khí uy thế kinh thiên khi còn cách thân thể Cửu U Vương ba trượng, lại cực kỳ quỷ dị biến mất không thấy.

- Oh? Chuyện gì xảy ra?

Diệp Khai kinh ngạc hô lớn.

Hừ!

Cửu U Vương cười lạnh một tiếng, trên người đột kích xạ ra mấy trăm đạo xích sắt, tất cả đều tiến về phía Diệp Khai.

Sau khi sở hữu ma khí, chẳng những hắn có thể sử dụng thần khí Huyền Thiên, đồng thời còn có thể sử dụng Tỏa Long Đài.

Tỏa Long Đài có hai đại công năng, một là hóa giải nguyên khí vô khí, hai là kêu gọi hồn binh hồn tướng lưu lạc trong thế gian vây khốn địch nhân.

Rầm rầm! ! !

Xích sắt vang lên một trận giòn tan, mấy trăm đạo dài đến trăm nghìn trượng lập tức vây khốn Diệp Khai bên trong.

- Ủa? Không ổn rồi!

Diệp Khai biến sắc, hần kinh hoàng phát hiện, những đạo xích sắt này có thể khai trừ kiếm khí của chính mình chém ra.

Bất quá, hần ngược lại không khoan tay chịu trời.

Thân là thiên tài tu luyện Diệp gia, khoảng thời gian ngắn không đến hai trăm tuổi liền tiến nhập danh sách cường giả Long Biển Cảnh, trên thân thể không thể nào không có mấy thứ bảo vật hộ thân?

Sau một khắc, tay phải Diệp Khai cầm kiếm, tay trái đột nhiên xuất hiện một chiếc tiểu thuẫn hình bầu dục màu đen.

Vù.

Một tiếng chấn động nhẹ.

Tiểu thuẫn màu đen kia đột nhiên bành trướng lớn tới hơn mười trượng, cấp tốc xoay quanh thân thể Diệp Khai.

Sau một hồi âm thanh giòn tan vang lên, tất cả xích sắt đều bị ngăn cản bên ngoài, giờ phút này, hần cho dù có chút chật vật, nhưng thoáng chốc không bị bại trận.

Cửu U Vương thấy vậy không khỏi khẽ nhú mày, Diệp Khai này không hổ là thiên tài Diệp gia, trên người ngược lại sở hữu không ít chí bảo.

Bất quá, ngược lại hần cũng không muốn giết chết Diệp Khai, mục đích chủ yếu chính là thân ma phía dưới.

Giờ khắc này, Sở Thanh Nhã cũng đang chống đỡ người thần bí, hai người chiến đấu tụi bụi, còn Triệu Nguyên Khuê đã triệt để bức lui thân ma đến tận cùng hồ sâu.

Từ góc độ của Cửu U Vương nhìn lại, có thể thấy rất rõ ràng, thân ma bị nhốt trong hồ nước màu tím chỗ sâu nhất trong hồ sâu, hồ nước ước chừng rộng hơn mười trượng, vô số cấm chế xiềng xích uốn lượn chắc chắn vây kết thân ma.

Xung quanh hồ sâu còn có huyết động, hần là nơi đệ tử Ma Duyên Giáo thường ngày tu luyện.

Sau khi khẽ trầm ngâm, tâm ý Cửu U Vương khẽ động, một hạt bụi cực nhỏ thần không biết quỷ không hay từ lòng bàn tay hần chảy xuống phía dưới.

* * * * *

Phía dưới, Triệu Nguyên Khuê rốt cục đã triệt để phong ấn thân ma bên trong hồ nước.

Hồ nước này chính là nơi chuyên dùng để giam cầm thân ma, đối với thân ma uy lực không gì sánh được, nhưng đối với nhân loại lại không có chút tác dụng nào.

Đồng thời, hồ nước này có thể phân đoạn lấy ra ma khí thân ma, cung cấp cho vô số đệ tử Ma Duyên Giáo trong hồ sâu tu luyện.

Thân ma này cấp bậc Thánh Hoàng, ma khí thường ngày hấp nhả không thể đo lường, tuy tiện lấy ra một tia đủ để tạo nên một vị cường giả cường khí cảnh, cho nên tuy thân ma bị giam cầm tại nơi này trên trăm năm, nhưng cơ hồ không tiêu hao bao nhiêu.

- Cạc cạc cạc cạc, các người giam cầm ta không được bao lâu, bốn tọa một khi thoát khốn, chắc chắn sẽ diệt sạch tam đại gia tộc, các người ở đó chờ ta. Cạc cạc cạc . . .

Thân ma khàn giọng cười quái dị, lưỡi đen thật dài công kích về phía Triệu Nguyên Khuê, lại bị vô số thiểm điện màu tím quần lấy, xem ra không hề dễ chịu.

- Hừ, tâm si vọng tưởng rồi, bốn tọa sẽ không cho người cơ hội này.

Triệu Nguyên Khuê hừ lạnh một tiếng, thân hình lập tức bay lên trên không trung, muốn tới trợ giúp hai người Diệp Khai đẩy lui địch nhân.

Ngay khi hắn vừa mới rời đi, một hạt bụi thật nhỏ đã rơi vào bên cạnh hồ nước.

Nếu như nhân lực đủ mạnh, sẽ phát hiện hạt bụi nhỏ này chính là một pho tượng Thiên Long nho nhỏ.

Không cần bàn cãi, thực sự chính là Long Ngục của Phong Liệt.

Phong Liệt lặng lẽ phóng ra tinh thần lực, quan sát cây ma bên trong hồ nước, trong nội tâm âm thầm suy nghĩ làm thế nào có thể hóa cây ma thành của chính mình.

Muốn mang cây ma này đi, nhất định phải phá hồ nước này, nhưng nếu như hủy bỏ cấm chế, chính mình cũng không phải đối thủ của cây ma, vấn đề này không hề dễ dàng xử lý.

Biệt pháp tốt nhất chính là tiêu diệt linh hồn bên trong cây ma, sau đó phá hủy hồ nước, mang cây ma đi.

Lúc này cây ma tuy bị nhốt, nhưng thực sự thập phần không cam chịu, điên cuồng vùng vẫy trong hồ nước ngập không quá gối, lại bị từng đạo thiểm địa xiềng xích màu tím trong hồ nước nổi lên tựa hồ muốn kéo hắn xuống đáy hồ.

Sau khi khê trầm ngâm, Phong Liệt lập tức có chủ ý, trong tay hắn nắm thật chặt một thanh đoản kiếm, nguyên lực trong cơ thể dũng mãnh tiến nhập đoản kiếm.

Thoáng chốc, đoản kiếm màu đen biến thành que hàn đỏ rực, một cỗ khí tức mệnh mông hủy diệt từ từ tràn ngập khắp Long Ngục.

Bán Giang Hồng và Hỏa Mãng Vương cách đó không đó không xa cảm thụ được cỗ khí tức này, sắc mặt không khỏi kinh hãi, cổ họng ứ đọng.

Sau một khắc, Phong Liệt muốn thoát khỏi Long Ngục, cướp đoạt cây ma.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh, theo đó, đại địa lay động, hố sâu bắn tung tóe.

Xoẹt!

Một đạo kiếm khí kinh thiên từ hư không xa xa bay tới, lập tức đáp xuống trên đường phố Âm Dạ trấn, sát khí ngập trời bao phủ trong phạm vi mấy trăm dặm, cơ hồ khiến người ta hít thở không thông.

Ầm ầm. . .

Một trận nổ vang mãnh liệt.

Trên mặt đất xuất hiện vết rách lớn rộng chừng trăm trượng, dài gần ba mươi dặm, một mực lan tràn đến bên cạnh hố sâu.

615. Chương 721: Thái Tử Ma Tộc(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 721: Thái tử ma tộc(1)

Không biết có phải trùng hợp hay không, đạo kiếm khí này dĩ nhiên vừa mới chém vỡ hồ nước giam cầm cây ma, phá hủy cấm chế, từng đạo xiềng xích màu tím trên thân thể cây ma liền giới tới mức tối thiểu.

- Ha ha ha không thể tưởng tượng được vận khí của thái tử tốt như vậy, lúc này gặp được huyết mạch tinh thuần nhất của Thánh Tộc ta ha ha ha. . .

Theo đạo tiếng cười hung hăng càn quấy vang lên, một gã thiếu niên anh tuấn trên đầu cự quái xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

- Kiểm khí thật cường đại.

- Long Biến Cảnh hậu kỳ.

Lúc này, đám người Triệu Nguyên Khuê, Cửu U Vương, Diệp Khải đều ngừng tay, đứng thẳng đưa mắt nhìn lại, ánh mắt khê kinh động.

Chỉ thấy đó là một gã thiếu niên ma khí lượn lờ quanh thân, khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, môi hồng răng trắng, dáng người cao to, quần áo hoa mỹ, đầu đội kim quan, tản ra một tia khí tức uy nghiêm, thoát nhìn liền biết xuất thân không tầm thường.

Dưới chân thiếu niên là một đầu quái thú giống chim không phải chim, thật giống như một đầu cá voi có hai cánh chim thật lớn, không có móng vuốt, miệng đầy răng nanh, cực kỳ lạ lùng.

Mọi người khiếp sợ chính là, gã thiếu niên này khí tức trên người cực kỳ hoành tráng, nghiễm nhiên đã đạt tới Long Biến Cảnh hậu kỳ, uy áp cường đại khiến đám người Cửu U Vương có chút cảm giác bị áp bức.

Thậm chí đầu quái thú giống như điểu không phải điểu, giống như cá không phải cá cũng có được tu vi lục giai trung kỳ.

- Thái tử Ma Tộc? Ma Tộc tại sao xuất hiện ở chỗ này?

Ánh mắt Triệu Nguyên Khuê Co Rút lại, không khỏi phát ra tiếng kinh hô.

Đám người còn lại cũng âm thầm kinh ngạc không thôi.

Gần một tháng qua, nghe nói địa bàn Hắc Long Giáo đại lục Tây Phương liên tiếp gặp người thời thượng cổ đã bị diệt vong, lại đột nhiên đột nhiên bị chủng tộc Ma Tộc hiện thế xâm nhập.

Vốn trên đại lục vô giả hưng thịnh, không ai quan tâm đến Ma Tộc. xem tại

Nhưng sự thực chính là, Hắc Long Giáo thương vong cực kỳ nghiêm trọng, hơn nữa còn có hơn năm trăm và ba mươi Long võ giả bị Ma Tộc san thành bình địa.

Long Võ Minh gần đây cũng đang thương nghị đối sách, không thể tưởng tượng được hôm nay ma nhân trong tộc sẽ tiến nhập lục địa.

- Hừ, đại quân thánh tộc chúng ta chắc chắn sẽ tiếp cận, không lâu sau phiên đại địa sẽ thuộc về chúng ta, bắt đám dư nghiệt Long Tộc vạn ác này trở thành nô lệ của chúng ta.

Thái tử Ma Tộc khinh thường hừ một tiếng, tiếp tục nói:

- Bất quá, hôm nay bản thái tử tới đây chỉ muốn thu hồi huyết mạch của tổ tiên, kẻ nào dám ngăn cản giết không tha.

Vừa dứt lời, hắc khổng chế quái thú bay nhanh về phía hố sâu, trong mắt khó có thể che giấu được vẻ tham lam.

Hắn tuy thân là thái tử Ma Tộc, thân thể sở hữu huyết mạch vương giả, nhưng hắn biết rất rõ ràng, huyết mạch của chính mình không thể nào thuần khiết ngang bằng huyết mạch cổ ma.

Bởi vì Ma Tộc hôm nay chỉ là hậu duệ Cổ Ma và Nhân Tộc kết hợp mà thôi, còn cái thân ma kia chính là một cỗ di thể Cổ Ma thuần khiết, sánh ngang thân tộc viễn cổ.

- Hừ Ma Tộc có gì đặc biệt hơn người, lại khiến bốn tọa phải chiếu cố người.

Triệu Nguyên Khuê tự nhiên không giương mắt ếch nhìn thái tử Ma Tộc cướp đi thân ma, hắn hừ lạnh một tiếng, tay phải dùng bao tay đen hung hăng đánh ra một quyền.

Bộ bao tay đen này chính là kiện bảo vật chí bảo uy lực cực kỳ kinh người, có thể khiến lực công kích của võ giả tăng gấp 30 lần, hắn từng sử dụng một quyền đấm giết một đầu Long thú lục giai sở hữu lực phòng ngự kinh người.

Ầm. . .

Thoáng chớp, một đạo quyền ảnh cực lớn oanh kích về phía thái tử Ma Tộc, khí thế hùng hồn gần như muốn oanh phá trời xanh, không gì có thể chống đỡ.

- Tự tìm cái chết đi.

Sắc mặt thái tử Ma Tộc lạnh lùng, trong tay hắn đột nhiên xuất hiện vài thanh trường kiếm huyết sắc, sau đó chém ra một kiếm khó có thể tưởng tượng.

Xoẹt. . .

Một đạo kiếm khí màu đỏ xé rách trời cao, đơn giản chém quyền ảnh thành hai nửa, sau đó tiếp tục chém về phía Triệu Nguyên Khuê.

- Không xong rồi!

Triệu Nguyên Khuê cảm thấy uy thế của kiếm khí vô cùng sắc bén, lập tức thềm hô không ổn, hắn đánh phải dốc sức huy động hai đám đánh tan kiếm khí.

Nhưng tiếp đến điều khiến hắn khiếp sợ chính là, chính mình điên cuồng công kích vậy mà không cách nào ngăn cản kiếm khí.

Phốc xuy!

Một tiếng trầm muộn.

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Triệu Nguyên Khuê dường như là một gã cường giả Long Biên Cảnh trung kỳ, lại bị người ta đơn giản chém thành hai nửa, ngay cả cặp bao tay chí bảo đều vỡ thành bốn mảnh, đồng thời linh hồn cũng bị chôn vùi.

Cạch cạch cạch. . .

Hai tiếng nhẹ nhàng vang lên, hai đoạn thi thể của Triệu Nguyên Khuê rơi trên mặt đất, chết oan khuất.

Xịt!

Đám người Diệp Khai, Sở Thanh Nhân không khỏi hít sâu một ngụm lương khí, ngay cả trong lòng Cửu U Vương cũng cả kinh, cảm thấy khó có thể ngăn cản kiếm khí kia.

Rất dễ nhận thấy, trường kiếm màu đỏ trong tay thái tử Ma Tộc tất nhiên là một kiện lợi khí phẩm cấp cực cao, rất có thể vượt qua chí bảo, thậm chí cả thánh bảo.

Một kiếm này lập tức trấn áp tất cả mọi người, tuy thân ma rất quan trọng, nhưng mạng nhỏ của chính mình quan trọng hơn, bốn người Diệp Khai, Cửu U Vương, Sở Thanh Nhân, người thần bí đều đề phòng thái tử Ma Tộc, nhưng không tiếp tục tiến lên ngăn cản nữa.

- Hừ vô giả Nhân Tộc các ngươi quá yếu.

Thái tử Ma Tộc khinh thường cười cười, sau đó liền muốn đánh xuống hố sâu, thu hồi thân ma.

Trông thấy cổ thân ma cao tới hơn ba mươi trượng cách chính mình càng lúc càng gần, trong lòng hắn quả thực sáng khoái vô cùng.

Nhưng sau một khắc, ngay khi hắn cách hố sâu chưa tới nghìn trượng, đột nhiên, phía dưới toát lên một mảnh khói đen đậm đặc cực lớn, phủ kín hố đen.

- Ủa? Muốn chết sao?

Sắc mặt thái tử Ma Tộc trở nên giận dữ, không khỏi ngừng bước, không dám tùy tiện xâm nhập.

Ánh mắt hắn khê lập lòe, sau đó vội vàng lấy ra bàn tay tuyết bạch, đột nhiên bạo phát một cỗ hấp lực, giống như vòi voi hút nước điên cuồng thôn phệ khói đen phía dưới.

Trong đám khói đen, Phong Liệt không hề do dự.

Ngay khi thả khói đen ra, hắn liền lập tức chui ra khỏi Long Ngục, sau đó không chút khách khí.

- Xoẹt.

Một đạo kiếm quang chói mắt xẹt qua đầu thầy ma.

Xiềng xích trên thân thể thầy ma đã dần dần tiêu tan, nó đang muốn giãy giụa thoát khỏi giam cầm chạy tìm đường sống, lại không đề phòng, một đạo kiếm quang sắc bén đột nhiên trảm trúng đỉnh đầu.

Phốc xuy!

Một đạo âm thanh trầm muộn.

Đầu thầy ma lúc này bị chém bay một nửa, thân thể cao lớn dường như muốn ngã quỵ, còn nửa khúc trên đầu hất bay lên không trung.

- Không thể nào, cho dù là cường giả Long Biến Cảnh đỉnh phong cũng không thể phá hư người như vậy.

Nửa khúc đầu kia trên không trung, hoảng sợ thét chói tai.

- Ủa? Vậy mà không chết?

Phong Liệt thấy linh hồn trong thầy ma kia vậy mà không chết, con người co rụt lại, trong nội tâm vô cùng kinh ngạc, bất quá giờ phút này tình hình cấp bách, hắn không thể nghiến cựa.

Sau khi chém ra một kiếm, nguyên lực trong cơ thể hắn đã tiêu hao hầu như không còn, tiếp đến hắn cũng không hề chú ý tới một nửa đầu thầy ma kia, vội vàng thu thập thầy ma ngã xuống đất vào không gian Long Ngục.

616. Chương 722: Thái Tử Ma Tộc(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 722: Thái tử ma tộc(2)

Hắn định lấy nửa non cái đầu kia, nhưng lập tức xoa tan chủ ý này, linh hồn bên trong không chết, thế nhưng là phiền toái lớn.

Tiếp đến, hắn nhanh chóng thúc dục thần đồ bốn nguyên trên thân thể, tiến tới bên cạnh Cửu U Vương, trước khi mọi người chưa kịp phản ứng, liền dẫn theo Cửu U Vương biến mất không thấy.

Thái tử Ma Tộc lúc này tuy cảm giác được Cửu U Vương biến mất, nhưng không quá chú ý, dù sao thầy ma là quan trọng, hắn vẫn vịn chỉ dùng ba tức liền quét sạch khói đen trong hố sâu.

Nhưng sau một khắc, hắn không khỏi có chút ngầy ngốc.

Chỉ thấy dưới đáy hố sâu một mảnh trống rỗng, thầy ma khổng lồ khi trước biến mất không thấy, vịn vịn chỉ lưu lại nửa non đầu thầy ma lơ lửng trên không trung.

- Chết tiệt, ai làm chuyện này?

Thái tử Ma Tộc sửng sốt, giận dữ quát, khuôn mặt anh tuấn nhăn lại.

Bộ phận quan trọng nhất trong thi thể thầy ma chính là trái tim, bởi vì bên trong tất nhiên tồn tại tinh huyết Cổ Ma, tiếp đến chính là thân thể thầy ma.

Ma khí Cổ Ma ẩn chứa bên trong từng tấc huyết nhục, ma khí trên đầu không sao sánh bằng.

Nhưng hôm nay, 99% thi thể đã biến mất không thấy, điều này có thể không khiến người ta bức tức sao?

Bất quá bức tức cũng chỉ là bức tức, cho dù là nửa cái đầu cũng không thể lãng phí, thái tử Ma Tộc không chút khách khí liền thu thập nó, sau đó giận dữ bay khỏi hố sâu, chuẩn bị giết sách tất cả đám người ở đây để chút giận.

Nhưng sau khi hất bay ra, phát hiện tất cả mọi người đã biến mất, khiến hắn càng thêm căm phẫn.

* * * * *

* * * * *

Cách Âm Dạ trấn không xa có một tòa Đẩu Tiểu Sơn cao ngàn trượng, đây cũng là ngọn núi cao nhất khu vực hắc ám.

Trên núi ba mặt vách đá, có chút bằng phẳng, ngoại trừ một số cây cỏ thích hợp sinh trưởng trong bóng đêm, trên núi chỉ có vô số cự thạch màu đen.

Lúc này, xuất hiện một tòa cự tháp hai tầng màu đen đang hạ xuống đỉnh núi, chiếm cứ phạm vi mấy trăm trượng trên đỉnh núi, xung quanh cự tháp tản ra một cỗ khí thần thành, tà ác mà quỷ dị, khiến người ta hoảng sợ bất an.

Phong Liệt sớm coi khu vực này là địa bàn của chính mình, tự nhiên sẽ không rời đi, hơn nữa, hắn tự tình chính mình sở hữu thần khí trong tay, trong thiên hạ cũng không có mấy người đủ tư cách xua đuổi chính mình.

Trong không gian Huyền Thiên Tháp, Phong Liệt đặc ý nhìn thấy ma cực lớn dưới chân, trong lòng thoải mái không gì sánh được.

Hôm nay hắn đã xác định rõ ràng, đoạn xương ngón tay lấy được từ tay Triệu Kiên, tất nhiên chính là chém ra từ thân ma này.

Lúc trước luyện hóa một đoạn xương ngón tay, liền khiến thực lực Cửu U Vương đạt tới ngũ giai đỉnh phong đã đạt tới Long Biến Cảnh sơ kỳ.

Nếu luyện hóa toàn bộ cỗ thân ma cấp Thánh Hoàng cao 30 trượng này, vậy Cửu U Vương đạt tới trình độ nào? Chuyện này thực sự khiến người ta mong đợi.

Lúc này, Phong Liệt đột nhiên nhướng mày, trừng mắt nhìn về phía bên ngoài.

Giờ khắc này, có một gã thiếu niên anh tuấn cười một đầu quái vật cực lớn xuất hiện phía trên Huyền Thiên tháp.

- Ủa? Khí tức tòa cự tháp này tại sao cổ quái như vậy, giống như khí tức thánh tộc thánh vực chúng ta.

Vị thiếu niên này nhíu mày lắm bầm.

Thiếu niên này không phải ai khác, đúng là thái tử Ma Tộc lúc trước xuất hiện bên ngoài hồ sâu.

Hắn không thể đạt được thân ma, trong lòng vô cùng căm phẫn, cho rằng người cướp đoạt thân ma còn chưa thể đi xa, liền âm thầm tìm một vòng quanh khu vực hắc ám, không thể tìm được người cướp đoạt thân ma, lại bất ngờ phát hiện cự tháp phi thường.

- Nơi này không thể ở lâu, trước hết phải lấy tháp này đi, quay về nghiên cứu.

Thái tử Ma Tộc trầm ngâm một lát, tự nhiên phát hiện đây là một kiện bảo vật không tồi, cũng không để ý bảo tháp này có chủ hay không, lập tức muốn thu thập nó.

Trong không gian Huyền Thiên tháp, Phong Liệt nghe thấy tiếng thái tử Ma Tộc nói, khóe miệng nhếch lên tia cười lạnh.

Trông thấy thái tử Ma Tộc bay về phía Huyền Thiên Tháp, mưu tính lấy đi thần tháp, Phong Liệt tự nhiên không có phản ứng.

Cửu U Vương lập tức khoanh chân ngồi xếp bằng, hai tay nhanh chóng kết ấn, vài đạo ấn quyết đánh vào tháp hồn trong không gian.

Sau một khắc, chỉ thấy trên đỉnh Huyền Thiên Tháp chấn động ầm ầm, một cỗ khí tức hủy diệt mệnh môn cuộn cuộn bỗng nhiên phát tán, khiến thái tử Ma Tộc và quái thú dưới chân hắn tập trung gắt gao, tựa hồ tùy cơ hội bạo phát nhất kích kinh thiên động địa.

Cảm nhận được cỗ khí tức này uy thế mệnh môn cuộn cuộn không gì có thể ngăn cản, thân hình thái tử Ma Tộc lập tức run lên, trên mặt không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, dần dần tái nhợt không thôi.

Từ xưa tới nay hắc chưa bao giờ có cảm giác cái chết đến mình như giờ khắc này, hắc không chút hoài nghi, tiếp đến chính mình chắc chắn xuất một kích hủy thiên diệt địa, mặc cho chính mình có Thánh Kiếm trong tay cũng không làm nên chuyện gì.

Thoáng chốc, thái tử Ma Tộc gắt gao cầm chặt Thánh Kiếm trong tay, không dám cử động, cổ họng ngưng đọng, ngay cả quái thú dưới chân hắc đều phát ra tiếng bất an, ánh mắt hoảng sợ.

- Cường giả nhân tộc, bản thái tử vô tình mạo phạm quấy rầy.

Sau khi cả kinh, ánh mắt thái tử Ma Tộc có chút lập lờ, vội vàng cẩn thận nói về phía Huyền Thiên Tháp.

Vừa dứt lời, hắc liền ra hiệu cho quái thú dưới chân từ từ thối lui, chuyện hôm nay không thể làm, đương nhiên bảo vệ tính mạng là quan trọng.

Không ngờ, hắc vừa mới cử động, trong Huyền Thiên Tháp không thể ngăn cản sát lại lần nữa tăng thêm một phần nồng đậm.

- Người, người muốn thế nào?

Sắc mặt thái tử Ma Tộc cả kinh, không thể thoái lui, vội vàng nhìn chăm chăm vào cự tháp.

Trong tháp không gian, Phong Liệt không khỏi một hồi đắc ý, kỳ thực hắc giờ phút này chẳng qua chỉ là giả mạo mà thôi.

Hắc hiện tại và Cửu U Vương phân thân, vốn chỉ có thể sử dụng Huyền Tiên Tháp giống như sử dụng xác rùa đen, căn bản không phát huy chút uy lực nào.

Cũng may mắn hắc thôi động uy thế đủ chân thật dọa thái tử Ma Tộc phải khiếp sợ.

Sau khi khê âm trầm, ánh mắt Phong Liệt vô tình nhìn tới bảo kiếm trong tay thái tử Ma Tộc, con mắt lập tức sáng ngời, sau đó lạnh lùng nói:

- Tiểu gia hỏa, mau bỏ bảo kiếm trong tay ngươi xuống.

- Cái gì? Không thể, đây là Thánh Kiếm Thánh Tộc ta, tuyệt đối không thể để mất.

Thái tử Ma Tộc nghe xong muốn hắc lưu lại bảo kiếm trong tay, lập tức biến sắc, không chút do dự liền cự tuyệt.

Chuôi kiếm này này do phụ hoàng hắc giao cho hắc để thống lĩnh quân ma, xâm lấn tín vật trong Long Giới, cũng là kiện thần binh uy lực mạnh mẽ nhất trên thân thể hắc, dựa vào kiếm này hắc có thể đơn giản chém giết cường giả cùng cấp, một khi mất đi, uy tín và thực lực của hắc đều giảm xuống trầm trọng, tự nhiên không thể vứt bỏ. nguồn (.)

- Hừ, đã như vậy, ngươi hãy lưu lại mạng nhỏ tại đây.

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, không chút khách khí nói.

Lúc trước chứng kiến chuôi bảo kiếm này chém Long Biến Cảnh trung kỳ Triệu Nguyên Khuê thành hai đoạn, Phong Liệt đã biết rõ kiếm này là tuyệt vật phi phàm, âm thầm gấp ghé trong lòng, giờ phút này thái tử Ma Tộc đến thăm, hắc đương nhiên không muốn bỏ qua.

Tuy trên thân thể hắc không ít bảo vật, nhưng thần binh uy lực cường đại không nhiều lắm.

617. Chương 723: Thần Khí Hai Tầng(1)

Ma Long

Chương 723: Thần khí hai tầng(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>>

Trần Long Thiên Bi tuy phẩm cấp đủ cao, nhưng lại không tăng trưởng lực công kích, tại phương diện công kích không khác nhiều so với chí bảo bình thường.

Phong Ma Đại Thương hiện tại bất quá vừa mới đạt tới huyền bảo ngũ phẩm, đối phó với cao thủ cùng cấp coi như cũng được, một khi đối địch với đối thủ cùng cấp cần phải cẩn thận từng li từng tý, gây chuyện không tốt có thể bị hủy diệt.

Bạo Hổ Thánh Vương Xoa uy lực ngược lại không tệ, nhưng là binh khí thường dùng của Cửu U Vương.

Về phần thần khí huyền thiên, uy lực tuy rất mạnh, nhưng Phong Liệt gần đây có thể phát ra một kích uy lực, cần vài ngày mới có thể khôi phục như lúc đầu, ý nghĩa quan trọng nhất chỉ để uy hiếp.

Cho nên suy đi tính lại, Phong Liệt cảm thấy chính mình thực sự không có được thần binh có thể xuất thủ.

Đương nhiên, cái này cũng là bản thân hắn không biết đủ mà thôi, nếu để người khác biết trên người hắn có nhiều bảo vật như vậy còn chưa thỏa mãn, e là có thể bị ăn tươi nuốt sống.

Ngay khi Phong Liệt vừa dứt lời, Huyền Thiên Tháp liền phát ra khí tức hủy diệt được tăng cường thêm một mảng lớn, cơ hồ ép thái tử Ma Tộc mồ hôi đầm đìa, sắc mặt trắng bệch.

Thái tử Ma Tộc kinh hãi muốn chết, uy thế mạnh mẽ như vậy nén, khiến trong lòng hắn không thể kích phát nửa điểm tâm tư phản kháng.

Giống như gã phàm nhân đứng trước miệng núi lửa sắp phun trào, cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, cho dù chính mình cường tráng thế nào đi nữa sau một khắc cũng sẽ biến thành tro bụi, không có chút lo lắng nào.

Thời gian dần trôi qua, uy thế Huyền Thiên Tháp đạt tới đỉnh phong, dường như ngay lập tức muốn kích phát một kích trí mạng.

Còn trên mặt Cửu U Vương trong không gian tháp cũng toát ra tia mồ hôi, tuy chỉ là phô trương thanh thế, nhưng thực sự tiêu hao không ít ma khí.

Bất quá, công phu không phụ lòng người, ngay khi Cửu U Vương chuẩn bị tiêu tan khí thế, trực tiếp huy động Huyền Thiên Tháp tiêu diệt thái tử Ma Tộc, thái tử Ma Tộc kia đột nhiên thỏa hiệp.

- Khoan đã.

Thái tử Ma Tộc hét lớn một tiếng, tiếp tục nói:

- Tốt bản thái tử có thể lưu lại thánh kiếm.

- Coi như ngươi biết điều.

Trong lòng Phong Liệt liền vui mừng khôn xiết, nếu có thể mất chút khí lực lừa được bảo kiếm đến tay đương nhiên là chuyện tốt, huống hồ, cho dù Cửu U Vương chém ra Huyền Thiên Đoạn Kiếm cũng không hắn có thể chém chết đối phương.

Thái tử Ma Tộc nhìn trường kiếm trong tay, trên mặt toát lên vẻ oán tránh và không cam lòng không ngừng biến ảo, không thể tưởng tượng được chính mình xuất trận bất lợi, chẳng những không thu được chỗ tốt, còn phải vứt bỏ Thánh Kiếm, quả thực vô cùng nhục nhã.

Bất quá, bất luận thế nào đi chăng nữa bảo vệ tính mạng vẫn là quan trọng nhất, mạng nhỏ bị mất, tất thấy đều không có ý nghĩa.

Hơn nữa chỉ cần thực lực của chính mình vẫn còn, ngày sau còn có thể thu hồi.

Sau một khắc, hắn cầm trường kiếm trong tay ném về phía Huyền Thiên Tháp, đồng thời thân hình bay ngược lại phía sau, khi hắn thối lui cách vài vạn trượng, liền dùng vẻ mặt oán độc nhìn về phía Huyền Thiên Tháp.

Ngay khi thanh trường kiếm kia rơi xuống Huyền Thiên Tháp, liền biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, uy thế cường đại Huyền Thiên Tháp bạo phát cũng tiêu tan vô hình, thiên địa lại khôi phục bình thường.

- Hừ! Bạn luận người là ai, dám cả gan nhòm ngó Thánh Kiếm Thánh Tộc ta, bản thái tử tất nhiên sẽ khiến người phải trả giá đắt, hãy đợi đấy.

Sau khi thái tử Ma Tộc bạo phát một câu, liền vội vàng không chế quái thú nơm nớp lo sợ bay về phía biên giới khu vực hắc ám.

- Khả khả, muốn lão tử trả giá đắt, vậy người cũng không tồi.

Phong Liệt khinh thường cười cười, đưa mắt nhìn thái tử Ma Tộc dần dần biến mất, hắn không chút quan tâm đối với chuyện kết oán với một đại địch.

Thực lực tăng vọt, sự tự tin của hắn cũng từ đó tăng lên, đặc biệt sau khi đã có hai đại trợ thủ đắc lực Cửu U Vương và Tịch Diệt phân thân, hắn không hề lo lắng đặt chân vào danh sách cường giả đại lục, có thể chuyện tình hoặc người khiến hắn kiêng kỵ càng ngày càng ít.

Hắn từ khi xuất đạo đến nay, có thể nói trên choker vô số địch nhân, hơn nữa còn có một số địch nhân cường đại.

Ví như bát đại gia tộc Ma Võ Viện, Lôi Long Giáo Lôi Ngọc Thành, Ngân Long Giáo Ngân Nguyệt Sơn Trang, Thiết Chỉ Vương . . . Những thế lực này có thể nói vô cùng cường đại, người bình thường choker tới một cái đều không thể chịu nổi.

Nhưng cho tới nay, những thế lực này giao phong với hắn đều chưa thể chiếm tiện nghi nửa điểm, ngược lại cả đám chịu tổn thất nghiêm trọng, đặc biệt là Triệu gia, chỉ riêng cường giả Hóa Đan Cảnh đã tổn thất bảy tám người.

Có lẽ những địch nhân này đều chuẩn bị cơ hội cho hắn một kích trí mạng, nhưng hiện tại dĩ nhiên Phong Liệt đã đủ lông đủ cánh, không chút sợ hãi những thế lực này, ngược lại lại có chút mong chờ.

Trông thấy thái tử Ma Tộc thực sự đã rời đi, Phong Liệt mới huy động thanh trường kiếm trong tay.

Vỏ ngoài thanh trường kiếm xoắn tròn màu đỏ thậm chí đẹp mắt khắc vài mảnh ký hiệu, không tiết ra bất cứ tia khí tức nào.

Keng keng!

Tiếng kiếm du dương vang lên.

Phong Liệt rút trường kiếm ra, lập tức một mảnh huyết diễm đẹp đẽ tràn ngập khắp không trung, đồng thời mang theo khí tức sắc bén xuyên thấu nội tâm khiến chấn động nhân tâm.

Phong Liệt nheo hai mắt lại, chỉ thấy chuôi trường kiếm ánh sáng huyết hồng lấp lánh giống như hồng thủy tinh thượng đẳng luyện thành, rộng bốn đốt ngón tay, dài hơn bốn thước, trên mũi kiếm có ba đạo rãnh máu, mơ hồ có thể nhìn thấy một đạo hoa văn Huyết Long, chuôi kiếm là một đầu rồng uốn lượn, nắm vừa vặn trong tay vô cùng thoải mái vô cùng dễ chịu.

Từ mũi kiếm tới chuôi kiếm còn hai ký tự huyền ảo, xem ra chính là tên chuôi kiếm này. (

- Kiếm tốt!

Ánh mắt Phong Liệt sáng ngời, không khỏi thầm khen một tiếng.

Sau khi hắn vận mình vài lần, liền bức ra một giọt tinh huyết, định để Thánh Kiếm nhận chủ.

Nhưng tiếp đến khiến hắn lại kinh ngạc phát hiện, chuôi Thánh Kiếm không có cách nào nhận chủ.

- Ồ? Quái dị.

Phong Liệt không khỏi nhíu mày, hắn khẳng định, chuôi Thánh Kiếm này không phải bất cứ vết tích tinh thần nào. (Tinh thần nghĩa là sao)

Chuôi kiếm này có thể có chút kỳ quái.

Đột nhiên, Phong Liệt nhớ tới tính huống thái tử Ma Tộc sử dụng chuỗi kiếm này, lúc này thái tử Ma Tộc không phải lấy ra từ trong cơ thể, mà là lấy ra từ trong nạp linh giới.

- Hẳn là chuỗi kiếm này cũng không phải bảo khí?

Trong lòng Phong Liệt không khỏi nghĩ đến điểm này.

Tiếp đến, hắn bơm một tia nguyên khí vào trong Thánh Kiếm, lập tức, một đạo tia máu rất nhỏ bắn về phía xa xa, tia máu sắc bén giảo hoạt khiến trong lòng Phong Liệt âm thầm chấn động.

Xoẹt

Một tiếng phá không nhẹ nhàng vang lên, kiếm quang tiến nhập không trung biến mất không thấy.

Phong Liệt thấy vậy, sắc mặt liền vui mừng khôn xiết, không thể nhận chủ, nhưng uy lực của chuỗi kiếm này khiến người ta cực kỳ kinh hãi, e là không kém bất cứ chỉ bảo nào.

Ngay khi Phong Liệt vượt vượt Thánh Kiếm, đột nhiên phát hiện đạo khí tức cường đại tiến nhập khu vực hắc ám rất nhanh liền đi tới Huyền Thiên Tháp.

-Ồ? Từ khi nào nơi này tồn tại thiết tháp? Bốn tọa trước đây đã tới mấy lần cũng chưa từng phát hiện.

- Không đúng tháp này có chút cổ quái.

- Tại sao ta cảm thấy có khí tức Âm Ngục?

- Đúng vậy trong đó hoàn toàn tồn tại khí tức Âm Ngục, chẳng lẽ Cửu U Vương lúc này, bắt quá, tại sao lại là hai tầng? Hẳn là. . .

- Thần khí hai tầng? Trời ơi. . .

* * * * *

618. Chương 724: Thần Khí Hai Tầng(2)

Ma Long

Chương 724: Thần khí hai tầng(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Trên không trung trên đỉnh Huyền Thiên Tháp, năm gã cường giả Long Biển Cảnh toát ra khí tức uy áp, nhìn xuống phía dưới trong thấy tòa thiết tháp không khỏi kinh hô, trong mắt lóe lên vẻ tham lam và khiếp sợ.

Không gian trong tháp, Phong Liệt thu hồi Thánh Kiếm và thân ma, ngẩng đầu liếc nhìn không trung.

Chỉ thấy trong năm gã cường giả phía trên, có ba người hắn đã từng gặp, theo thứ tự là Diệp Khai, Sở Thanh Nhã và Sở Hóa Long, về phần hai gã còn lại, không có gì hơn đều là cường giả tam đại gia tộc, khí thể hai gã này so với ba người Diệp Khai còn cường đại hơn nhiều.

Phong Liệt thấy năm người này, lập tức nghĩ tới đám người Diệp Khai lúc trước bị mất thân ma, liền quay về gia tộc cầu viện.

Hắn không quá quan tâm tới chuyện này, chỉ cần mình lưu lại bên trong Huyền Thiên Tháp, mặc cho cường giả Long Biển Cảnh đến nhiều hơn nữa cũng không làm gì được chính mình.

Hơn nữa, sau khi Chung Dương chết tại Âm Vô Phong, chắc hẳn những lão yêu nghiệt này tiếc mạng sẽ không dám tùy tiện làm điều xằng bậy.

Quả nhiên không ngoài dự tính của Phong Liệt, đám người Sở Hóa Long, Diệp Khai cho dù lộ rõ vẻ thèm khát đối với Huyền Thiên Tháp, nhưng không có ý định động thủ, thậm chí đều lui lại phía sau tới vạn trượng, đứng bên ngoài quan sát, trong mắt cả đám tinh mang lập lòe, suy tính không biết làm gì để lấy.

Sau một hồi, Sở Hóa Long đột nhiên cao giọng truyền về phía Huyền Thiên Tháp.

- Không biết người bên trong có phải Cửu U Vương không?

Thật lâu sau, Sở Hóa Long không nhận được bất cứ lời nào đáp lại, sắc mặt liền trở nên thịnh nộ, sau khi suy nghĩ một chút, hắn lại nói:

- Cửu U Vương, có thể lộ diện?

- Cửu U Vương, mặc dù ngươi có thần khí trong tay, nhưng đơn độc một thân một mình, chẳng lẽ ngươi định đối địch với toàn bộ thiên hạ sao?

Diệp Khai cũng ngạo nghễ nói.

- Cửu U Vương, ra ngoài nói chuyện có lẽ chúng ta có thể hợp tác.

- Nếu như ngươi nguyện ý gia nhập tam đại gia tộc chúng ta. . . Chúng ta có thể tiến cử ngươi gia nhập Long Võ Minh.

* * * * *

Năm gã cường giả Long Biên Cảnh thay nhau lên tiếng, liên tục nói về phía Cửu U Vương.

Bọn họ đều không phải kẻ ngu, ngược lại, năm lão yêu nghiệt sống hơn mấy trăm nghìn năm gọi là tinh sống vẫn chưa đủ.

Đã biết rõ Cửu U Vương một mực trong Ám Ngục ắt không có biện pháp, dứt khoát lôi kéo một phen, nếu có thể lôi kéo hắn gia nhập gia tộc chính mình, đây chẳng phải giống như nắm thần khí trong tay?

Một khi khống chế thần khí, về sau chẳng những trong giáo phái, thậm chí ngay cả trong toàn bộ Long Võ Minh cũng có được tiếng nói.

Đương nhiên, lúc này bọn họ nói thật giả khó phân biệt, phần lớn có thể chỉ muốn thăm dò Cửu U Vương một chút, biết người biết mình, sau đó lại mưu tính.

Bất quá, Phong Liệt sao có thể để bọn họ có cơ hội này?

Hôm nay chưa phải thời điểm hắn bạo lộ thân phận, bằng không mà nói, về sau chắc chắn khó tiến nửa bước, nhiều nhất chỉ có thể là con chuột chạy qua đường.

Cho nên, Phong Liệt dứt khoát mất điếc tai ngơ, mặc kệ năm người nói mỗi miệng, hắn cũng không nói lời nào, dứt khoát phong bế thần tháp. xem tại

Trong không gian tháp, bản thể Phong Liệt ngồi trên ghế vuốt vuốt Thánh Kiếm, làm quen với công năng của Thánh Kiếm.

Cửu U Vương bắt đầu thôn phệ thân ma đề cao thực lực bản thân, Tịch Diệt phân thân lại ghé vào Tiên Âm Sàng tìm hiểu các loại chiến kỹ Thiên Cấp.

Cảm giác sở hữu phân thân hoàn toàn khác, mấy chuyện đều có thể tiến hành cùng lúc, không quá nhiều lần nhau, quả thực tuyệt vời không gì tả nổi.

Thân ma ẩn chứa ma khí cực kỳ kinh người, lúc trước vền vẹn chỉ một đoạn xương ngón tay đã khiến Cửu U Vương tiêu hóa mất thời gian dài, còn hôm nay đối với cổ thi thể hoàn chỉnh, đương nhiên tốc độ không thể nào nhanh, bất quá thực lực của Cửu U Vương được đề thăng theo từng giây, sáng khoái vô cùng.

Về phần Tịch Diệt phân thân, tuy tồn tại trạng thái cự lang, nhưng trên thực tế chính là Tịch Diệt Chi Hỏa, muốn đề cao thực lực chỉ có thể thôn phệ nguyên khí thuộc tính hỏa, hơn nữa, nó đã đạt đến giai đoạn hậu kỳ lục giai, tấn chức cần phải có số lượng sinh cơ và nguyên khí nhiều đến mức không gì tưởng tượng nổi, còn muốn đề cao thực lực lại vô cùng khó khăn, hiện tại tìm hiểu chiến kỹ ngược lại cũng không tồi.

Như vậy, để bản thể Phong Liệt xuất hiện, có vẻ không việc gì.

Sau khi trầm ngâm một chút, bản thể Phong Liệt trực tiếp thúc dục thần đồ bốn nguyên, bay về phía Tứ Phương Thành.

* * * * *

Một ngày sau đó, đám người Sở Hóa Long, Diệp Khai nói về phía thần tháp đến mức miệng đắng lưỡi khô, cuống họng cứng đờ nhưng người trong thần tháp không đáp lại nửa câu, trong lòng không khỏi cảm phần, dần dần mất đi tính kiên nhẫn.

- Hừ, thứ không biết điều, chúng ta đi thông báo tới Long Võ Minh không tin không thu thập được một tên Cửu U Vương.

Một gã cường giả Long Biến Cảnh trung kỳ rốt cục không chịu đựng nổi, hừ lạnh nói.

- Thần khí tốt chính là chuyện trọng đại, có lẽ đưa lên Long Võ Minh thương nghị.

- Azzzz đáng tiếc nếu như tam đại gia tộc chúng ta có thể khống chế thần khí hai tầng này, tất nhiên có thể xếp vào nhóm thế lực thượng lưu trong Long Võ Minh, thậm chí nhiều khả năng có địa vị sánh ngang Phiêu Miểu Thiên Cung và Thiên Diễm Môn.

* * * * *

Sau khi năm gã cường giả tam đại gia tộc phát sinh một hồi bức tức, liền hậm hực rời khỏi khu vực hắc ám, từng người từng người quay trở về gia tộc.

Hôm nay đã mất đi thân ma, Âm Dạ trấn này không còn là khu vực đóng quân trọng yếu nữa rồi, đệ tử Ma Duyên Giáo tam đại gia tộc bồi dưỡng hầu tử vong toàn bộ, về phần số ít không chết đều đã bỏ chạy rất xa, sợ lại gặp phải Cổ Ma lần nữa bị khống chế tâm trí.

Tiếp đến, toàn bộ khu vực hắc ám ngoại trừ một chút xác chết, âm hồn hoang dại ngẫu nhiên gào thét, còn lại vô cùng yên tĩnh.

Bất quá, sau này ngược lại có không ít người bởi vì tò mò đến nơi này tìm kiếm tới tột cùng, thậm chí giang hồ đồn đại, Âm Dạ trấn xuất hiện bảo vật tuyệt thế, khiến từng đám từng đám cường giả liên tục đến đây tìm kiếm.

Nhưng những này sau khi tiến nhập khu vực hắc ám, đều không còn xuất hiện trên thế giới này, hết thảy đều bị cự lang gọi là liệt sát giả thôn phệ, thậm chí ngay cả một số lão quái Hóa Đan Cảnh cũng khó khăn lắm mới may mắn thoát khỏi.

Như vậy, nơi đây vốn hắc ám không thấy mặt trời, lại được bao phủ thêm một tầng u ám.

Sau một tháng, toàn bộ khu vực hắc ám trở thành cấm địa bên ngoài bình nguyên ma quỷ, sơn mạch Ma Long phía đông đại lục, không còn ai dám bước tới nửa bước, thậm chí có người hiểu chuyện đổi tên Âm Dạ trấn thành Ma Vực Tử Vong, khiến người ta nghe mà biến sắc.

Thoáng chốc đã hai tháng trôi qua.

Hai tháng này, Phong Liệt tương đối an nhàn, trong Tứ Phương Thành không có phát sinh bất cứ đại sự gì, phần lớn thời gian hắn đều động tới vấn đề bình cảnh Hóa Đan Cảnh, nhưng tiến triển quá mức nhỏ bé.

Bất quá, hắn ngược lại không chút chán nản, dù sao bình cảnh Hóa Đan Cảnh liên quan tới chuyện cảm ngộ Thiên Đạo, ngoài thiên tư, tài nguyên tu luyện bên ngoài, cơ duyên cũng cực kỳ quan trọng, không thể cưỡng ép được.

619. Chương 725: Trang Huyền Cơ(1)

Ma Long

Chương 725: Trang Huyền Cơ(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Trong khoảng thời gian này, Triệu gia, Thiết Chỉ Vương, Lôi Long Giáo. . . Những đại cừu địch đối với Phong Liệt trước kia không biết bộc phát ý nghĩ gì tựa hồ đều biến mất, không hề tìm đến Phong Liệt gây khó dễ.

Thậm chí ngay cả giải thưởng trăm triệu Long Tinh đổi lấy Phong Liệt, cũng theo các sát thủ chết oan uổng dần dần lắng xuống.

Về phần Long Võ Minh, ngược lại phát hai ba gã cường giả Long Biển Cảnh âm thầm chiêu hàng Cửu U Vương, dùng mọi thủ đoạn đều không có cách nào thực sự nắm giữ Cửu U Vương, cuối cùng đều không công mà lui, tựa hồ theo thời gian trôi đi đành chấp nhận chuyện Cửu U Vương không chế thần khí.

* * * * *

* * * * *

- Trương huynh, nghe nói công tử Lý Gia Nhị phía đông thành tháng trước tiến nhập Ma Vực, không có trở ra, thực sự tiếc thay một vị thiên tài.

- Ngu dân, dựa vào một chút công phu không biết trời cao đất dày, lão tử từng tận mắt chứng kiến liệt sát giả kia cao tới trăm trượng, toàn thân đen kịt, con người to bằng cổng thành, nơi ánh mắt đảo qua ngay cả núi cao đều lập tức hóa thành tro bụi, công tử Lý Gia Nhị kia bất quá chỉ sở hữu tu vi Cương Khí Cảnh, không đủ nhét vào kẽ răng liệt sát giả.

- Dù sao hiểm địa kia, không phải ta và ngươi có thể đặt chân tới, cuộc tuyển chọn tham gia chiến trường Thiên Long Vực Cổ còn cách thời gian khá dài, Vương huynh có báo danh không?

- Aizzz, nghe nói chỉ vắn vắn tuyển chọn 300 người, e là thực lực không đạt tới Thần Thông Cảnh thì đừng nghĩ tới, vi huynh chỉ sở hữu tu vi Cương Khí Cảnh, cho dù báo danh cũng chỉ uống công, chi bằng hãy bỏ qua.

- Đúng vậy, e là toàn bộ Tứ Phương Thành chúng ta chỉ có thành chủ đại nhân có khả năng trúng tuyển.

- Đó là Phong đại nhân tuổi còn trẻ đã đạt tới Thần Thông Cảnh đỉnh phong, chính là cường giả trẻ tuổi đệ nhất đại lục, bốn đại vương sát thủ đều bị hắn giết chết, thậm chí Thiên Độc lão quái là cường giả Long Biển Cảnh đều không thể làm gì hắn, cường giả thiên tài như vậy không được chọn mới là chuyện lạ. . .

* * * * *

Trên lầu lâu khu phía tây Tứ Phương Thành, hai gã thanh niên trẻ tuổi khí độ bất phàm ngồi gần cửa sổ đối ẩm, nghe mọi người xung quanh uống rượu bàn luận viển vông, nghe gió mát ngoài cửa sổ thổi tới, cũng cực kỳ thích thú.

- Phong huynh, chiến trường Thiên Long Vực Cổ mở ra trong khoảng thời gian một năm, trước khi đi huynh nhất định phải giúp tiểu đệ giải quyết chuyện phiền toái kia ah.

- Phong huynh, chiến trường Thiên Long Vực Cổ mở ra trong khoảng thời gian một năm, trước khi đi huynh nhất định phải giúp ta tiểu đệ giải quyết chuyện phiền toái kia ah.

Bên cửa sổ, một gã thiếu niên anh tuấn mặc bạch y, vẻ mặt đau khổ nói với một gã thiếu niên mặc hắc y.

Gã thiếu niên vừa nói không phải ai khác, chính là đại đệ tử của Chiêm Thiên Các chủ Trang Huyền Cơ, người này hiện tại bị lừa vào phủ Phong Liệt trợ giúp Phong Liệt.

Giờ phút này hắn ngồi đối diện với thiếu niên mặc áo đen tuy không được coi là vô cùng anh tuấn, thực sự nên lòng có thể coi là thanh tú, trong đôi mắt sáng ngời ẩn chứa huyền cơ, trên tâm mi hiện hiện hình vẽ Thiên Long nho nhỏ, tăng thêm vài phần mỹ lệ tà dị, khiến người không biết trong lòng kinh sợ.

Trong khoảng thời gian này, Trang Huyền Cơ đã thay Phong Liệt xử lý không ít việc trong thành, để phủ thành chủ và một đại gia tộc trong thành quan hệ tương đối tốt, điểm này khiến Phong Liệt có chút tán thưởng.

Bất quá, người này cũng gây lên không ít phiền toái, đơn giản là hắn có một đam mê cực kỳ bất lương chính là câu dẫn phụ nữ đã có chồng.

Theo lý thuyết, người này xuất thân không tầm thường, cũng là nhân tài kiệt xuất trăm năm khó gặp trên đại lục, rất dễ lọt vào mắt xanh của vô số tiểu thư thế gia.

Bất quá, hắn không có nửa phần hứng thú đối với tiểu thư chưa lấy chồng, duy chỉ chung tình với một số thiếu phụ xinh đẹp đã thành thục.

Trang Huyền Cơ thường ngày dựa vào chính mình có thể bói quẻ, cộng thêm tướng mạo không tệ, lừa gạt các đại gia tộc tại Tứ Phương Thành, khiến không ít thiếu phụ trẻ tuổi xinh đẹp đã có chồng bị hắn lừa lên đường. đọc truyện mới nhất tại .

May mắn hắn thủ đoạn tinh, mới không bị bắt gian tại giường, bất quá danh tiếng Trang Huyền Cơ hắn đã lan truyền khắp Tứ Phương Thành, đến mức ai lấy đều cảnh giác sợ bị cấm sùng.

Phong Liệt khẽ uống một chén, tức giận liếc nhìn Trang Huyền Cơ, trong ánh mắt vô cùng khinh thường, hắn tự nhiên hiểu cái Trang Huyền Cơ gọi là phiền toái, sau khi khẽ trầm ngâm, hắn cười cười nói:

- Huyền Cơ, muốn ta giúp ta giải quyết chuyện tình phiền toái kia kỳ thực cũng không đáng khiển trách, bất quá nhìn người không giống người đoản mệnh, ta đến Thiên Long Vực một chuyến sau đó sẽ nói.

- Cái gì? Phong huynh, huynh có biện pháp rồi hả? Thật tốt quá.

Trang Huyền Cơ nghe xong Phong Liệt nói lời này, con mắt lập tức sáng ngời, sắc mặt hưng phấn không thôi, thiếu chút để chén rượu trong tay đổ xuống.

Bất quá, khi hắn thấy khóe miệng Phong Liệt nhếch lên trên tức, lại không khỏi sầu khổ, hắn tự nhiên hiểu hàm ý trong lời nói của Phong Liệt.

- Phong huynh, huynh thấy tiểu đệ đã trở thành nô bộc cho huynh vài tháng rồi, xin huynh hãy thương xót tiểu đệ.

- Khụ khụ, có lẽ ngươi nhận ra, từ xưa tới nay ta không quan tâm tới chuyện Tứ Phương Thành, cho nên ngươi vẫn có điểm hữu dụng ah.

Phong Liệt cắt ngang lời Trang Huyền Cơ, khinh thường nói.

Trang Huyền Cơ thấy vẻ mặt Phong Liệt thản nhiên như không, không khỏi sốt ruột, ma chùng trong cơ thể đã tra tấn gần nửa năm, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát, vạn kiếp bất phục.

Ánh mắt biến ảo một hồi, Trang Huyền Cơ gắng sức bình phục tâm tình kích động, thở dài nói:

- Phong huynh, muốn biết điều gì huynh cứ hỏi, bất quá, tiểu đệ cũng không biết quá nhiều.

- Coi như tiểu tử ngươi biết điều.

Phong Liệt mỉm cười từ từ nói:

- Ta muốn biết Thiên Trúc tiên sinh thấy gì trên thân thể ta?

- Chuyện này. . .

Trang Huyền Cơ khẽ sững sờ, lập tức không khỏi nhú mày, trong lòng âm thầm do dự bất định.

Phong Liệt không ép bức quá phận, quay đầu nhìn từng đôi nam nữ qua lại trên phố.

Tứ Phương Thành hôm nay đã khôi phục yên tĩnh trước kia, bầu không khí không chút căng thẳng, hơn nữa bởi vì đại lục Tây Phương và Ma Tộc tác chiến, thường ngày đều có vô số võ giả từ phía tây chạy tới, khiến Tứ Phương Thành náo nhiệt hơn trước.

Đại lục Long Huyết là thế giới võ giả, từ xưa tới nay không thiếu chiến loạn, thậm chí cũng đã quen với chiến loạn, cho nên đối với chuyện tình Ma Tộc xuất hiện, Long võ giả trên thế gian không quá sợ hãi, chỉ khổ một số phàm nhân bình thường.

Phong Liệt nhìn người trên phố đi lại tấp lập, trong tâm khó có được một phần yên tĩnh.

Từ khi xuất đạo đến nay, phần lớn thời gian hắn đều sát cơ tứ phương, thời gian an nhàn như vậy có phần khó có được.

- Phong huynh, sư tôn ta nói số mệnh huynh chỉ còn ba năm, không, hiện tại mà nói chỉ còn lại hai năm.

Trang Huyền Cơ do dự một chút, rốt cục mở miệng nói.

- Ủa?

Ánh mắt Phong Liệt có chút lạnh lẽo, quay mặt lại, trầm giọng nói:

- Chẳng phải người nói số mệnh ta không có cách nào tính toán sao?

- Đúng vậy, nhưng ta chưa nói sư tôn ta tính được, lão nhân gia người chỉ dùng đôi mắt là nhìn ra.

620. Chương 726: Trang Huyền Cơ(2)

Ma Long

Chương 726: Trang Huyền Cơ(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Bộ dáng Trang Huyền Cơ rất tự nhiên.

- Chuyện này có gì khác?

Phong Liệt khó hiểu nói.

- Đương nhiên là khác, tín vật của Chiêm Thiên Các chủ chúng ta là thứ có thể hiểu thấu âm dương, xuyên qua thời đại hỗn loạn thiên cổ, cái này không hề liên quan tới toán thuật.

Trang Huyền Cơ giải thích nói.

- Ah? Có loại vật này?

Trong lòng Phong Liệt khẽ động, không khỏi tin thêm vài phần, hắn lại hỏi:

- Ta còn hai năm số mệnh? Tại sao lại có hai năm? Hai năm về sau sẽ như thế nào?

Thời điểm trước kia hắn gặp Thiên Trúc, liền biết lão gia hỏa này tất nhiên phát hiện điều gì đó trên người mình, không thể tưởng tượng được dĩ nhiên là chuyện này, vấn đề này khiến trong lòng chính mình không khỏi có chút căng thẳng.

- Người miễn là còn sống thì số mệnh còn, chẳng qua vấn đề chính là bao nhiêu mà thôi, hai năm sau số mệnh huynh khô kiệt, dĩ nhiên là. . .Aizzz. . .

Trang Huyền Cơ tiếc hận lắc đầu, ý tứ không cần nói cũng biết.

Ánh mắt Phong Liệt co rút lại, trong lòng âm thầm khiếp sợ, nếu lời Trang Huyền Cơ nói là thật. . .Vậy chẳng phải mạng nhỏ của chính mình khó giữ được?

Như vậy sao được?

Chính mình cả đời sống vất vả, tình thế tốt đẹp hiển hiện ngay trước mắt, còn có một đám hồng nhan tri kỷ chờ đợi mình đến cưới làm vợ, như vậy chẳng phải lỗ lớn rồi sao? Đổi lại, bất cứ ai đều không cam chịu ah.

- Có biện pháp gì giải quyết sao?

Phong Liệt trầm ngâm một hồi liền hỏi.

- Không có.

Trang Huyền Cơ lắc đầu nói.

- Thực sự không?

Phong Liệt hoài nghi nhìn Trang Huyền Cơ nói.

- Quả thực không.

- Vậy coi như ma chủng trong cơ thể người không cần phải giải trừ, phò tá ta cùng xuống địa ngục uống rượu.

Phong Liệt mỉm cười, không hề ép hỏi, bình thản uống rượu.

- Huynh, huynh. . . Phong huynh. . ., làm người phải có tâm ah.

Trang Huyền Cơ nghe xong lời này, lập tức tròn mắt, đây chính là lần đầu tiên hắn biết được người trước mặt chính mình không ngờ lại quá vô sỉ như vậy, trong lòng không khỏi thầm hỏi hận chính mình thông báo cho hắn chân tướng.

Hắn nhận thấy, cho dù Phong Liệt thản nhiên như không, nhưng bộ dáng không giống giả bộ, liền vội vàng vò đầu bứt tai, như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than.

- Phong huynh, huynh không thể làm như vậy với ta, sau khi huynh chết tiểu đệ nhất định chăm sóc tốt cho người nhà của huynh, còn có hồng nhan tri kỷ của huynh, hơn nữa sẽ xây dựng cho huynh một lăng mộ rộng lớn như hoàng cung.

- Không cần, người nhất định phải chết trước ta.

- Phong huynh cùng lắm trong hai năm này tiểu đệ giới thiệu giúp huynh 1000 thiếu phụ xinh đẹp, để huynh thoải mái tới chết, giúp huynh ra đi không nuôi tiếc.

- Lão tử không thích thứ này.

* * * * *

* * * * *

Trang Huyền Cơ nói khô miệng, nhưng Phong Liệt không hề thay đổi, nghiêm nhiên vẫn giữ nguyên bộ dáng đồng quy vu tận.

Trong lòng Phong Liệt nghĩ rất đơn giản, bản thân hắn dốt đặc cán mai đối với số mệnh, nhưng Chiêm Thiên Các chắc chắn hiểu được, đã sở hữu Trang Huyền Cơ trong tay chính mình, không ép hắn còn ép ai?

Cho dù Trang Huyền Cơ không đủ đạo hạnh, nhưng chẳng phải sau lưng hắn còn có Thiên Trúc, còn có tất cả Chiêm Thiên Các sao?

Đương nhiên Trang Huyền Cơ cũng minh bạch đạo lý này, thấy Phong Liệt kiên định không đổi, thời gian trôi qua hắn cũng không nghĩ ra cách, chỉ cảm thấy chén rượu ngon uống vào vô vị, vô cùng phiền muộn.

Hai người trầm mặc sau một hồi, đột nhiên, con mắt Trang Huyền Cơ có chút sáng ngời:

- Ô? Đã có cách.

- Ủa? Có biện pháp rồi sao?

Trong lòng Phong Liệt âm thầm ngưng đọng.

Dù sao cũng liên quan tới vận mệnh của chính mình, tuy hấn biểu hiện lạnh nhạt, kỳ thực vô cùng căng thẳng.

Trang Huyền Cơ vuốt vuốt cằm ra vẻ trầm ngâm nói:

- Chuyện này, ngược lại có một cách, nhưng có ích hay không tiểu đệ không dám nắm chắc.
- Nói ta nghe chút. . .

Phong Liệt không kiên nhẫn được cắt ngang hấn nói.

- Khụ, khụ.

Trang Huyền Cơ ho khan hai tiếng, tỏ vẻ thần bí nói.

- Phong huynh, có thể huynh đã từng nghe nói Thiên Long Bi viễn cổ?
- Thiên Long Bi?

Trong lòng Phong Liệt khê động, lập tức nghĩ tới truyền thuyết viễn cổ được ghi chép trong sách cổ Ma Long Giáo.

Truyền thuyết thế gian tồn tại một khối thần bí, chính là nơi phát ra nghìn vạn sinh mệnh thế gian, ai khống chế được khối thần bí này, sẽ trở thành chúa tể thế gian.

Mà thời kỳ cuối thời đại Chân Long viễn cổ, chủ nhân Long Giới kết hôn, dùng thần bí luyện hóa thành một chiếc nhẫn tặng tình nhân, kết quả khiến Long Giới sụp đổ, thiên địa đổi chủ, khi đó mới có Nhân Tộc quật khởi.

Đương nhiên, chuyện này chỉ là truyền thuyết, thật hay giả không ai rõ.

- Người nói chính là khối Thiên Long Bi chứa tể số mệnh trong truyền thuyết?

Phong Liệt do dự một chút nói.

- Không sai Phong huynh không hổ xuất thân danh môn đại phái, ngay cả chuyện này cũng biết.

Trang Huyền Cơ nhẹ nhàng gạt đầu tán dương, trầm giọng vỗ mông ngựa.

Bất quá, hấn thấy sắc mặt Phong Liệt có chút bất ngờ, liền vội vàng nhếch lên tươi cười giải thích nói:

- Phong huynh, một khi đạt được Thiên Long Bi sẽ trở thành chúa tể toàn bộ số mệnh thế gian, vậy muốn thay đổi số mệnh một người chẳng phải bữa ăn sáng sao?

Trang Huyền Cơ nói tựa hồ nghe rất có lý, nhưng Phong Liệt lại không dễ bị gạt, lập tức biến sắc tức giận mắng:

- Thiên Long Bi là vật trong truyền thuyết, chưa ai nhìn thấy, có hay không cũng không rõ, ngược lại đi đâu để tìm?
- Khoan đã, Phong huynh đừng vội, tiểu đệ còn chưa nói hết lời.

Trang Huyền Cơ cũng không bực tức, cười mỉm nói:

- Phong huynh có điểm không biết, ý nghĩa tồn tại của Chiêm Thiên Các chúng ta chính là giết sát quy luật luân chuyển số mệnh của muôn dân trăm họ, không có chuyện gì Chiêm Thiên Các chúng ta không biết.
- Tốt rồi, nói đến điểm chính đi.

Phong Liệt nhếch miệng, sắc mặt có chút khinh thường.

- Khụ, khụ. . .

Trang Huyền Cơ ho khan hai tiếng, chỉnh đốn lại sắc mặt, nhìn xung quanh thần bí nói.

- Phong huynh, khối thần bí kia chắc chắn tồn tại trên thế gian, hơn nữa, trước mỗi thần thiếp địa gặp đại kiếp nạn đều xuất hiện.

Kỷ nguyên thiên địa dùng kiếp làm đơn vị, một kiếp bao gồm trăm vạn năm, theo Chiêm Thiên Các chúng ta suy tính, thế giới hiện tại của chúng ta đã các đại kiếp nạn thiên địa không xa.

- Ủa? Có chuyện này?

Trong lòng Phong Liệt khẽ chấn động.

- Đương nhiên huynh chưa nghe nói Ma Tộc thượng cổ bị diệt vong đã hiện thế sao? Hơn nữa, Ma Tộc chính là tử địch thiên cổ với Thần Tộc, Ma Tộc đã xuất hiện, Thần Tộc trở về e là chuyện không xa, còn có Linh Tộc, Minh Tộc. . . E là vô số chủng tộc sẽ lần lượt xuất hiện, đây cũng là điềm báo đại kiếp nạn thiên địa, chỉ tới thời khắc cuối cùng mới xuất hiện cục diện bách tộc phân tranh

Trang Huyền Cơ nói.

- Chuyện này liên quan gì tới Thiên Long Bi?

Phong Liệt chau mày nói.

- Đương nhiên có liên quan, các chủng tộc tranh chấp chính là Thiên Long Bi, theo truyền thuyết chỉ cần chủng tộc nào nắm giữ Thiên Long Bi sẽ trở thành chúa tể thế gian.

Trang Huyền Cơ uống một ngụm rượu, hà hơi, tiếp tục nhẹ giọng nói:

- Phong huynh biết tại sao chiến trường Thiên Long Vực Cổ vì sao mở ra sớm hơn sáu năm không?

- Vì sao?

Ánh mắt Phong Liệt khẽ động, hiếu kỳ nói.

Thời gian dần trôi qua, trong lòng hắn càng lúc càng khẩn trương, hắn mơ hồ cảm giác được tất cả mọi chuyện đều liên quan tới chính mình.

621. Chương 727 : Đại Hán Uy Mãnh(1)

Ma Long

Chương 727 : Đại hán uy mãnh(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

- Bởi vì theo tin đồn Thiên Long Bi tồn tại trong chiến trường Thiên Long Vực Cổ.

Hiện tại Ma Tộc đã xuất thế, e là không lâu sau chủng tộc đều lục đục xuất hiện, nếu sau sáu năm sau mới mở chiến trường Thiên Long Vực Cổ, đến lúc đó e là bách tộc đều xuất hiện, quyền khống chế Thiên Long Vực Cổ sẽ không cần thuộc về bất cứ ai.

Để tránh dậm dài lăm mòng, Nhân Tộc chúng ta mới quyết định mở Thiên Long Vực Cổ sớm, cần phải tìm kiếm nắm giữ thần bí trong tay, chỉ như vậy mới có thể đảm bảo Nhân Tộc chúng ta bình yên vượt qua kiếp nạn thiên địa.

Trang Huyền Cơ rất cảm khái nói.

Trong lòng Phong Liệt cả kinh, không ngờ vẫn có nhân quả bực này.

Hắn nhìn nhìn Trang Huyền Cơ, trong lúc vô tình phát hiện, giờ phút này tên gia hỏa háo sắc vô độ này ẩn chứa chút hương vị trần tục, giống như bản thân đã thay đổi.

Đột nhiên , Phong Liệt nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt có chút nheo lại, chăm chăm nhìn Trang Huyền Cơ nói:

- Người tại sao biết rõ như vậy? Tựa hồ chuyện cơ mật bực này không phải một đệ tử nhỏ nhỏ có thể biết được? Rốt cục người là ai?

- Sao vậy? Ta là Trang Huyền Cơ ah.

Trang Huyền Cơ khê sừng sờ, vô cùng nghi hoặc vô cùng khó hiểu đối với Phong Liệt, lập tức cười khỏ nói.

- Phong huynh, thực không dám giấu, những chuyện này thật giả ta không có cách nào khẳng định, bởi vì những chuyện này chỉ là ta thấy trong mộng.

- Cái gì? Thấy trong mộng sao?

Phong Liệt không khỏi trừng mắt há miệng, náo loạn cả buổi, tiểu tử này lại nói chính mình nằm mơ, hẳn liền bị kích động phát sinh một cái tát chết người.

Bất quá, ngược lại cảm thấy có chút không thích hợp, nằm mơ có thể mơ tới những thứ này sao?

- Khụ khụ, Phong huynh, tiểu đệ từ nhỏ có một loại thiên phú kỳ lạ, đó chính là nằm mơ, ta mộng thấy vật gì đó chắc chắn sẽ trở thành thực, đây chính là nguyên nhân lớn nhất sư tôn thu nhận ta làm đồ đệ, cho nên, những lời ta nói rất có thể trở thành sự thực, có tin hay không tùy huynh.

Trang Huyền Cơ ho khan hai tiếng, ánh mắt có chút lập lờ, ngượng ngùng nói.

- Ủa? Lại có chuyện này?

- Chắc chắn 100%, bình thường nếu ta nằm mơ thấy thiếu phụ nào báo tang, ngày hôm sau chỉ cần tới quyền rũ nhất định hợp tác, thử trăm lần chính xác cả trăm. . .

- Oạch. . .

Phong Liệt không biết nói gì hơn đối với gia hỏa bỉ ổi hèn mọn này.

Hắn không hề tiếp tục truy hỏi vấn đề Trang Huyền Cơ nằm mơ, bởi vì giờ phút này tâm tư hắn đang suy nghĩ chuyện Thiên Long Bi.

Về phần Thiên Long Bi trong truyền thuyết thiên cổ, được lưu truyền khắp đại lục, nhưng thật giả khó phân biệt.

Bất quá, Phong Liệt đột nhiên nhớ tới một kiện đồ vật, đó chính là tại kiếp trước Sở Huyền từ chiến trường Thiên Long Vực Cổ lấy được một quả Bạch Ngọc Thiên Long Giới.

Sở Huyền coi miếng Bạch ngọc Thiên Long Giới kia như vật chí bảo, không rời khỏi thân, hơn nữa quay trở về giáo vài ngày liền lật bài ngựa với Phong Liệt, đoạt xá huyết mạch Long Hoàng của Phong Liệt, chính mình ngồi trên ghế Long Giáo chủ.

Trên thế giới này, vật điêu khắc hình Thiên Long giống như bị nguyên rửa, căn bản không lưu lại cho hậu thế, bởi vậy có thể thấy được, miếng Bạch Ngọc Thiên Long Giới chắc chắn không phải phàm vật.

Liên hệ với truyền thuyết thiên cổ và lời Trang Huyền Cơ nói. . .Phong Liệt không khỏi nghĩ tới, chiếc nhẫn Thiên Long kia chẳng phải tấm Thiên Long Bi luyện hóa thành hay sao?

Thấy Phong Liệt lâm vào trầm tư, Trang Huyền Cơ cũng không hề quấy rầy, chỉ vươn đầu ngó ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đào hoa không ngừng quét tới quét lui thân thể một số thiếu nữ đi trên đường, giống như đang tìm kiếm con mồi, trong miệng thỉnh thoảng phát sinh tiếng tặc tặc, mơ hồ truyền ra âm thanh nhận xét thiếu phụ này ngực lớn, thiếu phụ kia mông tròn. . .

- Nếu Thiên Long Bi thực sự tồn tại trong chiến trường Thiên Long Vực Cổ. . .Vậy chính là cái nhẫn rồi.

Trong lòng Phong Liệt khê trầm ngâm.

Đồng thời hắn không khỏi nghĩ tới, kiếp trước, Thiên Long Giới bị Sở Huyền đoạt được, vậy chủ nhân thế giới kiếp sau là Nhân Tộc hay Long Tộc?

Mà chính mình trùng sinh lại để người khác làm chủ hay sao? Còn nghĩa lý gì? Chỉ có hai năm thọ nguyên, không phải Thiên Long Bi không thể cứu, chẳng lẽ chính mình nhất định phải đạt được Thiên Long Bi?

Phong Liệt chau mau, liên hệ những vật này lại với nhau, tựa hồ trước mắt trở nên sáng suốt một chút, nhưng trong lòng vẫn trầm trọng vài phần.

Giờ khắc này, hắc mớ hồ cảm giác được, vận mệnh của chính mình tựa hồ bị một bàn tay vô hình điều khiển, loại cảm giác này khiến hắc bất lực.

- Là ai? Là ai làm chủ tất cả?

Ánh mắt Phong Liệt nặng nề, lạnh lùng nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, song quyền xiết chặt.

Từ xưa tới nay hắc đều không muốn trở thành quân cờ của bất cứ kẻ nào, không thích cảm giác bị người khác điều khiển, cho nên hắc dốc sức liều mạng giết người đoạt bảo vật, cường hóa bản thân.

Hiện tại, hắc dĩ nhiên đã sở hữu hai mảnh phân thân Cửu U Vương và Tịch Diệt vô cùng cường đại, bản thân cũng đã đạt tới Thần Thông Cảnh đỉnh phong, vốn chính mình đã thoát khỏi sự khống chế của kẻ khác, nhưng chuyện chính mình muốn làm chính mình tựa hồ chưa thể với tới.

Sau một lát, Phong Liệt thoáng khôi phục tâm tư kích động, thu liễm quang mang trong mắt, nói lỏng song quyền xiết chặt, nhãn thần dần dần trở nên vô cùng kiên định.

Trước mắt, tất cả đều phát triển theo chiều hướng có lợi đối với chính mình, chính mình tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm, chuyện sau này rất khó nói trước.

Chuyện hắc cần làm, chính là dốc sức để có thể đề thăng thực lực của chính mình, để chính mình trở nên cường đại, trước khi tình thế biến đổi theo chiều hướng bất lợi đối với chính mình, mau chóng trở thành cường giả cường đại nhất thế gian, thoát khỏi sự khống chế của tất cả mọi người.

Đây là điều duy nhất chính mình có thể làm được, không còn lựa chọn nào khác.

Trong khi chính mình đang suy nghĩ, đột nhiên bảy tên võ giả cười Long Mã cao lớn từ phía tây thành chạy tới, sau khi tiến nhập trong thành không hề giảm tốc độ, trên đường phố phi nhanh như tên bắn, hành động vô cùng hung hăng can quấy khiến người qua lại trên phố hỗn loạn một phen.

- Tránh ra, tránh ra, không muốn chết cút ra xa một chút.

* * * * *

Hai gã võ giả đi đầu mở đường vừa phóng ngựa, vừa lớn tiếng quát tháo xua đuổi người đi phía trước.

Bảy gã võ giả này ngoài trừ gã thiếu niên chính giữa sắc mặt lạnh lùng mặc bạch y, sáu gã còn lại đều mặc giáo phục Dục Long Giáo màu tím, tu vi đều đạt tới Thần Thông Cảnh, khí thế cực kỳ cường đại, thực sự có chút hung hăng can quấy.

Võ giả trên đường chần động, ai lấy đều phần nộ không thôi, nhưng sau khi cảm thấy khí tức đám người này uy áp cường đại, biết điều ngậm miệng lại, cả đám giận mà không dám nói câu gì.

Sau khi phi nhanh một đoạn, cả đoàn nhân mã đột nhiên ngừng lại trên đầu phố, vừa vặn đứng dưới chân lầu lâu hai người Phong Liệt đang ngồi.

Chỉ thấy một gã đại hán uy mãnh dùng roi ngựa chỉ vào chủ quán quầy hàng ven đường, hung hăng can quấy hét lớn:

- Uy, chủ quán bán Long Nguyên Đan kia, Phong gia Tứ Phương Thành đi hướng nào?

622. Chương 728 : Đại Hán Uy Mãnh(2)

Ma Long

Chương 728 : Đại hán uy mãnh(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Sắc mặt gã chủ quán bán Long Nguyên Đan cả kinh, hắn chỉ sở hữu tu vi Chân Khí Cảnh tam trọng thiên, bị đại hân cười ngựa Thần Thông Cảnh uy áp mạnh mẽ khiến hắn sợ tới mức tâm thần chấn động, nói không thành lời.

- Tiền. . .Tiền bối, tiểu nhân là người ngoài thành, hôm nay vừa mới tiến nhập Tứ Phương Thành, cũng không biết Phong gia.

Chủ quán kia còn chưa dứt lời, sắc mặt đại hân lập tức giận dữ, hừ lạnh nói:

- Hừ, đồ vô dụng.

Vèo.

Một tiếng giòn tan vang lên, đại hân dùng roi ngựa lập tức đánh xuống một đòn chí mạng, đập vào thân thể tên chủ quán kia.

Bịch.

Tên chủ quán ngay lập tức như gặp phải trọng kích, thân hình cao tám thước giống như rơm rạ bay lên không trung, đập mạnh xuống vách tường cửa hàng phía sau, trượt trên mặt đất miệng thổ ngụm tiên huyết lớn, run rẩy không thôi.

Rào rào. . .

Mọi người xung quanh thấy vậy đều khiếp sợ không thôi, lập tức tan tác như ong vỡ tổ.

Trên đường phố tấp lập lộ ra khoảng đất trống trong phạm vi trăm trượng, vền vền chỉ lưu lại bảy người cười ngựa đứng sừng sững tại đầu đường, tất cả mọi người sợ hãi nhìn bọn họ hung hăng càn quấy.

- Những người này đang làm gì? Tại sao hung hăng càn quấy?

- Người Dục Long Giáo rất khá? Nơi này chính là địa bàn Ma Long Giáo. . .

- Đây chính là cường giả Thần Thông Cảnh, ai dám trọc tới ah?

* * * * *

Đại hân xuất thủ đả thương người thấy trên mặt đám người xung quanh toát lên vẻ sợ hãi, tựa hồ có chút thích thú, ngạo nghễ cười cười. (.

Dưới lầu động tĩnh lớn như vậy, rất nhanh khiến Phong Liệt đang trong trầm tư bỗng nhiên khôi phục tinh thần.

Hắn nhướng mày từ từ đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, lại lập tức liếc nhìn thanh niên áo trắng.

- Ủa? Là hân?

Sau một khắc, hai người khẽ sững sờ.

- Phong huynh biết người này?

Trang Huyền Cơ chú ý tới vóc miện Phong Liệt, cười lạnh, hiêu kỳ nói.

- Coi như quen biết.

Phong Liệt mỉm cười.

Thiếu niên phía dưới và hân đã từng gặp mặt một lần, đây vốn là chuyện tình bốn năm trước.

Khi trước bản thân hân là đệ tử Nguyên Khí Cảnh tham dự thí luyện tại Dạ Mạc Đại Hạp Cốc, khi cướp đoạt Long Cốt Linh Quả, đã từng giao thủ với người này, khi đó thiếu chút nữa bị hân đánh chết, rồi lại để người này nhân lúc hỗn loạn trốn thoát.

Thiên Long Thần Triều Phong gia Phong Thanh Lam.

Trước kia Phong Thanh Lam chỉ là Chân Khí Cảnh thất trọng thiên, hiện tại sau bốn năm người này đã đạt tới Thần Thông Cảnh bát trọng thiên, như vậy cũng cực kỳ hiếm gặp, có thể coi là nhân tài tuyệt thế.

Giờ phút này, Phong Thanh Lam lạnh lùng nhìn Phong Liệt, dường như nhớ tới nỗi nhục trước kia, trong mắt có chút oán độc, bất quá, sau khi để ý tới khí tức mạnh mẽ trên thân thể Phong Liệt, sắc mặt hắn lại có chút ngưng đọng.

Đúng lúc này, tên đại hán mở đường hỏi thăm vị trí Phong gia, chấp tay cung kính nói với Phong Thanh Lam:

- Công tử dự nghịệt Phong gia sống tại khu phố phía trước, chúng ta đi.
- Không cần, đã tìm được chính chủ rồi.

Phong Thanh Lam lạnh lùng nói, hai chớp mà không phải chớp nhìn Phong Liệt trên lầu, mơ hồ lóe lên quang mang.

- Chính chủ?

Đại hán kia sững sờ, lập tức theo ánh mắt Phong Thanh Lam nhìn lại, liền phát hiện Phong Liệt.

- Hắn là Phong Liệt?

Trên khuôn mặt đại hán liền có chút kinh ngạc, ánh mắt hắn thoáng lập lòe, giống như muốn thể hiện trước mặt chủ nhân, hắn lạnh lùng cười cười, không chút khách khí quát Phong Liệt:

- Phong Liệt, cháu ruột tộc trưởng Phong tộc công tử Phong Thanh Lam ta ở đây, tiểu súc sinh Phong gia ngươi còn không mau bái kiến?

Thanh âm của đại hán này rất lớn, giống như sấm nổ giữa ban ngày, trong phạm vi vài nghìn dặm đều nghe rõ, ý sỉ nhục trong đó không cần nói cũng biết.

- Ồ? Không ngờ Phong đại nhân đã ở đây.
- Quả thực không ngờ Phong đại nhân trẻ tuổi như vậy.
- Hóa ra là dòng dõi chính thống gia tộc thành chủ đại nhân, chẳng trách những người này dám hung hãn càn quấy, bất quá, những người này giống như những kẻ xấu ah.

* * * * *

Thoáng chốc, tất cả mọi người xung quanh lập tức chuyển ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt trên lầu, thấp giọng liên tục nghị luận.

Sau khi Phong Liệt trở thành Tứ Phương Thành chủ, mọi người sớm đã biết đại danh của hắn.

Đánh bại tất cả nhân tài kiệt xuất các đại giáo phái, chém chết thiên tài đệ nhất Kim Long Giáo Kim Sở Ngạn, trên lưng treo trọng thưởng vẫn ung dung tự tại, toàn bộ sát thủ trong thành chết không biết tại sao, hơn nữa thoát khỏi cường giả Long Biên Cảnh đuổi giết, hàng loạt sự kiện từng chuyện từng chuyện đều có thể khiến thế tục kinh hãi, dần dần khiến thanh danh của Phong Liệt vang vọng tới đỉnh điểm, một mực đứng tại vị trí đệ nhất thanh niên trẻ tuổi.

Giờ khắc này, phần lớn mọi người đều mang theo tâm tình hiếu kỳ và kính sợ đối với thành chủ đại nhân hành tung bí ẩn, thanh thế ngập trời này.

Khóe miệng Phong Liệt nhếch lên, cười lạnh nói:

- Phong Thanh Lam, mau mang lũ cẩu nô tài của ngươi cút khỏi Tứ Phương Thành, Phong gia bên này không có bất cứ quan hệ gì với các ngươi.
- Ngươi. . .Muốn chết.

Đại hán kia nghe xong lời Phong Liệt nói, sắc mặt liền trở nên giận dữ:

- Tiểu súc sinh xem ra lão tử cần phải để ngươi biết một chút cái gì gọi là tôn ti trật tự.

Sau khi dứt lời, hắn liền xoay người nhìn Phong Thanh Lam phía sau, phát hiện chủ nhân không có biểu hiện gì, trong lòng lập tức khẳng định.

Sau một khắc, hắn ngồi thật mạnh xuống long mã, lập tức phi thân bay về phía lầu hai trước mặt nơi Phong Liệt đang ngồi, trên mặt đằng đằng sát khí, khoe miệng lộ ra một tia tàn khốc.

Gã đại hán này tên là Phong Chấn, xuất thân từ một chi trong gia tộc Phong gia, chính là một vị cao thủ Thần Thông Cảnh thất trọng thiên.

Hắn tuy đã nghe nói Phong Liệt là cao thủ đệ nhất thanh niên trẻ tuổi, nhưng cũng không quan tâm.

Một cường giả đệ nhất thanh niên trẻ tuổi, ý nghĩa giống như danh tiếng, cũng chỉ có thể xưng hùng với những thanh niên trẻ tuổi mà thôi, Phong Chấn hắn nhìn giống như một gã trung niên, nhưng là lão yêu nghiệt sống hơn 300 năm, là người từng trải há có thể để một tiểu tử vừa ra đời không lâu có thể so sánh hay sao? Trước kia không dưới hai nhân tài kiệt xuất sớm chết dưới tay hắn.

Hơn nữa, hắn từng nghe nói mấy năm trước Phong Thanh Lam và Phong Liệt có chút ân oán, cho nên muốn cố ý thể hiện trước mặt Phong Thanh Lam một phen.

Ánh mắt Phong Liệt có chút nheo lại, đối mặt với thế tiến công của Phong Chấn, hắn liền bật dậy trên khoe miệng nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ:

- Giết hắn đi.

Trang Huyền Cơ sau lưng hắn khẽ sững sờ, mờ mịt nhìn xung quanh một chút, quả thực không rõ Phong Liệt đang nói chuyện với ai.

Nhưng sau một khắc, thời điểm Phong Chấn còn cách cửa sổ mười trượng đang định xuất thủ, đột nhiên, vài đạo tia sáng chói mắt màu bạc không biết từ đâu bỗng nhiên xuất hiện, trên không trung hợp thành chữ Tinh, thoáng chốc, một cổ sát khí ngập trời tràn ngập thiên địa, khiến tất cả mọi người trong phạm vi mấy nghìn trượng như rơi vào hầm băng, trong lòng nảy sinh hàn ý.

- Ủa? Không ổn rồi.

Phong Chấn biến sắc, hắn vốn định xuất quyền đánh về phía Phong Liệt, đột nhiên trong lòng phát sinh tia cảnh giác, vội vàng xuất ra kiện chiến giáp màu bạc, nhằm ngăn cản quang mang sắc bén trước mắt.

Xoẹt xoẹt xoẹt. . .

Vài đạo âm thanh nhẹ nhàng liên tiếp vang lên.

- Ahaaa. . .

623. Chương 729: Ma Vực(1)

Ma Long

Chương 729: Ma vực(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người chỉ thấy thân hình Phong Chấn đột nhiên ngưng đọng trên không trung, hai mắt khẽ lờ ra, vẻ mặt toát lên tia hoảng sợ và khó tin.

Sau một khắc, chỉ nghe bịch một tiếng, toàn thân Phong Chấn vỡ thành tám mảnh, tứ chi đều đứt, đầu cũng vỡ vụn, một mảnh tiên huyết phun trào trên không trung.

Sắc mặt mọi người cả kinh, không khỏi hít sâu một ngụm lương khí, mặc kệ là ai đi nữa đều không ngờ, một gã cường giả Thần Thông Cảnh thất trọng thiên dĩ nhiên bị phanh thây đầu đường, đây chính là một gã cường giả Thần Thông Cảnh hậu kỳ ah.

Cạch cạch cạch. . .

Tiếng âm thanh nhẹ nhàng vang lên, từng khối thây bầm lần lượt rơi xuống đất.

Ngay chính giữa thây bầm hiện ra một gã thân ảnh cao gầy mặc áo choàng màu bạc, trong tay cầm thanh trường kiếm màu bạc chỉ về phía đám người Phong Thanh Lam phía xa xa.

Một sát khí nồng đậm từ trên thân thể người này tản ra, khiến mọi người run lấy lấy, đám người Phong Thanh Lam ngồi trên long mã đều bất an một hồi, hốt hoảng lui về phía sau.

Sắc mặt Phong Thanh Lam khê đổi, hẩn thu hồi ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt, chăm chăm nhìn người thần bí đứng chính giữa ngã tư đường, sắc mặt âm trầm vô cùng.

- Thanh Minh? Người là Thanh Minh của Ngân Nguyệt Sơn Trang? Từ khi nào người trở thành tay sai của Phong Liệt? nguồn (.)

Phong Thanh Lam lạnh lùng nói.

- Cái gì? Hẩn là Thanh Minh? Sát thủ đệ nhất Ngân Nguyệt Sơn Trang Thanh Minh.

- Đúng vậy, chữ tình liên tục chém ra thực sự chính là thần kỹ bất truyền của Ngân Nguyệt Sơn Trang.

* * * * *

Đám cao thủ Dục Long Giáo còn lại thấy đồng bọn đã chết, không kiềm chế được muốn xuất thủ, nhưng khi nghe Phong Thanh Lam nói xong lập tức ngừng bước, nhìn người thần bí kia trên mặt bọn họ toát lên vẻ kinh hãi, hiển nhiên vị vua sát thủ này không có gì xa lạ.

- Mặc kệ chuyện của người, rời khỏi Tứ Phương Thành hoặc là chết.

Người thần bí lạnh lùng nói.

Sắc mặt Phong Thanh Lam biến đổi bất định, do dự trong nháy mắt, bản thân không xuất thủ đối với Thanh Minh, hẩn ngẩng đầu nhìn về phía Phong Liệt trên lầu, lạnh lùng nói:

- Phong Liệt, bốn công tử tới đây truyền đạt mệnh lệnh của tổ tiên gia tộc, chi nhánh Phong gia Kim Long Thiên Triều phải tuân theo quy tắc của tổ tiên, trong vòng ba ngày cần phải rời khỏi Thiên Long Thần Triều. Vả lại người sai người hành hung, giết người của ta, nhất định phải trả lại bốn công tử công đạo.

Phong Liệt đứng bên cạnh cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống cười cười nói:

- Nếu như ta không chấp thuận?

- Theo như quy tắc gia tộc, giết chết không luận tội.

Phong Thanh Lam lạnh như băng nói.

- Tốt, vậy các người tới đây giết ta, ta đợi. . .

Phong Liệt bình thản nói.

- Người. . .Hừ, hãy đợi đấy, chúng ta đi!

Giờ khắc này, trong lòng Phong Thanh Lam vô cùng căm phẫn, bất quá, hẩn thấy tư thái Phong Liệt dứt khoát không sợ hãi, thực sự không dám động thủ.

Sau đó, hẩn sai người thu nhặt thây bầm trên mặt đất, quay đầu ngựa chạy về phía cửa thành.

Trông thấy đám cường giả khí thế hung hãn, sau một hồi toàn thân đầy bụi đất rời đi, mọi người xung quanh không khỏi phát ra từng đợt cười vang, khiến đám người Phong Thanh Lam căm phẫn vô cùng, sắc mặt khó coi kinh khủng.

Lúc này, Thanh Minh chấp tay nói với người trên lầu:

- Công tử, xử trí thế nào?
- Lưu lại một tên báo tin là đủ rồi, dù sao đều phải chết, chết sớm chết muộn đều giống vậy.
- Thuộc hạ đã rõ.

Vừa dứt lời, thân hình Thanh Minh dần dần biến mất trong tầm mắt mọi người.

Người ngoài quầy hàng dần dần tản đi, đám người bàn tán say sưa đối với tràng cảnh lúc nãy, đặc biệt là nhất kích kinh diễm Thanh Minh bạo phát khiến tâm trí vô số võ giả để ý tới.

Phong Liệt lại tiếp tục ngồi bên cạnh bàn, ung dung uống rượu, giống như lúc trước chưa phát sinh chuyện tình gì.

Một số khách bên cạnh ngồi uống rượu lúc này đều liên tục đứng dậy, chấp tay lấy lòng Phong Liệt, hào phóng không tiếc lời khen ngợi.

Phong Liệt không câu nệ, nhẹ nhàng gật đầu đối với mọi người, cười trừ.

Sau một lát, Trang Huyền Cơ thấy Phong Liệt chọc tới đại địch cũng không giác ngộ, do dự một chút, có lòng tốt nhắc nhở:

- Phong huynh, Nguyệt Quang Thành Phong gia cũng là đại tộc lâu năm, so với Ma Long Giáo Triệu gia, Diệp gia. . . Các đại tộc chỉ kém một chút mà thôi, Dực Long Giáo thế lực khổng lồ, không dễ chọc tới ah.
- Chọc thì chọc, hắn là còn muốn tới hỏi tội ta hay sao? Hơn nữa, bọn họ cũng xứng?

Phong Liệt không thèm để ý cười nói.

Hiện tại thực lực của hắn tăng vọt, khổ nỗi không có người luyện tập, thời điểm này thực sự cô quạnh, không bận tâm lấy Phong gia để thí luyện một phen.

Hơn nữa, hắn rất muốn đánh bóng uy danh của chính mình, nếu không ngay cả một số tiểu miêu tiểu cẩu cũng dám đi tới vuốt râu hùm chính mình, quả thực phiền toái vô cùng.

Oạch. . .

Trang Huyền Cơ khẽ sững sờ, bất đắc dĩ lắc đầu, hắn đột nhiên nhớ tới chuyện của chính mình:

- Phong huynh, huynh xem chuyện tình ma chủng. . .
- Ngày mai ngươi đi tới Ma Vực, tự nhiên có người giải quyết giúp ngươi.

Phong Liệt nói.

- Cái gì? Ma. . .Ma Vực?

Hai mắt Trang Huyền Cơ chớp động, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: (.

- Phong huynh, không phải huynh để tiểu đệ đi chịu chết đấy chứ?
- Tin hay không tùy ngươi.

Phong Liệt âm thầm cười cười, cũng không để ý tới hắn, đồng thời nhâm nhi uống rượu.

- Chuyện này. . .

Trang Huyền Cơ nhanh chóng xoa xoa đôi bàn tay, mí mắt nhảy loạn một hồi:

- Phong huynh đừng thanh trừ tiểu đệ được không? Trong khoảng thời gian này không ai tiến nhập Ma Vực còn sống trở ra, ta đây. . .

Đúng lúc này, trên bậc thang vang lên tiếng bước chân dồn dập, rất nhanh vài gã võ giả khí thế không tồi đi lên.

Phong Liệt xoay người nhìn lại, quả thực là đại trưởng lão Phong gia Phong Hoài Nam và hai huynh đệ Phong Chính Đức và Phong Chính Khôn, cùng với hai vị trưởng lão Thần Thông Cảnh khác.

Lúc này ngoại trừ Phong Hoài Nam, trên khuôn mặt mấy người còn lại đều toát lên vẻ thấp thỏm lo âu.

- Tam thúc, các vị trưởng lão, các người đã tới đây rồi hả? Mời ngồi.

Phong Liệt đứng dậy hành lễ nói.

Trang Huyền Cơ cũng vội vàng đứng dậy hành lễ, đồng thời sai chủ quản đổi một bàn tiệc rượu.

Sau khi ngồi xuống, đám người đứng đầu Phong gia tựa hồ đều không có lòng dạ ăn uống, cả đám giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, trong lòng khẩn trương, nhưng lại tựa hồ có chỗ kiêng kỵ đối với Phong Liệt, cuối cùng đều nhìn về phía đại trưởng lão Phong Hoài Nam.

- Phong Liệt, chuyện tình lúc trước chúng ta cũng biết rồi.

Phong Hoài Nam thở dài, trên mặt toát lên vẻ lo lắng nói:

- Xem ra Nguyệt Quang Thành bên kia sẽ không dễ yên.

- Đại trưởng lão yên tâm, trong lòng ta biết rõ.

Phong Liệt lạnh lùng nói.

Phong Chính Đức thấy bộ dáng Phong Liệt không chút quan tâm, sắc mặt trở nên giận dữ, không kiềm chế được hừ lạnh nói:

- Hừ, người dựa vào cái gì? Phong gia tại Nguyệt Quang Thành sở hữu cao thủ nhiều như mây, cường giả Hóa Đan Cảnh e là không dưới trăm người, chúng ta lấy cái gì đầu lại người ta? Hơn nữa, nếu bọn họ ngụy trang tới đây thanh lý môn hộ, Ma Long Giáo các người cũng không có cách nào nhúng tay vào?

- Chính Đức.

624. Chương 730: Ma Vực(2)

Ma Long

Chương 730: Ma vực(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Phong Hoài Nam lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Chính Đức, sau đó nói với Phong Liệt:

- Phong Liệt, đại bá của ngươi trong lòng lo lắng, ngươi đừng chấp nhặt với hắn, bất quá, chúng ta nhất định phải sớm chuẩn bị mới được, thực sự kinh khủng. . . Có lẽ chúng ta nên trốn đi, cùng lắm tìm chỗ nào đó mai danh ẩn tích, trước mặt thực lực chúng ta hoàn toàn không thể chống lại Ánh Nguyệt Thành.

- Không cần phải vậy!

Phong Liệt liếc mắt nhìn mọi người, bình tĩnh nói:

- Các vị trưởng lão, tam thúc, nếu các người tin lời của ta, vậy hãy ở lại Tứ Phương Thành không cần đi đâu cả, người Ánh Nguyệt Thành chỉ cần dám bước chân vào Tứ Phương Thành trong phạm vi ngàn dặm, ta cam đoan khiến bọn họ có đến mà không có về.

Một đám lão gia hỏa thấy Phong Liệt tự tin như vậy, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, nhưng cuối cùng đều bất đắc dĩ thở dài, hiển nhiên có phần không tin.

Sau khi Phong Chính Đức liếc nhìn tam trưởng lão một cái, ánh mắt nhỏ không thể tránh bóng nhúc nhích.

Trầm mặc một hồi, Phong Chính Đức cắn răng, mở miệng nói:

- Các vị trưởng lão, kỳ thực không phải không có biện pháp khác, chi nhánh Phong gia chúng ta và Phong gia tại Nguyệt Quang Thành tóm lại đều là người một nhà, nếu đánh giết tàn nhẫn. . . Chắc chắn sẽ bị người ngoài chê cười. . .

- Ta muốn nói chính là, không bằng chúng ta phái người tới Nguyệt Quang Thành thỉnh tội, chẳng qua chỉ là vấn đề thể diện, chắc hẳn bọn họ sẽ không chém tận giết tuyệt?

- Không được.

Sắc mặt Phong Hoài Nam lạnh lùng, lúc này từ chối nói:

- Tổ tiên chúng ta và Nguyệt Quang Thành thù hận sâu đậm, đặc biệt, rất có thể lão tổ Nguyệt Quang Thành vẫn còn sống, cho dù chúng ta hạ mình cầu toàn thành công, chúng ta cũng sẽ trở thành nô bộc hạ đẳng của người khác, vĩnh viễn không ngày nổi danh.

Phong Chính Đức bị Phong Hoài Nam quát lớn một trận, sắc mặt liền có chút khó coi, bất quá thực sự không dám tranh luận, nhưng trong lòng không khỏi có chút oán niệm.

Sau khi thương lượng một hồi, cuối cùng Phong Hoài Nam gõ nhịp, tất cả nghe theo Phong Liệt an bài, lúc này mọi người mới tản đi, vội vàng bố trí phòng ngự.

* * * * *

* * * * *

Nghìn vạn gia tộc trên đại lục Long Huyết, mỗi ngày đều có vô số gia tộc bị diệt vong, cũng có vô số gia tộc ra đời và phát triển, Phong gia muốn thanh lý một chi nhánh nhỏ nhỏ cũng không phải chuyện tình gì quá đáng.

Nhưng nằm ngoài dự kiến của rất nhiều người chính là, trong khoảng thời gian hai tháng ngắn ngủi tin tức Phong gia muốn thanh lý môn hộ đã lan truyền khắp toàn bộ Thiên Long Thần Triều.

Nguyên nhân chủ yếu ở chỗ, đối tượng muốn thanh lý bao gồm cả đệ nhất thiên tài Ma Long Giáo, cao thủ đệ nhất thanh niên trẻ tuổi trên đại lục, nổi danh khắp Tứ Phương Thành thành chủ Phong Liệt, chuyện này rất đáng xem.

Điều khiến người khác khiếp sợ chính là, ngay khi tin tức này vừa truyền ra ngoài, rất nhanh có không ít thế lực lớn chủ động phát động viện trợ, trợ giúp Nguyệt Quang Thành thanh lý môn hộ, quả thực khiến thế nhân kinh hãi.

Những thế lực này bao gồm Ma Long Giáo Triệu gia, Ngân Nguyệt Sơn Trang Thủy gia, Lôi Ngọc Thành, Phong Lâm Thành Lâm gia. . .Mà ngay cả Trấn Phủ Long Quận Tổng đều tuyên bố nói:

- Cần phải nghiêm trị đệ tử đại nghịch bất đạo. . .

Nói trắng ra là muốn thu thập Phong Liệt, kẻ thù cũng có thể nhận ra.

Cùng lúc đó, cũng không ít tiểu môn tiểu phái lên tiếng ủng hộ Nguyệt Quang Thành, vì thời gian trước đã từng tuyên bố đòi lại công đạo cho các đệ tử chết tại Tứ Phương Thành.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt lại bị đẩy lên đầu ngọn sóng thêm lần nữa, trở thành chủ đề bàn tán trên bàn trà của những người trong thiên hạ.

Bất quá, lúc này uy danh hiển hách tăng lên mấy lần, chỉ bị bêu danh đại nghịch bất đạo.

- Tin mới nhất! Nam Uyển Thành Tướng gia chủ cũng tuyên bố, phải trợ giúp Nguyệt Quang Thành thanh lý môn hộ.

- Tướng gia tính là cái đích gì, trước kia tại đấu giá hội Phiêu Miểu Các, đối mặt với Phong đại nhân ngay cả cái rắm cũng không dám phóng.

- Các người đoán xem Phong Liệt lần này có thể sống hay không?

- Nói nhảm! Ngay cả Ma Long Giáo đều rũ bỏ Phong Liệt rồi, ai còn có thể bảo vệ hắn? Không nói đến Phong gia Nguyệt Quang Thành, cho dù Ngân Nguyệt Sơn Trang, Lôi Ngọc Thành, Lâm gia. . .Những thế

lực này thế lực nào cũng sở hữu cao thủ nhiều như mây! Cho dù Phong Liệt có 100 cái mạng cũng chết chắc rồi.

- Chuyện này khó có thể nói trước, Phong đại nhân có thể chạy thoát khỏi tay cường giả Long Biên Cảnh, vả lại Thiên Độc lão quái đến giờ vẫn chưa rõ tung tích, lúc này đây nói không chừng Phong đại nhân có thể tạo lên kỳ tích.

* * * * *

* * * * *

Phố lớn ngõ nhỏ, tửu quán quán trà, khắp nơi trong Tứ Phương Thành đều bàn luận về Phong Liệt, bất quá, ngoại trừ một số thiếu nữ thanh niên sùng bái Phong Liệt, phần lớn mọi người đều không hề xem trọng Phong Liệt.

* * * * *

Bên ngoài thảo luận khí thế ngất trời, còn giờ khắc này dưới cây đại thụ trong hậu hoa viên phủ thành chủ, Phong Liệt uể oải nằm trên chiếc ghế thái sư, thần thờ cảm trang giấy trắng như tuyết trong tay.

Trang giấy này là hẩn phát hiện trên chiếc giường lớn trong phòng, bởi vì từ khi Diệp Thiên Tử rời đi, hẩn chưa bao giờ ngủ trên chiếc giường này, tới tận ngày hôm nay mới vô tình phát hiện trang giấy này.

Trên trang giấy chỉ có một dòng chữ nhỏ đẹp mắt:

- Tiểu Diệp đã ở Long Võ Viện, Thiên Tử viết.

Sau khi trải qua một đêm, Phong Liệt đã khôi phục tâm tình kích động trong lòng, nhưng giờ phút này trong lòng hẩn hẩn lại trở nên mâu thuẫn.

Hẩn muốn đi tới Long Võ Viện một chuyến, nhưng cũng có chút do dự.

Hiện tại hẩn trong mắt người bên ngoài, đã xem như bước chân vào khốn cảnh hẩn là phải chết, người khác thường thường phải sạch quan hệ với hẩn.

Mặc dù bản thân hẩn không chút sợ hãi, nhưng nếu như bây giờ đi tìm Tiểu Diệp. . .Rất có thể sẽ liên lụy đến tiểu nha đầu xinh đẹp kia, chuyện này không phải điều trong lòng hẩn mong muốn.

- Mà thôi, ngay sau hãy nói.

Ngay khi Phong Liệt bình tĩnh, Trang Huyền Cơ từ bên ngoài đi đến, còn mang theo một thiếu nữ mỹ lệ, tư thái uyển chuyển phía sau.

- Thiên Thiên tiểu thư hãy coi chừng, địa thế hậu hoa viên vòng vo khó đi, Thiên Thiên tiểu thư thân thể mềm yếu, hãy vịn vai tiểu sinh.

- Đa tạ ý tốt của Trang công tử, Thiên Thiên cũng là người tập võ, không phải không đi được đường núi.

* * * * *

Trang Huyền Cơ vừa giữ vững phong thái quân tử, vừa cực kỳ ân cần dìu dắt thiếu nữ kia, trên mặt nhếch lên tươi cười hèn mọn.

Khúc khích!

Thiếu nữ kia thấy dáng vẻ Phong Liệt ung dung thản nhiên như không, liền che miệng cười cười, thanh âm nhu mì nói:

- Phong đại nhân thực sự rất phần khởi ah, xem ra Phong đại nhân đã dự tính trước?

- Ủa? Thiên Thiên cô nương đã tới, mời ngồi.

Phong Liệt phục hồi tinh thần, mỉm cười, đứng dậy chào đón.

Thiếu nữ này là Thiên Thiên đại quản tổng quản chi nhánh Phiêu Miểu Các tại Tứ Phương Thành, trong khoảng thời gian này, Phong Liệt đã tới Phiêu Miểu Các vài chuyến, vì vậy hai người coi như quen biết.

625. Chương 731: Thiên Thiên(1)

Ma Long nguồn

Chương 731: Thiên Thiên(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Sau khi ba người ngồi xuống, Phong Liệt lại sai nô bộc dâng trà thơm lên, lúc này mới có chút nghi hoặc nói:

- Không biết Thiên Thiên cô nương đại giá quang lâm, tìm Phong mỗ có chuyện gì?
- Tiểu nữ nhận ủy thác của người ta, mang một ít đồ vật giao cho Phong đại nhân.

Thiên Thiên dịu dàng nói, đôi mắt đẹp lấp lánh xem xét Phong Liệt.

Giờ phút này trong lòng nàng âm thầm khiếp sợ, không thể tưởng tượng được vị Phong đại nhân trước mắt lại có quan hệ với người trong các, liền hết sức hiếu kỳ, cẩn thận dò xét Phong Liệt một phen.

Thoạt nhìn, thực sự phát hiện thành chủ trẻ tuổi trước mắt cực kỳ bất phàm.

Tuy không phải thập phần anh tuấn, nhưng khuôn mặt kiên nghị, cổ nén lòng nhìn thêm lần nữa, thực tế đôi mắt sáng thâm thúy sâu xa tựa hồ giống như mộng ảo, liếc mắt nhìn lên một cái thiếu chút nữa khiến người ta gục gã, khí chất tương đối xuất chúng, trang nghiêm hơn nhiều so với Trang Huyền Cơ một bụng vụng trộm nữ tử người khác.

- Vậy sao? Không biết Thiên Thiên cô nương chịu ủy thác của ai?

Phong Liệt khẽ sững sờ, trong lòng thoáng chốc lại kích khởi.

- Thiên Thiên được U Nguyệt Thánh Nữ phó thác, đây là thánh nữ muốn giao cho người, mời Phong đại nhân nhận lấy.

Thiên Thiên nói xong, liền đưa một chiếc nạp linh giới tới trước mặt Phong Liệt.

- Thực sự là U Nguyệt?

Ánh mắt Phong Liệt bỗng nhiên sáng ngời, sắc mặt liền có chút kích động, hẩn tự tay tiếp nhận linh giới, nhưng không vội vàng tra xét, mà gấp gấp hỏi:

- Thiên Thiên cô nương, U Nguyệt nàng hiện tại vẫn tốt chứ?
- Chuyện này. . .

Thiên Thiên muốn nói lại thôi, do dự một chút, tựa hồ có chút khó xử nói:

- Phong đại nhân, thực sự ta không dám giấu, Thiên Thiên chỉ là đệ tử ngoại môn trong nội cung, không biết được nhiều chuyện tình trong nội môn, bất quá, U Nguyệt Thánh Nữ chính là đệ tử thân truyền của Đại Cung Chủ, thân phận tôn quý không ai có thể sánh bằng, chắc hẳn sẽ không chịu ủy khuất gì.
- U Nguyệt Thánh Nữ?

Phong Liệt khẽ sững sờ, lập tức bật cười:

- Khả khả, không ngờ U Nguyệt vậy đã trở thành Thánh Nữ Phiêu Miểu Thiên Cung.

Đã có được tin tức về giai nhân, Phong Liệt cũng thoáng yên tâm một chút, nhưng tưởng niệm trong lòng không thể xoa tan, hận không thể lập tức bay đến Phiêu Miểu Thiên Cung gặp giai nhân.

Đương nhiên, hắn cũng chỉ tưởng tượng mà thôi, Phiêu Miểu Thiên Cung hành động thần bí, há lại có thể dễ dàng để hắn tìm được hay sao?

Thiên Thiên hoàn thành nhiệm vụ, không lưu lại, đứng dậy cáo từ mà đi, Trang Huyền Cơ lại lần nữa xúm lấy dẫn nàng ra ngoài.

Tiếp đến, Phong Liệt đưa nạp linh giới Thiên Thiên mang tới ra nhận chủ, tinh thần lực không thể chờ đợi liền dò xét trong đó.

Đồ vật bên trong không gian không nhiều lắm, chỉ có bốn dạng, theo thứ tự là ba cái hộp gỗ vuông, và một bức tranh mang phong cách cổ xưa.

Phong Liệt mang bốn vật đặt ra bàn đá trước mặt, sau đó mở từng vật từng vật ra xem.

Ba hộp gỗ đều bị khóa sắt khóa chặt, bất quá chuyện này không làm khó được Phong Liệt, hắn vừa dùng lực liền bóp nát khóa sắt, xốc cái nắp lên.

Nhưng tiếp đến, không đợi hắn nhìn rõ đồ vật bên trong, đột nhiên trong lòng hắn chấn động, một cổ hàn ý từ từ bốc lên.

Sắc mặt Phong Liệt cả kinh, vội vàng thôi động thần đồ bốn nguyên bảo vệ toàn thân, lúc này mới ngưng mắt nhìn lại.

Chỉ thấy một quả thiết cầu màu đen cỡ bằng đầu người lẳng lẳng nằm trong hộp, thiết cầu biểu hiện rất phức tạp khắc họa vô số hoa văn huyền ảo, bên trong hiện lên một cổ khí tức hủy diệt khiến Phong Liệt khiếp hồn bạt vía.

- Đây là vật gì?

Trong lòng Phong Liệt ngưng đọng, thiết cầu đen sì này xem ra là thứ đồ chơi cực kỳ nguy hiểm, nhưng không giống thần binh.

Ánh mắt hắn lại quét một vòng trong hộp, rất nhanh phát hiện một mảnh giấy nhỏ.

Sau khi khê do dự một chút, hắn cẩn thận từng li từng tí cầm lấy mảnh giấy.

Cầm khí Lưu Độc Phi Sa, mẹ kiếp, dĩ nhiên đây là cầm khí cấp chí bảo.

Sau khi Phong Liệt xem ký tự viết trên giấy, hai mắt lập tức chớp động, không khỏi kinh ngạc vô cùng.

Cầm khí này thuộc một loại bảo khí, chia thành linh bảo, huyền bảo, chí bảo, chỉ có điều cầm khí này là bảo khí chỉ có thể dùng một lần duy nhất, dùng xong sẽ không dùng được nữa, nhưng không thể phủ nhận, cầm khí này có được uy lực rất mạnh.

Phong Liệt không chút hoài nghi, một khi hắn kích phát cầm khí chí bảo này, tuyệt đối có thể khiến cường giả Hóa Đan Cảnh nổ thành tro bụi, thậm chí có thể uy áp cường giả Long Biến Cảnh.

Chế tạo cầm khí cực kỳ phức tạp, trên đại lục cực kỳ hiếm thấy, cho dù sở hữu Long Tinh cũng không mua được, Phong Liệt tuyệt đối không ngờ giai nhân lại đưa tới cho chính mình một phần lễ vật lớn như vậy.

Ngây ngốc một hồi, Phong Liệt lại mở hai hộp khác ra xem, phát hiện trong hai hộp này đều là cầm khí Lưu Độc Phi Sa.

- Khả khả, thứ tốt này, nói không chừng rất nhanh sẽ phát huy hiệu quả.

Phong Liệt cười cười đắc ý, cẩn thận từng li từng tí cất giữ ba quả thiết cầu.

Tiếp đến, hắn cảm bức họa kia lên, chậm rãi mở ra.

Bề mặt bức họa này chỉ dùng da thú tạo thành, trên mặt vẽ một thanh trường kiếm treo ngược lẻ loi, ngoài thứ đó ra không còn vật gì khác.

Phong Liệt ngưng mắt cẩn thận nhìn lại, lác đác vài đường viên bao quanh thanh trường kiếm, đường cong cũng không mềm mại tự nhiên, dựa theo biểu hiện bên ngoài bức tranh cho thấy người vẽ bức tranh này chắc chắn cũng không am hiểu không nổi tiếng, tựa hồ giống như hài đồng vẽ nghịch ngoạc.

Bất quá, Phong Liệt lại không hề coi thường, Lý U Nguyệt đã đưa tới bức họa như vậy, chắc hẳn có ý sâu xa.

Nhưng tiếp đến, hắn cẩn thận lật đi lật lại bức họa nhiều lần, thực sự không nhận ra điều gì bên trong, không khỏi có chút ủ rũ.

- Mà thôi, chắc là tiểu nha đầu Thiên Thiên kia nghĩ sai rồi.

Phong Liệt khẽ lắc đầu, định cất bức họa này đi, gác lại ngày sau nghiên cứu tiếp.

Nhưng sau một khắc, ngay khi Phong Liệt đóng bức họa lại, đột nhiên, thân hình hắn run lên, toàn thân ngây ngốc tại chỗ.

- Ồ? Đây là. . .

Bỗng nhiên, ánh mắt Phong Liệt bắt đầu trở nên mờ mịt. . . Tâm thần lại bị thanh trường kiếm trong bức hóa hấp dẫn.

Trong mắt hắn chỉ thấy họa sĩ vẽ thanh trường kiếm thô ráp này dường như dần sống lại theo thời gian, theo đó, tinh thần hắn đột nhiên chìm đắm trong thế giới kiếm khí vô tận.

Kiểm khí đầy trời giăng khắp nơi, không ngừng gào thét bên tai, từng đạo kiếm khí chói mắt có khi nặng có khi nhẹ, hoặc phiêu dật hoặc rộng lớn, nhẹ như gió mát thổi qua, nặng như sóng lớn đập vào đá ngầm san hô, phiêu dật như cầu vồng, rộng lớn như mây xanh xuyên khoảng không, muôn hình muôn vẻ khí thế cuộn cuộn.

Tại nơi này kiếm khí tràn đầy trong thiên địa, Phong Liệt dần dần cảm thấy chính mình giống như biến thành con thuyền nhỏ trong cuồng phong gió lớn, tâm thần có chút rung động khó có thể kiềm chế.

Phốc xuy!

Một ngụm máu tươi phun trào.

Phong Liệt đột nhiên tự cắn nát đầu lưỡi chính mình, mạnh mẽ thoát khỏi thế giới kiếm khí.

Hô!

Hắn giương đôi mắt, kêu một tiếng thật dài, trong mắt hiện lên nỗi khiếp sợ khó có thể che giấu. truyện copy từ

- Cái này dĩ nhiên là một môn kiếm quyết vô thượng.

626. Chương 732: Thiên Thiên(2)

Ma Long

Chương 732: Thiên Thiên(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Sắc mặt Phong Liệt trở nên ngưng đọng, nhưng cũng không dám tiếp tục nhìn trường kiếm trong bức họa.

Lúc này, dĩ nhiên hắn minh bạch, trường kiếm trong bức họa ngưng tụ kiếm ý tinh tú, rộng lớn, sâu thâm, huyền ảo vô cùng của một cường giả kiếm đạo,

Tin rằng chỉ cần chính mình có thể ngộ ra một vài chiêu trong đó, tuyệt đối có thể được liệt vào danh sách cao thủ kiếm đạo, giá trị của bức họa này quả thực không gì có thể sánh được.

Bất quá, Phong Liệt lại cảm thấy có chút nuối tiếc.

Đơn giản kiểm ý bên trong bức họa chính là nhân giả chi kiếm, khắp nơi tràn ngập chính khí cuộn khởi, có điểm không hợp với tâm tính của hắn, mặc dù hắn đạt được chỗ tốt từ đó, thực sự cũng không thể đạt được tới cực đỉnh.

Đi theo con đường không thích hợp với chính mình, nhẹ thì thành tựu có hạn, nặng thì vạn kiếp bất phục.

Cho nên, Phong Liệt cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, cất bức họa này vào một xó, tạm để lại chờ người hữu duyên.

Lúc này, Phong Liệt bất chợt phát hiện, giờ phút này sắc trời đen kịt, vầng trăng khuyết dần dần mọc lên, điều này khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Hắn rõ ràng cảm thấy chính mình vừa tiến nhập bức họa một chút mà thôi, không ngờ chính là khoảng thời gian từ giữa trưa đến chiều tối.

- Phong huynh, Phong huynh đã xảy ra chuyện. . .

Đột nhiên, một đạo thanh âm lo lắng ngoài viện vang lên, truyền vào trong tai Phong Liệt.

Phong Liệt thu hồi bức họa, xoay người nhìn lại, chỉ thấy Trang Huyền Cơ vội vàng chạy như bay mà tới.

- Xảy ra chuyện gì?

Phong Liệt nhướng mày, nhàn nhạt nói.

Trang Huyền Cơ tiến đến gần, thờ hốt hốt nói:

- Phong huynh, tam trưởng lão Phong gia đột nhiên làm phản, ra tay đánh lén giết chết nhị trưởng lão, đã thương đại trưởng lão, dẫn theo đại bá của huynh Phong Chính Đức chạy ra ngoài thành.

- Cái gì?

Phong Liệt biến sắc, lập tức vội vàng hỏi:

- Đám người tam thúc của ta, bọn họ thế nào rồi?

- Phong gia chủ chỉ bị thương nhẹ, những người khác ngược lại không có việc gì, hiện tại Hỏa Mãng Vương tiền bối đã đuổi theo rồi.

Trang Huyền Cơ nói.

- Chết tiệt, dám hạ độc thủ với người nhà chính mình, quả thực chết không đáng tiếc.

Sắc mặt Phong Liệt giận dữ không thôi.

Trang Huyền Cơ do dự một chút, nói:

- Phong huynh, nghe nói tam trưởng lão Phong gia xuất thủ đối với hai vị trưởng lão là vì muốn cướp một kiện bảo vật gia truyền.

- Bảo vật gia truyền?

Phong Liệt khẽ sững sờ, hắn còn chưa từng nghe nói Phong gia có bảo vật gia truyền gì đó.

Bất quá, ngược lại lại có chút minh bạch, chắc hẳn mấy vị trưởng lão Phong gia dấu diếm chính mình.

Hắn khẽ thở dài, mặc dù chính mình không có hứng thú với kiện bảo vật gia truyền kia, nhưng quả thực cảm thấy có chút không thoải mái.

Đồng thời, hắn không khỏi nghĩ đến, Phong gia Nguyệt Quang Thành kia áp bức chính mình mạnh mẽ như vậy, có thể liên quan đến kiện bảo vật gia truyền kia hay không?

- Đi! Chúng ta tới Phong gia xem sao?

Phong Liệt suy nghĩ, dự định trước hết đến gặp đám người tam thúc.

Nhưng Trang Huyền Cơ đứng bất động tại chỗ, khẽ chau mày, ngón tay nháy động, lộ rõ vẻ suy tư.

Ngay khi Phong Liệt sắp rời khỏi viện, Trang Huyền Cơ đột nhiên gấp giọng nói:

- Phong huynh, người Nguyệt Quang Thành đã tới rồi, hay là trước hết chuẩn bị nghênh địch.

Vầng trăng cong sáng tỏ treo trên trời cao, để ánh sáng nhàn nhạt soi sáng toàn bộ vùng đất, gió hiu hiu lạnh vùng sơn dã khiến người ta cảm giác xơ xác tiêu điều.

Cách phía tây Tứ Phương Thành năm mươi dặm, hơn trăm gã võ giả đang tập tụ trên ngọn núi nhỏ, những người này đều mặc trang phục Phong gia, toát lên một cỗ khí thế cường hoành khiến không khí trong phạm vi vài dặm đều ngưng trệ vô cùng, áp lực vô cùng.

- Tam tổ, chỉ đối phó với một tên Phong Liệt Thần Thông Cảnh, còn phải phiền tam tổ ngài tự mình xuất thủ, quả thực quá xem trọng hắn rồi?

Phong Thanh Lam mặc áo choàng trắng đứng trước đám người nói với một lão giả râu tóc màu tím, trong lời nói tràn đầy vẻ coi thường.

- Lam nhi, có câu nói sư tử vồ cỏ cũng phải dốc toàn lực, tiểu tử Phong Liệt này trêu chọc nhiều quái vật khổng lồ như Triệu gia, Lâm gia, Thủy gia, Lô Ngọc Thành. . . Lại vẫn tiêu dao tự tại đến nay, tất nhiên hắn sở hữu tài nghệ gì đó, không thể chủ quan, hơn nữa, Phong gia chúng ta ngủ mai danh ẩn tích nhiều năm, không động thủ thì thôi, đã động thủ phải lời thiên quân vạn mã kinh động thiên địa, nghiền nát kẻ địch thành mảnh vụn, trọn đời không thể thoát thân để một số kẻ tiểu nhân nén nút biết rõ uy thế của Phong gia ta một chút.

Lão giả trầm giọng nói.

Lão giả này gọi là Phong Triển Huy, dáng người, tướng mạo bình thường, đôi mắt lấp lánh bạo phát quang mang u lãnh tản ra tứ phía, vạn phần uy nghiêm, hai đầu lông mày ẩn hiện lệ sắc, xem như một nhân vật hung ác cực kỳ khó chơi.

Phong Triển Huy thân là cường giả Hóa Đan Cảnh đỉnh phong, đã nửa chân bước vào danh sách cường giả Long Biên Cảnh, bài danh top 10 cao thủ tại Phong gia Nguyệt Quang Thành, lần này đến đây thảo phạt Phong gia Tứ Phương Thành, là do hắn dẫn đầu, đồng hành còn có mười tên cao thủ Hóa Đan Cảnh và tám mươi tên cường giả Thần Thông Cảnh, cho thấy thực lực Phong gia cực kỳ cường đại.

Cỗ thể lực này đủ để quét sạch tiểu môn phái trên đại lục Long Huyết, lúc này đây xuất động nhiều cao thủ như vậy, thu thập một chi nhánh Phong gia chỉ là phương diện nhỏ, quan trọng nhất chính là đánh bóng uy phong Phong gia, chấn áp môn phái giang hồ nhỏ nhất.

- Vẫn là tam tổ suy tính chu toàn, Lam nhi thụ giáo.

Phong Thanh Lam lập tức làm ra vẻ kinh hãi, khiêm tốn nghe chỉ dạy, khiến Phong Triển Huy cực kỳ thỏa mãn.

- Uhm, Lam nhi, người sở hữu huyết mạch Dực Long chính thống nhất của Phong gia ta, sau này rất có thể đảm nhiệm chức vụ đại gia chủ, nhớ kỹ làm việc không thể lỗ mãng, trang mấy vị huynh đệ các người, người là người lão tổ ta coi trọng nhất, đừng để lão tổ thất vọng mới được ah.

Phong Triển Huy nhẹ nhàng gật đầu, giọng điệu thâm thía nói.

Thân hình Phong Thanh Lam khẽ chấn động, trong mắt toát lên một tia hưng phấn, vội vàng chấp tay nói:

- Xin lão tổ yên tâm, Lam nhi quyết không để lão tổ thất vọng.

Trong gia tộc Phong Triển Huy quyền cao chức trọng, lời nói vô cùng trọng lượng, nếu được vị lão tổ này ủng hộ, Phong Thanh Lam hẳn giống như đặt nửa người ngồi trên chiếc ghế đại gia chủ, trong lòng thực sự không vui mừng không được.

Lúc này, một vị cao thủ Phong gia tiến lên phía trước hỏi:

- Tam tổ, nếu Phong Liệt không xuất hiện, chúng ta vẫn khẳng khẳng đợi tại đây sao?

- Đừng vội, dù sao cũng phải cho hắn chút thời gian, nếu không chúng tùy tiện chém giết Tứ Phương Thành, tạo lên ảnh hưởng quá lớn. . . Ngày sau e là chủ đề để Ma Long Giáo uy hiếp.

Đợi chút nữa, nếu như đối phương không ngênh chiến, chúng ta sẽ tiến nhập Tứ Phương Thành chém giết.

Phong Triển Huy lạnh lùng nói, trong mắt lóe lên sát ý.

- Tam tổ mau nhìn, có người đi ra.

Ngay khi Phong Triển Huy vừa dứt lời, liền thấy một đội kỵ mã lướt qua cổng Tứ Phương Thành gấp rút chạy về phía bên này, liền đi tới gò đất cách đó không xa.

Toàn bộ đội kỵ mã này gồm hơn mười người, ngoại trừ người dẫn đầu đã là cao thủ Thần Thông Cảnh, những người khác đều dưới Cường Khí Cảnh, từ quần áo và trang phục trên người bọn họ có thể nhận ra, thực sự là người Phong gia Tứ Phương Thành.

627. Chương 733:vây Công(1)

Ma Long

Chương 733:Vây công(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Trong mắt Phong Triển Huy lóe lên sát khí, âm thanh khinh thường lạnh lùng nói:

- Chỉ là mấy tên tôm tép mà thôi, Phong Lâm, ngươi đi đến nghênh đón bọn chúng.

- Vâng.

Một gã cao thủ Phong gia lên tiếng, lập tức tiến lên nghênh đón.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, võ giả Thần Thông Cảnh dẫn đầu đội kỵ mã từ rất xa hô lớn nói:

- Phía trước chính là cường giả Phong gia Nguyệt Quang Thành? Tại hạ là tam trưởng lão Phong gia Kim Long Thiên Triều Phong Hoài Thành, đến đây bái kiến tiên bối Nguyệt Quang Thành.

- Hóa ra đến đây quy hàng, bản chất như vậy ngay cả làm cầu cho Phong gia ta cũng không xứng, giết bọn chúng đi.

Phong Triển Huy khinh thường hừ lạnh một tiếng, lúc này hạ mệnh lệnh.

Dưới đôi mắt, tam trưởng lão Phong gia, Phong Chính Đức, cha con Phong Giang và một đám đệ tử thân tín nghe xong mệnh lệnh của Phong Triển Huy, trong lòng lập tức cả kinh, mặt mũi xám xịt như tro, thiếu chút nữa không ngồi vững lặn xuống ngựa.

Bọn họ vốn cho rằng đến đây quy hàng, cho dù không đạt được vinh hoa phú quý, nhưng giữ được tính mạng không thành vấn đề, nhưng không ngờ bảo vệ tính mạng cũng khó khăn.

Trong lúc nhất thời, hơn mười người đều sợ tới mức hồn bay phách tán.

- Phụ thân, chúng ta làm sao bây giờ?

Sắc mặt Phong Giang chờ đợi nhìn về phía phụ thân chính mình, lại thấy phụ thân chính mình cũng sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, hàm răng run lẩy bẩy.

Lúc này, tam trưởng lão Phong Hoài Thành cố tự trấn định hô lớn:

- Tiên bối tha mạng, chúng ta không phải người không có lòng trung, chỉ là không muốn mê muội giống như đám người Phong Liệt mà thôi.

- Ha ha ha ha, nói không tởi, chỉ có điều các ngươi vẫn phải chết.

Gã cao thủ Nguyệt Quang Thành Thần Thông Cảnh bát trọng thiên Phong Lâm cười lớn từ trên gò đất bay xuống, người lơ lửng trên không đã rút binh khí ra, đó là một thanh đại hoàn đao màu vàng, uy mãnh vô cùng, tại đây gã cao thủ Thần Thông Cảnh bát trọng thiên tạo lên uy phong凛冽, giống như thiên thần hạ phàm, tuyệt đối có thể đuổi tận giết sạch đám cặn bã Phong Hoài Thành.

Cầm thụ được tử thần cách chính mình càng lúc càng gần, Phong Hoài Thành cắn răng một cái, từ trong lòng rút ra một thanh đoản kiếm màu xanh mang phong cách cổ xưa, giơ lên cao hô lớn:

- Tiền bối đây là Thanh Nguyên Kiếm thần binh chí bảo lão tổ Phong gia Kim Long Thiên Triều chúng ta truyền lại, ta nguyện ý dâng bảo vật này lên đổi lấy con đường sống cho chúng ta.

Ánh mắt Phong Lâm co rút lại, đột nhiên lách mình cầm Thanh Nguyên Kiếm trong tay, trong lòng có chút kích động.

Hắn nhìn nhìn Thanh Nguyên Kiếm, sau đó lại xoay người nói vọng lên trên đồi:

- Tam tổ thực sự Phong gia chúng ta thất lạc mất Thanh Nguyên Kiếm chí bảo.

Vừa dứt lời, hắn liền hóa Thanh Nguyên Kiếm trong tay thành một đạo thanh mang ném lên tận trên đồi nhỏ.

Ánh mắt Phong Triển Huy có chút sang ngời, đưa tay đón nhận thần binh, lúc này vui mừng thoải mái cười lớn:

- Ha ha ha, rất tốt, không thể tưởng tượng được một chi nhánh dư nghiệt như vậy lại nắm giữ bảo kiếm tốt như vậy.

- Tam tổ, xử trí nhưng người này thế nào?

Phong Lâm hỏi.

Đám người Phong Hoài Thành, Phong Chính Đức thoáng chốc đều trừng lớn hai mắt, vẻ mặt cầu khẩn chăm chăm nhìn về phía Phong Triển Huy.

Bọn họ biết rất rõ, một câu nói của lão gia hỏa kia quyết định sống chết của bọn họ.

Phong Triển Huy cầm một đoạn cành cay lên, ánh mắt u lãnh chậm rãi lướt nhìn mười người phía dưới giống như hơn mười con chim cút, lập tức khẽ cười nói:

- Uhm, niệm tình các người có công quy hàng, Phong Lâm, cho bọn họ một con đường sống.

- Thật sao?

Phong Hoài Thành không khỏi sững sờ.

Nhưng chưa đợi khôi phục tinh thần, đột nhiên cảm thấy một cổ cảm giác mát lạnh.

- Ah ta không phải chết.

- Cha tại sao như vậy? Sớm biết như vậy chúng ta tại sao phải ra đi tìm cái chết ah.

- Được rồi Giang nhi, mười tám năm sau chúng ta lại là một đầu hảo hán, đám người Phong Chính Khôn đợi trong thành cũng không thoát khỏi cái chết ah, nói không chừng còn thảm hại hơn chúng ta.

* * * * *

Những người Phong gia còn lại đều phục hồi tinh thần, thoáng chốc kinh hãi kêu khóc bỏ chạy.

Bịch bịch bịch. . .

Từng đạo từng đạo đao khí tung hoành, liên tiếp hơn mười đạo âm thanh bi thảm vang lên, toàn bộ đám người Phong Chính Đức đều đứt thành hai đoạn, chết oan uổng.

Từ cửa thành phía tây Tứ Phương Thanh, đám người Phong Liệt vừa mới xuất hiện liền bắt gặp tràng cảnh này.

- Giết được một đám phản đồ.

Phong Chính Khôn hung ác nói, hiển nhiên hận đám người Phong Chính Đức tới cực điểm.

Đại trưởng lão Phong Hoài Nam giờ phút này cũng cười một con ngựa, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, hiển nhiên thương thể không nhẹ, tham âm gì nua có phần sa sút tinh thần nói:

- Những tên phản đồ này chết không có gì đáng tiếc, chỉ tiếc Thanh Nguyên Kiếm rơi vào tay cừu địch, thực sự xin lỗi liệt tổ liệt tông ah.

Sắc mặt Phong Liệt lạnh lùng, không để ý nói:

- Đại trưởng lão không sao, bọn chúng cũng không thể mang đi.

Sắc mặt Phong Hoài Nam hiện lên vẻ phức tạp liếc nhìn Phong Liệt nói:

- Phong Liệt, người là đệ tử ưu tú nhất Phong gia chúng ta, nếu như chuyện không thể làm được người nói người làm vậy hãy để tự ta đi, dựa vào thiên tư của người rất cực sẽ có một ngày đạt thành tựu xuất sắc, đến lúc đó nhất định phải thu hồi Thanh Nguyên Kiếm, thà rằng phá hỏng nó cũng không lưu lại cho Nguyệt Quang Thành.

Phong Liệt cũng không nói thêm gì nữa, hần tiên phong phi thân lên phía trước, dưới liền lập tức xuất hiện một ngôi sao màu vàng, bay nhanh về phía gò đất phía xa xa.

Ba người Bán Giang Hồng, Hỏa Mãng Vương, Thanh Minh cơ hồ cũng đồng thời bay lên, theo sát phía sau Phong Liệt.

Đám người Phong Hoài Nam, Phong Chính Khôn phía sau sau khi thoáng sững sờ, cũng lập tức muốn bay theo.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một đạo hào quang trong suốt màu tím từ trên không trung rơi xuống, bao phủ toàn bộ Tứ Phương Thành và toàn bộ đám người Phong gia lưu lại trong thành.

- Chuyện này là chuyện gì? Liệt nhi hử. . .

- Chính Khôn, có lẽ chúng ta đều xem thường hử rồi.

* * * * *

Giờ khắc này, trong Tứ Phương Thành đã có vô số võ giả xông lên tường thành, chăm chú nhìn bóng hình Phong Liệt phía xa xa, danh tiếng trận chiến này đã sớm lan xa khiến mọi người mỗi mắt mong chờ.

Chỉ có điều, giờ phút này bất kể là ai đều không chứng kiến được tràng cảnh Phong Liệt phía trước.

- Trời. . .Ồ. . .i. Phong gia Nguyệt Quang Thành nhiều cao thủ như vậy? Chuyện này ức hiếp người quá đáng.

- Aizzz, Phong Liệt biết rõ không thể làm vẫn làm, trong lòng võ giả có thể khen ngợi, nhưng ngược lại thật thiếu không ngoan ah.

- Mau nhìn bên kia chính là người Triệu gia đến, dĩ nhiên là chính là cường giả tàn nhẫn khát máu Huyết Sát Vương.

- Lại có cao thủ Lâm gia và Thủy gia tới, aizzz, Phong Liệt lần này chết chắc rồi.

Ngay khi Phong Liệt vừa mới bay khỏi Tứ Phương Thành, đột nhiên lại có ba phương quân đội xuất hiện trong tầm mắt thế nhân, liên tục tụ tập tại gò đất, quả thực là cao thủ Triệu gia, Lâm gia và Thủy gia.

Cùng lúc đó, còn có mấy trăm gã cường giả đứng quan sát phía xa xa, về phần có tham dự trận chiến này hay không, không ai dám đảm bảo.

628. Chương 734:vây Công(2)

Ma Long

Chương 734:Vây công(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Sắc mặt Phong Liệt lạnh lùng, không chế Tỏa Long Đài từ từ bay về phía trước.

Ánh mắt hắn nheo lại, lạnh lùng quét ngang thể lực địch nhân một vòng, khoe miệng từ từ nhếch lên tia kia tàn khốc.

- Hừ, cuộc chiến ngày hôm nay, nhất định là cuộc chiến dương danh Phong Liệt ta, các người đều trở thành bậc thêm dưới chân ta.

Khoảng cách 50 dặm đảo mắt liền đến, Tỏa Long Đài đứng cách gò đất phía trước nghìn trượng, Phong Liệt từ trên cao quét mắt liếc nhìn trận địa đối phương.

Lúc này trên đồi nhỏ, ngoài trừ hơn trăm cao thủ Phong gia Nguyệt Quang Thành, còn có Huyết Sát Vương của Triệu gia đến đây trợ chiến, và cường giả Hóa Đan Cảnh Lâm gia Lâm Duệ, cường giả Hóa Đan Cảnh Thủy gia Thanh Hà, về phần một số cao thủ Thần Thông Cảnh tam đại gia tộc dẫn theo đều đứng trên không trung, không tiến tới gần.

- Ha ha ha Phong lão tam, Phong gia các người thực sự bạo tay, thu thập một tiểu bối Thần Thông Cảnh nho nhỏ vậy mà xuất động nhiều người như vậy, xem ra việc này bốn tọa có chút phụ họa thêm chuyện ah.

Triệu gia Huyết Sát Vương cười lớn nói với Phong Triển Huy.

Huyết Sát Vương tu luyện chính là tuyệt học Thiên Cấp trung phẩm Huyết Sát Chân Kinh, thực lực vô cùng cường đại, hiếm gặp đối thủ cùng cấp, hắn Phong Vương cách đây 100 năm trước, hôm nay đã đạt đến Hóa Đan Cảnh đỉnh phong, nổi danh top năm trên bảng Thiên Vương, sâu thâm khó lường.

Lúc này trên thân thể hắn vô tình phát ra huyết khí nồng đậm khiến đám cao thủ Phong gia trên đồi nhỏ không kiềm chế nổi trong lòng cảm thấy buồn nôn, toàn thân khiếp sợ. nguồn (.)

- Các vị, hảo ý của các vị Phong gia ta xin ghi nhận trong lòng, bất quá thanh lý môn hộ chung quy là chuyện tình của Phong gia ta, hôm nay các vị chỉ cần đứng một bên quan chiến là tốt rồi, chút việc nhỏ này Phong gia ta đủ ứng phó được.

Phong Triển Huy chấp tay nói với người đứng đầu tam đại gia tộc, miệng nhếch lên tươi cười, khó dẫu được ngạo ý trong lòng.

Thủy gia Thủy Thanh Hà lạnh lùng cười nói:

- Đã như vậy, bốn tọa phải mỗi mắt chờ đợi rồi. . .

Vừa nói, hắn liền thối lui về phía xa xa.

Nguyên nhân dẫn đến thù hận giữa Phong Liệt và Ngân Nguyệt Sơn Trang Thủy gia bởi vì con trai thiếu trang chủ Ngân Nguyệt Sơn Trang Thủy Thiên Lưu, vốn dựa theo thông lệ cũ, muốn báo thù cần Ngân Long Giáo phái đệ tử khiêu chiến với Phong Liệt, đáng tiếc ngay cả cao thủ trẻ tuổi đệ nhất Ngân Long Giáo Thủy Vô Khuyết đều không phải đối thủ của Phong Liệt, còn những người khác không đáng trông cậy.

Hôm nay Phong gia thanh lý môn hộ, Thủy gia vốn nhân cơ hội này trừ bỏ Phong Liệt, nhưng giờ phút này thấy trận thế Phong gia uy thế như vậy, trong lòng biết e là không có chuyện của chính mình.

Tiếp đến, Huyết Sát Vương cũng u lãnh cười cười, thối lui lên không trung, sống chết mặc bay.

Còn cường giả Lâm gia Lâm Duệ giờ phút này không hề lui lại phía sau, hắn chấp tay nói với Phong Triển Huy, ánh mắt kiên định nói:

- Phong hộ pháp, Lâm mỗ đến đây giúp Phong gia người thanh lý môn hộ, mặt khác chính là muốn điều tra rõ tung tích của hậu bối Lâm gia ta Lâm Tử Thông, đồng thời nhất định phải đòi lại Phong Liệt Huyền Hạo Tháp chí bảo của Lâm gia ta, không biết Phong hộ pháp dự định thế nào?

- Vậy sao?

Phong Triển Huy khẽ sững sờ, quang mang chớp động, hẳn thực sự không biết Lâm gia và Phong Liệt có khúc mắc bực này.

Sau khi sê trầm ngâm, hắn cười lớn nói:

- Ha ha ha. . .Lâm huynh, xử lý việc này chỉ cần đợi tý nữa Phong gia ta bắt giữ nghiệt súc Phong Liệt kia, sẽ điều tra ra toàn bộ manh mối, về phía Huyện Hạo Thấp kia đương nhiên nên quay về chủ cũ.

- Như thế rất tốt, đa tạ Phong hộ pháp.

Lâm Duệ thỏa mãn nhẹ nhàng gật đầu, cũng lui lên không trung, Phong gia đã cố ý muốn đùa nghịch, hẳn tự nhiên cũng vui vẻ đứng ngoài quan sát, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là tốt rồi.

Phong Liệt đứng trên Tỏa Long Đài, sắc mặt bình thản nhìn mấy đại gia tộc thương nghị, trong lòng hẳn cũng âm thầm định chiến lược.

Ba người Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng, Thanh Minh đều đứng trước mặt bảo vệ Phong Liệt đứng cách đó không xa, tuy đối mặt với cường địch đông gấp chục lần, nhưng tuy nhiên ba người cũng không sợ, trong mắt tràn đầy chiến ý.

Cùng lúc đó, một đầu hắc lang lười biếng nằm co ro trong bụi cỏ trên mặt đất, chăm chú nhìn động tĩnh phía trên, đây là một chiêu Phong Liệt bố trí phía sau, để phòng ngừa có cường giả Long Biển Cảnh chen chân.

Phong Triển Huy ngẩng đầu lên, lạnh lùng dò xét Phong Liệt bên trên viễn không, trong đôi mắt lộ ra vài phần ngưng đọng, trực giác nói cho hắn biết, thiếu niên trước mắt không thể khinh thường, nếu không phải chịu thiệt thòi lớn.

Đương nhiên, hắn ngược lại không chút sợ hãi, quát lớn:

- Phong Liệt ngươi sát hại đồng tộc, không biết tôn ti trật tự, có thể nói là đại nghịch bất đạo, theo như quy tắc trong tộc, nên chịu nổi thống khổ xé xác phanh thây. Chỉ là, bốn tọa thương tiếc nhân tài, nếu như ngươi chịu tự phong bế huyết mạch, theo bốn tọa trở về tông miếu Nguyệt Quang Thành thỉnh tội, có lẽ ngươi có thể giữ mạng sống của ngươi, nếu không. . .?

- Chi nhánh chúng ta từ bảy trăm năm trước đã không còn quan hệ với Nguyệt Quang Thành các ngươi, cho nên tộc quy các ngươi không liên quan tới lão tử, muốn động thủ hãy đến đây, không cần lăm nhăm nhiều lời.

Phong Liệt không chút khách khí cười lạnh nói.

- Hừ, ngươi mê muội không tỉnh ngộ, vậy đừng trách bốn tọa vô tình với ngươi, bắt lấy hắn, nếu như dám phản kháng giết chết không luận tội.

Sắc mặt Phong Triển Huy biến thành phần nộ, hạ lệnh đối với mấy thủ hạ phía sau.

Vù vù vù. . .

Tiếng gió thổi vang lên, năm lão gia hỏa Hóa Đan Cảnh và mười tên cao thủ Thần Thông Cảnh sau lưng Phong Triển Huy cùng lúc bay lên không trung tiến về phía đám người Phong Liệt.

Thoáng chốc, bạo phát một cỗ khí thế vô cùng cường đại, trong thiên địa cuồng phong gào thét, đất đá bay mù mịt, sát khí tràn ngập, gần như khiến người ta hít thở không thông.

Trận chiến này, tự nhiên không xem trọng đơn đấu, tiến lên chính là quần ẩu.

Trong đó, Phong gia có bốn gã cường giả Hóa Đan Cảnh chia ra tấn công về phía Bán Giang Hồng và Hỏa Mãng Vương, còn lại một gã cường giả Hóa Đan Cảnh ngũ trọng thiên đuổi giết phía sau Phong Liệt, về phần mười gã cao thủ Thần Thông Cảnh thì phụ trách chăm sóc Thanh Minh.

Mười năm gã cao thủ Phong gia đều là những kẻ kinh nghiệm lâu năm, hơn nữa phối hợp vô cùng ăn ý, bay lên không liền sắp xếp tấn công về phía quân đội Phong Liệt rất ổn thỏa.

Rất dễ hiểu, trong mắt bọn họ, thực lực của Phong Liệt thấp hơn so với Bán Giang Hồng và Hỏa Mãng Vương, cho nên sắp xếp một gã Hóa Đan Cảnh ngũ trọng thiên để ứng phó.

- Nạp mạng đi!

- Đi chết đi!

Xoẹt xoẹt!

Rầm rầm!

* * * * *

Thoáng chốc trên bầu trời kiếm khí tung hoành, quyền ảnh bay tán loạn, từng đạo kinh khí mang theo hào quang chói mắt xuất hiện trên không trung, tạo lên đủ màu sắc trong đêm tối, nhưng trong ánh sáng tươi đẹp rực rỡ này lại ẩn chứa sát cơ vô tận.

Bảy gã cường giả Hóa Đan Cảnh, mười hai gã cao thủ Thần Thông Cảnh tham dự đại chiến có thể nói ngày thường khó gặp, thoáng chốc liền thu hút vô số ánh mắt.

- Mau nhìn động tác. . .

- Mẹ kiếp, Nguyệt Quang Thành trực tiếp để cường giả Hóa Đan Cảnh đối phó với Phong đại nhân, thực không biết xấu hổ.

* * * * *

629. Chương 735 : Điên(1)

Ma Long

Chương 735 : Điên(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Vô số võ giả phía xa xa chuyển ánh mắt lên trời cao, tâm trí không khỏi chú ý tới trận chiến, trên khuôn mặt đám người Phong Chính Không, Phong Hoài Nam, Lý Thiên Hùng và Trịnh Đạt trong Tứ Phương Thành đều toát lên vẻ khẩn trương, âm thầm lo lắng thay Phong Liệt.

Nhưng rất nhanh, tất cả mọi người đều bị biểu hiện của Phong Liệt gây chấn động.

Người đến bắt Phong Liệt chính là cao thủ Nguyệt Quang Thành Hóa Đan Cảnh ngũ trọng thiên Phong Mặc Nhiên.

Phong Mặc Nhiên, người cũng như tên, thường ngày không nửa lời, nhưng thực lực của hắn thực sự đáng sợ, vốn hắn chưa phong vương là vì cuộc chiến phong vương trước đó hắn đang bế quan ngộ đạo, cho nên bỏ lỡ cơ hội, bằng không, phong vương đối với hắn không phải chuyện tình đáng nói.

Phong Mặc Nhiên không nói một lời lướt đến phía đối diện Phong Liệt, không tưởng tượng được một chưởng chém ra, trên mắt toát lên một tia khinh thường nồng đậm.

- Ly Hỏa Thần Chưởng.

Hô!

Một chưởng ảnh màu hỏa hồng lớn bằng chiếc cối xay bay ra, mang theo khí thế hung mãnh tiến về phía ngực Phong Liệt, thoáng chốc, sóng nhiệt cực nóng tràn ngập bao quanh Phong Liệt, không khí bị thiêu đốt đều chấn động vang lên âm thanh xoẹt xoẹt.

Chương này bỏ xuống, nếu đổi lại cao thủ Thần Thông Cảnh đỉnh phong khác, e là nhẹ thì bị thương, nặng thì chết.

Rất dễ hiểu, Phong Mặc Nhiên không hề tỏ thái độ khinh thường Phong Liệt giống như biểu hiện bên ngoài.

Bất quá, hắn cũng đã xem trọng Phong Liệt, nhưng quả thực hắn không kịp suy tính tình huống kế tiếp.

Ngay khi một chương uy mãnh hắn chém ra còn cách Phong Liệt ba trượng, đột nhiên, chương ảnh giống như trâu đất xuống biển dần dần biến mất không thấy.

- Ồ?

Sắc mặt Phong Mặc Nhiên khẽ sững sờ, vô cùng kinh ngạc đối với tràng cảnh này.

- Khả khả, rất kỳ quái? Bất quá, lão tử thực không hứng thú nói nhảm với kẻ sắp chết.

Phong Liệt cười khà khà một tiếng, tuốt trường đao trong tay ra khỏi vỏ.

Keng!

Thoáng chốc, một tia máu chiếu rọi trời đêm, lóe lên trong nháy mắt, ngay sau đó lại keng một tiếng trường kiếm quay về vị trí cũ.

Sắc mặt Phong Mặc Nhiên khẽ đổi, hắn đột nhiên cảm thấy cổ nguy hiểm cực cực lớn, cái này chính là trực giác của cao thủ đối với cái chết.

Nhưng giờ phút này, hắn dĩ nhiên không kịp bố trí phòng thủ chu toàn, chỉ dùng ấn phù hồng sắc chắn trước ngực, đây là chí bảo bổn mạng của hắn Thiên Hỏa Ấn đã nhiều lần cứu mạng hắn.

Sau một khắc, chỉ nghe một phốc xuy nho nhỏ vang lên, thân hình Phong Mặc Nhiên lập tức run lên, khó có thể tin nổi trường lớn hai mắt.

Một tức, hai tức, ba tức.

Đột nhiên, một đám tia máu xuất hiện trên chính giữa đầu Phong Mặc Nhiên, sau đó kịch liệt khuếch đại xuống phía dưới.

Thân hình hắn liền tách thành hai mảnh, máu thịt rơi xuống không trung.

Bao gồm cả chí bảo bổn mạng của hắn Thiên Hỏa Ấn cũng đứt thành hai mảnh, thoáng chốc bị hủy hoại.

- Khả khả, Thánh Kiếm này dùng để giết người quả nhiên không tệ, nhẹ nhàng mau lẹ, không tốn lực.

Phong Liệt thỏa mãn cười cười, sau đó không chút khách khí bay về phía cao thủ Phong gia còn lại.

Giờ khắc này, nghìn vạn võ giả phía xa xa chăm chú nhìn Phong Liệt thấy tràng cảnh này, trong lòng không khỏi chấn động mạnh, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và khiếp sợ.

- Trời ơi. . . Phong Liệt sử dụng một chiêu chém chết cường giả Hóa Đan Cảnh trung kỳ? Đây là loại thực lực gì?

- Phong Liệt không hổ là cao thủ đệ nhất thanh niên trẻ tuổi, chúng ta kém xa không với tới.

Giờ khắc này, chẳng những một số võ giả bình thường xung quanh, mà ngay cả Phong Triển Huy, Huyết Sát Vương, đám cường giả Hóa Đan Cảnh đỉnh phong không khỏi co rụt ánh mắt lại, âm thầm khiếp sợ khó hiểu.

Một chiêu đơn giản Chém cường giả Hóa Đan Cảnh ngũ trọng thiên thành hai nửa, ngay cả linh hồn cũng tiêu tán, việc này ngay cả lão yêu nghiệt trong bọn họ đều không thể làm được.

- Tiểu súc sinh chết tiệt.

Sắc mặt Phong Triển Huy tối sầm lại, không khỏi chửi ầm lên, không thể tưởng tượng được vừa động thủ liền đánh chết một vị cao thủ Hóa Đan cảnh, tổn thất này không thể nói là nhỏ ah.

Trong lòng hấn phần nộ, đồng thời tiêu hủy hết sự coi thường đối với Phong Liệt, ngược lại trở nên ngưng đọng vô cùng.

Tiếp đến, Phong Liệt khiến Phong Triển Huy và đám cao thủ Phong gia tức giận tới mức muốn thổ huyết.

Sau khi Phong Liệt xử lý thi thể Phong Mặc Nhiên, lập tức không chút do dự đi tới vòng chiến đấu của Hỏa Mãng Vương, sau đó lập lại chiêu cũ, vù vù hai đạo kiếm khí chém ra, tia máu chói mắt thoáng chốc tiến tới gần hai gã cao thủ Phong gia vây công Hỏa Mãng Vương.

Hai gã cao thủ Phong gia đều đã phòng bị trước, liên tục thi triển thủ pháp phòng ngự, một người xuất ra một lá chắn màu đồng, người còn lại dùng đao cương khùng bổ nghênh đón.

Ngay lập tức chỉ nghe hai đạo âm thanh trầm muện phốc phốc.

Trong mắt mọi người toát lên vẻ khiếp sợ, chỉ thấy gã cao thủ Phong gia dùng tấm lá chắn nghênh đón bị chém thành hai nửa, chết oan uổng.

Về phần tên còn lại, vận khí tốt hơn một chút, Phong Liệt trảm gãy đao phá đao cương của hắn, khiến hắn lệch đi một chút, suýt gọt sạch một bên đùi, miễn khỏi cái chết.

- Ah, hồn dẫn, ta muốn giết chết ngươi.

- Cưu Tiêu Lô Ngục.

Tên cao thủ Phong gia gãy chân đau đớn kêu một tiếng, thân hình bay ngược lại phía sau, đồng thời đột nhiên giang rộng hai cánh tay, thi triển đại thần thông Lô Long.

Rống rống!

Theo thanh âm rống rống cao vút, một mảng xiềng xích lô long giống như sóng trời phần nộ mãnh liệt bắn về phía Phong Liệt, thanh thế kinh thiên động địa, ừ ừ truyền âm ra ngoài mấy trăm dặm.

- Công tử coi chừng.

Trông thấy Phong Liệt sắp bị lô ngục bao phủ, sắc mặt Hỏa Mãng Vương không khỏi trở nên lo lắng, bất quá, hắn rời đi xa hơn một chút, gã cao thủ Phong gia kia đột nhiên lại làm khó dễ, khiến hắn căn bản không kịp tới cứu viện.

Phong Liệt lại cười giễu cợt, hắn đã sớm chuẩn bị cho trận chiến này, sắc mặt không chút sợ hãi.

Giờ phút này, hắn chân đạp cương khí Tỏa Long Đài hóa giải địch nhân, người mặc bốn nguyên thần đồ phòng ngự kinh người, tay cầm Thánh Kiếm vô cùng sắc bén, trang phục và đạo cụ bậc này có thể nói là vô trang đầy đủ, công thủ gồm nhiều mặt, tiểu trảng diện trước mặt lại có thể thả trong mắt hắn?

Vì vậy, tiếp đến, trong mắt mọi người toát lên vẻ khó tin, Phong Liệt không tránh né, không lùi mà tiến tới, không chể Tỏa Long Đài lập tức tiến sâu vào trong Lô Ngục.

- Tiểu tử này đi tìm cái chết hay sao?

- Điên rồi, Phong Liệt điên rồi.

Trong mắt người bên ngoài, hành động của Phong Liệt quả thực chính là tự sát không cần bàn cãi, dù sao đại thần thông của cường giả Hóa Đan Cảnh, ngay cả cường giả cùng cấp đều phải tạm thời tránh né, hoặc là dùng thần thông chống đỡ mới được ah, Phong Liệt một võ giả Thần Thông Cảnh nho nhỏ xâm nhập trong đó tuyệt đối chỉ có chết không có sống.

Lúc này, ngay cả trên khuôn mặt gã cao thủ Phong gia gãy chân kia đều toát lên vẻ khó tin, thật sự không hiểu nổi Phong Liệt tại sao lại tự sát, chẳng lẽ bởi vì sát thương chính mình trong lòng phát sinh áy náy? Không giống ah.

Nhưng thoáng chốc, sắc mặt khó hiểu liền biến thành kinh hãi gần chết.

Sau khi Phong Liệt xông vào Lô Ngục, ngàn vạn đầu lô long thiết cuồng bạo điên cuồng oanh kích tới thân thể hắn, uy thế như vậy đủ để một tòa núi lớn nổ thành bụi phấn, nhưng lại khó có thể lay động Phong Liệt.

630. Chương 736 : Diên(2)

Ma Long

Chương 736 : Diên(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Rầm rầm rầm!!!

Tất cả lôi long thiết sau khi còn cách thân thể Phong Liệt ba trượng, lập tức suy yếu 99% uy lực.

Rồi sau đó, còn chút dư uy oanh kích vào thân thể Phong Liệt, vừa vặn khiến chiếc áo màu đen trên thân thể hắn có chút phóng đảng, không chút tổn thương đối với thân thể hắn.

- Điều này sao có thể? Cho dù là cao thủ Hóa Đan Cảnh cũng không thể dùng thân thể chống cự đại thần thông của bốn tọa, chẳng lẽ kiện bảo y kia?

Hai mắt cao thủ Phong gia không khỏi trừng lớn, nhìn không được kinh hô một tiếng.

Phong Liệt không để ý tới người này khiếp sợ, hắn lập tức đi ngang qua Lôi Ngục, vượt qua khoảng cách trăm trượng, đi tới trước mặt người này, sau đó không chút khách khí lại chém ra một đạo kiếm khí.

Ahaaa!

Phốc!

Một nổ vang nho nhỏ.

Đầu lâu bay lên, máu tươi bắn khắp trời cao.

Gã cao thủ Hóa Đan Cảnh tam trọng thiên Phong gia này mang theo vẻ khiếp sợ và khó tin bay về trời xanh.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phong Liệt chém liên tục ba gã cường giả Hóa Đan Cảnh, lập tức khiến mọi người đều trợn trừng mắt.

- Mẹ kiếp, cao thủ Hóa Đan Cảnh Phong gia không phải giấy hay sao? Đồ ăn như vậy còn xuất hiện khiến người chú ý.

- Azzzz, cao thủ đại gia tộc tuy đông, nhưng đều dùng linh dược thúc đẩy phát triển, hơi nước quá nhiều, không đủ uy hiếp ah.

- Bỏ đi, cho dù hơi nước quá nhiều, dù sao cao thủ Hóa Đan Cảnh cũng là cao thủ Hóa Đan Cảnh, nếu không ai đó tiến lên chém giết thử xem?

- Không phải người Phong gia quá yếu, còn Phong Liệt quá mạnh mẽ.

* * * * *

Nếu nói giết một người là vận khí, có thể giết người thứ hai, người thứ ba lại dùng vận khí để giải thích, tựa hồ đối với người chết cũng không quá công bằng?

Giờ khắc này, sắc mặt đám người Triệu gia, Lâm gia, Thủy gia đứng ngoài quan chiến đều toát lên nỗi khiếp sợ, trong ánh mắt lập lòe bất định.

Bọn họ vốn tưởng rằng, Phong gia xuất động đội hình mạnh mẽ như vậy, thu thập Phong Liệt phải dễ dàng mới đúng, vậy đâu còn đến lượt bọn họ xuất thủ? Nhưng hiện tại xem ra, tất cả tựa hồ còn nói quá sớm ah.

Phong Triển Huy trên đồi nhỏ đang vô cùng cấp bách, tức giận tới mức chòm râu run run tuôn rơi, hai mắt gần như muốn phóng hỏa, trong lòng vì tổn thất ba gã cường giả Hóa Đan Cảnh đã rút rẩy đến mức rút gân.

- Chết tiệt, không giết chết người lão phu không giải trừ được phần nợ trong lòng.

Phong Triển Huy nghiêng rằng nghiêng lợi gầm nhẹ một tiếng, lập tức gào thét quát năm tên cao thủ Hóa Đan Cảnh Phong gia còn lại phía sau lưng:

- Ngơ ngác làm gì nữa? Con không mau tiến lên giết hắn cho ta.

- Rõ!

Năm tên cao thủ Hóa Đan Cảnh còn lại yếu ớt lên tiếng, hiển nhiên đều bị thủ đoạn lời dìm của Phong Liệt chấn áp, đã không còn khí thế coi trời bằng vung như trước.

Bất quá bọn họ cũng không dám làm trái mệnh lệnh của Phong Triển Huy, trước sau phi thân lên, công kích về phía Phong Liệt.

Phong Thanh Lam nhìn thân ảnh Phong Liệt ngang nhiên ngạo nghễ, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, khó tin, còn có một tia ghen ghét khó tả.

Hắn từng bại dưới tay Phong Liệt tại Dạ Mạc Đại Hạp Cốc, lúc ấy còn có chút không phục, vốn tưởng rằng dựa thiên tư tuyệt diệu kinh thiên của chính mình, sau vai năm gã lại Phong Liệt nhất định mạnh mẽ nghiền ép, đánh tan nỗi hổ thẹn trước kia.

Nhưng hôm nay, hắn nhìn thiếu niên trên không trung đại phát thần uy, vẫn không khỏi cảm thấy một hồi vô lực.

Tựa hồ chênh lệch giữa hai người tựa hồ giống như vị trí hai người lúc này, một trời một vực.

* * * * *

Phong Triển Huy gắt gao chăm chăm nhìn Phong Liệt, sau khi khẽ trầm ngâm, hắn đột nhiên quát lớn:

- Tất cả hãy nghe ta, chẳng qua Phong Liệt chỉ dựa vào thần binh mà thôi, thực lực bản thân hắn không quá đáng sợ, chỉ cần các người đón đỡ kiếm khí tiểu tạp chủng kia, tất nhiên hắn vô kế khả thi.

Kỳ thực không cần hắn nhắc nhở, đám cao thủ Phong gia đã nhận ra kiếm khí của Phong Liệt không có gì có thể phá, không có gì có thể chống đỡ.

Vì vậy, năm tên cao thủ Hóa Đan Cảnh triển khai thế công, đánh du kích xung quanh Phong Liệt trong phạm vi trăm trượng, thỉnh thoảng xuất từng chiêu từng chiêu chiến kỹ hung mãnh ẩn chứa quy tắc thần thông đánh về phía Phong Liệt.

Thoáng chốc, xung quanh Phong Liệt liên tục nổ vang, đủ loại màu sắc cơ hồ bao phủ thân ảnh hắn trong đó, rất cực khiến người xem không biết được hình ảnh chân thật.

Bất quá, nhưng chiến kỹ này tuy thanh thế mãnh mẽ cuộn cuộn, nhưng thực sự không thể làm gì Phong Liệt.

Bởi vì kinh khí gió mạnh sau khi tiến gần Phong Liệt trong phạm vi ba trượng đều suy yếu mạnh mẽ, sau đó trực tiếp biến mất vô hình.

Mà dư lực có hạn đánh vào thân thể Phong Liệt đều giống như gió mát thổi qua, tiến đến gần khiến cho quần áo Phong Liệt nhẹ nhàng tun bay trong gió, thân hình vẫn đứng ngạo nghễ bất động.

Phong Liệt cầm Thánh Kiếm trong tay, không ngừng huy động từng đạo kiếm khí cường đại, khiến năm gã cao thủ Phong gia vội vàng trốn tránh, chặt vật không chịu nổi, nhưng tạo lên thành tựa không lớn.

Chuôi kiếm này tuy sắc bén vô cùng, thế không thể đỡ, nhưng chỗ thiếu hụt cực kỳ rõ ràng, nó không phải chỉ bảo, không thể báo vào tinh thần lực, kiếm khí chém ra không cách nào tập trung vào địch nhân, nếu như địch nhân di chuyển với tốc độ quá nhanh cũng chỉ có thể đánh vào khoảng không, tổn công vô ích.

Đặc biệt là, cao thủ Phong gia phần lớn đều là võ giả Dực Long, cực kỳ am hiểu tốc độ, bay lượn bất định trên không trung, khó có thể nắm bắt, chỉ có thể nhìn từng đạo tàn ảnh, cùng với từng chiêu từng chiêu chiến kỹ chói mắt ầm ầm đánh tới.

Kể từ đó, hai phe ngược lại giằng co trong khoảng thời gian ngắn.

Phong Liệt không nóng lòng, hẳn thực sự không hề xem trọng đám cao thủ Hóa Đan Cảnh Phong gia, giờ khắc này thậm chí hẳn còn không dùng đến Hắc Âm Chi Thân, chỉ dựa vào Thánh Kiếm sắc bén, Tỏa Long Đài và bốn nguyên thần đồ phòng ngự cũng đủ để ứng phó tràng diện trước mắt.

Sắc mặt hắn bình tĩnh như nước, vừa vùng vẫy Thánh Kiếm, vừa chú ý tới tình hình chiến đấu bên phía ba người Hỏa Mãng Vương.

Giờ phút này Hỏa Mãng Vương và Bán Giang Hồng đang đánh với hai gã cao thủ Hóa Đan Cảnh Phong gia tới mức nước sôi lửa bỏng, hai người đều chiếm thế thượng phong, đánh chết đối thủ chỉ là vấn đề thời gian.

Còn Thanh Minh thể hiện khiến đôi mắt Phong Liệt không khỏi sáng ngời, chỉ thấy Thanh Minh dựa vào thân pháp xuất quỷ nhập thần như ẩn như hiện trên không trung, trường kiếm trong tay thỉnh thoảng chém ra từng đạo tia sáng màu bạc. xem tại

Theo mỗi đạo tia sáng màu bạc thoáng hiện ký tự chữ Tĩnh, tất nhiên cũng vang lên tiếng kêu la thảm thiết, trúng chiêu cao thủ Phong gia không chết ắt bị tổn thương, Thanh Minh này không hổ là với danh tiếng vua sát thủ.

- Tiểu tặc Phong Liệt mau khoanh tay chịu trói, đỡ hao tâm tổn sức của chúng ta.

- Hừ Phong Liệt ngươi dùng tu vi thần thông có thể làm được tới bước này đã không tệ, nhưng nếu như ngươi muốn dùng hơn chúng ta, vậy quá sai lầm.

- Tự phế bỏ tu vi vậy ta sẽ tha chết cho ngươi.

* * * * *

631. Chương 737 : Thanh Lý Môn Hộ(1)

Ma Long

Chương 737 : Thanh lý môn hộ(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Năm Tên cao thủ Hóa Đan Cảnh Phong gia vừa chặt vật tránh né Phong Liệt, vừa nhanh chóng công kích một vài kích về phía Phong Liệt.

- Hừ các ngươi thật hao tổn thực lực của ta, vậy ta sẽ nhanh chóng tiễn các ngươi đi.

Phong Liệt cười lạnh một tiếng, đột nhiên thôi động bốn nguyên thần đồ, lập tức xuất hiện một gã cao thủ Phong gia phía sau, trường kiếm trong tay hung hăng về một cái. nguồn (.)

Tia máu lóe sáng, chiếu rọi trời cao.

Phốc xuy!

Một tiếng muộn hưởng vang lên, vai trái cao thủ Hóa Đan Cảnh này nghiêng nghiêng tách thành hai nửa, nội tạng tràn ra, thê thảm không chịu nổi, linh hồn hắn hốt hoảng bay ra, không chút do dự trốn về phương xa, nhưng lại bị đạo kiếm quang thứ hai theo sát chôn vùi vô hình.

- Thuần Di? Điều này sao có thể.

- Không thể dừng lại cho hấn cơ hội lợi dụng.

* * * * *

Trong lòng bốn gã cao thủ Hóa Đan Cảnh còn lại chớp động, thân hình trên không trung hốt hoảng bất định, vội vàng tăng tốc không chút nào dám lười biếng, e sợ bị Phong Liệt chém rụng đầu.

Vì vậy, trên không trung xuất hiện một tràng cảnh thần kỳ.

Trên khuôn mặt cao thủ Thần Thông Cảnh Phong Liệt nhếch lên tươi cười, lạnh lùng mà đứng, giống như đang nhàn nhã ung dung múa trường kiếm.

Còn bốn gã cường giả Hóa Đan Cảnh Phong gia bị ép bức một hồi gà bay chó chạy, hốt hoảng lo tránh né, ngẫu nhiên phát công kích giống như đạn bông yếu mềm vô lực.

Cảnh tượng như vậy, khiến vô số võ giả xung quanh liên tục kinh ngạc há miệng, trên mặt tràn ngập vẻ khó tin.

Thậm chí một số thiếu niên thiếu nữ không khỏi phát sinh sùng bái đối với Phong Liệt, lên tiếng thét không ngớt.

Trên bầu trời, Phong Liệt càng đánh càng hăng, thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ đem tốc độ phát huy đến cực hạn, không ngừng xuất hiện bên cạnh bốn gã cao thủ Phong gia, tia máu liên tục thoáng hiện.

Bốn tên cao thủ Phong gia, đã có ba người bị trọng thương, trong đó có hai người đứt một cánh tay, một người trên ngực xuất hiện một lỗ máu xuyên qua, mặc dù cũng không mức đến chết, nhưng thực lực cũng giảm đáng kể.

Bốn gã cường giả Hóa Đan Cảnh của Phong gia giờ phút này giống như một lũ chó, sợ hãi muốn chết, trên mặt đầy mồ hôi lạnh, dưới sự công kích ác liệt của Phong Liệt đã không còn chút sức hoàn thủ.

Giờ phút này bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, Phong Liệt chém giết bốn người cũng chỉ là việc trong tích tắc.

Phong Triển Huy nhìn tình hình chiến đấu trên không, không khỏi vừa gấp vừa giận, đôi mắt già nua hầu như có thể phun ra lửa.

Lão vốn tưởng rằng đội hình lần này của Phong gia đủ để xử lý hết thủy biến cố, không nghĩ rằng thủ đoạn Phong Liệt mạnh mẽ như vậy.

Cuộc chiến hôm nay, mặc dù Phong gia giết chết được Phong Liệt, nhưng mà thể diện cũng mất hết.

Hơi hơi trầm ngâm, Phong Triển Huy sắc mặt thêm hung ác, trong tay đột nhiên hiện ra một thanh trường cung màu tím.

Thanh trường cung này do hai cái Dực Long hàm và đuôi đụng vào nhau, nhìn qua đen bóng âm đạm, phong cách cổ xưa tự nhiên, nhưng khi Phong Triển Huy kéo dây cung, lập tức trong hư không phát ra "Ồ...ô...ô...n...g" rung nhẹ một tiếng.

Ngay sau đó, quanh người Phong Triển Huy cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, trong phạm vi trăm trượng ngưng tụ ra vô số rậm rạp chằng chịt phong nhận nhỏ, hướng về dây cung cấp tốc ngưng tụ mà bay, thanh thể mệnh mỏng cuộn cuộn liền đưa tới chú ý của mọi người.

"Cái này...Đây là chí bảo trấn tộc của Phong gia - Cự Phong Thần Cung! Không thể tưởng được Phong lão tam vậy mà mang đến bảo vật này!"

Ánh mắt Huyết Sát Vương co rút lại, trong ánh mắt mơ hồ hiện lên một chút kiêng kỵ.

"Nghe nói muốn kéo được cung này ít nhất cần có thực lực Hóa Đan Cảnh, ngay cả cường giả Long Biến Cảnh lúc đối mặt với nó đều được nhượng bộ lui binh, Phong Liệt chỉ sợ chết chắc rồi!"

Sắc mặt Lâm Duệ ngưng trọng nói. đọc truyện mới nhất tại .

Chung quanh có một ít người biết hàng cũng không khỏi mở to hai mắt, chăm chú nhìn chằm chằm vào trường cung thanh thể mệnh mỏng cuộn cuộn trên trời.

Sau một khắc, bên trên dây cung ngưng tụ ra một mũi tên màu bạc, tạo thành một cơn lốc cuồng bạo hoàn toàn đem Phong Triển Huy vây lại bên trong, buộc đám người Phong Thanh Lam lui xuống gò đất.

Phong Liệt lúc này đang đuổi giết bốn gã cao thủ Phong gia cũng chấn động, cảm thấy một cỗ sát cơ mãnh liệt tập trung vào mình, làm cho hắn sinh ra 1 tia nguy cơ.

Nhưng một khắc sau, lại xảy ra một chuyện mà tất cả mọi người đều không tưởng tượng được.

Ngay khi mấy trăm cường giả các đại gia tộc lại gần Toả Long Đài, đột nhiên, chiến khải khô quắt của Phong Liệt lưu lại trên Toả Long Đài lại chậm rãi khôi phục bình thường.

Trong lúc nhất thời, thân hình tất cả mọi người không khỏi bị ngưng trệ, hai mắt lờ ra, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

- Đây ... Điều này sao có thể? -

- Không chết? Phong Liệt hẳn lại có thể không chết? Điều đó không có khả năng!

- Phong Liệt một võ giả Thần Thông Cảnh làm sao có thể ngăn được một kích của Cụ Phong Thần Cung Phong gia chúng ta chứ?

- . . .

Giờ này khắc này, tất cả mọi người ngây ra như phỗng, kinh ngạc muốn chết.

Mà Phong Triển Huy càng là vẻ mặt không tin, khoe miệng thoáng chốc thắm ra một sợi máu, chính là tức giận vào tim, bị thương do quá giận.

Mặc kệ bọn họ tin hay không, Phong Liệt cũng chậm rãi đứng lên, long hành hổ bộ đi tới giữa Toả Long Đài, thân thể cao to ngạo nghễ mà đứng, trong con ngươi đỏ đậm mơ hồ lộ ra một tia chẳng đáng.

- Hừ, các ngươi vui vẻ hơi sớm nhỉ?

- Sát! -

- Già Thiên Thần Dực!

- Viêm Long Phần Thiên!

"Rầm rầm!!"

"Xích xích..."

Đột nhiên, một hồi tiếng nổ đùng đoàng vang lên ở phía sau, lập tức tiếng kêu thảm thiết vang lên thành một mảnh.

Mọi người kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy ba người Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng, Thanh Minh thừa dịp mọi người ngây ra, đột nhiên phát động thể tiến công sấm sét, trong nháy mắt đánh giết hai gã cao thủ Hoá Đan Cảnh cùng với hơn ba mươi cao thủ Thần Thông Cảnh của Phong gia.

Cùng lúc đó, Phong Liệt cũng đột nhiên lướt về hướng không trung, thân hình liên tục chớp động.

"Bá bá bá bá."

Một mảnh huyết mang gai mắt lóng lánh trên trời cao.

"Phốc phốc phốc phốc!"

Bốn tiếng trầm muộn vang lên.

Ở trong ánh mắt khiếp sợ của chúng nhân, Phong Liệt cực kỳ nhanh nhẹn gọn gàng đem bốn gã cao thủ Hoá Đan Cảnh Phong gia ở gần nhất chém thành tám mảnh.

Hôm nay Phong Liệt biến ảo Hắc Âm Chi Thân, thực lực trực tiếp uy hiếp cường giả Hóa Đan Cảnh đỉnh phong, lại dựa vào thần binh chi lợi, tốc độ của thân đồ, xử lý bốn lão gia hỏa này quả thực dễ dàng thoải mái như giết gà mổ chó.

Từ đó, tất cả mười tên cao thủ Hóa Đan Cảnh do Phong gia Nguyệt Quang Thành xuất động đều chết hết, chỉ còn lại duy nhất lão tổ tông Phong Triển Huy.

- Phụt, chết tiệt! Đều giết cho ta! Giết chết bọn họ!

Phong Triển Huy tức giận đến muốn nứt mắt, không nhịn được phun ra một ngụm nghịch huyết.

Lão hét lớn một tiếng, bỗng nhiên phát động thân hình, hướng về Phong Liệt điên cuồng công tới.

Hôm nay lão cũng bắt chấp cái mặt mũi gì, hô lớn với ba người Huyết Sát Vương, Lâm Duệ, Thủy Thanh Hà trên không trung:

- Triệu huynh, Lâm huynh, Thủy huynh, làm phiền các vị giúp lão phu thanh lý môn hộ, ngày sau Phong gia ta tất tới cửa tạ ơn! Bảo vật trên người tiểu súc sinh kia, ai lấy được thì là của người đó!

- Ha ha ha! Được! Tính bản tọa một phần!

632. Chương 738 : Thanh Lý Môn Hộ(2)

Ma Long

Chương 738 : Thanh lý môn hộ(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Huyết Sát Vương cười ha ha, huyết khí cả người bắt đầu khởi động, trước tiên bay lên, trong chớp mắt liền đi tới gần Toả Long Đài.

Lâm Duệ, Thủy Thanh Hà suất lĩnh cường giả hai nhà cũng đều không cam lòng lạc hậu, đều triển khai khí thế mạnh mẽ, cấp tốc xông về phía Phong Liệt, e sợ bị Huyết Sát Vương đoạt trước.

Mà mấy trăm tên võ giả lúc trước vây quanh ở phụ cận Toả Long Đài càng là tinh thần rung lên, đều thi triển tuyệt kỹ, điên cuồng đánh về phía Phong Liệt.

Giờ này khắc này, đối mặt với công kích khắp bầu trời, Phong Liệt cũng không sợ chút nào, công kích vốn có trải quả Toả Long Đài làm giảm đi, rơi vào trên người hắn đều giống như gãi ngứa mà thôi.

Bất quá, trong lòng hắn cũng biết không thể đánh lâu, mình chung quy không phải cường giả Hóa Đan Cảnh, trong cơ thể có nguyên lực không ngừng được sinh sôi.

Hôm nay mắt thấy xung quanh là quân địch hung dữ, hắn đột nhiên cười lạnh lùng, không chút khách khí lấy ra một cái quả cầu sắt màu đen to bằng đầu người -- Cẩm Khí " Lưu Độc Phi Sa".

- Ha ha ha ha! Được! Nếu mọi người đều đã đến đông đủ, lão sẽ đưa cho các ngươi một phần đại lễ!

Ở trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của chúng nhân, quả cầu đen nằm trong tay Phong Liệt đột nhiên ném tới giữa đám người, hắn lại là nhanh chóng lui vào Long Ngục Không Gian.

Mà đám người Hỏa Mãng Vương sau khi được hắn nhắc nhở, đều đã độn tới xa xa trong nháy mắt rồi.

- Không tốt! Đây -- đây là Cẩm Khí !

"Ầm ầm ù ù !!"

Một đợt tiếng nổ vang vọng cứu tiêu vang lên, một đóa mây hình nấm lục sắc cực lớn bùng ra tại trên không trung, bao phủ phạm vi mấy nghìn trượng xung quanh. (đúng y như bom nguyên tử =.=)

Ở trong đám mây nấm này, vô tận phi sa dày đặc mang theo kinh khí sắc bén lục sắc lập tức tràn ngập đầy rẫy ở trong thiên địa.

Các cao thủ của tứ đại gia tộc Phong gia, Lâm gia, Triệu gia, Thủy gia nhất thời đều kêu lên thảm thiết liên tục, hồn phi phách tán.

Ngay cả chạy ra gần đó đều bị Phá Cương Phi Sa đánh thành mảnh vụn, ở cách khá xa thì cũng dính phải khối độc của độc sa, đều bị thịt sinh mủ, chết oan chết uổng.

Trong lúc nhất thời, thi thể của từng tên cường giả tứ đại gia tộc một giống như mưa rào rơi trên mái ngói, rơi ào ào ở trên mặt đất, "phác thông phác thông" âm thanh rơi xuống đất liên tiếp, vang lên thành một mảnh.

Lưu Độc lục sắc liên tục cuộn trào mãnh liệt gần một khắc trên không trung, mới chậm rãi bay theo cuồng phong.

Mà lúc này, trên mặt đất đã xuất hiện mấy trăm đoàn máu loãng, đó đều là thi thể một võ giả biến thành.

Hơn nữa, phạm là có thể bay lên không trung, tất nhiên đều là cường giả Thần Thông Cảnh trở lên..

Nói cách khác, hơn ba trăm đoàn máu loãng trên mặt đất kia đại biểu cho Phong Liệt một lần liền giết chết hơn ba trăm cường giả Thần Thông Cảnh trở lên, chiến tích kinh thiên vĩ đại như vậy, không thể nói là không điên cuồng.

Hơn ba trăm cao thủ kia, đại bộ phận là cường giả đến từ tứ đại gia tộc, còn có một bộ phận là đến từ một ít thế lực bí ẩn, có lẽ lúc đầu dự định đục nước béo cò, nhưng hôm nay chính là đều hồn phi phách tán dưới uy của cấm khí.

Một số người ở xung quanh đến đây quan chiến cùng với hàng ngàn hàng vạn võ giả tứ phương ở bên trong thành đều bị một màn điên cuồng này làm cho bị chấn động sâu sắc, cả đám khiếp sợ há to miệng ra, ngây ngốc nhìn không trung, một hồi lâu mới tỉnh lại được.

Thậm chí, ngay cả ba người Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng cũng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, thực sự không nghĩ tới Phong Liệt Thần Thông Cảnh này lại có thể tạo thành chiến quả như vậy.

Sau một lát, đợi tất cả bụi bậm tan đi, trên không trung dưới ánh trăng, chỉ còn sót lại rất ít người, có thể đếm được tầm hơn mười đạo thân ảnh.

Ngoại trừ Phong Liệt cùng với Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng, Thanh Minh ra, tứ đại gia tộc chỉ còn lại có bốn gã cường giả Hoá Đan Cảnh Huyết Sát Vương, Lâm Duệ, Phong Triển Huy, Thủy Thanh Hà kia, cùng với bảy tên cao thủ Thần Thông Cảnh may mắn chưa chết.

Có thể bảo trụ được mạng nhỏ dưới sự bạo phát của chí bảo cấp Cấm Khí, bản thân chính là một loại chứng minh cho thực lực, không ai có thể phủ định điểm này.

Bất quá, mặc dù mấy người này may mắn chưa chết, nhưng cũng đều bị thương hoặc nặng hoặc nhẹ, sắc mặt cả đám tái nhợt, kinh hồn hồi lâu mới bình tĩnh lại được.

- Phong Liệt! Người Người.... Thủ đoạn thật độc...Phốc!

Phong Triển Huy không thể nén giận, sắc mặt một mảnh trắng bệch, ngón tay run run chỉ vào Phong Liệt, nhưng không đợi nói ra một câu đầy đủ, đã học ra một ngụm máu lớn.

Lúc trước tuy rằng lão cực kỳ cẩn thận, nhưng vẫn như cũ bị lưu sa đâm xuyên qua cánh tay phải, để giữ lấy tính mệnh, lão đành phải nhịn đau cụt tay, hiện tại còn sót lại tay trái chỉ vào Phong Liệt, thực sự thảm không nói nổi.

- Phong Liệt tiểu tặc! Bản tọa cùng ngươi không đội trời chung!

Huyết Sát Vương cũng là thần sắc oán độc, khóe miệng có vết máu mơ hồ.

Lão lúc trước hi sinh hai cõ Huyết Sát Phân Thân, mới bảo vệ được mạng già, hơn nữa tổn thất hơn ba mươi tên cao thủ Triệu gia, trong lòng quả thực hận Phong Liệt tới tận xương, hận không thể đem hắc lột da ăn thịt uống máu.

- Hôm nay không giết tên tiểu tặc này! Bản tọa thề không làm người!

- Không sai! Sau khi giết tiểu tặc này, lão phu trở về sẽ bế quan, không đột phá thề không xuất quan!

Lâm Duệ cùng Thủy Thanh Hà lúc này cũng đều là dáng vẻ chật vật, sắc mặt ngoan lệ, giống như mãnh thú bị thương, nhãn thần nhìn về phía Phong Liệt vô cùng oán độc.

Bốn người này đều là tuyệt đỉnh cường giả thành danh gần nghìn năm, thường ngày được vạn người kính ngưỡng, cực kỳ tôn sùng, ở dưới Long Biển Cảnh có thể nói khó gặp địch thủ.

Nhưng hôm nay, lại vấp ngã đau như vậy ở dưới tay một gã tiểu tử mới vừa hai mươi tuổi, lúc này cũng không nén được nổi giận vạn phần, thầm nghĩ nhanh làm thịt Phong Liệt, sau đó về nhà bế quan, không đột phá Long Biển Cảnh tuyệt không trở ra ắt mặt.

- Ha ha, tốt! Đã như vậy, chúng ta hôm nay liền kết thúc triệt để, vừa vặn ta cũng không dự định tha cho các người trở lại!

Phong Liệt dáng vẻ nhàn nhã đứng ở trên Toả Long Đài, khoe miệng lộ ra một tia cười nhạt, nhãn thần chậm rãi nhìn quét về bốn lão gia hỏa gần như phát cuồng này.

- Hừ! Tiểu súc sinh chó có càn rỡ! Đi tìm chết cho ta!

- Già Thiên Thần Dực!

Phong Triển Huy giần dữ quát một tiếng, phía sau thoáng chốc hiện ra một đôi Thần Dực tử sắc rất lớn, hai cánh chấn động, đột nhiên xẹt qua trời cao, hướng về Phong Liệt đánh tới.

- Xích ... Xích !

Thần Dực to lớn phẳng phát giống như hai đạo lưỡi đao vô cùng sắc bén, ở trên không trung chém nứt ra từng đạo rung động kinh khủng, thế không thể đỡ.

Cùng lúc đó, Huyết Sát Vương cũng hét lên một tiếng điên cuồng, mang theo huyết ảnh liên tiếp phi thân tiến lên, khí thế so với Phong Triển Huy còn mạnh hơn gấp mấy lần.

Hỏa Mãng Vương cùng Bán Giang Hồng liếc mắt nhìn nhau, phân biệt khe hướng về phía Lâm Duệ cùng Thủy Thanh Hà, Thanh Minh lại dựa vào tốc độ kinh người hướng về bảy tên cao thủ Thần Thông Cảnh còn lại trên không trung giết đến.

633. Chương 739: Thanh Lý Môn Hộ(3)

Ma Long

Chương 739: Thanh lý môn hộ(3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Trong lúc nhất thời, không trung bạo phát một hồi huyết chiến càng thêm điên cuồng, tiếng ầm ầm vang lên không dứt bên tai.

Phong Liệt mắt thấy Phong Triển Huy cùng Huyết Sát Vương thế tới hung hãn, hần cười lạnh lùng, đứng yên ở tại chỗ sừng sững bất động, tùy ý cho hai gã cao thủ kéo tới.

- Phong lão tam! Tiểu tử này không sợ cương khí công kích, phải tới gần người công kích mới được! Cùng nhau động thủ!

- Được!

Huyết Sát Vương cùng Phong Triển Huy lập kế hoạch tốt giữa không trung, muốn lại gần người tập kích giết Phong Liệt.

Mà ý đồ của bọn họ cũng được biểu hiện rất là rõ ràng, trong chớp mắt liền khi dễ tới trên đỉnh đầu Phong Liệt.

Hai đạo cánh sắc bén to lớn của Phong Triển Huy hung hăng gọt hướng về đầu Phong Liệt, mà Huyết Sát Vương lại là bỗng nhiên huy quyền, công hướng ngực của Phong Liệt.

Hai gã cường giả Hoá Đan Cảnh đỉnh phong lại có thể vây công một gã võ giả Thần Thông Cảnh, này quả thật là chưa từng nghe thấy tại trên đại lục Long Huyết, nhưng một màn trước mắt đã thực sự xảy ra.

Trong lúc nhất thời, vô số thiếu nữ trẻ tuổi bốn phương trong thành đều xem đến nhiệt huyết sôi trào, tâm trí hướng qua, đối với vị thành chủ đại nhân trẻ tuổi Phong Liệt này sùng bái tới cực điểm, ở xa xa hò hét trợ uy, tiếng hô rung trời.

- Ha ha ha ha! Quả thực là tự tìm đường chết!

Phong Liệt thấy hai người lại có thể muốn lại gần đối phó chính, không khỏi thoải mái cười to.

Mắt thấy hai người sắp tới trong vòng gần ba trượng, hần đột nhiên xoè ra song chưởng, trong miệng hét lớn một tiếng:

- Tác Hồn Tù Long! Khốn!

"Rầm lạp ..."

Một hồi tiếng xích sắt va chạm nhau giòn vang liên miên vang vọng phía chân trời.

Theo đó, trên mặt Toả Long Đài vốn trơn nhẵn trong như gương đột nhiên lộ ra mấy trăm đạo xích sắt thô to màu đen, đột nhiên xuyên qua khoảng không dựng lên, vây khốn Phong Triển Huy cùng Huyết Sát Vương ở bên trong.

- Hả? Không tốt! Những xích sắt này có cổ quái!

Phong Triển Huy biến sắc, hần chỉ cảm thấy trong nháy mắt những cái xích sắt này tới gần người, lại có thể nhiên trói buộc nguyên lực trên người mình, ngay cả Già Thiên Thần Dực cũng không thể duy trì, một cái bị đánh trở về nguyên hình.

Mà Huyết Sát Vương cũng là kinh hãi gần chết, huyết nguyên lực trong cơ thể lão cũng bị trói buộc chín thành, không thể tránh được xích sắt chung quanh, trong chớp mắt liền bị xích sắt gắt gao cuốn lấy, cũng khó có thể di động mấy may.

- Này... Đây là viễn cổ thần binh Toả Long Đài! Trời ơi! Làm sao bảo vật này lại ở trong tay của ngươi?

Huyết Sát Vương đột nhiên phảng phất như nhớ tới cái gì đó, không khỏi kinh hô ra.

- Hừ! Ngươi biết đã chậm rồi!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, hần rất nhanh ngưng kết ra mấy cái ấn quyết, thoáng chốc, Phong Triển Huy hòa Huyết Sát Vương vốn bị vây trên không trung, bị xích sắt quấn quanh người hung hăng trói chặt tại trên Toả Long Đài.

Phong Liệt không hề do dự, thân hình đột nhiên chớp động, trong nháy mắt đi tới trước người Phong Triển Huy.

- Không....Phong Liệt! Ngươi không thể giết ta! Ta chính là Tam tổ Phong gia! Phong gia ta còn có cường giả Long Biến Cảnh tọa trấn! Bọn họ sẽ không bỏ qua cho ngươi ...

Phong Triển Huy cố sức giãy dụa mấy lần, cũng không chút sức mẻ, không khỏi cả kinh hồn vía lên mây, trong miệng hoảng loạn kêu to.

- Hừ! Ở dưới kiếm của Phong Liệt ta, không có người nào không thể giết!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, thánh kiếm trong tay vẩy ra một đạo tia máu.

"Phốc xuy!!"

Một tiếng trầm muộn vang lên. đọc truyện mới nhất tại .

Đầu của Phong Triển Huy bị chém bay, chết ngay tại chỗ.

Thấy Phong Liệt không chút khách khí giết chết Phong Triển Huy, trong lòng Huyết Sát Vương biết kế tiếp tất nhiên liền đến phiên mình.

Lúc này, sắc mặt lão hung ác, thân hình đột nhiên trở nên có chút hư huyền, ngay sau đó, người của lão dĩ nhiên biến thành hai người, trong đó một người bị xích sắt trói, người còn lại là hướng về chỗ bên ngoài Toả Long Đài bỏ chạy.

Huyết Sát Vương đã đem công pháp Thiên cấp "Huyết Sát Chân Kinh" luyện tới đại thành, có thể phân liệt ra chín Huyết Sát Phân Thân, mỗi một phân thân đều mười thành thực lực của bản thể, các phân thân kết hợp, thậm chí có thể phát huy ra một kích có thể so với cường giả Long Biển Cảnh, đây cũng là cái lá chắn lớn nhất của Huyết Sát Vương.

Chỉ tiếc, lúc trước khi chống lại Cẩm Khí Lưu Độc Phi Sa, lão đã tổn thất hai cái phân thân, dẫn đến thực lực lão bị tổn hại lớn, bằng không mà nói cũng không đến mức chật vật như vậy.

Mà lúc này, lão vì chạy trốn chết, lần thứ hai phải buông tha một đạo phân thân, đây quả thực làm cho lão nhỏ máu trong lòng, khóc không ra nước mắt.

Một mỗi một đạo Huyết Sát Phân Thân đều ngưng tụ bằng vô số mồ hôi và máu của lão, chết đi một cái thì ít đi một cái, tổn thương không chịu nổi.

Bất quá so sánh với mạng nhỏ, lão cũng bất chấp nghĩ nhiều, thừa dịp Phong Liệt chém giết Phong Triển Huy, lão không chút do dự giống như tráng sĩ đoạn cổ tay, bản thể hốt hoảng mà chạy.

- Phong Liệt tiểu tạp chủng! Lại có thể làm bản tọa tổn thất ba cỗ Huyết Sát Phân Thân, bản tọa ngày khác chắc chắn sẽ đem ngươi ra chém ngàn đao vạn nhất, rút gân luyện hồn! Chúng ta chờ xem!

Huyết Sát Vương một bên ngoan độc hô to, một bên tăng tốc độ chạy trốn chết.

Chỉ là đáng tiếc, lão vẫn xem thường uy lực của Toả Long Đài.

Lão lúc này đang đứng tại trên Toả Long Đài, ngay cả nửa phần nguyên lực trên người đều không dùng được, không cách nào ngự không phi hành, liền chỉ có thể dựa vào đôi chân mạnh mẽ chạy trốn ra hướng sát biên giới của Toả Long Đài, tin rằng chỉ cần rời khỏi Toả Long Đài, nhất định sẽ khôi phục nguyên lực, chạy ra tìm đường sống.

Chỉ là, tuy rằng tốc độ lão cũng là cực nhanh, nhưng sao có thể so sánh với Phong Liệt?

- Muốn chạy trốn? Hừ! Xem người nhanh hay là ta nhanh!

Mắt thấy Huyết Sát Vương gần chạy ra phạm vi Toả Long Đài, Phong Liệt cũng không nóng lòng chém giết cỗ phân thân Huyết Sát Vương lưu lại, mà là tâm ý khẽ động, phương viên của Toả Long Đài vốn là trăm trượng, thoáng cái mở rộng tới phương viên ngàn trượng.

Huyết Sát Vương vốn chỉ cách sát biên giới Toả Long Đài kém có mười trượng, nhưng sau một khắc, lão lại đột nhiên tuyệt vọng phát hiện, mình lại có thể vẫn bị vây ở trung tâm Toả Long Đài.

Lần này, lão nhất thời đứng ở tại chỗ, trợn tròn mắt.

Phong Liệt cũng không chút nào nương tay, hất giơ tay chém xuống, "Phốc xuy" một tiếng, lúc này liền chém cỗ phân thân của Huyết Sát Vương thành hai đoạn, sau đó thân hình chợt lóe, liền đi tới trước mặt bản thể của Huyết Sát Vương.

Mà kế tiếp, biểu hiện của Huyết Sát Vương cũng làm cho Phong Liệt có chút ngoài ý muốn.

"Phốc thông!"

Mắt thấy chuyện không thể tránh được, Huyết Sát Vương lúc này quỳ gối trên mặt đất, về mặt kinh hãi nói:

- Phong Liệt! Huyết Sát Vương ta nguyện ý tôn ngài làm chủ! Xin chủ nhân lưu cho ta một mạng!

- Ân? Nhận ta làm chủ?

Phong Liệt nhíu mày một cái, lập tức lạnh lùng cười, gật đầu nói :

- Có thể! truyện copy từ

Huyết Sát Vương hôm nay tuy rằng không biểu hiện ra bao nhiêu thực lực, nhưng trong lòng Phong Liệt hiểu rõ, đó là bởi vì người này dụng phải mình có thủ đoạn đông đảo.

634. Chương 740: Nữ Tử Thần Bí(2)

Ma Long

Chương 740: Nữ tử thần bí(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Nếu là hắc không có thần binh Toả Long Đài này, có thể thu thập Huyết Sát Vương hay không thật là có chút khó nói, thu phục người này đảo cũng là một trợ lực không tồi.

Hơn nữa, vô luận Huyết Sát Vương quy thuận là thật tâm hay giả ý, Phong Liệt đều không thèm quan tâm, hắc trực tiếp bức bách Huyết Sát Vương ký kết khế ước nhận chủ, sau đó không cần lo lắng người này phản bội.

Mà ngay Phong Liệt vừa buộc Huyết Sát Vương ký khế ước xong, đột nhiên, "Oanh" một cái, một cổ uy áp kinh thiên vô cùng mạnh mẽ bao phủ tại trong thiên địa.

Cổ uy áp này giống như Thái Cổ Chân Long ngang trời xuất thế, làm cho tất cả mọi người trong vòng trăm dặm tâm thần khó chống đỡ, khiếp sợ không hiểu.

- Ân? Rốt cục chịu đi ra rồi sao?

Phong Liệt nhíu mày, khóe miệng mơ hồ lộ ra một tia tiểu ý cân nhắc.

- Uy áp thật là mạnh! Lẽ nào có Long Biển Cảnh cường giả giả lâm đến đây sao?

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, một đạo thân ảnh khí thế vô cùng cường hãn bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung.

Đây là một thiếu niên anh tuấn khoảng hơn hai mươi tuổi, thân hình cao lớn, khuôn mặt khôi ngô, trên người mặc bộ trường bào hộ pháp có viền vàng của Ma Long Giáo, chiếc áo bào màu vàng bay phấp phất trong gió, dáng vẻ vô cùng uy nghiêm, đôi mắt sâu lóe lên những ánh tinh quang ghê người.

Người này sau khi hiện thân lạnh lùng nhìn qua tình hình phía dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Phong Liệt, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Hắn dường như không thể ngờ rằng, một con sâu con kiến năm xưa, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy lại có thể trở thành một cao thủ như hiện tại.

Ma Vũ Viện Kiem Lân Hộ Pháp Sở Hóa Long!

Trong khoảnh khắc Sở Hóa Long xuất hiện, tất cả những người đang giao chiến trong không trung đều biết ý dừng lại, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía hắn.

Sở Duệ và Thủy Thanh Hà lúc này trong lòng đều cảm thấy thấp thỏm không yên, còn ánh mắt Huyết Sát Vương lại ngấm hiện lên một thoáng vui mừng, nhưng sau khi nhìn về phía Phong Liệt, hắn lại cố gắng kiềm chế vẻ vui mừng lại, ánh mắt trở nên vô cùng khó coi.

Phong Liệt bình thần thu Toả Long Đài và Thánh Kiếm lại, cố gắng kìm nén nỗi hận trong lòng lại, chấp tay về phía người ở phía trên không trung, đồng dạng nói:

- Ân Vũ Viện Phong Liệt kính chào hộ pháp tiền bối!
- Triệu gia Triệu Minh kính chào hộ pháp tiền bối!
- Lâm Duệ.....
- Thủy Thanh Hà.....

Đám người Huyết Sát Vương, Lâm Duệ, Thủy Thanh Hà đều vội vàng chấp tay chào Sở Hóa Long.

Đứng trước mặt Long Biển Cảnh cường giả, đám Hóa Đan Cảnh đỉnh cao cao thủ như bọn chúng không có bất cứ lý do gì để có thể kiêu ngạo được.

- Ân!

Sở Hóa Long khẽ gật đầu, đột nhiên cười lớn với Phong Liệt:

- Ha ha ha! Phong Liệt, người không tồi! Không hổ là tấm gương trong lớp trẻ của Ma Long Giáo chúng ta!
- Tiền bối quá khen!

Phong Liệt bình thản nói.

Sở Hóa Long thấy Liệt Phong dường như không thêm để ý đến lời khen của mình, sắc mặt có chút không vui, nhưng hắn cũng không nói gì thêm.

Trong ấn tượng của hắn, cũng chỉ từng gặp Liệt Phong một lần trên Ma Quỷ Đại Bình Nguyên, khi đó hắn muốn đoạt lấy Thiên Tru Lệnh Bài trong tay Phong Liệt, nhưng do Tinh Hà Vương của Hắc Long Giáo nên cuối cùng bị thất bại.

Hắn không hề biết rằng, ngay từ bốn năm trước Phong Liệt đã đưa hắn vào danh sách phải chết.

Tiếp đó, ánh mắt hắn khẽ lóe sáng, cao ngạo nhìn về phía ba người đám Huyết Sát Vương, quát lạnh:

- Hừ! Hôm nay nể tình ba đại gia tộc các người cũng đã tổn thất không nhỏ, bổn tọa không so đo với các người, quay về hãy chuyển lời cho gia tộc của các người, kẻ nào còn dám động vào đệ tử cốt cán của Ma Long Giáo chúng ta, Ma Long Giáo quyết không tha!

Được rồi! Có câu oan gia nên giải không nên kết, chuyện hôm nay hãy kết thúc ở đây!

Lời hắn vừa dứt, đám người xung quanh đều không khỏi sững người, không hiểu gì cả, chỉ có Phong Liệt dường như có vẻ bất ngờ, ánh mắt khẽ thoáng qua một tia cười lạnh.

Hắn thực ra đã sớm phát hiện ra Sở Hóa Long ẩn nấp ở đây, không chỉ có Sở Hóa Long mà còn có Hoàng Tử Nguyệt và mấy vị Long Biển Cảnh cường giả không rõ danh tính cũng đều đang ẩn mình trong chỗ khuất, bí mật quan sát tình hình ở đây.

Theo suy đoán của hắn, Hoàng Tử Nguyệt có lẽ là đại diện cho Long Vũ Minh đến để bảo vệ cho cái mạng nhỏ của hắn, còn Sở Hóa Long có lẽ không biết chuyện mình có huyết mạch của Long Hoàng, hơn nữa tới tận lúc kết thúc rồi hắn mới chịu xuất hiện, chuyện này thật là đáng ngờ.

Đặc biệt là lúc này Sở Hóa Long lại nói ra những lời như vậy, bề ngoài là để bảo vệ mình, nhưng thực ra là đang giải vây cho ba người đám Huyết Sát Vương, hoặc là có ý giải vây cho đám Huyết Sát Vương.

Bởi Phong Liệt biết rõ ràng, Diệp, Triệu, Sở ba đại ma long thế gia xưa nay đồng khí liên chi, vô cùng đoàn kết. Còn cao thủ đã đặt được một chân vào Long Biển Cảnh như Huyết Sát Vương, quả thực đáng để Sở Hóa Long phải nể mặt Triệu gia.

- Đa tạ Sở Hộ Pháp! Văn bối xin cáo từ!

Thủy Thanh Hà sắc mặt khẽ vui mừng, vội vàng đa tạ Sở Hóa Long, sau đó thi triển thân pháp, hốt hoảng bỏ chạy.

Lâm Duệ không chịu rời đi ngay, hắn chấp tay về phía Sở Hóa Long, nghiêm trang nói:

- Sở Hộ Pháp, không phải Lâm gia của chúng ta cố ý gây khó dễ cho Phong Liệt, chẳng qua là trong tay của Phong Liệt có chí bảo của Lâm gia, Huyền Hạo Thấp, hơn nữa Lâm gia thiếu chủ Lâm Tử Thông cho đến nay vẫn không có tung tích, tất cả đều có liên quan tới Phong Liệt, mong Ma Long Giáo hãy trả lại công đạo cho Lâm gia ta.

-Ồ? Phong Liệt, có chuyện này sao?

Sở Hóa Long trầm giọng nói với Phong Liệt.

- Không sai, quả thực có chuyện này!

Phong Liệt khẽ mỉm cười, thản nhiên thừa nhận.

Thấy Phong Liệt thừa nhận không chút do dự, Lâm Duệ khẽ sững người, vốn dĩ chứng cứ đã chuẩn bị sẵn cũng không cần dùng đến nữa.

- Hừ! Phong Liệt, Lâm gia thiếu chủ Lâm Tử Thông phải chăng đã bị người giết?

Lâm Duệ ánh mắt giận dữ, quát lớn.

- Nếu đúng thì sao?

Phong Liệt cười lạnh:

- Hẳn lúc đó muốn giết ta, lẽ nào ta không được phép giết hẳn?

- Người---, hừ! Đây đều là lời của một mình người, chưa biết chừng là do người nhòm ngó tới chí bảo của thiếu chủ của chúng ta, chủ động ra tay giết hại hẳn.

Lâm Duệ giận dữ nói.

- Ha....., cho dù người nói là sự thực thì cũng làm sao nào?

Phong Liệt thản nhiên cười, đáp lại không hề khách khí.

- Đáng chết! Tên súc sinh Phong Liệt! Người đang khiêu khích với uy nghiêm của Lâm gia ta!

Lâm Duệ giận dữ quát lớn, ánh mắt tóe lửa, khí thế trên người tỏa ra, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ.

Phong Liệt cũng không chút sợ hãi, cười hì hì nhìn Lâm Duệ, sát ý cũng thoáng hiện lên trong ánh mắt, tựa hồ cũng sẵn sàng ra tay.

- Đủ rồi!

Sở Hóa Long quát lạnh, khẽ nhú mày nhìn Phong Liệt.

Phong Liệt không chút e dè thừa nhận giết người cướp bảo vật, điều này rõ ràng đã làm khó cho hẳn.

Trong thời buổi chính tà bất phân này, thực ra giết người đoạt bảo vật ở đâu cũng có, thậm chí đồng môn tương tàn cũng không phải chuyện hiếm, chỉ cần thực lực đủ cường hãn thì không ai dám nói gì.

635. Chương 741 : Ác Đấu(1)

Ma Long

Chương 741 : Ác đấu(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Nhưng lúc này, nếu Sở Hóa Long mà bảo vệ cho Phong Liệt thì nhất định sẽ đắc tội với Lâm gia, nhưng nếu trừng phạt Phong Liệt thì lại khiến người ngoài chê cười, thậm chí còn bị cho là Ma Long Giáo hạ mình trước Lâm gia.

Nhất thời, Sở Hóa Long có chút hối hận, hối hận không nên can dự vào chuyện này.

Hắn sờ dĩ đến đây, ý ban đầu là muốn đợi đến khi Phong Liệt thất bại thì ra tay cứu giúp, khiến Phong Liệt phải nợ hắn một phen, tốt nhất là khiến Phong Liệt hoàn toàn quy phục Ma Vũ Viện, bởi một gã tuyệt thế thiên tài như vậy quả thực hiếm có.

Nhưng ai ngờ, Phong Liệt lại cường hãn như vậy, dựa vào vô số thủ đoạn, cuối cùng đánh tan tác liên quân của bốn nhà, khiến hắn hoàn toàn không thể ra tay cứu giúp gì được.

Vừa rồi thấy Huyết Sát Vương thua trận bị bắt sống, hắn nhất thời có ý hiện thân ra, nhưng không ngờ rằng lại bị Phong Liệt đẩy vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, khiến hắn cảm thấy vô cùng buồn bực.

Lúc này, Phong Liệt, Lâm Duệ, Huyết Sát Vương và vô số người xung quanh đều đang im lặng nhìn hắn, tất cả đều đang chờ đợi hắn sẽ phán xét thế nào.

Sau khi suy nghĩ trong giây lát, Sở Hóa Long ho khan hai tiếng, chậm rãi nói:

- Phong Liệt có thực sự cố ý giết chết Lâm gia thiếu chủ hay không còn cần phải điều tra rõ, việc này Chưởng Pháp Đường của Ma Long Viện chúng ta sau này nhất định sẽ có câu trả lời với Lâm gia.

- Sở Hộ Pháp, Phong Liệt đã thừa nhận rồi, còn cần....

- Hừ! Lời của bốn tọa người có tư cách gì xen vào?

Sở Hóa Long bị Lâm Duệ cắt ngang lời, có chút không vui, ánh mắt sắc lạnh liếc hắn một cái.

Tiếp đó, Sở Hóa Long tiếp tục nói:

- Tuy nhiên, Huyền Hạo Tháp là bảo vật lưu truyền đã lâu của Lâm gia, Ma Long Giáo chúng ta cũng không thể ngang nhiên chiếm đoạt, Phong Liệt, giao Huyền Hạo Tháp cho bọn chúng.

- Ân? đọc truyện mới nhất tại .

Lâm Duệ khê sững người, khi nghe thấy Sở Hóa Long nói trả lại Huyền Hạo Tháp, sắc mặt hắn khê dịu xuống một chút, nhưng ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt vẫn tràn ngập sát khí.

Sắc mặt Phong Liệt lại trầm xuống, trong lòng thầm khinh bỉ, cười lạnh, chấp tay nói với Sở Hóa Long:

- Sở Hộ Pháp, văn bối không thể đồng tình với lời của ngươi được! Huyền Hạo Tháp do văn bối liều mạng cướp được từ trong tay của Lâm Tử Thông, người bảo văn bối trả lại, xin thứ cho văn bối không phục!

- Cái gì?

- Ân?

Tất cả mọi người đều không khỏi chấn kinh nhìn Phong Liệt.

Sau khi nghe thấy quyết định của Sở Hóa Long, tất cả mọi người ở xung quanh đều cảm thấy tiếc cho Phong Liệt, nhưng ai cũng không thể ngờ được rằng, Phong Liệt lại dám chất vấn quyết định của Sở Hóa Long, một Long Biên Cảnh cao thủ ngay trước mặt mọi người.

Sắc mặt của Sở Hóa Long càng trở nên âm trầm, hắn lạnh lùng nhìn Phong Liệt, giống như đang cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói:

- Ngươi không phục? Ngươi dám không phục?

Phong Liệt lại không chút khiếp sợ, đưa mắt đối diện với hắn, ánh mắt bình thản như mặt hồ, hiên ngang nói:

- Sở Hộ Pháp, theo lệ của Ma Long Giáo chúng ta, nếu đệ tử có tranh chấp với người ngoài mà không phục phán quyết thì có thể tự mình giải quyết, hậu quả tự mình gánh chịu.

- Không sai! Quả thực có chuyện đó! Nhưng người thực sự muốn làm như vậy sao?

Sở Hóa Long lạnh lùng nói.

- Đúng vậy! nếu văn bối đã không thể có được sự bảo vệ của giáo phái mà lại muốn có được Huyền Hạo Tháp, do vậy, chuyện này mong Sở Hộ Pháp không ca dự vào!

Phong Liệt bình tĩnh đáp.

- Người! Hừ! Tốt! Rất tốt! Nếu đã như vậy, coi như bổn tọa đã xen vào chuyện của người khác. Ta muốn xem người sẽ ứng phó với Lâm gia thế nào!

Sở Hóa Long hừ lạnh một tiếng, rồi phát mạnh tà áo, hiển nhiên là đã phần nộ tới cực điểm.

Phong Liệt cũng chẳng thèm để ý tới, trong lòng hừ lạnh một tiếng, rất muốn nói một câu:

- Người vốn dĩ chính là kẻ chõ mũi vào chuyện người khác!

Lúc này, sắc mặt Lâm Duệ vô cùng vui mừng, hưng hăng nói với Phong Liệt:

- Hừ! Tên súc sinh Phong Liệt, đừng cho rằng có mấy kiện bảo vật hộ thân là có thể coi thường Lâm gia chúng ta. Lâm Duệ ta tuyên bố ở đây, trong vòng ba ngày, nhất định sẽ khiến người chết không có chỗ chôn thây.

- Ha ha ha ha ha!

Phong Liệt đột nhiên cười lớn, rồi sát ý trong mắt hần lóe lên, tiếp đó hừ lạnh một tiếng:

- Không cần ba ngày, bây giờ lão tử sẽ cho người chết không chỗ chôn thây!

Lời vừa dứt, thân hình của hắn chợt động, Thánh Kiếm trong tay mạnh mẽ vung ra, bỗng nhiên, hàng trăm đạo huyết mang vô cùng cường hãn bắn về phía Lâm Duệ!

- Phong Liệt, người dám! A!

- Phong Liệt, người dám ____ A!

Lâm Duệ sắc mặt kinh hoảng, hắn hoàn toàn không nghĩ rằng Phong Liệt lại không chút suy nghĩ lập tức ra tay.

Hàng trăm đạo sát khí trong nháy mắt bao trùm lên hắn ta, Lâm Duệ trong lúc vội vàng, chỉ kịp lôi ra chiếc chiến giáp hộ thân.

- Ông

Một tiếng kinh chấn.

Ngoài thân Lâm Duệ dường như mạ lên một lớp vàng chói lóa mắt, bao vây kín từ đầu đến chân hắn.

Phòng ngự chí bảo huyền nhật chiến khải, dưới ánh mặt trời có thể tăng thêm năm lần lực phòng ngự, cũng là một chiếc chỉ bảo chiến khải nổi tiếng trên đại lục, uy danh dường như không thua kém gì so với luyện hồn ma khải.

Chiếc chiến khải này khi Lâm Duệ còn trẻ một lần đã từng có cơ hội ngẫu nhiên lấy xuống được từ trên thân một pho tượng trong một ngôi miếu đổ nát trên một ngọn núi, lực phòng ngự vô cùng kinh người, đã vô số lần cứu mạng của hắn.

- Xích xích xích xích

- Phốc phốc phốc phốc

Một trận âm thanh vang lên.

Lâm Duệ hoảng sợ phát hiện, hóa ra có hơn mười nhát đâm xuyên qua huyền nhật chiến khải của hắn, xuyên thủng qua thân thể của hắn.

- Cái này ____ là không thể nào.

Hai mắt Lâm Duệ có chút lờ ra, vẻ mặt khó có thể tin được.

Giờ phút này, trên ngực, bụng, tứ chi hẳn đều hiện lên những vết máu nhỏ li ti, máu tươi phun ra tung tóe, trong nháy mắt cả cơ thể hẳn biến thành một người nhuộm máu.

Lâm Duệ sau phút kinh ngạc, điên cuồng gào thét lên:

- Phong Liệt! Bản tọa không đội trời chung với ngươi.

Phong Liệt sắc mặt lạnh lùng, thân hình theo sát kiếm khí lướt qua ngay trước Lâm Duệ, không chút khách khí đưa kiếm quét ngang qua, hướng thẳng về phía đầu của Lâm Duệ, kiếm sắc lướt trong không trung không một tiếng động, sắc bén thẳng thấu nội tâm.

- Diệt thế ngũ trảo

- Rống

Từ trong ngực Lâm Duệ bay ra một đạo hình móng vuốt màu vàng, đuổi theo Phong Liệt lúc này đã tới trong vòng ba trượng.

Tính hỷ diệt cường bạo làm cho vô số người bên dưới đều tâm thần hoảng sợ, Hoa Đan Cảnh đỉnh cao cao thủ nén giận đánh ra tất nhiên cũng không phải chuyện đùa.

Nhưng, Phong Liệt lại không hề né tránh, hẳn âm thầm thôi động Tỏa Long Đài, trong nháy mắt tỏa ra một luồng quang sáng màu vàng sẫm chặn trước người hắn.

Trước sự chú ý của mọi người, diệt thế ngũ trảo vừa mới đến gần trước người Phong Liệt liền dần dần biến mất vô hình.

Còn Phong Liệt đã đến trước Lâm Duệ, thanh kiếm dài cũng đã thành công trảm lên đầu của Lâm Duệ.

- Phốc

Một âm thanh vang lên.

Nửa cái đầu cũng theo âm thanh đó mà bay lên.

Cùng lúc đó, thân hình Phong Liệt trong khoảnh khắc giao thác, tiện tay thu hồi xác của Lâm Duệ vào trong Nhấn trụ vật.

636. Chương 742 : Ác Đầu(2)

Ma Long

Chương 742 : Ác đầu(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Tất cả những thứ đó trông có vẻ rất từ từ, nhưng thực chất nó lại xảy ra chỉ trong nháy mắt, chỉ một nhát rất nhanh, Lâm Duệ một vị Hóa Đan Cảnh đỉnh cao cao thủ liền chết dưới quái kiếm, chỉ còn lại nửa chiếc đầu rơi từ trên không xuống, chết không nhắm mắt.

Màn này làm cho hàng nghìn hàng vạn người bên dưới không khỏi hít một hơi khí lạnh, đến cả ánh mắt Sở Hóa Long cũng kinh ngạc, trong lòng rung lên.

Hắn tự nghĩ, đến Long Biển Cảnh cường giả như hắn một giết một vị Hóa Đan Cảnh đỉnh cao cao thủ cũng phải ra sức một phen, vậy mà cái tên nhóc Phong Liệt thần thông cảnh đỉnh cao thủ này lại giết một cách nhanh gọn nhẹ đến vậy.

Mặc dù do Phong Liệt dựa vào thần binh, nhưng hấn ra tay độc ác và chớp được thời cơ cũng làm cho người khác không thể xem thường.

Hấn ngầm thấy rằng, cái tên tiểu tử Phong Liệt này dường như muốn cảnh cáo hấn, làm cho hấn cảm thấy rất cảm tức.

Phong Liệt rất nhanh chóng giết chết Lâm Duệ, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, giống như tất cả những thứ vừa rồi chưa từng diễn ra.

Hấn quay đầu lại, chấp tay với Sở Hóa Long, bình tĩnh nói:

- Sở hộ pháp, việc ở đây đã xong, nếu như không có điều gì dặn dò khác, văn bối xin cáo từ!

- Hừ!

Sở Hóa Long hừm một tiếng rất to, nhưng lại không nói gì.

Hấn lúc đó có ý muốn hỏi mấy bảo vật trên người Phong Liệt từ đâu mà có, nhưng lại thấy trước mắt bao người như vậy, hỏi ở đây thật không tiện, nên hấn cũng không tiện mở miệng.

Khóe miệng Phong Liệt hơi nhếch lên, thân hình lóe sáng bay về phía Tứ Phương thành.

Lúc này ba người Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng, Thanh Minh cũng xử lý nốt mấy tên tạp ngư còn lại, đều theo sát Phong Liệt bay đi.

Chỉ có Huyết Sát Vương sắc mặt có chút do dự, muốn mở miệng cầu cứu Sở Hoá Long, nhưng lại có chút ái ngại với Phong Liệt.

Lúc này sở Hóa Long đã chú ý đến Huyết Sát Vương, đuôi mắt không ngừng giạt nhẹ, bỗng nhất thời nghĩ đến bản thân lúc ban đầu hiện thân.

- Phong Liệt!

- Ân? Sở Hộ Pháp còn dặn dò gì vậy?

Phong Liệt từ xa dừng lại, quay người hỏi.

- Hừ! Triệu Minh dù gì thì cũng là người củ Ma Long giáo Triệu gia chúng ta, những chỗ cần khoan dung thì khoan dung cho người ta, giải trừ cái tên Khế Ước nhận người làm chủ đi!

Sở Hóa Long từ trên cao nhìn xuống dặn dò.

- Ồ, ra là chuyện này.

Phong Liệt mỉm cười, vẻ mặt thần ra, hấn có chút khó dễ nói:

- Sở Hộ Pháp, lúc trước là Huyết Sát Vương chủ động cầu xin muốn nhận tôi làm chủ, việc này ngài xem có nên hỏi xem ý kiến của hấn ta thế nào không? nếu như hấn muốn giải trừ Khế Ước, văn bối không có ý kiến gì.

Vừa nói, hấn vừa điềm nhiên liếc Huyết Sát Vương một cái, trong mắt lóe lên ý trêu tức rồi lập tức vụt tắt.

Thân hình Huyết Sát Vương hơi run lên, đột nhiên cảm thấy linh hồn bất an, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hồn bay phách lạc, nhưng, trong nháy mắt lại hồi phục lại như bình thường. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Sắc mặt hấn đột ngột thay đổi, kinh hãi muốn chết, không phải không biết đó là cảnh cáo của Phong Liệt.

Sau đó, trước khi Sở Hóa Long hỏi, hấn liền vội vàng mở miệng nói trước:

- Sở Hộ Pháp! Lời của chủ nhân không sai, quả đúng là văn bối tự nguyện đi theo chủ nhân, chủ nhân mặc dù tuổi còn trẻ mà đã có tài như vậy, sau này tiền đồ chắc chắn không thể đo đếm được, Triệu Minh can tâm tình nguyện phụng dưỡng chủ nhân, do đó mong Sở Hộ Pháp thành toàn ối duyên chủ tớ của chúng tôi!

Khéo miệng Phong Liệt không khỏi giật giật, những lời của Huyết Sát Vương khiến người ta buồn nôn, nhưng dù sao như vậy cũng đạt được mục đích của hắn, hắn nghĩ, những gì mà hắn đã ăn được đến miệng thì không có lý gì phải nhả ra.

Sở Hóa Long tức đến mức sắc mặt trắng bệch đi, nhưng cũng không thể phát tác, trong lòng chỉ muốn một chưởng đánh chết Huyết Sát Vương và Phong Liệt, hôm nay đường đường là Long Biên Cảnh cường giả hắn lại bị làm ất thể diện, quả chẳng coi ai ra gì.

Hắn lạnh lùng trừng mắt một cái với Phong Liệt, sau đó không nói một lời biến mất tại chỗ, như kiểu chỉ cần ở đó thêm một chút nữa thôi cũng là một sự dày vò.

...

- Phong đại nhân trở lại rồi! Phong đại nhân thần thông vô địch!

- Phong Liệt! Phong Liệt!

- Vô địch! Vô địch!

-...

Thấy năm người hội Phong Liệt trở về, trên tường Tứ Phương thành võ giả hoan hô reo hò, một số thiếu niên nam nữ còn hò đến mức khàn cả giọng, kích động đến tột đỉnh. Mà mọi người trong phong gia, thành vệ quân Tứ Phương thành càng nhiệt huyết dâng trào, tiếng hò hét vang đến tận mây xanh.

Ở cái thế giới cường giả được tôn sùng này, mọi người đều bẩm sinh sùng bái kẻ mạnh.

Mà Phong Liệt, mới chỉ là thiếu niên hai mươi tuổi, nhưng chỉ dựa vào năng lực của một mình hắn, hạ được mấy trăm tên cường giả của bốn đại gia tộc Phong, Triệu, Thủy, Lâm. Đường như đánh bại được hết quân địch, mà quân mình lại không chút tổn hại, hơn nữa lại còn thu phục được một tên nô tỳ cường đại.

Điều này không có gì nghi ngờ chính là để cho tất cả mọi người thấy được thực lực cường hãn của hắn, dưới chứng kiến của thế nhân, hắn đã hoàn thành lột xác từ một tuyệt thế thiên tài đến một tên cường giả, đứng trên đỉnh chúngh sinh.

Từ đó trở đi, cứ có người nhắc đến Phong Liệt, đầu tiên nghĩ đến là hắn không còn là hư danh đệ nhất cao thủ trẻ tuổi một thời ở đại lục, mà năng lực cường thể tứ mao của hắn khi đấu đá với đỉnh cao cao thủ Hóa Đan Cảnh cường giả.

Trên độ cao vạn trượng, đôi mắt như nước mùa thu lắng lặng nhìn về phía thân hình cao ngất, trong ánh mắt ẩn hiện tia sáng kỳ dị, còn xen lẫn rất nhiều điều phức tạp, sau một hồi lâu, một tiếng than nhẹ bay trong không trung:

- Hài, Phong Liệt, ngươi quả nhiên không làm ta thất vọng, nhưng ngươi lại làm ột số người phải thất vọng...

...

Tứ Phương thành, trong đại điện thành chủ phủ, Phong Liệt đại mã kim đao ngồi trên bảo tọa, ánh mắt lạnh lợi từ từ nhìn qua đám thủ hạ đang cúi đầu đứng nghiêm phía dưới.

Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng, Lý Thiên Hùng, Khương Thần, Lôi Hạo Thành và hơn ba mươi người Tây đại doanh cao thủ, đây đều là những lão nhân đi theo hắn từ lâu, Thanh Minh mặc dù thời gian gia nhập không lâu, nhưng cũng rất được Phong Liệt khen ngợi, duy chỉ có Huyết Sát Vương đứng chờ bên ngoài điện.

Trải qua đại chiến lần này, Phong Liệt phát hiện số lượng thủ hạ của hắn không đủ, Hỏa Mãng Vương và Bán Giang Hồng mặc dù thực lực đều rất cường hãn, nhưng phẩm cấp binh khí trong tay lại không cao, trong cuộc chiến cùng giới, cho dù có thể đánh bại đối thủ nhưng lại rất khó để giết chết đối phương.

Trầm ngâm một lát, Phong Liệt vung tay, trước hắn chốc lát xuất hiện các loại thần binh bảo đao phát ra các tia sáng màu sắc khác nhau.

Một chiếc tiểu tháp màu vàng sẫm, một chiếc cung màu tím cổ, một thanh gươm màu xanh, đây đều là những bảo vật có sức mạnh rất uy áp, toát ra những khí tức hùng hồn.

Ngoài ra còn có hơn mười chiếc huyền bảo thần binh sắc bén vô cùng chói mắt, rọi sáng làm cho đại điện sáng như ban ngày.

- Tê

Mọi người phía dưới thấy vậy, đều co con người lại, hít một hơi lạnh khí, sắc mặt ngăm có chút xúc động.

637. Chương 743: Danh Chấn Thiên Hạ(1)

Ma Long

Chương 743: Danh chấn thiên hạ(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

- Các vị, mặc dù mọi người ban đầu phải theo Phong mỗ cũng là vạn bất đắc dĩ, nhưng gần đây biểu hiện của mọi người làm bốn tọa thấy rất hài lòng, bốn tọa trước giờ thưởng phạt phân minh, tất nhiên sẽ không để các vị thiệt thòi!

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- Công tử! Thuộc hạ lúc đầu đầu hàng mặc dù không phải là can tâm tình nguyện, nhưng thời gian gần đây, công tử đối đãi với tôi rất khoan hậu nhân từ, hơn nữa bản thân công tử cũng là người tài quảng thế, thuộc hạ vạn phần khâm phục! Bây giờ Xích Viêm Thiên tôi đã hoàn toàn can tâm tình nguyện theo công tử, dù nước sôi lửa bỏng, dù chết cũng không bỏ đi!

Hỏa Mãng Vương quỳ dưới đất, thành khẩn nói.

- Không tồi! Bán Giang Hồng ta cũng tâm phục khẩu phục công tử! Nguyện cả đời đi theo bên cạnh công tử!

- Thanh Minh thề sống chết đi theo công tử!

- ...

Một lúc, tất cả những người bên dưới đều quỳ xuống đất, cùng nhau tuyên thệ hiệu trung.

Phong Liệt khẽ mỉm cười, trong lòng cũng vài phần vui mừng, tất nhiên, hắn cũng không ngu đến mức độ giải trừ hiệp ước chủ tớ.

- Xích Viêm Thiên, Huyền minh tháp từ nay trở đi do người quản lý, ngoài ra cho người hai tỷ long kinh, từ nay trở đi người phụ trách tìm người tài trong Tứ Phương thành, dồn sức lực nuôi dưỡng thể lực của chúng ta!

Sau khi nói xong, Phong Liệt đưa chiếc tiểu tháp đến trước Hỏa Mãng Vương.

- Cảm ơn Công Tử ban thưởng! Thuộc hạ sẽ cố hết sức mình, phụ trách công việc Công Tử giao cho!

Hỏa Mãng Vương nhận lấy tiểu tháp, trên mặt không khỏi xúc động, vội vàng dập đầu tạ ơn.

Những người khác không khỏi ngưỡng mộ, Phong Liệt vung tay tặng đi mất một bảo vật.

Việc này trên thế gian quả là hiếm gặp!

Nhưng chưa dừng lại ở đó.

- Bán Giang Hồng, con lóc thần cung thưởng cho người, cho người chấn thủ Tây bản doanh.

- Tạ ơn Công Tử!

- Lý Thiên Hùng! Thưởng cho người Thiên ma song luân!

- Lôi Hào Thành! Thưởng cho người Kim xà lồi thương!

...

Từng chiếc chỉ bảo, huyền bảo dần dần rơi vào tay mọi người bên dưới, nhất thời, mọi người ai nấy đều rất cảm kích, không kiềm chế được.

Một lúc sau, Phong Liệt trong tay chỉ còn lại một thanh kiếm ngắn màu xanh, đây chính là thanh nguyên kiếm của Phong gia.

Vốn Phong Liệt định trả lại kiếm cho tam thúc Phong Chính Khôn, nhưng lại bị Phong Hoài Nam trả lại.

Về nguyên nhân, Phong Liệt cũng không rõ, thất phu vô tội, hoài bích có tội, ngày nay Phong gia đã không giữ được một món chỉ bảo.

Đôi chút trầm ngâm, Phong Liệt vung tay phi thanh kiếm đến trước Thanh Minh.

- Cái này

Thanh Minh đón lấy thanh nguyên kiếm, trên khuôn mặt anh tuấn lộ rõ vẻ ngạc nhiên, hần hoạt nhiên không nghĩ rằng mình mới theo Phong Liệt Ma không lâu, mà cũng được ban thưởng ột chiếc bảo vật, vui không tả xiết.

- Thanh Minh, thưởng cho người thanh nguyên kiếm, ngày mai cùng ta bay về phía Long thành tham gia cuộc thi chọn người tài!

- Tạ ơn công tử ban thưởng!

Thanh Minh chết cũng không rời công tử!

Hai tay Thanh Minh đỡ thanh kiếm, quỳ xuống cảm ơn.

- Ủ, tất cả đứng dậy đi!

Phong Liệt đứng dậy, từ từ nhìn mọi người một lượt, nói:

- Ngày mai ta sẽ rời Tứ Phương thành, Thanh Minh, Huyết Sát Vương cùng đi, những người còn lại ở lại trấn thủ Tứ Phương thành, nếu gặp phải phiền toái không giải quyết được, có thể đi đến Ma thành tìm ta phân thân! Hiểu rõ chưa?

- Thủ hạ tuân mệnh!

- ...

Chỉ trong một đêm ngắn, Phong Liệt dựa vào sức mạnh thần thông tu vi được giết được tứ đại gia tộc, sự tích quang huy giết chết hàng trăm cường giả được lan truyền rộng rãi trên đại lục, làm náo động cả hàng triệu vạn võ giả, mọi người đều kinh ngạc không hiểu .

Nhất thời, thanh thế Phong Liệt dâng cao tột đỉnh, không ai sánh nổi.

Nhất là hần chém chết Lâm gia Tam tổ Phong Triển Huy, Lâm gia Lão tổ Lâm Duệ, lại thu phục được Triệu gia Huyết Sát Vương, dưới sự lan truyền của mọi người, nâng hần lên thành người có vị trí cao nhất ở Long Biển Cảnh.

Dù sao Phong Triển Huy, Lâm Duệ, Huyết Sát Vương ba người học cũng là cường giả đỉnh cao cao thủ Hóa đan cảnh, thậm chí đã bước chân bước vào vùng của Long biển cảnh, giẫm lên đầu của mấy tên ác nhân, thực lực của Phong Liệt thật không thể nghĩ ngờ.

Đồng thời, một gia tộc tăng trung đã lưu truyền lâu đời như Tưởng gia tại Nam Viện Thành , chỉ trong một đêm bị một đám người thần bí giết chết cả nhà, chó gà không tha. Trong Tứ Phương thành, những cửa hàng có liên quan đến Triệu gia, Phong gia, Lâm gia, Ngân Long giáo đều bị kiểm tra niêm phong, nhân viên bị trục xuất khỏi địa bàn.

Tất cả những chuyện này, đều rõ ràng có ý là muốn bài trừ Phong Liệt, nhưng tất cả mọi người đều nghĩ rằng đây là chuyện đương nhiên, giường của chính mình làm sao có thể để người khác ngủ và ngáy trên đó, cái đạo lý này ai cũng hiểu.

Sau hồi lâu dày vò như vậy, trong Tứ Phương thành cùng thế lực đối địch với Phong Liệt về cơ bản đều bị tiêu diệt sạch, chẳng còn chút uy hiếp nào khác.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tứ Phương thành và những hộ gia tộc, môn phái lâu đời xung quanh, đoàn dũng binh ầm ầm kéo đến cửa thành chủ phủ, thậm chí đến Đẳng Long Quân và những thành trì thế gia khác cũng kéo tới, làm cho cửa thành chủ phủ đông như trẩy hội, xe ngựa rầm trời, thanh thế chẳng hề thua kém so với buổi lễ mừng thọ ngàn tuổi của Thiết Chỉ Vương, khiến cho đám người Hỏa Mãng Vương, Phong Tiểu Dao đều bận tới tấp mặt mũi thở không ra hơi.

Lúc mọi người đang ồn ào, một cỗ xe xa hoa bốn ngựa kéo bay từ trong Tứ Phương thành bay ra, bay qua đầu mọi người về hướng phía nam.

- Mau nhìn kia! Đó là xe ngựa của Phong đại nhân!
- Phong đại nhân đi tham dự đại chiến chọn người tài!
- Phong đại nhân thần thông vô địch! Nhất định có tên trong danh sách!
- Chúc Phong đại nhân giành được thắng lợi!
- ...

Bên dưới vô số gia chủ, tộc trưởng, chủ các cửa hàng đều ngẩng cổ hướng lên trên không trung, chấp tay chúc tụng, tiếng xe ngựa ầm ầm như nước triều, vang vọng tận trời xanh.

Trong xe, Phong Liệt cười một cái, những kẻ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì ít, dẹt hoa trên gấm thì nhiều, đối với những thế lực đến nịnh bợ này trong mắt hắn không đáng để nhắc đến, và tất nhiên hắn cũng không quan tâm.

Lúc này cỗ xe ngựa hào hoa mà hắn ngồi, là quà tặng do Huyết Phó Tông chủ, không quản ngày đêm đem tới tặng, giá của nó không trên dưới ngàn vạn long tinh, bên ngoài xa hoa mỹ quan, bên trong rất là rộng rãi thoải mái, hơn nữa trong khoang xe có không gian riêng, không lo bị những vật bên ngoài quấy nhiễu, được xem là phương tiện được lựa chọn đầu tiên khi đi xa, rất hợp với ý của Phong Liệt.

Hơn nữa hai cặp long mã đó cũng tương đương với thần thông cảnh cao thủ, mỗi con ngựa đều có giá trị không thể đo đếm được, cái tên Huyết Thần Tông này đầu tư lên người Phong Liệt quả không ít.

Về ý tốt của Huyết Thần Tông, Phong Liệt tất nhiên không chối từ, hắn bây giờ thế đơn lực cô, có một đồng bọn hợp tác cũng không tồi. Hơn nữa tên Huyết Thần Tông này mặc dù mới nổi lên không lâu, nhưng thực lực không yếu, chỉ trong mấy tháng ngắn đã đứng đầu trong một số môn phái tầm trung, có sức ảnh hưởng không nhỏ.

...

- Công tử, chúng ta đi thẳng đến Phi Long thành ?

Sau khi ra khỏi Tứ Phương thành, Huyết Sát Vương điều khiển xe đằng trước cung kính hỏi.

638. Chương 744 : Danh Chấn Thiên Hạ(2)

Ma Long

Chương 744 : Danh chấn thiên hạ(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>>

Lần này đi theo chỉ có hai người, một phụ trách điều khiển xe là Huyết Sát Vương, người còn lại là Thanh Minh, nấp ở chỗ kín hộ vệ bên cạnh.

- Ủ, từ giờ đến đại chiến vẫn còn một tháng, tốc độ không cần quá nhanh.

Phong Liệt bình đạm nói.

- Vâng, thuộc hạ hiểu rồi!

Huyết Sát Vương cung kính đáp lại một tiếng, sắc mặt có chút không can tâm.

Hắn đường đường là Hóa Long Đan cảnh giới cường giả, gần như là cao thủ vô địch trong số những cường giả cùng cảnh giới. Ngày nay lại rơi vào tay một tên tiểu tử mới hai mươi tuổi làm người điều khiển xe cho hắn, nếu đổi là người khác thì cũng không ai can tâm.

Nhưng, có sự tồn tại của hiệp ước chủ tớ, hắn tuy không can tâm nhưng cũng chẳng có cách nào khác.

Mà chính lúc này, phía sau lại truyền đến một giọng nói của Phong Liệt rằng:

- Triệu Minh, bốn tọa cho người thời gian ba ngày, người xóa sạch những ý nghĩ trong lòng người, tính nhẫn nại của bốn tọa có hạn, người liệu mà làm!

Thân hình Huyết Sát Vương run lên, mặt đầy vẻ khiếp sợ, vội vàng cúi người nói:

- Thuộc hạ không dám!

Trong nháy mắt, hắn cảm nhận thấy sát khí trong lòng Phong Liệt, nỗi lo sợ trong lòng lại càng nhân lên.

Mặc dù hắn sống hơn nghìn năm rồi, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn đã sống đủ, ngược lại, tuổi càng cao hắn càng sợ chết, bị Phong Liệt bắt thóp, trong lòng hắn chỉ còn lại nỗi sợ hãi, sau này không bao giờ còn tâm ý làm phản.

...

Phi Long Thành Thủ đô của Thiên Long Thần Triều cách Tứ Phương Thành khoảng hai mươi vạn dặm, nếu theo tốc độ bình thường của xe ngựa bây giờ, thì khoảng mười ngày thời gian.

Nhưng, cách ngày đại chiến còn một tháng, thời gian còn nhiều, tất nhiên quãng thời gian này Phong Liệt cũng không rảnh rỗi.

Trong khoang xe, bình tĩnh yên lặng, không chút lo lắng.

Phong Liệt khoan chân ngồi trên giường Tiên Âm, một con sói con màu đen nằm bên cạnh, giường như đang lim dim ngủ, một luồng trầm hương lan nhẹ trong không gian, làm cho lòng người nhẹ nhàng thanh thản.

Lúc đó, trong tay Phong Liệt đang nắm một tượng khắc hình người Ma long, đây chính là cái mà hắn cướp được từ tay của Hoàng Tử Nguyệt trong phủ Long Hoàng Thần.

Ngày trước, tu vi của Phong Liệt chưa đủ, không dám động vào vật này.

Nhưng bây giờ, hồn lực nhốt trong bức tượng khắc này đã bị Cửu U Vương giải được, nên chẳng còn nguy hiểm gì nữa.

Tinh thần của Phong Liệt từ từ ăn nhập vào trong bức tượng khắc, tâm t hần bỗng chốc bị đưa vào trong một thế giới đen tối kỳ diệu, đây là một thế giới ma nguyên lực thuần túy.

Ở trong thế giới này, mọi vật to lớn không giống nhau, hình tượng ma long khác nhau không ngừng tụ lại mà nên, nhưng cũng không ngừng tiêu tan vô hình, tất cả mọi hình tượng đều khí thế hùng hồn, rất uy mãnh, mang một thực lực cường hãn không gì so sánh được, tùy ý bước một chân vào, cũng có thể dẫm đổ mười ngọn núi cao, âm thanh vang động tung trời.

Phong Liệt trong lòng âm thầm khiếp sợ, đây có lẽ là cái mà từ xưa Ma Long Hoàng tìm kiếm, có liên quan đến đạo hắc ám.

Hơn nữa, người này đã diễn hóa cái đạo trong tâm thành "Vực" điêu hình, bất luận kẻ nào bước vào thế giới này đều sẽ hóa thân ma long, trở thành nô lệ của người này.

- Ta nói, tốt nhất là có thể đem hắc ám thân tương hợp với thôn phệ thần thông, ngưng tụ ý chí kiên quyết không đổ, thật khó!

Phong Liệt lắc đầu, nhẹ thở dài một cái, có chút bất lực.

Lúc đó hắn ngồi trên giường Tiên âm, đầu óc có thông minh hơn người thường nghìn vạn lần, thì cũng không tìm ra chút manh mối.

Đột nhiên, hắn nhớ ra cái bản đồ chộp được từ trên bức tường mờ ảo, tám bản đồ liên quan đến Vạn hóa quy nguyên quả.

Tác dụng của Vạn hóa quy nguyên quả là làm cho kẻ hiểu đạo ngộ đạo, trên thế giới khó mà có được.

Kế tiếp, trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một hộp gấm to bằng nắm tay người, sau khi mở ra, bên trong đặt một cuộn da dê.

Phong Liệt hai mắt nhú lại, từ từ mở cuộn da dê trong tay ra xem, chỉ thấy một bản vẽ tuyến lộ với mấy nét vẽ ngoằn ngoèo đơn giản, đơn giản chú thích mấy ngọn núi, thành trì, nổi trội nhất là một điểm màu đỏ, ở trên viết "Vạn hóa quy nguyên quả".

- Ý? Lại chính ở trong núi Tây Phong cách phía nam Phi Long thành vạn lý!

Mắt Phong Liệt sáng lên, Vạn hóa quy nguyên quả cách Phi Long thành không xa, hơn nữa thời gian của hắn cũng còn nhiều, nhất định phải đi Tây Phong Sơn một chuyến, phải lấy được Vạn hóa quy nguyên quả, tránh đem dài lắm mộng.

Triệu Minh, tăng tốc độ, đi thẳng đến Tây Phong Sơn!

Phong Liệt dặn dò ra bên ngoài một tiếng.

- Vâng!

Hyết Sát Vương đáp lại một tiếng, sau đó vung dây cương một cái thật mạnh, xe ngựa bỗng biến thành một luồng màu trắng bay xuyên qua mây, trong nháy mắt đi vạn trượng, tốc độ không gì so sánh được.

Phong Liệt lại tiếp tục tĩnh tâm lại, từ từ cảm nhận đạo cảnh trong bức tượng khắc ma long, hi vọng có thể thu hoạch được gì đó từ bên trong nó.

Thời gian dần dần trôi đi, ba ngày thời gian trôi qua rất nhanh. (.

Vì xe ngựa tăng nhanh tốc độ, nên ba ngày đã đi được gần mười vạn dặm đường, dự tính chỉ thêm ba ngày nữa là đến được phạm vi của Phi Long thành.

Trong khoang xe, Phong Liệt đang nhắm mắt khoanh chân ngồi, yên lặng cảm nhận tuyệt học.

Đột nhiên xe ngựa dừng lại, bên ngoài vọng lên một giọng quát lớn:

- Hãy dừng chân lại! Công tử nhà ta đang làm việc phía trước, người ngoài xin đi đường vòng thêm nghìn dặm! Nếu không, đừng trách chúng ta không khách khí!

Một giọng nói quát tháo nạt của một người đàn ông vang lên.

- Đi vòng thêm vạn dặm? Khẩu khí cũng to thật! Hừ! Thiên không rộng lớn như vậy, lão phu đánh xe đi, chẳng liên quan gì đến ngươi, nếu không nhường đường chỉ có nước chết mà thôi!

Giọng của Hyết Sát Vương lạnh lùng nói.

- ...

- ...

Phong Liệt đang ngồi tĩnh lại, lông mày giật giật, nói vọng ra:

- Triệu Minh, có chuyện gì vậy?

Triệu Minh, có chuyện gì vậy?

- Thừa công tử, phía trước có người đánh nhau, hình như là Trình Tiểu đại quân của Thiên Long Thần triều cùng người trong Bằng long giáo.

Huyết Sát Vương đáp lại.

Lúc này, có một gã trung niên toàn thân mặc áo giáp bạc chặn trước xe của Phong Liệt, vẻ mặt đều kiêu căng quát lớn nói:

- Hừ! Công tử nhà ta chính là Thống lĩnh Chinh Tiểu Đại Quân Thần Ưng, nếu các người không muốn chết thì đừng có mà chõ vào việc của người khác! Mau rút ngay!

Lúc này phía sau người đó, còn có hai tên thần thông cao thủ mặc chiến k hải màu đen, thấy trên ngực bọn hắn đều có dấu hiệu của Hoàng gia, hiển nhiên là lệ thuộc quyền quản lý trực tiếp của Hoàng gia Chinh Tiểu Đại Quân.

Chinh tiểu Đại Quân là Thiên Long Thần triều quân đội chính phủ, chủ yếu phụ trách dị đoan trong lãnh thổ quốc gia, tiêu diệt phản nghịch, tương đương với chấp pháp Đại quân Hoàng gia, đồ môn diệt tộc đối với bọn họ mà nói quả như cơm bữa, trên đại lục có thể nói hung danh ngập trời, lệnh vạn nghìn tông môn, gia tộc nghe tin mà sợ mất mật.

Phong Liệt thân là đồ đệ của Ma Long giáo, cũng không ngại Chinh Tiểu Đại Quân, nhưng hắn cũng không muốn gây chuyện phiền phức, nên hắn lạnh lùng phân phó rằng:

- Triệu Minh, đi đường vòng vậy.

Dù sao tứ giai long mã tốc độ cũng rất nhanh, đi vòng thêm nghìn dặm chẳng qua cũng chỉ mất thêm một lát mà thôi.

639. Chương 745: Độc Long Võ Giả(1)

Ma Long

Chương 745: Độc long võ giả(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Huyết Sát Vương sửng sốt, không thể tin được vốn bản tính tuổi trẻ khí thịnh, hăng hái của chủ tử, lại có thể bỏ qua chuyện này, thật có chút không ngờ được.

- Vâng!

Sau khi có chút do dự, Huyết Sát Vương đáp lại một tiếng, sau đó đánh ngựa đi vòng.

- Hừ! Coi như các người biết điều!

Cái tên trung niên nam tử cầm đầu hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt ngăm lộ ra một tia khinh thường.

Lúc này, phía sau hắn một tên thuộc hạ ánh mắt lóe lên một cái, rồi đột nhiên nói:

- Đô úy đại nhân, tên phu xe kia đã biết phía trước là chúng ta cùng với đồ đệ của Binh Long giáo chủ đánh nhau, e rằng sau này để lộ tiếng xấu, không có lợi gì cho đại sự của Công tử...

- Ân? Đúng vậy!

Tên Đô úy đại nhân ánh mắt lóe lên, sắc mặt trở nên hung ác, hắn vung tay quát lạnh với cỗ xe ngựa của Phong Liệt nói:

- Giết chúng đi! Động tác gọn gàng một chút!

- Vâng

Tên thuộc hạ đáp lại một tiếng, rồi hướng về phía xe của Phong Liệt đuổi theo.

Lúc trước Huyết Sát Vương vì che giấu thân phận thật, nên thoát nhìn cũng chính là bộ dạng của Cương khí cao nhur, quả cũng không để mắt đến mấy người bọn họ.

Nhưng lúc này, đột nhiên, mấy đạo kiếm màu bạc thoảng hiện trong không trung, tạo thành một chữ ”Tĩnh” rất lớn, rơi về phía hướng trên người của tên cao thủ đang đuổi theo chiếc xe ngựa.

- Xích xích

- A

Một tiếng hét thảm thiết.

Cái tên Thân thông cảnh cao thủ đột ngột bị một lưỡi kiếm chém thành bảy tám mảnh, máu chảy thành dòng, chân tay rời rã, từ từ rơi xuống mặt đất.

Không có gì nghi ngờ, người ra tay chính là Thanh Minh.

”Tĩnh tự liên trầm” của Ngân long giáo là một loại chiến kỹ đem trận văn cùng kiếm đạo kết hợp lại, uy lực cực kỳ kinh người, lucsd đó lại là Thanh Minh đánh lên ra tay, trong nháy mắt giết chết một tên cao thủ Thần Thông Cảnh.

Cái tên Đô úy đại nhân thấy vậy, sắc mặt không khỏi kinh hoàng, lập tức giận tím mặt lại, trong mắt sát khí tăng vọt, hần đột nhiên rút ra trường đao, quát lớn:

- Dám cả gan động vào Thiên triều Chinh Tiểu Đại Quân tam quả thực tội đáng chết ngàn lần! Giết!

- Xích ——

Một nhát đao màu vàng kim dài hơn mười trượng chém toạc không trung, hung hăng chém về phía Thanh Minh.

Cái tên Đô úy có tu vi Thần Thông Cảnh lực trọng thiên , thực lực cũng không yếu.

Nhưng tiếc rằng, hần gặp phải một sát thủ còn có thực lực cường hãn hơn nhiều, hơn nữa lại là vua sát thủ tay cầm Chí bảo Thanh Nguyên kiếm .

Thanh Minh mặc áo choàng màu bạc, che lấp đi thân hình, trong không trung thoát ẩn thoát hiện, làm cho người ta nhìn không rõ, chỉ có đôi mắt lạnh lùng ẩn hiện lên một tia châm chọc.

- Xích xích——

Lại một chữ” Tĩnh” rất lớn màu bạc hiện lên trong không trung.

- Phốc phốc phốc——

Một ân thanh vang lên, chiếc chiến bào màu bạc rách toác, tên Đô úy đại nhân lúc này bị banh xác, trên chiếc đầu đôi mắt còn mở to, chết không nhắm mắt.

Nếu đã động thủ, Thanh Minh tất nhiên sẽ không khách khí, chỉ còn lại tên Thần Thông ảnh cao thủ vừa muốn chạy đi báo tin, liền đi theo bước của hai người trước.

Trong xe, sắc mặt Phong Liệt vẫn bình tĩnh, không hề để tâm đến chuyện đang xảy ra bên ngoài, hần từ từ nhắm mắt lại, tiếp tục đắm chìm trong mình ngộ.

Nhưng ngay sau đó, hần lại đột nhiên mở to hai mắt.

- Ân?

Lúc này, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy, phía trước có một người có chút liên quan đến hần, cũng giống như Huyết Sát Vương, Thanh Minh có quan hệ chủ tớ với hần.

- Người trong Băng Long giáo? phải chăng là hắn.

Ánh mắt Phong Liệt hơi động, khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh

- Triệu Minh, người đi xem xem!

- Vâng, chủ nhân!

...

Trên ặt trời đang nhô lên, một mảng núi non liên miên trập trùng, gió mát hiu hiu, tiếng kêu của dã thú kêu lên liên tiếp.

Trong một sơn cốc được bao quanh trong dải núi, mấy vạn tên toàn thân mặc áo giáp, giằng co với ba trăm tên nam nữ mặc áo trắng của Băng long giáo trong tay cầm trọng nỏ.

Hai bên mặc dù chưa động thủ, nhưng ừng giương cung bạt kiếm, không khí cực kỳ áp lực, một cuộc đại chiến có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Ở giữa người ngựa của hai bên, cách một khoảng đất trống khoảng trăm trượng.

Mà giờ phút này, trên mảnh đất trống đó mọc lên một gốc cây màu lửa đỏ, ở trên có bảy quả màu đỏ ửng, mỗi quả đều trong suốt sáng bóng, tản ra vẻ đẹp ướt át, một làn hương ngọt ngào làm say lòng người tràn ngập trong thiên hạ, làm cho người ta chỉ cần ngửi một chút thôi cũng muốn bay lên tiên dục.

Trong lúc hai bên người ngựa đã chuẩn bị, đều đang nhìn chăm chăm vào gốc cây linh mộc, lúc lúc lại vang lên âm thanh nuốt nước miếng "ừng ực" "ừng ực".

- Ha ha ha ha! Mộc Thiên Thanh, chỉ cần người ngưỡng bốn công tử Nhật Thân Phương Tắc, thì Thăng thiên quả bốn công tử sẽ nhường cho người một quả, người thấy thế nào?

Một tên thân mặc chiếc chiến giáp vàng, cò lơ phất phơ đứng trên một phiến đá lớn, nói với một tên mặt phúc lạ mỏng chính giữa đội ngũ của Binh long giáo, một thiếu nữ đáng người yếu điệu cao giọng kêu gào nói, ngôn ngữ cực kỳ ngả ngớn.

Tên thiếu niên mắt mi xám ngắt, là một vị Thần Thông Cảnh cửu trọng thiên là một Độc long võ giả, sắc mặt trắng bệch, hai mắt đầy tà khí, thân hình đầy vẻ kiêu ngạo, làm cho kẻ khác nhìn mà thấy căm hận.

Xem bộ dạng của tên thiếu niên có lẽ là Thống lĩnh của chi quân đội này, đứng phía sau hắn còn có hai vị cao tuổi mặc áo bào màu đen, hai người họ ánh mắt kỹ càng, khí thế hùng hồn, tất nhiên là hai vị Hóa Đan Cảnh cường giả đẳng sau, ngầm hộ vệ bên cạnh tên thiếu niên.

Mà để được hai vị Hoa Đan Cảnh hậu kỳ hộ vệ, thì hiển nhiên, thân phận của tên thiếu niên này cũng không phải tầm thường.

- Hừ! Ai bảo người tặng chứ? Cây thăng tiên quả này là do chúng ta phát hiện trước! Chỉ dựa vào người mà muốn đánh được chị đây? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Một giọng nữ thanh thúy dễ nghe hằm hừ nói.

Người nói là một thiếu nữ dung mạo tuyệt đẹp, trước ngực một đôi đồng hoa ảo căng tròn rất bắt mắt, hóa ra chính là Tiểu ma nữ Băng Ly.

Lúc này trên người mặc chiếc váy dài màu trắng, trong tay ôm một con thỏ có bộ lông dài màu xanh da trời, đôi mắt ẩn hiện lên nỗi tức giận, trông rất động lòng người, so với đệ nhất mỹ nữ xứ băng Mộc Thiên Thanh chẳng thua kém gì.

- A Ly nói không sai! Thăng tiên quả là chúng tôi phát hiện trước! Thống lĩnh Liêu, mong người không hiểu lầm, tránh tổn thương đến hòa khí của hai bên!

Một gã diện mạo tuấn dật, đệ tử trẻ của Băng long giáo vẻ mặt chính khí chậm rãi nói.

Người này tản ra khí thế ban đầu của Hóa Đan Cảnh, ngầm là người đứng đầu của rất nhiều người đệ tử trong Băng long giáo, đến cả Mộc Thiên Thanh và Băng Ly cũng phải cung kính với người này.

Đứng sau người này, còn có một vị thiếu niên anh tuấn phi phàm, chính là Lăng Cô Thành người từng thất bại dưới tay Phong Liệt.

Lúc này Lăng Cô Thành, hình như không còn kiêu căng như ngày xưa, ánh mắt bình tĩnh điềm nhiên, đã có chút phong phạm của một cao thủ.

Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên lại giật giật *** mày, ánh mắt bất giác nhìn về hướng phía bắc, dường như ẩn hiện lên một tia lo sợ

- Sao hắn lại đến?

- Ha ha ha ha! Đúng là nực cười! Chỉ cần bốn Công tử một tiếng ra lệnh, hơn ba trăm người trong Băng long giáo các người sẽ thành một đồng xác chết, lại còn dám cò kè mặc cả với bốn Công tử? Thật không biết phân biệt cao thấp!

640. Chương 746: Độc Long Võ Giả(2)

Ma Long

Chương 746: Độc long võ giả(2)

Nguồn: Vipvanda truyện cập nhật nhanh nhất tại chàm

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Liêu Thống lĩnh làm vẻ cười to nói, không chút vẻ che giấu sự uy hiếp.

- Công tử! Có người đến!

Đột nhiên, đằng sau Liêu Thống lĩnh một tên mặc áo bào đen mở miệng nói.

- Ân?

Liêu Thống lĩnh ánh mắt bỗng lạnh, sát khí lóe ra, lạnh lùng nhìn lên trên không.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một cỗ long mã tứ giá hai ngựa kéo cỗ xe ngựa bay đến trên đầu mọi người, dừng lại xuống .

- Công tử! Là —— Thăng Thiên quả!

Huyết Sát Vương nhìn thấy cây linh mộc với những quầng đỏ lửa phía dưới, trên mặt không giấu nổi xúc động.

- Ân? Thăng Thiên quả có công dụng gì vậy?

Trong xe, Phong Liệt từ từ liếc mắt nhìn xuống phía mọi người bên dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên thân của Tiểu Ma nữ, khóe miệng hơi mỉm cười.

- Ách

Huyết Sát Vương không khỏi sửng sốt, kinh ngạc quay về phía thùng xe, lập tức giải thích:

- Công tử! Thăng Thiên quả có tác dụng kỳ diệu thần thông không gì sánh bằng, có thể tăng cường võ giả cùng với hài hòa nguyên khí ngoài thân và thiên địa, có lợi cho việc đột phá Hóa Đan Cảnh bình cảnh.

- Ồ

Ánh mắt Phong Liệt bỗng chói sáng ngời, đôi lông mày tỏ rõ vẻ sung sướng:

- Lẽ nào đây là món quà ông trời đặc biệt chuẩn bị cho hắn sao? Ha ha! Của trời ban tặng, không nhận không được, lão tử xin nhận lấy!

Sự có mặt của chủ tớ Phong Liệt, nhất thời khiến cho hai bên người ngựa bên dưới cảnh giác cao độ, không khí vốn rất áp lực lại càng thêm quyết liệt, trên mặt mọi người đều sát khí đằng đằng, cuộc đại chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Phong Liệt bình thản ngồi trong xe, chưa lập tức hiện thân.

Lúc đó hẳn cũng thấy rằng, Thăng tiên quả cũng sắp đến độ chín, một trận đại chiến bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra, nếu như lúc này hắn lộ ý đồ chiếm đoạt quả tiên, rất có thể sẽ bị cả hai bên họ hợp lực đánh trả.

Sau một hồi trầm ngâm, hắn bảo Huyết Sát Vương đánh xe bay vào khoảng không, có ý là muốn ngự sơn quan hổ đấu, nhưng thực tình là muốn ngư ông đắc lợi.

Đối với ý đồ của Phong Liệt, hai bên phía dưới cũng đoán được mấy phần, đều cảm thấy căm tức, nhưng hiện giờ hai bên nhân mã đều đang ở cái thế tranh giành rất quyết liệt, nếu như phân người ra để đối phó với Phong Liệt, rất có thể sẽ rút dây động rừng.

Nhưng, Liêu công tử kiêu ngạo ương ngạnh đã quen, không có gì cố kỵ, ánh mắt hắn bỗng lạnh lại, phân phó một vị lão giả mặc áo đen đằng sau:

- Hừ! Đúng là tự tìm cái chết! Liêu Sơn, người đi giết bọn họ đi!

Tên lão giả mặc áo bào đen khẽ nhủ mày, nói nhỏ vào tai:

- Công tử, người mới đến không phải kẻ bình thường, mặc dù người lái xe tuy nhìn như Cương Khí Cảnh nhưng thực lực thật của họ e rằng không dưới lão nô, chi kể lúc này, vẫn là phải lấy được Thăng Tiên quả vào tay ta trước, đó mới là thượng sách!

- Ủ, vậy cũng được —— Ý, chín rồi kìa!

Liêu công tử khẽ gật đầu, lập tức, ánh mắt hắn đột nhiên nhìn chằm chằm vào Thăng Tiên quả, trên mặt không kiềm lại được vẻ xúc động.

Chỉ thấy bảy quả đỏ rực trên cây, bỗng nhiên bất ngờ điên cuồng nuốt hết nguyên khí đất trời, vẻ đẹp ướt át như những tia máu cũng dần dần thu lại, biến thành màu chín đỏ sẫm, rất nhanh lại hóa thành bảy quả màu đen bình đạm vô kỳ treo trên đầu cành cây.

- Vù —— vù —— vù

Nhóm người trong Băng Long Giáo, tiếng áo bay chợt vang lên một trận, trong ba trăm tên đệ tử tinh anh, riêng Thần Thông Cảnh trở lên đã có khoảng hơn 50 người, thậm chí còn có ba người đã liệt vào thời kỳ đầu của Hóa Đan Cảnh cường giả.

Trong tích tắc Tiên quả thành thực, tất cả những Thần Thông Cảnh cao thủ đều không rủ mà cùng nhau bay đến, bay vào bên trong, ánh mắt đều lộ rõ vẻ tham lam.

- Giết ——

- Xông lên!

- Xích xích ——

- Rầm rầm rầm ——

Lúc này, một bên người ngựa của Liêu Công Tử cũng không thờ ơ, dưới tiếng thét ra lệnh của Liêu Công Tử, hàng vạn hàng nghìn mũi tên bay trút lên thân thể của đệ tử Băng Long Giáo, tiếng vang trời nổ đất âm âm khắp nơi.

- A ——, đáng chết, giết sạch bọn chúng!

- Băng Phong ——

Không ít đệ tử Băng Long giáo bị tên gây thương tích, đều phẫn nộ không nguôi, ra tay đánh trả, từng nhất Băng phong thần thông hiện lên trong không trung, trong chớp mắt xung quanh đã xuất hiện nhiều ngọn núi băng.

Cùng lúc đó, bên Liêu công tử cũng có khoảng mười vị cao thủ phi thân mà ra, bay thẳng đến Thăng tiên quả.

Trong những người này, Liêu Sơn tên thuộc hạ Hóa Đan Cảnh tám trọng của Liêu Công Tử là người đầu tàu, dựa vào tu vi mạnh mẽ và tốc độ kinh người, nhanh như chớp là người đầu tiên xuất hiện trước Thăng Tiên quả.

Lúc này, ba người đệ tử có tu vi cao nhất của Băng Long Giáo cũng chỉ cách Thăng Tiên quả chỉ mười trượng, mắt thấy Thăng Tiên quả sắp bị lão giả thu đi, ba người họ cấp tốc tức đến mức hai mắt phun ra lửa.

- Đáng chết! Để lại Thăng Thiên quả! Nếu không không chết không thôi!

- Hừ! Chỉ dựa vào các ngươi cũng dám sống chết cùng lão phu?

Liêu Sơn khinh thường cảnh cáo đệ tử của Băng long giáo, hắt hừ lạnh một tiếng, không chút do dự vung tay áo, lập tức bảy quả Thăng Thiên quả thu vào bên trong.

Nhưng ngay sau đó, lại phát hiện một việc ngoài dự đoán của mọi người.

Chỉ thấy Liêu Sơn rất nhanh phải đi một cái trên cành cây Thăng Thiên quả, chỉ quơ được một nắm lá cây, Thăng Thiên quả thì chẳng thấy đâu!

- Ân? To gan!

Liêu Sơn không lấy được gì, sắc mặt đầu tiên lá sừng sốt, sau đó là tức giận đến tím mặt. Hắn ném nắm lá trong tay đi, hai mắt phun hỏa nhìn chăm chăm về phía người mặc áo đen cách đó mười trượng, một thanh niên trẻ tuổi thanh tú khí chất vô phàm.

Hắn ban đầu cũng hoảng hốt trông thấy, một bóng đen vụt qua trước người, không nghi ngờ gì, Thăng Tiên quả tất bị người này chiếm đoạt! Mà lúc này, mọi người xung quanh đều bị sự việc diễn ra trước mắt làm kinh ngạc, nhất thời đều dừng tay lại, nhìn chăm chăm vào tên thiếu niên mặc áo đen đột nhiên từ đâu xuất hiện, ánh mắt đầy vẻ căm tức phẫn nộ và khiếp sợ.

- Ý? Phong Liệt!

Đám người Băng long giáo, Mộc Thiên Thanh và Băng Ly cùng lúc đều mở miệng hét tên hắn lên, hai đôi mắt đẹp hiện rõ vẻ kinh ngạc, cùng lúc, tựa hồ còn kèm theo một tia gì đó khác.

Còn Lăng Cô Thành lại không ngạc nhiên với sự xuất hiện của người ngoài, nhìn cái tên thiếu niên mặc áo đen, ánh mắt ẩn hiện một tia lo sợ.

Không sai, tên thiếu niên áo đen chính là Phong Liệt. Lúc trước mặc dù Phong Liệt ngự ở trên cao, nhưng nói về tốc độ, ai có thể so với được người có Bốn Nguyên Thần đồ như hắn? Ba mươi vạn dặm đều là chuyện trong nháy mắt, khoảng cách vạn trượng quả thực không đáng để nói.

Phong Liệt thu cất bảy quả vào trong nhẫn trữ vật, có Thăng Tiên quả rồi, đột phá Hóa Đan Cảnh bình cảnh của hắn lại chắc chắn hơn vài phần.

- Ô, hắn là Phong Liệt? Nghe nói Phong Liệt mấy ngày trước đánh bại tứ đại gia tộc, chỉ dựa vào sức của mình hắn đánh bại vô số Hóa Đan Cảnh cường giả, lẽ nào đúng là hắn?

...

Sau khi nghe hai nàng to nhỏ với nhau, tất cả mọi người ở đó đều co rụt lại đồng tử.

Vài ngày trước trận chiến trong Tứ Phương Thành đã sớm được truyền khắp cả Thiên Long Thần triều, thần thông cao thủ chết trong trận đó ước chừng hơn ba trăm người, Hóa Đan Cảnh cường giả đều có trên mười người, đã làm nổi danh Phong Liệt là kẻ bất bại.

641. Chương 747 : Tề Vân Hạc(1)

Ma Long

Chương 747 : Tề Vân Hạc(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>>

Khoảnh khắc này, tất cả ánh mắt của mọi người nhìn về Phong Liệt đều tràn ngập tò mò và sự sợ hãi, đồng thời còn có sự phẫn nộ khi bị cướp mất Thăng Thiên quả.

- Đồ vô liêm sỉ! Không cần biết hần là ai, dám có gan cướp đồ của Công tử ta chỉ có con đường chết! Liêu Sơn, giết hần cho ta!

Đột nhiên, Liêu công tử đứng giữa đám hộ vệ Chinh Tiểu Đại Quân hùng mạnh không kiên nhẫn được quát lớn.

- Tuân mệnh

Liêu Sơn đáp lại một tiếng, ầm ầm một chưởng đánh ra, một chưởng hùng hồn hung hăng tiến về hướng đầu của Phong Liệt :

- Chết người đi——

Nhưng chính vào lúc này, đột nhiên, một đạo khí thể màu đỏ như máu vụt qua chặn trước hai người họ, phản thủ chính là một chưởng đánh về hướng Liêu Sơn.

- Oành

Một tiếng nổ vang trời.

Hai chưởng gặp nhau, một một luồng cương khí cuộn cuộn bay lên không trung, sắc mặt Liêu Sơn kinh sợ, đành lui xa ra hơn mười trượng, sắc mặt hơi có chút trắng bệch.

Còn cái tên có thân hình màu đỏ cùng đánh với hần vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không nhúc nhích, vừa động thủ đã cao thấp lập phán!

- Người là—— Huyết Sát Vương?

Liêu Sơn sắc mặt sầm xuống bất định, cảnh giác nhìn về phía người mới đến.

- Không sai chính là lão phu! Bây giờ lão phu là người đánh xe cho chủ nhân!

Huyết Sát Vương bình tĩnh đáp, uy áp của đỉnh cao cao thủ Hóa Đan Cảnh làm mọi người đều cảm thấy bất an.

- Đáng chết! Giết chúng nó cho ta! Cướp lại Thăng Thiên quả! Bắn tên! Bắn tên!

Liêu công tử bộ mặt dữ tợn, không kiên nhẫn được quát lớn! Thoáng chốc, hàng vạn hàng nghìn mũi tên bay về phía Phong Liệt và Huyết sát Vương, che lấp hết bầu trời, âm thanh phát ra phá vỡ màng tai.

- Chủ nhân người đi trước, còn lại giao cho lão phu là được rồi!

Huyết Sát Vương cung kính nói với Phong Liệt.

- Ân

Phong Liệt gật đầu.

Khi thân hình hần rời đi, hần quay lại nhìn Tiểu Ma Nữ và Mộc Thiên Thanh trong đám Bằng long giáo một cái, đối lấy khuôn mặt hờn dỗi đáng yêu của Tiểu Ma Nữ. Phong Liệt không khỏi lắc đầu cười, kế tiếp, thân hình hần nhoáng lên một cái rồi biến mất không thấy nữa. Ngay sau đó, hần đã đứng ở trên xe ngựa phía đằng xa trên không, từ trên cao nhìn xuống trận chiến phía dưới.

Sau khi kinh ngạc, nhất thời hàng trắng tên Thần Thông cảnh cao thủ phi thân đến, cấp tốc bay gần tới phía xe ngựa của Phong Liệt, mặc dù uy danh Phong Liệt đã nghe, nhưng không thể để mất Thăng Tiên quả.

Có thể phân thân làm bảy, mỗi người đều có thực lực tương đương với bản thân, mà hai bên nhân mã của Băng Long Giáo và Liêu Công Tử, thực lực mạnh nhất cũng chỉ có hai tên cao thủ Hóa Đan Cảnh hậu kỳ và ba tên Hóa Đan cảnh sơ kỳ, làm sao có thể là đối thủ của Huyết sát Vương được?

Huyết Sát Vương một khối huyết sát phân thân hung hăng một chưởng đánh ra, nháy mắt đánh bao trùm lên hơn mười tướng lĩnh Chinh Tiểu Đại Quân cách xa gần vạn trượng, huyết tinh khí dày đặc làm kẻ khác buồn nôn.

- Oành

Một tiếng nổ lớn, hơn mười tên Thần Thông cảnh cao thủ lập tức bị đánh cho thân xác tan bành, đồng thời, tất cả huyết khí của họ đều bị Huyết sát Vương hút sạch không còn gì.

Những huyết sát phân thân khác cũng không yếu, trong không trung đại phát thần uy, thế không thể đỡ, dũng mãnh vô cùng. Một lúc sau, dưới trận cuồng oanh loạn tạp của Huyết Sát Vương, Chinh Tiểu Đại Quân tổn thất nặng nề, từ trên cao rơi xuống, cuối cùng đến cạnh xe ngựa của Phong Liệt cũng chưa kịp sờ đến, bên dưới Liêu Công Tử vô cùng tức giận, dậm chân quất lớn.

Còn bên phía Băng Long Giáo tận mắt thấy sự việc không làm gì được, tên cầm đầu trẻ tuổi nho nhã ánh mắt chợt lóe lên, bỗng nhiên gọi tất cả mọi người quay về mặt đất, sau đó gọi Băng Ly và Mộc Thiên Thanh lại gần, không biết to nhỏ điều gì.

Phong Liệt từ trên cao nhìn xuống tình hình chiến sự bên dưới, tên nô tài Huyết Sát Vương quả không tồi, không những thực lực cường hãn, mà còn có thể một mình đấu chơi được bảy tám người, thật lời.

- Tề Sư thúc ! Chúng ta cũng thật sự không quen Phong Liệt, mặc dù trước đó từng có duyên gặp mặt vài lần, nhưng cũng không thân thiết!

Mộc Thiên Tình đôi lông mày nhíu lại, sắc mặt khó xử nhìn về mặt chính khí tuấn tú của vị Sư thúc, trong ánh mắt ẩn hiện lên chút hờn giận.

Vị Tề Sư thúc này tên là Tề Vân Hạc, chính là tiểu sư đệ của Băng Long Giáo chủ Lăng Phi Tuyết, cũng là một vị tuyệt thế thiên tài, mới chỉ bốn mươi tuổi, tu vi đã đạt đến tầng thứ hai của Hóa Đan Cảnh, có thể nói là hiếm thấy trên thế gian .

Chẳng qua, Tề Vân Hạc mặc dù nhìn vẻ bề ngoài bộ dạng rất chính phái, nhưng thực chất lại là điển hình cho dạng người nghiêm khắc, hành sự âm mưu độc ác, không từ thủ đoạn, trong Băng Long Giáo danh tiếng không ai chịu nổi.

Giờ khắc này, Tề Vân Hạc thấy bên hắn không phải là đối thủ của Huyết Sát Vương, việc quyết lấy lại Thăng Tiên quả bị hỏng, hắn liền lợi dụng Mộc Thiên Tình và Băng Ly. Bởi vì đúng lúc có đệ tử báo cho hắn một tin, nói quan hệ giữa Phong Liệt, Mộc Thiên Tình với Băng Ly cũng không đơn giản.

Tề Vân Hạc ho khan một tiếng, vẻ mặt chính khí nói:

- Lâm Sư Chí, Thăng Tiên quả không phải loại bình thường, không những giúp người đột phá Hóa Đan Cảnh, thậm chí ích lợi của nó khó có thể tưởng tượng được đối với sự thăng tiến của cao thủ Hóa Đan Cảnh. Hơn nữa , Thăng Tiên quả là chúng ta phát hiện trước, sao lại để Phong Liệt chiếm đoạt đi được?

- Tề sư thúc, nói là như vậy nhưng nhưng

Mộc Thiên Tình không khỏi nhíu mày, cảm thấy vô cùng khó xử, vị Tề sư thúc này rõ ràng là muốn mình phải dùng mỹ nhân kế.

- Không cần nghĩ thêm nữa, bây giờ muốn đoạt lại được Thăng Tiên quả, đều dựa vào người và Băng Sư Diệt.

Nghe truyền tên Phong Liệt hồng nhan tri kỷ không ít, chắc chắn là loại tham hoa háo sắc hần, trước kia muốn tiếp cận người và Băng Sư Diệt chắc chắn là cũng có mưu đồ đó, tin rằng chỉ cần chúng ta chiếm chủ đại nghĩa, hần có lẽ sẽ không cự tuyệt yêu cầu của người!

Tề Vân Hạc thấp giọng nói vậy, trong ánh mắt hiện lên một tia xảo quyết lạnh lùng cùng một hàm ý thâm dục .

Nếu Phong Liệt là một chính nhân quân tử, thì nói không chắc cái kế này lại có kết quả.

Lúc này Tiểu Ma Nữ Băng Ly đứng bên cạnh, không vừa ý chu cái miệng lại, hiện rõ vẻ không thiện cảm với vị Sư thúc này, nhưng theo quy định của môn giáo, cô ta cũng không dám nói thêm gì.

Mắt thấy đại sử tử của chính mình bị Sư thúc ép cho không biết phải làm thế nào cho phải, con mắt Tiểu Ma Nữ chuyển động, đột nhiên tiến lên kéo lấy bàn tay trắng như tuyết của Mộc Thiên Tình, âm thanh giòn tan nói:

- Sư tỷ, không sao đâu, chúng ta thử đi tìm Phong Liệt xem sao, nói không chừng hần chỉ là giúp chúng ta bảo quản cũng nên..

- Đúng, đúng đúng! Vẫn là Băng Sư Diệt hiểu lý lẽ, chúng ta trước lễ sau binh, nếu Phong Liệt không biết thời vụ, chúng ta ra tay cũng chưa muộn!

Tề Vân Hạc mắt sáng lên, vui mừng gật gật đầu, dáng bộ tuổi nhỏ dễ dạy.

...

...

Chỉ trong một lúc sau, Huyết Sát Vương phân thân thành bảy đại Huyết Sát Vương đánh cho đám thủ hạ của Liêu Công Tử tan tành xác pháo, trên nghìn người bị chết và bị thương, đến cả hai tên lão giả mặc áo bào đen tầng thứ tám Hóa Đan Cảnh cũng bị thương nặng.

642. Chương 748 : Tề Vân Hạc(2)

Ma Long

Chương 748 : Tề Vân Hạc(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Nhưng Huyết sát Vương cũng không thực sự ra tay độc ác giết chết tên Liêu Công Tử, với con mắt của hần, tất nhiên có thể nhìn ra thân phận của tên nhóc đó không phải hạng bình thường.

Cướp đồ vật thì không nói làm gì, nhưng nếu thật sự giết hần, không chắc sẽ phải sống chết với những thế lực đằng sau.

- Ăn hại! Một đám ăn hại!

Liêu Công Tử nhìn thuộc hạ của mình người bị thương, người bị chết, vô cùng tức giận, hần oán hận nhìn Phong Liệt trên không, giống như kiểu muốn ghi tạc lại bộ dạng của Phong Liệt vào trong lòng.

- Hừ! Phong Liệt! Người hãy đợi bổn Công Tử đây, đến Phi Long thành, bổn Công Tử nhất định làm cho người sinh tử lưỡng nan! Chúng ta đi!

Liêu Công Tử cắn răng nghiêng lợi chờ một hồi, sau đó mang theo đám bại binh rút về hướng nam.

Phong Liệt thản nhiên cười, không hề để ý đến lời uy hiếp của kẻ đó, dựa vào thực lực hiện tại của hần bây giờ, thì chẳng sợ gì bất cứ một lời khiêu chiến nào.

Huyết Sát Vương thấy không còn ai dám đuổi theo xe ngựa, mới thu lại bầy đạo phân thân, quay lại bên xe ngựa, chấp tay với Phong Liệt nói:

- Công tử!

- Ân, làm không tồi!

Phong Liệt gật gật đầu.

- Một đám hề mà thôi, không đáng nhắc đến.

Huyết sát Vương sắc mặt vui vẻ, nhưng ngoài miệng lại khiêm tốn nói.

Phong Liệt cũng không nói thêm gì, từ từ quay lại trong xe, không nhìn thêm đám người Băng Long Giáo một cái.

Mặc dù hấn trong lòng muốn chào Tiểu Ma Nữ một tiếng, nhưng lúc này hấn vừa mới cướp được về tay mình Thăng Tiên quả cái mà họ là người phát hiện trước, nên lúc này thực sự không phải là thời cơ tốt, dù sao thì đến Phi Long thành cũng sẽ lại gặp mặt, nên cũng không muốn trì hoãn thêm thời gian.

Nhưng đang trong lúc này, đột nhiên, mấy người đệ tử Băng Long Giáo bay lên, rất nhanh đã bay đến gần xe ngựa.

- Phong Liệt!

Một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng nhưng dễ nghe truyền vào tai Phong Liệt.

Phong Liệt hơi sửng sốt, quay người lại, chỉ thấy Mộc Thiên Tình, băng Ly và ba vị Băng Long Giáo Hóa Đan Cảnh cao thủ sơ kỳ đang đứng sau xe ngựa cách khoảng trăm trượng.

Tiểu Ma Long vẫn vẻ mặt tinh linh cổ quái, đôi mắt to đen tò mò xem xét cỗ xe ngựa, còn mở miệng kêu tên Phong Liệt chính là Mộc Thiên Tình người lộ vẻ e dè .

Nhìn vẻ mặt của hai nàng, Phong Liệt đoán được một vài phần là chuyên gì , khoe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười.

- Công tử, có cần lão nô đuổi bọn họ đi không?

Huyết Sát Vương ánh mắt lạnh lùng, nhìn năm người vẻ mặt bất thiện nói.

- Không cần

Phong Liệt ra khỏi thùng xe, chính diện đối mặt với năm người, điềm nhiên nói,

- Các vị, có chuyện gì?

- Là , tôi....

Sắc mặt Mộc Thiên Tình dưới tấm khăn che lộ rõ vẻ bối rối, theo thói quen hành sự của cô ta trước giờ, thì thà mạnh mẽ cướp đoạt lại từ tay Phong Liệt, còn hơn là mở miệng nói ra mấy từ này. Nhất là ở trước mặt Phong Liệt, lời vẫn chưa nói ra, hai má tuyệt mỹ xinh đẹp đã che lên một lớp mây, vô cùng mê người.

Lúc này, Tề Vân Hạc bên cạnh mỉm cười vui vẻ, đột nhiên mở miệng nói:

- Phong thành chủ, tại hạ Tề Vân Hạc, thiếu vi Băng Long Giáo hộ pháp, trước kia Tề mỗ thường xuyên nghe Mộc Sư Diệt, Băng Sư Diệt nhắc đến đại danh của Phong Liệt, thực sự như sấm bên tai. Phong Liệt cười nhạt, ngắt ngang lời nịnh bợ của Tề Vân Hạc, nói:

- Có chuyện gì thì nói thẳng ra, bổn tọa còn có việc phải làm, không có thời gian trì hoãn được lâu.

- Người —— người dám nói như vậy với Tề hộ pháp, quả thực ——

Bên cạnh Tề Vân Hạc một tên Hóa Đan Cảnh sơ kỳ vẻ mặt giận dữ, lập tức muốn ra tay.

- Câm miệng lại!

Tề Vân Hạc sắc mặt lạnh lùng, quát bảo tên đệ tử, hần kìm nén nổi tức giận trong lòng, cười hi hi nói với Phong Liệt:

- Phong đại nhân quả nhiên là người nhanh miệng, nếu đã như vậy bổn tọa xin nói thẳng!

Thăng tiên quả vốn là đệ tử Bằng Long Giáo chúng tôi phát hiện trước, vì chờ đợi thăng Tiên quả chín, hơn ba trăm người trong Bằng Long Giáo chúng tôi phải đợi vất vả hơn một tháng, thật không muốn ở phút chót lại bị thuộc hạ của Liêu Trung Hào phát hiện, diễn biến thành cục diện như ban nầy.

Phong đại nhân, người thực lực tinh thâm Tề mỗ vạn lần bái phục, nhưng, nếu như người chiếm đoạt Thăng Tiên quả của Bằng Long Giáo chúng tôi, quả thực không hay chút nào đúng không?

- Ồ? Hóa ra là như vậy, vậy người muốn thế nào?

Đuôi lông mi Phong Liệt giật nhẹ, chẳng chút để ý nói.

- Đơn giản! Chỉ cần Phong Liệt đại nhân đồng ý trả lại Thăng Tiên quả, Tề mỗ xin tặng lại Phong đại nhân một quả để tạ ơn, không biết ý của Phong đại nhân thế nào?

Tề vân hạc nghiêm túc nói.

- Ân

Ánh mắt Phong Liệt hơi nheo lại, nhìn Tề Vân Hạc lắc đầu,

- Chẹp chẹp, ta cho người bảy quả, người tặng lại ta một quả? Hình như là bổn tọa thiệt thòi rồi!

- Hừ! Thăng Tiên quả là Bằng Long Giáo chúng tôi phát hiện trước, tặng người một quả đã là nhân nghĩa lắm rồi, người còn muốn thế nào?

Một tên đệ tử Hóa Đan Cảnh quát nói.

Phong Liệt cười nhạt, nhẹ lắc đầu, có chút phiền phức nói:

- Thật là kỳ quái! Thăng Tiên quả rõ ràng là bổn tọa cướp được từ tay người khác, từ khi nào trở thành vật của Bằng Long Giáo các người vậy?

Nếu như ai trông giữ một tháng cái gì đó mà vật đó thuộc về người này, thì thần khí ám ngục do Long Võ Minh khổ thủ mấy ngàn năm trông giữ, kết quả tại sao nó lại chẳng liên quan gì đến Long Võ Minh?

- Hi hi hi

Đằng sau Tiểu Ma Nữ không nhịn nổi cười ra tiếng, nhưng dường như thấy không phù hợp với hoàn cảnh, cô ta lập tức bịt miệng lại, đôi mắt đen long lanh chớp chớp không ngừng.

Sắc mặt Tề Vân Hạc dần lạnh lại, giọng dữ dần nói:

- Thăng Tiên quả làm sao có thể đánh đồng với thần khí?

Phong Liệt, người nên suy nghĩ cho kỹ, ba người Bằng Long Giáo Lăng Bất Không , Vạn Ngọc Liên, Lý Thu Thủy hộ pháp mất tích cùng với cái chết của Phục Long Cương hơn ba mươi đệ tử tinh anh đều liên quan đến người, nếu như làm rõ ra, người chết chắc!

Việc hôm nay coi như Bằng Long Giáo chúng ta nợ người, sau này Tề mỗ chắc chắn sẽ nói tốt giúp người vài câu trước mặt Giáo chủ.

- Được rồi! Bổn tọa còn có việc khác, không tiếp được nữa! Xin cáo từ!

Phong Liệt vừa thấy Tề vân Hạc nhắc đến ân oán phía trước, hần cũng chán chẳng muốn ứng phó, vờ ra vẻ chấp tay, sau đó đi vào bên trong xe, không thèm để ý đến đám người của Bằng Long Giáo.

Hần bước ra chẳng qua là nể mặt Tiểu Ma Nữ, nếu không, hần cũng chẳng có gì đáng nói với Bằng Long Giáo, không ra tay giết hết bọn chúng đã là tốt lắm rồi.

- Triệu Minh, đi thôi

- Vâng!

Huyết sát Vương cười lạnh một cái với đám người Tề Vân Hạc, đánh xe ngựa bay về phía xa.

Phía sau, Tề Vân Hạc cùng với hai vị Hóa Đan Cảnh cao thủ đều nghiêng răng tức giận, ánh mắt vô cùng oán độc.

- Hừ! Không biết trên dưới! Tề Cư Huynh, có nên...

Một trong số người bọn họ sắc mặt độc ác, làm tư thế ra tay.

Tề Vân Hạc ánh mắt lóe lên một cái, nói ngậm:

- Không được, chúng ta không phải đối thủ của Huyết sát Vương, đành đợi thời cơ ra tay ở Phi Long thành vậy!

Sau khi cùng chúng nhân Băng Long Giáo tách ra, xe ngựa liên tục chạy, tiếp tục hướng về phía Nam chạy như bay.

643. Chương 749: Phi Long Thành(1)

Ma Long

Chương 749: Phi Long thành(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

Phong Liệt ngồi ở trên giường Tiên Âm, trong tay nắm lấy một quả trái cây bên ngoài màu đen, sắc mặt mơ hồ có chút do dự bất định.

- Ăn? Có nên ăn vào một quả thử xem hiệu quả hay không?

Trái cây màu đen này chính là một trong bảy quả Thăng Tiên Quả hần mới vừa chiếm được.

Có người nói Thăng Tiên Quả năm trăm năm kết quả một lần, mỗi lần từ kết quả đến chín quả là ba tháng, có thể nói là hiếm thấy, số lần xuất hiện ở trên đại lục ít đến thương cảm.

Nhưng quả này đối với cường giả Hóa Đan Cảnh tuy luyện đột phá đến bình cảnh Hóa Đan Cảnh lại có chỗ tốt tuyệt vời, giá trị không thể đo lường.

- Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, nếu là có thể đột phá cũng hay!

Sau khi hơi trầm ngâm, trong lòng Phong Liệt liền có chủ ý.

Kế tiếp, hần cẩn thận lột vỏ ngoài cứng rắn màu đen kia của Thăng Tiên Quả ra, lộ ra thịt quả tuyết trắng trong suốt ở bên trong, nhất thời, một cỗ khí tức thần bí mang theo hương vị ngọt ngào hỗn loạn ngập tại trong thùng xe, lệnh Phong Liệt không khỏi đích sợ run cả người, chỉ cảm thấy đảo một trận sáng khoái thích ý.

Hần hít một hơi thật sâu, không hề do dự, thoáng cái đem Thăng Tiên Quả nuốt vào trong bụng, sau đó nhanh chóng khoan chân ngồi xuống, chuẩn bị nghênh tiếp công hiệu nghịch thiên của Thăng Tiên Quả.

Nhưng kế tiếp, Phong Liệt lại hơi có chút buồn bực, quả khứ hần ăn vào cũng không ít thiên địa linh vật, tại trong ấn tượng của hần, càng là vật có hiệu quả nghịch thiên, xảy ra động tĩnh sẽ càng lớn.

Mà lúc này, Phong Liệt cũng không khỏi có chút kỳ quái.

Sau khi Thăng Tiên Quả đi xuống trong bụng, chỉ có một cỗ khí tức mềm nhẹ khuếch tán ra, chậm rãi khuếch tán tại tứ chi bách hài, nếu không tỉ mỉ thể hội, chỉ sợ rất khó phát hiện.

Phong Liệt gương đôi mắt, lông mi không khỏi hơi nhúu :

- Chẳng lẽ Thăng Tiên Quả này có tiếng mà không có miếng? A?

Ngay lúc Phong Liệt nghi thần nghi quỷ, đột nhiên, hần phát hiện thân thể mình dần dần nổi lên một tia biến hoá kinh người.

Hần mơ hồ cảm giác được, tựa hồ các kinh mạch trong cơ thể mình đều biến mất, phảng phất giống như hòa tan, mà đan điền trái lại phảng phất như trống rỗng bại lộ ở giữa thiên địa, cùng thiên địa nguyên khí bên ngoài giao tương thông dung, tuy hai mà một.

Loại cảm giác này rất là mờ ảo, rất không rõ ràng, nhưng lại cực kỳ huyền diệu, phảng phất thân thể của h mình trở thành giống như thiên địa, có thể bao dung tất cả trong thiên địa, cũng bao quát cả nguyên khí.

- A? Thiên Nhân Hợp Nhất? Chẳng lẽ đây là cảm giác Thiên Nhân Hợp Nhất?

Mắt Phong Liệt hơi sáng ngời, không khỏi nổi lên một trận mừng rỡ, nhưng rất nhanh hần lại hơi nhíu mày, nhãn thần có điều nghi hoặc.

- Không đúng, loại Thiên Nhân Hợp Nhất này, chỉ là cùng thiên địa nguyên khí bên ngoài phù hợp mà thôi, hần là không phải là Thiên Nhân Hợp Nhất chân chính!

- Bất quá, loại trình độ Thiên Nhân Hợp Nhất này cũng là chỉ có đạt được Hóa Đan Cảnh mới có thể cảm nhận được đi?

Sau khi suy nghĩ một hồi lâu, Phong Liệt liền nhanh chóng nhắm hai mắt lại, đem toàn bộ thể xác và tinh thần chìm đắm ở trong cảm ngộ huyền diệu.

Hần biết rõ, nếu muốn đột phá cánh cửa Hóa Đan Cảnh, nhất định phải đem loại trạng thái huyền diệu lúc này nhớ kỹ hoàn toàn vào thể xác và tinh thần, từ đó mới có thể mượn thiên địa âm dương khí ngưng tụ ra nguyên đan, đạt được mục đích dắt thiên địa nguyên khí hóa về ình dưng.

Loại trạng thái huyền diệu này có thể nói là trên đời khó cầu, nếu là chỉ dựa vào một người một mình tìm hiểu mà nói, rất có khả năng mười năm, trăm năm cũng không đạt được, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến cho vô số cao thủ Thần Thông Cảnh đỉnh phong sống suốt quãng đời còn lại cũng không đạt đến được cánh cửa này.

...

...

Ba ngày sau, xe ngựa của Phong Liệt rốt cục tiến vào phạm vi thủ đô Phi Long Thành của Thiên Long Thần Triều.

Phi Long Thành được xưng là đệ nhất hùng thành của đại lục Long Huyết, chỉ chủ thành đã chiếm phương viên ngàn dặm, giống như mãnh thú không lồ chiếm giữ trung ương của đại lục Long Huyết, quân lâm thiên hạ, uy chấn khung vũ.

Ở bốn phương tám hướng chủ thành, còn có tám tám sáu mươi bốn toà phó thành bảo vệ xung quanh, mỗi một toà phó thành đều lớn hơn Tứ Phương Thành vài lần, phân biệt do sáu mươi bốn siêu cấp thể gia truyền thừa cửu viễn trấn thủ.

Đương nhiên, sáu mươi bốn gia tộc cổ xưa này đều có một chỗ tương đồng, đó chính là có lòng trung thành tuyệt đối với hoàng gia.

Trong đó, Tam Đại Ma Long thể gia Triệu gia, Diệp gia, Sở gia kia cũng đều thuộc về một trong sáu mươi bốn đại gia tộc, đều tự tọa trấn một trong sáu mươi bốn toà phó thành.

Sau khi tiến vào Phi Long Thành, sẽ dễ dàng phát hiện, bốn phương tám hướng đang có ngàn vạn nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi hướng về chủ thành mạnh mẽ đi tới.

Trên bầu trời, trên mặt đất, khắp nơi đều là vô giả trẻ tuổi, cả đám hoặc cưỡi ngựa đi trước, hoặc ngự khoảng không mà bay, có kẻ còn trẻ kiêu ngạo, có người trầm ổn nội liêm, có khí thế sắc bén, có vững vàng như núi.

Không hề nghi ngờ, những thiên tài trẻ tuổi này tất nhiên đều là hướng về phía đại hội tuyển chọn mà tới, ý đồ chỉ là một danh ngạch tiến vào cổ chiến trường Thiên Long Vực kia.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ anh tài tề tụ tại Phi Long Thành, làm ỨC ĐỘ NÁO NHIỆT của toà hùng thành vốn kém nhất tăng vọt đạt tới trình độ chưa từng có, trở thành tiêu điểm khắp thiên hạ.

...

Huyết Sát Vương ngồi ở trên càn xe, ánh mắt lạnh lùng nhìn quét vô số võ giả trẻ tuổi xung quanh, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra một tia chẳng đáng.

Mấy ngày nay, lão cũng từng phát hiện không ít thanh niên không tới 50 tuổi liền đạt được Thần Thông Cảnh, thậm chí một ít thiên tài được siêu cấp gia tộc tài bồi, tại trong thời gian mười năm tiến nhập Hóa Đan Cảnh cũng không ngạc nhiên, có thể nói là thiên tư tuyệt thế, có một không hai khó tìm.

Chỉ bất quá, sau khi lão biết được sự yêu nghiệt của Phong Liệt, những vị thiên tài này đã rất khó đập vào mắt, Phong Liệt không có bối cảnh, chỉ tu luyện bốn năm liền tới Thần Thông Cảnh đỉnh, hơn nữa luận thực lực lại có thể so với cường giả Hóa Đan Cảnh cũng không kém chút nào, nhân tài kiệt xuất thiên hạ lại có mấy người có thể so sánh?

Trên bầu trời thành chủ Phi Long Thành là không cho phép võ giả phi hành, mà Huyết Sát Vương được Phong Liệt phân phó, muốn đi về Tê Phượng Sơn Mạch, nhất định phải đi qua Phi Long Thành.

Sau khi lão suy nghĩ một chút, liền không chế xe ngựa hướng về bên ngoài chủ thành bay qua, trực tiếp chạy về hướng Nam.

Giờ này khắc này, xe ngựa võ giả lui tới phi hành trên không trung cũng không ít, tuy rằng xe ngựa của Phong Liệt cũng đủ hào hoa xa xỉ, nhưng cũng không quá thu hút.

Nhưng kế tiếp, ngay khi xe ngựa bay qua bên cạnh chủ thành Phi Long Thành cũng là lúc, đột nhiên, trên bầu trời xuất hiện một cổ dị tượng kinh người, nhất thời khiến ọi người đích chú ý.

Bầu trời Phi Long Thành vốn là mặt trời cao chiếu, vạn dặm không mây, nhưng ngay giờ khắc này, trên bầu trời đột nhiên gió nổi mây phun, một mảnh phiến mây đen trống rỗng mà sinh ra, tầng tầng tương điệp, trong chớp mắt liền che kín mặt trời, trên mặt đất trở nên một mảnh hôn ám.

644. Chương 750: Phi Long Thành(2)

Ma Long

Chương 750: Phi Long thành(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>>

-”Răng rắc ...Ầm ầm long !”

Giữa tầng mây chớp điện lấp lánh, ầm ầm tiếng sấm, dị tượng càng ngày càng nghiêm trọng, sét đánh vang vọng cửu tiêu, âm thanh chấn khắp nơi.

- Đây ... Đây là có chuyện gì? Làm sao thời tiết đột nhiên thay đổi?

- Trời ạ! Đây là kiếp vận? Nhất định là một vị tiền bối muốn độ Long Biên Chi Kiếp!

- Xem ra người độ kiếp hẳn là ở trong một toà phó thành phía Đông hoàng thành, khẳng định là lão tổ của gia tộc nào đó muốn độ kiếp, thực sự là khiến kẻ khác ước ao! Thế nhưng, vì sao người này lại chọn độ kiếp ở trong thành chứ! Động tĩnh lớn như vậy, cũng không sợ đem cả toà phó thành này hủy hoại trong chớp lát?

- A? Không đúng! Trung tâm kiếp vân tựa hồ đang không ngừng di động !

- Mau nhìn! Chiếc xe ngựa kia! Kiếp vân lại có thể di động theo chiếc xe ngựa kia! Chẳng lẽ là người trong xe kia muốn độ kiếp?

- . . .

Giờ này khắc này, hàng tỷ võ giả ở chủ thành Phi Long Thành cùng với sáu mươi bốn toà phó thành đều đưa mắt nhìn trời, đều mở to hai mắt nhìn, không hẹn mà cùng nhìn thẳng về một chiếc xe ngựa màu trắng do hai thớt Tứ Gia Long Mã kéo kia, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ.

Chỉ thấy chỗ trung tâm lõi điện dày nhất của kiếp vân, đang di động theo xe ngựa, chỉ chớp lát bầu trời không rời xe ngựa, ở trên trời hình thành một đạo cảnh quan kỳ lạ.

Mà người đánh xe ngựa, lại có thể chính là Huyết Sát Vương.

- Đây... Đây là có chuyện gì? Chủ nhân rõ ràng mới là Thần Thông Cảnh đỉnh, làm sao lại gặp Long Biển Chi Kiếp?

- Không đúng! Chủ nhân hình như ở Thần Thông Cảnh thì đã từng vượt qua Tắt Tử Chi Kiếp, chẳng lẽ này lại có thể là Tắt Tử Chi Kiếp Hóa Đan Cảnh của chủ nhân?

Lúc này về mặt Huyết Sát Vương khiếp sợ, hẩn nhìn kiếp vân càng ngày càng dày đặc trên bầu trời, không nhận được nổi lên một trận kinh hồn táng đảm, ngay cả hai Long Mã kéo xe cũng đều không ngừng rung động.

Từ uy thế mạnh mẽ mà tầng mây phía trên ẩn chứa, Huyết Sát Vương mơ hồ cảm giác được, kiếp lõi trên bầu trời một khi đánh xuống, chắc chắn thế không thể đỡ, chỉ sợ ngay cả cường giả Hóa Đan Cảnh đỉnh như lão cũng đều không thể đỡ, khả năng lớn nhất là bị chém thành tro bụi, tiêu tan thành mây khói.

Huyết Sát Vương quay về thùng xe hô vài tiếng, nhưng cũng không có thấy Phong Liệt đáp lại bất cứ cái gì, không khỏi nóng lòng, âm thầm do dự mà nghĩ có nên bỏ xe mà chạy hay không.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, lão liền bỏ qua quyết định này, hôm nay mạng nhỏ của mình đều nắm tại trong tay Phong Liệt, nếu là vứt bỏ chủ nhân, một khi rước lấy lửa giạ của chủ nhân, chỉ sợ sẽ vạn kiếp bất phục.

Đúng lúc này, từ trong thùng xe đột nhiên truyền ra một tiếng hô cùng kinh ngạc:

- A? Đột phá?

Huyết Sát Vương đầu tiên là sửng sốt, lập tức không khỏi quá đổi vui mừng, hô lớn:

- Chủ nhân, ngài đã tỉnh, mau nhanh chuẩn bị độ kiếp đi!

- độ kiếp? -

Phong Liệt hơi sửng sốt, lập tức đột nhiên neho mắt, phảng phất như cảm thấy cái gì đó.

Sau một khắc, thân hình hẩn nhoáng lên liền ra khỏi thùng xe, đứng ở trên không trung.

Hẩn ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời phát hiện ra suối lõi điện kinh khủng không gì sánh nổi chồng chất trong đám mây đen kia, up áp kinh khủng làm cho kẻ khác hầu như hít thở không thông.

- Hắc hắc! Không nghĩ tới đánh ra buồn ngủ một chút, lại có thể sẽ độ kiếp!

Phong Liệt lạng lẽ cười, không khỏi nổi lên một trận đắc ý.

Hẩn nhớ kỹ lúc trước chìm đắm tại trong trạng thái huyền diệu Thiên Nhân Hợp Nhất, bất tri bất giác đã ngủ, không nghĩ tới mở mắt ra, lại phải đối mặt với thiên kiếp.

Nhưng kể tiếp, khi Phong Liệt nhìn thoáng qua dưới chân, lại không khỏi có chút nhứt đầu:

- Hả? Đây...Đây là Phi Long Thành? Ta kháo! Độ kiếp ở chỗ này tựa hồ không được tốt đi !”

”Răng rắc !”

Một tiếng sét đánh nổ vang.

Một đạo kim sắc lôi điện xỏ xuyên qua trăm nghìn tầng kiếp vân, hung hăng đánh xuống trên đỉnh đầu của Phong Liệt.

Chương 540: Kẻ gây tội thần bí

Thấy kiếp lôi đánh xuống, Phong Liệt cũng không dám coi thường, mặc dù hôm nay mình trang bị đầy đủ, nhưng Tắt Diệt Chi Kiếp tuyệt không phải là hư danh, không dám chủ quan chút nào.

Hắn tranh thủ thời gian biến thân thành Hắc Âm Chi Thân, đồng thời nguyên lực quán chú Bản Nguyên Thần Đồ, tăng cường toàn thân phòng ngự.

- Oanh !!!

Một tiếng nổ thật lớn, kim sắc kiếp lôi giống như một thác nước cực lớn dữ dội oanh tạc trên người Phong Liệt, uy thế ẩn chứa trong đó có thể so sánh hơn cả một kích toàn lực của cường giả Hóa Đan Cảnh hậu kỳ.

Nếu đổi lại bình thường cao thủ Thần Thông Cảnh đỉnh phong dính phải, chỉ sợ không chết cũng phải trọng thương.

Cũng may Phong Liệt tuyệt không phải bình thường Thần Thông Cảnh có thể so sánh, một kích uy lực như thế, cũng không làm hắn bị thương chút nào, chính xác mà nói, là không thể phá vỡ phòng ngự của Bản Nguyên Thần Đồ.

Chỉ có điều, mặc dù Phong Liệt không có việc gì, nhưng thành trì phía dưới hoàn toàn rối loạn.

Sau khi Phong Liệt ngăn cản, uy lực còn dư lại của kiếp lôi chia thành trăm ngàn đạo lôi điện, hướng xuống phía dưới đánh xuống, rơi vào một tòa phố thành chủ, thậm chí còn có vài nhánh trực tiếp đánh đến bên cạnh chủ thành.

- Rầm rầm rầm !

- Cứu mạng ...

- Chết tiệt! Ở đâu xuất hiện tên nào đáng chém ngàn đao dám độ kiếp ở trên đầu lão tử?

- Chạy mau giữ mạng ! Nơi này không nên ở lâu! A...!

- ...

Sau một hồi nổ ầm ầm rung trời, vài con đường cái trong thành dưới lôi điện đều hóa thành bột phấn, trong thành thì vô giả một hồi gà bay chó chạy, kêu thảm liên tục, hốt hoảng trốn ra xa xa.

Bất quá, tổn thất chỉ là một tòa phố thành, một vài đạo lôi điện vừa mới đánh xuống hướng về chủ thành Phi Long Thành liền biến mất không thấy, hiển nhiên là bị cấm chế của chủ thành ngăn cản.

Đúng lúc này, đột nhiên, một âm thanh vô cùng giận dữ xen lẫn thanh thúy nùng nịu từ phía dưới vang lên:

- To gan! Người là người phương nào? Vì sao đến trên không trung của Lạc gia ta độ kiếp? Chẳng lẽ là không để Lạc gia ta ở trong mắt?

Trong lòng Phong Liệt giật mình, lập tức cảm thấy mình phảng phất giống như bị một cổ sát cơ lạnh lẽ ác liệt tập trung, cổ sát cơ cực kỳ mạnh mẽ, lại có thể là đến từ một cường giả Long Biên Cảnh ở phía dưới.

Sau khi nữ tử này xuất hiện, đại bộ phận mọi người phía dưới lập tức trầm mặc, giống như cực kỳ kiêng kị đối với nữ nhân này.

Sau khi cả kinh, Phong Liệt cũng không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ, hắn hơi trầm ngâm, đối với phía dưới đáp lại nói:

- Tại hạ Phong Liệt, thực sự không phải là cố ý độ kiếp lúc này, chẳng qua là trùng hợp mà thôi! Về phần tạo thành tổn thất, tại hạ nguyện ý làm ra bồi thường!

- Hóa ra người chính là Phong Liệt?

Nữ nhân kia tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nhưng lập tức nàng ta lại hừ lạnh một tiếng, hùng hổ dọa người nói:

- Người thật to gan tử! Hừ! Một câu bồi thường thì xong rồi sao?

- Vậy người muốn thế nào?

Phong Liệt truyền âm nói.

Hắn quét mắt liếc phía dưới, nhưng lại không phát hiện nơi phát ra thanh âm.

645. Chương 751: Phi Long Thành (3)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 751: Phi Long thành (3)

-Trừ phi người giao ra tất cả bảo vật trên người, mặt khác làm nô bộc cho ta trăm năm!

Nữ tử thần bí kia cười lạnh nói.

Sắc mặt Phong Liệt khê biến thành trầm xuống, xem ra con mụ phía dưới nhìn trúng Bản Nguyên Thần Đồ trên người mình rồi.

Nhưng không đợi hắn nói chuyện tiếp, đạo thứ hai lôi kiếp đột nhiên đánh xuống.

- Oanh !

Một tiếng nổ lớn vang lên. xem tại

Như mọi lần bình thường, Phong Liệt có Bản Nguyên Thần Đồ gia trì, hắc mang nổi lên, dễ dàng triệt tiêu đại bộ phận kiếp lôi.

Uy lực cỡ này đã không tạo được chút thương tổn nào đối với hắn, bất quá cả vùng đất phía dưới lần nữa gặp không may.

Lúc này, Phong Liệt vì giảm bớt tổn thất phía dưới, đã cố ý lựa chọn một chỗ trống trải.

Nhưng bởi vì phía dưới phó thành san sát vào nhau, khe hở cực nhỏ, uy lực dư lại của kiếp lôi cũng không tránh khỏi đánh sập vô số kiến trúc, một ít võ giả xui xẻo đều tan thành mây khói.

Giờ khắc này, đã có vô số cường giả phi hành không trung, xa xa nhìn chăm chú Phong Liệt độ kiếp, bắt đầu nghị luận.

- Hắn chính là Phong Liệt? Tốc độ tu luyện của tiểu tử này cũng quá nhanh đi! Lão phu nhớ rõ hắn hình như nửa năm trước mới vượt qua Tắt Diệt Chi Kiếp của Thần Thông Cảnh ?

-Đúng vậy ! Mà xem người này kháng lại Tắt Diệt Chi Kiếp cũng nhẹ nhõm như vậy, chắc hẳn có đại khí vận gia thân! Không thể khinh thường ...!

-Hừ! Tắt Diệt Chi Kiếp há lại dễ dàng vượt qua hay sao? Lúc này mới chỉ là đạo thứ hai mà thôi, cuối cùng vài đạo chỉ sợ là cường giả Hóa Đan Cảnh hậu kỳ cũng chắc chắn phải chết !

-Cái này cũng chưa chắc! Phong Liệt bảy ngày trước dùng lực một mình chống lại hơn mười vị cường giả Hóa Đan Cảnh của tứ đại gia tộc Phong, Triệu, Thủy, Lâm vẫn toàn thắng, thậm chí tự tay giết chết hai vị cường giả Hóa Đan Cảnh đỉnh phong là Phong Triển Huy, Lâm Duệ, thực lực như thế muốn vượt qua Tắt Diệt Chi Kiếp, cũng chưa chắc là không có hi vọng!

-...

Không đếm xỉa tới việc mọi người chung quanh đều nghị luận, Phong Liệt đang toàn tâm đối phó thiên kiếp.

-Răng rắc !

Đạo thứ ba lôi kiếp đánh tới !

Phong Liệt thúc dục thần đồ lần nữa nhẹ nhàng ngăn lại.

Liên tiếp ba đạo lôi kiếp qua đi, trong lòng Phong Liệt cũng dần dần nắm chắc, uy lực kiếp này hẳn là cực kỳ tiếp cận với một kích của cao thủ Hóa Đan Cảnh đỉnh phong, nhưng cũng không vượt qua trình độ Hóa Đan Cảnh, đều trong phạm vi hẳn có thể thừa nhận.

Đúng lúc này, thanh âm của nữ tử phía dưới lại một lần nữa vang lên:

- Phong Liệt, sự kiên nhẫn của bản tiểu thư có hạn! Người suy nghĩ kỹ chưa ?

-Hừ! Yêu cầu của người quá đáng, thứ cho Phong mỗ không cách nào đáp ứng!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, không chút lựa chọn từ chối nói.

Chỉ là hủy hoại một chút kiến trúc, đã chết mấy cái người rảnh rồi, liền dám công phu sư tử ngoạm yêu cầu toàn thân mình bảo vật? Còn muốn chính mình làm nô trăm năm?

Cái này trò đùa một chút cũng không cười được!

Trên người mình có Bản Nguyên Thần Đồ, Thánh Kiếm, Tỏa Long Đài, không cái nào không phải là tuyệt thế thần binh, đồ lấy trăm ngàn tòa phó thành cũng chỉ là một bữa ăn sáng, huống chi còn muốn cho chính mình làm nô bộc trăm năm, quả thực không thể nhẫn nhục.

- Hừ! Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Để cho người biết hậu quả của việc dám nghịch lại bản tiểu thư!

Nữ tử thần bí phía dưới hừ lạnh một tiếng, âm trầm nói.

Ngay sau đó, một tiếng thét kinh hãi vang lên, một bóng người vùng vẫy đột nhiên bay lên không trung, trong chớp mắt liền đi tới trăm trượng trước người Phong Liệt.

Phong Liệt toàn thân đề phòng, ngưng mắt nhìn lại, không khỏi hơi sững sờ.

Chỉ thấy người tới vậy mà chỉ là một lão giả Cương Khí Cảnh Tam Trọng Thiên tóc đen.

Vẻ mặt lão giả hoảng sợ, luống cuống tay chân vùng vẫy không thôi, xem ra rõ ràng là bị người phong ấn nguyên lực, mạnh mẽ ném lên đến đây.

- Hả? Đáng giận!

Sau khi Phong Liệt sững sờ, đột nhiên đã hiểu được dụng tâm hiểm ác của người phía dưới, trong lòng không khỏi có chút phát hỏa.

Lúc độ kiếp, nếu là có người khác gia nhập ,sẽ gia tăng uy lực của thiên kiếp, điểm này tất cả mọi người biết rõ.

Đúng lúc này, trên không, đạo kiếp lôi thứ bốn hàng lâm!

- Răng rắc ! Oanh!-

Quả nhiên, bởi vì nguyên nhân có lão giả kia, lần này kiếp lôi chẳng những giáng xuống hai đạo, hơn nữa, một đạo kiếp lôi này có uy lực so sánh với một đạo trước gần như lớn hơn gấp ba.

- Oanh! Oanh!

Hai tiếng nổ mạnh vang lên.

Lão giả vẻ mặt hoảng sợ Cương Khí Cảnh kia bị lôi điện chém thành tro bụi, tiêu tán tại trong thiên địa.

Bất quá, lúc này hẳn lại hơi chút cảm nhận được, Bản Nguyên Thần Đồ dưới sự bảo vệ của Hắc Âm Chi Thân cũng đều bị chấn ra vài đạo vết rạn.

- Ha ha ha !

Một hồi tiếng cười duyên đắc ý từ phía dưới vang lên.

Rất hiển nhiên, nữ tử thần bí kia đối với kiệt tác của mình rất hài lòng.

- Hừ! Quả nhiên thật sự có tài, xem ra uy lực có lẽ là vẫn không đủ, vậy cho người thêm mấy người nữa !

Nàng vừa mới nói xong, đột nhiên, liên tiếp hơn mười đạo nhân ảnh bắn lên không trung, lập tức liền đi tới phía dưới kiếp vân.

Hơn mười đạo nhân ảnh kia cũng giống như lão giả lúc trước, tu vị cũng không cao, ở tầm Chân Khí Cảnh, Cương Khí Cảnh, hơn nữa đồng dạng bị phong ấn nguyên lực ném lên đến đây.

Phong Liệt thấy vậy, đồng tử không khỏi co rụt lại, trong nội tâm cực kỳ căm tức.

Hắn đột nhiên chém ra một chưởng, muốn đánh bay những người này ra khỏi phạm vi bao phủ của kiếp vân, chỉ có điều, vẫn là muộn một chút.

- Răng rắc ! Răng rắc ! Răng rắc !

- Rầm rầm rầm !

Hơn mười đạo chói mắt kiếp lôi liên tiếp đánh xuống, đem từng tên võ giả một chém thành tro bụi, uy lực còn lại vẫn oanh tạc trên mặt đất tạo ra vài cái hố cực lớn, âm thanh ầm ầm bên tai không dứt.

Mà Phong Liệt cũng có chút chật vật, Hắc Ám Chi Thân của hắn mặc dù có Bản Nguyên Thần Đồ thủ hộ, cũng bị chấn thành ám khói đen, bay ngược trên không trung mấy trăm trượng mới ngừng lại được.

Một mặt là uy lực của đạo kiếp lôi này biến thái, một phương diện khác nhưng là thực lực của Phong Liệt quá thấp, còn kém xa không cách nào phát huy ra lực phòng ngự lớn nhất của thần đồ.

Một màn hơn mười người độ kiếp kia tất nhiên đều đã rơi vào trong mắt hơn ngàn vạn võ giả xung quanh, cả một đám đều trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc vạn phần, tiếp theo lại có thật nhiều người lắc đầu thở dài, là âm thầm mặc niệm cho Phong Liệt.

-Ồ? Sao lại có người chủ động đi lên trên đi chịu chết?

- Dừng lại! Ai nói chủ động đi lên chịu chết? Rõ ràng là bị người ném đi lên cho Phong Liệt chịu chết đấy!

- Ai, muốn trách thì trách Phong Liệt số mệnh không tốt! Muốn độ kiếp ở đâu không được, lại chọn độ kiếp ở trên Lạc gia, nhưng lại là lúc nha đầu kia của Lạc gia có ở nhà, tự gây nghiệt không thể sống sót !

- Cái gì? Người nói là Phong Liệt chọc tới con mụ điên kia?

- Nhất định là thế rồi! Cũng chỉ có người điên kia mới có thể lấy mạng người làm trò đùa ở Hoàng Thành.

- Suyt... , không muốn sống nữa sao!

- ...

Vô tận hắc ám chi lực mãnh liệt mà đến, rất nhanh liền khiến cho Phong Liệt một lần nữa ngưng tụ ra Hắc Ám Chi Thân.

- Chết tiệt!

Phong Liệt thầm mắng một câu, ánh mắt đỏ thẫm lúc này cẩn thận dò xét phía dưới một lần, cũng không thể tìm ra tên khởi xướng.

- Ha ha ha ...! Như thế nào đây? Phong Liệt! Đại lễ bản tiểu thư tặng cho người có thoả mãn hay không?

Thanh âm đáng giận của cô gái kia một lần nữa vang lên.

Trong lòng Phong Liệt cực kỳ giận dữ, nhưng cũng không thể làm gì, nếu là người điên kia dám hiện thân đi ra, cho dù là cường giả Long Biến Cảnh, cũng phải làm cho hắn cùng mình độ kiếp một lần thử xem.

Nhưng tên điên cũng rất là thông minh, như thế nào cũng không chịu lộ diện.

Nghĩ xong, Phong Liệt quyết định vẫn là kéo dài một ít thời gian trước, này giờ đã giáng xuống năm đạo lôi kiếp, chỉ còn bốn đạo là xong.

- Răng rắc ! Oanh!

Đạo thiên kiếp thứ sáu đánh xuống!

Lúc này đã không có người khác quấy rối, uy lực của kiếp lôi lập tức giảm bớt rất nhiều, chỉ để lại trên Hắc Âm Chi Thân của Phong Liệt vài vết rách, rất nhanh liền lại khôi phục như lúc ban đầu.

Bất quá vào lúc đạo kiếp lôi thứ bảy sắp đánh xuống, đột nhiên lại có hơn mười người võ giả bị ném lên không trung, thời cơ, vị trí vừa vặn, thiếu chút nữa làm cho Phong Liệt tức giận đến thổ huyết.

- Oanh ! Oanh ! Oanh !

Kiếp lôi kinh khủng đánh cho hơn mười người võ giả kia thành cháo phấn, đồng thời, Hắc Âm Chi Thân của Phong Liệt cũng hóa thành khói đen, ngay cả Bản Nguyên Thần Đồ cũng đều bị đánh lún trên mặt đất.

- Khốn kiếp ! Quả thực không thể nhẫn nhục!

Phong Liệt khôi phục Hắc Âm Chi Thân , nghiêng răng nghiêng lợi tức giận mắng một tiếng.

Đúng lúc này, từ xa xa đột nhiên truyền đến âm thanh duyên dáng kinh ngạc của nữ tử thần bí kia gọi to :

- Ồ? Như vậy cũng chưa chết? Điều này sao có thể?-

- Hừ! Chết là người !

Ánh mắt Phong Liệt lạnh lẽo, hần rớt cục nắm được nơi phát ra thanh âm.

Sau một khắc, hần thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ, lập tức tới vị trí trung tâm của tòa pho thành này.

Đó là một tòa phủ đệ hết sức hào hoa xa xỉ, so với Hoàng Cung của phạm nhân cũng đều muốn hào hoa xa xỉ gấp trăm ngàn lần, chiếm diện tích trọn vẹn trăm dặm, phẳng phất giống như tiên cảnh.

Mà thanh âm kia chính là ở trong hoa viên phía sau phủ đệ.

Sân nhỏ này chiếm diện tích mười dặm, vốn là một cái sân vô cùng tốt, nhưng bên trong lại nuôi vô số hung thú ác diệu, từng lồng sắt lộ thiên do tinh kim chế tạo đặt ở trong sân, vây khốn khóa tất cả mãnh thú hung lệ.

Những loại mãnh thú này có Phệ Hồn Cổ Ngạc, Sư Hồng Thú, Quỷ Nhân Điều Vương. . . , không con nào không phải là thượng cổ hoang thú hung danh lan xa, thậm chí còn có một ít Thực Nhân Thảo vô cùng hung mãnh trồng ở tại góc tường.

Thấy Phong Liệt đến, tất cả hung thú ác diệu lập tức gầm rú liên tục, giống như điên cuồng.

Ở sát vách sân nhỏ, còn có một tòa lầu màu hồng phấn cùng hung thú ác diệu trong sân rất không cân đối, hết sức lịch sự tao nhã, vừa nhìn liền thấy là khuê các nữ tử .

Bất quá, Phong Liệt biết rõ, mình tuyệt đối tìm đúng chỗ rồi.

Bởi vì hần lại có thể thấy được một thiếu nữ xinh đẹp, quần áo không chỉnh tề, tóc dài rối tung hình như mới tỉnh ngủ đang đứng trên ban công của tòa lầu các màu hồng kia,.

Khuôn mặt thiếu nữ tựa như vẽ, tư thái mê người, được cho là tuyệt sắc giai nhân hiếm có trên thế gian, nhưng đôi mắt trong sáng lại mơ hồ chớp động lên một tia tà dị, cả người tinh quái lộ ra một cổ cực kỳ cảm giác nguy hiểm, làm cho người ta nhìn lên một cái đã nghĩ đi đường vòng.

Giờ khắc này, thiếu nữ mở rộng cái miệng nhỏ nhắn ra, kinh ngạc nhìn Phong Liệt, không nhịn được duyên dáng kêu to nói:

- Người ...Người làm sao tìm được đến bản tiểu thư ! A... Người mau rút đi ! Tránh xa sủng vật của bản tiểu thư một chút !

- Rầm rầm rầm ..

646. Chương 752: Hóa Đan Cảnh Nhất Trọng Thiên (1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 752: Hóa Đan Cảnh nhất trọng thiên (1)

Oanh oanh oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất!

Đạo thiên kiếp thứ tám này thể như lại lập tức giáng xuống mấy trăm đạo lôi điện, lôi điện trút xuống quanh khu vực mười dặm này như không cần tiền. Mấy trăm con mãnh thú hung tợn đều hóa thành tro bụi dưới lôi điện đầy trời, mà ngay cả lầu các màu hồng kia cũng bị đánh thành bột phấn.

Về phần Phong Liệt được lôi kiếp tận tình chăm sóc lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

Trong lúc nhất thời, trong phạm vi mười dặm của tiểu viện liên biến biến thành một cái khe lớn sâu đến ngàn trượng, bụi đất bay đầy trời.

Trong tòa phủ đệ thật lớn này lập tức có vô số cường giả bay lên cao, nhất tề ngưỡng cổ nhìn vào bên trong cái khe. Trong đó, cao thủ Thần Thông Cảnh, Hóa Đan Cảnh nhiều vô số kể, thậm chí có vài người khí tức mạnh mẽ như Man Long, mơ hồ tỏa ra uy áp của Long Biển Cảnh, vô cùng kinh người.

Tuy những người này ở cùng một phủ với thiếu nữ kia, nhưng hình như họ không hề tức giận với việc Phong Liệt làm hỏng tiểu viện, ngược lại còn mơ hồ lộ ra vẻ vui sướng khi người gặp họa. Về mặt cả đám cực kỳ cổ quái, giống như muốn cười nhưng lại không dám.

- Ti... Uy lực của Tắt Tử chi kiếp này quả thực không giống bình thường, chỉ sợ cũng chẳng kém Long Biển chi kiếp bao nhiêu a?

- Các người xem... người điên kia...

- Suyt... Với nàng ta, chuyện nhỏ như vậy còn chưa đáng nhắc tới. Đừng nên đề cập đến nàng ta thì tốt hơn, miễn cho rước họa vào thân.

- Hắc hắc! Rốt cuộc đám súc sinh này cũng chết sạch, Lạc phủ chúng ta có thể yên bình một thời gian ngắn rồi.

...

Cả đám cường giả của Lạc phủ đều kín miệng như bưng, giống như có điều gì đó cấm kỵ vậy.

Sau một lát, dưới đáy hồ sâu, vô tận Hắc Ám lực hội tụ về một chỗ, chỉ trong nháy mắt, thân hình Phong Liệt đã lại ngưng tụ ra.

- Phù... Lần này chơi lớn rồi, suýt nữa đã toi cái mạng nhỏ này của lão tử.

Trong mắt Phong Liệt không khỏi hiện lên chút sợ hãi, thăm hỏi hận hành động điên cuồng của mình. Độ kiếp cùng mấy trăm con mãnh thú, thể nhưng suýt nữa đã đi tong cái mạng của hắn.

Bất quá, cửu trọng lôi kiếp còn có một đạo cuối cùng. Hắn cũng chẳng thể suy nghĩ nhiều, lập tức phải bay lên trời cao nghênh đón đạo lôi kiếp cuối cùng.

Lúc này, hắn đã cảm thấy trong đan điền của mình mơ hồ xuất hiện một viên nhỏ màu đen, tản ra hắc mang u ám, hiển nhiên đây là hình thức ban đầu của Nguyên Đan. Hắn tin rằng, sau khi trải qua đạo lôi kiếp cuối cùng, tất nhiên nó sẽ chân chính thành hình, ngưng tụ Âm Nguyên Đan.

Nhưng vào lúc này, Phong Liệt đột nhiên nghe thấy cách đó không xa vang lên một tiếng ho khan.

- Khụ khụ!

Phong Liệt đảo mắt nhìn lại, nhưng đồng tử không khỏi co rụt. Chỉ thấy trong một đồng đồ nát cách đó mười trượng, một cánh tay trắng như tuyết bỗng vươn ra.

Ngay sau đó, chỉ nghe “ầm” một tiếng, bụi đất bay tung tóe. Theo đó, một thân hình trắng nõn tinh tế xuất hiện trong mắt Phong Liệt.

- Là... Là người?

Trong lòng Phong Liệt không khỏi kinh ngạc vạn phần, hần liếc mắt một cái là đã nhận ra người trước mắt chính là thiếu nữ xinh đẹp mà lúc trước hần nhìn thấy trên lầu các.

Chẳng qua, lúc này quần áo trên người nàng đã hóa thành mảnh nhỏ rơi trên mặt đất, cả người từ trên xuống dưới đều trần như nhộng, mái tóc đen xõa ra, bộ ngực hơi rung rung lên, eo thon đùi trắng, bụi cỏ giữa hai chân khá rậm rạp, cả người hoàn mỹ như được đúc từ một khối ngọc, đẹp đến mức người ta hít thở không thông. Mặc dù Phong Liệt đã thấy nhiều mỹ nữ, nhưng cũng không nhin được mà nhìn thêm vài cái.

Nhưng ngay sau đó, tâm thần Phong Liệt đột nhiên căng thẳng, bị sát khí trên người cô gái chấn nhiếp, chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, cả người như lọt vào hầm băng.

- Phong Liệt! Người làm cho bản cô nãi nãi tức giận!

Lông mày của thiếu nữ dựng thẳng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi gần lên từng chữ. truyện copy từ

Nếu đổi lại là thiếu nữ khác, trần truồng đứng trước mặt nam nhân xa lạ như vậy thì chỉ sợ đầu tiên sẽ vội vàng che người lại.

Nhưng nàng này lại có chút khác biệt, chẳng hề có ý định che thân, mà vền vền chỉ trừng đôi mắt mang đầy sát khí về phía Phong Liệt. Hoặc có thể là nàng đã coi Phong Liệt như một người chết.

- Chắc chắc, thân thể cũng không tệ lắm, đáng tiếc lão tử không rảnh mà dài dòng với người...

Phong Liệt cười lạnh trêu trọc một câu, sau đó liền lập tức muốn bay lên trời cao.

Hần nhìn ra được, thiếu nữ này cực kỳ tà môn, chỉ dựa vào thân thể cường hoành để ngăn chặn kiếp lỗi, tuyệt đối không thể coi thường được. Hiện giờ mình đang độ kiếp đến thời khắc mấu chốt nhất, vẫn nên cách kẻ vừa điên vừa nguy hiểm này thì tốt hơn.

Chẳng qua, lời của hần còn chưa nói xong, đột nhiên “phanh” một tiếng, hạ thể đã ăn một tọng kích.

- Ngao ——

Phong Liệt chỉ cảm thấy mình như bị một ngọn núi đụng phải, hần kêu thảm một tiếng, cả người bay vọt lên vạn trượng trời cao, thiếu chút nữa đã trực tiếp đụng vào tầng tầng kiếp vân.

- Thăng cha mày! May mắn lão tử biến ảo Hắc Ám thân, nếu không thì thành thái giám chắc rồi!

Bản nguyên thần đồ dửng trên không trung, trong lòng Phong Liệt cảm giận mắng một câu, Hắc Ám thân lại ngưng tụ ra.

Hần không hề nghĩ đến tốc độ của thiếu nữ sẽ nhanh đến như vậy, khiến cho hần muốn tránh cũng không được, hơn nữa lực đạo cũng vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng lại đá nát Hắc Ám thân của mình xuyên qua Bản Nguyên Thần Đồ.

Thực lực như vậy, chỉ sợ dù là cường giả Long Biên Cảnh sơ kỳ cũng không làm được a.

- Hả? Ăn một cước của cô nãi nãi mà không chết? Có cổ quái!

Thiếu nữ đã mặc vào một bộ váy dài màu đen, ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng lại phát hiện Phong Liệt vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, nàng không khỏi nhíu mày, mỹ mâu lóe lên kỳ quang.

- Tiểu thư, ngài không sao chứ?

- Tiểu thư, thuộc hạ cứu giá chậm trễ, xin tiểu thư thứ tội!

...

Lúc này, trong Lạc phủ có hơn mười gã Thần Thông hộ vệ bay đến trên không, cả đám nơm nớp lo sợ, sắc mặt tái nhợt nhìn thiếu nữ bên dưới, giống như đang nhìn một con ác quỷ cực kỳ dữ tợn vậy.

- Hừ! Chờ đám phế vật các ngươi đến cứu giá, cô nãi nãi đã sớm đầu thai cả trăm lần rồi! Cút!

Cô gái hừ lạnh, đột nhiên đánh một quyền lên không trung.

Theo một quyền này đánh ra, ngay cả hư không đều hơi nứt ra.

Theo đó, chỉ nghe một loạt âm thanh trầm đục vang lên, hơn mười cao thủ Thần Thông Cảnh đều kêu thảm bay ngược ra cả ngàn trượng, miệng học máu tươi.

Nhưng làm người ta không ngờ được là tuy đám thị vệ này học máu, nhưng cả đám lại mặt mày hớn hở, như được đại xá vậy.

...

Rắc!

Đúng lúc này, theo một tiếng sấm thật lớn, đạo lôi kiếp thứ chín đã đánh xuống.

Ánh mắt Phong Liệt ngưng lại, vội vàng vứt bỏ hết tạp niệm trong lòng. Khi thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ, đồng thời cung tế Tỏa Long thai ra, một mảnh quang huy màu vàng nhạt bao phủ hẳn vào bên trong.

Oanh!

Lôi điện màu vàng lớn hơn mười trượng trút xuống đỉnh đầu Phong Liệt, nhưng khi chạm phải lớp quang huy màu vàng nhạt bao phủ bên ngoài hẳn thì lại dần bị trừ khử. Cuối cùng, dư uy của nó cũng không sai biệt lắm với đạo lôi kiếp đầu tiên, bị Bản Nguyên Thần Đồ dễ dàng ngăn cản.

647. Chương 753: Hóa Đan Cảnh Nhất Trọng Thiên(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 753: Hóa Đan Cảnh nhất trọng thiên(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đến tận đây, rốt cuộc thiên kiếp cũng tuyên bố chấm dứt, kiếp vân trên không trung chậm rãi tiêu tán.

Giờ phút này, Phong Liệt khoanh chân ngồi giữa hư không, sắc mặt ngưng trọng, hai mắt hơi khép lại. Phía sau hẳn, chín hư ảnh Ma Long dài hơn mười trượng đã biến mất, thay vào đó là một hư ảnh Ma Long dữ tợn dài đến hai mươi trượng, uy thế kinh người.

Cùng lúc đó, trong đan điền của Phong Liệt cũng phát sinh biến hóa kinh người.

Viên nhỏ màu đen kia điên cuồng thôn phệ vô tận Hắc Ám lực, hình thành một lốc xoáy màu đen, dần dần lớn mạnh.

Qua một lúc sau, lốc xoáy đột nhiên biến mất, một viên Nguyên đan lớn bằng ngón út lẳng lẳng phiêu phù trong đan điền hẳn.

Phong Liệt ngưng thần nội thị, chỉ thấy viên Nguyên Đan màu đen này sinh có cửu khiêu, chậm rãi phun ra nuốt vào Nguyên lực xung quanh, thần dị vô cùng.

- Hóa Đan Cảnh nhất trọng thiên! Đây là Hóa Đan Cảnh! Rốt cuộc cũng thành công, hắc hắc!

Trong lòng Phong Liệt không khỏi mừng rỡ, giờ phút này hẳn giống như đã tiến vào một thiên địa hoàn toàn mới.

Sau khi có Nguyên Đan, hẳn và thiên địa nguyên khí đã tuy hai mà một, chỉ cần tâm ý hơi động một chút là có thể điều khiển Nguyên khí trong phạm vi ngàn trượng để ngăn địch.

Nói cách khác, hôm nay chỉ cần hấn giơ tay nhắc chân thì đều có thể phát huy ra một kích tương đương với chiến kỹ Thiên cấp tiểu thành, so với Thần Thông Cảnh thì kinh khủng hơn nhiều.

Nguyên Đan tự động vận chuyển, Nguyên lực trong cơ thể Phong Liệt cũng dần dần khôi phục đến trạng thái sung mãn. Tổng số lượng Nguyên lực trong đan điền ước chừng phải tăng gấp mười lần so với Thần Thông Cảnh đỉnh phong.

Cảm nhận thực lực của mình tăng vọt, Phong Liệt nhất thời cảm xúc mênh mông, kích động vạn phần. Rốt cuộc hấn lại bước thêm một bước quan trọng trên con đường trở thành cường giả.

Từ nay về sau, coi như hấn đã thật sự bước vào hàng ngũ cường giả của Long Huyết đại lục, bất kể là cảnh giới hay thực lực đều không thể nghi ngờ.

Cùng lúc đó, hấn cũng cảm thấy thọ nguyên của mình đã tăng từ sáu trăm năm khi ở Thần Thông Cảnh lên tới một ngàn bốn trăm năm, nhiều hơn cao thủ Hóa Đan Cảnh bình thường mấy trăm năm thọ nguyên.

Kiếp vân trên trời đã tán hết đi, mặt trời chiếu rọi đại địa.

Trong Phi Long thành và sáu mươi tư tòa phó thành, hàng vạn hàng ngàn võ giả nhìn bóng người màu đen trên không trung kia, không ngừng chặc chặc xưng kỳ. Trong ánh mắt tràn ngập những loại cảm xúc như kinh ngạc, hâm mộ, ghen tị...

- Phong Liệt vượt qua Tắt Tử chi kiếp của Hóa Đan Cảnh một cách đơn giản như vậy, thật sự làm người ta khó có thể tin.

- Thiết! Ta thấy Tắt Tử chi kiếp này cũng chẳng có gì ghê gớm lắm.

- Hừ! Cho người đi lên, chỉ sợ đạo kiếp lôi đầu tiên đã đầu thai chuyển kiếp rồi.

- Ài, thiên kiếp thì đã độ xong rồi, nhưng dường như nhân kiếp thì bây giờ mới bắt đầu a!

- Hắc hắc! Không sai, tiểu tử Phong Liệt này toi đời rồi! Hấn thế nhưng dám dẫn động lôi kiếp phá tiểu viện của Lạc phong tử(tên điên) thành phế tích, ngay cả sủng vật của Lạc phong tử cũng bị chôn vùi, lần này có trò hay để xem rồi!

- Thiết! Trò hay của Lạc phong tử không nên xem thì tốt hơn, cẩn thận lại bồi cả mạng mình vào đấy.

...

...

Sau một lát, Phong Liệt giương mắt nhìn, huyết mang màu xích hồng chợt tăng vọt, khí thế vô cùng hùng hồn.

Hấn lạnh nhạt quét mắt nhìn phía dưới một cái, sau một lúc do dự, hấn phát tay thả ra một núi Long tinh sáng lấp lánh, hạ xuống trước cửa Lạc phủ.

- Lúc trước Phong mỗ có phần đắc tội, xin lấy ba ngàn vạn Long tinh này đại biểu cho lời xin lỗi!

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, núi Long tinh cao gần trăm trượng hạ xuống mặt đất, làm vô số võ giả nhìn mà hoa mắt. Trong mắt cả đám đều xuất hiện vẻ tham lam, nhưng không một ai dám tiến lên nửa bước.

Lúc này, trong Lạc phủ đột nhiên bay ra một thiếu niên tuấn dật môi hồng răng trắng. Trên mặt thiếu niên mang theo nụ cười lười nhác, chớp mắt đã đáp xuống núi Long tinh, thu hết vào trong trữ vật giới chỉ. Sau đó, chỉ thấy hấn nhếch miệng cười lớn với Phong Liệt trên không:

- Ha ha ha ha! Phong huynh khách khí, về sau hoan nghênh người tới chơi... A! (.

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Thiếu niên còn chưa nói xong thì đã bị một cước đá lộn ngửa trên mặt đất, trên mặt đất làm bằng Huyền Thiết thạch vô cùng cứng rắn của Lạc phủ nhất thời xuất hiện một cái hố hình người.

Cùng lúc đó, một thiếu nữ tuyệt sắc thân mặc váy đen xuất hiện trên đầu đường. Nàng đầu tiên là đi đến trước cái hồ to kia, hung hăng đạp một trận vào đó, làm những người xung quanh xem mà đau cả răng.

Theo đó, thiếu nữ ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Phong Liệt trên không trung một cái, khinh thường cười một tiếng:

- Hừ! Mấy khối Long tinh đã muốn xong chuyện, người cho rằng ở đây phát cơm cứu tế sao?

Phong Liệt cười lạnh lùng, hắn đưa ra ba ngàn vạn Long tinh chỉ là đền bù cho tổn thất ở tòa phò thành này. Về phần tổn thất của thiếu nữ kia, hắn căn bản chưa từng nghĩ đến.

Tiếp đó, hắn cũng chẳng trả lời thiếu nữ, trực tiếp lách mình lên xe ngựa cách đó vạn trượng.

- Triệu Minh, chúng ta đi!

- Vâng! Công tử!

Huyết Sát vương lên tiếng, lập tức vội vàng vung roi, điều khiển xe ngựa.

- Còn muốn chạy? Không dễ vậy đâu!

Một tiếng quát vang lên.

Thấy Phong Liệt vậy mà dám chẳng để ý đến mình, thiếu nữ không khỏi cảm thấy thật mất mặt.

Nàng tức giận quát lên một tiếng, thân thể nhoáng cái đã xẹt qua trời cao, đuổi theo xe ngựa của Phong Liệt. Sau đó, chỉ thấy đôi tay tinh tế trắng nõn của nàng đột nhiên đánh lên xe ngựa.

Ông!

Theo song chưởng của nàng đánh ra, hư không phía trước đột nhiên sụp đổ, uy thế cực kỳ kinh người.

Mắt thấy xe ngựa hào hoa sắp bị hủy dưới một chưởng này, thân hình Phong Liệt đột nhiên xuất hiện ở giữa không trung.

- Ám Minh Thần Chưởng!

Phong Liệt quát lạnh một tiếng, một chưởng ảnh to lớn màu đen trống rỗng xuất hiện, đánh về phía thiếu nữ.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Cự chưởng màu đen uy thế kinh người hung hăng đánh lên thân thể thiếu nữ.

Trong lòng Phong Liệt biết thiếu nữ này không đơn giản, cho nên vừa ra tay hắn đã sử dụng Ám Minh Thần Chưởng mạnh nhất của mình.

Chỉ có điều, hắn vẫn tính sai.

Khi gió bụi tan đi, Phong Liệt kinh ngạc phát hiện, thiếu nữ kia vẫn đứng nguyên chỗ, thân thể không chút sứt mẻ, thậm chí ngay cả chiếc váy dài màu đen kia vẫn chỉnh tề. Lúc Cương khí cuồng bạo cuốn đến thân thể nàng thì chỉ trong chớp mắt đã tiêu tán.

- Hả? Tại sao lại như vậy?

Đồng tử Phong Liệt hơi co rụt lại, chẳng lẽ tiểu cô nương này cũng có bảo bối cùng loại với Tỏa Long thai?

- Hừ! Phong Liệt, người dám giương oai trước mặt bản tiểu thư, hôm nay cô nãi nãi sẽ cho người biết thế nào là trời cao đất rộng!

Vụt!

Vừa dứt lời, thân hình thiếu nữ liền biến mất trên không trung.

Hai mắt Phong Liệt co rụt lại, trầm nghĩ không ổn. Hắn vội vàng lướt ngang qua mười trượng, nhưng vẫn chậm mất nửa phần.

Tốc độ của thiếu nữ nhanh đến mức làm người khác khó có thể tưởng tượng, thoáng như thuận di vậy.

Phanh!

Một tiếng động vang lên.

Mặc dù Phong Liệt có Thần Đồ hộ thể, nhưng vai trái vẫn bị một trọng kích này đánh thành bột phấn.

Trong lòng Phong Liệt cả kinh, may mắn lúc trước hắn không trở lại nhân thân, nếu không một kích này đã đủ để hắn đi tong nửa cái mạng.

648. Chương 754: Thần Thể - Lạc Hoa Hoa(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 754: Thần thể - Lạc Hoa Hoa(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mà vậy vẫn chưa xong, thân thể thiếu nữ kia không chút ngừng lại, tiếp tục biến mất lần nữa, sau đó đánh một chưởng ấn lên ngực Phong Liệt.

- Chết tiệt! Âm Minh Thần Chưởng!

Phong Liệt nộ quát một tiếng, đột nhiên chém ra Âm Minh Thần Chưởng mười thành lực đạo, muốn nhanh chóng giải quyết rắc rối này

Oanh oanh oanh!

Phanh!

Rắc!

Xương sườn gãy n cái.

Thiếu nữ dễ dàng đột phá Âm Minh Thần Chưởng, đánh mạnh lên ngực Phong Liệt, tiếp tục hung hăng đánh bay hắn.

Tiếp đó, bắt đầu là ác mộng của Phong Liệt.

Thiếu nữ kia giống như phát cuồng, thân hình không ngừng chớp động trên không trung, tốc độ nhanh như sấm sét, không ngừng đuổi đánh Phong Liệt, dùng cả tay cả chân hung hăng quyền đâm cước đá.

Thân hình tinh tế đơn bạc kia lại ẩn chứa lực lượng như Man Long, phẩy tay một cái cũng có thể bài sơn đảo hải, thể không thể đỡ.

Phanh! Rắc!

Xương đùi Phong Liệt gãy.

Oanh!

Bụng hắn lồm vào trong!

Rắc rắc!

Cánh tay hắn cũng không thoát khỏi số phận.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt như biến thành bao cát của thiếu nữ, tùy tiện cho nàng muốn làm gì thì làm.

Trong lòng Phong Liệt rất ức chế, đồng thời cũng khiếp sợ vạn phần với lực lượng và tốc độ khủng khiếp của thiếu nữ. Nàng ta chỉ dựa vào tốc độ thân thể mà cũng đuổi kịp được mình khổng chế Thần Đồ, điều này quả thực làm hắn không tin nổi.

Rốt cuộc, hắn thật sự không chịu nổi nữa, vội vàng thúc dục Thần Đồ thi triển thần thông Chỉ Xích Thiên Nhai, lập tức độn đi mấy vạn trượng, lúc này mới thoát khỏi ma chướng của thiếu nữ.

Trên trời cao, Phong Liệt ổn định thân hình, cơ thể hắn đã vận vẹo biến hình, sắc mặt không khỏi khó coi. Rất nhanh hắn đã khôi phục bộ vị bị thương, khiến cho thân hình dần khôi phục nguyên dạng.

- Hừ! Chỉ có chút năng lực như vậy mà cũng xứng là đệ nhất nhân trong giới trẻ của đại lục? Thật là quá buồn cười! Nhưng nếu nói về khả năng chịu đòn, người thật sự có thể làm đệ nhất rồi!

Cô gái vỗ vỗ tay, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ vẻ khinh thường.

Giờ phút này, hàng vạn hàng ngàn võ giả phía dưới đều không khỏi lắc đầu thở dài, thầm bi ai thay cho Phong Liệt.

Đồng thời họ cũng bội phục Phong Liệt về sự bền bỉ cường hãn kia. Nếu đổi một người khác, bị thiếu nữ kia đánh một trận như vậy chỉ sợ đã sớm toi mạng.

Sắc mặt Phong Liệt âm trầm như nước, lúc này hắn đã phát hiện thiếu nữ hắn có thực lực Long Biến Cảnh, nhưng toàn thân lại không có chút dao động nào của Nguyên lực, vẻn vẹn chỉ dựa vào thân thể mạnh mẽ đã đánh cho hắn không có lực hoàn thủ.

- Thế nào? Người phục hay không phục? Nếu phục thì làm nô cho bản tiểu thư trăm năm. Người giết sủng vật của bản tiểu thư, vậy chính người làm sủng vật thay chúng đi!

Thiếu nữ hất hất mặt, trêu tức nhìn Phong Liệt, giống như đang nhìn một món đồ chơi thú vị.

- Hừ! Ta thấy dễ người làm đồ chơi cho lão tử mới là hợp lý!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, tiện tay rút Thánh Kiếm ra, Nguyên lực phun trào từ trong tay, Thánh Kiếm nhất thời phát ra huyết mang sáng bóng, duệ khí đậm đặc vào lòng người.

Hắn tin rằng, cho dù thân thể tiểu nha đầu này có cường hãn hơn thế nữa thì cũng chỉ là gà chó chờ thịt dưới Thánh Kiếm mà thôi.

- Người... Người đáng chết!

Lời nói của Phong Liệt như đã chạm phải cấm kỵ của thiếu nữ, vẻ mặt trêu tức của nàng lập tức trở nên khó coi, lông mày dựng thẳng, sát khí tăng vọt.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng quát vang lên từ phía dưới:

- Dừng tay!

Ngay sau đó, một thân ảnh màu trắng khí thế mạnh mẽ chọt bay lên từ chủ thành của Phi Long thành. Trong chớp mắt, bóng trắng đã lướt tới giữa Phong Liệt và thiếu nữ. Đó cũng là một thiếu nữ tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành.

Thiếu nữ này mặc bộ váy màu trắng kiểu công chúa, khí chất cao quý, cả người tản ra khí thế nghiêm nghị không thể xâm phạm.

- Hử? Hoàng Tử Nguyệt!

Phong Liệt hơi sửng sốt, không ngờ rằng cô nàng này sẽ nhảy ra.

Hoàng Tử Nguyệt cũng không để ý đến Phong Liệt, mà quay về phía thiếu nữ bạo lực kia, trầm giọng quát lớn:

- Lạc Hoa Hoa! Người gây chuyện đủ chưa?

Nghe Hoàng Tử Nguyệt nói, Phong Liệt suýt nữa đã phì cười. Không ngờ thiếu nữ bạo lực kia lại có một cái tên ác tục đến vậy.

- Hừ! Hoàng Tử Nguyệt, không liên quan đến ngươi, mau tránh ra cho ta!

Thiếu nữ bạo lực kia hừ lạnh nói, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt ẩn chứa sát khí, tựa hồ cũng không e ngại vị cường giả Long Biển Cảnh hậu kỳ như Hoàng Tử Nguyệt.

- Tốt lắm! Hoa Hoa, Phong Liệt cũng không cố ý! Hôm nay nể mặt ta bỏ qua cho hắn đi.

Ngữ khí của Hoàng Tử Nguyệt dịu đi một chút, nhẹ giọng khuyên giải.

Phong Liệt nhìn nhìn Hoàng Tử Nguyệt, trong lòng chợt động. Xem ra hai nàng hẳn là rất quen thuộc, hơn nữa dường như Lạc Hoa Hoa này cũng biết về mình.

- Phong Liệt, về sau đừng để bản tiểu thư nhìn thấy ngươi, nếu không gặp một lần ta đánh ngươi một lần!

Lạc Hoa Hoa do dự một chút, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Phong Liệt một cái, thân thể nhoáng lên, lập tức biến mất không thấy.

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, khước miệng hơi nhếch lên, nắm chặt Thánh Kiếm trong tay.

Hắn thầm nghĩ, về sau có cơ hội thì nhất định phải đòi món nợ hôm nay, để một tiểu nha đầu hành hung trước mặt mọi người như vậy, thật sự có chút mất mặt.

Bất quá, khi nghe câu tiếp theo của Hoàng Tử Nguyệt, hắn nhất thời thu hồi lòng khinh thị lại.

- Phong Liệt, ta biết trong lòng ngươi không phục, nhưng hiện giờ ngươi còn không phải đối thủ của nàng. Ngay cả ta cũng chỉ có thể đánh ngang tay với nàng mà thôi, tốt nhất về sau ngươi không nên chọc đến nàng ta nữa.

Hoàng Tử Nguyệt lạnh nhạt nói.

Đôi mắt như thu thủy của nàng chậm rãi lướt qua khuôn mặt Phong Liệt, mơ hồ hiện lên vẻ phức tạp.

- Cái gì? Ngay cả ngươi cũng chỉ có thể đánh ngang tay với nàng? Rốt cuộc tu vi của nàng đạt đến mức nào?

Phong Liệt kinh ngạc hỏi.

- Nàng là hậu duệ của Đồ Long Thần tộc, chuyên tu thân thể, không tu Nguyên lực. Tu vi cụ thể thì ta cũng không thể xác định, nhưng hiện giờ Thần Thể của nàng đã đại thành, đạt tới cảnh giới vạn pháp không dính. Đại khí thực lực nằm ở khoảng Long Biển Cảnh trung, hậu kỳ.

Hoàng Tử Nguyệt nói.

- Hậu duệ của Đồ Long Thần tộc?

Phong Liệt hơi sững sốt, trên mặt như có suy nghĩ.

Giờ phút này, hắn đột nhiên nhớ tới đồ đệ duy nhất của mình, Lương Hồ Đầu ở tiểu Lương trang. Tiểu tử kia cũng là Đồ Long thần thể, không biết thực lực hiện giờ ra sao rồi.

- Thật ra bản tính của Hoa Hoa cũng không xấu, chẳng qua là trải qua nhiều nhấp nhô, cho nên nàng mới thành ra như vậy. Hơn nữa, nàng cũng là người một nhà, tốt nhất là ngươi không nên coi nàng như kẻ địch.

Hoàng Tử Nguyệt tiếp tục nói.

- Người một nhà? Cái gì người một nhà? truyện copy từ

Phong Liệt khó hiểu hỏi.

- Giống với ta và ngươi, ngươi cũng hiểu được.

Hoàng Tử Nguyệt nhìn Phong Liệt một cái thật sâu, lạnh nhạt nói.

Trong lòng Phong Liệt chợt động, trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ... Nàng cũng biết ta...

- Đúng vậy.

Hoàng Tử Nguyệt hơi gật đầu, lại nói:

- Những chuyện khác chờ người tiến vào Long Biển Cảnh thì sẽ từ từ hiểu được. Người bây giờ còn xa xa chưa đủ tư cách.

Nghe xong lời này của Hoàng Tử Nguyệt, vẻ mặt của Phong Liệt cũng không thay đổi, nhưng trong lòng lại cực kỳ khinh thường.

Chẳng lẽ cùng là mầm mống của Long Vũ minh thì là người một nhà sao? Quả thực là buồn cười.

649. Chương 755: Thần Thể - Lạc Hoa Hoa(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 755: Thần thể - Lạc Hoa Hoa(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nếu Kim Sở Ngạn kia lại xuất hiện trước mặt hắn, chắc chắn hắn vẫn sẽ không nường tay dù chỉ nửa phần.

Bất quá, tốt nhất vẫn ít trêu đến Lạc Hoa Hoa này thì hơn. Chủ yếu là hiện giờ hắn còn không phải đối thủ của nữ nhân bạo lực này.

Sau một lúc nói chuyện, Hoàng Tử Nguyệt phiêu nhiên rời đi.

Phong Liệt cũng không ở lại thêm nữa, hắn đi đến Tê Phượng sơn mạch, nằm ở phía nam Phi Long thành.

Mà ngay khi Phong Liệt rời đi, nhất thời ở thành trì phía dưới có vài nhóm võ giả bay lên trời cao, xa xa đi theo xe ngựa của Phong Liệt.

Trên trời cao, một chiếc xe ngựa lướt nhanh như gió về phía một mảnh núi lớn phía nam Phi Long thành.

Trong xe, Phong Liệt một bên yên lặng quen thuộc với lực lượng mới, một bên suy tư một số việc.

Hiện giờ, rốt cuộc hắn đã bước chân vào hàng ngũ cường giả Hóa Đan Cảnh, trở thành cường giả mà chúng sinh quý bái, nhưng cũng dần tiếp xúc với một thế giới càng sâu tầng hơn, tầm mắt cũng trở nên rộng lớn hơn.

Ngay trước lúc hắn thăng cấp thành công, tinh thần lực dĩ nhiên có thể bao trùm phạm vi hơn trăm dặm quanh đó.

Điều làm hắn giật mình là trong tòa phò thành kia, thế nhưng ẩn dấu hơn trăm đạo khí tức mạnh mẽ vô cùng. Đó đều là cường giả Hóa Đan Cảnh, thậm chí cường giả Long Biển Cảnh cũng không hiếm thấy. Từ đó có thể nhìn ra một chút nội tình của những gia tộc cổ xưa này.

Sáu mươi tư đại gia tộc này đã mạnh đến thế, vậy thì Hoàng gia mà họ thần phục thì sẽ có thực lực thế nào?

Mà Phiêu Miểu thiên cung, Thiên Diễm môn, Tuyệt Vọng kiếm đạo được xếp ngang hàng với Hoàng gia sẽ mạnh đến thế nào?

Ánh mắt Phong Liệt hơi lóe lên, trong lòng thầm tăng thêm vài phần cẩn thận.

Hắn biết rằng, trên mảnh đại lục cường giả như mây này, con đường mình phải đi còn rất dài, không thể khinh thường người trong thiên hạ.

- Chủ nhân, có người theo dõi chúng ta, muốn thuộc hạ giải quyết chúng không?

Bên ngoài thùng xe truyền đến thanh âm của Huyết Sát vương.

Sau khi Phong Liệt tiến vào Hóa Đan Cảnh, Huyết Sát vương lại càng thêm cẩn thận tỉ mỉ, cung kính vô cùng, dường như đã nhập trạng thái, điểm này làm Phong Liệt rất hài lòng.

- Ủ, đi đi! Sau đó người và Thanh Minh trực tiếp về Phi Long thành chờ ta, không cần đi theo nữa.

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

Dứt lời, hắn thu hồi Tiên Âm sàng, tính cả Tịch Diệt phân thân cũng thu vào không gian Long ngực, thả người lướt ra khỏi thùng xe, một mình một người phá không mà đi.

- Tuân mệnh!

Phía sau, Huyết Sát vương và Thanh Minh nhất tề lên tiếng. Theo đó, hai người chặn đám võ giả theo dõi phía sau lại, bắt đầu một cuộc tàn sát đẫm máu.

...

...

Trong truyền thuyết, bộ tộc Phượng Hoàng là thần thú sánh ngang với Chân Long trong thiên địa. Ở thời đại Viễn cổ Chân Long, tuy Phượng Hoàng tộc không cường thịnh bằng Long tộc, nhưng cũng có được địa vị mà hàng ngàn hàng vạn chủng tộc không thể lay động.

Nhưng không biết vì sao, khi thời đại Chân Long tan biến, Phượng Hoàng tộc cũng theo đó mà tan thành mây khói, biến mất trong dòng sông lịch sử.

Tê Phượng sơn mạch, nơi này được đặt tên như vậy vì khi ở thời đại viễn cổ, Phượng Hoàng tộc từng sống tại đây.

Hiện giờ Tê Phượng sơn mạch đã sớm không có tung tích của Phượng Hoàng, nhưng lại tồn tại vô số tộc đàn cường đại có được huyết mạch của Phượng Hoàng. Ví dụ như Hỏa Hoàng tộc, Huyết Hoàng tộc, Thiên Phượng tộc...

Đại bộ phận những tộc đàn này đều có được thiên phú dị bẩm, có được thần thông nghịch thiên. Từ xưa đến nay, chúng nó cũng đã từng đại chiến vô số lần với Long Vũ giả vì địa vị bá chủ đại lục, nhưng cuối cùng vẫn lấy thất bại chấm dứt, chiếm cứ Tê Phượng sơn mạch làm nơi sinh tồn.

Sở dĩ Thiên Long thần triều thiết lập Phi Long thành làm thủ đô, một nguyên nhân quan trọng trong đó chính là e ngại những tộc đàn cường đại trong Tê Phượng sơn mạch, không cho chúng bước vào thế giới nhân loại nữa bước.

Mà trong mấy trăm năm gần đây, Tê Phượng sơn mạch vốn yên lặng vô số năm thảng dường như lại bắt đầu rục rịch hơn nữa, ở mấy tháng trước, theo Ma tộc, Linh tộc phục hồi, hành động của Phượng Huyết nhất mạch bắt đầu rõ ràng hơn, dần dần có xu thế đi ra khỏi Tê Phượng sơn mạch.

Thân hình Phong Liệt nhanh chóng chớp động trên một dải núi liên miên, trong mắt hơi có chút ngưng trọng.

Hắn đi theo chỉ dẫn trên bản đồ Vạn Hóa Quy Nguyên quả kia, thế nhưng dần dần xâm nhập vào hơn ngàn dặm trong Tê Phượng sơn mạch, mơ hồ tiếp cận vùng đất của Hỏa Hoàng tộc. Điều này làm hắn không khỏi ngưng thần, cẩn thận tiềm hành.

Hỏa Hoàng tộc chính là chủng tộc cường đại nhất trong những tộc đàn có huyết mạch của Phượng Hoàng, cao thủ nhiều không đếm xuể, cho dù Phong Liệt đã tiến vào Hóa Đan Cảnh thì cũng không dám khinh thường chút nào. Nếu không cẩn thận, chỉ sợ sẽ phải để mạng lại nơi này.

Nhiệt độ trong thiên địa dần dần lên cao, trên sơn mạch trụi lủi phía dưới, tùy ý có thể thấy được những biển lửa màu đỏ đậm. Sương mù nóng bức xộc thẳng lên trời, gần như làm cho người ta hít thở không thông.

Phong Liệt dựa vào nhãn lực hơn người, đã phát hiện phía dưới thỉnh thoảng lại thoáng hiện một con linh cầm thật lớn màu đỏ hồng – Hỏa Hoàng.

Đám Hỏa Hoàng này, mỗi người khí thể mạnh mẽ, ánh mắt hung lệ. Còn có một số thậm chí đã hóa thành nhân hình, ở trong biển lửa hoặc là chơi đùa, hoặc là đi săn, tạo nên một thế giới khác hẳn với nhân loại.

- Ân? Tại sao Vạn Hóa Quy Nguyên quả lại sinh trưởng ở nơi như vậy? Không phải bị lừa đó chứ!

Lúc này, thân hình Phong Liệt đáp xuống một ngọn núi cao ngàn trượng, hơi nhú mảy lại.

Xung quanh đều là núi non trùng điệp, cực kỳ nóng bức. Thung lũng phía dưới như một cái lò lửa, thân thể phàm nhân nếu đứng trên đó thì chỉ sợ lập tức sẽ bị nướng thành tro bụi.

Đây rõ ràng là một thế giới của lửa, chỉ có thể thấy lác đác một vài thực vật hệ hỏa, nhìn kiểu gì cũng không giống nơi mà Vạn Hóa Quy Nguyên quả sinh trưởng.

Phong Liệt nhú mảy trăm ngàn một chút, đột nhiên hai mắt sáng lên, nhớ tới Tịch Diệt phân thân.

Hỏa Nguyên lực trong mảnh sơn mạch này dồi dào đến vậy, hẳn sẽ có tác dụng rất lớn cho Tịch Diệt phân thân. Tâm ý của hắn hơi động, một con Hắc Lang cao cỡ nửa người xuất hiện trước mặt, đúng là Tịch Diệt phân thân.

Tịch Diệt phân thân thực chất là Tịch Diệt chi hỏa đứng thứ ba Thần Diễm bảng, lấy sự sống và Hỏa Nguyên lực làm thức ăn, hung danh của nó hiển hách cả đại lục, làm người ta nghe tin đã sợ mất mật.

Giờ phút này, ngay khi Tịch Diệt phân thân xuất hiện, vô số Hỏa Nguyên lực xung quanh đã bị hút đến, tiến vào trong cơ thể Hắc Lang.

Kế tiếp, hai mắt Hắc Lang chợt tỏa sáng, thân hình nhảy phốc xuống khe sâu bên dưới, một bên lướt đi, một bên điên cuồng cướp đoạt Hỏa Nguyên lực.

Nơi Hắc Lang đi qua, sương mù màu đỏ trong phạm vi ngàn trượng rất nhanh biến mất, mà Hỏa Ngọc thạch cũng đều hóa thành bụi phấn, Hỏa Nguyên lực bên trong đã biến mất hoàn toàn, từng chút từng chút tăng lên thực lực của Tịch Diệt phân thân.

- Hắc hắc, đối với Tịch Diệt phân thân mà nói, đây đích thực là một mảnh bảo địa a!

Phong Liệt mỉm cười, lập tức cũng không để ý đến Tịch Diệt phân thân nữa. Hắn lôi bản đồ ra, đối chiếu với địa hình xung quanh mà quan sát cẩn thận.

650. Chương 756: Vạn Hóa Quy Nguyên Quả

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 756: Vạn Hóa Quy Nguyên quả

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Núi non xung quanh nhìn cực kỳ tương tự nhau, rất khó phân biệt. Bất quá, Phong Liệt dựa vào nhãn lực hơn người, vẫn có thể nhìn ra một số điểm khác biệt cực nhỏ.

Quan sát nửa ngày, rốt cuộc Phong Liệt cũng phát hiện một chỗ đặc biệt. Căn cứ theo địa đồ, Vạn Hóa Quy Nguyên quả hẳn là nằm ở giữa một mảnh sơn mạch hình xoắn ốc bất quy tắc. Sau khi phát hiện điều này, Phong Liệt vội vàng bay lên trời cao, quan sát mảnh núi non phía dưới.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, sắc trời cũng từ sáng chuyển tối, mặt trăng thế chỗ ặt trời. Bất quá, mảnh núi non phía dưới vẫn như một biển lửa, không hề có chút tối tăm nào.

Sau ba giờ, thân hình Phong Liệt dừng trên không trung, ánh mắt kinh ngạc nhìn một ngọn núi phía dưới.

Đó là một ngọn núi nhỏ được những ngọn núi cao lớn khác vây quanh. Khác với những nơi khác, ngọn núi này không hề có sương mù chướng khí màu đỏ, mà ngược lại có chút âm u, mơ hồ nổi lên một tia bạch khí.

Mà ngọn núi nhỏ này vừa vặn bị vây ở một vùng núi xoắn ốc.

- Ừm, hẳn chính là chỗ này!

Mắt Phong Liệt sáng lên, thân hình chớp động lao về phía ngọn núi kia.

Theo dần dần tiếp cận, Phong Liệt cũng kinh ngạc phát hiện, ngọn núi này đích xác là không bình thường. Nó không hề có chút nhiệt lượng nào, ngược lại tản ra một cỗ khí tức băng hàn tiếp xúc với nhiệt khí bên ngoài, không ngừng tạo nên một cỗ hơi nước màu trắng, hình thành một cảnh quan kỳ lạ.

Phanh!

Đột nhiên, không trung vang lên một tiếng nổ, một mảnh lửa khói màu tím bùng nổ cách phía sau người Phong Liệt không xa.

Thân hình Phong Liệt bị kiềm hãm, vội vàng quay đầu nhìn lại. Nhất thời phát hiện đạo lửa khói kia, cùng với một võ giả nhân loại cách đó mười dặm.

- Pháo tín hiệu? Móa! Đây là tên ngu ngốc nhà ai vậy? Chẳng lẽ không biết nơi này là địa bàn của ai sao?

Phong Liệt cảm giận mắng một câu, sau đó thân hình hắn vội vàng lướt vào trong làn sương mù của ngọn núi âm u kia.

Ngay sau đó, sơn mạch xung quanh đột nhiên vang lên một trận lệ minh réo rất liên tiếp nhau.

- Lệ!

- Lệ!

Những tiếng lệ minh này cực kỳ to rõ, vang vọng thật lâu trong vùng núi này.

Không thể nghĩ ngờ, là đạo đạn pháo vừa rồi quá nhiều chủ nhân của mảnh sơn mạch này, Hỏa Hoàng tộc!

Xa xa, hơn mười đạo thân thể khổng lồ sáng chói mất bay lên trời cao, nhanh chóng bay về phía mảnh sơn mạch này. Đó đúng là cường giả của Hỏa Hoàng tộc, chúng giống như một mặt trời nhỏ, chiếu sáng cả một vùng thiên địa.

Phong Liệt không để ý đến động tĩnh phía sau, hắn chậm rãi dừng lại trên lưng chừng của ngọn núi nhỏ kia, sau đó trốn vào không gian Long ngực, tinh thần lực lặng lẽ quan sát, tìm tòi khắp cả ngọn núi và sơn cốc xung quanh, tìm kiếm tung tích của Vạn Hóa Quy Nguyên quả.

Oanh oanh oanh!

- Lệ!

Một loạt tiếng nổ đinh tai nhức óc và tiếng lệ minh của Hỏa Hoàng vang khắp trời đất, ngọn núi phía xa kia rất nhanh đã bị mười con Hỏa Hoàng vô cùng mạnh mẽ san phẳng, tính cả tên võ giả nhân loại phóng thích tín hiệu cũng bị đốt thành tro tàn.

Theo đó, cường giả Hỏa Hoàng tộc dần dần tán đi, trong thiên địa khôi phục lại sự yên tĩnh.

Lại một lúc lâu sau, trong một cái góc khuất bên cạnh ngọn núi vừa bị san bằng kia, dần dần xuất hiện bảy thân ảnh trẻ tuổi mặc bạch y.

Bảy người này đều mặc trường bào màu trắng giống nhau, tuổi chừng hai mươi, khí chất bất phàm, thực lực đều ở khoảng Hóa Đan Cảnh sơ kỳ. Trong đó, một gã thiếu niên anh tuấn cầm đầu thậm chí đã đạt tới Hóa Đan ngũ trọng thiên.

Nhân tài kiệt xuất như vậy, có thể nói là rất hiếm có, nhưng hiện giờ lại lập tức toát ra bảy người, thật làm cho người ta khiếp sợ.

Trên tay áo bảy người đều thêu một đồ án hình cung khuyết, cho thấy xuất thân của bọn họ là từ một trong bốn thế lực bí ẩn – Phiêu Miểu thiên cung. Cũng chỉ có đại quái vật trường tồn muôn đời như Phiêu Miểu thiên cung mới có thể tạo nên nhiều tuyệt thế thiên tài như vậy.

Giờ phút này, bảy người nhìn đồng hồ hỗn độn cách đó không xa, sắc mặt đều có chút khó coi.

- Đại sư huynh, Thanh Vân sư đệ đã chết, sau khi trở về chúng ta phải giải thích thế nào với Vương sư thúc đây?

Một thiếu niên diện mạo nho nhã, hơi có chút thư sinh sợ hãi hỏi.

- Hừ! Có gì để giải thích chứ? Thanh Vân sư đệ cũng dám phóng tín hiệu ở đây, đưa tới cường giả Hỏa Hoàng tộc vậy công, muốn trách cũng chỉ có thể trách hắc đui mù, liên quan gì đến chúng ta?

Một thiếu niên vẻ mặt ngang ngược kiêu ngạo khác hừ lạnh nói.

- Trịnh sư huynh, không thể nói vậy được, Thanh Vân sư đệ chỉ thiếu kinh nghiệm mà thôi, hắc đui mù dạn tín hiệu gọi chúng ta không phải vì phát hiện mảnh sơn mạch này sao?

Thiếu niên thư sinh kia không vui nói.

- Vậy người nói bây giờ còn có thể làm gì? Chẳng lẽ muốn chúng ta giết mấy con Hỏa Hoàng kia, báo thù cho Thanh Vân sư đệ sao? Chưa nói tới việc có giết được không, nhưng một khi hành tung của chúng ta bại lộ, chắc chắn sẽ chỉ có con đường chết!

Trịnh sư huynh lạnh lùng nói.

- Tốt lắm! Đều im lặng đi!

Thiếu niên cầm đầu kia trầm mặt xuống, có chút không kiên nhẫn quát.

Vừa thấy Đại sư huynh mở miệng, sáu người còn lại tựa hồ đều có chút kiêng kỵ, tất cả liền ngậm miệng không nói gì nữa.

- Lúc trở về cứ nói thật là được, tin rằng Vương sư thúc sẽ thông cảm cho chúng ta!

- Các người nhớ kỹ, hiện giờ chúng ta đã không ở Phiêu Miểu thiên cung, thế giới bên ngoài mạnh được yếu thua, cường giả vi tôn. Ai còn coi mình là thiên chi kiêu tử, khinh thường người trong thiên hạ thì cái chết của Thanh Vân chính là minh chứng rõ ràng nhất!

Đại sư huynh trầm giọng quát lạnh, ánh mắt sắc bén đảo qua sáu người, làm họ đều bất giác cúi đầu xuống.

Thấy vẻ lắng nghe của mọi người, dường như Đại sư huynh có chút vừa lòng, khóe miệng hơi nhếch lên một nụ cười lạnh.

- Đại sư huynh, mảnh sơn mạch mà Thanh Vân sư đệ phát hiện rất tương tự với vị trí đánh dấu trên bản đồ, nói không chừng rất nhanh chúng ta sẽ có thể tìm thấy hải cốt của Băng Hỏa Giám rồi!

Thiếu niên họ Trịnh kia nhìn địa hình xung quanh, đột nhiên kinh hô.

- Không sai! Băng Hỏa Giám có hai thuộc tính băng và hỏa, mặc dù chỉ là hải cốt nhưng vẫn sẽ có uy năng kinh người. Mọi người phân công tìm kiếm xem, cẩn thận chú ý những nơi tồn tại khí tức âm hàn!

Đại sư huynh gật gù đầu nói.

Ngay sau đó, sáu người đột nhiên hóa thành từng đạo lưu quang bay về phía chân trời, biến mất không thấy.

- Một đám ngu ngốc! Mảnh sơn mạch này rõ ràng là do hải cốt của Băng Hỏa Giám biến thành, cho các người tìm một vạn năm cũng không thấy! Về phần Thiên Binh Thần Phù thì tất nhiên sẽ nằm giữa Băng Hỏa Giám!

Đợi mọi người rời đi, Đại sư huynh cười âm lãnh, lập tức đi về phía sơn mạch hình xoắn ốc kia.

...

...

- Hả? Tìm được rồi!

Trong không gian Long ngực, hai mắt Phong Liệt đột nhiên sáng lên, tinh thần lực khóa chặt lấy một tảng đá lớn màu đen bị biển lửa bao quanh dưới chân núi.

Tảng đá màu đen này lớn chừng mười trượng, có hình trứng, giống một cái mai rùa thật lớn vậy. Khí nóng bốc lên quanh ba mặt, một mặt còn lại thì tiếp xúc với ngọn núi.

651. Chương 757: Thiên Binh Thần Phù

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 757: Thiên Binh Thần Phù

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bên cạnh tảng đá lớn kia, một gốc cây nhỏ màu đen cao chừng hai thước. Cây này phân ra vài cành, phía trên có hai quả nhỏ màu bạc, tản ra bạch khí nhẹ nhẹ.

Trong vòng mười dặm quanh ngọn núi nhỏ này, đây là cây thực vật duy nhất mà Phong Liệt phát hiện. Tuy không biết Vạn Hóa Quy Nguyên quả nhìn như thế nào, nhưng nếu nơi này thực sự có, vậy chắc chắn sẽ là gốc cây nhỏ trước mắt.

Trong lòng Phong Liệt vui vẻ, lập tức muốn ra khỏi Long ngực, tiến lên hái lấy linh quả.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại hơi có chút do dự, tinh thần lực cẩn thận dò xét bốn phía xung quanh gốc cây.

Bình thường, phạm là thiên địa linh quả thì xung quanh tất nhiên sẽ có một hoặc một đám hung thú canh giữ, Phong Liệt không dám bắt cấn chút nào.

Bất quá, sau khi tìm tòi, hắn lại có chút buồn bực.

Bởi vì trong phạm vi vài dặm xung quanh gốc cây nhỏ kia không hề có một sinh linh nào tồn tại, thậm chí ngay cả nửa điểm dấu vết mà dã thú để lại cũng không có.

- Hi vọng là ta lo xa!

Ánh mắt Phong Liệt hơi lóe lên, tự an ủi mình một câu, sau đó ra khỏi Long ngực, chậm rãi tiếp cận gốc cây kia.

Sau một lát, Phong Liệt chỉ còn cách tảng đá lớn kia chừng trăm trượng, nhất thời cảm thấy không khí xung quanh tràn ngập một cỗ khí tức quái dị. Cỗ khí tức này cực kỳ mờ ảo, nhưng khi ngửi nó lại có cảm giác như linh nhục trên người mình đang bị chia lìa, cực kỳ quỷ dị.

Trong lòng Phong Liệt chợt động, nhất thời vui mừng quá đỗi. Đây đúng là hiệu quả dẫn linh xuất khiếu của Vạn Hóa Quy Nguyên quả mà trên sách đã nói.

Không hề nghi ngờ, quả màu bạc trên gốc cây nhỏ kia chính là Vạn Hóa Quy Nguyên quả có thể giúp người ta ngộ đạo.

Ngay sau đó, Phong Liệt lập tức muốn lướt tới chỗ tảng đá, ngắt lấy linh quả.

Nhưng đúng lúc này, thân hình Phong Liệt bị kiềm hãm, một cỗ cảm giác cực độ nguy hiểm tràn ngập trong tim hắn.

Sắc mặt hắn cả kinh, không chút do dự biến ảo Hắc Ám thân, Bản Nguyên Thần Đồ bảo vệ toàn thân, bên ngoài người xuất hiện hào quang màu ám kim của Tỏa Long thai.

Phía trước thật lâu không có động tĩnh, nhưng Phong Liệt không dám phớt lờ chút nào, bởi vì cổ cảm giác nguy hiểm kia vẫn cứ đè nặng lên người.

Sau một lát, đột nhiên dưới mặt đất vang lên một loạt tiếng “rắc rắc” giòn tan.

Đồng tử Phong Liệt co rụt lại, ánh mắt lập tức nhìn chăm chăm vào tảng đá lớn, nơi mà Vạn Hóa Quy Nguyên quả sinh trưởng.

Tảng đá lớn màu đen kia dần dần rung động, một cỗ uy áp mệnh mông chậm rãi tràn ngập trong thiên địa, giống như có một con viên cổ hung thú đang chậm rãi thức tỉnh.

- Hung thú Lục giai?

Trong lòng Phong Liệt cả kinh, hung thú Lục giai tương đương với cường giả Long Biến Cảnh trong nhân loại. Hơn nữa, hiển nhiên con hung thú chưa rõ giống loài này không phải vừa tiến vào Lục giai, khí thế của nó so sánh với Cửu U Vương cũng chẳng hề kém cạnh.

Ánh mắt Phong Liệt chợt lóe lên, vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên hung ác, thừa dịp con hung thú này vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, hắn thúc giục Thần Đồ lập tức xuất hiện bên cạnh gốc cây nhỏ kia, duỗi tay hái hai quả màu bạc trên đó xuống, sau đó liền muốn chạy về phía xa.

- Hống!

Oanh!

Theo một tiếng rống cuồng bạo, một thảm lửa cực nóng màu đen đột nhiên dựng lên từ bốn phía xung quanh tảng đá, đánh về phía Phong Liệt. Ở một giây trước khi Phong Liệt hái được Vạn Hóa Quy Nguyên quả, ngọn lửa đã đánh bay hắn lên trời cao.

Phong Liệt chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt độ khủng khiếp bao vây mình lại, cách Bản Nguyên Thần Đồ mà gần như đã nung chảy cơ thể hắn.

Phốc!

Hắc Ám thân hóa thành tro bụi, linh hồn của Phong Liệt mang theo Bản Nguyên Thần Đồ và Tỏa Long thai trốn vào trong không gian Long ngục.

- Ngao hống!

Một tiếng rống hung lệ vang vọng đến tận chân trời.

Phía dưới tảng đá màu đen kia đột nhiên thò ra một cái đầu rắn cực lớn, đôi mắt đỏ đậm của nó chớp động lửa giận ngập trời, ngửa mặt lên trời rít gào không thôi, vội vàng tìm kiếm tên dám cả gan chọc giận mình.

Trong không gian Long ngục, sau khi loại trừ hỏa độc trong cơ thể, Phong Liệt vội vàng phân ra một luồng tinh thần lực quan sát bên ngoài, nhưng lại không khỏi giật mình phát hiện, tảng đá đen lúc trước không ngờ lại là một con rùa thật sự!

- Rùa biết phun lửa? Đùa bố mày à?

Hai mắt Phong Liệt không khỏi máy động, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

- Thần... Thần Hỏa Huyền Quy?

Đột nhiên, một tiếng thét kinh hãi vang lên trên không trung.

Người lên tiếng là thiếu niên anh tuấn mặc trang phục của Phiêu Miểu thiên cung, đúng là vị Đại sư huynh kia.

- Ngao hống! xem tại

Con hỏa quy đang phẫn nộ này cũng lập tức phát hiện thiếu niên, giống như tìm được chỗ để trút giận, nó gầm lên một tiếng, thân thể cao lớn phun trào ngọn lửa màu đen, âm âm đánh về phía thiếu niên, uy thế cuồng bạo như muốn long trời lở đất, làm hư không rung động không thôi.

- Súc sinh muốn chết!

Mắt thấy hỏa quy hung mãnh đánh tới, sắc mặt thiếu niên trở nên hung ác, hai tay đột nhiên đẩy về phía trước!

Ông!

Không gian chấn động, một chiếc hoàng kim đại đỉnh chấn ở trước ngực thiếu niên.

Chiếc hoàng kim đại đỉnh này chớp mắt đã to lên hơn mười trượng, mặt trên chằng chịt những ký hiệu huyền ảo và vô vàn những thái cổ hung thú. Một cỗ khí tức hồng hoang tràn ngập trong thiên địa, uy thế hung lệ vô cùng mạnh mẽ, trong đó mơ hồ truyền ra vô số tiếng rống của hung thú, làm người ta kinh sợ.

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn.

Hỏa quy va mạnh lên kim đỉnh, giống như hai ngọn núi lớn đánh vào nhau, uy thế mệnh mông cuộn cuộn lan tràn đi vài dặm, khói lửa đầy trời vấy ra, mấy gò đất đều hóa thành bột phấn, ngay cả trời cao dường như cũng vỡ vụn thành ngàn vạn mảnh.

Cùng lúc đó, hoàng kim đại đỉnh lập tức bị đánh bay ra hơn mười dặm, thiếu niên cũng liên tục phun máu, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt khiếp sợ vô cùng.

Hắn chung quy chỉ là một Long Vũ giả Hóa Đan Cảnh ngũ trọng thiên, dưới sự phẫn nộ của hỏa quy Lục giai, mặc dù hắn có thần binh tương trợ nhưng vẫn tuyệt đối rơi xuống hạ phong. Thậm chí, nếu không có đại đỉnh, hắn bị hỏa quy nướng chín cũng không kỳ quái.

Lúc này, Phong Liệt trong không gian Long ngực mừng thầm không thôi, chẳng ngờ lại có một tên ngốc ra chịu trận thay cho hắn, điều này quả thực quá mỹ diệu.

Bất quá, khi hắn chú ý đến dấu hiệu môn phái trên tay áo thiếu niên thì lại không khỏi nhú mày.

- Hả? Đây là... Dấu hiệu của Phiêu Miểu tiên cung? Tại sao bọn họ lại xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ là vì Vạn Hóa Quy Nguyên quả? Nếu thực sự là như vậy, Phiêu Miểu tiên cung này cũng thực sự là rất không có quy củ a!

Sau một chút trầm ngâm, Phong Liệt cười lạnh lùng, quyết định cứ ở trong không gian Long ngực quan sát tình hình trước đã.

Nếu bọn người kia thật sự đến vì Vạn Hóa Quy Nguyên quả, vậy cũng chẳng thể trách mình không khách khí!

- Đại sư huynh!

- Đại sư huynh!

Đột nhiên, vài tiếng kinh hô vang lên, đúng là mấy tên đệ tử khác của Phiêu Miểu tiên cung đã đến.

Đám người thấy Đại sư huynh của mình bị thương nặng thì đều không khỏi kinh hãi, vội vàng bước lên giúp đỡ.

652. Chương 758: Kinh Hi(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 758: Kinh hi(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Phốc!

Đại sư huynh tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm con hỏa quy đang muốn lao lên tiếp kia, trên khuôn mặt anh tuấn tràn ngập vẻ phẫn nộ.

- Trời ạ! Đây là Thần Hỏa Huyền Quy? Hơn nữa còn là Thần Hỏa Huyền Quy Lục giai! Đại sư huynh, sao người lại chọc phải con quái vật này? (.

Thiếu niên họ Trịnh nhìn hỏa quy, không khỏi kinh hô ra tiếng, trong mắt không che dấu được vẻ khiếp sợ.

- Đừng hỏi nữa! Chỉ sợ lần này là bản công tử chịu trận thay kẻ khác! Ngọn núi nhỏ sau lưng Thần Hỏa Huyền Quy chính là Băng Hỏa Giám hải cốt chi tâm, nếu chúng ta muốn đến gần nó, nhất định phải giải quyết rắc rối này! Các vị sư đệ mau đến giúp ta, trước tiên phải vây khốn con súc sinh này!

Về mặt Đại sư huynh cực kỳ khó coi, lúc trước hắn chỉ mơ hồ nhìn thấy một đạo bóng đen xuất hiện ở gần, nhưng khi hắn đến thì bóng đen đã biến mất, còn hắn thì phải hứng chịu lửa giận của Thần Hỏa Huyền Quy, trong lòng ghen một cục tức.

Vị Đại sư huynh này tên là Tống Ngọc, thiên tư tuyệt thế hiếm ai bằng, hắn có địa vị cực cao trong vạn ngàn đệ tử cùng đời ở Phiêu Miểu thiên cung, lại rất được sư tôn, cung chủ sủng ái, từ trước đến giờ đâu phải chịu thiệt như vậy? Nhất thời, trong lòng hắn cực kỳ khó chịu.

Trong lòng hắn thầm thì, sau việc này nhất định phải bắt được tên đầu đầu lộ đuôi kia bằm thây vạn đoạn, giải mối hận trong lòng.

- Hống!

Hỏa quy rống to một tiếng, sau người phun ra ngọn lửa màu đen cực nóng kia, tiếp tục đánh về phía Tống Ngọc, giống như muốn thiêu hắn thành tro bụi mới chịu bỏ qua.

Mặc dù trước mặt là hung thú Lục giai, nhưng linh trí không cao, trong con người tràn đầy lửa giận và sự thị huyết, căn bản không phân biệt được là ai cướp linh quả mà mình thủ hộ.

Bất quá lúc này, đám người Tống Ngọc tất nhiên đã có chuẩn bị.

- Bách Kiếp Quy Nguyên Đại Pháp! nguồn

Tống Ngọc khoanh chân ngồi trên không trung, đột nhiên hét lớn một tiếng, kim quang trên người đại phóng, vô cùng chói mắt.

Sáu vị sư đệ phía sau hắn nhất thời đều trở nên ngưng trọng, nhanh chóng điểm mấy cái lên người mình.

Theo đó, sáu người liên đặt tay trái lên vai Tống Ngọc, vận dụng bí thuật nhanh chóng chuyển Nguyên lực trên người mình sang người Tống Ngọc.

Bảy người đều là Kim Long vũ giả, cảnh giới xấp xỉ, hơn nữa xem về ăn ý của bọn họ, hiển nhiên đều đã trải qua diễn luyện rất nhiều lần.

Oanh!

Một cỗ uy áp cường thịnh phát ra từ trên người Tống Ngọc.

Tu vi vốn là Hóa Đan Cảnh ngũ trọng thiên của hắn vậy mà lập tức tăng vọt tới Hóa Đan Cảnh đỉnh phong, thậm chí đã vượt qua Hóa Đan Cảnh đỉnh phong, vô hạn tiếp cận Long Biến Cảnh.

Giờ phút này, con Thần Hỏa Huyền Quy kia chỉ còn cách mấy người chừng trăm trượng, khí nóng làm cho tóc trên đầu bảy người bắt đầu phát ra mùi khét.

- Thánh —— Đỉnh —— Phục —— Long!

Hai tay Tống Ngọc kết ấn rất nhanh, trong miệng hét lớn một tiếng.

Ông! Ông!

Trên bầu trời, chiếc hoàng kim đại đỉnh kia lộn ngược lại, nhanh chóng xoay tròn, tản ra kim mang vạn trượng, bao phủ Thần Hỏa Huyền Quy vào bên trong.

- Hống! Hống!

Hỏa quy bị nhốt, không khỏi vô cùng phẫn nộ, nó điên cuồng giãy dụa thân thể to lớn, nhưng nhất thời lại không thể thoát khỏi quang huy của kim đỉnh.

- Ta chỉ có thể vây khốn nó một khắc(mười lăm phút)! Các vị sư đệ mau đi lấy hạch tâm của Băng Hỏa Giám! Mau lên!

Tổng Ngọc vừa cất lực duy trì đại đỉnh vận chuyển, vừa lớn tiếng quát to.

- Vâng!

Sắc mặt sáu vị đệ tử còn lại của Phiêu Miểu thiên cung đều căng thẳng, không dám có chút chậm trễ, phát huy Nguyên lực không còn nhiều lắm trong cơ thể lên đến cực hạn, từng đạo khí kinh mạnh mẽ điên cuồng oanh kích lên ngọn núi âm hàn mà Phong Liệt ẩn thân.

Oanh oanh oanh oanh oanh ——

Sau một loạt tiếng nổ liên miên không dứt, bụi đất vấy ra, ngọn núi nhỏ kia chớp mắt đã bị sáu người san bằng, tính cả Long ngục mà Phong Liệt ẩn thân cũng bị lấp trong bụi đất.

Đúng lúc này, trong vùng trung tâm của ngọn núi bị đánh nát, xuất hiện một cái giá sắt hình tam giác cao đến hơn mười trượng, giống như một tòa kiến trúc từ thời thượng cổ vậy. Bên trên nó loang lổ những vết nứt, giống như chỉ cần hơi chạm vào một chút sẽ hóa thành bột phấn.

Nhưng cái giá sắt này lại sừng sững không ngã trước sự oanh kích của một đám cao thủ Hóa Đan Cảnh, nó không ngừng tỏa ra một tia khí tức băng hàn thấu xương.

Đồng thời, trên đỉnh của cái giá sắt hình tam giác này đang có một ký hiệu quỷ dị lớn chừng nắm tay, tản ra ngân mang nhàn nhạt, giống như rất có linh tính.

- Tìm được rồi! Đại sư huynh, tấm bản đồ kia dĩ nhiên lại là thật! Thiên binh thần phù thật sự còn tồn tại!

- Ha ha ha! Thật tốt quá! Chắc chắn Phiêu Miểu thiên cung chúng ta sẽ có thêm một món tuyệt thế thần binh độc nhất vô nhị trong thiên hạ!

...

Sáu gã đệ tử của Phiêu Miểu thiên cung đều nhìn chăm chăm không chớp mắt vào ký hiệu màu bạc kia.

- Thiên binh thần phù? Rốt cuộc đó là thứ gì?

Trong không gian Long ngục, hai mắt Phong Liệt hơi ngưng lại, tò mò đánh giá ký hiệu quỷ dị kia, nhưng lại không nhìn ra điều gì.

Bất quá, tuy hắn không biết Thiên Binh Thần Phù này là thứ gì, nhưng từ ánh mắt nóng bỏng của đám đệ tử Phiêu Miểu thiên cung này thì có thể nhìn ra, đây tuyệt đối không phải một thứ tầm thường!

Nếu biết là thứ tốt, vậy đâu có lý nào mà lại bỏ qua chứ. Phong Liệt cười mờ ám, trong lòng nhất thời có kế hoạch.

- Còn chờ cái gì? Cường giả của Hỏa Hoàng tộc sắp tới rồi! Mau lấy thần phù đi!

Thân hình Tổng Ngọc hơi lay động, sắc mặt trắng bệch, tức giận quát to sáu người.

Giờ phút này, Nguyên lực trong cơ thể hắn đã sắp hao hết, uy thế của hoàng kim đại đỉnh cũng yếu bớt đi. Mà hỏa quy dưới đỉnh lại như không biết mệt, cứ điên cuồng tá xung hữu đột, dần làm cho Tổng Ngọc không chống đỡ nổi.

Nghe tiếng quát của Tổng Ngọc, sáu tên đệ tử của Phiêu Miểu thiên cung cũng phục hồi tinh thần lại.

Vị thiếu niên họ Trịnh kia hít một hơi thật sâu, sắc mặt ngưng trọng, đột nhiên phi thân lên, muốn thu cả cái giá sắt và thần phù vào trong trữ vật giới chỉ.

Nhưng ngay sau đó, mắt thấy sắp chạm vào giá sắt, đột nhiên hắc mang chợt lóe trước mắt hắn, giá sắt hư không biến mất.

- Cái gì....

Thiếu niên họ Trịnh nhất thời sửng sốt, hai tay đình trệ giữa không trung, nhất thời còn chưa phục hồi tinh thần lại.

- Trịnh sư huynh! Đại sư huynh sắp không kiên trì được rồi, người mau thu hồi thần phù rồi rút lui thôi, còn ngăn người ở đó làm gì!

Mấy người phía sau không khỏi gấp giọng thúc giục.

Bọn họ đều tưởng thiếu niên họ Trịnh đã lấy được giá sắt, không hề phát hiện ra biến cố trong đó.

- Ưc!

Thiếu niên họ Trịnh nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên phục hồi tinh thần, thất kinh hét lớn:

- Không ổn! Có người cướp mất Thiên Binh Thần Phù rồi! Mau! Đừng cho hắn chạy!

Tiếng hô này của thiếu niên họ Trịnh làm cho tất cả mọi người đều sửng sốt, ngẩn ngơ tại chỗ.

Sau một lúc, ánh mắt mọi người đều hơi lóe lên, nhìn về phía thiếu niên họ Trịnh mơ hồ có chút khác thường, tràn ngập hoài nghi và đề phòng.

- Người... Các người không tin ta?

653. Chương 759: Kinh Hỉ(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 759: Kinh hỉ(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Thiếu niên họ Trịnh vừa định kêu gọi mọi người ngăn cản tên cướp đi thần phù kia, nhưng lại phát hiện vẻ khác thường trong mắt họ, vẻ mặt không khỏi khẩn trương, mình quả thực là oan uổng muốn chết.

- Trịnh sư huynh, không phải chúng ta không tin người, nhưng nhiều người nhìn chăm chú như vậy, nào đâu thấy có ai khác tới gần? Thiên Binh Thần Phù cực kỳ quan trọng, đùa cũng không nên đùa như vậy!

Một đệ tử Phiêu Miểu thiên cung lạnh lùng nói.

- Ta... Ta cũng không phát hiện có người tới gần... Nhưng...

Thiếu niên họ Trịnh không khỏi cứng họng, vội vàng mặt đỏ tai hồng giải thích, nhưng lại không biết nói thế nào.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng “ầm” thật lớn, con Thần Hỏa Huyền Quy kia đột nhiên đánh vỡ phong ấn của hoàng kim đại đỉnh, điên cuồng gầm lên lao về phía Đại sư huynh Tổng Ngọc.

Tổng Ngọc lúc này đã là cung căng hết cỡ, nào dám đối mặt với hỏa quy? Vẻ mặt hắn hung ác, đột nhiên thúc dục loại bí thuật nào đó, chớp mắt đã thoát khỏi thể công của hỏa quy, đi tới gần các sư đệ mình.

Cùng lúc đó, động tĩnh bên này đã kinh động đến Hỏa Hoàng tộc, xa xa đang có một mặt trời nhỏ vô cùng chói mắt xẹt qua hư không, nhanh chóng tiến về phía này.

Dù lúc trước phải đối mặt với hỏa quy, nhưng Tổng Ngọc vẫn luôn chú ý đến tình hình bên này. Dù sao Thiên Binh Thần Phù cực kỳ quan trọng, không thể có chút sơ suất nào được.

Giờ phút này, tuy Tổng Ngọc nghi ngờ Trịnh sư đệ của mình, nhưng tình thế lại gấp gáp, căn bản không kịp hỏi cẩn thận, hắn vội vàng lấy một chiếc Huyền Ngọc thai màu trắng đặt ra trước người.

- Các vị sư đệ, thủ hộ giả của Hỏa Hoàng tộc đang đến, mọi người mau đi thôi! Tất cả đợi lúc trở về rồi nói!

Tống Ngọc đứng trên ngọc đài, gấp giọng nói với mọi người, hai mắt nhìn chăm chăm vào Trịnh sư đệ, giống như chỉ cần người kia có hành động khác thường là sẽ lập tức ra tay.

Năm người còn lại cũng nhìn Trịnh sư đệ, hàm ý phải nói cũng biết.

Trịnh sư đệ đau khổ giải thích:

- Đại sư huynh, thật sự là ta không lấy được Thiên Binh Thần Phù! Tên đáng giận thừa nước đục thả câu kia nhất định còn chưa đi xa...

- Hừ! Trịnh sư huynh, chẳng lẽ còn muốn chúng ta động thủ sao? Nếu giờ còn không đi thì chúng ta cũng chẳng đi nổi nữa!

Một thiếu niên lạnh giọng nói.

Trong lòng Trịnh sư đệ cũng biết, giờ phút này mình có giải thích thế nào cũng vô dụng, đành phải phi thân lên bạch ngọc đài dưới sự giám thị của mọi người.

Lúc này Thần Hỏa Huyền Quy và cường giả của Hỏa Hoàng tộc đã càng lúc càng gần, một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ tràn ngập trong thiên địa, làm cả đám đệ tử của Phiêu Miểu thiên cung khiếp sợ không thôi.

Cả đám cũng không dám trì hoãn thêm nữa, vội vàng lao lên bạch ngọc đài.

Ngay sau đó, trên không trung chợt lóe lên bạch mang, tất cả mọi người biến mất không thấy.

Thần Hỏa Huyền Quy bay đến gần, nhìn không trung chẳng có lấy nửa cái bóng người, nó không khỏi nổi giận gầm lên một tiếng, mấy ngọn núi lớn xung quanh đều bị tiếng gầm của nó chấn thành bụi phấn, uy thế vô cùng kinh người.

Mà sau khi thủ hộ giả của Hỏa Hoàng tộc đến, chúng cũng không tiến lên khiêu khích Thần Hỏa Huyền Quy, chỉ vờn vờn tìm kiếm xung quanh một chút, thấy không có kết quả gì thì đều dần dần tán đi.

Trong không gian Long ngục, Phong Liệt cũng không vội bỏ chạy, giờ phút này hỏa quy vẫn còn ở ngoài phá phách, nếu hắn đi ra thì tất nhiên sẽ bị nó điên cuồng công kích, vì thế trước tiên cứ trốn trong này sẽ an toàn hơn.

Lúc này, trước mặt hắn là một cái giá sắt hình tam giác cao đến mười trượng. Không hề nghi ngờ, đây chính là Băng Hỏa Giám hải cốt chi tâm mà đám đệ tử Phiêu Miểu thiên cung nói.

Trên đỉnh của giá sắt, một phù văn màu bạc lớn chừng nắm tay tản ra quang huy nhàn nhạt, vô cùng huyền ảo.

- Ủm? Rốt cuộc cái Thiên Binh Thần Phù này dùng như thế nào? Khí tức thật cổ quái.

Phong Liệt chấp hai tay sau lưng, nhíu mày suy tư nhìn phù văn.

Một lúc sau, hắn lắc lắc đầu nói:

- Thôi kệ, chờ sau này hỏi lão già Hóa Ma Lô vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên trong lòng Phong Liệt hơi động, hắn cảm giác Tỏa Long đài và Phong Ma đại thương đều hơi rung động. Một cỗ cảm giác kích động truyền đến đầu Phong Liệt, dường như muốn thoát khỏi thân thể hắn, vô đến cái phù văn kia.

- Cách Hách, người biết cái phù văn này?

Ánh mắt Phong Liệt chớp động, truyền âm hỏi khí linh Cách Hách của Tỏa Long đài.

- Chủ nhân, hình như phù văn này là Thiên Binh Thần Phù trong truyền thuyết!

Cách Hách kích động nói.

- Hả? Vậy người có biết Thiên Binh Thần Phù này có tác dụng gì không?

Về mặt Phong Liệt chợt vui mừng, hỏi tiếp.

- Chủ nhân, cụ thể Thiên Binh Thần Phù có tác dụng gì thì ta không biết, nhưng nghe nói nó có thể khiến cho tốc độ tiến giai của binh khí tăng mạnh. Thần binh phải có được Thiên Binh Thần Phù thì mới có thể tiến vào hàng ngũ Thần khí. Cho tới nay, Thiên Binh Thần Phù cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

- Không ai biết lai lịch của Thiên Binh Thần Phù là gì. Ở thời đại của chúng ta, từng có một Chí bảo thần binh Bằng Hỏa Giám, dung hợp với thần phù từ trên trời giáng xuống, cuối cùng thành công tấn giai lên Thần khí. Trừ nó ra, dường như không có đồn đại nào về Thiên Binh Thần Phù nữa.

Cách Hách suy tư một chút, nói.

- Bằng Hỏa Giám?

Ánh mắt Phong Liệt hơi lóe lên, giá sắt này không phải cái mà đệ tử Phiêu Miểu thiên cung gọi là Bằng Hỏa Giám hài cốt chi tâm sao?

Chẳng lẽ cái giá sắt này trước kia là một món Thần khí? Thần khí mà cũng bị hủy diệt sao?

Trong lòng Phong Liệt âm thầm khiếp sợ.

Nhưng rất nhanh hắn đã bình thường trở lại, trên thế giới này tất nhiên không chỉ có một món Thần khí, vậy nên tất nhiên trong Thần khí cũng phân chia mạnh yếu.

Dần dần, ánh mắt Phong Liệt nhìn về phía phù văn màu bạc kia càng trở nên nóng bỏng hơn. Đây chính là Thiên Binh Thần Phù có thể giúp cho binh khí tiến giai thành Thần khí a!

Trách không được đắm đuối đệ tử Phiêu Miểu thiên cung lại thất thố như vậy, còn suýt chút nữa đã dẫn tới cục diện đồng môn tương tàn.

Tâm tình Phong Liệt kích động thật lâu, âm thầm cảm thán hành trình đi Tê Phượng sơn mạch lần này không tệ. Chẳng những chiếm được hai Vạn Hóa Quy Nguyên quả, thế nhưng còn ngoài ý muốn thu được Thiên Binh Thần Phù!

Bất quá, đối với việc dung hợp Thiên Binh Thần Phù này dung hợp với món thần binh nào trên người mình, Phong Liệt lại chưa thể ra quyết định ngay được.

Rất hiển nhiên, cấp bậc của Tỏa Long đài là cao nhất, một khi dung hợp Thiên Binh Thần Phù thì sẽ dễ dàng tiếp cận đến Thần khí hơn.

Nhưng Phong Liệt lại biết, một khi mình Minh đạo thì phải cần một món bản mệnh thần binh phù hợp.

Mà Thiên Binh Thần Phù chỉ có một, tất nhiên là phải dung hợp với bản mệnh thần binh của mình thì mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất.

Hơi trầm ngâm một lát, Phong Liệt quyết định cứ thu Thiên Binh Thần Phù lại đã, chờ mình ăn Vạn Hóa Quy Nguyên quả rồi sau đó tính tiếp.

Tiếp đó, hắn liền chôn thật sâu Bằng Hỏa Giám hài cốt chi tâm xuống nền đất của Long ngục, làm cho khí linh Cách Hách của Tỏa Long đài thất vọng một trận.

Lúc này, Thần Hỏa Huyền Quy bên ngoài dường như đã nguôi giận đi, nó vác cái mai rùa lớn hơn mười trượng chậm rãi hành tẩu trong sơn cốc, đi về một nơi sâu hơn trong Tê Phượng sơn mạch.

Phong Liệt lại đợi thêm nửa canh giờ nữa, thẳng đến lúc Thần Hỏa Huyền Quy đi thật xa thì hắn mới xuất hiện, cẩn trọng bay về phía ngoài Tê Phượng sơn mạch.

Về phần Tịch Diệt phân thân, Phong Liệt cũng không định mang nó đi.

654. Chương 760: Gặp Lại Long Khuynh Vân

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 760: Gặp lại Long Khuynh Vân

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hiện giờ, bằng vào tu vi Hóa Đan Cảnh nhất trọng thiên của mình, hơn nữa với rất nhiều thủ đoạn và bảo vật, bảo vệ mạng sống đã không khó.

Hơn nữa, Tịch Diệt phân thân liên quan đến truyền thừa của Thiên Diễm môn, một khi hiện thể thì tất sẽ rước lấy vô số rắc rối ỉn, vẫn nên giấu nó một thời gian thì tốt hơn. Huống chi, Tê Phượng sơn mạch này chính là một bảo địa tu luyện cho Tịch Diệt phân thân.

...

...

Nửa ngày sau, rốt cuộc Phong Liệt cũng đi ra khỏi Tê Phượng sơn mạch, về tới Phi Long thành.

Lệ phí vào thành của Phi Long chủ thành dĩ nhiên là một trăm miếng long tinh. Điều này không khỏi làm cho Phong Liệt oán thâm, không hổ là thiên hạ đệ nhất hùng thành, ngay cả phí vào thành cũng đắt nhất thiên hạ.

Ngay khi bước vào chủ thành, đồng tử Phong Liệt đột nhiên co rụt lại, hấn ngẩng đầu lên, cẩn thận quan sát bầu trời Phi Long thành.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, hấn chợt cảm thấy mảnh thiên địa này như có chút hư ảo, mình giống như đang đứng trong mộng cảnh vậy, khó có thể phân biệt giữa chân thật và hư ảo.

Nhưng nếu quan sát cẩn thận thì lại chẳng phát hiện ra điều gì, những người đi lại xung quanh đều là người thật, tòa thành lâu bên cạnh rõ ràng còn có một thiếu nữ quyến rũ ném mị nhãn ỉn.

- Chẳng lẽ là ảo giác sao?

Sau một lúc ngẩn ngơ, Phong Liệt cười khổ lắc lắc đầu, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

Hiện giờ, trong Phi Long thành đã chật kín người, trên đường cái phồn hoa của đô thành có vô số võ giả trẻ tuổi đang đi lại.

Phong Liệt bước đi trên đường cái, liền giống như một hạt mưa dung nhập trong biển rộng, cũng không tạo nên bao nhiêu sóng gió gì.

- Công tử! Ngài đã trở lại!

Bước vào thành không được bao xa, Huyết Sát Vương dĩ nhiên đã bước lên đón chào, cung kính hành lễ nói.

- Ủm.

Phong Liệt gật gật đầu hỏi:

- Đệ tử Ma Long giáo đang ở đâu?

- Công tử, tất cả đệ tử hạch tâm của Ma Long giáo đều đang ở Ma Long biệt viện phía bắc thành.

Huyết Sát Vương trả lời.

- Tốt, đi thôi.

...

Phi Long thành rất lớn, hơn nữa trong thành không cho phép ngự không phi hành, hai người Phong Liệt và Huyết Sát Vương thuê một chiếc xe ngựa, ước chừng mất khoảng gần nửa canh giờ mới đến được một tòa đại viện phía bắc thành, trên tấm biển lớn ngoài cửa có ghi: “Biệt viện của Ma Long giáo”.

Phong Liệt xuống xe, đưa mắt nhìn đại viện trước mặt một chút, trên mặt không khỏi xuất hiện vẻ nghi hoặc.

Từ ngoài nhìn vào, khu nhà này nhiều lắm chỉ chiếm diện tích hơn mười dặm, nhỏ như vậy thì có thể ở bao nhiêu người?

- Chủ nhân, e rằng thân phận hiện giờ của thuộc hạ không thích hợp tiến vào trong đó, thuộc hạ vẫn nên ở khách điểm thì hơn.

Huyết Sát Vương phía sau nói.

- Ủ, đi đi.

Phong Liệt hiểu được điều khó xử của Huyết Sát Vương, cũng không làm khó hắn, nhẹ gật đầu.

- Cảm ơn chủ nhân!

Sắc mặt Huyết Sát Vương hơi thả lỏng, nhưng lập tức ánh mắt hắn hơi lóe lên một chút, nói thêm:

- Chủ nhân, thuộc hạ đã điều tra được, tên Liêu Trung Hạo ngày đó dẫn đại quân cướp đoạt Thăng Tiên Quả chính là thành viên trực hệ của Liêu gia, một trong sáu mươi tư phó thành, chủ nhân cần cẩn thận với người này!

- Còn nữa, Tề Vân Hạc của Băng Long giáo đã thả tin tức chủ nhân đạt được Thăng Tiên Quả ra, hiện giờ có không ít người đang điều tra tin tức của chủ nhân, có cần thuộc hạ tìm cơ hội xử lý tên kia không?

- Hử?

Phong Liệt hơi nhướng mày lên, không ngờ rằng Tề Vân Hạc lại dùng chiêu này để trả thù mình, trên môi hắn dần nhếch lên một nụ cười khinh thường.

- Không cần để ý tới bọn chúng, trong Phi Long thành này cấm động thủ, bọn chúng cũng chẳng làm được gì đâu. Về phần Thăng Tiên Quả sao, người lan truyền tin tức này cho ta, một Thăng Tiên Quả đổi một món Chí bảo!

- Cái gì?

Huyết Sát Vương hơi sững sốt, đây thật đúng là mồi rộng a!

Tuy giá trị của Thăng Tiên Quả rất lớn, nhưng tuyệt đối không thể bằng được một món Chí bảo. Dù sao Thăng Tiên Quả chỉ có tác dụng với những người dưới Long Biển Cảnh, mà Chí bảo thì ngay cả cường giả Long Biển Cảnh cũng chưa chắc đã có!

Phong Liệt nghĩ ngợi một chút, tiếp tục nói:

- Mặt khác, nhớ điều tra xem có tin tức của U Nguyệt trong số những đệ tử Phiêu Miểu thiên cung đến đây không.

- Dạ! Thuộc hạ lập tức đi làm!

Huyết Sát Vương lên tiếng, sau đó nhảy lên xe ngựa, đi về phía xa xa.

Phong Liệt thì một mình tiến vào cánh cửa biệt viện của Ma Long giáo.

Ở trước cửa, có hai đệ tử Cương Khí Cảnh đang đứng nói chuyện phiếm. Thấy Phong Liệt đi tới, một người trong số đó đứng thẳng lên, ngạo mạn quát lớn:

- Đứng lại! Trọng địa của Ma Long giáo, người không phận sự miễn tiến vào!

Về mặt Phong Liệt lạnh nhạt, cũng không đáp lời, duỗi tay ném lệnh bài đệ tử của mình cho người nọ.

- Hử? Đệ tử hạch tâm của Âm Vũ Viện?

Sắc mặt người nọ trở nên ngưng trọng hơn vài phần, nói:

- Vào đi thôi! Âm Vũ Viện ở phía...

Đúng lúc này, một người đệ tử to béo khác đánh giá Phong Liệt vài lần, sau đó hai mắt đột nhiên máy động, do dự nói:

- Vị sư huynh này, xin hỏi ngài có phải Phong Liệt của Âm Vũ Viện không?

- Không sai!

Phong Liệt lạnh nhạt đáp.

- A? Phong sư huynh, ngài chính là thần tượng của tiểu đệ a! Phong sư huynh tuổi còn trẻ đã ôm ấp vô số mỹ nữ, hơn nữa mỗi người đều là quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, thật làm cho tiểu đệ bội phục vạn phần ! Tiểu đệ đã sớm muốn thỉnh giáo sư huynh một hai rồi...

Người đệ tử này vô cùng kích động, thế nhưng nhất thời đã quên đưa Phong Liệt tiến vào bên trong.

- Khụ khụ!

Phong Liệt ho khan hai tiếng, nhìn tên mập trước mắt mà dở khóc dở cười, không ngờ người này lại sùng bái về mặt tán gái của hắn,.

- Phong Liệt?

Đang lúc Phong Liệt buồn bực, một giọng nữ mang theo vẻ kinh ngạc vang lên từ phía sau.

Phong Liệt xoay người nhìn lại, hơi ngẩn ngơ một chút. Chỉ thấy cách đó trăm trượng, bảy tám thiếu nam thiếu nữ vây quanh một vị công tử ca tuấn mỹ vô cùng, chính đang từ từ đi về phía này.

Công tử tuấn mỹ kia đầu đội kim quan, mặc một chiếc trường bào của nam tử, tay cầm chiết phiến, phong lưu phóng khoáng.

Chẳng qua, mặc dù người này mặc đồ của nam tử, nhưng toàn thân lại phát ra cảm giác ôn nhu chỉ nữ tử mới có, hai gò má được trát chút phấn nhìn tuấn mỹ như ngọc, đôi mắt trong suốt, dáng người yếu đuối, trước ngực hơi nhô lên, phối hợp với thân nam trang này tạo nên một phong thái khác biệt.

Sau khi ngẩn ngơ, Phong Liệt hơi mỉm cười, từ trước tới giờ hắn mới chỉ gặp một nữ tử có loại ham mê này.

- Long Khuynh Vân, đã lâu không gặp!

Phong Liệt chấp tay, lạnh nhạt nói.

Nhìn đệ nhất thiên tài Kiên Vũ Viện ngày xưa từng oai phong một cõi, trong lòng hắn không khỏi có chút thổn thức.

Tuy lúc trước hai người có chút quá tiết, nhưng với hắn bây giờ mà nói, những việc nhỏ như vậy chỉ giống như trẻ con đùa nhau, tạo nên thêm vài phần hồi ức.

Long Khuynh Vân không trả lời, mỹ mâu trong suốt đánh giá Phong Liệt từ trên xuống dưới, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tò mò và dò xét.

Mấy thiếu nam thiếu nữ sau nàng cũng kinh ngạc đánh giá Phong Liệt, nhỏ giọng bàn tán điều gì đó.

655. Chương 761: Đến Rất Đúng Lúc!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 761: Đến rất đúng lúc!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Một lát sau, Long Khuynh Vân như thổi phào một hơi, lạnh nhạt nói với Phong Liệt:

- Ta biết nơi ở của đệ tử Âm Vũ Viện, để ta dẫn người đi.

Dứt lời, nàng liền dẫn đầu đi vào trong đại môn, những người phía sau cũng đều theo vào.

- Đa tạ!

Phong Liệt ngẩn người, sau đó lập tức nói cảm ơn, nhanh chóng theo sau.

- Phong sư huynh, về sau có cơ hội sẽ thỉnh giáo người tiếp!

Mắt thấy mấy người rời đi, tên mập phía sau lại rống lớn lên một câu.

- Này! Người có hâm hay không vậy? Tu vi của Phong sư huynh mạnh đến bậc nào? Thân phận bậc nào? Sao có thể dạy tên mập người cách tán gái được?

- Hừ! Người thì biết cái gì! Về mặt tán gái này, nam nhân không phân biệt tu vi hay thân phận! Phong sư huynh thật không hổ là thần tượng của ta, chẳng ai ngờ được ngay cả Long sư huynh không gần nam sắc cũng bị tán đổ!

- Người nói hươu nói vượn gì vậy? Nhìn Long sư huynh và Phong sư huynh cũng không quen thuộc lắm mà?

- Hừ hừ! Ngay cả điều này mà người cũng không hiểu à? Việc nhỏ như dẫn đường mà cần Long sư huynh tự thân xuất mã sao? Còn không phải là vì tiếp cận Phong sư huynh...

...

Hai đã đệ tử canh cửa này tự cho là thanh âm đã đủ nhỏ, nhưng lại không biết Phong Liệt và Long Khuynh Vân phía xa dễ nghe được rất rõ.

Phong Liệt thầm lắc đầu bật cười, hắn đưa mắt nhìn Long Khuynh Vân đang dẫn đường, nhưng lại lơ đãng phát hiện khuôn mặt tuyệt mỹ kia dường như hơi đỏ ửng lên.

Vài năm không gặp, hiện giờ Long Khuynh Vân vẫn xinh đẹp như trước, nhưng tu vi thì đã đạt tới Thần Thông Cảnh ngũ trọng thiên, thật sự làm cho Phong Liệt thán phục mình.

Bất quá, nghĩ đến việc nguy nam nhân này khi ở Nguyên Khí Cảnh đã thức tỉnh Đại thần thông Thiên Chấn thì hắn cũng không thấy kỳ quái nữa. Người ta chỉ cần đạt tới Cương Khí Cảnh đỉnh phong là có thể tiến vào Thần Thông cảnh mà chẳng cần để ý đến bình cảnh.

Biệt viện của Ma Long giáo đích xác là không lớn, bên trong tổng cộng chia làm hơn mười tiểu viện, bất quá mỗi tiểu viện đều bị một tầng hào quang trong suốt bao phủ lấy.

Khi tiến vào đại viện, Long Khuynh Vân chia tay mấy đệ tử khác, một mình dẫn Phong Liệt đi về phía sau đại viện.

- Phong Liệt, từ trên người người, ta chân chính hiểu được một câu...

Sau một lát, Long Khuynh Vân đột nhiên nhẹ giọng nói.

- Hử?

Phong Liệt chính đang lặng lẽ thưởng thức đường cong tuyệt đẹp từ phía sau, nghe được lời nói của Long Khuynh Vân thì không khỏi sửng sốt.

- Câu gì?

- Người tốt không sống lâu, tai họa dài ngàn năm.

Long Khuynh Vân chậm rãi nói.

Nàng nhìn phía trước, sắc mặt lạnh nhạt như thường, nhưng trong con ngươi lại hơi hiện lên tiểu ý.

- Quá khen!

Phong Liệt cười cười, cũng hơi bất ngờ vì Long Khuynh Vân lại nói ra lời này với mình.

Không lâu sau, hai người liền đi tới một tiểu viện ở phía sâu nhất.

- Đến rồi, bên trong chính là nơi ở của Âm Vũ Viện các người.

Long Khuynh Vân quay người lại, bình tĩnh nhìn Phong Liệt nói, sau đó liền không nhiều lời thêm nữa, lập tức rời đi.

- Đa tạ!

Phong Liệt nhìn bóng dáng của Long Khuynh Vân, nói.

- Người đã cảm ơn rồi.

- Ách...

Phong Liệt hơi ngạc nhiên, trên mặt đầy vẻ cổ quái, hần lắc lắc đầu muốn đi vào trong tiểu viện.

Nhưng vào lúc này, trong tai lại đột nhiên vang lên câu truyền âm của Long Khuynh Vân:

- Phong Liệt, cẩn thận người của Sở gia!

- Hử? Cẩn thận người của Sở Gia?

Cước bộ của Phong Liệt hơi khựng lại, sắc mặt âm tình bất định, lông mày hơi nhíu lại:

- Là Sở Hóa Long sao? Hừ! Bất kể người là ai, tốt nhất đừng gây chuyện với ta, nếu không ta sẽ cho người hối hận vì đã làm người!

Phong Liệt cười âm lãnh, cất bước đi vào.

Ngay sau đó, hần không khỏi kinh ngạc một trận, tiểu viện này nhìn từ ngoài vào thì rất nhỏ, nhưng bên trong lại có không gian khác, cực kỳ rộng lớn, thế nhưng có phạm vi đến tận mấy trăm dặm, có vô số những tiểu viện nhỏ khác, giống như một tòa thành nhỏ vậy.

- Đại sư huynh! Là Đại sư huynh đến đây!

Đột nhiên, một tiếng hô kinh hãi truyền đến từ phía trước. Rất nhanh, mười mấy đệ tử Âm Vũ Viện đã lao vọt đến đây.

Trong đó, có một gã thiếu niên Cương Khí Cảnh mà Phong Liệt thấy khá quen mắt, đúng là đệ tử hạch tâm Liễu Văn Huy, những người còn lại thì đều rất xa lạ.

- Tham kiến Đại sư huynh!

- Tham kiến Đại sư huynh!

...

Dưới sự dẫn dắt của Liễu Văn Huy, Phong Liệt tiến vào một tiểu viện độc lập cực kỳ trang nhã, cửa vào có một tấm mộc bài ghi: “Phòng chữ Thiên số một”.

Đây là gian tiểu viện mà cao tăng Âm Vũ Viện cố ý chuẩn bị cho Phong Liệt, bên trong hoàn cảnh trang nhã, mùi hoa thơm ngát, vị trí thượng giai, tất cả mọi phương diện đều hết sức xa hoa, thậm chí còn chuẩn bị mười nữ tử xinh đẹp hầu hạ hần.

Đối với việc này, Phong Liệt không cảm thấy có gì bất ngờ, hiện giờ tốt xấu gì hần cũng xem như một siêu cấp cường giả trấn giữ một phương của Âm Vũ Viện, nếu còn dùng loại đãi ngộ với tiểu đệ tử vừa rời núi thì mới khiến người ta khó hiểu.

Tin tức Phong Liệt đến rất nhanh đã truyền khắp nơi dừng chân của Âm Vũ Viện, thậm chí còn khiến cho cả biệt viện Ma Long giáo nổi lên một trận sóng to gió lớn.

- Này! Nghe nói Chuông ngự Đại sư huynh của Âm Vũ Viện là Phong Liệt đã tới! Đây chính là cường giả Hóa Đan Cảnh chân chính a!

- Đúng với! Không ngờ đệ tử đời sáu trăm tám tư của chúng ta sẽ xuất hiện một nhân vật khó lường như vậy! Hình như trong số đệ tử đời sáu trăm tám ba cũng chưa có mấy ai đạt tới Hóa Đan Cảnh a?

- Đúng vậy, mặc dù có mấy người đạt tới Hóa Đan Cảnh, nhưng đã sớm qua tuổi năm mươi rồi, không thể tham gia lần đại bỉ tuyển bạt này.

- Đi mau! Chúng ta tranh thủ đi bái phỏng Phong Liệt một chút! Thừa dịp hần còn chưa tấn chức hộ pháp mà kết lấy thiện duyên! Nếu không đến khi hần quyền cao chức trọng thì những người cùng thế hệ như chúng ta muốn gặp một lần cũng khó!

- Không sai!

...

Trong khoảng thời gian kế tiếp, “phòng chữ Thiên số một” tấp nập người ra kẻ vào, đến để bái phỏng Phong Liệt.

Trong những người này, có người thì Phong Liệt biết, nhưng cũng có rất nhiều hần không biết, làm nhất thời hần có chút sốt đầu mẻ trán, bận tới mắt tối mũi.

Những người đến đầu tiên tự nhiên là đám đệ tử hạch tâm đời thứ sáu trăm tám tư của Âm Vũ Viện do Triệu Thung, Liêu Văn Huy cầm đầu. Phàm là người có thể đến biệt viện này thì đều là tinh anh trong tinh anh, tu vi ít nhất cũng là Cương Khí Cảnh sơ kỳ, ước chừng hơn mười người. Bọn họ đến bái phỏng Đại sư huynh của viện phải mình tất nhiên là chuyện hợp tình hợp lý.

Mặc khác, ngay cả đệ tử đời thứ sáu trăm tám ba cũng có rất nhiều người đến bái phỏng, đệ tử đời sáu trăm tám ba có thể nói là cao thủ xuất hiện lớp lớp, thậm chí có hơn mười người tiến vào Thần Thông Cảnh, mà ngay cả mấy tên hộ pháp Thần Thông Cảnh của Âm Vũ Viện đến chủ trì đại cục cũng đều tới giao hảo.

Ngoài ra, còn có một số đệ tử thiên tài của viện phái khác mộ danh mà đến, đều muốn chiêm ngưỡng phong thái của người mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Ma Long giáo.

Mà mấy nhân vật linh quân như Tề Xương Vũ của Kiên Vũ Viện, Hồng Phi Dương của Thiên Vũ Viện tuy không đến, nhưng đều cho người đưa đưa thiệp đến thay mặt.

656. Chương 762: Đến Rất Đúng Lúc!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 762: Đến rất đúng lúc!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Ở mấy năm trước, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi đều cực ghen tị với Phong Liệt. Nhưng cho đến bây giờ, có chín phần đệ tử trẻ tuổi của Ma Long giáo đều không cảm thấy ghen tị với Phong Liệt nữa, mà thay vào đó là sự kính sợ.

Dù sao Phong Liệt chỉ dùng có bốn năm mà đã đạt tới cảnh giới mà cả đời người khác cũng chưa chắc đạt được – Hóa Đan Cảnh!

Nếu ai còn ghen tị một yêu nghiệt như vậy thì căn bản chính là tự làm khó mình.

Lúc đầu, Phong Liệt còn nhần nại hàn huyên vài câu với những đồng môn đến bái phỏng, nhưng dần dần phiên nối tiếp phiên, cuối cùng hần chỉ có thể giao cho đám người Triệu Thung và Liêu Văn Huy đi tiếp đón, còn mình thì ở trong phòng tĩnh tâm dưỡng thần.

Hiện giờ còn cách đại chiến tuyển bạt gần một tháng, ngay sau đó sẽ tiến vào cổ chiến trường của Thiên Long vực.

Thừa dịp trong khoảng thời gian này, Phong Liệt định tiêu hóa những thứ tốt trong tay mình, tranh thủ nâng cao thực lực thêm một bước. Dù sao trong cổ chiến trường Thiên Long Vực thì thực lực càng mạnh càng tốt.

Phong Liệt lấy một chiếc bình nhỏ màu vàng ra khỏi trữ vật giới chỉ, bên trong có một giọt tinh huyết lớn chừng nắm tay – Long Hoàng tinh huyết.

Nhìn giọt tinh huyết này, ánh mắt Phong Liệt không khỏi có chút phức tạp. Hắn rất muốn nuốt giọt tinh huyết này, nhưng lại lo tu vi tâm cảnh của mình không đủ, không không chế được thực lực bạo tăng mà tẩu hỏa nhập ma.

- Ài, nếu có thể đề cao tu vi tâm cảnh thì tốt biết mấy...

Phong Liệt khẽ thở dài, không khỏi cảm thấy có chút khó khăn, nhưng rất nhanh hai mắt hắn đã sáng lên, trong đầu nghĩ tới một thứ.

- Ủm? Cục Nhạc Hồi Hồn đan?

Đúng lúc này, phòng khách dưới lầu mơ hồ truyền đến một tiếng quát của nữ tử.

- Phong Liệt! Tên lừa đảo đáng giận nhà ngươi! Mau lăn ra đây!

- Diệp sư muội, Đại sư huynh còn đang nghỉ ngơi, ngươi nên...

- Hừ! Ta mặc kệ, bây giờ ta muốn thấy hắn! Nói mà không giữ lời, đồ lừa đảo!

...

Bên trong gian phòng, Phong Liệt nghe giọng nữ quen thuộc kia, khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

- Hắc hắc, đến đúng lúc lắm!

- Văn Huy, để Thiên Tử lên đi!

Phong Liệt truyền âm nói với phía dưới.

- Vâng!

Ngay khi thanh âm Liêu Văn Huy vừa dứt, chỉ nghe mấy tiếng bước chân rầm rầm thật mạnh. Theo đó, cửa phòng Phong Liệt bị người ta đập văng ra.

Ngay sau đó, một thiếu nữ tuyệt sắc xuất hiện trước cửa. Hai tay nàng chống eo, mắt hạnh ửng đỏ, bộ ngực hơi phập phồng, tức giận trừng mắt nhìn Phong Liệt.

Không hề nghi ngờ, thiếu nữ này đúng là Diệp Thiên Tử.

Mấy tháng không gặp, giai nhân vẫn xinh đẹp như trước, giống như một đóa hồng kiều diễm đang nở rộ, làm người ta nhìn vào là không dời mắt đi nổi.

Chẳng qua, lúc này Diệp Thiên Tử lại có vẻ hơi tiêu tụy, vẻ mặt giống như một người phụ nữ bị người ta bội tình bạc nghĩa, oán khí rất lớn. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ buồn bực, giống như hận không thể tiến lên hung hăng cắn Phong Liệt vài cái cho bõ tức.

Thấy trận thế như vậy, Phong Liệt không khỏi hơi sững sốt. Hắn vung tay lên đóng cửa phòng lại.

- Thiên Tử, ngươi sao vậy?

Phong Liệt nghi hoặc hỏi.

- Phong Liệt! Vì sao ngươi không đến?

Diệp Thiên Tử thở phì phì quát hỏi một tiếng.

Dứt lời, môi nàng hơi mím lại, trong mắt ẩn chứa nước mắt, lông mày nhíu chặt.

- Ách...

Phong Liệt hơi ngần ngại, hắn hiểu Diệp Thiên Tử đang nói đến việc mình đến nhà cầu hôn. Lúc đó hắn nói ỉnh ba tháng, nhưng đến cuối cùng hắn vẫn không quyết định được, cho nên mới kéo dài tới hiện tại.

Hắn cười khổ một chút, muốn tiến lên ôm lấy giai nhân, nhưng Diệp Thiên Tử lại lui lại né đi, quát lớn nói:

- Đừng đụng vào ta! Đồ lừa đảo!

- Thiên Tử, không phải còn chưa đến ba tháng sao? Hơn nữa, hôm nay vi phu mới đến Phi Long thành, người xem...

Phong Liệt bất đắc dĩ buông tay xuống, nhưng dưới ánh mắt hoài nghi của Diệp Thiên Tử, hẳn lại phát hiện lời giải thích của mình có chút vô lực.

- Oa...

Sau một lát, môi Diệp Thiên Tử hơi chu ra, khóc lớn thành tiếng, hung hăng nhào vào trong lòng Phong Liệt, giống như mình bị ủy khuất rất lớn vậy. Một bên khóc nức nở, một bên nàng còn đánh loạn lên ngực Phong Liệt.

- Tử Phong Liệt! Xú Phong Liệt! Người nói mà không giữ lời! Tỷ tỷ nói nam nhân các người đều là những tên lừa đảo bội tình bạc nghĩa! Ô ô ô!

- Phong Liệt! Tỷ tỷ nói người không cần ta nữa! Ta không tin đó là sự thật... Ô ô ô...

Sau một lúc ngẩn ngơ, Phong Liệt dần ôm chặt lấy giai nhân, trong lòng không khỏi có chút tự trách. Về chuyện này, đích thật là có lỗi của hắn, hắn đã không quan tâm đến cảm nhận của Diệp Thiên Tử.

Thử nghĩ một chút, đối với một thiên kim tiểu thư trước giờ chưa từng chịu nửa điểm ủy khuất, sau khi mây mưa lại chẳng để ý đến người ta cả ba tháng trời, điều này đúng là có phần quá đáng.

- Thiên Tử xinh đẹp như vậy, lại đáng yêu nữa, sao ta lại không cần người chứ? Tỷ tỷ người rõ ràng là ghen tị một cách trắng trợn, chúng ta không cần để ý đến nàng!

Phong Liệt dùng sức ôm chặt giai nhân, vui cười an ủi.

- Ô ô, không được nói xấu tỷ tỷ!

- Rồi! Rồi! Không nói đến nàng nữa.

...

...

Phong Liệt mất cả nửa ngày, hao hết miệng lưỡi mới ngăn cản được thể công bằng nước mắt của Diệp Thiên Tử. Chính hắn cũng đã miệng đắng lưỡi khô, đầu đầy mồ hôi lạnh. nguồn (.)

Thật lâu sau Diệp Thiên Tử mới yên tĩnh lại, nằm trong lòng Phong Liệt ngẩng khuôn mặt đầm lệ lên nói:

- Phong Liệt, vậy người định bao giờ mới đến cưới ta?

Phong Liệt duỗi tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, khẽ thở dài nói:

- Thiên Tử, người cũng biết mấy người U Nguyệt, Tiểu Yên Tiểu Lục đấy. Hơn nữa hiện giờ U Nguyệt còn không rõ tung tích, nếu bây giờ ta cưới người, ngày sau phải đối mặt với U Nguyệt thế nào đây? Chẳng lẽ người muốn ta làm một nam nhân bội tình bạc nghĩa sao?

- Ta...

Diệp Thiên Tử hơi quỳnh lên, đôi môi khẽ nhếch, cúi đầu lẩm bẩm nói:

- Người ta cũng không có ý đó, cùng lắm thì... Cùng lắm thì người cưới các nàng luôn một thể không được sao? Người ta không thèm để ý!

- Ta muốn cưới các nàng một thể, nhưng cũng phải tìm được người thì mới cưới được a!

Phong Liệt cười khổ lắc lắc đầu.

- Hừ hừ! Đồ đa tình!

Diệp Thiên Tử hậm hực véo lên hông Phong Liệt một cái.

Phong Liệt đau đến mức nhe răng nhếch miệng, nhưng trong lòng lại oán thầm không thôi. Nếu ta không đa tình thì chẳng phải người sẽ tương tư đơn phương cả đời fsao?

Đương nhiên, những lời này đánh chết hấn cũng không dám nói ra.

Bất quá, Phong Liệt cũng có cách trả thù của mình. Hai tay hấn chậm rãi nhếch lên từ eo của giai nhân, lập tức chạm vào hai ngọn núi thịt cao ngất, tùy ý xoa bóp một trận, trong lòng không khỏi vô cùng sáng khoái.

- A... Đồ xấu xa!

Thân thể Diệp Thiên Tử run lên, cả người nhất thời bủn rủn không chịu nổi, vô lực tựa trong lòng Phong Liệt, hai má hồng đến mức có thể nhỏ ra nước.

- Hắc hắc hắc! Thiên Tử, người đến đúng lúc lắm, vi phu có thứ tốt muốn cho người.

Phong Liệt cười xấu xa, bẻ ngang người giai nhân đi đến chiếc giường lớn trong phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên đó.

Cảm nhận được sự mềm mại tuyệt vời truyền đến từ hai tay, Phong Liệt chỉ cảm thấy hạ thể mình bành trướng lên, dục hỏa dần dần bùng cháy, khó có thể ức chế.

- Thứ gì vậy? A! Đáng ghét! Người cởi quần áo người ta làm gì? Trời còn chưa tối mà!

657. Chương 763: Kịch Tình Qua Đi

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 763: Kịch tình qua đi

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Khuôn mặt Diệp Thiên Tử nóng như có lửa đốt, nhẹ nhàng vịn vẹo vòng eo mảnh khảnh. Bộ dáng từ chối nhưng lại thâm nghiêm đón này làm Phong Liệt hồ to ăn không tiêu, hô hấp càng trở nên dồn dập hơn.

- Hắc hắc, thứ này phải cởi hết quần áo mới dùng được...

- Hả? Đây là thứ đan dược gì? A... Đừng... A... Aaaaa!

- Đây là Cực Nhạc Hồi Hồn đan, về phần hiệu quả sao, dùng rồi sẽ biết, hắc hắc...

- A... Phong Liệt... A... A... Aaaaa!

...

Bên trong gian phòng rất nhanh đã vang lên một loạt tiếng động vô cùng hấp dẫn, những tiếng thổ dốc rên rỉ thật lâu không dừng.

Trên giường lớn, một đôi nam nữ trần trụi lần lượt đạt đến đỉnh của dục vọng và tâm linh, quên đi hết cả mọi thứ trên thế gian, đắm chìm trong cực lạc mà không thể tự kiềm chế.

Dần dần, linh hồn của hai người dần tiến vào một thế giới kỳ dị...

Một ngày sau, Phong Liệt mở hai mắt ra, trong mắt tràn ngập mờ mịt. Hấn nhìn quanh phòng, thế nhưng nhất thời quên mất mình đang ở đâu.

Thẳng đến hấn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của giai nhân đang ngủ say thì tâm thần mới dần về tới sự thật, lập tức nhớ ra mình đang ở trong phòng chữ Thiên số một.

- Phù... Đan dược này thật đáng sợ!

Phong Liệt thở nhẹ một hơi, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi. Hắn không ngờ rằng phương pháp tăng lên tâm cảnh của Cực Nhạc Hồi Hồn đan lại là như vậy.

Cực Nhạc Hồi Hồn đan vậy mà lại ẩn chứa ba mươi sáu đạo mộng cảnh hoàn toàn khác nhau. Trong mỗi mộng cảnh thì Phong Liệt và Diệp Thiên Tử đều sắm vai một nhân vật mới. Có tiểu phu và thôn phụ, có phú ông nhà giàu và tiểu thiếp, có hoàng đế và phi tử, còn có cả một đôi thần tiên quyến lữ, vân vân và mây mây.

Trong ba sáu mộng cảnh, Phong Liệt và Diệp Thiên Tử trải qua hồng trần vạn kiếp, nếm hết cay đắng ngọt bùi, trải qua ba sáu lần sinh tử, mỗi một mộng cảnh đều cực kỳ chân thực. Hoặc là nói, đây căn bản là ba mươi sáu cuộc đời của hai người.

- Ừm...

Lúc này, Diệp Thiên Tử trong lòng hắn “ưm” khẽ một tiếng, từ từ tỉnh lại, trong mỹ mâu cũng tràn ngập vẻ mờ mịt.

Nàng nhìn nhìn Phong Liệt, mơ màng nói:

- Người là ai a? Bây giờ ta đang ở đâu? A! Tại sao ta lại không mặc quần áo?

Đột nhiên, Diệp Thiên Tử duyên dáng hô to một tiếng, thân thể run nhẹ, lập tức muốn nhảy dựng lên.

Phong Liệt nhìn vẻ mơ hồ của giai nhân, không khỏi cảm thấy một trận buồn cười. Xem ra Diệp Thiên Tử còn chưa tỉnh táo lại từ mộng cảnh.

Hắn vội duỗi tay ra ôm chặt lấy thân thể mềm lại của giai nhân, trong miệng quát khẽ:

- Thiên Tử, tỉnh táo lại! Ta là Phong Liệt!

- Phong Liệt?

Diệp Thiên Tử vừa định giãy dụa, nhưng sau khi nghe tên Phong Liệt, thân hình liền hơi khựng lại, ánh mắt mê mang cũng dần dần khôi phục vẻ tỉnh táo.

Nàng kinh ngạc sờ sờ hai má Phong Liệt, thì thào nói:

- Phong Liệt, ta không mơ đấy chứ? Hình như ta đã chết rất nhiều lần, hiện giờ chúng ta có còn sống không?

- Ha ha! Nha đầu ngốc này, đương nhiên là chúng ta còn sống rồi, lúc trước chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Phong Liệt cười khẽ một tiếng, giải thích cho nàng.

- A!

Nghe Phong Liệt giải thích như vậy, rốt cuộc Diệp Thiên Tử cũng chân chính hoàn hồn lại, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn không hề có chút vui mừng nào.

Nàng nằm trong lòng Phong Liệt như một con mèo nhỏ dịu ngoan, mỹ mâu nhìn chăm chăm khuôn mặt Phong Liệt, mơ hồ có chút lo lắng nói:

- Phong Liệt, chúng quy lại cuối cùng chúng ta cũng sẽ chết, đúng không?

- Ách...

Phong Liệt hơi ngần ngại, nhất thời không biết nên trả lời nàng thế nào cho phải. xem tại

Đối với phàm nhân mà nói, trăm năm đã là cả đời, sau trăm tuổi chắc chắn sẽ già chết. Mà đối với Long Vũ giả, có thể sống thêm mấy trăm năm, hay nhiều là cả ngàn năm. Về phần cường giả Long Biên Cảnh, sống mấy ngàn năm cũng chẳng phải việc gì khó, nhưng bất kể thế nào thì cuối cùng cũng sẽ chết. Đây gần như chính là thiên lý, không ai có thể trường sinh bất tử.

Mặc dù có một số rất ít người luân hồi chuyển thế, nhưng đó đã là một con người mới, không còn là mình trước kia, vãn vãn chỉ có một chút trí nhớ từ kiếp trước mà thôi.

Giống như đám người Sở Huyền, Long Nghịch kia, bọn họ sớm đã không phải là Ma Long Hoàng lòng lấy thiên cổ nữa, mà chỉ hơn người khác được một chút trí nhớ mà thôi. đọc truyện mới nhất tại .

Hơi trầm ngâm một lúc, Phong Liệt vỗ nhẹ lên lưng giai nhân, nhẹ giọng nói:

- Thiên Tử, có thể chúng ta sẽ chết, nhưng đó là chuyện của rất lâu sau này. Hơn nữa, chỉ cần tu vi của chúng ta không ngừng đề cao, thọ nguyên cũng sẽ theo đó mà tăng thêm. Nếu có thể đột phá Long Biến Cảnh, đột phá Hoàng Cảnh, thậm chí có thể đạt tới mức thiên địa tề thọ* ấy chứ!

(*trường thọ cùng với trời đất)

- Ủm, Phong Liệt, ta muốn ở bên cạnh ngươi, mãi cho đến lúc chết, có được không?

Diệp Thiên Tử nắm chặt tay Phong Liệt, vẻ mặt tràn đầy mong đợi nhìn hắn nói.

- Hử?

Phong Liệt hơi sững sốt, hắn mơ hồ cảm thấy thiếu nữ trước mặt có gì đó khác thường, giống như trở nên đa sầu đa cảm hơn, chẳng lẽ ảnh hưởng của Cực Nhạc Hồi Hồn đan lớn đến như vậy?

- Có được không hả?

Diệp Thiên Tử bĩu bĩu môi, có chút không vui hỏi thêm một câu.

- Được!

Phong Liệt cười gật gật đầu, thề thốt nói:

- Nhưng ta sẽ không để ngươi chết, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau.

- Ủm...

Diệp Thiên Tử vui mừng gật gật đầu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn ngập vẻ hạnh phúc.

Đột nhiên, nàng bật ngồi thẳng dậy, làm cho đôi đại bạch thủ trước ngực nhảy lên nhảy xuống, chỉ nghe nàng hớn hờ hô to một tiếng:

- Phong Liệt, ta cảm thấy tu vi tâm cảnh tăng lên rất lớn! A ha, người ta lại có thể dùng Thánh Nguyên Đan rồi!

Phong Liệt còn đang bị đôi đại bạch thủ trắng nõn kia che mắt, một bên vươn tay đi bóp đại bạch thủ, một bên mơ mơ màng màng nói:

- Ủm? Mà Thánh Nguyên Đan là gì vậy?

- Thánh Nguyên Đan chính là... A! Đáng ghét!

Diệp Thiên Tử then thùng gất lên một tiếng, cuống quýt chui vào trong chăn túc giận nhìn Phong Liệt, vẻ xấu hổ đáng yêu kia làm cho Phong Liệt lại nóng cả người.

- Hừ! Đồ xấu xa!

Diệp Thiên Tử vừa thấy không ổn thì liền vội vàng chui vào trong chăn mặc quần áo. Thẳng đến lúc che lấp cả thân thể trắng nõn hoàn mỹ lại thì mới khoan thai bỏ chăn ra, cười cười đứng trước mặt Phong Liệt.

Phong Liệt ngại ngùng sờ sờ mũi, trong lòng lại cười thầm không thôi.

Tuy tính cách của Diệp Thiên Tử có phần hoạt bát, điều ngoa, nhưng đối với chuyện nam nữ lại vẫn khá bảo thủ, điểm này cũng khá giống với Tiểu Lục. Phong Liệt cũng không muốn quá ép nàng, Diệp Thiên Tử như vậy lại tạo nên một hương vị khác hoàn toàn.

Tâm thần Phong Liệt chợt động, một bộ hắc ý chớp mắt đã xuất hiện trên người, thuận tiện hơn Diệp Thiên Tử rất nhiều.

Đôi mắt Diệp Thiên Tử chớp chớp, hơi hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều, nàng nũng nịu giải thích:

- Phong Liệt, công dụng của Thánh Nguyên Đan giống với Long Nguyên Đan, đều là trực tiếp cung cấp Nguyên lực, nhưng hiệu quả của Thánh Nguyên Đan mạnh hơn Long Nguyên Đan cả ngàn vạn lần, người xem, chính là thứ này!

Nàng một bên hưng phấn giải thích, một bên lấy ra một viên đan dược màu vàng lớn chừng đốt ngón tay, đưa tới trước mặt Phong Liệt.

658. Chương 764: Khiêu Khích

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 764: Khiêu khích

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt tiếp nhận đan dược, rõ ràng cảm thấy trong đó ẩn chứa một cỗ Nguyên lực khổng lồ, có thể cho võ giả trực tiếp hấp thu Nguyên lực, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

- Thánh Nguyên Đan chẳng những ẩn chứa Nguyên lực kinh người, hơn nữa còn có thể trực tiếp giúp cho võ giả trùng kích bình cảnh. Trong vòng Cường Khí Cảnh, một viên có thể giúp người ta tăng lên hai tầng! Phong Liệt, viên đó cho người, ta còn có!

Nói xong, Diệp Thiên Tử liền đưa một chiếc bình nhỏ có chứa năm viên Thánh Nguyên Đan cho Phong Liệt.

- Vấn đề cho người dùng đi, lấy cảnh giới hiện giờ của ta, nó đã không có bao nhiêu hiệu quả nữa.

Phong Liệt cười cười, từ chối ý tốt của giai nhân.

Đồng thời trong lòng hắn cũng thầm giật mình với nội tình của các đại gia tộc. Có đan dược nghịch thiên như Thánh Nguyên Đan, muốn tạo nên một số hậu bối thiên tài cũng không khó a!

- Ủm, cũng đúng.

Diệp Thiên Tử chán nản gật gật đầu, nhưng lập tức lại hưng phấn nói:

- Vậy người giúp ta hộ pháp, người ta muốn tu luyện một lúc!

- Ủm, người cứ ở đây yên tâm tu luyện đi, ta sẽ hộ pháp cho.

Phong Liệt gật gật đầu.

Diệp Thiên Tử mỉm cười, sau đó khoanh chân ngồi phịch xuống giường. “Ầm” một tiếng, khí thể của nàng đột nhiên phóng ra ngoài, phía sau xuất hiện bốn đạo hư ảnh Ma Long dài hơn năm trượng.

Theo đó, môi nàng bỗng hé mở, ngậm một viên Thánh Nguyên Đan vào miệng, bắt đầu luyện hóa nó.

Thấy Diệp Thiên Tử tiến vào trạng thái, Phong Liệt cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trải qua một phen kích tình dài đến cả ngày, dược lực của Cực Nhạc Hồi Hồn Đan cũng phát huy đến cực hạn. Phong Liệt cảm thấy tu vi tâm cảnh của mình được đề cao thêm rất nhiều. Hắn nghĩ trong một thời gian rất dài nữa cũng không cần lo lắng về vấn đề tâm cảnh, hai ngàn vạn Long tinh kia tiêu rất đáng.

Tiếp đó, hắn cũng không lập tức thôn phệ Long Hoàng tinh huyết, mà một bên hộ pháp cho Diệp Thiên Tử, một bên nhắm mắt dưỡng thần, chậm rãi cô đọng tâm tình.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, khoảng nửa canh giờ sau, thân thể Diệp Thiên Tử bỗng ầm ầm chấn động, hư ảnh Ma Long phía sau tăng lên năm đạo, sau đó khí thể lại tiếp tục tăng trưởng.

Phong Liệt đưa mắt nhìn, trong lòng hơi có chút giật mình. Chỉ nửa canh giờ ngắn ngủi mà Diệp Thiên Tử đã từ Cương Khí Cảnh tứ trọng thiên tăng lên đến ngũ trọng thiên, tốc độ này cũng tương đối kinh người.

Đúng lúc này, tai hắn hơi giật giật, mơ hồ nghe thấy những tiếng ồn ào truyền đến từ ngoài tiểu viện.

Lông mày hắn hơi nhướng lên, hơi trầm ngâm một chút, sau đó hắn đứng dậy nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

...

- Hừ! Thước thời thì tránh ra! Nếu không đừng trách bản công tử không khách khí!

Trong tiểu viện, một thiếu niên ăn mặc hoa lệ, vẻ mặt ngang ngược ngoại phóng khí thế, kiêu ngạo uy hiếp đám đệ tử Âm Vũ Viện do Triệu Thung và Liêu Văn Huy cầm đầu đang chắn trước người.

Bên cạnh thiếu niên này là một thiếu nữ xinh đẹp có bảy tám phần tương tự với Diệp Thiên Tử, đúng là tỷ tỷ của nàng – Diệp Thiên Quỳnh.

Phía sau hai người còn đi theo bảy tám đệ tử trẻ tuổi mặc trang phục Ma Vũ Viện, tu vi đều ở trong vòng Thần Thông Cảnh.

Lúc này khuôn mặt tuyệt mỹ của Diệp Thiên Quỳnh đằng đằng sát khí, dường như còn có chút lo lắng, thỉnh thoảng lại nhìn thoáng qua xung quanh.

- Chư vị! Đại sư huynh của chúng ta có dặn dò bất cứ ai cũng không được quấy nhiễu hắn! Nếu các người đến bái phỏng Đại sư huynh, tất nhiên bản công tử sẽ rất hoan nghênh, nhưng nếu đến gây chuyện... Hừ hừ, vậy cứ việc thử xem, chắc các người cũng nghe qua tính cách của Đại sư huynh rồi.

- Đừng nói Liêu mỗ khinh thường các người, cho dù tất cả các người gộp lại cũng chẳng đỡ nổi một chiêu của Đại sư huynh chúng ta!

Liêu Văn Huy hoành đao đứng trước mặt mọi người, trên mặt không hề sợ hãi, âm trầm cười lạnh nói.

- Người... nguồn

Thiếu niên kiêu ngạo kia sững người lại, tuy nhìn rất tức giận nhưng đáy mắt lại mơ hồ lộ ra một chút khiếp ý, không dám xông vào.

Diệp Thiên Quỳnh bên cạnh không khỏi buồn bực, nén giận nói với thiếu niên:

- Triệu Trùng! Không phải người nói muốn khiêu chiến Phong Liệt à? Sao bây giờ còn chưa thấy Phong Liệt đã sợ rồi?

- Ách... Việc này... Thiên Quỳnh, muốn khiêu chiến thì cũng phải theo quy định chứ? Triệu Trùng ta luôn rất quang minh chính đại, nếu hiện giờ Phong Liệt đang bế quan, mặc dù bản công tử thắng cũng sẽ không rõ ràng a!

Ánh mắt thiếu niên lóe lên, gấp giọng giải thích.

Về mặt Diệp Thiên Quỳnh giận dữ, vừa định tiếp tục châm chọc thì trong viện đột nhiên truyền tới một thanh âm lạnh nhạt:

- Là ai muốn khiêu chiến ta?

- Là Đại sư huynh đi ra!

Về mặt Triệu Thung vui mừng, nói.

Còn đám Triệu Trùng thì không khỏi cảm thấy căng thẳng, co đầu rút cổ thu hồi khí thế, trở nên quy củ hơn rất nhiều.

- Hừ! Phong Liệt, giao Thiên Tử ra đây!

Diệp Thiên Quỳnh lại không chút e ngại, quay đầu về phía người tới, quát khê.

Phong Liệt chậm rãi đi ra khỏi lầu các, lạnh nhạt nhìn thoáng qua đám người Diệp Thiên Quỳnh đứng phía ngoài viện, phân phó nói:

- Để bọn họ vào đi!

- Vâng! Đại sư huynh!

Chúng đệ tử Âm Vũ Viện lên tiếng, tránh ra một lối vào cho đám người Diệp Thiên Quỳnh.

Diệp Thiên Quỳnh hất mặt lên hừ khê một tiếng, dẫn đầu tiến vào trong viện.

Mà đám đệ tử Ma Vũ Viện thì lại có chút do dự, cả đám đều cảm thấy rất bất an dưới ánh mắt của Phong Liệt, trong lúc nhất thời không biết có nên tiến vào hay không, về phần khiêu chiến thì lại càng không dám nói tới rồi.

Mấy người Triệu Trùng cũng đã là cao thủ Thần Thông Cảnh, được cho là người nổi bật trong đệ tử đời sáu trăm tám ba, nhưng bọn hắn đều biết một việc, lấy tu vi Thần Thông Cảnh của mình khiêu chiến cường giả Hóa Đan Cảnh thì chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Lúc trước hắn tuyên bố khiêu chiến Phong Liệt trước mặt Diệp Thiên Quỳnh chỉ là muốn lên mặt trước mỹ nhân mà thôi. Hiện giờ thật sự gặp phải Phong Liệt, hắn còn chẳng dám ho he nữa câu.

Phong Liệt cũng chẳng để ý đến bọn họ, xoay người đi vào trong phòng khách, tùy ý ngồi xuống, lập tức có một thiếu nữ tiến lên dâng trà.

Sau khi đi vào, mỹ mẫu của Diệp Thiên Quỳnh quét xung quanh một vòng, dường như không phát hiện ra người mình muốn tìm, khuôn mặt nhất thời trở nên giận dữ, lạnh lùng nói:

- Phong Liệt, Thiên Tử đâu? Người đưa nó đi đâu rồi?

Sắc mặt Phong Liệt biến thành hơi có chút khó coi, hắn tự nhận ở phương diện đối đãi với phái nữ thì nhân phẩm còn mình còn rất có cam đoan, nhưng giờ phút này nghe khẩu khí của Diệp Thiên Quỳnh cứ như mình là hoa hoa công tử dụ dỗ nữ tử đẳng hoàng vậy, trong lòng không khỏi có chút khó chịu.

Bất quá, lo lắng đến việc nữ nhân này sẽ trở thành chị vợ mình, hắn cũng không muốn phát tác, chỉ lạnh nhạt nói:

- Thiên Tử chính đang bế quan, chờ một lát là nàng sẽ xuống.

- Bế quan? Hừ! Ngày thường ở nhà Thiên Tử cũng chẳng thích bế quan, vì sao phải bế quan ở chỗ của người?

Diệp Thiên Quỳnh hừ lạnh một tiếng, vẫn muốn ép hỏi đến cùng.

Giờ phút này, trong mỹ mẫu của nàng mơ hồ sát khí, vẻ oán độc chợt lóe qua sâu trong đáy mắt.

Nhìn thiếu niên trước mắt này, một người rất có hàm dưỡng như nàng cũng chẳng thể bảo trì nổi sự bình tĩnh.

659. Chương 765: Khiêu Khích(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 765: Khiêu khích(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Chính là thiếu niên này phá hủy hạnh phúc mà nàng chờ mong nhiều năm, nhưng lại vì muội muội nên nàng chẳng thể báo thù cho người yêu, loại thống khổ này đã tra tấn nàng rất lâu rồi.

Hôm nay tiếp tục nhìn thấy Phong Liệt, nàng thật sự đã không thể kiềm chế nổi nữa, dần dần đã đi tới ranh giới của sự bùng nổ.

Nghe câu chất vấn của Diệp Thiên Quỳnh, sắc mặt của Phong Liệt trở hơi lạnh xuống, dần dần mất đi tính nhẫn nại, bình tĩnh nói:

- Hoặc là người chờ ở đây một lát, hoặc là ngày khác lại đến, Phong mỗ còn có việc khác, xin thứ cho không thể tiếp đãi!

Dứt lời, hần đứng dậy đi về phía cầu thang lên lầu.

- Phong Liệt! Người đứng lại đó cho ta!

Diệp Thiên Quỳnh quát lớn lên, giống như rất căm tức với hành vi vô lễ của Phong Liệt, ngực hơi phập phồng lên xuống, hai tay nắm chặt đến mức trắng bệch.

Cước bộ của Phong Liệt bỗng dừng lại, chậm rãi quay người lạnh lùng nói:

- Diệp Thiên Quỳnh, hi vọng người nên hiểu cho rõ, lúc trước là Triệu Thanh Lâm chủ động trêu chọc ta, vậy nên ta cũng chẳng nợ người điều gì! Cho nên, tốt nhất ở trước mặt ta người nên thu hồi cái tính Đại tiểu thư đó! Ta có thể dễ dàng tha thứ cho Thiên Tử, nhưng không có nghĩa là ta sẽ tha thứ cho người!

- Người còn dám nhắc đến Thanh Lâm? Ta... Ta muốn giết người!

Thân thể Diệp Thiên Quỳnh hơi run lên, sắc mặt thoáng cái đã biến đổi, một đôi mắt mờ mờ như muốn phun ra lửa.

Oanh!

Khí thể của Cương Khí Cảnh cửu trọng thiên được ngoại phóng, làm một số đồ vật lặt vặt trong phòng khách đổ vỡ ngã nghiêng.

Xuy!

Thân thể Diệp Thiên Quỳnh nhoáng lên, một đạo kiếm quang màu đen thoáng hiện trên không trung, chớp mắt đã đâm đến ngực Phong Liệt, duệ khí vô cùng sắc bén nhắm thẳng vào tim.

Sắc mặt Phong Liệt không đổi, hần lạnh lùng nhìn Diệp Thiên Quỳnh, hắc y trên người hơi bay lên.

Đinh! Rắc!

Theo một tiếng động giòn tan, một đoạn mũi kiếm đã đâm lên áo Phong Liệt, nhưng lập tức đã gãy thành hai đoạn rơi xuống mặt đất. Mà Phong Liệt thì lại không chút sứt mẻ, trước ngực thậm chí còn không để lại một chút dấu vết.

Diệp Thiên Quỳnh đứng trước người Phong Liệt, tay nắm chuôi kiếm, trong lòng không khỏi hoảng sợ, ý nghĩ cũng tỉnh táo hơn vài phần.

- Đây chính là Huyền bảo tam phẩm a! Đây... Đây là thực lực của Hóa Đan Cảnh?

- Thực lực của Hóa Đan Cảnh? Người cũng quá đề cao chính mình rồi.

Phong Liệt khinh thường cười lạnh nói.

- Thiên Quỳnh...

Đám người Triệu Thung, Liêu Văn Huy, Triệu Trùng phía ngoài nghe được động tĩnh bên trong, tất cả đều vội vàng vọt vào, nhưng lại gặp phải cục diện như vậy. cả đám không khỏi vô cùng kinh ngạc.

- Thiên Quỳnh, người không sao chứ?

Triệu Trùng khẩn trương nói, nhưng vẫn không đến gần thêm.

Sau khi ngăn ngại, sắc mặt Diệp Thiên Quỳnh trở nên bình tĩnh như nước, nàng ném chuôi kiếm trong tay xuống mặt đất, nhìn Phong Liệt trầm giọng nói:

- Phong Liệt, nếu người dám để cho Thiên Tử chịu một chút ủy khuất, nhất định ta sẽ bắt người phải trả một cái giá thật đắt mà người không tưởng tượng nổi! Chúng ta đi!

Dứt lời, nàng cũng không đợi Phong Liệt trả lời, bước đi về phía bên ngoài tiểu viện. Cả đám Triệu Trùng đầy mặt khó hiểu, sau đó đều chấp tay với Phong Liệt, vội vàng theo đi ra ngoài.

Phong Liệt nhìn bóng hình xinh đẹp có chút tiêu tụy kia, trong lòng khẽ thời dài. Hắn biết, cái rắc rối này tạm thời xem như đã giải quyết.

- Đại sư huynh, người không sao chứ?

Thấy Phong Liệt ngẩn người, Triệu Thung không khỏi lên tiếng hỏi.

Phong Liệt ngẩng đầu liếc nhìn mọi người một cái, khẽ cười nói:

- Ta không sao, tất cả mọi người ngồi đi! Mà nói tiếp, từ khi ta rời khỏi Âm Vũ Phong, mọi người cũng chưa từng tụ họp lần nào!

- Ha ha! Những việc Đại sư huynh làm đều là việc lớn, mà đám tiểu đệ thì vẫn ở trên núi nhận sự che chở của tiền bối, thật là hổ thẹn a!

Liêu Văn Huy cười ngược ngừng nói.

- Đúng vậy, đúng vậy! Những việc Đại sư huynh làm trong mấy năm nay đều vô cùng kinh thiên động địa, khiến đệ tử đời này của Âm Vũ Viện chúng ta đều nở mày nở mặt với đệ tử mười bảy viện phái khác.

- Đại sư huynh, sau này khi tiểu đệ có chút thành tựu, có thể đi theo Đại sư huynh hay không? Chỉ cần làm một chân lính hầu dưới trướng Đại sư huynh là tiểu đệ đã cảm thấy mỹ mãn rồi!

...

Phong Liệt mỉm cười nhìn những ánh mắt cực nóng của các sư đệ mình, trong lòng hắn có một ý tưởng.

- Các vị sư đệ muốn đến Tứ Phương thành giúp ta, vi huynh tất nhiên vô cùng hoan nghênh! Chỉ cần Viện Chủ đại nhân không phản đối, đương nhiên ta sẽ không bạc đãi người một nhà!

Phong Liệt cười khẽ nói.

- Đại sư huynh, lời ấy là thật sao? Tốt quá rồi!

- Nếu bị phân phối đến các thành trì khác, có khi phải làm pháo hôi vài năm mới có cơ hội xuất đầu. Mà ở dưới trướng Đại sư huynh thì tất nhiên sẽ được nhiều chỗ tốt hơn rồi!

...

Tuy những người này đều có tu vi Cương Khí Cảnh, trong mắt người thường cũng thuộc về hàng ngũ thiên tài. Nhưng một khi bị phân phối đến các lãnh địa thì lại rất khó xoay sở. Bởi vì chiến lược thường quy ở các lãnh địa đều là tu vi Cương Khí Cảnh, cao thủ Cương Khí Cảnh ở đây nhiều như mây, chẳng đáng giá tiền. Nếu có người quen chiếu cố thì tất nhiên sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Lúc mọi người ở đây đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên có hai gã trung niên nhân đi vào trong tiểu viện.

Hai người này nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, tu vi Thần Thông Cảnh. Một người mặc trang phục hộ pháp của Âm Vũ Viện, người còn lại thì mặc trang phục hộ pháp Thiên Vũ Viện. Cả hai nhìn đều rất vội vàng, phảng phất như có tâm sự trong lòng.

- Phong... Phong đại nhân!

Tên hộ pháp Âm Vũ Viện mở miệng hô.

Từ lúc hai người đi vào thì Phong Liệt đã nhận ra, vị hộ pháp Âm Vũ Viện kia tên là Chu Vũ, ngày hôm qua còn đến bái phỏng hắn.

Hơi trầm ngâm một chút, Phong Liệt dẫn theo tất cả mọi người đi ra ngoài.

- Chu hộ pháp, hai người gọi ta Phong Liệt là được rồi.

Phong Liệt chấp tay, bình tĩnh nói.

- Không dám, lẽ không thể bỏ. Nếu tin tức Phong đại nhân tiến vào Hóa Đan Cảnh truyền về trong viện, nói không chừng bây giờ đã là Ngân Dực hộ pháp rồi.

Chu Vũ chấp tay cười nói.

Phong Liệt cười cười, cũng không so đo vấn đề xưng hô nữa, mở miệng hỏi:

- Không biết hai vị hộ pháp tìm đệ tử có chuyện gì?

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, cuối cùng Chu Vũ thở dài, mở miệng nói:

- Phong đại nhân, là như thế này. Đệ tử Kim Long giáo đặt lời dãi ở Long Huyết đấu vũ tràng, tuyên bố khiêu chiến đệ tử trẻ tuổi tinh anh của Ma Long giáo chúng ta. Từ hôm qua đến giờ, Ma Long giáo chúng ta đã tổn thất không ít đệ tử thiên tài.

- Hôm nay, tuy mấy người Hồng Phi Dương, Lý Phong, Long Khuynh Vân đã đi, nhưng chỉ thiếu cao thủ Hóa Đan Cảnh tọa trấn, mà bên thế hệ trẻ của Kim Long giáo thì lại có chừng ba cao thủ Hóa Đan Cảnh, cho nên, người xem...

Nói xong, hai người đều nhìn về phía Phong Liệt một cách mong đợi, hiển nhiên là không quá yên tâm vấn đề an toàn của các đệ tử, muốn Phong Liệt đứng ra chấn nhiếp.

Quan hệ đối địch của Kim Long giáo và Ma Long giáo đã kéo dài từ thời xa xưa rồi. Mỗi lần có cơ hội thì đều đấu đá lẫn nhau, chuyện như vậy thế nhân cũng đã quá quen thuộc.

Bất quá, từ trước đến giờ đều là thế hệ trẻ tranh phong, thế hệ trước không được nhúng tay, nếu không rất dễ sẽ biến thành đại chiến giữa hai phái, tạo nên kết cục không thể挽回.

660. Chương 766: Tề Tụ Đấu Vũ Tràng

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 766: Tề tụ đấu vũ tràng

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nghe Chu Vũ nói vậy, bọn người Triệu Thung, Liêu Văn Huy đều không khỏi kích động một trận. Cả đám xoa tay, gần như muốn thay Phong Liệt đồng ý đề nghị này.

Bọn họ đều tuổi trẻ khí thịnh, huyết khí đang lúc phương cương, đối với những việc tranh đấu tàn nhẫn như thế này đều vô cùng ham thích.

Trong lòng Phong Liệt chợt động, ánh mắt hơi nheo lại.

- Chu hộ pháp, người nói lời dãi đã bắt đầu từ ngày hôm qua?

- Không sai!

Chu Vũ đáp.

- Kẻ chủ trì phía sau màn của Kim Long giáo là Kim Sở Ngạn sao?

Phong Liệt mỉm cười hỏi.

- Hử? Sao người biết được? Đúng vậy, người phát động đúng là thập thái tử của Kim Long thiên triều – Kim Sở Ngạn!

Về mặt Chu Vũ hơi ngẩn ngơ.

- Hừ! Kim Sở Ngạn sao? Xem ra người còn chưa chịu từ bỏ ý định!

Trong lòng Phong Liệt âm thầm cười lạnh, từ mấy câu nãy giờ mà hắn đã suy đoán ra tám chín phần mười. Chỉ sợ đây chính là âm mưu của Kim Sở Ngạn, mục đích tất nhiên là chính mình.

Hắn vốn định lập tức đáp ứng, nhưng lại lo đến Diệp Thiên Tử đang bế quan, lông mày không khỏi nhíu lại.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng bước chân nhẹ nhàng.

- Phong Liệt, xảy ra chuyện gì à?

Người lên tiếng đúng là Diệp Thiên Tử. Xem ra nàng vừa tĩ mĩ ăn mặc một phen, vốn đã là giai nhân tuyệt sắc khó gặp, giờ phút này lại càng thêm xinh đẹp lóa mắt, làm chúng nam nhân ở đây đều không khỏi cảm thấy kinh diễm.

Trong lòng Phong Liệt cũng không khỏi sinh ra chút tự hào, hắn mỉm cười, vừa định giải thích cho giai nhân thì đồng tử chợt co rút lại, nhìn giai nhân đi tới mà hít một hơi khí lạnh.

- Cửu... Cửu trọng thiên?

Đang lúc Phong Liệt kinh hãi, Liêu Văn Huy bên cạnh vội vàng giải thích cho Diệp Thiên Tử:

- Diệp sư muội, là người của Kim Long giáo đang lập lời đài muốn khiêu chiến đệ tử Ma Long giáo chúng ta, đã có không ít người đi...

Nghe xong, hai mắt Diệp Thiên Tử nhất thời sáng lên, nhin không được mà vỗ tay hoan hô nói:

- Như vậy là có náo nhiệt để xem rồi? Thật tốt quá! Phong Liệt, dẫn người ta đi xem được không?

- Ách...

Ở Long Huyết Đại Lục, trong đại đa số võ giả thành trì đều là cấm động võ, bởi vì lực lượng gây thiệt hại Long Vũ Giả thật sự quá mạnh mẽ, hơn nữa là cao thủ Thần Thông Cảnh trở lên, chỉ cần không cẩn thận một cái thậm chí có thể đem toàn bộ tòa thành trì hóa thành phế tích.

Mà đấu vũ tràng bên trong thành, cũng là một nơi không tệ cung cấp cho các võ giả giải quyết mâu thuẫn với nhau, rất được Long Vũ Giả hoan nghênh.

Long Huyết đấu vũ tràng Phi Long Thành, chính là một đấu vũ tràng có lịch sử dài lâu nhất trên đại lục, chi nhánh cơ hồ có ở khắp cả Long Huyết Đại Lục.

Dưới sự hướng dẫn của Chu Vũ, Phong Liệt mang theo một đám đệ tử Âm Vũ Viện đi tới một sân nhỏ ở phía đông bên ngoài Phi Long Thành.

Sân nhỏ này nhìn qua cực kỳ đơn sơ, không có cửa đồ sộ, không có cung điện màu sắc long lánh, trên cổng có năm chữ nhỏ Long Huyết đấu vũ tràng màu đỏ như máu sáng loáng, xiêu xiêu vẹo vẹo, hai bên ngoài cửa còn có trắng hán là người bình thường đang đứng ngủ gật, thật sự là rất tầm thường.

Bất quá, mọi người cũng không có chút lòng khinh thị nào, bởi vì cửa của đấu vũ tràng có thể nói là người ra người vào tấp nập, mỗi thời mỗi khắc đều có ngàn vạn người ra ra vào vào, nối liền không dứt, tiếng động lớn rầm rĩ vang lên tận mây xanh.

Trong đó không thiếu một vài cường giả Thần Thông Cảnh, Hóa Đan Cảnh, phô trương lớn, tiếng hô của các loại hung thú âm ỉ lớn tới rung trời.

Chỉ đứng ở ngoài cửa đã có thể làm cho người ta sinh ra một cảm giác nhiệt huyết sôi trào, trên mặt của một đám đệ tử trẻ tuổi của Âm Vũ Viện cũng không khỏi lộ ra vẻ kích động.

Mà sau một khắc, sau khi đám người Phong Liệt tiến vào đại môn của đấu vũ tràng, hoàn cảnh chung quanh nhất thời biến đổi, mọi người thoáng cái tiến vào một khoảng không trong thiên địa, đập vào mắt tất cả mọi người chính là vô số đấu người đang đứng khắp mọi nơi trong đấu vũ tràng, trong tai truyền đến tiếng hô hoán, gào thét long trời lở đất.

- Hoa ... hoa ... hoa ...

Một luồng sóng reo hò điếc tai nhức óc.

Diệp Thiên Tử nhin không được dùng hai tay che lỗ tai lại, đôi lông mày khe khẽ chau lên, nói:

-Phong Liệt, nơi này thật sự rất âm ỉ a!

Phong Liệt khẽ mỉm cười, nói:

-Người nếu không thích, thì về nhà trước chờ ta đi.

-Không được! Ta muốn nhìn xem người dạy dỗ người của Kim Long Giáo thế nào!

Diệp Thiên Tử vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, lắc đầu nói.

Mà giờ khắc này, đám người Liêu Văn Huy, Triệu Trang cũng không khỏi cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, chiến ý trong mắt mạnh mẽ dâng lên, không khí sôi trào ở nơi này đúng là đủ để khiến người ta điên cuồng, dễ dàng liên khời dậy tính tính hiếu chiến của nam nhân.

Từng đấu vũ trảng đều được bố trí tại sâu dưới đất tới mấy trăm trượng, bị một cấm chế tòa có hình dạng là một cái chén lớn treo ngược bao phủ lấy xung quanh, tách ra khỏi thánh phòng phía ngoài, thánh phòng còn lại là có hình bậc thang kéo dài hướng về phía trước, đủ để chịu tải mấy chục vạn người vây xem.

Trong không khí tràn ngập một mùi máu tanh cổ xưa nhàn nhạt, làm người ta rất dễ nghĩ đến nơi đây là một cổ chiến trường đã trải qua ngàn vạn lần đại chiến, tồn tại vô số vong hồn.

-Phong đại nhân, Kim Long Giáo mượn sân bên kia! đọc truyện mới nhất tại .

Chu Vũ chỉ chỉ một chiếc hố lớn khổng lồ ở phía xa kia, truyền âm nói với Phong Liệt.

-Ừm.

Phong Liệt gật đầu, một bên chậm rãi tiến lên, một bên ngưng mắt nhìn lại.

Người xem ở chung quanh sân đấu này cùng với những sân đấu khác có sự bất đồng, trên căn bản đều là một loạt những nhân sĩ mặc đồng loạt trang phục giáo phái, hơn nữa phần lớn là đệ tử của thập đại Chân Long giáo phái.

Giờ phút này, có kết giới đặc biệt tách khu vực giữa sân với xung quanh ra riêng biệt, đang có hai gã võ giả chiến đấu với nhau, khó phân thắng bại.

-Mau nhìn! Là Phong Liệt của Ma Long Giáo tới!

- Ừm? Phong Liệt tới? Lần này có trò hay để nhìn a! Di, mỹ nữ kia là ai? Thật xinh đẹp a!

- Đó chính là Nhị tiểu thư Diệp Thiên Tử một trong những dòng chính của Sở gia chiếm cứ lực thập tứ tọa phó thành! Người đừng có đánh chủ ý lên người ta, người ta là hoa đã có chủ!

- Uy! Nghe nói Phong Liệt từng chém chết Kim Sở Ngạn, không biết là thật hay giả a?

- Ngừng! Kim Sở Ngạn bây giờ còn sống, người nói chuyện này là thật hay giả a?

- Chuyện này thiên chân vạn xác! Một vị tiền bối của Phong Sát Minh chúng ta tận mắt thấy Phong Liệt chém đầu Kim Sở Ngạn! Kim Sở Ngạn nếu có thể còn sống chỉ sợ cũng phải trả một cái giá đắt mà chúng ta không tưởng tượng nổi!

- Không biết lần này cuộc chiến giữa Kim Sở Ngạn cùng Phong Liệt người nào có thể thắng được?

- Hừ hừ! Cần quái gì phải quản tới chuyện ai thắng ai thua, tốt nhất là có thể đồng quy vu tận, chúng ta chỉ cần xem cuộc vui là tốt rồi!

”...”

Phong Liệt đến, từ xa liền rơi vào trong mắt của đệ tử các đại giáo phái, hai mắt của đám người kia không khỏi sáng choang, tâm thần mong đợi.

Việc thù hận của Phong Liệt cùng Kim Sở Ngạn đã sớm ồn ào khiến tất cả mọi người đều biết, bởi vậy đã gia tăng thêm không ít người xem.

661. Chương 767: Xuất Thủ!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 767: Xuất thủ!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi (.

Phong Liệt sắc mặt lạnh nhạt, ánh mắt chậm rãi quét về phía những võ giả ở phía trên thính phòng, rất nhanh hắn liền phát hiện không ít khuôn mặt quen thuộc, như Tề Văn Hạc, Lăng Cô Thành, Tiểu ma nữ, Mộc Thiên Tình của Băng Long Giáo, có cả Thủy Vô Khuyết của Ngân Long Giáo, Lôi Vạn Quân của Lôi Long Giáo, Nguyệt Vô Song của Tuyệt Vọng Kiếm Phái, Long Nghịch ... vân vân, trên căn bản tuyệt đỉnh thiên tài của các đại giáo phái đều đến đông đủ, đội hình vô cùng lớn.

Về phần tình hình bên trong kết giới của đấu vũ tràng, nhân mã một vàng một đen hai màu phân biệt rõ ràng lại càng cực kỳ thấy được, chính là đám người Long Khuynh Vân, Hồng Phi Dương dẫn dắt đệ tử Ma Long Giáo cùng đám người Kim Sở Ngạn, Kim Sở Hiên dẫn dắt đệ tử Kim Long giáo, cũng là hai phe tranh đấu chủ yếu.

Giờ khắc này, theo Phong Liệt dần dần đến gần đấu vũ tràng, từng đạo ánh mắt của mọi người mau chóng rơi vào trên người Phong Liệt, có kinh ngạc, có tò mò, có mừng rỡ, có bất thiện, có oán độc, không đồng nhất mà cùng nhìn về phía hắn.

Trong đó, Long nghịch, Kim Sở Ngạn, Kim Sở Hiên một đám người có cừu oán với Phong Liệt trong ánh mắt nhìn về phía hắn cũng gần như muốn ăn thịt người, hận ý phê thiên, về phần đám người Tề Văn Hạc còn lại trên mặt đều nở nụ cười lạnh, vẻ mặt giống như đang xem cuộc vui.

Phong Liệt cười nhạt một tiếng, đối với những ánh mắt này không thèm để ý chút nào, chẳng qua là đối với một vài người quen biết khẽ gật đầu tỏ ý chào hỏi, sau đó liền dẫn mọi người của Âm Vũ Viện bước đi vào đấu vũ tràng ở bên trong kết giới, cùng đệ tử Ma Long Giáo hội hợp lại chung một chỗ.

- Ra mắt Phong sư huynh!

Một đám đệ tử Ma Long Giáo rồi rít hướng tới Phong Liệt làm lễ ra mắt, Phong Liệt khẽ khẽ chấp tay với mọi người tỏ ý đáp lễ.

- Phong sư huynh tới! Thật tốt quá! Ma Long Giáo chúng ta cũng có cường giả Hóa Đan Cảnh trấn giữ!

Một gã đệ tử Thiên Vũ Viện của Ma Long Giáo thấp giọng hoan hô nói.

-Đúng a! Chỉ bất quá, Kim Long giáo cũng là có ba tên cường giả Hóa Đan Cảnh, chúng ta bên này chỉ có một mình Phong Liệt, cũng khiến cho người ta có thể lo a!

- Nhưng! Sợ cái gì! Các người chẳng lẽ không biết Phong sư huynh lúc trước dùng sức lực của mấy trăm cao thủ tứ đại gia tộc, một mình đánh gục mười mấy tên cường giả Hóa Đan Cảnh, thực lực như vậy, không phải mấy người của Kim Long giáo vừa mới tấn nhập Hóa Đan Cảnh có thể đỡ nổi?

-Nói cũng đúng a! Bất quá, Kim Sở Ngạn kia lại là Kim Long hoàng huyết mạch, Thần Thông Cảnh kinh người, cũng không thể khinh thường a...

”...”

Một đám đệ tử Ma Long Giáo nhìn thấy Phong Liệt là cường giả Hóa Đan Cảnh đến, nhất thời lo lắng ít đi vài phần, một đám người mặt mày hớn hở, khí thế tăng mạnh.

Mà ngược lại, đệ tử của Kim Long Giáo sắc mặt đều trở nên ngưng trọng, ánh mắt trở nên hoảng sợ.

Ánh mắt Phong Liệt quét một vòng dịch tả song phương, rất nhanh liền đại khái hiểu rõ về tình thế của hai phe.

Ma Long Giáo ở một bên, bọn người Long Khuynh Vân, Lý Phong, Hồng Phi Dương, Đông Phương Chiến, Đông Phương Trác đạt đến Thần Thông Cảnh, ngoại trừ những người đó ra, còn có hơn mười người nổi bật xuất sắc trong sáu trăm tám mươi ba đại đệ tử, tất cả đều là tu vi Thần Thông Cảnh, còn dư lại mấy trăm người thì đều thuộc cảnh giới Cương Khí Cảnh.

Kim Long Giáo ở một bên, số lượng cao thủ dưới Thần Thông Cảnh cũng không chiếm ưu thế hơn so với Ma Long Giáo, nhưng người ta lại có ba tên cường giả Hóa Đan Cảnh trấn giữ, mặc dù chưa từng xuất thủ, nhưng chỉ dựa vào khí thế để so sánh với Ma Long Giáo thì cũng mạnh hơn rất nhiều.

Kim Sở Ngạn ngồi đó, vô cùng nổi bật bên trong mọi người, khí thế trên người hùng hồn như núi, hấn hòm nay rõ ràng cũng là một trong những cường giả Hóa Đan Cảnh.

Hai mắt của hắn giống như chim ưng lạnh lùng nghiêm nghị, gắt gao nhìn chăm chăm vào Phong Liệt, ý tứ khiêu khích ẩn chứa trong đó không cần nói cũng biết.

Hai gã cao thủ Hóa Đan Cảnh khác có tuổi hơi lớn, nhìn qua ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, sắc mặt trầm ổn, bộ dạng vô cùng bí hiểm.

Phong Liệt biết, đối thủ hôm nay của chính mình chính là ba người Kim Sở Ngạn, những người khác đều không đáng giá nhắc tới.

Lúc này, vừa vặn hai người giao chiến trong sân cũng phân thắng bại, cũng là một vị đệ tử Cương Khí Cảnh của Ma Long Giáo đem đệ tử Kim Long Giáo một đao chém thành hai nửa, đại thắng mà về, trong nhất thời người người của Ma Long Giáo hoan hô, mọi người của Kim Long Giáo cũng là tức giận không dứt.

- Phong Liệt! Người giết người thân thiết nhất của ta, thù này không đội trời chung! Hôm nay bốn thế tử cần phải cho người nợ máu trả bằng máu!

Đột nhiên, một thanh âm mang theo sự oán độc vô cùng vang dội trong thiên địa, nhất thời đem tất cả tạp âm đều áp chế.

Ánh mắt Phong Liệt vừa động, gương mặt nhìn về phía trước, chỉ thấy người vừa nói chuyện chính là Kim Sở Hiên - Đại thế tử của Lục Vương Phủ ở Kim Long Thiên Triều mà mình đã từng quen biết ở Ma Long Sơn Mạch.

Mẹ đẻ của Kim Sở Hiên từng muốn giết chết Phong Liệt là vì báo thù cho tỷ tỷ Lam Vân Phượng, kết quả ngược lại bị Phong Liệt giết chết.

Giờ khắc này, khuôn mặt anh tuấn của Kim Sở Hiên mơ hồ trở nên vặn vẹo, oán độc vô cùng, cừu hận đối với Phong Liệt tựa hồ so với Kim Sở Ngạn ở bên cạnh hắn còn sâu đậm hơn.

Vừa dứt lời đồng thời, thân hình Kim Sở Ngạn lập tức thoáng một cái, rơi vào trong sân, trường kiếm trong tay chỉ về hướng Phong Liệt ở phía xa kia.

- Hừ! Người như ngươi cũng xứng để đại ca của ta nợ máu trả bằng máu sao? Quả thực là chê cười!

Trong đám người Ma Long Giáo, một gã công tử ca dáng vẻ kiêu ngạo lớn lối khinh thường hừ lạnh một tiếng, lập tức liền muốn đi vào trong sân nghênh chiến.

Phong Liệt đảo mắt vừa nhìn, người lên tiếng nguyên lai là Tề Xương Vũ của Kiên Vũ Viện, là Nhị đệ tiện nghi của mình.

Hôm nay, Tề Xương Vũ cũng đã đạt đến Thần Thông Cảnh Nhất Trọng Thiên, thực sự làm cho Phong Liệt âm thầm lấy làm kinh hãi.

Kế tiếp, Tề Xương Vũ vừa định tiến vào trong sân đại chiến cùng Kim Sở Hiên, lại đột nhiên phát hiện một thân ảnh yếu diệu đã đi trước một bước tiến vào trong sân, chính là Long Khuynh Vân.

-Ừm? Tiểu nữ, nguyên lai là ngươi, người đã từng là bại tướng dưới tay ta!

Kim Sở Hiên nhìn Long Khuynh Vân, khinh thường trên choker nói.

Long Khuynh Vân cười nhạt, lạnh lùng nói:

- Bại tướng dưới tay ngươi sao? Ta hiện tại muốn nhìn xem ngươi còn có thể đánh bại ta hay không!

Phong Liệt hôm nay là Định Hải Thần Châm của Ma Long Giáo nhất phương, tự nhiên sẽ không dễ dàng xuất thủ, hắn tùy ý ngồi xuống một cái ghế bên cạnh, cùng ngoài Kim Sở Ngạn ở xa xa ngàn trượng kia trái biệt, lạnh nhạt chú ý trận chiến của Long Khuynh Vân cùng Kim Sở Hiên trong đấu vũ trường.

Tất cả mọi người còn lại ánh mắt đều nhìn chăm chăm lên trên người Long Khuynh Vân cùng Kim Sở Hiên, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Hai người này đều là nhân vật thiên tài thanh danh hiển hách trong hai đại giáo phái, chẳng những có thiên phú kinh người, hơn nữa còn có xuất thân hiển hách, một hồi long tranh hổ đấu thoáng cái đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

- Phong Liệt, ngươi nói người nào trong bọn họ sẽ thắng?

Đôi mắt đẹp của Diệp Thiên Tử nhẹ nhàng lưu chuyển, hỏi Phong Liệt.

-Ừm? Hắn là Long Khuynh Vân đi.

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- Nga, vậy ta đây liền chọn Long Khuynh Vân thắng!

Diệp Thiên Tử khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng, vội vàng uốn éo vòng eo chạy ra bên ngoài kết giới, tiến về phía sân thượng đấu vũ trường nơi mở các cuộc cá độ để đánh cược.

Phong Liệt nhẹ nhàng ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó không khỏi lắc đầu bật cười.

- Oanh ... oanh ...

662. Chương 768: Xuất Thủ!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 768: Xuất thủ!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Long Khuynh Vân cùng Kim Sở Hiên đồng thời thả khí thể ra, một người là Thần Thông Cảnh Ngũ Trọng Thiên, một người là Thần Thông Cảnh Lục Trọng Thiên, khí thể mạnh mẽ làm cả vùng đất bụi đất cuộn cuộn, cuồng phong từng trận nổi lên, khí thể của hai người dần dần tăng lên tới cực hạn.

Từ cảnh giới nhìn lại, hai người dường như cũng có chút xê xích, cũng không có ưu thế tuyệt đối có thể nói, khiến ọi người vô cùng hồi hộp mà theo dõi.

Ánh mắt của Long Khuynh Vân sắc bén, kiếm khí xông lên tận trời, một bộ trường sam màu trắng sữa trên người lay động theo gió, nghiêng nhiên có được phong phạm của nhất phái nữ kiếm khách.

Ba năm trước đây ở phía trên Ma Long Sơn Mạch, nàng từng bại dưới tay Kim Sở Hiên, nếu không phải Phong Liệt vừa vận chạy tới, chỉ sợ kết quả có thể lo.

Mà giờ khắc này, giao phong cùng Kim Sở Hiên lần nữa, hắn đã quyết định chủ ý muốn đánh bại Kim Sở Hiên, xóa bỏ sự hổ thẹn lúc trước. đọc truyện mới nhất tại .

”Xoẹt ... xoẹt ... xoẹt ... ”

Huyết Long Kiếm trong tay Long Khuynh Vân khẽ run lên, liên tiếp mấy đạo kiếm khí màu huyết sắc xẹt qua hư không, nhanh đâm về phía Kim Sở Hiên.

Kiếm quang bén nhọn trực tiếp xuyên thẳng vào nội tâm, làm cho tâm thần của mọi người chung quanh không khỏi trở nên căng thẳng, sắc mặt ngưng trọng.

- Hừ! Long tiểu nữ, nhìn dáng dấp người như vậy dường như không tiến bộ nhiều lắm đi!

Kim Sở Hiên cũng là khinh thường cười một tiếng, nhưng động tác dưới tay không hề chậm, một thanh đại kiếm nặng nề màu vàng liên tục vũ điệu ở trước người.

”Ông ... ”

Một màu vàng chắn ngang trước ngực hắn, nhanh chóng khuếch trương về phía trước, nghênh đón kiếm khí của Long Khuynh Vân.

”Oanh! Oanh! Oanh!”

Huyết sắc kiếm khí đâm vào phía trên bình phong che chỗ màu vàng kia, theo một trận nổ vang đình tai nhức óc, mau chóng tiêu tán vô hình.

Một kích vô công, Long Khuynh Vân không tức giận chút nào, nàng lạnh lùng cười một tiếng, huyết kiếm trong tay xuất ra một đạo huyết long uốn lượn hung hăng đánh về phía Kim Sở Hiên!

- Huyết Long Thao Hải.

”Ngang ... ”

Một tiếng long ngâm cao vút, huyết sắc Cự Long dài hơn mười trượng mang theo cuồng nộ chấn uy, quanh co đụng vào trước người Kim Sở Hiên.

”Răng rắc ... ”

Một tiếng giòn vang.

Bình phong che chỗ màu vàng mà Kim Sở Hiên té ra bị vỡ tan tành tạo thành mảnh vụn bay đầy trời, biến mất vô hình, mà huyết long lại tiếp tục đánh về phía trước ngực Kim Sở Hiên!

- Ủm? Là thần thông chiến kỹ!

Con người Kim Sở Hiên khẽ co rút lại, trong nháy mắt hắn liền nhận ra, trong đạo huyết long này hàm chứa Ma Long đại thần thông Thiên Chấn Chi Uy, cao thủ đồng giai sử dụng đại thần thông cũng không thể ngăn chặn!

Thần thông chiến kỹ này lấy đại thần thông làm chiến kỹ trụ cột, so với thi triển đại thần thông dùng ít sức hơn, uy lực cũng mạnh mẽ hơn nhiều, Âm Minh Thần Chưởng của Phong Liệt coi như là một chiêu thức thần thông chiến kỹ.

- Long tiểu nữ, người tốt lắm! Chỉ tiếc chỉ dựa vào chút năng lực ấy đã nghĩ rằng có thể thắng được Bốn công tử, còn xa xa cũng không đủ nhìn!

- Phân Kim Thập Tam Trảo.

Kim Sở Hiên âm tà cười một tiếng, tay phải duy trì kiếm thức, tay trái liên tiếp xuất ra mười ba trảo, một mảnh trảo ảnh màu vàng mang theo khí tức có tính hủy diệt đột nhiên chụp vào phía trước huyết long, thế nhưng cũng là một chiêu thức thần thông chiến kỹ cực kỳ ỉm.

”Rầm rầm rầm ... ”

Một trận nổ lớn vang lên.

Mười ba đạo Kim trảo cùng huyết long âm âm va chạm vào nhau, huyết long chậm rãi tiêu tán, hóa thành cương khí loạn lưu đầy trời, căn quét ra khắp không trung.

Sau khi mười ba đạo Kim trảo bẻ vụn huyết long, tiếp tục đánh về phía Long Khuynh Vân, trong chớp mắt liền tiến tới gần hơn một trượng trước người Long Khuynh Vân.

Sắc mặt của Long Khuynh Vân không thay đổi, một bên lắc mình bay ngược lại, một bên vũ điệu huyết kiếm trong tay.

”Bá bá bá ... ”

Liên tiếp chém ra vài kiếm, rốt cục chém vỡ mười ba đạo Kim trảo.

Nhưng trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng đã tái nhợt đi mấy phần, khóe miệng lóe ra một tia máu.

- Tốt!

- Kim sư huynh uy vũ! Bắt giữ tiểu nữ kia về nhà làm ấm giường a!

- Ha ha ha ha!

Một đám đệ tử Kim Long Giáo thấy Kim Sở Hiên chợt vừa giao thủ liền chiếm thế thượng phong, cũng không khỏi hô vang, các loại lời nói xấu xa, dâm tục đều vang lên không dứt.

Mà toàn bộ Ma Long Giáo sắc mặt đều trở nên ngưng trọng, ẩn hiện sự tức giận, âm thầm thay Long Khuynh Vân đổ một trận mồ hôi lạnh.

Bên trong đấu vũ tràng này không có bất kỳ quy củ nào có thể nói, chỉ cần đi vào kết giới, vậy thì chết sống có số, giờ phút này đã có không ít đệ tử Ma Long Giáo rục rịch ngóc đầu dậy, chuẩn bị tiếp ứng cho Long Khuynh Vân.

Chỉ cần người ở bên trong kết giới cũng coi như là một bên tham chiến, hôm nay trong kết giới này đã tụ tập hơn bốn, năm trăm người của hai đại giáo phái, không cẩn thận thì sẽ trở thành một cuộc hỗn chiến siêu cấp.

Ánh mắt Phong Liệt khe khẽ nheo lại, hẳn chẳng qua là chú ý hướng đi trong tràng, lại không có một chút ý tứ sẽ ước thúc chúng đệ tử Ma Long Giáo bên người.

- Ha ha ha! Long tiểu nữ, cảm giác như thế nào? Thật ra thì, cái mà nữ nhân phải làm nhất chính là nằm ở trên giường hầu hạ nam nhân, về phần những việc đánh đánh giết giết, đây đều là chuyện của nam nhân! Có phải hay không a! Ha ha ha ha!

Vẻ mặt của Kim Sở Hiên mang theo sự cao ngạo, hẳn cười dâm đãng mấy tiếng, nhưng ngay sau đó sắc mặt trở nên hung ác, liền lập tức muốn thừa thắng xông lên.

Kim kiếm trong tay hắn nhanh chóng chém ra từng đạo kiếm khí màu vàng mang theo tính hủy diệt mười phần, tuôn ra hướng về phía Long Khuynh Vân đánh tới, thanh thế hung mãnh vô cùng.

Bị Kim Sở Hiên chế giễu một lượt, trong đôi mắt đẹp của Long Khuynh Vân không khỏi ẩn hiện sự tức giận, giờ phút này mắt thấy Kim Sở Hiên lần nữa công tới, nàng lại đột nhiên nhắm hai mắt lại, làm tất cả mọi người chung quanh đều cảm thấy khó hiểu không giải thích được.

Sau một khắc, chỉ thấy huyết sắc trường kiếm trong tay Long Khuynh Vân chậm rãi biến mất không thấy.

”Rống ... ”

Một tiếng long ngâm vang lên.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, lúc này có một con huyết sắc tiểu long dài hơn một trượng di động trong tay Long Khuynh Vân.

Huyết sắc tiểu long này không giống là do nguyên khí biến thành, thể nhưng giống như thực chất ngưng đọng, trong đó hàm chứa một cỗ khí tức cuồng bạo mà nội liễm mệnh môn, làm cho không gian cũng nhẹ nhàng chấn động.

Sắc mặt của Kim Sở Hiên trở nên ngưng trọng hơn vài phần, nhưng thân hình cũng không ngừng lại chút nào, kim kiếm trong tay liên tục huy động, thể công càng phát ra bén nhọn!

- Huyết Long Niết Bàn.

Đột nhiên, một tiếng yêu kiều từ trong miệng Long Khuynh Vân phát ra, huyết long trước người đột nhiên bắn nhanh ra phía trước, trong chớp mắt liền phá bỏ kiếm quang nặng nề, bắn tới phụ cận Kim Sở Hiên!

Cùng lúc đó, thân thể mềm mại của Long Khuynh Vân cũng có một chút kinh hoảng không thể nhận ra, sắc mặt càng trở nên tái nhợt, phảng phất nguyên lực trong cơ thể dường như bị rút ra như nước.

663. Chương 769: Đại Nhật Đông Thăng Chi Đạo!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 769: Đại Nhật Đông Thăng chi đạo!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bên ngoài sân, ánh mắt Phong Liệt hơi động một chút, trong lòng biết Long Khuynh Vân là muốn liều mạng, kẻ tiếp chỉ sợ sẽ có nguy hiểm.

”Oanh ... ”

Một tiếng nổ bạo liệt vang lên.

Huyết long đột nhiên hóa thành một mảnh huyết sắc quang huy mệnh mông, hung hăng đánh vào trên người Kim Sở Hiên.

Kim Sở Hiên sắc mặt trở nên hoảng sợ, lúc này hắn giống như người bù nhìn, bị đánh bay ra xa trăm trượng, không ngừng học ra từng ngụm máu lớn, nếu không phải trên người có một bảo giáp hộ thể, chỉ sợ có thể bị oanh thành mảnh nhỏ ngay tại chỗ.

Chung quanh mọi người thấy vậy, cũng không khỏi kinh ngạc một trận, hoàn toàn không nghĩ tới tình thế nghịch chuyển nhanh như vậy, mà tất cả mọi người của Ma Long Giáo không khỏi hoan hô không dứt.

Ngay cả Phong Liệt đối với một chiêu này của Long Khuynh Vân cũng tán thưởng không thôi, huyết long trong mơ hồ hàm chứa chút đạo cảnh, rồi lại hơi giống với Thần Binh Chi Lực, thực sự không thể khinh thường.

Song, cái này cũng chưa tính xong.

Khi Kim Sở Hiên chuẩn bị đứng dậy, một đạo mũi kiếm vô cùng sắc bén đã đâm tới ngực hắn.

Con người của Kim Sở Hiên co rụt lại, khuôn mặt không khỏi xám như tro tàn, hắn trong thoáng chốc thấy được chủ nhân của trường kiếm kia, chính là đối thủ nữ giả nam trang kia!

- Cái này không thể nào! Bốn công tử làm sao có thể thua được!

”Phốc xuy ... ”

Một tiếng trầm đục vang lên.

Huyết sắc trường kiếm đâm thủng chiến giáp, tiến sâu vào cơ thể hắn tới ba tấc!

Giờ khắc này, sắc mặt Long Khuynh Vân trở nên trắng bệch, huyết kiếm trong tay tựa hồ muốn đâm thủng Kim Sở Hiên, nhưng cũng bị một cỗ khí cơ vô cùng mạnh mẽ bao phủ, thế nhưng trong lúc nhất thời tâm thần khó có thể duy trì, một kiếm này cũng không có cách nào đâm xuống nữa.

”Phốc ... ”

Sắc mặt Long Khuynh Vân trở nên hung ác, đột nhiên cắn nát đầu lưỡi, cường ép tránh thoát khỏi tình thần khóa của đối phương, nhưng ngay sau đó huyết kiếm trong tay đột nhiên đâm xuống.

- Người dám ...

Từ trong đám người Kim Long Giáo vang lên một tiếng quát lớn, lại là một vị cường giả Hóa Đan Cảnh lúc trước an tĩnh như núi, thân hình đột nhiên chớp động, lướt qua ngàn trượng đi vào trong sân, không chút khách khí xuất ra một chưởng.

Nhìn điệu bộ này tựa hồ là muốn đem hai người tách ra, nhưng chưởng phong hùng hồn này cũng là hơi chếch về phương hướng của Long Khuynh Vân, dưới một chưởng mạnh mẽ kia, Long Khuynh Vân giống như nỗ lực hết đà chỉ sợ không chết cũng phải trọng thương.

”Hoa ... ”

Một loạt những tiếng kinh hô vang lên.

Tất cả đệ tử của Ma Long Giáo lòng đầy căm phẫn, giận không kềm được, mắng to Kim Long giáo không biết xấu hổ ...

- Đáng chết!

- Đại sư huynh cẩn thận!

”...”

Đám đệ tử Tề Xương Vũ, Kiên Vũ Viện sắc mặt trở nên kinh hãi, cũng không chút do dự lác mình tiến ra, lao vào trong sân, muốn cứu viện Long Khuynh Vân.

Chỉ bất quá, tốc độ của bọn họ sao có thể cùng cường giả Hóa Đan Cảnh so sánh với nhau, chỉ có thể trở mắt nhìn chưởng phong ập đến đỉnh đầu Long Khuynh Vân, thổi bay một ít tóc mai.

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên, một bóng người màu đen lẳng không hiện ra, đứng ở trên đỉnh đầu Long Khuynh Vân.

Thân hình của tất cả mọi người không khỏi hơi chậm lại, vô cùng kinh ngạc ngưng mắt nhìn lại, ngay sau đó, bóng đen trở nên chân thật, hiện ra thân hình của Phong Liệt.

- Là Phong sư huynh!

- Tốc độ thật nhanh!

”...”

Phong Liệt khóe miệng cười lạnh, thân hình đồ sộ bất động, miễn cưỡng chịu lấy một chưởng của đối phương, nhưng ngay cả áo cũng không hề lay động nửa phần.

Có Phong Liệt ngăn cản, Long Khuynh Vân cũng vô cùng quyết đoán, trường kiếm trong tay chuyển hướng đâm tới.

”Phốc ... ”

Một âm thanh trầm đục vang lên.

Ngực của Kim Sở Hiên bị chém thành hai nửa, máu tươi điên cuồng phun trào, bỏ mình tại chỗ.

- Vô liêm sỉ!

Tên kia cao thủ Hóa Đan Cảnh của Kim Long Giáo kia không khỏi trợn mắt tức giận, khí thế trên người đại phóng, gắt gao khóa chặt Long Khuynh Vân, tựa hồ muốn giết chết Long Khuynh Vân để chôn cùng Kim Sở Hiên.

Bất quá, Phong Liệt làm sao để cho hắn như ý?

- Ám ... Minh ... Thần ... Chưởng!

”Hô ... ”

Một đạo Cự chưởng màu đen mang theo uy thế kinh thiên vắt ngang ở trong thiên địa, trong nháy mắt liền đánh lên trên người tên cao thủ Hóa Đan Cảnh kia.

”Oanh ... ”

Một tiếng động thật lớn vang lên!

Cự chướng màu đen xẹt qua trường không, chậm rãi tiêu tán ra bên ngoài.

Mà tên cường giả Hóa Đan Cảnh của Kim Long Giáo kia, ngay cả một mảnh vụn cũng không còn dư lại một miếng nào.

”Ti ... ”

Sau một trận ngậy đại thật lâu, chung quanh nhất thời vang lên một mảnh hít khí, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn Phong Liệt ở trên không trung, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

- Thiên a! Phong Liệt thế nhưng một chưởng đánh chết một gã cao thủ Hóa Đan Cảnh Nhị Trọng Thiên! Điều ... điều này sao có thể?

- Hừ! Chuyện này có cái gì không thể nào? Cường giả Hóa Đan Cảnh cũng chia thành ba bảy loại! Mà Phong Liệt, ở trong số cường giả Hóa Đan Cảnh cũng tuyệt đối là cường giả!

Phong Liệt một chưởng đánh chết một gã cường giả Hóa Đan Cảnh Nhị Trọng Thiên của Kim Long Giáo, nhất thời oanh động toàn trường, thiên tài đệ tử của các đại môn phái phía ngoài tâm thần không khỏi hoảng sợ, khiếp sợ thật lâu.

Mà Kim Sở Ngạn đang yên ổn ngồi trên bảo tọa cũng là nhin không được mặt liền biến sắc, ”A” một tiếng, đem tay vịn của bảo tọa chấn thành từng mảnh nhỏ, bỗng nhiên đứng dậy, cảm tức nhìn về phía Phong Liệt.

Lúc trước hắn vốn định để cho người ta thử dò xét sâu cạn của Phong Liệt một chút, lại không nghĩ, Phong Liệt thế nhưng trong nháy mắt liền phế bỏ mấy gã cao thủ của phe mình, thậm chí ngay cả thời gian để cho hắn cứu viện cũng không kịp, điều này thật sự là vượt qua dự liệu của hắn.

Hơn nữa là, người bị Phong Liệt giết chết cũng không phải cao thủ Hóa Đan Cảnh bình thường, mà là một vị tuyệt thế thiên tài còn chưa cần tới năm mươi tuổi liền tấn nhập Hóa Đan Cảnh!

Thiên tài như vậy, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, dùng một ngàn năm thọ nguyên có thể nói là nắm chắc tấn nhập Long Biển Cảnh.

Lần tổn thất này thật sự rất lớn, mặc dù Kim Sở Ngạn hắn thân là Thập Thái Tử của Kim Long Thiên Triều có địa vị hiển hách cũng đảm đương không nổi tổn thất này.

Huống chi, đường đệ Kim Sở Hiên của mình coi như là gián tiếp chết ở trong tay Phong Liệt.

Thù mới hận cũ lần lượt cộng vào, Kim Sở Ngạn quả thực giận không kiềm chế được, giờ khắc này, chỉ có Phong Liệt phải chết mới có thể tiêu trừ cơn giận trong lòng của chính mình.

Sau một khắc, trên người hắn chợt tản mát ra sát khí xông lên tận trời, cơ hồ làm người ta hít thở không thông.

- Phong Liệt! Ngươi đáng chết!

Ánh mắt Kim Sở Ngạn trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, quát chói tai một tiếng, thân hình đột nhiên vọt đến không trung, đứng cách Phong Liệt chừng trăm trượng, Nhật Quang Thần Kiếm trong tay kiếm hiện ra kim mang chói mắt.

Phong Liệt nhìn Kim Sở Ngạn ở phía đối diện, ánh mắt khe khẽ nheo lại, trong lòng âm thầm có chút giật mình.

664. Chương 770: Đại Nhật Đông Thăng Chi Đạo!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 770: Đại Nhật Đông Thăng chi đạo!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Kim Sở Ngạn người này mới mấy tháng không thấy, thế nhưng đã đột phá Hóa Đan Cảnh, thậm chí còn đạt đến Hóa Đan Cảnh Tam Trọng Thiên, đích xác là một kẻ địch mạnh a.

Bất quá, hắn cũng không sợ hãi chút nào, chính mình trong thời gian này cũng có sự tiến bộ a?

- Kim Sở Ngạn, người hao hết tâm tư để cho Phong mỗi hiện thân, có bố trí cái gì thì đều lấy ra đi, nếu không, chỉ sợ người sẽ không có cơ hội!

Ánh mắt Phong Liệt khẽ chuyển động, lạnh nhạt khẽ cười nói.

- Hừ! Phong Liệt, người cũng quá coi trọng chính mình rồi, thu thập người chỉ cần một mình Bốn công tử là đủ, cần gì phải bố trí cái gì?

Kim Sở Ngạn hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên hung mang tàn nhẫn.

Kế tiếp, hắn phân phó ọi người Kim Long giáo ở phía sau nói:

- Tất cả mọi người nghe đây, lập tức thoái lui khỏi kết giới! Nơi này chỉ cần một mình Bốn công tử là đủ!

- Vâng.

Một đám đệ tử Kim Long giáo vốn là bị uy áp mạnh mẽ của hai người bức bách, cảm thấy khó chịu, lúc này nghe được Kim Sở Ngạn nói như vậy, cũng vội vàng thoái lui ra khỏi kết giới.

- Bản thân ta cũng muốn nhìn xem người có thể dựa vào cái gì mà dám nói lớn không biết ngượng như thế!

Phong Liệt cười lạnh một tiếng, đồng thời cũng phát phát tay với mọi người Ma Long Giáo đứng phía sau, ý bảo bọn họ lui ra ngoài.

Đám người Long Khuyết Vân, Hồng Phi Dương mặc dù cũng không có cam lòng, nhưng cũng hiểu được, trong khi cường giả Hóa Đan Cảnh giao phong, không phải là nơi mà bọn hắn có thể tham dự, sau khi hơi chút do dự, tất cả cũng dẫn đầu đệ tử các viện thoái lui ra bên ngoài kết giới, sắc mặt phức tạp nhìn hai đạo bóng người với khí thế mạnh mẽ trên không trung.

Mấy năm trước, bọn họ cùng Phong Liệt, Kim Sở Ngạn vốn là những người cùng giai có thể tranh hùng với nhau, nhưng hôm nay, bọn họ lại chỉ có thể đứng ở mặt đất nhìn về đối phương ở bên trên, loại tâm tình này đúng là có chút phức tạp.

Nơi xa, Long Nghịch, Nguyệt Vô Song, Tề Vân Hạc, Thủy Vô Khuyết, Mộc Thiên Tình, Lăng Cô Thành, Tiểu ma nữ, Lôi Vạn Quân tuyệt thế thiên tài của các đại giáo phái cũng chăm chú nhìn chằm chằm vào hai người ở trên không trung, trên mặt mọi người đều giống như đang suy nghĩ gì đó, không khỏi tràn đầy mong đợi đối với trận tỷ thí giữa thế hệ trẻ đỉnh phong này.

Kim Sở Ngạn, thân có Kim Long hoàng huyết mạch, hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất cao thủ trong số những thế hệ trẻ của Kim Long giáo.

Phong Liệt, thân có cửu phẩm Ma Long huyết mạch, được khen là đệ nhất cao thủ trong số những thế hệ trẻ của đại lục, có tin đồn từng đánh chết cường giả Hóa Đan Cảnh đỉnh phong.

Như vậy cuộc giao phong của hai vị cao thủ tuyệt đỉnh trong thế hệ trẻ này, không thể nghi ngờ là rất hấp dẫn tâm thần mọi người, tin tức một khi truyền ra, cơ hồ tất cả người đầu võ trong sân cũng chạy tới nơi đây, rồi rít mõm mắt mong chờ.

- Đây chính là trận tỷ thí của cường giả Hóa Đan Cảnh a! Đây là cuộc chiến một năm cũng khó khăn nhìn thấy một lần ở đấu vũ tràng a!

- Các người nói ai sẽ thắng a!

- Đương nhiên là Phong Liệt! Phong Liệt lúc trước một chưởng liền đánh chết một gã cao thủ Hóa Đan Cảnh, hơn nữa, nghe nói cao thủ Hóa Đan Cảnh mà Phong Liệt từng giết chết đã đếm không hết, tất sẽ thắng không thể nghi ngờ!

- Lần này cũng chưa chắc! Kim Sở Ngạn lần này bố trí dẫn Phong Liệt ra ngoài, không phải là vì để rửa sạch sự hổ thẹn lần trước sao? Nếu là không có mười phần nắm chắc, Kim Sở Ngạn làm sao có thể đi ra ngoài mất mặt xấu hổ?

- Ta đặt mười vạn long tinh, Kim Sở Ngạn thắng!

- Ta đặt ba trăm vạn long tinh, Phong Liệt thắng!

”...”

Tiền bạc đặt cược ở nơi đánh cuộc đã chồng chất như núi, vô số vô giả rồi rít đặt cược, để cho Trang Gia loay hoay đầu đầy mồ hôi, mừng rỡ cười toe toét.

Diệp Thiên Tử thậm chí đem toàn bộ của cải của mình đều đặt ở phía trên ba chữ ”Phong Liệt thắng”, chỉ bất quá tại lúc đặt tiền cược, đụng phải một thiếu nữ tinh quái làm nàng cảm thấy có chút khó chịu.

Bởi vì cô gái kia thế nhưng cũng là đem toàn bộ của cải của mình đều đặt ở phía trên ”Phong Liệt thắng”, hơn nữa, dung mạo của nàng này không kém so với mình chút nào, thậm chí bộ ngực so với mình còn lớn hơn rất nhiều, làm cho nàng âm thầm cảm nhận được một tia uy hiếp không hiểu nổi.

...

Phong Liệt giương mắt quét một vòng nhìn những người vây xem ở ngoài kết giới đang mãnh liệt tiến đến, không khỏi khẽ cau mày, nói thật, hắn rất không thích bị người khác vây xem, nói như vậy khó tránh khỏi sẽ phải đem lá bài tẩy của mình triển lộ tại trước mắt thế nhân.

Bất quá, Kim Sở Ngạn tính kế hắn, hắn sao lại không tính kế Kim Sở Ngạn chứ, hôm nay cũng là một đại thời cơ tốt để trừ đi Kim Sở Ngạn, nếu bỏ lỡ thật sự có chút đáng tiếc.

- Phong Liệt, thời gian không sai biệt lắm, để cho Bốn công tử tiền người lên đường đi!

Kim Sở Ngạn khẽ quát một tiếng, thần kiếm trong tay đột nhiên hóa thành một đạo Kim Long uốn lượn bay thẳng lên trời cao, theo đó, vô tận nguyên khí quang thuộc tính mãnh liệt mà đến, rồi rít tiến vào thân thể của Kim Long.

Trong chớp mắt, Kim Long liền hóa thành một mặt trời chói mắt vắt ngang ở trong thiên địa, kim mang vạn trượng chiếu khắp cả vùng đất, làm cho người ta không thể nhìn thẳng vào nó.

- Hạo Nhật Kiếm Vũ.

“Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ...”

Theo một tiếng xé gió rách màng nhĩ vang lên, mặt trời tản ra ra vô tận kim mang chói mắt, cấp tốc xẹt qua hư không, rồi rít bắn về phía Phong Liệt, uy thế mãnh mẽ cuộn cuộn làm tâm thần của mấy vạn võ giả chung quanh không khỏi hoảng sợ, âm thầm thay Phong Liệt đổ một trận mồ hôi lạnh.

- Hạo Nhật Kiếm Vũ quả nhiên danh bất hư truyền! Chỉ dựa vào thần thông lần này, Kim Sở Ngạn xứng đáng vô địch trong những người đồng giai!

”...”

Trong đám người, vô số cường giả rồi rít than thở không dứt, đồng thời đem ánh mắt quàng nhìn về phía Phong Liệt.

Mắt thấy Kim Sở Ngạn chợt vừa động thủ liền có tư thế liều mạng, Phong Liệt cũng không dám khinh thường, thân hình hắn run lên, ”Oanh” một tiếng, nhất thời hóa thân Thôn Phệ Tuyên Qua di động hiện lên trên không trung.

Hôm nay trong cơ thể hắn đều là Long nguyên lực vô cùng tinh thuần, dưới sự giúp đỡ của Long nguyên lực, vô luận là chiến kỹ hay là thần thông, uy lực so với thường ngày ước chừng cũng phải mạnh mẽ gấp

trăm lần, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà hắn có thể dùng một chương để đánh chết cao thủ Hóa Đan Cảnh.

Giờ khắc này, Thôn Phệ Tuyền Qua phương viên chừng mười trượng phẳng phất giống như một con thú dữ đang há cái miệng rộng ra, tản ra lực cắn nuốt vô tận, tựa hồ muốn đem tất cả mọi thứ trong thiên địa đều hút vào trong đó, Thôn Phệ sạch sẽ.

Bên trong kết giới, cát bay đá chạy, cuồng phong gào thét, nếu không phải có kết giới ngăn trở, chỉ sợ vô số võ giả cấp thấp phía ngoài cũng không nhất định có thể đứng yên ổn được.

Phía ngoài, mấy người Long Nghịch, Tề Vân Hạc, Thủy Vô Khuyết không chớp mắt nhìn Thôn Phệ Tuyền Qua kia, âm thầm cân nhắc, nếu đổi lại là chính mình, có thể đột phá đạo Thôn Phệ Tuyền Qua kia hay không, sắc mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

665. Chương 771: Thắng? Bại?

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 771: Thắng? Bại?

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

"Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ..."

Một mảnh phá không sắc bén dội vang.

Hạo Nhật Kiếm Vũ vô cùng sắc bén rất nhanh trút xuống trong vòng nước xoáy, nhất thời giống như mưa rơi xuống mặt hồ, khơi dậy nên những bọt sóng, nhất thời âm thanh "Bang bang" bạo liệt liên miên không dứt, nhưng không có một đạo kiếm quang nào có thể xuyên qua Thôn Phệ Tuyền Qua.

- Kim Sở Ngạn, nếu là người chỉ có một chút bản sự như vậy thì hôm nay người sẽ phải chết thêm một lần nữa, ta rất muốn nhìn một chút xem, người rốt cuộc có mấy cái mạng!

Trong hư không, thanh âm của Phong Liệt chậm rãi phiêu đảng ra ngoài, giọng nói tràn đầy hài hước làm chúng đệ tử của Ma Long Giáo một trận hoan hô nháy nhót.

Vừa dứt lời, Thôn Phệ Tuyền Qua kia đột nhiên chuyển động, chỉ thấy nó liên tục xoay tròn, nhanh chóng đến gần mặt trời kia, điên cuồng cắn nuốt quang mang của mặt trời, tựa hồ muốn nuốt tất cả mặt trời mà Kim Sở Ngạn tế ra.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, hai tay Kim Sở Ngạn biến đổi ẩn quyết, mặt trời trên trời đột nhiên bắn ngược trở lại, thoáng một cái bắn vào trong cơ thể hắn, cùng hắn hợp hai làm một.

Nhất thời, kim mang chói mắt trên bầu trời biến mất không còn.

Nhưng sau một khắc, không đợi mọi người phục hồi tinh thần lại, trên người Kim Sở Ngạn lại bắt đầu tản mát ra một trận kim mang chói mắt, giống như có một mặt trời khác sắp dâng lên.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức mang tính hủy diệt mệnh môn cuộn cuộn tràn ngập ở trong thiên địa, hư không cũng hơi bị rung động.

"Ca ... ca ... nha ..."

Theo một tiếng vang thanh thúy vang lên, mọi người khiếp sợ phát hiện, trung ương đầu vũ tràng bên trong kết giới thể nhưng giống như cái phao vậy, bị cỗ khí tức mang tính hủy diệt này làm cho không thể chống đỡ được mà nổ tung, bể tan tành vô hình.

Chung quanh vô số võ giả ở đầu vũ tròng dưới uy thế đó, rồi rít học ra một ngụm máu lớn, mạng treo một đường, liên tục không ngừng chạy ra xa vội vàng thoát thân, hiện trường loạn thành một mảnh.

Ở bên trong Thôn Phệ Tuyền Qua, Phong Liệt trong lòng không khỏi nhảy lên, một cỗ cảm giác không an toàn xông lên trong lòng.

- Phong Liệt, Bốn công tử xem bốn mươi chín thể mặt trời mọc, rốt cục ngộ ra Đại Nhật Đông Thăng chi đạo, hôm nay, ngươi là người thứ nhất được may mắn nắm thử uy lực của chiêu thức này! Đi chết đi! Ha ha ha ha!

Tiếng cười lớn kia của Kim Sở Ngạn tràn đầy oán độc cùng khoái ý vang dội ở trong thiên địa, làm lòng người trở nên phát rét.

- Thiên a! Kim Sở Ngạn làm sao có thể mạnh như vậy? Chỉ sợ lão tổ nhà ta cũng không có được uy thế như vậy đi?

- Tốt một cái Đại Nhật Đông Thăng chi đạo! Mới vừa ngộ ra liền có được uy lực như thế, nói vậy ở trong hàng vạn hàng nghìn đại đạo cũng chính là chi đạo tốt nhất!

- Phong Liệt lần này hẳn là sẽ gặp nguy hiểm a! Không biết hẳn có thể vượt qua kiếp này hay không!

- Không có việc gì! Phong Liệt nhất định không có việc gì!

”...”

Hàng vạn hàng nghìn võ giả không khỏi lộ ra ánh mắt hoảng sợ, nghị luận rối rít, mà Diệp Thiên Tử, Tiểu ma nữ cùng với một đám đệ tử Ma Long Giáo cũng không khỏi lo lắng cho Phong Liệt, trong ánh mắt đều là sự bất an.

Kim Sở Ngạn không hổ là tuyệt thế thiên tài, Đại Nhật Đông Thăng chi đạo này, hiển nhiên đã vượt qua phạm vi của Hóa Đan Cảnh, sợ rằng cho dù là cường giả Long Biến Cảnh sơ kỳ cũng chưa chắc có thể tạo thành uy thế như vậy!

- Ủm? Đây chính là đạo của Kim Sở Ngạn, thậm chí có được uy lực như thế!

Trong lòng Phong Liệt cũng không khỏi hoảng sợ không dứt, hẳn rõ ràng cảm giác được, từ lúc Kim Sở Ngạn biến thành ánh sáng mặt trời từ từ đi lên, trong thiên địa bắt đầu phát ra uy thế càng ngày càng nặng nề hơn, cơ hồ muốn đem ánh mặt trời chiếu xuống phía dưới đem tất cả để hủy diệt vô hình, khiến cho thiên địa giống như cũng không chịu nổi được áp lực.

”Phốc ... ”

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Dưới uy thế nặng nề kia, Thôn Phệ Tuyền Qua đột nhiên tiêu tán vô hình, hóa thành một đoàn hắc vụ, ngay sau đó, hắc vụ thu liễm, hiện ra thân hình của Phong Liệt.

Phong Liệt toàn thân mặc áo đen, vền vền lộ ra một đôi con ngươi đỏ ngầu, hồ hững nhìn thẳng vào mặt trời chậm rãi dâng lên ở phía trước, uy thế trầm trọng trong thiên địa khiến cho trên người hắn thỉnh thoảng truyền ra từng tiếng vỡ vụn thanh thúy của các đốt ngón tay.

Kim mang vạn trượng chiếu xuống khắp nơi, chung quanh hình thành từng mảnh thêm đá phẳng phát giống như băng tuyết dưới ánh mặt trời, vô thanh vô tức hòa tan vô hình, uy thế kinh khủng chậm rãi khuếch tán ra bốn phương tám hướng, làm cho võ giả chung quanh không thể không hít hoảng thối lui về phía sau, một đám người cảm thấy kinh hãi muốn chết, dần dần thối lui ra ngoài đến mấy ngàn trượng.

Chỉ trong thời gian một hơi thở, nơi bị vạn trượng quang mang bao phủ xung quanh, ở trên không trung có một bóng người màu đen trông có vẻ rất cô đơn, bất khuất đứng ở trong thiên địa, cùng với quang mang chói mắt kia trái ngược hoàn toàn với nhau, lộ ra vẻ tiêu điều, cô tịch.

- Phong Liệt, ngươi không phải là muốn biết bốn thái tử có cái gì để dựa vào sao? Không biết giờ phút này ngươi đối với đạo của Bốn công tử có cảm tưởng gì a? Ha ha ha ha! truyện copy từ

Kim Sở Ngạn đắc ý cười lớn, đem những gì Phong Liệt trêu chọc hắn lúc này toàn bộ trả lại.

Phong Liệt không có trả lời, bởi vì giờ phút này hắn đã nói không ra lời, hắn rõ ràng cảm giác được, nếu không phải mình có Bản Nguyên Thần Đồ hộ thân, chỉ sợ đã sớm hoàn toàn bị tiêu diệt ở phía dưới màn quang mang này.

Mặc dù có Thần Đồ thủ hộ, cũng làm cho hắn cảm nhận được uy hiếp tử vong.

Lấy thực lực hôm nay của hắn, căn bản không phát huy ra bao nhiêu uy lực của Thần Đồ, trong cơ thể vang lên tiếng "Ken két" giòn vang liên miên không dứt, hiển nhiên là thân thể hắn đã dần dần đạt đến cực hạn có thể thừa nhận.

Giờ khắc này, rốt cục cũng để cho hắn hiểu được một đạo lý.

Đó chính là, thần binh cho dù có lợi hại cũng không phải là vạn năng, quan trọng nhất vẫn là tu vi của bản thân.

Trên người hắn có Thần Đồ, có Tỏa Long Thai, có thánh kiếm, không có cái nào không phải là tuyệt thế thần binh, nhưng giờ phút này ở dưới uy thế mệnh mông cuồn cuộn của Đại Nhật Đông Thăng chi đạo của Kim Sở Ngạn, ngoại trừ Thần Đồ có thể bảo vệ thân thể bất diệt của chính mình, những thứ khác đều đã đột nhiên bị đứng hàng không có chút công dụng nào.

Từ trước tới nay mình vẫn lấy đại thần thông Thôn Phệ để kiêu ngạo, hiện tại ngay cả sử dụng cũng không sử dụng được.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt không khỏi cảm thấy buồn bực, đây là lần đầu tiên hắn giao đấu với cao thủ cùng giai lại rơi vào thế hạ phong.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thân ảnh Phong Liệt càng lộ vẻ đơn bạc, phẳng phất giống như tùy thời có thể hòa tan trong màn hào quang kia.

Nơi xa, đôi mắt của Diệp Thiên Tử đã trở nên đỏ bừng, ngón tay toàn trắng bệch, nếu không phải đám người Liêu Văn Huy ngăn cản, sợ rằng nàng đã muốn liều lĩnh xông vào màn hào quang phía dưới kia, những đệ tử Ma Long Giáo còn lại tâm thần cũng không khỏi trở nên khẩn trương, âm thầm thay Phong Liệt lo lắng không dứt.

666. Chương 772: Thắng? Bại?(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 772: Thắng? Bại?(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Trong đám người Bằng Long Giáo, Tiểu ma nữ cũng nhếch đôi môi anh đào, nắm bàn tay nhỏ bé của Mộc Thiên Tình ở bên cạnh, cũng phát ra tiếng vang rất nhỏ.

- Đại sư tỷ! Phong Liệt đang ra sức chống đỡ, phải làm sao bây giờ a!

Tiểu ma nữ vẻ mặt lo lắng nói.

- A Ly, không nên gấp gáp! Phong Liệt sẽ không dễ dàng chết như vậy, mặc dù hắn muốn thắng được Kim Sở Ngạn sẽ rất khó, nhưng nếu hắn muốn bảo vệ tánh mạng thì hắn là một việc dễ dàng.

Mộc Thiên Tình dùng sức đem bàn tay nhỏ bé của chính mình bị Tiểu ma nữ giầy xéo đáng thương kia rút về, bóp nhẹ mấy cái, ngoài miệng lại mở lời khuyên bảo nàng.

- Nga? Đại sư tỷ, điều này có thật không?

Tiểu ma nữ đôi mắt đẹp trở nên vui mừng, vội vàng hỏi.

- Đương nhiên rồi, người không phải đã quên mất Phong Liệt còn có không gian thần bí kia chứ?

Mộc Thiên Tình bình tĩnh nói.

- A, đúng vậy!

Tiểu ma nữ ánh mắt sáng lên, kích động hung hăng vỗ đùi, cũng là không cẩn thận vỗ vào đùi Mộc Thiên Tình.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt của nàng lại trở nên suy sụp, vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên kháng nghị nói:

- Phong Liệt chết tiệt! Không được phép thua! Bốn tiểu thư đã đem toàn bộ gia tài của mình đặt cược trên người của người! Người nếu là dám thua thì bốn tiểu thư sẽ bắt người đền bù tổn thất! Hừ hừ!

...

Khi tất cả mọi người đều cho rằng Phong Liệt hẳn phải thất bại, đột nhiên, Phong Liệt cử động.

Thân hình của hắn dường như hơi cúi xuống, phảng phất giống như đã không chịu nổi gánh nặng, nhưng lại như cũ vẫn bất khuất đứng vững, trong tay "Bá" một tiếng, một thanh trường kiếm huyết sắc trực tiếp hiện ra.

Phong Liệt cắn chặt hàm răng, hai mắt híp lại, gắt gao ngó chừng mặt trời chói mắt ở ngoài ngàn trượng kia, ở trung tâm của mặt trời, một bóng người cao to mơ hồ loáng thoáng có thể thấy được.

Hắn biết rõ, nếu muốn thoát khỏi khốn cục trước mắt, nhất định phải phá hủy người thiết lập, nếu không, hết thấy phản kháng cũng đều là phí công.

- Cơ hội chỉ có một lần, thành hay không thành thì phải phụ thuộc vào lão thiên gia a!

- Chỉ Xích Thiên Nhai!

Phong Liệt ánh mắt chợt trở nên hung ác, thân hình biến mất không thấy.

- Di? Phong Liệt biến mất!

- Không phải là Phong Liệt cứ như vậy liền chết đi chứ?

- Mau nhìn! Ở bên trong mặt trời!

"..."

Thoáng chốc, tất cả mọi người chịu đựng kim mang chói mắt kia, nhìn vào bên trong mặt trời kia.

Phong Liệt biến mất trong nháy mắt, liền hiện ra sau lưng thân ảnh cao to bên trong mặt trời kia.

Oanh!

Quanh người Phong Liệt thoáng chốc đầy đầy uy thế kinh khủng vô cùng, so với lúc trước phải cường thịnh hơn gấp trăm lần, đưa Hắc Ám Chi Thân bao vây lấy Bản Nguyên Thần Đồ phía dưới trong nháy mắt áp thành bột phấn.

Bất quá, Phong Liệt trước lúc tan xương nát thịt, rốt cục cũng hao hết một tia khí lực cuối cùng đem thánh kiếm ném đi!

Kim Sở Ngạn trong nháy mắt phát hiện Phong Liệt biến mất, lập tức trong lòng cảm thấy không ổn, nhưng không đợi hắn có phản ứng gì, đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng "Phốc xuy" trầm đục vang lên, một đoạn Huyết nhận vô cùng sắc bén đâm xuyên qua chiến giáp trên người hắn, xuyên thấu qua cổ của hắn, trên thân kiếm truyền đến một cỗ ma nguyên lực vô cùng tinh thuần trong nháy mắt đánh vào trong cơ thể hắn.

- Đáng chết ... phốc!

Sắc mặt của Kim Sở Ngạn không khỏi đại biến, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Ngay sau đó, kim mang đầy trời quanh người hắn biến mất, chỉ còn lại có một thân thể lão đảo với bảo kiếm đang cắm trên cổ cùng một màu đen áo trôi lơ lửng ở trong không trung, chậm rãi rơi xuống.

Giờ này khắc này, Kim Sở Ngạn không có thời gian nhỏ trường kiếm cắm trên cổ chính mình ra, sắc mặt của hắn trở nên hoảng sợ, vội vàng khoanh chân ngồi xuống, hai tay nhanh chóng kết ấn, mưu toan đem ma nguyên lực tinh thuần dị thường trong cơ thể bức ra bên ngoài cơ thể, máu tươi trong miệng không ngừng phun ra.

- Thiên a! Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Kim Sở Ngạn bị thương! Phong Liệt đâu mất rồi?

- Phong Liệt không phải là đã chết chứ? Chỉ còn lại một bộ y phục!

”...”

Mọi người xung quanh nhất thời bị một màn trước mắt làm cho chấn kinh!

Rất hiển nhiên, Kim Sở Ngạn đã bị thương nặng, mà Phong Liệt cũng là hình thần câu diệt, chỉ còn lại một bộ y phục không biết chế thành từ loại chất liệu nào còn chưa tan biến.

Bất quá, không đợi mọi người từ trong sự khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, trên bầu trời lại lần nữa xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy chiếc áo màu đen đó đột nhiên trở nên đầy đặn hơn, trong chớp mắt, một thân hình cứng cáp lại lần nữa hiện ra ở bên trong tầm mắt của mọi người, không thể nghi ngờ gì, chính là Phong Liệt!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không khỏi cả kinh hai mắt tròn tròn, mang theo vẻ khó có thể tin nhìn về phía Phong Liệt, thật lâu mới thoát khỏi bị thần thờ.

- Phong sư huynh! Vô địch!

- Phong sư huynh! Vô địch!

”...”

Sau một trận ngậy đại, toàn bộ đệ tử của Ma Long Giáo đều không khỏi dâng trào nhiệt huyết, hoan hô sôi trào, Diệp Thiên Tử cùng Tiểu ma nữ cũng nhin không được vui quá mà khóc, giật nảy mình. Mà sắc mặt của mấy người Kim Long giáo cũng là không khỏi khiếp sợ, không biết làm sao.

Trên trời, Phong Liệt lần nữa ngưng tụ ra Hắc Ám Chi Thân, hai mắt hắn đỏ ngầu, chân đạp hư không, chậm rãi đi tới phía sau Kim Sở Ngạn, bắt được chuôi kiếm, ”Xoẹt” một tiếng, rút thánh kiếm về, từ trên cổ Kim Sở Ngạn xuất hiện một vòi máu tươi phun ra ba thước.

Giờ khắc này, Kim Sở Ngạn mặc dù cảm giác Phong Liệt đến, nhưng cũng không cách nào làm ra chút phản ứng nào, ma nguyên lực trong cơ thể hắn cuồng bạo mà tinh thuần, so với nguyên lực của bản thân hắn tinh thuần hơn gấp trăm ngàn lần, căn bản không phải thứ mà hắn có thể khu trừ, chỉ có thể hơi áp chế mà thôi.

Phong Liệt tay cầm thánh kiếm, sát ý trong mắt chậm rãi tăng lên, giờ phút này hắn chỉ cần xuất thánh kiếm ra, là có thể trong nháy mắt chém Kim Sở Ngạn làm hai khúc!

Bất quá, hắn lại không làm được!

Bởi vì giờ phút này, trên trời đang có một cỗ sát ý mệnh mông cuồn cuộn khóa bản thân mình lại, hiện đang cảnh cáo hắn, một khi xuất thủ, người chết trước tuyệt đối là chính mình!

Phong Liệt ngẩng đầu lên, ánh mắt khe khẽ nheo lại, trong lòng không khỏi tức giận vô cùng.

Giờ khắc này, hắn rõ ràng cảm nhận được sự khác thường trên bầu trời, cũng có thể xác nhận cảm giác khi hắn vừa mới tiến vào Hoàng Thành đã nhận thấy tuyệt không phải ảo giác.

- Tại sao phải như vậy? Không phải là cả tòa Hoàng Thành cũng bị vây bởi những người trong lãnh thổ kia chứ? Đây chẳng phải là nói ở Phi Long Thành này có cường giả Hoàng cấp trấn giữ sao?

Sau khi tức giận một trận, trong lòng Phong Liệt cũng không khỏi âm thầm rung động.

Giờ khắc này, hàng vạn hàng nghìn võ giả phía dưới đều không tự chủ được trong lòng trở nên căng thẳng, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào huyết kiếm sắc bén trong tay Phong Liệt.

Bọn họ cũng không biết Phong Liệt đã bị một gã tuyệt thế cường giả cảnh cáo, chỉ biết là Phong Liệt chỉ cần gơ tay chém xuống, Kim Sở Ngạn vị đệ nhất thiên tài này của Kim Long giáo, đệ nhất cao thủ trong số những người của thế hệ trẻ tuyệt đối là phải chết không thể nghi ngờ, bất luận kẻ nào đều không thể ngăn cản.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nín hơi ngưng thần, lẳng lặng cùng đợi Phong Liệt lựa chọn.

667. Chương 773: Long Hoàng Máu Huyết

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 773: Long Hoàng máu huyết

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Một tấc.

Hai tấc.

Ba tấc.

Khiến ọi người không nghĩ tới chính là, sau ba hơi thở khi Phong Liệt ngăn người nhìn về phía bầu trời, đột nhiên thu hồi trường kiếm, xoay người rơi xuống từ trên trời cao, không có trở lại trong đám người đệ tử Ma Long Giáo, còn không thèm nhìn Kim Sở Ngạn liếc mắt một cái.

”Xôn xao ... ”

Phía dưới tiếng nghị luận nhất thời nổi lên bốn phía, phảng phất giống như sóng thủy triều tràn quét toàn bộ đấu vũ trường.

- Phong Liệt thế nhưng lại không giết Kim Sở Ngạn! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Phong sư huynh thật là rất khiêm tốn, một đời cao nhân phong phạm, khiến người ta khâm phục a!

- Phong sư huynh uy vũ! Phong sư huynh vô địch!

”...”

Trong lúc nhất thời, quanh người Phong Liệt đều là những lời nói vuốt mông ngựa, như nước thủy triều, một đám đệ tử Ma Long Giáo cũng hưng phấn tới đỉnh, lần này dưới sự hướng dẫn của Phong Liệt, đệ tử Ma Long Giáo rốt cục kiên cường dùng thực lực chấn áp thế hệ trẻ của Kim Long giáo, có thể nói điều này có ảnh hưởng vô cùng sâu sắc.

Phong Liệt lạnh nhạt đối phó với những lời khen tặng của mọi người chung quanh, trên mặt cũng không có vẻ đắc thắng nhưng trong lòng lại vui sướng, hẳn biết rõ, lần này có thể thắng, đúng là may mắn.

Nếu là chỉ dựa vào thực lực của bản thân để so đấu, hẳn tự nghĩ mình cũng không phải là đối thủ của Kim Sở Ngạn, điều này làm trong lòng hắn cảm thấy rất là không cam lòng.

Cho tới nay, hắn đã giao phong cùng với các thế hệ trẻ trên đại lục, chưa từng bại một lần nào, nhưng hôm nay, hắn lại tự nhận mình đã bị đánh bại bởi Kim Sở Ngạn.

Giờ khắc này, hắn chỉ muốn mau chóng trở về Ma Long biệt viện, tĩnh hạ tâm lại bế quan khổ tu, để ở một tháng sau trong cuộc đại chiến chọn lựa có thể bằng vào thực lực chân chánh để đánh bại Kim Sở Ngạn.

Phong Liệt mang theo một đám đệ tử Ma Long Giáo dần dần rời khỏi đấu vũ trường, mà hàng vạn hàng nghìn võ giả phía sau lại vẫn như cũ đắm chìm trong một khắc khiếp sợ lúc trước, tâm tình kích động thật lâu cũng khó có thể bình tĩnh lại.

Giờ phút này, tất cả đệ tử của Kim Long giáo đều tụ tập ở quanh người Kim Sở Ngạn để hộ pháp cho hắn, sắc mặt một đám người đều trở nên khó coi, chân tay luống cuống.

Kim Sở Ngạn lẳng lặng khoanh chân ngồi đó, trên khuôn mặt anh tuấn trắng nõn dần dần bị một tầng màu đen bao trùm lên, hai màu đen trắng chuyển hóa không ngừng, phẳng phất giống như đã bị trúng kịch độc, màu sắc càng ngày càng đậm hơn, tình huống rất không lạc quan.

- Thái tử điện hạ, ngài thế nào?

Một gã thân tín của Kim Sở Ngạn do dự một chút, vô cùng cẩn thận hỏi.

- Mau! Mau dẫn ta đi gặp lão tổ tông! Phong Liệt thế nhưng lại có thể tu luyện ra Long nguyên lực ... phốc!

Thân thể của Kim Sở Ngạn rung động, cực kỳ cố hết sức mới nói ra được nửa câu, lúc này phun ra một máu tươi ngum lớn, lâm vào hôn mê.

- Thái tử điện hạ!

- Thái tử điện hạ!

- Mau! Không nghe thái tử phân phó sao? Chúng ta mau chóng đi tìm Kim hộ pháp thôi!

” . . . ”

Một đám đệ tử của Kim Long giáo cuống quýt công Kim Sở Ngạn lên, chạy ra khỏi đấu vũ tràng, biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Trong đám người Bằng Long Giáo ở phía sau, sắc mặt của Tề Văn Hạc âm trầm vô cùng, nhìn về phương hướng mà mọi người của Kim Long giáo rời đi, ánh mắt khe khẽ lóe lên.

- Tề sư huynh, không nghĩ tới Phong Liệt thậm chí có được thực lực như thế, nếu chúng ta muốn thu hồi Thăng Tiên Quả, chỉ sợ là rất khó khăn!

Vương Chinh một gã thiên tài đệ tử Hóa Đan Cảnh của Bằng Long Giáo cực kỳ không cam lòng thở dài nói.

- Điều này cũng chưa chắc! Thực lực của Phong Liệt mặc dù mạnh hơn rất nhiều, nhưng cũng không thể chiến thắng. Hôm nay xem ra, hắn so sánh với Kim Sở Ngạn cũng chỉ là mạnh hơn một chút mà thôi, nếu là lần sau hai người giao phong, có chúng ta ở bên hỗ trợ, hừ hừ! Phong Liệt hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!

Một gã cao thủ Hóa Đan Cảnh khác tên là Lý Kính âm trầm hừ lạnh nói.

Tề Văn Hạc, Vương Chinh, Lý Kính đều là tuyệt thế thiên tài mà Bằng Long Giáo tử mĩ bồi dưỡng, ngoại trừ bản thân có được thiên phú kinh người, thì cũng đều xuất thân từ siêu cấp thế gia bên trong Bằng Long Giáo, bối cảnh vô cùng hiển hách.

Ba người này ở trong gia tộc dưới sự bồi dưỡng mạnh mẽ của giáo phái, chưa tới năm mươi tuổi liền nằm trong hàng ngũ cường giả Hóa Đan Cảnh, có thể nói là kinh thế hãi tục, kể từ đó, cũng không thoát khỏi việc có một tính tình tâm cao khí ngạo, dưới mắt không coi ai ra gì.

Lần này nếu không phải là vì danh sách tiến vào chiến trường Thiên Long Vực Cổ, ba người có lẽ còn có thể bị Bằng Long Giáo tiếp tục dấu đi, mãi cho đến sau khi tiến vào Long Biên Cảnh mới có thể hiện ra trong tầm mắt của thế nhân.

Ba vị thiên chi kiêu tử, nhân trung chi long như vậy, vốn dĩ cho là một khi mình xuất thế, chắc chắn là phong quang vô hạn, ở trên đại lục sẽ có được thành tựu xuất sắc, lại không nghĩ rằng, thời gian lúc trước, đầu tiên là bị Liêu Trung Hạo bức bách dẫn dắt phải đánh dẹp đại quân, rồi sau đó lại bị Huyết Sát Vương lừa gạt, hôm nay tức thì bị Phong Liệt cùng Kim Sở Ngạn bày ra thực lực mạnh mẽ đả kích, trong lúc nhất thời, ba người này đều là các bậc thiên chi kiêu tử cho nên tâm tình cũng không khỏi có chút như đũa đâm.

Sau khi trầm ngâm một lúc, Tề Văn Hạc bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Chuyện đối phó với Phong Liệt, thì tạm gác lại cho tới lúc chọn lựa đại chiến a! Trước mắt ở Phi Long Thành lắm thầy nhiều ma, không nên động thủ! Các người tất cả cũng đều thấy được, lần này cao thủ ở Phi Long Thành đông đảo như vậy, ba người chúng ta mặc dù đột phá Hóa Đan Cảnh nhưng cũng không thể khinh thường a!

- Đúng a! Không nghĩ tới Phong Liệt cùng Kim Sở Ngạn lại có thể mạnh như thế, vị cao thủ Hóa Đan Cảnh của Kim Long giáo kia chết đi thế nhưng lại không chống cự được một chiêu của Phong Liệt, quả thực làm người ta khó có thể tin!

Vương Chinh cau mày nói, trong mắt mơ hồ hiện lên một tia kiêng kỵ.

Lúc này, ánh mắt Tề Vân Hạc đột nhiên hơi động một chút, phảng phất làm ra quyết định nào đó, nói với hai người:

- Vương sư đệ, Lý sư đệ, mấy ngày kế tiếp, phải nhờ hai người chịu trách nhiệm công việc ở Phi Long Thành, vì huynh phải về Tuyệt Vực một chuyến!

- Ừm?

Vương Chinh cùng Lý Kính hơi sửng sốt, nhưng ngay sau đó hai mắt dần dần sáng lên:

- Tề sư huynh, không phải là người ...

- Ai, nếu là chỉ dựa vào thực lực hôm nay của ba người chúng ta, chỉ sợ tiến vào lãnh thổ Thiên Long cũng rất khó có được chút thành tựu nào, chúng ta rất cần phải hướng giáo chủ xin một thần binh cường lực!

Tề Vân Hạc thở dài, trầm giọng nói.

Cùng lúc đó, cách ba người này ở một chỗ không xa, sắc mặt Long Nghịch lúc này cũng là cực kỳ khó coi.

Hắn hôm nay đã có thể xác định chắc chắn, kiếp trước người từ trong tay chính mình cướp đoạt Long Ngục, Trần Long Thiên Bì, Tỏa Long Thai chính là Phong Liệt! xem tại

668. Chương 774: Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 774: Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hơn nữa, người một năm trước ở phía trên Ma Quỷ Bình Nguyên từ trong tay mình cướp lấy Long Hoàng máu huyết, cũng là Phong Liệt!

Trong lúc nhất thời, Long Nghịch có thể nói là đem Phong Liệt hận đến tận xương tủy, quả thực hận ý xông lên tận trời, lúc trước hắn thiếu chút nữa nhịn không được muốn xông lên đem Phong Liệt băm thầy vụn đoạn.

- Phong Liệt! Bỏ công tử cùng người không đội trời chung! Hãy đợi đấy!

Ánh mắt của Long Nghịch trở nên oán độc, ở trong lòng hung hăng gầm nhẹ một tiếng, sát ý nồng nặc làm mọi người ở bên cạnh rớt rít chọn đường vòng mà đi.

. . .

Trong biệt viện của Ma Long Giáo, Phong Liệt vừa trở lại liền tuyên bố bế quan, tất cả khách đến thăm một mực không gặp, làm cho nhiều người có suy nghĩ muốn tiến tới tạo quan hệ tốt với hắn thất vọng.

Diệp Thiên Tử cũng hết sức phấn khởi rời khỏi biệt viện Ma Long Giáo, mang theo một đồng kim tệ gấp mấy lần giá trị bản thân đến các cửa hàng lớn ở trong thành phung phí mua đồ.

Bên trong gian phòng, Phong Liệt khoanh chân ngồi ở trong một đồng long tinh, hai mắt khép hờ, trong tay vừa động liền ngưng kết thành một cái thủ ấn kỳ quái, long tinh quanh người mau chóng hóa thành bột phấn rơi ở trên mặt đất.

Ở trên đầu gối của hắn, lại đặt một cái bình nhỏ, bên trong một giọt huyết dịch màu vàng tản ra tinh mang chói mắt.

Sau khi trải qua lần quyết đấu vừa rồi với Kim Sở Ngạn, Phong Liệt hiểu được tầm quan trọng của tu vi bản thân, hắn dứt khoát quyết định nuốt Long Hoàng máu huyết vào.

Bất quá, trước đó, hắn trước tiên cần khôi phục những hao tổn trong cơ thể một chút.

Lúc trước đánh một trận, đã đem nguyên lực cùng lực lượng tinh thần hao phí trong cơ thể hoàn toàn rối loạn, Long Hoàng máu huyết tất nhiên hàm chứa số lượng nguyên khí cùng lực lượng ý chí rất lớn, hắn tự nghĩ rất cần phải đem trạng thái của chính mình điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, mới có thể tiếp nhận khoản tài phú khổng lồ này.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, một canh giờ sau, nguyên khí của trên trăm vạn long tinh quanh người Phong Liệt tất cả đều biến mất, hóa thành tro bụi rơi đầy đất, mà Phong Liệt rốt cục cũng mở hai mắt ra, khí thế trên người bàng bạc như núi, hai đạo tinh mang trong mắt làm cho người ta không dám nhìn gần.

Phong Liệt khẽ mỉm cười, động một cái liền đem Long Hoàng máu huyết cảm đang ở trên đầu gối nắm trong tay, trong mắt mơ hồ hiện lên một tia mong đợi.

- Không biết sau khi nuốt người vào, tu vi của lão tử có thể đề cao bao nhiêu, thật đúng là làm người ta mong đợi a! Ủm?

Phong Liệt vừa tự nói một câu, ánh mắt lại đột nhiên nhẹ nhàng ngưng trọng, trong thoáng chốc hắn cảm thấy một luồng tinh thần ba động như có như không quét qua chính mình.

Ánh mắt của hắn hơi lóe lên một chút, thân hình đột nhiên trốn vào trong Long Ngục Không Gian.

Sau đó, hắn thả ra một luồng tinh thần lặng lẽ chú ý phía ngoài, nhưng thật lâu sau cũng không phát hiện được cái gì.

- Ủm? Chẳng lẽ là ảo giác?

Phong Liệt trên mặt khe khẽ hiện lên một tia ngờ vực, sau đó, hắn lắc đầu, cười lạnh lạnh bẩm:

- Bất kể! Dù sao ở trong Long Ngục cũng là tuyệt đối an toàn, trước hết đề cao thực lực mới là đúng đắn!

Nhưng khi hắn sắp mở nắp bình ra, nuốt Long Hoàng máu huyết vào, đột nhiên lại mơ hồ cảm nhận được một tia sóng tinh thần ba động.

- Ủm, không phải là ...

Động tác của Phong Liệt hơi chậm lại, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào bình nhỏ trong tay, trong lòng tựa hồ dần dần nghĩ tới vấn đề nằm ở chỗ nào, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, nói:

- Hừ! Không hổ là lão yêu nghiệt!

Lúc này, hắn đã phát hiện, vấn đề chính là ở Long Hoàng máu huyết.

Không nghĩ ngờ chút nào, tinh thần ba động trong giọt Long Hoàng máu huyết này tất nhiên là hậu thủ mà máu Long Hoàng lưu lại, Phong Liệt không nghĩ tới chính mình thể nhưng đánh bậy đánh bạ lại cắn một miếng thay Long Ngịch.

Đúng lúc ấy thì, một đạo sóng tinh thần ba động trong bình truyền vào trong đầu Phong Liệt:

- Tiểu tử, để cho bổn hoàng một con đường sống! Giọt máu này sẽ thuộc về ngươi!

- Nga? Ngươi vì sao không đoạt lấy thân thể của ta? Không phải là nhìn không trúng thân thể của ta chứ?

Phong Liệt hài hước cười nói.

- Trên người của người có khí tức của Luyện Hồn Sa, hiện tại ta đây không cách nào chống cự.

Một tàn thức trong bình truyền âm tới nói.

- Hừ! Coi như người thức thời!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, hỏi:

- Bất quá, thả người ra đối với ta có ích lợi gì?

- Bỏn hoàng có thể truyền đầy đủ Huyết Thần Chi Đạo cho người, cho người ...

- Không cần, thật ra thì nuốt người, ta cũng có thể nhận được thứ đó! Hắc hắc!

Phong Liệt lạnh lùng cười một tiếng, cũng không nhiều lời với tinh thần ẩn ký của máu Long Hoàng, lòng bàn tay đột nhiên phát ra một cái Thôn Phệ Tuyền Qua nhỏ, đem Long Hoàng máu huyết trong bình nhỏ cùng nhau Thôn Phệ không còn.

"Oanh ... "

Khi bình nhỏ rơi vào không gian Thôn Phệ trong nháy mắt, lập tức vỡ vụn ra, lúc này, một cỗ nguyên lực mênh mông như biển rộng bộc phát ra ngoài, tràn ngập không gian Thôn Phệ với phương viên vạn trượng này của Phong Liệt!

Sau đó, không gian Thôn Phệ nhanh chóng vận chuyển, đem nguyên lực to lớn kia hết thảy đều chuyển hóa thành ma nguyên lực của Phong Liệt, giống như trường giang đại hà đưa vào trong đan điền.

Cùng lúc đó, tinh thần ẩn ký của máu Long Hoàng đã bị nát bấy sau đó lại hồi phục lại, biến thành một cỗ tin tức lớn dung hợp vào trong linh hồn Phong Liệt.

Giờ khắc này, Phong Liệt chỉ cảm thấy nguyên lực bên trong đan điền điên cuồng tăng vọt, dần dần chuyển biến thành trạng thái dịch, sau đó vừa vận sáp nhập vào chín khiếu nguyên đan, khiến cho nguyên đan nhanh chóng lớn mạnh, đang không ngừng tăng lớn.

Mà phía ngoài, ở phía sau Phong Liệt đạo hư ảnh Ma Long thứ hai dần dần hiện lên, vô cùng chân thật ...

"Oanh ... "

Hóa Đan Cảnh Nhị Trọng Thiên!

Khí thể trên người Phong Liệt đột nhiên tăng lên trên diện rộng, phía sau đạo hư ảnh Ma Long thứ hai dài hơn hai mươi trượng rốt cục cũng trở nên chân thật!

Song, lúc này mới chỉ là mới bắt đầu, nguyên lực vô cùng to lớn còn đang cuộn cuộn tràn vào đan điền không dứt ...

Bên trong Long Ngục Không Gian, thời gian cực nhanh, yên tĩnh không tiếng động.

Ba ngày sau đó, "Oanh" một tiếng, khí thể trên người Phong Liệt đột nhiên tăng vọt làm không gian run lên, hư ảnh Ma Long phía sau hần biến thành ba đạo, Hóa Đan Cảnh Tam Trọng Thiên!

Giờ khắc này, cũng không biết có phải do nguyên nhân máu huyết Long Hoàng trong cơ thể hay không, Phong Liệt cũng không cách nào duy trì hình người nữa, không thể không biến ra Hắc Ám Chi Thân.

- Rống.

Một tiếng rống ngâm cao vút vang dội thiên địa vang lên!

Thoáng chốc, một đầu nhân hình Ma Long cao gần hơn một trượng đứng vững vàng ở ngay giữa Long Ngục, hai mắt đỏ ngầu như máu, làn đen trải rộng toàn thân, xước mang rõ sắc bén dữ tợn, đáng về khí thể độc ác ngập trời, khí tức hùng hồn kia làm âm vụ chìm chìm nổi nổi bên trong Long Ngục cũng ngưng trệ lại, một mảnh tĩnh mịch.

669. Chương 775: Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 775: Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Khí thể trên người Ma Long mạnh mẽ lần lượt tăng lên, tốc độ tăng lên vô cùng kinh người, hơn nữa, vốn là Hắc Ám Chi Thân vô cùng cường hãn, thể nhưng dần dần thay đổi càng phát ra càng mạnh mẽ, vô tận hắc ám lực không có vào thể nội, khiến ối một tắc huyết nhục trên người hắn, mỗi một tấm lân giáp, mỗi một viên xước mang rô đều rất nhanh chóng được cường hóa.

Chỉ trong nháy mắt, thể trọng của nhân hình Ma Long liền tăng thêm mấy ngàn cân, hai chân đã lún vào dưới đất sâu tới nửa thước...

...

Bảy ngày sau đó, đạo hư ảnh Ma Long thứ tư ngưng tụ ra, Hóa Đan Cảnh Tứ Trọng Thiên!

Mười hai ngày sau đó, Hóa Đan Cảnh Ngũ Trọng Thiên!

Mười tám ngày sau đó, Hóa Đan Cảnh Lục Trọng Thiên!

...

Khi Phong Liệt luyện hóa Long Hoàng máu huyết, lúc tu vi điên cuồng đề cao, ở phía ngoài xa kia, ước chừng hơn mười vạn dặm ở bên trong Âm Ngục Không Gian, thực lực của Cửu U Vương cũng đang đề cao nhanh chóng.

Lúc trước, Cửu U Vương hao phí gần một tháng, rốt cục luyện hóa được một cánh tay của Cổ Ma Chi Khu, thành công tấn nhập Long Biển Cảnh hậu kỳ, sau đó, hắn tiếp tục luyện hóa một ... cánh tay khác, cũng dễ dàng đạt đến Long Biển Cảnh hậu kỳ đỉnh phong!

Cửu U Vương tiến vào Long Biển Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, khí thể đã mênh mông như hải, trong khi hô hấp cũng có thể dẫn động thiên nguyên khí tuần hoàn mãnh liệt, phát tay nhắc chân cũng đủ để oanh sập mười ngọn núi lớn, thậm chí cả bầu trời cũng có thể đánh ra một lỗ thủng, thực sự làm Cửu U Vương mừng như điên không dứt.

Bất quá, tựa hồ vận khí của hắn cũng chỉ tới đây mà thôi.

Kế tiếp trong một thời gian rất dài, Cửu U Vương bất đắc dĩ phát hiện, vô luận chính mình cho dù Thôn Phệ bao nhiêu ma khí nữa, thủy chung cũng dừng lại ở Long Biển Cảnh đỉnh phong, cũng không cách nào như trước tiến thêm một bước nữa.

Nếu như là trước kia, Phong Liệt có lẽ sẽ cho là phân thân của mình đã đứng ở trên đỉnh cao của thể gian, đủ để tiểu ngạo thiên hạ, mắt nhìn xuống chúng sinh.

Nhưng hôm nay, tầm mắt được mở rộng không ít Phong Liệt đã biết, ở phía trên Long Biển Cảnh còn có Tam Hoàng Cảnh, còn có Lương Nguyên Cảnh, thậm chí còn có tầng thứ cao hơn.

Hắn sở dĩ chưa từng thấy những tuyệt thế cường giả ở cảnh giới này, chỉ là bởi vì hắn quá yếu ớt, còn xa xa mới đủ tư cách.

Hơn nữa, bản thể của hắn đã ở trước đó không lâu mới vừa cảm giác được sự tồn tại của Phi Long Thành trong Hoàng Vực, điều này vừa vắn tỏ rõ, một người khác có tầng thứ càng cao thì cánh cửa mới vì hắn mở rộng ra một góc, có thể bước vào cánh cửa kia hay không, thì hắn phải xem thiên tư cùng cơ duyên của mình.

Mà hôm nay, Cửu U Vương lại phát hiện mình bị vây ở Long Biển Cảnh đỉnh phong, trong lòng không khỏi rất là buồn bực. nguồn

Hắn mơ hồ cảm giác được, trong cơ thể của mình phẳng phất thiếu hụt cái gì đó, nếu không thể giải quyết vấn đề này, Long Biển Cảnh đỉnh phong coi là điểm cuối trong con đường võ đạo của mình.

- Ừm? Rốt cuộc là thiếu hụt cái gì đây?

Cửu U Vương sờ lên cằm, nhìn chằm chằm vào Cổ Ma thi hài trước mặt, cau mày rơi vào trầm tư.

Bên trong Ám Ngục Không Gian yên tĩnh không tiếng động, Cửu U Vương thậm chí có thể nghe được máu lưu chuyển trong cơ thể mình.

Thật lâu sau, Cửu U Vương đột nhiên nhú chặt mày, ánh mắt kinh ngạc dò xét Cổ Ma thi hài trước mắt.

Ban đầu khi Cửu U Vương nhìn Ma Thi lần đầu tiên, hắn liền cảm thấy là Ma Thi này đối với mình có một cổ lực hấp dẫn không gì sánh kịp, tựa phẳng phất giống như sự hấp dẫn của mật ong đối với con kiến vậy, gần như là xuất phát từ bản năng.

Hắn trước kia cũng không hề để ý tới, chỉ cho là nguyên nhân về thể chất, nhưng giờ phút này ở bên cạnh Ma Thi tĩnh tâm suy nghĩ, hắn lại dần dần cảm thấy, trên người Ma Thi này tựa hồ có một vật có sự hấp dẫn vô cùng mãnh liệt đối với mình.

Tìm kiếm chỉ trong chốc lát, ánh mắt Cửu U Vương dần dần tập trung vào bộ ngực của Ma Thi.

Trầm ngâm chút ít, Cửu U Vương đột nhiên lấy Bạo Hổ Thánh Vương Xoa ra, dùng một cái xiên răng sắc bén vô cùng cố hết sức mổ bộ ngực của Cổ Ma ra.

Rất nhanh, ở bên trong bộ ngực khô quắt của Cổ Ma kia hiện ra huyết nhục, ba giọt máu tản ra tia sáng màu đỏ sẫm xuất hiện trước mắt của Cửu U Vương.

- Di? Cổ Ma máu huyết?

...

Hơn hai mươi ngày sau, thực lực bản thể của Phong Liệt tăng vọt rất cực dần dần ổn định lại, cuối cùng dừng lại ở cảnh giới Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên.

Phong Liệt chậm rãi giương đôi mắt, hai đạo lợi mang màu đỏ ngầu bắn ra, như thực chất.

Lúc này, thân thể Ma Long của hắn ước chừng nặng mười vạn cân, đã hoàn toàn lún sâu vào mặt đất cứng rắn được chừng mười trượng, trình độ kiên cố so với ban đầu được đề cao đến gấp trăm lần.

Trong mắt Phong Liệt tràn đầy sự vui sướng, hắn bay ra khỏi mặt đất, tay phải nhẹ nhàng nắm chặt, "Ông" một tiếng, phương viên mấy ngàn trượng trong không gian cũng hơi run lên, lực lượng mạnh mẽ trong cơ thể gần như muốn bạo thể mà ra, so với Hóa Đan Cảnh Nhất Trọng Thiên ước chừng phải mạnh mẽ hơn mười lần.

- Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên! Ha ha ha ha! Kim Sở Ngạn! Lão tử rất mong đợi được cùng người đánh một trận a!

Phong Liệt cảm thụ được lực lượng tăng vọt trong cơ thể, chiến ý trong mắt không khỏi tăng lên, hận không được lập tức tìm đối thủ cường đại để đại chiến một cuộc.

Hắn ban đầu mặc dù cũng biết trong giọt Long Hoàng máu huyết kia ẩn chứa nguyên lực cực kỳ lớn, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới, những thứ nguyên lực này thế nhưng đủ để ỉnh ở trong thời gian ngắn không đến một tháng, mạnh mẽ đề cao đến Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên!

Phải biết rằng, ở bên trong Hóa Đan Cảnh, mỗi lần đề ột cấp cũng cần một lượng nguyên lực vô cùng lớn cùng với sự thấu hiểu về thiên đạo chí lý, nhưng giọt Long Hoàng máu huyết này, cũng là cực kỳ mãnh liệt đem tu vi của hắn đề cao tới bảy cấp, điều này thật sự là làm cho người ta khó có thể tin!

Hơn nữa đáng lưu ý chính là, nguyên lực trong cơ thể Phong Liệt cùng với nguyên lực trong cơ thể cường giả Hóa Đan Cảnh khác so sánh với nhau, có bản chất khác nhau, nguyên lực trong cơ thể hắn nhưng là một loại Á Thần Lực — Long nguyên lực!

Long nguyên lực, so với nguyên lực trong cơ thể cường giả Hóa Đan Cảnh bình thường tinh thuần hơn gấp trăm ngàn lần!

Hắn hôm nay, tự tin chỉ cần một quyền bình thường, cũng đủ để đánh một gã cường giả Hóa Đan Cảnh bình thường, chỉ sợ đối phương là cường giả Hóa Đan Cảnh đỉnh phong!

Phong Liệt rất tin tưởng chính mình vài ngày sau ở đại chiến tuyển chọn, chắc chắn danh chấn thiên hạ, chấn động một thời!

Cùng lúc đó, trong đầu Phong Liệt cũng có nhiều hơn một cỗ tin tức cực lớn, ngoại trừ một chút tin tức về pháp môn đối với việc vận dụng thần khí Huyết Ngục, còn có một bộ tuyệt thế bảo điển đầy đủ không thiếu sót — Huyết Thần Chi Đạo.

Một giọt Long Hoàng máu huyết này, có thể nói để cho Phong Liệt kiếm được một món hời lớn!

Phong Liệt mừng rỡ thật lâu, liền tĩnh hạ tâm lai, ở Long Ngục Không Gian bên trong đem cảnh giới củng cố một chút.

Sau đó, hắn cũng không nóng lòng xuất quan, mà là lấy ra một quả trái cây màu bạc lớn chừng một cái quyền đầu — Vạn Hóa Quy Nguyên Quả!

670. Chương 776: Thương Sinh Kiếp

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 776: Thương Sinh Kiếp

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Trong khi chiến đấu với Kim Sở Ngạn, Phong Liệt thật sâu cảm nhận được "Đạo" cường hãn.

Kim Sở Ngạn không hổ danh là người có được thiên phú dị bẩm, gặp may mắn, thế nhưng lại có thể ngộ ra vô thượng đạo thuật "Đại nhật Đông Thăng chi đạo".

Có đạo thuật này trong người, Kim Sở Ngạn đủ để hoành hành trên toàn bộ đại lục, bao trùm hàng vạn hàng nghìn cường giả cùng bậc, thậm chí đối với những cường giả trên Long Biển Cảnh sơ kỳ, cũng chưa chắc không thể đánh một trận!

Đối với đạo thuật của Kim Sở Ngạn, nếu nói rằng Phong Liệt không hâm mộ thì đó là gạt người, cho nên, Vạn Hóa Quy Nguyên Quả trong những đối thủ của hắn tràn đầy sự mong đợi.

Nếu hắn có thể ngộ ra một môn đạo thuật cường hãn, chiến lực của hắn chắc chắn nâng cao thêm một bước, hơn nữa Long nguyên lực hùng hồn trong cơ thể, đủ để ổn định chèn ép một đầu của Kim Sở Ngạn!

Trong Vạn Hóa Quy Nguyên Quả hàm chứa thuộc tính Băng Hỏa song song, điều kiện sinh trưởng vô cùng hà khắc, trong vài ngàn năm lịch sử trên đại lục cực kỳ hiếm thấy, mặc dù truyền thuyết Thần Quả này có công hiệu minh đường ngộ đạo, nhưng không người nào có thể chứng thật.

Phong Liệt nhắm mắt tĩnh tọa một khắc đồng hồ, bình phục tâm tình kích động, sau đó đem Vạn Hóa Quy Nguyên Quả nguyên lành nuốt vào trong bụng.

"Oanh ... "

Một cỗ nguyên khí nhiệt năng cùng băng hàn đồng thời xuất hiện đột nhiên bạo liệt trong cơ thể hắn, cuồng bạo tràn ngập trong gân mạch hắn, khiến cho kinh mạch của hắn không ngừng truyền ra thanh âm leng keng của kim loại.

Cỗ nguyên khí này mệnh mông cuộn cuộn vô cùng, nếu là võ giả Thần Thông Cảnh trở xuống phục dụng, sợ rằng tám chín phần mười sẽ bạo thể mà chết, bất quá đối với Phong Liệt đã là Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên, cũng chỉ là một bữa ăn sáng.

Long nguyên lực trong cơ thể Phong Liệt rất nhẹ nhàng liền đem băng hỏa nguyên khí đang tán loạn khống chế, ở trong người luân chuyển tuần hoàn một lần sau cùng hóa thành ma nguyên lực trong bản thể hắn, khiến cho tu vi của hắn được củng cố thêm một phần.

Đối với việc nguyên lực gia tăng, Phong Liệt cũng không có để ở trong lòng, hắn để ý nhất cũng là một công dụng khác của Vạn Hóa Quy Nguyên Quả.

Hắn sử dụng tinh thần nội thị cơ thể mình, phát hiện thứ mà lúc trước bạo liệt ra, chỉ là phần thịt quả của Vạn Hóa Quy Nguyên Quả, về phần cốt, lại là một quang cầu kim sắc lớn chừng đầu ngón út, tản ra kim mang lấp lánh, hiển lộ ra một sắc thái thần bí.

Sau một khắc, khi tinh thần lực của Phong Liệt chạm đến quang cầu kim sắc này, đột nhiên, quang cầu kim sắc hóa thành một luồng tơ vàng, dọc theo tinh thần lực của mình trong nháy mắt tiến nhập vào trong ý thức hải của hắn.

”Oanh ... ”

Phong Liệt chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể trầm trọng của nhân hình Ma Long liền ầm ầm ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Bên trong Long Ngục Không Gian, thân thể trầm trọng của nhân hình Ma Long giữa mặt nằm dài ở cả vùng đất, thân thể lún thật sâu vào mặt đất, không nhúc nhích, không gian trở nên yên lặng một cách đáng sợ.

Mà giờ khắc này, tâm thần của Phong Liệt cũng là thân bất do kỷ lâm vào trong vô tận hồi ức, từng gương mặt, từng hình ảnh đã từng trải qua lại lần nữa hiện ra trước mắt của hắn.

Năm ba tuổi, vào mùa thu, lần đầu tiên hắn bị Phong Giang đánh ngã xuống đất, gào khóc.

Năm bảy tuổi, sau một cơn mưa, hắn đem Phong Giang đẩy ngã vào một vũng nước mưa dơ bẩn, sướng khoái lâm ly.

Năm mười tuổi, vào ban đêm, hắn bị một quản gia của Phong gia đẩy vào giếng cạn, cơ hồ gần như bỏ mạng.

Năm mười ba tuổi, cũng vào ban đêm, hắn tự tay đem tên quản gia kia, cùng với tiểu thiếp được sủng ái của đại bá Phong Chính Đức loạn đao phân thân, vứt vào cùng một cái giếng cạn.

Năm mười bốn tuổi, trong cuộc luận võ ở Phong gia, hắn đánh ngã mấy chục đệ tử cùng thế hệ, đoạt được giải nhất.

Năm mười lăm tuổi, hắn thức tỉnh Ma Long huyết mạch, phản bội trốn khỏi Phong gia.

Năm mười sáu tuổi, trong cuộc Đại Bĩ của Ma Long Giáo, hắn đánh bại Thủy Vô Khuyết cùng Thi Lâm, vượt lên đứng đầu chúng thiên tài của Ma Long Giáo.

Năm mười bảy tuổi, hắn dốc sức chiến đấu với truy binh của các đại gia tộc, giết người vô số.

Năm mười tám tuổi, hắn đánh bại thiên tài của các đại giáo phái, vượt qua kiếp số chắc chắn phải chết của mình.

Mười chín tuổi . . .

Hai mươi tuổi . . .

. . .

Kiếp trước kiếp này, từng cảnh tượng không sai một chút nào lại lần nữa diễn ra ở trong đầu Phong Liệt.

Chỉ bất quá, những tình hình đã từng trải qua này, vào thời khắc này lại trở nên rõ ràng hơn ngàn vạn lần trong đầu của hắn, từng sợi ký ức như có như không tràn ngập ở trong đầu của hắn, bày ra một thế giới bất đồng với thế giới trong dĩ vãng — quy tắc thế giới!

Đối với những sự việc kia, Phong Liệt không có chút cảm giác xa lạ nào.

Hắn ban đầu lúc tấn nhập vào Thần Thông Cảnh, từng tiến vào quy tắc thế giới của Thôn Phệ thần thông, mà quy tắc trước mắt, lại không hề giới hạn trong Thôn Phệ quy tắc nữa, mà là bao gồm lực, gió, núi, nước, hỏa, . . . tạo thành hết thảy quy tắc của toàn bộ thế giới.

Giờ khắc này, Phong Liệt rốt cuộc hiểu rõ công dụng của Vạn Hóa Quy Nguyên Quả, nó dĩ nhiên là đem các loại tình cảnh cùng kinh nghiệm của chính mình biến lớn hơn ngàn vạn lần, lấy hình dạng quy tắc hiện lên hiện ở trong đầu của mình, dùng cái này để tìm kiếm đạo phù hợp với bản thân mình.

Phong Liệt kiên cường đè nén kích động trong lòng, tâm thần chậm rãi quét qua từng bức họa, để có thể có được thu hoạch.

Trường Dao phá không, chém vỡ hành vân; núi đá sụp đổ, thiên quân áp đỉnh; kiếm mang theo song dài, chôn vùi vạn vật; một kiếm trào dâng, ngàn vạn sinh linh bị tiêu diệt . . .

Ở trong quy tắc thế giới này, Phong Liệt tập trung quan sát Hạo Nhiên Kiếm Đạo của sư tôn Tử Long, Trường Hà Kiếm Đạo của Diệp Khai, Tuyệt Vọng Kiếm Đạo của Vô Cực Kiếm Ma, Đại Nhật Đông Thăng chi đạo của Kim Sở Ngạn, Phá Diệt Chi Đạo của Sở Hóa Long, . . .

Những thứ đại đạo này đều thuộc về thượng thừa chi đạo, trầm trọng, khinh linh, sắc bén, lực lượng nặng nề, không đồng nhất nhưng lại có phần giống nhau, nhưng tuy nhiên uy lực cũng vô cùng kinh người, đủ để dễ dàng nghiền nát cao thủ cùng giai.

Bất quá, Phong Liệt lại bắt đầu phát hiện, những thứ đạo này cùng mình tựa hồ không có nửa điểm phù hợp.

Đạo của mỗi người, cũng chỉ thích hợp với chính mình, trong mắt mọi người xung quanh, cũng chẳng qua là một bộ bí tịch võ đạo mà thôi, cho dù tu luyện như thế nào, cũng khó có thể thoát khỏi những ràng buộc của bản thân bí tịch.

Phong Liệt tĩnh tâm trở lại, tập trung tinh thần ngưng mắt nhìn vô số quy tắc, suy nghĩ sâu xa thật lâu, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, dần dần, trong lòng không khỏi có chút gấp gáp.

Trong lòng hắn hiểu được, hiệu dụng này của Vạn Hóa Quy Nguyên Quả là có thời gian hạn chế, nếu như không cách nào hiểu ra đạo của mình, cuối cùng hắn cũng chỉ có thể chọn học một đạo của người khác, nói như vậy, chỉ sợ cả đời cũng không có cách nào bước lên đỉnh cao nhất của võ đạo.

671. Chương 777: Lựa Chọn Ký Đạo Thần Bình

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 777: Lựa chọn Ký Đạo Thần Bình

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đúng lúc này, đột nhiên, Phong Liệt phát hiện thế giới trong đầu trở nên mơ hồ hơn, tất cả các quy tắc cũng biến mất không thấy đâu.

Ngay sau đó, hoàn cảnh trước mắt biến đổi, Phong Liệt kinh ngạc phát hiện, chính mình đột nhiên lại đứng ở trên một đỉnh núi cao, đang giương mắt nhìn xuống chúng sinh phía dưới.

Mà dưới chân núi, bên trên bình nguyên kia đều là những thứ tầm thường, những điểm đen nhỏ không ngừng di động kia rốt cuộc là người hay là Long, hoặc là yêu ma, hung thú, hẳn đều không thể thấy rõ ràng.

Giờ khắc này, trong lòng Phong Liệt không khỏi có chút kỳ quái, hẳn mặc dù không nhìn rõ những thứ ở phía dưới lắm, nhưng hẳn biết rõ, kiếp trước kiếp này của chính mình tuyệt đối chưa từng thấy qua cảnh tượng bực này.

Chẳng qua là, chẳng biết tại sao, hẳn lại mơ hồ có cảm giác đã từng quen biết.

Mặt trời mọc mặt trời lặn, ngày đêm biến ảo, hoặc là trong nháy mắt, hoặc là mấy trăm năm.

Đang ở ban ngày, đột nhiên, một màn đêm đen nhánh phủ xuống cả vùng đất, theo đó, nhật nguyệt trong thiên địa không hề chiếu sáng, cả vùng đất trời long đất nở, núi lửa phun trào, giống như thời khắc cuối cùng.

Uy thế mệnh mông cuồn cuộn kia làm cho Phong Liệt đang bị vây trên đỉnh núi cũng cảm thấy trong lòng không khỏi rầu rĩ, phảng phất linh hồn của mình tùy thời đều có khả năng bị cuốn vào trong đó, hồi phi yên diệt.

Mà những thứ sinh linh nhìn không rõ lắm kia cũng rối rít hoảng hốt chạy trốn, phát ra những tiếng tru tuyệt vọng, cuối cùng cũng dần dần bỏ mạng dưới sức mạnh của thiên tai, bụi về với bụi, đất về với đất.

Thật lâu sau, cả vùng đất mờ mờ không ánh sáng, một mảnh tĩnh mịch, không còn nữa sinh linh, nơi đây đầy một cỗ khí tức hủy diệt.

Tinh thần của Phong Liệt lẻ loi đắm chìm trong bóng đêm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cả vùng đất phía dưới chết đi, mặc cho thời gian không tiếng động trôi qua.

Không biết đã qua bao lâu, một năm hoặc là vạn năm, Phong Liệt đã không còn khái niệm về thời gian.

Đột nhiên, trong bầu trời đen nhánh dần dần xuất hiện một chút ánh sáng, quang huy chiếu xuống khắp phía dưới, cả vùng đất hoang vu vừa toát ra một chút điểm tươi mới, một vài điểm hoặc lớn hoặc nhỏ lại lần nữa chuyển động.

. . .

Kế tiếp, một màn tình cảnh bắt đầu chuyển động tuần hoàn vòng đi vòng lại, phảng phất vĩnh viễn cũng không có điểm dừng.

Bóng đêm phủ xuống, ngàn vạn sinh linh bị hủy diệt, thời gian cực nhanh, thế sự xoay vần . . .

Ánh mắt của Phong Liệt dần dần trở nên mơ hồ, một màn chuyển hóa này tạo thành hàng vạn hàng nghìn quy tắc, diễn biến lặp đi lặp lại, vĩnh viễn không có điểm dừng.

- Đây là chuyện gì xảy ra? Không phải đây chính là thiên địa đại kiếp chứ! Ta tại sao lại thấy được những thứ này? Hơn nữa, tại sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

Trong đầu Phong Liệt không khỏi tràn đầy nghi vấn, nhưng hẳn vẫn dần dần cảm giác được, trong một màn này ẩn chứa ý nghĩa sâu xa cùng với đạo trong lòng mình càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, dần dần, trong tâm thần của hắn ngưng tụ ra một mầm móng màu đen.

- Không phải là ... đây chính là đạo của ta?

Dần dần, tâm thần Phong Liệt càng phát ra kích động.

Hắn ngưng thần nín hơi, đem đại kiếp trong thiên địa từng hình ảnh quy tắc khắc ấn thật sâu trong đầu, không dám bỏ sót chút nào . . .

. . .

Ba ngày sau đó.

Bên trong Long Ngục Không Gian, nhân hình Ma Long nằm trên đất mở hai mắt ra, sau đó biến thành hình người, đứng lên.

Giờ khắc này, trong con người sáng ngời của Phong Liệt trở nên càng thâm thúy, phẳng phát giống như vực sâu không thấy đáy, nhưng ý niệm vui mừng trong đó thì lại không cách nào che dấu được.

- Thương Sinh Chi Kiếp! Không nghĩ tới đạo của ta thế nhưng phải thâm ảo như vậy! Chính là không biết đạo này thuộc về đạo cảnh mấy phẩm.

Phong Liệt cười lẩm bẩm.

Ở Long Huyết Đại Lục, đạo phân thành bốn phẩm: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, tuyệt phẩm.

Chỉ cần đem hạ phẩm chi đạo cùng trung phẩm chi đạo tu luyện tới cảnh giới Đại Thành, liền có cơ hội đặt chân vào hàng ngũ cường giả Long Biển Cảnh, mà tu luyện được thượng phẩm chi đạo cùng tuyệt phẩm chi đạo, lại có thể thăm dò cảnh giới phía trên Long Biển Cảnh một chút.

Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là có hi vọng trên lý luận mà thôi, dù sao võ giả có thể ở trên một con đường lớn đi tới tận cùng hay không, còn cần nhiều nhân tố, thí dụ như tài nguyên, cơ duyên, số mệnh vân vân.

Lúc này, trong ý thức hải của Phong Liệt đã có nhiều thêm một khối không khí nho nhỏ màu đen, phẳng phát giống như một loại hạt giống, nhưng lại biến ảo muôn dạng, cũng không cố định, Phong Liệt xưng là "Mầm mống của Thương Sinh Kiếp".

Hắn biết rõ, ngày sau mình có thể đi bao xa ở trên con đường võ đạo, liền phải xem mầm mống này có thể trưởng thành đến loại trình độ nào.

Trong lúc này, trong lòng hắn cũng biết hôm nay tu vi của chính mình nông cạn, đối với con đường thênh thang của Thương Sinh Kiếp này không phải là một lần có thể xong.

Cho nên, hắn thông qua thiên địa đại kiếp, diễn ra lặp đi lặp lại ngàn vạn lần, đã âm thầm đem Thương Sinh Kiếp chia làm bốn bước, theo thứ tự là:

Bước đầu tiên — Minh Dạ Hàng Lâm. nguồn

Trong đó liên quan đến đến Âm Chi Quy Tắc, lấy Hắc Âm Chi Thân của Phong Liệt, miễn cưỡng có thể đụng chạm đến cảnh cửa đó một chút.

Bước thứ hai — Chúng Sinh Tịch Diệt.

Một bước này liên quan đến đến các loại quy tắc của thế gian, gió, hỏa, nước, lôi, điện, Kim, mộc, thổ, lực vân vân, phàm là hết thảy nhân tố có thể tạo nên thiên tai quy tắc đều được tăng thêm.

Bước thứ ba — Nhất Mâu Bách Thế.

Một bước này liên quan đến đến quy tắc thời gian, quả thực chưa từng nghe thấy, Phong Liệt trực tiếp ném ra phía sau.

Bước thứ tư — Vạn Kiếp Vô Lượng.

Một bước cuối cùng này liên quan đến đến tập hợp của thời gian cùng không gian cùng với tất cả các quy tắc, hôm nay Phong Liệt lại càng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Theo nhận thức của Phong Liệt đối với cảnh giới của võ giả, ở dưới Hoàng Cảnh, hắn nhiều nhất chỉ có thể nắm trong tay một phần "Minh Dạ Hàng Lâm" cùng "Chúng Sinh Tịch Diệt", về phần "Nhất Mâu Bách Thế" cùng "Vạn Kiếp Vô Lượng" còn dư lại lại là chuyện phía trên Lưỡng Nguyên Cảnh, có thể sống cho đến lúc này hay không thì mới có thể nói tiếp.

Sau khi trầm ngâm trong chốc lát, Phong Liệt lắc lắc đầu, đem hết thảy các vấn đề xa xôi đều quăng ra ngoài chín tầng mây.

Kế tiếp, hắn rất muốn thử xem uy lực của thức thứ nhất "Minh Dạ Hàng Lâm" như thế nào.

Phong Liệt biến ảo Hắc Âm Chi Thân, hai mắt khép lại, hai tay chậm rãi giơ lên, lòng bàn tay hướng lên trên, tâm thần đột nhiên chạm đến mầm mống của Thương Sinh Kiếp trong ý thức hải kia.

- Minh Dạ Hàng Lâm!

Phong Liệt khẽ quát một tiếng, nguyên lực trong cơ thể tuôn trào ra lòng bàn tay.

Sau một khắc, chỉ nghe "Ông" một tiếng chấn động, một đoàn hắc vụ chùng một thước vuông di động hiện ra trong lòng bàn tay Phong Liệt, vô tận hắc ám lực chung quanh mãnh liệt mà đến, rồi rút tiến vào này trong sương mù màu đen này.

Dần dần, hắc vụ khuếch trương ra ngoài, đem cả Phong Liệt bao phủ ở trong đó.

Bất quá, sau khi đem Phong Liệt bao phủ, tốc độ khuếch trương của hắc vụ liền trì hoãn chậm lại, hơn nữa, nguyên lực hao phí cực kỳ kinh người, chỉ có một lát, Phong Liệt đã hao phí một phần mười nguyên lực.

672. Chương 778: Lựa Chọn Ký Đạo Thần Binh(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 778: Lựa chọn Ký Đạo Thần Binh(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Ta khát! Không thể nào?

Phong Liệt nhìn một mảnh hắc ám chỉ có phương viên hơn một trượng chung quanh, không khỏi hai mắt tròn tròn, rất là kinh ngạc.

Làm cho Phong Liệt có sự thất vọng đó chính là, ở bên trong tấm màn đen này, hắn không có cảm thấy bất kỳ nơi nào lạ thường, thậm chí so với hắc vụ mà Dạ Mạc Châu thả ra cũng có vẻ không bằng, cũng không thể ngăn cách tầm mắt của Long Vũ Giả, cũng không thể ngăn cản tinh thần lực, chỉ là một mảnh hắc ám không ánh sáng, hắc ám thuần túy.

- Ừm? Hay là do trong Long Ngục không có thiên địa nguyên khí, có lẽ nên đi ra ngoài để thử một chút!

Sau khi nghĩ ngợi một chút, Phong Liệt tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì, thân hình lập tức chui ra khỏi Long Ngục, tiến ra phòng của mình ở bên ngoài.

Giờ phút này, tấm màn đen trên người hắn còn không có tiêu tán, vẫn bao phủ toàn thân.

Kế tiếp, Phong Liệt rất nhanh liền phát hiện một chút thú vị.

Hắn rõ ràng phát hiện, tấm màn đen này bắt đầu cắn nuốt nguyên khí trong thiên địa thật nhanh, mạnh mẽ khuếch trương, chỉ trong nháy mắt, tấm màn đen liền bao phủ toàn bộ gian phòng.

Phong Liệt ánh mắt khe khẽ lóe lên, dần dần trong lòng nhận thấy, hắn nhìn vào một cái ghế ngồi khác hình rồng ở phía trước, tâm ý vừa động.

"Phốc!"

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Cái ghế kia trong nháy mắt hóa thành bột phấn, tuôn rơi trên mặt đất.

- Di? Thì ra là như vậy! Thứ tốt a! Ha ha ha!

Phong Liệt thấy vậy, không khỏi cất tiếng cười to.

Giờ khắc này, hắn rốt cục cảm nhận được diệu dụng của tấm màn đen, dĩ nhiên là có thể đem tất cả nguyên khí tự do trong thiên địa đồng hóa thành Long nguyên lực trong cơ thể mình, chỉ cần mình có ý là có thể thay đổi, dễ dàng điều động nguyên lực trong bóng tối để công kích.

Cái này lại không giống với cường giả Hóa Đan Cảnh mượn thiên địa nguyên khí để ngăn địch, mà là thiết thiết thực thực đem nguyên khí ngoài thân chuyển thành nguyên lực của mình, ở dưới sự bao phủ của tấm màn đen, nếu như người khác mưu toan thu nạp Long nguyên lực này, giống như là tự sát không thể nghi ngờ.

Kế tiếp, chỉ nghe "Phốc phốc phốc" một trận liên vang, lần lượt từng cái ghế ngồi quý báu, giường lớn, bàn bên trong gian phòng đều bị nguyên lực đè xuống, hết thấy hóa thành bột phấn, Phong Liệt đắm chìm ở trong khoái cảm của việc thực lực tăng lên, khiến cho hắn vô cùng vui vẻ.

Chỉ chốc lát sau, động tác của Phong Liệt đột nhiên hơi chậm lại, chân mày hơi nhíu lại:

- Ủm? Một thức Minh Dạ Hàng Lâm này làm sao lại có chút tương tự với Đại Nhật Đông Thăng chi đạo của Kim Sở Ngạn a?

Lúc ấy, Kim Sở Ngạn thi triển Đại Nhật Đông Thăng chi đạo, dưới sự bao phủ của quang huy, hết thấy cũng biến thành bột phấn, tựa hồ cùng Minh Dạ Hàng Lâm của mình có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, chỉ bất quá, một người là quang nguyên lực, một người là ám nguyên lực.

Nghĩ tới điểm này, Phong Liệt không khỏi có chút hao tổn tâm trí, chính mình hôm nay mới vừa vận lĩnh ngộ ra môn tuyệt học này, mà Kim Sở Ngạn cũng đã ở phía trên Đại Nhật Đông Thăng chi đạo tiến dần từng bước, điều này thật sự có chút không ổn a!

Sau khi trầm ngâm một chutx, Phong Liệt không khỏi cảm thấy buồn cười, đây chẳng qua là hiện tượng bên ngoài mà thôi, về phần tình huống thật như thế nào, còn phải để sau khi động thủ mới có thể kết luận.

- Ủm? Cũng tới lúc xác định một vài Ký Đạo Thần Binh.

Phong Liệt đột nhiên nhớ tới, chính mình hôm nay đã ngộ đạo thành công, nếu là có thể có một thần binh thích hợp hỗ trợ, cũng cực kỳ trọng yếu đối với đại đạo mà mình hiểu được cùng với chiến lực tăng lên.

Cũng giống với Kim Sở Ngạn, Đại Nhật Đông Thăng chi đạo của hắn sở dĩ có uy lực to lớn như thế, cũng không thể bỏ qua tác dụng của chuỗi Nhật Quang Thần Kiếm của hắn.

Nếu là Ký Đạo Thần Binh, nhất định phải là bốn mạng thần binh giao tu cùng với tính mạng của bản thân, nói như vậy ngày sau mới có thể từ việc tu vi của chính mình đề à tiến giai, không đến nỗi trở thành vô ích.

Hơn nữa, hôm nay trong tay Phong Liệt còn có một miếng Thiên Binh Thần Phù, nói không chừng một ngày kia có thể đem Ký Đạo Thần Binh đề thăng làm thần khí cũng chưa biết chừng.

Sau một khắc, Phong Liệt tâm ý vừa động, Tỏa Long Thai, Phong Ma Đại Thương, Trấn Long Thiên Bi, Huyền Nhật Chiến Giáp, Bản Nguyên Thần Đồ từng kiện tuyệt thế thần binh cũng chuyển động hiện ra trước người hắn, trong lúc nhất thời, bên trong gian phòng lóe lên quang thải, khiến cho người khác chói mắt.

Ở Long Huyết Đại Lục, thần binh phía trên huyền bảo được chia làm chí bảo, thánh bảo, Thiên Bảo, mỗi một cấp đều chia làm bốn cấp bậc: hạ, trung, thượng, cực phẩm.

Phong Liệt hôm nay đã xác định, Phong Ma Đại Thương là huyền bảo thất phẩm, Huyền Nhật Chiến Giáp là chí bảo hạ phẩm, Trấn Long Thiên Bi là chí bảo cực phẩm, Tỏa Long Thai là thánh bảo trung phẩm.

Về phần Bản Nguyên Thần Đồ, Phong Liệt cũng không cách nào xác định phẩm cấp của nó, chẳng qua là mơ hồ cảm thấy, phẩm cấp của thứ này rất có khả năng còn ở trên Tỏa Long Thai.

Phong Liệt ngưng mắt nhìn mấy thứ thần binh trước mắt, chỉ chốc lát sau, hắn dần dần nhíu mày, bởi vì hắn bất đắc dĩ phát hiện, những thứ thần binh này cũng không quá thích hợp để ký tồn trong đạo cảnh của chính mình.

Chỉ có chất liệu của Trấn Long Thiên Bi coi như tương đối gần sát một chút, nhưng cũng không cách nào làm Phong Liệt hài lòng.

- Xem ra nhất định phải đích thân luyện chế một Ký Đạo Thần Binh, chỉ tiếc Phong Ma Đại Thương đi theo ta nhiều năm như vậy, hôm nay cũng không thể không bỏ qua!

Phong Liệt nhìn Phong Ma Đại Thương, không khỏi thở dài, trong lòng lại có mấy phần không đành lòng. Sau đó, Phong Liệt biến thành hình người, đi tới phía ngoài.

. . .

Đông Phương Triều Dương mới lên, trong tiểu viện không khí trong lành, mùi hoa nức mũi, mấy con chim nhỏ xinh đẹp đang bay tới bay lui ở Trần Hoa Linh Mộc, líu ríu hót không ngừng.

Phong Liệt đi ra khỏi lầu các, hít sâu vài hơi không khí trong lành, hướng về phía ánh sáng mặt trời đuổi lưng một cái.

- Ra mắt đại sư huynh!

- Gặp qua đại sư huynh!

Ở bên ngoài tiểu viện, mấy tên đệ tử thủ môn Âm Vũ Viện thấy Phong Liệt đi ra ngoài, cũng đuổi bước lên phía trước làm lễ ra mắt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sùng kính không cách nào che dấu.

- Ủm, Trương Nghiễm, hiện tại cách Tuyển Bạt Đại Chiến còn mấy ngày?

Phong Liệt khẽ gật đầu, tùy ý hỏi một gã đệ tử.

Lúc này hắn che dấu tu vi tăng vọt của chính mình, mấy tên đệ tử Cường Khí Cảnh trước mắt cũng không cách nào nhìn ra sâu cạn của Phong Liệt, nếu không nói không chừng bọn họ có thể ghen tỵ muốn chết.

Trương Nghiễm nghe được câu hỏi của Phong Liệt, không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh, sau khi ngẩn ngơ, vội vàng trả lời nói:

- Hồi bẩm đại sư huynh, Tuyển Bạt Đại Chiến sẽ bắt đầu sau hai ngày nữa, ở ngoài Tuyên Vũ Môn của Cẩm Cung có sắp đặt một Truyền Tống Trận, đến lúc đó người tham chiến chỉ cần đi vào trong truyền tống trận là được.

- Nga?

673. Chương 779: Tinh Kim Quỷ Dị!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 779: Tinh Kim quỷ dị! truyện cập nhật nhanh nhất tại chàm

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt ánh mắt hơi động một chút, không nghĩ tới trong lúc vô tình, chính mình thế nhưng ở trong Long Ngục được gần một tháng, may là không có chọn lựa sai thời gian, nếu không chính là sẽ phải hối hận chết?

- Còn có hai ngày thời gian, hẳn là có thể đủ!

Phong Liệt trầm ngâm một chút, rồi hướng Trương Nghiễm hỏi:

- Người có biết Liệt Dương Lô ở Phi Long Thành nằm ở vị trí nào không?

- Ách, cái này ... đại sư huynh, tiểu đệ đối với Phi Long Thành cũng không phải là quen thuộc ...

Trương Nghiễm gãi gãi đầu, có chút lúng túng nói.

Đúng lúc ấy thì, một gã đệ tử khác có thân hình nhỏ gầy ánh mắt sáng lên, khoan khoái nói:

- Đại sư huynh, ta biết! Liệt Dương Lô của Phiêu Miểu Các ở phía thành bắc, cách ngôi biệt viện này của chúng ta rất gần! Ta mang ngài đi tới đó!

- Ủm? Liệt Dương Lô là Phiêu Miểu Các đấy sao? Vậy cũng được vừa đúng lúc.

Phong Liệt vốn dĩ liền định đi tới Phiêu Miểu Các một chuyến, xem một chút xem có thể tìm được mấy thứ tài liệu thích hợp hay không, nếu Liệt Dương Lô vừa vặn ở Phiêu Miểu Các, cũng là tránh khỏi nhiều phiền toái.

- Người đi phía trước dẫn đường đi.

Phong Liệt gật đầu nói với tên đệ tử kia.

- Vâng! Đại sư huynh, tiểu đệ tên gọi Lâm Phong . . .

. . .

Phong Liệt mang theo Lâm Phong đi ra khỏi chỗ ở của Âm Vũ Viện, bước đi ra bên ngoài. nguồn (.)

Dọc đường những nơi hắn đi qua, toàn bộ đệ tử Ma Long Giáo vô luận là sáu trăm tám mươi bốn đại đệ tử, hay là sáu trăm tám mươi tám đại đệ tử, cũng rời rít nhường đường một bên , cung kính làm lễ ra mắt, làm cho Phong Liệt cũng không khỏi cảm thấy có chút khó chịu.

Hắn cũng là không biết, một tháng trước khi hắn ở Long Huyết đấu vũ tràng dùng hành động khuất nhục Kim Sở Ngạn, đã truyền khắp cả Phi Long Thành, cho tới toàn bộ đại lục cũng được lưu truyền tới mức ồn ào huyên náo.

Hơn nữa là ở trong hàng đệ tử thế hệ trẻ của Ma Long Giáo, đã đem uy vọng của hắn đẩy tới một độ cao trước nay chưa có, trong những người cùng giai không người nào có thể với tới.

Phiêu Miểu Các quả nhiên cách Ma Long Giáo không tính là xa, chỉ sau một khắc đồng hồ, Phong Liệt liền đi tới trước cửa Phiêu Miểu Các.

Phiêu Miểu Các này cùng Phiêu Miểu Các ở Tứ Phương Thành treo chiêu bài giống nhau như đúc, nhưng mặt tiền cửa hàng cũng là lớn hơn vô số lần, xe ngựa trước cửa gây ra tiếng động vang trời, các lộ cường giả nổi liền không dứt, sinh ý cực kỳ thịnh vượng.

Sau khi tiến vào Phiêu Miểu Các, Phong Liệt đứng một hồi ở bên trong đại sảnh, rất nhanh liền có một gã quản sự mập mạp Thần Thông Cảnh mang theo khuôn mặt tươi cười đi lên tiếp đãi.

- Phong công tử, hoan nghênh quang lâm Phiêu Miểu Các! Tại hạ là Lý Ưc, là thất quản sự của nơi này, không biết Phong công tử cần thứ gì?

Phong Liệt gật đầu với mập mạp trước mắt, nói:

- Lý quản sự, ta cần một vài tài liệu luyện khí có thể chịu tải các loại thuộc tính nguyên khí, ta muốn loại tốt nhất!

- Các loại thuộc tính?

Ánh mắt của Lý Ưc hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó liền mau chóng vội vàng cười nói:

- Không thành vấn đề, Phong công tử mời đi theo ta!

Thân là quản sự của Phiêu Miểu Các ở Hoàng Thành, bản lãnh nhìn người tự nhiên không hề kém so với bất cứ ai, Lý Ưc trực tiếp mang theo Phong Liệt đi tới lầu bốn.

Từng loại hàng hóa trên kệ đều được hạ cấm chế, vô số tài liệu luyện khí rực rỡ muôn màu, quang mang chói mắt khiến cho người ta không thể mở mắt ra nổi, hơn nữa tất cả đều là những mặt hàng đẳng cấp, thí dụ như Âm Huyết Thạch, Độc Long Nha, Huyền Hỏa Mộc Chi Tâm, vân vân, không có chỗ nào mà không phải là luyện khí thánh tài thể gian khó gặp.

Đồng dạng, giá tiền ghi trên những tài liệu này cũng là cực kỳ dọa người, mỗi một dạng tài liệu, số lượng long tinh cần thiết đều là lấy trăm vạn long tinh làm đơn vị.

- Phong công tử, khối Âm Huyết Thạch này chính là trái tim của một đầu Ma Long ở viễn cổ thời đại biến thành, là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế thần binh ám thuộc tính!
- Khối Huyền Băng Ngọc Trụ này vốn là trung tâm của một ngọn Huyền Băng Phong đã trải qua mười vạn năm ở Tuyết Vực, là một lựa chọn luyện thành thần binh băng thuộc tính, là hàng hôm qua vừa mới đến!
- Khối Độc Long Nha này chính là một đầu Độc Long Nha Xỉ sắp tấn chức Long Hoàng, tụ tập ba thành độc tính của Độc Long . . .
- Mảnh Phượng Hoàng Linh chính là linh mao của một đầu Phượng Hoàng trưởng thành trong thời đại viễn cổ, bản thân nó chính là một huyền bảo uy lực to lớn, có thể tập hợp hỏa nguyên lực bên trong phương viên vạn trượng để ngăn địch . . .

Lý Ưc không ngừng giới thiệu cho Phong Liệt một chút tài liệu tuyệt thế, làm cho Phong Liệt mở rộng tầm mắt, trong lòng âm thầm rung động không dứt.

Phiêu Miểu Các của Hoàng Thành không hổ là trung tâm mua bán đệ nhất thiên hạ, tài liệu trong lầu bốn này tùy ý lấy ra một thứ, cũng đủ để nhắc lên một trận sóng to gió lớn ở trên đại lục, nhưng ở chỗ này, lại phô bày ra ngoài ước chừng tới mấy trăm loại.

Phong Liệt sắc mặt bất động, lẳng lặng nghe Lý Ưc giới thiệu, ánh mắt chậm rãi quét mắt nhìn các dạng tài liệu giống nhau, không có bất kỳ biểu tình gì.

Bên cạnh Lý Ưc một bên giới thiệu tới mức nước bọt bay tứ tung, một bên lặng lẽ lưu ý sắc mặt Phong Liệt.

Theo hần biết, Phong Liệt vị nhân tài tuổi trẻ kiệt xuất này những năm gần đây thanh thế ngập trời, giá trị bản thân đoán chừng ba trăm ngàn long tinh, tài liệu trong lầu bốn này có lẽ có thể mua được một hai kiện, có thể làm ình kiếm được một khoản lớn, cho nên phá lệ ra sức giới thiệu.

Lại không nghĩ, sau khi hần giới thiệu vài loại tài liệu, trên mặt Phong Liệt dần dần lộ ra vẻ thất vọng.

Còn có hai ngày nữa Tuyển Bạt Đại Chiến sẽ tiến hành, sau đó sẽ tiến vào lãnh thổ Thiên Long, Phong Liệt cảm thấy thời gian không đủ, cho nên cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian.

Hơn nữa, sau khi hần nhìn những tài liệu này, càng cảm thấy ý nghĩ trong lòng mình có chút không quá thực tế.

Mặc dù hần không thông hiểu việc luyện khí, nhưng cũng hiểu được, tài liệu có thuộc tính bất đồng rất khó dung hợp được với nhau, cho dù miễn cưỡng có thể dung hợp ở chung một chỗ, cũng có chứa nhiều hạn chế, thậm chí sẽ gây cản trở với nhau, sẽ làm suy yếu uy lực của thần binh rất lớn.

- Lý quân sự, không cần xem nữa.

Phong Liệt dừng bước, cắt đứt lời nói của Lý Ưc.

- A? Phong công tử, không phải là ngài đối với những tài liệu này đều cảm thấy bất mãn chứ?

Lý Ưc trong mắt quỳnh lên, một cái khách hàng lớn như thế, cũng không thể cứ như vậy trở mặt nhìn người ta chạy trốn, hần nhăn chau - xoay động, vội vàng nói:

- Phong công tử, không vừa mắt những tài liệu này cũng không sao, phía trước còn có thứ tốt hơn, tuyệt đối có thể tìm được đồ vật làm ngài hài lòng!
- Những tài liệu này cũng không cần nhìn nữa.

Phong Liệt cau mày suy nghĩ một chút, nói:

- Lý quân sự, không biết trong Phiêu Miểu Các của các người có tài liệu có thể tùy ý chuyển đổi nguyên lực của các loại thuộc tính hay không?
- Tùy ý chuyển đổi nguyên lực của các loại thuộc tính?

674. Chương 780: Gặp Mặt.(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 780: Gặp mặt.(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Lý Ưc đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó ánh mắt sáng lên, hơi có thâm ý cười nói với Phong Liệt:

- Phong công tử, không nghĩ tới tin tức của ngài lại nhanh nhạy như thế a!

- Ủm? Có ý gì?

Phong Liệt có chút không giải thích được.

- Ách, chẳng lẽ Phong công tử không phải là vì đồ vật kia mà tới đây?

Ánh mắt của Lý quản sự lóe lên một cái, chần chờ nói.

- Thứ gì? Lời của người ta không rõ lắm.

Phong Liệt trong lòng rất là kinh ngạc.

- Khụ khụ, Phong công tử, có thể là do tại hạ suy nghĩ nhiều!

Lý quản sự ho hai tiếng, tiếp tục nói:

- Phong công tử, người tới thật sự là đúng lúc! Phiêu Miểu Các chúng ta một canh giờ trước vừa lấy được một khối kim loại kỳ lạ, trải qua sự giám định bước đầu của mười ba vị Giám Định Sư trong các cửa chúng ta, khối tài liệu này chẳng những cứng rắn vô cùng, hơn nữa có diệu dụng chuyển hóa các loại nguyên lực, về phần có còn những chức năng khác hay không, còn cần phải tiến hành thêm một bước nghiên cứu nữa.

- Nga?

Phong Liệt ánh mắt nhẹ nhàng phát sáng, hỏi:

- Có thể mang ta đi xem một chút hay không?

- Cái này . . .

Lý quản sự không khỏi có chút do dự, nói:

- Phong công tử, thực không dám dấu diếm, khối kim loại này còn chưa giám định xong, giá tiền không cách nào xác định.

- Không sao, ta chỉ là muốn xem một chút mà thôi.

Phong Liệt bình tĩnh nói.

Lý quản sự trầm ngâm một chút, cuối cùng gật đầu nói:

- Được rồi! Nếu như Phong công tử chỉ là muốn xem một chút, tại hạ vẫn có thể làm chủ chuyện này, mời đi theo ta!

Chỉ chốc lát sau, Phong Liệt theo Lý Ưc đi tới một cái không gian dưới đất bên trong Phiêu Miểu Các.

Không gian này ước chừng phương viên trăm trượng, đồ vật bên trong không nhiều lắm, chỉ có một khối Tinh Kim màu đen cao ba trượng đang đứng sừng sững ở trung tâm của không gian, hình dáng không theo một quy tắc nào, tản ra ánh sáng yếu ớt của kim loại.

Lúc này, ở bên cạnh khối Tinh Kim màu đen này, có hơn mười lão giả với tu vi không đồng nhất đang vây quanh, tu vi cao nhất là một vị cao thủ Thần Thông Cảnh Tam Trọng Thiên, yếu nhất lại là một gã lão giả người phàm.

Trong tay một đám lão giả này cầm theo những đồ vật lộn xộn: chùy đầu, hỏa thạch, khắc đao, . . . vô cùng ngổn ngang, thỉnh thoảng gõ, đốt, khắc dấu, . . . phía trên Tinh Kim, hiển nhiên là đang tiến hành giám định một cách tỉ mỉ.

Phong Liệt cùng Lý quân sự đến, cũng không khiến ấy lão giả đang hết sức chăm chú kia phân thần, cả đám người đều đang cẩn thận làm việc, ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái, đem Phong Liệt cùng Lý quân sự trực tiếp trở thành không khí.

- Phong công tử, đây chính là khối kim loại kia.

Lý quân sự chỉ chỉ Tinh Kim màu đen kia, nói với Phong Liệt.

- Ừm.

Phong Liệt gật đầu, chậm rãi đi tới phía trước, tìm một khe hở đứng ở phụ cận nhìn khối Tinh Kim màu đen kia.

Hắn đưa tay phải ra, nhẹ nhàng chạm đến Tinh Kim.

- Ừm?

Trong nháy mắt tiếp xúc với Tinh Kim, ánh mắt Phong Liệt nhất thời vừa động, hắn mơ hồ cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc.

- Cùng khí tức của Phá Không Kim có chút tương tự, không phải chính là . . . là Thiên Ngoại Vãn Thạch chứ?

Nghĩ tới điểm này, trong lòng Phong Liệt trở nên hơi có chút kích động.

Phải biết rằng, ở khoảng không bên ngoài ước chừng khoảng mười vạn dặm trên đại lục, có một tầng cương khí loạn lưu thật dày của thiên nhiên tồn tại ở đó, cho dù là cường giả Long Biến Cảnh tiến vào trong vùng cương khí loạn lưu kia cũng sẽ bị nghiền nát thành mảnh nhỏ.

Cho nên, Thiên Ngoại Vãn Thạch nếu muốn tiến vào trên phiến đại lục này, có thể nói là ngàn vạn khó khăn, nhưng phàm là có thể rơi xuống, hoặc là chắc chắn vô cùng, hoặc là có được thuộc tính phá không, vô luận là loại nào, cũng tuyệt đối có được giá trị liên thành.

Trong lòng Phong Liệt mặc dù có chút kích động, nhưng sắc mặt cũng không thay đổi chút nào, kế tiếp, lòng bàn tay của hắn nhẹ nhàng bắn ra một tia nguyên lực, rót vào bên trong khối Tinh Kim kia.

Mà tình hình kế tiếp, cũng là dọa hắn nhảy dựng lên.

"Hô . . ."

Một mặt của Tinh Kim đột nhiên phun ra một mảnh ngọn lửa nhỏ, làm ột vị Giám Định Sư bị dọa sợ đến khê run rẩy, chùy đầu trong tay nện vào chân mình.

Cùng lúc đó, mặt khác của Tinh Kim lại đột nhiên nổi lên một trận gió lốc màu đen, đem tên Giám Định Sư người phàm kia thổi một cái bay dọc trên không trung, té ngã chổng vó, đau đớn không thôi.

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong, ngoài mặt của Tinh Kim thế nhưng đồng thời hiện lên mấy đạo ngân lôi, toát ra một mảnh khói độc màu xanh biếc, kết xuất thành một mảnh băng hoa trắng như tuyết, vài cột nước màu nâu phun ra, đủ mọi màu sắc, ngổn ngang . . .

Trong lúc nhất thời, vốn là trong không gian coi như an tĩnh nhất thời trở nên náo loạn, một đám Giám Định Sư kinh hô liên tục, không ngừng liên tục hoảng hốt lui về phía sau.

Phong Liệt cũng bị cảnh tượng này khiến cho sợ ngây người, hắn chỉ là thả ra một tia nguyên lực mà thôi, như thế nào cũng không nghĩ tới thế nhưng có thể dẫn phát động tĩnh lớn như thế.

Lý quân sự giờ phút này vẻ mặt cũng là đại ra, tựa hồ cảnh tượng xuất hiện trước mắt nằm ngoài dự liệu của hắn.

Sau khi ngẩn ngơ, một cỗ cảm giác vui sướng không cách nào ức chế đột nhiên tràn đầy trong lòng Phong Liệt.

Khối Tinh Kim này thế nhưng thật sự có thể tùy ý chuyển hóa nguyên lực, hơn nữa, còn có thể đem uy lực của một tia nguyên lực khuếch trương lên, tăng thêm gấp mười lần, sử dụng để luyện chế Ký Đạo Thần Binh của mình, quả thực là không gì lý tưởng hơn!

- Hắc hắc! Thứ tốt a! Đại gia hắn, hôm nay cho dù phải cướp đoạt, lão tử cũng muốn đoạt được nó vào trong tay!

Trong mắt Phong Liệt bắn ra tinh mang, chăm chú nhìn chằm chằm vào Tinh Kim trước mắt, thiếu chút nữa muốn trực tiếp đem nó thu vào trong trữ vật giới chỉ.

May nhờ hắn bảo lưu lại một phần lý trí, mạnh mẽ đè nén sự tham lam trong lòng xuống.

Sau một khắc, hắn phát tay một cái, một ngọn núi nhỏ bằng long tinh bày ra trước mặt mọi người, trước khi một đám lão gia này nổi giận, giận dữ mắng mỏ, vội vàng nói:

- Các vị, là do Phong Liệt dốt lì, lại kinh ngạc phát hiện, cũng không thấy một đám lão gia này phát ra thanh âm giận dữ mắng mỏ, cũng không có nhìn về phía trăm vạn long tinh mà chính mình ném xuống đất.

Sau khi Phong Liệt dứt lời, lại kinh ngạc phát hiện, cũng không thấy một đám lão gia này phát ra thanh âm giận dữ mắng mỏ, cũng không có nhìn về phía trăm vạn long tinh mà chính mình ném xuống đất.

Một đôi mắt già nua nhưng có phần u ám trong nháy mắt bắn ra tinh mang làm cho người ta sợ hãi, đồng loạt chăm chú vào phía trên khối Tinh Kim kia, trên mặt tràn ngập sự khiếp sợ và tò mò.

- Di? Thế nhưng thật sự có thể chuyển hóa các loại nguyên lực! Thật là thần kỳ a!

- Tại sao lúc trước chúng ta làm thế nào cũng không được? Người trẻ tuổi, người làm như thế nào vậy?

- Thật sự là một khối Tinh Kim kỳ lạ, lão phu sống ba trăm năm cũng chưa từng nghe nói qua thể gian có loại vật này!

” . . . ”

675. Chương 781: Gặp Mặt.(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 781: Gặp mặt.(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Một đám lão giả liên thoắt phát biểu quan điểm, trong đó đại đa số mọi người cũng mang theo vẻ mặt kích động đi lên phía trước, liều mạng vận chuyển nguyên lực vào trong Tinh Kim, chỉ bất quá, mặc cho bọn hắn vận chuyển bao nhiêu nguyên lực vào trong thì khối Tinh Kim này cũng là nửa điểm phản ứng cũng không có.

Phong Liệt gặp tình hình này, trong mắt hơi có chút ngờ vực.

Lúc này, Lý Ưc ở bên cạnh đang lau mồ hôi lạnh trên trán, giải thích:

- Phong công tử, ngài không hổ là hạng người có tu vi cao thâm, những Giám Định Sư này cũng chỉ là đoán rằng khối Tinh Kim này có thể chuyển hóa được các loại nguyên lực, nhưng không cách nào chứng thật, xem ra nguyên nhân là do tu vi không đủ a!

Ánh mắt của Phong Liệt vừa động, trong lòng đối với lời nói của Lý Ưc cũng không dám gạt bừa, hắn mơ hồ đoán được, cũng không phải vấn đề là tu vi có đủ hay không, mà là chỉ có Long nguyên lực mới có thể làm Tinh Kim có phản ứng.

Hắn khẽ gạt đầu, cũng không có giải thích nhiều.

Chỉ có thể dựa vào Long nguyên lực mới có thể kích thích hiệu quả của Tinh Kim, điều này hiển nhiên nói rõ khối Tinh Kim này tuyệt đối là vật phi phạm, chưa tế luyện đã là một vật tốt không thua gì chí bảo, nếu hắn có ý định mua khối Tinh Kim này, tự nhiên không muốn để giá trị của nó bày ra.

- Lý quản sự, ta nghĩ ta sẽ mua khối Tinh Kim này.

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- A? Điều này e rằng không được, tại hạ không làm chủ được a.

Lý Ưc mặt sắc khó khăn nói.

- Ai có thể làm chủ được, làm phiền người giúp ta liên lạc một chút, chỉ cần có thể hoàn thành chuyện này, Phong mỗ tất có trọng tạ!

Phong Liệt trầm giọng nói với Lý Ưc.

- Trọng tạ thì ta không dám nhận! Hay là tại hạ giúp người hỏi đại quản sự một chút xem sao, đồ vật sau khi được giám định luôn luôn được đưa tới để Đại quản gia định giá, xin ngài chờ trong chốc lát!

Lý Ưc nói xong, liền vội vã rời khỏi không gian này.

Chỉ trong chốc lát, Lý Ưc mang theo hai vị trung niên nam tử đi đến.

Người đi phía trước sắc mặt trầm ổn, khí độ bất phàm, hai mắt lấp lánh có thần, vừa nhìn liền biết hắn chính là hạng người cơ trí lão luyện.

Tên còn lại trong tay đang đùa nghịch hai khóa cầu bằng kim loại màu đen, phẳng phát giống như một vị phú ông giàu có trong phàm nhân, chẳng qua là trong mắt hắn mơ hồ tản mát ra sắc thái âm tà, làm người ta cảm thấy hắn rất khó đối phó.

- Phong công tử, đây là đại quản sự Từ Thắng Chi cùng tam quản sự Trình Hổ của Phiêu Miểu Các chúng ta, vị này chính là Phong Liệt công tử, đại đệ tử chương quản Âm Vũ Viện của Ma Long Giáo!

Lý Ưc giới thiệu hai bên với nhau một chút, liền thối lui về phía sau Từ Thắng Chi cùng Trình Hổ.

- Ha ha ha ha! Nguyên lai là Phong Liệt công tử đại danh鼎鼎鼎鼎, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!

Từ Thắng Chi cười lớn, chấp tay nói với Phong Liệt.

Vừa nói, ánh mắt của hắn vừa nhấp nháy đánh giá Phong Liệt, trong mắt hơi có thâm ý.

Tam quản sự Trình Hổ còn lại là không âm không dương chấp tay hướng về phía Phong Liệt, nhìn dáng dấp dường như cũng không hề để Phong Liệt ở trong lòng.

- Không dám nhận! Nhị vị quản sự, Phong mỗ hữu lễ!

Phong Liệt vội vàng hoàn lễ.

Hai người này tu vi đều là Thần Thông Cảnh hậu kỳ, chỉ sợ người ta cũng không chịu nổi một cái tát của Phong Liệt, nhưng giờ phút này Phong Liệt cũng không dám khinh thường hai người, dù sao mình là tới mua đồ, không phải là tới đánh nhau.

Hơn nữa nếu bàn về đánh nhau, Phiêu Miểu Các người ta cũng không thể không có cao thủ trấn giữ.

Hai phe làm lễ ra mắt xong, Từ Thắng Chi chậm rãi đi tới khối Tinh Kim đặt cách đó không xa, bình tĩnh nói:

- Nghe nói Phong công tử muốn mua khối Tinh Kim này, phải không?
- Không tệ, kính xin Từ đại quân sự ra giá đi.

Phong Liệt nói.

Lúc này, tam quân sự Trình Hồ nhíu mày, mở miệng nói:

- Phong công tử, đây không phải là vấn đề về giá tiền, mấu chốt là Giám Định Sư của chúng ta vẫn chưa giám định xong, có thể mời Phong công tử kiên nhẫn chờ thêm mấy ngày hay không.
- Nhị vị quân sự, nói vậy các người nên biết, Phong mỗ là tới tham gia Tuyển Bạt Đại Chiến, thời gian ở lại Hoàng Thành đã không còn nhiều lắm, cho nên hy vọng nhị vị quân sự có thể tạo điều kiện cho ta, về phương diện giá tiền thì có thể bàn bạc, Phong mỗ cũng thiếu Phiêu Miểu Các một phần nhân tình!

Phong Liệt ý vị thâm trường cười nói.

- Điều này . . .

Trình Hồ không khỏi cau mày một trận, lại không biết mở miệng như thế nào.

Những lời cuối cùng này của Phong Liệt đã nói xong tới cực điểm, nhân tình của một vị cường giả Hóa Đan Cảnh không phải là chuyện đùa, nếu là cự tuyệt trực tiếp thì chính là chuyện đắc tội với người ta, muốn hấn vô duyên vô cớ đắc tội một vị tuổi trẻ cường giả thanh thế ngập trời, đó là chuyện mà chỉ có kẻ ngốc mới làm.

Lúc này, đại quân sự Từ Thắng Chi hỏi một vị Giám Định Sư:

- Triệu sư phụ, khối Tinh Kim này giám định như thế nào?
- Hồi bẩm đại quân sự, hôm nay đã có thể xác định, khối Tinh Kim này có chức năng chuyển hóa nguyên lực, lại có thêm sự chắc chắn vô cùng, đến nay cũng không cách nào cắt nó ra được!

Một gã Giám Định Sư Thần Thông Cảnh Tam Trọng Thiên hồi đáp.

- Ủm! Biết rồi.

Từ Thắng Chi gật đầu, hấn hơi trầm ngâm một chút, xoay người nhìn Phong Liệt nói:

- Phong công tử, người cũng nghe thấy rồi đó, khối Tinh Kim này có công hiệu chuyển hóa nguyên lực, có thể nói thế gian hiếm thấy, lại có thêm sự chắc chắn cực kỳ, ngay cả huyền bảo đều không thể cắt được, hơn nữa vừa là một khối Tinh Kim lớn như thế, chỉ dựa vào này vài điểm này, thì giá trị của nó cũng phải trên ngàn vạn long tinh. Về phần còn có những công dụng khác hay không, trước mắt lại không thể nào biết được, cho nên giá tiền này sao. . . Ít nhất phải ba trăm ngàn long tinh, không biết Phong công tử có thể tiếp nhận được hay không?

Phong Liệt trong lòng vui mừng, cái giá tiền này quả thực chính là một bữa ăn sáng nha, đừng nói là ba trăm ngàn, chính là ba ức hấn cũng sẽ không do dự.

Nhưng kế tiếp, không đợi hấn đáp ứng, lại thấy sắc mặt của Tam quân sự khê trở nên gấp gáp, lên tiếng nói:

- Đại quân sự chậm . . .

Sau đó, môi hấn khê nhúc nhích, tựa hồ đang nói gì đó với đại quân sự.

- Không sao, một khối Tinh Kim kỳ lạ mà thôi, cần gì làm phiền tới trong cung.

Từ Thắng Chi khê cau mày, phát tay cắt đứt những lời truyền âm của Trình Hồ, sau đó ánh mắt của hấn khê lóe lên một cái, nói với Phong Liệt:

- Phong công tử, nếu là không thành vấn đề thì sau khi giao ra ba trăm ngàn long tinh, khối Tinh Kim này liền thuộc về người!

- Không thành vấn đề! Đây là ba trăm ngàn long tinh, mời Đại quân sự kiểm tra và nhận!

Phong Liệt ánh mắt sáng lên, vội vàng đem một trữ vật giới chỉ bắn vào trong tay Từ Thắng Chi, sau đó không chút khách khí tiến lên phía trước, dường như đem Tinh Kim thu vào trong trữ vật giới chỉ, lúc này trong lòng mới trở nên ổn định.

Đối với việc Phong Liệt mắt cũng không thèm nháy một cái liền ném ra ba trăm ngàn long tinh, ba vị quân sự đều có chút giật mình, bất quá tốt xấu gì tất cả bọn họ đều là nhân vật cả ngày tiếp xúc cùng với long tinh, thật sự cũng không thể bị hù sợ.

676. Chương 782: Bắt Đầu Luyện Khí.

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 782: Bắt đầu luyện khí.

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hơn mười người Giám Định Sư kia nhìn mặt đất không có vật gì, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ không đành lòng, một đám người định nói gì đó nhưng lại dừng lại.

- Đại quân sự, Phong mỗ còn muốn mượn Liệt Dương Lô một chút để tế luyện một binh khí, chẳng biết có được không?

Phong Liệt mạnh mẽ đè nén kích động trong lòng, bình tĩnh nói.

- Nga? Cái này dễ thôi, để cho Lý Ưc dẫn Phong công tử đi đi, sau này mong rằng Phong công tử chiếu cố nhiều hơn tới sinh ý của Phiêu Miểu Các chúng ta.

- Nhất định.

” . . . ”

Phong Liệt cũng không muốn lưu lại ở chỗ này nhiều, sau khi cáo biệt hai người, liền theo Lý Ưc đi ra ngoài.

Thấy Phong Liệt rời đi, một đám Giám Định Sư tất cả cũng ủ rũ lui ra ngoài, phảng phất giống như một tiểu hài tử vừa bị mất món đồ chơi.

- Đại quân sự, khối Tinh Kim này ta đã trình diện cho phía trên ở trong cung, mấy vị công tử kia nói rằng buổi trưa sẽ đến xem một chút, người cứ bán đi như vậy, chúng ta làm sao khai báo a?

Đội người trong không gian đều đi hết sạch, Tam quân sự Trình Hổ cau mày thở dài nói.

Từ Thắng Chi chưa trả lời câu hỏi của hắn, lại không chút để ý hỏi ngược lại:

- Trình Hổ, người biết đoạn thời gian trước chúng ta giúp Thánh nữ thu mua ba miếng Lưu Độc Phi Sa, cuối cùng thuộc về tay người nào không?

- Ừm?

Trình Hổ ánh mắt co rụt lại, khiếp sợ nói:

- Người mà người nói ... không lẽ là Phong Liệt?

- Không sai, Phong Liệt cùng Thánh nữ quan hệ không phải là nông cạn, điểm này không thể nghi ngờ. Tin tưởng người cũng có thể cảm giác được, hắn đối với khối Tinh Kim này nhất định phải có được, chúng ta không đáng vì một thứ như vậy mà đi đắc tội với hắn! Còn nữa, dùng ba trăm vạn để mua một đồ vật, rat ay một lần là ba trăm ngàn, khoản mua bán này cũng đủ để kiếm tiền rồi!

Trong mắt Từ Thăng Chi lóe lên tinh mang, chậm rãi nói.

Hắn có thể trở thành Đại quân sự của cửa hàng đệ nhất thiên hạ, tự nhiên có đạo sinh tồn của mình, người nào nên đắc tội, người nào không nên đắc tội, trong lòng hắn rất rõ ràng rành mạch.

- Vẫn là Đại quân sự inh, vừa buôn bán lời long tinh vừa cấp cho Thánh nữ một phần thể diện, khoản sổ sách này có lời vô cùng, chẳng qua là . . . mấy vị công tử trong cung tới lúc đó thì làm thế nào?

Trình Hổ nói.

- Hừ! Một đám tiểu hài tử xấu xa tự cho là đúng mà thôi, còn cần ta phải dạy cho người sao?

Đại quân sự khinh thường hừ lạnh một tiếng, cất bước đi ra ngoài.

. . .

Phong Liệt theo Lý Ưc đi ra khỏi không gian dưới đất, trong lòng không khỏi trở nên thư sướng một trận, không nghĩ tới có thể sẽ đem khối Tinh Kim đoạt tới tay một cách thuận lợi như vậy.

Nếu để cho Phiêu Miểu Các biết rõ ràng giá trị chân thực của khối Tinh Kim này, chính là ba trăm ngàn long tinh, sợ rằng muốn khóc cũng không kịp.

- Phong công tử, Liệt Dương Lô ở trong hậu viện, cần phải giao ra năm mươi vạn long tinh phí mượn, mỗi lần sử dụng một canh giờ, quá thời gian thì phải nộp thêm mười vạn long tinh, về phần tiêu hao khác của Liệt Dương Lô thì . . .

Lý Ưc một bên dẫn đường, một bên giới thiệu nói.

- Ừm. xem tại

Phong Liệt gật đầu, thầm nghĩ phí sử dụng của Liệt Dương Lô này so sánh với Hóa Ma Lô đắt hơn, bất quá suy nghĩ đến bên trong hoàng thành có vô số cao thủ tụ tập, tài nghệ tiêu phí vốn là cao hơn so với Ma Long Giáo, cũng là không có gì kỳ quái.

Đang lúc Phong Liệt sắp đi vào hậu viện lúc, đột nhiên, ở phía sau một giọng nữ thanh thúy dễ nghe vang lên cách đó không xa:

- Di? Phong Liệt!

Phong Liệt nghe được thanh âm này, kinh ngạc xoay người lại, nhất thời thấy được hai vị tuyệt sắc thiếu nữ vô cùng chói mắt, ánh mắt không khỏi sáng lên.

- Tiểu ma nữ . . . ách, A Ly, người cũng ở đây sao?

- Tiểu ma nữ... Ách! A Ly! Các người cũng ở đây?

Hai thiếu nữ này không ai khác, chính là Băng Ly và Mộc Thiên Tình, một người trong sáng lạnh lùng cao ngạo, một người ranh ma cổ quái. Cả hai đều mặc quần áo trắng như tuyết, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, tư thái hoàn mỹ, dung nhan khuynh thành. Hai người giống như hai tiên tử từ trên trời hạ phàm, khiến cho vô số nam Vũ Giả như bị câu hồn đoạt phách. Một số người có vẻ như muốn tiến đến nhưng rồi lại bị khí chất nghiêm nghị của hai nàng chấn nhiếp, do dự không dám tiến.

Cách đó không xa, sau lưng hai nàng, Lăng Cô Thành đang nói cái gì đó với một gã quân sự Phiêu Miểu Các, sau khi thấy Phong Liệt, hắn chấp tay cung kính với Phong Liệt, rất khó hiểu, ánh mắt lộ vẻ kinh sợ.

- Hừ hừ! Phong Liệt! Không thể tin được là người có thể tới đây nha?

Sau khi nhìn thấy Phong Liệt, tiểu ma nữ đầu tiên là cặp mắt sáng ngời, nhưng ngay sau đó, tựa hồ như nàng vừa nghĩ ra một cái gì đó, ngoài miệng lưỡi biếng hừ một tiếng.

Tiền đá, hai mắt đảo một vòng, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên tiến về phía Phong Liệt, trên khuôn mặt mơ hồ mang theo một nụ cười xấu xa.

- Ừm? Làm gì?

Phong Liệt vừa thấy điệu bộ này, trong lòng không khỏi đề phòng mấy phần. Mặc dù tiểu ma nữ này không đến mức hãm hại mình, nhưng nói không chừng tiểu ma đầu không an phận này lại muốn chơi cái trò xiếc gì đây.

- Còn không lấy ra!

Tiểu ma nữ chìa bàn tay mảnh khảnh nhưng trắng như tuyết ra trước mặt Phong Liệt, vừa liếc xéo vừa nói với Phong Liệt.

Phong Liệt hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó cũng kịp phản ứng. Hắn lắc đầu cười, đem một cái trái cây đen xì ra đặt vào trong lòng bàn tay nhỏ nhắn của Băng Ly.

- Còn phần của sư tỷ đâu?

Tiểu ma nữ nhăn mặt, không vui liếc Phong Liệt một cái.

Phong Liệt nhìn thoáng qua Mộc Thiên Tình ở nơi xa, khẽ gật đầu, sau đó lại lấy ra một cái trái cây khác giao cho tiểu ma nữ.

Mộc Thiên Tình thấy vậy, trong đôi mắt trong sáng lạnh lùng khẽ hiện lên một tia cảm kích, đứng từ xa hướng về phía Phong Liệt chấp tay tạ ơn.

- Hừ hừ! Xem như ngươi có lương tâm. Vốn còn định cho ngươi nếm thử một chút đại thần thông mà bỗng tiểu thư vừa lĩnh ngộ, nhưng xem ngươi biết thức thời như vậy, tạm thời bỏ qua cho ngươi.

Tiểu ma nữ thu lấy hai quả trái cayam cười đắc ý nói.

- Nga? Vậy thì đa tạ Băng Ly Đại tiểu thư khai ân.

Phong Liệt cười khở lắc đầu nói.

Giờ này khắc này, hắn phát hiện ra, hình dạng ẩn ký hình đóa hoa xinh đẹp giữa mi tâm Băng Ly rõ ràng có thay đổi so với trước kia, hiện đang tản ra kim mang nhàn nhạt như mộng ảo, càng khiến cho tiểu ma nữ tăng thêm vài phần thần bí.

- Ủm? Là Mộng Huyền U Lan?

Phong Liệt đột nhiên chấn động.

- Làm sao? Ngươi muốn thử không?

Tiểu ma nữ nở nụ không chút hảo ý nói.

Có lẽ tiểu ma nữ đang nhớ lại đoạn thời gian ở trong Long Hoàng Thần phủ kia, giờ phút này, đôi mắt đẹp của nàng nhìn Phong Liệt có chút ít khác thường.

- Quên đi! Ta không có hứng thú!

Phong Liệt vội vàng lắc đầu nói.

- Tiểu quý nhất gan!

Tiểu ma nữ khinh thường hếch cái miệng nhỏ nhắn lên. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt nàng đột nhiên sáng lên, nói:

- Phong Liệt! Ngươi đến đây làm gì thế? Có chuyện vui gì sao?

- Ta muốn đến mượn Liệt Dương Lô một chút, luyện chế một ít binh khí.

677. Chương 783: Bắt Đầu Luyện Khí.(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 783: Bắt đầu luyện khí.(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt nói.

- Liệt Dương Lô? Không phải là luyện khí thánh lô, một trong tam đại chí bảo trên đại lục, Liệt Dương Lô?

Tiểu ma nữ mở to đôi mắt đẹp, duyên dáng hô to.

- Đúng vậy!

- A? Người ta còn chưa từng nhìn thấy nó lần nào. Người dẫn chúng ta đi xem một chút có được không?

Tiểu ma nữ khoan khoái vỗ bàn tay nhỏ bé, cũng không quản Phong Liệt có đồng ý hay không, trực tiếp chạy đến nơi xa, lôi kéo Mộc Thiên Tình đang u sầu đến đây.

- Ai da! A Ly! Người làm gì thế?

Mộc Thiên Tình duyên dáng hô to một tiếng, vẻ mặt bất đắc dĩ. Đối với bất kỳ người nào, Mộc Thiên Tình cũng luôn biểu hiện một bộ mặt lạnh như băng, không chút thay đổi, chỉ riêng với vị tiểu sư muội này thì không có biện pháp nào.

- Đại sư tỷ, Phong Liệt muốn đi luyện khí, chúng ta đi xem nào nhiệt.

Tiểu ma nữ tuôn ra một hơi.

- A? A Ly, người đừng nghịch ngợm nữa có được không? Chuyện này không tốt đâu!

- Có gì mà không tốt. Phong Liệt cũng không phải người ngoài. Hơn nữa hiện tại chúng ta cũng không có việc gì, vừa lúc cũng không cần phải trở về nhìn sắc mặt ghê tởm của mấy lão già đó.

- Ách!

...

Phong Liệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hưng phấn của tiểu ma nữ kia, không khỏi cảm thấy một trận đỏ khốc đỏ cười. Nha đầu này thật là đến một chút khách khí cũng không có, cũng không biết đầu óc của nàng có bình thường hay không, hay không có tim phổi.

Có điều, ở cái nơi người gạt người này, trong thế với Vũ Giả tàn khốc đầy máu lạnh còn có thể giữ được một tâm hồn thuần phác đến như vậy, xác thực là chuyện rất khó.

Đi đến bên cạnh, Mộc Thiên Tình cấp cho Phong Liệt một ánh mắt xin lỗi cùng hỏi thăm. Phong Liệt chỉ hơi mỉm cười lắc lắc đầu, tỏ vẻ vô phương.

Hắn nghĩ đến lần luyện khí này cũng không phải kiêng kỵ gì, vì vậy cũng không cự tuyệt ba nàng đi theo.

Kế tiếp, tiểu ma nữ một tay kéo Mộc Thiên Tình, tay kia không chút e dè nắm lấy bàn tay to lớn của Phong Liệt, hung hăng lôi kéo hai người về phía hậu viên.

Lúc này, những người ở nơi xa thềm thường sắc đẹp của hai nàng đều nhìn về phía Phong Liệt, ánh mắt như muốn ăn thịt người, hâm mộ ghen tỵ đều đủ cả.

Ở phía sau, Lý Úc cũng theo sát ba người. Hắn nhìn bóng lưng ba người, trong mắt khe khẽ hiện nên vẻ hoài niệm, âm thầm lắc đầu, khẽ thở dài:

- Ai! Trẻ tuổi thật tốt!

...

Vừa đi, tiểu ma nữ vừa âm thầm truyền âm với Phong Liệt.

- Phong Liệt! Bồn tiểu thư ở trong bụng Cự Ngạc từng phát thệ, nếu có thể sống sót sẽ giúp người đem Đại sư tỷ ôm vào lòng. Người cũng nên tranh thủ đi nha! Hi hi!

- Ách!

Phong Liệt không tránh khỏi một trận đau đầu. Hắn không nghĩ tới tiểu ma nữ này lại có cái chủ ý oái oăm như vậy.

Hắn suy nghĩ một chút, ngẫm ngẫm hồi âm:

- Tiểu ma nữ, người chó làm loạn. Ta đã có người yêu, lại không phải chỉ một người. Hơn nữa tính tình đại sư tỷ người trong sáng lạnh lùng như vậy, không thích hợp với ta.

- Hừ hừ! Siêu cấp háo sắc! Dù sao cũng không chỉ một cái, vậy nhiều thêm một cái cũng không sao. Hơn nữa, Đại sư tỷ nhà ta chính là hạ nhiệm Giáo chủ Bằng Long Giáo của chúng ta nha! Trừ tính tình có chút lạnh lùng, vô luận là dung mạo hay thân phận so với Nhị tiểu thư điều ngoa của Diệp gia kia cũng tốt hơn không biết bao nhiêu lần, ta cũng không tin cái tên siêu cấp háo sắc như người lại không có chút rung động nào với Đại sư tỷ của ta! truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Tiểu ma nữ hừ hừ, tàn nhẫn bấm vào lòng bàn tay Phong Liệt một cái, trong giọng nói mơ hồ hiện ra một chút mùi vị dấm chua.

- Ách!

Phong Liệt im lặng.

Lúc này, Mộc Thiên Tình tựa hồ như đã phát hiện ra vẻ mặt cổ quái của Phong Liệt và tiểu ma nữ, đôi mắt đẹp đầy nghiêm nghị quét qua hai người một cái, làm cho hai người sợ hãi, vội vàng im miệng.

Chỉ chốc lát sau, ba người theo Lý Ưc tới một cái sân trong hậu viện của Phiêu Miểu Các. Ngay giữa sân có một một đàn tế Truyền Tống Trận cao gần ba trượng, chiếm một khoảng phương viên mấy trượng.

- Phong công tử, điểm đến của Truyền Tống Trận này chính là không gian bên trong Liệt Dương Lô, ở phía dưới sẽ có người của Phiêu Miểu Các tiếp đãi các vị. Thứ cho tại hạ không thể đi cùng!

Lý Ưc nói.

- Hôm nay đã làm phiền Lý Quân sự rồi, đây là một chút tâm ý của Phong Liệt, kính xin Lý Quân sự nhận lấy.

Phong Liệt khách khí một câu, tiện tay ném một chiếc trữ vật giới chỉ về phía Lý Ưc.

- Phong công tử quá khách khí rồi. Cái này... là năm trăm vạn...

Sau khi Lý Ưc nhận lấy giới chỉ, dò xét một chút, không khỏi lên tiếng kinh hô, hai mắt tròn tròn.

Hắn thân là cao thủ Thần Thông Cảnh tam trọng thiên, toàn bộ giá trị của bản thân mới chỉ có mấy trăm vạn long tinh mà thôi. Vậy mà Phong Liệt này chỉ tiện tay lấy ra tiền trà nước đã là năm trăm vạn, thực khiến cho hắn cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Không đợi hắn kịp hồi phục tinh thần, ba người Phong Liệt đã biến mất ở bên trong Truyền Tống Trận.

...

Một cái không gian vô cùng lớn ở dưới đất, không khí ở đây vô cùng nóng. Ngay giữa không gian, một cái hỏa lô đỏ chói cao gần mười lăm trượng, đường kính hơn mười trượng đứng sừng sững trên tế đàn.

Mặt ngoài hỏa lô khắc vô số đồ án hình ngọn lửa, đầy vẻ tang thương và cổ xưa.

Một nửa hỏa lô nằm chìm vào trong tế đàn, tạo thành một thể với tế đàn, vô số cảm chế lóe lên. Từ trên miệng lò tỏa ra nhiệt độ cực nóng khiến cho không gian cũng trở nên vụn vụn.

- Đây chính là Liệt Dương Lô? Thật to a?

Tiểu ma nữ mở to đôi mắt đẹp, tò mò đánh giá cự lò trước mặt. Nếu không phải hỏa lô đang được đốt cháy bùng bùng, chỉ sợ rằng nàng ta đã chạy đến sờ sờ mấy cái.

Phong Liệt cũng lơ đãng liếc hai vú cao vút đang run rẩy của tiểu ma nữ một cái, cực kỳ đồng ý gật đầu:

- Ủm! Đúng là rất lớn!

Sau khi dứt lời, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, vội vàng quay mặt sang chỗ khác, lại vừa lúc phát hiện ra sắc mặt của Mộc Thiên Tình khe khẽ nổi lên một tia đỏ ửng.

Trong lúc nhất thời, trên mặt Phong Liệt không khỏi có chút lúng túng. Đồng thời, có thể khiến cho băng sơn mỹ nữ nổi tiếng trên đại lục thay đổi sắc mặt, từ đáy lòng Phong Liệt cũng có chút cảm giác kích thích.

Kế tiếp, Phong Liệt đặt dò nhị nữ mấy câu, sau đó bay lên phía trên Liệt Dương Lô, bắt tay vào luyện khí.

Đã có kinh nghiệm tiếp xúc với Hóa Ma Lô nên Phong Liệt tự nhiên có kinh nghiệm. Hơn nữa, những thứ tài liệu mình định dùng đều rất chân quý, không được phép có nửa điểm qua loa.

"Oanh..." Một cổ long uy vô cùng mạnh mẽ từ trên người Phong Liệt phát ra, hung hăng áp bức một hồn ảnh hình người màu đen bên trong Liệt Dương Lô. Lúc này, cái hồn ảnh kia bị Phong Liệt làm cho run lên, cơ hồ sắp quỳ rạp xuống.

- Ta bất kể ngươi có linh trí hay không, nếu còn dám có chút dị tâm, ta sẽ cho ngươi vạn kiếp bất phục! Có điều, nếu ngươi có thể giúp ta đạt thành mục đích, ngươi cũng sẽ không thiếu chỗ tốt.

Phong Liệt lạnh lùng truyền âm với đạo hồn ảnh bên trong lò.

Cái bóng đen kia run lên, sau đó không có thêm bất cứ một chút động tĩnh nào nữa.

Đôi mắt đẹp của Mộc Thiên Tình nhìn Phong Liệt, thoáng hiện lên vẻ khác thường.

678. Chương 784: Thương Độ Sinh Đại Ân.

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 784: Thương độ sinh đại ân.

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Tiểu ma nữ cũng mờ mịt không giải thích được bèn hỏi:

- Phong Liệt, ngươi đang nói chuyện với ai vậy?

Mộc Thiên Tình kéo tay tiểu ma nữ, ngăn cản nàng hỏi thêm.

Phong Liệt thu hồi uy áp, phát tay ném một tòa long tinh to như ngọn núi vào trong Liệt Dương Lô, thoáng cái đã mười vạn long tinh.

- Hô...

Nhất thời, ngọn lửa trong lò tăng vọt, sau đó phun ra ngoài lò. Nhiệt độ trong không gian hỏa lò đột nhiên tăng lên, khiến cho Mộc Thiên Tình và tiểu ma nữ không thể không vận chuyển công pháp khu trừ nhiệt độ. Phong Liệt có bản nguyên thần đồ hộ thể, cũng không có cảm giác gì.

Kế tiếp, Phong Liệt lấy ra một cái ngọc giản ném cho hồn ảnh kia, bên trong có ghi lại yêu cầu với binh khí mình định luyện.

Sau đó, hắn không chút do dự đem khối tinh kim màu đen ném vào lò.

Khối tinh kim này trông có vẻ nhỏ, nhưng cũng nặng đến mười vạn cân. Trong nháy mắt nó tiếp xúc với đáy lò liền lập tức chìm vào trong tinh kim.

Nhưng đúng lúc này, hồn ảnh kia bỗng động. Nó khoanh chân ngồi, hai tay liên tục kết ấn, từng đường vân huyền hảo liên tục tỏa ra, liên tục chui vào trong tinh kim.

Ngay sau đó, tốc độ chìm xuống của khối tinh kim vô cùng nặng kia dần dần chậm lại, cuối cùng trôi lơ lửng ở trong lò, bị ngọn lửa cực nóng vây quanh, bắt đầu bước đầu tiên của quá trình luyện khí.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cái miệng nhỏ nhắn của tiểu ma nữ không ngừng hỏi lung tung cái này cái kia. Ba người cũng không lộ vẻ lo lắng sốt ruột gì.

Có điều, sau ba canh giờ, Phong Liệt không khỏi nhíu mày.

Chỉ thấy mặc dù ngọn lửa trong lò bốc lên cực cao, vô cùng nóng nhưng khối tinh kim vẫn không có chút biểu hiện nào là sẽ tan chảy.

- Ủm? Xem ra thể lửa không đủ vượng a!

Phong Liệt cau mày trầm ngâm một chút, trong mắt hiện lên thần sắc hung ác, phất tay đem một đồng long tinh to như ngọn núi vào trong lò.

Lần này, thoáng cái hắn đã ném vào một trăm vạn long tinh.

Ừm ừm...

Đột nhiên trong lò phát ra một tiếng nổ trầm đục. Một trăm vạn long tinh thoáng chốc mất tăm mất tích, đổi lại là sự xuất hiện của vô số ngọn lửa màu tím cực nóng, cả không gian xung quanh Liệt Dương Lô cũng phảng phất như biến thành lò luyện, nhiệt độ cao dọa người.

Nếu Vũ Giả dưới Cương Khí Cảnh đứng ở chỗ này, chỉ sợ trong chốc lát sẽ tan thành tro bụi.

Tiểu ma nữ cùng Mộc Thiên Tình cũng không khỏi kinh hãi, vội vàng ngưng tụ một lồng băng thật mỏng bảo vệ toàn thân, cách ly thân thể với nhiệt độ bên ngoài.

Ngay cả Phong Liệt cũng không khỏi xuất hiện vài giọt mồ hôi trên mặt.

Ngọn tử hỏa điên cuồng thiêu đốt khối tinh kim đang lơ lửng trong lò. Đạo hồn ảnh kia cũng liên miên không dứt ngưng kết từng đạo hỏa diễm trận văn, gia tốc luyện hóa tinh kim.

- Nóng quá a! Luyện khí không dễ chơi chút nào! Sớm biết thế này người ta đã không thêm tới.

Tiểu ma nữ lay mồ hôi trên trán, vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên lầm bầm.

- Có phải do người ta ép người tới đâu!

Trong đôi mắt đẹp của Mộc Thiên Tình không khỏi lộ ra một tia buồn cười.

Nàng thấy khối tinh kim ngoan cố bên trong hỏa lô kia vẫn không chút thay đổi, nàng nhìn Phong Liệt ở phía trên lò, thỉnh thoảng như suy nghĩ điều gì đó.

Phong Liệt cũng không thèm để ý đến kháng nghị của tiểu ma nữ. Lúc này, hắn chỉ hướng sự chú ý đến biến hóa của khối tinh kim.

Liệt Dương Lô này là một trong tam đại chí bảo luyện khí thánh lô của đại lục. Nếu bàn về kỹ thuật luyện khí thì có lẽ nó không bằng hai tòa thánh lô kia. Nhưng nếu nói về nhiệt độ, không thể nghi ngờ, Liệt Dương Lô đứng thứ nhất. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất để Phong Liệt lựa chọn Liệt Dương Lô, bởi vì những thứ hắn định dùng để luyện chế, so với khối tinh kim kia còn phiền toái hơn nhiều.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, thoáng cái đã hai canh giờ. Tiểu ma nữ nhàm chán dứt khoát đem chính mình phong ấn bên trong một khối băng, sau đó lấy ra một chiếc giường nhỏ, không chút hình tượng nằm trên chiếc giường đó ngủ khì.

Mà Phong Liệt cũng cực kỳ buồn bực phát hiện, dưới sự thiêu đốt của nhiệt độ khủng khiếp, khối tinh kim vẫn không có chút biến hóa nào, trong lòng không tránh khỏi lo lắng.

Chỉ còn hơn hai mươi canh giờ nữa là ngày đại chiến mở ra, có thể nói là thời gian rất cấp bách. Nếu thật sự không được, hắn cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

Đúng lúc ấy, bên tai Phong Liệt đột nhiên vang lên tiếng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng rất dễ nghe của Mộc Thiên Tình:

- Phong Liệt, ta nghe nói ngọn lửa của Nhiệt Dương Lô chia làm ba cấp độ là Hồng Thiên Diễm, Tử Thanh Diễm và Liệt Dương Diễm. Hôm nay, Tử Thanh Diễm hiển nhiên là không đủ nhiệt độ để luyện hóa khối tinh kim này. Nếu người không muốn lãng phí thời gian..., ta đề nghị người thử một chút Liệt Dương Diễm xem sao. Nếu long tinh của người không đủ... ta đây cũng còn một ít.

- Nga?

Ánh mắt Phong Liệt sáng lên. Hắn vốn tưởng rằng ngọn tử hỏa này đã là đẳng cấp cao nhất rồi, không nghĩ tới vẫn còn đẳng cấp cao hơn là Liệt Dương Diễm. Cũng đúng, Liệt Dương Lô hẳn là lấy Liệt Dương Diễm làm tên gọi.

- Đa tạ nhắc nhở!

Phong Liệt gạt đầu với Mộc Thiên Tình. Sau đó hắn vung tay lên, từng khối long tinh to như ngọn núi nhỏ liên tiếp rơi vào bên trong lò.

Một trăm vạn.

Hai trăm vạn.

Ba trăm vạn.

...

Tám trăm vạn.

Lúc Liệt Dương Lô nuốt vào tám trăm vạn long tinh, ngọn Tử Thanh Diễm bên trong Liệt Dương Lô mới dần dần đổi màu, ngọn lửa màu vàng kim nhàn nhạt hiện lên, khiến cho không gian xung quanh lò một lần nữa tăng lên. Phong Liệt không thể không biến Huyền Thần Đồ, đem từ đầu đến chân che dấu hoàn toàn.

Lúc này, hắn vui mừng phát hiện, khối tinh kim trong lò được ngọn lửa vàng kim tôi luyện đã có dấu hiệu hòa tan. Một tia tạp chất màu đen chảy ra.

Có điều, nhìn bộ dạng này, nếu muốn nung chảy toàn bộ khối tinh kim này chỉ sợ phải mất thời gian mấy tháng.

Phong Liệt không có nhiều thời gian như vậy. Hắn dứt khoát hạ quyết tâm, tiếp tục tăng thêm long tinh.

Chính trăm vạn.

Một ngàn vạn.

...

Một ngàn năm trăm vạn.

Theo lượng long tinh không ngừng tăng lên, rốt cục ngọn lửa trong lò cũng tỏa ra kim mang rực rỡ chiếu rọi khắp không gian, khiến cho không gian quanh hỏa lò như được một tầng kim sắc bao phủ.

Mà càng thêm lạ thường chính là, nhiệt độ của ngọn lửa ở phía bên ngoài chợt giảm xuống, trong chớp mắt đã hạ xuống nhiệt độ bình thường, phẳng phất những thứ sử hữu thuộc tính hỏa cũng đều bị Liệt Dương Lô hấp thụ.

Mà lúc này, Phong Liệt cũng đã tiêu hao một ngàn năm trăm vạn long tinh. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chỉ sợ lập tức sẽ hù chết một đồng người.

Có điều, hiệu quả cũng đáng mừng. Chỉ thấy khối tinh kim ngoạn cố kia cuối cùng cũng xảy ra biến hóa cực lớn.

Dưới ánh mắt của Mộc Thiên Tình và Phong Liệt, sau nửa canh giờ, từ trong tinh kim, rất nhiều tia tạp chất màu đen không ngừng chảy ra, khối tinh kim có phương viên lên đến ba trượng dần dần thu nhỏ lại, giờ chỉ còn chưa đến phương viên một trượng.

Sau khi loại bỏ hoàn toàn tạp chất, nó dần dần hóa thành một khối chất lỏng màu đen, lặng lẽ trôi lơ lửng.

- Hắc hắc! Thật tốt quá!

Phong Liệt không khỏi mừng rỡ.

679. Chương 785: Thương Đệ Sinh Đại Ân.(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 785: Thương đệ sinh đại ân.(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Kế tiếp, hắn không để ý đến tinh kim đã hóa thành chất lỏng nữa mà tâm ý vừa động, một khối bia đá màu xanh cao đến năm trượng hiện ra giữa không trung.

- Trần Long Thiên Bi!

Trong nháy mắt khi Thiên Bi xuất hiện tản ra bốn tia máu màu sắc sặc sỡ. Một cỗ huyết mạch cùng linh hồn cường đại trong nháy mắt đã bao phủ khắp không gian, khiến cho tiểu ma nữ đang ngủ say cũng giật mình tỉnh giấc, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Phong Liệt nhìn Trần Long Thiên Bi, trong mắt mơ hồ hiện lên vẻ hoài niệm. Tấm bia này từng vô số lần cứu mạng của hắn, mấy năm trước nó là lá bài tẩy của Phong Liệt, từng vô số lần giúp hắn trải qua sinh tử.

Nhưng gần đây, kể từ khi hắn có Bản Nguyên Thần Đồ, Thánh Kiếm và Tỏa Long Thai, uy lực của Trần Long Thiên Bi cũng giảm dần rồi hoàn toàn bị cắt đi.

Giờ phút này, sở dĩ Phong Liệt tính toán luyện hóa Trần Long Thiên Bi cũng là vì xem trọng tính năng cắn nuốt nguyên khí cường đại của bản thân nguyên liệu tạo thành bia đá. Cùng với bốn tính chất cường đại của huyết sắc đại tự, nếu có thể luyện chế thành ký đạo thần binh như mình tính toán, tất nhiên sẽ có diệu dụng vô cùng lớn.

Sau khi do dự một chút, Phong Liệt đem Trần Long Thiên Bi ném vào trong lò, tinh thần lực được tăng lên hết cỡ, chặt chẽ quan sát biến hóa trong lò, đồng thời canh phòng nghiêm mật hắc hồn trong Liệt Dương Lô tham ô vật liệu.

Trần Long Thiên Bi chính là cực phẩm chí bảo, tự nhiên thủy hỏa bất xâm. Thậm chí cho đến tận ngày hôm nay, cũng chỉ có lúc Cửu U Vương độ Long biến chi kiếp, bị đạo lôi kiếp cuối cùng tạo ra thương tổn.

Trừ lần đó ra, sau khi khôi phục nguyên khí, Trần Long Thiên Bi chẳng bao giờ bị tổn hại nữa.

Có điều, Phong Liệt thân là chủ nhân của Thần Long Thiên Bi, tự nhiên có thể khốc chế pháp trận trong đó. Dưới sự khống chế của hắn, pháp trận phòng ngự bên trong Thiên Bi cũng mất đi tác dụng, khiến cho Thiên Bi phẳng phất biến thành một tấm bia đá màu xanh bình thường.

Nhưng dù vậy, Thiên Bi dưới sự bao vây của Liệt Dương Diễm vô cùng nóng vẫn có thể kiên trì được ba canh giờ mới chậm rãi hòa tan.

Trong ba canh giờ này, Phong Liệt vẫn vì giữ vững uy lực của Liệt Dương Diễm, đã ba lần đưa long tinh vào trong lò, mỗi lần một ngàn năm trăm vạn. Mặc dù Phong Liệt đã không còn khái niệm với long tinh cũng không tránh khỏi đau lòng.

Về phần Mộc Thiên Tình và tiểu ma nữ ở phía dưới đã sớm bị hành động điên cuồng này của Phong Liệt dọa cho ngây người. Hơn nữa, tiểu ma nữ nhìn từng khối từng khối long tinh biến mất trong biển lửa, quả thực nằng còn đau lòng hơn Phong Liệt.

Cuối cùng, đau lòng đã lâu, dần dần chết lặng.

- Đại sư tỷ, tại sao Phong Liệt lại có thể có nhiều long tinh đến như vậy?

Tiểu ma nữ nhìn Phong Liệt, cái miệng đỏ sẫm khẽ nhếch lên, kinh ngạc hỏi.

- Ủm? Ta cũng không biết!

Mộc Thiên Tình hơi sững sờ, lơ đãng nói nhưng trong lòng thầm oán hận một câu:

- Cái này còn phải hỏi sao? Phong Liệt này không có gia thế, Ma Long Giáo cũng không thể cho hắn nhiều long tinh như vậy, tự nhiên là do hắn giết người cướp của mà có được.

Mặc dù suy nghĩ như vậy, nhưng trong nội tâm của nàng cũng không khỏi cảm thấy khiếp sợ với độ chơi của Phong Liệt, ném ra năm sáu trăm ngàn long tinh cũng không thèm chớp mắt cái nào, đây cũng không phải là điều mà người bình thường có thể làm được.

...

Lại qua hai canh giờ, Trấn Long Thiên Bi rốt cuộc cũng hòa tan thành một chất lỏng màu xanh cùng với một viên huyết dịch to bằng nắm tay.

Thậm chí, uy áp phát ra từ viên huyết dịch kia càng thêm mạnh mẽ, khiến cho Phong Liệt thầm kinh hãi không thôi:

- Uy áp huyết mạch thật là cường đại! Đây không phải là Thiên Long chi huyết sao?

Kế tiếp, ở trong ngọn lửa, khí linh bên trong Liệt Dương Lô bắt đầu khống chế hai luồng chất lỏng một đen một xanh chậm rãi nhích lại gần nhau, cuối cùng là tiếp xúc với nhau.

Điều làm Phong Liệt kinh ngạc là hai loại tài liệu hoàn toàn bất đồng này lại có thể trong nháy mắt liền hòa làm một thể, không thể phân biệt được, hoàn toàn biến thành màu đen.

Cùng lúc đó, "oanh" một tiếng, một khí tức hủy diệt kinh khủng từ khối chất lỏng mới này phát ra, nhất thời tràn ngập không gian, khiến cho không gian cũng phải rung lên, không khí trở nên ngưng trệ.

Hai con người của Phong Liệt co rút lại, trong lòng không khỏi vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới còn có thu hoạch ngoài dự liệu như vậy. Hôm nay còn chưa thành hình đã có uy thế như vậy, thật khó có thể tưởng tượng sau khi luyện thành thần binh, uy lực của nó sẽ cường đại đến bậc nào.

Mà đạo linh khí bên trong Liệt Dương Lô bị biến hóa này dọa cho sợ đến hết hồn, ngốc trệ một lúc lâu mới có phản ứng, sau đó hai tay tiếp tục kết ấn, hướng về đoàn chất lỏng màu đen kia, không ngừng tiếp thêm các loại trận pháp.

Bởi vì thứ Phong Liệt muốn luyện chế chính là ký đạo thần binh, khí linh Liệt Dương Lô chỉ cần tăng thêm một số Long Văn pháp trận cơ bản nhất như phòng ngự, công kích, phù không, phi hành ... là đủ.

Cuối cùng, Phong Liệt sẽ đem đạo cảnh của mình dung nhập vào trong đó, đó mới là đường văn quan trọng nhất, cũng là linh hồn của thần binh.

Kế tiếp, động tác của khí linh Liệt Dương Lô càng ngày càng nhanh. Từng đạo pháp quyết huyền ảo không ngừng xuất hiện.

Mà trong ngọn lửa, đoàn chất lỏng màu đen kia dần dần chuyển hóa thành hình. xem tại

Một khắc đồng hồ sau, một cái đại ấn màu đen to như quả núi dần hiện ra trong lò, thể núi kỳ vĩ, ngẫm có ý nghĩa của thiên đạo.

Mà cỗ khí tức kinh khủng kia càng thêm nồng nặc, khiến cho Mộc Thiên Tình và tiểu ma nữ không thể không phát ra khí thể chống đỡ, trên khuôn mặt xinh đẹp của hai tiểu mỹ nhân trở nên vô cùng ngưng trọng.

Phong Liệt cũng không hề chớp mắt, tập trung tinh thần quan sát biến hóa bên trong lò, trên mặt mơ hồ lộ ra vẻ kích động.

Đột nhiên, tâm ý của hắn vừa động, sau đó liền lấy ra một khối ngọc giản, suy nghĩ một chút rồi ném cho khí linh Liệt Dương Lô.

Rất nhanh, đại ấn màu đen đã cố định hình dạng. Ngay sau đó, chỉ thấy một giọt huyết dịch mang theo uy áp kinh người sát nhập vào bên trong đại ấn.

Dưới sự chú ý của Phong Liệt, giọt máu này chậm rãi tản ra, hóa thành bốn con rồng bay phượng múa, sát ý vô hạn, huyết sắc đại tự hiện ra ở dưới cái đáy phẳng lì của đại ấn: Thương sinh vạn kiếp!

Oanh...

Đại ấn lần nữa phát ra uy thế kinh khủng hơn gấp mấy lần. Tâm thần của mọi người cũng sôi lên.

- Phong... Phong Liệt! Người muốn chế luyện thứ binh khí tà ác gì vậy? Tại sao lại đáng sợ như vậy?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu ma nữ trở nên trắng bệch, không tự chủ được nắm chặt cánh tay của Mộc Thiên Tình, run rẩy nói.

Mộc Thiên Tình ở bên cạnh cũng khẽ cau mày, trong đôi mắt đẹp hiện nên vẻ kinh hãi.

Phong Liệt không đếm xỉa gì đến câu hỏi của hai tiểu mỹ nữ. Ánh mắt hắn tập trung lên trên ngọn núi hình đại ấn, trong lòng bị vây giữa sự lựa chọn khó khăn, sắc mặt âm trầm chuyển biến không ngừng.

- Có muốn thử một lần hay không?

Chỉ sau vài cái hô hấp, sắc mặt Phong Liệt đột nhiên trở nên hung ác, phảng phất như vừa đưa ra một quyết định trọng đại nào đó.

680. Chương 786: Kẻ Mạnh Là Vua?

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 786: Kẻ mạnh là vua?

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hai tay hắn kết ấn, đột nhiên chỉ vào đại ấn bên trong lò, khẽ quát một tiếng:

- Đi!

Một khắc sau, dưới ánh mắt kinh ngạc của Mộc Thiên Tình và tiểu ma nữ, một đôi cánh xò ra, mười hai đạo sắc hắc Thiên Long thần tuấn vô cùng đột nhiên bay ra từ mi tâm Phong Liệt, trong nháy mắt đã quần quanh phía trên ngọn núi hình đại ấn.

Trần Long Thiên Bi vốn có tinh thần ẩn ký của Phong Liệt. Lúc này, Phong Liệt có thể cảm nhận rõ ràng toàn cảnh bên trên đại ấn, cũng có thể trực tiếp khống chế đại ấn này, không cần phải tiến hành nhận chủ thêm lần nữa.

Lúc này, hắn không còn để ý tới khí linh trong hỏa lô nữa, một mình thi triển ấn quyết, dần dần đem ngọn núi hình đại ấn kết hợp cùng Long Ngục.

Mười hai đạo Thiên Long quanh co vòng quanh phía trên ngọn núi hình đại ấn, tính ra rất có chu kỳ, cuối cùng cũng kết hợp với nhau thật khăng khít.

Đây cũng không phải là chỉ kết hợp hình dạng, cũng chính là hai kiện bảo vật chân chính hợp lại làm một, khí tức tương liên, tạo thành một cái Bàn Long Đại Ấn vô cùng đặc biệt.

Cái đại ấn này, bề ngoài là do mười hai đầu Thiên Long hai cánh lực lưỡng chiếm cứ ở phía trên thế núi, ngẩng đầu khiến thiên, vô cùng dữ tợn. Dưới đáy đại ấn trơn nhẵn hiện lên bốn cái huyết sắc đại tự: Thương sinh vạn kiếp!

- Thành! Thương Sinh Đại Ẩn! Ha ha ha ha!

Thật lâu sau, Phong Liệt dừng toàn bộ hành động lại, không khỏi cất tiếng cười thoải mái.

Trong lòng hắn dĩ thường kích động, không nghĩ tới ý nghĩ kỳ lạ của mình lại có thể trở thành hiện thực.

Lúc này, nhiệm vụ của khí linh bên trong Liệt Dương Lô cũng đã hoàn thành, lẳng lặng trở về chỗ mình ngồi xuống, không chút nhúc nhích, còn đạo Thương Sinh Đại Ẩn kia không ngừng chậm rãi xoay tròn bên trong lò, phát ra khí thể bằng bạc, chờ đợi chủ nhân gọi về.

Có điều, Phong Liệt cũng không có lập tức lấy đại ẩn ra mà hắn tiến hành một bước cuối cùng. Hắn khoanh chân ngồi trên không trung, hai tay kết ấn, một đạo hắc mang chợt lộ ra từ trong mắt hắn, trong nháy mắt lao vào bên trong Thương Sinh Đại Ẩn.

Không chút nghi ngờ, đạo hắc mang này chính là Phong Liệt, cũng chính là thương sinh cướp chủng tử.

Nhưng một khắc sau, trong nháy mắt thương sinh cướp chủng tử chưa kịp vào bên trong Thương Sinh Đại Ẩn, đột nhiên, từ trên bầu trời vang lên một tiếng sét nổ, một đạo tia chớp màu vàng hiện ra giữa hư không, hung hăng đánh vào bên trên đại ẩn.

- A? Đây... Đây là xảy ra chuyện gì?

Tiểu ma nữ không khỏi kinh hô một tiếng.

- Đây là khí kiếp! Thiên nộ! Đúng là khí kiếp!

...

- Đây là khí kiếp? Thiên nộ! Đúng là khí kiếp!

Một tiếng kinh hô lạnh lạnh vang lên khắp đại điện khiến cho sắc mặt của ba người Phong Liệt không khỏi căng thẳng, hai mắt nhìn nhau.

Bởi vì thanh âm này không phải do ba người phát ra mà là từ một người khác.

Tiểu ma nữ cùng Mộc Thiên Tình vội vàng nhìn xung quanh, muốn tìm được người vừa lên tiếng nhưng lại không có thu hoạch gì.

Mà sau khi lắng sốt, khoe miệng Phong Liệt liền cười lạnh, lạnh nhạt nhìn thoáng qua Liệt Dương Lô.

Có điều, giờ phút này cũng không phải là lúc nghiên cứu xem ai vừa lên tiếng. Đạo kim lôi kia đã đánh thẳng vào Thương Sinh Đại Ẩn, khiến nó trầm xuống hơn một trượng nhưng không có vấn đề gì.

Nhưng kế tiếp, thiên kiếp càng ngày càng trầm trọng.

Rắc rắc! Rắc rắc!

Rầm rầm rầm...

Dưới sự chăm chú của ba người Phong Liệt, từng đạo lôi điện màu vàng không ngừng hiện ra trên bầu trời, liên tiếp đánh vào Thương Sinh Đại Ẩn.

Gặp tình huống này, Phong Liệt không khỏi cuống lên. Nếu mình hao hết sức của chính trâu hai hổ, hao phí đại lượng tài lực mới luyện thành Thương Sinh Đại Ẩn cứ như vậy bị thiên kiếp phá hủy, vậy hắn không khỏi tức chết sao?

Phong Liệt liền lập tức muốn bay lên phía trên Liệt Dương Lô, trợ giúp Thương Sinh Đại Ẩn ngăn cản thiên kiếp.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh lạnh lạnh kia lại một lần nữa vang lên:

- Không nên!

- Ừm? Vì sao?

Thân hình Phong Liệt hơi chậm lại, hướng về phía Liệt Dương Lô, cau mày nói.

- Thiên kiếp không giống với nhân kiếp, nhất định phải do nó tự vượt qua mới được. Trên đời, chỉ có một số ít thần khí nghịch thiên ra đời mới dẫn đến thiên kiếp. Hơn nữa trong lôi kiếp có hàm chứa chút tạo hóa lực, đối với thần binh lợi khí có chỗ tốt nhất định. Một khi vượt qua kiếp nạn này, bản chất của đại ấn sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất.

- Đa tạ nhắc nhở!

Ánh mắt Phong Liệt sáng lên, hướng Liệt Dương Lô gật đầu.

Lần này, tiểu ma nữ và Mộc Thiên Tình đều có phản ứng, hai cặp mắt đẹp kinh ngạc nhìn Liệt Dương Lô, tựa hồ là đang nhớ lại lúc mới bắt đầu Phong Liệt đã nói với Liệt Dương Lô. Hai nàng đều không hẹn mà cùng nhìn Phong Liệt một chút, càng nhìn càng thấy thiếu niên trước mặt này thật sự quá bí hiểm.

Rầm rầm rầm...

Từng đạo lôi điện không ngừng oanh kích lên Thương Sinh Đại Ấn, đánh cho đại ấn không ngừng xoay tròn nhưng không hề có chút biểu hiện sẽ bị phá hủy.

Hơn nữa, sau khi chịu đựng hơn mười đạo lôi kiếp đánh phá, Thương Sinh Đại Ấn mơ hồ tản mát ra nhiều tia quang huy màu vàng lợt, dần dần có thêm vài phần cảm giác thần thánh.

Lúc này, tâm trạng của Phong Liệt cũng xem như hoàn toàn thả lỏng. Ánh mắt sắc bén tràn đầy vẻ kích động. Mặc dù hắn không biết tạo hóa lực là cái loại lực gì, nhưng xem khí tức thần thành trên đại ấn ngày một nồng đậm là có thể thấy nhất định có nhiều chỗ tốt.

Thiên kiếp kéo dài khoảng một khắc đồng hồ, tổng cộng có chín chín tám mươi một đạo lôi kiếp được đánh xuống, sau đó không gian mới yên tĩnh lại.

Đúng lúc này, Thương Sinh Đại Ấn trong lò liên tục run rẩy, sau đó phát ra một tiếng "ông" thật lớn, đại ấn màu đen dần dần biến thành màu vàng lợt, quang huy ản hiện, càng phát ra khí tức hùng hồn, rầm rộ, thậm chí làm cho người ta mơ hồ cảm nhận được mấy phần uy nghiêm của thiên đạo.

- Lên cấp! Ha ha ha! Không nghĩ tới Liệt Dương Thiên ta lại có thể luyện chế ra một viên thiên sinh chí bảo! Ha ha ha... Ừm!

Cái thanh âm lạnh lạnh kia không khỏi điên cuồng cười lớn. Đột nhiên, tiếng cười dần chậm lại.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của ba người Phong Liệt, Liệt Dương Lô khựng lờ đột nhiên chấn động, thoảng chốc xuất hiện kim mang vạn trượng khiến cho ba người không thể mở mắt ra được.

Phong Liệt e sợ có biến, hần vội vàng đem Thương Sinh Đại Ấn khổng lồ thu nhỏ lại thành cái ấn to bằng nắm tay, sau đó thu lại, lui xa Liệt Dương Lô.

- Ha ha ha ha! Rốt cục lên cấp! Năm vạn năm! Rốt cục cũng bước được một bước này! Ha ha ha ha!

Thoảng chốc trong Liệt Dương Lô lại truyền ra tiếng cười điên cuồng.

Kim mang vạn trượng kéo dài một lúc lâu mới dần thu lại cho đến khi mất hẳn, cuối cùng hiện ra Liệt Dương Lô đích thực.

Lúc này, Liệt Dương Lô so với trước đã có biến hóa rất lớn, quang mang tựa hồ như được thu liễm lại, thấp hơn rất nhiều nhưng uy thế bên trong lại càng cao hơn lúc trước.

Phong Liệt đứng phía trước tiểu ma nữ và Mộc Thiên Tình, ngưng mắt quan sát Liệt Dương Lô, không khỏi thất thanh kinh hô:

- Thánh bảo? Làm thế nào mà ngươi lại lên cấp thành thánh bảo?

- Ha ha ha ha! Không! Thánh bảo kia là cách gọi của nhân loại các ngươi, chính xác mà nói ta đã trở thành thánh khí! Bắt đầu từ hôm nay, ta muốn lập tức rời khỏi chỗ này, rốt cuộc cũng không cần phải chịu sự chi phối của nhân loại!

Liệt Dương Lô cười lớn nói.

681. Chương 787: Kẻ Mạnh Là Vua?(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 787: Kẻ mạnh là vua?(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hỏa lô một mặt cười lớn, một mặt không ngừng lay động, tựa hồ như muốn bay lên.

Phong Liệt thấy vậy, sắc mặt nhất thời rất là kinh ngạc, đồng thời cũng không khỏi phát hiện trong đầu mình nổi lên ý niệm chiếm hữu cái lò này.

Có điều, hắn nhanh chóng bỏ đi cái suy nghĩ này. Dựa vào uy thế hùng hồn của Liệt Dương Lô, chỉ sợ cái lò này rất khó hàng phục. Một khi động tĩnh quá lớn, chắc chắn sẽ khiến cao thủ của Phiêu Miểu Thiên Cung chú ý.

Mắt thấy Liệt Dương Lô sắp bay đi, ánh mắt Phong Liệt liền biến đổi, vội vàng hô:

- Chậm đã!

- Ủm! Người còn có chuyện gì không?

Liệt Dương Lô dừng hành động lại, đề phòng nói:

- Ta giúp người luyện khí thành công, đồng thời ta cũng nhận được chỗ tốt rất lớn. Hai ta không ai nợ ai! Còn nếu như người có mưu đồ gì với ta... ta khuyên người đừng nên vọng tưởng, bởi vì người còn chưa có cái bản sự kia!

- Người hiểu lầm ý tứ của ta!

Phong Liệt nhếch miệng, có chút buồn bực nói:

- Là ta muốn nói, người có thể chờ đến khi chúng ta rời đi mới ra khỏi đây được không? Nếu không người của Phiêu Miểu Cung sẽ đổ hết tội lỗi lên đầu chúng ta.

- Ủm?

Liệt Dương Lô tựa hồ như có chút do dự, sau đó nói:

- Được rồi, các người nhanh chóng rời đi! Một khắc đồng hồ sau ta sẽ thoát khỏi nơi này. Từ đó trở đi, Liệt Dương Thiên ta tiêu dao thiên hạ, không hề bị bất luận kẻ nào qwo tay múa chân trói buộc!

- Đa tạ!

Phong Liệt chấp tay tạ ơn.

Sau đó, hắn cũng không nói gì thêm, vội vã kéo tiểu ma nữ và Mộc Thiên Tình vẫn còn đang trong cơn khiếp sợ bay đi, vội vã hướng về phía cửa ra.

- Phong Liệt, sao lại đi vội vã như vậy? Người ta mới lần đầu tiên nhìn thấy thần binh thành tinh đấy!

Tiểu ma nữ vênh cái miệng nhỏ nhắn lên kháng nghị.

- Cái não nhiệt này không nhìn cũng được! Vạn nhất bị Phiêu Miểu Thiên Cung cho là chúng ta đánh cắp Liệt Dương Lô, lúc đó bọn họ lại không tìm chúng ta liều mạng à?

Phong Liệt nói.

- A! Như vậy a! Vậy chúng ta mau đi thôi!

Tiểu ma nữ gật đầu. truyện copy từ

Lúc này, Mộc Thiên Tình ở bên cạnh đột nhiên quát khê:

- Phong Liệt!

- Ủm! Sao?

Phong Liệt không hiểu quay đầu nhìn lại, thấy ánh mắt Mộc Thiên Tình lạnh như băng nhưng gương mặt lại khe khẽ ửng đỏ, không khỏi rất là kinh ngạc.

- Người có thể buông tay ra không? Ta có thể tự đi được.

- A? Nga! Ngại quá!

Mặt Phong Liệt đỏ lên, vội vàng thả bàn tay nhỏ bé mát mẻ của Mộc Thiên Tình ra.

- Khanh khách! Đại sư tỷ, người để cho Phong Liệt nắm thêm một lát! Phong Liệt chạy nhanh hơn chúng ta mà...

...

Ở không gian bên ngoài Liệt Dương Lô còn có một tòa đại điện ở dưới đất, bên trong có mấy tên nội thị chịu trách nhiệm thu phí dụng cùng một số cao thủ Phiêu Miểu Các ẩn núp âm thầm canh gác.

Trong đó, có sáu thiếu niên mặc bạch y, trên tay áo thêu Tiên Khuyết đồ án, thần sắc cao ngạo.

Phía sau sáu người là ba gã quân sự của Phiêu Miểu Các đang đứng xuôi tay, sắc mặt nghiêm chỉnh, có chút khó coi.

Phong Liệt nhìn một cái liền nhận ra sáu tên thiếu niên này chính là sáu tên đệ tử của Phiêu Miểu Thiên Cung mà mình từng gặp trong Tê Phượng sơn mạch. Có điều, ban đầu hắn cũng không lộ diện, hắn là sáu người này cũng sẽ không nhận ra mình.

Nhưng điều khiến Phong Liệt cảnh giác chính là sau khi ba người mình hiện thân, ánh mắt của sáu người này quét qua tiểu ma nữ và Mộc Thiên Tình mấy lần, cuối cùng tập trung vào người hắn, ánh mắt đầy vẻ bất thiện.

- Ủm? Không lẽ là sự việc đã bại lộ? Chắc không thể nào?

Phong Liệt lạnh nhạt quét mắt qua đám người kia một cái, cũng không chú ý nhiều lắm, tiện tay đem chiếc nhẫn chứa hai trăm vạn long tinh ném về phía tên nội thị, sau đó liền đi về phía Truyền Tống Trận phía trong đại điện.

- Đứng lại!

Đột nhiên, một tiếng quát lạnh vang lên ở phía sau.

Sau đó, một gã đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung lắc mình đến trước mặt Phong Liệt, chặn đường đi của ba người.

- Ủm?

Lông mi của Phong Liệt nhú lại thành một hàng, ánh mắt lạnh lùng ngó chừng tên thiếu niên trước mặt. Hắn nhớ được tên thiếu niên này họ Trịnh, chính là cái tên đã chịu tiếng xấu thay ình khi cướp đoạt Thiên Binh Thân Phù.

- Có chuyện gì sao?

Phong Liệt lạnh lùng nói.

Lúc này, mấy tên đệ tử còn lại của Phiêu Miểu Thiên Cung dưới sự hướng dẫn của đại sư huynh Tống Ngọc, chậm rãi tiến lên, mơ hồ chặn toàn bộ đường đến Truyền Tống Trận.

Vừa thấy điệu bộ này, trên mặt Phong Liệt dần dần hiện ra nụ cười khinh miệt, nhẹ nhàng nâng Thương Sinh Đại Ấn, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

Tiểu ma nữ và Mộc Thiên Tình ở bên cạnh cũng cau mày, âm thầm vận lực chờ ra tay.

- Trình Hổ! Người nói đi!

Tổng Ngọc nhìn Trình Hổ, khẽ quát nhẹ một tiếng.

Ba gã quân sự nhìn Trình Hổ, thấy hắn bất đắc dĩ lau mồ hôi trên trán, tiến lên phía trước, tươi cười nói với Phong Liệt.

- Phong công tử, là thế này. Mấy vị này là... nhân vật trọng yếu của Phiêu Miểu Các chúng ta. Sáng sớm hôm qua ngài mua khối tinh kim trong Phiêu Miểu Các chúng ta, không biết Phong công tử có thể cho chúng ta nhìn qua được không?

- Nga? Hóa ra là chuyện này.

Trong lòng Phong Liệt chợt hiểu ra, sau đó hắn lạnh lùng cười một tiếng, âm trầm nói:

- Không được! Ta không muốn cho bọn chúng nhìn.

- Ách... Cái này...

Sắc mặt của ba quân sự không khỏi chậm lại.

Phiêu Miểu Các chính là thương hội lớn nhất thiên hạ, từ trước tới nay đều lấy danh dự làm gốc. Bọn họ tự nhiên biết yêu cầu của mình có chút quá phận.

Lúc này, thiếu niên họ Trịnh chắn ở trước mặt Phong Liệt sắc mặt giận dữ, chỉ vào Phong Liệt quát lớn:

- Tại sao người không chịu để chúng ta nhìn? Không phải là...

- Không tại sao cả! Đồ của ta ta lại không làm chủ được sao?

Phong Liệt cười lạnh một tiếng, cắt đứt lời của thiếu niên họ Trịnh. Tiếp đó hắn lại nói:

- Chẳng lẽ Phiêu Miểu Các các người là hắc điểm, đồ đã bán đi còn muốn cướp lại?

- Đúng vậy! Nếu đồ đã bán đi, vậy là đã thuộc về người khác, không còn chút quan hệ nào với các người! Danh tiếng thương hội đệ nhất thiên hạ đâu rồi? Hừ! Nguyên lai cũng hắc ám như vậy.

Tiểu ma nữ cũng không nhịn được, cười lạnh nói.

- Người...

Sắc mặt của thiếu niên họ Trịnh hơi chậm lại, không thể phản bác lại được.

Nhưng kế tiếp, sắc mặt của hắn biến ảo một chút, đột nhiên lộ ra một nụ cười hung ác. "Oanh" một tiếng, khí thế của cao thủ Hóa Đan Cảnh tam trọng thiên mạnh mẽ phòng ra ngoài, bức về phía ba người Phong Liệt.

Đồng thời, trong miệng hắn hừ lạnh:

- Hừ! Chẳng lẽ đến đạo lý kẻ mạnh là vua các người cũng không hiểu sao? Ta mạnh hơn các người, vậy thì các người phải làm theo lời ta!

Uy áp mạnh mẽ khiến cho sắc mặt của tiểu ma nữ có tu vi Thần Thông Cảnh nhất trọng thiên và Mộc Thiên Tình có tu vi Thần Thông Cảnh cửu trọng thiên trở nên trắng bệch, sắc mặt kinh hãi.

Phong Liệt cũng khinh thường cười một cách hồn nhiên và vô cảm.

- Nga? Hóa ra người cũng biết đạo lý kẻ mạnh là vua? Vậy trước tiên chúng ta nên làm rõ ai mạnh ai yếu trước có được không?

"Oanh" Long uy mạnh mẽ cái thể từ trên người Phong Liệt đột nhiên phóng ra, ầm ầm bao phủ toàn trường.

So với cỗ uy áp kinh thiên này, cái uy áp từ Hóa Đan Cảnh tam trọng thiên của thiếu niên họ Trịnh giống như đom đóm so với mặt trăng vậy.

682. Chương 788: Bay Đi.

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 788: Bay đi.

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Trong lúc nhất thời, trừ tiểu ma nữ và Mộc Thiên Tình là không có cảm giác gì ra, đám sáu tên đệ tử Phiêu Miểu Cung cùng toàn bộ nội thị đều không chút đề phòng, đều "Phù phù phù phù", quỳ rạp xuống đất, sắc mặt cả đám thảm biến, khiếp sợ dị thường.

- Điều này... Điều này sao có thể?

Nhóm sáu người Tổng Ngọc đều nhìn Phong Liệt với ánh mắt khó tin, sắc mặt kinh hãi muốn chết. Trong lúc nhất thời đều quỳ trên mặt đất, quên cả chuyện phản kháng.

Lúc này, vẻ mặt của tiểu ma nữ mà Mộc Thiên Tình cũng hết sức kinh ngạc, hiển nhiên là không thể giải thích được hành động của đám đệ tử Phiêu Miểu Cung, bởi vì hai nàng không cảm nhận được khí thế của Phong Liệt.

Phong Liệt cười lạnh, cũng lười để ý đến sự khiếp sợ của sáu người, hắn kéo đôi bàn tay nhỏ bé của tiểu ma nữ và Mộc Thiên Tình, chậm rãi đi thẳng về phía trước.

- Phong... Phong Liệt tiền bối! Xin đừng giết tôi!

Thiếu niên họ Trịnh đang đứng chắn ở trước mặt ba người Phong Liệt, thấy Phong Liệt đi về phía mình, sắc mặt không khỏi trắng bệch, kinh hãi muốn chết, tay chân luống cuống vội vàng quỳ xuống xin tha tội.

Phanh!

Một tiếng trầm đục vang lên.

Phong Liệt không nói một lời, một cước đạp tiểu tử cản đường này bay về phía góc tường, sau đó không chút dừng lại, tiếp tục đi về phía Truyền Tống Trận. Tử mang chợt lóe lên, ba người liền mất tăm mất tích. truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Đúng lúc này, đại diện đột nhiên có thêm khí thế hùng hồn của hai đạo thân ảnh, chính là hai lão giả Hóa Đan Cảnh đỉnh cấp.

Trong đó có một vị lão giả tinh mang nhấp nháy, quét mắt qua mọi người một cái, cung kính nói:

- Mấy vị công tử, đã xảy ra chuyện gì?

Cả đám người đang quỳ trên mặt đất không khỏi sùng sốt, sau đó cuống quýt đứng lên. Sắc mặt của cả đám người khó coi muốn chết.

- Là... Là Phong Liệt! Không ngờ hắn ẩn tàng tu vi! Uy áp mạnh mẽ như thế, sợ rằng ít nhất cũng là cường giả Long Biên Cảnh đỉnh cấp!

Đại sư huynh Tổng Ngọc sắc mặt bất định nói.

- Đúng vậy! Đúng vậy! Không nghĩ tới Phong Liệt lại mạnh mẽ như vậy! May mà bốn công tử thông minh, nếu không thật sự đã chết trong tay Phong Liệt!

Thiếu niên họ Trịnh bị Phong Liệt đạp bay đến góc tường kia cũng đã đứng dậy, trong lòng vừa sợ hãi vừa cảm thấy may mắn, mừng rỡ vì mình vừa nhặt lại được cái mạng nhỏ.

- Phong Liệt? Không thể nào! Phong Liệt chẳng qua chỉ là Hóa Đan Cảnh nhất trọng thiên mà thôi, sao có thể là cường giả Long Biên Cảnh?

Ánh mắt của lão giả kia lóe lên, giọng không tin.

- Uy áp vừa rồi mạnh mẽ như vậy, sao có thể là do Hóa Đan Cảnh tạo ra? Bỏ công tử tận mắt nhìn thấy, có thể là giả sao?

Sắc mặt Tống Ngọc rất khó coi, lên tiếng phản bác.

- Khụ khụ!

Lúc này, Trình Hổ làm ra hai tiếng ho rồi nói:

- Mấy vị công tử, thuộc hạ từng nghe nói Phong Liệt gặp được kỳ ngộ, không duyên cớ nhận được một thân uy áp vô cùng mạnh mẽ, tu vi chân thực đích xác là Hóa Đan Cảnh nhất trọng thiên. Một tháng trước, ở Long Huyết Đấu vũ trường, mọi người cũng đều chứng kiến rõ ràng.

- Cái gì? Đồ đáng chết! Sao ngươi không nói sớm?

Thiếu niên họ Trình giận giữ, chỉ vào lỗ mũi Trình Hổ mắng một câu, sau đó liền muốn lập tức xông đến Truyền Tống Trận truy đuổi Phong Liệt.

- Đứng lại!

Lúc này, Tống Ngọc đột nhiên lên tiếng quát bảo thiếu niên họ Trình.

- Đại sư huynh, chẳng lẽ cứ như vậy mà bỏ qua cho tên súc sinh Phong Liệt?

Thiếu niên họ Trình không cam lòng, kêu ầm lên.

- Bỏ qua cho hắn? Hừ! Điều này có thể sao?

Tống Ngọc hừ lạnh một tiếng, âm trầm nói:

- Nếu như ta đoán không lầm, khối tinh kim kia rất có khả năng là Càn Khôn Ngũ Hành tạo hóa thiết được ghi lại trong sách cổ. Trong lịch sử của Long Huyết đại lục, khối tinh kim này mới chỉ xuất hiện có một lần thôi. Mà lần đó cũng chỉ to bằng nắm tay, sau đó được dùng để luyện chế Viên Cổ Thần Khí Băng Hỏa Giám! Ngày hôm nay lại có một khối Càn Khôn Ngũ Hành Tạo Hóa Thiết xuất hiện, sao có thể để lọt vào tay ngoại nhân?

- Đại sư huynh, vậy chúng ta còn chờ cái gì? Thứ đồ trân quý như vậy, tuyệt đối không thể để cho Phong Liệt mang ra khỏi đại môn của Phiêu Miểu Các!

Thiếu niên họ Trình lo lắng nói.

- Đúng vậy! Đại sư huynh! Nói không chừng khối thần thiết này có thể tạo ra một thần khí sánh ngang với viên cổ thần khí Băng Hỏa Giám! Quyết không thể để cho Phong Liệt mang đi!

- Đúng vậy!

...

Một đám đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung cảm xúc sôi trào, lòng đầy căm phẫn. Ngay cả hai gã cao thủ Hóa Đan Cảnh đỉnh cấp cũng cảm thấy chộn rộn.

- Hồ đồ!

Tống Ngọc quát lớn một tiếng, sắc mặt trầm xuống nói:

- Dù sao nó cũng là đồ vật chúng ta bán đi. Nếu chúng ta cưỡng đoạt lại ở bên trong Các, đây chẳng phải là tự đập vỡ chiêu bài của mình hay sao? Chỉ là một tên Phong Liệt nho nhỏ mà thôi, chỉ cần chúng ta biết khối tinh kim đó ở trong tay hắn, sau này nhất định sẽ có cơ hội thu lại.

- Nga! Cũng đúng a! Vẫn là Đại sư huynh mưu tính sâu xa! Tiểu đệ cảm thấy không bằng... A!

- Đúng vậy đúng vậy! Vẫn là Đại sư huynh inh!

...

Một đám đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung liên tiếp gật đầu, ra sức vuốt mông Tổng Ngọc.

Chỉ có Trình Hổ ở bên cạnh ngáp ngừng muốn mở miệng, định nói lại thôi, cuối cùng hoàn toàn ngậm miệng lại.

Hắn vốn định đem quan hệ của Phong Liệt và Thánh nữ báo ấy vị sư huynh biết, nhưng suy nghĩ một chút thì cảm thấy hay là thôi đi. Nếu để ấy vị sư huynh này biết mình cố tình đem tình kim bán cho Phong Liệt, sợ rằng mình và Đại quân sự đều gặp phải tai ương.

Đúng lúc này, đột nhiên, trong đại điện phát ra một loạt tiếng rung mạnh. Tro bụi từ nóc nhà không ngừng rơi xuống.

- Ừm? Chuyện gì xảy ra?

- Không tốt? Là Liệt Dương Lô!

Một gã hắc y lão giả đột nhiên hét lớn một tiếng, thân hình nhoáng lên một cái, đột nhiên chui vào trong không gian của Liệt Dương Lô.

Đám người còn lại cũng không chút do dự, rối rít đuổi theo.

Một khắc sau, sau khi mọi người tiến vào bên trong không gian của Liệt Dương Lô, tất cả đều không khỏi há hốc mồm kinh ngạc.

Chỉ thấy Liệt Dương Lô ở trên tế đàn vốn luôn bất động, nay đang không ngừng lay động, muốn thoát khỏi muôn vàn cấm chế, âm âm vọt tới bầu trời.

- Không tốt! Liệt Dương Lô thăng cấp lên thánh bảo, muốn chạy trốn! Mau ngăn cản nó!

Một hắc y lão giả hét lớn, sau đó lập tức phóng về phía Liệt Dương Lô.

Đúng lúc này, đột nhiên, từ bên trong Liệt Dương Lô phát ra một mảng kim quang vạn trượng, một cỗ khí tức cực nóng không gì sánh được tràn ngập khắp không gian, khiến cho quần áo mọi người trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi, tất cả đều trần truồng, không mảnh vải che thân.

Ngay sau đó, chỉ nghe "oanh" một tiếng, một cột hỏa trụ thô to màu vàng bay thẳng lên trời, trực tiếp mở ra một cái lỗ thông thiên cực lớn.

- Ha ha ha ha ha! Một đám ngu xuất các ngươi cũng muốn quơ tay múa chân với Liệt Dương Lô ta? Đúng là không biết sống chết! Hôm nay tâm trạng của thiên gia tốt, sẽ tha cho các ngươi một lần. Nếu dám đuổi theo, hừ hừ! Không quản các ngươi là ai, ta sẽ đốt chết kẻ đó!

Liệt Dương Lô cười to mấy tiếng, sau đó hóa thành một đạo kim mang, theo lỗ thủng kia bay thẳng lên trời, trong nháy mắt đã mất tăm mất tích.

683. Chương 789: Nghịch Thiên Thần Phù!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 789: Nghịch Thiên Thần Phù!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Một đám đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung cùng hai vị lão giả thủ hộ Liệt Dương Lô, sau khi mặc lại quần áo, nhìn lên bầu trời không thấy bóng dáng của Liệt Dương Lô, tất cả đều há hốc mồm hồi lâu, thật đúng như cha mẹ chết vậy.

- Chết tiệt! Tại sao Liệt Dương Lô lại đột nhiên thăng cấp vậy? Các chủ từng nói rõ ràng ít nhất cũng phải ba ngàn năm nữa nó mới có thể thăng cấp cơ mà!

Chỉ chốc lát sau, một gã thủ hộ lão giả tức giận nói.

- Phong Liệt! Nhất định là Phong Liệt! Liệt Dương Lô này không sớm không muộn, nhằm đúng lúc Phong Liệt tới mà thăng cấp, không phải do Phong Liệt còn do ai?

Thiếu niên họ Trịnh tàn nhẫn nói.

- Đúng vậy! Tiểu tử Phong Liệt kia ngàn vạn lần đừng để rơi vào tay bọn công tử, nếu không chắc chắn ta sẽ nghiền xương hắn thành tro, băm thây vạn đoạn!

- Được rồi! Trước hết chúng ta nên thử nghĩ xem sẽ nắm bắt việc này với Các chủ thế nào! Thánh bảo Liệt Dương Lô do chúng ta bảo quan bay đi, trách nhiệm này không ai trong số chúng ta có thể thoát được!

...

- Khanh khách khanh khách! Phong Liệt, người đứng là một tên xấu xa!

Ở hậu viện Phiêu Miểu Các, tiểu ma nữ nhớ tới một màn lúc trước, không khỏi ôm bụng cười tới cười lui. Nếu không phải nàng đang ôm cánh tay Phong Liệt, cơ hồ cũng muốn ngã xuống đất.

Phong Liệt bất đắc dĩ lắc đầu, cảm nhận một cặp vú to lớn mềm mại cọ tới cọ lui trên cánh tay mình, trong lòng cảm thấy vô cùng sảng khoái. Hơn nữa, Thương Sinh Đại Ấn luyện chế vô cùng thành công, tâm tình không tốt không được.

- A Ly! Người là cô bé! Chú ý hình tượng một chút có được không?

Mộc Thiên Tình ở bên cạnh nhìn không thuận mắt, tách Băng Ly ra khỏi Phong Liệt, ánh mắt đề phòng nhìn Phong Liệt một cái.

Phong Liệt thật thà cười một tiếng, tiếp tục giả vờ ngu.

- A? Tại sao Đại sư tỷ? Chẳng lẽ người ta không được cười sao? Cái tên Phong Liệt này rất biết... giả thân giả quý. Khanh khách khanh khách!

Tiểu ma nữ cười lớn nói.

- Cười cũng được, nhưng người... Người cũng không nên để Phong Liệt chiếm tiện nghi a?

Mộc Thiên Tình lắc đầu, thấp giọng nói.

- A? Chiếm tiện nghi? Phong Liệt cũng không phải là người ngoài. Huống chi, loại tiện nghi này hắn chiếm được nhiều...

Tiểu ma nữ nói không chút che giấu, khiến cho Phong Liệt không bước hụt mã cũng cảm thấy "khực" một cái, còn Mộc Thiên Tình thì hận là không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Lúc này đã quá nửa đêm, chỉ cách hừng đông một lát nhưng người trong Phiêu Miểu Các vẫn đi lại hết sức náo nhiệt.

Điều khiến tiểu ma nữ và Mộc Thiên Tình không giải thích được chính là Lăng Cô Thành vẫn chờ ở trong các. Thấy mấy người đi ra ngoài, hắn vội vàng tiến lên đón.

- Nhị sư huynh, làm sao người còn chưa trở về?

Tiểu ma nữ kinh ngạc nói.

- Ta... Ta nhàn rồi, cũng không có việc gì, đang đi dạo trong Phiêu Miểu Các.

Lăng Cô Thành ngượng ngùng nói. Nhưng ngay sau đó, hắn chớp tay hướng Phong Liệt nói:

- Phong huynh, không biết luyện khí có thuận lợi không?

- Hoàn hảo?

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!

Lăng Cô Thành cười làm lạnh nói.

Thấy Lăng Cô Thành và Phong Liệt hành xử vô cùng hài ước, Mộc Thiên Tình và tiểu ma nữ không khỏi cau mày. Hai nàng liếc nhau một cái, trong đôi mắt đẹp đều lộ ra vẻ hồ nghi.

Trong ấn tượng của hai nàng, Phong Liệt và Lăng Cô Thành là một cặp oan gia. Mặc dù không tính là thù sâu như biển nhưng ân oán cũng không cạn.

Có điều, bất kể thế nào, hai người này có thể ở chung là chuyện tốt, đỡ tránh phải khó xử.

- Phong Liệt! Ta đói bụng, chúng ta đi Phi Long Trai kiếm một bữa cơm thật no đi!

Tiểu ma nữ lười suy nghĩ nhiều, ôm bụng hét lên.

- Tốt! Chúng ta đi thôi!

Phong Liệt khê mỉm cười, hớn hờ đồng ý. Hắn cũng không quên chào hỏi Lăng Cô Thành một tiếng:

- Cô Thành, cùng đi chứ?

- Là... Ngạch! Tốt! Tốt!

Lăng Cô Thành rùng mình một cái, vội vàng đáp ứng.

Mộc Thiên Tình thấy tiểu ma nữ hăng hái như vậy, cũng không có cự tuyệt. Đoàn người ra khỏi Phiêu Miểu Các, hướng từ lâu Phi Long Trai lớn nhất Hoàng Thành đi tới.

- Công tử, mấy ngày hôm trước Tề Vân Hạc trở về Băng Vực một chuyến, sau khi trở lại mang theo cực phẩm chí bảo Băng Phù Lệnh, uy lực cực mạnh. Hơn nữa còn có thể trong thời gian ngắn phong bế binh khí của địch nhân, chủ yếu là vì đối phó với công tử.

Vừa đi, Lăng Cô Thành vừa âm thầm truyền âm nói với Phong Liệt.

- Ủm! Biết rồi!

- Ai da! Hóa ra là Trương huynh! Nửa năm không gặp, không nghĩ tới Trương huynh đã tấn nhập Cương Khí Cảnh trung kỳ! Thật khiến tiểu đệ bội phục a! Lần này Trương huynh cho rằng danh sách tiến vào Thiên Long lãnh thổ là điều bất buộc sao?

- Ha ha ha ha! Quá khen, quá khen! Mặc dù Trương mỗ có may mắn trúng cử, chỉ sợ cũng chỉ đứng vào hàng ngũ áp chót. So với đám người Phong Liệt, Kim Sở Ngạn vẫn còn khoảng cách khá xa.

- Trương huynh quá khiêm tốn rồi! Ta cho rằng, danh tiếng của Phong Liệt, Kim Sở Ngạn được lưu truyền bất quá cũng chỉ là tin đồn bậy mà thôi. Hai mươi mấy tuổi có thể tiến vào Hóa Đan Cảnh? Đây đúng là nói giỡn! Nói không chừng nếu thật sự xuất hiện trước mặt Trương huynh, có ngăn được một chưởng của Trương huynh hay không cũng khó nói a! nguồn (.)

- Ha ha ha ha! Cũng có thể!

...

Trong hoàng thành, trời còn chưa sáng, vô số cao thủ trẻ tuổi cũng đã đi lại trên đường, ba người một đám, năm người một nhóm, đáng vẻ hối hã, rất náo nhiệt.

Tất cả mọi người đều biết, hôm nay chính là thời điểm mở ra đại chiến. Mặc dù cũng chỉ có khoảng ba trăm người được chọn nhưng sự kiện này đã hấp dẫn từ mấy chục đến hơn trăm vạn tuổi trẻ tuần kiệt trong thiên hạ đến theo dõi.

Đối với ba trăm người đứng đầu thế hệ trẻ trên đại lục, đại đa số cũng chưa từng gặp nhau, nhưng chỉ cần được tham gia vào trong đó, vậy chính là cơ hội không tề để lộ diện, cách thời điểm dương danh lập vạn chỉ một bước chân. Đây cũng là nguyên nhân hấp dẫn vô số thiếu hiệp trẻ tuổi tới tham gia.

Bên trong căn phòng hào hoa xa xỉ bậc nhất Phi Long tửu lầu trong Hoàng Thành, bốn người Phong Liệt, tiểu ma nữ, Mộc Thiên Tình, Lăng Cô Thành ngồi trong một căn phòng trang nhã ở tầng trên cùng, một bên thưởng thức thức ăn ngon và men rượu thể gian hiếm có, một bên nhìn đám người hối hả ở phía dưới lầu, không khỏi thích ý.

- Ừm! Món ngon, món ngon! Món ăn chiêu bài của Phi Long Trai quả thật là đệ nhất thiên hạ! Phong Liệt, nói trước là người mời đấy nha! Cửu Dực Tuyết Long Ngư này phải đến một trăm hai mươi vạn long tinh, người ta cũng không có nhiều long tinh như vậy. Ồ... Ngon quá!

Tiểu ma nữ vừa vừa vừa nói, một bên khen không dứt miệng, không hề cố kỵ ánh mắt cổ quái của khách nhân bàn bên cạnh.

- A Ly! Ăn chậm lại một chút có được không? Có ai tranh đoạt với người đâu?

Mộc Thiên Tình ở bên cạnh, cử chỉ ưu nhã, chỉ lướt qua là dừng lại, cũng không quá lưu luyến chuyện ăn uống. Lăng Cô Thành lại càng lộ ra vẻ có chút câu nệ.

Phong Liệt nhìn tướng ăn của tiểu ma nữ liền cảm thấy buồn cười. Hắn uống cạn chén rượu trong tay, khẽ cười nói:

- Yên tâm đi, hôm nay là ta mời, muốn ăn cái gì cứ gọi lên.

- Có thật không? Thật tốt quá! Đây cũng là người nói nha, đừng có đổi ý đấy! Tiểu nhị, cho ta thêm mười đầu Tuyết Long Ngư, gói lại!

684. Chương 790: Nghịch Thiên Thần Phù!(2)

Ma Long (.

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 790: Nghịch Thiên Thần Phù!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Ánh mắt tiểu ma nữ sáng lên, vội vàng lớn tiếng dặn dò bồi bàn, không hề có nửa điểm khách khí, khiến cho Phong Liệt rơi vào một trận dở khóc dở cười.

- Vị tiểu thư này, thật sự không phải. Nơi này của chúng ta mỗi ngày chỉ được cung cấp mười đầu Cửu Dực Tuyết Long Ngư. Lúc trước đã làm một đầu cho ngài, cho nên hiện giờ chỉ còn lại chính đầu thôi.

Bồi bàn hơi áy náy nói.

- Nga! Như vậy à? Chính đầu thì chín đầu. Ngoài ra, ta còn muốn...

...

Tiểu ma nữ nhìn vào thực đơn, gọi liên tiếp mười món ăn chiêu bài, mỗi một món cũng có giá đến mấy chục vạn long tinh, khiến cho bồi bàn kia cứng lưỡi hít hà không dứt.

Phong Liệt khẽ mỉm cười, tùy ý để tiểu ma nữ hồ háo, dù sao hôm nay rốt cuộc hắn có bao nhiêu long tinh thì chính hắn cũng không đếm nổi. Có người giúp mình tiêu xài cũng không tồi.

Mọi người ngồi ở vị trí này, có thể thấy rõ ràng Tuyên Vũ Môn của Hoàng Thành đang tập nập người đi lại. Cửa Truyền Tống Trận dẫn vào nơi đại chiến được đặt ở bên ngoài Tuyên Vũ Môn, nhưng cụ thể nơi thi đấu được bố trí ở nơi nào thì không ai được biết.

Lúc này còn cách thời gian mở Truyền Tống Trận một lát, ánh mắt Phong Liệt lạnh nhạt nhìn về phía xa, trong lòng đang âm thầm cảm ngộ diệu dụng của Thương Sinh Đại Ấn trong cơ thể.

Thương Sinh Đại Ấn, chính là do Càn Khôn Ngũ Hành Tạo Hóa Thiết và Trấn Long Thiên Bi luyện ra, có khả năng thôn phệ thiên địa nguyên khí, chuyển các loại thuộc tính nguyên lực đặc thù.

Sau khi thiên địa nguyên khí bị đại ấn hấp thụ, sau một thời gian sẽ tự động chuyển hóa thành các loại thuộc tính nguyên khí chảy vào trong Long Ngục.

Sau đó, trải qua thiên trường địa cửu sẽ làm cho Long Ngục biến thành một thế giới đầy đủ ngũ hành, nguyên khí sung túc.

Mà khi Phong Liệt sử dụng Thương Sinh Đại Ấn ngăn địch có thể tùy thời lấy ra nguyên khí trong Long Ngục, tạo thành lực hủy diệt vô cùng mạnh mẽ. Cứ như vậy, đối với sự tiêu hao nguyên lực bản thể của Phong Liệt sẽ ít đi, uy lực lại mãnh mẽ hơn rất nhiều lần.

Dĩ nhiên, đây vẫn chỉ là giả tưởng trong lòng Phong Liệt, về phần có được như vậy hay không thì còn phải xem tình hình thực tế.

Đột nhiên, ánh mắt Phong Liệt sáng lên, bỗng nhiên nhớ về một vật.

Lúc này, ở một nơi hẻo lánh bên trong không gian Long Ngục, đang đứng sừng sững một khối tam giác thiết hoen gỉ loang lổ, trên đỉnh khung sắt lằng lằng treo một cái ngân sắc phù văn to cỡ nắm tay, tản ra ngân mang mông lung, lộ ra vẻ huyền ảo thần bí.

Không nghi ngờ gì, đây chính là miếng Thiên Binh Thần Phù mà Phong Liệt đoạt được từ trong tay đệ tử của Phiêu Miểu Thiên Cung.

Phong Liệt tâm ý vừa động, lập tức có một đoàn hắc vụ hiện ra bên trong Long Ngục, bao trùm lấy cái Thiên Binh Thần Phù này. Sau đó, hắc vụ biến mất, Thiên Binh Thần Phù cũng không thấy đâu.

Một khắc sau, Thiên Binh Thần Phù cũng đã sát nhập vào hạch tâm của Thương Sinh Đại Ấn, trong chủng tử của Thương Sinh Kiếp.

Ông...

Phong Liệt cảm thấy Thiên Sinh Đại Ấn trong thức hải đột nhiên phát ra một trận run rẩy. Ngay sau đó, Thiên Binh Thần Phù cũng biến mất không rõ tung tích, hoàn toàn kết hợp với Thương Sinh Đại Ấn, khiến cho đại ấn dần dần có thêm một cỗ khí tức kỳ lạ, sau đó thì không phát sinh hiện tượng dị thường khác.

- Ủm?

Ánh mắt Phong Liệt hơi động, trong lòng hiện ra một tia ngờ vực:

- Thiên Binh Thần Phù này rốt cục là dùng để làm gì vậy? truyện copy từ

Sau một thời gian tĩnh tâm suy nghĩ, Phong Liệt vẫn không có chút phát hiện nào, không khỏi cảm thấy buồn bực.

Sau một thoáng trầm ngâm, hần tâm ý vừa động, Thương Sinh Đại Ấn to bằng bàn tay hiện ra trong tay của hắn. Phong Liệt ngưng thần quan sát một cách cẩn thận nhằm phát hiện biến hóa trong nó.

Giờ phút này, dưới sự khống chế của hắn, đại ấn đã thu liễm toàn bộ uy thế.

Mười hai đầu Thiên Long bay vòng quanh núi lớn, giương cánh như muốn bay đi, dường như muốn đem cả tòa núi bay lên trời vậy, hình thể rất nguy nga tráng lệ. Thiên Long ngẩng đầu gầm rú, đáng vẻ dữ tợn.

Mà bốn huyết sắc đại tự "Thương Sinh Vạn Kiếp" cũng tỏa ra sát khí bàng bạc, mới chỉ nhìn một cái cũng đã cảm nhận được một sự áp bức thật sâu, khiến lòng người kinh sợ.

Mộc Thiên Tình và Lăng Cô Thành nhìn thoáng qua Thương Sinh Đại Ấn trong tay Phong Liệt, con người không khỏi co rút lại, ẩn hiện nét kinh hãi. Lấy nhãn lực của hai người, tự nhiên có thể nhìn ra được chỗ bất phàm của cái đại ấn này.

Lúc này, tiểu ma nữ chỉ chăm chú lên đồng thức ăn trên bàn, đối với hành động của Phong Liệt cũng không phát giác ra.

Đúng lúc ấy, ở bàn rượu bên cạnh, một tên thiếu niên đang lên tiếng nịnh nọt một gã công tử ăn mặc diễm lệ:

- Vương công tử, lần này người mang Vương gia trọng bảo Thừa Dương Kiếm, nói vậy muốn tiến vào danh sách Thiên Long lãnh thổ thật đúng là nắm chắc, thật khiến tiểu đệ hâm mộ!

- Ha ha ha ha! Đâu có, đâu có! Mười phần nắm chắc đến tám chín thì vi huynh không dám nói. Vi huynh cũng chỉ dám nắm chắc mấy phần nhỏ mà thôi. Ha ha ha ha!

Gã công tử họ Vương kia cười lớn, mặt mày hồng hào, khó có thể che dấu vẻ tự đắc.

- Vương công tử, nghe nói Thừa Dương Kiếm có thể tự động thu nạp Diễm Dương chi lực, không biết là thật hay giả?

- Đương nhiên là thật! Thừa Dương Kiếm chính là cửu phẩm huyền bảo, có tính năng này cũng không tính là cái gì quá đáng!

Wương công tử cười đắc ý.

- Ai nha nha! Vậy thì đúng là thần vật a! Kiến thức của tiểu đệ nông cạn, không biết Vương công tử có thể cho tiểu đệ được đại khai nhãn giới, có thêm kiến thức không a?

- Đúng vậy đúng vậy! Vương công tử, lấy ra ọi người chiêm ngưỡng một chút đi!

...

Nhìn dáng dấp gã Vương công tử này thì cũng có vẻ là khách quen của tửu lâu, giao du rất rộng, cùng không ít khách nhân trên lầu nói chuyện ồn ào.

Wương công tử một hơi uống cạn chén rượu của mình, trên mặt càng tăng thêm mấy phần hồng hào. Lúc này, hắn vỗ bàn một cái, đứng dậy, ôm quyền nói với mọi người:

- Ha ha ha ha! Được! Nếu các vị huynh đệ đã có lời, Vương Bảo Thiên ta cũng không phải là người nhỏ mọn!

Vừa nói hắn vừa cường điệu liếc nhìn Phong Liệt ở bên này một cái, nói chính xác thì là nhìn về phía Mộc Thiên Tình.

Rất hiển nhiên, người này là muốn ở trước mặt mỹ nữ khoe mẽ một phen.

Phong Liệt thấy vậy cũng không khỏi khẽ mỉm cười. Mấy gã ngồi cùng bàn tên Vương công tử này, kẻ tung người hứng, chính là vì muốn thu được sự chú ý của Mộc Thiên Tình.

Loại tạp kỹ phương cầu hoàng này được đám người trẻ tuổi sử dụng cũng là điều bình thường, Phong Liệt cũng chẳng qua là có chút thấy buồn cười, cũng lười không để ý nhiều.

Mộc Thiên Tình lại hơi hơi nhúu mày, mí mắt cũng không chớp lấy một cái, khiến cho Vương công tử kia có chút thất vọng.

Xoẹt...

Theo một tiếng kiếm rời khỏi vỏ vang lên, trong tay Vương Bảo Thiên xuất hiện một thanh trường kiếm tỏa ra kim mang sáng chói, kiếm khí sắc bén thấu đến nội tâm, khiến người ta không dám nhìn gần.

- Mọi người xem, đây chính là trọng bảo Thừa Dương Kiếm của Vương gia chúng ta! Cửu phẩm huyền bảo! Phá núi đoạn sông dễ dàng!

685. Chương 791: Diên Cuồng!

Ma Long truyện copy từ

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 791: Diên cuồng!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Vương Bảo Thiên đắc ý khoe khoang.

- Ai nha nha! Quả thật là hảo kiếm, hảo kiếm a! Kim quang khiến tiểu đệ không tài nào mở mắt ra được!
- Kiếm này vừa xuất đã tỏa ra sát khí sát mặt, tiểu đệ thật sự không chịu nổi nữa rồi!
- Không nghĩ tới thế gian lại có một loại tuyệt thế thần binh như vậy! Có kiếm này trong tay, chỉ sợ ngay cả Phong Liệt, Kim Sở Ngạn cũng phải lùi bước nhường đường a!

...

Trong lúc nhất thời, đám tử khách xung quanh tranh nhau vượt đuôi như thủy triều lên, khiến cho Vương Bảo Thiên ngất ngây vui sướng, lâng lâng như người trên mây.

Phong Liệt nhìn chuôi Thừa Dương Kiếm này, trong lòng cũng không khỏi thầm khen một tiếng. Cái cửu phẩm huyền bảo này đúng là bất phàm. Dĩ nhiên, cũng chỉ bất phàm hơn đám pháp bảo bình thường mà thôi.

Nhưng một khắc sau, một việc mà không ai nghĩ tới đột nhiên xảy ra.

Chỉ thấy kim quang xung quanh chói mắt đột nhiên thu lại, cửu phẩm huyền bảo Thừa Dương Kiếm trong tay Vương Bảo Thiên đột nhiên trở nên âm đạm đi mấy phần.

- Kiếm này thật... Di? Vương công tử, kiếm này...
- Tại sao kiếm này...? Nhìn quang trạch này tựa như không giống với cửu phẩm huyền bảo a?

...

Đang lúc mọi người còn đang cảm thấy bối rối, Vương Bảo Thiên cũng trở nên ngu ngốc. Hắn nhìn bảo kiếm trong tay, hai mắt không khỏi lờ lờ, vẻ mặt không thể tin được.

- Lục phẩm? Điều này... Điều này sao có thể? Mới vừa rồi còn là cửu phẩm, sao đột nhiên lại biến thành lục phẩm? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Vẻ mặt Vương Bảo Thiên đầy khó tin, kinh hãi hô lên.

- Cái gì? Cửu phẩm biến thành lục phẩm? Điều này có thể sao? Vương công tử, hay là ngài nhớ sai chăng?
- Chuyện này có thể sao? Đúng là chuyện buồn cười nhất thiên hạ! Vương công tử thật biết nói đùa.

...

Trong lúc mọi người còn đang ngờ vực, cách đó không xa, ánh mắt Phong Liệt chợt co rút, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Thương Sinh Đại Ấn trong tay mình.

Thoáng chốc, một cảm giác mừng như điên xuất hiện trong lòng!

Mới vừa rồi, hắn mơ hồ cảm giác được một đạo phù văn nho nhỏ từ Thương Sinh Đại Ấn phát ra, trong nháy mắt hướng về phía bảo kiếm trong tay Vương công tử.

Sau đó, trong Thương Sinh Đại Ấn vốn trống rỗng đột nhiên có thêm một cỗ bảo khí nguyên lực tinh hoa, khiến cho phẩm cấp đại ấn đề cao thêm một chút.

Không thể nghi ngờ, cỗ bảo khí nguyên lực tinh hoa này là đến từ Thừa Dương Kiếm trong tay Vương Bảo Thiên.

- Thiên Binh Thần Phù! Nhất định là Thiên Binh Thần Phù! Hắc hắc! Trúng số rồi!

Lúc này, trong lòng Phong Liệt không khỏi kích động vạn phần, không có cách nào che dấu được ánh mắt mừng như điên của mình.

Trong nhận thức của mọi người, một thần binh nếu muốn lên cấp, có thể nói là ngàn vạn khó khăn, cho dù là thần binh đó có được đặt trong cơ thể Vũ Giả, ân cần chăm sóc bốn mạng thần binh, muốn tiến lên một giai cũng cần phải trải qua một thời gian rất dài.

Giống như nhóm tam đại chỉ bảo luyện khí thánh lô như Liệt Dương Lô, Hóa Ma Lô, mỗi lần lên cấp cũng là lấy vạn năm làm đơn vị tính, lâu đến dọa người.

Mà lúc này, Phong Liệt rõ ràng phát hiện, sau khi dung hợp Thiên Binh Thần Phù, Thương Thiên Đại Ấn nhanh chóng thăng cấp giống như đi đường tắt, trong lòng sao có thể không thích thú?

Có thể bất tri bất giác đánh cắp nguyên khí của những thần binh khác nhằm đề cao bản thân, đây là loại thủ đoạn nghịch thiên đến cực nào?

Có điều, Phong Liệt cũng phát hiện, Thiên Binh Thần Phù này đánh cắp nguyên khí cũng có chút hạn chế, nhiều nhất chỉ có thể khiến cho chuỗi Thừa Dương Kiếm này tụt xuống một cấp, cũng chính là từ thượng phẩm huyền bảo tụt xuống trung phẩm huyền bảo.

Chẳng qua là, mối liên hệ giữa Thương Sinh Đại Ấn cùng Thừa Dương Kiếm cũng không bị gián đoạn, về phần sau này sẽ có loại biến hóa nào thì cũng không biết được.

Trong lúc Phong Liệt còn đang thất thần, đột nhiên, một bàn tay trắng nõn như bạch ngọc quơ quơ trước mặt Phong Liệt, đem Phong Liệt kéo về thực tại.

- Phong Liệt, người làm sao vậy?

Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, chính là của Mộc Thiên Tình bên cạnh Phong Liệt.

- A? Ta không sao!

Phong Liệt phục hồi lại tinh thần, ánh mắt cổ quái nhìn Mộc Thiên Tình một cái, không nghĩ tới bằng sơn mỹ nhân này lại có hành động như vậy.

Lúc này, đám người Vương Bảo Thiên ở bàn bên cạnh đã giải tán trong không vui, những khách nhân ở bàn khác cũng la lối om sòm kêu tính tiền rồi đi xuống dưới lầu, xem dáng vẻ thì chắc là muốn sớm đến ngoài Tuyên Vũ Môn chiếm một vị trí tốt.

Mộc Thiên Tình bị Phong Liệt dùng ánh mắt cổ quái nhìn một cái, có chút né tránh, cố ý nói tránh đi:

- Phong Liệt, thời gian cũng không còn sớm lắm, chúng ta cũng nên đi thôi!

- Đại sư tỷ, ăn thêm một lát nữa nha! Người ta còn ăn chưa lo!

Tiểu ma nữ không vui kháng nghị.

- Không được! Chúng ta cần đến sớm một chút còn xem quy tắc chọn lựa!

Mộc Thiên Tình trừng mắt, kiên quyết cự tuyệt yêu cầu của tiểu ma nữ.

- Nga! Vậy cũng được!

Tiểu ma nữ lăm bằm một câu, hậm hực ném khúc xương cá trong tay xuống bàn, vẻ mặt không cam tâm nói.

Lúc này Phong Liệt cũng không muốn đợi lâu, nếu hắn đã phát hiện thần thông nghịch thiên của Thương Sinh Đại Ấn, tự nhiên là muốn nhanh chóng đi tìm một chỗ để thí nghiệm một phen.

Lúc này, hắn không nói thêm lời nào nữa, lập tức gọi tiểu nhị tới tính tiền.

- A Ly! Mộc cô nương! Ta chợt nhớ ra còn có chút chuyện, không thể đi cùng với các người.

Phong Liệt nói với ba người, miệng nở nụ cười xin lỗi. Sau khi dứt lời hắn cũng không giải thích nhiều, chấp tay cáo từ, sau đó vội vã đi xuống dưới lầu.

- Thần thần bí bí! Chuyện gì mà vội vã như vậy?

Tiểu ma nữ nhìn theo bóng lưng Phong Liệt, đầy nghi ngờ.

- Có thể Phong Liệt lo lắng sẽ gặp phải đám Tề sư thúc, sẽ khiến chúng ta rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Mộc Thiên Tình suy nghĩ một chút rồi nói.

- Nga, cũng đúng. Đại sư tỷ, đám Tề sư thúc thật sự đáng ghét. Hy vọng đại chiến tuyển chọn nhanh chóng kết thúc, sau này cũng không cần gặp mặt bọn họ nữa.

...

Sau khi Phong Liệt ra khỏi Phi Long Trai, rất nhanh đã hòa vào dòng người đông đúc. Vừa đi hẩn vừa lặng lẽ thay đổi dung mạo, che dấu khí tức.

Bởi vì việc kế tiếp hẩn muốn làm, thật sự không thích hợp mang chân diện thực, nếu không chỉ sợ sẽ gây ra đại loạn..

Phi Long Trai cách Phiêu Miểu Các cũng không xa. Sau khi Phong Liệt hòa vào trong dòng người hỗn loạn, chỉ chốc lát sau, hẩn một lần nữa trở lại Phiêu Miểu Các.

Lúc này mặt trời đã dần dần ló dạng, Phiêu Miểu Các càng lúc càng náo nhiệt. Kẽ ra người vào liên miên không dứt.

Giờ phút này Phong Liệt đã hóa thân làm một gã hẩn tử trung niên bình thường, mặc một bộ hắc y, tu vi cũng chỉ ở mức độ Cương Khí Cảnh sơ kỳ.

Như vậy, từ trang phục đến tu vi đều đã hòa vào đám đông, trở thành một người cực kỳ bình thường.

- Vị khách quan này, ngài cần gì?

Một gã phục vụ của Phiêu Miểu Các tiến về phía Phong Liệt, lễ phép hỏi.

- Ta muốn xem qua một chút!

Thanh âm Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- Nga! Vậy mời ngài cứ tự nhiên. Nếu nhìn trúng thứ gì, cứ gọi tiểu nhân là được! xem tại

Gã phục vụ khách khí một câu, liền xoay người rời đi, tiến đến chào hỏi những người khác.

686. Chương 792: Điên Cuồng!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 792: Điên cuồng!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mặc dù ngoài miệng khách khí nhưng ánh mắt gã phục vụ lại mơ hồ hiện lên một tia khinh thường. Người này tu vi không cao, dáng vẻ giống như một gã Vũ Giả nghèo túng, loại người này dù có đến Phiêu Miểu Các rồi cũng chỉ tay không mà về. Bởi vì trong Phiêu Miểu Các của Hoàng Thành, mỗi một đồ vật đều là loại tinh phẩm. Nếu trong tay không có từ tám chục đến trăm vạn long tinh sợ rằng cái gì cũng không mua được.

Đối với ánh mắt khinh miệt của bồi bàn, Phong Liệt cũng không thèm để ý. Hẩn hờ hững đi dạo một lúc, sau đó thản nhiên đi lên lầu hai.

Những món hàng bày trên kệ ở lầu hai đều là khôi giáp thần binh sáng bóng đến chói mắt, hơn nữa tất cả đều là thần binh cấp bậc huyền bảo. Tất cả đều được chụp trong một cái vòng cấm chế, phòng ngừa mất trộm.

Về phần một số loại linh bảo không đáng tiền thì không nằm trong phạm vi kinh doanh của Phiêu Miếu Các Hoàng Thành.

Lúc này, một số phục vụ của Phiêu Miếu Các đang giới thiệu các loại thần binh với khách hàng, thỉnh thoảng vang lên tiếng trả giá, mà một số khác lại thầm chú ý cử chỉ của từng khách hàng. Phong Liệt đến cũng không khiến bất kỳ người nào chú ý.

Mắt nhìn và từng kiện thần binh chiến giáp, sắc mặt Phong Liệt hơi lạnh nhạt, nhưng trong lòng có chút kích động.

Một khắc sau, hần tâm ý vừa động, Thương Sinh Đại Ấn đột nhiên xuất hiện từ trong ống tay áo bên phải, nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Mà trong nháy mắt khi Thương Sinh Đại Ấn xuất hiện, thoáng chốc, trăm ngàn ký tự từ trong đại ấn phát ra, chen chúc lao về phía những kiện thần binh khai giáp sáng bóng.

Những thứ ký hiệu này cực kỳ nhỏ bé và bí ẩn, mắt thường không thể nhận ra, thậm chí là cả thần lực cũng không thể phát hiện được chúng.

Nếu không phải Phong Liệt thân là chủ nhân của Thương Sinh Đại Ấn, chỉ sợ là cũng không thể phát hiện ra được. Về phần ngoại nhân, càng không thể nào phát hiện được.

Kế tiếp, chỉ thấy những kiện thần binh khai giáp sáng bóng ở lầu hai đồng loạt ảm đạm đi một chút.

Động tĩnh như vậy tất nhiên sẽ dẫn tới sự chú ý của không ít người, nhưng đại đa số mọi người đều cho là mình hoa mắt.

Cùng lúc đó, khí thế của Thương Sinh Đại Ấn trong tay Phong Liệt chợt tăng lên. Phong Liệt bị làm cho kinh sợ, vội vàng thu đại ấn vào trong thức hải.

Oanh...

Một tiếng vang thật lớn. Phong Liệt chỉ cảm thấy trong thức hải của mình có một vụ nổ kịch liệt.

Tuy nhiên, hắn vui mừng phát hiện, Thương Sinh Đại Ấn thế nhưng từ hạ phẩm chí bảo nhanh chóng tăng lên thành hạ phẩm chí bảo đỉnh, chỉ vền vẹn thiếu đi một chút nữa là tấn nhập trung cấp chí bảo. Đây có thể nói là một việc kinh thế hãi tục!

Nói như vậy là vì chí bảo thần binh muốn đề thăng lên một cấp, ít nhất cũng phải lấy vạn năm ra mà tính!

Thậm chí, nếu trong quá trình sử dụng xảy ra tổn thương, vài vạn năm cũng khó mà tăng lên được một cấp.

Mà lúc này, Thương Sinh Đại Ấn chỉ trong nháy mắt liền tăng hơn phân nửa cấp độ, điều này quả thực không thể nói là không nghịch thiên!

- Hắc hắc! Quá ngon lành! Cứ thế này, chỉ sợ mình sớm sẽ có được một kiện thần khí có một không hai a!

Trong lòng Phong Liệt thầm kích động, cả người cảm thấy một trận sáng khoái vô cùng.

Có điều, có người mừng ắt có người lo.

- Di? Trương quản sự, không phải người nói chuôi Hạo Nguyên Kiếm này là trung phẩm huyền bảo sao? Cái này... Cái này rõ ràng là hạ phẩm huyền bảo. Bản lãnh nói dối không chớp mắt của Phiêu Miếu Các các người cũng quá dọa người đi!

- Cái gì? Tuyệt đối không thể nào? Tại hạ thân là quản sự của Phiêu Miếu Các hơn hai trăm năm, làm sao có thể nhìn lầm... Di? Đây là chuyện gì xảy ra?

- Lôi Quang Chiến Giáo này làm sao mới chỉ là cực phẩm linh bảo a? Rõ ràng phía trên viết là tam phẩm huyền bảo mà? Sao lại như vậy? May mà lão tử không có mua, nếu không thật muốn tức chết!

- Lão tử không mua! Cái gì mà Phiêu Miếu Các! Đúng là loại lừa gạt người! Muốn dùng hàng nhái lừa gạt chúng ta ư?

...

Không ít người đã cầm thần binh trong tay, sau đó lại phát hiện phẩm cấp không đúng với lời quảng cáo, sắc mặt không khỏi giận dữ, phẩy tay áo bỏ đi. Mà đám quân sự của Phiêu Miểu Các đều ngây người như phỗng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Hắc hắc! Không nghĩ tới lão tử cũng rất có thiên phú làm kẻ trộm! Có điều, ta đây làm kẻ trộm cũng xem như là một loại trộm hoàn toàn mới. Cả thiên hạ cũng chỉ có mình ta đi!

Phong Liệt tự nhiên là không dám ở lại lâu. Trước khi mọi người kịp phản ứng, hắn đã thông dong làm như không có chuyện gì rời khỏi Phiêu Miểu Các.

Sau đó, hắn lẩn vào trong dòng người, một lần nữa thay đổi dung mạo, tiếp tục chiếu cố đến một thương hội khác.

Trong lòng Phong Liệt đã sớm biết, nếu để chuyện này truyền ra ngoài, những thương hội khác nhất định sẽ có phòng bị. Cho nên, trong thời gian kế tiếp, hắn nhân lúc tin tức còn chưa truyền ra ngoài, điên cuồng gây án ở các thương hội bên trong Hoàng Thành.

Thần Binh Các, Nguyên Binh Thần Phủ, Vọng Nguyệt Lô, Đại Diễn Bảo Khí Hành...

Chỉ trong hai giờ ngắn ngủi, Phong Liệt lần lượt ghé thăm mười đại thương hội đứng đầu Hoàng Thành một lượt.

Mặc dù số lượng thần binh trong các thương hội này không sánh bằng Phiêu Miểu Các, nhưng cộng dồn lại cũng được mấy thứ rất khả quan. Số lượng huyền bảo bị Phong Liệt đánh cắp nguyên khí lên đến hơn ngàn vật, linh bảo lại càng nhiều, đến mấy vạn, quả thực khiến người ta giận đến học máu.

Mà Phong Liệt cũng vui mừng phát hiện, Thương Sinh Đại Ấn đã nhanh chóng tăng tiến thành thượng phẩm chí bảo, tâm tình quả thực thoải mái đến mức không thể thoải mái hơn.

Có điều, tình huống kế tiếp cũng không quá lạc quan.

Bên trong Hoàng Thành, tốc độ tin tức truyền đi cực nhanh, không ít thương hội đã có biện pháp đối phó hữu hiệu. Đại đại số thương hội đều cắt hết thần binh đi, cự tuyệt xem hàng, chỉ khi khách hàng nói lên yêu cầu cụ thể mới lấy ra từng cái từng cái để giới thiệu.

Phong Liệt đến một thương hội khá lâu năm có tên là "Lâm gia binh khí phổ", trên mặt hắn hiện ra nụ cười như mèo. Đây đã là thương hội thứ tám trống không mà hắn ghé qua.

Đến đây, kế hoạch trộm cắp điên cuồng của hắn đã bị mắc cạn.

Mà giờ khắc này, lượng người bàn tán về sự kiện này trên đường đã rất nhiều, thảo luận rất náo nhiệt.

- Uy! Nghe nói hôm nay đã xảy ra một quái sự, rất nhiều thần binh bên trong các đại thương hội đều bị hạ phẩm cấp một cách không thể giải thích được. Việc này đúng là rất ly kỳ!

- Còn không phải sao? Quái sự năm nào cũng có, nhưng năm nay có vẻ nhiều a!

- Ta nghe nói là có người sử dụng một phương pháp đặc thù nào đó, đánh cắp nguyên khí bên trong các huyền bảo! Cũng không biết là người nào có thủ đoạn kinh thiên như vậy?

- Loại thủ đoạn này mặc dù hiếm thấy, nhưng cũng không phải chưa từng xảy ra a!

- Nga? Vị huynh đài này, chẳng lẽ là huynh biết nhân quả của việc này?

- Tại hạ thuở nhỏ được đọc nhiều sách vở, đối với sự kiện này cũng biết được một hai phần. Khụ khụ! Thật ra thì là ta nghe được từ lão tổ tông nhà ta kể lại. Lão nhân gia người từng xem qua một bộ điển tịch Viễn Cổ Long Văn, phía trên ghi lại một kiện thần binh tên là Băng Hỏa Giám. Nghe nói cái thần binh này vì được dung hợp với Thiên Binh Thần Phủ, thế nên có được đặc tính đặc biệt là hấp thụ nguyên khí của những binh khí khác, do đó mới có thể tấn chức thành thần khí a!

687. Chương 793: Bắt Đầu Chọn Lựa.

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 793: Bắt đầu chọn lựa.

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Cái gì? Thần khí? Ông trời ời! Chẳng lẽ thần khí Băng Hỏa Giám lại xuất hiện trên nhân gian?
- Không không không! Tục truyền rằng Băng Hỏa Giám đã bị tiêu hủy hoàn toàn ở thời đại thượng cổ! Ta đoán, rất có khả năng là Thiên Binh Thần Phù xuất thế!
- Thiên Binh Thần Phù? Thật sự có thứ tốt đến như vậy? Nếu chúng ta có thể có được... Khụ khụ! Tại hạ có việc gấp, cáo từ trước!

...

Phong Liệt nhìn thoáng qua vị nam tử trẻ tuổi đang nhiệt tình chém gió ở bên cạnh, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười lạnh. Tên nam tử này hẳn đã gặp qua, chính là một gã phục vụ trong hậu viện của Phiêu Miểu Các.

Người của Phiêu Miểu Các ở bắc thành lại chạy đến nam thành làm kẻ tuyên truyền, điều này cũng có chút ý nghĩa sâu xa.

Nếu như Phong Liệt đoán không lầm, sợ rằng rất có thể chuyện này là âm mưu của đám đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung Tổng Ngọc. Mục đích gì sao? Tự nhiên là muốn mượn sức người trong thiên hạ để tìm ra mình.

- Hừ! Dựa vào trò hề của các người mà cũng muốn bức lão tử lộ diện, đúng là trò cười!

Phong Liệt khinh thường thăm hừ một tiếng. Hắn giương mắt nhìn sắc trời một chút, chỉ thấy mặt trời đỏ rực đã lên cao quá ngọn sào, đã sắp đến buổi trưa.

- Ủm! Thời gian cũng không còn nhiều lắm, trước tiên đi tham gia đại chiến lựa chọn đã. Dù sao sau này cũng sẽ có cơ hội, không cần phải nóng lòng nhất thời.

Trong lòng Phong Liệt đã có tính toán, liên theo dòng người đi về phía Tuyên Vũ Môn.

Ngoài Hoàng Thành Tuyên Vũ Môn có một quảng trường trống trải chiếm diện tích hơn mười dặm. Ở trung tâm quảng trường đã sớm bố trí ba trăm cái Truyền Tống Trận, trùng trùng điệp điệp, lần lượt được đánh số từ một đến ba trăm.

Lúc này, trong vòng trăm dặm xung quang quảng trường đã sớm chật ních người. Từ xa nhìn lại, tất cả đều là đầu người san sát với những mảng màu tóc bất đồng, mãnh liệt như biển rộng.

Chín phần mười những người này đều là những nhân tài kiệt xuất đến từ khắp các nơi trên đại lục, toàn bộ đều mang một sắc mặt kích động, tất cả đều chăm chú nhìn về phía Truyền Tống Trận, không thể kiềm chế sự kích động.

Chỗ này đã được xem là ở ngoài chủ thành của Hoàng Thành, không cấm phi hành trên bầu trời.

Mặc dù Phong Liệt đã rất nhẹ nhàng, nhưng khi hắn tiến vào trong đám đệ tử của Ma Long Giáo vẫn đưa tới một hồi oanh động không nhỏ.

- Gặp qua Đại sư huynh!

- Phong sư huynh tới!

...

Mấy trăm đệ tử tinh anh của Thập bát viện Ma Long Giáo rối rít làm lễ ra mắt với Phong Liệt, ánh mắt đầy vẻ sùng kính và nhiệt huyết. Đám người đứng đầu các viện như Hồng Phi Dương, Đông Phương Chiến, Tề Xương Vũ... cũng rối rít hướng về không trung chấp tay hỏi thăm Phong Liệt.

Phong Liệt hoàn lễ với mọi người, sau đó liền tiến về phía đội ngũ của Âm Vũ Viện, gia nhập với các huynh đệ Âm Vũ Viện.

Cùng lúc đó, từng đạo ánh mắt bén nhọn từ nơi xa bắn tới, chăm chú nhìn Phong Liệt.

- Người kia là ai? Thật cao ngạo!

- Dừng! Người ngay cả Ma Long Giáo Phong Liệt cũng không nhận ra, đúng là kiến thức hạn hẹp quá đi!

- Cái gì? Hẳn chính là thế hệ trẻ đệ nhất nhân của đại lục Phong Liệt? Ân ân, quả nhiên có chút bất phàm a!

- Nói nhảm! Đâu chỉ là có chút bất phàm? Người đúng là loại người ngang bướng. Lát nữa, nhất định phải đánh bóng bằng hiệu cho tốt biết chưa? Phong Liệt tiến vào Truyền Tống Trận nào, chúng ta ngàn vạn lần không thể vào Truyền Tống Trận đó, nếu không nhất định sẽ sớm bị đá ra.

- Đúng vậy đúng vậy! Không chỉ là Truyền Tống Trận mà Phong Liệt lựa chọn, những Truyền Tống Trận mà những thiên tài cao thủ khác của Thập đại Chân Long Giáo phái tiến vào chúng ta cũng ngàn vạn lần không thể vào a!

...

Phong Liệt giương mắt nhìn chung quanh một chút, chỉ thấy đệ tử của Thập đại Chân Long giáo phái cũng đều đứng trên quảng trường, trang phục khác nhau, phân biệt rõ ràng, cũng là những người đứng gần Truyền Tống Trận nhất. Những đệ tử của tiểu môn tiểu phái cùng với một vài đệ tử gia tộc khác cũng tự giác đứng ở phía sau, cách xa hơn mười dặm.

Ở đám người phía trước, Phong Liệt phát hiện ra những nhân vật đứng đầu các môn phái như Kim Sở Ngạn, Tề Văn Hạc, Mộc Thiên Tình, tiểu ma nữ, Thủy Vô Khuyết, Lợi Vạn Quân, Nguyệt Vô Song, Long Nghịch, Tống Ngọc, Thi Lâm, Liêu Tiểu Độc...

Đội hình như vậy cũng đã hội tụ đủ chính phần mười tuyệt thế thiên tài trẻ tuổi trên Long Huyết đại lục, số lượng không sai biệt lắm. Có thể nói chưa từng có đội hình nào xa hoa đến như vậy. Nếu những người này đồng loạt bỏ mạng, có thể nói, thế giới Vũ Giả của Long Huyết đại lục chắc chắn sẽ rơi vào một thời đại u ám.

Đột nhiên, Phong Liệt tựa hồ nhớ ra một cái gì đó, ánh mắt dư quang khẽ quét qua đám người Ma Vũ Viện.

Chỉ chốc lát sau, một gã thiếu niên sắc mặt âm trầm tuần dật rơi vào trong tầm mắt của Phong Liệt.

Gã thiếu niên này nhìn qua ước chừng có tu vi Cương Khí Cảnh hậu kỳ, đứng giữa đám cao thủ Thần Thông Cảnh của Ma Vũ Viện như Lý Phong thật không có chút tương xứng nào.

Phong Liệt lặng lẽ quan sát người này. Dưới ánh mắt của Phong Liệt, người này khê nhú mảy, trên mặt tựa như đang suy nghĩ điều gì đó. Nhưng hẳn hoàn toàn không biết Phong Liệt đang theo dõi mình.

- Hừ! Sở Huyền! Chờ sau khi người giúp lão tử tìm được Thiên Long Giới, đến lúc đó người cũng không cần sống nữa. Thiên Long lãnh thổ sẽ là nơi táng thân của người.

Phong Liệt hu hồi ánh mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, trong lòng thầm hừ lạnh một tiếng.

Kể từ sau khi Cửu U Vương tấn nhập Long Biển Cảnh, Phong Liệt đã sớm nghĩ tới muốn trừ đi cái mầm tai họa Sở Huyền này.

Có điều, hẳn nghĩ đi nghĩ lại, trước tiên đợi Sở Huyền tìm được Thiên Long giới chỉ đã, giữ lại cái mạng nhỏ của hắn có lẽ còn có chỗ để dùng.

- Văn Huy, lần đại chiến chọn lựa này có quy tắc gì?

Phong Liệt hỏi Liêu Văn Huy ở phía sau.

- A! Đại sư huynh! Huynh thậm chí còn không biết quy tắc chọn lựa? Khụ khụ!

Sắc mặt Liêu Văn Huy không khỏi ngẩn ngơ, ánh mắt nhìn Phong Liệt hết sức cổ quái, nhưng ngay sau đó hắn vội vàng giải thích.

- Đại sư huynh, quy tắc chọn lựa là như thế này. Huynh có nhìn thấy ba trăm cái Truyền Tống Trận kia không? Mỗi cái Truyền Tống Trận này dẫn đến một không gian diễn vũ. Chỉ cần dưới năm mươi tuổi, người nào cũng có thể tiến vào. Những cái Truyền Tống Trận này sau khi mở ra ọi người tiến vào, sau ba ngày sẽ đóng lại. Cuối cùng, người còn sót lại trong mỗi cái không gian diễn vũ sẽ có tên trong danh sách tiến vào Thiên Long lãnh thổ.

- Nga? Không kể sống chết?

Ánh mắt Phong Liệt khẽ động một chút.

- Đúng vậy! Lúc đối chiến không có bất kỳ quy tắc nào khác. Có điều, nếu như muốn nhận thua, chỉ cần trực tiếp chạm vào tường kết giới trong không gian diễn vũ là tự động được dịch chuyển ra ngoài.

Liêu Văn Huy nói.

Phong Liệt lạnh nhạt gật đầu, cũng không có cảm giác gì. Lấy thực lực của hắn hôm nay, bất kể quy tắc thế nào, hắn cũng có lòng tin sẽ chiếm được một vị trí trong danh sách.

Đột nhiên, trong lòng hắn hơi động một chút, ánh mắt lơ đãng quét qua đám người Kim Sở Ngạn, Long Ngịch, Tề Vân Hạc, Tống Ngọc, khóe miệng hơi lộ ra nụ cười lạnh.

Sau khi trầm ngâm một chút, nhất thời hắn nảy ra một chủ ý.

688. Chương 794: Bắt Đầu Chọn Lựa.(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 794: Bắt đầu chọn lựa.(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Kế tiếp, mọi người cũng không phải chờ đợi quá lâu. Một khắc đồng hồ sau, một lão giả mặc một bộ cẩm bào rộng rãi bay lên trời cao, từ trên cao hạ mắt nhìn xuống mọi người.

Lão giả này mặt mũi uy nghiêm, khí thế hùng hồn như Man Long, trên áo thêu hình mặt trời, mặt trăng và vài nhóm sao, hiển lộ phong cách cổ xưa, khí tức tang thương và vĩnh hằng.

Đây rõ ràng là một cao thủ Long Biển Cảnh, uy áp mạnh mẽ khiến cho hàng ngàn hàng vạn cao thủ trẻ tuổi tâm thần dao động, sắc mặt hoảng sợ.

Lão giả sắc giọng, quét mắt nhìn mọi người một vòng, lạnh lùng nói:

- Các vị tiểu bối, về phần quy tắc chọn lựa các ngươi cũng đã biết rồi! Đã như vậy, lão phu cũng không cần phải nhiều lời nữa. Hiện tại sẽ bắt đầu. Ba ngày sau sẽ phong bế Truyền Tống Trận. Người lưu lại cuối cùng trong ba trăm cái không gian diễn vũ sẽ trúng cử! Mặt khác, lão phu cũng nhắc nhở một chút, người không đủ điều kiện, ngàn vạn lần không nên mưu toan vượt qua kiểm tra, nếu không sẽ phải tự gánh lấy hậu quả. Bắt đầu đi!

Lão giả vừa dứt lời, trong nháy mắt, ba trăm cái Truyền Tống Trận phát ra tử mang cực mạnh, chân chính bắt đầu vận chuyển.

Trong lúc nhất thời, trên trăm vạn cao thủ cả trên trời lẫn dưới đất đều sôi trào nhiệt huyết, hàng loạt những tiếng động lớn giống như sóng triều cuộn cuộn vang lên khiến người ta cảm thấy đỉnh tai nhức óc.

Chẳng qua là, cũng không người nào chịu là người đầu tiên tiến vào Truyền Tống Trận.

Quân lính tản mát ở phía sau cũng không dám nhìn về phía đám đệ tử các đại giáo phái ở phía trước, mà đám đệ tử của các đại môn phái cũng rút lui nhìn về phía Đại sư huynh, Đại sư tỷ hoặc đệ nhất cao thủ của môn phái mình. Tất cả đều có chút cố kỵ.

Rất hiển nhiên, nếu như không cẩn thận, cùng tiến vào một cái không gian với người có thực lực mạnh, vậy chẳng phải là tự chuốc khổ sao? Đạo lý này ai cũng hiểu được.

Cho nên, đại đa số mọi người đều hy vọng người lợi hại hơn mình tiến vào Truyền Tống Trận trước, như vậy, mình cũng sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Cho nên, toàn trường cứ như vậy tạo thành một hình ảnh cổ quái.

Cuối cùng, đối tới đối lui, ánh mắt của tất cả mọi người đều chăm chú và những siêu cấp cao thủ như Phong Liệt, Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết. Mà ánh mắt của đám người Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết, Tống Ngọc, Tề Văn Hạc lại chăm chú nhìn vào Phong Liệt.

Phong Liệt gặp phải tình huống này cũng không khỏi cảm thấy buồn cười. Trong lòng hắn tự nhủ, nếu như mình còn bất động, chỉ sợ mọi người sẽ không an tâm. Sau khi trầm ngâm một lát, hắn liền tiến về phía một cái Truyền Tống Trận. Tử mang lóe lên, Phong Liệt lập tức mất tăm mất tích.

- Mau nhìn! Phong Liệt tiến vào... Là... Là Truyền Tống Trận số một!

- Phong Liệt tiến vào Truyền Tống Trận số một! Ngàn vạn lần chúng ta không được đi nhầm. Tuyệt đối không thể tiến vào Truyền Tống Trận số một a!

- Kim Sở Ngạn cũng đã vào! Kim Sở Ngạn chọn Truyền Tống Trận số hai!

- Ai! Kim Sở Ngạn không phải là đối thủ của Phong Liệt sao? Vốn lần này còn tưởng sẽ được nhìn thấy trận đấu kinh thiên của hai người đó!

- Dừng! Kim Sở Ngạn đã hai lần hút chết dưới tay Phong Liệt, lần này nếu đi vào cùng một cửa cũng là tự rước lấy nhục. Hắn không phải là người ngu như vậy!

...

Dưới ánh mắt soi mói của hàng ngàn hàng vạn người, Kim Sở Ngạn là người thứ hai đi về phía Truyền Tống Trận. Có điều, hắn đứng trước Truyền Tống Trận thứ hai, tựa hồ như trong lòng có chút do dự. Cuối cùng, hắn hít một hơi thật sâu, sau đó bước vào trong Truyền Tống Trận số hai.

Thật ra thì trong lòng hắn cũng không phải là sợ Phong Liệt. Ngược lại, trong tháng trước, hắn đã định ra kế sách đối phó với Phong Liệt, tin tưởng nếu đối mặt với Phong Liệt lần nữa, chắc chắn có thể khiến cho Phong Liệt chết không có chỗ chôn.

Nhưng có điều, lần quyết chiến này có quan hệ đến danh sách tiến vào Thiên Long lãnh thổ, liên quan đến đại kế của Kim Long Giáo, tuyệt đối không được thất bại, hay là cứ cẩn thận một chút cho chắc ăn, Muốn giết Phong Liệt thì khi tiến vào Thiên Long lãnh thổ sẽ có cơ hội.

Đúng lúc này, trên trời đột nhiên lóe lên một tia sáng. "Ồng" một tiếng, đột nhiên xuất hiện một bước tường tranh ngăn cách không gian.

Chỉ thấy Phong Liệt và Kim Sở Ngạn hai người lúc trước tiến vào Truyền Tống Trận, hiện giờ đều hiện ra giữa không trung. Có điều, hai người thuộc hai cái không gian khác nhau.

- Di? Đây là không gian ảnh chiếu? Người ở bên ngoài có thể thấy được cuộc chiến ở bên trong?

- Quá thần kỳ.

...

Kỳ ảnh như vậy nhất thời đưa đến hàng loạt tiếng hoan hô. Kể từ đó, trên bầu trời của Hoàng Thành liền xuất hiện hai cái bóng người, bất cứ kẻ nào cũng có thể nhìn thấy một cách rõ ràng.

Kế tiếp, hàng loạt nhân vật thống lĩnh đệ tử các phái như Thủy Vô Khuyết, Lôi Vạn Quân, Mộc Thiên Tình, Long Khuyết Vân, Lý Phong, Hồng Phi Dương, Nguyệt Vô Song... cũng lựa chọn ình một cái Truyền Tống Trận rồi đi tới.

Tổng cộng ba trăm cái Truyền Tống Trận. Nếu các cao thủ không nhằm mục đích cố ý trả thù, vậy cũng không vào cùng một cái.

Mà ba người Tề Vân Hạc, Lý Kính, Vương Chinh của Băng Long Giáo cùng với nhóm sáu người Tống Ngọc của Phiêu Miểu Thiên Cung đều có chút chần chờ.

Bọn họ thỉnh thoảng lại nhìn về phía Truyền Tống Trận mà Phong Liệt đã tiến vào, tựa hồ như đang do dự điều gì đó.

- Tề huynh, chúng ta có nên cùng vào một không gian thu thập Phong Liệt không?

Wương Chinh cau mày nói.

- Cái này... Mặc dù vi huynh có Băng Phù trong tay, nhưng cũng không nắm chắc có thể thu thập được Phong Liệt. Chuyện này thật sự rất khó nói!

Tề Vân Hạc có chút buồn bực, thở dài nói.

- Tề huynh, không thể cứ như vậy mà bỏ qua cho Phong Liệt được!

Lý Kính tàn nhẫn nói.

- Ủm! Thôi! Hay là trước lấy đại sự làm trọng! Đợi sau khi tất cả tiến vào Thiên Long lãnh thổ rồi nói! Nếu không lấy đại sự làm trọng, chúng ta cũng không chịu nổi trách phạt!

Tề Vân Hạc trầm ngâm một chút, cuối cùng đưa ra chủ ý, sau đó hướng một tòa Truyền Tống Trận ở nơi xa bay đến.

Đám người Tống Ngọc của Phiêu Miểu Thiên Cung dường như cũng có tính toán như vậy, cuối cùng tạm thời bỏ qua ý định tìm Phong Liệt kiếm chuyện, tự tìm kiếm một cái Truyền Tống Trận ình.

Có điều, mặc dù danh tiếng của Phong Liệt lớn đến dọa người, những cũng có những kẻ điếc không sợ súng, tự nhiên là không sợ Phong Liệt.

- Tránh ra! Tránh ra! Các ngươi không dám vào, vậy thì để bốn công tử cho các ngươi mở rộng tầm mắt! Hừ! Phong Liệt là cái thá gì chứ! Bổng công tử thật sự muốn xem Phong Liệt có bao nhiêu cân lượng.

Một thanh âm cực kỳ lớn lóí vang lên trên quảng trường, nhất thời thu hút sự chú ý của mọi người.

Mọi người kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy một gã mặt to mũi lớn, từ trong vòng vây của đám thuộc hạ bay lên, thẳng tắp một đường đi tới Truyền Tống Trận của Phong Liệt.

- DI? Đây không phải là Liễu gia Đại công tử Liễu Trung Hạo sao? Không ngờ được là hắn đã tiến vào Hóa Đan Cảnh! Không trách được lại dám lớn lóí như thế!

- Hừ! Đồ không biết sống chết, dám khiêu chiến với Phong Liệt. Ta cá là hắn chịu không nổi một quyền của Phong Liệt!

- Dừng! Không nên quá khinh người như vậy. Ta cá là trong vòng mười chiêu hắn nhất định sẽ quỳ xuống đất nhận thua.

...

689. Chương 795: Oanh Sát!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 795: Oanh sát!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Công tử! Với hành trình đến Thiên Long lãnh thổ lần này, gia chủ có kỳ vọng rất lớn. Ngài không nên hành động theo cảm tính!

- Đúng vậy đó! Công tử! Muốn đối phó với Phong Liệt chỉ cần đi vào Thiên Long lãnh thổ là sẽ có cơ hội. Việc quan trọng ngày hôm nay là ngài phải nắm chắc một cái danh ngạch mới được a!

...

Liêu Trung Hạo dáng rồng tướng hổ định đi về phía Truyền Tống Trận thì được mấy tên thuộc hạ ở phía sau ra sức khuyên giải, sắc mặt mọi người đều khó coi vô cùng.

- Tất cả im miệng cho ta! Chẳng lẽ các ngươi cho rằng bốn công tử không phải là đối thủ của Phong Liệt phải không?

Cặp lông mày của Liêu Trung Hạo cau lại thành một hàng, kinh thường hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Hừ! Lần trước tranh giành Thăng Tiên Quả, chỉ vì cô lão Huyết Sát Vương kia ở đó nên bốn công tử mới không thể thể hiện tài năng. Hôm nay chỉ có mình tên Phong Liệt thì tính là cái gì? Trong số những kẻ cùng giai, bốn công tử đã biết sợ kẻ nào?

- Ách... Điều này...! Công tử, không phải thuộc hạ cho rằng công tử không thể thắng được Phong Liệt, nhưng như vậy cũng vẫn còn có chút mạo hiểm...

- Đủ rồi! Ý bốn công tử đã quyết!

Liêu Trung Hạo quát bảo đám thuộc hạ im miệng, sau đó nói với một gã cao thủ Hóa Đan Cảnh:

- Liêu Thành, ngươi theo ta vào thăm sát Phong Liệt!

Mặc dù hấn có chút cuồng vọng, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc. Hấn tính toán dẫn theo một cao thủ cùng vào một không gian. Nói như vậy, đối phó với Phong Liệt cũng nắm chắc hơn một chút.

- Ách? Công tử, thuộc hạ năm nay đã năm mươi ba tuổi, không đủ điều kiện a! truyện copy từ

Tên thuộc hạ tên là Liêu Thành kia sưng sốt, không khỏi cau mày nói.

- Chỉ hơn có ba tuổi mà thôi, ai có thể nhìn ra được? Đi thôi!

Liêu Trung Hạo không nói thêm lời nào nữa.

- Dạ!

Liêu Thành đành đáp một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Nói chuyện một hồi, dưới ánh mắt của mọi người, đoàn người của Liêu Trung Hạo đã đi đến bên cạnh một cái Truyền Tống Trận. Liêu Trung Hạo không chút chần chờ liền nhấc chân bước tới, tử mang chợt lóe lên, hấn lập tức mất tăm mất tích.

Kế tiếp lại xảy ra một chuyện mà ai cũng không thể ngờ tới.

Chỉ thấy cái tên gọi là Liêu Thành đi theo Liêu Trung Hạo bước vào trong Truyền Tống Trận, nhưng một khắc sau, chỉ nghe một tiếng "phanh" vang lên.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của vô số người ở xung quanh, thoảng cái Liêu Thành liền trở thành một đồng máu thịt, theo gió phiêu tán vô hình.

- Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

- Ta hiểu rồi! Hấn là cái tên Liêu Thành kia không đủ điều kiện!

...

Sau khi mọi người cả kinh, dần dần tìm được căn nguyên của vấn đề, cũng không khỏi thấp thỏm trong lòng.

Trong đám đông, có một số người vốn cũng định ăn gian, muốn vượt qua khảo nghiệm, thấy một cảnh này liền lập tức lùi lại, tránh rất xa khỏi những cái Truyền Tống Trận kia.

...

Lúc này, Phong Liệt một thân một mình đứng trong một cái không gian rộng chừng mười dặm. Đất cát dưới đáy không gian này rất là bằng phẳng, bốn phía và bầu trời đều là một cái quang ảnh kết giới trong suốt.

Nhìn xuyên qua kết giới, hẳn có thể nhìn thấy một cách rõ ràng đám người Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết, Long Khuynh Vân Mộc Thiên Tình...

Như vậy cũng tốt, cả một vùng đất bằng phẳng được chia thành ba trăm cái không gian nhỏ độc lập với nhau, vách tường cũng trong suốt, có thể thấy được tất cả mọi việc.

Phong Liệt giương mắt đánh giá xung quanh một cách cẩn thận. Hắn kinh ngạc phát hiện, tiểu ma nữ Băng Ly thể nhưng lại ở trong một cái không gian sát vách với không gian của hắn.

Tiểu ma nữ lúc này đang thoải mái ăn đồ ăn vặt. Thấy Phong Liệt nhìn qua, lại nghịch ngợm lè lưỡi một cái.

Phong Liệt khẽ mỉm cười, chỉ chỉ về phía sau nàng.

Tiểu ma nữ sửng sốt, sau đó đột nhiên xoay người nhìn lại, sau đó không khỏi một phen quỳnh quáng. Chẳng biết từ lúc nào, có một tên Vũ Giả đã tiến vào trong không gian, đang chầm chậm tiến lại gần, rõ ràng là muốn đánh trộm nàng.

- Hừ hừ! Người đứng là đồ ghê tởm, dám có ý định đánh trộm bốn tiểu thư! Ta nhất định phải đánh cho người thành đầu heo!

Tiểu ma nữ hàm hừ thu hồi đồ ăn, sau đó xuất ra từng mảnh sương trắng, trong nháy mắt công phu được xuất ra. Tên Vũ Giả Cường Khí Cảnh trung kỳ kia liền bị tiểu ma nữ đóng băng thành một khối băng dày hơn mười trượng. Sau đó, tiểu ma nữ bay lên đá một cước, đem khối băng đá đến bờ tường kết giới. "Ông" một tiếng, khối băng dày mang theo tên Vũ Giả kia liền biến mất không thấy tung tích, hiển nhiên là đã được truyền tống ra ngoài.

- Hừ! Tiện nghi cho người!

Tiểu ma nữ đắc ý vỗ vỗ hai bàn tay nhỏ bé, đang muốn tiếp tục lấy đồ ăn ra ăn tiếp thì lại có chút bất đắc dĩ phát hiện ở trước mặt có hàng loạt bóng người lóe lên, trong nháy mắt liền xuất hiện đến cả trăm trên Vũ Giả.

Đối thủ có nhiều như vậy, tiểu ma nữ cũng đành phải bỏ qua đồ ăn vặt, bắt đầu chuyện chú đối phó với địch nhân.

Lúc này, Phong Liệt cũng không còn rảnh rỗi để quan sát tiểu ma nữ nữa, bởi vì trong không gian của hắn hiện có một vị khách không mời mà tới.

- Phong Liệt! Nếu không phải trong Hoàng Thành cấm động võ, bốn công tử đã sớm phế ngươi rồi, đâu để ngươi tiêu dao đến ngày hôm nay. Hừ! Có điều, hôm nay, vận may của ngươi cũng phải kết thúc mà thôi!

Một thanh âm lớn lồi vang lên trong không gian.

Phong Liệt xoay người nhìn lại, nhất thời phát hiện vẻ mặt lớn lối đầy khiêu khích của Liêu Trung Hạo. Hắn khinh thường, khẽ cười nói:

- Bằng vào ngươi? Chỉ sợ còn chưa đủ tư cách! (.

- Hừ! Có đủ tư cách hay không, vậy phải dùng nắm đấm để chứng minh!

Sắc mặt Liêu Trung Hạo hết sức âm độc, sắc giọng nói. Hắn đã sớm không nhìn được nữa, cũng lười nói nhảm, đột nhiên thả ra khí thể mạnh mẽ.

Oanh...! Một đạo hư ảnh Độc Long dài đến hai mươi trượng hiện ra phía sau Liêu Trung Hạo, quanh co gầm thét, thanh thể xung thiên Khí thể mạnh mẽ bao phủ phương viên mười dặm trong không gian, nhất thời khiến cho không khí cũng trở nên ngưng trệ.

Cảnh tượng bên trong không gian này cùng với những điều đã xảy ra trên thành Phi Long rất nhanh khiến cho trăm ngàn vạn Vũ Giả xung quanh chú ý.

Trong khoảng thời gian gần đây, thanh danh của Phong Liệt liên tục tăng, càng ngày càng cao, cơ hồ trở thành thần tượng của hàng ngàn hàng triệu thiếu nữ trên đại lục, mọi động tác, mọi hành động của Phong Liệt đều được các nàng vô cùng yêu mến.

Mà lúc này, phát hiện có một gã cao thủ Hóa Đan Cảnh trẻ tuổi muốn khiêu chiến Phong Liệt, đây cũng là sự kiện khá oanh động, lập tức thu hút chín phần mười ánh mắt của những người đứng xem.

- Mau nhìn kìa! Vậy mà có người tiến vào không gian số một khiêu chiến Phong Liệt!

- Trời ạ! Còn có người dám khiêu chiến Phong Liệt! Quả thực là không biết sống chết! Bản thân ta cũng muốn nhìn xem người này sẽ chết như thế nào?

- A! Dù sao người ta cũng là cường giả Hóa Đan Cảnh nhất trọng thiên, tu vi so với Phong Liệt cũng tương đối, ai thắng ai thua còn khó có thể nói chắc được!

- Dừng! Cảnh giới tương đối thì thế nào? Mặc dù Phong Liệt cũng là Hóa Đan Cảnh nhất trọng thiên, nhưng ở bên trong Long Huyết đấu vũ trảng từng một chuồng oanh sát một gã cường giả Hóa Đan Cảnh tam trọng thiên của Kim Long Giáo đấy thôi.

...

690. Chương 796: Đệ Tử Thiên Diễm Môn.

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 796: Đệ tử Thiên Diễm Môn.

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bên trong Hoàng Thành và phía bên ngoài Tuyên Vũ Môn, vô số cao thủ trẻ tuổi còn chưa tiến vào trong Truyền Tống Trận đều rối rít nghị luận, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào không gian của Phong Liệt, trên mặt hiện nên vẻ hưng phấn.

Phần lớn những người này đều tin tưởng Phong Liệt tất thắng, nhưng cũng có một số ít xem trọng Liêu Trung Hạo. Nếu người ta đã có can đảm khiêu chiến Phong Liệt, có nắm chắc tất thắng cũng chưa biết chừng.

Mà một màn phát sinh sau đó đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của mọi người.

Phong Liệt nhìn Liêu Trung Hạo, khẽ nhếch miệng lên cười, thân thể chấn động. "Oanh" một tiếng, khí thể của Phong Liệt được thả ra.

Có điều, khiến ọi người đều khiếp sợ không tin chính là phía sau Phong Liệt xuất hiện tám cái hư ảnh Ma Long dài hơn hai mươi trượng không ngừng quanh co uốn lượn.

- Rống... Rống... Rống...

Tám đạo Ma Long oai dũng quanh co gầm thét trên không trung, thanh thế rung trời. Một cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ khiến cho Liêu Trung Hạo nhất thời trợn tròn đôi mắt!

Những thiên tài kiệt xuất ở những không gian khác như Kim Sở Ngạn, Tống Ngọc, Tề Vân Hạc, Thủy Vô Khuyết cùng vô số nhân tài kiệt xuất ở Tuyên Vũ Môn đều trợn tròn hai mắt.

Về phần ngoại nhân đứng xem lại càng kinh ngạc, kêu vang thành từng mảnh, con người như rụng ra.

- Hóa Đan Cảnh bát... bát trọng thiên! Ông trời của ta ơi! Cái này còn có để cho người ta sống hay không?

...

Ngắn ngủi có một thoáng, từ Hóa Đan Cảnh nhất trọng thiên đề thăng lên Hóa Đan Cảnh bát trọng thiên! Tốc độ như vậy đủ để khiến cho những người được gọi là thiên tài trong thiên hạ cảm thấy tuyệt vọng.

Huống chi, Phong Liệt từ Thần Thông Cảnh cửu trọng thiên tiến vào Hóa Đan Cảnh cũng mới chỉ là chuyện của hơn một tháng trước mà thôi.

Hai con người của Kim Sở Ngạn hơi co lại, ánh mắt khó tin nhìn Phong Liệt, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn lúc trước không bước vào Truyền Tống Trận số một, nếu không thật sự rất có khả năng sẽ bại dưới tay Phong Liệt.

- Phong Liệt! Người đứng là che dấu thật sâu. Có điều, cuối cùng ta cũng sẽ dẫm nát người dưới chân ta, đem người sỉ nhục đến không thể nhục hơn được nữa!

Sau một thoáng kinh hãi, ánh mắt của Kim Sở Ngạn dần trở nên kiên định vô cùng, lãnh mang lóe lên.

- Long Hoàng Tinh Huyết! Nhất định là tên Phong Liệt đáng chết này đã hấp thụ Long Hoàng Tinh Huyết! Ở bên trong một không gian khác, trong ánh mắt Long Nghịch tràn đầy hận ý, gắt gao ngó chừng Phong Liệt.

Long Hoàng Tinh Huyết vốn thuộc về hắn, nhưng hôm nay người được hưởng lại là Phong Liệt, hơn nữa còn mất đi Long Ngục, Trấn Long Thiên Bì, Tỏa Long Thai, Long Nghịch, kẻ mang linh hồn của Viễn Cổ Nghịch Long Hoàng chuyển thể quả thực khóc không ra nước mắt.

- Ai! Bồn công tử tự xưng là thiên tài vạn năm có một không hai trên Long Huyết đại lục, nhưng sinh cùng thời đại với người này, sinh mệnh tựa hồ cũng chỉ có thể sáng xanh chiều héo như lá cây mà thôi!

Ánh mắt Thủy Vô Khuyết khiếp sợ nhìn Phong Liệt. Thật lâu sau hắn không khỏi thở dài, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ.

...

Thấy cảnh giới của Phong Liệt lúc này, một đám người được xưng là thiên tài, đứng trên cao nhìn chúng sinh thiên hạ đều cảm thấy một cỗ áp lực lớn lao, một cảm giác lực bất tòng tâm xuất hiện trong cơ thể.

Khiếp sợ thật lâu! Rốt cuộc Liêu Trung Hạo cũng phục hồi lại tinh thần, ngoài mạnh trong yếu quá:

- Phong Liệt! Cảnh giới cũng... cũng không thể nói lên tất cả! Bồn công tử cũng không sợ người!

Sau khi dứt lời, hắn đột nhiên xuất ra một thanh trường đao dài hơn một trượng, thân đao màu xanh tỏa ánh sáng chói mắt, khói độc lơ lửng, vừa nhìn là đã biết đây là một thần binh mang thuộc tính độc, năng lực khó đoán.

- Phong Liệt! Người đi chết đi!

- Đao Loạn Càn Khôn! Sát!

Trong nháy mắt, sát khí của Liêu Trung Hạo đại thịnh. Hắn hét lớn một tiếng, bay vọt lên không, trường đao trong tay đột nhiên chém ra một đạo đao mang dài đến trăm trượng màu xanh biếc, mang theo khí thế phách sơn đoạn nhạc, hung hăng chém về phía Phong Liệt.

- Xoẹt...

Đao mang phá không mà đến khiến người khác cảm thấy màng nhĩ muốn rách ra. Thế đao bén nhọn, bá đao, độc ác, đao ý cần quét cả không gian, khiến cho người ta hít thở cũng không thông!

- Có chút ý tứ! Có điều, còn chưa đủ!

Mắt thấy đao mang chém tới, Phong Liệt không lùi cũng không tránh. Hắn lạnh lùng cười lên một tiếng, hữu quyền tụ thể đã lâu đột nhiên xuất ra.

Oanh! Hư không như sụp đổ! Uy thế mệnh mông cuộn cuộn nhanh chóng đánh sâu vào bốn phía của kết giới, kết giới không ngừng lay động, vô cùng kinh người!

Một quyền này là quyền đầu tiên mà Phong Liệt xuất ra sau khi tiến vào cảnh giới Hóa Đan Cảnh bát trọng thiên!

Một quyền này, bên trong hàm chứa mười phần Long Nguyên Cương Khí!

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người, một quyền cường bạo lấy uy thế áp đảo, dễ dàng nghiền nát đao mang của Liêu Trung Hạo. Sau đó hung hăng đánh lên thân thể có chút bạc nhược của Liêu Trung Hạo. Giống như gió lốc thổi qua sa mạc, không hề có chút kháng cự nào.

Một tiếng "Phốc..." nhỏ vang lên. Cuồng phong thổi qua, đao hủy nhân vong, hình thần câu diệt!

- Trời ạ! Không ngờ Phong Liệt dễ dàng dùng một quyền giải quyết một gã cường giả Hóa Đan Cảnh! Đó chính là cường giả Hóa Đan Cảnh đấy!

- Hắc hắc! Ta đã nói rồi, tiểu tử kia căn bản là không thể nào chịu được một quyền của Phong Liệt!

- Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của bốn công tử. Đến mười chiêu của Phong Liệt Liêu Trung Hạo cũng không chịu được.

- Mau... Mau trở về bẩm báo gia chủ! Trung Hạo công tử bị Phong Liệt giết rồi!

- Mau cái rắm a! Muốn báo người về mà báo. Lấy sự sủng ái của gia chủ đối với công tử, chúng ta trở về cũng sẽ phải chôn sống cùng với công tử! Ai! Xem ra sau này muốn sống thì phải mai danh ẩn tích rồi.

...

Một quyền của Phong Liệt dễ dàng oanh sát Liêu Trung Hạo, một màn này nhất thời khiến người ta phải kinh ngạc không thôi, thật lâu vẫn khó có thể bình tĩnh lại được. Mấy tên thuộc hạ của Liêu Trung Hạo mãi sau mới kịp có phản ứng, trực tiếp giành đường bỏ chạy.

Trước khi thấy cảnh này, vốn là vẫn còn một số ít người không biết trời cao đất rộng, cũng có toan tính muốn giẫm lên đầu kẻ đứng trên vạn người, tuổi trẻ hào kiệt Phong Liệt, hiện tại lập tức bỏ đi ý niệm không thực tế này, trong lòng cảm thấy may mắn vạn phần.

Từ đó, bên trong phương viên ngàn trượng của Truyền Tống Trận số một phẳng phất như biến thành một cái cấm địa. Vô số cao thủ trẻ tuổi như Trường Giang sóng sau xô sóng trước tiến tới quảng trường cũng vội vàng cẩn thận tránh khỏi cái cấm địa này, không kẻ nào muốn dẫm vào vết xe đổ của Liêu Trung Hạo.

Mà mấy cái Truyền Tống Trận khác đều chật kín người, tử mang không ngừng lóe lên, đem từng nhóm thiếu niên tiến vào trong tràng chiến đấu, liên miên bất tuyệt.

Kể từ đó, Phong Liệt xem như đã đạt được mục đích thị uy, không có kẻ nào dám tiến vào không gian số một quấy rầy hắn. Phong Liệt ở vào hoành cảnh thanh nhà, khoan chân ngồi xuống, một bên thì uống hảo tửu do đích thân Lê bá sản xuất, một bên lạnh lùng quan sát những đợt giao chiến trong các không gian khác.

- Hạo Nhật Kiếm Vũ...

691. Chương 797: Đệ Tử Thiên Diễm Môn.(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 797: Đệ tử Thiên Diễm Môn.(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Kim Sở Ngạn quát lạnh một tiếng, Nhật Quang Thần Kiếm trong tay hội tụ đủ Diễm Dương Chi Lực từ bầu trời, trong nháy mắt liên phóng to đến trăm trượng. Sau đó, từng đạo sát khí hóa thành kim mang xông thẳng lên trời, sau đó như mưa rơi lả tả xuống người đám cao thủ trẻ tuổi trong không gian.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Phốc phốc phốc phốc...

A...

A...

Hàng loạt những tiếng kêu la thảm thiết liên miên không dứt không ngừng vang lên. Mấy trăm tên thiên tài cao thủ tiến vào trong không gian, phần lớn đều trúng kiếm mà chết, có một số ít thì trốn được đến bên tường kết giới, muốn truyền tống ra ngoài, giữ lấy cái mạng nhỏ.

- Tam Thiên Trọng Thủy...!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Từng đạo thủy tiễn màu bạc từ trên người Thủy Vô Khuyết liên tục bắn ra tán loạn. Bên trong không gian, phạm người nào tiếp xúc với thủy tiễn, không chết cũng trọng thương. Trong chớp mắt, cả không gian to lớn như vậy chỉ còn lại hơn mười cao thủ Thần Thông Cảnh, ánh mắt của cả đám đầy cảnh giác nhìn Thủy Vô Khuyết.

- Các vị, chúng ta cùng tiến lên, trước tiên giải quyết Thủy Vô Khuyết, sau đó chúng ta hãy quyết một trận thư hùng!

- Đúng! Trước tiên hãy giải quyết Thủy Vô Khuyết!

- Giết!

- Thiên Chấn!

- Viêm Long Phần Thiên...!

Rầm rầm rầm oanh. Một đám cường giả Thần Thông Cảnh không chút khách khí, đem toàn bộ đại thân thông của mình đánh về phía Thủy Vô Khuyết. Dưới thế công mãnh liệt, một đạo sóng triều được tạo ra từ thân thông của Thủy Vô Khuyết trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân hắn một cách vô hình.

- Hừ! Kẻ tự gây nghiệt không thể sống! Vô... Địch... Kim... Chung... Trạo!

Trên mặt Thủy Vô Khuyết không có chút sợ hãi nào. Hắn hừ lạnh một tiếng, toàn thân đột nhiên thả ra một cái chuông vàng thật lớn, bảo vệ xung quanh hắn một cách nghiêm mật.

Rầm rầm rầm...

Một đồng đại thân thông nặng nề đánh lên Kim Chung Trạo nhưng chỉ khiến cho Kim Chung Trạo khe khẽ lay động một chút. Nhưng kế tiếp, mọi người lại khiếp sợ phát hiện, chính đại thân thông do mình phát ra bị Kim Chung Trạo lấy uy lực gấp trăm lần bắn ngược trở lại.

Uy lực gấp trăm lần! Đây là cái quái niệm gì?

Nói cách khác, khi cao thủ Thần Thông Cảnh sơ kỳ thi triển ra đại thân thông, sau đó bị bắn ngược trở lại, uy lực đã tương đương với đại thân thông do cường giả Đan Cảnh trung kỳ thi triển. Uy thế kinh khủng khiến trời long đất lở. Một chiêu này ai có thể đỡ được?

Rầm rầm rầm oanh...

Theo một loạt tiếng nổ kinh thiên vang lên, bốn bề kết giới không ngừng lay động. Chỉ chốc lát sau, mọi việc đều kết thúc. Trong không gian chỉ còn lại một mình Thủy Vô Khuyết cùng một đám xương cốt trên mặt đất.

...

Đám người Tề Vân Hạc, Lý Kính, Vương Chinh, Tống Ngọc, Long Nghịch trong các không gian khác cũng không kém, sử dụng sức mạnh cường thể giải quyết một chút cá tạp. Sau khi thể hiện ra sức mạnh cường hãn cũng nhàn nhã hơn rất nhiều, bắt đầu rảnh tay xem những người khác chiến đấu.

Mà những người khác lại không được thanh nhàn như vậy. Mặc dù có đến ba trăm cái không gian, thoát nhìn có vẻ không ít, nhưng lượng thiếu niên nhân tài trên khắp đại lục tập trung về đây có đến hơn trăm vạn, ba trăm cái vẫn là hơi ít.

Nhiều người như vậy nếu trải đều trải ra các không gian, mỗi một không gian cũng phải có hơn ba ngàn người trở lên. Trong không gian mười dặm, cơ hồ tấp nập người, kiếm khí tung hoành, tiếng chém giết rung trời.

Mặc dù đám người Mộc Thiên Tình, Long Khuynh Vân, Lý Phong, Hồng Phi Dương, Lôi Vạn Quân, Lăng Cô Thành cũng có chiến lực cường hãn, vượt xa những kẻ cùng giai, nhưng có câu mãnh hổ không địch nổi quần hồ, lượng cao thủ cùng giai mà bọn họ phải đối mặt quá lớn, cả đám dần dần trở nên mệt mỏi.

Về phần đám người Tề Xương Vũ, Liêu Văn Huy, Triệu Thung, mặc dù cũng được xếp vào hàng cao thủ nhất lưu, nhưng hỏa hầu lại hơi thiếu một chút, đã bị đánh bay ra khỏi không gian từ rất sớm, ngay cả nửa canh giờ cũng không chịu được.

Nhưng người khiến Phong Liệt kinh ngạc nhất lại chính là tiểu ma nữ.

Lúc này, trong không gian của tiểu ma nữ đang tập trung khoảng một ngàn người, nhưng điều kỳ quái chính là hơn một ngàn người chen chúc trong không gian nhỏ hẹp này đều đứng thẳng, yên lặng như tờ.

Phong Liệt ngưng mắt cẩn thận nhìn lại liền giật mình phát hiện, hai mắt của những người này hơi khép lại, có người đang ngủ say, có người khóe miệng chảy nước miếng, có người đang mê sảng...

Rất hiển nhiên, những người này đều đang ở trạng thái hôn mê.

Còn chính bản thân tiểu ma nữ thì đang vờn quanh mọi người, nàng ngồi trên một cái ghế thái sư, trước ngực có một đầu Tuyết Long Ngư, đang chậm rãi thưởng thức mùi vị của nó, đôi mắt đẹp thảnh thơi lại chuyển mục tiêu, tìm kiếm đồ chơi tốt, phảng phất giống như một vị nữ vương đang kiểm tra một ngàn trai tơ vậy, thực khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Mỗi khi có một người mới tiến vào, trên trán của tiểu ma nữ sẽ lập tức hiện ra một đóa hoa kiều diễm, kim mang chớp lóe, người đó sẽ rất nhanh liền rơi vào trạng thái hôn mê, mơ mơ tỉnh tỉnh nhắm lại hai mắt, gia nhập vào đại quân ngủ đứng.

Đối với thần thông này của tiểu ma nữ, trong lòng Phong Liệt không khỏi âm thầm hâm mộ. Ở trong Long Hoàng thần phủ, Phong Liệt hẳn từng ăn phải đau khổ của Mộng Huyền U Lan, đối với uy lực của nó rất là am hiểu. Hôm nay tiểu ma nữ có được thần thông nghịch thiên thể này, ngày sau tiền đồ ắt là vô lượng.

Đại chiến chọn lựa hùng hực khí thể trình diễn. Cao thủ trẻ tuổi tham chiến lên đến hơn trăm vạn, đồng thời thu hút sự chú ý của hàng tỷ Vũ Giả trên khắp Long Huyết đại lục. Mỗi một giây đều có vô số phong điều, bồ câu đưa thư bay đi khắp cái nơi trên đại lục, rầm rộ truyền đi tin tức chọn lựa.

Không nghi ngờ chút nào, trong lần đại chiến chọn lựa này, nếu có thể bộc lộ ra mình là một cường giả thiên tài, vậy thì ngày sau trên đại lục nhất định có thể xưng Vương lập phái, uy danh vạn trượng, điều này khiến cho tất cả cá gia tộc và môn phái đều coi trọng.

Một ngày trôi qua, tranh đấu trong đại đa số các không gian đều đã đến hồi gay cấn, gió tanh mưa máu tràn ngập, phần còn lại của chân tay bị cụt ở khắp nơi, có thể nói là vô cùng thảm thiết, mà không gian của Phong Liệt lại không có kẻ nào tiến vào, khiến cho hắn có chút cảm giác ngứa tay.

Mà trong không gian của tiểu ma nữ cạnh đó, cả một đám đại quân ngũ đứng sau khi bị tiểu ma nữ lực xoát sạch sẽ cũng bị đá bay ra ngoài không gian.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi có một ngày, đại danh của tiểu ma nữ truyền khắp cả Hoàng Thành, danh tiếng cơ hồ còn hơn cả Phong Liệt, hơn nữa còn nhận được một cái danh hiệu là "Mộng yểm ma nữ".

Đến lúc này, có thể nói tiểu ma nữ đã hết sức thanh nhàn, cực kỳ ít người dám tiếp tục đến gặp nàng nhận đau khổ.

Mà tiểu ma nữ thì tỏ vẻ mệt mỏi nằm ở trên giường, cẩn thận kiểm tra thu hoạch trong từng cái trữ vật giới chỉ, ánh mắt mừng rỡ cùng cái miệng cười như vàng trắng, tựa như nàng đang tính xem có thể ăn uống ở Phi Long Trai thêm bao nhiêu bữa nữa vậy.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, khi mặt trời mọc vào ngày thứ hai, trong ba trăm cái không gian đã có hơn hai mươi cái trở nên yên tĩnh. Chủ nhân bên trong mỗi không gian đều đã chứng thực năng lực cường hãn của mình, không còn người nào dám tiến đến vuốt râu hùm nữa.

692. Chương 798: Thiên Diễm Thất Kiệt.

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 798: Thiên Diễm Thất Kiệt.

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Vốn là trong suy nghĩ của rất nhiều người xem, chiến đấu đến lúc này đã không còn bao nhiêu hấp dẫn nữa. Nhưng có rất ít người biết, có lẽ thời khắc kịch liệt giao chiến mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Bởi vì đến lúc này, truyền nhân của Hoàng gia, Phiêu Miểu Thiên Cung, Tuyệt Vọng Kiếm Phái, Thiên Diễm Môn, bốn đại cự đầu dòng chính của Long Vũ Minh còn chưa từng lên sàn thi đấu.

Trên bầu trời, mặt trời tỏa ánh nắng chói chang, trời quang mây tạnh, xung quanh chu vi vạn dặm không có một bóng mây. Trên Hoàng Thành, tình cảnh trong ba trăm cái không gian hiện ra rõ ràng trên nền trời xanh bao la.

Phía dưới, hàng tỷ Vũ Giả rớt rít nghển cổ kiểng chân, sắc mặt kích động chăm chú vào nền trời, xoi mói, nghị luận rối rít.

Rống...

Đột nhiên, một tiếng long ngâm vang đến tận mây xanh từ phía chân trời truyền lại, nhất thời khiến àng nhĩ của vô số người bị chấn động, tâm thần kinh hãi.

Mọi người rớt rít nhìn lại, chỉ thấy từ phía chân trời xa xôi có một ngọn lửa khổng lồ màu đỏ xẹt qua bầu trời, trong chớp mắt đã tới bên ngoài Tuyên Vũ Môn.

Một khắc sau, một cái Hỏa Long chiến xa, tạo hình uy nghiêm dần dần hiện ra trên đỉnh đầu mọi người.

Chiếc chiến xa này phẳng phất như một con Hỏa Long cường tráng, bề ngoài nhọn hoắt dữ tợn, lửa cháy ngất trời, uy áp hùng hồn khiến tinh thần người khác phải dao động, không dám lại gần.

Trên chiến xa là năm thiếu niên mặc trường sam màu đỏ đang đứng thẳng. Năm người này thoáng nhìn thì tuổi tác cũng không lớn, trên áo có một ký hiệu hình ngọn lửa. Đối với cái ký hiệu này, trong số Vũ Giả còn sống trên đại lục cũng rất ít người biết đến. Đây chính là ký hiệu của một trong bốn đại thể lực siêu cấp trên đại lục, ký hiệu của Thiên Diễm Môn.

Sắc mặt của năm tên thiếu niên đều rất ngạo nghễ, khí thế hùng hồn, giống như Man Long vậy, khiến cho hàng ngàn hàng vạn người ở phía dưới cảm nhận được một cỗ uy áp thật sâu.

- Hoàn hảo! Hoàn hảo! Cuối cùng chúng ta cũng không đến trễ, nếu không lại bị sư phụ mắng! Ha ha ha!

Một thiếu niên trên hỏa xa cười lớn. Hắn hồ hững quét mắt nhìn về phía các không gian một cái, khoe miệng mơ hồ lộ ra một tia khinh thường.

- Di? Sao lại để mấy con kiến hôi dưới Long Biển Cảnh làm mưa làm gió vậy? Chẳng lẽ là nhân tài của đại lục đã suy tàn đến mức độ này?

Một gã thiếu niên khác nhìn về phía không gian, khẽ nhíu mày, sắc mặt kinh ngạc nói.

- Tứ sư đệ! Người không biết sao? Thiên Diễm Môn của chúng ta chính là Thánh Địa tu luyện của Long Huyết đại lục. Trừ đại bản doanh của Hoàng gia, Phiêu Miểu Thiên Cung, Tuyệt Vọng Kiếm Phái ra, không chỗ nào có thể so sánh được! Những người này tu luyện ở nơi hoang dã của đại lục, có thể đạt đến trình độ này cũng xem như rất khá rồi.

Một gã thiếu niên sắc mặt trầm ổn, lạnh nhạt nói.

- Hắc hắc! Thật đúng là trong núi không có lão hổ, hầu tử liền xưng vương. Thật không ngờ một trong số những kẻ trong các không gian kia lại được bầu làm thế hệ trẻ đệ nhất nhân của đại lục, ha ha, ha ha ha ha! Thật khiến bốn công tử chết cười!

- Ha ha ha ha! Lại không buồn cười? Nếu thế hệ trẻ đệ nhất nhân của đại lục lại được gán ột gã tiểu tử có trình độ Hóa Đan Cảnh, vậy thì chỉ sợ là chúng ta đã sớm biến thành nô lệ của Ma tộc, Linh tộc rồi! Ha ha ha ha!

- Di? Bản thân ta thì phát hiện ra mấy cô nàng không tệ! Sách sách! Cực phẩm, đúng là cực phẩm! Quả thực khiến cho tiểu đệ động lòng a!

...

Năm tên thiếu niên chấp tay sau lưng, sắc mặt không màng danh lợi, không xem ai ra gì, thi nhau đánh giá tình hình trong các không gian, rất có dáng vẻ của thế ngoại cao nhân chỉ điểm giang sơn.

Đến lúc này, hàng ngàn hàng vạn người tới xem náo nhiệt ở phía dưới thấy được uy áp mãnh liệt phát ra từ năm người này, tất cả đều nơm nớp lo sợ, sắc mặt tái nhợt.

- Trời ạ! Đây là loại người gì vậy? Uy áp thật cường đại!

- Tất cả... tất cả đều là cường giả Long Biển Cảnh! Mẹ ơi! Không thể ngờ được là bọn họ lại vì đại chiến chọn lựa mà đến!

- Từ lúc nào mà trên đại lục nhiều cường giả tuyệt thế đến như vậy? Quả thực so với Phong Liệt còn nghịch thiên hơn a! Thế này còn để cho con mẹ nó người ta sống nữa không?

...

Mọi người ở phía dưới đều mang bộ mặt hoảng sợ nhìn lên phía trên, thấp giọng nghị luận rối rít.

Vốn là đám người trẻ tuổi như Phong Liệt, Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết tấn nhập Hóa Đan Cảnh đã xem như là nghịch thiên rồi. Ai ngờ loáng cái lại xuất hiện năm thiếu niên có tu vi Long Biển Cảnh, đúng là quá mức dọa người.

Trên Hỏa Long chiến xa, sắc mặt năm người cũng không có bất cứ biểu hiện bất thường nào, vẻ mặt khinh thường phê phán tình huống trong không gian.

Chỉ chốc lát sau, một gã thiếu niên có vẻ chừng chạc, chắc là người đứng đầu năm người này, sau khi trầm ngâm một chút bèn nói:

- Các vị sư đệ, xem ra Thiên Diễm Môn của chúng ta đã quá lâu không có xuất hiện trên đại lục, đã dần bị thế nhân quên lãng rồi. Điều này cũng không tốt nha! Thiên Diễm Môn của chúng ta thân là kinh thiên chi trụ của Long Huyết đại lục, trong Môn có vô số tiền bối vì thương sinh thiên hạ mà vứt bỏ mạng sống, bỏ

ra bao nhiêu mồ hôi và xương máu, lại đổi lấy sự quên lãng của cái đám ngu muội này, thật khiến vi huynh cảm thấy vô cùng không đáng giá a.

- Hừ! Những con kiến hôi ngu muội đề tiện hèn hạ này! Tam sư huynh để ý tới bọn họ làm gì?

Một tên thiếu niên khác khinh thường nói.

- Tứ sư huynh, cũng không thể nói như vậy! Thiên Diễm Môn chúng ta cùng Hoàng gia trước giờ đều được hậu thế ghi lại, nhưng hôm nay thế nhân lại chỉ biết đến Hoàng gia, không biết Thiên Diễm Môn, đâu thể có cái lý này? Tiểu đệ cho là, nếu lần này chúng ta đã ra tay, tuyệt đối không thể để mất danh tiếng của sư môn! Đệ muốn nói, nếu thiên hạ đều cho rằng mấy tên tiểu tử kia có thể đại biểu cho chiến lực mạnh mẽ nhất của thế hệ trẻ trên đại lục, chúng ta lần lượt đá bọn chúng ra, để cho cái đám ngu muội kia biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, đồng thời nâng lên uy danh của Thiên Diễm Thất Kiệt.

Một gã thiếu niên tay cầm chiết phiến, tự cho là phong lưu, vẻ mặt âm tà cười lạnh nói.

- Ngũ sư đệ nói có lý! Người ta thường nói là người sống lưu danh, nhận sống lưu thanh. Nếu chúng ta đã nhập thế, tự nhiên là muốn lưu lại danh hiệu, để cho thế nhân nhìn trước ngó sau, nếu không làm một chuyện lớn, thật thấy ăn năn a!

Vị tam sư huynh lông mày khẽ giật, khe khẽ gật đầu:

- Ừm! Đã như vậy, hôm nay chúng ta sẽ để cho danh hiệu Thiên Diễm Thất Kiệt được vang dội đại lục! Chỉ tiếc Đại sư huynh và Nhị sư huynh không tới, nếu không Thiên Diễm Thất Kiệt chúng ta đồng thời ra tay, càng khiến cho thanh danh đại chấn thiên hạ, ai dám tranh phong?

- Ha ha! Tam sư huynh, cục diện nhỏ nhoi này sao cần phải để Đại sư huynh và Nhị sư huynh ra tay, năm người chúng ta là đủ rồi!

Lão ngô của Thiên Diễm Thất Kiệt cười nói.

- Được rồi! Đã như vậy, các vị sư đệ cứ lựa chọn đối thủ của mình đi. Vi huynh sẽ chịu trách nhiệm thu thập cái tên tiểu tử áo đen trong cái không gian kia.

Vị Tam sư huynh gật đầu lên tiếng.

693. Chương 799: Thiên Diễm Thất Kiệt.(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 799: Thiên Diễm Thất Kiệt.(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi đọc truyện mới nhất tại .

Lão Tứ của Thiên Diễm Thất Kiệt cười lạnh nói:

- Nếu Tam sư huynh đã lựa chọn số một, vậy đệ sẽ chọn tên số hai!

Sau khi dứt lời, lão Tứ liền phi thân về phía Truyền Tống Trận, mục tiêu chính là Kim Sở Ngạn.

Lão Ngũ phong lưu phóng khoáng cười lạnh nói:

- Vậy tiểu đệ liền chọn cái số ba! Hừ hừ, tiểu tử kia dám ở trước mặt bổn công tử phe phẩy cái quạt, thật không coi ai ra gì, quả thực muốn chết! Nhìn bổn công tử làm thế nào ạt người nở hoa!

Nói xong, lão Ngũ liền phe phẩy cây quạt, nhằm Thủy Vô Khuyết mà đến.

Lão Lục thì có chút do dự, đôi mắt say đắm quét tới quét lui trên người Mộc Thiên Tình, tiểu ma nữ cùng Long Khuynh Vân, miệng lẩm bẩm:

- Sách sách! Một người là băng sơn mỹ nhân, một người là tiểu loly ngực bự, còn có một cô nàng hấp dẫn giả nam trang. Rốt cuộc nên chọn cái nào đây? Ừm! Thôi! Đã lâu rồi bốn công tử không có nếm mùi vị của tiểu loly, vậy chọn người! Hắc hắc hắc!

Sau khi cười mấy tiếng dầm dề, hắc liên rời khỏi Hỏa Long chiến xa, hướng về phía tiểu ma nữ đang nhàn rỗi mà đến.

Trong chớp mắt, trên Hỏa Long chiến xa chỉ còn lại có lão Tam cùng lão Thất. Lão Tam nhìn lão Thất một cái rồi nói:

- Thất sư đệ, người chọn người nào?

Lão thất là kẻ có chút bình phàm nhất, vẻ mặt có vẻ hơi dằn dặt, nhưng trong mắt thỉnh thoảng lại hiện ra tinh mang, là một kẻ không thể xem thường.

Khóe miệng hắc hơi lộ ra một tia tàn khốc, lạnh nhạt nói:

- Tam sư huynh biết tiểu đệ thích giết chóc, nếu thoảng cái biểu lộ quá nhiều thực lực, chỉ sợ sẽ không có người đến chơi với đệ nữa. Cho nên, đệ sẽ lựa chọn cái không gian nào có nhiều người một chút để chơi đùa!

- Tùy người vậy!

Tam sư huynh khe khẽ lắc đầu, cũng không nói gì thêm nữa.

Lão Thất chấp tay với Tam sư huynh, sau đó nhìn về phía đám người, chỉnh chỉnh lại quần áo một chút, sau đó lựa chọn một cái không gian có nhiều người nhất, hỗn loạn nhất.

Lão Tam thấy các vị sư đệ đều đã đi hết rồi, cũng không muốn trì hoãn nữa, tâm ý vừa động liền thu Hỏa Long chiến xa vào trong cơ thể, hướng về Truyền Tống Trận số một.

Lúc này, mọi người thấy mấy tên năm tên cường giả mang khí thế Long Biến Cảnh mạnh mẽ đồng loạt bước lên Truyền Tống Trận, nhất thời đều biến sắc.

Đây là năm cường giả Long Biến Cảnh a!

Người mạnh như thế tham chiến, tin tức này không thua gì một trận động đất kinh thiên. Nhân tài kiệt xuất trong thiên hạ, ai có thể ngăn được bọn họ?

Mặc dù còn chưa bắt đầu, nhưng thảm cảnh hổ lột bầy dê đã xuất hiện trong đầu vô số người.

- Trời ạ! Năm tên cường giả Long Biến Cảnh tiến vào! Cường giả Long Biến Cảnh a! Ai có thể địch lại?

- Mau nhìn, bọn họ chia ra tìm Phong Kiệt, Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết cùng Mộng Yểm ma nữ! Di? Tên còn lại đâu sao không thấy?

- Đây đúng là đợt tỷ thí kinh thiên a!

- Tỷ thí kinh thiên cái rắm! Rõ ràng chính là khi dễ người! Lấy Long Biến Cảnh khi dễ Hóa Đan Cảnh, có ý tứ sao?

- Ai! Chỉ sợ đám người Phong Liệt sẽ có kết quả không tốt a!

...

Lúc trước nghe mấy tên Thiên Diễm Thất Kiệt này nói chuyện với nhau, mọi người cũng đều không có mấy hảo cảm với bọn chúng, trong lúc nhất thời không khỏi âm thầm lo lắng thay cho đám người Phong Liệt.

Dù sao đám người Phong Liệt, Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết cũng là thiên tài cao thủ sinh trưởng trên đại lục, rất nhiều người từng chứng kiến sự trưởng thành của bọn họ.

Mà mấy tên Thiên Diễm Thất Kiệt này thì khác, chỉ có rất ít người biết xuất thân cường thế của bọn chúng. Hơn nữa lúc trước bọn chúng thốt lời ngạo mạn, không coi ai ra gì, xem chúng sanh như con kiến hôi, thật sự rất khó để người khác có được hảo cảm.

...

Ở một cung điện rộng lớn nào đó bên trong Hoàng Thành, trên một vách tường khổng lồ đang chiếu lại toàn bộ tình huống xảy ra trong ba trăm cái không gian.

- Cha! Trong Thiên Diễm Thất Kiệt có bốn tên chọn trúng Phong Liệt, Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết và Băng Ly. Việc này... Việc này nên làm thế nào cho phải? Số mệnh của bốn người Phong Liệt cũng là số mệnh thịnh vượng nhất, lần này tiến vào Thiên Long lãnh thổ, khả năng sẽ nhận được vật kia cũng không hề nhỏ...

Hoàng Tử Nguyệt nhìn lên mặt tường, trong đôi mắt đẹp không khỏi hiện lên một chút lo lắng. Nhưng ngay sau đó, hắn có chút mong đợi nhìn một vị nam tử trung niên có hình thể to lớn, tướng mạo uy vũ ở bên cạnh.

Người này chính là phụ thân của Hoàng Tử Nguyệt, cũng chính là gia chủ Hoàng gia, Hoàng Lâm.

Lông mày Hoàng Lâm khẽ cau mày, ánh mắt hơi lóe lên, cũng không trả lời.

Lúc này, một lão giả uy nghiêm có dấu hiệu của Thiên Diễm Môn trên ống tay áo cười lớn nói:

- Ha ha ha ha! Cháu gái Tử Nguyệt à, như vậy thì có gì không tốt. Lần này chúng ta lựa chọn chính là cần tìm người có số mệnh cường thịnh nhất. Nếu dám tiểu bối Phong Liệt, Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết không thể trúng tuyển, vậy chỉ có thể trách vận khí của bọn họ không đủ mà thôi, cũng không có gì lớn!

Vị lão giả này có râu tóc đỏ rực, khiến cho người khác cảm thấy một loại uy mãnh bức người. Hắn chính là Môn chủ Thiên Diễm Môn Xích Hóa Thành, cũng chính là sư phụ của Thiên Diễm Thất Kiệt, một cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ đỉnh.

Thiên Diễm Môn và Hoàng gia chính là hai quái vật có thực lực mạnh nhất trên đại lục, so với Phiêu Miểu Thiên Cung và Tuyệt Vọng Kiếm Phái thì mạnh hơn một bậc. Hai nhà này đều là đầu sỏ của Thiên Vũ Minh, tự nhiên tồn tại quan hệ vừa cạnh tranh vừa hợp tác với nhau. Dĩ nhiên, ngoài mặt thì tỏ vẻ hòa khí, cùng có chung kẻ địch là Long chủ và U Minh Giáo.

Thập đại Chân Long giáo phái chính là thuộc hạ của Hoàng gia. Hôm nay, để tử đắc ý của mình sắp làm hao tổn mấy nhân vật thiên tài của Thập đại Chân Long giáo phái, tự nhiên Xích Hóa Thành cũng cảm thấy vui vẻ.

Đại biểu của Phiêu Miểu Thiên Cung và Tuyệt Vọng Kiếm Phái ở bên cạnh cũng chỉ mỉm cười, đối với sự tranh đoạt của Hoàng gia và Thiên Diễm Môn bảo trì như không nhìn thấy, cũng không có ý nhúng tay vào. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Cha! Nhưng Phong Liệt, bọn họ...

Hoàng Tử Nguyệt quỳnh lên, trong mắt tỏ ra rất không cam lòng, muốn nói lại thôi.

- Tốt lắm! Tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi!

Hoàng Lâm nhẹ nhàng khoát ống tay áo, khóe miệng cũng lộ ra nét đăm chiêu.

...

Dưới ánh mắt chú ý của hàng ngàn hàng vạn cười, Thiên Diễm Thất Kiệt cơ hồ đồng thời xuất hiện trong không gian của Phong Liệt, Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết và tiểu ma nữ.

Bộ trường bào màu đỏ kia tỏa ra khí thế hùng hồn, khí chất ngạo nghễ, nhất thời khiến cho sắc mặt của bốn người Phong Liệt trở nên ngưng trọng. Ngay cả tiểu ma nữ cũng thu liễm vẻ mỗi mặt, trong đôi mắt đẹp hiện lên nét cảnh giác.

Cường giả Long Biến Cảnh!

Bốn tên thiếu niên Thiên Diễm Môn rõ ràng là cường giả Long Biến Cảnh sơ kỳ, thậm chí lão Tam của Thiên Diễm Thất Kiệt mà Phong Liệt phải đối mặt đã đạt tới Long Biến Cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Phong Liệt nhìn thiếu niên có dáng vẻ trầm ổn lão luyện trước mặt, con ngươi nhẹ nhàng thu lại, âm thầm đề cao tinh thần.

- Người chính là thể hệ trẻ đệ nhất nhân của đại lục, Phong Liệt đúng không? Xin lỗi! Cái danh hiệu này của người không được Thiên Diễm Môn chúng ta thừa nhận. Cho nên, bọn công tử đến tìm người, cũng để cho người biết thế nào là trời cao bao nhiêu, đất rộng bấy nhiêu.

694. Chương 800: Thương Sinh Vạn Kiếp!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 800: Thương Sinh Vạn Kiếp!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Lão Tam của Thiên Diễm Thất Kiệt cười dài, nói với Phong Liệt. Trong giọng nói tràn đầy vẻ hài ước cùng khinh thường.

Sắc mặt Phong Liệt không đổi. Người đang đứng trước mặt hắn đúng là có tư cách để cuồng ngạo. Đột nhiên, trong lòng hắn vừa động, liền hỏi:

- Người là đệ tử của Thiên Diễm Môn?

- Đúng vậy! Bọn công tử chính là Tam đệ tử của Môn chủ Thiên Diễm Môn, Ngụy Phong, cũng chính là người được gọi là lão Tam của Thiên Diễm Thất Kiệt. Thôi, ta cũng chẳng muốn nói nhiều. Dù sao người cũng là người sắp chết, biết những điều này cũng không có ý nghĩa gì.

Ngụy Phong ngạo nghễ khẽ cười nói.

Giọng nói của hắn đều đều, nhưng trong lời nói lộ ra vẻ ngạo nghễ không có cách nào che dấu được. Mới gần bốn mươi sáu tuổi, hắn đã đạt đến Long Biển Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, thiên tư cùng tu vi như vậy đúng là có thể xem tư chất của anh tài trong thiên hạ như cặn bã.

Có điều, sau khi lời hắn vừa dứt, Phong Liệt lại cười. Khóe miệng hơi nhếch lên một cái.

- Ừm! Người cười cái gì?

Sắc mặt Ngụy Phong hơi chuyển sang vẻ tức giận. Con kiến hôi trước mặt lại dám đứng trước mặt mình cười nhạo! Đây quả thực là đáng chết!

- Nói nhảm cũng không có ý nghĩa! Đến đây đi! Để cho ta kiến thức được Thiên Diễm Môn hao phí vô số tài nguyên bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài, rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh mà dám cuồng vọng trước mặt lão tử như vậy!

Phong Liệt thu lại nụ cười, ngoài thân chợt thả ra một mảnh hắc vụ nồng nặc. Trong chớp mắt liền tràn ngập cả không gian.

Không gian bị hắc vụ bao phủ, màn hình không gian của Phong Liệt ở Hoàng Thành lập tức trở thành một màu đen nhánh, người phía ngoài cũng không thể thấy được động tĩnh bên trong. Ngay cả đám người Hoàng Tử Nguyệt, Hoàng Lâm, Xích Hóa Thành cũng như vậy, không khỏi khe khẽ nhíu mày.

- Hừ! Chút tài mọn! Đi chết đi!

Ngụy Phong khinh thường hừ lạnh một tiếng, dưới chân bỗng nhiên xuất hiện Hỏa Long chiến xa, uy thế mệnh mông cuộn cuộn.

Rống... Rống... Rống...

Từng tiếng long ngâm đỉnh tai nhức óc quanh quẩn thật lâu trong không gian nhỏ hẹp.

Ngụy Phong thân là cường giả Long Biển Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, hắc vụ trước mặt cũng có chút ảnh hưởng với hắn nhưng không lớn. Hắn cười lạnh một tiếng, lập tức khống chế Hỏa Long chiến xa hướng phương vị Phong Liệt hung hăng áp tới, lời âm cuộn cuộn, thanh thế mênh mông.

Chiếc Hỏa Long chiến xa này là một chỉ bảo trung phẩm có uy lực khá lớn, đủ để nghiền nát bất cứ người nào có tu vi dưới Long Biển Cảnh thành mảnh nhỏ. Xem ra, trong mắt Ngụy Phong, bóp chết một người như Phong Liệt thật sự không có tính khiêu chiến.

Nhưng rất nhanh, Ngụy Phong liền trợn tròn mắt!

Chỉ thấy một tia máu dài hơn ba mươi trượng đột nhiên phá vỡ hắc vụ, cấp tốc chém về phía chiến xa, sát ý sắc bén thấu thẳng vào nội tâm.

Phốc xuy... Điều làm Ngụy Phong khiếp sợ và không tin chính là chỉ bảo Hỏa Long chiến xa mà mình vô cùng yêu mến dưới đạo mũi nhọn sắc bén này lại giống như gỗ mục vậy, dễ dàng bị cắt thành hai nửa!

Rầm... Đường đường là chỉ bảo trung phẩm, cứ như vậy mà đổ sang hai bên.

- Khốn kiếp! Người đáng chết!

Ánh mắt Ngụy Phong đầy giận dữ, thân hình đột nhiên lung lay đứng cạnh chiến xa. Lúc này, hắn phải khó khăn lắm mới có thể tránh được mũi nhọn lao đến sát bên người, trên mặt cũng đã xuất hiện mấy giọt mồ hôi lạnh.

Chỉ có một lần đối mặt, Ngụy Phong liền tổn thất một chỉ bảo trung phẩm, cái tổn thất này cũng không thể nói là không lớn, hơn nữa còn thiếu chút nữa bị Phong Liệt chém thành hai khúc, cái kết quả này thật là làm cho Ngụy Phong rất khó có thể tiếp nhận!

Trong lúc nhất thời, Ngụy Phong không khỏi vừa sợ vừa giận, đồng thời cũng lập tức thu hồi lòng khinh thị của mình, bắt đầu làm lại lần nữa xem kỹ đối thủ của mình, tiểu tử Hóa Đan Cảnh trước mắt này đúng là có được thực lực có thể gây uy hiếp tới tánh mạng của mình!

Bất quá, Phong Liệt ở phía đối diện cũng là không có ý định cho hắn cơ hội phản ứng!

Bởi vì hắn biết rõ, giờ phút này người đối mặt với chính mình là một vị cường giả Long Biển Cảnh chân chính, hiện tại dưới tình huống không có Cửu U Vương cùng Tịch Diệt phân thân lược trận, người này có thể nói là một đại địch mà chính mình trước nay chưa có!

Vừa đánh ra một kiếm chém vỡ Hỏa Long Chiến Xa đồng thời, thánh kiếm trong tay Phong Liệt không ngừng chút nào.

"Xuy . . . Xuy . . . Xuy . . ."

Một trận phá không sắc nhọn có thể làm rách màng nhĩ người khác vang lên!

Một mảnh kiếm quang sắc bén vô cùng như mưa rơi đâm rách hư không, đem phương viên trăm trượng xung quanh Ngụy Phong đều bao phủ ở bên trong.

Thánh kiếm là thần binh công kích cường đại nhất trong tay Phong Liệt, hắn tự nghĩ chỉ cần một đạo kiếm quang tùy ý cũng có thể đâm rách phòng ngự của Ngụy Phong, không chết thì cũng bị đả thương, mặc dù trong tay đối phương có cầm chỉ bảo cũng là vô ích!

Song, sau khi Ngụy Phong bị cả kinh đã tỉnh táo lại, hắn nhìn kiếm quang cách mình càng ngày càng gần, con người chợt co lại thành một điểm, trong nháy mắt hắn liền đoán được, chính là đoàn kiếm quang như vậy đã chém vỡ Hỏa Long Chiến Xa của mình, không thể địch lại được!

"Hừ . . ."

Thân ảnh của Ngụy Phong đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa, toàn bộ kiếm quang phóng tới đều rơi vào khoảng không.

- Tốc độ thật nhanh!

Phong Liệt ánh mắt vừa động, trong lòng âm thầm cảnh giác hơn vài phần, đồng thời quét mắt nhìn ra bốn phía xung quanh, muốn tìm ra tung tích của Ngụy Phong.

Nhưng sau một khắc, khi hắn chưa phát hiện ra Ngụy Phong, lại đột nhiên cảm thấy một cảm giác không ổn dâng lên, một cỗ nguy cơ không hiểu thoáng chốc bao phủ ở trong lòng hắn, cơ hồ không chút do dự, Phong Liệt đột nhiên thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ rời khỏi chỗ mình đang đứng!

”Oanh . . .”

Một ngọn lửa màu xanh biếc bạo liệt ở mặt đất nơi mà ban đầu Phong Liệt đứng, nhiệt độ cực nóng càn quét toàn trường, thậm chí ngay cả hắc vụ mà Phong Liệt phóng thích ra ngoài cũng bị thiêu đốt.

Cùng lúc đó, thân hình của Ngụy Phong cũng hiện ra.

- Không tệ! Coi như người thật sự có tài!

Ngụy Phong lạnh lùng nhìn thoáng qua Phong Liệt ở nơi xa, hài hước nói.

- Đây là . . . Lục Hoàng Diễm!

Nơi xa, sau khi thân hình Phong Liệt hiện ra, lông mày không khỏi khẽ nhíu lại, giờ phút này hắn chỉ cảm thấy nguyên lực trong cơ thể có một cảm giác cực nóng mãnh liệt, cơ hồ muốn thiêu đốt bản thân hắn.

Hắn bởi vì cảm giác đó nên nhận ra, ngọn lửa còn đang không ngừng thiêu đốt trên không trung chính là Lục Hoàng Diễm một trong Tam Đại Thần Diễm của Thiên Diễm Môn, có công hiệu thiêu đốt nguyên lực.

Nếu như võ giả không cẩn thận dẫn động ngọn lửa này tới bản thân mình, chắc chắn chỉ trong một thời gian ngắn sẽ bị đốt rụi toàn bộ nguyên lực trong cơ thể, sau đó, người đó mới chết đi, có thể nói là vô cùng ác độc!

Thiên Diễm Môn này bằng vào Tam Đại Thần Diễm mà thành danh, các đệ tử tu luyện cũng dựa vào vào Tam Đại Thần Diễm, một khi linh ngộ ý nghĩa sâu xa về căn nguyên của một trong Tam Đại Thần Diễm, chắc chắn tốc độ tu luyện sẽ trở nên thần tốc, chiến lực sẽ tăng lên vô cùng.

695. Chương 801: Tiểu Ma Nữ Nổi Đóa

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 801: Tiểu ma nữ nổi đóa

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bất quá, bản thể của Tịch Diệt chi hỏa hiện tại đã bị Phong Liệt đoạt được, trở thành Tịch Diệt phân thân, từ đó về sau, Thiên Diễm Môn mặc dù sẽ không loại bỏ việc truyền thừa môn thần diễm này, nhưng chắc chắn cũng sẽ có những thay đổi nhỏ.

Không đợi Phong Liệt suy nghĩ nhiều, Ngụy Phong thấy Phong Liệt tránh được một kích của mình, tựa hồ cảm thấy ngoài ý muốn, hắn cười lạnh một tiếng, song chưởng đồng loạt huy vũ.

”Rầm rầm rầm oanh . . .”

Từng mảnh lửa khói màu xanh biếc bắn nhanh ra ngoài liên miên không dứt, rất nhanh liền phong bế toàn bộ phạm vi chung quanh Phong Liệt, nhiệt độ trong không gian cấp tốc tăng lên.

Ánh mắt của Phong Liệt trở nên ngưng trọng, hắn thử đánh ra một chưởng để chống đỡ ngọn lửa, lại kinh ngạc phát hiện, một chưởng có uy lực không tầm thường của chính mình trong nháy mắt tiếp xúc cùng ngọn lửa, liền phẳng phất giống như tước dầu lên lửa vậy, nhất thời làm ngọn lửa càng bùng cháy dữ dội hơn, hơn nữa, chỉ còn kém một chút là dẫn lửa tới thiêu thân, thật sự là quỷ dị vô cùng.

Cái không gian này vốn là vô cùng nhỏ hẹp, nhiệt độ cực nóng thiêu đốt tới mức không khí cũng trở nên giòn vang, không gian khe khẽ vặn vẹo.

Mắt thấy không còn cách nào khắc chế ngọn lửa, lại không thể để cho ngọn lửa tới gần người, Phong Liệt bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể thúc dục Thần Đồ nhanh chóng trốn tránh, trông có chút chật vật.

Chỉ trong nháy mắt, đã có trên trăm đoàn lực diễm đang thiêu đốt trải rộng ở khắp các nơi, trôi lơ lửng trên không trung lẳng lẳng thiêu đốt mọi thứ, làm cho khu vực mà Phong Liệt có thể tránh né càng ngày càng nhỏ, tình hình càng ngày cấp bách.

- Hừ! Bốn công tử muốn nhìn xem người có thể trốn được tới khi nào?

Ngụy Phong nhìn Phong Liệt không ngừng tránh né thế công của Lục Hoàng Diễm, khóe miệng dần dần lộ ra nụ cười hài hước giống như một con mèo đang chơi đùa với một con chuột vậy.

Hắn cũng không ép sát quá, sợ rằng Phong Liệt vừa thấy không ổn lập tức chạy ra khỏi nơi này, điều hắn muốn chính là Phong Liệt chết, mà không phải trốn!

Cho nên, hắn lựa chọn chẳng qua là nước ấm nấu con ếch bình thường, từng bước giam cầm phạm vi hoạt động của Phong Liệt, đoán chừng sau khi Phong Liệt kịp phản ứng, còn nếu muốn nhích tới gần không gian bên cạnh để chạy trốn chết cũng là một loại xa xỉ.

Phong Liệt mặt sắc mặt ngưng trọng vô cùng, chớp mũi dần dần toát ra mồ hôi, trong lòng hắn biết muốn dựa vào chuyện tránh né tuyệt đối không phải thượng sách, không gian nhỏ như thế, nếu trốn có thể trốn đi nơi nào?

Bất quá, hắn lại chưa từng nghĩ tới chuyện chạy trốn.

Có câu nói thế này: Kẻ sĩ có thể chết chứ không đầu hàng!

Sắc mặt của Phong Liệt khẽ trở nên hơi tàn nhẫn, trong mắt dần dần lộ ra một tia cười lạnh.

Sau một khắc, hắn đột nhiên thúc dục Thương Sinh Đại Ấn trong cơ thể!

- Minh Dạ Hàng Lâm.

"Oanh . . ."

Một màn đêm đen nhánh từ trên người Phong Liệt tản mát ra ngoài, trong chớp mắt tràn ngập trong toàn bộ không gian.

Dưới màn đêm bao phủ, hết thảy nguyên khí cũng dần dần chuyển hóa thành nguyên lực giống với Long nguyên lực trong cơ thể Phong Liệt, ngay cả hắc vụ mà Phong Liệt thả ra lúc trước cũng rất nhanh chuyển biến thành nguyên lực, tràn ngập ở trong không khí.

Sau đó, dưới sự khống chế cố ý của Phong Liệt, những nguyên lực này cũng rồi rít rời xa những đóa Lục Hoàng Diễm kia.

Không có nguyên khí để duy trì, tất cả Lục Hoàng Diễm trôi lơ lửng trên không trung rất nhanh cũng trở nên khô héo, rồi dần dần bị dập tắt.

- Ủm? Đây là thần thông gì vậy?

Ngụy Phong khẽ nhíu mày, hắn kinh ngạc phát hiện, chẳng những là Lục Hoàng Diễm bị dập tắt, mà ngay cả nguyên lực trong cơ thể mình thế nhưng cũng giống như đang được cái gì đó dẫn dắt, dần dần tản ra bên ngoài cơ thể, chuyển biến thành một loại nguyên lực khác!

Tốc độ này mặc dù không phải là rất nhanh, nhưng cũng không thể bỏ qua, nếu là qua một thời gian nữa, chỉ sợ chính mình mới vừa đột phá đến cảnh giới Long Biến Cảnh sơ kỳ đỉnh phong cũng sẽ không xong a!

Hắn thử đưa tay hút một tia nguyên lực chung quanh vào cơ thể, thì lại khiếp sợ phát hiện, đôi tay của mình đột nhiên trở nên đen nhánh, cơ hồ giống như bị ăn mòn vậy.

- Ủm! Long . . . Long nguyên lực? Điều này sao có thể!

Con người của Ngụy Phong nhất thời co rụt lại, cảm thấy có chút không ổn, hấn vội vàng đem nguyên lực đang tiến nhập vào trong cơ thể mình loại trừ ra bên ngoài cơ thể, trong lòng cũng không có cách nào bình tĩnh được nữa.

- Tiểu tạp chủng! Đường tiến vào quỹ môn quan cũng không thiếu, hay là mau chóng đưa người lên đường đi!

Ánh mắt của Ngụy Phong trở nên hung ác, cũng không có ý định trì hoãn thời gian nữa, nếu không cẩn thận bị lật thuyền trong mương trong tay Phong Liệt, uy danh cái thế trong Thiên Diễm Thất Kiệt của mình sẽ khó giữ được a!

- Viêm Long Phần Thiên!

”Rống . . . rống . . . rống . . .”

Một trận long ngâm cao vút vang lên, theo đó, trăm ngàn đạo Hỏa Long màu xanh biếc từ trên người Ngụy Phong tản mát ra ngoài, giống như sóng triều tràn quét biển rộng, mãnh liệt tiến về phía Phong Liệt.

Trong lúc nhất thời, đập vào mắt tất cả mọi người đều là Hỏa Long màu xanh biếc, nhiệt độ cực nóng đủ để khiến bất kỳ Tinh Kim nào thế gian nóng chảy.

Con người của Phong Liệt hơi co lại, trong lòng âm thầm khiếp sợ, Viêm Long Phần Thiên này của Ngụy Phong tuyệt đối không giống với đại thần thông Hỏa Long bình thường, những con Hỏa Long này thế nhưng tất cả đều là do Lục Hoàng Diễm ngưng tụ mà tạo thành, tùy tiện đụng phải một đạo đều phải chết không có đất chôn chôn a!

Giờ khắc này, vô số vô giả ở bên ngoài cũng không khỏi âm thầm đổ một trận mồ hôi lạnh vì Phong Liệt.

Lúc trước, có lẽ Phong Liệt còn có thể chạy trốn chết, nhưng hiện tại Hỏa Long bao trùm toàn trường, tựa hồ muốn chạy trốn chết cũng là việc xa xỉ.

Song, sắc mặt của Phong Liệt cũng là bất động, thân thể của hấn chấn động!

”Oanh!”

Một cỗ hấp lực mệnh mông cuộn cuộn từ Thương Sinh Đại Ấn tràn ra, trong nháy mắt đem toàn bộ nguyên lực trong không gian hút vào trong cơ thể.

Ngay sau đó, trong nháy mắt khi Hỏa Long lan tràn tới, thân hình hấn thoáng một cái liền biến mất không thấy, cũng là trốn vào trong Thương Sinh Đại Ấn.

”Hô . . .”

Hỏa Long lướt qua, không gian cũng trở nên hơi vắng vẻ.

Chỉ chốc lát sau, Hỏa Long khắp bầu trời biến mất, nhưng tung tích của Phong Liệt cũng không thấy đâu.

- Hừ! Muốn đấu cùng Bốn công tử, người còn kém xa!

Ngụy Phong khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Hắn có tự tin, dưới một kích cường thế của chính mình, ngay cả cường giả Long biên cảnh sơ kỳ bình thường cũng tuyệt đối là hữu tử vô sinh, một tên Phong Liệt nho nhỏ đương nhiên chính là hấn phải chết không thể nghi ngờ.

Song, trong nháy mắt khi hấn vừa dứt lời, lại đột nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc vang lên ở trên đỉnh đầu của mình:

- Ngụy Phong, người cao hứng quá sớm rồi, hiện tại mới chỉ là bắt đầu mà thôi!

- Chúng Sinh Tịch Diệt!

”Rầm rầm rầm oanh . . .”

Một tiếng nổ vang long trời lở đất vang lên liên miên không dứt, đỉnh tai nhức óc, ngay cả bầu trời cũng rung động.

- Hả, người còn chưa có chết?

696. Chương 802: Tiểu Ma Nữ Nổi Đóa(2)

Ma Long

Chương 802: Tiểu ma nữ nổi đóa(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Ngụy Phong nghe được thanh âm này ngay lập tức vội ngẩng đầu nhìn lại, hắn không khỏi vô cùng chấn động nhìn một màn cả đời khó quên!

”Rầm rầm rầm oanh . . .”

Từng ngọn núi lửa trầm trọng mà cuồng bạo phun trào trên đỉnh đầu của hắn, dung nham phun ra, tro bụi đầy trời!

”Răng rắc . . . răng rắc . . .”

Từng đạo lôi điện mang theo tính hủy diệt điên cuồng rơi xuống, đâm rách ngàn vạn tầng mây đen, gần như muốn xé rách trời cao, nổ nát cả vùng đất!

”Ca . . . ca . . . ca . . .”

Một tuyết sơn cao vút sụp đổ, vạn quân áp đỉnh, thế như trời sụp!

Thành hạt mưa màu bạc nặng nề rơi xuống, khói độc màu xanh biếc bay lên, từng trận cuồng phong màu đen điên cuồng gào thét . . .

Tất cả, tất cả chuyện này, không khỏi chứng minh rõ ràng — Mạt Thế Hàng Lâm!

Trong lúc nhất thời, Ngụy Phong thoáng chốc cảm thấy, tựa hồ toàn bộ tai kiếp của thế gian đều phủ xuống đỉnh đầu của mình, làm cho hắn khiếp sợ mà trở nên mê mang.

- Không! Đây là ảo giác! Đây chỉ là ảo giác mà thôi! Phong Liệt tiểu tạp chủng, thủ đoạn lừa bịp nhỏ này của người sao có thể làm khó dễ được ta? Ha ha ha ha . . . a!

Ánh mắt của Ngụy Phong lóe lên một cái, đột nhiên cười ha hả, bất quá, tiếng cười của hắn rất nhanh lại đột nhiên ngừng lại.

”Oanh!”

Một đạo lôi điện hàm chứa khí tức mang theo tính hủy diệt kinh khủng đánh tới trên đầu của hắn, ngay tức thì đánh hắn tới mức quần áo nát bấy, da tróc thịt bong, phẳng phất giống như một đạo nhân côn đen xỉ.

Nếu không phải có cương khí của Long Biến Cảnh hộ thể, chỉ sợ lần này đã có thể khiến cho hắn hóa thành bụi bay.

Sau khi cả kinh, trên người Ngụy Phong mau chóng hiện ra một chiến giáp mang theo ngọn lửa bay lên, tản ra khí tức rộng lớn của chí bảo.

”Oanh . . .”

Đột nhiên, một tòa tuyết sơn ầm ầm sụp xuống, hung hăng đem Ngụy Phong nện xuống mặt đất.

Mà khi thân thể của Ngụy Phong vừa rơi xuống đất, đột nhiên lại bị một ngọn lửa cường thế trùng kích đưa lên trời cao.

Hắn khiếp sợ nhìn lại, lại thấy phía dưới mình chẳng biết lúc nào biến thành một cái núi lửa đang phun trào, chính mình đang từ dung nham nóng bỏng phun mạnh ra ngoài.

- Đây . . . đây là xảy ra chuyện gì? Ảo giác! Nhất định là ảo giác!

Ngụy Phong vẽ mặt kinh hãi muốn chết.

Hắn nhìn khắp bốn phía, lại càng giật mình phát hiện, không gian khắp bốn phía đã không còn có thứ gì, thân thể của chính mình đang ở trong một mảnh thiên tai mệnh mỏng vô tận!

Dưới màn đêm, trời sập đất sụt, trời long đất nổ.

Từng giọt nước nặng nề hạ xuống, làm cho thân thể của hắn dù có chiến giáp chí bảo che chở cũng đau vô cùng.

Một cơn lốc thổi qua, đầu của Ngụy Phong nhất thời trở thành một cái đầu trọc, tất cả đầu tóc đều biến mất.

Một trận khói độc thổi qua, làm cho đầu Ngụy Phong nhất thời có chút cảm giác mê muội, gần như muốn nôn mửa.

Theo từng đợt thiên tai liên tục buông xuống, Ngụy Phong càng trở nên chật vật vô cùng, khóe miệng cũng tràn ra máu tươi.

. . .

Nếu là những người khác đưa thân vào dưới những thứ thiên tai uy lực kinh người này, chỉ sợ cho dù là cao thủ Long Biển Cảnh sơ kỳ cũng sẽ rất nhanh bỏ mình trong đó.

Nhưng Ngụy Phong chung quy là cường giả Long Biển Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, hơn nữa trên người lại có chiến giáp chí bảo hộ thể, khó khăn lắm mới có cơ hội khiến hắn có thể bảo vệ tánh mạng.

Sau khi kinh hãi thật lâu, Ngụy Phong cũng dần dần phục hồi tinh thần lại, hắn đột nhiên thất thanh kinh hô:

- Đạo cảnh! Đây là đạo cảnh! Phong Liệt, không nghĩ tới ngươi thậm chí có được đạo cảnh không thể rời khỏi như thế, Bốn công tử xem thường ngươi! Bất quá, cái này thì có thể thế nào chứ? Chỉ dựa vào những thứ này ngươi cũng không giết được ta! Dưới Long Biển Cảnh đều là con kiến hôi, con kiến hôi là vĩnh viễn không thể nào hủy diệt được Cự Long! Ha ha, ha ha ha ha!

- Phải không? Vậy ngươi ném thử cái này nữa đi!

Trong hư không, tiếng cười lạnh hài hước của Phong Liệt truyền đến.

"Răng rắc . . ."

Kèm theo một tiếng sét đánh nổ vang, bốn chữ to màu đỏ như máu đột nhiên nhanh chóng hiện lên trên không trung!

- Thương Sinh Vạn Kiếp!

Bốn chữ to động ở bên trong tầng mây trên đỉnh tuyết sơn, ngàn câu thiết họa, tia máu bắn ra bốn phía, khí thế cứng cáp giống như ngàn vạn tòa núi lớn đè nén xuống!

Con người của Ngụy Phong co rút nhanh chóng, mắt thấy bốn chữ to đang mãnh liệt đè xuống chính mình, hắn đột nhiên hét lớn một tiếng, thúc giục Hỏa Thần chiến giáp trong cơ thể đến cực hạn.

Trong lúc nhất thời, quanh người Ngụy Phong tràn ngập ngọn lửa đang phun trào, hắn giống như biến thành một ngọn lửa kỳ quái vô cùng lớn.

"Oanh . . ."

Bốn chữ bằng máu ầm ầm giáng xuống, thương thiên luân hãm, cả vùng đất nứt toác ra, dãy núi biến đổi, cuồng phong có ở khắp nơi, hết thấy hết thấy đều bị hủy diệt hầu như không còn, chỉ còn lại màn đêm đen cô quạnh mãi mãi.

Sau một khắc, ánh sáng lóe lên!

Phong Liệt sắc mặt trở nên tái nhợt, khóe miệng mơ hồ có vết máu, lạnh lùng đứng ở trên mặt đất.

Không gian này vẫn là không gian kia, cách đó không xa ở phía trước người hấn, huyết nhục tro bụi lại tan tác bay xuống.

- Ai, thế nhưng lại bỏ mất dịp may có được hai kiện chí bảo không tệ, thật là đáng tiếc.

- Thắng? Phong Liệt thế nhưng lại có thể thắng? Điều . . . điều này sao có thể! Đối phương chính là cường giả Long Biển Cảnh sơ kỳ đỉnh phong a!

- Giết tốt lắm! Phong Liệt quả nhiên không hổ là thần tượng của Bốn công tử! Ha ha ha ha!

” . . . ”

Vô số cường giả ở bên ngoài thấy một màn như vậy vẻ mặt cũng không khỏi tràn ngập sự khiếp sợ cùng không tin, Hóa Đan Cảnh thắng Long Biển Cảnh, chuyện này thật sự chưa từng có từ trước tới nay, trước đó chưa từng có a!

Thật ra thì, mọi người lúc trước cũng chỉ là thấy một đoàn hắc ám ở trong không gian, cũng không thấy rõ bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nhưng giờ phút này, nếu Phong Liệt bình yên vô sự, tên cường giả Thiên Diễm Môn kia chỉ còn dư lại tro bụi, rất hiển nhiên, Phong Liệt đã thắng! Hơn nữa còn là toàn thắng!

Sau khi ngất ngốc trong chốc lát, tất cả mọi người không khỏi tràn đầy các loại cảm xúc, sắc mặt kích động không thôi, tình cảm tràn đầy sự sùng kính với Phong Liệt tự nhiên nảy sinh, thậm chí một vài thiếu nam một nữ bên đường còn hoan hô, thật giống như người thắng chính là bọn họ vậy.

Phong Liệt giết chết một vị cường giả Long Biển Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, tin tức này nhất thời đưa tới sóng to gió lớn ở Hoàng Thành, quả thực so sánh với hết thấy tin đồn trong dĩ vãng có liên quan cùng Phong Liệt cộng dồn lại cũng khiến cho người ta kinh tâm động phách.

Trong lúc nhất thời, thanh danh của Phong Liệt lại lần nữa tăng vọt, vươn lên tới đỉnh cao trước nay chưa từng có.

- Cái . . . cái này không thể nào! Ngụy Phong làm sao lại chết được? Tiểu tử Phong Liệt kia nhất định sử dụng thủ đoạn gì đó mà người khác không biết! Không được, bốn tọa nhất định phải tra xét rõ ràng!

697. Chương 803: Tiểu Ma Nữ Nổi Đóa(3)

Ma Long

Chương 803: Tiểu ma nữ nổi đóa(3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Nét mặt già nua của Xích Hóa Thành tức giận nhìn chằm chằm vào hình chiếu trên vách tường, sát ý trong ánh mắt dạt dào.

Cho dù ai thấy đệ tử kiệt xuất mà chính mình hao phí vô tận tài nguyên mới bồi dưỡng ra lại chết trong tay người khác, cũng sẽ không thể thờ ơ được.

Huống chi, trong số những cường giả ở phía trên Long Huyết Đại Lục, Xích Hóa Thành nổi tiếng là một người bao che cho người của mình.

Hoàng Tử Nguyệt Khôe miệng hơi lộ ra một tia cười lạnh, nhưng cũng không nói gì, chỉ là đôi mắt đẹp nhấp nháy nhìn thân ảnh trẻ tuổi cứng cáp mang theo đạo khí thể kia trong màn ảnh, trong phương tâm âm thầm kích động.

Lúc này, người cầm lái của Hoàng gia Hoàng Lâm cũng mở miệng.

- Xích môn chủ, lần Tuyển Bạt Đại Chiến này công bình hay không trong lòng người và ta đều có thể thấy được. Hơn nữa, lúc trước người cũng nói, đám người Phong Liệt nếu là thua hoặc đã chết, cũng chỉ là do số mệnh của hắn không đủ, không thể nào khi tới phiên đồ đệ kia của người, thì sẽ đổi lại toàn bộ lý luận chứ?

Sắc mặt của Hoàng Lâm trở nên lạnh nhạt, nhẹ nhàng uống một hớp trà, cười dài nói.

- Người . . ., hừ! Hoàng Lâm, Phong Liệt chỉ là một đồ đệ tử Hóa Đan Cảnh nho nhỏ, làm sao có thể giết chết cường giả Long Biến Cảnh được? Đây là thường thức! Thường thức đó người có hiểu hay không? Ta cũng không muốn đồ đệ kia của ta bị chết không minh bạch.

Sắc mặt của Xích Hóa Thành trở nên giận dữ, vênh vao hung hăng quát lên.

- Ai ai ai! Xích môn chủ xin bớt giận a, chẳng qua là một tên tiểu bối đã chết mà thôi, cần gì phải tức giận như thế?

Lúc này, một gã trung niên nam tử có mấy phần tương tự cùng Hoàng Lâm quai gở khuyên giải nói.

- Đúng a, đúng a! Chúng ta cũng đã sống trên vạn năm, chuyện gió to mưa lớn gì mà chưa từng thấy chứ, nóng giận sẽ hại đến thân thể a xích môn chủ!

” . . . ”

Tất cả đại biểu của Phiêu Miểu Thiên Cung cùng Tuyệt Vọng Kiếm Phái ở bên cạnh cũng ríu rít lên tiếng khuyên bảo, nhưng đa số mọi người đều nhìn có chút hờ hững.

Hoàng Lâm mơ hồ cười lạnh, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Xích Hóa Thành một cái, không hề nói thêm lời nào nữa.

Mà lúc này, trong sân cũng lại lần nữa xảy ra một cảnh tượng làm người ta khó có thể tin, nhất thời hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

. . .

Giờ khắc này, ngoại trừ ở chỗ Phong Liệt bằng vào việc Phong Liệt toàn thắng mà kết thúc, chỗ lão Tứ, lão Ngũ, lão Lục của Thiên Diễm Thất Kiệt cũng đều đã bước vào thời gian kết thúc.

Bất quá, lại bất đồng, Phong Liệt đánh thắng mà Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết cùng Tiểu ma nữ lại là rơi vào hạ phong tuyệt đối!

Kim Sở Ngạn cùng Thủy Vô Khuyết coi như là không tệ, một người bằng vào Đại Nhật Đông Thăng chi đạo, một người dựa vào Vô Định Kim Chung Trảo, mặc dù vô cùng chật vật, nhưng để bảo vệ tánh mạng cũng là không có gì ngại.

Húc Nhật mà Kim Sở Ngạn biến thành bị lão Tứ của Thiên Diễm Thất Kiệt đuổi đến mức nhảy lên nhảy xuống, chật vật không chịu nổi.

Kim Chung Trảo của Thủy Vô Khuyết bị lão Ngũ lần lượt vung quyền đánh nát vỡ, cả người đã bị thương nặng, tràn ngập nguy cơ.

Mà nguy hiểm nhất chính là Tiểu ma nữ.

Tiểu ma nữ tuy rằng luôn luôn duy trì cảnh giác với người kia, nhưng lại không nghĩ, đối phương thế nhưng lại cũng có được một thần binh chí bảo vô cùng quý dị — Mị Hoặc Chi Nhân.

Kết quả, Mộng Huyền Thần Thông của Tiểu ma nữ tạo thành hiệu quả không lớn đối với người này, chỉ là khiến cho lão Lục mê mang trong chốc lát liền thanh tỉnh lại.

Tiếp sau đó, Mị Hoặc Chi Nhân của lão Lục ngược lại có thể chế trụ Tiểu ma nữ.

Lúc này, lão Lục mang theo vẻ mặt cười dâm đãng ôm lấy Tiểu ma nữ, đi tới một cái giường nhỏ ở bên cạnh không gian, đó chính là giường nhỏ mà Tiểu ma nữ lúc trước đã chuẩn bị để mình có thể nghỉ ngơi.

Theo nụ cười cực kỳ dâm tà trên mặt lão Lục kia, chỉ cần là nam nhân cũng không khó có thể tưởng tượng được kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

- Khốn kiếp!

Phong Liệt cách một đạo kết giới nhìn thấy tình hình này, không khỏi giận đến trợn mắt, hai mắt phóng hỏa, tay nắm chặt lại tạo thành những tiếng giòn vang.

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, lão Lục đem Tiểu ma nữ đặt ở trên giường nhỏ, sau đó vung tay lên, một mảnh Hỏa Vân khuếch tán ra, che chắn tầm mắt của mọi người.

- Con súc sinh chết tiệt! Thiên Diễm Môn nguyên lai lại háo sắc như vậy a! Thật sự là không bằng cảm thú!

- Đáng tiếc! Trình tiết của Mộng Yểm Ma Nữ khó có thể giữ được a!

- Nếu tên khốn kiếp này rơi vào trong tay lão tử, chắc chắn ta sẽ thiên hấn một vạn năm!

”...”

Chẳng những là Phong Liệt tức giận, vô số người ở ngoại giới thấy một màn như vậy cũng không khỏi chửi ầm lên, lòng đầy căm phẫn.

Xích Hóa Thành thấy một màn như vậy, trên nét mặt già nua cũng không khỏi có chút không nhịn được, bất quá, hắn cũng không có tính toán muốn xuất thủ ngăn cản, chẳng qua là ngừng kêu gào mà thôi.

Mà sau một khắc, cũng là đột nhiên xảy ra một chuyện mà không ai nghĩ tới!

Chỉ thấy trong không gian, sắc mặt của Phong Liệt đột nhiên trở nên hung ác, trong tay thú nhận một thanh trường thương màu vàng thẫm!

Không nghi ngờ chút nào, đây chính là bốn mạng thần binh Phong Ma Đại Thương của Phong Liệt.

Phong Liệt hiện giờ cũng không vứt bỏ Phong Ma Đại Thương, ngược lại tiếp tục để ở trong người ân cần săn sóc, dù sao Thương Sinh Đại Ấn có chút năng nghịch thiên của Thiên Binh Thần Phù, căn bản không cần Phong Liệt ân cần săn sóc cũng có thể điên cuồng lên cấp, hơn nữa, không ai lại ra quy định bốn mạng thần binh chỉ có thể có một vật!

Kế tiếp, ở trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Phong Liệt đột nhiên bay lên trời, thân theo thương động, đột nhiên không gian kết giới mãnh liệt rung động.

”Ông...”

Kết giới nhẹ nhàng chấn động, thân hình Phong Liệt biến mất không thấy.

Bất quá, Phong Liệt cũng không giống như mọi người dự đoán là sẽ chọn lựa rời khỏi không gian này, mà là ngoài dự đoán của mọi người hiện ra trong không gian chỗ mà Tiểu ma nữ cùng lão Lục đang ở đó.

- Phá không? Dĩ nhiên là phá không!

- Oa... Mộng Yểm Ma Nữ được cứu rồi! nguồn

”...”

Cử động của Phong Liệt nhất thời đưa tới một mảnh kinh hô.

”Bá!”

Phong Liệt đứng ở ngoài nơi lão Lục phóng thích ngọn lửa, hắn thu hồi Phong Ma Đại Thương, ầm ầm ấn một chương vào hỏa diễm.

- Ám... Minh... Thần... Chương!

”Hô...”

Một chương ấn khổng lồ màu đen xuyên qua ngọn lửa, hung hăng đánh về phương vị mà lão Lục đang đứng.

”Oanh...”

Một trận nổ vang kinh thiên động địa vang lên!

Hỏa diễm bay khắp trời bắt đầu tiêu tán, thân ảnh của lão Lục trong Thiên Diễm Thất Kiệt hiện ra, cùng với Tiểu ma nữ đang quay cuồng trên mặt đất, về phần giường nhỏ xem ra đã hóa thành mảnh nhỏ rơi đầy trời.

Thấy Tiểu ma nữ bình yên vô sự, trong lòng Phong Liệt nhất thời yên ổn lại, nhẹ nhàng thở phào một cái, nhưng sát khí trong mắt cũng là không hề giảm đi chút nào.

- Đồ đáng chết! Cũng dám quấy rầy hảo sự của Bốn công tử! Di? Người là người ở không gian số một . . . Tam sư huynh của ta đâu?

698. Chương 804: Bi Kịch Của Thiên Diễm Thất Kiệt

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 804: Bi kịch của Thiên Diễm Thất Kiệt

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Giờ phút này Lão Lục không khỏi cảm tức vạn phần, hắn vừa muốn giận dữ mắng mỏ Phong Liệt, lại chợt phát hiện tiểu tử trước mắt có chút quen mặt, đây chẳng phải là chính là tiểu tử áo đen trong không gian số một sao?

- Không cần nhìn, Tam sư huynh của ngươi đã lên đường, mà ngươi, cũng sẽ bước theo con đường của hắn a!

Phong Liệt lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, trong nháy mắt, lập tức hắn liền muốn thúc dục Thương Sinh Đại Án, hoàn toàn muốn tiêu diệt tên vô sỉ dám dâng này thành mảnh vụn.

Mặc dù hiện tại nguyên lực trong cơ thể hắn đã tiêu hao bảy tám phần, đã coi như là nỗ lực hết đà, nhưng nếu là liều mạng một phen, muốn thu thập cái tên vừa bước vào Long Biên Cảnh này cũng không có vấn đề quá lớn.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, một âm thanh đáng yêu vang lên cách đó không xa:

- Phong Liệt! Hắn là của ta!

Phong Liệt đảo mắt nhìn lại, lại thấy Tiểu ma nữ từ trên mặt đất đứng lên, đang nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt phóng hỏa nhìn lão Lục.

Lúc trước, nàng cũng không phải là hoàn toàn hôn mê, chỉ là không cách nào nhúc nhích mà thôi, trong lòng đối với cử động của tên ở trước mắt này tự nhiên biết rõ.

Hiện tại, Phong Liệt đến vừa vặn cắt đứt sự khống chế tinh thần của lão Lục đối với nàng, khiến cho nàng khôi phục tự do một lần nữa.

Nhớ tới lúc trước thiếu chút nữa sẽ rơi vào ma trảo của tên kia, vạn kiếp bất phục, Tiểu ma nữ không khỏi hoảng sợ một trận, đồng thời lại càng hận lão Lục trước mắt hơn.

- Hừ! Tiểu tạp chủng, ngươi đem Tam sư huynh của ta mang tới nơi nào?

Về mặt của Lão Lục cũng là trở nên đề phòng, quát lạnh nói với Phong Liệt .

Hắn cũng không tin sư huynh của mình chết trong tay tiểu tử Hóa Đan Cảnh trước mắt này, nhưng trong không gian số một không có thứ gì, khiến cho hắn không thể không có hoài nghi.

Về phần uy hiếp của Tiểu ma nữ, hắn cũng là không để ở trong lòng chút nào.

Nhưng chuyện kể tiếp đã chứng minh một sự thật đó là việc xem thường một nữ nhân là chuyện ngu xuẩn, hơn nữa là một nữ nhân bị vây đang bộc phát trạng thái điên cuồng.

- Nha . . . Mộng Huyền Chi Thương!

Tiểu ma nữ quát to một tiếng, lấy hai tay làm tâm, phồng lên, nặng nề bay lên, thoáng chốc, một mặt trời màu vàng từ từ dâng lên, kim mang vạn trượng chiếu rọi tứ phương, một trận quang mang khiến cho người ta chói mắt soi sáng tất cả mọi người!

Càng làm cho người ta khiếp sợ chính là, sau khi tia sáng tan hết, mặt trời này lại lộ ra hình dáng, rõ ràng là một con người khổng lồ sáng ngời, lãnh mang bắn ra bốn phía, khiến cho ánh mắt của Tiểu ma nữ giờ phút này trở nên độc nhất vô nhị.

Mà sau một khắc, tất cả mọi người đều hóa đá!

Vô luận là người đối chiến trong không gian, hay là người xem ở bên ngoài không gian, thậm chí đám người Hoàng Tử Nguyệt, Hoàng Lâm, Xích Hóa Thành bên trong hoàng cung, trong nháy mắt cũng đắm chìm ở trong mộng cảnh kỳ diệu kia.

Bất quá, đám người Hoàng Tử Nguyệt, Hoàng Lâm lại có được tinh thần lực cường đại nên chỉ trong nháy mắt liền phục hồi tinh thần.

Mà Xích Hóa Thành sau khi tỉnh táo lại, sắc mặt cũng là đột nhiên đại biến, không khỏi kinh hô một tiếng:

- Không tốt!

Hắn lúc này liền muốn lách mình đi cứu viện đệ tử của mình, nhưng lúc này, dĩ nhiên hắn đã không còn kịp rồi!

Chỉ thấy Tiểu ma nữ sau khi thi triển chiêu thức lớn kia, liền không chút khách khí xuất ra một luồng Lam Diễm, đem lão Lục bao phủ ở bên trong.

Đóa Lam Diễm này chính là Huyền Lạn Băng Diễm có được từ thi thể của Hùng Bá Thiên ở trong Long Hoàng Thần Phủ!

Lúc này, lão Lục mặc dù có Mị Hoặc Chi Nhân bảo vệ thân hồn nhưng cũng bị mê muội trong một thoáng, mà trong nháy mắt cũng sẽ trở thành trí mạng, một đạo Băng diễm đột nhiên phủ xuống trên thân thể hắn.

"Hô . . ."

- A . . .

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên.

Thân thể của Lão Lục trong nháy mắt biến thành tro bụi, vền vẹn lưu lại một đạo hồn thể trốn khỏi Băng diễm đang thiêu đốt.

- Băng Phong Thiên Địa!

Tiểu ma nữ không mềm lòng chút nào, nàng khẽ quát một tiếng, không chút khách khí tế xuất ra đại thần thông Băng Long!

"Ông . . . ca ca ca ca . . ."

Một trận rung động truyền khắp cả hư không!

Một mảnh Huyền Băng như tuyết trắng trong nháy mắt đem không gian trong phương viên ngàn trượng đông cứng lại, ngay cả hồn thể đáng thương kia cũng bị đông cứng trong không trung, không thể nhúc nhích.

Ánh mắt của Tiểu ma nữ lạnh như băng, thân thể mềm mại ầm ầm chấn động.

"Rầm . . ."

Một tiếng động giòn vang vang lên.

Không gian bên trong phương viên ngàn trượng, tựa phẳng phất giống như chiếc gương bị bể tan tành, hoàn toàn bể thành vụn băng trên mặt đất, hồn thể của lão Lục cũng theo đó mà tan thành mây khói!

Sau khi làm xong những thứ này, Tiểu ma nữ khóc òa lên, đột nhiên vành mắt đỏ lên, một đầu nhào vào trong ngực Phong Liệt, lên tiếng khóc lớn.

- Oa . . ., Phong Liệt, hấn khi dễ ta! Ô ô ô . . .

- Được rồi! Hấn đã chết, chúng ta không sợ!

Thấy Phong Liệt xuyên qua không gian, đem Mộng Yểm Ma Nữ từ ma trảo của đệ tử Thiên Diễm Môn giải cứu ra ngoài, hàng vạn hàng nghìn thể nhân ở ngoại giới sợ hãi than về thủ đoạn của Phong Liệt, cũng không khỏi lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, tới tập cùng nhau khen ngợi.

Cho dù là Phong Liệt cùng Tiểu ma nữ cũng không nghĩ tới, trong những năm tháng sau này, câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này thể nhưng dần dần diễn biến trở thành một vở kịch hay lưu truyền thiên cổ được mọi người ca tụng, được thể nhân từ Hoàng Thành cho tới toàn bộ đại lục đều tranh nhau tán dương.

Có người vui mừng có người buồn.

Môn chủ Xích Hóa Thành của Thiên Diễm Môn trở mắt nhìn Lục đệ tử của mình hình thần câu diệt, thiếu chút nữa giận đến hộc máu mà bỏ mình, trên cái mặt mo của lão biến ảo xanh trắng một trận.

- Phong Liệt! Lại là tên tiểu tử người! Lão phu không tha cho người!

Xích Hóa Thành oán độc nói nhỏ một tiếng, trong ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt lóe ra sát khí nồng nặc.

Hoàng Tử Nguyệt ở cách đó không xa nhướng lông mày lên, muốn lên tiếng bác bỏ, nhưng lại thấy ánh mắt của phụ thân Hoàng Lâm ra hiệu, muốn nói lại thôi.

Đúng lúc ấy thì, đột nhiên, một thanh âm âm dương quái khí lạnh lùng từ bên ngoài đại điện vang lên:

- Xích Hóa Thành, ngươi không tha cho người nào a?

Vừa dứt lời, một gã lão giả râu tóc màu trắng bạc đậm bạc hiện ra trước mắt mọi người.

Lão giả này khí thể nội liễm, phẳng phất giống như một gã người phàm, nhưng hai mắt tinh anh cũng là bao quát toàn diện, phẳng phất giường như trong đó hàm chứa hai thể giới, làm cho người ta có cảm giác bị áp bách trầm trọng.

Nếu là Phong Liệt ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra, lão giả này chính là Lê Bá người cất rượu ở Tiểu Lương Trang.

Lê Bá vừa đến, Hoàng Tử Nguyệt, Hoàng Lâm cùng với tất cả mọi người đều đứng dậy đón chào, rất là thân thiện.

Mà Xích Hóa Thành vừa vặn trong lòng không thuận, sau khi nghe lời Lê Bá nói, sắc mặt không khỏi trở nên giận dữ, hai mắt trừng lớn, lạnh lùng đáp lại nói:

- Lê Thông Thiên! Bồn tọa tự nói, mắc mớ gì tới người?

- Hừ! Người thú vị lắm, vừa rồi đúng là chuyện không liên quan đến ta, bắt quá, người dạy dỗ ra một tên đệ tử súc sinh dám đánh chủ ý lên cháu gái ngoan của ta, lão phu sẽ phải hảo hảo nói chuyện với người a!

Sắc mặt của Lê Thông Thiên trở nên âm trầm, hừ lạnh nói.

699. Chương 805: Bi Kịch Của Thiên Diễm Thất Kiệt(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 805: Bi kịch của Thiên Diễm Thất Kiệt(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Người mới thôi . . . Hả? Người nói gì? Đồ đệ của ta đánh chủ ý lên tôn nữ của người? Đây là ý gì?

Xích Hóa Thành vừa định nổi giận, lại đột nhiên sững sốt, ánh mắt hơi chút biến ảo, bất giác nhìn vào trong không gian tuyền bạch, nhìn về phía tiểu cô nương đang ôm lấy Phong Liệt kia, trong lòng nhẹ nhàng trầm xuống.

- Có ý gì? Hừ! Lão phu sẽ nói cho người biết là ta có ý gì!

Lê Thông Thiên cũng là hừ nhẹ một tiếng, không có chút dấu hiệu nào đẩy ra một chữ.

"Ông . . ."

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Một đạo chưởng ấn màu trắng lướt nhẹ ấn vào trước ngực Xích Hóa Thành, nhìn như chậm chạp nhưng kì thực lại nhanh tới mức không cách nào có thể tưởng tượng nổi, những gì người khác nhìn qua vền vền chỉ là hư ảnh mà thôi.

- Lão Giao Long, người dám động thủ với bốn tọa.

Khuôn mặt của Xích Hóa Thành liền biến sắc, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới lão già trước mắt này nói động thủ liền động thủ, hắn cuống quýt giơ tay tiếp chưởng.

"Phanh!"

Một trận nổ trầm đục vang lên.

Sắc mặt của Xích Hóa Thành "Bá" một tiếng trở nên tái nhợt, thân hình khe khẽ lay động mấy cái, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ không cách nào che dấu.

Hắn đã là cường giả Long Biến Cảnh đỉnh phong, hơn nữa đã chạm đến một đạo sâu xa trong bình cảnh, còn đối phương lại có thể dùng một chưởng khiến hắn bị thương nặng, lão già kia có tu vi gì a?

"Oa . . ."

Một ngụm máu tươi mạnh mẽ phun ra.

- Lê Thông Thiên, người . . . người thế nhưng thật sự có thể thoát khỏi một bước kia?

Xích Hóa Thành không kịp lau vết máu ở khóe miệng đi, sắc mặt hoảng sợ nhìn Lê Bá, sắc mặt của tất cả những người khác trong nhất thời cũng đều là cả kinh, đồng loạt nhìn về phía Lê Bá.

- Không sai!

Lê Bá lạnh nhạt gật đầu nói.

- Ai nha! Chúc mừng Lê lão Viên Mãn tiến cảnh!

- Chúc mừng chúc mừng! Từ nay trở đi Long Vũ Minh ta lại có thêm một Kinh Thiên Chi Trụ a! Ha ha ha ha!

". . ."

Hoàng Lâm cùng với mọi người ở Phiêu Miểu Thiên Cung, Tuyệt Vọng Kiếm Phái sau khi cả kinh, cũng vội vàng chấp tay nói chúc mừng, nhưng trong lòng cũng không khỏi có chút khó chịu.

Ở không lâu lúc trước mọi người vẫn đều là Long Biến Cảnh đỉnh phong, mà hôm nay, người ta đã trở thành cường giả Hoàng Cảnh, chính mình lại so sánh với hậu bối rồi tự mình cho là giỏi, tư vị này thật sự không được tốt lắm a.

Trong lòng Xích Hóa Thành lại càng trở nên oán độc vô cùng, bất quá trên mặt cũng không có biểu hiện ra ngoài, một vị cường giả Hoàng Cảnh có thể nói không phải là chuyện đùa, mặc dù Thiên Diễm Môn gia đại nghiệp đại, nhưng cũng không nên dễ dàng đắc tội.

- Hoàng gia chủ, vậy cháu gái của ta phải nhờ cậy người chiếu cố nhiều hơn a!

Lê Thông Thiên nói với Hoàng Lâm.

- Hẳn là phải như vậy rồi! Lê lão yên tâm, Hoàng Lâm nhất định không phụ sự nhờ vả của Lê lão.

Hoàng Lâm vội vàng đáp ứng.

- Còn một chuyện nữa, Phong Liệt đã được lão phu thu làm đệ tử ký danh, cũng xin các vị chiếu cố một chút! Lão phu cáo từ!

Sau khi Lê Bá dứt lời, lạnh lùng liếc mắt nhìn Xích Hóa Thành một cái, sau đó liền biến mất không thấy đâu nữa.

- Đệ tử ký danh?

- Ai! Phong Liệt tiểu tử này quả thật là may mắn a.

” . . . ”

Sau khi mọi người sững sốt một hồi, không khỏi đều như có điều suy nghĩ, mà khuôn mặt mo của Xích Hóa Thành cũng là đen như đáy nồi, phần hận vô cùng.

- Di? Xích môn chủ, mấy vị đệ tử còn dư lại của người, dường như cũng . . .

. . .

Sau khi Phong Liệt đỡ dành Tiểu ma nữ một phen, liền tế xuất ra Phong Ma Đại Thương lần nữa, trở lại trong không gian số một, lẳng lặng quan sát đám người Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết chiến đấu.

Vốn là, hẳn rất muốn đem hai vị đệ tử Thiên Diễm Môn này cùng nhau giết chết, bất quá, hẳn nghĩ đến nếu là mình liên tiếp xuyên qua không gian, vạn nhất rước lấy sự tức giận của đối phương, có thể hủy bỏ tư cách của mình, như vậy được không bù nổi mất a.

Chẳng qua là, làm cho hẳn không nghĩ tới chính là, trong không gian số hai cùng số ba, Kim Sở Ngạn cùng Thủy Vô Khuyết nguyên bản đang ở thế hạ phong, tràn ngập nguy cơ, cũng không biết có phải bị hẳn và Tiểu ma nữ kích thích hay không, đột nhiên phát khởi, điên cuồng phản công, thậm chí không tiếc lấy mạng đổi mạng, tình hình chiến đấu cùng đệ tử Thiên Diễm Môn dần dần phát sinh biến hóa.

. . .

- Hừ! Phong Liệt cùng Băng Ly cũng có thể chém giết cường giả Long Biến Cảnh, Kim Sở Ngạn ta thân có Kim Long hoàng huyết mạch, chính là đệ nhất thiên tài chưa từng có từ trước tới nay, tại sao lại không làm được chứ? Ta không phục!

Bộ quần áo của Kim Sở Ngạn tả tơi, cả người vết máu loang lổ, đầu tóc cũng bị đốt rụng hơn phân nửa, có thể nói là vô cùng chật vật, nhưng trong tròng mắt đều là sự bén nhọn tựa như điện, hiện đầy tia máu điên cuồng.

”Rầm rầm rầm oanh . . . ”

Nhật Quang Thần Kiếm trong tay hẳn mỗi một lần huy vũ đều nổ lên từng đoàn từng đoàn ánh sáng mặt trời tinh hoa, đem Đại Nhật Đông Thăng chi đạo phát huy đến cực hạn, tiếng oanh minh kinh thiên vang lên không dứt bên tai.

- Tiểu súc sinh! Bốn công tử cũng không chơi với người, mau chóng giải quyết người, Bốn công tử còn muốn chém giết một đôi gian phu dâm phụ kia để báo thù cho sư huynh a! xem tại

- Viêm Long Thông U!

Lão Tứ trong Thiên Diễm Thất Kiệt quát chói tai một tiếng, một hỏa trụ đâm thẳng lên trời đột nhiên tóe ra, hung hăng đánh về phía Kim Sở Ngạn, nhiệt độ cực nóng phảng phất đem toàn bộ không gian đều thiêu đốt, để lại trong hư không một đường hầm sâu thăm thẳm.

Ánh mắt của Kim Sở Ngạn co rụt lại, một ý niệm điên cuồng, tàn nhẫn chợt hiện lên trên khuôn mặt anh tuấn của hắn.

- A . . .

Hắn giờ Nhật Quang Thần Kiếm lên cao, kim mang vạn trượng hội tụ, mái tóc điên cuồng tung bay, ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, tiếng huýt gió bay thẳng lên tận trời cao.

- Đại Nhật Đông Thăng chi . . . Thiên . . . Diệu . . . Trung . . . Thiên!

”Ừng ừng . . .”

Một vòng ánh nắng ban mai mọc lên ở phía đông, mang theo uy thế kinh thiên động địa, đột nhiên nhảy lên ở giữa trời, tện dề, theo đó một tiếng ”Oanh” thật lớn vang lên, đột nhiên bạo liệt ra ngoài.

Trong không gian nhỏ với phương viên mười dặm, trong nhất thời quang diễm cuộn cuộn, cương khí cuồng bạo hỗn loạn chuyển động, một luồng sóng oanh kích vào kết giới, làm cho kết giới không chịu nổi gánh nặng không ngừng phát ra tiếng ”Ken két” giòn vang, phảng phất tùy thời có khả năng không thể chống đỡ mà vỡ tung.

Mà lão Tứ trong Thiên Diễm Thất Kiệt, bị cỗ bạo liệt chi diễm này oanh kích, giống như thuyền nhỏ đang đi trong cuồng phong sóng lớn vậy, bị một luồng sóng lớn không ngừng đánh tới, bị lật úp xuống đáy biển, máu tươi trong miệng điên cuồng phun không ngừng.

Sau khi một trận cuồng phong bạo vũ thật lâu trôi qua, cơ hồ lão Tứ trở thành người tàn tật đã nằm ở trên mặt đất, đang hấp hối.

Đột nhiên, một thanh kim kiếm hoa lệ từ trên trời giáng xuống, ”Phốc xuy” một tiếng, xỏ xuyên qua sọ não của lão Tứ, khiến cho bộ óc của hắn văng khắp nơi.

Từ đó, một người đường đường là cao thủ Long Biên Cảnh sơ kỳ mang theo vẻ mặt khiếp sợ cùng không cam lòng, hoàn toàn cáo biệt cái thế giới này, chết không nhắm mắt.

700. Chương 806: Bi Kịch Của Thiên Diễm Thất Kiệt(3)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 806: Bi kịch của Thiên Diễm Thất Kiệt(3)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Kim Sở Ngạn rút kiếm lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, máu tươi trong miệng giống như một luồng sóng mạnh mẽ phun ra, hai mắt lơ mơ không ánh sáng, thân thể cao to gần như muốn ngã xuống đất, nhưng cuối cùng lại không té xuống.

Hắn cố hết sức ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Phong Liệt ở cách vách, trong ánh mắt lơ mơ lại lần nữa bộc phát ra chiến ý hùng hồn, khóe miệng mơ hồ nở nụ cười lạnh.

. . .

- Tam sư huynh! Tứ sư huynh! Lục sư đệ! Điều . . . điều này sao có thể? Điều này sao có thể a! Các người những con kiến hôi chết tiệt này! Đều đáng chết! Toàn bộ đều đáng chết.

Trong không gian số ba, lão Ngũ của Thiên Diễm Thất Kiệt vốn là phong lưu phóng khoáng, giờ phút này vẻ mặt không khỏi tràn ngập sự bi phẫn.

Cho dù hần nằm mộng cũng không nghĩ tới, không lâu lúc trước Thiên Diễm Thất Kiệt vẫn đang hăng hái, không ai bì nổi, hiện tại trong thời gian thật ngắn đã chết mất ba người! Hơn nữa còn là chết ở trong tay ba con kiến hôi!

Cái thế giới này rốt cuộc là thế nào vậy? Con kiến hôi ở bên ngoài lúc nào thì trở nên điên cuồng như vậy a?

Trong lúc nhất thời, lão Ngũ trở nên vô cùng bi phẫn, hận ý phệ thiên!

Tiện đà, hần đem một bụng lửa giận đều phát tiết lên trên người Thủy Vô Khuyết ở đối diện.

- Đáng chết! Bồn công tử muốn người chết.

- Tịch Diệt Thần Quyền!

Lão Ngũ lửa giận phun trào, thu hồi chiết phiến, hai đấm liên tục huy vũ, từng đạo quyền mang theo ngọn lửa màu đen Thôn Phệ sinh cơ không ngừng oanh kích ở phía trên Kim Chung Tráo của Thủy Vô Khuyết.

”Rầm rầm rầm . . .”

Kim Chung Tráo của Thủy Vô Khuyết không ngừng tan vỡ, dâng lên, rồi tan vỡ, dâng lên . . . Tùy thời có thể mai một, nhưng cũng dẻo dai kinh người.

Theo tình huống giao thủ đến hiện tại, Thủy Vô Khuyết luôn luôn ở trong trạng thái phòng ngự bị động, chưa từng đánh trả được một lần nào, thậm chí, Kim Chung Tráo luôn luôn vô cùng cường đại nhưng ngay cả việc đánh ngược lại công kích của đối phương cũng không làm được, Kim Chung Tráo mỗi một lần tan vỡ, cũng sẽ làm hần ối ra một búng máu, dần dần, vết thương trên người hần chồng chất, gần như đã trở thành đèn cạn dầu.

Nhưng dù vậy, một tia trấn tĩnh ở sâu trong đáy mắt của Thủy Vô Khuyết còn chưa từng mất đi, tinh mang hiện ra, giống như một đầu ác lang ẩn nhẫn không bộc phát, tùy thời mà động.

Giờ phút này, mắt thấy lão Ngũ của Thiên Diễm Thất Kiệt gần như trở nên điên cuồng, tâm lý xuất hiện một tia sơ hở, Thủy Vô Khuyết đột nhiên hành động, hần rút cục làm ra một lần phản kích duy nhất!

- Vô Dịch Kim Chung Tráo chi – Thuẫn – Ngự - Thương – Khung.

”Ông . . .”

Một đạo cự thuẫn Kim Chung Tráo màu trắng bạc mang theo khí thế to lớn, một đạo bình chướng phẳng phát giống như một khe rãnh của bầu trời, vắt ngang ở giữa hai người, một cỗ khí tức hồng hoang, tuyên cổ, nặng nề tràn ngập ở trong không gian, làm cho người ta trong nháy mắt trở lại thời đại viễn cổ hồng hoang lúc Chân Long tung hoành, tâm thần tràn đầy kính sợ, thấp thỏm đối với hoang cổ.

”Rầm rầm rầm oanh . . .”

Hơn mười đạo Tịch Diệt Thần Quyền liên miên không dứt oanh kích ở phía trên cự thuẫn, làm cự thuẫn màu trắng bạc không ngừng phát ra tiếng ”Ong ong” rung động!

Nhưng lần này, Tịch Diệt Thần Quyền vô hướng mà không lợi lại không thể đánh bại phòng ngự của Thủy Vô Khuyết.

Ánh mắt của Lão Ngũ hơi sững sờ, một màn trước mắt có chút nằm ngoài dự liệu của hần.

Làm sao có thể? Con kiến hôi này cũng có thể ngăn trở Tịch Diệt Thần Quyền mà cường giả Long Biến Cảnh đánh ra?

Nhưng sau một khắc, sắc mặt của hần lại đột nhiên kinh biến, hần nhìn thấy Tịch Diệt Thần Quyền mà mình xuất ra đột nhiên từ phía trên cự thuẫn màu trắng bạc bắn ngược trở lại, hơn nữa, uy lực thế nhưng so sánh với lúc trước ước chừng cường đại hơn trăm ngàn lần!

- Không . . . cái này không thể nào . . . a!

Lão Ngũ khó có thể tin tưởng lớn hai mắt, phẳng phát giống như ban ngày thấy ma vậy!

- Âm . . .

Một tiếng nổ trời sập đất sục vang lên!

Mặt đất trong không gian ước chừng bị người ta gọt đi, thấp hơn trước một tầng, không gian bốn bề xung quanh kết giới điên cuồng vặn vẹo biến hình, bị Tịch Diệt phong bạo cuồng mãnh kéo vướn ra xa mấy vạn trượng, sau đó lại từ từ khôi phục như lúc ban đầu.

Mà lão Ngũ của Thiên Diễm Thất Kiệt, cũng là ngay cả cận cũng không còn dư lại một chút nào.

- Hắc, hắc hắc! Phong Liệt, Kim Sở Ngạn, Bốn công tử cuối cùng cũng có một ngày sẽ vượt xa các người!

Thủy Vô Khuyết nửa quỳ trên mặt đất, thân thể khom xuống, lão đảo như muốn ngã, nhưng trên mặt lại nở nụ cười rực rỡ, hắc nhệ nhàng tự nói một câu, sau đó vội vàng lấy ra một lọ hình dáng giống như nhũ màu bạc rót vào trong miệng, sắc mặt tái nhợt nhất thời khôi phục lại mấy phần hồng nhuận.

. . .

- Thiên a! Kim Sở Ngạn cùng Thủy Vô Khuyết cũng thắng! Thiên tài! Thật là thiên tài a! Đây thật sự là một thời đại điên cuồng a! truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Không tệ! Kim Sở Ngạn cùng Thủy Vô Khuyết quả nhiên không hổ là kỳ tài có một không hai! So với Phong Liệt cũng là không kém a!

- Ngừng! Cái gì gọi là không kém? Phong Liệt người ta hoàn hảo không tổn hao gì đánh bại cường giả Long Biên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, mà Thủy Vô Khuyết cùng Kim Sở Ngạn đối mặt cường giả Long Biên Cảnh sơ kỳ vẫn chỉ là thắng thảm, điều này có thể gọi là không kém sao?

- Wey wey Wey! Tiểu cô nương, đừng tranh cãi có được hay không! Ta cũng không nói xấu Phong Liệt a.

- Phong Liệt chính là mạnh nhất! Dám cố tình đánh giá thấp thần tượng của cô nãi nãi, cẩn thận cô nãi nãi giáo huấn người!

- Ngạch . . .

Bên ngoài, Kim Sở Ngạn cùng Thủy Vô Khuyết thắng thảm đã làm hàng tỉ võ giả bên trong Hoàng Thành dâng trào cảm xúc, nhiệt huyết sôi trào, mặc dù thanh danh của hai người không thể so với Phong Liệt, nhưng cũng được thể nhân nhận thức.

Mà trong hoàng cung, hai mắt của Xích Hóa Thành cũng là đại ra nhìn chăm chăm vào hình chiếu trên vách tường, khóe miệng mơ hồ có vết máu, hai mắt khóc không ra nước mắt.

- Đã chết, đều chết hết, một đám phế vật vô dụng! Bốn tọa cực nhọc vất vả bồi dưỡng các người năm mươi năm, ngay cả tiền vốn cũng không kiếm được trở lại liền chết hết, thật là uổng phí công sức của bốn tọa a .

. .

- Khụ khụ! Xích môn chủ, bớt đau buồn đi a! Thật ra thì Thất đệ tử kia của ngài cũng không chịu thua kém a, đã giết mấy ngàn người! Uy phong của Thiên Diễm Môn có thể thấy được rõ ràng a!

- Hả? Thất đệ tử của ta?

. . .

Chỉ chốc lát sau khi bình tĩnh, trong không gian số chín mươi ba một màn kinh người dần dần đưa tới chú ý của nhóm người Phong Liệt đang nhàn rỗi.

Vốn là, cho dù là trong không gian chém giết thảm thiết hỗn loạn một chút, cũng không nhất định sẽ chết rất nhiều người.

Dù sao mọi người cảnh giới chênh lệch không phải là quá nhiều nên nếu đánh không lại muốn chạy trốn chết căn bản là không khó, chỉ cần dựa vào gần biên giới của kết giới, là có thể dễ dàng rời khỏi không gian, thoát khỏi hiểm cảnh.

Nhưng giờ phút này, trong không gian số chín mươi ba chính là núi thây biển máu, người chết thành đồng, ước chừng lưu lại hơn ba ngàn cổ thi thể, giống như nhân gian Địa Ngục, mùi vị huyết tinh nồng nặc tràn ngập ở trong không gian nhỏ hẹp, gần như khiến cho người ta nôn mửa.

701. Chương 807: Tuyển Bạt Đại Chiến Kết Thúc.

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 807: Tuyển Bạt Đại Chiến kết thúc.

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Dần dần, ánh mắt của mọi người dừng lại trên người một gã thiếu niên với diện mạo bình thường, hai mắt của hắn tràn ngập vẻ khát máu.

Gã thiếu niên này, trong tay nắm một thanh Quỷ Đầu Huyết Nhận dài hai thước, một ngọn lửa màu đen quần quanh thanh huyết nhận đó, mỗi một lần huy động, cũng sẽ vô thanh vô tức lấy đi một cái mạng.

Nhìn như thế nào thì hắn cũng là một ác ma giết người kinh khủng, toàn bộ đối thủ của hắn đều là bị một đao đoạt mạng.

Dần dần, đợi tới khi mọi người kịp phản ứng, bên trong không gian này đã chỉ còn lại có hơn mười người. đọc truyện mới nhất tại .

- Tịch Diệt Chi Hỏa? Hừ! Nguyên lai là đệ tử của Thiên Diễm Môn!

Ánh mắt của Phong Liệt chợt co rút lại, hắn thoáng chốc đã nhận ra, thứ quần quanh phía trên bình khí của thiếu niên kia chính là Tịch Diệt Chi Hỏa có khả năng thu lấy sinh cơ, bởi vậy hắn có thể xác nhận, người này tất nhiên là đệ tử Thiên Diễm Môn.

Trong lòng hắn không khỏi âm thầm đề cao cảnh giác, mình giết Ngụy Phong của Thiên Diễm Môn, ngày sau một khi gặp mặt người này, chỉ sợ phải lập tức phân rõ sinh tử, khiến cho hắn không thể không cẩn thận.

Bất quá, sau một khắc, khóe miệng của hắn dần dần lộ ra một tia đảm chiêu.

Mười mấy tên thiếu niên còn lại ở trong không gian số chín mươi ba, có một gã thiếu niên tu vi trung đẳng, anh tuấn nho nhã rơi vào trong mắt Phong Liệt.

- Ha ha, có ý tứ, xem ra đệ tử Thiên Diễm Môn nhất định sẽ gặp phải bi kịch.

Trong không gian số chín mươi ba, lão Thất của Thiên Diễm Thất Kiệt một thân bạch y bình thường, Huyết nhận trong tay mang theo huyết vụ lượn lờ, sát khí xông lên tận trời.

Mỗi một lần Huyết nhận phá không, cũng sẽ mang theo tiếng tru thê thảm của ngàn vạn đạo hồn ảnh, khí diễm hung lệ mệnh mông như hải, từng tiếng kêu thảm thiết thê lương lúc nào cũng vang lên, liên miên không dứt, khiến cho tâm hồn người khác phải khiếp sợ.

Ngàn vạn đạo hồn ảnh này, chính là ngàn vạn võ giả chết ở trong tay của hắn, tình cảnh tử vong một khắc kia, cũng khắc sâu ở trong đạo cảnh của hắn, dần dần khiến cho đạo của hắn có xu hướng Viên Mãn.

Đến đây, mỗi một đạo rơi xuống, cũng như nghìn vạn người đồng thời bị chém đầu, tràng diện lần này giống như Tu La Địa Ngục kinh người, đủ để khiến cho da đầu của bất kỳ hạng người máu lạnh tàn khốc nào trên thế gian phải tê dại.

Trong hoàng cung, Thiên Diễm Môn chủ Xích Hóa Thành thấy biểu hiện của Thất đệ tử của mình trong hình chiếu, trên nét mặt già nua hơi lộ ra một tia an ủi.

- Không tệ, không nghĩ tới lão Thất bất hiện sơn bất lộ thủy thể nhưng linh ngộ ra Huyết Tu La Đạo Cảnh với phẩm cấp tốt nhất, cũng coi như tâm huyết những năm này của bốn tọa không có uổng phí a!

Ánh mắt của Xích Hóa Thành khẽ lóe lên, nhẹ nhàng khen một câu, lửa giận trong lòng vì mất đi bốn vị ái đồ ít đi mấy phần.

Về phần ngàn vạn oan hồn mà lão Thất giết chết kia, hẳn cũng không có chút phật lòng nào, một vài con kiến hôi mà thôi, chết thì đã chết, đệ tử của chính mình ngày sau chính là trụ cột vững vàng của Long Huyết Đại Lục, những người kia chết đi là để hiến tế cho đạo của lão Thất coi như là cống hiến cho thiên hạ thương sinh a.

...

- Chạy mau a! Đó là một ác ma giết người!

- A . . .

Trong không gian số chín mươi ba, mười mấy người may mắn còn sống sót sau khi phát hiện lão Thất của Thiên Diễm Thất Kiệt là một tên sát thần kinh khủng, không khỏi kinh hãi muốn chết, liên tục không ngừng bỏ chạy dọc theo không gian.

- Hừ! Các ngươi những con kiến hôi đáng thương này, cũng chỉ có thể dùng để hiến tế đạo cảnh của Bốn công tử mà thôi!

Lão Thất của Thiên Diễm Thất Kiệt lạnh lùng tự nói một câu, Huyết nhận trong tay nhìn như chậm chạp xẹt qua hư không, nhưng lập tức có vài chục đạo huyết mang cấp tốc chém về phía những người đang bỏ chạy thực mạng.

”Phốc phốc phốc phốc . . .”

Sau một tiếng nổ trầm đục.

Hơn mười thiếu niên cao thủ sống sờ sờ trong nháy mắt đều biến thành hai khúc, rơi xuống mặt đất, linh hồn cũng bị chôn vùi không còn.

Chẳng qua là, khiến cho lão Thất có chút ngoài ý muốn chính là, thậm chí có một gã tiểu tử Cương Khí Cảnh hậu kỳ tránh khỏi đao mang của mình, giờ phút này trở thành một người may mắn duy nhất còn sống sót trong không gian này.

Lão Thất khe khẽ ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy người may mắn còn sống sót này lớn lên anh tuấn, mang theo một phong thái nho nhã, trong con ngươi thâm thúy tựa hồ cũng không có quá nhiều sự sợ hãi, hoặc là nói đã bị sợ tới mức choáng váng.

- Ủm? Có chút ý tứ!

Trên khóe miệng của lão Thất giương lên một độ cong tàn nhẫn, hờ hững nói:

- Tiểu tử, ngươi đã may mắn không chết, Bốn công tử sẽ làm cho ngươi biết về đạo cảnh đầy đủ của ta một chút, coi như là ban thưởng cho ngươi.

Sau khi dứt lời, lão Thất lập tức liền muốn kích thích cảnh giới Tiểu Thành trong Huyết Tu La Đạo Cảnh của chính mình, đem tên tiểu tử trước mắt này hoàn toàn đưa lên Tây Thiên.

Đột nhiên lúc này, thiếu niên đối diện lại nói chuyện, thanh âm bình thản, lại mơ hồ có chút ý tứ cao ngạo.

- Ta khuyên ngươi tốt nhất không nên chọc giận ta, nếu không, ngươi sẽ đi theo vết xe đổ của bốn vị đồng môn kia của ngươi!

Thiếu niên lãnh đạm nói.

- Cái gì?

Lão Thất khẽ nhướn mày, ngưng mắt cẩn thận quan sát thiếu niên trước mắt mấy lần, thiếu niên này đích xác là một vị võ giả Cương Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên, lấy nhãn lực Long Biến Cảnh sơ kỳ của chính mình tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Mặc dù lão Thất luôn luôn không thích cười, nhưng giờ phút này trong lòng cũng không khỏi sinh ra một loại cảm giác hoang đường buồn cười.

Cái này giống với chuyện một con kiến hôi nhỏ nhỏ đứng ở dưới chân của người, chỉ vào lỗ mũi của người uy hiếp nói:

- Người nếu là dám đạp ta, lão tử sẽ cắn chết người!

Đây thật là một chuyện tình tương đối buồn cười a.

Trong không gian số một, Phong Liệt tràn ngập thú vị nhìn lão Thất cùng thiếu niên giằng co, trong ánh mắt mơ hồ có chút mong đợi.

Mà mọi người còn lại thấy một màn như vậy, cũng âm thầm mặc niệm cho vị thiếu niên kia.

- Hừ! Uy hiếp của người khiến cho ta cảm thấy không thú vị, cho nên, người hay là mau chóng đi chết đi!

Lão Thất rốt cục mất đi tính nhẫn nại, Huyết nhận trong tay đột nhiên huy động, một mảnh Tu La Địa Ngục mệnh môn phủ xuống không gian, khắp nơi đều là thi hài, từng đợt quỷ rống, máu tanh xông lên tận trời.

Trong đó, một thanh Tu La Huyết Nhận phảng phất từ Hoang Cổ chém tới, chém vỡ thiên địa, chém chết hư không, cuối cùng hung hăng chém về phía tên thiếu niên thanh tú Cương Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên kia.

Song, khiến ọi người kinh ngạc là, trên mặt thiếu niên không hề sợ hãi.

- Đây cũng là người ép ta, quả thực tự gây nghiệt thì không thể sống!

Thiếu niên ánh mắt trở nên lạnh lẽo, tay phải chậm rãi giơ lên, lật lên, ấn xuống, thật giống như làm một động tác bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng theo động tác đó của thiếu niên, đột nhiên, một mảnh dãy núi màu đen không biết từ đâu liên miên không dứt hiện ra trên bầu trời.

702. Chương 808: Tuyển Bạt Đại Chiến Kết Thúc.(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 808: Tuyển Bạt Đại Chiến kết thúc.(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Trong lúc nhất thời, hồn ảnh trong thiên địa trở nên nặng nề, gào khóc thảm thiết, sát khí tràn ngập, uy thế mệnh môn cuộn cuộn dễ dàng xé rách thế giới Tu La, đánh nát bảy Tu La Huyết Nhận của lão Thất.

Theo bàn tay của thiếu niên ấn xuống, hơn ngàn tòa oan hồn cự sơn trầm trọng vô cùng hung hăng oanh tạc ở trên đỉnh đầu của lão Thất.

”Oanh . . . Long . . . long . . . long . . .”

Một trận âm hưởng kinh khủng khiến ặt đất cũng rung động vang lên thật lâu, làm cho ba trăm không gian khác cũng theo đó mà rung động một trận.

Trong chớp mắt, dãy núi biến mất, thiên địa yên tĩnh trở lại.

Trong ánh mắt khiếp sợ của thế nhân, thiếu niên một mình đứng ở cả vùng đất, sắc mặt lạnh nhạt, phảng phất chuyện tình lúc trước mà hắn tạo ra là bé nhỏ không đáng kể vậy.

Về phần lão Thất của Thiên Diễm Thất Kiệt kia, khí tức hoàn toàn không có, hình thần câu diệt.

Trong không gian số một, con ngươi của Phong Liệt không khỏi co rụt lại, một cảm giác ngưng trọng dâng lên trong lòng:

- Sở Huyền, xem ra ta vẫn là xem thường ngươi rồi!

Cùng lúc đó, một màn này cũng rơi vào bên trong tầm mắt của vô số người quan tâm, Sở Huyền luôn luôn bất hiện sơn bất lộ thủy ở trong thể hệ trẻ, hôm nay thoáng cái lại khiến ọi người phải coi trọng mình.

”Phốc . . .”

Bên trong hoàng cung, Xích Hóa Thành hai mắt tròn tròn, nhin không được, một ngụm máu từ trong miệng phun ra.

Hắn chỉ vào Sở Huyền trong hình chiếu quát lên:

- Đáng chết! Dám giết đệ tử của ta, quả thực là đáng chết! Tiểu tử này là người nào? Là đệ tử của môn phái nào? Bồn tọa muốn . . .

Chung quanh một đám tuyệt thế cường giả cũng đều im lặng không lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Xích Hóa Thành cực kỳ cổ quái, tựa hồ muốn cười, rồi lại phải nhin lại rất là cực khổ.

Năm người trong Thiên Diễm Thất Kiệt, thiên tài có một không hai mà Thiên Diễm Môn tử mĩ bồi dưỡng, đường đường là năm tên cường giả Long Biển Cảnh sơ kỳ, không tới nửa ngày, đều tử vong hầu như không còn.

Khiến cho người ta cảm thấy không đáng giá nhất chính là, năm người cũng đều là vô cùng biệt khuất chết đi trong tay những võ giả Hóa Đan Cảnh, Thần Thông Cảnh, Cương Khí Cảnh, điều này thật sự không thể không coi là một loại bi ai a.

Nhưng kế tiếp, trong lúc mọi người Hoàng gia, Phiêu Miểu Thiên Cung, Tuyệt Vọng Kiếm Phái nhìn có chút hả hê thì trong lòng Xích Hóa Thành đột nhiên hung ác, nói ra một câu nói, khiến cho sự hả hê trong lòng mọi người nhẹ nhàng chìm xuống.

- Ai, bảy người đệ tử đã mất năm người, xem ra là bồn tọa không biết cách dạy dỗ a! Cũng được, hai người còn dư lại cũng nên đi ra ngoài lịch lãm a.

Xích Hóa Thành ra vẻ cảm khái nói, trong đôi mắt lóe lên lãnh mang, sát ý bắt đầu khởi động.

Mọi người tất cả đều nhú mày, ánh mắt khe khẽ nheo lại.

Còn dư lại hai người? Đường như đều có tu vi đã ngoài Long Biển Cảnh trung kỳ a? Lão này muốn làm gì?

Một đám tuyệt thế cường giả cũng không khỏi là vì môn hạ thiên tài đệ tử của chính mình lo lắng, âm thầm đề cao cảnh giác hơn mấy phần.

...

Thiên Diễm Thất Kiệt tới đi vội vàng, lại khiến ấy người Phong Liệt, Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết, Tiểu ma nữ, Sở Huyền trở thành thiên tài tuyệt thế, cũng là một câu chuyện hài hước khiến cho thể nhân tăng thêm không ít trà sau khi ăn xong.

Sau đó, Tuyển Bạt Đại Chiến vẫn diễn ra với khí thế hùng hực, bất quá, xem ra khí thế cũng giảm đi không ít.

Không còn có người dám khiêu chiến uy nghiêm của đám người Phong Liệt, Kim Sở Ngạn, chỉ có một vài thiếu niên cao thủ bữa bãi vô danh ở trong không gian hỗn loạn giết được hồ thiên hắc địa, cũng không có xuất hiện thiên tài cao thủ làm thể nhân hai mắt tỏa sáng.

Phong Liệt trong lúc rảnh rỗi, liền ngồi ở trong không gian lẳng lặng hoàn thiện đại đạo của mình, âm thầm hiểu rõ diệu dụng đủ loại thần thông của Thương Sinh Đại Ấn.

Cùng Ngụy Phong đánh một trận, làm hắn thu được lợi ích không nhỏ, đối với Thương Sinh Đại Ấn nắm trong tay cũng thành thạo hơn không ít.

Đồng thời, cũng làm cho hắn cảm nhận sâu sắc được, Thương Sinh Kiếp mà chính mình linh ngộ là một con đường có tiềm lực thâm thang vô hạn, mà hôm nay chính mình, bất quá chỉ vừa mới bước lên đại đạo này mà thôi, con đường sau này muốn đi còn lớn hơn nhiều, điều này khiến cho hắn rất mong đợi.

Ở ngày thứ ba của Tuyển Bạt Đại Chiến, có hai người mới xuất hiện, khiến cho Phong Liệt chú ý.

Trong đó một cô gái yếu điệu mặc quần áo dính máu, mặt nạ huyết sắc che mặt, bằng vào thiết huyết thủ đoạn chiếm được không gian số hai trăm bảy mươi, khiến cho danh tiếng của vua sát thủ "Huyết Phượng" trong Phong Sát Minh càng vang dội thêm vài phần.

Tên còn lại là một gã thiếu niên Cương Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên quật cường, một gương mặt không khuất phục làm cho người ta khắc sâu ấn tượng, dựa vào thân pháp xuất quỷ nhập thần, khó lòng phòng bị kinh người cùng với kiếm đạo thâm ảo mang theo khí thế lớn dâng trào, mạnh mẽ đánh bại ba tên cao thủ Thần Thông Cảnh, chiếm cứ không gian số hai trăm chín mươi bốn, trở thành một trong số những cường giả tuổi trẻ chiếm cứ ba trăm không gian, chính là cao thủ Cương Khí Cảnh thứ hai ngoài Sở Huyền.

Một nam một nữ này đối với Phong Liệt mà nói cũng không xa lạ gì, một người là đệ tử ký danh của sư tôn Tử Long Hộ Pháp cũng chính là sư đệ Diệp Trì của Phong Liệt, một người khác chính là Lan Tiểu Y bị Phong Liệt từ cổ giới mang tới Long Huyết Đại Lục.

Đối với Diệp Trì cùng Lan Tiểu Y có thể thông qua tuyển bạt, Phong Liệt cũng là cảm thấy ngoài ý muốn, đồng thời cũng âm thầm là vì hai người mà cao hứng không thôi.

Ba ngày sau đó, Tuyển Bạt Đại Chiến kết thúc mỹ mãn, dưới tuyên bố của một gã lão giả người Hoàng gia, ba trăm người Phong Liệt, Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết thông qua cuộc tuyển bạt cường giả tuổi trẻ, ở mười ngày sau, sẽ được đưa vào trong Thiên Long lãnh thổ tham dự thí luyện, tìm kiếm cơ duyên.

...

- Diệp Trì bá kiển sư huynh!

Thiên Tự Nhất Hào viện, trong tiểu lâu, Diệp Trì mang theo vẻ mặt kích động nhìn Phong Liệt, trong con ngươi dạt dào kiêu ý mang theo vẻ sùng kính nồng đậm.

- Ủm, không tệ! Không nghĩ tới người đã tiến dần từng bước trên Hạo Nhiên Kiếm Đạo của sư tôn, thật là khiến vi huynh xấu hổ a!

Phong Liệt vỗ nhẹ bả vai Diệp Trì, khẽ cười nói.

Mấy năm không thấy, mặc dù vẻ quật cường này trong khung của Diệp Trì vẫn còn, nhưng trên người lại tựa hồ giống như trở nên hơi sáng sủa hơn một chút, biểu hiện cứng ngắc trên mặt đã phong phú thêm chút ít.

- Sư huynh nói đùa rồi, thành tựu của sư huynh không phải Diệp Trì có thể so sánh?

Diệp Trì sắc mặt đỏ lên, vội vàng khoát tay nói.

- Ha ha, tốt lắm, không biết vượt mong ngựa thì cũng đừng vượt! Đây là bản chép tay về kiếm đạo mà sư tôn để lại cho ta, người cầm đi đi, có lẽ cái này thích hợp với người hơn.

Phong Liệt lắc đầu bật cười nói.

Vừa nói, hắn liền đem một quyển sách nhỏ mà sư tôn Tử Long lưu lại đưa cho Diệp Trì. truyện copy từ

- Tạ sư huynh!

Diệp Trì ánh mắt sáng lên, nhận lấy sách, khẩn cấp lật nhìn.

Phong Liệt cười cười, đột nhiên, trong lòng hắn vừa động, đang nhớ lại bức tranh hàm chứa kiếm đạo chí cảnh mà U Nguyệt để cho người khác mang tới ỳnh.

703. Chương 809: Phong Liệt Diên Cuồng

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 809: Phong Liệt diên cuồng

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Kiểm đạo ý cảnh trong bức tranh kia cùng kiểm đạo mà sư tôn Tử Long rất là tương tự, nhưng lại huyền ảo hơn.

Nhưng vô luận như thế nào, đối với người không tu kiểm đạo như Phong Liệt mà nói, quyền trực kia chính là tồn tại vô ích, Diệp Trì trước mắt cũng là người của mình, bức tranh kia cũng có tác dụng không tệ đối với hắn, nói không chừng có thể khiến cho Diệp Trì trở thành một vị cường giả về kiểm đạo a. (.

Đối với người của mình, Phong Liệt chưa bao giờ hẹp hòi, sau khi nghĩ ngợi một chút, Phong Liệt liền đem cuộn tranh giao cho Diệp Trì.

...

Ban đêm, Phong Liệt sau khi đóng cửa biệt viện liền lặng lẽ thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ, thần không biết quỷ không hay rời khỏi Phi Long Thành.

Phía tây của Phi Long Thành, bên ngoài ba vạn dặm, một tòa thành lớn hùng vĩ trên không trung, đột nhiên mơ hồ hiện ra một đạo bóng người màu đen.

- Mười ngày, cũng đủ để ta đem uy lực của Thương Sinh Đại Ấn tăng lên một cấp bậc!

Hai đạo ánh mắt bén nhọn của người này chậm rãi nhìn xuống phía dưới, khe khẽ lóe lên một cái, lúc này triển khai tốc độ rơi xuống bên trong thành.

Không nghi ngờ chút nào, đạo nhân ảnh này chính là Phong Liệt.

Hắn tối nay rời khỏi Phi Long Thành, mục đích đúng là vì thu hoạch bản thân nguyên khí thiên hạ thần binh, tăng uy năng của Thương Sinh Đại Ấn lên.

Vốn là hắn tính toán đợi sau khi kết thúc hành trình tới Thiên Long lãnh thổ, sẽ bắt tay vào tiến hành chuyện này.

Nhưng vài chuyện tình ngoài ý liệu đã làm hắn không thể không thay đổi chú ý, thời gian của hắn lại trở nên cấp bách thêm lần nữa.

Chuyện thứ nhất chính là, Sở Huyền hung bạo bày ra thực lực cường hãn vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

Trong không gian tuyển bạt, Sở Huyền thế nhưng dễ dàng sử dụng một kích liền đem đạo cảnh của cường giả Long Biên Cảnh tế ra oanh giết tới mức không còn một mảnh vụn, đây cũng không phải là một hiện tượng tốt.

Phong Liệt mặc dù gần đây thực lực đại tăng, nhưng đối mặt một kích kinh thiên động địa kia, lại cũng không có mấy phần nắm chắc.

Cho nên, hắn khẩn cấp cần phải đề cao thực lực của mình!

Chuyện thứ hai chính là, trong mấy ngày tham gia Tuyển Bạt Đại Chiến này, phẩm cấp của Thương Sinh Đại Ấn thế nhưng thỉnh thoảng lại đề cao hơn chút ít, hơn nữa thời gian cũng rất ngắn.

Trải qua một phen quan sát nghiên cứu cẩn thận, Phong Liệt rốt cục phát hiện một hiện tượng làm hắn mừng như điên:

Nguyên lai, phàm là thần binh bị Thương Sinh Đại Ấn lưu lại ấn ký, mỗi một lần tăng phẩm cấp lên, cũng sẽ có một phần nhỏ nguyên lực từ trong không trung chảy vào bên trong Thương Sinh Đại Ấn, không nghĩ ngờ chút nào, đây tất nhiên là một diệu dụng khác của Thiên Binh Thần Phù!

Một phần nhỏ nguyên lực này có số lượng cũng không lớn, đối với bản thân thần binh không tạo được ảnh hưởng quá lớn, nhưng năm rộng tháng dài, tích tiểu thành đại, chỗ tốt đối với Thương Sinh Đại Ấn có thể nghĩ ra được!

Nói trắng ra là, Thiên Binh Thần Phù này quả thực chính là cơm phiếu lâu dài của Thương Sinh Đại Ấn a!

Cho nên, Phong Liệt khẩn cấp muốn đem diệu dụng này phát dương quang đại, nếu không chỉ cần trễ nãi mãi một khắc, cũng là một chuyện tình làm người ta tiếc hận a!

Giờ phút này, Phong Liệt đang đi tới một tòa thành lớn tên là Bái Nguyệt thành, thành này mặc dù không thể so sánh với Phi Long Thành, nhưng ở phía trên Long Huyết Đại Lục cũng được coi là một tòa thành lớn, so sánh với Tứ Phương Thành phải lớn hơn mấy lần.

Hôm nay Phong Liệt thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ hoàn toàn che dấu khí tức của bản thân, cũng không có cái gì ý định tốt lành gì, hẩn buông tinh thần lực mạnh mẽ ra, nhất thời bên trong phương viên trăm dặm hết thấy cũng thu hết vào mắt, toàn bộ khách điểm, cửa hàng cũng liếc qua là có thể thấy được ngay.

Mà trên không trung của Bái Nguyệt thành cũng không có ngăn chặn phi hành, điểm này cung cấp cho Phong Liệt một sự tiện lợi thật lớn.

Sau một khắc, hẩn triển khai tốc độ cực nhanh, thân hình chợt hiện ra trên bầu trời Phiêu Miểu Các!

Hẩn cũng không có ý định tiến vào Phiêu Miểu Các, đang ở trên bầu trời, hắc mang trong tay chợt lóe, một thiết cầu màu đen lớn chừng một quyền đầu hiện ra trong tay.

Cái thiết cầu màu đen này chính là Thương Sinh Đại Ấn biến hóa thành, Phong Liệt đi ra ngoài làm kẻ trộm, tự nhiên không dám để cho diện mục thật sự của Thương Sinh Đại Ấn tiết lộ ra bên ngoài, nếu không ngày sau tất nhiên sẽ trở thành chuột chạy qua đường.

Hẩn tâm ý vừa động, lập tức có ngàn vạn ký hiệu nhỏ bé mà mắt người không thể xem từ trong thiết cầu phát ra, vô thanh vô tức không dấu hiệu nào tiến vào Phiêu Miểu Các.

Cơ hồ đồng thời, nguyên khí của thiết cầu màu đen này đột nhiên tăng vọt, "Ong ong" rung động, nhưng rất nhanh, thiết cầu cũng bình tĩnh lại.

Phong Liệt cẩn thận ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy giờ phút này Thương Sinh Đại Ấn mặc dù không có đột phá chí bảo thượng phẩm, nhưng cũng có đề cao rất lớn.

- Hắc hắc! Không tệ không tệ! Mục tiêu kế tiếp, Nguyên Binh Thần Phù! nguồn (.)

Phong Liệt trong lòng mừng rỡ, đột nhiên thu hồi Thương Sinh Đại Ấn, không hề có kỳ một mảnh tiếng kinh hô trong Phiêu Miểu Các, thân hình chợt lóe liền biến mất không thấy.

- Di? Đây là . . . đây là xảy ra chuyện gì? Thanh Hỏa Diễm Dao này mới vừa rồi rõ ràng là huyền bảo ngũ phẩm, làm sao đột nhiên lại biến thành nhị phẩm?

- Gặp quỷ rồi! Ta vừa mới mua được linh bảo cực phẩm Sơn Hà Phiến, đột nhiên biến thành linh bảo thượng phẩm! Phiêu Miểu Các này cũng quá lừa bịp người a?

- Ai nha! Không tốt! Mới vừa rồi rất có thể là người có Thiên Binh Thần Phù kia đã chú ý tới Phiêu Miểu Các này!

- Thiên Binh Thần Phù? Người nói hứu nói vượn cái gì a? Các ngươi Phiêu Miểu Các muốn trốn tránh trách nhiệm, mau chóng hoàn lại long tinh cho ta!

- Vị khách quan này, đúng là có Thiên Binh Thần Phù . . .

- Không tệ! Nhị đại gia tam thúc của ta ngày hôm qua mới từ Phi Long Thành trở lại, nghe nói viễn cổ Thiên Binh Thần Phù đã xuất thế! Loại chuyện có thể làm phẩm cấp của thần binh hạ xuống này, cũng chỉ có binh khí Thiên Binh Thần Phù mới có thể làm ra a!

- Nói như vậy, cái tên hại dân hại nước đã đi tới Bái Nguyệt thành chúng ta? Cái thiên đao khôn kiếp này!

- Thiên Binh Thần Phù? Thứ tốt a! Hừ! Tên kia khẳng định còn chưa đi xa, mọi người đuổi theo a! Thần phù như thế, người nào nhận được thì sẽ là của người đó a!

”...”

Trong Phiêu Miểu Các tiếng kinh hô vang thành một mảnh, trong chớp mắt liền trở nên hỗn loạn, đồng thời cũng có không ít người đối Thiên Binh Thần Phù nổi lên lòng tham, cũng lập tức giải tán, liên tục không ngừng rời khỏi Phiêu Miểu Các.

Mà trong hậu viện Phiêu Miểu Các, cũng trước sau bay lên từng đạo thân ảnh với khí thế hùng hồn, ở trên không trung của Bái Nguyệt thành cổ động người khởi xướng tìm kiếm Thiên Binh Thần Phù kia.

Cơ hồ khi người trong Phiêu Miểu Các kịp phản ứng đồng thời, ở ngoài ba mươi dặm, một cửa hàng khổng lồ khác — Nguyên Binh Thần Phủ, cũng rạp khuôn theo Phiêu Miểu Các.

Sau đó chính là Vọng Nguyệt Lâu, Thần Binh Các, vân vân các cửa hàng lớn đều đồng thời gặp nạn.

704. Chương 810: Mục Thương Sinh!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 810: Mục Thương Sinh!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Kế tiếp, ở trong thời gian một khắc đồng hồ ngắn ngủn, đại diện lớn nhất trong Bái Nguyệt thành, tất cả ba mươi cửa hàng binh khí náo nhiệt nhất, đều bị Phong Liệt đánh chủ ý một lần, thần binh bị thần phù ấn ký lưu lại ước chừng phải nhiều hơn mấy vạn kiện.

Mà Thương Sinh Đại Ấn cũng rất là không chịu thua kém đột phá bình cảnh của chí bảo thượng phẩm, rốt cục tấn nhập hàng ngũ chí bảo cực phẩm!

Bất quá, kế tiếp trong Bái Nguyệt thành những cửa hàng khác vậy phần lớn nghe được tin tức, rất nhanh liền nghĩ ra biện pháp đối phó. Hơn nữa phần lớn những cửa hàng còn dư lại cũng là cửa nhỏ nhà nghèo, số lượng thần binh không nhiều lắm, Phong Liệt cũng không để ở trong mắt.

Hơn nữa làm cho Phong Liệt cảnh giác chính là, giờ phút này trên nầu trời của Bái Nguyệt thành đã bày ra thiên la địa võng, ước chừng mấy vạn tên cường giả Thần Thông Cảnh, Hóa Đan Cảnh tung hoành ngang dọc, đẳng đẳng sát khí tìm kiếm tung tích của hắn, thậm chí, ngay cả cường giả Long Biến Cảnh cũng xuất động không ít hơn ba mươi người.

Đối với đồ vật nghịch thiên như Thiên Binh Thần Phù, phạm là có người hiểu rõ, đoán chừng người nào cũng sẽ không thờ ơ, gặp phải cường giả Long Biến Cảnh thật sự cũng không kỳ quái.

Trong tình thế nghiêm trọng, Phong Liệt không chút lựa chọn thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ, trong nháy mắt biến mất, rời khỏi Bái Nguyệt thành rất xa.

Hắn xuất hiện lần nữa, đã đi tới một nơi ngoài hai vạn dặm, một thượng cổ đại thành khác không kém Bái Nguyệt thành là bao — Cổ Nguyên Thành!

Chỉ chốc lát sau, Cổ Nguyên Thành vốn dĩ yên lặng hồi lâu đột nhiên cũng xuất hiện một trận náo loạn, tiếng động lớn rầm rĩ rung trời, hàng vạn hàng nghìn tên cường giả ở trên không trung dò xét qua lại, sát khí nồng đậm phô thiên cái địa.

Mà Phong Liệt sau khi chiếm hết chỗ tốt, lại sớm chuồn mất.

Kế tiếp, Phong Liệt không ngừng thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ, theo thứ tự đánh chủ ý lên một vài thành trì có lịch sử lâu dài như Hạo Thiên Thành, Thánh Đế Thành, kỳ Xà Thành, Vô Song Thành.

Là vì suy nghĩ tới sự an toàn của mình, thời gian mà hắn lưu lại ở mỗi một thành trì cũng không nhiều hơn một khắc đồng hồ.

Ở bên trong vài thành trì này, thần binh bị Thương Sinh Đại Ấn lưu lại ấn ký ước chừng phải nhiều hơn mấy chục vạn kiện, thu được nguyên khí mệnh môn như biển, khiến cho Thương Sinh Đại Ấn ước chừng tăng lên tới chí bảo cực phẩm đỉnh phong.

Bất quá, làm Phong Liệt có chút thất vọng chính là, Thương Sinh Đại Ấn sau khi đạt tới chí bảo cực phẩm đỉnh phong thì tốc độ lên cấp liền chậm chạp hơn rất nhiều, hắn vừa liên tục đánh chủ ý lên vài tòa thành lớn, lại như cũ khiến cho đại ấn đột phá đến hàng ngũ thánh bảo.

Sắc trời hơi sáng lên, mặt trời dần dần hiện ra tại phía đông đại lục.

Một mảnh trùng điệp vô tận trong sơn mạch, có một ngọn núi đá trụi lủi, trên đỉnh núi có một gốc cây già quanh co sinh trưởng, lộ ra vẻ hoang vu, cô tịch vô cùng.

Đột nhiên, có một bóng đen không hiểu từ đâu hiện lên, đứng trên một tảng đá lớn nhô ra.

- Hô . . ., hoạt động suốt cả đêm, mệt mỏi quá a!

Phong Liệt khôi phục nguyên trạng, thở dài hô lên một câu, nhẹ nhàng vuốt vuốt mi tâm.

Trong một đêm này không ngừng thúc dục Thần Đồ bốn ba khắp nơi, tinh thần lực của hắn cơ hồ đã hao hết, hết sức mỗi mệt, sắc mặt cũng tiêu tụy đi không ít.

Hơn nữa, lúc hắn đang điên cuồng gây án, đã từng có rất nhiều lần bị cường giả Long Biên Cảnh ngăn chặn, trong lúc vội vã giao thủ cũng đã ăn một ít thiệt thòi, nguyên lực trong cơ thể cũng tiêu hao tới bảy tám phần.

Hắn lấy ra mấy viên thần đan có tác dụng tẩm bổ thần hồn cùng khôi phục nguyên lực nuốt vào trong bụng, khoanh chân ngồi dưới một cây đại thụ duy nhất ở đó, lặng lẽ khôi phục.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Mặt trời gay gắt mọc lên ở phía đông, kim mang vạn trượng chiếu khắp cả vùng đất, dần dần mang theo một ngày mới.

Ước chừng nửa ngày trời sau, Phong Liệt rốt cục mở hai mắt ra, tinh mang trong mắt bắn ra bốn phía, tinh thần lực cùng nguyên lực cũng khôi phục không ít. truyện cập nhật nhanh nhất tại [chấm](#)

Kế tiếp, hắn tâm ý vừa động, Thương Sinh Đại Ấn lớn chừng một quyền đầu lập tức hiện ra trong tay hắn.

Lúc này, Thương Sinh Đại Ấn đã là chí bảo cực phẩm đỉnh phong, tản ra quang huy kim sắc nhàn nhạt, thần dị vô cùng.

Ở dưới mặt ngoài mười hai trảo Thiên Long quần quanh ngọn núi to lớn hiểm trở này, hình thành từng mảnh băng tuyết, gió lốc, núi lửa, đất rung, độc chương, sóng ngầm, nước lũ, vân vân . . . vô số đồ án về thiên tai như ẩn như hiện, dày đặc lưu chuyển, thải quang lóe lên, linh động mười phần.

Đây chính là những biến hóa của mầm mống của Thương Sinh Kiếp không ngừng trưởng thành, cũng là Thương Sinh Kiếp đại đạo của Phong Liệt không ngừng tiến cảnh tạo nên.

Ngày sau theo đạo cảnh của Phong Liệt không ngừng hoàn thiện, uy lực của Ký Đạo Thần Binh cũng sẽ càng ngày càng mạnh, ý cảnh lộ ra cũng sẽ càng ngày càng hoàn mỹ.

Phong Liệt nhìn Thương Sinh Đại Ẩn trong tay, trên mặt hơi lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Thương Sinh Đại Ẩn này chưa đựng kỳ vọng rất lớn của hắn, hắn rất tin ngày sau thần binh này cuối cùng sẽ có một ngày trở thành vũ khí chứng minh cho việc mình đã trèo lên đỉnh cao của võ giả.

Đúng lúc này, đột nhiên, một thanh âm mừng rỡ vang lên trên đỉnh đầu hắn.

- Di? Sư tôn nói nơi này có một đồ vật vốn nên thuộc về ta a, không phải chính là cái này chứ?

- Người nào?

Con người của Phong Liệt co rụt lại, đại ẩn trong tay trong nháy mắt thu vào trong cơ thể, ánh mắt bén nhọn chột nhìn lên bầu trời.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn về phía trên bầu trời, chỉ thấy trên không trung cao ngàn trượng, một gã thiếu niên thân mặc bạch y thanh tú tung bay đón gió mà đứng, làm cho người ta có một cảm giác phiêu dật xuất trần.

Giờ phút này, thiếu niên kia đang dùng một đôi con ngươi thâm thúy có thần thẳng tắp nhìn chằm chằm vào chiếc áo đen mà Phong Liệt đang mặc trên người, ánh mắt khe khẽ lóe lên, như có điều suy nghĩ.

Làm cho Phong Liệt cảnh giác chính là, khí tức trên thân người này phiêu hốt không chừng, lúc mạnh lúc yếu, nguyên khí ngoài thân được hấp thụ không ngừng thế nhưng đều hóa thành từng đạo kiếm quang, hàm chứa kiếm ý huyền ảo mà cường đại.

Cao thủ kiếm đạo!

Trong lòng Phong Liệt trong nháy mắt xác định thân phận của người này, lạnh lẽ thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ bảo vệ toàn thân, sau đó bên ngoài thân thể cũng nổi lên một tầng kim mang của Tỏa Long Thai, lúc này mới cảm thấy ổn thỏa hơn chút ít.

- Người là người phương nào?

Phong Liệt quát hỏi.

Thiếu niên trên bầu trời bị câu hỏi của Phong Liệt cắt đứt suy nghĩ, tựa hồ có chút không vui, mày kiếm khẽ nhíu lại, ngữ khí vô cùng ngạo nghễ nói:

- Mục Thương Sinh.

- Mục Thương Sinh? A . . ., một cái tên thật là ngạo mạn!

Phong Liệt lạnh lùng cười một tiếng, hỏi:

- Người có chuyện gì sao?

- Bộ y phục trên người của người kia có duyên với ta, lưu lại nó, người có thể rời đi!

Mục Thương Sinh lạnh nhạt phân phó nói.

Ánh mắt của hắn không một lúc nào rời khỏi bộ áo đen mà Phong Liệt đang mặc trên người, đối với bản thân Phong Liệt chính là nhìn cũng không nhìn lấy một cái.

705. Chương 811: Mục Thương Sinh!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 811: Mục Thương Sinh!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Nga? Nếu ta không đồng ý thì sao?

Phong Liệt hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó sắc mặt không khỏi trở nên lạnh lẽo, tiểu tử này thể nhưng nhìn thấu sự bất phàm của Bản Nguyên Thần Đồ.

- Dù ngươi có nói không đồng ý cũng không sao, Bồn công tử tự mình tới lấy!

Sắc mặt của Mục Thương Sinh trở nên lạnh lẽo, ánh mắt rốt cục dời đi, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Phong Liệt một cái, phảng phất giống như đang nhìn một con kiến hôi nhỏ bé, lạnh lùng mà cao ngạo.

Dứt lời trong nháy mắt, "Oanh" một tiếng, một cỗ uy áp Chân Long hàng thế mệnh mông cuồn cuộn từ trên người hần dâng lên, hung hăng đánh về phía Phong Liệt.

- Cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ?

Con người của Phong Liệt co rụt lại, không khỏi âm thầm lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới trời đất bao la, mình ở nơi hoang sơn dã lĩnh này thể nhưng cũng có thể đụng với người mạnh như thế, cường giả Long Biển Cảnh từ lúc nào đã không đáng giá như vậy?

Không đúng, người này tựa hồ chính là vì chính mình mà đến!

Trong lòng Phong Liệt đột nhiên vừa động, đang nhớ lại câu tự nói kia của Mục Thương Sinh.

Giờ phút này không để cho hần suy nghĩ nhiều, Mục Thương Sinh đã xuất thủ.

Thật ra thì, cũng không thấy Mục Thương Sinh có động tác gì, nhưng lại đột nhiên làm cho Phong Liệt cảm nhận được một cỗ nguy cơ không hiểu từ đâu.

"Ông . . ."

Hư không khẽ rung lên.

Ngay sau đó, trên người Phong Liệt chợt vang lên một loạt những tiếng "Leng keng" giòn vang liên miên không dứt, tia lửa văng khắp nơi.

Trong lòng Phong Liệt trở nên căng thẳng, chỉ cảm thấy từng đạo kiếm mang rất nhỏ cứng cáp có lực không rõ xuất hiện từ đâu, như mưa rơi trút xuống người mình, mặc dù hần có Thần Đồ cùng Tỏa Long Thai đồng thời bảo vệ, nhưng vẫn như cũ cảm thấy đau vô cùng, không còn cách nào khác hần đành cấp tốc lui lại phía sau.

Sau khi lui lại phía sau tới hơn mười dặm, kiếm khí quanh người hần mới dần dần biến mất.

- Ủm? Quả nhiên là bảo vật!

Ánh mắt của Mục Thương Sinh giờ phút này cũng là sáng lên, hần lúc trước chẳng qua là đối với chiếc áo đen trên người Phong Liệt thử dò xét một chút mà thôi.

Kế tiếp, chỉ thấy hần gập hai ngón tay lại, tạo thành một kiếm quyết, đột nhiên chỉ về hướng Phong Liệt!

- Hư Vô Toái Tâm Kiếm!

"Ông . . ."

Hư không nhẹ nhàng vù vù một trận, nhưng lại không thấy chút kiếm khí nào.

Nhưng sắc mặt của Phong Liệt cũng chợt đại biến, giờ phút này hần chỉ cảm thấy một cỗ kiếm ý sắc bén vô cùng khóa chính mình lại, thể không thể đỡ!

Cơ hồ không chút do dự nào, trong nháy mắt Phong Liệt thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ, "Bá" một tiếng, biến mất không thấy đâu nữa.

Hần mặc dù cũng không e ngại Mục Thương Sinh, nhưng cũng không muốn vô duyên vô cớ động thủ cùng một vị cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ, cho nên hần không chút do dự lựa chọn sử dụng Viên Động Thiên Lý.

Mà trong nháy mắt khi hấn biến mất, trên hư không nơi mà hấn đứng lúc trước, bị một đạo kiếm khí kinh thiên không hiểu từ đâu xuất hiện chém thành hai nửa.

Ngay sau đó, chỉ nghe "Ừng ừng" một trận nổ sơn băng địa liệt, kiếm khí thất bại đem một tòa núi lớn ở phía dưới cao gần ngàn trượng chém thành hai nửa, ầm ầm sụp đổ, âm thanh chấn động vang tận trời cao.

Mục Thương Sinh ở trên không trung, kinh ngạc nhìn về nơi Phong Liệt biến mất, sau một khắc, vẻ bình tĩnh trên mặt đột nhiên hiện ra một vẻ kích động khó có thể ức chế, tiện đà điên cuồng cười lớn lên.

- Ha ha ha ha! Bản Nguyên Thần Đồ! Thế nhưng lại là Bản Nguyên Thần Đồ! Trăm vạn năm! Rốt cuộc tìm được người rồi! Ha ha ha ha!

Mục Thương Sinh cười dài thật lâu, sau đó tiếng cười đột nhiên ngừng lại, khóe miệng dần dần lộ ra một tia lãnh ý:

- Hừ! Ở trước mặt của Bồn công tử lại chơi thuận di, quả thực chính là múa rìu qua mắt thợ mà!

Dứt lời trong nháy mắt, thân hình của hấn thể nhưng cũng biến mất không thấy đâu nữa.

...

Ở ngoài vạn dặm, bên trên bầu trời của một viễn cổ sơn lâm, thân hình Phong Liệt đột nhiên hiện ra.

- Chết tiệt! Cái tên Mục Thương Sinh này rốt cuộc là xuất hiện từ đâu?

Sắc mặt của Phong Liệt trở nên âm trầm, thấp giọng mắng một câu, đồng thời hấn thúc dục Tỏa Long Thai, đem hư vô kiếm khí mà Mục Thương Sinh lưu lại ở trên người mình loại trừ.

Nhưng kế tiếp, không đợi hấn loại trừ kiếm khí sạch sẽ, đột nhiên, một bóng người mang theo khí thế hùng hồn hiện ra trên bầu trời, một bóng râm hình người hạ xuống trên người của hấn.

Phong Liệt cau mày nhìn lại, con người không khỏi co rụt lại.

- Mục Thương Sinh? Điều này sao có thể?

Hấn lúc trước đã thúc dục Thần Đồ vượt qua ước chừng phải hơn vạn dặm, người này nhanh như vậy đã đuổi tới kịp, chuyện này thật sự là khiến cho người ta khó có thể tin!

Đột nhiên, trong lòng Phong Liệt vừa động, không phải là trên người của tên Mục Thương Sinh này cũng có một bảo vật thuận di chứ?

- Tiểu tử, đem Bản Nguyên Thần Đồ lưu lại, nó không thuộc về ngươi!

Mục Thương Sinh cũng không để ý tới Phong Liệt đang kinh ngạc, từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng nói.

- Ủm? Ngươi cũng biết Bản Nguyên Thần Đồ?

Ánh mắt của Phong Liệt co rụt lại, không khỏi lại càng kinh ngạc hơn vạn phần.

Phẩm cấp của Bản Nguyên Thần Đồ vô cùng có khả năng còn cao hơn Tỏa Long Thai, nhưng Phong Liệt đã tìm đọc không ít thượng cổ điển tịch, nhưng cũng không tìm được chút ghi chép nào có liên quan tới Thần Đồ, không nghĩ tới hôm nay lại bị một người tuổi không lớn lắm gọi đúng tên.

- Hừ! Không thuộc về ta, không phải chính là thuộc về ngươi sao?

Phong Liệt cười lạnh nói.

- Coi như ngươi nói đúng! Bồn công tử mới là chủ nhân thiên kinh địa nghĩa của nó, ngươi chỉ là một tên phạm phu tục tử, còn chưa đủ để xứng với nó!

Mục Thương Sinh ngạo nghễ quát lạnh nói.

- Ngươi cho rằng ngươi gọi là Mục Thương Sinh, thì thật sự có thể bao trùm toàn bộ thương sinh sao? Nói khoác mà không biết ngưng!

Phong Liệt khinh thường cười một tiếng, nhưng ngay sau đó, hấn tâm ý vừa động, liền biến mất lần nữa.

Mục Thương Sinh thấy Phong Liệt bỏ chạy lần nữa, trên mặt ẩn hiện sự tức giận, hấn vội vàng thi triển thuật di, đuổi theo hư vô kiếm khí mà mình lưu lại ở trên người Phong Liệt.

Sau một khắc, Phong Liệt cùng Mục Thương Sinh hai người cơ hồ đồng thời hiện ra trên bầu trời của một tòa thành nhỏ của phạm nhân, bất quá chỉ cách xa nhau tới ngàn trượng.

Mục Thương Sinh không chút do dự liền muốn huy động kiếm khí chém giết Phong Liệt.

Phong Liệt cũng là cười cười không sợ hãi chút nào, căn bản không có ý tứ tiếp chiêu, lập tức biến mất lần nữa.

Kế tiếp, Mục Thương Sinh lại đột nhiên trợn tròn mắt, bởi vì hư vô kiếm khí mà hấn lưu lại trên người Phong Liệt đã hoàn toàn biến mất, hấn cũng không cảm thụ được hành tung của Phong Liệt nữa.

- Tiểu súc sinh chết tiệt! Cho dù ngươi lên trời xuống đất, Bồn công tử sớm muộn gì cũng sẽ bắt được ngươi, bầm thây vạn đoạn!

Sắc mặt của Mục Thương Sinh âm trầm như nước, lạnh lùng tự nói một câu, sau đó, thân hình đột nhiên biến mất.

Chỉ chốc lát sau, thân hình Phong Liệt hiện ra tại một vùng đất không có vật gì cả.

Hắn giương mắt quét một vòng trên không trung, biết Mục Thương Sinh thật sự đã rời đi, khóe miệng hơi lộ ra một tia cười lạnh.

706. Chương 812: Hấn Không Thích Hợp Với Người.

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 812: Hấn không thích hợp với người.

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Lúc trước hấn cũng không phải là bỏ chạy, mà chẳng qua là trở lại trong Long Ngục Không Gian tránh núp mà thôi, Thương Sinh Đại Án thu nhỏ lại đến tới mức chỉ bằng một phần vạn của hạt bụi, cho dù là Mục Thương Sinh là Long Biển Cảnh trung kỳ cũng không phát hiện được.

- Cũng không biết Mục Thương Sinh cùng Bản Nguyên Thần Đồ rốt cuộc có sự liên lạc gì với nhau, xem ra sau này phải cẩn thận với người này một chút rồi!

Ánh mắt của Phong Liệt khe khẽ lóe lên, trực giác nói cho hấn biết, Mục Thương Sinh hấn là có chút quan hệ cùng Bản Nguyên Thần Đồ.

Bất quá, vô luận là như thế nào, Phong Liệt cũng không thể chấp tay dâng lên Thần Đồ được.

Mặc dù tên kia là cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ, nhưng hôm nay Phong Liệt thật sự là không hề để hấn vào trong mắt.

Vô luận là Cửu U Vương hay là Tịch Diệt phân thân, hôm nay cũng đã đạt đến cảnh giới Long Biển Cảnh đỉnh phong, nếu muốn thu thập một gã cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ còn không phải là một bữa ăn sáng hay sao?

Thậm chí ngay cả bản thể của Phong Liệt nếu là liều mạng đánh cược một lần thì ai thắng ai thua còn chưa nói rõ được a!

Bất quá, duy nhất có chút phiền phức chính là Mục Thương Sinh thế nhưng cũng biết thuật di, có thể đánh bại dễ dàng, nhưng chém giết thì có thể sẽ gặp khó khăn một chút.

Giờ khắc này, mặt trời đã khe khẽ ngã về phía tây, Phong Liệt cũng không có ý định làm kẻ trộm giữa ban ngày, vừa lúc, hắn còn có một chuyện tình khác muốn làm, đó chính là thu thập thiên địa nguyên khí ở bốn phía.

Ban đầu, hắn sở dĩ đem Long Ngục luyện vào bên trong Thương Sinh Đại Ấn, chính là vì để cho Long Ngục dự trữ nguyên khí cho Thương Sinh Đại Ấn, chuẩn bị cho những khi chiến đấu cần tới.

Một khi trong Long Ngục có đầy đủ nguyên khí, cho dù là đối chiến với cao thủ Long Biến Cảnh hậu kỳ, Phong Liệt hiện tại cũng là không hề sợ hãi.

Kế tiếp, thân hình Phong Liệt chớp động, đi tới một chỗ ít ai lui tới trên đỉnh của một ngọn núi lớn, sau đó khoanh chân ngồi xuống.

- Minh Dạ Hàng Lâm!

"Ông . . ."

Một trận chấn động nhẹ phát ra, một màn đêm đen nhánh từ trên người Phong Liệt nổi lên, cấp tốc khuếch tán ra ngoài bốn phương tám hướng.

Ngàn trượng, vạn trượng, mười vạn trượng, trăm dặm, ba trăm dặm, năm trăm dặm . . .

Nếu như bản thân Phong Liệt chỉ dựa vào tu vi Hóa Đan Cảnh Bát Trọng Thiên, nhiều nhất chỉ có thể điều động thiên địa nguyên khí bên trong phương viên hơn mười dặm.

Mà một khi hắn tế ra đạo cảnh, tấm màn đêm đen nhánh này lại phẳng phất dường như sẽ khuếch tán ra ngoài vĩnh viễn không dừng lại.

Nơi mà màn đêm đi qua, toàn bộ nguyên khí trong thiên địa đều được chuyển hóa thành nguyên lực cùng loại với Long nguyên lực độc nhất vô nhị bên trong đan điền của Phong Liệt.

Sau đó, những nguyên lực này cũng đều như sóng triều mãnh liệt tiến vào trong cơ thể Phong Liệt, nhanh chóng tiến vào Thương Sinh Đại Ấn ở bên trong cơ thể Phong Liệt, cuối cùng chảy vào Long Ngục Không Gian.

Theo thời gian trôi qua, quanh người Phong Liệt dần dần hiện ra vô số nguyên lực tạo thành một vòng nước xoay khổng lồ, điên cuồng cắn nuốt nguyên lực từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Giờ khắc này, nếu là có người khác nhích tới gần phương viên vạn trượng, trong nháy mắt tuyệt đối sẽ bị ám thuộc tính Long nguyên lực tinh thuần mà nồng đậm khiến cho người đó hóa thành tro bụi.

Những nguyên lực này sau khi tiến vào Thương Sinh Đại Ấn, lập tức bị chuyển hóa thành nguyên khí, cuối cùng toàn bộ đều chảy vào Long Ngục Không Gian.

Một canh giờ sau, Long Ngục Không Gian vốn là hoang vu thê lương không có chút nguyên khí nào, nguyên khí trở nên sung túc hơn nhiều, cơ hồ chênh lệch không nhiều với nguyên khí ở ngoại giới.

Song, lúc này chỉ là mới bắt đầu.

Theo nguyên khí liên tục không ngừng tràn vào, trong Long Ngục Không Gian bắt đầu dần dần trở nên ươn ướt hơn, nguyên khí nồng đậm thậm chí đã có khuynh hướng hóa thành chất dịch.

Không biết qua bao lâu, trên mặt đất bên trong Long Ngục dần dần xuất hiện một chỗ lõm nhỏ chừng ba thước vuông có đầy nước, nguyên khí bay lên, linh vụ lượn lờ.

Trong lòng Phong Liệt không khỏi vui sướng một trận, trong chỗ lõm nhỏ đầy nước này có ẩn chứa nguyên khí, đủ để chống đỡ được mấy ức long tinh!

Đột nhiên, dọc theo Long Ngục Không Gian vang lên một trận những tiếng âm vang rất nhỏ.

Phong Liệt đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc:

- Di? Long Ngục thể nhưng lại có thể phình to ra?

Giờ khắc này, Phong Liệt vui mừng phát hiện, Long Ngục Không Gian vốn dĩ chỉ có phương viên ước chừng hơn mười dặm, thế nhưng lại đang chậm rãi khuếch trương lên.

Chỉ thấy dọc theo không gian sương mù hỗn độn dày đặc, phẳng phất giống như bị gió nhẹ thổi tan, từ từ lộ ra từng mảng đất đai loang lổ mà nguyên thủy, chậm rãi hướng về chỗ sâu bên trong dọc theo người.

Tốc độ này thật chậm, nhưng cũng khiến cho Phong Liệt tràn ngập sự mong đợi!

- Thật tốt quá! Nguyên lai không gian này thật sự có thể trưởng thành!

Tinh thần của Phong Liệt không khỏi mừng như điên, vẻ mặt trở nên kích động.

Cho tới nay, bởi vì Long Ngục Không Gian quá mức nhỏ hẹp, cũng chỉ có thể làm hẩn cho rằng nơi này chỉ là một nơi dừng để tạm tránh phong ba bão táp mà thôi.

Nhưng nếu là không gian này có thể trưởng thành trở thành một Tiểu Thế Giới có lãnh thổ lớn, nguyên khí đầy đủ thì tác dụng của nó sẽ hơn nhiều so với trước kia a.

Ít nhất, ngày sau chính mình một khi chọc tới địch nhân cường đại hoặc là gặp thiên hạ đại biến, đã không còn ở lại Long Huyết Đại Lục được nữa, chính mình dẫn theo một đám lão bà cùng thuộc hạ núp ở trong không gian này trốn tới hơn mấy trăm ngàn năm cũng không phải là chuyện khó.

Nghĩ tới điểm này, Phong Liệt càng cố gắng hấp thu thiên địa nguyên khí hơn, quả thực đạt đến trình độ không chút kiêng kỵ, làm cho người ta thấy được sẽ cảm thấy giận sôi.

Giờ phút này, toàn bộ ngọn núi lớn hiểm trở chỗ Phong Liệt dừng chân cùng với núi rừng bát ngát trong vòng ngàn dặm nơi đây, tất cả đều bị một màn đêm đen nhánh bao phủ, nguyên khí vô cùng vô tận mãnh liệt hướng về phía trung ương.

Mà ở ngoài tấm màn đêm này, lại có ngàn vạn hung thú, Long Thú bỏ chạy thực mạng ra xa khỏi ngọn núi lớn này, tránh màn đêm như tránh ác ma vậy, tiếng hô hoảng sợ của những con thú liên tiếp vang lên, vang thành một mảnh.

Một khi có dã thú chạy trốn chậm rơi vào bên trong tấm màn đêm kia, chỉ trong chốc lát sẽ bị hút đi nguyên khí toàn thân, cho dù là một vài Long Thú cấp ba, cấp bốn cường đại đều không chịu đựng được một thời ba khắc, không khỏi sợ hãi chạy trốn.

- Thiên a! Đây là thú triều sao? Không đúng! Sâu trong Thiên Khuyết Sơn Mạch rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Mau nhìn đi! Tấm màn đêm kia! Không phải là Mạt Thế Hàng Lâm sao? Chúng ta cũng mau chạy đi a!

- Không phải là Thần Vật xuất thế sao? Cầu phú quý trong nguy hiểm, lão tử liều mạng!

”...”

Ở trong ngọn núi lớn này, vẫn tồn tại một vài võ giả nhân loại tiến vào trong núi đi săn, hái thuốc, tìm kiếm cơ duyên cùng với một vài gia tộc, thôn xóm đang ở ẩn.

707. Chương 813: Hẩn Không Thích Hợp Với Người.(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 813: Hẩn không thích hợp với người.(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mọi người thấy một tấm màn đen kinh khủng kia bao phủ toàn bộ thiên địa, sắc mặt cũng nhanh chóng kinh biến, không hiểu ra sao, phần lớn mọi người đều trốn ra bên ngoài ngọn núi lớn.

Bất quá, cũng có không ít người tài ật lớn, cho rằng là có Thần Vật xuất thế nên quyết định xông vào trong màn đêm tìm kiếm cơ duyên, kết quả, bọn người kia cũng không thể đi ra ngoài nữa.

Phong Liệt cũng là mặc kệ chết sống của người khác, giờ phút này hắn đang đắm chìm thật sâu trong sự vui sướng khổng lồ từ xưa đến nay, không cách nào tự kiềm chế.

Không sai, giờ phút này Long Ngục Không Gian đã khuếch trương so với từ xưa đến nay tựa hồ cũng không khác nhau quá lớn, một loại cảm giác thành tựu khổng lồ tự nhiên nảy sinh.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đường kính bên trong Long Ngục Không Gian dần dần tăng đến hai mươi dặm, hai mươi lăm dặm, ba mươi dặm, . . . , năm mươi dặm. nguồn (.)

Làm cho Phong Liệt kinh ngạc chính là, khi đường kính của Long Ngục khuếch trương tăng đến năm mươi dặm, đột nhiên ngừng lại.

- Ừm?

Phong Liệt giương mắt lên, trong mắt lộ ra một tia cổ quái.

Lúc này, hắn rõ ràng phát hiện, màn đêm mà chính mình phóng thích ra ngoài sau khi đã bao phủ phương viên ba nghìn dặm phẳng phất đã đạt đến cực hạn, không khuếch trương thêm chút nào nữa.

Mà Long Ngục Không Gian sở dĩ ngưng khuếch trương, chính là bởi vì nguyên khí trong phương viên ba ngàn dặm cũng đều bị hấp thu không còn chút nào, tạm thời không có nguyên khí phát sinh nữa.

Sau khi trầm ngâm trong chốc lát, Phong Liệt cũng chỉ có thể quy tội cho cảnh giới tu vi của mình có hạn, màn đêm trải dài ba nghìn dặm đã là cực hạn của mình.

Kế tiếp, tâm thần của hắn tiến vào Long Ngục Không Gian, cẩn thận dò xét một phen, chỉ thấy diện tích đất bên trong Long Ngục so với ban đầu ước chừng tăng thêm không chỉ gấp mười lần, kết quả này làm cho Phong Liệt rất là hài lòng.

Hơn nữa, lúc này trình độ nồng đậm của nguyên khí bên trong Long Ngục Không Gian có thể làm cho người ta giận sôi, dù sao Phong Liệt là đem nguyên khí ở phương viên ba nghìn dặm của ngoại giới nén trong không gian nhỏ hẹp với phương viên năm mươi dặm, nguyên khí linh dịch tạo thành từng chỗ lồi nhỏ đầy nước ở mọi chỗ trên khắp cả vùng đất tùy ý có thể thấy được.

Nguyên khí đầy đủ như thế, cũng làm cho lòng tin của Phong Liệt với hành trình tới Thiên Long lãnh thổ tăng vọt.

- Hắc hắc, dùng những nguyên khí này để duy trì thương sinh đại kiếp, không biết có thể sinh ra uy hiếp đối với cường giả Long Biển Cảnh hậu kỳ hay không!

Phong Liệt hài lòng cười cười, trong lòng hơi có mấy phần mong đợi.

Chỉ chốc lát sau, hắn tâm ý vừa động, màn đêm ngàn dặm chung quanh nhất thời biến mất, lộ ra bầu trời đêm màu xanh đậm cùng một vầng trăng sáng ở phía trên.

Quanh người gió đêm gào thét, áo đen bay phấp phới.

Phong Liệt đứng dậy, tính toán thời gian một chút, lại giật mình phát hiện, chính mình thế nhưng ở chỗ này bất tri bất giác đã qua bảy ngày bảy đêm rồi, cách hành trình tới Thiên Long lãnh thổ còn chưa tới ba ngày.

- Thời gian không còn nhiều lắm, việc cấp bách hiện tại vẫn là mau chóng đem Thương Sinh Đại Ấn tăng lên tới cấp bậc thánh bảo a! Mục tiêu kế tiếp — Thánh Cốt Thành!

Sau khi hơi trầm ngâm trong chốc lát, Phong Liệt lập tức quyết định chủ ý của mình.

Sau một khắc, hắn tâm ý vừa động, thân hình đột nhiên biến mất . . .

...

Mấy ngày gần đây, phong ba Tuyền Bạt Đại Chiến của Phi Long Thành còn chưa bình phục, rồi lại xuất hiện một vài sự kiện liên quan tới một số vật khiến ọi người phải động tâm lan truyền trên đại lục, trong đó khiến cho người ta chú ý nhất chính là Thiên Binh Thần Phù lại hiện thế lần nữa, cơ hồ làm cho toàn bộ đại lục đều có khuynh hướng sôi trào.

- Uy! Nghe nói người có Thiên Binh Thần Phù vừa xuất thủ! Liên tiếp càn quét ba mươi hai tòa thành lớn, số cửa hàng gặp nạn đạt tới hơn hơn ngàn nhà a!

- Đúng a! Người này thật sự quá điên cuồng!

- Nghe nói rất nhiều tòa thành lớn cơ hồ đều đồng thời gặp nạn, theo tốc độ lần này của người kia xem ra, vô cùng có khả năng là cường giả Long Biển Cảnh hậu kỳ a!

- Cũng đúng! Nếu như thực lực không đủ mà nói, chỉ sợ Thần Phù đã sớm đổi chủ! Nghe nói hiện tại các đại giáo phái đã xuất động trên trăm tên cường giả Long Biển Cảnh, nhưng kết quả ngay cả bóng dáng của người ta cũng không tìm được.

- Ai! Thiên Binh Thần Phù rơi vào trong tay cường giả bậc này, ta và người cũng đừng suy nghĩ tới a! Nghe nói Thiên Khuyết Sơn ở phía tây đại lục xuất hiện bảo vật kinh thế, dị tượng bao trùm phương viên ba nghìn dặm, bảo vật này có thể có được phẩm cấp gì a! truyện copy từ

- Ngừng! Cái gì bảo vật a? Ta xem là tà vật mới đúng! Nghe nói kia dị tượng kia trực tiếp cắn nuốt ngàn vạn Long Thú trên Thiên Khuyết Sơn, ngay cả mấy người của những gia tộc ở ẩn cũng gặp tai ương a.

- Loạn giống hiện thế, đại kiếp buông xuống a!

”...”

Hoàng Thành, trong Phi Long Trai.

Tiểu ma nữ Băng Ly cùng Mộc Thiên Tình ngồi ở tầng cao nhất bên trong một căn phòng riêng, một bên nghe tiếng nghị luận của tửu khách chung quanh, một bên thưởng thức cao lương mỹ vị.

Gian phòng này ngăn cách ánh mắt thèm khát của một đám nam nhân đối với sắc đẹp của hai nàng ở phía ngoài, cũng làm cho hai nàng an tĩnh hơn không ít.

- Đại sư tỷ, Thiên Binh Thần Phù kia thật thần kỳ như vậy sao?

Tiểu ma nữ dùng chiếc đũa gấp một miếng thịt cá tươi ngon, nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, nuốt một miếng, tựa hồ rất mê mồi.

- Hẳn là không phải giả a.

Mộc Thiên Tình ưu nhã uống một hớp trà thơm, nhẹ giọng nói.

- Vậy . . . chúng ta đi tìm người có Thiên Binh Thần Phù đi a, nói không chừng có thể đem Thần Phù kia lấy ra vui đùa một chút đó! Có được hay không vậy?

Đôi mắt đẹp của Tiểu ma nữ sáng ngời, hét lên.

- Ăn cá của người đi! Chúng ta ngày mai sẽ tiến vào Thiên Long vực, làm sao có thời giờ đi để ý tới những thứ này?

Mộc Thiên Tình nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Tiểu ma nữ một cái, có chút bất đắc dĩ nói.

- A.

Tiểu ma nữ hậm hực đáp một tiếng, khe khẽ nhú mày nhìn về phía hai phần Tuyết Long Ngư, lầm bầm nói:

- Đại sư tỷ, tay nghề của đầu bếp ở Phi Long Trai này lúc nào trở nên kém cỏi như vậy, Cửu Dực Tuyết Long Ngư hôm nay thật sự quá khó ăn.

Mộc Thiên Tình nhìn Tiểu ma nữ một chút, khẽ mỉm cười, ranh mãnh nói:

- Người hẳn là phải để cho Phong Liệt mời khách, nói không chừng mùi vị sẽ quay trở lại a.

- Di? Thật sự có khả năng đó a!

Ánh mắt của Tiểu ma nữ chợt sáng lên, không chú ý tới ý ranh mãnh trên mặt Mộc Thiên Tình chút nào, phối hợp nói:

- Bất quá, Phong Liệt tên kia gần đây bề quan không ra, muốn gặp hắn cũng khó khăn a! Hừ hừ! Phong Liệt chết tiệt, lần sau gặp mặt, bổn tiểu thư nhất định phải hung hăng làm thịt người một bữa!

Mộc Thiên Tình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giờ phút này đang hưng phấn Tiểu ma nữ, trong đôi mắt đẹp mơ hồ hiện lên một tia lo lắng, sau khi do dự một chút, nàng đột nhiên mở miệng nói:

- A Ly, Phong Liệt hắn — không thích hợp với người.

- A?

708. Chương 814: Hợp Tác!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 814: Hợp tác!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Tiểu ma nữ không khỏi sửng sốt, đôi mắt to nháy nháy hai cái, kinh ngạc nói:

- Đại sư tỷ, người đang nói cái gì vậy?

- Ta là nói, Phong Liệt không thích hợp với người.

- A! Đại sư tỷ, người suy nghĩ lung tung cái gì vậy! Người ta còn nhỏ nha.

Tiểu ma nữ duyên dáng gọi to một tiếng, gương mặt thoáng chốc trở nên đỏ ửng, không vui nói.

Mộc Thiên Tình không tiếp tục dây dưa tới vấn đề này, nhẹ giọng, phối hợp nói:

- Phong Liệt mặc dù rất ưu tú, nhưng lại là người lại máu lạnh ích kỷ, xem nhân mạng như cỏ rác, là một kẻ có tâm tính tà đạo không hơn không kém. Hơn nữa, hắn cùng với nhiều nữ nhân có quan hệ dây dưa không rõ, sư tỷ không hy vọng người dây dưa quá sâu với hắn, sau này vẫn là tận lực cách xa hắn một chút a, đây cũng là ý tứ của Lê gia gia.

- Cái gì? Là ý tứ của gia gia sao?

Tiểu ma nữ cúi đầu, phảng phất giống như cô bé làm chuyện sai lầm bị bắt, nhưng một thoáng sau, nàng lại ngượng ngùng thấp giọng phản bác:

- Sư tỷ, Phong Liệt hắn . . . hắn cũng không phải là người bất kham như người nói a? Hắn mặc dù không phải là người tốt, nhưng đối với ta vẫn là rất tốt. Nữ nhân của hắn có tới mấy người, nhưng nam nhân tam thê tứ thiếp không phải là chuyện rất bình thường sao? Hơn nữa . . . hơn nữa người ta so sánh với những nữ nhân kia cũng không kém hơn bao nhiêu a?

- Nhưng người còn nhỏ!

- Người ta nơi nào thì còn nhỏ chứ? So sánh với người còn lớn hơn đó!

Tiểu ma nữ ngẩng đầu lên, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, tức giận nói.

- Ách . . .

Mộc Thiên Tình nhìn đôi ngọc tho to lớn trước ngực của Tiểu ma nữ, nhìn nhìn lại của mình, không khỏi há hốc mồm, trong lòng quả thực có cảm giác xúc động muốn học mẫu.

Một lúc lâu sau, nàng khẽ lắc đầu, bắt đầu nói:

- Tốt lắm, không nói cái này nữa, ăn cá của người đi.

- Di! Đó là Phong Liệt!

Tiểu ma nữ đột nhiên đứng ở bên cạnh cửa sổ, hướng về phía một gã thiếu niên áo đen đang đi trên đường cái khoan khoái hô to nói:

- Phong Liệt! Mau lên đây mời bốn tiểu thư ăn cơm! Nếu không tự gánh lấy hậu quả!

Ở đầu đường, Phong Liệt vừa mới từ ngoài thành trở về nghe được tiếng hô của Tiểu ma nữ, không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười, hắn vốn đang tính toán che dấu một chút, nhưng hôm nay lại như thế nào cũng không che dấu được.

Quả nhiên, vô số người đi đường đang lui tới chung quanh cùng với vô số nam nam nữ nữ ở trong các tửu quán, trà lâu, kỹ viện trên mặt đường cơ hồ đều đồng loạt vươn đầu ra nhìn, hai mắt sáng lên quét mắt nhìn về phía đường cái, cuối cùng mau chóng đem ánh mắt đặt lên trên người Phong Liệt, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hưng phấn, tò mò, cùng sự sùng kính.

- Ở đâu ở đâu! Phong Liệt ở nơi nào?

- Nha! Thật sự là Phong Liệt nha! Hảo hảo đẹp trai nga!

- Phong công tử! Tới Di Hồng Lâu của chúng ta ngồi một chút a! Tiểu muội miễn phí chiêu đãi người! Sẽ khiến cho người dục tiên dục tử, vui đến quên cả trời đất!

- Ngừng! Miễn phí thì như thế nào? Không thấy được Phong Liệt cùng Mộng Yểm Ma Nữ đã có ước hẹn sao? Người ta như vậy mới gọi trai tài gái sắc, ông trời tác hợp a!

- Đi đi đi! Người biết cái gì! Mộng Yểm Ma Nữ kia vừa nhìn thì chính là một người non nớt, nếu bàn về công phu trên giường so với bốn cô nương, chỉ sợ phải kém tới mười tám con phố nha, thúc ngựa cũng khó có thể đạt được a! Nói không chừng Phong công tử lại yêu thích cái miệng này của bốn cô nương a!

- Ta nôn . . .

”...”

Phong Liệt đau răng nhếch nhếch miệng, cũng là không dám để ý tới một vài thiếu nữ xuân tình đang hô to gọi nhỏ trong thanh lâu bên cạnh, vội vàng cất bước đi tới đại môn của Phi Long Trai.

Mà trên lầu mặt của Tiểu ma nữ cũng là tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào những cô gái mặc những bộ quần áo hấp dẫn trên lầu của thanh lâu đối diện kia, bộ ngực phập phồng kịch liệt mấy cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trắng đỏ biến ảo một trận, nếu không phải Mộc Thiên Tình ngăn cản, chỉ sợ nàng cũng sẽ không nhịn được bay đến trong thanh lâu đối diện đại khai sát giới một phen. truyện copy từ

Chỉ trong chớp lát, Phong Liệt liền hiện ra trước mặt nhị nữ, bất quá, Tiểu ma nữ cũng là không còn vẻ hưng phấn lúc trước nữa, vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên hằm hừ liếc xéo Phong Liệt.

- Ủm? Sao thế A Ly? Ai khi dễ người, ta giúp người dạy dỗ hắn!

Phong Liệt hơi sững sờ, khẽ cười nói.

- Hừ! Phong Liệt chết tiệt, người đi nhầm cửa rồi thì phải? Ta xem ra người hắn là đến trên lầu đối diện tìm những tỷ tỷ muội muội kia của người đi!

Tiểu ma nữ hừ nhẹ nói.

- Ách.

Phong Liệt sắc mặt hơi chậm lại, nhưng ngay sau đó không khỏi cảm thấy buồn cười, cũng không dám trả lời những lời này, phối hợp ngồi xuống, cầm lấy một chén trà rót vào trong miệng.

Liên tiếp điên cuồng bốn ba mươi ngày, Phong Liệt mặc dù thu hoạch được rất nhiều, nhưng cũng có chút mệt, nước trà của Phi Long Trai này đều có hiệu quả tĩnh tâm ngưng thần, có thể nói là lựa chọn tốt nhất để nghỉ ngơi.

- Phong Liệt! Đó . . . đó là của ta!

Tiểu ma nữ ngẩn ngơ, chỉ vào chén trà trong tay Phong Liệt duyên dáng gọi to nói.

- Một chén nước trà mà thôi, hẹp hòi như vậy để làm chi? Ta cũng không ghét bỏ nước miếng của người có được hay không.

Phong Liệt cũng sờ một chút, lơ đãng cười nói.

- Người . . ., hừ, chán ghét!

Tiểu ma nữ yêu kiều hừ một tiếng, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại không có chút ý tứ sinh khí nào, hai đầu lông mày còn mơ hồ có chút mừng rỡ.

Đôi mắt đẹp của Mộc Thiên Tình quét mắt liếc nhìn đôi cậu nam nữ này, trong miệng nhẹ nhàng thở dài, có chút bất đắc dĩ.

Người ta một người nguyện đánh một người nguyện chịu đựng, ý kiến của nàng chính là dư thừa.

Đối mặt với một bàn cao lương mỹ vị có tác dụng bổ dưỡng nguyên khí, Phong Liệt tự nhiên sẽ không khách khí, lập tức giống như lang thôn hổ yết, liên tục ăn không ngừng.

- Wey wey Wey! Người . . . người là quỷ chết đói đầu thai a! Chừa cho ta một chút có được hay không?

Tiểu ma nữ khuôn mặt nhỏ nhắn quỳnh lên, tựa hồ cũng bị gợi lên cơn thèm ăn, cầm lấy chiếc đĩa gia nhập vào đại quân tranh đoạt.

Mộc Thiên Tình nhìn hai người không có chút hình tượng nào, không khỏi cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nàng chờ một chút, đột nhiên mở miệng nói:

- Phong Liệt, năm tên đệ tử Thiên Diễm Môn tham dự Tuyển Bạt Đại Chiến kia, cũng là thân truyền đệ tử của môn chủ Thiên Diễm Môn, trong đó có hai người chết dưới tay người cùng A Ly, nghe nói môn chủ Thiên Diễm Môn khí lượng hẹp hòi, chỉ sợ hắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

- Nga?

Phong Liệt trong lòng hơi động một chút, gật đầu nói:

- Đa tạ người đã nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.

- Hừ! Sợ cái gì? Bọn họ nếu dám làm loạn, ta liền bảo gia gia dạy dỗ bọn họ! Có thể dạy ra đệ tử như vậy, xem ra môn chủ của Thiên Diễm Môn nhất định cũng không phải là người tốt gì!

Tiểu ma nữ khinh thường nói, xem ra nàng hoàn toàn cảm hận Thiên Diễm Môn.

Đúng lúc ấy thì, đột nhiên, ở bên ngoài ghé lô vang lên một trận hỗn loạn rất nhỏ.

709. Chương 815: Âm Vân Mãnh Liệt

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 815: Âm Vân mãnh liệt

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Ba người Phong Liệt đều là cao thủ tai mắt tinh nhanh, rất nhanh liền nghe được một tiếng bước chân vững vàng đi tới bên ngoài ghế lô.

- Ba vị, ta có thể vào không?

Một thanh âm của nam nhân bình thản trong sáng vang lên ở cửa.

Mộc Thiên Tình cùng Tiểu ma nữ nhất thời cũng hai mặt nhìn nhau, trên mặt đồng thời lộ ra một tia kinh ngạc.

- Mời vào!

Sắc mặt của Phong Liệt cũng là bất động, lạnh nhạt nói.

Cửa phòng mở ra, một gã thiếu niên cao gầy anh tuấn đến mức có thể nói là hoàn mỹ hiện ra trước mắt ba người, dĩ nhiên lại là Thủy Vô Khuyết một thân ngân y, khoác áo choàng màu bạc.

Phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, phong độ nhẹ nhàng, . . ., hết thấy từ ngữ tốt đẹp đều có thể sử dụng ở trên người thiếu niên này cũng không phải là nói quá chút nào, ngược lại lại có chút không đủ để miêu tả về hắn, đây là một thiếu niên anh tuấn đến mức ngay cả nữ nhân cũng đều cảm thấy tự ti mặc cảm.

Thủy Vô Khuyết sau khi đi vào, thấy Phong Liệt cùng Tiểu ma nữ đang ăn tới mức miệng đầy ngập thức ăn, quần áo thì dính dầu mỡ, hơi há hốc mồm một chút, nhưng ngay sau đó hắn tiêu sái cười một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Nhị vị thật là hăng hái a, tại hạ không quấy rầy tới nhị vị chứ?

- Ngồi đi.

Phong Liệt để đĩa xuống, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Thủy Vô Khuyết một cái, bình tĩnh nói:

- Có chuyện gì sao?

Lại nói, hắn cùng với Thủy Vô Khuyết giao thiệp cũng đã được bốn năm năm, hai người đều là tuyệt đỉnh thiên tài trong số thể hệ trẻ trên đại lục, đạt được sự ngưỡng mộ cùng sùng kính của vô số người, quả thực chính là tiêu chuẩn cùng thần tượng của thể hệ trẻ trên đại lục.

Chỉ bất quá, Thủy Vô Khuyết kể từ khi xuất đạo tới nay, vẫn luôn là bị Phong Liệt vững vàng đứng bên trên, chưa từng vượt qua hắn một lần.

Hai người mặc dù không có thâm cừu đại oán gì, nhưng người trẻ tuổi luôn có lòng tranh cường háo thắng cũng là khó tránh khỏi.

Cho nên, hai người mặc dù không tính là kẻ địch lớn, nhưng cũng tuyệt đối không thể nói là bằng hữu.

Lúc này, đối với mục đích đến đây của Thủy Vô Khuyết, Phong Liệt cũng không đoán ra được chút nào.

Con người lạnh nhạt lại thâm thúy của Thủy Vô Khuyết không né tránh ánh mắt của Phong Liệt chút nào, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói:

- Phong Liệt, nói vậy ngươi hẳn là đã biết, thân phận của mấy tên đệ tử Thiên Diễm Môn bị chúng ta giết chết a?

- Không sai.

Phong Liệt gật đầu.

- Vậy ngươi có biết lão Đại cùng lão Nhị của Thiên Diễm Thất Kiệt đã đi tới Hoàng Thành hay không?

Thủy Vô Khuyết nói.

- Nga? Lão Đại cùng lão Nhị của Thiên Diễm Thất Kiệt?

Phong Liệt ánh mắt hơi động một chút.

- Xem ra người còn không biết, lão Đại cùng lão Nhị của Thiên Diễm Thất Kiệt vô cùng có khả năng tham dự Thiên Long Vực thí luyện, hơn nữa . . .

Thủy Vô Khuyết dừng lại một chút, ánh mắt khe khẽ nheo lại, thâm trầm nói:

- Tu vi của hai người này đều trên Long Biển Cảnh trung kỳ!

- Nga?

Phong Liệt trên mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng thì không khỏi trở nên căng thẳng.

Hắn cũng không nghi ngờ gì về tính chân thực trong lời nói của Thủy Vô Khuyết, bởi vì ... chuyện này nếu nói dối cũng không có ý nghĩa gì, nếu thật sự là như thế thì hai vị cường giả có tu vi trên Long Biển Cảnh trung kỳ, đối với hắn mà nói đích xác là một sự uy hiếp rất lớn.

Ánh mắt của hắn khe khẽ lóe lên, trong lòng đối với ý đồ tới đây của Thủy Vô Khuyết cũng mơ hồ hiểu được vài phần.

- Vậy ý của người là?

- Hợp tác!

...

Sâu dưới đất mấy chục vạn trượng ở Hoàng Thành, có một tòa điện phủ trống trải mà cổ xưa, ở trong điện đường, có một Truyền Tống Trận cự đại.

Lúc này, từ Truyền Tống Trận lóe lên một trận tử mang, từng đạo thân ảnh trẻ tuổi không ngừng hiện ra.

Chỉ chốc lát sau, ba trăm tên cường giả trẻ tuổi gồm cả Phong Liệt, Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết, Băng Ly cũng hiện ra trong đại điện, một đám người mang theo sắc mặt tò mò đánh giá chung quanh.

Trong tòa điện đường này các đồ lặt vặt không nhiều lắm, ngoại trừ một Truyền Tống Trận, trong bốn góc của đại điện cũng chỉ có bốn cây đuốc nhỏ thiêu đốt lên những ngọn lửa khổng lồ, cái bệ bằng đồng màu xanh loang lổ vết tích, lẳng lặng phóng ra ánh lửa màu đỏ.

Những cây đuốc này phẳng phất không biết thiêu đốt đã được bao nhiêu năm tháng, tràn đầy khí tức cổ xưa, tang thương, lắng đọng, làm ột đám người trẻ tuổi bất giác giống như trở lại thời đại viễn cổ.

Ở phía cuối điện phủ, là một cửa sắt lớn cao gần mười trượng màu đen, hai cái xích sắt khổng lồ lớn hơn một trượng nằm trên cửa sắt, tràn đầy khí tức tuyền cổ nồng đậm.

Ở phía dưới cánh cửa sắt này, có một vị lão giả râu tóc màu xám tro đang khoanh chân ngồi, mặt mũi lão giả trông rất chất phác, người mặc một bộ áo giáp đã bị tàn phá, lẳng lặng nhắm mắt khoanh chân mà ngồi, như một pho tượng thời thượng cổ, cơ hồ dung hợp thành một thể cùng với Thiết Môn và cả tòa điện phủ.

Con người của Phong Liệt khẽ co rút lại, không cần nghĩ cũng biết, vị lão giả này tuyệt đối là một vị cường giả tuyệt thế, hơn nữa so sánh với bất kỳ cường giả nào mình đã từng thấy cũng đều mạnh hơn, hắn chỉ ngồi ở chỗ đó, cũng không có phóng thích chút khí thế nào, cũng đã làm ọi người sinh ra một cảm giác kính sợ muốn quỳ bái.

Bị khí thế vô hình của lão giả bức bách, một đám cường giả trẻ tuổi đều ăn ý ngậm miệng lại, khiến cho trong điện đường lớn như thế trở nên yên lặng như tờ, ngay cả Tiểu ma nữ cũng trở nên thành thật hơn, lẳng lẽ cầm lấy bàn tay to của Phong Liệt.

- Phong Liệt, chúng ta không phải là muốn đi Thiên Long Vực Cổ chiến trường sao? Tới gặp một lão đầu tử để làm chi a, bộ dạng quái dị thật là dọa người.

Tiểu ma nữ le lưỡi, lẳng lẽ truyền âm nói.

- Có thể lối đi phía sau lão giả kia chính là lối vào Thiên Long Vực Cổ chiến trường a.

Phong Liệt nói.

- A.

Chỉ chốc lát sau, Truyền Tống Trật an tĩnh trong chốc lát đột nhiên lại sáng lên lần nữa, trong chớp mắt, tám người nam nữ trẻ tuổi với khí thế kinh người hiện ra trước mắt ba trăm thiên tài trẻ tuổi đang đứng đó.

Phong Liệt chăm chú nhìn lại, lúc thấy rõ tám người, trong lòng hắn không khỏi khẽ trở nên gấp gáp:

- Ủm? Tựa hồ không quá hay a.

- Khí tức thật cường đại! Không phải đều là cường giả Long Biến Cảnh chứ?

- Bọn họ không phải cũng là cùng chúng ta tham dự lịch lãm ở Thiên Long Vực chứ?

”...”

Giờ khắc này, ánh mắt của Phong Liệt, Kim Sở Ngạn cùng ba trăm tên cường giả trẻ tuổi cũng đồng loạt chăm chú nhìn vào trên người tám tên nam nữ trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện, trên mặt của tất cả mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ cùng kinh ngạc khó có thể che dấu, còn có một vẻ kinh diễm nhẹ nhàng.

Tám người này là năm nam ba nữ, mấy người nam nhân có khí chất xuất chúng, khí tràng cường đại, nữ nhân cũng là tuyệt sắc khuynh thành, giống như Minh Châu chói mắt, trực tiếp khiến cho người ta sáng mắt.

Tám người vừa xuất hiện, lập tức đột nhiên chia làm bốn đoàn thể nhỏ, phân biệt rõ ràng.

Trong đó, có một nam một nữ trên người tản ra khí tức tuyệt vọng nhàn nhạt, phía sau lưng đeo một thanh đại thiết kiếm màu đen, không thể nghi ngờ chính là đệ tử của Tuyệt Vọng Kiếm Phái.

710. Chương 816 - 817: Ngụy Cơ Tứ Phía

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 816 - 817: Ngụy cơ tứ phía

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Cường giả Hoàng Cấp?

Phong Liệt ánh mắt híp lại, trong lòng âm thầm giật mình.

Cổ uy áp trên người lão giả này trong lúc lơ đãng tràn ra bên ngoài thế nhưng so với long uy trên người hắn mạnh hơn rất nhiều.

Lão giả đứng dậy, thân thể khôi ngô ước chừng cao hơn một trượng, giống như một ngọn núi lớn đứng vững trước mắt mọi người.

Hắn đạm mạc quét mắt liếc nhìn mọi người một cái, không nói hai lời, vươn ra một bàn tay to cứng cáp có lực bất được xích sắt ở phía sau, đột nhiên dùng sức.

”Oanh . . . long long long!”

Theo một tiếng nổ rung trời vang lên, đại thiết môn dày chừng mười trượng lại bị hắn dễ dàng kéo ra hơn một trượng, lộ ra phía sau cửa một mảnh tinh quang trong đêm tối.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức Hoàng Cổ, thê lương, giết chóc, thần bí đột nhiên từ phía sau cửa rót vào bên trong, tràn ngập ở trong đại điện, làm những cây đuốc ở bốn phía cũng bay phấp phới, nhưng cũng chưa tắt.

Cảm thụ được cỗ khí tức mệnh mông cuộn cuộn đến từ dị vực này, tất cả mọi người không tự chủ được phát ra lòng kính sợ đối với viễn cổ Hồng Hoàng.

- Bọn nhỏ, đi đi! Cánh cửa này sau khi Thiên Nhật Chi Hậu mở ra lần nữa, hy vọng đến lúc đó, các người có thể tìm được đường về nhà.

Thanh âm thê lương của lão giả kia chậm rãi quanh quẩn ở trong đại điện.

- Thiên Nhật Chi Hậu?

Ánh mắt của Phong Liệt chợt co rút lại, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, mà những người khác đối với lần này tựa hồ như cũng không có cảm giác gì quá lớn.

Sau khi lão giả dứt lời, Lăng Kiếm Tiêu cùng Vân Thiểu Khanh của Tuyệt Vọng Kiếm Phái lập tức không chút do dự lựa chọn ngự kiếm bay vào phía sau đại môn, biến mất không thấy. nguồn (.)

Phía sau đám người Hoàng Tử Nguyệt, Lạc Hoa Hoa cùng với Mục Thương Sinh, Xích Minh Tổ tất cả cũng không cam lòng bị rơi ở phía sau, rồi rít đuôi theo.

Phía sau nữa chính là Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết cùng ba trăm tên cường giả trẻ tuổi, tất cả cũng không khỏi mang theo tâm tình tò mò, hưng phấn, thấp thỏm xông tới phía trước.

- Phong Liệt, chúng ta cũng mau chóng vào đi thôi, muộn quá sẽ khiến cho bọn họ đem bảo bối đều đoạt đi mất a!

Tiểu ma nữ lôi kéo cánh tay Phong Liệt, hưng phấn nói.

Phong Liệt gật đầu, nhưng ngay sau đó phi thân lên, bắt quá, hấn đi ngang qua bên cạnh lão giả, dừng lại một chút, chấp tay nói với lão giả:

- Tiền bối, Thiên Long Vực cùng chỗ chúng ta ở trên phiên đại lục này, chỉ có một cửa ra vào này thôi sao?

Lão giả lạnh nhạt liếc mắt nhìn Phong Liệt một cái, chậm rãi nói:

- Không phải!

- Đa tạ!

Phong Liệt trong lòng hơi động một chút, nói tạ ơn một câu, sau đó mang theo Tiểu ma nữ xông vào bên trong cương phong.

- Ầm!

711. Chương 816 - 817: Ngụy Cơ Tứ Phía

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 816 - 817: Ngụy cơ tứ phía

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phía sau một trận nổ vang lên, Thiết Môn trầm trọng như núi ầm ầm giáng xuống, đem phía bên trong cánh cửa cùng bên ngoài cánh cửa ngăn cách thành hai thế giới.

Lão giả lần nữa khoanh chân ngồi lại chỗ cũ, mí mắt trầm trọng bế hợp, đem một tia mờ mịt trong con ngươi che dấu vô hình.

- Thiên a! Đây chính là Thiên Long Vực? Dĩ nhiên là một thế giới bể tan tành như vậy a?

- Đúng a! Trên trời thế nhưng lại có nhiều vết rách không gian như vậy! Quá nguy hiểm!

- Nguyên khí thật nồng đậm a! Bất quá, trong những nguyên khí này xen lẫn quá nhiều sát khí, hấp thu nhiều chỉ sợ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma a!

”...”

Cả vùng đất bể tan thành từng mảnh nhỏ, vết tích đất nứt lở ở khắp nơi làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình, rất khó có thể tưởng tượng được nơi này đã trải qua họa kiếp gì mới có thể đem cả vùng đất này phá hư tới mức như thế.

Hơn ba trăm tên cường giả trẻ tuổi đều vô cùng cẩn thận đứng trên mặt đất, kinh ngạc đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Thiên Long Vực trong suy nghĩ của đám người ở trên Long Huyết Đại Lục, luôn luôn được cho rằng đó là một chiến trường thượng cổ cùng với tuyệt đỉnh cường giả ở viễn cổ thời đại.

Sự thật cũng đúng là như thế, võ giả sau khi tu luyện tới trình độ nhất định, cử động một cái đều có năng lực có thể hủy thiên diệt địa, để bảo đảm cho thế nhân sinh tồn trên đại lục sẽ không bị chiến loạn liên lụy, một khi liên quan đến cuộc quyết đấu của bất cứ cường giả nào, cũng sẽ tiến vào Thiên Long Vực.

Giờ phút này, ở trong mắt của một đám người trẻ tuổi, cái thế giới trước mắt này tràn đầy vẻ tang thương cùng thần bí, một cỗ không khí xơ xác tiêu điều hiện ra trong lòng bọn họ.

Lúc này chính là thời gian ban đêm trong Thiên Long Vực, trên đỉnh đầu lác đác có mấy vì sao chớp động lên quang huy yếu ớt, trên bầu trời kia hiện ra từng vết rách không gian thật lớn, phảng phất giống như mặt kính bị bể tan tành vậy, đem trường không mênh mông phân cách thành vô số mảnh, ở giữa cái khe mờ hồ có thể thấy được hư vô, phảng phất giống như vô số ác ma đang mở chiếc miệng rộng của mình ra, mọi người không khỏi cảm thấy kinh hồn táng đảm một trận.

Xa xa, dưới bầu trời đêm mờ hồ có thể thấy được hình dáng của từng ngọn núi lớn, phảng phất giống như tất cả hắc giáp cự thú vậy, mắt chúng đang nhìn xuống những nhân loại nhỏ bé này.

Nguyên khí trong thiên địa hết sức nồng đậm, thậm chí so sánh với Long Huyết Đại Lục còn nồng đậm hơn gấp mấy lần, bất quá, tất cả mọi người có thể cảm nhận rõ ràng được, những nguyên khí này đều là nguyên khí bị pha tạp không tinh khiết, còn kèm theo oán niệm nhẹ nhẹ mà vô số vong hồn lưu lại, cũng chính là cái gọi là sát khí.

Nếu là tu vi tâm cảnh không đủ mà muốn hấp thu nguyên khí nhiều chắc chắn sẽ tẩu hỏa nhập ma, cực kỳ bất lợi đối với tu hành.

- Thiên Long Vực, đã lâu ngày không gặp.

Phong Liệt ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ánh mắt khe khẽ nhắm lại, một loại cảm giác khác là dâng lên trong lòng hắn.

Hắn cũng không phải là lần đầu tiên tới Thiên Long Vực, kiếp trước hắn đã từng đã tới nơi đây một lần, đã từng ở trên phiến thiên địa này thu hoạch được không ít bảo vật, nhưng sau khi trở về vẫn chưa kịp hưởng dụng, liền gặp phải độc thủ của Sở Huyền.

Lúc này, làm hắn cảm thấy ngỡ vực chính là, thời gian lần trước tiến đến lịch lãm chỉ bất quá là trong ba tháng mà thôi.

Nhưng lần này, lại trong thời gian một ngàn ngày, ước chừng phải hơn ba năm!

Tiểu ma nữ nắm bàn tay to của Phong Liệt thật chặt, đôi mắt đẹp tròn tròn, vô cùng tò mò nhìn lên bầu trời đêm ở địa phương xinh đẹp lại kèm theo nguy hiểm này.

- Phong Liệt, nơi này thật xinh đẹp nga!

Tiểu ma nữ không nhịn được thấp giọng duyên dáng hô lên một câu, trong đôi mắt đẹp trong veo như nước có thể thấy rõ ràng hình ảnh của những ngôi sao trên bầu trời kia.

- Ừm, thật sự rất đẹp. Nhớ phải theo sát ta, nơi này cũng không an toàn!

Phong Liệt cười cười, hơi đánh giá hoàn cảnh chung quanh một chút, sau đó lôi kéo Tiểu ma nữ đi về sâu trong một phương hướng nào đó. đọc truyện mới nhất tại .

Hai người Phong Liệt vừa động, lập tức dẫn tới không ít sự chú ý của mọi người, Xích Minh Tổ cùng Lý Đạo Hư của Thiên Diễm Môn nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Phong Liệt, mơ hồ lộ ra nụ cười lạnh không có hảo ý.

712. Chương 818: Nguy Cơ Tứ Phía(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 818: Nguy cơ tứ phía(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Ánh mắt của đám người Mục Thương Sinh, Tống Ngọc cũng là khe khẽ lóe lên, chuẩn bị hành động.

Cách đó không xa, đám người Diệp Trì, Long Khuynh Vân, Hồng Phi Dương, Mộc Thiên Tình muốn hướng về phía Phong Liệt ở bên này tụ lại, lại bị Phong Liệt âm thầm lên tiếng ngăn trở.

Mỗi người đều có cơ duyên cùng số mệnh thuộc về bản thân mình, hôm nay địch nhân mà hắn phải đối mặt rất mạnh, số lượng lại nhiều, mang theo bọn họ chỉ sợ rất khó có thể chiêu cố chu toàn cho bọn họ, cũng không phải là thượng sách.

Hoàng Tử Nguyệt nhìn thoáng qua bóng lưng càng lúc càng xa của hai người Phong Liệt, khẽ thở dài, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Đúng lúc ấy thì, đột nhiên, trong một cái khe lớn có một tiếng hô điếc tai nhức óc của hung thú vang lên trong đám người.

”Rống . . .”

Theo đó, một đầu thú dữ màu đen hình dạng như báo săn từ trong một cái khe lớn thoát ra ngoài mặt đất.

Đầu thú dữ này cao gần ba trượng, dài chừng năm trượng, khắp cả người tràn đầy lân phiến màu đen, trên lưng còn có một lùm gai xương dài bén nhọn trông như bụi rậm, một đôi mắt đỏ lóe ra hung mang lạnh như băng, cực kỳ dữ tợn, cả người tản ra một cỗ khí tức tử vong vô cùng tanh hôi, làm người ta ngửi thấy liền muốn nôn mửa.

Chuyện xảy ra đột nhiên, con người của tất cả mọi người lập tức không khỏi co rụt lại, lập tức đề phòng toàn thân.

Bất quá, lúc mọi người người phát hiện đầu thú dữ trước mặt chỉ là một đầu thú dữ Tam Giai hậu kỳ, cũng đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi đầu thú dữ này xuất hiện, tựa hồ mọi người chung quanh cũng bị dọa sợ hết hồn, sau đó, nó tức giận điên cuồng hét lên một tiếng, đột nhiên mở cái miệng rộng ra, giương nanh, điên cuồng đánh tới một gã cao thủ Thần Thông Cảnh cách mình gần nhất, động tác tấn công nhanh như tia chớp.

- Hừ! Con súc sinh không biết sống chết! Bỏn công tử trước tiên bắt ngươi để cúng tế!

Tên cao thủ Thần Thông Cảnh kia khinh thường cười lạnh một tiếng, thân hình của hắn thoáng một cái liền bay lên trên không trung, làm con thú dữ kia chụp vào một khoảng không, sau đó, hắn lập tức liền muốn thi triển toàn bộ thủ đoạn chém giết con thú này.

Bất quá, hắn còn chưa kịp xuất thủ, sắc mặt lại đột nhiên kinh biến, phát ra một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ bi thảm thê lương!

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, thân thể của người này thể nhưng không có chút dấu hiệu nào bị cắt thành hai khúc, rớt xuống mặt đất.

- A . . . , chết tiệt khe không gian! Cứu ta . . .

Người này kinh hãi muốn chết, rống to một tiếng thê lương, mặc dù thân thể bị cắt đứt thành hai đoạn, nhưng hắn cũng không lập tức chết đi.

Nhưng khi hắn vừa rơi xuống dưới đất, đầu thú dữ kia đã cực kỳ nhạy bén lộn nhào quay trở lại, há chiếc miệng rộng của nó ra, trong nháy mắt đem hai nửa thân thể của người này nuốt vào trong bụng.

Sau đó, trước khi mọi người kịp phản ứng, đầu thú dữ này đã nhanh chóng nhảy vào trong cái khe của đại địa, biến mất không thấy bóng dáng.

- Ách . . . , khe không gian thật là đáng sợ!

- Đầu thú dữ này thật sự là giảo hoạt a!

- Không đúng! Từ bộ dạng của đầu thú dữ kia ta cảm giác linh trí mà nó có dường như cực cao a!

- Không phải là Thượng Cổ Chiến Hồn Đoạt Xá chứ?

”...”

Chỉ trong thời gian nháy mắt, một gã thiên tài cao thủ Thần Thông Cảnh Ngũ Trọng Thiên liền táng thân vào trong bụng một đầu thú dữ Tam Giai hậu kỳ, ngay cả cứu viện cũng không kịp.

Điều này không khỏi khiến cho tâm thần của mọi người cũng nâng lên, lòng kính sợ đối với phiến thiên địa này càng khắc sâu thêm mấy phần.

- Các vị, trong Thiên Long Vực Cổ chiến trường này có ba loại nguy hiểm lớn nhất, một là khe không gian, hai là thượng cổ Chiến Hồn, ba là thú dữ mạnh mẽ, bất quá, nơi này cũng tồn tại vô số cơ duyên, mọi người tự bảo trọng lấy mình đi a!

Thanh âm dễ nghe trong trẻo lạnh lùng của Hoàng Tử Nguyệt vang lên trong thiên đại, phá vỡ sự yên lặng đang tồn tại giữa mọi người.

Sau khi dứt lời, nàng liền cùng Lạc Hoa Hoa cùng với tên thiếu niên xác lác kia chậm rãi đi sâu vào một phương hướng.

Kế tiếp, tất cả mọi người tự động chia ra thành ba người một nhóm, hoặc là năm người một nhóm, vô cùng cẩn thận hướng chỗ sâu đi tới, tìm kiếm cơ duyên thuộc về bản thân mình.

...

Địa vực trong Thiên Long Vực cực kỳ rộng lớn, cũng không nhỏ hơn so với Long Huyết Đại Lục, bất quá, mọi người lúc trước khi đến, trong tay cũng đã sớm chuẩn bị đủ loại bản đồ, cho nên cũng không xuất hiện tình trạng mù quáng xông loạn.

Dù sao Thiên Long Vực Cổ chiến trường trăm năm mới mở ra một lần, từ trước tới nay số người tiến đến tìm kiếm cơ duyên còn sống trở về cũng không ít, cũng để lại cho hậu nhân không ít kinh nghiệm quý giá.

- Phong Liệt, chúng ta kế tiếp sẽ đi đâu a? Có cần chờ Đại sư tỷ một chút hay không?

Tiểu ma nữ trong tay cầm một tấm bản đồ da dê, trái lại nhìn đi nhìn lại vài lần tấm bản đồ trong tay, chẳng những không nhìn ra thứ gì trong đó, ngược lại nhìn một lúc liền bị quáng mắt, bất đắc dĩ đôi lông mày xinh đẹp khẽ cau lại, chỉ đành phải hỏi Phong Liệt.

- Yên tâm đi, không lâu sau đại sư tỷ của ngươi sẽ tới tìm chúng ta, kế tiếp chúng ta đi tới một nơi ở bên ngoài cách Thiên La Hồ ba vạn dặm trước tiên a!

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- A? Phong Liệt, ngươi không nhầm lẫn gì chứ? Thiên La Hồ là một trong những chỗ nguy hiểm nhất được đánh dấu trên bản đồ a!

Đôi mắt đẹp của Tiểu ma nữ tròn tròn, kinh hô chỉ vào một điểm đỏ thật to trên bản đồ.

- Không sai, chính là chỗ đó.

Phong Liệt nhẹ cười cười, nói:

- Thế nào, sợ sao?

- Ngừng! Người ta có cái gì phải sợ chứ? Đi thì đi a!

Tiểu ma nữ không phục hừ hừ nói.

- Không sợ là tốt rồi, chúng ta đi thôi!

Phong Liệt tâm ý vừa động, một Cự Lang màu đen cao hai trượng hiện ra trước mắt hai người.

Không nghi ngờ chút nào, đầu Cự Lang này chính là Tịch Diệt phân thân.

Bên trong Thiên Long Vực này nguy cơ trùng trùng, hơn nữa tùy ý có thể thấy được khe không gian, một khi gặp phải nguy cơ, có thể nói là khó lòng phòng bị, Phong Liệt không dám xem thường, dùng Tịch Diệt phân thân thay cho việc đi bộ cũng chính là lựa chọn tốt nhất.

- Đi? Phong Liệt, người từ nơi nào lấy ra một đầu Hắc Lang đàn độn vậy? Thật giống như Liên Long Thú nhưng cũng có phần không giống a?

Tiểu ma nữ buồn cười nhìn Hắc Lang, từ khí tức của nó xem ra, năng lực của đầu Hắc Lang này thật sự rất yếu kém, ngoại trừ hình dáng to con một chút, cũng chỉ có thể coi như là một đầu dã thú bình thường mà thôi.

Hắc Lang nghiêng cái đầu của nó liếc mắt nhìn Tiểu ma nữ một cái, ánh mắt trống rỗng mà mờ mịt, tựa hồ đối với lời đánh giá của Tiểu ma nữ hơi có phần bất mãn.

- Dùng để thay đi bộ mà thôi, một đầu dã thú cũng đủ dùng rồi.

Phong Liệt cười thần bí, lại cũng không giải thích gì nhiều.

Kế tiếp, hắn mang theo Tiểu ma nữ ngồi lên lưng Cự Lang, rất nhanh liền hóa thành một luồng khói đen, hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

- Thánh tử! Phong Liệt muốn chạy trốn! Chúng ta có cần phải . . .

713. Chương 819: Toái Tinh Nhận

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 819: Toái Tinh Nhận

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Sắc mặt của Tống Ngọc khê biến trở nên hơi gấp gáp, vội vàng truyền âm nói với Mục Thương Sinh.

- Yên tâm, ở bên trong Thiên Long Vực này, võ giả dưới Long Biển Cảnh chỉ có thể đặt chân vào khu vực với phương viên chỉ có chưa đầy mười vạn dặm, hắn có thể trốn đi nơi nào?

Mục Thương Sinh lơ đãng cười cười nói.

Đối với cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ như hắn mà nói, khu vực với phương viên mười vạn dặm, không sai biệt lắm phẳng phất giống như phương viên mười dặm trong mắt người phàm vậy, di chuyển một vòng cũng bất quá gần nửa canh giờ mà thôi.

Bên kia, ánh mắt Xích Minh Tổ của Thiên Diễm Môn khe khẽ nheo lại, nhìn Hắc Lang mà Phong Liệt đang ngồi, trên mặt hiện lên một tia kinh nghi.

- Đại sư huynh, tiểu tử Phong Liệt kia thế nhưng không cùng đi với Hoàng Tử Nguyệt, chính là một cơ hội tốt để loại bỏ bọn họ!

Ánh mắt của Lý Đạo Hư vừa động, âm trầm nói.

- Không vội, cô nàng Hoàng Tử Nguyệt kia cũng chưa đi xa, hay là chờ một chút đi!

Xích Minh Tổ lạnh nhạt nói, nhưng ngay sau đó, hần nhú mày, nói:

- Đạo Hư, người có cảm giác được đầu Hắc Lang kia có chút cổ quái hay không?

- Ừm? Đại sư huynh, người là nói về tọa kỵ của Phong Liệt sao?

Lý Đạo Hư hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó khinh thường cười nói:

- Không có gì kỳ quái nhưng cũng coi như tiểu tử này có chút thông minh, thế nhưng nghĩ đến việc sử dụng một con dã thú không đáng giá tiền để thay cho việc đi bộ, có chết cũng không cần đáng tiếc.

"Xuy . . ."

Hư không bỗng nhiên run rẩy một trận!

Hắc Lang đang bay tà tà phía dưới tầng trời, không gian trên đầu đột nhiên không có chút dấu hiệu nào từ đó rạn nứt, cấp tốc kéo dài về phía sau, trong chớp mắt liền lan tràn đến phụ cận Tiểu ma nữ cùng Phong Liệt.

- A . . .

Tiểu ma nữ kinh hô một tiếng, mắt thấy mình sắp bị phanh thây, ngay cả phản ứng cũng không kịp, không khỏi cả kinh tới mức hoa dung thất sắc.

Đúng lúc ấy thì, đột nhiên, một cánh tay có lực từ phía sau nắm lấy eo nhỏ của nàng, trong nháy mắt đem cả người nàng lướt ngang tới mấy trượng, tránh được một luồng hắc tuyến phía trước.

Mà thân thể cao lớn của Hắc Lang kia cũng là không có chút trì hoãn nào chia làm hai phần.

- Hô . . ., nguy hiểm thật, nguy hiểm thật! Thật đáng ghét! Tại sao có thể có nhiều khe không gian như vậy!

Tiểu ma nữ thở dài một hơi, lòng vẫn còn sợ hãi vuốt ve bộ ngực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch một mảnh.

- Tập làm quen là được a, trong Thiên Long Vực nếu như không có nhiều khe không gian như vậy, chỉ sợ nơi đây đã sớm tràn đầy người, không biết sẽ loạn tới mức nào a.

Phong Liệt nhìn thoáng qua một khe không gian rất nhỏ không thể nhận ra ở phía trước, lạnh nhạt nói.

- Di? Vậy đầu Hắc Lang kia . . .

Kế tiếp, ở bên trong ánh mắt kinh ngạc của Tiểu ma nữ, chỉ thấy hai phần thân thể của đầu Hắc Lang kia thế nhưng lại lần nữa được lấp đầy, cùng với ban đầu hoàn toàn giống nhau.

- Tiểu gia hỏa này thật thần kỳ a! Phong Liệt, đầu Hắc Lang này tại sao lại không chết a?

Tiểu ma nữ kinh ngạc mở rộng cái miệng nhỏ nhắn ra, thế nhưng đã quên chính mình còn đang bị Phong Liệt ôm thật chặt vào trong ngực, hoặc có thể nói là đã trở thành thói quen.

- Nó là năng lượng thể, cũng không phải là huyết nhục thân thể, chỉ là bị cắt mà thôi đương nhiên sẽ không chết. Đi thôi, phía trước có thứ tốt đang chờ chúng ta.

Phong Liệt cười giải thích.

Sau khi dứt lời, hần ôm Tiểu ma nữ lần nữa ngồi lên trên lưng con Hắc Lang kia, vô cùng cẩn thận vượt qua một đường đầy khe không gian này, phi tới một tòa núi bị gãy ở cách đó không xa.

Dọc theo con đường này, Phong Liệt dựa vào sự bén nhạy của Tịch Diệt phân thân tránh khỏi vô số khe không gian, bất quá, chung quy có một vài cái khe nhỏ hẹp quá mức bí mật, làm cho người ta không thể tránh khỏi.

Đối diện với mấy cái khe không gian này, ngay cả cường giả Long Biến Cảnh đỉnh phong căn bản cũng không có cách nào ngăn cản, may mắn Tịch Diệt phân thân cũng không phải là huyết nhục thân thể, mặc dù bị Thiên Dao Vạn Quả, cũng sẽ không có chuyện gì, nhiều lắm chỉ là tổn thất một chút nguyên khí mà thôi, có Tịch Diệt phân thân ngăn chặn tai họa, lúc này mới khiến cho Phong Liệt cùng Tiểu ma nữ nhiều lần biến nguy thành an.

Chỉ chốc lát sau, hai người Phong Liệt rốt cục đi tới dưới chân của một tòa núi lớn cao gần ba ngàn trượng.

Tòa cự sơn này nguy nga cao vút, trên núi có một gốc cây cổ mộc chọc trời vươn thẳng lên tận trời, tản ra khí thể hoang cổ, tang thương.

Làm cho người ta khiếp sợ chính là, ngọn núi lớn này phẳng phất giống như bị một thanh lợi kiếm chém ngang cắt đứt nửa đoạn, chỗ đứt gãy lại vô cùng bằng phẳng.

Hơn nữa, phương viên mấy trăm dặm bên trong ngọn núi lớn này đều là một mảnh tinh mịch, không có nửa vật còn sống, lộ ra vẻ cực kỳ quỷ dị.

- Ngao rống . . .

Khi hai người Phong Liệt vừa mới đến, đột nhiên, một tiếng hô trầm thấp mà hung lệ từ trên đỉnh ngọn núi lớn này vang lên, âm thanh chấn động khắp nơi, từng tầng từng tầng mây mù trên bầu trời cũng theo đó mà cuộn trào mãnh liệt.

- Hừ! Lần trước thiếu chút nữa chết ở trong tay ngươi, lần này đến phiên lão tử tới thu thập ngươi!

Phong Liệt ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi bị mây mù che phủ, trong mắt hơi lộ ra một tia cười lạnh.

- Phong Liệt, đây là thanh âm gì vậy? Ít nhất cũng phải là hung thú Ngũ Giai a?

Trong đôi mắt đẹp của Tiểu ma nữ lộ ra một tia ngưng trọng.

- Ủm, Ngũ Giai đỉnh phong, bất quá, nó không phải là hung thú, mà là một đầu Thi Vương!

Phong Liệt nói.

Vừa nói xong, hắn đột nhiên đưa tay phải ra, xuất ra một chưởng đánh về phía đỉnh của ngọn núi ở phía xa kia!

- Ám . . . Minh . . . Thần . . . Chưởng!

Thoáng chốc, một đạo chưởng ảnh nhỏ màu đen lớn chừng gần một trượng nhanh chóng hiện ra trên không trung, nguyên khí vô tận trong thiên địa lập tức mãnh liệt bị hút tới, rồi rít tiến vào bên trong chưởng ảnh, khiến cho uy thế tăng trưởng rất mạnh, một cỗ khí tức cường đại mang theo tính ăn mòn nhanh chóng tràn ngập ở bên trong thiên địa.

Trong chớp mắt, chưởng ảnh này liền khuếch trương đến chừng mười trượng, đánh xuyên qua từng tầng từng tầng mây mù, hung hăng ập đánh lên đỉnh ngọn núi lớn kia.

"Oanh . . ."

Theo một tiếng nổ đất rung núi chuyển, vô tận núi đá tuôn rơi xuống phía dưới.

- Rống . . .

Một tiếng gầm thét tức giận vang lên từ đỉnh núi, chấn động tới mức hư không cũng ông ông rung động.

Sau một khắc, một thân ảnh mặc trọng giáp màu đen hùng hồn từ trên trời giáng xuống, đột nhiên hiện ra phía trên đỉnh đầu Phong Liệt cùng Tiểu ma nữ.

Một cỗ khí tức tử vong nồng đậm xen lẫn với mùi tanh hôi khó ngửi đập vào mặt, làm cho người ta gần như muốn nôn mửa.

Sắc mặt của Tiểu ma nữ trở nên tái nhợt, vòm họng bưng kín cái miệng nhỏ nhắn lại, hai mắt trừng lớn nhìn lại.

Từ bên ngoài xem ra, người mặc trọng giáp này rõ ràng là một vị tướng lãnh cổ đại, vóc người khôi ngô, tay cầm đại kích, khí thế xông lên lên trời, uy áp mạnh mẽ trực tiếp có thể chèn ép cường giả Hóa Đan Cảnh đỉnh phong.

714. Chương 820: Thiên La Hồ

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 820: Thiên La Hồ

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhưng nếu nhìn kỹ lại sẽ phát hiện được, thân thể của người này đã bị tàn phá kinh khủng, bụng cùng bộ ngực chia ra có hai lỗ thủng lớn chùng cái miệng chén, có thể thấy rõ ràng xương trắng um tùm bên trong cùng cơ quan nội tạng đã rữa nát, hai mắt đầy máu tản ra về cuồng loạn, phẳng phất giống như một đầu dã thú khát máu.

Phong Liệt đã sớm biết, đây chỉ là một cỗ thi thể của thượng cổ cường giả đã sinh ra một tia linh trí, tạo thành một cỗ Cương Thi Vương, lần trước lúc hắn tới Thiên Long Vực, đã từng thiếu chút nữa chết trong tay đầu Cương Thi Vương này.

- Vô liêm sỉ! Dám mạo phạm bốn tọa, quả thực tội đáng chết vạn lần!

Thi Vương sau khi hạ xuống, nổi giận gầm lên một tiếng với hai người Phong Liệt, một cây đại kích màu đen trong tay đột nhiên quét ngang!

"Hô . . ."

Một trận gió mạnh mẽ cán quét hướng tới vị trí của Phong Liệt cùng Tiểu ma nữ, núi đá trong phương viên mấy trăm trượng dưới trận gió này cũng nhanh chóng bị bạo liệt mà nát bấy, uy thế cực kỳ kinh người.

Đầu Thi Vương này chỉ cần bước thêm nửa bước nữa là có thể tiến vào Lục Giai, dưới một kích này, đủ để cán quét bất kỳ cường giả Hóa Đan Cảnh nào.

Chỉ tiếc, Phong Liệt cùng Tiểu ma nữ cũng không phải là người bình thường, đối mặt với thế công như thế cũng không sợ chút nào.

- Hừ! Người chết chính là người a.

Phong Liệt khinh thường cười lạnh một tiếng, hắn đem Tiểu ma nữ kéo ra phía sau, đồng thời, hung hăng xuất ra một quyền.

"Oanh . . ."

Một tiếng động thật lớn vang lên!

Một quyền cuồng mãnh này dễ dàng hóa giải thế công của Thi Vương, đồng thời, cũng đem Cương Thi Vương thoát cái đánh lui ra xa tới trăm trượng.

- Rống.

Thi Vương bị đánh lui, tựa hồ rất là căm tức, nó lại lần nữa huy động đại kích, vung lên đánh về phía Phong Liệt, khí thế càng cao hơn lúc trước.

Phong Liệt lạnh lùng cười một tiếng, cũng không có ý định lãng phí thời gian cùng nó, trong tay đột nhiên thú nhận thánh kiếm.

” Xuy xuy xuy xuy . . .”

Liên tiếp hơn mười tia máu bắn ra ngoài, dễ dàng xuyên qua trận gió, cấp tốc chém về phía thân thể của Thi Vương.

Sau một khắc, chỉ thấy nơi mà tia máu xẹt qua, thân thể khô ngô kia của Thi Vương trong nháy mắt bị băm thành mấy chục mảnh, rơi xuống mặt đất.

Trong chớp mắt, đầu Thi Vương có thực lực kinh khủng này liền chỉ còn lại một cái đầu, ngay cả đại kích có phẩm cấp không thấp trong tay nó cũng bể thành vài đoạn.

- Ngao rống.

Thi Vương nổi giận gầm lên một tiếng, trong con ngươi đầy máu kia hiện lên một vẻ khiếp sợ nồng đậm.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt nó đột nhiên chợt lóe, một đạo ngân mang chợt bắn ra.

Khi đạo ngân mang này xuất hiện trong nháy mắt, nhất thời, ánh sao sáng trong bầu trời đêm đột nhiên trở nên sáng hơn rất nhiều.

Trong lúc nhất thời, ngàn vạn đạo tinh quang nhanh chóng rơi xuống, tiến vào bên trong đạo ngân mang này, tạo thành một quang cảnh kỳ diệu ở trong bầu trời đêm.

”Ông . . .”

Trên bầu trời ngân mang đại thịnh, đem phương viên bên trong mấy ngàn trượng chiếu rọi giống như ban ngày.

Cùng lúc đó, một đạo lưỡi đao màu bạc dài chừng mười trượng hiện ra trong tầm mắt của hai người Phong Liệt.

Tầm tuyết nhận này thế nhưng có thể cắn nuốt tinh thần lực trên bầu trời, khiến cho uy thế của nó kịch liệt dâng lên, phong mang mang theo sức mạnh vô địch trực tiếp xuyên thẳng vào nội tâm, không khỏi làm cho tâm thần của Tiểu ma nữ trở nên căng thẳng.

Phong Liệt lại là khẽ mỉm cười, hừ nhẹ nói:

- Hừ! Hiện tại mới bằng lòng dùng chiêu này, đã muộn!

Vừa dứt lời, đồng thời, hắn đột nhiên thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ, trong nháy mắt đi tới bên cạnh đỉnh đầu Thi Vương, ”bá bá” đánh ra hai kiếm, dễ dàng đem đầu của Thi Vương chém thành bốn phần, ngay cả linh hồn bên trong cũng tiêu tan không còn chút nào.

Đến đây, một đầu Thi Vương Ngũ Giai đỉnh phong kinh khủng, cứ như vậy bị Phong Liệt dùng hai ba chiêu thức đánh giết hoàn toàn.

Nơi xa, Tiểu ma nữ mang theo vẻ mặt sùng bái nhìn Phong Liệt, trong mắt tràn đầy ngôi sao nhỏ.

Phong Liệt thân hình thoáng một cái, đem chuôi Tuyết Nhận sáng bóng chói mắt trên bầu trời nắm lấy trong tay, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống trước người Tiểu ma nữ.

- Cho người.

Phong Liệt đem chuôi Tuyết Nhận đưa tới trước mắt Tiểu ma nữ.

Đây là một chuôi loan đao không có chuôi đao, phẳng phất giống như một vầng trăng non, tản ra khí tức lạnh như băng rất thần bí, trên mặt của lưỡi đao lại có bảy viên bảo thạch lóe sáng, cùng ánh sao trên trời chiếu rọi lẫn nhau, hết sức mỹ lệ.

- Đưa cho ta sao? Thật xinh đẹp a!

Tiểu ma nữ đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó đôi mắt đẹp chợt sáng ngời, vươn tay đem chuôi Tuyết Nhận nắm trong tay, lật đi lật lại ngắm nghía không thôi.

Một nữ hài đối với những vật xinh đẹp cũng không có sức chống cự là bao, Tiểu ma nữ tự nhiên cũng không ngoại lệ, đối với chuỗi binh khí này yêu thích không buông tay.

- Đây là một chuỗi binh khí dùng tinh thần lực để sử dụng, tên là Toái Tinh Nhận, bản thân là bằng thuộc tính, khi gặp kẻ địch còn có thể dẫn dắt cửu thiên tinh thần lực, người có thể đem nó thu vào trong ý thức hải dùng tinh thần lực ân cần săn sóc.

Phong Liệt giải thích.

Lần trước hắn ở nơi này đã mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết dưới chuỗi Tuyệt Nhận này, sau khi trở lại Ma Long Giáo đã cố ý tra tìm sách cổ một phen, kết quả vừa vặn để cho hắn tra được, chuỗi Tuyệt Nhận này dĩ nhiên là bổn mạng thần binh của một vị nữ cường giả tên là "Thiên Tinh Ma Nữ" ở thời kỳ thượng cổ.

Vốn là một chí bảo cực phẩm, nhưng trong thượng cổ đại chiến đã hạ xuống huyền bảo cứu phẩm, cực kỳ khó có được.

Tiểu ma nữ lật nhìn Toái Tinh Nhận một chút, mặc dù có chút vui mừng, nhưng cũng không lập tức nhận chủ, ngược lại khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên, chần chờ một chút, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt, thấp giọng nói:

- Phong . . . Phong Liệt, người tại sao lại muốn đem Toái Tinh Nhận đưa cho người ta a?

- Ách?

Phong Liệt không khỏi sửng sốt, nói:

- Muốn đưa thì sẽ đưa, cần gì phải có lý do gì? Chẳng lẽ người không thích?

Tiểu ma nữ hiển nhiên đối với câu trả lời này chắc chắn là rất không hài lòng, nàng hung hăng liếc mắt nhìn Phong Liệt một cái, vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên hừ hừ nói:

- Rất không thích! Bất quá, bổn tiểu thư vẫn là cố gắng nhận lấy a!

- Ách.

Sau khi Phong Liệt giết chết Thi Vương, lại dẫn Tiểu ma nữ bay đến hang ổ của Thi Vương ở trên đỉnh ngọn núi bị gãy kia, không hề khách khí vơ vét một phen.

Ở Long Huyết Đại Lục cách trăm năm một lần, đều sẽ an bài một nhóm thiên tài trẻ tuổi tiến vào bên trong Thiên Long Vực tìm kiếm cơ duyên.

Bất quá, cơ hồ mỗi lần cũng sẽ có ít nhất một phần ba trong số những thanh niên tiến vào Thiên Long Vực bị chôn chôn ở bên trong, không thể trở về.

Thậm chí ba ngàn năm trước, có một nhóm cường giả trẻ tuổi nọ, toàn bộ chôn chôn ở bên trong Thiên Long Vực, không một người còn sống. Về phần nguyên nhân của cái chết, không có gì khác chính là khe không gian, Thượng Cổ Chiến Hồn cùng thú dữ.

Mà đầu Thi Vương tu luyện mấy ngàn năm kia, ở phương diện này xem như là một kẻ có công lao rất lớn, số lượng thiên tài tuổi trẻ chết ở trong tay nó đếm không hết.

715. Chương 821: Chiến Mục Thương Sinh!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 821: Chiến Mục Thương Sinh!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bởi vậy, trong hang ổ của Thi Vương cũng cất giấu được số lượng bảo vật cực kỳ phong phú, số lượng có thể sánh bằng một bảo khố của một gia tộc trung đẳng, thần binh, tài liệu, long tinh, đan dược, công pháp đếm không hết, hơn nữa phần lớn đều có phẩm cấp không hề thấp, làm đôi mắt đẹp của Tiểu ma nữ bắn ra tinh mang sáng choang, vui mừng cười toe toét.

- Di? Chuôi Bằng Phách Thần Thứ này ta đã từng nghe nói qua, hình như là binh khí của một vị đệ tử ký danh của sư phó ta chừng trăm năm trước! Không nghĩ tới cũng là bị đầu Thi Vương ghê tởm này làm hại.

- Nha! Huyền Bằng Hóa Sinh Thiết! Hi hi! Thứ tốt a! Sau khi trở về bảo gia gia luyện chế cho ta một cái trâm cài đầu.

” . . . ”

Trong sơn động khổng lồ, vẻ mặt của Tiểu ma nữ vô cùng hưng phấn lẫn qua lộn lại ở trong một đồng bảo vật lớn, hai mắt sáng lên, thỉnh thoảng lại hô to gọi nhỏ.

Mà Phong Liệt cũng là đứng ở cửa nhìn nàng hăng hái tới mệt mỏi, những đồ này mặc dù đều giá trị không nhỏ, nhưng rất khó có thể lọt vào mắt xanh của hắn.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Tiểu ma nữ mới lục lọi hết một phần nhỏ, nếu muốn lục lọi toàn bộ nơi này, đoán chừng ít nhất phải tốn thêm nửa ngày trời nữa.

Phong Liệt bất đắc dĩ lắc đầu, không thể không lên tiếng thúc giục:

- A Ly, trước tiên dừng lại đã, sau này có cơ hội thì từ từ tìm kiếm, phía trước cũng không thiếu thứ tốt, nếu chúng ta hành động chậm, sẽ bị người khác đoạt đi mất a.

- A, biết rồi! Di, Phong Liệt người nhìn đây là cái gì nha!

Sau khi Tiểu ma nữ đáp một tiếng, ở trong một cái góc tầm thường phát hiện một quyển cổ tịch màu vàng, nhìn qua có chút bất phàm.

Bất quá, tất cả chữ viết ở phía trên đều là Viễn Cổ Long Văn, Tiểu ma nữ một chữ cũng xem không hiểu, sau khi nhìn nhìn mấy lần liền ném cho Phong Liệt.

Phong Liệt từ đầu tới giờ cũng không có chuyện gì để làm, thấy Tiểu ma nữ nói vậy liền nhận lấy quyển cổ tịch, tùy ý nhìn thoáng qua, nhưng sau một khắc, con ngươi của hắn lại đột nhiên co rụt lại, không nhận được thất thanh kinh hô:

- Đây . . . đây là Thiên Hà Cổ Quyển?

Quyển cổ tịch màu vàng này có chừng hơn mười tờ, mặt phía trên của bìa sách sử dụng Viễn Cổ Long Văn, ghi là: "Thiên Hà Cổ Quyển - Thần Lực Thiên".

Trong lúc nhất thời, trong lòng Phong Liệt không khỏi có chút kích động.

Hắn hôm nay đã ngộ đạo thành công, không hề cần tu luyện bất kỳ công pháp chiến kỹ nào nữa, một ít bí tịch các loại cũng không có tác dụng gì với hắn nữa.

Bất quá, Thiên Hà Cổ Quyển này Phong Liệt cũng không dám khinh thường chút nào, bởi vì thứ mà hắn tu luyện chính là Thiên Hà Cổ Quyển - Phân Thần Thiên, cho nên hắn mới có được hai đại phân thân tinh xảo là Tịch Diệt phân thân cùng Cửu U Vương.

Về phần Thiên Hà Cổ Quyển - Thần Lực Thiên này có thể có bí thuật huyền diệu bậc nào, cũng là làm cho người ta cực kỳ mong đợi a.

- Thần Lực Thiên? Chẳng lẽ là có thể làm cho người tu luyện tạo ra thần lực a?

Phong Liệt hồi phục lại tâm tình đang kích động của mình, hắn chậm rãi lật tờ thứ nhất ra.

Đón nhận lượng, hắn rất nhanh liền hiểu rõ một cách dùng của Thần Lực Thiên này.

Thiên Hà Cổ Quyển - Thần Lực Thiên cũng không phải là dạy người tu luyện làm các nào để tạo ra thần lực trong truyền thuyết, mà là dạy người ta một pháp môn kỳ diệu, pháp môn này hướng dẫn người ta đem nguyên lực trong cơ thể khuếch trương lên gấp mười lần.

Trên thực chất, chính là dạy người ta biết cách tìm kiếm chín huyết khiếu ở trong người, vận dụng bí pháp tế luyện thành không gian tồn tại để dự trữ nguyên lực, tương đương với mở ra chín đan điền.

Một khi tu luyện thành công, võ giả có thể có được nguyên lực gấp mười lần vượt qua cường giả cùng giai, chỗ tốt tự nhiên không cần phải nói cũng có thể biết.

Phong Liệt chỉ đại khái nhìn mấy lần phía trên liền đã có thể xác định, đây tuyệt đối có thể coi là một môn bí thuật cực kỳ huyền diệu, giá trị không thể đo lường.

Trong đôi mắt của Phong Liệt dần dần lộ ra một tia vui mừng như điên không cách nào che giấu, nếu là nguyên lực trong cơ thể mình gia tăng gấp mười lần, hơn nữa bằng vào bản chất của Long nguyên lực trong cơ thể, đủ để có thể chính diện chống lại cường giả Long Biến Cảnh sơ kỳ!

Hơn nữa, nếu là Cửu U Vương có thể tu luyện thiên bí thuật này, thì số lần sử dụng Huyền Thiên Thần Kiếm có thể gia tăng hay không?

Điều này thật đúng là làm người ta mong đợi a!

Phong Liệt suy nghĩ một chút, liền đem quyển cổ tịch ném vào Long Ngục Không Gian, đồng thời lại đem Tiên Âm Sàng ném vào, để cho Tịch Diệt phân thân nghiên cứu một chút.

Dù sao hai cái phân thân của hắn cũng có bản thể giống nhau, cũng có năng lực độc lập suy tư, hơn nữa tâm ý tương thông, chỉ cần một cái hiểu rõ, thì hai cái thân thể khác cũng đồng loạt hiểu được.

Phong Liệt nhìn Tiểu ma nữ đang bẽ bộn chết đi được ở chỗ sâu trong sơn động một chút, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười.

- Tiểu ma nữ này quả thực chính là phúc tinh của lão tử a! Tùy tiện ném ra một thứ liền là đồ tốt! Hắc hắc.

Lần trước ở trong không gian Thôn Phệ của Cự Ngạc, Tiểu ma nữ tìm được một khối sắt vụn, đã làm hắn chiếm được Bản Nguyên Thần Đồ thần bí mà cường đại, lần này thế nhưng vừa lấy ra một quyển Thiên Hà Cổ Quyển, đủ để khiến thực lực của hắn lại lần nữa điên cuồng tăng lên, nếu không phải suy nghĩ đến chuyện nam nữ cách biệt, Phong Liệt thật sự muốn ôm Tiểu ma nữ hung hăng thân thiết vài lần. nguồn (.)

- Phong Liệt, ta chuẩn bị tốt rồi, chúng ta đi thôi!

Tiểu ma nữ sau khi thu thập một phen, dương dương đắc ý đi ra khỏi cửa động, mang theo vẻ mặt thỏa mãn, dường như nàng đã tính toán tốt lấy được khoản tài phú này đủ để nàng ăn mấy bữa ở Phi Long Trai.

- Ủm, đi thôi!

Phong Liệt lại thú nhận Tịch Diệt phân thân lần nữa, chỗ Tiểu ma nữ phi xuống đỉnh núi, phi đi tới chỗ sâu của Thiên Long Vực.

Trong mấy ngày kế tiếp, Phong Liệt mang theo Tiểu ma nữ chạy đông chạy tây, mặc dù phương hướng chính phải đi là tới Thiên La Hồ, nhưng kì thực lại đi một cách rất không có quy luật.

Bất quá, Tiểu ma nữ cũng không có nửa câu oán hận nào, ngược lại dọc theo đường đi mặt mày hớn hớn, vui mừng tới mức răng cũng không khép lại được.

Bởi vì trong mấy ngày này, địa phương mà Phong Liệt mang theo nàng đi qua, thế nhưng ở mỗi một chỗ đều có được thu hoạch không nhỏ, hoặc là linh hoa linh quả hiếm thấy trên thế gian, hoặc là chém giết Thi Vương đoạt được trọng bảo, quả thực là vô hướng mà không lợi.

Dần dần, loại tình cảm sùng bái ở trong suy nghĩ của Tiểu ma nữ đối với Phong Liệt đạt đến trình độ tốt đỉnh, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt càng phát ra lửa nóng, quả thực so sánh với những si nam ngu nữ thiếu não trên đường cái kia còn thành kính hơn nhiều lần, làm Phong Liệt phải hô to chịu không nổi.

. . .

Trên trời không có một đám mây nào, một loạt cảnh sắc tươi đẹp tản ra quang huy chói mắt, chẳng qua là, bởi vì bầu trời cũng bị tàn phá hết, nên đã khiến cho cả vùng đất trở thành những bóng ma sắc sỡ.

716. Chương 822: Chiến Mục Thương Sinh!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 822: Chiến Mục Thương Sinh!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Một nam một nữ ở phía trên cưỡi một Cự Lang màu đen, cấp tốc bay dọc theo cả vùng đất giăng đầy vết rách, để lại từng đạo tàn ảnh ở hậu phương.

Chỉ chốc lát sau, Hắc Lang nhảy lên một gò đất màu nâu, thân hình dừng lại.

Lúc này, ở mấy chục dặm phía trước, một hồ nước lớn nhìn qua là một mảnh xanh thẳm vô tận hiện ra trước mắt hai người, không khí cũng đã trở nên ướt ướt.

- A! Đây chính là Thiên La Hồ sao? Thật là đẹp a!

Đôi mắt đẹp của Tiểu ma nữ trở nên sáng ngời, tự đáy lòng ngạc nhiên nói .

Bình thường, hồ nước trong mắt mọi người hẳn là trơn nhẵn, trong như gương, nhưng hồ nước trước mắt này cũng là vượt ra khỏi nhận thức của thể nhân, hình dạng của nước thể nhưng lại cao thấp không giống nhau, nhưng cũng không thấy lưu động chút nào, khắp hồ phẳng phất giống như là mặt kính bị bể tan tành vậy, cao thấp không đều, lại vừa vận tạo thành một quang cảnh kỳ diệu mà thể gian hiếm thấy.

- Phía trước khe không gian quá nhiều, chúng ta vẫn tiếp tục đi tới phía trước sao.

Phong Liệt không có lòng dạ nào thưởng thức phong cảnh tuyệt đẹp phía trước, trên mặt có nhiều hơn vài tia ngưng trọng.

Hắn mang theo Tiểu ma nữ hạ xuống mặt đất, sau đó đem Tịch Diệt phân thân thu lại, đi bộ đi tới phía trước.

Theo khoảng cách tới Thiên La Hồ càng ngày càng gần, tâm thần của hai người dần dần nâng lên.

Khu vực này cũng không biết là gặp phải tao ngộ thảm thiết tới mức nào trong chiến sự tại thời đại thượng cổ, không gian bị phá hư vô cùng nghiêm trọng, vô luận là cả vùng đất hay là trên bầu trời, từng đạo khe không gian dài ngắn không đồng nhất, hoặc lớn hoặc nhỏ tùy ý có thể thấy được, cực kỳ nguy hiểm, có thể nói là bước bước kinh tâm.

- Phong Liệt, Thiên La Hồ này cũng quá dọa người đi! Hơn nữa, nơi này tựa hồ cũng không giống là nơi có tồn tại bảo vật a?

Tiểu ma nữ thấp giọng nói, nàng nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau Phong Liệt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên có chút tái nhợt.

- Nơi này chẳng những có bảo vật, hơn nữa còn là thiên đại bảo vật!

Phong Liệt thần bí cười cười.

Quả nhiên, khi lời nói của Phong Liệt vừa mới hạ xuống, đôi mắt đẹp của Tiểu ma nữ đột nhiên sáng ngời, chỉ vào một địa phương ở phía trước, duyên dáng gọi to nói:

- Phong Liệt mau nhìn xem! Đó là Thất Vĩ Tử Hồ Hoa có thể tẩy kinh phạt tủy! Ở trên đại lục đã tuyệt tích rồi a! Thật sự là có thứ tốt a!

- Ách?

Phong Liệt hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó không khỏi cảm thấy buồn cười, cái mà hắn gọi là bảo vật cũng không phải là cái thứ mà Tiểu ma nữ nói a.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu ma nữ mím lại thật chặt, vô cùng cẩn thận đi tới phía trước mấy bước, đem gốc cây Thất Vĩ Tử Hồ Hoa kia móc ra cả gốc, thu vào trong trữ vật giới chỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên hưng phấn không thôi.

- Hì hì, một chuyến đi tới Thiên Long Vực này thật sự là quá đáng giá, mới mười ngày mà thôi, giá trị bản thân bốn tiểu thư đã tăng thêm gấp trăm lần a, ha ha! Đợi sau khi trở về

Phong Liệt không để ý đến Tiểu ma nữ đang hô to gọi nhỏ, chẳng qua là ngẩng đầu ngược mắt nhìn những cái khe đầy đặc như thiên la địa võng trên bầu trời, ánh mắt khe khẽ lóe lên. (.

Đúng lúc này, trong lòng hắn đột nhiên vừa động, dư quang trong khóe mắt phát hiện một đám nhân ảnh ở nơi xa.

Phía sau mười dặm, trên đồi nhỏ mà lúc trước hai người Phong Liệt đã từng đi qua, giờ phút này đang có bảy thân ảnh thiếu niên mặc bạch y bông bành, thể nhưng lại chính là Thương Sinh, Tống Ngọc cùng bảy tên đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung.

bốn tiểu thư có thể thường xuyên tới Phi Long Trai a!

- Nhanh như vậy đã tới rồi sao? Mục Thương Sinh, ta cố ý tuyển chỗ này để làm nơi táng thân cho người nơi, không biết người có cảm kích ta hay không a.

Phong Liệt nhàn nhạt liếc mắt nhìn mấy người một Mục cái, khóe miệng dần dần lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

- Phong Liệt, mấy tên kia dường như không có hảo ý gì với chúng ta a.

Tiểu ma nữ cũng phát hiện ra đám người Mục Thương Sinh, đôi lông mày khẽ cau lại nói.

- Ủm, như thế này, lúc ta giao thủ với bọn họ, người liền tiến vào bên trong không gian của ta, biết không?

Phong Liệt thấp giọng dặn dò.

- Không nên! Người ta hiện tại cũng rất lợi hại, có thể giúp được người a.

Tiểu ma nữ vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, không phục nói.

- Nghe lời đi! Tên Mục Thương Sinh kia là cao thủ Long Biển Cảnh trung kỳ, hơn nữa còn am hiểu thần thông thuận di, một khi động thủ ta sợ sẽ không chiếu cố cho người được a!

Phong Liệt thấp giọng quát lớn.

- A, ta biết rồi, quát cái gì mà quát chứ!

Tiểu ma nữ thấy mặt sắc Phong Liệt trở nên ngưng trọng, cũng biết được sự tình vô cùng nghiêm trọng, nhất thời ngưng ngừng ngậm miệng lại.

Phong Liệt cũng không nói thêm lời nào, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu ma nữ vô cùng cẩn thận tránh khỏi từng cái khe không gian, chậm rãi bước đi tới Thiên La Hồ, dần dần đi tới phía trên hồ.

Phía sau, Mục Thương Sinh lãnh đạm nhìn bóng lưng của hai người Phong Liệt, đôi lông mày không khỏi khe khẽ nhăn lại.

Hắn bởi vì có được linh hồn đặc biệt nên từ nhỏ liền có được thần thông thuận di, ở Long Huyết Đại Lục, hắn chỉ cần không bước vào trong "Hoàng Vực" của cường giả Hoàng Cảnh, liền không có người nào có thể giết chết hắn được.

Mà hôm nay, chung quanh Thiên La Hồ tất cả đều là đầy đặc khe không gian, đối với thần thông thuận di của hắn có khắc chế thật lớn, cái gọi là quân tử không nhịn được việc nhỏ, hoàn cảnh như vậy không khỏi làm hắn có chút chần chờ.

Bất quá, rất nhanh, hấn không khỏi lắc đầu bật cười.

- Hừ, một con kiến hôi Hóa Đan Cảnh nho nhỏ cũng có thể làm Bồn công tử sinh lòng do dự, nói ra có thể sẽ khiến cho người trong thiên hạ cười tới rụng răng a?

Lúc này, Tống Ngọc ở phía sau cung kính nói:

- Thánh tử, hôm nay Phong Liệt có muốn tránh cũng không tránh được, đệ tử nguyện xin đi trước giết giặc, bắt giết Phong Liệt!

- Đại sư huynh! Giết gà sao phải dùng đao mổ trâu! Tiểu đệ nguyện đi trước.

- Ta đi!

”...”

Một đám đệ tử của Phiêu Miểu Thiên Cung không khỏi không thể kiềm chế, ai cũng muốn đi tiên phong chém giết Phong Liệt, lên tiếng hô hào khiến cho cả ngọn đồi trở nên ầm ĩ.

- Không!

Mục Thương Sinh phát phát tay, nói một cách dứt khoát:

- Phong Liệt người này rất không đơn giản, lần này, Bồn công tử muốn đích thân xuất thủ!

Trên người Phong Liệt có đồ vật mà hấn nhất định phải có được, cho nên để người khác động thủ hấn không yên lòng.

Sau khi dứt lời, thân hình Mục Thương Sinh khê rung động, lập tức hóa thành một luồng gió mát, bay lơ lửng lướt về chỗ hai người Phong Liệt đang đứng.

Hấn cực kỳ nhanh nhẹn tránh khỏi từng khe không gian hoặc là lộ rõ ra mắt người có thể nhìn thấy hoặc là ẩn dấu không thể nhìn thấy, tốc độ không bị ảnh hưởng chút nào.

Trong ánh mắt của đám người Tống Ngọc không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ, ở loại địa phương này còn dám giữ vững thần tốc như thế, sợ rằng cho dù là cường giả Long Biển Cảnh cũng không có mấy người có thể làm được đến như vậy a?

- Thu thập Phong Liệt, một mình Thánh tử cũng đã dư sức, chúng ta chỉ cần ở chỗ này lược trận là được! Bất quá, thủ đoạn chạy trốn chết của Phong Liệt không kém, chúng ta vạn lần không được để cho tên kia đào tẩu nữa!

717. Chương 823: Chiến Mục Thương Sinh!(3)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 823: chiến Mục Thương Sinh!(3)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Ánh mắt của Tống Ngọc hơi lóe lên một chút, trầm giọng phân phó ọi người, nói.

- Vâng. Đại sư huynh!

Một đám đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung đáp một tiếng, sau đó cũng phân tán ra khắp nơi, chiếm cứ một địa hình có lợi riêng của mình, gắt gao ngăn chặn toàn bộ đường lui của Phong Liệt.

Bên hồ, Phong Liệt tâm ý vừa động liền đem Tiểu ma nữ đưa vào ở bên trong Long Ngục Không Gian, hấn chậm rãi xoay người lại, hồ hững nhìn Mục Thương Sinh đang dần dần đến gần.

Hắn sờ đi đi tới Thiên La Hồ, nguyên nhân rất lớn là vì Mục Thương Sinh.

Lần này trong số những cường giả trẻ tuổi tiến vào Thiên Long Vực, Phong Liệt kiêng kỵ nhất chính là bốn người Xích Minh Tổ, Lý Đạo Húc, Sở Huyền cùng Mục Thương Sinh.

Mà trong bốn người này, thì Mục Thương Sinh là người xếp thứ nhất!

Phong Liệt có Bản Nguyên Thần Đồ, bị một địch nhân đáng sợ am hiểu rất rõ về thần thông thuần di, xuất quỷ nhập thần rồi lại có thực lực cường hãn nhìn chằm chằm vào mình như vậy, làm cho hắn lúc nào cũng có cảm giác đứng ngồi không yên.

Cho nên, hắn thà rằng tạm thời buông tha cho Sở Huyền, cũng muốn giết chết Mục Thương Sinh trước tiên, hoàn toàn giải quyết cái phiền toái này.

- Phong Liệt, trên người ngươi mang Bản Nguyên Thần Đồ, Bốn công tử muốn giết ngươi cũng là một chuyện không dễ, chỉ tiếc, ngươi thế nhưng lại tự chui đầu vào rọ, lựa chọn một chỗ táng thân như vậy, đó thật sự là khiêu khích Bốn công tử a.

Ở ngoài ngàn trượng, thân ảnh cao to của Mục Thương Sinh phiêu dật xuất trần chợt xuất hiện, trong ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt lóe lên sát ý.

- Mục Thương Sinh, phong cảnh chỗ này tốt như vậy thật ra là ta cố ý chọn lựa cho ngươi, có cảm giác hài lòng hay không?

Phong Liệt cười dài đáp lễ nói.

- Hừ! Mặc dù ta không biết ngươi lấy lòng tin ở đâu ra, bất quá, ở trước mặt thực lực chân chánh, mưu kế của ngươi chẳng qua chỉ là chê cười mà thôi! Giao Thần Đồ ra, Bốn công tử cho ngươi chết một cách thống khoái!

Mục Thương Sinh khinh thường, hừ lạnh nói.

- Đừng nói nhảm nhiều như vậy nữa, vẫn là sử dụng thực lực của bản thân để phân sinh tử đi!

Ánh mắt của Phong Liệt dần trở nên lạnh lẽo, nhưng ngay sau đó thân thể ầm ầm chấn động! truyện copy từ

”Oanh . . .”

Một màn đêm đen nhánh đột nhiên khuếch tán ra bên ngoài, cấp tốc bao phủ ra bốn phương tám hướng.

Nơi mà màn đêm đi qua, toàn bộ nguyên khí trong thiên địa cũng xảy ra biến hóa về bản chất, thế nhưng hết thảy đều biến thành ám thuộc tính Long nguyên lực mang theo sự ăn mòn kinh người!

Trong chớp mắt, tấm màn đêm này liền đem phương viên mười dặm bao phủ ở bên trong, khiến cho quang cảnh tươi đẹp dưới mặt trời vừa rồi trở thành một mảnh khu vực hắc ám không ánh sáng.

- Hừ! Chút tài mọn!

Mục Thương Sinh khinh thường hừ nhẹ một tiếng, mặc dù thân hắn ở dưới màn đêm, cũng cảm nhận được sự biến hóa của nguyên khí chung quanh, nhưng cũng không sợ chút nào.

Sau một khắc, chỉ thấy một thanh kiếm quang màu vàng nhỏ bé xuất hiện ở bên ngoài, vô số kiếm quang hiện ra quanh người hắn, tạo thành một vòng phòng hộ dày đặc, hoàn toàn ngăn cách tấm màn đêm với bản thân hắn, cho dù là tấm màn đêm này cũng không ngăn cản được tinh thần lực của hắn, toàn bộ mọi thứ chung quanh cũng đều thu hết vào trong mắt hắn.

Nhưng sau một khắc, ánh mắt của Mục Thương Sinh khẽ co rút lại, sắc mặt đột ngột nổi lên một tia biến hóa.

Chỉ thấy quang cảnh thiên địa này đột nhiên biến đổi, tầm mắt của hắn nhìn tới gò đất, bờ hồ, Thiên La Hồ cũng trong nháy mắt biến mất không thấy đâu, thay vào đó là từng ngọn tuyết sơn nguy nga đứng sừng sững, một mảnh dung nham dài hẹp đỏ rực như lửa tràn trên mặt đất, từng màn vụ chướng màu xanh quay cuồng, từng cơn lốc gào thét lướt qua. . .

Không nghi ngờ chút nào, đây rõ ràng là một cảnh tượng trong Mạt Thế Hàng Lâm!

Trong lúc nhất thời, Mục Thương Sinh phát hiện mình đột nhiên dần thân vào trong thiên tai trùng trùng điệp điệp.

Dưới chân là núi lửa gần như muốn phun trào, khí tức cực nóng làm cho ngay cả cường giả Long Biến Cảnh như hắn cũng cảm thấy khó chịu.

Trên đỉnh đầu là từng ngọn tuyết sơn thể như nghiêng trời, khí tức băng hàn cùng cảm giác bị áp bách khổng lồ làm cho tâm thần của hắn trở nên vô cùng khẩn trương.

Trước người là một cơn lốc cuồng bạo, gào rít giận dữ, xé rách, gần như là muốn hủy thiên diệt địa, càng không nói đến một mảnh độc chương mảnh liệt kia, từng đạo sông ngầm mang theo tính ăn mòn kinh người, trong đó đều hàm chứa tính hủy diệt cuồng bạo mà cường đại . . .

Bất quá, điều này cũng không phải là nguyên nhân lớn nhất khiến cho sắc mặt của Mục Thương Sinh trở nên biến hóa.

Quan trọng nhất là, vốn là từng đạo khe không gian lớn nhỏ trong mắt của hắn nhìn qua không đều, hoặc là hiện rõ mắt người có thể nhìn thấy hoặc là ẩn đi mắt người không thể nhìn thấy, lúc này thể nhưng đều bị dây núi nặng nề, vụ chương che đầy toàn bộ, hết thấy biến mất không thấy, đây mới là trí mạng nhất!

Đối với khe không gian, cho dù là cường giả Long Biến Cảnh trung kỳ như hắn cũng phải chọn đường vòng mà đi.

Nhưng hôm nay, hết thấy khe không gian chung quanh cũng ẩn vào trong chỗ tối, nhất thời hắn trở nên nửa bước khó đi, phạm vi di động chỉ chưa đầy trăm trượng, trình độ nguy hiểm tăng thêm gấp trăm lần!

Cùng lúc đó, thân ảnh Phong Liệt cũng biến mất không thấy.

- Ảo cảnh? Không đúng! Đây là . . . đạo cảnh! Chết tiệt! Tên tiểu súc sinh này thể nhưng linh ngộ được thiên địa chi đạo thượng thừa!

Mục Thương Sinh cảm thụ được nguy cơ trùng trùng điệp điệp chung quanh, ánh mắt không khỏi khe khẽ nheo lại, trên mặt dần dần lộ ra một tia phần nộ.

Không tệ, hắn giờ phút này đúng là cảm thấy thật sự rất tức giận, không nghĩ tới chính mình anh minh cả đời, thể nhưng hiện tại lại rơi vào bẫy rập của một con kiến hôi.

- Phong Liệt! Người là nam nhân thì liền ra đây cùng ta đánh một trận!

Mục Thương Sinh nhìn chung quanh liếc mắt nhìn bốn phía một cái, quát lạnh nói.

- Ha ha ha ha! Mục Thương Sinh, người nói để con kiến hôi Hóa Đan Cảnh như ta cùng này Long Biến Cảnh cường giả giao thủ chính diện, đầu người có vấn đề hay sao? Ha ha ha ha!

Bốn phương tám hướng vang lên tiếng cười lớn hài hước của Phong Liệt.

- Hừ! Đạo cảnh thì như thế nào? Nhìn Bốn công tử lấy lực để phá nát nó!

Mục Thương Sinh hừ lạnh một tiếng, nhưng ngay sau đó thân hình chấn động, không gian quanh người hắn nhất thời phát ra một tiếng "Ồng" nhẹ nhàng chấn động.

"Xuy xuy xuy xuy . . ."

Theo đó, một mảnh âm thanh phá không dấy đặc vang lên, chỉ thấy tuyết sơn, dung nham, vụ chương, cơn lốc, . . . vô số thiên tai chung quanh còn chưa kịp phát uy, liền bị hàng tỉ đường kiếm quang kinh thiên xuyên thủng, nhanh chóng bể tan tành không còn hình dạng.

Thậm chí, phiến thiên địa do đạo cảnh biến thành cũng bị kiếm quang vô hình đâm vào trăm vết ngàn lỗ, một số gần như bể tan tành.

Uy thế như thế, làm cho sắc mặt của bốn người Tổng Ngọc ở ngoài cách nơi đây hơn mười dặm cũng đại biến, rồi rút lui về phía sau, e sợ sẽ bị kiếm quang liên lụy, chết oan chết uổng.

Ở bên trong Long Ngục Không Gian, con người của Phong Liệt cũng không khỏi hơi co lại, trong lòng âm thầm khiếp sợ.

Hắn vội vàng khoanh chân ngồi xuống, tâm thần hợp nhất cùng Thương Sinh Đại Ấn, toàn lực không chế đạo cảnh.

718. Chương 824: Trấn Áp!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 824: Trấn áp!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nguyên bản, Mục Thương Sinh thân là cường giả Long Biến Cảnh trung kỳ, hơn nữa đã đem hư vô kiếm đạo luyện tới cảnh giới Đại Thành, muốn đột phá đạo cảnh do một gã cao thủ Hóa Đan Cảnh bày ra có thể nói là một chuyện dễ dàng.

Nhưng giờ phút này, sắc mặt Mục Thương Sinh không những không vui mừng, ngược lại càng âm trầm hơn mấy phần.

Bởi vì hết thấy đạo cảnh chung quanh đã biến thành hiện tượng nguy hiểm, tất cả đều nương tựa trong vô số cái khe không gian, hư vô kiếm khí của hắn lúc gặp phải khe không gian trong nháy mắt đều bị trừ khử vô hình, căn bản không thể nào bài trừ toàn bộ huyền tượng.

Ở trong đạo cảnh, chỉ cần còn có một tấm lá cây, một cát đất không bị diệt, thì liền chưa tính là bị phá trừ, thiên địa ban đầu vẫn không cách nào tái hiện trước mắt.

Huống chi, toàn bộ tuyết sơn, cơn lốc tai họa đầy trời vừa bị kiếm quang đánh nát bấy, lại lập tức hội tụ ra lần nữa, uy thế vẫn kinh người như trước.

- Mục Thương Sinh! Người sai một điểm, đó chính là không nên trêu chọc ta, hiện tại, lão tử sẽ đưa người lên trời cao a!

Thanh âm lạnh lùng tràn ngập sát ý kia của Phong Liệt từ phía trên truyền đến, quanh quẩn ở trong thiên địa thật lâu.

Theo đó, cơn lốc bão tuyết, vụ chương, . . . ở chung quanh hết thấy cũng bắt đầu sống lại như trước, mãnh liệt phóng tới Mục Thương Sinh.

”Rầm rầm rầm oanh . . .”

Mười ngọn tuyết sơn nguy nga cao lớn vạn trượng sụp đổ, giống như trời cao sụp đổ vậy, hung hăng oanh xuống đỉnh đầu Mục Thương Sinh.

Mười ngọn tuyết sơn này, mỗi một ngọn núi rơi xuống cũng tương đương với một kích của cường giả Long Biến Cảnh sơ kỳ, cho dù là Mục Thương Sinh cũng không dám khinh thường.

Hơn nữa là, hắn căn bản không có cách nào tránh né, chỉ có thể lấy lực để ngạnh kháng, nếu không chỉ cần hơi không tập trung một chút, liền có khả năng bị cái khe không gian đang ẩn giấu chung quanh cắt thành mảnh nhỏ, có thể nói là hết sức bực bội.

- Tiểu súc sinh chết tiệt! Chờ người rơi vào trong tay Bồn công tử, ta sẽ cho người sinh tử lưỡng nan!

Mục Thương Sinh chửi nhỏ một tiếng, nhưng ngay sau đó liên tục huy động quyền cước hung hăng đánh về phía bầu trời!

”Rầm rầm rầm . . .”

Dưới một màn quyền phong mạnh mẽ, từng ngọn tuyết sơn nhanh chóng bị oanh thành mảnh nhỏ.

- Người chắc chắn là sẽ không có được cơ hội này!

Phong Liệt khinh thường khẽ cười nói.

Theo đó, từng ngọn núi lửa dưới chân Mục Thương Sinh âm ầm bộc phát, uy thế mệnh mông cuồn cuộn gần như muốn hủy thiên diệt địa.

Đối mặt với núi lửa cuồng bạo dưới chân, Mục Thương Sinh khinh thường hừ lạnh một tiếng, hung hăng dậm chân một cái, ”Oanh” một tiếng, mấy chục ngọn núi lửa đồng thời âm ầm nát bấy vô hình.

”Hô . . .”

Không đợi hấn đứng vững, đột nhiên, ba cơn lốc cuồng mãnh ở trước mặt đánh tới, xen lẫn ngàn vạn đạo phong nhận sắc bén vô cùng, tạo thành từng mảnh âm thanh phá không rất nhỏ hội tụ thành gió lốc gào rít giận dữ, rách màng nhĩ của người ta.

Mục Thương Sinh không sợ hãi chút nào, lại lần nữa xuất ra một đạo chưởng phong, ”Oanh” một tiếng thật lớn vang lên, đem ba cơn lốc trước người trừ khử vô hình.

Nhưng mà, lúc này mới chỉ là mới bắt đầu, một mảnh độc chưởng, sông ngầm kia theo nhau mà đến, dần dần làm Mục Thương Sinh vô cùng bức bối.

- Phong Liệt, ta thừa nhận có chút xem thường người, người có thể lấy tu vi Hóa Đan Cảnh phát huy ra chiến lực của cảnh giới Long Biển Cảnh sơ kỳ, đã rất là không tệ. Bất quá, nếu người chỉ có chút ít thủ đoạn này thì cho người một trăm năm người cũng không giết chết Bồn công tử được!

Sau khi giao thủ trong chốc lát, Mục Thương Sinh tự cho là mình đã có chút hiểu rõ đối với thủ đoạn của Phong Liệt, ngoài miệng khinh thường nói.

Chung quanh uy lực của từng đạo thiên tai cũng cực kỳ kinh người, mỗi một đạo cũng đủ để sánh ngang với một kích ra sức của cường giả Long Biển Cảnh sơ kỳ, nếu đổi lại là một vị cao thủ Long Biển Cảnh sơ kỳ khác bị hãm thân trong đó, sợ rằng đã sớm thân vẫn.

Nhưng Mục Thương Sinh cũng không sợ chút nào, hấn là cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ chân chính, gơ tay nhắc chân đều có được uy lực hủy thiên diệt địa, những thứ thiên tai này căn bản không tới gần quanh người hấn được trăm trượng, càng không nói đến việc làm hấn di chuyển nửa bước.

Ở bên trong Long Ngục Không Gian, sắc mặt của Phong Liệt vô cùng bình tĩnh, đối với khiêu khích của Mục Thương Sinh không ngần ngại chút nào.

Hấn chẳng qua là không ngừng khống chế Thương Sinh Đại Ấn lấy thiên địa nguyên khí bên trong Long Vực ra, cấp tốc ngưng tụ thành từng trận thiên tai với uy lực to lớn, cuồn cuộn không dứt đánh về phía Mục Thương Sinh.

- Phong Liệt, người này thật sự quá cường đại, tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp a, chỉ sợ thật sự rất khó có thể giết chết hấn được!

Tiểu ma nữ nhìn nguyên khí bên trong Long Vực nhanh chóng biến mất, trong đôi mắt đẹp khe khẽ hiện lên một tia thần sắc lo lắng. truyện copy từ

- Vô phương, người này cường đại hơn nữa thì có thể thế nào, cũng không thể ngoan ngoãn đối xử biết điều một chút! Thánh tử của Phiêu Miểu Thiên Cung cũng không có gì hơn!

Phong Liệt thần bí cười cười, động tác trên tay không ngừng chút nào.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, âm thanh âm ầm trong thiên địa vang lên không dứt ở bên tai, tiếng động ước chừng vượt ra ngoài ngàn dặm, dần dần hấp dẫn sự chú ý của không ít cường giả tuổi trẻ, khiến cho bọn họ nhanh chóng tìm kiếm nơi phát ra tiếng động.

Sau khi biết được là Phong Liệt đang cùng Thánh tử của Phiêu Miểu Thiên Cung quyết chiến, tâm thần của vô số người đều trở nên kinh hãi, âm thầm thay Phong Liệt đổ một trận mồ hôi lạnh, dĩ nhiên, cũng có không ít người nhìn có chút hả hê.

Chỉ bất quá, dưới màn đêm đen nhánh một mảnh đỏ, ngoại nhân căn bản không cách nào thấy rõ ràng tình hình bên trong, cũng chỉ có thể từ tiếng hét phần nộ Mục Thương Sinh ở bên trong ngẫm trộm nghe ra, tựa hồ tình trạng của vị Thánh tử của Phiêu Miểu Thiên Cung này cũng không phải là quá lạc quan.

- Đại sư huynh, Thánh tử không gặp phải phiền toái gì chứ? Có muốn chúng ta đi trước tiếp ứng hay không?

Một gã đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung truyền âm nói với Tổng Ngọc.

Ánh mắt của Tổng Ngọc khe khẽ lóe lên, trầm ngâm một chút, hần cau mày nói:

- Tầm nhìn bên trong tấm màn đêm này quá thấp, chúng ta đi trước không những không có cách nào để trợ giúp Thánh tử, lại vô cùng có khả năng liên lụy tới tánh mạng của chúng ta, vẫn là quan sát tình hình trước đi!

- Vâng.

- Phong Liệt người này, chẳng lẽ thật sự mạnh như thế?

Trong ánh mắt của Tổng Ngọc dần dần dâng lên một tia phân vân.

...

- Hừ! Muốn hao tổn nguyên khí của Bồn công tử sao? Quả thực là thiên đại chê cười!

Sau nửa canh giờ, dưới sự cuồng oanh loạn tạc của từng trận thiên tai trùng trùng điệp điệp, tâm tình của Mục Thương Sinh ngược lại dần dần khôi phục sự bình tĩnh, đối mặt với nghìn vạn đạo thiên tai có uy lực không tầm thường, hần chẳng qua là gặp chiêu thì đỡ, càng phát ra vẻ tiêu sái tự nhiên.

Hôm nay hần đã kết luận, Phong Liệt tám chín phần mười là muốn hao tổn hết nguyên lực của chính mình. xem tại

719. Chương 825: Tiêu Diệt Toàn Bộ!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 825: Tiêu diệt toàn bộ!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Trong lòng hần đối với cái kế hoạch này của Phong Liệt có thể nói là xì mũi coi thường, thân là Thánh tử của siêu cấp môn phái Phiêu Miểu Thiên Cung giàu có nhất thiên hạ, giá trị con người của hần phong phú đến mức người thường không thể tưởng tượng được, linh đan diệu dược để khôi phục nguyên khí đếm không xuể, nếu như vụn vụn chỉ là ứng phó với tràng diện nhỏ như vậy, đoán chừng kiên trì nửa năm, một năm cũng không thành vấn đề.

Chỉ bất quá, nếu hần muốn phá bỏ cục diện này lại cũng không có khả năng quá lớn, mặc dù thực lực của hần có mạnh hơn nữa, cũng không cách nào bỏ qua khe không gian, những khe không gian này so sánh với thiên tai chung quanh còn đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần.

Kế tiếp, Mục Thương Sinh một bên ứng đối với thế công liên miên không dứt của từng trận thiên tai, một bên âm thầm suy tư cách thứ phá hủy cục diện này, ánh mắt khe khẽ lóe lên.

”Oanh . . .”

Đột nhiên, lại là một ngọn núi lửa đột ngột mọc lên từ mặt đất, Mục Thương Sinh đã không đếm được đây là ngọn núi thứ một trăm ba mươi tám, hay là ngọn núi thứ một một trăm ba mươi chín nữa.

Dung nham đỏ như lửa từ miệng núi lửa mạnh mẽ phun trào ra, khí tức cực nóng làm cho Mục Thương Sinh cực kỳ khó chịu.

Mục Thương Sinh khẽ cau mày, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra một tia chán ghét cùng không kiên nhẫn, hần hung hăng xuất ra một cước, nhất thời làm hư không sụp đổ, núi lửa nát bấy vô hình.

Nhưng ở nơi này, trong lòng hần lại đột nhiên trở nên cảnh giác, một cỗ nguy cơ khổng lồ bao phủ ở trong lòng.

Mặc dù không biết là không đứng ở chỗ nào, nhưng hần vẫn dựa vào trực giác hơn người của mình, thân hình nhảy lên cao!

”Sư . . .”

Thân ảnh cao to kia của Mục Thương Sinh đột nhiên bay lên mười trượng!

Mười trượng, đây cũng là độ cao cực hạn mà hần có thể hoạt động.

Nếu là hần nhớ không tệ thì giờ phút này đầu của hần đã cách một khe không gian chưa đầy ba thước!

Bất quá, điều này vẫn không đủ, chỉ thấy một ngọn lửa màu đen từ miệng núi lửa vỡ tan thành đột nhiên phát ra, trong nháy mắt theo thân hình của hần phi thẳng lên mấy trượng, dễ dàng phá khai cương khí hộ thể của hần, cùng hai chân của hần đụng vào nhau!

”Oanh . . .”

- A . . . đáng chết!

Dưới màn đêm, một tiếng kêu thảm thiết thê lương lần đầu tiên từ trong miệng của Mục Thương Sinh phát ra, làm cho người ở ngoại giới nghe thấy tâm thần không khỏi run lên, sắc mặt kinh hãi.

- Cái này không thể nào! Ta làm sao có thể bị thương! Phong Liệt! Bồn công tử muốn giết người! Nhất định phải giết người! A . . .

Mục Thương Sinh rống giận liên tục, thân hình ở trong phương viên trăm trượng liên tục chớp động, khó khăn lắm mới tránh khỏi sợi hắc diễm kia, thoát được một cái mạng.

Chỉ bất quá, hần lúc này đã trở nên tương đối thê thảm, quả thực đạt đến trình độ thê thảm không nỡ nhìn.

Cả người hần từ phía dưới bụng, toàn bộ hóa thành bụi bay, chỉ còn lại có nửa khúc thân thể phía trên, khí tức suy yếu tới cực điểm.

Khuôn mặt của hần kịch liệt vặn vẹo, ánh mắt vừa sợ vừa giận, đã sớm không còn giữ hình tượng công tử văn nhâ phiêu dật không câu chấp lúc trước nữa, trong đôi mắt ẩn chứa oán độc đủ để thôn thiên phệ địa.

Sỉ nhục! Thiên đại sỉ nhục!

Hần từ nhỏ được sư tôn nơi thu dưỡng, xuất thân được mọi người tôn sùng, thiên phú vô song, có thể nói là hoàn toàn xứng đáng với bốn chữ thiên chi kiêu tử, chỉ mới bốn mươi ba tuổi liền đột phá đến Long Biến Cảnh trung kỳ, đạt đến cảnh giới mà hàng tỉ võ giả vĩnh viễn cũng không thể chạm tới.

Thiên tư như vậy, cho dù là ở trong tứ đại thế lực siêu cấp như Hoàng gia, Thiên Diễm Môn, Phiêu Miểu Thiên Cung, Tuyệt Vọng Kiếm Phái cũng coi như là thiên tài số một.

Cùng lúc đó, hần từ nhỏ liền có được thần thông thuần di, từ nhỏ đến nay lại chưa từng bị một chút thương thể nào, ai cũng không thể gây thương tổn cho hần!

Nhưng hôm nay, cái kỷ lục này rốt cục bị Phong Liệt một tiểu tử có tu vi kém xa so với mình phá vỡ.

Hần thế nhưng bị thương, hơn nữa còn bị thương nặng như vậy!

Trong lúc nhất thời, trong lòng Mục Thương Sinh tràn đầy vẻ khiếp sợ cùng không tin, hai mắt gần như muốn phóng hỏa.

Cường giả Long Biên Cảnh trung kỳ mặc dù có năng lực khôi phục hơn xa so với thường nhân, nhưng tổn thất hơn phân nửa thân thể, cũng đã coi như là thương thể vô cùng nặng.

Hơn nữa, ngay cả đan điền của hắn cũng đã hoàn toàn hóa thành bụi bay, lực lượng thoảng cái bị mất đi tới chín thành, đoán chừng không mất ba năm năm sẽ rất khó có thể khôi phục lại được.

Mà giờ khắc này, Phong Liệt tự nhiên không thể nào cho hắn thời gian khôi phục, đừng nói ba năm năm, ngay cả ba năm tức cũng không thể!

”Oanh . . .”

Sợi hắc diễm kinh khủng kia đột nhiên bạo liệt ra ngoài, trong nháy mắt liền đem phương viên trăm trượng bao phủ ở bên trong, tự nhiên cũng bao gồm cả Mục Thương Sinh đã bị tàn phá thân thể.

Ngọn lửa cực nóng xen lẫn với khí tức Tịch Diệt làm cho người ta hít thở không thông, trong nháy mắt đem Mục Thương Sinh vây quanh ở bên trong, một nguy cơ tử vong xông lên trong đầu của hắn. nguồn

- Không! Ta không thể chết được! Cho dù chết cũng không thể chết ở trong tay một con kiến hôi nho nhỏ! Phong Liệt! Ta cuối cùng sẽ có một ngày đem ngươi băm thây vạn đoạn . . .

Mục Thương Sinh tức giận gầm nhẹ một tiếng, sau đó, thân hình của hắn đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Cùng lúc đó, địa phương khi hắn biến mất, một hạt châu màu đen lớn chừng đầu ngón tay rơi xuống mặt đất.

”Hô . . .”

Diệt sạch sinh cơ, Tịch Diệt Chi Hỏa xét qua hạt châu màu đen này, nhưng lại không thể đem nó thiêu rụi.

- Ủm? Bảo vật không gian?

Bên trong Long Ngục Không Gian, ánh mắt của Phong Liệt khẽ co rút:

- Hừ! Xem ra người này còn chưa hết hi vọng a!

Mục Thương Sinh cũng không có lựa chọn bỏ mạng thuận di, mà chỉ là rút vào trong một không gian bảo vật, rất hiển nhiên, hắn đối với việc chạy trốn còn có huyển tượng rất lớn.

Phong Liệt lạnh lùng cười một tiếng, thân hình chợt chớp động, đem miếng hạt châu kia thu hồi, trấn áp ở trong Long ngục.

”Hô . . .”

Màn đêm đen nhánh biến mất, lộ ra cảnh sắc tươi đẹp trên trời.

Ở bên hồ, hiện ra thân ảnh của Phong Liệt cùng Tiểu ma nữ, mà thân ảnh Mục Thương Sinh lại không thấy đâu.

Trong hồ nước màu xanh biếc, cái bóng của vị thiếu niên tuấn tú cao ngất cùng vị thiếu nữ tuyệt sắc khuynh thành, giống như một đôi trời sanh.

Bên trong phương viên vạn trượng là một mảnh hỗn độn, ngoại trừ những khe không gian kia không có thay đổi gì, cả vùng đất lại tăng thêm rất nhiều rãnh to cùng vết rách, nhìn thấy mà giật mình.

Phong Liệt giương mắt nhìn mặt trời trên trời một chút, trên mặt hơi lộ ra một nụ cười, chỉ cảm thấy ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người ấm áp phi thường thoải mái.

Lúc này, trong không gian của Long Vực chứa đựng cả một biển thiên địa nguyên khí, đã tiêu hao hơn phân nửa trong trận chiến đầu lúc trước. Bất quá, thu hoạch cũng là đáng mừng, Mục Thương Sinh là mối hiểm họa đứng đầu trong lòng mình rốt cục coi như đã được giải quyết, cũng làm cho Phong Liệt an tâm không ít.

720. Chương 826: Tiêu Diệt Toàn Bộ!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 826: Tiêu diệt toàn bộ!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Lúc này, Phong Liệt đột nhiên phát hiện Tiểu ma nữ đang nghiêng cái đầu nhỏ của nàng tò mò nhìn mình chăm chăm, đôi mắt to nháy nháy không ngừng, cực kỳ khả ái.

- Ủm? Sao thế?

Phong Liệt buồn cười nhìn nàng một cái.

- Phong Liệt, không nghĩ tới ngươi lại âm hiểm như vậy a!

Tiểu ma nữ cười dài nói.

- Ách . . ., ta âm hiểm lúc nào chứ?

Phong Liệt hơi sững sờ.

- Hừ hừ! Ngươi cái tên này thế nhưng ngay cả cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ cũng trấn áp được, không tính là âm hiểm thì là gì a?

Tiểu ma nữ cho là đương nhiên hừ hừ nói.

Mặc dù ngoài miệng giễu cợt, nhưng đối với việc Phong Liệt ở trong nửa canh giờ ngăn ngừa liên giải quyết một vị cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ trong truyền thuyết, hơn nữa còn là một vị Thánh tử do Phiêu Miểu Thiên Cung tử mĩ bồi dưỡng, trong lòng Tiểu ma nữ cũng rất là khiếp sợ, trong thâm tâm âm thầm sùng bái Phong Liệt.

Phong Liệt khẽ cười lắc đầu, cũng không có ý định tiếp tục giải thích, chỉ cần có thể giải quyết địch nhân là tốt rồi, thi triển một vài thủ đoạn nhỏ thì coi là cái gì, hướng chi, nếu là thật sự muốn hấn mặt đối mặt đi đến trước mặt tranh đấu cùng một vị cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ, đó mới là đầu óc có bệnh a.

- Đi thôi, phụ cận Thiên La Hồ này quá nguy hiểm, chúng ta rời khỏi nơi đây trước đi, qua mấy ngày nữa chúng ta lại đến nữa.

Phong Liệt dặn dò một tiếng Tiểu ma nữ, liền xoay người đi về hướng khác cách xa Thiên La Hồ.

- A? Mấy ngày nữa còn quay lại đây? Ngươi lại muốn đối phó người nào a?

Tiểu ma nữ khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, kinh ngạc duyên dáng gọi to nói.

- Ách . . .

...

- Thiên a! Mục Thương Sinh lại bị Phong Liệt xử lí? Cái thế giới này cũng quá điên cuồng đi!

- Mục Thương Sinh chính là cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ chân chính a!

- Ai! Phong Liệt quả nhiên là sâu không lường được, ta nghĩ sau này ngàn vạn lần không được đối địch cùng hấn a!

- Thánh tử rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Phong Liệt tuyệt đối không thể nào có thể đánh bại Thánh tử được, nhất định là xảy ra điều gì ngoài ý muốn!

”...”

Lúc này, Phong Liệt cùng Tiểu ma nữ khỏe mạnh hiện ra trong tầm mắt của mọi người, mà Mục Thương Sinh lại không thấy bóng dáng, rất hiển nhiên, thắng lợi của trận đại chiến này thuộc về Phong Liệt.

Nơi xa, vẻ mặt của một vài cường giả trẻ tuổi đang ẩn núp trong bóng tối quan sát tình hình chiến đấu cũng không khỏi trở nên khiếp sợ cùng không tin, trong ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt, vẻ kính sợ càng nồng đậm thêm vài phần.

Hơn nữa là Tống Ngọc cùng sáu tên đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung lưu lại phía sau gò đất, một đám sắc mặt khó coi muốn chết, trong ánh mắt tràn đầy sự lo lắng.

Sắc mặt của Tống Ngọc hơi do dự một chút, ánh mắt chợt trở nên hung ác, nói với sáu người còn lại:

- Đi! Chúng ta trước tiên đi gặp Phong Liệt!

- A? Đại . . . đại sư huynh, ngay cả Thánh tử cũng không phải là đối thủ của Phong Liệt, chúng ta . . .

Một gã đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung chần chờ một chút nói.

- Hừ! Phong Liệt chỉ là một tên cao thủ Hóa Đan Cảnh nho nhỏ, làm sao có thể đánh bại Thánh tử được? Nhất định là dựa vào bàng môn tà đạo để thủ thắng, chẳng lẽ chúng ta còn sợ hấn hay sao?

Tống Ngọc hừ lạnh nói.

- Đại sư huynh nói không sai! Chúng ta cũng là thiên tài nhất lưu, tuyệt không phải là người mà kẻ đầu đường xó chợ có thể sánh bằng, hôm nay cường địch trước mặt, há có thể làm yếu đi danh tiếng của sư môn?

Thiếu niên họ Trịnh kia nói một cách vô cùng chính nghĩa, ánh mắt cực kỳ bén nhọn.

- Không sai! Phiêu Miểu Thiên Cung của chúng ta từ xa xưa đã danh chấn thiên hạ, sao phải e sợ người nào chứ? Sao có thể bị một đệ tử nho nhỏ của Ma Long Giáo dọa sợ!

”...”

Một đám đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung không khỏi lòng đầy căm phẫn, sát khí tràn đầy trên mặt.

Sau khi thương nghị một chút, sáu người đồng thời triển khai thân hình, trực tiếp đánh tới Phong Liệt cùng Tiểu ma nữ ở phía đối diện.

Khoảng cách hơn mười dặm nháy mắt đã được rút ngắn, một đám đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung bày trận thế ra, thân hình đứng lại ở phía trước cách Phong Liệt ngoài ngàn trượng, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

- Đứng lại!

Tống Ngọc quát lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay từ xa chỉ vào Phong Liệt, nói:

- Phong Liệt! Thánh tử của chúng ta đâu?

- Hả?

Phong Liệt lạnh lùng liếc mắt nhìn sáu người một cái, khóe miệng hơi lộ ra một tia sát ý, hần lạnh nhạt nói:

- Mục Thương Sinh đã chết.

- Cái gì? Chuyện đó là không thể nào!

Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng giờ phút này từ trong miệng Phong Liệt biết được Mục Thương Sinh đã chết, đám người Tống Ngọc vẫn rất khó có thể tiếp nhận, sắc mặt một đám nhất thời đại biến, ánh mắt vừa sợ vừa giận, gât gao nhìn chăm chăm vào Phong Liệt.

Thánh tử, Thánh nữ của Phiêu Miểu Thiên Cung địa vị tôn sùng vô cùng, sau này cũng có thể chấp chưởng địa vị cung chủ, thân phận so sánh với đám người Tống Ngọc cao quý đâu chỉ hơn gấp trăm ngàn lần.

Hôm nay, mới vừa tiến vào Thiên Long Vực liền chết mất Thánh tử, đám người Tống Ngọc sau khi trở về, chắc chắn cũng sẽ bị liên lụy a.

Sau khi cả kinh, Tống Ngọc cắn răng, đột nhiên tức giận quát to một tiếng:

- Các vị sư đệ, tu vi của Thánh tử tinh thâm, tuyệt đối không thể nào chết trong tay Phong Liệt được! Chúng ta trước tiên bắt Phong Liệt lại, sau đó sẽ tra hỏi nơi hạ lạc của Thánh tử! Giết!

”Xuy . . .”

Thoáng chốc, một đạo kiếm khí sắc bén vô cùng xỏ xuyên qua trường không, cấp tốc bắn về phía Phong Liệt, sát khí kinh khủng làm cho người ta hít thở không thông.

Tổng Ngọc đã là cường giả Hóa Đan Cảnh Ngũ Trọng Thiên, tu luyện lại là kiếm thuật thượng thừa của Phiêu Miểu Thiên Cung, một kiếm nén giận này đủ để dễ dàng đâm thủng một ngọn núi lớn, cơ hồ mang theo sức mạnh vô địch.

- Tới tốt!

Phong Liệt cũng là không sợ hãi chút nào, hần lạnh lùng cười một tiếng, không hề hoa mỹ chút nào hung hăng xuất ra một quyền!

”Oanh . . .”

Quyền ảnh khổng lồ hàm chứa lực lượng dời núi lấp biển, làm hư không cũng chấn động không dứt.

Sau một khắc, quyền phong hùng hồn thể như chẻ tre, dễ dàng đánh nát bảy kiếm khí của Tổng Ngọc, sau đó, vừa hung hăng tàn nhẫn đánh đến trước người Tổng Ngọc, thể không thể đỡ.

- Không tốt!

Khuôn mặt Tổng Ngọc liền biến sắc, hần thật sự không nghĩ tới một quyền tùy ý của Phong Liệt cũng có được uy lực như thế, điều này thật sự vượt ra khỏi dự liệu của hần.

Trường kiếm trong tay hần liên tục huy vũ, trong chớp mắt, một đạo kiếm thuần màu bạc hiện ra chắn trước người hần.

Đồng thời, trên người hần cũng chột hiện ra một bảo giáp hộ thể lam mang lông lánh.

”Phanh . . .”

Một tiếng động lớn vang lên.

Kiểm thuần màu bạc ngay tức khắc bị quyền ảnh đánh tới nát bấy!

Ngay sau đó, Tổng Ngọc kêu thảm một tiếng, thoáng cái bị đánh ra xa mấy ngàn trượng.

Mà theo hần cấp tốc lui về phía sau, không trung đột nhiên vang lên mấy tiếng ”Phốc phốc” nhẹ.

Sau một khắc, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, lúc Tổng Ngọc rơi trên mặt đất, thân thể đột nhiên biến thành mười bảy mười tám khối, linh linh tán tán té rớt ở cả vùng đất, thê thảm không nỡ nhìn.

721. Chương 827: Họa Thủy

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngọc

Chương 827: Họa thủy

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Ti . . ., đại sư huynh!

Còn dư lại năm tên đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung thấy được một màn như vậy, cũng không khỏi ngây người như phỗng, lo sợ không yên, không biết phải làm sao.

Nguyên lai, Tống Ngọc sau khi bị đánh lui, đồng thời, liên tiếp đụng vào mấy khe không gian hẹp dài, trực tiếp bị phanh thây.

Tất cả mọi chuyện phát sinh quá nhanh, từ khi Tống Ngọc xuất thủ đến khi chết oan chết uổng, bất quá chỉ trong nháy mắt mà thôi, làm cho những người khác muốn phản ứng cũng không kịp.

Sau một thoáng ngây ngốc, năm tên đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung hai mắt nhất thời cũng đỏ ngầu, vô cùng bi phẫn, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt gần như muốn ăn thịt người.

Phiêu Miểu Thiên Cung đối với Long Huyết Đại Lục hỗn loạn vô cùng, tồn tại của họ giống như thế ngoại đào nguyên vậy, phân tranh cùng sát phạt cũng không phải là rất thường gặp, điều này cũng khiến cho đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung giống như đóa hoa trong nhà ấm, chưa từng trải qua sự tàn phá của mưa gió.

Mà giờ khắc này, vừa thấy đại sư huynh cùng mình tình đồng thủ túc chết trong tay Phong Liệt, đây quả thực là so sánh với việc giết chết Thánh tử của bọn họ lại càng khiến bọn họ tức giận hơn.

- Phong Liệt! Phiêu Miểu Thiên Cung chúng ta cùng ngươi không đội trời chung! Hôm nay, không phải là ngươi chết chính là ta mất! Giết!

- Giết!

” Xuy xuy xuy xuy . . . ”

”... ”

Cơ hồ không hẹn mà cùng động, năm tên đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung cũng huy động trường kiếm, giống như Hùng Ưng phi thân lên, vô cùng mạnh đánh về phía Phong Liệt!

Năm tên cường giả Hóa Đan Cảnh hợp lực xuất thủ, khí thế giống như thiên quân vạn mã, thế không thể đỡ!

Mắt thấy kiếm khí đầy trời vô cùng sắc bén đánh tới, trong mắt Phong Liệt cũng khe khẽ có nhiều hơn một tia ngưng trọng, bất quá, hắn cũng không hề sợ hãi chút nào.

Trong số những người cùng cấp bậc, chỉ có mấy người như Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết còn có thể làm hắn có mấy phần kiêng kỵ, còn về phần năm người trước mắt, còn xa cũng không đủ tư cách.

Sau một khắc, thân thể Phong Liệt đứng thẳng, ầm ầm chấn động! Oanh!

- Quần Long Trụy Nhật!

”Rống . . . rống . . . rống . . . rống . . . ”

Một tiếng long ngâm vang lên tận mây xanh!

Thoáng chốc, mấy ngàn đạo Long ảnh mệnh mông từ trong cơ thể Phong Liệt khuếch tán ra ngoài, mang theo lực lượng cuồng bạo đủ để hủy thiên diệt địa, ầm ầm vọt tới năm tên đệ tử Phiêu Miểu Thiên Cung!

Tất cả đều là Long ảnh rất to lớn uốn lượn ùn ùn kéo đến, trong chớp mắt liền đem năm người bao phủ ở bên trong.

”Rầm rầm rầm rầm rầm . . . ”

Một mảnh bầu trời dao động địa chấn tràn ngập tiếng oanh minh vang lên liên miên không dứt, mấy ngàn đường Long ảnh đồng loạt bạo liệt ra, toàn bộ núi đá cổ cây bên trong phương viên ngàn trượng đều ở trong tiếng bạo liệt hóa thành bột phấn.

Hư không ”Ong ong” chấn động không ngừng, ngay cả từng khe không gian kia cũng mơ hồ có khuynh hướng khuếch trương hơn mấy phần.

Chỉ chốc lát sau, hết thảy đều kết thúc, trong thiên địa dần dần yên tĩnh lại.

Lúc này, phiến thiên địa này ngoại trừ Phong Liệt cùng Tiểu ma nữ, không còn một nửa nhân ảnh nào khác, ngay cả một mảnh thịt vụn cũng không trông thấy nửa khối, tất cả trên mặt đất đều là cát bụi.

Tiểu ma nữ kinh ngạc mở rộng cái miệng nhỏ nhắn ra, cổ quái liếc mắt nhìn Phong Liệt một cái, thấp giọng lẩm bẩm một câu:

- Quái vật!

Phong Liệt khê cười cười, thản nhiên tiếp nhận.

Giết chết đối thủ cùng giai nhẹ nhàng thoải mái giống như tàn sát gà làm thịt chó vậy, cõi đời này có bao nhiêu người có thể làm được chứ? Được gọi là quái vật cũng không quá đáng.

Đúng lúc ấy thì, chỉ thấy phía trước cách hai người chừng ngàn trượng, đột nhiên hiện ra ba đạo thân ảnh trẻ tuổi hai nữ một nam mang theo khí thế như cầu vồng, chính là Hoàng Tử Nguyệt, Lạc Hoa Hoa cùng với vị thiếu niên Hoàng gia kia.

Ánh mắt của ba người quét một vòng xung quanh chiến trường, cuối cùng chăm chú nhìn lên trên người Phong Liệt, ánh mắt mang theo vẻ ngạc nhiên cùng nghi ngờ.

- Phong Liệt, người giết người của Phiêu Miểu Thiên Cung?

Hoàng Tử Nguyệt kinh ngạc nói.

- Không sai, có vấn đề gì sao?

- Không sai, có vấn đề gì sao?

Phong Liệt lạnh nhạt hỏi.

Hoàng Tử Nguyệt đôi lông mày khẽ cau lại, thật lâu sau cũng không nói gì, tựa hồ muốn nói cái gì đó với Phong Liệt, rồi lại không biết bắt đầu nói từ đâu.

Lúc này, Lạc Hoa Hoa ở bên cạnh cũng là hừ nhẹ một tiếng, đôi mắt đẹp liếc xéo Phong Liệt, tùy tiện nói:

- Tiểu tử, người đã rước lấy phiền phức rồi có biết không? Mục Thương Sinh kia chính là cao thủ Long Biên Cảnh trung kỳ, người giết người của Phiêu Miểu Thiên Cung, ba năm kể tiếp người có thể thoát khỏi sự đuổi giết của Mục Thương Sinh sao? Ta xem người vẫn là lựa chọn dứt khoát cắt cổ tự sát thì hơn.

- Trốn? Ta tại sao phải trốn?

Phong Liệt hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó lại bật cười thật lớn, nhìn dáng dấp ba người này hình như cũng không biết mình đã đem Mục Thương Sinh giải quyết.

- Hừ! Con vẹt chết mạnh miệng!

Lạc Hoa Hoa khê hừ một tiếng, không hề để ý tới Phong Liệt nữa.

Lúc trước Phong Liệt cùng Mục Thương Sinh kịch chiến, ba người Hoàng Tử Nguyệt đang ở trong một thượng cổ di tích để tầm bảo, lúc đi tới nơi này, Phong Liệt đã xử lý toàn bộ người của Phiêu Miểu Thiên Cung, cho nên giờ phút này ba người bọn họ đúng là còn không biết Phong Liệt đã đem Mục Thương Sinh giải quyết.

Thật ra thì bọn họ cũng không dám nghĩ tới phương diện đó, dù sao, một gã võ giả Hóa Đan Cảnh có thể thu thập một vị cường giả Long Biên Cảnh trung kỳ, điều này thật sự là bất khả tư nghị, chuyện như vậy có thể so sánh với chuyện một con kiến càng đang đưa chặt đứt một gốc cây đại thụ chọc trời, nói ra có thể khiến đa số mọi người buồn cười mà chết a.

Đôi mắt đẹp của Hoàng Tử Nguyệt khe khẽ lóe lên một cái, khê mở miệng, ôn nhu nói:

- Phong Liệt, thời gian kế tiếp người liền đi cùng với chúng ta đi, có chúng ta ở cạnh, Mục Thương Sinh hẳn là sẽ thu liễm một chút.

Phong Liệt ánh mắt vừa động, trong lòng biết cô nàng Hoàng Tử Nguyệt này là suy nghĩ vì mình, trong lòng hơi có chút cảm động.

Hắn vừa muốn mở miệng giải thích, lại đột nhiên cảm thấy một bàn tay nhỏ bé mềm mại nắm lấy bàn tay to của mình.

Phong Liệt hơi sững sờ, kinh ngạc nhìn Tiểu ma nữ ở bên cạnh một chút, lại thấy Tiểu ma nữ đang vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, giống như đang thị uy vậy, tức giận nhìn chằm chằm vào Hoàng Tử Nguyệt.

Phong Liệt thấy vậy, trong lòng không khỏi buồn cười, kế tiếp làm hấn kinh ngạc là, sắc mặt của Hoàng Tử Nguyệt thể nhưng trở nên có chút âm trầm, trong đôi mắt đẹp mơ hồ hiện lên một tia sát khí.

- Không thể nào? Không phải là cô nàng này . . .

Phong Liệt khẽ nhúu đôi lông mày lại, vội vàng đem Tiểu ma nữ kéo về phía sau, hấn khê ho ho hai tiếng, nhanh chóng mở miệng nói:

- Không cần, thật ra thì lúc trước Mục Thương Sinh đã . . .

Hấn vốn định giải thích cho Hoàng Tử Nguyệt một chút, uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của Hoàng Tử Nguyệt, nhưng mà, hấn lời còn chưa nói hết liền bị một thanh âm âm dương quái khí cắt đứt.

- Tử Nguyệt! Chúng ta còn có nhiệm vụ trọng yếu trong người, tại sao phải mang theo cái gánh nặng này a? Mọi người có tính mệnh của riêng mình, hết thấy thuận theo tự nhiên chẳng phải là tốt hơn sao?

722. Chương 828: Họa Thủy(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 828: Họa thủy(2) truyện cập nhật nhanh nhất tại chàm

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Những lời này nói ra tương đối không khách khí, tràn đầy sự khinh thường.

Mọi người đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy người nói chuyện dĩ nhiên là vị thiếu niên Hoàng gia luôn luôn bị quên kia.

Người này tên là Hoàng Thiên Ngự, chính là một trong truyền nhân dòng chính của Hoàng gia, bề ngoài cũng hết sức không tầm thường, trên đầu đội chiếc mũ màu tím, chân mang giày chiến đấu màu hoàng kim, trên người mặc một bộ trường bào Triền Long màu vàng, toàn thân trắng trẻo, mặt mũi anh tuấn, vừa nhìn cũng biết là một người có xuất thân hiển hách, quen vênh mặt hást hàm sai khiến ra lệnh cho người khác.

Chẳng qua là, đôi mắt của người này phảng phất dường như luôn luôn đặt trên đỉnh đầu, thích từ trên cao nhìn xuống mọi người ở phía dưới, luôn luôn làm cho người ta có cảm giác hấn không coi ai ra gì.

Ban đầu lúc vừa mới tiến vào điện phủ, Hoàng Thiên Ngự là người thứ nhất thấy Phong Liệt liền sinh ra một cảm giác khó chịu.

Đơn giản là hấn cho rằng, mặc dù ánh mắt của Phong Liệt bình thản lạnh nhạt, nhưng trên người lại mơ hồ lộ ra một cỗ ý niệm kiêu ngạo, hơn nữa còn là loại ý niệm kiêu ngạo ẩn sâu ở trong xương cốt, so với một thân ngạo khí của hấn đều viết ở trên mặt thì đạo hạnh của gia hỏa này cao thâm hơn không biết bao nhiêu cấp độ, điều này không khỏi làm hấn rất không ưa thích.

Hơn nữa, tiểu tử này rõ ràng cùng Tiểu công chúa của gia tộc có quan hệ không giống bình thường.

Hoàng Tử Nguyệt mặc dù ngoài mặt đối đãi với Phong Liệt không có gì đặc biệt, nhưng ở trong mắt tay lão luyện mấy chục năm chuyên đi tầm hoa vấn liễu, đã sớm nhìn thấu một tia ý vị không tầm thường.

Cho nên, giờ phút này lúc Hoàng Tử Nguyệt nói rằng muốn che chở Phong Liệt, trong lòng hấn nhất thời sinh ra một cỗ ghen tức không hiểu, nhất thời nhịn không được, đem những lời trong lòng nói ra bên ngoài.

Phong Liệt liếc mắt nhìn Hoàng Thiên Ngự một cái, chân mày hơi nhúu lại, hấn từ khi xuất đạo đến nay, ở trong thế hệ trẻ vẫn luôn là độc lĩnh phong tao, hôm nay là lần đầu tiên bị nói là gánh nặng.

Hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, chính mình tựa hồ cũng chưa từng đắc tội với người này? Trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Lúc này, Tiểu ma nữ khẽ hừ một tiếng, là vì Phong Liệt tức giận bất bình nói:

- Hừ! Người mới là gánh nặng! Phong Liệt đã sớm giải quyết Mục Thương Sinh, không cần các người bảo vệ!

- Tiểu tiện nhân lớn mật.

Hoàng Thiên Ngự vừa nghe Tiểu ma nữ chửi mình là gánh nặng, sắc mặt liền trở nên giận dữ, lập tức liền muốn phát tác, nhưng đột nhiên, sắc mặt của hắn hơi chậm lại, nói:

- Người nói gì? Phong Liệt đã giải quyết Mục Thương Sinh? Người nói đùa gì vậy! Chỉ bằng hắn . . .

- Bằng ta thì sao?

Ánh mắt của Phong Liệt trở nên lạnh lẽo, chậm rãi trầm giọng quát lên.

Đồng thời, khí thế trên người hắn đột nhiên phóng ra ngoài, "Oanh" một tiếng, một cỗ long uy mạnh mẽ vô cùng cái thế hung hăng đánh lên trên người Hoàng Thiên Ngự.

Hoàng Thiên Ngự cảm nhận được cỗ uy áp mệnh mông cuồn cuộn này, khuôn mặt không khỏi liền biến sắc, nhất thời những lời sắp sửa nói liền nuốt trở về trong bụng, thân hình không nhịn được khẽ run lên, vẻ mặt kinh nghi nhìn Phong Liệt.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn, nguyên lực bài sơn đảo hải trong cơ thể chậm rãi bắt đầu khởi động, nếu là người này tiếp tục không thức thời, hắn không ngần ngại để cho người này vĩnh viễn im miệng.

Nếu là Hoàng Thiên Ngự coi rẻ chính mình, Phong Liệt cũng không phát cáu, cùng với một tên công tử bột vừa mới ra ngoài xã hội, một là không có phẩm vị, hai là không có lịch duyệt phong phú phân cao thấp, thật sự rất là mất mặt.

Bất quá, người này vũ nhục Tiểu ma nữ cũng là khiến cho hắn không có cách nào nhịn được.

Không biết từ khi nào, Tiểu ma nữ vừa xinh đẹp vừa đáng yêu đã sớm chiếm một vị trí quan trọng trong lòng hắn, hắn thương yêu còn không còn kịp, há lại có thể để cho người khác vũ nhục?

Tiểu ma nữ thấy Phong Liệt vì mình mà ra mặt, sau khi sững sốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ không khỏi lộ ra một tia ý vị hạnh phúc, trong đôi mắt đẹp liền tục ánh lên những tia sáng kỳ dị, ôm thật chặt cánh tay mà Phong Liệt vừa nắm.

Mà lúc này, Hoàng Thiên Ngự đã phục hồi lại tinh thần, hắn cẩn thận ngưng mắt đánh giá Phong Liệt một phen, cuối cùng hết sức xác định người này tuyệt đối chỉ là một tên võ giả Hóa Đan Cảnh.

Trong lúc nhất thời, hắn không khỏi tức giận dâng trào.

Một con kiến hôi Hóa Đan Cảnh nho nhỏ thế nhưng cũng dám uy hiếp cường giả Long Biến Cảnh? Đây quả thực là trắng trợn vũ nhục hắn a!

- Tiểu súc sinh! Người dám uy hiếp Bồn công tử . . .

Hoàng Thiên Ngự tức giận mắng một tiếng, lập tức liền muốn xuất thủ giết chết Phong Liệt.

- Đủ rồi!

Đột nhiên, một tiếng nói thanh thúy nhẹ vang lên, chính là Hoàng Tử Nguyệt bây giờ không nhìn nổi nữa.

- Tất cả mọi người đều là người của mình, khắc chế một chút!

Đôi mắt đẹp của Hoàng Tử Nguyệt lạnh lùng quét mắt liếc nhìn Phong Liệt cùng Hoàng Thiên Ngự một cái, trầm giọng khiển trách.

Hoàng Thiên Ngự khẽ nhú mày, cực kỳ khinh thường nhìn Phong Liệt nói:

- Người của mình? Hừ! Tiểu tử này chẳng qua là một con chó của Hoàng gia chúng ta mà thôi! Hôm nay lại dám uy hiếp chủ . . .

Phong Liệt ánh mắt khe khẽ nheo lại, trong lòng sát ý mơ hồ dâng lên.

Nếu nói một cách nghiêm chỉnh, Ma Long Giáo cùng với chín đại Chân Long giáo phái khác đích xác là lấy Hoàng gia làm chủ.

Bất quá, Phong Liệt từ trước đến giờ ngay cả Ma Long Giáo cũng không để ở trong lòng, Hoàng gia lại càng tốt nhất có thể lẩn xa bao nhiêu thì lẩn xa bấy nhiêu.

Giờ phút này lại bị người ta gọi là một con chó, điều này không khỏi chọc giận tới điểm mấu chốt trong lòng hắn.

Người này, đáng chết!

Lúc này, Hoàng Tử Nguyệt mất thấy tình thế không ổn, lúc này lạnh lùng cắt đứt lời nói của Hoàng Thiên Ngự:

- Hoàng Thiên Ngự! Người hoặc là lập tức im miệng, hoặc là chúng ta đường ai nấy đi!

Cũng chẳng biết tại sao, khi thấy Hoàng Thiên Ngự nhục mạ Phong Liệt, quả thực giống như hắn đang vũ nhục chính mình vậy, khiến cho bên trong nội tâm nàng cực kỳ căm tức.

- Cái gì?

Hoàng Thiên Ngự mặt liền biến sắc, không giải thích được nhìn Hoàng Tử Nguyệt, vẻ mặt không tin nói:

- Tử Nguyệt, người . . . người thế nhưng là vì hắn mà nói với ta như thế?

Lúc này chẳng những là vẻ mặt của Hoàng Thiên Ngự mang theo vẻ không thể tin được, ngay cả Phong Liệt cũng có chút ngoài ý muốn.

Mà Lạc Hoa Hoa một mực ở bên cạnh nhìn có chút há hê càng là một vẻ mặt gặp quỷ, đôi mắt đẹp quét tới quét lui trên người Phong Liệt cùng Hoàng Tử Nguyệt, thật giống như phát hiện ra một đồ vật cực kỳ thú vị vậy.

Tiểu ma nữ cũng là mân mê cái miệng nhỏ nhắn, bộ dạng cực kỳ hậm hực.

Hoàng Tử Nguyệt không hề để ý tới Hoàng Thiên Ngự đang chất vấn mình, ngược lại mang theo vẻ mặt ngưng trọng nói với Phong Liệt:

- Phong Liệt, người thật sự giao thủ cùng Mục Thương Sinh?

- Không sai.

Phong Liệt tạm thời đè nén sát ý trong lòng xuống, lạnh nhạt gật đầu, hắn biết có Hoàng Tử Nguyệt ở chỗ này, tên kia chắc chắn không thể giết được.

Ánh mắt của Hoàng Tử Nguyệt co rụt lại, vội vàng hỏi tới:

- Hiện tại Mục Thương Sinh ở đâu?

723. Chương 829: Dị Tượng!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 829: Dị tượng!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt hơi trầm ngâm một chút, nói:

- Không biết, hần thi triển thần thông thuần di chạy mất.

Hần cũng không tính đem mọi chuyện đều nói ra, dù sao thân phận của Mục Thương Sinh không phải chuyện đùa, một khi chuyện hần giết chết Mục Thương Sinh lan truyền ra ngoài, ngày sau hần nhất định cùng Phiêu Miểu Thiên Cung thế như nước với lửa.

Mặc dù hần có tự đại như thế nào, cũng không muốn phân cao thấp cùng một con quái vật lớn như vậy, huống chi, vợ cả Lý U Nguyệt của mình lại đang ở Phiêu Miểu Thiên Cung, hần cũng không muốn để cho thân phận của giai nhân trở nên khó xử.

Về phần những người khác có thể cho là Mục Thương Sinh thua trong tay mình hay không, Phong Liệt cũng lười không muốn để ý, chỉ cần không có chứng cứ, chính mình chết cũng không thừa nhận, ngày sau còn có đường sống mà quay về.

- A, người đã có năng lực tự vệ dưới tay Mục Thương Sinh, ta cũng an tâm.

Trong mắt Hoàng Tử Nguyệt khe khẽ hiện lên một tia kinh ngạc, nàng mặc dù không biết Phong Liệt dùng thủ đoạn gì để đánh bại Mục Thương Sinh, nhưng nếu Phong Liệt đã nói như vậy, thì sẽ không phải là giả.

Nàng liếc mắt nhìn Phong Liệt thật sâu, đột nhiên sau đó xoay người bình tĩnh nói với Lạc Hoa Hoa cùng Hoàng Thiên Ngự:

- Nơi này không có chuyện gì, chúng ta đi thôi!

Sau khi dứt lời, nàng không để ý đến đôi mắt đang phóng ra lửa của Hoàng Thiên Ngự, thân thể mềm mại khẽ rung động, bay về phía xa.

- Tiểu tử, bốn tiểu thư coi trọng người nga!

Ánh mắt của Lạc Hoa Hoa quý dị nhìn Phong Liệt một chút, cười hì hì nói ra một câu không giải thích được, sau đó đuổi theo Hoàng Tử Nguyệt.

Về phần Hoàng Thiên Ngự, một đôi ánh mắt mang theo sát khí mãnh liệt của hần dừng lại ba tấc ở trên người Phong Liệt, u ám cười cười, sau đó cũng rời đi.

Phong Liệt khinh thường cười cười, ánh mắt hơi có chút suy nghĩ.

Ba người Hoàng Tử Nguyệt đều là cường giả Long Biến Cảnh, ở trong khu vực khắp nơi đều là khe không gian tốc độ cũng không hề chậm lại, trong chớp mắt liền biến mất ở trong tầm mắt của hai người Phong Liệt.

- Phong Liệt, người thật giống như vừa trêu chọc một tên cường địch nha.

Tiểu ma nữ cười hì hì nói, không có bộ dáng lo lắng chút nào.

- Cường địch? Hừ, một tên nhị thế tổ ngu xuẩn cũng xứng đáng làm cường địch của Phong Liệt ta? Chỉ là tôm tép nhãi nhép mà thôi.

Phong Liệt không khinh thường cười nói, nhưng ngay sau đó hần liền chỉ vào lỗ mũi của Tiểu ma nữ thân mật nói:

- Ngược lại là người, chính là một người hồng nhan họa thủy!

- A?

Tiểu ma nữ hơi ngây ngốc một chút, nhưng ngay sau đó đảo cặp mắt trắng dã, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên hừ hừ nói:

- Họa thủy thì thế nào? Hừ hừ! Bốn tiểu thư đời này sẽ là tai họa của người! Người đừng nghĩ có thể trốn thoát!

- Ách? Được rồi, người thắng, mau chóng gây tai họa cho ta đi, tiểu sinh cầu cũng không được!

- Hi hi hi! Chết Phong Liệt, đại củ cải hoa tâm, có một đồng lớn nữ nhân câu dẫn người, để coi bốn tiểu thư làm sao thu thập người . . .

”...”

Một đường kèm theo tiếng cười duyên như chuông bạc của thiếu nữ, hai đạo thân ảnh một nam một nữ dần dần tiến vào chỗ sâu Thiên Long Vực, biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Khi đám người Phong Liệt rời đi không lâu sau, hai đạo thân ảnh trẻ tuổi đỏ như lửa lơ lửng hiện ra tại bên bờ Thiên La Hồ.

Hai người đang mặc trang phục của Thiên Diễm Môn, khí thế nội liễm hùng hồn vô cùng, phảng phất giống như hai đầu man long đang ngủ đông vậy, chính là lão Đại Xích Minh Tổ cùng lão Nhị Lý Đạo Hư của Thiên Diễm Thất Kiệt.

Hai người nhìn một mảnh hỗn độn bên hồ, lông mày cũng không khỏi khẽ nhíu lại, sắc mặt có chút âm trầm.

- Sư huynh, chúng ta đã tới chậm một bước, Phong Liệt cùng tiểu yêu nữ kia đã rời đi.

Lý Đạo Hư trầm giọng nói.

- Không sao, bọn họ không chạy được!

Xích Minh Tổ lạnh nhạt nói, nhưng ngay sau đó, hần lại khẽ nhíu mày, có chút ngạc nhiên nghi ngờ nói:

- Chính là không biết Mục Thương Sinh thế nào? Không phải là thật sự thua trong tay Phong Liệt chứ? Nếu thật sự là như thế thì chúng ta sợ rằng sẽ phải phán đoán lại thực lực của Phong Liệt a.

Lý Đạo Hư khinh thường cười cười, nói:

- Sư huynh người quá lo lắng rồi, Phong Liệt nghịch thiên như thế nào đi chăng nữa cũng không thể giết chết Mục Thương Sinh được. Mười năm trước ta đã từng cùng Mục Thương Sinh giao thủ, đối với thủ đoạn của tên kia cũng hiểu rõ chút ít, chiến lực của Mục Thương Sinh còn có thể nói là không tốt, nhưng thủ đoạn chạy trốn chết cũng là vô cùng kì diệu, không phải là tiểu đệ tự coi nhẹ mình, chỉ sợ huynh đệ chúng ta liên thủ cũng không chắc chắn có thể giết chết hắn được. Lại nói, Mục Thương Sinh nếu là thật sự ăn chút ít thiệt thòi ở trong tay Phong Liệt, phần lớn chỉ có thể là thua bởi những khe không gian phía trên này.

- Có đạo lý.

Xích Minh Tổ như có điều suy nghĩ gật đầu, nói:

- Bất quá, chúng ta cũng không có thể phớt lờ, mấy tiểu tử kia mặc dù tu vi không cao, nhưng thủ đoạn tuy nhiên cũng không phải chuyện đùa, hơn mười ngày này, chúng ta thế nhưng không thể diệt trừ một người trong năm người bọn họ, nói đến thật đúng là có phần xấu hổ a. Hơn nữa là tên Sở Huyền kia, ta cuối cùng cảm giác người này cực kỳ cổ quái, tựa hồ trên người hắn hàm chứa một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại, làm vi huynh thế nhưng lại xuất hiện cảm giác sợ hết hồn hết vía.

- Ha ha, sư huynh người quá lo lắng rồi, chỉ là một tiểu tử Cương Khí Cảnh Cửu Trọng Thiên mà thôi, mặc dù trên người có cất giấu viên cổ thần khí, hắn có thể sử dụng được hay không cũng là một vấn đề a.

Lý Đạo Hư hài hước cười nói.

- Hy vọng như thế a.

Xích Minh Tổ khẽ lắc đầu, từ chối cho ý kiến, nói tiếp:

- Chúng ta cũng rời khỏi nơi này thôi, lần này tới Thiên Long Vực, chém giết mấy tên tiểu bối kia chẳng qua là thuận tay hành động mà thôi, quan trọng nhất là đuổi theo mọi người lúc trước tìm được kiện đồ vật kia!

- Ừm. Sư huynh, Thiên La Hồ này cũng không nhìn ra có gì dị thường, chúng ta tiếp tục tiến về Minh Hà cổ mộ đi, nơi đó có không ít Thi Vương thượng cổ cùng Chiến Hồn cường đại, có lẽ có thể tìm được một chút đầu mối.

”...”

Hai người sau khi bàn bạc đơn giản một chút, liền triển khai thân hình, lướt về phía chỗ sâu trong bình nguyên.

Khi Xích Minh Tổ cùng Lý Đạo Hư rời đi không lâu, nơi ban đầu hai người, đột nhiên lại hiện ra một gã thiếu niên tuấn tú nhỏ nhắn.

Thiếu niên này người mặc trang phục hạch tâm đệ tử của Ma Vũ Viện trong Ma Long Giáo, sắc mặt lạnh nhạt, một đôi con ngươi thâm thúy lóe ra tinh mang giảo hoạt, thế nhưng lại chính là Sở Huyền mà Xích Minh Tổ cùng Lý Đạo Hư vừa mới đề cập tới.

Sở Huyền nhìn thoáng qua phương hướng mà Xích Minh Tổ cùng Lý Đạo Hư rời đi, khóe miệng hơi lộ ra một tia khinh thường.

Sau một khắc, trong tay của hắn bạch quang chợt lóe, đột nhiên hiện ra một trâm phượng bằng bạch ngọc mà nữ tử thường dùng.

Cây trâm phượng này có tạo hình cực kỳ tinh xảo, hoa mỹ, tản ra thánh huy nhàn nhạt, rất là bất phàm.

724. Chương 830: Cấm Chế Trong Cốc

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 830: Cấm chế trong cốc

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Sắc mặt của Sở Huyền dần dần trở nên ngưng trọng, hắn giương mắt nhìn về phía trung tâm Thiên La Hồ, đôi môi khẽ nhúc nhích, bắt đầu thấp giọng đọc lên một đoạn chú ngữ cổ xưa.

- Mễ . . . Mịch . . . Hồng.

Một loạt âm tiết cổ xưa mà nặng nề hóa thành từng đạo kim mang tiến vào trong hồ nước màu bích lục.

Dần dần, hồ nước yên lặng bắt đầu nổi lên rất nhiều tia rung động nhỏ, chậm rãi lan tràn từ ngoài vào sâu bên trong Thiên La Hồ.

Trong vòng một khắc đồng hồ, đột nhiên, ở nơi mà hồ nước cùng phía chân trời tiếp xúc với nhau, một cột sáng tử sắc phóng lên cao, đem phương viên mấy ngàn dặm từ bầu trời bao la cho tới cả vùng đất đều nhuộm thành một mảnh màu tím, quả thực so sánh với sự tươi đẹp trên trời còn chói mắt hơn nhiều.

Cùng lúc đó, bên trong Thiên La Hồ đột nhiên nổi lên từng đợt sóng điên cuồng, bầu trời khắp Thiên La Hồ đột ngột tràn ngập âm thanh "Ong ong", gần như muốn xé rách màng nhĩ của người ta, ngay cả từng đạo khe không gian giăng khắp nơi giống như mạng nhện kia cũng dần dần có khuynh hướng mở rộng, một màn này cực kỳ rung động, phảng phất giống như cả trời cao cũng muốn nát bấy vậy.

Bất quá, cột sáng tử sắc kia chỉ duy trì trong thời gian một hơi thở sau đó liền biến mất không thấy, Thiên La Hồ rộng lớn cũng dần dần khôi phục về yên tĩnh lúc trước.

- Quả nhiên là ở chỗ này! Thật tốt quá! Đại kế của Long chủ có hi vọng rồi!

Sở Huyền dừng chú ngữ lại, trong ánh mắt lóe ra vẻ kích động nồng đậm.

Nhưng rất nhanh, vẻ kích động trên mặt hắn liền thu liễm, lẩm bẫm nói:

- Vị trí tìm đúng rồi, chỉ tiếc thiên thời không đúng, nhìn tình hình hiện tại chỉ đành chờ đến đêm nguyệt thực của hai tháng sau a!

Lúc này, dị tượng kinh thiên trong hồ đã khiến cho không ít người ở nơi xa chú ý, rất nhiều người đều cho là dị bảo xuất thế, nhanh chóng chạy tới bên hồ.

Sở Huyền cau mày, sau đó thu hồi tâm phượng, thân hình dần dần ẩn vào trong hư không.

Lúc này, nơi cách hồ nước một ngàn trượng, cả vùng đất trong một vết rách cự đại, một đầu sói con màu đen đột nhiên lặng lẽ lộ cái đầu ra, trong hốc mắt mờ mịt mà trống rỗng chợt lóe lên tinh mang rồi biến mất.

- Đêm nguyệt thực của hai tháng sau? Ừm, vậy thì cho người sống lâu thêm hai tháng nữa a.

Sói con màu đen lười biếng ngáp một cái, sau đó lại chìm sâu vào trong lòng đất.

- Thiên a! Sợ rằng ít nhất cũng là chí bảo xuất thế mới có thể tạo thành thiên địa dị tượng như thế a?

- Ngừng! Chí bảo thì tính là cái gì, tử quang chiếu rọi nghìn vạn dặm, nói không chừng là thánh bảo trong truyền thuyết, Thiên Bảo thần binh đó!

- Đúng a đúng a! Thiên Long Vực này chính là vùng đất giao phong của vô số tuyệt thế cường giả ở thời viễn cổ cùng thượng cổ, có thánh bảo, Thiên Bảo lưu tồn ở nơi này tựa hồ cũng không có gì kỳ quái a?

- Theo ta suy đoán thì . . . Vô cùng có khả năng là thái cổ thần khí!

- Ai, cần gì biết là thần binh hay thứ khí gió gì! Chúng ta căn bản đều không thể đến gần hồ, ngay cả một sợi lông cũng mò không tới a!

- Hắc! Người cái này không hiểu sao! Thần binh phẩm cấp càng cao, linh trí cũng là càng cao, thậm chí còn có thể tự mình lựa chọn chủ nhân a! Nói không chừng lão tử vận khí tốt, có thể sẽ được thần binh ưu ái a!

”...”

Chỉ chốc lát sau, gần trăm tên cường giả trẻ tuổi đến từ Long Huyết Đại Lục đều tụ tập ở bên bờ Thiên La Hồ, chỉ trở về phía trong hồ, trên mặt tràn đầy vẻ chờ mong, hưng phấn không thôi.

Cùng lúc đó, tất cả Thi Vương cường đại cùng vô số Chiến Hồn, thú dữ tất cả cũng nhanh chóng từ trong bóng tối hiện thân, một đôi con người hung lệ khát máu nhìn chằm chằm vào bên trong hồ, mơ hồ cũng lộ ra một vẻ kiêng kỵ. nguồn

...

”Rầm . . .”

Một tiếng động lớn vang lên.

Bên cạnh thác nước, một đầu Mãng Xà lớn toàn thân lân trắng dài vài chục trượng vỡ thành từng mảnh vụn trên mặt đất, chết không thể chết lại được nữa.

Tiểu ma nữ thu hồi quả đấm, đắc ý cười cười, hiển nhiên cực kỳ hài lòng đối với uy lực đại thần thông của mình.

- Cái này tốt lắm, tòa sơn cốc này từ giờ chỗ đi liền thuộc về chúng ta a! Ha ha, thật là đẹp a!

Tiểu ma nữ hưng phấn xoay một vòng, ngoài miệng hô to gọi nhỏ, mắt to cười híp lại thành một vầng trăng.

Nơi này là một sơn cốc nhỏ vờn quanh một dãy núi nằm cách vạn dặm về phía nam Thiên La Hồ.

Có lẽ là khu vực này quá nhỏ, vị trí cũng quá không thu hút, tại thời đại thượng cổ cũng không gặp quá nhiều sự thử thách của chiến tranh, thế cho nên thiên địa trong tiểu cốc không có lưu lại nửa đạo vết rách không gian nào.

Quang cảnh chung quanh dãy núi như vẽ, mây mù lượn lờ, trong tiểu cốc linh mộc thành từng vùng, mùi hoa tràn ngập khắp nơi, vô số linh quả tản ra khí tức nồng nặc cùng hương vị ngọt ngào, làm người ta thêm nhỏ dãi, hơn nữa cách đó không xa còn có một thác nước nhỏ trong suốt, khiến cho Tiểu Cốc này quả thực giống như thế ngoại đào nguyên vậy, làm cho tâm thần của người ta sáng khoái, cả người thư thái.

- Đối với đồng loại của mình lại hạ thủ ác như vậy, thật là một bữa thịnh soạn đáng tiếc.

Phong Liệt đi lại gần, nhìn mãng xà trên mặt đất bị bầm thây, bữu môi trêu chọc nói.

- A! Phong Liệt chết tiết, người muốn chết a! Nó chẳng qua là một con mãng xà, người ta lại là Giao Long a! Giao Long cao quý đó nha?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu ma nữ ngẩn ngơ, phảng phất giống như Tiểu Miêu bị dẫm phải cái đuôi vậy, không khỏi giận đến hét lên một tiếng, đôi tay chống vào eo nhỏ, chỉ vào Phong Liệt hung hăng uy hiếp nói:

- Phong Liệt! Ta cảnh cáo người, nếu còn dám vũ nhục bổn tiểu thư, ta sẽ cho người rằng rơi đầy đất nga!

- Ách, coi như là ta chưa nói gì a.

Phong Liệt nhếch nhếch miệng giống như đau răng, trước khi Tiểu ma nữ nổ đóa liên vội vàng chạy đi.

- Hừ hừ! Coi như người thức thời.

Tiểu ma nữ hàm hừ giờ giờ quả đấm nhỏ đánh vào bóng lưng của Phong Liệt, ngược lại hừ nhỏ một tiếng, tung tăng đi đến ngắt lấy linh quả.

Phong Liệt đi tới một địa phương bằng phẳng cách đó không xa, phát tay thả ra một tòa tiểu lâu ba tầng, coi như là ở chỗ này xây dựng một cái hang ổ nhỏ.

Còn có gần hai tháng, Phong Liệt cũng không tính toán gây thêm rắc rối nữa, đoán chừng hai tháng sau, trong Thiên La Hồ tất nhiên không thể thiếu một cuộc đại chiến kinh thiên, hẳn vừa vặn thừa dịp trong khoảng thời gian này hảo hảo chuẩn bị một phen.

Nguyên khí trong Thương Sinh Đại Ấn cần được bổ sung, Thiên Hà Cổ Quyển - Thần Lực Thiên vừa mới lấy được cũng cần tốn thời gian tu luyện, chuẩn bị tốt những thứ này có thể trọng yếu hơn nhiều so với việc ở bên ngoài xông loạn đi tìm cơ duyên.

Dù sao trong Thiên Long Vực này cách trăm năm một lần sẽ có người đi vào tầm bảo, thứ tốt để lại cho hậu nhân khẳng định cũng không nhiều.

Trừ phi là những hạng người có số mệnh nghịch thiên, nếu không xác suất gặp phải nguy hiểm so sánh với xác suất gặp phải bảo vật cao hơn gấp trăm ngàn lần cũng không biết chừng

- Minh Dạ Hàng Lâm!

"Oanh . . ."

Phong Liệt khoanh chân ngồi ở đỉnh núi cao, thân thể âm âm chấn động, một mảnh màn đêm đen nhánh lập tức khuếch tán ra ngoài, cấp tốc lan tràn ra bốn phương tám hướng.

725. Chương 831: Cấm Chế Trong Cốc (2)

Ma Long

Chương 831: Cấm chế trong cốc (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Một trăm triệu, một ngàn triệu, một trăm dặm, một nghìn dặm . . .

Ngắn ngủn một canh giờ sau, màn đêm mênh mông cuộn cuộn liền đem phương viên ba nghìn dặm toàn bộ bao phủ ở bên trong.

Dưới màn đêm, thiên địa nguyên khí vô tận nhanh chóng hóa thành ám thuộc tính Long nguyên lực, mãnh liệt tiến tới thân thể Phong Liệt, sau khi Thương Sinh Đại Ấn trải qua sự chuyển hóa, khiến cho nguyên khí trong Long Ngục Không Gian gia tăng bằng tốc độ kinh người.

Cả vùng đất bên trong Long Ngục Không Gian, một đám chỗ lõm nhỏ tràn đầy nguyên khí linh dịch đã trở nên khô cạn, cũng dần dần trở nên xơ vữa.

Mà cả không gian cũng bắt đầu chậm rãi bành trướng, bành trướng . . .

Giờ khắc này, trong phương viên ba ngàn dặm của dãy núi, toàn bộ dã thú, Long Thú nhanh chóng trốn về phương xa, ngay cả một vài Thi Vương, Chiến Hồn tất cả cũng không khỏi quá sợ hãi, liên tục rống giận.

Bởi vì, ở dưới tấm màn đêm này, tất cả nguyên khí trong cơ thể các sinh linh đều cấp tốc biến mất, nếu không trốn thì sớm muộn cũng sẽ xong đời.

Đỉnh núi chỗ Phong Liệt ở lại cách Tiểu Cốc không xa, chung quanh tòa Tiểu Cốc này toàn bộ đều vẫn như thường, nguyên khí không bị ảnh hưởng chút nào.

Hắn sở dĩ lựa chọn ở chỗ này thu thập nguyên khí, một phương diện là bổ sung nguyên khí mà Thương Sinh Đại Án cần, một phương diện khác chính là loại trừ hết thủy nguy hiểm ở chung quanh.

Giường chỉ trắc há lại để cho người khác ngủ ngáy?

Hắn và Tiểu ma nữ cư ngụ ở trong tiểu cốc, cũng không muốn hai ngày ba ngày lại bị một vài Thi Vương, Chiến Hồn, thú dữ tới quấy rầy, đơn giản là xử lý sạch sẽ một lần.

Dĩ nhiên, trong đó cũng có một vài sinh linh ý mình cường đại mưu toan giết hết Phong Liệt, từ phương hướng lưu động của nguyên khí chạy thẳng tới chỗ của Phong Liệt. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nhưng bọn người kia đều không ngoại lệ, lúc đi tới dưới chân Phong Liệt, nguyên lực trong cơ thể đã tiêu hao tới bảy tám phần, Phong Liệt tùy tiện xuất ra một chưởng, liền đem bọn họ hoàn toàn chấm dứt.

Sau một ngày một đêm, nguyên khí trong phương viên ba ngàn dặm rốt cục bị Phong Liệt thôn phệ không còn chút nào. nguồn (.)

Thiên địa nguyên khí trong Thiên Long Vực so sánh với Long Huyết Đại Lục nồng đậm hơn rất nhiều lần, thiên địa nguyên khí nhiều như vậy, chẳng những làm cho bên trong Long Ngục Không Gian xuất hiện từng đạo nguyên khí linh dịch tạo thành từng cái mương máng nhỏ nhỏ, đồng thời cũng làm cho Long Ngục Không Gian khuếch trương lớn đến phương viên gần trăm dặm.

Đáng tiếc duy nhất chính là trong không gian của Long Vực không có núi non sông ngòi, không có ánh mặt trời chiếu khắp nơi, nếu không mà nói, bên trong tuyệt đối là một chỗ thể ngoại đào nguyên thế gian khó tìm.

”Hô . . .”

Phong Liệt chậm rãi kết thúc công việc, nhẹ nhàng thở ra một hơi, hai mắt tinh mang đại thịnh.

Thi triển một thức Minh Dạ Hàng Lâm này, chẳng những sẽ không tiêu hao nguyên lực trong cơ thể hắn, ngược lại lại là một loại phương thức tu luyện vô cùng tốt, mỗi một lần sử dụng, cũng sẽ làm sự linh ngộ của hắn đối với Thương Sinh Kiếp đại đạo tăng lên rất nhiều.

- Không tệ, lần này số lượng nguyên khí lấy được hẳn là đủ để sử dụng trong một đoạn thời gian.

Phong Liệt quan sát Long Ngục Không Gian một chút, trên mặt khe khẽ hiện lên vẻ vui mừng.

Kế tiếp, thân hình hắn thoáng một cái, liền hiện ra bên trong tiểu cốc, nhưng làm hắn kỳ quái chính là, trong tiểu cốc cũng không thấy được thân ảnh của Tiểu ma nữ.

- A Ly!

Phong Liệt nhẹ kêu một tiếng, cũng không nhận được Tiểu ma nữ đáp lại, hắn phóng thích tinh thần lực mạnh mẽ, quét một vòng xung quanh phạm vi gần trăm dặm, nhưng cũng không có phát hiện tung tích của Tiểu ma nữ.

- Kỳ quái! Đã chạy đi đâu? Nha đầu này thật đúng là một con người không an phận.

Phong Liệt có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Bất quá, hẳn thật sự cũng không lo lắng Tiểu ma nữ sẽ gặp nguy hiểm, hẳn lúc trước tuy nói là đem tâm thần đặt ở việc hấp thu thiên địa nguyên khí, nhưng nếu là bên trong phương viên trăm dặm có động tĩnh lớn gì thì cũng rất khó có thể dấu diếm được sự do thám của hắn.

Huống chi, thực lực của Tiểu ma nữ hôm nay cũng đã không kém, kẻ đầu đường xó chợ, cho dù là cường giả Long Biên Cảnh cũng chưa chắc có thể kiểm được chỗ tốt gì.

- Phong Liệt, cứu ta ra ngoài . . .

Đột nhiên, một tiếng la cực kỳ yếu ớt truyền vào trong tai Phong Liệt.

- Ủm? Là thanh âm của A Ly!

Phong Liệt trong lòng căng thẳng, đột nhiên dựng lỗ tai lên.

Nhưng hắn cẩn thận lắng nghe, cũng không phát hiện xuất xứ của thanh âm.

- Phong Liệt! Cứu ta ra ngoài a . . . ta ở chỗ này!

Thanh âm của Tiểu ma nữ lại truyền đến lần nữa, thanh âm rất nhỏ, phẳng phất giống như tiếng kêu của con kiến vậy, nếu không phải tu vi của Phong Liệt cao thâm, thật đúng là không nhất định có thể nghe được.

Phong Liệt vội vàng nhìn khắp bốn phía, rừng cây, vách đá, thác nước, đầm nước, vân vân, hết thấy đều quét mắt một lần, lại cũng không có phát hiện nơi phát ra thanh âm, dần dần, trong lòng hắn không khỏi khẩn trương.

- A Ly! Người ở đâu . . .

Phong Liệt lo lắng hô lớn.

- Ở chỗ này . . . người tên ngu ngốc kia! Nhìn gốc cây Hỏa Long Thụ này.

- Hỏa Long Thụ???

Phong Liệt trong lòng vừa động, ánh mắt trong nháy mắt nhìn về bên cạnh đầm nước, vách đá dựng đứng có một gốc cây Hỏa Long Thụ đỏ rực.

Gốc cây Hỏa Long Thụ này ước chừng ười trượng, toàn thân đỏ choét như lửa, phía trên kết thành mấy quả trái cây nặng trĩu.

Phong Liệt cũng không nhìn kỹ, thân hình thoáng một cái liền đi tới phía dưới tán cây, nhưng là, nơi này cũng không thể phát hiện ra tung tích của Tiểu ma nữ.

Thậm chí, ngay cả thanh âm của Tiểu ma nữ cũng không nghe được.

Khi trong lòng Phong Liệt như có lửa đốt, đột nhiên, phía trên bên cạnh vách đá dựng đứng có một tiếng va chạm rất nhỏ truyền vào trong tai của hắn.

- Ủm?

Con mắt của Phong Liệt chăm chú nhìn vào phía trên vách đá dựng đứng, sau khi quan sát mấy lần, ánh mắt nhẹ nhàng phát sáng, nói:

- Cầm chế?

Nếu chỉ là quan sát thoáng qua, rất dễ dàng có thể đem vách đá dựng đứng này coi là một núi đá bình thường.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, nguyên khí chung quanh đang chậm rãi tiến vào bên trong núi đá, hiển nhiên nơi này có đại huyền cơ.

- A Ly! Người đừng sợ, ta bây giờ sẽ đi vào cứu người!

Sắc mặt của Phong Liệt lạnh lùng, đưa tay thú nhận Phong Ma Đại Thương, ở phía trên tám vách đá dựng đứng này hung hăng đánh ra một thương.

”Xuy . . .”

Nhưng làm hấn kỳ quái chính là, một thương của mình giống như không hề có một chút lực nào, mà phía trên vách đá dựng đứng lại phẳng phất tạo nên một trận rung động, trong nháy mắt lại khôi phục như thường.

Phong Liệt thấy vậy, ánh mắt khe khẽ lóe lên một cái, nhưng ngay sau đó thân động theo thương, trực tiếp đánh vào vách đá dựng đứng.

- Nha!

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Cả người Phong Liệt biến mất không thấy, mà tám núi đá kia thì phẳng phất giống như một hòn đá nhỏ rơi vào trong hồ nước tĩnh lặng, tạo nên mấy tia rung động, sau đó hết thấy đều khôi phục như lúc ban đầu.

Sau một khắc, Phong Liệt đặt chân vào trong một không gian không lớn, ánh mắt vội vàng quét nhìn ra bốn phía.

726. Chương 832: Hắc Ám Đế Quân

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 832: Hắc Ám Đế Quân

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đây là một không gian nhỏ với phương viên mười trượng, ba mặt đều là vách tường, từ lúc tiến vào cửa có thể thấy rõ ràng hết thấy phía ngoài.

Trong không gian cơ hồ không có vật gì, trên mặt đất có mấy con côn trùng, cũng đều đã bị Huyền Băng đông lại.

Mà Tiểu ma nữ, giờ phút này đang thản nhiên ngồi ở trên một cái ghế, cong hai chân lên, trong tay cầm một quả trái cây màu đỏ gặm tới mức miệng đầy nước trái cây.

”Răng rắc . . .”

Tiểu ma nữ cắn một miếng trái cây, đôi mắt đẹp cười dài nhìn Phong Liệt, có chút mơ hồ không rõ nói:

- Thật là một đại bạch si, người ta hô thật lâu người mới tìm tới nơi này, làm hại người ta phải quát to tới mức khản giọng.

Thấy Tiểu ma nữ bình yên vô sự, Phong Liệt thở dài một hơi, lấy tay lau lau mồ hôi trên trán.

Nhưng giờ phút này nghe lời nói của Tiểu ma nữ, Phong Liệt sau khi ngẩn ngơ, đột nhiên hỏa khí dâng trào, quả thực chính là giận tới mức muốn đánh nàng một cái!

Chính mình bị kinh sợ hồi lâu, lo lắng muốn chết, tiểu nha đầu này ở chỗ này bất uẩn bất hỏa nhìn chính mình náo nhiệt, quả thực chính là buồn cười!

- Hắc hắc! Chẳng qua là tiếng nói ách mà thôi, ta xem ra còn cần thiết cho cái mộng của người nở hoa a!

Phong Liệt nghiêng răng nghiêng lợi cười cười, nhưng ngay sau đó, hấn bước ba bước lớn đi tới phía trước, đem Tiểu ma nữ kéo tới lật lại, ấn vào trên ghế.

- A! Phong Liệt ngươi làm gì thế?

Tiểu ma nữ không hiểu chút nào duyên dáng gọi to nói.

Phong Liệt không nói hai lời, bàn tay ở trên kiềng đòn của Tiểu ma nữ dùng sức vỗ mấy cái.

- A! A! A!

Liên tiếp mấy tiếng giòn vang, sau đó, tiếng vang càng ngày càng nhỏ, cuối cùng dần ở phía trên dần dần không ra, trong lúc mơ hồ vang lên một tiếng than thở tự đáy lòng:

- Thật sự là vô cùng cơ dân a.

Tiểu ma nữ rất cực kíp phản ứng, đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi:

- A . . . , Phong Liệt chết tiệt, ngươi dám sờ nơi . . . nơi đó của bốn tiểu thư! Ta liều mạng với ngươi! Ta cắn ngươi . . .

- Ngao . . . , ngươi rốt cuộc là Giao Long hay là chó a!

- Người nào quy định cắn người thì nhất định sẽ là chó? Ta cắn ngươi!

”...”

Hai người thoáng chốc náo thành một đoàn, ở trong không gian nhỏ hẹp này loạn thành một mảnh.

Mà chỉ chốc lát sau, lúc trong không gian an tĩnh lại, Phong Liệt kinh ngạc phát hiện, chính mình đang ngồi ở trên ghế, mà Tiểu ma nữ lại ngồi ở trên đùi của mình, bị hấn dùng lực ôm vào trong ngực, không giãy dụa được.

Trong lúc nhất thời, hai người mắt to trừng trừng nhìn mắt nhỏ.

Gương mặt tuyệt mỹ kia của Tiểu ma nữ phẳng phất giống như quả táo chín mọng vậy, đỏ hồng đến mức gần như muốn chảy ra nước.

- Phong . . . Phong Liệt, buông người ta ra có được hay không?

Thanh âm của Tiểu ma nữ run rẩy cầu khẩn nói, thân thể mềm mại nhưng dần dần vô lực xụi lơ ở trong ngực Phong Liệt.

- A?

Phong Liệt vẻ mặt đại ra, trong ngực là ôn hương nhuyễn ngọc, cảm thụ được một mảnh ngọc cơ trắng mịn mềm mại trong tay, hấn không khỏi sinh ra một tia cảm giác yêu thích không muốn buông tay.

Nhìn lại Tiểu ma nữ mang theo vẻ mặt e lệ ở trong ngực, con ngươi tràn đầy hơi nước mang theo linh khí bức người kia, cái miệng nhỏ nhắn kiêu diễm đỏ sẫm, da thịt trắng nõn trong nháy mắt hiện ra, quả thực không một nơi nào là không đẹp, tràn đầy vô tận hấp dẫn.

- Phong Liệt, người ta không cắn ngươi không phải được rồi sao . . . ô ô!

Tiểu ma nữ lời còn chưa nói hết, miệng nhỏ của mình đột nhiên bị một chiếc mồm há to ngậm vào.

Lần này, Tiểu ma nữ hoàn toàn trợn tròn mắt, một đôi mắt to tràn đầy hơi nước kinh ngạc nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, trong đại não trống rỗng, trái tim cũng ngừng nhảy lên.

- Hấn đang hôn ta? Đây là thật sao? Hấn tại sao có thể làm như vậy? Không phải là chỉ có vợ chồng mới có thể như vậy sao? Bất quá, cảm giác rất tốt a! Không được! Vạn nhất mang thai tiểu bảo bảo thì làm như thế nào? Mặc kệ, để cho người này lao tâm khổ trí đi a.

Kế tiếp, khi Tiểu ma nữ kíp phản ứng, chuẩn bị theo cảm giác trầm luân trong đó thì Liệt đầu óc Phong đột nhiên khôi phục sự thanh minh.

Hấn nhìn Tiểu ma nữ vẻ mặt mê say đang nhắm mắt lại, trong mắt mơ hồ hiện lên một tia tự trách.

- Chết tiệt! Ta đang làm cái gì vậy? A Ly mới mười lăm tuổi a! Nếu để cho Lê Bá biết, có lẽ lão gia hỏa đó sẽ tìm lão tử liều mạng a!

Phong Liệt luôn luôn tự nhận là một người có sự tự chủ cực mạnh, nhưng thời khắc này, hấn lại sâu sâu cảm nhận được một từ ngữ — không cầm nổi lòng.

Cảm giác như vậy, hẳn trước kia cũng chỉ từng nhận thức qua khi đối mặt với Lý U Nguyệt cùng Sở Tiểu Diệp.

Hắn một bên thưởng thức cái miệng nhỏ nhắn kiều diễm ướt át kia của Tiểu ma nữ, một bên trong lòng mâu thuẫn tới cực điểm.

Trong khoảng thời gian này cho tới nay, Tiểu ma nữ đã sớm đi vào sâu trong nội tâm của hắn, hơn nữa, hắn cũng có thể nhìn ra được, Tiểu ma nữ cũng có tình ý với mình.

Bất quá, Lê Bá lại giống như là một ngọn núi lớn vắt ngang trái tim của hắn.

Lê Bá mặc dù nhìn giống như một con người hiền hoà, nhưng Phong Liệt lại biết rõ, lão nhân kia tuyệt đối không phải là một người con người hiền hoà, hơn nữa, sự sủng ái của Lê Bá đối với cháu gái ngoan Bằng Ly của mình quả thực đạt đến trình độ cực chiều, vạn nhất chụp ình cái mũ một tên lừa gạt cháu gái ngoan của hắn, đoán chừng thật là bị hắn quát một trận a.

- Thôi, A Ly còn nhỏ, hay là trước tiên nhịn một chút a, chờ thêm mấy năm nữa đi tới gặp Lê Bá để cầu hôn đi.

SAu một thoáng do dự, Phong Liệt rốt cục cũng quyết tâm, liền muốn đem Tiểu ma nữ đẩy ra.

Nhưng đúng lúc ấy thì, đột nhiên, một cái lưỡi trơn trượt mang theo hương vị ngọt ngào trượt vào trong miệng của mình.

Cái lưỡi này tựa hồ tràn đầy mùi vị trúc trắc, thấp thỏm, tò mò, lại làm cho trong đầu Phong Liệt âm âm chấn động, thân ảnh của Lê Bá thoáng cái bị quăng ra ngoài tới chín tầng mây.

Sau khi ngẩn ngơ, hai cánh tay của Phong Liệt hung hăng ôm chặt lấy Tiểu ma nữ, kịch liệt đáp lại . . .

Sau khi triển miên quán quýt một hồi lâu, hai người dần dần từ trong tình mê thanh tỉnh lại, tự nhiên phân tách nhau ra.

- A Ly, thật xin lỗi, ta . . .

Phong Liệt không khỏi có chút lúng túng, há hốc mồm cứng lưỡi nói.

Mà Tiểu ma nữ lại đem đầu nhỏ núp ở trong ngực Phong Liệt, không khỏi then thùng, chỉ nghe âm thanh như ruồi nhặng của nàng lẩm bẩm nói:

- Không quan hệ, người ta nguyện ý! Chỉ cần người nguyện ý chịu trách nhiệm là tốt rồi.

”Dát . . .”

Phong Liệt không khỏi há hốc mồm một trận:

- Khụ khụ, tốt, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm.

Nhưng hắn lại không biết, lời nói chịu trách nhiệm của hắn cùng với lời nói chịu trách nhiệm của Tiểu ma nữ vẫn có chút khác biệt.

Hai người lẳng lặng ôm nhau ở chung một chỗ, sau khi trầm mặc một lát, Phong Liệt gương mặt đánh giá hoàn cảnh chung quanh một chút, ánh mắt dần dần khôi phục sự thanh minh thường ngày.

727. Chương 833: Hắc Ám Đế Quân(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 833: Hắc Ám Đế Quân(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- A Ly, người làm cách nào tìm được không gian này?

Phong Liệt nhẹ giọng nói.

- Người ta lúc trước đang hái Hỏa Long quả, thấy có mấy con sâu ác tâm, liền bắt bọn nó từ trên cây bắn xuống dưới đất, nhưng ai biết, bọn chúng trong khoảnh khắc đến gần phía ngoài phiến núi đá kia thì liền biến mất, sau đó . . . sau đó người ta tự tiến vào chứ sao.

Tiểu ma nữ ngưng ngừng nói, phảng phất giống như tiểu hài tử đã làm sai chuyện vậy.

- Nơi này tại sao có thể có cấm chế? Chẳng lẽ là có người cư ngụ ở nơi này?

Phong Liệt không có trách cứ Tiểu ma nữ, kinh ngạc lắm lắm.

- Phong Liệt! Nơi này không phải là một tòa thượng cổ di phủ sao? Nói không chừng cất giấu rất nhiều bảo bối a!

Tiểu ma nữ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đột nhiên hưng phấn duyên dáng nói to.

Vừa nhắc tới bảo bối, nàng lập tức khôi phục hình tượng Tiểu ma nữ thường ngày, hai mắt sáng lên.

- Ủm, chúng ta đi tìm xem a.

Phong Liệt nhẹ gật đầu cười, đem Tiểu ma nữ đặt ở trên mặt đất.

Sau khi trải qua phen triển miên này, tình cảm giữa hai người cấp tốc tăng lên, Tiểu ma nữ đương nhiên nắm chặt bàn tay to của Phong Liệt, trong đôi mắt đẹp lóe ra tình ý dạt dào, cơ hồ có thể nấu chảy Kim Hóa Thiết vậy, làm cho ngón trỏ của Phong Liệt không khỏi đại động, rồi lại không thể không vội vàng khắc chế.

Cái không gian nhỏ hẹp với phương viên mười trượng này, sau khi Phong Liệt dò xét tỉ mỉ một phen, rốt cục xác định, nơi này dĩ nhiên là một cái khốn trận.

Từ bên ngoài đi vào dễ dàng, nhưng nếu muốn đi ra ngoài lại là rất khó, theo trên mặt đất một tầng cốt phấn hủ hóa dày dày không khó để nhìn ra, trận này tại thượng cổ thời đại chỉ sợ không biết đã chết bao nhiêu sinh linh.

Bất quá, đối với Phong Liệt có Phong Ma Đại Thương mà nói, cũng chỉ là thùng rỗng kêu to.

Kế tiếp, Phong Liệt đem Tiểu ma nữ thu vào trong Long Ngục Không Gian, sau đó trực tiếp huy động đại thương, xuyên qua đại trận, tiến vào nơi sâu trong sơn thể.

”Oanh . . .”

Một cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ đập vào mặt, làm cho Phong Liệt không khỏi rung mình một cái.

Cỗ uy áp này, chính là Phong Liệt từ trước đến nay mới thấy, quả thực so với lão giả thủ hộ cửa vào Thiên Long Vực kia cũng phải mạnh hơn rất nhiều.

- Cường giả Hoàng Cảnh?

Phong Liệt trong lòng trở nên ngưng trọng, trong nháy mắt biến ảo Hắc Âm Chi Thân, té ra Bản Nguyên Thân Đồ, sử dụng toàn bộ tinh thần để đề phòng, sau đó mới ngưng mắt nhìn lại.

Giờ khắc này, chính bản thân hắn cũng bị vây trong một không gian khổng lồ trống trải vô cùng, ước chừng lớn tới mấy trăm trượng, phía trên cách mặt đất chừng hơn ba mươi trượng, ở chỗ sâu trong không gian, còn có một vài gian phòng nhỏ được phân chia cách biệt.

Bên trong không gian này các đồ lặt vặt không nhiều lắm, mà dễ thấy nhất chính là trong không gian có một tòa long vương tọa khổng lồ.

Tòa Long Vương tọa này toàn thân tối đen như mực, tản ra ma khí âm trầm tà ác mệnh mông cuồn cuộn, mặt ngoài của tay vịn tất cả đều là tạo hình Ác Long dữ tợn, khí thế vô cùng kinh người.

Mà giờ khắc này, phía trên cái vương tọa này đang có một vị lão giả thân thể khô quắt khô ngô ngồi trên đó.

Lão giả đầu đều thiên quan phẳng phiu, người mặc long bào màu đen sẫm, hai mắt nhìn thẳng phía trước, một cỗ phong phạm cường giả ti nghê thương sinh làm lòng người lạnh lẽo, khí thế uy nghiêm bức người kia so với hoàng đế phàm thể nhân gian mạnh hơn đâu chỉ trăm ngàn lần, làm cho người ta vừa nhìn một cái liền sinh ra cảm giác muốn quỳ bái.

Chỉ bất quá, bên trong không gian này lão giả cô độc hiện ra ở nơi trống trải này ngồi ngay ngắn ở phía trên vương tọa, làm người ta không khỏi nghĩ đến, hẳn vô cùng có khả năng là một vị đế vương cuối cùng.

Ánh mắt của Phong Liệt híp lại, cẩn thận đánh giá vị vương giả này, cho đến thật lâu sau, hẳn rốt cục xác định, người này đã chết.

- Hô . . . , đại gia người! Một người chết thế nhưng cũng có uy áp như thế! Muốn hù chết lão tử a?

Phong Liệt khẽ thở dài, hô lên, không khỏi chửi nhỏ một câu.

Sau đó, hẳn tâm ý vừa động liền đem Tiểu ma nữ từ bên trong Long Ngục Không Gian phóng ra ngoài.

- A!

Tiểu ma nữ mới vừa xuất hiện, cũng là bị sợ hết hồn, nàng kinh hô một tiếng, cuống quýt ôm chặt lấy cánh tay Phong Liệt.

- Không cần sợ, hẳn đã chết.

Phong Liệt vội vàng lên tiếng giải thích.

- A.

Tiểu ma nữ sau khi nghe lời nói của Phong Liệt, cẩn thận nhìn lão giả kia mấy lần, lúc này mới yên tâm, nàng kinh ngạc nói:

- Người kia là ai nha? Đã chết thế nhưng lại có uy áp cường đại như vậy!

- Hẳn là một vị cường giả thượng cổ, sau khi thọ nguyên khô kiệt liền ở chỗ này tọa hóa.

Phong Liệt suy đoán nói.

Đôi mắt đẹp của Tiểu ma nữ cẩn thận đánh giá trong chớp lát, mảy may khe khẽ chau lên, chần chờ không ngừng nói:

- Phong Liệt, ta hình như biết hẳn là ai a.

- Người biết?

Phong Liệt tâm vừa động, kinh ngạc nhìn về phía Tiểu ma nữ.

- Phong Liệt, người này hình như là Hắc Ám Đế Quân của Băng Long Giáo chúng ta có ghi lại trong giáo điển, cũng đã từng là đại địch số một của Thiên Long Thần Triều. Theo truyền thuyết, ở thượng cổ thời đại, Long Huyết Đại Lục có hơn vạn quốc gia mọc lên như rừng, sau đó Hoàng gia dẫn dắt thập đại Chân Long giáo phái chinh phục hơn phân nửa các quốc gia, từ từ thống nhất đại lục, mới có Thiên Long Thần Triều mệnh mệnh lãnh thổ ngày hôm nay. Mà trong số những quốc gia bị Thiên Long Thần Triều chinh phục, có một quốc gia tên là Hắc Ám Đế Quốc vô cùng cường đại, cùng với đại quân của Hoàng gia giằng co mấy trăm năm chưa phân thắng bại. Cuối cùng, cường giả của Hoàng gia dốc toàn bộ lực lượng, mới đưa quốc gia kia hoàn toàn tiêu diệt, nhưng một đời Hắc Ám Đế Quân cuối cùng của Hắc Ám Đế Quốc cuối cùng lại bị trọng thương bỏ chạy, không biết tung tích.

Tiểu ma nữ nói.

- Nga? Làm sao người lại nhận định người này chính là Hắc Ám Đế Quân?

Phong Liệt kinh ngạc nói.

Tiểu ma nữ chỉ vào vương tọa dưới thân người kia nói:

- Người nhìn vương tọa của hắn đi! Tất cả hình rồng khắc trên đó căn bản không phải là Long trên thế giới của chúng ta này, mà là Ác Long đến từ Địa Ngục trong truyền thuyết. Cái vương tọa này tục truyền là tổ tiên hoàng đế của Hắc Ám Đế Quốc có được từ trong thế giới Tu La, được gọi là Tu La Vương tọa, chính là nguồn gốc tín ngưỡng của hàng tỉ dân chúng trong Hắc Ám Đế Quốc, đồng thời cũng là một thần binh có uy lực cường đại, những Ác Long phía trên kia có thể phụt ra khói của âm phủ, thu được nhân mạng, năm đó vô số cường giả của Hoàng gia cùng với thập đại Chân Long giáo phái cũng chết ở dưới cái vương tọa này.

- Nga?

Ánh mắt của Phong Liệt nhẹ nhàng phát sáng, tò mò đánh giá cái vương tọa tràn đầy khí tức âm trầm tà ác kia, từ ngoài mặt xem ra, vương tọa này đúng là lộ ra mấy phần bất phàm, chính là khí tức tà ác quá nồng đậm một chút.

- Hi hi! Hắn vô luận là có lợi hại như thế nào cũng chỉ là chuyện ở thượng cổ thời đại, dù sao hiện tại chẳng qua cũng chỉ là một người chết, chúng ta vẫn là mau chóng tìm xem có vật gì tốt hay không a!

728. Chương 834: Thiên Vũ Phi Phong

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 834: Thiên Vũ Phi Phong

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Tiểu ma nữ hoan hô một tiếng, vẻ mặt hưng phấn nhanh chóng tìm tòi trong không gian này.

Phong Liệt gật đầu, nhưng cũng không có đi nơi khác tìm kiếm, mà là chậm rãi tiếp cận Hắc Ám Đế Quân kia.

Hắn đơn giản cố hết sức chống cự lại uy áp mạnh mẽ này, rốt cục đứng ở dưới vương tọa, hắn giương mắt nhìn lên, khí thế của Hắc Ám Đế Quân kia mang theo uy nghiêm bằng bạc như núi làm tâm thần hắn thất kinh.

Kế tiếp, đang lúc Phong Liệt muốn cất bước tiến lên gần vương tọa, đột nhiên, chỉ nghe "Ông" một tiếng, một màn hào quang màu đen từ vương tọa hiện ra.

"Phanh!"

Một tiếng động lớn vang lên!

Thân hình của Phong Liệt thoáng cái bị bắn ra xa vài chục trượng, hung hăng đụng vào vách tường, để lại một vết lõm hình người thật sâu, cả không gian cũng ầm ầm chấn động.

Mặc dù chuyện xảy ra đột ngột, nhưng toàn thân Phong Liệt đã chuẩn bị đề phòng nên cũng không chịu chút thương tổn nào, bất quá, sự khiếp sợ trong lòng hắn lại không cách nào tránh khỏi.

- Ủm? Không phải là Hắc Ám Đế Quân còn sống chứ?

Ánh mắt của Phong Liệt chợt co rụt lại, chăm chú nhìn chằm chằm vào đạo thân ảnh ở phía trên vương tọa kia, lại thấy Hắc Ám Đế Quân vẫn không nhúc nhích, không có nửa điểm dấu hiệu còn sống. truyện copy từ

"Ông —— ông —— ông —— "

Màn hào quang màu đen ở ngoài Vương tọa kia sau khi lóe lên mấy cái liền biến mất không thấy.

Phong Liệt thấy vậy, trong lòng đột nhiên vừa động, nghĩ tới một khả năng:

- Chẳng lẽ là . . . vương tọa thông linh, tự động đỡ cho chủ?

- Phong Liệt, người làm sao vậy?

Tiểu ma nữ nghe thấy động tĩnh bên ngoài, từ bên trong một gian phòng ngó đầu ra, kinh ngạc nhìn Phong Liệt đang khảm ở trong vách tường.

- Ta không sao! Người cũng cẩn thận một chút, nơi này có chút không an toàn!

Phong Liệt nói.

- Biết rồi.

Tiểu ma nữ đáp một tiếng, bận rộn đi tầm bảo.

Phong Liệt từ trong vách tường nhảy ra, trong tay đột nhiên rút ra Phong Ma Đại Thương, cười lạnh một chút, tiếp tục tiến gần tới vương tọa.

"Xoẹt . . ."

Một âm thanh phá không vang lên.

Kim mang chợt phóng ra, một mũi thương nhọn màu vàng thẫm sắc bén vô cùng nhanh đâm về phía thân thể của Hắc Ám Đế Quân.

"Ông . . ."

"Phanh!"

Màn hào quang màu đen kia lần nữa dâng lên, thậm chí ngay cả Phong Ma Đại Thương sắc bén vô cùng cũng bị chặn lại.

- Hừ! Bản thân ta muốn nhìn xem người có thể đỡ nổi mấy thương!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, nguyên lực trong cơ thể điên cuồng quán chú ở trong Phong Ma Đại Thương, sau đó lại hung hăng đâm ra lần nữa.

"Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt . . ."

"Rầm rầm rầm phanh . . ."

Liên tiếp đánh ra mấy chục thương, sợ rằng cho dù là mấy chục ngọn núi lớn cũng có thể bị đâm xuyên qua.

Nhưng làm cho Phong Liệt buồn bực chính là, uy thế như vậy thế nhưng không có nửa điểm hiệu quả đối với màn hào quang lập lòe kia.

Bất quá, làm cho Phong Liệt cảm thấy yên tâm chính là, hắn đã có thể xác định, màn hào quang bảo vệ này tựa hồ chỉ là một đạo cấm chế mà Hắc Ám Đế Quân bố trí khi còn sống, cũng không phải là khí linh tác quái, lại càng không phải là Hắc Ám Đế Quân còn sống.

Cứ như vậy, Phong Liệt càng thêm không chút kiêng kỵ, bảo vật trước mặt, há có thể bị một cái cấm chế nho nhỏ ngăn cản?

Phong Liệt trong thâm tâm hiểu rõ, muốn đem thánh kiếm lấy ra ngoài.

Bên trong Phong Ma Đại Thương mặc dù bao hàm thông linh trận văn, sắc bén vô cùng, bất quá so với thánh kiếm vẫn còn xa cũng không bằng.

Phong Liệt kể từ khi nhận được thánh kiếm tới nay, cơ hồ còn không phát hiện ra có đồ vật gì mà ngay cả thánh kiếm chém cũng không đứt, quả thực không thể ngăn cản.

Lúc này, Phong Liệt vung thánh kiếm, hung hăng chém tới!

"Phanh!"

Một tiếng vang thật lớn vang lên.

- Di?

Làm cho Phong Liệt kinh ngạc chính là, thánh kiếm luôn luôn vô hướng mà không lợi, lại bị màn hào quang thật mỏng kia ngăn cản!

- Điều này sao có thể? Thánh kiếm chính là ngay cả chí bảo cũng có thể chém vỡ a!

Con người của Phong Liệt chợt co rụt lại, trong lòng âm thầm cảm thấy giật mình.

Lúc này, hắn đột nhiên phát hiện một vấn đề, chỉ thấy thiên địa nguyên khí trong không gian chậm rãi bắt đầu khởi động, cũng dần dần tiến vào bên trong vương tọa.

- Ủm?

Ánh mắt của Phong Liệt hơi động một chút, hắn không khỏi nghĩ tới, lúc trước ở dưới tán cây Hỏa Long Thụ, thiên địa nguyên khí ở ngoại giới cũng là không ngừng tràn vào không gian này.

Hơi hơi trầm ngâm một chút, trong lòng Phong Liệt mơ hồ hiểu được cái gì đó.

- Xem ra dùng sức mạnh không thể phá bỏ đạo cấm chế này được a, bất quá, cũng không có những biện pháp khác!

Sau khi suy tư trong chốc lát, Phong Liệt khẽ mỉm cười, trong lòng nhớ tới Thương Sinh Đại Án.

Thương Sinh Đại Án chính là dung hợp từ Trấn Long Thiên Bi, tự nhiên có thuộc tính Thôn Phệ nguyên khí của Trấn Long Thiên Bi.

Kế tiếp, hắn tâm ý vừa động, Thương Sinh Đại Án liền hiện ra trước người, theo đó, một cỗ hấp lực rộng lớn phát tán ra ngoài, hung hăng ảnh hưởng tới màn hào quang.

- Hô . . .

Nguyên khí ở phía trên màn hào quang màu đen không ngừng dạt tràn, tiến vào Thương Sinh Đại Án.

Chỉ bất quá, đạo cấm chế này từ khi Hắc Ám Đế Quân bày ra tới nay, không biết đã cắn nuốt nguyên khí trong bao nhiêu năm tháng, căn bản không phải nhất thời có thể thôn phệ xong.

Phong Liệt thật sự cũng không gấp gáp, hắn khoanh chân ngồi trên mặt đất, toàn lực khống chế Thương Sinh Đại Án, đã chuẩn bị xong cho cuộc chiến đấu kéo dài.

Mà lúc này, Tiểu ma nữ cũng đang lục tung mười mấy gian phòng, loay hoay rất vui vẻ, chỉ cần là địa phương có thể giấu đồ vật đều bị nàng lật tung toàn bộ.

Chỉ bất quá, thu hoạch cũng là ít đến thương cảm, liên tiếp quét sạch mười mấy gian phòng, lại chỉ phát hiện vài món huyền bảo có phẩm cấp không cao, hơn nữa nguyên khí cũng mất đi rất nhiều, nếu muốn dùng thì phải tế luyện một lần nữa mới được, làm Tiểu ma nữ buồn bực không thôi, cái miệng nhỏ nhắn đều vênh lên lên trời.

Nhưng chỉ chốc lát sau, không gian đột nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi của Tiểu ma nữ.

Phong Liệt trong lòng căng thẳng, vội vàng thả tinh thần lực ra để quan sát, chỉ thấy ở trong một phòng rộng rãi ở tận cùng không gian, Tiểu ma nữ tựa hồ đang bị kinh sợ, đứng ngậy ngốc ở đó.

Giờ khắc này, phía trên một cái giường lớn ở trong gian phòng này, có một cỗ Khô Lô đang lẳng lặng nằm đó, tư thái an tường, ưu nhã, nhìn đáng đáp hẳn là một thi hài của phái nữ.

- Hư . . ., dọa chết người.

Tiểu ma nữ sợ bóng sợ gió một phen, lòng vẫn còn sợ hãi vuốt ve bộ ngực, sau đó, đôi mắt đẹp quay tròn quét mắt nhìn toàn bộ gian phòng.

Đột nhiên, ánh mắt của nàng sáng lên, phát hiện ra một hộp ngọc chừng ba thước vuông, đang bị cỗ Khô Lô kia đặt làm gối ở dưới đầu.

Tiểu ma nữ cũng không phải chưa từng giết người, tự nhiên sẽ không sợ một cỗ thi hài, nàng cẩn thận quan sát một phen, sau khi phát hiện không có nguy hiểm gì, liền điểm mũi chân nhẹ nhàng đi tới phía trước, đem cái hộp bạch ngọc kia từ từ rút ra.

Mặc dù động tác của nàng rất nhẹ, nhưng trong nháy mắt khi nàng đụng vào mép giường, thì hài trên giường đột nhiên vô thanh vô tức hóa thành một tầng bột phấn, hoàn toàn hủ hóa.

Tiểu ma nữ liếc mắt nhìn lên trên giường một cái, hậm hực hếch cái miệng nhỏ nhắn lên, sau đó đem ánh mắt nhìn vào hộp ngọc trên tay, trong đôi mắt đẹp lóe ra vẻ chờ mong nồng đậm.

729. Chương 835: Vương Tọa Quỷ Dị!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 835: Vương Tọa quỷ dị!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đây đã là gian phòng cuối cùng, gian phòng phía trước cũng bị nàng lục lợi toàn bộ, nhưng cũng không phát hiện ra vật gì giá trị, điều này thật sự là khiến nàng giống như đưa đám.

Mà hộp ngọc này, lại khiến cho nàng có một niềm hy vọng mới.

- Hộp ngọc a hộp ngọc, người cũng đừng làm bốn tiểu thư thất vọng a!

Tiểu ma nữ chớp chớp đôi mắt to, thấp giọng nói đầu đầu mấy câu, sau đó nhẹ nhàng mở hộp ngọc ra.

"Ông . . ."

Một tiếng chấn động nhẹ vang lên.

Thoáng chốc, một mảnh thất thải quang hoa huyễn lệ từ trong hộp ngọc tán phát ra ngoài, chiếu rọi toàn bộ gian phòng thậm chí cả không gian cũng biến thành thất thải chi sắc, phảng phất giống như đưa thân vào trong thế giới của một giấc huyền mộng vậy.

Tiểu ma nữ đã sớm bị dọa cho sợ đến mức vứt bỏ hộp ngọc, thối lui ra ngoài tới mấy trượng, giờ phút này nàng bị thất thải quang huy đột nhiên xuất hiện phát ra ánh sáng tới mức ánh mắt cũng không mở ra được, căn bản không thấy rõ bên trong là vật gì.

Phong Liệt mặc dù một mực đối phó với màn hào quang kia, nhưng tâm thần cũng không quên chú ý tới an nguy của Tiểu ma nữ, lúc này hắn dựa vào tinh thần lực mạnh mẽ nhìn vào bên trong hộp ngọc kia, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng chấn động.

Chỉ thấy trong hộp ngọc kia, dĩ nhiên là một áo choàng đủ màu sắc mỏng như cánh ve, gần như trong suốt, phát ra màu sắc rực rỡ ở bên trong, mơ hồ hàm chứa một tia khí tức thánh khiết.

- Nha! Bộ y phục thật đẹp a!

Tiểu ma nữ dần dần thích ứng với quang huy chói mắt kia, tiến lên đem áo choàng cầm trong tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ vui mừng.

Sau khi quan sát mấy lần, Tiểu ma nữ đột nhiên kinh ngạc bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, con người trông thật to, thật lâu sau, mới lên tiếng nói:

- Không phải là . . . không phải đây chính là Thiên Vũ Phi Phong trong truyền thừa chỉ có ở hoàng hậu các triều đại trong Hắc Ám Đế Quốc a.

- Thiên Vũ Phi Phong?

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, chẳng biết Phong Liệt từ lúc nào đã đứng ở phía sau Tiểu ma nữ.

- Đúng a! Phong Liệt, tương truyền Hắc Ám Đế Quốc cùng sở hữu hai đại Thần Vật trấn áp số mệnh, một là Tu La Thần tọa, hai là Thiên Vũ Phi Phong, cổ Khô Lâu lúc trước kia vô cùng có khả năng là hoàng hậu của Hắc Ám Đế Quân a.

Tiểu ma nữ lẩm bẩm nói.

- Người đem vật kia nhận chủ, sau đó chẳng phải sẽ biết được mọi chuyện sao?

Phong Liệt khẽ cười nói.

Đối với Thiên Vũ Phi Phong, hắn cũng từng nghe thấy, trong truyền thuyết, Thiên Vũ Phi Phong chính là đuôi lông của viên cổ Thiên Phượng luyện chế tạo thành.

Mà viên cổ Thiên Phượng chính là tồn tại ngang hàng cùng viên cổ Thiên Long, nếu như vật này thật sự là Thiên Vũ Phi Phong thì Tiểu ma nữ thật sự là đã kiếm được một món lớn a.

- Ừm.

Tiểu ma nữ sau khi sửng sốt, vội vàng bức ra một giọt máu nhỏ vào Phi Phong.

”Ông . . .”

Thải quang đầy trời đột nhiên cũng thu liễm không còn, áo choàng trên tay Tiểu ma nữ biến mất không thấy.

Sau một khắc, lại đột nhiên hiện ra trên người Tiểu ma nữ, thải mang đại phóng, ánh sáng chói lọi mắt người.

- Hì hì! Thật tốt quá! Phong Liệt, bốn tiểu thư phát tài rồi, thứ này thật sự là Thiên Vũ Phi Phong nha!

Tiểu ma nữ đắc ý hoan hô, đứng nguyên tại chỗ xoay một vòng, vui vẻ tới mức không biết trời đất.

Ánh mắt của Phong Liệt khe khẽ biến hóa, nhìn Tiểu ma nữ giờ phút này, không khỏi sinh lòng kinh diễm, vốn là Tiểu ma nữ hoạt bát xinh đẹp, sau khi mặc Thiên Vũ Phi Phong vào, vừa vặn tăng thêm ba phần khí tức cao quý, càng thêm mỹ lệ xuất trần.

Tiểu ma nữ chiếm được Thiên Vũ Phi Phong, trong lòng Phong Liệt cũng là âm thầm cao hứng, mặc dù hắn không biết phẩm cấp của bảo vật này, nhưng chắc hẳn không kém so với Tỏa Long Thai, có cái áo choàng này trong người, tính mạng của Tiểu ma nữ ở trong Thiên Long Vực hẳn là không có gì đáng ngại.

Mất thấy Tiểu ma nữ không gặp nguy hiểm gì, Phong Liệt liền ngược trở về đại sảnh lần nữa, bắt đầu tiếp tục lấy nguyên khí ra, đối phó màn hào quang từ đạo cấm chế kia.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Tiểu ma nữ sau khi đem trọn cái không gian lật ra vài lần, cũng không thu hoạch được gì nữa, liền đành hoàng trở lại bên cạnh Phong Liệt, một bên âm thầm tìm hiểu công dụng của Thiên Vũ Phi Phong, một bên nhìn Phong Liệt bận rộn.

Làm hai người kinh ngạc chính là, màn hào quang từ đạo cấm chế kia nhìn như đơn bạc, kì thực cực kỳ ngoan cố, thật sự nằm ngoài dự liệu của hai người.

Một ngày, hai ngày, ba ngày . . . Mười ngày, mười lăm ngày, hai mươi ngày . . .

Một tháng sau.

Màn hào quang từ đạo cấm chế kia đã đơn bạc đến mức gần như biến mất, nhưng vẫn không bị bể tan tành.

Tiểu ma nữ đã sớm ở bên cạnh lấy ra một cái xích đu, một bên thưởng thức mỹ vị của linh quả, một bên thỉnh thoảng nhìn Phong Liệt, trong đôi mắt đẹp nhẹ nhàng lộ ra tia sáng kỳ dị.

Sắc mặt của Phong Liệt cũng là lạnh nhạt, hai mắt hơi đóng, giống như lão tăng ngồi vào chỗ của mình, hết sức chăm chú thúc dục Thương Sinh Đại Ấn.

”Oanh . . .”

Đột nhiên, một tiếng oanh minh trầm muộn vang lên ở trong tiểu cốc.

- Ủm? Có người đến!

Tiểu ma nữ khe khẽ nhủu mày, nàng đứng lên, đi tới cửa động, xuyên thấu qua đạo khốn trận kia, có thể thấy rõ ràng tình huống bên ngoài.

- Ghê tởm! Là hai đại gia hỏa của Thiên Diễm Môn! Lại hủy diệt tiểu lâu của chúng ta.

Tiểu ma nữ hàm hừ nói.

- Không cần để ý tới bọn họ, chờ sau khi ta thu phục Tu La Thần tọa nhất định sẽ đi gặp bọn họ.

Phong Liệt lạnh nhạt nói.

- Ủm, trước hết để cho bọn họ đắc ý một lát! Hừ hừ!

- Sư huynh, Phong Liệt và tiểu yêu nữ kia hẳn là ngay trong tiểu cốc này. Chắc chắn là bọn họ biết chúng ta muốn tới nên đã trốn đi, ngay cả phủ đệ di động cũng chẳng kịp thu hồi.

Lý Đạo Hư vẻ mặt âm lãnh nói.

Vừa nói, hắn vừa nhẹ nhàng chém ra một chưởng, đánh nát phủ đệ di động của Phong Liệt thành bụi phấn.

- Ủm.

Xích Minh Tổ gật gật đầu, trong mắt hơi lóe lên tinh mang, nói: xem tại

- Chúng ta phân công nhau tìm đi! Mấy tên tiểu tử của Băng Long giáo kia nói trên người Phong Liệt có vài món trọng bảo, trong đó còn có thần binh viễn cổ Tỏa Long đài và Trấn Long Thiên Bì. Nếu chúng ta có được hai thứ này, sự kiện một tháng sau sẽ càng chắc chắn hơn.

- Không sai, số phận của tên tiểu súc sinh Phong Liệt này đúng là nghịch thiên. Thế nhưng ngay cả thiên cổ thánh bảo như Tỏa Long đài cũng có được! Bất quá, chung quy lại vẫn phải tiện nghi cho chúng ta, hừ!

Lý Đạo Hư hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt hiện lên vẻ tham lam khó có thể che giấu.

Hai người thương nghị một chút, sau đó liền chia nhau tìm kiếm tỉ mỉ trong tiểu cốc, chỉ cần thấy những nơi giấu người được thì lập tức sẽ là một trận cuồng oanh loạn tạc.

730. Chương 836: Vương Tọa Quỷ Di!?(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 836: Vương Tọa quỷ di!?(2)

Dịch giả: Black truyện cập nhật nhanh nhất tại chầm

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Oanh oanh oanh!

Theo những tiếng nổ ầm ầm, từng mảng núi rừng, thủy đàm, thác nước, bụi cây đều bị hai người tàn phá.

Không bao lâu sau, mảnh thế ngoại đào nguyên xinh đẹp tường hòa này liền biến thành một đồng hồ hỗn độn, mặt đất khô héo, khói nhẹ lượn lờ.

- Khốn kiếp! Đáng giận! Nhất định bản tiểu thư sẽ cho các ngươi biết tay! Thế nhưng dám phá hỏng linh quả mà bản tiểu thư thích ăn nhất, quả thực là tội đáng muôn chết! Tức quá đi mất!

Trong mỹ mâu của tiểu ma nữ tràn đầy vẻ buồn bực, tức giận lầu bầu, không ngừng đi tới đi lui trong không gian sơn động. Nếu không phải có Phong Liệt ngăn cản thì nàng đã nhảy ra ngoài tính sổ với hai người rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên trong không gian vang lên một tiếng “bộp” nhỏ.

- Ha ha ha ha! Rốt cuộc cũng mở ra rồi!

Phong Liệt đứng bật dậy, nhìn Tu La Vương Tọa gần ngay trước mắt, không khỏi cười lớn một trận.

Một tháng, ước chừng mất một tháng mới hoàn toàn phá hủy được lớp cấm chế này, quả thực làm cho người ta khiếp sợ.

Mà khi Phong Liệt nội thị không gian Long ngục, trong lòng lại càng thêm mừng rỡ. Một tháng hấp thu Nguyên khí, thế nhưng làm cho không gian Long ngục khuếch trương tới phạm vi ba trăm dặm, đưa mắt nhìn không thấy điểm cuối!

Trên khoảng đất ở giữa không gian, một dòng suối nhỏ tạo thành từ Nguyên khí linh dịch đang chảy ồ ồ, độ nồng đậm của Nguyên khí quả thực làm cho người ta phát sợ.

Sau một lát, Phong Liệt mới dần bình tĩnh lại, chậm rãi đi tới gần Tu La Vương Tọa.

Lúc này, Tiểu ma nữ ở cửa động cũng yên tĩnh lại, tò mò nhìn động tác của Phong Liệt.

Nhưng đúng lúc này, thân hình khô quắt của Hắc Ám Đế Quân lại đột nhiên nổ tung.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn!

Cả thi thể lập tức hóa thành bụi phấn bay đầy trời, sau đó tuôn rơi xuống mặt đất.

- Không hổ là một thể hệ cường giả ở thời kỳ thượng cổ, dù chỉ còn là thi thể nhưng cũng không có bất cứ ai có thể khinh nhờn.

Phong Liệt có Bản Nguyên Thần Đồ thủ hộ, cũng không chịu chút ảnh hưởng nào.

Hắn nhìn bụi trên mặt đất, đáy mắt hiện lên một tia kính ý, thầm thở dài.

Tiếp đó, hắn nhìn về phía Vương Tọa trước người, hai mắt dần nở rộ tinh mang làm người ta sợ hãi.

Nhìn ở khoảng cách gần, càng có thể cảm nhận được khí tức tà ác, giết cóc, thô bạo mà Vương Tọa tản ra. Nó giống như biển rộng mênh mông, không ngừng xâm nhập vào tâm thần Phong Liệt.

Nếu là loại người ý chí không kiên định, chỉ sợ hơi tới gần Vương Tọa sẽ lập tức bị nó biến thành con rối mất đi lý trí, chỉ biết giết chóc.

Mặt trên nó là trăm ngàn con địa ngục Ác Long đang uốn lượn, nhìn chúng vô cùng sống động, hai mắt âm tà độc ác tỏa ra tinh mang vô cùng kinh khủng, làm người ta liếc mắt một cái cũng có thể bị ác mộng vài ngày.

- Hử? Vương Tọa này đúng là rất cổ quái!

Ánh mắt Phong Liệt hơi nheo lại, vội vàng vận chuyển công pháp khu trừ cổ khí tức tà ác kia khỏi cơ thể.

Lập tức, hắn lại cười khinh thường. Tà ác thì đã sao, giết chóc thì đã sao, cuối cùng vẫn là một vật chết mà thôi.

- Phong Liệt, cái... Cái Tu La Vương Tọa này thật quá tà ác, người đừng để nó mê hoặc tâm trí a!

Tiểu ma nữ hơi nhú mày nói, trong mắt mơ hồ có chút lo lắng.

- Ừm, ta biết.

Phong Liệt gật gật đầu, tiến lên bức một giọt tinh huyết ra, đưa vào trong Vương Tọa.

Oanh!

Ngay sau đó, thân hình Phong Liệt ầm ầm chấn động, hắn chỉ cảm thấy trăm ngàn đạo hồn ảnh của Ác Long xuất hiện trong thức hải của mình, điên cuồng gầm rú, dữ tợn muôn kiểu.

- Hồng! Hồng! Hồng!

Một tiếng long ngâm cao vút vang lên trong thức hải.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, vẻ mặt thoáng trở nên tái nhợt vô cùng.

- Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra, rơi vào trên Vương Tọa, chớp mắt đã bị nó hút sạch.

- Phong Liệt! Sao vậy? Người không có việc gì chứ?

Tiểu ma nữ kinh hô một tiếng, vội vàng tiến lên đỡ lấy Phong Liệt đang lung lay sắp đổ, khuôn mặt khẩn trương đến mức suýt bật khóc.

Giờ phút này Phong Liệt đã không thể mở miệng nói chuyện, trăm ngàn hồn ảnh Ác Long kia đã phát hiện linh hồn hắn, chúng nó như một đám chó dữ phát hiện ra xương, con này nối tiếp con khác lao lên, muốn xé nát linh hồn Phong Liệt thành mảnh nhỏ, nuốt vào trong bụng.

So sánh với đám Ác Long kinh khủng này, linh hồn Phong Liệt quả thực giống như dê non trong bầy sói, gần như không có sức phản kháng.

Bất quá, tất nhiên Phong Liệt sẽ không thục thủ chịu trôi.

Hắn đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, tâm thần vội vàng chạm đến Phong Ma đại thương!

- A... Lên cho ta!

Oanh!

Một dòng nước lũ màu đen được kích phát ra từ Phong Ma đại thương, hung hăng đánh lên thức hải của Phong Liệt.

Không hề nghi ngờ, đây là khí tức của Luyện Hồn Sa, có công hiệu khắc chế không gì sánh bằng đối với linh hồn.

Trước kia, Phong Liệt dựa vào nó mới tránh được những lần đoạt xá của kẻ địch, nếu không chỉ sợ hắn đã sớm chết non trên con đường thiên tài rồi.

Oanh oanh oanh!

- Ngao —— ngao —— ngao!

Ngay khi khí tức của Luyện Hồn Sa xuất hiện trong thức hải, đám Ác Long kia giống như gặp phải thiên địch, trong con người đều toát ra vẻ sợ hãi, hốt hoảng chạy trốn tứ tung, không dám thôn phệ linh hồn của Phong Liệt nữa.

Bất quá, Phong Liệt sao có thể để bọn nó chạy thoát?

Trong lòng hắn hung ác, ra sức dẫn dắt khí tức của Luyện Hồn Sa nghiền nát từng con Ác Long.

Nhất thời, đám Ác Long này như biến thành băng tuyết dưới ánh mặt trời, vừa đụng chạm đến nước lũ màu đen thì lập tức sẽ tan biến, những tiếng rống sợ hãi liên miên không dừng.

Không bao lâu sau, tất cả Ác Long đã bị đốt cháy sạch sẽ, trong thức hải lại khôi phục sự yên bình.

- Phốc!

Phong Liệt chậm rãi mở mắt, không nhận được mà phun thêm một ngụm máu tươi, trong mắt lóe ra vẻ kinh hãi.

Nếu không phải hắn có Phong Ma đại thương, chỉ sợ hiện giờ linh hồn đã bị Ác Long cắn nuốt, thân thể hóa thành con rối của Tu La Vương Tọa rồi.

- Phong Liệt, người sao rồi? Ô ô! Hừ chết người ta!

Tiểu ma nữ khóc nức lên hai cái, dùng một chiếc khăn lụa chà lau vết máu trên khóe miệng Phong Liệt.

- Ta không sao, không cần lo lắng.

Phong Liệt bắt lấy bàn tay nhỏ bé của tiểu ma nữ, miễn cưỡng cười nói.

- Thật sự không sao chứ?

Tiểu ma nữ khẩn trương hỏi, trong đôi mắt to chớp động nước mắt, lại như muốn tiếp tục trào ra.

- Ủm, yên tâm đi, có người nói ta là tai họa dài ngàn năm, sẽ không dễ chết như vậy đâu.

Phong Liệt cười trêu chọc.

- Phì!

Tiểu ma nữ không khỏi phì cười ra tiếng.

- Ai nói mà chuẩn xác quá vậy, hì hì.

- Người đứng ra xa một chút, cái Vương Tọa này quá cổ quái, ta thu phục nó trước đã.

Phong Liệt bảo tiểu ma nữ lùi về phía sau hơn mười trượng, tuy ngoài miệng hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại vô cùng ngưng trọng, hai mắt nhìn chăm chăm vào Vương Tọa, như gặp phải đại địch.

Rất hiển nhiên, cái Tu La Vương Tọa này không phải một món thần binh để trưng cho đẹp. Nó tràn ngập quỷ dị, làm hắn không thể không ứng phó cẩn thận.

Lần trước hắn bức ra một giọt tinh huyết rơi vào Vương Tọa, hắn có thể cảm giác mình và nó đã có một tia liên hệ. Đồng thời, hắn cũng đã biết được một số thần thông diệu dụng của Vương Tọa.

731. Chương 837: Phong Ấn Ác Long

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 837: Phong ấn Ác Long xem tại

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bất quá, đây cũng không đại biểu cho việc hắn đã khế ước thành công.

Hoàn toàn tương phản, hắn cảm giác dường như mình đã rơi vào trong một cái bẫy, muốn thoát ra cũng không kịp.

Nếu là thần binh khác, sau khi nhận chủ thành công thì tâm thần sẽ có thể rõ ràng nắm được hết thủy tình huống bên trong.

Nhưng giờ phút này, Phong Liệt lại cảm thấy trong Vương Tọa là một mảnh mông lung, phẳng phất như có sương mù dày đặc che chắn cảm giác của hắn vậy.

Trong lúc nhất thời, hắn có chút hối hận vì hành động lỗ mãng này của mình.

Dường như tiểu ma nữ cũng đã phát hiện điều gì, nàng không lên tiếng nữa, hai tay áp lên tim mình, vẻ mặt khẩn trương nhìn chăm chăm bóng dáng của Phong Liệt.

Phong Liệt cắn chặt răng, trong lòng hung ác, thả ra một luồng tinh thần lực tiến vào trong Vương Tọa.

Kế tiếp, tất cả những thứ xuất hiện trong mắt hắn đều là trận pháp màu đen vô cùng vô tận, huyền ảo chẳng chịt. Những thứ này tạo thành thế giới bên trong Vương Tọa, giống như một biển trận văn lớn đến vô hạn.

Tâm thần Phong Liệt cẩn thận tránh được từng đạo trận văn, dần dần tiếp cận vào chỗ sâu trong.

Sau một lát, rốt cuộc hần cũng phát hiện ra một lỗ xoáy màu đen đầy thần bí ở nơi sâu nhất.

Lỗ xoáy này chậm rãi xoay tròn, không ngừng cuốn nuốt từng luồng thiên địa nguyên khí ở ngoại giới.

Cùng lúc đó, còn có sương mù màu đen và màu đỏ cuốn lại một chỗ, dần dần khuếch tán ra từ bên cạnh lỗ xoáy.

Tâm thần của Phong Liệt không cẩn thận đụng tới một luồng sương mù. Nhất thời, trong lòng hần đột nhiên run lên, chỉ cảm thấy một cỗ ý niệm tà ác, giết chóc ập đến, suýt chút nữa đã cuốn nuốt lý trí của hần, làm hần sợ tới mức lập tức tránh xa khỏi đám sương mù này, thật là quá đáng sợ!

- Chà, xem ra bí mật của nó ngay tại bên trong lỗ xoáy này.

Trong lòng Phong Liệt chợt động, âm thầm do dự xem có nên tiến vào xem một chút hay không.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng cười quái dị vô cùng âm tà truyền ra từ lỗ xoáy:

- Khắc khắc khắc! Hoan nghênh ngươi, chủ nhân mới của ta, mau vào a! Thả nô bộc Cửu Ly vô cùng vĩ đại của ngươi ra đi! Khắc khắc khắc!

- Hả? Chẳng lẽ là khí linh?

Trong lòng Phong Liệt hơi chấn động.

Chỉ nghe thanh âm là đã biết, tên Cửu Ly này cũng chẳng phải loại thiện lương gì, tràn ngập tà ác và giết chóc.

Bất quá, điều làm Phong Liệt yên tâm hơn một chút là hình như tên này đang bị phong ấn.

Sau một lúc do dự, tâm thần của Phong Liệt thuận theo lực hút của lỗ xoáy mà tiến vào bên trong.

Ngay sau đó, hần rõ ràng phát hiện, thì ra phía sau lỗ xoáy còn có động thiên khác, dĩ nhiên lại là một không gian cực kỳ rộng lớn.

Hoặc là nói, đây là một tiểu thế giới rất hoang vu.

Khắp nơi trên mặt đất đều là những loại cát đá lớn lớn nhỏ nhỏ, không hề có một cọng cỏ nào, giống một sa mạc hoang vu không có điểm cuối vậy.

Trời đất tối tăm khá giống với không gian Long ngục, nhưng điểm khác lại là nơi này tràn ngập từng đạo chương khí màu đen hoặc đỏ. Tất cả những khí tức trái chiều như tà ác, giết chóc, thị huyết, cuồng bạo, hủy diệt đều nồng đậm đến mức làm người ta kinh hãi.

Tâm thần Phong Liệt cực kỳ cảnh giác, một bên lẩn tránh chương khí lượn lờ xung quanh, một bên cẩn thận quan sát tất cả mọi thứ trong không gian.

Sau một lát, hần dần dần phát hiện, những chương khí kinh khủng này vậy mà đều phát ra từ phía giữa không gian.

Oanh oanh oanh!

Một loạt tiếng va chạm khổng lồ không ngừng vang lên từ phía xa, loáng thoáng truyền vào tai Phong Liệt.

- Chủ nhân mới của ta! Mau thả nô bộc của ngài ra đi! Khắc khắc khắc! Nhất định ta sẽ giúp ngài càn quét thiên hạ, trở thành người đứng đầu thế giới!

Oanh oanh oanh!

Thanh âm tà ác kia không ngừng truyền đến xen lẫn với những tiếng nổ.

Bên ngoài, Phong Liệt đột nhiên thu tâm thần lại, ánh mắt hơi lóe lên, trầm ngâm bất định.

Chỉ dựa vào một luồng tâm thần thì rất khó có thể tiếp cận đến vùng giữa không gian kia, chỉ có bản thể của mình đích thân tới đó thì mới được.

Hiện giờ hần xem như đã là nửa chủ nhân của Vương Tọa, bản thể muốn tiến vào đó cũng không khó.

Sau một lúc do dự, hắn quay sang căn dặn tiểu ma nữ:

- A Ly, ta muốn tiến vào bên trong không gian của Vương Tọa, có thể cần một thời gian ngắn, ngươi cứ ở đây chờ ta.

- A? Người... Người muốn tiến vào bên trong Vương Tọa? À, được rồi, đi nhanh về nhanh a!

Khuôn mặt tiểu ma nữ hơi ngẩn ngơ một chút, nhưng cuối cùng cũng không hỏi gì nhiều, cái hiểu cái không gật gật đầu.

Sau khi dặn dò tiểu ma nữ xong, thân thể Phong Liệt liền biến mất không thấy.

Khi xuất hiện lại lần nữa, hắn đã đi tới tiểu thế giới bên trong lỗ xoáy kia.

Lúc này, hắn kinh ngạc phát hiện, chương khí xung quanh đã trở nên dày đặc hơn cả lúc trước.

- Kỳ quái! Hay là bên trong đang phát sinh biến hóa gì đó? truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Hắn chém ra vài đạo cương phong, dễ dàng xua đi chương khí trước mặt, sau đó cẩn trọng đi về phía trước.

Theo bước chân của hắn, sương mù hai màu đỏ đen càng lúc càng dày. Dần dần, Phong Liệt giật mình phát hiện, một khi những sương mù tà ác này nồng đậm đến một mức độ nhất định thì sẽ bộc phát ra tính ăn mòn không gì sánh bằng, cương phong hắn chém ra đã không hề có tác dụng nữa.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ bảo vệ toàn thân, nhanh chóng lao đi trong sương mù dày đặc.

Xuất phát từ một loại trực giác bẩm sinh, hắn mơ hồ cảm thấy mình phải nhanh chóng đi tới phía trước, nếu không sẽ xảy ra đại loạn.

Cũng may là một lúc sau, rốt cuộc Phong Liệt cũng đi đến phía giữa không gian, đồng thời phát hiện ra căn nguyên của vấn đề.

Chỉ thấy phía trước là hai ngọn núi lớn cao chừng ngàn trượng. Hai ngọn núi dính chặt lấy nhau, phía trên đỉnh núi như bị gọt mất một đoạn, trở nên cực kỳ bằng phẳng.

Mà giờ phút này, trên hai đỉnh núi đều tồn tại một màn hào quang trong suốt của cấm chế.

Bên trong một đạo cấm chế, một con Ác Long cực kỳ dữ tợn cao tới trăm trượng đang huy động lợi trảo, điên cuồng oanh kích lên màn hào quang của cấm chế, khiến cho phía trên màn hào quang không ngừng có thêm những vết nứt, giống như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

Con Ác Long này cả người đỏ đậm, có một đôi cánh lớn che trời, trên người mọc bốn chiếc lợi trảo và chín Long thủ(đầu rồng), vô cùng dữ tợn. Trong mười tám đôi mắt to lớn tràn ngập vẻ tà ác, thị huyết, giết chóc.

Tuy con Ác Long này chỉ vẻn vẹn là một đạo Long hồn, nhưng lại tản ra uy áp vô cùng cường hãn, thậm chí còn chẳng kém cạnh gì Hắc Ám Đế Quân.

Trên thân thể to lớn của nó chính đang không ngừng tản ra một luồng sương mù màu đỏ, dần dần xuyên qua những khe nứt của màn hào quang mà khuếch tán ra xung quanh.

Mà trong cấm chế của ngọn núi còn lại là một tế đàn lớn hình tròn, một luồng sương mù màu đen không ngừng phun ra từ đó, dễ dàng xuyên qua màn hào quang của cấm chế, chậm rãi tràn ngập trong thiên địa.

- Khắc khắc khắc khắc! Chủ nhân! Mau tới thả ta ra ngoài! Cửu Ly vĩ đại ta đây sẽ trợ giúp ngươi trở thành bá chủ thiên địa! Hống!

732. Chương 838: Đồng Môn Tương Tàn

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 838: Đồng môn tương tàn

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Con Ác Long kia một bên oanh kích mãnh liệt lên cấm chế, một bên dùng ánh mắt âm độc nhìn về phía Phong Liệt nhỏ bé đang đứng dưới chân núi. Chín cái miệng to dùng không ngừng nói ra những lời dụ dỗ.

Phong Liệt đánh giá một lát, dần dần phát hiện ra cấm chế trên hai ngọn núi này ẩn chứa khí tức giống với cấm chế ở ngoài Vương Tọa. Hiển nhiên đây đều là do Hắc Ám Đế Quân bố trí xuống. Sau một lúc trầm ngâm, trong lòng hắn dần có một suy đoán.

Phong Liệt nghĩ ngợi, đột nhiên mở miệng hỏi:

- Người muốn ta giúp người giải vây thế nào?

Nghe Phong Liệt nói vậy, ánh mắt con Ác Long kia không khỏi trở nên vui vẻ, vội vàng kêu la:

- Chủ nhân! Người chỉ cần dùng món bảo vật kia của người hấp thu sạch Nguyên khí trong cấm chế là được! Nó bọc Cửu Ly vĩ đại này nhất định sẽ trở thành trợ lực cường đại nhất, trung thành nhất của ngài!

- Chà chà!

Lông mày Phong Liệt hơi nhướng lên, trong lòng nhất thời giật mình, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười lạnh:

- Hừ, bảo sao mà một đạo cấm chế nhỏ nhỏ lại có nhiều Nguyên khí như vậy, thì ra là tương thông với hai tòa cấm chế này.

Đến tận đây, rốt cuộc hắn đã hiểu được dụng tâm hiểm ác của Hắc Ám Đế Quân. Hiển nhiên, nếu có người dùng sức mạnh bài trừ cấm chế bên ngoài thì chắc chắn hai cấm chế này cũng sẽ đổ nát, người nọ sẽ trực tiếp phải đối mặt với thế công khủng bố của con Ác Long này.

Chỉ tiếc, Phong Liệt lại dùng Thương Sinh Đại Ấn hấp thu Nguyên lực trong cấm chế, khiến cho thời điểm cấm chế bên trong và bên ngoài vỡ nát khác nhau một chút.

Còn may là bây giờ vẫn có cơ hội để cứu vãn.

Rắc rắc rắc rắc!

Một loạt tiếng động giòn tan, màn hào quang kia lại có thêm một số vết rách.

Lúc này, Phong Liệt cũng không do dự gì nữa, hắn đột ngột té ra Thương Sinh Đại Ấn.

Bất quá, hắn cũng không giúp Ác Long Cửu Ly bài trừ cấm chế, mà là đột nhiên phóng ra vô tận thiên địa nguyên khí, nhanh chóng chữa trị những vết nứt trên màn hào quang kia.

Vụt!

Nguyên khí vô tận trào ra mãnh liệt.

Màn hào quang cấm chế kia có năng lực tự động hấp thu Nguyên khí để củng cố mình, rất nhanh đã hấp thu sạch thiên địa nguyên khí mà Phong Liệt phóng ra, khiến cho những vết rách kia dần dần hợp lại.

- A... Tên chủ nhân khốn kiếp, người đang làm gì vậy? Người dám ngăn cản Cửu Ly vĩ đại ta đây thoát khốn sao? Người đáng chết... Hổng!

Thấy Phong Liệt không trợ giúp mình, ngược lại còn làm cho cấm chế giam cầm càng thêm mạnh mẽ, Ác Long Cửu Ly không khỏi tức giận đến ngao ngao kêu to, trong mười tám con người lóe ra sát khí ngập trời.

- Hừ! Cái tiếng chủ nhân này gọi hơi sớm thì phải? Ta cũng không cảm thấy người có chút lòng thần phục nào!

Phong Liệt một bên phóng thích ra thiên địa nguyên khí mênh mông cuộn cuộn, một bên âm trầm hừ lạnh nói.

Con Ác Long này là khí linh của Vương Tọa, điểm này cũng không giả. Nhưng Phong Liệt đã xem như là nửa chủ nhân của Vương Tọa này, mà vẫn không hề có chút liên hệ nào với Ác Long.

Điều này đủ để thuyết minh, Ác Long Cửu Ly căn bản là dụng tâm kín đáo, một nửa khác của Vương Tọa vẫn bị nó thao túng.

Hơn nữa, theo cấm chế dần được củng cố, Phong Liệt cũng phát hiện sức khống chế Vương Tọa của Ác Long ngày càng yếu đi. Theo đó, hắn cũng dần dần nắm giữ được toàn bộ Vương Tọa.

- Khốn kiếp! Đáng chết! Một tên nhân loại vô tri ngu xuẩn cũng vọng tưởng khiến Cửu Ly vĩ đại ta đây thuần phục sao, đây quả thực là nỗi nhục lớn nhất của ta! Người không giam nổi ta đâu! Lúc thoát khốn, Cửu Ly vĩ đại mà tà ác này nhất định sẽ nuốt sống ngươi! Hổng!

Ác Long Cửu Ly thở hổn hển nhìn cấm chế ngày càng chắc chắn, vẻ oán độc trong mắt làm người ta lạnh gáy, tiếng gầm cuồng nộ của nó vang vọng thật lâu trong thiên địa.

Bất quá, theo màn hào quang cấm chế dần dần được gia cố, vết nứt ngày càng ít, thanh âm của nó cũng bị ngăn cách ở bên trong, thẳng đến lúc không còn tiếng động nào phát ra nữa.

Thật lâu sau, khi Phong Liệt cảm thấy Ác Long Cửu Ly đã không thể thoát khốn được nữa thì mới dừng việc cung cấp Nguyên khí.

Sau đó, Phong Liệt có chút bất đắc dĩ phát hiện, Nguyên khí trong không gian Long ngục suýt nữa đã trở lại thời gian một tháng trước, dòng suối Nguyên khí kia cũng khô cạn.

Bất quá hắn cũng không chút tiếc nuối, chỉ cần có thời gian là Nguyên khí tổn thất có thể bù đắp lại, nhưng nếu để cho con Ác Long này thoát khốn, phỏng chừng hắn và tiểu ma nữ đều sẽ toi mạng.

Phong Liệt thu hồi Thương Sinh Đại Ấn, lại nhìn thoáng qua Ác Long Cửu Ly đang giương nanh múa vuốt trong cấm chế, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười lạnh.

- Hừ! Chờ đến khi thực lực của lão tử đủ mạnh sẽ đến thu phục ngươi! Hả? Không ổn rồi!

Lúc này, hai mắt Phong Liệt đột nhiên co rụt lại, hắn kinh ngạc phát hiện không gian bên ngoài đột nhiên xuất hiện hai người, đúng là Xích Minh Tổ và Lý Đạo Hư của Thiên Diễm Môn.

Giờ phút này, hắn cũng chẳng rảnh mà suy nghĩ hai người vào bằng cách nào, bởi vì tiểu ma nữ còn ở bên ngoài, cho nên hắn vội vàng đi ra.

- A! Phong Liệt, ngươi đi ra rồi! Bọn chúng...

Thấy Phong Liệt đi ra, Tiểu ma nữ nhất thời hoan hô một tiếng.

- Ủm, ta biết rồi.

Phong Liệt kéo tiểu ma nữ về phía sau, hai mắt lạnh lùng nhìn về phía Xích Minh Tổ và Lý Đạo Hư.

Lý Đạo Hư chặn trước cửa vào không gian, kinh ngạc nhìn thoáng qua Phong Liệt và Tiểu ma nữ, lại nhìn Tu La Vương Tọa bên cạnh hai người, đôi mắt không khỏi sáng lên, vui mừng cười nói:

- Ha ha ha ha! Sư huynh! Tham Bảo La Bàn mà tiểu đệ tiêu phí ba món Chí bảo đổi lấy đúng là đáng giá a! Vén vén là Tỏa Long đài và Trấn Long Thiên Bì của Phong Liệt đã đủ rồi, huống chi còn thêm thượng cổ thần vật Tu La Vương Tọa! Ha ha ha! Thật sự là rất đáng giá!

- Ủm, đích xác là không tệ!

Trên mặt Xích Minh Tổ cũng khó nén được sự vui mừng, hắn liếc mắt nhìn hai người Phong Liệt một cái, âm thanh lạnh lùng nói:

- Trước hết cứ xử lý Phong Liệt và tiểu yêu nữ kia đã, sau đó rồi nghiên cứu bảo vật sau!

- Được! Tiểu đệ cũng đang có ý đó!

Hiện giờ bảo vật đang ở trước mắt, hai người cũng chẳng có tâm tư nói chuyện phiếm với Phong Liệt và tiểu ma nữ nữa, chỗ muốn nhanh chóng giải quyết rồi chia chác bảo vật.

- Hừ! Hai tên khốn kiếp các ngươi, bản tiểu thư đã sớm muốn xử lý các ngươi rồi!

Mắt thấy hai người sát khí trùng thiên, tiểu ma nữ quát lên một tiếng, nhịn không được mà muốn ra tay.

Lúc này, Phong Liệt lại đột nhiên bắt lấy tay tiểu ma nữ, ngăn cản hành động của nàng.

Tiểu ma nữ mới là Thần Thông Cảnh nhất trọng thiên, mà hai người đối phương lại là cường giả Long Biên Cảnh, nếu động thủ thì kết quả có thể nghĩ. Phong Liệt cũng không muốn để tiểu ma nữ gặp nguy hiểm.

- A Ly, không cần đánh bừa với bọn chúng, ta tự có cách xử lý!

Phong Liệt mỉm cười, lập tức ngay trước khi hai người Xích Minh Tổ kịp động thủ, hắn đã nhanh chóng dẫn tiểu ma nữ trốn vào trong không gian của Vương Tọa.

- Hả? Biến mất?

Lý Đạo Hư và Xích Minh Tổ trơ mắt nhìn Phong Liệt và tiểu ma nữ biến mất không thấy, đều không khỏi quay sang nhìn nhau.

Đối với viễn cổ thần vật Tu la Vương Tọa, bọn họ cũng chỉ từng nghe nói qua mà thôi, cũng không biết bên trong Vương Tọa lại có không gian.

733. Chương 839: Đồng Môn Tương Tàn(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 839: Đồng môn tương tàn(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Sau một lát sững sốt, Xích Minh Tổ kinh nghi bất định nói:

- Sư đệ, Phong Liệt và tiểu yêu nữ kia mắt tích rất có thể liên quan đến Tu La Vương Tọa, chúng ta chỉ cần thu phục Tu La Vương Tọa thì tìm hai người kia sẽ không khó.

- Ủm, sư huynh nói rất đúng, để tiểu đệ xem xem có thể khiến Vương Tọa nhận chủ hay không, nhất định phải đem hai con kiến kia băm thây vạn đoạn!

Ánh mắt Lý Đạo Hư lóe lên một chút, tàn nhẫn nói.

Dứt lời, hắn cũng không chờ Xích Minh Tổ có phản ứng gì, vội vàng tiến lên bức một giọt tinh huyết ra vẩy về phía Tu La Vương Tọa.

- Cái gì...

Xích Minh Tổ mắt thấy Lý Đạo Hư muốn thu phục Tu La Vương Tọa, vẻ mặt không khỏi biến đổi, trở nên khẩn trương.

Tu La Vương Tọa chính là thần vật lừng lẫy danh tiếng thời thượng cổ, chẳng những là một món thần binh uy lực cường đại, hơn nữa còn có một số thần thông diệu dụng không thể tưởng tượng.

Tục truyền, trước khi đăng cơ, tư chất mỗi một đời hoàng đế của Hắc Ám đế triều đều rất bình thường, tu vi cũng không cao.

Nhưng một khi bọn hắn đã ngồi lên ngôi vị Đế Quân, tu vi đều sẽ tiến triển thần tốc, thậm chí chỉ trong vài chục năm đã đạt tới hàng ngũ Hoàng giả, có thể nói là kinh thế hãi tục.

Hết thấy những việc này, thế nhân đoán rằng tám chín phần mười có liên quan đến vật tượng trưng cho quyền uy của Hắc Ám Đế Quân – Tu La Vương Tọa.

Cho nên, đối mặt với thần vật bậc này, nói Xích Minh Tổ không có lòng mong ước thì quả thực quá hoang đường.

Nếu chiếm được nó, nói không chừng trong mấy năm ngắn ngủi mình sẽ đột phá đến Hoàng Cảnh, đây chính là thứ tốt khó cầu trên đời a!

Lúc trước hắn nói như vậy vốn là muốn cho Lý Đạo Hư khiêm nhượng một phen, sau đó mình cũng thuận thế tiến lên khế ước, nhưng không ngờ vị sư đệ này lại chẳng hề khách sáo.

- Không được! Tuyệt đối không thể để vật ấy lọt vào tay người khác! Ai cũng không được!

Sau một lát do dự, ánh mắt Xích Minh Tổ chợt trở nên hung ác, hô to một tiếng:

- Sư đệ, không thể!

Lời còn chưa dứt, hắn đã đột nhiên lắc mình tiến lên, chớp tinh huyết mà Lý Đạo Hư bắn ra vào trong tay.

- Ha?

Thân hình Lý Đạo Hư chấn động, khí thế vô cùng mạnh mẽ đột nhiên ngoại phóng, một thanh đại kích màu đen xuất hiện trong tay, mũi kích vô cùng sắc bén nhắm ngay vào Xích Minh Tổ.

Hai mắt hắn như độc xà nhìn chăm chăm vào Xích Minh Tổ, toàn thân đề phòng, vận sức chờ phát động, ngoài miệng âm trầm quát lạnh:

- Sư huynh! Ngươi có ý gì?

Trong Thiên Diễm thất kiệt, tu vi của Xích Minh Tổ và Lý Đạo Hư là cao nhất, đều là cường giả Long Biến Cảnh trung kỳ, đồng thời cảm tình giữa hai người cũng là tốt nhất.

Chẳng qua, Thiên Diễm Môn khác với Phiêu Miểu thiên cung. Phiêu Miểu thiên cung tránh khỏi trần thế, đại đa số đệ tử đều một lòng tu hành, không có quá nhiều lòng tranh bá.

Mà Thiên Diễm Môn thì lại có lãnh địa của riêng mình, tuy không thể so với Thiên Long thần triều, nhưng cũng là một hoàng triều kéo dài mười vạn dặm ở đại lục Nam Cương, ngày thường sát phạt tranh chấp là chuyện như cơm bữa, mặc dù là đồng môn thì cũng tồn tại sự cạnh tranh kịch liệt.

Xích Minh Tổ và Lý Đạo Hư đều là loại người vì tư lợi, âm hiểm xảo trá. Ngày thường, cảm tình giữa hai người tốt chỉ là vì không có lợi ích để tranh chấp. Mà hiện giờ, dưới sự hấp dẫn của trọng bảo, tự nhiên cả hai sẽ chẳng ai nhường ai.

Về phần Vương Tọa có bị Phong Liệt hay tiểu ma nữ thu phục hay chưa thì hai người lại trực tiếp xem nhẹ.

Bởi vì trong mắt bọn họ, chút tu vi của Phong Liệt và tiểu ma nữ quả thực nhỏ bé như một con kiến. Mặc dù Phong Liệt thu phục Tu La Vương Tọa thì hai người họ cũng không để ý đến, cuối cùng người cạnh tranh vẫn là bọn họ mà thôi.

- Sư đệ! Ngươi đang muốn động thủ với vi huynh sao?

Sắc mặt Xích Minh Tổ lạnh lùng, chậm rãi nói.

Đồng thời, hắn cũng thả ra khí thế vô cùng mạnh mẽ của mình, trong tay chậm rãi hiện ra một thanh Xích Viêm kiếm.

Trong lúc nhất thời, hai người giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng. Toàn bộ không gian đều hơi chấn động dưới uy áp của hai người, không khí vô cùng ngưng trệ.

Trong không gian Tu La Vương Tọa, tiểu ma nữ nhìn một màn bên ngoài mà không khỏi vui mừng khen hay.

- Lạc lạc lạc! Hai tên này lại muốn đánh nhau! Tốt quá đi mất, nếu có thể đồng quy vu tận lưỡng bại câu thương thì quá tuyệt!

Tiểu ma nữ hưng phấn cười nói.

Phong Liệt cũng không khỏi bật cười, hắn không ngờ tới mình còn chưa ra tay mà hai tên sư huynh đệ kia đã bắt đầu tự giết lẫn nhau.

Hơi trầm ngâm một chút, hắn tạm thời thu sát chiêu đã chuẩn bị sẵn để đối phó với hai người lại, lẳng lặng quan sát tình hình bên ngoài.

Ở không gian bên ngoài, sau một lúc giằng co, Lý Đạo Hư âm trầm mở miệng nói:

- Sư huynh, ta cũng không lòng vòng nữa. Tu La Vương Tọa này được Tham Bảo La Bàn của tiểu đệ tìm ra, tất nhiên là phải thuộc về tiểu đệ! Chỉ cần sư huynh có thể buông tay, chờ đến lúc tìm được Phong Liệt, tất cả bảo vật trên người tiểu tử kia đều thuộc về sư huynh!

- Hử?

Ánh mắt Xích Minh Tổ hơi nheo lại, trong lòng do dự một chút, hắn hỏi thăm dò:

- Sư đệ, trên người Phong Liệt có mấy bảo vật không tệ như Tỏa Long Đài và Trấn Long Thiên Bi, thậm chí có một thanh bảo kiếm rất tốt, lời này của ngươi có chắc không vậy?

- Ha ha ha! Sư huynh yên tâm, tiểu đệ chỉ có chút tò mò với Tu La Vương Tọa mà thôi, cũng không quá hứng thú với những bảo vật khác, tất nhiên là sẽ giữ lời!

Lý Đạo Hư cười ha ha, vỗ ngực nói.

- Tốt! Một lời đã định!

Xích Minh Tổ gật đầu thật mạnh, dường như có chút vừa lòng, sau đó hắn thu liễm khí thế, cũng thu binh khí trong tay lại.

Thấy vậy, Lý Đạo Hư cũng thu hồi binh khí, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Tuy hắn và Xích Minh Tổ đều là cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ, nhưng hắn cũng chỉ vừa bước vào Long Biển Cảnh trung kỳ được vài năm, mà Xích Minh Tổ đã là Long Biển Cảnh trung kỳ đỉnh phong rồi. Nếu thật sự muốn động thủ, khả năng hắn bị thua là khá lớn, có thể giải quyết trong hòa bình là tốt nhất.

Vì tránh cho đêm dài lắm mộng, Lý Đạo Hư cũng không do dự nữa, hắn vội vàng tiến lên định làm cho Vương Tọa nhận chủ.

Trong không gian Vương Tọa, Phong Liệt thấy tình hình như vậy thì trong lòng âm thầm thở dài. Không ngờ rằng hai người này lại không đánh, thật làm cho người ta tiếc hận a.

Lúc này, hắn cũng không do dự nữa, ngay khi Lý Đạo Hư đứng ở gần Vương Tọa, đột nhiên ý niệm của hắn chợt động, một luồng sương mù màu đỏ trong không gian Vương Tọa liền xoắn ra ngoài, hung hăng đánh về phía Lý Đạo Hư.

Oanh! nguồn (.)

Một luồng sương hồng quý dị trào ra từ Vương Tọa, bao phủ Lý Đạo Hư vào bên trong.

- Hừ! Gà đất chó cảnh!

Lý Đạo Hư không chút sợ hãi, khinh thường cười lạnh một tiếng, lập tức đánh ra một đạo cương phong, muốn xua tan sương hồng trước mắt.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một cảm giác nguy cơ thật lớn bỗng truyền đến từ phía sau. Lý Đạo Hư trước sau đều thụ địch, làm hắn khó lòng phòng bị.

Oanh oanh oanh oanh...!

Liên tiếp chín tiếng nổ kinh thiên vang lên.

734. Chương 840: Thu Hoạch

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 840: Thu hoạch

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Một luồng lửa màu đen điên cuồng bạo liệt ở sau lưng Lý Đạo Hư, dư uy khủng bố lập tức đánh bay thân hình Lý Đạo Hư vào bên trên Vương Tọa, làm cho hắn nuốt phải một hơi sương hồng.

- A... Đáng chết! Xích Minh Tổ! Ta muốn giết ngươi!

Lý Đạo Hư kêu thảm một tiếng, không khỏi vừa sợ vừa giận, oán độc gào lớn.

Hắn rất rõ ràng, một kích đến từ sau lưng chính là tuyệt chiêu sở trường của sư huynh Xích Minh Tổ - Viêm Long Cửu Phá, uy lực cực mạnh.

Nếu không có Chí bảo chiến giáp trên người hắn hộ thể, chỉ sợ một chiêu này đã đủ đánh nát hắn thành mảnh nhỏ/

Dù vậy, giờ phút này mồm miệng hắn cũng phun đầy máu tươi, xương cốt trong người nát bấy, cực kỳ thảm.

- Ha ha ha ha! Sư đệ, đừng trách sư huynh tàn nhẫn, vì huynh đã cho ngươi cơ hội rồi! Mấy thứ bảo vật trên người Phong Liệt đúng là không tệ, nhưng nào có thể đánh đồng với Tu la Vương Tọa, ngươi coi vì huynh là kẻ ngốc thì cũng đừng trách vì huynh lòng dạ độc ác!

Xích Minh Tổ âm trầm cười lạnh nói.

Dứt lời, hắn lập tức liền ra tay, muốn kết liễu Lý Đạo Hư. Chỉ cần Lý Đạo Hư chết, mình sẽ chính là người thừa kế duy nhất của chức vị môn chủ Thiên Diễm Môn, không ai dao động nổi.

Lúc này, hắn lại không chú ý tới đôi mắt âm độc của Lý Đạo Hư đã dần biến thành màu đỏ hồng, lý trí đang biến mất từng chút một, dần dần tràn ngập khí tức giết chóc, khát máu, thô bạo, tà ác.

- Giết! Giết! Ta muốn giết ngươi! Xích Minh Tổ, là ngươi ép ta! Nhất định ta phải giết ngươi!

Lý Đạo Hư lẩm bẩm vài câu, sau đó đột nhiên lấy một viên đan dược màu đen ra nuốt vào bụng.

Oanh!

Một tiếng nổ nhẹ.

Tu vi của Lý Đạo Hư thế nhưng lập tức đề cao thêm một cảnh giới, đạt tới Long Biến Cảnh hậu kỳ, uy áp vô cùng mạnh mẽ bao phủ trong không gian, cực kỳ kinh người. Ngay cả khí tức của Xích Minh Tổ cũng bị kiềm hãm, sắc mặt ngưng trọng.

- Hừ! Sư đệ, ngươi đừng nên uống phí khí lực nữa! Nếu lúc trước ngươi nuốt Bạo Viêm Đan thì vì huynh còn e ngại ba phần, nhưng hiện giờ ngươi đã trọng thương, đâu còn là đối thủ của vì huynh nữa...

- Giết!

Đôi mắt Lý Đạo Hư đã hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo, lý trí bị sát ý cắn nuốt hoàn toàn, cả người đột nhiên bộc phát ra khí thế khủng bố như hung thú, quơ đại kích trong tay điên cuồng đánh về phía Xích Minh Tổ.

Oanh oanh oanh!

Lý Đạo Hư không chút giữ lại, không chút phòng bị, vền vền chỉ điên cuồng công kích, toàn bộ lực lượng đều quán chú lên đại kích, hung hăng đánh lên người Xích Minh Tổ.,

Trong lúc nhất thời, bên trong không gian động phủ này âm âm chấn động, những tiếng xé gió vang lên không dứt bên tai, trừ bỏ Tu La Vương Tọa không tổn hao gì, những thứ khác đều dần hóa thành bột phấn dưới sự hoành hành của cương phong.

Vén vện mấy chiêu qua đi, vẻ khinh thường trên mặt Xích Minh Tổ đã biến mất hoàn toàn, bắt đầu trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này Lý Đạo Hư hoàn toàn là đang lấy mạng đổi mạng, không chút để ý đến an nguy của mình, chỉ toàn lực điên cuồng công kích, khiến cho Xích Minh Tổ gặp rất nhiều khó khăn.

Nhất là, mảnh không gian này quá chật hẹp, trốn cũng không trốn nổi, chỉ có thể dùng lực mà cứng đầu cứng.

Sau khi ăn một cấm dược, thực lực của Lý Đạo Hư đã đạt tới Long Biến Cảnh hậu kỳ, lực lượng mạnh hơn Xích Minh Tổ một bậc, làm hắn cảm thấy vô cùng buồn bực.

Oanh!

- Phốc!

Xích Minh Tổ đón đỡ một kích của đối phương, kết quả bị chấn đến học máu tại chỗ, sắc mặt trở nên trắng bệch thêm vài phần,

- Sư đệ, người điên rồi sao?

Xích Minh Tổ cũng dần phát hiện ra Lý Đạo Hư có chỗ không đúng, lớn tiếng quát hỏi.

Bất quá, hắn lớn tiếng lại chỉ đổi lấy công kích càng mãnh liệt hơn của đối phương.

- Giết! Giết Giết!

Oanh oanh oanh!

...

Liên tiếp đón đỡ hơn mười kích, Xích Minh Tổ dần có chút ăn không tiêu, máu tươi ồ ồ chảy xuống từ khoe miệng, ánh mắt cũng âm đạm hơn vài phần.

- Chết tiệt! Là đám sương kia!

Rốt cuộc Xích Minh Tổ cũng chú ý tới sương mù màu đỏ xung quanh, hắn vội vàng phong bế ngũ quan.

Bất quá, đám sương mù này vẫn không ngừng chui vào cơ thể hắn, làm cho sát ý trong lòng hắn cũng ngày càng lớn mạnh.

- Không được! Cứ tiếp tục như vậy sẽ không ổn, nơi này không thể ở lâu!

Xích Minh Tổ trầm ngâm một chút, quyết định lập tức rời khỏi không gian này, nhưng trước đó hắn phải mang Tu La Vương Tọa đi đã.

Tiếp đó, hắn lại đấu một chiêu với Lý Đạo Hư đã mất đi lý trí, sau đó mượn lực tiến đến bên cạnh Tu La Vương Tọa, đột nhiên duỗi tay ra muốn thu Tu La Vương Tọa vào trữ vật giới chỉ.

Chỉ là hắn lại vô cùng buồn bực, Tu La Vương Tọa vậy mà không chút động đậy, căn bản không thu vào được.

Oanh!

- Phốc!

Lại là một ngụm máu tươi phun ra.

Sắc mặt Xích Minh Tổ trở nên dữ tợn, ánh mắt không ngừng chuyển hóa giữa tỉnh táo và giết chóc.

- Chết tiệt! Tại sao lại không thu vào trữ vật giới chỉ được? Không được! Nếu không đi thì chính ta cũng xong đời!

Xích Minh Tổ cắn mạnh lên lưỡi mình, đại não nhất thời khôi phục vài phần tỉnh táo, hần oán độc trừng mắt nhìn Tu La Vương Tọa một cái, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ:

- Phong Liệt tiểu tạp chủng, Tu La Vương Tọa và cái mạng nhỏ của ngươi cứ gửi lại đây đã, không lâu sau bản công tử sẽ đến lấy.

Dứt lời, hần đột nhiên lắc mình lướt tới gần khốn trận, sau đó chỉ thấy hần té ra một chiếc ngọc đài có khắc vô số trận văn, hung hăng húc lên cánh cửa của khốn trận.

Sau đó, hần không chút dừng lại, lập tức trốn ra khỏi không gian động phủ, biến mất không thấy.

- Giết! Giết! Giết! Hống!

Trong không gian, Lý Đạo Hư mất đi mục tiêu, hai mắt càng thêm đỏ đậm, dĩ nhiên đã đắm chìm trong giết chóc mà không thể tự kiềm chế. Đại kích trong tay hần điên cuồng vung vẩy, giống như trước mặt là vô số kẻ địch, giết đến khí thế ngất trời.

- Phong Liệt, chúng ta làm gì bây giờ? Tên kia thật là đáng sợ, chúng ta đi ra ngoài cũng không đủ cho hần giết a!

Trong không gian Vương Tọa, tiểu ma nữ thở dài một tiếng, hơi nhú mày nói.

Cũng khó trách tiểu ma nữ lo lắng, tuy Lý Đạo Hư bên ngoài đã đánh mất lý trí, nhưng chiến lực lại đang là Long Biến Cảnh hậu kỳ, hơn nữa ở trạng thái liều mạng này thì còn đáng sợ hơn cả cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ thật sự nữa.

- Không có gì phải lo lắng cả, ta tự có biện pháp để xử lý hần.

Phong Liệt cười thần bí, thoải mái nói.

Tiếp đó, hần khu động Tu La Vương Tọa, thu liễm sạch tất cả sương mù màu đỏ ở không gian bên ngoài.

Sau đó, tâm ý hần chợt động, một cái khe không gian rộng lớn xuất hiện ở bên ngoài.

Lý Đạo Hư đã rơi vào trạng thái điên cuồng tuyệt đối, đối với cái khe không gian đột nhiên xuất hiện này, hần lại coi như không thấy.

Nhưng ngay sau đó, bên trong cái khe lại đột nhiên bắn ra một đạo quang mang màu đen vô cùng sắc bén, hung hăng đánh lên người Lý Đạo Hư.

Oanh!

Một tiếng nổ vang.

Kiểm quang màu đen nổ tung sau lưng Lý Đạo Hư.

Bất quá, đạo kiếm mang này bị bảo giáp hộ thể của Lý Đạo Hư ngăn cản, cũng không thể tạo thành thương tổn thực chất cho hần được.

735. Chương 841: Bí Mật Của Bản Nguyên Thần Đồ (1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 841: Bí mật của Bản Nguyên Thần Đồ (1)

Nhưng nó lại chọc giận Lý Đạo Hư, hần rống to một tiếng như dã thú, sau đó đột nhiên quơ đại kích vọt vào trong khe không gian, biến mất không thấy.

Ngay sau đó, khe không gian chợt hợp lại, Phong Liệt và tiểu ma nữ xuất hiện ở bên ngoài.

- A! Phong Liệt, ngươi thật lợi hại, thế nhưng có thể giải quyết Lý Đạo Hư một cách nhẹ nhàng như vậy.

Về mặt tiểu ma nữ rất sùng bái, hoan hô nói.

- Hắc hắc, việc nhỏ mà thôi, chỉ có loại ngu ngốc như Xích Minh Tổ mới thích dùng sức mạnh để giải quyết.

Phong Liệt cười cười, đắc ý khoe khoang nói.

- Ờ... Không biết xấu hổ!

Tiểu ma nữ bĩu bĩu môi, làm ra vẻ muốn nôn mửa.

Phong Liệt coi như không nhìn thấy, tâm thần hần tiến vào trong không gian Long ngực.

Lúc này, Lý Đạo Hư đang điên cuồng oanh kích lên mặt đất, mỗi kích của hắn bổ xuống là trên mặt đất lại nứt ra một cái khe lớn, cương phong gào thét, bụi đất đầy trời, biểu hiện ra lực phá hoại không gì sánh bằng.

Phong Liệt cười lạnh lùng, sau đó khoanh chân ngồi xuống, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ngay sau đó, toàn bộ tâm thần của hắn đều dùng để thúc dục Thương Sinh Đại Ấn, một lực hút mênh mông cuộn cuộn tràn ngập trong không gian Long ngực, hung hăng bao phủ trên người Lý Đạo Hư, giống như ngàn vạn con ngựa đang bôn đàng, điên cuồng hút lấy Nguyên lực trong cơ thể Lý Đạo Hư.

Lý Đạo Hư cũng ngoảnh mặt làm ngơ với việc này, chỉ biết liều mạng phá hư xung quanh, dường như không hề phát hiện ra việc Nguyên lực trong cơ thể mình đang biến mất.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, khí thế của Lý Đạo Hư dần trở nên yếu đi.

Một khắc(mười lăm phút)

Hai khắc.

...

Thẳng đến hai canh giờ sau, biến Nguyên lực trong cơ thể Lý Đạo Hư rốt cuộc cũng bị cắn nuốt sạch sẽ, dần dần biến thành một phạm nhân, ngay cả thanh đại kích kia cũng không cầm nổi nữa, nhưng trong miệng vẫn không ngừng hữu khí vô lực kêu đánh kêu giết.

Phong Liệt mở hai mắt ra, tâm ý vừa động, tiến vào trong không gian Long ngực, xuất hiện tại phía sau Lý Đạo Hư.

Hắn nhìn Lý Đạo Hư hiện giờ đã biến thành một lão nhân, trong lòng khẽ thở dài một tiếng.

Nửa ngày trước, người này còn là một cường giả Long Biến Cảnh địa vị hiển hách, thực lực kinh người, truyền nhân trực hệ của Thiên Diễm Môn, mà giờ phút này lại biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, quả thực là thế sự vô thường a.

Bất quá, trong lòng Phong Liệt cũng không có chút thương hại nào. Thắng làm vua, thua làm giặc, cường giả vi tôn, từ xưa đã là như vậy.

- Giết!

Sau khi phát hiện ra Phong Liệt, Lý Đạo Hư lập tức giương nanh múa vuốt, hữu khí vô lực lao lên, trong mắt tràn đầy vẻ khát máu của dã thú, không hề có chút nhân tính nào.

Sắc mặt Phong Liệt lạnh nhạt, chớp mắt đã chém ra một đạo kiếm mang. “Xích” một tiếng, kiếm quang dễ dàng xuyên thủng đầu Lý Đạo Hư, đánh nát linh hồn hắn, hoàn toàn chấm dứt cuộc đời thiên tài nhưng ngắn ngủi của Lý Đạo Hư.

Theo đó, một tiếng “phù” vang lên, một chùm lửa phun ra từ mặt đất, lập tức đã đốt cháy thân thể Lý Đạo Hư thành tro tàn.

Gió nhẹ thổi qua, tàn tro bay ra bốn phía.

Trên mặt đất chỉ còn lại một cây đại kích, một chiếc bảo giáp, một cái la bàn nhìn khá cổ xưa, một chiếc trư vật giới chỉ.

Phong Liệt mỉm cười, không chút khách khí thu lấy những chiến lợi phẩm này.

Sau khi trải qua một phen tra xét, Phong Liệt vui mừng phát hiện, cây đại kích màu đen này dĩ nhiên lại là một Chí bảo cực phẩm uy lực to lớn – Hám Thiên Kích. Phẩm chất của chiếc chiến giáp kia cũng không thấp, rõ ràng là một món Chí bảo thượng phẩm – Nộ Viêm Chiến Khải.

Về phần cái la bàn kia, tuy chỉ vẹn vẹn là Chí bảo hạ phẩm, nhưng công dụng lại cực kỳ nghịch thiên, được gọi là Tham Bảo La Bàn, có thể tìm thấy tất cả bảo vật vô chủ trong phạm vi trăm dặm.

Vặn vẹn là ba món chí bảo này thôi là Phong Liệt đã kiếm một món lớn rồi, huống chi còn cả trữ vật giới chỉ nữa.

Phong Liệt vội vàng nhận chủ trữ vật giới chỉ, sau một lúc thăm dò, khuôn mặt hắn không khỏi mừng rỡ. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Đối với vô số Long tinh và đan dược bên trong thì hắn cũng không quá để ý, mấy thứ này hắn không thiếu, nhưng mấy khối tinh thạch đủ loại màu sắc trong đó lại làm cho hắn mừng như điên, khó có thể kiềm chế.

Ngay sau đó, tâm ý của hắn chợt động, năm khối tinh thạch lớn chừng nắm đấm xuất hiện trong tay hắn.

Năm khối tinh thạch này đủ loại màu sắc, đều ẩn chứa Nguyên khí vô cùng dồi dào. Nắm trong tay, một cỗ đại đạo chi lý chậm rãi chảy xuôi trong lòng, vô cùng huyền diệu.

- Nguyên Tinh Thạch? Thật sự là Nguyên Tinh Thạch! Ha ha ha ha! Thiên Diễm Môn thật giàu có a! Một gã đệ tử đích truyền mà lại có nhiều Nguyên Tinh Thạch như vậy!

Phong Liệt không khỏi vui mừng cười ha hả.

Lúc trước, sư tôn Tử Long cho hắn một khối Âm Nguyên Tinh nhỏ mà từng giúp hắn đột phá từ Thần Thông Cảnh nhị trọng thiên lên đến lục trọng thiên.

Thu được một khối Nguyên Tinh Thạch nhỏ từ trong tay Kim Sở Ngạn, từng làm cho hắn trực tiếp đột phá tới Thần Thông Cảnh cửu trọng thiên.

Hắn tất nhiên hiểu được, Nguyên Tinh Thạch chính là con đường ngắn nhất để đề cao tu vi, là thứ tốt có tiền cũng không mua được.

Có thứ tốt, tất nhiên Phong Liệt sẽ không quên tiểu ma nữ, thân hình hắn chợt động, xuất hiện ở phía bên ngoài.

- Phong Liệt, vừa rồi ngươi đi đâu vậy? Không có việc gì chứ?

Trong lòng tiểu ma nữ cũng đoán rất có khả năng Phong Liệt đã đi giết Lý Đạo Hư, trên khuôn mặt cũng có chút lo lắng, vội vàng đánh giá Phong Liệt từ trên xuống dưới.

- Ta không sao, ngươi xem đây là cái gì?

Phong Liệt cười cười, đưa tay ra trước mắt tiểu ma nữ.

- A? Đây... Đây là Nguyên Tinh Thạch? Nhiều như vậy! Ngươi giết chết Lý Đạo Hư rồi sao?

Tiểu ma nữ nhìn vài lần, sau đó mỹ mâu chợt sáng ngời, kinh ngạc hoan hô nói.

- Ủm, đây là hai khối Băng Nguyên Tinh, vừa lúc thích hợp với ngươi, cầm đi!

Phong Liệt gật gật đầu, lấy ra hai khối Nguyên Tinh Thạch màu trắng nhét vào trong tay tiểu ma nữ.

- Phong Liệt, thứ này cho ta sao? Nó... nó rất quý trọng, ta... ta...

Khuôn mặt tiểu ma nữ lập tức sững lại, ắp a ắp ứng, trong lúc nhất thời có chút chần chừ.

Tuy nàng luôn rất tùy tiện, nhưng cũng biết rõ sự quý trọng của Nguyên Tinh Thạch. Mặc dù xuất thân của nàng không tầm thường, lại có một người gia gia tu vi cường hãn, nhưng loại đồ vật như Nguyên Tinh Thạch này gia gia cũng chỉ từng cho nàng một khối nhỏ mà thôi.

Mà hiện giờ, hai khối Băng Nguyên Tinh lớn chừng nắm tay đang đặt ở trước mặt, nàng không khỏi có chút chẳng biết làm gì.

- Hắc hắc, sớm muộn gì cũng sẽ gả vào Phong gia ta, còn khách khí như vậy làm gì? Người cũng mau đem chiếc chiến giáp này nhận chủ đi.

Phong Liệt cười hắc hắc nói.

- Người... Người đáng ghét!

Tiểu ma nữ đỏ mặt lên, nhưng lập tức đã phục hồi tinh thần lại.

Đúng vậy, về sau cả thân thể mình cũng sẽ thuộc về người này, còn phải khách khí gì nữa chứ?

Lúc này, tiểu ma nữ vui sướng hài lòng cầm lấy Nguyên Tinh và bảo giáp, chạy đến một bên bắt đầu tiêu hóa.

- Ủm? Không gian này đã không quá an toàn nữa, chỉ sợ bất cứ lúc nào tên Xích Minh Tổ kia cũng có thể quay lại.

Phong Liệt nhìn cửa vào không gian, chân mày hơi nhíu lại. Xích Minh Tổ cũng có được thủ đoạn xuyên qua không gian, khốn trận kia không hề có tác dụng với hắn.

736. Chương 842: Bí Mật Của Bản Nguyên Thần Đồ(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 842: Bí mật của Bản Nguyên Thần Đồ(2)

Sau một lúc trầm ngâm, hắn lại mỉm cười nói với tiểu ma nữ:

- A Ly, kể tiếp chúng ta bế quan một thời gian đi, tiêu hóa những Nguyên Tinh Thạch này luôn.

- Được! Nhưng cái không gian này...

Tiểu ma nữ gật gật đầu nói.

- Không sao hết, đến không gian Long ngực của ta bế quan đi, thiên địa nguyên khí trong đó nồng đậm hơn bên ngoài đến mấy chục lần, an toàn hơn bất cứ đâu.

Nói xong, Phong Liệt liền tiến lên đưa tiểu ma nữ vào không gian Long ngực. Sau đó, hắn thu hồi Tu La Vương Tọa, rồi cũng tiến vào trong không gian Long ngực luôn.

Thương Sinh Đại Ấn hóa thành một hạt bụi, lẳng lẳng nằm trên bụi bặm phía dưới mặt đất.

Tiếp đó, Phong Liệt cũng có không ít huyện phải làm. Một là hấp thu Nguyên Tinh Thạch đề cao tu vi, hai là xử lý Mục Thương Sinh đã bị trấn áp, ba là tu luyện “Thiên Hà Cổ Quyển – Thần Lực Thiên”.

Mặt khác, còn cần tế luyện Tu La Vương Tọa vừa đạt được, quả thực là quá nhiều việc phải làm.

Phỏng chừng khi làm xong những chuyện này thì cũng đến lúc ngả bài với Sở Huyền ở một tháng sau. Đến lúc đó, tất nhiên sẽ không thể thiếu một hồi long tranh hổ đấu.

Trong không gian Long ngực, hai tay Tiểu ma nữ cầm một khối Băng Nguyên Tinh, nằm nghiêng người trên một chiếc giường thoải mái, hai mắt khép chặt, chậm rãi hấp thu, lông mi thỉnh thoảng lại hơi run một cái, biểu hiện ra việc nàng cũng không ngủ.

Theo thời gian trôi qua, Băng Nguyên Tinh chậm rãi thu nhỏ lại, mà đạo hư ảnh Băng Long thứ hai sau lưng nàng cũng dần hiện ra, khí thế càng thêm hùng hậu.

Mà giờ phút này, ở một chỗ khác trong không gian Long ngực, Phong Liệt thì lại cắn nuốt luôn cả khối Âm Nguyên Tinh.

Theo đó, cơ thể hắn chợt nổi lên lôi âm cuộn cuộn. Nguyên khí mệnh môn tràn ngập trong không gian thôn phệ, trải qua một phen luyện hóa rồi trực tiếp tiến vào đan điền.

Cùng lúc đó, một tia đại đạo chi lý cũng tiến vào thức hải của hắn, không ngừng gia tăng tu vi tâm cảnh.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... Bảy ngày.

Bảy ngày qua đi, đột nhiên Nguyên khí quanh thân Phong Liệt bỗng chấn động.

Oanh!

Đạo hư ảnh Ma Long thứ chín dài hơn hai mươi trượng dần hiện ra sau lưng hắn, uốn lượn rít gào, thanh thế chấn thiên.

Hóa Đan Cảnh cửu trọng thiên!

Phong Liệt mở mắt, vẻ vui mừng chợt lóe qua khuôn mặt.

- Hắc hắc, lại gần Long Biến Cảnh hơn một bước nữa!

Giờ phút này, hắn rõ ràng phát hiện Nguyên khí trong Nguyên Tinh Thạch mới chỉ bị tiêu hóa hơn nửa mà thôi, vì thế hắn vội vàng nhắm mắt lại tiếp, cực kỳ chăm chú đắm chìm trong quá trình hấp thu.

Bên ngoài không gian động phủ, Xích Minh Tổ đã không chỉ một lần tìm kiếm tung tích của Phong Liệt và Tiểu ma nữ, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

Nếu không phải vì hắn vẫn kiên nhẫn chờ đợi ở ngoài thì chỉ sợ đã tưởng rằng hai người Phong Liệt đã rời đi, điều này làm hắn vô cùng buồn bực.

Bất quá, vì mấy thứ bảo vật trên người Phong Liệt, hắn đành phải cố gắng áp chế sự mất kiên nhẫn trong lòng, luôn luôn túc trực bên ngoài cửa động, hi vọng có thể ôm cây đợi thỏ, thu hoạch được gì đó.

Chớp mắt, lại bảy ngày nữa trôi qua. Phong Liệt hoàn toàn tiêu hóa Nguyên khí trong cơ thể, rốt cuộc tu vi cũng đạt tới Hóa Đan Cảnh đỉnh phong, chỉ còn cách Long Biến Cảnh một bước nữa.

Đến tận đây, Phong Liệt mới dừng việc tu luyện lại.

Nếu muốn đột phá Hóa Đan Cảnh đỉnh phong, đạt đến Long Biến Cảnh cao cao tại thượng, một là cần lĩnh ngộ bản chất của Long Nguyên lực, hóa thân làm Long, hai là cần tích lũy một số lượng Nguyên khí khổng lồ.

Đối với hai điều kiện này, Phong Liệt đã chuẩn bị xong xuôi hết, thứ còn thiếu vãn vẹn chỉ là một cơ hội đột phá mà thôi.

Hơn nữa, việc độ kiếp phạt của Long Biến Cảnh cũng cực kỳ nguy hiểm, phải có người hộ pháp mới được. Bởi vì khi võ giả đang độ Long Biến chi kiếp, thượng thiên cũng sẽ đánh xuống vô số quang huy thần kỳ, có lợi ích rất lớn không thể nói thành lời, tất nhiên sẽ làm vô số cường giả nổi lòng tham. Cho nên đến lúc đó, chẳng những hắn phải chống cự thiên kiếp từ trên trời giáng xuống, hơn nữa còn phải cẩn thận những người xung quanh, tuyệt đối không thể coi thường.

Cảm nhận Nguyên lực trong cơ thể mình không thể gia tăng, Phong Liệt liền chậm rãi thu công đứng dậy.

Giờ phút này, hắn cảm thấy Nguyên lực trong cơ thể mình tăng vọt đến hơn năm lần so với một tháng trước. Cửu Khiếu Nguyên Đan trong đan điền cũng to lên bằng đầu người. Lúc nó thôn nạp, vô tận nguyên lực xung quanh sẽ vọt đến như sóng thần, mênh mông như biển lớn, khiến ột quyền tùy ý của hắn đều đủ để khai sơn liệt hải, uy lực vô cùng.

Phong Liệt cảm thấy rất vừa lòng về Nguyên lực như muốn phá thể mà ra trong người mình. Lấy thực lực hiện giờ của hắn, đã có nắm chắc về việc đối đầu trực diện với cao thủ Long Biến Cảnh sơ kỳ.

Sau một lúc vui mừng, Phong Liệt đảo mắt nhìn tiểu ma nữ phía xa, nhưng lại không khỏi bật cười ra tiếng.

Tiểu nha đầu này quả thực là điển hình cho việc hết ăn lại nằm, mặc dù là luyện công cũng chọn một tư thế cực kỳ thoải mái. Hiện giờ đã qua nửa tháng, khối Băng Nguyên Tinh trong tay nàng mới chỉ luyện hóa được không đến một phần ba.

Bất quá, tu vi của Tiểu ma nữ tăng trưởng cũng không chậm, hiện giờ đã đạt đến Thần Thông Cảnh tam trọng thiên, cách tứ trọng thiên cũng không xa. xem tại

Phong Liệt cũng không tiến lên quấy rầy, hấn tâm ý chợt động, thần hình đột nhiên biến mất, ngay sau đó đã xuất hiện tại không gian dưới mặt đất.

Hiện giờ, không gian Long ngục đã bị Phong Liệt chia làm hai bộ phận, phân biệt là trên mặt đất và dưới mặt đất. Bộ phận trên mặt đất có diện tích chừng ba trăm dặm, còn dưới đất chỉ có mười dặm, hai không gian hoàn toàn ngăn cách.

Trong không gian dưới mặt đất, Tỏa Long Đài tản ra quang huy màu vàng nhạt.

Khác với không gian trên mặt đất có thiên địa nguyên khí rất nồng đậm, không gian này giống như một nhà ngục không hề có ánh sáng, không hề có chút Nguyên khí nào.

Ở giữa Tỏa Long Đài chính là một hạt châu màu đen bị vô số xích sắt khóa chặt lại.

Không hề nghi ngờ, hạt châu màu đen này chính là bảo vật không gian mà Mục Thương Sinh ẩn thân.

Ngày đó Mục Thương Sinh bị thương nặng, thực lực bị hao tổn rất nghiêm trọng, thế nhưng lại trốn vào trong hạt châu này co đầu rụt cổ không ra, làm cho Phong Liệt bó tay không có biện pháp.

Cái gọi là đánh rắn không chết sẽ bị nó cắn lại. Mục Thương Sinh thân là cường giả Long Biến Cảnh trung kỳ, hơn nữa cực kỳ am hiểu thần thông Thuấn Di. Một khi để cho hấn khôi phục thực lực, muốn xử lý hấn chỉ sợ sẽ vô cùng khó khăn. Nếu không thể hoàn toàn giải quyết tên kia, sớm hay muộn cũng sẽ là rắc rối rất lớn.

Mà hôm nay, Phong Liệt định hoàn toàn kết liễu Mục Thương Sinh.

- Mục Thương Sinh, ngươi khôi phục thể nào rồi?

Phong Liệt đứng cách đó mười trượng, âm trầm cười lạnh nói.

737. Chương 843: Bí Mật Của Bản Nguyên Thần Đồ(3)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 843: Bí mật của Bản Nguyên Thần Đồ(3)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Sau một lát, chỉ nghe bên trong hạt châu truyền ra thanh âm oán độc thực cốt của Mục Thương Sinh:

- Phong Liệt tiểu súc sinh, ngươi đừng vội đắc ý! Chờ bản công tử khôi phục tu vi, nhất định sẽ bắt ngươi phải trả cái giá gấp trăm ngàn lần những gì ngươi gây ra cho ta! Ta muốn cho ngươi sống không bằng chết! Làm cho tất cả những người bên cạnh ngươi chết không có chỗ chôn!

Thanh âm oán độc như một lời nguyên khí khiếp, vang vọng thật lâu trong không gian hắc ám, làm tâm thần người ta kinh sợ, da đầu run lên.

Bất quá, Phong Liệt lại không hề sợ hãi. Từ lúc xuất đạo đến giờ, những lời uy hiếp, nguyên rửa mà hấn chịu đã không đếm hết. Hiện giờ chẳng những hấn còn sống rất khoái hoạt, hơn nữa thực lực cũng ngày càng cường hấn.

Hấn mỉm cười, cũng không tức giận, ngoài miệng trêu tức nói:

- Chà chà, vậy không biết ngươi định cho ta chờ bao lâu đây?

- Hừ! Ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi chờ lâu đâu!

Mục Thương Sinh hừ lạnh nói.

- Nhưng bây giờ ta đã không đợi được nữa rồi, vậy phải làm gì đây?

Phong Liệt khẽ lắc đầu nói.

- Phong Liệt, không phải bản công tử xem thường ngươi, nhưng không gian này là ta tế luyện từ không gian trong cơ thể một vị viễn cổ cường giả, xem như hình thức ban đầu của một tiểu thế giới chân chính, vô cùng chắc chắn. Không có sự cho phép của bản công tử, người khác vĩnh viễn không thể tiến vào đâu!

- Cho nên, ngươi cứ kiên nhẫn chờ bản công tử khôi phục tu vi, đợi lúc ra ngoài sẽ lấy đầu ngươi!

- Còn nữa, ta đã sớm biết U Nguyệt tiểu sư muội là nữ nhân của ngươi. Ngươi yên tâm đi, chờ lúc bản công tử trở lại Thiên Cung, nhất định sẽ thay ngươi yêu thương nàng thật tốt! Ha ha, ha ha ha ha!

Thanh âm của Mục Thương Sinh vô cùng âm độc tàn nhẫn, điên cuồng cười lớn.

Từ một vị Thánh Tử của Phiêu Miểu Thiên Cung, lạc tới tình cảnh người không ra người, quỷ không ra quỷ như hiện giờ. Sự tương phản quá lớn làm cho khí độ, phong phạm của Mục Thương Sinh đều biến mất, chỉ còn lại hận ý và sự oán độc. Chỉ cần có thể đả kích kẻ địch của mình, hắn có thể dùng bất cứ thủ đoạn hèn hạ nào.

- Hử? nguồn (.)

Phong Liệt nhướng mày lên, khóe miệng dần nhếch lên một nụ cười lạnh đầy sát khí.

- Vốn còn định chơi đùa với ngươi một lúc, nhưng hiện giờ ta đã không có hứng thú nữa rồi!

Sắc mặt Phong Liệt vô cùng âm trầm, cười lạnh nói:

- Mục Thương Sinh! Ta nghĩ, nếu ném tiểu thế giới của ngươi vào trong hư vô, không biết ngươi còn có cơ hội để quay lại báo thù hay không đây?

- Cái gì? Ngươi dám!

Sau một lúc sững sốt, trong hạt châu chợt truyền ra tiếng thét chói tai vô cùng hoảng sợ của Mục Thương Sinh, giống như một con mèo bị dẫm phải đuôi.

- Phong Liệt! Ngươi không thể làm như vậy! Bản công tử chính là Thánh Tử của Phiêu Miểu Thiên Cung, cũng là đệ tử mà sư tôn sùng ái nhất! Nếu ta gặp điều gì bất trắc, nhất định sư tôn sẽ không bỏ qua cho ngươi!

...

Nếu ở Long Huyết đại lục, mấy lời uy hiếp này của Phong Liệt sẽ chỉ làm Mục Thương Sinh cười khẩy. Bởi vì hắn tuyệt đối không tin việc Phong Liệt có thể phá vỡ không gian đưa hắn vào trong hư vô.

Nhưng hôm nay ở trong Thiên Long Vực thì lại khác. Mảnh thiên địa này có vô số những cái khe không gian, một khi hắn bị ném vào trong hư vô, đừng nói là một võ giả Long Biển Cảnh trung kỳ nhỏ nhoi, cho dù là cường giả Hoàng Cảnh cũng tuyệt đối sẽ thập tử vô sinh.

Ở bên ngoài một đại thế giới chính là hư vô không bờ không bến.

Cái gọi là hư vô này cũng không thật sự là không có bất cứ thứ gì. Trong đó tràn ngập vô số mảnh nhỏ thời gian và vòng xoáy không gian.

Một khi bị ném vào trong hư vô, nếu may mắn thì có lẽ sẽ tìm được một mảnh không gian hoang tàn để sống qua ngày. Nhưng nếu đen đủi thì rất nhanh sẽ bị những mảnh nhỏ của thời gian và vòng xoáy không gian xoắn thành tro bụi, hình thần câu diệt, ngay cả cơ hội tiến vào luân hồi cũng không có.

Mục Thương Sinh hiểu rất rõ điều này, cho nên hiện giờ hắn đang vô cùng sợ hãi.

- Ta không dám? A... Ta không nghĩ ra lý do gì có thể khiến ta không dám cả! Người quen biết ta đều hiểu rất rõ một điều, thứ lão tử không sợ nhất chính là uy hiếp.

Phong Liệt âm trầm cười lạnh nói.

- Ngươi...

Mục Thương Sinh không khỏi khản trương. Hắn trầm mặc một lát, đột nhiên nói:

- Phong Liệt! Chúng ta làm một cuộc giao dịch, thế nào?

- Giao dịch à? Thú vị!

Phong Liệt mỉm cười, tùy ý nói:

- Nói nghe chút xem!

- Ta cho người biết việc liên quan đến Bản Nguyên Thần Đồ, người tha cho ta một mạng!

Mục Thương Sinh làm ra vẻ bình tĩnh nói.

- Hừ! Bản Nguyên Thần Đồ đã bị ta nhận chủ, còn có thứ gì cần người cho ta biết sao? Quả thực là buồn cười!

Phong Liệt khinh thường hừ lạnh nói.

- Không! Phong Liệt, người cần bản không biết Bản Nguyên Thần Đồ! Nếu không thì người sẽ chẳng có lòng dạ nào mà lãng phí thời gian ở Thiên Long Vực này!

Mục Thương Sinh vội vàng nói.

- Hử? Vậy nói nghe một chút đi, nếu có giá trị thì có lẽ ta sẽ thả cho người một con đường sống!

Ánh mắt Phong Liệt chợt động, nói.

- Phong Liệt, người có biết vì sao từ nhỏ ta đã có thần thông Thuần Di không? Bởi vì ta chính là khí linh của Bản Nguyên Thần Đồ chuyển thế, không ai hiểu rõ nó hơn ta!

- Bản Nguyên Thần Đồ, sở dĩ nó được xưng là bản nguyên vì nó vốn chính là linh hồn hạch tâm của Bản Nguyên đại lục!

- Từ lúc thời đại thái cổ kết thúc, Bản Nguyên đại lục đã bị Thần Ma đại chiến phá thành vô số mảnh. Thiên Long Vực và Long Huyết đại lục mà chúng ta đang sống chỉ vụn vụn là một phần của Bản Nguyên đại lục mà thôi.

- Mà mỗi người sở hữu Bản Nguyên Thần Đồ đều có được sứ mệnh vĩ đại mà đại vũ trụ thiên đạo ban cho, đó chính là gây dựng lại Bản Nguyên đại lục! Khi hoàn thành sứ mệnh này, người sẽ nhận được vô số lợi ích mà đại vũ trụ thiên đạo ban cho!

- Phong Liệt, chẳng lẽ người không muốn biết làm thế nào mới gây dựng lại được đầy đủ Bản Nguyên đại lục sao? Chẳng lẽ người không muốn siêu thoát mảnh thiên địa này, trở thành vô thượng thần thánh, đạt được thọ mệnh vô cùng vô tận sao?

- Chỉ cần người thả ta, Mục Thương Sinh ta đây sẽ giúp người làm được tất cả những điều này! Cũng chỉ mình ta mới giúp được người!

Thanh âm của Mục Thương Sinh vô cùng cuồng nhiệt, những lời nói của hắn cũng cực kỳ hấp dẫn. Chẳng qua, sau khi nghe một lúc, Phong Liệt lại không khỏi cảm thấy nhức cả răng.

- Bản Nguyên đại lục hạch tâm? Đại vũ trụ thiên đạo? Siêu thoát khỏi thiên địa? Sao nghe mấy thứ này lại có chút mơ hồ?

Phong Liệt nhíu mày lẩm bẩm.

Mấy thứ này quả thực hắn mới nghe lần đầu, cũng rất khó phân biệt thật giả. Bất quá, nghe khẩu khí của Mục Thương Sinh cũng không giống như đang nói hoang.

- Phong Liệt, lấy cảnh giới hiện giờ của người thì tất nhiên chưa thể tiếp xúc đến mấy thứ này. Bất quá, với thiên phú của người thì mấy trăm năm sau, ngàn năm sau, nhất định người sẽ chạm đến cảnh giới kia!

- Đến lúc đó, tất nhiên người sẽ hiểu những gì ta nói quan trọng với người đến thế nào! Bởi vì tất cả những cường giả mạnh nhất của thế giới này đều theo đuổi một bước kia, nhưng đều khổ sở không có đường vào. Mà sứ mệnh đại vũ trụ thiên đạo giao cho người sở hữu Bản Nguyên Thần Đồ chính là cách duy nhất!

Mục Thương Sinh lại tiếp tục hấp dẫn.

738. Chương 844: Mục Thương Sinh Chết!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 844: Mục Thương Sinh chết!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt khẽ nhíu mày, sau một lúc trầm ngâm, hần gật đầu nói:

- Được rồi! Mục Thương Sinh, ta cho ngươi một cơ hội sống!

- A? Tốt! Tốt! Phong Liệt, nhất định ta sẽ giúp ngươi thực hiện mục đích này!

Nghe Phong Liệt nói vậy, trong lòng Mục Thương Sinh không khỏi mừng rỡ, liên tục kêu tốt.

- Ủ, một khi đã như vậy thì ngươi nhận ta làm chủ đi!

Phong Liệt không chút để ý, nói.

- Cái gì? Ngươi... Ngươi đáng chết!

Vừa nghe Phong Liệt nói vậy, Mục Thương Sinh nhất thời giận dữ, nhin không được mà chửi ầm lên, gầm rú liên tục.

Phong Liệt cười lạnh lùng, âm trầm nói:

- Ngươi đã tự tìm đường chết thì không trách được ta!

Nói xong, hần liền chậm rãi đi về phía hạt châu kia.

Nhưng ngay khi Phong Liệt còn cách hạt châu kia chừng ba trượng. Đột nhiên, một đạo kiếm khí vô hình đột nhiên giáng xuống từ trên trời, hung hăng chém về phía Phong Liệt!

Xích!

Kiếm khí vô hình cắt qua hư không, hung hăng chém về phía Phong Liệt.

Chẳng qua, ngay khi kiếm khí còn cách Phong Liệt mấy trượng, uy lực lại đột nhiên giảm đi. Khí thể mệnh môn cuộn cuộn ngày càng yếu, cuối cùng khi chạm đến đầu Phong Liệt thì thậm chí còn chẳng bằng một kích của võ giả Nguyên Khí Cảnh, tất nhiên không thể chặt đứt nổi nửa cọng tóc của Phong Liệt.

- Hừ! Chó cùng dứt giậu!

Phong Liệt cười khinh thường, làm bộ như muốn cầm hạt châu lên.

Vụt!

Đột nhiên, một bóng người tóc tai bù xù, dáng vẻ chật vật bỗng bất ngờ xuất hiện, huy động một đôi nhục chưởng ẩn chứa kiếm khí cuồng bạo đánh về phía Phong Liệt, sát khí trùng thiên, thế không thể đỡ.

Không hề nghi ngờ, đạo nhân ảnh này đúng là Mục Thương Sinh. Trải qua hai tháng nghỉ ngơi hồi phục, thân thể rách nát của hần đã trùng tu hoàn chỉnh, thực lực cũng khôi phục một chút, bất quá vẫn còn kém xa trạng thái cường thịnh.

- Phong Liệt tiểu súc sinh! Chết đi!

Tiếng gầm lãnh liệt mà oán độc phát ra từ trong miệng Mục Thương Sinh.

Ánh mắt Phong Liệt nheo lại, không chút e ngại. Mắt thấy song chưởng đánh qua, hắn cũng không chút do dự giơ hai tay mình lên.

Thấy vậy, Mục Thương Sinh không khỏi vui mừng. Một võ giả Hóa Đan Cảnh nhỏ nhoi như Phong Liệt mà dám cứng đầu cứng với cường giả Long Biên Cảnh trung kỳ như hắn, quả thật là tự tìm đường chết!

Cái gọi là lạc đà gầy còn hơi ngựa, hiện giờ tuy thực lực của Mục Thương Sinh không bằng lúc trước, nhưng phát huy ra một kích của Long Biên Cảnh sơ kỳ thì cũng không thành vấn đề.

Chỉ có điều, tình huống kế tiếp lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

Song chưởng của hắn còn chưa tiếp cận Phong Liệt, Nguyên lực trong cơ thể đã đột nhiên biến mất hơn nửa.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Rắc!

Song chưởng của Mục Thương Sinh lập tức gãy rụng, cả người nhẹ nhàng bay ra mấy ngàn trượng như một cơn rơm rạ. Hai mắt hắn mở thật to, tràn đầy khiếp sợ và khó tin.

Mà Phong Liệt lại đứng nguyên chỗ, không chút sứt mẻ, vẻ mặt cười lạnh nhìn hắn.

Nếu không phải Phong Liệt thu ba thành lực đạo ở thời điểm cuối cùng, một kích kia đã đủ để oanh sát Mục Thương Sinh thành tro bụi.

- Tại sao có thể như vậy? Điều đó là không thể nào!

Mục Thương Sinh ngã xuống mặt đất, vẻ mặt đại ra.

Nhưng rất nhanh hắn đã phản ứng lại, mắt thấy không phải đối thủ của Phong Liệt, tất nhiên hắn sẽ không thúc thủ chịu trời. Trước mắt, con đường sống duy nhất của hắn chính là trốn vào trong tiểu thế giới của mình.

Nhưng lúc hắn nảy ra ý niệm này trong đầu, đột nhiên, mấy tiếng động trầm đục liên tiếp vang lên.

Phốc phốc phốc!

Theo đó, một cỗ đau đớn xộc thẳng lên đại não Mục Thương Sinh.

Mục Thương Sinh hoảng sợ mở to hai mắt. Nhất thời, hắn khó tin phát hiện cổ, ngực, bụng, tứ chi của mình đều đã bị xích sắt đâm thủng, khóa chặt xuống mặt đất trơn nhẵn lạnh lẽo phía dưới, máu tươi trào ra như suối từ vết thương.

- Cái gì...

Phanh!

Đang lúc Mục Thương Sinh thất thần, đầu hắn đột nhiên chịu một trọng kích, hai mắt trợn tròn, lập tức ngất đi.

- Hừ! Không thức thời, cho người nhận chủ đã là lão tử phá lệ khai ân rồi. Dám dùng nữ nhân của ta để uy hiếp ta, nhất định người chỉ có đường chết!

Phong Liệt cười lạnh lùng, duỗi tay ra chạm lên đầu Mục Thương Sinh, tinh thần lực mạnh mẽ kèm theo khí tức của Luyện Hồn Sa đánh vào đó không chút khách khí. Không bao lâu sau, hắn liền chiếm được thứ mà mình muốn, đồng thời cũng biết được rất nhiều điều mà hiện giờ mình chưa thể tiếp xúc được.

- Thì ra những gì tên này nói đều là thật, bất quá hiện giờ Bản Nguyên Thần Đồ lại là mối họa của ta!

Sắc mặt Phong Liệt ngưng trọng, ánh mắt biến ảo không ngừng.

- Không được, trước khi thực lực đạt tới đỉnh phong võ đạo, tuyệt đối không thể bại lộ Bản Nguyên Thần Đồ. Nếu không, cho dù thiên hạ có lớn hơn nữa thì cũng chẳng có đất dung thân ỉnh!

Từ trí nhớ của Mục Thương Sinh, Phong Liệt đã biết lai lịch của Bản Nguyên Thần Đồ. Chiếc Thần Đồ này dĩ nhiên là một tạo hóa chi vật sinh ra cùng với Bản Nguyên đại lục, nhưng bị đánh nát trong cuộc tranh đoạt của hai tộc Thần Ma ở cuối thời kì thái cổ. Thẳng đến khi rơi vào trong tay mình thì mới khôi phục đầy đủ, nhưng còn xa xa không khôi phục đến toàn thịnh.

Sứ mệnh mà Mục Thương Sinh nói đến cũng xác thực, bất quá với Phong Liệt hiện giờ mà nói thì còn rất xa xôi, thậm chí có thể cả đời cũng không đạt tới.

Mặt khác, thông qua ký ức của Mục Thương Sinh, Phong Liệt cũng biết được một số tuyệt thế cường giả tồn tại trên đại lục, thậm chí còn có một vị cùng sinh cùng diệt với mảnh thiên địa này.

So sánh với những người này, Phong Liệt có chút bất đắc dĩ phát hiện, chút tu vi cảnh giới mà mình lấy làm tự hào này thật sự có chút quá nhỏ bé.

Bất quá, hắn cũng không đến mức tự xem nhẹ mình. Dù sao từ lúc tu luyện đến giờ, thời gian hắn dùng cũng chẳng bao nhiêu. Không thể so sánh với những lão gia hỏa tu luyện trăm năm ngàn năm, hay thậm chí mười vạn trăm vạn năm kia.

Trầm ngâm nửa ngày, Phong Liệt phục hồi tinh thần lại. Hắn không chút do dự chém ra một luồng khí kinh đánh nát Mục Thương Sinh đã không còn giá trị thành bột phấn, sau đó thuận tình thuận lý tiếp nhận di vật của Mục Thương Sinh.

Tài sản của Mục Thương Sinh cũng rất phong phú. Trừ một thanh trường kiếm Chí bảo ra, còn có một Chí bảo cực kỳ âm tà ác độc là Luyện Hồn Châu. Mặt khác, linh đan diệu dược, Long tinh, tài liệu đều nhiều vô số kể.

Đương nhiên, thứ Phong Liệt thấy hứng thú nhất vẫn là hạt châu pháp bảo không gian kia.

Sau khi nhận chủ, Phong Liệt tiến vào trong đó, nhất thời hắn kinh ngạc phát hiện, không gian này thế nhưng có diện tích chừng mấy trăm dặm, còn lớn hơn cả không gian Long ngục của mình.

Hơn nữa, Nguyên khí bên trong cũng coi như là sung túc, linh hoa linh thảo mọc khắp nơi, sông núi đều đủ cả, thậm chí còn có một “mặt trời” nhân tạo được luyện chế từ Nhật Diệu Hỏa Tinh Thạch, nó tỏa ra quang huy ấm áp, rất là thoải mái.

Xem từ điểm này, không gian này còn giống tiểu thế giới hơn cả không gian Long ngục của mình.

739. Chương 845: Thiên Cung Cấm Địa.

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 845: Thiên Cung cấm địa.

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bất quá, sau một lúc quan sát, Phong Liệt cũng phát hiện ra vấn đề, đó là ngũ hành trong không gian này không được đầy đủ, thiếu thuộc tính kim, hỏa, căn bản không thể tự động vận chuyển ngũ hành, cân bằng bản nguyên của thế giới, cũng chỉ có thể tính là không gian mà thôi.

Điểm này, hắn là do cường giả chế tạo ra tiểu thế giới này không đủ tu vi, không thể lĩnh ngộ bản nguyên của kim, hỏa dung nhập vào trong không gian.

Sau một lúc trầm ngâm, Phong Liệt lắc mình đi tới không gian trên mặt đất, sau đó tâm ý hắn chợt động, đem mặt trời, sông núi, linh hoa linh thảo chuyển hết sang không gian Long ngục.

Cứ việc ban đầu không gian Long ngục cực kỳ hoang vu, nhưng một tiểu thế giới có đầy đủ ngũ hành và tự vận chuyển, bức tường không gian của nó sẽ càng thêm chắc chắn.

Mặc dù Phong Liệt không quan tâm đến nó, nhưng những năm sau, trong một không gian đầy đủ nguyên khí như không gian Long ngực cũng sẽ tự động diễn hóa ra nhật nguyệt, núi sông.

Bất quá, Phong Liệt cũng không kiên nhẫn chờ, bởi vì đó tất nhiên sẽ là một khoảng thời gian cực kỳ dài.

Trải qua một phen vận chuyển, trong thiên địa có ánh mặt trời ảm áp, những đám mây bay lượn, hoa cỏ thơm ngát, suối chảy róc rách, nơi nơi đều tràn ngập yên tĩnh và tường hòa, lại thêm thiên địa nguyên khí nồng đậm hơn bên ngoài vài chục lần, quả thực là hai cực đoạn hoàn toàn trái ngược với lúc trước, có thể nói là nhân gian tiên cảnh hàng thật giá thật.

Động tác của Phong Liệt rất nhẹ nhàng, cũng không làm kinh động đến Tiểu ma nữ đang tu luyện trong góc không gian.

Hắn nhìn thoáng qua Tiểu ma nữ, trong mắt hơi thoáng hiện nụ cười, chờ lúc tiểu nha đầu này tỉnh lại nhất định sẽ rất bất ngờ.

Trong thời gian tiếp theo, Phong Liệt bắt đầu tu luyện “Thiên Hà Cổ Quyển – Thần Lực Thiên”.

Một khi tu luyện thành công môn bí thuật khoáng cổ tuyệt kim này, thực lực của hắn sẽ bạo tăng gấp mười lần. Đến lúc đó, chỉ cần dựa vào Nguyên lực hùng hậu thì hắn đã có thể lực áp cường giả Long Biển Cảnh sơ kỳ.

Bất quá, môn bí thuật này cũng cực kỳ khó luyện, mà mấu chốt nhất chính mở ra chín không gian huyết khiếu trong ngực mình, sự đau đớn phải chịu là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng đối với Phong Liệt hiện giờ mà nói, sự đau đớn này cũng không tính là gì. Lúc trước, khi tu vi còn ở Nguyên Khí Cảnh thì hắn đã trải qua nỗi đau lúc khai mở kinh mạch, sau lại trải qua khổ hình “Thiên Dao Vạn Quả”. Hiện giờ chỉ vẹn vẹn là mở chín không gian huyết khiếu, cũng không phải việc gì lớn cả.

Đầu tiên Phong Liệt khoanh chân ngồi trên giường tiên âm, lấy đầu óc vô cùng tỉnh táo chăm chú tìm hiểu yếu quyết của pháp môn. Thẳng đến lúc hiểu rõ tất cả mấu chốt trong đó, hắn mới bắt đầu bắt tay vào khai mở.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Bảy ngày sau, Tiểu ma nữ từ từ tỉnh lại, rốt cuộc nàng đã hoàn toàn luyện hóa xong khối Băng Nguyên Tinh đầu tiên, tu vi lập tức tăng đến Thần Thông Cảnh cửu trọng thiên đỉnh phong. Nếu không phải vì gặp bình cảnh lớn, thậm chí rất có khả năng nàng đã lập tức đạt tới Hóa Đan Cảnh.

Sau khi tỉnh lại, Tiểu ma nữ lập tức nhận ra biến hóa long trời lở đất của không gian Long ngực. Đúng như Phong Liệt dự đoán, nàng hô to gọi nhỏ nửa ngày mới dần dần an tĩnh lại.

Tiếp đó, nàng lại chui vào trong một cánh rừng linh quả lớn hơn mười dặm, ăn uống thoải mái cả một ngày một đêm rồi mới chịu vỗ vỗ bụng lưu luyến quay lại chiếc giường nhỏ.

Sau đó, nàng nuốt “Thăng Tiên Quả” vào, bắt đầu toàn lực trùng kích bình cảnh của Hóa Đan Cảnh.

...

Ở sâu trong Ma Long sơn mạch, trên một tòa tiên cung xinh đẹp nằm giữa đỉnh núi.

Rắc!

Một tiếng động giòn tan vang lên.

Trong Thông Thiên Điện của Phiêu Miểu Thiên Cung, nơi cung phụng ngọc bài bản mệnh của đệ tử hạch tâm, một trong ba chiếc ngọc bài xếp đầu tiên bỗng nhiên vỡ vụn.

- A? Là... Là Thánh Tử Mục Thương Sinh đã xảy ra chuyện? Điều này sao có thể chứ? Không ổn, xảy ra chuyện lớn rồi...

- A? Là... Là Thánh Tử Mục Thương Sinh đã xảy ra chuyện? Điều này sao có thể chứ? Không ổn, xảy ra chuyện lớn rồi...

Mấy người thị nữ phụ trách quét tước Thông Thiên Điện đều hoa dung thất sắc, vẻ mặt ngơ ngẩn nhìn ngọc bài vỡ thành mảnh nhỏ.

Địa vị của Thánh Tử vô cùng cao quý, chẳng những thiên tư phi phàm, hơn nữa còn là đệ tử thân truyền của Cung Chủ. Cả cái Phiêu Miểu Thiên Cung to như vậy cũng chỉ có hai Thánh Tử và một Thánh Nữ mà thôi.

Mà hiện giờ, một vị Thánh Tử đã vắng lạc, có thể nói đây là việc lớn chưa từng có trong mấy trăm năm qua của Phiêu Miểu Thiên Cung.

- Nhanh! Nhanh đi báo cho hai vị Cung Chủ!

...

Sau một lúc ngẩn ngơ, có người kịp phản ứng lại, vội vàng chạy khỏi Thông Thiên Điện báo tin.

Thế nhân đều biết Phiêu Miểu Thiên Cung, nhưng lại cực ít người biết Phiêu Miểu Thiên Cung còn chia làm hai cung, phân biệt là Thiên Đạo Cung và Thiên Thiện Cung, mỗi cung đều có một vị Cung Chủ.

Hơn nữa, Thiên Đạo Cung và Thiên Thiện Cung đều có truyền thừa của riêng mình. Mà quan trọng nhất là một cung tu Đạo, một cung tu Phật.

Nếu thấy người cầm Phật châu trong tay mà lại tự xưng là chân nhân trong Phiêu Miểu Thiên Cung, vậy cũng chẳng có gì lạ, bởi vì người đó tất nhiên là Phật Đạo song tu.

Trên đại điện Thiên Đạo Cung, một thiếu nữ tuyệt sắc chân trần ngồi khoanh chân trên bảo tọa, mỹ mâu khép hờ, nhẹ bầm Lan Hoa Chỉ, trong miệng lẩm bẩm.

Thiếu nữ này bảo tướng trang nghiêm, khí chất cao quý, dung nhan tuyệt mỹ làm người ta không nhìn ra được tuổi chân thật. Nhìn qua thì chỉ đoán chừng mười bảy mười tám tuổi, nhưng khí chất trải qua năm tháng lắng đọng kia lại không phải thứ mà một thiếu nữ nên có được.

Thật lâu sau, thiếu nữ dần mở mắt ra, đôi mi thanh tú nhú lại, trong đôi mắt mơ hồ hiện lên vẻ bi thương.

- Sinh Nhi, ngươi là người có đại khí vận. Chỉ tiếc, con sinh không gặp thời, người có khí vận trên thế giới này cũng không chỉ mình ngươi.

Thiếu nữ khẽ thở dài, có chút thương cảm lẩm bẩm nói.

Người này là Cung Chủ của Thiên Đạo Cung, về phần tính danh thì đã sớm không có ai biết, tất cả mọi người đều gọi nàng là Thiên Đạo Cung Chủ.

Lúc này, ngoài điện mơ hồ vang lên một loạt tiếng bước chân rất nhỏ.

Theo đó, một thiếu nữ khuynh quốc khuynh thành mặc váy trắng chậm rãi bước vào đại điện, sau đó thì lễ với phía trên.

- Sư tôn, ngài gọi U Nguyệt đến không biết có việc gì phân phó?

Thanh âm của thiếu nữ trong vắt như sơn tuyền, vô cùng dễ nghe.

Nếu Phong Liệt ở đây, nhất định hẳn có thể liếc mắt một cái là nhận ra đó chính là nữ nhân mà mình vẫn nóng ruột nóng gan – Lý U Nguyệt.

Lý U Nguyệt hiện giờ càng thêm xinh đẹp xuất trần so với mấy năm trước. Khí chất cao quý, đôi mắt như thu thủy, dung nhan diễm đảo chúng sinh, làm người ta không nhìn được mà chìm sâu vào trong đó, không thể tự kiềm chế.

Nhất là, tu vi hiện giờ của Lý U Nguyệt tuyệt đối có thể làm cho Phong Liệt chấn động, thế như lại là Hóa Đan Cảnh cửu trọng thiên đỉnh phong giống hần. Xem khí thể lúc mạnh lúc yếu của nàng, tất nhiên là tùy thời đều có thể gọi tới Long Biến thiên kiếp.

Thiên Đạo Cung Chủ lạnh nhạt nhìn thiếu nữ phía dưới một cái, trong mắt không có chút biến hóa nào, nàng chậm rãi nói:

- U Nguyệt, Đại sư huynh của ngươi đã vắng lạc, ngươi thấy thế nào?

740. Chương 846: Thiên Cung Cẩm Địa.(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 846: Thiên Cung cẩm địa.(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mỹ mâu của Lý U Nguyệt hơi co rút lại, sau một lúc trầm ngâm, nàng bình tĩnh nói:

- Sư tôn, đối với cái chết của Đại sư huynh, trong lòng U Nguyệt cảm thấy vô cùng bi thương.
- Thật không ngờ rằng ngay cả người khiêm tốn, không tranh thế sự như Đại sư huynh cũng sẽ gặp phải độc thủ, tên hung thủ kia quả thực là tội ác tày trời.
- U Nguyệt nguyện lập tức xuất cung tìm tên hung thủ kia, báo thù cho Đại sư huynh, mong rằng sư tôn cho phép! truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng nàng lại có chút oán thâm. Nàng và Mục Thương Sinh chỉ là sư huynh sư muội trên danh nghĩa mà thôi. Từ lúc tiến vào Phiêu Miểu Thiên Cung đến giờ, năm năm qua đi, nàng và Mục Thương Sinh chỉ gặp mặt tổng cộng hai lần, nói cũng chưa nói qua vài câu, làm sao có chút cảm tình thâm hậu nào?

Nhưng trong lòng nàng lại vui mừng nghĩ:

- Đã nhiều năm không gặp, không biết hiện giờ phu quân thế nào. Lần này chắc sư tôn có thể chấp thuận cho ta xuống núi rồi chứ?

Trong lòng nghĩ như vậy, trên khuôn mặt nàng bắt gặp hiện lên một chút chờ mong.

Nhưng tiếp đó, lời nói của Thiên Đạo Cung Chủ lại làm nàng lắp bắp kinh hãi.

- U Nguyệt, nếu người giết chết Đại sư huynh của ngươi là Phong Liệt, ngươi sẽ xử lý thế nào?

Thiên Đạo Cung Chủ lạnh nhạt nói.

- Phu quân? Điều... Điều này sao có thể! Tu vi của phu quân chẳng qua mới là Hóa Đan Cảnh, mà Đại sư huynh thì...

Mỹ mâu của Lý U Nguyệt trừng lớn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ khó tin.

Bất quá, vẽn vẽn chỉ trong chớp lát sau nàng đã khôi phục lại sự tỉnh táo, ánh mắt hơi lóe lên, nàng mở miệng nói:

- Sư tôn, tu vi của Phong Liệt chỉ vẽn vẽn là Hóa Đan Cảnh, sao có thể là đối thủ của Đại sư huynh? Sẽ không phải có hiểu lầm nào đó chứ? U Nguyệt nguyện lập tức xuất cung điều tra cụ thể việc này. Nếu hung thủ thật sự là Phong Liệt, chắc chắn đệ tử cũng sẽ không nương tay!

Mỹ mâu của Thiên Đạo Cung Chủ hơi nhấp nháy nhìn chằm chằm ánh mắt của Lý U Nguyệt, nửa ngày sau mới mở miệng nói:

- Không cần, ngươi lui xuống đi, về chuyện này ta sẽ phái người đi xử lý.

Ánh mắt Lý U Nguyệt quýnh lên, không khỏi muốn nói lại thôi. Nhưng giờ phút này, Thiên Đạo Cung Chủ đã nhắm hai mắt lại, hiển nhiên là không muốn nói nữa, nàng cũng đành phải khoan thai rời khỏi đại điện.

Chờ Lý U Nguyệt đi ra ngoài, Thiên Đạo Cung Chủ mới lại mở hai mắt ra, trong đáy mắt hơi hiện lên một tia lãnh ý.

Thân hình nàng nhoáng lên một cái, đột nhiên biến mất trên bảo tọa.

Ngay sau đó, nàng lại đi tới một tiểu viện yên tĩnh mà lịch sự tào nhĩ trong cung.

Tiểu viện này nằm ở một vị trí cực kỳ hẻo lánh ở Phiêu Miểu Thiên Cung, nhưng lại là cấm địa mà mọi người trong Phiêu Miểu Thiên Cung nghe thấy đã biến sắc.

Đơn giản là từ xưa đến nay, phạm là đệ tử dám bước đến phạm vi vạn trượng xung quanh tiểu viện đều không một ai còn sống rời đi, tất cả đều nổ tan xác mà chết, mặc dù là cường giả Long Biến Cảnh cũng là như vậy.

Sau khi xuất hiện ở đây, Thiên Đạo Cung Chủ liền đi vào sâu trong tiểu viện, nơi này có vài cây cổ thụ khô vàng đang đứng lẳng lặng.

Dưới cổ thụ, có một nắm mồ không lớn, mặt trên cắm một đoạn kiếm màu đen loang lổ vết máu.

Tuy chỉ là một thanh đoạn kiếm nhưng cũng dài đến gần một trượng, tà tà cắm trên mộ phần, nhưng dường như lại cực kỳ phù hợp với mảnh thiên địa này. Giống như hết thảy lực lượng cường đại trên thế gian đều không thể di động nó một chút nào.

Thoạt nhìn, nơi này tràn ngập sự tang thương và tịch mịch, không có nửa điểm sự sống.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, vết máu trên đoạn kiếm kia vẫn còn lấp lóe, giống như đang phun ra nuốt vào sinh cơ, vô cùng quỷ dị.

Cách đoạn kiếm khoảng trăm trượng, Thiên Đạo Cung Chủ dừng chân lại, sau đó cung kính quỳ trên mặt đất, thanh âm lạnh đậm nói:

- Chủ thượng, đại đệ tử của ta đã chết trong tay Phong Liệt.
- Tốt lắm, sứ mạng của hần đã hoàn thành.

Một thanh âm già nua truyền ra, trong âm tiết không hề có bất cứ sắc thái tình cảm nào.

- Nhưng... Chủ thượng, không phải người đã từng nói, Mục Thương Sinh là lựa chọn thích hợp nhất sao?

Thiên Đạo Cung Chủ do dự một chút, nhịn không được nói.

- Hử? Người đang nghi ngờ quyết định của ta?

Thanh âm già nua kia hơi trở nên lạnh lùng, trời đất trong tiểu viện nhất thời phát ra lời âm cuộn cuộn, uy thế chấn thiên.

- Phốc!

Thiên Đạo Cung Chủ không nhịn được mà phun một ngụm máu tươi, sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt, vội vàng cúi đầu xuống cung kính nói:

- Thuộc hạ không dám!
- Hừ! Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng!
- Thật ra nói cho người cũng không sao. Ở năm năm trước, Mục Thương Sinh đúng là người thích hợp nhất, nhưng từ lúc Phong Liệt xuất hiện, hần đã vô dụng.
- Thuộc hạ hiểu rồi.

Ánh mắt Thiên Đạo Cung Chủ trở nên buồn bã, cung kính nói.

- Còn nữa, không có sự cho phép của ta, tiểu nha đầu tên là Lý U Nguyệt kia tuyệt đối không thể rời khỏi Thiên Cung nửa bước!
- Bất quá, người cũng không thể trở mặt với nàng! Hiểu chưa?

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Thiên Đạo Cung Chủ lên tiếng, sau đó cung kính rời khỏi tiểu viện.

Thật lâu sau, trên thân chiếc đoạn kiếm kia vang lên thanh âm mang theo vài phần kinh ngạc:

- Năm năm trước, rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ có người tạo một cái bẫy cho ta? Cũng không giống a!

- Mặc kệ, Bản Nguyên Thần Đồ là cơ hội duy nhất của ta, kẻ chắn trước mặt ta đều phải chết.

...

...

- Này! Phong Liệt ngươi mau nhìn, chiếc la bàn này lại sáng rồi! Thật tốt quá! Phía trăm dặm bên trái có bảo bối! Đi mau đi mau!

- A Ly, không phải chúng ta đã nói lần trước là lần cuối sao?

- Nhưng... Nhưng hẳng lẽ ngươi nhẫn tâm trơ mắt nhìn bảo vật mà không lấy nó sao? Như vậy sẽ bị trời phạt hiểu không?

- Ách... Được rồi, coi như ngươi có lý.

...

Bầu trời nắng gắt như lửa, trên mặt đất gập ghềnh, Tiểu ma nữ một tay cầm chiếc la bàn màu đen, tay kia thì kéo tay Phong Liệt, nhanh chóng lao về phía trước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ vui sướng.

Phong Liệt thì lại cười khổ và bất đắc dĩ, hẳn đều có chút hối hận việc giao Tham Bảo La Bàn cho Tiểu ma nữ.

Thứ này đích xác có phần bất phàm, tất cả những thứ có thể xưng là bảo vật trong phạm vi trăm dặm đều sẽ bị nó cảm giác được, sau đó biểu hiện ra vị trí. Cấp độ phẩm chất càng cao, phản ứng của la bàn sẽ càng mạnh.

Chẳng qua, chung quy lại nó vẫn là một vật chết, năng lực nhận thức hữu hạn, mặc dù là một số bảo vật có chủ nhưng vẫn sẽ hiển lộ.

Từ khi rời khỏi sơn cốc nhỏ kia, hai người cũng tìm được một số thiên tài địa bảo không tệ, trong đó có hơn mười gốc linh dược quý hiếm hơn ngàn tuổi, cùng với vài miếng Tinh Kim khoáng thạch nhỏ.

Mấy khối khoáng thạch còn tốt, chỉ cần phá núi hoặc đánh ra một cái hố trên mặt đất là có thể lấy được.

Nhưng một số linh dược thì lại khá phiền phức, xung quanh chúng đều có hung thú, thì vương cường đại thủ hộ. Trong đó, thậm chí có cả một số hung thú đạt tới Lục giai, tương đương với cường giả Long Biến Cảnh trong nhân loại. Nếu không phải gần nhất thực lực của Phong Liệt vừa tăng mạnh, chỉ sợ đã sớm bị bọn nó nuốt sạch vài lần.

Bất quá, Phong Liệt cũng chẳng phải người sợ phiền phức, nơi này cũng không quá xa Thiên La hồ. Chỉ cần không chậm trễ đại sự của hắn, hắn cũng để kệ cho Tiểu ma nữ chơi đùa, vừa lúc giúp hắn quen thuộc với lực lượng vừa tăng vọt trong cơ thể.

741. Chương 847: Đánh Chết Ma Tộc

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 847: Đánh chết Ma tộc

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan (.

Share by HTC - Kiemgioi

Tiếp đó, hai người bay vút đến phương hướng mà la bàn chỉ. Nhưng sau một chút, phía trước lại truyền đến những tiếng nổ ầm ầm.

Phong Liệt buông tinh thần lực mạnh mẽ của mình ra tìm tòi một chút, nhất thời thu hết tình huống phía trước vào trong mắt, nhưng sắc mặt của hắn lại dần trở nên có chút quái dị.

- Đi mau, chúng ta đi cứu người thôi!

- A? Cứu ai a?

- Tử Khí Dong Lô!

Hồng Phi Dương hét lớn một tiếng, hai tay kết ấn rất nhanh.

Oanh!

Một chiếc lò luyện màu tím lớn chừng mười trượng xuất hiện tại không trung, bao phủ một thiếu niên mặc hắc giáp vào bên trong, bắt đầu điên cuồng luyện hóa.

Chẳng qua, thân thể tên thiếu niên kia cực kỳ mạnh mẽ, thế nhưng chỉ dựa vào thân thể mà đã có thể chống đỡ Thiên cấp chiến kỹ ẩn chứa thiên chấn chi uy của Hồng Phi Dương.

- Ha ha ha ha! Cái gọi là thiên tài trong nhân loại các ngươi cũng chỉ vậy thôi à. Mảnh đại lục này chắc chắn sẽ thuộc về Thánh tộc chúng ta!

Thiếu niên kia khinh khỉnh cười lớn một tiếng, hữu quyền ầm ầm đánh ra.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn!

Cái lò lớn gần như có thể đốt trời nấu biển kia thế nhưng bị một quyền này đánh thành bốn năm mảnh.

Mà Hồng Phi Dương cũng thân bất do kỷ mà học máu bay ngược lại, hung hăng va vào bên trong một ngọn núi lớn, sinh tử không rõ.

Nơi này là một vùng núi san sát, trong hai phe nhân mã đối chiến, một bên là hơn mười cường giả trẻ tuổi của Ma Long giáo do Long Khuynh Vân, Lý Phong, Hồng Phi Dương cầm đầu. Mà một bên khác lại là gần trăm tên cao thủ Ma tộc, cả người lượn lơ ma khí.

Từ một tháng trước, những cường giả trẻ tuổi đến từ Long Huyết đại lục đã nhận được thông báo của Hoàng Tử Nguyệt, nói là có các cường giả của các chủng tộc thượng cổ như Ma tộc, Thần tộc, Linh tộc đã thông cánh cửa đi đến Thiên Long Vực, hô hào các đệ tử đại phái đến tham gia lịch lãm kết đội mà đi, ứng đối cao thủ các tộc khác.

Mà hôm nay, rốt cuộc đoàn người của Ma Long giáo cũng gặp phải cao thủ Ma tộc.

Tuy thực lực của đám người Long Khuynh Vân cũng không tệ, nhưng giờ phút này đều bị vây ở hạ phong, trên mặt đất đã có ba bốn thi thể của các cường giả trẻ tuổi.

Đơn giản là bên phía Ma tộc chẳng những người đông thế mạnh, hơn nữa còn có bốn năm cao thủ có thể so với Hóa Đan Cảnh.

Một khi đấu võ, bên Ma Long giáo lập tức sẽ bị vây ở hạ phong, thỉnh thoảng có người tử vong.

- Huyết Long Bãi Vĩ!

Ánh mắt Long Khuynh Vân lãnh lệ, huyết kiếm vung lên, một đạo huyết sắc Long vĩ thật lớn ầm ầm quét ra, bức lui ba gã cao thủ Ma tộc vây công mình.

Nhưng vào lúc này, lại có một đạo kiếm quang quỷ dị trống rỗng xuất hiện tại bụng nàng, sát ý sắc bén đâm thẳng vào nội tâm.

Ánh mắt Long Khuynh Vân co rụt lại, dựa vào trục giác kinh người, thân hình đột nhiên nhích sang ngang nửa thước.

Xích!

Một luồng màu tươi phun ra.

Tuy nàng tránh được kết cục bị xuyên thủng bụng, nhưng đạo kiếm quang kia vẫn để lại một miệng máu chừng nửa thước dưới sương sườn.

Nàng vội vàng lắc mình lui về phía sau trăm trượng, đồng thời ngưng mắt nhìn lại. Chỉ thấy ở cách đó không xa, một thiếu niên sắc mặt tái nhợt bệnh trạng hiển lộ thân hình, khoe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh khinh khỉnh.

- Tên dê tiện!

Long Khuynh Vân không khỏi tức giận quát mắng.

- Hắc hắc, thế nhưng có thể tránh thoát một kiếm của bản Thái tử, coi như cũng không tệ! Cô bé, thần phục bản Thái tử đi, ta có thể giúp ngươi đổi sang huyết mạch của Thánh tộc, hơn nữa ban cho ngươi một vị trí Thánh thị!

Thiếu niên bệnh trạng kia cười âm trầm.

- Hừ! Si tâm vọng tưởng!

Long Khuynh Vân giữ cho vết thương không chảy máu, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục huy kiếm giết đến.

Cùng lúc đó, tình cảnh của đám người Lý Phong, Tề Xương Vũ đều rất không ổn, phân biệt bị vài tên cao thủ Ma tộc vây công, trên người đã sớm đầm đìa máu, nguy cơ trùng trùng.

Mà điều làm người ta không ngờ là biểu hiện của Diệp Trì lại nằm ngoài dự đoán mọi người.

Sau ba tháng tiến vào Thiên Long Vực, Diệp Trì cũng đã đột phá vào hàng ngũ Thần Thông Cảnh, hơn nữa thể nhưng còn đạt tới Thần Thông Cảnh tam trọng thiên, hiển nhiên cũng đã gặp được kỳ ngộ.

Chỉ thấy hắn dựa vào thân pháp xuất quỷ nhập thần, tung hoành ngang dọc trong bảy tám cường giả của Ma tộc. Nơi đi qua, lợi mang ẩn chứa hạo nhiên chi khí không ngừng thoáng hiện, lấy sức một người lực áp bảy tám cao thủ cùng giai, làm đối phương khổ sở ứng phó, thỉnh thoảng có cao thủ Ma tộc bị thương ngã xuống.

Bất quá, biểu hiện kinh diễm của hắn rất nhanh đã bị một vị cường giả Ma tộc chú ý.

Thoáng chốc, một cỗ khí cơ khổng lồ khóa lấy thân hình hắn, làm tốc độ của hắn nhất thời giảm đi, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Đang lúc hắn nóng lòng tìm kiếm nơi khí cơ phát ra, đột nhiên, chỉ nghe “ầm” một tiếng, một chiếc cự chưởng che trời xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, bao phủ lấy phạm vi trăm trượng quanh đó, giống như thiên thạch rơi xuống, hung hăng đánh lên đầu hắn.

Về mặt Diệp Trì không khỏi đại biến, hắn rõ ràng cảm nhận được trong cự chưởng ẩn chứa Ma khí kinh khủng không gì sánh bằng, có thể dễ dàng đánh nát hắn thành tro bụi. Hơn nữa, cự chưởng đã khóa chặt lấy hắn, cho dù tốc độ của hắn có nhanh hơn nữa thì cũng không có đường trốn.

- Chẳng lẽ sẽ chết như vậy sao? Mẹ, Tiểu Thanh, sư huynh, Diệp Trì không thể nhìn thấy các người lần nữa rồi.,,

Lúc này, trên khuôn mặt quật cường của Diệp Trì cũng không có sự sợ hãi với tử vong, nhưng dần dần lại hiện lên một tia ảm đạm.

Nhưng ngay sau đó, hắn không khỏi hơi sững sốt một chút, chỉ thấy cự chưởng trên đỉnh đầu bỗng vô thanh vô tức tiêu tán, không thể đánh xuống nữa.

Đợi khi khói bụi tản đi, hai đạo thân ảnh trẻ tuổi một nam một nữ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

- Sư huynh!
- Là Phong sư huynh của Âm Vũ viện đến!
- Thật tốt quá! Chúng ta được cứu rồi!
- Bái kiến Phong sư huynh!

...

Đợi khi thấy rõ người đến là Phong Liệt, hơn mười cường giả trẻ tuổi của Ma Long giáo đều không khỏi mừng như điên, giống như tìm được đường sống từ cõi chết. Thậm chí ngay cả đám người Long Khuyết Vân đều cũng thầm thở phào một hơi.

Cho đến ngày nay, uy danh cái thế của Phong Liệt đã sớm xâm nhập vào lòng người. Hơn nữa, đệ tử trẻ tuổi của Ma Long giáo đều lấy đó làm kiêu ngạo, không ai có thể so sánh.

- Phong Liệt, đám người này là gì vậy? Tại sao nhìn đều âm trầm, đều rất dọa người.

Tiểu ma nữ nhìn đám người Ma tộc, chân mày không khỏi hơi nhíu lại, kinh ngạc hỏi:

- Bọn chúng không phải người, là Ma tộc! Hình thái nhân loại của chúng bất quá chỉ là một giai đoạn quá độ mà thôi.

Phong Liệt giải thích nói.

Phân thân Cửu U Vương của hắn chính là Ma, cho nên hắn cũng biết rất rõ ràng. Đám Ma tộc trước mắt này, ở nhiều năm trước cũng chỉ là một đám Ma thú tướng mạo khác nhau mà thôi. Khi tu vi tăng trưởng, liên dần dần tiến hóa thành hình người, nhưng khi bọn chúng tiến hóa lần nữa thì rất có thể sẽ xuất hiện hình thái ba đầu sáu tay, thậm chí còn có một số hình thái quái dị khác, dù sao cũng có khác biệt rất lớn với nhân loại.

Bất quá, đối với việc Ma tộc xuất hiện ở Thiên Long Vực, hắn cũng rất khó hiểu.

742. Chương 848: Tề Tụ Ngọc Lâm Phong

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 848: Tề tụ Ngọc Lâm Phong

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhưng hiện giờ đã không phải lúc nghiên cứu tỉ mỉ nữa, nhóm người của Ma Long giáo đã tràn ngập nguy cơ, còn không ra tay nữa thì phỏng chừng sẽ có thêm người chết.

Những đệ tử này đều là thiên tài chân chính, là tinh anh của Ma Long giáo, chết một người lại là tổn thất không nhỏ. Tuy Phong Liệt không có cảm giác gì với Ma Long giáo, nhưng vẫn rất thích ý với việc thu nạp lòng người hợp thời này.

Ngay sau đó, thân hình hắn đột nhiên chấn động!

Oanh!

Hư không rung mạnh lên một cái.

Ngay sau đó, một cái lỗ xoáy phạm vi ba mươi trượng xuất hiện trên không trung, lực hút khủng khiếp bao phủ toàn bộ chiến trường, làm tất cả mọi người không khỏi biến sắc.

Vụt!

Phong Liệt cũng không giải thích, lấy thân thể hóa thành lốc xoáy, theo đó tung hoành xoay tròn, nhanh chóng thổi quét đến một gã cường giả Ma tộc phía dưới.

- A... Chạy mau a!

- Không được!

- Cứu mạng...

Trong đám cường giả Ma tộc, ai ai cũng không khỏi hoảng sợ muốn chết. Chỉ thấy nơi lốc xoáy đi qua, nháy mắt đã xoắn nát hơn ba mươi người, căn nuốt sạch sẽ.

Đám cao thủ Ma tộc bị căn nuốt này phần lớn đều có cấp bậc Ma Tướng, thậm chí còn có một cường giả Ma Soái.

Ma tộc phân chia cảnh giới có phần khác với nhân loại, chia làm nhất giai, nhị giai, tam giai. Tam giai này đều có hình thái ma thú, mà từ tam giai trở đi sẽ tiến hóa thành hình thái nhân loại, từ đó lại phân chia thành Ma Tướng, Ma Soái, Ma Vương, tương ứng với Thần Thông Cảnh, Hóa Đan Cảnh, Long Biến Cảnh của nhân loại.

Cho nên, hành động lần này của Phong Liệt tương đương với căn nuốt ba mươi cao thủ Thần Thông Cảnh và một cao thủ Hóa Đan Cảnh, đương nhiên sẽ tạo nên oanh động cực kỳ kinh người. Mỗi cao thủ Ma tộc đều cảm thấy bất an, mà đệ tử Ma Long giáo thì nhất thời thanh thế đại chấn, cao giọng hoan hô không thôi.

Nhưng mà đó chỉ vẻn vẹn là bắt đầu mà thôi, lốc xoáy căn nuốt kia lại nhanh chóng mở rộng, tiếp tục lướt về phía các cường giả Ma tộc khác.

Dưới lực hút khủng khiếp kia, động tác của tất cả cao thủ Ma tộc đều trở nên chậm chạp vô cùng, chỉ có thể trở mắt nhìn lốc xoáy ngày càng gần, cuối cùng bị nó căn nuốt.

- A...

- A...

Một loạt tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên liên miên không dứt.

Vẻn vẹn chỉ trong nháy mắt, hơn trăm tên Ma tộc đã bị Phong Liệt căn nuốt chín phần chín, chỉ còn sót lại lão giả khí thế cường hoành và thiếu niên bệnh trạng kia.

Lão giả Ma tộc này dĩ nhiên lại là một vị cường giả Ma Soái đỉnh phong, tu vi tương đương với Phong Liệt. Còn tên thiếu niên bệnh trạng kia cũng là một vị cao thủ Ma Soái sơ kỳ. Hai người vừa sợ vừa giận nhìn về phía Phong Liệt, mắt như muốn phun ra lửa.

- Thập Thất Thái Tử! Đây là một cường giả nhân tộc chân chính, chúng ta không phải đối thủ, ngại mau lui a, ta đến ngăn cản hắn.

Về mặt lão giả Ma tộc vô cùng ngưng trọng, thấp giọng nói với thiếu niên có vẻ bệnh trạng kia.

- Không! Ta muốn giết hắn! Lần đầu tiên phụ hoàng giao nhiệm vụ cho bản Thái tử mà lại thất bại, trở về ta biết ăn nói thế nào với phụ hoàng chứ!

Thiếu niên bệnh trạng kia nghiêng răng nghiêng lợi tàn nhẫn nói.

- Hừ! Muốn chết!

Trên trời cao, lốc xoáy căn nuốt đột nhiên biến mất, thân ảnh Phong Liệt hiện ra. Ngay sau đó, hắn chém ra một chưởng không chút khách khí!

- Âm Minh Thần Chưởng!

Oanh!

Một cỗ khí tức hủy diệt vô cùng kinh khủng tràn ngập trong thiên địa. Theo đó, một chưởng ảnh màu đen lớn hơn mười trượng hung hăng đánh về phía hai cao thủ Ma tộc jconf lại kia.

- Phá cho ta!

Ánh mắt lão giả Ma tộc trở nên hung ác, song quyền đột nhiên đánh ra, hai đạo Ma Quyền có uy năng dời non lấp bể, vô cùng khủng khiếp.

Cùng lúc đó, Thập Thất Thái Tử của Ma tộc kia cũng không yếu thế, thanh trường kiếm có ba phần giống với Thánh Kiếm kia liên tục chém ra mấy cái.

Xích xích xích xích ——

Một mảnh huyết mang đánh thẳng về phía chưởng ảnh.

Oanh!

Một tiếng nổ khiến cho thiên băng địa liệt.

Theo đó, cương phong gào thét trong thiên địa, cát bay đá chạy.

Thẳng đến thật lâu sau, hết thấy mới dần trở lại bình tĩnh.

Cả đám đệ tử Ma Long giáo ngừng mắt nhìn lại, chỉ thấy lão giả và Thập Thất Thái Tử kia đều đã bị đánh thành tro bụi cũng không còn. Mà ngay cả gò đất mà họ đứng vừa rồi cũng hóa thành một cái hố sâu trăm trượng.

- Phong... Phong sư huynh thật là lợi hại!

- Đây là thực lực của Phong sư huynh? Quá cường đại!

- Hai gã cao thủ Ma tộc tương đương với cường giả Hóa Đan ảnh, thế nhưng không chịu nổi một kích của Phong sư huynh. Điều này...

...

Trong lúc nhất thời, cả đám đệ tử Ma Long giáo đều khiếp sợ nhìn đạo thân ảnh cao ngất đang đứng trên không trung kia, trong mắt dần xuất hiện vẻ sùng bái.

Phong Liệt và Tiểu ma nữ đáp xuống, hội họp với đám người bọn họ.

- Tham kiến Phong sư huynh!

- Tiểu đệ đa tạ ơn cứu mạng của phong sư huynh! Ngày sau Phong sư huynh có điều gì cần đến, tiểu đệ tất sẽ cố gắng hết sức!

...

Thấy Phong Liệt đáp xuống, cả đám đệ tử Ma Long giáo đều cung kính bái đại lễ, không chút che dấu sự cuồng nhiệt và cảm kích trong lòng.

- Các vị không cần giữ lễ tiết, chúng ta đều là đồng môn, chiếu ứng lẫn nhau một chút là điều tất nhiên, đều mau chữa thương a!

Phong Liệt gật gù đầu với mọi người, lạnh nhạt phân phó nói.

- Vâng, Phong sư huynh!

Hơn mười cường giả trẻ tuổi của Ma Long giáo đều có thương tích trong người. Ngay cả mấy người Long Khuyết Vân, Lý Phong, Diệp Trì cũng bị thương không nhẹ. Nghe Phong Liệt nói như vậy, tất cả đều vội vàng tự tìm một nơi yên tĩnh để khôi phục thương thế.

- Sư huynh!

Đợi mọi người tản đi, Diệp Trì lại vẫn đứng đó, sắc mặt có chút kích động nhìn Phong Liệt.

- Hả?

Phong Liệt hơi sững sốt, nhưng lập tức đã gật đầu khen ngợi, nói:

- Không tệ, xem ra thu hoạch ba tháng qua của ngươi cũng không nhỏ.

- Sư huynh, trong khoảng thời gian này đúng là ta có chút kỳ ngộ, người xem!

Nói xong, Diệp Trì duỗi tay ra đưa một khối tinh thạch màu đen lớn chừng nắm tay đến trước mặt Phong Liệt.

- Hả? Âm Nguyên Tinh?

Ánh mắt Phong Liệt hơi động, trong lòng có chút kinh ngạc.

- Sư huynh, đây là thứ ta phát hiện từ trong thi hài của một vị thượng cổ cường giả. Nó chẳng những có Nguyên khí sung túc, hơn nữa còn có thể đề cao tâm cảnh.

- Ủm, thu lại đi, thứ này không nên để cho ai biết, nếu không sẽ rước lấy rắc rối rất lớn cho người.

Trong lòng Phong Liệt giật mình, đồng thời cũng vội vàng nhắc nhở.

- Không! Sư huynh, đây là đưa cho người, ta còn có nữa!

Diệp Trì nhếch miệng cười nói, lộ ra hàm răng trắng nõn, nhưng vẻ quật cường trên mặt lại càng sâu hơn, dường như còn mơ hồ có chút khấn trương.

743. Chương 849: Tề Tụ Ngọc Lâm Phong(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 849: Tề tụ Ngọc Lâm Phong(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt cười khê gật gật đầu, hẳn biết tính cách của Diệp Trì nên cũng không từ chối, duỗi tay nhận lấy Nguyên Tinh Thạch rồi thu vào giới chỉ.

Quả nhiên, khi Diệp Trì thấy Phong Liệt nhận Nguyên Tinh Thạch, dường như nhẹ nhàng thờ phào một hơi, cả người trở nên thoải mái hơn không ít, thậm chí ngay cả cổ kiếm ý nhân nhật trên người cũng đột nhiên dày đặc hơn vài phần.

Theo đó, Diệp Trì đứng nguyên tại chỗ, hai mắt lẳng lặng nhắm lại, dường như dần đắm chìm trong loại ý cảnh huyền diệu nào đó.

- Không phải người này tu luyện Hạo Nhiên kiếm đạo sao? Tại sao lại như vậy...

Thấy vậy, trong lòng Phong Liệt không khỏi kinh ngạc, nhưng lập tức, dường như hắn đã mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

Hơi trầm ngâm một chút, hắn lặng lẽ rời khỏi nơi này, dặn dò mọi người không được quấy nhiễu Diệp Trì.

Tiếp đó, Phong Liệt lại sắp xếp vài người thương thể không nặng đi đến ngọn núi lớn cách đó không xa, kéo Hồng Phi Dương ra khỏi trong lòng núi.

Hiện giờ Hồng Phi Dương cũng là cao thủ Thần Thông Cảnh đỉnh phong, cùng giai ít có đối thủ, nhưng cảnh giới của mấy tên cường giả Ma tộc này lại cao hơn hắn một bậc lớn. Lúc trước, hắn bị cường giả Ma tộc kia đánh nát lục phủ ngũ tạng và tất cả kinh mạch trong cơ thể, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, thương thể rất nặng.

Phong Liệt đích thân ra tay ổn định lại thương thể của hắn, nếu muốn khôi phục như lúc ban đầu thì chỉ sợ còn cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn.

Sau một lúc bận rộn, đợi khi tất cả mọi người ổn định thì Phong Liệt lại đột nhiên nhướng mày, sao này giờ không nghe thấy thanh âm của Tiểu ma nữ?

Hắn vội vàng đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy Tiểu ma nữ chính đang gờ Tham Bảo La Bàn, đôi mi hơi nhướng lên, mỹ mâu trừng thật to, cẩn thận tìm tòi thứ gì đó trong cái hồ to mà Thái tử Ma tộc kia tử vong.

- A! Tìm được rồi!

Đột nhiên, Tiểu ma nữ hưng phấn hoan hô một tiếng, rút một thanh huyết sắc trường kiếm ra từ bụi đất.

Phong Liệt không khỏi lắc đầu bật cười, cũng lười để ý đến nha đầu nghịch ngợm này nữa.

Lúc này, sau khi xử lý thương thế xong, Long Khuynh Vân đi tới bên cạnh Phong Liệt, nàng nhìn về phía Tiểu ma nữ phía xa theo ánh mắt hắn, trong mỹ mâu hiện lên một chút phức tạp.

- Việc hôm nay, đa tạ!

Long Khuynh Vân nói.

- Việc nhỏ thôi mà.

Phong Liệt vẫn chưa xoay người, ngoài miệng nhẹ nhàng nói.

- Nhưng đối với chúng ta thì lại là ơn cứu mạng.

Về mặt Long Khuynh Vân trở nên trịnh trọng, nói.

Phong Liệt quay đầu nhìn thoáng qua cô gái tuyệt sắc vẫn đang nữ phần nam trang này, ngoài miệng trêu ghẹo nói:

- Thế nào? Không phải người định lấy thân báo đáp đây chứ?

- Nếu người thực sự có ý đó, ta cũng có thể cân nhắc.

Long Khuynh Vân cúi đầu nhìn thoáng qua con kiến trên mặt đất, ngữ khí bình thản đáp.

- Khụ khụ, không nói đến việc này nữa, nói cho ta biết vì sao Ma tộc lại xuất hiện ở đây. Còn nữa, tại sao các người lại tụ tập một chỗ.

Phong Liệt ho khan hai tiếng, vội vàng nói tránh đi.

- Hả?

Trong lòng Long Khuynh Vân thầm thở phào một cái, nhưng sau đó lại hơi sửng sốt, nàng ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn Phong Liệt.

- Ta bế quan hơn hai tháng, hôm nay mới vừa xuất quan.

- À, thì ra là vậy.

Long Khuynh Vân hơi giật mình, lập tức giải thích cho Phong Liệt:

- Từ một tháng trước, Hoàng Tử Nguyệt đã thông báo ọi người là Ma tộc, Thần tộc, Linh tộc đã đả thông cánh cửa đi đến Thiên Long Vực gần như cùng một lúc, phái vô số cao thủ tiến vào. Mục đích chắc hẳn người cũng hiểu được, đó chính là chiếc giới chỉ tượng trưng cho thiên địa khí vận kia.

Trong lòng Phong Liệt hơi chấn động, theo lời nói của Long Khuynh Vân, hắn đã nghe ra một tin tức quan trọng, chiếc Thiên Long giới kia đã không còn là bí mật nữa.

- Xem ra, lần tranh đoạt Thiên Long giới này, kẻ địch ta phải đối mặt không chỉ là một mình Sở Huyền. Ma tộc, Thần tộc, Linh tộc, lại thêm các thế lực lớn của Nhân tộc, dường như có chút rắc rối rồi.

Phong Liệt hơi trầm ngâm, lông mày dần nhíu lại.

Gần nhất trong khoảng thời gian này, thực lực của hắn có thể nói là đã tăng vọt. Chẳng những đạt tới Hóa Đan Cảnh đỉnh phong, hơn nữa việc tu luyện “Thiên Hà Cổ Quyển – Thần Lực Thiên” cũng đã có chút thành tựu, lại nắm trong tay Tu La Vương Tọa, chiến lực chính thể đã đề cao phải đến mười lần.

Thực lực tăng vọt như vậy làm sự tự tin của hắn cũng lớn hơn trước kia rất nhiều. Hắn tự nghĩ, hiện giờ mình đã có thể ứng phó trực diện với cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ.

Nhưng giờ phút này, hần lại phát hiện mình vẫn không đủ khả năng a!

Không nói đến Thần tộc, Ma tộc và Linh tộc, chỉ nói riêng ba thế lực lớn Thiên Diễm Môn, Hoàng gia, Tuyệt Vọng kiếm phái của Nhân tộc cộng lại đã có sáu bị cường giả Long Biên Cảnh trung kỳ.

Hần cũng không ngờ đến mức nghĩ rằng đám người Hoàng Tử Nguyệt, Lạc Hoa Hoa sẽ chấp tay đưa Thiên Long giới ỉnh.

Giờ phút này, Phong Liệt phát hiện tình hình trước mắt lập tức trở nên vô cùng phức tạp, cũng gia tăng thêm rất nhiều biến số về quyền sở hữu chiếc Thiên Long giới kia.

Phanh!

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn truyền đến từ phía chân trời xa xôi.

Đám người Phong Liệt vội vàng nhìn về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy chừng ngàn dặm phía Bắc, một chùm tia lửa màu vàng đang chậm rãi nổ rộ trên bầu trời, tản ra quang mang chói mắt.

- Hả? Đây là...

Ánh mắt Phong Liệt chớp nhẹ.

- Là đạn tín hiệu của Hoàng gia, đây là đang triệu tập người của mười Chân Long giáo phái.

Long Khuynh Vân bình tĩnh nói.

- Hoàng gia? À... Thú vị!

...

Sau nửa ngày nghỉ ngơi và khôi phục, nhóm người Ma Long giáo bắt đầu lên đường tiến về Thiên La hồ ở phía bắc, Phong Liệt và Tiểu ma nữ cũng đi cùng đoàn người.

Bởi vì thương thế của mấy người Hồng Phi Dương quá nặng, mặc dù có tọa kỵ thay cho đi bộ nhưng tốc độ cũng hông nhanh, lộ trình ngàn dặm phải mất cả ngày mới đến.

...

Ngọc Lâm phong là một ngọn núi cao tới ba ngàn trượng, đỉnh núi có mây mù lượn lờ, cổ mộc che trời, kỳ thạch san sát, phong cảnh như thơ như vẽ, cực kỳ hùng tráng.

Hiện giờ, Ngọc Lâm phong đã trở thành cứ điểm tạm thời của Hoàng gia và mười Chân Long giáo phái. Trên một đỉnh núi bằng phẳng mà rộng lớn, tùy ý có thể thấy được những tòa phủ đệ di động hoặc gần hoặc xa.

Khi đám người Phong Liệt đi tới, cường giả trẻ tuổi của các đại giáo phái khác cũng đã đến đông đủ, điều này không khỏi khiến cho Phong Liệt đánh giá cao hơn về lực ảnh hưởng của Hoàng gia.

Trên đỉnh núi, trong một cung điện hào hoa xa xỉ, ba người Hoàng Tử Nguyệt, Lạc Hoa Hoa, Hoàng Thiên Ngự ngồi vây quanh một cái bàn, ánh mắt đều nhìn chăm chăm một tấm bản đồ cực kỳ tường tận, khuôn mặt mơ hồ lộ ra một chút lo lắng.

Hoàng Tử Nguyệt nhìn chăm chú một lát, sau đó chậm rãi nói:

- Ngọc Lâm phong này cách Thiên La hồ không đến hai ngàn dặm, lấy tốc độ của chúng ta thì chỉ cần mười lượt hô hấp là đến, về mặt thời gian hẳn là không có vấn đề.

- Rắc rối lớn nhất là cao thủ Thần tộc, Ma tộc phân biệt chiếm cứ hai phía đông, tây. Linh tộc thì chiếm lấy phía bắc, hiển nhiên đều muốn đoạt bằng được Thiên Long giới.

744. Chương 850: Giết Gà Dọa Khi?

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 850: Giết gà dọa khỉ?

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mặt khác, đến lúc đó người của Thiên Diễm môn và Tuyệt Vọng kiếm đạo sẽ không đồng lòng với chúng ta. Nhiệm vụ lần này rất khó khăn, không thể tránh được một hồi huyết chiến. Thậm chí, trận huyết chiến này có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

- Tử Nguyệt, thật ra mọi việc cũng không xấu đến vậy. Lần này Ma tộc, Thần tộc, Linh tộc lên vào trong Thiên Long Vực, tuyệt đối sẽ không có cao thủ vượt qua Long Biển Cảnh. truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

- Về phần số lượng sao, hừ! Có sẵn gần hai trăm vật hi sinh của mười Chân Long giáo phái, đến lúc đó chúng sẽ có tác dụng.

Hoàng Thiên Ngự cười âm trầm nói.

Hoàng Tử Nguyệt nhíu mi lại, có phần phản cảm với lời nói của Hoàng Thiên Ngự, nàng nghiêm mặt nói:

- Hoàng Thiên Ngự, lần này đệ tử của mười giáo phái tiến vào đều là những thiên tài chân chính. Nếu nhóm người này tổn thất quá lớn, ắt sẽ dao động đến căn cơ của họ, điều này không có lợi cho Hoàng gia chúng ta. Tốt nhất người đừng có suy nghĩ đến việc dùng họ làm vật hi sinh.

- Hả?

Hoàng Thiên Ngự sững sốt, lập tức khinh thường cười nói:

- Tử Nguyệt, người lo lắng ười con chó nhà kia từ lúc nào vậy?

- Hoàng gia chúng ta quân lâm thiên hạ, cao thủ nhiều như mây, có bao giờ thiếu thiên tài cống hiến không? Chỉ là hai trăm con kiến mà thôi, bản công tử cũng chẳng tin nếu chúng chết sạch thì có người dám động đến sự thống trị của Hoàng gia!

Đột nhiên, vẻ mặt Hoàng Thiên Ngự bỗng hơi trầm xuống:

- Tử Nguyệt, không phải người đang nói chuyện thay cho tên tiểu tạp chủng Phong Liệt đó chứ?

- Người...

Khuôn mặt Hoàng Tử Nguyệt không khỏi giận dữ.

- Sao rồi? Bị ta nói trúng tim đen? Thẹn quá hóa giận à?

Hoàng Thiên Ngự âm trầm cười lạnh nói.

- Hoàng Thiên Ngự, người đang khiêu chiến sự nhẫn nại của ta!

Hoàng Tử Nguyệt thu liễm một chút lửa giận, mỹ mâu hơi nheo lại, ngữ khí lạnh như băng nói.

- Tốt lắm, đừng ồn ào nữa!

Lúc này, Lạc Hoa Hoa thật sự nhìn không nổi nữa, nàng chống nạnh đứng ra, nghiêm trang nói:

- Lần này mục tiêu của chúng ta là Thiên Long giới, đây chính là đại kế liên quan đến sự hưng suy của chủng tộc. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, hai người đã nghĩ đến hậu quả chưa?

Thấy vẻ mặt Hoàng Tử Nguyệt và Hoàng Thiên Ngự bình ổn một chút, dường như Lạc Hoa Hoa rất vừa lòng, nàng tiếp tục nói:

- Ta thì lại cảm thấy, chủ ý của Thiên Ngự cũng không tồi. Tuy tu vi của đám người thập đại giáo phái kia cũng không tính cao, nhưng mỗi người đều là tinh nhuệ, hẳn có thể giữ chân kẻ địch một chút.

- Các người xem tình thế mà làm đi, ta không ý kiến.

Hoàng Tử Nguyệt thản nhiên nói một câu, sau đó xoay người đi ra khỏi đại sảnh.

Thật ra, trong lòng nàng còn có một câu không nói ra.

Những tuyệt đỉnh thiên tài như Phong Liệt, Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết đâu có ai cam tâm thần phục người khác? Muốn bọn họ bán mạng, điều này rất khó...

Sau khi dàn xếp mọi việc ở Ngọc lâm phong, Phong Liệt cũng không có lòng dạ nào đi ra ngoài lập bè kết phái với những thiên tài của giáo phái khác, chỉ là đóng kỹ cửa rồi về trong không gian Long ngục của mình, bắt đầu tiêu hóa năng lượng mà gần trăm tên cường giả Ma tộc đem đến.

Ma khí trong cơ thể cường giả Ma tộc có sự khác biệt về bản chất với Nguyên lực của võ giả, đó cũng là lý do lớn nhất vì sao mà ở cùng đẳng cấp, cường giả của Ma tộc thường mạnh hơn võ giả Nhân tộc

Nhưng bất kể thế nào, Ma khí cũng chỉ là một loại năng lượng, sau khi trải qua chuyển hóa của không gian thôn phệ, đều sẽ trở thành Long Nguyên lực trong cơ thể Phong Liệt, sau đó bị hấp dẫn dạt tiến vào bên trong không gian cứu đại huyết khiêu, chậm rãi tăng trưởng thực lực của mình.

Chẳng qua, điều làm Phong Liệt giật mình là sau khi tiêu hóa gần trăm tên cao thủ Ma tộc, cộng thêm ba gã cao thủ Ma Soái chỉ làm cho Long Nguyên lực trong một huyết khiêu của hắn đạt tới tiêu chuẩn Thần Thông Cảnh, ngay cả ngưng kết Nguyên Đan cũng không thể.

- Ài, cứu đại huyết khiêu này quả thực chính là chín cái động không đầy a!

Phong Liệt khẽ thở dài, chậm rãi thu công, xem ra kế hoạch gia tăng chiến lực thêm mười lần trong thời gian ngắn phải tạm thời gác lại rồi.

Lúc này, một luồng tâm thần hắn để lại bên ngoài đột nhiên cảm thấy có người tiến vào phòng mình.

- Hử? Long Khuynh Vân?

Thân hình Phong Liệt chợt động, xuất hiện ở bên ngoài.

- Phong Liệt, người...

Thấy Phong Liệt trống rỗng xuất hiện, dường như Long Khuynh Vân bị hoảng sợ, cũng may nàng không phải loại người không có kiến thức, rất nhanh đã hiểu ra rằng Phong Liệt tất cả bảo vật không gian.

- Tìm ta có việc gì sao?

Phong Liệt hỏi.

- Là thế này, Hoàng gia Hoàng Thiên Ngự triệu tập mọi người đến trong phủ của hắn bàn việc.

Long Khuynh Vân đáp.

- Hử? Biết là chuyện gì không?

Phong Liệt hơi sửng sốt.

- Hắn là về việc cướp đoạt Thiên Long giới vào mấy ngày sau. Ta cảm thấy, hình như người của Hoàng gia muốn chúng ta làm vật hi sinh.

Long Khuynh Vân chần chờ một chút, nói ra ý kiến của mình.

- Vật hi sinh?

Phong Liệt bật cười, nói:

- Đi thôi, xem hắn muốn gì.

...

...

Trong một đại điện vô cùng hào hoa xa xỉ, mười mấy nữ phó diện mạo xinh đẹp cúi đầu đứng bên góc chờ nghe sai bảo.

Trên đại diện, một thiếu niên đầu đội tử kim quan, mặc trường bào màu vàng ngồi trên bảo tọa, tay trái cầm một chén rượu nạm vàng, một bên nhắm nháp rượu ngon trong chén, một bên phủ thị bên dưới đại diện.

Phía dưới đứng hơn một trăm sáu mươi cường giả thiên tài đến từ thập đại Chân Long giáo phái. Mấy người Phong Liệt, Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết cũng đều ở trong đó.

Đám người nhìn bài trí trong đại diện, cùng với thiếu niên rất có “Bá Vương khí” phía trên, khuôn mặt đều không khỏi có chút cổ quái.

Mỗi người nơi này đều có thiên tư xuất chúng, tâm cao khí ngạo, xuất thân của ai cũng không kém, đối với sự phô trương như vậy đều không khỏi lộ ra vẻ khinh thường. Về phần thiếu niên phía trên, trừ bỏ việc biết hấn họ Hoàng, là một cường giả Long Biển Cảnh ra thì quý mới biết hấn muốn làm gì.

Bất quá, vô luận như thế nào, tất cả mọi người đều bảo trì đầy đủ sự cảnh giác với vị cường giả Long Biển Cảnh này, không ai cười nhạo hấn trước mặt đông người cả.

Vẻ mặt Phong Liệt cũng rất lạnh nhạt, lẳng lặng ôm tay trước ngực, muốn xem rốt cuộc tên Hoàng Thiên Ngự này muốn diễn trò xiếc gì.

Trong đám người Băng Long giáo, dường như Tiểu ma nữ muốn đứng bên cạnh Phong Liệt, nhưng lại bị Mộc Thiên Tinh túm lại, có chút bất đắc dĩ bủ bủ môi.

Trong đại diện yên lặng thật lâu, Hoàng Thiên Ngự phía trên bỗng ho khan một tiếng, rót cuộc mở miệng ra ngạo nghễ nói:

- Các vị, tự giới thiệu một chút, bản công tử là Hoàng Thiên Ngự, Hoàng trong Hoàng Đế!
- Các vị đều là tinh anh của thập đại Chân Long giáo phái, nói vậy chắc các người cũng không xa lạ với họ của ta đúng không?
- Từ ngày đầu tiên các người nhập giáo, chắc hấn sư phụ và trưởng bối của các người đều đã dạy rằng, sau này có thành tựu thì nhất định phải trung thành với Hoàng gia!
- Các người có biết vì sao lại như vậy không?
- Bây giờ bản công tử có thể nói cho các người biết, đó là bởi vì tất cả mọi thứ của giáo phái các người đều do Hoàng gia chúng ta ban cho! Cho dù là mọi thứ của gia tộc phía sau các người, cũng đều là của Hoàng gia chúng ta!

745. Chương 851: Đối Chiến Hoàng Thiên Ngự

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 851: Đối chiến Hoàng Thiên Ngự

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người phía dưới đều không khỏi ngây ngẩn cả người, mà ngay cả Phong Liệt cũng có chút há hốc mồm.

Nói thật ra, tuy bọn họ biết thập đại Chân Long giáo phái có ngàn vạn mối quan hệ với Hoàng gia, nhưng chưa từng có ai nói cho họ biết rằng về sau phải tận trung với Hoàng gia.

Thậm chí, từ “tận trung” này thậm chí làm ọi người cảm thấy xa lạ.

Trên cái thế giới mạnh được yếu thua, thực lực vi tôn này, làm một võ giả dù tư cách thì trung thành với gia tộc của mình mới là đạo lý để sinh tồn.

Về phần tận trung với giáo phái, đó cũng chỉ là vì ích lợi mà thôi, bởi vì giáo phái không có tín ngưỡng thì nhiều nhất chỉ là một đám lợi ích, căn bản không có bao nhiêu lực ngưng tụ.

Mà hiện giờ, thế nhưng muốn họ tận trung với Hoàng gia, điều này quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Lời này của Hoàng Thiên Ngự nói ra, chỉ vền vện chứng minh sự ngu muội và vô tri của hắn.

Bất quá, mọi người ở đây cũng không phải kẻ ngốc. Mặc dù khinh thường trong lòng, nhưng cũng chẳng có ai muốn đứng ra làm chim đầu đàn.

Đơn giản là vì mặc dù tên khoác lác vô sỉ phía trên có ngu ngốc một chút, nhưng thực lực thì lại đúng là Long Biển Cảnh.

- Cho nên, hiệu lực cho Hoàng gia chính là thiên chức, mà cũng chính là vinh quang vô giả các người!

- Mà hiện giờ, ba tộc Thần, Ma, Linh mưu đồ muốn đảo điên thiên triều của Hoàng gia chúng ta. Các người thân là võ giả thiên tài do Hoàng gia tử mĩ bồi dưỡng thì nên làm điều gì?

Dường như Hoàng Thiên Ngự đang nói đến phần cao trào, thanh âm của hắn cao vút, vẻ mặt như là hóa thân thành chúa cứu thế cứu vớt cả thế giới này vậy.

Bất quá, thật lâu sau khi hắn đặt câu hỏi, phía dưới vẫn cứ lặng ngắt như tờ. nguồn (.)

Phát ngôn vô cùng vang dội của mình mà lại không có ai đáp lại, điều này không khỏi làm cho Hoàng Thiên Ngự cực kỳ khó chịu, vẻ mặt có phần không chịu được.

Mà đang lúc hắn chuẩn bị phát hỏa, đột nhiên phía dưới lại có thanh âm.

Chỉ nghe một giọng nói tục tũn hét lớn lên:

- Võ giả chúng ta tất phải đồ thần diệt ma! Tru sát dị tộc! Bảo vệ Hoàng gia!

Mọi người không khỏi ngẩn ngơ, nhất tề nhìn về phía thanh âm phát ra. Chỉ thấy người nói chuyện dĩ nhiên lại là Lôi Vạn Quân của Lôi Long giáo, người có được huyết mạch Lôi Long Hoàng.

- Nói rất đúng! Đồ thần diệt ma, tru sát dị tộc, bảo vệ Hoàng gia! Không tệ, không tệ, trẻ nhỏ dễ dạy!

Hoàng Thiên Ngự vỗ bàn nhảy dựng lên, ngoài miệng lớn tiếng khen ngợi, giống như câu khẩu hiệu này đã nói trúng tim gan hắn.

- Phụt!

Đột nhiên, không biết là ai đứng dưới không nhìn được, bỗng nhiên phì cười ra tiếng.

Ngay sau đó, dường như tiếng cười đã không thể dừng lại được. Rất nhanh, toàn bộ đại điện đã đắm chìm trong một tràng cười vang dội.

- Ha ha ha ha!

- Hổng hổng hổng...

- Lạc lạc lạc!

- Ha ha ha! Tiểu tử này là ai, sao lại dần như vậy!

...

Ở cách vách, ngay cả Hoàng Tử Nguyệt ít khi nói chuyện cũng cười ngả nghiêng với Lạc Hoa Hoa, thiếu chút nữa đã lộn nhào xuống mặt đất.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trong đại điện đều không nhìn được cười. Phong Liệt cũng vậy, hắn không khỏi âm thầm lắc đầu.

Thậm chí hắn còn nghĩ rằng, nếu tiêu chuẩn tinh anh đích truyền của Hoàng gia đều như vậy, chỉ sợ sau đại kiếp nạn này, cho dù Nhân tộc có thắng lợi thì quyền hành trên đại lục cũng nhất định sẽ đổi chủ.

Hoàng Thiên Ngự nhìn đám người cười ngả cười nghiêng phía dưới, sự nghi hoặc ban đầu dần chuyển sang tức giận, thẳng đến cuối cùng không kiềm chế nổi nữa, hai mắt phun lửa.

Bởi vì, hắn có thể nghe ra sự khinh thường trong những tiếng cười này một cách rất rõ ràng.

- Câm miệng hết cho ta!

Oanh!

Hoàng Thiên Ngự quát lớn một tiếng, khí thế mạnh mẽ của Long Biển Cảnh đột nhiên ngoại phóng, uy áp mệnh mông hung hăng đè ép xuống toàn trường.

Thoáng chốc, tiếng cười của mọi người bỗng im bật.

Một số người tâm chí không kiên định và đám thị nữ đứng hầu hạ bên góc đại điện đều kinh sợ ngồi phịch xuống đất, sắc mặt trắng bệch, thân hình rung động không kiềm chế được.

Đối mặt với đạo uy áp mạnh mẽ như thiên uy này, trừ số ít mấy người Phong Liệt, Kim Sở Ngạn ra, trên mặt những người còn lại đều không khỏi hiện lên vẻ khiếp sợ.

Hoàng Thiên Ngự lạnh lùng quét mắt nhìn phía dưới một cái, giống như rất hài lòng với vẻ mặt của mọi người, rốt cuộc cũng làm cho hắn hòa hoãn một chút.

Sau một lúc quan sát, cuối cùng ánh mắt của hắn nhìn chăm chú lên khuôn mặt đang mang theo tiểu ý mơ hồ của Phong Liệt, sát khí chợt trào lên trong lòng.

- Hừ, đám người này đều là hạng người kiệt ngạo bất tuân. Nếu muốn bọn chúng nghe mình, xe mra chỉ có thể giết gà dọa khỉ! Mà tên tiểu tử Phong Liệt này chính là kẻ đáng chết nahats!

Trong lòng Hoàng Thiên Ngự âm thầm suy tính.

Tuy kinh nghiệm của hắn nông cạn, nhưng thật ra đầu óc cũng không ngốc. Nếu không, một tên ngốc cũng có thể tu luyện đến Long Biển Cảnh, chẳng phải sẽ làm cho người trong thiên hạ đều xấu mặt sao?

Chẳng qua, tính cách cuồng vọng tự đại của Hoàng Thiên Ngự khiến cho hắn rất dễ làm ra những việc ngu ngốc.

- Phong Liệt! Người đang cười bản công tử sao?

Hoàng Thiên Ngự cười âm trầm, nhìn Phong Liệt nói.

Ánh mắt Phong Liệt hơi nheo lại, hắn nhìn thấy sát khí từ trong mắt Hoàng Thiên Ngự, hơn nữa tên kia còn không hề che dấu sát khí.

Những người còn lại cũng đều nhìn ra manh mối. Cả đám đệ tử Ma Long giáo không khỏi thầm lo lắng cho Phong Liệt. Mà đám người Tề Vân Tiêu, Lý Chính của Băng Long giáo thì đều không khỏi vui sướng khi người gặp họa, tiểu ý mơ hồ.

Phong Liệt lại không chút sợ hãi, hắn khinh thường cười lạnh một tiếng, châm chọc nói:

- Hoàng công tử, ngài đang muốn giết gà dọa khỉ sao? Thật đáng tiếc, lão tử không phải gà, mà người cũng chẳng phải thợ săn, nhiều nhất chỉ là một thằng hề thích lắm chuyện thôi!

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức yên tĩnh, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn về phía Phong Liệt.

- Phong Liệt điên rồi sao? Hoàng Thiên Ngự là cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ a!

- Hừ hừ, Hoàng Thiên Ngự đang định lấy Phong Liệt khai đao, lần này có trò hay để xem rồi.

- Ài, cương quá thì dễ gãy a. Bất quá, hình như tên Phong Liệt này còn chưa thất bại bao giờ, ta cũng muốn xem xem về mặt khi thất bại của hắn.

...

Mặc dù khinh thường Hoàng Thiên Ngự, nhưng đám thiên tài này cũng phải thừa nhận một điều, hắn ta là một cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ hàng thật giá thật.

Mà lời nói vừa rồi của Phong Liệt, không thể nghi ngờ là một lời tuyên chiến thẳng mặt với vị cường giả Long Biên Cảnh trung kỳ này.

Một cao thủ Hóa Danh Cảnh muốn khiêu chiến trực diện một vị cường giả Long Biên Cảnh trung kỳ, thế giới này cũng quá điên cuồng rồi.

Rất nhanh, một số thiên tài đứng quanh Phong Liệt đều vội vàng lạng lẽ lui về phía sau, e sợ bị liên lụy vào.

Điều duy nhất khiến cho Phong Liệt ngoài ý muốn là mấy đệ tử Ma Long giáo như Long Khuynh Vân, Hồng Phi Dương, Diệp Trì lại vẫn đứng sau hắn, ánh mắt kiên định, nửa bước không lùi, cho thấy sự tin tưởng rất lớn với hắn.

746. Chương 852: Đối Chiến Hoàng Thiên Ngự(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc (.

Chương 852: Đối chiến Hoàng Thiên Ngự(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phía trên đại điện, sắc mặt Hoàng Thiên Ngự đã sớm biến thành màu xanh mét, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt tràn ngập sát khí, tức giận đến mức thân hình cũng hơi run run lên.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên hắn bị người khác đùa cợt thẳng mặt như vậy, hơn nữa đối phương lại chỉ vẻn vẹn là một con kiến tu vi thấp kém hơn hắn.

Thật sự không thể nhẫn nhịn nổi.

- Tốt, tốt lắm! Hôm nay ta sẽ cho các người xem, kết cục của kẻ dám đối nghịch với bản công tử. Phong Liệt, bản công tử thưởng cho người cái chết!

Hoàng Thiên Ngự nổi giận gầm lên một tiếng, hung hăng đánh ra một quyền.

Oanh!

Một đạo quyền ảnh màu vàng chói mắt như mặt trời, tản ra kim mang vạn trượng bỗng xẹt qua trời cao, chớp mắt đã đánh đến gần Phong Liệt.

Không thể xem nhẹ một kích giận dữ của cường giả Long Biên Cảnh, bất cứ ai cũng không hoài nghi, một quyền này tuyệt đối có thể đánh nát mười ngọn núi lớn, vẻn vẹn một đạo cương phong xẹt qua cũng đủ làm ột số thiên tài Thần Thông Cảnh đứng trong đại điện lão đảo lui về sau, trong lòng vô cùng kinh hãi.

- Hừ, ban cái chết cho ta? Người còn chưa đủ tư cách!

Phong Liệt cười lạnh khinh khỉnh, thân hình bỗng chấn động.

Ông!

Một tiếng vang nhỏ.

Thân thể cao lớn của hắn giống như một ngọn núi hùng vĩ, quanh người lại đột nhiên nổi lên một tầng quang huy màu vàng nhạt dày ba trượng, giống như một cái kén lớn bao bọc lấy hắn vào bên trong.

Oanh!

Quyền ảnh đánh tới.

Nhưng quyền ảnh nhìn vô cùng kinh khủng này lại không hề đánh Phong Liệt thành cạn bã như đại đa số người tưởng tượng.

Chỉ thấy, lúc quyền ảnh tiếp cận với vòng sáng màu vàng bên ngoài thân Phong Liệt thì đột nhiên lại bị hòa tan, thu nhỏ lại. Tiến thêm một tấc là lại nhỏ đi một vòng, khi quyền ảnh chạm đến quần áo Phong Liệt, nắm tay to lớn kia đã thu nhỏ lại tới chừng đầu người.

Phanh!

Một tiếng động trầm đục nặng nề.

Quyền ảnh đánh mạnh lên ngực, nổ thành một đóa kim điểm.

Hắc y tung bay.

Phong Liệt lại chẳng hề lùi lại dù chỉ nửa bước, khoe miệng vẫn treo nụ cười như trước, vậy mà lại cứng rắn đỡ lấy một quyền này.

- Cái gì... Phong Liệt lại có thể đỡ đòn của cường giả Long Biến Cảnh trung kỳ một cách dễ dàng như vậy, điều này thật khó tin!

- Phong Liệt vậy mà lại cường hãn như vậy...

- Tu vi của Phong Liệt lại tinh tiến thêm rất nhiều...

...

Những thiên tài xung quanh đều co rụt mắt lại, vẻ mặt khiếp sợ. Mà ngay cả Kim Sở Ngạn và Thủy Vô Khuyết trong đám người cũng âm thầm rung động vạn phần. Bọn họ tự nghĩ, nếu dốc hết toàn lực thì cũng có thể đỡ được một quyền này, nhưng tuyệt đối không thể nhẹ nhàng thoải mái như Phong Liệt được.

- Hoàng Thiên Ngự, đây là thực lực của ngươi sao? Thật làm ta quá thất vọng!

Phong Liệt lắc đầu bật cười.

- Ngươi... Điều này sao có thể chứ?

Ánh mắt Hoàng Thiên Ngự trợn tròn lên, trên khuôn mặt đầy vẻ khó tin.

Bên trong cung điện, Hoàng Tử Nguyệt vốn định đi ra ngăn cản hai người tranh đấu, nhưng lại đột nhiên dừng bước, khoe miệng mơ hồ hiện lên nụ cười.

- Tử Nguyệt, ngươi không định đi ra giải vây cho tiểu tình nhân của mình sao?

Lạc Hoa Hoa cười trêu chọc.

- Hai bọn họ đều là loại người tâm cao khí ngạo, một trận chiến này đã không thể tránh được, vẫn là quan sát tình huống đi.

Hoàng Tử Nguyệt bình tĩnh nói, đột nhiên, đôi mày liễu của nàng nhướng lên, buồn bực trừng mắt nhìn Lạc Hoa Hoa nói:

- Ngươi nói cái gì? Ai... Ai là tiểu tình nhân của ta? Ngươi...

- Lạc lạc lạc, lòi đuôi rồi sao? Bản tiểu thư đã sớm nhìn thấy các ngươi mắt qua mày lại, khẳng định là không thuần khiết... A! Tử Nguyệt tha mạng a!

...

Hai nàng thoáng chốc đã nháo thành một đoàn.

Mà bên ngoài, một hồi đại chiến kinh thiên đã bắt đầu.

- Phong Liệt, chính ngươi đã muốn chết thì bản công tử sẽ cho ngươi thấy thực lực chân chính của ta!

Hoàng Thiên Ngự nộ quát một tiếng, hai đám liên tục đánh ra, từng đạo quyền ảnh hùng hồn mang theo uy thế hủy thiên diệt địa hung hăng bay về phía Phong Liệt.

- Tốt thôi, hi vọng ngươi không làm ta thất vọng nữa.

Phong Liệt cười âm trầm, cũng không cam lòng lạc hậu. Thân hình hắn bay lên, từng đạo chưởng ảnh màu đen liên tục đánh ra.

- Âm Minh Thần Chưởng!

Oanh oanh oanh!

Quyền chưởng giao kích, những tiếng nổ ầm ầm vang lên không dứt. Hai màu vàng đen tung hoành bừa bãi, khiến cho phủ đệ hào hoa này lập tức hóa thành phế tích. Uy thế kinh khủng nhanh chóng lan tràn ra cả đỉnh núi, nhiều tòa phủ đệ di động cũng bị hóa thành tro bụi.

Mà các thiên tài của thập đại giáo phái đã sớm lướt ra khỏi đại điện, đứng sững trên không trung phía xa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hai bên đang giao chiến.

Tuy ngoài miệng Phong Liệt không ngừng kích thích Hoàng Thiên Ngự, nhưng trong lòng lại không dám khinh thường chút nào. Dù sao đi nữa, sự chênh lệch về cảnh giới giữa hai người là rất xa.

Hắn toàn lực đánh ra Âm Minh Thần Chưởng lại bị đối phương phá vỡ dễ dàng. Nhưng cũng may là lực phòng ngự của hắn rất kinh người, có Tỏa Long Đài và Bản Nguyên Thần Đồ hộ thể, công kích của Hoàng Thiên Ngự cũng không quá đáng lo.

Trong lúc nhất thời, hai người không ngừng giao kích trên trời cao, nhưng lại khó phân thắng bại, giằng co thật lâu.

Nhưng dù vậy, những người xung quanh cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ với biểu hiện của Phong Liệt. Dù sao đi nữa, lấy tu vi Hóa Đan Cảnh mà duy trì thể hòa với một cường giả Long Biến Cảnh trung kỳ, thực lực như vậy đã đủ để ngạo thị quần hùng tứ phương.

Mà càng đánh, trong lòng Hoàng Thiên Ngự lại càng gấp gáp, sắc mặt biến ảo lúc xanh lúc trắng. Bằng vào tu vi Long Biến Cảnh trung kỳ của hắn mà đến tận bây giờ vẫn không xử lý nổi một con kiến Hóa Đan Cảnh nhỏ nhoi, điều này quả thực là một nỗi nhục vô cùng lớn.

- Phong Liệt tiểu tạp chủng, biểu hiện của ngươi đích xác khiến cho bản công tử khá bất ngờ, nhưng vận may của ngươi cũng nên dừng lại ở đây!

- Kim Long Liệt Thiên Trảo!

Mắt thấy mãi vẫn không thể xử lý Phong Liệt, rốt cuộc Hoàng Thiên Ngự cũng mất đi kiên nhẫn, bắt đầu thi triển tuyệt chiêu. Hai tay hắn ngưng kết ra một pháp ấn huyền ảo, hung hăng đánh về phía Phong Liệt.

- Hống!

Theo một tiếng long ngâm rung trời, một đạo trảo ảnh che trời thoáng hiện trên không trung, một bên hội tụ diễm dương chi lực, một bên hung hăng chụp về phía Phong Liệt.

Trên bầu trời, kim mang lóng lánh, uy thế mênh mông cuộn cuộn phảng phất như thiên uy, không gì cản nổi.

Kim Long Liệt Thiên Trảo này chính là bản thăng cấp của Kim Long Đại thần thông “Diệt Thế Thần Trảo”. Uy lực mạnh mẽ hơn đến cả vài chục lần. Một kích kia đánh xuống, mặc dù là cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ cũng không dám khinh thường.

Đồng tử Phong Liệt hơi co rút lại, cả người bỗng căng thẳng. Hắn vốn không định bại lộ quá nhiều thực lực, nhưng hiện giờ đã là tình thế bất buộc, còn ẩn dấu nữa thì rất có thể sẽ toi mạng trong tay tên nhị thế tổ này.

- Minh Dạ Hàng Lâm!

Oanh!

Một màn đêm u tối bao phủ cả thiên địa, che mất mặt trời trên cao. Nhất thời, trong phạm vi mấy trăm dặm lập tức chuyển từ ánh nắng chói chang sang bóng đêm u tối.

- Chúng Sinh Tịch Diệt!

Oanh long long long!

Trong màn đêm, tất cả thiên tai như núi lửa, sóng thần, tuyết lở, khí độc, lốc xoáy, sấm sét bắt đầu điên cuồng ngưng tụ. Uy thế giống như tận thế đang phủ xuống, thiên địa hạo kiếp.

747. Chương 853: Cấm Khí “vấn Nhật”

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 853: Cấm khí “Vấn Nhật”

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Ngay khi đạo Thiên Long Trảo giống như thiên uy kia buông xuống, Phong Liệt đứng vững trên trời cao, lạnh lùng ngẩng mặt nhìn lên. Tâm ý vừa động, từng tòa tuyết sơn, lốc xoáy, sóng thần đều nghịch thiên mà lên, âm âm đánh về phía đạo Long trảo này.

Oanh oanh oanh oanh!

Một loạt tiếng nổ kinh thiên động địa liên miên không dứt, hư không rung động, âm thanh truyền đi cả ngàn dặm.

Tất cả cường giả thiên tài xung quanh cũng vô cùng rung động trước những thiên tai kinh khủng trên trời, ánh mắt cả đám trừng lớn, đầy vẻ kinh sợ/

Mà mấy cường giả Hóa Đan Cảnh như Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết, Tề Văn Tiêu đều cảm thấy khiếp sợ vô cùng với thực lực mà Phong Liệt biểu hiện ra. Thậm chí bọn họ còn có chút nghi ngờ việc mình có thể đỡ nổi một trong vô số những đạo thiên tai kia hay không.

Nhưng tiếp đó, dưới Long trảo, từng đạo thiên tai đều dần hóa thành bụi phấn, uy thế như chẻ tre.

Bất quá, mỗi khi Long trảo vượt qua một chướng ngại, uy thế của nó cũng sẽ yếu đi một phần.

Có lẽ, một hay hai đạo thiên tai cũng chẳng đáng là gì. Nhưng cả trăm cả ngàn đạo thiên tai thì lại hoàn toàn khác, uy lực của cái Liệt Thiên Kim Trảo to lớn kia đã bị suy yếu đến chín phần.

Khi đạo dư uy cuối cùng đánh lên người Phong Liệt thì đã chẳng thể tạo thành bao nhiêu thương tổn với hắn nữa, vөн vẹn chỉ làm cho thân hình Phong Liệt hơi lay động một chút mà thôi.

Giờ phút này, rốt cuộc sắc mặt Hoàng Thiên Ngự cũng trở nên ngưng trọng, bắt đầu nhìn kỹ đối thủ của mình, nhưng ngoài miệng vẫn cao cao tại thượng nói:

- Phong Liệt, người thật sự có tư cách làm đối thủ của bản công tử, hiện giờ bản công tử sẽ...

- Đủ rồi, Hoàng Thiên Ngự. Ta đã xem qua thực lực của ngươi, cũng chẳng có gì đặc biệt cả, giờ đến lượt ta.

Phong Liệt cười lạnh lùng, cắt đứt mấy lời lải nhải của Hoàng Thiên Ngự.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của Hoàng Thiên Ngự, thân ảnh Phong Liệt bắt đầu chậm rãi nhạt đi, dần dần biến mất không thấy. Đồng thời, người biến mất còn có cả tất cả mọi người trong mảnh hắc ám này.

Trong lúc nhất thời, trong mảnh thiên địa u tối này, chỉ còn lại một mình Hoàng Thiên Ngự lẳng không mà đứng.

Trừ hắn ra, thứ còn lại chỉ là biển thiên tai vô cùng vô tận kia.

Oanh oanh oanh oanh oanh!

Hàng vạn hàng ngàn đạo thiên tai bùng xuống, Hoàng Thiên Ngự chau mày lại, Giờ phút này, hắn chỉ cảm thấy dường như mình đang chiến đấu với cả thế giới, kết cục duy nhất của hắn sẽ là hồi phi yên diệt cùng toàn bộ mảnh thế giới này.

- Phong Liệt, có gan thì ra đây đánh một trận với bản công tử!

- Phong Liệt, chắc chắn bản công tử sẽ nghiền xương ngươi thành tro, bầm thân vạn đoạn!

Oanh oanh oanh oanh!

Tiếng rống giận dữ của Hoàng Thiên Ngự cùng với những tiếng nổ liên miên không dứt vang vọng thật lâu trong thiên địa.

Một ngọn tuyết sơn sụp đổ, giống như trời cao sụp xuống. Uy thế mệnh mông cuồn cuộn không hề kém một kích toàn lực của cường giả Long Biển Cảnh sơ kỳ, làm Hoàng Thiên Ngự không thể không toàn lực ứng phó.

Từng cơn gió lốc gào thét, giống như hàng tỉ lưỡi dao sắc bén cắt qua thân thể Hoàng Thiên Ngự. Nếu không có chiến giáp Chí bảo hộ thể, chỉ sợ hắn đã bị cắt thành vô số mảnh.

...

Giờ phút này, nơi đây giống như đã trở thành sân khấu của một mình Hoàng Thiên Ngự.

Phong Liệt lẳng lặng đứng cách đó trăm trượng, nhưng hắn lại không thể cảm giác được sự tồn tại của Phong Liệt.

Trong bóng tối xung quanh, một đôi mắt đang nhìn chằm chằm Hoàng Thiên Ngự đang giao chiến với thiên địa, trong ánh mắt tràn ngập sự chấn kinh, hưng phấn, thương hại, chê cười.

- Đúng là không thể coi thường tên Phong Liệt kia, hiện giờ hắn mới chỉ là Hóa Đan Cảnh mà đã có thực lực như vậy. Nếu cảnh giới của hắn tương đương với Thiên Ngự, chỉ sợ ba chúng ta cũng không nhất định đỡ nổi một chiêu của hắn.

Lạc Hoa Hoa kinh ngạc nhìn chiến trường trong bóng tối, mở miệng than thở nói.

- Đúng vậy, ta đã sớm nhìn ra tiềm lực của Phong Liệt, cho nên vẫn không đồng ý việc gia tộc tạo áp lực lên Phong Liệt. Thiên tài như vậy chỉ có thể lôi kéo, dùng thủ đoạn cứng rắn thì chỉ rước lại sự phản cảm, hay thậm chí là phản bội của hắn.

Hoàng Tử Nguyệt nhìn đạo thân ảnh cao ngất kia, ngữ khí phức tạp nói.

- Bất quá, lần này Phong Liệt trở mặt với Thiên Ngự, với tính cách của Thiên Ngự thì hắn sẽ không bỏ qua đâu.

Lạc Hoa Hoa nói.

- Hừ, cho hắn chịu chút khổ sở cũng tốt, nếu không hắn vẫn còn cho rằng mình là trụ cột của Hoàng gia. Nếu không phải lần này lão tổ tông cho hắn ra ngoài历练 rèn luyện, ta cũng chẳng hơi đâu mà kéo một cục nợ theo.

Hoàng Tử Nguyệt cười lạnh nói.

...

Phong Liệt lẳng lặng đứng trên không trung, hiện giờ quyền chủ động đã hoàn toàn thuộc về hắn. Hắn vừa thúc dục từng đạo thiên tai trút như mưa xuống đầu Hoàng Thiên Ngự, vừa âm thầm cảm ngộ đủ loại diệu dụng của Thương Sinh Kiếp chi đạo, dần dần hoàn thiện nó.

Sau một lát, hắn đột nhiên nghĩ đến, thật ra không cần đạo thiên tai nào cũng phải có uy lực mạnh mẽ. Có hư có thực sẽ đem lại hiệu quả tốt hơn, mà lại tiết kiệm Nguyên lực nữa.

Quả nhiên, khi những ngọn núi tuyết, gió lốc trở nên đan xen hư ảo, nếu còn ở trong Đạo cảnh của Phong Liệt thì Hoàng Thiên Ngự căn bản không thể phân biệt ra đâu là thật đâu là giả, vẫn phải toàn lực chống cự. Dưới tình huống không có Nguyên lực bổ sung, tiêu hao cực lớn, nhưng lại không có cách nào khác.

Qua một lúc lâu sau, Phong Liệt lại cảm thấy mặc dù một mình mình có thể không chế các loại thiên tai đủ thuộc tính, nhưng lại luôn cảm thấy có phần lực bất tòng tâm, không thể phân phối Nguyên lực hợp lý được.

Nếu có thể luyện hóa vài đạo phân thân để dung nhập vào đó, sau đó mỗi phân thân sẽ thao túng thể công của một loại thuộc tính. Dưới sự phối hợp ăn ý, chắc chắn uy lực sẽ tăng thêm rất nhiều.

Nghĩ đến đây, hai mắt Phong Liệt không khỏi sáng lên, giống như đột nhiên tìm ra một con đường hoàn toàn mới.

Trong tưởng tượng của hắn, nếu có thể tế luyện ra mười Đạo Linh phân biệt khống chế các thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Băng, Quang, Âm, để bọn chúng không ngừng lớn mạnh, trưởng thành theo cấp độ của Thương Sinh Đại Ấn. Ngày sau tất sẽ là một trợ lực cường đại của mình, chắc chắn uy lực của Đạo Cảnh sẽ gia tăng vô số lần.

Chẳng qua, lựa chọn và tế luyện những Đạo Linh này cũng không phải việc dễ dàng, còn phải cân nhắc kỹ hơn.

Giờ phút này, sau khi trải qua trăm ngàn đạo thiên tai, Hoàng Thiên Ngự đã dần xuất hiện dấu hiệu kiệt sức. Hắn đã liên tục nuốt vào rất nhiều viên Bồ Khí Thần Đan, sắc mặt mơ hồ có chút tái nhợt, nhưng lửa giận trong mắt lại càng cường thịnh hơn.

Cảnh giới của hắn tương đương với Mục Thương Sinh, nhưng đến giờ còn chưa ngộ ra Đạo của bản thân, thực lực không bằng Mục Thương Sinh.

Hơn nữa, Phong Liệt bây giờ khác xa với ba tháng trước. Thực lực của chính hắn và nguồn dự trữ trong Long ngực đều có sự đề cao rất lớn, có thể khiến ôi đạo thiên tai đều có uy lực một kích toàn lực của cường giả Long Biển Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, thậm chí mơ hồ đạt đến thực lực Long Biển Cảnh trung kỳ.

Cho nên, sau một khắc(mười lăm phút) ngắn ngủi, Hoàng Thiên Ngự bắt đầu có chút ăn không tiêu rồi.

748. Chương 748

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 854: Tự mình muốn chết!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt bình tĩnh nhìn Hoàng Thiên Ngự, khóe miệng hơi nhếch lên một nụ cười lạnh.

Giờ phút này, chỉ cần hắn muốn, ít nhất có ba cách có thể lập tức giết chết Hoàng Thiên Ngự, nhưng hắn cũng không định làm như vậy.

Một là hắn không muốn bại lộ quá nhiều thực lực của mình, hai là hắn cũng không định giết Hoàng Thiên Ngự trước mắt bao nhiêu người như vậy.

Đúng là Hoàng Thiên Ngự rất đáng chết, nhưng hắn lại không thể chết bây giờ được. Tốt xấu gì hắn cũng là trực hệ của Hoàng gia, một khi hắn bị giết chết trước mắt bao người như vậy, Phong Liệt cũng sẽ hoàn toàn quyết liệt với Hoàng gia, điều này không phù hợp với lợi ích trước mắt.

Mà đúng lúc này, đột nhiên vang lên một loạt tiếng kinh hô, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn về phía Hoàng Thiên Ngự, đồng thời cuống quýt lắc mình lui về phía sau.

- Phong Liệt tiểu tạp chủng, Hoàng Thiên Ngự ta thề không đội trời chung với ngươi! Hãy xem bản công tử đánh tan Đạo cảnh, phá vỡ Đạo tâm của ngươi thế nào!

Hoàng Thiên Ngự đột nhiên cười lên ha hả như phát điên. Cùng lúc đó, một quả cầu sắc phát ra màu vàng lóng lánh xuất hiện trong tay hắn. Một cỗ khí tức hủy diệt thoáng chốc đã bao trùm thiên địa, làm mọi người không khỏi nghẹt thở.

- Đây... Đây là cấm khí “Vấn Nhật”!

- Không được, Hoàng Thiên Ngự, mau dừng tay!

- Tên điên này, chẳng lẽ hắn muốn đồng quy vu tận với Phong Liệt sao?

...

Tất cả những người xung quanh đều có kiến thức phi phàm, liếc mắt một cái là đã nhận ra thứ trong tay Hoàng Thiên Ngự tuyệt đối là một món “hàng khủng”, cả đám đều vội vàng hốt hoảng lui về phía sau.

Hoàng Tử Nguyệt và Lạc Hoa Hoa cũng không khỏi hoa dung thất sắc, nhưng muốn tiến lên ngăn cản cũng không kịp rồi, bởi vì Hoàng Thiên Ngự đã kích hoạt cấm khí mà không chút do dự.

Cách đó trăm trượng, vẻ mặt Phong Liệt cũng biến đổi, bất quá, hắn cũng không lựa chọn lập tức tránh né.

Sau khi cả kinh, trên môi hắn bỗng nhếch lên một nụ cười âm hiểm.

Ngay sau đó, tâm thần hắn chợt động, một ngọn tuyết sơn ấy ngàn trượng bỗng ầm ầm đánh xuống Hoàng Thiên Ngự bằng tốc độ vô cùng kinh người.

Tuy bề ngoài cái núi tuyết này cũng giống những cái khác, nhưng thật ra là nó được ngưng tụ từ hơn một trăm ngọn tuyết sơn khác, hao phí rất nhiều tinh thần lực của Phong Liệt, uy lực có thể so với một kích toàn lực của cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ đỉnh phong.

Mắt thấy núi tuyết đánh xuống, Hoàng Thiên Ngự đã dẫn động cấm khí vội vàng đánh ra một quyền, đồng thời thân hình muốn lùi về sau.

Lấy tốc độ của cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ như hắn, tuyệt đối có thể thoát đi trước khi cấm khí phát nổ.

Chẳng qua, tình huống kế tiếp lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Oanh!

Một quyền đánh ra.

Nhưng ngọn núi tuyết này lại không hề bị đánh nát như lúc trước, mà là tiếp tục đánh lên người hắn.

Oanh!

Theo một tiếng nổ thật lớn, Hoàng Thiên Ngự bị ngọn núi tuyết ẩn chứa uy thế mệnh mông này đánh xuống mặt đất, khiến cho thân hình đang cao chạy xa bay của hắn đột nhiên bị kiềm hãm.

Mà giờ phút này, điểm quang hoa màu vàng cách đó mười trượng đã bạo liệt ra.

- A... Phong Liệt, người đáng chết!

Hai mắt Hoàng Thiên Ngự không khỏi trừng lớn, kinh hãi muốn chết. Giờ phút này, tất nhiên hắn đã biết mình bị Phong Liệt chơi một vỏ.

Dưới sự kinh hãi, hắn điên cuồng lui lại. Nhưng không đợi hắn lùi xa ngàn trượng thì cũng đã cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ đánh mạnh lên người mình.

Lúc này, Hoàng Thiên Ngự hóa thành một mũi tên lạc biến mất ở phía chân trời.

Phanh!

Một tiếng nổ làm thủng màng nhĩ người ta vang vọng mấy ngàn dặm.

Quang hoa màu vàng xé rách màn đêm, khuếch tán về phía bốn phương tám hướng, dần dần chạm tới ánh nắng mặt trời, một cỗ lực lượng hủy diệt thổi quét qua phạm vi mấy trăm dặm.

Cầm khí “Vấn Nhật” có ý cảnh thái dương rơi rụng, đủ để giết chết cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ.

Dưới sự tàn phá của cỗ lực lượng cuồng bạo này, cả ngọn Ngọc Lâm phong ấy ngàn trượng lập tức bị san thành đất bằng. Tất cả núi sông, cây cỏ, chim thú đều hóa thành bụi phấn.

Bụi khói tràn ngập che lấp mặt trời, thật lâu không tản đi.

...

Sau một lúc, trong một cái khe cách Ngọc Lâm phong năm trăm dặm, một thân hình tả tơi thiếu nửa bên vai và hai cái đùi chính đang nằm vắt ngang tại đó, thỉnh thoảng nó lại run rẩy rất nhẹ, cho thấy việc vẫn còn một chút sự sống.

- Phong... Liệt, bản công tử không đội trời chung với ngươi... khụ khụ...

Hoàng Thiên Ngự hữu khí vô lực mắng một câu, đôi mắt ảm đạm không ánh sáng, không ngừng chảy ra huyết lệ.

Lúc trước hắn bị cầm khí đánh trúng, bay đi xa mấy trăm dặm. Nếu không phải trên người có một món chiến giáp Chí bảo hộ thể, chỉ sợ sớm đã bị đánh thành tro bụi.

Vốn thương thế như vậy cũng không tính là quá lớn đối với cường giả Long Biến Cảnh trung kỳ như hắn, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là có thể khôi phục.

Chẳng qua, sau khi hắn bị đánh bay, lại rất đen đủi đụng phải vài cái khe không gian, cho nên mới gần như bị phân thân như vậy.

Tất cả những việc này, đương nhiên hắn sẽ tính lên đầu Phong Liệt. Trong lòng hắn âm thầm hạ quyết tâm, ngày sau nhất định phải cho Phong Liệt trả một cái khá khó có thể thừa nhận.

Đúng lúc này, một tiếng gầm hung lệ vang lên từ phía dưới.

- Ngao hồng!

Tiếng gầm này tràn ngập sát khí, khát máu và cuồng bạo, làm người nghe không khỏi nổi da gà.

Điều làm Hoàng Thiên Ngự kinh hãi nhất là thanh âm này dĩ nhiên lại phát ra từ cái khe dưới người hắn.

- A! Cứu ta... Ai đến cứu ta...

Giờ phút này, Hoàng Thiên Ngự không phải kinh hãi muốn chết. Hắn cũng bất chấp thể diện, gắng gượng chút sức lực cuối cùng để kêu cứu mạng.

Bất quá, tiếng kêu của hắn cũng không gọi được đám người Hoàng Tử Nguyệt đến cứu viện, ngược lại khiến cho con hung thú phía dưới bị kinh động.

- Hồng!

Một tiếng gầm lớn.

Theo đó, một cái đầu hình tam giác vô cùng dữ tợn thò ra khỏi cái khe. Đôi mắt âm tà khát máu của nó nhìn chăm chăm vào thân thể nhỏ bé mà tàn tạ kia.

Thôn Thiên Mãng, xếp hạng trước mười trong Thượng Cổ Hung Thú bảng.

Hơn nữa còn là Thôn Thiên Mãng Lục giai sơ kỳ!

Con Thôn Thiên Mãng này đánh giá Hoàng Thiên Ngự một chút, dường như có vẻ thất vọng. Một thứ nhỏ như vậy, còn chưa bỏ dím răng cho nó, căn bản không đáng để ý. Nhưng xuất phát từ bản tính hiếu sát, nó không chút khách khí phun một đạo khói độc về phía Hoàng Thiên Ngự.

Phụt!

- A...

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết phát ra từ trong miệng Hoàng Thiên Ngự, làm cho thân thể vốn đã tàn tạ của hắn dính phải khói độc, bắt đầu dần bị hòa tan thành một bãi nước mủ.

- Súc sinh đáng chết!

Đột nhiên, một tiếng quát truyền đến từ trên không, theo đó là một đạo kiếm khí vô cùng sắc bén.

Đạo kiếm khí này lóng lánh kim quang chói mắt, lập tức cắt nát hư không, hung hăng chém về phía đầu Thôn Thiên Mãng.

Phốc!

Một tiếng động trầm đục.

Đầu của con Thôn Thiên Mãng Lục giai sơ kỳ kia ứng tiếng rơi xuống, rơi vào trong chính cái khe sâu của nó, máu độc màu xanh lục phun cao đến mười trượng.

Một kiếm chém chết Thôn Thiên Mãng, Hoàng Tử Nguyệt vội vàng đáp xuống mặt đất, ngưng mắt nhìn về phía Hoàng Thiên Ngự, nhưng đôi mày liễu lại không khỏi nhíu lại.

749. Chương 855: Tự Mình Muốn Chết!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 855: Tự mình muốn chết!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Chỉ thấy thân thể Hoàng Thiên Ngự đang tan chảy như băng tuyết dưới ánh mặt trời, trong chớp mắt đã chỉ còn lại một cái đầu, ngay cả kêu thảm cũng không làm được.

- Thiên Ngự, mau bỏ qua thân thể đi! Nếu không chắc chắn ngươi sẽ chết!

Hoàng Tử Nguyệt mở miệng nhắc nhở.

Vụt!

Một đạo hồn ảnh thoát ra từ cái đầu kia, huyền phù trên không trung, dần dần biến ảo thành bộ dạng của Hoàng Thiên Ngự.

Mà cái đầu kia rất nhanh đã hóa thành nước mủ, sau đó lại bốc lên khói xanh lượn lờ, cuối cùng chỉ để lại trên mặt đất một chút tro tàn.

Linh hồn của cường giả Long Biên Cảnh trung kỳ đã rất cường đại, cho dù rời khỏi thân thể cũng sẽ không lập tức biến mất, sống nửa năm một năm cũng không thành vấn đề.

Chẳng qua, nếu muốn đoạt xá thân thể khôi phục lại tu vi trước kia thì lại không phải chuyện dễ. Rất có thể sẽ phải làm một người thường, không còn là thiên tài nữa.

Linh hồn Hoàng Thiên Ngự phẫn hận nhìn tro tàn trên mặt đất, trong mắt chứa đầy sự oán độc, hẩn thở hổn hển thét to:

- Đáng chết! Tên Phong Liệt đáng chết! Hoàng Tử Nguyệt, ngươi lập tức giết chết tên tiểu súc sinh kia cho ta! Ta muốn hẩn lập tức chết...

- Đủ rồi! Hoàng Thiên Ngự, ta nói thật cho ngươi biết, giá trị của Phong Liệt đối với Long Vũ minh còn vượt xa ngươi! Ta sẽ không thay ngươi giết hẩn!

Hoàng Tử Nguyệt nhíu mày lại, âm thanh lạnh lùng nói.

- Cái gì? Điều đó là không thể nào! Ta chính là truyền nhân chính thống của Hoàng gia, hẩn chẳng qua chỉ là một con kiến nhỏ nhoi, có tư cách gì mà đánh đồng với bản công tử chứ... Hả?

Hoàng Thiên Ngự phần nộ thét lớn. Đột nhiên, ngữ khí của hắn bị kiềm hãm, khó tin nói:

- Chẳng lẽ hắn là... Mầm mống?

- Tốt lắm, người mau tỉnh dưỡng đi, sau đó tìm một thân thể thích hợp rồi đoạt xá!

Hoàng Tử Nguyệt cũng không định giải thích thêm, lạnh nhạt nhắc nhở hắn.

Mà dường như Hoàng Thiên Ngự cũng không để ý lời nói của nàng lắm. Giờ phút này, trong đầu hắn tràn ngập sự oán độc đối với Phong Liệt, hận không thể lập tức giết chết.

- Hả? Hoàng Thiên Ngự không chết sao? Không hổ là cường giả Long Biển Cảnh trung kỳ a, ngay cả cấm khí “Vấn Nhật” cũng không giết nổi hắn!

- Hắc hắc, không chết thì sao, hiện giờ hắn chỉ còn là một tàn hồn, quá khó để khôi phục được như trước kia.

- Mau nhìn! Đó là Phong Liệt! Như vậy mà hắn lại chẳng sao cả! Tên Hoàng Thiên Ngự này thật sự là cầm tảng đá ném xuống chân mình a!

- Ba tháng trước Phong Liệt đã xử lý Mục Thương Sinh, hiện giờ lại phế Hoàng Thiên Ngự, thực lực sâu không lường được a!

...

Chỉ một lát sau, mấy người Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết, Tề Vân Tiêu đã chạy đến gần đó.

Bất quá, đại đa số bọn họ đều đứng phía xa vui sướng khi người gặp họa, chẳng ai muốn tiến lên cả.

Lúc trước, tuy uy lực của cấm khí “Vấn Nhật” vô cùng kinh khủng, nhưng các đệ tử thiên tài của thập đại Chân Long giáo phái lại chẳng bị tổn thất bao nhiêu. Mặc dù có người đi chậm một chút, nhưng cũng thoát được ra ngoài rìa của vụ nổ, vãn vẹn bị chút thương nhẹ mà thôi.

Phong Liệt cũng đứng sững ở cách đó ngàn trượng, vẻ mặt bình tĩnh nhìn linh hồn của Hoàng Thiên Ngự, trong lòng âm thầm tiếc nuối, không ngờ mạng tên này cũng tốt thật, ở trung tâm vụ nổ của “Vấn Nhật” mà vẫn không chết.

Đột nhiên, trong lòng Hoàng Thiên Ngự có cảm giác, hắn xoay người lại, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Phong Liệt cách đó ngàn trượng, giống như hận không thể lập tức lột da ăn thịt uống máu Phong Liệt vậy.

Phong Liệt mỉm cười, nhìn chằm chằm đối phương không chút e ngại.

Thật lâu sau, dường như Hoàng Thiên Ngự cũng biết ánh mắt không thể giết người, hắn dần bình tĩnh lại, vẻ oán độc trong mắt cũng đã được che đi.

Đột nhiên, hắn giống như hiểu ra điều gì đó, vẻ kiêu căng trước kia dần biến mất, cả người trở nên nội liễm hơn, nhưng cũng âm tà hơn rất nhiều.

Con người luôn luôn như vậy, sau khi trải qua chuyện này, dường như Hoàng Thiên Ngự hiểu ra điều gì đó, trở nên trưởng thành hơn.

Hắn cười lạnh lùng, âm độc nhìn Phong Liệt nói:

- Phong Liệt, đúng là bản công tử đã xem nhẹ ngươi. Bất quá, thời gian vẫn còn dài, sau này bản công tử sẽ tự tay giết chết ngươi!

- Hử? Tốt! Ta chờ ngươi, bất quá, hi vọng ngươi sẽ không để ta chờ lâu.

Sát khí chợt lóe qua đôi mắt Phong Liệt, trong lòng âm thầm nhắc lên vài phần cảnh giác. Sự thay đổi về tâm lý của Hoàng Thiên Ngự làm hắn không thể không cảnh giác, một kẻ địch bình tĩnh mà lý trí mới là đáng sợ nhất.

- Hừ!

Hoàng Thiên Ngự hừ lạnh một tiếng, không để ý đến Phong Liệt thêm nữa, chỉ chậm rãi quét mắt nhìn đám thiên tài của các giáo phái xung quanh.

- Chư vị, hiện giờ đã tới lúc các người báo đáp Hoàng gia chúng ta. Giờ phút này bản công tử cần một thân thể thích hợp, nếu ai tự nguyện đứng ra, chắc chắn sau này bản công tử sẽ báo đáp thật hậu hĩnh! Vinh hoa phú quý, tài nguyên tu luyện, cần gì có đó!

Thanh âm bình tĩnh của Hoàng Thiên Ngự chậm rãi vang vọng trong thiên địa.

Lời này vừa nói ra, những thiên tài xung quanh đều không khỏi hai mặt nhìn nhau. Theo đó, tất cả liền vội vàng lui về phía sau.

Đùa ai, ai sẽ ngu ngốc đến mức chấp tay đưa thân thể mình ra?

Một võ giả, chỉ có thân thể từ nhỏ đến lớn mới là phù hợp với mình nhất, cũng thích hợp cảm ngộ thiên địa đại đạo nhất. Đây là thứ mà bất kể bao nhiêu thiên tài địa bảo cũng không bù lại được.

Bất quá, tuy Hoàng Thiên Ngự chỉ còn sót lại linh hồn, nhưng thực lực cũng không thể khinh thường. Những người bình thường chỉ sợ chưa chắc đã là đối thủ của hắn, cho nên đại đa số mọi người đều lùi ra xa.

Hoàng Tử Nguyệt và Lạc Hoa Hoa cũng không khỏi hơi nhú mào, rất chán ghét cách làm của Hoàng Thiên Ngự. Bất quá, hai người cũng không định đứng ra ngăn cản.

Con người có khác biệt về thân nhân và người ngoài. So với người của thập đại Chân Long giáo phái, tất nhiên các nàng sẽ hi vọng Hoàng Thiên Ngự có được một thân thể thích hợp hơn.

Hơn nữa, các nàng cũng cho rằng đây là chuyện đương nhiên. Hoàng Thiên Ngự là một cường giả Long Biến Cảnh trung kỳ, dưới tình huống hiện giờ tất nhiên sẽ quan trọng hơn những thiên tài Thần Thông Cảnh, Hóa Đan Cảnh này.

Thấy vậy, khoe miệng Phong Liệt dần dần nhếch lên một nụ cười châm chọc. Đối với Hoàng Tử Nguyệt và Lạc Hoa Hoa, hắn cảm thấy có chút thất vọng.

Hoàng gia như vậy còn có thể suất lĩnh thập đại Chân Long giáo phái chinh chiến đại lục sao?

Chỉ nhìn những ánh mắt khinh thường của các cường giả thiên tài này là biết được đáp án.

Mà lựa chọn của Hoàng Thiên Ngự lại không khỏi làm cho Phong Liệt mừng rỡ trong lòng, thiếu chút nữa bật cười ra tiếng.

Hoàng Thiên Ngự quét mắt nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên người một thiếu niên anh tuấn có khí chất bất phàm, dần dần lộ ra vẻ hài lòng.

Huyết khí trên người thiếu niên này cũng rất mệnh mông. Cứ việc còn chưa tiến vào Long Biến Cảnh, nhưng chỉ dựa vào cỗ khí huyết cường đại này, thành tựu ngày sau tuyệt đối không thể đo đếm.

Nhất là, thiếu niên này giống với thân thể lúc trước của hắn, đều là tóc vàng mi vàng, huyết mạch Kim Long, quả thực chính là lựa chọn tốt nhất.

Kim Sở Ngạn!

Ánh mắt Hoàng Tử Nguyệt hơi co rút lại, không đợi Hoàng Thiên Ngự kịp tỏ vẻ, nàng đã vội vàng mở miệng nói:

750. Chương 856: Phong Vân Hội Tụ Thiên La Hồ!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 856: Phong vân hội tụ Thiên La hồ!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan nguồn

Share by HTC - Kiemgioi

- Thiên Ngự, người không thể chọn hần! Hần là...

- Hừ! Ta biết hần là mầm mống, nhưng thế thì đã sao? Huyết mạch cường đại như vậy, Hoàng gia chúng ta nắm trong tay không phải rất tốt sao?

Hoàng Thiên Ngự hừ lạnh một tiếng, không chút khách khí lời nói của Hoàng Tử Nguyệt.

Cùng lúc đó, linh hồn thể của hần đột nhiên hóa thành một luồng khói nhẹ, chỉ trong chớp mắt đã buông xuống đỉnh đầu của Kim Sở Ngạn, trực tiếp muốn cường hành đoạt xá.

Trong suy nghĩ của hần, mặc dù Kim Sở Ngạn đã đạt tới Hóa Đan Cảnh đỉnh phong, nhưng như vậy cũng không đủ để hần phải e ngại. Dựa vào linh hồn cường đại của cường giả Long Biến Cảnh trung kỳ, tuy đoạt xá người này sẽ có chút rắc rối, nhưng kết quả vẫn là như vậy.

- Dừng!

- Dừng!

Hoàng Tử Nguyệt và Lạc Hoa Hoa cả kinh, gần như đồng thời mở miệng ngăn cản.

Hoàng Thiên Ngự không rõ thực lực của Kim Sở Ngạn, nhưng hai nàng lại biết rất rõ. Thực lực của thiếu niên kia chỉ vẹn vẹn đứng dưới Phong Liệt mà thôi. Lấy linh hồn thể hiện giờ của Hoàng Thiên Ngự, muốn đoạt xá Kim Sở Ngạn đang ở trạng thái tốt nhất thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Hoàng Thiên Ngự chỉ nghĩ là hai nàng không muốn inh đoạt xá mầm mống của Long Vũ minh, cho nên hần chẳng những không nghe lời khuyên can của hai nàng, mà trong lòng còn khinh thường oán thầm một câu:

Lòng dạ đàn bà!

Đồng thời, hần lại tăng thêm tốc độ, đề phòng hai người quá rầy kế hoạch đoạt xá của mình.

Nhưng ngay sau đó, hần lại hối hận!

Kim Sở Ngạn vẻ mặt lạnh lùng, chậm rãi mở mắt ra, một nụ cười khinh thường treo ở trên miệng.

Xích!

Một đạo kiếm khí chọc trời bắn ra từ mắt phải của Kim Sở Ngạn, đột nhiên chém về phía linh hồn Hoàng Thiên Ngự.

- A... Tha mạng...

Tiếng kêu ben nhọn của Hoàng Thiên Ngự im bật lại, linh hồn thể hóa thành tro bụi dưới một kiếm của Kim Sở Ngạn, hần đã hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Thấy tình hình như vậy, thân hình giữa không trung của Hoàng Tử Nguyệt và Lạc Hoa Hoa chợt khựng lại, chậm rãi hạ xuống mặt đất, thần sắc của hai người đều vô cùng phức tạp.

Sau một lúc trầm mặc, Hoàng Tử Nguyệt buồn bực trừng mắt nhìn Phong Liệt một cái, lại thấy Phong Liệt chính đang cười mỉm đắc ý.

- Phong Liệt, người...

Trong cơn tức giận, Hoàng Tử Nguyệt không khỏi muốn mắng tên đầu sỏ Phong Liệt vài câu.

- Việc này không liên quan đến ta, ta cũng không định giết hần.

Phong Liệt nhún nhún vai, lập tức xoay người đi về phía xa.

- Cũng không liên quan đến ta, là hần tự mình muốn chết!

Kim Sở Ngạn cũng hừ hững ném lại một câu, không quay đầu lại bay về phía chân trời.

Hoàng Tử Nguyệt và Lạc Hoa Hoa nhìn nhìn Phong Liệt, sau đó lại nhìn Kim Sở Ngạn, cuối cùng chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ.

- Đúng vậy, tất cả việc này đều là Thiên Ngự tự mình muốn chết, có thể trách được ai?

Hoàng Thiên Ngự đã chết, cái chết của hắn cũng không tạo ra bao nhiêu oanh động cho các cường giả thiên tài, có thể nói là nhẹ như lông hồng, vền vẹn chỉ là làm nền cho danh tiếng thiên tài của Phong Liệt mà thôi.

Ngọc Lâm Phong đã hoàn toàn biến mất, nơi ở tạm thời của thập đại Chân Long giáo phái không hên mà cùng chuyển sang một ngọn núi lớn tên là Thiên Trụ Phong, nó nằm ở phía bắc Ngọc Lâm Phong cũ, cách Thiên La hồ cũng gần hơn một chút.

Ba tộc Thần, Ma, Linh như hổ rình mồi. Tất cả mọi người đều biết, một khi phân tán ra, rất có khả năng sẽ bị đối phương tiêu diệt từng bộ phận. Cho nên, mọi người đều rất ăn ý tụ tập lại một chỗ, lẳng lặng chờ ba ngày sau.

Ba ngày sau sẽ là đêm trăng tròn, đồng thời cũng là đêm nguyệt thực vạn năm có một của Thiên Long Vực. Khi đó, Thiên La hồ sẽ phát sinh biến đổi cực lớn.

Sau khi dàn xếp xong mọi người của Ma Long giáo, Phong Liệt liền một mình rời khỏi Thiên Trụ phong, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Bất quá, không lâu sau mọi người lại phát hiện một mảnh màn đêm vô cùng vô tận thỉnh thoảng phủ xuống ở phía xa.

Mà mỗi khi màn đêm buông xuống, nguyên khí dao động trong thiên địa sẽ kịch liệt dị thường, làm người ta bất giác lại nghĩ tới Phong Liệt.

...

- Phù...

Trong bóng đêm kéo bao phủ ba ngàn dặm, vô tận thiên địa nguyên khí mênh mông như biển cả không ngừng tụ tập về phía đạo thân ảnh đang khoan chân ngồi kia.

Liên tiếp ba ngày, Phong Liệt đã di chuyển mấy vạn dặm. Trong không gian Long ngục dần hình thành một dòng sông Nguyên khí thanh thể mênh mông cuộn cuộn, địa vực cũng lớn lên đến một ngàn hai trăm dặm.

Dưới sự tắm bổ của vô số nguyên khí nồng đậm như vậy, những hoa cỏ cây cối đều dần dần xảy ra biến dị, kết xuất ra linh quả càng thêm tươi mới ngon miệng, linh khí bức người. Mặc dù chỉ là một số linh thảo cầm máu bình thường cũng diễn sinh ra công hiệu cực kỳ bất phàm, làm người ta nhìn mà vui sướng.

- Ngao hồng!

Một tiếng hồng chấn nát huyền không vang lên từ sâu trong đại địa.

Thoáng chốc, một hồn ảnh cao tới trăm trượng, sát khí trùng thiên nhảy ra từ đại địa, huy động chiến kiếm thật lớn trong tay hung hăng bổ về phía Phong Liệt.

Thượng cổ chiến hồn!

Đây là một chiến hồn cường hãn đạt tới Lục giai trung kỳ. Nó vốn là một luồng sát ý của cường giả thượng cổ, sau khi thôn phệ vô số hồn thể, rồi lại trải qua năm tháng dài dòng, cuối cùng hình thành một sinh linh cường đại mà kỳ dị. Trong đầu chỉ tràn ngập bốn chữ - hủy diệt tất cả!

Xích!

Một đạo kiếm khí khủng bố mang theo thiên địa chi uy khủng bố chém tới đỉnh đầu Phong Liệt, tiếng xé gió bén nhọn làm nứt màng nhĩ người ta.

- Hử? Hắc Long chiến hồn? Tốt lắm, đúng là lựa chọn tốt nhất cho Thổ Linh của Thương Sinh Đại Ân!

Phong Liệt liếc nhìn nó, trong mắt không có sợ hãi, thậm chí còn hơi lộ ra vẻ vui mừng.

Ngay sau đó, hắn nhẹ nhàng phát tay, một ngọn núi nguy nga bỗng ngưng tụ, chắn ở đỉnh đầu hắn.

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn.

Ngọn núi vỡ nát, kiếm khí biến mất.

Đang lúc chiến hồn cường đại kia muốn ra đòn tiếp, đột nhiên, một hạt châu màu đen bỗng xuất hiện trên đỉnh đầu nó.

Theo đó, những sợi tơ màu đen nhiều như vô tận phát ra từ hạt châu, đan vào tạo thành một cái lưới lớn dày đặc, trói chặt chiến hồn vào trong, sau đó kéo nó về hạt châu.

- Hồng!

Bị chiếc lưới lớn kia chụp vào, chiến hồn không khỏi kêu thảm liên tục, giống như gặp phải khắc tinh. Hồn thể khổng lồ của bóng không ngừng bốc lên những trận khói nhẹ.

Nó điên cuồng giãy dụa, va chạm, lại không làm nên chuyện gì. Cuối cùng dần dần bị kéo vào trong hạt châu màu đen kia, biến mất không thấy.

Phong Liệt vẫy tay một cái, hạt châu kia liền bay về tay hắn.

Chiếc hạt châu này đúng là một món Chí bảo trung phẩm Tụ Hồn Châu của Mục Thương Sinh, nó có hiệu quả khắc chế cực mạnh đối với linh hồn, đối phó với chiến hồn cường đại như vậy quả thực quá đơn giản.

- Hắc hắc, chiến hồn Long Biển Cảnh trung kỳ, không tệ không tệ, chỉ thiếu một Kim Linh và một Âm Linh nữa là đủ. Chỉ tiếc thời gian không cho phép, việc tế luyện phân thân chỉ có thể tạm gác lại.

Phong Liệt cười đắc ý, tùy tay thu Tụ Hồn Châu vào trong cơ thể.

Đúng lúc này, một tiếng quát thanh thúy bỗng truyền đến từ phía ngoài:

- Thần Chủ tại thượng! Tên nhân loại tà ác mà ngu xuẩn nhà ngươi, An Lỵ Nhã ta muốn thay Thần Chủ tiêu diệt ngươi!

751. Chương 857: Đại Chiến Đến!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 857: Đại chiến đến!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Oanh!

Một chùm kim quang nở rộng trong bóng đêm, cấp tốc lan tràn về phía bốn phương tám hướng.

Đạo kim mang này không chỉ ẩn chứa tính hủy diệt cường đại, hơn nữa còn mang theo một tia thuần khiết và thần thánh. Dưới màn đêm của Phong Liệt nhưng lại không bị cản trở, thế như trẻ tre đánh về phía hắn.

- Chết tiệt! Lại là nữ thần côn này!

Phong Liệt không kiên nhẫn mắng một câu, sau đó cũng không đánh trả, trực tiếp thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ đào tẩu.

Sau khi Phong Liệt biết mất, màn đêm bao phủ trời đất cũng theo đó mà tiêu tán, lộ ra ánh nắng mặt trời chói chang.

Theo đó, một thân ảnh yếu diệu mặc kim giáp hoa mỹ, đeo mặt nạ màu vàng xuất hiện ở chỗ Phong Liệt ngồi lúc trước.

Kim giáp hoa mỹ bó sát lấy thân thể yếu diệu này, tạo nên những đường cong vô cùng mê người. Dưới mặt nạ màu vàng, chỉ lộ ra một đôi mắt như thu thủy, chiếc mũi dọc dừa trắng như tuyết, cùng với đôi môi màu hồng nhạt.

- Đáng giận! Lại để hắc đào tẩu rồi! Vô giả nhân loại thật sự là giảo hoạt!

Một giọng nữ thanh thúy hơi có vài phần non nớt truyền ra từ đôi môi màu hồng dưới chiếc mặt nạ kia, ngữ khí cực kỳ buồn bực.

Đây là một thiếu nữ thuộc thần tộc. Từ lúc ba ngày trước khi Phong Liệt rời khỏi Thiên Trụ phong thì nàng ta đã theo dõi hắn, hai người giao chiến mấy lần. Mặc dù Phong Liệt ra hết át chủ bài cũng không chiếm được chút tiện nghi nào dưới tay thiếu nữ này, xác thực mà nói thì tuyệt đối bị vây dưới hạ phong.

Chiếc kim giáp của thiếu nữ này vạn pháp bất xâm, phẩm chất của Thần lực còn ở phía trên Long Nguyên lực.

Mà quan trọng hơn là, nếu dựa theo tiêu chuẩn của Long Vũ giả mà tính thì tu vi của nàng hắn là Long Biến Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Sau vài lần giao thủ, Phong Liệt biết mình rất khó có thể đánh thắng thiếu nữ này, vì thế hắn cũng lười lãng phí thời gian với nữ thần côn. Đánh không thắng, nhưng trốn cũng chẳng khó, chỉ cần thúc dục Bản Nguyên Thần Đồi, hắn đã chạy ra ba ngàn dặm phía ngoài.

An Ly Nhã thả tinh thần lực ra tra xét xung quanh một chút, rốt cuộc cũng xác định Phong Liệt đã thực sự chạy thoát. Nàng buồn bực dậm chân, sau đó huy động cây quyền trượng màu vàng trong tay, tiếp tục bay lên trời cao.

...

Thời gian ba ngày thoáng cái đã qua.

Khi Phong Liệt trở lại Thiên Trụ phong, chỉ thấy nơi này náo nhiệt hơn ba ngày trước rất nhiều. Chẳng những là thiên tài của thập đại Chân Long giáo phái tụ tập tại đây, mà ngay cả hơn trăm vị thiên tài khác cũng đều đã đến.

Tất cả mọi người đều biết, buổi tối nay sẽ phát sinh một sự kiện trọng đại liên quan đến vận mệnh của toàn nhân loại.

Hôm nay, trong Thiên Long Vực, bởi vì không gian rất không ổn định, cho nên đã không thể thừa nhận lực lượng cao hơn Long Biến Cảnh nữa.

Cho nên, trận tranh phong này nhất định chỉ có thể phát sinh giữa cảnh giới từ Long Biến Cảnh trở xuống.

Cơ duyên do trời định.

Không ai có thể xác định, chiếc giới chỉ có liên quan đến thiên địa khí vận kia sẽ rơi vào trong tay nhà nào, cũng không ai muốn bỏ qua cơ hội nắm giữ vận mệnh trong tay.

Mặt trời dần dần lặn xuống phía tây, bị một vòng trăng tròn sáng rực dần thay thế, phủ lên đại địa một lớp quang huy màu bạc.

Trên Thiên Trụ phong, tất cả thiếu niên thiên tài đều tề tụ ở đỉnh núi, ánh mắt nhìn chăm chăm Thiên La hồ phía xa.

Cùng lúc đó, phía bắc Thiên La hồ, gần ngàn cường giả Ma tộc cũng lặng lẽ đứng đó. Ma khí ngập trời bao phủ phạm vi mấy trăm dặm, từng đạo con người lập lờ hung quang đều nhìn chăm chăm mặt hồ cách đó ngàn trượng.

P phía đông Thiên La hồ, dưới sự bao phủ của một mảnh thánh quang là vô số dũng sĩ Thần tộc đang mặc kim giáp. Bọn họ lặng lẽ quỳ xuống đất cầu nguyện, ánh mắt kiên nghị mà chấp nhất.

P phía tây, bên trong một khu rừng rậm viễn cổ, thỉnh thoảng những núi đá hay gốc cây lại phát ra những tiếng vang nhỏ. Tuy không nhìn thấy sinh linh nào tồn tại, nhưng có thể mơ hồ nghe được những tiếng tim đập.

Chúng nó là những cường giả Linh tộc có thể biến hóa làm vạn ngàn thứ, không có thật thể, chỉ có linh hồn cực kỳ cường đại. Bọn chúng từng chúa tể một thời đại ở thời kỳ thái cổ.

Trừ bốn chủng tộc cường thể này, xung quanh Thiên La hồ còn có thể mơ hồ thấy được một số chủng tộc đã từng uy chấn thái cổ như Phượng tộc, Hồ tộc, Viên tộc, vân vân và mây mây. Tất cả đều trốn ở một bên, như hổ rình mồi.

Trong trăm vạn năm tương lai, ai có thể tranh giành thiên hạ, trở thành nhân vật chính của toàn bộ thế giới, tất cả sẽ được mở màn từ đây.

Phong Liệt đứng trên đỉnh núi, ánh mắt mơ hồ có chút chờ mong, đồng thời cũng hơi lo lắng. Hiện giờ cường giả san sát, tăng thêm không ít biến số cho việc cướp đoạt Thiên Long giới, nhưng hẳn lại có lý do phải cướp nó bằng được.

Bởi vì, hẳn chỉ còn cách thời gian số mệnh của mình khô kiệt không đến ba tháng!

Trong sáu năm sống lại gần gũi, hẳn đã tiêu xài hết số mệnh của cả đời mình. Nếu không chiếm được sự bổ sung từ khí vận của Thiên Long giới, chắc hẳn sẽ phải chết.

- Hừ! Bất kể thế nào đi nữa, lão tử nhất định phải có được Thiên Long giới, để xem ai có thể ngăn cản ta!

Ánh mắt Phong Liệt dần dần trở nên vô cùng kiên định, thân hình càng thêm vững chắc, dần dần hòa thành một thể với cả ngọn Thiên Trụ phong này.

Mọi người lẳng lặng chờ đợi hai canh giờ. Đột nhiên, trên bề mặt Thiên La hồ gió nổi mây phun, dần dần nổi lên những cơn sóng ngập trời, thanh âm vang cả mấy ngàn dặm.

Ngay sau đó, một thân ảnh thiếu niên có phần đơn bạc xuất hiện ở ven hồ. Dưới sự chú mục của vô số người, hắn chậm rãi bước vào trong hồ nước, thẳng đến lúc cả nửa người đã vào nước thì hắn mới dừng chân lại, ngẩng đầu nhìn trắng sáng trên bầu trời.

- Sở Huyền!

Ánh mắt Phong Liệt hơi nheo lại, thân thể dần trở nên căng lên, vận sức chờ phát động.

Sở Huyền lẳng lặng đứng trong hồ nước, một cỗ khí tức uy nghiêm vô cùng mệnh mông của Hoàng giả chậm rãi phóng thích ra từ trên người hắn, làm cho người ta bất giác sinh ra xúc động muốn quỳ bái.

Giờ phút này, đệ tử tinh anh nho nhã, lịch sự luôn luôn rất kín đáo của Ma Vũ Viện đã không còn tồn tại. Người hiện ra trước mắt thế nhân chính là một vị tuyệt thế Long Hoàng từng chưởng khống sinh tử của ngàn vạn Chân Long.

Khác với sự luân hồi chuyển thế của Long Nghịch, hiện giờ Sở Huyền đã sớm vận dụng bí pháp khôi phục hoàn toàn trí nhớ của thời viễn cổ. Mặc dù thực lực kém xa lúc trước, nhưng lại có một Long Hoàng chi hồn chân chính.

Đối với cường giả các tộc đang như hổ rình mồi, Sở Huyền không hề để ở trong lòng. Trên thế giới này, chỉ có hắn mới có thủ đoạn triệu hoán Thiên Long giới, mà cũng chỉ có hắn mới lấy được chiếc nhẫn kia.

Tất cả sự tự tin này đều đến từ chiếc trân ngọc tỏa ra hào quang óng ánh trong tay hắn.

Bởi vì, chiếc trân ngọc này là thứ duy nhất nài nỉ để lại trên đời.

Soạt!

Oanh!

Trong Thiên La hồ, những trận sóng vô cùng mãnh liệt, từng cột sóng cao vạn trượng bị những cái khe không gian chi chít như mạng nhện phân cách thành mảnh nhỏ, liên miên không dứt vỗ lên mặt hồ.

Đột nhiên, một cỗ nước lũ màu đen xuất hiện trên chín tầng trời, trào đến trắng tròn đang tỏa ra ánh sáng mãnh liệt.

752. Chương 858: Đại Chiến Đền!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 858: Đại chiến đền!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, dòng nước lũ màu đen kia như một con rắn lớn có sinh mạng, dần dần cuốn lấy mặt trăng, ngăn chặn hoàn toàn ánh sáng của nó. Chỉ trong chốc lát, tất cả Thiên Long Vực đã hoàn toàn chìm vào bóng tối.

- Đây... Đây chính là đêm Nguyệt thực sao? Dòng nước màu đen kia là thứ gì?

- Thật thần kỳ a! Mau nhìn, Thiên La hồ có động tĩnh rồi!

Trên Thiên Trụ phong, cả đám cường giả thiên tài đều không khỏi kinh ngạc vạn phần với biến hóa trên bầu trời.

Mà lúc này, trong Thiên La hồ cũng đã xảy ra biến hóa động trời.

Ông —— ông —— ông ——

Một loạt tiếng không gian chấn động vang lên.

Nước trong Thiên La hồ dường như đã bị một lực hút cường đại nào đó dẫn dắt, từng đạo sóng lớn đến kinh thiên không ngừng trào lên trời cao.

Trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng, mười vạn trượng.

Từng đạo sóng lớn như muốn hóa thành Thần Long, bay lên chín tầng trời. Trên không trung dần hình thành một đạo kỳ quan hiếm thấy trên đời.

Bất quá, cuối cùng những cơn sóng lớn này vẫn phải rơi xuống, hóa thành những hạt mưa bay đầy trời.

Nhưng một số người tỉ mỉ sẽ quan sát được việc mơ hồ có một đường màu bạc trong hồ nước bay lên chín tầng trời, trào về phía dòng nước lũ đang cuốn lấy mặt trăng.

- Hả? Vậy mà có thể dẫn dắt tinh hoa trong nước, rốt cuộc thứ kia là gì?

Ánh mắt Phong Liệt hơi nheo lại, kinh ngạc nhìn trời cao, trong lòng thầm có chút giật mình.

Ánh trăng trên trời cách đại địa không biết xa đến bao nhiêu dặm, nhưng dòng nước lũ màu đen này lại có thể hấp thu tinh hoa trong nước của Thiên La hồ, điều này quả thực làm người ta quá khó tin.

- Đó là một món thần khí không trọn vẹn!

Một giọng ngữ dễ nghe vang lên phía sau Phong Liệt, theo đó mà đến là một làn gió thơ quen thuộc, làm đầy lòng Phong Liệt hơi chút rung động.

- Thần khí?

Phong Liệt lập tức sửng sốt, không cần xoay người hẳn cũng biết, người nói chính là Hoàng Tử Nguyệt.

- Không sai, tên của nó là Thủy Ngục, lấy tinh hoa của trọng thủy làm thức ăn, mỗi vạn năm lại ăn một lần.

Hoàng Tử Nguyệt chậm rãi nói. Vừa nói, nàng vừa nhìn chăm chăm bóng dáng của Phong Liệt, dường như muốn nhìn ra điều gì.

- Hả?

Thân hình Phong Liệt vẫn bất động, ánh mắt lại hơi co rụt lại, trong lòng lập tức nổi lên kinh đào hải lãng.

Thủy Ngục! Thủy Ngục của Thần khí thái cổ - Huyền Thiên Thần Tháp!

Một món Thần khí vô chủ, lại không tròn vẹn mà cũng có thể tạo nên kỳ quan kinh thiên động địa như vậy.

Phong Liệt không khỏi nhìn lên bầu trời thêm vài lần, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra vẻ nóng bỏng, đồng thời cũng có chút bất đắc dĩ.

Hiện giờ hắn đã chiếm được Âm Ngục và Huyết Ngục, nhưng vẹn vẹn chỉ nắm giữ được phần ngoài mà thôi. Lấy thực lực của Cửu U Vương, căn bản không thể phát huy ra một phần vạn uy lực của Thần khí.

Điều này cũng khiến cho hắn hiểu, tuy Thần khí rất được mọi người hướng tới, nhưng tu vi tự thân mới là quan trọng nhất.

Đúng lúc này, đột nhiên một trận chú ngữ trầm thấp, hùng hậu, tang thương, cổ xương chậm rãi vang lên trong thiên địa.

- Hồng—— khư —— nãi —— hồng...

Tiếng chú ngữ này truyền đi cả ngàn vạn dặm, vang lên từ sâu trong tâm linh của mỗi người, tràn ngập tang thương. Ý vị cổ xưa của nó làm cho người ta giống như lập tức trở lại thời thái cổ hồng hoang.

Sở Huyền!

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của tất cả sinh linh đều tụ tập lên trên người Sở Huyền.

Hai mắt hắn hơi nhắm lại, trong tay đang cầm chiếc trâm ngọc kia, môi khẽ nhúc nhích, từng tiếng chú ngữ vang vọng trong thiên địa.

Dần dần, một cỗ sóng gợn màu trắng khuếch tán ra từ trước người hắn, nhanh chóng lan tràn về phía sâu trong Thiên La hồ.

Ông!

Sau một lát, theo một tiếng động vang lên, một mảnh quang hoa chói mắt đột nhiên dâng lên từ giữa Thiên La hồ, lập tức nhuộm thiên địa trong phạm vi mấy ngàn dặm thành một màu tím.

Thăng dần tử khí chính là đứa con số mệnh độc nhất vô nhị trong thiên địa.

Trong lúc nhất thời, hàng vạn hàng ngàn sinh linh xung quanh đều không khỏi ngừng thở, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm phía trước.

Loạt xoạt!

Màu tím cũng không kéo dài bao lâu, vẹn vẹn chỉ vài lần hô hấp sau đã dần thu liễm biến mất. Theo đó, một vòng sáng màu trắng bạc thật lớn bỗng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Xuyên thấu qua vàng sáng màu trắng bạc này, mọi người có thể mơ hồ thấy được một bóng hình yếu diệu đang lảng lảng nằm bên trong. Mà trên tay đạo thân ảnh này, có thể y nguyên thấy được một đốm quang hoa nhỏ màu tím.

Lúc này, sóng lớn trên mặt hồ đã càng thêm mãnh liệt. Từng đạo ngân mang không ngừng bay lên chín tầng trời, mà ngay cả bóng người nằm trong vòng sáng dường như cũng bị một lực hút tác động, chậm rãi bay về phía bầu trời.

- Hừ! Quả nhiên là một nhân loại! Sự hưng thịnh trăm vạn năm của Long tộc chúng ta chính đã bị hủy trong tay tiện nhân này!

Sở Huyền dừng chú ngữ, nhìn thân ảnh yếu diệu kia, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra một tia oán độc.

Lập tức, hắn không chế Thiên Ngục Luyện Thần Phong, cấp tốc bay về phía vòng sáng kia.

- Chư vị! Vận mệnh của nhân tộc sẽ được quyết định trong tay chúng ta, mọi người động thủ đi!

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hoàng Tử Nguyệt chợt vang lên trên Thiên Trụ phong. Lập tức, ngàn tiên phong bay về phía trước, chỉ chớp mắt đã biến mất không thấy.

Vụt! Vụt! Vụt!

Cùng lúc đó, Lạc Hoa Hoa, Vân Thiệu Khanh và Lăng Kiếm Tiêu của Tuyệt Vọng kiếm đạo, cùng với mấy trăm thiên tài của nhân loại đều không cam lòng yếu thế. Ánh mắt mỗi người đều nóng rực như lửa, triển khai thân hình hóa thành từng đạo lưu quang bay vọt đi.

Thoáng chốc, trên đỉnh Thiên Trụ phong chỉ còn lại một mình Phong Liệt, tay áo phần phật, cuồng phong gào thét.

Hắn giương mắt nhìn phương hướng Thiên La hồ, lại nhìn đạo nước lũ màu đen kia, khóe miệng hơi nhếch lên một nụ cười lạnh.

Tiếp đó, hắn cũng không lao về phía Thiên La hồ như những người khác, mà trực tiếp thúc dục Bản Nguyên Thần Đồi, chớp mắt đã xuất hiện ở độ cao trăm vạn trượng trên không trung của Thiên La hồ,

Sau đó, hắn cúi đầu nhìn xuống, lăng lăng quan sát đạo vàng sáng kia càng lúc càng gần mình.

- Vàng sáng này dĩ nhiên được ngưng tụ từ thuần túy trọng thủy chi tinh, cũng không biết có thể hấp dẫn được Thủy Ngục trên kia xuống không.

...

- Các dũng sĩ Thần tộc! Trong trăm vạn năm tương lai, thánh huy của Thần Chủ chí cao vô thượng có chiếu rọi toàn bộ thế giới này hay không là phụ thuộc vào các ngươi! Thần Chủ đang quan sát các ngươi! Thứ chờ đợi các ngươi sẽ là vinh quang vô hạn! Đi thôi!

Hai mắt một gã Đại tể tự của Thần tộc thành kính mà nóng bỏng, đột nhiên huy động quyền trượng sinh mệnh, dùng một mảnh thánh huy bao bọc lấy hơn ngàn cường giả Thần tộc, chớp mắt đã đưa bọn họ đến bên Thiên La hồ.

- Thần Chủ tại thượng! Thắng lợi thuộc về chúng ta!

- Thần Chủ tại thượng! Dùng thánh huyết của chúng ta tẩy sạch kẻ địch tà ác! Đi chết a!

...

Trên mặt mỗi cường giả Thần tộc đều mang theo vẻ thành kính và tín ngưỡng với Thần Chủ, cảm chiến kiếm màu vàng trong tay, đuổi sát theo bước chân của Sở Huyền.

Thoáng chốc, một mảnh khí tức thần thánh trộn lẫn với sát khí kinh thiên tràn ngập ra.

- Ngao hồng! Thánh lâm thiên hạ! Phục hồi vinh quang của Thánh tộc chúng ta!

753. Chương 859: Tranh Đoạt

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 859: Tranh đoạt

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Một gã cường giả Ma tộc có hai cái đầu, thân cao ba trượng điên cuồng gầm lên một tiếng, dẫn theo hơn một ngàn cường giả Ma tộc gào thét trùng kích về phía trước.

Cùng lúc đó, từng đạo hồn ảnh thiên kỳ bách quái cũng đều vô thanh vô tức bay ra khỏi rừng rậm, điên cuồng truy đuổi vòng sáng màu trắng bạc kia, cho dù là khe không gian cũng chẳng thể ngăn cản bước chân của họ.

- Lệ!

- Hồng!

- Ngao!

Thiên Phượng tộc, Bạch Hổ tộc, Thần Viên tộc cũng không cam lòng yếu thế. Từng con hung cầm mãnh thú hình thể màu sắc khác nhau đều đột nhiên chui lên từ dưới đất, khí tức vô cùng mạnh mẽ bao phủ đại địa, sát khí trùng thiên.

Xích —— xích —— xích —— xích ——

Hàng trăm hàng ngàn cường giả các tộc đều trước sau lao về vòng sáng màu bạc kia.

Chẳng qua, rất nhiều cường giả còn chưa tới gần được Thiên La hồ thì đã bị khe không gian phân thân, tỉnh thoảng lại có những bộ phận thân thể như chân tay rơi xuống từ trời cao. Mưa máu trút xuống, huyết tinh ngập tràn, tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt.

- Hừ! Thời đại tương lai chỉ thuộc về Long tộc chúng ta! Các chủng tộc dê tiện như các ngươi chỉ xứng kéo dài hơi tàn dưới uy nghiêm của Long tộc!

Ánh mắt Sở Huyền vô cùng kiên định, đập trên Thiên Ngục Luyện Thần Phong bỏ xa đoàn người, vô cùng cường thế chấn nát những cái khe không gian, dần dần tiếp cận vàng sáng.

Mắt thấy vàng sáng kia đã gần ngay trước mắt, khuôn mặt Sở Huyền không nhin được mà hiện lên một tia kích động. Hắn giơ cánh tay phải ra, chiếc trâm ngọc óng ánh kia đột nhiên rời tay, hung hăng đâm vào vàng sáng.

Chiếc châm ngọc này chính là chìa khóa duy nhất để phá vỡ cấm chế. Nếu không có nó, muốn phá vỡ vàng sáng cấm chế này chắc chắn sẽ là một việc cực kỳ khó.

- Hừ! Điều này cũng chưa chắc! Trong mắt Thần tộc vĩ đại chúng ta, loài bò sát hèn mọn các ngươi mới là dê tiện nhất, xấu xí nhất!

Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh khinh thường vang lên trên không trung.

Đồng thời, một đạo quang huy thần thánh trống rỗng xuất hiện, chớp mắt đã đánh lên chiếc châm ngọc kia. Phan!

Một tiếng động vang lên.

Chiếc trâm ngọc kia bị đánh thành mảnh nhỏ.

- Đáng chết!

Sở Huyền không khỏi giận dữ, hần lạnh lùng nhìn đạo thân ảnh cao ngất mặc kim giáp, sát khí tràn ngập.

Gần như không chút do dự, hắn hung hăng dậm chân, một cỗ khí tức hủy diệt bạo phát ra từ Thiên Ngục Luyện Thần Phong, hung hăng đánh về phía cường giả Thần tộc kia.

Đồng thời, hắn vội vàng phi thân tiến lên, chớp mắt đã thu vàng sáng lớn chừng trăm trượng kia vào không gian bảo khí của mình, lúc này mới yên tâm một chút.

Nhưng ngay khi vàng sáng biến mất, sắc mặt Sở Huyền đột nhiên biến đổi.

- Không ổn!

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn.

Sở Huyền giật mình phát hiện, không gian Chí bảo thượng phẩm Lưu Ly tháp của hắn lập tức bị nát thành mảnh nhỏ, tất cả thiên tài địa bảo cất chứa bên trong đều rơi trên không trung, vàng sáng màu bạc kia lại tiếp tục xuất hiện, tiếp tục bay về phía trời cao.

- Cái gì... Thế nhưng không thể cất vào không gian!

Ngay khi Sở Huyền ngậy người, vàng sáng kia đã bị tên cường giả Thần tộc thu vào trong bảo vật không gian.

Nhưng tình huống của người này cũng chẳng khác gì Sở Huyền. Chỉ nghe “ầm” một tiếng, bảo vật không gian nổ thành mảnh nhỏ, các loại thiên tài địa bảo rơi rụng khắp nơi.

Trong lúc nhất thời, hai người đều ngây dại, không biết làm thế nào cho phải.

Hiện giờ xem ra, không thể thu vàng sáng này vào bảo vật không gian, lại càng chẳng thể thu vào không gian giới chỉ. Chìa khóa để mở cấm chế cũng đã vỡ nát, mang theo một vàng sáng lớn như vậy trốn chạy thì chẳng phải sẽ trở thành cái bia sống cho cường giả các tộc sao?

Bị chư cường vây công, ai có cái gan này?

- Khắc khắc khắc! Hai tộc các ngươi đã không có duyên với thiên địa khí vận thì Thánh tộc chúng ta rất vui lòng nhận lấy!

Một tiếng cười khàn khàn khó nghe vang lên.

Theo đó, một gã Ma tộc dữ tợn có hai đầu xuất hiện phía dưới vàng sáng, cũng không thu nó vào bảo vật không gian mà chỉ thả ra một cái lưới lớn, lập tức bao trùm vàng sáng vào bên trong. Sau đó, hắn cố hết sức kéo chiếc lưới nhanh chóng bay về phía xa.

- Chết tiệt! Ma tộc! Đi chết đi!

Tất nhiên Sở Huyền sẽ không trơ mắt nhìn. Hắn giận dữ khống chế Thiên Ngục Luyện Thần Phong hung hăng lao lên.

Mà tên cường giả Thần tộc kia cũng không yếu thế, thanh kim kiếm trong tay nổ rộ thần huy, hung hăng chém về phía cường giả Ma tộc, ngay cả không gian cũng hiện lên những vết rách rất nhỏ.

Xích xích!

Đột nhiên, từng đợt khói nhẹ tràn ra từ vàng sáng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chiếc lưới lớn kia thế nhưng dần dần biến mất.

Thẳng đến lúc này mọi người mới phát hiện, thì ra vàng sáng này chính là trọng thủy tinh hoa cực kỳ thuần túy, có thể hòa tan vạn vật trong thiên địa. Cường hãn hơn không biết bao nhiêu lần so với Đại thần thông “Tam Thiên Trọng Thủy” của Ngân Long.

- Đáng giận!

Cường giả Ma tộc tức giận vạn phần. Nhưng lúc này, công kích của Sở Huyền và cường giả Thần tộc cũng đã tới, hắn cũng bất chấp vàng sáng, cuống quýt vứt phần còn lại của chiếc lưới đi, toàn lực ra tay ứng phó.

Ngay khi mấy người trì hoãn một lúc, vô số cao thủ đến từ các tộc đã nhất tề vọt tới xung quanh vàng sáng, một bên thì triển thủ đoạn công phạt chém giết lẫn nhau, một bên ý đồ cướp đi vàng sáng. Trên bầu trời không ngừng bộc phát ra quang hoa đủ loại màu sắc, những tiếng ầm ầm không dứt bên tai.

Oanh!

Một đạo thần huy bùng nổ, lập tức thôn phệ hơn mười cao thủ Ma tộc, hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Phanh!

Một ma quyền hung ác đánh ra.

Một gã dũng sĩ Thần tộc mặc kim giáp cũng bị đánh thành mảnh nhỏ.

Xích xích!

Một cỗ khí tức tuyệt vọng đến tột cùng bỗng trào ra. Nơi thiết kiếm màu đen chỉ đến, một cường giả Linh tộc liền hóa thành tro bụi.

Cao thủ các tộc đều thi triển thần uy, những tiếng hô giết, tiếng kêu thảm, tiếng gầm rú đan vào nhau trên không trung. Không ngừng có người ngã xuống, tràng diện vô cùng thảm thiết.

Vàng sáng màu bạc thật lớn kia vẫn không ngừng bay cao lên, giống như bị dòng nước lũ đang che lấp mặt trăng kia hút về phía nó vậy.

Vài tên cường giả Linh tộc muốn điều khiển vàng sáng, nhưng vừa tới gần phạm vi hai mươi trượng thì đã bị tinh hoa trọng thủy hòa tan, hồn phi phách tán.

Một số thiên tài tinh anh cũng muốn thu vàng sáng vào trong bảo vật không gian của mình, nhưng đều chống đỡ không được bao lâu, bảo vật cất chứa bên trong rơi hết xuống dưới.

Hơn nữa, bất cứ công kích nào lên vàng sáng cũng như đang gãi ngứa, không đạt được chút tác dụng nào.

Dần dần, tất cả mọi người đều hiểu ra, muốn giữ lấy vàng sáng này thì chỉ có một cách, đó là giết sạch tất cả kẻ địch trước mặt, sau đó nghĩ biện pháp phá vỡ cấm chế.

- Giết! Giết sạch đám dị tộc chết tiệt này!

- Giết a... Tất cả những kẻ ngăn bước chân của Thánh tộc chúng ta đều đáng chết!

- Thần Chủ tại thượng! Hãy bảo hộ những dũng sĩ của chúng ta quét sạch tà ác, để thánh huy phủ khắp thế gian! Giết sạch bọn chúng!

...

Hoàng Tử Nguyệt, Lạc Hoa Hoa, Vân Thiệu Khanh, Lăng Kiếm Tiêu. Bốn cường giả Long Biên Cảnh của nhân loại đều ở gần vàng sáng, chém giết tất cả dị tộc có gan tiếp cận. Cả đám giết đến hai mắt đỏ đậm, giống như tu la tại nhân gian.

754. Chương 860: Tranh Đoạt(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 860: Tranh đoạt(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mà cường giả Thần tộc, Ma tộc, Linh tộc cũng không cam lòng lạc hậu, tất cả đều chiếm lấy một phía quanh vàng sáng, kiệt lực chém giết lẫn nhau. nguồn (.)

Về phần một số người có thực lực hơi yếu thì đều rất thức thời không dám tham dự vào cuộc tranh phong của các cường giả Long Biên Cảnh. Như mấy người Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết, Tề Văn Tiêu chỉ vịn vịn chém giết ở phía ngoài, thanh trừ dị tộc. Nhưng tất cả cũng đều giết đến thiên hôn địa ám, tràng diện cực kỳ thảm liệt, những mảnh cơ thể bay đầy trời.

Trên trời cao, Phong Liệt cúi đầu nhìn vàng sáng càng lúc càng gần mình kia, lại bất giác hơi nhú mày.

Theo hần thấy, những cường giả ở gần vàng sáng cũng không phải không có cách phá vỡ nó.

Chẳng qua, hiện giờ bị chư cường bao vây, nếu ai thực sự dám lấy vàng sáng đi thì chắc chắn sẽ là cái đích ọi người chỉ trích. Mặc dù là cường giả Long Biên Cảnh cũng tuyệt đối không thể ngăn cản thể công của cả trăm cường giả khác, càng không thể nói đến việc đào tẩu trước mắt bao người rồi.

Cho nên, lựa chọn tốt nhất là đầu tiên cứ tiêu hao chiến lực của nhau đã.

Phong Liệt cũng không tham dự vào cuộc hỗn chiến phía dưới, trong lòng hần âm thầm do dự, không gian Long ngục của mình có thể thu lấy vàng sáng kia không?

- Thiên Địa Khí Vận bìa hần là đồ của Bản Nguyên đại lục, phỏng chừng những tiểu thế giới và không gian bình thường rất khó có thể thừa nhận sự cường đại của nó. Bất quá, có thể thử dùng tiểu thế giới của Mục Thương Sinh thử xem sao.

Sau một lúc trầm ngâm, trong lòng Phong Liệt nảy ra ý định.

Đúng lúc này, một cỗ sát khí cường đại bỗng khóa chặt lấy hần.

Phong Liệt hơi nhú mày lại, chớp mắt đã thúc dục Bản Nguyên Thần Đồ, đỡ một đạo công kích tinh thần vô cùng hùng hồn.

- Linh tộc?

Phong Liệt xoay người nhìn lại, chỉ thấy một quỷ đầu đang phiêu phù cách đó trăm trượng, phun ra từng đạo lợi mang màu đen đánh về phía mình.

- Hừ! Không biết sống chết!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, tiện tay té ra một viên châu màu đen, hung hăng đánh về phía quỷ đầu kia.

Oanh!

- Ngao!

Tên cường giả Linh tộc kia gào thảm một tiếng, lập tức hồn phi phách tán dưới Tụ Hồn Châu, sau đó bị nó hấp thu.

- Thời gian đã không sai biệt lắm, không thể để kẻ khác cướp được!

Sau khi chém giết một gã Linh tộc, Phong Liệt phát tay lấy ra Thánh Kiếm, triển khai thân hình lao về phía vàng sáng.

Nơi hần đi qua, tất cả Ma tộc, Thần tộc, Linh tộc cản ở trước người đều hóa thành hai mảnh, diệt sát không còn.

Sự sắc bén của Thánh Kiếm, tuyệt không phải những cao thủ tầm thường có thể kháng cự.

Thấy uy thế mạnh không thể đỡ của Phong Liệt, các cường giả thiên tài của nhân loại nhất thời sĩ khí đại chấn, tất cả đều thêm nhiệt huyết, dốc toàn lực chém giết.

- Nhanh! Nhanh ngăn người kia lại!

Thấy Nhân tộc lại có thêm một cao thủ nữa, các cường giả của những chủng tộc khác đều cảnh giác hơn, vội vàng sắp xếp cao thủ chăm sóc Phong Liệt thật tận tình.

Xích!

Thánh Kiếm xẹt qua trời cao, đầu của ba cường giả Thần tộc không cánh mà bay, cho dù là chiến giáp đã được thần huy gia trì cũng mỏng manh như một tờ giấy, không tạo nên chút tác dụng gì.

Bất quá, trong các tộc cũng không phải không có cường giả chân chính. Ngay khi Phong Liệt chỉ còn cách vàng sáng ba ngàn trượng, đột nhiên hai cường giả Ma Vương Cảnh của Ma tộc và một cao thủ Long Biến Cảnh của Thần tộc liền chắn trước người hần.

- Thánh Ma Thông Thiên Chương!

Oanh!

Một chiếc ma chương hùng hồn hung hăng đánh mạnh về phía Phong Liệt, chỉ vẻn vẹn là dư uy đã làm cho hai cao thủ Thần tộc cách đó không xa hóa thành tro bụi, thể không thể đỡ!

- Thiên Ti Thánh Ma Pháp Tướng!

- Hống!

Một con cự ma ngàn tay cao chừng hơn một nghìn trượng đứng sừng sững trong thiên địa, huy động hơn một ngàn nắm tay lớn như những tòa nhà đánh về phía Phong Liệt. Hư không chấn động, uy thế động trời, đủ để đánh cường giả Long Biên Cảnh thành mảnh nhỏ.

- Thánh Huy Diệu Thế!

Tên cường giả Thần tộc cũng không hề kém cạnh, hấn đột nhiên huy động quyền trượng màu vàng trong tay, vẩy một mảnh quang huy thánh khiết về phía Phong Liệt. Thánh huy càn quét hắc ám, tẩy trừ hết thảy tà ác, làm ột số cái khe không gian thấm thấu ra hư vô đều dần dần có xu thế hợp lại.

Đối mặt với thế công cường đại như vậy, chỉ sợ dù là Mục Thương Sinh sống lại thì cũng phải chết thêm lần nữa.

Bên cạnh vàng sáng, Hoàng Tử Nguyệt cũng không khỏi quýnh lên, muốn tiến đến giải vây cho Phong Liệt, nhưng lại bị một cường giả Thần tộc giữ chân, không thể lập tức dứt ra được.

- Hừ! Thích thể hiện à, lần này xem người định giữ mạng thế nào!

Tề Văn Tiêu vui sướng khi người gặp họa, hận không thể lập tức thấy Phong Liệt chết oan chết uổng/

Về mặt Phong Liệt ngưng trọng, hấn biết hiện giờ đã không phải lúc giấu diếm nữa. Vội vàng lấy ra một chiếc vương tọa tà khí mênh mông có ác long đang cuộn mình.

Tu La Vương Tọa!

- Ngang —— ngang —— ngang ——

Thoáng chốc, những con Ác Long xung quanh Vương Tọa đều sống dậy, điên cuồng rít gào, không ngừng phun ra nuốt vào từng đạo sương mù ẩn chứa khí tức tà ác, giết chóc, hắc ám.

Những đạo sương mù này cực kỳ quỷ dị, dễ dàng cắn nuốt thế công của hai vị Ma Vương, sau đó lại ngăn cản thánh huy của cường giả Thần tộc.

Thấy vậy, Phong Liệt nhất thời yên tâm hơn không ít. Lập tức, hấn khống chế Vương Tọa điên cuồng lao về phía trước.

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn.

Một gã Ma Vương cường đại bị Tu La Vương Tọa nghiền nát thành mảnh nhỏ, tất cả Ma lực đều bị Ác Long nuốt sạch, hóa thành vụ khí đầy trời.

Xèo xèo!

- Ngao!

Tên cường giả Thần tộc kia chậm mất một nhịp, kim giáp bên ngoài bị dính một luồng vụ khí.

Rất nhanh, cùng với một tiếng gào thê lương thảm thiết, cường giả Thần tộc này đã bị vụ khí ăn mòn thành tro bụi.

Tu La Vương Tọa vừa ra, quả thực là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Mười mấy cường giả của các tộc xung quanh bị vụ khí lây dính, lập tức hóa thành tro bụi, không có ngoại lệ.

Một màn này không khỏi làm cho hàng ngàn hàng vạn cường giả khiếp sợ vô cùng, tất cả đều trốn đi thật xa, e sợ bị dính đến chỗ vụ khí kinh khủng này.

Thừa dịp cả đám cường giả còn chưa kịp phản ứng, Phong Liệt vội vàng lách mình đi tới bên cạnh vàng sáng.

Lúc này, trên mặt Phong Liệt không có chút biểu cảm nào, nhưng trong lòng lại càng thêm cẩn thận. Đối với sự cường đại của Tu La Vương Tọa, trong lòng hấn không hề có chút vui mừng nào.

Bởi vì, ngay khi tể ra Tu La Vương Tọa, hấn rõ ràng nghe được tiếng gầm rú vui mừng của con Ác Long Cửu Ly bên trong không gian Vương Tọa. Mà tòa tể đàn quỷ dị kia cũng dần dần xảy ra dị biến, sương mù màu đen càng thêm mãnh liệt.

- Tu La Vương Tọa không phải vật của thế giới này, chỉ sợ là âm mưu nào đó của cường giả dị giới! Ta phải cẩn thận hơn vài phần mới được!

Trong lòng Phong Liệt âm thầm tự nhắc nhở chính mình.

Ngay sau đó, tâm thần hắn chợt động, một cái khe không gian dài đến mấy trăm trượng lập tức xuất hiện, nuốt vàng sáng màu bạc kia vào.

Không vỡ!

Trong lòng Phong Liệt không khỏi vui vẻ.

- Phong Liệt, dừng!

- Giết tên nhân loại hèn mọn này!

- Dám nhúng chàm bìa khí vận chí cao vô thượng! Ta thay mặt Thần Chủ tiêu diệt ngươi!

755. Chương 861: Phá Giới Chuy!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 861: Phá Giới chuy!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mắt thấy Phong Liệt thế nhưng không chút khách khí lấy đi vàng sáng, tất cả mọi người đều bỏ xuống tất cả, ngàn vạn đạo công kích mạnh mẽ đều buông xuống.

Thậm chí, ngay cả hai vị Thiếu Kiếm chủ và Xích Minh Tổ biến mất đã lâu cũng không chút khách khí.

Đối mặt với thế công đầy trời, mi mắt Phong Liệt không khỏi giật giật, hắn không chút khách khí muốn thúc dục Thần Đồ bỏ chạy.

Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên khiếp sợ phát hiện, mảnh hư không này thế nhưng đã bị phong tỏa, không thể thuận di được.

- Móa! Chơi nhau à!

Mắt thấy không thể thuận di chạy trốn, trong lòng Phong Liệt bỗng hung ác, lập tức toàn lực thúc dục Tu La Vương Tọa.

Ông —— truyện copy từ

Trong Tu La Vương Tọa đột nhiên dâng lên một màn hào quang màu đen, bao phủ Phong Liệt vào bên trong.

Lúc này, đòn công kích của hàng ngàn hàng vạn cường giả cũng đã trút xuống như mưa. Kiếm khí vô cùng sắc bén, nắm tay hùng hồn như núi, đao mang bá đạo tàn nhẫn, thần thông hủy thiên diệt địa đều trút lên Tu La Vương Tọa.

Oanh oanh oanh oanh oanh ——

Một loạt tiếng nổ kinh thiên vang lên trên đỉnh đầu Phong Liệt.

Theo đó, những tiếng nứt giòn tan cũng vang lên trên Tu La Vương Tọa.

Phong Liệt khiếp sợ phát hiện, Tu La Vương Tọa đường đường là thần binh Thiên Bảo nhưng lại bị một kích hợp lực của mọi người đánh nứt rất nhiều vết, nguy cơ tràn ngập.

- Cái gì... Đây chính là một Thiên Bảo a! Cao thủ dưới Hoàng Cảnh sau có thể đánh nứt Thiên Bảo được?
Trong lòng Phong Liệt kinh hãi vạn phần.

Cùng lúc đó, điều làm hắn khiếp sợ hơn là sau khi tiến vào tiểu thế giới của mình, cái vàng sáng kia đã xảy ra dị biến.

Tiểu thế giới này thế nhưng lại dần dần sinh ra một cỗ bài xích rất mạnh, dường như muốn đẩy chủ nhân mình ra vậy.

- Đây là... Không được! Bị lừa rồi!

Phong Liệt nheo mắt lại, trong lòng đột nhiên nghĩ tới một khả năng cực kỳ không ổn.

Gần như không chút do dự, hắn tâm ý vừa động, cố gắng khống chế tiểu thế giới đẩy vàng sáng màu bạc ra.

Mà tiểu thế giới này lại như không muốn để cho vàng sáng màu bạc rời khỏi, thế nhưng tự động bỏ qua chủ nhân của mình, tạo ra một khe nứt không gian thật lớn, giống như một con mãnh thú đang há miệng, muốn nuốt chửng lấy vàng sáng.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Phong Liệt không khỏi nóng giận. Rất hiển nhiên, tiểu thế giới mà mình lấy được của Mục Thương Sinh cũng không phải vật vô chủ.

Oanh oanh oanh oanh!

Loạt công kích thứ hai đã đến.

Tất cả đều hung hăng đánh lên vàng sáng, làm Phong Liệt tránh được một kiếp.

Ngay sau đó, cái tiểu thế giới kia lại nuốt vàng sáng vào, rồi hóa thành một hạt châu nhỏ màu đen, nhanh chóng bay về phía xa.

- Không được! Không thể cho nó chạy!

- Mau đuổi theo!

...

Cường giả các tộc đều bỏ qua Phong Liệt, đuổi theo hạt châu kia. Ánh mắt cả đám đều cực nóng, nhiệt huyết dâng trào.

Lúc trước không ai có thể mang vàng sáng đi, nhưng giờ lại bị một hạt châu nuốt lấy. Không hề nghi ngờ, nếu ai có thể cướp được hạt châu thì cũng tương đương với việc chiếm được bảo vật.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều trở nên điên cuồng.

Tốc độ của hạt châu kia tuy cực nhanh, nhưng cũng chỉ vền vền tương đương với tốc độ của cao thủ Long Biển Cảnh trung kỳ. Ở đây rõ ràng không thiếu cao thủ, rất nhanh nó đã bị một cường giả có tu vi mạnh mẽ của Thần tộc chụp lấy.

- Thần Chủ tại thượng! Trời cũng giúp Thần tộc ta!

Cường giả Thần tộc có thực lực tương đương với Long Biển Cảnh hậu kỳ này hưng phấn gầm lên một tiếng, cầm hạt châu phóng về phía xa.

Bất quá, không đợi hắn bay được ngàn trượng thì đột nhiên xung quanh đã bị một trận mưa công kích ập đến.

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn.

Vị cường giả Thần tộc này vậy mà không có chút sức phản kháng nào, bị mọi người đánh thành mảnh nhỏ. Mà hạt châu kia thì lại tiếp tục chạy về phía xa.

Tiếp đó, hạt châu không ngừng đổi chủ trong tay cường giả của các tộc Nhân, Thần, Ma, Linh. Tất cả đều tham gia vào cuộc cướp đoạt điên cuồng này.

Chẳng qua, bất kể là ai chiếm được hạt châu thì đều lập tức bị mọi người đánh thành cặn bã, không một ai may mắn thoát khỏi.

Trong mười lăm phút ngắn ngủi đã có trăm vị cường giả các tộc chết đi. Mà ngay cả Thiếu Kiếm chủ Vân Thiếu Khanh của Tuyệt Vọng kiếm đạo cũng bị oanh sát, tình hình cực kỳ thảm thiết.

Dần dần, hạt châu này dường như đã trở thành một cái bùa đòi mạng, làm cho hàng ngàn hàng vạn cường giả xung quanh đều sợ hãi.

Phong Liệt đứng ở một nơi không xa không gần vòng chiến, sắc mặt tức giận đến mức liên tục biến ảo. Hắn luôn luôn rất cẩn thận, không ngờ rằng vẫn bị người khác nẫng tay trên.

Nếu hắn đoán không lầm, nguyên chủ nhân của tiểu thể giới này rất có thể vẫn còn sống. Hơn nữa, khả năng lớn nhất đây là một vị đại nhân vật của Phiêu Miểu Thiên Cung, thậm chí ngay cả Mục Thương Sinh cũng chưa chắc đã biết.

Đúng lúc này, một bàn tay ấm áp bỗng cầm lấy tay hắn, giọng nói ôn nhu vang lên bên tai:

- Phong Liệt, người không sao chứ?

- Hử?

Thân hình Phong Liệt chấn động, thiếu chút nữa đã giật mình hạ sát thủ, không ngờ rằng mình bị kẻ khác tới gần mà lại chẳng hề phát hiện.

Bất quá, khi hắn nghe thanh âm êm tai quen thuộc thì lại vội vàng dừng lại.

Hắn quay sang, tức giận liếc mắt nhìn Tiểu ma nữ một cái.

- Ta không sao, hử? Sao ngươi lại không có chút khí tức nào như vậy?

Lúc này, thân thể Tiểu ma nữ nhìn rất mờ lung, nhìn giống như một luồng u hồn mờ ảo vậy. Trên người nàng không có chút khí tức nào tiết ra, thập phần quỷ dị.

Thấy vẻ kinh ngạc của Phong Liệt, Tiểu ma nữ không khỏi cười đắc ý, nàng kéo kéo thắt thải phi phong trên người, nói:

- Phong Liệt, người ta có Thiên Vũ Phi Phong, nó có thể ẩn dấu khí tức. Nếu ta không muốn để người khác phát hiện, chỉ sợ không một ai có thể nhìn ra người ta ấy chứ.

- A? Quả thật là thượng cổ thần vật, danh bất hư truyền a.

Phong Liệt tán thưởng một câu từ tận đáy lòng, đột nhiên hai mắt hắn sáng rực lên, nghĩ tới một cách.

Hiện giờ, nếu muốn cướp bảo vật trước mặt bao người thì quả thực là muôn vàn khó khăn. Cho dù là cường giả Long Biên Cảnh đỉnh phong cũng phải nuốt hận tại chỗ, mà Tiểu ma nữ...

...

- A... Đây là thực lực của thể hệ trẻ tứ giới khác sao? Thật sự làm cho bản thiếu chủ thất vọng a!

Trên trời cao trăm vạn trượng, một thiếu niên tuổi nhũ phũ thị cường giả các tộc đang cướp đoạt phía dưới, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không.

Thiếu niên này đầu đội bình thiên quan, thân khoác tử kim phi phong, cả người toát ra sự uy nghiêm tôn quý của Hoàng giả.

Nhưng điều làm người ta để ý nhất là huyết mạch khí tức mờ ảo mà mệnh môn trong cơ thể hắn, nó khiến cho Nguyên khí xung quanh hóa thành từng đạo Long ảnh thần phục ra ra vào vào, giống như vạn long cúng bái vậy, cực kỳ quỷ dị.

Phía sau thiếu niên còn có một lão giả và mười đại hán mặc cẩm bào khí thế hùng hồn đang cung kính mà đứng. Tu vi của mỗi người đều ở Long Biên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Lúc này, trong tay lão giả kia chính đang cầm một chiếc tiểu đỉnh trong suốt. Dưới sự thúc dục của lão, hàng tỉ đạo quang hoa vô sắc vô hình chính đang chậm rãi phát ra từ tiểu đỉnh, bao phủ hết phạm vi mấy ngàn dặm này, khiến cho hư không của cả khu vực bị ngưng trệ.

756. Chương 862: Hung Thú Thất Giai!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 862: Hung thú Thất giai!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Thiếu chủ, lấy thực lực hiện giờ của lão nô, chỉ có thể duy trì Thời Không Đỉnh một canh giờ. Chậm thì sinh biến, Thiếu chủ vẫn nên động thủ sớm chút thì hơn.

Lão giả cung kính nhắc nhở thiếu niên phía trước.

- Ừm, biết rồi.

Thiếu niên gật gật đầu, trong tay nhoáng lên một cái, một chiếc tiểu chùy màu vàng khá xinh xắn xuất hiện trong tay.

Tiếp đó, trên mặt thiếu niên hơi lộ ra một nụ cười lạnh, tiểu chùy trong tay gõ nhẹ về phía xa một cái.

Ông!

Hư không đột nhiên run mạnh lên!

Một đạo lưu quang màu vàng phát ra từ đầu chùy, đột nhiên xẹt qua hư không, chuẩn xác gõ lên hạt châu mà cường giả các tộc đang tranh đoạt.

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn.

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, chiếc hạt châu kia đột nhiên vỡ vụn, vô số mảnh vỡ của đại địa xuất hiện trên không trung, ầm ầm rơi xuống Thiê La hồng, khơi dậy sóng lớn ngập trời, đồng thời cũng làm ột số cường giả không chạy kịp hóa thành bụi phấn.

- A...

Phong Liệt vốn còn đang đến gần, thấy tình hình như vậy thì không khỏi hít một hơi lạnh. Hắn một bên kéo Tiểu ma nữ nhanh chóng lui về sau, một bên nhìn phía trước một cách khó tin.

Người khác có lẽ không biết, nhưng hắn thì lại rất rõ ràng, đây chính là một tiểu thế giới a!

Một tiểu thế giới đã gần như đầy đủ như vậy, thế nhưng lại bị đối phương đánh nát, điều này quả thực rất dọa người!

Cùng lúc đó, bên trong cấm địa của Phiêu Miểu Thiên Cung. Chiếc đoạn kiếm cắm trên mộ phần đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, rơi xuống mặt đất phát ra những tiếng xèo xèo.

- Chết tiệt! Là Phá Giới Chùy! Dĩ nhiên là đệ nhất Thần khí của thời đại thái cổ - Phá Giới Chùy! Bản tọa thật sự tính sai rồi!

- Còn nữa... Thứ phong tỏa hư không kia chẳng lẽ là Thời Không Đỉnh? Nam Ly Thiên, người đầu tư lớn thật đấy!

Trong đoạn kiếm không ngừng vang lên những tiếng rít gào phẫn nộ, sấm sét vùn vụt trong phạm vi mười dặm, hư không rung động, giống như thiên nộ vậy.

...

Giờ phút này, Phong Liệt nhìn cảnh tượng một thế giới đang vỡ nát, tâm thần không khỏi đại chấn, đồng thời cũng thầm cảm thấy may mắn.

Hắn biết, hiện giờ đã có cao thủ chân chính ra tay, quá trình tranh đoạt tiếp theo sẽ càng thêm thảm thiết.

Quả nhiên, sau một trận nổ vang, những cường giả còn sống sót liền tiếp tục tụ tập xung quanh vàng sáng.

Mà Phong Liệt kinh ngạc phát hiện, lúc này bên Nhân tộc lại toát ra thêm một đám cường giả. Sở Hóa Long, Diệp Khai, Kim Vô Mệnh cùng với mấy trăm vị cường giả Long Biến Cảnh đều xuất hiện.

Trong những cường giả Nhân tộc này, có người xuất thân từ thập đại Chân Long giáo phái, có Thiên Diễm Môn, có Tuyệt Vọng kiếm phái, cũng có Hoàng gia. Mỗi người khí thế như biển, uy áp mệnh mông cuộn cuộn.

- Hả? Đây là có chuyện gì?

Phong Liệt không khỏi hơi sửng sốt.

Roạt!

Tiểu ma nữ cầm một miếng linh quả ngon ngọt, không chút để ý nói:

- Có gì mà kỳ quái chứ, trong không gian bảo khí của Đại sư tỷ cũng ẩn tàng bảy vị cao thủ của Băng Long giáo chúng ta.

- Thì ra là thế!

Ánh mắt Phong Liệt chớp động, nhất thời hiểu được mọi việc. Thì ra những người này mới là chủ lực của nhân loại trong lần tranh đoạt này.

Đồng thời, hắn cũng không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Hiện giờ, tình thế đã hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn, độ khó của việc cướp đoạt Thiên Long giới đã tăng thêm đến cả trăm ngàn lần.

Bất quá, chấp niệm trong lòng hắn lại càng kiên định hơn. Bất kể thế nào cũng phải cướp được Thiên Long giới!

Trên không trung Thiên La hồ, kiếm khí tung hoành, cương khí loạn lưu mãnh liệt mệnh mông, những tiếng nổ ầm ầm vang tận chín tầng trời.

Nhân tộc có hơn ba trăm cường giả Long Biến Cảnh gia nhập cũng không khiến tình thế có bao nhiêu biến hóa. Bởi vì Ma tộc, Thần tộc cũng đều tiếp tục đưa thêm một lượng lớn cường giả vào, khiến cho cục diện tiếp tục giằng co.

Những thiên tài trẻ tuổi đến Thiên Long Vực rèn luyện đều đã lùi ra thật xa, lẳng lặng quan sát thế cục phát triển.

Giờ phút này chiến trường đã hoàn toàn thuộc về cường giả Long Biến Cảnh. Mặc dù thiên phú của họ rất kinh người, thực lực vượt xa cùng giai, nhưng cũng chẳng tạo được bao nhiêu tác dụng, nhiều lắm là tăng thêm mấy vong hồn trong cương khí loạn lưu mà thôi.

Phong Liệt đứng phía xa xa, ánh mắt hơi nheo lại, nhìn chăm chăm vào vàng sáng di động giữa bao cường giả kia, trong đầu vội vàng suy tư đối sách,

Bên trong chiến trường, có không ít cường giả sở hữu giả giới không gian. Vàng sáng màu bạc cũng bị người ta thu đi không dưới mấy mươi lần.

Chẳng qua, mỗi khi có người định mang theo vàng sáng đào tẩu thì lại có một đạo kim quang giáng xuống từ trên trời, đánh người nọ và cả không gian kia nát thành mảnh nhỏ, làm vàng sáng tiếp tục xuất hiện trong vòng chiến.

Một lần, hai lần, ba lần...

Dần dần, thần bí nhân ở trên cao đã khiến ọi người chú ý.

Một số người có ý đồ bay lên cao để điều tra, nhưng tất cả đều không ngoại lệ, chỉ cần bay đến hơi mười vạn trượng thì đã bị một đạo lưu quang đánh thành tro bụi, ngay cả cường giả Long Biên Cảnh đỉnh phong cũng không thể may mắn thoát khỏi.

- Đáng giận! Rốt cuộc là ai ở phía trên! Rõ ràng là hắn có thực lực cướp đoạt Thiên Long giới, nhưng lại để mặc cho các tộc tranh nhau, rõ ràng là đang tiêu hao thực lực của các tộc!

- Không sai! Lòng dạ người này thật thâm độc!

- Kim quang kia vậy mà có thể dễ dàng hủy diệt giả giới không gian, hơn nữa vô cùng tinh chuẩn, giống như từ xưa đến nay chỉ có một vật làm được a!

- Phá Giới Chuy! Nhất định Thái Cổ đệ nhất Thần khí Phá Giới Chuy! Không đúng! Nó chỉ vẻn vẻn là một phân thân của Phá Giới Chuy, nếu không toàn bộ Thiên Long Vực đã sụp đổ rồi!

- Không sai! Cuối thời kỳ viễn cổ, Bản Nguyên đại lục chính là bị Phá Giới Chuy hủy thành sáu mảnh! Mà cuối cùng Phá Giới Chuy lưu lạc xuống Nam Ly giới, người phía trên rất có thể là Nhân tộc của Nam Ly giới!

... truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Cường giả các tộc một bên chém giết lẫn nhau, một bên âm thầm trao đổi, dần dần có một số phỏng đoán về thân phận của đối phương, tất cả đều âm thầm cảnh giác hơn.

Nghe một số tiếng nghị luận xung quanh, Phong Liệt đưa mắt nhìn hơn mười đạo thân ảnh mơ hồ trên không trung, trong lòng không khỏi nhớ tới một số thứ có được từ ký ức của Mục Thương Sinh.

Ở cuối thời kỳ viễn cổ, thiên địa quy tắc thay đổi, Chân Long nhất tộc thống trị Bản Nguyên đại lục đã dần dần điều linh. Bản Nguyên đại lục bị hủy thành sáu mảnh đại lục khác nhau trong một hồi đại chiến, phân biệt là Long Huyết giới, Cổ giới, Thánh Ma giới, Nam Ly giới, Linh Sơ giới và Thiên Long Vực.

Bản Nguyên đại lục vỡ nát, chẳng những khiến cho lục địa bị phân là sáu mảnh, mà ngay cả thời gian và không gian cũng không thống nhất nữa.

Cho tới đây giờ, Cổ giới đã từng bước bị Thần tộc chiếm lĩnh, trở thành Thần vực.

Thánh Ma giới từ xưa đến nay đã là lãnh địa của Ma tộc.

Địa vực của Linh Sơ giới là nhỏ nhất, chính là đại bản doanh của viễn cổ Linh tộc.

Nam Ly giới thì vẫn đều sinh tồn Nhân tộc chính thống.

Thiên Long Vực vốn là một phần lớn nhất, cũng chính là lãnh địa của viễn cổ Long tộc, tràn ngập vô tận bí ẩn, nhưng hiện giờ cũng đã rách nát không chịu nổi, dần dần hoang phế.

757. Chương 863: Hung Thú Thất Giai!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 863: Hung thú Thất giai!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mà Long Huyết giới chính là nơi không yên bình nhất trong trăm vạn năm qua. Bởi vì ở nơi này, có một phần là Nhân tộc, mà một phần khác là Long tộc, từ xưa tới nay đã trải qua hai lần Long Chiến thời đại nghiêng trời lệch đất.

Chỉ là, từ khi viễn cổ long huyết vậy khắp đại địa, giới hạn của Long tộc và Nhân tộc trên đại lục đã không còn rõ ràng nữa. Nhân tộc thức tỉnh Chân Long huyết mạch thì chính là Long Vũ giả. Long Vũ giả tu luyện tới Long Biển Cảnh thì có thể hóa thân thành Long, xưng bọn họ là Long duệ(hậu duệ của rồng) cũng không sai.

Những điều này cũng không phải bí mật gì đối với một số cường giả từ Long Biển Cảnh trở lên.

Hơn nữa, tuy sáu mảnh đại lục này đã phân cách rất lâu, nhưng vẫn có viễn cổ truyền tống trận nối liền, cũng không đến mức là hoàn toàn không có qua lại.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phong Liệt cũng dần dần khẳng định, người trên không tất nhiên là cường giả Nhân tộc đến từ Nam Ly giới. Bởi vì trong các tộc hỗn chiến bên dưới, chỉ thiếu mỗi mình Nhân tộc của Nam Ly giới mà thôi.

- Uy lực của chiếc Phá Giới Chuy kia cực kỳ kinh người, mặc dù là một phân thân thì cũng không phải thứ ta có thể chống lại, vẫn quan sát tình hình một chút đi! Ngũ giới vẫn cùng tồn tại, nói vậy thì các chủng tộc khác chưa chắc đã không có thủ đoạn khác chế.

Ánh mắt Phong Liệt hơi lóe lên, trong lòng âm thầm suy tính.

Hiện giờ, tuy hắn rất bức thiết muốn có được Thiên Long giới, nhưng đối mặt với vô số cường giả và thần binh uy lực động trời, mạo muội cướp đoạt hiển nhiên chỉ là hạ sách trong hạ sách, nếu không cẩn thận thì lập tức sẽ táng thân trong đó, hơn nữa còn chết rất vô giá trị.

Đúng lúc này, bên trong chiến trường phía trước đã xảy ra biến đổi lớn!

- Ngao hồng!

Một tiếng gầm hùng hồn mà nặng nề vang lên từ sâu trong đại địa.

Tiếng rống to này vang tận chín tầng trời, làm thủng màng nhĩ người ta. Một số người tu vi không cao đang ở xung quanh Thiên La hồ đều trực tiếp thất khiếu đổ máu, hồn phi phách tán. Nhất thời, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh hãi bất an, lòng như lửa đốt.

Mặc dù là Phong Liệt đứng cách xa ngàn dặm cũng không khỏi đầu choáng mắt hoa, một ngụm nghịch huyết trào lên yết hầu.

Đồng tử hắn hơi co lại, khiếp sợ nhìn về phía thanh âm phát ra.

Oanh long!

Một cơn sóng lớn đến ngập trời.

Theo đó, một con đại quái vật cao tới ba nghìn trượng, cả người ngăm đen như sắt bỗng chui lên từ Thiên La hồ.

Con cự quái này hai chân chạm đất, hai vuốt trước thì sắc bén như rồng, đầu thì lại là hình tam giác giống rắn, sau lưng là một chiếc đuôi thật dài.

Mỗi miếng vảy trên người cự quái đều lớn như phòng ốc, mặt trên có khắc văn lạc huyền ảo. Lúc hắc mang lóe lên, mơ hồ bài xích cả thiên địa quy tắc ở bên ngoài, ngay cả cái khe không gian cũng chẳng hề gây thương tổn được cho nó.

Giống như trận hỗn chiến phía trên quấy nhiễu giấc ngủ của nó, làm nó cực kỳ khó chịu, trong con người hung lệ vô cùng phần nộ.

- Pháp tắc chi văn! Trời ạ! Đây... Đây là hung thú thất giai! Mau lui lại...

Oanh!

Cự quái vùng đuôi lên, quét ngang phạm vi vạn trượng, lập tức đánh mười bị cường giả Long Biên Cảnh thành mảnh nhỏ.

- Tê!

Cự quái tê khiêu một tiếng, phun ra một mảnh hắc sắc quang hoa về phía vàng sáng phía xa.

Nhất thời, gần trăm vị cường giả các tộc bị ăn mòn thành tro, thi cốt vô tồn, ngay cả những cái khe không gian cũng nhiều hơn rất nhiều.

Trong chớp mắt, xung quanh vàng sáng đã không còn một ai nữa, tất cả đều cuống quýt trốn tránh.

Đây chính là hung thú Thất giai a! Trên thực lực là tương đương với Long Vũ giả Hoàng Cảnh!

Hơn nữa, hiển nhiên con hung thú này không chỉ vừa tiến vào Thất giai, ít nhất nó cũng là Thất giai trung, hậu kỳ.

Đối mặt với một con cự quái không thể nào đánh lại nổi, tất cả mọi người đều không chút do dự lựa chọn liều mạng chạy trốn. Hơn nữa, phía trên còn có cường giả thần bí cầm Phá Giới Chùy uy hiếp, cho nên nhất thời không thể để ý đến vàng sáng kia được.

- Ngao hồng!

Cự quái tiếp tục phát ra một tiếng rống to, nhất thời làm cho cường giả các tộc trong phạm vi trăm dặm này đau đầu muốn nứt, miệng phun máu tươi, thậm chí lập tức có người hôn mê bất tỉnh, quả thực là mạnh không thể đỡ.

Chỉ trong nháy mắt, phạm vi trăm dặm quanh cự quái đã không còn một ai, điều này dường như làm nó cảm thấy có chút mất hứng, lưỡi biếng lắc lắc đầu muốn tiếp tục trở về trong hồ đi ngủ.

Nhưng lúc này, vàng sáng màu bạc trên trời lại khiến nó chú ý.

Đôi mắt nó chợt sáng ngời, lập tức há cái miệng đầy răng nanh dường như có thể nuốt cả trời đất kia, đột nhiên hút mạnh một cái. Lập tức, vàng sáng màu bạc bị nó hút vào trong miệng, sau đó chỉ nghe “ực” một tiếng, không ngờ lại bị nó nuốt xuống.

Thấy một màn này, cường giả các tộc phía xa cũng không khỏi lòng như lửa đốt, nhưng lại không có gan tiến lên trên chọc con cự quái này.

- Hừ! Con súc sinh chết tiệt!

Trên trăm vạn trượng trời cao, thiếu chủ Nam Ly giới không khỏi nhíu mày, ánh mắt lóe lên một tia sát ý.

Hắn vốn có đủ thực lực để cướp lấy vàng sáng kia, nhưng vừa rồi chẳng qua chỉ chơi đùa với cường giả các tộc mà thôi, ý định muốn làm tiêu hao thực lực của các giới.

Nhưng không ngờ rằng, thế nhưng lại toát ra một con cự quái Thất giai, phá vỡ kế hoạch của hắn.

Bất quá, một con hung thú Thất giai không có linh trí cũng chẳng khiến hắn lo lắng, nhiều lắm là tổn thêm chút thủ đoạn mà thôi. Lúc này, hắn hung hăng huy động Phá Giới Chùy trong tay.

Ông!

Quang hoa màu vàng xuyên qua hư không, hung hăng đánh lên đầu cự quái.

Oanh!

- Ngao!

Cự quái nhất thời phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, một con mắt bị Phá Giới Chùy đánh nát, máu tươi điên cuồng phun ra mấy trăm trượng.

Nó tức giận đến không kiềm chế được, điên cuồng rít gào lẫn lộn, vùng chiếu đuôi dài phá nát không gian xung quanh. Uy thế mệnh mông khiến cho cường giả các tộc phía xa đều kinh sợ lùi thêm về phía sau.

- Sức phòng ngự thật mạnh! Ăn một chuy của ta mà lại không chết... Tốt, ta cũng muốn xem người chịu được mấy chuy của bản thiếu chủ! Hừ!

Thiếu chủ Nam Ly giới hừ lạnh một tiếng, Phá Giới Chuy trong tay liên tục đánh xuống bảy lần, bảy đạo lưu quanh âm âm đánh lên người cự quái.

Oanh oanh oanh oanh ——

- Ngao! Ngao!

Sau một loạt tiếng nổ, trên người cự quái đã đầm đìa máu, rít gào liên tục.

Bất quá, nó cũng không lập tức chết đi, chỉ thấy nghiêng ngã lão đảo nhảy ra khỏi Thiên La hồ, một bên thông khổ tru lên, một bên điên cuồng đuổi giết cao thủ các tộc.

Uy lực của Phá Giới Chuy vô cùng kinh khủng, có thể chuyển hóa lực lượng của người sử dụng thành pháp tắc chi lực, có lực trùng kích không gì sánh bằng với giả giới không gian.

Mà giờ phút này, trong tay của Thiếu chủ Nam Ly giới chỉ vẹn vẹn là một phân thân. Hơn nữa, tu vi của vị thiếu chủ này bất quá mới chỉ là Long Biến Cảnh đỉnh phong, căn bản không phát huy ra uy lực quá mạnh mẽ, có thể hủy diệt một số tiểu không gian không hoàn chỉnh đã là cực hạn rồi. Nếu muốn giết chết một con hung thú Thất giai đã ngưng tụ pháp tắc thì cũng chẳng dễ dàng.

758. Chương 864: Đạo Thân Ảnh(1)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 864: Đạo thân ảnh(1)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Thiếu chủ Nam Ly giới cũng không nóng lòng, hắn vừa cười lạnh vừa huy động Phá Giới chuy đánh xuống từng đạo kim mang, làm cự quái kêu thảm thiết liên tục, khí tức càng ngày càng yếu.

Đúng lúc này, thân hình lão giả đứng sau hắn đột nhiên run lên, lão đảo vài bước mới đứng vững lại được.

Lão giả thở hổn hển vài hơi, sắc mặt tái nhợt nói:

- Thiếu chủ, Nguyên lực của lão nô đã tiêu hao hết, tạm thời không thể vận dụng Thời Không Đỉnh.

- Không sao, dưới con mắt của bản thiếu chủ, ta không tin có ai có thể chiếm được bất cứ tiện nghi gì!

Thiếu chủ Nam Ly giới mỉm cười, khinh thường nói.

Phía dưới, con cự quái kia vẫn kêu thảm, quay cuồng chém giết. Nơi nó đi qua chỉ để lại một mảnh hư vô, uy thế vô cùng kinh khủng. Tất cả mọi người sợ hãi mà chạy, uy thế như vậy không ai có thể kháng cự.

Dần dần, cự quái đi tới phía trước Phong Liệt và Tiểu ma nữ chừng trăm dặm, mặt đất dưới chân hai người đã bắt đầu rung động.

- Phong Liệt, tên to xác này thật kinh khủng, chúng ta cũng mau trốn thôi!

Tiểu ma nữ nắm chặt tay Phong Liệt, khuôn mặt tuyệt mỹ có phần tái nhợt.

Về mặt Phong Liệt vô cùng ngưng trọng, gật đầu nhẹ nhẹ. Nhưng khi vừa định đáp ứng, ánh mắt hắn đột nhiên hơi lóe lên.

Giờ phút này, hắn rõ ràng cảm nhận được dường như không gian hơi buông lỏng một chút, lực lượng giam cầm không gian kia đã biến mất.

Thoáng chớp, một cổ cảm giác mừng như điên đã nảy lên trong đầu hắn!

Không gian đã không còn bị khóa, nếu bàn về tốc độ thì ai có thể so với thuần di của hắn?

- A Ly! Người mau lui lại xa chút! Nhớ phải bảo vệ tốt chính mình!

Phong Liệt xoay người lại, trịnh trọng dặn dò Tiểu ma nữ một câu.

- Vậy còn người?

Tiểu ma nữ chớp mắt hai cái, kinh ngạc hỏi.

- Ta còn có một việc nhất định phải làm! Người phải cẩn thận đấy.

Phong Liệt nói.

- A? Phong Liệt, không phải người định đi đối phó con đại quái vật kia chứ?

Tiểu ma nữ há to miệng, kinh hãi nói.

- Không sai, ta không có lựa chọn nào khác.

Phong Liệt gật đầu nhẹ nhẹ.

- Ta... Ta sẽ đi cùng người! Người không thể bỏ ta lại!

Sau khi ngẩn ngơ, Tiểu ma nữ đột nhiên ôm chặt lấy cánh tay Phong Liệt, bĩu bĩu môi kiên định nói.

- Ấc, người...

Phong Liệt kinh ngạc nhìn chằm chằm đôi mắt Tiểu ma nữ. Từ nơi đó, hắn cảm thấy được sự kiên định không thể lay động, làm đáy lòng hắn không khỏi có chút cảm động.

Sau một lúc do dự, hắn mỉm cười nói:

- Được rồi, chúng ta cùng đi!

Dứt lời, hắn tiện tay đưa Tiểu ma nữ vào không gian Long ngực, sau đó biến ảo ngoại hình một chút, thân hình đột nhiên biến mất.

Khi tiếp tục xuất hiện, hắn đã ở cách con cự quái kia chừng mười dặm.

Quan sát từ khoảng cách gần, càng có thể cảm thấy lực áp bách cường đại và sự đồ sộ kinh tâm động phách của nó. Lân giáp dày cộm, những cái mang dữ tợn sắc bén, uy áp mệnh mông cuồn cuộn, khí tức hung lệ đủ để làm bất cứ kẻ nhát gan nào mất đi lực chống cự.

Hung thú Hoàng Cảnh, quả nhiên không thể coi thường!

Sắc mặt Phong Liệt ngưng trọng, ánh mắt kiên định vô cùng. Hắn không chút sợ hãi đứng trước con đường mà cự quái chắc chắn sẽ đi qua.

Giờ phút này, con cự quái đã phát cuồng, hai mắt mất đi sự tỉnh táo, cả người phun trào máu tươi, thương thế cực nặng, nhưng chiến lực vẫn không mất đi.

Lúc này, dường như nó cảm nhận được đang có một con kiến chặn trước người mình. Nó gầm nhẹ một tiếng, lập tức lao vọt lên.

Nhưng không đợi nó đến gần, Phong Liệt lại đột nhiên lắc mình lao đến.

Xuy!

Một cái khe không gian lớn đến vạn tượng xuất hiện trước người cự quái, giống như một con cự thú thôn thiên đang mở miệng mình ra vạt.

Cái khe không gian này khác với những khe không gian của Thiên Long Vực, mặt sau không phải hư vô, mà là một tiểu thế giới đen ngòm.

Cự quái Thất giai vốn đang lao đi cực nhanh, cho nên không phanh lại kịp, hung hăng lao đầu vào bên trong cái khe không gian kia.

Theo đó, khe không gian đột nhiên khép lại, thân hình Phong Liệt biến mất.

Oanh oanh oanh!

Từng đạo kim mang do Phá Giới Chuy phát ra đánh lên mặt đất, trực tiếp tạo thành một cái hố lớn mấy trăm dặm.

- Hả? Con súc sinh kia đâu? Người vừa rồi là ai?

- Khốn kiếp! Cũng dám động thủ ngay dưới mắt bản thiếu chủ, bản thiếu chủ nhất định sẽ ban cái chết cho người!

Thiếu chủ Nam Ly giới nhìn mặt đất đã trống không dưới mặt đất, khé miệng hơi giật giật, không khỏi tức giận đến mức trợn tròn hai mắt, rống giận liên tục.

Con cự quái khổng lồ kia biến mất trước mắt bao cường giả của các tộc!

Trong lúc nhất thời, chẳng những là Thiếu chủ Nam Ly giới vô cùng phẫn nộ, mà các tộc khác đều nóng lòng như có lửa đốt, cực kỳ tức giận.

Dù ai cũng không nghĩ rằng, át chủ bài mạnh nhất của các tộc còn chưa kịp có tác dụng thì Thiên Long giới lại đã biến mất.

Nhất là, ở đây nhiều cường giả như vậy mà lại chẳng thể nhìn ra tên cướp đi cự quái kia xuất thân từ chủng tộc nào.

Tình hình như vậy, dù là ai cũng chẳng thể giữ nổi bình tĩnh.

Trong đám người Thần tộc, Đại Tế Ti vùng quyền trượng trong tay lên. Nhất thời, một bộ hình ảnh rất rõ ràng xuất hiện trên không trung.

Bên trong hình ảnh, một bóng đen mơ hồ đột nhiên xuất hiện phía trước cự quái, nháy mắt đã mở ra một cái khe không gian vô cùng lớn, thu cự quái vào đó rồi hư không tiêu thất.

Không hề nghi ngờ, đây chính là một màn lúc trước được tái hiện lại.

Chẳng qua, trong hình ảnh này, đạo thân ảnh kia cực kỳ mơ hồ, chỉ nhìn như vậy thì căn bản không thể nhìn ra được rốt cuộc kẻ kia xuất thân từ chủng tộc nào.

Sắc mặt Đại Tế Ti âm trầm vô cùng, sau một chút trầm ngâm, hắn lập tức phân phó chúng cường giả của Thần tộc:

- Dừng sĩ Thần tộc nghe lệnh! Lập tức bày ra thiên la địa võng trong phạm vi mười vạn dặm, phải tìm bằng được kẻ dám khinh nhờn thần linh kia!

...

Cùng lúc đó, Nhân tộc do Thiên Diễm Môn, Tuyệt Vọng kiếm đạo và Hoàng gia cầm đầu, cùng với Ma tộc cũng không cam lòng lạc hậu, tất cả đều phía nhân thủ tản ra bốn phương tám hướng,

Không bao lâu sau, trong phạm vi mười vạn dặm quanh Thiên La hồ đã được bày sẵn thiên la địa võng. Mỗi một tấc đất, mỗi một gốc cây, mỗi một ngọn núi đều bị cường giả các tộc tìm tòi, tra xét tỉ mỉ, không bỏ qua bất cứ một chỗ khả nghi nào.

...

Trên trăm vạn trượng trời cao, sau khi cổ nuốt cực tức xuống, về mặt Thiếu chủ Nam Ly giới dần trở nên ác độc.

Đột nhiên, tay áo hắn vùng lên, lập tức có ba ngàn đạo thân ảnh khí thế hùng hồn xuất hiện trên không trung.

Ba ngàn nhân loại này, mỗi người đều tản ra khí tức mạnh mẽ của Long Biển Cảnh hậu kỳ, thậm chí có ba mươi nhân vật thủ lĩnh đạt tới Long Biển Cảnh đỉnh phong, chỉ kém nửa bước là có thể chạm tới Hoàng Cảnh.

Nhiều cường giả Long Biển Cảnh hậu kỳ như vậy, cho dù là Long Huyết giới dốc hết toàn lực cũng không bằng được một phần mười. Từ đó có thể thấy được sự cường đại của Nam Ly giới.

Trăm vạn năm qua, Thiên Long giới nằm trong tay Nhân tộc, khiến cho Nhân tộc ở Nam Ly giới nhận được sự chiếu cố của số mệnh, trở nên vô cùng hưng thịnh.

Mà Long Huyết giới vì Nhân, Long hỗn tạp nên số mệnh không hưng thịnh bằng Nam Ly giới.

759. Chương 865: Đạo Thân Ảnh(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 865: Đạo thân ảnh(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mà ngay cả số lượng cường giả của hai tộc Thần, Ma cũng không thể đánh đồng được với Nam Ly giới. Nếu không có địa vực ngăn cản, chỉ sợ Nam Ly giới đã sớm thống nhất Lục giới rồi.

- Bái kiến Thiếu chủ!

- Bái kiến Thiếu chủ!

Sau khi xuất hiện, ba ngàn cao thủ đều nhất tề quỳ gối xuống, động tác nhịp nhàng, cung kính hô to.

Thiếu chủ Nam Ly giới lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người một cái, trầm giọng phân phó:

- Đều nghe kỹ cho ta! Các người lập tức phong tỏa tất cả cửa vào Thiên Long Vực, nghiêm cấm bất cứ kẻ nào ra vào! Chỉ cần không phải người Nam Ly giới chúng ta thì giết hết không tha! Đi đi!

- Tuân mệnh!

Ba ngàn cường giả hô to một tiếng, lập tức chia làm ba mươi đội ngũ, bay về các phương hướng khác nhau.

- Hừ! Việc tới nước này thì nên cho tứ giới khác biết một chút thực lực của Nam Ly giới chúng ta rồi! Thuận ta thì sống, chống ta thì chết!

Thiếu chủ Nam Ly giới nhìn đám thuộc hạ tản ra, khoe miệng hơi nhếch lên một nụ cười lạnh tàn nhẫn.

Gần như không chút nghi ngờ, cỗ thực lực cường đại này vừa xuất hiện, chắc chắn sẽ đánh đâu thắng đó khác Thiên Long Vực, không gì cản nổi, ai dám tranh phong?

Lúc này, lão giả đứng sau Thiếu chủ Nam Ly giới hơi nhíu mày, do dự một chút rồi nói:

- Thiếu chủ, Long Huyết giới và Nam Ly giới chúng ta đều là Nhân tộc, ngài xem...

- Hừ! Một đám tạp chủng Nhân, Long lẫn lộn, căn bản không xứng gọi là người! Còn không bằng giết sạch bọn chúng!

Về mặt Thiếu chủ Nam Ly giới lạnh lùng, không chút khách khí cắt đứt lời nói của lão giả.

Trong lòng lão giả khẽ thở dài, bất đắc dĩ thở dài lui xuống.

Sau một lát, toàn bộ Thiên Long Vực đã trở thành chiến trường săn bắt của cường giả các tộc. Một bên tìm kiếm tung tích của Thiên Long giới, một bên chém giết lẫn nhau, nơi nơi đều là tinh phong huyết vũ, sát khí đầy trời.

...

...

- Phốc!

Phong Liệt tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt trắng bệch.

Khi hắn tiếp tục xuất hiện, vừa vắn đi tới tiểu cốc mà lúc trước bế quan cùng Tiểu ma nữ.

Tuy hiện giờ Thiên Long Vực tụ tập không dưới mấy vạn cường giả của các tộc, nhưng lúc này đại đa số đều tụ tập ở phụ cận Thiên La hồ, xung quanh tiểu cốc này cũng không có bất cứ ai.

Phong liệt vội vàng liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh, sau đó vừa hộc máu vừa lắc mình vọt vào tiểu cốc, chui vào không gian động phủ mà Hắc Ám Đế Quân để lại.

Trong động phủ này có cấm chế mà vị cường giả vượt qua Hoàng Cảnh này để lại, cũng là nơi an toàn nhất ở Thiên Long Vực mà Phong Liệt có thể nghĩ đến. Trừ hắn và Tiểu ma nữ ra thì chỉ có một mình Xích Minh Tổ biết sự tồn tại của động phủ, người ngoài rất khó phát hiện.

Sau khi đi đến nơi sâu nhất trong không gian, Phong Liệt vội vàng trốn vào Long ngực, khoanh chân ngồi xuống ở tầng trên của Long ngực, tay niết ấn cố hết sức trấn thủ Long ngực.

- Ngao hồng!

Oanh —— oanh —— oanh ——

...

Không gian phía dưới Long ngực, một con cự quái cao đến ba ngàn trượng đang không ngừng giãy dụa, rít gào, điên cuồng oanh kích lên vách tường. Tiếng tru của nó kinh thiên động địa, tạo nên những cái khe không gian rất nhỏ..

Dưới thân nó là Tỏa Long Đài màu ám kim đã khuếch đại đến vạn trượng. Ngàn vạn đạo xích sắt thô to không ngừng chui ra từ Tỏa Long Đài, bó chặt lên người cự quái, thậm chí một số xích sắt trực tiếp xuyên qua người nó, tạo ra những cái lỗ máu to trên người cự quái, muốn khóa lại thật chặt.

Chỉ có điều, thực lực của con cự quái này cực kỳ cường hãn, mặc dù đã bị trọng thương, mặc dù Tỏa Long Đài đã giam cầm đại bộ phận Nguyên lực trong người nó, nhưng chỉ vắn vện dựa vào lực lượng thân thể vô cùng cường đại đã đủ để tạo thành vô số cái khe không gian. Thậm chí, ngay cả phía trên thần binh Chí bảo Tỏa Long Đài cũng xuất hiện từng vết nứt, không ngừng có xích sắt đứt đoạn.

Theo mỗi lần nó giãy dụa, mỗi lần nó rít gào, mỗi lần va chạm, Phong Liệt phía trên Long ngực đều không nhận được mà phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt càng thêm trắng bệch, ánh mắt dần trở nên mơ hồ.

Nếu không có ý chí cường đại chống đỡ, cùng với có sự tương liên với Thương Sinh Đại Ấn, chỉ sợ lúc này Phong Liệt đã sớm hồn phi phách tán, chết đến không thể chết lại.

Phong Liệt cắn chặt răng, bảo vệ sự tỉnh táo cuối cùng của mình. Hắn một bên khống chế Tỏa Long Đài khóa chặt cự quái, một bên vận chuyển Thương Sinh Đại Ấn, điên cuồng hấp thu sự sống và Nguyên lực bên trong người cự quái.

- Phốc!

Phong Liệt lại phun thêm một ngụm máu to, thân hình lắc lư muốn ngã, đầu vàng mắt hoa.

- Không được! Tất phải nghỉ ngơi, nếu không lão tử toi mạng mất!

Mắt thấy không ổn, Phong Liệt vội vàng cắt đứt liên hệ tinh thần với không gian Long ngực, nuốt vào một đồng linh đan diệu dược, ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, Tịch Diệt phân thân ở trong góc không gian Long ngực lại đột nhiên đứng lên, trong đôi mắt mờ mịt trống rỗng chợt phát ra quang mang sáng bùng.

Nó vội vàng tiếp nhận bản thể của Phong Liệt, tâm thần khổng chế Thuwong Sinh Đại Ấn, khổng chế Tỏa Long Đài, không ngừng tiêu hao thực lực của cự quái.

- Phong Liệt! Phong Liệt, ngươi sao vậy? Đừng làm ta sợ a!

Xa xa, Tiểu ma nữ cảm nhận được động tĩnh bên này, liền vội vàng bay tới. Thấy Phong Liệt trọng thương hôn mê dưới mặt đất, trên người có hơn mười vết máu lớn, không khỏi kinh hãi đến hoa dung thất sắc.

- Phong Liệt, ngươi đừng chết a! Ô ô! Hả? Còn chưa chết?

Tiểu ma nữ vội đến luống cuống tay chân, nước mắt rơi tùm lum. Bất quá, sau một lúc khấn咒, nàng đột nhiên phát hiện Phong Liệt chỉ hao tổn tinh thần quá nên ngất đi mà thôi. Điều này làm nàng yên tâm hơn không ít.

Nàng nghĩ ngợi một chút, sau đó đặt Phong Liệt lên một chiếc giường nhỏ, sau đó lấy ra đan dược khôi phục tâm thần mà gia gia chuẩn bị ình, để Phong Liệt phục dụng xuống.

- Phù... Dọa chết người ta,

Tiểu ma nữ thở phào một hơi, nhìn Phong Liệt hôn mê bất tỉnh, bĩu bĩu môi giận dỗi nói.

- Người cũng thật là, ngay cả cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ cũng không dám con đại quái vật kia, người liệu cái gì vậy! Lần này coi như nhớ đời nhé! Hả? Tiếng gì vậy?

Tiểu ma nữ chính đang phần nộ thao thao bất tuyệt, đột nhiên cảm thấy đại địa hơi chấn động, mơ hồ nghe vài tiếng tru lên ở nơi xa xôi nào đó.

Hình như là tiếng của con đại quái vật kia? Không đúng a! Chỗ này không phải không gian của Phong Liệt à? Tại sao lại như vậy... A? Chẳng lẽ Phong Liệt thu nó vào đây sao? Xong rồi, xong rồi, lần này chết chắc rồi!

Tiểu ma nữ nhíu mi suy nghĩ một chút, sau đó nàng không khỏi cả kinh há hốc miệng, hoang mang lo sợ.

Mà lúc này, Phong Liệt lại đột nhiên mở mắt, ánh mắt âm đạm cũng đã có thêm một tia thần quang.

Hắn cố sức ngồi xuống, kinh ngạc nhìn Tiểu ma nữ, suy yếu nói:

- A Ly, vừa rồi ngươi cho ta ăn thứ gì vậy?

- A? Phong Liệt, ngươi tỉnh rồi! Thật tốt quá! Vừa rồi... Là Thần Hư Đan a! Gia gia nói đó là Địa phẩm thần đan chuyên chữa trị thần hôn!

Tiểu ma nữ vui mừng nói. nguồn (.)

- Thần Hư Đan? Dĩ nhiên lại là Địa phẩm thần đan!

Ánh mắt Phong Liệt chợt vui vẻ, vội vàng nói:

- Ngươi có còn nữa không?

- Có a! Gia gia cho ta một lọ to, đại khái còn có ba mươi mấy viên a!

760. Chương 866: Thiên Long Giới

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 866: Thiên Long giới

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Tiểu ma nữ cau mũi, suy nghĩ một chút rồi nói.

- Thật tốt quá! Lại cho ta vài viên!

Phong Liệt vẻ mặt mừng rỡ, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng tác dụng của Thần Hư Đan, thế nhưng khiến cho thần hồn của hắn khôi phục năm thành trong thời gian ngắn ngủi như vậy!

- Đây! Tất cả đều ở trong này, chính ngươi dùng a!

Tiểu ma nữ không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đưa cho Phong Liệt một bình nhỏ màu vàng.

Phong Liệt cũng không khách khí, vội vàng lấy đan dược ra nuốt vào, sau đó vội vàng thay thế Tịch Diệt phân thân đã gần như hồn phi phách tán, hết sức chăm chú không chế lại cục diện.

- Phốc!

Không bao lâu sau, Phong Liệt lại học ra một ngụm máu lớn, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy,

Bất quá, thần quang trong mắt hắn lại càng ngày càng thịnh, vẻ mặt kiên định.

Tiếp đó, trong ánh mắt lo lắng của Tiểu ma nữ, cứ cách một thời gian Phong Liệt lại phun ra một búng máu, cách mười lăm phút lại ăn một viên Thần Hư Đan, nhìn như lung lay sắp đổ, nhưng vẫn cố gắng kiên trì.

Tiểu ma nữ nhìn mà đau lòng vô cùng, nàng che miệng, nước mắt chảy xuống như suối, nhưng không hề phát ra bất cứ âm thanh nào, e sợ làm Phong Liệt phân tâm. Nàng dĩ nhiên hiểu được, Phong Liệt chắc chắn đang làm một việc cực kỳ quan trọng.

Mà phen liều mạng này của Phong Liệt cũng đã bắt đầu có công hiệu.

Trong không gian dưới mặt đất, một lực hút điên cuồng không ngừng tác dụng lên người cự quái. Từng tia Nguyên lực, huyết nhục tinh hoa đều dần dần chảy ra từ miệng vết thương.

Mười lăm phút, ba mươi phút, một canh giờ, hai canh giờ...

Thẳng đến bảy giờ sau, cảnh giới của cự quái cũng tụt khỏi thất giai, một đồng vảy có pháp tắc chi văn cũng dần âm ỉm đi. Tiếng tru của nó càng lúc càng yếu, giấy dựa cũng không kịch liệt như trước nữa, cuối cùng bị ngàn vạn đạo xích sắc hung hăng khóa lại, không nhúc nhích được chút nào.

Không gian trên mặt đất, thấy tình hình như vậy, khuôn mặt mệt mỏi của Phong Liệt không khỏi nở một nụ cười khó coi.

Sau đó, hai mắt hắn nhắm lại, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Trong Thiên Long Vực, dưới những cuộc chém giết thảm thiết của các chủng tộc, thời gian dần dần qua đi một tháng.

Trong một tháng này, Nhân tộc ở Long Huyết giới chết hơn một trăm cường giả Long Biến Cảnh. Hơn ba trăm thiên tài trẻ tuổi đến lịch lãm chỉ còn lại không đến một trăm, tổn thất có thể nói là thảm trọng.

Mà Thần tộc, Ma tộc cùng với những chủng tộc khác cũng hao binh tổn tướng rất nhiều, thậm chí có không ít cao thủ của các chủng tộc nhỏ tiến vào Thiên Long Vực đều chết sạch.

Mà người thắng lớn nhất, chính là Nhân tộc của Nam Ly giới.

Ba ngàn cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ, đội hình cường đại như vậy nói ra phỏng chừng có thể dọa ngã một đám người. Tổng số lượng cộng lại quả thực còn gấp vài lần số lượng Long Biến Cảnh của tứ giới khác, mà chất lượng thì lại vô cùng mạnh mẽ, gần như mỗi người đều có Thánh bảo thân binh. Cả đám hoành hành trong Thiên Long Vực, không đâu địch nổi.

Hôm nay, sau một tháng chiến đấu kịch liệt, Nhân tộc của Long Huyết giới đã lui hết về Thiên Trụ phong, không ai còn dám tìm kiếm khắp nơi nữa, nếu không một khi gặp phải cao thủ của Nam Ly giới thì sẽ nguy hiểm đến tính mệnh.

Hai tộc Thần, Ma cũng không sai biệt lắm, tất cả đều co đầu rụt cổ trong đại bản doanh của mình, thủ vững không ra.

Mà đến nay, người bắt đi cự quái và Thiên Long giới vẫn không hề xuất hiện, tạo thành một bí ẩn không có lời giải ọi người.

...

Trên Thiên Trụ phong, một chiếc tháp lớn màu đen có hai tầng chiếm cứ cả một phương hướng, xung quanh nó là mấy trăm tòa phủ đệ di động đan xen lẫn nhau.

Nếu Phong Liệt ở đây, nhất định hẳn có thể dễ dàng nhìn ra, khí tức mà ngọn tháp hai tầng này phát ra không ngờ lại có sáu bảy phần tương tự với Âm Ngục và Huyết Ngục trong tay hắn, điểm khác duy nhất chính là thuộc tính Nguyên lực.

Trong đó, một tầng tháp tỏa ra khí tức nóng như lửa, mà một tầng khác lại tản ra canh kim khí vô cùng sắc bén.

Không hề nghi ngờ, chiếc tháp hai tầng này đúng là Hỏa Ngục và Kim Ngục của Huyền Thiên Thần Tháp, phân biệt là nội tinh trần tộc của Thiên Diễm Môn và Hoàng gia.

Nếu không có hai tầng Thần khí này trấn thủ, chỉ sợ tất cả những người tiến vào Thiên Long Vực của Long Huyết giới đã bị ba ngàn cường giả Nam Ly giới giết sạch.

Ở một tòa phủ đệ bên cạnh Kim Ngục, Hoàng Tử Nguyệt ngồi ở đầu giường, nhẹ nhàng đưa tay chà lau một thanh đoản kiếm màu vàng, mây liễu nhíu lại, trong mỹ mâu mơ hồ có chút nhớ lại, đồng thời cũng có chút lo lắng.

- Hoa Hoa, ta đã hỏi rất nhiều người, thế nhưng không ai biết tung tích của hắn, người nói hắn sẽ không sao chứ?

Hoàng Tử Nguyệt trầm trầm nói.

Lạc Hoa Hoa nằm ngổn ngang trên giường, không hề để ý tới hình tượng, trong mỹ mâu lóe lên vẻ giảo hoạt, nàng chậm rãi nói:

- Chà, cái này thì không chắc được, tiểu tử Phong Liệt kia đã không có tin tức một tháng rồi, thật sự dữ nhiều lành ít a! Ngay cả cường giả Long Biên Cảnh trung kỳ cũng đã chết mười mấy người, một tiểu tử Hóa Đan Cảnh như hắn... Ài! nguồn

Hoàng Tử Nguyệt khẽ lắc đầu, không đồng ý với Lạc Hoa Hoa:

- Tuy cảnh giới của Phong Liệt không cao, nhưng thực lực sẽ không kém bất cứ cao thủ Long Biên Cảnh trung kỳ nào! Hơn nữa, hắn còn có một không gian cực kỳ thần diệu, muốn bảo mệnh chắc sẽ không khó a!

- Nếu người đã nói như vậy thì tất nhiên Phong Liệt còn chưa chết rồi.

Lạc Hoa Hoa bĩu môi nói.

Hoàng Tử Nguyệt không để ý đến câu trêu chọc của Lạc Hoa Hoa, sau một lúc trầm mặc, nàng thì thào trầm trầm:

- Người kia... Có thể là Phong Liệt hay không?

- Người nào? Người đang nói kẻ đã bắt con hung thú Thất giai kia đi? Ha! Thật là buồn cười! Người cũng quá dễ mất đến hắn a? Mà nếu thật sự là hắn thì người cũng đừng nghĩ nữa, hắn chết chắc rồi.

Lạc Hoa Hoa cười khinh thường.

Nhưng đột nhiên, dường như nàng nhớ ra điều gì đó.

- Hả? Hình như Phong Liệt cũng biết thần thông thuần di a? Không thể nào, tuyệt không thể nào...

... (.

Trong không gian Long ngục, từ lúc Phong Liệt hôn mê, hắn ngủ say chừng một tháng thì mới từ từ tỉnh dậy.

Sau khi mở mắt ra, đầu tiên hắn dùng tâm thần quan sát không gian dưới mặt đất một chút. Điều làm hắn vui mừng là Nguyên lực và sự sống của con cự quái kia đã hoàn toàn tiêu hao hết, hiện giờ đang hấp hối.

Sau đó, hắn chậm rãi xuống giường, bế Tiểu ma nữ đang ngủ gật bên cạnh lên, đặt nàng nằm trên giường.

Giờ phút này, Tiểu ma nữ nhìn cực kỳ tiều tụy, hiển nhiên là đã rất lo lắng cho hắn, làm hắn có chút đau lòng.

Phong Liệt cũng không quấy nhiễu Tiểu ma nữ, hắn lập tức xuất hiện dưới không gian dưới mặt đất.

Bởi vì Thương Sinh Đại Ấn phản phệ, làm cho thần hồn của hắn bị tổn thương rất lớn, may mắn là có loại đan dược thể gian khó cầu như Thần Hư Đan nên mới không để lại chút hậu hoạn nào.

Giờ phút này, trừ việc đầu óc có chút mê muội vì ngủ quá lâu ra thì không có bất cứ cảm giác không thoải mái nào.

Không gian dưới mặt đất, con cự quái kia chính đang vô lực nằm xụi lơ trên mặt đất, đã không có chút dấu hiệu của sự sống nào, chỉ có đôi mắt của nó thỉnh thoảng thoáng hiện tinh mang, cho thấy linh hồn lực còn chưa tiêu tan.

761. Chương 761

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 867 - 868: Nghe trộm

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Thật ra, linh hồn của hung thú Thất giai đã vô cùng cường hãn, thân thể suy kiệt cũng không thể làm nó tử vong hoàn toàn.

Phong Liệt cười lạnh lùng, cũng không định khách khí với nó. Hắn rút Thánh Kiếm ra, chém mấy cái liên tục lên cự quái.

Xích xích xích xích!

Sau một loạt tiếng phá không sắc bén, thân thể cự quái lập tức tứ phân ngũ liệt dưới những đạo kiếm quang kia. Mà vàng sáng màu bạc kia cũng xuất hiện trước mặt Phong Liệt một lần nữa.

Chẳng qua, giờ phút này lại có một đạo linh hồn cường đại phiêu phù trên không trung, xem hình dạng thì hiển nhiên đây chính là con cự quái kia. Ánh mắt nó nhìn về phía Phong Liệt tràn ngập kinh sợ và phẫn nộ.

- Hống!

Linh hồn cự quái đột nhiên rống lên một tiếng, đánh về phía Phong Liệt.

- Hừ! Muốn chết!

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, nhưng trong lòng cũng không dám khinh thường, vội vàng té ra Tụ Hồn Châu.

Ông!

Một tiếng động nhẹ vang lên, Tụ Hồn Châu tản ra hàng tỉ sợi tơ màu đen, trói buộc lấy linh hồn của cự quái, dần dần kéo nó vào bên trong.

Đến tận bây giờ, cũng đã chính thức tuyên bố sinh mệnh cường đại này chết đi.

Đường đường là một hung thú Thất giai, nếu không phải vì linh trí không cao, chỉ sợ cho dù là cường giả Hoàng Cảnh cũng chưa chắc có thể chiếm được chút lợi thế nào. Nhưng hiện giờ nó lại chết một cách cực kỳ uất ức dưới tay một võ giả Hóa Đan Cảnh đỉnh phong như Phong Liệt, nói ra chỉ sợ sẽ có vô số người kinh ngạc đến mức rớt cả cằm.

Tuy nói cự quái đã chịu trọng thương từ trước, nhưng chết ở trong tay Phong Liệt phải nói là một kỳ tích rất lớn.

Thi thể cự quái đã mất hết Nguyên khí, chẳng còn một chút giá trị nào. Phong Liệt nghĩ ngợi một chút, liền đem nó ném lên không gian phía trên, làm phân bón cho linh hoa linh quả của mình.

Tiếp đó, hai mắt Phong Liệt hơi ngưng lại, bắt đầu đánh giá cẩn thận vàng sáng đang phiêu phù trong không gian.

Xuyên thấu qua vàng sáng, hắn có thể mơ hồ nhìn thấy một đạo thân ảnh hình người, đồng thời còn có một điểm màu tím nhỏ, đang hơi chớp động lên.

Giờ phút này, hai mắt Phong Liệt sáng bừng, khó nén được sự kích động trong lòng, hô hấp dần trở nên dồn dập.

Thật ra chẳng những là hắn, giờ phút này cho dù đổi thành bất cứ ai thì cũng rất khó bảo trì được bình tĩnh.

Điểm màu tím bên trong, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đúng là khí vận chi tử mà Thiên Long giới tỏa ra!

Hàng ngàn hàng vạn cường giả của các đại chủng tộc tề tụ Thiên Long Vực, tất cả cũng chỉ vì thứ này.

Thiên Long giới, chính là Thiên Địa Khí Vận Bia biến thành.

Tục truyền, ai nắm Khí Vận Bia thì trong tay thì cũng tương đương với chúa tể số mệnh của mảnh thế giới đó.

Số mệnh, thứ này nghe như hư vô mờ mịt, nhưng lại không có bất cứ ai dám phủ nhận nó.

Vì sao có người từ nhỏ đã hưởng hết vinh hoa phú quý, mà có người cố gắng phấn đấu nhưng khó có thể no bụng, thậm chí không giữ được tính mạng?

Vì sao có người chết trẻ, có người lại trường mệnh ngàn tuổi, vạn tuổi?

Không ai có thể giải thích được những điều này, chỉ có thể coi nó là “mệnh”. Mà “mệnh” này đơn giản chính là số mệnh.

- Hiện giờ Khí vận Bia còn chưa thuộc về ta, chỉ có chân chính cầm trong tay thì mới là của mình!

Phong Liệt nhìn chăm chăm vào vàng sáng một lúc lâu, tâm tình dần bình tĩnh lại một chút, ánh mắt khôi phục thanh minh.

Tiếp đó, hắn huy động Thánh Kiếm, hung hăng chém một kiếm về phía vàng sáng.

Xích!

Huyết mang chém trên vàng sáng, giống như gió nhẹ lướt qua núi, không thể làm cho vàng sáng phát sinh chút biến hóa nào.

Về mặt Phong Liệt hơi trầm xuống, hắn lại vận chuyển mười thành lực đạo, liên tục chém lên vàng sáng mười mấy kiếm.

Nhưng rất nhanh hắn đã phải thất vọng rồi.

Vàng sáng vẫn không chút sứt mẻ, ngay cả một chút dấu vết cũng không có.

- Cứng rắn đến như vậy sao? Ân? Trọng thủy tinh hoa cũng là một loại Thủy Nguyên lực, hiện giờ xem ra chỉ có như vậy!

Phong Liệt hơi trầm ngâm một lát, sau đó khoanh chân ngồi xuống, hai tay bắt đầu kết ấn.

Hô —— hô —— hô ——

Đột nhiên, một lực hút khổng lồ bỗng xuất hiện trong không gian này, hung hăng tác dụng lên vàng sáng, không ngừng cắn nuốt trọng thủy tinh hoa bên trong. truyện copy từ

Phong Liệt hiểu rõ rằng thật ra vàng sáng này là một cấm chế phụ thuộc vào trọng thủy tinh hoa, chỉ cần hút khô tất cả thì cấm chế sẽ tự được bài trừ. Điểm này cũng giống với cấm chế mà Hắc Ám Đế Quân để lại.

Tiếp đó, theo một tiếng rít rất nhẹ, trọng thủy tinh hoa trên vàng sáng đã bắt đầu bị rút đi.

Thời gian trôi nhanh như nước, thoáng cái đã qua ba ngày. Phong Liệt chậm rãi mở hai mắt ra, vẻ mặt trở nên vô cùng âm trầm.

Ba ngày này, Thương Sinh Đại Ấn đã cắn nuốt một lượng lớn Thủy Nguyên lực. Nhưng rất bất đắc dĩ, chỗ Thủy Nguyên lực ấy đối với vàng sáng lớn trăm trượng này quả thực không hề đáng kể.

Nếu dựa theo tốc độ này, Phong Liệt tính mình tuyệt đối không thể phá nổi đạo cấm chế này.

Đừng nói là ba tháng, cho dù là ba năm cũng không đủ!

Nếu không có được Thiên Long giới, ba tháng sau hẳn vẫn sẽ phải chết như thường.

- Xem ra phải tiến vào Long Biển Cảnh mới được, hiện giờ thực lực còn kém quá xa, căn bản không thể phát huy mười phần uy lực của Thương Sinh Đại Ấn!

Phong Liệt trầm ngâm thật lâu, sau đó trong lòng dần có quyết định

Trên bầu trời, ba gã nam tử được bao vây trong ngọn lửa, dưới sự dẫn dắt của một thiếu niên đáng người nho nhã, thời gian dần trôi qua đã tới được tiểu cốc của Phong Liệt trên không.

Người thiếu niên dẫn đường này mặc quần áo của Thiên Diễm môn. Đúng là lão Đại Xích Minh Tổ của Thiên Diễm môn. Ba người phía sau lưng y, tuy nhìn không ra dung mạo, nhưng khí tức Long Biển Cảnh hậu kỳ cường hoành tỏa ra cực kỳ kinh người.

- Ba vị trưởng lão, động phủ Tu La Vương chính là nằm bên trong tiểu cốc này. Lý sư đệ cũng chính tại nơi này bị tên tiểu tặc Phong Liệt hạ độc thủ.

Xích Minh Tổ chỉ vào phía dưới, cung kính nói với ba người sau lưng.

- Sao, hai người các ngươi đường đường là cao thủ Long Biển Cảnh trung kỳ, vậy mà lại bị tổn thất nặng trong tay một tên tiểu tử Hóa Đan Cảnh. Thật sự là mất hết thể diện của Thiên Diễm môn chúng ta.

Một thanh âm già nua lạnh như băng nói.

762. Chương 762

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 867 - 868: Nghe trộm

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Xích Minh Tổ từ sâu trong đáy mắt ẩn hiện một tia giận dữ, nhưng ngoài miệng vẫn cung kính nói:

- Lý Trưởng lão giáo huấn rất đúng. Minh Tổ vô năng, không thể bảo vệ tốt cho sư đệ. Kính xin Lý Trưởng lão thứ tội.

Lúc này, một vị Xích gia lão tổ tranh thủ thời gian giảng hòa nói:

- Lý huynh, Minh Tổ cùng Đạo Hư từ trước đến nay tình như thủ túc. Nghĩ đến Minh Tổ cũng đã là toàn lực. Chỉ là sống chết có số, phú quý tại thiên. Lý huynh không nên trách móc nặng nề tiểu bối.

- Hừ, chúng ta vào xem!

Lý Trưởng lão lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Xích Minh Tổ, hừ lạnh một tiếng.

- Vâng, ba vị trưởng lão, mời theo ta.

Xích Minh Tổ lên tiếng, sau đó vượt lên dẫn đầu, hướng về gốc cây rồng lửa trong tiểu cốc bay đến. Ba người đằng sau cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Vị Lý Trưởng lão này là một lão tổ Lý gia Long Biển Cảnh hậu kỳ của Thiên Diễm môn, tên là Lý Sùng Sơn. Còn người chết đi tên là Lý Đạo Hư được coi là dòng chính huyền tôn của Lý Sùng Sơn từ trước đến nay.

Lý Đạo Hư thiên phú cực kỳ kinh người. Chỉ trong mười năm ngắn ngủi đã tu luyện đến Long Biển Cảnh trung kỳ. Ngày sau có rất nhiều thời gian trùng kích Hoàng Cảnh, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Lại không nghĩ, như thế nào một hậu bối ưu tú như vậy, vừa mới tiến vào Thiên Long vực chưa được vài ngày đã chết oan uổng, làm sao không khiến cho Lý Sùng Sơn phát hỏa.

Lý Sùng Sơn dầu gì cũng là lão yêu nghiệt sống mấy ngàn năm, lông mi đều dài không thấy đáy. Tuy Xích Minh Tổ giải thích không hề có sơ hở, nhưng trong lòng của lão ta cũng không tránh khỏi vài phần nghi ngờ, liền nảy sinh ý định đến địa điểm xảy ra sự việc để xem xét có chút dấu vết nào còn lại không.

Trong không gian Long ngục, tiểu ma nữ sau khi tỉnh lại, thấy Phong Liệt cũng bình yên vô sự thì cũng yên tâm hơn, rất nhanh khôi phục lại sự vô tư lự như ngày xưa. Nàng ăn linh quả, thỉnh thoảng cười nhỏ. Sau khi ăn xong một ít linh quả, nàng lại khoan thai tản bước, ngẫu nhiên nghiền cứu những cự quái bầm thây to như ngọn núi nhỏ.

Tựa hồ như chỉ có ăn và ngủ, tiểu nha đầu cảm thấy là đủ rồi. Một người vô tư như tiểu ma nữ quả thực khiến cho Phong Liệt rất hâm mộ.

Phong Liệt trước an bài phân thân khổng lồ chế thương sinh đại ấn, luyện hóa thành quang kén màu bạc. Sau đó, hẩn khoanh chân ngồi tĩnh tọa. Thời gian dần trôi, tinh thần khôi phục đến đỉnh phong, đạt đến trạng thái tốt nhất để trùng kích Long Biển Cảnh.

Trong một thời gian, Phong Liệt đột nhiên mở hai mắt, trong mắt tinh mang lập lòe, cho thấy tu vi tinh xảo.

- Hôm nay Long vực hỗn loạn vô cùng, thật sự không phải là nơi tốt nhất cho người độ kiếp. Nhưng trước mắt thì không còn sự lựa chọn nào rồi, chỉ có thể tìm một địa phương an toàn mà thôi.

Phong Liệt trầm ngâm một chút, sau đó đứng lên, ý muốn ra ngoài xem có chỗ nào thích hợp để vượt qua Long biển chi kiếp.

Ngày hôm nay, các tộc cường giả của Long Vực quá nhiều, tình thế cực kỳ nghiêm trọng. Hóa Đan Cảnh của hẩn tu vi thật sự không lớn. Hơn nữa cũng không cách nào chém ra được uy lực mười phần của đại ấn Thương Sinh. Trùng kích Long Biển Cảnh đã lửa sém lông mày rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên lông mi hẩn dựng lên, thân hình ngừng lại:

- Có người đến? Là hẩn!

Lúc này, Phong Liệt đã thả một đám tinh thần bên ngoài, cảm nhận được bốn đạo khí tức cường hoành tiến nhập vào không gian động phủ. Mà một người trong đó chính là Xích Minh Tổ.

Phong Liệt trong lòng căng thẳng, vội vàng thu sợi tinh thần lại. Đồng thời khổng lồ chế đại ấn Thương Sinh thu nhỏ lại, trở nên vô hình, giấu dưới đám bùn đất bên trong.

- Ba vị trưởng lão, Lý sư đệ chính là trong chỗ này bị tên tiểu tặc Phong Liệt ám toán.

Xích Minh Tổ nói với ba người sau lưng.

Lý Sùng Sơn không nói lời nào, con mắt chậm rãi quan sát không gian này. Nhưng thật lâu về sau chẳng phát hiện được điều gì thì khẽ nhủ mày:

- Tại đây vốn là nơi Hắc ám để quân tọa hóa. Đạo vận của hắn đã dung nhập thật sâu vào mỗi một chỗ trong không gian này. Đây ngược lại là một động phủ ẩn nấp thật tốt.

- Chỉ đáng tiếc Tu La Vương Tọa, nếu Thiên Bảo thần binh có thể rơi vào trong tay Thiên Diễm môn chúng ta, đối với đại sự sau này chắc hẳn càng thêm vài phần thắng chắc.

Xích gia lão tổ thấy không gian không có vật gì thì tiếc hận mà nói.

- Chỉ là một vật Thiên Bảo mà thôi, Xích huynh làm gì mà lo lắng vậy. Không lâu sau, nếu có thể thành công đoạt được Hoàng gia kim ngục, hừ, Thiên Diễm môn chắc chắn sẽ tạo được áp lực cho Tam gia khác. Đến lúc đó, toàn bộ Long Huyết đại lục đều nhìn sắc mặt của Thiên Diễm môn chúng ta mà làm việc. Thiên hạ thần binh cần cái nào mà chẳng có.

Lý Sùng Sơn cười lạnh nói.

- Cái gì? Thiên Diễm môn chúng ta muốn đoạt Hoàng gia kim ngục? Cái này....

Xích Minh Tổ biến sắc, khiếp sợ nói.

- Hừ!

Lý Sùng Sơn hừ nhẹ một tiếng, không thêm phản ứng với Xích Minh Tổ, bước chân vào chỗ sâu trong không gian.

Xích Minh Tổ sắc mặt cực kỳ khó coi. Lý Sùng Sơn này cậy già lên mặt, lúc nào cũng châm chích mình. Quả thực là đáng chết!

Nhưng, từ nhỏ y đã lòng dạ sâu đậm, tuy cũng không biểu hiện ra bên ngoài. Ngày sau nếu muốn kế nhiệm địa vị môn chủ, không thể thiếu được cái gậy đầu của những lão gia hỏa này.

Lúc này, Xích gia lão tổ mở miệng nói:

- Không sai, hôm nay Kim ngục chỉ nằm trong tay một gã Long Biển Cảnh đỉnh phong, đối với việc chúng ta cướp đoạt kim ngục là ngàn năm khó có.

Xích Minh Tổ trong nội tâm hoảng sợ, sắc mặt đại biến. Y cung kính nói:

- Lão tổ, thứ cho tôn nhi ngu dốt, hôm nay Long Huyết giới chúng ta đang hợp lực ứng đối các tộc cường địch. Trong thời khắc mấu chốt cướp đoạt Thiên Long giới, không nói trước được có thể đoạt được Kim ngục trong tay hoàng gia hay không. Nếu một khi cùng hoàng gia triệt để quyết liệt thì chỉ sợ sẽ làm suy yếu thực lực của Long huyết giới chúng ta?

- Minh Tổ ngươi có chỗ không biết, Thiên Diễm môn của chúng ta cùng với hoàng gia quyết đấu là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Mà hôm nay hoàn toàn là thời cơ tốt nhất.

Xích gia lão tổ lời nói thâm thía.

- Sao, lão tổ, cái này là vì sao?

Xích Minh Tổ khó hiểu hỏi.

Xích gia lão tổ cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của y, mà chậm rãi nói: xem tại

- Trong một tháng, ba ngàn cường giả của Nam Ly giới đến Thiên Long vực. Các tộc liên tục hao binh tổn tướng. Long Huyết giới của chúng ta cũng bị tổn thất trầm trọng. Cường giả Long Biển Cảnh chết đi cũng có hơn một trăm người.

- Minh Tổ ngươi có biết vì cái gì mà Thiên Diễm môn chúng ta tổn thất ba người không?

Xích gia lão tổ âm trầm mà nói.

- Cái này... thứ cho tôn nhi không biết.

Xích Minh Tổ sững sờ, nhưng trong lòng đang nghĩ tới điều gì.

- Minh Tổ, không lâu sau, có lẽ ngươi sẽ tiếp nhận địa vị môn chủ của cha ngươi. Có một số việc ngươi nên hiểu được. Kỳ thật, Thiên Diễm môn của Long Huyết giới chúng ta chỉ là một cái thiên chi mà thôi. Thiên Diễm môn chúng ta vốn ở chỗ Nam Ly giới.

Xích gia lão tổ nói.

- Cái gì? Cái này....Đây là có chuyện gì?

Xích Minh Tổ vẻ mặt tràn đầy sự không tin được.

Thiên Diễm môn tại Long Huyết đại lục từng sừng sững mấy chục vạn năm. Y bất luận thế nào cũng đều không nghĩ tới, môn phái mà mình vẫn trung thành chỉ là một chi nhánh của người ta.

Giờ phút này, chẳng những là y, mà ngay cả Phong Liệt trong không gian Long ngục nghe thấy điều này cũng chấn động vô cùng.

Ý tứ trong lời nói của Xích gia lão tổ, hẳn không khó nghe ra. Thiên Diễm môn chỉ sợ cùng với Nam Ly giới cho tới bây giờ đều là rắn chuột một ổ.

Kế tiếp, Xích gia lão tổ lại nói ra một bí mật khiến người khiếp sợ:

- Kỳ thật, chẳng những Thiên Diễm môn chúng ta, mà ngay cả Tuyệt Vọng kiếm phái cũng giống như vậy. Thậm chí còn có Phiêu Miểu thiên cung. Từ xưa đến nay, nơi sinh trưởng tại Long Huyết đại lục mà có thực lực cũng chỉ có mình hoàng gia mà thôi.

- Các nhà của chúng ta là đến từ Nam Ly giới. Trong thời đại Long chiến, đã giúp đỡ Long Huyết giới nhân tộc đối kháng Long chủ. Về sau Long chủ bị trấn áp bên trong Thiên Long vực, chúng ta tuy nhiên vẫn chưa rời đi.

- Nhưng, Thiên Diễm môn chúng ta khác với những nhà khác. Tuyệt Vọng kiếm phái và Phiêu Miểu thiên cung đều có nguyên vẹn truyền thừa, sớm thoát ly khỏi sự khống chế của Nam Ly giới. Thiên Diễm môn chúng ta muốn nghĩ đến có nguyên vẹn truyền thừa thì nhất định phải trở lại tổng bộ Nam Ly giới.

Xích gia lão tổ cảm khái nói. Đồng thời trong giọng nói tựa hồ như có chút không cam lòng.

763. Chương 869: Thiếu Chủ Tính Toán

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 869: Thiếu chủ tính toán

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Xích Minh Tổ ánh mắt khiếp sợ, sững sờ tại chỗ thật lâu. Y tuy là con trai của môn chủ, nhưng những chuyện này là y lần đầu tiên nghe nói.

Lúc này, Lý Sùng Sơn đã quan sát toàn bộ không gian, vẫn không hề có thu hoạch gì cả, sắc mặt hơi chút âm trầm.

Cả đám cũng không ngây người quá lâu tại một không gian động phủ vô giá trị này quá lâu, liền rất nhanh rời đi.

Thật lâu về sau, Phong Liệt thân hình hiện ra. Hắn đứng tại cửa động, nhìn bốn thân ảnh đang dần dần biến mất ở phía chân trời, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

- Hắc, hắc, Long Huyết giới này đầm nước thật sâu. Nhưng cũng chẳng quan hệ gì với lão tử. Trước nên tu luyện nâng cao tu vi mới là vương đạo.

Phong Liệt trầm ngâm một chút rồi lách mình bước ra động phủ, hướng chỗ sâu trong Long vực bay đi.

Thiên Long vực là mảnh vỡ lớn nhất của đại lục, vùng biên giới có phạm vi mười vạn dặm. Càng về sâu trong địa vực thì lại càng rộng đến trăm, nghìn vạn dặm.

Chỉ có điều, Thiên Long vực trong truyền thuyết tồn tại vô số nghịch thiên. Bất luận hung thú, chiến hồn đều là tầng thứ bảy, thậm chí là tầng thứ tám tồn tại, cực độ nguy hiểm. Thậm chí, ngay cả chuyển thể chi linh của Long chủ khổng lồ chế toàn bộ đại lục thời xa xưa, đều bị trấn áp ở tận chỗ sâu trong Thiên Long vực, căn bản người bình thường không có can đảm tiếp cận.

Nhưng hôm nay, đối với Phong Liệt mà nói, hắn có lý do không thể không xâm nhập. Bởi vì bên ngoài đã bị các tộc cường giả chiếm cứ, thật sự không thích hợp để trùng kích Long biến chi kiếp. Hắn cũng chỉ có thể tiến về phía trước, tận sâu trong Thiên Long vực, xem có chỗ nào thích hợp hay không?

Nhưng, khi Phong Liệt bay được hơn vạn dặm, đột nhiên có hai bóng người khí thế cường hoành từ xa bay tới, sát khí bàng bạc, cách xa mấy trăm dặm nhưng cũng khiến cho hắn cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

- Sao, là cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ?

Phong Liệt đồng tử co rụt lại, thầm nghĩ không ổn, tranh thủ thời gian thúc giục bốn nguyên thần đồ, đột nhiên biến mất.

Sau mấy phút, hai gã đại hán cầm phục xuất hiện chỗ Phong Liệt vừa biến mất. Hai người ngưng mắt quét một vòng chung quanh, không khỏi nhíu mày. nguồn (.)

-Ồ, tiểu tử kia trốn đi nơi nào?

- Thuần di? Dĩ nhiên là thuần di rồi. Hahah, lão Tứ, ta nghĩ chúng ta lập công rồi. Tiểu tử kia hiểu được thuần di, vô cùng có liên quan đến việc Thiên Long giới mất tích.

- Dừng lại, một tiểu gia hỏa Hóa Đan Cảnh cho dù biết được thuần di, làm sao có thể đối phó được hung thú tầng thứ bảy chứ?

- Làm sao ngươi biết tiểu tử kia không phải là cố ý ẩn tàng? Thư đã nhanh chuyển đến Nhạc lão, nhưng lại để cho hắn chạy đến nơi này.

Bầu trời mây đen bao phủ, mưa liên tục rơi xuống.

Trên bầu trời, một hắc ảnh giống như mũi tên bay nhanh trong mưa mù. Người này tốc độ cực nhanh, một lướt đã hơn mười dặm, thời gian lập lòe giống như thuần di.

Phía sau đạo nhân ảnh này đang có gần trăm cao thủ Long Biến Cảnh hậu kỳ mặc áo cấm y truy đuổi không bỏ. Một đám đằng đằng sát khí, ánh mắt cực nóng, so với người phía trước phải nhanh hơn gấp mười lần. Xem ra muốn đuổi kịp người phía trước cũng không tốn bao nhiêu phút.

- Người phía trước dừng bước. Hôm nay Long vực đã bị Nam Ly giới chúng ta bày ra thiên la địa võng, người trốn không thoát đâu.

- Giao ra Thiên Long giới, ta sẽ tha chết cho ngươi.

Một tiếng hét lớn đinh tai nhức óc không ngừng vang lên trong phạm vi mấy ngàn dặm, đủ để dọa lùi hết thảy những sinh vật bé nhỏ.

- Nam Ly giới chết tiệt tại sao lại có cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ như vậy?

Phong Liệt đang bay phía trước sắc mặt vô cùng khó coi. Hắn tức giận mắng một câu, thân hình đột nhiên biến mất. Khi xuất hiện đã cách xa đến ba vạn dặm.

Hắn rời khỏi tiểu cốc cả ngày rồi. Trong khoảng thời gian này, hơn một trăm cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ đứng là âm hồn bắt tán đuổi giết không thôi.

Hắn tuy sớm từ miệng đám người Xích Minh Tổ biết được Nam Ly giới xuất động hơn ba ngàn cường giả Long Biên Cảnh hậu kỳ đến Thiên Long vực, nhưng cũng vẫn không để trong lòng. Dù sao, hữu thần đồ nằm trong tay hắn, đánh không lại muốn chạy trốn thì vẫn không khó.

Lại không nghĩ tới, đối phương chỉ có một phương pháp truy thừa hành tung thần bí, hắn cho dù có thi triển thuật di chạy xa mấy vạn dặm, nhưng chỉ chưa đầy nửa khắc vẫn bị phát hiện hành tung. Quả thực làm cho hắn phiền muộn vô cùng.

Vốn hắn đã từng nghĩ tới trốn trong không gian Long ngục để tránh nơi đầu sóng ngọn gió, nhưng cũng lo lắng cường giả Nam Ly giới phá giới chùy. Đối phương cho dù cách xa vạn dặm vẫn có thể tìm được hắn, liệu có thể bảo đảm bọn hắn sẽ không tìm ra Thương Sinh đại ấn?

Vì để bảo đảm được mục đích, Phong Liệt trong nội tâm âm thầm hạ quyết tâm, chưa đến đường cùng thì tuyệt không trốn trong không gian Long ngục.

- Không được, tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp. Vạn nhất tất cả đều tập trung ở đây thì lão tử chẳng phải là xui xẻo sao?

Bên ngoài ba vạn dặm, Phong Liệt hiện thân hình ra, sắc mặt âm trầm vô cùng. Hắn hơi trầm ngâm, cắn răng, hướng chỗ sâu trong Long vực bay đi.

Chỗ sâu trong Long vực tuy từng bước sát cơ, nhưng hắn là không có cơ hội cho đám người đến gây tại họa.

Không ngoài sở liệu của Phong Liệt, sau mấy chục giây, đã có mấy chục tên cường giả Long Biên Cảnh hậu kỳ xuất hiện. Xa hơn chút nữa là có đến mấy trăm người.

Cường giả Long Biên Cảnh hậu kỳ, độ nhanh e rằng chỉ có trong tưởng tượng. Một cái lắc mình đã đi được mấy trăm dặm. Mặc dù có muốn đi ngang qua toàn bộ Thiên Long vực cũng không tốn đến một phút đồng hồ.

Giờ phút này, đằng sau mấy trăm tên cường giả, còn có một cái Cửu Long chiến xa cực kỳ đáng chú ý. Chiến xa này khí thế rộng rãi, hiếm thấy. Kéo đầu xe hiển nhiên là Long Hoàng chín đầu, uy áp kinh người. Bánh xe đề nát chướng ngại vật, thanh âm chấn động trời cao, giống như Thiên Đế đi tuần, uy thế mênh mông cuộn cuộn.

Đương nhiên, Long Hoàng kéo xe không phải là Long Hoàng còn sống, mà chỉ là chín kiện thánh bảo biến ảo mà thành.

Nhưng dù vậy, cũng đủ thấy thân phận của người chủ chiến xa này bất phàm rồi. Phô trương như vậy, tuyệt đối không phải người bình thường có thể bày ra được.

Lúc này, bên trong chiến xa, một thiếu niên anh tuấn, lông mi âm tà đang ngồi nhấp ly rượu ngon một cách bình yên. Hai ả mỹ nữ hầu hạ phía sau nhẹ nhàng đắp vào lưng. Gã thiếu niên nhắm hai mắt lại, lộ ra một chi sắc thích ý.

Không hề nghi ngờ, gã thiếu niên này chính là Thiếu chủ của Nam Ly giới, tên là Nam Ly Phong, một gã thiếu chủ dưới một người, trên vạn người ở Nam Ly giới.

- Nhạc Trăn, nội tình xuất động của tam tộc như thế nào rồi?

Nam Ly Phong mở đôi mắt, nói với lão giả quần gia đang đứng bên cạnh mình.

- Hồi bẩm thiếu chủ, Thần tộc cùng Ma tộc đã xuất động. Còn Long Huyết giới thì vẫn áng binh bất động.

Nhạc Trăn nhìn cục thủy tinh cầu trong tay, cung kính trả lời.

Sau khi dứt lời, Nhạc Trăn lại truyền âm ra bên ngoài:

- Đông Nam phương vị, ba vạn hai ngàn thiên lý.

Đông Nam phương vị, ba vạn hai ngàn thiên lý chính là nơi xuất hiện của Phong Liệt lúc này.

764. Chương 870: Độ Kiếp!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 870: Độ kiếp!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nếu nhìn kỹ lại sẽ phát hiện, trong thế giới thủy tinh cầu chính là Thiên Long vực được thu nhỏ vô số lần. Chỉ cần Nhạc Trần nguyện ý, toàn bộ những phát sinh bên ngoài Thiên Long vực đều không có chỗ nào che giấu được.

Nam Ly Phong trầm ngâm một chút, nhú mày nói:

- Long Huyết giới vẫn không có động tĩnh, chẳng lẽ có phát hiện gì sao?
- Thiên Diễm môn tại Long Huyết giới cùng hoàng gia phân tranh đã lâu. Có lẽ song phương đang đề phòng lẫn nhau, không nên xuất động.

Nhạc Trần nói.

- Cũng có khả năng này.

Nam Ly Phong nhẹ nhàng gật đầu.

Nhạc Trần suy nghĩ một chút rồi lại nói:

- Thiếu chủ, chuyện của Thiên Long giới vẫn là chuyện lớn. Nên nhanh chóng ra tay, tránh để dèm dài lắm mòng.
- Không sao, tiểu tử kia chỉ mới có tu vi của Hóa Đan Cảnh. Lần trước để cho hắn thoát là ngoài ý muốn. Lúc này đây, bốn thiếu chủ chẳng những sẽ phá hủy Thiên Long giới, mà những nội tình bên trong cũng không thể bỏ qua.

Nam Ly Phong cười nhạt một tiếng.

- Cái này....thiếu chủ anh minh.

Nhạc Trần thấy khuyên giải không có hiệu quả, cũng đành ngậm miệng lại, nhưng trong lòng thì âm thầm thở dài không thôi. Thiếu chủ chẳng những thiên phú kinh người, hơn nữa hùng tài đại lược, trí kế bất phạm. Khuyết điểm duy nhất là quá mức bảo thủ. Dưới mắt không có một ai. Đây hình như là căn bệnh chung của các thiên tài.

Sau một lát, Nhạc Trần đột nhiên sắc mặt biến đổi, nói với Nam Ly Phong:

- Thiếu chủ, sự tình có biến.
- Làm sao vậy?
- Người nọ đã hướng chỗ sâu trong Thiên Long vực mà đi rồi.

Nhạc Trần cau mày.

- Cái gì? Hắn chỉ là một con kiến Hóa Đan Cảnh nho nhỏ, hắn điên rồi sao? Vạn nhất tên tiểu súc sanh đó chết trong khe không gian, như vậy Thiên Long giới chẳng phải như vậy mà biến mất sao?
- Hơn nữa, nghĩa phụ từng dặn dò qua, chỗ sâu trong Thiên Long vực chuyện xấu quá nhiều, bảo bốn thiếu chủ ngàn vạn lần không được đi vào trong đó.

Nam Ly Phong cũng khẽ nhú mày, hơi trầm ngâm một chút. Ý âm trầm phân phó:

- Tranh thủ thời gian an bài người ngăn hãm lại, sinh tử chớ bàn.

- Tuân mệnh!

Nhạc Trăn lên tiếng rồi vội vàng bay ra thòng xe.

Sau khi Nhạc Trăn biến mất, ánh mắt của Nam Ly Phong có chút nheo lại, sắc mặt âm trầm như nước, không nhận ra mình đã bóp nát ly ngọc trong tay.

- Tiểu súc sanh, lại dám nhiều lần khiêu chiến uy nghiêm của bổn thiếu chủ. Không cần biết ngươi là ai, bổn thiếu chủ sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết.

Nếu muốn tiến vào chỗ sâu trong Thiên Long vực, nhất định phải đi qua một đoạn vết nứt không gian dày đặc hoang vu.

Đây là một địa vực rộng hai nghìn dặm, không một ngọn cỏ, tĩnh mịch vô cùng. Trong thiên địa giăng khắp vết nứt không gian, quả thực so với Thiên La trên hồ còn muốn dày đặc hơn gấp mười lần. Có rất nhiều chỗ căn bản là góc chết, không có đường ra, có thể nói là tuyệt địa.

Phong Liệt sau khi đi vào biên giới, nhìn thấy phong cảnh trước mắt, thì liền cảm thấy nhức đầu. Khu vực hoang vu này quả thực là một chiến hào không thể vượt qua. Hắn thậm chí có chút hoài nghi không biết lựa chọn của mình đến đây là đúng hay sai.

Sau khi trầm ngâm một chút, Phong Liệt bắt đầu cười khổ một tiếng, đột nhiên biến ảo hắc ám chi thân. Sau đó lại hóa thành một đám khói đen thật dài, hướng về chỗ sâu chậm rãi mà bay.

Trên đường đi, có rất nhiều khe hở khoảng cách ở giữa chưa đủ hai ngón tay. Nếu đổi lại là người khác, cho dù là cường giả Long Biến Cảnh đỉnh phong cũng không có khả năng thông qua, nhưng Phong Liệt lại có thể băng qua không một trở ngại.

Hắn biến thành khói đen, cẩn thận từng li từng tý tránh được lần lượt các nguy cơ, chậm rãi tiếp cận vào sâu bên trong.

- Tiểu tử chết tiệt kia thật sự vào trong đó rồi.

- Ồ? Hắn biến thành một đám sương mù, chẳng lẽ là cao thủ Ma tộc?

- Không sai, nhất định là Ma tộc, Nhân tộc và Thần tộc cũng không có thần thông như vậy.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Thiếu chủ nhấn nhủ, nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì chúng ta sẽ bị phạt.

Ngay khi Phong Liệt vừa mới đi chưa được mười dặm, truy binh phía sau liền chạy tới. Một gã võ giả cường hoành nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cũng không khỏi vô kế khả thi, phần hận vô cùng.

Sau một lát, một gã nhân vật thủ lĩnh mặt mũi dữ tợn hét to nói:

- Tranh thủ thời gian tìm lối đi bên trong chỗ sâu, nhất định phải tìm được thông đạo an toàn, bắt lấy hắn. Thiên Long giới không thể mất được.

- Vâng!

Kế tiếp, một đám cao thủ Nam Ly giới bắt đầu thăm dò chung quanh. Cường giả Long Biến Cảnh xử lý công việc hiệu suất rất cao. Chưa đầy một lát đã tìm được mấy chục thông đạo tương đối an toàn. Sau đó đều không thể chờ đợi được mà chui vào bên trong.

Chỉ là, cường giả Long Biến Cảnh tuy lực tinh thần rất mạnh, nhưng hạn độ lớn nhất cũng chỉ có thể thăm dò được phạm vi mấy trăm dặm. Rất nhiều người lựa chọn thông đạo, sau khi tiến vào một thời gian thì về sau lại biến thành tử lộ, không thể không quay lại tìm chỗ khác. Thập phần phiến toái.

Còn có một số người bí quá hóa liều, tham công liệu lĩnh. Kết quả bị vết nứt không gian phanh thây. Mặc dù có thể bảo chứng u hồn bất diệt, nhưng thực lực đại tổn, khó mà chịu nổi.

Hai ngày sau đó, Phong Liệt biến thành khói đen rồi cuộc xuyên qua được khu vực hoang vu. Hắn biến ảo thân người, đặt chân lên trên mặt đất.

Phía trước, là một mảnh thiên địa rộng lớn, vòm trời xanh thẳm, cả vùng đất núi phập phồng. Từng tiếng rống trầm thấp truyền đến, khiến cho lòng người vì sợ mà tâm rung động.

Mà lúc này, Phong Liệt cũng cảm giác được đạo tinh thần xẹt qua trên người mình.

- Thật là lực tinh thần cường đại.

Phong Liệt trong nội tâm âm thầm khiếp sợ, tranh thủ thời gian canh chừng. Hắn quét mắt nhìn chung quanh một vòng, rồi thả người bay về phía trước, cẩn thận từng li từng tí, tránh được một cổ khí tức bàng bạc.

Chỉ là, không đợi hắn bay xa, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng thét to:

- Ở bên kia, mau bắt nhanh lấy hắn. Nếu không hắn chạy mất.

Vèo vèo!

Vài thanh âm của tiếng áo bay nhanh chóng tiếp cận Phong Liệt.

- Chết tiệt, đúng là âm hồn bất tán.

Phong Liệt đảo mắt, nhìn thấy năm tên cao thủ Nam Ly giới cách đó mấy trăm dặm, mảy liền cau lại, sau đó ý định thi triển thuật di thoát khỏi nơi đây.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên một ngọn núi màu vàng đột nhiên từ dưới đất mọc lên, mở ra một cái miệng rộng sâu không thấy đáy.

Phong Liệt ngừng mắt nhìn lại, không khỏi hút một ngụm khí lạnh. Cái ngọn núi kia không phải là núi thật, mà là đầu của một con cự quái. Toàn thân thạch đá lốm chốm, giống như núi cao.

Một tiếng rống cuồng mãnh vô cùng vang lên.

Trong ánh mắt khiếp sợ của Phong Liệt, năm gã cao thủ Long Biên Cảnh hậu kỳ đang bay trên không trung, không hề phản kháng mà bay thẳng vào trong cái hố rộng, biến mất không thấy.

- Đây là....thần lần thạch long tầng thứ bảy. Bà mẹ nó, quá hung hãn. Lão tử tranh thủ thời gian biến đây.

Phong Liệt hồi hộp rút đầu, tranh thủ thời gian giục bốn nguyên thần đồ toàn thân khí tức lặng lẽ bay về phía đất trống.

Một sa mạc không giới hạn, đập vào mắt là đất màu vàng. Gió nhẹ thổi qua, cát bụi đầy trời. Dưới ánh mặt trời chói chang, làm cho người không khỏi có chút quá mắt.

Giờ phút này, Phong Liệt đang khoanh chân ngồi trên lưng một Ma Lang đầu cao hơn ba mươi trượng đi đến vùng biên giới sa mạc.

765. Chương 871: Độ Kiếp!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 871: Độ kiếp!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Đại hắc, người xác định trong sa mạc này có tồn tại vật gì cao hơn tầng thứ bảy không?

Phong Liệt ánh mắt quét một vòng bãi cát vàng phía trước, có chút hoài nghi.

- Chủ nhân, ngài yên tâm. Đại Hắc ta làm việc là tuyệt đối tin cậy. Ta lặn lộn tại đây trong phạm vi ba mươi dặm hơn hai nghìn năm rồi, quả thực quen thuộc vô cùng. Khu vực này tổng cộng tồn tại ba tôn tăng thứ bảy. Một con độc giao ngu xuẩn, một chiến hồn dẫn độn và một thi vương ngu dại.

Nhưng chúng chưa bao giờ đặt chân vào cái sa mạc này. Bởi vì sa mạc nguyên khí mỏng manh, thập phần hoang vu, ngay cả hung thú cấp thấp cũng đều không muốn tới đây.

Con Ma Lang tăng thứ năm mà Phong Liệt đang ngồi lên, âm điệu lạnh lạnh, ngạo nghễ nói.

Con Ma Lang Đại Hắc này là Phong Liệt cố ý thu phục, được dùng để tìm hiểu hoàn cảnh. Dù sao hắc ở chỗ sâu trong Thiên Long vực có thể nói là hoàn toàn không biết gì. Nếu xâm nhập vào lãnh đạo của một số cường giả, vậy thì cũng rất phiền toái.

Con Ma Lang này cũng được xem là địa đầu xà, đối với hoàn cảnh tương đối quen thuộc. Phong Liệt đặt cho nó một cái tên là Đại Hắc.

Mười ngày qua, Phong Liệt đã xâm nhập được hơn hai trăm vạn dặm, nhiều lần dựa vào thuận di thần thông từ chỗ hung thú tăng thứ bảy tìm được đường sống, có thể nói là cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng điều làm cho hắc vui mừng chính là, hắc rốt cuộc xem như thoát khỏi sự truy đuổi của Thiểu chủ Nam ly giới. Đã bảy ngày rồi không còn thấy bóng người của Nam Ly giới.

Nghe xong Ma Lang Đại Hắc nói, Phong Liệt khẽ gật đầu. Hắc hôm nay thăm nghĩ muốn tìm một chỗ không người quấy rầy, bình yên vượt qua Long biến chi kiếp. Về phần nguyên khí ngoại giới nhiều ít cũng không thêm để ý. Bởi vì trong không gian Long ngục của hắc có đầy đủ nguyên khí để inh đột phá.

Sa mạc này ước chừng bảy tám vạn dặm. Phong Liệt ở trong lưng Ma Lang tỉ mỉ dò xét một lần chung quanh, hoàn toàn không có phát hiện sinh linh cường đại nào. Chẳng những là hung thú tăng thứ bảy mà ngay cả lực giai cũng không có. Chỉ có mấy con hoàng xà, thần lằn đất tăng thứ tư, thứ năm không ra hồn, bị Phong Liệt tiện tay xử lý.

- Đại Hắc, người giữ vững vị trí phía đông, không được cho bất luận một sinh linh nào tiến vào trong sa mạc. Nếu có sinh vật nào cao hơn tăng thứ sáu thâm nhập vào thì sớm báo cho ta biết.

- Chủ nhân yên tâm, Đại Hắc ta làm việc tuyệt đối đáng tin.

Mắt thấy sắc trời dần dần tối xuống, Phong Liệt phân phó cho Ma Lang một câu, cũng lười nghe con này dài dòng, nên phi thân lao đi hướng về trung tâm sa mạc.

Nói như vậy, Long biến chi kiếp tạo thành Thiên địa dị tượng có thể trong phạm vi ngàn dặm làm cho thiên địa nguyên khí phát sinh biến hóa kịch liệt. Sa mạc phạm vi bảy tám dặm cũng là đầy đủ.

Nhưng, vì không muốn sơ hở, Phong Liệt đem tiểu ma nữ và phân thân của Tịch Diệt phóng ra ngoài, rồi để cho hai người giữ vững mỗi người một phương vị.

Tiểu ma nữ biết Phong Liệt muốn độ kiếp, nên vừa cao hứng cho Phong Liệt, đồng thời trên gương mặt nhỏ nhắn cũng ngưng trọng vô cùng, thập phần nghe lời hướng về biên giới sa mạc bay tới.

Sau khi bố trí một phen, Phong Liệt chọn một đồi cát nhỏ cao trăm trượng, khoanh chân ngồi xuống, chậm rãi nhắm hai mắt lại, thời gian dần trôi qua đem tinh thần điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất.

Cách sa mạc khoảng hai trăm vạn dặm, một con long hoàng chín đầu kéo chiến xa chạy ù ù trên bầu trời. Mấy ngàn cao thủ mặc cấm phục khí tức Long Biến Cảnh hậu kỳ đều bảo hộ chung quanh chiến xa, thanh thế to lớn, giống như Thiên Đế đi tuần. truyện copy từ

- Thiểu chủ, lão nô đề nghị ngài trước thu lại Thánh hoàng chiến xa. Chiến xa quá lớn, rất dễ dàng gây sự chú ý cho các hung thú cấp cao.

Trong xa, quân gia Nhạc Trần tận tình khuyên bảo Nam Ly Phong.

- Không sao, bổn thiếu chủ có Phá giới chùy, chỉ cần hơi chút hiển lộ ra khí tức cũng đủ để kinh sợ, làm thối lui không ít những con vật ngu xuẩn không có trí tuệ.

Nam Ly Phong không thèm đếm xỉa, phát tay nói.

- A!

Nhạc Trần bắt đầu sĩ tử thả dài, trong nội tâm âm thầm cầu nguyện hung thú xung quanh đều là những con vật có trí tuệ ngu xuẩn.

- Cái tên tiểu súc sinh kia có tin tức gì chưa?

Nam Ly Phong đột nhiên trầm giọng hỏi.

- Hồi bẩm công tử, hung thú tầng thứ bảy ở Thiên Long vực quá nhiều, lão nô thật sự không dám sử dụng Thông Linh châu dò xét vùng phụ cận. Nếu không sẽ vô cùng có khả năng trở thành khiêu khích cho những con hung thú cường đại. Đến lúc đó, chúng ta chắc chắn là nửa bước khó đi.

Nhạc Trần sắc mặt khó xử.

- Người làm vậy là đúng. Vậy phải thêm nhân thủ, ngay tại vùng phụ cận điều tra. Tiểu tử kia chắc hẳn không dám xâm nhập quá xa. Ngần vịn lần không để cho hắn lọt lưới.

Nam Ly Phong ánh mắt lập lòe, phân phó nói.

- Tuân mệnh!

Nhạc Trần do dự một chút, lại nói:

- Thiếu chủ, hôm nay Thần Ma hai tộc cùng với Nhân tộc Long Huyết giới cũng đã phái người tiến vào khu vực trung bộ rồi.

- Sao, bọn hắn có thể khống chế thần khí mang vào được sao?

Nam Ly Phong ánh mắt sáng ngời, truy vấn nói.

- Đúng vậy, Kim ngục cùng Hỏa ngục của Long Huyết giới, Ma ngục của Ma tộc, Quyền trượng thần tộc chỉ tôn đều mang vào được.

- Nhưng, Thiếu chủ cậu thật sự định cướp những món thần khí này sao?

Nhạc Trần sắc mặt lo lắng nói.

- Không sai, sau khi đoạt được Thiên Long giới, Nam Ly giới chúng ta chắc chắn sẽ xua binh thiên hạ, thống nhất lục giới. Hôm nay mượn cơ hội đoạt đi thì ngày sau cũng có thể làm giảm đi một số lực cản.

Nam Ly Phong ánh mắt nhấp nháy.

- Thiếu chủ quả nhiên là nhìn xa trông rộng. Lão nô bội phục.

Nhạc Trần tranh thủ nịnh bợ một chút, sau đó cúi đầu đi ra ngoài.

Nhưng, khi bước ra khỏi thung xe, trong ánh mắt của lão lại hiện lên thần sắc lo lắng.

Kế tiếp, mấy ngàn cao thủ cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ tạo thành một quân đoàn to lớn, trong phạm vi trăm vạn dặm triển khai hình thức tìm kiếm, không buông tha cho bất luận một chỗ khả nghi nào.

Nhưng mà, trong vài ngày ngắn ngủi, quân đoàn khí thế này liền tạo ra một sự chấn động trước nay chưa từng có.

Trong mấy ngày nay, bọn hắn chẳng những không có phát hiện chút tung tích nào của Phong Liệt, ngược lại gần ba trăm tên cường giả đã trở thành mồi ngon cho hung thú.

Ba trăm cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ, tổn thất này không thể không khiến người sợ hãi. Phải biết rằng, mặc dù binh nhiều tướng mạnh, nhưng cường giả ở Nam Ly giới, cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ cũng tuyệt đối không phải là rau cải trắng.

Điều này trực tiếp làm cho trong xe của Nam Ly Phong thỉnh thoảng vang lên tiếng hô phản nộ. Tên tiểu tặc Phong Liệt cướp mất Thiên Long giới bị Nam Ly Phong hận đến tận xương tủy.

Đến lúc này, trong nội tâm Nam Ly Phong đã thập phần hối hận. Hối hận vì lúc trước không nghe theo lời Nhạc Trần sớm bắt lấy Thiên Long giới ở trong tay. Thế cho nên đã đánh mất hai đại cơ hội tốt, chỉ tiếc là hối hận cũng đã muộn.

Hôm nay tổn thất nhiều thuộc hạ như vậy, mặc dù ngày sau có lấy lại được Thiên Long giới, sau khi trở về cũng không tránh được bị giũa một trận.

766. Chương 872: Chấm Dứt

Ma Long

Chương 872: Chấm dứt

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Cùng lúc đó, mấy trăm tên cường giả Long Huyết giới dưới sự dẫn dắt của Hoàng gia, Thiên Diễm môn, Tuyệt Vọng kiếm phái vượt qua khu vực hoang vu, đi tới khu vực trung bộ Thiên Long vực, triển khai tìm kiếm Phong Liệt.

Mà Thần tộc cùng với Ma tộc tất nhiên cũng sẽ không lạc hậu, liên tục triển khai thủ đoạn, loay hoay tìm kiếm.

Rất nhanh, sa mạc yên tĩnh đã mấy vạn năm nay dần dần trở nên náo nhiệt. Tiếng rống của hung thú không ngừng vang lên, tiếng kêu thảm thiết, tiếng đánh nhau không ngớt. Thỉnh thoảng còn có cường giả Long Biển Cảnh trở thành mồi ngon dưới nanh vuốt của hung thú.

Các cường giả Long Biển Cảnh thường ngày hoành hành ở đại lục nay trong khu vực này lại trở thành chuỗi thực vật sinh tồn trong tự nhiên, không thể không lo lắng cho tính mạng. Quả thực đáng tiếc!

Răng rắc! Âm âm!

Trên bầu trời mây đen hội tụ, trong các đám mây sấm sét vang dội. Thiên địa nguyên khí nhanh chóng hội tụ ở khu vực trung bộ sa mạc, giống như sông đổ về biển, mãnh liệt bành trướng khí thế, mệnh mông cuộn cuộn.

Dưới tầng mây, trên đồi nhỏ, Phong Liệt chậm rãi mở hai mắt ra, từ từ đứng lên.

Hắn giương mắt nhìn tầng tầng kiếp vân như núi như ngực trên đỉnh đầu, trong mắt dần dần nhấp nháy ánh sao.

- Long Biển Cảnh, mở ra cho ta.

Hét lớn một tiếng, Phong Liệt thân hình âm âm chấn động, ngưng tụ toàn bộ tinh khí hung hăng xông vào hàng rào tối tăm kia.

Đạo hàng rào này, hắn ba tháng trước đã cảm nhận được. Nhưng hôm nay, hắn lấy hết dũng khí, chính thức phát khởi trùng kích.

Oanh!

Phong Liệt trong đầu một hồi nổ vang.

Nhưng làm hắn kinh ngạc chính là, hàng rào trùng kích đã từng khiến cho vô số cường giả Hóa Đan Cảnh đỉnh phong gặp khốn khó, nay vọt lên thất linh bát lạc, không hề cản trở vượt qua một cách dễ dàng.

-Ồ, không thể tưởng tượng được hàng rào khó vượt qua như thế này đối với mình lại dễ dàng như vậy. Hắn là do uy lực của Long Hoàng huyết mạch.

Phong Liệt không khỏi mừng rỡ trong lòng. Sau khi phá tan được hàng rào, khí thể trong người hắn chậm rãi dâng lên.

Răng rắc.

Một tiếng sét đánh giòn vang.

Một đạo lôi điện tính hủy diệt mười phần đỏ như máu xuyên phá tầng mây, hung hăng oanh kích xuống dưới.

Phong Liệt ánh mắt co rút lại, không khỏi kinh hãi.

Hắn tinh tường nhớ rõ, lúc trước Cửu U Vương độ Long biến chi kiếp, sau một đạo mới là lôi điện đỏ như máu.

Hơn nữa, một đám huyết sắc lôi điện lớn bằng ngón cái đã đánh thủng Trấn Long Thiên Bì.

Mà lần này, đạo thứ nhất đã là huyết sắc lôi điện. Hơn nữa nó bằng cả cánh tay.

Tử chi kiếp chính là Tử chi kiếp.

Phong Liệt trong nội tâm hoảng sợ. Hắn đã từng điều tra tư liệu, từ xưa đến nay, chưa có người nào thành công vượt qua Long Biển Cảnh mà không chết. Chưa bao giờ có người nào.

Giờ phút này, cũng không cho phép Phong Liệt suy nghĩ nhiều, lôi điện đã tiếp tục đánh xuống.

Phong Liệt đột nhiên té ra Tu La Vương Tọa. Một màn quang màu đen đã bao phủ hắn bên trong.

- Oanh!

Lôi điện đánh xuống nhưng lại không thể đánh bại phòng ngự Tu La Vương Tọa, chỉ có thể làm àn quang màu đen lung lay một chút. Điều này làm cho Phong Liệt có chút yên tâm.

Nhưng hắn cũng không dám chủ quan chút nào. Từng đạo phòng ngự cường hãn lần lượt bay lên.

Oong! xem tại

Tỏa Long đài bắn ra vạn trường kim mang, bao phủ chung quanh hắn.

Oong!

Bốn nguyên thần đồ hóa thành một đạo chướng mịt mờ, chắn ngang đỉnh đầu.

Oanh!

Thân thể của hắn biến ảo hắc ám chi thân, tạo thành phòng ngự thứ nhất.

Trong lúc nhất thời, Tu La Vương Tọa, Tỏa Long đài, Bốn Nguyên Thần Đồ, Hắc ám chi thân bốn bảo vật phòng ngự giúp Phong Liệt đối kháng lại tử chi kiếp. Phòng ngự như vậy chỉ sợ cường giả Long Biển Cảnh đỉnh phong trong thời gian ngắn cũng phải thúc thủ.

- Haha, Tử chi kiếp thì thế nào? Gặp trắc trở càng lớn thì lão tử nhất định sẽ được thiên đạo tặng cho nhiều vật. Ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có thể làm khó dễ gì được ta. truyện cập nhật nhanh nhất tại

Phong Liệt hào hùng tỏa ra, không khỏi nhìn lên trời cười dài.

Ầm ầm! Răng rắc!

Răng rắc, răng rắc, răng rắc.

Từng đạo tiếng sét vang lên giữa không trung, âm thanh truyền đi xa ngàn dặm.

Trong thiên địa tia máu chói mắt, khí tức mang tính hủy diệt tràn ngập trong phạm vi mấy vạn dặm, làm cho những loài bò sát nhỏ liên tục co đầu rút cổ trong huyết động, kinh hãi muốn chết.

Trên không, từng đạo sấm sét đỏ như máu xuyên qua tầng mây, đánh vào trong hư không, hung hăng oanh tạc trên đầu Phong Liệt, uy lực càng lúc càng lớn.

Thậm chí, khi đạo sấm sét thứ năm đánh xuống dưới, vạc nước của nó đỏ như máu, uy lực không kém gì cường giả Long Biển Cảnh, giống như muốn giết chết hết đám cận vệ ở dưới thì mới bằng lòng bỏ qua.

Nhưng đối mặt với uy thế như vậy, Phong Liệt dứt khoát không hoảng sợ.

Hắn có hắc ám chi thân, bốn nguyên thần đồ, tảo long đài, Tu La Vương Tọa bốn bảo vật phòng ngự cường đại. Đạo sấm sét này rất khó tạo thành tổn thương đối với hắn.

Thậm chí, sấm sét mạnh mẽ như thế, nhưng ngay cả Tu La Vương Tọa phòng ngự tầng thứ nhất còn chưa thể rung chuyển được.

Tu La Vương Tọa chính là thiên bảo thần binh hiếm thấy, phẩm cấp không thua kém thần khí trong truyền thuyết, cũng là thiên địa bảo khí có khả năng tấn công đến cực hạn, uy lực tự nhiên bất phàm.

Giờ phút này, Phong Liệt ngang nhiên đứng ở trên đồi nhỏ, đối nhân xử thế lạnh nhạt, nhìn quét qua Tu La Vương Tọa ở trên không, trong ánh mắt lóe ra vẻ suy tư.

Hắn dùng thiên bảo thần binh Tu La Vương Tọa làm chặn phòng ngự thứ nhất tuyệt không phải chỉ là ngẫu nhiên, mà là có thâm ý khác. Mục đích là nghiệm chứng một tia nghi kỵ thoáng qua trong lòng của hắn.

Thời gian trước, khi hắn diệt sát cự quái nhận được quang kén màu bạc, hắn cảm nhận được Tu La Vương Tọa trong không gian phát ra một tia cảm xúc không cách nào che giấu được.

Cảm xúc kích động này một phần là đến từ cơn ác long chín đầu, một phần là đến từ tòa tế đàn thần bí. Điều này làm cho Phong Liệt sinh ra lòng cảnh giác.

Giờ phút này, hắn ngược lại đối với uy lực chi kiếp của hắn có chút thất vọng.

Răng rắc, răng rắc!

Đạo kiếp lôi thứ sáu đánh xuống, hung hăng kích xuống Tu La Vương Tọa. Nhưng lại bị hào quang màu đen bên ngoài che đậy làm mất đi bảy thành uy lực, còn lại ba thành uy lực rơi vào bản thể vương tọa, nhưng chút cũng không sinh ra hiệu quả nào.

Nhưng, khi đạo kiếp lôi thứ bảy đánh xuống, bản thể của Tu La Vương Tọa bắt đầu lộ ra một cảm giác nặng nề không chịu nổi.

Oanh!

Một tiếng nổ vang.

Màn hào quang màu đen bên ngoài vương tọa phát ra tiếng động. Còn bản thể vương tọa thì chấn động lắc lư.

Oanh!

Đạo kiếp lôi thứ tám đánh xuống.

Uy lực so với đạo thứ bảy thì mạnh hơn gấp mười lần. Trọn vẹn có thể so sánh với một kích của cường giả Long Biển Cảnh đỉnh phong.

Phong Liệt ánh mắt có chút nheo lại, khóe miệng dần dần lộ ra một tia cười lạnh, uy lực hơi có chút ý tứ.

Kế tiếp, hắn chẳng những không thể gia tăng nguyên lực đưa vào trong Tu La Vương Tọa, ngược lại cố ý buông tha một bộ phận pháp trận phòng ngự, khiến cho phòng ngự của bản thể Tu La Vương Tọa yếu đi một chút.

Ầm ầm!

Tu La Vương Tọa triệt để tiêu diệt bảy thành uy lực của đạo kiếp lôi, làm xuất hiện từng đạo vết rách thật nhỏ giống như mạng nhện.

767. Chương 873: Chiến Sở Huyền

Ma Long

Chương 873: Chiến Sở Huyền

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Dư uy của kiếp lôi tiếp tục rơi xuống, cũng bị ánh sáng màu vàng chói lọi của Tỏa Long Đài dần dần hóa giải biến thành vô hình.

- Đáng chết! Các người thật là đáng giận. Nhân loại nhỏ bé, hèn hạ vô sỉ các người đến tột cùng là muốn làm cái gì? Người điên rồi sao? Bỗng đại nhân sau khi thoát ra được chắc chắn sẽ ăn tươi nuốt sống người.

Oanh, oanh!

Trong không gian Tu La Vương Tọa, con ác long chín đầu kia cảm nhận được nguy cơ của Tu La Vương Tọa, vừa giận vừa sợ. Nó vừa phẫn nộ gầm thét, vừa không ngừng công kích, lấy màn hào quang làm cấm chế. Âm thanh ầm ầm không dứt bên tai.

Trong bên trong màn hào quang cấm chế, ngọn khói đen trên tòa tế đàn thần bí kích động một thoáng, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

- Hừ, xem người có thể chịu được bao lâu.

Phong Liệt ánh mắt im lặng nhìn chằm chằm vào Tu La Vương Tọa, trong nội tâm âm thầm hừ lạnh.

Khi đạo kiếp lôi thứ chín chuẩn bị đánh xuống, Phong Liệt càng thêm ngưng trọng. Hắn chẳng những không bỏ đi Tu La Vương Tọa tràn đầy nguy cơ, mà là trực tiếp hủy đi tất cả pháp trận phòng ngự mà Vương Tọa sở hữu.

Ban đầu là hoàn toàn buông tha cho pháp trận phòng ngự của Thiên Bảo thần binh, sau lại dựa vào chất bản thân với thiên uy không thương, kết quả của nó có thể nghĩ. Mặc dù đạo kiếp lôi thứ chín cũng giống như thứ tám, nhưng Tu La Vương Tọa có thể sẽ bị hủy đi.

Không hề nghi ngờ, Phong Liệt đây là muốn bỏ đi Tu La Vương Tọa.

Nhưng vào lúc này, tòa tế đàn thần bí đột nhiên hóa ra một bóng người khô ngô mặc huyết giáp.

Đạo nhân ảnh này hoàn toàn tản ra sát khí nồng đậm, tướng mạo uy nghiêm, khí thế ác liệt. Trong đôi mắt lóe ra vẻ lạnh lùng cao ngạo.

Tuy chỉ là một đạo hồn ảnh, nhưng lại cho thấy không gì sánh kịp, khí tức bá đạo, Rõ ràng là một vị hùng chủ một tay che trời, uy áp tràn ngập trong không gian Vương Tọa, khiến cho ác long chín đầu đều phải sợ hãi, phủ phục trên mặt đất lạnh run.

Phong Liệt trong nội tâm liên mấy động. Hắn tinh tường cảm giác được đạo nhân ảnh này thực lực tuyệt đối là thâm bất khả trắc, vượt xa đối thủ mà mình có thể địch lại.

Nếu Tu La Vương Tọa bị hủy đi, cấm chế giam cầm tế đàn chắc chắn sẽ bị nghiền nát. Một khi không có cấm chế trói buộc, Phong Liệt cũng không nhận ra mình có thể ứng phó được đạo linh hồn cường đại này.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt có chút hối hận vì hành động lỗ mãng của mình vừa rồi. Lúc này là thời khắc mấu chốt để mình đột phá, thật sự không nên có gì phức tạp.

Lúc này có hối hận thì cũng đã muộn. Đạo hồn ảnh này đã hiển lộ tung tích vậy thì tốt rồi. Ngay sau khắc có biện pháp để đối phó nó.

Kế tiếp, Phong Liệt trong nội tâm khẽ động, tranh thủ thời gian khôi phục phòng ngự Tu La Vương Tọa. Sau đó từ trong Thương Sinh đại ấn rút ra nguyên lực rót vào bên trong Vương Tọa, khiến cho Tu La Vương Tọa tỏa ra lực phòng ngự không gì sánh kịp.

Oanh!

Đạo kiếp lôi thứ chín đánh xuống.

Kích đầu tiên kinh thiên đánh xuống, nhưng lại như cũ không thể phá vỡ phòng ngự của Tu La Vương Tọa, thậm chí còn không thể khiến cho Tu La Vương Tọa gia tăng vết rách.

Trong không gian Vương Tọa, đạo thân ảnh nam tử khí thế trùng tiêu trên mặt lộ ra một tia cười lạnh. Sau đó hồn ảnh tiêu tán, một lần nữa hóa thành một làn khói đen.

Phong Liệt thấy vậy, trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng có chút bất định, trong lòng càng sinh ý cảnh giác.

Lúc này, đạo lôi kiếp thứ chín đã hoàn toàn đánh xuống. Hắn đã bình an vượt qua chi kiếp phải chết mà bất cứ võ giả nào nghe cũng phải biến sắc. Tầng mây chồng chất trên bầu trời cũng bắt đầu tiêu tán.

Đột nhiên, một đạo cột sáng màu trắng xuyên qua tầng mây, đường kính hơn một trượng, bao phủ trên người Phong Liệt.

- Thiên Đạo, thật là tốt quá!

Phong Liệt sắc mặt đại hỉ, tranh thủ thời gian mở hai tay ra, tùy ý hút lấy thần uy vào trong cơ thể, một lần nữa trùng tẩy nhục thể và linh hồn của hắn.

Bên trong thần uy này ẩn chứa nguyên khí tinh thuần số lượng khổng lồ, cùng với vô số mảnh vỡ pháp tắc, khiến cho khí thể Phong Liệt liên tiếp tăng lên, càng lúc càng mạnh.

Từng tia từng sợi của hắc ám chi thân cùng với mảnh vỡ pháp tắc tương quan cũng dần dần trào vào trong đầu của hắn, khiến cho hai chủng đại thần thông trên người hắn vốn trì trệ không tiến một lần nữa tỏa sáng, bừng bừng sinh cơ, nhanh chóng hoàn thiện.

Giống như Phong Liệt đã lường trước, chỗ nào trắc trở càng lớn thì được Thiên đạo tặng càng nhiều.

Lúc này đây, điện lôi từ trên trời tiếp tục giáng xuống một phút đồng hồ, vẫn như cũ không chấm dứt.

Thời gian dần trôi qua, Phong Liệt chỉ cảm thấy trong cơ thể tràn đầy sức mạnh cường đại, gần như muốn thoát ra khỏi cơ thể, đau nhức khó chịu. Nhưng trong ánh mắt của hắn lại tràn ngập sự vui mừng.

Hắn tinh tường cảm nhận được, thân thể của mình đã không còn chịu được cái sức mạnh khổng lồ này. Một sự biến hóa cực lớn đang đợi chính mình.

Rống!

Trong một thời khắc, một tiếng rống từ trong miệng Phong Liệt vang lên.

Thân cao tám thước của Phong Liệt đột nhiên kịch liệt bành trướng, biến hình.

Trong chớp mắt, một con Thần Tuấn Ma Long một đầu dài hơn mười trượng, bốn trảo, sau lưng mọc hai cánh xuất hiện trên không trung.

Long Biến Cảnh, hóa thân thành Long.

Hết thấy Long đại thần thông đều dùng thân thể của rồng để thi triển ra, uy lực chắc chắn được đề cao.

Nhất là, lúc này Phong Liệt biến thành thân thể của rồng, cùng với cường giả Long Biến Cảnh bình thường có chút khác biệt. Bởi vì dưới thân Ma Long, ngoại trừ bốn cái móng vuốt sắc bén rõ ràng kia thì còn có một đôi móng vuốt hư ảnh sắc bén vô cùng.

Bên trong Chân Long nhất tộc, sáu trảo là Thiên sinh hoàng giả. Ngày sau chỉ cần không chết non thì chắc chắn thành tựu chính thức sẽ là Long Hoàng, thống lĩnh hàng tỷ Chân Long. Mà song long trảo hư ảnh này đúng là biểu tượng của Thiên sinh hoàng giả.

- Hahah, Long Biến Cảnh, lão tử rốt cuộc cũng đã tiến được một bước này rồi.

Phong Liệt thân thể nhoáng một cái, biến ảo hình người, cảm thụ được sức mạnh tăng vọt, không khỏi thoải mái cười sung sướng.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên một tiếng cười lạnh vang lên từ ngàn trượng:

- Rất tốt, để cho bốn hoàng đệ sáu năm rồi, người rút cuộc cũng đã tiến lên được bước này.

- Sao?

Phong Liệt sắc mặt lạnh lẽo, chậm rãi xoay người lại, lạnh lùng nhìn đạo thân ảnh tuấn dật, nho nhã, hai tay chấp sau lưng đứng cách đó không xa.

- Người tới vừa vặn, cũng nên chấm dứt rồi.

Phong Liệt ánh mắt có chút nheo lại, trong kẽ răng chậm rãi phát ra một câu. Cừu hận đè nén trong nội tâm giống như lũ quét bộc phát ra ngoài, rốt cuộc không thể nào áp chế được.

Nhìn thấy thiếu niên mặc áo trắng đứng cách đó ngàn trượng, Phong Liệt trong mắt dần dần nổi lên hận ý ngập trời, sau đó biến thành sát cơ vô tận.

Giờ phút này, hắn không muốn truy cứu việc thiếu niên tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, cũng không muốn biết thiếu niên có bao nhiêu át chủ bài.

Hắn chỉ muốn giết chết tên đó.

Bởi vì tên đó chính là Sở Huyền.

Ở kiếp trước, Phong Liệt đã kết thúc kiếp sống thiên tài ngấn gối của mình trong tay người này. Không chỉ có mình mà còn có Tiểu Diệp và Long Vũ Chi Tử.

Cừu hận khắc cốt ghi tâm chỉ có thể dùng máu địch nhân để rửa sạch.

768. Chương 874: Chiến Sở Huyền (2)

Ma Long

Chương 874: Chiến Sở Huyền (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Sở Huyền chấp hai tay sau lưng, đứng trên bãi cát vàng mềm mại, ánh mắt bình tĩnh nhìn Phong Liệt, mày kiếm dần dần cau lại.

Giờ phút này, hắn có thể tinh tường cảm nhận được mối hận tự trong đáy lòng của Phong Liệt. Nhưng điều này cũng làm cho gã cảm thấy khó hiểu.

Gã tự nghĩ, trong dĩ vãng mình và Phong Liệt tuy không hợp nhưng cũng không thể khiến cho Phong Liệt có được cừu hận đến như vậy. Bởi vì những lần giao phong, người chịu thiệt luôn luôn là Sở Huyền.

Một người thắng mà lại sinh ra hận ý với một người bại thì cái này thật khác thường.

- Người hận ta?

Bởi vì trong lòng hiếu kỳ, Sở Huyền rốt cuộc nhịn không được mở miệng hỏi.

- Không sai!

Phong Liệt hồ hững nói.

- Vì sao?

- Bởi vì ngươi đáng chết!

- Rất tốt!

Sở Huyền bật cười lơ đãng, nói:

- Điều này cũng thật hợp ý ta. Hôm nay bỗng hoàng cho người biết, mối cừu của người đối với một người không thể nào đánh mất đi sự tồn tại thì thật là ngây thơ và buồn cười.

- Không cách nào rung chuyển ư? Bằng một đám tàn hồn không thể diệt của người?

Phong Liệt khinh thường chê cười.

Thời gian dần trôi, hận ý trong mắt hắn đã dần dần tiêu tan, trở lại bình tĩnh.

Bất luận thế nào, Sở Huyền chính là một đại địch mà hắn không thể nào bỏ qua được. Một khi cảm xúc có sự sơ hở thì vô cùng dẫn đến khả năng trí mạng.

- Sao?

Nghe xong những lời này của Phong Liệt, Sở Huyền rõ ràng biến sắc, ánh mắt trở nên ác liệt thêm vài phần:

- Người biết ta?

- Rất kỳ quái sao? Trước một khắc người chết đi, ta sẽ nói cho người biết hết thấy.

Phong Liệt cười lạnh nói.

- Không cần, nhục thể cùng linh hồn của người đều thuộc về ta. Tự khắc ta sẽ biết.

Sở Huyền sắc mặt lạnh lẽo, mất đi hứng thú nói chuyện. Khí thể trên người gã mạnh mẽ dâng lên, cường hoành uy áp dần dần tràn ngập trong thiên địa.

Cương Khí Cảnh tầng thứ chín, Thần Thông Cảnh tầng thứ chín, Hóa Đan Cảnh tầng thứ chín, Long Biến Cảnh đỉnh phong.

Dưới cái nhìn soi mói của Phong Liệt, khí thể của Sở Huyền từ một gã Cương Khí Cảnh tầng thứ chín, dần dần nhảy lên Long Biến Cảnh đỉnh phong. Uy áp cuộn cuộn menh mông khiến cho không khí trong phạm vi mấy trăm dặm đều ngưng tụ. Cát bay đầy trời đều dừng lại.

Phong Liệt đồng tử co rút lại, trong nội tâm cảm thấy rung động.

Mấy tháng trước, bên trong hỗn chiến Thiên La hồ, hắn đã đặc biệt chú ý đến thực lực của Sở Huyền.

Khi đó, thực lực của Sở Huyền cao nhất cũng chỉ là Long Biến Cảnh sơ kỳ. Gã dựa vào sức mạnh của Thiên Ngục Luyện Thần Phong mới miễn cưỡng có thể giao phong với một cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ.

Mà hôm nay, chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi, gã đã nhảy lên thực lực Long Biến Cảnh đỉnh phong.

Mức độ này không thể không khiến người sợ hãi.

Không hề nghi ngờ, gã này tất nhiên là đã lấy được thiên đại cơ duyên bên trong Thiên Long vực.

- Không được, hôm nay bất luận thế nào cũng phải diệt trừ gã. Nếu một khi để lại, để cho gã tiến vào Hoàng Cảnh, lão tử chỉ sợ không còn cơ hội tiếp tục xoay người rồi.

Phong Liệt trong nội tâm âm thầm nảy sinh ác độc, đồng thời cũng tranh thủ thời gian biến ảo chi thân, trong tay rút ra huyết sắc thánh kiếm, khí thể trên người chậm rãi tiến lên đỉnh phong.

Hôm nay, hắn đã tiến vào cường giả Long Biến Cảnh, hơn nữa còn lấy được Thiên đạo thần huy nhiều hơn người khác, cảnh giới đã thẳng tiến Long Biến Cảnh sơ đỉnh phong.

Cùng lúc đó, thần huy ẩn chứa nguyên lực trực tiếp khiến cho hắn tu luyện “Thiên hà cổ quyền thần lực thiên” mở ra chín đại huyết không gian, tràn đầy vô cùng. Chín viên nguyên đan từ từ ngưng kết, đều đặt đến Long Biến Cảnh sơ kỳ, thực lực một lần nữa đột nhiên tăng mạnh, khiến cho nguyên lực trong cơ thể hắn tăng thêm gấp mười lần.

Cho nên, tuy hắn biểu hiện ra ngoài là tu vi Long Biến Cảnh sơ kỳ, nhưng thực lực lại là cường giả Long Biến Cảnh trung kỳ, cộng thêm với những bảo vật thần binh trên người, Phong Liệt dĩ nhiên là không sợ bất luận một cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ nào.

Người hấn đối mặt là Sở Huyền Long Biển Cảnh đỉnh phong, đó là nguyên nhân khiến cho hấn tin tưởng mười phần.

- Lãnh nguyệt vô thanh.

Sở Huyền khẽ quát một tiếng, một thanh móc câu Như Nguyệt trong tay nhẹ nhàng xẹt qua hư không.

Thoáng chốc, một đạo lăng không dài hơn mười trượng màu đen hiện ra, ẩn chứa sát khí dày đặc, trùng trùng điệp điệp trảm vào ngực Phong Liệt.

Một kích này đủ để chém một tòa núi lớn thành bột, thế không thể đỡ.

Bất ngờ không đề phòng, Phong Liệt dĩ nhiên không kịp trốn tránh, chỉ phải thúc dục vận lực, đón đỡ một kích.

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn!

Phong Liệt giật mạnh, thân hình có chút lui về sau trăm trượng.

Quần áo của hấn không bị rách, nhưng ngực thì bị lõm vào nửa xích.

Phong Liệt sắc mặt không chút thay đổi, thân hình hơi chút chấn động liền khôi phục lại như ban đầu, nhìn về phía Sở Huyền, trong ánh mắt ẩn lộ một tia chê cười.

-Ồ, bảo giáp hộ thể không tệ.

Sở Huyền trên mặt hiện lên một chút kinh ngạc, tựa hồ như không nghĩ tới một kích mình đánh ra như vậy lại không thành, chỉ phải đầu hàng trước bảo giáp cứng rắn của đối phương.

Kế tiếp, hấn lạnh lùng cười, trong tay thần binh liên tục vung vẩy.

Vô thanh vô tức, hơn mười đạo lợi mang sắc bén, vô cùng lợi hại một lần nữa lăng không mà hiện, lập tức tập kích trước người Phong Liệt, muốn Phong Liệt bị phân thân.

- Hừ, Long Biển Cảnh đỉnh phong cũng không có gì hay.

Phong Liệt khinh thường hừ lạnh một tiếng, thân hình đột nhiên biến mất, làm cho tất cả những đạo lợi mang đều rơi vào khoảng không.

Cường giả Long Biển Cảnh đỉnh phong công kích tất nhiên không phải chuyện đùa. Từng đạo lợi mang sắc bén rơi xuống mặt đất, lập tức khơi dậy cát bụi đầy trời, che khuất bầu trời, sâu trong lòng đất vang lên một tiếng nổ mạnh. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Cùng lúc đó, Sở Huyền thân hình đột nhiên bay ngược, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ khó có thể che giấu.

Ngay lúc Sở Huyền lui về sau một bước, một đạo tia máu xẹt qua trước người của hấn. Một đoạn vạt áo của hấn bị chém đứt.

Tiếp đó, thân hình của Phong Liệt xuất hiện bên cạnh Sở Huyền.

- Thuần di? Điều này sao có thể?

Sở Huyền trong mắt tràn ngập sự ngưng trọng. Nếu Phong Liệt thật sự biết thuật Thuần di thì việc mình đối phó hấn sẽ khó khăn hơn.

Nhưng sau một khắc, Sở Huyền đột nhiên đồng tử co rút lại, nhin không được thất thanh nói:

- Thuần di? Người đoạt được Thiên Long giới là người?

- Hừ, người đoán thử xem.

Phong Liệt lạnh lùng cười, thân hình một lần nữa biến mất. Từng đạo kiếm khí huyết sắc không ngừng chém ra, bao phủ Sở Huyền trong phạm vi ngàn trượng, âm thanh phá không vang lên chói tai.

- Hahah, thật sự tốt quá. Không uổng phí công sức mà. Phong Liệt, bổn hoàng có thể đáp ứng ngươi, chờ sau khi ngươi chết thì sẽ giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện.

Sở Huyền vừa lách mình bay ngược lại, vừa vui vẻ cười nói.

Gã bằng vào cảm giác sát cơ hơn người, trước khi tia máu xuất hiện liền tránh được sát cơ, khiến cho kiếm khí của Phong Liệt bị thất bại.

- Không cần, ngươi nhất định phải chết trước ta.

Phong Liệt khinh thường cười một tiếng, tay phải huy kiếm, tay trái huy chưởng, từng đạo thể công ác liệt tấn công về phía Sở Huyền, nóng lòng muốn giết chết đại địch sáu năm trong lòng mình.

769. Chương 875: Tình Thế Nghịch Chuyển

Ma Long

Chương 875: Tình thế nghịch chuyển

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Sở Huyền ánh mắt cực nóng, nhanh nhẹ trốn tránh kiếm khí trí mạng của Phong Liệt, không ngừng chém ra từng đạo lợi mang vô hình về phía Phong Liệt.

Trong lúc nhất thời, hai người ngược lại đánh nhau với sức mạnh ngang nhau.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt!

Rầm rầm rầm!

Trên bầu trời kiếm khí tung hoành, chưởng ảnh tung bay. Cát trên sa mạc che lấp mặt trời. Hai đạo thân ảnh một đen một trắng uyển chuyển xê dịch trong không gian, thoáng ẩn thoáng hiện, sát khí nồng đậm khiến cho người ta hít thở không thông.

Phanh!

Một tiếng nổ thật mạnh.

Hai người hung hăng trao đổi một chưởng.

Sở Huyền sắc mặt ngạo nghễ, đứng sừng sững ở không trung không chút sút mẻ. Phong Liệt thoáng một cái bị đánh bay ra mấy ngàn trượng, tuy không bị thương, nhưng đã rơi xuống thế hạ phong.

Hai người đứng tương đối xa, ánh mắt đều bình tĩnh như nước.

- Phong Liệt, ngươi mới tiến vào Long Biên Cảnh mà đã có thực lực như vậy đúng là không dễ. Nhưng ngươi nếu chỉ có chút năng lực ấy mà nói, thì vận mệnh của ngươi vẫn không thể nào cải biến.

Sở Huyền từ trên cao nhìn xuống, ngạo nghễ nói.

- Kỳ thật, ta cũng muốn nói cho ngươi biết thời gian cũng không sai biệt lắm rồi, ngươi cũng nên lên đường đi.

Phong Liệt lạnh lùng cười, thu hồi thánh kiếm, thân hình ầm ầm chấn động.

Minh...dạ...hàng...lâm!

Oanh!

Một đạo màn tự giống như đêm đen từ trong cơ thể của Phong Liệt bay lên, hướng về bốn phương tám hướng, nhanh chóng lan tràn ra.

Trong chớp mắt, phạm vi mấy ngàn dặm trở nên không có thiên lý, đen đến nỗi đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón.

Ngay sau đó, từng tòa tuyết sơn lung lay sắp đổ, giống như núi lửa muốn bộc phát, gào thét phát ra vùi rỗng... Từng cơn sóng nước hiện ra trong màn đêm, uy thế mênh mông cuộn cuộn, giống như là tận thế đến nơi.

Sở Huyền im lặng đứng sừng sững ở không trung, ánh mắt chậm rãi đảo qua những trận thiên tai uy thế kinh người chung quanh, có chút nhíu mày.

- Không thể tưởng tượng được, người như vậy mà có thể lĩnh ngộ được huyền diệu đạo cảnh như thế. Rất tốt, bổn hoàng tiếp nhận.

Sau gần nửa ngày, Sở Huyền nhẹ gật đầu tán dương.

Ngay sau đó, một mảnh hình ảnh cự sơn chồng chất trong thân thể của gã lan tràn ra ngoài. Thời gian dần trôi cứ thế mà mở rộng, trùng trùng điệp điệp bao vây gã ở bên trong.

Đây chính là vật bảo của gã – Thiên Ngục Luyện Thần Phong, thần binh phẩm cấp không rõ.

- Nói khoác không biết ngược. Ngược lại ta cảm thấy nhiếp hồn chi mâu của người còn cảm thấy hứng thú hơn nhiều.

Phong Liệt thanh âm âm lãnh phiêu dang trong màn đêm.

- Sao, người biết rõ Nhiếp hồn chi mâu của bổn hoàng?

Sở Huyền ánh mắt co rút lại. Tuyệt kỹ ẩn giấu của gã không thể tưởng tượng được lại có người nhìn thấu, trong nội tâm không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn.

Rầm rầm rầm!

Mấy chục tòa tuyết sơn từ phía trên như vòm trời sụp đổ, hung hăng oanh kích về phía Sở Huyền, làm cho Sở Huyền kinh ngạc vô cùng.

Oanh!

Một âm thanh va chạm kinh thiên

Một ngọn tuyết sơn cao tới ba ngàn trượng hung hăng oanh kích xuống đỉnh Thiên Ngục Luyện Thần Phong.

Tuyết đang bay đầy trời dần dần tiêu tán vô hình. Một ngàn ngọn núi chồng lên nhau không phải là chuyện nhỏ.

- Kiến càng lay cây, đúng là chẳng có gì hay.

Núi ảnh trùng trùng điệp điệp bao vây Sở Huyền. Gã thoáng khinh thường lắc đầu, ánh mắt mĩa mai nhìn một ngọn núi lửa xa xa.

Chỗ đó vốn không có gì, nhưng gã vẫn tinh tường biết rõ, chỗ đó hẳn là nơi Phong Liệt ẩn náu.

Gã có Thiên Ngục Luyện Thần Phong thiên cổ thần binh. Chỉ cần thu hút một đám khí tức linh hồn, dù mục tiêu có chạy tới thiên ngoại thì cũng thoát khỏi sự truy đuổi của gã.

Phong Liệt ánh mắt bình tĩnh, cũng không lên tiếng, miệng lại lộ ra một tia cười lạnh.

Cái này chỉ mới là bắt đầu.

Sau một khắc, một tòa tuyết sơn lại không ngừng sụp đổ, hung hăng oanh kích Thiên Ngục Luyện Thần Phong.

Cùng lúc đó, từng ngọn núi lửa dâng lên. Từng đạo vùi rỗng gào thét mà tới. Một con sông có tính ăn mòn kinh người chảy xuôi ở hư không....

Oanh....oanh...oanh!

Hết thấy những thiên tai trong thiên địa điên cuồng tụ lại chung quanh Thiên Ngục Luyện Thần Phong. Trời long đất lở, trời sập đất sụt, âm thanh ầm ầm vang tận mây xanh khiến vạn vật đều vỡ vụn thành vô số phần.

Phong Liệt bản thân có thực lực Long Biên Cảnh trung kỳ. Trong màn đêm, tuyết sơn, sông ngầm, núi lửa, vòi rồng....mỗi một đạo thiên tai uy lực không kém gì một gã cường giả Long Biên Cảnh hậu kỳ. Tất cả thể công tụ lại như vậy đủ để giết một số cường giả Long Biên Cảnh hậu kỳ bình thường.

Nhưng mặc dù thể công xuống đến như vậy, nhưng Thiên Ngục Luyện Thần Phong vẫn sừng sững như trước, chẳng khác gì một cây tùng. Nhìn như bấp bênh nhưng thật lâu vẫn không ngã.

Nhưng lúc này, sự khinh thường trên nét mặt của Sở Huyền đã biến mất, mà chuyển thành một tia ngưng trọng.

Gã không biết thể công của Phong Liệt như vậy có thể duy trì được bao lâu, nhưng gã tinh tường biết rõ, thần lực mình niệm phong cất vào kho trong Thiên Ngục Luyện Thần Phong đang nhanh chóng tiêu hao.

Những năm vừa qua, gã đã cực kỳ tiết kiệm, nhưng thần lực bên trong Thiên Ngục Luyện Thần Phong không giống như nước chảy, dần dần trở nên khô cạn. Lúc này chỗ dư còn lại đã không đến một phần ba.

- Không được, thần lực để dùng đối phó với người nọ, không thể lãng phí trên người tiểu tử này.

Sở Huyền ánh mắt trầm ngâm một chút, lập tức có kế hoạch, âm thầm quyết định tùy thời thi triển Nhiếp Hồn Chi Mâu, mau chóng bắt giữ Phong Liệt.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, một tấm lụa huyết sắc dài đến mấy ngàn trượng từ trong tuyết sơn lộ ra, mang theo sát khí không gì tránh kịp, xỏ qua hư không, hướng về Thiên Ngục Luyện Thần Phong đâm tới.

Xoẹt!

Một tiếng nổ chém hư không vang lên, chấn động màng tai. Một đạo kiếm quang sắc bén vô cùng thẳng thầu tim phổi, giống như hết thấy vạn vật trên thế gian này không đủ sức ngăn cản chi uy của một kiếm này.

Không tốt!

Sở Huyền đồng tử co rụt lại, thâm nghĩ trong lòng không ổn.

Gã đã sớm biết rõ Phong Liệt có một thanh lợi kiếm. Cho nên lúc trước gã một mực không dám đón đỡ kiếm quang của Phong Liệt.

Nhưng giờ phút này, Thiên Ngục Luyện Thần Phong hóa thành vạn trượng chi cự, hoàn toàn muốn né tránh đạo kiếm kia là không thể nào. Điều này làm cho gã có chút bận tâm.

Một kích mang mười thành lực đạo quả nhiên không làm cho Phong Liệt thất vọng, thẳng tắp đâm vào chỗ sâu bên trong Thiên Ngục Luyện Thần Phong. Hơn mười ngọn núi tiêu tán vô hình, để lại lỗ thủng có thể nhìn xuyên thấu.

- Hắc hắc, thánh kiếm quả nhiên không làm cho lão tử thất vọng.

Một kích có hiệu quả, Phong Liệt ánh mắt vui mừng. Nhưng sau một khắc, một cảm giác nguy hiểm cực kỳ đột nhiên dâng lên trong lòng, làm hắn dựng tóc gáy, giống như rơi vào trong hầm băng.

Oanh...

Một cơn lũ bất ngờ bộc phát giống như một tiếng nổ mạnh, khiến cho Thiên Ngục Luyện Thần Phong bắt đầu lắc lư, rung động.

Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo nước lũ màu đen theo cái lỗ thủng kia mà tràn ra ngoài, bao phủ ngọn tuyết sơn. Vòi rồng lập tức bị chôn vùi, ngay cả Phong Liệt đang ẩn vào trong hư không cũng bị nuốt vào trong luôn.

Xa xa nhìn lại, phảng phất một dòng nước lũ màu đen vắt ngang hư không, hướng về phía chân trời quy mô mãnh liệt mà đi.

Giờ phút này, Phong Liệt trong nội tâm kinh hãi vô cùng.

Hắn chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh không cách nào chống cự được đang oanh trước ngực. Hắn giống như một ngọn núi lớn bị đánh bay như cọng rơm, không còn sức phản kháng.

770. Chương 876: Cường Giả Thoái Hóa

Ma Long

Chương 876: Cường giả thoái hóa (.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Phanh!

Hắc ám chi thân không chịu nổi gánh nặng, rốt cuộc bị sức lực oanh thành bột phấn.

Ngay sau đó, Bốn Nguyên Thần Đồ bị dòng nước lũ màu đen làm trôi ra hư không cách vạn dặm.

Trong thiên địa, màn đêm tối đen như mực đột nhiên biến mất. Ánh sáng mặt trời chói lọi chiếu rọi hết thấy sa mạc màu vàng, theo thời gian dần trôi trở về như cũ.

Trên không trung, Thiên Ngục Luyện Thần Phong đang trôi lơ lửng. Sở Huyền đứng trên ngọn núi, khuôn mặt anh tuấn vẫn vẹn vẹn biến hình, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

- Phong Liệt, ngươi nên chết đi.

Sở Huyền nhìn thoáng qua lỗ kiếm Phong Liệt lưu lại, nhin không được phần hận, gầm nhẹ một tiếng.

Thời điểm gã cường thịnh, thần lực niệm phong cất vào trong Thiên Ngục Luyện Thần Phong còn chưa phát huy hết giá trị của nó, nhưng hôm nay đã tan hết.

Cỗ thần lực tan hết, khiến cho nội tâm của gã dao động, căng thẳng thần kinh.

Từ nay trở về sau, gã chỉ có thể dựa vào tu vi bản thân, trở thành một võ giả Long Biến Cảnh đỉnh phong bình thường.

Trong lúc nhất thời, Sở Huyền nhin không được tâm trạng thịnh nộ, hận không thể chém Phong Liệt thành vạn phần, rồi nuốt từng miếng vào trong bụng.

- Sao, còn chưa chết à? Quả nhiên không hổ hắc ám chi thân rất tốt.

Sở Huyền mày kiếm dựng lên. Gã thông qua Thiên Ngục Luyện Thần Phong cảm nhận vị trí của Phong Liệt, khóe mắt dần dần lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

- Hừ, bốn hoàng đã có được huyết mạch long hoàng cùng với Thiên Long giới, có thể Đông Sơn tái khởi. Thậm chí bốn hoàng còn có thể đạt được vị trí cao.

Cơn lửa giận dần dần đè ép xuống dưới, khổng chế Thiên Ngục Luyện Thần Phong hướng về phía chân trời gấp gấp bay đi.

- Chết tiệt Sở Huyền! Tên súc sinh này còn bao nhiêu bí mật nữa.

Nếu cái cỗ thần lực cường đại này chính diện oanh xuống người lão tử thì chỉ sợ Bốn Nguyên Thần Đồ cũng không làm nên chuyện gì.

Cuồng phong gào thét trên bầu trời. Phong Liệt nhìn dòng nước lũ dần dần tiêu tán trên bầu trời, khuôn mặt tái nhợt không khỏi lộ ra chi sắc sợ hãi.

Lúc trước, hần tinh tường cảm nhận được, Thiên Ngục Luyện Thần Phong cổ thần lực chẳng những số lượng cực kỳ to lớn, hơn nữa lại rất tinh thuần, so với nguyên lực tinh thuần trong cơ thể hần còn muốn nhiều hơn ngàn vạn lần.

Nếu để cho Sở Huyền chính diện phát động cổ thần lực này xông tới, chỉ sợ trên thế gian này, bất luận một cường giả Long Biển Cảnh nào cũng phải chết. Về phần cường giả Hoàng Cảnh có thể ngăn cản hay không thì cũng chỉ có thể thử qua mới biết.

Sắc mặt biến ảo, Phong Liệt tâm trạng dần dần bình tĩnh trở lại. Một tia sát cơ bắt đầu mãnh liệt dâng lên trong lòng.

- Đã mất đi cổ thần lực khổng lồ rồi. Có lẽ, hôm nay đúng là thời cơ tốt nhất diệt trừ Sở Huyền.

Hơi trầm ngâm một chút, ánh mắt Phong Liệt hung ác, lập tức rút thân hình, hướng về chỗ giao chiến lúc này bay tới.

Nhưng không đợi hần bay xa, đột nhiên đã thấy được Sở Huyền trước mặt.

Hai người đứng cách xa nhau mười dặm, ánh mắt tràn ngập sát cơ, hỏa hoa văng khắp nơi.

Oanh!

Sở Huyền không nói hai lời, nguyên lực trong cơ thể điên cuồng quán chú trong Thiên Ngục Luyện Thần Phong. Một ngàn ngọn núi hùng hồn mang theo uy thế hướng về phía Phong Liệt hung hăng xông tới.

Minh dạ hàng lâm!

Hô!

Một màn đêm đen như mực bao phủ đại địa.

Chúng sinh tịch diệt.

Oong, oong, oong!

Từng đạo tuyết sơn, vòi rồng lần nữa thoáng hiện trên hư không, hướng về Thiên Ngục Luyện Thần Phong hung hăng đánh tới.

Rầm rầm!

Thiên Ngục Luyện Thần Phong khí thế mênh mông, cuộn cuộn liên tiếp đụng nát hơn trăm đạo thiên tai, nhưng giống như là đang cố hết sức. Thời gian dần trôi qua, Thiên Ngục Luyện Thần Phong thể đã hết, trì trệ không tiến.

Mà giờ phút này, cách Phong Liệt có năm dặm lại có mấy trăm đạo thiên tai.

Rầm rầm!

Từng đạo núi lửa văng tung tóe, rốt cuộc Thiên Ngục Luyện Thần Phong không thể đỡ được, lui hướng ra xa, cách Phong Liệt ngày càng xa.

Sở Huyền nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phong Liệt càng lúc cách mình càng xa, ánh mắt sắc bén, gần như muốn phóng hỏa. Đồng thời còn lộ ra một tia hối tiếc.

Kỳ thật, gã bao năm trước đây đã phát hiện Phong Liệt có huyết mạch Ma Long Hoàng. Chỉ có điều Phong Liệt người gọi là thiên tài thì trong mắt của hần chẳng khác nào một tiểu nhân vật. Cho tới bây giờ vẫn không có thoát khỏi sự âm thầm khống chế của gã.

Thậm chí, ngay khi Phong Liệt tiến vào Long Biển Cảnh, Sở Huyền cũng không để trong lòng, chỉ cho rằng quả trên cây đã chín, cần gã đến hái mà thôi.

Nhưng giờ phút này, cái sức mạnh lớn nhất mà gã cây vào đột nhiên tan vỡ. Còn trái cây Phong Liệt đột nhiên dài ra một thân gai độc, khiến cho hần cảm thấy rất khó giải quyết.

Thời gian dần trôi qua, một tia hối hận dâng lên trong lòng. Sớm biết như thế, gã không để cho Phong Liệt phát triển đến ngày hôm nay.

- Sở Huyền, vốn người đã mất đi thần lực chèo chống, người chẳng qua cũng chỉ là một con hổ giấy mà thôi. Đã như vậy, vận mệnh của người đã định.

Phong Liệt phát tay, ngàn vạn thiên tai uy thế cuộn cuộn ầm ầm bộc phát, bao phủ Thiên Ngục Luyện Thần Phong trong đó.

Oanh!

Mười ngọn tuyết sơn sụp đổ, Thiên Ngục Luyện Thần Phong thoáng một phát rơi xuống mặt đất. Dây núi vờn quanh khiến cho Sở Huyền sắc mặt tái nhợt lẫn khiếp sợ.

Phanh!

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Mười ngọn núi lửa nứt vỡ, khiến Thiên Ngục Luyện Thần Phong lật trung trong không trung.

Sở Huyền cũng không nhịn được nữa, một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt trắng bệch, khiếp sợ vô cùng.

Rầm rầm rầm!

Năm mươi đạo vòi rồng cuồng bạo thổi qua. Thiên Ngục Luyện Thần Phong giống như một chiếc lá rụng trong bão vũ cuồng phong, trên không trung không ngừng quay cuồng phiêu diêu, tràn đầy nguy cơ.

Dưới uy thế kinh thiên như vậy, nếu đổi lại một thần binh chí bảo chỉ sợ sớm đã chia năm xẻ bảy, nhưng Thiên Ngục Luyện Thần Phong lại không có dấu hiệu vỡ vụn chút nào.

Nhưng, với tư cách là chủ nhân của Thiên Ngục Luyện Thần Phong, Sở Huyền đã sớm nhận không được máu tươi cuồng phun, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhìn về phía Phong Liệt vừa giận vừa sợ. xem tại

- Ngàn trượng, chỉ cần tới gần ta ngàn trượng thì Nhiếp Hồn Chi Mâu của ta có thể khắc chế tiểu súc sanh Phong Liệt. Trước hết cứ để cho người đắc ý.

Sở Huyền cùng với Thiên Ngục Luyện Thần Phong trong thiên tai chìm chìm nổi nổi, trong lòng âm thầm tính toán.

Chỉ là, hần mặc dù cách Phong Liệt chưa tới vạn trượng, nhưng với trùng trùng điệp điệp thiên tai oanh tạc xuống, khoảng cách vạn trượng lại giống như chân trời xa xăm không thể chạm vào.

Xa xa, Phong Liệt nhìn thấy biểu hiện của Sở Huyền, khóe miệng dần dần lộ ra một tia đăm chiêu.

- Muốn tiếp cận ta sao? Cũng được, lão tử cho người cơ hội này.

Phong Liệt mỉm cười, huy động thanh kiếm hướng về Thiên Ngục Luyện Thần Phong chém tới.

Xoẹt!

Một tấm lụa huyết sắc dài đến mấy ngàn trượng vắt ngang hư không, nhanh chóng tiếp cận Sở Huyền, sát khí nồng đậm tràn ngập thiên địa, làm cho người ta hít thở không thông.

Giờ phút này, Sở Huyền không chút hoài nghi, một kiếm này rơi xuống, nhất định có thể trấn phá bốn mạng thần binh của mình.

Nhưng gã ngược lại không sợ hãi, mà tận trong đáy mắt lại ẩn lộ một sắc mặt vui mừng không thể che giấu, tinh thần kích động. Gã dĩ nhiên không để ý đến một tia trên tức xuất hiện trên khóe miệng Phong Liệt.

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn!

771. Chương 877: Cường Giả Thoái Hóa (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 877: Cường giả thoái hóa (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Một tấm lụa màu đỏ lập tức rơi xuống, chém Thiên Ngục Luyện thành hai mảnh. Một cổ hồn lực mệnh mỏng, cuộn cuộn hóa thành khối đen mảnh liệt, giống như quần phong vỡ vụn trôi dạt trong thiên địa.

Thiên cổ thần binh chỉ trong chốc lát đã bị triệt để hủy hoại.

Nhưng vào lúc này, sắc mặt Sở Huyền không chút thay đổi. Cơ hồ ngay khi kiếm quang rơi xuống, trong mắt phải của gã bỗng nhiên tản mát ra một tử mang chói mắt.

Ma Long Hoàng đại thần thông - Nhiếp Hồn Chi Mâu.

Nhiếp Hồn Chi Mâu liên quan đến bốn nguyên pháp tắc của linh hồn, không sai biệt với cảnh giới, trực tiếp tác dụng với linh hồn mục tiêu. Một khi trúng chiêu, chắc chắn linh hồn sẽ chế trụ con người, biến con người thành con rối.

Bí thuật đại thần thông vô cùng trên đời này, chỉ có thể thắng đến chi cảnh Ma Long Hoàng đỉnh phong thì mới có thể phát huy tác dụng cực điểm.

Một khi ngộ ra, cho dù linh hồn được bảo vệ tận sâu bên trong, mặc dù thân tử đạo tiêu, luân hồi chuyển thế cũng vĩnh viễn không bao giờ đánh mất.

Chỗ thiếu hụt duy nhất chính là hạn chế khoảng cách. Nhưng khoảng cách càng gần, thì linh hồn của chủ nhân sẽ dần dần gia tăng cường đại.

Giờ phút này, Sở Huyền thà rằng tráng sĩ chặt tay, bỏ qua Thiên Ngục Luyện Thần Phong để tập trung phát huy sức mạnh của Nhiếp Hồn Chi Mâu.

Mà hôm nay, gã đã thành công.

Nhiếp Hồn Chi Mâu vừa ra, thoáng chốc, thiên địa hắc ám đều thối lui. Tất cả thiên tai đều bị trừ khử. Ánh mặt trời một lần nữa phổ chiếu đại địa.

Trên hư không, một đạo thân ảnh hắc y cao to tay thuận cầm thánh kiếm, im lặng hư lập không trung. Ánh mắt vốn trong sáng, giờ phút này lại tràn đầy trống rỗng, phẳng phất một cỗ xác không hồn.

- Hahaha, chỉ là một con kiến, thì làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay của bốn hoàng. Hahaah

Vốn bình thường tao nhã, hỉ nộ tại tâm, nhưng Sở Huyền giờ phút này lại không thể khống chế được cuồng hỉ ở trong lòng, nhin không được cất tiếng cười to. Khóe miệng không ngừng tuôn ra những sợi tơ máu.

Giờ phút này, gã có thể tinh tường cảm nhận được, chính mình đã hoàn toàn khống chế được Phong Liệt. Chỉ cần gã có một ý niệm trong đầu, Phong Liệt liền lập tức huy kiếm tự vận.

Sau khi cười to, Sở Huyền chấp tay sau lưng, cười lạnh nói:

- Tiểu súc sanh, còn mau xuống thăm viếng bốn hoàng?

- Bái kiến chủ nhân!

Phong Liệt đột nhiên rơi xuống hư không, một tay trụ kiếm, quỳ lạy dưới gối Sở Huyền, thanh âm cứng ngắt, diện mục khô khan, không có chút chấn động cảm xúc nào.

Sở Huyền nhìn thánh kiếm trong tay Phong Liệt, sắc mặt vốn lạnh lùng nay trở nên vui mừng, lạnh giọng phân phó:

- Đưa kiếm của người cho ta!

Phong Liệt không chút do dự, chấp tay dâng thánh kiếm.

Sở Huyền tiếp nhận thánh kiếm, trở qua trở lại xem một chút, có chút thỏa mãn gật đầu. Tổn thất thân binh bốn mạng, một tia không cam lòng cũng triệt tiêu không ít.

- Hừ, tổn thất Thiên Ngục Luyện Thần Phong, lại được một thanh Ma tộc thánh kiếm. Cũng xem như là tốt!

- A, ta nhớ có một Tỏa Long đài, cùng với Trấn Long Thiên Bì đều ở trong tay ngươi. Mà thôi, không cần lấy ra, dù sao thân thể này cũng thuộc về bốn hoàng rồi. Có muốn tiếp nhận thì lúc nào cũng được.

Sở Huyền vốn định cho Phong Liệt giao ra toàn bộ bảo vật trong người, rồi lại đột nhiên nghĩ đến, chính mình vốn muốn đoạt xá thân thể Phong Liệt, cũng không nên phiền toái như vậy.

Kế tiếp, Sở Huyền cũng không muốn ở chỗ này mỗi mòn chờ đợi, liền thu hồi Thiên Ngục Luyện Thần Phong bị vỡ thành hai mảnh, ý định mang Phong Liệt rời khỏi, tìm một chỗ an toàn tiến hành đoạt xá, mau chóng khôi phục lại thân thể lòng hoàng của mình.

Nhưng sau một khắc, ngay khi Sở Huyền quay người trong tích tắc, đột nhiên một cổ nguy cấp cực lớn bao phủ gã lại.

Cơ hồ không chút do ự, Sở Huyền đột nhiên phi thân lên.

Nhưng khi gã sắp phi thân, một cổ hỏa diễm màu đen bao phủ gã trong đó.

Cổ hắc diễm cực nóng này cùng với khí tức của nó phẳng phất như muốn hủy diệt hết thủy sinh cơ trên thế gian.

Bên trong hắc diễm, chiến giáp chí bảo của Sở Huyền không phát ra nổi một tác dụng nào, lập tức hòa tan vô hình.

Ngay sau đó, nhục thể của gã cũng hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một cái đầu, lẻ loi lơ lửng phiêu dạt trong không gian, thật lâu vẫn chưa khôi phục lại tinh thần.

Á!

Đột nhiên, một tiếng thét hoảng sợ vang lên từ trong miệng của Sở Huyền.

Tiếp đó, một đám u hồn phiêu dạt ra ngoài, đình trệ trên không, tràn đầy sự khó tin nhìn xuống phía dưới.

Trên mặt đất, cổ hắc diễm hóa thành một con sói màu đen, đứng trước người Phong Liệt, ánh mắt trống rỗng, mờ mịt.

Cùng lúc đó, không còn sự khống chế của Sở Huyền, Phong Liệt khôi phục lại như bình thường. Hắn dù bận vẫn ung dung nhìn lên không trung, khoe miệng hiện lên sự vui mừng.

Lúc trước, khi Sở Huyền thét lên, phân thân đã sớm từ biên giới sa mạc trở về Long ngục không gian.

Phong Liệt tinh tường biết rõ, hắn có thánh kiếm trong tay, có lẽ có thể phá vỡ Thiên Ngục Luyện Thần Phong của Sở Huyền, đánh tan sự khống chế.

Nhưng muốn hắn bị giết chết, chính là không có khả năng.

Một cường giả Long Biến Cảnh đỉnh phong, hơn nữa còn là một vị Long hoàng chuyển thế, Phong Liệt tuyệt đối không tin đối phương có khả năng chạy trốn.

Nếu để cho gã thoát được, vậy thì cố gắng của mình là uổng phí.

Cho nên, hắn cuối cùng hạ quyết tâm thi triển khổ nhục kế, và thu hoạch cũng là đáng mừng. Hắn đã thành công.

Không phải là hắn cố ý giữ lại, chỉ sợ linh hồn của Sở Huyền mất đi phân thân mà hóa thành hư ảo.

- Điều này không có khả năng? Tại sao có thể như vậy? Phong Liệt, ngươi đáng chết, ngàn vạn lần đáng chết.

Linh hồn của Sở Huyền trên không trung hỗn hỗn găm rú, trên mặt cũng tràn đầy sự khiếp sợ lẫn không tin.

- Hừ, vì đối phó với Nhiếp Hồn Chi Mâu của người, lão tử có thể nói là vắt hết sức suy nghĩ. Cũng may, chi thuật phân thân này không làm cho ta thất vọng.

Phong Liệt âm trầm cười lạnh.

- Phân thân? Hừ, lần này là bốn hoàng thất sách. Nhưng người cũng đừng cao hứng quá sớm. Hết thấy những gì thuộc về bốn hoàng rồi thì ai cũng không cải biến được vận mệnh của người.

Sở Huyền ngậy người một lát, rồi lập tức nội tâm giật mình. Trách không được Nhiếp Hồn Chi Mâu của mình mất đi hiệu lực, vốn là do Phong Liệt phân thân. Gã phần hận gào thét vài tiếng, sau đó muốn tranh thủ thời gian đào tẩu.

Giữ lại núi xanh, không lo gì không có củi đốt.

Chỉ cần mình còn sống thì ngày sau sẽ có cơ hội đông sơn tái khởi, báo thù rửa hận.

Sở Huyền mặc dù chỉ còn là linh hồn, nhưng thuật độn thổ thật sự là kinh người, trong chớp mắt liền rơi đi trăm dặm.

Nhìn thấy Sở Huyền hoảng sợ mà trốn đi, Phong Liệt khóe miệng lộ ra một chút khinh thường.

- Hừ, những lời này chính là ta muốn nói với người. Vận mệnh của người đã định. Đó chính là thành toàn cho ta.

Một viên hạt châu màu đen hiển hiện trên không trung. Thoáng chốc, hàng tỷ sợi tơ màu đen trong không trung đan thành một tấm lưới lớn, bao phủ phạm vi trăm dặm bên trong.

Đã chạy xa gần trăm dặm, Sở Huyền đột nhiên phát hiện mình giống như là cá mắc trong lưới, bị từng sợi tơ một mực vây khốn, ăn mòn linh hồn, dần dần kéo về phía hạt châu.

Giờ phút này, Sở Huyền sợ hãi, mắt nhìn thấy linh hồn của mình chỉ cách cái tụ hồn châu cường đại chấn nhiếp càng lúc càng gần, trên mặt gã tràn đầy sự sợ hãi phải chết.

772. Chương 878: Lần Nữa Âm Nguyên Tinh

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 878: Lần nữa âm nguyên tinh

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Không, Phong Liệt, bốn hoàng chính là Long Hoàng chuyển thế. Người chỉ là con kiến, người không thể làm như vậy.

- Phong Liệt, người cho bốn hoàng ta một mạng, ta nói cho người biết một bảo tượng thượng cổ, không, ba cái năm cái cũng được.

Sở Huyền hoảng sợ giãy dụa, gào thét, lại khó có thể thoát khỏi uy thế của Tụ Hồn Châu. Thời gian dần trôi biến mất trong hạt châu.

Hắc tuyến đầy trời biến mất, Tụ Hồn Châu im lặng bên lơ lửng trên không trung. Trong thiên địa hết thấy quy về bình tĩnh.

Phong Liệt phát tay thu hồi Tụ Hồn Châu, lẳng lặng nhìn Sở Huyền đang điên cuồng giãy dụa trong hạt châu, khóe miệng dần dần hiện lên một tia khoái ý, rồi biến thành tiếng cười to.

Hahahaha.....

Từng tiếng cười điên cuồng phiêu dăng trên sa mạc thật lâu.

Trong tiếng cười, toát ra một tia khó hiểu giống như trút được gánh nặng, đồng thời cũng giống như một tia đùa cợt với vận mệnh.

Từ lúc trọng sinh đến nay, Sở Huyền giống như một ngọn núi lớn vắt ngang trong lòng của hắn. Bất cứ lúc nào, Phong Liệt đều có thể tinh tường cảm nhận được sự hiện hữu của Sở Huyền. Thời gian dần trôi qua đã tạo thành một cỗ áp lực sợ hãi tận trong đáy lòng, không thể mất đi được.

Cơ hồ mỗi một ngày một khắc, nội tâm của hắn đều lo sợ, sợ chính mình sẽ dẫm vào vết xe đổ trước kia.

Cho nên, cho tới nay, từ sâu trong nội tâm của hắn tràn đầy khao khát đối với thực lực.

Ngày hôm nay, hắn rút cuộc dựa vào sức mạnh của mình để triệt để sửa đổi vận mệnh, triệt để giải thoát linh hồn khỏi sự trói buộc.

Trong lúc nhất thời, hắn chỉ cảm thấy trời cao đất rộng không còn điều gì có thể sợ hãi. Cả người từ trong ra ngoài đều nhận được sự thăng hoa thật lớn.

Thật lâu về sau, tiếng cười dần dần biến mất.

Phong Liệt ngang nhiên dựng cả vùng đất, hai mắt nhìn ra hư không, thân hình thẳng tắp như một cây đại thương, mũi nhọn bay thẳng lên trời cao.

Giờ phút này, một cỗ khí tức cường giả chính thức từ trong cơ thể phát ra, tràn ngập trong thiên địa, làm cho người ta phải nhìn lại.

Nội tâm cường đại thì mới là cường đại thật sự.

Giờ phút này, tâm cảnh của Phong Liệt rút cuộc đã đạt đến cảnh giới cường giả viên mãn. Vạn vật thế gian, thần ma chúng sinh rút cuộc đã không còn sợ nữa.

Xa xa, trên đường chân trời, tiểu ma nữ đang ngồi trên lưng Ma Lang, lẳng lặng nhìn bóng người trên cồn cát, trong đôi mắt đẹp rung động từng cơn, dần dần si mê, nửa quả linh quả đang găm dở trong tay rút xuống mà cũng chưa phát giác ra được.

- Muốn chết à? Người găm loạn cái gì thế?

Ma Lang đại hắc lại vui sướng tru lên nửa tiếng, lại bị tiểu nữ phía trên cực kỳ ngang ngược tát ột cái nằm sấp xuống mặt đất.

- Chủ mẫu đại nhân, Đại hắc ta vì chủ nhân cao hứng không được à?

Ma Lang ủy khuất lắm bầm nói.

- Hừ, cao hứng cũng không được rống.

Tiểu ma nữ tức giận nói.

- Vâng, tiểu nhân hiểu rồi. Về sau cũng không dám quấy rầy chủ mẫu động dục nữa.

- À, tiểu súc sanh xem bốn tiểu thư thu thập người như thế nào?

Rầm rầm rầm rầm!

- Ngao, chủ mẫu tha mạng!

Trong không gian Long ngục, cỏ thơm mọc khắp nơi, linh mộc thành rừng, hương hoa thơm ngát. Từng bầy ong bướm đủ màu sắc từ trong các khóm hoa xuyên thẳng qua không gian. Ngẫu nhiên có thể chứng kiến một hai con thỏ trắng như tuyết đang gặm cỏ xanh dưới tán cây, thảnh thơi khiến cho người ta phải nhìn nó trùu mền.

Lúc này, Phong Liệt đang khoan chân ngồi trên đồng cỏ, hai mắt hơi khép hờ. Chung quanh một cỗ thiên địa nguyên khí giống như trường giang đại hải dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn, khiến cho nguyên lực trong cơ thể hắn càng lúc càng tràn đầy.

Trước khi chiến đấu với Sở Huyền, nguyên lực trong cơ thể hắn cũng tiêu hao bảy tám phần. Hơn nữa, khi tiến vào Long Biển Cảnh liền gặp được trận chiến lớn như vậy, đối với cảnh giới vững chắc là cực kỳ bất lợi.

Cho nên, sau khi giải quyết được Sở Huyền xong, Phong Liệt liền gạt mọi chuyện sang một bên, hết sức chăm chú khôi phục nguyên lực, củng cố cảnh giới.

Cùng lúc đó, dưới một cây đại thụ cách đó ngàn trượng, tiểu ma nữ cũng mơ hồ cảm nhận được Phong Liệt đột phá cảnh giới, lần đầu tiên nhập vào trạng thái tu luyện. truyện copy từ

Trong tay nàng ôm một khối băng nguyên tinh, hết sức chăm chú hấp thu. Xem ra không trùng kích được Hóa Đan Cảnh đỉnh phong là cảm thấy khó an tĩnh trong không gian Long Ngục.

Cho đến ba ngày sau đó, Phong Liệt mới mở hai mắt ra, nguyên lực trong cơ thể dĩ nhiên đã khôi phục lại được trạng thái đỉnh phong. Khí thể hùng hồn như rồng, ánh mắt tinh mịch giống như biển, tinh mang bức người.

Kế tiếp, cổ tay hần khê đảo. Một quả giới chỉ không gian màu bạc xuất hiện trong tay. Hần hướng tinh thần vào trong đó thăm dò, im lặng bắt đầu tìm tòi.

Giới chỉ không gian này vốn thuộc về Sở Huyền, nhưng hôm nay nó lại trở thành chiến lợi phẩm của Phong Liệt.

Sở Huyền là một vị Viễn cổ Long Hoàng chuyển thế. Hơn nữa đã thức tỉnh trí nhớ của kiếp trước. Dùng phương pháp của gã, nếu muốn tìm một ít viễn cổ bảo tàng là dễ dàng vô cùng.

Giờ phút này, đối với việc dùng Sở Huyền để sưu tầm bảo vật, Phong Liệt trong lòng cũng cảm thấy hứng thú, trên mặt không khỏi hiện lên một tia chờ mong.

Rất nhanh, Phong Liệt mở hai mắt ra, trong ánh mắt hiện lên một vẻ kinh ngạc vô cùng.

Ồ, đây là....

Tâm ý của hần khê động. Một tinh thể màu đen cỡ bằng đầu người xuất hiện trước mặt hần.

Khối tinh thể màu đen này ẩn chứa nguyên khí khổng lồ. Đồng thời một khí tức đại đạo chí lý chậm rãi phát tán ra, làm cho Phong Liệt giống như có cảm giác đang tắm gió xuân, nghe giảng đạo, làm cho tâm cảnh của hần tu vi chậm rãi tăng lên. Đối với ám chi cảm ngộ của bản thân cũng có sự gia tăng.

- Cái này....cái này là Ám nguyên tinh? Bà mẹ nó, làm sao có thể lớn như vậy?

Phong Liệt kinh ngạc mở lớn hai mắt, thật lâu không có hồi phục lại tinh thần.

Đến lúc này, hần đã hiểu rõ được sự tồn tại của nguyên tinh thạch.

Vốn, võ giả sau khi tu luyện đến một trình độ nhất định, khi chết đi, nếu thân thể được bảo tồn nguyên vẹn, nguyên lực trong cơ thể sẽ không tiêu tán trong thiên địa, mà là trong đan điền dần dần tạo thành một khối tinh thể. Khối tinh thể này được gọi là nguyên tinh.

Nguyên tinh chẳng những ẩn chứa tinh hoa nguyên khí khổng lồ mà còn ẩn chứa một tia tâm cảnh của người chết. Đối với võ giả có chỗ tốt tuyệt vời.

Chỉ có điều, nguyên tinh hình thành điều kiện cực kỳ hà khắc. Ít nhất phải là cường giả đã ngoài Long Biến Cảnh mới có thể sinh ra nguyên tinh. Lại còn phải trải qua một thời gian thật dài.

Hơn nữa, nếu sau khi nguyên tinh được hình thành, không có người phát hiện kịp thời, thân thể của võ giả triệt để hóa thành tro, thì nguyên tinh theo thời gian cũng dần dần tiêu tán trong thiên địa.

Có thể nói, từ xưa đến nay, bên trong cường giả Long Biến Cảnh, hình thành nguyên tinh chưa đủ một phần vạn. Trình độ kỳ trân quý thì chỉ có thể thấy được lốm đốm.

Phong Liệt nhìn khối nguyên tinh to bằng cái đầu người, tròn tròn mắt cả nửa ngày, âm thầm hút một ngụm khí lạnh.

Theo như hần biết, cho dù là cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ, sau khi chết đi, nhiều nhất cũng chỉ có thể sinh ra một khối nguyên tinh to bằng nắm tay thôi.

773. Chương 879: Lằn Nửa Âm Nguyên Tinh (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 879: Lằn nửa âm nguyên tinh (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mà khối nguyên tinh to bằng đầu người này, đến tột cùng là do cường giả cảnh giới nào lưu lại?

Huống hồ, từ việc khối nguyên tinh biểu hiện ra dấu vết bóng loáng, hiển nhiên là bị người hấp thu không ít.

- Hẳn là nguyên tinh do cường giả Hoàng cảnh lưu lại? Trách không được cái tên Sở Huyền này lại tiến bộ nhanh như vậy.

Sở Huyền chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, từ Long Biển Cảnh sơ kỳ tấn thăng lên Long Biển Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Trình độ này sao khiến người không sợ được. Nhưng nếu có nguyên tinh thạch hỗ trợ thì cũng có thể nói là có khả năng.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt trong nội tâm vui mừng không kìm hãm được. Nguyên tinh to bằng đầu người này, đoán chừng có thể giúp hắn tiến vào Long Biển Cảnh trung kỳ, thậm chí hậu kỳ cũng nên.

Nhưng, hơi chút trầm ngâm, Phong Liệt lại thu cái khối Âm nguyên tinh này lại. Hôm nay thời gian của hắn rất vội, nên không có thời gian thu nạp khối nguyên tinh này.

Ngoại trừ cái khối Âm nguyên tinh này, trong giới chỉ của Sở Huyền còn có hơn mười khối nguyên tinh lớn nhỏ không đều. Lớn nhất thì bằng nắm tay, còn nhỏ thì vèn vèn bằng ngón cái.

Mặt khác, làm cho Phong Liệt kinh ngạc chính là, trong giới chỉ của Sở Huyền có tới mười ba kiện thần binh chí bảo cùng một đồng linh đan diệu dược.

Mười ba kiện chí bảo thần binh này đều ẩn chứa một uy năng cường đại. Mỗi một kiện hiện thế đủ để cho hàng tỷ võ giả trong Long Huyết đại lục phải tranh đoạt sứt đầu mẻ trán.

Về phần những linh đan diệu dược cũng rất quý báu. Dưỡng thần, hồi nguyên, chữa thương, đột phá....Hơn nữa phẩm cấp cực cao. Quả thực khiến cho Phong Liệt lần này buồn bán có lời.

- Hắc hắc, Sở Huyền, không thể tưởng tượng được người lại chuẩn bị cho lão tử một phần đại lễ như vậy.

Phong Liệt cười đắc ý, trong nội tâm rất thỏa mãn.

Mừng rỡ trong chốc lát, hắn đứng dậy, tự động để lại cho tiểu ma nữ hai khối bằng nguyên tinh cùng một thanh thần kiếm chí bảo bằng thuộc tính, rồi lách mình tiến nhập vào không gian dưới đất.

Quang kén màu bạc phạm vi trăm trượng lặng im phiêu lãng trong không gian

Phong Liệt khoanh chân ngồi phía dưới, hai mắt khép kín, toàn bộ tinh thần không chế Thiên Sinh đại ấn, điên cuồng nuốt lấy trọng thủy tinh hoa của quang kén. xem tại

Từng đạo lưu quang màu bạc không ngừng từ trong quang kén màu bạc phiêu tán ra ngoài, biến mất trong không trung.

Hôm nay, Phong Liệt có thể thăng tiến lên Long Biển Cảnh, nuốt lấy trọng thủy tinh hoa, sức mạnh lần này cao hơn lần trước mấy chục lần.

Chỉ là hắn có thể tinh tường cảm nhận được, chính mình cách số mệnh khô kiệt chỉ trong hai tháng nữa thôi. Nếu không thể trong khoảng thời gian này phá vỡ quang kén, đạt được Thiên Long giới, thì kết quả của hắn chỉ có một con đường chết.

Dãy núi đứng vững, mây mù lượn lờ.

Một khoảng trống trải bên trong thung lũng, tọa lạc một trăm tòa phủ đệ di động. Bên ngoài tòa phủ đệ đều đánh dấu dấu hiện của các môn các phái.

Nhưng nhìn kỹ lại thì sẽ phát hiện, những phủ đệ này có thể chia làm ba bộ phận.

Phần lớn nhất chính là Hoàng gia, cầm đầu mười đại Chân Long giáo phái. Tiếp theo là Thiên Diễm môn cầm đầu một số gia tộc môn phái như Phong Sát Minh, Thần Thương môn... Còn bộ phận thứ ba chính là Tuyệt Vọng kiếm phái.

Đây đều là những cường giả đã được rèn luyện lịch lãm trong Thiên Long vực. Đại bộ phận đều lưu lại bên ngoài Thiên Long vực. Hôm nay tụ tập tại đây tất cả đều là cường giả Long Biến Cảnh. Từng đạo khí tức cường hoành, giống như những ngọn núi lớn hùng hồn không thể rung chuyển.

Chính giữa khu vực trung tâm của Hoàng gia là một tòa đại điện. Mấy trăm tên cường giả Long Biến Cảnh đang phân biệt mà ngồi. Từng đàn thị nữ lui tới, hương một đám cường giả tôn kính loại rượu ngon linh quả hiếm có trên thế gian.

Toàn bộ đại điện quang cảnh rất xinh đẹp, mùi rượu bốn phía. Một ít hào phóng chi nhân trực tiếp cường ép ô thị nữ bên cạnh vào trong ngực, giở trò, hận không thể xách súng lên ngựa, chinh chiến một phen. Âm thanh mời rượu, tiếng cười dâm dăng, tiếng la khóc, tiếng nổ hòa quyện thành một mảnh.

Cường giả, tự nhiên có đặc quyền của cường giả.

Những người này đều là đỉnh phong trong Long Huyết đại lục, hết thấy những luật pháp thế tục đều chỉ là chó má. Cho dù là đồ diệt một thành, một quận cũng đều chẳng có người để ý tới, huống chi là đùa giỡn vài người thị nữ.

Hoàng Tử Nguyệt cùng với Lạc Hoa Hoa đứng trong đám người phía sau, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét không thể ức chế.

Lúc này, ngồi trên đại điện là một trung niên nam tử diện mục tuấn nhã, làn da trắng nõn, hai đầu lông mày ẩn hiện sự tàn khốc. Một cỗ khí tức uy nghiêm chấn nhiếp toàn trường, ánh mắt ác liệt làm cho người ta không dám nhìn gần.

- Chư vị, hôm nay Long giới hạ lạc. Nam Ly giới lại độc bá Thiên Long vực làm cho chúng ta không thể mở rộng phạm vi tìm kiếm tung tích của Thiên Long giới. Chư vị thấy thế nào?

Người trung niên nam tử thanh âm cuộn cuộn, phiêu dăng trong đại điện, ra lệnh mọi người lập tức chú ý một chút. Một đám ánh mắt liên lập lòe, lâm vào trầm tư.

Người trung niên nam tử này là người chủ sự Hoàng Hiên của Hoàng gia. Ông ta chẳng những bản thân có thực lực Long Biến Cảnh đỉnh phong, là thủ chương thần khí Kim ngục, không người nào dám ngỗ nghịch nửa phần.

Thanh âm của hoàng Hiên rơi xuống, phía dưới là một mảnh yên lặng, không có nửa tiếng vang. Điều này làm cho ông ta khẽ nhún mày.

Ông ta lạnh lùng nhìn lướt qua môn chủ Thiên Diễm môn Xích Hóa Thành cùng với trưởng lão Tuyệt Vọng kiếm phái Vân Tông Long, nói:

- Xích môn chủ, Vân trưởng lão, không biết nhị vị có cao kiến gì không? Nếu không thể đánh vỡ được cục diện như ngày hôm nay, chúng ta còn không bằng sớm dẹp đường hồi phủ, cũng có thể bảo tồn vài phần thực lực.

Khụ khụ!

Xích Hóa Thành ho khan hai tiếng, âm trầm nói:

- Theo cách nhìn của bốn tọa, chúng ta không cần lo lắng. Nam Ly giới thực lực có mạnh hơn nữa, chúng quy cũng cùng là nhân tộc với chúng ta.

- Bọn hần nếu đã có được Thiên Long giới, Long Huyết giới của chúng ta không phải là đồng dạng thơm lây sao?

- Cho nên bốn tọa cho rằng, chỉ cần chúng ta có thể ngăn cản Thần, Ma, Linh ba tộc đạt được Thiên Long giới thì sau ba năm, Long Huyết giới của chúng ta chắc chắn là sẽ rất hưng thịnh.

- Hừ, lời này của Xích môn chủ sợ là còn có rắp tâm khác.

Ngay khi Xích Hóa Thành vừa dứt lời, trưởng lão Vân Tông Long của Tuyệt Vọng kiếm phái liền hừ lạnh một tiếng, thanh âm mĩa mai.

- Vân Tông Long, người đây là có ý gì? Bốn tọa đầu gì cũng là nhất môn chi chủ, người nếu không cho bốn tọa một công đạo thì đừng trách bốn tọa không khách khí.

Xích Hóa Thành sắc mặt giận dữ, huy chương đánh ả thị nữ đang ôm trong lòng thành huyết vụ, rồi đứng dậy quát lớn.

- Được, nếu người muốn công đạo, vậy thì bốn tọa cho người một công đạo.

Vân Tông Long cũng không sợ chút nào. Ông ta chậm rãi đứng dậy, thanh âm lạnh lùng nói.

- Chư vị đang ngồi đây cũng biết, trăm vạn năm qua, Long Huyết giới của chúng ta bởi vì cùng với Long tộc dây dưa không rõ. Mặc dù Thiên Long giới bị khống chế nhưng Nhân tộc của Long Huyết giới chúng ta cũng không được vài phần số mệnh, ngược lại đại đô thành toàn cho Nam Ly giới.

- Nếu lần này Thiên Long giới triệt để rơi vào tay Nam Ly giới, Long Huyết giới của chúng ta vận mệnh có thể đoán trước được. Hoặc là biến thành thuộc địa của Nam Ly giới, hoặc là chủng tộc bị diệt sạch.

- Đương nhiên, giống như Xích môn chủ đã sớm hướng Nam Ly giới chó vẫy đuôi mừng chủ, ngược lại cũng chưa chắc có thể sống qua ba kiếp.

774. Chương 880: Là Ai?

Ma Long truyện copy từ

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 880: Là ai?

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Vân Tông Long vừa nói xong, mọi người ở dưới lập tức một mảnh xôn xao. Ngoại trừ người của Thiên Diễm môn, còn lại đều nhìn Xích Hóa Thành ánh mắt ẩn chứa địch ý cùng khinh thường.

Phía trên, Hoàng Hiên sắc mặt bất động, khóe miệng lạnh nhạt mỉm cười, giống như hết thảy đều nắm giữ.

Xích Hóa Thành đồng tử co rụt lại. Ông ta nhìn Hoàng Hiên, rồi lại nhìn Vân Tông Long, cảm nhận được một tia không ổn.

- Hừ, bốn tọa thanh giả tự thanh. Chúng ta đi.

Xích Hóa Thành hừ lạnh một tiếng, cũng không muốn giải thích, rồi đứng dậy, hướng về cửa đại điện bay đi.

- Muốn đi? Không dễ dàng như vậy đâu.

Hoàng Hiên lạnh lùng cười.

Sau một khắc, trong đại điện đột nhiên biến ảo. Đại điện trống trải lại trở thành một thế giới màu vàng. Đạp vào mắt người tất cả đều là kim mang chói mắt, tràn đầy sát cơ vô tận, khiến ọi người đều hãi hùng khiếp vía.

- Đáng chết! Đây là Kim ngục Hoàng Hiên. Bồn tọa với người thế bất lưỡng lập.

Xích Hóa Thành nhìn chung quanh, liền cả kinh vong hồn đại bác.

Giờ phút này, ông ta mới hiểu được vốn bữa tiệc này căn bản chính là một cái bẫy.

- Hahah, Xích Hóa Thành, tâm tư này của Thiên Diễm môn các người làm sao mà giấu diếm được bồn tọa chứ. Giao ra Hỏa Ngục, bồn tọa có thể thả người rời khỏi chỗ này. Nếu không, người chờ bị Kim Ngục xử lý đi.

- Những đệ tử Thiên Diễm môn, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Chính các người nên lựa chọn đi.

Hoàng Hiên cười to nói.

Giờ phút này, bị giam hãm trong Kim Ngục, một đám cường giả Thiên Diễm môn cũng không khỏi sắc mặt đại biến.

Uy năng của thần khí căn bản không phải bất luận một cường giả Long Biển Cảnh nào cũng có khả năng chống lại được, mặc dù thần khí này chỉ là một phần của Huyền Thiên thần tháp.

- Hoàng Hiên, người dám làm như thế, ngược lại chính là có ý đồ mưu đoạt thần khí của Thiên Diễm môn chúng ta. Chẳng lẽ không sợ thành công địch của đại lục sao?

Xích Hóa Thành giận dữ hét.

- Haha, Xích Hóa Thành, người cũng quá đề ỉnh rồi. Tiêu diệt Thiên Diễm môn để trở thành công địch của đại lục, vậy người đặt Hoàng gia chúng ta ở chỗ nào?

Hoàng Hiên khinh thường cười to.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn!

Một đạo kim mang sáng chói giống như con sóng to lao đến. Ba gã cao thủ Thiên Diễm môn lập tức trở thành tro bụi, hài cốt không còn.

Lần này, tất cả mọi người đều sợ hãi. Một tia chống cự chi tâm duy nhất đều biến mất.

Thân ở trong Kim Ngục, điều này không thể nghi ngờ đã trở thành thịt cá trên thớt, mặc cho người chém giết.

- Môn chủ, chúng ta phải làm gì đây?

Một gã cường giả Long Biển Cảnh hậu kỳ của Thiên Diễm môn kinh hoàng hỏi.

Còn lại gần trăm tên cao thủ Thiên Diễm môn ai cũng đều sợ hãi, ánh mắt lập lờ bất định. Nếu như không có Xích Hóa Thành bên cạnh, chỉ sợ đã có người muốn đầu hàng rồi.

- Mọi người không cần sợ. Bồn tọa có Hỏa ngục trong tay, trong thời gian ngắn sẽ không có việc gì. Không lâu nữa sẽ có cao thủ Nam Ly giới đến cứu chúng ta.

Sắc mặt Xích Hóa Thành sau một lúc biến ảo, cổ tự trấn định xuống. Trong tay gã xuất hiện một tầng hắc tháp, thu tất cả mọi người vào trong.

Tầng hắc tháp này tỏa ra khí tức cực nóng. Đồng thời còn kèm theo hơi thở thần thánh và tà ác. Đúng là thần khí Hỏa Ngục.

Vốn, Xích Hóa Thành có Hỏa Ngục trong tay, ngược lại cũng không e ngại Hoàng Hiên. Hôm nay gã đứng trong Kim Ngục, có khả năng dựa vào chỉ là nguyên lực bản thân. Còn Hoàng Hiên thì lại có thiên địa nguyên khí ngoại giới tăng cường uy thế của Kim Ngục. Trong thời gian ngắn thì còn có thể kiên trì, nhưng về sau Xích Hóa Thành tự biết mình sẽ bại.

Kế tiếp, trong Kim Ngục gợn sóng ngập trời. Chi khí sắc bén tung hoành không ngớt, tàn sát bừa bãi, không ngừng oanh kích Hỏa Ngục, ầm ầm chi âm kinh thiên động địa.

Mỗi một lớp công kích rơi xuống đều làm cho Xích Hóa Thành sắc mặt tái nhợt một phần, trong mắt lộ ra sự oán độc.

- Hừ, chân ngoài dài hơn chân trong. Kéo dài cho bọn hần đến nay đã là tiện cho bọn hần lắm rồi.

- Không sai, ba vạn năm trước kia có lần đại chiến, nếu không có lão tổ của Thiên Diễm môn đứng ra nói lý thì làm sao có thể để cho Long chủ chạy mất? Ngày hôm nay, Thiên Diễm môn lại công nhiên đầu phục Nam Ly giới, quả thực chết không có gì đáng tiếc.

- May mắn phát hiện kịp thời, nếu không thì sẽ bị Thiên Diễm môn làm khó dễ rồi. Long Huyết giới chúng ta chắc chắn sẽ tổn thất trầm trọng.

Bên ngoài, Hoàng gia, Tuyệt Vọng kiếm phái cùng với mười đại Chân Long giáo phái hơn hai trăm cao thủ cường giả đều nhìn lên không trung, ánh mắt lạnh như băng nhìn xem tình hình của Kim Ngục, trong mắt tràn đầy sự hả hê.

Hoàng Tử Nguyệt mày ngài cau lại, trong đôi mắt đẹp ẩn chứa một thần sắc lo lắng.

Long Huyết giới vốn thế rất yếu. Hôm nay thoáng một cái tổn thất gần trăm cường giả. Đối với việc cướp đoạt Thiên Long giới không thể nghi ngờ là bất lợi.

Nhưng nàng chỉ là một tiểu bối của Hoàng gia, cũng cải biến không được cái gì.

Đúng lúc này, đột nhiên, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, hung hăng oanh xuống Kim Ngục.

Oanh!

Một tiếng nổ trời sập đất sục.

Kim Ngục thoáng một cái bị đánh chôn vùi xuống mặt đất mấy ngàn trượng, tóe lên cát bụi đầy trời. Một tiếng oanh minh kịch liệt làm cho những người có tu vi hơi thấp phải chấn động màng tai, gần như muốn thổ huyết.

Mọi người liên tục khiếp sợ nhìn lại, chỉ thấy trên chín tầng trời, mấy trăm bóng người cường thế cường hoành vây quanh một chiến xa cửu long hoàng, lẳng lặng đứng sững ở không trung, từ trên cao nhìn xuống bao quát mọi người.

Phốc!

Đang chủ trì Kim Ngục, Hoàng Hiên nhin không được phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt vài phần.

- Chết tiệt, đây là Phá Giới Chùy. Nam Ly Phong đã tới.

Hoàng Hiên sắc mặt đại biến, tranh thủ thời gian triệu hồi Kim Ngục. Sau đó không khỏi thu mọi người xung quanh vào trong Kim Ngục không gian, hóa thành một đạo kim quang hướng về chỗ xa bay đi.

Nếu là bình thường, y cầm trong tay Kim Ngục ngược lại cũng chưa chắc sợ Phá Giới Chùy của Nam Ly Phong.

Nhưng hôm nay, trong Kim Ngục đang vây khốn đám người Xích Hóa Thành, thật sự không dễ đối chiến. Cho nên y không chút do dự lựa chọn tránh lui.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang vọng trời cao.

Rất nhanh, chiến xa cửu long hoàng rơi xuống tầng trời thấp. Nam Ly Phong đứng trên xe, ánh mắt âm tà nhìn đạo kim quang đang chạy trốn phía chân trời, khóe miệng có chút cười lạnh. (.

- Hừ, bọn công tử muốn có được cái gì thì cho tới bây giờ chưa từng bị thua. Lần này cũng giống như vậy.

Sau khi dứt lời, Nam Ly Phong vung tay lên. Mấy trăm tên cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ đang vây quanh long hoàng chiến xa hạo hạo đặng đặng (đại quy mô) hướng về đạo kim mang đuổi theo.

Trong không gian Long ngục, thời gian im lặng dần trôi qua.

Sau một tháng, trong sự dốc sức luyện hóa của Phong Liệt, quang kén màu bạc đã trở nên mỏng hơn rất nhiều.

Nhưng, lúc này Phong Liệt cũng đã có một ít biến hóa.

Khí thể trên người hắn tuy vẫn cường hoành như trước, nhưng trên mu bàn tay ẩn hiện ra một tia hắc khí. Hơn nữa, hắc khí này teo thời gian dần dần mở rộng ra.

775. Chương 881: Là Ai? (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 881: Là ai? (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt có thể tinh tường cảm nhận được, chính mình cách tử vong càng lúc càng gần. Loại tử vong khí tức này không giống như sinh lão bệnh tử, không giống như thọ nguyên khô kiệt, mà là một loại tử vong tối tăm nhất định. Giống như đã thoát khỏi quy tắc tử vong của thế giới. Nó đang rút lấy sinh cơ của hắn, hạn định tuổi thọ của hắn.

Chẳng những bản tôn của hắn, mà ngay cả Cửu u vương mất đi phân thân cũng giống như vậy, cũng cảm nhận được tử vong đang đến gần.

- Nhanh, nhất định phải nhanh. Nhất định phải đuổi tử khí đang tràn ngập thân thể trước khi phá vỡ cấm chế.

Phong Liệt trong nội tâm âm thầm sốt ruột. Hắn điên cuồng khống chế Thiên Sinh đại ấn, giống như tử thần đoạt mệnh, nhanh chóng hấp thu trọng thủy tinh hoa của quang kén màu bạc.

Cứ dựa theo tốc độ như vậy, hắn muốn hoàn toàn phá vỡ cấm chế, ước chừng cần thêm một tháng nữa. Nhưng một tháng sau cũng chính là thời điểm số mệnh hắn sắp khô cạn.

Đến lúc đó, có thể giữ được cái mạng nhỏ của hắn hay không thì là chuyện khác.

Đột nhiên, trên hư không chấn động một cái. Toàn bộ Long Ngục không gian lắc lư không thôi.

Phong Liệt lúc này mở hai mắt ra, sau một lúc sững sờ, sắc mặt liền đại hỉ.

- Tốt quá! Cuối cùng trời cũng giúp ta.

Phong Liệt tinh tường cảm nhận được, Thương Sinh đại ấn trước mắt đã tiến lên một trình độ nhất định, từ thánh bảo dưới phẩm, thăng lên thành thánh bảo trung phẩm.

Sau khi tiến vào Thiên Long vực, Thương Sinh đại ấn phẩm cấp cơ hồ mỗi giờ mỗi phút đều từ từ tăng cao.

Cái này hoàn toàn có nguồn gốc từ thiên binh thần phù diệu dụng. Những lần Phong Liệt đánh ấn phù lên bách vạn kiện thần binh, mỗi một lần thăng cấp đều cho Thương Sinh đại ấn hấp thu một tia nguyên khí. Góp gió thành bão, Thương Sinh đại ấn tiến gia là chuyện đương nhiên.

Kể từ đó, Thương Sinh đại ấn uy năng tăng lên, phá vỡ cấm chế. Thời gian cần thiết có thể rút lại một ít.

Mười ngày sau, một tia hắc khí đã tràn ngập đến ngực của Phong Liệt. Hai tay hai chân đã hoàn toàn biến thành đáng vẽ già nua, nặng nề u ám.

Mà quang kén màu bạc đã trở nên càng thêm đơn bạc. Đã có thể mơ hồ chứng kiến được bên trong một đạo thân bạch y, bóng dáng xinh đẹp đang ngửa mặt lên trời.

Cũng chẳng biết tại sao, bóng dáng xinh đẹp ấy làm cho Phong Liệt có cảm giác quen thuộc.

Nhưng hôm nay, dưới sự nguy cấp đến tính mạng, Phong Liệt cũng không dám chút nào phân tâm, chỉ lo dốc sức liều mạng luyện hóa quang kén.

Hai mươi ngày sau, quang kén đã mỏng như tờ giấy, nhìn giống như có thể phá trong nháy mắt. Nhưng kỳ thực là không thể phá vỡ.

Mà lúc này, Phong Liệt đã bị hắc khí hiện đầy toàn thân, giống như biến thành một cây gỗ khô, chỉ còn lại mi tâm là còn bảo trì một tia sinh cơ bất diệt.

Nhưng Phong Liệt hai mắt vẫn rất sáng, gắt gao nhìn quang kén trước người.

Thương Sinh đại ấn vẫn điên cuồng hấp thu trọng thủy tinh hoa còn sót lại không nhiều lắm trong quang kén. Sau đó chuyển hóa thành thiên địa nguyên khí, bay lơ lửng trong không gian.

Một ngày

Hai ngày

Ba ngày

Ba ngày sau đó, đột nhiên trong không gian vang lên một tiếng vang nhỏ.

Cái âm thanh này nhẹ nhàng vang lên, nhưng đối với Phong Liệt mà nói, quả thực không giống như âm thanh của tự nhiên.

Quang kén màu bạc rốt cuộc đã triệt để tan vỡ.

Thoáng chốc, một thân thể thiếu nữ mềm mại nằm trước mặt Phong Liệt. Áo trắng hơn tuyết, bộ ngực phập phồng, mùi thơm cơ thể sâu kín, làm cho không gian mang hàm súc thú vị.

Nhưng giờ phút này, Phong Liệt dĩ nhiên là không còn tâm tình chú ý đến những cái này.

Hắn lão đảo đứng lên, hai mắt vốn ảm đạm đột nhiên tinh mang bắn ra bốn phía, giống như con sói đói mãnh liệt nhào tới, muốn đem quang hoa đoàn tử sắc nắm trong tay.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thanh âm thanh thúy dễ nghe chậm rãi vang lên trong không gian.

- Không tệ, người quả nhiên không làm cho ta thất vọng.

- Là ai?

Phong Liệt thân hình trì trệ, hai mắt cảnh giác nhìn quét bốn phía, nhưng lại không phát hiện được bóng người nào.

Cuối cùng, đồng tử của hắn co lại, gắt gao nhìn thẳng vào thân ảnh yếu điệu trong không trung kia.

Bóng hình xinh đẹp bạch y kia vẫn im lặng nằm trong không trung.

Phong Liệt đứng trên mặt đất, chỉ có thể chứng kiến một thân hình hoàn mỹ và một bộ ngực đang phập phồng kia mà thôi.

Giờ phút này, Phong Liệt tinh tường cảm nhận được, thân thể mềm mại yêu kiều này, cùng với gương mặt tuyệt mỹ mang lại ình một cảm giác rất quen thuộc, quen thuộc từ sâu trong tiềm thức.

- Là Tiểu Điệp?

Phong Liệt đột nhiên hai mắt mở lớn, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Không sai, cái mũi tinh xảo, lông mi thon dài, bầu má hoàn mỹ hoàn toàn giống như Tiểu Điệp sao ra. Phong Liệt đã vô số lần thưởng thức nên đã sớm khắc sâu ở trong tâm.

Nhất là cái vẻ thiên chân vô tà (ngây thơ như cún), không hề nhiễm nửa hạt bụi hỗn loạn của thời đại, khiến cho lòng người đặc biệt say mê. Ngoại trừ Tiểu Điệp ra thì không có bất kỳ một cô gái nào có sự hấp dẫn như vậy.

- Không có khả năng! Tiểu Điệp lúc này đang ở học viện Long vũ. Nàng tuyệt đối không phải là Tiểu Điệp.

Phong Liệt sau khi tường tận xem qua một lúc, rồi dùng sức lắc đầu. Ánh mắt bắt đầu trở nên cảnh giác.

Lúc này, cho dù mệnh của hắn sắp tắt nhưng trong lòng vẫn rất thanh minh.

Sở Tiểu Điệp lúc này tuy thân đang ở trong học viện Long vũ nhưng bất cứ lúc nào cũng dưới sự bảo vệ nghiêm mật của Cửu U Vương.

Học viện Long vũ cách Ma vực năm trăm dặm. Nhưng chỉ cần Cửu U Vương buông ra lực tinh thần, hết thảy học viện Long vũ đều có thể thu vào trong tầm mắt.

Trong thời gian hai năm qua, Cửu U Vương đã âm thầm tiêu trừ hàng trăm gã gia hỏa có ý tưởng không tốt đối với Sở Tiểu Điệp. Thậm chí còn đồ giết năm gia tộc không hơn không kém. Cho nên đối với hành tung của Sở Tiểu Điệp có thể nói là rõ như lòng bàn tay.

Cho nên, Phong Liệt thập phần xác định, người này tuyệt đối không phải là Sở Tiểu Điệp.

- Nàng là ai? Nàng...còn sống?

Phong Liệt âm thầm vận nguyên lực, tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, ngoài miệng lên tiếng hỏi.

- Không, ta sớm đã là một người chết. Chỉ là còn giữ lại được một đám u hồn không ngã, quay trở lại mà thôi.

Một thanh âm dễ nghe vang lên trong đầu Phong Liệt. Ngữ khí bằng phẳng, tựa hồ như có chút hàm súc thốn thức.

A!

Phong Liệt trong nội tâm khẽ động, âm thầm nắm Tụ Hồn Châu trong tay, vận sức chờ phát động.

Đã biết rõ đối phương là một đám u hồn, vậy thì tốt rồi. Tụ Hồn Châu chính là khắc tinh của linh hồn. Cho dù đối phương là yêu nghiệt sống bao nhiêu vạn năm, chắc hẳn cũng có chỗ kiêng kỵ Tụ Hồn Châu.

Dường như đoán được tâm tư của Phong Liệt, thanh âm kia tiếp tục nói:

- Người đang nghĩ đến Thiên Long giới?

- Không sai, không có Thiên Long giới, ta sẽ chết.

Phong Liệt hai mắt ác liệt, không chút giấu diếm.

- Kỳ thật, người không cần như thế. Ta có thể làm cho người trọng sinh thì tất nhiên có thể giao Thiên Long giới cho người.

Thanh âm kia nói rất bình tĩnh, nhưng lại khiến cho Phong Liệt vong hồn muốn bốc lên.

- Cái gì? Chính là người làm cho ta trọng sinh?

Phong Liệt đột nhiên mở trừng hai mắt, tràn đầy sự kinh ngạc, trong nội tâm giống như nổi lên sóng biển kinh hãi, thật lâu vẫn khó có thể bình tĩnh.

776. Chương 882: Trùng Hợp

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 882: Trùng hợp

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Cho tới nay, trọng sinh vẫn là bí mật lớn nhất của hắn, chưa bao giờ nói qua với người thứ hai.

Đồng thời, đây cũng là sự hoang mang, trăm mối không có cách giải của hắn.

Mà lúc này, đối phương lại nói đến vấn đề trọng sinh, thật sự làm hắn khiếp sợ đến tột đỉnh.

Sau khi chấn kinh, Phong Liệt đột nhiên nhớ tới, ở kiếp trước, ngay khi Sở Huyền đang định đoạt xá của mình, Thiên Long giới trên tay Sở Huyền tựa hồ như tách ra một đám tử mang. Nay liên hệ với lời của đối phương, thật quả là có khả năng.

- Người tại sao phải làm vậy?

Phong Liệt cố gắng đè nén sự khiếp sợ trong lòng của mình, hỏi.

- Không vì cái gì cả! Người là người mà ta chọn trúng. Mà sự thật chứng minh, ánh mắt của ta không tệ lắm, cũng không uống phí ba thành thiên địa khí vận để nghịch chuyển thời không

Giọng nữ kia chậm rãi nói.

- Nghịch chuyển thời không?

Phong Liệt trong nội tâm đại chấn. Hắn cũng có nghe nói trong thiên địa có thể nghịch chuyển thời không. Nhưng loại chuyện này lại phát sinh trên người của mình thì vẫn còn có cảm giác như nằm mơ.

- Không sai, chẳng những nghịch chuyển thời không người, mà còn bảo tồn được trí nhớ cho người. Đương nhiên, cái giá cũng cực lớn đấy. Một nửa linh hồn của ta sắp tiêu tán. Số mệnh bốn nguyên đại lục cũng tiêu mất ba thành.

Giọng nữ kia vẫn chậm rãi nói.

- Người làm như vậy là cần ta làm gì?

Phong Liệt hỏi.

Thiên hạ này không có ân huệ vô duyên vô cớ. Phong Liệt tất nhiên sẽ không cho rằng đối phương làm như vậy là không có mục đích gì.

- Người cái gì cũng không cần làm, chỉ cần bảo vệ tốt Thiên Long giới, không cho Thiên Long giới rơi vào trong tay dị tộc là được rồi.

- Đương nhiên, nếu có thể, ta hy vọng người có thể thay ta giết Long chủ và Nam Ly Vân.

Phong Liệt ánh mắt hơi động một chút, trong nội tâm tràn đầy sự kinh ngạc. Không thể tưởng tượng nổi, đối phương thi triển đại thủ đoạn làm ỉnh trọng sinh, sau đó đem Thiên Long giới giao phó lại ỉnh. Cuối cùng lại nói ra yêu cầu lập lờ nước đôi như vậy, cái này thật sự làm cho người ta bất ngờ. Quả thực là nhặt được đại tiện nghi mà.

Sự tình khác thường tất có yêu, Phong Liệt không chút nào dám xem thường.

Mặc dù có chút nghi không ra, nhưng Phong Liệt vẫn gật đầu nói:

- Được, nếu thực lực đầy đủ, ta sẽ hết sức giết chết hai người này. Nhưng, Nam Ly Vân là ai?

- Nam Ly Vân chính là Nam Ly Thiên. Khi nào thực lực người đầy đủ, người sẽ biết. Ta đã không còn thời gian nữa rồi. Có lẽ chúng ta sẽ gặp lại.

Giọng nữ kia vội vã nói một câu, sau đó thanh âm im bật.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt, thân thể mềm mại của thiếu nữ giống như phong hóa, dần dần biến thành bột, tuôn rơi xuống dưới.

Cùng lúc đó, đoàn tử sắc quang hoa thu liễm, một chiếc nhẫn bạch ngọc sắc rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng vang nhỏ. đọc truyện mới nhất tại .

Phong Liệt ánh mắt co rút lại, tranh thủ thời gian thu chiếc nhẫn lên, cẩn thận ngưng mắt nhìn.

Đây là một chiếc nhẫn bạch ngọc gần như hoàn mỹ. Đầu đuôi đều được đính mười hai trảo thiên long. Thân long uốn lượn, uy thế mệnh mông cuộn cuộn, trông rất sống động.

Hôm nay tình huống khẩn cấp, Phong Liệt cũng bất chấp nghiên cứu cẩn thận. Hắn vội vàng đem một đám tinh thần ấn ký đánh vào trong giới chỉ.

Oanh!

Một cổ tứ khí mệnh môn cuộn cuộn từ trong đầu Phong Liệt bộc phát ra, hướng các nơi trên thân thể mà đi tới.

Những nơi tử khí đi qua, tất cả những khí tức tử vong đều bị trừ khử không còn.

Trong chớp mắt, Phong Liệt liền khôi phục lại thần thái như ngày xưa. Hai mắt sáng thâm thúy, khí huyết toàn thân tràn đầy, sinh cơ bừng bừng như rồng. Mà ngay cả Cửu U Vương cùng phân thân mất đi đều là độc nhất vô nhị.

Giờ phút này, Phong Liệt chỉ cảm thấy từ trong ra ngoài giống như được rửa sạch một lần. Toàn thân mười vạn tám ngàn lỗ chân lông tất cả đều nuốt vào một tia tử khí nhàn nhạt.

Đồng thời, trong lòng của hắn đột nhiên có một cảm giác hoang đường. Chính mình tựa hồ như chưa bao giờ chết đi. Cả người cùng với thiên địa chặt chẽ tương thông, cùng thiên cùng thọ, nhật nguyệt đồng huy.

- Đây là số mệnh sao? Hoàn toàn kỳ quái!

Phong Liệt nhìn chiếc nhẫn trên tay, trên mặt lộ ra một tia cuồng hỉ không thể ức chế.

Leng keng...thùng thùng.

Một thanh âm dễ nghe vang lên, giống như tiếng đàn du dương phiêu đảng trong rừng cây.

Giờ phút này, mười mấy thiếu nam thiếu nữ mặc quần áo của học viện Long vũ đang khoanh chân ngồi trên đồng cỏ, hai mắt khép hờ, trên mặt tràn đầy say mê chi sắc. Ngay cả những con chim xinh đẹp cũng phải ngậm miệng lại, lắng nghe mỹ diệu chi âm của thế gian khó có được.

Chính giữa mọi người, một thiếu nữ mặc quần trắng, tuyết lệ xuất trần đang huy động ngón tay ngọc, trên chọc dây đàn, tư thái ưu nhã làm cho người ta hít thở không thông.

Cô gái dung mạo tuyệt sắc không màng danh lợi, cùng với tiếng đàn như thiên nhiên kia cấu thành một bức họa tuyệt mỹ, làm cho người ta vui cười mà quên lo, tâm tư mờ ảo.

- Tài đánh đàn của Sở giáo sư đúng là chỉ có tiến chứ không có lùi. Nếu có thể mỗi ngày đều được nghe Sở giáo sư đàn một khúc thì bốn công tử tám cảnh nhất định gia tăng thật lớn, đột phá Thần Thông Cảnh chỉ ở trong tầm tay.

Một gã công tử ca tuấn tú khẽ lay động quạt xấp, nhẹ nhàng nói.

- Sở giáo sư là người thế nào chứ? Người ta là đại tiểu thư của Sở gia, lại có tài đánh đàn. Người không biết sao chứ?

- Ai nếu may mắn có thể lấy được Sở giáo sư làm vợ, thì bốn công tử có thể tổn thọ ba mươi năm cũng đáng.

- Hắc hắc, bất quá cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi. Chỉ cần Vương thiếu gia ngài thi triển một số thủ đoạn còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

- Biến! Người đúng là tìm đường chết mà! Những kẻ gia hỏa không có ân phận với Sở giáo sư trong mấy năm qua chỉ sợ chết chưa đến một ngàn thì cũng có tám trăm. Thậm chí còn có gia tộc bị diệt. Người muốn chết thì cứ chết, bốn công tử còn muốn sống mấy năm nữa.

- A, tiểu đệ biết sai rồi. Vương thiếu gia chớ trách. Ô, Sở giáo sư làm sao vậy? nguồn (.)

- Sở giáo sư không ổn rồi!

Đúng lúc mọi người đang say mê, tiếng đàn đột nhiên im bật. Ngay sau đó, chỉ thấy thiếu nữ tuyệt sắc đang đánh đàn đột ngột thân thể mềm nhũn, ngã mặt té xuống đất.

Sau khi cả kinh, lập tức có người muốn tiến lên nâng thiếu nữ dậy. Thậm chí còn có mấy gã công tử quần là áo lượt, ánh mắt lập lòe, gấp đến khó dần nổi xông về phía trước. Xem ra không có gì hơn là muốn chiếm đại tiện nghi.

Đúng lúc này, đột nhiên, một gã thiếu niên khuôn mặt anh tuấn từ trong rừng xuất hiện, hướng về bên này bay nhanh tới, trên mặt không dấu được vẻ lo lắng.

- Tiểu Điệp, nàng làm sao vậy? Các người rút ngay hết cho ta.

Oanh!

Thiếu niên đột nhiên hét lớn một tiếng, phát ra khí thế cường hoành, nhất thời làm cho những người muốn tiếp cận Sở Tiểu Điệp phải ngã ngối trên mặt đất, sắc mặt hoảng sợ.

Hóa Đan Cảnh tăng thứ năm.

Người này chỉ mới hơn hai mươi tuổi, nhưng đã là một cường giả Hóa Đan Cảnh tăng thứ năm.

- Là đệ tử chân truyền của Viện trưởng Lâm Dật công tử. Ông trời ơi, gã là cường giả Hóa Đan Cảnh.

Giờ phút này, tất cả mọi người bất thành linh bị thiếu niên này làm cho sợ ngây người.

777. Chương 883: Trùng Hợp (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 883: Trùng hợp (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bọn hắn phần lớn là tu vi Chân Khí Cảnh, Cương Khí Cảnh. Tuổi đời chưa tới hai mươi mà đạt được tu vi như vậy thì đã được xem là thiên tài rồi. Nhưng đứng trước mặt vị thiếu niên ngọc thụ lâm phong này, bất luận là gia thế hay là thiên phú thì đều chẳng bằng.

Quan trọng nhất là, ai cũng biết vị Lâm công tử này đối với Sở giáo sư là ưa thích không rời. Những kẻ gây chuyện không tốt, dấy đưa với Sở giáo sư sớm đã chết trong tay Lâm đại công tử.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều thức thời lui về phía sau vài bước, mở con đường cho Lâm Dật xông tới.

Lâm Dật trong giờ phút này, chính là bất chấp quá nhiều. Gương mặt anh tuấn tràn đầy sự sốt ruột. Trong đôi mắt chỉ có hình ảnh xinh đẹp đang nằm trên mặt đất kia.

Nhưng, khi gã sắp tới gần Sở Tiểu Điệp, đột nhiên một cỗ uy áp bàng bạc từ trên trời giáng xuống, hung hăng oanh kích người gã.

Oanh!

Cỗ uy áp như núi này áp xuống, Lâm Dật liền lùi lại ba bước, khiếp sợ nhìn về phía trên không.

Đã thấy một gã thiếu niên mặc áo đen từ trên không trung bay xuống đất, ôm lấy Sở Tiểu Điệp vào lòng.

- Lớn mật, ngươi là ai? Mau buông Tiểu Điệp ra.

Lâm Dật thấy có người dám đụng chạm vào người trong mộng của mình, lập tức hai mắt phóng hỏa, giận không thể kiềm chế được. Gã không chút khách khí đánh một quyền phía sau lưng người kia.

Oanh!

Một đạo long ảnh uốn lượn, hung hăng oanh kích xuống lưng người thiếu niên kia.

Cường giả Hóa Đan Cảnh một kích đánh xuống, chỉ sợ cả một ngọn núi lớn cũng có thể hóa thành bột, ẩn chứa sát cơ nồng đậm. truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Hai năm trước, Sở Tiểu Điệp ngày đầu tiên đến học viện Long vũ, đồng thời cũng đã đi vào nội tâm của Lâm Dật. Sở Tiểu Điệp dung nhan tuyệt sắc, bản tính thiện lương, khí chất xuất trần, khiến cho gã giặt náy mình, không thể tự kiềm chế được.

Trong hai năm qua, Lâm Dật từng nhiều lần trước mặt thiếu nữ biểu lộ tình cảm, nhưng luôn bị thiếu nữ cự tuyệt.

Nhưng điều này chẳng những không làm cho Lâm Dật lùi bước, ngược lại còn khơi dậy huyết khí của gã. Trong lòng của gã sớm đã phát hạ thề độc, kiếp này nếu không cưới được Sở Tiểu Điệp thì sẽ không bao giờ cưới ai nữa.

Mà hôm nay, ngay cả bàn tay nhỏ bé của nữ thần mà bản thân gã chưa từng chạm qua, nay lại nằm trong ngực một người đàn ông khác. Lâm Dật lửa giận trong lòng ầm ầm bộc phát, giống như điên cuồng.

Chỉ có điều, gã không để ý đến thực lực của người kia.

Mắt thấy quyền ảnh đánh ra, hắc y thiếu niên ánh mắt lạnh lẽo, nhẹ nhàng phát ống tay áo.

Một cổ kính phong thổi qua, đơn giản hóa giải thế công hung hãn của Lâm Dật. Đồng thời bản Lâm Dật cùng với một đám đệ tử học viện Long vũ thoáng một cái ra xa trăm trượng. Cả đám ngã chống vó trên mặt đất.

Phốc! truyện copy từ

Một ngụm máu tươi phun ra.

Lâm Dật ngã xuống mặt đất, vẻ mặt hoảng sợ nhìn đạo nhân ảnh kia, trong mắt tràn đầy sự khiếp sợ lẫn không tin.

Bản thân gã đã là Hóa Đan Cảnh tầng thứ năm, đối phương chỉ tùy tiện một kích liền đánh tan chính mình. Nếu không phải đối phương lưu thủ, chỉ sợ chính mình hẳn phải chết rồi. Đây là bức tu vi nào chứ?

Trong lúc nhất thời, Lâm Dật kinh ngạc đến ngây người trên mặt đất, thần thờ thật lâu.

- Người kia là ai? Thậm chí ngay cả Lâm Dật Hóa Đan Cảnh tầng thứ năm cũng có thể đánh bại.

-Ồ, người này tướng mạo có chút quen mặt đấy?

- Phong Liệt, đúng rồi. Chính là Phong Liệt. Ta đã từng thấy hắn qua một bức họa.

- Không đúng, Phong Liệt không phải đã tiến vào Thiên Long vực sao? Sao lại có thể đi ra nhanh như vậy?

Xa xa, một số học viện chỉ vào Cửu U Vương nghị luận liên tục. Một đám to nhỏ kinh ngạc không thôi.

Cửu U Vương mặc kệ đám người Lâm Dật. Hắn tranh thủ thời gian dò xét mạch đập của Sở Tiểu Điệp, thấy mạch đập vững vàng, hữu lực. Trong cơ thể không có chút nào là không khỏe. Điều này làm cho hắn phải nhũ mày.

- Kỳ lạ, hết thấy đều rất bình thường. Như thế nào lại đột nhiên té xỉu?

Cửu U Vương kinh ngạc lắm lắm. Đột nhiên, đồng tử của hắn co rụt lại.

-Ồ, hẳn là....

Cửu U Vương phân thân cùng bản tôn Phong Liệt tâm ý tương thông. Hắn chợt nhớ tới, khi Sở Tiểu Điệp ngất, cùng với cô gái có thân hình mềm mại trong không gian Long Ngục tiêu tán là cùng một thời điểm.

Cả hai hẳn là có liên hệ gì hay sao?

Cửu U Vương ánh mắt có chút lập lờ, trong nội tâm âm thầm trầm ngâm.

Kiếp trước, Sở Huyền sau khi từ Thiên Long vực lịch lãm rèn luyện trở về, trước tiên đã giết chết Sở Tiểu Điệp và Long Vũ.

Mà ở kiếp này, cô gái có tướng mạo hoàn toàn giống với Sở Tiểu Diệp hồn tán, đồng thời Sở Tiểu Diệp cũng vì vậy mà ngất theo.

Đây là trùng hợp sao?

Cửu U Vương trong nội tâm không khỏi âm thầm tự hỏi.

- Mà thôi, có lẽ là ta đa tưởng rồi.

Cửu U Vương nhìn cô gái đang tựa vào lòng ngực của mình, giống như đang ngủ, trong ánh mắt không khỏi lộ ra một tia nhu tình.

- Tiểu Diệp, ta sẽ không để cho bất luận một kẻ nào xúc phạm đến nàng.

Đây là người thiếu nữ duy nhất mà hắn yêu mến. Địa vị trong tâm trí hắn không ai thay thế được. Qua sáu năm, chẳng những không phai đi nửa phần mà ngược lại tình ý càng nồng đậm.

Kế tiếp, Cửu U Vương cũng không có ý định ở lại chỗ này, liền mang Sở Tiểu Diệp rời đi.

- Người đứng lại, để Tiểu Diệp lại.

Đột nhiên, một tiếng gầm lên cách Cửu U Vương không xa. Chính là gã thiếu niên tên Lâm Dật.

Lâm Dật lòng đầy căm phẫn, ánh mắt sắc bén, tay thuận nắm một thanh trường kiếm như tuyết. Mũi kiếm nhắm ngay mi tâm của Cửu U Vương, sát khí tung hoành, vận sức chờ phát động.

Cửu U Vương xoay người lại, nhàn nhạt nhìn gã thiếu niên nói:

- Nếu không phải hai năm qua ngươi an phận thì bốn tọa đã sớm loại bỏ ngươi rồi. Tiểu Diệp ta muốn dẫn đi, lúc nào nàng tỉnh lại, ta sẽ cho nàng trở về.

- Không được, muốn dẫn Tiểu Diệp đi, trước phải bước qua xác của bốn công tử.

Lâm Dật lời lẽ nghiêm khắc, cự tuyệt nói.

- Không biết sống chết! Xác của ngươi bộ bước qua khó lắm sao? Đừng ép ta phải giết ngươi.

Cửu U Vương lạnh lùng nhìn gã một cái, sau đó ôm Sở Tiểu Diệp bay lướt trên không trung.

Hai năm qua, gã thiếu niên tên Lâm Dật này theo đuổi Sở Tiểu Diệp, Cửu U Vương cũng đã điều tra qua bối cảnh của gã. Tiểu tử này xuất thân ở Lâm gia, thiên phú cực kỳ không tầm thường. Hơn nữa, bản tính chính trực, cũng được xem là một chính nhân quân tử. Tuy theo đuổi Sở Tiểu Diệp, nhưng không bao giờ vượt qua giới hạn.

Trong giới cường giả ở Long Huyết đại lục, mạnh được yếu thua. Loại người chẳng ra gì, trên cơ bản chết đi một người thì ít đi một người. Nếu không phải không ảnh hưởng đến mình thì Phong Liệt đã sớm giết gã rồi.

Nhưng, hắn tựa hồ đã đánh giá thấp địa vị của Sở Tiểu Diệp trong lòng Lâm Dật.

- Chết đi!

Xoẹt!

Lâm Dật phần nộ quát một tiếng, đột nhiên chém ra một đạo kiếm khí dài đến trăm trượng, lập tức trăm đến trước người Cửu U Vương. Kiếm khí sắc bén vô cùng, giống như muốn trăm cả trời xanh, uy thế cực kỳ kinh người, khiến cho các đệ tử học viện Long vũ phải liên tục trầm trồ khen ngợi.

Nhưng sau một khắc, thanh âm trầm trồ đột nhiên nghẹn lại trong bụng.

Cửu U Vương trên mặt lộ ra một tia không kiên nhẫn. Hắn trở tay, một chưởng chém ra.

Phanh!

Một đạo ma chưởng hùng hồn phá tan đạo kiếm khí. Theo đó, dư uy của ma chưởng oanh xuống người Lâm Dật.

Oanh!

778. Chương 884: Thu Hoạch Không Thể Tưởng Tượng Được

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 884: Thu hoạch không thể tưởng tượng được

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Một tiếng nổ vang lên.

Lâm Dật giống như một con ruồi, cơ hồ không có lực phản kháng bị đập trở về mặt đất. Trên mặt đất để lại một nhân hình đại động, bụi đất văng khắp nơi.

Vô số đệ tử học viện Long vũ thấy cảnh tượng như vậy cũng không khỏi hút một ngụm khí lạnh.

Đúng lúc này, phía sau học viện đột nhiên bay tới mấy đạo cường hoành khí tức, trong chớp mắt tiến tới gần Cửu U Vương, bao vây hẳn bên trong.

Cửu U Vương ánh mắt lạnh lẽo, hờ hững nhìn đám người chung quanh, sát cơ trong ánh mắt dâng lên.

Cầm đầu là một người mắt lồi ra, tướng mạo đoan chính, khoảng năm mươi tuổi. Trên người tỏa ra khí thế Long Biên Cảnh đỉnh phong, không hề kém Cửu U Vương chút nào. Ba người còn lại cũng là tu vi Long Biên Cảnh, khí thế cường hoành.

Cửu U Vương âm thầm đề cao vài phần cảnh giác. Hắn đã sớm biết rõ trong học viện Long vũ này là tàng long ngoạ hổ. Hôm nay nhìn thấy vậy, quả nhiên không thể khinh thường.

Nhưng hẳn thật cũng chẳng có gì phải sợ. Một kích thần khí cũng có thể san bằng học viện Long vũ này thành bình địa.

Lão giả cầm đầu sau khi tiến đi, trước phen phó người đỡ Lâm Dật đang nằm dưới đất lên, sau đó ngưng mắt nhìn Cửu U Vương, trong ánh mắt có một chút kinh ngạc lẫn khiếp sợ, chần chờ một chút liền nói:

- Xin hỏi các hạ có phải là Phong Liệt?

- Người muốn ngăn ta?

Cửu U Vương không trả lời mà hỏi ngược lại.

- Cũng không phải là lão hủ cố ý ngăn trở các hạ. Chỉ là người cố ý muốn mang người của học viện Long vũ dù sao cũng phải có một lời giải thích chứ?

- Tôi là sư huynh của Tiểu Điệp. Cái này đủ để giải thích chưa?

Cửu U Vương bình tĩnh nói.

- Sư huynh của Sở Tiểu Điệp?

Lão giả sửng sờ, lập tức nhẹ gật đầu nói:

- Người có thể đi rồi.

Cửu U Vương không nói hai lời, lập tức biến mất trước mắt mọi người.

- Sư tôn, sao người lại để cho hắn mang Tiểu Điệp đi?

Lâm Dật đang hấp hối bỗng giật nảy mình lên, khóe miệng máu tươi phún ra không dứt.

Lão giả nhìn Lâm Dật, không khỏi lắc đầu nói:

- Ta biết rõ con chung tình với Sở Tiểu Diệp. Nhưng người này chúng ta không thể trêu vào. Hơn nữa vì sự cũng có thể nhìn ra được, hắn sẽ không dă thương Sở Tiểu Diệp.

- Cái gì? Đến tột cùng hắn là người nào? Thậm chí ngay cả sư tôn cũng đều không thể trêu vào?

Lâm Dật sắc mặt trì trệ, ra vẻ không tin.

- Nếu ta đoán không lầm, hắn chính là chủ nhân của Ma Vực.

- Chủ nhân Ma Vực? Đó chính là thần khí khổng chế Cửu U Vương sao?

Lâm Dật trên mặt liền lộ ra một tia tuyệt vọng, lập tức rơi vào hôn mê.

- Phong Liệt, cái này là Thiên Long giới à? Xem ra cũng chẳng có gì đặc biệt.

Tiểu ma nữ cầm lấy bàn tay của Phong Liệt, lật qua lật lại mấy lần Thiên Long giới, vốn là khuôn mặt đang hưng phấn, nhưng hơi có vài phần thất vọng.

Lúc này, Thiên Long giới tất nhiên đã thu vào hết tất cả tử mang, nhìn về phía trên giống như một chiếc nhẫn bạch ngọc bình thường. Tuy rất tinh xảo nhưng với người vốn quen nhìn bảo vật như tiểu ma nữ thì lại có quá nhiều chỗ yếu kém. Ngay cả tính lỏng lẻo cũng đều không có, tuyệt không phù hợp với mỹ quan của Giao Long nhất tộc.

Phong Liệt nhin không được cười lên. Tâm ý của hắn vì vậy mà thay đổi. Một cỗ tử mang chói mắt lập tức phát ra, chui vào trong cơ thể của tiểu ma nữ.

- A, đây là cái gì?

Tiểu ma nữ hơi sửng sốt, trong đôi mắt đẹp tràn đầy sự kinh ngạc. Cũng may tử mang nhập vào trong cơ thể cũng không khiến cho nàng cảm thấy khó chịu.

- Cái này là tác dụng của Thiên Long giới, ngày sau nàng khắc tự rõ.

Phong Liệt cười thần bí, cũng không giải thích gì nhiều.

Kỳ thật, quan trọng nhất là chính hắn cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Tuy hắn để lại ẩn ký tinh thần của mình trong Thiên Long giới, nhưng hắn thật sự tinh tường biết rõ, đây không phải giống như thần binh nhận chủ bình thường, mà chỉ là một loại phương thức câu thông cùng với Thiên Long giới mà thôi.

Xác thực mà nói, hắn đối với Thiên Long giới cũng là kiến thức nửa vơi. Về phần vận dụng như thế nào, công hiệu ra sao thì còn phải đợi thời gian sau mới cần nhắc.

- Hừ, không nói thì đừng nói, khiến cho thần thần bí bí.

Tiểu ma nữ hậm hực, hếch cái miệng nhỏ nhắn.

Nhưng rất nhanh, đôi mắt của nàng lại sáng ngời, tiến lên ôm cánh tay Phong Liệt, làm nũng nói:

- Phong Liệt, người ta hiện tại cũng đã tu luyện Hóa Đan Cảnh tầng thứ sáu rồi. Chàng dẫn ta ra ngoài tìm bảo vật được không? Trong Thiên Long vực bảo bối nhiều như vậy, chúng ta không nhanh tay hạ thủ sẽ bị người khác cướp sạch, có được hay không vậy?

Cảm nhận được trên cánh tay của mình có một vật mềm mại đang cọ qua cọ lại, Phong Liệt liền dâng lên một tâm ý khác lạ, hạ thể có xu hướng rục rịch, không chịu đựng nổi.

Tà tâm dâng lên, hắn nhin không được muốn đáp ứng, nhưng lúc này hắn đột nhiên bắt gặp trong đôi mắt đẹp của tiểu ma nữ một tia giảo hoạt.

- Chà, mỹ nhân kế? Tiểu nha đầu này!

Phong Liệt chỉnh sửa sắc mặt, ra vẻ đạo mạo, cự tuyệt nói:

- Không được, nàng khi nào tu luyện đến Hóa Đan Cảnh đỉnh phong thì mới ra ngoài.

- Vậy thì còn bao lâu nữa? Nếu không, chàng cùng ta diễn luyện chiến kỹ được không?

- Không được, Hóa Đan Cảnh đỉnh phong.
- Hừ, Phong Liệt thối tha, hãy đợi đấy. Không thèm để ý đến chàng nữa.

Tiểu ma nữ khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống, tức giận mắng một câu, cũng không để cho Phong Liệt giải thích, xoay người rời đi, dần dần biến mất trong khu rừng linh quả. Trên đường đi không biết dẫm chân đá bao nhiêu hoa cỏ nữa.

Ồ!

Phong Liệt nhìn theo bóng lưng của tiểu ma nữ, bất đắc dĩ sờ cái mũi, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Hắn hiểu được tiểu ma nữ chỉ là muốn hắn ở cùng nàng, chứ không phải là thực sự tức giận hắn.

Nhưng, bây giờ không phải là thời điểm chú ý đến nữ tình trường.

Hắn đã có được Thiên Long giới, có thể nói là cơ duyên lớn nhất cuộc đời này. Nhưng cơ duyên như thế, trước khi chuyển hóa thành thực lực đỉnh phong thì sẽ đưa tới cho hắn biết bao nhiêu phiền phức.

Một khi tin tức hắn có được Thiên Long giới lan truyền khắp thiên hạ, chắc chắn sẽ dẫn phát bát phương oanh động, mười mặt sát cơ.

Đến lúc đó, hắn ngoại trừ phải đối mặt với Thần, Ma, Linh các tộc, còn phải đối mặt với Nam Ly giới, Nhân tộc...những đại địch không cách nào chống lại được này. Chỉ sợ ngay cả kẻ thống trị Long Huyết đại lục cũng chưa chắc có thể dung nạp được hắn.

Thiên hạ tuy rộng lớn nhưng cũng khó mà tìm nơi sống yên ổn.

Đương nhiên, hắn cũng có thể hai tay dâng ra Thiên Long giới để đổi lấy sự yên bình cả đời. Nhưng điều này không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn. Nếu bởi vì e ngại khiêu chiến mà sợ hãi tránh lui, dâng thiên đại cơ duyên cho người khác, chỉ sợ ngay cả bản thân hắn cũng phải xem thường mình. Còn không bằng chết đi cho rồi.

Cho nên, hiện tại, hắn không dám thư giãn chút nào, ngược lại càng thêm phần cảnh giác.

Kế tiếp, hắn cần làm chính là đề cao thực lực của mình trước khi nguy cơ tiến đến, làm tốt công tác chuẩn bị để đón lấy một hồi mưa to gió lớn sắp đến.

779. Chương 885: Nhiếp Hồn Chi Mâu

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 885: Nhiếp hồn chi mâu

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt quay trở lại không gian dưới đất, phất tay thu lấy một khối tinh thể nhỏ bằng đầu người màu đen.

Không thể nghi ngờ, đây chính là Âm nguyên tinh lấy được từ Sở Huyền.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, trên tay đột nhiên nổi lên một vòng xoáy, nuốt cả khối Âm nguyên tinh vào trong.

Sau đó, Phong Liệt nhắm hai mắt lại, hai tay ngưng kết một pháp ấn cổ quái, bắt đầu luyện hóa Âm nguyên tinh đề cao tu vi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, không gian vô cùng yên tĩnh.

Phong Liệt trong không gian thôn phệ, ngàn vạn vòi rồng thật nhỏ không ngừng cắt khối Âm nguyên tinh, phân hóa thành nguyên lực và cảm ngộ đại đạo đến huyền diệu sáp nhập vào trong đan điền cùng thức hải của Phong Liệt, không ngừng gia tăng thực lực cho Phong Liệt.

Một ngày, hai ngày....mười ngày... Một tháng.

Sau nửa tháng nữa, thân hình Phong Liệt âm ảm chấn động, khí thể bỗng nhiên tăng vọt mấy lần.

Long Biển Cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Sau khi tiến vào Long Biển Cảnh, mỗi lần tiến thêm một bước đều ngàn vạn khó khăn. Hơn nữa, bởi vì Phong Liệt tu luyện “Thiên Hà Cổ Quyền Thần Lực Thiên”, cho nên hắn nhiều hơn người khác chín cái đan điền. Vì thế, mỗi một bước tiến thêm, so với người bình thường thì muốn đột phá độ khó tăng gấp một trăm lần chứ không phải mười lần.

Hắn có thể trong thời gian một tháng tiến vào Long Biển Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, đây cũng được xem là một sự tiến bộ cực kỳ kinh người rồi.

Nhưng đồng dạng, thực lực của Phong Liệt khi tiến vào võ giả Long Biển Cảnh sơ kỳ đỉnh phong cùng với các cường giả cùng cấp mạnh hơn gấp mười lần.

Phong Liệt cũng không dừng lại. Âm nguyên tinh to bằng cái đầu người kia cũng tiêu hao nguyên lực chưa đến một phần mười.

Trong nháy mắt lại trôi qua hai tháng, Phong Liệt rốt cuộc đã tiến vào Long Biển Cảnh trung kỳ. Âm nguyên tinh cũng tiêu hao được một phần năm.

Nhưng hắn vẫn không có ý dừng lại, bởi vì hắn biết rõ, nếu chính mình dùng thực lực Long Biển Cảnh trung kỳ bây giờ, cùng với các loại thủ đoạn thì với việc cường giả mọc lên như nấm sau mưa, ở Thiên Long vực này muốn bảo vệ tánh mạng thì còn có thể, nhưng chắc phải cúp đuôi làm người.

Nếu muốn chiếm cứ một mảnh đất cắm dùi, có được tiếng nói với các đại chủng tộc khác thì ít nhất phải đạt được Long Biển Cảnh hậu kỳ.

Trong không gian thôn phệ, một vòi rồng cuồng bạo không ngừng cắt lấy khối Âm nguyên tinh, phân giải năng lượng trong đó.

Thời gian dần trôi qua, khối Âm nguyên tinh càng lúc càng nhỏ, đến khi cỡ bằng nắm tay, rồi sau đó sắp hoàn toàn biến mất.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên nghe tiếng bốp, khối Âm nguyên tinh kia đột nhiên bạo liệt ra ngoài.

Phốc!

Phong Liệt phun ra một ngụm máu tươi, từ trong nhập định vội mở hai mắt ra:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Hắn tranh thủ thời gian kiểm tra thân thể của mình, phát hiện mình đã tấn thăng đến Long Biển Cảnh trung kỳ đỉnh phong, vẻn vẹn chỉ còn cách nửa bước là đến cường giả Long Biển Cảnh hậu kỳ. Thân thể hết thủy cơ năng đều bình thường.

Nhưng giờ phút này, trong lòng hắn lại có một cảm giác sợ hãi không thể hiểu được, giống như mình đã chạm phải một vật gì đó cấm kỵ.

Hắn vội vàng nhập vào lại trong không gian thôn phệ, và không khỏi nhíu mày.

Giờ phút này, trong không gian thôn phệ, khối Âm nguyên tinh kia đã triệt để biến mất, chẳng biết lúc nào lại xuất hiện hai sợi tơ ngưng ngổ.

Hai đạo sợi tơ này rất bất quy tắc, cũng rất mơ hồ, vắt ngang không gian thôn phệ, giống như đang gợn sóng, không ngừng uốn lượn biến hình, chìm chìm nổi nổi, tùy thời khả năng mà biến mất, nhưng cũng tựa hồ như cực kỳ cứng cỏi, tuyên cổ bất diệt.

- Ô, đây là vật gì?

Phong Liệt kinh ngạc mở to hai mắt. Hắn biết rõ, cảm giác hãi hùng vừa rồi là đến từ hai sợi tơ kỳ dị này. Sau một lúc trầm ngâm, Phong Liệt chỉ huy một đạo vòi rồng rất nhỏ hướng về một trong hai sợi tơ. Vòi rồng bỗng nhiên bay tới.

Nhưng điều làm cho Phong Liệt kinh ngạc chính là, khi vòi rồng tới gần chỗ sợi tơ, thì đột nhiên hư không tiêu thất.

Trong không gian thôn phệ này, hết thảy gió thổi cỏ lay đều không thoát khỏi cảm giác của Phong Liệt. Hắn tinh tường cảm nhận được, vòi rồng biến mất trong không gian thôn phệ, nhưng lại xuất hiện lại một khu vực biên giới khác.

- Ồ, có chút thú vị đây!

Phong Liệt ánh mắt có chút co rụt lại. Lúc này chỉ huy hơn mười đạo vòi rồng nữa đến gần sợi tơ.

Nhưng, đều không ngoại lệ. Tất cả những vòi rồng đều biến mất vô hình, sau đó lại hiện ra chỗ khác.

Trầm ngâm hơn nửa ngày, Phong Liệt đột nhiên ánh mắt sáng ngời, không khỏi nghẹn ngào kinh hô:

- Cái này....đây không phải là không gian pháp tắc chi vân sao?

Quy tắc quan tâm thiên địa, pháp tắc quan tâm nhân tâm.

Rất hiển nhiên, đây chính là không gian pháp tắc chi vân ẩn nấp trong Âm nguyên tinh.

Phong Liệt đã sớm biết được, trên Long Biển Cảnh là Tam Hoàng Cảnh. Hướng lên trên nữa chính là không chế không gian pháp tắc Địa Nguyên Cảnh, và không chế thời gian pháp tắc Thiên Nguyên Cảnh.

Khối Âm nguyên tinh này ẩn nấp một đám không gian pháp tắc chi vân, như vậy, không hề nghi ngờ, chủ nhân của nó ít nhất là một Địa Nguyên Cảnh cự đầu.

Trong lúc Phong Liệt đang khiếp sợ, đột nhiên hắn phát hiện, trong không gian thôn phệ, phàm là bất cứ vòi rồng nào tới gần sợi tơ khoảng trăm trượng đều đột nhiên dừng lại, triệt để bất động, thời gian bất động. Thậm chí một tia tinh thần của Phong Liệt đảo qua cũng đều ngưng lại.

- Thời gian pháp tắc chi vân. Bà mẹ nó, đây tuyệt đối là một vị cường giả Thiên Nguyên Cảnh.

Phong Liệt cắt đứt lực tinh thần, trong nội tâm thật lâu khó có thể bình tĩnh.

Hắn từ lúc tu luyện đến nay, ngoại trừ nhìn thấy một cự quái tầng thứ bảy thì ngay cả cường giả Hoàng Cảnh cũng chưa từng gặp qua. Nhưng hôm nay lại có thể nhận được hai sợi tơ đạo vân bốn nguyên của một cường giả Thiên Nguyên Cảnh, không gian pháp tắc chi vân cùng với thời gian pháp tắc chi vân. Điều này làm cho hắn thật khó tin.

Kế tiếp, hắn kinh ngạc ngưng mắt nhìn hai sợi tơ một hồi. Thời gian trôi qua, một cỗ cuồng hỉ xuất hiện ở đuôi lông mày. Với trí thông minh của hắn bây giờ, tất nhiên không khó để nhận ra chỗ quý báu của hai sợi pháp tắc chi vân.

Nếu hai sợi bốn nguyên pháp tắc chi vân này lưu truyền ra ngoài, chỉ sợ ngay cả Tam Hoàng Cảnh cường giả cũng muốn cướp lấy. Nếu từ đó có thể lĩnh ngộ được một chút gì đó thì cũng đủ để hưởng thụ rồi.

- Hắc hắc, hắn đây là Thiên Long giới hiển linh?

Phong Liệt sờ cằm, thầm vui trong lòng.

Phong Liệt mừng rỡ cả nửa ngày, rồi lại hơi có chút uể oải. Hai sợi thời gian không gian pháp tắc chi vân này cho dù là quý báu, nhưng còn không phải một võ giả Long Biển Cảnh nho nhỏ như hắn có khả năng nhúng tay vào. Ít nhất hắn phải tu luyện tới Hoàng Cảnh thì mới có thể lĩnh ngộ được.

Như vậy cũng tốt, giống như một đứa hài nhi mới sinh ra trông coi một tòa kim sơn, chỉ có thể nhìn được mò được nhưng không sử dụng được. Phiền muộn trong đó có thể nghĩ.

Đương nhiên, Phong Liệt chỉ phiền muộn trong chốc lát, rồi liền gạt chuyện này sang một bên, tiếp tục đắm chìm vào trong tu luyện. Không tu luyện đến Long Biển Cảnh hậu kỳ thì thế không bỏ qua.

780. Chương 886: Nhiếp Hồn Chi Mâu (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 886: Nhiếp hồn chi mâu (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hôm nay, hắn đã tu luyện đến Long Biển Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Hơn nữa, còn nửa bước nữa là bước vào Long Biển Cảnh hậu kỳ. Trong không gian thôn phệ kia, khối Âm nguyên tinh đã tiêu hao hết. Phong Liệt cắn răng một cái, đem năm khối nhỏ Âm nguyên tinh nuốt vào trong bụng, tiếp tục luyện hóa.

Trong nháy mắt, Phong Liệt trong không gian Long vực bế quan đã một năm.

Một năm thời gian thì nhìn như không ngắn, nhưng đối với một số Long Biển Cảnh cường giả mà nói, chẳng qua chỉ là một cái nháy mắt mà thôi.

Bên ngoài Long vực, các tộc cường giả vẫn giao chiến với nhau, khí thế hùng hực.

Mấy ngàn cường giả của Nam Ly giới dưới sự dẫn dắt của Thiếu chủ Nam Ly Phong, chẳng những trắng trợn tìm kiếm tung tích của Thiên Long giới, đồng thời còn điên cuồng đuổi giết Nhân tộc của Long Huyết giới cùng với Thần, Ma hai tộc cường giả, ý đồ nhúng chàm khí tinh thần của các tộc cường giả.

Chỉ có điều, bởi vì trong chỗ sâu của Long vực là nơi các hung thú đẳng cấp cao, Nam Ly giới mặc dù binh hùng tướng mạnh, cao thủ như vân nhưng cũng có chút không thả ra tay chân. Đối với các tộc nhỏ thì càng không có hiệu quả, ngược lại tổn không ít nhân mã.

Về phần Thiên Long giới, là tung tích xa ngút ngàn, làm cho Nam Ly Phong vô cùng căm tức. Sự thỏa thê mãn nguyện lúc mới bắt đầu đến Thiên Long vực đã dần dần bị dả kích đến đáy cốc.

Khu vực trung bộ Thiên Long vực, trên một đỉnh núi cao.

Giờ phút này rõ ràng là ban ngày với ánh nắng chói chang, nhưng trên đỉnh núi lại đen kịt một mảnh.

Một hắc động thật lớn được bao phủ trên đỉnh núi, giống như cái miệng rộng của một con hung thú, tùy thời có khả năng nuốt trọn ngọn núi lớn vào trong bụng.

- Phong Liệt, chàng dẫn ta đến nơi này làm gì? Ở đây có bảo vật gì sao?

Trên đỉnh núi, tiểu ma nữ nhìn lên trên không, rồi lại nhìn Phong Liệt, cái miệng nhỏ nhắn kháng nghị nói.

- Ở đây đương nhiên không phải là nơi tìm bảo vật, mà là ném bảo vật.

Phong Liệt cười thần bí, đối với mảnh đen kịt trên đỉnh núi tựa hồ như rất thỏa mãn.

Giờ phút này, trên người hắn tản mát ra uy áp cường hoành Long Biển Cảnh hậu kỳ, khí thế hùng hồn so với cường giả Long Biển Cảnh bình thường còn muốn mạnh hơn gấp mười lần. Nguyên lực hùng hậu không hề kém so với cường giả Long Biển Cảnh đỉnh phong.

- Ô, ném bảo vật? Phong Liệt, chàng phát sốt rồi hả?

Tiểu ma nữ ánh mắt khó hiểu, làm bộ như muốn kiểm tra trán của Phong Liệt.

Tiểu ma nữ hôm nay cũng đã tu luyện đến Hóa Đan Cảnh đỉnh phong chi cảnh, tùy thời có khả năng thu nhận thiên kiếp, hóa thân thành long.

Phong Liệt mỉm cười, thò tay nắm lấy bàn tay trắng như tuyết của Tiểu Ma Nữ, thuận thế ném đến một tảng đá lớn cách xa vạn trượng.

Trước khi Tiểu Ma Nữ phát hỏa, Phong Liệt tranh thủ thời gian mở miệng trước:

- A Ly, như thế này, chuyện ta cần làm rất nguy hiểm. Nàng đứng xa một chút.

- Chàng...A, biết rồi! Chính chàng cũng coi chừng đấy.

Tiểu Ma Nữ chứng kiến biểu hiện có chút ngưng trọng của Phong Liệt thì liền hiểu ngay, vội gật đầu, rồi thành thành thật thật đứng im tại chỗ.

Kế tiếp, tâm ý Phong Liệt khẽ động, một ác long đen kịt xuất hiện trước người. Một cỗ khí tức tà ác khiến người ta phải cảm tức.

Không hề nghi ngờ, đây chính là Tu La Vương Tọa mà Phong Liệt có được từ Hắc Ám Đế Quân.

Cái thiên bảo thần binh này có thể nói là trên đời khó cầu, người nào cũng muốn chiếm làm của riêng mình.

Nhưng Phong Liệt đối với cái này như dầu vô cùng. Hắn thậm chí không thể chờ đợi muốn triệt để thoát khỏi cái Vương Tọa này.

Chỉ là phiền muộn nhất là hắn phát hiện mình căn bản không cách nào thoát khỏi Vương Tọa này. Bất luận như thế nào cũng khó khăn khi muốn chặt đứt mối quan hệ giữa mình với cái Vương Tọa đó.

Cái này giống như không phải Tu La Vương Tọa nhận chủ mà là Tu La Vương chọn trúng hắn. Quả thực huênh hoang, khoác lác, coi trời bằng vung.

Đối với đồ vật không cách nào nắm chắc, Phong Liệt từ trước đến nay đều bảo trì kính sợ chi tâm. Nhất là hắn biết rõ thần ảnh trong không gian Vương Tọa đối với mình có mưu đồ gì.

Nếu như đối phương có ý với Thiên Long giới thì bố cục chi nhân này thật là đáng sợ.

Suy đi nghĩ lại hồi lâu, Phong Liệt rút cuộc nghĩ ra một biện pháp. Chính là ném Tu La Vương Tọa vào trong một không gian hư vô, mặc kệ tự sinh tự diệt.

Phong Liệt nhìn Tu La Vương Tọa trước mặt, ánh mắt lạnh lẽo, phát tay ném nó vào trong hắc động, trên mặt không có chút thần sắc lưu luyến.

Ông...ông...ông...

Hư không một hồi nhẹ chấn.

Tu La Vương Tọa trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

Phong Liệt thấy rõ, Tu La Vương Tọa cũng không bị vết nứt không gian làm cho nát bét, chỉ là rơi vào bên trong hư vô.

Nhưng, hắn cuối cùng xem như triệt để thoát khỏi cái nguy hiểm tiềm ẩn này, trong nội tâm liền nhẹ nhàng thở ra.

Xa xa, Tiểu Ma Nữ thấy vậy chính là không khỏi há hốc mồm. Nàng thật sự nghĩ mãi mà không rõ Phong Liệt tại sao lại phải vứt bỏ một kiện thiên cổ thần binh như vậy. Chẳng lẽ hắn ngại bảo vật quá nhiều?

Nhưng mà rất nhanh sau đó, một sự việc khiến cho Tiểu Ma Nữ giật mình đã xảy ra.

Chỉ thấy, vốn Tu La Vương Tọa đã biến mất trong hắc động, khoảng sau mười phút từ trong hư vô bay ra, rơi trước người Phong Liệt.

Á!

Tiểu Ma Nữ giật mình kêu to một tiếng, bưng kín cái miệng nhỏ. Giờ phút này, nàng tựa hồ như đã minh bạch được điều gì.

Phong Liệt nhìn Tu La Vương Tọa, ánh mắt có chút nheo lại, sắc mặt âm trầm vô cùng.

Hắn đối với kết quả này có chút kinh ngạc, lại tựa hồ như nằm trong dự liệu.

- Hừ, lão tử không tin là không thoát khỏi người, cái đồ huênh hoang khoác lác.

Sau một chút trầm ngâm, Phong Liệt tâm ý khẽ động, thân hình trốn vào trong Vương Tọa. truyện copy từ

Một vùng đất không gian hoang vu, bao la, hai ngọn núi cao trong cấm chế, phân biệt trời buộc một con ác long chỉ hơn ngàn trượng cùng một tòa tế đàn thần bí.

Giờ phút này, trên tế đàn thần bí lại hiện ra một thân ảnh mặc trọng giáp uy nghiêm, ánh mắt tràn đầy sát khí, làm cho lòng người phải run sợ.

- Người là ai? Đối với ta có ý đồ gì?

Phong Liệt cao giọng quát hỏi.

Nghe xong câu hỏi, đạo thân ảnh kia khước miệng vĩnh lên, có chút lộ ra một tia tàn nhẫn, nhưng không hề nói một lời.

Nhưng Phong Liệt lại miễn cảm nhận được, ánh mắt đó có chút liếc qua Thiên Long giới trên ngón giữa tay trái của mình.

- Chẳng lẽ người của Tu La giới có ý đồ nhúng tay vào số mệnh phương thiên sao? Hừ, không cần biết người là ai? Nếu có chủ ý với lão tử thì không được rồi.

Phong Liệt trong nội tâm âm thầm hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chậm rãi quét một vòng bốn phía.

Ngọn núi bên kia, ác long chín đầu vẫn giương nanh múa vuốt với hắn. Chỉ tiếc là bị cấm chế, nên ngay cả thanh âm gào thét cũng không thoát ra ngoài được.

So với hồn ảnh thần bí kia, con ác long này giá trị nguy hiểm còn muốn thấp hơn nhiều.

- Hừ, lão tử hôm nay tuân theo thiên mệnh, cũng không tin không thể thu thập được một phân thần nho nhỏ.

Sau nửa ngày, Phong Liệt trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia tàn nhẫn.

Sau một khắc, thánh kiếm của hắn xuất hiện, lướt trên không trung, vây quanh tòa tế đàn.

Thoáng chốc, một đạo tia máu hiện lên, chiếm diện tích gần trăm dặm. Tia máu chói mắt chiếu rọi toàn bộ không gian, đỏ thẫm một mảnh, sát khí tràn ngập.

Kiểm quang huyết sắc sắc bén vô cùng giống như cắt đậu hủ, đơn giản cắt xuống mặt đất sâu mấy ngàn vạn trượng.

781. Chương 887: Muốn Đi Ra Ngoài Hay Không?

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 887: Muốn đi ra ngoài hay không?

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đại địa nổ vang, hư không rung động lắc lư. xem tại

Phong Liệt đình trệ trên không trung, khước miệng cười lạnh. Hắn thu hồi thanh kiếm, hai tay đột nhiên kết ấn.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn. Ngọn núi ấy ngàn trượng bị nhỏ tận gốc, phiêu diêu trong không trung.

- Hừ, Tu La Vương Tọa không sợ vết nứt không gian. Không biết người có thể đi cho ta hay không?

Phong Liệt hét lớn một tiếng, cả tòa cao sơn đột nhiên biến mất không thấy, cũng là bị Phong Liệt cưỡng ép dời khỏi không gian Vương Tọa, ném ra bên ngoài lỗ đen.

- Chết tiệt, đồ con kiến, người chính là tự chịu diệt vong.

Giờ phút này, hồn ảnh uy nghiêm bên trong tế đàn rốt cuộc tức giận rồi, cũng là lần thứ nhất mở miệng nói chuyện. Thanh âm mênh mông cuộn cuộn giống như thiên uy.

Kế tiếp, mắt thấy cả tòa núi lớn sắp rơi vào trong hư không, bị vết nứt không gian làm cho nát bấy, song chưởng của hồn ảnh bên trong tế đàn đột nhiên bắn ra.

Rầm rầm!

Hai tiếng nổ mạnh.

Trong ánh mắt khiếp sợ của Phong Liệt, màn hào quang cấm chế không thể phá vỡ, lại bị hai chưởng của người này làm thành hai cái đại động.

- Chà, cấm chế này quả nhiên không trói được hắn.

Phong Liệt ánh mắt có chút co rụt lại.

Hắn có thể nhìn ra, người này chỉ là một đám phân thần, nhưng uy lực bạo phát lại không thua bất cứ một hung thú tầng thứ bảy nào. Có thể nói, bản tôn của hắn là một vị vô cùng cường đại.

Rầm rầm!

Lại tiếp tục hai chưởng ném ra.

Phanh!

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Màn hào quang cấm chế liền biến thành hư không. Đạo hồn ảnh khí thế hùng hồn giống như sát thần hiện thế mang theo vẻ mặt tàn nhẫn, cười lạnh, quan sát Phong Liệt ở dưới, giống như đang nhìn một con kiến.

- Bỏ tọa vốn định bồi dưỡng ngươi kéo dài hắc ám để quân nhất mạch, nhưng ngươi đã không biết trân trọng. Vậy thì đi chết đi.

Hồn ảnh cười lạnh một tiếng, sau đó huy chưởng diệt sát Phong Liệt. Cự chưởng hùng hồn rơi xuống giống như trời long đất lở, khiến cho người khác không thể chống đỡ.

Nhưng mà lúc này, Phong Liệt khi đối mặt với vị cường hoành này, trên mặt lại không có sự sợ hãi, ngược lại còn lộ ra vẻ sát cơ.

- Hừ, một đám tàn hồn mà cũng muốn hung hăng cản quấy với lão tử. Người nên chết mới là ngươi.

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, mắt phải đột nhiên biến ảo một tia màu tím.

- Nhiếp hồn chi mâu!

Oanh!

Một cổ tử mang chói mắt bắn ra, bao phủ phạm vi ngàn trượng phía trước.

Bên trong tử mang, đạo hồn ảnh cũng sờ một chút rồi giơ bàn tay như muốn vung lên, nhưng lại không nhúc nhích được chút nào.

Nhiếp hồn chi mâu đã bỏ qua cảnh giới chênh lệch, có tác dụng đặc biệt vào mục tiêu là linh hồn.

Sau một năm bế quan, Phong Liệt chẳng những thực lực đã tăng lên Long Biển Cảnh hậu kỳ, mà còn nuốt được linh hồn của Sở Huyền, triệt để khống chế môn đại thần thông này.

Hôm nay là lần thứ nhất sử dụng, quả nhiên không làm người thất vọng.

Phong Liệt một kích đắc thủ, liền mừng rỡ trong lòng.

Nhưng hắn cũng biết mình căn bản không có khả năng khống chế người này quá lâu. Vì vậy hắn tranh thủ thời gian đưa ra một đại sát khí đối với linh hồn – Tự Hồn Châu.

Ông!

Tụ Hồn Châu vừa xuất hiện, sợi tơ màu đen đầy trời tách ra, một mực vây khốn đạo hồn ảnh, kéo gã vào bên trong Tụ Hồn Châu.

Bên trong Tụ Hồn Châu, tồn tại một không gian sát hồn không giới hạn. Toàn bộ không gian không có đến nửa tia nguyên khí, chỉ có một tia sát hồn khí tràn ngập trong không gian, dần dần hóa thành hàng tỷ xiềng xích cứng cỏi, trói hồn ảnh lại một cách chặt chẽ.

- Vô liêm sỉ, người chỉ là một con sâu, bỗng tọa sẽ không bỏ qua cho người.

Đạo hồn ảnh kia vừa mới đi vào Tụ Hồn Châu liền khôi phục thanh tỉnh. Gã sau khi phát hiện tình cảnh của mình thì tức giận đến lửa giận ngút trời.

Gã bản tôn chính là Tu La giới thiên đạo chi hạ, tồn tại chí cao trên hàng tỷ chúng sinh, chưa từng chịu qua “đãi ngộ” như vậy.

Cho dù sợi hồn ảnh này chỉ là một tia phân thân nho nhỏ biến thành, nhưng thực sự cao ngạo vô cùng, không để ai khinh nhờn.

Gã điên cuồng giãy dụa, gào thét liên tục, không ngừng bức đứt một sợi dây xích, mưu toan chạy ra khỏi không gian.

Nhưng mà những xiềng xích hồn sát này đều là khắc tinh của linh hồn. Mặc dù thực lực của hồn ảnh cường hãn vô cùng, nhưng trong tình huống không có chút nguyên khí nào thì cũng không thể phát huy được nửa phần uy lực. Dần dần bị thiên vận đạo xiềng xích quán chặt.

Cùng lúc đó, dưới sự ăn mòn của khí sát hồn, trên người của gã bốc lên hàng tỷ khói xanh. Hồn lực không ngừng tiêu hao, càng ngày càng yếu.

Phong Liệt hai mắt hơi nhắm lại, khoanh chân ngồi ở đỉnh núi, sắc mặt vô cùng ngưng trọng. Hai tay của hắn kết ấn, một đám huyền ảo pháp quyết không ngừng đánh vào bên trong Tụ Hồn Châu.

Ông...ông...ông!

Tụ Hồn Châu trên không trung không ngừng rung động lắc lư. Dưới sự giãy dụa của hồn ảnh, hạt châu ngoài mặt dần dần nứt ra một khe hở thật nhỏ, tràn đầy nguy cơ.

Tiểu ma nữ bước đến sau lưng Phong Liệt, âm thầm đề phòng bốn phía, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn vào cái hạt châu nho nhỏ trên không trung, trong ánh mắt lộ ra một tia thần sắc lo lắng.

Một ngày, hai ngày, ba ngày....

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Trọn vẹn bảy ngày bảy đêm, Tụ Hồn Châu mới hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Phong Liệt mở hai mắt ra, nhẹ thở một hơi, chậm rãi kết thúc công việc, trên mặt lộ ra một chi sắc như trút được gánh nặng:

- Không thể tưởng tượng được thu thập một đám phân thân nho nhỏ như vậy cũng thật gian nan. Hy vọng về sau ngàn vạn lần đừng gặp như thế này nữa.

Tâm ý của hắn khê động, Tụ Hồn Châu liền rơi vào trong tay. Lúc này Tụ Hồn Châu biểu hiện ra vết rách rậm rạp giống như mạng nhện, tựa hồ như đụng phải một cái thật nhẹ cũng sẽ vỡ tan tành.

Phong Liệt ánh mắt khê nhúc nhích, không khỏi trong lòng sợ hãi. Nếu đạo hồn ảnh kia kiên trì thêm chút nữa thì Tụ Hồn Châu này chỉ sợ sẽ nát bấy. Đến lúc đó, hắn sẽ không còn thủ đoạn để đối kháng với đạo hồn ảnh kia, chỉ có con đường trốn chạy để thoát khỏi cái chết. Thậm chí có thể chạy thoát hay không còn là điều khó nói.

Đúng lúc này, tiểu ma nữ đột nhiên lên tiếng nói:

- Phong Liệt, có người đến.

- Sao?

Phong Liệt lông mày cau lại, theo ánh mắt tiểu ma nữ nhìn lại, chỉ thấy phía chân trời xa xa, chỗ sâu trong đám mây mù, một đạo kim quang xẹt qua hư không, cách bên này càng lúc càng gần.

- Đi, chúng ta trốn đi trước.

Sau khi trầm ngâm một chút, Phong Liệt lập tức mang theo tiểu ma nữ trốn vào trong không gian Long vực.

Bên trong chỗ sâu Thiên Long vực, còn dám giống trống khua chiêng phi hành, tuyệt đối là một cường giả.

Phong Liệt mấy ngày nay đối kháng với đạo hồn ảnh, tiêu hao nguyên lực quá nhiều, tinh thần còn chưa kịp hồi phục, nên quyết định trước tránh đầu gió.

Sau một khắc, Thương Sinh đại ấn hóa thành một hạt bụi, bay xuống núi đá gần đó.

Sau mấy phút, đạo kim quang kia khi đi tới đỉnh núi thì dừng lại.

Đợi kim quang tan hết, trên không hiện ra một cự tháp màu đen phạm vi ngàn trượng, ầm ầm rơi xuống bãi đất trống trên đỉnh núi, khơi dậy bụi đất đầy trời.

- Ô, hai người vừa nảy đâu? Sao không thấy nữa?

Một gã trung niên nam tử khí tức uy nghiêm xuất hiện trên đỉnh tháp, con mắt ác liệt như chim ưng lạnh lùng quét xung quanh.

782. Chương 888: Thu Phục Ác Long

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 888: Thu phục ác long

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Gã trung niên nam tử này không phải ai khác, chính là người chủ sự của Hoàng gia Thiên Long vực, Hoàng Hiên.

Sau một năm, nét mặt Hoàng Hiên hiện lên vẻ mệt mỏi hơn nhiều. Có thể thấy được thời gian trốn tránh sự đuổi giết của thiếu chủ Nam Ly giới cũng không thoải mái gì.

Ông!

Một tiếng vang nhỏ vang lên.

Hơn hai trăm người khí thế cường hoành đột nhiên xuất hiện sau lưng Hoàng Hiên. Hoàng Tử Nguyệt, Lạc Hoa Hoa, Diệp Khai, Sở Hóa Long bốn người đều ở trong đó. Mỗi người sắc mặt đều tiều tụy, xem ra có chút phong trần mệt mỏi. Thậm chí có người trên thân quần áo vết máu loang lổ cũng không kịp thay, chật vật vô cùng.

Thương Sinh đại ấn hóa thành hạt bụi cách cự tháp không quá ngàn trượng. Trong không gian Long vực, Phong Liệt cùng với tiểu ma nữ lặng lẽ quan sát tình hình bên ngoài.

Theo biểu lộ đáng vẻ của mọi người thì không khó nhìn ra, những cường giả này đã luân phiên trải qua khổ chiến, và đã thất bại.

Hoàng Tử Nguyệt, cùng với đám người Lạc Hoa Hoa khí thế so với một năm trước cường hoành không ít, nhưng cảm xúc tựa hồ không cao. Xem ra tình thế không được lạc quan cho lắm.

- Phong Liệt, là người Long Huyết giới chúng ta, có nên ra ngoài cùng nhau phối hợp với bọn họ hay không?

Tiểu ma nữ sau khi nhìn thấy Hoàng Tử Nguyệt thì nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hậm hực nói.

- Thiên Long giới hiện tại trong tay ta, nếu ta giờ phút này đi ra ngoài, thì nàng đoán bọn họ sẽ đối đãi như thế nào đối với ta?

Phong Liệt khước miệng hiện lên một tia mỉm cười, không thèm đếm xỉa.

Ánh mắt của hắn chính là dò xét cẩn thận tầng cự tháp kia, trong đáy mắt hiện lên một tia tham lam.

- Sao?

nghe xong lời nói của Phong Liệt, tiểu ma nữ nhú mày, suy tư nói:

- Ta đoán, bọn hắn nhất định bắt chàng dâng ra Thiên Long giới.

- Người ta ta có lẽ không biết, nhưng mấy lão gia hỏa Băng Long giáo của ta nhất định sẽ làm như vậy. Ba năm trước đây, bọn họ đã từng lợi dụng đại sư tỷ trong một lúc vô tình mất đi một kiện chí bảo chiến y, còn nói đại sư tỷ tu vi quá thấp. Hừ hừ, còn không phải một đám tiểu nhân hèn hạ, lòng tham vô đáy sao?

- A?

Phong Liệt quay mặt lại mỉm cười, nhìn tiểu ma nữ nói:

- Vậy nàng nói cho ta biết có nên giao Thiên Long giới cho họ không?

- Chàng là đồ ngốc à? Còn phải hỏi, đồ vật chàng vất vả mới có được, dựa vào cái gì mà giao cho bọn họ?

Tiểu ma nữ trừng mắt, nói to.

Người khác có lẽ không biết, nhưng tiểu ma nữ chính là biết rõ ràng, Phong Liệt vì Thiên Long giới mà bỏ ra một cái giá lớn biết bao nhiêu. Nàng từng trở mắt éch nhìn Phong Liệt bắt đi một con cự quái tầng thứ bảy không cách nào địch nổi, nhờ có đan dược chống đỡ, trọn vẹn mất nửa tháng thổ huyết mới chế ngự được cự quái. Sau đó hôn mê một tháng, cái mạng nhỏ thiếu chút nữa là không còn.

Một đồ vật khó khăn lắm mới có được, nếu chấp hai tay dâng cho người khác, ngẫm lại không bao giờ đáng.

- Yên tâm đi, ta không ngốc đến trình độ đó đâu.

Phong Liệt cười, vuốt mái tóc dài của tiểu ma nữ, ánh mắt nhìn những đám lệ ảnh màu trắng bên ngoài, khước miệng có chút nhếch lên đầy thâm ý:

- Nếu là nàng, nói ra được, có lẽ còn có một đáp án khác.

Bên ngoài, trưởng lão chủ sự của Tuyệt Vọng kiếm phái Vân Tông Long nhìn chung quanh, nghi ngờ nói:

- Hoàng hộ pháp, đây là chỗ nào?

- Nơi này là núi Không Minh, khu vực trung bộ của Thiên Long vực. Thời cổ đại, Địa Nguyên Cảnh Cự Đầu Không Minh lão tổ ở chỗ này đã bị Long chủ đánh vào hư vô. Cho nên ngọn núi này mới có tên như vậy.

Hoàng Hiên nhìn thấy cái hắc động thật lớn trên không trung, trên mặt có chút chi sắc nhớ lại.

- À!

Vân Tông Long ánh mắt lập lòe, lông mày dần dần nhăn lại, nói:

- Hoàng hộ pháp, theo lão phu biết, núi Không Minh này cách Nhân tộc Nam Ly giới không quá năm mươi vạn dặm.

- Vân trưởng lão không cần phải lo lắng. Trong phạm vi mười vạn dặm này có không dưới mười hung thú tầng thứ bảy. Đừng nói là Nam Ly Phong, nếu muốn đối phó chúng ta thì chắc chắn sẽ chọn những con thú dữ kia trước. Tương đối mà nói, đây ngược lại vẫn được xem là một nơi an toàn.

Hoàng Hiên bình tĩnh nói.

- Như thế rất tốt!

Vân Tông Long có chút nhẹ gật đầu. Sau đó gã xoay người cao giọng nói với mọi người chung quanh:

- Chư vị, kế tiếp chúng ta ở lại chỗ này nghỉ ngơi, hồi phục một chút. Chung quanh đều là hung thú đẳng cấp cao, phạm vi hoạt động tốt nhất không vượt quá mười vạn dặm.

- Thật tốt quá, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một thời gian ngắn rồi.

- Chết tiệt, Nam Ly giới tạp chủng kia! Một ngày Long Huyết giới của chúng ta đắc thế, nhất định sẽ bằm cẩu tặc Nam Ly giới thành mười vạn phần.

- Không sai, Nam Ly giới súc sinh, quả thực không bằng heo chó.

Các cường giả dần dần tản đi, tìm một vị trí mà nghỉ ngơi.

Nhìn thấy tình huống bên ngoài, tiểu ma nữ liền có chút nhú mày, không vui nói:

- Những người này chiếm địa bàn của chúng ta, làm hại chúng ta không thể ra ngoài tìm bảo vật rồi.

- Bọn họ sẽ không đợi quá lâu đâu.

Phong Liệt mỉm cười, nhét một khối ngọc vào trong tay tiểu ma nữ:

- Trong khoảng thời gian này, nàng trước tu luyện công pháp này đi.

- “Thiên Hà cổ quyền thần lực thiên”, cái gì vậy?

Tiểu ma nữ hơi sững sờ.

Phong Liệt cũng không giải thích nhiều, thân hình đột nhiên biến mất, trốn vào trong không gian dưới mặt đất, khoanh chân mà ngồi, bắt đầu khôi phục nguyên lực.

Sau một ngày một đêm, Phong Liệt rốt cuộc cũng bổ sung được nguyên lực đã tiêu hao, ngay cả lực tinh thần cũng khôi phục đến trạng thái đỉnh phong. Sau đó hần phất tay, thả ra Tu La Vương Tọa rồi tiến nhập vào không gian trong đó.

Lúc trước, hần tuy thu thập được đạo phân thần cường đại thần bí kia, nhưng vẫn còn con ác long chín đầu chưa giải quyết được. Giữ lại sớm muộn gì cũng là mầm họa tai ương.

Hơn nữa, con ác long chín đầu này rất am hiểu Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Băng chín thuộc tính, ngược lại làm cho Phong Liệt đột nhiên xuất hiện một ý niệm kỳ diệu.

Trong không gian Vương Tọa, giữa vùng đất hoang vu, một tòa núi lớn lẻ loi, trơ trọi đứng sừng sững giữa đất trời, tràn đầy tang thương, mang hàm xúc từ cổ chí kim.

Trong cấm chế đỉnh núi, ác long chín đầu phần nộ gầm thét, không ngừng trùng kích màn hào quang, phát tiết sự bất mãn của mình.

Cách đó không xa, trước kia vốn là tế đàn thần bí, nay biến mất không thấy, chỉ vền vện còn lại trên mặt đất một cái hố trời.

Đột nhiên, Phong Liệt thân hình xuất hiện trên cấm chế, lướt nhìn con ác long, cao giọng quát hỏi:

- Cửu Ly, bổn tọa cho ngươi thêm một cơ hội sau cùng, ngươi có nguyện nhận ta làm chủ?

- Ồ?

Con người cực lớn của con ác long Cửu Ly nhì chăm chăm vào Phong Liệt, tràn đầy vẻ kinh ngạc:

- Ngươi không chết sao?

- Hừ, bất ngờ thật à?

Phong Liệt âm trầm hừ lạnh một tiếng.

- Điều này không có khả năng? Đại đế phân thần đâu? Ngươi chỉ là một con kiến bé nhỏ, làm sao thoát khỏi thủ đoạn của Đại đế?

Ác Long Cửu Ly khó có thể tin, rống to nói chuyện.

- Sao, Đại đế phân thần?

Phong Liệt mày hơi cau lại. Rất hiển nhiên, Đại đế phân thân trong miệng của ác long Cửu Ly chính là hồn ảnh đang bị mình phong ấn trong Tụ Hồn Châu.

783. Chương 889: Thu Phục Ác Long (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 889: Thu phục ác long (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhưng, Đại đế có tu vi như thế nào? Nghe tựa hồ như rất lợi hại.

- Người nói là hửn?

Phong Liệt lạnh lùng cười, tâm ý thay đổi. Một lực tinh thần ngưng tụ thành hình ảnh xuất hiện trong không trung.

Trong tấm hình, một hồn ảnh đang bị từng đạo hồn sát xiềng xích gắt gao vây khốn, không thể động đậy, suy yếu vô cùng. Chỉ có thể mơ hồ nhìn ra, đó chính là người gọi là Đại đế phân thân.

Ác long Cửu Ly nhìn thấy cảnh tượng này, liền kinh hãi vô cùng. Sau khi ngẩn ra hồi lâu, nó đột nhiên quát lớn với Phong Liệt:

- Người....người thật là lớn mật! Người dám vô lễ với Đại đế như vậy, người nhất định phải chết. Khắc khắc, người chỉ là một con kiến, thậm chí ngay cả Đại đế cũng dám mạo phạm. Người nhất định sẽ rơi xuống chín tầng địa ngục, gặp nạn hình nổi khổ luyện hồn. Khắc khắc....

Trong nhận thức của nó, Tu La đại đế là người tồn tại ở địa vị chí tôn. Nó cho dù là ác long chi hồn tầng thứ bảy đỉnh phong nhưng trước mặt Tu La, nó chẳng khác nào là một con kiến, yếu ớt, hèn mọn.

Sinh linh bên trong Tu La giới, đừng nói là động thủ với Đại đế phân thân, cho dù là sinh nửa điểm ý niệm bất kính cũng đều đáng tội chết vạn lần.

Phong Liệt nhìn thấy biểu hiện bị chọc giận của Cửu Ly, trong nội tâm đã hiểu được, chính mình chỉ sợ là đã trêu chọc một thiên đại nhân vật của dị giới.

Nhưng hửn cũng không hối hận. Đừng nói là trêu chọc chỉ là một vị cường giả dị giới, cho dù là cường giả của Long Huyết giới mà muốn ị trên đầu của hửn, hửn chỉ sợ cũng sẽ trở mặt như thường.

- Ta có chết hay không thì cũng không đến phiên người quản. Nhưng, sinh tử của người lại phụ thuộc vào một ý niệm của ta.

Phong Liệt thanh âm lạnh lùng nói:

- Thần phục ta hay là triệt để tiêu vong.

- Khắc khắc...Con kiến chết tiệt kia, muốn cho Cửu Ly vĩ đại ta phải thần phục, quả thật là si tâm vọng tưởng. Bản Long hắt xì hơi một cái cũng đủ cho người chết tám kiếp cũng không quay trở lại được.

Cửu Ly cười khinh miệt nói, tiếng cười khàn khàn phiêu đảng trong không gian rất xa.

- Hừ, ta thừa nhận người rất mạnh. Nhưng người chẳng lẽ còn mạnh hơn hửn sao?

Phong Liệt khinh thường hừ lạnh một tiếng, chỉ vào Đại đế phân thân trong tấm hình.

A?

Tiếng cười khàn giọng của con Cửu Ly kết một tiếng dừng lại, chỉ sắc khinh miệt dần dần biến mất. Mười tám con mắt cực lớn nhìn chăm chăm vào hồn ảnh trong tấm hình, đồng thời chớp chớp vài cái, trong mắt dần dần lộ ra một tia sợ hãi.

Tham lam, giết chóc, nhất gan, hung tàn, xảo trá...đây chính là khắc họa nội tâm của con ác long chín đầu.

Cho đến giờ phút này nó mới nhớ tới, Đại đế phân thân so với nó cường đại không chỉ gấp mười lần, nhưng Phong Liệt lại có thể trấn áp Đại đế phân thân, như vậy tựa hồ đối với mình trấn áp cũng không phải là việc khó.

Trong lúc nhất thời, ác long chín đầu nhìn về phía Phong Liệt, ánh mắt có chút lập lờ, lộ ra một tia sợ hãi.

Phong Liệt thấy tình hình như vậy, trong nội tâm có chút vui vẻ. Con ác long này quả nhiên nhất như chuột.

Kỳ thật, nếu động thủ thật, hẳn hôm nay thật đúng là không làm gì được. Tụ Hồn Châu đã nhiều lần bị nghiền nát, cho dù chỉ bảo thần binh có thể tự động khôi phục, nhưng muốn khôi phục đến trạng thái hoàn hảo cũng cần một thời gian. Nếu không có Tụ Hồn Châu trợ giúp, hẳn thật sự không có nửa phần nắm chắc đối phó với Cửu Ly.

Nhưng hiện tại, tựa hồ như cũng hoàn toàn không phải không có cách nào khác.

Nhưng, chỉ dựa vào mấy câu đe dọa như vậy mà khiến cho con ác long khuất phục thì hiển nhiên khả năng không lớn. Sau mấy phút, Phong Liệt bắt đầu động tác kế tiếp.

- Cửu Ly, ngươi muốn biết bốn tọa thu thập Đại đế của ngươi như thế nào không?

Hắn lạnh lùng cười, khi dứt lời, mắt phải của hắn đột nhiên bắn ra một tia tử mang chói mắt, tạo thành cấm chế bao phủ Cửu Ly bên trong.

Bất ngờ không đề phòng, ác long Cửu Ly thoáng cái ngăn người ngay tại chỗ, Nhưng chỉ vền vẹn ba hơi thở, nó lại khôi phục như bình thường. Chính là Phong Liệt trong lòng biết không thể khống chế nó trong thời gian dài, cho nên đã tự động giải trừ tinh thần khống chế.

- Ngươi...ngươi làm gì với ta vậy? Ngươi không được qua đây.

Cửu Ly trong mắt tràn đầy sự khiếp sợ. Thân thể khổng lồ kia liên tục rút lui, cho đến gần biên giới cấm chế, cách xa Phong Liệt thì mới ngừng lại.

Hồn thể khổng lồ cao đến gần ngàn trượng lúc này lại sợ hãi, rụt rè, giống như một tiểu cô nương khi đối mặt với một đại hán hung bạo, tràn đầy sự sợ hãi cũng như bất lực.

Phong Liệt trong nội tâm âm thầm buồn cười. Hắn thấy thời cơ không sai biệt lắm, liền cao giọng quát lạnh:

- Cửu Ly, ngươi nên biết rõ thực lực của bốn tọa. Ngươi chỉ là một đám linh hồn nho nhỏ, trước mặt bốn tọa thật sự không chịu nổi một kích.

- Hiện tại, ngươi lập tức đưa ra lựa chọn, muốn chết hay là muốn sống?

- Ta....ta muốn sống!

Cửu Ly cơ hồ không chút do dự, mở miệng nói.

- Đã muốn sống, vậy thì hãy nhận ta làm chủ.

Phong Liệt trong nội tâm cảm thấy vui vẻ, nhân tiện rèn sắt khi còn nóng.

Cửu Ly ánh mắt lóe lên một cái, cuối cùng chậm rãi nằm phục trên mặt đất, thanh âm cung kính nói:

- Nhân loại vĩ đại, Cửu Ly nguyện ý cung phụng ngài làm chủ nhân, đời này kiếp này vĩnh viễn không bao giờ phản bội.

- Hừ, thế thoát không bao giờ đáng tin. Buông linh hồn của ngươi ra đi.

Phong Liệt khinh thường hừ lạnh một tiếng. Từ trên cao phân phó xuống dưới.

Cửu Ly trong mắt hung quang lóe lên, tựa hồ như muốn phát tác, rồi lại không dám. Sau khi liên tục do dự, nó thở dài, rồi triệt để nằm sấp trên mặt đất.

Phong Liệt mỉm cười, tranh thủ thời gian ngưng kết thành một đạo linh hồn kim quang, đánh vào trong đầu Cửu Ly. Quả nhiên, đạo khế ước ẩn ký này không gặp bất luận một ngăn trở nào, trực tiếp khắc sâu vào linh hồn của Cửu Ly.

Ngay sau đó, Phong Liệt liền cảm thấy mình đã có mối liên hệ với bên trong cổ tối tăm của ác long chín đầu. Chỉ cần mình có ý niệm nào đó thì ác long chín đầu nhất định

Chỉ có điều, Phong Liệt cũng có thể tinh tường cảm nhận được, trong đầu con gia hỏa này địch ý đối với mình vẫn thập phần nồng đậm. Rất hiển nhiên, nó khuất phục mình cũng chỉ là tạm thời. Ngày sau tất sẽ tìm cơ hội phản bội.

Linh hồn khế ước tuy lợi hại, nhưng nếu cảnh giới chênh lệch quá lớn mà nói, thì hiệu lực tự nhiên cũng giảm bớt đi nhiều.

Phong Liệt trong nội tâm khê hừ một tiếng, khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh. Cửu Ly lòng dạ khó lường, hẳn không phải là không có rắp tâm khác. Đối với một hung thú mà nói thì làm sao mà có thể có một cỗ phân thân đáng tin cậy được.

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt cùng với Cửu Ly nhìn nhau, một người một rồng, trên mặt đều lộ ra sự vui vẻ không hiểu được.

Cửu Ly vui vẻ nhìn như hèn mọn, nhưng sâu bên trong lại cất giấu một tia xảo trá và hung tàn.

Phong Liệt cười lại là vô cùng đắc ý, chính là liên tưởng không lâu về sau mình sắp có được một phân thân cường đại tầng thứ bảy đỉnh phong. Nhất là phân thân am hiểu thuộc tính công kích của chín chủng. Trong lòng đắc ý không thể nào che dấu được.

784. Chương 890: Kim Ngục Chi Uy

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 890: Kim Ngục chi uy

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan nguồn

Share by HTC - Kiemgioi

Trong Tụ Hồn Châu vốn đã trấn áp hơn mười thuộc tính linh hồn khác nhau, có thể dùng chúng để tế luyện Thương Sinh đại ấn, tương đương với khí linh tồn tại, đề cao uy lực đại đạo cảnh.

Nhưng hôm nay, so sánh với con ác long chín đầu này, những linh hồn Long Biến Cảnh kia thật sự là quá yếu, cũng chỉ xứng làm thực phẩm cho phân thân Cửu Ly này mà thôi.

- Người trước tiên ở trong cấm chế vài ngày, chờ ta tăng cường sức mạnh thì sẽ phóng xuất người ra ngoài.

- Đa tạ chủ nhân, Cửu Ly ngày sau nhất định vì chủ nhân mà tận tâm cống hiến, trợ giúp chủ nhân sớm ngày thành tựu. Khặc khặc...

Cửu Ly thanh âm lạnh lạnh chói tai, cười to nói.

Ừ!

Phong Liệt nhẹ nhàng gật đầu, thân hình đột nhiên biến mất không thấy.

Thời gian lại lặng lẽ trôi, trong nháy mắt đã qua hai tháng.

Trong hai tháng này, tiểu ma nữ một mực cố gắng tu luyện “Thiên Hà cổ quyền thần lực thiên”, dần dần đã có được thành tựu nho nhỏ.

Phong Liệt thì sau khi xử lý Tu La Đại để phân thần cùng với Cửu Ly thì vững vàng vượt qua cảnh giới của mình, càng lúc càng phong phú.

Trong một khắc, Phong Liệt đột nhiên mở hai mắt, ánh mắt có chút chớp động.

Lúc này, các cường giả của Long Huyết giới vốn yên tĩnh được hai tháng, rốt cuộc một lần nữa nghênh đón gió tanh mưa máu. Một cỗ khí khắc nghiệt tràn ngập núi Không Minh trong phạm vi ngàn dặm.

Đỉnh núi Không Minh, hơn ba trăm tên cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ của Nam Ly giới lẳng không hiện ra, giống như thần binh từ trên trời giáng xuống. Mỗi người cầm trong tay thánh bảo thần binh, đột nhiên tập kích nơi đóng quân của Long Huyết giới.

Trong lúc nhất thời, sát khí khủng bố tràn ngập trong thiên địa khiến cho người hít thở không thông.

Trong số ba trăm người, cầm đầu chính là một gã lão giả mũi ưng, mắt tam giác âm tà. Hai mắt của lão lóe ra chi sắc khát máu, khóe môi nhếch lên một tia tàn nhẫn, giống như một con mãnh thú hung ác, làm cho người ta không dám khinh bỉ.

- Tôn thiếu chủ ra lệnh, nếu không phải người của Nam Ly giới, hết thảy đều giết chết không tha cho ta.

Lão giả quát lạnh một tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh trong thiên địa. Trong tay của lão ta cầm một thanh thánh bảo lưỡi dao sắc bén, húng hắng vung ra ngàn vạn đạo lợi mang, chém về phía những cường giả Long Huyết giới còn ngây thơ chưa phát giác ra. Trong thiên địa mênh mông, một lỗ hồng sát cơ điên cuồng mở ra.

Giết!

Rầm rầm rầm!

Một thanh âm chấn động thiên địa vang lên. Trên đỉnh núi cơ hồ tất cả những phủ đệ đều trong nháy mắt đều biến thành bột. Ngay cả ngọn núi Không Minh to lớn cũng biến thành ba đoạn, ầm ầm đổ xuống.

Bên trong khói bụi, từng đạo thân ảnh cường đại chập chịt chạy thục mạng. Sắc mặt mọi người lúc này khó coi vô cùng.

Mặc cho ai cũng không nghĩ tới, người của Nam Ly giới lại không một tiếng động xuất hiện ngay trên đầu của mình.

- Đáng chết! Toàn thể ngăn địch lại.

- Là cầu tặc Nam Ly giới.

- Giết bọn chúng đi!

Sau một chút bối rối, tất cả mọi người dần dần bình tĩnh trở lại. Dù sao đây cũng không phải là lần thứ nhất đối mặt với sát khí của Nam Ly giới.

Dưới sự dẫn dắt của đám người Hoàng Hiên, Vân Tông Long, Hoàng Tử Nguyệt, Lạc Hoa Hoa cùng với tất cả những cường giả của đại giáo phái cũng bắt đầu kịch liệt phản kích.

Trong lúc nhất thời, tiếng oanh minh trên đỉnh núi Không Minh vang tận mây xanh, cương khí loạn lưu, tung hoành tàn sát bừa bãi, sát khí ngập trời.

Số lượng đội ngũ của hai phe cũng không sai biệt lắm, nhưng xét về thực lực thì hiển nhiên Long Huyết giới nếu so với ba trăm cường giả của Nam Ly giới thì yếu đi không ít.

Long Huyết giới mọi người cảnh giới cao thấp không đều. Ngoại trừ hơn một trăm người đạt đến Long Biến Cảnh hậu kỳ thì những người còn lại cũng chỉ là Long Biến Cảnh trung kỳ trở xuống mà thôi.

Còn cao thủ Nam Ly giới thì tất cả đều là cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ. Nhất là trong tay mỗi người đều cầm một thần binh thánh bảo thống nhất, Thiên Lang Đồ Thần Dao. Tất cả Thiên Lang chi hồn đập xuống không trung, gần như muốn xé tan mọi người thành những mảnh nhỏ, thể mạnh không thể đỡ nổi.

Chỉ một lần giao phong, Long Huyết giới liền có vài chục tên cường giả tu vi hơi thấp tan thành mây khói. Người bị thương thì đếm không hết. Mà ngay cả Hoàng Tử Nguyệt đạt tới Long Biên Cảnh hậu kỳ cũng bị đánh vào bên trong khoảng không, thổ ra vài ngụm máu. Tình hình chiến đấu thảm thiết vô cùng.

- Nam Ly giới như thế nào lại có được nhiều thánh bảo thần binh như vậy?

Trong không gian Long vực, Phong Liệt nhìn xem tình hình chiến đấu bên ngoài, liền âm thầm giật mình. Thật sự nghĩ mãi mà cũng không rõ, Nam Ly giới tại sao có thể có được số lượng thánh bảo thần binh nhiều như vậy. Đúng là đại thủ bút đấy.

Với ánh mắt của hắn, Long Huyết giới thua là điều không thể nghi ngờ. Chẳng qua chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Nhưng Phong Liệt cũng không có ý đi ra hỗ trợ. Hắn hôm nay không chế Thiên Long giới trong tay, một khi hiện thân sẽ vô cùng có khả năng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Với thực lực của hắn ngày hôm nay, cũng không chắc có thể đối kháng lại với mấy trăm tên cường giả Long Biên Cảnh của Nam Ly giới.

Nhưng mà, làm cho Phong Liệt không thể tưởng tượng được, sau một lát, cuộc chiến bên ngoài đột nhiên xảy ra một sự thay đổi.

- Hoàng hộ pháp, địch nhân thế đại, chúng ta hãy tạm thời lui ra.

Vân Tông Long hung hăng chém ra một đạo kiếm quang xé trời. Đồng thời truyền âm nói với Hoàng Hiên, trên mặt hiện ra vẻ lo lắng.

- Hừ, Nam Ly Phong tiểu tử này quả thật khinh người quá đáng. Vân trưởng lão, chúng ta tất yếu nên cho Nam Ly giới một bài học khắc cốt ghi tâm.

Hoàng Hiên sắc giọng nhìn chằm chằm vào cao thủ Nam Ly giới đang ở trên không trung, thanh âm lạnh như băng.

Vân Tông Long ánh mắt có chút co rút lại, khiếp sợ nhìn Hoàng Hiên nói:

- Hoàng hộ pháp, ý của ngươi là....

- Hừ, tránh né là không được. Nên cho Nam Ly giới biết rõ sự sợ hãi mới là đúng đắn.

Hoàng Hiên hừ lạnh một tiếng, tay phải của y chậm rãi nắm chặt. Một tòa tiểu tháp màu đen hiện ra.

Sau một khắc, Hoàng Hiên sắc mặt đanh lại, toàn thân nguyên lực quán chú vào trong tiểu tháp.

Ông!

Hư không rung động lắc lư.

Tiểu tháp bỗng nhiên tản ra vạn trượng kim mang, chiếu rọi một mảnh sáng chói màu vàng, làm cho tất cả các cường giả mở mắt không ra.

Cùng lúc đó, hàng tỷ đạo kiếm quang vô cùng sắc bén từ trong tiểu tháp dâng lên, ầm ầm tiến đến ba trăm cường giả của Nam Ly giới trong không trung cách đó không xa.

Một hồi âm thanh phá không dày đặc vang lên.

Kiếm quang sắc bén vô cùng xuyên qua trời xanh, hoạch xuất từng mảnh hư vô đen kịt.

Đồng thời trên không, từng thiết kê thảm thiết không ngớt vang lên.

Á.....á....!

Phạm là cường giả Nam Ly giới bị kim mang đâm trúng, toàn bộ thân hình giống như lâu đài cát bị phong hóa, dần dần hóa thành bột, bay tứ tán trong hư không.

Sau mấy phút, kim mang đầy trời được thu lại, trong thiên địa một mảnh tĩnh mịch. Tất cả những người còn sống sót, trên mặt đều là sự khiếp sợ vô cùng.

Thần khí chỉ uy, quả nhiên không có người thường có khả năng tưởng tượng được.

Trong không gian Long vực, Phong Liệt cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi. Hắn tự nghĩ, nếu đổi lại là mình, cũng tuyệt đối không ngăn cản được một kích này.

785. Chương 891: Thiên Long Giới

Ma Long

Chương 891: Thiên Long giới

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Nhưng, Phong Liệt cũng phát hiện, tựa hồ như Hoàng Hiên cũng chỉ có thể phát ra một kích thần khí này mà thôi.

Giờ phút này, Hoàng Hiên sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thân hình hơi lão đảo, gần như muốn té ngã, rồi lại cố gắng gượng lại.

Gã hai mắt hung lệ nhìn chăm chăm vào hơn mười tên tàn binh của Nam Ly giới đang bị choáng váng trên không, quát to:

- Còn chờ cái gì? Giết sạch bọn chúng không chừa một tên.

Sau một tiếng rống, Hoàng Hiên tranh thủ thời gian nuốt vào mấy viên đan dược, rồi ngồi xuống ngay tại chỗ để bắt đầu khôi phục. Hoàng Tử Nguyệt cùng với Lạc Hoa Hoa và một số cao thủ Hoàng gia vội vàng hộ vệ xung quanh, tập trung tinh thần đề phòng tất cả mọi người.

Giết!

Giết chết đám cầu tặc này!

Sau một lúc sững sờ, tất cả mọi người đều hồi phục tinh thần. Một đám lập tức giống như chó điên, điên cuồng đánh về phía hơn ba mươi tên cao thủ Nam Ly giới, triển khai vô sỉ quần ẩu.

Trên cơ bản, mười cao thủ Long Huyết giới đối phó với một người. Kết quả cũng chẳng cần phải lo lắng quá nhiều, nhưng sự tình lại không phải như thế.

Hơn mười vị cường giả Nam Ly giới tựa hồ như có chút kiên quyết. Mắt thấy chuyện không thể làm, vậy mà không một người nào chạy trốn, cả đám đều toàn lực thúc giục thánh bảo thần binh trong tay, triển khai tự bạo.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn!

Một cỗ năng lượng mệnh mông bốc phát ra, đánh bay hơn mười tên cao thủ Long Huyết giới xung quanh. Thậm chí còn có hai gã cường giả tu vi thấp kém trực tiếp bị hình thần câu diệt.

- Điều này sao có thể?

- Tử sĩ? Bọn hắn hẳn đều là thủ hạ tử sĩ của Nam Ly Phong?

Trong mắt mọi người tràn đầy sự khiếp sợ lẫn không tin.

Một gã võ giả, từ nhỏ bắt đầu tu luyện, từ Nguyên Khí Cảnh, Chân Khí Cảnh, cho tới Long Biến Cảnh hậu kỳ như hôm nay, có thể nói là ngàn vạn khó khăn.

Nếu không phải bất đắc dĩ, ai mà tự bạo chứ? Mà lúc trước, người tự bảo hiển nhiên là không có chi ý đào thoát, ngược lại là hùng hồn chịu chết.

Trong lúc nhất thời, tất cả những cường giả Long Huyết giới trong nội tâm không khỏi sinh ra hàn ý.

Mọi người đều nghĩ, Nam Ly giới có đến ba ngàn tên tử sĩ, sự hưng phấn ngán ngủ lúc trước cũng dần dần biến mất. Trong nội tâm trở nên nặng nề vô cùng.

Nhưng mà, giờ phút này mọi người không được phép đa tưởng.

Ngay khi người thứ nhất tự bạo, còn lại ba mươi tên cường giả tử sĩ của Nam Ly giới cũng nhất nhất tự bạo.

Rầm rầm rầm!

Từng đạo thanh âm giống như tiếng sấm vang lên, vô số cường giả Long Huyết giới bị kéo đi.

Cùng lúc đó, có một gã cường giả Nam Ly giới thực lực Long Biến Cảnh đỉnh phong trụ lạc không trung, xuyên qua sự phong tỏa của mọi người, mang theo vẻ mặt tàn nhẫn, cười lạnh hướng về Hoàng Hiên đang ngồi khoanh chân dưới đất đánh tới.

- Mau mau ngăn hãm lại!

Tuyệt Vọng kiếm phái Vân Tông Long lo lắng hết lớn.

Chỉ có điều, mặc dù ông ta hét rất lớn, nhưng bản thân lại đứng một chỗ không sút mẻ. Con mắt tràn ngập sự lo lắng như ẩn sâu trong đó lại lộ ra một tia kích động.

Mọi người còn lại của Long Huyết giới, tuy cũng biết chúng tầm quan trọng của Hoàng Hiên, nhưng giờ phút này lại bị sự điên cuồng của địch nhân làm cho rung động, trong nội tâm không có đến nửa điểm hy sinh anh dũng vì người khác. Mọi người chỉ đứng đằng xa chém ra mấy đạo, hoặc chém ra một quyền ứng phó sự tình.

Dù sao đối phương cũng là một cường giả Long Biến Cảnh đỉnh phong, một khi tự bạo sinh ra uy lực, chỉ sợ có thể giết chết bất cứ một cường giả nào có cùng cấp bậc.

Giờ phút này, chẳng những người khác e dè tránh không kịp, mà ngay cả những người của Hoàng gia đang bảo vệ xung quanh Hoàng Hiên đều không tự chủ được, hoảng hốt lui về phía sau, sắc mặt sợ hãi đến cực điểm.

Thích tốt tránh xấu là bản năng của con người. Điểm này không đáng trách. xem tại

Phong Liệt khoe miệng lộ ra một tia giễu cợt. Long Huyết đại lục sớm đã bị mất phương hướng tín ngưỡng cùng chính nghĩa, còn lại chỉ là máu lạnh ích kỷ. Nhân tính này hẳn cảm thấy chẳng nằm ngoài ý muốn.

Nhưng sau một khắc, sự vui vẻ trên mặt đột nhiên cứng ngắc, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Hoàng Hiên đắm chìm trong nhập định, tựa hồ như đối với chuyện sắp xảy ra không có phát giác gì.

Lúc này, đại đa số mọi người vây xung quanh gã trong phạm vi trăm trượng đều nhanh chóng lui ra, nhưng lại có hai đạo lệ ảnh hơi có chút đơn bạc lại không lui ra chút nào.

Thậm chí, các nàng chẳng những không có tránh đi, ngược lại không chút do dự nghênh đón lấy.

Hai người này không phải là ai khác, mà chính là Hoàng Tử Nguyệt và Lạc Hoa Hoa.

Nhất là Hoàng Tử Nguyệt, nét mặt tuyệt mỹ của nàng lộ ra thần sắc thông dong. Hai tay nhanh chóng ngưng kết thành một ấn quyết cổ quái. Khí tức trên người lập tức trở nên chột mạnh chột yếu, vọt tới trước mặt cường giả Nam Ly giới.

Rất hiển nhiên, nàng đây là có ý định dùng bạo trị bạo, cùng địch nhân đồng quy vu tận. đọc truyện mới nhất tại .

Nữ nhân ngu ngốc!

Phong Liệt trong lòng căng thẳng, không khỏi mắng thầm một câu.

Giờ phút này, hẳn mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cũng không cách nào lảng tránh. Thật sự hẳn không muốn nhìn thấy nữ nhân ngu ngốc kia hương tiêu ngọc tán như vậy.

Trong suy nghĩ của Phong Liệt, Hoàng Tử Nguyệt địa vị so với Sở Tiểu Điệp, Lý U Nguyệt, Tiểu Ma Nữ và Điệp Thiên Tử thì kém hơn. Thậm chí ngay cả Tiểu Yên Tiểu Lục hai nữ cũng không bằng.

Bởi vì cho tới nay, Phong Liệt không hề có một tia tình ý nào với Hoàng Tử Nguyệt. Hẳn cho tới bây giờ cũng biết rằng, cô gái kia cùng với mình căn bản không phải đi một đường.

Hắn gần đây máu trở nên lạnh và ích kỷ, xem mạng người như cọng rơm cái rác.

Còn đối với Hoàng Tử Nguyệt, tuy lúc nào cũng nhìn lạnh như băng, nhưng trong lòng lúc nào cũng nhớ đến muôn dân trăm họ trong thiên hạ, dùng võ công của mình để phát triển Long Vũ Minh.

Bởi vì Phong Liệt là hạt giống số chín mươi bảy, ngay cả lúc không tình nguyện bị Phong Liệt chiếm lấy thân thể trong sạch, cũng có thể tha thứ được. Thậm chí, cuộc sống sau này đã có lần giúp Phong Liệt giải quyết phiền toái. Cho nên, thời gian dần trôi cũng nảy sinh tình cảm.

Loại bản tính này, trong cái thế giới lúc nào cũng lạnh lùng, ích kỷ, giết chóc thì quả thực là hiếm thấy.

Điều này cũng làm cho Phong Liệt trong đáy lòng đối với nàng sự tôn kính còn vượt xa tình yêu nam nữ, không khỏi sinh ra một loại tâm lý đứng xa mà nhìn.

Nhưng, bất luận thế nào, Phong Liệt cũng không thể không thừa nhận, hẳn không thể nào trở mặt ếch ra nhìn cô gái kia chết trước mặt mình, nhất là trong tình huống hẳn có thể ra tay cứu giúp.

Giờ phút này, trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, tên cường giả Nam Ly giới kia cách Hoàng Hiên ngày càng gần, mà cách Hoàng Tử Nguyệt lại càng gần hơn.

Trong ánh mắt của tên cường giả Nam Ly giới, chi sắc điên cuồng càng tăng vọt. Còn Hoàng Tử Nguyệt thì lại bình tĩnh như nước, trong đôi mắt đẹp mang theo một tia thông dong sẵn sàng đón nhận cái chết. Tựa hồ như còn mơ hồ lộ ra một tia tiếc nuối cùng thương nhớ mà không người nào hiểu được.

Từ nhỏ phụ thân đã dạy, phải lấy lợi ích của muôn dân trăm họ làm đầu, vì sự phát triển của Long Vũ Minh.

786. Chương 892: tranh Giành Thiên Long Giới

Ma Long

Chương 892: Tranh giành Thiên Long giới

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Giờ phút này, nàng tinh tường biết rõ chính mình đang làm cái gì? Hoàng Hiên không thể chết được. Nếu không thần khí chắc chắn đổi chủ và Nhân tộc cũng sẽ nổi loạn.

Vì đại nghiệp Nhân tộc, nàng không sợ chết.

Nhưng, từ sâu trong đôi mắt của nàng lại có chút không cam lòng. Khuôn mặt tuấn tú nhưng tà khí kia lúc này lại hiện ra trước mặt nàng, làm cho nàng sinh ra một tia tiếc nuối.

- Mà thôi, ta chỉ là một nữ tử không có tự do, vốn không nên trói buộc bước chân của hẳn.

Ngàn trượng, tám trăm trượng, năm trăm trượng, ba trăm trượng... Mắt thấy trên không trung hai người sắp đụng vào nhau, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, triển khai phòng ngự mạnh nhất.

Cú va chạm này chắc chắn long trời lở đất, trời sập đất sụt.

Nhưng mà đúng lúc này, đột nhiên trong hư không vang lên một tiếng xoẹt giòn tan của mảnh vải bị xé.

Tùy theo, một khe hở không gian thật lớn mở ra, vắt ngang giữa hai người Hoàng Tử Nguyệt và gã cường giả kia.

Tên cao thủ Nam Ly giới kia bất ngờ không đề phòng, một đầu đâm vào vết nứt không gian. Khe hở còn chưa khép lại, liền nghe được bên trong vang lên một tiếng vang thật lớn.

Về phần đã nhiều lần tự bạo Hoàng Tử Nguyệt đột nhiên lúc này bị một đôi cánh tay hữu lực ôm vào trong lòng ngực.

Đồng thời, một cỗ khí tức hùng hồn tuôn vào trong cơ thể nàng, trước khi nàng kịp phản ứng thì cực kỳ bá đạo phong bế kinh mạch toàn thân của nàng, chấn động cường ép nguyên lực xuống dưới.

- Á, buông ra! Phong Liệt, tại sao lại là ngươi?

Hoàng Tử Nguyệt sau khi cả kinh, vừa định giãy dụa thoát thân thì đột nhiên thân thể mềm nhũn, đôi mắt đẹp hơi ngưng lại, khó có thể tin khuôn mặt quen thuộc kia lại gần trong gang tấc, trong đầu trở nên trống rỗng.

- Là hửn? Tại sao lại là hửn?

Thế gian, đại đa số nữ nhân đều có tâm lý phức tạp muốn anh hùng cứu mỹ nhân. Hoàng Tử Nguyệt cũng không ngoại lệ. Mặc dù nàng rất mạnh, nhưng trong lúc nguy hiểm, vẫn khát khao có được một cánh tay ôn hòa, hữu lực vươn ra giúp đỡ mình.

Giờ phút này, Hoàng Tử Nguyệt đột nhiên cảm thấy mình tựa hồ trở nên rất nhu nhược. Mà cái ôm này thật ấm áp, làm cho nội tâm của nàng không khỏi rung động từng trận, miên man bất định.

Lúc này nàng nhớ lại những gì diễn ra lúc trước, bất giác, phía sau cổ hiện lên một mảnh đỏ ửng.

Nhưng mà Phong Liệt tựa hồ như không có một chút tâm tình nào.

Hửn rơi xuống không trung, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trong lòng ngực của mình, muốn răn dạy vài câu, rồi lại không biết nói từ đâu, chỉ có thể tự dè nén cơn tức trong đầu mình, mĩa mai cười lạnh nói:

- Hoàng Tử Nguyệt, ngươi có phải cảm thấy mình thật vĩ đại?

- Ta....

Hoàng Tử Nguyệt phục hồi lại tinh thần, vẫn không khỏi một hồi cứng họng.

Phong Liệt hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục nói:

- Kỳ thật, trong mắt mọi người, ngươi chỉ là một nữ nhân ngu ngốc mà thôi, cùng với những tử sĩ không có linh hồn của Nam Ly giới chẳng khác gì nhau.

- Ngươi...

Hoàng Tử Nguyệt khuôn mặt trì trệ, tựa hồ như dần trở lại như trước.

- Ta chỉ làm những chuyện muốn làm mà thôi. Người khác nhìn ta ra sao cũng chẳng quan hệ. Người thả ta xuống đi.

Tượng đất cũng phải có ba phần tính nóng. Giờ phút này, sự kiên trì của mình cùng với tín ngưỡng đã bị Phong Liệt châm chọc, khiêu khích. Hoàng Tử Nguyệt một chút rung động trong lòng đã hoàn toàn biến mất, ngược lại là một sự tức giận dâng lên.

Về việc hửn cứu mình và Hoàng hộ pháp, đó là điều mà hửn nên làm. Những năm qua, nếu như không có Long Vũ Minh che chở, hửn đã sớm bị các thế lực băm thành từng mảnh rồi. Hôm nay ra sức cũng là điều tất nhiên.

- Hửn cầu bên trong thạch đầu!

- Ngươi mắng ai? A!

Phanh!

Hoàng Tử Nguyệt không nhịn được phát ra một tiếng kêu thật to.

Chính là Phong Liệt đột nhiên buông tay, làm cho cái móng của nàng tiếp xúc với mặt đất cứng rắn.

Nàng tuy là cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ, thân thể vô cùng mạnh mẽ, nhưng bất ngờ không đề phòng, bị người ném xuống đất cũng không khỏi chật vật vô cùng, nhìn về phía Phong Liệt, đôi mắt đẹp gần như muốn phóng hỏa.

- Phong Liệt, đồ súc sinh!

- Ta chỉ là làm những gì mà người mong muốn thôi.

Phong Liệt chậm rãi lui về phía sau hai bước, khoe miệng lộ ra một tia hả hê vui vẻ.

Lúc trước, trong một biến cố phát sinh cực kỳ ngắn ngủi, Phong Liệt trong không gian Long vực, trước mặt cao thủ Nam Ly giới cướp được Hoàng Tử Nguyệt, sau đó ném xuống đất chỉ tồn có mấy giây mà thôi.

Biến cố lần này nằm ngoài dự liệu của mọi người. Mỗi người vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phong Liệt xuất hiện trong không trung, thật lâu vẫn còn thần thờ.

- Người kia là ai? Sao lại xuất hiện ở nơi này?

- Xem ra cùng với tiểu thư của Hoàng gia có chút quen thuộc.

-Ồ, đây không phải là Phong Liệt sao? Phong Liệt của Ma Long giáo chúng ta?

- Phong Liệt, chính là tiểu bối Phong Liệt bắt phạm trong cuộc đại chiến ở Thiên Long vực?

- Không sai, chính là hắn! Hậu sinh khả úy.Ồ, các người nhìn xem trên tay hắn kìa, cái chiếc nhẫn...

Trong đám cường giả Long Huyết giới, Phong Liệt chỉ quen biết với Sở Hóa Long và Lạc Hoa Hoa, còn những người còn lại thì chưa bao giờ thấy qua.

Nhưng, người nghe qua danh tính của hắn lại không ít. Rất nhiều người có lẽ chưa hề thấy qua bản thân Phong Liệt, nhưng lại nghe qua những sự tích về hắn, cho nên cũng không khỏi có vài phần hiếu kỳ.

Nhưng mà, mọi người trong lúc đang đánh giá Phong Liệt, thời gian dần trôi qua, ánh mắt của mọi người lại chăm chú nhìn vào chiếc nhẫn bạch ngọc sắc đeo trên ngón tay giữa bàn tay trái của Phong Liệt.

Những người này thực lực đều đạt tới đỉnh cao, cường giả Long Biến Cảnh, ánh mắt người nào cũng sáng như đuốc. Thiên Long giới tuy không phát sáng, nhưng Thiên Long điêu khắc bản thân nó tồn tại là một sự cấm kỵ, cho nên không khỏi làm cho người ta phải chú ý.

Huống chi, những người này tiến vào trong Thiên Long vực, vốn chính là tranh đoạt Thiên Long giới.

Bởi vậy, cái chiếc nhẫn bạch ngọc nho nhỏ kia lúc này trở nên rất thu hút sự chú ý.

Phong Liệt ánh mắt bình tĩnh nhìn chung quanh, khoe miệng có chút nhếch lên. Hắn vốn không có ý giấu Thiên Long giới, giờ phút này chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Thời gian dần trôi qua, mọi người chung quanh hô hấp ngày càng gấp rút. Ánh mắt cũng ngày càng gấp rút, giống như một cây đèn nhỏ, bước chân không tự chủ được hoạt động về phía trước, cách Phong Liệt càng lúc càng gần. Đôi tròng mắt kia giống như hận không thể chặt đứt bàn tay kia của Phong Liệt.

- Phong Liệt, trên tay của ngươi chính là Thiên Long giới?

Sau một lúc yên lặng, Sở Hóa Long chậm rãi tiến lên vài bước, ánh mắt sắc bén lên tiếng hỏi, thanh âm có chút run run.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn chăm chú vào mặt của Phong Liệt, tràn đầy vẻ chờ mong.

Phong Liệt không khỏi cảm thấy buồn cười. Nhìn điệu bộ này, nếu như mình dám nói chữ “không”, chỉ sợ tất cả mọi người ở đây sẽ nhào lên hành hung mình quá.

- Không sai, đây chính là Thiên Long giới.

Phong Liệt nâng tay trái, đưa Thiên Long giới hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Thanh âm bình thản kia nhưng lại giống như từng nhát búa động vào nội tâm của từng người.

787. Chương 893: Tranh Giành Thiên Long Giới(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 893: Tranh giành Thiên Long giới(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Toàn bộ đỉnh núi có thể nghe thấy tiếng lá rơi. Tất cả mọi người đều hóa đá.

Cho đến mấy phút sau, mới vang lên tiếng hô hấp dồn dập.

- Quả nhiên là Thiên Long giới.
- Thiên Long giới, ha ha, chúng ta đã có được Thiên Long giới.
- Thật tốt quá, tốt quá!
- Phong Liệt, người thật sự có được Thiên Long giới? Cái này....cái này là thật?

Sau khi Phong Liệt thừa nhận, bất luận kẻ nào cũng đều không hoài nghi Thiên Long giới là thật hay giả. Bởi vì Thiên Long điều khắc bản thân nó là một thiên đại cấm kỵ, trời xanh căn bản không cho phép nó tồn tại. Cũng chỉ có nghịch thiên chi vật mới có thể thành ngoại lệ.

Giờ phút này, tất cả mọi người kích động vô cùng. Đồng thời, ánh mắt mọi người lập lờ, tựa hồ như đang có tính toán cho riêng mình.

Hoàng Tử Nguyệt vẻ mặt ngốc trệ, nhìn thấy đám người vây quanh Phong Liệt, thất thần thật lâu.

- Các vị, Thiên Long giới đã rơi vào Nhân tộc Long Huyết giới chúng ta. Chúng ta rốt cuộc đã không phụ lòng nhờ vả của hàng tỷ nhân loại Long Huyết đại lục. Đây là ông trời đã chiếu cố chúng ta.

Sau một lát, chủ sự Tuyệt Vọng kiểm phái Vân Tông Long đứng ra, nhìn mọi người chung quanh, rồi cất cao giọng nói.

- Nhưng kế tiếp, chúng ta nhất định phải bố trí những công việc có liên quan đến Thiên Long giới. Chúng ta đã có được Thiên Long giới, nhưng như thế nào để mang nó an toàn trở về Long Huyết đại lục mới là chuyện quan trọng.

Vân Tông Long lúc này, ngoại trừ Hoàng Hiên ra thì thực lực và uy vọng cao nhất. Ông ta vừa nói xong, tất cả mọi người đều yên tĩnh trở lại, không lộ ra mình vừa nghĩ cái gì.

Phong Liệt sắc mặt bình tĩnh, trong đáy mắt lại có một tia trêu tức.

Hắn biết rõ, cuộc chơi đã bắt đầu.

- Vân trưởng lão nói rất đúng. Thiên Long giới liên quan đến sự hưng suy của tộc chúng ta, phải đem hết toàn lực ra bảo vệ mới được.
- Đúng vậy, đúng vậy. Thiên Long giới tuyệt đối không được để mất.
- Phong Liệt đã đoạt được Thiên Long giới cho chúng ta, chính là có công. Nhưng tu vi của hắn chung quy vẫn còn quá yếu, cũng không thể là người tốt nhất được lựa chọn để bảo vệ cho Thiên Long giới. Lão phu thật là lo lắng.
- Đây cũng là điều lão phu lo lắng nhất.

Vân Tông Long vừa mới nói xong, một đám lão yêu nghiệt lập tức giống như gãi trúng chỗ ngứa, vội vàng mỗi người phát biểu một ý kiến của mình.

Chỉ có điều, những lão gia hỏa này ý chính trong lời nói cũng chỉ là ra bộ lo lắng, nhưng ánh mắt thì lại lập lòe bất định, lực chú ý một khắc cũng không rời khỏi Thiên Long giới trong tay Phong Liệt, hận không thể cứng rắn đoạt lấy mang về mình.

Trong lúc nhất thời, hào khí trên đỉnh núi theo thời gian trở nên có chút quý dị.

Dưới loại tình huống này, nếu Phong Liệt chỉ là một gã tiểu đệ tử Hóa Đan Cảnh bình thường thì cách làm đầu tiên chính là vội vàng đem Thiên Long giới hai tay dâng lên, tránh ột đám cường giả không nể mặt mà cố cưỡng ép mình.

Nhưng, Phong Liệt hiển nhiên không có cái “giác ngộ” này.

Hắn tĩnh nhưng động, biểu hiện trên mặt không màng danh lợi. Đối với “hàm súc” của đám cường giả xung quanh, ý kiến giống như là không nghe thấy, nhưng trong lòng thì cười lạnh không thôi.

Sau một lát, đám cường giả thấy Phong Liệt tiểu tử này rất không thức thời, sắc mặt cũng dần dần âm trầm xuống dưới.

Khụ khụ!

Một tiếng ho khan vang lên, chính là Sở Hóa Long đang bước tới gần Phong Liệt, dùng khẩu khí của một tiền bối sư môn đang giáo huấn đệ tử, nói:

- Phong Liệt, người đoạt được Thiên Long giới, xem như đã mang về vinh quang cho Ma Long giáo chúng ta. Sau khi trở về, trong giáo nhất định sẽ ban thưởng lớn cho người, khiến người được thỏa mãn.

- Nhưng, người hôm nay tu vi vẫn còn quá kém, khó có thể bảo hộ Thiên Long giới được bình yên mang về Long Huyết đại lục. Ta thấy người vẫn nên giao Thiên Long giới cho Già thiên hộ pháp để đảm bảo sự an toàn cho nó.

Sở Hóa Long nói xong, một lão giả được dẫn tiến cho Phong Liệt từ trong đám người khí thế hùng hồn, diện mục uy nghiêm bước ra. Đúng là Già thiên hộ pháp của Ma Vũ viện Ma Long giáo.

- Già thiên hộ pháp?

Phong Liệt trong nội tâm hơi động một chút, ngưng mắt đánh giá cẩn thận một chút vị lão giả đang tận lực lộ ra hòa ái chỉ sắc với mình.

Già thiên hộ pháp trên danh nghĩa là đệ nhất cường giả Ma Long giáo, cũng là người được giáo chủ Chiến Thiên Ma Vương hậu thuẫn vững mạnh. Thanh danh rất là nổi bật.

Nhưng, Phong Liệt đối với lão gia hỏa này chẳng ưa chút nào.

- Hừ, sư tôn năm đó bị lão tặc Già thiên này đánh lén gây thương tích. Bể quan hơn hai trăm năm mới khôi phục lại. Muốn lão tử giao Thiên Long giới cho lão? Quả thật là chê cười.

Phong Liệt trong nội tâm khinh thường đến cực điểm, thậm chí còn nhớ đến những món nợ lúc trước.

Sở Hóa Long vừa dứt lời, không đợi Phong Liệt tỏ thái độ, chung quang vang lên một mảnh xôn xao. Chính là một đám cường giả sắc mặt khẩn trương, ánh mắt sắc bén vô cùng, giống như đang trở mắt ếch ra nhìn con vịt đã đun sôi sắp bay đi, nhanh chóng mặt đỏ tới mang tai.

- Việc này không ổn!

Đột nhiên, một tiếng hét to từ trong đám người vang lên.

Mọi người nhìn lại, thì thấy một gã cường giả toàn thân toát ra hơi thở lạnh như băng của Băng Long giáo đứng dậy.

- Lãng hộ pháp, đây là sự tình của Ma Long giáo chúng ta, tại sao lại không ổn?

Sở Hóa Long sắc mặt hơi đổi, lạnh lùng nói với người kia.

- Hừ, Phong Liệt là đệ tử của Ma Long giáo, nhưng hẳn đồng thời cũng là đệ tử ký danh Thông Thiên Bằng Hoàng của Bằng Long giáo chúng ta. Giúp tiểu huynh đệ Phong Liệt bảo vệ tốt Thiên Long giới, đó là chuyện mà Bằng Long giáo chúng ta phải làm.

Vị Lăng hộ pháp ngôn từ nghĩa chính cao giọng nói.

Vừa nói, y vừa hướng Phong Liệt lộ ra nụ cười rất hòa ái.

Nhưng trong mắt Phong Liệt, đây chẳng khác nào con chồn đang nhìn con gà con tươi cười.

Phong Liệt sắc mặt ngẩn ra, cho đến nửa ngày sau mới nhớ tới, Thông Thiên Bằng Hoàng mà lão gia hỏa này đề cập tới chính là Lê bá, làm hắn nhận không được cười lên.

- Hừ, đệ tử ký danh không phải chỉ là một danh phận thôi sao? Phong Liệt thủy chung vẫn là đệ tử của Ma Long giáo chúng ta. Điểm này rất đáng tin. Thiên Long giới trong tay Phong Liệt vẫn nên để cho Già thiên hộ pháp bảo vệ. Đây là việc nhà của Ma Long giáo, Lăng hộ pháp xen vào làm gì?

Sở Họa Long tức giận bác bỏ.

- Cực kỳ vớ vẩn. Thiên Long giới là thần vật sở hữu của Long Huyết giới chúng ta, như thế nào lại trở thành việc nhà của Ma Long giáo? Lại há chỉ có một mình Ma Long giáo là có người nhà thôi sao?

- Không sai, Thiên Long giới chính là vật trong thiên hạ, tuyệt đối không phải là vật ột thể lực nào độc chiếm.

- Hoang Sa hộ pháp của Minh Long giáo chúng ta pháp thuật vô song, có thể bảo chứng Thiên Long giới bình yên trở về Long Huyết giới. Cho nên lão phu đề nghị, Thiên Long giới nên tạm thời do Hoang Sa hộ pháp bảo vệ.

- Năng lực chạy trốn ánh sáng chỉ là cái rắm. Ta đề nghị do Vân Tòng Long Vân trưởng lão tiếp quản Thiên Long giới.

- Hừ, nếu bàn về thực lực mạnh nhất thì cũng không tới phiên Vân trưởng lão. Bàn tay thần khí của Hoàng Hiên hộ pháp mới là lựa chọn đúng đắn nhất.

- Hoàng Hiên hộ pháp đã chưởng quản thần khí, lại còn muốn chưởng quản Thiên Long giới, chỉ sợ lực không đủ. Ta vẫn cho rằng Vân trưởng lão là phù hợp.

788. Chương 894:thiên Long Giới Chỉ Có Thể Thuộc Về Phong Liệt Ta

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 894:Thiên Long giới chỉ có thể thuộc về Phong Liệt ta

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

” ”

” ”

Trong lúc nhất thời, mấy trăm tên cường giả Long Biên Cảnh la hét ầm ĩ không ngớt trên đỉnh núi. Một đám đỏ mặt tía tai theo lý tranh chấp, liên tục yêu cầu cho người nhà của mình chưởng quản Thiên Long giới, khiến ột đỉnh núi to như vậy chẳng khác nào giống như một cái chợ bán thức ăn.

Thời gian dần trôi, tất cả mọi người khí thế phóng ra ngoài, ẩn chứa tư thế sẵn sàng cướp cò sát thương.

Đối mặt với cục diện lần này, Phong Liệt thân hình vẫn bất động, sắc mặt cười lạnh quan sát mọi người cãi lộn, không phát biểu bất cứ một lời nói nào.

Kỳ thật, quan trọng nhất là, tuy một đám cường giả này cãi lộn không ngớt, khí thế ngất trời, nhưng không một người nào hỏi thăm ý kiến của Phong Liệt.

Dù sao, trong mắt mọi người, thực lực của Phong Liệt cũng chỉ là một cường giả Hóa Đan Cảnh bé nhỏ mà thôi.

Thử hỏi, một đám sói đói đang thương thảo xem ai sở hữu con cừu non, thì ai sẽ đi quan tâm ý kiến của con cừu non làm gì?

Mặc cho bọn hắn có nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới Phong Liệt trong thời gian ngắn ngủi một năm rưỡi đã nhảy lên mấy cấp. Chỉ một lần đã leo lên Long Biên Cảnh hậu kỳ, có thể áp đảo được đại đa số người ở đây.

Về phần hắn như thế nào có được Thiên Long giới, cũng chỉ có thể quy cho số mệnh nghịch thiên của hắn.

Hắn lúc trước tiêu trừ sự việc nguy cơ cho đám người Hoàng Tử Nguyệt, trong Thiên Long giới xuất hiện kinh thiên trùng kích, nhưng đã sớm bị tất cả mọi người quên sạch rồi.

Thời gian dần trôi, một đám cường giả cứ nhao nhao, đẩy Phong Liệt sang một bên, bày ra tư thế muốn làm lớn chuyện.

Trong thế giới võ giả, cường giả vi tôn, nói cho cùng chính là dựa vào nắm đám mà thay lời nói.

Phong Liệt khoe miệng có chút nhếch lên. Đối với cử động của mọi người hắn cũng là sống chết mặc bay, coi như là đang xem một vở tuồng không tốn tiền. Hơn nữa, nhân vật chính đều là một đám lão yêu nghiệt sống mấy ngàn năm rồi. Người bình thường có muốn xem cũng xem không được.

Lúc này, Phong Liệt đột nhiên cảm thấy một ánh mắt vẫn đang ngó chừng mình.

Hắn khẽ nhíu mày, đảo mắt nhìn lại thì thấy Hoàng Tử Nguyệt không biết từ lúc nào đi tới đằng sau mình. Hắn quay người lại đối diện, ánh mắt hơi có chút phức tạp.

Thấy Phong Liệt đột nhiên quay người lại, Hoàng Tử Nguyệt ánh mắt có chút trốn tránh, nhưng tựa hồ cảm thấy biểu hiện của mình có chút yếu thế, rồi lại hung hăng trợn mắt nhìn trở về.

Phong Liệt mỉm cười, hơi có chút trêu tức nói:

- Hoàng tiểu thư, ngươi cảm thấy Thiên Long giới này ta nên giao cho ai?

Hoàng Tử Nguyệt đôi mắt đen sừng sờ, lập tức trừng trừng nhìn Phong Liệt, ngữ khí hoài nghi nói:

- Phong Liệt, bộ ngươi tốt bụng như vậy sao? Đây thật sự không giống như tác phong của ngươi.

- Nói không chừng là ta bị ngươi hun đúc, biến thành ngu xuẩn cũng không chừng.

Phong Liệt mỉm cười nói.

- Ngươi....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Tử Nguyệt giận dữ lên, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Phong Liệt. Bộ ngực cao ngất phập phồng bất định, hiển nhiên là đang rất tức giận.

Nhưng, xuất phát từ lý trí, nàng chung quy vẫn cố dè cơn lửa giận xuống, không có ra tay với Phong Liệt.

Dù sao nàng cũng biết rõ, hôm nay trong tay Phong Liệt có Thiên Long giới, chính mình một khi động thủ, gây chuyện không tốt thì sẽ bị người khác tưởng lầm là muốn cướp Thiên Long giới, rước lấy cơn tức giận của nhiều người thì không ổn.

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên vang lên thanh âm phá không sắc nhọn.

Xoẹt!

Oanh!

Một cỗ tử khí tràn ngập trong thiên địa, khiến cho con người ta phải lộn ruột.

Phong Liệt ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy Vân Tòng Long trường kiếm lập vào hư không, khí thế trùng thiên. Mà bên ngoài ngàn trượng, Già thiên hộ pháp cùng với một vị cường giả Long Biển Cảnh đỉnh phong của Bằng Long giáo đều khóe miệng rỉ máu, vẻ mặt lộ ra sự khiếp sợ.

Tựa hồ như trận chiến này vừa mới bắt đầu thì đã có kết quả. Vân Tòng Long một địch hai toàn thắng, Già thiên hộ pháp và vị cao thủ Bằng Long giáo kia bại trận.

- Haha, Vân trưởng lão quả nhiên danh bất hư truyền. Không thể tưởng tượng được Vân trưởng lão Tuyệt Vọng kiếm đạo lại luyện đến mức độ như vậy. Thật khiến cho lão phu phải bội phục.

- Vân trưởng lão một chiêu đã đánh bại Già Thiên và Lăng Uẩn hai vị hộ pháp, thật không hổ danh là đệ nhất cường giả Long Biển Cảnh.

Một số lão gia hỏa lập tức vượt môn ngựa Vân Tòng Long, trong lời nói cũng không thiếu sự chua xót.

Vân Tòng Long cười hào phóng, cất cao giọng nói:

- Hahah, đệ nhất Long Biển Cảnh bổn tọa xấu hổ không dám nhận. Nhưng, bổn tọa cam đoan Thiên Long giới sẽ không bị mất đi trong tay ta.

Sau khi dứt lời, thân hình nhoáng một cái, không thể chờ được, đi tới trên đỉnh đầu Phong Liệt, từ trên cao nhìn xuống nói:

- Người trẻ tuổi, sứ mạng cao cả của ngươi đã hoàn thành. Ngày sau, bên trên Long Huyết đại lục tất có một phần cho ngươi. Hiện tại, ngươi nên giao lại Thiên Long giới cho bổn tọa cất giữ.

Vân Tòng Long tiếng nói tuy rằng rất bình tĩnh, nhưng trong nội tâm khó giấu được sự kích động, ánh mắt cực kỳ nóng bỏng, tựa hồ như hận không thể lập tức cướp đoạt được Thiên Long giới trong tay Phong Liệt.

Thấy tình hình này, một đám lão già âm thầm thở dài không thôi, trong lòng hâm mộ lẫn ghen ghét Vân Tòng Long, chỉ hận thực lực của mình bất lực, vô duyên với Thiên Long giới.

Nhưng, biểu hiện của Phong Liệt nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Chỉ thấy hần khinh phong vân đậm, thập phần kinh ngạc hỏi:

- Vân trưởng lão, Phong mỗ có nói là sẽ đem Thiên Long giới giao cho người khác sao?

- Cái này....

Vân Tòng Long sắc mặt trì trệ, liền một hồi há hốc mồm.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người chung quanh đều trợn tròn mắt. Một đám sững sờ, ngăn người nhìn Phong Liệt.

Chỉ có Hoàng Tử Nguyệt tựa hồ như đối với kết quả này không nằm ngoài ý muốn. Chỉ là nàng nhìn về phía Phong Liệt, ánh mắt lo lắng. Haiz, người này không bao giờ khiến cho người khác phải bất lo.

Sau một hồi ngốc trệ, Vân Tòng Long sắc mặt dần dần âm trầm xuống dưới, lạnh lùng nói:

- Chàng trai, tuy Thiên Long giới là do ngươi tìm được. Nhưng lại có liên quan đến vận mạng của dân tộc chúng ta. Với thực lực thấp kém của ngươi như vậy, làm sao có thể bảo vệ được cho nó?

- A, cái này cũng không nhọc Vân trưởng lão phải lo lắng. Phong mỗ đã có thể đoạt được Thiên Long giới đến tay thì dĩ nhiên là phải có thực lực bảo vệ cho nó.

Phong Liệt lạnh lùng cười, không chút để ý Vân Tòng Long.

Dứt lời, đồng thời thân hình của Phong Liệt hơi khẽ chấn động, oanh một phát, một cỗ khí thế vô cùng cường hoành phát ra, tràn ngập thiên địa, khiến ọi người không khỏi biến sắc.

- Long Biển Cảnh hậu kỳ? Điều này sao có thể?

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Phong Liệt một năm trước chỉ là tu vi Hóa Đan Cảnh, làm sao có thể nhanh như vậy đã...

Trong lúc nhất thời, Vân Tòng Long cùng với mọi người có mặt ở đây bị khí thế mạnh mẽ của Phong Liệt làm cho chấn kinh, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Nhất là Sở Hóa Long, giống như ban ngày gặp quỷ, vẫn không tin vào mắt của mình.

789. Chương 895: Thiên Long Giới Chỉ Có Thể Thuộc Về Phong Liệt Ta (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 895: Thiên Long giới chỉ có thể thuộc về Phong Liệt ta (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mọi người ở đây, cũng chỉ có gã là có quan hệ với Phong Liệt. Gã tình tường biết rõ, hai năm trước, Phong Liệt tại tứ phương thành đối chiến với tứ đại gia tộc, lúc ấy chỉ là thực lực Thần Thông Cảnh đỉnh phong. Mà hôm nay, Phong Liệt trong một thời gian quá ngắn đã đạt đến Long Biển Cảnh hậu kỳ. Đây quả thực không thể xưng là thiên tài, mà phải gọi là mười phần yêu nghiệt.

Đối với người gần đây được xưng là thiên tài như Sở Hóa Long mà nói thì thật là một sự đả kích.

Sở Hóa Long tu luyện hơn bốn trăm năm, trước đây không lâu, khó khăn lắm mới bước vào Long Biển Cảnh trung kỳ mà thôi. Đây cũng được xưng là thiên tài hiếm thấy rồi. Nhưng so với việc Phong Liệt mới hơn hai mươi tuổi, hần đột nhiên cảm thấy chính mình không phải sống lâu đến hóa thành chó rồi hay sao?

Trong lúc nhất thời, một cảm xúc ghen ghét dần dần chiếm cứ đầu của Sở Hóa Long, làm cho gã sinh ra một sự dao động, ở sâu trong nội tâm dâng lên một tia sát cơ.

Nhưng, sau một lúc chấn kinh lẫn sát ý, Sở Hóa Long đột nhiên ánh mắt sáng ngời, chỉ vào Phong Liệt hét lớn:

- Không có khả năng. Hần tuyệt không phải là cường giả Long Biển Cảnh. Hahaha, thiếu chút nữa là bị người lừa gạt rồi. Phong Liệt hần chẳng qua chỉ là một cổ long uy cường hoành mà thôi. Hahaha...

Sở Hóa Long chợt nhớ tới long uy, tâm lý rốt cuộc cân đối được một chút, tựa hồ như đối với việc vạch trần Phong Liệt trước mặt mọi người cực kỳ cao hứng.

Phong Liệt khóe miệng cười lạnh, khinh thường nhìn gã một cái.

- Không sai, lão phu nhớ rõ, Phong Liệt tiểu tử này hoàn toàn có sự uy áp dọa gạt người thường.

- Đúng vậy, năm đó tiểu tử này tại Quỷ Bình Nguyên, Long Hoàng thần phủ cũng đã hiển lộ ra.

- Hừ, vốn chỉ là cổ làm ra vẻ. Thật sự là gian ngoan mất linh, không chịu nổi giáo hóa của Vân trưởng lão. Nhất định phải khiển trách kẻ này.

Dưới sự nhắc nhở của Sở Hóa Long, không ít người chung quanh nhớ lại, Phong Liệt năm đó cũng dựa vào long uy đoạt được chí bảo Luyện Hồn Ma Khải cùng với việc lừa dối để vượt qua đợt kiểm tra tiến vào Long Hoàng thần phủ. Thời gian dần trôi, tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng, Phong Liệt là cổ làm ra vẻ.

Phong Liệt không khỏi cười khổ. Năm đó cổ làm ra vẻ, nhưng không có ai vạch trần. Ngược lại bây giờ dựa vào thực lực thì lại bị người ta hiểu lầm. Không sao, hần cũng lười giải thích với mọi người.

Mà giờ phút này, nghe xong tiếng mọi người thảo luận, Vân Tòng Long một tấm mặt mo dần dần trở thành màu gan heo.

- Hừ, chỉ là một con kiến nho nhỏ, vậy mà cũng dám trêu đùa bản tọa. Quả thực, Thiên Long giới vật quan trọng như vậy, cũng không phải do một tiểu bối yếu kém như người gánh vác được.

Vân Tòng Long trong nội tâm tức giận, cũng lườm nhiều lời với Phong Liệt, trực tiếp chém ra một đạo kinh uy phong màu đen hướng đến tay trái của Phong Liệt.

Ngoài tâm ý muốn trừng phạt Phong Liệt, lão ta chẳng những muốn lấy ngay Thiên Long giới mà bên trong kinh phong còn ẩn chứa một đám tuyệt vọng bốn nguyên chỉ khí, mưu toan trực tiếp hủy đi căn cơ tu vi của Phong Liệt.

Ở đây đều là Long Biến Cảnh cường giả, cũng đều có thể rõ ràng cảm nhận được chi ý ác độc bên trong cổ kinh khí kia.

Nhưng lại không có một người nào tiến lên ngăn trở. Không một ai lại vì một con kiến mà đắc tội với một cường giả Long Biến Cảnh đỉnh phong. Thậm chí ngay cả Sở Hóa Long lẫn Già Thiên đều chọn việc khoanh tay đứng nhìn, không có nửa điểm vì đệ tử trong giáo mà xuất đầu.

Tuy Phong Liệt là một tuyệt thế thiên tài, nhưng võ giả của Long Huyết đại lục có vô số, tựa hồ cho tới bây giờ chưa hề thiếu qua thiên tài. Thực tế không quan tâm đến một thiên tài giữa đường chết non.

Phong Liệt sắc mặt cười lạnh, thu hết biểu hiện của mọi người vào trong tầm mắt. Cũng may hắn vốn không trông cậy vào bất cứ kẻ nào che chở, cho tới nay, hắn chỉ tin tưởng vào thực lực bản thân mà thôi.

Nhưng sau một khắc, mắt thấy đạo kinh phong kia tập kích đến vùng phụ cận, đột nhiên, một đạo chưởng ảnh kim sắc phóng tới, ngăn cản đạo kinh khí kia. Đồng thời, một bóng hình yếu diệu màu trắng đứng chắn ngay trước người Phong Liệt.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn!

Cổ kinh khí cùng với chưởng ảnh màu vàng kia song song triệt tiêu. Dư uy cương khí xẹt qua thân hình Phong Liệt, làm cho quần áo của hắn khẽ lay động một chút.

Phong Liệt ánh mắt khẽ động, đã thấy Hoàng Tử Nguyệt xuất thủ. Điều này có chút ngoài ý muốn, đồng thời cũng khiến hắn có một tia cảm động.

- Nha đầu Hoàng gia, ngươi dám ngăn trở bổn tọa?

Vân Tòng Long sắc mặt giận dữ, cường hoành uy áp ầm ầm bao phủ Hoàng Tử Nguyệt.

Giờ phút này, vì Thiên Long giới, trong nội tâm của lão đã hạ quyết tâm, gặp thần diệt thần, gặp phật diệt phật.

- Vân trưởng lão, Phong Liệt dù sao cũng đã vì Huyết Long giới chúng ta mà lấy được Thiên Long giới. Mong rằng Vân trưởng lão ghi nhận công lao của hắn mà hạ thủ lưu tình.

Hoàng Tử Nguyệt tranh thủ thời gian vì Phong Liệt cầu tình. Đồng thời nàng quay lại nhìn Phong Liệt, giọng nói thúc giục:

- Phong Liệt, mau nhanh chóng giao Thiên Long giới cho Vân trưởng lão, người....

Phong Liệt trong lòng biết Hoàng Tử Nguyệt là có ý tốt lành. Nhưng, hắn thật sự không tiếp nhận được.

Hắn chậm rãi tiến lên vài bước, thoát ly khỏi sự che chắn của Hoàng Tử Nguyệt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Vân Tòng Long, lạnh nhạt cười nói:

- Ta lập lại lần nữa. Thiên Long giới chỉ có thuộc về Phong Liệt ta. Ai có bản lĩnh thì tự mình đi lấy đi.

- Phong Liệt, người...

Hoàng Tử Nguyệt sắc mặt trì trệ, nhưng bây giờ cũng chẳng biết nói gì cho phải, trong đôi mắt đẹp hiện ra vẻ lo lắng.

Phong Liệt lời nói này, không thể nghi ngờ là khiêu khích tất cả mọi người ở đây.

Trong lúc nhất thời, chung quanh một đám cường giả Long Biến Cảnh không khỏi sắc mặt đại biến, trợn mắt nhìn Phong Liệt.

Hahahaha....

Vân Tòng Long không khỏi thẹn quá hóa giận, sắc mặt lạnh lùng nói:

- Tốt, rất tốt. Quả thật là hậu sinh khả úy. Bồn tọa hôm nay ngược lại muốn nhìn xem sức mạnh của người ra sao.

Dứt lời, lập tức Vân Tòng Long phát ra sát cơ, đột nhiên bắn tới một đạo kiếm quang màu đen, chém về phía ngực Phong Liệt.

Xoẹt!

Nương theo âm thanh phá không, một cỗ khí tức tuyệt vọng ngập trời tràn ngập trong thiên địa.

Đạo kiếm quang này ẩn chứa tuyệt vọng kiếm ý mà Vân Tòng Long đã tu luyện bốn ngàn năm, đủ để chém giết bất cứ một võ giả nào ở dưới Long Biên Cảnh. Một số cường giả Long Biên Cảnh sơ kỳ, trung kỳ cũng có thể bị giết chết.

Rất hiển nhiên, lão đã động sát cơ với Phong Liệt.

Phong Liệt hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt không chút thay đổi, cơ hồ ngay khi Vân Tòng Long xuất kiếm thì tay trái của hắn cũng nhẹ nhàng đánh ra một đạo chưởng ảnh màu đen.

Ám minh thần chưởng!

Đạo chưởng ảnh nhỏ bé lập tức khuếch trương thành đạo chưởng ảnh mười trượng, đụng vào đạo kiếm quang vô cùng sắc bén ở trên không.

Phanh!

Một tiếng nổ vang lên.

Tất cả mọi người đều giật mình. Phong Liệt chém ra chưởng ảnh, đơn giản nghiền nát đạo kiếm khí kia.

Ngay sau đó, dư uy của chưởng ảnh lại hung hăng oanh xuống người Vân Tòng Long.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Bất ngờ không đề phòng, Vân Tòng Long nhện không được, nhanh lui lại ngàn trượng mới hỏa giải được Ám Minh Thần Chưởng, sắc mặt thoáng trở nên khó coi vô cùng.

790. Chương 896: Tên Điên

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 896: Tên điên

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhưng, không đợi cho lão được thở, đột nhiên, một đạo kiếm khí vô cùng sắc bén lẳng không mà đến, chém về phía vai trái của lão.

Âm thanh phá không chấn động màng tai, chỉ ý sắc bén thẳng thấu tim phổi.

Không ổn rồi!

Vân Tòng Long nhần thần cả kinh, cảm giác nguy hiểm cường đại đang ập tới. Lão ta cũng không đối chiến với một kiếm này, thân hình bỗng nhiên chớp động, lướt ngang qua mấy trượng.

Phốc!

Một tiếng giòn vang.

Một ống tay áo theo gió bay xa.

Vân Tòng Long đứng bên ngoài ngàn trượng nhìn lại. Lão ta thấy mình thiếu đi một ống tay áo, rồi lại nhìn Phong Liệt khê nhúc nhích trên mặt đất, trên mặt tràn đầy vẻ không tin.

- Thuần di....người...

- Vừa rồi một kiếm của ta, nếu nhắm trúng đầu của ngươi thì chắc hẳn cũng không phải chỉ đoạt một ống tay áo thôi đâu.

Phong Liệt lạnh lùng cười, âm trầm nói.

Giờ phút này, chẳng những Vân Tòng Long trợn tròn mắt, mà ngay cả Hoàng Tử Nguyệt và tất cả mọi người xung quanh cũng vậy.

Thấy gã thiếu niên dáng người cao ngất đang đứng dưới mặt đất, trên mặt mọi người đều tràn ngập sự sợ hãi không tin.

- Điều này sao có thể? Phong Liệt hẳn thật sự là cao thủ Long Biến Cảnh hậu kỳ, có khả năng đối kháng với Vân trưởng lão.

- Thuần di? Ông trời ơi, đó là thuật thuần di thật sao?

- Hẳn là ngày đó từ trong tay Nam Ly Phong cướp được Mãng Diêm thú tầng thứ bảy chính là Phong Liệt?

- Điều này sao có thể là giả? Phong Liệt biết được thuần di, lại có được Thiên Long giới, tất nhiên là hẳn là rồi.

- Chúng ta tựa hồ như nhìn lầm rồi.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều minh bạch chính mình đã phạm vào một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng. Vốn không để ý đến sự tồn tại của Phong Liệt, nhưng hắn lại trở thành nhân vật chính.

Vân Tòng Long ngốc trệ một chút, sau đó ánh mắt sắc bén của lão nhìn chằm chằm vào Phong Liệt, vẫn không tin nói:

- Phong Liệt, ngày ấy tại Thiên Lạc hồ, quả thật ngươi đã lấy đi Mãng Diêm thú tầng thứ bảy?

- Không sai!

Phong Liệt thản nhiên trả lời.

- Tốt, quả thật là hậu sinh khả úy! Bổn tọa thừa nhận, ngươi hoàn toàn có thực lực chống quân Thiên Long giới.

Vân Tòng Long cắn răng, gật đầu nói.

Kỳ thật, Phong Liệt lúc đó thắng là do may mắn, nhưng thắng là thắng. Nếu theo lời Phong Liệt nói, nếu hắn nhắm trúng đầu của Vân Tòng Long, chỉ sợ khả năng một kích trí mạng.

Mặc dù Vân Tòng Long không hề không thắng được Phong Liệt, nhưng thực sự không thể không thừa nhận, Phong Liệt hoàn toàn có thể chống quân Thiên Long giới.

Không nói thứ khác, chỉ bằng thuật thuần di thôi, nếu Phong Liệt muốn đi, ở đây không có ai ngăn được hắn. Cho nên, Vân Tòng Long rất thức thời mà thừa nhận Phong Liệt có khả năng khống chế Thiên Long giới.

Những người còn lại cũng đã là lão gia hỏa sống đến mấy ngàn tuổi, tự nhiên cũng hiểu được đạo lý này.

Mà giờ khắc này, trong đám người, Già Thiên hộ pháp và Sở Hóa Long sắc mặt không khỏi cực kỳ khó coi. Hai người liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương là sự hối hận, tiếc nuối. Bọn hắn đều minh bạch, chính mình đã bỏ lỡ một cơ hội thật tốt.

Phong Liệt âm trầm cười lạnh. Đối với sự thỏa hiệp của Vân Tòng Long dường như không nằm ngoài ý muốn của hắn.

Thậm chí, hẳn lúc trước thiếu chút nữa không nhận được muốn giết người đó.

Kế tiếp, ánh mắt của hắn lại quét một vòng xung quanh, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Nhưng, mọi người chung quanh lại không có người chịu đứng ra khiêu khích Phong Liệt, ánh mắt đều có chút trốn tránh.

Đúng lúc này, Hoàng Hiên vẫn đang tu dưỡng khôi phục đột nhiên mở hai mắt ra, từ trên mặt đất đứng dậy, thu hút sự chú ý của mọi người.

Giờ phút này, Hoàng Hiên đã khôi phục lại vài phần thực lực, nhưng sắc mặt của y vẫn tái nhợt vô cùng. Lúc trước, một kích Kim Ngục đã tiêu hao hết tất cả nguyên lực trong cơ thể của y, hiển nhiên không thể trong thời gian ngắn có thể khôi phục lại được.

Nhưng, cái này cũng không làm ảnh hưởng đến địa vị của y trong suy nghĩ của cường giả Long Huyết giới. Lúc trước, một kích kinh thiên động địa đã hủy diệt gần ba trăm tên cường giả Long Biến Cảnh hậu kỳ. Phong độ, tư thái cường thế vô cùng kia dĩ nhiên đã xâm nhập vào trong trí nhớ của mỗi người.

Hoàng Hiên đứng dậy, con mắt ác liệt nhìn chằm chằm vào Phong Liệt, tràn đầy sự áp bách.

Trong lúc nhất thời, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Hoàng Hiên và Phong Liệt.

Phong Liệt sắc mặt bình tĩnh, cùng Hoàng Hiên im lặng đối mặt.

Hắn biết rõ, thái độ của Hoàng Hiên chính là đại diện cho thái độ của Hoàng gia, cũng là thái độ của toàn bộ võ giả năm thành Long Huyết đại lục.

Hai người đối mặt mấy phút, Hoàng Hiên ánh mắt có chút lập lờ, lạnh nhạt nhìn thoáng qua Hoàng Tử Nguyệt bên cạnh đang lo lắng, không khỏi phát ra một tia cười lạnh, chỉ nghe y chậm rãi phân phó:

- Phong Liệt, mau đem Thiên Long giới của người giao cho bốn tọa. Bốn tọa có thể gả Tử Nguyệt cho người làm vợ, đồng thời ban thưởng hoàng tính cho người. Ngày sau người chính là rể hiền của Hoàng gia ta.

Á!

Phong Liệt không khỏi lông mi dựng lên.

Có ý gì vậy?

Dùng Thiên Long giới để đổi lấy Hoàng Tử Nguyệt làm vợ, cùng với thân phận rể Hoàng gia. Giao dịch này....

Hoàng Hiên vừa mới nói xong, tất cả mọi người đang có mặt liền nhìn nhau.

- Hoàng hộ pháp, người....

Hoàng Tử Nguyệt khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, thân thể mềm mại có chút run lên, hai mắt khó tin nhìn Hoàng Hiên.

Cho tới nay, nàng xác thực là có tình ý với Phong Liệt, nhưng nàng không nghĩ đến việc phải gả cho Phong Liệt làm vợ.

Nhất là giờ phút này, nàng cho rằng mình giống như một vật giao dịch trong một canh bạc. Đây đối với nàng mà nói, chẳng khác nào một sự sỉ nhục rất lớn.

Hoàng Hiên bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Hoàng Tử Nguyệt khiển trách:

- Tử Nguyệt, thân là nhi nữ Hoàng gia, hết thảy phải lấy Long Vũ Minh làm trọng. Chẳng lẽ cha người không dạy cho người sao?

- Con...con không đồng ý!

Hoàng Tử Nguyệt thanh âm lạnh lùng nói.

- Ở đây người không có tư cách nói chuyện, lui ra.

Hoàng Hiên hờ hững nói.

Sau đó, y đối với Phong Liệt từ trên cao nhìn xuống, nói:

- Phong Liệt, người cần nhắc như thế nào? Nhập vào Hoàng gia ta, người cũng có chỗ lợi. Có Hoàng gia làm hậu thuẫn, người không bao giờ còn là rể lục bình nữa. Người sẽ có được hoàn cảnh tu luyện tốt nhất ở Long Huyết đại lục. Hơn nữa, với thiên phú của người, bước vào Tam Hoàng chi cảnh chỉ là chuyện trong tầm tay.

Hoàng Hiên những lời nói này cực kỳ cao ngạo. Nhưng tất cả những cường giả xung quanh đều không có cảm giác bất ngờ.

Hoàng gia hoàn toàn có vốn liếng đáng để cao ngạo. Với tư cách là người cầm quyền thực tế của Long Huyết đại lục, địa vị chí cao vô thượng không người nào có thể rung chuyển được, tất nhiên sẽ có được tài nguyên tu luyện thiên địa thượng đẳng.

Dưới sự thống trị của Hoàng gia, ngay cả Thiên Diễm môn, Tuyệt Vọng kiếm phái, Phiêu Miểu thiên cũng ba môn phái khổng lồ cũng không dám giở trò. Về phần mười đại Chân Long giáo phái cũng chỉ được coi là bọn chó săn, tiểu nhân vật mà thôi.

Bình thường, trong Long Huyết đại lục, Hoàng gia muốn kén rể ột vị tiểu công chúa. Cho dù vị tiểu công chúa này không được mọi người yêu mến, không xinh đẹp, người quái dị, nhưng cũng có thể làm cho hàng tỷ võ giả trong thiên hạ phải tranh đoạt đến máu chảy đầu rơi.

791. Chương 897: Tên Điên (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 897: Tên điên (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Thậm chí, điều kiện mà Hoàng Hiên vừa đưa ra, ngay cả Sở Hóa Long, Diệp Khai cùng một số cường giả Long Biên Cảnh trẻ tuổi cũng đều lộ ra một ánh mắt ý động.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào Phong Liệt, muốn nghe xem hắn lựa chọn như thế nào.

Hoàng Tử Nguyệt cũng là ánh mắt phức tạp nhìn Phong Liệt, hy vọng không đồng ý, nhưng rồi lại như có chút chờ mong, trong nội tâm rất là mâu thuẫn.

Khục khục!

Phong Liệt giống như bị lời nói của Hoàng Hiên làm cho sặc một cái. Sau khi ho khan hai tiếng, hắn cũng không nhìn Hoàng Tử Nguyệt, không chút khách khí từ chối ngay.

- Không cần cân nhắc, dùng Thiên Long giới để đổi một nữ nhân ngu ngốc về làm vợ, cùng với thân phận ở rể hoàng gia, loại giao dịch này Phong mô thật sự không có hứng thú.

- Người....người mới là ngu ngốc.

Hoàng Tử Nguyệt đôi mắt đẹp giận dữ, hận không thể tiến lên giáo huấn người này.

Trong lòng của nàng hơi có chút thất vọng. Quả nhiên, địa vị của nàng trong lòng hắn không quan trọng bằng Thiên Long giới.

- Không biết thưởng thức!

Hoàng Hiền ánh mắt lạnh lẽo, trong mắt hung quanh nhấp nháy. Nếu không phải nguyên lực của mình chưa khôi phục, y chắc chắn sẽ không chút khách khí ra tay giết Phong Liệt.

Hơi chút trầm ngâm, Hoàng Hiền âm trầm uy hiếp nói:

- Người trẻ tuổi, người có thể suy nghĩ lại cho kỹ. Thiên Long giới cũng không phải là một võ giả Long Biên Cảnh nhỏ nhỏ như người có khả năng nắm giữ. Nếu không có Hoàng gia ta che chở, người tưởng thiên hạ này có thể dung người sao?

Lời này mặc dù nói rất mật mờ, nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe ra hàm súc của nó. Nếu trở mặt với Hoàng gia ta, thiên hạ sẽ không có nửa phần chi địa cho người dung thân.

Phong Liệt nét mặt dần dần hiện lên một tia cười lạnh. Người khác nghe hiểu được, hắn tất nhiên cũng hiểu được.

Nhưng hiểu là một việc, muốn hay không thỏa hiệp lại là một chuyện khác.

- Thiên hạ này có dung ta được hay không thì phải thử xem mới biết.

Phong Liệt lạnh lùng nói.

- Người quả thực không biết phân biệt tốt xấu, chẳng khác nào một con sâu cái kiến.

Hoàng Hiền sắc mặt giận dữ nói.

Phong Liệt lạnh lùng cười, âm thầm hừ lạnh nói:

- Hừ, Phong mỗ có Thiên Long giới trong tay, thiên hạ to lớn, có chỗ nào không thể đi chứ?

- Tuy Long Huyết giới là do Hoàng gia người định đoạt, nhưng thiên hạ cũng không phải đều do Hoàng gia người định đoạt.

- Long Huyết giới cho dù không dung ta, nhưng còn Nam Ly giới. Bên ngoài Nam Ly giới còn có Thánh Ma giới, Thần Vực giới.

- Hoàng hộ pháp, nếu Phong mỗ mang theo Thiên Long giới tiến về phía trước, người nói bọn hắn sẽ có thể ra ngoài bắt ta sao?

Phong Liệt vừa mới nói xong, tất cả những cường giả xung quanh không khỏi hút một ngụm khí lạnh, một đám cả kinh ngây người như phỗng.

Phong Liệt lời nói này có thể nói là kinh thế hãi tục, đại nghịch bất đạo.

Sau đó, tất cả mọi người tình cảm quần chúng sôi sục, hai mắt phóng hỏa.

- Lớn mật, Phong Liệt tiểu nhi, người dám có tà niệm này sao? đọc truyện mới nhất tại .

- Quả thực là đại nghịch bất đạo, tội đáng chết vạn lần.

- Phong Liệt, người không thể làm như vậy.

- Thiên Long giới há có thể giao cho người có lòng dạ khó lường như vậy. Tộc của chúng ta nguy mất rồi.

Chẳng những mọi người chung quanh lòng đầy căm phẫn, mà ngay cả Hoàng Tử Nguyệt cũng nhìn Phong Liệt với ánh mắt tràn đầy khiếp sợ lẫn thất vọng.

Nàng tuy biết rằng Phong Liệt không phải là người tốt, nhưng không nghĩ tới Phong Liệt lại đại nghịch đến mức độ như vậy. Nàng muốn hung hăng chất vấn hắn, hỏi hắn sao không để ý tới đại nghĩa của chủng tộc. Nhưng Phong Liệt giờ phút này cũng chẳng buồn liếc nhìn nàng một cái.

Hoàng Hiền tức giận đến khóe miệng co quắp, hận không thể một cú bóp chết Phong Liệt.

- Tất cả im miệng cho ta.

Phong Liệt quát lạnh một tiếng, ngừng lại cảm xúc phần nộ của mọi người. Hắn chậm rãi nhìn xung quanh, cười lạnh nói:

- Phong Liệt ta thân là người của Long Huyết giới, tất nhiên tâm phải hướng về Long Huyết giới.

- Vừa rồi ta chỉ tùy tiện nói ra mấy lời không hay. Phong Liệt ta cũng không phải là thánh nhân, cho nên hy vọng chư vị cũng không nên ép ta đi bước đường kia.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người lâm vào trầm mặc thật lâu. Một đám ánh mắt lập lòe, nhìn về phía Phong Liệt, trong ánh mắt tràn đầy sự khiếp sợ, phần nộ, cảnh giác.

Giờ phút này, bọn họ đối với Phong Liệt nhận thức gia tăng thêm một phần. Tiểu tử này quả thực vì cầu sự sinh tồn mà không từ bất cứ một thủ đoạn nào. Chẳng khác nào là một tên điên.

Một tên điên như vậy mới là đáng sợ. Nếu mưu toan giết đồ trong tay tên điên, khả năng lớn nhất chính là gà bay trứng vỡ.

Mà cái này cũng hoàn toàn là ý tứ Phong Liệt muốn biểu đạt ra ngoài. Hắn chính là muốn nói cho tất cả mọi người ở đây: Bức bách lão tử, cùng lắm thì nhất phách lưỡng tán, ngọc thạch câu phần mà thôi.

Phong Liệt sắc mặt cười lạnh, chẳng thèm quan tâm đến ánh mắt giống như ăn thịt người của mọi người xung quanh.

Hắn có thể nói là thật, nhưng cũng có thể là giả. Sâu trong nội tâm của hắn tất nhiên là không muốn đi theo Thần, Ma dị tộc.

Nhưng hắn cũng không muốn quá mức bị động.

Nếu như Hoàng gia cùng với các thế lực lớn của Long Huyết giới thật sự quyết tâm muốn đối phó hắn, chỉ sợ toàn bộ Long Huyết giới chẳng còn nửa phần chi địa cho hắn dung thân.

Thậm chí, cho đến lúc đó, ngay cả Lý U Nguyệt, Diệp Thiên Tử, Tiểu Yên, Tiểu Lục...những cô gái có quan hệ mật thiết với hắn cũng phải chịu liên lụy. Đây cũng không phải là kết quả mà Phong Liệt muốn nhìn.

Hiện trường im lặng một lát, sau đó Vân Tông Long lặng lẽ dùng ánh mắt nhìn Hoàng Hiên, truyền âm nói:

- Hoàng hộ pháp, kẻ này điên rồi, hơn nữa thực lực cao thâm. Trước ổn định hắn là thượng sách, sau đó sẽ tìm cơ hội phù hợp để bắt hắn chịu trời.

Hoàng Hiên ánh mắt lập lòe, không khỏi nhẹ gật đầu. Y cũng là nhân vật kiêu hùng một phương, trở mặt cũng rất nhanh thôi.

Sau một khắc, y bỗng cười ha hả, nói:

- Hahah, Phong Liệt, người không muốn gia nhập Hoàng gia ta, bốn tọa cũng không miễn cưỡng. Về sau, Thiên Long giới cứ giao cho người chưởng quản, Hoàng gia ta sẽ toàn lực bảo vệ người chu toàn.

- Nhưng, người chung quy cũng vẫn là Nhân tộc Long Huyết giới, về sau những lời như vậy không nên nhắc lại, biết không?

Phong Liệt từ chối cho ý kiến, cười nói:

- Hoàng hộ pháp giáo huấn rất đúng. Lúc trước Phong mỗ nói lỡ lời, mong rằng các vị thứ lỗi.

Hoàng Hiên tựa hồ như đối với việc Phong Liệt thức thời tỏ vẻ rất hài lòng, giống như những gì phát sinh vừa rồi đều không có xảy ra, khiến ột đám cường giả xung quanh có chút phản ứng không kịp.

Hoàng Hiên nhìn thoáng qua xung quanh, cau mày nói:

- Chư vị, nơi này đã bị người của Nam Ly giới phát hiện, chúng ta tranh thủ thời gian rút lui khỏi chỗ này.

- Haha, các người ở đây đi, không cần đi đâu cả. Hãy thành thật chờ chết đi.

Đột nhiên trên trời cao truyền tiếng một tiếng cười hung hăng, càn quấy, khiến cho tất cả mọi người liên biến sắc.

Ngay sau đó, chỉ nghe hư không chấn động một cái. Một đạo kim mang chói mắt từ trên trời giáng xuống, ầm ầm rơi vào núi Không Minh.

Oanh!

792. Chương 898: Cướp Đoạt Kim Ngục

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 898: Cướp đoạt kim ngục

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Ầm!

Ánh sáng vàng rơi xuống, cả tòa Không Minh Sơn cao vạn trượng chớp mắt bị đánh thành bột phấn, đất cát bay đầy trời.

Một kích kia tuy rằng uy thế hùng hồn, giống như thiên uy, nhưng tạo thành thương tổn thì không quá lớn, dù sao người Long Huyết Giới đều là cường giả long biến cảnh.

Trừ mấy tên xui xẻo bị tác trúng ra còn lại đa số cường giả Long Huyết Giới như tên bắn ra bốn phương tám hướng, cách xa Không Minh Sơn, đứng ở trên cao, ánh mắt hoảng sợ nhìn bên dưới.

- Nguy rồi, đây là hơi thở phá giới chùy, chắc là Nam Ly Phong đến!

Hoàng Hiên bỗng biến sắc mặt, sau đó vội quát to:

- Mọi người bảo vệ Phong Liệt rút lui! Phong Liệt đâu rồi?

Gã định sai người đi bảo vệ Phong Liệt lùi về, dù sao Thiên Long Giới trong tay Phong Liệt mới là quan trọng nhất. Nhưng khiến gã vô cùng buồn bực là xung quanh không thấy bóng dáng Phong Liệt đâu.

Hoàng Hiên tức giận chửi:

- Tên khốn này chạy nhanh thật!

Đúng lúc này, chỉ nghe trong thiên địa đột nhiên vang lên tiếng *vù vù* khe khẽ đình tai nhức óc.

Chớp mắt, hàng ngàn cường giả Nam Ly Giới khí thế mạnh mẽ bao quanh một cửu long hoàng chiến xa xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trên xe chính là thiếu chủ Nam Ly Giới một năm nay truy cùng đuổi tận Long Huyết Giới, Nam Ly Phong.

- Hừ, Hoàng Hiên, hôm nay rốt cuộc có thể làm chấm dứt rồi chứ? Giao ra kim ngục bốn thiếu chủ có thể tha cho người khỏi cái chết.

Nam Ly Phong chấp hai tay sau lưng, áo trắng hơn tuyết, khóe môi cong lên nụ cười như có như không, trên cao nhìn xuống người Long Huyết Giới.

Hoàng Hiên biểu tình âm trầm quát to:

- Nam Ly Phong, người đừng hiếp người quá đáng! Cùng lắm thì mọi người liều chết lưới rách, ham muốn kim ngục, đúng là mơ tưởng viễn vông!

Nam Ly Phong đắc ý cười to, nói:

- Ha ha ha ha, cá chết lưới rách? Thật là buồn cười. Theo bốn thiếu chủ biết thì người chẳng qua có thể phát ra một kích kim ngọc mà thôi, người có tư cách gì liều cái cá chết lưới rách? Ha ha ha ha!

Hoàng Hiên con người co rút, bỗng nhiên gã hiểu ra cái gì, biểu tình thay đổi, chấn kinh nói:

- Thì ra là cái bẫy của người!

- Hừ, người của bốn thiếu chủ là dễ giết như vậy sao? Nhưng ba trăm mạng người đổi lấy một tàn khuyết thần khí cũng đáng. Giết cho ta, không chừa một tên! Còn về Hoàng Hiên thì giao cho bốn thiếu chủ tự mình đến đối phó!

Nam Ly Phong dặn, vẻ mặt thản nhiên như đã nắm giữ mọi thứ.

- Tuân lệnh!

Hàng ngàn cường giả Nam Ly Giới cùng kêu lên, như cọt xuống đồng bằng từ trên cao lao xuống giết hướng cường giả Long Huyết Giới, trong phút chốc thiên địa đậm đặc sát khí khiến người nghẹt thở.

Sắc mặt Hoàng Hiên âm trầm, tức giận đến môi run run. Bây giờ gã rất hối hận lúc trước kích phát uy lực kim ngọc diệt ba trăm cường giả Nam Ly Giới.

Một năm bởi vì có kim ngọc uy hiếp mới khiến Nam Ly Phong e ngại, không dám dồn ép quá đáng, cho người Long Huyết Giới kéo dài hơi tàn đến hôm nay.

Bây giờ gã đã tiêu hao hết đa số nguyên lực trong người, không thể vận dụng kim ngọc được nữa, thành một cường giả long biến cảnh bình thường. Mặc dù thực lực của gã vẫn rất mạnh, nhưng còn chưa đủ để đối kháng phá giới chùy của Nam Ly Phong.

Tức giận qua đi, Hoàng Hiên lập tức ra quyết định, quát với đám người xung quanh:

- Các vị, kẻ thù thế đại, không thể địch lại được, mọi người cố gắng phá vòng vây, tự tìm đường sống đi!

Dứt lời, Hoàng Hiên gọi ra một trường kiếm màu vàng, dẫn mười mấy tên Hoàng gia tinh anh xung phong liều mạng.

Người còn lại cũng bắt chước theo, tốp ba tốp năm tự tìm lỗ hổng đột phá chạy trốn.

Long Huyết Giới còn chưa đến ba trăm người, đối phương thì là hàng ngàn cường giả hậu kỳ long biến cảnh, nếu mà cứng đối cứng toàn quân bị diệt là kết cuộc duy nhất, hiện tại tản ra chạy trốn mới là lựa chọn chính xác, có thể thoát một người là một người.

Vèo vèo vèo vèo!

Ầm! Ầm! Ầm!

- A!

Trời đất vô cùng hỗn loạn, kiếm khí tung hoành, cương phong tàn phá, tiếng xé gió, tiếng gầm rú, tiếng hét thảm hòa cùng nhau. Chỉ chớp mắt Long Huyết Giới đã có mười mấy tên cường giả bị đánh thành mảnh vụn.

Đương nhiên cửu long hoàng chiến xa cũng có không ít người chết oan chết uổng.

Tuy rằng đối chiến đều là cường giả long biến cảnh cả, nhưng trong đó cũng chưa ra ba, bảy loại. Ví dụ cường giả đỉnh long biến cảnh như Vân Tông Long, Hoàng Hiên thì giết chết một số cao thủ hậu kỳ long biến cảnh bình thường như là sát rau, không ai đỡ nổi một chiêu.

Hoàng Tử Nguyệt dựa vào lực phòng ngự mạnh mẽ của kim long thứ, và kim long hoàng đại thần thông hạo nhật kiếm vũ, ở trong loạn chiến cũng rất xuất sắc, không người dám đối chiến.

Nhưng người khác thì hơi vô dụng, như đám Sở Hóa Long, Diệp Khi dù tu luyện đạo cảnh không tệ lại chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình, nguy cơ trùng trùng.

Trong long ngục không gian, Phong Liệt đứng trên chạc cây tự linh mộc, ánh mắt thản nhiên như mặt nước, yên lặng quan sát tình hình chiến đấu bên ngoài, không có ý định tham gia chiến đấu.

Đối mặt ngàn cường giả hậu kỳ long biến cảnh Nam Ly Giới, cộng thêm thiếu chủ bí ẩn tay cầm phá giới chùy, dù hắn có đi ra ngoài cũng không mang lại bao nhiêu tác dụng.

Huống chi người bên ngoài sống chết không nằm trong lòng hắn.

Hắn nhớ rõ Vân Tông Long chặn đánh giết hắn, trừ Hoàng Tử Nguyệt ra cơ hồ mọi người lựa chọn khoan tay đứng nhìn, thậm chí ở bên châm lửa góp gió, trợ giúp tên kia nữa.

Phong Liệt tự nhận mình không phải người ngực rộng lớn thích lấy ơn báo oán, vậy nên nếu tình huống cho phép thì hắn không ngại ra ngoài bỏ đá xuống giếng một phen.

- Ủa? Hơi thở trên người thiếu chủ Nam Ly Giới hơi lạ đó?

Lát sau, ánh mắt Phong Liệt bỗng nhìn về phía thiếu chủ Nam Ly Giới ở trên bầu trời, nhú mây.

Hắn lơ mơ cảm thấy trên người Nam Ly Phong dường như có uy nhiếp cực kỳ cường đại, là loại uy nhiếp thuộc về huyết mạch, không liên quan đến thực lực, khiến hắn thấy hơi bị đè ép.

Bỗng khoe môi Nam Ly Phong cong lên, cây chùy nhỏ màu vàng xuất hiện trong tay gã, tỏa ra hơi thở hủy diệt.

Phong Liệt lòng thít chặt, mau chóng dời tầm mắt để tránh cho bị Nam Ly Phong phát hiện. Hắn biết rõ uy lực của phá giới chùy.

Giờ phút này, bên dưới hỗn loạn, Hoàng Hiên ánh mắt sắc bén, trường kiếm liên tục vung ra, từng kiếm khí sắc bén không gì sánh được thể không thể đỡ, trong chớp mắt đã giết chết năm cường giả hậu kỳ long biến cảnh của đối phương, ở phía trước mở ra một lỗ hổng. Gã không chút do dự lao ra, định chạy trốn.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một luồng sáng vàng uy thế kinh người từ trên trời giáng xuống, đánh vào đầu Hoàng Hiên.

Phá giới chùy.

Hoàng Hiên cảm giác có chết chóc bao trùm, sợ muốn chết. Gã không cho rằng dựa vào thân thể sẽ chống được một kích của thần khí, dù chỉ là phân thân cũng không được.

Lúc nguy cấp, Hoàng Hiên bỗng làm vẻ mặt dứt khoát, bỗng gọi ra một tháp to màu đen chắn ở đỉnh đầu.

Tháp này to khoảng trăm trượng, tỏa ra ánh sáng vàng mờ mờ, có hơi thở tà ác cùng thần thánh đan vào mà thành tràn ngập.

Không chút nghi ngờ, nó chính là kim ngục.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên. nguồn

Kim ngục vừa xuất hiện liền bị ánh sáng vàng đánh trúng.

793. Chương 899: Phệ Long Điều

Ma Long

Chương 899: Phệ long điều

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

Kim ngục lập tức bị tạc lên cao rồi mạnh đập xuống mặt đất, oanh một ngọn đồi nhỏ thành cái hố to, bốc lên bụi đất.

- Oa!

Hoàng Hiên mặt trắng bệch, kiếm không được học bài máu, người lão đảo sắp té xuống từ trời cao.

Vì chống đỡ một kích phá giới chùy, gã gần như dốc hết sức, chịu vết thương không nhẹ.

Nhưng thế còn chưa xong.

Khi Hoàng Hiên chuẩn bị thu lại kim ngục nhanh chóng chạy trốn thì đột nhiên một luồng sáng vàng giáng xuống, chớp mắt đánh vào lưng gã.

Ầm!

Một tiếng nổ vang.

Hoàng Hiên không còn mẫu xương.

- Ha ha ha ha, kim ngục rốt cuộc vào tay!

Trên bầu trời Nam Ly Phong cười to, mừng không thể kiềm chế, gã định đáp xuống chộp lấy kim ngục.

Có người vui có người buồn.

Lúc này, xung quanh một số cường giả Long Huyết Giới chưa lao ra khỏi vòng vây đều biến sắc mặt, trong ánh mắt tràn ngập sốt ruột cùng thương tiếc.

- Nguy rồi, Hoàng Hiên hộ pháp đã chết, kim ngục sắp rơi vào tay Nam Ly Phong, tuyệt đối không thể để Nam Ly Giới thực hiện được!

- Ngăn cản hắn, giành lại kim ngục!

- ...

Tất cả cường giả Long Huyết Giới đều từ bỏ đối thủ, không tiếc bản thân lao xuống kim ngục bên dưới, trong mắt ai nấy đều khó mà che giấu sự tham lam và kích động.

Kim ngục a.

Đây chính là một phần của thần khí huyền thiên thần tháp, có được uy lực hủy thiên diệt địa.

Bây giờ chủ nhân của nó đã chết, đối với bất cứ ai đều có thể gọi là cơ duyên to lớn.

Nhưng không đợi họ đến gần thì Nam Ly Phong hừ lạnh, tay vung đầu chùy. *ong* một đám ánh sáng vàng nhỏ xíu bắn ra tứ phía, đánh hướng cường giả Long Huyết Giới.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng nổ vang lên.

Mười mấy cao thủ Long Huyết Giới cách kim ngục gần nhất đều biến thành mưa máu, không còn mẫu xương.

Tình hình như vậy khiến cường giả còn lại đều bị trấn. Thần khí quan trọng nhưng có mạng lấy nó mới được.

Đối mặt Nam Ly Phong tay cầm phá giới chùy, mọi người như là con cừu không có một chút sức phản kháng, điều duy nhất có thể làm chính là chạy trốn hết mức có thể.

Phút chốc mọi người không ao ước kim ngục nữa, liền mạng chạy ra xa.

- Hừ, một đám ngu xuẩn, dám muốn cướp đồ trong tay bổn thiếu chủ hả? Đúng là tự tìm đường chết!

Nam Ly Phong khinh thường hừ lạnh, nhẹ nhàng rơi xuống chỗ kim ngục, mắt lóe kích động khó kiềm chế.

Thần khí, dù gã là thiếu chủ của một giới cũng là chỉ có thể ngộ chứ cầu không được, gã chỉ có một phân thân phá giới chùy mà thôi.

Nhưng mà, mắt thấy kim ngục sắp bỏ vào túi thì xảy ra một chuyện làm gã phát cuồng.

Chỉ thấy bên cạnh kim ngục hư không xuất hiện một thiếu niên áo đen.

Thiếu niên lập tức kéo rộng không gian nuốt kim ngục cỡ trăm trượng vào trong.

- Tiểu súc sinh khốn kiếp, ngươi dám!

Nam Ly Phong thấy như vậy con mắt lồi ra, suýt bị tức chết.

Mở ra không gian lấy đi kim ngực đương nhiên là Phong Liệt rồi. Vốn hắn không định hiện thân trước mắt Nam Ly Phong bởi vì không có tin chắc đỡ được phá giới chùy của gã.

Nhưng kim ngực ngay trước mắt, Phong Liệt không nghĩ được nhiều. Dù có thế nào thì hắn không thể trở mắt nhìn một phần huyền thiên thần tháp rơi vào tay người khác.

Phải biết rằng đối với một thần khí thì bản thân có càng hoàn chỉnh, uy lực sẽ càng cường đại, hơn nữa tiêu hao nguyên lực cũng ít hơn nhiều.

Nếu có thể tập hợp đủ các phần huyền thiên thần tháp, có lẽ có thể giống như Nam Ly Phong đem một *Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!* thần binh bình thường không kiêng dè gì vùng ra uy lực thần khí.

Cho nên Phong Liệt không chút do dự đã ra tay.

- Chết đi cho ta!

Ong!

Một luồng sáng vàng rực rỡ mang theo uy thế hủy thiên diệt địa chớp mắt đánh đến đỉnh đầu Phong Liệt, khiến cả thiên địa không khí biến vô cùng nặng nề.

Phong Liệt giật nảy mình, uy thế của phá giới chùy khiến hắn cảm giác tử thần đến gần mình hơn bao giờ hết.

Hắn lập tức cắt kim ngực vào ngực, bỗng nhiên biến mất.

Khi xuất hiện thì hắn đã ở ngoài vạn trượng.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Chỗ ban đầu Phong Liệt đứng đánh ra lỗ sâu phạm vi mấy ngàn trượng, sương khói tràn ngập, sâu không thấy đáy, từng vết nứt to lớn lan tràn mấy trăm dặm xa.

Phong Liệt kinh hoảng nhìn uy thế bên dưới, thậm chí hít ngụm khí lạnh. Hắn đã khẳng định, phá giới chùy tuyệt đối không phải hắn bây giờ có thể đối kháng, lựa chọn duy nhất là chạy vọt giò lên cổ.

Hắn định dốc hết sức thúc đẩy thần đồ để bỏ chạy.

Nhưng bỗng nhiên trong trời đất rung lên, lực lượng kỳ lạ khiến không gian biến đặc quánh lại.

- Nguy rồi, không gian bị phong tỏa!

Phong Liệt biểu tình kinh hoàng biến sắc, hắn không xa lạ tình hình này chút nào. Một năm trước ở thiên la ven hồ hắn cũng từng gặp phải.

Nếu so sánh không gian ban đầu là dòng chảy trong suốt, mặc cho con cá Phong Liệt xuyên qua thì bây giờ không gian tựa vũng bùn hỗn tạp, hắn muốn thuận di trở thành vô cùng khó khăn.

Nhưng Phong Liệt không khả năng ở lại chờ chết, hắn mau chóng thi triển tuyệt kỹ 'Lược ảnh', biến thành lũ khói đen bay nhanh ra chân trời, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng.

Trên trời cao, không biết khi nào thì bên cạnh Nam Ly Phong xuất hiện một ông lão, chính là quần gia của gã, Nhạc Trần.

Trong tay Nhạc Trần cầm một tiểu đỉnh thủy tinh, từng lỗ sợi tơ gần như trong suốt không ngừng bốc lên từ tiểu đỉnh, lan hướng bốn phương.

Lúc trước khi Phong Liệt mới vừa xuất hiện thì Nhạc Trần đã chú ý đến Thiên Long Giới trong tay hắn rồi, vậy nên lão lập tức thủ đẩy thời không đỉnh, phong tỏa hư không.

Nhạc Trần biểu tình kích động thúc hỏi:

- Thiếu chủ, không gian đã phong tỏa, người này chính là kẻ cướp đi Thiên Long Giới, xin thiếu chủ hãy bắt giữ hắn!

- Cái gì? Cướp đi Thiên Long Giới cũng là hắn?

Nam Ly Phong định lại vung phá giới chùy nghe Nhạc Trần nói chợt khựng lại, khi thấy rõ Thiên Long Giới trong tay hắn thì mắt gã rực lửa giận như muốn nuốt trời xé đất.

Nam Ly Phong gã là thiếu chủ Nam Ly Giới, luôn chỉ có cướp của người chứ khi nào thì chịu thiệt như vậy?

Khuôn mặt tuần tú biến cực kỳ vặn vẹo, như là hận không thể cắt Phong Liệt thành từng miếng nhai nát rồi mới nuốt.

Nam Ly Phong nghiêng răng chữ:

- Hay cho tiểu súc sinh nhà ngươi, chẳng những giành Thiên Long Giới của bổn thiếu chủ mà hôm nay còn nhúng chàm kim ngọc sắp vào tay ta. Tốt lắm, nếu ngươi đã tự đưa lên cửa thì bổn thiếu chủ nhất định sẽ khiến ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!

Gã định vung phá giới chùy diệt sát Phong Liệt.

Nhưng gã chợt khựng lại, thu về phá giới chùy, mặt lộ nụ cười tàn nhẫn:

- Hừ, cứ như vậy giết người thì quá tốt cho ngươi rồi, bổn thiếu chủ phải gây ông đập lưng ông mới giải mối hận trong lòng ta được, hắc hắc hắc.

Nam Ly Phong âm hiểm cười hai tiếng, rồi kêu gọi cửu long hoàng chiến xa, đuổi theo hướng Phong Liệt bỏ chạy.

Tốc độ của cửu long hoàng chiến xa cực kỳ nhanh, gần như có thể so với cường giả hoàng cảnh, chớp mắt đã gần ngàn dặm, tiếng ù ù vang dội nơi chân trời.

Nhạc Trần đứng bên cạnh Nam Ly Phong, khuôn mặt nhăn nhoe co giật, cố gắng khuyên nhủ:

- Công tử, lão nô hiện giờ đã phong tỏa không trung vạn dặm, nhưng chỉ có thể kéo dài một khắc đồng hồ, xin thiếu chủ sớm ra tay tránh cho kẻ đó lại trốn thoát.

794. Chương 900: Kinh Hỉ

Ma Long

Chương 900: Kinh hỉ

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

Nam Ly Phong lạnh lùng nói:

- Đừng lo, bổn thiếu chủ biết mà, lần này hắn có chấp cánh cũng khó thoát.

Nhạc Trần trầm thổ dài, trong mắt lộ lo lắng.

Nhưng khi lão thấy Nam Ly Phong phóng ra một con điêu to thì vẻ u sầu trong mắt biến mất.

- Gri!!!

Tiếng rít to sắc nhọn vang vọng không trung.

Một con điêu to toàn thân đen thui, móng vuốt sắc bén xuất hiện trên chiến xa, đuổi đôi cánh cỡ ngàn trượng che cả bầu trời, đôi mắt hung ác tràn ngập khát máu và giết chóc, khí thế thô bạo khiến người nghẹt thở.

Đặc biệt làm người giật mình là con điêu này có đến ba vuốt, cong như móc sắt, tạc đá phá núi dễ như chơi.

Hồng hoang hung thú tam thảo phệ long điêu.

Đồn rằng con điều này sức mạnh rất lớn, tốc độ kinh người, đặc biệt thích ăn chân long, ở thời hoang cổ uy danh như sấm. Nhưng vào thời chân long viễn cổ nó đã bị Long Chủ diệt tuyệt.

Nam Ly Phong ở cơ duyên xảo hợp từ trong một hoang cổ bí cảnh tìm được một cái trứng phệ long điều, trả giá cực kỳ đắt mới ấp ra được, rồi gã tốn hao vô số tài nguyên mới rút cuộc khiến nó vào hàng mãnh thú thất cấp.

Lần này tiến vào thiên long vực, phệ long điều là chỗ dựa vững chắc của Nam Ly Phong.

Nam Ly Phong sai bảo con chim to trên trời:

- Đoạt Mệnh, đi cản tiểu tử kia cho bổn thiếu chủ!

- Gri!!!

Phệ long điều tên là 'Đoạt Mệnh' rít lên, hai cánh vỗ, thân thể to lớn biến mất như là thuận di vậy.

.....

Ngoài hai ngàn dặm, một vết đen nhanh như tia chớp xẹt qua không trung.

Phong Liệt biểu tình trầm trọng, vừa dốc sức thi triển thức 'Lược ảnh' vừa thúc đẩy thần đồ tăng tốc độ cao, không dám thả lỏng.

Hắn biết rõ chỉ có cố gắng chạy ra khỏi khoảnh trời bị phong tỏa thì mới giữ mạng được, nếu không thì một kích phá giới chùy đủ khiến hắn tan thành mây khói.

Chạy như bay vài giây sau, bỗng dưng trước một bóng dáng quen thuộc lọt vào tầm mắt của Phong Liệt.

Một ông lão áo đen vội vã chạy nhanh, toát ra khí thế hậu kỳ long biến cảnh.

- A? Già Thiên hộ pháp?

Phong Liệt mắt chợt lóe nghĩ ra thân phận của lão, chính là lão già Già Thiên mà Sở Hóa Long giới thiệu cho hắn.

Nếu đổi lại thời gian, địa điểm khác thì Phong Liệt tuyệt đối sẽ không tha cho lão già này, nhưng bây giờ đang lúc chạy trốn, hắn lười để ý lão.

Khi hắn phát hiện Già Thiên hộ pháp thì lão cũng thấy hắn, con mắt già nua sáng lên.

Già Thiên hộ pháp là già thành tinh rồi, thấy bộ dạng chạy vất vả của Phong Liệt thì nghĩ ra tám, chín phần tình cảnh của hắn.

Lão vừa chạy vội vừa thử thăm dò hỏi:

- Phong Liệt, ngươi bị Nam Ly Phong nhìn trúng?

Phong Liệt lạnh giọng đáp trả:

- Không liên quan ngươi!

Hắn không giảm tốc độ, lướt qua Già Thiên hộ pháp.

- Hắc hắc.

Già Thiên âm trầm cười, bám sát theo Phong Liệt, lời nói chính trực:

- Phong Liệt, Thiên Long Giới tuyệt đối không thể bị gì, hiện tại nếu ngươi đã bị Nam Ly Phong nhìn chăm chăm thì giao cho lão phu bảo quản đi. Nếu ngươi có thể trốn được kiếp nạn này, ngày sau bổn tọa nhất định sẽ trả lại Thiên Long Giới cho ngươi.

- Hừ, có bệnh.

Phong Liệt khinh thường hừ lạnh, tăng tốc độ nhanh hơn.

- A? Đồ không biết điều!

Ánh mắt lão già Già Thiên lóe qua vẻ độc ác, tiếp theo trong tay bỗng có hạt châu đen, không chút khách sáo ném hướng Phong Liệt.

Chỉ bảo cấp cấm khí ‘Tỏa hồn’ mặc kệ phòng ngự bên ngoài, trực tiếp công kích linh hồn của mục tiêu, cực kỳ độc ác.

Phong Liệt cảm thấy bị hơi thở nguy hiểm trên người Già Thiên tỏa định, hấn tức giận và cũng tăng thêm phần cảnh giác.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên ác diệu rít chấn trời vang trên đỉnh đầu hai người.

- Gri!!!

Tiếng rít to lớn chấn hai người đầu vầng mắt hoa, muốn học máu.

Cùng lúc đó, trên bầu trời cuồng phong gào thét, một con diều to màu đen, giương cánh nghìn trượng, có ba vuốt từ trên trời giáng xuống. Ba thiết thảo vung, mấy trăm khí kinh cực kỳ sắc bén bao phủ Phong Liệt và Già Thiên, ngay cả không trung cũng có vết rách, uy thế kinh người.

- Nguy rồi, là mãnh thú thất cấp!

Phong Liệt và Già Thiên cùng biến sắc mặt.

Phong Liệt lập tức lấy ra Tu La vương tọa, một màn sáng đen bao phủ hấn vào trong.

Già Thiên không chậm hơn, trên người lão bỗng nổi một mảnh sáng lam, là một bộ thánh bảo chiến khái phòng ngự cường đại.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Một chuỗi tiếng nổ vang.

Từng khinh phong đánh vào người Phong Liệt, Già Thiên.

Phong Liệt nghe bên tai vang tiếng trong trẻo *két két*, là Tu La vương tọa không chịu nổi gánh nặng, màn sáng xuất hiện vô số vết rạn sắp vỡ.

Ngực Già Thiên cũng bị cắt ra vết máu dài, suýt xuyên thủng bụng, vẻ mặt lão sợ muốn chết.

Lão quá giật mình, trong tay hạt châu vốn định xử Phong Liệt giờ thì ném vào đầu phệ long diều.

Ầm!

Một đoàn khói đen tạc nổ.

- Gri!!!

Thân hình cao lớn của phệ long diều ở trên không trung lắc lư một cái, bỗng phát ra tiếng rít thê lương làm tai Phong Liệt, Già Thiên tạm thời ù vang.

Cơ hội tốt.

Phong Liệt thấy phệ long diều bị thương thì mau chóng thu lại Tu La vương tọa sắp vỡ, triển khai cấp, mau chóng chạy ra xa.

Hấn nghe thấy phía xa có tiếng chiến xa kêu ù ù, nếu bị Nam Ly Phong đuổi kịp thì chết chắc rồi.

Già Thiên cũng không ngu, lão không rảnh chữa vết thương, theo sát hướng Phong Liệt.

- Lão già chết tiệt!

Phong Liệt thấy Già Thiên hộ pháp đằng sau lưng đuổi theo không bỏ thì rất bức mình. Nếu không phải Nam Ly Phong ở sau lưng như hổ rình mồi thì hấn nhất định ra tay tiêu diệt lão quỷ này.

Nhưng không đợi hấn ra tay, phệ long diều đã giúp hấn giải quyết.

Mãnh thú thất cấp phệ long diều có lực phòng ngự cực kỳ cường đại, không phải một chỉ bảo cấm khí nhỏ xíu xiu có thể giết chết.

Khi nó hoàn hồn lại thì đôi mắt hung ác tràn ngập thù hận nhìn chăm chăm Già Thiên, đôi cánh vỗ đuối theo lão. Sau đó một thiết trảo như núi nhỏ bao trùm Già Thiên, đem lão từ trên cao quãng xuống đất.

Già Thiên bị đè trong đất sợ gần chết, vùng vẫy, kêu to:

- Không, Phong Liệt cứu ta!!!

- Cứu người? Hừ, tự cầu phúc đi.

Phong Liệt cười lạnh, hấn dùng thần đồ che đầy hơi thở, nhân lúc phệ long điều xử lý Già Thiên thì hấn nhanh chóng biến mất xa xăm.

Phệ long điều ở dưới đất đắc ý hú, mở dài sắc nhọn chìa vào khe hở vuốt dễ dàng đâm xuyên qua đầu Già Thiên, rồi nuốt lão vào bụng.

Thoáng khỏi móng vuốt của phệ long điều không khiến Phong Liệt thả lỏng chút nà.

Bởi vì cửu long hoàng chiến xa của Nam Ly Phong cách hấn ngày càng gần, tiếng kêu ù vang như ở bên tai, đuổi kịp hấn là chuyện sớm muộn.

- Cứ tiếp tục như vậy không phải cách, không được, phải mau thoát khỏi.

Phong Liệt nhúu chặt mày, vừa lao nhanh vừa sốt ruột nghĩ cách thoát khốn.

- Gri!

Đột nhiên tiếng rít lại vang lên trên bầu trời khiến lòng Phong Liệt trầm xuống.

- Chết tiệt, con súc sinh này tại sao cứ chìa vào mình chứ? A? Không đúng, không lẽ là Nam Ly Phong nuôi dưỡng mãnh thú này?

Phong Liệt liếc phệ long điều thất cấp trên bầu trời, mắt chợt lóe vẻ suy tư.

Nếu là ngẫu nhiên bị một con mãnh thú thất cấp đụng phải thì đỡ, nhưng nếu là Nam Ly Phong nuôi dưỡng thì e rằng chỉ có thể không chết không ngừng.

Vèo vèo vèo vèo!

Mấy trăm sắc bén không gì sánh được rạch phá không gian, mạnh đánh về phía Phong Liệt.

795. Chương 901: Kinh Hỉ(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 901: Kinh hỉ(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt biểu tình trầm trọng, lập tức xúc phát tỏa long đài, ngoài người bỗng tỏa ra ánh sáng ám kim bao phủ phạm vi vạn trượng.

Cùng lúc đó, hấn lấy ra Tu La vương tọa bảo vệ toàn thân.

Từng trảo phong sắc bén xâm nhập và vạn trượng, có tác dụng của tỏa long đài khiến uy lực của chúng yếu bớt, khi tới gần Phong Liệt thì chỉ còn sót lại năm phần sức mạnh.

Nhưng còn dư năm phần sức mạnh đánh vào màn ánh sáng do Tu La vương tọa dựng lên không phải nhỏ.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Két két két két!

Một chuỗi tiếng giòn vang qua đi, vết rạn trên Tu La vương tọa tăng thêm nhiều, làm Phong Liệt sợ hết hồn.

Nhưng Phong Liệt mượn lực lượng cường đại của phệ long điều ập đến, người bay vọt ra xa gần ngàn dặm, lại kéo dài khoảng cách với cửu long hoàng chiến xa.

Nhạc Trần một bên dốc sức giữ cho thời không đình phong tỏa hư không, một bên sốt ruột giục, vẻ mặt nóng nảy:

- Bồn thiếu chủ, không còn nhiều thời gian nữa. Người này cực kỳ gian xảo đa đoan, tuyệt đối không thể để hắn trốn thoát! Lão nô khẩn cầu thiếu chủ mau chóng lấy ra phá giới chùy đánh chết người này, lấy lại Thiên Long Giới vào túi.

- Ủ, tiểu tử này đúng là có chút tài lẻ.

Nam Ly Phong nhìn phía trước, vẻ mặt không có gì là sốt ruột, mắt chớp lóe, trầm ngâm một lúc sau nói:

- Tốt thôi, để tránh cho đêm dài lắm mộng, bồn thiếu chủ nhanh chóng tiến hẳn lên đường vậy.

Dứt lời, Nam Ly Phong không chế cửu long hoàng chiến xa bỗng tăng tốc độ, nhẹ nắm chặt phá giới chùy, trong mắt sát khí tăng vọt.

- Gri!!!

Trên bầu trời ngoài ngàn dặm phệ long điều đuổi đôi cánh không ngừng xoay quanh trên đầu Phong Liệt, thỉnh thoảng vung vài trảo quỷ rầy hấn, đôi mắt hung tợn xẹt qua giễu cợt.

Nam Ly Phong cho nó mệnh lệnh là ngăn cản Phong Liệt, vậy nên nó luôn giữ lại sức mạnh, không hạ sát thủ với hắn.

Nhưng dù là vậy thì Phong Liệt cũng nguy cơ trùng trùng, đối mặt trảo phong của hung cầm thất cấp hẳn chống đỡ càng lúc càng gian nan.

- Chết tiệt, con súc sinh kia thật sự cho rằng lão tử không làm gì được ngươi hả!?

Mắt Phong Liệt dần đậm đặc sát khí. Hắn đã nhìn ra đường như con ác quỷ không định giết hắn ngay, vậy nên hắn cũng không vung thánh liềm mạng với phệ long điều.

Không đến vạn bất đắc dĩ thì Phong Liệt thật tình không muốn chọc giận cái con to lớn này, nếu không lỡ như có chuyện gì sẽ nổi gót đi theo Già Thiên hộ pháp mất.

Nhưng mắt thấy Nam Ly Phong ngày càng gần, cảm giác chết chóc bị phá giới chùy tỏa định lại trời lên trong lòng, Phong Liệt biết lúc này không liềm mạng không được.

- Súc sinh chết tiệt, cho ngươi thấy sự lợi hại của lão tử!

Phong Liệt biểu tình dứt khoát, khi phệ long điều lại tới gần thì bỗng vung ra thánh kiếm.

Vèo!

Cùng với tiếng xé gió chói tai, một huyết sắc thất luyện dài cỡ vạn mét rạch phá không gian, chém hướng phệ long điều.

Trong kiếm quang không ẩn chứa chút thuộc tính nào, nó có chỉ là khí lạnh sắc bén không gì sánh được, sức mạnh vô địch, không có gì là không thể phá.

Nhìn thấy màn sáng đỏ chém tới, mắt phệ long điều lóe tia hung ác, dường như nó cũng cảm giác được uy hiếp.

Trực giác bẩm sinh của mãnh thú khiến nó không cứng rắn đỡ kiếm quang mà đập cánh bay lên cao định tránh thoát.

Nhưng Phong Liệt súc nén một kích này đã lâu, sao có thể cho nó dễ dàng tránh được?

Ngay sau đó, dù phệ long điều tránh khỏi phần cổ trí mạng nhưng bụng lộ ra trước kiếm quang.

Phụt

Một tiếng trầm đục.

- Gri!!!

Phệ long điều bỗng phát ra tiếng rít thê lương.

Chỉ thấy ba cái vuốt to như núi nhỏ dưới bụng nó bị kiếm tước đi hai cái, máu màu vàng bắn tung tóe trên trời cao.

Phong Liệt thấy một kích trúng ngay thì lòng mừng lắm, hần lóe người vọt hướng phệ long điều.

Nhân lúc nó ngã đập chết luôn.

Nếu không trừ bỏ nó trước khi mãnh thú thất cấp tỉnh táo lại, đợi nó phát cuồng lên thì Phong Liệt xong đời.

Nhưng đúng lúc này, phía sau bỗng vang tiếng rống giận dữ:

- Tiểu súc sinh, ngươi dám!

*Ong- - *

Cùng với tiếng hét giận dữ, một ánh sáng vàng rực rỡ xẹt qua không trung, chớp mắt đánh vào sau lưng Phong Liệt.

- Nguy rồi!

Phong Liệt con người co rút, lòng rung động.

Hắn biết rõ đây là Nam Ly Phong lại phát động phá giới chùy.

Hắn không rảnh lo đối phó phệ long điều nữa, lập tức lấy ra bản thể Tu La vương tọa chặn trước mặt mình.

*Ong- - *

Tu La vương tọa hóa thành vương tọa lớn đến ngàn trượng, tỏa ra hơi thở cực kỳ tà ác, tựa như một ngọn núi to vất ngang trên không trung.

Ầm!

Một tiếng nổ vang.

Trong ánh mắt giật mình của Phong Liệt, Tu La vương tọa mới vừa xuất hiện liền bị phá giới chùy oanh thành mảnh vụn đầy trời.

Một lưu truyền vạn cổ thiên bảo thần binh cứ như thế sống thọ và ra đi ngàn thu, Phong Liệt đau lòng muốn chết.

Cùng lúc đó, Tu La vương tọa thì trong không gian vương tọa cũng vỡ theo. Vô tận mảnh vụn tràn ngập mấy ngàn dặm trong thiên địa, rậm rạp đầy trời, cực kỳ hỗn loạn, mặt đất tiếng ầm ầm không dứt.

Tại trong hỗn loạn, Phong Liệt ẩn nấp thân hình ánh mắt như điện, tìm kiếm cái gì đó trong mảnh vụn rơi đầy trời.

Rất nhanh, một ngọn núi to rơi vào mắt hắn khiến hắn mừng rỡ.

Đỉnh ngọn núi to ác long Cửu Ly bị chấm chế giam chặt chẽ bên trong, mười tám con mắt tràn đầy mờ mịt và chán kinh.

Con ác long này có tác dụng quan trọng với Phong Liệt nên đương nhiên hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Vậy nên Phong Liệt nhân dịp hỗn loạn nhoáng người lên đi tới gần Cửu Ly, đem Cửu Ly và cả núi to cấm chế cùng thu vào long vực không gian.

Tiếp theo chính hấn cũng trốn vào long vực chi trung.

Thương sinh đại ấn bản thu nhỏ theo bụi đất từ từ rơi xuống cắm sâu vào mặt đất.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng khối đất vỡ vụn nặng nề đập xuống đất, bụi cát bay đầy.

Nam Ly Phong và quần gia Nhạc Trăn biểu tình vô cùng trầm trọng, đều phóng ra tinh thần lực cường đại ở trong đất cát truy tìm tung tích của Phong Liệt.

Nhưng sắc mặt của hai người càng ngày càng khó coi.

Mắt thấy trong thiên địa bụi đất thôi rơi mà chẳng thấy bóng dáng của Phong Liệt đâu, Nam Ly Phong tức giận không thể kiềm chế, mắt như phun lửa muốn ăn thịt người.

- Tiểu súc sinh, ngươi lặn ra chịu chết cho bổn thiếu chủ!

Nam Ly Phong gầm lên vang vọng trên không trung thật lâu không tán.

Gã không bao giờ ngờ rằng con vịt đã tới bên miệng rồi mà lại bay đi, thần khí kim ngực và Thiên Long Giới trôi qua kẽ tay, kết quả thật đáng buồn, gã không thể chấp nhận được.

Nhạc Trăn nhú mày, tiến lên nhắc nhở nói:

- Thiếu chủ, chắc hấn chưa bỏ trốn đâu mà co rụt vào bảo khí không gian nào đó, lão nô cho rằng...

Nam Ly Phong không khách sáo ngắt lời Nhạc Trăn, tức giận quở trách:

- Câm miệng lại, bổn thiếu chủ làm gì còn cần ngươi dạy?

- Vâng, lão nô không dám.

Nhạc Trăn biểu tình kinh sợ, vội ngậm miệng.

Nam Ly Phong tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mắt quét xung quanh, bỗng biểu tình dứt khoát, lại vùng lên phá giới chùy.

Ong ong ong ong!

Từng luồng sáng vàng rực rỡ xẹt qua không trung, liên miên không dứt rơi vào bụi trần, khí thể hủy diệt khủng bố nuốt trời xé đất khiến người giận dữ.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Vang lên tiếng gầm kinh thiên, mặt đất vang tiếng ù ù, rất nhanh đã xuất hiện mấy trăm hố to sâu không thấy đáy, tiếng động lớn vang đến ngoài vạn dặm. đọc truyện mới nhất tại .

796. Chương 902: Cửu Ly Phân Thân

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 902: Cửu Ly phân thân

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhạc Trăn nhìn thiếu chủ phát cuồng, muốn nói lại thôi, trong lòng thâm thở dài.

Có là đồ ngu cũng biết hành động này thất bại.

Trong long ngực không gian, Phong Liệt âm thầm quan sát tình hình bên ngoài, khoe môi cong lên nụ cười khinh thường.

Hắn chuyển mắt nhìn ác long cửu ly và thần khí kim ngực ở không xa, nụ cười càng mở rộng hơn.

- Hắc hắc, tổn thất Tu La vương tọa, lại đổi một kim ngực, cuộc mua bán này lời đây.

Thần khí kim ngực hiện giờ đã thành vật vô chủ, Phong Liệt sốt ruột đi tới trước, tay bấm vài ấn quyết nặn ra một giọt máu nhỏ vào trong kim ngực, rất nhanh thành lập mối liên kết.

Nếu đổi lại là người khác dù có được kim ngực thì tác dụng không lớn, không tốn mấy trăm, hàng ngàn năm thì không sờ soạng ra được cách sử dụng thần khí tàn khuyệt.

Nhưng Phong Liệt thì khác, hắn chẳng những học tập pháp môn khổng chế ám ngực của hệ ám, còn được đến huyết long hoàng mấy trăm năm nay khổng chế pháp môn huyết ngực, trăm sông đổ về một biển thôi, khổng chế kim ngực không nói chơi.

Chỉ thấy hai tay của hắn tung bay, từng ấn quyết nhập vào trong kim ngực.

Một lát sau, kim ngực to trăm trượng bắt đầu dần dần thu nhỏ, cuối cùng hóa thành cỡ nắm đấm rơi vào lòng bàn tay Phong Liệt.

- Có kim ngực trong tay, ở thiên long vực thêm một phần tin chắc giữ mạng. Hừ hừ, lần sao gặp gỡ Nam Ly Phong lão tử cũng không đến mức không có chút cơ hội đánh trả.

Phong Liệt nhìn tháp nhỏ trong tay, lòng đắc ý.

Đột nhiên, mắt hắn co rút, vẻ mặt quái lạ.

- Ủa? Trong kim ngực còn có thứ khác?

Phong Liệt tập trung tinh thần quan sát bên trong kim ngực, vô tình phát hiện một thứ.

Đó cũng là một tháp to màu đen đơn độc đứng sừng sững trong kim ngực, bị vô tận khí canh kim nhấn chìm, như là đá ngầm trong biển vậy.

Quan sát nửa ngày sau Phong Liệt hít ngậm khí lạnh, con mắt suýt lồi r.

Nổi vui mừng chợt dâng trào trong lòng hắn.

- Hỏa ngục? Không ngờ là hỏa ngục! Ha ha ha ha mthật là đập phá thiết hài vô mệnh xử! A? Đây chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết mua một tặng một?

Mấy ngày gần gũi mà tin tức Phong Liệt có được Thiên Long Giới bị cường giả Long Huyết Giới dùng các loại truyền tin về Long Huyết đại lục, rất nhanh ở trong giới long vô giả dấy lên kinh thiên oanh động, cuốn sạch nguyên đại lục.

Phút chốc cái tên Phong Liệt lại nổi tiếng khắp thiên hạ, đến nỗi không ai không biết, không ngừng không hiểu, truyền lưu từ miệng hàng ức ức vạn long vô giả.

Đi ở trên đường lớn, có thể nghe từ hai bên tửu quán, quán trà, kỹ viện truyền ra tin đồn liên quan Phong Liệt và Thiên Long Giới, thậm chí một ít thuyết thư tiên sinh cải biến thành câu chuyện, các loại phiên bản truyền đến khí thế ngất trời.

- Phong Liệt ở trong thiên long vực đại triển thần uy, một chưởng vung ra trời sập đất nứt, nhật nguyệt vô quang, ma tộc có một ngàn thập bát tí thiên ma thành tro bụi, thần tộc có mười vạn thần binh hồn phi phách tán, có thể xưng là thần uy cái thế, không người chặn được. Cuối cùng hắn bắt lấy Thiên Long Giới, từ đây nhân tộc ta sắp đến lúc hưng phục.

Từng tửu quán trong Tứ Phương Thành một thuyết thư tiên sinh bụng to mặt hỏ nói liên miên không dứt. Xung quanh đám vô giả cấp thấp nghe như mê như say, rất là khao khát.

- Này này, chẳng phải ngày hôm qua người nói Phong Liệt công tử là từ trong tay thiếu chủ Nam Ly Giới giành được Thiên Long Giới ư? Sao tự nhiên thành hai tộc thần, ma thế?

- Người hiểu cái gì, hai tộc thần, ma đã cúi đầu xưng thần với thiếu chủ Nam Ly Giới rồi, chuyện là như vậy đây.

- Khụ khụ, xin hỏi các vị, Thiên Long Giới là cái gì?

- Cái gì? Thiên Long Giới mà cũng không biết? Người từ trên trời rơi xuống hả?

- ...

Trong số võ giả bình thường thì chuyện Phong Liệt đoạt được Thiên Long Giới lan truyền rất rộng, được khen nòng nhiệt. Đặc biệt là đệ tử Ma Long giáo hân hoan cổ vũ, được thơm lây, mặc dù đa số người không biết Thiên Long Giới rốt cuộc có tác dụng gì.

Cùng lúc đó Ma Long giáo chủ Chiến Thiên Ma Vương, viện chủ ám võ viện Lãnh Phi Hồng đều khen thưởng Phong Liệt nhiệt liệt. Chẳng những phong hấn làm Ma Long giáo Kim Lân hộ pháp, còn ban thưởng vô số thần binh pháp bảo, phái người đưa đến phủ thành chủ Tứ Phương Thành. Còn lại các đại môn phái cũng tặng lễ Ma Long giáo khiến danh vọng của Ma Long giáo tăng vọt.

Nhưng khiến người khó hiểu là Hoàng gia, Phiêu Miểu, Tuyệt Vọng kiếm phái, Thiên Diễm Môn, bốn thế lực khổng lồ im lặng khác thường, không có phát biểu bất cứ điều gì, khiến không khí trong thượng tầng thế lực Long Huyết đại lục biến lạ lùng.

Một số người sáng suốt suy đoán, đợi kết thúc ba năm rèn luyện thiên long vực thì có lẽ Long Huyết đại lục sẽ lại dấy lên gió tanh mưa máu.

.....

Khu vực trung bộ thiên long vực từng tiếng gầm hung tợn lãnh lốt thỉnh thoảng vang vọng trong trời đất.

Trong một phế tích hoang vắng, thương sinh đại ấn hóa thành một hạt bụi không thể trông thấy, bị cát đất vùi sâu vào lòng đất.

Trong long ngục không gian, Phong Liệt khoanh chân ngồi trên tòa long đài, mắt khép, đang dựa theo pháp môn ‘Thiên hà sách cổ phân thần thiên’ bắt đầu tế luyện phân thân thứ ba của mình.

Trước mặt hắn, một ác long chín đầu bị thu nhỏ đến cỡ một trượng, linh hồn nó đang bị ngàn vạn sợi tơ trói chặt, không thể nhúc nhích, mười tám con mắt độc ác trừng Phong Liệt.

Không chút nghi ngờ, linh hồn ác long này chính là Cửu Ly.

Nhưng bây giờ Cửu Ly biến cực kỳ yếu ớt, bị Phong Liệt dùng tụ hồn châu rút đi chín phần chín lực lượng linh hồn, sót lại căn nguyên linh hồn chưa bị diệt và một tia ý chí bất diệt.

- Đồ nhân loại tồi tệ vô sỉ nhà ngươi, dám đoạt xá Cửu Ly vĩ đại, tội của ngươi đáng muôn chết, nên xuống mười tám tầng địa ngục!

- Khốn kiếp, chết tiệt, ta phải ăn ngươi, khục khục khục khục!

- ...

Cửu Ly ác long đôi khi tức giận gầm rống, có khi dê hèn cầu xin tha, trong mười tám con mắt tràn ngập sợ hãi và oán độc.

Phong Liệt thì mặt không biểu tình, làm như không nghe thấy Cửu Ly gầm rống.

Hắn không cần một sủng thú cường đại không thể khống chế, nhưng rất cần một phân thân cường đại để chủ trì thương sinh đại ấn.

Khoảng thời gian này tới nay, hắn chẳng những đoạt được Thiên Long Giới, còn lấy kim ngục của Hoàng gia, và hỏa ngục của Thiên Diễm Môn.

Một cường giả hậu kỳ long biến cảnh có được mấy thứ này tựa như con nít ôm cục vàng đi dạo phố vậy.

Có thể tưởng tượng không lâu sau chờ đợi hắn sẽ là Hoàng gia, Thiên Diễm Môn chỉ trích, Nam Ly Giới điên cuồng truy sát, đồng thời, thần, ma, linh các đại chủng tộc tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha hắn.

Thực lực.

Bây giờ hắn cần nhất là tăng cao thực lực, mong có một chỗ đứng trong khoảng trời này, bảo vệ tất cả điều mình có.

Luyện hóa Cửu Ly phân thân chính là một đường tắt tăng cao thực lực hiện tại.

Một giây nào đó, Phong Liệt bỗng mở mắt ra, một luồng sáng vàng đột nhiên bắn ra bay về phía linh hồn Cửu Ly.

Nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện luồng sáng vàng này là một Phong Liệt hồn ảnh thu nhỏ, chính là một lũ phân thân của hắn biến thành.

797. Chương 903: Tiểu Ma Nữ Độ Kiếp

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 903: Tiểu Ma Nữ độ kiếp

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Lũ phân thân này không quá mạnh nhưng bây giờ thì cường hơn hồn Cửu Ly một chút, lại thêm hồn Cửu Ly bị tụ hồn châu giam cầm, kết quả không có gì ngoài ý muốn.

Chỉ vài giây sau, căn nguyên linh hồn của Cửu Ly bị phân thân hồn Phong Liệt nuốt, một tia ý chí ác lòng hoàn toàn tan biến.

Phong Liệt phân thân lác người, biến thành một ác long có chín đầu, mười tám con mắt, chớp lóe ánh sáng trí tuệ.

- Ha ha ha, tốt, sau này người chính là Cửu Ly phân thân, phụ trách chủ trì thương sinh đại ấn.

Phong Liệt bản tôn đứng dậy, hai mắt tỏa sáng nhìn phân thân của mình, trên mặt tái nhợt khó giấu vẻ hưng phấn.

Tâm thần tương thông, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được phân thân cảm ngộ khắc sâu với chín căn nguyên thuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, băng, âm, cường hơn hắn một cao thủ long biến cảnh nhỏ nhỏ rất nhiều, đúng là một lựa chọn tuyệt vời cho chủ trì thương sinh đại ấn.

Bây giờ có phân thân cường đại này rồi, trong lòng Phong Liệt mong chờ uy lực thương sinh kiếp đạo cảnh.

Nhưng bây giờ dù cảnh giới của Cửu Ly phân thân rất à hồn lực lại cực kỳ yếu ớt, một bàn tay có thể đập nát.

Tiếp theo, Phong Liệt không rảnh hồi phục tinh thần, vội bỏ Cửu Ly phân thân vào trong tụ hồn châu.

Sau khi tụ hồn châu luyện hóa vô số chiến hồn hòa Tu La đại đế phân thân, hồn lực Cửu Ly, sớm gom góp tích lũy mệnh môn hồn lực, có thể bổ sung đủ hồn lực cho Cửu Ly phân thân, khiến nó hồi phục đến trạng thái cao nhất, thậm chí tiến thêm một bước.

Thời gian trôi nhanh.

Mười ngày sau, trong long ngực không gian đột nhiên vang lên tiếng gầm hung tợn.

- Grao gru!!!

Một ác long khổng lồ có chín đầu, mười tám con mắt, to cỡ ba ngàn trượng sừng sừng đứng trên mặt đất, thanh âm chấn trời, uy nhiếp mạnh mẽ bao phủ mấy ngàn dặm. Mười tám con mắt tỏa ra giết chóc, khát máu, hủy diệt tất cả, khiến người không dám nhìn gần.

Đỉnh thất cấp.

Cửu Ly phân thân sau khi nuốt xong hồn lực trong tụ hồn châu rồi thì hồi phục đến đỉnh cao thất cấp, nếu như có thể lĩnh ngộ ra một tia không gian phép tắc thì thậm chí có khả năng bước vào hàng đầu lĩnh địa nguyên cảnh.

Phong Liệt bản tôn đứng dưới chân cự long, ngửa đầu nhìn Cửu Ly phân thân to như là núi to, trên mặt vẻ vui sướng không thể kiềm chế.

Có phân thân cường đại này, hẳn ở trong thiên long vực đủ tung hoành không sợ bị ngăn cản, cho dù đối mặt phá giới chùy của Nam Ly Phong đều có thể dàng hoành đấu một trận.

- Phong Liệt, cái thứ to này là vật nuôi của người hử? Thật khủng khiếp nha.

Không biết khi nào thì tnm đứng sau lưng Phong Liệt, ánh mắt nhìn hướng Cửu Ly phân thân đầy chấn kinh và tò mò, kiêu thanh hỏi.

Phong Liệt cười khê:

- Ha ha, cứ xem như đi.

- Ủa? Tại sao chỉ là một linh hồn?

Tiểu Ma Nữ tò mò sờ một cái, phát hiện thứ khổng lồ đó chỉ là một thể linh hồn.

Phong Liệt cười giải thích:

- Ủm, sau này nó chính là một khí linh thần binh của ta, không cần thân xác.

Là thể linh hồn thất cấp đã có thể nuốt khí ngũ hành trong thiên địa ngưng tụ thân thể, chuyện đó không khó khăn với Cửu Ly phân thân.

Nhưng Phong Liệt muốn để Cửu Ly phân thân chủ trì thương sinh đại ấn, tương đương với khí linh, thể thì không cần ngưng tụ thân thể, thương sinh đại ấn chính là thân thể thích hợp nhất của nó.

Tiểu Ma Nữ đánh giá Cửu Ly phân thân một hồi, đột nhiên mắt sáng lên, ôm cánh tay Phong Liệt, vui vẻ nói:

- Phong Liệt, có cái con to to này thì chúng ta không cần trốn nữa hử?

Phong Liệt buồn cười nhìn Tiểu Ma Nữ khuôn mặt hưng phấn, gật mạnh đầu nói:

- Đúng vậy, bây giờ người nên trốn chính là họ.

- Ai dà da, tốt quá đi, rốt cuộc có thể ra ngoài tìm báu vật rồi!

Tiểu Ma Nữ vui vẻ nhảy nhót, thậm chí sốt ruột khỏi ra la bàn tham bảo.

- A.

Phong Liệt khuôn mặt ngu ra, không ngờ Tiểu Ma Nữ còn đang nghĩ đến chuyện tìm báu vật.

Mặt hần dần lộ nụ cười, nói:

- Đi thôi, chúng ta ra ngoài tìm báu vật.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Trong phế tích hoang vắng yên tĩnh đột nhiên bốc lên cát đá đầy trời.

Thật lâu sau bụi đất tán đi, hai bóng dáng thanh thiếu nữ dất tay xuất hiện dưới trời đêm.

Thiếu niên mặc bảo y đen, tuần tu cao ráo, khí thế hùng hồn. Thiếu nữ thì áo trắng hơn tuyết, yếu điệu thanh lệ, cười tươi như hoa. Hai người nắm tay nhau đứng trên không trung, tựa như đôi tình nhân trời đất tạo nên.

Hai người này chính là Phong Liệt và Tiểu Ma Nữ mới xuất quan.

Tiểu Ma Nữ nhìn xung quanh, nghi hoặc hỏi:

- Phong Liệt, chúng ta đang ở chỗ nào vậy?

Chỉ thấy dưới trời đêm đập vào mắt đều là vô tận phế tích, cao thấp trập trùng, loang lổ, mặt đất đầy vết rạn, không mọc cọng cỏ, vô cùng hoang vắng.

Phong Liệt lạnh nhạt nói:

- Chỗ này là trung bộ thiên long vực, cách chỗ sâu nhất chính giữa không còn xa.

Hắn vừa nói vừa phóng ra tinh thần lực mạnh mẽ cẩn thận quét phạm vi mấy trăm dặm một lần, không phát hiện nửa bóng người Nam Ly Giới, chỉ có vài mảnh thú phẩm cấp không cao không có mục đích tới lui trong phế tích, đi tìm con mồi.

Ngẫm nghĩ lại cũng đúng thôi, nếu Nam Ly Phong biết hắn am hiểu thuần di, dù có chờ tại đây cũng vô ích.

Nhìn rõ phương hướng xong Phong Liệt nói với Băng Ly bên cạnh mình:

- A Ly, sâu trong thiên long vực có nhiều nguy hiểm, chúng ta đi tìm kho báu hay là quay về khu giáp ranh?

Dứt lời, hắn chờ Tiểu Ma Nữ thật lâu mà không nghe hồi âm.

Phong Liệt kinh ngạc xoay người lại xem, thấy Tiểu Ma Nữ nhú mày liễu, ngơ ngác thần thờ.

- A Ly, nàng sao vậy?

- A?

Tiểu Ma Nữ hồi phục tinh thần, mắt tròn nhấp nháy hai cái, do dự nói:

- Phong Liệt, ta nghĩ ta cảm ứng được thiên kiếp.

- Thiên kiếp?

Trên mặt Phong Liệt xẹt qua tia kinh ngạc.

Trong hơn một năm nay đa số thời gian Tiểu Ma Nữ ở trong long ngực không gian, từ sơ kỳ hóa đan cảnh từng bước một tu luyện đến hóa đỉnh đan cảnh, không ngờ mới đi ra đã cảm ứng được thiên kiếp, không ngờ được một chút bình cảnh, thiên phú như vậy thật quá kinh người.

Phong Liệt giật mình và cũng mừng cho Tiểu Ma Nữ, người đàn bà của mình càng mạnh thì càng tốt.

Nhưng như vậy thì kế hoạch tìm kho báu chỉ đành gác lại, việc gấp bây giờ là tìm chỗ thích hợp độ kiếp mới là đúng đắn.

Phong Liệt trầm ngâm một lúc, mắt lóe sáng nói:

- Đi, chúng ta đi sa mạc đó đi.

- Ai da, chờ không nổi nữa, người ta sắp đột phá!

Tiểu Ma Nữ khê kêu đánh gãy lời của Phong Liệt. Nàng thả lỏng bàn tay to của Phong Liệt, bay lên một hòn đất cách mười dặm, nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống, hiển nhiên đến lúc mấu chốt đột phá rồi.

- A? Cái này đã đột phá?

Phong Liệt cầm nín. Hắn cười khổ bất đắc lắc đầu, lẩm bẩm:

- Thôi, chọn ngày không bằng đúng ngày.

Ầm!

Nguyên trời đất rung lên, xung quanh vô tận nguyên khí thiên địa chậm rãi ủa đến. Trên đầu Tiểu Ma Nữ bắt đầu có mây đen tụ tập, càng lúc càng dày đặc, trong chớp mắt đã che lấp cả trời sao, đất trời tối tăm.

798. Chương 904: Chém Giết!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 904: Chém giết!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt biết bây giờ Tiểu Ma Nữ không thể bị quấy rầy, hẳn đảm nhận trách nhiệm họ pháp, cũng phóng ra Tịch Diệt phân thân thanh trừ hết mãnh thú trong phạm vi ngàn dặm.

Bản tôn thì đứng cách Tiểu Ma Nữ không xa, nhìn chăm chăm nàng độ kiếp.

Mặc dù hẳn biết Tiểu Ma Nữ mặc khoáng thể thần binh bầu trời áo choàng, chắc là đủ ứng đối thiên kiếp, nhưng trong lòng vẫn hơi lo âu.

Thời gian yên lặng trôi qua.

Một giây sau, trên trời mây đen trùng trùng, dày nặng như là ngàn vạn tòa núi lớn, khiến tinh thần người nặng nề. Trong tầng mây sấm chớp lóe kỳ quan.

Đột nhiên một tiếng nổ *xoẹt đùng* thật lớn, kiếp lôi thứ nhất mang theo uy thế mạnh mẽ không gì sánh được đánh vào người Tiểu Ma Nữ.

Phong Liệt biểu tình căng thẳng, nhìn chăm chăm bóng dáng trắng yêu kiều, chỉ cần tình huống không tốt là hẳn ra tay ngay.

Tuy nhiên, tình huống tiếp theo khiến hẳn yên lòng hơn.

Chỉ thấy trên người Tiểu Ma Nữ bay lên một đoàn sáng dễ dàng hóa giải kiếp lôi, không chút gợn sóng.

Phong Liệt khẽ thở phào, tự giễu cười, đúng là quan tâm sẽ bị loạn. Hẳn biết rõ Tiểu Ma Nữ đủ ứng đối thiên kiếp nhưng vẫn khó tránh khỏi lo lắng.

Không biết từ lúc nào Tiểu Ma Nữ tinh nghịch vô tư đã chiếm vị trí quan trọng đến vậy trong lòng hẳn.

Két đì đùng!

Két đì đùng!

- ...

Cái thứ hai.

Cái thứ ba.

....

Cái thứ bảy.

Tiếp theo từng kiếp lôi liên tục đánh xuống, cái sau uy lực mạnh mẽ hơn cái trước nhưng khó làm sứt mẻ sự phòng ngự của bầu trời áo choàng, thậm chí không khiến Tiểu Ma Nữ nhúc nhích một chút.

Cứ tiếp tục như vậy thì chắc Tiểu Ma Nữ an toàn độ qua long biến kiếp. Phong Liệt hoàn toàn yên bụng.

Nhưng sự thật chứng minh rằng Phong Liệt vui vẻ hơi sớm.

Mắt thấy còn có ba kiếp lôi thì long biến kiếp của Tiểu Ma Nữ sẽ chấm dứt, đột nhiên phía xa có tiếng ác quỷ hú xé rách không gian.

- Gri!!!

Tiếng rít sắc bén chói tai, trong trời đêm rất có sức xuyên thấu, dù cách xa không biết mấy ngàn dặm vẫn khiến tai Phong Liệt ù vang, tinh thần hoảng sợ.

Thân hình Tiểu Ma Nữ kiếm không được lắc lư, nàng đứng dậy, trong mắt lóe qua kinh hoàng.

- A? Là mãnh thú thất cấp?

Phong Liệt con người co rút, toàn thân tăng cảnh giác, chần chờ một chút rồi ánh mắt dứt khoát, đứng dậy vọt hướng phát ra thanh âm.

Nếu đổi lại là trước kia thì hẳn tuyệt đối không dám đối diện thất cấp cường đại, đây đúng là tìm cái chết. Nhưng bây giờ hắn đã luyện hóa Cửu Ly phân thân, trong lòng có chút tự tin.

Huống chi con mãnh thú này rõ ràng là bị Tiểu Ma Nữ độ kiếp hấp dẫn đến, nếu để nó quấy rầy nàng thì rắc rối to.

Phong Liệt tốc độ cực nhanh, vài giây sau phát hiện nguồn thanh âm, hơi ngoài ý muốn.

Trong trời đêm mênh mông một con điều to màu đen giương cánh ngàn mét lao đến, toàn thân toát ra khí thế cực kỳ hung ác, dưới bụng chỉ có một móng vuốt, đôi cánh che trời, mở dài như cầu, dữ tợn đáng sợ.

Đặc biệt là con điều to nhìn thấy Phong Liệt rồi thì con mắt khát máu hung dữ toát ra tia sáng hận thù. Nó rít kêu, không chút do dự vọt hướng Phong Liệt, hình như là có thù không đội trời chung với hắn.

- Hừ, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Phong Liệt ánh mắt lạnh lùng, hắn nhận ra ngay con điều to đó chính là phệ long điều bị hắn một kiếm chém đứt hai vuốt, hung cầm Nam Ly Phong nuôi dưỡng.

- Gri!!!

Phệ long điều thế tới rào rạt, sát khí trong mắt khiến người không dám nhìn gần, nó không như lần trước trêu đùa Phong Liệt mà không khách sáo muốn hủy diệt hắn, con kiến có gan chém nó.

Phệ long điều là mãnh thú, vũ khí mạnh nhất của nó là thân thể, toàn thân chỗ cường đại nhất đương nhiên là móng vuốt.

Nó chỉ còn một móng vuốt rách phá không gian, vuốt sắc bén vươn hướng Phong Liệt, ở trên không trung để lại từng vết đen tỏa ra hơi thở lạnh giá khiến hắn như hơi vào hầm băng, tinh thần đông lạnh.

Phong Liệt biểu tình trầm trọng, ánh mắt sắc bén, mắt thấy phệ long điều ập đến thì người hắn rung động.

- Minh dạ hàng lâm!

Ầm!

Một màn đêm đen đặc dâng lên từ người Phong Liệt, bao phủ phạm vi ngàn dặm, tất cả nguyên khí thiên địa đều biến mất trong bóng đêm, vô cùng quái dị.

- Chúng sinh tịch diệt!

Ong ong ong!

Không trung khê run, từng ngọn núi tuyết, bão tố, từng nước ngầm, vô tận thiên tai thác loạn vô tự trình xuất hiện trong trời đất. Nước lũ cuộn cuộn, bão tố thét gào, núi như sắp đổ, tựa như hình ảnh tận thế.

Phong Liệt ngang nhiên đứng trong thiên tai trập trùng, ánh mắt lạnh lùng nhìn phệ long điều ngày càng gần, khóe môi nhếch nụ cười nhạt.

- Nam Ly Phong, nên khiến người trả giá đắt.

Phong Liệt nhẹ vung tay áo, *Ầm!*

 một tiếng, núi tuyết nguy nga cao chừng mười vạn trượng rung động, mạnh đập vào phệ long điều.

Thân hình to ngàn trượng của phệ long điều so sánh với núi tuyết thì tựa bướm bướm dưới chân núi vậy, không đáng giá nhắc tới.

Ầm!

- Gri!!!

Cùng với tiếng kêu kinh thiên, phê long điều sơ kỳ thất cấp tựa như cọng cỏ bị núi tuyết đung ra xa gần trăm dặm, miệng phát ra tiếng gào thê lương, mưa tuyết bay, lông chim rơi rụng.

- Hắc hắc, Cửu Ly phân thân đúng là không làm lão tử thất vọng.

Trên mặt Phong Liệt xẹt qua đắc ý, lòng vững vàng.

Bây giờ có Cửu Ly phân thân làm khí linh của thương sinh đại ẩn rồi, uy lực thương sinh kiếp đạo cảnh một hơi tăng cao gấp mấy trăm lần, tùy tiện một thiên tai có thể so với một kích của cường giả hoàng cảnh.

Nhưng con mãnh thú thất cấp phê long điều sẽ không dễ dàng chết đi như vậy, nó ngừng lại thân hình rồi ánh mắt nhìn Phong Liệt hung ác độc địa. Đôi cánh nhẹ rung, lại bay lên cao, khí thế độc ác tăng vọt, vẫn kinh khủng như vậy.

- Hừ, nếu ngươi đã muốn tìm chết thì tối nay lão tử triệt để giải quyết ngươi luôn!

Phong Liệt hừ lạnh, đôi tay liên tục kết ấn, từng thiên tai mệnh mông rất nhanh nhấn chìm phê long điều.

Ầm!

Một dung nham cực nóng bắn ra từ miệng núi lửa mạnh đập vào thân hình chật vật của phê long điều.

Ầm!

- Gri!!!

Phê long điều lại phát ra tiếng gào thét thống khổ, lông chim đen như sắt bị dung nham thiêu đốt hầu như không còn, đột nhiên biến thành một con chim to tọc lông, khí thế lại giảm đi vài phần, đôi mắt lóe tia kinh sợ.

Bây giờ nó rốt cuộc nhận ra người trước mắt không là con kiến nhỏ bé mặc nó đùa giỡn nữa, hẳn đã cường đại đến đủ để thương tổn chính mình,

Đúng lúc này, một dòng nước lũ có tính ăn mòn kinh người ủa đến mạnh rót vào người phê long điều.

- Gri!

Xèo xèo xèo!

Trên người phê long điều bốc khói, máu thịt sinh mủ, bốc hơi, chớp mắt thu nhỏ một vòng, toàn thân gồ ghề, vô cùng thê thảm.

Ngay sau đó, từng bão tố khí độc, gai đất nối tiếp nhau đến. Mỗi một thiên tài uy lực không kém hơn một kích của cường giả hoàng cảnh, đều trút xuống người phê long điều, ở trên người nó để lại tổn thương không thể xóa nhòa.

Mắt Phong Liệt sáng ngời, không thể che giấu vẻ đắc ý trên mặt.

Lấy tu vi long biến cảnh mà có thể tùy ý chà đạp một mãnh thú sơ kỳ thất cấp, thực lực này có thể nói xưa nay chưa từng có.

Đương nhiên hẳn hiểu được đây hoàn toàn là công lao của Cửu Ly phân thân có cảm ngộ sâu sắc, sức không chế cường đại với chín thuộc tính phép tắc căn nguyên, mới khiến mấy thiên tai có uy lực như vậy.

799. Chương 905: Chém Giết!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 905: Chém giết!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mắt thấy phệ long điều ngày càng giảm khí thế, tiếng kêu càng lúc càng vô lực, Phong Liệt không muốn lãng phí nhiều thời gian với còn sức sinh này. Lòng hấn xẹt qua sát khí, xuất hiện trên đỉnh đầu phệ long điều, thánh kiếm không nương tình vung ra.

Vèo!

Một tiếng xé gió chói tai vang lên.

Một huyết sắc thất luyện dài cỡ vạn trượng chém rách hư không mạnh chặt hướng cổ phệ long điều.

Phụt phập!

Cổ của phệ long điều theo tiếng đứt lìa, máu bắn lên cao trăm trượng, tiếng nứt nở thê lương ngừng bật. Sau đó thân thể khổng lồ cỡ ngàn trượng bị bạo tố phân giải thành vô số mảnh vụn, toàn tan biến.

- Gri!!!

Một tiếng rít chói tai vang lên, một hồn ảnh phệ long điều thu nhỏ vô số lần định xuyên qua tầng tầng thiên tai chạy trốn.

- Muốn chạy ư? Đâu có dễ vậy.

Phong Liệt lạnh lùng cười, phát tay lấy ra hồn châu, huyền hóa ra vô tận hồn sát xiềng xích trói nó rút vào tụ hồn châu.

Mặc dù linh hồn phệ long điều không cường đại bằng Cửu Ly phân thân nhưng là một hung hồn thất cấp thật sự, không thể lãng phí.

Ngay sau đó, màn đêm tan biến, tất cả thiên tai tựa như ảo ảnh trong mơ biến mất hết, trên trời lộ ra sao thưa.

Không trung quanh người Phong Liệt mấy trăm dặm tầng vô số khe hở không gian, biến ảo không ngừng, khói đen lượn lờ.

- Xem ra không gian thiên long vực thật sự không chịu nổi gánh nặng nữa, không thể ở lại đây lâu.

Phong Liệt nhìn hư không, vẻ mặt suy tư.

Đến đây thì hấn đã hiểu, hễ là sức chiến đấu thất cấp đều có thể phá vỡ không gian thiên long vực. Nếu không có gì ngoài ý muốn, khung trời này sớm muộn gì hoàn toàn biến mất.

Rồi Phong Liệt thi triển thân hình, vòng qua từng khe hở không gian, đi tới chỗ Tiểu Ma Nữ độ kiếp.

Khoảng cách ngàn dặm chớp mắt qua đi. Từ xa Phong Liệt thấy một cột sáng trắng trong suốt từ trên trời giáng xuống, liên tiếp thiên địa, cực kỳ đồ sộ.

Đây đúng là Tiểu Ma Nữ độ qua long biến kiếp, nghênh đón thiên tứ thần huy. Chỉ có qua thần huy tẩy lễ rồi mới diễn sinh ra long nguyên lực, thực lực cường tăng cao, có thể nói là máu chốt nhất độ kiếp.

Nhưng Phong Liệt càng tới gần thì mày càng nhíu chặt.

Lấy tinh thần lực mạnh mẽ của hấn đã phát hiện cách Tiểu Ma Nữ không xa không biết khi nào thì xuất hiện năm bóng người khí thế mạnh mẽ đang quan sát Tiểu Ma Nữ, ánh mắt chớp lóe.

- A? Là họ?

Phong Liệt lòng căng thẳng, nhanh chóng tăng tốc độ, chớp nhoáng vài cái đã đến gần, cách lý Tiểu Ma Nữ khỏi năm người.

Năm người này đối với Phong Liệt không tính quá xa lạ, chính là nhóm Vân Tông Long, năm cao thủ Tuyệt Vọng kiếm phái lưng công hắc thiết kiếm, đều là cường giả hậu kỳ long biến cảnh.

- Phong Liệt?

- Sao người ở đây?

- ...

Đám Vân Tòng Long thấy Phong Liệt xuất hiện thì cực kỳ kinh ngạc, trong mắt khó giấu sự tham lam và vui vẻ.

Bây giờ Phong Liệt không chỉ là một tuyệt thế thiên tài, quan trọng nhất là hắn còn nắm Thiên Long Giới thiên hạ độc nhất vô nhị, và kim ngọc của Hoàng gia, hỏa ngọc của Thiên Diễm Môn, đúng là một kho báu di động.

Cho nên năm người lộ biểu tình này không có gì là kỳ cả.

Bây giờ Tiểu Ma Nữ mặc áo trắng tằm trong thần huy, khí thế đang từ từ tăng lên, khuôn mặt tuyệt mỹ có vài phần thần thánh khiến lòng Phong Liệt nóng lên, nhìn không chán mắt.

Thấy Tiểu Ma Nữ bình yên vô sự thì Phong Liệt thở phào một hơi, thể mới xoay người bình tĩnh liếc năm tên, nhẹ gật đầu xem như chào hỏi, rồi hắn xoay người đi không thèm để ý nữa.

Bình tĩnh mà xem xét, hắn không có chút ấn tượng tốt với năm người Vân Tòng Long, một tháng trước Vân Tòng Long còn động sát khí với hắn nữa.

Nhưng bây giờ là lúc mấu chốt Tiểu Ma Nữ độ kiếp, năm người biết điều thì Phong Liệt sẽ không xuống tay.

Nhưng, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Năm người Vân Tòng Long thấy Phong Liệt để ý Tiểu Ma Nữ như vậy ai nấy mắt chớp lóe như có điều suy nghĩ, hiển nhiên lòng tính kế.

Lúc trước khi Phong Liệt đại chiến với phe long điều thì đám Vân Tòng Long đi tới gần Tiểu Ma Nữ.

Nếu đổi làm người khác độ kiếp thì năm tên đã chạy lên cướp đoạt thần huy rồi, dù sao trời giáng thần huy vô cùng quý giá, mỗi cường giả long biến cảnh trong đời chỉ được một lần, có ích lợi rất lớn cho tiềm lực võ giả.

Tuy nhiên, lúc trước Vân Tòng Long ở Phi Long thành chứng kiến thấy Lê Bá vì Tiểu Ma Nữ đánh bị thương Xích Hóa Thành, nên gã biết mặt nàng, bần khoản nhiều rồi không tiến lên làm khó dễ, chỉ đứng bên cạnh xem.

Hiện giờ Phong Liệt đến khiến năm người không tự chủ được động sát tâm, ánh mắt liếc tới liếc lui Phong Liệt và Tiểu Ma Nữ.

Một lát sau, một cao thủ Tuyệt Vọng kiểm phái xấu xí mắt lóe tia sáng lạnh, truyền âm với Vân Tòng Long.

“Vân trưởng lão, cơ hội không thể bỏ qua. Trên người Phong Liệt có Thiên Long Giới và kim ngọc, thậm chí hỏa ngọc của Thiên Diễm Môn cũng nằm trên người hắn, cơ hội lớn như vậy không thể để vuột mất!”

Vân Tòng Long nheo mắt, nhẹ gật đầu, rồi lại cau mày nói:

”Cứng rắn đến thì không được đâu, Phong Liệt am hiểu thuần di, nếu hắn muốn đi thì trong chúng ta không ai ngăn cản được.”

”Hắc hắc, Vân trưởng lão, xem tiểu tử Phong Liệt chú trọng tiểu nha đầu như vậy, hiển nhiên là tình sâu vào tim rồi, chúng ta ngại gì không dụng tiểu nha đầu kia áp chế hắn? Dù không lấy đến Thiên Long Giới nhưng đổi kim ngọc cũng được chứ.” Người đàn ông trung niên cười gian.

”Chỉ sợ sẽ đắc tội lão già Lê Thông Thiên.” Vân Tòng Long trầm ngâm, do dự nói.

”Vân trưởng lão, người làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết, vì kim ngọc và thần khí, đắc tội một Lê Thông Thiên tính cái gì? Sau lưng Tuyệt Vọng kiểm phái chúng ta có hơn mười vị cường giả hoàng cảnh.”

”Có đạo lý ”

- ...

Năm người Vân Tòng Long riêng tư truyền âm, thương nghị làm sao giành lấy kim ngọc và thần khí. Bọn họ không chú ý tới, Phong Liệt đưa lưng về phía họ khoe môi dần nhếch lên nụ cười sát khí.

”Hừ, vốn định tha cho các người một con đường sống, xem ra ta đã quá nhân từ.”

Phong Liệt lạnh lùng cười.

Mặc dù hẳn không biết năm người Vân Tòng Long mưu tính cái gì nhưng nhìn biểu tình liền biết không có ý tốt rồi.

Nếu đã vậy thì không bằng ra tay trước.

Người hẳn run lên.

- Minh dạ hàng lâm!

- Chúng sinh tịch diệt!

Ầm!

Màn đêm bao phủ năm người Vân Tòng Long, sau đó vài chục thiên tai uy thế mệnh mông ngằn cách năm người với Tiểu Ma Nữ.

Vân Tòng Long thấy xung quanh đột nhiên thay đổi thì con người co rút, tức giận quát:

- Phong Liệt, người muốn làm gì?

Phong Liệt âm trầm cười lạnh nói:

- Không làm gì, chính là muốn giết các người mà thôi.

- To gan, không lẽ người dám khiêu khích Tuyệt Vọng kiếm phái chúng ta?

- Hừ, Thiên Long Giới tuyệt đối không thể rơi vào tay kẻ cùng hung cực ác như vậy, chúng ta động thủ đi!

- ...

Năm người Tuyệt Vọng kiếm phái đều là cường giả hậu kỳ long biến cảnh, thậm chí Vân Tòng Long đạt đến đỉnh long biến cảnh, ngay mặt đầu sẽ không sợ Phong Liệt, một hậu kỳ long biến cảnh.

Lúc này thấy Phong Liệt ra tay trước thì họ mở cờ trong bụng, tránh rắc rối tìm cớ.

Nhưng khi một cơn bão tố cuồng mãnh cuốn đi đất trời ập đến thì năm người biến sắc mặt, tất cả ảo tưởng tốt đẹp đều tan biến, sợ muốn chết.

800. Chương 906: Đồng Sinh Cộng Tử!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 906: Đồng sinh cộng tử!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Vèo!

Cuồng mãnh gió lốc đi qua đâu thì không trung như bị hàng ức vạn chủy thủ cắt thành mảnh vụn, lộ ra khe hở không gian tối đen.

- Úi, tề liệt không gian? Không thể nào! Nguy rồi, chúng ta mau trốn đi!

Bão tố ập đến, dẫn đầu là cái tên xấu xí kia, mắt thấy không trung bị bão tố xé rách thì gã sợ muốn chết, vội tỏa ra tuyệt vọng kiếm khí hùng hồn bảo vệ toàn thân.

Nhưng uy lực của bão lớn hơn gã tưởng.

Vèo!

Cuồng phong thổi quét, đường đường một cường giả hậu kỳ long biến cảnh như là một sa bảo phong hóa theo gió tan biến, không còn mẫu xương, hình thần đều diệt.

- Không thể nào, Phong Liệt làm sao có thể có được thực lực như vậy? Tê liệt không gian cần có thực lực ít nhất hoàng cảnh!

Vân Tòng Long và ba người kia vội tránh né khó khăn lắm mới thoát khỏi bão tố xâm nhập. Nhưng họ không có vẻ gì là vui sướng, trên mặt tràn ngập chấn kinh và không thể tin.

Đặc biệt là Vân Tòng Long, một tháng trước gã mới đấu với Phong Liệt xong, mặc dù lúc đó là bất ngờ không kịp đề phòng mới để Phong Liệt chiếm ưu thế nhưng gã không cho rằng kém hơn hẳn.

Thế nhưng hôm nay gã bỗng phát hiện mình là cao thủ đỉnh long biến cảnh mà không đỡ được một chiêu từ Phong Liệt, điều này khiến gã không thể tin.

Phong Liệt không để cho họ có thời gian suy nghĩ, nếu đã xác định kẻ địch rồi thì chỉ có một chữ giết.

Trên cái thế giới này hẳn có quá nhiều kẻ địch rồi, giết một tên thì ít đi một.

Phong Liệt lạnh lùng cười, phất tay, một mảnh khí độc xanh cuộn cuộn đến nuốt hươg bốn người Vân Tòng Long, chớp mắt ba phủ phạm vi hơn mười dặm, mùi tanh tươi khí độc khiến người buồn nôn.

- Tuyệt vọng kiếm đạo, hự vọng chi thuận!

Vân Tòng Long hét lớn một tiếng, hắc thiết kiếm trong tay chậm rãi vung, từng vòng kiếm văn huyền ảo ở quanh người gã hình thành bóng thuận, cách lý hết khí độc, khó mà gần gã trong ngàn trượng.

Còn lại ba người không cam lòng yếu thế, tinh thuần tuyệt vọng kiếm khí dần xua tan khí độc xung quanh, khiến không một chút khí độc đến gần người.

- Không thể địch lại được, mọi người theo ta lao ra!

Vân Tòng Long hóa giải khí độc của Phong Liệt xong lập tức vung kiếm chém hươg không gian.

- Tuyệt vọng kiếm đạo, nhân thần cộng phần!

Ầm!

Mênh mông kiếm quang mang theo khí thế khiến người giận sôi ở giữa không trung chém ra con đường tối đen, lộ ra một lũ ánh sáng.

Rồi gã ngự hắc thiết kiếm, lập tức hóa thành vệt đen hoảng hốt bay ra chân trời.

Vèo vèo vèo vèo!

Ba người còn lại vẻ mặt vui mừng theo sát Vân Tòng Long, chỉ cần thoát khỏi đạo cảnh của Phong Liệt thì lấy tu vi như họ có thể tìm được đường sống.

- A? Tuyệt Vọng kiếm phái đúng là có chút tài.

Phong Liệt thấy tình hình này thì hơi ngoài ý muốn.

Nhưng hẳn không hoảng loạn, khi hẳn phóng ra đạo cảnh thì đã định trước vận mệnh của bốn người này.

Lúc này, mắt thấy bốn người sắp xuyên qua con đường tìm được đường sống, đột nhiên một lũ nước đen từ trên trời vọt tới, vừa lúc phá hỏng con đường, ập đến bốn người.

Nước lũ đen tủa ra hơi thở ăn mòn khiến người sợ hãi, ẩn chứa nguyên lực ám thuộc tính cực kỳ tinh thuần, dường như có thể ăn mòn tất cả trên thế gian, bao gồm không khí cũng kêu xèo xèo.

*Ầm ầm!

Nước ngầm cuộn cuộn mà đến, thế không thể đỡ.

- Nguy rồi!

Vân Tòng Long biến sắc, dựa vào kinh nghiệm hơn xa người thường gã mau chóng tránh đi.

Nhưng ba người sau lưng gã phản ứng chậm một nhịp, bị ám hà cuộn cuộn nuốt.

- A!

- Vân trưởng lão cứu ta!!!

- A!!!

Ba người ở trong nước ngầm, hộ thể kiếm khí bị ăn mòn trong chớp mắt, sau đó là thân xác họ, bị ăn mòn thành ba bộ xương trắng hếu, tan biến trong sông. Ngay cả hắc thiết kiếm đồ mà bọn họ dốc lòng ôn dưỡng mấy ngàn năm cũng bị ăn mòn thành ba khối rỉ sét.

- Chết tiệt, tiểu súc sinh!

Vân Tòng Long trơ mắt nhìn bốn cường giả trong môn chết dưới tay Phong Liệt, chấn kinh và kiếm không được tức giận, mắt phun ra lửa.

Cường giả long biến cảnh không phải rau cải trắng, trong toàn Tuyệt Vọng kiếm phái có tổng cộng chưa đến một trăm người.

Mà hôm nay mất đi bốn người, tổn thất quá lớn, sau này gã quay về sư môn e rằng không thể tránh khỏi bị phạt.

- Tiểu tử Phong Liệt, ngươi khinh người quá đáng! Bốn tọa thể sẽ giết ngươi!

Vân Tòng Long quá tức giận, vẻ mặt dứt khoát, hai ngón tay giờ ngang nổi lên đoàn sáng đen nhẹ quệt đôi mắt.

- Tuyệt vọng chi mâu!

Thoáng chớp, hai tia sáng chói mắt từ trong mắt gã bắn ra, dường như có thể thấm nhuần thiên địa vậy, khiến người không dám nhìn gần.

Vân Tòng Long nhìn quanh một vòng, rút cuộc đột phá tầng tầng ảo cảnh, tìm ra vị trí của Phong Liệt.

Tuyệt vọng chi mâu là bí thuật khám phá tất cả ảo ảnh thị giác, cần tiêu hao tinh thần lực khổng lồ.

- Hừ, tiểu súc sinh, đi chết đi!

- Tuyệt vọng kiếm đạo chi đồng sinh cộng tử!

Vân Tòng Long nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên, mắt lóe ác độc khiến người hoảng hốt, cùng lúc đó, gã làm ra động tác cực kỳ lạ lùng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt, Vân Tòng Long đột nhiên đảo ngược hắc thiết kiếm, làm động tác tự vận, theo đó thân hình gã và trường kiếm như hòa làm một ở tại chỗ xoay tròn.

Ong ong ong ong! xem tại

Vèo vèo vèo vèo!

Khi thể công thiên tai đợt kế tiếp của Phong Liệt đến thì quanh người Phong Liệt bỗng tản ra từng đợt tuyệt vọng kiếm khí khủng bố, xoay tròn khuếch tán bốn phương tám hướng. Từ xa nhìn lại nó như hình thành một kiếm khí vòng xoáy khổng lồ.

Trong vòng xoáy, kiếm khí đen sắc bén không gì sánh được, thế không thể đỡ, chớp mắt đã lan tràn tới hơn mười dặm.

Kiểm khí đi qua đầu là tất cả đất đá biến thành bột phấn, ngay cả không trung đều bị đâm đến thủng lỗ chỗ, bao gồm ba ngọn núi tuyết nghiêng ngã cũng bị nghiền thành phấn, uy thế vô cùng kinh khủng.

Thông thường lấy thực lực đỉnh long biến cảnh tuyết đối không tạo được uy thế như vậy, rõ ràng là Vân Tông Long thi triển một cấm kỵ bí thuật rút cạn nguyên lực, khiến thực lực của gã trong khoảng thời gian ngắn vượt qua long biến cảnh, đạt đến độ cao cường giả hoàng cảnh.

- Nguy rồi!

Phong Liệt con người co rút, lòng lạnh lẽo, thủ đoạn của Vân Tông Long ra ngoài điều hần dự đoán.

Hần định thúc đẩy thần đồ né một kích liều mạng của Vân Tông Long nhưng chợt nhớ đến Tiểu Ma Nữ sau lưng mình.

Tiểu Ma Nữ giờ đang nhận thần huy tẩy lễ, chính là lúc máu chốt nhất, nếu bị kiểm khí cuốn vào trong đó, tuyết đối dữ nhiều lành ít.

Không thể lùi.

- Lão già chết tiệt, đã xem nhẹ người rồi!

Phong Liệt biểu tình trầm trọng, đứng như đóng đinh trên người, người bỗng run lên.

Ong!

Ánh sáng vàng rực rỡ chiếu rọi ngàn vạn trượng, như là một mặt trời vắt ngang giữa vòng xoáy kiểm khí và Tiểu Ma Nữ, dần suy yếu uy lực của ngàn vạn đạo kiểm quang mãi đến khi nó tan biến.

Cùng lúc đó, Phong Liệt tâm ý động, mây trăm núi tuyết hùng vĩ, nặng nề, lạnh lẽo sụp đổ trên cao, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa mạnh mẽ đập vào trong vòng xoáy kiểm khí.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Một chuỗi tiếng nổ kinh thiên động địa qua đi, Vân Tông Long tạo thành kiểm khí vòng xoáy trong chớp mắt bị từng ngọn núi tuyết nổ nát, trong thiên địa cương khí loạn lưu hùng dũng cuộn cuộn, phá hủy tất cả nằm trong phạm vi mấy trăm dặm.

801. Chương 907: Không Phải Tiểu Điệp!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 907: Không phải Tiểu Điệp!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Thật lâu sau, đợi bụi đất thôi rơi, Phong Liệt thu lại đạo cảnh, tập trung nhìn.

Nhưng rồi chân mày hắn dần nhíu chặt. xem tại

Bây giờ trên trời ánh sao mờ nhạt, trời đêm tĩnh lặng không thanh âm, trong phạm vi mấy trăm dặm hoàn toàn mất đi hơi thở của Vân Tông Long.

Phong Liệt yên tĩnh đứng trên không trung, ánh mắt chớp lóe, lạnh lùng liếc từng phế tích.

Hắn đã từng kiến thức Tuyệt Vọng kiếm phái Vô Cực Kiếm Ma thi triển 'Sinh tử lưỡng cực độn pháp' trốn khỏi tay Huyết Long Hoàng, cho nên hắn thâm đoán Vân Tông Long lão quỷ rất có khả năng không chết.

Hắn phóng tinh thần lực không chết tâm cẩn thận tìm kiếm mấy trăm dặm.

Nhưng thật lâu sau vẫn không phát hiện chút tung tích của Vân Tòng Long, hắn đành tạm từ bỏ.

- Ài, những lão yêu nghiệt ngàn năm này đúng là không thể khinh thường.

Phong Liệt khẽ thở dài, xoay người đi hướng Tiểu Ma Nữ.

Trải qua trận này, hắn thu lại lòng kiêu ngạo vì thực lực tăng vọt.

Hắn biết rõ nếu không phải mình mới luyện hóa Cửu Ly phân thân thì e rằng lần này có mười phần tiêu đời trong tay Vân Tòng Long, thật là quá nguy hiểm.

Nhưng hắn cũng tin tưởng Vân Tòng Long thi triển chiêu thức cấm kỵ dù trốn khỏi hôm nay nhưng không đáng lo, lần sau gặp mặt sẽ dễ dàng đập nát gã.

- Phong Liệt.

Tiểu Ma Nữ hút thần huy cuối cùng trong người, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt trần tràn đầy hưng phấn, thân thể mềm mại nhoáng một cái đã xuất hiện trước mặt Phong Liệt, đôi mắt đẹp long lanh nhìn hắn.

Mắt Phong Liệt sáng lên, nói:

- A? Định sơ kỳ long biến cảnh? Không tệ.

Tiểu Ma Nữ kéo váy áo nhẹ nhàng xoay một vòng, đắc ý cười nói:

- Hì hì, người ta lợi hại ha?

Phong Liệt sờ cằm, không chút e dè đánh giá vòng eo nhỏ nhắn của Tiểu Ma Nữ, làm bộ làm tịch gật đầu nói:

- Ủ, lão bà của Phong Liệt ta đương nhiên là lợi hại rồi.

- Đáng ghét, ai nói gả cho người chứ!

Tiểu Ma Nữ gò má hây hồng, giận dỗi chu môi, nhưng trong mắt tia mừng thầm đã bán đứng nàng.

Phong Liệt nhìn thiếu nữ xinh tươi e ấp thì lòng ngứa, kim lòng không đậu bắt lấy bàn tay thon dài trắng nõn của Tiểu Ma Nữ.

- Không gả thì thôi, sinh cho ta một đồng tiểu giao long là được.

- A, đi chết đi!

- Úi da!!!

Tứ Phương Thành, phủ thành chủ, trên một tòa lầu các màu hồng cực kỳ trang nhã trong nội viện.

Cửu U Vương mặc cẩm bào trắng đang ngồi trước giường, ánh mắt ngơ ngác nhìn thiếu nữ trên giường, trong mắt lóe yêu thương còn có u buồn dày đặc.

Thiếu nữ trên giường dung nhan khuynh thành, mặt mày như tranh, tựa tiên nữ không ăn nhân gian khói lửa, thanh lệ xuất trần.

Nhưng giờ phút này, nàng tựa như đang ngủ, hai bàn tay thon dài giao nhau đặt trên bụng, yên lặng nằm thẳng, hàng mi dài thường run rẩy, mày thanh đôi khi nhíu lại có khi giãn ra, dường như nàng đang nằm mơ một giấc mộng vừa buồn vừa vui.

Nhưng giấc mơ này hơi dài, cho nên một năm rồi mà thiếu nữ vẫn không hề tỉnh lại.

Thiếu nữ này không phải người khác, chính là Sở Điệp.

Cửu U Vương yên lặng ngồi bên giường, miệng phát ra tiếng thở dài. Một năm trước hắn mang Sở Điệp khỏi Long Võ học viện thì nàng luôn ngủ say cho đến hôm nay.

Trong khoảng thời gian này Cửu U Vương từng tìm một số danh y trên đại lục bắt mạch cho Sở Điệp nhưng không có hiệu quả gì, khiến hắn sốt ruột muốn chết.

Sở Điệp có tu vi chỉ là nguyên khí cảnh lục tầng, chưa thể làm được hoàn toàn tích cốc.

Khoảng thời gian này đều là Cửu U Vương ở bên cạnh hết sức chăm sóc, mỗi cách mười ngày cho Sở Điệp nuốt một viên nguyên khí đan tục mệnh, cách ba ngày giúp nàng lau mình, chăm sóc tỉ mỉ.

Cửu U Vương là phân thân của Phong Liệt, không khác gì bản tôn cả, diện mạo giống hệt, tình yêu với Sở Điệp không thiếu nửa phần, vậy nên không có gì phải kiêng dè.

Dù sao ở trong lòng hắn sớm đem Sở Điệp làm người đàn bà của mình.

Chợt có hai tiểu nha hoàn thanh tú nâng một thùng nước nóng to đi vào phòng. Cung kính nói với Cửu U Vương:

- Đại nhân, nô tỳ đưa nước nóng đến.

Cửu U Vương lạnh nhạt ra lệnh:

- Ủm, các người để xuống đi.

- Vâng, nô tỳ cáo lui.

Hai tiểu nha hoàn vâng dạ, thướt tha đi ra, đóng cửa lại, lúc gần đi kiểm không được lên liếc Sở Điệp nằm trên giường.

Đi ra lâu các rồi một nha hoàn nhỏ giọng nói:

- Xuân Nguyệt, vị tiểu thư đó thật đẹp nha, không kém gì Điệp tiểu thư.

- Đương nhiên rồi, nếu không thì sao lọt vào mắt thiên tài thiếu niên đại nhân chúng ta?

- Nhưng không biết phu nhân này khi nào mới tỉnh lại nhỉ? Đại nhân cả năm nay đều ở bên giường, khiến người đau lòng quá.

- Hì hì, Thu Cúc, không lẽ người phải lòng đại nhân rồi?

- Phải lòng thì sao chứ? Đại nhân tuổi còn trẻ đã lập danh tiếng như cồn, rồi còn si tình như vậy, người đàn ông như thế có cô gái nào không yêu?

- Ài, chỉ tiếc thu cúc xuất thân thấp hèn, dung mạo bình thường, làm thiếp cho đại nhân còn không xứng, chỉ cần có thể ở bên cạnh hầu hạ đại nhân là ta thỏa mãn rồi...

- ...

Hai cô gái thì thầm nói chuyện, dần đi xa. Cửu U Vương lắc đầu bật cười, thì ra ở trong mắt người hầu hắn là loại si tình.

Tiếp theo, Cửu U Vương giở chăn gấm mỏng manh, nhẹ rút đi đồ ngủ trên người Sở Điệp. Rất nhanh, thân thể mềm mại như băng điêu ngọc tạo hiện ra trước mắt. Da thịt trắng như ngọc tỏa hương, ánh chiếu căn phòng sáng lên bắt mắt người.

Dù Cửu U Vương xem thân thể này mấy trăm lần rồi nhưng giờ đây vẫn kiểm không được nảy ý kinh diễm.

Thiếu nữ băng cơ ngọc cốt, da thịt mềm búng ra sữa, từ trên xuống dưới không chút dấu vết, có thể xưng là hoàn mỹ tới cực điểm. Gò bồng đào kích cỡ vừa phải, vòng eo nhỏ nhắn một bàn tay ôm hết, hai chân thon dài thẳng tắp tỏa ánh sáng ngọc, đường cong ưu mỹ, co giãn kinh người, khiến người yêu thích không buông tay.

Cửu U Vương ngẩng ngửa nửa ngày xong mới hít sâu một hơi, đè nén tạp niệm, ôm eo người ngọc nhẹ nhàng đặt vào thùng gỗ chứa đầy nước nóng.

Nhiệt độ nước nóng vừa phải, Cửu U Vương cầm lấy một khối khăn trắng nhẹ lau người thiếu nữ.

Bì bõm bì bõm

Trong gian phòng yên tĩnh vang tiếng nước.

Khăn trắng nhẹ lau gò má thiếu nữ, ngực cao, eo thon, dưới bụng, chỗ kín, chân dài, dùng sức rất nhẹ. Cửu U Vương làm chuyện này cực kỳ quen tay.

- Tiểu Điệp, nàng mau tỉnh dậy đi, chỉ cần nàng có thể tỉnh lại, Phong đại ca sẽ không làm nàng đau lòng nữa.

- Thật ra nàng không biết ở trong lòng Phong đại ca, địa vị của nàng giống như U Nguyệt, trước kia là tại ta không tốt, không nên vểnh về nàng. Lần này chỉ cần nàng có thể tỉnh lại, Phong đại ca sẽ bồi thường nàng, không thể nàng chịu uất ức nữa.

- ...

Cửu U Vương vừa lau thân thể mềm mại của Sở Điệp vừa khẽ thì thầm.

Trong lòng hắn thấy nợ Sở Điệp rất nhiều.

Lúc ở ám võ viện Sở Điệp có thể mượn cơ hội Diệp Thiên Tử cách bức tường thấy mặt hắn, nhưng từ khi Phong Liệt xuống núi, gần năm năm nay Sở Điệp tính tình rụt rè không hiểu chủ động chỉ có thể ở trong Long Võ học viện âm thầm chú ý tin tức của hắn.

Nếu không phải Diệp Thiên Tử cho biết thì e rằng Phong Liệt không biết Sở Điệp đã gia nhập Long Võ học viện.

802. Chương 908: Lãng Cửu Dung...hoàng!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 908: Lãng Cửu Dung...Hoàng!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mỗi khi nghĩ đến việc này là Phong Liệt lại trách mình.

Để một thiếu nữ như hoa ở tuổi đẹp nhất đời người chờ đời mình bảy năm, còn là người yêu đầu đời trước, đúng là không phải việc con người nên làm.

Đặc biệt đối với một thiếu nữ thiên phú tu luyện rất kém, cả đời khó mà vượt qua chân khí cảnh thì cuộc đời có mấy lần bảy năm?

Cửu U Vương lòng áy náy, động tác càng mềm nhẹ, tràn đầy yêu thương.

Trong phòng thời gian lặng lẽ trôi qua, Cửu U Vương lăm bầm và tiếng nước thỉnh thoảng vang lên.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thiếu nữ trong thùng nước hàng mi dài khẽ run.

Lần này dường như khác với trước, lông mi thiếu nữ run run rồi bỗng mở bừng mắt, trong đôi mắt trong veo lộ ra mê mang.

- Đây là đâu? A!

Sở Điệp lăm bầm, bỗng phát hiện tình hình của mình là không mảnh vải nằm trong thùng nước, một người đàn ông đang dùng khăn ướt nhẹ lông móng mình. Người đàn ông kia miệng lăm bầm không biết nói cái gì.

Đây là tình hình gì thế này?

Sở Điệp là thiếu nữ bình thường ngẩn ra một lúc rồi hét chói tai để biểu đạt nỗi lòng kinh sợ.

Cửu U Vương bị hù giật nảy mình, khăn ướt rớt vào trong nước, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Sở Điệp.

- Tiểu Điệp, nàng tỉnh rồi? Tốt qua, nàng cuối cùng đã tỉnh!

Ngẩn ra rồi Cửu U Vương biểu tình mừng như điên.

- Khốn kiếp, đồ dê xồm, đừng tới đây!

Sở Diệp quát, hai tay ôm ngực vùi người vào nước, vẻ mặt xấu hổ và giận dữ, nước mắt kiềm không được ứa ra, đáng thương động lòng người, khiến tim đau.

Cửu U Vương hồi phục tinh thần, tình cảnh này không phải lúc thích hợp nhất để nói chuyện. Hắn lúng túng cười, phất tay hút lấy một bộ đồ ngủ nữ định đưa cho Sở Diệp.

- Tiểu Diệp, thực xin lỗi, nàng ngủ mê hơn một năm nên ta...

Sở Diệp tức giận quát, mắt lóe sát khí:

- Đứng lại, ngươi đừng tới đây! Ta không phải cái gì Tiểu Diệp, ngươi còn dám tiến tới một bước thì ta lập tức giết ngươi!

- A?

Cửu U Vương cứng người, hắn nhìn chằm chằm Sở Diệp trước mắt, đáy mắt lóe qua khó tin.

Lúc này Sở Diệp cho hắn cảm giác cực kỳ xa lạ, dù khí chất tương tự nhưng ánh mắt sắc bén thì vô cùng lạ, kiếp trước kiếp này hắn chưa từng thấy điều đó trong mắt Sở Diệp.

Trong ấn tượng của hắn Sở Diệp không sát sinh, cũng sẽ không sinh ra chút sát khí. Mà giờ trong mắt Sở Diệp chớp lóe sát khí như thực chất khiến hắn không dám trực diện.

Cửu U Vương ánh mắt lạnh lùng, trầm giọng quát:

- Ngươi thật sự không phải Tiểu Diệp. Ngươi rốt cuộc là ai? Tiểu Diệp đâu?

Trong lòng hắn chậm rãi dâng lên sát khí cuồng bạo.

Thiếu nữ lạnh giọng nói:

- Ta là Lăng Dung, trước tiên đưa đồ cho ta mặc đã.

- Lăng Dung?

Lòng Cửu U Vương trầm xuống, một ý niệm không may ủa lên trong lòng, đôi mắt bỗng biến đỏ rực, sát khí tăng vọt:

- Tiểu Diệp của ta đâu? Ngươi trả lại Tiểu Diệp cho ta đây!

Nói rồi Cửu U Vương tiến lên trước.

Giờ phút này hắn chỉ muốn bắt giữ thiếu nữ, ép hỏi tung tích của Tiểu Diệp. nguồn (.)

- Ngươi ngươi đừng tới đây!

Thiếu nữ tên Lăng Dung vẻ mặt kinh sợ, mắt thấy Cửu U Vương tới ngày càng gần, nàng bỗng đánh ra một chưởng nhẹ vỗ hướng hắn.

- Thiên từ không nguyên chưởng!

Ong!

Không khí khê run, sau đó chỉ nghe *bùm* một tiếng nặng nề, Cửu U Vương như bị trọng kích bay xuyên vách tường rơi ra xa trong sân, hộc bãi máu.

Thiếu nữ tên Lăng Dung vung một chưởng xong biểu tình lộ nghi hoặc, nàng nhìn bàn tay mình, kinh ngạc lắm lắm:

- A? Ta vốn có thể giết chết hắn, tại sao không xuống tay được? Không lẽ Tiểu Diệp...

Lăng Dung một chưởng tổn hại nặng Cửu U Vương xong lập tức phất tay hút lấy vấy dài màu xanh trên giường, che đầy thân thể mềm mại mỹ miều.

Sau đó nàng nhoáng người lên, xuất hiện ở trên cao, nhìn xuống Cửu U Vương, mắt đẹp lạnh lùng lóe tia nghi hoặc.

- Oa!

Cửu U Vương lại học một ngụm ma huyết, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Hắn lão đảo đứng dậy, đôi mắt nhìn Lăng Dung tràn ngập tức giận vô hạn và sát khí.

- A? Người là ma tộc?

Lăng Dung đánh giá Cửu U Vương, mắt chợt lóe hiện sát khí.

Nhưng chỉ một lát sát khí biến đi, nàng lầm bầm:

- Thì ra hắn chỉ là phân thân.

- Nói cho ta, Tiểu Điệp ở đâu?

Cửu U Vương khàn giọng rống lên, ánh mắt như muốn ăn thịt người.

Bây giờ nỗi hận trong lòng hắn ngập trời, nhưng hắn không thể không thừa nhận cô gái này mạnh, đệ nhất cường giả cả đời hắn hiếm gặp. Lúc trước hắn chịu một chưởng kia, căn bản không ẩn chứa một chút nguyên lực, hoàn toàn là căn nguyên pháp tắc lực lượng.

Cường giả như vậy không phải phân thân đỉnh long biến cảnh như hắn có thể đối kháng.

Nhưng đây không phải lý do hắn từ bỏ chất vấn, trong tay hắn còn khống chế hai tầng thần tháp, tăng thêm tự tin cho hắn.

Mặc kệ thế nào, trước tiên tìm hiểu rõ tình trạng mới là quan trọng.

Lăng Dung thản nhiên nói:

- Vấn đề này ta không thể trả lời ngươi.

- Có ý gì?

Cửu U Vương không vừa lòng với đáp án, đôi tay siết chặt, khoe mắt muốn nứt ra, đè nén sát ý tận cốt tủy.

- Linh hồn của ta chưa hoàn chỉnh.

Lăng Dung không chút cảm tình nói:

- Nhưng ta có thể cho ngươi biết Tiểu Điệp mà ngươi nói vĩnh viễn không trở lại.

Dứt lời nàng không muốn nói nhiều, bỗng hóa thành luồng sáng xanh bay xa.

- Cái gì? Tiểu Điệp vĩnh viễn không trở về? Không, không thể nào, trả Tiểu Điệp lại cho ta!

Cửu U Vương người lão đảo, vẻ mặt khó tin rồi tức giận gầm lên, bay hướng Lăng Dung.

Giờ phút này, hắn bị thương tuyệt vọng, trong lòng đau đớn xé nát tim gan.

Cho tới nay hắn vẫn không quên được thiếu nữ lương thiện hoa tiền nguyệt hạ, đánh đàn bắt bướm.

Bây giờ có người nói cho hắn, thiếu nữ đó không về được nữa.

Kết quả này làm hắn không thể chấp nhận.

- Mặc kệ ngươi là ai cũng không thể mang đi Tiểu Điệp của ta!

Cửu U Vương mắt đỏ rực giống như phát điên nhìn chằm chằm luồng sáng xanh cách mấy trăm dặm, tăng nhanh tốc độ.

Thiếu nữ tên Lăng Dung cảnh giới cực kỳ cao nhưng không bay quá nhanh, hình như nàng vừa bay vừa thâm cảm ngộ cái gì đó.

Nửa canh giờ sau, trên đỉnh ngọn núi cao vạn trượng ngoài Ma Long sơn mạch, Lăng Dung bỗng khựng lại.

Nàng quay quanh núi ột vòng, vừa lòng gật gù, bay xuống.

Rất nhanh Cửu U Vương đuổi theo, đứng trên không trung lạnh lùng nhìn Lăng Dung.

Bây giờ hần muốn hỏi han, hiểu rõ thì phải bắt giữ Lăng Dung mới được. xem tại

- Lăng Dung, người trả lại Tiểu Điệp cho ta!

Cửu U Vương gầm lên, muốn lấy ra ám ngọc bắt giữ Lăng Dung.

- Thật phiền phức.

Lăng Dung ánh mắt lạnh lùng nhú mày liễu, trước khi Cửu U Vương ra tay nàng bỗng vung ra pháp quyết rơi vào người hần.

- A!

Cửu U Vương mắt trợn trừng giữ động tác kết ấn bỗng cứng đờ giữa không trung, rồi *rầm bịch* té xuống đất không nhúc nhích.

- Thời gian yên lặng? Cái này...

Trong lòng Cửu U Vương dậy sóng, cực kỳ rung động.

Hần cảm giác rõ ràng có thời gian phép tắc đông lại thân thể mình, khiến từ trên xuống dưới không thể nhúc nhích, chỉ linh hồn là còn giữ tỉnh táo được.

Trên thế giới này, chỉ có cường giả tiến vào thiên nguyên cảnh mới nhìn ngó được huyền bí của thời gian phép tắc.

Thiên nguyên cảnh.

Không lẽ Lăng Dung chính là cường giả thiên nguyên cảnh?

Trong lòng Cửu U Vương cực kỳ kinh sợ.

803. Chương 909: Điều Kiện!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 909: Điều kiện!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Lăng Dung đông lại Cửu U Vương xong không đuổi tận giết tuyệt, mà ngồi xếp bằng trên một khối đá to, mắt khép, mười ngón tay nhanh chóng ấn, dường như là thôi diễn thứ gì đó.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, gió núi điên cuồng rít gào, cát bay đá chạy.

Cửu U Vương ngã trên mặt đất, mắt nhìn chăm chăm Lăng Dung.

Dần dần, hần đè nén nỗi lòng rung động, tức giận và sốt ruột cũng biến mất, thay thế là bình tĩnh.

Hần biết rõ tức giận không giải quyết được điều gì, chỉ có tỉnh táo lại mới nghĩ ra được cách tìm về Tiểu Điệp.

Hần mơ hồ cảm thấy Tiểu Điệp tuyệt đối không biến mất, cũng không phải đoạt xá, mà là linh hồn bị Lăng Dung che đi.

Cùng lúc đó, Cửu U Vương kiềm không được nghĩ tới chủ nhân trước của Thiên Long Giới, cô gái có diện mạo giống hệt Tiểu Điệp.

Khi ấy cô gái đó nói không lâu sau sẽ gặp lại hần, không lẽ nàng chính là Lăng Dung?

”Tiểu Điệp? Lăng Dung? Bọn họ có quan hệ gì? Lăng Dung là ai? Không lẽ thật sự là cơ thiếp của Long Chủ trong truyền thuyết ư? Không đúng, Long Chủ sao có thể giao Thiên Long Giới ột cô gái loài người!”

Cửu U Vương yên lặng suy nghĩ, dường như hiểu ra thứ gì rồi lại có thứ không hiểu.

Trong truyền thuyết viễn cổ Long Chủ từng đem thiên địa khí vận bìa luyện hóa thành Thiên Long Giới tặng cho người yêu trong lòng, bởi vậy mới bị trời phạt, chấm dứt vận mệnh long tộc.

Nhưng truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, là thật là giả ai có thể nói rõ ràng?

Theo Phong Liệt được biết, trăm vạn năm thiên địa đại kiếp nạn chính là thế gian không thể tránh khỏi kiếp số, cùng thiên địa khí vận bìa không có quan hệ gì, từ điều đó có thể thấy ra viễn cổ truyền thuyết còn chờ suy ngẫm lại.

Chính lúc Cửu U Vương miên man suy nghĩ thì Lăng Dung đột nhiên có động tĩnh.

Chỉ thấy nàng thôi diễn nửa ngày rồi khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ vui mừng, tay thuôn nhẹ phẩy đỉnh đầu, mở ra một khe hở không gian.

Xuyên qua khe hở không gian Cửu U Vương giật mình phát hiện đằng sau nó là một không gian rộng lớn, bên trong xếp đầy vô số thiên tài địa bảo và thần binh lợi khí, rõ ràng là báu vật to lớn.

Ngay sau đó, Lăng Dung suy nghĩ một chút, phẩy tay từ trong không gian lấy một đồng tinh thể màu sắc không giống nhau, tài liệu quái dị.

Rồi nàng bày một pháp trận huyền ảo phức tạp quanh người, từng văn tự ngưng kết từ tay nàng dần liên kết tài liệu lại, người tỏa ánh sáng chói lòa ngàn vạn trượng.

Một đồng tinh thể màu sắc khác nhau rõ ràng là mấy trăm khối nguyên tinh lớn nhỏ, ẩn chứa nguyên lực bàng bạc.

Lát sau, Lăng Dung ngưng kết ra trận văn cuối cùng. đọc truyện mới nhất tại .

Ong!

Ừ ừ ừ!

Không trung chấn động, trong thiên địa cuồng phong gào thét, lẫn với tiếng như quỷ khóc sói tru khiến người hoảng hốt.

- Ứm mẽ kỹ hàng sản lão.

Lăng Dung đứng giữa đại trận miệng lẩm nhẩm, từng chú ngữ cổ xưa, tang thương phát ra, thông qua trận pháp mở rộng, hướng trừ bốn phương tám truyển đi xa.

Nghe chú ngữ này Cửu U Vương cảm thấy buồn ngủ, linh hồn dường như quanh quẩn giữa sống và chết, lập lờ không ổn định rồi lại bình tĩnh lạ lùng, không hề thống khổ gì hết.

Một canh giờ sau, bỗng nhiên có hồn ảnh nhàn nhạt hiện ra trên đỉnh đầu Lăng Dung, hồn ảnh quanh quẩn một lát xong nhập vào thức hải của nàng.

Mấy canh giờ sau, lại có một hồn ảnh bay đến dung nhập vào người Lăng Dung.

.....

.....

Thời gian trôi nhanh, trong trời đất từng hồn ảnh hòa vào người Lăng Dung.

Hồn ảnh dung hợp, khí chất trên người Lăng Dung cũng thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Khuôn mặt lạnh lùng dần biến đổi, biểu tình càng phong phú, giết chóc, máu lạnh, uy nghiêm, phần nộ, chán ghét, vui sướng, đa tình...

Dần dần, Lăng Dung từ một thiếu nữ khí chất dịu dàng, thanh lệ xuất trần biến thành cao cao tại thượng, hoàng giả cao quý tay nắm sự sống chết của hàng ức người, khí thế uy nghiêm hùng hồn bay trong thiên địa, lẫm nhẫm bất khả xâm phạm, đủ khiến thương sinh trên đời quỳ lạy.

- Có chuyện gì vậy? Nàng ta đang làm gì?

Cửu U Vương là người duy nhất đứng xem, lòng tràn đầy chấn kinh và nghi hoặc.

Đúng lúc này, đột nhiên một bóng người áo xanh già nua xuất hiện trên đỉnh núi.

Đó là một ông lão tóc bạc phơ, thân hình gầy gò lưng khòm, dường như một trận gió sẽ thổi lão bay đi, nhưng đôi mắt sâu thẳm bắn ra tia sáng khiến người không dám nhìn thẳng, như có thể thấm nhuần vạn cổ.

Ông lão xuất hiện rồi thì đôi mắt giắt mình nhìn Lăng Dung trong đại trận, trên mặt đầy vẻ khó tin dần biến thành mừng như điên và kích động, thân hình già nua run rẩy.

Lão ngơ ngác một lúc rồi *bùm* một tiếng quỳ gối, trong miệng cung thanh hô to nói:

- Lão nô Hoàng Phủ cung nghênh bệ hạ trở về! Ngô hoàng quân lâm thiên hạ, vĩnh thọ vô cương!

Đại trận vẫn đang tiếp tục vận chuyển, Lăng Dung ở chính giữa trận pháp làm như không nghe, thấy Hoàng Phủ quỳ lạy.

Trong thiên địa quỷ khóc sói tru, âm phong từng đợt, hồn ảnh hoặc rõ ràng hoặc mơ hồ không ngừng vào đại trận, dung nhập vào thức hải của Lăng Dung, đó đều là từng mảnh vụn linh hồn.

Hoàng Phủ quỳ rạp trên mặt đất, khuôn mặt gục xuống không có vẻ gì là mất kiên nhẫn, chỉ có cung kính cùng sợ hãi.

"Lão nô? Hoàng Phủ? Bệ hạ?"

Cửu U Vương kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ, lòng buồn bực, đột nhiên lòng hấn máy động.

"Ừa? Tên tổ tiên đời thứ nhất Hoàng gia Thiên Long Thần Triều tên gọi là Hoàng Phủ, có phải là lão già này không ta? Nếu thật sự như vậy thì Lăng Dung bị Hoàng Phủ gọi là hoàng giả phải chăng là viễn cổ Nhân Hoàng? úi dà."

Trong truyền thuyết, tổ tiên Hoàng gia, Hoàng Phủ chính là đệ nhất thống soái viễn cổ nhân tộc trăm vạn năm trước, người đáng giá khiến lão quỳ lạy tất nhiên là viễn Nhân Hoàng.

Viễn cổ Nhân Hoàng có địa vị ngang nhau với Long Chủ, cường giả đệ nhất nhân tộc, cũng được nhân tộc tôn làm vạn cổ đệ nhất hoàng.

Nghĩ đến đây lòng Cửu U Vương gợn sóng ngập trời, thật lâu khó mà bình tĩnh.

Lại quá giây lát, đột nhiên trên đỉnh núi lại xuất hiện thêm mười người, mười người này đều mặc trọng giáp xa xưa, sát khí tận trời, vừa xin liền biết là tuyệt thế tướng tài xông pha chiến đấu, khí sát phạt ùn ùn đầy trời khiến người rung động.

Đặc biệt là trên người họ phát khí thế mạnh mẽ so với Cửu U Vương đỉnh long biến cảnh mạnh hơn gấp trăm, ngàn lần, thật là cự long và con kiến.

Giờ phút này mười người nhìn Lăng Dung trong ánh mắt ngàn ngập nỗi kính sợ vô vàn và mừng như điên, họ giống như Hoàng Phủ quỳ rạp xuống, chấn ngọn núi to kêu ừ ừ run rẩy dữ dội.

- Minh vệ Hoang Thiên cung nghênh Nhân Hoàng bệ hạ! Trở về ngô hoàng quân lâm thiên hạ, vĩnh thọ vô cương!

- Hỏa vệ Xích Hải cung nghênh!

- Âm vệ Long Nhược!

- Ngân vệ Thủy Kính!

- ...

- ...

Mười người thanh âm như một, như là vạn quân dập đầu, thiên âm cuộn cuộn, thanh thế hùng hồn chấn chín tầng mây, vang dội trong Ma Long sơn mạch to lớn thật lâu không ngừng.

Nghe tiếng mười người sùng bái, lòng Cửu U Vương run lên.

Bây giờ hẳn rồi cuộc xác định thân phận của Lăng Dung.

Mười người này rõ ràng chính là viễn cổ thời đại truy tùy Nhân Hoàng chinh chiến các tộc, trấn thủ đất đai nhân loại 'Hạo thiên thập vệ', được gọi là thần hộ mệnh của nhân loại.

Hơn nữa chỉ có số ít người biết mười người này cũng là khai sơn lão tổ của mười giáo phái chân long trên Long Huyết đại lục.

804. Chương 910: Tứ Tàn Kiếm...đồ Long

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 910: Tứ tàn kiếm...Đồ Long

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đối với người khác Phong Liệt không rõ lắm nhưng 'Ám vệ Long Nhược' thì hẳn không xa lạ, bởi vì người này chính là lão tổ đời thứ nhất Long gia kiên võ viện Ma Long giáo, cũng là tổ tiên Long gia sau lưng Long Khinh Vân.

"Trời ạ, những lão bất tử này làm sao có thể còn sống? Đã trăm vạn năm!"

Cửu U Vương nằm trên mặt đất, cực kỳ kinh ngạc điều mình đã thấy.

Nhưng còn chưa xong.

Lại qua chốc lát, một thiếu nữ xinh đẹp mặc đồ trắng xuất hiện ở đỉnh núi.

Thiếu nữ có đôi chân ngọc, cổ đeo một chuỗi bạch ngọc niệm châu, mắt sâu thẳm, diện mạo tuyệt trần, trên người có hơi thở mờ ảo xuất trần khiến người tôn kính khó sinh lòng khinh nhờn.

Cửu U Vương thấy thiếu nữ này thì lòng rung động. đọc truyện mới nhất tại .

Hắn đã sớm tiêu hóa ký ức của Mục Thương Sinh, không hề xa lạ thiếu nữ này. xem tại

Thiếu nữ chính là chủ nhân Phiêu Miểu, được người gọi là Thiên Đạo Cung Chủ, cũng là sư phụ của Mục Thương Sinh, Lý U Nguyệt.

Thiên Đạo Cung Chủ giống như người khác, ngẩng ra một lát rồi cung kính quỳ ở trên mặt đất, thanh âm trong trẻo êm tai xướng lên:

- Nô tỳ phiêu miểu cung nghênh bệ hạ trở về! Ngô hoàng quân lâm thiên hạ, vĩnh thọ vô cương!

Giờ phút này, Cửu U Vương nhìn chằm chằm Thiên Đạo Cung Chủ, lòng cực kỳ phức tạp.

Chính là người đàn bà mang Lý U Nguyệt đi, không biết có rắp tâm gì, đến nay chưa trả lại giai nhân.

Hắn nhìn Lăng Dung chiếm dụng thân hình Tiểu Điệp ở trong đại trận, lòng bùng lửa giận.

Bây giờ hắn rất khát vọng thực lực, niềm vui luyện hóa Cửu Ly phân thân tăng vọt thực lực dần biến mất.

Hắn hiểu mình cần biến mạnh, mạnh đến giẫm bắt cứ ai dưới chân.

Chỉ có như vậy mới sống tự do thoải mái trên đời này, mới có thể bảo vệ người đàn bà của mình không bị thương tổn.

Hắn cũng hiểu con đường cường giả của mình còn rất dài rất dài, những người ở trước mắt e rằng đều vượt qua hoàng cảnh.

Nhưng hắn không nản lòng, những người này đều là đồ cổ sống lâu đến trăm vạn năm, chỉ cần cho hắn chút thời gian thì chắc chắn có thể vượt qua họ, đứng trên đầu họ.

Cửu U Vương chợt cảm giác có ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình, đánh rùng mình.

"A? Là Thiên Đạo Cung Chủ? Bà ta có sát tâm với mình, không lẽ đã biết mình giết chết Mục Thương Sinh?"

Cửu U Vương giật mình, trong đầu suy nghĩ xoay nhanh.

Ầm!

Bỗng một tiếng nổ vang, là đại trận quanh người Lăng Dung tạc thành bột phấn đầy trời.

Bụi đất bay đi, một hoàng giả cái thế bá tuyệt hoàn vũ, ti nghệ thương sinh xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Lăng Dung vẫn là diện mạo, thân thể Sở Diệp, vẫn mặc la quần mù xanh nhưng bây giờ không còn khí chất dịu dàng, thiện lương của nàng mà là khí thế hoàng đế tay nắm càn khôn, lạnh lùng vô tình.

Khí chất cao quý, uy nghiêm của nàng đủ khiến người bỏ qua diện mạo, tuổi tác, thậm chí là giới tính.

Cửu U Vương ngơ ngác nhìn Lăng Dung, lòng cực kỳ rung động còn có tác giận.

Rõ ràng bây giờ Lăng Dung đã hoàn toàn hồi phục phong thái viễn Nhân Hoàng, còn tu vi có hồi phục hay không thì không biết.

Nàng lạnh lùng liếc Hoàng Phủ quỳ trên mặt đất, phiêu miểu và hạo thiên thập vệ, khuôn mặt không giận mà uy xẹt qua hồi ức, như nhớ về thời đại viễn cổ dẫn dắt dưới trước cùng với nhân tộc nhỏ bé cùng thần, ma, long, các đại cường tộc khổ chiến.

Lăng Dung thản nhiên nói:

- Mấy năm nay các ngươi làm không sai, đứng dậy đi.

- Tạ bệ hạ.

Mọi người cung kính tạ ơn, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhìn Lăng Dung có vô tận kính sợ và cuồng nhiệt.

Hoàng Phủ cung kính nói:

- Bệ hạ có thể trở về trước khi thiên địa đại kiếp nạn là may mắn to lớn cho nhân tộc ta.

Rồi mắt lão chợt lóe, lại quỳ xuống, cẩn thận nói:

- Bệ hạ, Nam Ly Vân ở cuộc chiến thượng cổ ruồng bỏ nhân tộc, lén trộm phá giới chùy của bệ hạ, thật là tội ngập trời. Tha thứ cho lão nô vô dụng, trăm vạn năm nay không thể khiến hần đền tội.

Hạo thiên thập vệ cùng quỳ kêu lên:

- Chúng thần vô dụng xin bệ hạ giáng tội!

Lăng Dung nhẹ phẩy tay, lạnh nhạt nói:

- Được rồi, đều dậy đi, hạo thiên thập vệ có phá giới chùy, các ngươi đấu không lại hần cũng bình thường, chuyện này chờ về sau tính tiếp.

- Vâng!

Mọi người đứng dậy, dường như thở phào.

Tiếp theo Lăng Dung không để ý đến đám thần tử, chậm rãi đi hướng Cửu U Vương nằm trên mặt đất, mắt lóe tia quái lạ.

Cửu U Vương thấy Lăng Dung đi hướng mình thì rất tức giận và hồi hộp.

”Tên già trăm vạn năm này có giết mình không? Mặc dù lão tử chỉ là phân thân nhưng trên người mang theo ám ngục và huyết ngục, một khi bị cướp đoạt đi rồi sẽ tổn thất rất lớn.”

Còn về cướp lại thân thể của Tiểu Điệp thì hẳn tạm thời không dám nghĩ tới, lấy thực lực hiện tại của hắn đối phó một cường giả thiên nguyên cảnh, đây không thể nghi ngờ là người si nói mộng, chỉ có thể chậm rãi đợi thời cơ, từ từ tính toán.

Nhưng chuyện kế tiếp xảy ra ngoài dự đoán của hắn.

Lăng Dung tiến tới trước, từ trên cao nhìn xuống Cửu U Vương, trầm ngâm một lúc rồi vung tay lên, giải thời gian phép tắc cấm chế trên người Cửu U Vương.

Cửu U Vương cảm thấy thân thể hoạt động bình thường thì ngẩn ra, nhanh chóng bò dậy, tập trung tinh thần đề phòng.

Tiếp xúc khoảng cách gần Cửu U Vương cảm nhận được khí thế hoàng đế hùng hồn từ người đối phương, cho hắn áp lực rất lớn.

Nếu là người bình thường thì đã bị khí thế của đối phương uy nhiếp quỳ lạy rồi.

Nhưng Cửu U Vương đứng thẳng tắp, lòng không hề sợ hãi, lạnh lùng đối diện Lăng Dung.

Khi giết chết Sở Huyền thì hắn đã đi ra tâm ma, không còn sợ hãi gì nữa, có trái tim cường giả.

Cửu U Vương lạnh lùng chất vấn:

- Lăng Dung, rốt cuộc ngươi đã làm gì Tiểu Điệp?

Hoàng Phủ biến sắc mặt, tức giận mắng:

- To gan, ngươi dám gọi thẳng tên húi của bệ hạ!

Lăng Dung không tức giận, khóe môi nàng có nụ cười như có như không, nhẹ phát tay cắt đứt lời của Hoàng Phủ.

Lăng Dung nghiêng ngẫm hỏi:

- Phong Liệt, ngươi thật sự thích Sở Điệp?

Đôi mắt vốn trong suốt giờ lóe ra tia sáng cao thâm khó dò, như là cự long kiêu ngạo ở trên trời xem xét sói hoang trong rừng núi.

Cửu U Vương lòng mách động, Lăng Dung có thể gọi là tên Phong Liệt thì tất nhiên hiểu biết hắn.

Hắn không hề sợ hãi, lạnh lùng đáp:

- Đúng vậy.

- Tốt.

Lăng Dung cười khê gật đầu, chậm rãi nói:

- Ngươi muốn bốn hoàng tử Sở Điệp cho ngươi cũng được, nhưng ngươi phải đồng ý một điều kiện.

- Cái gì? Ngươi thật sự có thể trả lại Sở Điệp cho ta!?

Người Cửu U Vương run lên, mặt tràn đầy kích động.

Thật là liều ám hoa minh lại nhất thôn.

Nhưng hắn không kích động đến mất lý trí, hắn nghe được câu sau của Lăng Dung.

Hắn đè nén nỗi lòng kích động, nhìn thẳng Lăng Dung, hỏi:

- Người nói đi, là điều kiện gì?

- Người nói đi, là điều kiện gì?

Nhân Hoàng Lăng Dung đôi mắt chợt lóe, nở nụ cười bí hiểm, nói:

- Điều kiện chính là có một ngày bốn hoàng muốn đứng cạnh người thì người không thể từ chối mỹ nhân trong ngực, giang sơn trong tay.

- A?

Cửu U Vương ngẩn ra, không hiểu gì cả.

Chẳng những là hần buồn bực, phía xa Hoàng Phủ, phiêu miểu, và hạo thiên thập vệ đều sững sốt.

Nhưng họ giữ im lặng, họ sợ hãi Nhân Hoàng từ tận đáy lòng, chưa bao giờ có ý muốn chất vấn.

805. Chương 911: Tứ Tàn Kiếm...đồ Long(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 911: Tứ tàn kiếm...Đồ Long(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Cửu U Vương trầm ngâm một lúc, hỏi:

- Điều kiện vậy là sao? Ta không hiểu.

Có một số việc hỏi ngay mặt mới tốt, đặc biệt là lão yêu trăm vạn tuổi như Nhân Hoàng, sơ xuất một cái là mình bán thân còn đếm tiền giúp người.

Nhưng Lăng Dung bá đạo ngoài sức tưởng tượng của hần.

Nàng kiêu ngạo khê hừ, từ trên cao nhìn xuống, lạnh giọng nói:

- Hừ, người không cần hiểu! Bây giờ hãy nói đáp án cho ta.

Cửu U Vương nhíu mày, rơi vào suy tư.

Điều kiện của Nhân Hoàng rất lạ, khiến người không hiểu nổi. Nhưng cường giả đến đẳng cấp này mỗi tiếng nói cử động tất nhiên đều có ý sâu xa, Cửu U Vương không thể không cẩn thận.

May là đối phương không đến mức muốn mạng nhỏ của mình, nếu không thì lấy thực lực của Nhân Hoàng muốn giết mình không tốn hao nhiều sức, một chương đơn giản, gọn lẹ.

"Mặc kệ nó, trước tiên cứu Tiểu Điệp mới quan trọng."

Cửu U Vương trầm ngâm một lúc, ra quyết định.

Hần ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn hướng Lăng Dung, gật mạnh đầu nói:

- Ta đồng ý điều kiện của người.

- Tốt.

Lăng Dung mỉm cười, vừa lòng gật đầu, dường như không hề lo lắng Phong Liệt đổi ý.

Tiếp theo trong ánh mắt của mọi người một hòn ảnh ngưng tụ bay ra khỏi người Sở Điệp.

Hòn ảnh này chính là thể linh hồn của Lăng Dung.

Lăng Dung phất tay quăng Sở Điệp cho Cửu U Vương, lạnh lùng nói.

- Chăm sóc nàng cho tốt, nếu nàng có chuyện gì thì bổn hoàng sẽ giết người!

- Tiểu Điệp!

Cửu U Vương ánh mắt khẩn trương vội ôm chặt thân thể mềm mại của Sở Điệp vào ngực như là ôm lấy miếng thủy tinh đánh mất nay tìm trở về, rất là nâng niu.

- Ừm.

Sở Điệp rên một tiếng, từ từ mở mắt ra trong ngực Cửu U Vương.

Nàng mở đôi mắt đẹp, ánh mắt đầu tiên trông thấy là một khuôn mặt tuần tú quen thuộc lại xa lạ, đôi mắt trong veo mông lung.

- Phong đại ca, Phong sư huynh? Thật sự là người sao?

Cửu U Vương hồi hộp hỏi:

- Là to, Tiểu Điệp, nàng thấy thế nào? Có chỗ nào khó hiểu không?

Tiểu Điệp nhún mũi, ngẫm nghĩ một lúc rồi chợt kêu lên:

- Ai nha, Phong đại ca, người ta chóng mặt quá, rất muốn ngủ một lúc.

Nói rồi Sở Điệp nghiêng đầu, dựa vào ngực Phong Liệt, thật sự ngủ.

- Cái này...

Cửu U Vương biểu tình căng thẳng, tức giận ngẩng đầu nhìn Lăng Dung, nói:

- Tiểu Điệp làm sao vậy? Người đã làm gì nàng?

- Hừ, tu vi của nàng quá kém, bổn hoàng chỉ là rót chút cảm ngộ tu luyện cho nàng mà thôi.

Lăng Dung hừ lạnh, hơi phức tạp liếc Sở Điệp rồi xoay người đi xa.

- Cảm ngộ tu luyện?

Biểu tình Cửu U Vương dịu lại, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Sở Điệp, vô tình phát hiện rèm mi cô gái có tiết tấu run run.

- Ừa? xem tại

Cửu U Vương lòng mách động, khóe môi cong lên.

Hắn quá quen thuộc biểu tình này của Sở Điệp.

Kiếp trước khi hai người đi ra ngoài chơi, tiểu nha đầu mỗi lần giả bộ buồn ngủ khiến hắn công nàng thì đều đáng yêu như thế này.

Cửu U Vương trong lòng có chút buồn cười, nhưng cũng không vạch trần nàng.

Bây giờ trên đỉnh núi không liên quan gì chuyện hai người nữa, Cửu U Vương không muốn ở lâu, ôm Sở Điệp từ từ bay hướng Tứ Phương Thành. Bay chậm là vì hắn sợ gió mạnh thổi Sở Điệp khó chịu, hắn bay rất chậm, kề sát mặt đất.

Ầm!

Không khí bỗng khê run.

Ngay sau đó, trong phạm vi mấy vạn dặm, vô tận nguyên khí thiên địa hùng hồn ủa đến tụ tập ở đỉnh núi, hội tụ vào thể linh hồn của Lăng Dung.

Chỉ chốc lát sau, nguyên khí đầy trời biến mất, Nhân Hoàng Lăng Dung lại ngưng tụ ra một thân thể, giống Sở Điệp y như đúc nhưng khí chất thì trời nam đất bắc hoàn toàn trái ngược.

Sau đó người nàng phủ lên áo choàng hoàng giả, tăng uy nghiêm hoàng đế vô tận.

Đám Hoàng Phủ yên lặng nhìn Nhân Hoàng, trên mặt tràn ngập kính sợ như tôn kính thần linh.

Nhưng Thiên Đạo Cung Chủ kính sợ thì ánh mắt chớp lóe như là tính kế gì đó.

Hoàng Phủ tiến lên một bước, cung kính hỏi:

- Bệ hạ, hiện giờ người đã trở về, không biết bước tiếp theo của chúng ta nên làm gì?

Lăng Dung nhíu mày liễu, ánh mắt nhìn núi xa, ngẫm nghĩ một lúc, ra lệnh:

- Hoàng Phủ, sắp đến lúc Long Chủ phá phong, bốn hoàng lệnh cho người phải tìm ra huyết tể thần đàn trước khi Long Chủ phá phong!

- Lão nô lĩnh chỉ!

Hoàng Phủ quỳ xuống lĩnh chỉ, rồi do dự hỏi:

- Bệ hạ, lần này chúng ta vẫn phải ngăn cản long tộc huyết tể sao? truyện cập nhật nhanh nhất tại chàm

Lăng Dung nói:

- Không, long tộc trở về đã là điều không thể tránh, muốn người không chế long tộc huyết tể thần đàn, chỉ là để nắm giữ chút quyền chủ động khi đàm phán với Long Chủ mà thôi.

- Bệ hạ anh minh lão nô cáo lui.

Hoàng Phủ cao giọng nói, thân hình từ từ biến mất.

Lăng Dung ra lệnh với hạo thiên thập vệ:

- Hạo thiên thập vệ nghe lệnh, lập tức dẫn dắt thuộc hạ canh giữ mười phương con đường Long Huyết Giới, nghiêm cấm bất cứ người nào ra vào!

- Chúng thần lĩnh chỉ!

Thập vệ cùng quỳ xuống lĩnh chỉ, ngay sau đó từng người biến mất.

Chớp mắt trên đỉnh núi chỉ còn sót lại Lăng Dung và Thiên Đạo Cung Chủ.

Lăng Dung biểu tình lạnh lùng, ánh mắt chậm rãi rơi trên người Thiên Đạo Cung Chủ, sắc mặt âm trầm, từ từ nói:

- Là hơi thở của Đồ Long?

Thiên Đạo Cung Chủ người run lên, sắc mặt thoáng chốc biến trắng bệch không chút máu.

Nàng *bùm một tiếng quỳ xuống đất, hấp tấp giải thích rằng:

- Bệ hạ thứ tội, đúng là Đồ Long có ngủ đông trong Phiêu Miểu của nô tỳ, mà nô tỳ không thể địch lại Đồ Long cho nên vạn năm qua không thể không ủy khuất cầu toàn!

- Ha ha ha ha, Phiêu Miểu tiện nhân nhà ngươi, bốn tọa sớm đã biết ngươi không đáng tin rồi.

Tiếng cười to âm tà thô kệch vang vọng trong thiên địa, khiến không trung chấn động.

Tiếp theo là một thanh tàn kiếm màu đen hiện ra trên đỉnh núi. Tàn kiếm loang lổ rỉ sét, phun nuốt từng vệt máu đỏ thẫm như là hô hấp.

Thanh tàn kiếm này chính là vạn năm qua cắm trong cấm địa Phiêu Miểu.

Khoảnh khắc nó xuất hiện thì khí thế giết chóc hùng hồn vô tận lập tức lan tràn, hùng dũng tuôn ra bốn phương tám hướng.

Trong đó còn tràn đầy hơi thở thần thánh và tà ác giao nhau, khiến người nghẹt thở.

Ngoài trăm dặm Cửu U Vương đang dần đi xa chợt khựng lại, xoay người, kinh ngạc nhìn đỉnh núi.

Nói chính xác hơn là hắn nhìn khúc tàn kiếm.

Khúc tàn kiếm kia tỏa ra hơi thở khiến hần cảm thấy hết sức quen thuộc, cùng huyết ngục, ám ngục trên người hần có sáu, bảy phần tương tự.

- Huyền thiên thần tháp?

Cửu U Vương lòng run lên.

Hần lập tức nghĩ tới khúc tàn kiếm đó có lẽ một phần khác của tàn kiếm.

Bây giờ trong tay Cửu U Vương có ám ngục, huyết ngục. Bản tôn Phong Liệt có kim ngục, hỏa ngục. Thủy ngục ở thiên ngoại thiên long vực, Ma Ngục thì nằm trong tay ma tộc.

Nhưng không biết khúc kiếm gãy này ẩn chứa mấy tầng huyền thiên thần tháp đây?

Cửu U Vương rất tò mò khúc kiếm này, hần có chí nguyện to lớn là tụ tập đủ mười ba tầng huyền thiên thần tháp, mặc dù khả năng thực hiện nguyện vọng này là cực kỳ nhỏ bé.

Cửu U Vương biết náo nhiệt trên đỉnh núi không phải người bình thường có thể xem, bất cần một cái là bị vạ lây ngay. Hần trầm ngâm một lúc, ôm Sở Diệp nhanh chóng bay ra ngàn dặm, từ xa nhìn chằm chằm hướng đỉnh núi.

Hần không chú ý thấy không biết từ khi nào Sở Diệp mở mắt ra, say đắm nhìn hần, nước mắt lã lã dài.

.....

806. Chương 912: Tiểu Diệp Quái Dị

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 912: Tiểu Diệp quái dị

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Lăng Dung, lúc trước ngươi phụ bổn tọa, trực xuất bổn tọa ra khỏi nhân tộc, bổn tọa nói rồi, nhất định sẽ khiến ngươi hối hận!

Trên đoạn kiếm đen dần huyền hóa ra hình ảnh một gã đàn ông vạm vỡ, mặc chiến giáp da thú, cơ bắp cực cực, cực kỳ mạnh mẽ, ánh mắt gã nhìn Lăng Dung ẩn chứa vô tận oán độc.

Đồ Long trời sinh có thể xé rách cự long, sức mạnh lớn vô cùng, được Nhân Hoàng phong làm đệ nhất dũng sĩ nhân tộc, uy danh hiển hách.

Nhưng vì gã làm người ngang ngược kiêu ngạo, lập công sinh kiêu, liên tục mạo phạm Nhân Hoàng, thậm chí tuyên bố muốn cưới Nhân Hoàng làm vợ, cuối cùng bị Nhân Hoàng phế đi tu vi, trực xuất ra nhân tộc.

Lăng Dung khinh thường liếc Đồ Long, hừ lạnh nói:

- Khiến bổn hoàng hối hận? Hừ, ngươi còn chưa đủ tư cách!

- A? Ngươi đã tìm được phần huyền thiên kiếm, điều này làm bổn hoàng bất ngờ đây.

- Nhưng dựa vào chỉ số thông minh của ngươi muốn lĩnh ngộ huyền bí của huyền thiên thì đúng là làm khó ngươi nhỉ?

- Ngươi, đồ đàn bà đáng chết, bổn hoàng phải giết ngươi!

- Ngươi, đồ đàn bà đáng chết, bổn hoàng phải giết ngươi!

Bị cô gái mình thích xem thường là chuyện bất cứ người đàn ông nào cũng không thể chịu đựng được.

Đặc biệt là Đồ Long, gã trời sinh vũ lực kinh người, nhưng não thì không lanh lẹ lắm, đây là sự thật mà gã không muốn thừa nhận nhưng không thể không chấp nhận.

Tuy nhiên, gã dù gì cũng là lão yêu nghiệt sống vô số vạn năm rồi, chẳng những võ đạo tinh tiến, trí lực nhiều ít có tiến hóa.

Ít nhất thì bây giờ gã đã hiểu được bố cục, mà còn có chút ham thích nữa.

Ví dụ như Mục Thương Sinh chết trong tay Phong Liệt, mượn khí vận của hắn tới gần thiên long vực vân vân, những chuyện này đều xem như có hiệu quả rõ ràng, cũng khiến Đồ Long dần tăng niềm tin, rốt cuộc bỏ xuống cái mũ 'Đầu óc trái nhỏ'.

Nhưng giờ phút này, bị Nhân Hoàng Lăng Dung lần nữa không nể mặt vạch sọc khiến Đồ Long thẹn quá thành giận, quả thực là giận không kiềm được. nguồn (.)

Giờ phút này gã chỉ muốn bắt lấy cô gái luôn cao cao tại thượng kia đè dưới thân phát tiết, để nàng biết bốn phận làm phụ nữ là gì.

Hơn nữa gã cũng hành động như vậy.

Ầm!

Tàn kiếm đen khê rung, một luồng kiếm quang bảy sắc nổi lên như cự long lăn lộn quét hướng núi to Lăng Dung ở.

Trong kiếm quang bảy sắc này ẩn chứa tính hủy diệt hùng hồn, dễ dàng xé rách không trung, chớp mắt đã đến gần Lăng Dung, bao phủ nguyên ngọn núi.

Đối diện uy thế như vậy, e rằng dù là cường giả hoàng cảnh thì cũng chết chắc.

Nhưng Lăng Dung biểu tình không chút thay đổi, khoe môi nhếch lên khinh thường.

Nàng không nhúc nhích, cũng không làm động tác gì, không khí trước mặt bỗng nhiên vụn vụn như biến thành màn sáng trong suốt.

Khi kiếm quang ập đến thì vừa lúc tới gần không khí vụn vụn, lập tức biến mất không tạo thành chút uy hiếp cho Lăng Dung.

Lăng Dung giễu cợt nói:

- Hừ, nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn không tiến bộ chút nào.

Đồ Long điên cuồng giận dữ hét:

- Ngươi, đồ tiện nữ nhân, hôm nay bốn tọa phải cho ngươi biết sự lợi hại của Đồ Long ta!

Lăng Dung lạnh lùng cắt đứt lời của Đồ Long:

- Không cần, bốn hoàng còn có chuyện cần làm, không rảnh lãng phí thời gian chơi với ngươi.

Nàng giơ lên tay thuận, vẽ một chữ vòng vào tàn kiếm đen trên trời.

- Thiên từ tội nguyên chữ vòng!

Ong!

Không khí khê run.

Một lũ chữ vòng ảnh đen mơ hồ nhẹ nhàng ẩn vào tàn kiếm đen.

Ầm!

Một tiếng nổ vang.

Thanh tàn kiếm tỏa ra khí thế hùng hồn giết chóc bị chữ vòng ẩn đánh bay không biết văng tới đâu.

Mãi đến chốc lát sau phía chân trời truyền đến tiếng gầm mơ hồ:

- Lăng Dung, hôm nay người tặng cho những gì Đồ Long nhất định sẽ trả lại trăm lần, không, là gấp ngàn lần.

Thanh âm xa dần đến khi biến mất.

Thiên Đạo Cung Chủ mặt kinh khùng nhìn Lăng Dung, lòng càng kính sợ hơn.

Nàng biết rõ Đồ Long đã đạt đến đỉnh địa nguyên cảnh, linh ngộ không gian phép tắc trong cõi trời đất này đến chí đại thành.

Nhưng hôm nay gã không có chút sức phản kháng thua trong tay Nhân Hoàng, thực lực của Nhân Hoàng tăng mạnh hơn trăm vạn năm trước thật nhiều.

Ngẩn ngơ một lúc, nàng nhanh chóng quỳ trên mặt đất, cung kính nói:

- Phiêu miểu có tội, xin bệ hạ trách phạt!

Lăng Dung lạnh lùng liếc Phiêu Miểu, nói:

- Chuyện này nhớ kỹ, sau này sẽ phạt.

- Tạ bệ hạ!

Phiêu Miểu vẻ mặt vui mừng, thở phào, rồi mắt chợt lóe, thăm dò hỏi:

- Bệ hạ, tại sao người không trực tiếp trừ bỏ Đồ Long, để tuyệt hậu hoạn?

Lăng Dung xa xa nhìn Cửu U Vương cách ngoài ngàn dặm đứng xem, đầy ẩn ý nói:

- Sống chết có số, Đồ Long đúng là đáng chết nhưng gã không nên chết trong tay bốn hoàng.

Thiên Đạo Cung Chủ nhú mày, không hiểu gì cả.

.....

- Ủa? Tiểu Điệp, nàng tỉnh rồi à?

Cửu U Vương nhìn hai cường giả thiên cổ Lăng Dung và Đồ Long đấu nhau mà như lọt vào sương mù, trong lòng hơi có chút thất vọng.

Hắn định rời đi thì bỗng phát hiện giai nhân trong ngực tỉnh dậy, mắt lấp lánh nhìn mình, lòng vui sướng.

- Ừm.

Tiểu Điệp ngây ngốc, không ngờ bị bắt quả tang, khuôn mặt nhỏ thoáng chốc đỏ rực, như là làm chuyện xấu bị bắt được, mắt chớp lóe bối rối không biết làm sao.

- Hắc hắc, tỉnh rồi rồi thì tỉnh, có gì đâu mà ngượng?

Cửu U Vương cười bảo, không có ý định buông Sở Điệp xuống.

Sở Điệp thả lỏng một chút, hơi ngượng ngừng nói:

- Phong sư huynh.

Cửu U Vương cười khẽ nói:

- Tiểu Điệp, nàng cứ gọi ta là Phong đại cao đi.

Sở Điệp khẽ kêu:

- Vâng, Phong đại ca.

Mi mắt rũ xuống như chớp lóe tia sáng, hình như ngoài ý muốn hành động của Phong sư huynh.

Đời này dù hai người cùng ở với nhau nhưng số lần nói chuyện ít ỏi có thể đếm được trên đầu ngón tay, thân thiết hơn sư huynh muội bình thường một chút nhưng không quá quen.

Thấy biểu tình của Sở Điệp, Phong Liệt phát hiện hình như mình quá nhiệt tình.

Hắn ngẫm nghĩ, cười cười nói:

- Tiểu Diệp, nàng biết chuyện đời trước không?

- A? Phong đại ca, chẳng lẽ ngươi biết chuyện đời trước ư?

Sở Diệp con mắt trợn to, kinh ngạc há mồm.

Bây giờ Sở Diệp biểu hiện có chút phóng đại nhưng Cửu U Vương không hề nhận ra, không nhanh không chậm tiến lên, nói:

- Đúng vậy, ta chẳng những biết chuyện đời trước của mình mà còn cả nàng nữa.

- Đời trước chúng ta là một đôi trời đất tạo nên. Còn như lần đầu tiên hai ta gặp mặt là ở mé tây thiên khe cốc Âm Võ Phong. Lúc ấy trời không gió, không mây, ánh nắng ấm áp, ong bướm thành đàn. Nàng đánh đàn trong bụi hoa, còn ta thì vừa đi ngang qua bị tiếng cầm tuyệt vời của nàng hấp dẫn, kiếm không được muốn đi gặp mặt chủ nhân tiếng đàn...

- ...

Phong Liệt vì muốn giảm đi cảm giác xa lạ của hai người nên chậm rãi kể chuyện đời trước như là chuyện xưa.

Hắn không phát hiện, Sở Diệp nghe câu chuyện hắn kể môi anh đào hé mở như có nuốt vào trứng gà, nước mắt tuôn như suối, dần làm ướt áo Phong Liệt.

Một lát sau Phong Liệt bị cảm giác ngực ẩm ướt đánh gãy suy nghĩ, phát hiện Sở Diệp hai mắt đầm lệ thì lòng đau nhói.

Cửu U Vương tự trách bảo:

- Tiểu Diệp, nàng làm sao vậy? Có phải tại Phong đại ca nói lung tung không? Toàn là chuyện ta kể xạo đó, nàng đừng để trong lòng...

Ngẫm lại cũng đúng, mình là đàn ông bỗng nói với một thiếu nữ không quá quen thân đời trước hai người là một đôi, dù là cô gái nào cũng không chịu nổi.

807. Chương 913: Hỏa Ngục

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 913: Hỏa ngục

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhưng phản ứng tiếp theo của Sở Diệp khiến Cửu U Vương bất ngờ.

- Xì...

Thấy Phong Liệt lúng túng như gà mắc tóc, Sở Diệp kiếm không được bật cười. Nàng vốn là mỹ nhân thể gian khó gặp giờ khẽ cười như xuân về hoa nở, khiến Cửu U Vương bị hút hồn.

Cửu U Vương ngây ngốc, cứng ngắc hỏi:

- Tiểu Diệp, nàng, nàng không giận ư?

Sở Diệp khẽ lau bầu:

- Phong đại ca, đương nhiên người ta sẽ không giận.

Cửu U Vương lòng thả lỏng, khó hiểu hỏi:

- A? Vậy tại sao nàng khóc?

Hắn phát hiện mình sống hai đời mà hình như không hiểu được cô gái trong ngực.

Sở Diệp gơ tay ngọc, mắt sáng ngời nhìn Cửu U Vương, buồn bã nói:

- Phong đại ca, người nói những chuyện này đều không phải là chuyện xưa đúng không?

Cửu U Vương cười cười, nói xuôi theo nàng:

- Đúng đúng, là ta nói bậy thôi...

Sở Diệp nghiêm túc lạ thường nói:

- Không phải, đó đều là chuyện đã xảy ra.

- Á.

Cửu U Vương ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn giai nhân trong ngực, lắp bắp hỏi:

- Sao, sao nàng biết?

Sở Diệp nhìn Cửu U Vương bộ dạng khờ ngốc hình như rất vui, cười hì hì nói:

- Hi hi, Phong đại ca, hiện tại ta rốt cuộc xác định, người nhất định là trùng sinh đến.

- A?

Phong Liệt lòng rung động, vẻ mặt giật mình nhìn Sở Diệp.

Hắn không thể tin bí mật lớn nhất của mình bị cô bé này đâm thủng.

Sở Diệp mỉm cười nói, mắt lóe tinh nghịch:

- Hi hi, Phong đại ca, người không cần căng thẳng, bởi vì ta cũng giống như người.

Phong Liệt cảm thấy hai đời nay chuyện giật mình nhất là phút này đây, giật mình như là thấy con thỏ trắng mình nuôi nhiều năm biến thành con sói xám vậy.

Giọng hắn trở nên khàn khàn:

- A? Giống như ta? Giống cái gì?

Bầu trời vạm vỡ không mây, ánh nắng rực rỡ.

Trong rừng cây nhỏ thưa thớt, chim hót hương hoa, gió mát dịu nhẹ, suối trong lành chảy xuôi, một đám cá mập mập ở trong nước nghịch ngợm bơi qua bơi lại.

Phong Liệt đang ngồi trên mặt đất, đối mặt giá lửa dùng một thanh trường kiếm xuyên một con cá mập gác lên lửa nướng, thỉnh thoảng lật xoay, mùi thịt thơm nức dần tỏa ra.

Rất rõ ràng, hắn đang làm cá nướng.

Nhưng lúc này hắn nhíu chặt mày, ánh mắt mơ màng, rõ ràng là không để tâm vào việc nướng cá.

Hắn và phân thân Cửu U Vương tâm ý tương thông, lời của Sở Diệp khiến hắn giật nảy mình, trong phút chốc không rảnh nghĩ đến việc khác.

Từ miệng của Sở Diệp hắn dần biết một sự thật khiến hắn giật mình, đó chính là...

Sở Diệp cũng giữ ký ức kiếp trước, nàng chính là phân thân Lăng Dung chuyển thế, có quan hệ dây dưa với Lăng Dung.

Nếu là phân thân thiện niệm thì lòng tất nhiên sẽ không tồn tại mặt tối, vậy bản, điều này khiến Sở Diệp thanh lệ thoát tục, ngây thơ lương thiện, không dính khói lửa trần gian, như là một khối bạch ngọc không tỷ vết vấy, thật sự là hoàn mỹ tới cực điểm. Điều này giúp cho nàng có địa vị không nhỏ trong lòng Phong Liệt.

Nhưng bây giờ Phong Liệt bị một vấn đề khác khiến rối rắm, chuyện này tồn tại từ khi hắn trùng sinh rồi, khiến hắn không nghĩ ra được manh mối.

- Rốt cuộc cái gì là trùng sinh? Chẳng lẽ đảo ngược thời gian chính là trùng sinh ư?

- Không đúng, ta và Tiểu Điệp đều giữ ký ức kiếp trước mà người khác thì không, nếu là trùng sinh thì chỉ vẹn vẹn là ta và Tiểu Điệp trùng sinh trong thế giới này, còn thế giới của người khác phải chăng chúng ta đã chết?

- Xem ra cần tìm Lăng Dung bàn bạc mới được.

- ...

Phong Liệt cảm thấy Lăng Dung có điều gì giấu giếm hắn, một số chuyện quan trọng liên quan đến trùng sinh.

Trên đời có quả thì có nhân.

Nếu mình trùng sinh thì người chủ đạo mọi chuyện có mục đích gì?

Hắn biết nếu không thể giải quyết vấn đề này thì rất có thể hắn trùng sinh sẽ biến thành một cơn mộng huyễn không hoa, Thiên Long Giới, huyền thiên thần tháp, thương sinh kiếp đạo, căn nguyên thần đồ, có lẽ tất cả chỉ là giá y cho người.

- A, Phong Liệt, người người người người nướng khét cá hết rồi thì làm sao ăn?

Tiểu Ma Nữ mặc áo trắng đứng cạnh hắn từ bao giờ. Nàng ôm một đồng trái cây đại thơm nức mũi nhìn Phong Liệt nướng cá thành cục thn đen, mắt tròn trừng, chu môi trách.

Phong Liệt hồi phục tinh thần, lúng túng cười nói:

- Á, ha ha, ngại quá, thất thần chút.

Nói rồi hắn nhẹ vung kiếm quăng cá khét ra xa, vẫy tay hướng suối nước.

Một chuỗi tiếng nước *bì bồm bì bồm* vang lên, từng con cá to như là mọc cánh bay ra con suối, chính xác xuyên qua thanh kiếm.

- A, hì hì, không ngờ ngươi còn có chiêu này, bốn tiểu thư thưởng cho ngươi một trái cây.

Độc chiêu xinh đẹp làm Tiểu Ma Nữ mặt mày hớn hở, ngồi và ngực Phong Liệt, ân cần thưởng cho hắn một trái cây ngọt ngào ngon miệng.

Phong Liệt nuốt xuống, đắc ý nói:

- Hắc hắc, vi phu còn biết nhiều thứ lắm.

- Hừ hừ, không biết xấu hổ.

- ...

Mấy ngày nay Phong Liệt và Tiểu Ma Nữ du sơn ngoạn thủy, tìm kiếm bảo vật, đem thiên long vực nguy cơ tứ phía xem thành hậu hoa viên nhà mình, rất là vui vẻ.

Mỗi khi gặp một ít mãnh thú dưới lục cấp thì Tiểu Ma Nữ đều giành ra tay, dựa vào thần binh lợi khí cùng bầu trời áo choàng thì dù là mãnh thú đỉnh lục cấp ở dưới tay nàng đều phải cúi đầu thần phục.

Nếu không cẩn thận trêu chọc đến mãnh thú thất cấp thì Phong Liệt sẽ không khách sáo phóng ra Cửu Ly phân thân. ác long đỉnh thất cấp đánh đầu trắng đó, đủ khiến tất cả mãnh thú chạy trời chết.

Trong thời gian này Phong Liệt và Tiểu Ma Nữ cảm tình càng nồng nàn, quả thực như keo như sơn, giấy lất không. Mặc dù không mây mưa với nhau nhưng ôm sờ đã thành thói quen, bộ ngực sữa của Tiểu Ma Nữ bị Phong Liệt chà đạp vô số lần, nếu không phải hắn cố kiềm chế thì e rằng một năm sau hai người thật có thể mang theo mấy tiểu giao long trở lại.

Ngày tươi đẹp như vậy khiến người quên lối về.

Lát sau hai người vui vẻ hưởng dụng xong cá nướng ngon lành, Tiểu Ma Nữ quay vào long ngực không gian của Phong Liệt, bắt đầu mỗi ngày ngủ trưa một giấc.

Phong Liệt thì bắt đầu công tác quan trọng, oanh kích hỏa ngục điên cuồng. đọc truyện mới nhất tại .

Từ khi hắn có kim ngực rồi thì phát hiện ra hỏa ngục bị Hoàng Hiên trấn áp trong kim ngực.

Nhưng kim ngực không phải vật vô chủ, Xích Hóa Thành, chủ nhân của nó đến nay còn sống tốt, thậm chí trong hỏa ngục hàng trăm cường giả long biến cảnh Thiên Diễm Môn đều nhảy tới nhảy lui.

Nhưng đêm hôm nay đám người Thiên Diễm Môn làm rùa đen rút đầu hơn một năm, sống trong lo âu, người người thấy bất an, cơ hồ thành chim sợ cành cong.

Điều Phong Liệt muốn làm chính là hoàn toàn tiêu trừ chủ nhân hỏa ngục, đoạt lại quyền khống chế nó vào tay mình.

Ầm! Ầm! Ầm!

Trong kim ngực gợn sóng ngập trời, từng tầng ánh sáng vàng rực rỡ không ngừng đánh vào một tầng tháp to màu đen, khiến tháp rung động không ngừng.

Những gợn sóng này đều là khí canh kim cực kỳ tinh thuần biến thành, mỗi một lũ ánh sáng vàng điều tiêu diệt một cường giả hóa đan cảnh.

Nếu không phải hỏa ngục có phòng ngự kinh người, cho dù đối lại một thiên bảo thần binh thì dưới uy thế này sẽ tan biến thành mây khói.

Đột nhiên một ác long chín đầu to cỡ mấy ngàn trượng xuất hiện bên trên không gian kim ngực, con ác long cực kỳ hung tợn và tà ác, khí thế giết chóc cắn trời nuốt đất.

Đây chính là Phong Liệt Cửu Ly phân thân.

808. Chương 914: Chấn Nhiếp

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 914: Chấn nhiếp

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Cửu Ly phân thân lạnh lùng liếc hỏa ngục, mười tám con mắt lóe ý cười tàn khốc.

Rồi nó bỗng biến ảo ra hình dạng bản tôn Phong Liệt, khoanh chân giữa trời, hai tay kết ấn, từng pháp quyết huyền ảo không ngừng vung ra.

Rất nhanh trong kim ngực khí kim cương cuộn cuộn dâng lên, uy thế mạnh hơn lúc trước gấp trăm ngàn lần.

Ầm ầm!

Một cơn sóng to kinh thiên mạnh đập vào hỏa ngục.

Phút chốc tháp to đen ngàn trượng bị oanh ra xa mấy trăm dặm, trong sóng vàng lẫn lộn không ngừng.

Phụt!

Trong hỏa ngục môn chủ Thiên Diễm Môn Xích Hóa Thành kiểm không được phun ra ngụm máu, thân hình lắc lư, khuôn mặt vốn tái giờ càng không có chút máu, mắt lộ ra tràn ngập kinh sợ.

- Phụ thân, người sao rồi?

- Môn chủ, người không sao chứ?

- ...

Xích Minh Tổ và đám cao thủ Thiên Diễm Môn biểu tình căng thẳng vội tiến lên.

Xích Hóa Thành xua tay, lại ngồi vững vàng, trầm giọng nói:

- Bồn tọa tạm thời không có việc gì, nhưng tiểu tử này mỗi ngày sẽ oanh tạc một lần, cứ tiếp tục như vậy e rằng chúng ta tối đa chỉ có thể chống đỡ ba ngày nữa.

Xích Minh Tổ sốt ruột nói:

- Ba ngày? Phụ thân, qua ba ngày thì chúng ta sẽ ra sao?

- Đúng vậy, môn chủ, ngài không thể có việc.

- ...

Xích Hóa Thành phất tay ngăn lại mọi người ngừng nói chuyện, sắc mặt âm trầm nói:

- Sau ba ngày chúng ta sẽ bị hỏa ngục phản phệ hóa thành tro tàn. Đương nhiên các người có thể quỳ gối hướng chủ nhân kim ngục.

- A?

Mọi người sợ muốn chết, nhìn nhau.

Muốn họ, cường giả long biến cảnh uy danh lẫm lẫm trên Long Huyết đại lục quỳ gối thì là chuyện không thể chấp nhận, nhưng so với cái chết thì nó dễ chấp nhận hơn.

Đang lúc mọi người hoang mang lo sợ thì bỗng nhiên hỏa ngục lại rung rinh.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Phụt!

Xích Hóa Thành hộc máu liên tục, đột nhiên ngã ngồi trên mặt đất. Bây giờ gã cảm thấy trời đất quay cuồng mặt trận đầy vẻ khó tin, suy yếu kêu lên:

- Không thể nào, tuyệt đối không thể, sao hắn có thể liên tục phát động hai lần kim ngục công kích chứ?

Trước đó hỏa ngục mỗi ngày cũng chỉ là gặp một đợt công kích, dù Xích Hóa Thành bị thương nhưng có thể trong vòng một ngày lành lặn, miễn cưỡng đủ để ứng đối thể công thứ hai. Nhưng dù là vậy thì một năm nay trong người Xích Hóa Thành để lại vết thương không thể hồi phục, dần dần dầu hết đèn tắt.

Bây giờ Xích Hóa Thành dù có nằm mơ cũng không ngờ chủ nhân kim ngục liên tục phát động hai lần oanh kích, khiến gã chịu tổn thương rất nặng sắp hôn mê.

Đang lúc mọi người kinh khủng tuyệt vọng thì bên ngoài bỗng vang giọng tà ác:

- Người bên trong nghe đây, bồn tọa chỉ cho người một cơ hội, hoặc là chết, hoặc nhận to làm chủ, cho các người một khắc trả lời, khục khục khục khục, ặc, khụ khụ.

Cửu Ly phân thân hét xong cảm thấy bất đắc dĩ.

Cửu Ly phân thân của Phong Liệt khác với phân thân Cửu U Vương rất nhiều. Phân thân Cửu U Vương là đoạt xá âm liêu thú mà ra, trong đầu âm liêu thú vốn là trống rỗng, bị Phong Liệt đoạt xá rồi suy nghĩ không khác gì bản tôn, không bị ảnh hưởng gì, tương đương với một tịch diệt phân thân Phong Liệt khác.

Nhưng Cửu Ly phân thân thì khác hẳn, trước khi Phong Liệt đoạt xá Cửu Ly đã có chỉ số thông minh cực cao, hơn nữa cực kỳ âm hiểm, hung tàn, tà ác.

Mặc dù Phong Liệt đã đập nát ý chí của Cửu Ly nhưng sau khi nuốt ký ức của nó rồi kiêu suy nghĩ, thói quen hành động vẫn bị ảnh hưởng, biến ác độc, hung dữ nhiều.

Bây giờ dưới đáy lòng hắn có suy nghĩ rất ác là muốn nuốt hết người Thiên Diễm Môn, nhai nát nuốt cái ực.

Đối với điều này Phong Liệt có chút bất đắc dĩ, đây chính là di chứng đoạt xá, chỉ có thể đợi đến khi bản tôn có lực ý chí vượt qua Cửu Ly thì mới giải quyết vấn đề này. Bây giờ điều hắn có thể làm chỉ là giữ chặt bản tâm, đừng để cho ý chí của Cửu Ly tro tàn lại cháy.

Ầm! Ầm! Ầm!

Trong không gian sóng gợn cuộn cuộn.

Thời gian trôi nhanh, một khắc rất nhanh đã qua.

Con mắt tà ác của Cửu Ly phân thân lạnh lùng nhìn hỏa ngục, sát khí dần tăng lên.

- Khục khục khục, nếu các người đã chấp mê bất ngộ, vậy thì đi chết đi!

Cửu Ly phân thân cười quái dị một tiếng, định phát ra uy lực thần khí oanh kích hỏa ngục.

Lấy thực lực của Cửu Ly phân thân và lĩnh ngộ với huyền thiên thần tháp thì đủ liên tục thi triển kim ngục ba lần. Hắn không tin đối phương có năng lực chống được ba lần, nếu không thì không đến mức bị Hoàng Hiên đỉnh long biến cảnh trối chết.

Lúc Cửu Ly phân thân định ra tay thì một thanh âm khủng hoảng, sốt ruột vang lên:

- Khoan đã, Phong Liệt hãy dừng tay, có gì từ từ nói!

Ngay sau đó bóng người bay ra, gần trăm cao thủ Thiên Diễm Môn mặc chiến bào lửa đỏ bay ra khỏi hỏa ngục, dẫn đầu chính là môn chủ Xích Hóa Thành.

Một đám người hiện thân rồi thì cẩn thận né tránh canh kim kiếm khí xung quanh, không dám dính chút gì, như là con chim cú thắp thỏm lo âu sợ sệt, không còn phong độ cường giả long biến cảnh gì cả.

Cửu Ly phân thân tâm ý động, dừng lại sóng gợn đầy trời, ánh mắt lạnh lùng nhìn quét mọi người như là mãnh thú đang chọn ăn thịt người vậy, nhìn đến đám đệ tử Thiên Diễm Môn lòng run sợ.

Xích Minh Tổ đánh giá Cửu Ly phân thân một lúc, do dự rồi bỗng hét lên:

- Người người không phải là Phong Liệt! Người là ai? Hoàng Hiên đâu?

- Hừ, ta có phải là Phong Liệt hay không liên quan gì? Người hỏi nhiều quá.

Cửu Ly phân thân khinh thường hừ lạnh, uy nhiếp hùng hồn của đỉnh thất cấp phóng ra, khiến đám cao thủ Thiên Diễm Môn mặt trắng bệch, kinh sợ muốn chết.

- Cường...cường giả hoàng cảnh!

Chấn kinh qua đi Xích Hóa Thành kiên trì tiến lên một bước, ra vẻ trấn định chấp tay nói:

- Vị tiền bối này, chúng ta chính là người của Thiên Diễm Môn Long Huyết Giới, văn bối là môn chủ Thiên Diễm Môn tên Xích Hóa Thành, không biết tiền bối có thể cho hay tôn danh quý tính không?

Nếu đã biết rõ không phải là địch thủ của đối phương thì nên trước thăm dò tình hình, nói không chừng có đường sống.

Cửu Ly phân thân phẩy tay đánh gãy lời Xích Hóa Thành, không chút khách sáo nói:

- Bỏ tọa không rảnh nói nhảm với các người, muốn sống quỳ xuống nhận chủ, muốn chết thì bỏ tọa đích thân đưa đoạn đường.

- Người!

Xích Hóa Thành biểu tình tức giận, gã là môn chủ Thiên Diễm Môn, có thể nói vị cao quyền trọng, địa vị hiển hách, thường quen chỉ tay năm ngón, đã khi nào chịu thiệt thòi như vậy?

Đám Thiên Diễm Môn sau lưng gã có nhiều người trừng mắt Cửu Ly phân thân.

Nhưng Cửu Ly phân thân làm hành động khiến cả đám lại rụt đầu.

- Xem ra các người chưa có giác ngộ tù nhân nhỉ? Đúng là đi tìm chết!

Cửu Ly phân thân cười khẩy, nhẹ vung tay, mấy ngàn kiếm quang canh sắc bén không gì sánh được đột nhiên ngưng tụ ra, bắn hướng mọi người.

Vèo vèo vèo vèo!

Tiếng xé gió dày đặc chói tai, từng kiếm quang giống như thiên uy, thể không thể đỡ.

Người Thiên Diễm Môn đều biến sắc mặt, có kẻ phóng ra khí thể, rút kiếm chống đỡ.

- Liều mạng với người!

- Thà chết còn hơn chịu nhục!

Một số người tính tình cương cường đều gọi ra thần binh, hò reo nhào hướng Cửu Ly phân thân.

Số còn lại tham sống sợ chết thì vội quỳ xuống đất ý bảo khuất phục.

809. Chương 915: Đại Chiến Dấy Lên

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 915: Đại chiến dấy lên

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Cửu Ly phân thân nhìn hết phản ứng của mọi người, khóe môi nhếch lên đường cong tàn nhẫn.

Ngay sau đó, chỉ thấy đám người xung phong mới vọt lên thì bị kiếm quang kim đâm xuyên.

Phập phập phập!

- A a a!

Một chuỗi tiếng vang qua đi, hơn hai mươi cao thủ Thiên Diễm Môn vùng dậy phản kháng, gồm cả môn chủ Xích Hóa Thành đều bị ánh sáng vàng dễ dàng xuyên qua thân thể, dần tan biến hình thần đều diệt, không thể đụng vào góc áo Cửu Ly phân thân nữa là.

Bây giờ Xích Minh Tổ và còn lại bảy, tám chục người đều kinh hoàng lo sợ quỳ trên mặt đất, run lấy bảy đổ mồ hôi lạnh, không dám ngẩng đầu lên.

Cửu Ly phân thân mặc kệ đám Xích Minh Tổ, hần phát tay hút tầng tiểu tháp đen toát ra từ thân thể Xích Hóa Thành vào tay, vẻ mặt kích động.

Hỏa ngục.

Đây chính là hỏa ngục mà Thiên Diễm Môn không chế mấy vạn năm, một phần của thần khí huyền thiên thần tháp.

Huyền thiên thần tháp tổng cộng có mười ba tầng, là thần khí truyền từ sơ kỳ hoang cổ, không ai biết xuất xứ thật sự của nó.

Hơn nữa từ hoang cổ thì thần tháp mười ba tầng này không biết trao tay bao nhiêu chủ nhân rồi, chưa từng có người nào có thể tụ tập đủ mười ba tầng gom thành huyền thiên thần tháp hoàn chỉnh, cũng không ai biết đủ mười ba tầng thần tháp thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng trên thế gian có truyền rằng huyền thiên thần tháp càng hoàn chỉnh thì càng phát huy uy lực mạnh hơn, tiêu hao lực lượng càng ít.

Thêm vào tầng hỏa ngục này, bây giờ trong tay Phong Liệt nắm giữ bốn tầng thần tháp, còn về uy lực như thế nào thì thật khiến người mong chờ.

Cửu Ly phân thân không nghiên cứu hỏa ngục mà giao cho bản tôn, tiếp đó, hắn nở nụ cười âm trầm đáng sợ với đám Xích Minh Tổ.

- Sao hả? Còn cần bốn tọa dạy các ngươi làm cái gì?
- Chủ nhân tại thượng, ta nguyện ý nhận người làm chủ!
- Ta...ta cũng nguyện ý!

Đám cao thủ Thiên Diễm Môn vội tỏ thái độ, sợ chậm chạp sẽ bị Phong Liệt xử đẹp.

Cửu Ly vừa lòng gật đầu, hai tay vung ngưng kết ra từng luồng sáng vàng nhập vào thức hải của mọi người.

Đám Thiên Diễm Môn nếu đã lựa chọn khuất phục thì cũng biết kết quả của mình, không ai phản kháng, đều kiến lập quan hệ chủ nô với Phong Liệt.

Cửu Ly phân thân lạnh lùng nhìn Xích Minh Tổ, âm trầm nói:

- Xích Minh Tổ, bốn tọa giết cha ngươi, không lẽ ngươi không muốn báo thù sao?

Lúc trước Xích Minh Tổ cùng Lý Đạo Húc ở trong động phủ hắc ám để quân tự tàn sát lẫn nhau, bị Phong Liệt hôi cửa, rồi gã canh me ở cửa hang suốt mấy tháng, cuối cùng Thiên Long Giới xuất hiện nên gã không thể không tạm thời buông bỏ truy sát Phong Liệt, Tiểu Ma Nữ.

Phong Liệt rất hận điều này, không dễ dàng tha cho gã, đặc biệt là tên này khuất phục chỉ là mặt ngoài, để lại sẽ là tai họa ngầm.

Nghe Cửu Ly phân thân nói, người Xích Minh Tổ run lên, vội *bùm* một tiếng quỳ trên mặt đất, chính nghĩa lẫn nhiên lớn tiếng nói:

- Hồi bẩm chủ nhân, Xích Hóa Thành không biết thời thế chính là gieo gió gặt bão, cái chết của hắn không liên quan gì đến chủ nhân cả!

Đầu gã dán sát đất, cho thấy vô cùng cung kính Phong Liệt nên mới ngũ thể đầu địa như vậy. Tuy nhiên, đôi mắt gã nhìn mặt đất lại là hận ý ngập trời, khiến người giận sôi.

Gã không biết Cửu Ly phân thân thông qua khế ước chủ nô nên biết rõ gã hận cỡ nào.

Cửu Ly phân thân giễu cợt cười nói:

- Không tệ, là con chó ngoan.

Xích Minh Tổ lớn tiếng nói:

- Đa tạ chủ nhân khích lệ!

Cửu Ly phân thân đổi đề tài, trầm giọng nói:

- Nhưng tại sao ta cảm giác hận ý của ngươi?
- Chủ nhân, ta...a!

Xích Minh Tổ biến sắc mặt, định trả treo thì người bỗng sung huyết giống điên cuồng, rất nhanh gã *bùm* một tiếng thành thịt vụn.

Cùng lúc đó, bên dưới trong đám người vang một chuỗi tiếng *bùm bùm bùm* trầm đục, trong bầy, tám chục người có hơn một nửa tạc nổ, linh hồn cũng tan biến.

- Chủ nhân tha mạng! Lý Thành Dao ta đối với chủ nhân tuyệt đối trung tâm không hai lòng!
- Tha mạng! Xích Dư Tử ta trung thành tận tâm với chủ nhân, có trời đất làm chứng!

Phút chốc đám người may mắn không chết đều nằm sấp trên mặt đất gào khóc, lớn tiếng cầu xin tha thứ, không có vẻ gì là cao thủ cả.

Nói đến cùng, bọn họ cũng chỉ là một đám nhân loại cường đại chút mà thôi, khi tử vong ngay trước mắt thì họ cũng sẽ sợ chết, thậm chí là còn nhát chết hơn cả người thường.

- Khụ khụ khụ khụ.

Cửu Ly phân thân tà ác cười, đè nén ý định giết hết mọi người.

Bây giờ mục đích giết gà dọa khỉ đã đạt thành, thực lực bọn họ đều là trung kỳ long biến cảnh trở lên, có chút tác dụng, không cần đuổi tận giết tuyệt.

Hắn hơi hợt nói:

- Đứng lên đi, sau này làm việc chăm chỉ cho bổn tọa, nếu để cho bổn tọa không hài lòng, các ngươi vẫn là một con đường chết!

- Tạ ân chủ nhân không chết!

- Chủ nhân yên tâm, sau này nếu chủ nhân có gì dặn bảo thì tiểu nhân nhất định vượt lửa qua sông, không tiếc thân!

- Nghe theo chủ nhân sai khiến dù có chết!

- ...

Còn lại hơn bốn mươi cường giả long biến cảnh như được đại xá, vội thề thốt vỗ ngực vang dội, giống như là Phong Liệt không tin thì họ sẽ lấy chết biểu minh vậy.

Cửu Ly phân thân lười nghe tên kia diễn trò, hắn định di chuyển đám người ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một lũ tinh thần Phong Liệt đặt bên ngoài phát hiện tình huống.

- A, có người đến.

Vèo vèo vèo vèo!

Một chuỗi tiếng vang khê, hơn ba mươi gã đàn ông mặc cẩm phục xuất hiện trên bầu trời rừng cây nhỏ, mắt lóe tia hung ác nhìn xuống dưới.

Hơn ba mươi người trong tay cầm thánh bảo trường đao, uy nhiếp hậu kỳ long biến cảnh mạnh mẽ bao phủ phạm vi mấy trăm dặm khiến trong rừng tất cả chim muông ngủ đông trong hang run rẩy. Không khí trong trời đất dường như biến nặng nề, một mảnh tĩnh lặng.

Rất rõ ràng, những người này là một phần trong ba ngàn thuộc hạ Nam Ly Phong mang đến.

Một người đàn ông mắt âm tà thủ lĩnh liếc bên dòng suối trong rừng đốm tro tàn vừa bị dụi tắt, nghi hoặc hỏi:

- Ủa? Tiểu tử đó mới rồi còn ở đây mà, sao đi đâu rồi?

Một người khác mắt chột lóe, nói:

- Chắc không phải đã trốn đi?

Người đàn ông dẫn đầu trầm ngâm một lúc, ra lệnh:

- Ừm, mọi người đi bốn phía sưu tầm xem. Theo thói quen mấy ngày qua của hắn thì chắc chưa đi xa đâu.

- Tuân lệnh!

Đám cường giả long biến cảnh đồng thanh kêu, định tản ra đi tìm.

Bỗng nhiên một thanh âm lạnh lùng vang trong rừng cây:

- Các ngươi đang tìm ta?

Khi giọng nói cất lên thì Phong Liệt mặc đồ đen xuất hiện bên dòng suối nhỏ, lạnh lùng liếc người trên không trung, đáy mắt lóe tia kinh ngạc.

Mấy tháng qua hắn cùng Tiểu Ma Nữ du sơn ngoạn thủy mà không che giấu tung tích gì.

Hơn nữa hắn sớm phải hát hiện có nhiều cao thủ các tộc thần, ma, linh, Nam Ly Giới ở phía xa giám thị mình.

Nhưng những tên kia không nhảy ra gây chuyện thì hắn lười để ý, mấy tháng qua mấy phe đều bình an vô sự.

Tuy nhiên hôm nay những tên kia thái độ khác thường giết tới, xem ra Nam Ly Phong đã hoàn toàn chuẩn bị xong đối phó hắn rồi, điều này khiến lòng Phong Liệt tăng cảnh giác.

- A? Chính là hắn!

Thấy chính chủ lộ mặt, người đàn ông dẫn đầu mắt sáng lên, chỉ vào Phong Liệt, độc ác nói:

- Tiểu tử, không ngờ ngươi còn dám đi ra. Thiên Long Giới ở trên gười hắn, giết hắn thì thiếu chủ sẽ có trọng thưởng!

810. Chương 916: Đại Chiến Dấy Lên(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 916: Đại chiến dậy lên(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hơn ba mươi mắt sáng lên, trên mặt khó giấu vẻ tham lam, không chút do dự vùng trường đao, từng đao mang hủy thiên diệt địa mạnh chém hướng Phong Liệt.

Vèo!

Vèo!

Hơn ba mươi cùng ra tay, không trung vang tiếng xé gió điếc tai, uy thế khủng bố đủ đập nát bất cứ cường giả hậu kỳ long biến cảnh nào.

Nhưng Phong Liệt không hề sợ hãi, ngược lại biểu tình âm trầm sát khí.

Cho đến nay đa số hắn vượt cấp giết người, cao thủ cùng cấp không lọt vào mắt hắn.

Hắn lạnh lùng cười, bỗng nhiên biến mất.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Mặt đất vang một chuỗi tiếng nổ kinh thiên, hơn ba mươi đao mang mạnh mẽ không gì sánh được chém hụt, để lại từng vết rạn dài trăm dặm, sâu không thấy đáy, mặt đất vang tiếng ù ù truyền xa đến góc trời.

Cùng lúc đó, bên trên bầu trời vang mấy tiếng *Phụt phập* trầm đục.

Ngay sau đó là những tiếng hét thảm:

- A a!!!

Chỉ thấy Phong Liệt biến thành vệt đen mơ hồ xẹt qua không trung, không ngừng xuất hiện bên cạnh mọi người, từng kiếm quang đỏ đi qua đâu là có một cường giả hậu kỳ long biến cảnh như là cây mục lâu năm

không chút phản kháng bị trảm thành mấy khúc. Dù trong tay họ có thánh bảo thần binh, người mặc hộ thể thần giáp đều không đem lại chút tác dụng.

Chớp mắt bảy, tám cao thủ Nam Ly Giới tay chân đứt lìa rơi rụng trên mặt đất, linh hồn bị tiêu trừ. Khoảnh trời yên tĩnh bình an rất nhanh tràn ngập mùi máu tanh nồng xộc vào mũi, khiến người buồn nôn.

Những kẻ may mắn không chết thì vội tránh né, không dám dừng lại ở trên trời nữa khắc, dần về mặt tham lam biến thành kinh sợ.

Hình như mãi đến giờ phút này bọn họ mới biết, thì ra người mấy tháng qua thiếu chủ kêu họ giám thị là một sát thần.

Nhưng dù họ có né cỡ nào thì sao có thể trốn được Phong Liệt thuần di?

Phong Liệt không chút dừng lại, lúc đông sang tây, trên không trung không thể bắt được hấn. Dựa vào thuần di thần kỳ và thánh kiếm sắc bén, hấn rượt họ gà bay chó sủa, điên cuồng cắt đứt từng sinh mệnh.

Vèo vèo vèo vèo!

Tiếng kiếm quang liên tục đâm xuyên, hơn ba mươi cao thủ Nam Ly Giới không ai may mắn thoát khỏi, tất cả đều biến thành thịt nát lặn lơ dưới kiếm của Phong Liệt.

Giây lát sau Phong Liệt nhẹ nhàng đáp xuống đất, mặt lạnh như tiền, không có vui vẻ giết chết kẻ địch.

Hắn lơ mơ cảm giác mấy tên kia xông lên là đi chịu chết, dù có thất bại thì không ai chạy trốn cả.

- A? Mùi gì vậy?

Phong Liệt bỗng nhượng mảy, trong trời đất ngập máu hấn ngửi được mùi hương kỳ lạ.

Hơi thở hình như liên quan đến linh hồn, càng lúc càng đậm đặc.

Vèo vèo vèo vèo!

Một chuỗi tiếng khê vang.

Phong Liệt theo thanh âm tập trung nhìn, chỉ thấy xóc một người đàn ông dần tan thành khói xám khiến mùi linh hồn quái dị càng đậm hơn.

- A? Chẳng lẽ là độc?

Phong Liệt lòng máy động, vội bay ra xa mấy ngàn trượng, né tránh khu vực đó.

Nhưng lúc này hấn cảm thấy trong người có hơi thở không thuộc về mình, dù có thúc đẩy nguyên lực cũng không thể tiêu trừ. Lát sau hơi thở này như có linh tính, thành ấn ký nho nhỏ trong người hấn.

Nhưng ấn ký này không khiến hấn thấy khó chịu gì cả.

Trong lúc Phong Liệt thăm bực mình thì bỗng không khí rung động.

Ông!

Phút chốc cả trời đất như được gia cố, không gian ổn định hơn vô số lần.

- A? Là phong tỏa không gian!

Phong Liệt nhượng mảy, hấn không xa lạ tình hình này, lúc trước Nam Ly Phong đặc biệt chuẩn bị nó để đối phó hấn thuần di.

Ầm! Ầm! Ầm!

Chân trời phía xa truyền đến tiếng ù vang, chớp mắt một cửu long hoàng chiến xa khí thế hùng hồn có hàng ngàn cường giả cầm phục khí thể mạnh mẽ vây quanh dần xuất hiện trong mắt Phong Liệt, thanh thế hùng dũng rầm rộ.

Trên chiến xa, Nam Ly Phong áo trắng hơn tuyết khoanh tay mà đứng, mảy kiếm nhượng cao, mắt nhìn ra xa toát ra khí thế nắm giữ thiên hạ, coi rẻ chúng sinh.

Phong Liệt cười lạnh, chậm rãi bay lên từ xa đối diện Nam Ly Phong.

Bây giờ hắn đã là xưa đâu bằng nay, không còn là con kiến thấy Nam Ly Phong thì chỉ có nước chạy vắt giò lên cổ. Trong thiên long vực này hắn không còn sợ khiêu chiến nào nữa.

Cửu long hoàng chiến xa tiến lên cực nhanh, chỉ vài giây đã cách Phong Liệt mười dặm, ngừng lại.

Nam Ly Phong kiêu ngạo đánh giá Phong Liệt, mắt lóe sát khí.

Gã từ trên cao nhìn xuống, nói:

- Phong Liệt, người không vội vàng bỏ chạy, điều này khiến bốn thiếu chủ hơi ngoài ý muốn đấy. Nhưng kết cục của người sẽ không thay đổi, bốn thiếu chủ sẽ không nhân từ cho người.

Phong Liệt khinh thường cười lạnh nói:

- Hừ, Nam Ly Phong, người không sợ gió lên rút lưỡi à? Rốt cuộc ai trốn phải đánh rồi mới biết.

Nói rồi hắn liếc một thanh niên đứng sau lưng Nam Ly Phong không xa, Sở Hóa Long.

Phong Liệt giễu cợt cười hỏi:

- Sở Hóa Long, không lẽ người đã đổi chủ tử rồi?

- Người!

Sắc mặt của Sở Hóa Long cực kỳ khó coi.

Gã cắn răng, lạnh lùng nói:

- Không sai, chim khôn chọn cành mà đậu. Nam Ly thiếu chủ hùng tài đại lược, không lâu sau thiếu chủ sẽ là một trong thiên chủ thế giới này, cũng chính là minh chủ trong lòng Sở ta.

- Phong Liệt, nếu người biết điều thì hãy hai tay dâng lên Không Minh Sơn, kim ngọc đi, niệm tình từng là đồng môn, bốn tọa sẽ ở trước mặt thiếu chủ nói tốt vài câu cho người.

- Đủ rồi!

Nam Ly Phong nhướn mày kiểm, mắt kiên nhẫn đánh gãy lời của Sở Hóa Long, nhìn Phong Liệt, hừ lạnh khinh thường nói:

- Hừ, cho dù hắn muốn đầu vào bốn thiếu chủ thì bốn thiếu chủ cũng sẽ không cho hắn cơ hội đó! Bốn thiếu chủ chỉ muốn hắn chết!

Phong Liệt ba phen bốn lượt trốn khỏi mắt gã, cướp đi Thiên Long Giới và kim ngọc, hỏa ngục vốn nên vào tay gã, Nam Ly Phong sớm hận Phong Liệt thấu xương, bây giờ gã nghĩ rằng mình nắm chắc phần thắng nên dĩ nhiên sẽ không tha cho hắn.

Phong Liệt không thèm để ý, cười to nói:

- Ha ha ha ha, Nam Ly Phong, đó chỉ là người đơn phương nghĩ. Muốn ta chết hả, e rằng người không có bản lĩnh đó!

- Hừ, để ta xem người có thể cười đến lúc nào!

Nam Ly Phong nghiêng răng nghiêng lợi hừ lạnh, rồi đổi đề tài, âm trầm cười hỏi:

- Phong Liệt, chắc người đã cảm giác trong người khác lạ chứ?

- A?

Mắt Phong Liệt chột lóe.

Nam Ly Phong lạnh lùng nói:

- Thật ra thì ẩn ký đó không có tác dụng quá lớn, nhưng có thể giúp bốn thiếu chủ tọa định vị trí của người. Hôm nay dù người lên trời xuống đất đều khó thoát khỏi cái chết!

Dứt lời gã nhẹ vung tay, bên cạnh mấy trăm cường giả cảm phục toát ra khí thế, như sói đói hung dữ nhào hướng Phong Liệt.

Thoáng chốc đao mang chói lọi ảnh chiếu trời đất, khiến gió mây biến đổi, sát khí xông lên trời.

Phong Liệt mắt chợt lóe, bị Nam Ly Phong nhắc nhở hấn đứng là cảm thấy hình như ấn ký có liên kết như có như không với gã.

Nhưng hấn không hề sợ, hấn vốn không định chạy trốn.

- Người nhiều có ích gì? Một đám vật hy sinh mà thôi.

Mắt thấy mấy trăm cường giả Nam Ly Giới giết tới, khóe môi Phong Liệt nhếch nụ cười tàn nhẫn, rồi người hấn run lên.

- Minh dạ hàng lâm!

Ầm!

Màn đêm đen đặc bao trùm mặt đất, phủ lên mọi người, chớp mắt khuếch tán ra phạm vi vạn dặm.

Dưới màn đêm, trong thiên địa nguyên khí hùng hồn hóa thành nguyên lực ám thuộc tính đồng nguyên với trong người Phong Liệt, tụ tập về chỗ hấn.

Dần dần, từng dãy núi nguy nga, bão tố, khí độc trải rộng trong thiên địa.

811. Chương 917: Thần Khí Va Chạm

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 917: Thần khí va chạm

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Giờ phút này ở trong màn đêm đen đặc, cảm nhận nguyên lực xung quanh biến đổi thật lớn, Nam Ly Phong và hàng ngàn cường giả Nam Ly Giới cùng biến sắc mặt.

Trên thế giới này có không ít cường giả lĩnh ngộ ra đạo cảnh, nhưng có chín phần cường giả tu luyện đều là đạo cảnh đơn thuộc tính, ví dụ như kiếm đạo, đao đạo, huyền đạo, độc đạo vân vân, hiếm có người tu luyện ra loại dung hợp rất nhiều thuộc tính thiên địa đại đạo.

Như thương sinh kiếp xứng là thượng thừa đạo cực kỳ hiếm thấy trên đời, so với 'vực' của cường giả hoàng cảnh chỉ thiếu một chút thiên địa pháp tắc mà thôi, có thể xưng uy lực vô cùng, tuyệt đối không phải cùng cường giả cùng đẳng cấp có thể đối kháng.

Đặc biệt khiến bọn họ cảm thấy nguy hiểm là trong bóng tối dường như ẩn giấu sát khí hùng hồn, từng đợt nguyên khí cường địa dao động càng lúc càng hùng hồn, khiến người tim đập chân run.

Tuy nhiên đám cường giả Nam Ly Giới có sứ mệnh trong người, không khả năng khiếp chiến.

Ngẩn ngơ qua đi mọi người nhìn chăm chăm Phong Liệt ở trong bóng tối, không chút do dự hóa thành từng ánh sáng chói mắt đánh vào hấn, sát khí hùng hồn xông tận trời.

Chỉ cần giết Phong Liệt thì dù đạo cảnh lợi hại đến đâu cũng tan biến, mọi người đều hiểu đạo lý này.

Nhưng khi họ cách Phong Liệt còn có vài ngàn trượng thì bỗng xuất hiện dòng nước lũ đen giắt ngang giữa mọi người, nhàn chìm mấy chục tên dẫn đầu.

Ầm! Ầm! Ầm!

Nước ngầm cuốn trôi, dần tan biến nơi cuối trời.

Sau đó là vài chục xương trắng hếu rơi rụng trên mặt đất.

- Ui!

Những người né khỏi nước ngầm thấy vậy đều hít một hơi, trên mặt khó giấu nỗi kinh sợ, không ngờ đợt xung phong thứ nhất đã có mấy chục người chết mà không thể đụng được góc áo kẻ địch.

Phong Liệt biểu tình tức giận lạnh lùng quát với thuộc hạ:

- Phế vật, nhiều người như vậy mà không làm gì được Phong Liệt nhỏ bé? Cần các người làm gì nữa? Lên cho ta!

- Tuân mệnh!

Mọi người nâng cao sĩ khí cùng vọt hướng Phong Liệt.

Vèo vèo vèo vèo!

Từng đạo mang khủng bố xuyên trời đêm, chạy thẳng đến đỉnh đèo Phong Liệt. Uy thế như vậy dù là mười ngọn núi lớn đều sẽ bị chém thành bột phấn.

Phong Liệt khinh thường cười, bỗng nhiên biến mất, chớp mắt né tránh tất cả đạo mang.

Bây giờ hẳn đã nhìn ra những tên kia tuy rằng đều là cường giả hậu kỳ long biến cảnh nhưng rõ ràng không phải vất vả tu luyện ra, có lẽ là dùng bí pháp thúc đẩy.

Thêm nữa nhiều cường giả long biến cảnh như vậy mà không mấy người tu luyện ra đạo cảnh thì đúng là chuyện lạ.

Thậm chí trong tay bọn họ cầm thánh bảo trường đao đều là đồ giả, chỉ có một chút hơi thở thánh bảo mà thôi, uy lực chỉ mạnh hơn thượng phẩm chí bảo chút xíu.

Đến đây thì Phong Liệt không còn sợ gì nữa.

Mắt thấy thế công tiếp theo sắp ập đến, Phong Liệt không khách sáo nữa, tâm ý động, từng thiên tai ẩn sau màn đêm bùng nổ.

Vèo vèo vèo vèo!

Mấy chục bảo tổ cuồng bạo rít gò tuôn ra từ hức ám, uy thế mênh mông tựa như thiên uy, thế không thể đỡ, cuốn hết gần ba trăm cao thủ xông lên vào trong.

Trong bả tổ những cường giả long biến cảnh oai phong một cõi như biến thành phàm phu tục tử, cơ hồ không có một chút sức phản kháng.

Trong bả tổ hàng ức vạn đạo phong nhỏ điên cuồng cắt da thịt mọi người, chỉ giây lát ba trăm cường giả hét thảm thiết, kêu rên bị cắt thành vô số thịt nát nhỏ xíu rồi hoàn toàn thành bột phấn, tan biến trên không trung.

- Cái...cái này không thể nào. Đây rõ ràng là thực lực hoàng cảnh, võ giả hậu kỳ long biến cảnh nhỏ như hắc sao có thể làm được chứ?

Nam Ly Phong chồm người khỏi chiến xa, mắt lồi ra, đờ mắt tràn đầy khó tin.

Trong thời gian ngắn nghiền ba trăm cao thủ hậu kỳ long biến cảnh, Nam Ly Phong tự nghĩ dù gã lấy ra phá giới chùy cũng không làm được, nhưng tình huống trước mắt gã không thể không tin.

Ba trăm cường giả hậu kỳ long biến cảnh không còn bóng dáng, dù Nam Ly Giới có thực lực hùng hồn cũng bị tổn thất lớn, khiến Nam Ly Phong cực kỳ tức giận.

Lúc này Sở Hóa Long đứng đằng sau quả giật mình thì mắt chợt lóe, chấp tay, góp lời nói:

- Thiếu chủ, thuộc hạ đã sớm nói rồi, tiểu tử Phong Liệt rất quái dị, thiếu chủ không thể lơ là được đâu.

Nam Ly Phong lạnh lùng mắng:

- Câm miệng, bốn thiếu chủ nên làm như thế nào chưa không cần người dạy!

- Vâng, vâng, là thuộc hạ lắm mồm.

Sở Hóa Long biến sắc mặt, nhanh chóng cung kính lùi lại, biểu tình cực kỳ khó coi.

Về mặt Nam Ly Phong vận vẹo, ánh mắt độc ác nhìn Phong Liệt phía xa, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Hừ, vốn định bắt giữ người sỉ nhục một phen, bây giờ xem ra phải trước tiên đưa người lên đường rồi.

Gã dứt lời, trong tay ánh sáng xanh chợt lóe, một tiểu chùy màu vàng xuất hiện trong tay.

Thoáng chốc, khí thế hủy diệt kinh thiên động địa tràn ngập trong thiên địa, khiến người tinh thần rung động, mặt trắng bệch.

Thần khí phá giới chuy.

Thần khí hoàn chỉnh, dù chỉ là một phân thân cũng có được năng lực hủy thiên diệt địa.

Sở Hóa Long ở không xa kinh sợ nhìn vật trong tay Nam Ly Phong, mắt lóe sự tham lam.

Nam Ly Phong tàn nhẫn cười, định tung phá giới chùy oanh sát Phong Liệt. Gã cực kỳ tự tin, phá giới chùy trong tay tung một cái là Phong Liệt dù có ba đầu sáu tay, cũng chết chắc.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên vang một tiếng *Ầm!* kinh thiên, một ngọn núi chiếm phạm vi trăm dặm phun trào, dung nham cực nóng đạt đường kính hơn mười dặm, che trời khiến người kinh sợ.

Nam Ly Phong cảm thấy chiến xa dưới chân run lên, rồi gã bị văng lên cao trăm dặm, đứng không vững suýt ngã.

- Chết tiệt, có chuyện gì vậy!?

Nam Ly Phong tức giận, chân mạnh giẫm một bước, rút cuộc ổn định thân hình, nhưng vẫn không thể ngăn cản xu thế chiến xa bay lên.

Cùng lúc đó, gã giật mình phát hiện tọa giá mình yêu phát ra tiếng kêu khê *két két*, xuất hiện vô số vết rạn làm gã đau lòng.

Nhưng tiếp theo gã không rảnh đau lòng chiến xa của mình, vì chiến xa đang bị vô tận dung nham bao vây, hơi thở cực nóng khiến người nghẹt thở, gã tự lo thân còn không xong.

Mãi đến tổn công sức chín trâu hai hổ gã mới chống đỡ được thế công của núi lửa dung nham, nhưng cửu long hoàng chiến xa đã tràn đầy vết nứt, khét đen, cách bảo hộ chỉ có nửa bước, làm Nam Ly Phong tức đến giậm chân.

Nam Ly Phong có cực phẩm thánh bảo cửu long hoàng chiến xa bảo vệ xem như có kinh mà không nguy hiểm, nhưng đám thuộc hạ thì không may mắn như vậy.

Đám cường giả Nam Ly Giới tụ tập quanh chiến xa hơn mười dặm có tám phần bị dung nham cực nóng biến thành tro tàn, còn lại may mắn còn sống đều thành chim sợ cành cong, trong màn đêm hoảng loạn chạy trốn, không biết đông tây nam bắc.

Qua giây lát núi lửa bên dưới mới tan biến.

- Vậy mà không chết, hừ, coi như người mạng lớn.

Phong Liệt ở bên dưới nhìn lên cửu long hoàng chiến xa ấy trăm dặm, mắt lóe qua tiếc nuối.

Lúc trước làm núi lửa có Cửu Ly phân thân chủ trì tiêu hao một nửa nguyên khí trong thương sinh đại ấn, cơ hồ tương đương với tổng sản xuất của một trăm tòa long tinh cỡ lớn, khiến hắn hơi đau lòng.

812. Chương 918: Bỏ Đá Xuống Giếng

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 918: Bỏ đá xuống giếng

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

May là hiệu quả miễn cưỡng cho qua, hôm nay Nam Ly Phong mang theo một ngàn cao thủ đã hao tổn gần như chín phần, nhiều hơn cả lúc thiên la hồ đại chiến chết chóc, thật là khủng khiếp nhất trần đời.

Nhưng Phong Liệt không thả lỏng, hẳn biết đại chiến thật sự chỉ vừa mới bắt đầu.

- Phong Liệt tiểu súc sinh, bốn thiếu chủ muốn ngươi chết không toàn thây!

Ong!

Nam Ly Phong tức giận rống to, không trung khê rung.

Chỉ thấy màn đêm đen đặc có một luồng sáng vàng xuyên qua không gian, chiếu rọi trời đất ánh vàng, chớp mắt đã bắn tới gần Phong Liệt.

Phong Liệt lòng căng thẳng, bỗng biểu tình dứt khoát, gầm lên:

- Đến đúng lúc!

Khi ánh sáng vàng ập đến thì hai tay của hắn nhanh chóng kết ấn, chậm rãi đẩy tới trước khi đang đẩy một ngọn núi to nặng nề.

Ong!

Không khí khê rung.

Một tháp to ngàn trượng tỏa sáng vàng rực rỡ thoảng hiện trên không trung, chắn ở trước mặt Phong Liệt, chính là thần khí kim ngục.

Ngay sau đó, phá giới chùy đánh tới.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Thần khí cùng thần khí va chạm như hai tinh cầu đụng nhau, ánh sáng vàng chiếu khắp trời, chiếu rọi trời đêm ngàn vạn dặm.

Ngay sau đó, trong thiên địa tất cả ánh sáng vàng đều biến mất, không trung mênh mông bắt đầu điên cuồng sụp đổ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một mảnh hư vô tối tăm như miệng cự thú há to điên cuồng nuốt khoảnh trời này.

Chớp mắt bầu trời mấy chục dặm biến thành hố đen to lớn, phía sau hố đen lăm lăm liệt không gian loạn lưu gào thét lẫn lộn, từng ngọn núi to, từng mảnh rừng rậm không ngừng bị cuốn vào trong, thậm chí muốn kéo hết tất cả tồn tại trong trời đất này vào.

Phong Liệt biểu tình trầm trọng, người bắn ngược xa đến mấy trăm dặm mới ngừng lại.

Bây giờ không trung trước mặt hắn tràn đầy vết rạn, hoàn toàn biến thành tuyệt địa, so với thiên la hồ không kém gì.

Nhưng chiến đấu chưa kết thúc.

Ngoài mấy trăm dặm, một đôi mắt độc ác giận dữ bắn đến, nhìn chằm chằm Phong Liệt.

- Phong Liệt tiểu súc sinh, tử kỳ của ngươi đến rồi. Bồn thiếu chủ muốn xem ngươi làm sao ngăn được kích tiếp theo!

Nam Ly Phong nghiêng răng nghiêng lợi nổi giận gầm lên một tiếng, định lại vung phá giới chùy.

Gã biết trong tay Phong Liệt có kim ngục, cũng hiểu hẳn tối đa chỉ có thể phát huy một kích thần khí, cho nên gã thắng chắc rồi.

Nhưng lúc này giọng Phong Liệt từ xa truyền đến:

- Nam Ly Phong, ngươi vui mừng quá sớm rồi, trước hãy đỡ một chiêu của ta rồi nói tiếp!

Ong!

Không trung rung động dữ dội.

Một vệt kiếm quang đỏ vàng yêu diễm bắn phá thiên địa, trăm toái vô tận hư không, chém tới gần Cửu long hoàng chiến xa.

Nam Ly Phong con mắt lồi ra, trên mặt rớt cuộc lộ ra vẻ kinh sợ, gã thềm hết trong lòng.

Thần khí? Không hẳn, làm sao có thể nhìn thấu phá giới chùy của ta!”

Ong!

Phá giới chùy lại vung ra.

Ầm!

Một tiếng nổ.

Phong Liệt phát ra huyền thiên kiếm mang lần nữa va chạm với phá giới chùy.

Theo đó giữa không trung hiện ra cái hố đen thật to khuếch trương bốn phương tám hướng, điên cuồng cắn nuốt xung quanh.

Nam Ly Phong sợ muốn chết, vội thụt lùi lại, sợ bị hố đen nuốt.

Nhưng khiến gã giật mình là bị phá giới chùy ngăn cản mà kiếm quang đỏ vàng không biến mất, dư uy xuyên qua hố đen chém tới chỗ trăm trượng trước mặt gã, uy thế thần khí cường đại không thể ngăn cản.

- Không, điều này không thể nào, một thần khí tàn phá sao có thể so với phá giới chùy của bồn thiếu chủ?

Cái chết đến gần, Nam Ly Phong tuyệt vọng, bỗng hét to:

- Nhạc Trần cứu ta!

Phụt!

Một tiếng trầm đục.

Cửu long hoàng chiến xa bị thần khí khổng lồ đè ép rốt cuộc chịu không nổi gánh nặng hóa thành bột phấn.

Nếu không có gì ngoài ý muốn thì tiếp theo Nam Ly Phong chết chắc.

Phía chân trời Phong Liệt ánh mắt lạnh lùng nhìn Nam Ly Phong rơi vào đường cùng, khóe môi cong lên nụ cười nhạt.

Tuy rằng kim ngục và hỏa ngục là tàn khuyết thần khí, nhưng một kích tích súc đã lâu lại do Cửu Ly phân thân cường đại đỉnh thất cấp dồn hết sức kích phát, Nam Ly Phong một võ giả đỉnh long biến cảnh nhỏ nhỏ sao đỡ được?

Huống chi phá giới chùy trong tay Nam Ly Phong chỉ là một phân thân thần khí mà thôi.

Tuy nhiên, đến đây thì Phong Liệt bản tôn và Cửu Ly phân thân đã dốc hết sức, tạm thời không thể kích phát uy lực thần khí nữa, nếu Nam Ly Phong còn chưa hết thì hẳn chỉ có thể chạy mất dép.

Mất thấy Nam Ly Phong sắp bị thần khí hủy diệt thì bỗng không khí trước mặt gã vẩn vơ.

Ong ong ong ong!

Không khí rung động mãnh liệt.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt, trước người Nam Ly Phong đột nhiên hình thành thập tầng không gian bình chương, chắn trước huyền thiên kiếm mang.

Cùng lúc đó, một bóng người già nua xuất hiện trước người Nam Ly Phong.

- Thiếu chủ đừng sợ, có lão nô ở!

Ông lão này biểu tình trầm ổn, mắt sáng, hai tay cầm tiểu đỉnh thủy tinh, từng đợt không gian pháp tắc phát ra từ tiểu đỉnh, hình thành tầng tầng không gian bình chương trước mặt hai người.

Ngay sau đó, dư uy của huyền thiên kiếm mang đánh tới.

Ầm!

Một tầng không gian tan vỡ.

Ầm!

Hai tầng không gian tan vỡ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tầng thứ ba, bốn, liên tiếp bảy tầng không gian đều tan vỡ dưới kiếm quang.

Nhưng kiếm quang ở ba tầng không gian bình chương cuối cùng hoàn toàn biến mất, không thể hoàn thành mục tiêu của Phong Liệt.

- Không gian pháp tắc bảo khí? Tổ cha nó, như vậy mà không chết, mạng lớn quá!

Phong Liệt mắt trợn trừng, không cam lòng rửa một tiếng, rồi lập tức quy đầu bỏ chạy.

Hiện giờ hắn đã đến nỗ mạnh hết đà, ở lại chỉ có một con đường chết.

Nhưng bây giờ vẫn chưa giải trừ phong tỏa không gian, hắn không thể thuận di, chỉ có thể triển khai tốc độ bỏ chạy.

Chớp mắt một vệt đen xẹt qua không trung biến mất nơi chân trời.

Phía sau Nam Ly Phong được cứu giật mình mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh như mưa.

- Khốn kiếp, Phong Liệt chết tiệt, tiểu súc sinh, bốn thiếu chủ thế phải giết người! Ủa? Muốn trốn hả? Nhạc Trần, chúng ta đuổi theo!

Nam Ly Phong độc ác mắng vài câu, phát hiện Phong Liệt chạy ra xa thì biểu tình tức giận, chẳng chút do dự đuổi theo.

- Thiếu chủ, lão nô duy trời thời không đỉnh không lâu nữa, ài...

Nhạc Trần mặt tái nhợt ở phía sau kêu gọi, thấy Nam Ly Phong chạy đến không thấy bóng dáng, lão bắt đầu thở dài, cũng chỉ đành vội vàng đi theo, sợ gã xảy ra chuyện gì.

.....

Trốn trốn trốn.

Phong Liệt biểu tình cực kỳ trầm trọng, liều mạng thi triển thức 'Lược ảnh', diễn hóa nó đến cực độ, như luồng khói nhẹ chớp mắt đã là mấy trăm dặm.

Hắn biết rõ đối phương phong tỏa không gian chỉ hạn chế phạm vi, chỉ cần hắn trốn ra khỏi phạm vi là như rồng về biển cả, hổ vào núi rừng, ai cũng không uy hiếp được hắn. Đợi bản tôn và Cửu Ly phân thân hồi phục đến đỉnh thì là giờ chết của Nam Ly Phong.

Nhưng nếu hắn bị Nam Ly Phong đuổi kịp, ột cú phá giới chùy thôi là hắn chết chắc.

Không ngoài dự đoán, khi Phong Liệt chạy ra năm ngàn dặm thì cảm giác được xung quanh phong tỏa không gian yếu bớt, lòng mừng rỡ, cái này chứng minh tìm được đường sống đã không xa.

Nhưng vào lúc này, lòng hấn bỗng run lên, nguy hiểm mãnh liệt bao phủ trái tim.

Phong Liệt biến sắc mặt, chớp mắt nhìn mé phải đằng trước.

813. Chương 919: Bỏ Đá Xuống Giếng(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 919: Bỏ đá xuống giếng(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Ầm!

Trời đất rung lên.

Mé phải đằng trước ngàn dặm, chỗ trời đất nổi lên bỗng dâng lên màn đen xông thẳng trời, chớp mắt xé rách không gian, từ xa đánh hướng Phong Liệt.

Thoáng chốc ma khí ngập trời ập đến, tà ác, giết chóc, thần thánh đan vào mà thành hơi thở lan tràn trong thiên địa, khiến người nghẹt thở như là trời đất bị hủy diệt tại đây, tinh thần run sợ.

- Là Ma Ngục? Chết tiệt, không ngờ ma tộc cũng đến nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!

Phong Liệt rất tức giận, cực kỳ khẳng định cái này là cường giả ma tộc ra tay.

Uy lực Ma Ngục tự nhiên không thể khinh thường.

Chỉ nhìn uy thế thôi đủ oanh sát bất cứ cường giả long biến cảnh nào thành tro, thậm chí cường giả hoàng cảnh đều khó mà may mắn thoát khỏi.

Đừng nói hiện tại Phong Liệt đã đến nỗ lực hết đà, dù cho hấn ở trạng thái cao nhất cũng chỉ có thể thôi động thần khí đón đỡ.

Hiện giờ hấn đã không còn cách nào khác, chỉ có thể trốn vào long ngục không gian tránh tai kiếp.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Vệt đen xẹt qua không trung mạnh đánh vào mặt đất.

Thoáng chốc đất đi xuất hiện một cái hố ba trăm dặm, đen như mực sâu không thấy đáy, vô số khe hở không gian như mạng nhện trải rộng.

Lúc này Phong Liệt hóa thành một hạt bụi thương sinh đại ẩn cẩn thận cách hố to, né từng khe hở không gian.

- Ma tộc chết tiệt, dám bỏ đá xuống giếng lão tử, đợi lão tử thở được rồi thì tàn sát các ngươi trước hết!

Trong long ngục không gian Phong Liệt khoanh chân ngồi, chính xác không chế thương sinh đại ẩn di chuyển, vừa lằm bằm nguyên rửa.

- A? Nguy rồi, Nam Ly Phong để lại ẩn ký trên người ta còn đó, không thể ở lại đây lâu.

Phong Liệt bỗng nhủ mày.

Long ngực có thể ngăn cản thần khí Ma Ngục công kích, nhưng hắn không dám bảo chứng long ngực cũng có thể ngăn cản công kích từ phá giới chùy của Nam Ly Phong.

Bởi vì trong phá giới chùy có chứa thiên đạo pháp tắc hùng vĩ, chuyên môn đối phó không gian thần khí.

Bây giờ Phong Liệt cảm giác rõ ràng ấn ký trong người vẫn có liên kết như có như không với Nam Ly Phong, đủ để gã chính xác tọa định hắn.

Trầm ngâm một lúc Phong Liệt ánh mắt dứt khoát, đột nhiên bay ra long ngực không gian, nhoáng người vài cái bay ra khỏi hố sâu tiếp tục trốn phía xa.

Hắn cực là cường giả ma tộc chỉ có thể phát ra một kích thần khí.

Vèo vèo vèo vèo!

Phong Liệt biến thành vệt đen chớp mắt thoát khỏi hố đen lao hướng chân trời.

Cùng lúc đó, ở góc trời, từng ma ảnh khí thể hùng hồn bay nhanh tới gần nơi này.

Dẫn đầu là một thiếu niên ma tộc khí thể sắc bén, đứng trên lưng một con thú cá bay to lớn, là người quen cũ của Phong Liệt, ma tộc Thập Tam Thái Tử, thánh kiếm trong tay hắn là cướp từ chỗ gã.

- Nhân loại, để lại Thiên Long Giới và thánh kiếm của tộc ta đây, thái tử tha cho ngươi khỏi chết!

Giọng ma tộc Thập Tam Thái Tử vang vọng từ thiên địa xa xôi, toát ra uy nghiêm không thể phản đối.

- Hừ, chỉ cần qua hôm nay thì lão tử lấy luôn Ma Ngục của ngươi!

Phong Liệt từ xa liếc gã, khoe môi nhếch lên đường cong sát khí lạnh lẽo.

Tốc độ chạy trốn của hắn không chậm, dần kéo giãn khoảng cách với người ma tộc.

Nhưng mà, ngay sau đó, con đường bỏ trốn của Phong Liệt lại bị đánh gãy.

Lần này ra tay không phải ma tộc Thập Tam Thái Tử mà là thế lực thần tộc núp sẵn một bên.

- Đồ nhân loại gian xảo đề tiện nhà ngươi, An Ly Nhã ta đại biểu thần chủ trừng phạt ngươi!

Thanh âm yêu kiều khiến Phong Liệt thấy quen tai vang trên trời cao trăm dặm.

Thần tộc thiếu nữ An Ly Nhã mặc kim giáp, mặt nạ vàng che đầy khuôn mặt xinh đẹp. Nàng cầm một thanh cốt ngọc quyền trượng tỏa ra hơi thở thần thánh mạnh vùng xuống.

Ong!

Một tiếng khê vang.

Mênh mông thánh huy giáng xuống chân trời, bao trùm mấy trăm dặm quanh Phong Liệt.

- Cha nó! Cái, cái này là thần tộc thần đình quyền trượng. Chết tiệt, còn cho người ta sống không trời!

Phong Liệt nhăn mặt.

Bây giờ hắn thật sự cảm giác Thiên Long Giới không dễ giữ.

Nhưng giờ không phải lúc kêu khổ, thần đình quyền trượng chính là trấn tộc thần khí của thần tộc, uy lực vô cùng, tuy rằng nữ thần còn này cầm không phải chính phẩm, nhưng cũng không thể khinh thường.

Lúc này quyền trượng ra một kích tuyệt đối không kém gì ma tộc Thập Tam Thái Tử kích phát uy lực Ma Ngục, thậm chí còn cường hơn nữa.

Kết quả Phong Liệt không chút do dự lại núp vào long ngực không gian.

Ầm!

Thánh huy rơi xuống.

Từng ngọn núi to bị thánh huy bao phủ hóa thành bột phấn, hiện ra hố to rộng mênh mông, mà thương sinh đại ẩn lại lần nữa bị vùi sâu xuống đất mấy trăm dặm.

Trong long ngực không gian Phong Liệt thở phào một hơi, long ngực lại một lần nữa cứu mạng nhỏ của hắn. Nhưng trên mặt hắn không có chút gì vui vẻ, tâm tình ngược lại cực kỳ trầm trọng, hắn đã rõ ràng cảm giác được Nam Ly Phong đi tới gần, hắn không có chỗ trốn.

- Ha ha ha ha, bổn thiếu chủ muốn xem ngươi lại trốn đi đâu? Ngươi cho rằng trốn và không gian là có thể tránh khỏi cái chết ư? Hừ, ngày hôm nay bổn thiếu chủ phải cho ngươi biết uy lực chân chính của phá giới chùy, ha ha ha ha!

Bên trên hố to bỗng nhảy ra bóng áo trắng của Nam Ly Phong, gã cực kỳ cuồng ngạo ngửa đầu cười to vài tiếng như là ăn chắc Phong Liệt.

Nhưng tiếng cười của gã bị một giọng nữ trong trẻo đánh gãy:

- Đây, nhân loại ngươi cười đáng ghét quá, rõ ràng là ta xử lý Phong Liệt, mắc mớ gì tới ngươi chứ?

Trên bầu trời ánh sáng vàng chợt lóe, một thiếu nữ giáp vàng đường cong mỹ miều xuất hiện trong tầm mắt Nam Ly Phong.

- A?

Nam Ly Phong ngừng cười, nhướng mày kiểm, lạnh lùng liếc thiếu nữ tóc vàng.

- Thần tộc?

Sau đó mắt gã sáng lên, lóe tia âm tà, không kiêng nể gì đánh giá thân thể thiếu nữ thần tộc An Ly Nhã đường cong yếu điệu, chợt nhả nói:

- Cô nàng An Ly Nhã, cởi mặt nạ xuống coi.

Thiếu nữ thần tộc An Ly Nhã khó hiểu hỏi:

- Để làm chi? Tại sao ta phải nghe lời ngươi?

Nam Ly Phong sắc mặt âm tà, cười khê nói:

- Hắc hắc, bổn thiếu chủ từ nhỏ ném mùi bao nhiêu cô gái, cái gì linh tộc, ma tộc, lang tộc đều ném qua, nhưng chưa thử mùi thần tộc mỹ nữ, luôn thấy tiếc nuối. Nếu mặt mũi nàng vừa mất thì bổn thiếu chủ vui lòng nhận.

Dưới mặt nạ, mắt An Ly Nhã mờ mịt chớp lóe, bỗng giật mình kinh kêu:

- A? Ngươi ngươi ngươi...chẳng phải nhân loại các ngươi không ăn thịt chủng tộc có trí tuệ sao? Ngươi quá tà ác!

- Á!

Nam Ly Phong trở mặt ra.

An Ly Nhã gật gù nói:

- Hừ hừ, ta biết rồi, chắc ngươi là loại ác độc nhất trong nhân loại, đúng là không bằng cả dã thú.

Mặt Nam Ly Phong lúc xanh lúc trắng, bị một tiểu nha đầu mắng là không bằng dã thú, quá sỉ nhục.

Đúng lúc này, Nhạc Trần giữ thời không đỉnh đã đuổi theo tới, từ xa truyền âm nói:

- Thiếu chủ hãy mau xuống tay, lão nô...lão nô sắp kéo không được nữa!

- A?

Nam Ly Phong ánh mắt biến đổi, nghĩ đến mình còn chuyện quan trọng phải làm, lập tức gọi ra phá giới chùy tấn công Phong Liệt.

Nhưng An Ly Nhã ở đối diện thấy động tác của Nam Ly Phong thì tưởng đầu tên này định ra tay với mình.

Mắt nàng lạnh lẽo, vùng thiên đình quyền trượng hướng Nam Ly Phong.

- Nhân loại, An Ly Nhã ta sẽ không để người ăn mất, sinh vật tối tăm như người nên sớm quay về ôm ấp của thần chủ, chết đi!

814. Chương 920: Bỏ Trốn

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 920: Bỏ trốn

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

An Ly Nhã vừa dứt lời thì màn sáng thánh huy trắng chói mắt đã ập đến gần Nam Ly Phong, uy thế hùng hồn đủ khiến bất cứ cường giả long biển cảnh nào tuyệt vọng.

Nam Ly Phong biến sắc mặt, bây giờ gã không rảnh oanh giết Phong Liệt nữa, vội vàng vung phá giới chùy đón đỡ.

Ầm!

Trên khung trời hai khí kinh màu trắng và vàng va chạm nhau, bùng phát ra lực phá loại mạnh mẽ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một hố đen không gian to lớn xuất hiện giữa hai người ln ra bốn phương tám hướng.

Trời đất xa xưa này trải qua thời thượng cổ chiến lửa vô tận sớm đã nguy cơ trùng trùng, sao có thể chịu được thần khí uy lực hùng hồn như vậy?

Phút chốc trời sập đất nứt, hắc ám bao phủ mặt đất, như là ngày tận thế.

Nam Ly Phong bị đánh trở tay không kịp, lòng nổi giận, vừa vội vàng rút lui vừa tức giận chửi mắng:

- Tiểu tiện nhân chết tiết nhà ngươi, hôm nay bốn thiếu chủ phải bắt giữ ngươi, khiến người ở dưới thân bốn thiếu chủ sống không bằng chết!

Cùng lúc đó, gã không ngừng vung phá giới chùy, từng ánh sáng vàng khùng bó xuyên qua hư vô, chém nát không gian, mạnh đánh vào phá giới chùy.

- Nhân loại tà ác mà dơ bẩn, linh hồn của ngươi cần hoàn toàn tịnh hóa, thần chủ sẽ không thu nhận ngươi, đi xuống địa ngục đi!

An Ly Nhã cũng không tỏ ra yếu thế, mặc dù nàng tuổi nhỏ, không hiểu đời lắm nhưng cũng không ngốc, từ lời nói của Nam Ly Phong nàng nghe ra được tràn đầy vũ nhục, điều này khiến nàng rất tức giận. (

Cho nên thần đình quyền trượng trong tay nàng không chậm chạp thả ra từng mảnh ánh sáng thần thánh tràn ngập tinh hỷ diệt không ngừng lan tràn, khiến không khí sụp đổ. đọc truyện mới nhất tại .

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Trên bầu trời tiếng gầm rú liên miên không dứt, thanh âm xông thẳng lên chín tầng trời. Vô tận hư không bị thần khí oanh tạc biến thành hư vô, từng không gian loạn lưu không ngừng tàn phá trong hắc ám.

Phía xa ma tộc Thập Tam Thái Tử và mấy tên cường giả ma tộc đều vẻ mặt kinh sợ chạy ra xa, sợ trúng miếng.

Ma tộc Thập Tam Thái Tử mặc dù có thần khí Ma Ngục, nhưng đúng như Phong Liệt đã đoán, gã chỉ có thể phát huy một kích thần khí mà thôi, làm sao so được với hai vị trên trời.

Cùng lúc đó, Phong Liệt đang khổng chế thương sinh đại ấn chạy trốn ra xa.

- Hắc hắc, đánh càng hăng càng tốt, đồng quy vu tận luôn đi. Không ngờ nữ thần còn ngược lại đánh bậy đánh bạ giúp lão tử một lần, mạng của lão tử đúng là không nên tận mà.

Phong Liệt lòng vui sướng, bây giờ Nam Ly Phong tự lo thân còn không xong, căn bản không rảnh để ý đến hắn.

Hắn vừa chạy trốn vừa nhét đan dược vào miệng, nhanh chóng hồi phục nguyên lực và tinh thần lực.

Cửu Ly phân thân cũng giống vậy, liều mạng nuốt từng bình thần đan thần dược hồi phục tinh thần.

Trên bầu trời Nam Ly Phong và An Ly Nhã đánh đến thiên hôn địa ám, khó phân thắng bại.

Phá giới chùy và thần đình quyền trượng đều là thế gian độc nhất vô nhị chí tôn thần khí, hai người cùng có chỉ là thần khí một lũ phân thân, tu vi lại cách biệt nhau chút xíu, vậy nên muốn trong khoảng thời gian ngắn phân ra thắng bại thật sự không phải chuyện dễ.

- Grao gru!!!

Bỗng một tiếng rống to cực kỳ hung ác vang lên từ sâu trong lòng đất, hai người đánh nhau đã kinh động một mãnh thú ngủ đông ở dưới đất.

Ầm!

Đất tốc lên, bụi cát tung bay.

Một con bò cạp toàn thân thiết giáp, có hai cái đuôi chui ra từ mặt đất.

Bò cạp to hai đuôi dài đến mấy ngàn trượng, khí thế mạnh mẽ gần với Cửu Ly phân thân, cuối hai đuôi to có móc câu như hai vầng trăng đen cong cong, tỏa ra ánh sáng độc lạnh lẽo.

Đây rõ ràng là cường đại mãnh thú trung kỳ thất cấp, tương đương với cường giả hoàng cảnh trong nhân loại.

Bò cạp to hai đuôi dùng ánh mắt độc ác nhìn lên trời, ngửa đầu nổi giận gầm lên một tiếng, dường như đang tuyên bố nó mới là chủ nhân của khoảnh đất này.

Nhưng mà dường như nó đi ra không đúng lúc, rống vừa dứt thì bỗng một hư vô đen đặc lan tới cuốn nó vào trong.

Ngay sau đó là không gian loạn lưu quét qua, cắt mãnh thú thất cấp thành vô số mảnh vụn bay khắp không trung.

- Ủi cha, đáng sợ quá.

Phong Liệt mới lướt qua bò cạp to hai đuôi thấy vậy thì toát mồ hôi lạnh, không ngờ một mãnh thú thất cấp đáng thương bị vạ lây chết oan chết uổng.

Phút chốc hắn tăng thêm sự kính sợ với thần khí, và cũng càng khát vọng có được đủ phần huyền thiên thần tháp, tăng cường thực lực của mình.

- Ma Ngục, hừ hừ, đợi lão tử có rảnh nhất định phải cướp được Ma Ngục vào tay.

Phong Liệt thầm đặt quyết tâm, tăng nhanh tốc độ dần thoát khỏi vòng xoáy chiến trường.

Phong Liệt khổng chế thương sinh đại ấn chạy vắt giò lên cổ, Nam Ly Phong ở trên trời tuy không rảnh công kích hắn nhưng cũng không muốn trở mắt nhìn hắn chạy. Gã vừa oanh kích với An Ly Nhã vừa cố ý vô tình đuổi theo hướng Phong Liệt chạy, xem tư thế chỉ cần gã có rảnh là lập tức xử đẹp hắn.

Phong Liệt đương nhiên cảm giác được kế độc của Nam Ly Phong nhưng hắn chịu bó tay, ngự sử thương sinh đại ấn bay không thể tăng nhanh hơn được nữa, đành hy vọng vào nữ thần còn bám chân gã lâu hơn chút.

Chớp mắt hắn trốn ra mấy ngàn dặm, đột nhiên bầu trời bên ngoài khẽ run, như là vô hình trung thiếu đi tầng trời buộc.

- Ủa? Trốn ra?

Phong Liệt vẻ mặt vui mừng, hắn liền hiểu phong tỏa không gian xung quanh đã biến mất.

Nếu vậy thì hắn không cần trốn nữa.

Hắn tâm ý động độn ra khỏi long ngực không gian, xuất hiện trong tầm mắt của Nam Ly Phong, An Ly Nhã, vẻ mặt vênh vao.

Nam Ly Phong mạnh đánh một kích, tức giận hét với An Ly Nhã:

- Tiểu tiện nhân, ngươi còn không dừng tay thì Phong Liệt sẽ trốn thoát!

An Ly Nhã bực mình hừ nói:

- Hừ, thiên long vực chỉ lớn như vậy, hắn có thể trốn đi đâu chứ? Ngược lại nhà ngươi dám nhục mạ người hầu của thần chủ phải lập tức chịu phạt!

- Ngươi!

Nam Ly Phong bực mình muốn chửi đối phương một trận nhưng trong phút chốc không tìm ra từ ngữ thích hợp.

An Ly Nhã không dừng tay thì gã cũng không có phép phân thân, sốt ruột muốn chết.

Gã biết rõ lần này thả Phong Liệt chạy thì lần tới muốn giết hắn là muôn vàn khó khăn, thậm chí ai giết ai còn chưa biết chừng.

Trầm ngâm một lúc, hắn bỗng truyền âm ra phía sau.

”Nhạc Trần, bổn thiếu chủ mệnh cho ngươi không tiếc giá nào xử lý Phong Liệt, cướp lại Thiên Long Giới, chuyện thành công thì bổn thiếu chủ sẽ để ngươi tiến vào hoàng cảnh.”

Phía xa giữa hư không Nhạc Trần đang khoanh chân tĩnh tọa nghe vậy tinh thần phấn chấn, mặt mày hớn hở.

Tiến vào hoàng cảnh, đối với người như lão tuổi thọ sắp cạn kiệt là dự hoặc không thể kháng cự.

- Lão nô tuân mệnh!

Nhạc Trần đứng bật dậy, vẻ uể oải bỗng tỏa ra sức sống dào dạt, mắt nhìn chăm chăm vào Phong Liệt.

Mặc dù bây giờ lão đã không thể lấy ra thời không đỉnh, nhưng chưa hoàn toàn mất đi sức chiến đấu. Đối với cường giả nửa bước đạp vào hoàng cảnh như lão thì muốn thu thập một tiểu bối hậu kỳ long biến cảnh đã danh噪 mạnh hết đà là không thành vấn đề.

Đương nhiên điều kiện là lão biết thần khí trong tay Phong Liệt thành đồ trang trí, tựa như thời không đỉnh của lão vậy.

Phong Liệt hiện hình, lạnh lùng cười với trên trời, lập tức thúc đẩy thần đồ bỏ chạy.

815. Chương 921: Thân Hãm Ma Trận

Ma Long

Chương 921: Thân hãm ma trận

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Nhưng lúc này hắn bỗng phát hiện mình bị một cường giả tỏa định, hơi ngẩn ra, hắn đưa mắt nhìn sang.

- A? Là lão!

Phong Liệt con người co rút, lập tức nhận ra lão già chính là kẻ ngự sử bảo khí phong tỏa hư không.

Phút chốc lòng hắn dâng lên sát khí, nếu không phải tại lão già này nắm bảo khí lợi hại thì hắn cần gì bỏ chạy chật vật như vậy?

Nhưng bây giờ nguyên lực ở trên không trung như hổ rình mồi, trước mắt không phải cơ hội tốt xử lý lão già kia.

Ánh mắt Phong Liệt chợt lóe, nhoáng người bay đi xa, không thi triển thuật di để lão già kia tiện đuổi theo.

Quả nhiên, Nhạc Trần thấy Phong Liệt bỏ trốn thì lập tức rượt theo.

Chớp mắt hai người một đuổi một chạy rời đi mấy ngàn dặm, Nam Ly Phong bởi vì bị An Ly Nhã ngăn cản nên không nhanh hơn được. Hai người Phong Liệt rất nhanh rời khỏi tầm mắt của gã.

Ngoài ba ngàn dặm, trên một ngọn núi cao trụi lủi, Phong Liệt đang cầm đầu chạy bỗng khựng lại, xoay người nhìn Nhạc Trần đuổi theo không bỏ, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh lùng sát khí.

Nhạc Trần thấy Phong Liệt dừng lại thì khuôn mặt nhăn nhoe mừng rỡ, tay vung trường thương đen nhánh đâm hướng hắn ngay.

Vèo!

Một lỗ thương mang đen dài vạn trượng như đâm xuyên mặt đất, sắc bén không thể đỡ.

- Hắc hắc, lão già, nếu ngươi đã tự đưa lên cửa thì lão tử không chối từ.

Phong Liệt âm trầm cười, bỗng biến mất.

Ầm!

Thương mang mệnh môn đâm huyệt mạnh cắm sâu vào núi to, để lại cái hố đen to lớn.

Khi Phong Liệt lại xuất hiện thì đã ở bầu trời bên trên Nhạc Trần chục trượng, nhưng xuất hiện không phải bản tôn mà là chín đầu ác long dữ tợn.

- Grao!!!

Ác long rống to, một cái đầu cách Nhạc Trần gần nhất bỗng há cái mồm to đủ nuốt trời hút mạnh.

Vèo! một tiếng, như cá voi hút nước suýt hút không khí thành cái hố to, núi bên dưới lắc lư có xu hướng bị tốc lên.

- A? Đây là...cứu mạng!

Nhạc Trần thấy Phong Liệt biến mất liền biết nguy rồi, lão bản năng định rời đi nhưng bị lực hút mạnh mẽ kéo.

Lão nhìn lại, phát hiện đối phương là mãnh thú tỏa ra khí thể đỉnh thất cấp cường đại, sợ đến hồn lìa khỏi xác.

Lão hoảng hốt chỉ kịp hét to rồi bị miệng rộng nuốt vào.

..... xem tại

- Chắc chắc, thứ không sai.

Lát sau, trong long ngục không gian, Phong Liệt cảm một tiểu đỉnh thủy tinh, tặc lưỡi lấy làm kỳ.

Thời không đỉnh, cực phẩm thánh bảo, tuy rằng phẩm cấp không cao, nhưng trong đó ẩn chứa một lỗ thời gian pháp tắc và không gian pháp tắc, có tác dụng hình thành không gian phòng ngự và phong tỏa không gian, hơi kiêu có.

- Oáp, cái gì không sai?

Trong rừng cây, Tiểu Ma Nữ vừa mới tỉnh ngủ trưa đang ngáp dài, mắt lèm nhèm đi ra.

Phong Liệt thấy hình tượng của Tiểu Ma Nữ thì dở khóc dở cười, đúng là con người số không giống nhau, hần vài phen tìm được đường sống trong chỗ chết, tiểu nha đầu thì ngủ trưa một giấc ngon lành, khiến người hâm mộ.

Tiểu Ma Nữ dụi mắt, thấy tiểu đỉnh trong tay Phong Liệt thì mắt sáng lên, kinh ngạc kêu:

- Oa, tiểu đỉnh đẹp quá nha, nhưng dùng tiểu đỉnh đẹp như vậy làm huân hương thì hơi tiếc hà?

- Á? Khụ khụ, không đáng tiếc, không đáng tiếc, hơi xa xỉ chút thôi.

- ...

Phong Liệt quăng tiểu đỉnh cho Tiểu Ma Nữ ngắm nghía, hần thì thở ngắn than dài quay về không gian dưới đất, bắt đầu nắm chặt thời gian tĩnh tọa hồi phục để nghênh đón Nam Ly Phong sắp tới cửa.

Ba ngày sau.

Khu vực trung bộ thiên long vực, một ngọn núi nhỏ không bắt mắt bỗng lộ ra thân hình Phong Liệt.

Bây giờ vẻ mệt mỏi trên mặt hần đã không còn, rất là tinh thần. Hần lạnh nhạt liếc trời chiều cuối trời, khóe môi nhếch lên nụ cười nhạt.

- Cuộc chiến Thiên Long Giới nên kết thúc.

Trải qua ba ngày nghỉ ngơi hồi phục, dù là bản tôn hay phân thân của hần đều hồi phục đến trạng thái cao nhất.

Việc này không nên chậm trễ nữa.

Hần đã đặt quyết tâm, nhất lúc thế cục biến ảo đem tất cả người cạnh tranh Thiên Long Giới trong thiên long vực trục xuất ra ngoài hết.

Hiện giờ hần đã có được thực lực này.

Nhưng trước đó hần còn cần làm một chuyện khác.

Hần tâm ý động, thân hình yếu đuối của Tiểu Ma Nữ xuất hiện trước mặt hần, cùng hiện ra còn có gần bốn mươi tinh anh long biến cảnh Thiên Diễm Môn.

- Bái kiến chủ nhân!

Đám người Thiên Diễm Môn vừa xuất hiện vội vã quỳ dưới gối Phong Liệt, nơm nớp lo sợ, biểu tình cực kỳ cung kính.

Tiểu Ma Nữ lạ lùng nhìn họ, nhú mày, hỏi:

- Phong Liệt, họ là ai vậy?

Phong Liệt cười cười không trả lời Tiểu Ma Nữ, xoay người trầm giọng ra lệnh với đám Thiên Diễm Môn:

- Bắt đầu từ bây giờ các người phụ trách bảo hộ an toàn của nàng, hết thấy nghe theo nàng sai bảo, nếu nàng xảy ra chuyện gì thì các người phải chết.

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Đám Thiên Diễm Môn run lên, vội cung kính lĩnh mệnh.

Phong Liệt nhẹ gật đầu, cả đám đều là hạng người ham sống sợ chết, hơn nữa mạng nhỏ nằm gọn trong tay mình, không sợ bọn họ không nghe lời.

Tiểu Ma Nữ chu môi, bất mãn trợn mắt, nói:

- Phong Liệt, người ta rất lợi hại nhé, cần gì bọn họ bảo vệ chứ?

Nàng cũng nhìn ra những tên kia đều là cao thủ Thiên Diễm Môn, nhưng nàng không có cảm tình gì với chúng.

Phong Liệt kéo Tiểu Ma Nữ đến gần, mỉm cười đáp:

- A Ly, bây giờ ta phải đi làm chuyện quan trọng, để họ ở cạnh nàng mấy ngày đi, có họ bảo vệ nàng ta cũng yên tâm một chút.

- Chuyện gì? Có nguy hiểm không? Người ta cũng muốn đi!

Tiểu Ma Nữ chu môi hỏi tới làm Phong Liệt đau đầu.

- Không được, ta sẽ mau chóng trở về, hãy nghe lời.

- ...

Phong Liệt tổn nước bọt dữ lắm, lại đem Tịch Diệt phân thân ở bên Tiểu Ma Nữ mới thuyết phục nàng chịu ở lại, trong ánh mắt u oán của nàng hất bay vào sâu trong thiên long vực.

- Phong Liệt xấu xa, không biết đi làm chuyện xấu gì nữa, không mang người ta theo, đáng ghét muốn chết.

Tiểu Ma Nữ nhìn theo phía xa, hàm hừ vung nắm tay nhỏ.

Lý Thành Đạo của Thiên Diễm Môn cười nhing ở sau lưng Tiểu Ma Nữ cẩn thận hỏi:

- Khụ khụ, phu nhân, chúng ta nên đi đâu tiếp theo?

Nói gã lạnh lẽo hắc lang ngơ ngác đứng cạnh mình, trong mắt rất sợ hãi.

Tiểu Ma Nữ không biết hắc lang là phân thân của Phong Liệt, bọn họ ký kết khế ước chủ nô với hắn thì cảm giác rõ ràng.

Tiểu Ma Nữ trừng mắt, cau kính nói:

- Ở chỗ nào có đồ ăn ngon thì đi. A? Người gọi ta là phu nhân? Bỏn tiểu thư còn chưa gả đâu!

Lý Thành Đạo nhẹ tát mặt mình, cung kính nói:

- A? Vâng, là tiểu nhân miệng tiện, Bản tiểu thư, chúng ta...

- Khoan đã, các người gọi Phong Liệt là chủ nhân?

- Vâng.

- Ủ ừ, vậy thì các người cứ kêu ta là phu nhân đi.

- Á!

Đám Lý Thành Đạo nhìn nhau, thấy nhức đầu.

.....

.....

Màn đêm buông xuống, chân trời dâng lên một vầng trăng khuyết.

Trên không trung Phong Liệt hóa thành vệt đen bay nhanh tới sâu trong thiên long vực.

Lần này hắn đi đối phó với đám Nam Ly Phong, tuy rằng trong lòng có chút nắm chắc, nhưng hắn khá kiêng dè phá giới chùy của Nam Ly Phong. Cứ để Tiểu Ma Nữ ở trong long ngục không gian thì không an toàn, hắn mới dủ dờ khiến nàng ở lại.

Hắn dựa vào ấn ký Nam Ly Phong để lại trong người mơ hồ cảm giác vị trí của gã, đây là lý do hắn không tiêu trừ ấn ký.

816. Chương 922: Thắng Hiểm

Ma Long

Chương 922: Thắng hiểm

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Nhưng khiến hắn lấy làm kỳ là dường như Nam Ly Phong không định truy sát, ngược lại gã càng vào sâu trong thiên long vực, điều này khiến hắn hơi khó hiểu.

Nhưng mặc kệ thế nào hắn không định tha cho Nam Ly Phong, đặc biệt là ba ngày nay hắn trải qua suy tư, xóc định trên người gã có bí mật to lớn, một bí mật cực kỳ quan trọng.

Vèo vèo vèo vèo!

Phong Liệt bay cực nhanh, lắc mình một cái đã vượt qua mấy trăm dặm. Ngắn ngủi hai canh giờ sau hắn đã tiến lên năm mươi vạn dặm, cách Nam Ly Phong càng lúc càng gần. truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Nhưng khiến Phong Liệt không ngờ là chưa đợi hắn tìm tới Nam Ly Phong thì trước tiên phát hiện nhóm kẻ địch khác.

Mặt đất trước mắt có sáu ma sơn màu đen cao vạn trượng bày đầy đồ án sao sáu cánh, cách cực hơi có chút quỷ dị

Sáu ngọn núi to vòng quanh, bên trong đứng một tháp to đen chiếm ngàn trượng, quanh tháp là mấy ngàn phủ đệ của cường giả ma tộc.

Những phủ đệ này hình dạng kỳ dị, lấy màu đen làm chủ, đa số xây dựng cực kỳ dữ tợn, từng ma khí mênh mông xông thẳng trời cao, cho thấy ma tộc tôn trọng cường giả, rất có phong cách xâm lược.

Phong Liệt dừng lại, mắt chớp lóe, hắn nhìn trận doanh ma tộc đằng trước, lại nhìn phía xa hướng Nam Ly Phong ở, khóe môi cong lên nụ cười nghiền ngẫm.

- Nam Ly Phong, xem như ngươi có chút đầu óc nhưng kết cuộc của ngươi sẽ không thay đổi.

Trầm ngâm một lúc Phong Liệt hành động, không hề che giấu bay lên bên trên trận doanh ma tộc.

Đối với Ma Ngục hắn quyết phải lấy.

Sáu ngọn núi chiếm địa bàn ngàn dặm, Ma Ngục ở ngay chính giữa.

Ngay sau đó, khi Phong Liệt đi lên bên trên Ma Ngục trăm dặm thì bỗng cỡi trời đất rung lên, bắt đầu xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Chỉ thấy sáu ma sơn mênh mông cùng tỏa ra vô tận ma khí, đem thiên địa ngưng kết thành một không gian đơn độc, Phong Liệt thì bị giam cầm trong không gian này.

Trong tầm mắt của Phong Liệt chỉ có sáu ma sơn và trận doanh ma tộc bên dưới nó, còn lại hoàn toàn bị ngăn cách ra thế giới bên ngoài.

- Ha ha ha ha, bốn thái tử chờ ngươi đã lâu, lần này nhất định khiến ngươi có đến mà không có về!

Một thiếu niên mặc giáp đen vóc dáng cao ráo bỗng xuất hiện bên trên Ma Ngục, ánh mắt lạnh lùng liếc Phong Liệt trên cao như là rắn độc nhìn chăm chăm con mồi, khiến người hoảng loạn.

Người này chính là ma tộc Thập Tam Thái Tử. xem tại

Cùng lúc đó, tất cả phủ đệ xung quanh Ma Ngục đều biến mất, hiện ra bóng dáng mấy ngàn cường giả ma tộc, ngàn vạn ánh mắt ẩn chứa giết chóc, tham lam, hung tàn cùng nhìn Phong Liệt, tựa như sói đối với dê, chỉ cần ra lệnh một tiếng là chúng sẽ nhào lên xé rách hắn.

- Hừ, giọng điệu lớn lối thật, nhưng không biết ngươi có bản lĩnh đó k?

Phong Liệt liếc mắt chúng ma bên dưới, khinh thường cười khẩy, không hề sợ hãi.

Ở trong thiên long vực hai năm nay hắc đã lờ mờ biết quy tắc trò chơi trong cõi trời đất này. Hắc biết trong trận doanh ma tộc chắc không có vượt qua long biến cảnh.

Đương nhiên hắc luôn cẩn thận, sẽ không khinh địch, nâng cao cảnh giác tránh cho lật quyền trong mương.

Dứt lời, hắc bỗng vùng thánh kiếm.

Vèo!

Theo tiếng xé gió điếc tai, một kiếm quang đỏ dài đến mấy vạn trượng xé rách không gian, mang theo khí thể vô địch chém hướng ma tộc Thập Tam Thái Tử.

Ma tộc Thập Tam Thái Tử không hề sợ hãi, ánh mắt nhìn thánh kiếm trong tay Phong Liệt lóe tia căm hận, mất đi thánh kiếm là sỉ nhục lớn nhất đời gã.

Sau đó gã bỗng mạnh phát cờ to đen, cao giọng quát:

- Lục thánh triều thiên đại trận, khởi!

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Trong trời đất bỗng vang sáu tiếng nổ.

Theo đó sáu ngọn núi to hùng vĩ cao vạn trượng đột nhiên vặn vẹo biến ảo, trong chớp mắt sáu cự ma ảnh tượng khí thể hùng hồn.

- Grao gru!

Sáu cự ma cùng ngửa đầu rống, tiếng chấn thiên địa, vô cùng rung động.

Khiến Phong Liệt hơi giật mình là sáu cự ma này rống to, hắc vùng ra kinh thiên kiếm quang bị đánh tan, tình hình khá quái dị.

- A? Hơi thú vị đây.

Phong Liệt biểu tình hơi trầm trọng, neho mắt lại.

Sáu cự ma hình dạng khác nhau, có tên giống hình người, có đầu bò thân rắn, có trăm đầu ngàn tay, có một mắt. Đó là thánh ma pháp tướng bất tử thánh ma, thiên cánh tay thánh ma, luân hồi thánh ma, vãng sinh thánh ma, tát đà thánh ma, xà lệ thánh ma của ma tộc.

Tuy bây giờ chúng không phải thể sinh mệnh thật sự, chỉ là sáu pháp tướng nhưng tỏa ra khí thể hùng hồn như sơn như ngọc khiến người sợ hãi.

Đặc biệt là dù sáu thánh ma pháp tướng cách mấy trăm dặm nhưng lực lượng tương thông, tựa như một thể, cho Phong Liệt áp lực rất lớn.

Phong Liệt nướng mày, ánh mắt nghiêm túc hơn.

- Phong Liệt, đây là đệ nhất chiến trận của thánh tộc chúng ta, lục thánh triều thiên trận. Người có thể chết trong trận này xem như may mắn.

Ma tộc Thập Tam Thái Tử cười lạnh, mạnh phát cờ.

- Lục thánh triều thiên nhất tế thương sinh!

- Lục thánh triều thiên nhất tế thương sinh!

Ầm!

Trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt, sáu thánh ma cao vạn trượng cùng khuỵu gối xuống đất, từ xa lay hắc, chấn mặt đất run bần bật.

Phong Liệt ngơ ngác, rất lấy làm kỳ. Mặc dù hắc biết đối phương sẽ không có lòng tốt khi lay mình, còn khiến lão tổ tông pháp tướng của họ lay nhưng thật tình hắc không nhìn ra được có ý gì, xung quanh không có chút nguyên lực dao động.

Nhưng ngay sau đó, lòng hấn đột nhiên vang hồi chuông cảnh báo, nguy hiểm trước giờ chưa từng có tràn ngập tâm hồn hấn.

- Nguy rồi!

Phong Liệt thầm kêu lên, thúc đẩy thần vồ *Vèo!* một tiếng biến mất.

Khi hấn mới biến mất thì chỗ không khí hấn đứng *Ầm!* một tiếng vang thật lớn, đột nhiên sụp đổ, rất nhanh hình thành hố đen phạm vi mấy chục dặm.

- Úi chà.

Không trung ngoài trăm dặm Phong Liệt hít ngậm khí lạnh, trên mặt khó giấu nổi kinh ngạc.

- Nguy hiểm quá, may mắn lão tử trốn kịp lúc.

Bây giờ Phong Liệt đã hiểu lực thánh triều thiên cúi đầu rõ ràng là báỉ người chết, người sống làm sao chịu nổi?

Uy lực lực thánh cúi đầu không kém gì một kích thần khí Phong Liệt đánh ra, bất ngờ không kịp đề phòng suýt đưa Phong Liệt đi tây thiên.

- Hừ, coi như ngươi mạng lớn.

Ma tộc Thập Tam Thái Tử hừ lạnh, trên mặt có vẻ ngoài ý muốn, không ngờ Phong Liệt dựa vào thuận di tránh đi một kích.

Nhưng gã không để ý, rất tin tưởng vào đại trận này.

- Lực thánh triều thiên nhị tế luân hồi!

Ma tộc Thập Tam Thái Tử cao giọng quát, sáu con thánh ma pháp tướng lại làm thế định lay nữa.

Phong Liệt bỗng biến sắc mặt, không dám khiến sáu ma vật quỳ lay, lúc trước là may mắn lần này chưa chắc được như vậy.

Lập tức hấn nhoáng người lên, bỗng nhiên biến mất, khi lại xuất hiện thì ở trước mặt ma tộc Thập Tam Thái Tử cách ngàn trượng.

- Hừ, muốn lay thì tùy, ta muốn xem coi ngươi dám chôn cùng với ta không.

Tâm ý hấn động, kinh thiên kiếm quang do hai vệt đỏ vàng đan xen hiện ra.

Vèo!

Kiếm quang dễ dàng đâm xuyên hư không, chém hướng ma tộc Thập Tam Thái Tử.

Theo Phong Liệt thấy thì uy lực lực thánh triều thiên đại trận này đúng là cường nhưng phạm vi công kích hơi rộng, hấn gần như đứng trong đám ma tộc, cách Thập Tam Thái Tử chưa đến ngàn trượng, chỉ cần đối phương không ngu thì chắc không đến mức làm ra hành động chết chùm.

817. Chương 923: Ba Tầng Thần Tháp Dung Hợp.

Ma Long

Chương 923: Ba tầng thần tháp dung hợp.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Nhưng khi hấn thấy vẻ châm chọc trên mặt ma tộc thì biết không đúng.

- Hừ, uy lực đệ nhất chiến trận của thánh tộc ra không phải ngu xuẩn vô tri nhân loại nhà ngươi có thể ước đoán!

Ma tộc Thập Tam Thái Tử lạnh lùng cười, sau đó gã và Ma Ngục to ngàn trượng dưới chân cùng biến mất, như là thuận di vậy, đột nhiên xuất hiện ngoài trăm dặm.

Cùng lúc đó, lục thánh lại lần nữa quỳ lạy, lòng Phong Liệt rung động, cảm thấy sức mạnh to lớn mệnh mông đang bạo tạc quanh thân mình.

Ầm!

- ...

Liên tiếp hai tiếng nổ.

Huyền thiên kiếm mang đánh hụt nổ nát vô tận hư không, lục thánh triều thiên đại trận một kích bạo tạc chỗ Phong Liệt đứng.

Tiếng gầm rú qua đi, , trong thiên địa xuất hiện khoảng không năm mươi dặm, không gian nghiêm trọng sụp đổ, vô tận không gian loạn lưu gào thét tàn phá.

Ở mép hư vô, một tiểu tháp đen hai tầng như con thuyền nhỏ trong bão biển vừa tránh né không gian loạn lưu xung quanh vừa chạy vội ra ngoài.

Trong huyền thiên thần tháp, Phong Liệt cảm thấy vô tận không gian lợi nhẫn cắt bề mặt tiểu tháp, vang lên tiếng *bùm bùm* điếc tai làm tinh thần hắn rung động, sợ muốn chết.

Nếu không phải thần khí huyền thiên thần tháp kiên cố vô cùng, đổi làm thiên bảo thần binh nào cũng sẽ bị không gian loạn lưu cắt thành mảnh vụn, thành tro tàn.

Vèo vèo vèo vèo!

Rốt cuộc, huyền thiên thần tháp xuyên hư vô, trở về phía sau không gian đại trận, có tác dụng của đại trận, không gian sụp đổ nhanh chóng hồi phục lại.

- Chết tiệt, không thể lại để hắn ra tay, nếu không mạng của lão tử không đủ lặn qua lộn lại!

Lại lần nữa tìm được đường sống trong chỗ chết, lưng áo Phong Liệt ướt đầm mồ hôi lạnh, trong lòng hắn dâng lên sát khí, nhìn chằm chằm ma tộc Thập Tam Thái Tử ngoài trăm dặm về mặt cười lạnh.

- Phong Liệt, cảm giác như thế nào hả?

Ma tộc Thập Tam Thái Tử lạnh lẽo đứng trên Ma Ngục, tay vỗ cờ trận, khuôn mặt tuấn tú đầy giễu cợt.

- Bốn thái tử nói rõ cho ngươi biết, lục thánh triều thiên đại trận có tổng cộng sáu thức, uy lực mỗi thức cường đại hơn thức trước gấp chín lần. Khi qua sáu thức rồi thì cả không gian đều sẽ hóa thành hư vô, đến lúc đó, dù ngươi có hai tầng thần tháp cũng chết chắc.

Phong Liệt lạnh lùng hỏi:

- Ồ? Vậy ý của ngươi là sao?

Ma tộc Thập Tam Thái Tử kiêu ngạo hừ lạnh, nói:

- Hừ, bốn thái tử chỉ có một ý, giao ra Thiên Long Giới và hai tầng thần tháp, rồi phụng bốn thái tử làm chủ sẽ tha cho ngươi khỏi chết.

Đến phút này gã tự nghĩ đã nắm chắc phần thắng, bóp Phong Liệt trong lòng bàn tay rồi.

Sự thật cũng là như vậy, dù Phong Liệt có nắm thần khí trong tay nhưng cũng không biết làm sao. Có lẽ thần khí có thể dễ dàng đánh mở một lỗ hổng không gian đại trận cũng sẽ nổ nát không gian bên ngoài, hắn không đến mức nhào vào hư vô đi tìm chết.

Còn ở lại trong không gian thì đúng là một con đường chết.

Nếu đổi làm người khác thì sẽ rơi vào bế tắc, không có cơ may.

Nhưng Phong Liệt biểu tình bình tĩnh không hề sợ hãi, khoe môi cong lên.

- Người tính toán không tệ nhưng không thể thực hiện được với ta.

Phong Liệt dứt lời thân hình bỗng nhiên chớp động, bỗng xuất hiện ở mép không gian đại trận.

Ma tộc Thập Tam Thái Tử lạnh lùng nói:

- A? Đồ không biết điều, nếu người không chết tâm thì bốn thái tử tự tay tiễn người lên đường.

Gã định vùng cờ.

Nhưng bỗng nhiên hai mắt gã trơn trợt lộ vẻ khó tin.

Chỉ thấy Phong Liệt ở mép không gian đại trận đột nhiên rút ra một thương thương đen, thân tùy thương động, bóng người chợt lóe xuyên qua mép không gian, cứ thế biến mất.

- Phá không? Chết tiệt!

Ma tộc Thập Tam Thái Tử ngẩn ra rồi tức giận, gã không ngờ trong tay Phong Liệt còn có chí bảo phá không hiềm thấy.

Lục thánh triều thiên đại trận có thể câu thông u minh ma khí, có uy lực hủy thiên diệt địa, nhưng uy lực chỉ có thể phát huy trong đại trận, một khi kẻ địch thoát khỏi thì đại trận vô dụng.

Nhưng ma tộc Thập Tam Thái Tử không chán nản, trước mắt tuy rằng lá bài lục thánh triều thiên đại trận mất đi tác dụng nhưng trong tay gã vẫn còn thần khí Ma Ngục, cũng đủ đấu một trận với Phong Liệt.

Ngoài đại trận, Phong Liệt giương mắt nhìn trời sao mệnh mông, cảm nhận gió mát thổi bên người, thở ra hơi dài.

Rồi mắt hắn xẹt qua tự giễu, không ngờ có cẩn thận cỡ nào suýt chút té ngã, nếu không phải có thủ đoạn rất nhiều thì lần này mất mạng tại đây rồi.

Con đường vô giả quả nhiên hung hiểm dị thường, một bước đi sai sẽ là vạn kiếp bất phục.

Ong!

Đột nhiên không khí rung lên, lục thánh triều thiên đại trận phân giải, lại hóa thành sáu ma sơn mệnh mông sừng sững trên mặt đất bao la.

Ma tộc Thập Tam Thái Tử đứng trên đỉnh một tòa ma sơn, khí thế tận trời, ánh mắt lạnh lẽo trừng Phong Liệt, sát khí lộ rõ.

- Phong Liệt, dù để ngươi xông ra lục thánh triều thiên đại trận, nhưng ngày hôm nay ngươi vẫn chạy trời không khỏi nắng. Chịu chết đi!

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên.

Ma tộc Thập Tam Thái Tử không chế Ma Ngục to lớn ngàn trượng vọt tới, mệnh mông ma khí bao phủ mặt đất.

Thần khí đi qua đâu thì từng mảnh hư không sụp đổ, uy thế kinh thiên động địa.

Gã bây giờ dù là cường giả hoàng cảnh tu thành hoàng vực cũng phải lùi bước đi đường vòng, còn cường giả long biến cảnh thì tuyệt đối bị nghiền nát.

- Hừ!

Không trung phía xa Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, chậm rãi xoay người lại, hắn nắm hai tay chậm rãi giơ lên ngang mày.

Ong!

Một mũi kiếm đỏ vàng chùng thước xuất hiện trong tay hắn, phong mang bức người, vô địch.

Không chút nghi vấn, đây chính là tổ hợp của thần khí kim ngực và hỏa ngực.

Hai tầng thần tháp tổ hợp khiến Phong Liệt hao phí tinh thần lực cắt giảm một nửa, nhưng uy lực thì thắng một bậc.

- Ai chết ai sống còn khó nói lắm!

Vèo!

Ánh sáng hai màu đỏ vàng yêu diễm bay khỏi tay bắn hướng ma tộc Thập Tam Thái Tử, ở không trung để lại vệt sáng dài, chiếu rọi trời đất sáng ngời rực rỡ.

Một bên là thần khí Ma Ngực, bên kia là kim ngực và hỏa ngực, hai bên đối chiến đều là thực lực hậu kỳ long biến cảnh, lần này kinh thiên va chạm sẽ là trời long đất lở.

Phong Liệt và ma tộc Thập Tam Thái Tử lạnh lùng nhìn nhau. Phía xa trong bóng tối từng đôi mắt nhìn chằm chằm khung trời như chờ đợi vận mệnh tuyên án.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Thần khí va chạm vào nhau, ở trên không trung nổ rộ ánh sáng rực rỡ, ánh sáng ngàn vạn dặm đem hư không phá tan thành từng mảnh.

Phong Liệt khẽ run, ngụm máu bắn ra không trung, mặt tái nhợt nhưng ánh mắt kiên cường.

Ma tộc Thập Tam Thái Tử đứng trên Ma Ngực cũng vẻ mặt giật mình và không cam lòng, như bị phong hóa, bị sức mạnh to lớn thần khí va chạm phân giải vô hình, hình thần đều diệt.

Rất lâu sau đó, thiên địa rốt cuộc đã khôi phục lại sự bình lặng, chỉ có Chu võng không trung còn những vết rách biểu hiện của một trận chiến vô cùng kịch liệt.

Hắn cười lạnh lùng nói chọc tức:

- Nam Lý Phong, ngươi không nhận thấy mình rất ngu ngốc sao? truyện copy từ

- Ngươi!

Nam Lý Phong quay đầu lại hừ lạnh lùng một tiếng:

- Hừ, Phong Liệt, ngươi sắp chết đến nơi rồi còn dám mạnh miệng! Hiện tại Thuần di của ngươi đã không còn tác dụng, trước mặt bổn thiếu chủ rồi, mấy tầng thần pháp trong tay ngươi cũng chỉ là sắt vụn, ngươi còn tư cách gì đối kháng với bổn thiếu chủ?

- À?

818. Chương 924: Ta Muốn Lấy Ít Máu Của Ngươi!

Ma Long

Chương 924: Ta muốn lấy ít máu của ngươi!

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Phong Liệt hơi sững sờ, suy nghĩ một lát hắn đã hiểu ý đồ của Nam Lý Phong, khoe miệng dần dần nhếch lên trên tức.

Không thể không nói rằng Nam Lý Phong cũng rất thông minh, lúc trước hắn dùng tổn thất của ba trăm tên cao thủ Nam Cách giới khiến cho Hoàng Thiên phát ra thần kỳ chi uy, sau đó hắn đột nhiên lại làm khó dễ, nếu không ban đầu đánh Phong Liệt, Kim ngục và Hỏa ngục sớm đã rơi vào trong tay hắn.

Còn lần này, hắn lại lập lại chiêu cũ, nhờ Ma tộc tiêu hao thực lực của Phong Liệt.

Hắn cũng rất thỏa mãn với kết quả lần này, Phong Liệt đối phó với mười ba thái tử của Ma tộc đã thi triển hai lần thần binh chi uy.

Có thể nói, từ giờ phút này Phong Liệt không còn chút nanh hổ nào trước mặt Nam Lý Phong, không thể dựa vào thần khí nào được, thực sự là không đủ gây uy hiếp.

Chỉ là hắn không hề biết rằng, ba ngày trước Phong Liệt sử dụng có thể phát ra hai lần thần khí là vì khi Phong Liệt đối phó với người của Thiên Diễm tiếp nhận hỏa ngục đã tiêu hao hai lần cơ hội.

Hôm nay, Phong Liệt sau khi chinh hợp Hỏa ngục và Kim ngục, bản thân đã có thể thi triển đường hai lần thần khí, mà cửu ly phân thân càng được thi triển trọn vẹn năm lần, đây mới là điều mà Phong Liệt dựa vào.

- Hừ! Phong Liệt, bốn thiếu chủ đây không thích nói nhảm, nể mặt ngươi cũng là một nhân tài, bốn thiếu chủ có thể cho ngươi hai lựa chọn!

Nam Lý Phong chấp hai tay sau lưng, nhìn xuống dưới giọng lạnh lùng, trong ánh mắt lóe lên vẻ oán độc.

- Hả?

Phong Liệt bật cười lớn nói:

- Hai sự lựa chọn?

- Hoặc là chọn đường chết, hoặc là cầu xin bốn thiếu chủ tha thứ, nói không chừng bốn thiếu chủ nhất thời mềm lòng sẽ tạm tha cho ngươi một con đường sống.

Nam Lý Phong cười lạnh lùng.

Tuy ngoài miệng hắn nói vậy, nhưng trong ánh mắt vẫn đằng đằng sát khí, đâu có bộ dạng muốn bỏ qua cho Phong Liệt? Nói cho cùng cũng chỉ là muốn làm nhục Phong Liệt mà thôi.

Đương nhiên, làm nhục Phong Liệt vẫn còn tiếp đó, quan trọng lúc này là cơ thể của hắn đang quen dần rất nhanh với một bảo khí không gian mà nghĩa phụ Nam Lý Vân vừa mới giao cho hắn, là bảo khí có thể đạt tới hiệu quả thuần di cao nhất trong không gian.

Lúc trước hắn dựa vào bảo khí này mới có thể trong chớp lát vượt mấy chục ngàn dặm tới đây.

Có bảo khí này trong tay, Phong Liệt cho dù am hiểu thuần di cũng khó mà trốn khỏi móng vuốt của hắn.

Giờ khắc này, Phong Liệt nhìn mặc dù cảm thấy Nam Lý Phong lời thôi nhiều lời có chút buồn bực, nhưng ngược lại cũng không hề vạch trần ra, nếu như Nam Lý Phong nói nhảm hết chuyện này sang chuyện khác thì hắn cũng không dại gì mà không kéo dài thời gian ra.

Hiện tại ở trong Long vực không gian, Cửu ly phân thân cũng đang cố gắng tận dụng thời gian luyện công trong Ma ngục, nếu như có thể mau chóng dung hợp ba tầng tháp, việc đối phó với Nam Lý Phong sẽ dễ dàng như trở bàn tay.

Hai người đều có những tính toán riêng, nhưng biểu hiện ra chính là sự châm chọc khiêu khích, đánh võ mồm, dần dần vận sức chờ đợi.

- Nam Lý Phong, ta nhớ ngươi hận ta muốn chết, ngươi thật sự sẽ bỏ qua cho ta sao?

- Hừ, bốn thiếu chủ thân là thiếu chủ nhất giới, tự nhận là hùng tài đại lược, rất khiêm tốn, có thể bao dung thiên hạ, há gì không thể bỏ qua cho ngươi Phong Liệt.

- Hả? Nếu như dùng tới Phong mã, không biết Nam Lý thiếu chủ muốn sắp xếp cho tại hạ chức vị gì?

- Hừ, cái này phải xem thành ý của người rồi, nếu biểu hiện của người khiến cho bốn thiếu chủ thỏa mãn, thường cho người làm giáo chủ chương phái lưu tông bốn thiếu chủ ta cũng chỉ cần gặt đầu một cái là đủ.

Phong Liệt và Nam Lý Phong đang lải nhải cãi cọ với nhau, đột nhiên có một giọng nữ sắc sảo từ phía xa vang lên.

- Nay, hai người thật là khốn khiếp, rốt cuộc là có đánh nữa hay không?

- Ách?

Phong Liệt và Nam Lý Phong mặt mũi ngẩn ngơ, ngậm miệng lại, mắt đảo nhìn nhau.

Chỉ thấy cách đó vài trăm dặm, có một thiếu nữ mặc kim giáp bó sát người, tay cầm cốt vương quyền trước đột nhiên nhảy vào, vẻ mặt hỗn hển.

Thiếu nữ này không ai khác, đúng là thiếu nữ An Lý Nhã của thần tộc.

Lúc này An Lý Nhã vung quyền trượng ra, vẻ mặt vô cùng oán giận, đương nhiên là không thể chịu nổi hai con người vô vị Phong Liệt và Nam Lý Phong rồi.

Lúc này một lão giả thần tộc xuất hiện phía sau lưng An Lý Nhã cung kính nói:

- An Lý Nhã thánh nữ, không phải chúng ta đã thương lượng là ngươi ông đắc lợi rồi sao? Sao ngài lại như thế?

- Hừ, bản thánh nữ thật sự không chịu nổi hai tên khốn khiếp này vẫn không thể yên ổn, quả thực còn dài dòng hơn cả nữ nhân? Ồi, người đâu?

An Lý Nhã vô cùng bức tức với lão giả kia, nhưng khi nàng xoay người lại không khỏi ngạc nhiên phát hiện ra rằng không còn thấy bóng dáng Nam Lý Phong và Phong Liệt đâu.

Trên một miền núi hoang cách đó ba mươi vạn dặm, Phong Liệt và Nam Lý Phong nhắm mắt đứng lại, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, không che đậy được sát khí trong lòng.

- Phong Liệt, đến lúc tiễn ngươi lên đường rồi, bốn công tử mới là người được chủ định dẫn độ uôn dân trăm họ thoát khỏi lồng giam Phương thiên.

Nam Lý Phong ngạo nghễ nói, trong tay đột nhiên xuất ra phá giới chùy, uy thế thần khí mệnh mông vô cùng trầm trọng.

- Khắc khắc, không thấy sao, ta thấy mệnh của ngươi được chủ định là phải chết vào hôm nay.

Phong Liệt biến ảo Cửu ly phân thân, một tiếng cười khinh thường quái dị, hai tay của hắn giơ lên, một tay tỏa ra ba màu vàng, hồng đen chói mắt.

- Ồi?

Nam Lý Phong sắc mặt hơi biến, đột nhiên kinh hoàng kêu lên một tiếng.

- Ngươi, sao ngươi có thể?

Nam Lý Phong thời khắc này đối diện với Phong Liệt, trong ánh mắt hiện ra sự vô cùng kinh hoàng khiếp sợ.

Hắn vừa khiếp sợ vì sao Phong Liệt có thể phát động ra thần khí chỉ uy, vừa khiếp sợ khí thế kinh thiên vô cùng khiếp sợ của Phong Liệt.

Giờ khắc này, trên người Phong Liệt tỏa ra một khí thế mệnh mông uy thế không kém gì, thậm chí càng giống một hung thú mạnh mẽ ở tầng thứ bảy, khiến cho Nam Lý Phong sợ hãi đến chết.

- Ngươi – ngươi không phải Phong Liệt! Rốt cuộc ngươi là ai?

Nam Lý Phong sợ hãi giật mình, không nhận được hét lên giận dữ.

- Khắc khắc, xuống địa ngục hỏi Diêm vương gia đi.

Phong Liệt cười quái dị một tiếng, cũng không muốn nói nhiều, đột nhiên thúc Huyền thiên đoạn nhận trong tay mình.

- Xùy!

Một tiếng nổ kinh hoàng.

Ba sắc vàng, hồng, đen cùng hòa vào nhau đem tới uy thế cho kiếm quang sáng chói, lập tức đã trảm đến trước mặt Nam Lý Phong, kiếm quang sắc bén dường như không để hở lấy một kẽ.

- Chết tiệt – ngươi, ngươi ăn gian! truyện copy từ

Nam Lý Phong hỗn hển tức giận mắng một trận, vừa hung hăng chém ra Phá giới chùy.

Thoáng chốc, một vòng sắt phá hư không, cùng giao chiến với Huyền thiên đoạn nhận.

- ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Phong Liệt và Nam Lý Phong lập tức xuất hiện ở một mảng hư không lớn, uy thế thần khí tràn ra bốn phương tám hướng, đánh cho hỗn loạn.

- Phốc!

Nam Lý Phong bị đánh nhanh chóng lùi lại, không chịu nổi phun ra một ngụm máu tươi, mặt mày méo mó không thôi, trong lòng vừa sợ vừa giận.

819. Chương 925: Ta Muốn Lấy Ít Máu Của Ngươi!(2)

Ma Long

Chương 925: Ta muốn lấy ít máu của ngươi!(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Thân hình Phong Liệt cũng đứng bất động giữa vòng xoáy Phong bạo, khóe miệng mang theo một tia cười tàn nhẫn, cảm giác chà đạp Nam Lý Phong làm hắn khoái đến cực độ.

Lần trước chỉ dùng hai tầng tháp dung hợp cũng khiến cho Nam Lý Phong thiếu chút nữa bị thương nặng, lần này dùng uy lực của ba tầng tháp dung hợp, quả thực là hành hạ hết sức.

- Xùy.

Một tiếng nổ mạnh trong không gian, Phong Liệt lại một lần nữa phóng ra Huyền thiên đoạn nhận, ba sắc ánh sáng chói lập tức băng qua ba trăm dặm không trung, chém về phía Nam Lý Phong, uy thế hơn hẳn lúc trước.

- Khốn khiếp! Phong Liệt. Ngươi chết không yên thân đâu!

Nam Lý Phong hung hăng lau máu tươi ở khóe miệng, gương mặt vô cùng khó coi, kinh sợ hoảng hồn nhưng không thể nào huy động được lực Phá giới chùy.

- Ầm ầm!

Thần khí một lần nữa lại chạm vào nhau, sức mạnh mệnh mông của thần khí điên cuồng tàn sát trên bầu trời.

Nam Lý Phong thân hình chấn động, giống như quả núi lớn bị đánh bay như rơm như rạ. Vèo một tiếng đã bay ra xa cách mấy trăm dặm, người trên không trung không ngừng thổ huyết, cuối cùng hung hăng bật vách một ngọn núi.

- Vèo!

Thân ảnh Phong Liệt cấp tốc bay xẹt qua hư không, thuận tay hứng lấy một giọt máu của Nam Lý Phong trong tay.

Hai mắt ngưng lại, thần lực nhanh chóng xem xét giọt máu tươi trong tay.

Lát sau, từ trong khóe miệng của hắn hiện ra một tia cười sáng láng.

- Khắc khắc, quả nhiên không ngoài sở liệu, thật sự là thu hoạch ngoài dự liệu!

Phong Liệt cười quái dị một tiếng, sau đó, hắn hung hăng chém ra một chưởng về phía ngọn núi treo Nam Lý Phong.

- Âm âm.

Một tiếng nổ lớn, đất đá vụn đầy trời, cả ngọn núi lớn bị Phong Liệt đánh một chưởng san bằng.

Trong đồng đất đá lộn xộn hiện ra thân hình không thể chống cự nổi của Nam Lý Phong.

Lúc này, Nam Lý Phong sắc mặt trắng bệch, ánh mắt tuyệt vọng, mái tóc dài rối tinh, vết máu loang lổ trước ngực, còn đầu bóng dáng thiếu chủ Nam Lý Phong ngày ngày cười gió về mây nữa?

Nhưng bảo giáp màu trắng bạc của hắn thực sự là không thường, bảo quang nhấp nháy, trong không gian huyền ảo ấy, có được năng lực phòng ngự mạnh mẽ, còn có khả năng là một thần giáp thiên bảo.

Đương nhiên những thương thế của hắn đại bộ phận đều là do thần bí phản chấn gây thương tích.

Nam Lý Phong lão đảo người đứng lên, hai mắt như có lửa trừng trừng nhìn Phong Liệt, hắn nghiêng rằng hét lên giận giữ:

- Phong Liệt. Long huyết giới các ngươi không tuân thủ quy củ, vậy chúng ta cứ chờ xem.

-Ồ, sao ta không biết cái quy củ gì?

Phong Liệt mỉm cười nói, ánh mắt nhấp nháy nhìn chằm chằm vào bộ ngực máu tươi của Nam Lý Phong, liền có chút đau lòng.

- Hừ, hôm nay bốn thiếu gia chuẩn bị chưa đầy đủ, hôm khác sẽ cho ngươi lên đường về châu diêm vương, hẹn ngày gặp lại!

Nam Lý Phong hừ một tiếng, thân hình đột nhiên biến mất.

- Khắc khắc, chọn ngày không bằng đụng ngày, hôm nay tiễn ngươi lên đường không phải là quá thích hợp sao!

Tiếng cười kỳ quái của Phong Liệt cũng biến mất theo thân ảnh của hắn.

Trong một khu rừng bên ngoài cách đó mười vạn dặm, Nam Lý Phong xuất hiện, không đợi thở liền hoảng loạn phát hiện ra, Phong Liệt đang đứng trước mặt mình cách trăm trượng, hai tay khoanh lại, vẻ mặt lạnh lùng nhìn mình.

- Sao ngươi nhanh như thế - đi chết đi!

Nam Lý Phong sửng sốt, vô cùng sợ hãi, không chút do dự chém ra Phá giới chùy.

Phong Liệt sắc mặt khinh thường tới cực điểm, nhưng thủ hạ nghiêm túc, hung hăng xuất ra Huyền thiên kiếm chống cự.

- âm âm!

Một tiếng vang lên thật lớn, cả rừng cây trong phạm vi trăm dặm tất cả đều biến thành bột.

Nam Lý Phong cũng bị đánh bay ra gần nghìn dặm, nếu không phải có Phong Liệt nương tay thì chỉ sợ hắn đã bị xé tan thành từng mảnh rồi.

Lúc này Nam Lý Phong thực sự sợ chết, từ nhỏ tới giờ hắn chưa từng phải trải qua cảnh tượng như thế này bao giờ.

Lúc này trong lòng hắn cũng hối hận vì phải chết.

Hắn đã hiểu được rằng, sở dĩ Phong Liệt nhanh như thế tìm được hắn là bởi vì ấn ký của hắn lưu lại trên người Phong Liệt.

Vốn dĩ đó là do Nam Lý Phong để phòng Phong Liệt bỏ trốn nên lưu lại, có ấn ký này cho dù Phong Liệt chạy tới chân trời góc bể nào cũng đều bị hắn bắt được.

Nhưng hôm nay chính đạo ấn ký này lại là cái bùa đòi mạng của hắn, cái này rõ ràng là gây ông đập lưng ông, chuyện ngu xuẩn nhất trên đời cùng lắm cũng chỉ có như thế này thôi.

Nhất là đạo ấn ký kia lại vô cùng ngoan cố, đến chết cũng không thôi, không có cách nào để hóa giải.

- Súc sinh chết tiệt! Người đợi đây cho bổn thiếu chủ! Không được, phải mau chóng bảo nghĩa phụ nhanh chóng phải mấy tên cường giả hoàng cảnh đến, cần phải giết tên tiểu súc sanh kia.

Nam Lý Phong sắc mặt dữ tợn, trong lòng thầm nảy sinh suy nghĩ ác độc, trong lòng không ngừng thúc giục bảo khí thuần di trong cơ thể, hướng vào chỗ sâu trong Long vực, mục đích để cho Thuấn di đi về phía trước nên một khắc cũng không dám ngừng lại, điên cuồng chạy trốn.

Phía sau hắn, thân ảnh Phong Liệt lập lòe, chăm chú đuổi theo bộ pháp của Nam Lý Phong.

Phong Liệt rất rõ ràng, đây là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt Nam Lý Phong, thời cơ này qua đi, một khi Nam Lý Phong hóa giải được ký ấn, hoặc là tìm được trợ giúp thì sau đó muốn giết hắn là vô cùng khó khăn.

Mười vạn dặm, năm mươi vạn dặm, một trăm vạn dặm.

Thời gian dần trôi, hai người đã ở trong một cái động sâu cách Thiên long ngục sâu ba vạn dặm, xung quanh quái thú tầng thứ bảy cũng nhiều hơn.

Trong đó nhiều lần hai người đã xuất hiện bên miệng hung thú, khiến cho hung thú phát điên, quả thực là vô cùng nguy hiểm.

Nam Lý Phong càng thêm lo lắng bởi vì hắn vốn đang bị trọng thương, hơn nữa Thuấn di không ngừng đi về phía trước, thời gian trôi qua nguyên lực sẽ cạn kiệt, tiếp đó sẽ không còn chút sức lực nào.

Phong Liệt đuổi theo đằng sau không hề bỏ cuộc, nguyên khí bùng bùng như cầu vồng, cách đó khoảng mười bước chân, đơn giản vì hắn dùng thuật Cửu ly phân thân, nguyên lực vô cùng tràn đầy, còn về phần nguyên lực cũng không được mạnh mẽ bằng cường giả Long biến cảnh như Nam Lý Phong.

Nhưng Phong Liệt cũng lo lắng cho chính mình, hôm nay ở trong Long vực sâu nguy hiểm vô cùng, có thể nói từng bước giết mình, hơn nữa càng đi vào sâu bên trong càng nguy hiểm, nếu không phải gặp một vài nghịch thiên tầng thứ tám thì chỉ sợ đến lúc đó có muốn chạy trốn cũng không kịp.

- Không được, phải mau chóng bắt lấy Nam Lý Phong.

Phong Liệt ngừng thân ảnh, hai mắt hơi khép lại, im lặng để cảm nhận vị trí của Nam Lý Phong.

Rất nhanh, hắn bèn mở mắt ra, trong ánh mắt hiện ra một tia vui mừng.

- Ồ, dừng lại rồi?

Thân hình hắn đột nhiên biến mất, lập tức xuyên ba mươi vạn dặm vào trong hư không, xuất hiện dưới chân núi một tòa lầu đài nguy nga, liếc liếc nhìn Nam Lý Phong.

Lúc này sắc mặt Nam Lý Phong trắng bệch, toàn thân máu me loang lổ, miệng thở hồng hộc, vẫn chưa ngất lịm nhưng thực lực đã suy yếu tới cực độ.

- Phong – Phong Liệt. Ta chính là thiếu chủ Nam lý giới, Nam Lý Thiên là nghĩa phụ ta. Người! Người không thể giết ta!

Nam Lý Phong yếu ớt quát âm lên.

820. Chương 926: Thiên Long Tinh Huyết.

Ma Long

Chương 926: Thiên long tinh huyết.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Cái bóng con người âm đậm lóe lên một tia không cam, phẳng phất như một con thú rơi vào bẫy, khiến cho người ta sợ hãi.

Phong Liệt khinh thường, cười xùy một tiếng, cũng không có phản ứng gì với Nam Lý Phong mà nhanh chóng nhìn xung quanh, chân mày hơi nhíu lại.

Hiện tại Nam Lý Phong cũng chỉ như một con chó chết, không đủ gây nguy hiểm, nhưng ở một nơi quỷ dị như thế này khiến cho tâm lý của hắn bị đè nén vô cùng.

Núi cao nguy nga, vách núi sừng sững, rừng cây rậm rạp, bãi cỏ xanh mướt.

Ở đây tất cả đều bình thường nhưng Phong Liệt cũng không dám xem thường.

Cuối cùng ánh mắt của hắn cũng dồn vào ngọn núi lớn phía trước.

Ngọn núi này cao tới ba vạn trượng, xuyên thẳng tầng mây xanh, cây xanh cao lớn như thơ như họa.

Xem ra ngọn núi này cũng rất bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra cả một ngọn núi lớn như thế này, ngay cả từng ngọn cây ngọn cỏ, từng viên đá hay con chim cũng không có sự phân cách, khiến cho con người ta có cảm giác được cảm thụ hài hòa.

Đặc biệt là ở trong ngọn núi này, Phong Liệt dường như đã cảm nhận được một ánh mắt tràn đầy vẻ tang thương.

Nhưng nếu xem xét cẩn thận lại thấy dường như không có gì cả.

- Ngọn núi kỳ lạ! mà thôi, mặc kệ, thu phục Nam Lý Phong rồi nói sau.

Phong Liệt lắc đầu, thân hình nhoáng cái xuất hiện bên cạnh Nam Lý Phong, khoe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

- Phong Liệt, người, người muốn làm gì?

Sắc mặt Nam Lý Phong kinh hãi thê thảm, có chút run rẩy, ngón tay suy yếu không thể nhúc nhích nổi/

- Khắc khắc! không làm gì cả, chỉ muốn lấy của người ít máu mà thôi.

Phong Liệt cười một tiếng quái dị, trong tay cầm một con dao làm bằng bạc dài cỡ một nắm tay, mũi nhọn sắc bén với mũi sắc nhọn.

Phong Liệt cầm một kiện linh bảo trung phẩm trong tay, gọi là Bỏ thiên thứ, vật này chỉ có tác dụng là hút huyết tùy từ cơ thể chân long để luyện chế Bỏ thiên đan, nâng cao phẩm giá huyết mạch của Long võ giả.

Mặc dù ở trên đại lục Long huyết mạch luật rừng này, Bỏ thiên thứ được coi là vật cấm kỵ, vì thế người ta không dùng tới.

Bổ thiên thứ này là do Phong Liệt ngày đêm luyện ở Đại hạp cốc, nhằm rút cửu phẩm huyết mạch của thần sư vào trong tay mình.

Lúc này, Phong Liệt sở dĩ lấy đồ vật này ra mục đích chính là có được huyết mạch trong cơ thể Nam Lý Phong.

Nếu như hần đoán không nhầm thì chắc hẳn cơ thể này ẩn chứa huyết mạch Thiên long độc nhất vô nhị Âm chi ma long giáo tương truyền trên thế gian.

Đối với Ma long hoàng huyết mạch cường đại, Phong Liệt sớm đã ngấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ ràng, có được Long hoàng huyết mạch chẳng những hần có thể tu luyện thần tốc hơn, hơn nữa thực lực cũng đạt tới tầng sâu xa, Thiên long huyết mạch cũng có nhiều tác dụng, vì thế Phong Liệt rất hy vọng chờ đợi.

Nam Lý Phong suy yếu nhìn thấy Bổ thiên thứ trong tay Phong Liệt, sững sờ, ánh mắt kinh hãi, tuy hần không biết vật đó là gì, nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt tà ác trên mặt Phong Liệt đã biết rõ là không phải vật gì tốt đẹp.

- Đây là thứ gì? Không - không muốn! Phong Liệt ngươi tha cho ta đi! Nghĩa phụ cứu mạng.

Nam Lý Phong hoảng sợ gào thét, vừa cố gắng giãy giụa kháng cự.

- Khắc khắc – thiếu chủ đại nhân, ngươi tự cam chịu số phận đi.

Phong Liệt cười quái dị, chân phải đột nhiên đạp xuống “phanh” một tiếng, đạp Nam Lý Phong soàn soạt như trên hòn đá.

Sau đó hần không chút do dự cầm Bổ thiên thứ vung xuống.

- Phốc phốc.

Một tiếng trầm đục.

Một tiếng đâm sắc bén chui vào trong xương bả vai Nam Lý Phong.

- Hả.

Nam Lý Phong phát ra một tiếng thê lương, tiếng kêu thảm thiết, quanh quẩn thật lâu bên trong thiên địa.

Giờ khắc này hần chỉ cảm nhận thấy huyết tủy trong cơ thể như bị xói mòn, bị Bổ thiên thứ hút đi, đồng thời tu vi của mình còn bị vơi đi, thân thể cùng tâm hồn vô cùng đau đớn, khiến hần đau khổ tới không thể sống được.

- Chắc chắc, đồ vật này vô cùng tà ác, thần sư thật là đáng chết. nguồn

Cửu ly phân thân trên mặt tà ác, nhưng trong lòng thì nghĩ rằng, sau khi trở về nhất định tìm cơ hội nhỏ cổ tận gốc Thần sư kia để báo thù.

Thời gian dần trôi, Bổ thiên thứ cuối cùng cũng biến sang màu đỏ, trong đó còn có một tia màu vàng.

Ánh mắt Phong Liệt sáng lên, hần hiểu rất rõ được uy thế mà sắc vàng kia tản ra, còn mạnh hơn trăm ngàn lần so với Hoàng long huyết mạch của hần, chỉ là số lượng quá ít, hơn nữa cũng không thuần khiết.

Đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng “phanh” nổ lên, ngân cầu nổ ra thành từng mảnh, tất cả những huyết tủy rơi trên mặt đất và khí tức màu vàng kia đều rút vào trong cơ thể Nam Lý Phong.

- Ồi, chuyện gì thế này?

Phong Liệt sắc mặt sững sờ.

- Phong ... Phong Liệt. Ngươi không được chết yên thân đâu! Nghĩa phụ ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Nam Lý Phong trợn mắt, cố gắng gầm lên một tiếng không có khí lực.

Phong Liệt không thèm để ý tới sự uy hiếp đó, hần hơi trầm ngâm suy nghĩ, ánh mắt hung ác, phát tay ra một màn hỏa diễm nóng rực, bao phủ bên trong Nam Lý Phong.

- A.

Một tiếng thét thảm thiết, một đám hồn ảnh bay ra từ trong đầu Nam Lý Phong, bay lên không trung.

Cùng lúc đó, ngọn lửa còn lại trong thân thể Nam Lý Phong cũng đã hóa tro tàn, vền vền trên mặt đất chỉ còn lại mấy thứ ánh sáng bóng loáng.

Trong đó, nhất chột xông ra một hạt kim châu màu vàng cỡ nhỏ, tản ra một cỗ huyết mạch khiến cho Phong Liệt tim đập nhanh như trước nay chưa từng có.

- Ha ha ! Chính là người rồi!

Ánh mắt Phong Liệt bỗng nhiên sáng lên, thoáng chốc chăm chú vào hạt châu vàng, lập tức vung hạt châu này lên trong tay?

- Khó trách thì ra là có cấm chế!

Phong Liệt cảm giác rất rõ ràng, hạt châu này có cấm chế mạnh mẽ bên ngoài mấy chục trọng, bên trong có kinh khí khổng lồ.

- Phong Liệt, trả lại cho ta! Nó không thuộc về người!

Nam Lý Phong trên không sắc mặt không cam, hét lên lạnh lùng.

Hắn muốn tranh thủ thời gian để đào tẩu thoát khỏi móng vuốt của Phong Liệt, nhưng lại tiếc hạt châu đang trong tay Phong Liệt.

Lúc trước hắn cũng sắp hấp hối rồi nhưng cũng không cam lòng vứt bỏ thân thể để linh hồn chạy trốn, nguyên nhân lớn nhất vẫn là chuỗi hạt châu này, thực sự mà nói đây là hạt châu thiên long kinh huyết.

Lần rèn luyện cách đây mười năm trước, hắn trong lúc vô tình đã rơi vào một cỗ di tích thượng cổ, cơ duyên trùng hợp đã nhận được Thiên long huyết mạch.

Nhưng Thiên long huyết mạch yêu cầu vô cùng hà khắc, thực tế yêu cầu truyền nhân phải có ý chí vô đạo cường đại. Mà Nam Lý Phong từ nhỏ đã được Nam Lý Vân nuôi dưỡng, thân thể vô cùng hiền hách, thuận buồm xuôi gió, cơ bản chưa bao giờ phải chịu khổ cực, làm sao có ý chí vô đạo mạnh mẽ được? Cái này khiến cho hắn mười năm luyện Long huyết kinh châu hiệu quả rất ít, mặc dù dưới sự trợ giúp của nghĩa phụ hắn nhưng hắn cũng chỉ luyện được đủ một phần ngàn mà thôi.

Chỉ vền vền một phần ngàn đã khiến cho hắn đột phá tới Long biến cảnh đỉnh phong, trở thành thiên tài tu luyện từ trước tới giờ.

Giờ khắc này Nam Lý Phong thấy cơ duyên của mình sắp bị Phong Liệt cướp mất, liền kinh sợ, trong lòng vô cùng phẫn uất.

821. Chương 927: Sự Kỳ Diệu Của Phép Tắc Chi Vân.

Ma Long

Chương 927: Sự kỳ diệu của phép tắc chi vân.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Hắn cũng không sợ chết, bởi vì hắn có thể khẳng định rằng, nghĩa phụ của hắn nhất định đang đứng ở đâu đó nhìn hắn, tuyệt đối sẽ không để cho hắn phải chết, thậm chí nếu có chết hắn cũng có thể phục sinh được.

Nhưng hắn cũng không thể bỏ mất Thiên long kinh huyết được, Thiên long kinh huyết là cơ duyên lớn nhất của hắn, cũng là hy vọng để hắn thông tới đỉnh cường giả, một khi mất đi Thiên long kinh huyết hắn sẽ không còn gì cả, chỉ là một công tử quần áo lượt là mà thôi.

Nghe Nam Lý Phong kêu than, Phong Liệt khinh thường cười “xùy” một tiếng, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn:

- Người sắp chết rồi còn muốn dùng nó làm gì?

- Người!

Nam Lý Phong uể oải, lập tức nghiêng rằng giận dữ hét lên:

- Phong Liệt, người sẽ phải hối hận.

- Ầm ầm.

Hư không đột nhiên chấn động!

Phong Liệt phát tay thả ra Tụ hồn châu, thoáng chốc, ngàn vạn sợi màu đen quấn quanh người Nam Lý Phong.

Hôm nay đã có được Long kinh huyết trong tay, hắn ta đã không còn chút giá trị gì, đã thế thì cho chết đi cho sạch sẽ.

- Hả?

Linh hồn Nam Lý Phong hoảng sợ hét lên chói tai, dần dần bị sợi tơ kéo vào bên trong Tụ hồn châu, chỉ vờn tiến vào Tụ hồn châu, thì cái mạng nhỏ của Nam Lý Phong coi như đã xong rồi.

Phong Liệt cười lạnh lùng, đối với kẻ địch trước nay hắn chưa bao giờ có chút thương xót.

Nhưng lúc này, đột nhiên có một âm thanh dầy dạn từ trên không trung chậm rãi vang lên.

- Đủ rồi đó!

Âm thanh này vang lên, Phong Liệt cảm thấy trên đỉnh đầu như có tiếng “phanh” của Tụ hồn châu, vỡ ra thành từng mảnh, một cỗ hồn lực cuộn cuộn mênh mông vang lên, chậm rãi tiêu tán giữa thiên địa.

- Phốc!

Phong Liệt và Tụ hồn châu tâm thần tương liên, nhện không được phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt đại biến.

Nam Lý Phong không khỏi từ sợ thành vui, hưng phấn hét to:

- Nghĩa phụ! Là nghĩa phụ đến! Phong Liệt người nhất định phải chết! ha ha ha! Tiểu súc sinh Phong Liệt, bốn thiếu chủ sẽ trả lại cho người gấp trăm lần sự sỉ nhục.

- Chết tiệt!

Phong Liệt lau máu tươi ở khóe miệng, không khỏi chửi bới, ánh mắt lạnh lùng.

Có siêu cấp cao thủ quấy rối, trước mắt cần phải bảo toàn tính mạng, hắn phấn tay thu gom đồ vật định biến vào trong Long ngục, sau đó không chút do dự thúc đẩy nguyên thần, tranh thủ bỏ trốn.

Nhưng một khắc sau hắn lại khiếp sợ phát hiện ra, hư không đã bị phong tỏa, không có cách nào thuận đi được. Đối mặt với nguy hiểm, tâm ý của hắn khê động, lui vào trong Long ngục không gian.

- Tiểu súc sinh Phong Liệt! Người không trốn thoát đâu! Bốn thiếu chủ ta phải giết người.

Linh hồn Nam Lý Phong cay độc gào thét, hưng phấn tới tột đỉnh.

Một khắc sau trên bầu trời xuất hiện thân ảnh một gã trung niên mặc bạch y.

Người trung niên này mày mai nghiêng nghiêng, tướng mạo uy nghiêm, con người phẳng phất vẻ thâm thúy, khiến cho người ta không dám nhìn gần, thân hình phẳng phất sự tương dung với hư không, không có chút khí thế nào phóng ra ngoài, vô cùng quỷ dị.

- Nghĩa phụ! rốt cuộc người cũng chịu xuất hiện rồi! Nghĩa phụ, tiểu súc sinh Phong Liệt còn chưa trốn xa được, xin nghĩa phụ làm chủ cho Phong nhi!

Nam Lý Phong vừa thấy người này giống như đứa trẻ bị người ta bắt nạt nhìn thấy cha, tất cả mọi ủy khuất đều hiện lên trên mặt, nếu không phải giờ phút này hắn chỉ còn linh hồn thì sợ rằng hắn đã nước mắt nước mũi tèm lem rồi.

- Phong nhi!

Người trung niên sắc mặt bình tĩnh, lạnh nhạt lên tiếng cắt lời Nam Lý Phong, hai ánh mắt lập lòe, trầm giọng nói:

- Người lại để cho cha thất vọng rồi.

Nam Lý Phong sững sờ, tranh thủ thời gian giải thích:

- Nghĩa phụ! Cũng không phải là Phong nhi bắt tài, là Phong Liệt hắn ăn gian! Hắn có cổ hoàng cảnh phân thân, đây rõ ràng là không tuân thủ quy củ của Long huyết giới.

- Đủ rồi!

Nam Lý Vân nhú mày, trong ánh mắt hiện lên một tia thất vọng.

Nam Lý Phong từ trước tới nay đều kính trọng sự thần minh của nghĩa phụ, cũng không dám ngỗ ngược, lúc này thấy Nam Lý Vân sắc mặt không ngờ, trong lòng không khỏi giật mình, cố gắng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Nam Lý Vân thấy vậy, trong lòng khẽ thở dài, cũng không dám trách móc gì Nam Lý Phong, ngược lại nhìn về mặt đất cách đó ngàn trượng.

Mặc dù có chút thất vọng với nghĩa tử nhưng ông ta thân là cường giả Nam lý giới, nghĩa tử của mình sao lại dễ để người ngoài lừa gạt được?

Bên ngoài đó ngàn trượng đất đá lộn xộn, Thương sinh đại ấn thật giống như một hạt bụi nhỏ, xen lẫn trong đám bùn đất nhưng lại không chạy khỏi pháp nhãn của Nam Lý Vân.

Do dự một chút, Nam Lý Vân bình tĩnh nói:

- Tiểu tử, thứ không thuộc về ngươi giao ra đây, bốn tọa có thể tha chết cho ngươi.

Bên trong Long ngục không gian, ánh mắt Phong Liệt trầm xuống, trong tay chăm chú cầm lệnh bài màu đen – ám chi lệnh bài.

Sư tôn tử long đã từng nói với Hắc, lệnh bài này có thể khiến cho hắc từ bất kỳ nơi nào trên thế giới cũng có thể trở về Long ngục không gian, lúc này hắc đối mặt với việc mình không có cách nào để chống lại được nữa, hắc đành kết luận trong Long ngục không gian có thể giúp hắc bảo toàn nhưng cần phải nắm chắc lệnh bài này trong tay, đề phòng bất trắc.

Nghe Nam Lý Vân nói xong, Phong Liệt lạnh lùng cười, truyền ngoại âm nói:

- Vị tiền bối này, không biết ông nói thứ đồ không thuộc về ta là muốn ám chỉ gì?

Nam Lý Vân sắc mặt bình tĩnh như nước hồ, ánh mắt thâm thúy có chút động, chậm rãi nói:

- Thiên long tinh huyết, Huyền thiên thần tháp, Thiên long giới, Bốn nguyên thần đồ, còn có Long ngục.

- Hả.

Phong Liệt trong lòng khẽ động, lập tức không khỏi lắc đầu bật cười:

- Lão già, người thuộc của cải của lão tử như trong lòng bàn tay! Nhưng khẩu khí của ngươi cũng không trách khỏi hơi lớn nhỉ?

- Vô liêm sỉ! Phong Liệt, ngươi dám vô lễ với nghĩa phụ ta, quả thực tội đáng chết vạn lần!

Nam Lý Phong nghe Phong Liệt nhục mạ Nam Lý Vân, lập tức nhảy dựng lên hét to.

Nam Lý Vân sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng hai đầu lông mày đã hiện lên một tia sắc, trăm vạn năm trôi qua, ngoại trừ các cường giả ra, những kẻ dám ngỗ nghịch với ông ta sớm đã chết hết rồi.

- Nếu như người không đồng ý thì bốn tọa chỉ có thể tự mình động thủ.

Nam Lý Vân vừa dứt lời, tay phải vung lên, hướng về Thương sinh đại ấn chộp tới.

Nhưng ông ta cũng dần dần hiểu được đặc tính của hai sợi pháp tắc chi vân.

Thí dụ như một sợi pháp tắc chi vân sau khi trải qua nhiều lần thực tế đã phát hiện ra rằng, một đoạn vân lạc ở phía trên có tính gia tốc, chính giữa là một đoạn thời gian tĩnh chỉ, phía dưới là đoạn thời gian rút lui.

Giờ khắc này Nam Lý Vân bàn tay che trời bỏ xuống, vừa vận dụng vào thời khắc pháp tắc chi vân cuối cùng.

- Âm âm!

Hư không hơi chấn động!

Dưới ánh mắt mong chờ của Phong Liệt, bàn tay che trời kia đột nhiên vội vã thu lại, lùi về phía sau, trong chớp mắt đã biến khỏi tầm mắt của Phong Liệt.

- Ha ha! Có hy vọng!

Ánh mắt Phong Liệt sáng lên, vui mừng quá đỗi, lúc này đã không còn bị bàn tay kia áp chế, hấn lập tức được khôi phục sự tự do.

Nhưng hấn cũng không khỏi bị giật mình choáng váng đầu óc, với trình độ của mình còn có chút khá, vì vậy hấn lập tức thúc giục lệnh bài bỏ trốn.

822. Chương 928: Năm Trăm Năm?

Ma Long

Chương 928: Năm trăm năm?

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Nhưng lúc này ở bên ngoài đột nhiên xảy ra biến cố.

Nam Lý Vân sau khi tổn công vô ích, lông mi liên nhảy dựng lên, ánh mắt hiện lên một tia bất định.

- Ô? Thời gian rút lui? Đây chính là pháp tắc mới có thể lĩnh ngộ của Thiên nguyên cảnh hậu kỳ. truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Nam Lý Vân ánh mắt lập lòe, nhìn ngọn núi phía đối diện.

Người có thể lĩnh ngộ được thời gian pháp tắc tới trình độ như thế trên thế giới này cũng chỉ có số ít, mà Nam Lý Vân lại biết, phong ấn ngọn núi bên trong.

- Người muốn ngăn cản ta?

Nam Lý Vân ánh mắt nheo lại, bình tĩnh nói.

Nam Lý Phong bên cạnh kinh ngạc nhìn nghĩa phụ, trong lòng rất khó hiểu, chỉ là không có tâm trí nói chuyện với Nam Lý Vân.

Trong thiên địa yên lặng một giây.

Sau một lát, chỉ nghe từ bên trong núi truyền đến giọng nói:

- Nam Lý Vân, người phạm quy rồi.

- Long tộc đã bị đẩy ra ngoài rồi, đây là chuyện bên trong Nhân tộc chúng ta.

Nam Lý Vân khẽ nhíu mày, trầm giọng nói.

- Thật là nực cười, đây là chuyện liên quan đến thiên hạ Thương sinh, sao lại là chuyện bên trong Nhân tộc nhà người?

- Hơn nữa, người lựa chọn chính là tên nghĩa tử ngu xuẩn, ta muốn người vạn kiếp bất phục.

Bên trong núi truyền ra một giọng nói lười biếng.

Nam Lý Phong nghe có vẻ chửi mình là ngu xuẩn, mặt mày biến sắc, nhin không được bèn mắng vài câu, nhưng bị ánh mắt của nghĩa phụ lườm qua, lập tức tắt hẳn, ôm bụng tức nghẹn.

Sắc mặt Nam Lý Vân có chút âm trầm, cho dù ông ta không muốn thừa nhận nhưng cũng không khỏi không nhận ra sự thật, nghĩa tử mà mình dốc lòng bồi dưỡng nhìn bề ngoài tuy bất phàm, nhân trung long phượng, nhưng kỳ thực là một kẻ thùng rỗng kêu to sợ chết, khó mà trọng dụng được, lần rèn luyện ở Thiên long vực từ đầu tới cuối không có điểm gì đáng khen cả.

Nhưng muốn nói như thế, Nam Lý Vân vẫn có chút không cam lòng, hấn lạnh lùng nhìn vị trí Thương sinh đại ấn, lạnh nhạt nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Tiểu tử này máu lạnh ích kỷ, lại coi trời bằng vung, sau này lớn lên khó mà khống chế được?

- Khống chế? Ha ha ha ha! Nam Lý Vân, khó trách người có thể dạy nghĩa tử ra ngu xuẩn như vậy, nguyên lai người cũng khá ngu xuẩn đấy, quả thực ngu không ai bằng. Ha ha ha ha!”

Từ trong núi truyền đến một tiếng cười to, cứ âm vang mãi trong thiên địa không thôi.

- Người!

Nam Lý Vân sắc mặt trầm xuống, trong ánh mắt hiện ra một tia sát khí.

Lúc này chỉ nghe thấy tiếng người tiếp tục truyền ra từ trong núi:

- Ôi, Nam Lý Vân, chẳng nhẽ người cho rằng có thể khống chế được tất cả sao, sẽ là người mà chúng ta cần sao?

Vốn dĩ không quen với tiểu tử này, nhưng nghe những điều mà hấn nói dường như cũng không sai, ha ha ha.

Nam Lý Vân sắc mặt biến sắc, hiển nhiên lại dấu hiệu của một trận đại hỏa.

Trong Long ngục không gian, Âm chi lệnh bài trong tay Phong Liệt tản ra sắc đen, chỉ cần tâm ý của hấn khẽ động, ngay lập tức sẽ biến mất giữa không trung.

Nhưng giờ phút này, hấn lại bị cuộc nói chuyện của hai người bên ngoài thu hút, cũng không có thừa cơ chạy đi.

- Ôi, bọn chúng đang có ý gì đây?

Ánh mắt Phong Liệt có chút lập lờ, trong lòng thầm suy tư.

Hai người trong lúc nói chuyện với nhau, hấn thậm cảm giác được tựa hồ tất cả đều xảy ra trong đại cục, mà hấn Phong Liệt lại trở thành một quân cờ quan trọng trong đó, hoặc chỉ là một quân cờ được chọn.

Giờ phút này hấn rất muốn đứng lên hỏi cho ra nhẽ nhưng lý trí nói cho hấn biết rằng, thế này chả khác gì là hành vi ngu xuẩn.

Nam Lý Vân yên lặng một lát, dường như cũng đồng ý với cách nói của người nọ.

- Phong nhi, chúng ta đi!

Nam Lý Vân xua ống tay áo, ôm lấy Nam Lý Phong bay giữa không trung.

- Nghĩa phụ, Thiên long tinh huyết của hài nhi vẫn còn trong tay Phong Liệt, đó chính là cơ duyên của hài nhi.

Nam Lý Phong khóc nức nở, không cam lòng.

- Hừ, trước đó nó là cơ duyên của ngươi, hiện tại không phải rồi, đồ vô dụng!

Hai cha con dần biến mất ở phía chân trời.

Một lúc sau từ trong núi lại vang lên một âm thanh.

- Tiểu tử mau ra đi.

Phong Liệt biết rõ người này đang gọi mình, trong lòng hần do dự, cuối cùng vẫn hiện thân ra.

Sắc mặt hần trầm tĩnh, chạy tới ngọn núi nguy nga kia, chấp tay nói:

- Đa tạ tiên bối cứu trợ! Không biết tiên bối có gì chỉ giáo?

- Chỉ giáo thì không có, chỉ là muốn giao dịch với ngươi mà thôi.

Người nọ nói.

- Ồ?

Phong Liệt ánh mắt khẽ động, trong lòng thầm cảnh giác, bình tĩnh nói:

- Không biết là tiên bối muốn giao dịch gì?

- Giao dịch này rất đơn giản, ngươi cho ta ba mươi khối lệnh bài thiên tru, ta cho ngươi năm trăm năm!

- Lệnh bài thiên tru?

Phong Liệt trong lòng chấn động, suy nghĩ, hần bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hơi khiếp sợ nhìn về phía trước, trầm giọng nói:

- Không biết tiên bối của thế cho biết quý danh?

- À, tên của ta đã lâu không còn nhớ nữa, nhưng người ta thường gọi ta là Long chủ.

- Long chủ?

Ánh mắt Phong Liệt co lại, trong lòng ngược lại như hít một hơi lạnh.

Lúc này Phong Liệt mặt mày ngơ ngác nhìn qua ngọn núi lớn, trong lòng vô cùng khiếp sợ, hai chữ “long chủ” giống như tiếng nổ vang lên trong một ngày trời trong xanh.

Đối với cường giả Nam Lý Vân của Nam Lý giới, Phong Liệt cũng chỉ nghe qua chứ không biết nhiều lắm.

Nhưng với đại danh Long chủ, hần đã sớm nghe như sấm bên tai.

Chỉ vì cái chức Long chủ này mà từ xa xưa do các cường giả chí tôn phong ra, trên trời dưới đất mình hần độc tôn, không ai dám phong.

Dưới sự thống trị của Long chủ, mặc dù là Nhân hoàng thống lĩnh Nhân tộc cùng với thần, ma và các chủng tộc cường đại khác đều không tránh khỏi chuyện ba hợp, liên tục bị xua đuổi tới những nơi vắng vẻ trên thế giới, khu vực này đã bị cản cỗi kéo dài hàng mấy trăm vạn năm, khiến cho thực lực Long tộc chưa từng đạt tới cường thịnh, thậm chí toàn bộ nguyên giới đều bị đổi tên là Long giới.

Lúc này Phong Liệt không thể nào nghĩ tới điều này, rằng mình có thể gặp được nhân vật truyền kỳ ở chỗ này.

Hơn nữa một cường giả chí tôn như thế sao lại muốn giao dịch nhỏ với mình chứ?

Trong lúc nhất thời, Phong Liệt tựa như mơ hồ.

Nhưng, hần hiện nay sớm đã không còn là đứa trẻ không biết gì nữa rồi, sau một giây, hần đã khôi phục lại trấn tĩnh rất nhanh, đôi mắt thâm túy lóe ra sự âm u, sắc lại tinh thần hoàn toàn.

- Không thể tin được Phong Liệt ta lại có thể được gặp Long chủ tiên bối ở đây, vân bối cảm thấy vô cùng vinh hạnh!

Phong Liệt chấp tay khách khí nói.

- Ha ha, người không cần như thế, kỳ thật hiện tại ta cũng chỉ là một đám tàn hồn chuyển thể mà thôi, hơn nữa thân ta vẫn còn trong lồng không thể nào thoát ra được, chỉ sợ đã bị thể nhân quên đi mất rồi.

Tiếng cười của Long chủ có chút tự giễu truyền đến, ngay sau đó ông ta xoay chuyển, tiếp tục nói:

- Được rồi, không nói cái này nữa! Phong Liệt, người cần nhắc đề nghị của ta thế nào?

Phong Liệt ánh mắt có chút lập lờ, không chút do dự, ngay lập tức hẩn phất tay triệu tầm lệnh bài Thiên tru từ trong ngọn núi.

Phong Liệt biết rõ rằng, mình chỉ là một cường giả Long biến cảnh, muốn tiến vào cảnh động vẫn có mấy chục đến trăm năm, nếu như vận khí không tốt, chỉ sợ trăm ngàn năm vẫn chỉ có thể dậm chân tại chỗ.

823. Chương 929: Luyện Hóa Long Huyết.

Ma Long

Chương 929: Luyện hóa long huyết.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Ngày hôm nay đại kiếp nạn sắp đến, tương truyền mỗi lần đại kiếp nạn qua đi, khả năng sống sót ở bên trên đại lục chỉ là rải rác trên đầu ngón tay, thực lực càng mạnh thì khả năng sống sót đương nhiên càng lớn.

Cho nên, Phong Liệt cần nhất chính là thời gian, nếu như có được công lực tu luyện năm trăm năm thì không cần nói cũng biết.

Đương nhiên, trong thời gian cấp tốc này, tốc độ thọ nguyên cũng nhanh gấp trăm lần, nhưng cường giả Long biến cảnh hậu kỳ đã có thể sống lâu đến vạn năm, nếu có thể bước vào hoàn cảnh đó, thọ nguyên càng dài tới vạn năm, thậm chí mấy chục vạn năm, thời gian thật là không đáng nhắc tới.

Giờ khắc này Phong Liệt không khỏi tim đập thình thịch.

Nhưng trong lòng hẩn cũng có chỗ băn khoăn, hẩn không có cách nào khẳng định được Long chủ phải chăng có ý xảo trá gì với mình.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Phong Liệt lập lờ bất định, lâm vào suy tư.

Long chủ bên trong ngọn núi cũng không lên tiếng nữa, tùy ý để cho Phong Liệt lựa chọn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong thiên địa rất là yên tĩnh, chỉ vờn vờn chung quanh có rừng cây, gió thổi qua khiến cho những chiếc lá rụng xào xạc.

Một lát sau, ánh mắt Phong Liệt dần trở nên vô cùng kiên định, hẩn chậm rãi ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói:

- Đã như thế Phong Liệt xin được tiếp nhận ý tốt của Long chủ tiên bối.

- Phong Liệt, giao Thiên long giới cho bốn tiểu thư!

Đột nhiên một âm thanh nữ nhân tức giận vang lên, cắt ngang lời Phong Liệt đang nói.

Lông mày Phong Liệt nhảy dựng lên, đắm mắt nhìn qua thì thấy một đạo thân ảnh yếu diệu như chớp điện chạy tới, đúng là thiếu nữ An Ly Nhã của Thần tộc.

An Ly Nhã lúc này vẻ mặt hẩn hẩn, bộ ngực có chút phập phồng, giống như nàng vừa phải trải qua đại chiến vô cùng thảm thiết, nhìn bộ quần áo trên người nàng là kim giáp thượng có những vết máu loang lổ, mái tóc dài cũng rối tinh, ngay cả khí tức đều bất ổn, thở hồng hộc.

Phong Liệt sững sờ, gần như đã hiểu ra cái gì, khóe miệng lộ ra một tia buồn cười.

An Ly Nhã không dùng thủ đoạn thuận di, nhưng nài thông qua thần thông dự trước của thần tộc đại tể, cuối cùng cũng nhận ra được vị trí chuẩn xác của Phong Liệt, lúc này dốc sức liều mạng chạy mấy trăm vạn đường đuổi đến, cuối cùng cũng phát hiện ra mục tiêu Phong Liệt.

Chỉ là lặn lội đường xa khiến nàng phải đi qua địa bàn của không ít hung thú, thỉnh thoảng bị hung thú tấn công, quả thực là vô cùng nguy hiểm, khổ cực không tả hết được.

Đến lúc này tổng cộng nàng đã đụng phải hơn năm mươi hung thú tầng thứ bảy, thậm chí còn không may gặp phải một con nhện độc ác tầng thứ tám, nhiều lần thiếu chút nữa là mất đi cái mạng nhỏ, nếu không phải có nhiều bảo vật trên người và trong tay có quyền trượng, chỉ sợ sớm đã chết trong miệng hung thú rồi.

Đương nhiên An Ly Nhã chịu phải muôn vàn khổ cực này tất cả đều vì Phong Liệt và Nam Lý Phong, nếu không phải hai tên khốn này chạy xa như vậy thì sao nàng lại phải chịu nhiều ảm ức như thế?

Cho nên giờ phút này vừa nhìn thấy Phong Liệt là nàng không chịu nổi cực tức, hận không thể lập tức xông lên giẫm nát Phong Liệt nát vụn.

- Phong Liệt, ngươi nên giải quyết đối thủ cuối cùng trước đi, nếu như ngươi thất bại thì giao dịch cũng hết hiệu lực rồi.

Lúc này tiếng cười của Long chủ lại truyền ra lần nữa.

Phong Liệt không biết tại sao lại cười, nhìn về phía An Ly Nhã, trong ánh mắt lộ ra vài phần khinh thường, còn có chút buồn cười.

Cô nàng thần tộc này rõ ràng là nỗ lực đã hết đà, trạng thái này có muốn tiếp tục đả kích cũng không rõ, nói thật lòng giờ khắc này hẳn chẳng nhẫn tâm bắt nạt một tiểu nha đầu Bất thông thể, thắng cũng không vẻ vang gì.

Nhưng An Ly Nhã bị lửa giận che lấp mất lý trí, sớm đã không còn chút nhẫn nại đáng có.

- Tên khốn đáng hận! Ngươi không chịu giao ra thì bốn tiểu thư sẽ tự mình đến lấy.

An Ly Nhã quát một tiếng, quyền trượng trong tay hung hăng vung về phía Phong Liệt.

- Âm âm!

Hư không khẽ chấn động.

Quyền trượng chém ra một tự thần đình quyền, hung hăng bao phủ lấy Phong Liệt.

- Khắc khắc!

Cùng với tiếng cười quái dị là tiến bén nhọn đến chói tai của Cửu ly phân thân, ba đạo ánh sắc vàng, đỏ đen hòa vào nhau đột nhiên tấn công vào không trung.

- Xùy xùy.

Kiểm khí phá không, phá vỡ màng nhĩ.

- âm âm!

Một hồi nổ vang lên. truyện copy từ

Không ngoài sở liệu của Phong Liệt, Huyền thiên kiếm mang một cỗ Cổ lập giống như chôn vùi không còn, cuối cùng đã chém đến bên cạnh An Ly Nhã.

An Ly Nhã nâng quyền trượng, đôi mắt tinh lạnh tràn đầy sự khiếp sợ.

- Hả?

Nàng kinh hoàng hô lên một tiếng, không chút do dự đưa quyền trượng chắn lên trước người.

- Phanh!

Một âm thanh vang lên, An Ly Nhã sau khoảnh khắc đó thân thể mềm mại như vô lực bay về phía chân trời, ngay cả quyền trượng thần đình trong tay cũng bay lên, máu tươi phun đầy trời cao.

Phong Liệt cười lạnh lùng, lập tức thi triển sát thủ, muốn ôm ấp hoài bão thần thủ thần tộc này.

Nhưng lúc này, đột nhiên có một giọng nữ trong trẻo cao vút vang trên không trung:

- Thần tộc chúng ta rút thôi.

Trong giọng nói này hiện ra một sự bình tĩnh đầy tin tưởng, khiến cho người ta bất chợt xuất hiện một cảm giác phục tùng.

Âm thanh chưa dứt, thân thể mềm mại của An Ly Nhã cùng với quyền trượng thần đình đột nhiên biến mất trước không trung.

Phong Liệt nắm bắt lấy Huyền thiên tàn kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía chân trời như suy nghĩ điều gì.

Mặc dù cách Thiên long vực thí luyện kết thúc còn một năm, nhưng xem ra Phong Liệt đã tranh giành xong Thiên long giới.

Thần tộc, ma tộc, Nam Lý giới ba đại thế lực này dần dần rời khỏi, khiến cho Huyền thiên thần tháp của Phong Liệt không thể nghi ngờ trở thành chủ nhân độc nhất vô nhị trong Thiên long giới. Trong hoàn cảnh này, lại cũng không thể có người nào di chuyển phần nửa của hắn.

Về những tộc cường đại khác như Linh tộc, Hỏa phượng tộc, Vượn tộc bởi vì không có Thần khí trấn trạch, căn bản không chuẩn bị thực lực tranh đoạt Thiên long giới, sớm đã bị đám người Nam lý giới dọn bãi rồi.

Trong thời gian này thông qua những gì mắt thấy tai nghe, Phong Liệt cũng có chút suy đoán về trận tranh giành Thiên long giới này, hắn cảm giác được rằng, trận chiến giành Thiên long giới này căn bản chỉ là các cường giả trên thế giới và một đám quân cờ ô hợp.

Phong Liệt cuối cùng cũng phá được lớp vòng vây, hắn trở thành quân cờ, không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Phong Liệt nhíu mày nhìn vào không trung xa xăm, ngây người một lúc, sau đó khẽ thở dài, trong lòng hắn hiểu rằng, bất luận tương lai rốt cuộc kết cục là tốt hay xấu cũng không phải hắn có khả năng quyết định được.

Điều hắn có thể làm đó là bằng mọi giá phải nâng cao thực lực của mình trở nên mạnh mẽ, vô cùng mạnh mẽ.

Thực lực được nâng ột phần, vận mệnh của hắn sẽ nắm chắc hơn một phần, chỉ có thể mình mới có thể đứng trên mọi người, mới có thể thoát khỏi sự trói buộc của vận mệnh, chính là chỗ này.

Phong Liệt cũng không phải là người buồn lo vô cớ, sau đó rất nhanh chóng chỉnh chu lại tâm trạng của mình, đảo mắt nhìn về ngọn núi Long chủ. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

824. Chương 930: Luyện Hóa Long Huyết.(2)

Ma Long

Chương 930: Luyện hóa long huyết.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Trực giác nói cho hắn biết rằng, Long chủ cũng không có ý hại mình, năm trăm năm thời gian có sức hút lớn với hắn không gì có thể sánh kịp, sau khi cân nhắc liên tục, cuối cùng hắn quyết định đánh cược một lần.

- Phong Liệt, ngươi quyết định thế nào?

Giọng nói của Long chủ lại vang lên lần nữa.

- Không tồi.

Phong Liệt ánh mắt kiên định.

- Ha ha ha. Tốt, ngươi nhất định sẽ may mắn vì lựa chọn của mình.

Long chủ cười to.

Phong Liệt không nói gì, thân hình hắn chốc cái bay lên không trung, sau đó hắn liền biến mất giữa không trung.

Ngay khi hắn biến mất trong nháy mắt, đột nhiên có một thân hình yếu điệu khí tức Hoàng giả xuất hiện trên ngọn núi cao.

Đây là đại nữ tử Phong Hoa, dung mạo tuyệt mỹ, khí chất uy nghiêm, đôi mắt đẹp khiến cho người khác sợ hãi.

Nhân hoàng Lăng Dung.

Lúc này, nàng cau mày ngài, tuy không giận dữ nhưng ánh mắt lạnh lùng phong ấn ngọn núi của Long chủ.

- Tại sao?

Lăng Dung hồ hững nói.

- Thời gian không còn nhiều nữa rồi.

Từ trong núi truyền ra giọng nói của Long chủ.

- Người làm như thế sẽ sớm cho hắn nổ tung, ngược lại sẽ làm hại hắn.

Lăng Dung nói.

- Thế thì sao chứ? Nếu như hắn không chịu nổi khảo nghiệm thì chúng ta cần hắn làm gì?

Long chủ cười lạnh lùng nói. nguồn (.)

- Hy vọng là người đúng, hừ!

Lăng Dung hừ lạnh một tiếng, thân hình đột nhiên biến mất.

- Ha ha, ta đúng mà, mặc dù là vận khí không tốt.

Long chủ tự cười chế giễu.

Thiên địa rộng lớn, vô biên vô hạn, khắp nơi tràn ngập một cỗ tang thương, từ cổ chí kim hoang vi khí tức, trong thiên địa bóng đen lơ lửng, mây mù lượn lờ, không có lấy một tia nguyên khí.

Phong Liệt đứng trên một con đường đá đỏ nát, nhúu mày nhìn không gian xung quanh.

Lúc trước hắn bị một lực không thể kháng cự được đưa đến đây, cũng không thấy hình dáng của Long chủ, trong lòng không khỏi thất vọng.

Lúc này Phong Liệt kinh ngạc phát hiện ra, tất cả ở đây đều khiến hắn vô cùng quen thuộc, cũng không kém không gian Long ngục là bao.

Đồn thời, dựa vào sự liên hệ với Cửu u vương, hắn cũng có thể cảm giác được rằng, nơi này tốc độ thời gian trôi đi còn nhanh gấp trăm lần so với bên ngoài.

Phong Liệt triển khai thân hình, chạy như bay một lúc trong thiên địa, nhưng vẫn không phát hiện ra một bóng người, tất cả những gì nhìn thấy đều là núi đá hoang tàn, không có lấy một tia sinh khí.

Nửa ngày sau, Phong Liệt dừng lại trên một ngọn đồi nhỏ, lông mày nhíu lại, trong lòng có chút khó chịu.

- Tức giận, ở đây ngay cả một chút nguyên khí cũng không có, tu luyện cái rắm hả? Bị Long chủ chơi một vỏ rồi.

Phong Liệt lẩm bẩm, hần nắm Ấm chỉ lệnh bài trong tay còn bắt chợt nắm thật chặt, chỉ cần thấy không ổn là hần sẽ lập tức bỏ trốn mất dạng.

Đúng lúc này, không trung đột nhiên vang lên giọng nói của Long chủ.

- Phong Liệt, người chỉ có thời gian năm trăm năm, Thiên long kinh huyết có thể luyện hóa vài phần hay không phải xem vận mệnh của người rồi.

- Thiên long kinh huyết?

Phong Liệt trong lòng hơi chấn động, tựa hồ như đã hiểu được dụng ý của Long chủ.

Trầm ngâm một lát, tâm ý của hần khẽ động, một viên cầu kim sắc khẽ xuất hiện trong tay. truyện copy từ Đây chính là Thiên long chi huyết lấy được từ chỗ Nam Lý Phong.

Lúc này Thiên long chi huyết đang bị một tầng phong ấn cấm chế, chỉ có thể lộ ra một tia kinh khí bàng bạc.

- Nam Lý Phong ngu ngốc, trông coi một tòa bảo sơn như thế mà không biết lợi dụng, đúng là để cho lão tử hời rồi.

Phong Liệt nhìn viên cầu trong tay, khóe miệng lộ ra vẻ đắc ý.

Hần có thể cảm nhận rõ ràng rằng, bên trong kinh huyết này ẩn chứa một cỗ nguyên khí mệnh môn, khiến cho người ta thấy thế là đủ rồi.

Phong Liệt tin tưởng rằng, nếu như mình có thể luyện được hoàn toàn kinh huyết này, chẳng những có được Thiên long huyết mạch đệ nhất thể gian, bản thân tu vi cũng có thể đạt tới trình độ cao không ngờ được.

Tiếp theo hần phát tay thả ra một tòa phủ đệ, trốn vào trong đó, hần khoanh chân ngồi xuống, nhét viên cầu kim sắc vào trong cơ thể, bắt đầu luyện hóa Thiên long kinh huyết.

Đồng thời Cửu ly phân thân toàn bộ đề phòng, trốn ở bên trong Long ngực vì có bản tôn hộ pháp, chỉ cần thấy không ổn nhất định sẽ thu vào bên trong Long ngực không gian.

- Âm âm!

Khi viên cầu nhập vào cơ thể trong nháy mắt, cơ thể Phong Liệt lập tức chấn động, chỉ cảm thấy dường như phẳng phất cất giữ một hung thú vào bên trong cơ thể, trong lòng không nhận được có một cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Ngay sau đó viên cầu huyết khí kim sắc chảy ra, sắp nhập vào bên trong khí huyết của hần.

Khiến hần giật mình chính là huyết khí này yếu ớt như thế nhưng lại ẩn chứa bên trong một cỗ long tinh khổng lồ, quả thực khiến cho Phong Liệt giật mình kêu to một tiếng.

- Âm âm!

Cỗ huyết khí này nổ tung lên, nguyên khí mệnh môn tràn ngập trong kinh mạch, khiến cho cơ thể Phong Liệt phát ra từng trận kịch liệt.

Phong Liệt hai mắt khép lại, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, kinh mạch toàn thân điên cuồng vận chuyển, nguyên khí mệnh môn cuồng bạo chuyển động, cuối cùng đã đưa vào tới Đan điền.

Lúc này hần cũng cẩn thận nhận ra rằng, có một tia khí tức trước nay chưa từng có sắp nhập vào bên trong tử ty của hần, khiến cho huyết mạch của hần có chút thay đổi không nhìn thấy được.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Một ngày, hai ngày, ba ngày. Một tháng.

Một tháng sau, Phong Liệt đột nhiên mở hai mắt ra, sắc mặt trắng bệch, “ phốc” một tiếng, không nhin được phun ra một ngụm máu tươi.

- Khó trách Nam Lý Phong không luyện được Thiên long kinh huyết, thì ra khó khăn như thế này.

Phong Liệt lau máu ở khóe miệng, ánh mắt có chút lập lờ.

Trong khoảng thời gian này, cơ hồ mỗi ngày ba lần hần luyện hóa một huyết khí kim sắc, vừa lúc bắt đầu còn tương đối thuận lợi, nhưng ba ngày trước khi hần luyện được sợi huyết khí thứ mười thì thầm phát hiện ra rằng, Thiên long kinh huyết là một sự phiền toái.

Thì ra Thiên long kinh huyết độc nhất vô nhị trong thế gian này đã từng vô số lần đổi chủ, thế nên ý chí còn sót lại vô cùng hỗn loạn.

Bên trong những ý chí này có sự giết chóc, sự sợ hãi, có sự hung tàn, lương thiện, giống như Ma chương, không ngừng ảnh hưởng tới tâm thần của Phong Liệt, khiến cho hần không có cách nào yên tĩnh được, hơn nữa luyện Thiên long huyết khí càng nhiều thì Ma chương càng nhiều, quả thực là phiền toái vô cùng.

Cái này còn may là Phong Liệt và võ giả ý chí vô cùng kiên định, nếu đổi lại là người bình thường, chỉ sợ có thể cản trở lại tẩu hỏa nhập ma, vô cùng không phục.

Tiếp theo Phong Liệt vốn dùng tâm một lúc, sau đó tĩnh lại, làm gì được, ba ngày luyện hóa một đám Thiên long chi huyết đổi lấy năm ngày, mỗi lần hần cũng sẽ cản trở Thiên long huyết khí trước, những ý chí hỗn loạn còn sót lại sẽ bị triệt để, tận lực trong thời kỳ hoạn nạn cuối cùng này.

Bởi vậy, tốc độ tu luyện dĩ nhiên là chậm lại rất nhiều, nhưng giảm đi khả năng tẩu hỏa nhập ma.

Thời gian trôi qua, Phong Liệt nhìn Thiên long huyết mạch đã đi vào quỹ đạo, mỗi thời khắc đầu từ từ nâng cao tu vi lên, cải thiện được huyết mạch.

Tu luyện không thời gian,

Bất giác, Phong Liệt đã ở đây tu luyện được hơn một trăm năm, mà bên ngoài cũng trải qua thời gian một năm.

825. Chương 931: Thiên Hạ Đại Loạn!

Ma Long

Chương 931: Thiên hạ đại loạn!

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Bên trong Thiên long vực, thời gian tương đối bình tĩnh, mọi người Thần, ma, linh và Nam Lý tộc sớm đã rút ra bên ngoài. Đám cường giả Long huyết giới sớm đã quay trở về đại lục long huyết, chỉ có Kim Sở Ngạn, Thủy Vô Khuyết, Diệp Trì, tiểu ma nữ là vẫn còn tìm kiếm cơ duyên của mình bên trong Long huyết giới.

Nhưng một năm sau, sự rèn luyện này cuối cùng cũng chấm dứt, tất cả mọi người sống sót được đều quay trở về Long huyết đại lục.

Chỉ là, những thiên tài trẻ tuổi này ở bên trong Long huyết đại lục lại không có thân ảnh của Phong Liệt, khiến ọi người đều bao phủ một sự bí ẩn trong lòng, không thể nào giải đáp nổi.

Tứ phương thành, khu tây thành có một tửu lâu lịch sự tao nhã, nhanh chóng đổi mới.

Cửu U Vương lựa mông che mặt một thân bạch y tiến vào bên trong ngòi thoải mái, vừa nhắm nháp mỹ vị vừa nghe đám khách bên ngoài khoe khoang uống rượu.

- Tiểu Điệp, tuy rằng thể chất ngươi thay đổi, nhưng việc tu luyện không phải một lần là sẽ xong, từ từ sẽ tốt thôi, biết chưa?

Cửu U Vương gấp một miếng cá cho vào trong bát của tiểu Điệp, dặn dò quan tâm.

Từ khi tiểu Điệp trở về, đột nhiên thể chất tự nhiên thay đổi, tu luyện trở nên thần tốc, mỗi ngày ngàn dặm.

Thời gian một năm ngắn ngủi, nguyên khí cảnh lực trọng thiên của Sở Tiểu Điệp lại vọt tới Thần thông cảnh lực trọng thiên, tốc độ ẩu thực kinh người, quả thực khiến cho Phong Liệt khiếp vía một hồi.

Phải biết rằng, lúc trước hắn dùng hai năm mới tu luyện tới Thần thông cảnh đã được coi là thiên tài rồi, nhưng hôm nay so sánh với Sở Tiểu Điệp quả thực là kém hơn nhiều.

Hôm nay hắn cố ý lòi Sở Tiểu Điệp đang luyện công ra đây giải sầu là vì hắn thực sự sợ tiểu nha đầu này luyện công tới tẩu hỏa nhập ma.

- Ủ, muội biết rồi, Phong đại ca.

Sở Tiểu Điệp ngoan ngoãn lên tiếng, đôi mắt xinh đẹp nghịch ngợm liếc mắt.

Cửu U Vương thấy vậy biết rõ lời của mình đã bị bỏ ngoài tai rồi, bắt đắc dĩ một hồi.

Tiểu nha đầu này sau khi tỉnh lại, chẳng những trở nên xinh đẹp mà còn hoạt bát sáng sủa hơn so với trước rất nhiều, thậm chí tu ngoài việc tu luyện thỉnh thoảng còn chọc quấy mình, quả thực là nhanh chóng biến thành tiểu ma nữ rồi, khiến cho Phong Liệt dở khóc dở cười.

Đúng lúc này, bên trong truyền đến một hồi nghị luận, khiến cho hai người chú ý.

- Nay, các người có nghe nói không? Ba trăm thiên tài tuyệt thế tiến vào trong Thiên long vực tu luyện đã quay trở lại rồi! Mỗi người đều có thu hoạch, không ít người đã lấy được bảo thần binh từ bên trong Thiên long vực! Chắc chắn! Thật sự là tức chết người.

- Cái gì? Còn chiếm được chí bảo thần binh à? Ai? Sớm biết thế bốn công tử cũng đi tham gia tuyển chọn rồi, nói không chừng còn có thể kiếm được một kiện chí bảo chơi đùa.

- Hừ hừ, Lý Đại Đầu, ngươi đừng khoác lác! Nhưng cũng may là ngươi cũng không có đi, nếu không phải quay lại thì biết nói sao đây?

Lần này ba trăm người đi, chín mươi sáu người quay lại, trong đó nguy hiểm có thể liệu trước được rồi! Hơn nữa, ngay cả cường giả trẻ tuổi đệ nhất đại lục của chúng ta Thành chủ đại nhân còn chưa trở về đây này.

- Hả, chuyện này sao có thể! Phong Liệt là một cường giả Hóa cảnh đan! Hắn không phải còn chiếm được Thiên long giới sao? Vận khí sao lại kém như thế?

- Hừ.

Nghe tiểu đệ nói, Phong Liệt là đầu quân cho Ma tộc của Thiên long giới, cũng không biết là thật hay giả.

- Cái gì, Phong Liệt sao hắn lại dám làm như thế? Quả thực là quá ghê tởm.

- ồ? Ta nghe nói Phong Liệt còn thần phục Thần tộc, cưới thánh nữ thần tộc làm vợ nữa cơ?

- Vô liêm sỉ! Sao các người dám vu oan thần tượng của bốn công tử, quả thực là nên đánh!

- Oa oa oa! Từ từ nói làm gì mà đã động thủ lên rồi.

Nghe bên ngoài có tiếng nghị luận, Cửu U Vương tay nâng chén rượu, im lặng một hồi.

- Phốc phốc!

Sở Tiểu Điệp không khỏi che miệng cười, đôi mắt đẹp liếc mắt nhìn Cửu U Vương, giảo hoạt nói:

- Phong đại ca, ngươi rút cuộc là đầu quân cho Ma tộc, hay là cưới thánh nữ thần tộc đây?

- Ha ha, đương nhiên là cười thánh nữ thần tộc.

Cửu U Vương sững sốt, vui vẻ nói:

- Tất cả những người ở Ma tộc đều quái dị, không phải là ngàn tay thì là ngàn mắt, thánh nữ thần tộc tuy chưa nhìn qua tướng mạo nhưng đáng người cũng không tồi, muốn ngực có ngực, muốn hông có hông.

Cửu U Vương đang nói, bàn chân đột nhiên hung hăng giẫm ra một cước.

Đúng lúc này đột nhiên từ bên ngoài Hỏa mãng vương truyền đến âm thanh vào tai Phong Liệt:

- Công tử! Sắp có đại sự xảy ra!

- Ừ.

Cửu U Vương lông mày dựng lên, truyền âm nói:

- Có chuyện gì?

- Trang Huyền Cơ vừa truyền tin tới, ba mươi sáu vị thượng sư của Chiêm thiên các đã hao phí ngàn năm thọ nguyên mới có thể tính toán ra được kiếp nạn này, chín năm sau!

Hỏa mãng vương nói.

- Chín năm? Nhanh như thế sao?

Trong lòng Cửu U Vương hơi kinh hãi.

- Công tử, tin tức này không bao lâu sau sẽ lan truyền ở trên đại lục, đến lúc đó thiên hạ địa loạn, chúng ta cần làm gì thì nên làm sớm đi.

Hỏa mãng vương nghiêm trọng nói.

Theo một điển tích cổ ghi lại, mỗi lần đại kiếp đại nạn đều hủy diệt thế giới, thế giới sẽ biến thành một mảnh hoang vu phế tích, không có lấy một ngọn cỏ.

Hơn nữa khi kiếp nạn qua đi, thế giới sẽ đối diện với thời kỳ đen tối kéo dài mấy trăm năm đến vạn năm.

Trong thời gian này, bầu trời sẽ không có mặt trời hay là trăng sao, một vùng đất hoang vu hắc ám, không có lấy một ngọn cỏ, thức ăn nước uống tất cả đều phàm thai, cây cỏ sinh linh tất cả đều tử vong, chỉ có thực lực siêu cường, sinh linh tích cốc dịch khí cường đại mới có thể sống sót được.

Nhưng những sinh linh cường đại này muốn qua được thời kỳ này thì cần phải có sự trợ giúp của nguyên khí khổng lồ, nhưng khi bước vào thời kỳ đen tối thì trong thiên địa sẽ không tồn tại nguyên khí ấy.

Cho nên, mỗi khi thiên địa xuất hiện đại kiếp này, toàn bộ thiên hạ đều rơi vào tình trạng hỗn loạn, căn nguyên của sự hỗn loạn đó là mọi người cướp đoạt nguyên khí, thậm chí là cướp đoạt nhân khẩu.

Đến lúc đó những người không có nhân tính đều cướp đoạt đến tận cùng, vì sự sinh tồn, tất cả liêm sỉ, tình thân tình bạn đều bị xua đuổi như rác rưởi vậy, vốn dĩ mạnh được yếu thua, thế giới sẽ biến thành một nơi tàn sát lẫn nhau.

Cửu U Vương trong lòng suy nghĩ đến cảnh tượng tận thế, không khỏi thở dài.

Mặc dù hấn giết người như ngóe, xem mạng người như rơm rác, nhưng không muốn chứng kiến cảnh ăn thịt người thảm cảnh như thế kia, khi đó chỉ sợ đã không còn được gọi là người mà ngay cả cầm thú cũng không giống.

Trầm ngâm một lát, ánh mắt Cửu U Vương bỗng trở nên vô cùng ác liệt, truyền âm nói với Hỏa mãng vương:

- Để cho Bán giang hồn đi xem xét Âm vô phong một chút, bảo tiểu Yên, tiểu Lục, Diệp Trì nhanh chóng trở về Tứ phương thành, báo Lãnh Phi Hồng biết tin tức này cho hắn sớm có sự chuẩn bị.

Mặc khác báo cho Lý Thành Đạo, Xích Dư Tử dẫn người đến Phi long thành, thay ta cầu hôn với Diệp gia, Sở gia, cần phải đưa Diệp Thiên tử về, những chuyện khác các người tự làm đi.

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Hỏa mãng vương nói.

826. Chương 932: Bước Vào Hư Hoàng Cảnh!

Ma Long

Chương 932: Bước vào Hư hoàng cảnh!

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Sở Tiểu Diệp chứng kiến Phong Liệt bờ môi khê nhích lên, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì, đôi chân cũng không làm loạn nữa, chỉ là có chút lo lắng nhìn Cửu U Vương, nàng rất ít khi nhìn thấy Phong Liệt nghiêm trọng như thế.

Cửu U Vương cười với nàng, tỏ vẻ không có chuyện gì, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút khúc mắc không thể mở được, nụ cười có chút miễn cưỡng.

Với thực lực hiện nay đã đủ để bảo vệ Sở Tiểu Diệp, Diệp Thiên Tử, Tiểu Yên, Tiểu Lục khỏi bị tổn thương, về phần tiểu ma nữ, bên cạnh có cao thủ siêu cấp Lê Bá, chuyện an toàn cũng không có vấn đề gì.

Chỉ có Lý U Nguyệt là khiến cho hắn không yên lòng.

Mấy năm qua hắn đã mua được mấy đệ tử của Phiêu Miểu thiên cung, âm thầm dò xét tin tức của Lý U Nguyệt.

Biết được rằng, địa vị của Lý U Nguyệt ở Phiêu Miểu thiên cung được tôn trọng, cái loại tài nguyên cần gì có bấy, cũng không tệ lắm.

Chỉ có duy nhất một điều không hay đó là không được rời khỏi cung, nàng đã từng mấy lần yêu cầu rời cung nhưng đều bị Thiên Đạo Cung chủ dùng cố bác bỏ, giống như tương đương với chuyện bị giam lỏng trong cung.

Phong Liệt tỏ mờ suy đoán được, Phiêu Miểu thiên cung có một vài người chờ đợi mình, về phần này có dụng ý gì, thực lực thế nào, cần bản là không có đầu mối.

- Lý U Nguyệt, người đợi ta bốn năm nữa, ta nhất định sẽ đón người trở về. Bốn năm nữa, ai dám ngăn cản chúng ta, ta sẽ cho kẻ đó tan thành mây khói.

Giấy không gói được lửa, cho dù Chiêm thiên các đã dè dặt tin này truyền ra ngoài, nhưng đại kiếp của thiên địa chín năm tới vẫn như mọc cách bay vậy, chỉ trong vòng ba ngày, các võ giả bên trong Long huyết đại lục đều biết hết.

Lập tức cái tin này giống như đổ thêm dầu vào lửa, thoáng cái, Long huyết đại lục giống như bị nổ tung vậy.

Vì vậy không ngoài dự liệu, thiên hạ rơi vào sự điên cuồng hỗn loạn.

Xung quanh Tứ phương thành, giết chóc cướp bóc ngang tàn, thân chết khắp nơi, ba mươi tòa Long tinh thuộc trực thuộc của Tứ phương thành bị một đám người xông vào không dưới mấy chục lần.

Thậm chí ngay cả bên trong Tứ phương thành, chuyện người giết nhau chém nhau càng nhiều, mỗi ngày có ít nhất mấy trăm người, khiến ọi người cảm thấy bất an, đại doanh thống lĩnh Tứ phương thành là Lý Thiên Hùng sút đầu mẻ trán, bận tới mảy tới mặt, từng đám thành vệ quân không ngừng xem xét, gây áp lực cho không khí xung quanh.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Năm ngày sau đó, trăm vạn cường giả của Hỏa tộc tước xâm chiếm Tê Phượng sơn mạch, chiếm lấy Thiên long thần triều.

Bảy ngày sau, ba mươi vạn Ma long sơn mạch ở phía đông Long vượn tộc xâm chiếm lãnh địa của Nhân tộc, cùng với Long hạt tộc tổng cộng có hơn trăm vạn.

Mười ngày sau, Âm u giáo ở đại sa mạc Phương bắc dẫn theo năm mươi vạn giáo đồ và một ngàn vạn yêu thú xâm phạm biên giới, giết hại sinh linh, tác đất không lưu.

Mười lăm ngày sau, Tây phương đại lục, ma tộc triệt để tiêu diệt Thánh ma giới và Long huyết giới thông đạo, Ma Hoàng dẫn Ma tộc xâm lấn vào Long huyết giới.

Trước tình cảnh loạn trong giặc ngoài, Thiên long thần triều, trên dưới đại lục tất cả đều phải công đoạt, diên cuồng cướp bóc, chiến hỏa mấy ngày khiến cho đất khô cằn khắp nơi.

Trong tình thế hoảng loạn bấp bênh thế này, có vô số gia tộc bị tàn sát, vô số người lâm vào cảnh vườn không nhà trống, đất hóa khô cằn. truyện copy từ

Những ngày diên cuồng phải trước chính thức diễn ra.

Còn Phong Liệt vẫn đang im lặng rời xa sự huyền ảo đó tu luyện, như Uyên trung tiềm long.

Trong thiên địa vẫn là một màn mờ mờ như trước, sương mù yên tĩnh, im ắng.

Một tòa phủ đệ nằm trên một ngọn đồi hoang, trăm năm không có mưa gió, hình thành nên một nổi nơi cô tịch, thê lương.

Trong phòng, Phong Liệt chậm rãi mở mắt, hai con mắt lóe lên như điện.

- Hư hoàng, rốt cuộc hư hoàng như thế nào?

Lông mày Phong Liệt nhăn lại, ánh mắt ra chiều suy tư.

Từ năm mươi năm trước hắn đã đạt tới đỉnh của Long biến chi cảnh, tiếp xúc với những thông đạo cảnh giới vô hình cao hơn.

Nhưng năm mươi năm gần đây, hắn lại không tồn tiến, Thiên long kinh huyết đã hóa ra được một ngàn phần, cũng không tiếp tục tiến triển nữa, Đan điền nguyên lực cùng với Cửu huyết khiếu đều đã đạt tới độ bão hòa tuyệt đối.

Hắn hiện tại muốn nâng cao thực lực để đột phá Hư hoàng cảnh là con đường duy nhất.

Hiện tại, con đường tu luyện của Phong Liệt đều là tự mình tìm tòi, rất ít khi được người khác chỉ điểm.

Nhưng hắn dựa dựa vào huyết mạnh mẽ của bản thân cùng với cơ duyên, cũng có thể thuận lợi tu luyện tới Long biến cảnh, chưa bao giờ thực sự nhìn thấy bình cảnh.

Nhưng hiện tại, bình cảnh của Hư hoàng cảnh chính thức trở thành ngọn núi lớn chắn ngang trước mặt hắn, không có cách nào để rung chuyển được.

Đối với Hư hoàng cảnh, Phong Liệt cũng đã từng nghe qua tên gọi này, nhưng trừ lần đó ra thì chưa từng tiếp tục tìm hiểu.

Nhưng hắn cũng không phải là không thể hiểu rõ đường đi.

Một lát sau, Cửu ly phân thân bắt đầu tìm kiếm tất cả quan hệ có liên quan đến Hư hoàng cảnh.

Cửu ly với tư cách là một sinh linh tầng thứ bảy không biết đã sống bao nhiêu vạn năm, hơn nữa còn là một sinh linh trí tuệ cao, những gì mắt thấy tai nghe được chỉ vền vẹn mấy chục năm người trẻ tuổi có khả năng so sánh được.

Quả nhiên một lát sau, một vài tin tức có quan hệ tới Hoàng cảnh lập tức được đưa vào trong đầu của Phong Liệt.

Dưới sự nhận thức của Cửu ly, Long Hoàng, Thánh Hoàng là ba cảnh giới Hoàng cảnh, Hoàng cảnh khác với Long biến cảnh ngay ở chỗ vực hình thành.

Hoàng vực, chính là do một võ giả vận dụng nguyên pháp, chỉ dùng cao thủ tạo không gian chiến đấu bốn nguyên.

Thí dụ như một cường giả thuộc Tính hoàng cảnh, Hoàng vực chính là nguyên tắc căn bản cấu thành nên không gian.

Trong không gian này có thể bài xích tất cả pháp tắc của bản thân, thậm chí đối với quy tắc của thiên đạo còn có chút khắc chế.

Nói ngắn gọn, bên trong Hoàng vực, cường giả Hoàng cảnh bản thân chính là chủ thể thiên địa, chỉ cần mục tiêu rơi vào bên trong mình, muốn sống muốn chết toàn bộ đều nằm trong sự tính toán của mình.

Đương nhiên, hình thành Hoàng vực là chuyện mà cường giả Long hoàng cảnh mới có thể làm được, về phần cường giả Hư hoàng cảnh, ngoài thực lực tăng lên nhiều so với cường giả Long biến cảnh, suy nghĩ biến hóa vô cùng nhạy bén, có năng lực pháp tắc nhìn thấy.

- Lại để cho suy nghĩ của mình trở nên nhanh nhạy vô cùng? Nhanh nhạy?

Phong Liệt cau mày, hiểu rõ hàm ý của hai chữ “nhanh nhạy”.

Sau một lát ánh mắt của hắn đột nhiên khê động, chậm rãi nhìn xuống phía dưới.

Giờ khắc này hắn đang ngồi trên một chiếc giường gỗ mây trắng, từng tiếng động trên chiếc giường truyền ra ngoài khiến cho Phong Liệt cảm thấy suy nghĩ không còn được linh hoạt, rõ ràng nữa.

Đúng vậy, đây chính là sàng tiên âm của Long hoàng thần phủ.

Phong Liệt khê đuôi tay phải, nhẹ nhàng vuốt về Tiên âm sàng, dần dần trầm tư suy nghĩ.

Gắn bó với chiếc Tiên âm sàng đã nhiều năm, nhờ có sự trợ giúp của nó mà Phong Liệt mới tu luyện được bốn bộ “cuồng long mộ thiên quyết”, “Hoang long tế thiên kinh”, “Ma long ám ảnh độn”, “Ma long giờ vuốt tam thức” đến Đại thành chi cảnh, hơn nữa còn thông hiểu đạo lý, giờ tay nhắc chân đều ẩn chứa những uy lực như vậy, đây cũng là nguyên nhân lớn Phong Liệt có thể đạt tới tầng Lãng giá đồng.

827. Chương 933: Bước Vào Hư Hoàng Cảnh!(2)

Ma Long

Chương 933: Bước vào Hư hoàng cảnh!(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Cho tới lúc này, Phong Liệt đã điều tra được không ít tài liệu điển cổ điển tích từ thời xưa ghi lại về chiếc Tiên âm sàng này, cũng không biết bản chất của Tiên âm sàng.

Hôm nay hắn đã cảm nhận được tác dụng của Tiên âm giường như giống với những gì mà cường giả Hư hoàng cảnh miêu tả.

Trầm ngâm một lát, ánh mắt Phong Liệt đột nhiên sáng lên, chính là nghĩ tới một bí thuật Cửu ly phân thân trong trí nhớ, có lẽ có thể dùng để điều tra một chút về xuất xứ của Tiên âm sàng.

Một lát sau, Cửu ly phân thân chui ra khỏi Long ngực không gian, trên đầu ngón tay của hắn ngưng đọng một đám hồn lực, khắc một đạo Huyền ảo phù văn trên Tiên âm sàng.

Cửu cực bí thuật – hồn dẫn tổ thiên thuật.

Bí thuật này là dùng để dẫn hồn lực, giúp thông với Huyền đạo chi lực, truy tìm căn bản của cách sự vật như Huyền đạo bí thuật.

Cửu ly phân thân động tặc vô cùng nhanh nhẹn, sau khi khắc xong, đột nhiên chiếc giường phát ra âm thanh ầm ầm, khẽ chấn động.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt. Tiên âm xung quanh bất chợt có những hình ảnh mơ hồ bắt đầu hiện ra.

Trong tám hình đó, Phong Liệt nhanh chóng đoán ra được có chút liên quan với chuyện của Tiên âm sàng.

Đầu tiên, Phong Liệt nhìn thấy cảnh tu luyện của Huyết long hoàng ở trên Tiên âm sàng.

Xa hơn một chút là bức tranh vẽ cảnh một khối bạch ngọc thạch điêu khắc Huyết long hoàng, mà khối bạch ngọc thạch kia chính là hình thức ban đầu của Tiên âm sàng.

Xa hơn nữa, khối Bạch ngọc thạch có hình dạng bất định lại bị chôn trong lòng đất, chung quanh có khung xương của những Long thể khổng lồ. (.

- Ồ?

Nhìn đến đây, ánh mắt Phong Liệt bỗng sáng ngời lên, hẳn cuối cùng cũng biết được xuất xứ của Tiên âm sàng, chiếc giường này ban đầu được làm từ mảnh vỡ của đầu một con rồng khổng lồ.

Ánh mắt Phong Liệt lập lòe, khuôn mặt như đang suy nghĩ điều gì đó.

Chỉ là một khối xương cốt mà có công hiệu nghịch thiên như vậy, không hề nghi ngờ rằng, cự long này có khả năng là một khối Hư hoàng cảnh, thậm chí còn vượt qua sự tồn tại của Hư hoàng cảnh.

Tiếp theo, tất cả những hình ảnh đều biến mất, bởi vì thần lực phân thân của Cửu ly đã tiêu hao đi bảy tám phần, không chịu nổi nữa, cũng may Phong Liệt đã đạt được mục đích.

Trầm ngâm một lát, Phong Liệt ánh mắt càng ngày càng sáng lên, sau đó hung ác phát tay ra một vòng xoáy thôn phệ, nuốt chửng toàn bộ chiếc Tiên âm sàng vào bên trong.

Dự định của hắn rất đơn giản, cái này vốn là đồ vật có linh thể, vậy thì đương nhiên cũng có tác dụng ỳnh, nhất là sau khi tiến vào Long biến cảnh sẽ càng có đầy đủ chức năng.

Đại thần thông thôn phệ, tu luyện tới mức cực hạn mới có thể thôn phệ được vạn vật trong thiên hạ, bất luận là hữu hình hay là vô hình đều có thể hấp thu được, để vào ỳnh dùng.

Hôm nay Phong Liệt tuy rằng vẫn chưa tới mức lĩnh ngộ tận cùng của Đại thần thông, nhưng cũng đạt tới một hoàn ảnh cao độ.

Thôn phệ trong không gian, ngay cả chiếc Tiên âm sàng rơi vào trong nháy mắt, chiếc vôi rồng kinh người lập tức biến thành một con sói hung hãn tiến đến điên cuồng cắn xé chiếc giường.

- Hô hô hô.

Gió thổi qua, chiếc Tiên âm sàng vô cùng cứng rắn cũng bị cạo đi mất một tầng bột đá, trở nên ngày càng nhỏ, ngày càng nhỏ.

Một canh giờ sau, Tiên âm sàng rốt cuộc cũng đã biến mất, bị phân giải trở thành một đám bột phấn, sau đó lại bị phân giải vô hình triệt để.

ở trong đó có thể nhìn thấy chứ không sờ thấy được sự tiêu hóa trong không gian, chậm rãi tiến vào thức hải của Phong Liệt, sáp nhập vào với linh hồn của hắn.

Cổ khí cổ quái này giống như một viên thuốc bổ khổng lồ khó nuốt, khiến cho Phong Liệt cảm thấy vô cùng thoải mái, thậm chí cảm giác lâng lâng.

- Ha ha, quả nhiên là có tác dụng!

Phong Liệt trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng, hẳn có thể cảm nhận rõ ràng được linh hồn của mình đang dần trở nên biến hóa, có khả năng cảm nhận được sự vật ngày càng rõ ràng, ngày càng tỉ mỉ.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

Nửa năm tròn vẹn trôi qua, sau khi tiêu hóa toàn bộ bột phần trong không gian, hình dạng và các bộ phận của Tiên âm sàng cũng chính thức sáp nhập vào linh hồn của Phong Liệt.

Nhưng Phong Liệt cũng không lập tức kết thúc việc tu luyện, hắn vẫn đang nhắm chặt hai mắt, vẫn không nhúc nhích, mày kiếm hơi nhíu ra, khi thì giãn ra.

Hắn cứ lặng yên như thế khoanh chân ngồi, giạt mình không biết thời gian.

Một năm.

Hai năm.

Ba năm.

Năm mươi năm sau, Phong Liệt đột nhiên mở mắt dậy, thoáng chớp, tòa đệ phủ đơn sơ như có thêm hai ngọn đèn sáng, ánh sáng bỗng mất.

Sau một khắc, ánh sáng thu lại, lập tức huyện ra một vẻ thâm thúy bao lấy toàn bộ con người, ánh mắt đi qua đủ để thăm nhuần muôn đời luân hồi, khiến cho người ta không dám nhìn lại gần.

- Ha ha ha ha, thì ra cái này chính là Hư hoàng cảnh.

Ánh mắt Phong Liệt nhìn xem xung quanh, không tìm được sự vui mừng cười ha hả.

Giờ khắc này hắn đã chính thức có được một đôi thông tể tuệ nhãn, hắn có thể nhìn thấy tất cả sự vật giống như nhìn thấy mọi thứ rất bình thường.

Trước kia hắn chứng kiến những thứ hắc ám đều là hắc ám, cùng lắm là trong bóng đêm có đủ năng lực để nhìn thấy.

Hiện tại trong mắt hắn bóng tối lại hiện ra, truyền ra một tia lóng lánh sắc đen, đan vào trong bóng đêm ngàn vạn lần.

Phong Liệt biết rõ ràng cái này là nguyên tắc thuộc về bản tính.

Một lát sau, hắn chậm rãi giơ tay phải lên, vận công, một đạo mũi nhọn màu đen xuất hiện trong tay.

Đây là đám nguyên lực trong cơ thể hắn, nguyên lực ám thuộc tính.

Tiếp theo ý đồ của Phong Liệt đã thay đổi, sợi ám thuộc tính này bắt đầu thu nhỏ lại, cô đọng và cuối cùng thì ngưng lại nhỏ bằng một phần mười ban đầu.

- Thì ra Hư hoàng cảnh so với Long biến cảnh không phải là sự gia tăng của nguyên lực mà là sự gia tăng độ tinh khiết của nguyên lực.

Không tồi, đã có thể nhìn thấy được pháp tắc của bốn nguyên lực rõ ràng, muốn khiến cho nguyên lực trở nên càng tinh khiết cũng rất dễ dàng! Ha ha ha ha!

Phong Liệt không nhịn nổi cười thoải mái một hồi lâu.

Đến lúc này, hắn cuối cùng đã phá khóa được bình cảnh của chính tầng Long biến cảnh, chính thức là một cường giả Hư hoàng cảnh.

Tiến vào trong Hư hoàng cảnh cũng không khiến cho nguyên lực của Phong Liệt tăng lên, nhưng có thể khiến cho nguyên lực của hắn trở nên tinh khiết gấp mười lần, uy lực mạnh mẽ hơn mấy chục mấy trăm lần.

Thu hoạch lớn nhất của Phong Liệt chính là pháp tắc nhìn thấy, quy tắc tồn tại, bước tiếp theo là khống chế pháp tắc ám thuộc tính, tiến tới cơ bản của Long hoàng cảnh.

Trừ những điều đó ra, Phong Liệt cảm nhận được tuổi thọ Long biến cảnh của mình đã có tới năm ngàn năm hành động tăng lên tới một trăm ba mươi ngàn năm, xem ra còn gấp hơn hai lần, quả nhiên có thể so sánh được với Huyền vũ thần quy, muốn chết cũng không dễ dàng.

Hơn nữa tiến vào Hư hoành cảnh thì không phải lo lắng thiên kiếp, đây là điều khiến cho Phong Liệt cảm thấy phức tạp, thật sự có thể nói đây là một chuyện vô cùng tốt.

Mừng rõ, Phong Liệt bắt đầu luyện Thiên long kinh huyết, từ từ nâng cao thực lực, cải thiện huyết mạch.

828. Chương 934: Thiên Triều Thần Võ Vệ Và Phong Liệt Xuất Quan.

Ma Long

Chương 934: Thiên triều thần võ vệ và Phong Liệt xuất quan.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Bên trên Long huyết đại lục chiến hỏa mấy ngày liên, càng ngày càng hỗn loạn lên, đại kiếp nạn sắp đến khiến ọi người vô cùng khủng hoảng, việc cướp đoạt tài nguyên đã trở thành chủ đề duy nhất, giết chóc đầu đầu cũng gặp, hơn nữa người ngoại tộc xâm lấn bốn phương tám hướng, tình thế của Nhân tộc không được lạc quan lắm.

Thiên long thần triều, Phi long thành, Hoàng cung thiên điện.

Gia chủ Hoàng lâm của hoàng gia ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ vị, phía dưới là sáu mươi tư gia chủ của gia tộc cùng với các phái giáo chủ, ngồi hai bên, Hoàng Tử Nguyệt thì đứng phía sau phụ thân Hoàng Lâm, ánh mắt bình tĩnh quan sát mọi người phía dưới.

Một mái nhà hơn bảy mươi người tụ tập, sau lưng bọn hắn có những thế lực bao lấy thiên long thần triều, những thế lực này chính thức thống trị thiên long thần triều. nguồn (.)

Đến lúc này cục diện Thiên long thần triều đã không thể khống chế được, ảnh hưởng tới lợi ích của tất cả mọi người, hội nghị Thiên long thần triều này là không thể né tránh được.

Lúc này tất cả mọi người sắc mặt đều không được tốt lắm, hiện ra có chút áp lực.

Một lát sau, ánh mắt Hoàng Lâm nhàn nhạt nhìn mọi người, nhấp một chén trà thơm, nhẹ nhàng nói:

- Chư vị, đại kiếp nạn sắp bùng xuống, thiên hạ đại loạn, không biết chư vị có cách gì đối phó?

Liêu gia chủ ngồi bên cạnh ánh mắt lóe lên, cất tiếng nói:

- Bỏ tọa cho rằng, kiếp nạn thiên địa này chính là do Thiên đạo phạt nghịch, loạn giống như không thể nghịch chuyển được, chúng ta cần thuận theo ý trời mà làm, ứng phó với kiếp nạn thiên địa này mới là việc cấp bách.

- Hừ! nói đùa!

Minh long giáo giáo chủ khinh thường cười xùy một tiếng:

- Theo như lời ngươi nói, chúng ta cũng có thể hòa vào trong đám hỗn loạn đó, không từ thủ đoạn tài nguyên, cướp đoạt sự sống.

- Không tồi, bỏ tọa đúng là có ý này! Kiếp nạn thiên đại này Thần triều bị diệt là kết cục đã định, hẳn là chúng ta còn muốn duy trì Thần triều vài năm trở lại sao?

Liêu gia chủ cười lạnh lùng.

- Tầm nhìn hạn hẹp!

Giáo chủ Minh long giáo khinh thường nói:

- Theo như lời người nói, chỉ cần không đến kiếp nạn thiên địa, Nhân tộc chúng ta đã bị Ma tộc, Hỏa tước tộc, Ấm u đường tiêu diệt trước rồi.

- Hừ, những tộc man di đó có thể tiêu diệt được Nhân tộc đường đường chúng ta sao? Người nói đùa gì vậy? Giáo chủ Kim long giáo cười lạnh lùng nói.

Hoàng gia vẫn là thế lực lớn nhất không thể tranh luận được ở bên trong Long huyết đại lục, địa vị vô cùng siêu phàm, nếu không cũng sẽ không áp đảo mười mấy giáo phái Đại chân long giáo trong thời gian mấy chục vạn năm.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều im lặng, im lặng chờ đợi Hoàng Lâm lên tiếng.

- Chư vị, bổn tọa muốn nói ọi người biết một tin tức, tộc chúng ta muốn dời là những đệ nhất hoàng – Nhân hoàng, đã từng tái hiện hậu thế.

Thấy mọi người bình tĩnh lại rồi, Hoàng Lâm mới từ từ nói.

- Nhân hoàng?

Tất cả mọi người đều sửng sốt, lập tức không khỏi giật mình trong lòng. Bọn hắn là những người có thế lực lớn nhưng cũng không biết Nhân hoàng là ai?

- Cái gì? Nhân hoàng trở về?

- Chẳng lẽ từ xa xưa tới nay chúng ta dốc sức chiến đấu cho bách tộc nhưng đại lục Nhân tộc cũng không được bằng Nhân hoàng?

Mọi người than phục không ngừng, trên mặt cũng không khỏi lộ ra ánh mắt suy tư, thần sắc vô cùng phức tạp, âm thầm suy nghĩ về sự lợi và hại của Nhân hoàng trở về.

Lúc này Hoàng Lâm tiếp tục nói:

- Chư vị, bổn tọa truyền ý chỉ của Nhân hoàng, trước khi kiếp nạn đến, tất cả đại giáo phái cần phải tranh thủ lực lượng trấn thủ lãnh địa của Nhân tộc, nếu có cướp lãnh địa của người khác thì phải tự gánh lấy hậu quả.

Mặt khác, tất cả đại giáo phái cần lựa chọn ra một nhân tài kiệt xuất, người này tu vi phải trên mức Thần thông cảnh, để cho bọn họ thành lập Thần võ vệ, phụ trách sự hỗn loạn trong nội bộ triền thần.

Những người này có khả năng được Nhân hoàng đặc biệt ban ơn! Được rồi, tất cả giải tán!

Hoàng Lâm chấm dứt lời, sau đó cũng không muốn nói thêm, đứng dậy đi về phía ngoài điện, để lại một đám giáo chủ và gia chủ cùng nhìn nhau.

- Cha, Nhân hoàng tại sao cần phải thành lập Thần võ vệ tuổi trẻ thiên tài? Dẹp loạn không phải là trách nhiệm của đại quân thần triều ta sao?

Ra khỏi đại điện, Hoàng Tử Nguyệt lặng lẽ hỏi Hoàng Lâm.

- Ta cũng không biết, nhưng ý Nhân hoàng đã quyết rồi, đến lúc đó người cũng gia nhập vào đó.

Hoàng Lâm nói.

- Vâng.

Hoàng Tử Nguyệt trong lòng có chút khó hiểu nhưng vẫn khẽ gật đầu.

Mười ngày sau, đội “ thần võ vệ” đã xuất hiện trước mắt mọi người, rất nhanh được mọi người chú ý trong thời kỳ loạn lạc này.

Đội quân này có tổng cộng vạn người, bao gồm mười người của giáo phái Đại chân long và tất cả những nhân tài kiệt xuất.

Trong đó, từ Sở Kim Ngạn, Thủy Vô Khuyết, Long Khinh Vân, Lôi Vạn Quân, tiểu Ma nữ, Mộc Thiên Tinh, Lăng Cô Thành. Đội hình có thể nói vô cùng hào nhoáng.

Bọn họ thống nhất mặc kim giáp, mỗi người trong tay cầm một thần binh của Nhân hoàng ban cho, một trăm người một tổ, dựa vào đại lực Truyền tống trận, không ngừng xem xét các góc ngách của thần triều, tất cả các gia tộc và môn phái bạo động.

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, bọn hắn đã làm cho vô số những thần gia tộc trong thiên hạ sợ mất mật, vì thế mà tình trạng hỗn loạn mới có thể được ngăn chặn.

Cùng lúc đó, tin tức Nhân hoàng tái xuất đã lan truyền ra ngoài, Nhân hoàng tuy rằng đã biến mất mấy trăm vạn năm nhưng uy danh của nàng lưu truyền muôn đời, khiến cho lòng dân có chút phấn chấn.

Mặt khác, “hạo thiên thập vệ” dưới trướng của Nhân hoàng có thể hiện thân Đại lực tây thủy, một chiêu tiêu diệt ngàn vạn đại quân của Ma tộc, khiến cho Ma tộc phải lui về cầm cố ở phía Tây, làm con rùa rút cổ không góc đầu được,

Hỏa tước tộc, Long vương tộc, Âm u đường tấn công dần dần cũng bị tất cả các giáo phái ngăn cản lại.

Thời gian dần trôi, bên trên đại tình thế bắt đầu trở nên vững vàng.

Nhưng, một vài người sáng suốt nhận ra rằng, đây chỉ là biểu tượng mà thôi, thời khắc hỗn loạn mới chính thức bắt đầu.

Cuối cùng Thiên long vực, ngọn núi trong không gian, Phong Liệt đang tu luyện mấy trăm năm, những chuyện xảy ra ở Long huyết đại lực giường như cách hắn rất xa, rất xa.

Hắn giống như đã quên mất thế gian, toàn bộ thể xác và tinh thần đều đang đắm chìm bên trong, không thể tự kiềm chế được.

Thời gian năm trăm năm sắp trôi qua, tu vi của Phong Liệt cũng tăng lên tới Hư hoàng đỉnh phong, nguyên pháp lĩnh hội của bản thân cũng đã được nâng cao.

Còn Thiên long kinh huyết đã luyện được một phần ba.

Nhưng chỉ vẹn vẹn một phần ba đã khiến cho cơ thể Phong Liệt vô cùng tốt. (

Cho tới bây giờ, huyết mạch của hắn đã xảy ra biến hóa cực lớn, huyết dịch màu đỏ trong cơ thể đã chuyển sang một màu nhàn nhạt.

Thậm chí ngay cả nguyên lực cửu Đan Điền và Cửu đại huyết cũng đã có sự biến hóa, do ám lực của nguyên lực hướng về phía thuộc tính chuyển hóa, hoặc có thể là thuộc tính của nguyên lực.

Đồng thời, ý chí vô giả của hắn cũng dần được rèn luyện càng trở nên cứng cõi.

829. Chương 935: Chín Tầng Trời Nước Lũ.

Ma Long

Chương 935: Chín tầng trời nước lũ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Ngay trong thời khắc này, một âm thanh biến mất cách đó mấy trăm năm đột nhiên truyền tới tai của Phong Liệt.

- Phong Liệt, đến giờ rồi, bổn tọa sắp sửa thoát khỏi cái lồng này, không còn bên cạnh ngươi nữa! ha ha ha!

- Đã đến giờ rồi hả? ai đang nói chuyện với ta? Nghe quen quen?

Phong Liệt ánh mắt đờ đẫn mở ra, tựa hồ như còn chưa tỉnh hẳn.

Suy nghĩ một lát, ánh mắt đã dần khôi phục được thần thái:

- Ô, đã đến giờ rồi! Nhanh như vậy sao!

Đột nhiên một cỗ lực mệnh mông đê ép nên người của hắn khiến hắn không thể kháng cự được.

- Ầm ầm.

Cảnh tượng trước mắt biến đổi, Phong Liệt bị ném ra ngoài không gian, xuất hiện ở bên trong Thiên long vực.

Ánh mặt trời chiếu vào người hắn khiến hắn cảm thấy ấm áp, vô cùng thoải mái.

Ngoại giới, vừa qua thời gian năm năm thôi mà Phong Liệt đã thật sự bế quan tới năm trăm năm.

Giờ khắc này hắn đang đứng giữa không trung, quần áo phần phật, khí thể trên người tựa hồ phiêu dật, có một chút chìm đắm.

Hắn chậm rãi giương mắt nhìn lên mặt trời rực rỡ, ngọn núi xa xa, cỏ xanh trên mặt đất, hô hấp không khí tươi mát, không khỏi sinh ra một cảm giác khoảng cách.

- ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên truyền đến.

Phong Liệt đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy cách đó ngàn dặm xuất hiện một ngọn núi nguy nga phong ấn Long chủ một màn trời đá vụn.

Sau một lát, bụi mù tan hết, núi lớn hóa thành đất bằng.

Trên không trung có một đạo long ảnh bạch sắc uốn lượn, mang theo một tiếng cười ngông cuồng, dần dần biến mất phía cuối Thiên long vực.

- Long chủ đã thoát khỏi sự khó khăn, chỉ sợ thời đại Long chiến vừa mới mở ra, không biết là kết quả sẽ thế nào?

Phong Liệt sắc mặt bình tĩnh như có điều gì suy nghĩ.

Hắn đã luyện hóa được một phần ba Thiên long kinh huyết, đồng thời ý chí cũng vô số, từ bên trong ý chí thượng cổ này hắn cũng có thể tìm hiểu được một ít bí mật.

Trong lòng của hắn hiểu rằng, mâu thuẫn của Long chủ vùng với Nhân tộc Long huyết giới không thể điều hòa được, nhất định có một bên cần phải thỏa hiệp, mà mấu chốt thực chất chính alf nằm ở Long huyết mạch.

- Hừ, mặc kệ nó! Hư hoàng cảnh đỉnh phong, trong hoàn cảnh hỗn loạn này cũng có thể đủ để tự bảo vệ mình!

Khóe miệng Phong Liệt lóe lên sự tự tin, sau đó hắn quay người biến mất phía chân trời.

Tiếp theo hắn cũng không vội vã quay trở lại Long huyết giới mà đi tới một tòa núi cao.

- Đại kiếp nạn buông xuống, ta cũng chuẩn bị chút thôi.

- Minh dạ hàng lâm.

Phong Liệt giãn tay ra, thân hình ầm ầm chấn động!

- ầm ầm!

Màn đêm đen như mực đẩy hắn bay lên, nhanh chóng phi về bốn phương tám hướng.

Hiện nay Phong Liệt có thể thi triển “ Minh dạ hàng lâm ” so với năm trăm năm về trước đương nhiên không có gì để nói.

Một nghìn gặm, năm nghìn dặm, một vạn dặm, ba vạn dặm!

Màn đêm mênh mông ngăn ngủi trong phút đồng hồ, vền vền bao trùm trong phạm vi ba vạn dặm mới dần dần ngừng lại.

Phía dưới màn đêm, một màn đen kịt, tất cả nguyên khí thiên địa bắt đầu chuyển hóa, hướng về phía Phong Liệt mãnh liệt, giống như một làn sóng mênh mông cuộn cuộn, tích thiên cuốn địa, uy thế kinh hoàng.

Nguyên khí thiên địa vô tận liên tục chui vào bên trong cơ thể Phong Liệt, sau đó là tiến vào Long ngực không gian, khiến cho Long ngực không gian không ngừng hiện lên một nguyên khí dài hẹp, không gian chậm rãi khuếch trương.

- Âm ầm!

Đột nhiên từ trong màn đêm truyền tới một tiếng kêu thảm thiết vang trời, mặc dù cách xa vạn dặm nhưng có thể cảm thấy cái hung khí.

Tiếng kêu vừa dứt, một con Thái cổ Long vượn cao tới năm ngàn trượng xuất hiện trước mặt Phong Liệt.

- Âm ầm!

Thái cổ long vượn thân thể cao lớn như một tòa núi đá, lúc này ngọn núi như bị sụp xuống một nửa, núi đá xôn xao lăn xuống, đại địa nổ vang.

Đây là một con Long vượn, lông dài rủ xuống từ đầu đến chân, toàn thân tản ra một khí tức chết chóc, cặp mang phồng lên như khát máu người, khiến cho người ta có cảm giác bị đè nén.

- Con người! Người quá kiêu ngạo rồi! Cút xa một chút,ta sẽ tha chết cho người!

Thái cổ minh Long vượn kêu lên một tiếng kêu trầm đục trong thiên địa, thật lâu sau quanh quẩn không thôi.

Đây là loài hung thú có chỉ số thông minh không thấp, nó cũng nhìn ra được Phong Liệt không phải là người dễ dàng, vốn muốn tố cáo một tiếng.

- Sơ kỳ tăng thứ bảy? Người không phải là đối thủ của ta, mau cút đi!

Phong Liệt lạnh lùng liếc nhìn nó, trên mặt lộ ra vẻ khinh bỉ.

Hắn đã từng nhìn thấy ánh mắt xâm lược, nếu như mình có hơi nhượng bộ thì chắc chắn sẽ nhận được sự đả kích của đối phương.

- Âm ầm!

Long vượn ánh mắt giận giữ, lúc này một chiếc gai bạch ngọc dài ngàn trượng hung hăng nhảy lên, hướng mạnh về phía Phong Liệt.

- Âm ầm!

Hư không rung động lắc lư, chiếc gai xuất ra một đạo cực đại, thế không thể đỡ được.

- Muốn chết à!

Phong Liệt cười lạnh lùng một tiếng, hai tay đột nhiên kết ấn.

Thoáng chốc, một vòng xoáy trong phạm vi mười trượng xuất hiện ngay phía trước, sau đó vòng xoáy này kịch liệt khuếch trương, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng!

Chiếc gai khổng lồ vung mạnh xuống một cái, vòng xoáy vắt ngang thôn phệ giữa hư không, chắn trước Long vượn.

Trong lúc nhất thời có một cỗ lực khổng lồ ngập tràn thiên địa, khiến cho cả tòa núi rừng lay động, thành từng mảnh rừng cây đột ngột mọc lên, liên tục chui vào bên trong vòng xoáy.

- Âm ầm!

Chiếc gai khổng lồ rơi xuống, hung hăng xoay quanh bên trong nhưng lại khiến cho vòng xoáy chấn động run lên một chút, cũng không tiêu tan.

Vượn khổng lồ ánh mắt kinh ngạc, lúc này tiến về phía sau.

Nhưng lúc này, vòng xoáy thôn phệ đột nhiên hấp lực tăng lên, hung hăng xé nát thân thể vượn khổng lồ, khiến cho bộ lông dài toàn thân của nó đều dựng đứng lên, thân thể cao lớn càng ngày càng gần trung tâm vòng xoáy,

- Âm âm!

Long vượn điên cuồng gào thét, dùng toàn lực lui về phía sau.

Nhưng lúc này có một âm thanh vô thức trầm trọng xuất hiện phía sau lưng Long vượn, mang theo trăm vạn quân hung hăng tiến tới.

- Âm âm!

- Ngáo.

Tuyết sơn trầm trọng ở phía sau lưng Long vượn, khiến cho vượn khổng lồ không nhận được kêu lên thảm thiết, đồng thời cơ thể của nó cũng bị nuốt chửng vào vòng xoáy, biến mất dạng.

Chấn động hư không, vòng xoáy thôn phệ biết mất, tất cả trở về bình thường.

- Ha ha, hung thú tầng thứ bảy, để lại trông phía sau nhà cũng được.

Phong Liệt khẽ cười, sắc mặt có chút thỏa mãn.

Lúc này hắn đã đại khái hiểu được thực lực của mình.

Trước khi bế quan, ngay cả Mãng diêm thú tầng thứ bảy sơ kỳ cũng dày vò hắn chết đi sống lại, hôm nay có thể dễ dàng đối phó với hung thú tầng thứ bảy sơ kỳ, sự chênh lệch này quả thực không thường mà là thực lực được tăng lên nhiều.

Tiếp đó Phong Liệt không thèm để ý Vượn khổng lồ thôn phệ không gian, bắt đầu thu thập thiên địa nguyên khí.

Sau kiếp nạn thiên địa này, màn đêm dài sẽ trở thành một quãng thời gian buồn chán, nhất định hắn phải dự trữ đủ nguyên khí mới được, không chỉ là cần inh mà hắn còn suy nghĩ cho những người xung quanh.

Nếu như ở trên Long huyết đại lục, khi hắn điên cuồng thu thập nguyên khí chắc chắn sẽ bị Lão Ngoan Đồng cản trở, nhưng hôm nay ở bên trong Long vực, hơn nữa mặc dù hung thú chiếm đa số nhưng nguyên khí lại đầy đủ hơn, hắn có thể thu thập nguyên khí, đương nhiên với điều kiện là không gặp phải hung thú tầng thứ tám.

830. Chương 936: Điều Thần Khí Của Phong Liệt.(2)

Ma Long

Chương 936: Điều thần khí của Phong Liệt.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Nhưng, hung thú tầng thứ tám rất ít ỏi, muốn đụng độ với nó cũng không dễ dàng gì.

Từng ngày trôi qua, Phong Liệt trần trọc bên trong Thiên long vực vạn dặm, thiên địa nguyên khí bên trong Long ngục không gian nhiều đến khiến cho người ta tức lộn ruột, mà diện tích Long ngục cũng đạt tới phạm vi vạn dặm, nghiêm nhiên trở thành một thế giới của hắn.

Cùng lúc đó, hần không chỉ đơn thuần là thu thập nguyên khí mà ngay cả hung thú, linh thảo, linh mộc, tài nguyên khoáng sản cũng có thể dễ dàng thu thập được bên trong Long ngục.

Theo những gì ghi chép lại được, nếu như kiếp nạn thiên địa này qua đi, cả một vùng đất hoang tàn, tất cả các sinh linh đều nhặt nhòa và những vật này quay về thời kỳ ấy có thể có tác dụng.

Một tháng sau, trời đêm sao lốm đốm, một vầng trăng sáng trên không trung, khiến cho thiên địa tràn ngập ánh trăng sáng.

Ven hồ Thiên La, có một đạo thân ảnh mạnh mẽ trên ngọn đồi nhỏ, ánh mắt lạnh lùng nhìn ánh trăng trong hồ, trong tay cầm một bầu rượu, thỉnh thoảng uống một ngụm.

Rượu, là linh tửu được Lê Bá bào chế riêng, tên là “phanh thủy xé xác”

Người đương nhiên là Phong Liệt.

Đến lúc này, hần đã dần thích dư vị của “phanh thủy xé xác” căn bản là không biết điều chế loại linh tửu này.

Loại huyết nhục phân ly này, cảm giác tứ chi như bị xé nát ra, có thể khiến cho linh hồn con người có được cảm giác thăng hoa, dần dần khiến cho hần mê muội.

- Nên dừng tay lại rồi, một lượng lớn nguyên khí bên trong Thiên long vực đã bị giảm bớt, sớm muộn sẽ chọc đến những kẻ tuyệt thế ẩn cư, nguyên khí thế này là đủ rồi.

Trong lòng Phong Liệt khẽ thở dài, ngừng đầu rót rượu tiếp.

Kỳ thật còn một nguyên nhân quan trọng nữa là hần không muốn để cho nữ nhân của mình phải chờ đợi.

Bầu rượu dần dần thấy đầy, rượu lắng về sau, hần quay trở lại Long huyết giới, cùng đoàn tụ với nữ nhân của mình.

Ánh mắt của hần nhìn Thiên La hồ phía trước, năm đó hần đã từ chỗ này bỏ đi muôn dân trăm họ, tiếng cười vui của tiểu Ma nữ vẫn còn bên tai.

Nhớ tới tiểu Ma nữ, khoe miệng Phong Liệt không khỏi một tia ảm áp.

- Năm năm rồi, tiểu nha đầu đó cũng trưởng thành rồi.

Đột nhiên, ánh mắt Phong Liệt ngưng lại nhìn phía trên hồ Thiên La.

Giờ khắc này có một vầng sáng màu trắng bay lên giữa không trung.

Hần nhìn theo vầng sáng đó, thời gian dần trôi, ánh mắt nheo lại.

Chỉ thấy chín tầng mây, trăng tròn, một dòng nước lũ dâng lên giống như Thiên ngoại du long.

- Đây là thủy ngục?

Phong Liệt hít nhẹ một hơi, trong ánh mắt không khỏi hiện lên sự kinh ngạc.

Giờ khắc này nước lũ cuốn xung quanh vùng trăng tròn, cả vùng đất hiện lên một tia bạch sắc lượn lờ bay lên, bay lên Cửu thiên, liên tục chui vào bên trong nước lũ.

Đây chính Huyền thiên thần tháp Thủy ngục.

Thủy ngục xuất hiện trong buổi tối nay nằm ngoài dự liệu của Phong Liệt.

Vừa tới Thiên long vực, hần đã nghe Hoàng Tử Nguyệt nhắc qua, thủy ngục đã sản sinh ra Linh trí, ước chừng cách mỗi vạn năm vào đêm trăng tròn mới có thể xuất hiện một lần, thôn nạp Trọng Thủy kinh hoa. Nhưng lần này mới chỉ cách lần xuất hiện đó bảy năm mà thôi.

Nhưng Phong Liệt cũng không tìm hiểu nguyên nhân đó, điều mà hần suy nghĩ lúc này đó là có biện pháp gì để giành Cửu thiên chi ngoại Thủy ngục vào trong tay.

Hiện nay trong tay hần sớm đã có Âm ngục, Hỏa ngục, Kim ngục, Huyết ngục, Ma ngục, sớm đã cảm nhận được thần khí mạnh mẽ.

Có thể nói, cầm trong tay thanh Huyền thiên tàn kiếm, mặc dù là chống lại hung thú tầng thứ bảy chiến thắng, nhưng thắng lợi cũng không nhỏ.

Mà Huyền thiên thần tháp uy lực càng ngày càng hùng mạnh, nguyên lực tiêu hao ngược lại càng ít đi.

Vì vậy, Thủy ngục xuất hiện đương nhiên khiến cho Phong Liệt nảy sinh suy nghĩ gấp gáp.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn trời, ánh mắt lập lòe, đầu óc đang suy nghĩ.

Một lát sau, Phong Liệt nhẹ nhàng cười cười, đột nhiên phi thân lên, cấp tốc bay về phía Cửu thiên không trung.

Muốn có được Thủy ngục đương nhiên phải đến gần nó mới được.

- Tuy không nghe nói rằng con người có thể bay lên mặt trăng, nhưng không thử thì sao biết được?

Phong Liệt trầm nghĩ.

Bây lên bắt lấy thần khí cửu thiên, suy nghĩ này quả thực có chút hảo huyền, nếu để truyền ra ngoài thì sẽ khiến cho người ta chết cười mất. người ta sẽ hào phóng đặt cho Phong Liệt những cái tên như “ Tên điên”, “ Kẻ điên” và nhiều cái tên quái dị khác.

Nhưng Phong Liệt trước nay đều không phải theo khuôn phép, đương nhiên sẽ không để ý người khác nghĩ gì về mình, chỉ có không phải là người bình thường mới làm được những chuyện phi thường,

Mặc dù chắc chắn là vô cùng đen tối nhưng từng tiếng ken két nhỏ phát ra khiến cho người ta không thể chịu nổi.

- Chỉ có thể thôi, tạm thời thử một lần.

Phong Liệt nhìn lên không trung, ánh mắt lập lòe, đây là lần đầu tiên hắn bay cao như thế, không khỏi có chút kỳ lạ.

Thị lực có thể nhìn thấy hết, bầu trời cao với ánh trăng và sao sáng hơn nhiều, cũng to hơn nhiều, dựa vào thị lực hơn người của hắn thậm chí còn mờ ảo nhìn thấy núi đồi vô cùng xinh đẹp diệu kỳ trên mặt đất.

Gần đây có một ngôi sao cách hắn vền vền vài dặm, trông giống như một con bọ cạp nằm phủ phục trên không trung, tỏa ra ánh sáng màu nhàn nhạt.

Mà Thủy ngục hóa thành nước lũ, cũng giống như một con cá, trong không gian mênh mông này, nó vô cùng đặc ý nằm rung đùi, bơi qua bơi lại không mục đích, không ngừng hút lấy cả một vùng Trọng thủy tinh hoa.

Chỉ là điều khiển cho Phong Liệt nghi hoặc chính là ngôi sao trên không trung này thực sự quá xinh đẹp, đẹp đến mức giống như một bức tranh hoa mỹ, thậm chí có cảm giác không thật.

Phong Liệt lắc đầu, không hề do dự, bắt đầu chuyển Thương sinh đại ấn, nguyên khí chuyển hóa thành Trọng thủy tinh hoa.

Nước thuộc tính nguyên khí trong nồng độ nhất định sẽ chuyển hóa thành nguyên khí linh dịch, nguyên khí linh dịch tiếp tục chuyển hóa được chiết xuất, cô đọng thành Trọng thủy tinh hoa.

Trên thực tế mỗi giọt Trọng thủy tinh hoa đều ẩn chứa nguyên khí, đều có thể so sánh với nguyên khí cả cơ thể một võ giả Cường khí cảnh.

Thương sinh đại ấn có công năng chuyển đổi, dưới Cửu ly phân thân, gần nửa canh giờ sau, một hồ nước do Trọng thủy tinh hoa hình thành xuất hiện bên trong Long ngục không gian.

Hồ nước Trọng thủy tinh hoa này nằm trong phạm vi chùng trăm trượng, tiêu hao trọn vẹn mười phần nguyên khí Long ngục không gian, khiến cho Phong Liệt đau xót không dứt.

Nhưng tất cả khiến cho hắn không cảm thấy tức giận, muốn có Thủy ngục thì phải trả một cái giá lớn.

Sau một khắc, Phong Liệt tâm thần khẽ động. ầm ầm một tiếng, hồ Trọng thủy như thế đã bị dời khỏi Long ngục không gian, bọ lộ ở bên trong tinh không.

Rất nhanh, Thủy ngục thu nạp xong xuôi, Trọng thủy tinh hoa bắt đầu lượn lơ bay lên, chậm rãi bay về phía Cửu thiên, tốc độ cũng không nhanh lắm, chỉ là làm cho Phong Liệt yên tâm hơn nhiều.

Nếu không câu được con cá này, mỗi câu đã bị ăn hết rồi thì thật sự là làm trò cười.

Kỳ thực dùng một kiện thần khí đi câu vụn dậm như thế, trong lòng Phong Liệt quả thực không có gì tin tưởng.

Như vậy cũng tốt dùng một hương thơm ngào ngạt nướng thịt dê hấp dẫn cá voi, ý nghĩ này cũng không khỏi là những ý nghĩ huyền ảo, khả năng thành công chưa đủ một phần ngàn vạn.

831. Chương 937: Con Cá Mắc Câu Phiền Toái.

Ma Long

Chương 937: Con cá mắc câu phiền toái.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Nhưng đối với Phong Liệt mà nói, không còn cách nào mà xử lý.

Hôm nay mỗi câu đã buông, có thể thu hoạch hay không thì còn phải xem vận khí.

Phong Liệt có chút tự giễu, sau đó tĩnh hạ tâm lại khoanh chân ngồi bên trong không gian, giống như ngư ông ngồi thả câu bên sông, im lặng chờ con cá mắc câu.

Thời gian lặng lẽ trôi, trăng sáng dần dần dần lên đến không trung. Ánh sáng phát ra càng thêm mê người.

Ba mươi vạn dặm không trung, yên tĩnh và im ắng, phẳng phất nước đầm yên lặng, ngay cả gió thổi cũng không nhìn thấy một tia.

Một phút đồng hồ trôi qua, hai khắc sau, một canh giờ, hai canh giờ...

Trăng tròn đã ngã về tây, dần dần hạ xuống, chỉ sợ nửa canh giờ nữa là trời đã sáng lên.

Nhưng mà, nước lũ màu đen rơi xuống Cửu thiên.

Phong Liệt giương đôi mắt, mắt nhìn vào không trung, cười khổ lắc đầu.

- A, quả là ý nghĩ hảo huyền rồi. Mà thôi, xem ra cái này là Thủy ngục và lão tử không có duyên phận.

Đúng lúc này đột nhiên một giọng nữ tử vang lên sau lưng Phong Liệt.

- Hừ, thật là suy nghĩ hảo huyền, nhưng người cũng là người đầu tiên làm chuyện ngu xuẩn này.

- Ai?

Phong Liệt bỗng nhiên đứng dậy, toàn thân đề phòng, ngưng mắt nhìn lại.

Chỉ thấy ở bên ngoài có một thiếu nữ bạch y, khí tức uy nghiêm tỏa ra nhàn nhạt.

- Lăng Dung? Sao ngươi lại ở đây?

Ánh mắt Phong Liệt co lại, âm thầm lấp bắp kinh hãi.

Thiếu nữ này không phải người khác, vậy mà chính là Nhân hoàng Lăng Dung, nàng có dung mạo giống với Sở Tiểu Diệp như đúc, nhưng khí chất thì hoàn toàn không giống.

Lăng Dung lúc này tuy tận dụng khí thế, nhưng bàn tay vẫn lơ đãng để lộ ra, dễ dàng khiến cho người xem nhẹ nhàng ở bên cạnh.

Lăng Dung liếc nhìn Phong Liệt, dừng lại một lát sau đó đưa mắt nhìn vào khoảng không gian.

- Bỗng hoàng biết người có thể thuận di, nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở người một câu, nếu không muốn chết thì cũng đừng có ý đồ rời khỏi đây ba mươi vạn dặm.

- Ồ.

Ánh mắt Phong Liệt khẽ động, hắn có thể nhìn ra, Lăng Dung không muốn gây bất lợi ỉnh, vì thế trong lòng hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Chuyện này là thế nào?

Phong Liệt hỏi.

Kỳ thực lúc trước hắn có ý niệm điên cuồng, muốn thi triển thuận di bay trực tiếp đến gần ánh trăng, nhưng hắn vẫn kiêng kị nhìn áp lực khổng lồ xung quanh không gì sánh kịp.

- Người nhìn thấy những vì sao nào?

Lăng Dung giương cái cằm lên, bình tĩnh nói.

Phong Liệt hơi sững sờ, không biết dụng ý của Lăng Dung.

Sau một khắc, Lăng Dung nhẹ nhàng giơ tay phải lên, bắt một bả trên không trung, không có chút nguyên lực chấn động.

- Âm âm!

Bầu trời đêm mênh mông đột nhiên chấn động!

Ngay sau đó, ánh mắt Phong Liệt trở nên khiếp sợ, ngôi sao bọ cạp gào thét cách đó vạn dặm, phẳng phất như bị một cỗ sức lực khổng lồ lôi kéo, chớp mắt vạch phá trời cao, dừng lại ở bên ngoài ngàn trượng.

Trong lòng Phong Liệt đại chấn, không chỉ là xem thực lực của Lăng Dung, không thể tưởng tượng được bàn tay thon thả ngọc ngà kia mà có thể hái được sao, thực lực như thế có thể nói là kinh hãi vô cùng.

Nhưng, điều khiến hắn rõ ràng nhất đó là ngôi sao lớn kia trong lòng không khỏi kinh hãi.

Căn bản không phải ngôi sao gì, rõ ràng là thi thể của một con bọ cạp cực lớn, toàn thân tản ra một ánh sáng chói lọi nhàn nhạt.

Thi thể con bọ cạp khổng lồ này dài tới hơn mười trượng, giống như một ngọn núi quanh co, thân hình lớn như thế Phong Liệt vẫn chưa nhìn thấy nhiều, chỉ sợ hung thú tầng thứ 8 cũng không lớn như vậy, nếu nó mà còn sống nhất định là một hung thú vô cùng hung hãn, mặc dù bây giờ chỉ là một thi thể nhưng cũng khiến cho Phong Liệt cảm thấy bị đè nén.

Phong Liệt cẩn thận nhìn thì thấy thi thể của nó vô cùng hoàn hảo, toàn thân không có một vết thương, vì thế trong lòng hắn không khỏi có chút kỳ quái.

- Người có biết tại sao bọn chúng lại chết không?

Lăng Dung giọng nói lạnh tanh, đầu ngón tay nàng khẽ động, bỗng nhiên “phốc” một tiếng, thi thể con bọ cạp khổng lồ hóa thành tro bụi, bay khắp nơi.

- Bọn chúng?

Phong Liệt hơi sững sờ, sau đó ánh mắt đột nhiên co rụt lại, không khỏi hít một hơi lạnh toát nói:

- Người nói xem chuyện này sao có thể....?

- Trên thế giới này không có chuyện gì là không thể cả.

Lăng Dung cười lạnh lùng nói tiếp:

- Ở trong thiên đại này, thực lực càng mạnh thì có thể bay càng cao, chỉ có điều, với tất cả mọi người đây đều là con đường một đi không trở lại, ba mươi vạn dặm Lôi Trì không thể nào vượt qua được.

Phong Liệt trong lòng giật mình, ánh mắt bất giác nhìn ra không trung, vẻ mặt tràn đầy sự thất vọng không thể tin được.

Ở đâu đó, có ngàn vạn vì sao đang lấp lóe sáng, màn đêm trở nên vô cùng xinh đẹp.

Nhưng vào thời khắc này, bầu trời đêm xinh đẹp vô cùng kia lại khiến cho sống lưng Phong Liệt không khỏi có chút ớn lạnh.

Hắn thầm cảm giác được dường như mình đang đụng chạm tới một bí mật kinh trời được che giấu.

- Bọn chúng vì cái gì chứ?

Ánh mắt Phong Liệt lóe sáng lên, thì thào nói.

Theo như lời Lăng Dung vào những ngày trời đầy sao chẳng phải đều có một sinh linh mạnh mẽ tồn tại sao?

Thực lực càng mạnh thì sức bay càng cao, nhưng cuối cùng lại hóa thành một trời đầy sao, trở thành những vì sao vô cùng xinh đẹp.

Những sinh linh to lớn này tại sao lại phải bay lên trời? sao phải vượt qua Lôi Trì?

Trong lòng Phong Liệt khẽ động, cũng tràn đầy nghi vấn.

Lăng Dung cười nụ cười lạnh lùng, bình thản nói:

- Đợi khi người có đầy đủ thực lực, đương nhiên người sẽ hiểu rõ vấn đề này, có lẽ cũng sẽ bước trên con đường này.

Nhưng bỗng hoảng có thể nói cho người biết, thực lực hiện tại của người nhiều nhất mới có thể đạt được ba mươi một vạn dặm. Đương nhiên, kết quả của chúng ta cũng giống nhau, đều là giống bọn chúng.

Trong lời nói của Lăng Dung hiện ra một tia tự giễu.

Ánh mắt Phong Liệt có chút nheo lại, trên mặt gương như đang suy nghĩ điều gì đó.

La có thể tiến lên trước bảy mươi vạn dặm, nhưng giờ phút này, Phong Liệt cảm nhận thấy rằng bên ngoài bảy mươi vạn dặm kia còn là vô số dặm khác, hẳn là những cường giả khi còn sống đều mạnh hơn Lăng Dung nhiều? Điều này quả thực khiến ọi người khó có thể tin được.

Trầm mặc một lát, đột nhiên Phong Liệt trong lòng khẽ động, một tia hoài nghi dâng lên trong lòng, hắn quay lại, nhìn thẳng vào Lăng Dung hỏi:

- Sao người lại nói cho ta những chuyện này?

Khóe môi Lăng Dung khẽ nhếch lên, khẽ cười cười, dường như đang cân nhắc ngôn từ, lúc này mới nói:

- Phong Liệt, bản thân người gánh trách nhiệm vận mệnh của thiên địa khí, bốn nguyên thần tháp, thần bảo Long ngục, có thể nói chung là cơ duyên rất nhiều trên người người, người không cảm giác được rằng mình phải làm chút gì đó sao?

- Ủ!

Ánh mắt Phong Liệt khẽ co rụt lại, lộ ra chút gì đó tê dại nói:

- Ta không hiểu rõ ý của người.

- Người sẽ hiểu thôi, chờ đến ngày đó, tất cả nước đều chảy về sông.

Lăng Dung liếc nhìn Phong Liệt, giọng nói lãnh đạm như mây như gió.

Dứt lời, thân ảnh nàng trở nên nhạt nhòa cuối cùng thì biến mất giữa không trung.

Phong Liệt cau mày, Lăng Dung đến bất ngờ, đi cũng đột ngột, khiến hắn không thể đoán định trước được.

832. Chương 938: Thủy Ngục Cường Đại.

Ma Long

Chương 938: Thủy ngục cường đại.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Hắn biết được một chút gì đó từ miệng Lăng Dung, nhưng lại thêm hàng ngàn nghi vấn.

Hắn im lặng suy tư thật lâu, thực sự không thể tìm được đầu mối.

- Mà thôi, mặc kệ nó! Phải nâng cao thực lực của mình trước rồi tính.

Phong Liệt lắc đầu, khẽ cười, tất cả nghi vấn đều được gác lại, những thứ đồ vật hư vô mờ mịt đó còn cách mình xa lắm, nên nắm chắc cái trước mặt mới là quan trọng.

Giờ khắc này, hồ nước đầy ắp nước trong lòng đã bị mất một phần ba, Phong Liệt cúi đầu nhìn thoáng qua, trong lòng không khỏi đau xót, nhiều nguyên khí như thế thật sự là có chút bại gia.

- Ồ? Tất cả những sinh linh vượt qua ba mươi vạn dặm đều phải chết không nghi ngờ, thế Thủy ngục?

Phong Liệt trong lòng khẽ động, lúc này nhú mày lăm bầm.

Đột nhiên lúc này có một làn gió thổi tới, khiến cho tóc Phong Liệt bay lên, quần áo bay phấp phật.

- Hả? gió từ nơi nào đến?

Phong Liệt hơi sững sờ, vội vàng giương mắt lên nhìn, nhưng không khỏi sợ hãi kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy trời ênh mờng, một dải thiên hà màu bạc che trên không gian, hướng thẳng về phía hắn, một hồi nước chảy ào ào càng ngày càng gần, âm thanh rung trời, cách đó chưa đầy mười vạn dặm.

- Đây là Thủy ngục? Vậy mà mắc câu rồi, ta không có nằm mơ chút?

Phong Liệt hai mắt lồi ra, vẻ mặt không thể tin được.

Dòng ngân hà phần nộ treo trên bầu trời, dài đến mấy trăm dặm, rộng đến mười dặm, sóng cả đánh mãnh liệt, thế tới hung hãn, những ngôi sao bên đường nó đi qua đều bị chôn vùi ngay tại chỗ.

Càng ngày tiến đến càng gần, có một làn gió mạnh thổi đến, khiến cho Phong Liệt muốn đứng ngồi cũng không vững.

Phong Liệt nhanh chóng nhìn qua không gian, quả nhiên bên cạnh ánh trăng có những mảng nước lũ màu đen không thể nhìn thấy được, lại nhìn đến dải ngân hà, hắn dường như đã khẳng định không còn nghi ngờ gì nữa chính là Thủy ngục, lúc trước nhìn thấy màu đen là bởi vì ở phía sau ánh trăng cho nên mới không có ánh sáng truyền đến,

- Thật sự là Thủy ngục! ha ha ha ha! Ối! Không tốt rồi.

Phong Liệt không khỏi cười một trận vui mừng nhưng rất nhanh sau đó, nụ cười của hắn bị hững lại, sắc mặt biến đổi.

Bởi vì hắn phát hiện ra rằng, dải ngân hà kia tản ra một khí thế mệnh mệnh hủy diệt thiên địa, Lăng Dung còn phải nhượng bộ nhiều, dần dần khiến cho hắn hãi hùng khiếp vía.

- Ôi trời ơi! Thủy ngục này sao có thể mạnh mẽ như vậy!

Phong Liệt khiếp sợ mở to hai mắt.

Hắn giống như một ông lão ngư ông, vốn dĩ chỉ tính toán lưới câu một con cá, nhưng câu lên mới phát hiện ra rằng, kẻ mắc câu là một con ác long hung hãn, chuyện này đúng là vô cùng nực cười.

Không để cho Phong Liệt phải nghĩ nhiều, dải ngân hà kia rơi xuống cửu thiên, tốc độ nhanh như sấm điện, vèo một cái đã vọt xa vạn dặm, vền vền để lại một đạo ngân ảnh lưu lại trên không trung, rất nhanh đã đi xuyên qua mấy vạn dặm hư không, đi tới bên cạnh Phong Liệt.

Sắc mặt Phong Liệt có chút khó coi, giờ phút này hắn không còn hoài nghi chút gì nữa, nếu như bị ngân hà đánh lên thì mình đến hải cốt cũng không còn, hình thần cũng bị tiêu diệt.

Đương nhiên, Thủy ngục này căn bản không phải là thứ mà hắn có thể trêu chọc được.

Sau một khắc, mắt thấy dải ngân hà buông xuống, Phong Liệt không chút do dự, bèn thi triển thuật di, lướt ngang ngàn dặm, tránh ra được Thủy ngục, đồng thời Huyền thiên tàn kiếm và Nghiêm thần bị giới trong tay hắn cũng được xuất ra.

- ầm ầm!

Dải ngân hà cuộn cuộn mênh mông xuống tới, nuốt sạch hết Trọng thủy tinh hoa chỗ Phong Liệt, bởi vì tốc độ quá nhanh cho nên nó lao thẳng đến hai mươi vạn dặm trong không trung mới có thể dừng lại được.

- Ha ha ha!

Một giọng nói vang lên, tiếng cười quái dị phát ra từ trong thiên địa, khiến cho Phong Liệt một hồi choáng váng đầu óc, sợ tới mức khiến cho hắn phải đóng lại giác quan thứ sáu mới có thể dễ chịu một tí.

Sau khi dải ngân hà nuốt chửng Trọng thủy tinh hoa, dường như còn chưa thỏa mãn, thân hình dài đến mấy trăm dặm uốn lượn trên không trung, sau đó quay người lại muốn bay trở về không trung.

Giờ khắc này, trong lòng Phong Liệt không khỏi lo lắng, ánh mắt do dự bất định, hắn muốn trở mắt ech nhìn Thủy ngục biến mất một lần nữa, nhưng quả thực là không thể cam lòng.

Nhưng lý trí nói cho hắn biết rằng, hôm nay hắn không có khả năng trêu chọc Thủy ngục kia, nếu như có chuyện gì không hay xảy ra thì sẽ phải chịu ảm ức vạn kiếp.

Phong Liệt tuy dần đây thường gặp phúc trong họa nhưng vẫn phải lượng sức, rõ ràng là chỗ chết thì nhất định sẽ không làm.

Hôm nay nếu như muốn thu phục Thủy ngục sợ rằng sẽ phải cùng với Lăng Dung giao đấu với mấy lão yêu nghiệt này, quả thực chuyện này không khác gì tự sát.

- Làm sao bây giờ? Đáng ghét!

Phong Liệt sắc mặt biến sắc, trong lòng suy nghĩ cuống quýt.

Cuối cùng, hắn hung hăng cắn răng:

- Thôi! Chỉ cần biết biện pháp này hữu hiệu, sau này khi thực lực của mình mạnh rồi thu thập nó cũng được, lúc này không nên mạo hiểm.

Phong Liệt cuối cùng cũng thuyết phục được chính mình, thân hình đứng nguyên tại chỗ, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, xông tới tận ma quỷ.

Dải ngân hà kia tốc độ nhanh chóng vô cùng, mấy hơi thở đã trở về rồi, cách Phong Liệt hàng vạn dặm.

Phong Liệt tiếc nuối thở dài, tinh thần từ từ bình phục lại, đè nén lại lòng tham.

Tiếp đó, một chuyện hắn không thể ngờ được đã bất ngờ xảy ra.

Chỉ thấy dải ngân hà màu bạc muốn xuyên qua người Phong Liệt, đột nhiên dừng lại, sững sờ đọng lại trong hư không, lóng lánh mấy vầng sáng màu bạc.

Phong Liệt hơi sững sờ, lập tức thân thể đột nhiên run lên.

Hắn đột nhiên cảm giác được rằng có một cỗ khí cơ mạnh mẽ đang tập trung vào chính mình, thực ra mà nói chính là tập trung vào Huyền thiên tàn kiếm trong tay hắn.

Hơn nữa hắn còn cảm giác được Huyền thiên tàn kiếm trong tay hắn đã xảy ra sự thay đổi rất nhỏ.

Đúng lúc này, dải ngân hà kia đột nhiên thay đổi phương hướng, bay vọt về phía Phong Liệt, cuốn lấy, uy thế mệnh môn cuộn cuộn.

- Không hay rồi!

Sắc mặt Phong Liệt bỗng thay đổi, trong lòng dường như cảm thấy không ổn, lúc này bèn thi triển Thuần di, biến mất ngay tại chỗ.

Ba mươi vạn dặm cao, không gian này so với Thiên long vực trên mặt đất còn vững chãi hơn nhiều, hơn nữa áp lực xung quanh kinh người, điều này khiến cũng gây khó khăn không nhỏ cho Phong Liệt.

Trên mặt đất, tối đa hắn có thể di chuyển được mười vạn dặm, nhưng ở đây thuần di của hắn chỉ có thể di chuyển được không quá năm ngàn dặm, như thế ngoài sức dự liệu của hắn.

Sau một khắc, thân hình Phong Liệt hiện ra, không đợi thở một hơi đã cảm nhận được cuồng phong thổi tới phía sau.

Cuồng phong xen lẫn những khí tức tàn ác, còn có một tia ướt át, chính xác là khí tức của Thủy ngục không thể nghi ngờ được.

Phong Liệt vội vàng đảo mắt nhìn xung quanh, khiếp sợ phát hiện ra rằng, con sông dài màu bạc cách mình chưa đến hai ngàn dặm.

- Cái này tốc độ thật nhanh!

Phong Liệt biến sắc, không chút do dự thúc dục bốn nguyên Thần đồ, biến mất trong không trung.

Trong lòng hắn đã các định phương hướng, cái chính là cần phải quay trở về mặt đất, nếu không trong không gian cao như thế này Thuần di sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, sớm muộn sẽ bị đuổi kịp.

833. Chương 833

Ma Long

Chương 939: Thủy ngục cường đại.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Tiếp theo, hắn liên tiếp không ngừng nghỉ thúc dục bốn nguyên Thần đồ, ở trên không trung như xẹt điện, cách mặt đất càng ngày càng gần, biên độ Thuần di cũng càng lúc càng lớn.

Chỉ có điều, Thuần di thần tốc nhưng hắn vẫn không thể nào vứt bỏ được Thủy ngục.

Thực tế khiến hắn kinh hãi chính là mặc dù Huyền thiên tàn kiếm thu vào trong Long ngục nhưng lại không có chút quan hệ gì giữa Tàn kiếm và Thủy ngục.

Hắn ngẫm cảm giác rằng, Thủy ngục có quan hệ với ba tầng thần tháp của mình, phẳng phất giống như ba bộ phận của Cửu U Vương, căn bản không thể nào phân cách được.

- Rầm rầm rầm.

- Hô hô hô.

Ngân hà tiếp ngân hà mệnh môn cuộn cuộn, đuổi sát phía sau Phong Liệt, dũng mãnh xông về phía Phong Liệt, trong hư không quay cuồng, cuồng phong gào thét.

Dải ngân hà kia dài hơn sáu trăm mét, ở phía trước còn có hai vòng xoáy màu đen, phẳng phất giống như hai con mắt khổng lồ, chớp động giữa không gian tĩnh mịch.

Giờ khắc này nó tập trung vào Huyền thiên tàn kiếm của Phong Liệt, bản năng nói cho nó biết rằng nhất định phải đoạt được thứ đồ vật đang trong tay con người.

Nhưng khi nó phát hiện nó đã không đuổi kịp được con người, nó không khỏi nổi giận bắt đầu tăng tốc độ nhanh hơn, một lò một cái đã cách xa năm vạn, quả thực Thuần di còn phải nhượng bộ vài phần, nếu không có Phong Liệt không ngừng đổi phương hướng thì chỉ sợ sớm đã bị đuổi kịp rồi.

- Ha ha ha ha!

Tiếng cười quái dị vang lên trong thiên địa, cũng không biết là vui sướng hay là phẫn nộ.

Bên trong tiếng cười ấy, dải ngân hà điên cuồng đuổi theo lập lòe bóng. Tốc độ của cả hai đều đạt tới cực hạn, khiến cho người khác chỉ cảm thấy là những đợt âm thanh vang vọng lên không dứt.

Một lát sau, Phong Liệt cuối cùng cũng về tới mặt đất, trong lòng thở ra nhẹ nhàng, sau đó tâm ý của hắn khẽ động rồi cơ thể lại biến mất lần nữa.

Khi hắn xuất hiện đã ở cách bên ngoài vạn dặm, cuối cùng cũng giữ được khoảng cách với Thủy ngục.

- Hô, nguy hiểm thật!

Phong Liệt lại xuất hiện trước một đỉnh núi cao vạn trượng thở dài một hơi, trên mặt không khỏi còn chút sợ hãi.

Nhưng rất nhanh hắn lại nhíu mày:

- Cái điểm liên hệ đó không có cách nào để tiêu trừ được, đúng là phiền toái.

Hắn biết rõ rằng tìm được mối qua hệ giữa ba tầng thần tháp trong tay mình và Thủy ngục, chuyện bị tìm tới tận nơi là chuyện sớm muộn, đương nhiên rất đau đầu.

Lúc này Phong Liệt không thể nghĩ được rằng chuyện này lại phát triển tới mức này.

Vốn dĩ dự định của hắn là sẽ dẫn Thủy ngục từ Cửu thiên xuống, sau đó sẽ ra tay thu phục.

Nhưng không ngờ, bản thân Thủy ngục có thể hủy được Thiên diệt chi địa, căn bản không phải là thứ mà võ giả Hư hoàng cảnh như hắn có thể đụng chạm tới.

Thậm chí hiện nay, Thủy ngục càng theo dõi hắn, muốn chạy cũng không chạy nổi.

- Ngang.

Phong Liệt đang suy tư tìm đường thoát thân, đột nhiên có một tiếng kêu dài vút cao từ chân núi vang lên.

Tiếng rống thảm thiết khiến cho Phong Liệt điếc cả tai, tâm thần chấn động, ngay cả hắn đứng trên đỉnh núi cao vạn trượng cũng không ngớt đá rơi xuống rào rào.

- Ô, thật là uy phong!

Ánh mắt Phong Liệt hơi nhíu lại, không thể tưởng tượng trong lúc vô tình mình lại xông vào địa bàn của một hung thú cường đại, âm thanh này có thể nghe ra được ít nhất đây là một hung thú tầng thứ 7 hậu kỳ.

Hiện tại có một kẻ địch lớn là Thủy ngục, Phong Liệt cũng không muốn gây thêm chuyện, lúc này hắn bèn không chút do dự bay về hướng xa xa.

Nhưng khi hắn vừa mới đứng dậy thì một con quái vật khổng lồ màu vàng đã xuất hiện trong màn sương mù dày đặc, bay lên, tấn công mạnh mẽ về phía hắn, tốc độ nhanh như tia chớp.

- Rống!

Một tiếng rống to!

Một bầu không khí tanh tưởi đập vào mặt hắn khiến cho Phong Liệt không khỏi buồn nôn.

Cảm nhận được uy chấn cuộn cuộn của đối phương, Phong Liệt kinh hãi trong lòng, vội vàng thúc giục Thần đồ lướt mấy trăm dặm, kịp thời tránh hung thú bổ nhào về phía trước.

- Hô.

Hung thú khổng lồ màu vàng vồ hụt, ngọn núi cao vạn trượng lập tức bị san bằng một nửa, nó dừng lại, đảo mắt tìm kiếm Phong Liệt.

Phong Liệt sắc mặt giận giữ, lạnh lùng nhìn lại, trong lòng không khỏi giật mình.

Chỉ thấy hung thú khổng lồ màu vàng rõ ràng là một con rắn mối đầu hổ dài hơn ba mươi mét.

Con rắn mối này là một loài hung thú uy danh hiển hách Thiên cổ hồng hoang, nó dài, có một cái đầu hổ, thuộc loại hung thú, am hiểu điều khiển lực trên mặt đất.

Con rắn mối đầu hổ này có thân hình dài tròn vẹn hơn hai mươi mét, bao quanh nó là bộ giáp màu vàng, móng vuốt sắc nhọn, răng nanh hung hãn, đôi mắt màu đỏ thẫm khát máu, hung tàn diễm khí.

- Hung thú tầng thứ tám, lão tử không xui xẻo như vậy chứ!

Phong Liệt cắn răng hít một hơi.

Hung thú tầng thứ tám, bình thường có thể so với cường giả Long hoàng cảnh, bởi vì hung thú chỉ tu thân thể, không thu pháp tắc đại đạo, thực lực không thể sánh được bằng võ giả cùng cảnh giới.

Nhưng dù sao con rắn mối đầu hổ này cũng không phải là thứ Phong Liệt có thể chống lại được.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp một hung thú tầng thứ tám, nói sợ cũng không phải, hắn có Thần đồ trong tay, muốn thoát thân cũng không phải là khó khăn nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng xui xẻo.

Không để cho Phong Liệt tưởng tượng nhiều, con rắn mối đầu hổ vừa vồ hụt, lập tức gào thét một tiếng, tiếp tục vồ về phía Phong Liệt. móng vuốt sắc nhọn liên tục giương ra tạo nên những khe hở màu đen trên không trung, vô cùng kinh người.

Lúc này Phong Liệt cảm thấy từ sâu trong lòng đất tuôn ra một lực hút khổng lồ, tác dụng trên người hắn khiến cho động tác của hắn bị quản chế, tốc độ bị giảm đi.

Phong Liệt khê thở dài, cũng không có ý định so chiêu với cái tên này, lúc này muốn dùng Thuấn di rút đi.

Nhưng lúc này đột nhiên có một luồng hơi nước khổng lồ thổi tới bên cạnh khiến cho cả một vùng đất cát bay tung tóe, ngay cả những ngọn núi cũng bị dao động.

Ngay sau đó một vầng sáng màu bạc xuất hiện, lao vọt tới phía này, uy thế khinh thiên động địa.

- Làm sao có thể nhanh như vậy!

Phong Liệt giật mình trong lòng, hắn không thể nghĩ được rằng, trong thời gian ngắn như thế mà Thủy ngục có thể vượt vạn dặm đuổi theo mình, tốc độ này thật sự là quá kinh khủng.

Dường như không chút do dự, thân hình Phong Liệt đột nhiên biến mất, lại một lần nữa khiến cho con rắn mối đầu hổ vồ hụt.

Một lát sau, tiếng nổ vang trời, thân hình con rắn mối đầu hổ còn chưa kịp phanh lại thì đã bị bao phủ trong dải ngân hà mờ mịt.

Ngân hà tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, trong chớp mắt, thiên địa đã không phục lại trạng thái bình thường, chỉ còn lại những đồng đất đá bừa bộn còn lưu lại.

Con rắn mối đầu hổ tầng thứ tám biến mất, những ngọn núi biến mất, bãi cỏ, sơn cốc, gò đồi tất cả cũng đều biến mất.

Cả vùng đất trong phạm vi mấy ngàn dặm đều bị đốt cháy, tối đen một vùng, cả một vùng đất bằng phẳng.

Bên trong Thiên long vực bao la rộng lớn, Phong Liệt đau khổ kêu trời, lại phải không ngừng Thuấn di trốn chạy, chật vật không chịu nổi.

Thủy ngục cổ chấp kia quả thật khiến cho người ta tức lộn ruột, giống như một cái kẹo kéo, sống chết cũng không buông tha, dính chắc phía sau Phong Liệt, khiến cho Phong Liệt muốn thổ huyết.

Hơn nữa cái kẹo kéo này quả thật là uy lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng nơi nó đi qua quả thực là hoang tàn, sức phá hoại vô cùng kinh người.

834. Chương 834

Ma Long

Chương 940: Đồ Thành chiến Thủy ngục.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Nhưng Thủy ngục cũng có chỗ đáng khen.

Những nơi nó đi qua, vô số vết nứt không gian trong thiên địa đều được san bằng, khiến cho Thiên long vực ổn định rất nhiều.

Trong lòng Phong Liệt hiểu rằng, tình hình này không thể tiếp tục quá lâu, nếu như đến lúc Thuấn di cạn kiệt nguyên lực, đến lúc đó nhất định không thoát khỏi độc thủ của Thủy ngục.

- Chết tiệt! Muốn lão tử từ bỏ Huyền thiên thần tháp? Thật là đáng ghét.

Nếu không phải bất đắc dĩ, Phong Liệt nhất định không cam bỏ đi ba tầng thần tháp đã vào tay mình. Lần này đúng là xôi hỏng bỏng không, chuyện này đồn ra ngoài thì thiên hạ người ta cười cho thối mũi.

Khi Phong Liệt bị Thủy ngục đuổi tới mức không còn đường nào để chạy nữa, địa ngục không cửa lại đột nhiên gặp phải một sự khủng bố tồn tại còn không thể tưởng tượng được.

Trong một cái hạp cốc sâu trong Thiên long vực, thân hình Phong Liệt lại xuất hiện.

Lúc này sắc mặt hắn tái nhợt., đương nhiên là nguyên lực tiêu hao đi quá nhiều.

Hắn vội vàng lấy một lọ đan, cho vào trong miệng, muốn nguyên lực nhanh hồi phục.

Nhưng lúc này động tác của hắn trở nên chậm lại, ánh mắt hung hăng co rụt.

Chỉ thấy biên giới Tiểu cốc, có một thanh kiếm gãy màu đen đang cắm một tảng đá lớn trắng muốt.

Thanh kiếm này dài ước chừng hơn một trượng, có vết máu loang lổ, tơ máu đỏ thẫm như ẩn như hiện, giống như đang thở, lóe ra một màu hào quang bảy màu.

Nhìn thanh kiếm màu đen đã bị gãy với máu tươi rơi như thế, trong lòng Phong Liệt lại chấn động.

Hắn nhận ra đó chính là thanh kiếm bị Lăng Dung đập một chưởng bay tới cường giả Đồ Thành viễn cổ.

Đương nhiên, thanh kiếm này thực ra cũng là một bộ phận của Huyền thiên thần tháp, hiện nay nó bị kinh hồn của Đồ Thành sống nhờ vào đó, cho nó khí linh để tu luyện.

Phong Liệt giật mình, không khỏi cười đau khổ, trong lòng phiền muộn, không thể tưởng tượng rằng Thiên long vực to lớn như thế này, mình đánh bậy bạ mà cũng có thể xoong vào được dưới Đồ Thành, cái này thật sự là may mắn chứ không phải là bình thường.

Đồ Thành tuy không phải là đối thủ của Lăng Dung, nhưng Phong Liệt hiểu rõ rằng, viễn cổ tuyệt đối không có khả năng gây chuyện với mình.

Hơn nữa, tên này nghe tên xong đã biết rõ, tuyệt đối không phải là lương thiện, Phong Liệt không hy vọng rằng hắn ta sẽ thờ ơ với bảo vật trên người mình.

Lúc này Phong Liệt không chút do dự thúc dục Thần đồ, muốn thừa dịp đối phương chưa kịp phản ứng thoát khỏi nơi này.

Nhưng sau đó sắc mặt Phong Liệt biến đổi, khiến hắn khiếp sợ vô cùng, không biết từ lúc nào Hư không đã bị phong tỏa, Thuấn di đã không còn tác dụng.

- Chết tiệt. Lại là không gian tỏa định, lão này nhất định là cường giả Địa nguyên cảnh.

Phong Liệt căng thẳng, không khỏi thầm mắng một tiếng, đồng thời tranh thủ thời gian xuất ra Âm chi lệnh bài.

Lúc trước mặc dù bị Thủy ngục đuổi rất lâu, đều không xuất ra Âm chi lệnh bài, cũng bởi vì hắn vô cùng kiêng dè, sợ rằng sẽ gây phiền toái tới Long huyết giới.

Nhưng hiện tại hắn cũng không quản nhiều nữa, nếu để cho Đồ Thành động thủ thì hắn muốn chạy trốn cũng không dễ dàng.

- Thế nào? Vừa đến đã muốn đi.

Đúng lúc này một giọng nói khô khan trầm đục vang lên, khiến cho phạm vi mấy trăm dặm trong Hư không lắng lại không thôi.

Phong Liệt nheo mắt, hắn lập tức nghe ra âm thanh này chính là Đồ Thành.

Phong Liệt im lặng, nhưng trong lòng thì thầm tính toán.

Sau một lát, Đồ Thành thấy Phong Liệt vẫn không nói gì, hắn tức giận hừ lạnh lòng nói:

- Hừ, Phong Liệt tiểu nhi, nói cho ngươi biết, bốn tọa theo dõi ngươi không phải một hai ngày, thủ đoạn nhỏ này của ngươi tốt nhất là không nên làm xấu mặt nữa! Ngươi đã không coi trọng thì bốn tọa cũng không khách khí nữa.

Dứt lời, thanh kiếm màu đen khẽ chấn động.

- Âm âm.

Bảy dải kiếm quang từ từ phát tán ra, hướng về phía Thiên sinh đại ấn.

Nhưng lúc này từ phía xa đột nhiên truyền đến tiếng nước chảy, tiếng chảy hùng vĩ khiến cho hư không đại chấn, vậy mà tiếng rít của cuồng phong bên trong đều được áp xuống.

- Âm âm. xem tại

Trong chớp mắt, một dải ngân hà dài xuất hiện trong Thiên địa, vọt cấp tốc tới phía trước, ánh mặt trời chiếu xuống, nắng chói chang khiến cho người ta không mở mắt ra được.

- Ô, đây là Thủy ngục? quả nhiên là Thủy ngục! Ha ha ha ha! Thật tốt quá, đúng là chuyện tốt thành đôi, không ngờ ngay cả Thủy ngục của Cửu thiên còn đến tận đây, bốn tọa hôm nay thật là may mắn. ha ha ha ha!

Đồ Thành sau một phút sững sờ, sau đó mừng rỡ cười to một hồi, cả Thiên địa đều bị chấn động.

Nghĩ lại trước đây hắn ở Ma long sơn mạch, hắn bị Lăng Dung dùng một chiêu đánh cho thiếu chút nữa thì hồn xiêu phách lạc, may mắn thoát được một mạng, nhưng cũng bị dọa cho khiếp vía, hắn luôn sợ Lăng Dung sẽ tìm tới tận nơi nên không dám ở lại Long huyết giới, vì thế hắn hoảng hốt trốn vào Thiên long vực, mấy năm qua vẫn ở trong này.

Nhưng hôm nay, không những là Phong Liệt thân đầy bảo vật xông vào địa bàn của hắn mà ngay cả Thủy ngục Cửu thiên mấy vạn năm cũng đến tận đây, quả thực khiến cho hắn vui mừng khôn tả.

Trong lòng Đồ Thành nghĩ rằng, chỉ cần mình dung hợp Thủy ngục và mấy thứ bảo vật trên người Phong Liệt, thực lực của mình sẽ tăng lên gấp trăm lần, nói không chừng còn có thể phân cao thấp với Lăng Dung cô nương, cũng không cần phải trốn chui trốn lủi mãi nữa.

Chuyến này tính toán hoàn toàn không tồi, nhưng tiếng cười của hắn rất nhanh liền bị dừng lại.

- Rầm rầm rầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Đồ Thành kinh ngạc xem xét, dải ngân hà đã xé rách phong vực mà hắn đã bố trí, còn tấn công mạnh mẽ về phía tiểu cốc, tất cả núi đá, cỏ cây đều bị ngân hà mang đi, cả một vùng đất đai tối đen.

- To gan, một kẻ ngu xuẩn mà cũng dám mạo phạm bốn tọa sao!

Đồ Thành thấy Thủy ngục rào rạt, tức giận gầm lên một tiếng, tàn kiếm màu đen động thời chấn động!

- Âm âm!

Chỉ trong phạm vi mấy ngàn dặm đột nhiên xuất hiện những đợt phong nhận sắc bén. Những tiếng “xùy xùy” xé trời, nhanh chóng bay về phía ngân hà.

- Rầm rầm âm âm!

Phong Liệt và ngân hà đụng nhau, vang lên những tiếng nổ chất chứa, hư không như bị xé ra thành vô số mảnh. Sau đó tất cả phong nhận đều bị chôn vùi trong ngân hà.

- Tốt lắm! Ha ha ha ha! Quả nhiên không hổ danh là tầng thứ nhất linh trí thần tháp, thực lực của người càng ngày càng mạnh, dung hợp người sẽ càng tốt cho ta sau này! Ha ha ha ha!

Tàn kiếm màu đen tỏa ra những tiếng chữ tục tũn của Đồ Thành.

Sau đó tàn kiếm màu đen bỗng biến thành một đạo dài mấy trăm dặm bảy dải kiếm quang chém về phía ngân hà.

Những nơi Bảy dải kiếm quang đi qua, Hư không lập tức nổi lên từng mảng hư vô, phạm vi mấy trăm dặm đều trở nên vô hình.

Thần khí chi uy.

Tàn kiếm màu đen thực ra cũng là một bộ phận của Huyền thiên thần kiếm, hơn nữa là tổ hợp của Phong ngục, Lô ngục, Băng ngục, Thổ ngục, Mộc ngục, Hồn ngục, Quang ngục.

Một cường giả Địa nguyên cảnh đỉnh phong có không gian pháp tắc của Đồ Thành thi triển ra, uy lực lớn mạnh không thể nào tưởng tượng được.

Chỉ sợ mặc cường giả Thiên nguyên cảnh sơ giai mới chỉ lĩnh ngộ pháp tắc thời gian cũng phải kiêng kỵ ba phần khi đối mặt với Đồ Thành.

Đây cũng chính là điều mà trước nay Đồ Thành vẫn dựa dẫm vào.

835. Chương 941: Nhân Tình?

Ma Long

Chương 941: Nhân tình?

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Sau một khắc, ngân hà mệnh mông cuộn cuộn và bảy dải kiếm quang va chạm âm âm trong hư vô.

- Âm âm âm âm!

Thiên địa chấn động, phong vân thất sắc.

Một cái hắc động lớn xuất hiện trên không trung, khuếch tán bốn phương tám hướng, tất cả những ngọn núi, dòng sông, hạp cốc, trong phạm vi ba ngàn dặm đều bị nuốt chửng, ngay cả Thương sinh đại ấn cũng đều bị rơi vào bên trong hư vô.

Trung tâm của hắc động, ngân hà bị bảy dải kiếm quang chém thành hai đoạn, lập tức hóa thành hai con rồng nước uốn lượn, chấp vá lại với nhau từ phía xa.

Nhưng lúc này rõ ràng ngân hà bị co lại một ít.

Cùng lúc đó, bảy dải kiếm quang vô cùng sắc bén cũng đã mờ đi dần dần, hư vô xoay một vòng lại tiếp tục chém về phía ngân hà.

- Rầm rầm rầm

- Ha ha ha ha

Tiếng va đập không ngớt, bảy dải kiếm quang và ngân hà không ngừng va chạm vào nhau, khiến cho Thủy ngục ngày càng trở nên nhỏ đi mà độ sáng bóng của bảy dải kiếm quang cũng trở nên mờ nhạt. trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

Dưới tình hình như vậy, Phong Liệt ngược lại bị ném sang một bên.

Phong Liệt muốn thoát ra từ Thương sinh đại ấn, không chế ba dải kiếm quang, nhanh chóng lướt nhanh trong vô tận hư vô, một lần nữa tiến về Thiên long vực.

- Chắc chắn! không thể tưởng tượng được rằng hai kẻ này lại là kỳ phùng địch thủ, nhưng như thế ta sẽ có cơ hội làm ngư ông đắc lợi. ha ha ha!

Phong Liệt đứng bên ngoài ngọn núi nhỏ cách vạn dặm, nhìn lên trận hỗn chiến trong bóng tối xa xa, khoe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

- Rầm rầm oang oang!

Trong bóng tối vô tận, Thủy ngục hóa thành ngân hà cùng với Đồ thành đại chiến không ngừng, bên trong hư vô kinh khủng như thế nhưng không gây ra chút tổn thương với cả hai bên.

Thời gian dần trôi qua, dư âm của đại chiến đã ảnh hưởng tới, khiến ấy vạn dặm trong Hư không đều sụp đổ, kinh thiên động địa như thế khiến cho Phong Liệt tâm thần dao động, nhiệt huyết dâng lên.

Hắn hiện đang lui từng bước trong Thiên long vực, chỉ sợ rằng sẽ bị cuốn vào trong trận đại chiến này.

Lúc này Phong Liệt cuối cùng cũng nhận thức được thực lực của Thủy ngục và Đồ thành, thời gian trôi qua, ý định ngư ông đắc lợi của hắn đã biến mất, ánh mắt trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Thực lực của Thủy ngục và Đồ thành khiến hắn sinh ra tâm trạng bất an trong lòng, hắn biết rõ rằng mặc dù thực lực của cả hai đều có điểm yếu, tuy nhiên một cường giả Hư hoàng cảnh như hắn có khả năng rung chuyển được, một khi bị cuốn vào trong đó chắc chắn kết cục mười phần là chết.

Thiên ngoại hữu thiên, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Hiện tại, Phong Liệt đã vượt xa các cao thủ cùng cấp lên hàng đầu, độc lĩnh phong tao, được coi là thần tượng của hàng vạn người trong thiên hạ.

Nhưng giờ phút này, đối mặt với một cường giả thực sự như thế, Phong Liệt không thừa nhận cũng không được, hiện nay hắn vẫn còn quá yếu, ngay cả tư cách làm ngư ông đắc lợi cũng không có.

Phía trên Hư hoàng cảnh còn có Long hoàng cảnh, Thành hoàng cảnh, phía trên Thánh hoàng cảnh còn có Địa nguyên cảnh, Thiên nguyên cảnh.

Con đường vô đạo xa xăm, đâu mới là đỉnh cao?

Ánh mắt Phong Liệt bình tĩnh nhìn vào khoảng không xa xôi, tai nghe âm thanh của trận đại chiến, không ngờ lại nghĩ tới Lăng Dung, nhớ tới Long chủ, nhớ tới trời đầy sao.

Đây đúng là một thế giới thần kỳ, thần kỳ khiến cho người ta trở nên mê muội.

Phong Liệt cảm giác sâu sắc được rằng, con đường cường giả còn rất dài, Hư hoàng cảnh mới chỉ là một góc nhỏ, còn có rất nhiều điều đang ẩn giấu chờ đợi chúng ta đi tìm kiếm.

Phong Liệt không dám coi nhẹ mình, trước con đường võ đạo hần cũng không đánh mất ý chí chiến đấu, ngược lại hần càng thêm kiên định tinh thần võ đạo của hần.

- Một ngày nào đó, Phong Liệt ta sẽ vượt qua các người.

Phong Liệt nhìn lại lần nữa đại chiến, ánh mắt bình tĩnh, sau một khắc tinh thần của hần đã không chút do dự chạm vào Âm chi lệnh bài.

- Dừng lại.

Đột nhiên, có một tiếng rống gầm cao vút trong thiên địa, khiến cho tâm thần Phong Liệt run lên.

Tiếng rống dường như đến từ Thái cổ Hồng hoang, là một nơi từ cổ chí kim khí tức vô cùng thâm lương, khiến cho Thiên long huyết mạch trong cơ thể Phong Liệt chực trào ra.

Giờ khắc này hần như có cảm giác, Chân long huyết mạch trong cơ thể mình dường như có một chút ý tứ gì với tiếng rống kia.

Thần sắc Phong Liệt hơi ngạc nhiên, nhìn lại về phía tiếng rống.

- Ồ?

Hần hơi sững sờ, thì ra âm thanh cao vút kia chính là tính rống từ bên trong hư vô tịch mịch.

Trong bóng tối, Ngân hà và bảy dải kiếm quang đều bị tiếng rống này làm cho giật mình, tạm thời phân tách ra.

Một lát sau, bên trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt chỉ thấy bên trong hư vô bay ra một tòa tế đàn lão cổ khổng lồ.

Tòa tế đàn này, toàn thân đen kịt, dài khoảng mấy ngàn, vô biên vô hạn, bên ngoài tế đàn bốn phía đều khắc chi chít Long ảnh, sương mù lượn lờ, một cỗ tang thương trầm lắng, phong cách cổ xưa tràn ngập giữa thiên địa.

Tế đàn càng ngày càng gần, một tiếng rống trầm thấp không ngớt truyền đến.

- Đây là thần đàn của Long tộc huyết? Sao lại ở chỗ này!

Bảy dải kiếm quang của Đồ thành đột nhiên phát ra một tiếng hét kinh hãi, dường như có chút khiếp sợ.

- Ha ha ha ha!

Thủy ngục cũng phát ra một tiếng cười quá dị, uốn lượn trên không trung rồi chậm rãi lui về phía sau, dường như muốn rút đi nhưng lại không cam lòng buông tha cho Đồ thành.

- Huyết tế thần đàn?

Mắt Phong Liệt nheo lại, trong lòng chấn động.

Huyết tế thần đàn đại danh, tất cả mọi người ở Long huyết đại lục đều không lạ lẫm gì.

Bởi vì Huyết tế thần đàn này là máu chốt hai lần Long chiến ở Long huyết đại lục. (.

Tục truyền, từ thời Viễn cổ Long, quy tắc thiên địa biến hóa, hàng tỉ long tộc đều bị tiêu diệt sạch, Long chủ vì bảo tồn huyết mạch của Long tộc, không thể không dựa vào Huyết tế thần đàn, hàng tỷ lượt rơi vãi xuống thế gian, đó cũng chính là nguyên nhân hình thành nên những Long võ giả trong nhân tộc.

Hai thời đại Long chiến, Long chủ muốn dùng Huyết tế thần đàn khôi phục Long mạch, lúc này bị nhân tộc phản đối mạnh mẽ, cho nên thời đại Long chiến là như thế.

Đương nhiên, những điều này đều là từ truyền thuyết thần thoại lâu đời, một là thời kỳ quá lâu, hai là hư vô mờ mịt quá mức, vì thế đại đa số mọi người đều tự kể câu chuyện ra để nghe.

Nhưng lúc này Phong Liệt cảm nhận được khí tức cuộn cuộn của Huyết tế thần đàn, cùng với sự xao động của Thiên long huyết mạch trong cơ thể, khiến hắn cảm giác được rằng, truyền thuyết này nhất định là không có lừa làm sao có khối.

- Âm âm!

Huyết tế thần đàn phá vỡ hư không, âm âm tiến vào Thiên long vực, cuối cùng dừng lại giữa không gian.

- Âm âm âm!

Tiếng rống đầy đặc liên tiếp khiến cho toàn bộ Thiên long vực phảng phất như quay trở về thời đại Thực long tung hoành.

Đồ long và Thủy ngục đều sợ hãi lui về phía sau mấy vạn dặm, quan sát từ xa.

Phong Liệt cũng tranh thủ thời gian lùi lại, cách mấy vạn dặm, ngưng mắt nhìn. Truyền thuyết về thần vật này khiến cho hắn không khỏi có chút tò mò.

Sau đó mọi người nghi ngờ sau khi Huyết tế thần đàn xuất hiện dần dần không có động tĩnh gì, cứ im lặng như thế ở trên không trung.

836. Chương 942: Huyền Thiên

Ma Long

Chương 942: Huyền thiên

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

- Ô, vật vô chủ? ha ha haha? Dĩ nhiên là vật vô chủ? Bỏ tọa thu nhận.

Đồ thành quan sát một chút, dùng thực lực của hắn rất nhanh đã nhìn ra được, Huyết tế thần đàn này không có chủ, hơn nữa bản thân nó cũng không có chút linh hồn chấn động.

Trong lòng hắn vui vẻ, không chút do dự hóa thành một đạo bầy màu bay về phía tế đàn.

Quả nhiên tế đàn cũng không có phản kháng gì, liền rơi vào tay Đồ thành.

Lát sau, bầy dải kiếm quang biến mất, lộ ra một hồn ảnh một người trung niên Đại Hán, đúng là linh hồn của Đồ đẳng không sai.

Hắn nhanh chóng xem xét tế đàn, trên mặt có vẻ kích động, đang nghĩ ra cách để thu phục thần đàn.

Người khác không biết nhưng hắn biết rất rõ ràng, Huyết tế thần đàn chính là thánh vật truyền lại mấy trăm triệu năm của Long tộc, có được thần thông cùng cực của tạo hóa, nếu có thể chiếm được nó là của mình thì có thể nói là cơ duyên thiên đại.

Chỉ có điều không đợi Đồ thành thu phục được thần đàn, đột nhiên một thân ảnh cao ngất mang bạch y xuất hiện bên trên thần đàn.

Người này khuôn mặt mơ hồ, thân thể thẳng đứng, áo trắng hơn tuyết, chắp tay sau lưng đứng ở phía trên, dường như rất thú vị quan sát Đồ thành đang làm gì, giống như xem một tên hề.

- Đây, người là ai?

Sau khi phát hiện ra người này, Đồ thành nét mặt biết sắc, toàn thân bỗng nổi lên bầy dải kiếm quang, nghiêm túc phòng bị.

- Ha ha ha ha! Đồ thành, chỉ với sự ngu xuẩn của ngươi mà cũng đòi chạm vào thánh vật của Long tộc chúng ta, thật là không biết trời cao đất dày.

Người mang bạch y mỉa mai cười to.

- Ngươi – ngươi là Long chủ?

Đồ thành ánh mắt khẽ động, ghen ngào hô lên.

Sau đó hắn không nói thêm lời nào, đột nhiên biến mất, đương nhiên biết rằng mình địch không lại cho nên chạy trốn dứt khoát khỏi chết.

Lúc này Phong Liệt cũng không khỏi giật mình, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đạo nhân ảnh kia, hắn cũng nghe ra là Long chủ.

- Hừ, xem ra lần trước giáo huấn ngươi còn chưa đủ.

Long chủ hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi vươn tay phải!

- Thái hư thương long chảo.

- Âm âm!

Một cái móng vuốt rồng màu trắng xuất hiện, giống như nắm bắt cả cái đại động hư không một cách nhẹ nhàng.

Sau đó chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Đồ thành vừa biến mất lại xuất hiện bên trên thần đàn, hơn nữa bị Long chủ nắm cái cổ, đề trên không trung giây dụa không thôi.

- Long chủ, ngươi – ngươi là kẻ tiểu nhân hèn hạ.

Đồ thành mặt mày méo mó, tức giận mắng một tiếng, ra sức giãy dụa nhưng không thể nào trốn được khỏi Long chủ.

Thực lực của hai người căn bản không ở cùng cấp bậc.

- Ha ha, còn tốt hơn ngươi nhiều.

Long chủ cười khinh miệt, tay vừa dùng lực Phanh một tiếng, Đồ đằng thần hồn đã trở thành một màn khói đen.

Một đoạn kiếm màu đen rơi gẫy trên mặt đất.

- Long chủ, lão tử sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi chờ đấy.

Khói đen chậm rãi tiêu tan, âm thanh của Đồ thành từ từ biến mất.

Long chủ cười khinh thường, không ngại gì uy hiếp của Đồ thành, ông ta vung tay áo lên hô một tiếng, một cỗ cuồng phong đảo trên mặt đất bay về phía đoạn kiếm màu đen, thổi bay xa.

Phong Liệt đang kinh ngạc, hắn tuyệt đối không nghĩ rằng, cường giả Đồ thành giống như một đứa trẻ trong tay Long chủ vậy, không có một chút phản kháng, điều này khiến hco Phong Liệt khiếp sợ vô cùng.

Đột nhiên chỉ nghe Phốc một tiếng trầm đục, một đoạn kiếm đen gẫy cắm dưới chân hắn, cắm vào đá ba thước.

-Ồ đây là?

Ánh mắt Phong Liệt hơi nhíu lại, trong lòng không khỏi chấn động.

Hắn tiếc nuối nhận ra rằng đây chính là Huyền thiên tàn kiếm khổng chế Đồ thành, tổ hợp thần tháp tầng thứ bảy.

Hắn giương mắt nhìn Long chủ, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Tiểu tử, nhớ rõ ngươi nợ ta một nhân tình.

Long chủ truyền âm thanh đến.

- Cái này.

Phong Liệt há hốc mồm.

Thần tháp tầng thứ bảy, chỉ là vì mình một kẻ Hư hoàng cảnh nợ một nhân tình? Cái này dường như không buồn cười cho lắm.

Nhưng mà không đợi hần kinh ngạc khỏi phục tinh thần lại, trong không trung đột nhiên truyền đến một hồi nổ lớn.

Chỉ thấy ngân hà bất định tới lui trong không gian, đang chà đạp lên một cô gái Hoảng giả uy nghiêm.

- Ba ba ba!

Nữ tử mỗi chưởng đánh xuống hư không đều như gợn sóng từng tầng, mà ngân hà thu nhỏ lại, nồng nặc Trạng thủy tinh hoa tràn ra.

Ba chưởng sau đó, ngân hà dài mấy trăm dặm đã thu nhỏ xuống còn mười dặm, khí thế vô cùng suy yếu.

Sau đó nàng nhẹ nhàng bay lên một cước, phanh một tiếng, đập Ngân hà rơi xuống không trung, cách chỗ Phong Liệt trăm trượng đã hóa thành một bãi nước bạc.

Phong Liệt kinh ngạc nhìn Thủy ngục vô cùng yếu ớt lại nhìn Lăng Dung, quả thực giống như tên Hòa thượng lùn hai thước với tay không sờ tới đầu.

Lăng Dung lạnh nhạt nhìn hần, cười cười nói:

- Phong Liệt, ngươi còn nợ ta hai nhân tình!

- Ủ.

Phong Liệt há hốc mồm, thật lâu sau mới có thể khôi phục lại tinh thần, miệng thì trào tự nói:

- Nhân tình của lão tử đáng giá như thế từ lúc nào vậy?

Mặc dù không nghĩ ra hành động của Long chủ và Lăng Dung, nhưng Phong Liệt sẽ không bỏ qua bảo vật, thứ tốt như vậy đưa tới cửa, người khác muốn chiếm còn không được, nào có lý gì bỏ đi?

Tiếp đến, hần không chút khách khí tiến lên phía trước, thu thập đoàn kiếm và Nhất Trì Ngân Thủy vào trong không gian Long Ngục, sau đó hần cũng trốn vào trong không gian Long Ngục.

Không gian Long Vực, trong rừng một mảnh rừng cây xanh um tươi tốt.

Phong Liệt nhìn đoàn kiếm màu đen cắm trên mặt đất, và hồ nước màu trắng bạc thật lớn, trong ánh mắt không khỏi lộ rõ vẻ hưng phấn.

Đoàn kiếm này chính là tập hợp bảy tầng thần tháp Mộc Ngục, Thổ Ngục, Phong Ngục, Lôi Ngục, Băng Ngục, Quang Ngục, Hồn Ngục, cộng thêm Thủy Ngục, một lần này liền chiếm được tám tầng thần tháp.

Phong Liệt nằm mơ đều không ngờ sẽ đạt được kết quả, tiện nghi lớn này.

Hơn nữa trong tay hần vốn nắm giữ năm tầng thần tháp Âm Ngục, Kim Ngục, Huyết Ngục, Hỏa Ngục, Ma Ngục, như vậy, trong tay hần đã nắm giữ toàn bộ 13 tầng thần tháp.

Thoáng chốc, Phong Liệt hưng phấn đồng thời trong lòng thực sự có chút khó tin, chẳng phải chưa ai có thể tập hợp 13 tầng thần tháp sao?

- Khả khả, xem ra tin đồn không thể tin ah! Bất quá, tập hợp đầy đủ 13 tầng thần tháp chắc chắn không phải thường nhân có thể làm được, dĩ nhiên điều này khiến lão tử thiếu nợ Nhân Tộc và Long Tộc mỗi người một cái nhân tình, nhân tình này thật khá lớn đây!

Sắc mặt Phong Liệt cổ quái cười cười.

Đối với chuyện sau này làm thế nào có thể hoàn trả mỗi nhân tình này, hần ngược lại không quá nhiều áp lực, hần thực sự không biết Lăng Dung và Long Chủ mạnh mẽ như thế nào mới đạt được cái nhân tình này.

- Ha ha ha. . .!

Đột nhiên, một trận cười quái dị lạnh lạnh vang lên, chỉ thấy Thủy Ngục bỗng nhiên hóa thành bồn nước màu bạc, lại biến thành dải ngân hà thêm lần nữa, sau khi xoay quanh một vòng, mang theo một trận cơn lốc hung mãnh vô cùng tiến về phía Phong Liệt.

Bất quá, giải ngân hà ngày hôm nay dài gần mười dặm, so với dải ngân hà trước đó dài sáu dặm uy thế thật lớn không gì sánh bằng.

Là kiện thần binh khí linh, bản thân nó căn bản không đủ năng lực lĩnh ngộ đầy đủ quy tắc, nó tác chiến có thể chỉ dựa vào vô số trọng thủy tinh hoa nghìn vạn năm, còn hiện tại, trọng thủy tinh hoa đã bị Lăng Dung đánh tan 99%, điểm thực lực còn lại sẽ không đủ khiến người khác kinh sợ.

837. Chương 943: Trở Về Long Huyết Giới

Ma Long

Chương 943: Trở về Long Huyết Giới

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: nguồn

Dịch: Nhóm dịch black

>

- Hừ, giấy chết!

Mặc dù trong lòng Phong Liệt coi thường, nhưng hắn hạ thủ rất nghiêm túc, hắn nắm chặt song quyền, bỗng nhiên thôi động đánh về phía khoảng không!

Phốc xuy!

Một tiếng phá không sắc bén vang lên.

Một đạo kiếm quang ba màu sắc bén bạo phát, hung hăng trăm về phía dải ngân hà.

Ầm!

Ầm thanh va chạm kinh thiên động địa!

Dải ngân hà trong nháy mắt lại bị chém thành hai nửa, biến thành hai dòng nước nghiêng lần nữa đổ xuống đại địa, khiến một mảnh rừng rậm đều thổi rửa sạch sẽ.

Rào rào. . .

Tiếng nước chảy vang lên một hồi, hai đạo dòng nước rất nhanh dung hợp lại với nhau, thể tích thêm lần nữa giảm đi phân nửa, khí thế suy giảm rất nhiều.

Phong Liệt lạnh lùng cười, không chút khách khí liền huy động Huyền Thiên Tàn Kiếm, triệt để đuổi giết khí linh trong Thủy Ngục.

Nhưng sau một khắc, hắn kinh ngạc phát hiện, dải ngân hà đột nhiên tiêu tan hóa thành một tầng thiết tháp trôi nổi trên không trung, lóe ra ngân quang nhàn nhạt.

- Ủa?

Ánh mắt Phong Liệt chớp động, thoáng chốc không rõ Thủy Ngục tạo nên chuyện gì, ngược lại cũng không nôn nóng xuất thủ.

Hắn có thể cảm giác được linh trí khí linh Thủy Ngục không cao, không khác hung thú bình thường là bao, vèn vèn chỉ có bản năng hung ác, ngược lại không sở hữu tâm cơ thi triển quỷ kế với đối phương.

Sau chốc lát, Thủy Ngục vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Phong Liệt nhíu mày, sau khi khê trầm ngâm hắn liền đánh ra một đạo quyết pháp vào trong Thủy Ngục.

Quyết pháp này chính là chuyên dùng để thu phục Huyền Thiên thần tháp, trong đó ẩn chứa ẩn ký tinh thần của Phong Liệt.

Sau một khắc, nhân thần Phong Liệt lóe sáng, hần phát hiện ẩn ký của chính mình dễ dàng đánh vào bên trong Thủy Ngục.

- Ủa? Vốn tưởng rằng phải hao phí tâm sức, hóa ra chính mình lựa chọn cách thuận phục, ngược lại không quá hồ đồ! đọc truyện mới nhất tại .

Phong Liệt cười cười, chia tay ra, Thủy Ngục lập tức từ từ bay tới tiến vào lòng bàn tay hần.

Kỳ thực, lúc trước hần không đuổi cùng giết tuyệt Huyền Thiên Tàn Kiếm thêm lần nữa, chính là hi vọng có thể thu phục khí linh Thủy Ngục.

Phải biết rằng, thần khí không có khí linh và thần khí có khí linh, uy lực chênh lệch rất lớn.

Nếu như Thủy Ngục này không có khí linh, nó cũng chỉ là một kiện khí cụ, nhưng hiện tại, nó tự động hấp thụ trọng thủy tinh hoa tu luyện bản thân, dần dần nắm giữ thực lực không kém gì lão yêu nghiệt Đồ Thành Vu Vạn Cổ.

Hiện tại bị Phong Liệt thu phục, nếu vận dụng trơn tru, giống như thêm được một trợ lực cường đại, thực sự là một chuyện đáng ăn mừng.

Ngay lúc này, Thủy Ngục vang lên tiếng cười ha hả truyền đến thức hải của Phong Liệt, không có ý nghĩa thực thụ, nhưng khiến Phong Liệt cảm thấy rất thân cận, rất gần gũi.

- Sau này người sung làm khí linh Huyền Thiên thần tháp, tên là Huyền Thiên!

Phong Liệt mỉm cười, truyền ý niệm của chính mình vào trong Thủy Ngục, nhất thời đổi lại một trận cười ha ha quái dị.

Tiếp đến, Phong Liệt không chút do dự, vội vàng dùng ẩn ký tinh thần đánh vào tầng bảy thần tháp trong Đồ Thành.

Tâm ý hần nháy động, mười một tầng thần tháp đều bay lên trên cao, bay múa xoay quanh trên không chung, khiến không trung không ngừng chấn động.

Rất nhanh, mười một tầng thần tháp tự động sắp xếp, lại lần nữa hợp lại một chỗ, hóa thành toàn thiết tháp màu đen cao ba thước, phát tán hắc mang yếu ớt.

Phong Liệt đón lấy tháp, chỉ cảm thấy tháp nhẹ như không có gì, khê ớn lạnh, khê đầu nhập một tia nguyên lực đều có thể phát ra uy lực không tồi.

Trên khuôn mặt Phong Liệt nhếch lên vẻ vui mừng không sao có thể che giấu, lúc này hần muốn ngay lập tức quay về đại lục Huyết Long, bổ sung hoàn chỉnh Huyền Thiên thần tháp.

Đối với thần tháp hoàn chỉnh có thể phát ra uy lực kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ, trong lòng hần thực sự chờ mong.

Ngay lúc này, Phong Liệt đột nhiên chớp chớp mắt, một tia tâm thần lại phát hiện tình hình gì đó bên ngoài.

Tâm ý hần khê động, thoát ra khỏi Long Ngục, trừng mắt nhìn về phía tế đàn Huyết Thành nơi viễn không xa xăm.

Ngay lúc này, trên tế đàn Huyết Thần, thân ảnh một nam một nữ khí thế ngập trời đứng cách nhau khoảng trăm dặm, đôi mắt sững sờ nhìn nhau bắn ra tia lửa, không khí cực kỳ áp lực.

Long chủ và Lăng Dung.

Phong Liệt nhìn hai người phía xa xa, trong lòng chợt lóe lên tia nghi hoặc.

Hai người này một người đứng đầu Long Tộc, một người là hoàng đế Nhân Tộc, đều là nhân kiệt vạn cổ danh chấn đại lục Bách Vạn, thực lực cao thâm khó lường, trận chiến này tuyệt đối đáng đi vào sử sách, hơn nữa, hai người lúc này xem ra thực sự có xu thế đả khởi, chẳng biết ai cao ai thấp.

Nhưng sự tình tiến triển, lại Phong Liệt vốn dự định xem thần tiên đánh nhau phần nào có chút thất vọng.

- Lần này, chẳng lẽ nàng còn muốn ngăn cản ta?

Long chủ bình thần nói.

- Bất quá, đây là cơ hội cuối cùng ta cũng không muốn bỏ cuộc.

Lăng Dung bằng lãnh nói.

- Nàng có thể minh bạch là tốt rồi.

- Bất quá, ta vẫn hy vọng có thể chia đôi.

Lăng Dung lại nói.

- Cá và gấu có thể sống chung, chuyện này mới có thể ah.

Long chủ khẽ nhún mày, cự tuyệt.

- 7 phần, thế nào?

Lăng Dung nói.

Long chủ nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

- 8 phần. . .

- Không thương lượng, nhiều nhất nàng chỉ có thể lưu lại một hạt giống, lần này chúng ta chỉ có thể thành công không được thất bại, cái giá của sự thất bại nàng đã minh bạch, chúng ta không ai gánh nổi!

Long chủ kiên định nói.

Sau khi thương nghị, hần huy tay thu hồi tế đàn Huyết Thần, thân hình đột nhiên biến mất.

Lăng Dung ngây ngốc trên không trung một lát, tựa hồ khẽ thở dài, sau đó cũng biến mất.

Phong Liệt nhìn trên bầu trời không bóng người, đầu lông mày nhăn lại, trong lòng âm thầm nói:

- 7 phần? 8 phần? Hạt giống? Bọn họ thương nghị cái gì?

- Ủa? Không ổn rồi!

Sau khi nghĩ kỹ cuộc đối thoại của Lăng Dung và Long chủ, con người Phong Liệt đột nhiên co rụt lại, đầu tiên ý niệm đột ngột vọt ra khỏi đầu khiến da đầu hần run lên, tâm thần chấn động.

Nếu như không nằm ngoài dự tính của ta, e là truyền thuyết kia sẽ trở thành sự thực.

Hiện tại, lại phải thay đổi.

Ầm ầm ầm!!

Thách nước trút xuống Thiên Long vực vang lên âm thanh cực lớn.

Trên trời cao, vạn dặm không mây, dòng nước bảy màu dài tới nghìn dặm cấp tốc vắt ngang thiên địa, che thiên tế nhất, dần biến mất phía chân trời xa xăm, thần khí mệnh mông cuộn cuộn uy áp tràn ngập thiên địa, khiến hàng tỷ mãnh thủ lạnh run, nơm nớp lo sợ.

Trên dòng nước bảy màu, một gã thiếu niên tuấn tú mặc y phục màu đen hiện ngang mà đứng, trên tay thiếu niên cầm bình rượu, ánh mắt thần nhiên, thỉnh thoảng nhấp vài ngụm rượu vào cổ họng, thoáng nhìn mãn nguyện vô cùng.

Thiếu niên này không phải ai khác, chính là Phong Liệt đang quay về Long Huyết Giới, bất quá, lúc này trên trán Phong Liệt thoáng hiện tia cảm phần.

Nửa ngày trước đó, Phong Liệt luôn nghĩ về chuyện tình trong Thiên Long vực, còn Long Huyết Giới chắc chắn sẽ phát sinh đại sự, liền dự định lấy ra Âm Chi lệnh bài, người không biết quỷ không hay quay về Long Huyết Giới.

Nhưng không ngờ, lão Thiên lại vui đùa với hắn một trận thật lớn.

Cho tới lúc này, hắn luôn luôn dùng Âm Chi lệnh bài làm con bài bảo mệnh lớn nhất, dĩ nhiên không hiểu tại sao hiện tại mất đi hiệu lực.

838. Nguồn Nhảy Chương

Error body { width: 35em; margin: 0 auto; font-family: Tahoma, Verdana, Arial, sans-serif; } An error occurred.

Sorry, the page you are looking for is currently unavailable.

Please try again later.

If you are the system administrator of this resource then you should check the error log for details.

Faithfully yours, nginx.

839. Chương 945: Trở Về Long Huyết Giới(2)

Ma Long

Chương 945: Trở về Long Huyết Giới(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Sau khi phát hiện vấn đề này, Phong Liệt kinh hãi toàn thân toát mồ hôi lạnh, trong lòng chỉ cảm thấy một trận kinh hoàng.

Phải biết rằng, hắn lúc đó đối mặt với Thủy Ngục thế không thể đỡ, tàn sát hàng loạt dân trong thành cùng với đám người Long chủ, Lăng Dung, Âm Chi lệnh bài này cung cấp cho hắn lực lượng cực lớn, nếu không, hắn gặp gỡ những người này e là chắc chắn sớm trốn đi thật xa, đâu dám ở lại độ sức với mấy gã cường giả chí tôn?

Nhưng hiện tại, hắn bất chợt phát hiện, con bài bảo mệnh chưa lật lớn nhất của chính mình dĩ nhiên là một truyện lực cười, khiến hắn dở khóc dở cười, tròng mắt nửa ngày.

Bất quá, may mắn hắn đã thoát khỏi nguy hiểm, ngược lại không quan hệ tới đại cục. Hiện tại, hắn đang suy nghĩ phải làm thế nào để quay về Long Huyết Giới.

- Aizzz, xem ra muốn quay lại đại lục Long Huyết không thể không khiến người ta gây lên một phen sóng gió.

Phong Liệt nhẹ nhàng thở dài một hơi, hưng hăng uống một ngụm rượu, trong ánh mắt chợt lóe quang mang.

Hiện tại thực lực của hắn tăng mạnh, đối với phiền toái sắp tới thực ra không chút sợ hãi, thậm chí trong lòng mơ hồ có vài phần mong đợi.

Ngay lúc này, thác nước bảy màu dài tới nghìn dặm dưới chân hắn chính là Huyền Thiên Thần Tháp biến thành, nơi dòng nước chảy qua, trong phạm vi vài nghìn dặm ngũ hành bốn nguyên hoa lệ và nguyên khí vô cùng vô tận đều bị thác nước thôn phệ không còn, tòa cao sơn, rừng rậm vô thanh vô tức hóa thành tro bụi, trên đại địa để lại một mảnh đất khô cằn màu đen.

Cả buổi tối nay, dòng thác nước từ mấy chục dặm dần dần tăng trưởng tới nghìn dặm, uy thế cuộn cuộn không thể chống đỡ, tất cả long thú, mãnh thú hết thảy nhượng bộ lui binh, không dám gây khó dễ đối với Phong Liệt.

Ánh mắt Phong Liệt chợt lóe, hiện tại nếu Âm Chi lệnh bài mất đi tác dụng, nếu muốn quay về đại lục Long Huyết, chỉ có thể quay trở lại đường cũ.

Thác nước bảy màu tốc độ cực nhanh, sau khi phi hành nửa ngày, rốt cục đi tới vùng đất hoang vu phân cách Thiên Long vực thành hai khối trong và ngoài.

Vùng đất hoang vu này, vẫn như cũ đầy rẫy khe nứt không gian đan xen vào nhau, đối với võ giả dưới Hoàng Cảnh, đây giống như một đạo rãnh trời cực lớn, hung hiểm vô cùng.

Lúc trước Phong Liệt xuyên qua vùng đất hoang vu khoảng 2000 dặm tiến nhập khu vực bên trong, mất tròn ba ngày, nhưng hiện tại vết nứt không gian tạo lên chút rắc rối đối với Phong Liệt.

Sắc mặt Phong Liệt bình tĩnh, đứng trên thác nước bảy màu mênh mông cuộn cuộn trực tiếp nghiền áp tiến về phía trước.

Ầm ầm ầm ! !

Theo trận âm thanh lớn vang dội, thác nước bảy màu đơn giản đột phá qua vùng đất hoang vu, về tới bên ngoài Thiên Long vực, thuận tiện lấp đầy vết nứt không gian như lúc đầu.

Tiếp đến, hần rất nhanh vượt qua mười vạn dặm xa xăm, tiến nhập bên trong khe núi.

Phong Liệt thu hồi Huyền Thiên Thần Tháp, đứng thẳng trên không trung, khẽ nhíu mày nhìn xung quanh.

Hần nhớ rất rõ ràng, nơi này chính là nơi trước kia đám thiên tài viếng thăm trước tiên khi đặt chân tới Thiên Long vực, nhưng lúc này phiến thiên địa này trống rỗng không bóng người.

- Xem ra thông đạo này đã bị phong bế từ lâu, bất quá, làm sao có thể trở về?

Phong Liệt nhướng nhướng mày, trong lòng phiền muộn hồi lâu.

Trong lúc này, đột nhiên, nơi này ầm ầm chấn động.

Vù vù vù. . .

Thoáng chốc, một đạo cánh cửa không gian cao tới trăm trượng xuất hiện phía trên không trung, hiện ra thông đạo màu đen, từng trận từng trận cuồng phong rít gào.

Xuyên qua cánh cửa không gian, Phong Liệt có thể thấy rất rõ ràng một lão giả khuôn mặt chất phác, thực lực thâm sâu khó lường phía sau cánh cửa, cùng với đoàn hỏa quang trong đại điện tràn đầy khí tức tang thương.

- Thiếu niên trẻ tuổi, lão phu chờ người thật lâu rồi.

Lão giả kia mở to hai mắt, đôi mắt lóe lên tinh mang nhấp nháy nhìn Phong Liệt thật kỹ, trong ánh mắt bình thản tựa hồ lộ rõ tia vui mừng, lập tức lại chuyển thành kinh ngạc:

- Hư Hoàng Cảnh? Không tồi!

- Ma Phiền tiên bối!

Ánh mắt Phong Liệt khẽ nháy động, vội vàng chấp tay hành lễ.

Thân hình hần nhoáng lên một cái chợt tiến vào thông đạo, trong lòng lại âm thầm thì thầm nói với lão giả kia không ngừng, lão giả có vẻ rất tận tình.

Tiếp đến, lão giả này ngược lại không nói nhiều lời, chỉ là sau khi để ý liếc nhìn Phong Liệt, lại ngồi về vị trí cũ, khôi phục bộ dáng như trước, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Phong Liệt thấy vậy, tự nhiên không nói nhiều lời, chấp tay thi lễ tiến nhập Truyền Tống Trận.

Nhưng mà trước khi rời đi hắn không kiềm chế được liếc nhìn lão giả kia vài cái, trong trực giác, hắn mơ hồ cảm thấy lão giả này tựa hồ có chút cổ quái, nhưng lại không thể nói thành lời.

Hơn nữa, hắn phát hiện với tu vi Hư Hoàng Cảnh của chính mình hiện tại, vẫn không sao nhìn thấu thực lực của lão giả này, trong lòng giật mình, âm thầm chú tâm thêm vài phần.

* * * * *

Trong nháy mắt Phong Liệt liền xuất hiện tại Phi Long Thành, nhất thời khiến vô số người chú ý tới.

Đặc biệt là trong hoàng cung Phi Long Thành, từng đạo từng đạo tinh thần lực cường đại ngang tàng kiêu ngạo đặt trên người Phong Liệt, giống như muốn xuyên thấu Phong Liệt, khiến Phong Liệt âm thầm phần nộ.

- Hoàng gia nhiều cao thủ như vậy, quả thực không thể khinh thường! Hừ, hi vọng các người đừng chọc tới ta.

Ánh mắt Phong Liệt khẽ động, trong lòng âm thầm hừ lạnh một tiếng. đọc truyện mới nhất tại .

Trước đây hắn tới hoàng cung, không phát hiện được một pho tượng cường đại tiềm ẩn.

Nhưng lúc này, với tu vi Hư Hoàng Cảnh của hắn có thể phát hiện rất rõ ràng, dĩ nhiên cường giả Hoàng Cảnh trong cung không dưới mấy chục người, về phần cường giả Long Biến Cảnh đạt tới mấy trăm người, hơn nữa, cái này tuyệt đối không phải thực lực toàn bộ Hoàng gia, quả thực khiến kẻ khác chấn kinh.

Phong Liệt lúc này chiếm được Thiên Long Giới, hắn lại nắm trong tay Kim Ngục vốn thuộc về Hoàng gia, khó đảm bảo đám người kia không vọt tới tìm chính mình gây phiền toái, cho nên hắn cẩn trọng thêm vài phần.

Nơi này thực sự là đại bản doanh của Hoàng gia, Phong Liệt không muốn lưu lại hoàng cung quá lâu, liền thôi động thần đồ, rời xa Phi Long Thành.

- Oh? Tiểu tử kia đã trở về! Xem ra tin đồn không thể tin ah!

- Thiên Long Giới! Trên tay tiểu tử kia chính là Thiên Long Giới! Ủa? Dĩ nhiên tu luyện tới Hư Hoàng Cảnh đỉnh phong! Chuyện này sao có thể nhanh như vậy!

- Hừ! Kim Ngục của Hoàng gia ta và Hỏa Ngục cầu Thiên Diễm Môn đều rơi vào tay tiểu tử này, cái này quan hệ trọng đại đối với Hoàng tộc ta, nhất định phải thu hồi lại!

- Đúng vậy! Thiên Long Giới và Huyền Thiên Thần Tháp chính là kiện bảo vật quan trọng liên quan tới sinh tử tồn vong của Hoàng Tộc chúng ta, mặc dù hắn tu luyện tới Hư Hoàng Cảnh cũng khó có thể nắm giữ, phải sớm thu hồi lại, để Hoàng Tộc chúng ta tránh khỏi kiếp nạn vạn kiếp bất phục!

- Các vị, trong người tiểu tử này rất cổ quái, chúng ta nên dò hỏi qua nhận định của lão tổ tông một chút hay không?

- Hừ! Lão tổ tông bề quan mấy vạn năm, từ lâu đã không quan tâm tới thế sự, việc nhỏ này phải làm phiền tới lão nhân gia người, chẳng phải lộ rõ chúng ta quá vô dụng sao?

- Uhm! Việc này hãy giao cho Hoàng Trần làm, nghe nói Hoàng Trần lão quỷ thấy tay liền có thể giết chết Phong Liệt, vừa vặn giải quyết hậu quả sau này.

* * * * *

840. Chương 946: Diệt Phủ

Ma Long

Chương 946: Diệt phủ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Ngay lúc này, Phong Liệt xuất hiện khiến mọi người trong Phi Long Thành đều cảm thấy bất ngờ, đám lão ngoan đồng tuyệt thế đều dùng tinh thần lực âm thầm trao đổi, đặc biệt chính là đám cường giả Hoàng gia, hiển nhiên trong lòng canh cánh đối với Kim Ngục bị mất, cho nên sớm lập kế hoạch.

Rất nhanh, tin tức Phong Liệt mang theo Thiên Long Giới trở về lan truyền khắp đại lục Long Huyết, nhất thời tạo lên một trận kinh thiên động địa, cũng khiến tin đồn mấy năm trước Phong Liệt đầu nhập vào dị tộc sụp đổ.

Đương nhiên, hiện tại Phong Liệt đang tiến vào đại kiếp nạn, trong thời kỳ khủng hoảng, không ít người thực lực cường hãn nổi lên ước mơ không chế bảo vật nắm giữ vận khí thiên địa Thiên Long Giới trong truyền thuyết, âm thầm thôi động tâm tư giết chết Phong Liệt.

* * * * *

Sau khi Phong Liệt thôi động thần đồ tránh né đám cường giả, không hề trực tiếp quay về Tứ Phương Thành, mà vòng lại phía sau, tiến đến tòa phủ thành giáp danh Phi Long Thành có tên gọi là Phiêu Diệp Thành.

Phiêu Diệp Thành, chính là đại bản doanh của đại gia tộc siêu cấp tiếng tăm lừng lẫy Thiên Long Thần Triều Diệp gia, Phong Liệt vốn tới đây chính là vì nữ nhân của chính mình.

Bốn năm trước, tin tức đại kiếp nạn thiên địa thực sự vừa mới lan truyền, Phong Liệt từng phái người đến Diệp Phủ tiếp đón Diệp Thiên Tử, nhưng lại bị người Diệp gia chặn ngoài cửa nha môn, ngay cả khuôn mặt Diệp Thiên Tử đều không thể nhìn thấy.

Bất quá, Phong Liệt biết chính mình và Diệp Thiên Tử rốt cuộc chỉ có thể nói là đính ước từ trước, không được mệnh phụ mẫu, chỉ nói trên miệng như vậy, thậm chí ngay cả cầu hôn chính thức đều không có, chuyện này danh không chính ngôn không thuận tới quý phủ nhận người hoàn toàn không hợp nguyên tắc.

Trên đời này mặc dù cường giả vi tôn, cường được yếu thua, nhưng thực sự tất cả không phải dùng thực lực có thể giải quyết, nếu như đối xử với Diệp gia quá cứng nhắc, tất nhiên sẽ khiến Diệp Thiên Tử khó xử, quả thực Phong Liệt không muốn nhìn thấy kết quả này, cũng không muốn cưỡng cầu.

Huống hồ, Diệp gia không phải môn hộ nhỏ, ngược lại tích chứa hùng hậu, thực lực khổng lồ, thực không thể đùa.

Lần tránh không bằng trực tiếp gặp mặt.

Ngày hôm nay, Phong Liệt dự định chính thức bãi phỏng Diệp phủ một chút, nhanh chóng giải quyết chuyện tình này, hơn nữa hôm nay nhất định phải mang Diệp Thiên Tử đi.

Nếu không một khi Long chủ khởi sự, hiện tại loạn lại càng thêm loạn, đến khi đó Diệp phủ giống như ốc không mang nổi mình ốc, an nguy của Diệp Thiên Tử rất khó được bảo toàn, nữ nhân của chính mình nên ở bên cạnh chính mình mới có thể yên tâm.

Đương nhiên, theo lý mà nói Phong Liệt hiện tại cũng là người có thân phận lớn, muốn đến cầu hôn cần phải chú ý rất nhiều quy tắc, bất quá, Phong Liệt luôn luôn không phải người tuân theo quy tắc, hơn nữa thời gian không còn nhiều, chỉ có thể nhanh chóng hành sự.

Phong Liệt thu liễm khí thế, hóa thành một gã thiếu niên Thần Thông Cảnh, thần nhiên tiêu sái trên đường phố Phiêu Diệp Thành, nhìn đoàn người đi qua đi lại trên đường, trong lòng dần dần cảm thụ được một cổ không khí khác thường.

Cửa hàng buôn bán trên đường so với bảy năm trước tiêu điều hơn rất nhiều, một số cửa hàng thậm chí mơ hồ có thể thấy vết máu loang lổ, hiển nhiên cách đây không lâu đã trải qua trận quyết đấu rất ác liệt, ánh mắt người qua đường ai lấy đều đầy cảnh giác, nghiêm thần đề phòng xung quanh, giống như e sợ bị người đánh cướp, không khí cực kỳ căng thẳng.

Phong Liệt thấy tình hình như vậy, trong lòng âm thầm thở dài, ngay cả thủ đô Thiên Long Thần Triều Phi Long Thành đều tồn tại quang cảnh như vậy, e rằng các thành khác càng thêm hỗn loạn.

Bất quá, hắn luôn luôn thích lo thân mình, ngược lại không quan tâm chuyện thiên hạ, nhiều nhất chỉ có chút cảm khái mà thôi.

Sau chốc lát, Phong Liệt liền thấy được phủ đệ Diệp phủ cao lớn kia, một mảng kiến trúc hoa lệ khí thế dồi dào, vô bờ vô hạn, trên bầu trời quang mang lưu chuyển, giống như thần cung tiên khuyết.

Trước cửa, hai pho tượng Ma Long uốn lượn rít gào thương khung, thần tuấn phi phàm, khiến người ta cảm thấy loại áp bức thật sâu, điều này đủ để toàn bộ nhất gan phải chùn bước.

- Đứng lại! Người là hạng người nào? Dám xông vào Diệp phủ!

Phong Liệt còn cách cửa lớn hơn trăm trượng, một gã thủ hộ hung hãn uy vũ tiến lên một bước, cầm trường đao trong tay, ngạo nghễ quát mắng.

- Tại hạ Phong Liệt mạo muội tới đây, xin thông báo tới Diệp gia chủ một chút!

Phong Liệt bình tĩnh nói.

Gã thủ hộ Cường Khí Cảnh cửu trọng thiên này không chút khách khí, bất quá Phong Liệt không thích chấp nhặt với hạ nhân, việc hạ nhân thủ hộ đại gia tộc lớn tâm cao khí ngạo một chút cũng khó trách.

- Cái gì? Người muốn bái kiến gia chủ chúng ta? Người là cái thứ gì. . . Oh? Phong Liệt! Người chính là Phong Liệt?

Gã thủ hộ kia theo thói quen chế nhạo người tới cửa một phen, sau đó vung tay xua đuổi giống như xua đuổi ruồi nhặng, đây là công việc hắn làm nhiều nhất mỗi ngày.

Nhưng sau khi nghe hai chữ Phong Liệt phía sau, trông mắt bỗng nhiên nháy động, vẻ mặt giật mình quan sát Phong Liệt.

- Không sai! Không thể là giả! đọc truyện mới nhất tại .

Phong Liệt mỉm cười, xem ra danh tiếng của chính mình vẫn có uy tín.

Sau khi cả kinh, gã thủ hộ kia vội vàng chỉnh sửa sắc mặt, tỉ mỉ quan sát Phong Liệt, nói:

- Người. . . Người chờ chút, ta vào bẩm báo gia chủ!

Vừa dứt lời, gã thủ hộ kia vội vàng chạy vào bẩm báo.

Phong Liệt cười khổ, chỉ có thể đứng người cửa lớn phơi nắng kiên trì chờ đợi, bất quá, phải đợi chờ tròn nửa canh giờ.

* * * * *

Tại một tòa phủ điện trung tâm hậu viện Diệp phủ, một gã nam tử trung niên giữ lại chòm râu ngắn đứng bên cạnh cái bàn, trên tay cầm một thanh đoản đao sắc bén dài gần một tấc, vận đao nư bay, nhanh chóng khắc hình thể gì đó trên một khối ngọc thạch.

Nam tử trung niên này dáng vẻ khôi ngô tuấn tú, khuôn mặt phiêu dật hiện lên vẻ nghiêm nghị lạnh lùng, mơ hồ bạo phát một cỗ khí thế không giận mà uy, đặc biệt là trong đôi mắt thâm thúy lóe lên tinh mang.

Lúc này, khuôn mặt nam tử này cực kỳ chăm chú, giống như muốn dùng tâm tư tình cảm trong lòng chút xuống đao phong, khắc khắc lên khối ngọc thạch.

Ngọc tiết phân phi.

Thoáng chốc sau đó, một pho tượng nữ tử trông rất sống động hiện hiện trước mắt, nữ tử này dáng vẻ tuyệt mỹ, hai mắt nhắm nghiền, khiến người ta nhìn thấy liền cảm giác thương mến.

Nếu tỉ mỉ nhìn lại liền phát hiện, dung mạo nữ tử này có năm, sáu phần giống hai tỷ muội Diệp Thiên Tử, Diệp Thiên Quỳnh.

Nam tử khắc ngọc kia, vươn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt má pho tượng, trong mắt mơ hồ lộ ra tia nhớ thương da diết và thâm tình sâu nặng.

- Nịnh nhi, chúng ta đã chia ly hai mươi năm nay, Diệp Thiên Tử của chúng ta đã trưởng thành đại cô nương, nàng vẫn không chịu tha thứ cho ta sao?

Nam tử kia thì trào tự nói, trong giọng nói lộ rõ tâm ý hối hận vô cùng.

Nam tử này không phải ai khác, chính là Diệp gia chủ đương đại Diệp Trung Thiên, cũng là phụ thân của Diệp Thiên Quỳnh và Diệp Thiên Tử.

Đột nhiên, Diệp Trung Thiên nhướng mày, quát lạnh nói:

- Ai ở bên ngoài?

- Bẩm gia chủ, tiểu nhân là người gác cổng Trương Hoành, bên ngoài có người tới bái phỏng ngài, hiện tại đang đại ngoài cửa chính.

Bên ngoài truyền tới một đạo thanh âm cung kính.

841. Chương 947: Trấn Áp Diệp Gia

Ma Long

Chương 947: Trấn áp Diệp gia

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

- Không gặp!

Diệp Trung Thiên lạnh lùng nói.

- Gia. . . Gia chủ đại nhân! Người này tự xưng là Phong Liệt.

- Cái gì? Phong Liệt?

Sắc mặt Diệp Trung Thiên sững sốt, nhãn thần lập tức khẽ nheo lại, tựa hồ nhớ tới Phong Liệt nào đó, trên khuôn mặt tuấn đạt đùng đùng nổi lên một mảnh phẫn nộ:

- Đã tới, rất tốt! Hừ! Khi dễ Thiên Quỳnh, lừa gạt Thiên Tử của ta, dĩ nhiên còn dám đến cửa, hãy xem bốn tọa thu thập người thế nào? Để hắn vào phủ, trực tiếp dẫn hắn tới Tù Thiên Các!

- A?

Trương Hoành bên ngoài cửa phủ không khỏi ngăn người, nhất thời không chút phản ứng.

Ngoại nhân có thể không biết Tù Thiên Các là nơi nào, nhưng người bên trong Diệp gia đều biết rất rõ ràng, đây là nơi dẫn dụ giết cường địch.

Chỉ cần dẫn dụ địch nhân tới Tù Thiên Các, một phong cấm chế, tuyệt đối khiến địch nhân mọc cánh khó bay, muốn róc xương lột da đã không phải do chính mình làm chủ rồi.

- A cái gì? Còn không mau đi đi!

Diệp Trung Thiên không nhịn được quát lớn.

- Vâng, vâng!

Trương Hoành lau mồ hôi lạnh, vội vàng rời đi.

- Khoan đã!

Bỗng nhiên lúc này, một đạo âm thanh phiêu đảng từ sâu trong hậu viện truyền tới, cắt ngang lời Diệp Trung Thiên nói:

- Gia chủ! Chuyện này không thích hợp!

- Vậy sao? Đại trưởng lão, người nghi ngờ bổn tọa sao?

Nhân thần Diệp Trung Thiên lạnh lẽo, u lãnh nói.

Tại Diệp gia, gia chủ chường quân tất cả đại sự trong gia tộc, còn đại trưởng lão phụ trách nhiệm vụ trợ giúp, giám sát gia chủ, điều này dẫn tới Diệp Trung Thiên và đại trưởng lão luôn luôn bất hòa.

- Gia chủ! Ta biết ngài lo lắng cho ái nữ, bất quá, Phong Liệt nắm trong tay Thiên Long Giới và Kim Ngục hoàng gia, Hỏa Ngục Thiên Diễm Mông, thực lực bản thân sâu thâm khó lường, nếu muốn động thủ với hắn cần phải định ra kế sách hoàn chỉnh mới được, gây chuyện không hay sẽ khiến gia tộc chịu phiền phức lớn, có lẽ nên bàn bạc kỹ lưỡng ah!

Đại trưởng lão hờ hững nói.

- Bổn tọa tự biết chừng mực! Dựa vào hắn một gã tiểu tử Long Biến Cảnh còn trở mình không được!

Diệp Trung Thiên u lãnh nói.

Lúc này lại có một đạo thanh âm âm trầm truyền tới:

- Gia chủ, đại trưởng lão, ngược lại bổn tọa cảm thấy, chuyện này đối với Diệp gia ta có vài phần cơ duyên, ta nghe nói Phong Liệt và nha đầu Thiên Tử tâm đầu ý hợp, chúng ta cần gì phải đá đánh uyên ương, chiêu mộ hắn làm con rể Diệp gia chẳng phải tốt hơn sao?

- Chiêu mộ hắn làm con rể? Hừ! Dựa vào một súc sinh lưu tình khắp nơi như hắn cũng xứng đôi với nữ nhi của Diệp Trung Thiên ta? Thật lực cười!

Diệp Trung Thiên băng lãnh nói, ánh mắt hắn lập lòe, tiếp đến nói:

- Đại trưởng lão, nhị trưởng lão, bổn tọa hiểu rõ ý tứ của các người, chỉ là, Thiên Long Giới và hai tầng thần khí kia tuyệt đối không phải Diệp gia chúng ta có thể đụng tới, chỉ riêng Hoàng gia Diệp gia chúng ta đã không thể đối phó!

Hơn nữa, Phong Liệt có thể tiêu diêu tự tại tại tới nay, sau lưng rất có thể có cao nhân trợ giúp, hôm nay bổn tọa muốn thay nữ nhi trút giận, không có chủ ý động tới mấy thứ thần vật kia, hành động không tốt rất có thể khiến Diệp gia chúng ta rơi vào hố sâu, mối hiểm họa này chúng ta không thể mạo hiểm, hiện tại đại kiếp nạn sắp tới, chúng ta không nên tạo phiền phức vậy tốt hơn!

Sau khi Diệp Trung Thiên nói xong, đại trưởng lão và nhị trưởng lão đều lâm vào trầm mặc hồi lâu.

* * * * * truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Phong công tử, mời người qua bên này!

Trương Hoàn khom người cúi đầu dẫn đường tiến về phía trước, trên khuôn mặt mơ hồ nhếch lên vẻ tươi cười vài phần quỷ dị.

Phong Liệt không nhanh không chậm theo phía sau, nhân thần âm thầm quan sát tràng cảnh xung quanh, trên đường tựa hồ rất u tĩnh, cung điện lâu các hai bên san sát, nhưng lại không có bóng người qua lại.

Dần dần, hắn khẽ nhướng mày, không biết phải ảo giác hay không, hắn mơ hồ cảm thấy bất ổn.

- Hi vọng ta đa nghi, nếu không, hừ hừ!

Sắc mặt Phong Liệt âm trầm vài phần, trong lòng âm thầm hừ lạnh.

Phong Liệt vừa đi, vừa lặng lẽ phóng tinh thần lực tra xét tình hình bên trong Diệp phủ.

Tất cả phủ đệ trong Diệp phủ đều sắp đặt cấm chế ngăn cách tinh thần lực tra xét, nhất thời không thể tìm được Diệp Thiên Tử, khiến Phong Liệt có chút thất vọng, bất quá, hắn lại phát hiện một cổ khí tức cường đại.

- Ủa? Ba mươi hai gã cường giả Long Biển Cảnh, một gã Hư Hoàng Cảnh, một gã Long Hoàng Cảnh, không tệ ah!

Ánh mắt Phong Liệt khẽ động, trong lòng cảm thấy kinh ngạc.

Diệp gia không hổ là một trong những đại gia tộc siêu cấp tiếng tăm lẫy lừng khắp đại lục, dĩ nhiên có cường giả Long Hoàng Cảnh tọa trấn, thực sự cảm chế dò xét.

Với điều này thôi, Diệp gia, Triệu gia, Sở gia tiếng tăm lẫy lừng và các đại gia tộc khác phỏng chừng đóng chiếm hơn sáu mươi tòa phủ thành cũng không sai biệt lắm, Phong Liệt âm thầm lưu tâm thêm vài phần.

Chốc lát sau, Trương Hoành dẫn hần tới tới phía ngoài một tòa đại điện, tòa đại điện này nguy nga tráng lệ, hoa lệ vô cùng, nhưng lại không treo bất cứ tấm hoành phi nào.

- Phong công tử, mời ngài chờ ở đây chốc lát, nô tài xin cáo lui.

Trương Hoành khách khí nói một câu, liền vội vàng lui ra ngoài.

Phong Liệt khẽ gật đầu, sau đó trừng mắt quan sát cách bố trí trong đại điện, dần dần, trên khóe miệng nhếch lên tia cười nhạt.

Bên ngoài tòa đại điện này giống như một tòa đại điện nghị sự bình thường, rất phóng khoáng, nhưng với tu vi của Phong Liệt hiện tại, đã cảm thụ được rất rõ ràng bốn vách tường xung quanh đại điện đều tiềm ẩn cảm chế dồi dào đang dao động.

Hơn nữa tuyệt đối không phải chỉ là cảm chế ngăn cách tinh thần lực, trong đó còn ẩn chứa uy lực cường đại, một khi mở ra, e là đủ để trấn áp đại đa số cường giả Long Biển Cảnh.

Bất quá, hôm nay Phong Liệt tài ật lớn, nắm giữ nhiều thủ đoạn trong tay, lại có thần khí chí tôn bên thân, cảnh tượng này thực không đáng để vào mắt, cho dù lão gia hỏa Long Hoàng Cảnh ẩn sâu trong hậu viện Diệp gia đích thân xuất thủ, hần cũng không chút sợ hãi.

- Hừ, lão tử muốn xem các người có thể vui đùa cái dạng gì.

Trong lòng Phong Liệt cười nhạt, lập tức vén y phục ngồi xuống ghế đại mã kim đao, im lặng chờ đợi Diệp gia xuất chiêu.

Ầm!

Đột nhiên, trong đại điện ầm ầm chấn động!

Tiếp đến, bốn vách tường xung quanh, sàn nhà, đỉnh đại điện cũng lúc nổi lên một mảnh tia sáng màu vàng, kinh quang ánh sáng ngọc soi sáng đại điện, trực tiếp chói lòa mắt người, ngay cả cửa lớn đều bị đạo kim quang lưu chuyển che lấp, những đạo kim quang này nhanh chóng bạo phát cổ khí tức hủy diệt cực kỳ kinh khủng, khiến kẻ khác tim đập nhanh.

Đến lúc này, Phong Liệt giống như cá trong chậu.

Bất quá, Phong Liệt hiển nhiên không hề cảm thấy chính mình rơi vào bẫy rập, trên khóe miệng hần nhếch lên cười nhạt, vẫn im lặng ngồi trên ghế như trước, thậm chí ngay cả nhãn thần đều không chút biến hóa.

Vù vù vù! ! !

Theo tiếng ống tay áo phiêu dạt trong gió, từng đạo từng bóng người khí thể hùng hồn xuất hiện bên ngoài cửa điện.

Phong Liệt chậm rãi đứng dậy, ngưng mắt quét qua.

Chỉ thấy cầm đầu là một gã nam tử trung niên để râu ngắn, khuôn mặt tuấn đạt.

842. Chương 948: Trấn Áp Diệp Gia(2)

Ma Long

Chương 948: Trấn áp Diệp gia(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Người này mặc bộ trường bào màu trắng, thân thể đứng thẳng, khí chất uy nghiêm, hai mắt sắc bén như đao, sắc mặt giận dữ trực tiếp nhìn Phong Liệt, người này chính là Diệp gia chủ Diệp Trung Thiên.

Diệp Trung Thiên là người đứng đầu gia tộc, đương nhiên tin tức linh thông vô cùng, hẳn biết Phong Liệt và nữ nhi của chính mình tâm đầu ý hợp, thậm chí nữ nhi của chính mình động lòng trước, quả thực có tình cảm vô cùng sâu nặng đối với tiểu tử này.

Bất quá, làm một người cha, hẳn càng mong muốn nữ nhi của chính mình có thể có một chỗ nương thân thật tốt.

Phong Liệt mặc dù đối với nữ nhi của chính mình không tệ, hơn nữa bản thân thiên phú vô song, tiền đồ rộng mở, nhưng dưới con mắt Diệp Trung Thiên nhìn nhận, tiểu tử này tuyệt đối không an phận thủ thường, đến đâu gây chuyện tới đó, cừu địch vô số, người như vậy có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào, đặc tội với nhiều thế lực còn có thể sống nhảy loạn tới hiện tại coi như là kỳ tích.

Giao nữ nhân ột gã như vậy, phỏng chừng có bao nhiêu người cha có thể yên tâm.

Đặc biệt, tiểu tử Phong Liệt thực sự đâu chỉ có một nữ nhân, nghe nói hẳn lưu lại ít nhất năm, sáu hồng nhan tri kỷ, hơn nữa bối cảnh không tầm thường, nếu gã nữ nhi của chính mình cho hắn, nhất định phải chịu nhiều ủy khuất.

Cho nên sau khi trầm ngâm nửa ngày, Diệp Trung Thiên vốn dự định giáo huấn Phong Liệt một trận, khiến hắn biết khó mà lui.

Bất quá lúc này, thấy Phong Liệt trong Tủ Thiên Các sắc mặt thản nhiên như không, cường giả lâm nguy không loạn thực sự khiến Diệp Trung Thiên không kiềm chế được âm thầm gật đầu, nhân vật kiệt xuất như vậy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Phía sau Diệp Trung Thiên, bảy vị lão giả thân mặc y phục màu đen, chính là bảy vị trưởng lão quyền cao chức trọng trong Diệp gia, xa hơn nữa là một số cao thủ Diệp gia mặc cẩm phục, từng người từng người đều sở hữu tu vi đã ngoài Thần Thông Cảnh.

Ngay lúc này, tất cả mọi người không ai nói một lời, nhất tề ngưng mắt chăm chú nhìn Phong Liệt, tựa hồ trong lòng tràn đầy hiếu kỳ đối với thiên tài có một không hai đứng đầu ngọn sóng Phong Liệt này.

Phong Liệt vừa xuất đạo sử dụng Chân Long huyết mạch cứu phẩm danh tiếng thiên tài truyền khắp Ma Long Giáo, tiếp đến gắng sức đánh bại nhân tài trẻ tuổi trong thiên hạ độc chiếm ngôi đầu, thực lực vượt xa đối thủ cùng cấp, đồng thời tại đại chiến tuyển chọn tới Thiên Long vực đại phóng dị sắc, được công nhận là cường giả trẻ tuổi đệ nhất đại lục Long Huyết.

Còn hôm nay, hắn tại Thiên Long vực trở hết tài năng với vô số cường giả thần, ma, nhân, linh và vô số cường giả dị tộc khác, đoạt được biểu tượng vận khí thiên địa Thiên Long Giới, đồng thời ngay cả Kim Ngục của Hoàng gia và Hỏa Ngục của Thiên Diễm Môn đều thu thập tới tay.

Hơn hai mươi tuổi, đạt được tu vi Hóa Đan Cảnh, người bình thường không ai có thể tưởng tượng, trải qua kỳ tích như vậy sớm đã được hàng tỷ võ giả trên đại lục bàn tán xôn xao, người người biết tới.

Ngay lúc này, thiếu niên có thể nói là truyền kỳ như vậy đứng ngay trước mắt, đám người Diệp gia lại không cảm thấy hiếu kỳ? Thậm chí một số ánh mắt thiếu niên trẻ tuổi Diệp gia nhìn về phía Phong Liệt không khỏi hiện nên tia sùng kính.

- Người chính là Phong Liệt?

Diệp Trung Thiên trầm giọng quát hỏi.

Nhân thần Phong Liệt bình tĩnh liếc nhìn chúng nhân, không cảm nhận được sát cơ và địch ý trong lòng người Diệp gia, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhìn về phía Diệp Trung Thiên, nói:

- Đúng vậy! Tại hạ chính là Phong Liệt, ngài là người phương nào?

- Bồn tọa Diệp Trung Thiên!

Diệp Trung Thiên nói.

- Ủa? Hóa ra là Diệp gia chủ!

Nhân thần Phong Liệt khẽ động, vội vàng đổi thành vẻ mặt tươi cười, khom người thật sâu, nói lớn:

- Tiểu tể Phong Liệt bái kiến nhạc phụ đại nhân!

- Ủa? Hồn dân! Bồn tọa từ khi nào trở thành nhạc đại nhân của người? Người đừng ăn nói hàm hồ.

Sau khi Diệp Trung Thiên sững sốt, sắc mặt không khỏi đại biến.

Còn người Diệp gia không khỏi hai mắt nhìn nhau, trừng mắt há miệng.

Phong Liệt lại coi như không thấy Diệp Trung Thiên nổi giận, nếu như chính mình vừa đến gặp phải đái ngộ như vậy, sợ rằng chính mình ăn nói khép nép vạn phần không thể đạt được mục đích, đơn giản hẳn không phải người nóng tính, trực tiếp đi vào chủ đề chính, cười dài nói:

- Nhạc phụ đại nhân hà tất phải nổi giận, tiểu tể và Thiên Tử tâm đầu ý hợp, chuyện này thiên hạ đều biết, lần này tiểu tể chính là vì muốn cầu hôn mà tới, hi vọng nhạc phụ đại nhân có thể tác thành đoạn nhân duyên của tiểu tể và Thiên Tử. Ah, đúng rồi! Tiểu tể mang tới ba kiện thần binh chí bảo làm lễ hỏi, xin nhạc phụ đại nhân vui mừng nhận cho!

Vừa dứt lời, đồng thời không đợi Diệp Trung Thiên vung chân mắng lớn, hắn liền huy tay, xuy xuy một tiếng, ba đạo lưu quang rực rỡ bắn ra.

Bịch! Bịch! Bịch!

Ba đạo âm thanh mạnh mẽ vang lên.

Ba đạo lưu quang màu sắc sỡ nhẹ nhàng xuyên qua cấm chế, sau đó lực lượng giảm bớt từ từ bay tới trước mặt Diệp Trung Thiên.

- Cái này. . .!

Đám người Diệp gia bị Phong Liệt khéo léo đe dọa, đều cuống quýt rút kiếm ra khỏi vỏ, nghiêm thần đối đãi.

- Sao có thể như vậy? Cấm chế Tù Thiên Các đủ khiến cường giả Long Biển Cảnh đỉnh phong không cách đối phó, sao có thể dễ dàng bị xuyên thủng như vậy?

- Ba kiện lễ vật chí bảo? Thật bạo tay ah!

- Gã này rõ ràng muốn ra uy, chúng ta tuyệt đối không thể thỏa hiệp! Bất quá, ba kiện chí bảo làm lễ hỏi cũng dám nói, phì phì! Ba kiện sao? Ít nhất phải sáu kiện. . .

- Thực lực tiểu tử này thật đáng sợ! Tại Tù Thiên Các này ngay cả Vô Cực Kiếm Ma của Tuyệt Vong Kiếm Phái đều bị vây khốn ah! Bất quá, nếu có thể chiêu mộ một cao thủ như vậy, ngược lại cũng được. . .

* * * * *

Thoảng chớp, sắc mặt đám người Diệp gia vô cùng phức tạp, lập tức nhỏ giọng bàn tán.

Diệp Trung Thiên phần nộ đến xanh mặt, hai mắt phóng hỏa chăm chăm nhìn Phong Liệt, tùy ý để ba kiện thần binh chí bảo rơi dưới chân.

Phong Liệt không chút nhượng bộ, cười cười đối mặt với Diệp Trung Thiên, trong mắt toát lên vẻ khiêu tổn lại hiển hiện quang mang sắc nhọn.

Lúc này, đột nhiên, trên bầu trời lại vang lên tiếng ống tay tung bay trong gió lần nữa, rất nhanh liền xuất hiện thêm mười đạo thân ảnh cường đại, từng người từng người đều bộc phát khí thế cường giả Long Biển Cảnh uy áp cường đại.

Diệp Trung Thiên và bảy đại trưởng lão đều là cường giả Hóa Đan Cảnh, đối mặt với Phong Liệt hiển nhiên không đáng để vào mắt, lúc này đám người xuất hiện đều là cường giả Long Biển Cảnh.

Phong Liệt từng gặp qua vài người, trong đó có Diệp Khai, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn có lẽ đã có thu hoạch lớn tại Thiên Long vực, lúc này đề thăng tới Long Biển Cảnh đỉnh phong.

- Phong Liệt! Tại sao ngươi tới Diệp gia ta gây chuyện? Chẳng lẽ nghĩ Diệp gia ta dễ bị khi dễ hay sao?

Diệp Khai vừa xuất hiện, ánh mắt khẽ nháy động, lập tức trừng mắt nhìn Phong Liệt.

- Gây chuyện?

Phong Liệt nhượng nhượng mày, chế nhạo nói:

- Phong mỗ đường đường chính chính tới gia môn cầu hôn, vô duyên vô cớ gặp phải đả ngộ này, ngược lại nói ta gây chuyện, cặc! Thật lực cười! Nếu Phong mỗ thực muốn gây chuyện, vậy vẫn còn quang cảnh này sao?

843. Chương 949: Sự Kiện Ô Long

Ma Long

Chương 949: Sự kiện Ô Long

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Vừa dứt lời, đồng hấn vùng chân phải nhẹ nhàng đá một cước!

Ầm!

Đại địa ầm ầm chấn động, một chấn động cường đại dưới chân hấn nổi lên, rất nhanh lan tràn khắp đại điện, nơi đi qua, sàn nhà, cái bàn và vách tường. . . trong đại điện, tất đều vô thanh vô tức biến thành bụi phấn.

Trong nháy mắt, toàn bộ Tù Thiên Các biến mất không thấy, trên mặt đất chỉ để lại tầng khói bụi mỏng manh, còn Phong Liệt đứng trên đồng phế tích, toàn thân không nhiễm bẩn.

- Ti. . .

- Cái này. . . Đạt tới tu vi cấp bậc gì đây? Quá mức dọa người!

Đám người Diệp gia không khỏi kinh hoàng nhìn Phong Liệt, cả đám ngây ngốc như phỗng, thở phì phò vang thành một mảnh, nhân thần Diệp Trung Thiên ngây ngốc, trên khuôn mặt toát lên vẻ khó tin.

Về phần đám cường giả Long Biển Cảnh Diệp Khai đứng trên không trung càng chấn động vạn phần, bọn họ đều hiểu rất rõ ràng về uy lực của tòa Tù Thiên Các này, cho dù đối lại là bọn họ rơi vào trong đó, cũng chỉ có thể khoanh tay chịu trói.

Nhưng hôm nay, Phong Liệt nhẹ nhàng đá một cước, tòa Tù Thiên Các lại giống như chiếc phao tiêu tan vô hình, bậc thực lực này quá kinh thể hãi hùng, tuyệt đối cường giả Long Biển Cảnh không thể đựng tới.

Nhất thời, nhân thần mọi người trở nên ngưng đọng, đối địch với vị cường giả như vậy quả thực ngu xuẩn.

- Phong Liệt!

Thời điểm mọi người đang ngưng đọng, đột nhiên, phía xa xa vang lên giọng nữ nhân trong trẻo thanh thoát.

Nghe đạo thanh âm này, trong lòng Phong Liệt khẽ động, vội vàng chuyển ánh mắt nhìn lại.

Sau một khắc, chỉ thấy một thiếu nữ thanh tú động lòng người mặc bộ váy ngắn màu trắng đứng dưới gốc cây cổ thụ cách đó nghìn trượng.

Thiếu nữ kia mắt ngọc mây ngài, tư thái xinh đẹp, lúc này đang khẽ che đôi môi đỏ thắm, trong đôi mắt đẹp nhìn về phía Phong Liệt toát lên vẻ kinh ngạc.

Bảy năm không gặp, tựa hồ thiếu nữ kia đầy đà, thành thực hơn một chút, bất quá mị lực của nàng không giảm chút nào, ngược lại cảm thêm mê hoặc lòng người.

- Thiên Tử!

Nhân thần Phong Liệt sáng ngời, cổ tưởng niệm dồn nén trong lòng bấy lâu nay ầm ầm bộc phát, hẳn phải thừa nhận, nữ tử luôn luôn đáng yêu đối với chính mình tình thâm nghĩa nặng, từ lâu đã khắc sâu trong lòng chính mình không sao có thể tẩy sạch, giọng nói và dáng vẻ tươi cười của thiếu nữ kia thỉnh thoảng lại lượn quanh trong lòng Phong Liệt.

- Phong Liệt, thực sự là ngươi! Hồn dẫn ngươi thật đáng ghét, ngươi có biết hay không. . . Trời ah!

Đôi mắt đẹp của thiếu nữ kia chớp chớp vài cái, rồi cuộc xác nhận chính là Phong Liệt không cần phải bàn cãi, sau khi kinh ngạc hồi lâu, một cổ hỏa khí mạnh mẽ khó hiểu bốc lên trong lòng thiếu nữ, nàng vừa chạy tới bên này, vừa cắn chặt răng trách móc.

Nhưng không ngờ, nàng vừa chạy được vài bước, đột nhiên một bàn tay ôm chặt lấy nàng, nàng không khỏi phát ra một trận kinh hô.

- Ngươi. . . Ngươi buông ta ra. . .

Sau một khắc, nàng vừa muốn giãy dụa lui về phía sau, lại đột nhiên ngây dại, khuôn mặt quen thuộc mang theo dáng vẻ tươi cười ấm áp đập vào mắt nàng.

Đây chẳng phải Phong Liệt sao? Khoảng cách mấy nghìn trượng nhoáng cái liền tới, đây là tu vi loại gì?

- Thiên Tử, nàng vẫn khỏe chứ? Bảy năm không gặp, hình như nàng béo hơn một chút, nhưng thực sự hấp dẫn hơn nhiều.

Phong Liệt vừa nói, vừa giơ hai bàn tay lên, nhẹ nhàng vuốt vuốt khuôn mặt giai nhân, tham lam quan sát một phen, không nhịn được nhéo nhéo đôi má giai nhân, da thịt trắng như ngọc, co dãn mười phần.

Bất quá, tiếp đến phản ứng của giai nhân khiến hắn có chút kỳ quái.

Hoặc là nàng quá mức kích động, hoặc động tác của Phong Liệt quá thân mật, hai má nàng đỏ ửng, hai mắt gần như muốn phóng hỏa, thân thể mềm mại run rẩy không ngừng.

Trong mắt Phong Liệt có chút kinh ngạc, đột nhiên thiếu nữ kia tức tối rống lớn:

- Phong Liệt! Đi tìm cái chết đi!

Bịch!

Thiếu nữ kia hung hăng đánh ra một chưởng, mạnh mẽ trùng kích vào ngực Phong Liệt, khiến Phong Liệt lui lại phía sau hơn mười trượng, trực tiếp đập vào gốc cây mới ngừng lại, nếu như Phong Liệt không sở hữu thực lực quá mức cường đại, e là phải chịu kết cục bi thảm.

- Thiên Tử, nàng sao vậy. . . ?

Phong Liệt ổn định thân hình, vẻ mặt khó hiểu nhìn thiếu nữ kia, hắn vừa định lên tiếng quát hỏi, lại bị đạo thanh âm duyên dáng kinh ngạc phía sau cắt ngang.

- Ah? Phong Liệt! Tỷ tỷ làm sao lại đánh Phong Liệt?

Theo đạo thanh âm vang lên, một đạo bóng hình duyên dáng xinh đẹp bay tới, kéo tay Phong Liệt lo lắng quan sát:

- Phong Liệt, người không sao chứ? Người sao lại trêu chọc tỷ tỷ ta?

- Oh! Thiên Tử?

Phong Liệt nhìn thiếu nữ trước mắt, không khỏi trờng mắt há mồm, thiếu nữ mặc y phục màu tím, dáng vẻ chộc người, tuyệt sắc khuynh thành, lại là Diệp Thiên Tử.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn lại Thiên Tử lúc trước một chút, đột nhiên, hắn mơ hồ hiểu ra điều gì đó, sắc mặt thoảng chốc trở nên cực kỳ đặc sắc, sau lưng mồ hôi lạnh chảy thành dòng, không ngờ chính mình một đời nổi danh anh tài, dĩ nhiên tạo lên Ô Long thật lớn.

Diệp Thiên Tử khi trước, dáng vẻ đầy đà, trong ánh mắt lộ rõ hơn vài phần thành thực, hẳn là Diệp Thiên Quỳnh.

Bất quá, Diệp Thiên Quỳnh tại sao trở nên giống Thiên Tử như đúc? Nhớ rõ hai người trước đây hoàn toàn khác biệt ah!

Lúc này không rảnh bận tâm nhiều lắm, Phong Liệt âm thầm chột dạ, nhân thần toát lên dư quang liếc mắt nhìn đám người Diệp Trung Thiên phía xa xa, đã thấy đám người Diệp gia đều ngây ngốc như phỗng, sắc mặt cổ quái tới cực điểm.

Còn nhạc phụ của chính mình Diệp Trung Thiên, hai mắt phóng hỏa, sắc mặt đỏ ửng, hai chòm râu ngắn giận dữ nhếch nhếch lên, xem ra bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị xông lên băm chính mình thành trăm mảnh.

- Phong Liệt, người thế nào? Không sao chứ!

Khuôn mặt Diệp Thiên Tử toát lên vẻ lo lắng vô cùng, thấy Phong Liệt biểu hiện, còn tưởng thương thể không nhẹ, xem ra nàng hận không thể cởi y phục của Phong Liệt xem thương thể bên trong.

- Ahaaa? Ha ha, ta không sao, ta rất tốt!

Phong Liệt ngẩn ngơ, cường ngượng nói với Diệp Thiên Tử hai câu.

- Hừ! Đồ đáng ghét! Đi chết đi!

Cách đó mười trượng, Trên mặt Diệp Thiên Quỳnh mang theo dáng vẻ giận dữ lấy ra một thanh trường kiếm, không cần vận dụng chiến kỹ, trực tiếp điên cuồng chém tới.

Ngay lúc này, trong lòng Diệp Thiên Quỳnh phiền muộn muốn chết, nàng lúc trước quả trách Phong Liệt khiến muội muội nàng chờ đợi bảy năm, lại không ngờ bị Phong Liệt nghĩ nàng chính là Diệp Thiên Tử, ôm nàng xoa mặt nàng, khiến đại khuê nữ chưa xuất giá như nàng làm sao chịu đựng được?

- Tỷ tỷ dừng tay!

Sắc mặt Diệp Thiên Tử cả kinh, vội vàng giang rộng hai cánh tay, đứng trước mặt Phong Liệt:

- Tỷ tỷ, tỷ sao vậy? Không phải tỷ từng nói sẽ không tìm Phong Liệt gây phiền phức sao?

- Thiên Tử, muội tránh ra! Trước đây là trước đây, ngày hôm nay ta nhất định phải chém tên hôn đản này thành trăm mảnh, giải quyết mối hận trong lòng!

Diệp Thiên Quỳnh huy vũ trường kiếm, thở phì phào trách mắng.

- Tỷ tỷ, có gì từ từ hãy nói, làm gì phải động thủ ah?

- Muội tránh ra, ta và hắn không có gì đáng nói!

* * * * *

Hai tỷ muội náo loạn trước mặt mọi người, một người muốn đánh, một người muốn cứu, hò hét thành một mảnh.

Phong Liệt sờ sờ cằm, khuôn mặt nhếch lên cười khổ.

844. Chương 950: Đối Phó Với Nhạc Phụ Đại Nhân

Ma Long

Chương 950: Đối phó với nhạc phụ đại nhân

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Đám người Diệp gia phía xa xa lại yên tĩnh vô cùng, trong ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt tràn đầy dịch ý, hâm mộ, đổ kỵ. . . Đồng thời cũng lặng lẽ chú ý đến sắc mặt Diệp Trung Thiên, không khỏi cực kỳ quý dị.

Công tâm mà nói, đám người Diệp gia đều không ân không oán đối với Phong Liệt, hơn nữa đều biết Phong Liệt và Diệp Thiên Tử tâm đầu ý hợp, đại đa số người Diệp gia đều xem trọng mối nhân duyên này.

Dù sao Phong Liệt cũng là nhân tài tuyệt thế, hoàn toàn xứng đôi với nhị tỷ tuyệt sắc khuynh nước khuynh thành, hơn nữa Phong Liệt nắm giữ thần vật trong truyền thuyết Thiên Long Giới trong tay, có thể nói chạm tay tới có thể bồng, phải thừa nhận rõ ràng như vậy đốt đèn lồng cũng khó tìm ah, quả thực hoàn toàn phù hợp với lợi ích của gia tộc.

Bất quá, chuyện này cả công lẫn tư đều do Diệp gia chủ Diệp Trung Thiên định đoạt, người khác dám tùy tiện làm thay, ngay cả cường giả Long Biên Cảnh Diệp Khai cũng không dám tùy ý chen ngang.

Hai mắt Diệp Trung Thiên ẩn chứa tia phẫn nộ, sắc mặt lúc xanh lúc trắng biến ảo bất định, hẳn cố tình muốn sai người bầm Phong Liệt thành tám mảnh để đại nữ nhi hả giận, nhưng thấy nhị nữ nhi lo lắng cho Phong Liệt như vậy, lại không đành lòng để nhị nữ nhi thương tâm, trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

- Đủ rồi! Ôn ào không ra thể thống gì?

Sau nửa ngày, Diệp Thiên Trung rốt cuộc không kiên nhẫn được quát hai nữ nhi bảo bối, tiếp đến hần lạnh lùng liếc mắt nhìn Phong Liệt nói:

- Phong Liệt, ngươi đi theo ta!

Vừa dứt lời, hần không để ý tới người khác, liền phi thân bay về phía tòa đại điện cách đó không xa.

Ánh mắt Phong Liệt nháy động, trong mắt ẩn chứa một tia tiếu ý, lão gia hỏa này muốn nói chuyện với chính mình, xem ra có chút hi vọng ah.

Những người khác gặp phải tình hình như vậy, chắc chắn đều rõ tạm thời ắt bị đánh tới mức không dậy nổi, trong lòng âm thầm thở dài, dù sao lúc trước Phong Liệt cũng khéo léo khiến chúng nhân khiếp sợ, quả thực không mấy người muốn động thủ với cường giả cấp bậc như vậy, sau khi liếc nhìn Phong Liệt vài cái đều dần dần tản đi.

- Tiểu tặc Phong Liệt! Ngươi tránh được mòng một cũng không qua được ngày rằm, bản tiểu thư sớm muộn sẽ tính sổ với ngươi! Hừ!

Diệp Thiên Quỳnh khiến răng nghiến lợi hung hăng uy hiếp Phong Liệt rồi, sau đó biến mất không thấy.

Rất nhanh, mảnh thiên địa này chỉ còn lại hai người Phong Liệt và Diệp Thiên Tử.

Phong Liệt cười cười, nhẹ nhàng kéo giai nhân vào lồng ngực, bốn mắt nhìn nhau, yên lặng không nói thành lời.

Bảy năm không gặp, dung mạo Diệp Thiên Tử không thay đổi nhiều lắm, nhưng vẫn khuynh quốc khuynh thành như xưa, chỉ là đại tiểu thư điều ngoa kia khí chất thu liễm hơn vài phần, thành thực quyến rũ hơn vài phần, càng khiến người ta thấy nàng mà yêu thương trù mến.

Cải biến lớn nhất chính là tu vi của Diệp Thiên Tử, bảy năm trước từ Cương Khí Cảnh tam trọng thiên dĩ nhiên đã tu luyện tới Hóa Đan Cảnh nhất trọng thiên, bậc tốc độ này mặc dù không so được với Phong Liệt, nhưng lại kinh thể hãi tục.

- Thiên Tử, nàng hấp dẫn hơn nhiều.

Sau hồi lâu, Phong Liệt đánh vỡ trầm mặc, cười nói.

- Đáng ghét! Đồ bại hoại!

Sắc mặt Diệp Thiên Tử đỏ hồng, cái miệng đẹp vĩnh lên, đôi mắt đẹp liếc nhìn Phong Liệt.

Phong Liệt cười khà khà một trận.

Hai người sớm đã đột phá tầng quan hệ nam nữ kia, giai nhân hờn dỗi mừng thầm không khỏi khiến trong lòng hấn bốc hỏa, nếu không phải thời cơ không thích hợp, hấn thực sự muốn ngủ cùng giai nhân một phen.

- Ahaaa! Làm sao lại nhéo ta?

Phong Liệt đang cười khúc khích đột nhiên cảm thấy phần eo tê dại, vội vàng hét lớn.

- Hừ! Dám coi tỷ tỷ là ta, hoàn toàn chiếm tiện nghi đối với tỷ tỷ, ta phải giáo huấn ngươi một trận mới được!

Diệp Thiên Tử vĩnh miệng nhỏ xinh xắn lên, thì thào nói.

- Oạch, nàng nàng đã thấy?

Sắc mặt Phong Liệt ngẩn ngơ.

- Phí lời, nhân gia không phải người mù, sao có thể không nhìn thấy?

Diệp Thiên Tử phần nộ, lập tức giảo hoạt cười nói:

- Kỳ thực ta không trách ngươi nhận lầm người, ba năm trước tỷ tỷ ta dùng thử một viên Bách Kiếp Tẩy Tủy Đan, thân thể thay đổi vì vậy tướng mạo giống ta như đúc, rất nhiều người đều nhận lầm.

- Hóa ra là như vậy.

Phong Liệt cười khổ lắc đầu, cô nàng Diệp Thiên Quỳnh kia rõ ràng là vấn đề đối với chính mình, thực khiến hấn gặp tai bay vạ gió.

- Azzzz! Phụ thân đang đợi ngươi, chúng ta mau đi thôi!

Diệp Thiên Tử đột nhiên nhớ tới lời Diệp Trung Thiên nói trước khi đi, khuôn mặt nàng quỳnh lên, vội vàng kéo Phong Liệt bay về phía xa xa.

Trong phòng, Diệp Trung Thiên đặt hai bàn tay trên bàn, thân hình khẽ nghiêng về phía trước, hai mắt lạnh lùng nhìn Phong Liệt phía đối diện, cổ tư thế cường thế như vậy, đủ khiến người ta cảm thấy bị áp bức không thể chống cự, thường thường trong cuộc đàm phán có thể thu được hiệu quả xa xỉ.

Chỉ tiếc, đối mặt với hấn chính là Phong Liệt, mặc dù Phong Liệt niên kỷ không lớn, nhưng kinh nghiệm từng trải cực kỳ phong phú, người địa vị cao chót trong tay hấn nhiều không đếm xuể, phen hành động này của nhạc phụ đại nhân thực sự khó có thể khiến trong lòng hấn nảy sinh kính sợ.

Suy cho cùng, thực lực chính là lực lượng lớn nhất.

Sắc mặt Phong Liệt cổ tĩnh không dao động, im lặng đối với Diệp Trung Thiên.

Diệp Thiên Tử đứng cạnh nắm chặt bàn tay to lớn của hấn, đôi mắt đẹp nhìn phụ thân, lại liếc nhìn nam tử bên cạnh, không vui mân mê cái miệng nhỏ.

Sau khi đôi mắt đẹp lóe ra, nàng thướt tha chạy tới sau chiếc bàn, lay động cánh tay Diệp Trung Thiên nũng nịu nói:

- Cha, Phong Liệt đối với nhân gia rất tốt, người không làm khó hấn có được hay không?

Diệp Trung Thiên liếc mắt nhìn nữ nhi, trong mắt lóe lên tia cương chiều, còn có chút bất đắc dĩ, ngoài miệng tỏ vẻ nghiêm túc dặn dò nói:

- Thiên Tử trước hết hãy đi ra ngoài, ta có chuyện cần nói với hấn!

- Cha. . .

Diệp Thiên Tử trừng đôi mắt đẹp, vẻ mặt không thuận theo.

- Nữ nhi ngu ngốc, cha cũng là vì muốn tốt cho con, trước hết hãy ra ngoài đi!

Diệp Trung Thiên bất đắc dĩ an ủi nữ nhi, trong miệng có chút đắng chát, thầm than con gái lớn khó bảo.

Diệp Thiên Tử duyên dáng hừ một tiếng, bạch nhãn liếc nhìn uy hiếp phụ thân, phần nộ chạy ra khỏi thư phòng, chỉ để lại hai người Diệp Trung Thiên và Phong Liệt.

Diệp Trung Thiên nhìn bóng dáng nữ nhi một chút, bất đắc dĩ cười khổ, đối với nữ nhi của chính mình, hấn luôn luôn vô cùng sủng ái, thậm chí cực kỳ cương chiều, rất khó biểu hiện sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói chuyện.

Hai mươi năm trước, nữ nhân vì chính mình sinh hạ tiểu nữ nhi, vốn nhờ hấn làm chuyện tình gì đó rồi âm thầm rời đi, đến nay không chịu trở về, điều này khiến tình cảm của Diệp Trung Thiên đối với nữ nhân kia đều gửi gắm tới nữ nhi của chính mình, coi chúng không khác gì bảo bối, dần dần dưỡng thành Diệp Thiên Tử điều ngoa bốc đồng đại tiểu thư tính khí nóng nảy.

Hôm nay, nữ nhi đã có người trong lòng, trong lòng phụ thân hấn ngoại trừ cảm khái, còn có một cổ ghe tuông khó hiểu, giống như thiếu niên trước mặt cướp đi nữ nhi bảo bối của chính mình, đây là vấn đề hấn không bao giờ mong muốn, cho nên trong tận đáy lòng không hoan nghênh Phong Liệt.

Bất quá, hôm nay nước đã tới chân, vì hạnh phúc của nữ nhi, hấn đành phải quyết định.

845. Chương 951: Đối Phó Với Nhạc Phụ Đại Nhân 2

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 951: Đối phó với nhạc phụ đại nhân 2

Năm hết tết đến kính chúc bạn đọc có một năm mới an khang thịnh vượng !

Sau khi trầm mặc nửa ngày, Diệp Trung Thiên trực tiếp nhìn Phong Liệt, lạnh lùng nói:

- Phong Liệt, nếu muốn bổn tọa giao Thiên Tử cho người không phải không được, chỉ là người phải đồng ý với ta hai điều kiện!

- Tiểu tể xin rửa tai cung kính lắng nghe.

Ánh mắt Phong Liệt nháy động, vội vã cung kính nói.

- Hừ!

Diệp Trung Thiên khẽ hừ một tiếng, nghiêm nghị nói:

- Điều kiện thứ nhất, ta muốn người đoạn tuyệt quan hệ với những nữ nhân khác, con gái của Diệp Trung Thiên ta không thể chung chồng với nữ nhân khác! Nếu không, Diệp gia đâu còn mặt mũi?

- Khụ khụ.

Phong Liệt nhướng mày, nhếch miệng ho khan hai tiếng nói:

- Nhạc phụ đại nhân, chuyện này, tiểu tể không có cách nào phục tùng, các nàng đều cùng tiểu tể chung họa nạn, tình cảm tương giao, nếu làm như vậy, Phong Liệt chẳng phải người bạc tình bạc nghĩa sao? Tin rằng Thiên Tử không mong muốn tiểu tể làm như vậy! Huống hồ. . .

Hắn vừa nói, vừa lưu ý sắc mặt Diệp Trung Thiên, nhưng thấy ánh mắt Diệp Trung Thiên càng lúc càng lạnh lẽo ác liệt, hắn âm thầm cẩn rằng, tiếp tục nói:

- Huống hồ, đại kiếp nạn thiên hiện tại đã sắp tới, vài thứ thể diện gì đó rất quan trọng sao?

- Người. . .

Sắc mặt Diệp Trung Thiên tối sầm, thật sự muốn tát Phong Liệt một cái rồi đuổi ra ngoài.

Phong Liệt thấy không ổn, vội vàng nghiêm nghị nói:

- Nhạc phụ đại nhân! Mặc dù tiểu tể có vài hồng nhan tri kỷ, nhưng các nàng đều là nữ tử thông minh bản tính thuần lương không tranh quyền đoạt thế, tiểu tể dám lấy tính mạng ra bảo đảm, ngày sau chắc chắn sẽ không để Thiên Tử chịu ủy khuất nửa điểm!

Diệp Trung Thiên lạnh lùng trừng mắt nhìn Phong Liệt hồi lâu, hít sâu vài ngụm lương khí mới đè nén hỏa khí trong lòng xuống, hắn hừ lạnh nói:

- Hừ! Chuyện này tạm thời bỏ qua, bốn tọa còn có điều kiện thứ hai!

Phong Liệt gương mặt, vẻn lõ tai lên cao lắng nghe.

- Kim Ngục của Hoàng gia và Hỏa Ngục của Thiên Diễm Môn trong tay người?

Diệp Trung Thiên hỏi.

- Ủa?

Phong Liệt khẽ sững sốt, trong lòng âm thầm suy nghĩ:

- Chẳng lẽ lão gia hỏa này muốn lão tử dùng thần khí làm lễ hỏi? Chuyện này không thể được, thần khí là căn nguyên giúp lão tử dựng thân, nếu như lão gia hỏa này một mực muốn. . . Hừ hừ, vậy đừng trách lão tử trước tạ lễ sau dùng binh!

Trong lòng suy nghĩ, ánh mắt có chút lạnh lẽo, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Tiếp đến, khiến Diệp Trung Thiên vô cùng bất ngờ.

- Tốt lắm! Điều kiện thứ hai của bốn tọa chính là người phải lập tức hoàn trả Kim Ngục và Hỏa Ngục cho Hoàng gia và Thiên Diễm Môn!

Diệp Trung Thiên chậm rãi nói.

- Ủa?

Sắc mặt Phong Liệt ngậy đại, kinh ngạc nói:

- Chuyện này là vì sao?

- Vì sao?

Diệp Trung Thiên đứng thẳng người, chuyển ánh mắt nhìn bức hổ khiêu sơn lâm đồ trên vách tường, khinh thường nói:

- Hừ! Người tưởng dựa vào chút tu vi Hư Hoảng Cảnh có thể giữ được hai kiện thần khí này sao? Thật quá ngây thơ!

Hoàng gia và Thiên Diễm Môn từng từng mấy chục vạn năm, thực lực cường đại vượt xa sức tưởng tượng của người! E là bọn họ nắm giữ không dưới mấy chục cao thủ Hoàng Cảnh, thậm chí tồn tại cường giả Địa Nguyên Cảnh tọa trấn cũng không kỳ quái, dựa vào thực lực bản thân người, chẳng lẽ có thể đối kháng với hai đại thế lực này?

Nếu như người trả lại thần khí cho hai đại thế lực này, Diệp gia ta sẽ đứng ra đại diện, hoặc hứa sẽ giải trừ ân oán giữa người và hai đại thế lực này! Nếu không, e là người khó có thể sống quay lại Tứ Phương Thành!

Phong Liệt im lặng lắng nghe, ánh mắt khẽ lóe lên, nhãn thần nhìn về phía Diệp Trung Thiên có chút biến hóa.

Nếu đổi lại người bình thường, e rằng chỉ có thể suy nghĩ làm thế nào chiếm thần khí làm của riêng, giành chỗ tốt cho gia tộc, rất ít người có thể có được tầm mắt nhìn xa trông rộng như Diệp Trung Thiên, điều này mới phù hợp với một đại gia tộc chủ.

Dựa theo lời Diệp Trung Thiên nói, hẳn có thể thấy rõ, lão gia hỏa này kỳ thực đã đáp ứng chuyện hôn sự, điều kiện thứ hai chính là muốn bảo vệ hắn an toàn.

Bất quá, Diệp Trung Thiên sao có thể biết được con bài chưa lật của chính mình?

Mặc dù Phong Liệt vẫn vẫn sở hữu tu vi Hư Hoàng Cảnh, nhưng nắm giữ vô số thủ đoạn, cho dù đối mặt với cường giả Địa Nguyên Cảnh cũng có thể tự bảo vệ chính mình.

Hơn nữa, Huyền Thiên thần tháp trong tay hắn đã khôi phục hoàn chỉnh, uy lực không thể nhìn thấu, nếu muốn hắn từ bỏ Kim Ngục và Hỏa Ngục, căn bản không có khả năng!

Bất quá, những chuyện này hắn thực không muốn nói ra, hơn nữa cho dù nói ra phỏng chừng cũng không có sức thuyết phục quá lớn.

Sau khi khẽ trầm ngâm, một ý niệm bỗng nhiên xuất hiện.

- Thế nào? Người dự tính thế nào?

Diệp Trung Thiên xoay người lại, quát hỏi.

- Oạch?

Phong Liệt ngẩng đầu lên, ánh mắt lập lòe, cười cười thần bí khó lường nói:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể cho rằng việc này cũng không được!

- Hả? Đồ hỗn đản! Hết thuốc chữa, chẳng lẽ khiến nữ nhi ta phải mạo hiểm cùng người sao? Nếu như người không đáp ứng, vậy chuyện hôn sự này bổn tọa không thể đồng ý. . .

- Nhạc phụ đại nhân bớt giận, trước hết hãy nghe tiểu tể nói xong.

Phong Liệt cười dài nói.

Diệp Trung Thiên lạnh lùng nhìn hắn một cái, ngồi xuống, chế nhạo nói:

- Hừ! Người nói đi! Bổn tọa muốn xem người có thủ đoạn gì dám cả gan khiêu chiến với Hoàng gia và Thiên Diễm Môn!

- Không biết nhạc phụ đại nhân có biết Thiên Long Giới không?

Phong Liệt cười cười, hỏi. nguồn

- Thiên Long Giới?

Diệp Trung Thiên khẽ sững sốt, có chút không rõ ràng nói:

- Chuyện này liên quan gì tới Thiên Long Giới?

- Khả khả! Nhạc phụ đại nhân cũng biết Thiên Long Giới chính là thần bia số mệnh thiên địa biến thành?

Phong Liệt cười nói.

- Phí lời! Đương nhiên bổn tọa biết!

Diệp Trung Thiên tức giận nói.

- Vậy nhạc phụ đại nhân biết thần bí số mệnh thiên địa có tác dụng gì?

Phong Liệt nói hỏi tiếp.

- Hả?

Diệp Trung Thiên nhướng mày, rơi vào trầm mặc, dần dần toát lên vài phần hứng thú, nhãn thần nhìn về phía Phong Liệt khẽ nheo lại.

Quả thực, trên thế giới truyền bá Thiên Long Giới chính là thần bia số mệnh thiên địa biến thành, bộ tộc nào chiếm được vật này liền có thể trường tồn mãi mãi, trở thành chúa tể thế giới. . .

Nhưng trên thực tế, lại không ai biết được tác dụng cử thế của Thiên Long Giới, Diệp Trung Thiên tự nhiên cũng không biết.

Phong Liệt nhìn biểu hiện của Diệp Trung Thiên, trong lòng âm thầm tức cười, nhưng trên khuôn mặt lại giả vờ thần bí nói:

- Nhạc phụ đại nhân cũng biết, tiểu tể sở hữu tu vi Hóa Đan Cảnh, làm sao có thể chiếm được tiện nghi trong đám cường giả thần tộc, ma tộc, nhân tộc? Lại có thể trong thời gian ngắn đề thăng tới Hư Hoàng Cảnh?

- Nói ta nghe chút!

Ánh mắt Diệp Trung Thiên nháy động, tỉ mỉ nhìn chiếc nhẫn trên ngón giữa bên tay trái của Phong Liệt, trên khuôn mặt có chút suy tư.

- Tất cả chuyện này chính là nhờ Thiên Long Giới!

Phong Liệt cười cười, tiếp tục lừa gạt nói:

- Thật không dám giấu, tiểu tể hiện tại sở hữu Thiên Long Giới trong tay, trừ phi tiểu tể tự sát, nếu không hiện tại không ai có thể giết được tiểu tể! Vả lại, ngay cả người bên cạnh tiểu tể cũng được số mệnh thiên địa chiếu cố, đạt được vô số chỗ tốt; ngược lại, những kẻ chống lại tiểu tể, số mệnh dần dần tiêu tan, không được sống yên ổn!

- Hả? Có chuyện này sao?

Hai mắt Diệp Trung Thiên sáng ngời, nhãn thần ngưng đọng vô cùng.

846. Chương 952: Bạch Nhật Tuyên - Dâm

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 952: Bạch Nhật Tuyên - Dâm

Năm hết tết đến kính chúc bạn đọc có một năm mới an khang thịnh vượng !

- Tất cả đều là thật! Tiểu tể không dám nói sai nửa câu!

Phong Liệt đầy hứng thú gật gật đầu.

Ngay lúc này, hắn không nhịn được ôm bụng cười lớn, lần này lừa dối thuần thực, kỳ thực tới hiện tại mới thôi, suy cho cùng Thiên Long Giới có tác dụng gì trong lòng hắn cũng không hiểu rõ.

Bất quá, trên thế giới này phỏng chừng người có thể biết được tác dụng chân chính của Thiên Long Giới đã ít lại càng thêm ít, là đồ vật được coi là số mệnh thiên địa vừa huyền hoặc lại khó hiểu, hắn nắm giữ Thiên Long Giới trong tay tự sở hữu quyền uy.

Vừa dứt lời, trong lòng Phong Liệt vang lên một hồi tự đắc, hắn âm thầm hạ quyết tâm, sau khi quay về Tứ Phương Thành nhất định phải tuyên truyền cách lý luận này, nhất định khiến người muốn đối phó với chính mình đều phải suy nghĩ kỹ.

Không nằm ngoài dự liệu của Phong Liệt, quả nhiên lần này Diệp Trung Thiên bị hắn gây chấn động.

Diệp Trung Thiên thân là người đứng đầu Diệp gia, nắm giữ số mệnh trăm vạn người Diệp gia, mảnh khõe thông thiên, tự nhiên không dễ bị lừa gạt.

Bất quá, đối với Thiên Long Giới thần bí khó đoán, bất cứ kẻ nào cũng không thể không phát sinh tâm tư kính sợ.

Nếu như có người cầm một chiếc nhẫn vàng, nói với người khác nó có được công năng nắm giữ toàn bộ số mệnh, e rằng có thể bị nước bọt nhấn chìm.

Nhưng Thiên Long Giới lại hoàn toàn khác, là thần vật được toàn bộ các đại chủng tộc trên thế giới tranh đoạt, nếu nó không có chút tác dụng, e là kẻ ngu cũng không tin.

Ngược lại lời nói của Phong Liệt thực ra hoàn toàn hợp lý, Thiên Long Giới nắm công dụng thần kỳ hoàn toàn nằm trong phạm vi mọi người có thể tiếp thu.

Hơn nữa, Phong Liệt tạo lên kỳ tích tại Thiên Long vực thực sự không thể giải thích theo lẽ thường, tu vi Hư Hoàng Cảnh không phải là giả, tất cả mọi chuyện nếu như liên quan tới Thiên Long Giới, tựa hồ có thể giải thích thông suốt.

Sau khi trầm ngâm, Diệp Trung Thiên trừng mắt nhìn Phong Liệt một chút, nhãn thần có chút biến đổi, nghiêm nhiên bộ dáng giống như nhạc phụ nhìn con rể.

- Khụ khụ, Phong Liệt, đã như vậy, bổn tọa cũng yên tâm, chỉ là. . .

- Đa tạ nhạc phụ đại nhân tác thành! Tiểu tử sau này nhất định không phụ Thiên Tử, không để nàng chịu ủy khuất nửa điểm!

Phong Liệt thấy vậy, sắc mặt vui vẻ, vội vàng chấp tay thi lễ cắt ngang lời Diệp Trung Thiên nói, vỗ vỗ ngực thật mạnh.

- Oạch. . .

Diệp Trung Thiên khẽ kinh ngạc, miệng nhếch lên muốn nói, chỉ là vốn trong lòng hắn có vài phần suy tính, thấy tình hình như vậy lại không tiện lên tiếng.

Trong lòng hắn âm thầm thờ dài, mà thôi, nếu như nữ nhi và tiểu tử này tương đầu ý hợp, hơn nữa tiểu tử này sở hữu tiềm lực vô hạn, hôn sự này thành công, ngược lại cũng rất vui mừng, nói không chừng toàn bộ Diệp gia dựa vào gã con rể này tăng thêm vài phần số mệnh, về phần Phong Liệt còn có vài hồng nhan tri kỷ kỳ thực không coi là đại sự gì lớn.

Tại thế giới cường giả vi tôn, có người vì đạt được thiên phú xuất sắc, lấy tới một trăm tám mươi lão bà, thậm chí một số lão ngoa đồng nghìn thê vạn thiếp cũng không kỳ quái.

Ngay cả bản thân hắn, mặc dù không có chính thê, nhưng tỷ thiếp có tới trăm người, chuyện ác nhân đánh uyên ương ngược lại không muốn làm.

Nghĩ tới điểm này, Diệp Trung Thiên rút cuộc gật gật đầu, chấp nhận vị con rể này, nhưng ngay lập tức, hắn lại trừng mắt, nói:

- Chuyện này. . .Hiền tể ah, nếu việc đã tới nước này, ngươi dự định khi nào cưới Thiên Tử về nhà chồng ah?

- A?

Sắc mặt Phong Liệt khẽ ngẩn ngơ, trông mặt đả loạn, vấn đề thực sự nằm ngoài sức tưởng tượng, hắn vội định nói: " Thiên hạ không yên, dùng cái gì làm nhà ". Nhưng lại sợ lão gia hỏa này trở mình.

Thấy Phong Liệt biểu hiện như vậy, ánh mắt Diệp Trung Thiên nhất thời co rụt lại, thanh âm âm trầm nói:

- Ủa? Chẳng ngươi không muốn cưới?

- Chuyện này sao có thể! Nằm mơ tiểu tử cũng muốn cưới Thiên Tử. . .

- Được! Đã như vậy, nói không bằng làm, ba ngày sau, người và Thiên Tử tiến hành hôn lễ!

Diệp Trung Thiên chân thành nói, trong mắt mơ hồ ẩn chứa tia đắc ý.

- Ba ngày sau, quá gấp ah? truyện copy từ

Phong Liệt há hốc miệng, không ngờ lật lại nhanh như vậy.

- Không gấp! Bối trung nhân chúng ta, không cần để ý nhiều lắm, hướng hồ hiện tại thiên hạ đại loạn, không cần mới quá nhiều tạp nhân! Chuẩn bị trong ba ngày là đủ! Thế nào, người còn ý kiến gì?

Diệp Trung Thiên là gã cáo già đệ nhất, tự nhiên có suy tính của riêng mình, cái này gọi là làm chuyện tốt thường gian nan, thần hiệu nghịch thiên của Thiên Long Giới e là rất nhanh sẽ lan truyền khắp nơi, đến khi đó rất có thể tiểu tử này trở thành miếng bánh ngọt, sợ rằng rất nhanh có đại gia tộc đều muốn gã khuê nữ cho tiểu tử này, đêm dài lắm mộng ah!

Hoặc không làm, hoặc muốn làm tự nhiên phải cẩn thận, đây luôn luôn là phong cách hành sự của Diệp Trung Thiên.

- Chuyện này. . .

Phong Liệt lúc này đại hao tổn tâm trí, ý niệm trong lòng nhanh chóng xoay chuyển, muốn tìm một lý do thích hợp kéo dài thời gian.

Đang lúc này, đột nhiên Diệp Thiên Tử lách mình chạy tới, nàng ôm cánh tay Diệp Trung Thiên hoan hô nói:

- Phụ thân, người đã đáp ứng! Thật tốt quá! Vẫn là phụ thân yêu thương Thiên Tử nhất!

- Aizzz, thực sự là con gái lớn khó bảo!

Diệp Trung Thiên cười khổ thở dài một hơi, lại nói:

- Thiên Tử, các người sắp xếp chuyện hôn sự đi. . .

- Phụ thân, làm gì khó nghe như vậy, thật giống như con gà gả ra ngoài hoàn toàn không giống nữ nhi của người.

Diệp Thiên Tử vẻn miệng đẹp chống đối nói, đôi mắt đẹp léo ra tia giảo hoạt, sau đó, nàng không chờ Diệp Trung Thiên lên tiếng, vội vàng chạy tới bên cạnh Phong Liệt, kéo tay Phong Liệt đi ra ngoài.

- Phong Liệt, chúng ta đi mau, nhân gia tu luyện gấp trở ngại, người mau giúp nhân gia giải quyết một chút!

- Uhm? Được được!

Phong Liệt thấy vậy, trong lòng vui vẻ, chỉ hận không thể hôn giai nhân vài ngụm, quả thực mưa đúng lúc thời vụ ah, hắn vội vàng theo Diệp Thiên Tử rời khỏi thư phòng.

- Aizzz! Bồn tạo còn chưa nói xong. . .

Diệp Trung Thiên đứng dậy, phiền muộn muốn mở miệng nói, nhưng hai người đã biến mất không thấy.

Hắn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ngay lập tức, sắc mặt dần dần khôi phục bình thường, nhân thần lóe lên tinh mang giảo hoạt.

Sau khi khê trầm ngâm, hắn rời khỏi thư phòng, đi tới tòa tiểu viện dị thường ít xuất hiện trong Diệp phủ.

Hôn sự này rốt cuộc đã định, nhưng là người đứng đầu gia tộc, hắn không thể không cân nhắc được mắt trong đó.

Dưới con mắt Diệp Trung Thiên nhìn nhận, Phong Liệt hiện tại không còn là tiểu thiên tài vô danh không ai biết đến, mà là nhân vật nắm giữ Thiên Long Giới đủ khiến thiên hạ nổi sóng gió, hơn nữa bắt đầu từ ngày hôm nay, Phong Liệt đã quan hệ mật thiết với Diệp gia, tương đương, sẽ nảy sinh hiểm khích đối tới Triệu gia tử địch của Phong Liệt, thậm chí đối với Hoàng gia, Thiên Diễm Môn đều sản sinh một số vấn đề, chuyện này liên quan tới đại sự của Diệp gia, hắn không thể không thăm dò ý kiến của lão tổ tông một chút.

* * * * *

- Xem ra hẳn thực sự là ngọc thụ lâm phong, khí chất siêu quần, hoàn toàn xứng đôi với nhị tỷ chúng ta ah!
- Bỏ đi! Chỉ là thiên tài xuất thân tiểu gia tộc mà thôi, làm sao có thể lọt vào trong mắt Diệp gia chúng ta. đọc truyện mới nhất tại .

- Người đồng cái gì! Phong Liệt đại danh鼎鼎鼎鼎 như vậy, là cường giả trẻ tuổi đệ nhất trên đại lục! Hơn nữa, hình như trong cuộc thí luyện tại Thiên Long vực chiếm được thần vật đệ nhất thiên hạ Thiên Long Giới! Thực sự là tấm gương cho chúng ta ah!

* * * * *

847. Chương 953: Bắt Gian Tại Giường

Ma Long

Chương 953: Bắt gian tại giường

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Phong Liệt theo Thiên Tử tới một tòa tắm cung tráng lệ đẹp mắt cách đó không xa, trên đường chứng kiến cao thủ Diệp gia nhiều như mây, vô số thị nữ theo hầu, nghiêm nhiên đây là hình ảnh đại gia tộc cường thịnh, tất thấy ánh mắt đám người nhìn về phía Phong Liệt đều toát lên vẻ hiếu kỳ, nhỏ giọng nghị luận.

Rất nhanh, hai người liền tiến nhập tắm cung, Diệp Thiên Tử vung tay ra hiệu mấy chục gã nô tài lui ra ngoài, dẫn Phong Liệt tiến nhập khuê phòng của chính mình.

Tắm cung của Diệp Thiên Tử được bố trí rất tao nhã lịch sự, màn trướng màu hồng tràn đầy phong cách, chỗ nào cũng có một bồn Linh Mộc Hoa trân quý, hương khí lan tỏa bốn phía.

Phong Liệt hiếu kỳ qua sát chỗ nghỉ ở nữ nhân của chính mình, trong lòng bất giác toát lên vài cổ tâm tử kiểm điểm.

Thật không ngờ, nguyên bản Diệp Thiên Tử mừng rỡ dẫn hắn tới tắm cung, liền làm bầm buông cánh tay hắn ra, ngồi trên giường nhỏ, chỉ chờ cho hắn cái bóng dáng mỹ lệ.

- Oạch?

Phong Liệt nhìn tư thế này của thiếu nữ, lại không biết chính mình biểu hiện trước đó khiến giai nhân tức giận, hắn ngượng ngùng sờ sờ mũi, tiến lên cười cười nói:

- Thiên Tử, khiến nàng chịu ủy khuất.

- Ta không nghe!

Diệp Thiên Tử hầm hừ nói:

- Nếu như hồ ly tinh Lý U Nguyệt kia muốn thành thân với ngươi, e là ngươi sớm đã đồng ý? Đến đây ngươi lại khước từ, rõ ràng là. . .Ah! Lưu manh!

Diệp Thiên Tử đang quay lưng về phía Phong Liệt, ủy khuất nói, nhưng đột nhiên cảm thấy đôi bàn tay to lớn từ phía sau thò ra, thập phần chuẩn xác đặt trước bộ ngực mềm mại của chính mình, nàng sợ tới mức thân thể mềm nhũn, không kiềm chế được kêu lớn một tiếng, nhưng không trốn tránh.

Dần dần, tùy ý để đôi bàn tay to lớn tác quái, đôi má thiếu nữ phỉếm hồng, thổ dốc ồ ồ, đôi mắt đẹp cơ hồ muốn nhắm lại.

Đại đa số địa phương trên đại lục Long Huyết bốn mùa đều giống như mùa xuân, không khí ôn hòa không nóng không lạnh, trên thân thể Diệp Thiên Tử vền vẹn chỉ mặc bộ y phục màu tím vô cùng mỏng manh.

Không Liệt không muốn giải thích nhiều, trực tiếp dùng đôi bàn tay an ủi tia bất mãn trong lòng giai nhân, y phục ngăn cách, đầu ngón tay Phong Liệt nhẹ nhàng tiếp xúc đỉnh hai tòa sơn phong gồ lên.

- Ah! Không. . .Không nên. . .

Sau khi chạm vào, thân thể giai nhân mềm mại gần như vô lực nhất thời gả vào trong lòng Phong Liệt, tia oán niệm trong lòng nhất thời bay lên chín tầng mây.

Nghe giọng nói giai nhân vừa cự tuyệt lại vừa hoan nghênh, Phong Liệt giống như ăn chục cân xuân dược, đại thương rất lâu chưa từng vận dụng bành trướng thành lớn dường như muốn phá tan quần áo dính chặt vào đôi mong giai nhân.

- Không. . .Phong Liệt, đây là ban ngày, không. . .Không thể làm như vậy. . .

Thân thể giai nhân khẽ run lên, thanh âm đáng thương nhỏ nhẹ cầu xin nói.

Bất quá, đối mặt với thiếu niên lâu ngày không bạo phát, thanh âm cầu xin này tựa hồ không chút tác dụng, ngược lại tăng thêm vài phần kích thích.

- Khả khả khả, nếu như chỉ có thể làm chuyện này vào buổi tối, như vậy bạch nhật tuyên dâm chẳng phải không có đất dụng võ sao, nương tử, nàng chiều ta đi. . .

Xa cách thẳng tân hôn, bảy năm xa cách càng thôi động lòng người.

Phong Liệt hít sâu một ngụm lương khí, mang theo vẻ mặt dâm đãng cười cười, sau đó vịn thân thể của giai nhân quay ngược lại, nhẹ nhàng đẩy nàng xuống giường.

Sau đó, hấn dồn nén hỏa diễm trong lòng, cởi từng chiếc từng chiếc khuy áo trên bộ y phục màu tím, nhẹ nhàng trút bỏ y phục, cởi chiếc yếm hoa sen hồng nhạt, chăm chăm nhìn đôi mắt long lánh đầy e thẹn của giai nhân, chậm rãi cúi người ngậm lấy đỉnh sơn phong phấn hồng đã lâu, nhẹ nhàng gặm nhấm, môi dính lưu hương, tuyệt với khó tả.

Giai nhân tựa hồ biết phản kháng cũng vô dụng, cảm thấy khó xử che đôi má lại, để Phong Liệt tùy ý hành động, thân thể giai nhân mềm mại thỉnh thoảng khẽ run lên, cắn chặt răng, kìm nén tiếng kêu rên rỉ trong cổ họng.

Thời gian dần trôi qua, Phong Liệt khó có thể kìm nén hỏa diễm trong lòng, tâm ý nháy động thu hồi y phục do bốn nguyên thần đồ hóa thành, toàn thân cường tráng trần như nhộng, nhẹ nhàng đè xuống. . .

Sau đó, tiếng thở dốc dục người và tiếng thân thể trạm vào nhau phiêu đảng trong gian phòng, thật lâu không thôi.

Ngoài cửa tấm cung, một thiếu nữ tuyệt sắc mặc bộ y phục thiên diệp màu trắng đi tới, khuôn mặt thiếu nữ đẹp như họa, khí chất cao quý ưu nhã, có mị lực làm chúng sinh điên đảo, khiến người khác trông thấy liền yên mến, chỉ là lúc này, trên trán thiếu nữ mơ hồ toát lên tia phần nộ.

- Đại tiểu thư!

Thấy thiếu nữ kia đến, một đám thị nữ ngoài cửa liền chạy theo rồi rít thì lễ.

- Uhm, các người sao đều ở bên ngoài? Thiên Tử đâu?

Thiếu nữ này liền nhướng đôi mày thanh tú, liếc mắt nhìn mười mấy ả thị nữ hỏi.

Toàn bộ đám thị nữ đều khẽ ngưng đọng, cuối cùng một ả thiếu nữ dung mạo xuất chúng khom người nói:

- Bẩm đại tiểu thư, nhị tiểu thư và cô da đang ở trong đó, sai chúng ta ở bên ngoài hầu hạ.

- Cái gì? Cô da? Phụ thân ta đồng ý Phong Liệt cầu hôn rồi sao?

- Đúng vậy, chuyện hôn sự này đã định, gia chủ đại nhân đã tuyên cáo toàn tộc.

Thị nữ kia cùng kinh trả lời.

Sắc mặt Diệp Thiên Quỳnh có chút bất ngờ, lúc trước nàng bị Phong Liệt khi dễ trước mặt chúng nhân, xấu hổ phần nộ muốn chết nhưng không có cách nào rửa hận, khó chịu nàng một mình chạy tới hậu viện Bí Cảnh trung tu luyện chiến kỹ hơn nửa ngày, thực sự nhận được tin tức. (.

Ngay lúc này, đôi mắt đẹp của nàng mơ hồ ẩn chứa tia giận dữ:

- Hừ, không ngờ phụ thân ta lại đáp ứng nhanh như vậy, quả thực để tên tiểu tặc này chiến tiện nghi! Không được, cho dù phụ thân đồng ý, ta cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho người!

Đột nhiên, đôi mắt đẹp khẽ nheo lại, tựa hồ nhớ tới cái gì đó, hỏi:

- Thúy Oản, Phong Liệt và Thiên Tử hiện tại đang ở bên trong?

- Oạch? Đúng vậy, đại tiểu thư!

Thúy Oản trả lời nói.

- Hừ! Chuyện này thực không ra thể thống gì! Cho dù phụ thân đồng ý hấn cầu hôn, hiện tại hôn lễ chưa thành, hấn sao có thể tùy ý tiến nhập khuê phòng của muội muội! Nếu chuyện này truyền ra ngoài, Diệp gia chúng ta đâu còn mặt mũi?

Diệp Thiên Quỳnh hừ lạnh, phần nộ tới cực điểm, nhưng trong đôi mắt đẹp ẩn chứa tia cười nhạt.

Sau đó, nàng mang theo dáng vẻ tra xét tiến nhập tẩm cung, lưu lại đám thị nữ tràn đầy dáng vẻ dò xét phía sau.

- Đại tiểu thư luôn luôn khiêm tốn có lẽ nghĩa, hành sự cẩn trọng, ngày hôm nay sao vậy? Tựa hồ có chuyện tình gì đó nghiêm trọng?

Thúy Oản kinh ngạc nói một câu.

- Hừ. . . Thúy Oản, người đã quên sao, mười năm trước chuyện tình của đại tiểu thư và Triệu Thanh Lâm công tử không phải bị hủy hoại trong tay nhị tiểu thư sao?

- Chuyện không chỉ có vậy! Ta vừa mới nghe Diệp Thuần nói, lúc trước đại tiểu thư tại Tù Thiên Các bị nhị cô da cho rằng là nhị tiểu thư, tiến đến ôm trầm lấy, chiếm hết tiện nghi.

- Ah? Lại có chuyện này? Chẳng trách! E là nhị cô da sẽ gặp phiền phức lớn.

- Hừ! Chuyện này không thể truyền ra ngoài! Nếu không thanh danh của đại tiểu thư sẽ bị tổn hại. . .

Đám thị nữ đang xì xào bàn tán ngoài cửa, bỗng nhiên trong tẩm cung vang lên một đạo âm thanh âm âm.

Bịch! Bịch! Bịch!

Tiếng đập cửa bịch bịch vang lên một hồi, toàn bộ tòa tẩm cung khẽ rung lên.

848. Chương 954: Bắt Gian Tại Giường(2)

Ma Long

Chương 954: Bắt gian tại giường(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Mở cửa! Tiểu tặc Phong Liệt, người mau ra đây nhận lấy cái chết! Người một đại nam nhân chạy đến khuê phòng Thiên Tử làm gì? Người có biết cái gì gọi là nam nữ không chung phòng hay không? Người còn liêm sỉ hay không? Người có tình người hay không. . .

Sắc mặt Diệp Thiên Quỳnh nhếch lên cười nhạt, miệng liên tục quở trách, kể tội Phong Liệt, đồng thời vung thanh trường kiếm mạnh mẽ bổ xuống cửa gỗ kiên cố.

Kỳ thực nàng ngược lại chưa chắc chắn sẽ xử lý Phong Liệt nào, chỉ là cảm thấy bị Phong Liệt khinh bạc trong lòng nuốt không trôi cơn tức này, muốn đánh khẳng định không đánh lại, nhưng có thể nhân cơ hội này hung hăng giáo huấn Phong Liệt một trận, khiến Phong Liệt mất thể diện, ngược lại tại Diệp gia, Phong Liệt sẽ không dám làm gì chính mình.

Bất quá, nàng quát mắng nửa ngày, cánh cửa trước mặt không hề có dấu hiệu mở ra, cảm giác một mình mắng chửi khiến nàng vô cùng khó chịu.

Nàng lại không rõ, ngay lúc này, Phong Liệt và Diệp Thiên Tử trong căn phòng đang trong giai đoạn cao trào, hai người lỏa thể chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ, toàn bộ tinh thần và thể xác chìm đắm trong dục vọng vô tận không cách nào kiềm chế, sớm đã quên mất thế gian, trong mắt hai người chỉ có nhau, quả thực tâm linh và dục vọng đạt tới cảnh giới cao nhất, tuyệt không thể tả, sao có thể để ý tới thanh âm đập cửa mơ hồ truyền tới.

- Oh? Chẳng lẽ không ở bên trong?

Diệp Thiên Quỳnh nhướng nhướng đôi mày thanh tú, do dự nói.

Sau khi khẽ trầm ngâm, đôi mắt đẹp lóe sáng, tiến lên một bước áp lỗ tai vào cánh cửa, nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Nàng biết chuyện lén lút vụng trộm không tốt, khuôn mặt Diệp Thiên Quỳnh khẽ nhếch lên, bất quá xuất phát từ hiếu kỳ, nàng vẫn hành động không chùn bước.

Căn phòng cách âm cực kỳ tốt, nếu như đối lại người bình thường, tuyệt đối không thể nghe được động tĩnh bên trong, bất quá, Diệp Thiên Quỳnh tuyệt đối không phải người tầm thường, mà là một gã Long võ giả Thần Thông Cảnh cửa trọng thiên, cố ý lắng nghe, nhĩ lực tự nhiên linh mãnh vô cùng.

Lắng nghe chỉ trong chốc lát, Diệp Thiên Quỳnh lùi lại một bước, đôi mắt đẹp lóe lên vẻ kinh nghi bất định.

Vừa rồi nàng mơ hồ chỉ nghe thấy trong phòng truyền ra đạo thanh âm nữ nhân khóc rờn, điều này không khỏi khiến Diệp Thiên Quỳnh cảm thấy miên man.

Nàng mặc dù đã hơn ba mươi tuổi, nhưng chưa lấy chồng, hơn nữa những năm gần đây, phần lớn thời gian đều tu luyện, đối với chuyện nam nữ có thể nói dốt đặc cán mai, âm thanh bên trong truyền ra khiến nàng nghĩ tới phương diện khác.

Bất quá, trí tưởng tượng của nàng cực kỳ phong phú.

- Ủa? Bên trong chỉ có Phong Liệt và Thiên Tử, âm thanh khóc rờn này nhất định là Thiên Tử! Nghe muội muội khóc như vậy thật thương tâm, khẳng định hỗn đản Phong Liệt kia khi dễ Thiên Tử! Tên hỗn đản này đáng bị ngàn đao đâm chết! Cũng đúng, Phong Liệt có mấy nữ nhân, nhất định sẽ sắp xếp chính thiếp, tiểu thiếp, thị thiếp, nghe nói hần năm đó vì nữ tử Lý U Nguyệt ngay cả mạng sống đều không cần, nói vậy nàng sẽ làm chính thiếp, e rằng muội muội chỉ có thể là tiểu thiếp! Hừ! Chuyện này sao có thể! Đường đường là nhị tiểu thư Diệp gia há có thể trở thành tiểu thiếp một gã xuất thân tiểu gia tộc? Thật lực cười!

Ánh mắt Diệp Thiên Quỳnh lập lòe bất định, càng nghĩ càng phần nộ, lại nghĩ tới chính mình chịu ủy khuất, quả thực hận Phong Liệt tới tận xương tủy!

Đột nhiên, nhân thân nàng nổi lên tia hung ác, xoẹt một tiếng rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, không chút khách khí vận chuyển nguyên lực chém ra một đạo phong mang.

Phốc xuy!

Một đạo âm thanh khẽ vang lên.

Kiểm quang nhẹ nhàng chém cửa tấm cung thành hai mảnh. Sau đó, Diệp Thiên Quỳnh không chút do dự chạy vào bên trong.

Nàng là tỷ tỷ Diệp Thiên Tử cho nên hiểu rất rõ cách bố trí bên trong khuê phòng Diệp Thiên Tử, sau khi vòng qua mấy chỗ ngõ hẹp, bước vài ba bước liền đi tới phòng ngủ rộng rãi lịch sự tao nhã, nghe thấy muội muội khóc rờn càng lúc càng nhanh, trên khuôn mặt Diệp Thiên Quỳnh lại càng trở nên tức tối.

- Hồn dân này! Bồn tiểu thư nhất định khiến người chịu không nổi. . . Ừc!

Nhưng sau một khắc, thoáng chốc Diệp Thiên Quỳnh tiến vào cửa, ánh mắt đột nhiên ngưng đọng!

Lúc này, đôi mắt đẹp của Diệp Thiên Quỳnh khẽ trừng lớn, chấn động che miệng nhỏ ngậy ngốc tại chỗ, trong đầu óc trống rỗng.

Trên giường lớn trong căn phòng, trở mình lảo đảo qua lại, màn che chập chờn, hai cổ thân thể toàn thân lửa thể đang xiết chặt dây dưa cùng một chỗ, đang tiến hành hành động gì đó tốc độ cực cao, cổ khí tức đậm đặc tràn ngập trong gian phòng.

Lúc này, hai người trên giường tựa hồ đã tiến hành tới giai đoạn cuối cùng, thiếu nữ gấp gáp khóc rống dần dần biến thành âm thét chói tai cao vút!

Ahaaa. . .

Ba ba ba ba!

Sau một hồi thân thể va chạm kịch liệt dị thường, thanh âm và động tác của hai người đều dừng lại, xiết chặt cùng một chỗ.

Phong Liệt thở hổn hển, linh hồn phiêu dục dần dần khôi phục, nhưng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy có chút bất thường, bỗng nhiên giương mắt nhìn về phía cửa phòng!

- Oạch. . . Nàng sao có thể tới đây?

Sắc mặt Phong Liệt bỗng nhiên ngưng đọng, vô ý hỏi.

Ahaa!

Diệp Thiên Tử dưới thân cũng đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai, kinh hãi rút khỏi lòng ngực Phong Liệt.

- Ta. . . Ta không thấy gì hết! Thực sự không thấy! Aaaa. . . !

Diệp Thiên Quỳnh tựa hồ bình tĩnh trở lại, sắc mặt không khỏi đại biến, nàng kinh hoàng rời khỏi căn phòng, nhưng vô tình vấp phải chậu Linh Mộc té ngã trên mặt đất, chạy về phía bên ngoài, vấy bị phá rách đều không hay.

Phong Liệt kinh ngạc nhìn đại di tử (chị vợ) chập vọt chạy ra ngoài, sắc mặt biến ảo bất định, trong lòng phiền muộn muốn thổ huyết:

- Chuyện này là thế nào? Còn để người khác sống hay không?

Hắn chậm rãi cúi đầu, đập vào con mắt thiếu nữ trong lòng ngực chính mình, hai người không khỏi nhìn nhau cười khổ.

- Phong Liệt, chúng ta làm sao bây giờ? Dĩ nhiên bị tỷ tỷ thấy được, mắc cỡ đến chết, sau này ta làm sao dám gặp tỷ tỷ?

- Uhm? Chuyện này thực sự là vấn đề, nếu không. . . Chúng ta giết người diệt khẩu?

- Hả? Thôi đi Phong Liệt! Dù sao cũng là tỷ tỷ của ta!

- Vậy coi như xong.

* * * * *

Lúc này đột nhiên một cổ khí thể uy áp ngập trời hàng lâm trên bầu trời Diệp gia, bao phủ toàn bộ Diệp phủ bên trong.

- Tiểu tử Phong Liệt! Mau mau nhận lấy cái chết. . .

Một đạo thanh âm gia nua kiêu ngạo cuộn cuộn truyền tới.

Trên bầu trời Diệp phủ, một gã lão giả gầy trơ xương, hai mắt âm tà như mắt kền kền đang nghênh ngang đứng, khí thể uy áp mênh mông như biển khơi, phô thiên cái địa mà tới.

- Cường giả Hoàng. . . Hoàng Cảnh?

Dưới cổ khí thế uy áp, Diệp Trung Thiên và vô số cao thủ Diệp gia trong Diệp Phủ đều cảm thấy áp lực kinh khủng, không khỏi sắc mặt đại biến, chấn động nhìn lên bầu trời.

Ngay lúc này, trong hậu viện Diệp phủ vang lên đạo âm thanh băng lãnh:

- Liêu Thương Hải! Người chạy tới Diệp Phủ ta uy hiếp, chẳng lẽ muốn tuyên chiến với Diệp gia ta sao?

- Ủa? Diệp Phong Đào, không ngờ lão quỷ nhà người vẫn chưa chết!

Nhân thần lão giả trên không khẽ co lại, kinh ngạc nói.

849. Chương 955: Lấy Một Dịch Hai, Cường Thế Nghiền Áp!

Ma Long

Chương 955: Lấy một dịch hai, cường thế nghiền áp!

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Hừ! Liêu Thương Hải, người muốn tìm ai đó giải quyết ân oán lão phu không quản! Bất quá, người cảm thấy chạy tới Diệp gia ta sinh sự, thích hợp sao?

Đạo thanh âm băng lãnh vang lên trong hậu viện Diệp gia nói.

Chủ nhân đạo thanh âm này chính là lão tổ Hư Hoàng Cảnh Diệp gia sống trên vài vạn năm Diệp Phong Đào, bởi vì sống đã lâu, lại không xuất thế, vì vậy ngay cả người Diệp gia đều không biết sự tồn tại của hắn.

- Ủa?

Sắc mặt Liêu Thương Hải khẽ trầm xuống, âm trầm nói:

- Thế nào, Diệp lão quỷ, Diệp gia các người sẽ không nuốt mất tên tiểu tử kia đấy chứ? Hừ! Chuyện tình trọng đại liên quan tới Thiên Long Giới và thần khí, Diệp gia các người không sợ quá lớn, sẽ hồng bao tử sao?

- Ha ha ha, Liêu Thương Hải, người đừng lấy lòng dạ kẻ tiểu nhân đo lòng người quân tử! Thật không dám dấu, Phong Liệt đã trở thành rể Diệp gia ta, chỉ cần tại địa bàn Diệp gia ta, ai động tới hắn chính là kẻ thù đối với Diệp gia ta! (.

Diệp Phong Đào không chút nhượng bộ cười lạnh nói.

- Cái gì ? Phong Liệt đã trở thành rể Diệp gia! Cặc! Diệp gia các người thực sự hành động mau lẹ!

Liêu Thương Hải nheo mắt, chế nhạo nói.

Đúng lúc này, đột nhiên, có một đạo thân ảnh xuất hiện trên bầu trời Diệp phủ, khiến mọi người chú ý tới.

Hai mắt gã nam tử trung niên này đỏ thẫm, da trắng bệch, lệ khí kinh người, hiển nhiên tu luyện luyện công pháp âm tà gì đó.

Liêu Thương Hải ngưng mắt nhìn lại, con người không khỏi co rụt lại, vô ý thối lui một bước, thất thanh kinh hô:

- Triệu Đồ!

Nam tử trung niên âm lãnh cười cười, lộ rõ hàm răng đen kịt, cười quái dị chế nhạo nói:

- Khắc khắc khắc khắc! Liêu Thương Hải, người nhiều tuổi như vậy, vẫn thiếu kiên nhẫn như xưa ah!

Liêu Thương Hải tựa hồ cảm thấy bản thân có chút yếu thế, hần đứng thẳng người, khinh thường hừ lạnh nói:

- Hừ! Triệu gia các người không phải cũng tới đây sao? Có tư cách gì chê cười!

- Khắc khắc khắc, Triệu gia chúng ta không giống Liêu gia các người, tiểu tử kia sớm đã có ân oán với Triệu gia chúng ta, không liên quan gì tới Thiên Long Giới và thần khí!

Triệu Đồ cười nói.

- Hừ! Lời này của người e là đùa trẻ lên ba cũng không thể tin?

Liêu Thương Hải nói.

- Ngược lại ta tin là được! Khắc khắc khắc!

Triệu Đồ không quan tâm cười cười, dáng vẻ tươi cười âm tà đáng sợ giống như tiếng trẻ con khóc.

Ngay tức khắc, hần không để ý tới Liêu Thương Hải, ngược lại truyền âm xuống phía dưới nói:

- Diệp huynh, Phong Liệt có ân oán với Triệu gia ta người trong thiên hạ đều biết, nói vậy Diệp huynh sẽ không vứt bỏ Triệu gia chúng ta, đi lấy lòng một tên vân bối chứ?

Diệp Phong Đào phía dưới rút cuộc rời vào trầm mặc, tựa hồ có chút do dự.

Liêu gia và Diệp gia luôn luôn bất hòa, đặc tội cũng không sao, nhưng Triệu gia lại hoàn toàn khác.

Diệp gia và Triệu gia luôn luôn liên minh, cùng tiến cùng lui, theo lý mà nói vì một mình Phong Liệt đắc tội với mình hữu cường đại Triệu gia này thực sự không khôn ngoan.

Bất quá, Phong Liệt hôm nay không còn là quả hồng mềm để người vuốt ve, tu vi Hư Hoàng Cảnh thực sự rất quan trọng đối với bất cứ gia tộc nào.

Hơn nữa, ai cũng biết, tiểu tử này từ khi xuất đạo tới nay thường xuyên giết chết địch thủ vượt cấp, thực lực cao thâm khó lường, bản tính không cố kỵ, có thù tất báo, quả thực đắc tội với rất nhiều người.

Trong lúc nhất thời, lão tổ Diệp gia Diệp Phong Đào lâm vào cảnh lưỡng nan, do dự không quyết.

Lúc này, hai người Phong Liệt và Diệp Thiên Tử đã hoàn tất, ăn mặc chỉnh tề, cầm tay nhau rời khỏi tầm cung, hai người thân thiết dị thường giống như vừa mới thành thân, khiến đám thị nữ cực kỳ hâm mộ.

Phong Liệt thực sự không biến đổi nhiều lắm, nhưng Diệp Thiên Tử mặc dù che đậy vài phần, lại không thể che dấu được đôi mắt đẹp vừa mới trải qua cuộc xuân triều không lâu, đôi mắt mọng nước có chút tránh né, dưới con mắt đám thị nữ chăm chú nhìn tới nàng xấu hổ không thôi, dường như muốn tìm khe sâu để chui xuống, khiến Phong Liệt tức cười không ngớt.

Phong Liệt giương mắt nhìn trên bầu trời một chút, khóe miệng dần dần nhếch lên tia cười nhạt.

- Hai vị Hư Hoàng Cảnh? Hừ, xem ra quá coi trọng ta!

Đối với chuyện Liêu Thương Hải và Triệu Đồ tới đây, hần không chút kỳ quái, hơn nữa, hần minh bạch, lúc này mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Hần một người không chút căn cơ lại chiếm được Thiên Long Giới và hai tòa thần tháp, khiến người khác không khao khát, căn bản là chuyện không thể.

Làm người đều có lòng tham, huống hồ một số thế lực siêu cấp luôn luôn muốn khống chế chính mình trong tay. nguồn

Bất quá, sắp đối mặt với trận chiến lớn, trong lòng hần không chút kính sợ, chỉ có chiến và chờ mong vô tận.

Ma luyện không đủ, sao có thể leo lên cường giả đỉnh phong?

Ngay lúc này, vị lão tổ Diệp gia lâm vào trầm mặc, Phong Liệt biết, chính mình cần phải xuất hiện.

Hắn mặc dù tạo lên quan hệ với Diệp gia, nhưng hắn minh bạch, trước mắt chính mình cần biến hiện đủ thực lực, Diệp gia không thể dốc toàn bộ gia tộc bảo vệ chính mình, có một số việc khó nói thành lời.

Nhưng lúc này, trong tai hắn đột nhiên truyền tới thanh âm của Diệp Trung Thiên:

- Phong Liệt, ngươi và Thiên Tử không nên lộ diện, Diệp gia ta hoàn toàn có thể ứng phó được!
- Đa tạ ý tốt của nhạc phụ đại nhân! Bất quá, đại nghiệp Diệp gia không thể rút dây động rừng, chỉ là hai tiểu nguời mà thôi, tiểu tể có thể giải quyết được.

Phong Liệt ngẩn người, thản nhiên như không nói.

Vừa dứt lời, hắn liền dẫn dò Diệp Thiên Tử một tiếng, sau đó chăm chú nhìn đám người Diệp gia, phi thân bay lên trên không trung, xuất hiện trước mặt Liêu Thương Hải và Triệu Đồ, ba người đứng thành thế chân vạc.

- Ủa? Người chính là Phong Liệt?

Nhân thần Liêu Thương Hải ngưng đọng, lạnh lùng nhìn Phong Liệt vài cái, quát hỏi.

Triệu Đồ đứng một bên cũng dần dần trở nên căng thẳng, tùy thời cơ chuẩn bị xuất thủ, trong hai mắt đỏ thẫm lóe lên sát ý.

- Không sai, ngươi tìm phong mỗ có chuyện gì?

Khóe miệng Phong Liệt nhếch lên một tia cười nhạt, thản nhiên nói.

Lúc này hắn chỉ lộ ra tu vi Long Biến Cảnh hậu kỳ, có bốn nguyên thần đồ che lấp, cường giả đồng cấp căn bản không thấy rõ thực lực của hắn.

Điều này dẫn đến Liêu Thương Hải và Triệu Đồ có phần khinh thường hắn, ngược lại giữa hai người bọn họ phòng ngừa lẫn nhau, tựa hồ sợ đối phương cướp mất Phong Liệt.

- Hừ! Không ngờ ngươi có dũng khí lộ diện!

Liêu Thương Hải hừ lạnh một tiếng, âm trầm nói:

- Súc sinh, ngươi đừng trách Liêu gia ta khi dễ ngươi! Ngươi có thể nhớ rõ bảy năm trước tại đợt tuyển chọn đại chiến Thiên Long vực, ngươi từng tàn nhẫn sát hại đệ tử Liêu gia ta Liêu Trung Hạo?
- Ahaa. . . Phong mỗ giết nhiều người, một số tiểu miêu tiểu cầu không thể nhớ rõ?
- Ngươi. . .
- Đừng nhiều lời vô ích! Mau xuất thủ đi!

Phong Liệt cười lạnh nói.

Sắc mặt Liêu Thương Hải ngưng đọng, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt sắp phóng hỏa, sát khí bắt đầu đầy động.

Hắn vốn nhắc tới truyện Liêu Trung Hạo, không vì điều gì khác chính là muốn nói cho các gia tộc khác biết, hắn vì cừu hận mà đến, thực sự không vì thứ khác, nhưng không ngờ Phong Liệt đối mặt với hắn cường giả Hư Hoàng Cảnh trung kỳ, rốt cuộc vẫn ngông cuồng như vậy, thật quá ngu xuẩn!

850. Chương 956: Ngừng Công Kích

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 956: Ngừng công kích

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Ngay lúc này, Diệp phủ phía dưới, Diệp Trung Thiên, Diệp Thiên Tử và hơn vạn cao thủ Diệp Gia Thành đều chăm chú nhìn lên bầu trời.

Nhìn tư thái Phong Liệt không chút run sợ trước sự áp bức của hai vị cường giả Hư Hoàng Cảnh, toàn bộ đám người Diệp gia không khỏi kinh ngạc, bọn họ càng không rõ Phong Liệt sâu thâm đến đâu, nhưng Liêu Thương Hải và Triệu Đồ là lão ngoa đồng thành danh mấy vạn năm, nhiều năm nay chưa từng xuất thủ, khiến không ít người âm thầm toát mồ hôi lạnh thay Phong Liệt.

- Tốt! Giết người đền mạng, chính là đạo nghĩa thiên địa! Hôm nay đừng trách lão phu lấy lớn ức hiếp nhỏ . . .

Sắc mặt Liêu Thương Hải hung ác, lập tức muốn động thủ.

Nhưng lúc này, hắn lại bị Triệu Đồ đứng một bên chặn ngang.

- Khoan đã!

Triệu Đồ quát lạnh, âm trầm cười cười đối với Liêu Thương Hải, cười Liêu Thương Hải tới mức mí mắt dựng ngược.

- Triệu Đồ, ngươi có ý tứ gì?

Liêu Thương Hải cảnh giác nói.

Thành viên hạch tâm tại Triệu gia sau khi đạt tới Long Biến Cảnh, đều tu luyện tu luyện đạo cảnh thượng thừa được truyền thừa qua nhiều thế hệ Triệu gia – Tu La Thiên Địa.

Tục truyền sau khi đạo cảnh đại thành, có thể biểu hiện ra một phương thể giới Tu La, uy lực vô cùng.

Còn Triệu Đồ đã tu luyện đạo cảnh cực sâu, thực lực vượt xa cường giả đồng cấp.

Cho nên mặc dù hai người đều sở hữu tu vi Hư Hoàng Cảnh trung kỳ, nhưng trong lòng Liêu Thương Hải vô cùng kiêng kỵ Triệu Đồ.

- Khắc khắc khắc khắc!

Triệu Đồ tru miện lộ rõ bộ răng đen, quái dị cười một tiếng, khàn khàn nói:

- Liêu Thương Hải, Phong Liệt chẳng quang chỉ giết chết một người Liêu gia các ngươi mà thôi, nhưng hắn lại giết chết vô số hậu bối dòng chính tông Triệu gia ta! Nếu bàn về ân oán cứu hận, cũng phải có thứ tự trước sau chứ?

- Ủa?

Sắc mặt Liêu Thương Hải khê trầm xuống, ánh mắt lóe lên quang mang bất định.

Phong Liệt thấy tràng cảnh như vậy, không khỏi lắc đầu bất cười, chế nhạo nói:

- Hai vị, Phong μό thấy, chi bằng hai vị quyết đấu một trận trước, ai thắng sẽ giải quyết ân oán với ta trước một bước, thế nào?

- Súc sinh! Âm mưu vụng về như vậy cũng muốn thể hiện!

Liêu Thương Hải trừng mắt lạnh lùng liếc nhìn Phong Liệt, ngược lại nói với Triệu Đồ:

- Triệu Đồ, chúng ta dựa vào bản lĩnh chứ!

Vừa dứt lời, đồng thời hắn không hề báo trước đánh ra một chưởng!

Vù vù!

Hư Không Nhất Chiến!

Chưởng ảnh hỏa sắc cỡ bằng chiếc bàn rời khỏi tay, đột nhiên oanh kích Phong Liệt!

Nếu như tỉ mỉ nhìn lại sẽ phát hiện, đạo chưởng ảnh này hàm chứa đặc tích hỏa bốn nguyên tinh thuần vô cùng.

Một chưởng như vậy đánh xuống phía dưới, có thể dễ dàng oanh sát bất cứ cường giả Long Biên Cảnh nào, chò dù một số võ giả vừa mới tiến nhập Hư Hoàng Cảnh đều thập tử vô sinh.

Cùng lúc đó, sau khi một chưởng của Liêu Thương Hải đánh ra, thân hình cấp tốc bay đi, nhanh chóng tiếp cận Phong Liệt.

Rất dễ nhận thấy, hắn muốn dùng một chưởng giải quyết Phong Liệt, sau đó cướp đoạt bảo vật trên người Phong Liệt trước Triệu Đồ.

Triệu Đồ tự nhiên không cam lòng rút lại phía sau, hắn bật cười quái dị, hai bàn tay đột nhiên thôi động đại võng huyết sắc, bao phủ phạm vi mấy chục dặm xung quanh Phong Liệt, muốn trì hoãn tốc độ của Liêu Thương Hải.

Phong Liệt thấy hai người công kích tới, trong mắt khê toát lên tia khinh thường, sau khi hắn tấn nhập Hư Hoàng Cảnh, chiến đấu với võ giả cùng cấp, tựa hồ không nhiều bảo vật đáng giá để mong chờ.

Âm Minh Thần Chưởng!

Phong Liệt khê quát một tiếng, tả chưởng liên tiếp đánh ra hai chưởng!

Vù vù. . . !

Hai đạo chưởng ảnh màu đen rời khỏi tay, một đạo nghênh đón Liêu Thương Hải, một đạo khác nghênh đón Triệu Đồ, chưởng ảnh đen kịt như mực, vền vền cỡ bằng đầu người, nhưng ẩn chứa một cỗ khí tức hủy diệt trong đó, khiến toàn bộ thiên địa đều trở nên ngưng đọng.

Âm!

Một đạo âm thanh rung chuyển trời đất vang lên!

Trong mắt vô số người toát lên vẻ kinh ngạc, chưởng ảnh màu đen hóa giải thể công của Liêu Thương Hải, sau đó, âm âm đánh về phái Liêu Thương Hải.

- Ủa? Không ổn!

Liêu Thương Hải đang cấp tốc tới gần, lại đột nhiên phát hiện một đạo chưởng ảnh trước mặt âm âm đánh tới, trong lòng không khỏi nháy động.

Không suy nghĩ nhiều, hắn vội vàng huy động liên tiếp ba chưởng, mưu tính hóa giải thể công của đối phương.

Nhưng sau một khắc, hắn kinh hãi phát hiện, chưởng ảnh kia dĩ nhiên quét tới, nhẹ nhàng nghiền nát chưởng ảnh ẩn chứa mười phần nguyên lực chính mình bạo phát, trong nháy mắt đánh tới trước ngực chính mình!

Bịch!

Ahaaa!

Theo tiếng kêu gào thảm thiết, toàn thân Liêu Thương Hải nổ thành mảnh vụn bay khắp trời, máu thịt bắn tung tóe.

Còn Triệu Đồ đứng bên kia lại cẩn thận hơn nhiều, hắn trông thấy chưởng ảnh của Phong Liệt tiến tới, không chút do dự liền lấy ra đại đỉnh huyết sắc chắn trước người.

Đại đỉnh này có tên gọi là Huyết Dương Phương Tôn Đỉnh, chính kiện bảo vật chí bảo cực phẩm, giá trị liên thành, trong tay cường giả Hư Hoàng Cảnh như hắn, đủ để phát huy uy lực cực kỳ khủng bố.

Nhưng mà, hắn vẫn tiếp tục dò xét uy lực của đạo chưởng ảnh kia.

Bịch!

Theo đạo âm thanh rung trời vang lên, chưởng ảnh hung hăng khắc trên đại đỉnh!

Lúc này, Huyết Dương Phương Tôn Đỉnh bao gồm cả Triệu Đồ phía sau thoáng chốc bị đánh bay mấy trăm dặm, người bay trên không trung không ngừng thổ tiên huyết.

Sau khi dừng lại, Triệu Đồ đã thổ hơn nửa lít máu, thân hình khẽ di chuyển, còn đại đỉnh trong tay hắn đã hóa thành vô số mảnh nhỏ.

- Khá khen! Thiên Long Kính quả nhiên uy lực bất phàm, sau khi dùng Thiên Long tinh huyết luyện hóa có thể có đổi kinh người gì đó hay không?

Phong Liệt nhìn bàn tay một chút, trên khuôn mặt không khỏi toát lên tia đắc ý.

- Đây chính là cường giả Hư Hoàng Cảnh? Quả thực quá rắc rối?

- Hừ, không phải bọn họ là đồ rác rưởi, mà là Phong Liệt quá cường đại!

Ngay lúc này, người Diệp gia phía dưới đều khó tin nhìn đạo thân ảnh cao ngất trên bầu trời, tâm thần chấn động.

- Hừ hừ, nhân gia biết hẳn nhất định có thể thắng!

Diệp Thiên Tử dường như sớm dự liệu kết quả, đắc ý mở miệng, trong đôi mắt đẹp toát lên dị sắc.

Phong Liệt đơn giản vùng hai chưởng đánh chết hai gã cường giả Hư Hoàng Cảnh Liêu Thương Hải và Triệu Đồ, nhất thời khiến mọi người chấn động.

Ngay lúc này, hắn đã bạo phát toàn thân khí thể cường giả Hư Hoàng Cảnh đỉnh phong chấn áp trong phạm vi vạn dặm, khiến tất cả bảy cường giả Phi Long Thành và cường giả sáu mươi tòa phó thành không khỏi nghẹn ngào.

Một số ít cường giả nguyên bản nằm ở chỗ tối chuẩn bị xuất thủ, từng người từng người trở nên tĩnh lặng án binh bất động, trên vách tường xem xét.

Nếu như Phong Liệt vền vền chỉ sở hữu thực Long Biến Cảnh đỉnh phong, cũng không đến mức chấn áp cường đại như vậy.

Nhưng tu vi Hư Hoàng Cảnh đỉnh phong, lại các đại thể lực suy nghĩ kỹ một phen, ngược lại đủ khiến các đại thể lực do dự, nhưng ít không dám tùy tiện động thủ với Phong Liệt.

Nếu chẳng may không giết chết Phong Liệt, một gã Hư Hoàng Cảnh đỉnh phong báo thù, bất luận gia tộc nào cũng đều không thể dậy nổi.

Những gia tộc này tán tu từng khu vực khác nhau, gia tộc lớn hơn cần cố kỵ nhiều thứ hơn.

Đương nhiên, lúc này cuộc chiến đấu trên không vẫn chưa kết thúc.

851. Chương 957: Ngừng Công Kích(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 957: Ngừng công kích(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Sinh mệnh cường giả Hư Hoàng Cảnh vô cùng cường đại, cho dù thân thể Liêu Thương Hải bị đánh thành mảnh nhỏ, nhưng linh hồn lại có thể trốn thoát, hắn vừa hoảng sợ thối lui, hai bàn tay lại nhanh chóng kết ấn, hấp thụ nguyên khí ngưng tụ thân thể lại lần nữa.

- Tiểu súc sinh đáng chết! Giã dạng heo ăn thịt hổ! Khiến lão phu chủ quan! Bất quá người hôm nay vẫn khó thoát khỏi cái chết!

Liêu Thương Hải cắn răng thét lớn.

Phong Liệt lạnh lùng cười cười, đương nhiên hắn sẽ không có cơ hội cự mình.

Sau một khắc, thân hình hắn đột nhiên tan biến, sau khi xuất hiện đã tới cách thân thể Liêu Thương Hải phía trước mười trượng.

- Người khó thoát khỏi cái chết, chính là người!

Khuôn mặt Phong Liệt toát lên sát ý, cây đại thương trong tay đột nhiên hóa thành một đạo tấm lụa màu đen, khí tức Luyện Hồn Sa cực kỳ kinh khủng trong nháy mắt cuốn linh hồn Liêu Thương Hải vào trong đó.

- Người! Ah. . .

Liêu Thương Hải bất ngờ không kịp phòng bị, lập tức bị tấm lụa màu đen bao phủ, sắc mặt khôi khôi đại biến, một cổ khí tức chuyên ăn mòn linh hồn khiến hắn thống khổ, kêu gào thảm thiết vang tận trời xanh.

Tấm lụa màu đen dưới sự khống chế của Phong Liệt, trong nháy mắt hóa thành một cái lồng sắt, nhốt linh hồn Liêu Thương Hải trong đó, điên cuồng luyện hóa.

Ah a a a. . .!

Ầm ầm ầm. . .

Liêu Thương Hải vừa gào thét, vừa điên cuồng bạo phát đánh vào lồng sắt, nhưng điều khiến hắn tuyệt vọng chính là, mỗi lần tới gần chiếc lồng sắt, linh hồn liên yếu đi vài phần.

Bất quá, hắn không còn cách lựa chọn nào khác, cho dù hắn không cử động, chiếc lồng sắt cũng cấp tốc thôn phệ hắn, hắn bị tiêu diệt chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Phong Liệt thấy vậy, lông mày không khỏi nhướng lên, Phong Ma đại thương cho dù đã đạt tới chí bảo trung phẩm, nhưng Luyện Hồn Sa tích hợp trong đó dù sao còn quá ít, đối phó với người bình thường còn có thể, nhưng muốn giết chết linh hồn cường đại của cường giả Hư Hoàng Cảnh lại không đủ.

Khoảnh khắc này, Phong Liệt không khỏi nhớ tới tầng thứ hai Vô Quang Bí Cảnh Ma Long Giáo, nơi này đủ năng lượng để khiến Phong Ma đại thương đề thăng uy lực.

Đúng lúc này, màu sắc thiên địa đột nhiên biến ảo.

Rỗng, rỗng!

Ầm thanh gào rỗng hung ác vang vọng bên tai.

Phong Liệt ngưng mắt nhìn, phát hiện chính mình đột nhiên xuất hiện trong thế giới màu đỏ, xung quanh biển máu mênh mông bát ngát thì thể chồng chất như núi, hơn nghìn vạn đầu quái vật giết chóc cầm đủ loại binh khí trùng kích về phía chính mình, mỗi phát ra khí thế Hư Hoàng Cảnh uy áp, sát khí kinh người.

- Thiên địa Tu La? Thiên địa Tu La này chính là thuộc về Triệu gia! Quả nhiên không tầm thường!

- Đúng vậy! Phong Liệt gặp nạn rồi! Thiên địa Tu La đủ khiến Triệu Đồ vượt cấp giết địch thủ, sợ rằng cho dù là cường giả Long Hoàng Cảnh cũng phải kiêng kỵ ba phần!

* * * * *

Vố số người phía dưới hiểu rõ không khỏi kinh hãi tán thán, người bình thường có lẽ không biết nhiều lắm, nhưng những người như Diệp Trung và một số cao thủ Diệp gia hiểu rõ ràng, thiên địa Tu La được Triệu gia truyền thừa mấy chục vạn năm, phạm là người luyện thành đều vượt cấp giết người rất dễ dàng.

Triệu Đồ thi triển, lúc này rất có thể lật ngược tình thế.

- Ủa? Thiên địa Tu La của Triệu gia có chút ý tứ!

Ánh mắt Phong Liệt khê động, từ một số lời nghị luận phía dưới khiến hắn có vài phần lý giải về thiên địa Tu La.

Lúc này, hắn không tiếp tục để ý tới Liêu Thương Hải, vung tay phóng xuất vòng xoáy thôn phệ cực lớn, thôn phệ nồng sắt màu đen và Liêu Thương Hải vào trong đó.

Chỉ cần tiến vào không gian thôn phệ, ngay cả Liêu Thương Hải sở hữu thủ đoạn nghịch thiên tới đâu chắc chắn phải chết là điều không cần bàn cãi.

Tiếp đến, thân hình hắn bỗng nhiên chấn động!

Minh Dạ Hàng Lâm. . .

Vù vù. . .

Một đạo bóng đêm đen kịt nhanh chóng phát tán, tràn ngập thế giới huyết sắc.

Chúng Sinh Tịch Diệt. . .

Ầm ầm ầm!

Từng tòa từng tòa thiên tai uy thế ngập trời phiêu đảng xuất hiện, hỏa sơn phun trào, cơn lốc rít gào, tuyết lở nghiêng trời, sông nước nổi sóng lớn. . .

Theo từng đạo từng đạo thiên tai xuất hiện, cả thế giới huyết sắc chấn động không ngớt, gần như muốn sụp đổ.

Hai đại đạo cảnh chạm vào nhau, cuộc tỷ thí này không chỉ so đấu tu vi của Phong Liệt và Triệu Đồ, còn phân biệt cao thấp đối với tạo nghệ và hai loại đại đạo cảnh.

Ngao rống! ! !

Một đầu cự quái huyết sắc cao tới vạn trượng vùng liên đạo sắc bén bổ xuống đầu Phong Liệt, thế không thể chống đỡ.

Sắc mặt Phong Liệt không thay đổi, tâm ý nháy động, một đạo cơn lốc rít gào mà tới, đầu quái vật này nhất thời giống như đồng gỗ mục, biến thành khối bụi.

Tiếp đến, một tòa núi tuyết cao vạn trượng sụp đổ, phát ra âm thanh ầm ầm kinh thiên động địa, khiến toàn bộ thiên địa liên tục chấn động mãnh liệt.

Đám cự quái huyết sắc sâu thẳm trong thiên địa Tu La đều không đứng vững, lung lay sắp đổ, cuối cùng, chỉ nghe phịch một tiếng.

Toàn bộ cự quái biến thành khối bụi tiêu tan, núi thây xác biển máu biến mất vô hình, ngay cả thiên địa Tu La theo uy thế tuyết lở triệt để tan nát.

- Phốc xuy. . .Chuyện này, chuyện này không thể nào! Hắn sao có thể phát đạo cảnh của bốn tọa!

Đạo cảnh bị phá, Triệu Đồ đứng cách đó hơn trăm rặng không khỏi lại phun ngụm lớn tiên huyết lần nữa, trên khuôn mặt toát lên vẻ khó tin, thân hình hắn loạng choạng bước vài bước, sau đó thấy không ổn, lập tức hoảng hốt chạy về phía xa xa.

- Thiên địa Tu La, cũng không hơn gì cái này.

Phong Liệt thu liễm đạo cảnh, thất vọng lắc lắc đầu. Tiếp đến, hắn lại vung tay bạo phát một đạo vòng xoáy thôn phệ lần thứ hai, thôn phệ Triệu Đồ không lực chống đỡ vào trong đó.

Thoáng chốc, trên bầu trời Phi Long Thành, một số ảo cảnh đều tiêu tan, chỉ có một mình Phong Liệt đứng trên cao, nhìn xuống đại địa.

Phía dưới, sắc mặt chúng nhân không khỏi chấn động nhìn Phong Liệt, trên khuôn mặt toát lên vẻ khó tin, thiếu niên này luôn luôn đứng trên dải sóng lớn, lại tạo lên kết quả khiến mọi người không thể tưởng tượng được thêm lần nữa.

- Phong Liệt dĩ nhiên đã bài trừ thiên địa Tu La của Triệu Đồ? Chuyện này sao có thể!

- Phong Liệt tu luyện đạo cảnh Hà Chung? Tại sao tới bây giờ ta mới nghe qua!

- Có thể đơn giản phá vỡ thiên địa Tu La, nói như vậy Phong Liệt đã lĩnh ngộ đạo chủng tốt nhất! Hậu sinh khả úy ah!

- Hừ! Phong Liệt dĩ nhiên giết chết Triệu Đồ và Liêu Thương Hải, kết oán với hai đại gia tộc! Ngày sau e là khổ càng thêm khổ!

- Câm miệng! Phong Liệt quật khởi thành công, ngày sau nếu không có chuyện quan trọng, gia tộc chúng ta không thể trêu chọc người này!

* * * * *

Các đại gia tộc trong Phi Long Thành và sáu mươi tòa phó thành không khỏi rít rỉ nghị luận, Phong Liệt đột nhiên bại lộ thực lực cường hân đánh vỡ kế hoạch của không ít người, trong lúc nhất thời, ngược lại không ai dám nhảy tới tìm Phong Liệt gây phiền phức.

Phong Liệt hiên ngang đứng trên không trung, ánh mắt liên tục liếc nhìn phía dưới, khóe miệng nhếch lên tia cười nhạt như có như không, trong đó có chút ý khiêu khích.

Hắn lúc trước cảm giác rất rõ ràng, phía dưới ít nhất có trên trăm đạo khí tức cường đại ngăm nge nhòm ngó, nhưng lúc này lại ngừng công kích, thậm chí ngay cả hai đại gia tộc Liêu gia và Triệu gia mất đi hai đại cường giả Hư Hoàng Cảnh đều trở nên tĩnh lặng.

852. Chương 852

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 958: Lễ hỏi khác người

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Hừ, không ngờ các người vẫn có thể nhẫn nại, cũng được, ngày hôm trước hết dừng tại đây!

Sau khi khẽ trầm ngâm, trong lòng Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, từ trên không trung phi thân xuống phía dưới, tới bên cạnh Diệp Thiên Tử.

* * * * *

Triệu gia, phía ngoài một tòa cung điện bên trong hậu viện.

Gia chủ Triệu Vô Sinh cung kính quỳ gối ngoài cửa, đầu đón vô cùng tê dại quất lớn:

- Huyết Võ lão tổ, ngài trừng mắt như vậy nhìn Triệu Đồ lão tổ bị hủy hoại trong tay tiểu tặc Phong Liệt hay sao? Chuyện này chính là làm rung động đại sự của Triệu gia ta ah!

Triệu gia đứng đầu sáu mươi tư đại gia tộc, nhưng cường giả Hoàng Cảnh không vượt quá năm người, trong đó có ba gã Hư Hoàng Cảnh, hai gã Long Hoàng Cảnh, hiện tại thoáng chốc tổn thất một vị cường giả Hư Hoàng Cảnh, tổn thất này thật không nhỏ.

Còn Huyết Võ lão tổ từ miệng Triệu Vô Sinh nói ra, chính là một vị cường giả Long Hoàng Cảnh, cũng là tổ tiên nhất mạch Triệu Vô Sinh này.

Trong cung điện yên ắng hồi lâu, cuối cùng thanh âm một vị thương lão từ từ truyền tới:

- Vô Sinh, thực sự lão phu nhân tâm như vậy, bất quá, chẳng lẽ người không nhận ra tiểu tử kia cố ý chọc giận chúng ta hay sao?

- Ủa? Vậy là sao? Chẳng lẽ một gã võ giả Hư Hoàng Cảnh đỉnh phong còn có thể đối phó với cường giả Long Hoàng Cảnh như ngài hay sao?

Ánh mắt Triệu Vô Sinh nháy động, không giải thích được nói.

- Lão phu thực sợ hấn, mà kiêng kỵ thần khí trong tay hấn! Lão phu mạo muội xuất thủ, e rằng không khỏi khiến người khác mĩa mai, người hiểu chứ?

- Chuyện này. . .

Nhân thần Triệu Vô Sinh co rụt lại, lúc này đột nhiên nhớ tới, Phong Liệt vẫn còn con bài chưa vận dụng.

Thần khí, cho dù là một bộ phận thần khí, uy lực của nó cũng khiến mọi người kiêng kỵ.

- Hoàng gia và Thiên Diễm Môn bị cướp đoạt thần khí cũng không động thủ, không phải chính là muốn có người thay bọn họ ngăn cản tai họa sao?

Huyết Vô lão tổ lại nói.

- Hóa ra là vậy! Bất quá, chúng ta dễ dàng bỏ qua như vậy?

Triệu Vô Sinh không thể nào che giấu hận ý trong mắt, không cam lòng nói.

Vốn Triệu Vô Sinh đứng đầu gia tộc, tự nhiên lòng dạ cự kỳ thâm sâu, nhưng Phong Liệt lại giết chết con nối dòng duy nhất của hấn, hơn nữa lại đoạt đi vị hôn thê đã định của nhi tử, cơn tức này bất cứ ai đều không thể nuốt trôi, huống hồ hấn đứng đầu Triệu gia quyền cao chức trọng.

- Vô Sinh, người xử lý tốt chuyện tình trong gia tộc là được, chuyện này người không cần tham dự, lão phu tự có dự liệu.

- Chuyện này. . .Rõ! Vô Sinh xin cáo lui!

Nhân thần Triệu Vô Sinh thêm vài phần ảm đạm, ừ ừ lui ra ngoài, ngay khi hấn rời khỏi viện, trong mắt đột nhiên thoáng hiện tia lệ sắc, trong lòng oán độc tê rống:

- Hừ! Tiểu tử Phong Liệt, người ban ban tặng bốn tọa nổi đau mất con, bốn tọa sẽ khiến người trở thành người cô độc!

Chốc lát sau, mười gã mặc hắc ý che giấu khí tức đi từ cửa sau Triệu phủ, sau khi rời khỏi thành, nhanh chóng đuổi về phương bắc.

Phong Liệt với tu vi Hư Hoàng Cảnh đỉnh phong, tinh thần lực có thể bao trùm toàn bộ phương viên mấy nghìn dặm, hành động mờ ám của Triệu gia tự nhiên không thoát khỏi sự chú ý của hấn, thậm chí ngay cả tu vi của mười mấy gã cao thủ Triệu gia đều có thể nhìn thấu.

Mười gã cao thủ Long Biến Cảnh, cầm đầu chính là một gã cường giả Long Biến Cảnh đỉnh phong, trận hình này thực sự kinh người, e là có thể dễ dàng san bằng một số đại môn phái, gia tộc cỡ lớn. Cổ thể lực này âm thầm đi về phương bắc, thực sự thẳng đến Đẳng Long Quận phía đông tứ phương thành, ý đồ này cũng không khó đoán.

Phong Liệt mặc dù không quá quan tâm tới an nguy của chúng nhân trong Tứ Phương Thành, nhưng trong lòng lại khó tránh bắt đầu khởi động sát cơ, hành động của Triệu gia đã khiến hấn nổi giận.

Bất quá, hấn cũng biết, chính mình hiện tại vẫn chưa động tới đại bản doanh Triệu gia, chưa đủ để khiến Triệu gia sợ hãi, nhưng hấn lại không thể bận tâm tới phản ứng của Hoàng gia.

Trầm ngâm hồi lâu, Phong Liệt tạm thời từ bỏ ý niệm chém giết Triệu gia, trong lòng lại âm thầm lưu lại một số chuyện liên quan tới Triệu gia.

Tiếp đến, hấn không dự định ở lại Diệp gia lâu, liền dẫn Diệp Thiên Tử tới trước mặt Diệp Thiên Trung cáo từ rời đi.

Diệp Thiên Trung vốn muốn lưu hai người Phong Liệt lại giải quyết chuyện hôn sự xong xuôi, thuận tiện giao lưu một chút tình cảm bố vợ, con rể; nhưng thái độ của Phong Liệt vô cùng kiên quyết, ngược lại cũng đành thôi.

Sau nửa ngày, theo ánh mắt đám người Diệp gia nhìn xuống, một chiếc xe ngựa lộng lẫy mỹ lệ từ cửa chính Diệp phủ đi ra, chậm rãi đi từng bước tiến về phía ngoài thành, dần dần biến mất trong tầm mắt chúng nhân.

Một vị thiếu nữ mặc bạch y đứng cạnh song cửa sổ trên lầu các cao cao trong hậu viện Diệp phủ, đôi mắt đẹp nhìn về phía xe ngựa dần dần biến mất phía chân trời, trên khuôn mặt tuyệt mỹ toát lên vẻ phức tạp, có ngượng ngùng, có phẫn nộ, lại có cảm giác giống như chút được gánh nặng.

- Tiểu hồn đáng ghét! Muội muội theo hần nhất định phải chịu nhiều ủy khuất, thực sự không rõ muội muội thích hần ở điểm gì! Bất quá, hai ngày trước bọn họ rốt cuộc đã làm cái gì?

Thiếu nữ khẽ nhún mày trầm ngâm hồi lâu, sau đó xoay người xuống lầu các, tiến về phía Tàng Thư Các Diệp gia.

* * * * *

- Cô da, chúng ta trực tiếp đi tới Tứ Phương Thành sao?

Lão giả đánh lái chính là một vị cường giả Thần Thông Cảnh tứ trọng thiên của Diệp gia, sau khi rời khỏi thành, hần cùng kính nói với Phong Liệt trong xe ngựa.

Phong Liệt trầm ngâm một chút, dặn dò nói:

- Trước hết hãy đi tới Sở gia!

- Oạch? Rõ!

Lão giả khẽ sững sốt, đáp ứng một tiếng, sau đó chuyển đầu ngựa, đi tới Sở Vân Thành Sở gia.

Trong xe ngựa rộng rãi phóng khoáng, hai người Phong Liệt và Diệp Thiên Tử đang ngồi trên chiếc giường lớn, còn có Thúy Oản và một thị nữ theo hầu khác tên là Vân Bích, xe ngựa giống như căn phòng lớn, vô cùng rộng rãi, thập phần vững vàng. truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Diệp Thiên Tử mệt mỏi ngã vào lòng ngực Phong Liệt, hái một quả nhỏ, ăn cần đưa vào miệng Phong Liệt, ngửa mặt nghỉ hoặc nói:

- Phong Liệt, chúng ta đến Sở Vân Thành là gì?

- Tặng lễ vật! Tiểu Diệp hiện tại đang ở Tứ Phương Thành, theo nguyên tắc lên tới Sở Vân Thành một chuyến.

Phong Liệt tùy ý nói.

- Hả?

Đôi mắt đẹp của Diệp Thiên Tử khẽ ngẩn ngơ, thân thể đứng thẳng phát ra tiếng kinh hô:

- Người người. . . Người dẫn ta đi tặng lễ vật, không sợ bị Sở gia đánh sao?

Dẫn một vị hôn thê đi cầu hôn, chuyện này truyền ra ngoài e là bị người trong thiên hạ cười rộ rỡ.

Ngay cả hai thị nữ Thúy Oản, Vân Bích không kiềm chế được há hốc miệng, mặt mày dò xét, thực lực cô da tuy cường hãn, tựa hồ cũng phải biết chừng mực ah.

Bất quá, Phong Liệt lại không hề để ý, cười nói:

- Không có gì, cho dù không dẫn theo nàng, tất nhiên vẫn bị Sở gia đuổi đánh, ngược lại ta không dự định vào thành.

Hần từ miệng Diệp Trung Thiên biết được, Sở Hóa Long dĩ nhiên may mắn sống sót trở về Sở gia, nếu như hần thực sự đến thăm hỏi cầu hôn, dĩ nhiên với thù hận của hai người trước đây, tám chín phần sẽ bị cự tuyệt, gây khó dễ.

Đơn giản Phong Liệt không dự định nhiều chuyện, ngược lại tiểu diệp tại quý phủ chính mình, bất quá tới đây chỉ lấy hình thức mà thôi.

853. Chương 853

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 959: Thiên hạ nơi nào là Tịnh Thổ

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hơn nữa, cho dù Sở Diệp có thân phận không thấp tại Sở gia, nhưng bởi vì luôn luôn bị coi như tu luyện phế vật, trong gần trăm huynh đệ tỷ muội không hề được coi trọng, e rằng Sở gia chủ nhớ tới tên nàng đều rất khó khăn.

Hai con thất Long Mã tứ giai kéo xe ngựa chạy nhanh như gió, thoáng chốc liền tới ngoài cửa lớn Sở gia.

Sở gia và Diệp gia, Triệu gia, Long gia được xưng là thế gia tứ đại Ma Long tại Thiên Long Thần Triều, thế lực tự nhiên vô cùng hùng hậu, phủ đệ chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, cung điện lầu các liên miên vô tận.

Phong Liệt vén tấm rèm trên xe ngựa lên, liếc mắt nhìn về phía Sở phủ phía xa xa, sau đó vung tay ném hộp gấm hình vuông tới trước mặt một gã thủ hộ ngoài cửa chính Sở gia.

Gã thủ vệ này đang ôm cây đại thương dựa trên cánh cửa ngủ gật, đột nhiên thấy vật lạ bay tới, vô ý ôm vào trong lòng, sau đó hai mắt mở ra, kinh hãi ném hộp gấm xuống mặt đất.

- To gan! Có thích khách. . .Ah?

Bịch!

Một đạo âm thanh khê vang lên, hộp gấm đổ xuống mặt đất, lập đây rơi sang một bên.

Nhất thời, ba kiện thần binh trong hộp bạo phát khí thế cuộn cuộn xuất hiện trong tầm mắt gã thủ vệ, thần quang trực tiếp khiến người ta hoảng loạn.

- Chuyện này. . .

Gã thủ vệ này thoáng chốc trợn trừng mắt, thật lâu sau mới bình tĩnh trở lại.

Hắn mặc dù chỉ sở hữu tu vi Cương Khí Cảnh, nhưng tầm mắt không tồi, dựa theo biểu tượng của ba kiện thần binh nhìn lại, không phải bình khí bình thường có thể so sánh, nhất thời sợ ngây người.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến thanh âm nhàn nhạt truyền đến:

- Mang thứ đó giao cho Sở gia chủ, nói Phong Liệt đã tới rồi!

Thanh âm vừa dứt, xe ngựa đã đi xa.

- Ah? Phong. . .Phong Liệt?

Gã thủ vệ này trừng mắt há miệng thật lâu.

Vèo vèo vèo.

Tiếng ống tay áo vang lên trong gió, mười mấy gã cao thủ khí thế mạnh mẽ từ trong Sở phủ bay ra, hạ xuống trước cửa chính, cả đám nhìn ba kiện thần binh trên mặt đất, hai mắt không khỏi lóe sáng, kinh ngạc vô cùng.

- Cái này. . .Đây là ba kiện bảo vật chí bảo? Ti. . .

- Nói mau! Chúng từ đâu đến?

Mọi người lập tức gắt gao nhìn gã thủ vệ ngoài cửa chính, gã thủ vệ kia nơm nớp lo sợ, cơ hồ đứng không vững, hần từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên bị nhiều cao thủ vây xem như vậy, thực tế đối phương có ba trưởng quyền cao chức trọng trong Sở gia.

- Bẩm báo ba vị trưởng lão! Là. . . là Phong Liệt tặng! Tặng gia chủ!

Gã thủ vệ cổng chính lắp bắp nói.

- Vậy sao?

Đám cao thủ Sở gia không khỏi hai mặt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm.

- Đây là có chuyện gì?

Phong Liệt sao vô duyên vô cớ đưa tới đây ba kiện bảo vật chí bảo? Bên ngoài giống như Sở gia chúng ta và Phong Liệt không xuất hiện bất cứ vấn đề gì ah?

Tam trưởng lão Sở gia vuốt vuốt chòm râu, chau mày nói.

- Chẳng lẽ hần sợ Sở gia chúng ta chủ ý đánh hần, cố ý đến đây lấy lòng?

Một vị trưởng lão khác trầm ngâm nói.

- Uhm, rất có thể! Coi như tiểu tử này biết điều, ba kiện bảo vật chí mua lấy một cái nhân tình cũng chấp nhận được, xem ra tiểu tử Phong Liệt này không phải kẻ hung hăng càn rỡ, coi trời bằng vung giống như lời đồn, vẫn hiểu nặng nhẹ!

Tam trưởng lão Sở gia suy nghĩ nhẹ nhàng gật đầu, trong ánh mắt lão lộ ra tươi cười lạnh.

Lúc này, một cao thủ Sở gia do dự bất định nói:

- Tam trưởng, việc này có chút kỳ quái cũng chưa biết chừng! Ta nghe nói Phong Liệt lấy lễ hỏi tới cầu hôn nhị tiểu thư Diệp gia cũng chính là ba kiện thần binh chí bảo.

- Có chuyện này sao?

Tam trưởng lão nhướng mày, đầu lông mi dựng ngược, nếu như việc này đúng như lời gã kia nói. . ., e là ba kiện bảo vật chí bảo này tuyệt đối không đơn giản là giao chút phí bảo hộ.

Người kia tiếp tục nói:

- Tam trưởng lão, theo ta được biết, tiểu nữ nhi của gia chủ Sở Tiểu Diệp và Phong Liệt có tình đồng môn, hôn nữa nâng một mực ở tại phủ thành chủ Tứ Phương Thành, hần là Phong Liệt suy nghĩ tới Sở Tiểu Diệp, coi như đây là lễ hỏi đưa tới?

- Sở Tiểu Diệp nào? Chẳng là tu luyện củi mực dung mạo khuynh thành kia?

- Quả thực lại như vậy! Cứ như vậy đưa lễ hỏi tới đây sao?

- Cũng được! Dù sao tiểu nữ nhi kia của gia chủ cũng không thể tu luyện, ba kiện chí bảo làm lễ hỏi coi như không thua thiệt.

- Người biết cái gì! Nếu như truyện này truyền ra ngoài, thể diện Sở gia chúng ta để ở đâu? Tiểu tử Phong Liệt, quả thực khinh người quá đáng!

Tam trưởng lão Sở gia tức giận tới mức dựng râu tròng mắt, sắc mặt khó coi muốn chết.

- Chuyện này trước hết bẩm báo với gia chủ để người định đoạt, dù sao tiểu hôn dẫn Phong Liệt kia đã đi rồi.

* * * * *

* * * * *

- Hi hi! Phong Liệt đại bại hoại! Có người đưa tặng lễ hỏi như vậy sao? Nếu Tiểu Diệp biết, khẳng định sẽ tìm người tính sổ!

Trong xe, Diệp Thiên Tử cười ngất ngưỡng, cười tới mức toàn thân run rẩy, ngã vào trong lồng ngực Phong Liệt không dậy nổi.

Phong Liệt âu yếm vuốt vuốt mái tóc dài của giai nhân, không quan tâm cười cười, hẳn biết rõ Sở Tiểu Diệp sở không chú ý tới những điều này.

Thời điểm Sở Tiểu Diệp bảy tuổi mẫu thân đã chết, phụ thân trọng nam khinh nữ, lại không hoan nghênh nàng, trong gia tộc nhiều huynh đệ tỷ muội, nhưng không ai nguyện ý thân cận với một người củi mục không thể tu luyện.

Thậm chí còn có mấy tỷ muội phẩm hạnh thấp kém, ghen ghét nàng sở hữu dung nhan tuyệt thế, thường xuyên gây khó dễ ăn hiếp nàng, điều này khiến Tiểu Diệp không có nhiều tình cảm đối với Sở gia.

Nếu không với bản tính Sở Tiểu Diệp thuần khiết thiện lương, không tranh quyền đoạt thế, chắc chắn sẽ không xuất đầu lộ diện gia nhập Ma Long Giáo. đọc truyện mới nhất tại .

Những chuyện này tại thời điểm kiếp trước Phong Liệt cũng đã biết, cho nên hẳn luôn luôn không có hảo cảm đối với người Sở gia.

Nhớ tới Sở Tiểu Diệp, tâm tư Phong Liệt giống như mũi tên, không kiềm chế được thúc giục gã lái xe nói:

- Diệp Thanh, nhanh thêm chút nữa!

- Vâng, cô da!

* * * * *

* * * * *

Tứ Phương Thành.

Ngay khi Phong Liệt cảm thấy Triệu gia làm chuyện mờ ám, Cửu U Vương đã bắt đầu trang bị bố trí.

Kỳ thực vốn cũng không cần bố trí gì cả, bên trong Tứ Phương Thành ngoại trừ Phong Liệt thu phục hơn bốn mươi gã cường giả Long Biển Cảnh thuộc Thiên Diễm Môn tọa trấn bên ngoài, Huyết Sát Vương, Bán Giang Hồng, Hỏa Mãng Vương đều đã tiến nhập danh sách cường giả Long Biển Cảnh, hơn nữa Cửu U Vương đạt tới Long Biển Cảnh đỉnh phong, không có bất ngờ gì xảy ra, kết quả tựa hồ chẳng đáng lo.

Bất quá, mục đích không phải đánh lui địch đến, mục đích chính là tiêu diệt toàn bộ, cho nên, Cửu U Vương vẫn cẩn thận bố trí một phen, hạ quyết tâm khiến Triệu gia đau lòng một hồi.

Xe ngựa dọc đường phi nhanh, thấy núi xuyên núi, thấy sông vượt sông, thông suốt không trở ngại.

Trong xe Phong Liệt và Diệp Thiên Tử nhìn bên ngoài đại kiếp nạn bị đại kiếp nạn bùng xuống cảnh tượng hoang sơ tiêu điều, không khỏi thổn thức không ngớt.

Trước kia, Thiên Long Thần Triều dưới sự thống trị của Hoàng gia cho dù hỗn loạn không chịu nổi, võ giả lấy mạnh hiếp yếu nhìn đã quen mắt, nhưng suy cho cùng vẫn có quy tắc, không nhiều loạn quá lớn.

Nhưng hiện tại, đại kiếp nạn phủ xuống, hết thảy quy tắc đã vứt bỏ hết.

854. Chương 854

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 960: Thiên hạ nơi nào là Tịnh Thổ(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bên trên đại lục Long Huyết rộng lớn, giết chóc khắp nơi, chặn đường ăn cướp, xét nhà diệt tộc nơi nào cũng có, loạn dân chạy nạn khắp nơi đập vào mắt.

So sánh với phạm nhân mà nói, võ giả xem như khá hơn một chút, mà những bá tánh bình dân không chống lại vũ lực khổ cực không thể tả xiết.

Vô số dân chúng chạy nạn chuyển nhà, vội vào kéo xe trâu, mang theo nôi chén chậu, lưu lạc trong núi hoang vắng mịt mịt, lần lượt trên khuôn mặt từng người từng người tái nhợt đều ố nhợt, lo sợ không biết đường phương nào.

Nếu như gặp phải một số võ giả không mất đi nhân tính, ngược lại không trở thành trở ngại làm khó bọn họ, nhưng nếu như vận khí không tốt, gặp phải một số võ giả dùng hồn huyết nhục tu luyện ta đạo, hoặc gặp hung thú, Long thú hung tàn vô cùng, e là trong nháy mắt liền mất đi tính mạng, xương cốt chôn vùi nơi hoang dã.

Thậm chí, một số thành trì bình thường chứa mấy chục vạn người trong vòng một đêm bị tàn sát hết thảy cũng không hề kinh ngạc.

Long võ giả tùy ý giết chóc, hung thú xâm nhập, sơn phỉ dã khẩu nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ôn dịch hoành hành, khiến cho tính mệnh bách tính giống như côn trùng, ăn bữa nay lo bữa mai, tàn thi xưa khô tùy ý có thể thấy được.

Phong Liệt nhìn một mảnh ô ô ồn ào phía xa xa, nạn dân chạy nạn kêu gào thảm thiết, lại nhìn bầu trời vạn dặm không mây, trong lòng không khỏi buồn ngủi thở dài.

- Rốt cuộc cái gì là thiên đạo?

Hắn biết rõ, thời điểm chính mình tiến nhập Thần Thông Cảnh, gặp phải tử kiếp chính là vì đại kiếp thiên đạo, thời điểm những người khác tiến nhập Long Biến Cảnh gặp Long Biến kiếp chính là vì đại kiếp thiên đạo.

Hắn là, chỉ có cường giả vô đạo sắp vượt qua bức tường đạo thiên địa mới có thể cảm nhận được thiên đạo tồn tại?

Đại kiếp nạn thiên địa là cái gì?

Phong Liệt khẽ nhíu mày, tựa hồ bắt được một chút gì đó, rồi lại giống như bị sương mù trùng trùng điệp điệp ngăn cách, vĩnh viễn không tìm được đáp án chân thực.

- Nhị tiểu thư, hiện tại chúng ta còn cách Tứ Phương Thành chưa đến mười vạn dặm, Thất Long Mã cần khôi phục chút thể lực, người xem. . .

Thanh âm Diệp Thanh từ bên ngoài thùng xe truyền tới.

Diệp Thiên Tư chau đôi mày thanh tú, liếc nhìn Phong Liệt, nói:

- Tiếp tục chạy đi, mau chóng tới Tứ Phương Thành.

Phong Liệt thoáng nhìn giai nhân bởi vì đường dài có vẻ khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, cười nói:

- Đừng vội, xe ngựa này mặc dù vững vàng, nhưng cũng có chút lắc lư, chúng ta trước hết nghỉ chân một chút ah.

- Thế nhưng Triệu gia. . .

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Thiên Tư quýnh lên.

- Ha ha, chỉ là mấy con tôm cái tép mà thôi, Tứ Phương Thành còn ứng phó được.

Phong Liệt không để ý cười nói.

Kỳ thực, chỉ cần hắn nguyện ý, thuận di một cái liền có thể trở về Tứ Phương Thành, nhưng không cần thiết phải vậy, nếu từng giây từng phút đều căng thẳng thần kinh, bên trong tình trạng khẩn trương, chẳng phải làm người mất đi niềm vui sao?

Trước kia hắc lưu lạc khắp nơi, trong nguy cơ trùng trùng điệp điệp bị uy hiếp, hiện tại sở hữu tu vi Hư Hoàng Cảnh đỉnh phong, đứng trên vị trí tối cao, không nhiều người đủ can đảm tìm chính mình gây phiền toái, đây là thời điểm bình ổn tinh thần.

Diệp Thiên Tử ngoan ngoãn phục tùng Phong Liệt, thoắt chốc xe ngựa rất nhanh giáng xuống không trung, ngừng lại trên khoảng đất bằng ven rừng rậm.

Diệp Thanh chăm sóc Thất Long Mã cho nó ăn cỏ, Thúy Quán và Vân Bích đều ở lại trong xe, Phong Liệt và Diệp Thiên Tử ngay lập tức xuống xe ngựa, cười cười nói nói sảng khoái bên cạnh dòng suối nhỏ cách đó không xa.

- Trên đường chướng khí mật mù, chỉ trong núi rừng mới thanh tịnh một chút.

Diệp Thiên Tử kéo cánh tay Phong Liệt, có chút hưng phấn đánh giá thiên địa xung quanh, nàng thân là tiểu thư Diệp gia thân phận cao quý, rất ít khi mạo hiểm đi vào rừng sâu đất hoang, nhìn rừng cây xanh ngắt, nghe chim hót véo von, trong lòng không khỏi có chút ly kỳ, đôi mắt đẹp trong veo như nước tò mò nhìn tới.

- Đúng vậy ah!

Phong Liệt cười cười, cho là đúng nói.

Hôm nay thế đạo hỗn loạn, khắp nơi đều là giết chóc và máu tanh, so sánh mà nói, trong núi sâu xa xôi ngàn dặm không bóng người giống như Tịnh Thổ.

- Phong Liệt, chúng ta sau này tìm một mảnh Tịnh Thổ ẩn cư được không?

Đôi mắt đẹp của Diệp Thiên Tử lưu chuyển, đột nhiên vòng qua khuôn mặt nhỏ nhắn, chờ mong nhìn Phong Liệt.

- Oạch? Tịnh Thổ?

Phong Liệt có chút ngẩn ngơ, không tỏ tưởng tượng được Diệp Thiên Tử luôn luôn hiếu động vậy mà lại nảy sinh ý nghĩ như vậy, điều này khiến hắn vô cùng bất ngờ, hắn mỉm cười, cũng chỉ có thể kết luận nữ nhân sau khi đã có nam nhân thường biến đổi.

Diệp Thiên Tử mặc dù được cưng chiều từ nhỏ, nhưng thế gia gia giáo thực sự nghiêm khắc, làm người vợ sau giúp chồng dạy con đã là quan niệm truyền thống dĩ nhiên ăn sâu vào nội tâm.

Hắn không nỡ quét mắt liếc nhìn giai nhân, nhẹ nhàng gật đầu cười nói:

- Tốt! Về sau chúng ta tìm một nơi tiên cảnh giống như Tịnh Thổ ẩn cư, sau đó, chúng ta sinh một đồng tiểu hài tử.

- Đáng ghét! Ta không muốn sinh, để U Nguyệt sinh cho người đi!

Khuôn mặt Diệp Thiên Tử phiền hồng, hờn dỗi liếc nhìn Phong Liệt, thân hình mềm mại uyển chuyển chạy tới bên dòng suối nhỏ.

- Ha ha ha ha!

Phong Liệt nhìn giai nhân bối rối, không khỏi cười sáng khoái.

Sau một lát, Tiếng cười dần dần ngừng lại, trong ánh mắt Phong Liệt mơ hồ hiện lên một tia suy tư.

Trên thế giới này thực sự có Tịnh Thổ sao?

Long chủ chưa hành động chuyện đại sự, đại kiếp nạn thiên địa chưa đến, biển trời mệnh mông không bờ bến. . .

Thiên hạ này nơi nào là Tịnh Thổ? Khi nào là Tịnh Thổ?

- Đối với cường giả, khắp nơi là Tịnh Thổ, đối với kẻ yếu, thiên đường cũng là địa ngục.

Phong Liệt chớp chớp đầu lông mi, không nhịn được cười phá lên, chính mình là sao đây? Sau khi bình ổn tinh thần, tựa hồ đối với thế giới tràn ngập giết chóc này đột nhiên nảy sinh một tia chán ghét.

Nước suối trong suốt thấy đáy, từng con từng con cá bơi qua bơi lại trong vòng xoáy, hết sức thanh nhàn.

Phong Liệt tiến lên vài bước, ngồi xổm xuống, vục lấy dòng nước suối mát lạnh rót vào trong cổ, chỉ cảm thấy dòng nước tinh khiết ngon lim thâm sâu vào nội tâm.

Bất quá, khi hần ngẩng đầu lên, không khỏi có chút tròng mắt há mồm.

Chỉ thấy tại khe suối cách đó mười trượng, Diệp Thiên Tử đã bỏ giày nhỏ và bí tất trắng, ngồi trên tảng đá lớn, để đôi chân ngọc dài ba tấc trắng như tuyết ngâm trong dòng nước suối, dưới ánh nắng bình minh chói mắt.

- Khanh khách, khanh khách. . .

Trong đôi mắt đẹp của Diệp Thiên Tử lóe lên tia ranh mãnh, rốt cuộc không kiềm chế được, che miệng nhỏ phát ra tiếng cười khanh khách giống như tiếng chuông kêu, cười ngất ngưỡng gần như té ngã.

- Oạch!

Phong Liệt im lặng hồi lâu, quả thực dở khóc dở cười, nhin không được ngửa mặt lên trời thét dài:

- Trời xanh ah. . .! Phong mỗ cả đời anh hùng, lại vẫn muốn uống nước rửa chân của lão bà! Quả thực ai có thể chịu được nỗi nhục này!

Nói xong, Phong Liệt tạo lên tư thế cường đại cực kỳ chấn động, hùng hổ tiến về phía Diệp Thiên Tử.

- Ahaa. . .! Phu quân than mạng! Thiếp không dám nữa! Ha ha ha ha. . .

- Ahaa. . .! Tiểu tử thói Phong Liệt, ngươi dám đánh bổn tiểu thư! Bổn tiểu thư sẽ không để ngươi yên. . .

855. Chương 855

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 961: Thần Vũ Vệ

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hai người thoáng chốc náo loạn một hồi

Bên cạnh xe ngựa phía xa xa, đánh lái Diệp Thanh với bốn phận hạ nhân theo bảo vệ, không dám liếc nhìn tới dòng suối bên kia. Còn hai thị nữ Thúy Quán và Vân Bích không nhin được lạng lẽ nhìn lên động tĩnh bên dòng suối.

Hai người từ nhỏ đã là nha hoàn theo hầu bên cạnh Diệp Thiên Tử, dung mạo cũng là ngàn dặm mới tìm được một, niên kỷ xấp xỉ với Diệp Thiên Tử, hôm nay muốn theo tiểu thư xuất giá, nên không có quá nhiều kiêng kỵ.

- Vân Bích, cô da của chúng ta thoát nhìn không giống như hung thần ác sát trong lời đồn ah? Trước kia ta nghe người ta nói cô da giết người như ngóe, tại Ma Long Giáo giết hại vô số đồng môn, hiện tại xem ra tình cảm của tiểu thư và cô da ngược lại vô cùng tốt.

Thúy Quán khẽ nói.

- Hi hi! Thúy Quán, không phải ngươi phải lòng cô da đấy chứ?

Vân Bích cười hi hi.

- Vậy cũng đúng, cô da chính là rồng trong loài người, là đệ nhất thiên tài từ xưa tới nay chưa từng có, nữ nhân nào không thích?

- Phi phi, nói hươu nói vượn cái gì đây?

Thúy Quán gắt nhẹ, má khế phiền hồng, lập tức lại có chút phiền muộn nói:

- Vân Bích, chúng ta vốn là nha hoàn theo hầu tiểu thư, thích hay không thích không phải do chúng ta lựa chọn, chỉ hy vọng sau này cô da đối tốt với chúng ta bằng một nửa của tiểu thư, vậy là đủ rồi.

Vân Bích chép miệng, hừ hừ nói:

- Thúy Quán, lời này còn quá sớm, nghe nói cô da có sáu bảy hồng nhan tri kỷ, hai người chúng ta có thể được cô da sủng ái còn khó nói vô cùng, azzzz, hi vọng tiểu thư có sánh ngang với những nữ nhân khác của cô da, chúng ta cũng tốt. . . Oh? Thanh âm gì vậy?

Ầm ầm. . .

Hai nha hoàn đang nói chuyện, đột nhiên ánh mắt cả kinh, chỉ nghe được một trận nổ vang từ phía xa xa truyền tới.

* * * * *

Ngoài trăm dặm, mấy trăm nghìn bách tính tha hương hoảng sợ chạy trốn chết.

Tiếng người già kêu gào thảm thiết, tiếng tiểu hài tử kinh hãi, nữ tử khóc dòng vang thành một mảnh, dần dần tiến vào rừng núi.

Phía sau đám người, một đầu cuồng thú đầu trâu thân rắn cao tới ba mươi trượng đang điên cuồng thu thập từng cái từng cái mạng người, trong đôi mắt đỏ thẫm tràn ngập huyết sắc và sự hung tàn.

Ngao rống. . .

Rầm rầm rầm. . .

Đuôi hung thú kia thật dài quét tới đâu, đại thụ chặn ngang tới đó, núi đá hóa thành bụi phấn, từng người từng người phàm nhân nhao nhao bị đứt ruột phá gan, chết oan chết uổng vô cùng thê thảm.

Một gã mặc áo choàng đen, bóng người thon gầy chỉ lộ ra đôi đồng tử trùng lớn đang đứng trên đầu Ngưu Đầu Quái, trong tay người khô gầy kia nắm một cây cốt trượng đen kịt.

Trên cốt trượng hắc sắc sương mù lượn lờ, không ngừng phát ra từng sợi từng sợi tơ hắc sắc, thu thập lấy một chút tàn hồn phàm nhân.

- Khả khả khả khả, lúc này đây so với yêu cầu thu nạp ba mươi vạn sinh hồn của chúa thượng, hy vọng có thể đổi lấy một chút những thứ tốt khác! Nếu có thể đạt được một quả Huyền Linh Toái Thiên Đan, nói không chừng lão phu có thể thoáng chốc trùng kích Long Biển Cảnh!

Bóng dáng thon gầy lạnh lùng nhìn về phía phàm nhân phía trước, bên trong đồng tử trùng lớn tản ra hàn mang u lãnh.

- Phong Liệt, ta không dám nữa, đừng làm lộn xộn có được không? Để người khác thấy sẽ không hay! Ha ha ha ha. . .

Nghe được động tĩnh từ phía xa xa truyền đến, Diệp Thiên Tử vội vàng ghé vào trong ngực Phong Liệt dịu dàng xin tha, trong đôi mắt đẹp tràn đầy tiểu ý.

Phong Liệt cười cười, lúc này mới thả giai nhân ra.

Hắn không phải thực sự bốc hỏa khí, nữ nhân của chính mình dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, toàn thân trên dưới giống như băng điêu ngọc tố, không chỗ nào không đẹp, đôi chân ngọc càng đẹp tới cực hạn, người khác muốn uống nước rửa chân của nàng còn không được. Hắn tự an ủi mình như vậy.

Tiếp đến lại ôm Diệp Thiên Tử đặt trên tảng đá lớn, nhặt đôi hài nhỏ và giày trắng bên cạnh lên, tự tay giúp giai nhân mặc từng kiện từng kiện, để Diệp Thiên Tử cảm động không thôi.

Nhìn cặp chân ngọc của giai nhân sáng long lanh tinh xảo, trong lòng Phong Liệt không khỏi nổi hỏa diễm, không kiềm chế được vuốt vuốt vài cái, khiến khuôn mặt Diệp Thiên Tử đỏ tới mang tai, hét lớn không cho phép.

Động tĩnh nơi xa càng ngày càng gần, hai người chinh lý xong liền trở lại bên cạnh xe ngựa.

- Tiểu thư! Cô da!

Thúy Quá và Vân Bích thấy hai người Phong Liệt trở về, vội vàng vén áo thi lễ, ánh mắt hai nữ nha hoàn giờ phút này nhìn Phong Liệt tựa hồ hiện lên tia cảm giác khác thường, khiến Phong Liệt có chút sững sờ.

- Uhm, chúng ta tiếp tục lên đường đi.

- Vâng!

Diệp Thiên Tử phen phó một tiếng, mặt đỏ ửng chạy trốn vào trong xe, giống như không dám gặp người.

Phong Liệt mỉm cười, hần phát hiện da mặt Diệp Thiên Tử tựa hồ mỏng hơn trước rất nhiều, động chút lại xấu hổ, bất quá, vài phần ngượng ngùng càng tôn sùng vẻ đẹp của nàng, khiến người khác tim đập thình thịch.

Hần giương mắt nhìn thoáng quá phía xa xa, lông mày không khỏi có chút nhăn lại.

Dựa vào tinh thần lực mạnh mẽ của hần, tự nhiên biết rõ chuyện gì đang xảy ra phía xa xa, bất quá, hần không có ý xen vào chuyện của người khác, thiên hạ hiện tại đại loạn, mạnh được yếu thua biến đổi tới cực điểm, khắp nơi đều là giết chóc, muốn quản cũng được không quản cũng được, hưởng hồ, hần không hứng thú làm người quá tốt gì đó.

Nhưng trước mắt khi mọi người lên xe ngựa, còn chưa kịp chuyển bánh, đột nhiên, một bóng người mặc áo choàng màu đen cách đó hơn trăm dặm phát hiện động tĩnh bên này, thân hình chợt lóe lên liền kéo dài vượt qua trăm dặm hư không, đứng sừng sững phía trên xe ngựa.

- Đứng lại!

Thanh âm khàn khàn khó nghe phiêu dang trên không trung.

Diệp Thanh thoáng liếc nhìn bóng người trên không trung, ánh mắt có chút rung mình, trên không tản ra khí tức cường giả Hóa Đan Cảnh đỉnh phong uy áp mạnh mẽ, hơn nữa trên người toát lên cổ khí tức cực kỳ tà ác, giống như từ địa ngục bò ra, khiến người ta cảm thấy khó chịu, mình mấy sơn gai ốc.

Bất quá, Diệp Thanh suy nghĩ đến trong xe có cô da thực lực cường hãn tọa trấn, cũng không quá e ngại, hần chấp tay, không lớn không nhỏ nói:

- Xe ngựa của chúng ta là của Phiêu Diệp Thành Diệp gia, không biết các hạ có điều gì chỉ giáo?

- Khả khả khả khả! Hóa ra là người Diệp gia, chẳng trách có thể sử dụng xe ngựa quý giá như vậy.

Bóng người màu đen đánh giá xe ngựa, cười quái dị nói:

- Rất tốt! Nữ nhân lưu lại, nam nhân đi tìm cái chết. . .

Vừa dứt lời, trong hần lóe lên quang mang âm hiểm, không hề báo trước vung tay đánh ra một quyền!

Hô!

Một cổ sương mù màu đen dày đặc cuốn quanh xe ngựa.

- To gan!

Sắc mặt Diệp Thanh giận dữ, lúc này đứng dậy, song chưởng liên tục vung ra, từng đạo từng đạo chưởng ảnh hùng hồn công kích đám khói đen.

Thúy Quan và Vân Bích từ trong xe ngựa bay ra, trong tay đều cầm một thanh trường kiếm huyền bảo, kiếm quang chói lòa một mảnh không trung, cho thấy thực lực không hề kém.

856. Chương 856

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 962: Thần Vũ Vệ(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bất quá, đám người bọn họ chỉ sở hữu tu vi Thần Thông Cảnh, dưới sự áp bức của người phía trên thực lực của bọn họ đã giảm đi nhiều, ba người liên thủ vậy mà không thể ngăn cản được khói đen vây công, trông thấy xe ngựa sắp bị đám khói đen bao phủ.

Trong xe, Phong Liệt khẽ lắc đầu, hần vén màn trướng lên, tùy ý đánh ra một chưởng.

Hô. . .

Chưởng phong thổi qua, lập tức cuốn đám khói đen quay ngược trở lại, hung hăng đập vào mặt bóng người hắc y kia.

Phốc!

Ah. . .

Theo tiếng thét thê thảm vang lên, người mặc hắc y kia lập bị đám khói đen xé toạc một bên má, rớt xuống không trung, chặt vật ngã xuống một cây đại thụ.

- Ah. . .Khốn kiếp! Các người dám hạ độc thủ với lão phu! Các người biết ta là ai không?

Người mặc hắc y đứng trên cành cây, ôm lấy một bên má hoảng sợ kêu lớn, bên má bị cuồng phong xé rách chỉ còn lại lớp biểu bì, tự nhiên không giống mặt người, thập phần khủng bố, khiến Thuyết Quán và Văn Bích không khỏi che miệng nhỏ, thất thanh la lớn.

- Ta cũng muốn biết ngươi là ai!

Thanh âm lạnh lùng trong xe vang lên.

Lập tức chỉ nghe thấy hai tiếng xuy xuy vang lên, hai đạo kiếm khí màu đen bắn ra, cực kỳ chuẩn xác, trăm chúng trên thân thể người mặc hắc y, một đạo chém đứt lưng người mặc hắc y thành hai đoạn, một đạo chặt đứt cổ hần, trong nháy mắt, người mặc hắc y kia liền biến thành ba đoạn.

Đồng tử ba người Diệt Thanh, Thuyết Quán, Bích Văn không khỏi co rụt lại, khiếp sợ nhìn thoáng qua thùng xe, lúc này nhận thức được thực lực của cô đa nhiều hơn một phần, cao thủ Hóa Đan Cảnh đỉnh phong đối với cô đa hạ thủ quả thực giống như con sâu cái kiến, tiện tay có thể giết chết.

- Ah. . .Tha mạng! Lão phu là thất trưởng lão Tuyệt Vọng Kiếm Phái chi nhánh Diệt Thiên Tông! Diệt gia các người không thể trêu vào. . .

Người kia thấy khó giữ được tính mạng, lập tức bỏ đầu, linh hồn kêu gào, vừa hoảng sợ vừa bỏ chạy về phía xa xa.

- Diệt Thiên Tông? Tuyệt Vọng Kiếm Phái? Ahaaa. . .Có chút ý tứ.

Phong Liệt lạnh lùng cười cười, hần sớm biết Tuyệt Vọng Kiếm Phái không phải thứ gì tốt, bất quá đường đường là tông môn siêu cấp giống như kinh thiên trụ trên đại lục Long Huyết, vậy mà giết dây để cấp dưới trong môn phái công khai áp bức khiến người người oán trách tới bậc này, thủ đoạn tàn bạo, thực khó có thể cứu chữa.

Xem ra đại kiếp thiên địa áp bức, ngay cả Tuyệt Vọng Kiếm Phái cũng xé toang vỏ bọc bên ngoài, vì đề cao thực lực đã từ mọi thủ đoạn. đọc truyện mới nhất tại .

Phong Liệt có chút cảm khái lắc đầu, lập tức muốn giết chết người kia, loại bỏ một kẻ cặn bã.

Nhưng vào lúc này, từ phía chân trời xa xa đột nhiên truyền đến thanh âm hùng hồn quát lạnh:

- Tặc tử Diệt Thiên Tông! Nhận lấy cái chết. . .

Phốc xuy. . .

Một tia kiếm khí dài đến trăm trượng xẹt qua trời cao, thanh âm phá nứt màng tai mọi người, kiếm khí bên trong ẩn chứa khí tức băng hàn nồng đậm, lập tức xuyên thủng linh hồn trưởng lão Diệt Thiên Tông, khiến hồn bay phách tán.

Sau đó, kiếm khí băng hàn kia trăm xuống mặt đất.

Ầm ầm.

Tiếng nổ vang thật lớn.

Kiếm khí cuộn cuộn tạo thành rãnh lớn rộng hơn mười trượng, dài đến trăm trượng trên mặt đất, xung quanh đỉnh đầu Lâm Mộc lập tức kết thành tầng băng dày đặc, uy thế cực kỳ kinh người.

Đám người Diệt Thanh, Thúy Quán không khỏi sắc mặt cả kinh, hai mặt nhìn nhau, e là chỉ có cường giả Long Biên Cảnh mới có thể tạo thành uy thế như vậy.

Sau một khắc, phía chân trời lóe lên bạch quang, một thiếu niên tuấn dật vươn mình ngọc cầm ngự kiếm mà tới, trong nháy mắt liền đứng trên không trung phía trên rừng cây.

Thiếu niên này cầm trong tay thanh trường kiếm màu bạc, mặc một bộ chiến giáp màu vàng, lộ rõ vẻ oai hùng bất phàm, thực tế trên người hắn toát lên khí thế Long Biên Cảnh đỉnh phong uy áp cực mạnh mẽ, khiến sắc mặt đám người Diệt Thanh tái nhợt, tâm thần rung động.

- Thần. . . Thần Vũ Vệ!

Diệt Thanh không khỏi thất thanh.

Còn nhân thần Thúy Quán và Vân Bích lóe sáng, đối với người tới mơ hồ lộ ra vẻ sùng bái.

Thần Vũ Vệ, chính là một đám cường giả trẻ tuổi cách đây bốn năm trước được Nhân Hoàng đích thân sắc phong, gánh vác trọng trách dẹp loạn thiên hạ.

Phàm là người có thể tuyển chọn vào Thần Vũ Vệ, đều có thiên phú xuất chúng, hơn nữa còn có thể được Nhân Hoàng ban ột bộ áo giáp thần binh chí bảo, và 300 năm tu vi, anh tài trong thiên hạ không khỏi vì danh dự tối cao gia nhập Thần Vũ Vệ.

Bản thân bọn họ được Nhân Hoàng ban cho quyền sát sinh, đối với những môn phái và gia tộc có gan gây lên hỗn loạn, nguy hại đến tồn vong của nhân tộc, động thủ liền tàn sát toàn bộ gia tộc, diệt trừ tam tộc, bốn năm nay đã tạo lên uy danh hiển hách trên đại lục, khiến ngàn vạn thế lực lớn nhỏ nghe mà biến sắc, ngay cả một thế lực siêu cấp đều kiêng kỵ vài phần.

Đồng thời, những cường giả trẻ tuổi này cũng trở thành thần tượng đối với hàng nghìn hàng vạn thiếu nam thiếu nữ, quả thực sắp hóa thân thành vì chính nghĩa, giống như chúa cứu thế.

Hừ!

Thiếu niên Thần Vũ Vệ kia hiên ngang liếc nhìn ba người Diệt Thanh, trong mắt kinh thường hờn nhẹ một tiếng, ba gã võ giả Thần Thông Cảnh thực sự không đáng để vào mắt.

Về phần Phong Liệt và Diệt Thiên Tử trong xe ngựa, bởi vì thùng xe sở hữu vật ẩn chứa công năng ngăn cản tinh thần lực dò xét, thiếu niên này không có cách nào biết được thực lực của hai người.

Nhưng trong mắt thiếu niên này nhìn nhận, người cưỡi xe ngựa chắc hẳn không phải cao thủ gì cả, cũng không chú ý.

Tiếp đến, thiếu niên này phi thân hạ xuống mặt đất, nhặt cốt trượng màu đen và nạp linh giới của trưởng lão Diệt Thiên Tông kia lên, hầy thả thu vào nạp linh giới của chính mình.

- Thúy Quán, Vân Bích, chúng ta đi!

Diệp Thiên Tử phân phó bên ngoài một tiếng, sau đó khinh thường nhẹ nhàng hừ một tiếng, rúc vào trong ngực Phong Liệt thấp giọng nói:

- Phong Liệt, Thần Vũ Vệ cũng chỉ như vậy, rõ ràng là chiến lợi phẩm của chúng ta, đương nhiên hẳn lại lấy đi, thực sự da mặt mỏng ah.

- Ha ha, một ít bảo vật tà tu, chúng ta giữ cũng vô dụng, người ta tốt xấu cũng có một phần công sức, muốn lấy thì lấy ah.

Phong Liệt lơ đãng cười cười, yêu chiều nheo nheo cái mũi tinh xảo đẹp đẽ của nữ nhân.

- Uhm. . .Đáng ghét!

Diệp Thiên Tử vuốt bàn tay to lớn của Phong Liệt, khó chịu gắt giọng.

Lúc này, Thúy Quán và Vân Bích đã lên xe, Diệp Thanh huy động roi ngựa, thúc dục hai con Thất Long Mã bay lên trời, tiến về phương bắc. truyện copy từ

Nhưng mà lúc này, gã thiếu niên trên mặt đất thấy đám người Phong Liệt không nói lời nào muốn rời đi, hai đạo mày kiếm không khỏi có chút nhăn lại, sắc mặt trở nên âm trầm.

Thân hình hắn nhoáng một cái, lập tức chắn trước xe ngựa, mạnh mẽ vận dụng khí thế Long Biến Cảnh đỉnh phong uy áp khiến hai con Thất Long Mã chấn kinh, hốt hoảng lui về phía sau.

- Vị đại nhân này, không biết có điều gì chỉ giáo?

Diệp Thanh nhanh chóng ổn định xe ngựa, đè nén nộ khí trong lòng, lạnh giọng hỏi.

- Hừ! Bỏn công tử xuất thủ cứu các người, thậm chí ngay cả tạ ơn cũng không có, thực sự không biết điều!

Thiếu niên kia lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, không đợi Diệp Thanh đáp lời, hắn đột nhiên nheo mắt một cái, âm trầm cười lạnh:

- Hả? Hẳn là các người và người Diệt Thiên Tông kia cùng một phe?

857. Chương 857

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 963: Chiến giáp tinh xảo

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Diệp Thanh biến sắc, lớn tiếng phân minh nói:

- Người. . . Người sao có thể ngậm máu phun người! Xe ngựa chúng ta cưỡi chính là của Phiêu Diệt Thành Diệt gia, làm sao có thể cùng phe với Diệt Thiên Tông?

- Hừ! Bỏn công tử đúng chính là đúng! Không ngờ Diệt gia cấu kết với Diệt Thiên Tông giết hại dân chúng, xem ra Diệt gia không cần tồn tại rồi!

Trong mắt thiếu niên kia lóe sát cơ, lạnh lùng nói.

- Người. . .Người cút đi. . .

Trong xe ngựa, Diệp Thiên Tử nghe xong lời này, không khỏi tức giận nổi trận lôi đình, há miệng mắng chửi, rồi đột nhiên bị Phong Liệt ngăn cản.

Trong lòng Phong Liệt cười lạnh, hần vén màn trướng lên, lạnh nhạt liếc nhìn gã thiếu niên kia, chậm biếm nói:

- Bản lĩnh đổi trắng thay đen của các hạ thật không nhỏ, bất quá, ta xem ngươi không cần sống rồi!

- Ngươi.

Sắc mặt thiếu niên kia giận dữ, trong lòng sát cơ bắt đầu khởi động, lúc này muốn xuất thủ đuổi giết đám người Phong Liệt.

Thiếu niên này tên là Tuyết Lập Hàn, xuất thân tại Băng Long Giáo Tuyết gia, bản thân hần nổi bật nhất trong đám người Thiên Vũ Vệ, bốn năm nay giết vô số người, cho dù là người một số thế lực lớn gặp hần đều cung kính, e sợ bị tàn sát diệt tộc, hiện tại không ngờ gặp phải một gã tiểu tử đuôi mù, quả thực không thể nhẫn nhục được!

Nhưng tiếp đến, Tuyết Lập Hàn chưa kịp động thủ, nắm đấm màu đen không báo trước đột nhiên xuất hiện trước mặt hần, ngay lập tức phóng đại!

Bịch!

Thiếu niên kia chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, mũi sụp đổ, máu tươi phun trào.

Hần đường đường là cường giả Long Biển Cảnh đỉnh phong gặp phải trọng kích, lăn lộn vài vòng trên không, sau đó cắm đầu rơi xuống không trung.

Bịch!

Thân hình Tuyết Lập Hàn mạnh mẽ đập xuống đất, miệng gặm chặt cành lá khô héo úa, nhếch nhách vô cùng, một quyền của Phong Liệt trực tiếp đánh hần hôn mê, gần như bất tỉnh.

Phốc phốc!

Ha ha ha. . .!

- Cô da rất đẹp trai ah. . .! Dĩ nhiên một chiêu đánh bại Thần Vũ Vệ, vẫn là cô da lợi hại ah. . .!

Trong xe ngựa, Diệp Thiên Tử, Thúy Vân, Vân Bích nhìn Tuyết Lập Hàn nhơ nhếch, không khỏi che miệng yếu điệu cười, ánh mắt Thúy Quán và Vân Bích nhìn về phía cô da càng thêm vài phần sùng bái, trong lòng dấy lên tia rung động.

Tuyết Lập Hàn dùng sức lắc lắc đầu, lúc này mới thanh tỉnh vài phần, hần nhảy dựng lên khỏi mặt đất, ầm ầm bạo phát khí thế mãnh liệt, oán độc hết lớn:

- Chết tiệt! Diệp gia các ngươi dám đối địch với Hoàng gia, quả thực tội không thể tha! Tuyết Lập Hàn ta lúc này xin thề, trong vòng ba ngày ắt diệt toàn bộ gia tộc Diệp gia! Không! Giết chết nam nhân Diệp gia, toàn bộ nữ nhân sung nhập thanh lâu làm kỹ nữ. . .

Hần vừa gào thét, vừa bắn ra một đạo kim quang bay lên không trung.

Bịch!

Một đạo âm thanh thật lớn vang lên.

Trăm dặm trên không trung, một đóa kim hoa hoa lệ bạo phát, tản ra hào quang dài vạn trượng, che phủ toàn bộ thái dương.

Tuyết Lập Hàn mặc dù phần nộ, nhưng không phải kẻ điên, thiếu trong xe lúc trước tuy nói đánh lén thủ thắng, nhưng chắc hần thực lực bản thân hần không tới.

Cẩn thận thuyền vạn năm không hỏng.

Vì đảm bảo đạt được mục đích, hần không chút do dự phóng ra hỏa diễm tín hiệu chỉ Thần Vũ Vệ mới có, dùng để triệu tập đồng bọn trong vòng ngàn dặm tới tương trợ.

Sau khi làm xong, Tuyết Lập Hàn đột nhiên lui về phía sau mười dặm, đứng sừng sững trên không, oán độc nhìn Phong Liệt, trên mặt mơ hồ cười lạnh.

Ánh mắt Phong Liệt lạnh lẽo, không thể tưởng tượng được tiểu tử trước mắt vẫn gắng sức gây khó dễ, bất quá, với thực lực của đối phương và điểm thủ đoạn ấy không đáng để vào mắt Phong Liệt.

- Thiên Tử, nài gì chờ ta ở đây, chút nữa ta sẽ quay lại.

Phong Liệt dặn dò Diệp Thiên Tử, thân hình đột nhiên biến mất khỏi xe ngựa.

Ba người Diệp Thiên Tử không khỏi sửng sờ, hồn nhiên không biết Phong Liệt biến mất như thế nào.

Cùng lúc đó, ánh mắt Tuyết Lập Hàn cách đó mười dặm ngưng tụ, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Hắn có thể trở hết tài năng trong phần lớn thiên tài tại Bằng Long Giáo, trừng cử Thần Vũ Vệ, ngoại trừ bản thân thiên phú bất phàm, kinh nghiệm chiến đấu không hề đơn giản.

Dựa vào trực giác hơn người, tâm ý hắn nhanh chóng nhảy động, chiến giáp màu vàng trên thân thể lập tức tách thành một đoàn kim mang dày hơn một trượng, chặt chẽ bao phủ hắn trong đó.

Chiến giáp này chính là chiến giáp Thần Võ Nhân Hoàng ban tặng, sở hữu được uy năng cực kỳ thần bí khó lường.

Thời điểm hắn vừa mới chuẩn bị sẵn sàng, đột nhiên, chỉ nghe sau tai vang lên đạo âm thanh ” phốc xuy ” phá không mà đến, theo đó, một đạo kiếm quang huyết sắc sắc bén vô cùng lập tức trảm tới cổ hắn.

- Thuần Di?

Tuyết Lập Hàn chỉ cảm thấy tiếng gió phát sinh phía sau lưng, không khỏi cả kinh đánh rúm như người chết, hầu như không chút do dự lướt ngang vài thước!

Phốc xuy. . .Bịch!

Kiểm quang huyết sắc hung hăng trảm tới bờ vai Tuyết Lập Hàn, bóc lên một mảnh hỏa tinh.

Nhưng điều khiến Phong Liệt kinh ngạc chính là, Thánh Kiếm sắc bén trảm xuống, vậy mà không thể trảm phá chiến giáp của đối phương.

Phốc. . .

Tuyết Lập Hàn phun ra một ngụm máu tươi lớn, thân hình bị đánh bay xa hơn mười dặm, sắc mặt kinh hãi muốn chết.

- Oh? Chiến giáp này có chút cổ quái!

Phong Liệt cầm Thánh Kiếm trong tay, đứng trên không trung, trên mặt dường như có chút suy nghĩ.

- Ha ha ha! Tiểu súc sinh chết tiệt! Chiến giáp Thần Võ này chính là Nhân Hoàng ban tặng, dựa vào binh khí làm bằng sắt thép thông thường căn bản không thể giết chết bốn công tử!

Sắc mặt Tuyết Lập Hàn tái nhợt, nhưng người miệng vẫn cười to nói lớn, đồng thời ánh mắt có chút lập lờ, lo lắng chú ý tới động tĩnh phía xa xa.

- Hừ, thật sự không thể giết chết sao?

Phong Liệt chế nhạo cười cười, thân hình lại chớp động lần nữa, lập tức xuất hiện đứng cách Tuyết Lập Hàn ba trượng, liên tục huy động Thánh Kiếm.

Xuy xuy xuy xuy. . .

Từng đạo kiếm khí huyết sắc không ngừng chém ra, chuẩn xác vô cùng rơi vào thân thể Tuyết Lập Hàn.

Tuyết Lập Hàn khiếp sợ phát hiện, chính mình muốn tránh né thế nào đi nữa, đều không thể thoát khỏi kiếm khí.

Rầm rầm rầm. . .Bịch. . .

Kiểm khí trảm xuống chiến giáp, nhất thời vang lên âm thanh muện hưởng.

Nhưng bất ngờ chính là, bộ chiến giáp Thần Võ kia vẫn nguyên vẹn không hao tổn gì, không chút dấu hiệu nghiền nát, khiến Phong Liệt không khỏi tấm tắc khen kỳ diệu.

Chỉ có điều, Tuyết Lập Hàn với tư cách là chủ nhân chiến giáp lại không nhận được diện cuồng phun máu tươi, lung lay sắp đổ, trước mặt Phong Liệt vô lực hoàn thủ, giống như cái bao cát, bị kiếm khí điên cuồng trảm tới, tức giận kêu gào oa oa.

- Tiểu súc sinh chết tiệt! Người không giết chết ta! Người chết không yên ổn. . .

Phốc!

- Khốn khiếp! Tuyết Lập Hàn ta tất sẽ người sống không bằng chết!

* * * * *

Phong Liệt mất tiếu tại ngơ không để ý tới tiếng Tuyết Lập Hàn hỗn hển rống giận, nhưng lại cảm thấy vô cùng thích thú đối với bộ chiến giáp Thần Võ kia.

Hắn dần dần phát hiện, chiến giáp Thần Võ kia thực sự không phải sử hữu lực phòng ngự thần kỳ, mà có từng tia Không Gian Chi Lực bám phía trên, có thể tháo bỏ 99% uy lực của kiếm khí, nếu không sở hữu thực lực vượt xa Tuyết Lập Hàn, sợ rằng thực sự rất khó có thể làm gì hắn.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

858. Chương 858

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 964: Đánh ghen

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Chắc chắn, không hổ là bảo vật của Nhân Hoàng, quả nhiên không giống bình thường.

Hai mắt Phong Liệt tỏa sáng, trong lòng tán thưởng một tiếng.

Đúng lúc này, phía chân trời xa xa đột nhiên phóng tới hơn mười đạo kim mang, tốc độ kinh người nhanh chóng bay về phía bên này.

- Ha ha ha ha! Tiểu hỗn đản! Người xong rồi! Bỏn công tử không tin người dám đối kháng với toàn bộ Thần Vũ Vệ chúng ta! Biết điều tranh thủ thời gian cầu xin bỏn công tử tha thứ! Nếu toàn bộ ba đời Diệp gia người tất diệt vong! Ha ha ha . . .Khụ khụ!

Khóe mắt Tuyết Lập Hàn liếc nhìn về phía xa xa, sắc mặt không khỏi đại hỉ, oán độc quất, bởi vì quá mức kích động, lại ho khan phun ra mấy ngụm máu tươi.

Phong Liệt nhướng mày, khinh thường cười lạnh một tiếng:

- Cũng nên tiến đưa người lên đường!

Vừa dứt lời, hắn liền phát tay bạo phóng vòng xoáy thôn phệ rộng mười trượng bao phủ Tuyết Lập Hàn trong đó, trong nháy mắt, Tuyết Lập Hàn biến mất trong vòng xoáy.

- Dừng tay. . .

- Là ai dám to gan như vậy! Dám hạ độc thủ với Thần Vũ Vệ ta!

- Tiểu tặc tử lớn mật, mau chóng nhận lấy cái chết. . .

* * * * *

Tiếng thét cực kỳ phần nộ cực kỳ kiêu ngạo từ phía xa xa truyền đến, thanh âm có nam có nữ, thập phần kiêu căng.

Phong Liệt thu hồi vòng xoáy thôn phệ, lạnh lùng liếc nhìn phía xa xa, sau đó thân hình nhoáng lên, về tới bên cạnh xe ngựa.

- Phong Liệt người không sao chứ?

Diệp Thiên Tử thấy Phong Liệt bỗng nhiên xuất hiện, sau khi sững sờ, nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, quan tâm hỏi.

- Ha ha, thu thập một gã tiểu nhân mà thôi, ta sao có thể có chuyện gì?

Phong Liệt cười cười.

- Cô da, hình như rất nhiều Thần Vũ Vệ tới ah. . .!

- Đúng vậy!

Thúy Quán và Vân Bích cũng xuống xe, nhìn về phía viễn không, có chút lo lắng nói.

Phong Liệt không để ý cười cười, đột nhiên, ánh mắt hắn sững sờ:

- Oh? Tại sao nàng cũng tới?

Vù vù vù. . .

Từng đạo từng đạo thân ảnh kim sắc xuất hiện trên hư không, vây quanh xe ngựa, từng đạo từng đạo sát khí xông lên trời, cả đám trừng mắt nhìn Phong Liệt, từng khí tức hùng hồn khiến hai con Thất Long Mã nơm nớp lo sợ, gần như muốn nằm rạp xuống mặt đất, ngay cả đám người Diệp Thiên Tử, Thúy Quán sắc mặt đều trắng bệch, ánh mắt ẩn chứa lo lắng, xích lại gần Phong Liệt.

Phong Liệt bạo phát khí thế, triệt tiêu khí tức uy áp trên không, khiến sắc mặt đám người Diệp Thiên Tử ngưng đọng một chút, sau đó khôi phục bình thường.

- Hả? Trình độ của đám Thần Vũ Vệ này thật không tồi ah. . .

Hắn cười mỉa đánh giá đám người trên không, chỉ thấy từng người từng người đều mặc chiến giáp màu vàng, tu vi đại đa số đều là Long Biến Cảnh hậu kỳ, hơn nữa, trong đó còn có mấy người quen biết cũ.

- Người là người phương nào? Vì sao giết chết người trong Thần Vũ Vệ ta? Hãy xưng tên!

Một gã thiếu niên ánh mắt sắc bén như đao quát lạnh:

- Khách khí với hắn làm gì! Giết người Thần Vũ Vệ ta, liên lụy mười đời gia tộc! Giết. . .

Nữ tử khác khẽ quát lạnh, lập tức muốn huy động chiến kiếm chém về phía Phong Liệt.

Đúng lúc này, đột nhiên một gã thiếu niên tướng mạo tuấn mỹ, khí chất siêu quần tiến lên một bước, ánh mắt phức tạp nhìn Phong Liệt, trầm giọng nói với đám Thần Vũ Vệ:

- Dừng tay! Hắn là Phong Liệt!

Thanh âm này vừa vang lên, tràng cảnh thoáng chốc trở nên yên tĩnh, dáng vẻ mọi người không khỏi ngưng trệ, ánh mắt cả đám biến hóa, kinh ngạc vô cùng nhìn về phía Phong Liệt.

- Cái gì? Hắn chính là Phong Liệt?

- Hóa ra hắn chính là Phong Liệt? Chẳng trách thoát nhìn có chút quen mắt!

- Không phải Phong Liệt tiến nhập Thiên Long vực đã mất tích rồi sao? Trở về khi nào?

- Thiên Long Giới! Trên tay hắn là Thiên Long Giới!

* * * * *

Người có tên cây có bóng.

Những năm gần đây đại danh của Phong Liệt lan truyền xôn xao khắp đại lục Long Huyết, không ngừng leo lên vị trí đỉnh phong, thậm chí hấn mất tích tại Thiên Long vực năm năm, trên đại lục không thể dẹp yên nghị luận về hắn, người từng trông thấy đáng về thực sự về hắn không quá nhiều, nhưng người từng nghe đến đại danh của hắn ở đâu cũng có.

Phong Liệt cười cười nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt nhìn về gã thiếu niên tuấn mỹ kia.

Gã thiếu niên này không phải ai khác, chính là người quen cũ, Thủy Vô Khuyết.

Thủy Vô Khuyết sau khi tiếp nhận Nhân Hoang ban tặng 300 năm tu vi, nhất cử leo lên Long Biển Cảnh đỉnh phong, đồng thời đạt được vinh dự đệ nhị trong đám cường trẻ tuổi tại đại lục Long Huyết, mơ hồ đứng đầu đám Thần Vũ Vệ, đảm nhiệm chức vụ phó chỉ huy sứ.

Đương nhiên, danh hiệu đệ nhị này vẫn còn tranh luận không nhỏ, rất nhiều người cho rằng Kim Ngạn Sở mới xứng với danh hiệu đệ nhị.

Nhưng không thể phủ nhận, nếu Thủy Vô Khuyết tu luyện đại thần tông Vô Địch Kim Chung Tráo tới cực điểm, thực lực hoàn toàn có thể vượt xa đối thủ cùng cấp.

Ánh mắt Thủy Vô Khuyết phức tạp nhìn Phong Liệt, hắn phát hiện chính mình vậy mà nhìn không thấu tu vi của Phong Liệt, không khỏi giật mình:

- Chẳng lẽ cấp bậc của ta và hắn chênh lệch quá lớn?

Ngay lập tức, hắn cười khổ, giận dữ nói:

- Phong Liệt, vốn tưởng rằng sau khi lại mặt, có thể phân cao thấp với ngươi, nhưng hôm nay xem ra. . . Azzzz. . .

- Ha ha, kỳ thực ngươi bây giờ có thể phân cao thấp với ta, bất quá, kết quả không có gì đáng nói.

Phong Liệt mỉm cười nói.

- Cái chê cười này tuyệt không buồn cười.

Khóe miệng Thủy Vô Khuyết co quắp lại, bất đắc dĩ cười khổ, bản thân hắn chính là thiên tài tuyệt thế từ xưa tới nay chưa từng có, vạn năm hiếm thấy.

Chỉ tiếc, đây là thời đại thiên tài tụ hợp, Phong Liệt giống như tòa núi lớn luôn luôn vững vàng đứng trên đỉnh đầu hắn, khiến hắn có chút bất đắc dĩ, lại có vài phần may mắn.

Bất đắc dĩ chính là, ký sinh du hà sinh lượng (Trời sinh Du sao còn sinh Lượng)

May mắn chính là, có người thủy chung luôn đứng trước mặt chính mình, khiến cho con đường thiên tài chính mình đi không cô đơn lạnh lẽo như tuyết.

- Phong Liệt? Thực sự là ngươi!

Đột nhiên, một đạo âm thanh duyên dáng từ phía xa xa vang lên, bên trong âm thanh nức nở tràn đầy niềm vui không muốn xa rời.

Theo đó, một đạo lưu quang kích xạ mà đến.

Nhìn đạo kim mang kia nhanh như thiểm điện bay tới, nhân thân Phong Liệt khẽ nheo lại, trong lòng không khỏi kích động một hồi.

Năm năm không gặp, nha đầu này rốt cuộc đã trở thành đại cô nương.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trên khuôn mặt Phong Liệt hiện lên dáng tươi cười, sau một khắc, một đạo thân ảnh xinh đẹp uyển chuyển từ không trung đáp xuống, coi như trăng cảnh hiện tại không bóng người chắc chắn sẽ tiến nhập trong lòng hắn.

- Oh oh! Phong Liệt đáng chết! Phong Liệt thôi tha! Dĩ nhiên ngươi để người ta một mình tại Thiên Long vực! Ngươi không phong thái nam nhi ah! Oh oh oh.

- Hả? Khụ khụ! A Ly, không phải ta an bài không ít người thủ hộ nàng hay sao, sao lại trở thành một mình.
.
- Ta mặc kệ! Người không có phong thái nam nhi! Người đáng ghét!
* * * * *

859. Chương 859

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 965: Đánh ghen(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt ôm thân thể mềm mại lồi lõm đầy hứng thú, không khỏi dờ khóc dờ cười, rốt cuộc minh bạch, nói đạo lý với nữ nhân này thực sự là chuyện quá ngu xuẩn.

Thiếu nữ này không phải ai khác, chính là Băng Ly cách biệt Phong Liệt năm năm.

Sau nửa ngày, Phong Liệt kéo Băng Ly rời khỏi lồng ngực, tỉ mỉ quan sát trên dưới một hồi.

Lúc này, ma nữ mặc một bộ chiến giáp kim sắc của Thần Võ Vệ, vẻ bề ngoài uyển chuyển mềm mại vô cùng dù hoặc, trên khuôn mặt tuyệt mỹ đeo một chuỗi lệ châu trong suốt, đặc biệt trong đôi mắt to tràn đầy ủy khuất và giận dữ, làm bầm nói với hắn.

Thời gian năm năm trôi qua, nguyên bản nữ hài thanh thuần ngây thơ rốt cuộc thoát khỏi vỏ bọc non nớt, trở thành thiếu nữ thành thực hơn vài phần, vóc dáng cao hơn nhiều gần cao tới lồng mày Phong Liệt, bộ ngực sữa ngạo nghễ càng cao ngất như núi, khiến Phong Liệt cảm thấy bị dồn nén nghiêm trọng, hắn không kiềm chế được nhìn thêm vài lần.

Đặc biệt điều khiến Phong Liệt kinh ngạc nhất chính là, tu vi của ma nữ này dĩ nhiên đạt tới Long Biến Cảnh hậu kỳ, hiển nhiên đạt được không ít chỗ tốt từ Nhân Hoàng.

- Phong Liệt thôi tha, da da, lần sau gặp mặt nhất định phải hung hăng thu thập ngươi, thay nhân gia trút giận! Hừ hừ! Nếu như ngươi không nhanh chóng cầu xin ta tha thứ, ta tuyệt đối sẽ không nói tốt giúp ngươi!

Ma nữ làm bầm nói, mắt trừng lớn hung hăng liếc nhìn Phong Liệt.

Oạch. . .

Phong Liệt không nói thành lời.

Hai người tại nơi này coi như không có ai bên cạnh người một lời ta một câu, khiến người xung quanh dần dần cảm thấy không hứng thú.

Thủy Vô Khuyết ngược lại không để ý, vui vẻ cười cười, nhưng sắc vài thiếu niên trong đám Thần Võ Vệ lại biến thành xanh, ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt mang theo vài phần đổ kỵ và sát cơ.

Ma nữ dung nhan tuyệt mỹ, lại sở hữu huyết mạch Băng Long Hoàng của phụ thân, thiên phú siêu quần, tích cách ngây thơ hoạt bát, ranh mãnh quỷ quái, sau bốn năm gia nhập Thần Võ Vệ không ít thiếu niên trẻ tuổi yêu mến, hôm nay nhìn thấy nữ nhân trong mộng nung nấu trong lòng nam nhân khác, tự nhiên bọn họ cảm thấy cực kỳ không thích.

Nhưng mà, đúng lúc vài gã thiếu niên Thần Võ Vệ dần dần khắc phục lòng đổ kỵ đối với Phong Liệt, chuẩn bị vọt tới tra hỏi Phong Liệt, nhưng lại bị người khác tới trước.

- Phong Liệt, sắc trời không còn sớm, chúng ta về sớm cho kịp đi!

Một đạo thanh âm trong trẻo vang lên bên tại Phong Liệt.

Chính là Diệp Thiên Tử tiến lên một bước véo véo cánh tay Phong Liệt, đôi mắt đẹp nhìn về phía ma nữ kia mang theo vài phần cảnh giác.

Phong Liệt cảm thấy cánh tay khê tê dại, quả thực bị Diệp Thiên Tử lạng lẽ véo một cái, trong lòng Phong Liệt không khỏi âm thầm cười khở, nữ nhân này nổi máu hoạn thư.

- Được rồi, A Ly, theo ta quay về Tứ Phương Thành chứ?

Phong Liệt thoáng liếc nhìn xung quanh, phát hiện nơi này không tiện nói, liền khéo léo nói:

Nhưng không ngờ, đôi mắt đẹp của nàng chăm chú đặt trên người Diệp Thiên Tử, không khách khí nói:

- Người là ai? Dựa vào cái gì sai khiến Phong Liệt?

- Hừ, ta là vị hôn thê của Phong Liệt! Còn người là ai?

Diệp Thiên Tử chờ ma nữ này nói xong, liền đặc ý hừ nhẹ một tiếng, lại véo véo cánh tay Phong Liệt.

- Vị hôn thê của Phong Liệt? Hừ, người lừa ai chứ! Ta còn không chưa nghe Phong Liệt có vị hôn thê gì đó!

Trên khuôn mặt ma nữ kia toát lên nộ khí, hầm hừ nói.

Phong Liệt nhìn hai thiếu nữ tranh đấu giống như gà chọi, không khỏi cảm thấy đau đầu nhức óc.

- Chẳng phải hôm nay người đã biết sao?

Diệp Thiên Tử vành mặt ngạo nghễ, đặc ý vô cùng liếc nhìn ma nữ kia, nói:

- Hôm qua Phong Liệt đã tới gia tộc ta cầu hôn, cha ta đã đồng ý!

Sau này, bốn tiểu thư chính là chính thê của Phong Liệt, một số người nếu muốn vào cửa, hừ hừ, nên nín lấy bốn tiểu thư thật tốt mới được!

- Người. . .

Ma nữ kia nghe thấy lời này không khỏi cắn chặt răng, trong đôi mắt đẹp dần dần ứa lệ, nàng thở phì phò chỉ tay về phía Diệp Thiên Tử, hỏi Diệp Phong:

- Phong Liệt, nàng ta nói là thật sao?

Phong Liệt nhếch miệng cười đắng ngắt, nhìn sắc mặt ma nữ kia ủy khuất, trong lòng rất yêu thương, muốn nói điều gì đó, lại không sao nói thành lời.

Hắn mặc dù đã có vài phần tâm ý chuẩn bị đối với tình huống này, nhưng ngay lúc này, lại cảm thấy không làm chủ được chính mình.

Ngay lúc này, đột nhiên, một đạo thanh âm trên không trung vang lên:

- Băng Ly cô nương, thiên hạ còn nhiều nam nhi tốt! Hà tất phải tìm đến người đã có vợ. . .

Sắc mặt Phong Liệt trầm xuống, lạnh lùng giương mắt nhìn lên, chỉ thấy người vừa nói chính là một vị thiếu niên tướng mạo anh tuấn. nguồn

Thiếu niên kia vừa nói, vừa vui mừng nhìn Phong Liệt, trên trán lóe lên vẻ oán độc.

Nhưng không ngờ, hắn vừa nói được nửa câu liền bị ma nữ cắt ngang quát lạnh nói:

- Người câm miệng! Quan hệ gì tới người?

- Ta

Thiếu niên kia ngưng đọng, sắc mặt biến thành một mảnh tối sầm.

Ma nữ lạnh lùng trừng mắt nhìn người kia, không muốn để ý tới hắn, sau đó nàng liền xoay người nhìn Phong Liệt, khốc thâm nói một câu khiến mọi người há miệng trừng mắt:

- Hừ, Phong Liệt đáng chết! Ngươi. . .ngươi dĩ nhiên đã cầu hôn với lão bà này! Nhân gia hận ngươi chết đi được!

Oạch. . .

Sắc mặt Phong Liệt ngẩn ngơ, trong lòng thầm hô không ổn.

Mã nữ quả quyết nói:

Khuôn mặt Phong Liệt toát lên vẻ ngưng đọng.

Quả nhiên, sau một khắc, Diệp Thiên Tử nhất thời tức giận má ửng hồng, mày dựng ngược, ngón tay ngọc run rẩy chỉ vào ma nữ kia:

- Ngươi mắng ai là lão bà? Ngươi. . .ngươi là yêu nữ!

Ma nữ không hề để ý tới Diệp Thiên Tử, tiến lên kéo tay Phong Liệt.

- Phong Liệt! Ngươi đi theo ta!

- Ah? Đi đâu?

Sắc mặt Phong Liệt sửng sốt.

- Đi tìm da da ta cầu hôn ah!

- Ngươi đã cầu hôn với lão bà này, nhân gia đành chấp nhận cầu hôn sau nàng!

- Dát. . .

Không chỉ riêng Phong Liệt, ngay cả Diệp Thiên Tử và đám Thần Võ Vệ trên bầu trời không khỏi trừng mắt há miệng.

Huyền não hồi lâu, ma nữ kia không phải tức giận vì Phong Liệt có một vị hôn thê, mà chỉ vì vấn đề cầu hôn trước sau.

Mấy gã thiếu niên trên bầu trời có ý định với ma nữ kia không khỏi mặt xám như tro, nản lòng thoái chí, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Phong Liệt càng thêm oán độc vô cùng.

Việc đã tới nước này, không muốn nhìn cảnh náo nhiệt cũng phải nhìn, đám người Thần Võ Vệ trên không trung đều minh bạch, tiếp đến đều là chuyện tình của người ta.

Đến tận bây giờ, mới có người nhớ tới dự tính ban đầu tới đây.

Một gã thiếu niên toàn thân tỏa ra khí tức băng hàn đột nhiên bạo phóng khí thế cường đại, cầm trường kiếm trắng bạc chỉ về phía Phong Liệt, quát lớn:

- Các vị! Phong Liệt tàn sát người trong Thần Võ Vệ ta, chuyện này không thể bỏ qua!

- Đúng vậy! Phong Liệt, hạn cho ngươi phải lập tức giao Tuyệt Lập Hàn ra!

- Hừ! Bản công tử muốn xem danh hiệu đệ nhất cường giả trên tuổi trên đại lục rốt cuộc có đúng hay không hay chỉ là hư danh! Không đúng, phải nói là cường giả đệ nhất năm đó!

- Giao người! Nếu không giết không tha!

- Giao người ra đây!

860. Chương 860

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 966: Đối chiến với Thủy Vô Khuyết

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đám thiếu niên Thần Võ Vệ xoa xoa tay, nhích từng bước, trên khuôn mặt lộ ra chiến ý nồng đậm, tựa hồ chỉ cần có người dẫn đầu, e là ngay lập tức biến thành tràng cảnh ẩu đả.

Bọn họ ngày bình thường đều là nhân vật thiên tài kiệt xuất mục cao hơn đỉnh, phần lớn được một số thế lực lớn bồi dưỡng sau này trở thành người nổi nghiệp, thực chất bên trong ẩn chứa rất nhiều ngoại khí, mặc dù danh tiếng của Phong Liệt vang dội, nhưng đã cách nhiều năm, ai biết hắn còn sở hữu thực lực đệ nhất nhân tài trẻ tuổi hay không?

Huống hồ, sau khi bọn họ gia nhập Thần Vũ Vệ, đều được Nhân Hoàng ban tặng 300 năm tu vi, sớm đã vượt xa đám bạn đồng trang lứa.

Lúc này nếu có thể đánh bại Phong Liệt, chắc chắn trở thành trận chiến thành danh!

Cơ hội này, ngoại trừ mơ hồ phát giác được tu vi của Phong Liệt cao hơn Thủy Vô Khuyết, nhưng không ai muốn bỏ qua.

Gặp tình hình này, Tiểu Ma Nữ và Diệp Thiên Tử đã ngừng huyền não, một trái một phải đứng bên cạnh Phong Liệt, sắc mặt cảnh giác nhìn đám người trên không.

Thần sắc Phong Liệt không thay đổi, ánh mắt bình tĩnh quét cả đám một vòng, khóe miệng nhếch lên tia cười lạnh.

- Chỉ dựa vào các ngươi, thật không xứng!

Ánh mắt hắn lướt qua, Tề Vân Hạc, Vương Chính và vài tên quen biết cũ của Phong Liệt, đều lặng lẽ lui về phía sau một chút, trong mắt mơ hồ lộ ra tia kiêng kỵ.

Thủy Vô Khuyết đứng trong đám người, không lui về phía sau, nhưng không hề ồn ào, chỉ là trong ánh mắt mơ hồ lộ ra một tia nghiền ngẫm, vài năm không gặp, hắn muốn nhìn qua một chút thực lực của Phong Liệt.

Đại đa số những người còn lại đương nhiên đối mặt với Phong Liệt không chút sợ hãi, trong mắt không che giấu được lửa giận và chiến ý tràn đầy.

- Hừ! Nói khoác không biết ngượng! Trước hết ta tới cầu đo xem thực lực ngươi mạnh tới đâu!

Theo tiếng hừ lạnh, thân hình thiếu niên khôi ngô tuấn tú nhoáng một cái, nhanh chóng xông về phía Phong Liệt, trường kiếm trong tay đột nhiên bắn ra một mảng kiếm quang hàn băng, khiến không khí thiên địa đều đông cứng lại.

Ánh mắt Phong Liệt có chút nheo lại, đối mặt với thế công của đối phương lăng lệ ác liệt, hắn lạnh lùng cười cười, vô cùng đơn giản vung ra một quyền!

Vù vù. . .

Hư không rung lên.

Một đạo quyền ảnh màu đen bay ra, lập tức phát triển thành lớn tới trăm trượng, tản ra từng cỗ từng cỗ khí tức hỗn tạp, khiến mọi người không khỏi sửng sốt.

- Không ngờ nguyên lực pha tạp thật thuần túy! Hừ! Đệ nhất cường giả trẻ tuổi trên đại lục, rốt cuộc đã phần nộ, ha ha ha ha!

Người trong cầu không khỏi cười ha ha, vung trường kiếm trong tay càng thêm hăng sau.

Nhưng rất nhanh hắn không còn cười được nữa.

Chỉ thấy quyền ảnh quỷ dị dễ dàng bài trừ trăm ngàn đạo kiếm khí, lập tức oanh kích trên thân thể hắn.

Bịch!

Một hồi bạo vang!

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, thiếu niên khô ngô tuần tú trong cầu đường như đưng phải quả núi lớn, ” về ” một tiếng biến mất tại viễn không, cuối cùng rút xuống cây đại thụ cách đó trăm trượng, ánh mắt âm đạm hấp hối.

Ti. . . !

Đám thiếu niên trên không nhìn tránh cảnh này trong mắt toát lên vẻ khó tin, hai mắt không khỏi khẽ lờ ra, hít vào một ngụm lương khí.

- Hư hoàng cảnh, trời ạ, Phong Liệt đã tiến vào hư hoàng cảnh! Sao có thể nhanh như vậy được! Tiểu tử này mới có hơn hai mươi tuổi!

- Cao thủ hư hoàng cảnh hơn hai mươi tuổi, đệ nhất cường giả trẻ tuổi nhất đúng là danh bất hư truyền.

- Hừ, hư hoàng cảnh thì sao? Hư hoàng cảnh không thể tu thành hoàng vực thì chẳng qua là mạnh hơn long biến cảnh một chút mà thôi, mọi người không cần sợ hãi.

- Đúng rồi đó, tất cả cùng xông lên đi, không lẽ chúng ta nhiều người như vậy mà sợ Phong Liệt, một hư hoàng cảnh bình thường?

- ...

Phong Liệt một quyền đánh bay Lý Trung Kiều hậu kỳ long biến cảnh cho thấy thực lực mạnh mẽ của hư hoàng cảnh, đương trường chấn nhiếp mọi người.

Nhưng điều đó không khiến đám thiên tài trẻ tuổi kiêu ngạo lùi bước.

Như vài người đã nói, hư hoàng cảnh chỉ là có được đôi mắt ‘Thấy’ căn nguyên pháp tức nhưng không có đột phá bản chất, cũng không thể chống đỡ chút căn nguyên pháp tắc, đối với đám cường giả long biến cảnh thì không phải không thể chiến thắng được.

Một cường giả hoàng cảnh sơ kỳ có lẽ trong người có được nguyên lực gấp mười lần cao thủ đỉnh long biến cảnh, nhưng chưa chắc là đối thủ của mười cao thủ đỉnh long biến cảnh, cộng thêm thần binh, thần thông biến số, thắng bại thật khó đoán trước, đạo lý này ai mà không hiểu.

Khóe môi Phong Liệt nhếch nụ cười nhạt, ngang nhiên đứng giữa hư không, khí thế mạnh mẽ của hư hoàng cảnh tràn ngập trong thiên địa, sừng sững như núi.

Hắn không hứng thú danh tiếng đệ nhất đại lực nhưng không ngại đem một số kẻ muốn đập hắn thành danh, học có mưu đồ khác, mạnh đập chúng dưới chân.

Quan trọng nhất, trong cao thủ cùng thế hệ hắn không cho phép có người đứng trên đỉnh đầu mình, ai cũng không được.

Xung quanh hắn, đám thần võ vệ thiếu niên chấn kinh qua đi trên mặt lại lộ vẻ hăm hở, như là đám sói đói chuẩn bị nhào tới xé rách mảnh hổ, trong mắt lóe tia sáng hưng phấn.

Nhưng bọn họ không phải đồ ngốc, không đầu óc xông lên lung tung, ngược lại dần đưa ánh mắt nhìn về Thủy Vô Khuyết.

Đối với thực lực của Phong Liệt họ không biết rõ lắm, nhưng đối với thực lực của thần võ vệ phó chỉ huy sứ Thủy Vô Khuyết, trong bốn năm nay họ đã khắc sâu hiểu rõ rồi.

Dù họ có tâm cao khí ngạo cỡ nào, trong mắt không có người ra sao, nhưng không thừa nhận cũng không được, cái tên đẹp còn hơn cả con gái thực lực vượt trên họ.

Bốn năm nay mỗi khi thần võ viện tiêu diệt một ít cường thế gia tộc, tông môn, một số đối thủ mạnh mẽ, đa phần chúng đều do Thủy Vô Khuyết ra tay giải quyết, khiến bọn họ tâm phục khẩu phục.

Lúc này nếu muốn bứng ngọn núi to Phong Liệt thì họ hy vọng Thủy Vô Khuyết đi đầu.

Một thiếu niên khuôn mặt âm tà cao giọng nói:

- Thủy huynh, Phong Liệt tùy tiện giết thần võ viện ta, công nhiên đối kháng Nhân Hoàng. Thủy huynh là phó chỉ huy sứ, không lẽ định khoan tay đứng nhìn sao?

Một người khác cũng đứng ra lòng đầy căm phẫn nói:

- Đúng rồi đó, Thủy huynh, Phong Liệt rõ ràng không đặt thần võ viện chúng ta trong mắt. Nếu hôm nay chúng ta bỏ đi Tuyết Lập Hàn, cứ như vậy rút đi thì sau này thần võ viện chúng ta còn mặt mũi nào đứng trên thiên hạ? Đừng nói đến bảo vệ an ninh đại lục.

Mọi người cùng hòa theo đẩy Thủy Vô Khuyết đi đầu đàn.

Thủy Vô Khuyết thấy tình hình này thì khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ cười khổ nhưng không có gì miễn cưỡng cả.

Là một võ giả, sâu trong lòng gã không chịu thấp đầu với người.

Ngay sau đó, ánh mắt của gã bình tĩnh nhìn Phong Liệt, lòng dấy lên chiến ý hùng hực, khí thế mạnh mẽ đỉnh long biến cảnh tỏa ra.

- Phong Liệt, từ trận chiến ở Ma Long giáo mười ba năm trước bốn công tử luôn chờ lần nữa đấu với người, chọn ngày không bằng đúng lúc, xin chỉ giáo.

Thủy Vô Khuyết hơi chấp tay, thanh âm trong trẻo chậm rãi bay trong trời đất.

Phong Liệt cười khê nói:

- Vì để công bình, ta thấy các người cùng lên đi.

Thủy Vô Khuyết ánh mắt lạnh lùng, bình tĩnh nói:

- Không cần, ta thấy như vậy cũng đã đủ công bình.

Phong Liệt mỉm cười, nhẹ gật đầu.

861. Chương 861

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 967: Thiên long kinh

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đúng vậy, nếu mọi người cùng lên thì đã không phải so đấu mà là chém giết.

Hắn và Thủy Vô Khuyết khác với Kim Sở Ngạn, hai người không có thù hận cá nhân, chỉ là so đấu giữa võ giả với nhau. Hai người biết rõ điều này, thậm chí có cảm giác anh hùng tích anh hùng.

Dù sao trên đời này người có thể từ đầu đến cuối giữ trái tim võ giả thuần chính là cực kỳ ít ỏi.

Dần dần, trong thiên địa sát khí xảy ra biến đổi, tất cả nguyên khí thiên địa đều tụ tập hướng hai người.

Đám thần võ viện và Diệt Thiên Tử, Tiểu Ma Nữ dưới đất tự động lùi ra hơn mười dặm, nhìn chăm chăm trên bầu trời hai người giao phong, trong mắt lộ vẻ hưng phấn và mong chờ.

Một người là đệ nhất cao thủ thế hệ trẻ đại lục nổi danh như còn, một người là thần võ vệ phó chỉ huy sứ, được công nhận đệ nhị cao thủ thế hệ trẻ đại lục, kết quả trận giao phong này rất đáng mong chờ.

Phong Liệt và Thủy Vô Khuyết cách nhau mười dặm lạnh lùng nhìn đối phương, quanh thân hai người dần hình thành hai nguyên khí vòng xoáy hùng hồn, mãnh liệt dâng trào.

Khí thế của hai người dần tăng lên đến đỉnh.

Phong Liệt không lơ là, hẳn biết Thủy Vô Khuyết thói quen phòng thủ là chính nên không khách sáo ra tay trước.

Bây giờ hẳn không sử dụng thánh kiếm, không dùng thần khí, hẳn chỉ muốn dùng đạo cảnh đột mình vào vị trí đệ nhất cường giả không thể lay động.

- Minh dạ hàng lâm!

Ầm!

Không khí rung lên.

Màn đêm đen đặc dâng lên quanh người Phong Liệt, khuếch tán bốn phương tám hướng, rậm rạp che trời, khiến ban ngày nóng cháy đột nhiên biến thành đưa tay không thấy được năm ngón.

- Chúng sinh tịch diệt!

Ong ong ong ong!

Màn đêm đen đặc, từng thiên tai uy thế hùng hồn hiện ra, phạm vi mấy ngàn dặm tất cả đều bao phủ tầng tầng thiên tai mật thế.

Trong phút chốc thần võ viện phía xa mọi người biến sắc mặt, tinh thần rung động, ánh mắt vô cùng nghiêm trọng.

- Đây...đây là đạo cảnh, Phong Liệt lại có được đạo cảnh cường đại đến thế.

- Hừ, cường đại thì sao chứ? Ta thấy chưa chắc đâu, tuyệt chiêu của Thủy huynh còn chưa xuất hiện mà.

- ...

Thủy Vô Khuyết nhìn cảnh tượng tận thế xung quanh, mặt lạnh như tiền. Lúc ở thiên long vực gã sớm thấy đạo cảnh của Phong Liệt rồi, rất là vừa lòng hẳn dốc hết sức.

Ầm! Ầm! Ầm!

Trong màn đêm, một ám hà tỏa tính ăn mòn dày đặc tuôn trào, chớp mắt vọt đến gần Thủy Vô Khuyết, như muốn nhấn chìm bóng người nhỏ bé.

Thủy Vô Khuyết con người co rút, đột nhiên duỗi đôi tay ra.

Ong!

Một màn sáng vàng đường kính năm mươi trượng, cao đạt trăm trượng hiện ra, bao kín gã.

Vô địch Kim Chung Tráo.

Thủy Vô Khuyết trời sinh đã có đại thần thông, nhiều năm nay dần lĩnh ngộ thiên địa thuận nự chỉ đạo đến cực độ, có thể xưng là xưa nay chưa từng có.

Từ lúc gã ra đến đến nay, Kim Chung Tráo một lần duy nhất bị đánh bại là ở Ma Long giáo thua vào tay Phong Liệt.

Không tính là sỉ nhục, có một ít tiếc nuối mà thôi.

Mười ba năm sau, hôm nay, Phong Liệt còn có thể đánh bại phòng ngự của gã hay không? Thủy Vô Khuyết rất mong chờ.

Ngay sau đó ám hà hùng dũng ập đến đổ ụp xuống màn sáng.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Màn sáng vàng hõm xuống một lúc, ngay sau đó rung lên bắn ngược ám hà.

Ầm! Ầm! Ầm!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ám hà bắn ngược về, tốc độ càng nhanh hơn trước vọt tới chân trời.

Phong Liệt sững sững đứng giữa không trung, quần áo phấp phới, quanh người tỏa ra ánh sáng đen mông lung, mặc kệ ám hà lướt qua, không nhúc nhích.

Mấy tên thần võ vệ thiếu niên đứng sau lưng Phong Liệt thì hoảng sợ muốn chết, cuống quýt trốn hướng hai bên, e sợ bị ám hà dính vào một chút.

Theo đó tiếng gầm chấn động thiên địa từ phí xa vang lên, vài chục ngọn núi to bị san bằng, đất cát đầy trời, đất đai bốc lên, tiếng ầm ầm xông thẳng chín tầng trời.

Thủy Vô Khuyết nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Phong Liệt, hãy lấy ra thực lực thật sự của ngươi. Ngươi đang nhục nhã ta ư?

- Được thôi, như ngươi mong muốn.

Phong Liệt khẽ quát một tiếng, phất tay, một ngọn núi tuyết nguy nga ẩn giấu trong màn đêm sụp đổ.

Ầm!

Dường như khung trời sụp xuống, núi tuyết ười vụn vỡ mang theo uy thế không thể ngăn cản mạnh đập hướng Thủy Vô Khuyết, không khí bị đè ép biến hình, dao động tầng tầng gợn sóng.

Mọi người phía xa thấy tình hình này thì lòng co rúm.

Mấy tên lúc trước kêu gào đòi khiêu chiến Phong Liệt đều ngậm miệng lại, trong mắt lộ ra kinh hoàng.

Giờ phút này biểu tình Thủy Vô Khuyết cực kỳ nghiêm trọng, hai tay nhanh chóng kết ấn.

- Vô địch Kim Chung Tráo chỉ không gian!

Thoáng chốc lồng chập vàng quanh thân gã xảy ra biến đổi, vốn là một Kim Chung Tráo đột nhiên biến thành sáu cái, vòng quanh sáu hướng, xoay nhanh, ở ngoài người gã hình thành vàng sáng vàng đường kính ngàn trượng.

Ngay sau đó, núi tuyết uy thế hùng vĩ đánh vào sáu Kim Chung Tráo.

Ong ong ong ong!

Liên tiếng sáu tiếng vù vù chấn mọi người điếc tai, sắc mặt tái nhợt.

Sáu Kim Chung Tráo cũng vụn vỡ biến hình, cơ hồ bị đè bẹp, chậm rãi thu nhỏ lại.

Nhưng sáu Kim Chung Tráo vẫn đang nhanh chóng xoay tròn, không ngừng tách áp lực từ núi tuyết.

Khi uy thế núi tuyết cận thì sáu Kim Chung Tráo chưa vỡ nhưng đã thu nhỏ đến mười trượng, hơn nữa trong đó ẩn chứa ánh sáng bạc rực rỡ, từng đợt hơi thở hủy diệt khủng bố chậm rãi tràn ngập trong thiên địa.

- A? Thú vị đây.

Ánh mắt Phong Liệt co rụt, thực lực của Thủy Vô Khuyết khiến hắn hơi ngoài ý muốn.

Hắn có thể cảm giác được sáu Kim Chung Tráo chẳng những hoàn toàn mượn uy thế của núi tuyết, thậm chí còn chuyển hóa thành một lực lượng có tính hủy diệt tích góp ở trong đó, không thể khinh thường.

Lúc này không để cho hắn nghĩ nhiều.

Ánh mắt Thủy Vô Khuyết sắc bén, hai tay chậm rãi giơ lên, lực đỡ thiên quân, sáu Kim Chung Tráo ẩn chứa ánh sáng bạc bay ra khỏi tay, đánh hướng Phong Liệt. Tiếng *ù ù* xé gió điếc tai.

Không trung ngoài mười dặm, Phong Liệt nhắm mắt, mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

Lúc này cảm nhận được hơi thở hủy diệt trong Kim Chung Tráo, hắn dần nhận ra nếu mình không dốc hết sức thì có lẽ hôm nay sẽ thật sự lật thuyền trong mương. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Sáu Kim Chung Tráo biến thành sáu luồng sáng bạc bỗng xẹt qua không gian, xé nát màn đêm, nhanh chóng tới gần Phong Liệt, thế không thể đỡ.

Phong Liệt biểu tình nghiêm túc, không dám chậm trễ, hai tay hư đỡ từ từ đẩy tới trước.

Tùy theo động tác của hắn, chỉ thấy trong bóng đêm thoáng hiện sáu cuồng bạo gió lốc, gào rít giận dữ đón tới mạnh va chạm vào sáu đoàn sáng.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Trời đất chấn động, không khí rung rinh.

Không gian vụn vụn sóng gợn lan tràn bốn phương tám hướng.

Sóng gợn đi qua đâu thì tất cả đá núi cỏ cây, sông suối đều thành bột phấn cả.

Cảm nhận uy thế khủng bố bên trong, đám thần võ vệ thiếu niên phía xa hoảng sợ thụt lùi mãi đến mấy trăm dặm mới dám ngừng lại, từ xa quan sát.

Phong Liệt và Thủy Vô Khuyết ở trung tâm bão tố thì như con thuyền trong cơn sóng dữ lắc lư.

Thủy Vô Khuyết ở trong Kim Chung Tráo dốc sức vận chuyển nó, bài xích cuồng bạo cương khí loạn lưu không ngừng ập đến ra ngoài, bên người tiếng tạc nổ liên miên không dừng.

Khóe môi gã tràn máu, khuôn mặt tuần tú hơi tái nhợt.

862. Chương 862

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 968: Thiên long kinh(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt cũng không khá hơn gì, sớm biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân, thân hình vô cùng vững chắc ở trong cương khí loạn lưu không ngừng băng toái, trọng tổ, băng toái, trọng tổ...

Nếu là ở trong thiên long vực thì e rằng hư không mấy trăm dặm sớm không chịu nổi áp lực mà sụp đổ, mà trong Long Huyết Giới ổn định này thì sẽ không xuất hiện tình huống như thế.

Phía xa Diệp Thiên Tử và Tiểu Ma Nữ mỗi người đứng một góc, hơi lo lắng nhìn bóng người phía xa.

Tiểu Ma Nữ lầu bầu hỏi:

- Bà già, người nói xem Phong Liệt có sao không?

Diệp Thiên Tử nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người, đồ rắn yêu đáng chết, dám kêu bốn tiểu thư là 'bà già' hả? Coi chừng cô nãi nãi liều mạng với người!

Tiểu Ma Nữ bực bội liếc mắt, phản bác nói:

- Cái gì? Người bảo ta là rắn yêu đáng chết? Hừ hừ, người ta rõ ràng là giao long nhé!

- Hừ, dù sao đều là bò sát cả, có gì đáng kiêu ngạo?

Diệp Thiên Tử kiêu ngạo hừ, lưỡi cãi với Tiểu Ma Nữ, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Phong Liệt, lăm lăm:

- Người nhất định sẽ không thua, chắc chắn sẽ không...

Thật lâu sau trong thiên địa xao động mới dần bình ổn một chút, Phong Liệt đã phát động đợt thể công mới.

- Thủy Vô Khuyết, người tiến bộ rất lớn, nhưng vẫn không phải đối thủ của ta.

Phong Liệt biểu tình bình tĩnh như nước, hai tay chậm rãi kết ấn, trong người nguyên lực bàng bạc hóa thành từng nước lũ đen mênh mông tràn ngoài người.

- Hừ, nói lời này còn hơi sớm!

Thủy Vô Khuyết quệt máu nơi khóe miệng, trong mắt bốc lên chiến ý.

Khi gã dứt lời thì đột nhiên trong lòng run lên, cảm thấy một nỗi nguy hiểm mãnh liệt tràn ngập tâm hồn.

Thoáng chốc con người gã co rút, ánh mắt sắc bén nhìn lên trời.

Ong!

Không khí khẽ rung.

Một núi to màu đen từ trong hắc ám bay ra, vắt ngang trên đỉnh đầu gã.

- A? Đây là...

Thủy Vô Khuyết kiểm không được ngăn ra.

Núi to hơi thở rất hỗn tạp, dường như bao gồm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ đẳng đẳng các loại thuộc tính nguyên lực, pha tạp không thuần.

Nếu như là người khác thì tiến thì Thủy Vô Khuyết sẽ châm biếm trào phúng, nhưng đối phương là Phong Liệt, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy.

Hơn nữa trong núi to hỗn tạp này ẩn chứa uy thế cực kỳ khủng bố, gã không thể không tập trung tất cả tinh thần ứng đối.

Phong Liệt động tác không ngừng, từng đợt nguyên lực hùng hồn liên miên bất tận từ cơ thể tuôn trào, dâng tăng uy thế núi to.

Từ khi hắc đem thiên long tinh huyết luyện hóa một phần ba rồi thì huyết mạch trong người dần xảy ra biến đổi. Cùng lúc đó, nguyên lực của hắc cũng có thay đổi rất lớn, dần biến thành nguyên lực hỗn tạp không thuần như thể này.

Lúc mới bắt đầu Phong Liệt hơi bức mình vì điều này, nhưng sau đó hắc kinh ngạc phát hiện, loại hỗn tạp nguyên lực thể mà uy lực hơn xa đơn thuần ám nguyên lực, đây là khác biệt mặt phẩm chất.

Hắc gọi loại nguyên lực này là thiên long kinh.

Càng luyện hóa thiên long tinh huyết càng nhiều thì thiên long kinh càng đậm đặc, hỗn tạp, Phong Liệt rất mong chờ nó, không biết thiên long tinh huyết hoàn toàn luyện hóa rồi thì nguyên lực của hắc sẽ biến thành như thế nào.

Bây giờ trên không trung núi to do thiên long kinh ngưng tụ mà thành đang trường to ra, trăm trượng, ngàn trượng, ba ngàn trượng, mãi đến ba vạn trượng mới ngừng lại.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, núi to đen ẩn chứa uy thế vô cùng nặng nề đè ép không khí phát ra tiếng *két két* giòn vang không thể chịu nổi gánh nặng.

Bên dưới Thủy Vô Khuyết ngẩng đầu nhìn lên, mặt trắng bệch, chóp mũi toát ra mồ hôi.

Gã trực giác núi to này mà giáng xuống thì sẽ như trời sập đất nứt, thể không thể đỡ.

Phong Liệt khẽ quát, hai tay từ từ ấn xuống:

- Thủy Vô Khuyết, lại đỡ một kích của ta!

Ầm!

Tùy theo động tác của hắn, núi to đen vạn trượng đánh xuống, không khí bị đè ép thành đường cong gấp khúc như dây cung bị kéo ra, nặng nề đè hướng Thủy Vô Khuyết.

- Vô địch Kim Chung Tráo chỉ thuận ngự thương khung!

Ong!

Thủy Vô Khuyết hét chói tai, hai tay đỡ khung trời.

Thoáng chốc một tấm thuẫn vàng đường kính vạn trượng chắn trên đầu gã, nghênh hướng núi đen.

‘Thuần ngự thương khung’ là tuyệt kỹ mạnh nhất của Thủy Vô Khuyết.

Năm đó gã lấy tu vi thần thông cảnh cửu tầng thi triển thức này từng khiến lão tam trong Thiên Diễm Thất Kiệt, sơ kỳ long biến cảnh về châu trời. Mấy năm nay cao thủ chết dưới chiêu này của gã nhiều vô số kể, chưa từng thất bại.

Ngay sau đó, núi to đen mạnh đập vào tấm thuẫn vàng.

Ầm kết kết kết kết bùm!

Tấm thuẫn vàng đầu tiên là trúng xuống hiện ra độ cong kinh người, mặt trên có vết rạn li ti.

Núi to giáng xuống, tấm thuẫn vàng càng lúc càng nhiều vết rạn, chỉ chút, cuối cùng chịu không nổi gánh nặng *bùm* một tiếng tạc thành mảnh vụn.

Không còn tấm thuẫn vàng ngăn cản, núi to đen thế tới rào rạt mạnh đánh vào Thủy Vô Khuyết.

Chuyện tiếp theo theo không có gì bất ngờ.

Dưới uy thế núi to, Thủy Vô Khuyết mái tóc bạc bay phần phật theo gió, lưng thẳng tắp, ngửa đầu nhìn trời, chậm rãi nhắm mắt lại.

- Thua, ta vẫn là thua.

Bây giờ mặt Thủy Vô Khuyết xám như tro tàn, trong lòng tràn ngập không cam lòng và chút tuyệt vọng.

Gã chuyển thế từ hồn một thức thiên long tinh huyết, trời sinh thiên phú tuyệt đỉnh, tuyệt thế vô song, được tiếng là thiên tài đệ nhất mấy chục vạn năm nay.

Nhưng không ngờ ở Ma Long giáo lần đầu giao chiến thua trong tay Phong Liệt, hôm nay gã lại thua cùng một người.

Trong cuộc đời mấy chục năm, gã đấu với cao thủ cùng thế hệ chỉ thua hai lần đều là do Phong Liệt ban tặng.

Gã không sợ chết, nhưng rất là không cam tâm.

Gã thật tình không hiểu nổi mình được ưu đãi, có ngàn vạn cơ duyên tại sao vẫn thua vào tay Phong Liệt?

- Thôi, thân chết rồi mọi chuyện đều không, kiếp sau quyết tranh hùng.

Vèo!

Một trận cuồng phong phát vào mặt, trong thiên địa đột nhiên thả lỏng.

Thủy Vô Khuyết cảm giác khí thế cường đại tỏa định mình bỗng biến mất, ánh nắng ấm áp vuốt ve mặt.

- Ủa?

Gã mở mắt ra, đập vào mắt là ánh nắng chói chang, gã vội nâng tay che bớt nắng, dần thích ứng ánh sáng.

Bây giờ màn đêm trong trời đất đã biến mất, tầng tầng thiên tài đầy trời biến mất, núi to uy thế hùng dũng cũng biến mất.

Trời trong xanh, mây trắng lững lờ trôi, gió mát.

Không trung, một bóng đen thẳng tắp đứng.

Thủy Vô Khuyết kinh ngạc nhìn bóng đen, ngoài ý muốn bật thốt:

- Người...người không giết ta?

Phong Liệt mỉm cười, lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao ta phải giết người?

- A.

Thủy Vô Khuyết ngẩn ra, ngờ ngác một lúc rồi cười thoải mái, nói:

- Tốt, người thắng.

Phong Liệt cười khê:

- Ủ, ta thắng.

Một người thua, một người thắng, chính là đơn giản như vậy đấy, không có ân oán gút mắt, không liên quan sinh tử.

Phong Liệt hơi chấp tay, xoay người bay hướng Tiểu Ma Nữ và Diệp Thiên Tử ở phía xa.

Thủy Vô Khuyết vẫn ngờ ngác đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng Phong Liệt, trên mặt dần lộ nụ cười quái lạ.

Cho đến bây giờ đám thần võ vệ thiếu niên mới hồi phục tinh thần, ai nấy nhìn Phong Liệt, Thủy Vô Khuyết tràn đầy giật mình.

- Đệ nhất thế hệ trẻ đại lục, Phong Liệt đúng là xứng đáng với danh hiệu này, bốn công tử kém quá xa.

- Thủy Vô Khuyết cũng không kém, không ngờ thuần ngự chi đạo của hắn tu luyện đến mức này, khiến người tán thán.

- Hừ, chỉ là không sai mà thôi. Nếu không phải Phong Liệt đã là nỗ lực hết đà thì bốn công tử đã quyết phân cao thấp với hắn, hôm nay tạm tha cho hắn một lần, cáo từ.

863. Chương 863

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 969: Quay về Tứ Phương Thành

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đối với kết quả trận chiến này Phong Liệt không có gì ngoài ý muốn.

Hơn nữa lúc đối chiến với Thủy Vô Khuyết hắn chỉ dựa vào linh ngộ thương sinh kiếp chi đạo thủ thắng, không có sử dụng bất cứ lá bài nào khác, thậm chí không sử dụng nguyên lực hùng hồn của đỉnh hư hoàng cảnh đè ép đối phương.

Đương nhiên đây cũng là vì trong lòng hắn không có sát khí với Thủy Vô Khuyết, chỉ muốn ở đạo cảnh so cao thấp cùng gã, chứ nếu hắn muốn giết gã thật thì một chiêu đã đủ rồi.

Chiến đấu kết thúc, đám thần võ vệ thiếu niên từ xa quan sát dù hơi không phục nhưng không ai tiến lên gây chuyện với Phong Liệt cả.

Ngay cả Thủy Vô Khuyết thực lực mạnh mẽ mà còn thua, họ tự biết mình không cường bằng gã nên tất nhiên sẽ không tự rước nhục. Mắt thấy còn có kịch hay để xem thì đều tán đi, đem tình huống trận chiến này lan truyền khắp đại lục.

Phong Liệt không muốn ở lại chỗ này lâu, lên xe ngựa tiếp tục hướng tới Tứ Phương Thành. Trước khi rời đi hắt lạnh lùng liếc chân trời xa, khóe môi nhếch nụ cười lạnh đầy ẩn ý.

Tiểu Ma Nữ không muốn cách xa hắt, không khách sáo chen vào xem ngực, còn ngồi vào ngực Phong Liệt, chọc Diệp Thiên Tử tức giận trợn mắt, suýt rút kiếm chém người. Phong Liệt phải kéo Tiểu Ma Nữ ngồi vào cạnh mình mới bình ổn đợt sóng gió này.

Trong thiên địa dần bình tĩnh lại, mọi người đều rời khỏi đây, để lại mảnh đất hoang tàn.

Một lát sau, đột nhiên hai bóng người già nua xuất hiện trên phế tích đại chiến, nhìn mặt đất hỗn độn, nhúu mày.

Một ông lão mặc áo măng bào màu đen, khuôn mặt âm tà khinh thường nói:

- Hoàng Trần lão quý, lần này có phải chúng ta chuyện bé xé ta không? Tiểu bối Phong Liệt mặc dù thực lực không tệ, nhưng cũng không đáng làm phiền hai chúng ta đích thân ra mặt đi?

Ông lão tên là Lâm Tĩnh, chính là một vị lão tổ của Lâm gia Phong Lâm Thành.

Lâm Tĩnh khí thế nội liễm, mặc áo đen rộng thùng thình, đầu bôi trâm gỗ màu tím tùy ý búi tóc, liếc mắt nhìn rõ ràng là một ông lão bình thường lão luyện quá thướt. Chỉ có đôi mắt bắn ra tia sáng lộ vẻ bất phàm, khiến người không dám nhìn gần.

Bên cạnh ông lão bị gọi là Hoàng Trần thì già vắn mạnh mẽ, mặt hồng hào, đầu chân mày lệ khí hùng hồn, vừa nhìn đã biết không dễ chọc. Cơ thể lão sức sống cường đại hùng hồn như mãnh long, mỗi một lần nhịp tim đập sẽ khiến đất dưới chân khê run, khiến người cực kỳ sợ hãi.

Trong sáu mươi bốn đại gia tộc thì chỉ có Lâm gia hoàn toàn phụ thuộc vào Hoàng gia, cũng là tùy tùng trung trinh với Hoàng gia, hoặc nên nói là tày sai.

Nghe Lâm Tĩnh nói chuyện, Hoàng Trần nhướng lông mày dài, trầm giọng nói:

- Lão Lâm, ngươi đừng xem thường tiểu tử này, nếu ta đoán không lầm thì hắt đã phát hiện ra chúng ta.

- Hơn nữa, ngươi không phát hiện lúc trước hắt đấu với tiểu tử Thủy gia thì không hề dốc hết sức ư?

- Hừ, vậy thì sao? Ngươi và ta vốn không che giấu tung tích, bị phát hiện không có gì kỳ. Còn ngươi nói hắt giấu diếm thì lão phu không đồng ý, ta thấy rõ ràng là luyện công xảy ra vấn đề, đem nguyên lực tu luyện quá hỗn tạp, khó thể phát huy tu vi hư hoàng cảnh!

Lâm Tĩnh khinh thường cười, nói tiếp:

- Nhưng tiểu tử tu luyện đạo cảnh rất là không sai, Thiên Long Giới, thần khí gì đó lão phu không có hứng thú, chỉ là linh hồn của tiểu tử này nhất định phải để lại cho lão phu. Nếu có thể nuốt đạo cảnh của hắt thì có lẽ sau này lão phu có thể trùng kích bình cảnh thánh hoàng.

- Không thành vấn đề.

Hoàng Trần lạnh lùng nói:

- Lần này lão Lâm ngươi chỉ cần giúp bốn tọa ngăn lại mấy lão già rục rịch thì được rồi, chuyện đối phó Phong Liệt thì bốn tọa sẽ tự mình ra tay.

Lâm Tĩnh kiêu ngạo cười nói:

- Ha ha, chuyện nhỏ lần này Liêu gia, Triệu gia, Sở gia đi ra mấy lão già đều là vừa mới bước vào long hoàng không lâu, mặt khác mấy đại gia tộc ra mặt đều là ít hư hoàng cảnh, muốn ngăn lại họ không khó.

Hoàng Trần nghe Lâm Tĩnh tự kiêu nói thì nhúu mày nhưng không nói gì thêm.

.....

- Phong Liệt, khi nào thì ngươi đi tìm gia gia cầu hôn đây?

Trong thùng xe Tiểu Ma Nữ rúc vào lồng ngực Phong Liệt, làm nũng nói.

Nàng vừa nói vừa đắc ý nhìn Diệp Thiên Tử bên cạnh.

- Phong Liệt, người ta không cho phép ngươi đi!

Diệp Thiên Tử tức giận hầm hừ nói:

- Người và rắn khác nhau, cưới ai cũng được nhưng không thể cưới rắn yêu!

Tiểu Ma Nữ buồn bực phản bác nói:

- Bà già, bốn tiểu thư là giao long, giao long biết không! Không phải là rắn yêu gì!

Diệp Thiên Tử hừ lạnh nói:

- Hừ hừ, dù sao không phải là con người, lỡ sinh ra một đống rắn nhỏ thì biết làm sao?

- Người! Bà già, bốn tiểu thư phải quyết đấu với người!

Tiểu Ma Nữ nhảy lên, suýt va vào nóc thùng xe, hù Phong Liệt vội vàng dè nàng xuống.

- Đủ rồi, các nàng còn làm ầm ĩ nữa thì đừng trách ta ném nàng xuống!

Phong Liệt thấy hai cô gái ngày càng ồn ào, không thể không đứng ra quát ngăn lại.

- Hừ.

Hai cô gái cùng kiêu ngạo hừ, quay mặt qua chỗ khác, ai cũng không thèm để ý đến ai.

Phong Liệt thấy tình hình này thì đầu nhức nhối, đây không phải là chuyện tốt.

Hai cô gái quậy thành như vậy trong Tứ Phương Thành còn có Sở Diệp, Tiểu Yên, Tiểu Lục, nếu để các nàng tụ tập rồi thì chẳng phải là trời sụp?

Thôi, đi một bước tính một bước, may là mấy cô gái của hắn tâm tình coi như lương thiện, không đến mức làm chuyện quá đáng, Phong Liệt tự an ủi mình.

Bị Phong Liệt quát, hai cô gái yên lặng lại, mấy canh giờ sau xe ngựa vào trong Tứ Phương Thành.

Tứ Phương Thành.

So với bảy năm trước thì nó phồn hoa rất nhiều, thành trời mở rộng gấp năm lần.

Ban đầu trong thiên địa đại kiếp nạn khủng hoảng hạ, Tứ Phương Thành từng hỗn loạn một đoạn thời gian, nhưng Cửu U Vương cuối cùng nhìn không nổi nữa trực tiếp phân công cao thủ, nghiêm lập thành quy. Hễ là ở trong phạm vi ngàn dặm Tứ Phương Thành động võ thì dù có thân phận, địa vị như thế nào đều giết không tha, kẻ nghiêm trọng nhiều loạn trật tự thậm chí tru ba tộc.

Loạn thế phải nặng tay.

Như vậy có có hiệu quả, mấy năm qua, Tứ Phương Thành thành vùng đất bình yên trong đại lục hỗn loạn. Mỗi ngày có nhiều người lục tục chuyển đến Tứ Phương Thành mong nhận che chở, khiến thiên cổ danh thành gia Tứ Phương Thành tấp tểch vàng, cực kỳ phồn hoa, thậm chí xuất hiện đấu võ tràng, đấu thú tràng, những nơi hấp dẫn nhiều kim tiền, mức độ náo nhiệt gần với Phi Long Thành mấy năm trước, ở trên đại lục nổi tiếng gần xa.

So sánh thì Nam Uyển Thành cách hai ngàn dặm tiêu điều nhiều, khá nhiều người dọn đến Tứ Phương Thành, lác đác trống trơn, đầy đất xương trắng, cơ hồ thành một tòa phế thành.

Xe ngựa đi trên đường lớn Tứ Phương Thành, Phong Liệt nhìn phồn hoa thắng cảnh trên đường, vừa lòng gật đầu.

Tuy hắn không muốn làm cứu thế chủ gì nhưng chỉ cần là một người bình thường, ai không hy vọng hoàn cảnh quanh mình tốt hơn chút. Có lẽ chỉ những người nhân tính vạn vạn, , tinh thần biến thái mới thích sinh hoạt trong địa ngục tràn ngập u ám, tu la.

- A, Tứ Phương Thành náo nhiệt quá, Phong Liệt xem kia, còn có người phạm đang diễn xiếc!

- A? Có người nặn người bằng đường, Phong Liệt, người ta muốn một cái!

.....

Trong thùng xe Tiểu Ma Nữ biểu tình hưng phấn, tò mò nhìn đông ngó tây, mông lắc đến lắc đi không ngừng kêu to.

864. Chương 864

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 970: Độc mục cự quái

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Diệp Thiên Tử mới bắt đầu còn khinh thường Tiểu Ma Nữ như nhà quê mới lên thành phố, nhưng dần bị trên đường náo nhiệt hấp dẫn, mấy lần định kêu Diệp Thanh dừng xe, nhưng nhìn Phong Liệt thì cố kiềm nén.

Phong Liệt thâm buồn cười, hần tùm tùm nói:

- Hai người muốn chơi thì cứ đi đi, đừng lo cho ta.

- Ủ, ừ, ừ, đi xuống chơi đi, mau mau dừng xe!

Tiểu Ma Nữ hoan ho, không đợi xe ngựa dừng đã nhảy xuống. Diệp Thiên Tử không tụt hậu, mang theo hai thị nữ đi hưởng quây hàng sủng thú tụ tập đám người.

Phong Liệt cười khê lắc đầu, khiến xe ngựa trực tiếp vào phủ thành chủ.

Bởi vì Cửu U Vương luôn trấn giữ Tứ Phương Thành nên Phong Liệt bản tôn trở về không gây nhiều ồn ào, chuyện đón gió tẩy trần không quan trọng với hần.

Sở Diệp bé quan. Tiểu Yên, Tiểu Lục thì mới xuất quan không lâu, đã đi dạo phố giải buồn.

Diệp Trời, Liêu Văn Huy, Triệu Thung và mười mấy tên tinh anh đệ tử ám vệ viện mấy năm trước đã đến Tứ Phương Thành, đều tự động yêu cầu xếp vào thành vệ quân giết địch rèn luyện, bây giờ Tứ Phương Thành phần hoa không thể thiếu công lao của họ.

Trong ngoài thủ phủ tất cả đều gọn gàng ngăn nắp, không cần Phong Liệt tốn hao công sức gì.

Tiếp theo Phong Liệt gọi quản gia Trương Phúc, dặn gã lo ăn uống ngủ nghỉ cho nhóm Diệp Thiên Tử, Tiểu Ma Nữ, rồi hần một mình đi vào thành phủ đại điện, đặt cấm chế.

Trên đại điện bảo tọa Cửu U Vương yên lặng ngồi, đợi Phong Liệt tiến vào hần lấy ra hai tiểu tháp đen ném cho Phong Liệt, rồi đi ra đại điện, để lại mình bản tôn.

- Hắc hắc, huyền thiên thần tháp, là lúc tái hiện trên thế gian.

Phong Liệt ánh mắt nóng rực, bỗng biến mất, đi vào long ngục không gian.

Trong long ngục không gian, một mặt trời đỏ rực treo trên cao tỏa ánh sáng nhàn nhạt, khiến trời đất mông lung.

Bây giờ diện tích trong long ngục đã mở rộng gần hai vạn dặm, mặt đất bao la cỏ cây tươi tốt, chim hót véo von, từng nguyên khí trường hà giăng ngang nam bắc, trong rừng cây ngẫu nhiên thấy dã thú, long thú, diễn hóa ra sinh thái tự nhiên mạnh ăn thịt kẻ yếu, khắp nơi là cảnh tượng bạt dào sức sống.

Phong Liệt đứng trên một ngọn đồi nhỏ, biểu tình thần nhiên, tay trái cầm một tiểu tháp đen hai tầng. Tay phải hấn nắm tàn kiếm đen không có chuôi, mắt lóe tia sáng kích động và mong chờ.

- Huyền thiên thần tháp, tương truyền thế gian không ai có thể tụ tập đủ mười ba tầng, không ngờ truyền thuyết này sắp sửa bị ta đánh vỡ.

Giờ phút này, dường như tàn kiếm đen cảm nhận được sự tồn tại của phần khác, không ngừng phát ra tiếng kêu *ong ong* khe khẽ, từng vòng vàng sáng chữ màu khác nhau chậm rãi lan ra.

Phong Liệt không do dự nữa, ánh mắt dứt khoát ném thần tháp hai tầng và tàn kiếm lên cao. truyện copy từ

Ong ong ong ong!

Không khí rung động.

Tàn kiếm đen đột nhiên bắt đầu biến hình, dần dần hóa thành tiểu tháp mười một tầng bồng bồng trên không trung.

Ám ngục và huyết ngục cũng có động tĩnh, hình như bị thứ gì đó lôi kéo chậm rãi tới gần tiểu tháp mười một tầng.

Phong Liệt nín thở tập trung nhìn, lòng kích động, nhìn chăm chăm trên cao.

Nhưng hấn cũng không dám khinh thường, một bên lấy ra căn nguyên thần đồ bảo vệ toàn thân, một bên biến ảo Ma Long Hắc Âm Chi Thân để phòng ngừa bất trắc.

Hai phần thần tháp ngày càng gần, càng gần, cuối cùng dính vào nhau, biến thành tiểu tháp mười ba tầng.

Tiểu tháp cao gần bảy thước, mù đen nhưng tỏa ra ánh sáng ám kim nhàn nhạt, hơi thở tang thương, cổ phác, thần thánh cùng tà ác giao nhau dần tỏa khắp thiên địa.

Cảm nhận hơi thở mệnh mông này, một ít dã thú, long thú trong long ngục đều quỳ rạp xuống, run lấy lấy.

Phong Liệt tim rút cái bịch, cảm giác thần khí phục hợp sẽ không đơn giản như vậy, hấn bản năng lùi mười dặm, từ xa quan sát.

Ong ong ong ong!

Tiểu tháp vẫn đang không ngừng chấn động, ở trên không trung lẫn tăng sóng gợn sắc ám kim.

Thời gian từ từ trôi qua, tình huống tiểu tháp kéo dài một khắc đồng hồ vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

Phong Liệt dần cảm thấy là lạ.

Hấn phát hiện chính mình nắm quyền khống chế huyền thiên thần tháp dần yếu đi, hình như là có sinh linh cường đại đang cướp đoạt quyền khống chế với hấn.

- A? Không lẽ là nó?

Phong Liệt ánh mắt tức giận, bất giác nghĩ đến thủy ngục khí linh.

Nhưng hấn rất nhanh phủ định suy nghĩ này.

Thủy ngục khí linh sớm đã bị hấn nhận chủ thành công, không có khả năng phản loạn hơn nữa thủy ngục khí linh cũng không có chỉ số thông minh cao như vậy.

- Chuyện gì vậy chứ? Chết tiệt!

Phong Liệt mắt chớp lóe, lòng do dự.

Lát sau, mắt thấy liên hệ với huyền thiên thần tháp ngày càng yếu, Phong Liệt cắn răng bồng bay về hướng thần tháp.

Khi hấn tới gần thần tháp ba thước thì bỗng biến mất.

Sau đó Phong Liệt xuất hiện trong một không gian tối đen, không gian chẳng có một tia sáng, có chỉ là thuần túy hắc ám, vô tận hắc ám.

Huyền thiên thần tháp không gian.

Phong Liệt đứng trên không trung, toàn thân đề phòng, ánh mắt nhìn thấu hắc ám lạnh lùng liếc thể giới xa lạ này.

Đột nhiên trong hắc ám phía xa một đoàn sáng mờ lung xuất hiện trong tầm mắt Phong Liệt.

Phong Liệt tâm ý động, chớp mắt thúc đẩy thần đồ tạt ngang vài chục vạn dặm xuất hiện gần bên đoàn sáng.

Nhưng ngay sau đó hấn ngăn ngợ vì tình cảnh trước mắt.

Chỉ thấy trong hắc ám có một con rắn bạc to cỡ mấy ngàn dặm, đang đấu với một cự quái to cỡ vạn dặm, không ngừng biến ảo hình dạng, liên miên không dứt. Trùng kích thị giác chưa từng có khiến Phong Liệt mặt dần ra.

Dựa theo liên hệ tinh thần, Phong Liệt biết con rắn to bạc kia chính là thủy ngục khí linh biến thành, bị Phong Liệt đặt tên là Huyền Thiên.

Cự quái kia thì khiến hấn da đầu mát lạnh.

Chỉ thấy hình dạng cự quái không ngừng uốn lượn biến hóa, đôi khi biến thành một mảnh hổ nhào tới cắn Huyền Thiên, có khi là giao long quần quýt không buông, thậm chí có khi biến đổi hình dạng nhân loại vung nắm đấm, từng tiếng gầm đĩnh tai nhức óc phát ra từ miệng nó.

Phong Liệt cẩn thận phát hiện, dù quái vật biến đổi như thế nào thì trên trán luôn có một con mắt dựng đứng, tỏa ra ánh mắt lạnh lùng nhìn thấu tất cả.

Phong Liệt xuất hiện khiến hai phe chú ý, nhưng Huyền Thiên đánh nhau với cự quái không hề dừng lại.

Huyền Thiên hóa thành con rắn to một bên điên cuồng cắn xé phản kích, một bên 'a a' kêu to phát tín hiệu cầu cứu hướng Phong Liệt.

Ánh mắt cự quái lạnh lùng liếc Phong Liệt, rất nhanh dời đi như là khinh thường.

Nhưng ánh mắt này khiến Phong Liệt tinh thần run lên, người rét cóng, hồn phách như sắp tan biến.

- Ủi dà, đây rốt cuộc là cái quỷ gì vậy? Từ đâu nhảy ra vậy chứ?

Phong Liệt mặt trắng bệch, hít ngậm khí.

Ầm! Ầm! Ầm!

- Grao!!!

Phía xa trong hắc ám tiếng gầm gừ, tiếng gầm rú không ngừng truyền đến.

Nhưng Huyền Thiên hóa thân thành rắn bạc rõ ràng không phải đối thủ của độc mục cự quái, khí thể ngày càng yếu đi. Ngược lại cự quái kia không ngừng nuốt hồn lực của Huyền Thiên, khí thể càng lúc càng mạnh, tình hình rất bi đát.

- Nên làm sao đây?

Phong Liệt sốt ruột, hấn có lòng muốn đi lên hỗ trợ, rồi lại rất e ngại cự quái kia.

Hiện giờ Huyền Thiên mang theo vô tận trọng thủy tinh hoa đều không là đối thủ của cự quái, dù thêm vào hấn thì cũng không được, sợ là không đỡ nổi một chiêu của nó nữa là.

865. Chương 865

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 971: Lại đến vô quang bí cảnh

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt nhìn chăm chăm cự quái, ý niệm trong đầu xoay nhanh, mắt thấy Huyền Thiên sắp thua thì lòng nóng như lửa đốt.

Huyền Thiên thất bại đại biểu cho hắn hoàn toàn mất quyền khống chế huyền thiên thần tháp.

Những năm gần đây, hắn vì có được huyền thiên thần tháp mà gây ra vô số cường địch trên thế giới, thậm chí còn thiếu Long Chủ và Nhân Hoàng nhân tình, hiện giờ mắt thấy mười ba tầng thần tháp tụ tập đủ rồi sắp làm giá y cho người, điều này khiến hắn làm sao cam tâm đây?

Lát sau, mắt Phong Liệt bỗng sáng lên, giật mình phát hiện mặc dù hình thể cự quái to khổng lồ cỡ vạn dặm nhưng hoàn toàn là do hồn lực ngưng tập mà thành, không có hình thái thực thể, cũng không có chút nguyên lực dao động.

Đối phó hồn thể là sở trường của Phong Liệt, nhưng có thể đối phó được con độc mục cự quái không thì phải thử rồi mới biết.

- Tổ cha nó, liều mạng!

Phong Liệt ánh mắt dứt khoát, âm thầm liên hệ với Huyền Thiên.

Nếu hắn cứ lao qua thì chết chắc, phải phối hợp với Huyền Thiên chặt chẽ mới được.

- Ha ha ha a!

Huyền Thiên phát ra một chuỗi cười quái dị, đột nhiên thoát vòng chiến, trong chớp mắt đi tới gần chỗ Phong Liệt.

Phong Liệt nhoáng người lên đứng trên đỉnh đầu rắn bạc, con rắn to phát ra màn sáng chói mắt bao bọc hắn vào trong.

- Grao!

Độc mục cự quái gầm lên, đột nhiên biến thành cái mồm to nuốt trời tấp hướng Huyền Thiên và Phong Liệt, xem tình hình dường như nó muốn ăn cả hai.

Phong Liệt ánh mắt lạnh lẽo, tay bỗng kêu gọi phong ma đại thương, mạnh đâm một nhát vào cái mồm to,

- Quần long trụ nhất!

- Grao grao grao!

Tiếng rống ngâm cao vút vang lên, mấy ngàn cuồng bạo long ảnh xuất hiện ở trên không trung, những long ảnh này mỗi một con to cỡ trăm trượng, trong đó trừ ẩn chứa hùng hồn thiên long kinh ra còn ngưng tụ hơi thở luyện hồn sa.

Phong ma đại thương vung ra, tất cả long ảnh đều đụng hướng cái miệng to, khi va nhau thì cùng tạc nổ.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng gầm rút kinh thiên động địa không dứt.

Miệng thú to lớn bị tạc đến vạn vụn biến hình, dường như ăn đau gào vài tiếng, lại hóa thành giao long một mắt, ánh mắt nhìn Phong Liệt vô cùng độc ác.

Một kích có hiệu quả nhưng trên mặt Phong Liệt không có chút gì vui mừng mà càng nghiêm trọng.

Hắn nhìn ra được, chính mình dốc sức ra một kích không thể chân chính tổn hại nặng đối phương, chỉ đánh đối phương trở tay không kịp mà thôi, dù sao luyện hồn sa có quá ít trong phong ma đại thương.

- Grao gru! Nhân loại, người không nên ý đồ nhúng chàm Huyền Thiên, nó không thuộc về người!

Giao long một mắt phát ra tiếng gầm khàn khàn, trầm thấp, chấn Phong Liệt điếc tai, đầu vàng mắt hoa sắp hôn mê.

Phong Liệt cắn đầu lưỡi tỉnh táo lại, lạnh lùng quát:

- Hừ, người là ai? Dựa vào cái gì lắm chuyện?

- Con kiến ngu xuẩn cứng đầu, đi chết đi!

Giao long một mắt nổi giận gầm lên, bỗng biến thành núi to hùng vĩ mạnh đập tới.

Rắn to Huyền Thiên nhanh chóng lùi lại, Phong Liệt lần nữa vung ra giao long một mắt, ngàn vạn long ảnh cuồng bạo đụng vào núi to.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng long ảnh như thiêu thân lao đầu vào lửa oanh kích núi to.

Không ngoài điều Phong Liệt dự đoán, một kích của giao long một mắt không thu đến hiệu quả lớn, độc mục cự quái biến ảo ra núi to dù bị ngăn cản nhưng vẫn nặng nề đập xuống.

Ầm!

- Ha ha ha!

Rắn to Huyền Thiên lập tức tan ra, Phong Liệt thì sớm thúc đẩy thần đồ bỏ trốn, lòng cực kỳ giạt mình.

- Chết tiệt, không thể cứ tiếp tục như vậy!

Phong Liệt biểu tình nghiêm túc vô cùng, mắt chớp lóe.

Khi Huyền Thiên lại ngưng tụ ra thân hình thì đã thu nhỏ hơn một nửa, khí thế suy yếu.

Ánh mắt của độc mục cự quái vẫn lạnh lùng, lại đánh về phía Huyền Thiên, dường như không oanh sát nó thì tuyệt đối không bỏ qua.

Phong Liệt thấy tình hình, lập tức quyết định thật nhanh, hắn mệnh lệnh cho Huyền Thiên thu nhỏ thân hình, tiếp đó, hắn tâm ý động đã xuất hiện bên cạnh nó. Hắn nhắc nó lên mau chóng thuận di bỏ trốn, chạy vọt giơ lên cổ trong hắc ám vô biên vô hạn.

- Grao, nhân loại, người nghịch thiên mà đi, đã định sẽ diệt vong!

Độc mục cự quái nổi giận gầm lên một tiếng, ở sau lưng đuổi theo không bỏ, tốc độ không kém gì Phong Liệt thuận di.

Hai người một đuổi một chạy, rất nhanh biến mất trong hắc ám mênh mông.

Phong Liệt biết rõ chỉ cần Huyền Thiên chết thì hắn hoàn toàn mất quyền khống chế thần tháp, cho nên nó tuyệt đối không thể chết.

Đương nhiên bỏ trốn thế này không phải là cách, sớm muộn gì sẽ bị đuổi kịp. Gấp gáp quá Phong Liệt dứt khoát ra quyết định.

.....

Trong đại điện phủ thành chủ bỗng nhiên hiện ra một ác long có chín đầu, ác long lắc người biến thành hình dạng Phong Liệt.

Đây chính là Cửu Ly phân thân của Phong Liệt.

Bây giờ Phong Liệt bản tôn bị độc mục cự quái quấn chặt không thể thoát, muốn đạt được mục đích chỉ có thể dựa vào Cửu Ly phân thân.

- Khục khục khục, vô quang bí cảnh, bỗng long đến đây.

Cửu Ly phân thân cười quái dị một tiếng, thân hình đột nhiên bay lên, *bùm* một tiếng đụng thùng nóc đại điện bay lên trên Tứ Phương Thành.

Ngay sau đó, hần triển khai tốc độ bay hướng Ma Long giáo.

- A? Hoàng Trần lão quỷ, tiểu tử Phong Liệt định bỏ trốn kìa!

Cách Tứ Phương Thành ngàn dặm, Lâm gia lão tổ Lâm Tĩnh vừa mới đến, ánh mắt lạnh lạnh lùng bùng tỏa định Cửu Ly phân thân bay lên trên phủ thành chủ.

Hoàng Trần mắt chợt lóe, trên mặt xẹt qua nghi hoặc, do dự nói:

- Hình như có chút không đúng, hơi thở của Phong Liệt sao biến tà ác như vậy? Không lẽ chơi trò kim thiên thoát xác?

Gã tỏa ra tinh thần lực nhanh chóng thăm dò phủ thành chủ, khóe môi nhếch nụ cười khổ.

- Đuổi theo!

Vừa dứt lời gã bỗng biến mất, đuổi theo hướng Cửu Ly phân thân, Lâm Tĩnh theo sát phía sau. nguồn (.)

Khi họ mới đi thì bên cạnh Tứ Phương Thành có mấy chục bóng người núp trong chỗ tối bay lên, chớp mắt biến mất ở phía xa.

....

Khuôn mặt Cửu Ly phân thân có nụ cười tà, tốc độ nhanh đến cực hạn, nhoáng một cái đã xa mấy ngàn dặm, chốc lát sau tiến vào trong Ma Long sơn mạch nhanh chóng đến gần Ma Long giáo.

Nhưng khi hần xẹt qua Ma Long sơn mạch cách Ma Long giáo còn có ba vạn dặm thì bị đám Lâm Tĩnh, Hoàng Trần đuổi kịp.

- Phong Liệt, hãy giao ra thứ không thuộc về ngươi, bỗng tọa có thể tha cho ngươi khỏi chết!

Hoàng Trần quát lạnh, vỗ một chưởng hướng Cửu Ly phân thân cách ngàn dặm.

Vèo!

Một thất luyện vàng xẹt qua không trung chớp mắt đến gần lưng Cửu Ly phân thân.

- Khục khục khục khục, thứ đã và tay ta chính là của ta, muốn lão tử giao ra phải xem các ngươi có bản lĩnh không đã!

Cửu Ly phân thân cười quái dị, nhanh chóng triển khai cương khí thuần chấn sau lưng.

Phong Liệt đã sớm phát hiện tung tích đám Hoàng Trần rồi, hần vốn chờ tập hợp mười ba tầng thần tháp rồi một hơi tiêu diệt luôn mấy tên này, nhưng không ngờ huyền thiên thần tháp xảy ra vấn đề.

Hiện giờ hần không dám kéo dài thời gian, chỉ muốn mau chóng vào vô quang bí cảnh của Ma Long giáo ngưng tụ hồn sát khí trọng luyện chế phong ma đại thương, trước tiêu diệt độc mục cự quái trong huyền thiên thần tháp mới là chuyện gấp rút.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

866. Chương 866

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 972: Tiêu diệt kẻ địch đến

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Dưới một chướng của cường giả hoàng cảnh Hoàng Trần, cương khí thuần chớp mắt bị tạc tan tác.

Ngay sau đó Cửu Ly phân thân bị tủng một chướng, liền bị đánh bay ra tới mấy trăm dặm, thể linh hồn có dấu hiệu tán loạn.

- Lão già chết tiệt, bây giờ lão tử không rảnh đông dài với ngươi, mỗi thù một chướng ngày sau sẽ báo!

Cửu Ly phân thân khuôn mặt vặn vẹo, ánh mắt vô cùng oán độc. Bây giờ hắn là mãnh thú đỉnh thất cấp, tương đương với đỉnh cường giả hư hoàng cảnh trong võ giả, tất nhiên không phải là đối thủ của Hoàng Trần rồi.

- Hừ, không cần sau này, hôm nay bổn tọa sẽ đưa ngươi về châu trời.

Hoàng Trần hừ lạnh một tiếng, hai tay ngưng kết ra một ấn quyết huyền ảo đẩy hướng Cửu Ly phân thân.

- Hoàng cực hóa long ấn!!!

- Grao!

Một tiếng rống ngâm cao vút vang vọng trong thiên địa, theo đó ảo ảnh kim long dài ngàn dặm xuất hiện trên không trung đè ép hướng Cửu Ly phân thân.

Cửu Ly phân thân biến sắc, cũng không dám đón đỡ, trước khi long ảnh đến thì thân hình *bùm* một tiếng biến thành ngàn vạn hồn ảnh bắn tứ phía.

Ầm!

Long ảnh vàng bay qua đè nát vô số hồn ảnh Cửu Ly phân thân thành mảnh vụn.

Nhưng những hồn ảnh này chỉ là ảo ảnh, bản thể Cửu Ly phân thân đã chạy trốn ra vạn dặm rồi.

- Tiểu súc sinh đáng giận, chút tài mọn mà cũng mơ chạy khỏi lòng bàn tay của bổn tọa, đúng là trò cười!

Hoàng Trần biểu tình tức giận, lắc người lại kéo gần khoảng cách với Cửu Ly phân thân.

Cùng lúc đó, người lão dâng lên màn sáng vàng lan tràn bốn phương tám hướng.

Hoàng vực.

Ánh sáng vàng đi qua đâu là tất cả trong trời đất biến thành bột phấn. Trong hoàng vực bài xích hết thủy pháp tắc, trừ bản thân cường giả hoàng cảnh có căn nguyên pháp tắc, không cho phép bất cứ vật nào khác tồn tại.

Cửu Ly phân thân nhìn lại, giật nảy mình. Hoàng vực vắt ngang giữa hư hoàng và long hoàng, một vực sâu không thể vượt qua. Phong Liệt biết rõ Cửu Ly phân thân của mình ở trong hoàng vực của đối phương không có chút sức phản kháng.

- Lão già chết tiệt!

Mất thấy chính mình sắp sửa bị hoàng vực nuốt, Cửu Ly phân thân biểu tình dứt khoát, khê quát:

- Hóa thân tiềm kiếp!

Phụt!

Thể linh hồn của hắn tạc thành khói xám, ngay sau đó bị màn sáng vàng nuốt hết.

Vèo!

Màn sáng vàng bao phủ vạn dặm, trong đó tất cả núi non sông nước đều biến thành bột phấn, phạm vi vạn dặm thành thế giới tràn ngập kim chúc tính căn nguyên pháp tắc, uy thế cực kỳ kinh người.

Nhưng Hoàng Trần không thấy đặc ý gì cả, lão thu lại hoàng vực, ánh mắt lạnh lùng nhìn hướng Ma Long giáo, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Lúc này Lâm Tĩnh ở sau lưng chạy đến, sốt ruột hỏi:

- Hoàng Trần lão quỷ, tinh hồn của tiểu tử kia còn không? Người tuyệt đối đừng nói ta là hắc đã hình thần đều diệt nhé!

Hoàng Trần bực dọc nói:

- Hừ, để hắc chạy thoát.

Lâm Tĩnh trợn to mắt, vẻ mặt khó tin nói:

- Cái gì? Không phải chứ, một tiểu tử hư hoàng cảnh mà có thể thoát khỏi hoàng vực của người ư?

Hoàng Trần trầm giọng nói:

- Hừ, tin hay không tùy người, bây giờ hắc đã tiến vào địa bàn Ma Long giáo.

Lâm Tĩnh con mắt xoay tròn định mỉa mai vài câu nhưng thấy sắc mặt Hoàng Trần khó coi thì nuốt ngược lại.

Lâm Tĩnh hỏi:

- Tiểu tử đó trốn vào Ma Long giáo? Hắc, chúng ta còn chờ gì nữa? Trực tiếp đi vào bắt người thôi.

Hoàng Trần nhíu mày nói:

- Chờ đã, bây giờ Ma Long giáo khác với trước rồi, Nhân Hoàng và hạo thiên thập vệ đều đã trở về, Ma Long giáo rốt cuộc là địa bàn của Long Nhược, chúng ta không nên tùy tiện vào, cứ chờ đi.

Bàn bạc một lúc, hai bóng người dần biến nhạt rồi tan biến trong không trung.

.....

Ma Long giáo, Âm Võ Phong.

Hiện giờ Âm Võ Phong đã đổi hướng gió nhưng tất cả sắp đặt không khác gì mười mấy năm trước.

Trên đỉnh núi, một gian phòng cỏ tranh đơn sơ một mình đứng sừng sững, dường như gió thổi qua là sẽ ngã ngay nhưng hình như không thể phá vỡ, mặc gió táp mưa sa bao năm vẫn không hề biến đổi.

Trước cửa phòng nhỏ, một bóng người mơ hồ bao bọc trong khói đen bỗng nhiên xuất hiện, rồi khói đen tán đi hiện ra Cửu Ly phân thân.

Nhưng lúc này hơi thở của Cửu Ly phân thân cực kỳ yếu ớt, độ mạnh linh hồn chỉ hơn võ giả thần thông cảnh một chút, lúc trước bí thuật chạy trốn tiêu hao chín phần hồn lực của hắc. Tổn thất to lớn như vậy khiến hắc ghi thù Hoàng gia.

Bây giờ Cửu Ly phân thân nhìn gian nhà tranh trước mặt, lòng cảm thán.

Lần đầu tiên hắc thấy gian nhà tranh này đã trực giác nó bất phàm, nhưng không nhìn ra căn nguyên.

Mà hôm nay hắc dựa vào tu vi hư hoàng cảnh đã có thể rõ ràng cảm nhận dưới biểu tượng phòng nhỏ che giấu sát khí ngập trời, rõ ràng là cấm chế uy lực to lớn.

Do dự một chút rồi Cửu Ly phân thân dứt khoát đẩy ra cửa gỗ, đi vào phòng nhỏ.

Trong phòng nhỏ có hoàn cảnh khác, là không gian dài trăm trượng, rộng hơn năm trượng, trống trải, chính giữa không gian có một truyền tống trận.

Cửu Ly phân thân hơi đánh giá cảnh tượng trong không gian xong định bước lên truyền tống trận.

Bỗng nhiên một thanh âm hùng hồn vang vọng trong không gian:

- Đứng lại!

Cửu Ly phân thân khựng lại, nhướng mày, tiếp theo chấp tay nói:

- Tại hạ là Phong Liệt, đệ tử ám võ viện, có việc cần vào bí cảnh, xin các hạ giúp đỡ cho.

Im lặng một lát sau thanh âm lại vang lên:

- Người không thể đi vào!

Cửu Ly phân thân mặt lạnh, hỏi lại:

- Tại sao?

- Ai đều có thể đi vào nhưng riêng người không được, tất nhiên muốn vào thì tùy, để lại Thiên Long Giới.

- A?

Cửu Ly phân thân lòng máy động, lơ mơ hiểu ra.

Vô quang bí cảnh tương thông với cổ giới, mà cổ giới hiện tại bị thần tộc thống trị, người này lo lắng Thiên Long Giới rơi vào tay dị tộc.

"Vậy phải làm sao đây? Nhất định phải vào bí cảnh, Thiên Long Giới cũng không có khả năng giao cho ai khác."

Cửu Ly phân thân mắt chợt lóe, nhìn hướng truyền tống trận.

"Thật sự không được thì chỉ đành cứng rắn xông."

Nhưng lúc này bỗng một giọng già nua khác vang lên trong phòng:

- Lão thất, cho hấn vào.

Thanh âm ban đầu phản bác:

- Không được, Thiên Long Giới liên quan rất lớn, không thể xảy ra sơ sót.

- Đây là ý của thánh tổ.

- ...được rồi.

Phong Liệt nghe hai người đối thoại mà lòng buồn bực.

"Thánh tổ? Lão thất? Chẳng lẽ là thượng cổ lão yêu nghiệt trong Ma Long giáo?"

Hắn vốn tưởng mình rất hiểu Ma Long giáo rồi nhưng giờ đột nhiên phát hiện hình như có vì thứ mình không biết.

Nhưng lúc này hắn không rảnh nghiên cứu, tạm đè nén câu hỏi dưới đáy lòng, nhảy người vào truyền tống trận lóe ánh sáng tím, biến mất.

.....

Vô quang bí cảnh nhất tầng, thiên địa một mảnh tối đen, trong không khí tràn ngập mùi mốc meo đậm đặc. Phong Liệt không tâm tình ở lại lâu trong tầng một, lắc mình đi tới truyền tống trận, bước lên tầng hai.

Ngay khi Cửu Ly phân thân mới xuất hiện ở nhị tầng bí cảnh liền thấy đau dữ dội, là linh hồn đau đớn.

Trong không khí tràn ngập khí thể ăn mòn chuyên môn hướng về linh hồn, khiến Cửu Ly phân thân thể linh hồn cực kỳ khó chịu.

Nhưng Cửu Ly phân thân làm vẻ mặt mừng như điên, lý do hắn vạn dặm xa xôi đến đây chính vì những hơi thở hồn sát này.

Vô quang bí cảnh nhị tầng như là trời đêm không trăng vậy, đưa tay không thấy được năm ngón, trong thiên địa trừ nồng đậm nguyên khí ra nhiều nhất chính là hồn sát khí, càng tới gần sâu trong thì hồn sát khí càng đậm đặc.

867. Chương 867

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 973: Cái chết của độc mục cự quái

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đến khi đó thần khí tốn nhiều công sức lấy đến không thành vấn đề nữa.

- Trốn trốn trốn, chết tiệt, đợi phong ma đại thương có được đủ uy lực, chính là ngày chết của ngươi!

Phong Liệt biểu tình âm trầm không dừng một giây thúc đẩy động căn nguyên thần đồ, liều mạng thuấn di.

Nhưng mặc kệ hấn thuấn di cỡ nào vẫn không thể thoát khỏi cự quái truy sát. Con cự quái này cực kỳ quen thuộc hắc ám không gian, dù cho cách mấy trăm vạn dặm nó đều có thể rất nhanh tìm tới hấn, khiến hấn từng giây từng phút đều bỏ mạng chạy. nguồn (.)

Bây giờ hy vọng duy nhất của Phong Liệt chính là phong ma đại thương ở bên ngoài đang rèn luyện.

.....

Tứ Phương Thành.

Dù là mặt ngòi Hoàng Trần, Lâm Tĩnh hay núp trong chỗ tối Triệu gia, Liêu gia, Sở gia vân vân, một ít hoàng cảnh lão yêu nghiệt hiện giờ đều rời khỏi Tứ Phương Thành canh gác ở bên ngoài Ma Long giáo, chờ Phong Liệt sa lưới.

Nhưng Tứ Phương Thành không vì thế mà yên tĩnh.

Trời chiều ngã về tây, một vầng trăng khuyết treo trên cao, Tứ Phương Thành ồn ào cả ngày dần giảm nhiệt độ.

Nhưng khi cửa thành sắp đóng thì mười bóng người toát ra uy nhiếp hùng hồn xuất hiện bên trên thành trời, đẩy lên oanh động.

Mười người cường giả che mặt áo đen khiến người ta không thấy rõ mặt mũi, toát ra khí thế long biến cảnh mạnh mẽ, thậm chí người dẫn đầu là cường giả đỉnh long biến cảnh.

Từng uy nhiếp cường đại chấn nhiếp mấy trăm vạn người bên dưới Tứ Phương Thành lòng rối loạn, sắc mặt tái nhợt.

- Trời ạ, cường...cường giả long biến cảnh, cường giả đẳng cấp cỡ này tại sao đến Tứ Phương Thành chúng ta?

- Nghe nói phong liệt đại nhân đã trở về, chẳng lẽ là đến tìm Phong đại nhân? Mười vị cường giả long biến cảnh cùng xuất hiện, nhiều năm rồi hiếm gặp chuyện này.

- Xem ra họ đến không có ý tốt, hy vọng đừng tai họa sang tiểu nhân vật như chúng ta.

Cường giả long biến cảnh bình thường vài chục, hàng trăm năm đều khó gặp vậy mà hôm nay toát ra mười người, xem khí thế hùng hổ thì rõ ràng không có ý tốt, bất giác mây đen dày đặc bao phủ lòng mỗi người.

Trên bầu trời một người áo đen ánh mắt lạnh lẽo cười nhạt, nói với thủ lĩnh là cường giả đỉnh long biến cảnh:

- Triệu hộ pháp, Phong Liệt đã rời khỏi Phong Liệt, vừa lúc tiện cho chúng ta làm việc.

Triệu hộ pháp lạnh lùng liếc mắt bên dưới, khóe môi cong lên nụ cười tàn nhẫn:

- Hừ, Tứ Phương Thành mấy năm nay phát triển không tệ, tiếc là qua đêm nay tòa thiên cổ danh thành này sẽ vĩnh viễn trở thành lịch sử.

Một tên khác âm trầm cười nói:

- Ha ha, Triệu hộ pháp thật là tâm địa từ bi, một ít con kiến thoi, thiên địa đại kiếp nạn đến thì sẽ chết, chẳng qua tối nay chúng ta đưa chúng đi sớm chút, nói không chừng khiến họ ít chịu khổ.

Triệu hộ pháp ánh mắt dần biến lạnh, thản nhiên nói:

- Tứ Phương Thành này chỉ có Hỏa Mạng Vương, Bán Giang Hồng là hơi rắc rối, còn lại không đáng lo, để tránh đêm dài lắm mộng, vẫn là sớm chút ra tay đi.

Một tên áo đen cười dâm dê bảo:

- Khoản đã, Triệu hộ pháp, Phong Liệt có mấy người đàn bà xinh đẹp như hoa, có thể xưng là nhân gian cực phẩm, cứ giết đi thì thật tình hơi đáng tiếc, không bằng cho tiểu đệ ầm giường? Nếu Phong Liệt biết người đàn bà của hắn rơi vào kết cục như vậy thì còn khó chịu hơn cả cái chết, hắc hắc hắc.

Triệu hộ pháp nhướng mày, nói với người đó:

- Long Hạo, người ngừng ở trung kỳ long biến cảnh hai trăm năm rồi nhỉ?

- A?

Tiếng cười ngừng bật, dưới khăn che sắc mặt gã khó coi, đáp:

- Đúng vậy.

Triệu hộ pháp lạnh giọng nói:

- Võ giả chúng ta nên lấy tu luyện làm trọng, người sa và mỹ sắc khiến bồn tọa thất vọng quá.

Lâm Hạo lập tức thề thốt nói:

- Triệu hộ pháp dạy rất đúng, nhưng thuộc hạ trung tâm với Triệu gia không thay đổi, lòng này trời trắng làm chứng!

Triệu hộ pháp nói:

- Ừm, nếu không phải vậy thì chỉ bằng người tai họa hơn vài chục con gái bàng chi Triệu gia ta đủ cho người chết mấy chục lần rồi.

Lâm Hạo thân hình run lên, mồ hôi như mưa, vội vàng quỳ xuống nhận tội:

- Thuộc hạ biết sai, xin Triệu hộ pháp thứ tội!

Triệu hộ pháp lạnh lùng liếc gã, thăm vừa lòng, đối với thuộc hạ thì thỉnh thoảng cần gõ vài phát mới được.

- Tốt lắm, đứng lên đi, muốn đàn bà thì tự ra tay, không có lần thứ hai nữa.

- Tạ Triệu hộ pháp!

Lâm Hạo vẻ mặt mừng rỡ vội cảm ơn, ánh mắt vội vã nhìn hướng phủ thành chủ.

- Ra tay đi, gà chó không tha!

Triệu hộ pháp quát lạnh, dẫn đầu đáp xuống dưới.

- Tuân mệnh!

Chín người khác đồng thanh, theo sát phía sau.

Nhưng khi đám cường giả Triệu gia định huyết tẩy Tứ Phương Thành thì từ phủ thành chủ bỗng dâng lên vài chục khí thể mạnh mẽ.

Vèo vèo vèo vèo!

Từng bóng người bay lên cao bao vây đám người Triệu hộ pháp lại.

- Đây...đây là sao? Phong Liệt ngươi làm sao...?

Đám Triệu hộ pháp biểu tình kinh ngạc, khó tin nhìn gần ba mươi cường giả long biến cảnh tới gần.

Trong số những cường giả đột nhiên toát ra thì dẫn đầu là thiếu niên mặc cẩm phục, cũng chính là Phong Liệt.

Cửu U Vương lạnh lùng cười, lưỡi giải thích, nhẹ phun ra một chữ:

- Giết.

- Nguy rồi, mau lùi!

Triệu hộ pháp thấy tình hình biết lần này khó thể hoàn thành mục đích, lập tức định rút lui.

Nhưng cảnh sắc xung quanh bỗng thay đổi, mọi người như rơi vào không gian độc lập.

Triệu hộ pháp mới đến gần mép không gian thì kỳ xuất hiện chính giữa không gian.

- Âm dương điên đảo phong ma đại trận? Chết tiệt, làm sao các ngươi có trận pháp của Triệu gia chúng ta?

Triệu hộ pháp sắc mặt cực kỳ khó coi, còn lại chín người cũng hoảng loạn lên.

Cửu U Vương cười lạnh đáp:

- Ngươi hỏi nhiều quá.

Hắn dứt lời, bỗng có ánh sáng tím từ trán hắn bắn ra bao vây Triệu hộ pháp.

Triệu hộ pháp khựng lại, sợ muốn chết. Lão cảm thấy có lực kéo mạnh mẽ tác dụng lên linh hồn lão, cơ hồ không vùng vẫy nhiều thì linh hồn đột nhiên ly thể, bay hướng Cửu U Vương, cuối cùng nhập vào trán hắn.

Cùng lúc đó, Hỏa Mãng Vương, Bán Giang Hồng, Xích Dư Tử, Lý Thành Đạo vân vân, mấy chục cường giả long biến cảnh ủa lên, các loại thần binh, chiến kỹ bỗng nhiên phát uy, tiếp đãi đám khách không mời mà đến.

Nhóm Thiên Diễm Môn hậu kỳ long biến cảnh chiếm đa số, mà Triệu gia trừ Triệu hộ pháp ra đa số là cao thủ sơ kỳ long biến cảnh, còn là cục diện lấy nhiều đánh ít, kết quả không có gì bất ngờ.

Ầm! Ầm! Ầm!

- A a a!

Một chuỗi tiếng gầm rú qua đi, không tổn nhiều công sức, mười Triệu gia cao thủ đã bị triệt để oanh giết nát bấy, toàn quân bị diệt.

Nhưng thế vẫn chưa xong.

Lần này Triệu gia xâm chiếm Tứ Phương Thành lòng Phong Liệt đè nén tức giận.

Hắn trầm ngâm một chút, thần nhiên ra lệnh:

- Truyền lệnh xuống, trong Đằng Long quận tám mươi một thành không chứa một người Triệu gia dòng chính.

- Ngoài ra đưa mười ức long tinh cho Phong Sát Minh, mua đầu một ngàn người Triệu gia.

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Mọi người đồng thanh kêu rồi tán đi.

Phong Liệt liếc hướng nam, khóe môi cong lên nụ cười lạnh.

- Triệu gia, ngươi là kẻ thứ nhất.

....

Trong vô quang bí cảnh bất giác đã qua mười ngày.

Trên một bình địa trong cái ao nhỏ, Tịch Diệt phân thân hóa thành một đoàn diễm hỏa bao bọc phong ma đại thương vào trong, không ngừng tế luyện.

868. Chương 868

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 974: Cái chết của độc mục cự quái xem tại

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Giờ này khắc này, phong ma đại thương đã hoàn toàn biến hình. Cán thương vốn màu đen, mũi thương sắc ám kim nay biến thành thương ảnh màu xám nhạt, lúc sáng lúc tối, nhấp nháy chớp lóe, tốc độ phun nuốt hồn sát khí cũng càng lúc càng nhanh.

Một phút nào đó thương ảnh đột nhiên khê chấn động, không ngừng phát ra tiếng *ong ong* như là ngựa hoang không ngừng xao động, muốn bay lên cao.

Theo tiếng vù vù vang lên, gợn sóng lẫn lẩn trong thiên địa chậm rãi khuếch tán bốn phương tám hướng.

Gợn sóng này đi qua đâu thì một số dã thú, long thú núp trong bóng tối như lúa bị gặt cùng miệng mũi chảy máu, ngã xuống đất mất mạng, bị âm nhiếp hồn của phong ma đại thương trực tiếp đánh tan hồn phách mà chết. Thậm chí một số long thú tam, tứ cấp ngoài ngàn dặm cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Đột nhiên *Vèo!* một tiếng xé gió, phong ma đại thương đột nhiên thoát ra tịch diệt hỏa bay lên trên vạn trượng.

Dường như nó trở thành một đứa trẻ bướng bỉnh ở trên không trung vui vẻ kêu to, xoay quanh, cuối cùng thành luồng khói nhẹ bay vào sâu trong vô quang bí cảnh.

Dưới đất tịch diệt hỏa lại hóa thành một con hắc lang, đôi mắt trống rỗng mờ mịt nhìn thương to càng lúc càng xa, hốc mắt lóe tia sáng vui vẻ.

- Hắc hắc, thương linh rốt cuộc chân chính thức tỉnh rồi!

Bắt đầu từ giờ phút này, phong ma đại thương rốt cuộc tăng cấp thành thánh bảo thần binh uy lực hùng hồn, thương linh hoạt là vì Phong Liệt có được một vũ khí kinh người thông linh trận văn trong cự ngục thôn phệ không gian, bốn mệnh thần thông vẫn là nhiếp hồn âm.

Chỉ thấy thương to đi qua đâu là phạm vi mấy trăm dặm tất cả hồn sát khí đều bị nuốt sạch.

Vốn bóng thương to cỡ trượng biến lớn thành một trượng, hai trượng, năm trượng, mười trượng...ba mươi trượng.

Mệnh môn như hải hồn sát khí bị thương to hấp thu hết, chỉ một khắc mà hình thể cây thương đã dài cỡ trăm trượng, thô như cây to năm người vòng tay ôm, dù cách mấy ngàn dặm đều cho người cảm giác áp bức linh hồn rất lớn.

Ba ngày sau phong ma đại thương đã hút sạch hồn sát khí trong thiên địa ngoài bí ảnh nhị tầng, hình thể thô cỡ ngàn trượng, to như núi.

Đến đây thì phong ma đại thương cũng rốt cuộc ngừng lại, bệnh bồng giữa không trung khê rung.

Trước mặt nó chính là tận cùng nhị tầng bí cảnh, một cánh cửa to đen cỡ trăm trượng, trên cửa có vô số vết rạn, từng đợt hồn sát khí tinh thuần không ngừng tràn ra từ cái khe, tràn ngập tang thương, tuyền cổ.

Mơ hồ có tiếng gầm hung ác truyền ra sau cánh cửa, khiến người kinh hoàng.

Rõ ràng đằng sau cánh cửa to chính là nguồn hồn sát khí tất cả nhị tàng bí cảnh.

Lúc này, phong ma đại thương đã thức tỉnh linh trí không dám đi tới nửa bước, trực giác cho nó biết phía sau cửa lớn có một sự tồn tại vô cùng cường đại, đối với nó như là thiên địch.

Ngay sau đó, Tịch Diệt phân thân đột nhiên xuất hiện bên trên phong ma đại thương, con mắt trống rỗng nhìn cánh cửa to.

Ong!

Thấy Tịch Diệt phân thân xuất hiện, phong ma đại thương như là con nít gặp phụ mẫu, đem cảm xúc kinh sợ và không cam lòng liên tục truyền vào não Tịch Diệt phân thân.

Tịch Diệt phân thân lạnh nhạt nói:

- Được rồi, nên biết điểm dừng, thứ kia không phải chúng ta có thể chọc.

Hắn thu lại phong ma đại thương, biến mất trên không trung.

.....

- Grao!!!

Trong hắc ám độc mục cự quái thân hình to vạn dặm lại một lần nữa đuổi theo, hóa thành một con mãnh hổ hung ác nhào vào thân hình nhỏ bé của Phong Liệt, một con mắt lóe ti sáng vô tình không hề thay đổi.

Phong Liệt biểu tình độc ác, ánh mắt lạnh băng. Trải qua nửa tháng bỏ mạng, dù hắn có được linh hồn cường đại của hư hoàng cảnh cũng chịu không nổi, mặt hơi tái, nguyên lực trong người tiêu hao bảy, tám phần.

Bây giờ mắt thấy độc mục cự quái lại đuổi theo, Phong Liệt không như trước kia thuận di bỏ trốn mà ngang nhiên đứng giữa không trung, đối diện với cự quái.

- Hừ, súc sinh chết tiệt, ngươi truy sát lão tử nửa tháng cũng lên kết thúc đi. Hôm nay không phải ta chết chính là ngươi.

Phong Liệt hừ lạnh, tay vung, một thương ảnh nhàn nhạt từ trong hắc ám bỗng bay ra, rơi vào tay hắn.

Khi tay cầm thương to thì *bùm* một tiếng, khí thể hùng hồn bùng phát, tràn ngập trong trời đất.

Khí thể này ẩn chứa lực chấn nhiếp và sự ăn mòn mạnh mẽ đối với linh hồn, khiến độc mục cự quái nhào tới gần bỗng khựng lại, lần đầu tiên trong con mắt lộ ra cảm xúc, ngạc nhiên và rung động.

- Nhân loại, điều ngươi làm đã xúc phạm thiên nộ, nhân tộc sẽ vì ngươi mà hủy diệt, như là long tộc vậy, hoàn toàn biến mất trên thế giới.

Thanh âm không chứa chút cảm tình của độc mục cự quái vang trong bóng tối, như là tuyên án vận mệnh.

- A?

Phong Liệt lòng máy động, mắt lộ suy tư. Độc mục cự quái này lai lịch khó đoán, thốt lời tràn ngập huyền cơ khiến hắn thâm tăng cảnh giác.

Cho tới hôm nay, vẫn không có ai nói rõ trăm vạn năm trước long tộc cực kỳ cường thịnh tại sao diệt vong.

Đến phút này Phong Liệt trực giác độc mục cự quái biết được chút ít.

Phong Liệt lạnh giọng quát hỏi:

- Ta ở đâu xúc phạm thiên nộ? Ngươi rút cuộc là cái gì?

- Nhân loại đê tiện, ngươi không có tư cách biết những điều này. Chết đi, grao!

Độc mục cự quái không muốn giải thích nhiều, lại nhả lên, khí thể hùng hăng không thể đỡ.

- Hừ, nếu ngươi đã không nói thì đợi ngươi chết rồi lão tử cũng biết!

Phong Liệt biểu tình tức giận mạnh chém ra phong ma đại thương.

Vèo!

Phong ma đại thương bay khỏi tay ở trên không trung phình to đến ngàn trượng, chớp mắt xuyên qua thân hình khổng lồ của độc mục cự quái.

Vèo vèo vèo vèo!

- Grao!!!

Phong ma đại thương đâm một lỗ xuyên thấu trên người độc mục cự quái, ở bên mép còn *xèo xèo* bốc khói, không ngừng mở rộng. Đường như độc mục cự quái cực kỳ thống khổ, nó hú lên, thân hình to lớn bắn ngược.

Phong Liệt thấy phong ma đại thương quả nhiên có tác dụng thì mừng rỡ, thâm thân trong khoảng thời gian này tổn công đúng là không uổng.

Nhân lúc hấn bệnh thừa thắng giết luôn.

Phong Liệt nhanh chóng thừa cơ phản công, ngự sử thương to cỡ ngàn trượng không ngừng đâm thủng thân hình cự quái.

Vèo vèo vèo vèo!

Một chuỗi tiếng xé gió liên tục vang lên.

Chớp mắt độc mục cự quái đã bị phong ma đại thương đâm thủng lỗ chỗ, la hét không ngừng. Thể linh hồn của nó vừa đúng bị phong ma đại thương khúc chế, cơ hồ chẳng có một chút sức phản kháng, trong một con mắt dần lộ vẻ sợ hãi.

Dưới thế công của phong ma đại thương, thân hình vạn dặm của độc mục cự quái dần thu nhỏ lại, lát sau khi nó co rút đến ngàn dặm thì đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, đổi hướng bay vào sâu trong bóng tối.

- Muốn trốn hả? Không dễ vậy đâu!

Phong Liệt lạnh lùng cười, độn nhiên biến mất, hấn thúc đẩy căn nguyên thần đồ ở trong hắc ám mơ hồ thoáng hiện đuổi theo sát độc mục cự quái, phong ma đại thương sắc bén không gì sánh được liên tục đâm xuyên thân thể cự quái.

- Đồ súc sinh đáng chết nhà ngươi dám truy sát lão tử lâu đến nửa tháng, mặc kệ ngươi là ai, cho dù là con rồng thì hôm nay lão tử phải đánh ngươi thành con rệp!

Bây giờ Phong Liệt thấy nở mặt quá xá, tức giận nửa tháng này tiêu trừ hết, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

869. Chương 869

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 975: Cắt cổ gà dùng dao mổ trâu

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hấn dùng thân thể bảy thước giờ lên thương to dài ngàn trượng không ngừng luân, thứ, liều, tước độc mục cự quái, từng thức đều có sức sát thương rất lớn với cự quái. (.

Mỗi một chiêu đâm ra sẽ khiến độc mục cự quái gào rống lên, vô cùng thống khổ.

- Grao! Nhân loại đáng chết, không thể tha thứ ngươi!

Độc mục cự quái vừa chập vật chạy trốn vừa gầm gừ, bị phong ma đại thương không ngừng đâm tới hết đường xoay xở, khí thế càng lúc càng yếu.

Nửa ngày sau độc mục cự quái vốn khí thế hùng hồn giờ thành con rắn to hấp hối, không còn sức xoay trở.

Phong Liệt sẽ không nương tay với nó, tay vung ra một thôn phệ vòng xoáy, nuốt trọn rắn to một mắt.

Bây giờ thôn phệ thần thông của hắn đã cực kỳ hoàn thiện, chẳng những có thể nuốt nguyên lực, tinh thần lực của người ta mà thậm chí có thể nuốt ký ức của mục tiêu.

Nhưng khi Phong Liệt tiêu hóa xong ký ức của độc mục cự quái thì biểu tình ngơ ngác.

- Ủi chà, hình như lần này thật sự gây họ lớn rồi.

Thật lâu sau Phong Liệt hít ngậm khí, trong mắt dần lộ ra vô cùng lo âu, lăm bằm:

- Long Chủ, Nhân Hoàng, lão tử xem như bị các người buộc tặc thuyền.

Từ ký ức của độc mục cự quái Phong Liệt dần hiểu con cự quái này chính là một cấm chế núp trong thủy ngục, mục tiện là ngăn cản huyền thiên mười ba tầng thần tháp tụ tập.

Thì ra hắn đem thủy ngục từ trên trời dẫn xuống dưới thì đã chôn xuống mầm vạ.

Mà Nhân Hoàng và Long Chủ tặng thần tháp cho hắn, khiến hắn tụ tập đầy đủ huyền thiên thần tháp đã khiến hắn đi trên con đường không lối về.

Đây là con đường chân chính nghịch thiên, tương lai mờ mịt xa vời.

Trầm tư thật lâu sau Phong Liệt từ từ ngẩng đầu lên, sầu lo nơi đáy mắt dần tán đi đổi thành kiên quyết.

- Thôi, nếu sớm muộn gì sẽ đi lên con đường này thì Phong Liệt ta, không sợ trời, không sợ đất, sao không oanh liệt đánh một trận?

Nếu đã không thể trốn tránh thì hãy can đảm đối mặt.

Sau đó Phong Liệt rời khỏi hắc ám không gian, xuất hiện trong long ngục.

Hắn nhẹ vươn tay phải, trên trời tiểu tháp bảy thước bỗng bay vào tay hắn.

Bây giờ độc mục cự quái đã chết, huyền thiên thần tháp hoàn toàn bị Phong Liệt khống chế. Mặc dù hắn không biết có được huyền thiên thần tháp này là phúc hay họa nhưng bây giờ lòng kiềm không được hân hoan.

Đây chính là trong truyền thuyết chí tôn thần khí a, nguyên thể giới trong lịch sử vô số vạn năm truyền thế chỉ ít ỏi vài cái mà thôi.

Giờ phút này tay Phong Liệt đỡ thần tháp, cảm nhận uy lực khủng bố mệnh mông bên trong, niềm tin tăng vọt, về sau chỉ cần không phải cùng Long Chủ, Nhân Hoàng là lão yêu nghiệt không cùng đẳng cấp đấu thì hắn không lo tự bảo vệ mình.

Tiếp theo hắn tâm ý động, huyền thiên thần tháp chớp mắt biến thành một chiến kiếm đen dài bảy thước, tạo hình cổ xưa. Kiếm này xinh đẹp, đường nét lưu sương, mũi nhọn xộc trời, từng tia sáng bảy sắc không ngừng tỏa ra từ thân kiếm, cực kỳ bắt mắt.

Phong Liệt nhẹ vung chiến kiếm vài cái, giữa không trung gợn sóng lăn tăn, không gian chấn động liên tục.

- Hắc hắc, đúng là thứ tốt.

Phong Liệt biểu tình mừng rỡ, khoe môi cong lên.

- Hừ, nhưng không biết ai sẽ là người thứ nhất té dưới kiếm của ta đây.

Khống chế Huyền Thiên rồi Phong Liệt vững bụng hơn, không định ở trong vô quang bí cảnh lâu, hắn bay ra bên ngoài.

Đương nhiên với điều kiện là không tổn hại bản thân hắn.

Bây giờ Phong Liệt có loại cảm giác áo gấm về làng.

Mười lăm năm, từ một võ giả nhỏ bé nguyên khí cảnh tam tầng tăng vọt một hơi bước vào hàng cường giả hư hoàng cảnh, chưa đến mức tôn giả trong cõi người, trong lịch sử vô số vạn năm Long Huyết đại lục không dám nói là sau này không ai được nhưng tuyệt đối là trước kia chưa ai giống vậy, có thể xưng là một đời truyền kỳ.

Sự tích của hắn sớm đã bị biên soạn thành vô số phiên bản, truyền rộng rãi trên Long Huyết đại lục, thậm chí thành điển phạm của rất nhiều môn phái giáo dục môn hạ đệ tử.

Bây giờ bên dưới ngàn vạn đệ tử Ma Long giáo nhìn hắn tràn ngập sự tôn sùng và tò mò, cùng một môn phái với nhân vật truyền kỳ như vậy khiến họ thấy vinh quang.

Phong Liệt đứng trên đỉnh núi, ánh mắt từ từ quét mọi người đứng dưới núi, thanh âm bình tĩnh từ xa truyền vào tai mỗi người.

- Miễn lễ!

- Tạ Phong hộ pháp!!!

- ...

Mọi người hành lễ xong, Phong Liệt nhận lời mời đi vào trong giáo chủ đại diện Bàn Long Phong, tiến hành nghi thức thiên các hộ pháp lên ngôi, xem như chính thức trở thành một trong người cầm quyền Ma Long giáo.

Trong Ma Long giáo hộ pháp chia làm thanh đồng hộ pháp, ngân dực hộ pháp, kim lân hộ pháp, phân biệt đối ứng với thần thông cảnh, hóa đan cảnh, long biến cảnh. Trên kim lân hộ pháp còn có nội các hộ pháp.

Nội các hộ pháp thân phận tôn quý, có quyền thế rất lớn, có thể quyết định hướng đi của nguyên Ma Long giáo. xem tại

Đương nhiên, hiện giờ Phong Liệt đã biết hiện tại Ma Long giáo có tổng cộng hai mươi ba vị nội các hộ pháp, trừ mười vị thường trú trong giáo ra còn lại đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi, không liên quan đến tồn vong giáo phái thì sẽ không xuất hiện.

Đáng giá khiến Phong Liệt chú ý là trong hai mươi ba vị nội các hộ pháp thì Triệu gia chiếm năm ghế, hắn thậm chí ghi nhớ.

Hiện tại địa vị của Phong Liệt tôn quý, trên ngàn vạn người Ma Long giáo, vượt qua đám Lãnh Phi Hồng, Trình Thông của ám võ viện.

Cái gọi là một người đắc đạo, gà chó lên trời, Phong Liệt mạnh mẽ trỗi dậy khiến địa vị ám võ viện tăng cao lên nhiều, được đến rất nhiều ích lợi thiết thực. Lúc trước gặp một số bất bình đẳng đãi ngộ tất cả đều không còn nữa, long tinh, đan dược, thần binh cung cấp cho dùng phong phú hơn gấp vô số lần, làm trên dưới ám võ viện cực kỳ cảm kích Phong Liệt, tăng thanh thế của hắn lên đỉnh cao không ai so sánh bằng.

Đối với Phong Liệt thì so với ích lợi thực tế là hắn có thể tùy tiện vào kho báu Ma Long giáo, lấy bất cứ thứ gì cần giống như là nhà mình vậy.

Nhưng bây giờ Phong Liệt tài sản kèch sù, thần khí cũng có một cái thể nên những gia sản Ma Long giáo không lọt vào mắt hắn.

Cuối cùng Phong Liệt đi vào kho báu một chuyến lại tay không đi ra, may là hắn nhớ đến lúc trước có hứa, đi Tử Dương sơn một chuyến, 'mượn' đi ma lô.

Nửa ngày sau, Phong Liệt từ biệt đám Lãnh Phi Hồng bay khỏi Ma Long giáo.

....

Trong Ma Long sơn mạch Phong Liệt từ từ bay trên trời, bên tai cuồng phong gào thét, quần áo phất phật, khóe môi nhếch nụ cười nhạt.

Không ngoài dự đoán, hắn đi đến giữa Ma Long sơn mạch thì bỗng có hai khí thể hùng hồn phóng lên cao, uy nhiếp mạnh mẽ không gì sánh được bao phủ phạm vi mấy trăm dặm.

Ngay sau đó, hai ông lão bay lên trời cao, một trước một sau kẹp hắn vào giữa.

Đằng sau Phong Liệt, một ông lão mặc măng bò đen biểu tình âm tà trên cột nói:

- Ha ha ha ha, Hoàng Trần lão quý, ta đã nói tiểu tử này sắp chịu không được mà. ài, người trẻ tuổi a, không có mấy phần chịu nhục kiên nhẫn là không sống lâu được.

Người này chính là Lâm gia lão tổ Lâm Tình.

870. Chương 870

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 976: Thần uy của Huyền Thiên

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Còn ông lão mặt lạnh như tiền ngăn trước mặt Phong Liệt trăm dặm là Hoàng gia lão tổ Hoàng Trần.

Hoàng Trần giọng lạnh lùng nói, trên mặt lộ rõ tức giận:

- Phong Liệt, không ngờ ngươi mau như vậy đi ra chịu chết, một lần này, ngươi chạy trời không khỏi nắng đâu!

Lần chặn giết nửa tháng trước bị phân thân của Phong Liệt trốn thoát là sỉ nhục với lão.

Lần này lão đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi, tuyệt đối không cho Phong Liệt có cơ hội trốn thoát.

Phong Liệt mặt lạnh như tiếng, liếc Hoàng Trần, cười khẩy nói:

- Lão già, lần trước lão tử bận không rảnh xử lý các ngươi, lần này ai trốn còn chưa biết chừng.

Hoàng Trần giận đến bật cười, âm trầm quát:

- Ha ha ha ha, tiểu tử Phong Liệt, sắp chết đến nơi rồi còn múa mét khua môi? Thời gian không còn nhiều, đưa ngươi lên đường thôi.

Lão vừa dứt lời người bỗng run lên.

Ầm!

Màn sáng vàng bỗng nhiên dâng lên, nhanh chóng lan hướng Phong Liệt, chớp mắt bao phủ hắn.

Đương nhiên đây là kết quả Phong Liệt đứng im không nhúc nhích.

- A? Đây chính là hoàng vực của cường giả hoàng cảnh ư? Quả nhiên lợi hại.

Bây giờ Phong Liệt cảm giác rõ ràng trong vực của Hoàng Trần tất cả pháp tắc đều không còn, chỉ tràn ngập kim nguyên pháp tắc, hơn nữa là kim nguyên pháp tắc thuộc về một mình Hoàng Trần, ngay cả không khí cũng hoàn toàn bị phong tỏa, khiến thuần di thành xa rời.

Nhưng trên mặt Phong Liệt không có vẻ gì là sợ hãi.

Hắn đứng yên giữa không trung, ngoài người có căn nguyên thần đồ hộ thể, cùng lúc đó tay hắn cầm chiến kiếm dài chừng bảy thước, màu đen, trên chiến kiếm từng vòng gợn sóng nhạt lặn tẩn dễ dàng ngăn cách màn sáng vàng ngoài mười trượng, khó thể tới gần chút.

- A?

Hoàng Trần vẻ mặt ngơ ngác, lão phát hiện tình hình của Phong Liệt lòng xẹt qua nghi hoặc, nhìn chăm chăm trường kiếm trong tay hắn.

- Đó là báu vật gì vậy? Sao có thể che chắn hoàng vực của bổn tọa chứ?

- Nhưng rất nhanh Hoàng Trần khinh thường cười, hừ lạnh nói:

- Hừ, ở trước thực lực tuyệt đối thì mặc kệ người có báu vật mạnh đến đâu cũng chẳng là gì.

Vèo vèo!

Hoàng Trần tâm ý động, trong màn sáng vàng đột nhiên ngưng tụ ra một thanh kiếm to màu vàng dài cỡ trăm dặm đột nhiên xẹt không trung, mạnh chém hướng Phong Liệt.

Trong vực của mình uy lực mỗi một chiêu chiến kỹ được tăng phúc mấy chục lần thậm chí gấp mấy trăm lần. Hoàng Trần đánh ra một kích đủ chém đỉnh cường giả hoàng cảnh thành mảnh vụn, hình thần đều diệt.

Nhưng tiếp theo lão trợn tròn mắt.

- Hừ, chỉ có thể mà thôi.

Phong Liệt khê hừ, hơi hiểu biết hoàng vực rồi thì hắn không định lãng phí thời gian với Hoàng Trần nữa.

Chớp mắt thanh kiếm to vàng uy thế ngập trời chém tới, hắn nhẹ vung chiến kiếm.

Ong!

Chiến kiếm xẹt không trung, thoáng chốc dấy lên sóng gợn lan tràn trên không gian, như là mặt hồ bằng phẳng nhập vào một cục đá, nước gợn lăn tăn dần lan tràn ra xa.

Sóng đi qua đâu thì kiếm to màu vàng chém tới bị đánh tan tác, bao gồm hoàng vực Hoàng Trần phóng ra cũng bị tán loạn lộ trời trong xanh.

- Ui...đây là...!

Hoàng Trần con ngươi co rút, hít ngậm khí lạnh. Phong Liệt phản ứng vượt qua sức tưởng tượng của lão.

Mắt thấy sóng nước sắp lan tới, lão dựa vào trực giác vội thụt lùi không dám dính vào một chút gì.

Nhưng Phong Liệt không cho lão có thời gian kinh ngạc, hừ lạnh lòng cười, lại vung kiếm.

Vèo!

Một lư kiếm khí đen rạch không gian, ở trên không trung để lại vết đen dài chớp mắt xuyên qua thân hình Hoàng Trần.

Phụt

Một tiếng khê vang, Hoàng Trần không kịp cả né tránh, người bỗng run lên, biểu tình sợ hãi đông cứng trên mặt.

Sau người lão từ đầu đến chân đều chỉ thành hai đoạn từ từ tách ra.

Sau đó hai nửa thân hình như bị phong hóa từ từ thành bột phấn, theo gió tan biến trong thiên địa, hình thần đều diệt.

Một kiếm phá vực, kiếm thứ hai giết người.

Một hậu kỳ cường giả long hoàng cảnh đứng trên hàng ức ức vạn chúng sinh, rất cường đại mà cứ thế mơ hồ chết oan chết uổng, ngay cả linh hồn cũng không kịp chạy ra.

Phong Liệt gật gù, coi như vừa lòng uy lực của thần khí.

- Cái...cái này không thể nào!

Đằng sau Lâm Tĩnh mắt lờ ra, lòng co rứt, lão định nói gì thì vừa lúc thấy Phong Liệt ánh mắt đầy ý cười nhìn mình.

Giờ phút này, trong mắt Lâm Tĩnh tràn ngập chấn kinh và khó tin. Có thể nói lão hiểu rõ thực lực của Hoàng Trần, dù bình thường lão có tự kiêu thế nào nhưng đối với Hoàng Trần thì chỉ có nước bái phục.

Bây giờ Hoàng Trần tu vi hậu kỳ hoàng cảnh chỉ đỡ được một kiếm của Phong Liệt đã chết rồi, vậy thực lực của hắn...

- Tiểu súc sinh, hôm nay tính ngươi may mắn, lão phu bận chút việc, hôm sau đến giải quyết ngươi.

Giật mình qua đi Lâm Tĩnh không lo đến mặt mũi, để lại một câu đe dọa rồi thụt lùi ngay lập tức, hốt hoảng trốn đi xa.

Cái gì thần khí, Thiên Long Giới, tất cả không quan trọng bằng mạng già.

Nhưng lão mới chạy ra vạn dặm thì giật mình phát hiện Phong Liệt xuất hiện trước mặt như đang chờ đợi lão.

- Thuần di? Chết tiệt, thật sự là thuần di.

Lâm Tĩnh mắt lờ ra, kinh hoàng biến sắc.

Phong Liệt âm trầm cười lạnh, nói:

- Lão già, không ngờ có hôm nay chứ gì?

Hắn định vùng huyền thiên chiến kiếm đưa lão già này về miền cực lạc.

Chợt đôi mắt già của Lâm Tĩnh chớp lóe, lão vừa phóng ra hoàng vực bảo vệ toàn thân, vừa quát hướng xung quanh:

- Các vị, ngày hôm nay nếu không thể trừ bỏ thằng nhãi Phong Liệt thì bằng bản tính có thù sẽ trả, sau này gia tộc của các ngươi sẽ bị tiểu tử đó trả thù. Các ngươi còn chờ gì nữa? Chỉ cần giết hắn, Thiên Long Giới và thần khí người có duyên được hưởng!

Thanh âm hùng hồn vang vọng trong thiên địa, truyền đạt phạm vi mấy vạn dặm, thật lâu không ngừng.

Phong Liệt khựng lại, lạnh lùng liếc phía xa, trên mặt dần lộ nụ cười nghiền ngẫm.

Lấy tu vi của hắn sớm phát hiện trong chỗ tối giấu hơn b mười cường giả hoàng cảnh. Trong đó có bảy vị cường giả long hoàng cảnh, hơn hai mươi vị cường giả hư hoàng cảnh, đến từ Phi Long thành sáu mươi bốn đại gia tộc.

Rất rõ ràng, những người này có mục đích giống như Hoàng Trần, đều muốn có thần khí và Thiên Long Giới trong tay hắn.

Phong Liệt không vội xuống tay với Lâm Tĩnh, nếu hắn quá mạnh mẽ hù chạy đám lão già xung quanh thì chơi không vui.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Lâm Tĩnh dứt lời mà xung quanh thật lâu không có động tĩnh.

Lâm Tĩnh thấy vậy, trên mặt dần toát mồ hôi lạnh. Lão biết nếu không thể kéo đám người xung quanh xuống nước thì ngày hôm nay lão sẽ là thập tử nhất sinh.

Lão nghiến răng, lại nói tiếp:

- Triệu Minh, Sở Thang, Liêu Hoa Ý, đám lão bất tử các ngươi chuẩn bị khoanh tay đứng nhìn sao?

- Lâm Tĩnh, con rùa già khôn kiếp nhà ngươi, già đầu rồi mà vẫn không biết xấu hổ!

Lâm Tĩnh vừa dứt lời, một tiếng hét già nua táo bạo vang lên.

Sau đó một ông lão thân hình vạm vỡ bay lên trời, vẻ mặt tức giận nhìn Lâm Tĩnh.

Ngay sau đó, một người nữa xuất hiện trên trời, khinh thường cười lạnh nói:

- Sở Thang, người si rồi. Lão bắt tử Lâm Tĩnh hẳn là các già càng không nên nét.

Lâm Tĩnh cười to nói:

- Ha ha ha ha, lão phu luôn tự cho rằng mặt mũi không có gì quan trọng.

Lão vừa cười lớn vừa không dấu vết lùi mấy trăm dặm, kéo dài khoảng cách với Phong Liệt.

871. Chương 871

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 977: Thiên cung xuất hiện

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếp theo vài chục bóng người tỏa ra uy nhiếp mệnh mông xuất hiện trên trời cao, mỗi hướng bao vây Phong Liệt, từng khí thể khủng bố tràn ngập trong trời đất khiến hư không rung rinh.

Hơn ba mươi người ai nấy đều là đỉnh cường giả hoàng cảnh đứng trên đại lục, thậm chí có bảy, tám người lĩnh ngộ ra hoàng vực, họ như mang theo một mảnh thiên địa trôi nổi, uy thế mệnh mông như thần linh.

Thậm chí có thể nói những người này ở trong mắt người phàm thì đã là thần, phát tay giẫm chân có thể chúa tể sống chết của hàng ức vạn người, thổi một hơi đủ hủy diệt thành trời một phương.

Bây giờ đám tuyệt thế cường giả mắt chớp lóe nhìn chăm chăm Phong Liệt, nói chính xác hơn là chiến kiếm trong tay hắt, cùng với Thiên Long Giới ở ngón giữa, đáy mắt không thể che giấu tham lam và nóng cháy.

Triệu gia Huyết Võ lão tổ Triệu Minh nghi hoặc nói:

- Ủa? Là thật, trường kiếm trong tay tiểu tử kia rốt cuộc là thần binh phẩm cấp nào? Uy lực mạnh như vậy?

Sở gia lão tổ Triệu Minh hít ngậm khí lạnh:

- Hình như có tia hơi thở kim ngục, còn có ám ngục, hỏa ngục, úi chà, chẳng phải đây là huyền thiên thần tháp hoàn chỉnh đó ư?

- Huyền thiên thần tháp hoàn chỉnh? Sao có thể? Thủy ngục là xa ngời chín tầng trời, thiên hạ vĩnh viễn không có khả năng tụ tập đủ mười ba tầng thần tháp, tiểu tử này có tài được gì mà được thần khí hoàn chỉnh chứ?

- Hừ, mặc kệ hắn cảm là gì, không lẽ nhiều lão bắt tử chúng ta sợ một tiểu tử hỉ mũi chưa sạch à?

- Không sai mọi người cùng nhau động thủ giết tiểu tử này, muốn thần khí và Thiên Long Giới tự dựa vào bản lĩnh.

- ...

So đo một lúc, từng khí thể cường đại tỏa định Phong Liệt, tùy thời chuẩn bị phát ra một kích kinh thiên động địa.

Bị nhiều cường giả tỏa định, nếu đổi làm người khác, dù là một cường giả đỉnh long hoàng cảnh thì da đầu sẽ tê rần, chỉ có nước chạy trốn chết.

Bây giờ Phong Liệt vẫn mặt không biểu tình, cười khẩy liên tục, không có gì là sợ hãi.

Mắt thấy tất cả lão già đều nhảy ra thì hần không định lãng phí thời gian nữa.

- Các người muốn thần khí chứ gì? Bây giờ ta cho các người thấy uy lực của thần khí.

Phong Liệt lạnh lùng cười, trường kiếm đen bỗng ném lên cao.

Thấy hành động của Phong Liệt thì mọi người biểu tình căng thẳng, nâng cao tinh thần cảnh giác, nhìn chăm chăm không trung.

Ong!

Trường kiếm đen bay lên không trung khê rung một tiếng đột nhiên hóa thành một tòa tiểu tháp đen bảy thước, tỏa ra ánh sáng bảy sắc cực kỳ xinh đẹp.

- Trời ạ, thật sự là huyền thiên thần tháp hoàn chỉnh. Nguy rồi, mau giết hần!

Bây giờ đám cường giả hoàng cảnh xung quanh đều cảm nhận được khí thể mệnh mạng của thần khí, ánh mắt nóng rực cũng lo ngay ngáy, thầm giật mình.

Thoáng chốc mọi người không hện mà cùng tấn công Phong Liệt.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Tám màn sáng ẩn chứa căn nguyên pháp tắc bao phủ Phong Liệt. (.

Tám màn sáng này do tám cường giả long hoàng cảnh như Lâm Tĩnh, Sở Thang, Triệu Minh phóng ra hoàng vực. Hoàng vực vừa ra, đủ diệt trừ tất cả.

Cùng lúc đó, còn lại đám cường giả hư hoàng cảnh cũng lấy ra thần binh, chiến kỹ của mình, phát động thể công hủy thiên diệt địa hướng Phong Liệt.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Trên bầu trời, nổ vang liên miên, ánh sáng rực rỡ, sát khí tràn ngập, từng đợt uy thế khủng bố vùi sâu Phong Liệt.

- Hừ, tiểu súc sinh, dù ngươi có ba đầu sáu tay thì hôm nay chết chắc.

Lâm Tĩnh cười lạnh, lẻo không tin Phong Liệt còn có cơ may sống sót. Một kích qua đi, lão chuẩn bị cướp đoạt thần khí và Thiên Long Giới.

Mọi người cũng giống lão, mắt chớp lóe, kích động xông vào.

Thân ở trong vòng xoáy bão tố, Phong Liệt mặt lạnh, ánh mắt sắc bén. Nếu đổi lại là hần của nửa tháng trước thì dù thủ đoạn rất nhiều nhưng sợ rằng cũng chỉ có nước chạy trốn, thậm chí có thể trốn được không thì khó mà nói. nguồn (.)

Bây giờ hần không có ý tránh né gì cả, chỉ đánh ần quyết hướng huyền thiên thần tháp.

- Tự tạo nghiệt không thể sống, hôm nay lão tử triệt để tiêu diệt các người. Huyền thiên diệt thể!

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên, huyền thiên thần tháp trên trời rung mạnh.

Theo đó mười ba khí xoáy nổi lên mười ba tầng tiểu tháp, ở trên không trung chậm rãi xoay tròn lan tràn bốn phương tám hướng.

Chớp mắt phạm vi ba vạn dặm đều bị cuốn vào trong, núi lay đất động, không khí sụp đổ, gió mây thay đổi.

Huyền thiên thần tháp, chính là do mười ba tòa thần ngục tổ thành, trong đó có một thần thông cường đại là hấp thu tinh hoa thể giới căn nguyên.

Mười ba khí xoáy ở trong thiên địa bao la hình thành bão tố khủng bố cần quét tất cả. Trong ánh mắt sợ hãi muốn chết của mọi người, nó dễ dàng nghiệt nát tất cả thể công.

Nó đi qua đâu thì từng núi to bị hấp thu thổ bản nguyên, từng con sông bị hấp thu thủy tinh hoa, náu nắng bị hấp thu quang bản nguyên, ngay cả cái bóng dưới đất cũng bị rút đi ám tinh hoa. Tất cả đều hóa thành bột phấn, hư vô, không còn tồn tại.

Còn về Lâm Tĩnh, Triệu Minh, Sở Thang, hơn ba mươi vị cường giả hoàng cảnh vô cùng tuyệt vọng thân hình dần bị phân giải thành ngũ hành chi tinh, huyết khí bị hút sạch, hồn lực bị nuốt, dần tan biến, hoàn toàn biến mất trên thế giới.

Thiên địa mất sắc, nhật nguyệt vô quang, phạm vi ba vạn dặm một mảnh tối đen.

Lát sau Phong Liệt thu lại huyền thiên thần tháp, ánh mắt chậm rãi nhìn xung quanh, vẻ mặt cực kỳ giật mình.

- Ủi chà, huyền thiên thần tháp lợi hại đến như vậy.

Xung quanh yên tĩnh như chết, trên trời dưới đất bốn phương tám hướng tất cả đều hóa thành hư vô, không có quang âm, không có phong lôi, không có ngũ hành chi khí, cái gì đều không có.

Chấn kinh qua đi Phong Liệt nhìn tiểu tháp trong tay, mắt bỗng sáng lên.

- Ủa? Đường như uy thế có thể tăng cường nhiều thêm, huyền thiên thần tháp, mười ba tòa thần ngục, trừ phi...

Mắt Phong Liệt chớp lóe tia sáng, dường như hiểu điều gì.

Huyền thiên thần tháp vừa ra, gọn gàng giải quyết hơn ba mươi cường giả hoàng cảnh. Phong Liệt khê thở phào, lòng mừng như điên, có thần khí trong tay thì nắm cả thiên hạ.

Hơn nửa trải qua đợt này các đại gia tộc có thể nói là tổn thất thảm trọng, cũng nên yên phận một đoạn thời gian.

Một phương là tuyệt thế thiên tài Phong Liệt đột nhiên xuất thế, chủ nhân Thiên Long Giới. Phương khác là Triệu gia đỉnh kim tự tháp khổng lồ trên Long Huyết đại lục, cuộc chiến này hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Triệu gia làm kẻ khổng lồ lâu đời trong lịch sử đại lục, mấy chục vạn năm thẩm thấu thế lực vào các môn các phái, rắc rối phức tạp, thâm căn cố đế.

Nhiều năm qua không phải không có gia tộc, tông môn đối địch Triệu gia nhưng những thế lực đó dù lớn hay nhỏ đều bị kẻ khổng lồ nghiền nát, thành tựu uy danh hiển hách không ngả của Triệu gia.

Cho nên trên đại lục đa số võ giả không xem trọng Phong Liệt. Một thiên tài không có chút bối cảnh, đột nhiên trỗi dậy, dù thiên phú có tài đến đâu thì cũng khó làm nên chuyện gì, sao có thể đối kháng với gia tộc lớn mạnh vài chục vạn năm? Huống chi đó còn là Triệu gia đại danh鼎鼎. Hai bên như là cọng cỏ so gốc cây to, so chó sói với cự long, không có gì bất ngờ cả.

872. Chương 872

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 978: Thiên cung xuất hiện(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhưng tiếp theo các tin tức kinh người không ngừng truyền từ đại lục, mọi người nhận ra dường như mình đã đánh giá thấp thiếu niên thiên tài luôn đứng ở đầu sóng ngọn gió này.

Không biết từ lúc nào thì một ít gia tộc dòng chính hậu bối của Triệu gia rải rác trên đại lục liên tục bị người ám sát, mỗi ngày có vài chục, hơn trăm người chết.

Những người đã chết có lẽ tu vi không tính quá cao, đa số dưới thần thông cảnh nhưng người sáng suốt lại nhìn ra, bọn họ đều là tinh anh dòng chính thật sự của Triệu gia, ai cũng xuất thân hiển hách, địa vị cao cả, thiên phú bất phàm.

Rất rõ ràng, đây là có người lay động căn cơ Triệu gia, mà đã có hiệu quả không nhỏ rồi.

Nửa tháng sau, Triệu gia đã tổn thất mấy ngàn hậu bối dòng chính, dần dần kẻ khổng lồ rốt cuộc không chịu được, bắt đầu lộ ra rằng nanh hung tợn. Hàng đồng cao thủ thực lực mạnh mẽ không ngừng bị phái ra Phi Long thành, ập hướng Đằng Long quận, có xu thế muốn nhổ tận gốc thực lực Phong Liệt.

Chính lúc mọi người cho rằng Tứ Phương Thành sắp ngã thì lại xảy ra ngoài ý muốn.

Rất nhiều cường giả Triệu gia thế tới rào rạt chưa đến gần Tứ Phương Thành đã biến mất trên thế giới, sống không thấy người, chết không thấy xác, thành vụ án để ngỏ.

Hai phe tranh đấu càng ngày càng nghiêm trọng, thế lực khủng bố phủ thành chủ Tứ Phương Thành luôn che giấu trong bóng tối dần lộ ra trước mắt thế nhân, khiến mọi người giật nảy mình.

Cho đến lúc này thế nhân mới kinh ngạc phát hiện thì ra Tứ Phương Thành đã có được thực lực mạnh mẽ không thua gì tông phái một phương.

Trong thư phòng một góc tây đại doanh, Huyết Sát Vương ngồi bên cạnh bàn đang múa bút thành văn, từng cái tên Triệu gia không ngừng hiện ra trên giấy.

- Đại Diêm thành Triệu Cơ, Triệu Tinh, Triệu...

Liệt kê xong tên tuổi Huyết Sát Vương giao danh sách cho thuộc hạ, rồi thì đội người áo đen sát khí nội liễm bay ra khỏi tây đại doanh, hướng đến Đại Diêm thành.

Huyết Sát Vương vốn là người Triệu gia, ở Triệu gia có vị cao quyền trọng, rất nhiều Triệu gia dòng chính chức trách phân công đều thông qua tay gã, hiện giờ muốn trừ bỏ Triệu gia những nhân vật dòng chính có thể nói dễ như trở bàn tay.

Tiếp theo Huyết Sát Vương định tiếp tục liệt kê thì trong phòng bỗng hiện ra một thiếu niên cảm phục.

Huyết Sát Vương gương mặt nhìn, biểu tình nghiêm túc, vội đứng dậy hành lễ:

- Thuộc hạ tham kiến công tử!

Người đến chính là Cửu U Vương.

Cửu U Vương nhẹ gật đầu, thản nhiên nói:

- Ủm, tình huống như thế nào?

Huyết Sát Vương cung kính nói:

- Hồi bẩm công tử, tất cả dòng chính Triệu gia ở Đằng Long quận tám mươi một thành tổng cộng một ngàn bốn trăm sáu mươi hai đã thanh trừ xong. Nhưng lực lượng chủ yếu của Triệu gia ở Võ An quận do ma khí viện khổng chế, thế lực chúng ta muốn xâm nhập vào thì còn còn thời gian, hơi rắc rối.

Cửu U Vương lạnh nhạt nói:

- Ủm, không cần rắc rối quá, chỗ nào thế lực chúng ta không vươn đến được thì giao hết cho tổ chức sát thủ đi, long tinh không là vấn đề.

Tổ chức sát thủ đa số đi trong hắc ám, sử giả câu mệnh, họ ở trên Long Huyết đại lục có rất nhiều, không nề mặt ai mà chỉ nhận long tinh.

Đối với Phong Liệt bây giờ dư dã nhất chính là long tinh, thương sinh đại ẩn hơi di chuyển là có thể trực tiếp ngưng tụ vô tận nguyên khí thiên địa, tạo ra từng ngọn núi long tinh to lớn, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Huyết Sát Vương nhận lệnh:

- Tuân mệnh.

Rồi thì gã biểu tình do dự, hơi nhú mày nói:

- Công tử, thứ cho thuộc hạ nói thẳng, thế lực của Triệu gia trải rộng thiên hạ, tộc nhân không dưới mấy trăm vạn, chỉ tính người có tư cách nhập gia phả đã là vài chục vạn, chúng ta làm như vậy chỉ sợ giết đến thiên địa đại kiếp nạn, cũng chưa chắc có thể chân chính làm Triệu gia thương cân động cốt!

Cửu U Vương lạnh nhạt nói, khóe môi nhếch nụ cười sâu không lường được:

- Không sao, các người cứ hành động theo kế hoạch là được.

Hắn vốn không định dùng thực lực thuộc hạ và một số tổ thức sát thủ tiêu hao thực lực Triệu gia, hắn chỉ muốn đánh rần động cỏ mà thôi, tiếp đó chờ đợi thời cơ, nhổ tận gốc đại địch cho đến nay của mình.

.....

.....

Sâu trong Ma Long sơn mạch, từng ngọn núi to cao ngất chọc trời liên miên vô tận, trong tầm mắt đều là rừng già xanh ngắt, vách đá cheo leo, thung lũng sương khói mông lung. Từng tiếng thú rống cao vút lạnh lốt, tiếng chim kêu riu rít khiến người nghe lòng run sợ, có thể nói từng bước sát khí, cực kỳ nguy hiểm.

Trên không trung, một thiếu niên áo đen đạp trên thất luyện lóe sáng bảy sắc từ từ tiến tới trước.

- A? Là thật, vị trí chắc là không sai, tại sao không có?

Phong Liệt nhú mày, ánh mắt sắc bén chậm rãi xem xét đỉnh từng ngọn núi to, mắt chớp lóe nghi hoặc.

Những năm gần đây tuy hắn không xông Phiêu Miểu nhưng sớm hỏi thăm vị trí chính xác của nó.

Trong năm ngàn dặm quanh người hắn có mười ba ngọn núi to cao ba vạn trượng cấu thành chữ 'chi' to lớn.

Nếu không ra ngoài ý muốn thì trên chữ 'chi' nên là chỗ Phiêu Miểu.

Hơn nữa mười ba ngọn núi này rõ ràng là một trận pháp huyền ảo, từ đó có thể khẳng định hắn không tìm sai chỗ.

Nhưng Phong Liệt đi lòng vòng ba ngày tại chỗ mà không thể tìm ra sơn môn Phiêu Miểu, thậm chí không thấy một bóng người.

Lại tìm nửa ngày vẫn không có kết quả, tính kiên nhẫn của Phong Liệt bị mài mòn sạch, một tia lệ khí hiện ra ở đầu chân mày.

Cùng giai nhân cách biệt hơn mười năm, trong lòng hắn oán niệm đã ngập trời.

Khi thực lực không đủ hắn chỉ có thể nhẫn nại, mà hiện giờ, hắn đã không muốn nhẫn nữa, cũng không cần nhẫn nại.

Ngay sau đó, giọng Phong Liệt hùng hồn vang trong trời đất.

- Thiên Đạo Cung Chủ, bổn tọa hạn ngươi cho lập tức đi ra đáp lời, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!

Thanh âm hùng hồn vang vọng trong thiên địa thật lâu không ngừng, nhưng vẫn không có ai đi ra đáp lời.

- Tốt lắm, nếu các người không ra thì ta sẽ khiến các người hoàn toàn biến mất.

Phong Liệt lạnh lùng cười, mắt chớp lóe tia độc ác, thất luyện bảy sắc dưới chân bỗng hóa thành trường kiếm bảy thước rơi vào tay hắn.

Ngay sau đó, trường kiếm vung lên, chỉ xéo khung trời.

- Hoang long tế thiên!

Ầm!

Trường kiếm bỗng tỏa ra hơi thở mênh mang mà bí ẩn bao trùm mười ba ngọn núi to.

Theo đó, chỉ thấy ngọn núi xa nhất cao ba vạn trượng bỗng biến ảo long hình mơ hồ, rồi *bùm* một tiếng tạc thành mảnh vụn đầy trời, bao gồm ngàn vạn sinh linh trên núi đều thành tro bụi.

Đây chỉ mới là bắt đầu.

Tiếp theo mười ba ngọn núi từ xa đến gần, tất cả đều tạc nổ.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng nổ vang chín tầng mây thật lâu không ngừng, mặt đất rung lắc liên tục, uy thế hùng hồn kinh thiên động địa.

Phong Liệt cầm chiến kiếm trong tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm trong sương khói.

Một lát sau, trong thiên địa tràn ngập khói bụi dần tán đi, trên phế tích một tiên cung thần khuyết xinh đẹp chậm rãi hiện ra.

Nhưng lúc này tiên cung xinh đẹp đã sụp đổ một nửa, như tiên nữ dung mạo khuynh thành bị người hủy dung.

- Tặc tử to gan, dám can đảm xâm chiếm tiên cung ta, quả thực tội đáng muôn chết!

873. Chương 873

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 979: Phu quân, đằng sau có sư phụ!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Tặc tử to gan, dám can đảm xâm chiếm tiên cung ta, quả thực tội đáng muôn chết!

Một tiếng quát yêu kiều vang lên, thiếu nữ mặc quần đỏ bay ra khỏi thiên cung, xuất hiện trong tầm mắt của Phong Liệt.

Thiếu nữ mặt mày như tranh, dung nhan kiều mỹ, tư thái quyến rũ, như ngọn lửa bốc cháy vậy, có khí chất đặc biệt khiến Phong Liệt sinh ra cảm giác kinh diễm.

Hơn nữa tu vi của thiếu nữ không yếu, người toát ra khí thế mạnh mẽ của trung kỳ long biến cảnh.

Phía sau thiếu nữ, từng bóng người khí thế hùng hồn liên tục bay ra, có nam có nữ, ai nấy khí thế bất phàm, đều là cao thủ hóa đan cảnh.

Đặc biệt thị, gần đệ tử Phiêu Miểu nam thì tuần túkhôi ngô, dáng vẻ đường đường, nữ thì xinh đẹp như hoa, tài sắc thượng đẳng. Gần trăm người đứng thành một hàng, quả thực xứng làm phong cảnh mát cả mắt.

Nhưng Phong Liệt không có chút tâm tình ngắm cảnh, hẩn giấu cợt cười lạnh, nói:

- Sớm nghe nói Phiêu Miểu thích bắt trai đẹp gái xinh trong thiên hạ, quả nhiên danh bất hư truyền.

Thiếu nữ lạnh giọng chất vấn:

- Người cảm miệng lại! Mau nói đi, người rốt cuộc là ai? Tại sao tới đây giương oai?

Nàng vừa dứt lời, phía sau một người đàn ông diện mạo anh tuấn, khí vũ hiên ngang hừ lạnh nói:

- Hừ, Tiểu Yêu sư tỷ, có gì mà nói với tặc tử này? Dám can đảm mạo phạm thiên cung chúng ta, trước bắt giữ hần rồi nghiêm ngặt tra khảo, không tin hần không nói thật ra. Xem kiếm!

Người đàn ông dường như cố ý biểu hiện, dứt lời thì cực kỳ tiêu sái vạch mấy kiếm.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Gã hành động, từng kiếm quang như hạt mưa trút xuống Phong Liệt, một chiêu đã phong tỏa chặt chẽ hần.

- Hay, Quan Vũ kiếm đạo của Trần sư huynh lại tăng tiến nhiều rồi.

- Trần sư huynh thật đẹp trai!

- ...

Người đàn ông vừa ra tay liền được sau lưng reo hò hoan hô, mấy thiếu nữ mắt sáng ngời tình ý lan tràn.

Phong Liệt nường mảy, ánh mắt nhìn đám đệ tử Phiêu Miểu như xem đứa ngốc.

- Một đám ngớ ngẩn!

Hần khinh thường lâu bầu, Huyền Thiên chiến kiếm khê run, *Ong!* một tiếng không khí rung lên, sóng gợn lăn tăn bỗng khuếch tán tới trước.

Sóng gợn đến đâu là kiếm quang tan biến hết, dễ dàng tiêu trừ thế công của đối phương.

Lúc này thiếu nữ dẫn đầu dường như nhận ra nguy cơ, vả mặt giật mình vừa mau chóng thụt lùi vừa lớn tiếng hét:

- Nguy rồi, Trần sư đệ hãy mau lùi lại!

Nhưng nàng kêu hơi muộn.

Đệ tử họ Trần ngẩn ra, chưa kịp phản ứng đã rơi vào sóng gợn.

Ầm!

Một tiếng nổ vang.

Thiên tài trẻ tuổi hóa đàn cảnh thất tầng bị tạc thành mảnh vụn đầy trời, bắn tung tóe khiến đồng môn dính đầy máu.

- A!

- Hần giết Trần sư huynh?

- Tên ma đầu này giết người, ủa...

- ...

Đám trai đẹp gái xinh nhìn trên người loang lổ vết máu, ngỡ ngác rồi thì kinh khủng tuyệt vọng, lo sợ không yên thụt lùi, liên tục hét chói tai. Có nhiều người đáp xuống đất nôn thốc nôn tháo, xem ra hận không thể ói hết đồ trong dạ dày.

- Môn phái kỳ lạ quá, những tên kia ăn gì lớn lên vậy trời?

Phong Liệt vẻ mặt quái dị, hần giật mình phát hiện đám đệ tử Phiêu Miểu giống như con cừu non, còn hần thì là quái thú.

Hần nhẹ lắc đầu, lười hạ độc thủ với đám hoa trong nhà kính này, cao giọng nói vọng vào trong thiên cung:

- U Nguyệt, ta đến đón nàng đây!

Thanh âm hùng hồn vang vọng thật lâu không ngừng.

Nhưng không được giai nhân đáp lại, mặt Phong Liệt dần âm trầm, lòng dâng lên sát khí.

Bây giờ trong Thông Thiên điện ở thiên cung, Thiên Đạo Cung Chủ ngồi ngay ngắn trên đại điện, ánh mắt thần nhiên nhìn phía trước, như muốn xuyên thấu nóc nhà lạnh lùng nhìn chăm chăm Phong Liệt, mắt chột lóe.

Dưới đại điện một thiếu nữ váy trắng dung nhan khuynh thành đứng yên, đôi mắt chất chứa van xin nhìn lên trời, tay siết váy áo khớp xương trắng bệch.

Lý U Nguyệt bướng bỉnh nói, khuôn mặt xinh đẹp có sự kích động:

- Sư phụ, mười năm trước người đã hứa với U Nguyệt, mười năm sau mặc kệ U Nguyệt lựa chọn.

Hơn mười năm, hẳn rồi cuộc đến rồi.

Giọng Thiên Đạo Cung Chủ trầm thấp:

- U Nguyệt, không phải vì sư không cho người xuất giá, bây giờ người hãy xem rõ mấy năm nay Phong Liệt giết người như ngóe, hai tay dính đầy máu, đã rơi sâu vào tà đạo rồi, căn bản không có thuốc nào cứu được, người đi theo hẳn sẽ không có kết quả tốt.

Lý U Nguyệt ngẩng đầu lên, thanh âm bình tĩnh nói:

- Sư phụ, có chút việc U Nguyệt biết, U Nguyệt hiểu người của mình, phu quân sẽ không lạm sát người vô tội, hẳn cũng là bị buộc bất đắc dĩ.

- Có lẽ một ít sư tỷ muội lớn lên trong cung không biết thế đạo bên ngoài tàn khốc, nhưng U Nguyệt rõ ràng trong thế giới bên ngoài không phải giết người chính là bị giết, căn bản thân bất do kỷ. Người nào có thể sống tiếp, ai không phải dính đầy máu? Làm sao trách được phu quân? Những năm gần đây chắc hẳn phu quân cũng chịu nhiều đau khổ.

Ánh mắt Thiên Đạo Cung Chủ dần biến lạnh lẽo như cổ nén lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói:

- Người có biết đại sư huynh của người, Mục Thương Sinh chết vào tay tiểu đó, người không phải muốn đi báo thù cho đại sư huynh người ư? Vậy lập tức đi giết hắn đi!

Lý U Nguyệt mắt lấp lóe, chậm rãi nói:

- Sư phụ, mặc dù U Nguyệt không biết tiền căn hậu quả Phong Liệt giết chết đại sư huynh, nhưng U Nguyệt biết rằng sư phụ sư tôn thiên tính vô song, nếu sư phụ không muốn đại sư huynh chết thì hẳn sẽ không chết dễ dàng như vậy.

Thiên Đạo Cung Chủ biểu tình tức giận, lạnh giọng đánh gãy lời của Lý U Nguyệt:

- Đủ rồi!

Bây giờ nàng không còn khí chất phiêu miểu thoát tục thường khi nữa, khuôn mặt tuyệt trần toát ra lệ khí.

Mục Thương Sinh chết đi khiến nàng tự trách nhiều năm, thậm chí đã thành chấp niệm không thể tiêu trừ trong lòng nàng.

Người ngoài chỉ biết Mục Thương Sinh là đệ tử đắc ý nhất của nàng, nhưng không ai biết gã cũng là lô đỉnh để nàng tu luyện tuyệt tình chi đạo. Mục Thương Sinh phải chết, nhưng chỉ có thể chết trong tay nàng.

Lúc trước Đồ Long hiếp bức nàng buông bỏ Mục Thương Sinh, trong đó một nguyên nhân quan trọng là không để nàng viên mãn đạo cảnh, để tránh thoát khỏi khống chế.

Bây giờ Đồ Long đã bị Nhân Hoàng bức đi, nhưng chấp niệm trong lòng nàng không thể từ bỏ.

Nhưng về mặt đối phó Phong Liệt như thế nào thì chính nàng cũng không quyết định được.

Phong Liệt tham gia kế hoạch quan trọng của Nhân Hoàng, tuyệt đối không thể chết, nhất là chết vào tay nàng.

Cho nên điều nàng có thể làm chỉ là không để Phong Liệt như nguyện.

Lý U Nguyệt biểu tình bình tĩnh, ánh mắt không hề trốn tránh, đối diện Thiên Đạo Cung Chủ, trong lòng thầm tính toán.

Mấy năm nay sư phụ luôn cấm túc nàng trong cung, không cho phép bước ra thiên cung nửa bước, nhưng nàng thuở nhỏ bằng tuyết thông minh, từ một ít tin tức bên ngoài đã phân tích ra vài thứ.

Mặc dù nàng không biết ý đồ đích thực của sư phụ nhưng trực giác đây là âm mưu chia và phu quân, mấu chốt của âm mưu ở trên người nàng.

Vậy nên cho đến nay điều nàng muốn làm là không để âm mưu thực hiện được.

Vì điều này nàng đã chuẩn bị nhiều năm, nhưng không bị buộc bắt đắc dĩ thì nàng cũng thật sự không muốn xé rách da mặt với sư phụ mà mình luôn kính trọng.

874. Chương 874

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 980: Thánh nữ phát uy

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hai sư phụ nhìn nhau nửa ngày, Thiên Đạo Cung Chủ khẽ thở dài, gần từng tiếng:

- U Nguyệt, nếu vì sư không đồng ý thì sao?

Lý U Nguyệt thân thể mềm mại khẽ run lên, khuôn mặt không chút tỳ vết tái nhợt.

Nàng khẽ cắn môi anh đào, chậm rãi quỳ trên mặt đất, nói:

- Sư phụ, U Nguyệt luôn kính trọng sư phụ, ân mười năm dạy dỗ U Nguyệt suốt đời không quên. Tuy nhiên, U Nguyệt trước có phu quân, sau có sư phụ, xin sư phụ thứ tội cho.

- Hì hì hì hì, hay cho trước có phu quân, sau có sư phụ, hì hì hì.

Thiên Đạo Cung Chủ đứng dậy, tức giận mà cười, bộ ngực no tròn run nhè nhẹ, hiển nhiên rất là tức giận.

Đột nhiên, tiếng cười đột nhiên ngừng lại, Thiên Đạo Cung Chủ liếc Lý U Nguyệt, lạnh giọng ra lệnh với bên ngoài:

- Người đâu, đưa nàng vào cấm cung, diện bích ngàn năm!

- Tuân lệnh!

Theo tiếng là một bóng trắng từ ngoài điện bay vào, lao hướng Lý U Nguyệt.

Nghe sư phụ tuyên án, trên mặt Lý U Nguyệt trên mặt không có chấn kinh, không có e sợ, có chỉ là một tia thất vọng và quyết tuyệt.

- Sư phụ, thứ cho U Nguyệt vô lễ!

Mắt thấy bóng trắng chớp đến, Lý U Nguyệt xin lỗi rồi *bùm* một tiếng, phát ra màn sáng trắng, thân thể mềm mại bỗng biến mất.

Hai tay bóng trắng chụp hụt, hiện ra khuôn mặt lạnh lùng của người đàn bà trung niên. Bà ngơ ngác rồi nhú mày, biểu tình tức giận.

Không ngờ một tiểu cô nương trung kỳ long biến cảnh chạy thoát khỏi tay cường giả đỉnh hư hoàng cảnh như bà, quá sỉ nhục.

Bà thả ra tinh thần lực, lập tức phát hiện Lý U Nguyệt bay khỏi đại điện, khẽ hừ lạnh, không chút do dự đuổi theo.

Bên trên Thiên Đạo Cung Chủ chậm rãi ngồi xuống bảo tọa, ánh mắt lạnh lùng nhìn phía xa, sắc mặt âm trầm như nước.

Vèo!

Một bóng trắng yếu diệu xẹt qua không trung, nhanh chóng bay ra ngoài Phiêu Miểu, tốc độ cực kỳ mau.

Cho đến ngày nay, Lý U Nguyệt đã tu luyện đến trung kỳ long biến cảnh, thực lực như vậy ở trên Long Huyết đại lục cường giả như mây đủ tạo chút tiếng tăm.

Nhưng bây giờ người đuổi theo sau lưng nàng là cường giả đỉnh hư hoàng cảnh, tốc độ nhanh hơn nàng gấp mười lần, chỉ mấy giây thôi khoảng cách giữa hai người đã thu nhỏ đến mười dặm, tình hình không lạc quan lắm.

Phiêu miểu thiên cung truyền thừa lâu đến vài chục vạn năm, nói là thiên cung nhưng diện tích không kém gì tòa thành lớn nào trên Long Huyết đại lục, nam bắc tung hoành bảy ngàn dặm, dù lấy tu vi long biến cảnh muốn thoát khỏi thiên cung cũng cần một đoạn thời gian.

Mắt thấy khoảng cách hai người ngày càng gần, Lý U Nguyệt biểu tình bình tĩnh không có vẻ gì là hoảng hốt.

Nàng vừa bay nhanh bàn tay vừa tung bay, ở sau lưng để lại vệt đen nhàn nhạt.

Những vệt đen này thoát nhìn rời khỏi tay là biến mất như chưa từng xuất hiện, nhưng phía sau hư hoàng cảnh phụ nhân biến sắc mặt, ở trên không trung đột ngột ngừng lại thân hình.

Vèo!

Một tiếng khê vang.

Tay áo dài của người đàn bà như bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt bay đi.

- Điều...điều này sao có thể? Đáng chết, tiểu tiện nhân!

Người đàn bà trung niên nhìn tay áo đứt, con ngươi co rút như là thấy thứ gì khủng bố vậy, không dám đi tới nửa bước, mồ hôi lạnh chảy xuống chóp mũi.

Bây giờ nếu phóng đại bầu trời một ngàn lần thì có lẽ có thể thấy rõ ràng chỗ Lý U Nguyệt lướt qua tràn đầy tơ đen.

Những sợi tơ màu rất nhạt, bình tĩnh lơ lửng trên cao, đan vào thành lưới to dày đặc.

Khiến người đàn bà trung niên giật mình là những sợi tơ dễ dàng phá cương khí hộ thể của bà, cắt đứt quần áo.

Hơn nữa những tơ đen này cực kỳ quái lạ, cảm giác kỳ dị tràn ngập lòng bà, khiến bà già sống lâu mấy vạn năm nay suy nghĩ bỗng nhiên như trở lại mười tám tuổi, kiểm lòng không đậu nhớ đến mối tình đầu.

- Là ảo giác, chết tiệt!

Người đàn bà trung niên lắc đầu nguầy nguậy, rửa một tiếng, bỗng vung một chưởng hướng không trung.

Ầm!

Hư không chấn động.

Một chưởng đánh ra, tơ đen đầy trời tan tác nhưng không có sợi nào đứt, ngăn cản tốc độ của bà.

Mắt thấy không thể đuổi theo Lý U Nguyệt, ánh mắt người đàn bà trung niên đông lại, đột nhiên quát to:

- Tất cả mọi người nghe đây! Thánh nữ Lý U Nguyệt phản bội thiên cung, hễ là đệ tử thiên cung ta bắt giữ ả sẽ được trọng thưởng!

Thanh âm hùng hồn tỏa ra bên trên thiên cung, rõ ràng truyền vào tai vài chục, hàng trăm vạn đệ tử trong thiên cung, dẫn đến xôn xao.

- Cái gì? Thánh nữ Lý U Nguyệt phản bội thiên cung? Điều này sao có thể?

- Thanh âm đó là của nguyên lão chấp pháp đường, chắc không sai đâu.
- Thánh nữ làm phản, hừ, ta sớm cảm thấy hồ ly tinh kia không phải thứ tốt.
- Hừ, người ghen tỵ người ta may mắn hơn người chứ gì? Người và nàng cùng vào cung nhưng đãi ngộ là cách biệt một trời một vực, ài...
- Mặc kệ nó, dù sao chấp pháp đường trưởng lão nói bắt Lý U Nguyệt thì có trọng thưởng, chúng ta đi thử vận may xem sao?

Vèo vèo vèo vèo! nguồn

Thoáng chốc tiếng quần áo ma sát vang lên, từng bóng người khí thế mạnh mẽ bay lên cao đuổi theo Lý U Nguyệt.

Lý U Nguyệt thấy xung quanh có vô số bóng người nhảy lên thì nhíu mày, mấy năm nay mặc dù nàng tiếp xúc không nhiều với đồng môn, hành động điệu thấp nhưng hiện tại không muốn lạm sát vô tội.

Tuy nhiên, nàng không muốn để sư phụ chi phối, điều này là không công bình với phu quân. chỉ do dự một chút biểu tình nàng kiên quyết.

- Các vị đồng môn, Lý U Nguyệt ta tuyệt đối không muốn ra tay với các người, xin hãy tránh ra!

Lý U Nguyệt vừa cao giọng nói tay vừa tung bay, vung màn đen trên không trung, động tác cực kỳ ưu nhã, phối hợp với diện mạo khuynh thành, thân hình yếu điệu tựa như tiên nữ múa khiến rất nhiều nam đệ tử nhìn há hốc mồm.

Mười năm nay nàng chỉ tu luyện một 1Kim Câu, đó là ‘Thiên triền thần thảo’ đến từ Ma Băng lão tổ.

Hơn nữa nàng từ cơ sở thiên triền thần thảo dần vươn lên, nghiên cứu sâu xa, sáng tạo ra thiên tiên thần ti uy lực tăng cường.

Năm năm trước nàng bước chân vào hàng cường giả long biến cảnh, lại lần nữa kết hợp tình chi đạo mình đã tu, rốt cuộc lĩnh ngộ tuyệt học độc môn chưa từng có ‘Bách kiếp tình ti’.

Ngày hôm nay bách kiếp tình ti đã cực kỳ hoàn thiện, chẳng những dẻo dai kinh người, đao kiếm khó hao tổn, không sợ cương khí, thậm chí khiến kẻ ý chí không vững vàng rơi vào ả tình khó tự thoát ra, quả thật là uy lực vô cùng,

Hễ ai không thể khám phá ả tình thì dù tu vi có cao hơn nàng nhiều cũng khó chặt đứt bách kiếp tình ti của nàng, đây là chỗ dựa lớn nhất của nàng.

Bây giờ bị trng thưởng dụ hoặc, vô số cao thủ trong Phiêu Miểu đều giam gia và truy nã Lý U Nguyệt.

Nhưng trên bầu trời rất nhanh xuất hiện từng màn thảm kịch.

Một bà lão long biến cảnh vung quyền trượng định đuổi theo Lý U Nguyệt thì bỗng thê lương hét thảm.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh sợ của mọi người, nửa cái đầu bà lão bỗng đứt lìa, dịch não bắn lên không trung.

- Úi...cái này...

Tình hình cực kỳ quái dị khiến mọi người im lặng đã lâu.

Cùng lúc đó, một thiếu nữ xinh đẹp nóng lòng lập công bỗng xẹt qua khung trung, dựa vào sở trường tốc độ cách mục tiêu ngày càng gần. Nhưng khi nàng cách Lý U Nguyệt chưa đến mười dặm thì bỗng thân thể mềm mại khựng giữa không trung, rồi nàng như bị lẳng trôi quái dị thành thịt vụn đầy trời, rơi lộp độp xuống đất.

875. Chương 875

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 981: Thiên cung chi thương

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Trừ điều này ra còn có vài trăm cao thủ bay lên cao hoặc đứt tay, đứt chân, chém eo đứt ruột, tay chân cụt, mảnh vụn thần binh rơi đầy đất, tiếng rên rĩ thê lương không ngừng vang lên, mùi máu đậm đặc tràn ngập trên bầu trời thiên cung.

- Trời ạ, có chuyện gì vậy?

Yêu thuật, chẳng lẽ đây là yêu thuật?

- Thánh nữ tu luyện công pháp gì vậy trời, sao ác độc như thế?

- ...

Mọi người ngơ ngác, giật mình nhìn bóng dáng yêu kiều ngày càng xa.

Đó vẫn là thánh nữ dung nhan khuynh thành, băng thanh ngọc khiết ngày xưa sao?

E rằng ma vương tàn nhẫn nhất cũng chỉ có thể thôi.

Bây giờ đám đệ tử trẻ tuổi nhìn thiếu nữ không còn kinh diễm, ngưỡng mộ ngày xưa mà biến thành vô vàn sợ hãi, như thấy ma quỷ nhe nanh múa vuốt vậy.

Cũng đến giây phút này mọi người mới nhớ tới, dường như hơn mười năm nay chưa có ai thấy thánh nữ diệu thấp này ra tay.

Thật là không lên tiếng thì thôi, đã ra tiếng liền kinh người.

- Mau lên, mau chút nữa.

Mất thấy lối ra thiên cung đã ở trong tầm mắt, Lý U Nguyệt thậm thở phào nàng lặng lẽ quay đầu nhìn một cái, trong mắt xẹt qua bất nhẫn.

Nếu không phải bị buộc bắt đắc dĩ thì nàng thật sự không muốn cùng người dấy can qua, nếu đã ngộ thương rồi thì nàng không phải lợi người do dự thiếu quyết đoán.

Đến bây giờ nàng vẫn nhớ rõ lúc ở phủ thành chủ Thiên Lân Thành Kim Long Thiên Triều gặp bi thảm, và đoạn ngày thống khổ tại Thiên Hương Viện.

Nàng nhìn quen nhân tính xấu xí rồi, lòng nhân từ không nhiều, còn tình ý thì chỉ dành cho người một nhà mà thôi.

Ta sai rồi sao?

Không, ta không có sai.

Sai là các ngươi, là các ngươi trong lòng có tham dự.

- Hì hì hì hì, tốt, tốt lắm, không uống là đệ tử đắc ý của bốn tọa, không khiến ta thất vọng, hì hì hì hì.

Bỗng tiếng cười to lạnh băng vang trên trời cao.

Lý U Nguyệt lao hướng lối ra thiên cung chột khựng lại, mặt xẹt qua căng thẳng.

Cách nàng ngàn trượng Thiên Đạo Cung Chủ chột xuất hiện, ánh mắt lạnh băng nhìn nàng, trong mắt không thể che giấu lửa giận.

Lý U Nguyệt nhú mày, chất vấn:

- Sư phụ, rốt cuộc đệ tử làm sai cái gì? Tại sao người nhất định phải dồn ép như vậy?

- Người không làm sai cái gì, nhưng sự tồn tại của người chính là sai lầm.

Ầm! hừ lạnh, đầu chân mày nổi lên sát khí. Nàng chậm rãi nâng lên tay phải, nhẹ vung một chưởng hướng Lý U Nguyệt.

Ầm!

Chưởng phong khủng bố đánh hướng Lý U Nguyệt.

Lý U Nguyệt trong lòng đột nhiên trầm xuống, dưới chưởng phong này nàng cảm thấy mình như con sâu bé nhỏ sắp đối diện uy thế một vạn ngọn núi to đè ép, muốn tránh cũng không được, muốn trốn cũng chẳng xong.

Trong phút chốc Lý U Nguyệt nổi lên tuyệt vọng. Nàng từ bỏ chống cự, lạnh lùng nhìn lối ra thiên cung gần trong gang tấc, suy nghĩ bay đến bên ngoài, đến bên thiếu niên có đôi mắt sáng ngời, trong mắt lộ ra không cam lòng và lưu luyến.

Nàng thì thào:

- Phu quân, kiếp sau có duyên gặp lại.

- Cần gì kiếp sau, kiếp này sống còn chưa đủ.

Đột nhiên giọng nam bình tĩnh vang lên bên tai, Lý U Nguyệt cảm thấy người bị ôm lấy, cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Lý U Nguyệt vẻ mặt giật mình kinh kêu:

- A!

Đội cảnh sắc xung quanh ổn định lại, nàng phát hiện mình nằm trong ngực một người, đã thoát khỏi một chưởng của sư phụ tọa định, đứng ở cửa thiên cung.

Nàng bản năng định vùng vẫy nhưng bỗng ngẩn ngơ, đôi mắt đẹp ngơ ngác nhìn khuôn mặt quen thuộc gần trong gang tấc.

- Phu quân, người...người...hu...

Người đến chính là Phong Liệt.

Phong Liệt mỉm cười nhìn giai nhân trong ngực, lập tức cúi đầu hôn lên đôi môi hồng hân nhớ nhung mười năm.

Mến nhau ba năm đã khắc cốt铭心.

Biệt ly mười năm tình ý này chôn sâu dưới đáy lòng hai người, chẳng những không chút phai màu mà như rượu trần nồng lên men, càng đậm đặc hơn.

Phong Liệt ôm giai nhân, nhớ nhung đè nén đã lâu dâng lên như thủy triều, khó thể kiềm chế.

Người đàn bà thứ nhất có vị trí khó thể thay thế trong lòng hắn.

Người đàn ông đầu tiên của mình cũng là duy nhất, nàng từ trong ra ngoài đều đánh dấu ấn của người đàn ông này, không thể xóa nhòa.

Phút chốc đôi nam nữ si tình chìm đắm trong nụ hôn sâu, quên đang ở đâu, quên cả hồng trần.

Ngay cả rơi vào vây khốn của cường giả Phiêu Miểu khí thế tận trời cũng không biết.

Thiên Đạo Cung Chủ đứng sừng sững cách mấy trăm dặm, áo trắng bay bay như là tiên nữ trong tranh, nhưng đôi mắt đẹp như phun lửa, ngực phập phồng.

Nàng rất tức giận, cơn tức này có điều kỳ lạ nhưng thiêu đốt âm ỉ.

Ai nói hữu tình nhân sẽ thành quyết thuộc? Ta không cho phép!

Vài chục vạn năm nay không ai biết tại sao Thiên Đạo Cung Chủ hỉ thu trai đẹp gái xinh, cũng không người nào biết trong đệ tử Phiêu Miểu một số nam và nữ tình sâu nghĩa nặng cuối cùng đi về đâu.

Người biết chuyện này chỉ có một người, đó là nàng, Thiên Đạo Cung Chủ, tôn thiên đạo, diệt nhân dục thiên đạo cung chủ.

- Tách chúng ra, nhốt Lý U Nguyệt vào cấm cung, không bao giờ xuất thế!

Giọng Thiên Đạo Cung Chủ lạnh lẽo vang trong thiên địa, khiến người rùng mình, sống lưng lạnh toát.

Vèo vèo vèo vèo!

Từng bóng trắng diện mạo mơ hồ bỗng xuất hiện trên trời cao, chớp mắt họ biến thành từng ngôi sao bạc ở không trung bện thành đại trận huyền ảo vây khốn Phong Liệt và Lý U Nguyệt.

- Tinh thần bách luyện đại trận!

Ong!

Trên bầu trời vang tiếng vù vù, tinh thần bách chuyển, từng đạo huyền ảo trận văn đan vào thành một tòa di thiên đại võng, ụp hướng hai người Phong Liệt.

Cho đến lúc này Phong Liệt, Lý U Nguyệt mới bị tiếng động xung quanh kéo trở về hiện thực.

Lý U Nguyệt gò má phớt hồng, khi thấy tình hình xung quanh thì kinh kêu:

- Tinh thần bách luyện đại trận? Sư phụ, người...!

Phong Liệt nhìn giai nhân, cười dịu dàng nói: nguồn

- U Nguyệt đừng sợ, cứ giao cho vi phu là được.

Lý U Nguyệt sốt ruột nói:

- Phu quân, người không biết đâu, tinh thần bách luyện đại trận này là đệ nhất tuyệt trận trong cung, có thể phong tỏa hư không, tự thiên địa đại thể luyện hóa tinh thần. Truyền rằng không có tu vi địa nguyên cảnh thì không thể xông ra.

- Không sao, U Nguyệt, hôm nay không ai có thể ngăn cản chúng ta.

Phong Liệt cười ngạo nghễ, nhẹ kéo Lý U Nguyệt ra sau lưng.

Lý U Nguyệt thấy Phong Liệt tự tin như vậy thì lòng thả lỏng, nàng sớm quen người đàn ông của mình sáng tạo kỳ tích, hơn nữa, nàng biết hết tin đồn những năm gần đây liên quan Phong Liệt.

Bất giác vẻ ưu sầu biến mất trên mặt nàng, ngược lại lộ mong chờ, xinh đẹp động lòng người.

Phong Liệt giương mắt nhìn lên, mắt thấy một cái lưới lớn sắp trông lên người, huyền thiên chiến kiếm trong tay hấn khẽ rung.

Ong!

Sóng gợn lăn tăn.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng nổ vang.

Ầm!

Lưới to trên trời tan nát, nhưng không tạo thành chút tổn thương với mặt ngoài.

Phong Liệt nhướng mày, cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy phạm vi trăm dặm có bốn mươi chín ngôi sao bạc, những ngôi sao này thật ra là bốn mươi chín tên hư hoàng cảnh cường giả, trận thế này đúng là kinh người.

Tòa địa trận có một công dụng đặc biệt là phong tỏa không gian, rất rõ ràng đang đề phòng Phong Liệt thuấn di.

Khiến Phong Liệt lấy làm lạ là những cường giả hư hoàng cảnh không có chút tinh thần dao động, giống như là con rối.

876. Chương 876

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 982: Nguyên khí biến đổi

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đối mặt tình cảnh này, Phong Liệt khinh thường cười. Hắn không hề sợ hãi, bây giờ có huyền thiên thần tháp trong tay, người có tư cách khiến hắn bỏ chạy đã không còn nhiều.

Ít nhất Thiên Đạo Cung Chủ chưa được.

Ánh mắt hắn từ từ chuyển hướng Thiên Đạo Cung Chủ phía xa, mắt lóe sát khí, âm trầm nói:

- Lão yêu bà, lão tử đã nhìn ngươi lâu rồi.

Thiên Đạo Cung Chủ tức giận hừ lạnh nói:

- Hừ, tiểu tặc, hôm nay bốn tọa phải xem thử ngươi có thể phát huy ra mấy phần sức mạnh huyền thiên thần tháp!

Phong Liệt lạnh lùng cười nói:

- Ta tin tưởng sẽ không khiến ngươi thất vọng!

Ngay sau đó, trường kiếm bảy thước trong tay Phong Liệt vung hướng chân trời.

- Quần long trụ nhật!

- Grao grao grao!!!

Phút chốc vang tiếng rống ngâm, ngàn vạn cuồng bạo long ảnh uốn lượn quanh người Phong Liệt. Theo trường kiếm chỉ, tất cả long ảnh mạnh đùng vào bốn mươi chín ngôi sao bạc.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng nổ đécc tai vang vọng chín tầng mây.

Ngàn vạn cuồng bạo long ảnh điên cuồng tạc quanh bốn mươi chín ngôi sao, phút chốc đánh ngôi sao lắc lư, trời đất không ngừng lay động.

Nhưng uy lực bạo tạc khi đến gần ngôi sao thì như bị tầng vô hình ngăn cách, không thể tổn thương chúng.

Thiên Đạo Cung Chủ phát ra tiếng cười to khinh thường:

- Hì hì hì hì, bộ hạ tuyển chọn cũng chưa chắc là đúng. Phong Liệt tiểu tặc, ngươi khiến người thất vọng quá.

- Vậy sao?

Phong Liệt không tỏ ý kiến, hắn thấy ra được lúc trước không bị thương đến những cường giả hư hoàng cảnh là vì quanh người họ có một tầng không gian chi lực ngăn cản.

Nhưng chút thủ đoạn nhỏ này không lọt vào mắt hắn, chỉ cần hắn muốn thì ngay cả chân chính thiên địa không gian sẽ bị hủy thành hư vô chứ nói gì pháp trận nhỏ bé chỉ gần đến không gian chi lực.

Ngay sau đó, trong tay hắn trăm kiếm lắc lư.

Vèo vèo vèo vèo!

Kiểm quang chói lòa quét hướng bầu trời, tiếng xé gió chói tai.

Vèo!

Một kiếm quang xé rách một tầng không gian chi lực, chớp mắt xuyên qua một ngôi sao.

Thoáng chốc ánh sáng ngôi sao tái đi, từ từ tan biến, không còn cả mảnh vụn.

Theo sau, còn lại bốn mươi tám ngôi sao cũng giống như vậy, nhẹ nhàng bị tiêu diệt trong kiếm quang.

Bốn mươi chín cường giả hư hoàng cảnh cứ thế chết đi.

Phía trời cao Thiên Đạo Cung Chủ kinh ngạc, vô cùng tức giận.

- Tiểu súc sinh, ngươi dám...!

Phong Liệt cũng gầm lại:

- Lão tử không có gì không dám!

Trường kiếm vung, một luồng kiếm quang dài cỡ trăm dặm bỗng xuyên không trung chém hướng Thiên Đạo Cung Chủ.

Đúng vậy, hắn đã nhịn mười năm, hôm nay rốt cuộc có thực lực khiêu chiến Thiên Đạo Cung Chủ, hắn không muốn lùi nữa.

Thiên Đạo Cung Chủ sắc mặt lạnh lùng, nàng đường đường là cường giả địa nguyên cảnh mà bị một thiếu niên hư hoàng cảnh nho nhỏ khiêu khích, không thể nhịn được nữa.

Nàng không hề né tránh, nhưng bị thần khí uy hiếp cũng không dám khinh thường, chỉ thấy hai tay nàng nhanh chóng kết ấn, từng pháp ấn quái dị bắn tới trước.

Vèo vèo vèo vèo!

Tiếng gầm rú vang lên.

Trước mặt nàng đột nhiên hình thành mười ba không gian bình chương, ngăn cản kiếm quang.

Cường giả địa nguyên cảnh đã lĩnh ngộ không gian chi lực, điều này khiến cường giả hoàng cảnh vĩnh viễn không thể lay động cường giả địa nguyên cảnh.

Nhưng chuyện gì luôn có ngai lệ.

Huyền thiên kiếm mang chém tới, *Vèo!* một tiến dễ dàng xé nát một không gian bình chương, ngay sau đó là cái thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Theo từng không gian bị xé nát, vẻ khinh thường trên mặt Thiên Đạo Cung Chủ biến mất, ngược lại vô cùng nghiêm túc.

Cái thứ mười, thứ mười một...

Cảm nhận kiếm quang ngày càng gần, kiếm khí bén không gì sánh được nghẹt thở, Thiên Đạo Cung Chủ rốt cuộc không thể giữ bình tĩnh nữa, thân hình biến mất, khi xuất hiện cách ngoài trăm dặm, khó khăn lắm né tránh kiếm khí.

Giữa không trung một lọn tóc theo gió bay đi.

Thiên Đạo Cung Chủ nhướng mày liễu, mặt mày âm trầm, tức đến ngứa răng, hình như đang dùng tức giận che giấu nỗi lòng kinh sợ.

Lý U Nguyệt nhìn người đàn ông chắn trước mặt, lạnh lẽo nhìn sư phụ phía xa, lòng nhảy nhót.

Đây chính là người đàn ông mình chọn, mười ba năm trước chỉ là võ giả nguyên khí cảnh nho nhỏ hiện tại đủ đối phó sư phụ trung kỳ địa nguyên cảnh, thế gian anh tài vô số, lại có ai có thể so sánh bằng?

Nhưng hình như phu quân còn có mấy người đàn bà khác, đáng ghét quá...

Phong Liệt thâm thở dài, mặc dù hắn có tiểu thành tựu, nhưng cũng biết chênh lệch cảnh giới là rất lớn.

Dựa vào uy lực thần khí hắn có thể ngay mặt đối kháng cường giả địa nguyên cảnh rồi.

Nhưng hần căn bản không có khả năng thương tổn tới cường giả địa nguyên cảnh, bởi vì tốc độ đối phương quá nhanh, mau hơn cả huyền thiên kiếm mang.

Cho nên một kiếm vung ra xong hần không ra tay tiếp, ánh mắt không nhân nhượng đối diện Thiên Đạo Cung Chủ.

Thiên Đạo Cung Chủ tức giận nhìn Phong Liệt, do dự nửa ngày xong sắc mặt dần bình tĩnh trở lại, không cam lòng nói:

- Các người đi đi.

Lý U Nguyệt vẻ mặt vui sướng, nhanh chóng hành lễ nói:

- Đa tạ sư phụ thành toàn, sư phụ bảo trọng!

- Hừ!

Thiên Đạo Cung Chủ khẽ hừ một tiếng, xoay người bay hướng thiên cung.

Nhưng khoe môi Phong Liệt bỗng nhếch nụ cười âm hiểm. Toàn thân thiên long kinh đột nhiên đột nhiên rót vào thần kiếm, mạnh vung một kiếm hướng Phiêu Miểu liên miên vô tận.

Xoẹt xẹt!

Một tiếng vải rách vang vọng nơi chân trời.

Ngay sau đó, chỉ thấy thiên cung tung hành bảy ngàn dặm xuất hiện khe hở to lớn, bắt đầu từ bên mép lan tràn đến sâu trong.

Két két két két ầm ầm!

Thiên cung to lớn triệt để chia hai, tường sụp vô số.

Thiên Đạo Cung Chủ ngẩn ngơ nhìn, mặt mày biến sắc, tức giận hét to:

- Tiểu súc sinh, ngươi tìm cái chết!

- Ha ha ha ha, lão yêu bà, đây là chút cái giá ngươi phải trả vì hại ta và U Nguyệt chia cách mười năm!

Tiếng cười dài cực kỳ huênh hoang vang vọng, hai người Phong Liệt đã biến mất.

Nhưng Phong Liệt không biết rằng, Phiêu Miểu rụi vỡ thì một tiếng ma rống kinh thiên truyền ra từ bên dưới thiên cung.

- Grao gru!!!

- Ha ha ha ha, hi hi hi hi, mười ba năm, rốt cuộc thoát khổ!

Tiếng cười không biết là nam hay nữ vang vọng trong thiên địa, thanh âm có ma lực kỳ lạ khiến tất cả đệ tử dưới long biến cảnh trong Phiêu Miểu chớp mắt hồn phi phách tán, miệng mũi chảy máu chết. Phiêu Miểu vốn nứt thành hai nửa triệt để hóa thành phế tích.

Ngay sau đó, một hồn ảnh cao vạm vỡ chui ra khỏi lòng đất, bay lên trời cao.

Hồn ảnh này là chính diện một thiếu niên khuôn mặt tuấn tú nhưng như người điên, sau lưng là giao long một mắt là dung nhan tuyệt mỹ, cực kỳ yêu kiều.

Cùng một thân thể có hai khuôn mặt, đôi khi đa tình, đôi khi vô tình, oán khí nhập cốt, khí diễm ngập trời. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Thiên Đạo Cung Chủ nhìn hồn ảnh trên cao, mặt trắng bệch, tức giận đến run run:

- Tuyệt Tình Ma, ngươi lần trở về cho bốn tọa, nếu không sẽ khiến ngươi kiếp kiếp không đầu thai!

- Ha ha ha, hi hi hi hi, Phiêu Miểu, ngươi cảm thấy hiện tại ngươi còn có tư cách khống chế ta sao?

- Hi hi hi hi, Phiêu Miểu, ngươi cảm thấy hiện tại ngươi còn có tư cách khống chế ta sao?

Hồn ảnh quái dị khinh thường cười to, thân thể cao lớn bắt đầu chậm rãi biến ảo, cuối cùng hóa thành một cô gái thân hình yếu điệu nhưng khuôn mặt thì giống Thiên Đạo Cung Chủ y như đúc. Dung nhan tuyệt mỹ, nhưng hiện ra rất là tà dị, nụ cười khê vô cùng quỷ ẩn rử.

- Hừ, ta sáng tạo người thì có thể không chế người. Tuyệt Tình Ma, người vĩnh viễn cũng không có khả năng thoát khỏi bốn tọa không chế!

877. Chương 877

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 983: Nguyên khí biến đổi(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Thiên Đạo Cung Chủ đè nén lửa giận trong lòng, hai tay nhanh chóng ngưng kết ra một ấn quyết huyền ảo bắn hướng Tuyệt Tình Ma.

Tuyệt Tình Ma biến sắc, hình như rất e ngại ấn quyết. Nhưng rất nhanh, vẻ e sợ trên mặt nàng biến thành khinh thường.

- Hì hì hì, Phiêu Miểu, kế hoạch của người đã định thất bại, sau này người là người, ta là ta, ta chính là Tuyệt Tình Ma, hì hì hì!

Cùng với tiếng cười duyên đình tại nhức óc, thân hình Tuyệt Tình Ma biến nhạt đi cuối cùng tan biến, khiến ấn quyết Thiên Đạo Cung Chủ phát ra đánh hụt.

- Chết tiệt, Phong Liệt tiểu súc sinh, người làm xấu chuyện lớn của ta, bốn tọa không để yên cho người!

Thiên Đạo Cung Chủ giống như phát điên rồ to với trời xanh, thanh âm vô cùng độc ác.

Ngày xưa uy chấn thiên hạ phiêu miểu thiên cung, giờ phút này đã hoàn toàn thành một mảnh phế tích. Vài chục vạn đệ tử dưới long biến cảnh đều chết hết, còn sót lại hơn năm mươi cao thủ long biến cảnh và mười mấy cường giả hoàng cảnh. Mười mấy cường giả hoàng cảnh nhìn hướng Tuyệt Tình Ma biến mất dường như nghĩ đến điều gì, vẻ mặt nghi hoặc dần chuyển biến thành chấn kinh, kế đó là sợ hãi. Là hắn, là bọn họ...

.....

- Phu quân, đừng làm vậy mà

~ Hắc hắc hắc, U Nguyệt, lão bà ngoan, chúng ta đã mười năm không gặp, nàng phải an ủi nỗi khổ tương tư của vi phu chứ.

- A! Vậy thì cũng...cũng không thể sốt ruột như thế, ghét quá hà!

- ...

Trong một gian phòng hậu viện phủ thành chủ, Phong Liệt ôm Lý U Nguyệt mới vừa xuất hiện đã ném gii nhân lên giường lớn, vài cái lột sạch áo trắng của giai nhân. Hắn kiểm không được sàm sỡ, vừa dùng ánh mắt háo sắc tham lam đánh giá thân thể hoàn mỹ chỉ thuộc về mình, mau chóng biến thành dê chúa. Hắn sốt ruột nhào lên đè giai nhân dưới thân, tràn đầy tưởng niệm hóa thành kích tình, nụ hôn như tuyết rơi trên từng tấc da thịt giai nhân.

Lý U Nguyệt mặt ửng hồng, lòng rất xấu hổ, mắt ngập nước sắp khóc. Mắt thấy thật sự chạy không thoát, chỉ đành ờ ờ tùy ý người ấy, dần dần trái tim hòa theo động tác của Phong Liệt chìm trong bể tình, không thể thoát ra.

Rất nhanh có tiếng thở dốc mê người đứt quãng truyền ra từ gian phòng.

Khi Phong Liệt chìm đắm trong ôn nhu hương thì bên ngoài Tứ Phương Thành đột nhiên có một đám thanh niên mặc chiến giáp vàng.

Những người trẻ tuổi này có nam có nữ, tu vi sâu không lường được, cử chỉ huênh hoang ngang ngược, dưới mắt không còn ai.

Một đám người mới vừa tiến thành lập tức hấp dẫn mọi người chú ý, trên đường đi ai nấy né tránh như là rắn rết.

- Đây không phải trong truyền thuyết thần võ vệ sao? Cái đám sát thần này tại sao đến Tứ Phương Thành vậy?

- Trời ạ, thật sự là thần võ vệ, không biết lại gia tộc nào xui xẻo đây.

- Mau nhìn kia, người kia hình như là Tề Văn Hạc của Băng Long giáo.

- ...

Mấy chục người này đúng là thần võ vệ khiến người nghe tiếng sợ vỡ mật. Người dẫn đầu che mặt trong tầng sáng vàng, khiến người thấy không rõ. Tề Văn Hạc, Vương Chinh, Lý Kính của Băng Long giáo cũng xen lẫn trong đám người.

Nhưng ánh mắt ba người Tề Văn Hạc tránh né, so với người người khác thì điệu thấp nhiều.

Đoàn người rất nhanh tiến vào một nhà tửu lâu cao cấp trên đường đối diện phủ thành chủ, họ bao nguyên tầng, sảnh khoải ăn no uống đã.

Nửa ngày sau người che mặt ánh sáng vàng cầm rượu, từ xa nhìn phủ thành chủ đối diện như có điều suy nghĩ.

Bên cạnh gã một thiếu niên mặt trắng bệch cười lạnh nói, có vẻ khinh thường:

- Kim huynh, Phong Liệt trở về rồi không có động tĩnh gì nữa, chắc rất kiêng dè Triệu gia, không dám xuất hiện trước mặt ai.

- Chưa chắc đâu. Nếu hấn thật sự e ngại Triệu gia thì sẽ không bốn phía xuống tay cầm sát Triệu gia dòng chính.

Thiếu niên họ Kim giọng bình tĩnh nói, rồi chuyển đề tài hỏi: truyện copy từ

- Ngày hôm đó Phong Liệt thật sự thắng hiểm Thủy Vô Khuyết?

Thiếu niên mắt chớp lóe, vỗ ngực nói:

- Kim huynh, chuyện này tuyệt đối là thật. Phong Liệt suýt chết dưới chiêu 'Không gian' của Thủy Vô Khuyết, khi đó nhiều người chúng ta chính mắt thấy.

Kim huynh khinh thường hừ lạnh nói:

- Hừ, bốn công tử sớm linh giáo thuần ngự chi đạo của Thủy Vô Khuyết, uy lực chỉ thường thôi. Không ngờ Phong Liệt tu luyện đến hư hoàng cảnh mà thực lực không có gì tăng tiến, thật là khiến bốn công tử quá thất vọng rồi.

Thiếu niên ra vẻ tức giận nói:

- Kim huynh nói quá đúng! Để phế vật như vậy cười trên đầu Kim huynh, còn xưng là đệ nhất cường giả thế hệ trẻ đại lục cái gì, tiểu đệ nhìn còn gai mắt nữa là.

Bàn bên cạnh Tề Văn Hạc liếc thiếu niên và Kim huynh, muốn nói lại thôi, khóe môi cong lên nụ cười nghiền ngẫm.

Không chút nghi ngờ, vị Kim huynh này chính là đối thủ cũ của Phong Liệt, Kim Sở Ngạn.

Kim Sở Ngạn sau khi nhận Nhân Hoàng truyền cho công lực b trăm năm thì không lâu trước kia quay về Kim Long Thiên Triều, tiếp nhận truyền thừa từ Kim gia tổ tiên, thực lực đã sâu không lường được.

Ba ngày trước gã mới công thành xuất quan, nghe nói Phong Liệt trở về thì sốt ruột chạy đến Tứ Phương Thành, chuẩn bị quyết cao thấp với hắn lần nữa.

Thiếu niên mặt trắng bệch là Tuyết gia thiếu chủ Bằng Long giáo, nhị cao của Tuyết Lập Hàn, Tuyết Lập Bằng.

Lúc này Tuyết Lập Bằng cực lực xúi giục Kim Sở Ngạn chiến đấu với Phong Liệt không phải có lòng tốt muốn báo thù thay cho Tuyết Lập Hàn, gã chỉ vì giành được lòng của gi chủ Tuyết gia, bảo hiện năng lực chính mình mà thôi.

Còn Kim Sở Ngạn, tất nhiên gã không phải đồ ngu mặc kệ Tuyết Lập Bằng lo hoay, nếu như không có hoàn toàn nắm chắc thì gã sẽ không đến Tứ Phương Thành chịu chết, thêm nữa gã quyết có được Thiên Long Giới.

Rượu uống nửa tuần, Tuyết Lập Bằng mắt chớp lóe, nói với Kim Sở Ngạn.

- Kim huynh, không biết tiếp đến có tính toán gì không? Theo ý của tiểu đệ thì chúng ta trực tiếp tìm tới thành chủ phủ khiêu chiến, Phong Liệt vì giữ mặt mũi thành chủ chắc chắn sẽ không trốn chiến.

Kim Sở Ngạn khinh thường hừ lạnh, nói:

- Hừ, khiến bốn công tử khiêu chiến hắn? Đúng là buồn cười, cho hắn mặt mũi quá rồi.

- A.

Tuyết Lập Bằng mặt đỏ ra, cầm nín.

Kim Sở Ngạn trầm ngâm một lúc, hời hợt nói:

- Gần đây Phong Liệt gây chuyện với Triệu gia đúng không? Các người lập tức đi quanh Tứ Phương Thành để phát hiện người của Phong Liệt hành hung thì giết không tha, đến lúc đó sợ gì hắn không ra?

- Đúng rồi, Kim huynh đúng là anh, tiểu đệ vô cùng khâm phục!

Tuyết Lập Bằng mắt sáng lên nhanh chóng vuốt mông ngựa, tiếp theo gã sai đám Tề Vân Hạc:

- Vân Hạc, Vương Chinh, mấy người các người lập tức đi dụ Phong Liệt ra.

- Vâng, Tuyết sư huynh!

Tề Vân Hạc, Vương Chinh, hơn mười cao thủ Bằng Long giáo cùng kêu lên rồi bay ra khỏi lầu đi hướng ngoài thành.

.....

Nửa ngày sau Phong Liệt đi xuống lầu các, trên mặt treo nụ cười thỏa mãn, cảm thấy vô cùng sảng khoái. Lý U Nguyệt thì bị lẫn qua lộn lại quá mức mệt mỏi, vùi trong chăn không gượng dậy nổi, ngủ say.

Phong Liệt đi ra khỏi lầu các, bỗng nhường mây ngừng đầu nhìn trời mây vạn dặm, mắt lóe tia nghi hoặc.

- Ủa, nguyên khí trong thiên địa dường như có điều lạ?

Không biết có phải là ảo giác, Phong Liệt bản năng cảm thấy nguyên khí trong thiên địa đang xảy ra biến đổi kỳ lạ nào đó, hình như hỗn tạp hơn. Loại thay đổi này rất nhỏ bé, nếu không phải hắn có hư hoàng cảnh nhạy cảm kinh người, vô giả bình thường rất khó phát hiện.

Nhưng loại biến đổi này là về bản chất, không thể không khiến hắn chú ý thêm.

878. Chương 878

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 984: Hai cường giả đối chiến

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nửa ngày sau không thấy ra nguyên do, hắn đành gác lại.

Ngay sau đó, Phong Liệt tâm ý động, trong phủ thành chủ ba cái bóng mơ hồ bay nhanh tới đều nhập vào người hắn.

Hiện giờ bản tôn đã trở về, ba phân thân tạm thời không cần lộ mặt, nên bế quan tăng tu vi.

Đúng lúc này, một bóng xám xuất hiện sau lưng Phong Liệt dần hóa thành hình dạng Bán Giang Hồng, cung kính quỳ trên mặt đất.

- Thuộc hạ cung nghênh công tử bản tôn trở về!

- Ủm, đứng dậy đi.

Bán Giang Hồng đứng dậy, nhìn Phong Liệt, nét mặt giật mình, do dự lúc nói:

- Công tử, nửa ngày trước có hai mươi bảy tên thần võ vệ đi tới Tứ Phương Thành, người dẫn đầu là Kim Sở Ngạc và Tuyệt Lập Băng của Băng Long giáo. Lúc này chúng đang ở ngoài Tứ Phương Thành chặn giết người của chúng ta, dường như cố ý dẫn công tử ra mặt.

- Kim Sở Ngạc?

Phong Liệt nhú mày rồi lạnh lùng cười:

- A, thật là tự tạo nghiệt không thể sống, tự hấn đưa lên cửa cũng đỡ rắc rối cho ta.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên ngửa đầu phát ra tiếng hú dài ở trên bầu trời âm âm như tiếng sấm.

Ngay sau đó, trong tây đại doanh Tứ Phương Thành một vật khổng lồ bay lên cao hướng tới phủ thành chủ.

- Gri!

Tiếng ác diệu rít vang tận mây xanh, trong thanh âm tràn ngập vui vẻ.

Chớp mắt, một co điêu to màu ám kim giương cánh hơn ba mươi trượng xuất hiện bên trên phủ thành chủ. Điêu to cực kỳ thần tuấn, quanh người cuồng phong gào thét, hai mắt như lôi điện, ánh mắt nhìn Phong Liệt tràn đầy vui sướng.

Đây chính là Kim Câu.

Mấy năm nay Kim Câu do Cửu U Vương dốc lòng bồi dưỡng, hiện giờ đã đạt đến trung kỳ long thú ngũ cấp, phối hợp kỳ lạ sóng âm thần thông, dù là cao thủ đỉnh hóa đan cảnh cũng chưa chắc là đối thủ của nó.

Phong Liệt mỉm cười, nhoáng người lên đạp trên lưng rộng của Kim Câu, vỗ lông chim nó bay hướng ngoài thành.

Phong Liệt cười khê nói:

- Kim Câu, mấy năm nay tải cho ngươi, hôm nay giúp ngươi thay đổi huyết, về sau tu luyện cũng có thể nhanh chút.

- Gri!

Thật ra Phong Liệt nói Kim Câu chịu tải cũng là sự thật, năm đó hắn ở nguyên khí cảnh gặp Kim Câu, khiến nó bỗng dưng thức tỉnh ma long huyết mạch.

Nếu đổi lại là đoạt xá thú bình thường thì thức tỉnh ma long huyết mạch là chuyện tốt, nhưng Kim Câu thì khác. Nó chính là viễn cổ hồng hoang ác diệu Liệt Vân Điều, thể chất kim thuộc tính, chỉ có thức tỉnh kim long huyết mạch mới phát huy ra tiềm lực lớn nhất.

Tất nhiên những chuyện này là vài năm nay Phong Liệt mới biết.

Vậy nên Phong Liệt rất muốn giúp Kim Câu thay đổi huyết mạch, Kim Sở Ngạn có thiên long huyết mạch tất nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Phía tây Tứ Phương Thành ngoài ngàn dặm, trên một ngọn núi nhỏ trụi lủi có năm người đàn ông mặc đồ đen bị hơn mười tên thần võ vệ cường giả vây khốn bên trong, giương cung bạt kiếm, sát khí ám phực.

Năm người so đen toát ra khí thế long biến cảnh mạnh mẽ, trong đó người dẫn đầu mặt dài râu xồm xoàm, vóc dáng vạm vỡ, tu vi đã đạt đến đỉnh long biến cảnh, chính là Lý Thành Đạo thuộc cao thủ Thiên Diễm Môn bị Phong Liệt thu phục.

Lúc này Lý Thành Đạo ánh mắt lạnh băng cảnh giác đám cao thủ thần võ vệ xung quanh, trường đao trong tay phun ra nuốt vào sát khí đậm đặc, khiến người khiếp vía.

Lý Thành Đạo cao giọng chất vấn bốn công tử mặt trắng dẫn đầu thần võ vệ:

- Các vị, chúng ta là dưới trướng Phong Liệt công tử Tứ Phương Thành, không biết các vị ngăn cản chúng ta là có ý gì?

Tuyệt Lập Băng chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt đạo mạo trang nghiêm, từ trên cao nhìn xuống mọi người, âm trầm hừ lạnh nói:

- Hừ, bốn công tử không muốn biết các ngươi là ai, nhưng các ngươi dám nhân lúc thiên hạ đại loạn tùy ý giết chóc tước đoạt, khiến dân chúng lầm than, sinh linh đồ thán, thật sự đáng chết. Thần võ vệ chúng ta gánh trách nhiệm cứu thương sinh, hừ hừ, đương nhiên phải trừ bỏ tia họa các ngươi.

- Ngươi nói chó má! Chúng ta khi nào thì...

Một gã đàn ông áo đen vẻ mặt giận dữ định đi ra phản bác thì thấy Lý Thành Đạo rút nguyên lực vào trường đao mạnh chém hướng một cao thủ thần võ vệ trước mặt.

- Hừ, chỗ này là địa bàn Tứ Phương Thành chúng ta, khi nào đến lượt thần võ vệ khoa tay múa chân? Thần võ vệ thì sao chứ? Các huynh đệ, theo ta giết ra!

Vèo!

Một đao mang sắc bén xẹt qua không gian chém vào giáp vàng của thần võ vệ.

Bùm!

Một tiếng trầm đục.

Thiếu niên thần võ vệ lùi lại vài dặm, biểu tình kinh sợ nhưng không bị thương, thậm chí trên giáp vàng không để lại chút dấu vết.

- Giết!

- Giết chết đám rùa vàng này!

Vèo vèo vèo vèo!

Thấy Lý Thành Đạo kêu ra tay, bốn gã đàn ông áo đen sau lưng gã tức giận xuất kích, từng khí kinh mạnh mẽ đánh hướng đám thần võ vệ, thanh thế dũng mãnh không gì sánh được.

Đám Tuyệt Lập Băng, Tề Vân Hạc cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế, bọn họ ỷ vào ưu thế nhiều người, rất nhanh tự động phân công, ba, bốn người chăm sóc một tên. Từng thức, đại chiêu uy lực to lớn mạnh đánh đám Lý Thành Đạo.

Thoáng chốc, trên bầu trời kiếm quang đủ sắc màu nổ tung, tiếng ầm ầm vang bên tai không dứt, trời đất lắc lư.

Đám thần võ vệ đa số có tu vi hậu kỳ long biến cảnh, cộng thêm trên người binh khí, giáp vàng là Nhân Hoàng ban tặng, có rất nhiều thần thông, diệu dụng không thể ngờ.

Nhưng mấy người Lý Thành Đạo cũng không gốc, hiện giờ trong tay bọn họ nắm ngục thánh bảo trường đao lấy từ Nam Ly Giới, uy lực cực kỳ kinh người. Mỗi một đao vung ra ở không trung dấy lên tầng sóng gợn như sắp xé nát, khiến nhóm thần võ vệ ứng đối vất vả.

Trong phút chốc hai phe tới lui, có thắng có thua.

Xem tình hình thì dù thần võ vệ người đông thể mạnh nhưng cũng rất khó ở trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt năm người.

- Hừ một đám phế vật!

Phía xa Kim Sở Ngạn che mặt bằng ánh sáng vàng hơi nhúu mày, trong lòng dần mất kiên nhẫn, vô cùng thất vọng với biểu hiện của đám Tuyết Lập Băng.

Ngay sau đó, gã chậm rãi vươn ra tay phải.

Ong!

Hư không run lên.

Một thanh trường kiếm tỏa ánh sáng vàng rực rỡ bỗng xuất hiện trong tay gã, chính bốn mệnh thần binh của gã, hạo nhật thần kiếm, hiện giờ trải qua nhiều phen rèn luyện tăng cấp sớm đã tiến vào hàng cực phẩm thánh bảo, uy lực cái thế.

Ong!

Trường kiếm vung lên, kiếm vũ vàng mênh mông vô tận rải không trung, khung trời bị đâm thủng lỗ chỗ vỡ ra, vô tận kiếm vũ bao phủ năm người Lý Thành Đạo. nguồn

Vèo vèo vèo vèo!

- A a a!!!

Từng tiếng hét thảm thiết vang lên, thân thể năm người Lý Thành Đạo bị kiếm vũ chém thành tro bụi, chỉ có linh hồn chạy ra, về mặt kinh sợ đứng sững ở không trung, kinh khủng tuyệt vọng.

Đám Tuyết Lập Băng, Tề Vân Hạc thấy vậy về mặt giật mình, ánh mắt nhìn Kim Sở Ngạn tăng phần kiêng dè.

Năm cao thủ hậu kỳ long biến cảnh, trong đó có một Lý Thành Đạo là đỉnh hậu kỳ vậy mà không đỡ nổi một kiếm hồi hợt của Kim Sở Ngạn, nó có uy lực cỡ nào chứ?

- Ha ha ha ha, thực lực của Kim huynh thật khiến tiểu đệ mở mắt, thâm than không bằng.

Tuyết Lập Băng đầu tiên là cười to nịnh hót Kim Sở Ngạn, rồi ra lệnh cho đám Tề Vân Hạc:

- Còn đàn ra đó làm gì? Mau đi giết chúng!

- Vâng, Tuyết sư huynh!

Nhóm Tề Vân Hạc, Vương Chính kêu lên, định vung kiếm triệt để hủy diệt đám Lý Thành Đạo.

879. Chương 879

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 985: Một long võ giả cuối cùng trên thế giới

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Năm người Lý Thành Đạo tuyệt vọng, lúc trước còn có thân xác có lẽ thì triển bí thuật trốn thoát được, nhưng hiện giờ chỉ còn thể linh hồn thì làm sao cũng khó thoát khỏi cái chết.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một ác diệu thánh thốt hú vang từ hướng Tứ Phương Thành rõ ràng truyền vào tai mọi người.

- Gri!!!

Nghe thanh âm năm người Lý Thành Đạo ngậy ra, mắt sáng lên, không còn vẻ tuyệt vọng nữa.

- A? Là tiếng của Kim Câu, không lẽ công tử đến cứu chúng ta?

Khi tiếng hú vang lên thì *Ầm!* một tiếng, uy nhiếp khổng lồ từ trên trời giáng xuống, bao phủ mọi người vào trong.

- Cường giả hoàng cảnh?

Đám thiếu niên thần võ vệ Tuyết Lập Băng, Tề Vân Hạc cùng biến sắc, ngừng tay, cùng đưa mắt nhìn chân trời. Chỉ mình Kim Sở Ngạn không hề kinh sợ, khuôn mặt bị ánh sáng vàng che đầy, khóe môi khẽ nhếch nụ cười nhạt.

Ngay sau đó, một bóng đen khổng lồ trong ánh hoàng hôn lao nhanh đến bên này, tốc độ rất mau.

Rất nhanh, một con điêu to màu ám kim giương cánh hơn ba mươi trượng xuất hiện trên đầu mọi người.

Không chút nghi ngờ, điêu to đó chính là Kim Câu.

- Phong Liệt? Là Phong Liệt đến!

Phút chốc ánh mắt mọi người đều tập trung vào bóng lưng đứng thẳng trên lưng điêu to, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc, đổ kị, sợ hãi vân vân, các loại cảm xúc phức tạp.

Bản thân họ là thiên tài tinh anh vạn dặm không có một nhưng ở trước mặt người đến chỉ là đom đóm với vàng trắng, ngay cả lá xanh làm nền cũng không đủ tư cách, điều này khiến đám thiên tài làm sao chịu nổi?

Dưới uy nhiếp hoàng cảnh của Phong Liệt, mọi người thấy khó chịu, tâm tình cũng bị yếu đi ba phần.

Thoáng chốc mọi người cố hết sức tăng khí thể chống đỡ uy nhiếp của Phong Liệt, ba người Tề Vân Hạc, Vương Chinh, Lý Kính lòng đánh trống lui, lặng lẽ thụt lùi ra sau đám người.

Bọn họ là từ đáy lòng sợ, sợ bị hấn nhìn trúng.

- Thuộc hạ tham kiến công tử!

Thể linh hồn năm người Lý Thành Đạo cùng quỳ xuống bái lạy, cực kỳ cung kính.

- Ừm.

Phong Liệt cúi đầu nhìn năm người, khóe môi hơi căng cao. Hắn phát tay thu năm người vào trong long ngực không gian, rồi lạnh lùng liếc đám thần võ vệ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Kim Sở Ngạn.

Tuyết Lập Băng nhìn mọi người bị tinh thần Phong Liệt chấn nhiếp, đầu chí ử rũ thì nhủ mày.

Gã trầm ngâm, đột nhiên lạnh giọng quát to:

- Phong Liệt, ngươi giết tam đệ của ta, công nhiên đối đầu với Nhân Hoàng, làm chuyện ngược ngạo, tội ác tày trời, hôm nay chúng ta phải thay trời hành đạo, tru ngươi đồ ma nghịch họa thiên hạ!

Tiếp theo khiến Tuyết Lập Băng xấu hổ là Phong Liệt phớt lờ lời gã nói, lười liếc một cái khiến sắc mặt gã đen như nồi đất.

Phong Liệt liếc Kim Sở Ngạn vài cái, nghiêng ngẫm cười nói:

- Thì ra là đột phá, hèn chi có tự tin này.

Kim Sở Ngạn hừ lạnh nói:

- Hừ, Phong Liệt, bốn công tử sớm gai mắt ngươi lâu rồi, hôm nay hãy hoàn toàn làm kết thúc đi.
Vừa dứt lời, ánh sáng vàng trên mặt gã biến mất, lộ ra khuôn mặt tuần tú lạnh băng.
Ngay sau đó, khí thế cường giả hùng vĩ từ người gã dâng lên, va chạm với uy nhiếp của Phong Liệt.

Ầm!

Trong thiên địa trời đất biến sắc, cuồng phong rít gào, khí thế hai người giằng co, va chạm liên bùng nổ.
Ở không xa Tuyết Lập Băng kinh ngạc nhìn Kim Sở Ngạn, con mắt lộ ra, kinh kêu:

- Hừ...hư hoàng cảnh?

Nhưng ngay sau đã gã cảm vui mừng quá đỗi, đáy lòng sợ hãi Phong Liệt thoáng chốc biến mất.
Cường giả hư hoàng cảnh, so với long biến cảnh thì nguyên lực hùng hồn hơn chút chút bản chất không biến đổi bao nhiêu, về pháp tắc cũng không đột phá rõ ràng.

Cho nên một cường giả hư hoàng cảnh rất có thể bị thất bại thảm hại khi bị rất nhiều cường giả long biến cảnh.

Đây cũng là một trong nguyên nhân gã có gan tụ tập một đám cao thủ long biến cảnh đi tìm Phong Liệt gây hấn.

Bây giờ mình hữu phe ta Kim Sở Ngạn cũng thành cường giả hư hoàng cảnh, Tuyết Lập Băng ghen tỵ cũng rất vui sướng, niềm tin tru sát Phong Liệt tăng lên rất nhiều.

Nói không chừng còn có cơ hội nhúng chàm Thiên Long Giới, thần khí thì sao?

Nghĩ đến đây Tuyết Lập Băng nóng bỏng nhìn ngón giữa tay trái của Phong Liệt.

Chẳng những là Tuyết Lập Băng, đám Tề Vân Hạc, Vương Chính, Lý Kính ánh mắt chớp lóe như có điều suy nghĩ.

Dưới ánh mắt của mọi người, Kim Sở Ngạn từ từ bay lên cao, từ xa nhìn Phong Liệt, trận giao tranh giữa tuyệt thế thiên tài sắp bắt đầu.

Nhưng tiếp theo xảy ra chuyện ngoài ý muốn của mọi người.

Mọi người đột nhiên kinh ngạc phát hiện, nguyên khí xung quanh dường như sắp xảy ra biến đổi gì đó, hình như hỗn tạp rất nhiều, không thích hợp nuốt vào người luyện hóa nữa.

- A? Đây là...

Phong Liệt lòng máy động, thần lực tập trung vào đôi mắt nhìn chằm chằm nguyên khí quanh người, biểu tình dần biến trầm trọng.

- Gru!!!

Khi mọi người khó hiểu thì bỗng một tiếng rỗng ngâm cao vút tràn ngập tang thương, tuyên cổ vang vọng thiên địa, dường như vang lên trong lòng người, mọi người kiềm không được muốn kêu hòa theo.

- Rốt cuộc sắp bắt đầu rồi ư?

Phong Liệt nhìn tận cùng mặt đất phía xa, lóe tia phức tạp, thâm thở dài .

- Gru!!!

Một tiếng tổ long ngâm cao vút từ phía đông xa xôi truyền đến, đột ngột đánh vỡ bình tĩnh cả Long Huyết đại lục, rõ ràng truyền vào tai mỗi một người, quanh quẩn không dứt.

Thanh âm này như là vạn long tổ từ thời viễn cổ kêu gọi ức ức vạn long tử long tôn, lại như tưởng nhớ thời đại chân long huy hoàng khiến người nghe lòng chua xót, tâm hướng về.

Kèm theo là nguyên khí thiên địa điên cuồng biến đổi.

Trong ánh mắt nghiêm túc của Phong Liệt, trời đất xung quanh hắn từng tia long hình nguyên khí dần biến mất, như bị lực lượng cường đại đó nghiền nát, trong đó tia hơi thở thuộc về viên cổ chân long đang mau chóng bị hấp thu, cuối cùng không biết biến mất nơi đâu.

Loại thay đổi này không chỉ xảy ra ở khoảng trời này, bao gồm phía đông Ma Long sơn mạch, phía bắc sa mạc mênh mông, phía tây thiên tịch đầm lầy vân vân, mọi thứ đều thay đổi dữ dội.

Tuyết Lập Băng mắt chớp lóe, kinh ngạc bật thốt:

- Có chuyện gì vậy? Tiếng rống ngâm từ đâu đến?

Tề Vân Hạc nhíu mày, giọng cực kỳ trầm trọng:

- Các người có phát hiện không? Dường như nguyên khí trong thiên địa xảy ra biến đổi cực lớn.

Một người đàn ông thần võ vệ tuổi hơi lớn bỗng biến sắc mặt, kinh khủng thất thanh nói:

- Ủa, hơi thở chân long đang trôi đi? Nguy rồi, đây là điềm báo long huyết trở về, điềm báo là long tộc, long tộc sắp trở lại!

- Cái gì? Long tộc sắp trở lại? Sao có thể chứ, long tộc đã diệt tuyết trăm vạn năm rồi.

Tuyết Lập Băng khinh thường cười lạnh, nhưng gã mới nói một nửa thì kinh hoàng ngậm miệng, vẻ mặt sợ muốn chết, bất giác nhớ đến thượng cổ truyền thuyết truyền miệng.

Không chỉ là gã, đám Kim Sở Ngạn, Tề Vân Hạc đều ngơ ngác, tình cảnh này làm họ nhớ đến lời đồn thượng cổ truyền miệng, nghĩ đến ý nghĩ thời đại long chiến.

Tục truyền thời kỳ cuối thời đại chân long, tộc chân long sắp diệt tuyết thì Long Chủ đột nhiên vận chuyển trấn tộc thần khí huyết tể thần đàn của long tộc, đem tổ long thánh huyết vung hướng trời, cuối cùng long tộc hoàn toàn biến mất trong bánh xe lịch sử, từ đó sinh ra Long Huyết đại lục mà long võ giả hoành hành.

880. Chương 880

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 986: Một long võ giả cuối cùng trên thế giới(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Gần trăm vạn năm nay Long Huyết đại lục từng hai lần tiến vào thời đại long chiến cực kỳ thảm liệt. Bản chất của thời đại long chiến thật ra là long võ giả dốc sức ngăn cản long tộc lại tụ long huyết trở về cuộc chiến chủng tộc thiên địa.

Giờ phút này trời đất biến đổi rất rõ ràng biểu thị đại kế của long tộc đã thành công mở ra, nhân tộc long võ giả sắp sửa đổi mặt tai kiếp to lớn xưa nay chưa từng có.

Phút chốc mọi người nhìn nhau lo sợ không yên, không biết làm sao, bọn họ có lòng muốn ngăn lại chuyện sắp xảy ra nhưng phát hiện dường như mình bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn tình thế phát triển.

Rất nhanh nguyên khí trong thiên địa lại tăng biến đổi, hơn nữa loại biến đổi này không chỉ xảy ra nguyên khí vô chủ trong trời đất, nó dần lan đến chân long huyết mạch và hơi thở chân long trong người long võ giả.

Bây giờ những người có mặt đều có cảm rõ ràng lực lượng triệu hoán đang tác dụng trong cơ thể mình, dường như định hút đi hơi thở long huyết trong cơ thể, khiến chân long huyết mạch trong người họ dần biến nhạt, ngày càng nhạt.

Còn chưa hết.

Cùng biến mất theo chân long huyết mạch trong người có long nguyên lực họ tu luyện nhiều năm trong đan điền dần trống rỗng, nguyên lực biến mất.

Tuyết Lập Băng biểu tình kinh khủng, hải hùng hét to:

- Trời ạ, tu vi của ta, tại sao có thể như vậy!

Gã cố gắng muốn ngăn cản nguyên lực trôi đi nhưng vô ích.

Người khác cũng là như vậy, ngay cả Kim Sở Ngạn, Phong Liệt đều không ngoại lệ, ai nấy cùng biến sắc mặt.

Phong Liệt rõ ràng cảm giác được Ma Long Hoàng huyết mạch trong người mình ngày càng nhạt, cảm giác khủng hoảng chưa từng có tràn ngập lòng hắn.

”Chết tiệt, Ma Long Hoàng huyết mạch của ta sao có thể biến mất? Không được, ta phải ngăn lại.”

Trầm ngâm một lúc, hắn không nhẫn xử lý đám Kim Sở Ngạn, tâm ý mau động trốn vào trong long ngực không gian, định ngăn cản Ma Long Hoàng huyết mạch, nguyên lực trôi đi, cũng không quên thu Kim Cầu vào.

Nhưng tiếp theo hắn thất vọng, dù ở trong long ngực không gian cũng không thể ngăn cản lực kêu gọi như có như không, thậm chí không yếu đi chút nào.

Mất thấy không thể thực hiện được, sắc mặt Phong Liệt dần biến trắng như tờ giấy. Đối với long võ giả không còn chân long huyết mạch ý nghĩa điều gì? Dù là đồ ngu cũng hiểu được.

Phong Liệt sốt ruột vội tiến vào không gian huyền thiên thần tháp, muốn dựa vào thần khí xoay chuyển.

Nhưng kết quả không hề thay đổi, Ma Long Hoàng huyết mạch trong người hắn dần nhạt đi.

Phía xa Kim Cầu ở trên không trung phát ra tiếng hú kinh khủng. Sâu trong long ngực một số long thú cấp thấp cũng vô cùng kinh hoàng, rống gầm liên tục, khí thế càng lúc càng yếu.

- Chết tiệt, không lẽ không thể thay đổi ư? Ta không cam lòng!

- Ha ha, trùng sinh gì? Thần khí gì? Mọi thứ chỉ là giấc mộng mà thôi, bây giờ nên tỉnh mộng rồi. Ủa? Đây là...

Chính lúc Phong Liệt tuyệt vọng cười khổ thì mắt bỗng sáng lên.

Hắn vui mừng phát hiện một phần ba thiên long huyết mạch không rời đi, ngược lại sinh ra bài xích tiếng tổ long ngâm rót vào lòng, hình như không cam lòng khuất phục.

Hơn nữa thiên long kinh trong đan điền của hắn không hề tan biến.

- Ha ha ha ha, trời không tuyệt ta, trời không tuyệt ta, ha ha ha ha!

Phong Liệt ngẩn ra rồi thì lòng mừng như điên, ngửa đầu cười dài, như là từ địa ngục bay lên thiên đường.

- Long huyết trở về đúng là chuyện không thể nghịch chuyển, nhưng liên quan gì ta? Nhưng không biết lão tử có phải trở thành long võ giả cuối cùng trên thế giới không? Ha ha, ha ha ha ha!

Phong Liệt đắc ý cười to mấy tiếng, lóe người ra khỏi long ngực không gian.

Hắn lạnh lùng liếc đám Kim Sở Ngạn, Tuyết Lập Băng, Tề Văn Hạc chạy tứ tán như ruồi không đầu, mắt bắn ra sát khí, khóe môi cong lên.

- A, chết tiệt, trời ơi, tu vi của ta đâu? Nguyên lực của ta đâu? Ta không cam lòng!

- Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy? Bốn công tử rất nhanh sẽ trùng kích hư hoàng cảnh! Tại sao? Tại sao chứ? Ha ha ha ha ha!

- ...

Đám thiếu niên thần võ vệ như là phát điên, dầm ngực giậm chân, ngửa đầu hú dài, rống lung tung khiến chim muông bỏ chạy.

Những thiên chi kiêu tử luôn cao cao tại thượng một khi không còn tu vi, điều đó khó chịu hơn cả giết họ. truyện copy từ

- Thôi, giữ lại một mạng cho các người, hiện tại thiên hạ sắp tẩy rử, mau chóng trở về Tứ Phương Thành dàn xếp mới được.

Phong Liệt nhẹ lắc đầu, tâm ý động, thúc đẩy thần đồ biến mất ngay tại chỗ.

....

Hôm nay Long Huyết đại lục là một ngày khiến mọi người khó quên.

Hôm nay, nhân tộc mất máu, long tộc sắp trở về.

Trên Long Huyết đại lục, tất cả long võ giả chìm trong khủng hoảng, bên trong cơ thể của bọn họ mất hết long huyết, đan điền cũng mất đi nguyên lực. Bọn họ chấn kinh, bọn họ tuyệt vọng, bọn họ sợ hãi...

Nhưng mặc kệ thế nào, bất cứ người nào đều không thể ngăn cản chuyện xảy ra, chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Long võ giả sớm thói quen khống chế lực lượng cường đại, đã quen đứng trên chúng sinh, nhưng một khi không còn thực lực, kết quả có thể nghĩ.

.....

Mấy ngày trước thuộc hạ chịu đàn áp, mấy ngày trước người thường chịu nô dịch, họ sẽ thay đổi như thế nào?

Trong một thành nhỏ mấy chục vạn người, dân chúng cả thành vốn là ánh mắt tuyệt vọng nhìn bên trên một long võ giả cường đại chuẩn bị cắt đứt sinh mạng mọi người, ai nấy vẻ mặt kinh hãi muốn chết, phụ nữ và trẻ em cất tiếng khóc thét thanh vang tận mây xanh, khiến người bị thương.

Trên trời là một tà tu cực kỳ âm độc.

Người này diện mạo khắc khổ, ánh mắt âm tà, khuôn mặt bệnh trạng treo nụ cười tàn nhẫn. Gã có tu vi thần thông cảnh tam tầng, uy nhiếp mạnh mẽ đè ép tinh thần mỗi người.

Đối với người thường cả thành thì gã chính chúa tể khoảnh trời này, quyết định sống chết của mọi người.

Gã lấy hồn phách sinh linh làm dẫn tu luyện thân mình, hai năm gần gũi đã tàn sát một trăm sáu mươi tòa thành trời người thường, giết người ức vạn.

Hôm nay kết cuộc của vài chục vạn người thường là cái chết, không thể thay đổi.

Nhưng khi gã sắp xuống tay thì tình hình bỗng biến đổi.

Trong ánh mắt sợ hãi, tuyệt vọng của mọi người, long võ giả khí thế mạnh mẽ, cao cao tại thượng kinh khủng hét to mấy tiếng rồi bỗng nhiên từ trên trời té xuống, chập vạt lẫn trong đám người, kêu gào không thôi, dấy lên xôn xao.

- Vậy, vậy là sao?

- Vị đại nhân này hình như thực lực yếu đi, chẳng lẽ bị trúng độc?

- Ha ha ha, đây là ông trời mở mắt, mọi người còn chờ gì nữa? Xong lên chém thẳng khốn thượng tướng này ra ngàn mảnh đi! Xong lên!

- Cho Trương lão tam ta theo với.

- Giết!!!

Dần dần vài chục vạn người thường từ tuyệt vọng chuyển thành kinh ngạc, từ kinh ngạc biến thành mừng như điên, sau đó hóa thành tràn đầy hận ý và sát khí, tình cảm quần chúng hùng dũng.

Một số kẻ luyện thể thành tựu đều nhào hướng tà tu, giờ lên đao kiếm, sắt thô ráp đập vào người long võ giả vốn nên là cao cao tại thượng.

Mặc dù long võ giả thần thông cảnh này đã mất đi nguyên lực nhưng thân thể vẫn vô cùng mạnh mẽ, đao kiếm bình thường chém vào người gã chỉ trầy da chứ khó mà bị thương.

Tuy nhiên, gã chịu đả kích đánh mất long huyết và nguyên lực, biến thành ngơ ngơ ngẩn ngẩn, rất nhanh bị người chọc mù hai mắt, xuyên qua yết hầu, tắt thở, cuối cùng còn lại một lữ linh hồn thần thông cảnh cường đại thoát xác bỏ trốn.

881. Chương 881

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 987: Cha?

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan (.

Share by HTC - Kiemgioi

Tình huống tương tự rải rác trên Long Huyết đại lục bao la vô tận, mấy ngày trước dân chúng bình thường ở trong mắt long võ giả như heo như chó, tùy tâm giết chóc, oán khí tích lũy tận trời, bây giờ là cơ hội lật người tốt nhất.

Thậm chí một số quốc gia người thường kẻ có hùng tài đại lực thừa cơ khởi binh, xua đại quân đánh vào thành trời long võ giả, tăng thêm phần thiên hạ chiến loạn.

Cùng lúc đó, mỗi gia tộc, tông môn trên đại lục cũng âm thầm xảy ra trao đổi địa vị.

Vốn một số người dựa vào quyền lực hiển hách, thực lực cường đại ở trong tông môn, gia tộc diều võ dương oai, ý mạnh hiếp yếu, khiến trời giận người oán mà vẫn sống bình an.

Nhưng hiện giờ mọi người đều mất đi thực lực, cùng một đẳng cấp thì đương nhiên là có oán báo oán, có thù báo thù.

Tình huống như vậy trong khủng hoảng ngắn ngủi qua đi dần thấy khắp nơi, thậm chí trong phủ thành chủ Tứ Phương Thành cũng xảy ra trò hề bức cung.

Trong Tứ Phương Thành.

Khi Phong Liệt quay về phủ thành chủ thì nhanh chóng mang các cô gái Lý U Nguyệt, Diệp Thiên Tử, Tiểu Ma Nữ và đám Hỏa Mang Vương, Huyết Sát Vương, Bán Giang Hồng, tất cả dòng chính cùng cấp dưới kêu gọi đến đại điện phủ thành chủ bàn bạc chuyện lớn.

Nhưng không ngờ mọi người mới tụ tập thì có người tiến vào bẩm báo có kẻ bắt đầu tấn công phủ thành chủ.

Trong đại điện, các cô gái Lý U Nguyệt, Diệp Thiên Tử, Băng Ly và dòng chính của Phong Liệt đều tụ tập một chỗ.

Nhưng lúc này không khí trong đại điện cực kỳ nặng nề, trên mặt đa số người tràn ngập khủng hoảng, không biết làm sao.

Mọi người vốn là long võ giả cường đại có tu vi cao sâu, có thể tạc núi vỡ đá, chỉ một khắc sau biến thành người bình thường có thân thể mạnh mẽ, chênh lệch quá lớn dù là ai cũng khó thể chấp nhận.

Phong Liệt biểu tình thần nhiên ngồi gác chân trên bảo tọa đại điện thành chủ, ánh mắt từ từ quét mọi người, nhìn hết biểu tình của tất cả.

Hắn trầm ngâm một lúc rồi thanh âm bình tĩnh vang vọng trong đại điện.

- Mọi người không cần hốt hoảng, dù mất đi nguyên lực nhưng chúng ta vẫn còn cảnh giới, có thể tập lại.
- Giống như tộc nhân Nam Ly Giới, bọn họ không có chân long huyết mạch nhưng chẳng phải cũng sinh ra vô số cường đại võ giả sao? Thậm chí so với võ đạo Long Huyết Giới chúng ta càng cường thịnh.

Phong Liệt dứt lời, người trong đại điện ngẩn ra, ánh mắt chớp lóe như có điều suy nghĩ.

Họ đều là võ giả tâm trí kiên định, ngăn ngừa hoảng loạn qua đi đều có suy nghĩ của mình. Lời của Phong Liệt rất có lý, nguyên lực mất đi thì lại tu luyện là được, Nam Ly Giới không có hơi thở chân long bao phủ chẳng phải là ví dụ rất tốt đó sao?

Nghĩ vậy đường như trời chưa sụp xuống, nhưng muốn hồi phục thực lực trước kia thì còn cần chút thời gian.

Huyết Sát Vương cao giọng hòa theo:

- Lời của công tử nói rất có lý, chúng ta không cần quá lo lắng, hiện giờ nguyên khí thiên địa đã hoàn toàn biến đổi, dù là người thường có được công pháp thích hợp cũng có thể tu luyện thành võ giả, chúng ta còn cảnh giới, là cao thủ thì sợ cái gì?

Huyết Sát Vương tu luyện là huyết sát chi đạo, chỉ cần luyện hóa máu của người khác là có thể tu luyện, muốn hồi phục tu vi dễ dàng hơn người khác nhiều, cho nên gã bình tĩnh nhất.

- Đúng, đúng đó, chẳng qua tốn chút thời gian mà thôi, không có gì ghê gớm!

- ...

Có nhiều người gật đầu phụ họa, dần dần trong đại điện mọi người hoảng loạn đều bình tĩnh lại.

Lúc này Hỏa Mãng Vương về mặt do dự, chấp tay nói với Phong Liệt rằng:

- Công tử, bây giờ nguyên khí thiên địa biến đổi lớn, công pháp ban đầu đã không thể phun nuốt nguyên khí trong thiên địa.
- Thuộc hạ cho rằng bây giờ chỉ còn cách chúng ta lập tức vờ vết công pháp thích hợp cho nhân tộc tu luyện, nhanh chóng hồi phục thực lực của mọi người.

Phong Liệt mỉm cười phẩy tay, nói:

- Không cần rắc rối như vậy, chỗ bốn tọa có một số công pháp tu luyện của Nam Ly Giới, mọi người lấy nghiên cứu đi.

Dứt lời hần phất tay ném ra mấy trăm bộ công pháp bí tịch rơi vào giữa đại điện.

Những công pháp bí tịch này là hần gom được từ tay cường giả Nam Ly Giới trong thiên long vực, phẩm cấp không thấp, đủ ọi người hồi phục tu vi vốn có, còn tiến lên thì họ tự tu luyện đạo cảnh, không cần công pháp phụ trợ.

- Tạ công tử!

Mọi người mắt sáng lên, cung kính tạ ơn. Có công pháp tu luyện, mọi người vững bụng.

Tiếp theo ai nấy sốt ruột tiến lên nhặt công pháp bí tịch, cẩn thận lựa chọn, niệm.

Ngay cả các cô gái Tiểu Ma Nữ, Diệp Thiên Tử, Tiểu Yên, Tiểu Lục cũng hớn hở đi lên góp vui.

- 'Cửu âm bạch cốt thảo'? Cái tên đáng sợ quá, ừm, bốn tiểu thư chọn nó.

Tiểu Ma Nữ nhất lấy một bản bí tịch, vừa lòng gật đầu, nhảy nhót sang một góc niệm.

- 'Hắc hổ đào tâm quyền phổ'? Hắc hổ là con cọp gì? Lợi hại lắm ư? Xem ra không tệ, trước tiên luyện thử xem.

- A? 'Thiên ma vô tướng thần công', chẳng lẽ là cách tu luyện vực ngoại thiên ma? Hi hi, người ta muốn luyện nó.

thời gian

Lát sau người trong đại điện chọn xong công pháp vừa ý, biểu tình hài lòng.

Nhưng Phong Liệt nhìn công pháp mấy người đàn bà của mình chọn thì dở khóc dở cười.

Tiểu Ma Nữ lựa chọn 'Cửu âm bạch cốt trảo' rợn người, Diệp Thiên Tử lựa chọn 'Thiên ma vô tướng thần công' nổi danh quái dị nhiều biến. Tiểu Lục cũng không yếu thế, đi chọn 'Quỳ Hoa bảo điển' đàn ông nghe tên sợ vỡ mật. Tiểu Yên đỡ chút, lựa bộ 'Sinh tử phù'.

Phong Liệt dở khóc dở cười lắc đầu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp hưng phấn của các nàng, hắn không ngăn cản. Bởi vì đối với các ông lão thì không lâu sau sẽ tham ngộ đạo cảnh của mình, những công pháp này chẳng qua là ngắn hạn giao chuyển mà thôi.

Còn Lý U Nguyệt thì đã sớm lĩnh ngộ đạo cảnh, tự sáng tạo ra công pháp thích hợp ình. Sở Diệp ở cầm âm chi đạo có tạo nghệ lớn, Phong Liệt rất yên tâm hai nàng.

Lúc này bên ngoài bỗng có một người hầu toàn thân đầm máu hốt hoảng chạy tới, từ xa quát to:

- Đại nhân, đại nhân, nguy rồi, có người đánh tới cửa!

Người đó vừa dứt lời thì ngã ra đất, ngất xỉu.

Đại điện yên tĩnh, mọi người nhìn nhau, nhú mào.

Bán Giang Hồng tiến lên một bước, chấp tay nói:

- Công tử, thuộc hạ ra ngoài xem sao.

- Không cần.

Phong Liệt từ từ đứng dậy, đi xuống bảo tọa, khoe miệng cong lên nụ cười nhạt.

- Cùng đi ra xem đi, bổn tọa muốn biết là tặc tử nò.

Hắn vừa nói vừa chậm rãi cất bước đi ra đại điện, mọi người vội theo sau.

Lấy tinh thần lực của Phong Liệt sớm hiểu rõ tình huống cửa lớn, hắn nhìn thấy vài tên thú vị trong đám người gây sự.

.....

- Giết vào, bắt sống Phong Liệt thì bổn tọa thưởng hậu hĩnh cho!

Cửa lớn có một người đàn ông trung niên diện mạo văn nhã có vài phần uy nghiêm chỉ huy vài ngàn gã đàn ông cơ bắp cuộn cuộn ra sức đánh và cửa lớn phủ thành chủ.

Nhưng họ bị ba trăm thị vệ phủ thành chủ trang bị đầy đủ chặn tại cửa, tiến triển chậm chạp. Bị năm trăm cường nỗ phủ thành chủ uy hiếp khiến cho tử thương cực kỳ thảm trọng.

Nói đến thì người đàn ông trung niên hét to chỉ tay năm ngón này ở trong Tứ Phương Thành cũng rất có tiếng, chính là gia chủ Tướng gia đệ nhất gia tộc trong thành, Tướng Văn Trác.

882. Chương 882

Ma Long truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 988: Kẻ thù truyền kiếp

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bình thường Tướng gia rất nghe lời, đối với phủ thành chủ tất cung tất kính như là con mèo ngoan, nếu không thì Phong Liệt đã không giữ lại họ.

Nhưng hôm nay Tướng Văn Trác thái độ khác lạ tụ tập mấy đại gia tộc trong thành mưu toan nhân dịp thiên hạ đại loạn đánh hạ phủ thành chủ.

Đương nhiên tất cả chỉ là biểu tiện mà thôi.

Phong Liệt dẫn mọi người vừa xuất hiện lập tức chú ý mấy người áo đen đứng sau lưng Tướng Văn Trác, mặt lộ vẻ nghiến ngấm.

Mấy người sao đen hoàn toàn ẩn trong áo choàng rộng thùng thình, thấy không rõ mặt mũi nhưng từ người họ toát ra hơi thở tuyệt vọng nhàn nhạt không thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của Phong Liệt.

Bây giờ Phong Liệt dùng thần đồ che đậy khí thế, nhìn qua không khác gì đám tướng, dường như đánh mất hết tu vi rồi.

Thấy Phong Liệt xuất hiện, Tướng Văn Trác vẻ mặt căng thẳng, trong mắt lóe tia kiên đề nhưng rất nhanh chóng biến thành khinh thường.

Gã cười to nói:

- Ha ha ha ha các người đã thấy chưa? Bây giờ thằng nhī Phong Liệt đã mất hết tu vi rồi, hãy bắt lấy hắn cho bốn tọa! Vinh hoa phú quý, mỹ nữ thần binh muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

- Giết!

- Xông lên!

- ...

Bị Tướng Văn Trác kích động, mấy ngàn tư binh các đại gia tộc như là lên gân, khí thế hùng hồn khiến đám thị vệ phủ thành chủ tăng nhiều áp lực, nguy cơ trùng trùng.

Phong Liệt lạnh lùng cười, định tự tay tiêu diệt hết mọi người.

Nhưng lúc này bỗng có một cô bé khoảng ba, bốn tuổi mặc váy công chúa, nhảy nhót chui ra từ trong đám người.

Cô bé lớn lên phần điêu ngọc mài, đôi mắt long lanh to tròn, tràn đầy linh tính cực kỳ đáng yêu.

Nhưng hành động tiếp theo của cô bé không khiến người thấy đáng yêu mà tựa như là ma quỷ vậy.

Chỉ thấy cô bé nhảy nhót dễ dàng xuyên qua thị vệ phủ thành chủ, đứng ở cửa lớn nhìn người xấu trước mặt xông lên, hằm hừ nhún mũi.

Rồi ở trước mắt bao người, cô bé bỗng hé môi:

- Grao!!!

Tiếng rống ngâm vang lên, một thôn phệ vòng xoáy to lớn xuất hiện bên trên cửa lớn.

Ngay sau đó, lốc xoáy lực hút khủng bố quét toàn trường, mấy ngàn gã đàn ông cơ bắp cục cục quơ quào bay lên cao, về mặt kính khủng rơi vào trong vòng xoáy không thấy đâu.

Thoáng chốc trong trời đất yên tĩnh lại, nhìn cô bé khủng bố này, tất cả tập thể mất tiếng, về mặt ngơ ngác.

Khi Phong Liệt ngẩn ngơ, biểu tình kinh ngạc thì tiếp theo hắn càng giật mình hơn.

Cô bé nhẹ nhàng xuyên qua bọn thị vệ, đi qua đâu là mọi người kinh hoàng thụt lùi né như rắn rết. Cô bé chạy đến trước mặt Phong Liệt, giơ tay, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu bập bẹ kêu:

- Cha, ôm với!

- Á!

Phong Liệt mất trợn trừng, tìm rồi cái bịch, tình...tình huống gì vậy trời?

Bổng Lý U Nguyệt phì cười, vẻ mặt tinh nghịch thì thầm bên tai Phong Liệt, thế mới khiến hắn hiểu ra.

- Tiểu...Tiểu Dạ?A, ha ha, đến, để cha ôm nào.

Phong Liệt nuốt nước bọt khan, vẻ mặt vui sướng ôm lấy cô bé, nhưng tiếp theo cô bé cho hắn ngoài ý muốn.

Hắn ôm cô bé, trong phút chốc đứng không vững, suýt gãy lưng.

- Ủa? Sao nặng dữ vậy?

Phong Liệt giật mình phát hiện thân hình cô bé nhỏ xinh nhưng nặng đến trăm vạn cân, như là một ngọn núi to, khiến hắn mất mặt.

Hắn cười khở, vận chuyển mấy phần nguyên lực mới bế cô bé lên được. Cô bé hết sức vui vẻ, cười khanh khách không dứt.

Lúc này người xung quanh dường như đã ‘Hiểu’, vẻ mặt lĩnh ngộ quá lạ nhìn Phong Liệt và Lý U Nguyệt.

Diệp Thiên Tử, Tiểu Ma Nữ thì hậm hực trợn mắt, thầm nhủ.

”Hừ hừ, đúng là hồ ly tinh, chưa thành thân mà con đã lớn như vậy rồi.”

Phong Liệt rất vui sướng sự xuất hiện của Tiểu Dạ, không ngờ đột nhiên có đứa con gái đáng yêu xinh đẹp như vậy, hắn rất yêu mến.

Còn về tại sao Tiểu Dạ có thực lực chân long huyết mạch thì Phong Liệt không có gì ngoài ý muốn, bởi vì cô bé vốn là một loại biến chủng viễn cổ ma long, ma long huyết mạch trong người là từ thời viễn cổ truyền thừa xuống, không phải đến từ long huyết của huyết tể thần đàn long tộc trăm vạn năm trước vùng ra.

Tương tự, Cửu U Vương phân thân cũng không bị tổn thất chân long huyết mạch, thực lực còn đó.

Bên Phong Liệt một nhà vui sướng, tiếng cười đùa không dứt. Phía xa Tưởng Văn Trác giật mình qua đi mặt xám như tro tàn, gã nhìn Tiểu Dạ như xem ác ma ăn thịt người, trong lòng kinh khủng, lo sợ không yên thật lù.

Tưởng Văn Trác vừa thật lù vừa nơm nớp lo sợ giải thích với mấy người áo đen sau lưng:

- Mấy vị đại nhân, cô, co bé đó có tu vi trên long biến cảnh, tại hạ thật sự bất lực, xin các vị giơ cao đánh khẽ cho tại hạ rời đi.

Một người áo đen chậm rãi ngẩng đầu, nhe hàm răng trắng, cười lạnh nói.

- Ủ, ngươi có thể đi, nhưng chỉ có thể đi bán muối!

Dứt lời, một luồng kiếm quang xẹt qua.

Phụt!

Một tiếng khê vang, tủy não bắn tung.

Tưởng Văn Trác người run lên, sợ não bay đi, linh hồn cũng tan biến, vô lực ngã trên mặt đất.

Ầm! Ầm! Ầm!

Không khí chấn động, từng hơi thở tuyệt vọng mạnh mẽ dâng lên từ người sáu trên người áo đen, bao phủ cả Tứ Phương Thành.

Người dẫn đầu giở áo choàng ra, hiện ra khuôn mặt thiếu nữ lãnh diễm. Nàng ánh mắt lạnh băng nhìn Phong Liệt, khí thế đỉnh long biến cảnh mạnh mẽ khiến không khí dính đặc.

Phong Liệt không xa lạ gì nàng này, Tuyệt Vọng kiếm phái, Vân Thiếu Khanh.

Sau đó lại có một người giở áo choàng ra, hiện ra khuôn mặt tái nhợt như đao khắc. Người này tuổi tác không lớn, ánh mắt nhìn Phong Liệt tràn ngập vô tận oán độc và sát khí, giống như mối thù không đội trời chung.

Tuyệt Vọng kiếm phái, Long Nghịch.

Từ lúc nghịch long hoàng chuyển thế tới nay, gần mười năm, ngày hôm nay tu vi của gã đã đến đỉnh hư hoàng cảnh, uy nhiếp mệnh mông khiến mấy trăm vạn người trong Tứ Phương Thành như chìm giữa biển rộng, gió mưa đổ ập xuống, khó giữ tinh thần.

- Đây, đây là sao? Tại sao họ không mất đi tu vi?

- Là cao thủ Tuyệt Vọng kiếm phái? Lại là bọn họ!

- Ta nghe nói Tuyệt Vọng kiếm phái là môn phái đến từ Nam Ly Giới, trừ phi bản thân họ tu luyện là công pháp tộc nhân chính tông? Không đúng đâu, trước hôm nay công pháp nhân tộc chính tông không thể phun nuốt nguyên khí trong thiên địa.

- Hừ, các ngươi đơn thuần quá. Người trong Tuyệt Vọng kiếm phái cần nuốt nguyên khí gì? Họ rõ ràng dùng khí tuyệt vọng trước khi chết của sinh linh để tu luyện, mỗi sinh ra một vị cao thủ, sợ rằng phải giết giết ngàn vạn sinh linh, hơn nữa còn là sinh linh có trí tuệ cao.

- ...

Cảm nhận uy nhiếp mạnh mẽ trên thân sáu người Tuyệt Vọng kiếm phái, tất cả người trong Tứ Phương Thành mặt trắng bệch, cực kỳ kinh sợ và cũng không hiểu.

Chỉ có một số người sống lâu mơ hồ biết chút ít bí mật của Tuyệt Vọng kiếm phái.

Chính như điều một số người biết, Tuyệt Vọng kiếm phái có rất ít đệ tử trung tâm nhưng ai nấy đều là cao thủ. Bọn họ từ đầu đến cuối không hề nuốt chút gì nguyên khí thiên địa vào cơ thể mà là dùng khí tuyệt vọng trước khi sinh linh chết đi để rèn luyện tuyệt vọng kiếm ý, tiếp đó lấy kiếm ý điều động nguyên khí trong thiên địa ngăn địch. Dù mất đi chân long huyết mạch, thực lực của bọn họ gần như không bị ảnh hưởng.

Có thể nói sau lưng mỗi cao thủ Tuyệt Vọng kiếm phái xếp đầy núi xương biển máu, khiến người tức giận. Nhưng đây là thế giới cường giả đứng đầu, mọi chuyện là lẽ đương nhiên.

883. Chương 883

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 989: Diệt triêu

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Trừ Vân Thiếu Khanh đỉnh long biến cảnh, Long Nghịch hư hoàng cảnh ra bốn người kia đều là cường giả hậu kỳ long biến cảnh, sát khí xông lên trời khiến người nhìn run sợ.

Thấy tình hình này các cô gái đứng cạnh Phong Liệt và đám thuộc hạ biểu tình căng thẳng, cực kỳ hãi hùng.

Họ bản năng cho rằng Phong Liệt cũng như họ mất hết nguyên lực, vậy thì làm sao đối diện nhiều kẻ địch mạnh mẽ như vậy đây? Dù đối phương ra một cao thủ hậu kỳ long biến cảnh đủ để bẹp họ rồi.

Nhưng khiến họ kinh ngạc là Phong Liệt không lộ vẻ mặt sợ hãi ngược lại còn cười khê, điều này khiến mọi người vững vàng chút.

Phong Liệt biểu tình bình tĩnh phớt lờ năm người Vân Thiếu Khanh, ánh mắt rơi vào người Long Nghịch.

Đây là linh hồn nghịch long hoàng chuyển thế, cũng coi như là kẻ thù truyền kiếp của hắn, không thể xem thường.

Long Nghịch biểu tình căm thù, giọng điệu lạnh băng nói:

- Phong Liệt, người hoành hành một thời có nghĩ đến sẽ rơi vào kết cuộc này không? Hôm nay giờ chết của người đã đến.

Gã bị Phong Liệt đoạt đi long ngực, tảo long đài cùng trần long thiên bia, bị buộc chuyển thể, sau đó hắn còn cướp đi long hoàng tinh huyết, khiến hy vọng duy nhất cho gã hồi phục lại viên cổ long hoàng tan thành bọt nước. Gã làm sao không hận Phong Liệt?

Hận ý ngập trời, hận không thể lột da, ăn thịt, uống máu Phong Liệt.

Hôm nay cơ hội đã đến.

Nhưng Phong Liệt biểu hiện khiến gã hơi thất vọng, hắn không hoảng hốt cầu xin tha, ngược lại dùng giọng điệu giễu cợt mà gã ghét nhất:

- A, Long Nghịch, người xác định người có thực lực này không?

- Hừ, sắp chết đến nơi, vẫn còn mạnh miệng.

Long Nghịch mắt lóe sát khí, lạnh giọng ra lệnh với mấy người sau lưng:

- Các người đi giết phụ nữ và con của hắn, ta muốn Phong Liệt chính mắt thấy chúng chết đi.

- Vâng!

Trừ Vân Thiệu Khanh ra còn lại bốn cao thủ long biến cảnh lập tức lên tiếng, vọt tới gần Phong Liệt, nhìn chằm chằm nhóm Lý U Nguyệt, Diệp Thiên Tử, Tiểu Ma Nữ.

Phút chốc bên phủ thành chủ biến sắc mặt, lòng tuyệt vọng.

Nhưng họ không tuyệt vọng quá lâu.

Ngay sau đó Phong Liệt lạnh lùng cười, từ từ giơ tay lên, nhẹ nhàng vung hướng không trung.

Vèo!

Khí thể xám xịt qua không trung, dường như có một mảnh mây đen xịt qua bên người bốn tên Tuyệt Vọng kiếm phái. Trong khí thể này ẩn chứa năng lượng khiến linh hồn cường giả hoàng cảnh cực kỳ e ngại, chính là hơi thở luyện hồn sa.

Ngay sau đó, trong ánh mắt khó tin của mọi người, bốn cao thủ long biến cảnh khí thể hùng hồn trợn trắng mắt, từ không trung rơi cái bịch xuống đất, tắt thở, không một tiếng động.

Tất cả người thấy tình hình này mặt ngẩn ngơ, rồi thì xôn xao lên.

- Chuyện gì vậy? Không lẽ Phong Liệt đại nhân không mất đi thực lực?

- Nói nhảm, chuyện quá rõ ràng! Phong Liệt đại nhân chẳng những không có mất đi thực lực, ngược lại càng biến lợi hại!

- Oa, một chương vỡ ra lượm lể giải quyết bốn cường giả long biến cảnh, Phong đại nhân oai quá. Nhưng không biết Phong đại nhân có cần nha hoàn ẩm giường không, khụ khụ....

- Hừ hừ, tên Phong Liệt xấu xa, báo hại người ta uống công lo lắng. A a a, Phong Liệt, mau đánh cái tên đáng ghét kia thành đầu heo đi!

- ...

Các cô gái Lý U Nguyệt, Diệp Thiên Tử và nhóm Huyết Sát Vương đều vô cùng vui mừng. Tiểu Ma Nữ, Tiểu Lục kiếm không được reo hò. Người trong Tứ Phương Thành cảm ơn Phong Liệt đem đến nhiều ích lợi cũng hoan hô sôi trào, hô to thành chủ vạn tuế.

Có người vui có kẻ buồn.

Đối diện cục diện này Long Nghịch mặt xanh mét, mắt phun ra lửa.

Vân Thiều Khanh thì rút hắc thiết kiếm, biểu tình cảnh giác tròng Phong Liệt, trên thân kiếm nguyên lực phun ra nuốt vào không ngừng, dường như vận dụng bí kỹ chạy trốn nào đó, tùy thời chuẩn bị chuồn mất.

Long Nghịch nghiêng răng gầm lên:

- Phong Liệt, ngươi đúng là khiến bản tọa ngoài ý muốn. Nhưng dù hôm nay ngươi không mất đi thực lực thì kết cục vẫn không sửa đổi được!

Tay gã từ từ gọi ra hắc thiết kiếm, từ xa tỏa định Phong Liệt.

- A, nói nhảm nhiều quá.

Phong Liệt khinh thường cười, chẳng thèm để ý Long Nghịch uy hiếp.

Hắn nói với đám người sau lưng:

- Các người cẩn thận chút, ta đi xử lý tên này rồi trở về.

- Phong Liệt, cẩn thận nhé!

- Đi nhanh về nhanh nha!

Trên mặt các cô gái có lo âu, chỉ mình Tiểu Ma Nữ là hớn hỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn.

Phong Liệt trầm ngâm một lát, phất tay thả ra Cửu U Vương và một con sói đen ở lại bảo vệ mọi người.

Cửu U Vương vốn là u long thể, kiếm tu ma khí, thực lực không hề giảm sút, vẫn là đỉnh long biến cảnh.

Tịch Diệt vốn chính là sinh linh hỏa diễm, không liên quan gì đến long huyết cả, thực lực chẳng hề bị ảnh hưởng.

Thấy Phong Liệt sắp đặt, Long Nghịch ngăn ra rồi mắt chợt lóe, lộ nụ cười tàn nhẫn.

Ngay sau đó gã bỗng giơ trường kiếm, tuyệt vọng kiếm khí hùng hồn rót vào thân kiếm.

Ầm!

Cuồng bạo kiếm khí bao phủ toàn thành, khiến mọi người lòng lạnh lẽo như rơi vào hầm băng.

Gã, lập tức ra tay với Phong Liệt.

Phút chốc mọi người kinh kêu ra tiếng, kinh khủng tuyệt vọng.

Lấy thực lực mạnh mẽ đỉnh hư hoàng cảnh của Long Nghịch, một kiếm kia chém xuống có thể giết chết Phong Liệt hay không thì chưa biết, nhưng Tứ Phương Thành chắc chắn sẽ bị hủy hoại chỉ trong chớp lát, đa số người khó mà may mắn thoát khỏi.

Phong Liệt tức giận, sát khí tăng vọt.

Hắn mạnh xoay người, mắt phải lóe tia sáng tím, một luồng sáng tím chói lọi bắn ra bao phủ Long Nghịch.

- Nhiếp...nhiếp hồn chi mâu? Sao ngươi cũng biết?

Long Nghịch khựng lại, biến sắc mặt. Bản thân gã cũng có nhiếp hồn chi mâu, tự nhiên biết uy lực của nó. Gã không chút do dự sử dụng nhiếp hồn chi mâu đón đỡ.

Nhưng lúc này đối diện quyền ảnh hùng hồn chợt ập đến, mạnh đánh vào ngực Long Nghịch.

Ầm!

Một tiếng nổ vng.

Long Nghịch như bị núi to đập, thân hình bắn ngược xa đến hai ngàn dặm mới miễn cưỡng dừng lại.

- Phụt, đáng giận!

Một ngụm máu tươi phun ra.

Long Nghịch mạnh quẹt vết máu nơi khóe miệng, ánh mắt càng căm hận.

Lúc này một thanh âm bình tĩnh quen thuộc bỗng vang lên sau lưng gã:

- Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu.
- Phong Liệt, người!

Long Nghịch biểu tình giật mình, vụt xoay người, nhưng gặp đại địch.

Ngay sau đó gã biến sắc mặt khó coi hơn, vì Phong Liệt từ từ gọi ra một trường kiếm đen bầy thước, uy nhiếp của thần khí mệnh mông vô tận khiến gã đường đường là linh hồn long hoàng chuyển thể đều sợ muốn chết.

- Huyền...Huyền Thiên?

Long Nghịch thấy cổ họng khô khốc, lòng dâng lên nỗi hối hận. Lý do gã gây chuyện với Phong Liệt là nhắm vào hấn mất đi thực lực và long huyết, nếu không thì gã hiểu về thần khí dù cho gã mười lá gan cũng không dám khinh thường uy lực thần khí.

Tiếp theo mắt gã chợt lóe, ngoài mạnh trong yếu quát to:

- Hừ, Phong Liệt, không phải người tự phụ là võ giả sao? Có dám công bình đấu một trận với bản tọa không?
- A...!

Phong Liệt buồn cười, mặt lộ nụ cười châm chọc:

- Ta đúng là võ giả nhưng người thì không, cho nên a, người không xứng.
- Người...!

Long Nghịch thấy Phong Liệt không mắc mưu thì lòng chùng xuống, nhưng gã là linh hồn nghịch long hoàng chuyển thể, tâm trí rất vững vàng, không có khả năng ngồi chờ chết.

- Hừ, cũng tốt, bản tọa muốn ném thử uy lực của thần khí. truyện cập nhật nhanh nhất tại chầm

Ánh mắt chợt lóe, Long Nghịch cắn răng, hắc thiết kiếm năm thước trong tay bỗng nhiên nâng lên.

- Tuyệt vọng kiếm đạo chi thiên địa phá diệt!

884. Chương 884

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 990: Diệt triệu(2)

Dịch giả: Black truyện copy từ

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Một luồng kiếm quang đen hùng hồn bay ra, ở trên không trung nhanh chóng xoay tròn, chém hướng Phong Liệt, dường như muốn nghiền khung trời thành phần, từng đợt hơi thở tuyệt vọng khủng bố tràn ngập trong trời đất khiến người nghẹt thở.

Nếu là người không có tâm trí kiên định thì cảm nhận hơi thở tuyệt vọng đậm đặc như vậy nếu không dùng kiếm khí gia cố sẽ kiếm không được vung kiếm tự vận, thậm chí dù là một ít cao thủ cùng cấp cũng chịu ảnh hưởng lớn, thực lực giảm mạnh.

Nhưng dưới kiếm khí như thế mà Phong Liệt vẫn thản nhiên không hề sợ hãi, uy nhiếp thần khí hùng hồn chấn hết mọi khí thế khác, khó thể đến gần hấn.

Mắt thấy kiếm khí ập đến, huyền thiên chiến kiếm trong tay hấn bỗng khẽ run.

Ầm!

Khí kinh đen cực kỳ cuồng bạo khuếch tán từ thân kiếm, ở giữa hư không dấy lên tầng tầng gợn sóng, khuếch tán ra phía trước.

Phụt

Một tiếng vang khê.

Long Nghịch vùng vằng kiếm quang thể nhưng dễ dàng bị đánh tan, chớp mắt từng vòng gợn sóng khuếch tán phạm vi mấy trăm dặm, bao phủ gã vào trong.

- Điều...điều này sao có thể, không!

Ngay sau đó, Long Nghịch biến sắc mặt, vội vàng thụt lùi lại như là phát hiện thứ gì khủng bố lắm, uy lực thần khí vượt ngoài sức tưởng tượng của gã.

- Hừ, không phải ngươi muốn nếm thử uy lực của thần khí ư? Ngày hôm nay cho ngươi chết tâm luôn!

Phong Liệt cười lạnh, trường kiếm khê rung, không ngừng bắn ra gợn sóng lẫn tấn lan ra xa.

Long Nghịch sợ muốn chết, gã đã tăng tốc độ đến mức tận cùng, nhưng vẫn không nhanh bằng uy lực thần khí lan tràn, mắt thấy sắp bị cuốn vào bên trong.

Long Nghịch cảm hận hết to:

- Phong Liệt, tiểu súc sinh! Một ngày nào đó bổn tọa sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Đột nhiên người kiếm hợp nhất, vừa lùi nhanh vừa nhanh chóng xoay tròn, cơ hồ hóa thành lốc xoáy đen.

Gã và Phong Liệt có cảnh giới tương đương nhưng thần khí Huyền Thiên là khe rãnh vắt ngang giữa hai người không thể nào vượt qua, khiến đối chiến cùng đẳng cấp biến thành truy sát nghiêng về một bên, nếu không chạy trốn mới là đồ ngu.

- Tuyệt vọng kiếm đạo chi sinh tử lưỡng nghi độn pháp!

Ầm!

Một tiếng nổ to.

Long Nghịch người đột nhiên tạc thành ngàn vạn kiếm quang ảnh xúy rải rác phía xa, chớp mắt hòa vào hư không, biến mất.

Tuyệt kỹ chạy trốn này có năng lực ngăn ngừa phá không, dù có tu vi cao xa hơn gã cũng khó mà bắt được tung tích của gã, nó là tuyệt kỹ bảo mệnh đẳng cấp nhất trên đời, Long Nghịch rất tin tưởng vào nó.

Nhưng gã đã xem thường thủ đoạn của Phong Liệt.

Mắt thấy Long Nghịch thi triển tuyệt chiêu biến mất, Phong Liệt lộ nụ cười trào phúng, tay trái nhoáng lên, một tiểu đỉnh thủy tinh gần như trong suốt hiện ra.

Đây chính là thời không đỉnh hắc lấy từ tay cao thủ Nam Ly Giới.

- Định cho ta!

Phong Liệt khê quát một tiếng, tiểu đỉnh đột nhiên tỏa ra ngàn vạn sợi to như có như không tràn ngập trong cõi trời đất, kéo dài đến phương xa vô tận.

Ong!

Hư không khê run lên, không gian khu này như biến đông đặc gấp mấy lần.

Ngay sau đó, chỉ thấy không trung ngời ngạn dậm, ngàn vạn kiếm quang nhỏ dài cỡ trượng hiện hình ra.

Trên bầu trời truyền đến thanh âm vội vã tràn đầy sự hãi của Long Nghịch:

- Điều này không thể nào! Ngươi...sao ngươi làm được?

Nhưng mà đúng lúc này, giữa hư không sóng gợn lẫn lẫn đã lan tràn lại đây, thông dong vụt qua từng từng kiếm quang nhỏ bé.

Nó đi qua đâu thì tất cả kiếm quang đều tan biến hết, ngay cả mây bay trên trời đều biến mất.

Đến đây thì linh hồn nghịch long hoàng chuyển thể, Long Nghịch hoàn toàn biến mất trên đời, còn là hình thần đều diệt, không vào luân hồi.

Trong thiên địa dần trở lại bình tĩnh, trời xanh mây trắng.

Phong Liệt thu lại huyền thiên thần tháp và thời không đỉnh, ánh mắt bình tĩnh nhìn chân trời, khoe môi cong lên lộ nụ cười.

Lại một đối thủ chết trong tay mình.

Lần này hẳn không có gì ngoài ý muốn và vui vẻ cả, kết quả này hoàn toàn nằm trong dự đoán của hắn.

Hơn nữa hẳn biết Long Nghịch không phải người cuối cùng.

Trầm ngâm một lúc khoe môi Phong Liệt nhếch ngày càng cao, chợt biến mất.

Sau đó hắn không quay về Tứ Phương Thành.

Tứ Phương Thành có Cửu U Vương và Tịch Diệt phân thân trấn giữ, còn sót lại Vân Thiệu Khanh không đẩy lên nhiều sóng gió, Phong Liệt không hề lo lắng.

Bây giờ đối với hắn còn có chuyện khác cần làm.

Hiện tại trên Long Huyết đại lục trừ đi môn phái kỳ lạ Tuyệt Vọng kiếm phái thì còn lại các đại thế lực tất cả đều giảm sút thực lực, ngay cả Hoàng gia, Thiên Diễm Môn và Phi Long thành sáu mươi tứ đại gia tộc đều không ngoại lệ. Trừ trong đó một ít lão yêu quái linh ngộ căn nguyên pháp tắc ra thì mấy người khác không có bao nhiêu sức chiến đấu.

Nhưng Phong Liệt biết rõ đây chỉ là tạm thời, không lâu sau, những thế lực cường đại có nội tình hùng hậu sẽ lại lần nữa vùng lên, chiếm địa vị chủ đạo đại lục.

Vậy nên bây giờ thiên hạ đều yếu chỉ mình ta cường, nếu Phong Liệt không biết nhân lúc họ chưa nắm được thời cơ hốt một mẻ, nâng thanh danh của mình lên địa vị không thể lay động, vậy thì hắn hết thuốc chữa rồi.

- Thiên dư không thủ, phản quy kỳ cửu, hắc hắc, là lúc các ngươi phải trả giá đắt rồi.

Vô hình trung một con sói hoang hung mãnh bò ra từ rừng tối phát động công kích hướng một đám bệnh hổ.

.....

Triệu gia ở Vọng Thiên thành từ khi long huyết tán đi thì tòa thành trời ngày xưa vô cùng phồn hòa bao phủ trong tầng cấm chế to lớn, nghiêm cấm ra vào.

Cấm chế màu tím này như là cái bát úp ngược, bảo vệ chặt chẽ Triệu gia, khiến người bên trong có thể nghỉ ngơi lấy lại sức.

Hiện giờ trong Triệu phủ đã kín người hết chỗ, tất cả chỗ trú ngụ đều chật ních người, ngay cả đa số khách sạn trên đường cũng cư ngụ đệ tử tinh anh Triệu gia đến từ khắp nơi trên đại lục.

Lý do có hiện tượng này là bởi vì đoạn thời gian Phong Liệt ám sát đem lại hiệu quả.

Mỗi ngày đều có vô số Triệu gia dòng chính con cháu chết oan chết uổng, lòng người hoảng sợ, số còn lại bản năng lựa chọn quay về bản gia Vọng Thiên thành, để mong được gia tộc che chở.

Cái gọi là cây to che bóng mát, mọi người tự nhiên cho rằng Vọng Thiên thành là an toàn, dù Phong Liệt có cùng hung cực ác cỡ nào cũng tuyệt đối không dám đến Vọng Thiên thành gây chuyện.

Nhưng ngày hôm nay long huyết vừa mới tán đi không lâu thì một bóng đen cao ráo đi tới bên trên Triệu phủ.

Phong Liệt từ trên cao nhìn xuống Triệu phủ, mắt lạnh nhạt, khóe môi cong lên nụ cười tàn nhẫn.

Kẻ giết người sẽ bị giết lại.

Nếu đổi chỗ hai bên thì tin tưởng Triệu gia cũng tuyệt đối sẽ không từ bi nương tay với hắn.

Hắn thì không có thói quen lấy ơn báo oán.

Ngay sau đó Phong Liệt vung huyền thiên thần kiếm, mạnh chém xuống thành trời bên dưới, kiếm quang dài mấy trăm dặm.

Xoẹt kết chùm!

Tiếng vải rách vang trong thiên địa, cấm chế bên trên Vọng Thiên thành dễ dàng bị xé ra, tiếp theo là *Ầm!* một tiếng tạc nổ.

Nhưng uy lực của thần khí chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

Chỉ nghe mặt đất vang tiếng *Ầm! Ầm! Ầm!*, nguyên tòa Vọng Thiên thành tung hoành năm trăm dặm tách thành hai nửa, tiên khuyết thần cung hoa mỹ sụp đổ.

Theo sau từng bóng người kêu la bay ra khỏi từng kiến trúc, ai nấy biểu tình tức giận hoặc khủng hoảng, nhìn xung quanh cuối cùng tập trung vào trên trời.

- Là ai to gan như vậy? Dám tới Triệu gia ta gây rối, Triệu gia ta sẽ diệt chín tộc nhà hắn, đào mồ cuốc mả!

- Hừ, không lẽ cho rằng Triệu gia ta mất hết long huyết thì dễ khinh khi chắc? Ủa? Đó là Phong Liệt!

885. Chương 991: Cướp Đoạt Ích Lợi

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 991: Cướp đoạt ích lợi

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Phong Liệt tiểu súc sinh, không ngờ ngươi còn dám đưa lên cửa, ngại sống lâu ư?

- Phong Liệt? Điều...điều này sao có thể? Tại sao hắn còn bay được?

- Thằng nhãi Phong Liệt kia, đi xuống chịu chết!

- ...

Đám người Triệu gia dần phát hiện ra Phong Liệt, họ tức giận cũng vô cùng kinh ngạc. Họ không hiểu tại sao dưới tình huống nhân tộc mất đi long huyết mà Phong Liệt vẫn có thể bay trên trời.

Ngay sau đó, theo động tác của Phong Liệt, tất cả mọi người chìm trong khủng hoảng.

Phong Liệt biểu tình dần lạnh lùng, tâm ý động.

Ầm!

Một màn đêm đen đặc dâng lên, chớp mắt bao phủ nguyên Vọng Thiên thành.

Ngay sau đó, chỉ nghe tiếng không khí khẽ run, từng thiên tai uy thế kinh người lần lượt hiện ra trong mắt mọi người.

- Qua hôm nay không còn Triệu gia.

Trường kiếm vung, từng thiên tai uy thế mệnh mông từ trên cao giáng xuống, nhấn chìm nguyên Vọng Thiên thành.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

- Cứu mạng, có chuyện gì vậy!

- Là Phong Liệt, tặc tử Phong Liệt, lão phu làm quỷ cũng không tha cho ngươi!

- ...

Một cơn lốc quét qua, ngàn vạn người Triệu gia hóa thành tro bụi.

Một ngọn núi tuyết sụp đổ, vô số tiên khuyết thần cung hoa mỹ hóa thành phế tích, bao gồm chủ nhân của chúng về châu ông bà luôn.

Một ám hà chảy qua, mặt đất xương trắng chất thành đồng.

Tiếng gầm rú kinh thiên động địa, tiếng hét thảm liên miên không dứt.

Dù là ai cũng không ngờ đường đường Triệu gia, kẻ khổng lồ sừng sững ở Long Huyết đại lục vài chục vạn năm sẽ gặp tai kiếp diệt tộc thể này.

Trong Triệu gia vốn cũng có cường giả nhưng bây giờ chúng biến thành người thường có thân thể mạnh mẽ mà thôi.

Trong thiên tai thì thân thể mạnh mẽ ki như là giấy dễ dàng bị xé rách, không chịu nổi một kích.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn phía dưới, ánh mắt không có chút thương hại. Từ khi hấn ra đời, trong số kẻ địch chưa từng thiếu bóng dáng Triệu gia.

Vậy nên đã định trước hấn và Triệu gia là cục diện không đội trời chung rồi, không phải người chết chính là ta vong.

Phong Liệt thì luôn cho rằng mình có tương lai tươi sáng rộng mở, tất nhiên không muốn chết, vậy nên chỉ có thể là Triệu gia tiêu đời.

Ầm!

Sâu trong Triệu phủ một mảnh cung khuyết bỗng tạc nổ, bóng dáng già nua khí thế hùng hồn chậm rãi bước ra, tiến vào tầm mắt Phong Liệt.

- Người trẻ tuổi, làm người không nên quá đáng. Thu tay lại đi, lão phu tha cho ngươi một mạng.

Ông lão biểu tình lãnh tuấn, ánh mắt bình tĩnh, vạt áo phất phơ, bộ dạng tiên phong đạo cốt, như tùy thời bay lên trời, khiến người sinh kính ngưỡng.

Đây là một cường giả long hoàng cảnh, cũng là cường giả long hoàng cảnh cuối cùng của Triệu gia. Dù giờ phút này nguyên lực của lão đã mất sạch nhưng có thực lực tiêu diệt tất cả cường giả hư hoàng cảnh, bởi vì lão sớm lĩnh ngộ căn nguyên pháp tắc, có một tia nguyên lực là có thể nghịch thiên.

Nhưng ở trong mắt Phong Liệt thì có bốn chữ thích hợp hình dung ông lão này, thâm tàng bất lộ.

Hắn đương nhiên biết mình từng một kiếm giết chết ba mươi vị long hoàng, hư hoàng.

Cho nên Phong Liệt không nói nhảm, chẳng thềm khách sáo cho ông lão một nhát huyền thiên kiếm mang.

Kiếm hoang yêu diễm rạch phá không gian lao vào mặt ông lão.

Phụt phập

Một tiếng trầm đục.

Ông lão run lên, mắt trợn trừng, trán phun ra lũ máu, rồi thì thân thể hóa thành tro bụi.

Một kiếm tiêu diệt cột trụ chống trời Triệu gia khiến người Triệu gia mất đi tia hy vọng cuối cùng, còn lại là cuộc tàn sát không chút sức sống cự.

Nửa canh giờ sau, trong màn đêm Vọng Thiên thành triệt để biến thành phế tích hoang tàn, không thấy nửa người sống.

Phong Liệt mỉm cười, người rung lên đột nhiên biến thành thôn phệ vòng xoáy đường kính mấy trăm dặm xẹt mau chóng qua trên phế tích.

Chỗ đi qua đâu thì vô số nhần trừ vật, vũ khí thần binh, tất cả tài nguyên tu luyện trong phế tích đều bị cướp sạch hết.

Triệu gia hùng cứ đại lục vài chục vạn năm, thu gom tài nguyên là số lượng cực kỳ khổng lồ, tất nhiên Phong Liệt sẽ không bỏ qua rồi.

Phong Liệt một bên cướp đoạt tài nguyên vừa phóng ra tinh thần lực mạnh mẽ cẩn thận chú ý trong phế tích.

Hắn trực giác cảm thấy Triệu gia sẽ không dễ dàng bị hủy diệt như vậy. Một kẻ khổng lồ làm sao không chuẩn bị hậu chiêu chứ?

Nhưng hắn lật phế tích một lần mà không phát hiện đặc biệt gì, thậm chí thần binh trên chí bảo cũng không tìm ra được vài cái.

- Triệu gia long hoàng cảnh lão tổ chết rồi, nhưng Triệu Vô Sinh và hai cường giả hư hoàng cảnh khác đã đi đâu? Hừ, lão tử không phải dễ bị dụ!

Phong Liệt hồi phục hình người, sừng sững đứng trên trời cao, thâm hừ lạnh, đôi mắt sắc bén như ưng lạnh lùng liếc bên dưới.

Vì đề phòng người Triệu gia lợi dụng truyền tống trận bỏ trốn hắn đã sớm kích phát thời không đỉnh, hoàn toàn phong tỏa mảnh đất này. Cho nên hắn chắc chắn rằng người Triệu gia không ai trốn thoát được.

Nhưng hắn không thể khẳng định Triệu gia có tồn tại một ít không gian bí cảnh hay không.

Bây giờ trong Vọng Thiên thành xảy ra động tĩnh kinh thiên động địa sớm truyền đến Phi Long thành và sáu mươi ba phó thành, phút chốc dậy lên khúng hoảng.

Đặc biệt là một số gia tộc như Liêu gia, Sở gia từng lên xuống tay ám toán Phong Liệt rồi bồng bong lên, tất cả đều nơm nớp lo sợ, thấp thỏm lo âu, e sợ bị Phong Liệt tìm tới cửa. Còn giữ sự bình tĩnh chỉ có Hoàng gia, Diệp gia.

Hoảng loạn qua đi trong giây lát, tất cả gia tộc lập tức làm ra chuẩn bị, một mặt mau chóng cầu cứu Hoàng gia, mặt khác mang theo nhiều lễ vật xin tội với Phong Liệt.

Mặt khác, ngầm các đại gia tộc lặng lẽ đem tài sản và nội tình chuyển dời đến nơi an toàn để phòng bất trắc, dù sao ai cũng không dám bảo chứng Phong Liệt sẽ không phát điên mất trí một lưới bắt hết các gia tộc.

- Phong công tử, tại hạ là Sở gia đại trưởng lão Sở Khinh Chu tiến đến bái phỏng, mong công tử xuất hiện gặp mặt.

- Phong Liệt, Liêu gia chúng ta có lẽ có chút hiểu lầm với ngươi, bốn tọa phụng mệnh gia chủ tiến đến, có thể cùng các hạ xóa tan hiềm khích, ngoài ra dâng lên chút lễ mọn để bày tỏ tấm lòng.

- Phong Liệt, nữ nhi của gia chủ Tổng gia ta năm nay hai mươi tám điểm tuyệt thiên hạ, sớm đã ngưỡng mộ ngươi, hy vọng có thể cùng các hạ kết duyên Tần Tần.

- ...

Ngoài màn đen mười mấy tên đại biểu các đại gia tộc lần lượt lên tiếng, yêu cầu gặp mặt Phong Liệt, có kêu tặng lễ, có hy vọng liên nhân cầu hòa, có hy vọng cùng tứ phương thành kết minh, đủ kiểu các dạng.

Nhưng bọn họ bị màn đen và thiên tai ngăn cách bên ngoài khó thể thấy bóng dáng Phong Liệt, không thể xem tình hình bên trong Vọng Thiên thành được.

Nghe người bên ngoài truyền lời nói, Phong Liệt khinh thường cười, phớt lუận ờ.

Bây giờ một Triệu gia không thể hoàn toàn nuốt vào, hẳn không rảnh để ý bọn họ.

Đúng lúc này, từ xa có tiếng lá cây truyền vào tai của hắn.

- Hiền tể a, người lần này làm lớn chuyện đây, nhưng Triệu gia dù sao kinh doanh Vọng Thiên thành vài chục vạn năm, chỉ sợ có vô số ám chiêu, không dễ dàng diệt tộc thế đâu.

Phong Liệt lòng máy động, hỏi:

- Ồ? Không biết nhạc phụ đại nhân có gì dạy cho ta không?

Đối phương trầm mặc một chốc rồi nói: xem tại

- Triệu gia tam đại lão tổ đã từng để lại một không gian bí ẩn, dung hợp trong một gốc xà cốt đằng trăm vạn năm, chỉ cần tìm ra cây xà cốt đằng đó là có thể nhổ tận gốc Triệu gia.

886. Chương 992: Cướp Đoạt Ích Lợi(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 992: Cướp đoạt ích lợi(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Đa tạ nhạc phụ đại nhân!

Phong Liệt mắt sáng lên.

Diệp gia cùng Triệu gia quan hệ luôn rất tốt, nhưng đây chỉ là tối lui ích lợi, bây giờ Phong Liệt hủy diệt Triệu gia, một khi trăm thảo không trừ căn, ngày sau Triệu gia trỗi dậy thì sẽ hận lấy cả Diệp gia.

Kiều hùng như Diệp Trung Thiên đã không làm thì thôi, nếu làm là tuyệt tận, không chừa lại chút hậu hoạn.

Đây cũng xem như là cầu hòa với Phong Liệt.

Việc này không nên chậm trễ, Phong Liệt liền thả ra tinh thần lực thăm dò tung tích xà cốt đằng trong phế tích.

Xà cốt đằng vốn là thực vật kịch độc rất nổi tiếng, hình dạng như xà cốt, người thường dính vào liền chết ngay.

Nhưng xà cốt đằng bình thường tối đa chỉ có thể sinh trưởng ba năm liền khô kiệt chết. Xà cốt đằng trăm vạn năm e rằng bản thân nó đã biến thành sự tồn tại đáng sợ.

Hiện tại Vọng Thiên thành khắp nơi tường đổ, đầy đất hoang tàn, trong đó chôn vùi vô số thực vật, muốn tìm ra một gốc xà cốt đằng không khác gì biển rộng tìm kim, không phải chuyện dễ.

May là Phong Liệt có tinh thần lực hư hoàng cảnh đủ mạnh, phạm vi mấy trăm dặm nằm trong mắt hết, thậm chí dưới lòng đất sâu mấy ngàn trượng cũng hiện ra trước mắt hắn.

Một khắc sâu, vùng đất tối đen sâu dưới lòng đất của Triệu gia khiến hắn chú ý.

Chỗ này vốn là một hoa viên mấy ngàn trượng nhưng bây giờ đậm đặc khói độc, tất cả hoa cỏ tàn héo, ngay cả đất đi cũng bị khói độc ăn mòn, vài chục khung xương trắng hếu rải rác trên đất đen, đặc biệt dễ thấy.

Phong Liệt từ trên cao đáp xuống, đứng trên mặt đất, phất tay xua tan khói độc quanh người, ánh mắt chậm rãi xem xét xung quanh. Cuối cùng hắn ngừng ở một cành cây đen bị xương khô đè cong xuống, khoe môi lộ nụ cười.

Khúc cây nhỏ màu xanh biếc này chỉ cỡ một thước, thô cỡ ngón cái, tựa như con rắn nhỏ lột da vậy, từ từ toát ra khói độc.

Nếu không phải được Diệp Trung Thiên nhắc nhở thì Phong Liệt không nhìn tới nhánh cây này, nhưng bây giờ hẳn cố ý quan sát thì dần phát hiện sự bất phàm của nó.

Trên cành cây phát ra khói độc ngưng mà không tán, lơ lửng có một tia hơi thở căn nguyên, đặc biệt mặt ngoài nhánh cây có hoa văn pháp tức như là lần giáp trên người long thú cao cấp tu luyện đại thành vậy.

- Hừ, chính là người.

Phong Liệt hừ khê, không vươn tay bắt lấy mà đánh ra thôn phệ vòng xoáy nuốt nhánh cây.

Chỉ cần vào thôn phệ không gian của hắn, dù xà cốt đằng ẩn giấu thủ đoạn nghịch cỡ nào cũng không ra khỏi lòng bàn tay hắn được.

Đến đây thì chuyện Triệu gia tạm thời kết thúc.

Phong Liệt không thèm chú ý xà cốt đằng bên trong thôn phệ không gian mà thu lại đạo cảnh, hiện ra trước mặt đại biểu các tộc.

Phong Liệt từ trên cao nhìn xuống mọi người lạnh lùng nói:

- Không phải các ngươi muốn thấy bốn tọa ư? Có gì muốn nói thì nhanh đi, thời gian của bốn tọa rất quý giá.

Thấy Phong Liệt xuất hiện, ánh mắt sử giả Liêu gia, Sở gia chợt lóe, khi họ thấy thảm trạng Vọng Thiên thành thì lòng lạnh lẽo, mặt trắng bệch, bản năng lùi vài bước mới tập trung nhìn kỹ sát thần trẻ tuổi trên trời.

Trước ngày hôm nay không có ai nghĩ đến Triệu gia, mãnh hổ chiếm đóng đại lục này mấy chục vạn năm sẽ ngã trong tay thanh niên ra đời chưa tới hai mươi năm, nhưng bây giờ Vọng Thiên thành phế tích ngổn ngang, xác chết khắp nơi thật sự nói ọi người mọi thứ là thật sự.

Hơn nữa nếu thiếu niên muốn thì gia tộc sau lưng họ rất có thể sẽ nổi gót theo Triệu gia.

Im lặng chốc lát sau một người đàn ông trung niên Liêu gia cố kiềm nén cảm xúc, tiến lên chớp tay nói:

- Phong công tử, tại hạ là Liêu Văn Thành nhị trưởng lão của Liêu gia, phụng mệnh gia tộc tiến đến giải thích với Phong công tử một chút, lúc trước có chuyện hiểu lầm với các hạ đến từ Liêu gia đại trưởng lão khư khư cố chấp mà ra. Hiện giờ đại trưởng lão đã bị trừ bỏ tu vi, nhốt vào luyện hồn tháp của tộc ta. Xin công tử hãy bỏ qua hiềm khích lúc trước cho.

- A?

Phong Liệt nhướng mày, mặt lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Liêu Văn Thành thấy vậy con người co rút, vội dâng lên một nhẫn trữ vật, nói:

- Phong công tử bớt giận, đây là tám lòng của Liêu gia ta, mang Phong công tử vui lòng nhận cho.

Phong Liệt biểu tình lạnh như tiền, vươn tay hút lấy chiếc nhẫn, nhận chủ rồi tra xét một phen.

Thứ bên trong cũng nhiều, đa số là thần binh, đan dược và hăng hà luyện đan luyện khí tài liệu, số lượng cực kỳ khổng lồ, chỉ sợ một ít tông môn nhất lưu có đập nồi bán sắt cũng không đào ra được gia sản lớn như vậy.

Nhưng mấy thứ này phẩm cấp không cao, thần binh đa số là huyền bảo, chí bảo có gần năm cái, đan dược thì miễn cưỡng tính là thần cấp, có vài phân tài liệu luyện khí xem như lọt vào mắt.

Dần dần sắc mặt Phong Liệt âm trầm, ánh mắt nhìn Liêu Văn Thành lạnh băng.

Liêu Văn Thành thấy sắc mặt Phong Liệt không tốt thì trong lòng run lên, nhanh chóng lên tiếng nói:

- Phong công tử, mấy thứ này đã là Liêu gia ta dốc hết ra, a, nếu người không vừa lòng thì chúng ta có thể bàn bạc lại.

- Bàn bạc? Hừ, không có gì để bàn hết.

Phong Liệt hừ lạnh, âm trầm nói:

- Năm cái thánh bảo hoặc là Liêu gia diệt tộc, cút đi!

- Người!

Liêu Văn Thành biến sắc mặt, kiềm không được định trở mặt nhưng liếc phé tích Vọng Thiên thành, mặt đỏ mồ hôi lạnh, cổ đề nén lửa giận trong lòng.

- Khụ khụ, Phong công tử, năm thánh bảo quá quan trọng, cần chờ tại hạ trở về bẩm báo gia chủ đã, cáo từ.

Dứt lời Liêu Văn Thành vội vã leo lên lưng ngựa lao nhanh đi xa.

Năm thánh bảo đúng là không phải số lượng nhỏ, e rằng đủ đào rỗng hết thánh bảo thần binh của Liêu gia.

Phong Liệt lạnh lùng cười, nói thêm một câu:

- Một khắc sau cho ta câu trả lời.

Nói xong hần từ từ quét qua các đại gia tộc sứ giả gia tộc còn lại, mọi người phập phồng lo sợ, trán toát mồ hôi lạnh.

Phong Liệt lạnh lùng ra lệnh:

- Các người cũng quay về đi, mỗi nhà dâng lên một thánh bảo, chuyện trước kia xóa bỏ, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả.

Mọi người ngây ngốc, rồi như được đại xá hoảng sợ thụt lùi.

Một bộ thánh bảo mặc dù quý giá nhưng so với Liêu gia thì đỡ hơn nhiều, so với diệt hết tộc Triệu gia thì tốt hơn gấp nhiều lần, làm người nên biết thỏa mãn.

Chớp mắt sứ giả các tộc đều đi hết, chỉ còn mình Phong Liệt đứng sừng sững trên không trung.

Hần chậm rãi giương mắt nhìn hoàng thành ngoài ngàn dặm, mắt lóe sát khí rồi dần che giấu đi.

Hần không tiếp tục xuống tay với Liêu gia, Sở gia không phải vì giết người riết nung tay, mà bởi vì hần biết hủy diệt một Triệu gia là cực hạn hiện tại của hần, nếu cứ giết tiếp thì sẽ chọc giận sự tồn tại nào đó hần không thể dây vào.

Trong Phi Long thành và các phó thành khác có ít nhất ba khí thế mạnh mẽ khiến hần cảm thấy bị uy hiếp, còn là cực kỳ nguy hiểm, trong đó có hai đến từ Hoàng gia.

Hoàng gia có sự cường đại như vậy trấn giữ, khiến hần cảm nhận rõ ràng vậy mà trở mắt nhìn Triệu gia hủy diệt, điều này không khác gì loại biến tướng thỏa hiệp.

Phong Liệt hiểu đạo lý thấy tốt nên ngừng tay.

Không ra ngoài dự đoán của hần, một khắc sau Liêu Văn Thành vẽ mặt nhăn nhó giao năm thánh bảo thần binh cho hần.

887. Chương 993: Long Hoàng Cảnh!

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 993: Long hoàng cảnh!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Sau đó, các đại gia tộc sứ giả cũng cũng tiến tới dâng lên một thánh bảo rồi cụp đuôi quay về.

Trước khi đi mọi người kiểm không được liếc Phong Liệt vài lần, hình như muốn ghi khắc hình dạng tiểu tử huỷ diệt Triệu gia, bắt chẹt hơn ba mươi gia tộc vào lòng.

Phong Liệt cười khẽ, mặc kệ điều này. Hắn xem xét trong giới chỉ có gần bốn mươi thánh bảo thần binh, trong lòng rất là đắc ý.

Những thần binh này đủ khiến thực lực Tứ Phương Thành tăng cao vô số cấp, cộng thêm tài nguyên khổng lồ của Triệu gia, đủ cho hắn trong thời gian cực ngắn đưa tổ chức thành viên của mình đi vào đẳng cấp thế giới.

Cùng lúc đó, danh tiếng Phong Liệt lại lần nữa vang dội thiên hạ, hắn đạp trên xác Triệu gia mấy trăm vạn người, rốt cuộc đứng trên đỉnh cao, khiến mọi người thừa nhận thực lực của hắn, thừa nhận hắn nắm giữ Thiên Long Giới và thần khí.

Điều này khiến mọi người nhắc đến hắn thì đằng trước hai chữ Phong Liệt hay thêm vào 'Sát nhân ma vương', 'Sát thần', 'Đại ma đầu' vân vân, cực kỳ sợ hãi.

Trong ánh mắt vừa kinh vừa giận của các đại gia tộc, sát thần Phong Liệt rút cuộc rời khỏi Phi Long thành, khiến mọi người thở phào một hơi.

Nhưng rất nhanh có một tin tức oanh động thiên hạ, người nắm giữ thiên binh thần phù lần nữa xuất hiện, bắt đầu ở trên đại lục điên cuồng gây án, thậm chí còn hung ác hơn lần trước, chọc trời giận người oán, thiên hạ vô giả kêu khổ thấu trời.

....

....

Trong một thư phòng Diệp phủ, Diệp Trung Thiên đang chấp bút luyện chữ, khuôn mặt điển trai khó mà che giấu vẻ đắc ý.

Sự thật chứng minh gã đã đặt cược đúng, nhận Phong Liệt làm hiền tế chẳng những khiến Diệp gia tránh khỏi kiếp nạn này, thậm chí rất nhiều gia tộc bắt đầu nghiêng hướng Diệp gia. Các loại bảo vật tổng vô số sọt, để thông qua Diệp gia kết giao cùng Phong Liệt.

Dù sao ai cũng không thể khẳng định đại ma đầu kia có khi nào nổi hứng lại giết về Phi Long thành hốt mẽ nữa.

Loại tình hình này khiến Diệp gia biến thành chạm tay có thể bỏng, mà địa vị gia chủ của Diệp Trung Thiên không ai có thể lay động nữa. Gã thừa dịp tiêu diệt kẻ chống đối, đè ép thế lực nội bộ Diệp gia chống đối mình, khiến nguyên Diệp gia cơ hồ thành của gã, không ai dám phản bác nữa.

Một cao thủ Diệp gia cầm một nhãn trữ vật đi tới ngoài thư phòng, kinh ngạc nói:

- Bẩm báo gia chủ, nhị cô gia đưa đồ tới.

- Ồ? Phong Liệt?

Mắt Diệp Trung Thiên hơi sáng lên, nói:

- Đưa ta xem xem.

Người kia đưa lên chiếc nhãn rồi thì lùi xuống.

Diệp Trung Thiên nhận chủ chiếc nhãn, tinh thần len vào trong, biểu tình gã giật mình, khóe môi nhếch nụ cười khổ.

- Cái thằng khốn này đi rồi không quên hố bốn tọa một phen.

Diệp Trung Thiên cười khổ mắng một câu, tâm ý động, ba thần binh tỏa ánh sáng chói mắt xuất hiện trên bàn.

Thánh bảo thần binh hơn nữa còn là ba cái.

Nếu đổi làm người khác một hơi được ba thánh bảo thì mừng đến ngủ không yên.

Nhưng Diệp Trung Thiên thì khác, hẳn chính là đường đường Diệp gia chủ, kiêu hùng tuyệt thế, tâm kế không đơn giản.

Nhận ba thánh bảo của Phong Liệt tức là hoàn toàn đầu vào hẳn, là đứng ở đối lập các đại gia tộc.

Thoáng chốc Diệp Trung Thiên cảm thấy thánh bảo này rất là phỏng tay.

Do dự nửa ngày, cuối cùng gã thu lại ba thánh bảo, cười khê lăm lăm:

- Thôi được, tiểu tử này có thiên địa khí vận bia trong tay, Diệp gia ta cũng không đến mức chịu thiệt.

Đúng lúc này, một khuôn mặt đẹp tuyệt trần thăm dò vào thư phòng, rèm mi chớp vài cái, thấy chỉ có một mình Diệp Trung Thiên thì ngênh ngang đi vào.

- Cha!

- A? Thiên Quỳnh, tu vi của ngươi hồi phục thế nào rồi?

Diệp Trung Thiên trông thấy thiếu nữ thì lộ nụ cười hiền lành.

Diệp Thiên Quỳnh có chút đắc ý nói:

- Cha, nữ nhi đã tu luyện ‘Tử vi luyện tinh quyết’ đến tầng thứ ba rồi, vừa mới chân khí cảnh.

- À, không tệ.

Diệp Trung Thiên mắt sáng lên, vừa lòng gật đầu.

‘Tử vi luyện tinh quyết’ là bộ địa cấp công pháp lấy được từ Nam Ly Giới, chính là một vị đại năng nhân tộc sáng tạo ra. Có công pháp này Diệp gia không ra vài năm sẽ lại ổn định hưng thịnh.

Công pháp này phẩm cấp không thấp, nhưng rất khó luyện. Hiện tại chín phần tộc nhân Diệp gia đều không thể nhập môn, vậy mà Diệp Thiên Quỳnh nửa ngày đã tu luyện đến tầng thứ ba, hồi phục tu vi chân khí cảnh, thiên phú này đúng là không tầm thường.

Diệp Thiên Quỳnh vẻ mặt do dự một chút, muốn nói lại thôi.

Diệp Trung Thiên ngăn ra, hòa ái hỏi:

- Thiên Quỳnh, ngươi còn có chuyện gì ư? Có phải là tu luyện gặp khó khăn gì?

Diệp Thiên Quỳnh cắn môi, do dự nói:

- Cha, nữ nhi nghe nói tên khốn Phong Liệt diệt cả nhà Triệu gia, có phải thật không?

- Đúng là có chuyện này.

Diệp Trung Thiên gật đầu, rồi gãi nhứ mày, dặn dò:

- Thiên Quỳnh, bây giờ Phong Liệt là muội phu của ngươi, mặc dù hắn đã từng tổn thương Triệu Thanh Lâm, nhưng chuyện đó hẳn không có sai, sau này chúng ta đều là người một nhà, đừng cứ châm chích hắn, biết không?

Diệp Thiên Quỳnh nhứ mày thanh, làm nũng nói:

- Cha, đại ma đầu Phong Liệt đáng sợ như vậy, sao người yên tâm đem muội muội giao cho hắn chứ?

Diệp Trung Thiên cười nói:

- Ha ha, ngươi nghĩ nhiều quá. Nhìn Phong Liệt điên cuồng vậy chứ rất cẩn thận, hơn nữa rất trọng tình ý, Thiên Tử theo hắn sẽ không chịu thiệt, người đó, nếu có ánh mắt như muội muội thì cha cũng không cần lo lắng.

Diệp Thiên Quỳnh hầm hừ nói:

- Hừ, tên khốn đó thật sự tốt như cha nói không? Nữ nhi không tin đâu. Nghe nói trong phủ của hần tự tập mấy cô gái xinh đẹp, nói không chừng muội muội cả ngày chịu uất ức.

- A, đàn ông tam thê tứ thiếp cũng không phải chuyện lớn gì, con người không ai hoàn mỹ.

Diệp Trung Thiên qua loa nói, cười cười rồi chăm chú luyện chữ.

Diệp Thiên Quỳnh bĩu môi, khuôn mặt khinh thường, mắt chớp lóe, thầm nhủ.

"Không được, ta phải đi xem, nếu không muội muội bị ai khi dễ cũng không biết, thế thì bốn tiểu thư chẳng phải là không xứng làm tỷ tỷ? Hừ!

Trong trời đêm trăng sáng tỏ, sao nhấp nháy.

Phong Giang Thành, một tòa thành lớn chiếm diện tích ngàn dặm, bên trên nó xuất hiện một cái bóng bao bọc trong khói đen.

Xuyên khói đen có thể mơ hồ thấy đường nét một đại ấn. nguồn

- Khục khục khục khục, bắt đầu thứ chín trăm tám mươi chín tòa.

Một tiếng cười quái lạ tràn ngập ác ý truyền ra từ khói đen.

Ong!

Một tiếng khê vang, trong khói đen tỏa ra hàng ức vạn ánh sáng vàng như là mưa rơi vào Phong Giang Thành, cơ hồ bao bọc hết tòa thành lớn.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện hàng ức ánh sáng vàng này đều là từng phù văn không thể thấy rõ.

Chúng nó rơi vào trong thành, cực kỳ chính xác dán vào từng thần binh lợi khí. Chẳng những là thần binh đột ở cửa hàng không thể thoát khỏi, ngay cả một số bổn mệnh thần binh đã có chủ, được võ giả ôn dưỡng trong người cũng không may mắn thoát khỏi.

Sau khi bị dấu ấn rồi tất cả phẩm cấp thần binh chớp mắt giảm tam cấp, ấn to trên bầu trời uy thế tăng vọt như là ăn thuốc rất bổ vậy.

Cùng lúc đó, trong thành vang lên tiếng quát mắng xôn xao, đánh vỡ bóng đêm yên tĩnh.

- Ủa? Có chuyện gì vậy? Trời đổ mưa vàng?

- A, tác mệnh câu của ta sao bỗng trở thành tam phẩm huyền bảo? Là ai làm? Khốn kiếp!

- Cái...cái này là sao? Thần binh, binh khí của chúng ta đều bị giáng cấp.

888. Chương 994: Long Hoàng Cảnh!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 994: Long hoàng cảnh!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan nguồn

Share by HTC - Kiemgioi

- Là thiên binh phù, chết tiệt, chắc chắn là thiên binh phù rồi!

- Bố tiên sư cha nhà nó! Nếu để cho lão tử biết là ai làm, chắc chắn ta sẽ diệt cả nhà hần!

- ...

Cơ hồ toàn thành võ giả đều chạy ra đường, mắt phun lửa, oán hận tận trời, dù là ai thì thần binh ôn dưỡng thật lâu bỗng bị người hút đi nguyên lực chắc chắn là kiếm không nổi phát điên. Mọi người hùng hổ tứ xử

tìm tên chủ mưu mất dạy đó, nhưng bận rộn nửa ngày vẫn bật tắt không tung tích, cuối cùng đành mặc kệ nó.

- Khục khục khục, chắc viếng thêm mười thành lớn nữa là sẽ tiến vào hàng thiên bảo.

Ấn to trên trời bỗng nhiên biến mất, sau đó xuất hiện trên trời một tòa thành lớn khác.

Ấn to này đương nhiên là bốn mệnh thần binh thương sinh đại ấn của Phong Liệt.

Liên tục ba ngày qua, Cửu Ly phân thân đã thăm viếng gần ngàn tòa thành trời, hơn nữa còn là thành to có nhiều võ giả tụ tập.

Mỗi khi hắn đến một thành trời sẽ không khách sáo để lại thần phù ấn ký trên mỗi thần binh, lấy nó tăng phẩm cấp thương sinh đại ấn.

Đến phút này thì thương sinh đại ấn đã tăng lên đến cực phẩm thánh bảo đỉnh, tùy thời có khả năng tiến cấp thiên bảo, khiến Cửu Ly phân thân cười toe toét.

Hắn là đại ấn khí linh, đại ấn tăng phẩm cấp tương đương với tu vi của hắn tăng theo. Chỉ cần đại ấn tiến cấp lên thần chủ thì hắn sẽ trực tiếp bước vào hàng bát cấp mãnh thú, hỏi sao không vui cho được?

Nam Tề thành, Đại Lương thành, Thiên Thượng thành...

Cửu Ly phân thân đi qua từng thành trời, phẩm cấp thương sinh đại ấn chậm rãi tăng lên, cách thiên bảo thần binh ngày càng gần.

Cửu Ly mặc căn nguyên thần đồ ở trên đại lục mơ hồ thoáng hiện, điên cuồng gây án, mà Phong Liệt bản tôn thì đang khoan chân ngồi trong long ngục không gian chậm rãi luyện hóa long tinh hóa trong cơ thể.

Bất cứ lúc nào thì Phong Liệt luôn không ngừng tăng cao thực lực, không dám thả lỏng một chút.

Bây giờ hắn tàn sát trăm vạn người Triệu gia, ở trên đại lục uy danh lan xa, khiến người nghe biến sắc mặt, làm con nít ban đêm không dám khóc.

Nhưng Phong Liệt biết rõ trên thế giới vẫn còn nhiều sự tồn tại uy hiếp đến hắn.

Thậm chí cường giả đẳng cấp như Long Chủ, Nhân Hoàng cũng không thể tùy ý muốn làm gì thì làm, cường giả hư hoàng cảnh nho nhỏ như hắn làm sao dám an nhàn?

Biến cường.

Chỉ có biến mạnh, đứng trên đỉnh thế giới mới chống đỡ được khung trời yên bình cho người phụ nữ mình yêu, mới có thể chống lại thiên địa đại kiếp nạn và một số nguy hiểm chưa biết trong tương lai.

Phong Liệt ngồi khoan chân trên bãi cỏ xanh, mắt khép, kinh mạch trong người điên cuồng vận chuyển, một khắc không ngừng luyện hóa thiên long tinh huyết.

Cùng lúc đó, trong đầu của hắn nhanh chóng tiêu hóa từng tia truyền thừa đến từ thiên long tinh huyết.

Chuyện đến bây giờ Phong Liệt đã hiểu, thiên long tinh huyết không chỉ là một loại huyết mạch truyền thừa, trong đó còn bao gồm cảm ngộ võ đạo, lĩnh ngộ pháp tắc của tất cả thiên long huyết mạch đời đời.

Cũng chính vì như vậy luyện hóa thiên long tinh huyết tăng cao thực lực không có lo lắng về tâm cảnh không ổn định, ngược lại có thể nhờ cậy vô số tiền bối cảm ngộ pháp tắc trùng kích long hoàng bình cảnh.

Lại qua nửa ngày, thương sinh đại ấn rốt cuộc vượt qua ngưỡng cửa thiên bảo, nghênh đón khí kiếp.

Phong Liệt mở hai mắt, trong ánh mắt lộ ý cười rồi nhắm lại, tiếp tục tu luyện.

Tu luyện không đếm năm tháng.

Một ngày, hai ngày, một tháng, hai tháng....

Một năm sau, trên người Phong Liệt đã tích một tầng tro bụi mỏng mảnh, như hóa thành pho tượng đất.

Một phút nào đó, đột nhiên có khói đen khuếch tán từ người Phong Liệt, biến phạm vi ngàn dặm một mảnh tối tăm.

Ngay sau đó, trong khói đen từ từ run lên, từng sợi tơ ánh sáng chớp lóe yếu ớt dần hiện ra.

Những sợi tơ chậm rãi trôi nổi, hình dạng bất quy tắc, dần dần sắp xếp thành từng lưới to huyền ảo quay quanh người Phong Liệt.

Dưới những lưới to một số cây cối, đá núi lạng lẽ thành bột phấn, khiến người kinh sợ.

Đột nhiên, Phong Liệt mở mắt ra, lòng mừng như điên.

Vực linh ngộ, đó là khe rãnh không thể vượt qua giữa hư hoàng và long hoàng.

Một hư hoàng có lẽ có thể diệt sát hơn mười vị cường giả long biến cảnh, nhưng nếu gặp hàng trăm cao thủ long biến cảnh vây công thì kết quả khó đoán.

Công cường giả long hoàng cảnh thì dễ dàng diệt ngàn vạn cường giả long biến cảnh, thậm chí là cường giả hư hoàng cảnh.

Lĩnh vực, không thể chiến thắng.

- Ấm chi lĩnh vực, ha ha ha ha, tốt, chính là lúc này!

Phong Liệt cười to mấy tiếng, thân hình nhoáng một cái, lập tức độn ra khỏi long ngục không gian, tiếp theo mây đen tụ tập trên trời.

Mây đen sấm chớp giạt đùng, uy thế nặng nề, như muốn đem khung trời vạn dặm đè sụp vậy.

Long hoàng chi kiếp.

Phong Liệt ngửa đầu nhìn trời, mắt chớp lóe, đáy mắt không thể che giấu nỗi niềm vui sướng.

Trước kia mặc dù hấn tiêu diệt cường giả long hoàng cảnh nhưng toàn là dựa vào uy lực thần khí, hiện tại hấn rốt cuộc sắp vượt qua ngưỡng cửa đó, chân chính thành tựu tuyệt thế long hoàng.

- Ủa, nguyên khí dao động kịch liệt như vậy, xảy ra chuyện gì thế?

- Là kiếp vân, chắc chắn có người sắp độ kiếp.

- Mau đi xem coi, là tên nói mất mùa đám giống trống khua chiêng độ kiếp, nói không chừng chúng ta hồi của được chút ít đấy, hắc hắc hắc.

- Không đúng đâu, long biến chi kiếp không có khả năng động tĩnh lớn như vậy. Các ngươi xem kia, chỉ sấm sét lóe ra từ kiếp vân đủ oanh sát cao thủ long biến cảnh bình thường

- Mặc kệ nó, đi trước nhìn xem rồi hẵng nói!

Long hoàng chi kiếp động tĩnh vô cùng kinh người, dẫn ngoài mười vạn dặm nguyên khí dao động, hơn nữa nơi Phong Liệt lựa chọn độ kiếp vừa lúc là trung bộ Long Huyết đại lục có nhân khẩu đông đúc.

Giờ phút này, vô số võ đạo cao thủ đều cực kỳ kinh ngạc tìm kiếm ngọn nguồn động tĩnh, muốn thăm dò nguồn gốc. Thậm chí có không ít ô môn mong chờ hồi của, mưu toan thừa dịp loạn giành chút thiên tứ thần huy.

Trải qua một năm tĩnh dưỡng, thế giới võ giả trên đại lục dần hồi phục, dù không bằng trước kia nhưng cũng đã xuất hiện không ít cao thủ.

Võ giả lấy võ loạn cấm, người có chút thực lực đương nhiên sẽ không muốn tịch mịch.

Nhưng khi họ đến cách Phong Liệt ngàn dặm thì đều tròn mắt.

Uy nhiếp long hoàng cảnh mạnh mẽ không gì sánh được của Phong Liệt khiến mọi người kinh hoàng, mặt trắng bệch, không dám tới gần chứ đừng nói là ăn bớt.

- Trời ạ, cường...cường giả long hoàng cảnh!?

- Không ngờ là cường giả hoàng cảnh độ kiếp. Không đúng, cường giả hư hoàng cảnh là không cần độ kiếp, không lẽ người này độ là long hoàng chi kiếp?

- Uy nhiếp thật cường đại, cảnh giới của vị tiền bối này cao sâu quá, chúng ta đứng xa chút đi, lỡ chọc người ta không vui, tùy tiện thổi một hơi đủ làm chúng ta chịu tội.
- Ủa? Các người có thấy vị tiền bối kia quen mặt lắm không?
- Ủ ừ, hình như từng thấy ở đâu thì phải. Ta nhớ ra rồi, hần là Phong Liệt, là Phong Liệt!
- Cái gì? Chính là đại ma đầu diệt toàn tộc Triệu gia, bóp cổ hết các đại gia tộc Phi Long thành á? ủa chà, hay quá ta, sát thần này sắp độ long hoàng chi kiếp, còn là con người không vậy?
- Hừ, cái này có gì mà kỳ? Đại ma đầu Phong Liệt có được Thiên Long Giới, đây chính là hội tụ thiên hạ khí vận, tất nhiên tiền đồ vô lượng rồi. Nếu có thể bái vào môn hạ Phong Liệt thì thật tốt, nói không chừng đánh được chút khí vận.
- A, mau nhìn kia!

889. Chương 995: Phong Liệt Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 995: Phong Liệt anh hùng cứu mỹ nhân

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đang lúc mọi người bàn tán xôn xao thì mây đen ngày càng dày, thế nặng như núi, lôi kiếp thứ nhất sắp uẩn những xong.

Phong Liệt đứng trên một ngọn cây trăm trượng, nhìn đầu người lúc nhúc phía xa, nhíu mày.

- Thì ra là trung bộ thần triều, hèn chi nhiều người như vậy.

Hắn không thích bị người vây xem, đặc biệt trong bóng tối phía xa có vài hơi thở mạnh mẽ khiến hắn cảnh giác.

- Độ kiếp thật là rắc rối, sớm kết thúc đi.

Khóe môi Phong Liệt cong lên, hần bỗng gọi ra huyền thiên chiến kiếm.

Trường kiếm đen dài bảy thước toát ra uy nhiếp thần khí hùng hồn khiến người ở phía xa mắt tròn, bản năng lùi mấy trăm dặm mới thấy an toàn chút.

Tiếp theo, trong ánh mắt giạt mình và không tin của mọi người, Phong Liệt bỗng vung trường kiếm.

Ầm!

Cả trời đất rung lên.

Sóng gợn đen mênh mông mang theo uy thế thần khí không gì sánh bằng cuốn hướng khung trời, đánh vào mây đen dày đặc.

Ầm! Ầm! Ầm!

Bầu trời lắc lư dữ dội, tầng tầng kiếp vân rậm rạp đầy trời tan biến lộ ra trời đêm ánh sao nhấp nháy.

Theo sao là một cột sáng thần huy từ ngoài chín tầng trời giáng xuống bao phủ Phong Liệt vào trong.

- Trời ạ, điều...điều này sao có thể!

Những người thấy tình cảnh đó đều kinh ngạc há to miệng, thật lâu sau không tỉnh lại được.

Một kiếm đánh tan long hoàng chi kiếp.

Cách độ kiếp này thật là xưa nay không ai làm được, chấn động mị người, ngay cả mấy lão yêu nghiệt núp trong chỗ tối định rục rịch đều tâm thần run lên, ngơ ngẩn một chốc rồi lặng lẽ thụt lùi.

Họ không sợ tu vi long hoàng cảnh của Phong Liệt nhưng không thể bỏ qua vạn cổ thần khí đó, ngẫm nghĩ một lúc tất cả liền lùi về.

Tắm trong thiên tứ thần huy, trên mặt Phong Liệt lộ nét cười, uy lực một kiếm của hắn cũng là cố ý chấn nhiếp.

Lúc này thần huy gia cố, mệnh môn nguyên khí và cảm ngộ vô tận pháp tắc bị Phong Liệt không ngừng hấp thu, củng cố cảnh giới và ám hoàng chi vực mà hắn mới cảm ngộ, khiến hắn thấy thoải mái từ trong ra ngoài.

Và khiến Phong Liệt vui sướng là trong thần huy ẩn chứa rất nhiều rất nhiều mảnh vụn quy tắc, khiến hắn lĩnh ngộ đại thần thông Ma Long Hắc Ám Chi Thân càng hoàn thiện hơn, dần đạt đến trình độ hoàn mỹ.

Một khắc sau, thần huy hoàn toàn biến mất, Phong Liệt kiếm không được mừng như điên cất tiếng cười to.

- Ha ha, ha ha ha ha, thì ra hoàn mỹ đại thần thông chính là như vậy.

Phong Liệt vừa cười lớn vừa tâm ý động, biển ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân.

Lúc này Ma Long Hắc Ám Chi Thân mặt ngoài thoát trông không khác gì ma long hình người lân giáp rậm rạp như trước kia, nhưng sự thật là thân thể của hắn hoàn toàn là do ám phương pháp tắc cấu thành. Hắn tâm ý động, bỗng nhiên biến mất, hoàn toàn hòa vào bóng đêm, không có chút hơi thở.

Đây không thể nghi ngờ là một môn tuyệt kỹ bảo mệnh.

Cùng lúc đó, đại thần thông thôn phệ cũng đạt đến hoàn mỹ hoàn cảnh. Phong Liệt hồi phục hình người, tùy tay gọi ra một khối Huyền Minh trọng thiết tinh nuốt xuống.

Ngay sau đó, tay phải của hắn hiện ra một tàng ám kiếm, biến thành cứng kiên như tinh kim, đao kiếm không thương được.

Phong Liệt mừng lắm, hắn thậm chí cảm thấy thôn phệ thần thông cơ hồ đã đạt đến trình độ không có vật không thôn, không có gì không thay đổi.

Dù là loại thiên tài địa bảo nào đều có thể bị nuốt vào người để mình sử dụng, dù là kỹ ức, chiến kỹ, pháp tắc cảm ngộ, thậm chí tư chất tu luyện của ai đều bị nuốt hết, không tốn công sức chiếm làm của riêng, có thể xưng là nghịch thiên.

- Hắc hắc, xem ra sau này luyện hóa thiên long tinh huyết tiện lợi nhiều.

Phong Liệt mỉm cười, kiếm không được định trốn vào không gian nuốt luôn thiên long tinh huyết chưa luyện hóa.

Nhưng rồi hắn chợt khựng lại, mắt nhìn ra xa.

- Ừm, đi một năm rồi cũng nên trở về nhìn xem. Ừa?

Đột nhiên hắn ánh mắt ngơ ngẩn, thương sinh đại ấn lập tức xuất hiện trong tay.

Mãi đến giờ phút này Phong Liệt mới chú ý thấy, không biết từ khi nào thương sinh đại ấn đã tăng cấp thành thượng phẩm thiên bảo, khiến hắn buồn cười.

- Tăng lên đến hạ phẩm thiên bảo đã khiến trời giận người oán, gà chó không yên, hiện giờ thượng phẩm thiên bảo thành, chẳng phải ta trở thành thiên hạ công địch? Hắc hắc, không sợ.

Phong Liệt đắc ý cười cười, chớp động thân hình, bay hướng Tứ Phương Thành.

.....

Đại bản doanh Vọng Thiên thành của Triệu gia sau khi bị Phong Liệt, vô số gia tộc, tông môn âm thầm bỏ đá xuống giếng, tước đoạt các mối làm ăn khắp nơi của Triệu gia. Một số kẻ thù trước kia của Triệu gia tăng khí thế, điên cuồng truy sát một ít cá lọt lưới.

Một năm nay các cửa hàng trên đại lục của Triệu gia đều đổi chủ, sửa họ, số ít tham sống sợ chết Triệu gia dòng chính cũng đều như chó cụp đuôi trốn đông trốn tây, hoảng sợ không sống nổi.

Nam Uyển thành, trong một tòa phủ đệ rách nát.

Một người thanh niên mặc trường bào lam đang nâng ly rượu, ngồi trong phòng tối ngơ ngác.

Trên khuôn mặt điển trai trẻ tuổi của gã không thể che giấu vẻ rã rời, hoa mỹ trường bào thùng lỗ chỗ, có vết máu.

Gã là một thiên tài trẻ tuổi Triệu gia chủ mạch, Triệu Mật.

Triệu Mật thiên phú xuất chúng, chưa tới năm mươi tuổi tu luyện đến hóa đan cảnh, hơn nữa thao lược trí mưu có chút bất phàm, được rất nhiều lão già Triệu gia chú trọng.

Nếu Triệu gia không bị diệt thì gã là một trong người cạnh tranh nặng ký gia chủ Triệu gia đời tiếp theo.

Nhưng bây giờ mọi thứ thành giấc mơ bong bóng.

Ngày xảy ra vụ việc mới vì gã có chuyện rời khỏi Vọng Thiên thành thế mới tránh được một kiếp.

Một năm nay thiên chi kiêu tử như gã sống không tốt lắm, đem hết toàn thân thế võ mới giữ được mạng nhỏ, cuối cùng chạy tới Nam Uyển thành gần hoang phế mới kéo dài hơi tàn đến nay.

- Phong Liệt, đồ khốn kiếp nhà ngươi, hại bốn công tử bại thế này, bốn công tử thế không đội trời chung với ngươi!

Triệu Mật nghĩ đến chuyện xót xa thì lòng hận lắm, trên mặt nổi gân xanh, uống cái lực rượu trắng thấp kém chứa trong ly.

Một lão bộc đứng ngoài cửa thấy Triệu Mật suy sút như vậy thì nhíu mày, nói:

- Công tử, Nam Uyển thành cách Tứ Phương Thành rất gần, lão nô cảm thấy chúng ta vẫn mau chóng đi đi.

- Không sao, nơi nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất. Hơn nữa dù bốn công tử không đối phó được bản thân Phong Liệt nhưng theo bốn công tử thì gây rối hấn một chút không thành vấn đề.

Triệu Mật âm trầm nói, trong thanh âm ẩn chứa kiêu ngạo.

Đúng lúc này, một bóng đen nhảy vào trong phủ đệ, nhoáng lên vài cái đã tới ngoài cửa, quỳ dưới đất cung kính nói:

- Công tử, có tình huống.

- Nói đi.

Người kia nói:

- Thuộc hạ ở ngoài ngàn dặm phát hiện xe ngựa Diệp gia đi qua, xem tình hình như là đi Tứ Phương Thành. nguồn (.)

- Người Diệp gia? Hừ!

Triệu Mật đứng bật dậy, sát khí tăng lên, hừ lạnh nói:

- Có biết là ai không?

- Là nhị tiểu thư của Diệp gia, không, là đại tiểu thư.

Triệu Mật mặt âm trầm, không kiên nhẫn quát:

- Phế vật, rốt cuộc là đại tiểu thư hay nhị tiểu thư!?

- Cái này, thuộc hạ không biết nữa, hai người mặt mũi giống quá.

Người kia vẻ mặt do dự, rất là khó xử nói:

- Cái này, thuộc hạ không biết nữa, hai người mặt mũi giống quá.

- Thôi, mặc kệ nàng là đại tiểu thư hay nhị tiểu thư, chỉ cần là người Diệp gia thì đủ rồi.

890. Chương 996: Phong Liệt Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 996: Phong Liệt anh hùng cứu mỹ nhân(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Trong mắt Triệu Mật lóe tia dâm tà, âm trầm nói:

- Hừ, sớm nghe nói Diệp Trung Thiên có đôi nữ nhi bảo bối lớn lên quốc sắc thiên hương, nếu đã tới trước mắt bốn công tử thì sao bỏ qua được? Các người lập tức nhích người, bắt lấy tiểu mỹ nhân đó. Mà không, bốn công tử đích thân đi.

Dứt lời Triệu Mật định đi ngay.

Lão bộc đứng ở cửa nhướng mày, cung kính nói:

- Công tử, chuyện này không tốt lắm đâu? Nếu nữ nhi của Diệp Trung Thiên xảy ra chuyện, chỉ sợ Diệp gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua, cộng thêm đại ma đầu Phong Liệt có thù liên báo, e rằng tình cảnh của chúng ta không may.

Triệu Mật khuôn mặt vắn vẹo, nặng nề hừ lạnh, nói:

- Hừ, bốn công tử đã lạc đến nông nổi này, còn có gì tệ hơn nữa?

Biểu tình oán hận của gã giống như con rắn độc chực chờ cắn người vậy.

.....

Một chiếc xe ngựa Diệp gia xa hoa chạy nhanh trên con đường gập ghềnh tựa giảm đất bằng, phía sau xe có ba mươi thị vệ Diệp gia áo giáp sáng chói ngựa cao to, khí thế hùng hồn.

- Đại tiểu thư, phía trước chính là Nam Uyển thành, Nam Uyển thành vốn là tòa thành lớn có lịch sử lâu đời nhưng hôm nay gần như hoang phế, chín phần vô giả đều di cư đến Tứ Phương Thành.

- Hơn nữa, nhị cô gia ở trong mấy ngàn dặm Tứ Phương Thành có tiếng là nghĩa bạc vân thiên đại anh hùng, rất nhiều gia tộc đều nương tựa nhị cô gia che chở mới sống tiếp được.

Xa phu lớn tuổi nói với thùng xe ngựa xa hoa, trong giọng nói có khen ngợi.

Trong thùng xe vang giọng nữ êm tai khinh thường nói:

- Hừ, đại ma đầu chính là đại ma đầu, khi nào thì trở thành đại anh hùng? Mua danh trực tiếp!

Xe phu cười, cung kính nói:

- Ha ha, đại tiểu thư có điều không biết, nhị cô gia cai trị Tứ Phương Thành gọn gàng ngăn nắp, phồn hoa, bây giờ Tứ Phương Thành đã chen vào hàng đại thành rồi, không kém gì Phi Long thành.

- Ồ? Phong Liệt thật sự có bản lĩnh như thế? Hừ, bốn công tử phải xem xét kỹ mới được.

Trong thùng xe Diệp Thiên Quỳnh chu môi, có vẻ khinh thường.

Diệp Thiên Quỳnh từ một năm trước đã muốn đi Tứ Phương Thành xem tình hình muối muối ra sao, nhưng khi đó vừa lúc nhân tộc mất long huyết, thiên hạ cực kỳ hỗn loạn, hơn nữa Diệp phủ trên dưới thực lực giảm sút, Diệp Trung Thiên không yên tâm an toàn của con gái, kiên quyết không đồng ý.

Mãi đến một năm sau hôm nay, Diệp Thiên Quỳnh dựa vào thiên phú siêu tuyệt, tu luyện ‘Tử vi luyện tinh quyết’ đến tầng thứ tám, tu vi cũng hồi phục tới thần thông cảnh cửu tầng, làm nũng không nhẽ mãi mới được Diệp Trung Thiên đồng ý mang theo một đám thị vệ đặc lực đi ra Diệp phủ.

Thật ra Diệp Thiên Quỳnh đi xem muối muối là nhân dịp thôi, còn có lý do khác thì khó mà mở miệng, thậm chí chính nàng cũng không hiểu rõ.

Nàng chỉ biết lúc đó ở khuê phòng tiểu muội thấy Phong Liệt đề lên người tiểu muội ‘khi dễ’ làm nàng đến nay khó quên, đặc biệt là lúc đó tiểu muội ‘Hết’ rất sung sướng khiến nàng khó hiểu.

Mỗi khi đêm khuya trăn trở, hình ảnh đó thường hay hiện ra trong đầu nàng, khiến nàng khó hiểu cũng thấy rất ngại ngùng.

Dần dần, chuyện này đã thành tâm bệnh của nàng, nếu không làm rõ ràng nàng sớm mình sẽ phát điên.

Nàng cùng tiểu muội luôn không có gì giấu nhau, tình cảm rất tốt, cho nên mục đích của nàng là muốn tiểu muội giải đáp thắc mắc cho.

- Nếu biết Phong Liệt không tốt với tiểu muội thì, hừ hừ, bốn công tử nhất định sẽ nghĩ hết cách tiêu diệt tên đại ma đầu đó, cứu tiểu muội thoát khỏi bể khổ.

Diệp Thiên Quỳnh suy nghĩ tâm sự, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ vẻ quyết tuyệt. Mục kệt đại ma đầu Phong Liệt có huênh hoang ngang ngược cỡ nào, nàng là tỷ tỷ tuyệt đối không lùi nửa bước.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng hét cảnh giác của xa phu.

- Đại tiểu thư, đằng trước có người cản đường, dường như có ý xấu.

Diệp Thiên Quỳnh nhíu mày, lập tức ra sát lệnh:

- A? Ai to gan như vậy, dám ngăn lại xe ngựa ‘Tử vi luyện tinh quyết’ chúng ta? Giết ngay tại chỗ!

Một đường đi đến không ít kẻ chặn đường cướp của, đều bị thị vệ ‘Tử vi luyện tinh quyết’ giải quyết hết nên Diệp Thiên Quỳnh không chú trọng.

Nhưng lần này gặp toán cướp ra ngoài dự đoán của nàng, nàng chưa nói dứt câu thì nghe phía sau vang tiếng hét thảm.

- A a!!!

- Giết a!

Ba mươi thị vệ Diệp gia thực lực mạnh mẽ chớp mắt đã mất mạng, trấn mọi người bị cương khí đâm xuyên một lỗ máu, hồn phi phách tán.

Diệp Thiên Quỳnh thăm giết mình, lập tức bay ra thùng xe, trông thấy bộ dạng đạo tặc.

Đối phương có tổng cộng sáu người, dẫn đầu là một công tử trẻ tuổi điển trai nhưng nhếch nhác, nhìn khuôn mặt trắng trẻo toát ra kiêu ngạo thì rõ ràng là đệ tử xuất thân không nhỏ. Nhưng quần áo gã rách rưới, rất là nghèo túng, không biết tại sao sa đọa đến phải chặn đường cướp của.

Khiến Diệp Thiên Quỳnh cảnh giác nhất là bên cạnh gã đứng một lão bộc già toát ra uy nhiếp mạnh mẽ đỉnh hóa đan cảnh.

Có thể trong một năm ngắn ngủi hồi phục đến đỉnh hóa đan cảnh, đối phương rất có thể là một cường giả long biến cảnh.

Trừ lão bộc này ra còn lại năm người đều là tu vi dưới thần thông cảnh.

Diệp Thiên Quỳnh lạnh giọng chất vấn:

- Các người là ai?

Nàng cảnh giác nhìn chăm chăm lão bộc, trong mắt nàng chỉ có người này đem đến uy hiếp.

- Chắc chắc, đúng là trăm nghe không bằng một lần thấy, tuyệt sắc mỹ miều như vậy đã lâu bốn công tử không nhắm nháp.

Công tử trẻ tuổi cười khê, tặc lưỡi, ánh mắt thâm tà kiêu dè đánh giá từ ngực đến bụng Diệp Thiên Quỳnh, khiến người nàng khê run, thấy rất khó chịu.

Không chút nghi ngờ, công tử này chính là Triệu Mật. Lão bộc đỉnh hóa đan cảnh là gia nô của gã, Triệu Hòe, vốn là một cao thủ trung kỳ long biến cảnh.

Một năm nay Triệu Mật có thể giữ mạng rất lớn nhờ vào thực lực mạnh mẽ của Triệu Hòe.

Bây giờ Triệu Mật giọng điệu cực kỳ thâm tà nhưng ánh mắt thì lạnh thấu xương. Bản thân gã không phải người tham luyện mỹ sắc, hiện tại làm như vậy rất lớn là vì muốn trút giận, trả thù.

- Người...người muốn chết!

Diệp Thiên Quỳnh quát một tiếng, lập tức gọi ra trường kiếm tỏa ánh sáng chói mắt, định chém tên khốn thành trăm mảnh.

Lúc này xa phu Diệp Uẩn bỗng truyền âm nói.

”Đại tiểu thư chậm đã, đối phương có cao thủ áp trận, hơn nữa đến có chuẩn bị, đại tiểu thư đừng hiếu chiến, mau đi Tứ Phương Thành mới tốt.”

Diệp Thiên Quỳnh mắt chợt lóe, biết Diệp Uẩn nói là sự thật. Nàng không phải loại người do dự thiếu quyết đoán, thân thể mềm mại nhoáng một cái định bay lên trời.

Triệu Mật lạnh lùng cười, âm trầm nói với lão bộc:

- Triệu Hòe, bắt nàng xuống, bốn công tử muốn người sống.

- Lão nô tuân mệnh!

Diệp Uẩn lên tiếng, ánh mắt thản nhiên nhìn Diệp Thiên Quỳnh bay lên, trong đôi mắt đục ngầu lóe tia khinh thường.

Ngay sau đó lão bộc vung ra một chưởng.

Vèo vèo vèo vèo!

Bảy khí kinh đen bắn ra, cực kỳ chính xác bao phủ bảy chỗ hiểm của Diệp Thiên Quỳnh.

Diệp Thiên Quỳnh biến sắc mặt, lập tức vung kiếm chém xuống dưới.

Vèo!, kiếm khí sắc bén chém ra.

Nhưng không ngờ hai bên thực lực cách quá xa, kiếm khí của nàng chỉ va vào một khí kinh từ đối phương liền tan biến, còn lại sáu khí kinh rơi vào người nàng, lập tức phong tỏa sáu điểm yếu.

Bịch bộp bộp!

Người Diệp Thiên Quỳnh run lên, vô lực té xuống.

- Đại tiểu thư!

Diệp Uẩn biến sắc mặt, định tiến lên đỡ Diệp Thiên Quỳnh nhưng Triệu Hòe lại vung ra một chưởng.

Một chưởng này uy lực gấp mười lần lúc trước.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

891. Chương 997: Phong Liệt Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân(3)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 997: Phong Liệt anh hùng cứu mỹ nhân(3)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Diệp Uẩn và xe ngựa xa xỉ cùng biến thành mảnh vụn đầy trời.

Diệp Thiên Quỳnh ngã trên mặt đất, choáng váng mặt mày, suýt ngất xỉu. Nàng nhướng mày tức giận trừng Triệu Mật.

- Người là ai? Người định làm gì!?

- Ha ha, ha ha ha ha, một người đàn ông thật lâu không hưởng đàn bà, gặp đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương thì hãy nói xem, ta định làm gì?

Triệu Mật cười to nói, mặt lạnh xuống, ra lệnh:

- Mang đi!

- Khốn kiếp, các người đừng đụng ta! Bỏn tiểu thư là Diệp gia đại tiểu thư Phiêu Diệp thành, cha ta sẽ không tha cho các người!

Triệu Mật cười to bảo:

- Ha ha ha ha, thì ra là Diệp gia đại tiểu thư. Không ngờ phé vật Triệu Thanh Lâm không có phúc hưởng, ngược lại có lợi cho bỏn công tử, ha ha ha ha!

- Người...sao người biết?

Diệp Thiên Quỳnh vừa sợ vừa giận cực kỳ nhưng không thể nhúc nhích nửa ngón tay, mặc kệ một tên người áo đen vác mình lên bay hướng Nam Uyển thành.

Chỉ mấy giây đám người đã trở lại sân rách nát trong Nam Uyển thành.

Diệp Thiên Quỳnh bị tùy tiện ném xuống đất, tức đến nghiến răng nhưng không thể nhúc nhích, mắt bắn lửa trừng Triệu Mật.

Triệu Mật xua người hầu đi, về mặt dâm tà đối diện nàng như muốn dùng ánh mắt lột sạch Diệp Thiên Quỳnh ra, sống như là sói đối dâm dê.

- Diệp Thiên Quỳnh, người yên tâm, bỏn công tử không phải người không biết tình thú, lát sẽ bảo đảm khiến người dục tiên dục tử, sung sướng quên sầu, hắc hắc hắc!

Triệu Mật vừa cười dê vừa lấy ra một bình ngọc cổ dài, ngã ra một viên thuốc màu hồng to cỡ hạt đậu nhét vào miệng Diệp Thiên Quỳnh.

Diệp Thiên Quỳnh tức giận quát hỏi:

- Ô...khốn kiếp, người cho ta ăn cái gì đó!?

Triệu Mật ngồi xuống một cái ghế đá, từ từ lấy ra bình rượu nhấp một ngụm, cười xấu xa nói:

- Hắc hắc, đương nhiên là thứ tốt. Tên của nó gọi là ‘Trinh nữ dạ dạ hoan’, uống nó rồi thì bỏn công tử sẽ là tình nhân hoàn mỹ nhất trong mắt người, khiến người dục tiên dục tử, muốn ngừng mà không được. Hắc hắc hắc, nếu không phải mỹ nữ thì bỏn công tử không nỡ dùng đâu.

Mặc dù Diệp Thiên Quỳnh không biết Triệu Mật định làm gì mình nhưng chắc không là chuyện tốt, vừa sốt ruột vừa tức giận nhưng cũng không biết làm sao, trong đầu vội nghĩ kế đối phó.

- Nhân lúc được hiệu chưa phát tác, bốn công tử tâm sự với người tăng cảm tình. Nếu người có thể mê đắm bốn công tử thì lát nữa sẽ tăng nhiều tình thú.

- Không phải người hỏi ta là ai ư? Bây giờ ta nói cho người biết, bốn công tử chính là Triệu Mật của Triệu gia, có lẽ người không quen tên ta nhưng danh tiếng Triệu gia 'Ám hồ' chắc người không xa lạ? Không sai, ám hồ chính là bốn công tử.

- Bốn công tử ba tuổi thức tỉnh ma long huyết mạch, mười tuổi bước vào cương khí cảnh, mười lăm tuổi tiến thần thông cảnh, ba mươi tám tuổi ngưng kết nguyên đan, thiên phú như vậy trên đời có mấy người? Huống chi bốn công tử mưu lược xuất chúng, người cùng thế hệ hiếm ai bằng. Ta cố công gầy dựng, năm vị nguyên lão Triệu gia đều rất chú trọng ta, đợi Triệu Vô Sinh thoái vị thì bốn công tử có bảy phần nắm chắc leo lên ghế gia chủ.

- Nhưng một năm trước thay đổi hết, súc sinh khốn kiếp Phong Liệt đó hủy diệt tất cả thứ bốn công tử gầy dựng, ta hận hân!

Triệu Mật vừa uống rượu vừa lầu bầu, đôi khi bình tĩnh thăm thì, đôi khi bất đắc dĩ cười khổ, đôi khi điên cuồng gào thét, nổi cảm hờn Phong Liệt hình như đổ hết ngũ gang tứ hồ cũng không rửa sạch được.

Mới đầu Diệp Thiên Quỳnh còn lắng nghe, mắt đẹp chớp lóe, khi thì lộ biểu tình chăm chú để mê hoặc đối phương, sự thật là nàng thâm trùng kích huyết đạo bị phong kín. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nhưng dần dần được hiệu trong người nàng phát huy tác dụng, cảm thấy toàn thân lửa dục khó nhịn, mặt nổi lên rặng mây đỏ, thở hổn hển, đôi mắt có khi tỉnh táo có khi mê ly, lý trí trôi đi từng chút một.

Cuối cùng nàng vô thức khẽ hừ đánh gãy Triệu Mật nói lằng nhằng.

Đột nhiên bị người đánh gãy sắc mặt của Triệu Mật không đẹp nhưng thấy phong thái quỵến rũ của Diệp Thiên Quỳnh thì gã nổi lòng tà dâm, lửa dục bùng bùng không thể kiềm chế.

- Hắc hắc, xem ra được hiệu đã phát tác, vậy bốn công tử đến khai trai đây, ha ha, ha ha ha ha!

Triệu Mật tùy tiện vứt bình rượu rỗng, tiến tới định cởi áo giai nhân ra, hành sự ngay trong sân trống này.

.....

Sau khi Phong Liệt tiến vào long hoàng cảnh khiến hai môn đại thần thông càng viên mãn, cộng thêm thương sinh đại ấn, Cửu Ly phân thân tiến cấp, có thể nói chuyện tốt liên tục, lòng vui sướng thật lâu khó thể bình tĩnh.

Hắn cần thời gian bình tĩnh tâm tình, để lòng luôn thản nhiên, chỉ có như vậy mới ở trạng thái tốt nhất.

Vậy nên hắn không thuận di quay về Tứ Phương Thành mà là tay nắm bầu rượu, chân đạp thần kiếm, tựa như mây thản nhiên bay hướng Tứ Phương Thành, rất là thoải mái.

Bây giờ Phong Liệt khổng chế huyền thiên chiến kiếm lắc lư trải qua trên bầu trời Nam Uyển thành, thấy thập thất cửu không Nam Uyển thành, trong lòng hơi có mấy phần thổn thức.

- Ài, người thời loạn không bằng chó thời bình. Trên thế giới này dường như không có cái gì là thái bình, không phải mọi người vẫn có thể kéo dài mấy trăm vạn đó sao? Nói cho cùng người và dã thú không có gì khác nhau.

- Ủa? Ban ngày ban mặt mà có người định hành sự ngoài trời, thật là kỳ cục.

Đột nhiên ánh mắt Phong Liệt rơi vào sân rách nát, thấy một người đàn ông uống say định tiến lên tới gần cô gái nằm trên mặt đất.

Hắn vốn định lắc đầu, cảm thán một phen chứ không muốn chõ mũi vào.

Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên trợn tròn mắt, tròng mắt suýt rớt ra ngoài, lửa giận bùng hực, sát khí tận trời.

- Thiên...Thiên Tử!? Đáng chết!!!

Âm!

Uy nhiếp long hoàng hùng hồn mạnh đập vào sân nhỏ bên dưới, người đàn ông trẻ tuổi kia run lên rồi ngã ngồi xuống đất.

Phong Liệt lập tức xuất hiện trong sân, một cước đá Triệu Mật văng ra góc tường, nhìn hướng thiếu nữ.

- Xuân được? Đồ chết tiệt.

Phong Liệt liền nhìn ra Diệp Thiên Quỳnh nằm trên mặt đất rõ ràng là hiện trạng trúng xuân được, hấn cực kỳ tức giận. Tay nhẹ vỗ, hấn giải hết huyết đạo phong kín trên người Diệp Thiên Quỳnh.

Sau đó Diệp Thiên Quỳnh như là bạch tuộc phát tình bỗng quần lên, vừa sờ vừa cắn Phong Liệt, tham lam ngửi hơi thở đàn ông trên người hấn, giống như là điên.

Phong Liệt nhú mày, quát:

- Thiên Tử, hãy tỉnh lại!

Nhưng Diệp Thiên Quỳnh đã trúng được quá sâu, mất hết lý trí, chỉ còn lại bản năng.

Bởi vì chỗ này cách Tứ Phương Thành chỉ có hai ngàn dặm, Phiêu Diệp thành thì xa vài chục vạn năm nên Phong Liệt bản năng xem thiếu nữ là Diệp Thiên Tử.

Mất thấy Diệp Thiên Tử không tỉnh táo lại được, Phong Liệt nhìn Triệu Mật phía xa vẻ mặt sợ muốn chết, trong mắt sát khí đậm đặc.

- Người dám đụng vào người đàn bà của Phong Liệt ta, to gan lắm.

- Phong Liệt? Người...người là Phong Liệt???

Triệu Mật biến sắc mặt, ngoe đầu, ngất xỉu.

Phong Liệt lạnh lùng cười, định vung chưởng oanh sát Triệu Mật nhưng đột nhiên ngừng lại, thu gã vào long ngực không gian nhị tầng.

- Hừ, giết người thì quá tốt cho người.

Phong Liệt phát hiện ngoài sân có mấy người từ xa chạy đến, hấn ánh mắt lạnh lùng mạnh giẫm một cước.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một tiếng nổ trời sụp đất nứt, nguyên Nam Uyển thành thành bột phấn, tất cả người ở trong thành chết hết, không ai may mắn thoát khỏi.

- Ừm ừ...

892. Chương 998: Nhân Hoàng Truyền Âm

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 998: Nhân Hoàng truyền âm

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Diệp Thiên Quỳnh đã hoàn toàn đánh mất lý trí, dán sát người Phong Liệt, thân thể mềm mại nóng bỏng vận vẹo như muốn vùi vào người hấn, mặt như hoa đào, mắt hạnh mê ly như sắp ứa lệ.

Phong Liệt dù rất thưởng thức phong thái xinh đẹp của mỹ nhân bây giờ nhưng không nhẫn tâm khiến giai nhân khó chịu.

- Thiên Tử, nằng cổ nhin chút, ta kiếm giải được cho nàng ngay.

Phong Liệt ôm Diệp Thiên Quỳnh khiến nàng không cự quây, vội lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng nàng.

Nhưng đan dược vào miệng mà không có chút hiệu quả gì cả.

Phong Liệt nhú chặt mày, hẳn không chết tâm tìm vài loại đan dược khác bỏ và miệng Diệp Thiên Quỳnh nhưng vẫn không làm nên chuyện gì.

- Chết tiệt, rốt cuộc là xuân dược gì mà có uy lực như vậy?

Phong Liệt biểu tình căng thẳng, trong lòng như có lửa đốt.

Đột nhiên mắt hắn sáng lên.

- A? Lão tử chính là thuốc giải tốt nhất nè! Hắc hắc hắc, Thiên Tử, để vi phu giải độc cho nàng.

Đối với phụ nữ trúng xuân dược, thuốc giải tốt nhất đương nhiên là người đàn ông khỏe mạnh, đây là thường thức.

Bây giờ người trúng độc là vợ của mình, Phong Liệt không có chút gánh nặng tâm lý.

Ngay sau đó, Phong Liệt ôm giai nhân biến mất, rồi hai người xuất hiện trên giường lớn mềm mại trong long ngục không gian.

Diệp Thiên Quỳnh mất lý trí hình như chỉ biến dân sát người Phong Liệt, sờ cần lung tung, không biết làm bước tiếp theo, sốt ruột sắp khóc, rất là đáng thương.

Phong Liệt rất buồn cười nhưng không nhẫn tâm để giai nhân khó chịu. Hắn nhẹ rung lên, *bùm* một tiếng quần áo trên người giai nhân vỡ hết lộ thân thể mềm mại đẹp như phấn điêu ngọc mài.

Giai nhân ngực cao vút no tròn, eo nhỏ nằm trong bàn tay, hai chân thon dài thẳng tắp, làn da tựa bạch ngọc tỏa ra màu đỏ nhạt cực kỳ hấp dẫn.

Phong Liệt mắt sáng ngời kiềm không được nuốt nước miếng, thân dưới cứng rắn. Hắn không do dự nữa cởi đồ mình ra, loay hoay tư thế giai nhân cho đúng, eo hẩy một cái, bảo thương nguyên cây chen vào khu vực mềm mại. Hắn bắt đầu kịch liệt tiến lên, khoái cảm ngất trời làm hắn vui quên hết tất cả.

- A nha

~Diệp Thiên Quỳnh hình như bị đau kiềm không được kêu lên, sau đó điên cuồng vặn vẹo, môi phát ra tiếng rên rỉ hút hồn người, nhiệt tình hòa theo.

Phong Liệt vừa sướng vừa thắm lấy làm lạ.

"Hừm, sao thân dưới của Thiên Tử khít quá? Hắc hắc, không lẽ là đã lâu chưa khai hoang nên biến hoang vu? Ủ ừ, chắc là vậy, đây là lỗi tại vi phu sơ sẩy rồi."

Phong Liệt nghĩ như thế lòng rất vui sướng, lực dục tăng vọt, liều mạng tiến lên, va chạm, sướng đến hắn thở hồng hộc, thật là sung sướng chết được.

Cùng lúc đó, long ngục không gian nhị tầng, Triệu Mật cũng dục tiên dục tử nhưng cùng gã giao hoan là một con tinh tinh cái cao hơn trượng, đầy lông. Triệu Mật bị quào người đầm máu, liên tục gào hét.

- Chắc chắc, khẩu vị nặng quá, lão tử không thấy là hơn, khục khục khục khục.

Cửu Ly phân thân cho Triệu Mật và tinh tinh cái uống nhiều xuân dược, sau đó cười quái dị rời khỏi nhị tầng không gian, mặc kệ đôi nam nữ si tình ở bên trong quay cuồng.

.....

Tứ Phương Thành, trong đại điện phủ thành chủ, Cửu U Vương mặt xanh mét đứng trên đại điện lạnh lùng nhìn đám thuộc hạ bên dưới.

Phong Liệt lạnh lùng hỏi:

- Các ngươi có ai biết Thiên Tử bị mang ra khỏi Tứ Phương Thành như thế nào không?

Thanh âm lạnh băng khiến các cao thủ trong đại điện không rét mà run.

Cửu U Vương cực kỳ tức giận, người đàn bà của mình lại bị người ta thần không biết quỷ không hay mang ra ngoài thành, suýt bị hại, vậy mà nhiều người không phát hiện chút dấu vết, đúng là một đám phé vật.

Nếu không phải bản tôn đứng lúc đi qua thì hậu quả không thể tưởng tượng.

Bây giờ hắn quyết định phải tra ra ngọn nguồn, ai có liên quan phải giết hết, nếu không phải giai nhân không bị gì thì hắn giết sạch người bên dưới rồi.

Xích Dư Tử do dự nói:

- Công tử, Thiên Tử phu nhân không...Không hề ra thành mà?

Nhưng gã vừa dứt lời thì ngực bị đánh một cú, *bùm* một tiếng bay ra khỏi đại điện, hộc máu, mất nửa cái mạng.

Mọi người con người co rút vội cúi đầu, đây là lần đầu tiên họ thấy Phong Liệt tức giận, hiểu rằng chủ tử thật sự giận rồi.

Cửu U Vương mắt lóe tia sáng lạnh, gần từng chữ nói:

- Tra thật kỹ cho ta, tóm hết tất cả kẻ liên quan chuyện này, tru mười tộc!

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Đám người bên dưới đồng thanh kêu.

Rồi Cửu U Vương mắt chợt lóe, nói tiếp:

- Hỏa Mạng Vương, bắt đầu từ hôm nay hễ ai vào Tứ Phương Thành phải đăng ký tạo danh sách, không thể bỏ sót một người.

- Tuân lệnh!

- Bán Giang Hồng, trong Tứ Phương Thành hễ kẻ nào lai lịch không rõ hoặc ý đồ xấu xa, nói bậy mê hoặc lòng người thì giết không tha!

- Thuộc hạ lĩnh mệnh!

- Đi đi!

Thoáng chốc mọi người lĩnh mệnh đi hết, trận gió tanh mưa máu lại cuốn sạch Tứ Phương Thành.

Chẳng mấy chốc, trong đại điện chỉ còn lại một mình Cửu U Vương.

Mắt hắn lóe tia sáng lạnh, mặt âm trầm. Hắn bỗng nhớ tới xà cốt đằng trăm vạn năm bị nuốt vào thôn phệ không gian, khóe môi cong lên.

- Hừ, Triệu gia, là lúc khiến các ngươi hoàn toàn biến mất.

Chợt ngoài đại điện vang tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếng oanh yến náo động.

- Rắn yêu đáng ghét, Cửu âm bạch cốt trảo của ngươi cũng chỉ như vậy thôi, tu luyện yêu lý yêu khí, không sợ phu quân không muốn ngươi sao?

- Xì, bà già, thiên ma vô tướng của ngươi chẳng qua là công pháp đê tiện dụ dỗ đàn ông, sức sát thương cực kỳ nhỏ, coi chừng bốn tiểu thư dạy cho bài học.

- Hừ, ai sợ ai, có bản lĩnh thì lại đánh coi!

- Được rồi, các ngươi đừng ồn ào nữa, mau đi gặp phu quân đi, không biết có chuyện gì khiến phu quân tức giận như vậy.

- ...

Chớp mắt các cô gái theo Lý U Nguyệt dẫn dắt đi vào đại điện, xuất hiện trong mắt Cửu U Vương.

Lý U Nguyệt mắt chợt lóe, lo lắng hỏi:

- Phu quân, đến cùng xảy ra chuyện gì vậy?

- Các nàng không cần lo lắng, hiện giờ đã không có việc gì...a?

Phong Liệt phát tay với các cô gái nhưng ngay sau đó, khi hắn thấy thiếu nữ váy tím đứng trong nhóm thì mắt tròn tròn thật lâu khó bình tĩnh.

- Thiên Tử? Nàng...nàng...

Diệp Thiên Tử nhìn Phong Liệt biểu tình như ban ngày gặp ma thì ngậy ra, khó hiểu hỏi:

- Phu quân, người ta làm sao chứ? Bộ đồ nói khó xem à? Sau này người ta không mặc nữa.

Phong Liệt mặt lúc xanh lúc trắng, mạnh vỗ đầu, vô cùng thống khổ.

- Không không, đẹp lắm, ha ha, đẹp lắm.

Hắn ngẩng đầu lên cười gượng nhưng biểu tình khó coi hơn cả khóc.

Bây giờ hắn thống khổ gào thét trong lòng.

"Tiêu rồi, chuyện lớn rồi. Diệp Thiên Quỳnh, chết tiệt, ta lại cùng Diệp Thiên Quỳnh, làm sao đây? Sau này còn mặt mũi nào đối mặt Thiên Tử? Nếu để cho cáo già Diệp Trung Thiên biết thì không chừng liều mạng với lão tử, phải nghĩ cách mới được."

Các ông lão thấy Phong Liệt vẻ mặt khó coi thì nhìn nhau khó hiểu.

.....

Trong long ngực không gian, bản tôn Phong Liệt đang kịch liệt chiến đấu chợt khựng lại, vẻ mặt ngơ ngác nhìn thân thể mềm mại quen thuộc mà xa lạ này, trán toát mồ hôi lạnh, cây thương suýt héo.

- Ừm...ừ

~Cảm giác Phong Liệt ngừng lại, Diệp Thiên Quỳnh đang sung sướng chợt nhú mày cho thấy cực kỳ bất mãn.

893. Chương 999: Dư Âm Sau Đây

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 999: Dư âm sau này

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Ngay sau đó nàng ngồi dậy đẩy Phong Liệt ngậy như phồng ngả ra giường, tự động ngồi lên, chính xác bọc lấy cây thương của hắn, điên cuồng nhấp nhô, mắt khép hờ, hình như rất hưởng thụ. Môi đỏ như máu không ngừng phát ra tiếng rên sung sướng làm Phong Liệt tròn trớn mắt.

- Cái...cái cô gái này năng lực học tập cũng mạnh quá chứ.

Phong Liệt ngẩn ngơ nửa ngày không được phát ra tiếng tán thán thống khổ.

Đến đây thì hai người đại chiến gần hai canh giờ, mặt Diệp Thiên Quỳnh dần bớt đỏ. Phong Liệt trong lòng như có lửa đốt, không biết nên làm thế nào cho đúng.

Đang lúc Phong Liệt sốt ruột nghĩ cách thì bỗng một giọng nữ lạnh lẽo mang theo khinh thường truyền vào tai hắn.

- Hừ, người hưởng thụ dữ nhé. Không những cười muội muội người ta, ngay cả tỷ tỷ cũng kéo lên giường.

- Ai đó?

Lòng Phong Liệt run lên, vội vàng nhìn quanh tìm giọng nữ hân nghe khá quen tai.

Bỗng hân nheo mắt lại, hỏi:

- Lăng Dung?

Có thể truyền thanh âm vào trong long ngực không gian, trên đời này rất ít người làm được điều đó, Lăng Dung nằm trong số này không có gì kỳ lạ.

Phong Liệt sắc mặt âm trầm nói:

- Lăng Dung, đây là chuyện của ta, không nhọc Nhân Hoàng trừ tính thiên hạ phải bận lòng. nguồn (.)

Giọng Lăng Dung lại vang lên.

- Hừ, bốn hoàng chẳng thêm lo mấy chuyện vợ vắn của người!

Phong Liệt ngẩn ra, hỏi:

- Vậy người tìm ta có chuyện gì?

Đối phương trầm mặc một chốc, tiếp đó bình tĩnh nói:

- Phong Liệt, nhân tộc Long Huyết Giới ta đã mất hết long huyết, thực lực giảm đi nhiều, các giới khác sớm như hổ rình mồi, hơn nữa con đường giữa Long Huyết Giới và các giới đã bị mở ra, cường giả các giới bắt đầu xâm nhập Long Huyết Giới, bây giờ là lúc dùng người, bốn hoàng hy vọng người đừng chỉ bo bo giữ mình.

Phong Liệt nhìn Diệp Thiên Quỳnh ở trên người mình điên cuồng xóc nảy, âm trầm nói:

- Được rồi, có gì cứ nói thẳng, Phong ta không thích quanh co lòng vòng. Còn nữa, nếu người thích rình ngó thì ta không ngại cho người quan sát thêm.

- Người...! Hừ, chỉ là nam nữ tăng tị với nhau mà thôi, bốn hoàng khinh thường rình.

Lăng Dung lạnh lùng nói:

- Được rồi, nói chuyện chính đi. Bây giờ bốn hoàng đang ở Đông Ly thánh cảnh giúp đỡ Long Chủ, không có rảnh. Hạo thiên thập vệ trấn thủ con đường thập phương không xuể, đặc biệt là con đường thông Nam Ly Giới cần cao thủ trấn. Bây giờ người có Huyền Thiên rồi có thể giúp ích được. Bốn hoàng hy vọng người đi con đường Nam Ly Giới giúp chống đỡ xâm nhập.

- Ồ?

Phong Liệt lòng máy động, mắt chợt lóe nói:

- Không thành vấn đề, nhưng không biết như vậy có tính là trả nhân tình cho người chưa?

Lăng Dung hừ lạnh, hình như hơi tức giận Phong Liệt:

- Không tính. Hừ, ồ bị xối thì sao còn có trứng? Đây là người tự giúp mình thôi.

Phong Liệt do dự một chút, nói:

- Tốt, ta đồng ý, con đường Nam Ly Giới ở đâu?

Lăng Dung trịnh trọng nói:

- Ở phía nam tận cùng Tê Phương sơn mạch, nhớ kỹ, nhất định phải cản đối phương trên ba năm, nếu không thì để cao thủ Nam Ly Giới xâm nhập vùng này Long Huyết Giới ta tiêu đời.

- Biết rồi.

Phong Liệt từ lời nói của Lăng Dung nghe ra được chuyện rất nghiêm trọng.

Nghĩ lại cũng đúng, bây giờ Long Huyết đại lực thực lực giảm sút nhiều, muốn hồi phục hưng thịnh đỉnh cần thời gian mấy năm, vào lúc mấu chốt này nếu để cho ngoại tộc xâm nhập, sợ rằng đối diện là đồ sát nghiêng một bên, Long Huyết Giới hoàn toàn tiêu đời.

Đối với Phong Liệt thì Long Huyết Giới có tiêu hay không chẳng đáng là gì, nhưng hắn hiểu mình có thể đi đến hôm nay không thoát được Long Chủ, Nhân Hoàng ở trong tối sắp đặt.

Vào lúc cần thiết hắn phải bày ra giá trị và lập trường của mình, đặc biệt là lúc mình chưa phải là thiên hạ vô địch, nếu không thì hắn rất có thể bị xem thành con cờ vô dụng vứt đi, thậm chí là chướng ngại vật của vài cường giả, đây không phải kết quả hắn mong muốn.

Nói đến cùng, hiện giờ cách cục thế giới này vẫn do cường giả đẳng cấp như Nhân Hoàng, Long Chủ quyết định.

Trong thời gian cực ngắn Phong Liệt suy nghĩ quan hệ lợi hại rõ ràng, cho nên không chút do dự đồng ý ngay.

Đang lúc Phong Liệt tưởng Lăng Dung rời đi thì lại truyền đến giọng giễu cợt của nàng:

- Phong Liệt, người đồng ý khiến bốn hoàng rất vui, nhưng trước khi xuất phát bốn hoàng đề nghị người giải quyết chuyện ngay trước mắt đã.

- Chuyện ngay trước mắt?

Phong Liệt ngẩn ra, bản năng liếc Diệp Thiên Quỳnh, lòng tức giận rửa một câu;

- Bà tám đáng chết!

- A!

Bỗng có tiếng hét chói tai vang lên từ bên trên Phong Liệt, chấn màng tai hắn ù vang suýt học máu.

Chủ nhân thanh âm khỏi đoán cũng biết.

Diệp Thiên Quỳnh vốn đang rong ruổi trên người Phong Liệt bỗng dừng động tang, che miệng, mắt ngập nước giật mình trừng hắn.

Bây giờ Phong Liệt bị tiếng hét chói tai của giai nhân hù, tinh nguyên trong người bắn ra hết, xâm nhập người giai nhân, tức vũ khí đầu hàng.

Rồi hai người một trên, một dưới ngáy ngốc đối diện nhau, thật lâu không nói. Cuối cùng Diệp Thiên Quỳnh mắt chớp lóe, trợn trắng mắt ngất xỉu.

Bên dòng suối trong veo thấy đáy, một thiếu nữ yếu điệu mặc áo trắng đang lẳng lặng ngồi trên một tảng đá lớn. Trên khuôn mặt không chút tỳ vết ngần lệ, nước mắt lăn dài tới cằm, đôi mắt như làn thu thủy giờ mờ mịt trống rỗng nhìn nước sông chảy xuôi.

Phía sau không xa Phong Liệt đứng trên một ngọn đồi nhỏ lo lắng nhìn bóng dáng thiếu nữ xinh đẹp, chân mày hơi cau lại.

Liên tục ba ngày từ khi Diệp Thiên Quỳnh tỉnh lại, ban đầu là khóc lóc thảm thiết rồi dần thành bộ dạng như bây giờ, hồ hững với Phong Liệt, bình tĩnh đáng sợ.

- Diệp Thiên Quỳnh, tình huống lúc đó ta đã nói rất rõ ràng, ta tưởng nhầm nàng thành Thiên Tử là lỗi của ta. Phong Liệt ta không cầu xin nàng tha thứ, chỉ hy vọng nàng trân trọng bản thân mình.

Phong Liệt khẽ thở dài, thanh âm trầm thấp nói:

- Nếu nàng muốn thì đánh hay giết làm gì cũng được.

- Giết người ta có thể trở lại trước kia không?

Diệp Thiên Quỳnh im lặng ba ngày đột nhiên mở miệng nói chuyện, thanh âm lạnh băng khiến lòng người ta run sợ.

- A?

Phong Liệt mắt chợt lóe, trên mặt xet qua vui mừng. Mấy ngày qua Diệp Thiên Quỳnh không nói một lời, mặt không biểu tình, mắt trống rỗng, hẳn sợ cô gái này luẩn quẩn trong lòng thất cổ hoặc cắt cổ.

Thật ra trong lòng Phong Liệt không cho rằng mình có sai, tất nhiên sẽ không giao mạng nhỏ cho ai. Chuyện này hẳn chỉ vô ý, cho dù lúc đó biết đối phương là Diệp Thiên Quỳnh thì vì cứu người, nói không chừng hẳn đành hy sinh 'nhân sắc'.

Nhưng người ta là đại tiểu thư chưa xuất giá, đúng là thiệt thòi vì hẳn, điều này không thể phủ nhận.

Phong Liệt tự nhận nên lấy ra chút phong độ người đàn ông.

Lời lúc trước hẳn nói chỉ muốn dụ cho đối phương mở miệng mà thôi, nếu nói chuyện thì Phong Liệt sẽ hiểu ý tưởng trong lòng đối phương, cũng theo đó có thuốc trị.

Do dự một lúc, Phong Liệt lòng dứt khoát, ngẩng đầu nói:

- Diệp Thiên Quỳnh, nếu nàng không ngại thì Phong Liệt ta nguyện phụ trách chuyện này, lập tức cầu hôn với nhạc phụ đại nhân. Sau này nàng yên tâm đi, ta sẽ đối xử với nàng như với Thiên Tử.

Nói thật lòng thì cười một tuyệt sắc như vậy làm vợ không phải chuyện Phong Liệt không thể chấp nhận, mặc dù hai người không quen lắm nhưng đặt trong sân nhìn thôi cũng mát mắt.

894. Chương 1000: Dư Âm Sau Đây

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1000: Dư âm sau này

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Diệp Thiên Quỳnh không ngoái đầu lại, giọng nói bình tĩnh ẩn chứa lạnh băng:

- Ta không hiếm lạ.

Phong Liệt ngậy ra, bất đắc dĩ duỗi tay ra:

- A, vậy rốt cuộc nàng muốn như thế nào?

Diệp Thiên Quỳnh lại im lặng, khiến Phong Liệt thấy nhức đầu.

Trầm ngâm một lát sau Phong Liệt mắt chợt lóe, quyết định đưa Diệp Thiên Quỳnh về Tứ Phương Thành giao cho Diệp Thiên Tử chăm sóc.

Bây giờ hẳn đã hứa với Nhân Hoàng đi con đường Nam Ly Giới giúp đỡ trấn giữ, không thể kéo dài quá lâu.

Ngay sau đó, hẳn độn ra khỏi long ngực không gian, thúc đẩy căn nguyên thần đồ, nháy mắt trở lại trong Tứ Phương Thành.

Lý U Nguyệt, Tiểu Ma Nữ, Diệp Thiên Tử, Tiểu Yên, Tiểu Lục, các cô gái thấy Phong Liệt trở về thì mừng như điên, cùng đi ra đón. Ngay cả Sở Diệp thường hay bẽ quan đều đi ra, trong mắt khó giấu vui mừng.

Nhưng lúc họ thấy Diệp Thiên Quỳnh đi theo Phong Liệt đến thì trên khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ quái dị. Đặc biệt là Diệp Thiên Quỳnh biểu tình lạnh như băng ngàn năm khiến người không hiểu manh mối gì cả.

Tiểu Ma Nữ chống eo hàm hừ chỉ vào mũi Phong Liệt chất vấn:

- Phong Liệt, cái tên lằng nhằng nhà ngươi tại sao ra ngoài một năm lại dắt gái về nữa hả?

Bỗng mắt nàng trợn to chuyển qua chuyển lại giữa Diệp Thiên Quỳnh và Diệp Thiên Tử, kinh kêu:

- Oa, Phong Liệt, người dốt gái về cũng đành thôi, tại sao dụ một cô gái giống bà già quá vậy?
- Ủa? Tỷ tỷ? Sao tỷ đến đây? Là đến thăm ta đúng không? Hi hi, chỉ biết tỷ tỷ tốt nhất với người ta.

Diệp Thiên Tử vẻ mặt vui mừng hoan hô lao lên, không quên phản kích lại Tiểu Ma Nữ:

- Rắn yêu chết tiệt, người đừng nói nhảm, đây là tỷ tỷ của ta, còn nói bậy nữa thì coi chừng bổn tiểu thư liều mạng với người!
- Tỷ tỷ, người ta thật nhớ tỷ nha!
- Tỷ tỷ cũng tưởng người, người...người sống có tốt không?

Diệp Thiên Quỳnh vuốt tóc thề của muội muội, thu lại biểu tình lạnh băng, trên khuôn mặt tiểu tụy cố nặn nụ cười.

- Ta tốt lắm. Ủa? Tỷ tỷ đã khóc hả? Là ai khi dễ tỷ?
- Không, không có ai...

Tỷ muội Diệp gia nói chuyện, mấy người Tiểu Ma Nữ thì ở bên Phong Liệt lú lú như chim sẻ, đều trách hần 'lãng nhăng', 'Thấy một người yêu một người', trách hần không khác gì đàn ông phong lưu đa tình.

Chỉ có Lý U Nguyệt mắt đẹp xoay chuyển, im lặng không nói. Nàng nhìn Phong Liệt, lại nhìn Diệp Thiên Quỳnh sắc mặt là lạ, nàng ra vẻ suy tư. Nàng luôn băng tuyết thông minh, trực giác cảm thấy chuyện không giống như phu quân nói là tiện đường mang Diệp Thiên Quỳnh tới.

Phong Liệt cười khở, đầy bụng oan uổng nhưng cũng không biết từ đâu mà nói, may đầu có hần lóe tia sáng móc ra một đồng thánh bảo thần binh hốt của mà ra, thế mới chặn lại đám Tiểu Ma Nữ huyền thuyên không ngừng, ai nấy cầm thánh bảo vui mừng đi tế luyện.

Nhưng trước khi các cô gái đi đều không cho Phong Liệt sắc mặt tốt, Tiểu Yên, Sở Diệp đều chu môi bất mãn.

Đợi các cô gái tán đi, Lý U Nguyệt thu lại thánh bảo bao tay, mắt nhìn chăm chăm Phong Liệt, nói:

- Phu quân, đến cùng xảy ra chuyện gì? Có thể nói ra để U Nguyệt phân ưu không?
- A, này...

Phong Liệt khóe miệng giật giật, vẻ mặt rất khó xử, trốn tránh ánh mắt Lý U Nguyệt.

Mấy người đàn bà của Phong Liệt trừ có dung nhan khuynh thành, tuyệt sắc vô song ra thì tính cách khác nhau, có chỗ đặc biệt.

Tiểu Ma Nữ tinh nghịch ngây thơ hoạt bát. Diệp Thiên Tử điệu ngoa cao ngạo rồi lại không mất ôn nhu. Tiểu Lục thẳng thắn đáng yêu. Tiểu Yên hiền lành ngoan ngoãn. Sở Diệp thuần khiết, không tranh với trần thế rồi lại hơi bí ẩn. Lý U Nguyệt thì băng tuyết thông minh, tâm tư sắc xảo, có phong độ lãnh đạo.

Ở chung với các cô gái bất giác Lý U Nguyệt đứng ở vị trí chủ đạo, như là đứng đầu các nàng.

Đương nhiên có nguyên nhân không thể bỏ qua là Lý U Nguyệt có thực lực mạnh nhất trong các cô gái.

Phong Liệt tụ tập các cô gái ở Tứ Phương Thành, không cố ý bảo vệ trật tự hậu cung nhưng Lý U Nguyệt ngoài sáng trong tối làm thủ đoạn khiến các cô gái ở chung hòa thuận. Trừ Tiểu Ma Nữ thích quậy, Diệp Thiên Tử kiêu ngạo điệu ngoa là không vừa mắt nhau ra, thường hay gây gổ không ảnh hưởng việc lớn, xem như bình an vô sự.

Vậy nên Phong Liệt trừ vô cùng yêu Lý U Nguyệt ra còn có cảm kích.

Bây giờ gặp Diệp Thiên Quỳnh hình như chỉ có Lý U Nguyệt là phân ưu đôi chút cho hần được.

Phong Liệt hơi do dự một lúc, cuối cùng nói hết toàn quá trình sự việc cho Lý U Nguyệt.

Nghe xong, Lý U Nguyệt đầu tiên là buồn bực chu môi, mắt đỏ lên, kháng nghị nói:

- Phu quân, không phải U Nguyệt hẹp hòi không dung người, nhưng phu quân rồi cuộc định cho U Nguyệt bao nhiêu tỷ muội nữa đây?

- Á, U Nguyệt, đây là lỗi của vi phu, khiến nàng chịu thiệt thòi.

Phong Liệt thấy giai nhân tức giận thì lòng quỳnh lên, vội tiến tới bắt lấy tay giai nhân, dịu dàng an ủi:

- U Nguyệt yên tâm đi, vi phu ngay ở đây thề nếu Phong Liệt ta còn động lòng với người đàn bà nào ngoài các nàng nữa thì để ông trời đánh ta đi.

Lời chưa dứt đã bị giai nhân bịt miệng.

Lý U Nguyệt trợn mắt, ai oán nói:

- Phu quân, lời thề này không cần thề, chuyện tình yêu là khó dò nhất. U Nguyệt biết phu quân là người đa tình, lỡ thật sự ứng nghiệm thì khiến U Nguyệt làm sao đây?

- Hắc, hắc hắc, vẫn là U Nguyệt tốt với ta, được thề như vậy, làm trượng phu còn cầu gì nữa.

Phong Liệt cười gượng hai tiếng, trịnh trọng nói:

- Nhưng vi phu nhất định nói được thì làm được.

Bây giờ hắn đã đột quyết tâm không trêu hoa gẹo nguyệt nữa, còn về Hoàng Tử Nguyệt, Lan Tiểu Y thì hắn đành thả dài, vung kiếm chém tơ tình.

Tiếp theo Lý U Nguyệt không dây dưa nhiều chuyện này, nhú mày, trầm ngâm nói:

- Phu quân hiện giờ đã cùng Diệp Thiên Quỳnh làm chuyện vợ chồng, người ta còn là khuê tú chưa xuất giá, tốt nhất là cũng đặt Diệp Thiên Quỳnh vào trong phủ, phu quân yên tâm, chuyện này giao cho U Nguyệt xử lý.

Phong Liệt mắt chợt lóe, hỏi tới:

- A? Không biết U Nguyệt lão bà định làm sao?

Lý U Nguyệt mắt lóe sáng lộ tia nghịch ngợm, vung nắm tay nhỏ ra vẻ hung tợn, còn hừ hừ nói:

- Hừ, còn có thể làm sao? Nếu đã cùng U Nguyệt hành lễ chu công thì tất nhiên chính là người Phong gia chúng ta. Nếu nàng không đồng ý thì U Nguyệt sẽ đánh tới khi nào nàng đồng ý mới thôi.

- Á.

Phong Liệt vẽ mặt ngu ra, trợn tròn mắt.

- Phì.

Lý U Nguyệt nhìn Phong Liệt biểu tình ngơ ngác, che miệng cười, quẹo rừ vô cùng, khiến hắn hoa mắt.

Lý U Nguyệt bướng bỉnh cười duyên nói:

- Hi hi, U Nguyệt nói giỡn với phu quân thôi, còn cụ thể làm sao thì phu quân không cần nhọc lòng, đợi phu quân xuất chiến trở về, U Nguyệt bảo đảm Diệp Thiên Quỳnh gả vào Phong gia ta.

- A? Nếu đã vậy thì làm phiền nương tử.

Mắt Phong Liệt sáng lên, nói:

- Nếu U Nguyệt có thể thay vi phu giải quyết rắc rối này thì vi phu nhất định sẽ thưởng cho U Nguyệt một phen. Hắc hắc, vi phu trả chút lợi tức nè.

- A? Phu quân, người...người định làm gì?

Lý U Nguyệt thấy Phong Liệt mặt cười xấu xa, mắt chớp chớp, tăng thêm phần cảnh giác.

- Hắc hắc hắc, đương nhiên là khai hoang cày cấy rồi!

- A? Không muốn!

- ...

Phong Liệt cười tủm tỉm ôm eo giai nhân, bỗng biến mất tại chỗ, hoàn thành đại nghiệp khai hoang cày cấy.

.....

Mười ngày Phong Liệt đem các cô gái trừ Sở Điệp và Tiểu Ma Nữ ra cày cấy vài lần mới lưu luyến cất bước lên đường.

xem tại

895. Chương 1001: Con Đường Nam Ly Giới

Ma Long

Chương 1001: Con đường Nam Ly Giới

Nguồn: Vipvanda truyện cập nhật nhanh nhất tại chàm

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Phía nam nhất trong Tê Phương sơn mạch là một vùng hoang vu mây khói lượn lờ, địa vực này bao la không mọc một cọng cỏ, không tồn tại nửa sinh linh. Quan trọng nhất là chỗ này có vô số không gian đoạn tầng, ngay cả không khí cũng cực kỳ mỏng, có thể gọi là nhân gian tuyệt địa.

Chỗ này cũng là bên rìa phương nam Long Huyết Giới, khắp nơi tràn ngập hồng hoang cùng tang thương.

Nếu có thể xuyên quá vô số không gian đoạn tầng tiến thẳng lên, có thể trực tiếp đi thông hướng Nam Ly Giới. Nhưng muốn xuyên qua không gian đoạn tầng không phải chuyện dễ dàng, làm không tốt sẽ chôn xác trong không gian mảnh vụn, chết không toàn thây.

Từ xưa đến nay trải qua, vô số võ đạo tiền bối mạo hiểm khai thác, đã phát hiện ra một con đường khá an toàn đi Nam Ly Giới, khiến liên hệ hai giới không cắt đứt.

Nhưng mà bây giờ thực lực võ đạo Long Huyết Giới bị hao tổn nhiều, những con đường đi thông này là đường chết với người Long Huyết Giới. Nếu để cường giả Nam Ly Giới mượn điều đó xâm nhập Long Huyết Giới thì chính là tia nạn to lớn với Long Huyết Giới, e rằng giống thiên địa đại kiếp nạn mấy năm trước.

Phong Liệt có căn nguyên thần đồ, chỉ cần một lần thuần di liền từ Tứ Phương Thành vượt qua ngàn vạn dặm xa đi tới đây.

Bây giờ hắn đang đứng ở con đường không xa, bên người cuồng phong gào thét, mây mù lượn lờ, ánh mắt bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy trên mặt đất bao la mấy trăm cao thủ thần võ vệ mặc giáp vàng đang cầm cây cờ nhỏ màu vàng, ngoài con đường bày một đại trận chiếm vị trí ngàn dặm, trong trời đất ánh sáng lấp lánh, nguyên lực trong thân thể mọi người đều thông qua cờ nhỏ tụ tập trên trời, hình thành nguyên khí thương long uy thế hùng vĩ đóng chặt lối vào.

Cách đại trận không xa, có ngàn thiếu niên thần võ vệ khoanh chân tĩnh tọa, nuốt đan dược hồi phục nguyên lực.

Trong đó nhóm Thủy Vô Khuyết, Long Khinh Vân, Hồng Phi Dương đều ở trong kỳ. Bây giờ tu vi của họ đã hồi phục từ long biến cảnh trở lên, từng khuôn mặt trẻ tuổi một mỗi không giấu sự kiên quyết, và còn chất chứa nỗi rầu lo.

Bên trên bầu trời đại trận một thương long vàng dài mấy trăm dặm uốn lượn gầm rống, khoanh vòng ở cửa vào, thỉnh thoảng phun ra từng đợt hỏa xà với con đường gần ngàn trượng, khiến những bóng võ giả định xông ra bị chôn vùi, cửa vào xác la liệt khắp nơi, vô cùng thê thảm.

- Grao grao grao!

Tiếng rống ngâm cao vút vang vọng chân trời, chấn đắc thiên vũ run bần bật.

Trong con đường không ngừng truyền ra tiếng hét thê thảm của cường giả Nam Ly Giới cùng với tiếng hét giận dữ:

- A! Chết tiệt! Lão phu thề tại đây, đại trận phá thì sẽ chém tận giết tuyệt thần võ vệ các ngươi, để trừ mối hận.

- Lũ kiến Long Huyết Giới, mau bó tay chịu trói, các ngươi không chống cự bao lâu đâu, hiện tại đầu hàng còn kịp!

- Thiếu chủ của chúng ta nói chỉ cần các ngươi từ bỏ chống cự, mỗi người sẽ được một thánh bảo thần binh, ngày sau trên Long Huyết đại lục sẽ có chỗ đứng cho các ngươi.

- ...

Nghe trong con đường truyền ra thanh âm, nhóm thần võ vệ hình như sớm thành thói quen, làm ngơ không nghe thấy, im lặng giữ trận pháp.

Phong Liệt nhìn một lát, hiểu đại khái tình hình.

Hiện tại Long Huyết Giới giảm sút thực lực nhiều. Những thần võ vệ hồi phục thực lực đến long biến cảnh xem như có lực lượng mạnh nhất, họ dựa và đại trận mệnh mông uy lực lớn lao ngăn cản đại quân Nam Ly Giới một năm trời.

Đại trận cực huyền ảo, có thể đem sức mạnh của ba trăm sáu mươi vị cao thủ long biến cảnh hội tụ thành một con thương long, uy lực tăng cao đâu chỉ là trăm ngàn lần?

Cái con thương long đó uy thế cực kỳ kinh người, đủ dễ dàng oanh sát cường giả hư hoàng cảnh, bây giờ Phong Liệt đã tăng cấp thành long hoàng thì tim vẫn đánh cái thịch, nếu không sử dụng thần khí, hẳn cũng không tin tưởng có thể chặn được một kích của đại trận.

Phong Liệt xét qua từng khuôn mặt trẻ tuổi của đám Thủy Vô Khuyết, Long Khinh Vân, thậm chí dài.

Phút chốc hẳn nảy ra sự xấu hổ trước này chưa từng có. Một năm nay hẳn ở trên đại lục gây sóng to gió lớn, thu hết danh lợi, mà người ta dùng sức mạnh nhỏ bé ngăn cản bước chân đại quân Nam Ly Giới xâm nhập, bảo vệ lợi ích cả đại lục.

Nghĩ đến đây, hẳn luôn ịch kỷ, máu lạnh mà giờ mặt hơi đỏ, lòng dâng lên chút nhiệt huyết.

- Long sư huynh, chúng ta còn có thể kiên trì bao lâu nữa đây? Cao thủ Nam Ly Giới tụ tập ngày càng nhiều, ngay cả cường giả hoàng cảnh đều xuất động hơn mười vị, chỉ bằng chúng ta có thể chặn được không?

Một nữ đệ tử xuất thân từ Ma Long giáo thở dài hỏi Long Khinh Vân bên cạnh, trong lòng khó giấu nỗi lo âu.

Long Khinh Vân vung tay, lại rót nguyên lực hùng hồn vào cờ nhỏ, ánh mắt kiên quyết nói:

- Vân Yên, không cần quá lo, Nhân Hoàng ban cho long văn đại trận huyền diệu vô cùng, chỉ cần Nam Ly Giới không có cường giả địa nguyên cảnh ra tay thì nhiều hơn cường giả hoàng cảnh cũng không làm nên chuyện gì.

- A? Long sư huynh nhìn kia!

Thiếu nữ tên Vân Yên bỗng chỉ vào bầu trời phía xa kinh kêu.

Long Khinh Vân ngẩn ra, nhìn theo thiếu nữ chỉ, biểu tình ngây ra:

- Ủa? Đó là Phong Liệt, hẳn cũng đến?

- Cái gì? Phong Liệt tới? Ở đâu?

- Ôi chào, thật sự là Phong sư huynh, không, nên gọi là Phong hộ pháp.

- Ha ha, Phong hộ pháp thực lực mạnh mẽ, lại có Thiên Long Giới trong tay, xác suất thủ con đường của chúng ta tăng lớn rồi!
- Hừ, ta thấy chưa chắc đâu. Không biết Phong Liệt hồi phục mấy phần tu vi, nói không chừng còn không bằng người và ta nữa.
- Cũng đúng, chúng ta có Nhân Hoàng ban ới trong thời gian ngắn ngủi hồi phục tám phần thực lực. Phong Liệt không phải thần võ vệ chúng ta, chỉ vào mình hấn tu luyện thì khó mà nói.
- Hừ, các người chưa biết gì sao? Phong Liệt diệt cả nhà Triệu gia ở Vọng Thiên thành, hơn nữa nghe nói hấn chưởng khống thần khí huyền thiên thần tháp, ngay cả Triệu gia lão tổ cũng bị chém chết.
- A? Có chuyện như vậy?
- ...

Phong Liệt đến nhanh chóng khiến mọi người chú ý, đây là nguyên nhân hấn không che giấu tung tích. Mọi người bàn tán xôn xao, họ rất tò mò Phong Liệt luôn đứng ở đầu sóng ngọn gió, một mình đứng trên thế hệ trẻ đại lục.

Thủy Vô Khuyết, Long Khinh Vân và rất nhiều người quen biết Phong Liệt thì vẻ mặt quái dị.

Phong Liệt từ phía xa nhìn một chốc rồi đáp xuống ngọn đồi nhỏ, không có ý định tiến lên bắt chuyện với mọi người.

Theo hấn thấy trước mắt đủ người canh gác đại trận rồi, hấn chỉ cần ở bên lược trận, để phòng bất trắc là được.

Cùng lúc đó, hấn cũng phát hiện rải rác vài tòa phủ đệ xa xỉ phía xa, trong đó đều toát ra khí thế cường giả hoàng cảnh cường đại.

Rõ ràng hấn không phải cường giả hoàng cảnh duy nhất đến trấn thủ con đường này.

Tiếp theo Phong Liệt phóng ra một tòa di động phủ đệ, đi vào trong đó, bắt đầu tiếp tục luyện hóa thiên long tinh huyết.

P phía xa đám tuyết thế thiên tài Thủy Vô Khuyết, Long Khinh Vân, Hồng Phi Dương thấy hành động của Phong Liệt thì ngẩn ra rồi lòng chua xót.

Mọi người vốn đều là đại biểu thế hệ trẻ nhưng bây giờ Phong Liệt đã đứng trên hoàng cảnh, giống như mấy hoàng cảnh lão quái vật khác, trở thành áp lực trấn thủ con đường này. Còn bọn họ chỉ có thể làm cu ly, mỗi ngày luân phiên ra trận chủ trì đại trận vận chuyển, thật là người so với người tức chết người.

896. Chương 1002: Người Thủ Mộ?

Ma Long

Chương 1002: Người thủ mộ?

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Nhưng họ không thể nói gì, dù sao thực lực của Phong Liệt bày ra đó, không thừa nhận cũng không được.

Thời gian trôi qua, nháong một cái nửa năm qua đi.

Bên ngoài đại trận vẫn đang tiếp tục vận chuyển, hàng ngàn thần võ vệ long biến cảnh chia thành ba nhóm, mỗi cách bốn canh giờ liền thay một nhóm, đánh lui trăm ngàn đợt trùng kích của đại quân Nam Ly Giới, nửa năm qua không có gì ngoài ý muốn xảy ra.

Từ khi Phong Liệt vào di động phủ đệ thì không ra ngoài nữa, hẩn luyện hóa thiên long tinh huyết, nhanh chóng tăng cao tu vi, có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Từ tiến vào long hoàng cảnh rồi hẩn đem còn lại thiên long tinh huyết nuốt vào thôn phệ không gian, nường tựa hoàn mỹ thôn phệ không gian, hẩn luyện hóa thiên long tinh huyết tốc độ nhanh hơn trước gấp trăm lần, dù là nguyên lực trong người hay cảm ngộ lĩnh vực cơ hồ mỗi phút tăng trưởng.

Ngắn ngủi nửa năm hẩn chẳng những hoàn toàn củng cố tu vi long hoàng cảnh, thậm chí dần đạt đến đỉnh cao sơ kỳ long hoàng cảnh, rất nhanh có thể tiến vào trung kỳ. Tốc độ tu luyện như vậy nói ra đủ rút cảm vô số người, thế gian tuyệt đối độc nhất vô nhị.

Nhưng mà hôm nay, khi Phong Liệt chuẩn bị từng kích bình cảnh trung kỳ long hoàng cảnh thì ngày tháng bình tĩnh tu luyện của hẩn rốt cuộc bị bên ngoài một tiếng vang thật lớn đánh vỡ. truyện cập nhật nhanh nhất tại chàm

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên.

Trên trời con thương long dài đến mấy trăm dặm bị vệt sáng vàng đánh trúng, nứt vỡ một tiếng suýt bị đánh tan.

Giờ phút này ba trăm sáu mươi vị thần võ vệ chủ trì đại trận biểu tình giật mình, kiểm không được phun ra ngụm máu, mặt trắng bệch vài phần.

- Toàn thể cảnh giới, là cường giả Nam Ly Giới tập kích đại trận!

Là thần võ vệ phó chỉ huy sứ, Thủy Vô Khuyết lập tức hét lớn một tiếng, chỉ huy mọi người tập thể đề phòng. Ai nấy giương cung bạt kiếm, như gặp đại địch, ánh mắt nhìn chằm chằm con đường.

- Ha ha ha ha, bổn thiếu chủ hôm nay công thành xuất quan, muốn vào Long Huyết Giới tìm mấy cô gái chơi. Các ngươi không muốn chết thì hãy mau mở ra con đường, thả bổn thiếu chủ ra, bổn thiếu chủ có thể thưởng cho các ngươi một con đường sống, nếu không, trận phá rồi thì chó gà không, tha ha ha ha ha!

Một tiếng cười âm tà huênh hoang truyền ra từ con đường.

Tiếng cười vừa dứt, lại một màn sáng vàng bắn khỏi con đường, mạnh đánh vào đầu con thương long.

Ầm!

- Grao gru!

Đầu con thương long lập tức bị nổ nát, bên dưới hơn bốn mươi vị thần võ vệ đột nhiên hai mắt trợn trừng, tắt thở.

- Nguy rồi, là thiếu chủ Nam Ly Giới Nam Ly Phong, trong tay hẩn có thần khí phá giới chùy.

- A? Đây chính là thần khí đó! Sao chúng ta có thể đỡ được!

- Mau mời các vị hoàng cảnh tiền bối xuất chiến, nếu không chúng ta chết chắc rồi!

- ...

Mọi người biểu tình kinh sợ, không hẹn mà cùng nhìn phía xa sáu di động phủ đệ, trong ánh mắt tràn đầy mong chờ.

Chính lúc này, Nam Ly Phong lại vung phá giới chùy, tòa thương long đại trận rung động, lại có mấy chục thần võ vệ chết ngay tại chỗ.

Thấy tình hình này, Thủy Vô Khuyết vội nhoáng người lên tới gần sáu phủ đệ, khom người thi lễ, cất cao giọng nói:

- Các vị tiền bối, cường địch Nam Ly Giới xâm nhập rồi, xin các vị tiền bối xuất chiến giúp chúng ta quét sạch cường địch!

Gã dứt lời mà thật lâu không nhận được hồi âm, biểu tình căng thẳng, sốt ruột nói:

- Các vị tiền bối, không lẽ các người...

Một thanh âm lạnh lùng truyền ra từ phủ đệ:

- Hừ, rống cái gì? Người Nam Ly Giới còn chưa đánh tới mà, cút đi, đừng chậm trễ lão phu tu luyện!

- Tiền bối, nhưng mà...

Thủy Vô Khuyết vẻ mặt tức giận nhưng bị buộc bắt đức dĩ, đối với những lão yêu nghiệt hoàng cảnh thì một ít sức chiến đấu long biến cảnh chết sống không đáng để vào lòng.

Hơn nữa Thủy Vô Khuyết không có tư cách sai khiến cường giả hoàng cảnh, lòng gã nóng như lửa đốt.

Phía xa đám thần võ vệ cực kỳ tức giận, oán hận, nếu không phải ngại thực lực mạnh mẽ của cường giả hoàng cảnh thì họ đã há mồm chửi rồi.

Khi mọi người dần tuyệt vọng thì ánh mắt Thủy Vô Khuyết do dự một chút rồi nói với phu đệ Phong Liệt ngụ ở:

- Phong huynh, xin mời...

Gã chưa nói hết câu đã thấy Phong Liệt mở cửa đi ra.

Phong Liệt mỉm cười, giương mắt nhìn con đường, thản nhiên nói:

- Đi thôi, bổn tọa cũng muốn gặp lại Nam Ly Phong.

Thủy Vô Khuyết biểu tình ngẩn ra, rồi mừng rỡ chấp tay nói:

- Đa tạ Phong huynh.

Phong Liệt cười khê nói:

- Không cần khách sáo, Phong ta là một thành viên của Long Huyết Giới, ra chút sức lực cũng là nên làm.

Lúc này thấy Phong Liệt ra mặt, đám thanh niên thần võ vệ mừng như điên, cao giọng hoan hô, mỗi mắt mong chờ.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Phong Liệt bay lên trên bầu trời bên dưới là con đường. Đúng lúc này, một luồng ánh sáng vàng thần uy kinh người bắn tới, đánh về phía đại trận thương long sức mạnh bị giảm sút nhiều.

Một đám thần võ vệ sợ muốn chết, dưới đất đã chết đi gần trăm người, ánh sáng vàng đó đối với mọi người là lá bùa đòi mạng. Nếu không phải thấy Phong Liệt đến thì số người coi lại kiếm không được chạy tan tác rồi, sống chết trước mắt ai không quý mạng mình?

Phong Liệt thấy tình hình này thì không do dự nữa, hấn gọi ra huyền thiên chiến kiếm khê chấn.

Ong!

Một tiếng vang khê.

Dường như mặt hồ bình tĩnh có hòn đá rơi vào, sóng gợn đen ở giữa hư không lẫn tăn lan tới trước, trong bình tĩnh ẩn chứa thần uy mệnh mông, dường như mọi thứ trên đời không thể ngăn cản nó lan tràn.

Ngay sau đó, trong ánh mắt căng thẳng của mọi người, sóng gợn đen dễ dàng tiêu trừ ánh sáng vàng.

Hơn nữa còn chưa chấm dứt.

Sóng gợn đen ẩn chứa lực lượng kinh hồn chậm rãi đẩy vào con đường, rồi thì tiếng tiếng hét kinh khủng tuyệt vọng liên tục vang lên, chỗ sóng gợn đi qua mấy trăm cường giả Nam Ly Giới đằng trước nhất như là gỗ mục nhiều năm thành tro, không còn mảnh nhỏ.

- A, Phong hộ pháp chặn được phá giới chùy kia!

- Trời ạ, bảo kiếm trong tay Phong hộ pháp là thần binh phẩm cấp gì vậy? Có thể chống cự với thần khí!

- Ta nghe nói Phong Liệt khổng chế hoang cổ thần khí huyền thiên thần tháp trường kiếm này là chưa từng nghe thấy.

- Có Phong hộ pháp ở cuộc chiến này không lo.

- Phong hộ pháp thần uy cái thế, không uổng là thần tượng của bốn công tử!

Phong Liệt không phụ sự mong đợi của mọi người, đại triển thần uy, chỉ vừa ra tay liền ngăn cản công kích mạnh mẽ của đối phương. Người Long Huyết Giới tinh thần run lên, hoan hô không dứt. Mấy trăm thần võ vệ chủ trì đại trận thở phào, ánh mắt nhìn Phong Liệt tràn đầy cảm kích từ tận đáy lòng.

Lúc này trong con đường bỗng truyền ra một thanh âm cảm hận thấu xương:

- Phong Liệt? Thì ra là thứ khốn kiếp nhà ngươi! Tốt lắm, bốn công tử đang muốn sát nhập Long Huyết Giới bằm vằm ngươi thành vạn mảnh, không ngờ ngươi tự đưa lên cửa.

Phong Liệt lạnh lùng cười, hẳn biết chủ nhân thanh âm chẳng phải là Nam Ly Phong thì là ai?

Phong Liệt lạnh giọng nói:

- Nam Ly Phong, biết điều thì nhân lúc còn sớm rút về Nam Ly Giới đi, dám bước ra con đường một bước, chết!

- Ha ha ha ha, huênh hoang. Phong Liệt, không biết bây giờ ngươi còn có mấy phần thực lực? Ma Long Hoàng huyết mạch chắc cũng đã bị Long Chủ lấy đi? Hừ, hôm nay bốn công tử nhất định sẽ bằm vằm ngươi ra vạn mảnh, rửa mối hận cũ.

897. Chương 1003: Người Thủ Mộ?(2)

Ma Long

Chương 1003: Người thủ mộ?(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Tất cả nghe lệnh, xông lên cho ta. Hôm nay ai có thể bắt giữ Phong Liệt thì bốn công tử thưởng ột thiên bảo thần binh!

Thanh âm của Nam Ly Phong độc ác như gió lạnh khiến mọi người rét run.

Lúc trước trong thiên long vực gã bị Phong Liệt suýt chút rút sạch huyết tủy, thống khổ không muốn sống, tiếp đó lại bị đoạt đi Ma Long Hoàng huyết mạch chưa luyện hóa, điều này đối với Nam Ly Phong thân phận tôn quý, chưa từng ăn khổ đúng là sỉ nhục cả đời khó quên.

Trong lòng gã hận Phong Liệt thực sự là đổ nước ngũ hồ tứ hải cũng rửa không sạch, chỉ nghĩ lột da, ăn thịt, uống máu hắn.

Bây giờ có lẽ gã còn kiêng dè thủ đoạn của Phong Liệt, Nam Ly Phong gào xong hơi lùi lại núp phía sau đại quân Nam Ly Giới tọa trấn, không vùng phá giới chùy công kích đại trận nữa.

- Giết!

- Xông lên, bắt sống Phong Liệt!

Có trọng thưởng liền có dũng phu, sức hấp dẫn của một thiên bảo thần binh là không ai có thể chống cự.

Khi Nam Ly Phong dứt lời, trong con đường vang tiếng hét điên cuồng, từng võ giả thực lực mạnh mẽ như lên gân hóa thành từng mũi nhọn lao ra ngoài con đường, cực kỳ cuồng mãnh trùng kích đại trận.

Ngoài con đường tất cả thần võ vệ đều biến sắc mặt, nhanh chóng bổ sung người chủ trì đại trận vận chuyển, đốc sức ngăn cản lần trùng kích mãnh liệt từ hai năm nay của Nam Ly Giới.

Trong đại quân Nam Ly Giới có hàng vạn cường giả long biến cảnh, cường giả hoàng cảnh thì có hơn hai mươi vị, nhiều người như vậy tuy rằng thanh thể hùng hồn, nhưng nhiều người chen chúc trong con đường nhỏ hẹp đường kính chưa đến ngàn trượng thì hơi khó thi triển, khó thể phát huy sức chiến đấu mạnh nhất.

Người bên Long Huyết Giới dù số ít nhưng huyền diệu thương long đại trận lại là vừa đúng chặn kín cửa vào, miễn cưỡng ngăn bước chân đối phương.

Nhưng dù ai đều nhìn ra, thương long đại trận bị công phá cũng chỉ là vấn đề về thời gian.

Giờ phút này thương long đại trận bị ngàn vạn người công kích chao đảo lắc lư, nguy cơ trùng trùng, thương long phun ra hỏa xà không ngừng nuốt từng sinh mạng cường giả Nam Ly Giới, tình hình chiến đấu cực kỳ thảm liệt.

Phong Liệt đứng trên cao, trong tay cầm huyền thiên chiến kiếm, ánh mắt bình tĩnh nhìn chiến đấu bên dưới, đáy mắt không có vẻ gì là lo lắng.

Thật ra nếu hắn muốn thì có thể dễ dàng đánh lui đại quân Nam Ly Giới tấn công, thậm chí giết chết Nam Ly Phong không phải không thể.

Nhưng hắn không làm như vậy, ánh mắt nhìn như chú ý cửa và chữ khóe mắt thì lén liếc xung quanh.

Hắn trực giác có đôi mắt núp trong chỗ tối đang nhìn chăm chăm mình, nói chính xác hơn là huyền thiên chiến kiếm trong tay hắn. Cảm giác như bị rắn độc nhìn chăm chăm, khiến hắn có cảm giác rợn tóc gáy.

"Chết tiệt, là lão già nào nhìn chăm chăm lão tử? Chẳng lẽ là Nam Ly Vân?"

Phong Liệt mặt không biểu tình nhưng trong lòng suy nghĩ xoay chuyển nhanh, bất giác nghĩ đến nghĩa phụ của Nam Ly Phong là Nam Ly Vân, vạn cổ lão yêu nghiệt đủ cùng Long Chủ nói chuyện ngang hàng.

Nhưng hắn rất nhanh phủ định suy đoán này, Nam Ly Vân có thực lực vô cùng mạnh mẽ, lại thêm hành động cực kỳ bá đạo, nếu lão mơ ước huyền thiên thần tháp thì sớm nhảy ra cường bức đòi lấy, tuyệt đối không núp một bên chờ thời cơ.

"Người này tuy rằng mơ ước thần khí, rồi lại hình như e ngại ta, chắc không phải cường giả đẳng cấp Long Chủ. Hừ, mặc kệ người là ai, nếu dám nhảy ra, lão tử sẽ khiến người ném mùi uy lực thần khí thật sự."

Phong Liệt mắt chớp lóe, mặt hiện ra vẻ độc ác.

Ầm! Ầm! Ầm!

- Grao grao!

Thời gian trôi qua, thương long đại trận uy lực càng lúc càng yếu, tùy thời có khả năng bị đánh vỡ. Bên dưới ba trăm sáu mươi cao thủ thần võ vệ chống đỡ đại trận ai nấy mặt tái nhợt, khóe môi có vết máu. Ngay cả nhóm Thủy Vô Khuyết, Long Khinh Vân con mắt tối tăm nhiều, hiển nhiên bị Nam Ly Giới cuồng mãnh công kích bị đại trận phản phệ, bị thương không nhẹ.

Phong Liệt bất nhẫn không khoan tay đứng nhìn nữa, hắn rút cuộc lại lần vùng trường kiếm trong tay.

Ầm!

Không khí đột nhiên rung lên.

Kiểm khí trường hà mệnh môn ủa vào trong con đường, trường hà này dài trăm dặm, rộng mấy ngàn trượng, vắt ngang không gian, hoàn toàn nhấn chìm con đường, uy lực thần khí kinh thiên động địa.

Vốn đại quân Nam Ly Giới khí thế như hồng ở trong kiếm khí trường hà hùng hồn này tựa con kiến nhỏ bé bị nghiền nát, tan tành, tiếng hét tuyệt vọng vang tận trời xanh, ngay cả năm cường giả hư hoàng cảnh xông tới trước cũng không thể may mắn thoát khỏi, chớp mắt hình thần đều diệt.

- A, mau trốn đi!

- Thiếu chủ, cứu mạng với!

- ...

Một ít kẻ may mắn còn sống hận cha mẹ sao không sinh cho thêm hai chân, liều mạng chạy vào sâu trong con đường, sợ muốn chết.

Ngay cả Nam Ly Phong cũng bị một kích của Phong Liệt làm ngơ ngác, mạnh vung phá giới chùy. Nhưng bất đắc dĩ thần khí trong tay gã là đồ giả, so có thể đối kháng với thần khí hoàn chỉnh thật sự? Vung ra hai luồng sáng vàng như bùn lầy như biển không thể tạo thành chút cản trở với kiếm khí trường hà.

Thấy tình trạng này Nam Ly Phong hoảng hốt, khuôn mặt tuần tú tràn đầy vẻ kinh khủng. Mắt thấy trường hà ập đến, biểu tình gã dứt khoát, bóp chặt vòng cổ tím đeo trên cổ.

Bóc

Một tiếng giòn vang.

Phút chốc một đoàn sáng tím nổi lên bao bọc lấy gã, gã lập tức biến mất.

Gã từ bỏ đám thuộc hạ một mình kích phát truyền tống trận bỏ trốn.

Kiểm khí trường hà cuốn sạch con đường, không ngừng nuốt từng mạng sống cường giả. Chớp mắt đã có hơn ba ngàn cường giả long biến cảnh chết oan chết uổng, cường giả hoàng cảnh cũng chết mười ba người, con số đang không ngừng tăng lên.

.....

Vài giây sau, kiếm khí trường hà hùng hồn kêu ù ù trôi xa, lồi vào lại trở về yên tĩnh.

Bây giờ đám thiếu niên thần võ vệ Thủy Vô Khuyết, Long Khinh Vân, Hồng Phi Dương há to mồm, câm nín, biểu tình giật mình nhìn Phong Liệt ở trên cao.

Ngay cả năm vị cường giả hoàng cảnh trong năm di động phủ đệ ở đằng sau đều lộ mặt, ánh mắt nhìn Phong Liệt chớp lóe, khó giấu vẻ kinh ngạc.

- Thế...thế là kết thúc?

- Ủi dà, hần một kiếm đánh lui đại quân Nam Ly Giới? Điều này sao có thể, bên trong có vài chục cường giả hoàng cảnh!

- Hậu sinh khả uý a, Phong Liệt này không thể xem thường, ngày sau tuyệt đối không thể đối địch hần.

- ...

Mọi người đều biết qua ngày hôm nay danh tiếng của Phong Liệt sẽ lại truyền khắp đại lục, tăng thêm sắc màu bí ẩn rực rỡ cho uy danh ngập trời của hần.

Phong Liệt một kiếm đẩy lui cường địch Nam Ly Giới nhưng không cắt đi huyền thiên chiến kiếm. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hần bỗng nở nụ cười nghiền ngẫm với chỗ nào đó trên trời, như đang chờ đợi điều gì.

- Ha ha ha ha, hay lắm, không uống là huyền thiên thần tháp, quả nhiên uy lực kinh thiên, tiếc rằng rơi vào thẳng nhóc hỉ mũi chưa sạch nhà ngươi, thật là mình châu bị nhiễm bụi, tiếc quá là tiếc.

Lát sau có tiếng cười to sang sảng vang lên phía xa trong không gian đoạn tầng, thanh âm hùng hồn như thiên uy chấn mọi người run lên, biểu tình hoảng sợ.

Phong Liệt sắc mặt âm trầm lạnh giọng nói với phía xa:

- Hừ, thiên hạ chỉ bảo người có duyên sẽ được, dù kiếm này có tốt hơn cũng vô duyên với ngươi.

- Ha ha ha ha, tiểu tử lớn lối quá đấy. Ai nói báu vật này vô duyên với ta? Hôm nay nếu bốn tọa đã thấy thì tất nhiên là cơ duyên của bốn tọa.

898. Chương 1004: Đại Chiến Hồn Tử

Ma Long

Chương 1004: Đại chiến hồn tử

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Dứt lời, một lão già tiên phong đạo cốt đạp sóng khói dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

lão già đứng chấp tay sau lưng, mặc trường bào xanh, chân mây chính khí, mặt trắng, đôi mắt sâu thẳm, mặt cười tủm tỉm, thực lực cao thâm khó dò.

Dễ thấy nhất là chỗ giữa trán lão có một ấn ký đen cỡ hạt đậu, thoạt trông như phác họa hình núi.

Phong Liệt mắt tập trung nhìn, chân mây cau lại. Người này thoạt trông vô hại khiến người khó nổi lên địch ý, nhưng hần ghét nhất loại trang nghiêm đạo mạo này.

Đặc biệt là ấn ký hình núi màu đen ở trán lão vô cùng quái dị, hình như ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại khiến linh hồn Phong Liệt run rẩy.

Hơn nữa sức mạnh này khiến hần thấy khá quen, hình như cùng loại với hơi thở phong ma đại thương.

Phong Liệt siết chặt kiếm trong tay, nheo mắt, lạnh lùng nói:

- Người là ai?

Ông lão cười tủm tỉm đáp:

- Người Thủ Mộ của giới này.

Phong Liệt ngẩn ra, mắt lóe sát khí, hừ lạnh nói:

- Hừ, mặc kệ ngươi là ai, muốn lấy đồ trong tay ta thì tự mình đến!

- Đang có ý này!

Mắt ông lão sáng lên, tay phải bỗng xòe ra, lòng bàn tay hiện ra một hạt châu di động màu trắng đục.

Ngay sau đó, hạt châu trắng này *Ông!* một tiếng rung lên, ánh sáng trắng chói mắt tỏa ra bao phủ phạm vi mấy ngàn dặm.

Phong Liệt con ngươi co rút, người không nhúc nhích, huyền thiên kiếm giơ ngang trán chặn ánh sáng chói lòa.

Nhưng rồi phong cảnh trước mắt hần chợt thay đổi.

Ông lão đối diện không còn, đám thần võ vệ bên dưới không thấy, con đường Nam Ly Giới cũng không có. Hần xuất hiện trong một thế giới tràn ngập nguyên khí thủy thuộc tính, trừ dưới chân mệnh môn vô bờ biển rộng thì trong trời đất không còn gì khác.

- Cường giả địa nguyên cảnh?

Phong Liệt con ngươi co rút.

Phong Liệt rất nhanh nhận ra bây giờ mình đang ở trong một tiểu thiên địa không hoàn chỉnh, trong trời đất này chỉ có một loại thuộc tính, chính là nước.

Hơn nữa mặt biển bên dưới hoàn toàn là thủy thuộc tính nguyên khí linh dịch, mệnh môn vô tận, Phong Liệt nhìn mà phát thèm. Hần góp nhặt thật lâu nguyên khí nhưng vẫn không bằng một phần vạn biển rộng này.

Phong Liệt tay cầm Huyền Thiên, lòng thầm sinh cảnh giác, ánh mắt sắc bén chậm rãi liếc xung quanh.

Ông lão có thể hóa vực thành giới, đây không thể nghi ngờ là cường giả địa nguyên cảnh lĩnh ngộ không gian pháp tắc mới có thủ đoạn này.

Mặc dù bây giờ Phong Liệt đã là cường giả long hoàng cảnh nhưng so với cường giả địa nguyên cảnh thì cách biệt hai đại cảnh giới, dù hắn có trong tay tuyệt thế thần khí thì khó mà bơi xóa chênh lệch to lớn này.

Hơn nữa trong tiểu thiên địa này hắn cảm nhận rõ ràng thực lực của mình bị suy yếu ba phần, dù là tinh thần lực hay nguyên lực đều bị áp chế lớn.

- Ha ha ha ha, tiểu tử, thấy ngươi có tư chất bất phàm, xem như là hạt giống tốt, nếu ngươi chịu dâng ra kiếm trong tay thì bốn tọa sẽ tha ột con đường sống, như thế nào hả?

Phía xa truyền đến tiếng cười to, tiếp theo ông lão tên gọi Người Thủ Mộ xuất hiện ở chân trời. đọc truyện mới nhất tại .

Phong Liệt khinh thường cười nói:

- Hừ, chỉ dựa vào một bán thành phẩm tiểu thế giới mà muốn giam cầm lão tử, đúng là mơ tưởng viễn vông!

Hắn đúng là không dè cường giả địa nguyên cảnh nhưng có Huyền Thiên trong tay, không đến mức bó tay chịu trói.

Hắn vừa nói vừa nhìn biển rộng trước mắt, lòng nổi lên hứng thú dạt dào với biển sinh ra nguyên lực linh dịch dày đặc dưới chân mình.

- Không biết điều, nếu đã vậy thì, ngươi...

Người Thủ Mộ sinh mắt lạnh lùng, định xử lý Phong Liệt thì vẻ mặt bỗng dần ra.

Chỉ thấy huyền thiên chiến kiếm trong tay Phong Liệt đột nhiên hóa thành nước lũ bảy sắc dài ngàn dặm ở trên không trung xoay quanh một vòng như là cuồng long lao vào biển, dấy lên sóng cồn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Sóng cuộn cuộn, thanh âm chấn chín tầng trời.

Ngay sau đó, Người Thủ Mộ biểu tình tức giận, lão giật mình phát hiện thu gom nguyên khí linh dịch mấy chục vạn năm đang nhanh chóng giảm sút, thật sự không nhận được nữa.

- Hừ, muốn chết mà!

Ông lão mắt bắn tia lửa, hai tay bỗng nhiên kết ấn.

Ong!

Trong trời đất kêu ù ù.

Theo đó, chỉ thấy biển mênh mông bên dưới như biến thành tảng đá vững chắc hoàn toàn yên lặng. Nước lũ bảy sắc đang làm mưa làm gió thì bị bài trừ khỏi mặt nước, không thể nuốt thêm chút nữa nguyên khí linh dịch.

- Tiếc quá.

Phong Liệt chân đạp nước lũ bảy sắc ba ngàn dặm, mặt lộ vẻ tiếc nuối.

Nếu để cho huyền thiên thôn phệ vô biên vô hạn nguyên khí đại hải này thì một kiếm oanh sát cường giả địa nguyên cảnh cũng không phải không thể.

Đáng tiếc, đối phương không có khả năng cho hắn cơ hội này.

Nếu đã không lấy được ích lợi gì thì Phong Liệt không định ở đây lâu, dù sao tiểu thế giới này là địa bàn của người khác, khi đánh nhau sẽ bất lợi cho bản thân.

Hắn cười lạnh với ông lão, nhoáng người lên biến mất, khiến ông lão há hốc mồm.

Tiểu thế giới cũng chỉ có phạm vi ba vạn dặm, thậm chí không lớn bằng long ngục không gian của Phong Liệt.

Khi Phong Liệt lại xuất hiện thì đã đến bên mép tiểu thế giới, bình chướng sương khói mông lung chặn trước mặt.

Ngay sau đó, Phong Liệt không chút khách sáo gọi ra phong ma đại thương, thân tùy thương động, đột nhiên đâm hướng sương mù dày đặc.

Phá không.

Có phong ma đại thương ở, thành lũy không gian bình thường không thể ngăn bước chân của Phong Liệt.

Nhưng lúc này, bên tai Phong Liệt vang tiếng hừ lạnh khinh thường.

- Hừ, chỉ bằng vào con kiến nho nhỏ nhà ngươi cũng mơ chạy khỏi lòng bàn tay của bổn tọa? Vậy thì bổn tọa sống tới tuổi này đã uống phí rồi!

Thanh âm vừa dứt, phong ma đại thương xuyên qua nhất tầng không gian, hiện ra thân hình Phong Liệt.

Nhưng khiến Phong Liệt nhíu mày là trước mặt hắn không biết khi nào thì xuất hiện trăm ngàn tầng không gian, hơn nữa, hơn nữa đang không ngừng tăng thêm. Sương mù dày đặc gần trong gang tấc dường như cách mình càng ngày càng xa, không thể với tới.

- A?

Phong Liệt con ngươi co rút, khựng lại. Hắn biết trước mắt trăm ngàn tầng không gian bình thường chính là vận dụng tinh diệu của cường giả địa nguyên cảnh đối với không gian pháp tắc.

Chỉ dựa vào chiêu này thì cường giả địa nguyên cảnh đã trên cường giả hoàng cảnh không thể với tới, có thể công có thể thủ.

Bây giờ cho dù phong ma đại thương có công năng phá không nhưng cũng chỉ có thể từng tầng xuyên qua, tuy nhiên, tốc độ này kém xa tốc độ lão già khuếch mở không gian. Phong Liệt nhíu mày.

Đối diện tình hình như vậy, e rằng bất cứ cường giả hoàng cảnh đều bó tay, bị vây trong đó chết là kết cục duy nhất.

- Hừ, bổn tọa muốn xem ngươi có thể chạy trốn tới đâu!

Ông lão vuốt râu cười lạnh nhìn Phong Liệt, có vẻ nắm chắc.

Lão là cường giả trung kỳ địa nguyên cảnh, khống chế không gian pháp tắc đã vô cùng quen thuộc, phát tay đều có thể ngưng tụ ra trăm ngàn tầng không gian bình thường, tự nghĩ muốn đối phó nho nhỏ long hoàng cảnh Phong Liệt là dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà ngay sau đó, lão bỗng nheo mắt lại, ánh mắt nhìn Phong Liệt có giật mình.

- Lão già, hôm nay lão tử cho ngươi mở mắt!

Phong Liệt khinh thường cười khẩy, rồi thì huyền thiên chiến kiếm đột nhiên rời tay mà khứ, trên không trung kêu *ong ong*, chớp mắt hóa thành tháp to cao cỡ mấy trăm dặm.

899. Chương 1005: Chúng Ta Chỉ Là Kẻ Đáng Thương Trong Lăng Mộ

Ma Long

Chương 1005: Chúng ta chỉ là kẻ đáng thương trong lăng mộ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Thần tháp tỏa ra thần huy bảy sắc, uy nhiếp thần khí hùng hồn khiến Người Thủ Mộ tinh thần rung động, mặt lộ hoảng sợ.

Ngay sau đó, chỉ thấy huyền thiên thần tháp rung lên, mười ba luồng sáng khác nhau bao quát thiên địa khí toàn trường long tỏa ra, ở trong thiên địa xoay tròn cuốn sạch bầu trời, thanh thế hùng hồn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một chuỗi tiếng nổ kinh thiên vang lên.

Thống chốc trăm ngàn tầng không gian bình chướng chắn trước mặt Phong Liệt như từng tầng cửa sổ giấy mỏng manh bị uy lực thần tháp dễ dàng xé rách ra. Hùng vĩ khí toàn trường long bao phủ phạm vi vạn dặm, trong khu vực này tất cả đều bị khí toàn nghiền thành bột phấn, nguyên tiểu thể giới bị oanh ra một cái hố to đường kính ngàn dặm, có thể thấy phong cảnh bên ngoài.

- Thằng nhãi này, mau dừng tay!

Ông lão vẻ mặt kinh sợ, nổi giận gầm lên một tiếng, kiếm không được máu trào lên hòng phun ra ngoài.

Ngay sau đó, lão vội tâm ý động ném Phong Liệt ra ngoài không gian, rồi cuống quýt thu lại tiểu thể giới vào người, hết sức hồi phục lại.

Cường giả địa nguyên cảnh hóa vực thành giới, uy lực vô cùng, nhưng tiểu thể giới liên kết với tinh thần lão. Phong Liệt oanh phá tiểu thể giới khiến ông lão bị vết thương không nhẹ, khuôn mặt vặn vẹo, mắt bắn tia lửa.

- Ha ha ha ha, lão già, ngươi chỉ có vậy thôi.

Phong Liệt bị ném ra khỏi tiểu thể giới, đứng ở không trung, nhìn ông lão biểu tình khó coi, hần cất tiếng cười to.

Mấy phen giao phong, hần hiểu chút chút thủ đoạn của ông lão. Tuy cường giả địa nguyên cảnh có thể lợi dụng không gian pháp tắc ngăn địch, nhưng vẫn ngăn không được huyền thiên thần tháp của hần, điều này khiến hần tăng niềm tin.

- Hừ, tiểu súc sinh chết tiệt, hôm nay Hồn Tử ta phải lấy mạng ngươi. Chết cho ta!

Ông lão đôi mắt lạnh băng, phong độ tiên phong đạo cốt biến mất hầu như không còn, ngược lại sắc mặt độc ác tự đòi mạng Diêm La, khiến người nhìn mà run.

Lão dứt lời, một cây liên tử thương thương tỏa ánh sáng vàng rực rỡ bay ra, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa mạnh mẽ đâm vào Phong Liệt.

Cây liên tử thương này chính là làm bạn bên Hồn Tử ba mươi vạn năm, thiên bảo thần binh lấy mạng kim thương, ở trong tay lão đã từng tiêu diệt một cường giả sơ kỳ địa nguyên cảnh, hôm nay dùng để đối phó Phong Liệt là cao thủ hóa đan cảnh khiến Hồn Tử có cảm giác dao mổ trâu giết gà.

Vèo vèo vèo vèo!

Thương mang sắc bén không gì sánh bằng xé rách khung trời, uy thế làm cho người ta sợ hãi.

- Hừ, ai chết còn chưa chắc đâu.

Phong Liệt cười lạnh, biểu tình không chút sợ hãi.

Mắt thấy mũi liên tử kim đến thì Phong Liệt ánh mắt dứt khoát, hai tay nắm huyền thiên chiến kiếm bỗng vùng lên chém hướng kim thương.

Ầm!

Một tiếng va chạm kinh thiên, trên trời ánh sáng vàng tỏa khắp nơi.

Phong Liệt biến sắc mặt, cảm thấy sức mạnh hùng hồn ập đến đánh bay hần ra xa mấy trăm dặm, suýt rơi vào một mảnh không gian đoạn tầng, huyền thiên chiến kiếm suýt chút rớt ra.

Cùng lúc đó, hần bị lực phản chấn mạnh mẽ, hai tay nổi gân xanh, máu thịt rách toạc, khoe môi tràn máu, ngay cả linh hồn cũng bất ổn.

- Cường giả địa nguyên cảnh quả nhiên không thể khinh thường.

Phong Liệt vận chuyển nguyên lực lập tức chữa lành vết thương, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Hồn Tử.

Hồn Tử hình như cũng không ổn lắm, lão dựa vào thực lực mạnh mẽ không lùi nửa bước, nhưng mũi lấy mạng liên tử thương của lão gây một khúc, khiến Hồn Tử đau lòng gần chết, suýt ói máu.

- Người...người...người...tiểu súc sinh! Dám phá hỏng thần binh của bổn tọa, bổn tọa phải băm vằm ngươi ra trăm vạn mảnh!

Hồn Tử bắn phun lửa, hận cực kỳ, tức giận đến môi run run, cuối cùng lão trút hết tức giận vào thân thương.

Xoẹt xẹt!

Một tiếng vải rách vang lên, một vết sáng vàng lại rạch phá không gian chém hướng Phong Liệt.

Phong Liệt không dám giấu nghề, hấn biến ảo ra Ma Long Hắc Âm Chi Thân, căn nguyên thần đồ hộ thể, vận chuyển toàn thân nguyên lực vào trong huyền thiên chiến kiếm đỡ lấy kim thương.

Ầm!

Chiến kiếm cùng kim thương va chạm phát ra ánh sáng vàng rợp trời, khiến từng ngọn núi to trong mây vụn dậm thành đất bằng, không khí vỡ vụn.

Trước lực phản chấn mạnh mẽ, căn nguyên thần đồ bao bọc Phong Liệt chớp mắt tạc thành khối đen, cách ngoài vạn dặm ngưng tụ thành hình.

Hồn Tử thấy trong tay còn sót lại cán thương không đủ tam thước thì khóc không ra nước mắt, cực kỳ tức giận.

Nhưng khi lão thấy huyền thiên chiến kiếm trong tay thì mắt sáng lên, do dự lắm bầm:

- Có thể hủy thiên bảo thần binh của bổn tọa, chắc chắn là thần khí rồi. Giới này thần khí có thể biến ảo thác kiếm hình như chỉ có một Huyền Thiên? Không lẽ thật sự là huyền thiên thần tháp?

Lão trầm ngâm, biểu tình dần âm trầm. Hồn Tử mới đến giới này nhậm chức, không hiểu biết nhiều tình huống nhưng huyền thiên thần tháp khác hẳn, ở trong ngoài giới đều có tiếng thần khí.

- Ha ha ha ha, sướng khoái!

Phong Liệt lại hồi phục như ban đầu, hiện ra thân hình, ngửa đầu cười dài. Hấn đã thật lâu không gặp đối thủ khiến hấn dốc hết sức ứng đối, Hồn Tử này mặc dù là cường giả địa nguyên cảnh lại là đá mài dao cực kỳ tốt, khiến Phong Liệt muốn ngừng mà không được.

Nhưng Hồn Tử không có ý định cùng Phong Liệt đấu, bây giờ mắt lão cực kỳ tham lam, trầm ngâm một lúc chợt lạnh lùng cười.

- Hừ, tiểu súc sinh, vì thần khí này, bổn tọa sử dụng một lần hồn tở chỉ lực cũng đáng giá.

Ngay sau đó hai tay Hồn Tử giơ ngang, chậm rãi vẽ ấn ký hình núi.

Ong!

Ấn ký hình núi lóe vết đen, lực lượng hùng hồn quái dị chậm rãi lan tràn, bao vây phạm vi mấy vạn dặm.

- A? Hồn sát khí?

Phong Liệt tim rút cái bịch, lập tức nhận ra lực lượng kỳ dị này không khác gì phong ma đại thương, đều có sức sát thương cực lớn với linh hồn.

Mắt thấy lực lượng quái dị này càng lúc càng dày đặc, dù Phong Liệt có thúc đẩy thần khí cũng không thể ngăn cản sức sát thương đối với linh hồn. Dần dần linh hồn của hấn chợt sáng chợt tối, tùy thời tan biến.

Phút chốc người Phong Liệt run lên, giật nảy mình, đã lâu rồi hấn không cảm nhận rơi vào đường cùng. Lực lượng quái dị này khiến hấn không có chút sức phản kháng, thần khí cũng không có đất dùng võ, hấn kiếm không được định thuận di chạy trốn. nguồn (.)

Nhưng vào lúc này, đột nhiên giọng của Nhân Hoàng cực kỳ rõ ràng truyền vào tai hấn:

"Phong Liệt, ngươi không phải là đối thủ của lão, mau dụ lão đến Đông Ly thánh cảnh!"

"A?"

Phong Liệt lòng máy động, kinh ngạc hỏi.

"Đông Ly thánh cảnh nằm ở đâu?"

"Chỗ cực đông đại lục, người đến liền biết. Như kỹ, mặc kệ thế nào cũng tuyệt đối không để huyền thiên thần tháp rơi vào tay người khác!" Giọng Nhân Hoàng Lăng Dung cực kỳ trầm trọng nói.

Phong Liệt nhẹ gật đầu, bỗng nhiên biến mất.

- Muốn trốn ư? Hừ, không dễ vậy đâu!

Hồn Tử dừng lại, khoe môi cong lên, cũng biến mất theo.

Mặt đông Ma Long sơn mạch là Kim Long Thiên Triều đất đai mấy chục vạn dặm, cuối đông Kim Long Thiên Triều là biển rộng vô biên vô tận.

Xoẹt

Sóng lớn vỗ bờ, thủy triều bắn lên.

Nước biển xanh biếc hòa cùng bầu trời, ầm ầm dậy sóng, hùng hồn.

Từng hồng hoang ác diệu có thể xé rách man long vạn vẹo xoay quanh trên không trung, liên tục phát ra tiếng rít chấn tâm hồn người. Chúng nó đôi khi lao vào biển săn từng con cá to cỡ núi nhỏ.

900. Chương 900

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1006: Chúng ta chỉ là kẻ đáng thương trong lăng mộ(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Đông Ly thánh cảnh ở đâu đây?

Phong Liệt đứng trên một hòn đảo nhỏ, mắt liếc xung quanh, nhíu mày.

Phong cảnh trước mắt dù đẹp nhưng hắn không có lòng ngắm, bởi vì Hồn Tử đang ở phía sau đuổi theo không bỏ.

Lấy tu vi long hoàng cảnh hiện tại của Phong Liệt, tinh thần lực đã có thể bao phủ phạm vi vạn dặm, ánh mắt có thể nhìn xuyên hình ảnh cách năm vạn dặm, nhưng hắn lướt trên đông hải một khắc mà không phát hiện ra điều gì cả.

- Gri!!!

Một tiếng rít chấn trời vang vọng.

Cuồng phong ập đến, quần áo Phong Liệt bay phất phật, tóc dài tung bay.

- A?

Phong Liệt nhướng mày, gương mặt nhìn lên, chỉ thấy một đại phong diệu giương cánh ba trăm trượng, toàn thân lông chim vàng đang trợn đôi mắt lạnh băng, khát máu, xuyên quá tầng mây lao nhanh hướng hắn. Hai thiết thảo to cỡ núi nhỏ phong mang nhiếp người, tạc núi đập đá không thành vấn đề.

- Đại phong diệu hậu kỳ thất cấp? Hừ, đến vừa lúc.

Phong Liệt mắt sáng lên.

Mắt thấy ác diệu đôi cánh che trời ngày càng gần, Phong Liệt phát tay đánh ra một thôn phệ vòng xoáy đường kính vạn trượng chụp hướng đại phong diệu.

Vèo vèo vèo vèo!

Vòng xoáy to lớn cắn nuốt trời đất giáng xuống gần đại phong diệu, sức hút khủng khiếp mạnh xé rách thân thể khổng lồ.

- Gri gri!!!

Đại phong diệu cảm thấy nguy hiểm, mắt lóe tia kinh sợ, cuống quýt lùi lại.

Nhưng tất cả phản kháng của nó chỉ là uống công mà thôi.

Một tiếng gào thét vang lên, thân thể khổng lồ to mấy trăm trượng bị kéo vào vòng xoáy, biến mất.

Phong Liệt khinh thường cười, nhắm mắt lại, thôn phệ không gian trong người nhanh chóng vận chuyển, rất nhanh đã nghiền nát đại phong diệu rồi nuốt đi nguyên khí trong người nó, cướp lấy ký ức trong óc.

- A? Thì ra ở đây.

Phong Liệt mở mắt ra, hơi vui mừng, từ ký ức của đại phong diệu hắn thấy được một chỗ đặc biệt trong đông hải.

Ngay sau đó, hắn lại biến mất.

Khi Phong Liệt mới biến mất không bao lâu thì một ông lão tiên phong đạo cốt, đầu chân mây hiện lệ khí xuất hiện ở chỗ hắn đã đứng.

- Hừ, tiểu súc sinh hủy thần binh của bốn tọa, phá căn nguyên thiên địa của bốn tọa, cho dù người lên trời cao hay xuống đại ngục thì bốn tọa tuyệt đối không tha cho ngươi!

Hồn Tử cực kỳ tức giận, nặng nề hừ lạnh, biến mất.

.....

.....

Tận cùng biển mênh mông có một đại lục hoang vu, nơi này quanh năm không có ánh nắng, cũng không thấy trời trăng sao, đen như mực, hình như đã bị thế giới lãng quên.

Bây giờ, chính giữa mảnh đất này có một hồ nước đỏ máu phạm vi vạn dặm. Trong hồ sóng máu cuộn cuộn, mùi máu đậm đặc tràn ngập trong thiên địa, như biển máu Tu La truyền thuyết, khiến người thấy ghê rợn.

Chính giữa hồ nước đứng sừng sững một tòa tế đài đen chiếm ba trăm dặm, cao vạn trượng, tiếng rống ngâm cổ xưa vang vọng trong thiên địa.

Đây chính là long tộc thánh khí huyết tế thần đàn.

Hồ này là Long Huyết Giới hàng ức ức vạn long vô giả biến mất long huyết trong người tạo ra, trong đó chẳng những ẩn chứa căn nguyên huyết mạch của tộc chân long, còn chứa mệnh mông nguyên lực, tùy tiện một giọt máu thành tựu vô giả tu vi không tầm thường.

Đột nhiên bên mép huyết hồ bên trên bầu trời xuất hiện một thiếu niên áo đen. Hắn giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt, mùi máu xộc vào mũi khiến hắn nhũn mày.

Phong Liệt nghi hoặc lẩm bẩm:

- Chỗ này chính là cái gọi là Đông Ly thánh cảnh? Tại sao là tử cảnh chứ?

Không sai, nơi này nguyên khí hỗn tạp, không mọc được cọng cỏ, một mảnh đen thui, trừ huyết hồ ra không còn thứ gì khác, đúng là chỗ bị vứt bỏ.

Nhưng Phong Liệt biết mình không đi nhầm chỗ.

Bởi vì hắn đã phát hiện huyết tế thần đàn nằm giữa huyết hồ, cùng với ba mươi hai bóng người cường đại mà bí ẩn trên thần đàn.

Những bóng người bao bọc trong cương vụ đủ màu sắc, khiến người không thấy rõ mặt mày nhưng trên người toát ra uy nhiếp hùng hồn chỉ mạnh hơn Hồn Tử chứ không kém, làm Phong Liệt thầm giật mình.

Đặc biệt là Phong Liệt cảm giác hơi thở của Nhân Hoàng, Long Chủ trong số đó.

”Ồ đâu ra nhiều tuyệt thế cường giả như vậy? Bọn họ đang làm gì?”

Phong Liệt con người co rút, thầm giật mình và hơi nghi hoặc.

Lúc này trên thần đàn, Long Chủ khoanh chân ngồi chính giữa, hai tay chạm rãi ngưng kết trứ ẩn quyết. Người còn lại tự chiếm một vị trí, hình như bày thành trận pháp huyền ảo, ai nấy ngón tay như đo, ở trên không trung tế đàn không ngừng khắc phù văn, dần dần đan vào thành một pháp trận màu vàng, không biết có tác dụng gì. Từng năng lượng quái dị toát ra từ pháp trận khiến thiên địa rung động.

- Ha ha ha ha, tiểu súc sinh, bổn tọa xem coi lần này ngươi có thể chạy trốn tới đâu? Ủa? Đây là...!

Đột nhiên một tiếng cười to từ không xa phía sau vang lên, nhưng tiếng cười chợt ngừng bật.

Phong Liệt dù không quay đầu lại cũng biết chủ nhân thanh âm này chắc chắn là Hồn Tử truy sát hắn.

Hồn Tử truy sát Phong Liệt tới chỗ này, định xuống tay với hắn thì bị tình hình trước mắt lão ngơ ngác, mắt lờ ra. Lão nhìn huyết hồ và huyết tế thần đàn bí ẩn trước mắt, giật mình không nói nên lời.

Có lẽ là tiếng cười to của Hồn Tử khiến người trong hồ chú ý, từng đôi mắt thẩm nhuận vạn cổ tang thương quét qua đây, đánh giá Phong Liệt và Hồn Tử khiến hắn run lên như bị người lột sạch đồ vậy.

Phong Liệt con người co rút, thầm cảnh giác. Hắn không dễ dàng tin tưởng bất cứ người nào, đối Nhân Hoàng không có bao nhiêu tin tưởng, vậy nên lúc này hắn không thể khẳng định mình dần Hồn Tử đến đây là đúng hay sai.

Cái gọi là chim khôn chọn cành mà đậu.

Nếu mấy chục tuyệt thế cường giả vượt qua địa nguyên cảnh muốn đối phó hắn thì Phong Liệt hiểu hôm nay hắn chết chắc rồi.

Nhưng một chút tò mò khiến hắn dừng chân, trực giác hôm nay có lẽ sẽ vén màn bí ẩn làm hắn thắc mắc nhiều năm.

Do dự một lúc rồi Phong Liệt âm thầm đứng chờ, một bên đề phòng Hồn Tử vừa quan sát tình hình diễn ra.

Hồn Tử nhíu mày nhìn phía trước, mắt chớp lóe vài cái, bỗng sắc mặt giật mình hoảng sợ lùi vài bước.

Lão vừa kinh sợ vừa tức giận hét to:

- Ngươi, các ngươi những kẻ tội dân thật to gan, dám mưu toan nhúng tay vào luân hồi, quả thực tội đáng muôn chết!

Một giọng nữ lạnh lùng êm tai vang trong trời đất:

- Hừ, thì ra chỉ là một mờ mịt vô tri tuần táng phẩm, thật là buồn cười lại đáng buồn.

Theo đó một cô gái xinh đẹp toát ra uy nghiêm hoàng giả xuất hiện cách Hồn Tử trăm trượng, vẻ mặt trào phúng nhìn lão.

- Lăng Dung?

Phong Liệt lòng máy động, cẩn thận nhìn cô gái mặt mày giống hệt Sở Điệp nhưng khí chất thì cách biệt một trời một vực.

Nhân Hoàng mặc trường bào vàng rực, đầu đội kim quan, diện mạo xinh đẹp, vóc dáng yếu điệu, phong hoa tuyệt đại, quanh người toát ra khí thế uy nghiêm hùng hồn khiến người nẩy lòng sùng bái.

Hồn Tử tức giận quát mắng:

- Cái gì tuần táng phẩm? Người nói nhảm! Bồn công tử chính là một trong những Người Thủ Mộ lần này. Đám mưa đồ quý rồi các người lại là tội ác tày trời tội dân, bồn tọa sẽ triệu tập hồn vệ, tiêu diệt hết các người!

Nhưng lão cảm nhận uy nhiếp hùng hồn vượt xa địa nguyên cảnh của Nhân Hoàng thì Hồn Tử có chút ngoài mạnh trong yếu, đầy mắt khó giấu vẻ sợ hãi, nói một nửa bồng cam miệng.

- Ha ha, Người Thủ Mộ?

Nhân Hoàng cười khẩy, hỏi vặn lại:

- Không lẽ người không biết chủ nhân mộ sắp thức tỉnh rồi? Kẻ đứng sau lưng người khiến người tiến vào giới này, người không phải tuần táng phẩm thì là cái gì?

- Cái gì? Hồn Võ đại đế sắp thức tỉnh? Không...Không thể nào!

Hồn Tử biến sắc mặt, miệng nói không thể nhưng trong mắt sự khủng hoảng không thể che giấu, như là chạm vào điều cấm nào đó.

901. Chương 901

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1007: Bí ẩn trời đất và long tộc trở về

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt nghe đoạn đối thoại giữa Nhân Hoàng và Hồn Tử mà không hiểu gì cả, đối với 'Người Thủ Mộ', 'Hồn Võ đại đế' chưa từng nghe thấy bao giờ.

Hình như Nhân Hoàng lười nói nhiều với Hồn Tử, khi lão hoảng hốt thì nàng bồng nhảy mất một cái.

Ong!

Trời đất khê rung, tùy theo Hồn Tử bồng biến yên lặng.

Biểu tình khủng hoảng đông trên mặt lão, thân hình giữ động tác cũ không nhúc nhích, như là bị thi triển định thân chú vậy.

"Thời gian yên lặng?"

Phong Liệt con người co rút, hần lập tức nhận ra Nhân Hoàng dùng thời gian pháp tắc dễ dàng bắt giữ Hồn Tử.

Trong lòng hần dậy sóng, cường giả địa nguyên cảnh lúc trước truy sát hần hơn nửa vùng trời ở trước mặt Nhân Hoàng không có chút sức đánh lại, nàng rốt cuộc mạnh tới đâu?

Như núi cao nhìn lên.

Phong Liệt thảm tán thán không dứt.

Ngay sau đó, Nhân Hoàng nhẹ nhàng lướt tới trước, phát tay đánh phù văn vàng vào đầu Hồn Tử, rồi vung tay áo quét lão vào huyết hồ, nhẹ nhàng đáp xuống tế đàn ở giữa huyết hồ.

- Có phải trong lòng có nhiều chuyện thắc mắc?

Khi Phong Liệt ngây người thì giọng bình tĩnh của Nhân Hoàng bồng vang lên.

Phong Liệt lập tức hồi phục tinh thần, xoay người nhìn lại, đối diện đôi mắt thu thủy sâu không thấy đáy của Nhân Hoàng, khiến hần thấy chói mắt.

Phong Liệt thành thật gật đầu:

- Đúng vậy.

- Có vấn đề thì cứ hỏi, đúng là nên cho người biết vài thứ.

Nhân Hoàng tiến lên mấy bước, giọng điệu nhàn nhã, ánh mắt bình tĩnh nhìn hướng huyết hồ.

Mắt Phong Liệt sáng lên, lòng xoay chuyển nhanh, có chút kích động.

Những năm gần đây, hắn có rất nhiều nghi hoặc nhưng không may là không ai có thể giải đáp, mà Nhân Hoàng đúng là có năng lực này.

Phong Liệt trầm ngâm một lúc bình tĩnh tinh thần, gương mặt nhìn nửa bên mặt xinh đẹp của Nhân Hoàng, thanh âm trầm thấp nói:

- Ta muốn biết các người đang làm cái gì? Mà ta, cần làm những thứ gì?

Nhân Hoàng ngắt ra, liếc Phong Liệt, cười khê nói:

- Xem ra người còn chưa hồi phục ký ức cũ, nếu đã vậy thì ta nói ngay từ đầu đi, tránh cho người đi sai đường.

- A? Hồi phục ký ức cũ?

Phong Liệt lòng máy động.

Hắn định hỏi tới nhưng im miệng, bởi vì giọng Nhân Hoàng chậm rãi vang lên.

- Tin tưởng lần trước ở trong Long Chủ người đã cảm giác được, thế giới của chúng ta không phải là thế giới bình thường, nó như là một lồng giam. Ngay cả trên trời có mặt trời, trăng, sao chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi.

- Sự thật là thế giới chúng ta ở trong thế giới tinh thể bên ngoài được gọi là đại đế chi lăng, mà chúng ta cũng chỉ là những kẻ đáng thương sinh hoạt trong lăng mộ mà thôi.

- Chúng ta muốn làm, chính là trong ba năm đi ra tòa lăng mộ này. Nếu không thì ba năm sau thiên địa đại kiếp nạn tất cả chúng ta sẽ trở thành tuần táng phẩm của tòa đế lăng này, tựa như long tộc trăm vạn năm trước vậy...

Nghe thanh âm lạnh lẽo có chút tự giễu của Nhân Hoàng, Phong Liệt ngây như phỗng, trên mặt tràn đầy chấn kinh cùng không tin.

Dần dần hắn biết được sự thật về thế giới này, giật mình phát hiện thế giới mà hắn sinh hoạt mấy chục năm biến thành nửa quen nửa lạ.

Ức vạn năm trước trong vũ trụ sinh ra một vị tung hoành vũ nội, xưng bá cửu thiên thập địa vô thượng đại đế, được người gọi là Hồn Võ đại đế.

Hồn Võ đại đế thực lực vô địch dưới vòm trời, tay có tuyệt thế thần kiếm, đánh biến vũ nội không người địch nổi, kiến lập Hồn Võ đại đế quốc thống trị vô số tinh vực, quân lâm thiên hạ.

Nhưng trước đại vũ trụ thiên đạo, sinh mệnh có cường đại cỡ nào cũng không cách nào thoát khỏi thiên đạo luân hồi. Hồn Võ đại đế sống không biết bao nhiêu năm cuối cùng tuổi thọ hết, hồn về địa phủ.

Nhưng Hồn Võ đại đế cuối cùng là huyền thông tạo hóa, không phải người thường có thể so sánh. Trước khi chết y giam cầm một mảnh thiên địa hóa thành lăng mộ của mình. Trong lăng mộ cấu tạo trời trăng sao, non sông nước chảy, lại đánh cắp một tia luân hồi chi lực chú tạo luân hồi chi môn, dẫn đến vô số sinh hồn bên ngoài đầu thai, khiến lăng mộ không ngừng sinh ra từng sự sống mới, dần dần diễn biến thành một tự thành luân hồi tiểu thế giới.

Hơn nữa mỗi qua trăm vạn năm thì trong đế lăng sẽ xảy ra một lần thiên địa đại kiếp nạn, chín phần sinh mệnh trong tiểu thế giới hoàn toàn biến mất, tất cả linh hồn sẽ bị đại đế thần quan nuốt hết.

Vô số vạn năm sau, ngày hôm nay, thôn phệ vô số linh hồn rồi một sinh mệnh cường đại nhất trong đại đế thần quan sắp thức tỉnh, tùy thời tỉnh lại.

.....

Phong Liệt đứng bên huyết hồ, yên lặng lắng nghe lời Nhân Hoàng nói, dần vẽ gạt mình biến mất trên mặt hắc, thay vào đó là vô cùng trầm trọng.

Đến đây thì hắn đã hiểu được, hóa ra tất cả sinh linh sinh ra trên cái thế giới này cuối cùng trở thành chất dinh dưỡng cho đại đế thần quan mà thôi.

Tựa hoa màu trên đồng ruộng, tới mùa sẽ thành cơm trên bàn ăn nông dân.

Dần dần, nỗi thê lương dâng tràn trong lòng Phong Liệt, còn có không cam lòng và giận dữ.

Nhân Hoàng bình tĩnh nói:

- Phong Liệt, ba năm sau này là thế giới này thứ chín mươi chín thứ thiên địa đại kiếp nạn, Hồn Võ đại đế thôn hàng ức vạn linh hồn kiếp này rồi có thể tỉnh lại, đến lúc đó, dù chúng ta có thể may mắn trốn khỏi thiên địa đại kiếp nạn thì vẫn sẽ chết trong tay Hồn Võ đại đế.

- Ồ?

Phong Liệt mắt chợt lóe, hỏi:

- Vậy chúng ta làm sao thoát khỏi kiếp nạn này?

Nhân Hoàng nhìn chăm chăm Phong Liệt, trầm giọng nói:

- Chỉ có một cách là trước khi Hồn Võ đại đế thức tỉnh thì chạy ra để lẩn, hơn nữa mấu chốt thoát khỏi nằm ở Huyền Thiên trong tay người.

- Huyền Thiên là tài nguyên một giới và vô số tiền bối tiền bối các chủng tộc chúng ta hao phí trăm ngàn vạn năm mới chế tạo ra tuyệt thế thần khí. Nó cũng là hy vọng duy nhất cho chúng ta chém vỡ trời sao tử vong, tìm được đường sống.

- A? Huyền Thiên?

Phong Liệt ngẩn ra, bản năng nhìn trường kiếm bầy thước trong tay.

Bây giờ nghĩ lại thì vô số cường giả giới này như Nhân Hoàng, Long Chủ đều nhìn chăm chăm thần kiếm, hẳn chẳng những không cảm thấy chút vinh hạnh, ngược lại cảm thấy thần kiếm hơi phồng tay, biến cực kỳ nặng nề.

Phong Liệt mắt chợt lóe, khó hiểu hỏi:

- Tại sao chọn ta? Ta chỉ là một võ giả long hoàng cảnh nho nhỏ mà thôi. Nếu kiếm này nằm trong tay các người chắc sẽ phát huy ra uy lực càng mạnh?

Nhân Hoàng biểu tình lạnh xuống, tức giận nói:

- Hừ, tại sao lựa chọn người thì sau này người sẽ biết. Hiện tại, người chỉ cần biết trên Huyền Thiên kiếm bị hồn tộc gieo rắc nguyên rửa, mỗi người chỉ có thể không chế một lần, một khi rơi vào tay người khác sẽ vĩnh viễn vô duyên với người.

- A?

Phong Liệt nhìn Nhân Hoàng, dăm chiêu, hắn không hỏi nhiều về vấn đề này nữa.

Hắn kinh ngạc hỏi:

- Hồn tộc là chủng tộc gì? Sao ta chưa từng nghe nói?

Nhân Hoàng nói:

- Hồn Võ đại đế sáng tạo ra Hồn Võ đại đế quốc độc nhất vô nhị trong thiên đạo, con cháu của y hiện giờ đã phân hóa thành thành hai chủng tộc là hồn tộc và võ tộc. Hồn Tử trước đó chính là người hồn tộc đến giới này thủ hộ đế lãn.

- Thì ra là vậy.

Phong Liệt hiểu ra, do dự một chút, nhú mày nói: (.

- Các người khiến ta không chế Huyền Thiên, không lẽ tin tưởng ta có thể chém rách trời sao tử vong?

- Hừ, chỉ dựa vào một mình người đương nhiên không thể!

902. Chương 902

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1008: Bí ẩn trời đất và long tộc trở về

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhân Hoàng khinh thường trừng hấn, nói:

- Người có biết, tên thật sự của Huyền Thiên nên gọi là huyền hoàng trăm thiên kiếm, chỉ có trải qua huyền hoàng chi khí rèn luyện thì Huyền Thiên mới tính là huyền hoàng trăm thiên kiếm, bây giờ người cầm chưởng qua là thần khí bình thường mà thôi, dù người tu luyện thường đến tạ hóa chi cảnh thì không khả năng chém rách trời sao tử vong mà Hồn Võ đại đế tạo ra từ tóc.

- Ui cha, thì ra trời sao tử vong này do tóc của Hồn Võ đại đế tạo thành!

Phong Liệt hít ngậm khí lạnh, trong lòng đối với Hồn Võ đại đế tràn ngập chấn kinh và tò mò.

Chỉ là một lọn tóc mà khóa lấy một phương thế giới, khiến kinh tài tuyệt diễm vạn cổ cường giả như Nhân Hoàng, Long Chủ chịu bó tay, thực lực của y mạnh cỡ nào?

- Huyền hoàng chi khí là cái gì? Tìm được nó ở đâu?

Nhân Hoàng thần nhiên nói:

- Trong thế giới của chúng ta căn bản không có huyền hoàng chi khí, chỉ có đại thiên đạo vũ trụ bên ngoài mới có nó.

- Cái gì?

Phong Liệt kinh ngạc bật thốt:

- Vậy chẳng phải nói Huyền Thiên trong tay ta vĩnh viễn không có khả năng trở thành huyền hoàng trăm thiên kiếm? Vậy thì làm sao có thể chém rách trời sao tử vong, thoát khỏi lồng giam này?

- Chuyện đó không cần người lo, tới lúc thì sẽ có huyền hoàng chi khí.

Nhân Hoàng quay mặt nhìn hướng huyết tể thần đàn trong hồ, khóe môi cong lên nụ cười thâm sâu khó dò.

Phong Liệt nhú mày, rất bất mãn biểu hiện của cô gái đứng bên cạnh, nếu không phải tự hiểu mình không là đối thủ của Nhân Hoàng thì hẳn đã kiếm không được nuốt nằng vào thôn phệ không gian rồi, cướp lấy ký ức của Nhân Hoàng, xem coi lời của nằng có vài phần thật giả.

Đúng lúc này, nguyên thiên địa chấn động kịch liệt.

Ong ong ong ong!

Không khí rung động không ngừng, sóng trong huyết hồ lăn cuồn cuộn, mùi máu càng đậm đặc.

Phong Liệt lão đảo một chút, vẻ mặt giật mình nhìn huyết tế thần đàn trong hồ.

Bây giờ trên huyết tế thần đàn pháp trận huyền ảo màu vàng hình như đã sắp đặt xong, lấy Long Chủ dẫn đầu ba mươi hai vị tuyệt thế cường giả tọa trấn một phương, đem thần lực hùng hồn rót vào pháp trận, khiến nó chậm rãi vận chuyển.

Phép trận này như là cái bát vàng úp ngược, tùy theo nguyên lực mệnh mệnh rót vào, dần dần đỉnh pháp trận xuất hiện một cái hố đen to lớn, tựa như cái mồm thú rộng phát ra lực hút mạnh mẽ, như muốn nuốt hết cả thế giới.

Phong Liệt vận chuyển nguyên lực chống đỡ sức hút cuồng bạo quanh người, kinh ngạc hỏi: xem tại

- Bọn họ đang làm gì vậy?

Nhân Hoàng thần nhiên nói:

- Tìm luân hồi chi môn.

- Cái gì? Trên đời này thật sự tồn tại luân hồi chi môn!?

Phong Liệt giật nảy mình.

- Grao!

Đột nhiên một tiếng rống thanh thâm trầm, thê lương từ hố đen xa xôi vang lên, quanh quẩn trong thiên địa.

Thanh âm cực kỳ hùng hồn, như là cái chùy đập vào lòng người, đánh trái tim Phong Liệt khó chịu suýt ới máu.

Ngay sau đó, Phong Liệt tập trung nhìn. Chỉ thấy trên bầu trời đại trận chậm rãi hiện ra một cánh cửa màu đen to lớn cao ngàn trượng. Đặc biệt đáng lưu ý là trên cửa có một con mắt to lạnh lẽo, thần nhiên, không có chút tình cảm nào bên trong, cao ngạo nhìn xuống đó Long Chủ như nhìn con kiến bé nhỏ.

Phong Liệt giật mình nhìn cửa lớn, hắc nhiên phát hiện cửa hình như do vô tận mặt người tổ thành, có nam có nữ có già có trẻ, còn có một ít đầu người mặt ngựa không giống hình người, hoặc là mơ hồ, không ngừng chớp lóe.

Phong Liệt từ bên trong lỗ mờ thấy một khuôn mặt giống mình y như đúc, thật là vô cùng quái dị.

- Những sinh linh đệ tiện các ngươi kêu gọi bốn tọa vì chuyện gì?

Một thanh âm lạnh lùng truyền ra từ cửa to, vang vọng trong trời đất.

- Ha ha ha ha, sinh mệnh thấp kém nhà ngươi cũng xứng nói bốn tọa đệ tiện, thật là buồn cười!

Trong ánh sáng vàng, Long Chủ kiêu ngạo cất tiếng cười to.

- A? Muốn chết!

- Muốn chết chính là ngươi!

Cửa lớn định tức giận thì Long Chủ đột nhiên quát lạnh một tiếng, đôi tay ngưng kết ra một ấn thương long mạnh đập vào cửa lớn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Thương long ấn mạnh đập vào cửa to, khiến cửa to đen cả ngàn trượng vặn vẹo biến hình sắp vỡ.

- Grao! Ngươi...đồ con kiến đệ tiện dám ra tay với người hầu của đại đế, quả thực tội không thể tha! Bốn tọa phán ngươi không ngã luân hồi, hồn hầu hạ đại đế!

Một tiếng gào đau đớn cùng với tiếng quỷ khóc sói tru mơ hồ phát ra từ cánh cửa. Trong con mắt to xẹt qua vẻ kinh sợ, rõ ràng ngậm bồ hòn trong tay Long Chủ.

Cửa to đen giãy dụa kịch liệt hình như muốn trốn vào trong hư vô nhưng bị pháp trận nhốt chặt không thể rời đi.

- Ha ha ha ha, hay cho người hầu đại đế. Chủ nhân của người đã chết ước vạn năm rồi, người hầu nhỏ bé nhà người có gì đáng vênh vào?

Long Chủ cất tiếng cười to, tiếp theo, gã lạnh giọng ra lệnh:

- Luân hồi chi môn, bổn tọa lệnh cho người lập tức nghịch chuyển luân hồi, sống lại mười vạn long hồn tộc ta, nếu không thì người không cần sống nữa!

Luân hồi chi môn ánh mắt biến đổi, lớn tiếng hét nói:

- Cái gì? Cái...cái này không thể nào! Hừ, ta sẽ không phản bội đại đế!

Long Chủ âm trầm cười nói:

- Không có khả năng hả? Hắc hắc, bổn tọa muốn nhìn người có thể cứng đầu được bao lâu.

Ngay sau đó, một mảnh long hình hỏa vân đỏ rực chậm rãi đang lên, dần tới gần luân hồi chi môn.

Mây lửa này mới xuất hiện đã đốt không gian xung quanh thành hư vô, cho thấy nhiệt độ nóng cực kỳ khủng bố.

- Grao grao!

Khi hỏa vân mới đến gần luân hồi chi môn liền kiềm không được phát ra tiếng hú thê thảm, con mắt kia lóe lên vô tận thống khổ, dường như chịu đựng điều gì rất khó khăn.

Ngay cả Phong Liệt cách mấy ngàn dặm đều nghe thấy tiếng xè xèo thịt nướng, từng tiếng quỷ khóc sói tru khiến người da đầu mát lạnh.

Chớp mắt cửa lớn ngàn trượng bị thiêu một góc, luân hồi chi môn điên cuồng giãy dụa, hét thảm nhưng không thể thoát khỏi đại trận giam cầm, ánh mắt sợ muốn chết.

Cuối cùng cánh cửa bị đốt một phần ba thì luân hồi chi môn vang lên giọng thỏa hiệp:

- Mau...mau dừng tay, gra! Con kiến chết tiệt nhà người, đại đế sẽ không tha cho các người! Dừng tay, ta, ta đồng ý!

- Hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Long Chủ nhẹ phát tay gọi trở về hỏa vân.

- Mọi làm theo lời ta nói, nếu không sẽ cho người ném mùi đau khổ nữa!

Luân hồi chi môn vắn vẹo vài cái, từng khuôn mặt người thoáng hiện bổ sung lại phần bị đốt lúc trước, ánh mắt nhìn Long Chủ tràn ngập kinh sợ và căm hận vô cùng.

Nhưng ngay sau đó, trong mắt nó xẹt qua ý cười âm hiểm, giọng theo thế nói:

- Sống lại mười vạn long hồn thì quá nhiều, rất có thể kinh động đại đế, một khi đại đế tức giận, thiên địa đại kiếp nạn sẽ trước tiên đến, người xác định muốn ta làm như vậy?

- A?

Long Chủ ngẩn ra, dường như đang do dự.

Gã biết luân hồi chi môn nói sự thật, tất cả linh hồn trong thế giới này chết đi đều đã thành chất dinh dưỡng cho Hồn Võ đại đế thức tỉnh, muốn sống lại linh hồn đã chết chính là xẻo thịt của đại đế, rất có thể kích động đại đế tỉnh lại trước tiên.

Trầm ngâm một chốc sau, gã lần nữa lên tiếng nói:

- Vậy trước tiên sống lại một ngàn hồn long hoàng.
- Không thành vấn đề.

903. Chương 903

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1009: Bị ngược

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Luân hồi chi môn đồng ý, sau đó nguyên cánh cửa to tỏa ánh sáng chói mắt, từng tiếng nam nữ già trẻ khóc thét vang vọng trời đất.

Lát sau chỉ nghe *ong* một tiếng, một long hồn đen bay ra khỏi ánh sáng vàng, rơi xuống huyết tế thần đàn.

Long hồn này gần như trong suốt, cao chừng mười trượng, lưng mọc đôi cánh, mắt rồng lóe mờ mịt.

- Gru!

Miệng long hồn phát ra tiếng rồng ngâm liên miên xa xôi.

Tiếp theo, luân hồi chi môn không ngừng chớp lóe ánh sáng vàng chói mắt, mỗi lần nhấp nháy là có một con long hồn hiện ra. Mười con, trăm con, ba trăm...tám trăm, mãi đến khi xuất hiện một ngàn long hồn thì ánh sáng vàng mới tắt hẳn.

- Grao gru gru!

Tiếng rồng ngâm cao vút nối tiếp nhu cùng thanh âm tang thương mà tuyên cổ tổ long ngâm trên huyết tế thần đàn hòa vào nhau, hình như đang tuyên bố với cả thế giới là long tộc trở về.

Phong Liệt ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, tất cả vượt qua sức tưởng tượng của hắn. Nhưng ngay sau đó mắt hắn chợt lóe, nhìn chằm chằm một long hồn mới sinh ra.

- A? Là hắn!

- Grao gru gru!

Tiếng rồng ngâm vang tận mây xanh thật lâu không ngừng, thật lâu không ngừng, tràn ngập hơi thở tuyên cổ, tang thương, dần dần truyền khắp các góc long huyết đại lục.

- Tham kiến ngô chủ!

- Tham kiến ngô chủ!

Trên huyết tế thần đàn, một ngàn long hồn qua ngấn ngủi mờ mịt thì cùng quỳ xuống trước mặt Long Chủ, biểu đạt nỗi tôn sùng tối cao.

Long Chủ ở trong ánh sáng vàng thản nhiên nói:

- Đều đứng dậy đi.

- Tạ ngô chủ!

- ...

Đám long hồn từ từ đứng dậy, trôi nổi bên trên tế đàn.

Ngay sau đó, cùng với một đợt cổ lão chú ngữ, chỉ nghe tiếng ròng ngâm vang vọng trên tế đàn cổ xưa, tùy theo đó huyết hồ bắt đầu cuồng bạo dâng lên, máu loãng hùng dũng bốc lên cao, hóa thành trăm ngàn huyết long nhào về phía một ngàn long hoàng hồn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng đợt huyết long nhấn chìm hàng ngàn long hồn thậm chí là cả tế đàn, rậm rạp che trời, từ xa nhìn lại giống như màn sáng máu to lớn bao phủ bên trên tế đàn vậy. Trong thiên địa nguyên khí cực kỳ cuồng bạo.

Dần dần, hồn ảnh của một ngàn long hồn bắt đầu biến đặc ngưng tụ, khí thể tăng lên, càng ngày càng lớn mạnh, uy nhiếp mạnh mẽ dần tràn ngập trong thiên địa.

Một lát sau từng con ma long, kim long, dực long, độc long vân vân, chân Long Chung loại khác nhau xuất hiện trên tế đàn. Chúng nó chủng tộc không giống nhưng đều tỏa ra hơi thở hoàng giả hùng hồn, sự kiêu ngạo phát ra từ linh hồn như là đế hoàng cao cao tại thượng vậy.

Phong Liệt đứng bên bờ huyết hồ, ánh mắt lạnh băng nhìn tế đàn phía xa, mắt lóe sát khí.

Mặc dù hần sớm biết Long Chủ định sống lại một ngàn long hoàng, nhưng cũng không ngờ kẻ địch hàng đầu Sở Huyền bao gồm trong đó, còn có Long Nghịch mới không lâu đã bị hần giết chết.

Bây giờ hần cảm nhận rõ ràng khí thể của Sở Huyền, Long Nghịch ngày càng mạnh, từ long biến cảnh chớp mắt lên đến đỉnh, rồi lại đột phá hư hoàng cảnh, tiếp tục từ từ tăng lên long hoàng cảnh.

Có lẽ cảm nhận sát khí trong lòng Phong Liệt, Nhân Hoàng đứng cạnh nhú mày, lạnh nhạt nói:

- Người yên tâm, bọn họ không còn là kẻ thù của người nữa, cộng thêm chỉ có dựa vào họ mới được đến huyền hoàng chi khí.

- A?

Phong Liệt lòng máy động, nghi hoặc nhìn Nhân Hoàng, hỏi:

- Người khẳng định họ sẽ không đối phó ta?

Nhân Hoàng nói:

- Nương tựa vào uy lực của huyết tế thần đàn nhiều nhất khiến họ hồi phục đến đỉnh thánh hoàng cảnh, không có nhiều uy hiếp với người. Huống gì họ thật sự đã chết, chỉ cần ra khỏi phương thế giới này, trong đại thiên đạo luân hồi bọn họ hoàn toàn tan biến.

Phong Liệt con người co rút, hỏi tới:

- Tại sao vậy?

Nhân Hoàng cười lạnh nói:

- Hừ, đại thiên đạo luân hồi là không có khả năng bị nghịch chuyển, nếu không thì kinh tài tuyệt diễm cường giả như Hồn Vô đại đế tại sao sẽ chết?

Nghe lời của Nhân Hoàng, Phong Liệt chẳng những không thoải mái mà lòng bỗng run lên, neho mắt, trầm giọng nói:

- Ý của người là sống lại trong thế giới này chỉ là biểu tượng giả tạo?

- Đúng vậy.

Nhân Hoàng tùy tiện gật đầu, lại nhìn hướng huyết tế thần đàn.

- Cái này.

Mặt Phong Liệt biến trắng bệch không chút máu, lòng dậy sóng.

Đám Sở Huyền, Long Nghịch chết sống không liên quan gì hần, nhưng hần không quên bản thân vốn là người chết.

Phút chốc cảm giác sợ hãi thật lâu chưa có lại tràn ngập tâm hồn.

Tại sao như vậy, ta chết ư?

Không, chắc chắn nàng lừa ta, lão tử không thể chết, lão tử sống chưa đủ!

Bây giờ Phong Liệt cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, trong tai vù vù vang, thanh âm bên ngoài đều biến mất hết, đáy lòng hắn có tiếng kêu gào không cam lòng.

- Phong Liệt, ngươi làm sao vậy?

Đúng lúc này, thanh âm êm tai lạnh lẽo của Nhân Hoàng truyền vào tai Phong Liệt, khiến hắn từ thần thờ trở lại hiện thực.

Phong Liệt đột nhiên ngẩng đầu lên, hắn hai mắt đỏ thẫm như máu, ánh mắt sắc bén như đao, tựa đã thú phát điên nhìn chằm vào đôi mắt sâu thẳm trong suốt của Nhân Hoàng.

Bây giờ Phong Liệt đã quên mất người trước mặt là cô gái được thể nhân tôn xưng là Nhân Hoàng, hắn chỉ muốn biết đáp án mà mình muốn.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Nhân Hoàng hắn tiến lên một bước, bóp càn cổ thiên nga trắng ngần kéo đến trước mặt mình.

Hắn trầm giọng gào thét nói:

- Ngươi cho ta biết đi, ta sống hay là chết? Mau nói ta biết!

- Ngươi!

Nhân Hoàng vẽ mặt ngây ra, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, ngẩn ngơ.

Giờ phút này, nàng có nằm mơ cũng không ngờ Phong Liệt dám ra tay với mình.

Nàng thất thanh kêu lên:

- A! Ngươi...ngươi điên hả? Mau buông ta ra!

Ầm!

Một tiếng nổ.

Phong Liệt bị cú đẩy mạnh mẽ bắn ra xa ngàn trượng, ngã xuống đất, hộc bĩ máu.

Nhân Hoàng tức giận đến mặt trắng bệch, mắt lóe sát khí, cầm khăn lụa liềm mạng chùi cổ, trên da thịt trắng nõn có dấu năm ngón tay hồng.

Sau đó một sương mù vàng bao phủ lấy nàng.

Phong Liệt bò dậy, không quan tâm vết thương của mình, khuôn mặt vặn vẹo gầm lên:

- Lăng Dung, ta cần biết tất cả, nếu không thì ta sẽ khiến những tính toán của các ngươi sụp đổ hết!

Ong! một tiếng, huyền thiên chiến kiếm xuất hiện trong tay, từ xa chỉ vào sương vàng, uy nhiếp thần khí mệnh mông bao phủ phạm vi vạn trượng khiến cả không gian đình đặc lại, làm người trên huyết tể thần đàn nhìn sang.

Vèo!

Sương vàng biến mất, lại hiện ra bóng dáng yêu kiều của Nhân Hoàng.

Nhưng lúc này Nhân Hoàng nhướng mày, mặt ngọc lạnh băng tựa báo cái nổi giận, nhìn chằm chằm Phong Liệt.

Nhân Hoàng lạnh băng hỏi, giọng điệu lạnh đến đóng băng:

- Ngươi muốn biết cái gì?

- Ta muốn biết, có phải là ta đã chết?

Phong Liệt ánh mắt sắc bén, không hề sợ cơn giận của Nhân Hoàng.

- A?

Nhân Hoàng mắt chợt lóe, hình như hiểu ra cái gì, vẻ tức giận trên mặt bớt vài phần.

- Thì ra là vì cái này. Hừ, tất nhiên người không chết.

- Ta không chết?

Phong Liệt mắt sáng lên, kiểm đột nhiên chỉ hướng trong hồ, hỏi:

- Vậy bọn họ...

904. Chương 904

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1010: Phong Liệt nghi ngờ

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhân Hoàng lạnh giọng nói:

- Hừ, người khác với họ, lúc trước người chỉ là bị đoạt xá mà thôi, không tính chân chính tử vong. Hơn nữa, trước khi ý chí của người sắp tan thì Nhân Hoàng nghịch chuyển thời không mười năm, người còn có gì muốn hỏi nữa không?

- Ta thật sự không chết?

Màu đỏ trong mắt Phong Liệt rút đi, dần tỉnh táo lại, trầm ngâm suy tư lời Nhân Hoàng nói, tin vài phần.

Nhân Hoàng bỗng hừ lạnh, nghiêng răng nói:

- Người thật sự không chết, nhưng tiếp theo thì khó nói.

- A? Nói vậy là sao?

Phong Liệt ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Nhân Hoàng:

- Ủa? Người thay đồ khi nào. A, người làm gì!?

- Người rất nhanh sẽ hiểu ý của ta.

Nhân Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, hai tay vươn ra xa xa búng hướng Phong Liệt, như là hư không đánh đàn vậy.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt, thăm kịch bi thảm nhất trần gian trình diễn.

Không gian trên đầu Phong Liệt trăm trượng bắt đầu vặn vẹo biến hình, thân xác hắn cũng biến ảo theo.

- A, Lăng Dung, người làm gì vậy? A!

Phong Liệt mặt trắng bệch, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn khó chịu, tiếng xương cốt kêu *két két* vang trong cơ thể khiến người ê răng. Phong Liệt hét thảm thiết thật lâu không ngừng.

Rất nhanh Phong Liệt biến thành một đồng thịt, cực kỳ thô thảm.

Cho đến lúc này Nhân Hoàng mới dừng tay.

- Hừ, coi như người may mắn, lần sau còn động tay động chân với bản hoàng thì sẽ khiến người hối hận cả đời!

Nhân Hoàng hừ lạnh, phát tay áo biến mất, chỉ để lại đồng thịt trên mặt đất mấp mý.

Lát sau đồng thịt dần duỗi ra, lại hiện thân hình Phong Liệt.

Nhưng bây giờ hơi thở hắt vô cùng suy yếu, mặt tái nhợt không chút máu như là bệnh nặng mới dậy.

- Chẳng qua bóp chút thôi mà, hẹp hòi dữ vậy?

Phong Liệt cười khở thở dài, cổ sức lấy vài bình tu phục thân thể và thần hồn đan được ra khỏi nhẫn trử vật, nuốt vào, rồi mới từ từ đứng lên.

Trải qua Nhân Hoàng lần qua lộn lại, Phong Liệt từ trong ra ngoài chịu tổn hại nặng, bây giờ hắt cực kỳ yếu ớt, một cơn gió đủ thổi ngã. Dù có thần đan giúp đỡ thì hắt cần tĩnh dưỡng mười ngày, nửa tháng mới hồi phục như lúc ban đầu được.

Đúng lúc này, một thiếu niên điển trai áo trắng bỗng xuất hiện trước mặt Phong Liệt.

Người này mặt hồng răng trắng, mày rậm mắt to, sống mũi thẳng, khí chất tiêu sái phiêu dật, hay ột trọc thể giai công tử.

Thiếu niên cầm một bình rượu, trên mặt treo nụ cười biếng nhác, hứng thú đánh giá Phong Liệt.

- A? Người là ai?

Phong Liệt con ngươi co rút, lập tức rút ra huyền thiên chiến kiếm, làm động tác đề phòng.

Thiếu niên này có thể bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắt thì hiển nhiên hiểu thuận di, hoặc là lĩnh ngộ không gian pháp tắc lão yêu nghiệt. ánh mắt thiếu niên sâu thẳm, tu vi sâu không lường được, hiển nhiên giống về sau hơn, Phong Liệt không thể không cảnh giác.

Thiếu niên tặc lưỡi, bỗng buông một câu:

- Chắc chắc, tiểu tử, ngươi gan lắm.

- Cái gì?

Phong Liệt ngẩn ra, hắt không cảm giác địch ý của đối phương nhưng cảm thấy thanh âm hơi quen tai.

Bỗng hắt nheo mắt, kinh ngạc hỏi:

- Người...người là Long Chủ?

Mặc dù hắt chưa từng thấy mặt Long Chủ nhưng có nghe giọng nói rồi, thanh âm trong tiêu sái có lười nhác này đích thị là Long Chủ.

Thiếu niên cười cười không tỏ ý kiến, uống một hớp rượu, mắt sáng lấp lánh nhìn Phong Liệt.

Gã bí ẩn nói với hắt:

- Tiểu tử, ngươi có biết là ngươi đã làm điều mà ba trăm vạn năm nay bốn hoàng muốn làm nhưng không được?

Phong Liệt thuận miệng hỏi:

- Chuyện gì?

Hắt cực kỳ khẳng định người này chắc chắn là Long Chủ, thậm giết mình, không ngờ thủ lĩnh long tộc đang đứng gần mình, không thể tin được.

Thiếu niên không để ý Phong Liệt vẻ mặt kinh ngạc, sẵn tới cười gian hỏi, mắt lóe tia dâm dề:

- Hắc hắc, đương nhiên là sờ làn da mịn màng của nàng ta. Cho ta biết đi, xúc cảm như thế nào?

- A.

Phong Liệt ngây ra, không ngờ đường đường Long Chủ mà lại mất hình tượng như vậy, háo sắc thêm nhiều chuyện, hình tượng nhân vật thiên cổ này bể nát trong lòng hắt.

Không đợi Phong Liệt đáp lời, bỗng sát khí lạnh băng bao phủ khoảng trời này làm hắt đánh rùng mình, thậm chí cảm nhận cơn giận đến từ Nhân Hoàng.

Long Chủ ở bên cạnh hần vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt tia hạo sắc biến mất.

Gã nhẹ búng tay quần áo, hếch cằm, kiêu ngạo nói với Phong Liệt:

- Tiểu tử, thực lực của ngươi quá yếu, như vậy không được.

- A?

Phong Liệt mắt ngẩn ngơ, không hồi phục tinh thần.

Đang lúc hần khó hiểu thì Long Chủ đứng bên cạnh đó một cước và xông hần.

Vèo!

Phong Liệt biến thành vệt đen lao hướng tế đàn trong hồ.

Trên huyết tế thần đàn, Phong Liệt khoan chân ngồi, ánh mắt bình tĩnh nhìn long huyết rậm rạp ập đến, vẻ mặt không vui không buồn.

Vô tận long huyết đổ ụp xuống, trong đó ẩn chứa bàng bạc nguyên khí cùng với cảm ngộ võ đạo của vô số võ giả, thậm chí rải rác mảnh vụn phép tắc, đây đúng là thứ mà tất cả võ giả ước ao.

Dưới hoàn cảnh như vậy e rằng một con heo cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn trở thành cao thủ võ đạo.

Đặc biệt khiến Phong Liệt kinh ngạc là trên tế đàn thời gian trôi qua là bên ngoài gấp ngàn lên. Bên ngoài một ngày thì bên trong là qua ba năm, đối với Phong Liệt cần gấp thời gian thì có thể nói là kỳ ngộ khó gặp.

Nhưng bây giờ biểu tình của Phong Liệt bình tĩnh như nước, không có vẻ gì là vui mừng, mắt lóe tia nghi ngờ.

Hần không nóng lòng tu luyện, mà là ở trong lòng trước tiên chỉnh lý lại tình hình từ khi trùng sinh đến nay.

Một đời này, hần từ bước vào Ma Long giáo rồi có thể nói là vô số kẻ thù, mấy năm nay gặp mấy đợt hiểm cảnh, mấy trăm lần cầu sống trong nguy hiểm, có thể sống tới ngày nay, dựa vào không chỉ là may mắn.

Đặc biệt là hần luôn máu lạnh, ích kỷ, trời sinh đa nghi chưa bao giờ tin tưởng vô duyên vô cớ được cơ duyên.

Nói một câu, trên đời không có bánh ăn không.

Nhưng mấy năm nay từ khi hần có được Thiên Long Giới rồi thì dường như con đường võ giả biến bằng phẳng.

Khiến hần lấy làm lạ nhất là hần chỉ là một tiểu nhân vật nhưng bỗng dưng có quan hệ không rõ với thiên cổ cường giả như Nhân Hoàng, Long Chủ.

Nhân Hoàng chẳng những khiến hần trùng sinh, long hoàng giúp hần tụ tập đủ mười ba tầng huyền thiên thần tháp, hôm nay Long Chủ đưa hần lên huyết tế thần đàn long tộc giúp hần tu luyện.

Tất cả điều này khiến Phong Liệt cảm thấy không chân thật, giống như nằm mơ vậy. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nhìn như Nhân Hoàng cho hần một lý do, muốn nhờ khí vận của hần chém vỡ trời sao tử vong, chạy ra thế giới lồng chim này.

Nhưng từ trực giác của cường giả hoàng cảnh, Phong Liệt cảm thấy chuyện này e rằng không đơn giản như vậy, chẳng qua hần hiểu biết để quan có hận, suy ngẫm thật lâu nhưng không tìm thấy chút manh mối.

"Hừ, chắc chắn Nhân Hoàng có chuyện giấu ta, mấy vạn cổ lão yêu nghiệt lão mưu kế sâu xa, không có lòng thiện lương đâu, lão tử phải cẩn thận hơn mới được."

Phong Liệt mắt chợt lóe, thâm suy tính.

Hắn trầm ngâm một lúc, tâm ý động, giao căn nguyên thần đồ cho Cửu Ly phân thân, rồi thì Cửu Ly phân thân mang theo thương sinh đại ấn cùng phong ma đại thương chớp mắt biến mất trên tế đàn.

905. Chương 905

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1011: Phong Liệt nghi ngờ(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Tình hình hiện giờ hắn chỉ là con cờ trong tay Nhân Hoàng, Long Chủ, không có sức phản kháng, hắn chỉ có thể đi tiếp con đường này. Nhưng mà, hắn chưa chắc không thể sắp đặt mấy hậu chiêu để phòng bất trắc.

Tiếp theo Phong Liệt nhắm mắt lại, giống hàng ngàn long hoàng, bắt đầu nuốt nguyên khí và mảnh vụn pháp tắc ô ạt, dần chìm đắm trong tu luyện điên cuồng.

Bên huyết hồ, Long Chủ uống mỹ tửu trong bình rượu, đôi mắt sâu thẳm chớp lóe, không biết đang nghĩ gì.

Cách gã không xa, Nhân Hoàng và hơn ba mươi tuyệt thế cường giả b phủ trong ánh sáng màu khác nhau bình tĩnh đứng nhìn tế đàn trong hồ.

Giây phút Cửu Ly phân thân rời đi thì ánh mắt tất cả sáng lên.

Một thanh âm già nua vang lên đánh vỡ góc trời bình tĩnh này:

- Tiểu tử này tu vi không cao nhưng trên người có không ít báu vật, nếu lão phu không nhìn lầm thì áo đen đó chắc là căn nguyên thần đồ trong truyền thuyết?

Người nói chuyện là một ông lão tóc bạc phơ, mặt mày nhăn nheo, đôi mắt đục ngầu lóe vẻ tham lam.

Một người đàn ông trung niên mặt trắng toát ra khí thế âm tà hù lạnh, giọng điệu hơi ghen tỵ nói:

- Căn nguyên thần đồ từ xưa là người có duyên mới được, người bình thường được đến cũng vô dụng. Hừ, chỉ tiếc cho thiên binh thần phù, bốn tọa tìm vài chục vạn năm không có kết quả, không ngờ rơi vào tay tiểu tử này.

Một gã đàn ông thô kệch, khí thế huênh hoang, cực kỳ cuồng ngạo cười lớn nói:

- Ha ha ha ha, Vô Tà lão tổ, tà vương đạo của ngươi sắp tăng chức thành thần khí còn căn thần phù đó làm gì? Hôm nay lão tử trước nói cho các vị một tiếng, lão tử không có hứng thú với căn nguyên thần đồ nhưng nhất định phải có được thần phù, nếu ai giành với lão tử thì đừng trách lão tử trở mặt à!

Trong giọng nói của gã rõ ràng có ý uy hiếp, mọi người nhủu mày nhưng không đứng ra phản bác.

Đột nhiên vang lên giọng lạnh lẽo mắng:

- Câm miệng lại hết!

Mọi người vẻ mặt cứng đờ, cùng nhìn bóng dáng yểu điệu đứng không xa, trong mắt có kiêng dè.

Ánh mắt lạnh băng của Nhân Hoàng quét ba người, hờ hững nói:

- Bây giờ là phút mấu chốt, bốn hoàng không hy vọng ra sai lầm gì. Trước khi chém phá trời sao tử vong không ai trong các ngươi được đụng vào hắn, nếu không thì...chết!

Nghe lời của Nhân Hoàng, mọi người biết điều câm miệng nhưng mắt chớp lóe.

Long Chủ uống ngụm rượu, khoe miệng cong lên nụ cười nghiền ngẫm, lưỡi biếng nói:

- Nhân Hoàng nói đúng lắm, nếu ai vào phút này có tà ý gì, phá hủy đại kế của chúng ta thì bốn tọa sẽ không tha cho hắn.

- Đương nhiên, các người có ai nguyện ý chấp chưởng Huyền Thiên, thay Phong Liệt chém trời sao tử vong thì bàn lại được.

Long Chủ tiếng nói vừa dứt, mọi người con người co rút, co rút cổ.

- Á? Ha ha, Long Chủ nói đùa, thần khí như Huyền Thiên sao chúng ta dám nhúng chàm?

- Đúng đúng, tiểu tử Phong Liệt mới là nhân tuyển tốt nhất cho chưởng khống Huyền Thiên.

- ...

Bây giờ mấy lão già không biết sống bao nhiêu vạn năm cùng biến sắc mặt, dường như thần khí Huyền Thiên là khoai lang phồng tay vậy.

Trên huyết tế thần đàn, Phong Liệt nhắm mắt, lông mày hơi nhướng lên.

Tuy hắn chìm đắm trong tu luyện nhưng lặng lẽ phân ra một缕 tâm thần chú ý đám tuyệt thế cường giả ngoài vì chục vạn dặm.

Đối với có người mơ ước căn nguyên thần đồ và thiên binh thần phù trong tay mình thì hắn chẳng chút kỳ quái, nhưng mấy lão già này e sợ Huyền Thiên khiến hắn khó hiểu.

”Hừ, quả nhiên có vấn đề.”

Phong Liệt thầm hừ, từ đoạn đối thoại của mấy lão già hắn hiểu vấn đề nằm ở huyền thiên thần tháp, nhưng hắn không định lập tức tra xét huyền thiên thần tháp.

Nếu đã có Nhân Hoàng, Long Chủ hộ giá cho thì việc gấp bây giờ là cố gắng hết sức tăng cao thực lực, chỉ cần đủ mạnh thì tất cả vấn đề giải quyết dễ dàng.

Đặc biệt là hình như hắn không có nhiều lựa chọn, dù biết có vấn đề nhưng cũng không có khả năng ngỗ nghịch Long Chủ và Nhân Hoàng.

Vèo vèo vèo vèo!

Mệnh môn nguyên khí hỗn loạn vô tận mảnh vụn pháp tắc dần dung nhập trong cơ thể hắn, không ngừng tăng trưởng nguyên lực, hoàn thiện hoàng vực của hắn.

Cùng lúc đó, thôn phệ không gian đang nhanh chóng vận chuyển, điên cuồng tiêu hóa thiên long tinh huyết.

Hai bút cùng vẽ, khiến tu vi của Phong Liệt mỗi giây mỗi phút tăng vọt.

Nhưng khi võ giả tiến vào hoàng cảnh rồi thì mỗi một tiểu giai đoạn tăng lên đều vô cùng gian nan, thường cần thời gian dài đặc.

Một tháng sau, trên huyết tế thần đàn đã qua tám mươi năm.

Một phút nào đó, quanh người Phong Liệt lượn lơ khói đen chấn động, chấn lại tất cả long huyết, ngay cả mấy long hoàng cách hắn gần nhất cũng bị đung bay ra mấy chục dặm.

Phong Liệt mở to mắt, ánh sáng bắn ra bốn phía.

Hắn rốt cuộc đột phá tiểu bình cảnh, tiến vào trung kỳ long hoàng.

Bây giờ Phong Liệt cảm giác rõ rệt hoàng vực của mình so với lúc trước càng cô đọng, tỉ mỉ, thần hồn, nguyên lực trong người cường đại hơn gấp ba lần.

Nhưng hắn còn chưa vừa lòng.

Bởi vì hắn buồn bực phát hiện, xung quanh đám long hoàng hơn phân nửa đều tiến hàng hoàng cảnh, thậm chí có mấy chục người đạt đến hậu kỳ long hoàng cảnh, điều này là đả kích nhỏ với hắn.

Phong Liệt đặc biệt chú ý Sở Huyền, Long Nghịch, không bây giờ nên gọi họ là cảnh long hoàng và nghịch long hoàng, hai người đều đạt đến trung kỳ long hoàng cảnh, khi thể không yếu hơn Phong Liệt chút nào.

”Tổ cha nó, không ngờ những long hoàng này biến thái như vậy. Dù sao các ngươi đều là người chết, so bì cũng chẳng đáng gì.”

Phong Liệt nhếch môi thầm rửa một câu, nhắm mắt lại, tu luyện tiếp.

.....

Trên Long Huyết đại lục, thiên địa đại kiếp nạn ngày càng tới gần, cả đại lục càng lúc càng hỗn loạn.

Hễ là người có chút thực lực thì bắt đầu vung thần binh trong tay cướp bóc thiên hạ, điên cuồng thu gom tất cả tài nguyên có ích.

Vì tình hình này cơ hồ có chín phần thành trời đều biến thành phế tích, vô số võ giả và người thường chết bờ chết bụi, mặt đất đầy xác chết, hoang tàn.

Tứ Phương Thành là một trong vài nơi yên bình nhất nổi tiếng trên địa lục nhưng bây giờ cũng bị chiến hỏa tàn hại.

Tuy rằng chưa có thảm cảnh diệt tộc, tàn sát hàng loạt dân trong thành, nhưng phố lớn ngõ nhỏ liên tục có giết người cướp bóc, khiến thành vệ quân nhưc đầu.

Còn Cửu U Vương và mấy phân thân khác không xuất hiện trước mặt ai nữa, thậm chí các cô gái như Lý U Nguyệt, Diệp Thiên Tử của Phong Liệt như là mai danh ẩn tính, không đi ra phủ thành chủ nữa bước.

Ngày hôm nay, mây đen u ám bỗng bao phủ bên trên Tứ Phương Thành, trong trời đất một mảnh tiêu điều.

Âm ùng ùng!

Một tiếng sấm vang vọng chín tầng mây, một xe liễn do chín giao long thất cấp màu vàng từ xa đi tới trên bầu trời Tứ Phương Thành, khiến tất cả sinh linh trong mấy trăm dặm thẫn thờ kinh sợ.

Phía sau xe liễn có gần trăm cường giả mặc cẩm phục, khí thế hùng hồn chia hai hàng hộ vệ xe, thanh thế to lớn, cho thấy chủ xe liễn có thân phận cực kỳ bất phàm.

Trên cang xe liễn, một người thanh niên tóc vàng mặc trang phục hộ pháp Ma Long giáo khom lưng, cung kính nói:

- Khởi bẩm thiếu chủ, bên dưới chính là Tứ Phương Thành Phong Liệt ở.

Trong xe liễn truyền ra một giọng nói âm tà, chất chứa e ngại:

- A? Sở Hóa Long, người khẳng định bây giờ Phong Liệt không có ở trong thành chứ?

Sở Hóa Long cung kính nói, đầy mắt lóe tia khinh thường:

- Thiếu chủ, Sở gia chúng ở trong Tứ Phương Thành sắp đặt vô số tai mắt, đúng là chưa phát hiện Phong Liệt trở về, giờ không thấy cả người đàn bà của hắn, chắc hắn nghe nói thiếu chủ giá lâm Long Huyết Giới nên trốn trước rồi.

906. Chương 906

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1012: Bí mật đằng sau cánh cửa

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nam Ly Phong ở trong xe liễn thản nhiên ra lệnh:

- Hừ, coi như hấn mạng lớn, chúng ta trực tiếp đi Ma Long giáo đi, còn Tứ Phương Thành thì để người san bằng nó.

- Tuân mệnh thiếu chủ, bãi giá Ma Long giáo!

Sở Hóa Long cao giọng quát, vung roi xua chín giao long bay hướng đông.

Tiếp theo đột nhiên chia ra ba mươi cường giả Nam Ly Giới rơi hướng Tứ Phương Thành.

- Mau nhìn kìa, có ba mươi cường giả long biến cảnh bay tới chỗ Tứ Phương Thành chúng ta, họ là ai vậy? Hình như không có ý tốt.

- Nguy rồi, chúng là thiên địa đại kiếp nạn! Mau trốn nhanh thôi, nghe nói Nam Ly Giới xâm nhập Long Huyết Giới chúng ta, đi qua đâu là chỗ ấy hoang tàn.

- ...

Ba mươi cường giả Nam Ly Giới đều toát ra uy nhiếp đỉnh long biến cảnh mạnh mẽ, đang đáp xuống Tứ Phương Thành, mặt đầy sát khí, hùng hổ, khiến mấy trăm vạn võ giả bên dưới hết hoảng bất an, trái tim muốn rút ra ngoài.

Nhưng không đợi người bên dưới có phản ứng thì bỗng vang tiếng xé gió điếc tai.

Vèo!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một bóng thương đen nhánh bay ra từ phủ thành chủ mang theo mây đen đặc xẹt qua cường giả Nam Ly Giới, cuối cùng biến mất nơi cuối trời.

Ngay sau đó, mọi người trong Tứ Phương Thành ngơ ngác.

Chỉ thấy ba mươi cường giả Nam Ly Giới bị bóng thương xẹt qua thì tư thế đáp xuống chợt khựng, mắt trợn trắng, vô lực từ trên cao té xuống, thành cái xác lạnh băng.

Mấy trăm vạn người Tứ Phương Thành ngơ ngẩn qua đi rồi phát ra tiếng reo hò chấn thiên, liên tục lay hướng phủ thành chủ.

Trong phủ thành chủ cánh cửa đóng chặt, trước kia không khí nhộn nhịp không còn nữa, không thấy cả người hầu, mặt đất chất đầy cành khô lá úa mà không ai dọn dẹp.

Bây giờ Cửu U Vương mặc áo trắng đơn độc đứng trong sân, chấp hai tay sau lưng, mắt nhìn phương trời phía đông, đắm chiêu.

- Nam Ly Phong dám rêu ro trên đại lục, xem ra tên này có chỗ dựa đây, nhưng gã đi Ma Long giáo làm cái gì?

Cửu U Vương mắt chợt lóe, bỗng nhượng mảy hình như nghĩ đến điều gì.

- Ừm? Không lẽ là...?

Cửu U Vương trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên hóa thành một lũ khói biến mất ở chân trời phía đông.

.....

Một gã đàn ông mặc cẩm y đứng bên cạnh xe liên cửu long, cung kính nói:

- Khởi bẩm thiếu chủ, ba mươi cẩm y vệ phụ trách san bằng Tứ Phương Thành bỗng gặp tập kích, tất cả đã mất mạng.

Trong xe liên truyền ra giọng kinh ngạc của Nam Ly Phong:

- Cái gì? Không lẽ Phong Liệt còn ở Tứ Phương Thành?

- Hừm...

Nam Ly Phong ngẩn ra, nhìn chằm chằm Sở Hóa Long, đánh giá vì giây sau gã đột nhiên cất tiếng cười to nói:

- Ha ha ha ha, hay lắm, Sở Hóa Long, chỉ cần ngươi chịu tận tâm phục tâu bổn thiếu chủ thì bổn thiếu chủ sẽ không bạc đãi ngươi.

Sở Hóa Long cúi gập người, cung kính nói:

- Có thể dốc sức cho thiếu chủ là vinh hạnh của Sở ta.

Nam Ly Phong nhẹ gật đầu, suy tư một lúc gãi triệu ra một hạt châu màu vàng ném cho Sở Hóa Long, nói:

- Đây là một cực phẩm thánh bảo, phá diệt kiếm châu, chắc có ích cho ngươi tu luyện phá diệt kiếm đạo, cầm đi.

- Đa tạ thiếu chủ ban cho, thuộc hạ nhất định cúc cung tận tụy, thà chết không sờn vì thiếu chủ.

Sở Hóa Long mắt sáng lên, người khẽ run, cao giọng cảm ơn vội vươn hai tay nhận lấy phá diệt kiếm châu chỉ cỡ hạt đậu.

Bây giờ gãi mừng như điên, lòng cực kỳ kích động.

Không ai biết gãi vì phá diệt kiếm châu đau khổ tìm kiếm lâu đến mấy trăm năm, mãi đến vài năm trước trong thiên long vực gãi từ người Nam Ly Phong cảm nhận hơi thở phá diệt kiếm châu, rồi gãi không màng ánh mắt chê trách của người đời dứt khoát đầu vào dưới tay Nam Ly Phong.

May là ngày hôm nay rốt cuộc như nguyện, Sở Hóa Long kiếm không được muốn bay đi ngay, tìm chỗ yên tĩnh quán quan trăm năm, luyện hóa kiếm châu.

Nhưng khi gãi thấy ánh mắt nghi ngờ của Nam Ly Phong thì tìm rút cái bịch.

Gãi thu lại kiếm châu, điều chỉnh tâm tình kích động, nói:

- Thiếu chủ, tiếp theo sẽ đi vào sâu trong Ma Long sơn mạch tìm Ma Long giáo.

Nam Ly Phong kỳ lạ liếc gãi, nói:

- Không, trước đi vô quang bí cảnh của Ma Long giáo đã.

- A? Tuân lệnh!

Sở Hóa Long ngẩn ra rồi vội nghe theo.

Mỗi ngọn núi của mười tám viện phái Ma Long giáo đều có truyền tông trận đến vô quang bí cảnh, dù Ma Long giáo di chuyển toàn giáo thì những truyền tông trận này không thay đổi.

Có Sở Hóa Long dẫn dắt, Nam Ly Phong và một đám cường giả Nam Ly Giới rất nhanh từ truyền tông trận trên Ma Khí phong tiến vào vô quang bí cảnh.

- Hừ, quả nhiên là vậy.

Khi đoàn người Nam Ly Phong mới biến mất thì thân hình Cửu U Vương hiện ra trên Âm Võ Phong, hắt từ xa nhìn Ma Khí phong, nét mặt đăm chiêu.

Đối với sơn môn Ma Long giáo bây giờ không còn ai, rách nát hoang tàn thì lòng Cửu U Vương thổn thức.

Chỗ này chất chứa rất nhiều ký ức của hắn, trong sinh mệnh không dài chiếm cứ một phần rất quan trọng, ngày hôm nay giáo phái uy danh hiển hách, nhân tài thịnh vượng lại biến thành cảnh tượng tiêu điều thế này đây.

Nhưng hắn không cảm thán quá lâu, phỏng đoán đám Nam Ly Phong chắc đã đi vào nhị tầng bí cảnh, hắn bay lên vào trong gian nhà tranh nhỏ trên đỉnh Âm Võ Phong, biến mất trong truyền tông trận.

.....

- Grao gru!

Một tiếng rống hung tợn xa xôi truyền ra từ cánh cửa to lớn loang lổ rách nát, vang vọng trong trời đất rộng lớn vô quang bí cảnh nhị tầng, thật lâu không ngừng.

Thanh âm như có ma lực kỳ diệu nào đó, khiến người nghe bất giác nảy ra cảm giác sợ hãi, là phát ra từ tận đáy lòng.

- Thanh âm gì vậy chứ?

- Thanh âm khủng khiếp quá, khiến linh hồn lão tử không ổn định luôn.

- Thiếu chủ, thứ đằng sau cánh cửa rất hung ác, thiếu chủ thân thể ngàn vạn, tuyệt đối đừng phạm hiểm!

- ...

Tận cùng vô quang bí cảnh nhị tầng có một cánh cửa đen to, cao cỡ trăm trượng. Cửa có nhiều vết rạn, rách nát cũ kỹ, từ khe hở không ngừng toát ra khối xem có sức sát thương vô cùng với linh hồn, khiến trong thiên địa sương khói lượn lờ, âm u.

Bây giờ Nam Ly Phong và Sở Hóa Long, một đám cao thủ Nam Ly Giới đều đứng trên một ngọn núi to cách cửa lớn trăm dặm. Tất cả nhìn chăm chăm vào cánh cửa, trên khuôn mặt không thể che giấu sự kinh hoàng.

Nam Ly Phong biểu tình hơi âm trầm, mắt chớp lóe. Gã phớt lờ người xung quanh khuyên can, dường như đang quyết định điều gì, có chút do dự.

Sở Hóa Long biểu tình trầm trọng nhìn cánh cửa, ánh mắt thường quan sát về mặt Nam Ly Phong, đáy mắt có chút khó hiểu.

Do dự nửa ngày sau Nam Ly Phong lộ ý cười, nhìn xung quanh, chậm rãi mở miệng nói:

- Các vị, có ai biết lai lịch của hung vật đằng sau cánh cửa không? (.

Bây giờ xung quanh gã trừ Sở Hóa Long ra đều là người Nam Ly Giới, trong đó có mười hai cường giả hoàng cảnh, còn lại đều là cao thủ long biến cảnh cửu tầng, xem như là thực lực cực mạnh.

Một ông lão long hoàng cảnh do dự nói:

- Cái này, thiếu chủ, lão phu cả đời chưa từng rời khỏi Nam Ly Giới, không có nghe nói về nó.

- Đúng vậy đó thiếu chủ, mặc dù không biết hung vật này là gì nhưng nghe thanh âm liền hiểu không dễ chọc, không biết thiếu chủ tại sao tới đây?

- ...

Một đám cường giả Nam Ly Giới liên tục phát biểu nhưng không ai nói ra được nguyên nhân.

907. Chương 907

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1013: Tiến vào!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Lúc này Sở Hóa Long do dự một chút, đột nhiên mở miệng nói:

- Thiếu chủ, thuộc hạ ở Ma Long giáo nhậm chức hơn bốn trăm năm, có nghe nói về hung vật này. Nghe bảo là thiên ngoại tà ma từ thời hoang cổ giáng xuống giới này, có ma lực lớn vô cùng, biến ảo ngàn vạn, có năng lực lật trời úp biển, không ai có thể chặn lại.

- Lúc thời hoang cổ nó đã từng tàn sát sinh linh giới này hầu như không còn, cuối cùng vì sát nghiệt quá nặng gặp trời phạt, đánh bị thương hình thể, giam cầm tại đây.

Nghen Sở Hóa Long nói mọi người tim rút cái bịch, nhìn nhau, ngay cả mấy lão yêu nghiệt long hoàng cảnh cũng biểu tình trầm trọng.

Nếu Sở Hóa Long nói là thật thì xem như họ đang ở gần một hoang cổ sát thần, cái này không chơi vui chút nào.

- Ha ha, ha ha ha ha!

Nam Ly Phong đột nhiên phát ra tiếng cười to vang vọng trong thiên địa, cười đến làm mọi người khó hiểu.

Một lát sau, tiếng cười dần ngừng lại, Nam Ly Phong mỉm cười liếc Sở Hóa Long, nói:

- Sở Hóa Long, không ngờ Ma Long giáo các ngươi thủ hộ chỗ này lâu như vậy mà không biết rõ tình hình bên trong, buồn cười quá.

- A? Không lẽ tin đồn nhảm?

Sở Hóa Long ngẩn ngơ, nói:

- Xin thiếu chủ giải đáp nghi hoặc cho thuộc hạ.

- Ừm.

Nam Ly Phong gật đầu, nói:

- Thật ra sau cánh cửa này lăng mộ của đệ nhất cường giả thời hoang cổ, hung vật bên trong chính là sủng thú hộ lăng của vị cường giả đó.

- Cái gì? Lăng mộ của đệ nhất cường giả thời hoang cổ!?

Sở Hóa Long như rụng mảy, biểu tình cực kỳ kinh ngạc.

Nam Ly Phong chắc chắn nói:

- Đúng vậy, bổn thiếu chủ từ miệng nghĩa phụ biết được bí mật hoang cổ này, tuyệt đối không sai.

- Lời của Thiên Chủ đại nhân tất nhiên không sai, nhưng không biết là lăng mộ của cường giả hoang cổ nào vậy?

Một ông lão mắt sáng ngời tò mò hỏi:

- Lời của Thiên Chủ đại nhân tất nhiên không sai, nhưng không biết là lăng mộ của cường giả hoang cổ nào vậy?

‘Thiên Chủ đại nhân’ trong miệng lão chính là nghĩa phụ của Nam Ly Phong, Nam Ly Vân. Nam Ly Vân là tuyệt thế cường giả cùng thời đại với Nhân Hoàng, Long Chủ, bây giờ chiếm lĩnh Nam Ly Giới trăm vạn năm, tự phong là chủ một giới Nam Ly Giới.

Ông lão dứt lời, mọi người đều vánh tai lên, mắt chớp lóe nhìn Nam Ly Phong.

Đối với lăng mộ của cường giả hoang cổ có ai không tò mò?

Đặc biệt là lăng mộ của cường giả hoang cổ sao có thể không bỏ vào vài vật bồi táng kha khá đâu? Tùy theo một kho báu hoang cổ nhập táng cũng không ai lấy làm kỳ.

Nam Ly Phong thấy lời của mình thành công khiến mọi người thấp thỏm thì thầm cười nhạt.

Hôm nay gã đến đây là gánh lấy ủy thác của nghĩa phụ, phải đi vào cánh cửa kia một chuyến.

Mười hai cường giả hoàng cảnh đi theo gã là đến từ các đại thế lực lão tổ tông của Nam Ly Giới chứ không phải đội ngũ dòng chính của nghĩa phụ, ai nấy cáo già hết rồi, không có chút độ trung thành. Nếu không có đủ ích lợi thì lão già này sẽ không theo gã mạo hiểm, đặc biệt là phía sau có thanh âm đáng sợ.

Nam Ly Phong từ từ nói:

- Các vị, bốn thiếu chủ từng nghe nghĩa phụ nhắc đến, vị cường giả hoang cổ này có tên là Hồn Võ đại đế, thực lực rất cuộc mạnh bao nhiêu thì không ai biết đến, chỉ biết người này từng xưng bá thiên hạ, nhất thống lục giới, dưới trướng có một ngàn hồn võ vệ, ai nấy cmà thần khí, đánh đâu thắng đó.

- Sau này cường giả hoang cổ đó bởi vì tuổi thọ hết nên tự xây lăng mộ ĩnh, đem hết tài sản cùng chôn theo, để lại cho người có duyên.

Gã dút lời, đám người hít ngậm khí lạnh, mắt sáng rực khiến người run sợ.

- Ôi chao, người đó khổng chế trên ngàn thần khí ư? Điều...điều này sao có thể?

- Thần khí nha, lão phu chỉ nghe nói phá giới chùy của Thiên Chủ đại nhân và huyền thiên thần tháp rải rác khắp nơi, không ngờ vị Hồn Võ đại đế này có đến hàng ngàn thần khí, không uống là đệ nhất cường giả hoang cổ.

- ...

Đối với thực lực Hồn Võ đại đế ra sao thì mọi người không mấy quan tâm, dù gì là người chết thôi.

Nhưng về việc Nam Ly Phong nói là dưới trướng Hồn Võ đại đế có một ngàn hồn võ vệ từng người cầm thần khí thì xúc động tinh thần mọi người.

Thần khí đó, có ai không muốn?

Dù là mười hai cường giả hư hoàng, long hoàng cảnh có mặt tại đây thì chỉ nắm thánh bảo thần binh mà thôi, không có cả một cái thiên bảo nữa là, không nói đến thần khí trong truyền thuyết.

Cách chỗ này ba ngàn dặm, trong một khối đen, Cửu U Vương khê hừ, khoe môi cong lên nụ cười nghiền ngẫm.

Đây là lần thứ hai hắn nghe người ta nói đến Hồn Võ đại đế, lần đầu tiên tất nhiên là từ miệng Nhân Hoàng.

Rất rõ ràng, cách nói về Hồn Võ đại đế của Nhân Hoàng và Nam Ly Phong khác biệt một trời một vực, cho nên trong hai người có một kẻ nói dối, hoặc cả hai đều nói xạo.

Còn về ai thật ai giả thì Cửu U Vương cũng không chắc, ngược lại hắn nổi hứng muốn vào cánh cửa đó thăm dò.

.....

Ngắn ngủi kích động qua đi, đám lão già tâm tình bình tĩnh lại, mặt ngoài tĩnh lặng nhưng ánh mắt nhìn cánh cửa đen thì liên tục chớp lóe.

Sở Hóa Long cẩn thận hỏi, đánh vỡ không khí trầm lặng:

- Thiếu chủ, lần này người gì lâm tới đây không lẽ muốn lấy lăng mộ Hồn Võ đại đế?

- Đúng vậy, bốn thiếu chủ chính là có ý này.

Nam Ly Phong cười to gật gù, mắt liếc mọi người, nói:

- Các vị, có muốn theo bốn tọa đi vào thăm dò kỹ càng không?

Một ông lão lưng khòm tóc đỏ rối xù do dự nói:

- Cái này, thiếu chủ, thời hoang cổ cách bây giờ quá xa xôi, không biết báu vật bên trong có bị người khác lấy đi chưa? Nếu chỉ là một ngôi mộ không, bên trong còn có hung vật thủ hộ thì chẳng phải là chúng ta đi uống công à?

Một bà lão xấu xí chống gậy phụ họa:

- Đúng rồi, Hỏa Vân Tà Hoàng nói có lý. Ma Long giáo ở thời đỉnh cao cũng là cao thủ như mây, sao có thể khổ thủ một núi báu vật mà không biết lấy chứ?

Nhưng người còn lại cũng gật gù, mắt chớp lóe.

Nam Ly Phong nghe vậy thầm mắng câu hồ ly, xem ra gã không lấy thêm ích lợi thì đám lão già sẽ không mắc câu.

Nam Ly Phong trầm ngâm một lúc, bình tĩnh nói:

- Hai vị tiền bối Hỏa Vân Tà Hoàng và Nam Sơn Thần Ẩu lo lắng rất có lý, nhưng bốn thiếu chủ có mười phần tin chắc tài phú trong lăng mộ không bị người lấy đi.

Hỏa Vân Tà Hoàng mắt sáng lên, ra vẻ hứng thú hỏi tới:

- Ồ? Lão phu nguyện lắng nghe.

Nam Ly Phong liếc mắt từng người, chậm rãi nói:

- Các vị, các người có biết trên đời chỉ có hai thần khí là phá giới chùy, huyền thiên thần tháp từ đâu đến không?

Mọi người ngẩn ra, lắc đầu.

Nam Ly Phong cao giọng nói:

- Nói thật cho các người biết, thật ra hai thần khí đều đến từ lăng mộ hoang cổ này đây. Hồn Võ đại đế ổn định sự thống trị rồi từng thu gom hết thần khí trong thiên hạ để trang bị cho thuộc hạ của mình, rồi sửa chữa thiên địa quy tắc, khiến trên thế giới không thể sinh ra thần khí được nữa. Mãi đến khi ngoài vực có một thiên binh thần phù giáng thế mới sinh ra một thần khí gọi là băng hỏa giám.

908. Chương 908

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1014: Nghi hoặc của Sở Hóa Long

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Cái gì? Huyền thiên thần tháp và phá giới chùy đều đến từ lăng mộ này?

- Trời ạ, hèn chi trên đời rất ít sinh ra thần khí, thì ra là bị Hồn Võ đại đế sửa chữa quy tắc, vị đại đế này có tu vi cỡ nào vậy.

- Thiếu chủ, cái gọi là có gan làm giàu, thuộc hạ cho rằng nếu chúng ta đã đến đây rồi thì nên vào Hồn Võ đại đế thử vận may xem. nguồn (.)

- Tuy thần khí hấp dẫn người nhưng nhiều năm như vậy mới có hai thần khí bị người lấy ra, có thể thấy khó khăn không nhỏ đâu.

- ...

Nam Ly Phong nói lời rồi cuộc dấy lên niềm hứng thú của đám lão già, nhưng vẫn có người lo âu, do dự.

- Các vị yên tâm, nếu hôm nay bốn thiếu chủ đã dám đến thì nhiên là có mấy phần nắm chắc. Đương nhiên, trong đó cũng không thể thiếu nguy hiểm. Các vị có muốn đi theo bốn thiếu chủ vào trong đó không thì có thể tự mình suy nghĩ, bốn thiếu chủ tuyệt đối không bắt buộc.

Nam Ly Phong sắc mặt trầm xuống, từ từ nói:

- Ngoài ra, hễ ai chịu theo bốn thiếu chủ vào trong thì tất cả báu vật lấy trong mộ thuộc về người đó.

Mặc dù gã nói không bắt buộc nhưng ngôn từ có ý uy hiếp, mấy lão già đều thành tình rồi nên tất nhiên nghe ra được.

Nam Ly Phong vừa đám vừa xoa, đám lão già cuối cùng gật đầu.

Nam Ly Phong thấy vậy khuôn mặt âm trầm lộ chút ý cười.

Tiếp theo gã cắt đi cây quạt, lấy ra một tiểu chùy vàng siết trong tay, dẫn gần trăm cường giả quyết không ngoài đầu xông vào cửa đen to.

Phía sau Cửu U Vương nghe Nam Ly Phong nói một phen, khuôn mặt treo nụ cười trào phúng, lặng lẽ theo sau.

Cửa to đen ngày càng gần, bao gồm Nam Ly Phong, mọi người biểu tình nghiêm túc. Từ khe hở toát ra tư khói xám có sức sát thương rất lớn với linh hồn, dù là cường giả hoàng cảnh có cương khí hộ thể cũng dần mất tác dụng. Bọn họ không thể không cẩn thận từng bước tránh đi khói xám, thỉnh thoảng vung từng hồn lực xua sương khói.

Cùng lúc đó, sau cánh cửa truyền đến uy hiếp cường đại đến từ linh hồn truyền ra khiến sống lưng đám người ớn lạnh.

Càng đi tới trước thì hơi thở sát hồn càng dày đặc, dù là lăng mộ của cường giả hoang cổ, Nam Sơn Độc Ẩu là cường giả đỉnh long hoàng cảnh cũng không thể không tập trung hết tinh thần, cẩn thận ứng đối.

Ngược lại là Nam Ly Phong, quanh người gã có một tầng sương mù đen hộ thể, che chắn tất cả hồn sát khí bên ngoài, khó thể tới gần gã, có vẻ như gã rất nhẹ nhàng.

Còn Cửu U Vương từ xa theo đuôi cả đám thì ung dung như thường.

Bây giờ Phong Liệt để phong ma đại thương ở chỗ Cửu U Vương, đối với hồn sát sương mù dày đặc ủa đến hẳn không thêm tránh, ai đến cũng không cự tuyệt, hết thấy bị phong ma đại thương trong người hẳn nuốt sạch, chậm rãi tăng phẩm cấp thương to.

Thậm chí vì không khiến đám Nam Ly Phong đi đằng trước chú ý, Cửu U Vương cố ý khống chế độ nuốt hồn sát khí của phong ma đại thương, nếu không thì e rằng những hồn sát khí bên ngoài không đủ cho phong ma đại thương nhét kê rằng.

Cửa đen to cao trăm trượng, rộng gần năm mươi trượng, mặt trên loang lổ, tàn phá cũ kỹ, có các khe hở lớn nhỏ nhiều vô số kể. Khe hở nhỏ nhất thì cỡ sợi tóc, gần như không thể thấy. Khe hở to nhất thì dài cỡ ba trượng, rộng hai thước, khiến người bên ngoài thấy rõ ràng bên trong là vô tận hắc ám.

Đứng trước cửa, cảm giác cực kỳ nguy hiểm bao phủ tâm hồn mọi người, ngay cả Nam Ly Phong lúc trước ra vẻ nhẹ nhàng giờ sắc mặt hơi tái.

Sở Hóa Long khước mắt co giật, nhỏ giọng hỏi Nam Ly Phong:

- Thiếu chủ, chúng ta phải đi vào thật sao?

Hiện giờ gã mới có được phá diệt kiếm châu mơ ước lâu rồi, gã có thể đem phá diệt chi đạo của mình tu luyện đến đại thành chi cảnh, nhẹ nhàng bước vào hàng cường giả hoàng cảnh, có thể nói là tương lai rộng mở. Bây giờ gã thật sự không muốn vì thần khí xa xôi mờ mịt mà mạo hiểm quá lớn.

- A?

Nam Ly Phong ngẩn ra, lạnh nhạt liếc Sở Hóa Long, định quở trách mấy câu phần chấn quân tâm nhưng rồi ý niệm thay đổi, ra lệnh:

- Sở Hóa Long, ngươi dẫn ba mươi người đóng tại đây, không cho phép bắt cứ người nào tới gần, số còn lại theo bốn thiếu chủ đi vào.

- Vâng, thuộc hạ nhất định không phụ mệnh lệnh của thiếu chủ!

Sở Hóa Long mừng rỡ, vội khom người tuân mệnh, tiếp đó lùi vài bước.

Nam Ly Phong tùy tiện chỉ vào hai mươi cảm ý thập vệ long biến cảnh tùy thân, ra lệnh:

- Ủm, hai mươi người các ngươi đi trước mở đường.

- Vâng thưa thiếu chủ!

Thủ lĩnh thị vệ đáp, không chút do dự bay lên lao hướng khe hở rộng nhất, hai mươi cao thủ theo sát phía sau.

Khe hở dài ba trượng, rộng hai thước xem như đủ rộng, hai mươi cao thủ long biến cảnh nghiêng người, nối đuôi nhau nhảy vào trong đó, biến mất.

Đám Nam Ly Phong chờ vài giây, thấy không có gì lạ xảy ra thì cùng nhảy lên vọt vào trong khe hở.

Sở Hóa Long nhìn Nam Ly Phong và tất cả cường giả hoàng cảnh đi vào, nhẹ lắc đầu, khéo môi nhếch lên lộ nụ cười trào phúng. đọc truyện mới nhất tại .

”Hừ, mặc dù bốn tọa không biết bên trong đến cùng có thần khí hay không, nhưng biết Ma Long giáo ta từ thời thượng cổ từng có ba cường giả địa nguyên cảnh liên hợp đi vào trong chưa từng trở ra, nho nhỏ cao thủ hoàng cảnh các người đúng là đi tìm chết!

Đúng lúc này, Sở Hóa Long nhướng mày giương mắt nhìn vệt đen từ xa lao tới.

- Phong Liệt?

Ngoài mười dặm, vệt đen bắn tới khựng lại, dần hiện ra thân hình Cửu U Vương.

Hắn bình tĩnh nhìn lướt qua Sở Hóa Long và ba mươi cao thủ Nam Ly Giới, tiếp đó nhìn hướng khe hở phía trên cánh cửa xa xôi, đáy mắt lóe tia do dự.

Một người Nam Ly Giới tay cầm trường thương xa xa chỉ vào Phong Liệt, quát:

- Người là ai? Biết điều hãy rời đi, nếu không giết không tha!

Người còn lại cũng vẻ mặt cảnh giác, căng thẳng thần kinh nhìn Cửu U Vương không rõ sâu cạn.

Sở Hóa Long thì lùi mấy bước giấu sau đám người, ánh mắt nhìn Cửu U Vương không thể che giấu sự sợ hãi.

Gã không hề xa lạ Phong Liệt, ngược lại gã là một trong số ít người ở trong Ma Long giáo chứng kiến Phong Liệt trưởng thành.

Năm đó ở mạc dạ đại hiệp cốc gã từng dùng vị trí tôn sư long biến cảnh thưởng cho Phong Liệt một chưởng, nhưng không ngờ tiểu tử chỉ là nguyên khí cảnh tứ tầng chẳng những may mắn không chết, ngược lại một đường tăng tiến, mấy chục năm ngắn ngủi đã vượt xa gã, thành tựu tôn sư hoàng cảnh, thành sự tồn tại khiến cường giả đỉnh long biến cảnh như gã ngược nhìn.

Đối với Sở Hóa Long luôn tự nhận mình là thiên trời thì không thể không xem như là một đả kích nặng nề.

Đặc biệt là tuy gã và Phong Liệt cùng là đồng môn nhưng mấy lần giao tiếp với không có gì vui, có thể nói hai người là địch không phải bạn, lúc này mắt thấy Phong Liệt đến, Sở Hóa Long lòng lạnh nửa phần.

”Tiểu tử này tâm ngoan thủ lạt, lực thân không nhận, bốn tọa nên giữ mệnh thì hơn, chỉ có chờ luyện hóa phá diệt kiếm châu, tiến vào cường giả hoàng cảnh rồi mới có thể so cao thấp cùng tiểu tử này.”

Sở Hóa Long mắt chớp lóe, rất nhanh ra quyết định, tùy thời hành động.

909. Chương 909

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1015: Nghi hoặc của Sở Hóa Long(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Tuy nhiên, Cửu U Vương lười nhìn gã khiến Sở Hóa Long bị kích thích rất lớn. Cửu U Vương thậm chí phớt lờ luôn ba mươi hậu kỳ long biến cảnh cường giả Nam Ly Giới, lực chú ý đều tập trung vào khe hở cửa đen, dường như đang chờ đợi cái gì, do dự cái gì.”

”Phía sau cánh cửa này cực kỳ nguy hiểm, nếu đi vào thì phân thân này của lão tử rất có thể không giữ được. Nhưng nếu không vào trong đó thì khó mà giải đáp thắc mắc, sẽ luôn bị đám Nhân Hoàng dắt mũi.”

Cửu U Vương trầm ngâm, do dự, bỗng mắt hần lóe tia quyết.

”Thôi, tiếc con thì sao dự được sói, một phân thân mà thôi, nếu thăm dò được chút bí ẩn giải nguy cho bản tôn thì cũng đáng.”

Nếu hiện tại là bản tôn ở đây thì hẳn tuyệt đối không dễ dàng mạo hiểm, đằng sau cánh cửa cho hẳn cảm giác nguy hiểm rất lớn

Trực giác mãnh liệt nhắc nhở hần chỉ cần vào trong đó thì tuyệt đối không có hy vọng còn sống, một chút cũng không.

Trực giác này rất mãnh liệt, khiến Phong Liệt nghi ngờ có phải kiếp trước mình từng và đó không, còn là chết ở bên trong.

- Tiểu tử, tại sao còn không cút đi? Lo lẽ chờ lão tử đưa ngươi về châu trời à?

- Lão đại, cần gì khách sáo với hần? Cùng lên chém hần đi!

- ...

Mắt thấy Cửu U Vương chẳng những không rời đi ngược lại còn tới gần bên này, đám cường giả Nam Ly Giới dâng lên sát khí, rút vũ khí ra vọt hướng Phong Liệt.

Vèo vèo vèo vèo!

Vèo vèo vèo vèo!

Theo từng tiếng xé gió, vài chục cường mang uy lực to lớn mạnh chém hướng Cửu U Vương.

Mười mấy tên cường giả long biến cảnh cùng ra tay, uy thế hùng hồn, thế không thể đỡ, nếu đổi làm Cửu U Vương ba tháng trước thì dù không chết cũng trọng thương, chỉ có nước chạy trốn.

Tiếc rằng hiện nay Cửu U Vương vào ba tháng trước đã luyện hóa một giọt ma huyết, tiến vào ma hoàng chi cảnh, trước mắt những cao thủ long biến cảnh khó thể lọt vào mắt hần.

Ầm!

Khí thế hoàng cảnh nổ rộ, uy nhiếp mạnh mẽ phút chốc khiến cường giả Nam Ly Giới đối diện nghệt thở, biểu tình hoảng sợ.

Cửu U Vương không muốn lãng phí thời gian với đám tom tép, phớt lờ thế công đổ ập xuống, cảm phình ra, bỗng phát ra tiếng hú to.

- Grao!

Thanh như rồng ngâm vang vọng chín tầng trời.

Sóng âm ngưng đọng như thực chất hóa thành cuồng phong ngập trời quét hướng phía trước.

Cuồng phong đi qua đâu là thế công của kẻ địch tan rã vô hình, ngay cả mảnh rừng cây ngăn chặn trước mặt cũng tan biến hóa thành bụi, uy thế vô cùng ghê rợn.

Trong chớp mắt, cuồng phong cuốn ba mươi cường giả Nam Ly Giới vào trong, ba mươi cao thủ long biến cảnh bình thường giậm chân có thể khiến động đất bây giờ tự như gỗ mục chất nhiều năm hóa thành tro bụi, không kịp phát ra cả tiếng hét thảm.

Sở Hóa Long mắt thấy cuồng phong rào rạt tới ngày càng gần, mặt biến sắc, sợ muốn chết.

Sở Hóa Long vừa vung phá diệt chi mâu bảo vệ toàn thân vừa cao giọng hét, trong mắt tràn đầy không cam lòng và kinh hoàng.

- Phong Liệt, người...người không thể giết ta! Bốn tọa chính là lão tổ tông của Sở Điệp, người đây là đại bất hiếu!

Bây giờ trong lòng gã đã hối hận tới cực điểm, sớm biết tiểu tử Phong Liệt trưởng thành đến mức khiến người sợ hãi như vậy thì gã tuyệt đối không đối địch với hắn rồi.

Nhưng bây giờ dường như mọi chuyện đã muộn.

Chính Sở Hóa Long cũng biết lý do gã hét lên ấu rĩ đến buồn cười.

Nhưng chuyện tiếp theo xảy ra ngoài dự đoán của gã.

Vèo!

Cuồng phong thổi qua làm Sở Hóa Long tóc lên bay ngược ra mấy ngàn trượng, đập mạnh vào cánh cửa to đen, phát ra tiếng *Ầm!* trầm đục.

Sở Hóa Long xương cốt toàn thân vỡ vụn, học bãi máu, vô lực trượt xuống, chặt vật như con chó ngã ra đất.

- Ta...ta không chết?

Sở Hóa Long mở to mắt, không để ý đau đớn thân thể, trên mặt tràn đầy kinh ngạc cùng khó tin.

Trên bầu trời Cửu U Vương nhìn xuống gã, khóe môi lộ nụ cười nghiền ngẫm, giễu cợt nói:

- Sở Hóa Long, phá diệt chi đạo của người tiến triển quá chậm, thật là làm bốn tọa thất vọng.

- Người...người có ý gì?

Sở Hóa Long cơ mặt căng cứng, gã trực giác Phong Liệt không có ý tốt.

- Không có ý gì, bốn tọa chỉ là hy vọng lần sau gặp người có thể cho bốn tọa bất ngờ.

Cửu U Vương mỉm cười nói một câu lạ lùng, rồi bỗng lao vào khe hở cửa lớn, biến mất.

Sở Hóa Long nhìn bóng lưng Cửu U Vương biến mất, chân mày đôi khi chau có khi giãn ra, không hiểu gì cả.

- Hừ, thằng nhãi Phong Liệt, hôm nay không giết ta là sai lầm lớn nhất của người, lần tới gặp mặt bốn tọa nhất định cho người một bất ngờ cực kỳ lớn.

Qua thật lâu sau Sở Hóa Long hừ lạnh, nhe răng thích thú cười, như là thấy phá diệt chi đạo đại thành tiến vào hoàng cảnh rồi gã sẽ đạp Phong Liệt dưới chân như thế nào.

.....

- A!

- Cứu mạng!

- Thiếu chủ cứu mạng!

Trong khói đen đậm đặc thỉnh thoảng vang lên tiếng hét thê lương khiến người da đầu tê rần.

Khói đen này vô biên vô hạn, hoàn toàn là do hồn sát khí ngưng tụ mà thành, đối với linh hồn có lực sát thương có không gì sánh kịp, hơn nữa không sợ cương khí của võ giả, cực kỳ khó gỡ.

Nếu là võ giả dưới thần thông cảnh đi vào trong thì chưa đến vài giây liền tắt thở, hồn phi phách tán ngay.

Linh hồn của cường giả long biến cảnh đã rất là cường đại, có thể hao phí một chút hồn lực loại trừ khói đen xung quanh.

Nhưng dù là cường giả long biến cảnh cũng không thể chống chọi quá lâu, ngán ngửi nửa canh giờ mà đám người Nam Ly Phong chưa tìm được lối ra. Năm mươi vệ long biến cảnh gã mang đến đã chết đi hơn bốn mươi người.

Thậm chí có một lão già vừa mới bước vào hư hoàng cảnh cũng hét thảm rồi hồn phi phách tán.

Nam Ly Phong lòng nóng như lửa đốt, tức giận. Gã cố ý thuyết phục đám lão già tiến vào, là vì để khi gặp hồn vệ làm bia đỡ đạn cho gã, không muốn khiến họ dễ dàng chết trong khói đen. Nhưng gã cũng là lần đầu tiên tiến vào, dù có nghĩa phụ dặn dò, nhưng rất khó trong khoảng thời gian ngắn tìm đường ra.

Trong khói đen đưa tay không thấy được năm ngón, tinh thần lực không dám phóng ra ngoài, khiến Nam Ly Phong và đám cường giả long biến cảnh, hoàng cảnh đều hoàn toàn thành người mù, may là lỗ tai còn hữu dụng đôi chút.

Nhưng truyền vào trong tai tất cả đều là phía xa từng tiếng mãnh thú gầm rống khủng bố, đồng bạn hét thảm, lỗ tai mọi người chịu chà đạp hận không thể bịt lại.

Giọng tức giận của Hỏa Vân Tà Hoàng vang lên:

- Hiện giờ chúng ta bị khốn trong khói đen, sớm muộn gì linh hồn sẽ bị tiêu diệt. Thiếu chủ, không phải người có tin chắc sao? Nếu không nghĩ ra cách nào thì mọi người chỉ có thể tự tử.

Làm đỉnh cường giả long hoàng cảnh, linh hồn của lão tất nhiên là cực kỳ cường đại, dù xung quanh hồn sát rất đậm nhưng đã bị hồn lực mạnh mẽ chắn bên ngoài. Nhưng trong chần mới biết chần có rận, Hỏa Vân Tà Hoàng quá rõ ràng lão ở trong khói đen này nhiều nhất là chống mười hai canh giờ thôi, thời gian qua đi lão sẽ chết chắc.

Đặc biệt khiến lão giật mình là bọn họ muốn thụt lùi là điều không thể. Bởi vì sau lưng họ không còn bóng dáng cửa lớn, đừng nói đến tìm khe hở trên cánh cửa.

Giọng âm độc phát ra từ miệng Nam Sơn Độc Ẩu tăng thêm phần khủng bố cho khói đen chết chóc:

- Đúng vậy, nếu thiếu chủ không tìm ra cách thoát khỏi khốn cảnh thì e rằng chúng ta sẽ chôn xác tại đây. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

910. Chương 910

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1016: Mảnh đất quái dị

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nam Ly Phong bị màn sáng đen bao phủ bên trong, khói đen không cách nào tới gần. Gã nghe hai cường giả long hoàng cảnh chất vấn thì lòng giận lắm nhưng cũng không biết làm sao.

Chốc lát sau gã nghiêng răng, cao giọng nói:

- Các vị, nếu muốn sống thì đi theo bốn thiếu chủ!

Dứt lời Nam Ly Phong bay lên, lao vào nơi phát ra tiếng rống khủng bố.

Đám lão già biến sắc mặt, tưởng đâu Nam Ly Phong định tự sát, nhưng họ không phải loại sợ nguy hiểm, do dự một chút rồi chạy theo Nam Ly Phong.

Bây giờ Cửu U Vương ở phía sau tâm tình hoàn toàn khác với đám Nam Ly Phong nóng nảy.

Khói đen hồn sát ngược lại không thể tổn thương đến hấn chút nào, ngược lại phong ma đại thương như đến thiên đường, điên cuồng cắn nuốt vật siêu bổ xung quanh, tăng phẩm cấp.

Vèo vèo vèo vèo!

Phạm vi trăm ngàn dặm khói đen ồa đến, nhập vào người Cửu U Vương, rồi hòa vào phong ma đại thương.

Vốn phong ma đại thương đã thăng lên làm trung cấp thánh bảo, ngăn ngửi nửa canh giờ đã đột phá bình cảnh trung phẩm, tiến vào hàng thượng cấp thánh bảo, tiếp đó tăng lên, dần dần đạt tới đỉnh thượng cấp, cách thiên bảo thần binh ngày càng gần.

Cảm nhận được hơi thở căn nguyên ngày càng đậm đặc ở phong ma đại thương, Cửu U Vương rất vui sướng.

Thương sinh đại ẩn dung hợp thiên binh thần phù, lại ở trên đại lục tai họa vô số thần binh lợi khí, chọc trời nộ người giận, khó khăn lắm mới tiến vào hàng thiên bảo thần binh, thần binh bảo khí thăng cấp khó khăn như thế đó.

Phong ma đại thương chỉ nuốt những hồn sát khí này mà đạt đến trình độ đó thật là vui sướng ngoài ý muốn.

Nếu không phải nghĩ mục đích hành trình thì Cửu U Vương rất muốn ở trong khói đen tu luyện hoài, hấn rất muốn biết phong ma đại thương có phải là một hơi vào hàng thần khí không.

Tiếp theo Cửu U Vương nắm phong ma đại thương trong tay, vừa phun nuốt khói đen vừa phóng người hướng chỗ phát ra tiếng hét.

Hấn dần cảm giác ra bên trong hình như có thiên địa cực kỳ rộng lớn, bây giờ hấn ở giáp ranh không gian mà thôi, dù bay lộ trình hơn ba ngàn dặm cũng không ra khỏi hồn sát khói đen này, khiến hấn hơi nóng nảy.

”Những hồn sát khí này rốt cuộc từ đâu ra? Sao nhiều như vậy?” Cửu U Vương nhíu mày, thầm bực mình.

Đặc biệt khiến hấn lý làm lạ là càng đi tới trước thì tiếng rống khủng bố biến mất, xung quanh yên tĩnh đáng sợ.

Đột nhiên lòng hấn căng thẳng, cảm thấy có khí thế hung ác tỏa định mình, làm hấn đứng ngồi không yên.

Cửu U Vương đột nhiên xoay người nhìn ra xa.

Chỉ thấy trong bóng tối cách ngàn trượng sáu ánh mắt màu tím xuyên qua khói đen nhìn chằm chằm vào hấn.

- Đây là thứ gì vậy?

Cửu U Vương nheo mắt, phong ma đại thương chậm rãi nâng lên, đề phòng đằng trước.

- Grao!

- Grao!

- Grao!

Ba tiếng gầm hung ác vang lên từ phía trước, rồi khói đen dạt ra, một quái thú đen cao trăm trượng tung bốn vó nhào hướng Cửu U Vương, khí thế dữ tợn khiến linh hồn hấn rung động.

Cửu U Vương ánh mắt biến lạnh, thương to gờ lên định đánh bay quái thú, nhưng khi quái thú đến gần khiến hấn ngăn ngợ.

Hấn vốn tưởng rằng mình sẽ đối mặt ba mãnh thú nhưng không ngờ đó là quái vật có ba đầu, sáu con mắt.

Quái vật này khá giống với chó sói, nhưng trên người phát ra khí thế hung tợn khủng bố hơn sói đối hung tàn nhất gấp ngàn vạn lần. Nếu để người gan bé gặp phải thì liếc một cái thôi đã bị hù chết rồi.

- Chó ba đầu? Kỳ lạ quá. Hừm? Không đúng, đây là trong truyền thuyết địa ngục tam đầu khuyến.

Cửu U Vương con ngươi co rút, nghĩ đến sinh linh chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Địa ngục tam đầu khuyến là quỷ vật trong truyền thuyết thủ hộ cửa địa ngục, trên thế giới không có ghi chép rõ ràng, không ngờ thứ này thật sự tồn tại, mà hắn còn đụng phải nữa.

Phút chốc, Cửu U Vương tăng thêm phần tò mò với cái gọi là lăng mộ.

Bây giờ không để cho hắn thời gian nghỉ nhiều, vuốt thô to của quái vật mạnh đập xuống, hình như muốn đè bẹp Cửu U Vương thành thịt nát.

Cửu U Vương không biến sắc mặt, vuốt trái vung ra.

Ầm!

Một ma chưởng to vài chục trượng bay lên cao không, mang theo ma khí cuồng bạo đánh về phía con quái vật kia.

Một chưởng của cường giả long hoàng cảnh dễ dàng đánh sụp một ngọn núi to, thực lực của con địa ngục tam đầu khuyến thoát trông xấp xỉ với mãnh thú lục cấp, dưới một chưởng này chắc không có điều gì ngoài ý muốn.

Nhưng kết quả tiếp theo khiến Cửu U Vương ngoài dự đoán.

Chỉ thấy ma chưởng mạnh mẽ ấn vào ba cái đầu, nhưng không thể tạo thành một chút thương tổn với quái vật, ngược lại dễ dàng xuyên qua thân hình quái vật, xuyên qua khói đen phía xa.

- Ủa, thì ra là thể linh hồn.

Cửu U Vương ngẩn ra.

Lúc này địa ngục khuyến đã té xuống trời cao, móng trước cách Cửu U Vương không đủ ba thước.

Khoảng cách gần như vậy tất nhiên không kịp xuất chiêu, trong cơn nguy hiểm Cửu U Vương vội nhoáng người lên lướt ngang ngàn trượng, nguy hiểm né qua.

Đội hắn đứng dậy thì trên trán toát mồ hôi lạnh.

Móng của địa ngục khuyến có khí thể hung ác quái dị khiến linh hồn hắn sắp tan vỡ, nếu thật sự bị đè trúng thì chết chắc.

Thân hình to lớn của địa ngục khuyến bỗng rút xuống đất nhưng không phát ra chút thanh âm, nhẹ nhàng tựa lông hồng. nguồn

Mắt thấy nó một kích đánh hụt thì nổi giận gầm lên một tiếng, lại lần nữa bay lên, nhào hướng Cửu U Vương, dường như không giết chết kẻ xâm nhập này thì nó quyết không bỏ qua.

- Hừ, tìm cái chết!

Cửu U Vương lau mồ hôi lạnh trên trán, khinh thường hừ lạnh.

Lúc trước thiếu chút gặp nạn là vì hắn không biết rõ hình thể của địa ngục khuyến, bây giờ nếu đã biết quái vật này là thể linh hồn thì dễ xử lý, bởi vì đối phó thể linh hồn là sở trường của phong ma đại thương.

Ngay sau đó, phong ma đại thương *Ong!* một tiếng rung lên, ba thương ảnh thô to đột nhiên bắn ra hướng tới ba cái đầu của địa ngục khuyến.

Vèo vèo vèo vèo!

- Grao!

Quái vật kia né tránh không kịp, bị ba thương ảnh đâm xuyên phát ra tiếng gầm thê lương, thân hình khổng lồ của địa ngục tam đầu khuyến dần tan thành mây khói.

Xử lý xong địa ngục tam đầu khuyến rồi trên mặt Cửu U Vương không có vẻ gì là đắc ý, ngược lại biến hơi trầm trọng.

Vì lúc này trong khói đen phía xa đột nhiên lại lần nữa vang lên ngàn vạn tiếng rống khủng bố, hình như có vô số địa ngục tam đầu khuyến lao hướng bên này.

- Chết tiệt, hình như đụng phải tổ ong vò vẽ rồi.

Cửu U Vương rửa mặt cầu, hắn không muốn ngồi chờ chết, vội bay lên hướng tới phía xa.

Trên đường hắn gặp hàng trăm con địa ngục tam đầu khuyển, thực lực đa số dưới lục cấp, dễ dàng bị phong ma đại thương làm thịt.

Nhưng cũng có một con địa ngục khuyển thất cấp khiến Cửu U Vương chịu thiệt, sóng xung kích của địa ngục tam đầu khuyển thất cấp cực kỳ lợi hại, chỉ giao phong một lần đủ khiến linh hồn Cửu U Vương bị trọng kích suýt hôn mê, nhờ có uy lực hơn trượng của phong ma đại thương mới thành công chém giết đối phương.

Ba canh giờ sau, Cửu U Vương sắc mặt tái nhợt rút cuộc đi ra khỏi khói đen, tới đằng trước quảng trường.

Hình như những con địa ngục khuyển này có kiêng dè, không dám bước ra khỏi khói đen nửa bước, thấy Cửu U Vương ra khỏi khu vực thì hậm hực tán đi.

Tiếp đến Cửu U Vương định thở phào rồi lại bị tình hình ở quảng trường làm ngẩn ngơ.

911. Chương 911

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1017: Luân hồi chi môn lại xuất hiện

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Trong thiên địa tối tăm âm khí um tùm, từng đợt hơi thở tang thương cổ xưa ập đến.

Đằng trước là quảng trường cực kỳ to lớn rộng rãi, xung quanh rải rác trăm ngàn cây cột thô to, trên mỗi một cây cột đều khắc một ít đồ án sinh linh chủng tộc khác nhau, có khắc đồ án nhân loại, có long tộc, có vượn khổng, hỏa phượng, tộc, vân vân.

Chính giữa quảng trường, trăm ngàn cây cột bảo vệ xung quanh đứng sừng sững một quan tài đá ột trăm trượng, dài cỡ ngàn trượng, rất là hùng vĩ. Quan tài đó quay quanh chỉ chít âm hồn, những âm hồn có người, có thú, như ẩn như hiện, kinh khủng tuyệt vọng, không ngừng chạy tới chạy lui nhưng dù thế nào đều khó thoát khỏi phạm vi vạn trượng quan tài, dường như có lực lượng vô hình trói lấy chúng.

Đặc biệt khiến Cửu U Vương giật mình là trên quan tài đá mọc một gốc cây to ấy trăm trượng, nó rất quái dị, trên các cành đều mọc miệng thú hung ác, từ xa nhìn lại ngàn vạn cái miệng như là lá cây, quái dị vô cùng.

Cành cây không ngừng lắc lư, răng nanh nhe ra, nhanh nhẹn cắn xé, nuốt từng âm hồn ẩn hiện xẹt qua, tình hình cực kỳ khủng bố.

- Grao grao!

- Cứu mạng, đây là đâu vậy!

- Ta không muốn chết!

Vô số âm hồn phát ra tiếng hét chói tai kinh khủng tuyệt vọng, nhưng không thể thay đổi số mệnh bị quái thụ nuốt, cơ hồ mỗi một khắc là có ngàn vạn âm hồn bị thôn phệ, nhưng những ma hồn này dường như vô cùng tận, rậm rạp không ít hơn.

- Đây là sao? Những âm hồn từ đâu tới? Không phải họ nên đi đầu thai chuyển thế sao?

Cửu U Vương con người co rút, khó tin nhìn hình ảnh trước mắt, lòng dậy sóng.

Đúng lúc này phía sau vang tiếng tay áo phần phật và tiếng gầm của vô số địa ngục khuyển, cách bên này ngày càng gần.

Cửu U Vương lòng máy động, nghĩ đến chắc là đám Nam Ly Phong tới.

Hắn không chút do dự trốn vào trong khói đen, thu lại khí thể toàn thân, ẩn núp.

Vài giây sau giọng đám Nam Ly Phong truyền tới.

- Mau lên, mọi người mau trốn đi. Chỉ cần tìm ra quảng trường có quan tài đá là chúng ta được cứu rồi!
- Thiếu chủ, những địa ngục khuyển này quá khó đối phó, lão phu sắp chống không nổi, mọi người tản ra trốn đi!
- Hừ, nếu ai dám ích kỷ tự rời đi thì đừng trách phá giới chùy của bốn thiếu chủ vô tình!
- Ủa? Thiếu chủ chúng ta được cứu rồi, mau nhìn đi, phía trước có quảng trường!

- ...

Vèo vèo vèo vèo!

Theo tiếng tay áo bay phần phật, Nam Ly Phong và năm cường giả hoàng cảnh lần lượt lao ra khỏi khói đen, xuất hiện ở vùng giáp ranh quảng trường.

Bây giờ mặc dù quần áo Nam Ly Phong ngay ngắn nhưng khuôn mặt anh tuần tái nhợt không chút máu, hiển nhiên linh hồn chịu vết thương không nhẹ. Còn lại năm người cũng chẳng tốt lành gì, ai nấy mặt tái nhợt, khóe môi có vết máu, thậm chí có một ông lão mắt trắng dã tùy thời hôn mê.

Lúc này rốt cuộc thoát khỏi địa ngục khuyển trong khói đen, tất cả mọi người như tìm đường sống trong chỗ chết, mừng rỡ như điên. Nhưng khi họ thấy tình hình ở quảng trường thì giống như Cửu U Vương đều bị hù giật nảy mình, lòng lạnh lẽo.

- Đây...đây là sao?
- Trời ạ, ở đâu ra nhiều âm hồn như vậy chứ?
- Đó là cái cây gì vậy? Lại có thể nuốt âm hồn.
- Mau nhìn kia, cây to cắm rễ trong quan tài đá, đó chẳng lẽ là chủ nhân quan tài ngưng tụ lực âm hồn sống lại?
- ...

Mọi người kinh ngạc, biểu tình nghiêm túc nhìn quan tài đá, suy tư.

Mấy người có mặt đều là cường giả hoàng cảnh tuổi thọ lâu dài, kiến thức vượt xa người thường, trầm ngâm một lúc liền hiểu ra trước mắt là hậu chiêu mà quảng trường bày ra để sống lại, nhưng cần nuốt vô tận lực âm hồn để sống lại mình, chủ nhân quan tài đá này đúng là quá kinh khủng.

Một lát sau, mọi người dần hồi phục tinh thần, nghĩ đến mục đích chuyến này.

Hỏa Vân Tà Hoàng mắt chợt lóe, ngược lại nhìn hướng Nam Ly Phong, trầm giọng nói:

- Thiếu chủ, người phí tâm miệng lưỡi thuyết phục chúng ta tiến vào, không biết người nói thần khí gì ở đâu? Có phải nên ọi người một lời giải thích không?
- Đúng vậy, thiếu chủ, thứ cho lão phu mắt kém, thực sự không nhìn ra ở đâu có thần khí.

Một ông lão tóc xanh phụ họa, hình như tức giận lắm.

Kỳ thực cũng không trách bọn họ lên cơn tức, họ bị Nam Ly Phong thuyết phục đi tới nơi đây, cái gì bảo vật đều không trông thấy, đã luân phiên mấy lần tìm đường sống trong chỗ chết, nếu không phải tìm đến âm hồn này thì e rằng họ đã nằm trong miệng địa ngục khuyển rồi.

Nam Ly Phong lạnh nhạt liếc mọi người, cười lạnh nói:

- Hừ, các vị, cái gì là có gan làm giàu, muốn được thần khí, sao có thể không mạo hiểm chút gì? Các người muốn thần khí, xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt.

- Ở đâu chứ? Sao lão phu không thấy gì cả?

Đám lão già nghe Nam Ly Phong nói thì mắt tỏa sáng như đèn lồng quét tới quét lui âm hồn.

Nhưng quan sát thật lâu mà họ không thấy cái bóng thần khí đâu, khuôn mặt nhăn nhoe dần âm trầm.

Khi mọi người muốn chất vấn Nam Ly Phong thì gã lại mở miệng:

- Các vị, có thấy những cây cột này không?

- Cột?

Mọi người ngẩn ra nhìn hướng mấy trăm cột trụ thô to quanh quan tài đá trên âm hồn, mặt trên từng phù điêu hung thần ác sát sống động như thật, khiến người ta hoảng loạn bất an.

Những phù điêu hoặc là người hay thú đều mặc giáp mang binh, ánh mắt sắc bén, khí thế hùng hồn như tỳ thời đi ra khỏi cây cột.

Hỏa Vân Tà Hoàng nhìn một lúc rồi mắt kiên nhẫn nói:

- Thiếu chủ, những phù điêu tuy rằng sinh động như thật, cấu tứ sáng tạo, nhưng lão phu thật sự nhìn không ra nguyên do gì, xin thiếu chủ đừng úp mở nữa.

Nam Ly Phong ánh mắt giận dữ, khẽ hừ một tiếng, nói:

- Nói thật cho các người biết, theo lời nghĩa phụ của ta nói thì những phù điêu trên cây cột là một ngàn hồn võ vệ càn quét thiên hạ ở thời đại hoang cổ Hồn Võ đại đế, mặc dù bây giờ họ đã chết nhưng chỉ cần có người mưu toan tới gần quan tài đá thì những phù điêu sẽ hóa thành người thật, chém giết tất cả người có gan tới gần thần quan của đại đế.

- Có chuyện như vậy ư?

Hỏa Vân Tà Hoàng nhướng mày, trong mắt toát ra vẻ nghi ngờ, mấy người còn lại đều hơi nhúm mày.

Mọi người thấy cường giả hoàng cảnh có kiến thức bất phàm, trong sinh mệnh lâu dài có thủ đoạn gì chưa gặp?

Nhưng kiểu hồn võ vệ hóa thành phù điêu thế này chưa từng nghe nói, lòng hơi khinh thường.

Nam Ly Phong liếc mọi người, cười lạnh nói:

- Việc này vô cùng xác thật, trong tay một ngàn hồn võ vệ cầm đều là thần khí, còn có thể lấy được hay không thì phải xem bản lĩnh của các vị.

- Cái gì? Nói vậy là thần khí nằm trong những cây cột này?

Vừa nghe đến thần khí, khuôn mặt già nua của Hỏa Vân Tà Hoàng rung động.

Còn lại mấy cường giả hoàng cảnh mắt sáng lên, ánh mắt nhìn hướng những cây cột khó thể che giấu tham lam, hít thở dồn dập.

- Ha ha ha ha, muốn biết là thật là giả cứ thử liền biết.

Rốt cuộc có một người đàn ông trung niên thực lực trung kỳ long hoàng cảnh là người thứ nhất không chịu được.

912. Chương 912

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1018: Vãng sinh kính

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Gã cười to mấy tiếng, thân thể toát ra khí thế mạnh mẽ, rồi vận chuyển cương khí hộ thể, vung một thanh cửu hoàn đại khảm đao bạc chém hướng cây cột cách mười dặm.

Ầm!

Một thất luyện bạc dài ngàn trượng thoáng hiện, chém rách âm vụ vô tận, chớp mắt chém vào cây cột.

- Dừng! nguồn (.)

Nam Ly Phong biến sắc mặt, ánh mắt vừa kinh vừa giận, muốn ngăn cản lại đã không kịp.

Ầm!

Thất luyện bạc đánh vào cột trụ phút chốc phát ra tiếng nổ điếc tai, chấn nguyên trời đất rung động.

Nhưng cây cột không chút sứt mẻ, thậm chí không để lại chút dấu vết.

Trên cột này điêu khắc đồ tượng người vượn, mặc trọng giáp, trong ngực ôm một đại côn hắc kim vừa thô vừa dài, trong mắt toát ra vẻ kiết ngạo bất thuận.

Hỏa Vân Tà Hoàng kinh ngạc nhìn Nam Ly Phong vẻ mặt kinh khủng, hỏi:

- Thiếu chủ, có vấn đề gì ư?

Nam Ly Phong mắt lồi ra, hét to;

- Vấn đề lớn! Mọi người mau lùi lại!

- Grao gru!

Đột nhiên có tiếng hét kinh thiên động địa vang lên, đánh gãy lời Nam Ly Phong nói, chấn mọi người điếc tai.

Rồi mọi người chỉ thấy ánh sáng vàng chợt lóe, một người vượn chiến sĩ cao cỡ mười trượng thoáng hiện tại quảng trường.

Người vượn chiến sĩ vạm vỡ này mặc trọng giáp đen, tay nắm cây côn vàng đen thô cỡ đùi người, uy vũ bất phàm, khí thế nhiếp người ập vào mặt.

Đặc biệt là từ thiết côn truyền ra uy nhiếp thần khí hùng hồn, mọi người giật mình cũng thềm thuồng.

- Ôi chao, thật sự có thần khí, ha ha ha!

Gã đàn ông xuất đao kiếm không được cười to mấy tiếng, nhưng mà ngay sau đó, gã ngừng bật tiếng cười.

Chỉ thấy người vượn hung tợn nhe nanh với gã rồi nhảy lên vung cây cột.

Xoẹt xẹt!

Tiếng vải bị xé vang lên.

Đại thiết côn quét qua đâu là vết đen chói mắt lan tràn ra, không gian dễ dàng bị xé rách.

Gã đàn ông đứng ở đằng trước không kịp cả hét thảm đã bị quét thành hư vô, không chứa cả mảnh vụn.

Ngay sau đó, chỉ nghe hai tiếng *phụt phụt* khe khẽ, lại có hai người thành mây khói.

Còn Nam Ly Phong, Hỏa Vân Tà Hoàng, Nam Sơn Độc Ẩu thì trước một bước vọt ra sau, chớp mắt tiến vào sâu trong khói đen, may mắn thoát một kiếp.

Người vượn chiến sĩ không truy kích ba người Nam Ly Phong, nó đặc ý thở phì phì, đặc ý lắc đầu to rồi bỗng biến mất, lại hóa thành phù điêu trên cây cột.

Bên kia giáp ranh khói đen, Cửu U Vương chứng kiến hình ảnh thì hít ngậm khí lạnh, may mắn mình không lỡ mồm bước vào quảng trường, nếu không thì tuyệt đối là có tử vô sinh.

Hắn thấy ra người vượt tu vi cực cao, chỉ sợ không kém hơn cường giả đẳng cấp Nhân Hoàng, Long Chủ. Huống chi xung quanh có hàng ngàn cây cột, nếu không có nhiều cường giả cùng nhảy ra, thiên hạ này có ai gánh vác được? Xem ra chuyện Hồn Võ đại đế cần quét thiên hạ không phải chuyện vô căn cứ.

Nhưng khiến Cửu U Vương lấy làm lạ là cây thần khí thiết côn tuy rằng cũng là uy lực vô cùng, nhưng không biết tại sao hắn cứ thấy uy nhiếp của cây thiết côn thần khí đó kém hơn Huyền Thiên của mình rất nhiều.

”Hừm, chắc là thần khí có chia cao thấp, nhưng nếu hàng ngàn phù điêu đều cầm thần khí thì tình hình đúng là kinh khủng thật.” Cửu U Vương thầm nghĩ.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên con ngươi co rút, có phát hiện mới.

Bởi vì vấn đề góc độ nên lúc trước hắn chỉ có thể nhìn thấy một phần phía trước quan tài đá, mới rồi đa phần hắn chỉ chú ý đến đám Nam Ly Phong, giờ mới để ý mặt khác của quan tài đá đang có chi chít âm hồn rậm rạp như thủy triều tuôn ra sau đó bị quái thụ nuốt.

”Ừm, những âm hồn này từ đâu ra chứ?”

Cửu U Vương ôm thắt mắc chậm rãi di chuyển sang mé bên.

Dần dần, hắn rốt cuộc phát hiện xuất xứ của những âm hồn, tìm rót cái bịch, kiểm không được kinh kêu.

- Ừi chà, đó là luân hồi chi môn!

Một cánh cửa to lớn đứng sừng sững dưới quan tài đá, cửa chớp lóe ánh sáng vàng, đầu người chi chít, vô tận âm hồn ủa ra, không ngừng tràn tới quảng trường, không ngừng cung cấp thực vật cho quái thụ.

Cửu U Vương lập tức nhận ra ngay cánh cửa này chính là luân hồi chi môn mà Long Chủ giam cầm, sống lại mười vạn long hoàng hồn.

Từ đó Cửu U Vương ra kết luận, chủ nhân quan tài đá này đúng là Hồn Võ đại đế.

Nhưng vị Hồn Võ đại đế này đúng là đại đến xưng bá cửu thiên thập địa hay là cường giả khoáng thế thời đại hoang cổ mà thôi thì còn chờ bàn bạc.

Giật mình một lát sau, Cửu U Vương hồi phục tinh thần rồi bị tấm gương to quái dị cách luân hồi chi môn không xa hấp dẫn sự chú ý.

Cửu U Vương vô cùng kinh ngạc phát hiện tất cả âm hồn đi ngang qua mặt gương đều bị gương chiếu ra hình ảnh, hơn nữa trong gương hình ảnh không phải âm hồn yếu đuối về mặt kinh hoàng mà là đại thiên sinh linh chủng tộc, hình dạng khác nhau.

Chúng có văn sĩ áo mũ chỉnh tề, có hoàng đế mặc măng bào, có thôn phụ kinh thoa bố ý, còn có rõ ràng không phải con người mà là đầu bò xà quái, hoa cỏ cây cối, bao gồm mọi mặt, đủ thứ quái lạ.

- Ừa? Không lẽ những này hình ảnh chính là âm hồn tiền thế? Thật thần kỳ. Hay là gương này chính là trong truyền thuyết vãng sinh kính?

Cửu U Vương kinh ngạc.

Trong truyền thuyết, trong thiên địa tồn tại một tấm gương kỳ diệu có thể khiến người thấy kiếp trước đã qua, được xưng là vãng sinh kính.

Cửu U Vương tập trung cẩn thận quan sát giấy lát, cuối cùng dần khẳng định ý nghĩ của mình.

Trong kính không ngừng thay đổi hình ảnh, không chỉ chiếu ra kiếp trước của âm hồn thậm chí âm hồn đã từng trải qua vô số lần luân hồi cũng bị chiếu ra, chắc chính là trong truyền thuyết vãng sinh kính rồi.

- Quả thật là đại thế giới, chuyện lạ gì cũng có.

Cửu U Vương lắc đầu, tặc lưỡi.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn chợt lóe, bỗng như đến lời Nhân Hoàng nói.

Khi đó bên huyết hồ Nhân Hoàng từng nói đến kiếp trước của hắn, nghe giọng điệu thì dường như không giống bình thường. (

Khi đó Phong Liệt từng nghĩ rằng có lẽ bởi vì kiếp trước của mình nên mới bị Nhân Hoàng, Long Chủ chọn làm quan cờ, không chế huyền thiên thần tháp.

Giờ thấy vãng sinh kính rất kỳ diệu trên quảng trường, Cửu U Vương mạnh mẽ ý định xem kiếp trước của mình.

- Nếu như biết được thân phận kiếp trước của ta thì có lẽ có thể vén lên tấm màn bí ẩn máu chốt, lão tử cũng không đến mức bị động thế này.

Ánh mắt Cửu U Vương dần biến sắc bén, ý định ngày càng mãnh liệt, hận không thể lập tức bay đến giữa quảng trường, đứng trước mặt gương dò xét.

Nhưng trong lòng còn có một tia lý trí cho hắn biết hành động này không khác gì đi tìm cái chết.

Chỉ sợ hắn chưa tới gần vãng sinh kính thì đã bị những hồn vô vệ cầm thần khí giải quyết rồi.

Những cây cột khắc các loại phù điêu trông như lộn xộn cắm trên quảng trường nhưng bao vây quan tài đá, luân hồi chi môn, vãng sinh kính và đêm hoài không hết âm hồn vào giữa, tự thành một cõi thiên địa.

Muốn tới gần vãng sinh kính nói không chừng sẽ kích động những hồn vô vệ thực lực khủng bố lại nắm thần khí. Lấy thực lực hiện tại của Cửu U Vương chỉ e rằng không qua được nửa chiêu với hồn vô vệ đã thành mây khói.

- Cứng rắn xông thì chắc chắn không được, phải nghĩ ra cách gì mới được.

Cửu U Vương núp trong mép khối đen, nhíu mày, trầm nghĩ cách.

913. Chương 913

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1019: Kiếp trước của Phong Liệt

Dịch giả: Black truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng địa ngục khuyển sủa hung tợn từ xa truyền đến.

- Grao gru!

- Grao!!!

Không ra vài giây, ba bóng người chật vật vọt ra khỏi khối đen đáp xuống mép quảng trường.

Nghi đến chính là nhóm Nam Ly Phong, Hỏa Vân Tà Hoàng, Nam Sơn Độc Ẩu lúc trước bị người vượt chiến sĩ làm chật vật.

Ba người bọn họ lúc trước vì tránh né hồn vô vệ truy sát mà trốn vào trong khối đen, nhưng ở trong ấy gặp vô số địa ngục khuyển truy sát, bất đắc dĩ lại lần nữa thoát ra khỏi khối đen.

Nhưng lần này ba người rất cẩn thận, chỉ bước ra khỏi khối đen mười trượng rồi không dám đi về phía trước nữa, e sợ kích động hồn vô vệ trong cây cột.

Hỏa Vân Tà Hoàng ngửa đầu nuốt vào vài viên tu phục thần hồn đan dược, thở gấp, lòng còn sợ hãi nói:

- Thiếu chủ, tiếp theo nên làm sao đây? Phía trước không thể chiến thắng hồn vô vệ, phía sau lại có vô cùng vô tận địa ngục khuyến, muốn rời đi cũng không thể, không lẽ chúng ta sẽ bị vây khốn chết tại đây ư?

Nam Sơn Độc Ẩu có chút tức giận rít:

- Đúng vậy, thiếu chủ, bây giờ còn có thủ đoạn gì nữa nhanh chóng sử dụng ra đi!

Bây giờ hai người cực kỳ kỳ hối hận chuyển đi lăng mộ này, mặc dù nhìn đến thần khí, nhưng cũng vô duyên đòi lấy, ngay cả mạng già suýt mất, hối hận thất cả ruột.

Nam Ly Phong nuốt vào vài viên đan dược, hồi phục một chút mới chậm rãi mở miệng nói:

- Hai vị không cần hoảng loạn, bốn thiếu chủ nếu đã dám tiến vào đây thì đương nhiên có nắm chắc rời khỏi đây là được.

- A?

Hai người Hỏa Vân Tà Hoàng mắt sáng lên cùng nhìn hướng Nam Ly Phong.

Nam Ly Phong nói:

- Thật ra những hồn vô vệ có một khuyết điểm lớn đó là chưa bao giờ công kích thể linh hồn, đây cũng là nguyên nhân những địa ngục khuyến và vô số âm hồn tồn tại.

Hỏa Vân Tà Hoàng khó hiểu nói:

- A? Thiếu chủ, những hồn vô vệ không công kích thể linh hồn hình như không liên quan gì đến chúng ta có xác thật đi?

Lúc này mắt Nam Ly Phong lóe qua ý cười lạnh lẽo, mỉm cười nói:

- Hắc hắc, không phải thể linh hồn cũng không sao, chỉ cần các ngươi biến thành thể linh hồn thì được rồi thôi?

- Thiếu chủ, ngươi có ý gì?

Trong ánh mắt không thể tin của Hỏa Vân Tà Hoàng, Nam Sơn Độc Ẩu, Nam Ly Phong vung phá giới chùy với hai người.

Hai luồng sáng vàng bỗng lóe lên, chớp mắt đánh vào người Hỏa Vân Tà Hoàng, Nam Sơn Độc Ẩu không chút đề phòng.

Ầm! ầm!

Hai tiếng nổ vang vọng thiên địa.

Uy lực thần khí uy thế không thể đỡ, hai người Hỏa Vân Tà Hoàng lại là bất ngờ không kịp đề phòng, phút chốc xác thịt tạc nổ thành bột phấn, chỉ còn lại hai linh hồn bèn bồng trên không trung.

Trong khói đen phía xa Cửu U Vương thấy tình hình này ngẩn ra, rồi thấy buồn cười. Không ngờ không đợi hấn ra tay thì ba người Nam Ly Phong tự đứng tàn sát lẫn nhau, đỡ cho hấn tổn sức.

- Thiếu chủ, người...tại sao người làm vậy?

- Nam Ly Phong, lão phu có chỗ nào đức tội người? Người hạ độc thủ như vậy, lão phu không đội trời chung với người!

Hai linh hồn Hỏa Vân Tà Hoàng, Nam Sơn Độc Ẩu đứng ở trên cao vừa kinh vừa giận cao giọng chói tai chất vấn Nam Ly Phong.

Đỉnh cường giả long hoàng cảnh đúng là cực kỳ mạnh mẽ, dù thân thể bị hủy nhưng có thể ngưng tụ ngũ hành chi lực làm lại thân thể.

Nhưng hai người nhiên gặp đại kiếp nạn, thực lực giảm sút nhiều.

Hai người định liều mạng với Nam Ly Phong nhưng kiêng dè phá giới chùy trong tay gã, tiến lùi khó khăn.

Nam Ly Phong nhẹ vung tiểu chùy vàng trong tay, âm trầm nói:

- Nhị vị không cần lo lắng, bổn thiếu chủ tuyệt đối không có ý giết các người.

Thấy Nam Ly Phong không tiếp tục xuống tay, hai người Hỏa Vân Tà Hoàng thẳm thở phào, thừa dịp bay cao chút, cách gã xa chút.

Hỏa Vân Tà Hoàng tức giận quát:

- Người...rốt cuộc ngươi muốn làm sao?

Nam Ly Phong lạnh lùng uy hiếp:

- Hai vị, trước tiên các người dừng vội ngưng tụ thân thể, chỉ cần các người đồng ý làm một chuyện cho bổn thiếu chủ, bổn thiếu chủ tuyệt không làm khó dễ các người. Nếu không thì, hừ hừ, đừng trách bổn thiếu chủ tâm ngoan thủ lạt!

Hai người Hỏa Vân Tà Hoàng liếc nhau, không thể không dừng ngưng tụ thân thể, ánh mắt độc ác nhìn hướng Nam Ly Phong.

Dù bọn họ có ở trạng thái cao nhất cũng chưa chắc chịu nổi phá giới chùy của Nam Ly Phong, bây giờ dưới tình huống thân thể bị hủy thì càng khó nói.

Đặc biệt là tại đây không có chỗ để chạy trốn, dường như đành phải nghe theo lời Nam Ly Phong, hai lão yêu nghiệt lập tức nhìn rõ tình hình.

Hỏa Vân Tà Hoàng cau kính nói:

- Ngươi muốn chúng ta làm gì?

Nam Ly Phong lạnh lùng cười, nói:

- Sự tình rất đơn giản, chỉ cần hai người đi tới gần quan tài đá, bỏ cái này xuống là được.

Nói rồi hắn vươn tay ra, lòng bàn tay xuất hiện hai tảng đá mỏng lung ánh sáng màu lục.

Gã nhẹ vung tay, hai khối đá lập tức bay ra, từ từ rơi hướng Hỏa Vân Tà Hoàng, Nam Sơn Độc Ẩu.

Hỏa Vân Tà Hoàng biểu tình căng thẳng, khẳng định Nam Ly Phong không có ác ý gì mới dùng hồn lực đón lấy một tảng đá, cẩn thận nhìn vài cái.

- Đây là thứ gì?

Tảng đá màu lục bóng lảnh trong suốt, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, còn đẹp hơn cả lục bảo thạch thượng đẳng nhất, nhưng trừ điều đó ra thì cũng không có cái gì đặc biệt.

- Hừ, đây không phải điều các người nên biết, cứ nghe theo đi.

Nam Ly Phong hừ lạnh, chậm rãi giơ lên phá giới chùy.

Hai người Hỏa Vân Tà Hoàng biến sắc, là lão yêu nghiệt sống mấy vạn năm tất nhiên không dễ dàng tin tưởng lời Nam Ly Phong nói, nhưng bây giờ tình thế mạnh hơn người, họ không có cách nào khác.

Do dự một chốc, hai người cuối cùng trong ánh mắt lạnh băng của Nam Ly Phong mang theo tảng đá pháp phòng lo sợ đi hướng quảng trường.

Ngày càng tới gần quan tài đá thì hai người thở phào, đúng như Nam Ly Phong đã nói, những hồn võ vệ dung hợp trong cột trụ không nhảy ra gây chuyện với bọn họ.

Nhưng hai người dần cảm thấy có lực cản nào đó khiến tốc độ đi tới càng lúc càng chậm, càng lúc càng khó khăn.

Trong khối đen phía xa Cửu U Vương nghi hoặc nhìn tình hình này, hắn rất muốn biết Nam Ly Phong định làm cái quái gì, cùng lúc đó cũng muốn xem hai người Hỏa Vân Tà Hoàng tới gần quan tài đá sẽ xảy ra biến đổi gì.

Nếu có khả năng thì dù liều phân thân này hắn cũng phải đi tới trước vãng sinh kính.

- Thiếu chủ, chúng ta đi không đặng, thả chúng ta đi, sau này lão phu nguyện cho thiếu chủ sai phái, tuyệt đối không nuốt lời!

- ...

Dần dần linh hồn Hỏa Vân Tà Hoàng, Nam Sơn Độc Áu càng tới gần vài cột đá, cách quan tài đá chưa đến mười dặm.

Nhưng hình như hai người đã đạt đến cực hạn, từng bước gian nan, mỗi lần cất bước là dốc hết sức lực, thể linh hồn biến nhạt nhòa nhiều.

Nam Ly Phong lạnh lùng cười, thanh âm truyền tới:

- Các người không có lựa chọn, hoặc là đi tiếp hoặc khiến bốn thiếu chủ đưa đi tây thiên!

Gã khinh thường hừ lạnh.

”Hừ, đừng mơ lừa gạt bốn thiếu chủ. Nghĩa phụ đã cố ý dẫn dò, linh hồn cường giả hoàng cảnh đã đủ xuyên qua quảng trường, tới dưới quan tài đá, nếu không thì bốn thiếu chủ làm sao tốn nhiều nước miếng để các người tiến vào.”

914. Chương 914

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1020: Kiếp trước của Phong Liệt(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nghe Nam Ly Phong nói vậy, hai người Hỏa Vân Tà Hoàng thầm chửi nhưng không biết làm sao, chỉ đành nâng tinh thần tiếp tục leo tới trước, tốc độ không nhanh hơn ốc sên bao nhiêu.

Dần dần hai người đi tới cách quan tài đá ba ngàn trượng, tiếp tục đi tới có thể chạm đến vô số âm hồn.

Đột nhiên có hai tiếng *ong ong* khe khẽ, hai người như chui vào một bọt khí vô hình, chỉ cảm thấy thân thể buông lỏng, té xuống đất.

- U u u

~Tiếng khóc thét của vô số âm hồn, tiếng hú tụ thành thanh âm quỷ khóc sói tru vang bên tai hai người, có chút âm hồn hốt hoảng chạy trốn thậm chí xuyên qua thể linh hồn của hai người, chạy lung tung, tình hình cực kỳ hỗn loạn.

So với thể linh hồn của Hỏa Vân Tà Hoàng thì những âm hồn này cực kỳ yếu ớt, như ẩn như hiện, bọn họ chỉ cần một bàn tay có thể oanh sát một đồng.

Nhưng quái thụ mọc trên quan tài đá khiến hai người cực kỳ kinh sợ, cành cây to lắc lư kêu kết kết, vô số cái miệng to cắn xé lung tung, hung ác bắt giữ âm hồn xung quanh.

Hai người vẻ mặt giật mình, họ biết ở tại đây lâu một khắc là nguy hiểm một phần, nếu bị quái thụ nhìn trúng thì rắc rối to, nên muốn nhanh chóng làm xong việc.

Dựa theo lời Nam Ly Phong nói, họ chỉ cần đặt tảng đá xanh gần quan tài đá là được, cho nên hai người lập tức quảng tảng đá hướng quan tài đá.

Nhưng lúc này bên mép quảng trường Nam Ly Phong bỗng cười lạnh, hai tay kết ấn, trong miệng lầm bầm câu gì.

Ngay sau đó, chỉ thấy Hỏa Vân Tà Hoàng, Nam Sơn Độc Ẩu chưa kịp ném ra tảng đá thì bỗng *Ầm!* một tiếng tạc nổ, hóa thành hai luồng sáng xanh bao bọc hai người, dần thâm nhập vào thân thể họ, chớp mắt nhuộm thể linh hồn thành màu lục.

- A? Đây...đây là sao? Nam Ly Phong, người làm cái quái gì vậy!

- Nam Ly Phong, người làm trí lời hứa, không chết tử tế được!

Hỏa Vân Tà Hoàng, Nam Sơn Độc Ẩu thấy bản thân biến đổi thì vừa kinh vừa giận, lúc này sao họ không rõ đã mắc mưu của Nam Ly Phong?

Dựa vào trực giác của cường giả hoàng cảnh, hai người lập tức bắn ngược ra muốn cách xa quan tài đá, nhưng hai người mới đứng dậy thì đánh vào một tường vô hình bắn trở về lại.

Hai người trợn tròn mắt, giật mình đến bay mất ba hồn bảy vía, hoang mang lo sợ, thì ra chỗ đó quỷ quái tiến vào khó mà ra ngoài càng khó khăn.

Nhà đã thủng nóc còn đổ mưa.

Chính lúc này, đột nhiên có tiếng hú *kẹt kẹt* khiến người da đầu mát lạnh vang từ trên không trung.

Hai người ngẩng đầu nhìn, hai mắt trợn trừng, chỉ thấy một quái thụ chuyên ăn hồn người từ bỏ vô số âm hồn, ngược lại nhìn chăm chăm hai người họ như thấy món ăn cực kỳ ngon lành, ngàn vạn cái miệng to chảy nước miếng.

- Nguy rồi, quái vật nhìn trúng chúng ta!

- Mau trốn đi!

Tiếp theo không chút ngoài ý muốn, vô số cái miệng to đuổi cổ cắn hướng hai người, khiến họ gà bay chó sủa, quay quanh quan tài đá nhảy lên nhảy xuống không dám dừng lại giây lát.

Hai người vừa hoảng sợ chạy trốn vừa chửi mắng tổ tông mười tám đời của Nam Ly Phong, oán khí tận trời.

Nếu là ở bên ngoài, dựa vào tốc độ cường giả hoàng cảnh của hai người muốn tránh những cái mồm to này không khó, nhưng quanh quan tài đá thì khác. Quái thụ kia nuốt âm hồn rồi sẽ bài tiết ra một tia khói xám, có tính ăn mòn rất lớn với linh hồn, đây chính là căn nguyên hồn sát khí vô tận bên ngoài.

Dần dần linh hồn hai người càng lúc càng yếu, tốc độ càng lúc càng chậm, cuối cùng bị vô số cái miệng to xé thành mảnh vụn, nuốt xuống.

- Ha ha, thành công.

Nam Ly Phong thấy hai người bị quái thụ nuốt thì kiềm không được vẻ mặt mừng rỡ.

Lần này hoàn thành nhiệm vụ nghĩa phụ giao cho, khi gã trở về chắc chắn sẽ được ban thưởng, nói không chừng rút ột ít mảnh vụn pháp tắc, rất có khả năng một hơi tiến vào thánh hoàng cảnh.

Nếu chuyện này đã xong thì Nam Ly Phong không định ở lâu, lập tức bóp nát dây chuyền đeo trên cổ.

Đây là một truyền tống trận đơn giản, có thể chớp mắt truyền tống gã về Nam Ly Giới.

Nhưng tiếp theo khiến Nam Ly Phong trợn tròn mắt là dù gã đã bóp vòng cổ nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ.

- Vậy...vậy là sao? Không có truyền tống trận thì bốn thiếu chủ làm sao trở về?

Nam Ly Phong hết đường xoay xở.

Đúng lúc này chính giữa quảng trường bỗng xảy ra biến đổi.

Quái thụ này khi nuốt Hỏa Vân Tà Hoàng, Nam Sơn Độc Ẩu bị nhiễm thành màu lục rồi như ăn thuốc bổ vạn năm, bắt đầu cuồng tăng vọt. Vốn thân thể cao trượng chớp mắt vọt lên cao tới ngàn, giữa chạc cây mọc ra vô tận minh nha rồi thì vô số miệng rộng răng nhanh, vô cùng dữ tợn.

- A? Không lẽ Nam Ly Phong đang bón phân cho quái thụ?

Thấy tình hình này Cửu U Vương nhíu mày, thâm buồn bực.

Thực lực của quái thụ tăng mạnh không thể nghĩ ngờ là tăng thêm khó khăn cho hắn tới trước vãng sinh kính, đây không phải là điều hắn muốn thấy.

Tiếp theo mày Cửu U Vương giãn ra, khóe môi nhếch nụ cười.

Hắn đoán trúng mở đầu nhưng không đoán trúng kết cục.

Quái thụ này càng lớn càng cao, càng nhanh, ngàn trượng, hai ngàn trượng, ba ngàn trượng...năm ngàn trượng.

Nhưng độ cao từng lên thì cây càng lúc càng yếu ớt, ở mặt ngoài vết rạn trải rộng, như là chịu không nổi năng lượng bên trong tùy thời tạc nổ vậy.

Cuối cùng cây mọc đến tám ngàn trượng thì *bùm* một tiếng, cây to tạc thành mảnh vụn đầy trời, bùm bùm rơi trên mặt đất chất thành vụn gỗ dày.

Cùng lúc đó, trên quảng trường ngàn cột đó bỗng tỏa ra ánh sáng vạn trượng, sát khí xông tận trời tràn ngập trong thiên địa, khiến người nghẹt thở.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng bóng người vạm vỡ, áo giáp sáng choang, khí phách hiện ngang xuất hiện trên quảng trường, khiến trong thiên địa một mảnh tiêu điều.

Hồn vô vệ.

Quái thụ chết lại kinh động tất cả hồn vô vệ, từng thần khí của họ toát ra uy nhiếp thần khí hùng hồn, hút tâm hồn người.

Cửu U Vương con người co rút, không chút do dự ngự phong ma đại thương bắn hướng khói đen.

Nam Ly Phong không chậm chân, bỗng bắn ngược vào khói đen.

Nhưng hình như gã hơi xui, lúc trước gã và ba người Hỏa Vân Tà Hoàng chọc một đám địa ngục khuyển, giờ phút này chúng còn quanh quẩn khói đen sau lưng gã chứ chưa đi.

Nam Ly Phong cuống cuống chạy trốn nhào vào đồng địa ngục khuyển, rơi vào đường cùng hét thảm liên miên.

Những địa ngục khuyển thực lực cao có thấp có, thấp thì cỡ ngũ cấp, cao thì có bát cấp, cửu cấp mạnh mẽ. Từng linh hồn sóng xung kích liên tiếp oanh kích vào người Nam Ly Phong, làm gã trợn trừng mắt học bài máu, sắp hôn mê.

May là gã có nhiều vũ khí phòng thân, lá bài vô tận, trong lúc nguy cấp lập tức bóp nát một tấm thuẫn di phù lục, tạm thời trốn ra. truyện copy từ

Trên quảng trường một ngàn hồn vô vệ cầm thần khí không truy kích Phong Liệt và Nam Ly Phong mà tuấn ra quanh quảng trường rồi độn thổ trở vào cột đá, tiếp tục làm phù điều.

Bên cạnh quảng trường luân hồi chỉ môn vận đang vận chuyển trứ, vô cùng vô tận âm hồn không ngừng ủa vào không gian nhỏ hẹp ba ngàn trượng quanh quan tài đá, hiện giờ không có quái thụ nuốt nữa thì âm hồn còn tụ càng nhiều, rậm rạp tràn đầy, cảnh tượng cực kỳ đồ sộ.

.....

Thời gian lặng lẽ trôi qua, bất giác đã qua ba tháng.

Trong đế lăng, sâu trong khói đen một góc nào đó, Cửu U Vương đặt phong ma đại thương ngang đùi, diên cuồng nuốt hồn sát khí rèn luyện thần binh.

915. Chương 915

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1021: Đại kiếp nạn tới!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Một phút nào đó phong ma đại thương đột nhiên phát ra tiếng vù vù réo rắt, khí đen trong phạm vi mấy ngàn dặm rung động không ngừng, rồi hóa thành từng đợt trường giang đại hà ủa hướng phong ma đại thương.

- Hắc hắc, rốt cuộc tiến vào hàng thiên bảo thần binh, nếu là ở bên ngoài thì chắc có thiên kiếp rồi.

Cửu U Vương mở mắt ra, nhìn thương ảnh trên đùi biến ảo khó dò, mừng như điên.

Thiên bảo thần binh so với thành bảo thần binh trừ phẩm chất, uy lực tăng gấp mấy lần thì bên trong còn sinh ra một không gian, nếu cho thêm thời gian thậm chí có thể diễn biến thành một phương tiểu thế giới.

Tiếp theo Cửu U Vương không rèn luyện phong ma đại thương nữa mà nhoáng người lên, chớp lóe vài cái đi đến bên mép quảng trường.

Hiện giờ quảng trường quan tài đá so với mấy tháng trước không khác gì nhiều, nhưng âm hồn xung quanh quan tài đá tăng thêm rất nhiều, chỉ chít tầng tầng, cỡ hàng ức vạn.

Cửu U Vương nhìn phong ma đại thương, mắt lóe tia phức tạp, rong miệng lẩm bẩm nói:

- Phong ma, hiện giờ ngươi đã thông linh, ngày sau ở trong sương hồn sát này tu luyện đi, ngày nào đó ta sẽ đến tìm ngươi.

Vèo vèo vèo vèo!

Phong ma đại thương như là nghe hiểu lời Cửu U Vương nói, phát ra tiếng vù vù hòa cùng.

Cửu U Vương mỉm cười, linh hồn bỗng xuất khiếu bay hướng chính giữa quảng trường.

Phía sau thân xác Cửu U Vương biến mất, chỉ để lại một lũ thương ảnh đen nhạt bồi hồi xoay quanh mép khối đen, dường như lưu luyện kêu to *ong ong*, mãi đến thể linh hồn của Cửu U Vương bị vô tận âm hồn nhấn chìm nó mới bay sâu vào khối đen, biến mất.

Chỉ có tự mình cảm nhận thì Cửu U Vương mới biết Hỏa Vân Tà Hoàng, Nam Sơn Độc Ẩu khó khăn.

Dần tiến lên thì lực lượng quái dị đè lên thể linh hồn của hắn, như là gánh tảng đá nặng cực kỳ, từng bước khó khăn. Khi hắn đi đến gần quan tài đá đã là một canh giờ sau.

- Không còn quái thụ nuốt âm hồn, cũng không biết Hồn Võ đại đế có tỉnh lại không nữa. Hừ, không tỉnh mới tốt, có lẽ lão tử sẽ an toàn hơn chút.

Cửu U Vương vung vài lũ hồn lực xua đi âm hồn xung quanh rồi từ từ vòng qua quan tài đá, đi tới gần văng sinh kính.

Nhìn mặt kính cách ba bước, trong lòng Phong Liệt bỗng dưng căng thẳng. Hắn trực giác đáp án quan trọng liên quan thân thể mình sắp lộ ra.

Hắn hít sâu một hơi, dứt khoát đứng gần văng sinh kính, tập trung nhìn vào.

Vì không bị âm hồn xung quanh quấy rầy, hắn cố ý thúc đẩy hồn lực xua tan hết phạm vi ba trượng.

Dần dần trong kính xảy ra biến đổi, Phong Liệt nín thở nhìn kỹ.

Nhưng ngay sau đó, hắn tròn to mắt như ốc bươu, vẻ mặt quái dị:

- Đây...đây là cái gì? Tổ cha nó, chơi ta hả?

Trong kính một mảnh tối đen, chỉ có chính giữ một điểm sáng trắng cỡ hạt đậu đang từ từ biến to.

Trong ánh mắt chăm chú của Cửu U Vương, điểm sáng trắng trong bóng tối dần biến lớn, càng lúc càng rõ ràng, ánh sáng cũng càng mờ nhạt.

Dần dần một tinh cầu màu xanh biếc loang lổ không bằng phẳng xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn.

Tinh cầu này có thể tích cực kỳ to lớn, bao bọc trong một khối không khí trắng nhạt, từ từ xoay tròn trong trời đêm mênh mông.

Mặt ngoài tinh cầu có sông có núi, sức sống dào dạt nhưng không thấy sinh linh nào còn sống, hơi quái dị.

- Một tinh cầu? Đây là sao?

Cửu U Vương nhíu mày, rất lấy làm lạ.

Hắn cẩn thận nhìn, dần cảm thấy dãy núi sông trên tinh cầu hơi quen, quen thuộc đến từ cốt tủy rồi lại xa xôi vô cùng.

- Đây...cái sơn mạch hình rắn này hơi giống Ma Long sơn mạch nhỉ? Còn có hồ nước này, hình dạng hơi giống thiên la hồ. Ủa? Không lẽ tinh cầu này chính là ban đầu hoàn chỉnh căn nguyên đại lục? Nhưng chuyện này liên quan gì đến kiếp trước của lão tử?

Phong Liệt thấy rồi bồng bong, trực giác hình như mọi chuyện có liên quan đến mình nhưng không sờ vào manh mối được.

Tinh cầu trong mặt kính vẫn đang từ từ xoay tròn, ngoài ra không có gì biến đổi, Cửu U Vương ôm nghi hoặc lùi xa khỏi văng sinh kính.

Phút chốc trước văng sinh kính lại bị vô tận âm hồn chiếm cứ, từng thân phận, hình dạng sinh linh khác nhau hiện ra trong kính.

Cửu U Vương đứng không xa quan sát một lát, nhẹ lắc đầu, lẩm bẩm:

- Xem ra văng sinh kính không có vấn đề, vấn đề nằm ở ta. Thật là kỳ lạ, không lẽ kiếp trước của lão tử là tinh cầu này? Không có khả năng, buồn cười quá!

Xèo xèo!

Bỗng cảm giác bỗng rất khiến Cửu U Vương chú ý.

Xung quanh hồn sát khí đã bắt đầu dung nhập trong cơ thể của hắn, chậm rãi ăn mòn thể linh hồn, khiến người hắn bốc khói xanh kêu xèo xèo, linh hồn càng lúc càng yếu ớt, dần tan biến.

Mặc dù Cửu U Vương đã chuẩn bị bỏ đi Cửu Ly này nhưng cũng không muốn ngồi chờ chết, hắn ngẫm nghĩ, đột nhiên phóng người lên bay ra xa, muốn rời khỏi chỗ này.

Không ra ngoài ý muốn, hắn rất nhanh bị một vách tường vô hình bắn trở về, không cách nào rời khỏi phạm vi ba trượng quanh quan tài đá.

Đến đây thì Cửu U Vương không thèm làm việc vô ích, hắn cười khổ chậm rãi bước hướng quan tài đá.

Nếu đã chết chắc thì hắn muốn trước khi linh hồn biến mất cố hết sức tìm hiểu quan tài đá này, cùng với chủ nhân quan tài đá.

Quan tài đá cao cỡ trượng, dài gần trượng, dày nặng, cổ xưa, tỏa ánh sáng trắng nhạt.

Mặt ngoài quan tài đá trôi nổi một ít huyền ảo phù, còn có phù điêu sông núi, cỏ cây, người thú, ánh sáng bình bình vô cùng xinh đẹp, cực kỳ bắt mắt.

Cửu U Vương mắt chợt lóe, đột nhiên ngưng tụ hồn lực vào lòng bàn tay vỗ vào quan tài đá.

Ầm!

Một tiếng nặng nề.

Một chương này trong lúc vô ý oanh giết một đám âm hồn yếu ớt nhưng quan tài đá không bị trầy xước xúu nào.

- Quan tài đá này do một báu vật thế gian khó tìm tạo ra đây, tiếc rằng dựa và thể linh hồn của ta không thể làm gì được nó.

Cửu U Vương tự giễu cười.

Thật ra trong ba ngàn trượng quan tài đá có không ít báu vật, như là luân hồi chi môn, vãng sinh kính đẳng đều thuộc về hàng thần khí, thậm chí còn quý hiếm hơn thần khí bình thường nữa.

Nhưng chủ nhân quan tài đá sớm sắp đặt hoàn thiện, chỉ thể linh hồn mới đi vào không gian này được, mà thể linh hồn thì không có năng lực lấy đi mấy thứ này, ngược lại chỉ có thể chậm rãi tiến triển trong đó, thành chất dinh dưỡng cho quái thụ.

Tiếp theo đường như Cửu U Vương chỉ có con đường chờ chết, rảnh rang quá hần mặc kệ hồn sát khí gần người, từ từ xoay quanh quan tài đá mấy vòng, tập trung quan sát phù điêu tinh mỹ trên quan tài đá, cảm nhận tang thương đến từ thời hoang cổ.

Những phù điêu này rất truyền thần, như có sức hấp dẫn kỳ diệu khiến người luyện tiếu dời ánh mắt.

- Ủa? Đây là...

Cửu U Vương bỗng dừng bước, ánh mắt kinh ngạc nhìn phù điêu hình người trên quan tài đá.

Đó là một người đàn ông dũng mãnh mặc áo giáp có áo choàng, khuôn mặt kiên nghị, hai mắt trừng bầu trời, trong mắt ẩn chứa tính hủy diệt không thể tả như là muốn hủy diệt thiên địa, hủy diệt tất cả trên thế gian.

Khiến Cửu U Vương kinh ngạc là diện mạo của người đàn ông này cực kỳ giống với hần.

Xung quanh người đàn ông có từng núi lửa phun trào, sông lớn gợn sóng ngập trời, cuồng bạo gió lốc vân vân, thiên tai khiến người tuyệt vọng biến sắc.

916. Chương 916

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1022: Lại đến thiên la hồ

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Người này sao giống ta quá vậy? Chẳng những diện mạo, ngay cả tu luyện đạo cảnh cũng y hệt, sẽ không trùng hợp đến vậy đi?

Cửu U Vương con người co rút, lòng dậy sóng.

Chính lúc, trong không gian bỗng vang lên thanh âm trời long đất lở, đỉnh tai nhức óc.

Ừ ừ ừ!

Ầm ầm ừ ừ!

Ngay sau đó quan tài đá tỏa ánh sáng vàng chói mắt.

Cửu U Vương biểu tình giật mình thụt lùi ra xa.

Trong ánh mắt kinh ngạc của hần, người đàn ông giống hần mười phần ở trên quan tài đá đi xuống, hóa thành thân hình vạm vỡ thực thể, cùng y hiện hình còn có xung quanh vô tận thiên tai.

Người đàn ông quần áo phất phơ, tóc dài không gió tự bay, đôi mắt như ẩn chứa hai đoàn lửa diệt thế, không bao gồm chút cảm tình, hơi thở hủy diệt hết thảy khiến người nghẹt thở, làm Cửu U Vương liên tục lùi.

- Lại đến một vạn năm rồi ư?

Một thanh âm bình tĩnh lạnh lùng vang vọng trong không gian, ừ ừ hồi âm thật lâu không ngừng.

Cửu U Vương khó tin nhìn tình hình trước mắt, cực kỳ kinh hoàng.

Trong người của người đàn ông ẩn chứa lực lượng cuồng bạo mệnh mông như biển, từng thiên tai vòng quanh người y chỉ cần một cái đủ khiến Phong Liệt bản tôn hình thần đều diệt.

Người đàn ông lăm bằm một câu rồi bước nhanh đi ra ngoài quảng trường, phớt lờ âm hồn xung quanh và Cửu U Vương.

Cửu U Vương nhìn bóng người sắp đi, hơi do dự một lúc đột nhiên lớn tiếng quát hỏi:

- Người rốt cuộc là ai?

Người kia dường như không nghe thấy, bước chân không ngừng, khẽ phun một chữ:

- Kiếp.

- Kiếp? Không lẽ ngươi tên là kiếp?

Cửu U Vương ngẩn ra.

Chợt con ngươi hần co rút, suýt kinh kêu.

Người tự xưng là 'Kiếp' bước nhanh đi xa, khi lướt qua văng sinh kính thì trong kính chợt biến ở một mảnh tối đen, trong bóng đêm một điểm sáng trũng, hình ảnh này dừng lại trong mắt Cửu U Vương, bởi hồi thật lâu không đi.

Kiếp bước nhanh ra khỏi quảng trường, biến mất trong khói đen.

Phía sau Cửu U Vương biểu tình giật mình và nghi ngờ dần bị hồn sát khí tiêu diệt.

Trên quan tài đá một điểm sáng xanh nhạt chồi sinh trưởng, tiếp đó dần hóa thành từng cái mầm to có răng nanh dữ tợn.

.....

....

Chín năm sau ngày hôm nay, thiên địa đại kiếp nạn đúng hạn tới, vô cùng vô tận thiên tai cuốn sạch mỗi một góc trên đại lục.

Bóng đêm bao phủ mặt đất, trong thiên địa một mảnh tối đen, tất cả nguyên khí đều biến mất. Đất đai nứt, núi sụp, núi lửa liên miên, sóng thần gió lốc.

Từng tòa thành trời tượng trưng cho văn minh nhân loại biến thành phế tích, ngay cả Phi Long thành có vô số cao thủ trấn giữ, sáu mươi bốn tòa phó thành đều không thể may mắn thoát khỏi. Trong cuồng bạo gió lốc lan tràn mây vạn dặm chúng biến thành bột phấn.

Vô tận sinh linh mất mạng trong thiên tai, khắp nơi đều là cảnh tận thế sinh linh đồ thán. truyện copy từ

Đại kiếp nạn không chỉ xảy ra ở Long Huyết Giới, bao gồm Nam Ly Giới, thánh ma giới, cổ giới, linh vi phạm, thiên long vực đều không tránh né được.

Trong đợt thiên địa đại kiếp nạn này tất cả người thường không có chút sức phản kháng, dù là võ giả tu luyện có thành tựu chỉ là vật vụn vỡ trong khe hở, một ít cường giả hóa đơn cảnh, long biến cảnh trước thiên tai không có chút cơ may.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, dù có người may mắn thoát khỏi thiên tai nhưng trong thiên địa không có một chút nguyên khí khiến họ cô độc trong đêm dài.

Chỉ có một ít tuyệt thế cường giả khổng chế không gian bảo khí cao cấp là sống thoải mái chút trong trời đất bảo tổ này.

.....

Phía trên đông hải sóng thần lan tràn, gợn sóng ngập trời, gió lốc từng cơn, xác chết chim bay cá nhảy ở khắp nơi.

Nhưng tận cùng đông hải, một khối đại lục không có ai biết vẫn bình yên như thường, tất cả tai nạn buông xuống đều bị lực lượng kỳ lạ che chắn bên ngoài, khiến đại lục thành mảnh đất bình yên cuối cùng trên thế giới.

Trên bầu trời thần đàn trong huyết hồ sấm chớp giạt đùng, mưa sa gió giạt. Hàng ngàn long hoàng độ kiếp chi lân liên hợp thành một mảnh ở không trung hình thành lôi vực khí thế hùng hồn.

Nhưng những kiếp lân này chưa đánh xuống thần đàn thì bị đại trận màu vàng trên bầu trời tiêu trừ vô hình.

Rồi từng cột sáng thần huy giáng xuống, tẩy lễ cho từng long hoàng tiến cấp.

Bên huyết hồ, Long Chủ, Nhân Hoàng cùng với hơn mười vị tuyệt thế cường giả yên tĩnh khoanh chân ngồi, thảnh thơi nhìn hướng hồ.

Phía xa không biết khi nào thì có một ít dị tộc cường giả, có ma, thần, linh, yêu, những kẻ mạnh nhất các tộc không dưới ngàn người. Ngay cả Thiên Chủ Nam Ly Vân của Nam Ly Giới và Nam Ly Phong, một đám cường giả Nam Ly Giới đều yên tĩnh đứng đó, dường như đang chờ đợi cái gì. Mọi người nhìn chính giữa hồ, trong mắt có vài phần mong chờ và sốt ruột.

Nam Ly Phong nói với nghĩa phụ Nam Ly Vân, trong giọng nói có vài phần tự kiêu:

- Nghĩa phụ, tiểu tử Phong Liệt có đáng tin không? Sớm biết như vậy, còn không bằng do hài nhi luyện hóa thiên long tinh huyết, chuyển khổng Huyền Thiên.

Lúc này trên mặt Nam Ly Phong có vài phần trắng bệch yếu ớt, dường như bệnh nặng mới khỏi.

Không lâu trước gã ở trong đế lăng bị vô số địa ngục khuyến chà đạp, linh hồn bị thương rất nặng, lúc được nghĩa phụ cứu ra thì đã hấp hối, dù có linh đan diệu dược trợ giúp nhưng không mất ba, năm năm thì khó thể hồi phục.

Nam Ly Phong ánh mắt bình tĩnh nhìn phía xa, tùy ý nói:

- Phong nhi, ngươi không bị tuyển trúng kỳ thực cũng là việc tốt.

- A?

Nam Ly Phong nhướng mày, lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao vậy?

Nam Ly Vân cúi kính nói:

- Hừ, trước không nói ngươi có thể phát huy uy lực Huyền Thiên, dù ngươi làm được thì e rằng không có khả năng rời khỏi căn nguyên tinh.

Nam Ly Phong tò mò hỏi:

- Nghĩa phụ, vậy là sao? Không lẽ bên trong có lý do gì?

Nam Ly Vân khẽ thở dài nói:

- Ngươi có điều không biết, huyền thiên thần tháp chính là do căn nguyên tinh tinh thể căn nguyên đúc ra, không thể rời khỏi căn nguyên tinh, chủ nhân của nó cũng giống nhau. Nếu không thì thần khí khoáng thế độc nhất vô nhị Huyền Thiên đến lượt bọn tiểu bối các ngươi nhúng chàm sao?

- Cái gì? Có chuyện như vậy ư?

Nam Ly Phong con người co rút, giật nảy mình.

Bỗng mắt gã sáng lên, âm trầm cười lạnh, nói:

- Vậy là tiểu súc sinh Phong Liệt chắc chắn là để lại cho Hồn Võ đại đế làm tể phẩm? Hắc hắc hắc, bốn thiếu chủ quả nhiên là hồng phúc tể thiên, không ai có thể chắn.
- Mau xem kìa, tiểu tử đó rốt cuộc tăng lên thánh hoàng, vậy là đại kế của chúng ta có thể bắt đầu?
- Đúng vậy, thánh hoàng cảnh đã đủ chịu tải uy lực của Huyền Thiên, chúng ta chỉ cần chờ giây phút trời sao vụn vỡ.
- Kiếp chết tiệt có tùy thời tìm tới chúng ta, lão phu treo tim hơn nửa năm rồi cuộc có thể rời đi.
- 'Kiếp' đó chẳng qua là con rối của Hồn Võ đại đế, Nhân Hoàng, Long Chủ muốn ngăn lại hẳn không khó, chỉ hy vọng lão yêu nghiệt hoang cổ kia đừng mau thức tỉnh đến thế.
- ...

Trong ánh mắt mong chờ của vô số người, Phong Liệt ở trên huyết tể thần đàn rốt cuộc nghênh đến thánh hoàng chi kiếp.

Vì điều này Phong Liệt ở trên thần đàn tu luyện đến ngàn năm, bên ngoài thì mới chỉ một năm mà thôi.

917. Chương 917

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1023: Lại đến thiên la hồ(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bên cạnh huyết hồ, cường giả các tộc nhìn Phong Liệt độ kiếp, bàn tán xôn xeo, khó nén vui vẻ trên nét mặt. Ngay cả Nhân Hoàng, Long Chủ cũng lộ vẻ trút gánh nặng.

Ầm!

Xẹt đùng!

Từng đợt kiếp lôi từ trên trời giáng xuống, đánh hướng Phong Liệt nhưng đều bị đại trận tỏa ánh sáng vàng che chắn bên ngoài, không thể đụng vào người hắn.

Trên thần đàn Phong Liệt mở mắt ra, đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh liếc những người đứng xa, rồi giương mắt nhìn trên trời sấm sét đánh ầm ầm.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn không có vui cũng chẳng có buồn, như là hai hồ sâu tối tăm, không ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Lĩnh ngộ một loại pháp tắc hình thành hoàng vực liền có thể thăng lên làm long hoàng, cường giả thánh hoàng cảnh thì cần lĩnh ngộ phép tắc kia đến mức tận cùng, do đó cùng ngoại giới thiên địa căn nguyên tương hợp, đạt đến chân chính thiên nhân hợp nhất.

Phong Liệt mỗi vì có đại thần thông Ma Long Hắc Ám Chi Thân, cảm ngộ ám chi bản nguyên dễ dàng hơn người thường rất nhiều, vậy nên ngàn năm đã đủ cho hắn tu thành chính quả, tiến vào hàng thánh hoàng cảnh, nếu đổi lại làm người khác nếu không tốn mấy vạn năm thì đừng mơ.

Một khắc sau trên bầu trời lôi kiếp biến mất, một cột sáng thần huy từ ngai tầng trời giáng xuống, bao phủ Phong Liệt.

Từng đợt nguyên khí mệnh môn hỗn loạn vô tận mảnh vụn pháp tắc nhập vào người hắn.

Phong Liệt nhận hết những ích lợi này, vừa ổn định tâm cảnh vừa hoàn thiện hai loại đại thần thông của mình.

.....

Căn nguyên thần đồ hiện giờ hóa thành áo đen mặc trên người Cửu Ly phân thân, mà Cửu Ly phân thân mang theo các cô gái Lý U Nguyệt, Diệp Thiên Tử cùng với thuộc hạ ẩn nấp ở một góc trên thế giới không ai biết, tránh né thiên địa đại kiếp nạn có mặt ở khắp nơi.

Dưới lòng đất long ngục không gian, Cửu Ly phân thân ngồi xếp bằng tĩnh tọa, tu luyện.

Khi Phong Liệt bản tôn chính thức tiến nhập thánh hoàng cảnh thì căn nguyên thần đồ đột nhiên xảy ra biến đổi. Nó bỗng nhiên tự động bay khỏi Cửu Ly phân thân, lại hồi phục thành bản đồ đen dài chừng một trượng, rộng năm trượng, tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, cực kỳ thần dị.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Cửu Ly phân thân lỗ hổng nhô lên chính giữa căn nguyên thần đồ bỗng có sức hút kỳ lạ, hút đi một nửa tinh thần lực của hắn, khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Sau đó tin tức khổng lồ từ căn nguyên thần đồ trở ngược vào đầu hắn.

Cùng lúc đó, tận cùng phía đông xa tại Long Huyết Giới, Phong Liệt bản tôn đột nhiên biến sắc, chân mày hơi nhíu lại.

Lúc này hắn cảm giác có tin tức khổng lồ bỗng nhiên ủa vào đầu, gần như làm hắn trướng bạo.

- A? Là căn nguyên thần đồ.

Phong Liệt lòng máy động, vội cắn đầu lưỡi khiến não tỉnh táo chút, vẽ kinh ngạc hiện trên nét mặt.

Căn nguyên thần đồ là báu vật hắn có được khá lâu rồi, phẩm cấp không rõ, tu vi hắn tăng cao thì thần đồ cũng từng bước xuất hiện mấy thần thông khác lạ gồm 'Chỉ xích thiên nhai' và 'Biến ảo vạn thiên'.

Hai đại thần thông đều cực kỳ diệu, khiến Phong Liệt có được ích lợi vô cùng. Có thể nói hắn đi đến hôm nay có công lao rất lớn phải quy cho căn nguyên thần đồ.

Bây giờ khiến Phong Liệt không ngờ hắn tiến vào thánh hoàng cảnh, thần thông thứ ba của thần đồ cũng hiện ra, tên của thần thông này là 'Thiên địa quy nguyên'.

Phong Liệt tắm trong thần huy, nhú mày trầm ngâm một lát sau, dần dần nổi sung sướng như điên tràn ngập tâm hồn hắn.

- Hắc hắc, thần thông này đến quá đúng lúc.

Giây phút này hắn thật muốn cất tiếng cười to.

Thông qua thần thông này Phong Liệt rút cuộc hiểu suy nghĩ của Mục Thương Sinh thật sự có thể thành công, thì ra địa lực vĩ căn nguyên có thể hoàn chỉnh như ban đầu. Nếu hắn hoàn thành hành động vĩ đại trước này chưa từng có thì sẽ được ích lợi vô tận, thậm chí có khả năng một hơi bước vào hàng đỉnh cường giả trên thế giới, có cùng địa vị với Nhân Hoàng, Long Chủ, do đó không còn bị bất cứ người nào kiềm chế.

Phút chốc Phong Liệt lòng mờ mịt tán đi sạch, tâm tình tốt đẹp.

Hắn luôn biết Nhân Hoàng, Long Chủ chỉ xem hắn là một con cờ mà thôi, khi công pháp phòng ngự cờ phát huy hết tác dụng rồi sẽ bị vứt bỏ, cùng thế giới này bị hủy diệt.

Nói thật ra trong lòng hắn không có nhiều nỗi hận Nhân Hoàng, Long Chủ, vì hắn có thể trùng sinh một kiếp đều do Nhân Hoàng ban tặng, nhưng hắn khó tránh khỏi không cam lòng.

Tuy nhiên, thần thông thứ ba của căn nguyên thần đồ cho hắn một hy vọng mới, vận mệnh của hắn sẽ vì thế mà thay đổi.

- Nhân Hoàng, Long Chủ, Phong Liệt ta cho các ngươi lợi dụng một lần, từ đó về sau, mọi người không ai nợ ai.

Phong Liệt chậm rãi nhìn lướt qua đám người viễn xứ đứng ở ven hồ, khóe môi dần cong lên nụ cười bí ẩn.

Lát sau, thiên tứ thần huy rút cuộc tán đi, thánh hoàng chi kiếp của Phong Liệt tuyên cáo kết thúc.

Cùng lúc đó, trên trời tất cả lời kiếp đều biến mất, một ngàn long hoàng như Sở Huyền, Long Nghịch xung quanh hắn đều hồi phục đến đỉnh thánh hoàng, từng đợt khí thể mạnh mẽ xông lên trời cao.

Phía xa Long Chủ vừa lòng gật gật đầu, gã vung một tấm phù màu vàng, phút chốc khiến trên thềm đàn đại trận sắc vàng tán đi.

- Các vị, thành bại nằm ở lúc này, mọi người hãy đi thiên la hồ thiên long vực tập hợp.

Long Chủ lạnh nhạt nói xong câu đó thì cuốn lấy huyết tể thần đàn, biến mất.

- Rốt cuộc có thể rời đi, tốt quá.

- Ha ha ha, ta sớm muốn nhìn ngoài bầu trời là hình dạng gì.

- ...

Cường giả các tộc đều mặt mày hớn hở triển khai không gian thần thông thẳng tiến thiên long vực.

Có tư cách đến chỗ này, hoặc là vạn cổ lão yêu nghiệt từ địa nguyên cảnh trở lên, hoặc là những dòng chính tôn, truyền nhân của lão yêu nghiệt, dù là một ít tu vi không đủ thì cũng được lão tổ tông nhà mình cuốn lấy chớp mắt chuyển qua thiên long vực.

.....

Trong thiên long vực giống như ngũ giới khác, khắp nơi gió cuộn cuộn, núi sụp đất nứt, bóng đêm bao phủ mặt đất.

Nhưng có một chỗ ngoại lệ, đó là thiên la hồ mấy lần Phong Liệt đã đến.

Mặc dù thiên la hồ tan thành nhưng quái dị là vẫn giữ nguyên dạng, không hề bị thiên tai vô tận lan đến, chỉ từ điều này có thể thấy hồ nước tồn tại vô số vạn năm này tuyệt đối không đơn giản.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Huyết tể thần đàn to lớn giáng xuống thiên la hồ dấy lên sóng cuộn dâng cao, vô số khe hở không gian dễ dàng bị san bằng.

Lúc Phong Liệt đến bên hồ đã tụ tập vô số cường giả các tộc, ngay cả dưới tay của Nhân Hoàng như Hoàng Phủ, Phiêu Miểu, hạo thiên thập vệ và cường giả một ít các đại gia tộc đều nằm trong đó. Thậm chí hắn còn phát hiện rất nhìn bóng dáng quen thuộc, như là Hoàng Tử Nguyệt, Thủy Vô Khuyết, Long Khinh Vân.

Bây giờ mọi người nhìn Phong Liệt đứng trên thần đàn, giữa bầy rồng thì trên mặt lộ kinh ngạc và phức tạp.

Hoàng Tử Nguyệt nhíu mày, sửng sốt bật thốt:

- Là Phong Liệt? Tại sao hắn ở trên long tộc thần đàn chứ?

Phụ thân của Hoàng Tử Nguyệt, Hoàng Lâm cười nói:

- Ha ha, chúng ta muốn rời khỏi nắm mồ này thì hắn chính là mấu chốt.

- A?

Hoàng Tử Nguyệt ngẩn ra, hỏi dồn:

- Cha, Phong Liệt sẽ không sao chứ?

T

918. Chương 918

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1024: Khấp huyết huyền hoàng, chí tôn thần khí!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hoàng Lâm xoa chòm râu ngắn ở cằm, do dự nói:

- Cái này, chắc là không có việc gì. Tuy nhiên, hấn sẽ không cùng chúng ta đi.

Gã vừa nói vừa nhìn con gái mình, thăm thở dài. Gã làm phụ thân sao không biết gì về chuyện giữa Phong Liệt với con gái mình chứ?

Hoàng Tử Nguyệt mắt chớp lóe vài cái, nhú mày hỏi:

- Cha nói Phong Liệt sẽ không cùng chúng ta rời đi là có ý gì?

Hoàng Lâm khẽ thở dài, nói:

- Ài, Tử Nguyệt, người và hấn sẽ không có kết quả, thôi đi.

- Cha, hãy nói rõ ràng đi, tại sao Phong Liệt không cùng chúng ta đi?

Khuôn mặt Hoàng Tử Nguyệt hiện vẻ sốt ruột, cảm giác bất an tràn ngập trái tim.

Hoàng Lâm nhìn sắc mặt con gái, có chút không đành lòng, nói:

- Được rồi, nói thật cho người biết, Phong Liệt không chế huyền thiên thần tháp là mấu chốt phá trời sao tử vong nhưng Huyền Thiên và chủ nhân của nó liên kết với mặt đất dưới chân chúng ta, không thể rời khỏi khoảng trời này.

- Cái gì? Nói vậy là Phong Liệt chỉ có thể ở lại cùng thế giới này hủy diệt?

Hoàng Tử Nguyệt run người, khuôn mặt xinh đẹp biến trắng bệch.

- Tên gốc này tại sao hấn không ném huyền thiên thần tháp đi? Một thần khí chẳng lẽ không quan trọng bằng mạng sống ư? Không được, ta phải đi khuyên hấn! đọc truyện mới nhất tại .

Hoàng Tử Nguyệt nói rồi định bay đi thần đàn ở giữa mặt hồ.

Nhưng nàng bị Hoàng Lâm ngăn lại, gã nhú mày nhìn Hoàng Tử Nguyệt, nghiêm túc nói:

- Tử Nguyệt, không được can quấy. Nhân Hoàng đợi vạn năm mới tìm ra nhân tuyển thích hợp, người cho rằng hấn muốn ném Huyền Thiên là có thể ném sao?

Hoàng Tử Nguyệt ngơ ngác đứng trên mặt đất, khuôn mặt tái nhợt lẫn dài hai hàng lệ, lâm bầm:

- Nhân Hoàng, là Nhân Hoàng đợi vạn năm? Tên gốc kia tại sao người ưu tú như vậy? Làm người thường không tốt sao?

.....

Trên tế đàn, Phong Liệt cách ngăn dậm nhìn kỹ tình huống bên này, khóe môi cong lên, lòng ấm áp, cô gái này trong lòng có hấn.

Chợt trong tai hấn vang giọng Nhân Hoàng khiến biểu tình Phong Liệt cứng lại.

- Phong Liệt, chắc người đã biết mọi chuyện, Nhân Hoàng không định giấu người, chỉ có thể nói một câu, xin lỗi.

Phong Liệt lạnh nhạt nói:

- Không cần, từ giây phút trùng sinh thì ta đã có chuẩn bị rồi, người không thiếu ta cái gì.

Nhân Hoàng im lặng một lúc, nói:

- Phong Liệt, nếu người yên tâm thì người đàn bà của người hãy giao cho bốn hoàng, đến bên ngoài bốn hoàng sẽ sắp xếp thích đáng cho họ.

Phong Liệt nhú mày, lòng có chút do dự.

Phong Liệt trầm ngâm một lúc rồi bình tĩnh nói với Nhân Hoàng:

- Không cần, ta có sắp xếp.

Vận mệnh bản thân và người xung quanh hẳn chỉ thích nắm giữ trong tay mình, hẳn không tin ai khác.

Hơn nữa hẳn vô cùng tin tưởng mình nhất định có cơ hội lật bàn.

- Vậy thì tốt.

Nhân Hoàng nói:

- Vậy thì tốt, hy vọng người đừng để bốn hoàng thất vọng.

Phong Liệt cười khẽ, không nói gì nữa.

.....

Trong trời đất một mảnh tối đen, thế giới sớm không phân biệt giữa ngày và đêm, chỉ có trên trời sao mờ mờ không thay đổi, ánh sao yếu ớt rơi rụng trên mặt đất.

Thiên tai tạo thành tiếng gầm rú kinh thiên động địa, vang vọng ở mỗi góc trên thế giới, khiến tất cả hữu sinh linh cảm thấy khủng hoảng, bất an.

Trên thiên la hồ cường giả tác tộc tập trung ngày càng nhiều, dần yên lặng lại. Nhân Hoàng, Long Chủ, Nam Ly Vân, cùng với nhân, ma, thần, các tộc, vô số sinh linh nhìn chăm chăm huyết tể thần đàn giữa hồ, cùng với thiếu niên áo đen đứng thẳng bên trong, đáy mắt chúng có khao khát mong chờ.

Hôm nay là cơ hội cuối cùng rời khỏi khung trời lồng chim này.

Vì cơ hội này, cường giả các tộc và vô số tiên bối đã nỗ lực không biết mấy vạn, mấy ngàn vạn năm, thành bại là phút này đây.

Thành thì là tiêu dao thiên ngoại, bại, thì trở thành tuần táng phẩm của đế lăng, vì thái cổ đại đế cống hiến một chút linh hồn căn nguyên.

Một phút nào đó, Long Chủ bay lên huyết tể thần đàn, mỉm cười với Phong Liệt, thuận miệng nói:

- Tiểu tử, hôm nay phải xem người. Ngày hôm nay qua đi, mọi người đều sẽ ghi nhớ người.

Phong Liệt cười không nói, lòng thì khinh thường. Nếu có lựa chọn hẳn mới không thềm làm hoạt động chẳng có ích lợi gì với mình thể này, tiếc rằng dường như hẳn có lựa chọn.

Long Chủ không nói nhiều nữa, khuôn mặt lưỡi biếng thay đổi thành trang nghiêm, gã vung ra vài chục tia máu.

Ong ong ong ong!

Hư không khẽ rung.

Bốn mươi chín đoàn tơ máu cỡ đầu người bồng bềnh bên trên tế đàn, dần cấu thành một đại trận huyền ảo, ảnh chiếu cả trời đất thành đại dương máu.

Phong Liệt tập trung nhìn, thấy bốn mươi chín đoàn máu chính là bốn mươi chín thiên tru lệnh bài.

Nhưng hiện giờ bốn mươi chín thiên tru lệnh bài khác với lúc ở trong tay hắn nhiều, long khí mệnh mỏng trong lệnh bài chậm rãi tỏa khắp thiên địa, rộng lớn, tuyên cổ, tang thương, khiến thiên long huyết mạch trong người Phong Liệt cảm thấy áp lực.

- Thần long khắp huyết đại trận, khởi!

Long Chủ hét chói tai, trên thần đàn một ngàn con long hoàng có Sở Huyền, Long Nghịch đều thánh kính nằm rạp trên mặt đất, chậm rãi khép lại hai mắt.

Sau đó miệng chúng phát ra chú ngữ long tộc cổ xưa mà bí ẩn đan vào thành mảnh nặng nề, thanh âm xa xưa chậm rãi bay trong thiên địa.

- Rắn ma ni rống...

Chú ngữ có lực lượng kỳ lạ như là vang trong lòng mỗi người, máu trong cơ thể chảy sinh ra cộng minh.

Chú ngữ càng lúc càng nhanh, càng lan càng xa, dần dần truyền khắp thiên long vực, truyền khắp Long Huyết Giới, như muốn xuyên thấu trời sao tử vong bên trên truyền ra ngoài trời.

Cùng lúc đó, tất cả sinh linh nghe thanh âm lầm rầm này đều thấy máu nóng sục sôi như là huyết dịch sắp thiêu đốt vậy, một số người tu vi không đủ bạo huyết bỏ mình.

- A, ta chịu không nổi rồi, khó chịu quá. Lão tổ tông, mau thu tôn nhi vào tiểu thiên thể giới.

- Đồ vô dụng, không có cả một chút định lực!

- Lão tổ, những cường giả long tộc này đang làm gì vậy? Thần long khắp huyết đại trận lại có tác dụng gì?

- Lão tổ ta cũng không rõ lắm, nhưng chắc có liên quan đến thần khí Huyền Thiên. Nghe nói hiện tại Huyền Thiên chỉ là một trung phẩm thần khí, chỉ có trải qua huyền hoàng chi khí rèn luyện mới tính là chí tôn thần khí.

- A? Thần khí cũng chia phẩm cấp sao ạ?

- Đương nhiên, thần khí cũng chia làm thượng trung hạ tam phẩm, và tối cao nhất là chí tôn thần khí, muốn phá trời sao tử vong mà Hồn Võ đại đế bày ra thì thần khí bình thường căn bản làm không được.

- ...

Các tộc xì xầm bàn tán, rất kinh ngạc hành động của long tộc.

Phong Liệt đứng chính giữa thần đàn, bình tĩnh nhìn xung quanh long tộc thì triển chú ngữ, trong lòng hắn có chút nghi hoặc, nhưng không có hứng thú nghiên cứu sâu. Bởi vì hắn biết nên để cho biết thì sẽ có người nói.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Dần dần chú ngữ vội vàng mà khó hiểu liền thành một, hình thành tiếng rỗng ngâm trầm thấp du dương.

Rốt cuộc sau một canh giờ, theo tiếng rỗng ngâm cao vút, bốn mươi chín thiên tru lệnh bài xảy ra biến đổi.

- Gru!

Tiếng rỗng ngâm cao vút mà du dương vang khắp trời đất.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bốn mươi chín thiên tru lệnh bài biến mất, trên bầu trời lộ ra huyết sắc long ảnh dài khoảng mười trượng, lưng có đôi cánh, dưới bụng có mười hai long trảo.

Rõ ràng là một con thập nhị trảo thiên long.

919. Chương 919

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1025: Kiếp trước của Phong Liệt

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mặc dù chỉ là cái bóng thập nhị trảo thiên long cũng dấy lên tiếng xôn xao, vì nó phá vỡ cấm kỵ cổ xưa.

Chuyện xảy ra tiếp theo khiến người ta giật mình.

- Grao grao grao grao!!!

Trên thần đàn ngàn long hoàng cũng phát ra tiếng rống ngâm tận mây xanh, như là đem tu vi toàn thân hóa thành tiếng rống ngâm ù tai.

Trong ánh mắt kinh sợ của mọi người, một ngàn long hoàng miệng ra từng luồng máu màu khác nhau thẩm vào người thập nhị trảo thiên long trên trời, khiến huyết sắc long ảnh mau chóng trưởng lên.

Mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng, huyết sắc long ảnh tăng trưởng đến vạn trượng mới ngừng lại, thân rồng khổng lồ uốn lượn như núi, huyết khí tận trời.

Một ngàn long hoàng như Sở Huyền, Long Nghịch bên dưới thì hao hết tinh huyết, thân hình chậm rãi tan biến đi.

Nhìn tình hình này, bất giác cảm xúc bi thương dâng lên trong lòng mỗi người. Họ nhìn huyết tể thần đàn, trong ánh mắt có tia kính nể, ngay cả Phong Liệt cũng thầm thở dài, tiêu trừ thù hận với Sở Huyền, Long Nghịch, lần này hai người thật sự chết rồi. đọc truyện mới nhất tại .

- Thần long khắp huyết thiên hàng huyền hoàng!

Long Chủ vẻ mặt tức mưng hét lớn một tiếng, hai tay ngưng kết ra từng pháp quyết nhập vào người huyết long.

- Grao!!!

Thập nhị trảo thiên long dựng người dậy phát ra tiếng rống ngâm xa xôi hướng không trung, tiếng rống ngâm hóa thành cơn lốc đỏ bí ẩn xông thẳng tận trời, vọt hướng trời sao tử vong mệnh mỏng bí ẩn, dần biến mất trong mắt mọi người.

Long Chủ bỗng nói với Phong Liệt:

- Phong Liệt, chuẩn bị tiếp dẫn huyền hoàng chi khí, rèn luyện huyền thiên! (.

Phong Liệt con người co rút, nhưng lập tức kêu ra thanh trường kiếm dài bảy thước, màu ám kim nắm trong tay.

Ngay sau đó, chỉ thấy có vệt sáng vàng như từ chín tầng trời buông xuống thần đàn, hình như có tiếng sắt thép va nhau.

Dần dần ánh sáng vàng ngày càng gần, càng rực rỡ, xé rách trời đêm tối đen, ánh chiếu trời đất một màu vàng rực.

Cùng lúc đó, khí thể cực kỳ sắc bén ập đến khiến mọi người nghẹt thở.

- Đây chính là huyền hoàng chi khí?

Phong Liệt con người co rút, lòng kích động.

Xoẹt!

Ánh sáng vàng từ trên trời giáng xuống, bao phủ nguyên thần đàn, ánh sáng nặng nề thực chất này khiến thần đàn trầm xuống.

Phong Liệt cảm giác như có ngọn núi co đè lên người, khiến hắn run rẩy suýt ngã.

Phong Liệt ánh mắt sắc bén, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- A, hắc ám pháp thân!

Phút chốc vô tận lực hắc ám vọt tới, thân hình hắn từ bảy thước bỗng cao đến mười trượng, đen như mực.

Hắc ám pháp thân chính là chân chính thể pháp tắc, là từ Ma Long Hắc Ám Chi Thân tiến hóa, cũng là tiêu chí cường giả thánh hoàng cảnh.

Phong Liệt thì triển ra hắc ám pháp thân, dốc hết thiên long kinh lan tràn toàn thân, cơ thể đứng thẳng tắp, từ từ nâng lên thần kiếm giờ ngang đầu, nghênh đón

huyền hoàng chi khí hùng hồn.

Ầm!

Huyền thiên chiến kiếm rung lên, uy nhiếp thần khí mệnh mông xông lên trời cao.

Phong Liệt khổng chế vô số khí thể vàng nhập vào Huyền Thiên, điên cuồng rèn luyện thân kiếm.

Ong ong ong!

Huyền Thiên chấn động liên tục trong tay Phong Liệt, liên miên bất tuyệt huyền hoàng chi khí nhập vào người, ở bên trong Huyền Thiên gột rửa, bụi đen không ngừng bay ra rơi rụng trên mặt đất.

Phong Liệt biết rõ những bụi đen này là tạp chất bên trong huyền thiên chiến kiếm, bị huyền hoàng chi khí dễ dàng tiêu trừ, khiến Huyền Thiên biến càng lúc càng tinh thuần, càng lúc càng sắc bén.

Dần dần màu sắc Huyền Thiên thay đổi.

Ầm!

Huyền Thiên rung động, từ sắc ám kim biến thành vàng rực, uy nhiếp thần khí đột nhiên dâng lên, phong mang bức người.

Ầm!

Huyền Thiên lại biến thành màu vàng gần như trong suốt, ánh sáng vàng chói mắt, khí thể sắc bén như thủy triều tuôn ra bốn phương tám hướng, khiến phía xa cường giả các tộc ngoài vài chục ngàn dặm biến sắc mặt, liên tục lùi. Long Chủ ở không xa cũng nheo mắt, bay cách xa thần đàn.

Huyền hoàng chi khí, nói nó là năng lượng đến từ ngoài trời không bằng nói là quy tắc, quy tắc sắc bén.

Có huyền hoàng chi khí rèn luyện, huyền thiên chiến kiếm chẳng những bài trừ tạp chất, còn dính thuộc tính quy tắc sắc bén trong thiên địa, khiến phẩm cấp Huyền Thiên tăng lên, càng ngày càng gần với chí tôn thần khí.

Phong Liệt chống đỡ cực kỳ vất vả, nhưng hắn rất hưng phấn, kiếm không được muốn ngửa đầu hú dài.

Hắn sâu sắc cảm nhận được cảm giác khổng chế lực lượng, rất muốn thử vung ra một kiếm có thể chém thể giới thành hai nửa không?

Ầm!

Thật lâu sau huyền thiên chiến kiếm lại xảy ra biến đổi.

Trường kiếm màu vàng gần như trong suốt hóa thành bóng sáng vàng nhạt thuần túy, trong tay Phong Liệt nó tựa như ánh sáng, như có như không, nhưng phong mang lên tận trời.

Phong Liệt cảm giác rõ rệt Huyền Thiên lại xuất hiện đột phá mặt chất.

Đúng lúc này, huyền hoàng chi khí trên trời như là đã dốc hết sức, biến mất, chỉ để lại trời sao mệnh mông.

- Chí tôn thần khí, ha ha ha ha, đây mới là chân chính chí tôn thần khí, ha ha ha!

Phong Liệt nhìn thần khí trong tay, kiếm không được ngửa đầu cười dài.

Đột nhiên tiếng cười ngừng bật, hắc kinh ngạc nhìn tay phải trống trơn, thần khí Huyền Thiên mới thăng cấp của hắn đã biến mất.

- Ủa? Thế...thế là sao?

Phong Liệt giật nảy mình.

Huyền thiên chiến kiếm không phải biến mất mà là dung nhập vào trong cơ thể hắn, bỗng dưng nhân kiếm hợp nhất.

Phong Liệt nhú mày muốn điều tra rõ ràng, bỗng trong đầu hắn như gặp phải búa đập, *Ầm!* một tiếng khiến lý trí mơ hồ, cuối cùng chậm rãi ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Hắn hôn mê hù người xung quanh sợ gần chết.

- Chuyện gì vậy? Sao Phong Liệt ngất xỉu? Huyền Thiên đâu?

- Cha nó, phút mấu chốt như vậy tại sao hắn hôn mê chứ?

- ...

Đám người nhìn nhau, biểu tình căng thẳng, ngay cả Nhân Hoàng, Long Chủ cũng nhú mày bay hướng thần đàn.

Phong Liệt hôn mê dường như vô tình mở cánh cửa ksy ức, vô tận tin tức như thủy triều ủa vào đầu hắn, từng hình ảnh xa xôi mà chân thật hiện ra.

Trong thiên địa kỳ diệu này tồn tại đủ loại sinh mệnh, có cỏ cây núi lạ, có sâu cá chim muông, có người, rồng, thần, ma, các loại quái lạ bao gồm mọi thứ.

Trong ngủ say Phong Liệt hoảng hốt nằm mơ, trong mộng hắn thấy một sinh mệnh kỳ diệu vô cùng thần kỳ.

Hắn lấy thiên địa ngũ hành thành thân thể, thấy mặt đất sơn mạch làm tóc, âm hà dưới đất là máu, phun nuốt vũ trụ hỗn độn chi khí để tu thân, cướp lấy luân hồi căn nguyên chi lực để tu hồn.

Hắn là một tinh thần dạo chơi trong vũ trụ mệnh mông, được người gọi là căn nguyên tinh.

Vốn trên căn nguyên tinh không tồn tại bất cứ sinh linh, mọi sinh mệnh tinh hoa chỉ thuộc căn nguyên tinh hồn, cũng chính là Phong Liệt. Lúc này trong đầu hắn hỗn độn chỉ biết dựa vào bản năng vận chuyển.

Không biết qua mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn năm trên căn nguyên tinh rốt cuộc sinh ra một ít sinh mệnh đơn giản, Phong Liệt cũng dần dần mở ra linh trí, thậm chí thức tỉnh rồi một thông thiên tạo địa đại thần thông kiếp.

Thần thông này liên kết với đại thiên đạo luân hồi, có thể cho Phong Liệt tùy ý cải tạo, hủy diệt, tuyển lựa bất cứ sinh mệnh trên tinh cầu.

Hắn ôm tâm tình đùa chơi khiến những tộc quần sinh mệnh hơi cao đẳng là người long, thần, ma, thú trở thành nhân vật chính trên tinh cầu, đời này đến đời khác sinh sản vô tận.

920. Chương 920

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1026: Kiếp trước của Phong Liệt(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đương nhiên, mỗi cách một đoạn thời gian, hắn sẽ triển một lần đại kiếp nạn, hủy diệt vô số thể sinh mệnh cường đại trên tinh cầu, lấy tinh hoa sự sống của họ lớn mạnh bản thân.

Cứ thế qua trăm ngàn vạn năm.

Bỗng một ngày sinh linh cường đại tung hoành vũ trụ vô địch giáng xuống căn nguyên tinh, tự xưng là Hồn Võ đại đế.

Hồn Võ đại đế chính là đến từ một tộc quần đỉnh cấp sinh mệnh tên gọi hồn tộc, y dựa vào thực lực mạnh mẽ nhấn dặt tộc nhân chinh chiến vũ nội, đánh đâu thắng đó.

Nhưng lúc y giáng xuống căn nguyên tinh thì tuổi thọ đã cạn kiệt, hấp hối.

Ánh mắt đầu tiên thấy căn nguyên tinh thì Hồn Võ đại đế đã nhìn trúng tinh cầu đầy đủ nguyên khí, rất có linh tính, đặt quyết tâm phải cải tạo nó thành đế lăng của mình.

Tiếp theo không có gì khác thường, Hồn Võ đại đế và Phong Liệt xảy ra đại chiến dữ dội. Kịch chiến mười ngày mười đêm sau Phong Liệt bại trận, bị Hồn Võ đại đế từ tinh cầu rút ra hồn phách, bào chế một phen.

Cuối cùng hồn Phong Liệt bị chia thành ba, phần thứ nhất ẩn chứa đại thần thông kiếp, bị tế luyện thành một con rối.

Cái thứ hai có phần câu thông luân hồi chi lực bị tế luyện thành một tòa luân hồi chi môn đơn giản.

Cái thứ ba thì bị tế luyện thành một tấm bảo đồ đặc biệt, căn nguyên thần đồ có công năng tu sửa căn nguyên tinh.

Làm xong những điều này, Hồn Võ đại đế lại cải tạo căn nguyên tinh đã mất đi sinh mệnh rồi thì chết.

Hồn Võ đại đế cho rằng y đã hoàn toàn tiêu diệt Phong Liệt, nhưng không biết hắn ở trong thân thể căn nguyên tinh ẩn nấp một tia ẩn ký linh hồn, khiến hắn không chết.

Nhưng nếu Phong Liệt muốn hồi phục đỉnh thực lực thì cần thời gian rất dài.

Thời gian trôi qua, Phong Liệt chính mắt thấy trong trời đất vô số cường đại sinh mệnh mưu toan chạy ra khỏi trời sao tử vong rồi cuối cùng chết đi, hắn thì luôn yên lặng ẩn núp, bình tĩnh chờ ngày thực lực của mình hồi phục.

Nhưng gió mưa bất thường.

Thời gian lắng đọng, trong đế lăng dần sinh ra một ít sinh mệnh cực kỳ cường đại, bọn họ không kém gì hồn võ vệ dưới tay Hồn Võ đại đế, có được năng lực thông thiên triệt địa, thậm chí uy hiếp đến Phong Liệt chưa hồi phục thực lực.

Rốt cuộc có một ngày, trên tinh cầu một ít sinh mệnh cường đại muốn trốn mà thất bại, bắt đầu tĩnh tâm định hợp sức chế tạo một tuyệt thể thần khí, do đó một hơi phá trời sao tử vong, tìm được đường sống.

Còn tài liệu cần để chế tạo thanh thần khí độc nhất vô nhị, tự nhiên rơi vào tinh hạch căn nguyên tinh cường đại nhất trong thế giới này.

Vậy nên Phong Liệt yên lặng ẩn núp ngàn vạn năm lại chịu tai vạ.

Hắn bị vô số cường giả các tộc vây công mấy trăm năm sau cuối cùng một tên gọi là Nam Ly Vân dùng thần khí phá giới chùy đánh và luân hồi.

Cùng lúc đó, vì đạt được tinh hạch năng lượng của căn nguyên tinh, căn nguyên tinh bị đánh thành sáu phần, biến thành lục phương thế giới.

Giấc mơ kỳ diệu đến đây kết thúc, ý thức của Phong Liệt tỉnh táo lại.

- Không, đây không phải là mộng, chắc nó là sự thật rồi. nguồn (.)

- Ha ha, ha ha ha ha, ta rốt cuộc đã hiểu.

- Hèn chi Nhân Hoàng lựa chọn lão tử không chế Huyền Thiên.

- Hèn chi căn nguyên thần đồ sẽ ở trong tay ta hồi phục lại, cái tên Kiếp kia cũng giống hệt lão tử, chúng nó vốn chính là thuộc về lão tử.

Phong Liệt mở mắt ra, tia sáng lấp lánh, lòng sáng rõ, cho đến nay thắc mắc dưới đáy lòng mở ra hết.

Bắt đầu từ giờ phút này hẳn hoàn toàn mở mắt nhìn thế giới này.

Ầm! Ầm! Ầm!

Xèo xèo!

- Giết, giết chết chúng!

- Trước tiên mang Phong Liệt rút đi, tiểu tử này không thể có chuyện gì!

- ...

Phong Liệt vừa mới tỉnh lại thì tiếng đánh nhau đình ti nhúc óc truyền đến.

- A? Có chuyện gì vậy?

Hắn đứng bật dậy, tập trung nhìn, bị cảnh tượng trước mắt làm ngẩn ngơ.

Bây giờ hình như hắn vẫn ở trên huyết tể thần đàn thiên la hồ, nhưng lúc này thần đàn to lớn không chỉ có mình hắn mà còn đứng mấy chục vạn, mấy trăm vạn người, sinh linh các chủng tộc đều có hết.

Nhân Hoàng, Long Chủ, Nam Ly Vân, Hoàng Tử Nguyệt, Thủy Vô Khuyết, rồi vô số cường giả các tộc thần, ma, linh đều ở trên không trung thần đàn. Ai nấy mặt lạnh băng, cùng thi triển thần uy dốc sức ứng đối cường địch đến từ bốn phương tám hướng.

Kẻ địch của họ là hơn một ngàn cường giả mặc chiến giáp cổ xưa rải rác quanh thần đàn, số người không nhiều nhưng cảnh giới cao sâu, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Đặc biệt thần binh trong tay họ đều toát ra uy nhiếp thần khí hùng hồn, mỗi lần vung là sẽ có vô số sinh linh đến đi.

Trong thiên địa tiếng gầm rú vang tận mây xanh, tiếng hét thảm không dứt bên tai, tay chân đứt lìa bay đầy trời, mùi máu đậm đặc ập đến khiến người buồn nôn, đại chiến cực kỳ dữ dội.

- Mau nhìn kia, Phong Liệt tỉnh rồi!

Phong Liệt tỉnh lại khiến đám người xung quanh chú ý, biểu tình mừng rỡ.

- Phong Liệt, người không sao chứ?

Hoàng Tử Nguyệt ở không xa thấy Phong Liệt tỉnh lại thì mặt vui vẻ, định lao tới.

Nhưng nàng bị một ông lão gầy gò nghiêm nghị ngăn cách Phong Liệt mười trượng, không thể tới gần.

- Lão tổ!

Hoàng Tử Nguyệt quỳnh lên, mong chờ nhìn ông lão.

Ông lão nhẹ lắc đầu, nói:

- Nha đầu, Nhân Hoàng có lệnh, bất cứ người nào đều không được đến gần Phong Liệt.

Phong Liệt liếc ông lão, thầm giật mình, ông lão chính là lão tổ đời thứ nhất Hoàng gia, Hoàng Phủ, cũng là nhân tài hàng đầu của Nhân Hoàng.

Một số lão già định tới gần Phong Liệt bị Hoàng Phủ phát tay cản, không ai đến gần hắn hơn mười trượng được.

Phong Liệt nhẹ gật đầu với Hoàng Tử Nguyệt biểu thị không có việc gì, hắn biết lúc này cũng không phải thời gian nữ tử tình trường, bắt đầu quan sát tình hình chiến đấu xung quanh.

Một ngàn cường giả mặc áo giáp cổ xưa, tay cầm thần khí không cần hỏi cũng biết, là một ngàn hồn võ vệ sâu trong đế lăng, chỉ có Hồn Võ đại đế trong thế giới này mới tạo ra trận thế xa hoa như vậy.

Lấy ánh mắt của Phong Liệt có thể nhìn ra trong chiêu thức của một ngàn hồn vô vệ xen lẫn lực thời gian cùng không gian pháp tắc, đều là cường giả thiên nguyên cảnh.

Một bên nhóm căn nguyên đại lục trừ Nhân Hoàng, Long Chủ, Nam Ly Vân là cường giả thiên nguyên cảnh ra thì còn có ba thần tộc, ba thánh ma và một hỏa phượng khổng lồ cũng đạt đến thiên nguyên cảnh.

Chín cường giả thiên nguyên cảnh thêm vào ba trăm cường giả địa nguyên cảnh, đây chính là tổng số thực lực cao nhất của cường giả căn nguyên đại lục, nhưng so sánh với một ngàn hồn vô vệ cầm thần khí thì cách biệt quá xa, không đáng giá nhắc tới.

Lúc này mọi người co đầu rút cổ trên bầu trời huyết tể thần đàn, hoàn toàn nằm trong trạng thái phòng ngự, tình hình cực kỳ không lạc quan.

Nhưng đám hồn vô vệ muốn trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt mọi người không phải chuyện dễ.

Long Chủ ở bên trên không trung thần đàn chính bốn mươi chín thiên tru lệnh sắp đặt ra ‘Thiên diễn tru thần đại trận’ triệu hoán tổ long pháp thân. Tổ long dài vạn dặm vạn vẹo trên trời chặn lại chín phần thể công của một ngàn hồn vô vệ, còn lại một phần thì đám Nhân Hoàng chia nhau đỡ, miễn cưỡng chống chọi.

Tất nhiên phải có người chết, ngẫu nhiên một tia khí kinh đánh vào thần đàn sẽ tạo thành đồng lớn tử vong.

921. Chương 921

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1027: Kiếp!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt nhìn tình hình chiến đấu, mắt chớp lóe.

Nếu dựa theo kiếp trước thì dù là hồn vô vệ hay sinh linh trên căn nguyên đại lục đều là kẻ địch của hắn.

Tuy nhiên đời này thì khác, nếu hắn đã thành nhân tộc, lại có các căn nguyên tinh Lý U Nguyệt, Sở Điệp thì không có khả năng đối địch cả tộc quần.

Hơn nữa tình thế hiện giờ, hắn và sinh linh trên căn nguyên đại lục cột vào trên một chiếc thuyền, cũng chỉ có cùng đám Nhân Hoàng, Long Chủ hợp tác mới đối kháng được với hồn vô vệ, sự tồn tại cường đại cùng thời với họ.

Phong Liệt giương mắt nhìn Nam Ly Phong đang kể vai chiến đấu với Nhân Hoàng, đáy mắt lóe sát khí.

Hắn nhớ rõ chính là tên này kiếp trước dùng phá giới chùy đánh hắn vào luân hồi, nếu không phải hắn là tinh hồn cường đại sớm ở thiên đạo luân hồi để lại ấn ký thì đã bị Hồn Vô đại để hoàn toàn luyện hóa, hình thần đều diệt.

”Hừ, món nợ kiếp trước sau này sẽ tính với các ngươi, cứ để các ngươi sống lâu thêm chút.”

Phong Liệt trầm hừ, chuyển tầm mắt, nếu tạm thời không định xuống tay thì tốt nhất là đừng đánh rần động cỏ.

Ngay sau đó, hắn tâm ý động một lữ bóng sáng vàng hiện ra trong tay.

Ầm!

Uy nhiếp thần khí mệnh mông ở trong thiên địa hình thành kinh thiên gió bão, cuốn sạch phạm vi mấy vạn dặm, khiến mọi người giật mình, tập trung nhìn lại.

Ngay cả một ngàn hồn võ vệ bên ngoài động tác khựng lại, nhìn chăm chăm Phong Liệt.

- Không biết thần khí kiếp trước dùng thân thể luyện chế này ở trong tay ta rốt cuộc có thể phát huy ra bao nhiêu uy lực?

Phong Liệt ánh mắt sắc bén, khóe môi cong lên, thiên long kinh trong người chậm rãi ngưng tụ trong kiếm, khí thể thoáng chốc tỏa định một người vượt chiến sĩ mặc giáp đen cách xa trên không trung.

Người vượt này là tên ở trong đế lăng suýt oanh sát Nam Ly Phong, gã có được thực lực trung kỳ thiên nguyên cảnh, tay cầm một đại côn ám kim uy lực vô cùng, mỗi một lần kích trên người tổ long pháp thân, khiến thân hình khổng lồ của tổ long khẽ run.

- Giết!

Phong Liệt quát lạnh, chiến kiếm bỗng vung ra.

Xoẹt!

Một thất luyện vàng dài ba vạn dặm vắt ngang không gian, ánh chiếu trong thiên địa một mảnh sắc vàng khiến người không dám nhìn gần.

Cùng lúc đó, hơi thở quy tắc sắc bén không gì sánh được tràn ngập trên không trung, khuếch tán bốn phương tám hướng.

Người vượt chiến sĩ mắt thấy thất luyện vàng chém đến thì vẻ mặt tức giận, mạnh vung ra thần khí đại côn va chạm.

Phụt!

Một tiếng trầm đục kinh người truyền đến.

Trong ánh mắt không thể tin của người vượt chiến sĩ đại côn thần khí dễ dàng bị đứt thành hai đoạn.

Ngay sau đó, thân hình mạnh mẽ không thể phá vỡ của gã bị từ trên xuống dưới chém thành hai nửa, chậm rãi biến mất trong thiên địa.

- Ôi chao, điều này sao có thể?

- Phong Liệt chém giết một hồn võ vệ không thể chiến thắng? Trời ạ, dù là Long Chủ cũng làm không được!

- Huyền Thiên không uống là chí tôn thần khí, uy lực mạnh quá đi!

- ...

Phong Liệt vung ra một kiếm đem đường đường hồn võ vệ thiên nguyên cảnh chém chết vô hình, trên trời dưới đất mấy trăm vạn người nhìn thấy màn này con mắt trợn trừng, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin, ngay cả đám hồn võ vệ phía xa cũng ngơ ngác.

- Ha ha ha ha hảo, tuyệt, đây mới là chân chính huyền hoàng trăm thiên kiếm! Chúng ta cố gắng mấy năm nay xem như không có uống phí, ha ha ha ha!

Trên không trung Long Chủ chủ trì đại trận phát ra tiếng cười to, trên mặt đám Nhân Hoàng cũng lộ vẻ vui sướng.

Có thể một kiếm hủy diệt cường giả thiên nguyên cảnh lĩnh ngộ thời gian và không gian pháp tắc, đây đương nhiên không phải thực lực của Phong Liệt, chủ yếu nhất là dựa vào Huyền Thiên vô địch, lực phá hoại cường đại không có gì không phá, mặc kệ thời gian cùng không gian lực lượng, trực tiếp chém chết mục tiêu.

Cường giả các tộc ngậy ra một lúc rồi thanh thế hùng hồn, vẻ mặt xám xịt biến mất, chiến ý ngẩng cao, tiếng giết chấn thiên.

Đương nhiên, trong đó cũng có không ít lão già mắt sáng rực, ánh mắt nhìn Phong Liệt có tia tham lam.

Thần khí Huyền Thiên chỉ ở trong tay một tiểu tử sơ kỳ thánh hoàng cảnh mà đã phát huy ra uy lực như vậy, nếu rơi vào tay cường giả địa nguyên cảnh, thiên nguyên cảnh như họ thì chẳng phải là nghịch thiên ư?

Nếu không phải e dè thực lực của Nhân Hoàng và Long Chủ thì một số lão già đã sớm chịu không nổi muốn xuống tay với Phong Liệt rồi.

- Hắc hắc, không tệ, chỉ dựa vào thiên long kinh của ta thúc đẩy Huyền Thiên mà đã có thể phát huy ra uy lực như vậy, nếu câu thông căn nguyên tinh hạch chi lực thì thật sự có thể chém rách trời sao tử vong.

Phong Liệt vượt thân kiếm Huyền Thiên, cảm nhận hơi thở quy tắc sắc bén bên trong, khoe môi cong lên vừa lòng.

Khỏe mắt hần liếc xung quanh ánh mắt mờ mịt tham lam, thầm cười nhạt.

Những lão già này chỉ nhìn đến uy lực của Huyền Thiên nhưng không biết rằng trên đời này chỉ mình Phong Liệt hần mới chân chính hợp với Huyền Thiên, đạt thành cộng minh. Nếu đổi làm người khác không chế Huyền Thiên thì phát huy ra một phần uy lực của thần khí đã là đốt nhang vái rồi.

Đại chiến vẫn đang tiếp tục.

Phong Liệt giết chết một hồn võ vệ nhưng không khiến số còn lại lùi bước, ngược lại khiến chúng càng hung ác hơn.

Một ngàn hồn võ vệ chia thành mười tổ, kết thành cường đại sát trận hình dạng khác nhau, cực kỳ cường đại oanh tạc tổ long pháp thân trên thần đàn, xem ra quyết giết hết sinh linh trên căn nguyên đại lục, nếu không thì không chịu bỏ qua.

Phút chốc Long Chủ tăng lớn áp lực, biểu tình vô cùng nghiêm túc.

Gã dựa vào bốn mươi chín thiên tru lệnh bài và huyết tế thần đàn triệu hoán ra tổ long pháp thân đã tương đương với cường giả một chân bước chân vào bốn tọa chí tôn giờ tay nhắc chân đều có thể hủy diệt một phương thế giới, mỗi một lần hô hấp liền đánh lui thể công của mấy trăm tên hồn võ vệ cường đại.

Nhưng những hồn võ vệ cầm thần khí, hơn nữa phối hợp ăn ý, tiến lùi có trật tự. Đánh lui bọn họ không khó, nhưng tiêu diệt họ thì không được, điều này khiến Long Chủ bất đắc dĩ.

Nhân Hoàng thì đôi tay trần thôn dài liên tục vung, từng chưởng ảnh mạnh mẽ ẩn chứa lực pháp tắc không ngừng vỡ ra, chuyên môn quấy nhiễu tiết tấu phối hợp giữa hồn võ vệ, khiến chiến trận của họ khó thể phát huy hiệu quả cường đại.

Còn lại bảy cường giả thiên nguyên cảnh căn nguyên đại lục cũng tự thi triển tuyệt học riêng, từng đại chiêu tung hoành không cần tiền giáng xuống người hồn võ vệ. Nếu không phải mọi người có điều e ngại thì đủ hủy diệt cả thiên long vực.

Trong đó Nam Ly Vân biểu hiện đặc biệt bắt mắt, mỗi lần gã vung phá giới chùy là sẽ khiến hư không rung động, tạo thành phiền phức không nhỏ ột ngàn hồn võ vệ.

Còn về một ít cường giả địa nguyên cảnh, hoàng cảnh thì chỉ có nước cổ vũ ngoài luồng. Công kích của họ đối với những võ trang đầy đủ hồn võ vệ giống như gãi ngứa vậy, thậm chí tọa định người ta còn khó khăn.

Tùy theo công kích mạnh mẽ của một ngàn hồn võ vệ, Long Chủ điều khiển tổ long pháp thân sắc mặt càng ngày càng tái, khí thế tổ long pháp thân cũng suy yếu, tình hình không lạc quan chút nào.

Nếu không có gì ngoài ý muốn thì sinh linh phe căn nguyên đại lục thất bại là chuyện sớm hay muộn. Khi tổ long pháp thân bị phá thì một ngàn hồn võ vệ chỉ cần xông pha liền chết một đợt liền đủ giết sạch mọi người.

Trong tình huống này Phong Liệt không có khả năng đứng ngoài nhìn.

922. Chương 922

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1028: Kiếp!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hắn nhaoáng người lên đi tới trời cao, sóng vai chiến đấu với chín cường giả thiên nguyên cảnh Nhân Hoàng, Long Chủ.

Giờ phút này, đã chứng kiến uy lực một kiếm kinh thiên của Phong Liệt rồi thì không còn ai nghi ngờ thực lực của hắn nữa.

- Phong Liệt, giết sạch đám nhãi này!

- Phong Liệt, thiên đạo vạn quả cái đám người không người quý không quý này!

- Xì xà xì xầm...

- Phong Liệt! Phong Liệt....

Sinh linh các tộc bên dưới kêu gào rung trời, thanh thế dời núi lấp biển cuốn sạch thiên địa, khiến uy danh Phong Liệt vượt qua đám cường giả thiên nguyên cảnh Tượng Văn Trác, Nhân Hoàng, làm hắn đỏ khóc đỏ cười.

- Phong Liệt, bây giờ ngươi có thể phát huy ra bao nhiêu uy lực của Huyền Thiên?

Phong Liệt mới lên thì bên tai liên vang giọng của Nhân Hoàng, còn lại mấy cường giả thiên nguyên cảnh cũng liếc qua, hiển nhiên cực kỳ chú ý điều này.

Phong Liệt mỉm cười, tự tin nói:

- Mười phần.

- Mười phần?

Mặt Nhân Hoàng xẹt qua vui mừng, nói:

- Tốt, không uống phí bốn hoàng khổ tâm.

Ba thần chủ thần tộc, hai thánh ma ma tộc và hỏa phượng to lớn nghe nói vậy mắt sáng lên khó giấu vui mừng.

Nếu Phong Liệt có thể phát huy ra mười phần uy lực Huyền Thiên thì nghĩa là khả năng chém rách trời sao tử vong tăng nhiều, so họ không vui cho được?

Nhưng Nam Ly Vân nheo mắt lại, nghi ngờ nói:

- A? Tiểu tử ngươi thật sự có thể phát huy ra mười phần uy lực Huyền Thiên? Không thể nào, muốn phát huy ra mười phần uy lực chí tôn thần khí thì ít nhất là sơ kỳ thiên nguyên cảnh mới đúng chứ? Ngươi chỉ là một thánh hoàng cảnh nho nhỏ.

Phong Liệt lạnh lùng liếc Nam Ly Vân, đè nén sát khí trong lòng, câu mâu nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Ngươi làm không được không có nghĩa là người khác không thể!

- Ngươi!

Nam Ly Vân mắt lóe sát khí, bị cái tên thánh hoàng cảnh nho nhỏ chế nhạo làm lão sa sầm nét mặt.

Lão hừ lạnh nói:

- Hừ, tiểu tử, đừng tưởng rằng có thần khí trong tay thì thiên hạ vô địch, có tin bốn tọa xử lý ngươi không cần dùng một cây ngón tay không?

- Có cơ hội thì Phong ta thật muốn cùng Thiên Chủ đại nhân lĩnh giáo một phen.

Phong Liệt lạnh lùng cười, không hề sợ lời đầy uy hiếp của Nam Ly Vân.

Nam Ly Vân sắc mặt cực kỳ âm trầm, lạnh lùng nói:

- Nếu như ngươi có thể sống tiếp, có lẽ sẽ có cơ hội này.

Lúc này Nhân Hoàng liếc Nam Ly Vân, mắt kiên nhẫn nói:

- Được rồi, bây giờ đại địch ngay trước mắt, nên lo làm sao vượt qua kiếp nạn này đi.

Nam Ly Vân khẽ hừ, tập trung đấu với cường địch phía xa.

Phong Liệt cười khế, không nói gì nhiều, hẩn cẩn thận đánh giá chiến trận của hồn võ vệ.

Mười tòa chiến trận hình dạng khác nhau, có là hình thú, hình người, có từng thanh kiếm to, trường thương vn van, to đến mấy ngàn dặm, uy lực to lớn uy lực hoành đại, thế không thể đỡ, luân phiên đụng chạm vào tổ long pháp thân, tạo thành động tĩnh kinh thiên động địa.

Phong Liệt càng xem càng kinh ngạc, nếu mười đại trận cùng đụng mặt đất thì hẩn khẳng định nó có thể đụng xuyên cả thế giới, không phải sức người chống đỡ được.

Nhân Hoàng vung đôi tay ngăn địch, đôi mắt liếc Phong Liệt, do dự một chút thầm truyền âm hỏi.

"Phong Liệt, ngươi đã biết hết?"

Phong Liệt hiểu ý của Nhân Hoàng, đáp lời.

"Đúng vậy."

"Nếu thế thì bốn hoàng không định nói thêm cái gì, chỉ hy vọng ngươi lấy đại cục làm trọng, hơn nữa bây giờ ngươi không phải là đối thủ của Nam Ly Vân." Nhân Hoàng nói.

"A?"

Phong Liệt lòng máy động, hỏi.

"Không lẽ hiện tại ta thêm vào Huyền Thiên Kiếm cũng không phải là đối thủ của hẩn?"

"Đúng vậy, lúc trước ngươi có thể giết chết hồn võ vệ đó chủ yếu là vì hẩn sơ sẩy khinh địch, nếu không, bằng thực lực của ngươi muốn tỏa định khí thế của cường giả thiên nguyên cảnh là không thể nào. Cường giả thiên nguyên cảnh có vô số thủ đoạn có thể tiêu diệt ngươi.

Nhân Hoàng cong lên khóe môi, không hề lưu tình đả kích hẩn.

Phong Liệt hơi không phục nhưng cũng không nói gì nhiều.

Ngay sau đó, hẩn không tin tã vùng huyền thiên chiến kiếm chém lung tung hướng hồn võ vệ phía xa không kết trận.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Phong Liệt mỗi lần vùng Huyền Thiên là trời đất rung theo, từng thất luyện vàng vô địch sắc bén không gì sánh được vắt ngang bầu trời, mạnh chém vào mười tòa chiến trận do hồn võ vệ tổ thành, uy nhiếp thần khí hùng hồn cuốn thiên địa quét bốn phương tám hướng.

Nhưng tình hình tiếp theo khiến Phong Liệt hơi bực mình.

Lúc trước hẩn một kiếm giết chết người vượt chiến sĩ khiến tất cả hồn võ vệ chú ý, lúc này thấy Phong Liệt lại tấn công thì các hồn võ vệ biến sắc, không dám cứng rắn chống lại kiếm khí của hẩn, chạy tan tác.

Mấy hồn võ vệ thiên nguyên cảnh sớm lĩnh ngộ không gian pháp tắc viên mãn, tâm ý động là có thể tùy ý hiện trên không trung, muốn thoát khỏi tỏa định của Phong Liệt thật sự không khó.

Kết quả huyền thiên chiến kiếm đi qua đâu liền chém không khí thành mảnh vụn nhưng khó mà đụng đến phân nửa kẻ địch, liên tiếp hơn mười kiếm đều hụt hất.

Nhưng hẩn không làm vô ích, dưới kiếm khí của hẩn mười chiến trận hồn võ vệ kết thành không thể không giải tán ra, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào thống nhất tấn công tổ long pháp thân, giảm bớt nhiều áp lực cho Long Chủ.

”Đáng ghét, chênh lệch cảnh giới quá lớn đúng là không thể dễ dàng tiêu trừ.”

Phong Liệt nhíu mày, niềm tin mới bành trướng giờ giảm vài phần, nhưng rất nhanh chân mày lại giãn ra.

”Hừ, cảnh giới đối với người khác thì vấn đề lớn, nhưng đối lão tử lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Chỉ cần cho ta một chút thời gian, một chút là được...”

Bên dưới mấy trăm vạn người thấy Phong Liệt vừa ra tay đã giết kẻ địch không kết thành trận đều hoan hô reo hò. Hoàng Tử Nguyệt, Thủy Vô Khuyết và rất nhiều người Phong Liệt quen biết ánh mắt nhìn hắn rất vui mừng, còn có hâm mộ và ghen tỵ.

Mọi người vốn cùng là tuổi trẻ thiên tài, nhưng vì chục năm ngắn ngủi Phong Liệt đã cùng cường giả trên đỉnh mây sóng vai chiến đấu, còn bọn họ chỉ có thể đứng trên mặt đất kêu gào trợ uy, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Chợt có tiếng khinh thường cười lạnh từ không xa truyền đến:

- Hừ, con kiến chính là con kiến, dù cho người một thanh tạo hóa thần khí cũng chẳng làm nên chuyện gì. Bây giờ bốn tọa rất nghi ngờ Huyền Thiên ở trong tay người đến cùng có thể làm nên chuyện hay không.

Người lên tiếng không ai khác hơn chính là Nam Ly Vân, từ đó thấy ra lão già này rất hẹp hòi, không có chút phong độ cường giả.

Phong Liệt cười khê lắc đầu, không thèm tranh chấp với lão, lòng nén sát khí.

Thấy Phong Liệt phớt lờ mình, Nam Ly Vân rất tức giận nhưng không biết làm sao, Huyền Thiên thuộc về ai không phải do lão quyết định.

Ầm ầm oành!

Một tiếng phong lôi vù vang ập đến, hơi thở hủy thiên diệt địa bao phủ đất trời, khiến người nghẹt thở.

Phong Liệt giật mình, vội đưa mắt nhìn, chỉ thấy phía xa trên không trung tất cả hồn võ vệ bỗng nhiên lùi mấy vạn dặm.

Theo đó một bóng đen cao ngất dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Khiến tất cả giật mình là xung quanh người này mười vạn dặm vây quanh mênh mông vô tận thiên tai, núi lửa phun trào, núi sụp đất nứt, ám hà cuộn cuộn, bão tố thét gào vân vân, ngàn vạn tầng hủy thiên diệt địa thiên tai không ngừng hiện ra, biến ảo, chồng chất.

Tầng tầng thiên tai vòng quanh, thân hình cao ngất kia giống như viễn cổ ma thần, nhìn xuống thương sinh.

923. Chương 923

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1029: Xông hướng trời sao

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Kiếp.

Phong Liệt lòng run lên, nhắm mắt, hắn lập tức nhận ra bóng dáng giống mình y như đúc.

Lần đầu tiên gặp ở sâu trong đế lăng thì lòng hắn chỉ lấy làm kỳ, giờ thì biết rõ tên Kiếp này thật ra là kiếp trước mình cô đọng đạo cảnh hóa thân, nhưng bị Hồn Võ đại đế từ linh hồn kiếp trước bóc tách ra tạo thành một con rối.

”Nếu như có thể giải trừ cấm chế của Hồn Võ đại đế, thu lại Kiếp dung nhập vào trong thương sinh kiếp chủng của ta thì chắc sẽ khiến thực lực ta tăng vùn vụt. Tiếc rằng ta chưa hồi phục hoàn toàn ký ức, tạm thời không nghĩ ra thủ đoạn khắc chế nó.”

Phong Liệt mắt chợt lóe, thâm lục tìm ký ức kiếp trước để tìm ra chút thủ đoạn thu phục Kiếp.

Thức tỉnh ký ức kiếp trước, một số thứ rải rác ùa vào óc, Phong Liệt bây giờ đã biết Kiếp chính là căn nguyên của phương này căn nguyên thể giới thiên địa đại kiếp nạn. Thực lực cực kỳ mạnh mẽ, nó cũng là thủ đoạn công kích mạnh mẽ nhất của Phong Liệt kiếp trước, nhưng cuối cùng vẫn thua vào tay Hồn Võ đại đế.

Giờ Kiếp đến, cường giả các tộc trên thần đàn mặt tái nhợt, ngay cả cường giả siêu mạnh Nhân Hoàng, Long Chủ cũng nhũn mỳ, biểu tình cực kỳ trầm trọng.

Long Chủ giọng điệu nghiêm túc nói:

- Không ngờ cái tên này cũng tới gây rắc rối.

Một thần chủ của thần tộc khó hiểu hỏi:

- Long Chủ, nó chỉ là một con rối giết chóc mà thôi, không lẽ tổ long pháp thân cũng không thể ngăn cản nó ư?

Thần chủ này có tên là Đế Giang, chính là cường giả thiên nguyên cảnh gần vài chục vạn năm vừa mới thành đạo của thần tộc, mặc dù bản thân thực lực phạm nhập hóa, nhưng không biết gì về Kiếp.

Long Chủ lắc đầu, bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Đúng vậy, dù tổ long pháp thân đã bước vào hàng nửa bước tạo hóa cảnh nhưng bản thân Kiếp chính là bốn tọa thần thông, hơn nữa lại dung hợp một tia bốn tọa căn nguyên chi lực của Hồn Võ đại đế, không phải tổ long pháp thân có thể ngăn cản.

Thần chủ Đế Giang biểu tình giật mình nói:

- A? Vậy nên làm sao đây? Không lẽ chúng ta chỉ có thể ngồi chờ chết ư?

Mắt thấy Kiếp mang theo tai kiếp ngập trời ngày càng gần, hơi thở hủy diệt càng lúc càng đậm đặc, mọi người rất nóng nảy, mắt chớp lóe.

Trước đó lão già bọn họ không quá e sợ thiên địa đại kiếp nạn, dù không qua kiếp thì muốn trốn không là chuyện khó, né mấy vạn năm chờ thiên địa đại kiếp nạn qua đi thì họ lại có thể tồn tại.

Nhưng lần này thiên địa đại kiếp nạn không giống trước kia, bởi vì sau khi thiên địa đại kiếp nạn qua đi, sự tồn tại vô địch trong tòa thiên quan đó sẽ thức tỉnh.

Đến lúc đó, mọi người sắp đối diện loại kết quả nào không ai biết trước được, khả năng lớn nhất là thành chút nguyên khí cho đại đế mới thức tỉnh.

Dần dần, bìa ti kiếp chấn nhiếp trong lòng đám lão yêu nghiệt đánh trống rút lui, định mang tộc nhân của mình trước tiên tránh thoát một kiếp này, ngủ đông đi, còn chuyện thoát khỏi giới này thì tạm gác lại về sau có thể sống mới tính tiếp.

Đúng lúc này, Nhân Hoàng mắt chợt lóe, bỗng nhìn hướng Phong Liệt, hỏi:

- Phong Liệt, có cách nào giải quyết nó không?

- A?

Không đợi Phong Liệt đáp lời đám người còn lại đã ngay ra, cùng nhìn chăm chăm vào hắn.

Họ rất khó hiểu, tại sao Nhân Hoàng sẽ hỏi một thánh hoàng cảnh nho nhỏ? Ngay cả Long Chủ đỉnh thiên nguyên cảnh còn nói thẳng là không đối phó được Kiếp, không lẽ Phong Liệt nhỏ bé có cách gì ư?

Họ nhìn thấy diện mạo Phong Liệt thì lòng nổi lên nghi ngờ.

Nam Ly Vân mắt chợt lóe, nhìn Phong Liệt, lại nhìn Kiếp ở trên trời cao ngó xuống chúng sinh, nghi hoặc hỏi:

- Ủa? Sao tiểu tử này lớn lên giống Kiếp quá vậy? Giống đến bảy phần.

Đế Giang lấy làm lạ nói:

- Đúng rồi! Thật trùng hợp quá.

Bỗng con người Nam Ly Vân co rút, nhìn hướng Nhân Hoàng, mắt lóe tia hoảng sợ, khó tin hỏi:

- Lăng Dung, không lẽ tiểu tử này là thân chuyển thế của tên kia?

Nhân Hoàng lạnh nhạt đáp lại:

- Đúng vậy, nếu không phải hắn là thân chuyển thế của sinh mệnh cường đại kia thì sao có thể phát huy ra uy lực của Huyền Thiên?

Nam Ly Vân mặt trầm xuống, mắt chớp lóe, không biết đang nghĩ gì, thỉnh thoảng liếc Phong Liệt.

Phong Liệt cảm nhận sát khí từ đáy lòng Nam Ly Vân, là hướng về hắn, không thể che giấu.

Nhưng hắn không quá để ý, bây giờ đang ở phút mấu chốt, chỉ cần Nam Ly Vân không ngu thì sẽ không có khả năng làm gì hắn.

Phong Liệt nói với Nhân Hoàng:

- Xin lỗi, ta cũng không có cách nào, Hồn Vô đại để thiết lập cấm chế cực kỳ cường đại, giữa ta và nó không cảm nhận được chút liên kết.

Nhân Hoàng khẽ thở dài, nói:

- Xem ra chỉ có thể liều một lần. Phong Liệt, bắt đầu đi.

Phong Liệt nhíu mày, khó hiểu nhìn Nhân Hoàng, cô gái này chắc không định để hắn một mình đối kháng Kiếp đi? Đó chẳng phải là đi chịu chết à?

Dường như thấy ra Phong Liệt nghi ngờ, Nhân Hoàng giải thích:

- Người chỉ cần mang mọi người trùng kích trời sao tử vong là được, còn Kiếp thì cứ giao cho chúng ta.

Phong Liệt do dự một chút, gật đầu:

- Được rồi.

Đúng lúc này, chỉ thấy phía xa Kiếp vùng lên, *Ầm!* một tiếng bão tố hùng hồn mấy vạn dặm ập hướng tổ long pháp thân trên trời.

- Grao!

Tổ long pháp thân không cam lòng tỏa ra yếu thế, uốn lượn thân rồng khổng lồ đựng hướng bão tố.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Chỉ thấy tổ long pháp thân nửa bước vào bốn tọa, trước công kích của hàng một ngàn hồn võ vệ sừng sững đã lâu vậy mà bị Kiếp vùng ra bao tố nghiền thành phần.

Cương khí loạn lưu mệnh mông đánh bốn phương tám hướng, khiến trời sụp đất nứt, khung trời rơi rụng, cả thiên long vực sắp tan vỡ, tình hình khiến người sợ hãi.

- Trời ạ, tổ long pháp thân bị phá!

- Người đó là ai? Hình như hơi giống Phong Liệt, ngay cả đạo cảnh cũng cực kỳ tương tự.

- Hừ, tên này mạnh hơn Phong Liệt rất nhiều.

- Tiêu đời, tổ long pháp thân cũng không còn thì chúng ta làm sao đây? Không lẽ chờ chết ư?

- ...

Nhìn hình ảnh kinh người đó, tất cả giật mình biến sắc mặt, thậm chí có nhiều người lộ vẻ tuyệt vọng.

Ngay cả tổ long pháp thân cường đại nhất còn không chịu nổi một kích của đối phương thì còn ai ngăn cản hẳn lại? Nhân Hoàng? Long Chủ? Hình như chưa đủ đó.

- Ôi chào, cái tên mạnh quá.

Phong Liệt cũng hít ngậm khí lạnh, mắt sáng lấp lánh. Đời này dù hắn cũng linh ngộ ra xuất thương sinh kiếp chi đạo, nhưng so với Kiếp đã đại thành thì tựa đom đóm cùng mặt trăng, không thể so bì được.

- Phong Liệt, bắt đầu đi! Chín người chúng ta hộ giá cho người!

Nhân Hoàng bỗng quát to tới Phong Liệt, tay đánh ra cửu long đại ấn.

Ấn vừa xuất hiện trời đất chấn động, uy nhiếp thần khí hùng hồn tỏa ra khiến không khí dính đặc, đây chắc chắn là thần khí rồi, tượng trưng có quyền lực viễn cổ Nhân Hoàng, vô thượng thần khí Nhân Hoàng ấn.

Cùng lúc đó, Long Chủ, Nam Ly Vân, Đế Giang, tám cường giả thiên nguyên cảnh không cam tuột hậu, cùng lấy ra chiêu bài của mình, từng thần khí uy lực to lớn lấp lánh ánh sáng như mặt trời, sát khí tận mây, khiến mọi người tinh thần lắc lư, vô cùng rung động.

- Huyền thiên thần tháp!

Phong Liệt không do dự nữa, khẽ quát một tiếng, trong tay bóng sáng vàng đột nhiên hóa thành một tháp to màu vàng cao vạn trượng đứng sừng ở không trung.

924. Chương 924

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1030: Tạo hóa chi lực

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Tháp to có tổng cộng mười ba tầng, mỗi một tầng tỏa ra hơi thở khác nhau, thần thánh, tà ác, cực nóng, băng hàn, huyết tinh, âm phong, nặng nề vân vân, hơn mười loại hơi thở đan vào thành một loại có tính hủy diệt.

- Thu cho ta!

Trong ánh mắt giật mình của mọi người Phong Liệt hét to, hai tay chậm rãi kết ấn.

Theo động tác của hắn, chỉ thấy tháp to vạn trượng trên cao rung động, bắt đầu xoay tròn hình thành mười ba lớp xoáy màu sắc khác nhau quét hướng đám người bên dưới.

Vèo vèo vèo vèo!

Lốc xoáy xoay tròn, mấy vạn sinh linh các tộc trên thần đàn như là con thuyền trong sóng gió lắc lư, theo lốc xoáy biến mất trong tháp to, không có chút sức phản kháng, dù là một số lão yêu nghiệt địa nguyên cảnh cũng không ngoại lệ.

Chớp mắt trên bầu trời thiên la hồ trừ chín cường giả thiên nguyên cảnh Nhân Hoàng, Long Chủ ra thì chỉ còn sót lại Phong Liệt.

Ngay sau đó, không trung chợt lóe ánh sáng vàng, tháp to biến mất, hóa thành kiếm ánh vàng dài vạn trượng vắt ngang không trung.

Phong Liệt nhoáng người bước lên cự kiếm, thân tùy kiếm động, bay vọt lên trời hướng tới trời sao mênh mông.

Vèo!

Theo tiếng xé gió vang lên, Phong Liệt và kiếm to vạn trượng bỗng nhiên biến mất.

Đám Nhân Hoàng, Long Chủ theo sát sau Phong Liệt bay vào khung trời.

Bầu trời phía xa, Kiếp ánh mắt lạnh lùng giết chóc nhìn chuyện diễn ra, không có chút tình cảm. Lấy cảnh giới của y có thể nắm chắc quỹ tích hành động của đoàn người Phong Liệt.

Mắt thấy Phong Liệt sắp đập kiếm lao vào trời sao, Kiếp phát ra âm điệu kỳ lạ:

- Muội!

Ầm ùng ùng ùng ùng!

Như thiên quân vạn mã lao nhanh mặt đất, trời đất lắc lư.

Một con sông màu đen dài hai mươi vạn dặm, rộng ba vạn dặm vắt ngang bầu trời, đúng lúc chặn trước đường Phong Liệt, khí thể ăn mòn đậm đặc lan tràn.

- A? Nguy rồi, là thiên tai chi ám hà.

Phong Liệt con người co rút, thâm giật mình.

Ám hà này tuyệt đối không phải như cái hấn ở trong đạo cảnh ngưng tụ ra. ám hà này ẩn chứa hơi thở đại đạo ăn mòn quy tắc, có thể ăn mòn tất cả trên đời, nếu rơi xuống đất thì có thể dễ dàng hủy diệt đại lục một phương, thậm chí không trung thiên long vực cũng bị ăn mòn trống rỗng.

Bây giờ Phong Liệt không chế chí tôn thần khí cũng chẳng dám đối đầu, huyền thiên chiến kiếm sẽ không gặp chuyện nhưng bản thân hấn có thể chịu đựng thần khí phản phệ mạnh mẽ, không chết cũng bị thương.

May là lúc này chín cường giả thiên nguyên cảnh Nhân Hoàng chạy tới.

Người thứ nhất vọt lên Nam Ly Vân, trong tay gã cầm phá giới chùy có lực công kích cường đại được gọi là số một hoang cổ.

- Mở cho ta!

Nam Ly Vân biểu tình dữ tợn hét to, vung phá giới chùy hướng ám hà chặn đường.

Vèo!

Một vệt sáng vàng nổ tung trong màn đêm, mang theo cái đuôi vàng thật dài bỗng đụng vào ám hà.

Ầm!

Ám hà hùng vĩ bị tác ra một cái hố xuyên suốt, tuy nhiên nó hơi nhỏ, phạm vi chỉ cỡ mười trượng, sẽ bị hợp lại như ban đầu chỉ trong chớp mắt.

Ngay sau đó Nhân Hoàng kịp đến, nàng nâng lên Nhân Hoàng ấn trong tay, miệng làm bầm.

Thoáng chốc từng hơi thở ánh vàng vọt đến nhập vào đại ấn, khiến trên ấn có khí thể bá hoàng khiến tứ hải thần phục, quân lâm thiên hạ, càng lúc càng hùng hồn.

- Grao!

Tiếng rống ngâm vang lên.

Hoàng đạo khí long bay ra khỏi đại ấn đánh vào ám hà.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng nổ không dứt.

Ám hà rốt cuộc bị xé ra một khe hở to chừng vạn dặm, lộ ra ánh sao chớp lóe.

Phong Liệt không dám chần chờ, biểu tình dứt khoát, ngự kiếm tăng tốc.

Vèo!

Vạn trượng cự kiếm xuyên qua ám hà, rách phá không trung nhập vào trời sao.

Huyền thiên cự kiếm hóa thành một vết sáng vàng đột nhiên biến mất trong trời sao mênh mông.

Kiếp từng đứng dưới bầu trời, biểu tình thản nhiên nhìn lên, ánh mắt không chứa một chút cảm tình, không lại ra tay ngăn cản nữa.

Từ hoang cổ đến nay không biết trời sao tử vong đã chôn vùi bao nhiêu đỉnh cảnh giới, đối với Kiếp nó cũng là cấm khu.

Kiếp đứng thật lâu sau mang theo tai kiếp đầy trời tiếp tục đi hướng thế giới bên kia, tiếp tục chấp hành sứ mệnh của mình, tiêu diệt tất cả sinh mệnh trên thế giới này.

.....

Trong trời sao một thanh kiếm to tỏa ánh sáng vàng dài vạn trượng xẹt nhanh qua, một cái chớp mắt mấy vạn dặm, để lại phía sau vết vàng nhạt.

Phong Liệt và Huyền Thiên nhân kiếm hợp nhất, hết sức chăm chú không chế chém rách trời sao lao hướng khung trời bên kia.

Bây giờ hẳn cảm thấy trời sao mênh mông vô tận, không gian dính đặc như thủy ngàn, xung quanh tràn ngập áp lực vô cùng từ thần đình quyền trượng vọt tới, như muốn nghiền chỉ tôn thần khí này thành bột phấn, khiến tốc độ của Huyền Thiên giảm bớt nhiều.

Dù có chín thiên nguyên cảnh như Nhân Hoàng, Long Chủ, Nam Ly Vân thực lực cực kỳ mạnh mẽ, thủ đoạn nghịch thiên nhưng trong trời sao tử vong cũng bất lực, tốc độ tiến lên chưa tới vạn dặm đã là từng bước khó khăn, không thể không khiến Phong Liệt đem bọn họ thu vào không gian bên trong Huyền Thiên, dựa vào mũi nhọn sắc bén của nó tiến vào sâu trong trời sao.

Không gian bên trong Huyền Thiên là thế giới hắc ám vô biên vô hạn, không có trời, không có đất, không có gì cả, chỉ có vô tận hắc ám.

Nhân, thần, ma, long, yêu, linh vân vân, cường giả các tộc tổng cộng tám vạn sinh linh giờ trôi nổi trong không khí hắc ám, ôm lòng mơ ước yên lặng chờ ngày thấy mặt trời.

Những sinh linh này có thể được siêu cường giả của các tộc mang theo chạy trốn, bản thân đều là hạng thiên phú dị bẩm trong các tộc, là hy vọng kéo dài chủng tộc.

Trong đó cường giả địa nguyên cảnh có ba người, cường giả hoàng cảnh có hơn hai ngàn, cường giả long biến cảnh có hai mươi vạn, đây đã là tụ tập năm phần thực lực đỉnh cao nhất của căn nguyên tinh, dù là yếu nhất cũng cỡ tu vi thần thông cảnh, đủ ngự không phi hành.

Phong Liệt vừa khống chế thần kiếm vừa thâm quan sát không gian bên trong, giật mình trận thế cường đại xa hoa này.

Nhưng khi hắn chú ý Nam Ly Vân, Nam Ly Phong thì lòng lóe sát khí, kiềm không được muốn ném họ đi để tự sinh tự diệt trong trời sao tử vong.

Giọng của Nhân Hoàng vang trong Huyền Thiên, rõ ràng truyền vào tai Phong Liệt:

- Phong Liệt, trời sao tử vong dài tổng cộng bảy ngàn vạn dặm, càng về sau lực cản sẽ càng lớn, tốt nhất người hãy dùng nguyên lực bản thân thúc đẩy Huyền Thiên, đợi tiến lên một nửa rồi câu thông lực tinh hạch.

Phong Liệt thản nhiên đáp:

- Ta biết. xem tại

Lúc này hẳn đang hợp nhất với Huyền Thiên, người là kiếm, kiếm là người, Nhân Hoàng truyền âm ra một mặt thức tỉnh hắn, mặt khác cũng là có ý uy hiếp.

Dù sao bây giờ mọi người đều ở trong không gian Huyền Thiên, nếu Phong Liệt có ý xấu gì thì tất cả sẽ ăn bổ hồn ngay.

”Thôi, đường còn rất dài, sẽ có cơ hội, không cần vội trong phút chốc.”

Phong Liệt thầm cười lạnh, tăng thêm thiên long kinh khiến Huyền Thiên bay nhanh hơn.

Khi hần tiến vào thánh hoàng cảnh rồi thì thiên long tinh huyết bị hần luyện hóa xong xuôi, trong máu thịt tràn ngập thiên long tinh huyết vàng óng đặc khiến sức sống dạt dào, thân thể bất tử bất diệt.

Hiện tại thiên long kinh trong người hần không còn là hợp thể các loại thuộc tính tạp nham mà biến thành nguyên lực cực kỳ tinh thuần, loại nguyên lực này chẳng những có tính hủy diệt cường đại mà còn mang lực tái sinh, có thể tăng sức sống máu thịt, cực kỳ thần diệu.

925. Chương 1031: Chúng Sinh Chi Thương

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1031: Chúng sinh chi thương

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Phong Liệt bởi vì tiến vào thánh hoàng cảnh rồi bị nhiều chuyện vướng chèn nên đến giờ mới có rảnh nghiên cứu biến đổi trong người, hần thấy hứng thú với nguyên lực của mình. Nếu không phải điều kiện không cho phép, hần rất muốn thử xem nguyên lực rốt cuộc có thể khiến ngày đông hoa nở, mặt đất hồi sinh không?

Nửa ngày sau Huyền Thiên đã bay nhanh tới một ngàn vạn dặm, đi qua đâu là vô số tinh cầu do sinh linh cường đại hóa thành bị bỏ sau lưng.

Phong Liệt dần phát hiện không phải tất cả tinh cầu đều do sinh linh cường đại căn nguyên đại lực hóa thành, cũng có rất nhiều tinh cầu thiên nhiên biến thành. Những tinh cầu đó nhỏ thì vài chục trượng, to thì đường kính mấy ngàn dặm, bề mặt gồ ghề, màu sắc khác nhau.

Hễ thấy tinh cầu thiên nhiên là Phong Liệt sẽ không khách sáo thu chúng nó vào không gian Huyền Thiên lưu trữ, nói không chừng bên trong tinh cầu nào đó có tinh kim hiếm có thì sao? Không thể lãng phí.

Huyền thiên chiến kiếm tiến lên, không trung tinh cầu biến thưa thớt hơn, lực cản xung quanh ngày càng lớn, khiến Phong Liệt thấy vất vả, tốc độ ngày càng chậm.

Đáng lưu ý chính là, những lực cản từ bốn phương tám hướng đè ép đến cũng thấm thấu vào kiếm thể, như là có thuộc tính đặc biệt gì đó.

Thời thượng cổ những sinh mệnh cường đại mưu toan thoát khỏi căn nguyên tinh đã mất mạng trong lực cản thể này.

- Hừm? Những lực lượng này lạ quá, hình như bao gồm cả hủy diệt và sự sống.

Phong Liệt vừa thúc đẩy Huyền Thiên chống cự lại áp lực tứ phía và thăm lấy làm lạ.

- Trời sao tử vong này do tác của Hồn Võ đại đế biến thành, trong đó ẩn chứa tự nhiên là hơi thở của y. Hồn Võ đại đế lại là siêu cường giả trong vũ trụ, đã tu luyện đến bốn tọa, không lẽ năng lượng trong trời sao đều là tạo hóa chi lực?

- A? Không đúng, nếu tạo hóa chi lực bao gồm lực hủy diệt và sự sống thì nguyên lực trong người ta...trời ạ, không lẽ thiên long tu luyện ra chính là thiên địa tạo hóa chi lực? Vậy chẳng phải ta thành thần ư?

Phong Liệt kích động.

Kiếp trước dù hấn là sinh mệnh tinh cầu cực kỳ cường đại trong vũ trụ nhưng không lĩnh ngộ ra tạo hóa chi lực, không có năng lực tạo vật.

Đời này hấn chỉ tu luyện đến thánh hoàng cảnh, lại đã dần xác định nguyên lực trong người mình có chín phần là tạo hóa chi lực.

Tạo hóa chi lực vốn là thời gian, không gian cùng với địa, hỏa, thủy, phong các đại thiên địa căn nguyên pháp tắc chi lực góp lại, có thể khiến các cường giả tạo hóa cảnh ở trong lĩnh vực thiên địa của mình chủ đạo thu luân phiên, chuởng khổng vạn linh chết sống.

Phong Liệt nằm mơ cũng không ngờ võ giả thánh hoàng cảnh nhỏ nhôi như mình mà lại có được tạo hóa chi lực chỉ 4tc mới có, không khác gì là thần linh cả.

- Ha ha, thì ra thiên long huyết mạch cường đại như vậy, chẳng phải nói sau này lão tử muốn ai sống thì sống, muốn ai chết thì kẻ đó phải chết? Tốt quá, lão tử lại có một vũ khí cường đại rồi, ha ha ha ha!

Phong Liệt cất tiếng cười to vang vọng trong trời sao thật lâu không ngừng.

Mặc dù rất hưng phấn nhưng hấn biết rõ muốn phát huy uy lực tạo hóa chi lực thì ít nhất cần tu luyện đến địa nguyên cảnh, cô đọng ra bốn mệnh thiên địa của mình mới được.

Chỉ có ở trong bốn mệnh thiên địa của mình thì hấn mới chân chính trở thành thần, có năng lực cai quản sống chết, nếu không thì ở thế giới bên ngoài, tạo hóa chi lực trong người hấn chỉ vẹn vẹn là một loại nguyên lực tinh thuần mà thôi.

Chợt Phong Liệt ngừng bật tiếng cười.

Thì ra lúc tiến lên hai ngàn vạn dặm Huyền Thiên đã giảm tốc độ thành võ giả long biến cảnh, dần bắt lực.

Phong Liệt thầm chửi:

- Chết tiệt, mới đi chưa tới một phần ba đã khó khăn như vậy, rắc rối ghê.

Bây giờ dù hấn dốc hết sức vẫn không thể khiến Huyền Thiên tăng chút tốc độ, như con trâu lún bùn vậy.

Mất thấy tốc độ giảm mạnh, Phong Liệt bắt đắc dĩ khẽ thở dài, cứ tiếp tục như vậy thì còn lại năm ngàn vạn dặm e rằng không bao giờ tới được.

Nhưng Phong Liệt không hề tuyệt vọng, bởi vì hấn chưa dùng thần thông cường đại nhất của Huyền Thiên, căn nguyên tinh hạch.

Thần khí Huyền Thiên liên kết với căn nguyên đại lực tinh hạch, hai bên không thể cách nhau quá xa, dù không vượt qua trời sao tử vong được thì sẽ bị lực hút của tinh thạch kéo rơi trở lại căn nguyên đại lực, không đến mức trôi dạt trời sao hóa thành bụi trần.

Huống chi đến nay Phong Liệt còn chưa sử dụng lực lượng căn nguyên tinh hạch.

Bên trong huyền thiên chiến kiếm hàng ức đại đạo thần văn vòng quanh, có một tinh cầu chậm rãi xoay tròn.

Dựa vào ký ức kiếp trước, Phong Liệt không xa lạ gì tinh cầu thu nhỏ vô số lần này.

Tinh cầu thoát trông giống hệt như căn nguyên tinh cầu, thật ra nó chính là căn nguyên tinh tinh hạch, nhưng đây mới chỉ là hình dạng ban đầu của tinh hạch, nói chính xác hơn là một ảnh chiếu của tinh hạch căn nguyên tinh.

Còn về bản thể căn nguyên tinh hạch của căn nguyên tinh thì không có khả năng bị lấy ra, một khi lấy ra thì thiên địa căn nguyên sẽ hoàn toàn tan vỡ.

Hơn nữa mấy cường giả thiên nguyên cảnh Nhân Hoàng, Long Chủ, Nam Ly Vân không có bản lĩnh rút ra căn nguyên tinh hạch của căn nguyên tinh luyện vào Huyền Thiên.

Lúc này tinh hạch ban sơ có liên kết chặt chẽ với căn nguyên tinh hạch của căn nguyên tinh chân chính, quan trọng nhất là thông qua nó có thể mượn phần lực lượng tinh hạch căn nguyên lực cường đại của căn nguyên tinh hạch của căn nguyên tinh, đây cũng là điểm mạnh nhất của thần khí Huyền Thiên.

- Xem ra không dùng lực tinh hạch thì không được rồi. Bắt đầu!

Phong Liệt thấy tốc độ Huyền Thiên ngày càng chậm thì không do dự nữa, chạm rãi kích động lực lượng cường đại của Huyền Thiên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Hàng ức thần văn vòng quanh tinh hạch ban sơ đột nhiên xoay tròn, tốc độ ngày càng nhanh.

Theo nó xoay tròn, từng đợt bão tố kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, băng, tám căn nguyên chi lực sinh ra quay quanh tinh hạch ban sơ oanh tạc.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng đợt căn nguyên chi lực bùng phát, ngay sau đó bị Phong Liệt khống chế, tất cả lực lượng cuồng bạo thành năng lượng cho Huyền Thiên.

Su đó chỉ thấy huyền thiên chiến kiếm tốc độ giảm bớt dần đứng lại bị động lực đẩy *Vèo!* một tiếng không thấy bóng dáng. truyện copy từ truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Hai ngàn năm vạn dặm, ba ngàn lục vạn dặm, bốn ngàn bốn vạn dặm, năm ngàn vạn dặm...

Cảm nhận huyền thiên chiến kiếm tốc độ nhanh như chớp kinh khủng, Phong Liệt thấy kích động.

- Lực lượng thật là cường đại, nếu đem lực lượng này sử dụng công kích thì không biết có thể chém vỡ thần quan đó không.

Hắn chưa từng quên đưa đám Nhân Hoàng ra ngoài trời rồi thì sẽ xám xịt quay về căn nguyên tinh, đối diện sự tồn tại khủng bố.

Bây giờ cảm nhận uy lực cường đại của Huyền Thiên, trong lòng Phong Liệt vững tin hơn.

Chỉ sử dụng lực tinh hạch một lần mà Huyền Thiên đã tiến lên hơn ba ngàn vạn dặm, điều này khiến Phong Liệt rất kinh ngạc cũng vô cùng vui mừng.

Trong không gian Huyền Thiên, đám cường giả Long Chủ tâm tình thoải mái, thanh Huyền Thiên là thần khí trước nay chưa từng có do các đại chủng tộc, vô số tiên bối trên căn nguyên đại lục dốc hết tâm huyết chế tạo đi ra, quả nhiên không làm người ta thất vọng.

926. Chương 1032: Chúng Sinh Chi Thương(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1032: Chúng sinh chi thương(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nhưng mọi người không vui vẻ bao lâu thì bị giọng nói Phong Liệt truyền đến dập tắt.

- Các vị, có một tin tức xấu không thể không cho biết, căn nguyên tinh có thể điều động lực tinh hạch e rằng không đủ để chống đỡ Huyền Thiên tiến lên bảy ngàn vạn dặm, mọi người nên sớm có tính toán đi.

Phong Liệt bình tĩnh dứt lời, trong không gian Huyền Thiên vang lên tiếng kinh kêu khó tin, mọi người nhìn nhau, biểu tình căng thẳng.

Nam Ly Vân nhướn mày, lạnh lùng nói:

- Cái gì? Tiểu tử Phong Liệt, căn nguyên tinh hạch của căn nguyên tinh vô cùng vô tận, làm sao có thể không đủ dùng chứ?

Đám Nhân Hoàng nhú mây, ánh mắt chớp lóe.

Phong Liệt khê hừ, bình tĩnh giải thích:

- Hừ, lực căn nguyên tinh hạch của căn nguyên tinh đúng là vô cùng tận nhưng dung hợp trong Huyền Thiên chỉ gần là một ảnh chiếu tinh hạch mà thôi, nhiều nhất mượn được một phần năm lực lượng, lúc trước kích phát một lần đã tiêu hao hơn một nửa hơn nữa, tiếp đến hai ngàn vạn dặm lộ trình Huyền Thiên sắp đổi mặt lực căn rất lớn.

Tác dụng của căn nguyên tinh hạch của căn nguyên tinh chính là xoay chuyển căn nguyên các thuộc tính, duy trì tinh cầu ngũ hành căn nguyên cân bằng vận chuyển.

Lúc trước Phong Liệt thúc đẩy Huyền Thiên câu thông lực tinh hạch thì dưới trời sao Long Huyết Giới, thiên long vực, thánh ma giới, lục phương thế giới cùng thu nhỏ tới gần một phần một trăm. Từng mảng khu vực biến mất, phần biến mất đó thành động lực cho Huyền Thiên đi tới.

Phong Liệt nói mấy lời này thật ra là nửa thật nửa giả, Huyền Thiên đúng là chỉ có thể mượn một phần năm lực lượng tinh hạch nhưng đó chỉ là tạm thời, cần chờ tinh hạch vận chuyển một đoạn thời gian sau thì căn nguyên chỉ lực trong tinh hạch lưu trữ có thể tiếp tục mượn nữa.

Phong Liệt đã thức tỉnh ký ức kiếp trước xem căn nguyên tinh bên trong đã xem như là đồ của mình, sao nhẫn tâm khiến nó thương cân động cốt chứ?

Hơn nữa khi Phong Liệt mượn dùng lực tinh hạch thì lơ mơ cảm giác có nguy hiểm tới gần mình, khiến lòng hẩn lạnh lẽo nhưng muốn cẩn thận tìm nguồn gốc thì lại không có manh mối gì.

Nam Ly Vân mắt chớp lóe, lạnh lùng nói:

- Hừ, tiểu tử Phong Liệt, đừng có nói xạo nữa. Người có điều kiện gì cứ nói nghe xem, nếu không tính quá đáng thì chúng ta chưa chắc không đồng ý.

Phong Liệt cười to, lạnh giọng nói:

- Ha ha ha ha, Nam Ly Vân, người đây là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, Phong ta chỉ nói lời thật mà thôi chứ không phải bàn điều kiện gì cả.

Thanh âm hùng hồn vang vọng trong không gian Huyền Thiên.

Hắn thầm mắng đồ cáo già, nếu hắn nghe theo lời của Nam Ly Vân mượn nó làm điều kiện áp chế đám cường giả thiên nguyên cảnh thì đúng là tự tìm đường chết.

Đừng nhìn đám Nhân Hoàng, Long Chủ lúc này ở trong không gian Huyền Thiên, nhưng những lão yêu nghiệt không biết sống mấy trăm vạn năm ai nấy thủ đoạn nghịch thiên, cao thâm khó dò, một khi nổi khùng lên thì hắn hiện tại còn kém họ xa lắm. truyện copy từ

- Hừ!

Bị Phong Liệt phản kích, Nam Ly Vân thầm tức giận.

Mắt gã lóe sát khí, nói:

- Nhân Hoàng, ta sớm cảm thấy tiểu tử này không đáng tin cậy, xem ra không hoàn toàn khống chế hắn thì đại kế của chúng ta rất khó đạt thành.

thần tộc thần chủ Đế Giang khinh thường hừ lạnh, nói:

- Hừ, một con kiến hoàng cảnh nho nhỏ mà cũng mơ tưởng thoát khỏi khống chế của chúng ta hả? Đúng là nực cười. Bốn tọa có ít nhất một ngàn loại thủ đoạn khiến hắn ngoan ngoãn nghe lời!

Nói rồi gã định yếu ngưng tụ thần quyết, thi triển thủ đoạn khống chế Phong Liệt.

Phong Liệt hợp nhất với Huyền Thiên nghe thấy lời đó thì rất tức giận. Hắn khê hừ, định thúc đẩy Huyền Thiên đưa cái tên cuồng vọng này vào trời sao.

- Khoan đã!

Nhân Hoàng bỗng nhiên lên tiếng ngăn cản:

- Được rồi, lời Phong Liệt nói là thật, mặc dù Huyền Thiên có thể mượn dùng lực tinh hạch nhưng cũng không có khả năng hủy toàn căn nguyên đại lực, nếu không thì chỉ thiên đạo phản phệ thôi chúng ta đã chịu không nổi, nên mau chóng nghĩ cách khác đi.

Vừa nghe Nhân Hoàng nhắc tới ‘Thiên đạo phản phệ’ là cả đám siêu cường giả lòng run lên, Long Chủ mi mắt cũng giật giật.

Căn nguyên giới cho đến nay được gọi là căn nguyên tất nhiên có chỗ đặc biệt của nó, bí ẩn đến cường giả thiên nguyên cảnh như họ cũng khó phỏng đoán.

Người có mặt tại đây còn nhớ năm đó phá giới chùy đánh nát căn nguyên đại lực thành sáu khối thì thiên đạo phản phệ giáng xuống, đám lão già tham dự có chín phần thành mây khói.

Nếu không phải Nhân Hoàng dùng thiên địa khí vận bịa triệt tiêu một phần uy lực phản phệ thì e rằng mấy người có mặt tại đây đã biến mất từ lâu rồi. Dù là vậy thì một lũ tàn hồn của Nhân Hoàng ở trong Thiên Long Giới nuôi dưỡng trăm vạn năm mới dần tỉnh lại.

”Hư? Không lẽ trực giác nguy hiểm kia chính là thiên đạo phản phệ? Chết tiệt, xem ra ký ức kiếp trước lão tử không hoàn toàn đủ, suýt chút gây họa lớn rồi.”

Phong Liệt lòng máy động, thầm nâng cao tinh thần.

Tốc độ tiến tới của Huyền Thiên chậm rãi, đi ra năm ngàn năm trăm dặm thì có xu hướng yên lặng và thụt lùi.

Phong Liệt không do dự nữa, tâm ý động, lại phóng ra lực lượng tinh hạch.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ảnh chiếu tinh hạch bên trong Huyền Thiên điên cuồng xoay tròn, từng đợt lực tinh hạch cuồng bạo bùng nổ, lại cung cấp cho Huyền Thiên năng lượng mạnh mẽ.

Lần này Phong Liệt cảm giác nguy hiểm tăng mấy lần, hắn trực giác nếu cứ tiếp tục câu thông lực tinh hạch thì hắn và thần khí Huyền Thiên sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, may là hắn nắm giữ chính xác điểm tử mỷ, bắt chặt giới hạn, không dám vượt rào vô hình một ly.

Tiếp theo Phong Liệt mau chóng thúc đẩy Huyền Thiên dốc hết sức đem năng lượng cường đại hóa thành động lực tiến tới, khiến tốc độ của Huyền Thiên tăng vọt.

Năm nghìn tám trăm vạn dặm, sáu ngàn ba...sáu ngàn năm, sáu ngàn sáu...

Cách không gian bên ngoài ngày càng gần, mọi người nghẹt thở, tâm tình cực kỳ kích động.

Nhưng trong ánh mắt mong chờ của mọi người, Huyền Thiên tiến lên đến sáu ngàn bảy trăm vạn dặm thì thế đi dần yếu, cuối cùng hoàn toàn ngừng.

- Nguy rồi, Huyền Thiên dừng lại!

- Sáu ngàn bảy trăm vạn dặm, cách ngoài trời chỉ có ba trăm vạn dặm, vậy phải làm sao đây?

- Không thể rút lực tinh hạch nữa, ta đã cảm ứng được thiên đạo phản phệ rồi, nếu nguy hiểm giáng xuống thì chúng ta chết chắc.

- Vậy làm sao đây? Không lẽ chúng ta kiểm củi ba năm thiêu một giờ ư? Chỉ kém có ba trăm vạn dặm!

- ...

Trong không gian Huyền Thiên trên mặt mọi người viết rõ số ruột và không cam lòng.

Trời sao ba trăm vạn dặm, chỉ cần vượt qua khoảng cách này là mọi người hoàn toàn thoát khỏi phần mộ phía sau, bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng trời sao ba trăm vạn dặm như là chân trời, vắt ngang trước mặt mọi người mà không cách nào vượt qua.

Nếu đổi lại bình thường dù là võ giả thần thông cảnh cũng không để ý đoạn cự ly này, nhưng hiện tại ngay cả Long Chủ, Nhân Hoàng, đám cường giả thiên nguyên cảnh nhú mày, khó giấu ưu tư.

Huyền thiên chiến kiếm ngừng lại rồi bị lực hút của căn nguyên tinh hạch của căn nguyên tinh bắt đầu chậm rãi rút lui.

Phong Liệt cảm giác rõ ràng áp lực xung quanh so với ban đầu tiến vào trời sao tăng lên gấp trăm lần.

Dưới tình huống như vậy, nhận định đám người Nhân Hoàng, Long Chủ dựa vào thực lực bản thân ngay cả lộ tình mười vạn dặm đều khó chống qua, tan xương nát thịt. Ba trăm vạn dặm, không thể với tới.

Nhân Hoàng mắt chợt lóe, hỏi Phong Liệt:

- Phong Liệt, không có cách nào khác sao?

927. Chương 1033: Ly Biệt

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1033: Ly biệt

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Một cường giả thần tộc quát to:

- Phong Liệt, nếu ngươi có thể đưa chúng ta ra khỏi trời sao, bốn tọa nguyệt ý thu ngươi làm đồ đệ, ban cho ngươi địa nguyên cảnh pháp tắc.

Phong Liệt nghe thế thâm cười lạnh, thần nhiên đáp lại:

- Phong ta đã dốc hết sức, các vị tự nghĩ cách đi.

Hắn nói lời thật lòng, không dám lại dùng lực tinh hạch nữa. Tạo hóa chi lực trong cơ thể hắn mặc dù cường đại nhưng xung quanh có áp lực vô cùng tận thì không có sức nghịch chuyển.

Nhưng hắn là bình tĩnh nhất trong mọi người, vì hắn vốn không định rời khỏi căn nguyên đại lục.

Trong phút chốc hơn tám trăm vạn sinh linh ở không gian Huyền Thiên đều lòng nóng như lửa đốt, ồn ào xôn xao.

Chín cường giả thiên nguyên cảnh Nhân Hoàng, Long Chủ, Nam Ly Vân và Đế Giang, Hỏa Phượng lão tổ im lặng lạ thường, đôi khi liếc nhau như đang do dự điều gì.

Bổng Nam Ly Vân biểu tình độc ác, mở miệng nói:

- Các vị, trước mắt tình thế khẩn cấp, mọi người sớm quyết định đi.

Hỏa Phượng lão tổ cũng trầm giọng nói:

- Không sai, chỉ là hy sinh một ít con kiến mà thôi, nếu còn do dự e rằng không có cơ hội nữa.

Khuôn mặt tuyệt trần của Nhân Hoàng hiện vẻ bất nhẫn nhưng rất nhanh biến mất. Nàng và Long Chủ liếc nhau, gật đầu.

Ngay sau đó chỉ nghe giọng lạnh lẽo của Nhân Hoàng vang lên.

- Phong Liệt, mở ra hồn ngục và huyết ngục, tiếp tục đi tới.

- A?

Phong Liệt ngẩn ra, hắn nghe giọng của Nhân Hoàng như chất chứa sát khí.

Sau đó hần lập tức hiểu ra, thậm hít ngậm khí lạnh.

Trong không gian Huyền Thiên, chín cường giả thiên nguyên cảnh đột nhiên không chút dấu hiệu ra tay, họ đại khái sát giới với tám trăm vạn sinh linh các tộc.

Nhân Hoàng vươn tay chộp hư không, *Ong!* một tiếng, nguyên không gian bỗng vụn vỡ kịch liệt.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Không gian vụn vỡ, tiếng tác nổ bùng bùng vang lên trong đám người, vô số thân xác bạo thành huyết vụ, một kích kia đánh chết hơn hai trăm vạn sinh linh.

- Grao!

Một tiếng rống ngâm cao vút phát ra từ miệng Long Chủ, sau đó sóng âm cuốn cả không gian, đi qua đâu thì từng sinh linh còn sống miệng mũi chảy máu chết hết.

Còn lại bảy cường giả thiên nguyên cảnh cũng không tuột hậu, triển thủ đoạn, cắt đi từng mạng sống.

Trong tám trăm vạn sinh linh từ một ít cao thủ địa nguyên cảnh còn có thể phản kháng một chút ra, còn lại kẻ bên dưới hoàng cảnh, long biến cảnh đều không có chút sức phản kháng, không kịp phản ứng đã mất mạng.

Tám trăm vạn sinh linh này đều là người nổi bật trong các tộc, tiền đồ vô lượng nhưng đến chết họ vẫn không hiểu tại sao chí cao vô thượng lão tổ tông xuống tay với mình.

- Ôi chao, đám lão già này độc quá.

Phong Liệt mắt lạnh nhìn tình hình trong không gian, hít ngậm khí lạnh.

Cùng lúc đó, hần vội tâm ý động, âm thầm khống chế không gian Huyền Thiên đem Hoàng Tử Nguyệt, Thủy Vô Khuyết, Long Khinh Vân một số người quen cách ly khu an toàn, giúp họ tránh một kiếp.

Chớp mắt tám trăm vạn sinh linh gần như chết sạch, người sống trong không gian chưa đến một ngàn.

Mùi máu đậm đặc tràn ngập trên không trung, xác chết trải đầy, tiếng oan hồn kêu gào vang dội.

Phong Liệt thở dài, sau đó tâm ý động, hồn ngục và huyết ngục điên cuồng vận chuyển, nuốt hết tinh huyết và tàn hồn hóa thành động lực cho Huyền Thiên đi tới.

Trên không trung cự kiếm vạn trượng tỏa ánh sáng vàng rực rỡ lại lần nữa khởi động, chậm rãi tiến lên, cách thế giới ngoài trời ngày càng gần, hai trăm tám mươi vạn dặm, hai trăm năm mươi vạn, hai trăm vạn...

Rốt cuộc, nửa ngày sau trong trời đêm khác biệt cách vạn dặm...

- Mau nhìn kia, ngoài ngàn dặm chính là biên giới thế giới căn nguyên!

- Đúng vậy, rốt cuộc chúng ta có thể rời khỏi trời sao chết tiết này!

- Ha ha ha ha, từ nay về sau lão phu có thể ngao du thái hư, long đẳng vũ nội, ha ha ha ha.

- Ha ha ha ha, bằng vào tu vi địa nguyên cảnh của chúng ta, dù là thế giới bên ngoài thì cũng xem như đỉnh cấp cường giả, thiên hạ to lớn có thể tung hoành.

- Ủa? Hình như còn có một ít dị chủng sinh linh ở bên ngoài, những quái vật cường thiết to lớn này chính là trong truyền thuyết thái không phi thuyền?

- ...

Trong không gian Huyền Thiên, hàng ngàn cường giả cao cấp may mắn sống tiếp và chín cường giả thiên nguyên cảnh cùng nhìn xuyên qua không gian, ngó tình hình ngoài vạn dặm, đều cực kỳ hưng phấn.

Ngoài vạn dặm, một vệt sáng bạc nhạt gần cách hai thế giới, trong thế giới bên ngoài ánh sao rực rỡ, lúc này có mấy chiếc phi chu bạc dài mấy vạn trượng xẹt nhanh qua, còn có một ít dị chủng sinh linh hình như nghiên cứu tàng không gian bình chương.

Sinh linh trong thế giới căn nguyên không phải hoàn toàn không biết thế giới bên ngoài, dù sao từ hoang cổ đến, hậu nhân Hồn Võ đại đế ngẫu nhiên sẽ dựa vào huyết mạch tiến vào thế giới căn nguyên, vô tình mang đến tin tức bên ngoài cho căn nguyên đại lục, chẳng qua thế giới căn nguyên chỉ có thể tiến vào chứ ra không được, ngay cả là hậu nhân Hồn Võ đại đế cũng không giống nhau.

Bây giờ mắt thấy thế giới bên ngoài đã gần ngay trước mắt, Phong Liệt nâng cao tinh thần, chú ý kỹ càng hành động của chín thiên nguyên cảnh.

Hắn biết rõ một khi đưa mấy tên này ra khỏi ngoài trời thì quân cờ hắn đây sẽ bị vứt bỏ.

Có câu qua cầu rút ván, thở hết thì giết chó, còn về hắn đối diện sắc mặt nào của đám cường giả thiên nguyên cảnh thì thật khó nói.

Dù Nhân Hoàng để lại cho hắn một con đường sống, nhưng trút xuống tất cả bảo vật lên người quân cờ như hắn chỉ sợ sẽ không thu về được, dù thế nào thì kết quả không có gì tốt.

Phong Liệt luôn không thích giao vận mệnh của mình vào tay người khác, cho nên hắn không thể không quyết định ngay.

Kiểm to tỏa ánh sáng vàng chậm rãi bay, cách tận cùng trời sao tử vong ngày càng gần, chín ngàn dặm, tám ngàn dặm, bảy ngàn dặm...

Mọi người trong không gian Huyền Thiên càng lúc càng kích động khó nhin, hận không thể lập tức chấp cánh bay ra khỏi ngoài trời.

Chỉ có chín cường giả thiên nguyên cảnh còn tính bình tĩnh, ai nấy mắt chớp lóe, không biết đang trầm ngâm điều gì.

Nhưng mọi người không nghĩ ra là khi cách bên ngoài còn chưa đến sáu ngàn dặm thì huyền thiên chiến kiếm dần ngừng rồi cuối cùng hoàn toàn bất động.

- Chuyện gì vậy? Tại sao không đi nữa?

- Thằng nhóc Phong Liệt, người đang làm cái quái gì đó?

Mắt thấy Huyền Thiên chậm chạp ngừng lại, chín cường giả thiên nguyên cảnh Nhân Hoàng, Long Chủ chỉ hơi nhíu mày chứ không quá lo, vì lộ tình năm ngàn dặm họ có tin chắc tự đi được.

Còn lại trên ngàn người biến sắc mặt, vừa kinh ngạc vừa tức giận, cùng ra tiếng chất vấn Phong Liệt.

Bọn họ chính mắt thấy tám trăm vạn sinh linh chết oan chết uổng, hóa thành động lực của Huyền Thiên, tất cả thấy tim đập chan run.

Sau đó giọng bằng phẳng của Phong Liệt truyền đến:

- Các vị, tất cả hồn lực, huyết khí trong Huyền Thiên đều đã tiêu ha sạch, may mắn tận cùng trời sao tử vong cách chưa đến năm ngàn dặm, các vị tiền bối muốn đến nơi chắc không khó lắm, Phong ta không tiến.

- Cái gì? Lại tiêu hao xong rồi? Thật hay giả vậy trời?

- Còn chưa đến năm ngàn dặm a, cái này là hổ cha người ta mà!

- ...

Tiếng kháng nghị bất bình vang lên.

Chín cường giả thiên nguyên cảnh ánh mắt âm trầm không nói lời này.

Phong Liệt nhân kiếm hợp nhất với Huyền Thiên không lộ ra bản thể, hay nói đúng hơn là hắn không dám làm thế.

928. Chương 1034: Ly Biệt(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1034: Ly biệt(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Cường giả từ địa nguyên cảnh trở lên đều lĩnh ngộ không gian pháp tắc, không gian Huyền Thiên tiểu thiên thể giới không tính hoàn thiện này không giam cầm được đám vạn cổ lão yêu nghiệt, nếu Phong Liệt tách khỏi Huyền Thiên thì những lão yêu nghiệt muốn xuống tay với hắn dễ như húp cháo.

Huống chi nhóm cường giả thiên nguyên cảnh Nhân Hoàng, Long Chủ, Nam Ly Vân chẳng những lĩnh ngộ không gian pháp tắc đến cực độ thậm chí còn lĩnh ngộ thời gian pháp tắc, khiến hắn khó lòng phòng bị.

May mắn là ở trong trời sao tử vong, thực lực nhóm lão yêu nghiệt bị giảm nhiều, Phong Liệt dựa vào thần khí mới dám ngang hàng giằng co với họ.

Phong Liệt hiểu điều này thì đương nhiên đám Nhân Hoàng, Long Chủ cũng hiểu.

Dù họ hiểu thì cũng không biết làm sao, một Phong Liệt thánh hoàng cảnh có lẽ không tính cái gì, nhưng chí tôn thần khí Huyền Thiên thì hơi rắc rối.

Huống chi trong tay tiểu tử này còn có Thiên Long Giới bí ẩn khó đoán nữa.

- A, tiểu tử này thật là ranh ma.

Long Chủ lắc đầu bật cười, trong ánh mắt lại không có chút ý cười.

Nhân Hoàng nhíu mày, muốn nói lại thôi.

- Hừ, trí tuệ con kiến, năm ngàn dặm bình thường không làm khó được bốn tọa, chúng ta bay qua là được.

Thần chủ Đế Giang khinh thường hừ lạnh, nhoáng người lên bay ra trời sao bên ngoài.

Ngay sau đó, khuôn mặt trẻ tuổi tuần tú của Đế Giang trắng bệch, khóe môi chảy ra máu vàng, trong mắt khó giấu vẻ chấn kinh.

Trong ánh mắt của mọi người, thân hình gã nhanh chóng bị đè ép biến hình, càng lúc càng nhỏ có thể thấy gã chịu đựng áp lực không gì sánh kịp.

Tình hình như vậy khiến người trong không gian Huyền Thiên chứng kiến kinh sợ muốn chết, đầy tiếng hút khí.

Đế Giang là một trung kỳ cường giả thiên nguyên cảnh, vậy mà suýt bị đè bẹp.

Sau đó gã vội duỗi đôi tay ra, kén ánh sáng vàng bao phủ lấy gã, từ từ thân hình trở về bình thường.

Giờ phút này cường giả trên địa nguyên cảnh đều thấy ra kén ánh sáng vàng ẩn chứa thời gian cùng không gian pháp tắc, dù như vậy nhưng kén ánh sáng bị đè móp méo, may là kén đủ lớn để bảo vệ toàn thân Đế Giang.

Đế Giang biểu tình cực kỳ khó coi, ngoái đầu nhìn huyền thiên chiến kiếm cách mấy trượng, muốn lập tức quay về không gian Huyền Thiên ngay.

Nhưng đây là bên ngoài trời sao, không gian pháp tắc của gã bị áp chế đến cực hạn, muốn trở về đều làm không được.

Trầm ngâm một lúc, gã nghiêng rằng, vượn người từ từ bay tới trước, tốc độ giống như con nít loạng choạng đi đường, ước chừng muốn đi xong lộ trình năm ngàn dặm ít nhất cần nửa năm.

Mất thấy Đế Giang ngày càng xa, người còn lại trong không gian Huyền Thiên yên lặng nhìn, điều này khiến Phong Liệt nhíu mày.

Mọi người trầm mặc một lát sau, Hỏa Phượng lão tổ nương mày, đầu chân mày hiện vẻ hung ác.

- Hừ, muốn chúng ta tự đi năm ngàn dặm còn lại thì sẽ mất thời gian không ngắn, theo ta thấy không bằng...

Nói rồi ánh mắt lạnh lẽo của lão quét ngàn người còn lại.

Trong ngàn người này có b trăm cường giả địa nguyên cảnh, còn lại đều là cường giả hoàng cảnh, dưới hoàng cảnh thì đều chết hết rồi, không ai may mắn thoát khỏi.

Lúc này bị Hỏa Phượng lão tổ liếc mắt, mọi người run lên, sợ muốn chết, dù cho là đồ ngọc cũng biết ý đồ của lão già này, tình hình tám trăm vạn người chết thảm không ai quên được.

Ngay sau đó, có vài chục cường giả địa nguyên cảnh lập tức chạy ra ngoài không gian Huyền Thiên, xuất hiện ở trời sao bên ngoài.

So với chết trong tay cường giả thiên nguyên cảnh thì không bằng ra ngoài liều một phen cho rồi.

Bởi vì có vết xe đổ Đế Giang, họ vừa ra liền phóng không gian chi thuẩn quanh người.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là hơn ba mươi cường giả địa nguyên cảnh mới xuất hiện trong trời sao, chưa đứng vững đã tạc nổ.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Một chuỗi tiếng nổ vang lên, hơn ba mươi cường giả địa nguyên cảnh bị đè ép nổ, hình thần đều diệt.

Cường giả địa nguyên cảnh có được bốn mệnh không gian của mình nhưng giờ đây không gian đó bị đè bẹp, mọi thứ trong đó đều hóa thành bột phấn, tất cả nguyên khí bị trời sao nuốt hết.

- Úi chà, trời ạ, áp lực lớn quá.

- Cường giả địa nguyên cảnh không gian chi thuẩn thể nhưng không thể chống đỡ được, không lẽ chỉ có cường giả thiên nguyên cảnh kết hợp thời gian pháp tắc mới được ư? Vậy chẳng phải là chúng ta chết chắc rồi sao?

- Nhân Hoàng bệ hạ, khẩn cầu bệ hạ phải cứu lão phu một mạng, sau này lão phu nguyện làm trâu làm ngựa cho bệ hạ, chết không chối từ.

- Long Chủ tiền bối, tại hạ sớm ở năm mươi năm trước đã kính ngưỡng tiền bối lắm rồi, kính xin tiền bối thu nhận tại hạ đi!

Trong không gian Huyền Thiên dấy lên khủng hoảng, mọi người giật mình rồi cuống cuống dập đầu với đám Nhân Hoàng, Long Chủ, cầu mấy cường giả địa nguyên cảnh mang họ đi ra ngoài, giọng điệu khẩn thiết khiến người rơi lệ.

Dưới tình huống như vậy, tôn nghiêm cường giả sớm bị ném lên chín tầng trời rồi, giữ mạng nhỏ mới là quan trọng nhất.

Phong Liệt lạnh lùng nhìn tình hình trong không gian Huyền Thiên, thầm cười lạnh và cũng suy tư.

- Những lão yêu nghiệt lúc này không vội ra ngoài, hay là đang lo lắng đối phó ta như thế nào? Hừ, xem ra phải mau chóng rời khỏi họ mới được, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Hắn lập tức tâm ý động, huyền thiên chiến kiếm lác lư, chẳng qua là chậm rãi rút lui.

Điều này khiến không khí trong không gian Huyền Thiên càng căng thẳng.

- Câm miệng lại hết đi!

Đột nhiên tiếng quát mất kiên nhẫn vang trong đầu mỗi người, chấn nhóm cường giả địa nguyên cảnh, hoàng cảnh đầu vầng mắt hoa, suýt hôn mê.

Mọi người giật mình nhìn qua, chỉ thấy người ra tiếng là giới chủ Nam Ly Giới, Nam Ly Vân.

Nam Ly Vân giương mắt nhìn lên trên, biểu tình dịu lại, bình tĩnh nói:

- Phong Liệt, Huyền Thiên thật sự không thể tiến lên ư? Nếu có thể đưa chúng ta ra ngoài trời thì bốn tọa nhất định sẽ tặng thiên đại tạo hóa cho người.

Phong Liệt giọng bất đắc dĩ truyền đến:

- Nam Ly Thiên Chủ tặng cho thật khiến Phong ta khao khát vô cùng, nhưng tiếc rằng năng lực của Phong ta chỉ có thể đưa các vị đến đây, một đường bảo trọng.

Nam Ly Vân đáy mắt lóe tia sáng lạnh, rất tức giận, trầm ngâm rồi nói:

- Được rồi, nếu đã vậy thì bốn tọa không làm khó người nữa. Nhưng tuy người không thể đưa chúng ta trực tiếp ra ngoài trời nhưng chuyển đi trời sao này không thể bỏ qua công của người.

- Bây giờ người lập tức hiện thân, bốn tọa đem hoàn chỉnh cảm ngộ không pháp tấc rót vào cho người, có thể tránh khỏi tổn công mấy vạn năm, quay về thế giới căn nguyên rồi có năng lực tự bảo vệ mình, xem như bốn tọa ban thưởng cho người.

Nghe Nam Ly Vân nói lời này, đám cường giả hoàng cảnh ánh mắt nóng bỏng, cực kỳ hâm mộ Phong Liệt.

Nam Ly Phong thì nhú mày, gã định khuyên nhĩa phụ thì bị Nam Ly Vân trừng mắt ngăn lại.

- Ha ha ha ha, ý tốt của Nam Ly Thiên Chủ thì Phong ta xin nhận nhưng Phong ta luôn cho rằng con đường vô đạo nên tự đi mới tốt, đành phụ lòng tốt của Nam Ly Thiên Chủ rồi.

Phong Liệt không chút khách sáo từ chối Nam Ly Vân, trong tiếng cười có trào phúng và khinh thường.

Lúc này hẳn thật sự rất xem thường, nếu không phải Nhân Hoàng nói muốn ban cho hắn cảm ngộ pháp tắc thì có lẽ hẳn còn tin chút chút nhưng tuyệt đối không hoàn toàn. Nhưng là Nam Ly Vân thì đánh chết hắn cũng không tin có chuyện tốt như vậy tặng mình.

929. Chương 1035: Ly Biệt(3)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1035: Ly biệt(3)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan xem tại

Share by HTC - Kiemgioi

Nam Ly Phong mặt lạnh băng, lập tức giận dữ nói:

- Hừ, đồ không biết điều. Nghĩ phụ ta ban cho người tu vi là kiếp trước tu phúc mới có, vậy mà dám từ chối hả?

- Phong nhi câm miệng lại!

Nam Ly Vân phát tay ngăn lại nghĩa tử kêu gào, dường như gã lười che giấu gì nữa.

Chỉ nghe gã mặt âm trầm khê quát:

- Thằng nhãi Phong Liệt, trừ phi người cho rằng nắm giữ Huyền Thiên có thể làm gì được bốn tọa? Người ghê gớm lắm sao?

Phong Liệt không chút để ý, mỉm cười nói:

- A? Không biết Nam Ly Thiên Chủ có ý gì? Phong ta không có chỗ nào đắc tội người?

Nam Ly Vân âm trầm nói:

- Hừ, bốn tọa lười nói nhảm với người, giao ra thiên long tinh huyết thì sẽ tha cho người một con đường sống, nếu không, bốn tọa có thủ đoạn khiến người sống không bằng chết!

Phong Liệt hình như chẳng hề để ý, giễu cợt hỏi lại:

- A? Thì ra vì báu vật trên người ta sao? Không biết cái này phải chăng cũng là ý của Nhân Hoàng bệ hạ và Long Chủ tiền bối?

Long Chủ cười khẽ sờ mũi, không tỏ ý kiến.

Nhân Hoàng nhíu mày, do dự một lúc, cuối cùng mở miệng nói:

- Phong Liệt, căn nguyên giới không lâu sau sẽ biến mất, bốn hoàng cũng không hy vọng thiên long tinh huyết và thiên địa khí vận bìa rơi tay vào hồn tộc...

- Nhưng người cứ yên tâm, chỉ cần người nguyện ý giao ra hai thứ này thì bốn hoàng bảo đảm tu vi của người không thay đổi, hơn nữa cho người một chút bồi thường, đối với người mà nói cũng không có tổn thất gì.

- Ha ha, ha ha ha ha!

Phong Liệt bỗng cất tiếng cười to vng dội trong không gian Huyền Thiên trống trải.

Trong tiếng cười tràn ngập xem nhẹ và tức giận, còn có vui sướng vì giải thoát, đám cường giả thiên nguyên cảnh Nhân Hoàng, Long Chủ nghe mà nhíu mày.

Bây giờ không ai hiểu được tâm tình của Phong Liệt cả.

Hắn trùng sinh đời này luôn gánh tảng tảng bí ẩn, sống như lọt vào trong sương mù, cuối cùng còn làm quân cờ hợp cách, thành công hoàn thành sứ mệnh của mình, rốt cuộc vén lên từng bí mật.

Bây giờ ơn tái tạo của Nhân Hoàng xem như giải quyết, về sau mọi người không ai nợ ai.

Hắn rốt cuộc giải thoát, xem như chấm dứt quá khứ.

Lòng Phong Liệt thổn thức, tràn ngập sung sướng, còn là địch hay bạn với đám Nhân Hoàng, Long Chủ hắn chẳng chút để tâm, bởi vì, hắn chưa từng ôm chút hy vọng nào với họ.

Hỏa Phượng lão tổ bất bình hừ lạnh nói:

- Người cười cái gì? Một kẻ sắp chết cần nhiều báu vật như vậy làm gì? Hừ, đáng tiếc thiên binh thần phù và căn nguyên thần đồ đều bị tiểu tử người giấu trên căn nguyên đại lục, thật may mắn cho tiểu tử nhà người.

Lát sau Phong Liệt bỗng ngừng tiếng cười, gần giọng quát lạnh:

- Được rồi, Phong ta không thích nói nhảm nữa, các người có mười giây rời khỏi không gian Huyền Thiên, qua mười giây thì tự gánh lấy hậu quả. Còn thiên long tinh huyết, Thiên Long Giới thì lão tử giữ chắc rồi!

Hỏa Phượng lão tổ cảm thấy uy nghiêm của mình bị khiêu khích, biểu tình tức giận quát:

Cái gì? Tiểu súc sinh, người chán sống rồi hả? Dám ăn nói như vậy với lão tử? Lăn ra đây quỳ xuống xin tha, nếu không thì lão tử ta sẽ khiến người chết không có chỗ chôn!

Mọi người còn lại cực kỳ tức giận, ngay cả cường giả địa nguyên cảnh, hoàng cảnh cũng bị lời Phong Liệt chọc giận và có chút kinh hoàng.

- Mười...

Nam Ly Vân âm trầm uy hiếp:

- Thằng nhãi Phong Liệt, người đừng tưởng lầm nhé, nếu bốn tọa muốn giết người thì còn nhẹ nhàng hơn cả bóp chết con kiến!

- Chín...

- Phong Liệt, người có biết người đang làm gì không? Nếu đã biết rõ sẽ chết tại sao còn mất công giây dụa? Người thật khiến bốn hoàng thất vọng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Nhân Hoàng trời lên tức giận, hình như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Tám...

- Bảy...

- Hai...

Nam Ly Vân khinh thường hừ lạnh nói:

- Hừ, bốn tọa muốn xem coi người có thể chơi trò gì!

- Thời gian đã đến.

Phong Liệt âm trầm cười nói:

- Tốt lắm, mười giây đã qua, nếu các người không muốn đi thì quay về đi.

Vừa dứt lời, huyền thiên chiến kiếm đang chậm rãi thụt lùi bỗng chuyển hướng, biến mất.

- Có chuyện gì vậy? Trời ạ, tại sao tốc độ thụt lùi của Huyền Thiên nhanh như vậy?

- Phong Liệt, đồ khốn kiếp!

Mọi người đều biến sắc mặt, Huyền Thiên mỗi giây bay xuống vạn dặm, điều này có ý gì đồ ngu đều biết.

Nam Ly Vân tức giận mắng:

- Khốn kiếp, mau dừng lại!

Ngóng tay gã mau chóng bấm tay niệm thần chú, hình như định thi triển thủ đoạn nào đó thu thập Phong Liệt.

Đám cường giả thiên nguyên cảnh Nhân Hoàng, Long Chủ cũng trầm mặt xuống, cùng bấm tay ấn quyết chuẩn bị chiến đấu, không tiếc trả giá xử lý Phong Liệt.

Lúc này giọng Phong Liệt lại vang lên, chặt đứt ý định ra tay của mọi người:

- Các vị, ta thừa nhận không phải là đối thủ của các người, nhưng một tia ý niệm của ta đã liên kết với căn nguyên tinh hạch, nếu ta thấy chút gì khó chịu thì các vị chờ nếm lực lượng thiên đạo phản phệ đi, chắc là cực kỳ ngon đấy, ha ha, ha ha ha ha!

Tiếng cười cuồng ngạo của Phong Liệt khiến mọi người khựng lại, hít ngậm khí, sống lưng lạnh ngắt.

- Thiên... Thiên đạo phản phệ? Đồ điên!

Ầm!

Đột nhiên cảm giác nguy hiểm khủng bố bao trùm lòng mọi người.

Nguy hiểm này đến từ ý chí thiên đạo, nó tỏa định Huyền Thiên, tỏa định tất cả mọi người trong Huyền Thiên.

Phong Liệt lại một lần nữa câu thông tinh hạch chi lực.

Sau khi ngẩn ngơ, Nhân Hoàng, Long Chủ, Nam Ly Vân, Hỏa Phượng lão tổ và còn lại bốn vị cường giả thiên nguyên cảnh đều biến sắc mặt, sau đó tám người lẫn tức độn ra khỏi không gian Huyền Thiên, xuất hiện ngoài trời sao.

Còn những cường giả dưới địa nguyên cảnh thì mặt xám xịt đứng ngây tại chỗ, không biết làm sao.

Đi ra ngoài là chết chắc, không ra thì cũng chết.

Ở đâu cũng chết, trong phút chốc họ không biết nên làm sao.

Bây giờ Huyền Thiên cách tận cùng trời sao đã gần mười vạn dặm.

Trong trời sao tám cường giả thiên nguyên cảnh đều chống pháp tắc chi thuẫn, chậm rãi bay hướng phía xa giống con ốc sên.

Tám người thâm vuốt mồ hôi lạnh, trên mặt viết đầy hối hận cùng oán độc, hận Phong Liệt tận xương và cũng sung sướng nhìn Huyền Thiên.

Nhưng khiến họ ngoài ý muốn là Huyền Thiên vốn nên bị thiên đạo phản phệ oanh giết tới mảnh vụn vụn mà không bị hao tổn gì chừng ngoài mười dặm, nửa ngày qua đi vẫn không có chút dấu hiệu bị hủy diệt.

- Chết tiệt, bị thằng nhãi đó lừa rồi!

- Đáng giận, lộ trình mười vạn dặm này chúng ta bay đi mất ít nhất mấy năm. Thằng nhãi Phong Liệt quả thực chết cũng chẳng đáng tiếc!

- ...

Nhóm Nam Ly Vân ai cũng cực kỳ tức giận, bao gồm Nhân Hoàng tức đến nghiến răng nghiến lợi. Đến giờ phút này, bọn họ đều hiểu bị Phong Liệt lừa rồi, hấn căn bản không hề câu thông tình hạch chi lược, xúc phát thiên đạo phản phệ.

Chính lúc này, huyền thiên chiến kiếm biến to hơn, Phong Liệt hiện ra.

Phong Liệt bị màn sáng vàng bao bọc toàn thân, ngăn cách áp lực toàn thân, tay cầm bình rượu, hộp một ngụm rượu mạnh, mỉm cười nhìn tám người phía xa, trên mặt lộ rõ sung sướng.

- Hắc hắc, sướng quá, lão tử lâu rồi không khoái như vậy.

Ngay sau đó, hấn phát tay, một người trẻ tuổi vẻ mặt kinh hoàng xuất hiện dưới chân hấn.

(.

930. Chương 1036: Trên Đường Quay Về

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1036: Trên đường quay về

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Người trẻ tuổi mặt xám như tro tàn, nơm nớp lo sợ quỳ xin tha:

- Phong Liệt, van cầu người đừng giết ta, Nam Ly Phong ta nguyện bán người làm chủ nhân!

Phong Liệt làm ngơ như không nghe Nam Ly Phong cầu xin, âm trầm nói với phía xa: xem tại

- Nam Ly Vân, không ngờ người chỉ lo tự mình chạy trốn, không cần cả nghĩa tử, cũng được, bốn tọa đưa phật đưa đến tây thiên, trước tiên nghĩa tử của người lên đường, con đường suối vàng rồi đây các người sẽ tương ngộ.

Dứt lời, Phong Liệt một cước đá Nam Ly Phong ra khỏi uy lực che chở của thần khí, khiến gã xuất hiện trong trời sao.

Trong ánh mắt căm hận của Nam Ly Vân, Nam Ly Phong *bùm* một tiếng trầm đục biến mất, không còn mẫu xương, hình thần đều diệt.

Nam Ly Vân không kiềm được hét to:

- Khốn kiếp, thằng nhãi Phong Liệt, bốn tọa phải giết người!

- Ha ha ha ha!

Phong Liệt cười lớn một tiếng, xem nhẹ nói:

- Cường giả thiên nguyên cảnh, một đám ngớ ngẩn mà thôi.

- Thật không hiểu nổi tại sao các ngươi sợ một người chết? Không lẽ lão súc sinh Hồn Võ đại đế thật sự có thể từ thiên đạo chi quan bỏ ra sao?

- Nhưng vậy cũng tốt, các ngươi đi rồi, căn nguyên đại lục chính là của lão tử ha ha, ha ha ha ha.

Trong ánh mắt tức giận và kinh ngạc của đám cường giả thiên nguyên cảnh, Phong Liệt đứng trên huyền thiên chiến kiếm, càng lúc càng xa, nụ cười tự tin mà cường đại như khắc vào óc bọn họ, thật lâu không tan.

Huyền thiên chiến kiếm chậm rãi biến mất ở phía xa.

Trong trời sao chỉ để lại Nhân Hoàng, Nam Ly Vân, Long Chủ, tám cường giả thiên nguyên cảnh nhìn nhau, mặt sa sầm.

Một Thánh Ma lão tổ bất tử của ma tộc nhú mày nói:

- Chuyện gì vậy? Nghe tiểu tử nói thì không lẽ Hồn Võ đại đế là có duyên cớ gì khác ư?

Hỏa Phượng lão tổ sợ hãi nói:

- Tuyệt đối không thể nào, lão tổ ta ở trăm vạn năm trước đã cảm nhận được thần niệm cường đại từ quan tài đá, khiến lão tổ ta ngưỡng mộ vô cùng, không có chút ý niệm phản kháng được. Đó tuyệt đối là thần niệm 3tc, chắc chắn đây.

Rồi lão khinh thường hừ lạnh, nói:

- Hừ, thằng nhãi Phong Liệt nói cuồng mà thôi, cần gì tin tưởng? Đúng là thứ vô tri.

Nam Ly Vân lạnh lùng nhìn huyền thiên chiến kiếm biến mất, mắt lóe sát khí, chậm rãi nói:

- Hỏa Phượng lão tổ, ngươi có điều không biết. Kiếp trước của tiểu súc sinh Phong Liệt là tinh hồn căn nguyên tinh, hơn nữa hắn vừa thức tỉnh ký ức kiếp trước, có lẽ có chút hiểu biết. Hừ, tiếc rằng bốn tọa không thể tự tay giết tiểu súc sinh báo thù cho Phong nhi của ta, đáng giận!

Hỏa Phượng lão tổ kinh kêu, trên mặt tràn đầy kinh ngạc:

- Cái gì? Kiếp trước của tiểu tử đó là tinh hồn căn nguyên tinh?

Nét mặt Long Chủ âm trầm, thì thào nói:

- Không thể nào, tuyệt đối không thể, trừ Hồn Võ đại đế hồi sinh ra bốn tọa thật sự nghĩ không ra còn ai có thủ đoạn như vậy.

Một thần chủ thần tộc trầm ngâm nói:

- Đúng thế, chúng ta sống trên căn nguyên đại lục mấy trăm vạn năm, nắm rõ đại lục như lòng bàn tay, không lẽ bỏ sót chỗ nào sao?

Mọi người trầm mặc một lát sau, Nhân Hoàng đột nhiên mắt lóe sáng, lưng chừng nói:

- Có lẽ chúng ta thật sự bỏ sót một người.

- Là ai?

Mấy người kia con ngươi co rút, kinh ngạc bật thốt.

- Người sáng lập hệ ám, Vô Thông.

Mắt Nhân Hoàng lóe tia sáng, từ từ nói:

- Nếu trên đời này còn ai lừa được chúng ta, tung lưới lớn thì trừ Hồn Võ đại đế vị công tham tạo hóa ra chính là người đó.

- Không phải là hắn.

Long Chủ nheo mắt, quả quyết phủ định rằng:

- Vô Thông chỉ dựa vào một hơi thở tạo hóa Hồn Vô đại để kết hợp tổ long thánh huyết của long tộc liên tu luyện ra thể thiên long, đạt đến nguy 3tc, có thể xưng kinh diễm tuyệt thế, người số một dưới đế cảnh.
- Nhưng không phải hắc đã chết rồi ư? Thiên long huyết mạch của hắc đã đơn truyền vô số đời, nếu không thì sẽ chẳng đến lượt Phong Liệt. truyện copy từ

Nam Ly Vân phụ họa nói:

- Long Chủ nói không sai, trước không nói Vô Thông sớm đã chết đi ngàn vạn năm, dù hắc không chết cũng tuyệt đối không có thực lực nhúng tay vào thiên đạo chi quan.

Nhân Hoàng mắt chợt lóe, nhẹ lắc đầu nói:

- Hy vọng như vậy, nếu không chúng ta thật sự thành trong miệng Phong Liệt...
- Thôi, nên nghĩ cách sớm thoát thân đi. Căn nguyên đại lục đã không liên quan gì chúng ta, điều duy nhất hiện giờ có thể làm là nhanh chóng chạy ra khỏi trời sao tử vong. Chết tiệt, Phong Liệt, dám lừa lão phu, đúng là đáng chết!
- Thằng nhãi đáng ghét, kiếp sau đừng để lão tổ đụng người, mười vạn dặm a...

Tám cường giả thiên nguyên cảnh vừa cảm giận chửi rửa Phong Liệt vừa lấy tốc độ như ốc sên bò chậm rãi bay hướng ngoài trời.

.....

.....

Đuổi một đám cường giả thiên nguyên cảnh không thể địch lại ra khỏi không gian Huyền Thiên rồi bên tai Phong Liệt không yên tĩnh, bởi vì trong không gian còn có gần ba trăm cường giả địa nguyên cảnh, cùng với bảy trăm cường giả hoàng cảnh.

Những người này đã là lực lượng đỉnh cao các tộc trên căn nguyên đại lục, gồm nhân, thần, ma, long, linh, yêu, thậm chí dưới tay Nhân Hoàng như Hoàng Phủ, Thiên Đạo Cung Chủ, hạo thiên thập vệ đều nằm trong đó.

Trừ chín cường giả thiên nguyên cảnh ra thì những người này xem như là trời ở căn nguyên đại lục, nói một không hai.

Nhưng bây giờ họ bị giam trong không gian Huyền Thiên, rất là bất đắc dĩ, mắt thấy Phong Liệt thúc đẩy Huyền Thiên bắt đầu trở về thì mọi người lòng nóng như lửa đốt.

- Phong Liệt, hiện tại đã không có ai uy hiếp được ngươi, đưa chúng ta ra ngoài trời đi, bốn tọa sẽ đáp tạ hậu lễ.
- Đúng rồi đó, Phong Liệt, ngươi nắm Huyền Thiên chắc không e ngại đám lão già chúng ta, chỉ cần ngươi đưa lão phu ra ngoài trời thì lão phu nguyện tặng hết gia sản cho ngươi.
- Tiểu tử Phong Liệt, biết điều thì đưa lão tổ ra ngoài trời, lão tổ còn có thể cảm kích ngươi mấy phần. Nếu ngươi dám mang lão tổ quay về căn nguyên đại lục thì lão tổ sẽ khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong.
- Phong Liệt cao ca, nếu ngươi đưa tiểu muội đi thì tám thân trong sạch muội giữ gìn mười vạn năm kính tặng ngươi, ba ngàn sáu trăm loại trong phòng bao ngươi vừa lòng.
- Phong Liệt...

- ...

Trong không gian Huyền Thiên nhốn nháo cả lên, các loại dụ dỗ, sắc dụ, hăm dọa Phong Liệt đủ hết, ngàn người loạn thành một đồng bóng bong.

Phong Liệt ngồi trên huyền thiên chiến kiếm, nhìn ngôi sao chớp lóe xung quanh, thần nhiên uống rượu, thoải mái nhàn nhã.

- Hắc hắc, mấy lão già thiên nguyên cảnh ai nấy tâm ngoan thủ lạt, Phong Liệt ta cũng không là người tâm từ nương tay. Nếu các người đã rơi vào tay lão tử rồi thì sống chết không thuộc về mình nữa.

Khóe môi Phong Liệt cong lên, cười lạnh.

Đưa đám siêu cường giả Nhân Hoàng, Long Chủ, Nam Ly Vân đi một mặt là hấn trả nhân tình cho Nhân Hoàng, mặt khác là bị buộc bắt đắc dĩ.

Nhưng bây giờ trong không gian Huyền Thiên những lão già địa nguyên cảnh, hoàng cảnh không lọt vào mắt hấn, đặc biệt là mạng nhỏ mọi người trong trời sao tử vong đều bị bắt trong tay hấn.

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt tâm ý động, thúc đẩy pháp trận bên trong Huyền Thiên, triệt để phong bế không gian Huyền Thiên, ngăn cách tinh thần lực mọi người dò xét.

931. Chương 1037: Cổ Giới

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1037: Cổ giới

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Ban đầu cường giả địa nguyên cảnh trong không gian còn có thể dùng tinh thần lực xuyên qua không gian cảm giác tình hình bên ngoài, lúc này dù không gian Huyền Thiên không giam cầm được cường giả địa nguyên cảnh nhưng họ muốn biết tình hình bên ngoài thì chỉ có nước độn ra ngoài xem.

Trong trời sao tử vong họ nhảy ra ngoài không khác gì tìm cái chết, chọc đám lão yêu nghiệt địa nguyên cảnh chửi thề, hận Phong Liệt đến trừ hấn chết nhưng không biết nên làm sao.

Phong Liệt ngồi trên huyền thiên chiến kiếm, uống sạch một bình rượu đột nhiên tam huyết trào dâng, phát tay gọi ra một gốc linh dược vàng.

Đó là một gốc hóa kim thảo ngàn năm, đã hoàn toàn chết khô.

Nhưng khi Phong Liệt rót vào một tia thiên long kinh thì hóa kim thảo khô héo dần tỏa ra sức sống, bắt đầu đâm chồi sinh trưởng.

Hóa kim thảo sinh trưởng một lát sau, Phong Liệt tâm ý động, cọng cỏ nhỏ này biến thành một con thỏ trắng, hai tai nhúc nhích, mắt đỏ rực ngơ ngác nhìn hấn.

- Hắc hắc, này tạo hóa chi lực quả thực huyền diệu a!

Phong Liệt nhếch môi cười, thấy rất thú vị, bỗng hấn nhướng mày.

- Lạ thật, thiên long huyết mạch cường đại như vậy tại sao kiếp trước ta không có chút ấn tượng gì?

- Không lẽ Vô Thông lão tổ đó ra không ai hoàn toàn luyện hóa thiên long tinh huyết ư? Hình như khả năng không lớn lắm.

Phong Liệt mắt chợt lóe, lòng khó hiểu, suy tư nửa ngày không có kết quả hấn đành lắc đầu từ bỏ.

.....

Huyền thiên chiến kiếm có căn nguyên tinh hạch vô hình lôi kéo chậm rãi đi hướng căn nguyên đại lục, nhưng tốc độ không nhanh, muốn trở lại mặt đất cần ít nhất một năm.

Một năm nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, mà đối với Phong Liệt thì trên căn nguyên đại lục còn có rắc rối lớn đang chờ, khiến hấn nóng lòng muốn tăng cao thực lực, đương nhiên sẽ không mong lãng phí thời gian rồi.

Nhưng bây giờ hắn đã là sơ kỳ cường giả thánh hoàng cảnh, muốn có tiến cảnh nữa thì có thể nói là muôn vàn khó khăn, hờ chút cần lấy đơn vị vạn năm mà thời gian thì không cho phép như thế.

Trầm ngâm một lúc, mắt Phong Liệt sáng lên, cười lạnh lầm bầm:

- Hừ, đối với cường giả hoàng cảnh muốn tiến một bước hao phí thời gian là không thể đánh giá, nhưng với ta mà nói không có gì quá khó.

Tiếp theo tinh thần hần lạng lẽ xâm nhập không gian Huyền Thiên liếc ngàn cường giả bên trong.

Hắn như là con cọp trong rừng đang ở địa bàn tìm con mồi ngon miệng.

Trong không gian Huyền Thiên, trải qua mấy ngày đầu lên án công khai chửi rửa Phong Liệt rồi mọi người đã dần bình tĩnh trở lại. Hàng ngàn người ở trong trời đêm tối đen chia thành lớn nhỏ đoàn thể, nhiệt liệt bàn luận thủ đoạn đối Phong Liệt.

Tất nhiên trong đó có không ít độc hành cường giả, họ cách xa đăm người, núp trong bóng tối chờ thời cơ.

Liêu gia lão tổ Liêu Thừa Vận chính là một vị đỉnh cường giả thánh hoàng cảnh.

Ngàn năm trước Liêu Thừa Vận đã chạm được đến ngưỡng cửa không gian pháp tắc, tùy thời có khả năng bước ra một bước vào hàng cường giả địa nguyên cảnh.

Mấy ngày nay vì tâm tình tăng áp lực lại khiến lão có cơ hội đột phá.

Bây giờ lão khomh chân trong không gian, tay ấn quyết, mắt khép, lạng lẽ thm ngộ cái gì. Mắt có khi nhướng lên liếc đám người cách ngoài mười ngàn dặm, khóe môi có nụ cười nhạt.

”Đội tiến vào địa nguyên cảnh rồi lấy ám ma chú lão phu tu luyện ba mươi vạn năm, phối hợp không gian pháp tắc, có năm phần nắm chắc trời tiểu súc sinh Phong Liệt. Đến khi đó, hừ hừ, huyền thiên chiến kiếm trong tay, thiên hạ thuộc về ta, dù trở lại căn nguyên đại lục thì lão phu cũng có lực lượng bảo vệ bản thân!”

Đột nhiên lão nhướng mày, ánh mắt âm trầm nhìn chỗ ngàn dặm mé trái trước mặt.

Trong bóng đêm có một ma long hình người đen như mực lạnh lùng trừng lão, khóe môi cong lên nụ cười tà ác.

Liêu Thừa Vận khinh thường hừ lạnh, quát:

- Sơ cấp thánh hoàng? Hừ, cút đi, đừng quấy rầy lão phu tĩnh tu, nếu không đừng trách lão phu không khách sáo!

Ma long hình người mỉm cười, đôi mắt đỏ rực lóe sáng mấy trăm trượng, cười lạnh nói:

- Đỉnh thánh hoàng? Ngược lại hợp ý ta. Lão già, ta muốn tu vi của ngươi!

Dứt lời, ma long hình người bỗng biến mất trên không trung.

- Tìm chết mà! Một tiểu tử mới vừa tiến vào thánh hoàng cảnh cũng dám vượt râu hùm của lão phu, hôm nay phải để tiểu tử ngươi biết chữ chết viết như thế nào!

Liêu Thừa Vận biểu tình tức giận đứng bật dậy, thân hình gì nua bảy thước trong chớp mắt hóa thành một con tinh tinh đen cao ngàn trượng.

Pháp thân.

Đây chính là tiêu chí của cường giả thánh hoàng cảnh, thân thể cao lớn hoàn toàn là do căn nguyên pháp tắc ngưng tụ mà thành, giờ tay nhắc chân đủ đánh thủng một phương tiểu thế giới.

Rất rõ ràng Liêu Thừa Vận tu luyện cũng là ám thuộc tính.

Khi lão vừa mới biến ảo pháp thân thì khí thế cường đại từ trên trời giáng xuống, ma long hình người khủng bố dữ tợn hiện ra, giờ đại ấn đen to trăm trượng mạnh đập xuống. Áp lực to lớn khiến không gian biến hình vạn vạo, thế không thể đỡ.

- Cái thiên ấn!

Ầm!

Hắc tinh tinh ngửa đầu khinh thường hừ, trong đôi tay bỗng xuất hiện một cây trường thương bạc dài ngàn trượng, nhảy vọt lên.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Đại ấn cùng trường thương va chạm, vỡ vụn vô hình, mà trường thương bạc không bị hao tổn gì cả.

Nhưng chủ nhân trường thương bạc, con hắc tinh tinh khổng lồ bị oanh rớt ra mấy ngàn dặm, thân hình lắc lư tán loạn, đôi mắt to lộ ra khó tin.

Hắc tinh tinh tức giận rống lên:

- Sao có thể? Rốt cuộc người là ai? Tại sao muốn đối địch với lão phu?

- Hắc hắc, đỉnh thánh hoàng cảnh cũng chỉ thế thôi.

Ma long hình người khinh thường hừ, đạp xuống, hai chân đạp hướng hắc tinh tinh.

- Đạp thiên bộ!

Ầm! Ầm! Ầm!

Hắc tinh tinh hấp tấp giơ thương to đón đỡ nhưng cảm thấy như một bước trời sập, ma long hình người ột cước khiến thương to vụn vụn, đôi tay lão vỡ vụn, thần hồn đau đớn.

Hắc tinh tinh ánh mắt giật mình, vội lùi ra ngàn dặm, khó khăn lắm mới tránh được một kiếp.

Lúc này Liêu Thừa Vận cực kỳ kinh sợ, không tưởng tượng nổi rõ ràng là cái tên cảnh giới không bằng mình vậy mà thực lực thì mạnh hơn gấp mười lần.

Đặc biệt trong khí kinh của đối phương ẩn chứa tính hủy diệt vô cùng khủng bố, từng kích căn nguyên pháp tắc trong cơ thể lão sắp tan vỡ.

Thấy tình hình không may, Liêu Thừa Vận không cố chống, oán độc nhìn ma long hình người, lập tức bay ngược ra sau, lén vào đám người phía xa.

Thấy tình hình không may, Liêu Thừa Vận không cố chống, oán độc nhìn ma long hình người, lập tức bay ngược ra sau, lén vào đám người phía xa, chớp mắt lão độn ra vạn dặm, cực kỳ nhanh.

- Hừ, không ngờ lão già này cẩn thận như vậy, vốn còn muốn chơi với người thêm một chút nhưng giờ thì không cần.

Ma long hình người mắt đỏ chớp lóe, khinh thường lắc đầu.

Sau đó thân thể hắc bỗng tan biến, hoàn toàn dung nhập vào hắc ám xung quanh.

Cùng lúc đó không trung ngoài hai vạn dặm trời đêm tĩnh lặng bỗng cuộn cuộn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Không gian trũng xuống, lực hắc ám hùng hồn như thủy triều, chớp mắt thôn phệ vòng xoáy đường kính gần trăm dặm vắt ngang trời đất, tựa cái miênng thôn thiên thú chấn con đường Liêu Thừa Vận đi.

- Đây...đây là thôn phệ? Người không phải con người? Không đúng...

932. Chương 1038: Cổ Giới(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1038: Cổ giới(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Liêu Thừa Vận khựng lại, nhìn thôn phệ vòng xoáy trước mặt, biến sắc, cảm giác nguy hiểm dâng lên trong lòng gã.

Bây giờ lực hút vô tận rót trên người lỗ, khiến thân hình nặng nề như núi, định hút lão đường đường là đỉnh cường giả thánh hoàng cảnh vào trong vòng xoáy.

- Hừ, không lẽ cho lão phu là ăn chay sao? Để ngươi ném ám ma phá ngục chưởng của lão phu đây!

Liêu Thừa Vận dù gì cũng là cường giả hoàng cảnh, tâm trí cực kỳ kiên định, mắt thấy trốn không thoát thì mắt độc ác, ngưng kết ra một chưởng ảnh to lớn đánh hướng thôn phệ vòng xoáy.

Ầm!

Không khí run lên.

Một chưởng ảnh đen có tia chớp đen vòng quanh mạnh va chạm cùng thôn phệ vòng xoáy.

Nhưng ngay sau đó, khiến Liêu Thừa Vận giật mình là chưởng ảnh vung ra như như trâu đất xuống biển, chưa tới gần vòng xoáy đã bị từng đợt thôn phệ gió lốc chậm rãi phân giải.

- A? Sao có thể như vậy chứ?

Liêu Thừa Vận mắt trợn trừng, đáy mắt lộ vẻ khó tin.

Lão tu luyện đến nay đã lâu mấy vạn năm, chưa phải không từng thấy qua thôn phệ thần thông, thậm chí lão chính tay giết chết vài chục long thú cùng cấp có thôn phệ thần thông. Nhưng hôm nay lão mới phát hiện, thôn phệ thần thông trước mắt tuyệt đối không tầm thường, đặc biệt nguy hiểm.

Một kích vô ích, thôn phệ vòng xoáy đường kính trăm dặm cách lão không đến mười dặm, sức hút to lớn làm tóc dài lão tốc lên, quần áo bay phần phật, muốn trốn thoát cũng trở thành loại xa xỉ.

- Ám ma chấn thiên chưởng!

Liêu Thừa Vận biểu tình độc ác, lại vung hai chưởng. Chưởng ảnh khủng bố như dời núi lấp biển đánh hướng thôn phệ vòng xoáy, dẫn đến không gian phía trước chấn động kịch liệt, uy thế vô cùng khiến người sợ hãi.

Nhưng hai chưởng phong đủ phá hủy ngàn tòa thành trời đánh vào thôn phệ vòng xoáy như kiến lay cây, chẳng những không thể hủy đi thôn phệ vòng xoáy, nguyên khí trong chưởng phong ngược lại dung nhập vào thôn phệ vòng xoáy, cổ vũ uy thế của nó.

Liêu Thừa Vận kiểm không được hít ngậm khí lạnh, khó tin nhìn thôn phệ vòng xoáy mạnh mẽ tới gần, lòng cực kỳ giật mình.

Bây giờ lão cảm nhận sâu sắc thôn phệ vòng xoáy hùng hồn như thiên uy, không thể ngăn cản.

Đột nhiên Liêu Thừa Vận nheo mắt, tên một người bỗng hiện ra trong lòng lão.

- Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi là Phong Liệt à. Thăng nhãi Phong Liệt, ngươi khinh người quá đáng!

Trên đời này hiện tại sơ kỳ thánh hoàng cảnh có được đại thần thông thôn phệ dường như chỉ có một người.

Nhưng biết thì sao, đối mặt vòng xoáy nuốt trời xé đất thì Liêu Thừa Vận vô lực, trong mắt tràn đầy chấn kinh và tuyệt vọng.

Vèo!

Thôn phệ vòng xoáy hùng hồn quét không trung, bóng dáng Liêu Thừa Vận biến mất.

Sau đó thôn phệ vòng xoáy mất tích, không trung bình tĩnh lại, một ma long hình người cao cỡ tượng hiện ra từ bóng tối, mắt đỏ ngầu lóe tia sáng.

- Hắc hắc, không ngờ lấy tạo hóa thần lực ngưng tụ thôn phệ vòng xoáy thì cường đại như vậy, không cần dựa vào Huyền Thiên và thương sinh đại ấn cũng dễ dàng nghiền nát cùng cấp.

Ma long hình người đắc ý cười, bỗng biến mất.

Lát sau xung quanh bỗng xuất hiện vô số khí thể mạnh mẽ, từng nhân ma thần yêu của các tộc, cường giả địa nguyên cảnh xuất hiện nhìn chiến trường trống rỗng không có gì, nhú chặt mày.

- Có chuyện gì vậy? Mới rồi hình như là hơi thở của Liêu gia lão tổ, bỗng nhiên biến mất.

- Chỉ ba giây tiêu trừ một đỉnh cường giả thánh hoàng cảnh, người này chắc chắn là địa nguyên cảnh.

- Đáng ghét, rốt cuộc là ai vậy? Bây giờ không đồng tâm hiệp lực thu thập Phong Liệt mà còn có rảnh quây, buồn cười quá.

- Hình như ta nghe có người kêu tên Phong Liệt.

- Không lẽ thật sự là Phong Liệt? Không thể nào, Phong Liệt mới tiến vào thánh hoàng cảnh mà Liêu Thừa Vận thì sớm đạt đến đỉnh thánh hoàng, Phong Liệt làm sao có thể bị thương Liêu Thừa Vận chứ?

- Không có gì không thể, đừng quên tiểu súc sinh Phong Liệt luôn vô địch cùng cấp.

- Hừ, vô địch cùng cấp thì sao chứ? Đợi bổn tọa ra ngòi rồi chắc chắn bóp chết tên khốn này.

Khi một đám lão già địa nguyên cảnh tức giận nghiêng rằng thì Phong Liệt đã trở lại bên trên huyền thiên chiến kiếm, bắt đầu khoanh chân ngồi xuống, hết sức chăm chú tiêu hóa tất cả lấy từ Liêu Thừa Vận.

Lý do hắn đi tìm Liêu Thừa Vận rất đơn giản, chính là cảm ngộ ám phương pháp tắc của lão.

Bây giờ thôn phệ thần thông của hắn đã rất là hoàn mỹ, đủ khiến hắn đem ký ức, thần thông, tu vi, cảm ngộ vân vân, mọi thứ của Liêu Thừa Vận hóa thành thuộc về mình.

Đương nhiên quan trọng nhất là ám phương pháp tắc căn nguyên đạo văn mà Liêu Thừa Vận tu luyện ra, một khi tiêu hóa xong căn nguyên pháp tắc chi văn thì có thể bớt đi thời gian mấy vạn năm, thậm chí là vài chục vạn năm sau.

Điều này đối với Phong Liệt cần thời gian gấp có thể nói là cực kỳ quan trọng. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

.....

.....

Một năm rưỡi sau.

Huyền thiên chiến kiếm vẫn xuyên qua trời sao, cách *Phụ pháp* ngày càng gần, con đường trời sao bảy ngàn vạn dặm dần đến cuối.

Một phút nào đó, Phong Liệt thức tỉnh khỏi tu luyện, từ từ mở mắt ra, hai luồng sáng bắn ra từ mắt như thực chất sáng rực rỡ khó giấu vui sướng.

- Đỉnh thánh hoàng cảnh, hắc hắc, rốt cuộc có thể tham ngộ ra không gian căn nguyên chi văn kia. Tiếc là thôn phệ thần thông của ta vẫn hơi kém, không thể đem thời gian, không gian căn nguyên chi văn trực tiếp thôn phệ, nếu không thì có lẽ lão tử sẽ trực tiếp tiến vào thiên nguyên cảnh.

Thời gian một năm rưỡi, hắn rốt cuộc thành công đem một lũ căn nguyên pháp tắc đạo văn của Liêu Thừa Vận dung nhập vào người, từ sơ kỳ thánh hoàng cảnh một hơi leo lên đến đỉnh, lĩnh ngộ ám chi bản nguyên pháp tắc đến cực độ, tốc độ tu luyện như vậy có thể nói xưa nay chưa từng có.

Đương nhiên, loại cường ép tước đoạt tu vi người ta mà không có hậu họa gì là chưa từng có.

Bây giờ trên người hắn tỏa ra uy nhiếp mạnh hơn cả sơ kỳ thánh hoàng cảnh gấp trăm lần, nguyên lực cũng tăng trưởng gần như trăm lần. Chỉ cần hơi vận chuyển kinh mạch là thiên long kinh trong người sẽ dâng lên như thủy triều, khiến không gian tối đen tùy theo cộng minh.

Trong người tăng vọt lực lượng, tâm tình kích động của Phong Liệt dần hồi phục, ánh mắt từ từ nhìn bóng tối phía dưới.

Đôi mắt tập trung, phạm vi ngoài trăm ngàn dặm một mảnh tối đen có thể lơ mơ thấy đại lục, đó là căn nguyên đại lục trải qua vô tận tai kiếp.

- Rốt cuộc trở lại.

Phong Liệt khẽ thở dài, trên mặt lộ vẻ phức tạp.

Trên thế giới ở trong tai kiếp này không biết có bao nhiêu người sống sót.

Dù có thể sống tiếp, trải qua bóng đêm không có ngày mai này không biết chờ đến ngày mặt trời mọc được không.

Qua thật lâu sau ánh mắt của Phong Liệt dần biến sắc bén, đáy mắt dâng lên chiến ý bàng bạc.

- Ta không muốn làm cứu thế chủ gì cả, ta chỉ muốn lấy lại tất cả thứ thuộc về mình, tiếp theo đưa một số kẻ nên chết xuống suối vàng.

.....

Một tiếng khẽ vang.

Áp lực xung quanh đột nhiên biến mất, huyền thiên chiến kiếm xuyên qua trời sao, tiến vào trời đất tối tăm.

Phong Liệt đáp xuống đất, chân đạp mặt đất, nhìn quét một vòng.

Xung quanh tối đen, yên lặng không thanh âm, phạm vi mười vạn dặm không có chút sức sống, cỏ cây lác đác, đất đai nứt rạn. Thành trời chiếm vị trí rộng lớn đều biến thành phế tích, ngẫu nhiên thấy mấy cái xác sống lơ lửng trong phế tích, dấu vết bị thiên tai tàn phá tùy ý thấy.

933. Chương 1039: Hệ Âm

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1039: Hệ âm

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Chỗ này không phải thiên long vực, không phải Long Huyết Giới, à? Là cổ giới.

Phong Liệt hơi nhíu mày.

Hắn khiến Cửu Ly phân thân ẩn núp xa tại Long Huyết Giới đối chiếu căn nguyên thần đồ, kết quả phát hiện khung trời này chính là cổ giới.

Trầm ngâm một lúc, Phong Liệt thu lại huyền thiên chiến kiếm, bay lên đi vào sâu trong mặt đất.

Trong cổ giới khu vực bao la vô hạn, tung hoành hàng ức vạn dặm, lớn hơn Long Huyết Giới gấp mấy lần.

Phong Liệt vốn định mau chóng quay về Long Huyết đại lục nhưng trong phút chốc tìm không thấy con đường nối với Long Huyết Giới. Hắn ở trong bóng đêm bay hơn nửa ngày nhưng không thấy một bóng người sống, muốn tìm người hỏi thăm một phen cũng không thể, thật là buồn bực.

- Không lẽ người toàn cổ giới đều chết hết ư? Không thể nào.

Phong Liệt vừa vội vàng tiến lên vừa nhìn bóng tối mênh mông, nhíu mày.

- Nếu thật sự không được thì chỉ có thể để Cửu Ly phân thân đi một chuyến. A? Mùi máu?

Bỗng có mùi máu nhàn nhạt hấp dẫn hẳn chú ý.

Một đường đi đến khắp nơi là cô quạnh hắc ám, trong không khí tràn ngập mùi mực rữa, cho nên mùi máu này rất đột ngột.

Mắt Phong Liệt chợt lóe, tăng tốc độ bay tới trước.

Hắn càng tiến tới thì mùi máu trong không khí càng lúc càng dày đặc khiến người nghẹt thở, tăng lòng tò mò của Phong Liệt.

Lát sau, phía chân trời màn sáng đỏ chói mắt đập vào mắt hắn.

Trong màn đêm tối tăm, tận cùng mặt đất ánh sáng đỏ xông lên cao nhuộm nửa bầu trời thành màu đỏ sậm.

- Mùi máu thật nồng.

Phong Liệt con người co rút.

Hắn trầm ngâm một lúc, thân hình chậm rãi dung nhập vào hắc ám, khi lại xuất hiện thì ngoài mười vạn dặm, chỗ đó là ngọn nguồn ánh sáng đỏ.

Sau đó xuất hiện hình ảnh khiến người sợ hãi chiếu vào mắt hắn.

Trên đỉnh một ngọn núi vạn trượng đang đứng sừng sững một tế đài to lớn chiếm vị trí mấy trăm dặm.

Pháp trận chớp lóe, mùi máu lượn lờ, vô tận oan hồn tung bay, cách mấy ngàn dặm đều có thể nghe từng tiếng quỷ khóc sói tru, oán niệm tràn ngập trong thiên địa.

Lúc này có mấy ngàn quái vật mặc giáp đem vô số sinh linh bỏ vào tế đàn, cung cấp máu khổng lồ cho trận pháp.

- A? Đây là cách huyết tế của Tu La tộc? Chúng nó tại sao lại xuất hiện ở giới này?

Phong Liệt con người co rút, rất kinh ngạc.

Thật rõ ràng là trên đỉnh núi đang tiến hành cách huyết tế nào đó.

Đặc biệt khiến Phong Liệt kinh ngạc là mấy ngàn quái vật mặc giáp đen, diện mạo xấu xí không giống hình người này không phải sinh linh nào hắn biết trên căn nguyên đại lục, là Tu La giới chiến sĩ trong ký ức của Cửu Ly phân thân.

Chúng nó thân hình to lớn, cơ bắp cục cục, da đỏ sậm, quanh người đậm đặc hơi thở giết chóc, đôi mắt đỏ rực toát ra tia sáng hung tợn, khát máu, khiến người hoảng sợ.

Bây giờ chúng nó đẩy vào huyết tế là sinh linh trên căn nguyên đại lục, các tộc nhân, thần, ma, thú hình như là bị phong ấn tu vi, đã không có chút sức phản kháng. Bọn họ con dê mặc người bày bố trong buổi hiến tế của nhân loại, chỉ có thể mang theo vẻ mặt tuyệt vọng cùng kinh khủng bị trận pháp trên tế đàn nghiền thành mảnh vụn, huyết khí cùng hồn lực bị tế đàn hút sạch.

Chỉ nhìn huyết khí cùng hồn lực trên tế đài thấy ra sinh linh đã chết không dưới ngàn vạn, mỗi giây mỗi phút có trăm ngàn sinh linh bị bỏ vào tế đàn, khiến người tức giận, trong đó có một số cường giả các tộc thực lực long biến cảnh.

Quan sát một lát mắt Phong Liệt lóe sát khí, dù hắn giết người vô số, sớm nhìn quen sinh tử, giờ phút này nhìn không được chán ghét những kẻ xâm nhập vô cùng.

Nhưng hắn không đến mức không đầu không đuôi xông tới cứu người, trên đỉnh núi có hơn mười cường giả Tu La tộc khí thế không kém gì địa nguyên cảnh nhân loại, dù là chiến sĩ Tu La tộc bình thường thì thực lực không kém gì long biến cảnh.

Khiến tim Phong Liệt đập nhanh là trên tế đàn toát ra uy nhiếp cực kỳ mạnh mẽ, tựa thiên uy vậy, khiến tim hắn đập nhanh bất an. Huyết tế tiến hành, uy nhiếp càng lúc càng rõ ràng, càng ngày càng lớn mạnh.

Vì một vài người không liên quan đẩy mình vào nguy hiểm, Phong Liệt tự hỏi lòng hắn còn chưa cao thượng đến vậy.

- Tòa tế đàn này chắc là liên tiếp con đường Tu La giới, không lẽ định dùng cách huyết tế tiếp dẫn kẻ cường đại hơn đến?

- A? Uy nhiếp mạnh mẽ này hơi quen thuộc, chắc không phải là Tu La đại đế chứ? Nếu thật sự là như thế thì nhất định yếu ngăn cản chúng lại.

Mắt Phong Liệt chớp lóe, trực giác nguy hiểm ngày càng mãnh liệt.

Đúng lúc này, mặt khác ngọn núi to đột nhiên vang lên tiếng xung phong hùng hồn.

- Xông lên, giết chết bầy súc sinh đáng chết này!

- Thần chủ tại thượng phù hộ những kẻ dị tộc xâm nhập đi chết đi.

- Đám khốn kiếp các ngươi trả lại thánh nữ tộc ta đây!

- Giết!

Dưới chân núi ánh sáng vàng chớp lóe, tiếng giết chấn trời, hai mươi vạn thần tộc chiến sĩ mặc mũ giáp vàng nâng lên chiến kiếm, khí thế hùng hồn vọt tới đỉnh núi liều chết.

- Lại tới một đám tế phẩm, không sai, không sai, ha ha ha ha!

Trên đỉnh núi một cường giả Tu La tộc mặc chiến giáp dữ tợn, tay nắm rìu chiến khinh thường cười to, nói:

- Bắt hết chúng ném vào tế đài, thêm vào những tế phẩm này thì chắc chân thân đại đế có thể giá lâm giới này.

- Grao gru!

- Grao!

Kẻ đó ra lệnh một tiếng, mấy ngàn chiến sĩ Tu La tộc nâng lên binh đao, hú kêu ồa xuống núi, rất nhanh xấp lá cà với chiến sĩ thần tộc.

Sát khí tung hoành, máu thịt tứ tung, tiếng hét liên miên không dứt.

Mặc dù Tu La tộc chỉ có mấy ngàn người nhưng ai nấy thực lực kinh người, bọn họ đối diện mười vạn chiến sĩ thần tộc thực lực đa số là thần thông cảnh, hóa đan cảnh như là đám sói đói nhào vào bầy dê, là đồ sát nghiêng về một phía.

Một chiến sĩ Tu La tộc vung đao dễ dàng chém vài chục người thành mảnh vụn. Người thần tộc một kiếm quang chém tới đều bị huyết khí vòng quanh người chiến sĩ Tu La tộc dễ dàng tiêu trừ, chỉ số ít cường giả long biến cảnh mới tạo ra chút uy hiếp đối phương.

Dưới đao kiếm của Tu La tộc, số lượng chiến sĩ thần tộc nhanh chóng giảm bớt, chỉ vài giây đã hao tổn mấy vạn người, cục diện thật khiến người tuyệt vọng. Nhưng dù là thế thì chiến sĩ thần tộc vẫn không sợ chết, không có người thụt lùi, cực kỳ thảm khốc.

- Ài, xem ra không thể không ra tay rồi, dù thế nào cũng không thể để lão già Tu La đại đế giáng xuống giới này, nếu không thì sao lão tử lặn lội?

Phong Liệt cười khỏ, thở dài, định bay tới tế đàn.

Nhưng ngay sau đó, không đợi Phong Liệt ra tay thì trên đỉnh núi xuất hiện biến cố.

- Dị tộc các ngươi hãy rút ra căn nguyên giới, nếu không đại đế xuất quan thì là giò chết của các ngươi!

Theo tiếng quát tang thương hùng hồn, trên bầu trời bỗng tách ra một cái khe lớn, sau đó một long trảo dữ tợn bao phủ ngàn dặm thò ra mạnh đánh hướng tế đàn.

Long trảo này ẩn chứa hơi thở hủy diệt cực kỳ khủng bố, diệt thế như thiên uy tựa khung trời sụp đổ ập đến, không ai nghi ngờ nó có thể đánh núi to thành bột phấn.

- Ha ha ha ha, khoác lác, một đại đế kéo dài hơi tàn dù có từ trong quan tài bò ra thì có mấy phần sức chiến đấu? Dù không cần đại đế tộc ta ra tay thì một ngón của Già La Sát ta đủ đè bẹp hắn rồi, ha ha ha ha!

934. Chương 1040: Liên Quan Gì Các Người?

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1040: Liên quan gì các người?

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Trên đỉnh núi một cường giả Tu La tộc cầm rìu đỏ máu khinh thường cười lớn, chẳng hề sợ hãi long trảo ập xuống.

Mắt thấy long trảo đến, mắt Già La Sát bắn ra tia sáng chói lòa, rìu chiến vung lên, ngàn vạn tia chớp đỏ từ cây búa phát ra va chạm với long trảo.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng gầm rú diếc tai vang lên.

Long trảo uy thế hùng hồn bị ngàn vạn huyết lôi tác đến tan thành mây khói không còn một chút khí kinh rơi vào tế đàn.

Đợi Ma Long Hoàng đầy trời tán đi hết thì trên cao trăm dặm, một đám cường giả khí thế hùng hồn hiện ra, từ trên cao nhìn xuống tế đàn và một đám cường giả Tu La tộc.

Phía xa trong bóng tối Phong Liệt nổi lên hứng thú với người tới, cẩn thận tập trung nhìn.

Hắn sớm cảm giác đến thế lực bí ẩn cường đại khác trên căn nguyên đại lục nhưng vẫn luôn không tìm thấy manh mối.

Hiện giờ, Long Chủ, Nhân Hoàng, thánh ma, thần chủ vân vân, những siêu cường giả đều rời khỏi đại lục, thế lực bí ẩn này cũng nên trời lên mặt nước.

Nhưng khi Phong Liệt thấy rõ mặt mũi người tới thì con ngươi co rút, rất ngoài ý muốn.

Người tới tổng cộng hơn năm mươi người, dẫn đầu là một ông lão gầy đét mặc đồ rộng thùng thình, mắt sáng như đuốc, khí thế mạnh mẽ vượt qua địa nguyên cảnh, chỉ kém hơn hàng Nhân Hoàng, Long Chủ một bậc mà thôi.

Đứng cạnh ông lão là một người trẻ tuổi khuôn mặt thanh tú lại lộ vẻ thô lỗ, tóc rối xù, trên áo có vết cáu bẩn, mắt sâu thẳm mà tang thương, hiển nhiên cũng là một lão yêu nghiệt không biết sống bao nhiêu năm.

Khiến Phong Liệt kinh ngạc là hắn không xa lạ gì hai người này, như là từng gặp ở đâu rồi.

Lại nhìn phía sau, liên tiếp hơn mười vị cường giả địa nguyên cảnh đều khiến hắn thấy quen mắt.

- Ừm? Đây là sao? Hình như ta có thấy lão già này ở đâu rồi, không lẽ là bọn họ?

Phong Liệt đầu chợt lóe sáng, hình như nghĩ ra cái gì.

Sau đó tinh thần hắn thăm dò vào ám ngục không gian trong huyền thiên chiến kiếm.

Huyền thiên thần tháp có tổng cộng mười ba tầng, mỗi tầng có một không gian mười dặm, ám ngục không gian bị chia thành nhiều phòng nhỏ như là tòa động phủ.

Khi Phong Liệt từ tay sư phụ Tử Long nhận nó thì ám ngục đã như vậy, đến nay hắn không thay đổi gì.

Ở chỗ sâu nhất, trong một gian phòng thờ pho tượng bát trảo thiên long, hai vách tường treo mấy trăm bức tranh tổ sư hệ ám.

Bây giờ Phong Liệt đối chiếu mấy bức tranh trong ám ngục với nhóm người trên trời, hẩn giật mình há to mồm.

- Đại Diễn Tôn Giả? Tuế Nguyệt Lão Ma? Long Ma Thiên Tôn? Táng Thiên Lão Nhân...

- Đó...đó đều là tổ sư gia của hệ ám. Vậy là sao? Tại sao những lão yêu nghiệt đó không chết?

Tiếp theo khiến Phong Liệt đặc biệt ngoài ý muốn là đứng sau chót đám người, một người đàn ông trung niên khuôn mặt nho nhã, khí chất phiêu dật, rõ ràng là sư phụ của hẩn, Tử Long.

Phong Liệt ánh mắt ngơ ngác nhìn phía xa, lòng vô cùng kinh ngạc.

Từ biệt hơn mười năm, khuôn mặt Tử Long không chút thay đổi nhưng tu vi thì đã đột phá long biến cảnh bình cảnh, bước chân vào sơ kỳ hư hoàng cảnh, tuy nhiên gã ở trong đám người này rõ ràng thực lực yếu nhất.

Còn lại hơn năm mươi có ba mươi mấy cường giả hoàng cảnh, cường giả địa nguyên cảnh gần hai mươi người. Dẫn đầu Đại Diễn Tôn Giả, Tuế Nguyệt Lão Ma hình như vượt qua địa nguyên cảnh, thời gian ngoài người chảy rất chậm, hiển nhiên đã khống chế một chút thời gian pháp tắc.

- Hệ ám ẩn núp nhiều năm như vậy chắc có mưu đồ rất lớn, không lẽ liên quan đến Hồn Võ đại đế?

- Ừm, rất có khả năng, nếu không thì hệ ám sẽ không bị long võ minh đè ép như vậy, cơ hồ đoạn tuyệt truyền thừa.

Kinh ngạc một chốc rồi Phong Liệt bình tĩnh nổi lòng, hoàn toàn dung nhập vào bóng đêm, yên lặng chú ý tình thế phát triển.

Lúc này hẩn không định tiến lên gặp mặt sư phụ Tử Long, dù sao thiên hạ đều biết hẩn ôm huyền thiên thần tháp, thậm chí một trong mười ba tầng thần tháp, ám ngục vốn do hệ ám luyện chế ra.

Nếu hẩn xuất hiện thì đám tổ sư gia hệ ám có chín phần cường chế hẩn giao ra thần khí, đây không phải là điều hẩn mong muốn.

Hơn nữa nếu hệ ám là quân cờ Hồn Võ đại đế bày ra thì coi như không là địch hay bạn của Phong Liệt, dù gì còn có đoạn tình thầy trò với Tử Long, nhưng sẽ không thay đổi ý định của hẩn.

Bầu trời phía xa hai phe đang kịch chiến dữ dội, Già La Sát để lại hai cao thủ Tu La giữ tế đàn, đích thân dẫn chiến sĩ Tu La tộc còn lại đón đánh các cường giả hệ ám.

Chiến đấu đẳng cấp địa nguyên cảnh không giống người thường, giơ tay nhắc chân đủ khiến không gian nứt rạn, chỉ toát khí thế đều hủy diệt dãy núi.

Phút chốc giữa hư không sấm vang chớp giạt, trời sụp đất nứt, khung trời bị đâm thủng, khủng bố cương khí loạn lưu tứ tán khiến từng núi to trong phạm vi vạn dặm biến thành bột phấn. Dưới núi chỗ chiến trường thần tộc và Tu La tộc cũng bị lan đến, vài chục vạn người khoanh khắc không còn mẩu xương.

- Hừ, man di ngoại giới cũng mưu toan nhúng chàm lăng mộ đại đế, thật là không biết sống chết, để mạng lại đây!

Đại Diễn Tôn Giả hừ lạnh một tiếng, trường kiếm đen trong tay vung lên như mây bay nước chảy, khí thế hùng hồn. Có tu vi mạnh mẽ làm hậu thuẫn, phối hợp tinh diệu vô song thiên diễn kiếm đạo, mỗi một chiêu đánh ra đều chém vào chỗ sơ hở của địch thủ, vừa chiến đấu đã chém hai cường giả sơ kỳ địa nguyên cảnh của Tu La tộc thành tro bụi, thể không thể đỡ.

Tuế Nguyệt Lão Ma thi triển là đao pháp khủng bố, trường đao ánh bạc vung ra, từng lư đao mang chém phá không gian.

Đao mang đi qua đâu thì một số cường giả Tu La tộc dần biến già đi, cơ bắp cục u biến lỏng lẻo, tóc đỏ khô vàng, mắt xám đục, cuối cùng tan biến.

Đây chính là tuyệt học thành danh của Tuế Nguyệt Lão Ma, ‘Tuế nguyệt thiên đao’. Trong đó có liên quan thời gian, không gian pháp tắc, có thể trực tiếp chém tuổi thọ, sự sống của kẻ địch, uy lực vô cùng.

Phía xa Phong Liệt nhìn thẳm giạt mình, hẳn nghĩ nếu mình không lấy ra thần khí Huyền Thiên thì chưa chắc qua được một chiêu dưới tay hai người.

Nhưng tiếp theo khiến Phong Liệt giạt mình là cường giả Tu La tộc Già La Sát huyết lôi cuồng hóa thân công vô cùng khiến người sợ hãi, một mình đỡ Đại Diễn Tôn Giả, Tuế Nguyệt Lão Ma mà không yếu thế.

- Ha ha ha ha, hôm nay để các ngươi thấy căn nguyên giới cừu, kiến thức sự lợi hại của dũng sĩ Tu La giới chúng ta, grao!

Già La Sát cuồng rống một tiếng, thân hình chín thước bỗng tỏa ánh sáng đỏ rực rỡ, chớp mắt thân cao trưởng đến mười trượng, hùng tráng như núi, song nhãn huyết phủ trong tay phối hợp thân cao từng lên đến năm trượng.

Già La Sát toàn thân sát khí xung trời, mặt mũi hung tợn, quanh người huyết lôi tạc nổ như là cái thể sát thần, uy thế không ai cản được.

Ầm!

Huyết phủ vung ra khiến đầy trời mây tán.

Thoáng chốc màn sáng đỏ bao phủ hơn năm mươi người vào trong. Phạm vi vạm dậm bóng tối bị xé rách, trời đất hoàn toàn bị màn sáng đỏ bao phủ.

- Nguy rồi, rút!

Đại Diễn Tôn Giả neho mắt, thực lực của Già La Sát ra ngoài dự đoán của lão. Lão vừa vung một màn kiếm đan chắn trước mặt vừa rống kêu mọi người phía sau lùi lại.

935. Chương 1041: Liên Quan Gì Các Người?(2)

Ma Long

Chương 1041: Liên quan gì các người?(2)

Nguồn: Vipvanda xem tại

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Tuế Nguyệt Lão Ma con ngươi co rút, tuế nguyệt thiên đao liên tục chém ra, khiến màn sáng đỏ xẹt tới thể chậm lại nhưng vẫn không cách nào chặn đứng thế công của Già La Sát, chỉ miễn cưỡng bảo vệ quanh thân ba trượng.

Ầm! Ầm! Ầm!

Màn sáng đỏ lan tràn đến, cuối cùng nhấn chìm mọi người sau lưng.

- A!

Tia máu xẹt qua, Long Ma Thiên Tôn đỉnh địa nguyên cảnh làm đầu tàu huyết khí tạc nổ.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Sau đó một chuỗi tiếng nổ vang lên, màn sáng đỏ liên tiếp tạc nổ, trừ số ít mấy cường giả địa nguyên cảnh lợi dụng bí pháp trốn một kiếp ra thì tất cả cường giả hoàng cảnh gần như chết sạch.

Khoảnh khắc tia máu lan đến gần Tử Long ở sau chót.

Tử Long biến sắc mặt, đem hạo nhiên kiếm ý phát huy đến cực độ, kiếm khí hùng hồn bện thành màn kiếm chắn trước mặt.

Nhưng chỗ tia máu đi qua màn kiếm như bột khí vỡ tan, Tử Long cầm hạ nguyệt huyền không kiếm hai ngàn năm qua nay vỡ từng tắc, tiếp theo là xác thịt của gã.

Làm võ giả sơ kỳ hư hoàng cảnh, thực lực áp chót hệ ám, kết cuộc của gã gần như chú định.

Bây giờ Tử Long nhìn kiếm gãy cuối cùng trong tay, màn sáng đỏ đầy trời sắp đến, mắt gã lộ tuyệt vọng.

Gã cả đời phiêu dạt tiêu sái, vô dục vô cầu, duy nhất mong chờ là chân ý kiếm đạo.

Nhưng người ở giang hồ, thân bất do kỷ.

Là thành viên hệ ám, trong trận thiên đạo biến thiên này không cách nào đứng ngoài, hôm nay gã khó tránh kết cuộc thân tử đạo tiêu.

Ầm!

Đột nhiên thiên địa rung lên, uy nhiếp thần khí hùng hồn lan tràn ập đến.

Lúc này dù là Đại Diễn Tôn Giả, Tuế Nguyệt Lão Ma, hay Già La Sát lòng như đèn tảng đá lớn, trầm xuống.

Dưới uy nhiếp thần khí hùng hồn ba người cảm thấy mình rất nhỏ bé, mặt lộ hoảng sợ.

Vèo!

Có tiếng xé gió vang lên, vệt sáng vàng rực rỡ từ phía xa vọt tới, xé rách trời đêm, trong chớp mắt đến trước mặt Tử Long, dễ dàng tiêu diệt vệt sáng đỏ, giúp gã tránh một kiếp.

- Đây, đây là hơi thở ám ngục uy lực thần khí, bốn tọa tuyệt đối không nhận sai!

Đại Diễn Tôn Giả mắt sáng lên, vô cùng kích động.

Táng Thiên Lão Nhân cũng kích động nói:

- Đúng vậy, đúng là ám ngục, không, bây giờ thần tháp mười ba tầng đã quay về một chỗ, hợp thành huyền thiên thần tháp, lão phu để ẩn ký trong đó vẫn còn.

Tuế Nguyệt Lão Ma mắt chợt lóe, lên tiếng nói với bóng tối phía xa:

- Không biết là vị cao nhân nào giúp cho hệ ám ta? Xin hiện thân gặp mặt!

Phút chốc Đại Diễn Tôn Giả, Tuế Nguyệt Lão Ma, Táng Thiên Lão Nhân, Tử Long vân vân, mọi người nhìn hướng phát ra kiếm quan.

Đám cường giả Tu La tộc Già La Sát cũng tim đập chân run không ra tay tiếp, hiển nhiên rất kiêng dè với uy nhiếp thần khí hùng hồn.

Sau đó trong ánh mắt chăm chú của mọi người, một thiếu niên điển trai, khí chất tà dị, mặc áo đen từ bóng tối phía xa chậm rãi hiện ra.

Thiếu niên mắt sáng mà sâu thẳm, khí thế hùng hồn, toát ra hơi thở đỉnh thánh hoàng cảnh mạnh mẽ.

Khiến mọi người run sợ là quanh người thiếu niên có bóng sáng vàng nhạt uốn lượn xoay quanh, bao phủ thiếu niên vào trong. Uy nhiếp thần khí mệnh mông đè ép trời đất nặng nề.

Bây giờ không ai nghi ngờ gì, bóng sáng vàng này có thể triệt để hủy diệt thiên địa.

Bị chí tôn thần khí uy hiếp, đám cường giả bản năng lùi một bước, biểu tình cực kỳ cảnh giác.

Chỉ mình Tử Long biểu tình cực ngạo, khó tin nhìn thiếu niên.

Phong Liệt chấp tay hướng Tử Long phía xa, biểu tình cung kính nói:

- Phong Liệt bái kiến sư phụ!

Hắn không định lộ mặt nhưng thấy Tử Long rơi vào nguy hiểm thì lòng bất nhẫn.

Lúc trước khi hắn yếu ớt nếu không có sư phụ Tử Long che chở thì sớm bị các đại gia tộc Ma Long giáo hủy diệt rồi, vậy nên lòng hắn luôn ghi nhớ ân tình của sư phụ Tử Long.

- Phong Liệt? Thật sự là người. Hay, không ngờ đệ tử của Tử Long ta đạt đến hoàn cảnh như vậy, vì sư rất tự hào.

Tử Long cẩn thận đánh giá Phong Liệt rồi biểu tình vui vẻ, có chút kích động.

Nghe hai sư đồ nói chuyện, người hệ ám Đại Diễn Tôn Giả, Tuế Nguyệt Lão Ma ngậy ra sau đó mắt sáng rõ, biểu tình mừng như điên.

Đám cường giả Tu La tộc Già La Sát thì vẻ mặt khó coi, tăng cảnh giác.

Đại Diễn Tôn Giả cất tiếng cười to, nói:

- Thì ra người chính là Phong Liệt? Đệ tử cuối của hệ ám ta? Hay, tốt quá, ha ha ha ha!

Mặc dù lão nói chuyện với Phong Liệt nhưng con mắt nhìn chăm chăm bóng sáng vàng vòng quanh hắn, không rời một giây.

Tuế Nguyệt Lão Ma cũng cười to nói:

- Ha ha ha ha, không ngờ dốc hết lực lượng cường giả các tộc căn nguyên đại lục chế tạ ra thần khí Huyền Thiên cuối cùng vẫn rơi vào tay hệ ám chúng ta. Ha ha ha ha, đây là ý trời!

Táng Thiên Lão Nhân vuốt râu, gật đầu nói:

- Đúng thế, đúng thế, hệ ám chúng ta có thần khí này thì sẽ dễ dàng diệt trừ Tu La giới man di, hoàn thành trách nhiệm quan trọng là thủ hộ đại đế.

Lão dứt lời, ánh mắt dời khỏi huyền thiên chiến kiếm, lạnh lùng liếc Phong Liệt, bỗng phát hiện mặt hắn không biểu tình, khóe môi giữu cột làm lão nhũ mày.

Bây giờ mọi người nhìn chăm chăm Huyền Thiên chứ không hề để ý bản thân Phong Liệt.

Táng Thiên Lão Nhân ánh mắt suy tư, điều chỉnh sắc mặt, bày phong độ cao nhân, kiêu ngạo hạch hỏi Phong Liệt:

- Tiểu tử, nếu người đã là truyền nhân của hệ ám ta thì tại sao không mau trước bái kiến các vị tổ sư gia?

Táng Thiên Lão Nhân dứt lời đám Đại Diễn Tôn Giả cũng tỉnh táo khỏi mừng như điên, cẩn thận liếc mắt Phong Liệt.

Một cường giả địa nguyên cảnh hừ lạnh, châm chọc nói:

- Hừ, tiểu tử người có thần khí mà không sớm một bước xuất hiện cứu giá, hại hệ ám ta bị tổn thất nặng nề, thật nên phạt.

- Phạt thì không cần đâu, tiểu tử này cuối cùng là mang về Huyền Thiên cho hệ ám ta, xem như ưu khuyết ngang ngửa, không thưởng không phạt.

Đại Diễn Tôn Giả ra vẻ rộng rãi xua tay, mỉm cười nói:

- Tiểu tử, thần khí như Huyền Thiên uy lực quá lớn, sẽ chọc cường giả mơ ước. Bây giờ tu vi của người còn thấp, sự là không có sức giữ gìn, nên giao cho bốn tọa bảo quản mới ổn.

Dứt lời Đại Diễn Tôn Giả vươn tay ngoắc, trong mắt lóe tia kích động.

Mọi người nín thở, đôi mắt đỏ rực khó giấu sự kích động trong lòng.

Trên căn nguyên đại lục hiện nay trừ hồn võ vệ của Hồn Võ đại đế ra có thể nói thần khí hiếm gặp, uy lực to lớn, đủ hủy diệt một phương thế giới, huống chi Huyền Thiên là chí tôn thần khí, độc nhất trên đời.

Nếu không phải biết Đại Diễn Tôn Giả có thực lực mạnh nhất thì e rằng mọi người kiếm không được tiền lên cướp đoạt rồi, trong lòng hâm mộ ghen tỵ vô cùng.

Nhưng tiếp theo khiến tất cả ngoài ý muốn là Đại Diễn Tôn Giả ý bảo mà tiểu bối hệ ám Phong Liệt vẫn không nhúc nhích.

Chỉ thấy hần túm tùm nhìn đám tổ sư gia vẻ mặt tham lam, khóe môi cong lên thật cao, cuối cùng kiềm không được cất tiếng cười to.

- Ha ha, ha ha ha ha!

Trong tiếng cười tràn ngập trào phúng và xem nhẹ, còn có chút sát khí, vang vọng thật lâu không ngừng.

Đại Diễn Tôn Giả nét mặt sa sầm, nhúu mày hỏi:

- A? Người cười cái gì?

Đám Tuế Nguyệt Lão Ma, Táng Thiên Lão Nhân cũng nhúu mày, mắt lóe tức giận.

936. Chương 1042: Tu La Đại Đế

Ma Long

Chương 1042: Tu La đại đế

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Chỉ có Tử Long khê thở dài, mặt hiện cười khổ, gã biết rõ bản tính đê tử đắc ý của mình hơn ai khác.

Đám tổ sư gia muốn tay không bắt sói, đã nhất định là sẽ không thành công.

Mắt thấy đám lão già sắc mặt càng ngày càng khó coi, có người mắt kiên nhẫn muốn tiến lên cướp lấy. Phong Liệt dần ngừng tiếng cười.

Hắn kỳ lạ liếc mọi người trên trời, giễu cợt nói:

- Các vị tổ sư gia, Phong Liệt ta đúng là có được Huyền Thiên, nhưng chuyện này liên quan gì các người?

- Người...người lão xược!

Đại Diễn Tôn Giả gầm lên, trường kiếm bắn ra tia sáng đen, xem ra tùy thời chuẩn bị thanh lý môn hộ.

Táng Thiên Lão Nhân ánh mắt lạnh băng tia sáng nhiếp người, âm trầm uy hiếp:

- Phong Liệt, người thân làm truyền nhân hệ ám ta, nên vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh của trưởng bối, không lẽ người đã quên lời thề nhập môn sao? Một khi vi phạm lời thề nhập môn hệ ám ta thì, hừ hừ, người hãy nghĩ kỹ kết cục đi.

Mấy người khác cũng giương cung bạt kiếm, có ý vây khốn Phong Liệt vào trong, biểu tình xấu xa.

Phong Liệt cười lạnh, không hề sợ hãi. Hắn dĩ nhiên là nhớ lúc trước gia nhập hệ ám thì ở dưới pho tượng Vô Thông tổ sư gia phát thề. Tiếc rằng không biết sư phụ Tử Long cố ý hơi vô tình mà hắn chỉ thề một nửa, không cách nào trối buột hắn.

Đặc biệt là hắn từ ngôn ngữ của họ vô cùng xác định hệ ám có quan hệ rất lớn với Hồn Vô đại đế, nếu hôm nay hắn giao ra Huyền Thiên thì chẳng khác nào hai tay dâng cho kẻ địch?

Lại nói nếu hắn đem chỗ dựa lớn nhất cho họ thì sau này còn lẫn lộn gì nữa?

Phong Liệt cười lạnh nói:

- Hừ, không ngờ tổ sư gia hệ ám đều là cái đám đồ vô sỉ mơ ước báu vật của tiểu bối, thật khiến Phong ta mở mắt.

Đại Diễn Tôn Giả cắn răng mở miệng quát mắng, trong mắt tràn ngập sát khí:

- To gan, tặc tử đại nghịch bất đạo nhà người, hôm nay bổn tọa phải thanh lý môn hộ!

Dứt lời, trường kiếm trong tay lão bỗng bay ra hóa thành một con hắc giao ngàn trượng nhào hướng Phong Liệt.

Theo lão thấy thì Phong Liệt dù có nắm thần khí cũng khó chịu nổi một kích này, chênh lệch cảnh giới không phải vật ngoài thân có thể tiêu trừ. Nếu tiểu tử này đã không biết điều thì cứ giết cho rồi, một đệ tử không nghe lời không cần thiết sống sót.

- Grao!

Kiểm hóa giao long đen như mực, khí thể hùng hồn xẹt qua trên không trung, chớp mắt giáng xuống gần chỗ Phong Liệt, trong đó chất chứa sát khí đậm đặc khiến không gian ngột ngạt.

Phá không.

Thời gian gia tăng.

Thế công nhanh nhẹn khiến người ta cơ hồ khó lòng phòng bị.

Một kiếm hung ác này nếu là cường giả thánh hoàng cảnh bình thường thì tuyệt đối là có tử vô sinh, dù phòng bị cỡ nào cũng không làm nên chuyện gì, thậm chí là cường giả địa nguyên cảnh cũng khó thể ngăn cản.

Phút chốc bảy, tám người hệ ám còn sống sót ánh mắt nhìn Phong Liệt lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa, con kiến cũng dám đấu với cự long, quả thực không biết sống chết.

Bây giờ Phong Liệt biểu tình không thay đổi, lòng có chút phức tạp. Hắn không ngờ cuối cùng vẫn không thể tránh cho binh đao với hệ ám, không nói đến thất vọng nhưng đúng là mất mát thật.

Khi Đại Diễn Tôn Giả ra tay thì huyền thiên chiến kiếm vòng quanh người Phong Liệt bỗng tăng lên, chớp mắt hình thành một màn kiếm vàng kín kẽ giọt nước khó lọt, bao phủ lấy hắn. Từ xa nhìn lại giống như là mặt trời vàng chiếu sáng ngàn vạn dặm trời đêm.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Giao long đen mạnh đánh vào màn sáng vàng.

Thoáng chốc hai luồng sáng vàng bỗng tạc nổ, trời đất lắc lư, không gian chấn động thật lâu.

Nhưng khiến tất cả kinh ngạc là màn sáng vàng không như họ tưởng chẳng chịu nổi một kích, ngược lại thanh thiên bảo thần binh biến giao long *bùm* một tiếng bị huyền thiên kiếm mang nghiền thành mảnh vụn đầy trời.

- Phụt...chết tiệt!

Đại Diễn Tôn Giả mất lời ra, kiếm không được phun ra ngụm máu, khó tin nhìn Phong Liệt.

Thanh giao kiếm đen là bản mệnh kiếm khí của lão, có liên kết với sinh mệnh. Thần binh bị hủy thì bao gồm tinh thần lão cũng bị thương khá nặng.

Nhưng vết thương tinh thần vĩnh viễn không sánh bằng nỗi đau mất đi thần binh. Giao kiếm nuôi dưỡng trong người lão lâu đến mấy chục vạn năm, đã tiến vào hàng thiên bảo, nhưng hôm nay mất đi, đổi lại là ai chắc sẽ đau đứt ruột thôi.

- Người...người, tiểu súc sinh đáng chết, dám hủy thần binh của ta! Hôm nay bản tọa phải băm vằm ngươi ra!

Đại Diễn Tôn Giả quá tức giận, không rảnh lau vết máu nơi khóe miệng, khí thể bùng nổ, nhoáng người lên xông lên trời, nắm đấm đánh vào Phong Liệt.

Quyền phong hùng hồn như trường hà vắt ngang trời, thanh thể dào dạt khiến không gian vạn trượng kịch liệt sụp đổ, lan hướng Phong Liệt.

- Hừ, lão tử muốn xem coi ngươi làm sao băm vằm ta ra!

Phong Liệt ánh mắt lạnh lùngchộp lấy huyền thiên chiến kiếm, thiên long kinh phun ra.

Xoẹt xẹt!

Tiếng vải rách vang vọng vụn dậm.

Chỉ thấy một thất luyện vàng dài trăm dặm xẹt quang không trung đánh hướng Đại Diễn Tôn Giả. Uy nhiếp thần khí hùng hồn toát ra, khiến mọi người ngực nghẹn lại, nghệt thở.

Thất luyện vàng đi qua đâu là không gian vỡ nát, quyền vọng hùng hồn của Đại Diễn Tôn Giả dễ dàng bị đánh sụp, thể như chẻ tre tới gần lão.

- Tôn giả cẩn thận!

- Tiểu súc sinh, ngươi dám!

- ...

Phía xa nhóm Tuế Nguyệt Lão Ma, Táng Thiên Lão Nhân tim rút cái bịch, vẻ mặt kinh hoàng quát mắng.

Bây giờ Đại Diễn Tôn Giả kiếm không được con người co rút, mặt trắng bệch, bị kiếm khí sắc bén của huyền thiên chiến kiếm bức tới lão người được mùi tử vong.

Lão không chút nghi ngờ nếu bị kiếm khí chém trúng thì sẽ hình thần đều diệt, không cách nào ngăn cản.

Tình thế nguy cấp, Đại Diễn Tôn Giả nhanh chóng quyết định, vừa liên tục lùi vừa hai tay kết ấn ở trước người hình thành ngàn vạn tầng không gian.

Vèo vèo vèo vèo!

Tầng tầng không gian trước khí huyền thiên chiến kiếm bị rẽ tan tác, không đem lại chút tác dụng.

Mất thấy cách cái chết ngày càng gần, Đại Diễn Tôn Giả bỗng biến mất, không thể không bỏ trốn.

Phụt phụt

Một cánh tay trái đứt rời ở trên không trung biến thành bột phấn.

Bản thể Đại Diễn Tôn Giả thì khoanh khắc độn ra trăm vạn dặm, nửa thân thể sắp tan. Lão vội vàng ngồi xuống bức ra Huyền Thiên kiếm khí, vẻ mặt sợ hãi.

Phong Liệt vung một kiếm xong giễu cợt to tiếng hỏi: nguồn

- Ha ha ha ha, không biết một kiếm này có vào được pháp nhãn của các vị tổ sư gia không?

- Người...người dám khi sư diệt tổ, đại nghịch bất đạo quả, thực tội đáng muôn chết!

Táng Thiên Lão Nhân tức giận chỉ vào Phong Liệt, mắt bắn ra lửa. Mấy người khác cũng cực kỳ tức giận.

Tuy nhiên, chứng kiến một kiếm kinh thiên động địa của Phong Liệt rồi mọi người cẩn thận hơn, không dám tùy tiện ra tay, ánh mắt lóe tia kinh sợ.

Phong Liệt cảm chiến kim phun nuốt ánh sáng vàng, lạnh lùng liếc đám người xung quanh, âm trầm cười nói:

- Các vị tổ sư gia, nếu muốn dùng môn quy lễ pháp áp Phong Liệt ta thì khiến các người thất vọng rồi.

- Huyền thiên chiến kiếm ở đây, nếu có ai muốn thì cứ tới lấy, chẳng qua người kế tiếp chưa chắc may mắn như Đại Diễn tổ sư gia!

- Vì biểu thị kính ý của ta đối với các vị tổ sư gia, Phong Liệt ta sẽ dùng hết sức mạnh đưa kẻ đó về trời.

- Đáng giận!

- Quá kiêu ngạo rồi!

937. Chương 1043: Cùng Đại Đế Giao Phong

Ma Long

Chương 1043: Cùng đại đế giao phong

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Mấy người hệ ám về mặt tức giận rồi lại không biết làm sao, bản năng thụt lùi.

Hình mãi đến giờ phút này, bọn họ mới hiểu ra đệ tử tiểu bối hệ ám chẳng những bản tính phản nghịch, không tôn lễ pháp, càng tâm ngoan thủ lạt, thực lực mạnh mẽ, tuyệt đối không mặc kệ mọi người chà sát móp mé.

Phong Liệt nhìn biểu tình của mọi người lòng cười lạnh, kiếp trước hắn bị sư phụ Chiến Thiên Ma Vương hãm hại cuối cùng đời thê thảm, kiếp này hắn học được bài học rồi, cái gì tình nghĩa sư đồ, tình hương hỏa chẳng đáng một xu với hắn.

Nhưng hắn có cảm kích với sư phụ Tử Long, thầm suy tính làm cách nào đem gã thoát khỏi vòng xoáy thị phi.

Ầm!

Đột nhiên uy nhiếp hùng hồn từ xa truyền đến, khiến mọi người thân hình run lên, lòng lạnh lẽo.

- Cung nghênh đại đế!

- Grao grao grao!

- ...

Tiếng kêu gào vang dội tận mây xanh.

Mọi người tập trung nhìn, chỉ thấy phía xa trên tế đài đứng sững ở trong thiên địa dần hiện ra một thân hình uy nghiêm cao vạn trượng, càng lúc càng rõ ràng, uy nhiếp mệnh môn tựa thiên thần.

Mấy ngàn chiến sĩ Tu La tộc có Già La Sát dẫn dắt cung quỳ lạy, tiếng hoan hô sôi sục.

Thì ra nhất lúc hệ ám và Phong Liệt giằng co, đám cường giả Tu La tộc đều quay trở về tế đàn, trong thời gian ngắn ngủi bỏ hết ngàn vạn sinh linh vào trong pháp trận, khiến pháp thân Tu La đại đế giáng xuống.

Bây giờ mắt thấy chân thân Tu La đại đế sắp giáng xuống, uy nhiếp lay động khung trời, đám người hệ ám biến sắc mặt, pháp phòng lo sợ.

Phong Liệt tim rút cái bịch, ánh mắt sắc bén nhìn hướng bóng dáng khổng lồ dần rõ ràng.

- Tu La đại đế? Thật sự là hắn!

Hắn lập tức nhận ra kẻ được gọi là Tu La đại đế chính là một lũ phản ảnh hắn gặp trong Tu La vương tọa, đây không phải chuyện tốt.

- Nguy rồi, tuyệt đối không thể để tên này đi ra!

Phong Liệt biểu tình dứt khoát, bỗng vọt tới tế đàn.

- To gan, dám khinh nhờn đại đế, đi chết đi!

- Giết hắn!

Mắt thấy Phong Liệt xông hướng tế đài, mấy ngàn chiến sĩ Tu La tộc cùng gầm lên, sát khí tận trời, khí kình mạnh mẽ như sóng triều đánh hướng hắn.

Đao quang kiếm ánh bay đầy trời, trong đó không thiếu công kích của cường giả địa nguyên cảnh. Phong Liệt cảm Huyền Thiên mà da đầu cũng mát lạnh.

Nhưng hắn biết rõ mình không có đường lùi, nếu để Tu La đại đế thật sự buông xuống thì căn nguyên không còn tác đất cho hắn đứng nữa.

- Quần long truy nhật!

Phong Liệt ánh mắt sắc bén, khí kinh toàn thân thúc đẩy Huyền Thiên.

- Grao grao grao!!!

Rồng ngâm vang, trên ngàn bóng rồng khổng lồ khí thế cuồng bạo hiện ra, uốn lượn đánh tới trước. xem tại

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Từng long ảnh điên cuồng bạo tạc, trên bầu trời một chuỗi tiếng nổ kinh thiên.

Lấy thiên long kinh ngự sử chí tôn thần khí thi triển ra thiên cấp chiến kỹ, uy lực to lớn ra ngoài điều Phong Liệt mong muốn. Thế công của Tu La tộc bị đánh tan tành, ngay cả huyết lôi phủ kích của Già La Sát cũng không thể tới gần Phong Liệt một chút nào.

Phong Liệt lòng mừng rỡ, không hề dừng lại vội vàng tới gần tế đài, một bên trường kiếm cuồng vũ, từng đợt Huyền Thiên kiếm khí sắc bén không gì sánh được hình thành lưới to dày đặc, bao phủ mấy ngàn cường giả Tu La tộc vào trong.

Vèo vèo vèo vèo!

Tiếng xé gió chói tai, kiếm khí khủng bố cắt từng sinh mệnh.

Huyền Thiên vốn là thần khí uy lực mạnh mẽ, cộng thêm được huyền hoàng chi khí rèn luyện đã tiến vào hàng chí tôn thần khí, ẩn chứa sắc bén quy tắc dù là cường giả thiên nguyên cảnh cũng không thể ngăn cản.

Lúc này căn ở đằng trước trừ Già La Sát có thực lực gần như thiên nguyên cảnh ra thì còn lại đều ở dưới địa nguyên cảnh, kiếm khí rạch không trung, ai mà đỡ thì ai sẽ chết.

Chớp mắt bảy cường giả địa nguyên cảnh Tu La giới và mười sáu cường giả hoàng cảnh bị kiếm khí chém chết, cao thủ long biến cảnh đã chết thì vô số kể. Cường giả Tu La tộc chặn đường Phong Liệt rất nhanh bị thanh trừ sạch.

Phía sau Tuế Nguyệt Lão Ma, Táng Thiên Lão Nhân, một đám cao thủ hệ ám thấy tình hình này thì giật mình há to mồm hút ngụm khí lạnh.

Thật rõ ràng, Phong Liệt có thực lực mạnh đến ra ngoài dự đoán của họ.

Nhưng ngay sau đó, khi họ chú ý đến Tu La đại đế thì tất cả cơ mặt căng cứng, không hèn mà cùng xông hướng tế đài.

So sánh với Phong Liệt thì bọn họ không muốn thấy Tu La đại đế giáng xuống.

Già La Sát tức giận hét to:

- Nhất định phải ngăn lại tên tiểu tử kia, đừng để kiếm khí của hắn, trong tay hắn cầm thần khí!

Biểu tình gã quyết tuyệt, tránh đi vài kiếm khí của Phong Liệt, huyết phủ vung loạn, vô tận huyết lôi bắn ra, trên bầu trời tia chớp đánh ầm ầm, gần như hình thành lôi vực đỏ. Phong Liệt ở ngay trung tâm lôi vực.

- Kẻ chần ta phải chết!

Phong Liệt biểu tình sột ruột, ngự thần kiếm ở đầy trời huyết lôi đánh mở ra một con đường.

Theo sau, hắn không hề để ý Già La Sát, cường giả Tu La tộc chạy tứ tán, vội lóe người tạt ngang mấy trăm dặm, đi đến bên trên tế đài, từ trên cao nhìn xuống thân hình ngày càng rõ ràng.

Lúc này hình ảnh Tu La đại đế dần ngưng tụ, khoảnh khắc chân thân sẽ xông phá vách tường không gian. Khí thế cường đại đó khiến cả không gian tạc nổ, trời đất ầm ĩ xao động.

- Ha ha ha ha, quả nhiên là khí thể căn nguyên giới. Đã ba ngàn vạn năm bồn tọa chưa giáng xuống chỗ này, không ngờ hơi thở giới thiên đạo đậm đặc như vậy.

Tiếng cười to sang sảng vang trong thiên địa, như là tiếng sấm giữa ban ngày, chấn mây trên trời cuộn cuộn.

Đôi mắt lạnh lẽo của Tu La đại đế chậm rãi quét một vòng, dường như là vương giả quân lâm thiên hạ đang xem xét lãnh địa sắp bị mình thu tóm.

Nhưng đúng lúc này, sát khí bàng bạc đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đánh phủ đầu.

- Lão già kia, chỗ này không phải nơi ngươi nên đến, quay về cho ta!

Xoẹt!

Một trường hà vàng liên tiếp trời đất mạnh đập vào thân hình gần ngưng tụ của Tu La đại đế.

- A? Là người ư?

Tu La đại đế nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lại, vừa lúc đối diện Phong Liệt, gã lập tức nhận ra hấn ngay.

- Hừ, châu chấu đá xe, bồn tọa ban cho ngươi tội chết.

Mắt thấy trường hà vàng rót xuống, khóe môi Tu La đại đế cong lên khinh thường, mắt chớp một cái, *Ầm!* một tiếng, trên bầu trời đột nhiên hiện ra biển máu núi xác.

Đó là một thế giới máu, vô tận xương trắng trôi nổi trong sóng máu, oán niệm, sát khí, huyết tinh khí tràn ngập trong thiên địa, dày đặc khiến người nghẹt thở.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Huyền Thiên hóa thành trường hà vàng mạnh đụng vào thế giới máu.

Một kích kia ngưng tụ mười phần thực lực của Phong Liệt, đem uy lực của thần khí Huyền Thiên phát huy đến cực độ, sợ rằng đủ đánh chìm cổ giới đại lục.

Nhưng kết quả này không như ý người.

Bị Huyền Thiên trùng kích, thế giới máu này không vỡ tan như Phong Liệt đã tưởng mà chỉ ở trong biển máu dấy lên sóng máu ngập trời, chấn động vài cái rồi trở về bình tĩnh.

- Lão già này đỡ được cả Huyền Thiên, quá biến thái, rắc rối lớn đây.

Phong Liệt con người co rút, cảm thấy rất nhức đầu.

Tu La đại đế chưa hoàn toàn ngưng tụ mà đã không sợ uy lực mười phần của Huyền Thiên, thực lực của gã rất có thể đã vượt qua thiên nguyên cảnh, nếu để cho gã bước qua lằn ranh thì trên đời còn có ai ngăn được gã nữa?

938. Chương 1044: Bức Lùi Đại Đế

Ma Long

Chương 1044: Bức lùi đại đế

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Lúc này đám Tuế Nguyệt Lão Ma, Táng Thiên Lão Nhân đã đến, vội vàng quăng từng chiến kỹ uy thế cường đại ném hướng biển máu.

Nhưng công kích của họ dường như bỏ hòn đá nhỏ vào trong hồ nước mà không thể đẩy lên sóng lăn tăn, khiến người tuyệt vọng.

- Ha ha ha ha, một đám con kiến nhỏ nhôi mà cũng mơ nghịch thiên, thật là buồn cười nhất đời, không ngờ căn nguyên giới thời hoang cổ tiếng tăm lừng lẫy bây giờ chỉ còn sót lại hai ba con mèo con, khiến bốn tọa thất vọng quá, ha ha ha ha.

Dưới thế giới đỏ, Tu La đại đế cất tiếng cười to, trong tiếng cười tràn ngập xem nhẹ.

- Đại đế thần uy vũ nội vô địch!

- Đại đế thần uy vũ nội vô địch!

- Grao grao grao!

Bên dưới đám cường giả Tu La tộc cùng reo hò sôi trào, ánh mắt nhìn hướng Tu La đại đế tràn ngập nóng cháy và sùng kính.

Dần dần bóng hình gã càng lúc càng rõ ràng, uy nhiếp càng lúc càng mạnh mẽ, khiến tất cả sinh linh trong phạm vi mười vạn dặm cảm thấy vô cùng áp lực.

Dưới uy nhiếp này mọi người nhịn không được sinh ra lòng quỳ lạy, một số võ giả dưới hoàng cảnh thậm chí không bay trên trời được, bắt đắc dĩ đáp xuống, ngay cả Táng Thiên Lão Nhân thiên nguyên cảnh người khê run, mặt trắng bệch.

Nếu không ngoài ý muốn thì Tu La đại đế giáng xuống đã là điều không thể ngăn cản.

Phong Liệt cắn chặt răng, thầm thúc đẩy uy lực Huyền Thiên chống đỡ uy nhiếp của Tu La đại đế, ánh mắt chớp lóe hình như đang do dự điều gì.

Táng Thiên Lão Nhân mắt tóe lửa, biểu tình sốt ruột nói:

- Phải làm sao bây giờ?

Tuế Nguyệt Lão Ma ánh mắt lo âu, trầm giọng nói:

- Hôm nay dù có thể nào cũng phải ngăn lại Tu La đại đế giáng xuống, đại đế của chúng ta sắp xuất quan, tuyệt đối không thể bị quấy rầy.

Táng Thiên Lão Nhân bắt đắc dĩ thở dài, nói:

- Tuy nói là vậy nhưng thực lực của Tu La đại đế quá mạnh, chúng ta như kiến lay cây.

Còn lại mấy người cũng run rẩy, lắc đầu, mắt chớp lóe định lùi bước.

Lúc này Tuế Nguyệt Lão Ma bỗng nhìn hướng Phong Liệt, mắt chớp lóe, trịnh trọng nói:

- Phong Liệt, trong số chúng ta thì ngươi có lực công kích mạnh nhất, có thể ngăn lại Tu La đại đế hay không phải xem ngươi rồi. Chỉ cần ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ này, ngươi sẽ vẫn là truyền nhân đệ tử của hệ ám ta, chờ đại đế chúng ta công thành xuất quan, ngươi chính là công thần lớn nhất, tất nhiên không ít thứ tốt cho ngươi.

Phong Liệt lạnh lùng liếc Tuế Nguyệt Lão Ma, khóe môi co giật, không lên tiếng.

Ngay sau đó, hấn nheo mắt, huyền thiên chiến kiếm giờ ngang ngực, tinh thần chậm rãi xúc động ảnh chiếu tinh hạch trong pháp trận Huyền Thiên.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Lực lượng tính bạo tạc sôi trào trong huyền thiên chiến kiếm, sóng gợn vàng lan tràn khiến đám Tuế Nguyệt Lão Ma cách mấy trăm dặm cùng lùi lại mấy ngàn dặm, biểu tình hoảng sợ, rồi thì mắt sáng lên, dường như thấy tia hy vọng trên người Phong Liệt.

- Lực lượng thật cường đại.

Ánh mắt Táng Thiên Lão Nhân nóng rực nhìn chăm chăm Huyền Thiên trong tay Phong Liệt, giật mình và khó che giấu vẻ tham lam, còn lại mấy người mắt sáng rực.

Phong Liệt lười để ý bọn họ, lý do hắn quyết định câu thông tinh hạch chỉ lực, đương nhiên không phải là vì Hồn Võ đại để gì cả, cũng không vì hệ ám mà vì chính hắn.

Tu La đại đế giáng xuống đánh loạn kế hoạch vốn có của hắn, thậm chí khó giữ mạng nhỏ, đây không phải là kết quả hắn mong muốn.

Huyền thiên chiến kiếm dần súc thể, uy thế càng lúc càng mạnh mẽ, gần với uy lực thần khí khiến thể giới máu xáo động, khiến mọi người liếc mắt.

Tiếng cười kiêu căng của Tu La đại đế ngừng lại, lông mày nhướng lên hình như từ trong đó cảm nhận sự uy nhiếp, độ mạnh trùng kích vách tường thể giới tăng thêm vài phần.

Phong Liệt biểu tình trầm trọng, tay phải gơ Huyền Thiên run rẩy như là đưa lên một hòn núi to, cơ hồ không thể khống chế.

Vài giây sau, Huyền Thiên dần tỏa ra ánh sáng vàng nhiếp người chiếu rọi ngàn vạn dặm, trong đó ẩn chứa uy thế khiến trời đất khó mà chịu đựng, không gian *Ong ong ong ong!* chấn động, hình như tùy thời xé rách.

- Mở cho ta!

Phong Liệt đột nhiên hét lớn một tiếng, mạnh chém huyền thiên chiến kiếm. (

Ầm!

Trời đất chấn động.

Màn sáng vàng như là nước lũ vỡ đê dâng lên cao khiến không gian điên cuồng sụp đổ.

Trong ánh mắt giật mình của mọi người, thể giới máu Tu La đại đế phóng ra bị nước lũ vàng trùng kích như bong bóng vỡ tan, *bùm* một tiếng tạc nổ.

- Tiểu súc sinh, ngươi dám!

- Tiểu súc sinh, ngươi dám!

Tu La đại đế biến sắc mặt, ánh mắt nhìn Phong Liệt lóe sát khí.

Gã thân là Tu La đại đế chí cao vô thượng, trong người ẩn chứa năng lượng mệnh môn vô tận, tiểu tì hene thể giới bình thường không thể dung được pháp thể chân thân của gã, dù là thời hoang cổ Hồn Võ đại đế cầu tạo ra căn nguyên giới muốn chứa chân thân của gã cũng rất miễn cưỡng.

Cho nên gã muốn từ Tu La giới cứng rắn xâm nhập căn nguyên giới thì phải chịu lực bài xích rất lớn, lớn đến người bình thường không thể tưởng tượng.

Bây giờ gã đang ở giây phút phá giới máu chốt, thực lực một phần vạn bình thường cũng không phát huy được, đối diện Phong Liệt câu thông tinh hạch chỉ lực phát ra một kích hết sức thì gã không thể giữ bình tĩnh.

Mắt thấy nước lũ vàng trên bầu trời rút xuống, trán Tu La đại đế bỗng hiện ra khe hở dựng thẳng như là con mắt thứ ba vậy, nhưng trong con mắt đó ẩn chứa biển máu.

- Tu La huyết đồng!

Ầm!

Hàng ức tia máu bắn ra nghênh đón nước lũ vàng.

Cùng lúc đó khí thể hủy diệt cường đại lan tràn, gần như khiến trời đất nứt vỡ.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Vô tận tia máu cùng uy lực của Huyền Thiên va nhau, trực tiếp khiến không gian phạm vi mấy vạn dặm sụp xuống thành hư vô.

Uy thế như vậy dù là nhân tộc hay Tu La tộc đều hoảng sợ thụt lùi, trốn ra thật xa, một số người trốn chậm bị nghiền thành phấn, hình thần đều diệt.

Cổ giới khác với Long Huyết Giới, không gian cực kỳ ổn định, nhưng bây giờ bị Phong Liệt và Tu La đại đế giao kích oanh vỡ, có thể thấy uy lực trong đó. Dù là cường giả sơ cấp thiên nguyên cảnh như Tuế Nguyệt Lão Ma cũng sợ bị cuốn vào đó.

Phong Liệt vừa ngự kiếm bay ngược vừa chú ý hư vô bên dưới, trong mắt lộ sự hồi hộp.

Một kích lúc trước là đòn mạnh nhất hắn có thể phát ra, nếu vẫn không thể buộc Tu La đại đế quay về Tu La giới thì hắn chỉ đành từ bỏ tất cả kế hoạch, dẫn các người đàn bà chạy khỏi ngoài trời, nếu không thì khi Tu La đại đế giáng xuống hắn chết cái chắc.

Nhưng điều hắn lo lắng không biến thành sự thật, bên dưới rất nhanh vang tiếng gầm tức giận xa xôi của Tu La đại đế.

- Tiểu tử, người ngon lắm! Khi bốn tọa lại giáng xuống thì sẽ ném ngươi vào chín mươi chín tầng tu la tháp, ném hết hàng ức khổ hình, đời đời kiếp kiếp kiếp!

Thanh âm hùng hồn ngày càng xa, cuối cùng dần biến mất, uy nhiếp cường đại của Tu La đại đế cũng giảm sút.

- Hừ, lão già, ta sẽ không cho ngươi có cơ hội đó!

Phong Liệt biểu tình vui vẻ, khinh thường hừ lạnh.

939. Chương 1045: Táng Thiên Chú!

Ma Long

Chương 1045: Táng thiên chú!

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Lúc này buộc lùi Tu La đại đế khiến hắn thở phào một hơi, mặc dù chỉ tạm thời nhưng tranh thủ khá nhiều thời gian cho hắn, hiện tại hắn thiếu nhất là thời gian.

Phía xa đám cao thủ hệ ám như Tuế Nguyệt Lão Ma thấy Tu La đại đế thụt lùi thì mừng như điên, hận không thể lập tức chúc mừng một phen.

Nhưng khi họ nhìn Phong Liệt thì vẻ vui sướng biến mất, thay vào đó là sự phức tạp, trong ánh mắt đan xen tham lam cùng kiêng kỵ.

Phong Liệt khinh thường hừ lạnh, lười để ý đến họ, mắt nhìn chăm chăm bên dưới. truyện copy từ

Vài giây sau, không gian sụp đổ dần hồi phục lại như ban đầu, tình hình bên dưới rơi vào tầm mắt mọi người.

Khiến Phong Liệt kinh ngạc là dù Tu La đại đế thụt lùi nhưng tể đàn to lớn chiếm phạm vi mấy trăm dặm không bị hủy, trên tể đàn vẫn tỏa ánh sáng đỏ tận trời, tỏa ra mùi máu xông vào mũi, ngàn vạn oan hồn ở trên không trung pháp trận lượn lờ.

Rất rõ ràng, Tu La đại đế không chết tâm, tùy thời chuẩn bị góc đầu trở lại.

Phía xa đám cường giả Tu La tộc Già La Sát nhanh chóng vọt tới phía trên tể đàn, canh giữ nghiêm ngặt đám Phong Liệt và Tuế Nguyệt Lão Ma, trong mắt lóe tia hung ác, bộ dáng như là cùng tể đàn chết sống.

Táng Thiên Lão Nhân quát lạnh:

- Hừ, chủ tử của các ngươi đã rút rồi, chỉ bằng đám tôm tép các ngươi có thể gây ra sóng gió gì? Đúng là không biết sống chết! Giết cho ta!

Lão dẫn dắt người hệ ám hùng hổ vọt lên tể đàn, hai phe lại hỗn chiến, đánh thiên hôn địa ám, phong vân biến sắc.

Lúc trước Già La Sát vì cách tể đàn quá gần nên bị uy lực Huyền Thiên lan đến, bị thương không nhẹ thế. Cường giả Tu La tộc còn lại hoặc nhiều hoặc ít bị thương, thực lực giảm sút nhiều, cho nên lần này giao chiến chúng rất nhanh yếu thế, bị người hệ ám truy cùng đuổi tận.

Trên trời cao Phong Liệt nhìn xuống tể đàn, ánh mắt dần biến lạnh, huyền thiên chiến kiếm lại tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, định hoàn toàn phá hủy tể đàn, thà cực một lần rồi thôi.

Nhưng rồi mắt hắn bỗng sáng lên, hình như nghĩ tới điều gì đó.

”Lực huyết tể đậm đặc như vậy nếu hủy đi thì thật là quá đáng tiếc, có lẽ, hôm nay nhờ cậy tể đàn này sẽ hoàn thành việc lớn đó.”

Ánh mắt Phong Liệt nhìn hướng tể đàn càng lúc càng hưng phấn, giống như đang nhìn kho báu to lớn vậy.

Trong lòng hắn nghĩ đến thần thông thứ ba của căn nguyên thần đồ.

- Phong Liệt!

Bỗng sau lưng hắn vang thanh âm nho nhỏ.

Người Phong Liệt run lên, chậm rãi xoay người lại, ánh mắt đối diện với chủ nhân thanh ma kia.

Phong Liệt cung kính hành lễ, nói:

- Sư phụ!

Tử Long biểu tình thản nhiên, mặc trường sam thanh bố, tay trái nắm một trường kiếm có vỏ, ánh mắt hơi phức tạp đánh giá Phong Liệt.

Tử Long bình tĩnh nói:

- Phong Liệt, ngươi có thể trưởng thành đến tình trạng hiện tại thì vi sư cũng rất giật mình, nhưng không biết ngươi có tính toán gì tiếp theo không?

Phong Liệt do dự một chút, nhíu mày nói:

- Sư phụ định khuyên ta gia nhập hệ ám ư?

Tử Long im lặng một lúc, ánh mắt từ từ chuyển hướng tể đàn phía xa, khẽ thở dài nói:

- Vi sư có vài chuyện không kịp cho ngươi biết, hệ ám chúng ta thật ra là dòng máu thủ hệ tòa thiên địa phân mộ. Tổ sư gia đời thứ nhất của chúng ta là con cháu dòng chính Hồn Võ đại đế.

- Bây giờ Hồn Võ đại đế sắp tái hiện, nguyên căn nguyên giới đều thuộc về quyền thống trị của Hồn Võ đại đế. Muốn sống sót trong phân mộ thì ngươi và ta không có nhiều lựa chọn. Đương nhiên vi sư không có ý cưỡng ép ngươi, lựa chọn như thế nào phải tự ngươi làm chủ.

Phong Liệt mắt chợt lóe, ẩn ý sâu xa nói:

- Sư phụ, ý tốt của người ta hiểu nhưng người sắp xuất hiện thật sự là Hồn Võ đại đế sao?

Tử Long ngẩn ra, hỏi ngược lại:

- A? Tại sao hỏi như vậy?

- Ha ha.

Phong Liệt cười khẽ, nói:

- Chẳng qua ta không tin lắm Hồn Võ đại đế thật sự chết rồi sống lại.

Tử Long nhú mày, lắc đầu nói:

- Hồn Võ đại đế có thủ đoạn huyền thông tạo hóa, muốn chết rồi sống lại hình như không phải không thể?

Phong Liệt nói:

- Hồn Võ đại đế có thủ đoạn chết rồi sống lại không thì ta không thể khẳng định, nhưng ta chỉ biết vào quan tài đá đã đóng rồi không ai có thể đi ra được.

Tử Long mắt xẹt qua kinh ngạc, nói:

- Đây là tại sao?

- Bởi vì quan tài đá đó tên gọi là thiên đạo chi quan.

Phong Liệt dứt lời, thân hình đột nhiên chớp động bay nhanh hướng tới tể đàn phía xa.

Lúc hai người nói chuyện thì Tuế Nguyệt Lão Ma đã đánh bại Già La Sát, cường giả Tu La tộc còn lại đều chết hoặc bỏ trốn, dần dần tể đàn mất đi bảo hộ, mắt thấy sắp bị người hệ ám hủy đi.

Táng Thiên Lão Nhân giải quyết xong đối thủ cuối cùng rồi mạnh vung một chưởng hướng tể đàn không người trông giữ.

Ầm!

Một chưởng to bay ra bao phủ cả tể đàn, như là trung trời sụp xuống vậy, cực kỳ kinh khủng.

Một chưởng đánh xuống, dừng nói là tể đàn phạm vi mấy trăm dặm chỉ sợ nửa cổ giới đại lục đều bị chấn vỡ.

Bỗng trên trời có tiếng quát lạnh:

- Dừng tay!

Theo đó có nước lũ vàng xẹt qua không trung, đúng lúc tiêu trừ chưởng to Tang Thiên Lão Nhân vung ra, không có khí kinh nào tới gần tể đàn được.

- Phong Liệt, ngươi định làm gì?

Táng Thiên Lão Nhân biến sắc, xoay người cảnh giác nhìn Phong Liệt từ trên trời đáp xuống.

Phong Liệt bay tới trên bầu trời tể đàn, lạnh lùng nói:

- Tòa tể đàn này có chút tác dụng với ta.

Táng Thiên Lão Nhân tức giận quát:

- Hừ, tể đàn này chính là chỗ mỏng nhất vách tường không gian căn nguyên giới và Tu La giới, nếu không kịp thời hủy đi, ai biết Tu La đại đế có đi mà quay lại không? Nếu xảy ra vấn đề gì thì các ngươi có thể gánh vác được chứ?

Phong Liệt lạnh lùng liếc Tang Thiên Lão Nhân, âm trầm nói:

- Nếu Phong Liệt ta có thể bức lùi Tu La đại đế một lần thì tất nhiên có thể đẩy lùi lần thứ hai, ngươi nói ta có gánh vác nữa được không?

- Hừ, không được, tể đàn phải lập tức bị hủy ngay!

- Vậy ngươi cứ thử xem!

Phong Liệt ánh mắt lạnh băng từ từ gợn lên huyền thiên chiến kiếm, uy nhiếp thần khí hùng hồn từ xa tỏa định Tang Thiên Lão Nhân, vận sức chờ phát động.

Táng Thiên Lão Nhân con ngươi co rút, bản năng lùi một bước, vừa kinh vừa giận nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tức giận môi run run.

Mọi người nhìn Phong Liệt đầy kiên đề, thụt lùi.

Lúc trước họ chính mắt thấy Phong Liệt dựa và uy lực thần khí đánh lui cả Tu La đại đế, họ đâu dám đưa cổ thử?

Vèo!

Một vệt sáng đen từ chân trời xa xói dâng lên, nhanh chóng tới gần Phong Liệt, tiếng xé gió sắc nhọn điếc tai, khiến mọi người chú ý.

Trong ánh mắt cảnh giác của mọi người, vệt sáng đen đó từ xa đến gần, nhanh chóng như tia chớp bắn hướng Phong Liệt.

Phong Liệt không hề tránh né, mặc kệ vệt đen bắn vào trong cơ thể hắn, biến mất.

Ngay sau đó, *Ầm!* một tiếng, khí thể cực kỳ nguy hiểm chậm rãi dâng lên từ người Phong Liệt, tràn ngập trong trời đất, trong đó còn ẩn chứa khí thể thần khí.

Giờ phút này khí thể của Phong Liệt cường đại hơn lúc trước gấp mười lần, toàn thân như bao trùm tấm màn bí ẩn, khiến người nhìn không rõ ràng.

940. Chương 1046: Táng Thiên Chú!(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1046: Táng thiên chú!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Quả nhiên đã tiến vào hàng thần khí, tuyệt!

Không chút nghi ngờ, một lũ vệt đen nhập vào cơ thể hắn chính là ký đạo thần binh thương sinh đại ấn.

Lúc trước hắn rời khỏi căn nguyên đại lục thì đã từng khiến chiến sĩ thần tộc ở lại Long Huyết Giới, một mặt do không muốn cho các cô gái Lý U Nguyệt, Diệp Thiên Tử đi theo mình mạo hiểm, mặt khác thì là khiến Cửu Ly phân thân nhanh chóng phát huy tác dụng của thiên binh thần phù, tăng phẩm cấp thương sinh đại ấn.

Bây giờ xem ra Cửu Ly phân thân đúng là không khiến hắn thất vọng, hai năm ngắn ngủi thương sinh đại ấn đã tăng lên tới trung phẩm thần khí, ẩn chứa uy nhiếp hùng hồn có thể so với Huyền Thiên chưa rèn luyện huyền hoàng chỉ khí.

Quan trọng nhất là thương sinh đại ấn chính là ký đạo thần binh của Phong Liệt, phẩm cấp tăng lên lưu trữ hạt mầm thương sinh kiếp bên trong đang trưởng thành khỏe mạnh, còn về uy lực thực tế thì phải thử qua mới biết được.

Phong Liệt tinh thần dò xét trong lng ngực, vẻ vui sướng càng đậm. truyện copy từ nguồn

Lúc này long ngực không gian đã tăng trưởng đến tám trăm vạn dặm, trên bầu trời đỏ rực, mặt đất đầy núi trập trùng, sông tung hoành, bao la vô biên, vô số dã thú phi cầm ẩn hiện trong rừng cây, bồng bồng sức sống, trở thành một tiểu thiên thể giới thật sự.

Chính giữa tiểu thiên thể giới có một tòa thành trời duy nhất đứng sừng sững.

Phong Liệt không xa lạ gì thành trời này, nó chính là Tứ Phương Thành vốn đứng ở Long Huyết đại lục, trước khi thiên địa đại kiếp nạn đến thì bị Cửu Ly phân thân cưỡng ép nhét vào long ngực không gian, né tránh thiên địa đại kiếp nạn tàn hại.

Lúc này, trên tường thành một ít vệ binh đi tới đi lui tuần tra, cảnh giác đề phòng một số dã thú ngoài thành.

Cửa thành, vô số võ giả tay cầm đao kiếm, lưng công con mồi đi ra đi vào, thân thiết chào hỏi người quen, thái độ an nhàn, nó nhiệt, từ trên mặt họ không tìm ra chút khủng hoảng đối với thiên địa đại kiếp nạn.

Cách Tứ Phương Thành ba ngàn dặm, trong một dãy núi to, một tòa quỳnh lâu điện ngọc xây ở chỗ hiểm trở, mây khói lượn lờ như là tiên cảnh.

Phong Liệt biết chỗ đó là các cô gái Lý U Nguyệt, Sở Diệp cư ngụ, tinh thần chậm rãi quét qua chột khựng lại, vờ lúc thấy ba thiếu nữ tuyệt sắc xinh đẹp động lòng người đang chơi đùa với một cô bé ba, năm tuổi trong vườn hoa, tiếng vui cười rộn ràng.

Bọn họ không phải người khác, chính là người Phong Liệt thường nhớ chung, Lý U Nguyệt, Diệp Thiên Tử, Tiểu Yên, Tiểu Dạ. Mấy năm không gặp diện mạo ba cô gái Lý U Nguyệt không hề thay đổi, vẫn xinh đẹp như ngày nào, như là nàng tiên. Tiểu Dạ thì cao hơn chút, khuôn mặt hồng hào rất là đáng yêu.

Phong Liệt bình tĩnh đứng trên không trung, tinh thần thăm dò, khoe môi cong lên nụ cười ảm áp.

So với thế giới bên ngoài thì hiện giờ long ngục không gian tựa như tiên cảnh.

Bây giờ hẳn có chút ghét thế giới giết chóc bên ngoài.

Hắn để tay lên ngực tự hỏi, mấy chục năm qua hẳn có ngày nào yên bình chưa?

So với bên ngoài gió tanh mưa máu thì sao sánh bằng cùng với các thê tử đêm mưa triền miên, hoa tiền nguyệt hạ?

Nhưng rất nhanh, hắn lại bắt đầu dĩ vãng dài.

Hắn biết rõ ngày tháng như vậy rất xa xỉ với hắn, nếu không có hắn chắn gió che mưa thì sẽ không có phong cảnh bình yên trong long ngục không gian, tất cả đều là đôi tay hắn giành lấy. Chỉ có giẫm chết hết kẻ địch cường đại hắn mới có thể bước trên vùng đất bình yên.

- U Nguyệt, Thiên Tử, đợi vi phu giải quyết rắc rối bên ngoài xong sẽ cùng các nàng sống trong an nhàn, tin tưởng ngày này sẽ không quá lâu.

Phong Liệt thâm trầm nắm, ánh mắt dần biến thành kiên quyết.

Chính lúc này, bỗng đao mang uy lực mạnh mẽ chém hướng tế đàn, tiếng xé gió mãnh liệt kéo tinh thần Phong Liệt trở lại thế giới bên ngoài.

Vèo!

Đao mang dài trăm dặm, ở trong bóng đêm tách ra, sắc bén không gì sánh được, xem ra một đao kia quyết muốn chém nát tế đàn.

Phong Liệt ánh mắt tức giận lạnh lùng nhìn hướng phát ra đao mang, một trung kỳ cường giả địa nguyên cảnh hệ ám lộ vào mắt hắn.

Phong Liệt mơ hồ nhớ người này gọi là Hồn Vũ tôn giả, chính là nhân vật vang dội một thời ba mươi vạn năm trước.

Hồn Vũ tôn giả cách ngoài ngàn dặm không biết tại sao, gã chém ra một đao ánh mắt nhìn Phong Liệt có vẻ khiêu khích.

Ầm!

Phong Liệt chém ra một kiếm, ánh sáng vàng chói mắt tiêu trừ đao mang của đối phương.

- Lão già kia, ngươi đi tìm chết!

Phong Liệt lại giơ lên thần kiếm, từ xa tỏa định tinh thần lực, vận sức chờ phát động.

Tinh thần lực thấy tư thế của Phong Liệt thì biến sắc mặt, vội vàng chói nói:

- Phong Liệt, khoan ra tay đã, lão phu có lời muốn nói. Tể đàn đã ngưng tụ huyết khí đến cực độ, nếu không đúng lúc hủy nó thì chẳng bao lâu sau sẽ lại câu thông Tu La giới, đến lúc đó... Đến lúc đó...

Nhưng biểu hiện của lão khá lạ, trước uy hiếp của thần khí dù lão hơi sợ nhưng đa phần là sốt ruột, hình như đang kéo dài thời gian chứ không phải chạy trốn ra xa.

- A? Không lẽ có âm mưu gì?

Phong Liệt mắt chợt lóe, tinh thần lực cường đại xẹt qua xung quanh.

Sau đó hần ngẩn ra, chỉ thấy một hướng khác Táng Thiên Lão Nhân đang khoanh chân ngồi, có mấy cao thủ thủ hộ, miệng lầm bầm, dần có hồn lực quái dị toát ra quanh người lão.

Phong Liệt nhú mày, mặc dù hần không biết đối phương có ý đồ gì nhưng trực giác không tốt, hần không khách sáo nữa.

- Minh dạ hàng lâm!

Ầm!

Một màn đêm đen đặc từ trong cơ thể hần dâng lên, khiến trời đất không có trăng sao lại biến tối hơn.

- Chúng sinh tịch diệt! A? Nguy rồi!!!

Phong Liệt định triển khai uy lực đạo cảnh tiêu diệt hết nhân tố bất an thì trong lòng bỗng hoảng hốt, cảm giác nguy hiểm dâng lên trong lòng.

- Phong Liệt, hôm nay sẽ khiến ngươi nếm sự lợi hại táng thiên chú của bổn tọa. Hãy hưởng thụ đi, ha ha ha ha!

Phía xa Táng Thiên Lão Nhân chợt đứng lên ngửa đầu cười dài, khuôn mặt già nua khó nén vui sướng.

Về sợ hãi trên mặt Hồn Vũ tôn giả biến mất, hừ lạnh nói:

- Hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đệ tử mất dạy như vậy có thể chết dưới tuyệt kỹ thành danh của Táng Thiên sư huynh xem như là phúc của hần.

- Táng thiên chú? Đó là thứ gì?

Phong Liệt ngẩn ra, dường như hần chưa từng nghe nói qua công pháp này.

Đột nhiên, hần biến sắc, gương mặt nhìn lên trên.

Bây giờ hần đột nhiên cảm thấy lực xé rách đến từ ngoài trời như là bên trên có một vòng xoáy to lớn đang toát ra lực thôn phệ hùng hồn không ngừng xé thân thể và linh hồn hần, khiến trong cơ thể hần tinh huyết và hồn lực nhanh chóng trôi đi.

- Đây là thần thông gì vậy? A!

Đau nhức tràn ngập toàn thân, thân thể và linh hồn Phong Liệt như là gặp khổ hình vô nhân đạo khiến hần thống khổ không muốn sống, kiềm không được hét thảm.

Rất rõ ràng, táng thiên chú là một pháp môn vô cùng âm độc tà đạo.

Cố nén đau nhức dữ dội, Phong Liệt mạnh vùng một kiếm.

Ầm!

Kiểm khí hùng hồn vọt lên trời, ở trên không trung vì chực vạn dặm mới dần tan biến.

Nhưng lực xé rách không hề giảm bớt.

Phong Liệt không tin tà, lần lượt tiến vào không gian Huyền Thiên, long ngực không gian, định dùng bình chướng không gian che chắn lực lượng quái dị này.

941. Chương 941

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1047: Thiên địa quy nguyên

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhưng dù hắc ở đâu đều không cách nào ngăn lại lực lượng này, chỉ vài giây huyết khí và hồn lực trong cơ thể hắc đã mất đi một phần một trăm, mặt tái nhợt không chút máu.

Đặc biệt khiến hắc giật mình là trong phần hồn lực đánh mất bao gồm cả ký ức, khiến hắc dần mơ hồ hồi ức dĩ vãng.

Nỗi sợ hãi bao trùm tâm hồn hắc.

Hắc trực giác nếu không nhanh tìm ra cách giải quyết thì thần hồn và thân thể sẽ hoàn toàn biến mất trong thiên địa.

- Táng Thiên lão quỷ, người âm lão tử, Phong Liệt ta thề giết chết người!

Phong Liệt tức giận định vọt lên tru sát kẻ thủ phạm Táng Thiên Lão Nhân.

Nhưng người hệ âm dường như đã đoán trước suy nghĩ của hắc, lùi ra xa mấy vạn dặm đứng xem.

Mấy lão già địa nguyên cảnh nếu muốn chạy trốn thì dù hắc có Huyền Thiên cũng chịu bó tay.

Huyết khí và hồn lực trong người hắc dần trôi qua, yếu ớt.

Phong Liệt hoảng loạn một lúc rồi cố bình tĩnh lại, vội vàng vắt óc nghĩ kế sách.

Đột nhiên, ánh mắt của hắc chợt lóe, nhìn xuống tế đàn bên dưới.

- Đã không có đường lui, thành bại là phen này.

Phong Liệt ánh mắt lạnh lùng, biểu tình dữ tợn.

Xoẹt xẹt!

Một tiếng giòn vang.

Bản đồ đen dài trăm trượng, rộng năm mươi trượng xuất hiện dưới chân hắc.

Căn nguyên thần đồ.

Phong Liệt hít sâu một hơi, không để ý đau đớn do táng thiên chú, đạp thần đồ chậm rãi tiến vào mệnh môn vô tận huyết khí trên tế đàn.

Vài giây sau, từng vòng sóng gợn đen phát ra từ tế đàn khuếch tán bốn phương tám hướng.

Phong Liệt và căn nguyên thần đồ cùng chìm vào huyết khí dâng trào, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Ong ong ong ong!

Rất nhanh trên tế đàn lục tục truyền ra tiếng khê chán.

Mỗi một lần run lên thì xung quanh tế đàn sẽ toát ra sóng gợn đen khuếch tán bốn phương tám hướng.

Những sóng gợn đen không có bất cứ hơi thở thuộc tính nào, chúng nó dễ dàng xẹt qua đá núi, cỏ cây, núi to, sông dài, chậm rãi lan tràn ra xa, dần tới giáp ranh cổ giới.

Tiếp theo chúng nó lại xuyên qua vô tận không gian đoạn tầng, kéo dài đến một mặt khác của Long Huyết Giới, rồi đến thánh ma giới, thiên long vực, Nam Ly Giới, linh vi phạm...thậm chí vô số mảnh vụn đại lục trôi nổi trong không gian đoạn tầng vụn đại lục trôi nổi trong không gian đoạn tầng cũng không bỏ qua.

Sóng gợn đen chẳng có một chút uy lực, đi qua đầu tựa gió mát thổi, không có chút nào phá hư thế giới đã bị thiên tai tàn hại.

Nhưng chúng nó có ma lực kỳ dị, như là ký ức sâu dưới lòng đất dần thức tỉnh, khiến lục phương thế giới mảnh vụn đại lục trôi nổi trong không gian đoạn tầng từ từ tỉnh dậy.

- Thiên địa quy nguyên!

Một tiếng quát trầm vang lên từ tế đàn, vang vọng trong thiên địa.

Trên tế đàn vô tận huyết khí cộng cuồng bạo dâng lên, như là kịch liệt đốt cháy, từng vòng hắc văn rậm rạp tản ra.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một lát sau, dưới lòng đất vang tiếng nổ từ xa như là có thiên quân vạn mã lao nhanh mà đến, tiếng gầm rú càng lúc càng mãnh liệt, rất nhanh hòa cùng nhau.

Phía xa ngoài mấy vạn dặm tế đàn, Táng Thiên Lão Nhân, Hồn Vũ tôn giả, Tuế Nguyệt Lão Ma, nhóm người hệ ám từ xa nhìn tế đàn cảm nhận được trong thiên địa kịch liệt biến đổi, trên mặt họ lộ vẻ kinh ngạc.

Hồn Vũ tôn giả biểu tình nghiêm trọng nói:

- Chuyện gì vậy? Nguyên cổ giới đại lục đang rung động, không phải là 'Kiếp' lại xuất hiện đi?

Nghe đến tên 'Kiếp' thì mọi người con người co rút, hiển nhiên lòng sợ hãi.

Ánh mắt Tuế Nguyệt Lão Ma lấp lóe, lắc đầu nói:

- Không đúng, nếu là 'Kiếp' đi tới cổ giới thì bốn tọa sẽ cảm nhận rõ ràng hơi thở của nó. Lúc này động đất hình như là dưới lòng đất có vật khổng lồ nào đó thức tỉnh.

Táng Thiên Lão Nhân cười khinh khỉnh nói:

- Mặc kệ nó có động tĩnh gì, chỉ cần lấy đến Huyền Thiên thì hệ ám chúng ta ở căn nguyên giới sẽ không có địch thủ, dù Già La Sát mang theo cao thủ gấp mười lần cũng không đủ lo, có thể bình yên thủ hộ đại đế xuất quan.

Hồn Vũ tôn giả mắt sáng lên, vẻ mặt mong chờ nói:

- A...đúng rồi đó, thật là mng chờ đại đế xuất quan dẫn dắt chúng ta tung hoành vũ nội, chinh phục thiên hạ bao la hùng vĩ thắng cảnh.

Đột nhiên lão nương mày, nhìn một lũ hắc văn xẹt qua người, lấy làm lạ hỏi:

- Thăng nhãi Phong Liệt định làm cái quỷ gì vậy? Những hắc văn này cực kỳ quái dị, không có chút hơi thở nào, không biết hắn làm sao được nữa.

- Hừ, sắp chết già dựa dụa mà thôi.

Táng Thiên Lão Nhân khinh thường hừ lạnh, có chút tự đắc nói:

- Không phải lão phu khoe khoang chứ, năm đó khi lão phu tung hoành đại lục thì không biết có bao nhiêu ngú trời kỳ tài chết dưới táng thiên chú của lão phu, trước giờ không ai giải được.

- Chỉ bằng vào hắn một võ giả thánh hoàng cảnh nh như, hừ hừ, dù hắn có già dựa dụa như thế nào thì kết quả sẽ không thay đổi gì cả. Chắc không qua nửa khắc thì chúng ta có thể nhật xác cho hắn rồi. Không, trùng táng thiên chú của lão phu thì ngay cả cái xác cũng sẽ bị ông trời lấy đi, chúng ta chỉ cần chờ lấy kiểm là được, ha ha ha ha!

Táng Thiên Lão Nhân đắc ý cười lớn, trên mặt tràn ngập vui sướng.

Táng thiên chú là một chú thuật cực kỳ quái dị, lúc lão còn trẻ tuổi từ một thiên thạch từ trên trời bay đến, lai lịch bí ẩn, uy lực quái dị khó lường.

Người trúng chú này thì giống như dâng hiến tất cả của mình cho trời, dù là linh hồn hay thân thể sẽ từ từ bị ông trời ăn luôn, thống khổ không muốn sống.

Trong năm tháng xa xưa Táng Thiên Lão Nhân lúc còn là long biến cảnh từng dùng thuật này đánh chết một vị cường giả long hoàng cảnh, nổi danh một thời, cái tên Táng Thiên chính là từ đây mà ra.

Hôm nay lão dùng táng thiên chú mưu hại một tiểu bối không bằng mình, tự nhận là nắm chắc.

Tuế Nguyệt Lão Ma lắc đầu thở dài nói:

- Tiểu tử Phong Liệt chỉ dùng thời gian mấy chục năm đã đạt đến cảnh giới hiện giờ thì thiên phú đúng là mạnh đến đáng sợ.

- À, nếu như có thể vì chúng ta lợi dụng thì hệ ám chúng ta sẽ lại thêm một cao thủ, đáng tiếc.

Nghe các vị lão tổ nói chuyện, Tử Long ở đằng sau đám người nhũn mảy, ánh mắt nhìn tề đàn phía xa có chút phức tạp.

Thân làm đệ tử hệ ám, lòng trung thành đối với sư môn của gã là không thể nghi ngờ, nhưng mà giờ phút này, gã bắt nhận đệ tử duy nhất bị khốn cảnh.

Hơi chút do dự, Tử Long cắn răng, tiến lên mấy bước chấp tay với Táng Thiên Lão Nhân, nói:

- Táng Thiên lão tổ, đệ tử dạy đồ nhi vô dụng, xin lão tổ thứ tội.

Táng Thiên Lão Nhân lạnh lùng liếc gã, nhướn mày, hừ khê nói:

- Hừ, người đem ám ngục hệ ám chúng ta truyền cho người khác đúng là tội rất lớn, nếu dựa theo môn quy thì sẽ phế đi tu vi của người, trục xuất sư môn, đó là còn tính nhẹ.

- Nhưng tình hình hiện tại căng thẳng, chính là lúc dùng người, tội của người trước ghi nhớ, xem xem sau này người có lập công tiêu trừ không.

- Đa tạ lão tổ, đệ tử nhớ kỹ trong lòng.

Tử Long vội chấp tay cảm ơn, tiếp theo lại nói:

- Lão tổ, đồ nhi Phong Liệt của ta tư chất dị bẩm, đúng là thiên tài vạn năm khó gặp, nhưng tuổi tác hẳn còn nhỏ, không biết nặng nhẹ, có thể cho đệ tử đi qua khuyển bảo được không?

- Hừ, không cần.

942. Chương 942

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1048: Ta là ai?

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Táng Thiên Lão Nhân sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng đánh gãy lời Tử Long nói:

- Thiên tài thì sao chứ? Trên thế giới này không thiếu nhất chính là thiên tài, một thiên tài không nghe lời còn không hữu dụng bằng một kẻ ngu. Lại nói táng thiên chú của lão tổ ta đã thi triển thì tuyệt không có khả năng ngừng giữa chừng, hẳn chết chắc...a? Chuyện gì vậy?

Táng Thiên Lão Nhân nói không hết lời thì xung quanh bỗng càng tăng động tĩnh kịch liệt.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một tiếng mặt đất nặng nề gầm rú vang tận mây xanh.

Bây giờ mọi người giật mình phát hiện khung trời xoay tròn, mặt đất đang di động.

Không biết có phải là ảo giác, phía xa núi to đen cách bên này ngày càng gần, tốc độ không chậm chút nào, trên trời mây đen như là mọc cánh không chậm hơn con chim bay chút nào, ầm ầm vụt qua.

Táng Thiên Lão Nhân kinh ngạc nói, không thể tin dụi mắt:

- Chuyện này là sao? Phía xa sơn mạch đen đang di chuyển, lão phu không nhìn lầm chứ?
- Đúng rồi, ta cũng thấy nữa. Chẳng những núi nhúc nhích mà mây đen trên trời hình như đang bay, thật là lạ.
- Không đúng, là nguyên trời đất di động chỉ có không trung chúng ta đứng là yên lặng.

Tuế Nguyệt Lão Ma con người co rút, kinh ngạc nhìn quét một vòng.

Cuối cùng ánh mắt lão nhìn hướng tế đàn ánh sáng đỏ xôn xao tận trời, trong mắt lóe tia kinh ngạc. Không biết tại sao lão cứ cảm thấy trời đất biến đổi có liên quan đến thiếu niên trên Tu La tộc.

Bây giờ người hệ âm cực kỳ kinh ngạc, ngay cả ở cổ giới, Long Huyết Giới, thiên long vực, các giới khác tồn tại sinh linh sống sót sau thiên địa đại kiếp nạn đều giật mình lấy làm lạ.

Họ ra khỏi động huyết, đi ra tiểu thế giới, đi ra không gian bảo khí, đứng sững ở không trung kinh ngạc nhìn trong thiên địa biến đổi lớn.

Không có ai biết giờ phút này xảy ra chuyện gì, cũng không người nào biết loại thay đổi là tốt là xấu, kinh ngạc, chấn kinh, thấp thỏm, mê mang vân vân, các loại cảm xúc tràn ngập trong lòng mỗi người.

Một góc nào đó trên cổ giới đại lục, tế đàn lượn lờ huyết khí.

Một bản đồ dài trăm trượng, rộng năm mươi trượng run bần bật, không ngừng tỏa ra từng vòng hắc vân, bắn ra phía xa.

Trên tế đàn vốn có huyết khí nồng đậm đến mức tận cùng, vô tận oan hồn tàn niệm đều bị căn nguyên thần đồ nuốt hết, cung cấp năng lượng liên miên bất tận.

Bên trên căn nguyên thần đồ Phong Liệt hai tay kết ấn, khoanh chân ngồi, khuôn mặt thống khổ vằn vẹo, tái nhợt không chút máu.

Táng thiên chú đáng hận mỗi giây mỗi phút hút đi sức sống của hắn, khiến hắn thống khổ không muốn sống.

Hiện giờ dù là khí huyết trong người hay lực linh hồn của hắn đều bị tổn thất cực kỳ nghiêm trọng, giống như qua cơn bệnh nặng vậy.

Nhưng ánh mắt của hắn cực kỳ sáng, vô cùng sắc bén, tràn ngập kiên quyết và bình tĩnh, khiến người không dám nhìn gần.

- Thiên địa quy nguyên quả nhiên có hiệu quả, chỉ hy vọng thiên đạo ban cho không khiến lão tử thất vọng. Tốt lắm, mau tán nhanh, mau tán nhanh!

Phong Liệt cắn răng, trừ bỏ chống cự táng thiên chú, dốc sức thúc đẩy căn nguyên thần đồ, thi triển tác dụng thần thông thứ ba, ‘Thiên địa quy nguyên’.

‘Thiên địa quy nguyên’ tức là toàn căn nguyên đại lục hồi phục hoàn chỉnh thống nhất.

Nó vốn là một bản mệnh thần thông căn nguyên tinh tinh hồn của kiếp trước Phong Liệt, sau này bị Hồn Võ đại đế bóc tách từ linh hồn, do đó luyện thành tám căn nguyên thần đồ này.

Căn nguyên đại lục là một đại lục cực kỳ bí ẩn, hủy diệt nó sẽ bị thiên đạo vô tình trừng phạt, mà khiến nó hồi phục hoàn chỉnh thì sẽ được thiên đạo ban cho. Điều bây giờ Phong Liệt đang làm là từ xưa đến nay chưa từng có ai hoàn thành kinh thiên hành động vĩ đại, hồi phục căn nguyên đại lục.

Bây giờ Phong Liệt cùng căn nguyên thần đồ hợp nhất, tinh thần lực thông qua một tia hắc văn khuếch tán kéo dài ra phía xa, bao gồm căn nguyên giới, thu hết thiên địa vào đáy mắt.

Hắn ‘Thấy’ rõ lực phương thể giới đang chậm rãi dựa vào, ngay cả vô số mảnh vụn đại lực đánh rơi trong không gian đoạn tầng chậm rãi tới gần Long Huyết Giới.

Ầm!

Một tiếng trời đất mạnh rung động.

Không gian đoạn tầng giữa Long Huyết Giới và cổ giới tiêu trừ, hai thể giới liên tiếp nhau dần hợp một nhất thể, dù là thời gian hay không gian đều thành đồng bộ, rất khó chỉ ra.

Ầm!

Lại một tiếng nổ, Long Huyết Giới cùng thánh ma giới liền nhau.

- ...

Long Huyết Giới và thiên long vực liền nhau.

Sau đó là Nam Ly Giới, linh vi phạm...

Chỉ chớp lát lấy Long Huyết Giới làm trung tâm, lực phương thể giới cùng khép lại, không gian rách hoàn toàn lành lại. Căn nguyên giới trở thành một tổng thể, đại lực bao la vô tận, nam bắc tung hoành hàng ức dặm, biển rộng mênh mông nối liền trời đất vô biên vô hạn.

Cùng lúc đó, vô tận mảnh vụn đại lực từ sâu trong không khí hiện ra, liên kết cùng căn nguyên thể giới, không ngừng tăng lớn bản đồ căn nguyên giới.

Trời đất lắc lư, loạn tượng lộ ra, tiếng gầm rú không dứt bên tai.

Hàng ức sinh linh trên căn nguyên đại lực đều kinh hoàng, một số lão già sống mấy vạn, vài chục năm trở lên thì hết sức kinh ngạc, sốt ruột tìm kiếm ngọn nguồn trời đất thay đổi dữ dội.

- Trời à, phương bắc Long Huyết Giới dung hợp với vực ngoại cổ giới, đây là sao?

- Đâu chỉ thế, phía tây Long Huyết Giới đã liên kết cùng thánh ma giới, sớm xuất hiện nhiều dư nghiệt ma tộc. Còn có phía nam Nam Ly Giới, phía đông thiên long vực. ài, thật không biết ai có năng lực lớn dữ vậy, có thể nói là thần tích.

- Hừ, thần tích gì, là cường giả chí tôn tu vi cao sâu nào đó làm đấy. Lão phu từng nghe nói, nếu ai có thể hồi phục lại căn nguyên đại lực hoàn chỉnh thì sẽ được thiên đạo ban cho vô tận ích lợi, không biết là cao nhân tiền bối nào may mắn như vậy nữa.

- Ủa? Mau nhìn những hắc văn kia...

- ...

Lực giới hợp nhất, ghép hoàn chỉnh căn nguyên đại lực, đây là hành động vĩ đại xưa nay chưa từng có dẫn tới oanh động, không chút thua kém thiên địa đại kiếp nạn.

Rất nhanh có người chú ý tới hắc văn nhàn nhạt không ngừng khuếch tán. Những hắc văn xẹt qua mọi người, màu sắc rất nhạt, không có sóng năng lượng dao động nhưng hắc văn đi qua đâu thì từng tắc đất tựa như có được linh tính, đều run lên. Một số cường giả linh ngộ ngũ hành căn nguyên cảm giác được trong thiên địa ngũ hành chi tinh nhảy nhót.

Một ít vạn năm lão yêu nghiệt nhìn chằm chằm hắc văn suy tư nửa ngày, hình như nghĩ đến cái gì, cùng vọt người lao nhanh hướng nguồn hắc văn, trên mặt có thể che giấu sự tham lam.

.....

Sâu trong đại mạc phía bắc Long Huyết đại lực, trong cái hố to sâu trong thấy đáy bỗng vang tiếng rỗng ngâm chấn trời.

- Grao!!!

- Ha ha, ha ha ha ha, U Trác ta rút cuộc đợi đến ngày này! Ha ha ha, trăm vạn năm, tròn trăm vạn năm rồi, Nhân Hoàng, Long Chủ, các người không ngờ bốn hoàng sẽ có ngày thấy ánh mặt trời đi, grao!

Theo tiếng cười điên cuồng, một long ảnh khổng lồ mấy ngàn dặm bay ra khỏi cái hố ở trên không trung xoay quanh một vòng rồi khổng chế mây đen dày đặc bay hướng cổ giới đại lục phía bắc, long uy mãnh mẽ khiến sinh linh các tộc run bần bật, vô cùng sợ hãi.

.....

Phía tây cổ giới đại lục, trên đỉnh một ngọn núi to, đá núi vốn trĩu trĩu bóng người tỏa ánh thần quang vòng quanh, hơi thở thần thánh tràn ngập trong thiên địa.

943. Chương 943

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1049: Công đức thần huy

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Đây là một đám cường giả thần tộc, thần quang quanh người họ bài xích tất cả quy tắc trong thiên địa.

Dẫn đầu là một người đàn ông tuần tú khí thể sắc bén, cùng với một ôn nhu hiền thực tuyệt sắc thiếu phụ. Hai người khoảng ba mươi tuổi, tay nắm tay một đôi trời sinh, hiển nhiên là vợ chồng.

Hai người toát ra khí thể uy nghiêm kẻ lãnh đạo, tu vi cũng cực kỳ mạnh mẽ, khiến trong thiên địa thời gian, không gian quy tắc đều không thể gần người, hiển nhiên đã đến cảnh giới thần chủ.

Nếu Phong Liệt ở đây thì sẽ kinh ngạc phát hiện, người đàn ông tuần tú dẫn đầu kia giống hắc sáu, bảy phần.

Bây giờ một đám người quan sát trong thiên địa xảy ra biến đổi lớn, ánh mắt lộ ra nghi ngờ và kinh ngạc. Tuyệt sắc thiếu phụ kinh ngạc nói:

- Lục giới hợp nhất, không ngờ là lục giới hợp nhất. Không biết là ai xúc phát căn nguyên thần đồ, chẳng lẽ quả thật là Hồn Võ đại đế hồi sinh rồi sao?

Người đàn ông trung niên nhẹ lắc đầu nói:

- Chưa chắc đâu, dù căn nguyên thần đồ bị Hồn Võ đại đế luyện nhưng người có thể tu phục căn nguyên đại lục chỉ có một, chính là căn nguyên thể giới đại địa chi hồn. Tuy nhiên, nó ở trăm vạn năm trước đã bị các tộc liên hợp đánh chết, chắc bây giờ đã chuyển thể trùng sinh rồi.

Đột nhiên người đàn ông nhìn ông lão phía sau lưng, lạnh nhạt nói:

- Xích Sơn Vương Tọa, mấy năm nay bốn hoàng và Nhã nhi bề quan người phụ trách tất cả công việc bên ngoài Hi Diệu phong tỏa không gian, người có biết căn nguyên thần đồ rơi vào tay ai không?

Ông lão khom lưng, cung kính nói:

- Hồi bẩm thần hoàng bề hạ, lúc mười năm trước căn nguyên thần đồ bị một thiên tài thiếu niên nhân tộc tên Phong Liệt có được, còn về bây giờ ở trong tay ai thì không thể biết.

- Cái gì? Phong Liệt?

- Phong Liệt?

Khi ông lão thần tộc dứt lời thì một nam một nữ dẫn đầu cùng biến sắc, kinh kêu.

Ông lão biểu tình ngơ ngác, kinh ngạc hỏi:

- Thần hoàng, thần phi, chẳng lẽ có cái gì không đúng sao?

- Người có được căn nguyên thần đồ đúng là tên Phong Liệt, hiện giờ tuổi chưa đến ba mươi. Hắn chẳng những được đến căn nguyên thần đồ, còn có thiên địa khí vận bìa, thậm chí hắn được Nhân Hoàng, Long Chủ chọn làm người không chế thần khí Huyền Thiên nữa.

- Một năm rưỡi trước Phong Liệt vận dụng thần khí Huyền Thiên mang theo ba phần cường giả các tộc căn nguyên đại lục xuyên tiến trời sao tử vong, thần tộc ta có Đế Giang thần chủ, Hoàng Uyên thần chủ, Tinh Diêu thần chủ cũng nằm trong số đó.

Ông lão chưa nói xong thì người đàn bà gọi là thần phi kích động hỏi:

- Xích Sơn Vương Tọa, người nói người trẻ tuổi tên Phong Liệt đó có phải xuất thân từ Thiên Lân Thành Kim Long Thiên Triều không?

Ông lão suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: truyện copy từ

- Á? Cái này thuộc hạ không rõ lắm.

- Nhã nhi, đừng quá kích động, có lẽ chỉ là trùng tên trùng họ mà thôi.

Thần hoàng bóp nhẹ tay người đàn bà bên cạnh, từ từ nói:

- Ba mươi năm trước nàng và ta chuyển thể trùng sinh thành nhân tộc, chúng ta sinh ra đứa bé kia không có chút thần tính, tư chất võ đạo cũng bình thường, chắc không liên quan gì Phong Liệt đâu.

Nhã nhi nhào vào ngực người đàn ông, che miệng thút thít nói:

- Nếu sớm biết thiên địa đại kiếp nạn trước tiên đến khi lúc trước không nên để Liệt nhi ở lại Phong gia. Chúng ta bế quan ba mươi năm, lại không ngờ hiện giờ thương hải tang điền, không biết con chúng ta ra sao nữa, hu hu

~Thần hoàng khẽ thở dài, ánh mắt nhìn phía đông, nói:

- Mặc kệ có phải là cùng người hay không, chúng ta đi xem người xúc phát căn nguyên thần đồ đi.

Ngay sau đó, hơn mười người hóa thành từng luồng sáng bay hướng đông.

.....

Trên căn nguyên thần đồ, thân hình Phong Liệt cực kỳ nhạt nhòa, như ẩn như hiện. Hắn không thể ngăn cản uy lực của tắng thiên chú, thân hình cùng linh hồn chậm rãi biến mất, có lẽ không bao lâu sau hắn sẽ hồn toàn biến mất trong trời đất.

Nhưng ánh mắt hắn bình tĩnh lạ thường, không có chút gì sợ hãi cả.

Trực giác mãnh liệt cho hắn biết hắn sẽ không chết, hoặc nên nói thiên đạo sẽ không cho phép hắn chết. Trực giác này hơi hong đường nhưng cực kỳ mãnh liệt.

- Trực giác lạ lùng, tại sao ta vững tin như vậy? Thiên đạo lại là cái gì? Hình như kiếp trước ta có biết về nó chút chút nhưng ký ức sao mơ hồ quá.

- Thôi, việc đã đến nước này, đã không có đường lui, tạm thời tin tưởng trực giác đi.

Phong Liệt trầm ngâm, chậm rãi khép lại hai mắt, hết sức chăm chú thúc đẩy thần đồ thu mảnh vụn đại lục cuối cùng đánh rơi trong hư vô.

Dần dần linh hồn của hắn ngày càng nhạt nhòa, ý thức cũng càng lúc càng mơ hồ. Chú thuật khủng bố đó nuốt hết ký ức của hắn, hắn như là vong hồn chỉ có chấp niệm khiến hắn tiếp tục giữ vững.

Cũng không biết trải qua bao lâu, có lẽ là một giây, có lẽ là một năm.

Bỗng từ trên trời giáng xuống khí thể mát lạnh bao phủ lấy một tia cổ chấp của hắn.

Đến từ bản năng hẩn điên cuồng hút lấy khí mát lạnh đó, như là hạt mầm khô héo ngàn năm tham lam hút vào mưa móc, được thẩm nhuận nhanh chóng nảy mầm, trưởng thành.

Dần dần hồn ảnh Phong Liệt lại lần nữa hiện ra, ngưng tụ, cường đại.

Cùng lúc đó, trong thiên địa một tia sáng do ngũ hành tinh hoa hóa thành vọt tới nhập vào hồn ảnh của hẩn, ngưng tụ thân hình.

Chỉ vài giây sau một Phong Liệt sống lại xuất hiện trên căn nguyên thần đồ.

Chốc lát sau Phong Liệt từ từ mở mắt ra, hai tia sáng sắc bén bắn ra, nhưng ánh mắt hẩn lạnh băng không có chút tình cảm.

Toàn thân hẩn không một mảnh vải, bị ánh sáng vàng từ trên trời giáng xuống bao phủ, căn nguyên thần đồ dưới chân đã hoàn toàn yên lặng.

Phong Liệt giương mắt lạnh nhạt quét tể đàn, liếc qua từng ánh mắt giạt mình, tham lam, hâm mộ, kinh ngạc. Kỳ lạ là hẩn không thấy thoải mái hay xấu hổ gì cả, trong lòng tràn ngập mờ mịt và lạnh lùng.

- Ta là ai?

Phong Liệt phun từng chữ, vẻ mặt mờ mịt.

Bây giờ đầu hẩn trống không, dù là kiếp trước hay kiếp này, tất cả ký ức đã hoàn toàn đánh mất, đơn thuần như là một tờ giấy trắng.

Nhưng hẩn không mờ mịt quá lâu.

Khi trong lòng hẩn hiện ra mấy vấn đề muốn biết thì xung quanh từng tơ vàng dung nhập vào não, hóa thành mảnh vụn ký ức bổ sung.

Dần dần vẻ mờ mịt và lạnh lùng trên mặt hẩn lùi lại, trong mắt lại tỏa tia sáng chói mắt, sâu thẳm mà trong trẻo.

- Ta là hồn mặt đất...ta là Phong Liệt...Huyền Thiên...thiên đạo chi quan...căn nguyên thần đồ...công đức thần huy...a? Cái này là công đức thần huy? Ha ha, ha ha ha ha. Ta thật sự có được công đức thần huy, trời không bỏ ta, ta ha ha ha ha!

Chỉ vài giây sau Phong Liệt đã nhớ lại hết, hẩn giơ đôi tay lên hứng lấy tơ vàng trước mặt, suy tư một lúc rồi đột nhiên phát ra tiếng cười to điên cuồng.

Bây giờ từng khí thể vàng liên miên từ trên trời giáng xuống, rộng lớn mà to lớn, bao phủ tể đàn phạm vi mấy trăm dặm, lượn lờ thật lâu.

Phong Liệt thì đứng ở bên trên ngay chính giữa tể đàn, vui sướng hút lấy ánh sáng vàng xung quanh, bù đắp tất cả lúc trước thiếu thốn.

Bây giờ hồn lực, nguyên lực, hay pháp tắc căn nguyên trong người hẩn đều nhanh chóng tăng lên, khiến hẩn sung sướng từ trong ra ngoài, sướng đến kiềm không được rên rỉ ra tiếng.

944. Chương 944

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1050: Công đức thần huy(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mọi người đều biết khi võ giả qua long biến kiếp rồi sẽ đạt được thiên đạo ban cho nguyên khí thần huy, khiến võ giả thay da đổi thịt, nguyên lực càng tinh thuần chất hơn.

Khi võ giả độ qua hoàng cảnh kiếp thì sẽ đạt được thiên đạo ban cho pháp tắc thần huy, vô tận mảnh vụn pháp tắc đủ cho võ giả bước vào một thể giới pháp tắc.

Hôm nay Phong Liệt dùng sức mạnh bản thân đem căn nguyên đại lực vốn là vụn vỡ ghép lại hồn chỉnh nên được thiên đạo ban cho công đức thần huy.

Công đức thần huy lại xưng là tạo hóa thần huy, nó có thể biến hóa ngàn vạn, có năng lực nghĩ tạo vạn vật, chỉ tồn tại trong truyền thuyết mờ mịt. Lịch sử căn nguyên đại lực mấy ngàn vạn chưa bao giờ có ghi chép khẳng định.

Đối với Phong Liệt thì công đức thần huy là cơ duyên lớn nhất từ khi hắn chào đời đến nay, cũng là tia hy vọng duy nhất để hắn đi thông đỉnh cường giả.

Có thể nói lý do hắn không có lời oán than, không chút phản kháng cam lòng làm quân cờ đưa đám Nhân Hoàng, Long Chủ rời khỏi căn nguyên thế giới, chờ đợi chính là giờ phút này.

Hắn dùng tự do của bản thân và các người đàn bà của mình làm tiền cược đổi lấy hy vọng xa xôi cũng là duy nhất.

Ngửa đầu nhìn thiên tứ thần huy, Phong Liệt biết mình đã cược thắng. Hắn có lý do vui vẻ, mừng như điên, cất tiếng cười to thật lâu không ngừng.

Bây giờ theo Phong Liệt tâm ý động, nuốt thần huy vào người tùy ý biến đổi, khiến nguyên lực trong người đối với pháp tắc linh ngộ, ký ức, hồn lực, chiến kỹ, thần thông vân vân, năng lực ở các mặt nhanh chóng tăng trưởng, hoàn thiện. Thực lực của hắn mỗi giây mỗi phút đều cuồng tăng cao.

Chỉ chốc lát hắn đã hồi phục đến đỉnh thánh hoàng cảnh lúc trước, trạng thái cực kỳ tốt, còn táng thiên chú chết tiệt thì sớm biến mất rồi. xem tại

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu.

Từ không có gì đến đỉnh thánh hoàng cảnh, công đức thần huy vòng quanh người hắn mới tiêu hao chưa đến một phần vạn.

Phong Liệt đề nén mừng như điên, nín thở tập trung điên cuồng hút thần huy vào người, không ngừng chuyển hóa từng phần thực lực.

Lúc này xung quanh tế đàn đã tụ tập ngàn vạn tuyệt thế cường giả trên căn nguyên đại lực, trong đó đương nhiên không thiếu kẻ kiến thức uyên bác, từng ánh mắt nóng cháy nhìn chằm chằm Phong Liệt đứng trên không trung tế đàn, hận không thể thay thế. Bọn họ chẳng chút che giấu trong lòng tham lam, rục rịch.

- Trời ạ, lão phu không nhìn lầm chứ? Đó...đó là trong truyền thuyết công đức thần huy! Tiểu tử kia là ai mà có khí vận nghịch thiên quá vậy, làm lão phu ghen tỵ chết được!

- Cái tên may mắn đó chính là Phong Liệt của Long Huyết Giới chúng ta đây mà? Tiểu này này khổng chế trong truyền thuyết thiên địa khí vận bìa, có thể nói ngưng tụ thiên địa khí vận vào người, thật là người so với người tức chết mà!

- Không ngờ người hồi phục hoàn chỉnh căn nguyên đại lực sẽ là một tiểu tử thánh hoàng cảnh. Hắc hắc, có câu ai gặp thì có phần, hôm nay bản quân không uống chạy một chuyến.

- Tiểu tử Phong Liệt mạng lớn thật, chẳng những không chết bởi táng thiên chú của lão phu ngược lại được đến ông trời thương tình như vậy. Hừ, xem ra phải nghĩ cách khác giành lấy thần khí Huyền Thiên.

Phía xa đám người, nhóm Tuế Nguyệt Lão Ma, Táng Thiên Lão Nhân, Hồn Vũ tôn giả đứng không chút bất mãn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phong Liệt ở trong thần huy, biểu tình họ cực kỳ âm trầm.

Đặc biệt là Táng Thiên Lão Nhân, đôi mắt già lse tia sáng lạnh lùng, lộ sát khí, hận không thể lập tức xông tới giết Phong Liệt thành mảnh vụn. Nhưng vì lòng cẩn thận, lão tạm thời lạnh lùng bàng quan.

Phía nam tế đàn cách vạn dặm, trên một ngọn đồi nhỏ. Một thiếu niên mặc cẩm phục đen tà khí ngênh gió đứng, lưỡi biêng liếc bóng người bên trên tế đàn, khóe môi cong lên nụ cười nhạt như có như không. Đôi mắt lạnh lùng âm tà đầy lệ khí, khiến người không dám nhìn gần.

Gã không cố ý lộ ra khí thế nhưng cho người cảm giác cực kỳ nguy hiểm, mọi người bản năng cách gã rất xa, ngẩng nhìn tràn ngập kiêng dè.

Thiếu niên vuốt cằm, âm trầm cười lạnh nói, ánh mắt ngày càng hung tàn, thô bạo:

- Không ngờ bốn hoàng vừa mới thoát khốn đã gặp chuyện lý thú như vậy. Cơ duyên trời ban hiếm thấy đến thế chắc tiểu tử kia không có phúc hưởng đâu, để bốn hoàng hốt của, hắc hắc hắc.

Bên kia tế đàn, đôi phu phụ thần hoàng có mười mấy tên cường giả thần tộc vây quanh đang nhìn chăm chăm Phong Liệt trên bầu trời, mặt họ đầy kích động.

Tuyệt sắc thiếu phụ mắt ướt nước, vô cùng kích động nói:

- Phu quân, cậu thanh niên đó mặt mày thật rất giống phu quân, hơn nữa tên của hắn gọi là Phong Liệt, tuyệt đối là Liệt nhi của chúng ta rồi.

Thần Hoàng cảm thán nói:

- Đúng vậy, ta cảm giác được liên hệ huyết mạch giữa ta và hắn. Thật không nghĩ tới Liệt Nhi trong mấy chục năm gần gũi đạt đến cảnh giới như vậy.

Mắt gã chợt lóe, kinh ngạc nói:

- Không đúng, hắn...hắn lại có thể kích phát căn nguyên thần đồ, không lẽ hắn chính là linh hồn chuyển thế của hồn mặt đất ư?

- A?

Thiếu phụ biến sắc, nhìn người đàn ông của mình, sốt ruột nói:

- Phu quân, vậy...vậy chúng ta làm sao đây? Hắn có chịu nhận chúng ta không?

- Nhã nhi, nài nỉ hãy bình tĩnh lại, có sốt ruột cũng vô dùng, chúng ta trước xem tình hình rồi tính.

Người đàn ông vẻ mặt phức tạp.

.....

Lát sau, cường giả tụ tập quanh tế đàn ngày càng nhiều, mọi người nhìn khí thế của Phong Liệt dâng lên, vẻ mặt tham lam lộ rõ hẳn ra, cuối cùng có kẻ chịu không được.

Trên thế giới này không thiếu ví dụ khi vô giả đột long biến kiếp, hoàng cảnh kiếp thì bị cướp thần huy.

Lúc này đối diện trong truyền thuyết công đức thần huy tồn tại từ cổ xưa tới nay, chỉ có người thực lực đủ chứ không ai không muốn chia chẻ.

- Hừ, thiên đạo ban thưởng hậu hĩnh như vậy, tiểu tử thánh hoàng cảnh như ngươi sao dùng được chứ? Để bốn tọa giúp cho, ha ha ha!

Trong đám người một gã đàn ông uy mãnh quanh thân đầy ma khí cười dài, nhảy lên tế đàn, không bị chút cản trở lọt vào thần huy.

Cường giả ma tộc có tu vi đạt đến ma tộc đó thực lực tương đương với nhân loại địa nguyên cảnh, ma khí ngập trời, uy áp cái thế.

Khi gã nhích động thì mấy hướng khác trên tế đàn cũng có vài người lần lượt nhảy lên lao hướng Phong Liệt ở bên trên tế đàn.

Bị những người đó kéo theo, trong đám người thoáng chốc sôi trào. Từng vệt sáng đủ màu vọt lên Tu La tộc, sợ động tác chậm không chia chẻ được.

Nhưng khiến họ không ngờ là mấy người dẫn đầu mới vào trong thần huy thì bỗng có vài tai chớp đỏ thô cỡ cánh tay từ trên trời giáng xuống, chính xác đánh vào mấy người đó.

Xẹt đùng!

Phập phập phập phập!

Mấy tiếng trầm đục khê vang, nhưng người kia không có chút sức phản kháng bị oanh thành bột phấn, hình thần đều diệt, ngay cường giả ma tôn của ma tộc cũng không ngoại lệ.

Xì xào!

Xung quanh tế đàn vang lên tiếng ồn ào kinh dị, mọi người bị tình hình trước mắt làm ngơ ngác, từng luồng sáng bắn hướng tế đàn khựng lại.

Đương nhiên, cũng có một ít cường giả không khựng lại được đã lo vào trong thần huy, đều nói gót theo mấy người lúc trước, chết dưới tia chớp đỏ, không còn mẫu xương.

- Ôi chao, đây, đây là sao?

- Thiên phạt, này là thiên phạt thần lôi thiên! Trời ạ, ngay cả cường giả địa nguyên cảnh cũng không chịu nổi một kích thiên phạt.

- ...

945. Chương 945

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1051: Địa nguyên cảnh và không gian bốn mệnh

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Một số cường giả tới gần tế đàn may mắn thoát một kiếp ai nấy mặt trắng bệch toát mồ hôi lạnh, không dám vượt lôi trời nữa bước nữa.

Trên tế đàn, Phong Liệt mở mắt lạnh lùng liếc đám người, khóe môi cong lên nụ cười trào phúng.

- Thiên phạt? Hừ, trong thần huy này lão tử chính là trời.

Phong Liệt thăm cười nhạt.

Những thần lôi đỏ căn bản không phải cái gì thiên phạt thần lôi, chỉ là ý niệm của hắn khống chế thần huy biến thành, uy lực to lớn không thể đánh giá.

Đột nhiên hắn nghĩ ra điều gì, từ từ ngược mắt nhìn trời sao phía xa.

Bây giờ hắn nghĩ đến Nhân Hoàng, nhớ điều kiện lúc trước từng hứa với Nhân Hoàng.

- Một ngày nào đó khi bốn hoàng muốn đứng bên cạnh người thì người không thể từ chối.

Nhân Hoàng nói câu đó còn vang bên tai, tuy nhiên nàng đã xa ở chín tầng trời.

- Nhân Hoàng, có lẽ người sớm nghĩ đến ngày này, đáng tiếc người cuối cùng không phải là thần.

Phong Liệt cười khẽ, lại nhắm mắt, thể xác và tinh thần chìm đắm trong thần huy tẩy lễ.

Lúc này tu vi của Phong Liệt đã lại hồi phục đến đỉnh thánh hoàng cảnh, muốn tiến một bước tiến vào địa nguyên cảnh thì ắt phải lĩnh ngộ ra không gian căn nguyên pháp tắc, do đó ngưng kết không gian bốn mệnh thuộc về mình.

Trong tất cả căn nguyên cấu thành thế giới này thì không gian căn nguyên hòa thời gian căn nguyên là huyền ảo nhất, muốn lĩnh ngộ hai loại căn nguyên này khó khăn vượt xa thứ khác.

Một võ giả muốn lĩnh ngộ không gian pháp tắc thì cần lĩnh ngộ một trong mười pháp tắc kim, mộc, thủy, hỏa, phong, lôi, băng, âm, quang đến mức tận cùng.

Cùng lúc đó ít nhất với chín pháp tắc khác làm đến hiểu biết sâu, đối đối với các đại cơ bản pháp tắc lĩnh ngộ đạt tới trình độ nhất định rồi thì sẽ tự nhiên diễn sinh ra không gian pháp tắc, thậm chí thời gian pháp tắc.

Su khi Phong Liệt nuốt hết tu vi của Liêu Thừa Vận thì đã lĩnh ngộ âm pháp tắc đến cực độ, còn chín pháp tắc khác thì đã nhập môn, cách địa nguyên cảnh chỉ có một bước.

Lúc này, vô tận công đức thần huy nhập thể, bị ý niệm của hắn khống chế, những năng lượng đặc biệt hóa thành lĩnh ngộ với mười pháp tắc, khiến hắn tăng nhanh lĩnh ngộ mười pháp tắc.

Chỉ vài giây sau Phong Liệt đối với kim pháp tắc lĩnh ngộ từ vừa mới nhập môn đề cao đến tiểu thành cảnh giới, điều này tránh cho hắn khổ tu mấy vạn năm, có thể xưng thần.

Phong Liệt mừng như điên cũng thầm cảm thán công đức thần huy thần diệu, đối đạo cảnh tồn tại hư vô tăng thêm phảnguên khí ính sợ.

Kim pháp tắc tiến vào tiểu thành nhưng hắn không thỏa mãn, tiếp tục dùng ý niệm khống chế thần huy hóa thành từng cảm ngộ, dần dần cách lĩnh ngộ kim pháp tắc đến đại thành, viên mãn.

Điều này gần như chưa từng có, trực tiếp tạo ra một đỉnh cường giả thánh hoàng cảnh kim hệ.

Tiếp theo là mộc chi pháp tắc, thủy chi pháp tắc, hỏa chi pháp tắc...vân vân, chín cơ sở pháp tắc đều bị đẩy đến đỉnh, ở trong đầu Phong Liệt dần dần biến đến cực độ.

Cuối nó ở trong đan điền của Phong Liệt dần hình thành mười căn nguyên pháp tắc chi văn màu sắc khác nhau, đại biểu cho kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, băng, quang, âm, mười cơ sở pháp tắc.

Mười đạo văn huyền ảo đôi khi dung hợp, đôi khi phân ly, ẩn chứa vô cùng vô tận đại đạo biến hóa.

Khi Phong Liệt lĩnh ngộ quang pháp tắc cuối cùng đến mức tận cùng thì bỗng mười pháp tắc đạo văn tự dung hợp lại, dần hình thành một pháp tắc đạo văn gần như trong suốt.

Lúc này Phong Liệt chỉ thấy đầu óc nổ tung, người biến đổi như thay da đổi thịt, dần có uy nhiếp mạnh mẽ trên cả hoàng cảnh tỏa ra từ người hắn, cánh cửa lĩnh vực hiện ra trước mặt hắn, địa nguyên cảnh.

- Thì ra không gian pháp tắc là phụ thuộc vào mười cơ sở căn nguyên mà tồn tại.

Phong Liệt mừng rỡ, mắt mạnh mở ra, lóe tia sáng chói lòa.

- Tốt lắm, tiếp theo chính là ngưng kết bốn mệnh không gian!

Mười cơ sở căn nguyên pháp tắc này dung hợp hình thành tiệm đạo văn chính là không gian pháp tắc chi văn chỉ cường giả địa nguyên cảnh mới có. Nếu như hắn muốn thì thân hình có thể tùy ý xuyên qua không gian, tới nơi nào ở căn nguyên thế giới.

Trong người diễn hóa ra không gian pháp tắc chi văn, hắn xem như chân chính bước chân vào hàng cường giả địa nguyên cảnh. Nhưng lúc này hắn xem như là xếp chót nhất trong số cường giả địa nguyên cảnh, chỉ có ngưng kết ra không gian bốn mệnh thì mới xứng là cao thủ địa nguyên cảnh thật sự. Vậy nên Phong Liệt định tiếp tục bắt đầu cấu tạo bốn mệnh không gian.

- Trời ạ, tiểu tử kia trong ba ngày ngắn ngủi đã tiến vào địa nguyên cảnh! Địa nguyên cảnh nhé, bốn tọa không dám tin, năm đó từ đỉnh thánh hoàng cảnh tiến vào địa nguyên cảnh ta mất đến ba vạn năm đấy!

- Đâu chỉ như vậy, tiểu tử này đem tất cả mười cơ sở căn nguyên pháp tắc thôi diễn đến cực độ, một khi ngưng kết ra không gian bốn mệnh thì có thể trực tiếp tiến vào trung kỳ địa nguyên cảnh, thậm chí là hậu kỳ còn được.

- Phong Liệt tiến vào địa nguyên cảnh mà chỉ tiêu hao một phần mười công đức thần huy mà thôi, nếu nuốt hết tất cả thì không biết sẽ trưởng thành đến mức độ nào nữa, khiến lão phu hâm mộ chết mất.

- ...

Từ khi thần huy giáng xuống đến giờ đã qua ba ngày ba đêm.

Ngoài chín tầng trời không có thần huy giáng xuống nữa nhưng xung quanh tế đàn ngàn dặm thì vẫn bao phủ trong ánh sáng vàng, ngưng mà không tắt.

Cường giả các tộc tụ tập trong cõi trời đất này ngày càng nhiều, không dưới ba trăm vạn, mọi người đều trông chờ nhìn Phong Liệt bên trên tế đàn, trong ánh mắt tràn ngập tham lam cùng kiêng kỵ.

Nhưng dù có không cam lòng cỡ nào thì không ai có gan tiến lên nửa bước, trong lòng mọi người biết rõ đây là trước giờ chưa từng có thiên đại cơ duyên chỉ thuộc về một mình Phong Liệt, không cho bất cứ ai nhúng chân.

Phong Liệt lạnh lùng liếc xung quanh, phát hiện đám lão già xem như ngoan, hẩn lại khép mắt, nắm chặt thời gian tăng tu vi.

Trong đàn điền của hẩn có một lũ huyền ảo đạo văn gần như trong suốt chậm rãi di chuyển.

Thời gian trôi qua, lũ đạo văn này nhanh chóng sinh trưởng, mỗi tầng lên một phần là ánh sáng vàng quanh người hẩn sẽ bớt một ít.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...bảy ngày qua đi trong nháy mắt.

Một phút nào đó bảy ngày sau, đàn điền bên trong Phong Liệt một lũ tăng trưởng đến trăm ngàn trượng không gian pháp tắc chỉ văn đột nhiên vặn vẹo biến hình, chậm rãi hình thành lỗ xoáy đen bắt đầu điên cuồng thôn phệ nguyên lực của hẩn.

Phong Liệt mừng rỡ, hẩn biết rõ có vòng xoáy này là điềm báo hình thành không gian bốn mệnh.

Vèo vèo vèo vèo!

Lỗ xoáy đen xoay tròn như là cái hang không đáy, nửa canh giờ thôi đã nuốt sạch nguyên lực trong đàn điền của Phong Liệt.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Phong Liệt buồn bực phát hiện vòng xoáy không theo hẩn khống chế, nếu không thỏa mãn yêu cầu của nó thì sợ rằng thân thể của hẩn cũng bị nuốt vào.

Phong Liệt bất đắc dĩ đành tăng tốc độ nuốt ánh sáng vàng ngoài người để cung vòng xoáy dùng.

Từ xa nhìn lại ánh sáng vàng bao phủ xung quanh tế đàn đang nhanh chóng giảm bớt, từ đường kính ngàn dặm giảm dần đến tám trăm dặm, bảy trăm dặm, sáu trăm dặm.

946. Chương 946

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1052: Địa Minh Lão Quỷ

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nửa ngày sau tế đàn hiện rõ ràng trong mắt mọi người, công đức thần huy vốn tràn ngập ngàn dặm chỉ còn đường kính chưa đủ trăm dặm.

Cùng lúc đó, uy nhiếp trên người của Phong Liệt càng lúc càng mạnh, hắn ở trong nửa ngày ngắn ngủi vượt qua sơ kỳ, trung kỳ địa nguyên cảnh, trực tiếp đến hậu kỳ địa nguyên cảnh, khiến vô số người rớt cằm.

Phong Liệt dừng lại thôn nạp thần huy, tinh thần lực nội thị, rất nhanh phát hiện biến đổi trong đan điền.

Lúc này bên trong đan điền của hắn đã hình thành một hạt châu trắng cỡ hạt đậu, mặt ngoài mờ mịt chảy xuôi, cực kỳ xinh đẹp. Hạt châu này chính là không gian bốn mệnh mà hắn mới vừa ngưng kết ra, tục xưng giới châu.

Bình thường thì cường giả địa nguyên cảnh mới hình thành giới châu không gian bên trong ít đến đáng thường, thường chỉ chừng mấy trượng, mấy chục trượng là cùng.

Nhưng lúc này trong giới châu của Phong Liệt có tiểu thiên địa đường kính trăm dặm, bên trong sương khói lượn lờ, gió nhẹ thoang thoảng, mơ hồ thấy hình thức ban đầu của sông núi.

Nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện trong tiểu thiên địa vừa mới hình thành này có đầy đủ thủy, mộc, kim, hỏa, thổ, phong, lôi, băng, quang, âm vân vân, mười cơ sở căn nguyên pháp tắc cấu thành thế giới.

Thậm chí trong tiểu thiên địa này không hoàn toàn tối tăm, trên bầu trời có điểm sáng nho nhỏ chớp lóe.

- Hắc hắc, lão tử rốt cuộc có được không gian bốn mệnh của mình, mà không, đây xem như là một phương tiểu thiên thể giới rồi.

Phong Liệt đánh giá kỹ tiểu thiên địa hỗn độn sơ khai, chưa trải qua trang trí gì cả, lòng đầy vui sướng. Hắn biết rõ tất cả đều do trước đó hắn lĩnh ngộ mười cơ sở căn nguyên pháp tắc đến cực độ, nếu không thì hình thành một tiểu không gian thuộc tính đơn nhất đã khá lắm rồi.

Nếu sau này không gian trưởng thành thế giới một phương hoàn chỉnh thì hắn sẽ là thần linh độc nhất vô nhị trong thế giới đó, nghĩ vậy lòng hắn lâng lâng.

Đặc biệt là không gian bốn mệnh khác với long ngục không gian hắn có được từ nghịch long hoàng, trong đó từng chút một đều do nguyên lực của hắn biến thành, ngưng tụ tinh thần ấn ký riêng hắn, có thể tùy tâm biến đổi, hắn có được quyền khống chế tuyệt đối.

Lát sau Phong Liệt bình tĩnh lại tâm tình kích động, chuẩn bị một hơi nhờ vào năng lực thần huy trùng kích cảnh giới tiếp theo.

Nhưng khi hắn nhìn xung quanh thần huy không còn sót lại bao nhiêu thì nhú mày.

Ánh sáng vàng vòng quanh tế đàn đã không đủ một phần mười ban đầu, nếu dùng cho tăng cao tu vi thì nhiều nhất là đẩy hắn đến đỉnh địa nguyên cảnh, hy vọng trùng kích thiên nguyên cảnh e rằng không đủ một phần vạn.

Phong Liệt nhú mày trầm ngâm thật lâu sau, cực kỳ không cam lòng. Hắn vốn tưởng nhờ vào thiên tứ thần huy sẽ khiến thực lực của mình một hơi bước vào thiên nguyên cảnh.

Nhưng bây giờ mục tiêu không thể đạt thành.

Nếu chỉ có thực lực địa nguyên cảnh thì dù trong tay hắn khống chế thần khí Huyền Thiên vẫn không đủ để tự bảo vệ mình trong thiên địa đại kiếp nạn, không nói đến làm gì khác.

"Tổ cha nó, ông trời keo quá đi!"

Phong Liệt thâm mắng, không hay biết hắn đã có được ích lợi cực lớn.

Lát sau mắt hắn bỗng sáng lên, nghĩ đến hai lũ thời gian, không gian pháp tắc chi văn lưu trữ trong thôn phệ không gian.

- A? Hiện giờ còn lại thần huy đã không đủ để cho ta tiến vào thiên nguyên cảnh, nhưng có thể dùng nó đem thôn phệ thần thông hoàn thiện đến hoàn mỹ.

- Đến lúc đó, có lẽ có thể trực tiếp nuốt vào hai đạo văn, cũng sẽ tiến vào thiên nguyên cảnh được thôi. Hắc hắc, cứ làm vậy đi.

Trong thế giới võ giả đối với thần thông chiến kỹ tu luyện tổng cộng chia làm nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn, bốn giai đoạn. Chỉ có số ít người biết trên bốn giai đoạn còn tồn tại cảnh giới hoàn mỹ trong truyền thuyết.

Cảnh giới hoàn mỹ là pháp tắc, ý cảnh nào đó đạt đến cực độ, từ xưa đến giờ ít có người nào làm được, cần có thời gian dài, quan trọng nhất là thiên phú và may mắn.

Đại thần thông thôn phệ là thần thông có uy lực cường đại nhất ngoài thương sinh kiếp đạo cảnh ra.

Trải qua hai lần thần huy tẩy lễ, thần thông này sớm đạt đến cảnh giới thôn phệ vạn vật hóa thành cho chính mình dùng, thậm chí có thể nuốt mười cơ sở căn nguyên pháp tắc.

Nhưng muốn nuốt không gian, thời gian pháp tắc ột cấp thì còn hơi kém, phải đợi đến trình độ hàn mỹ trên viên mãn mới được.

Phong Liệt đặt quyết tâm xong không chế nhập thể công đức thần huy hóa thành từng tia mảnh vụn thôn phệ pháp tắc khiến thôn phệ thần thông tiến một bước hoàn thiện.

Nếu là tu luyện bình thường thì dù Phong Liệt có tu đến mười vạn năm chưa chắc đem thần thông diễn biến đến hoàn mỹ, nhưng công đức thần huy rất cuộc không phải bình thường, có kỳ diệu suy nghĩ hóa vạn vật. Thời gian trôi qua, Phong Liệt cảm giác rõ ràng uy lực của thôn phệ thần thông đang thăng cao, lòng mừng như điên.

Ánh sáng vàng trên tế đàn nhanh chóng giảm bớt, cơ duyên trời ban này đã đi đến cuối.

Phía xa, Táng Thiên Lão Nhân tức giận nhìn hướng tế đàn, giọng điệu lạnh băng nói:

- Thời gian cũng tới rồi, chúng ta mau ra tay đi, nếu đợi tiểu tử này hoàn toàn tiêu hóa cơ duyên thì muốn đối phó hắn sẽ rất khó khăn.

Hồn Vũ tôn giả phụ họa nói:

- Đúng vậy, chậm thì sinh biến, hiện tại khu vực này đã tụ tập nhiều cao thủ, Huyền Thiên tuyệt đối không thể rơi vào tay người khác.

Mấy nhân vật cấp lão tổ hệ ám cũng gật đầu, mặt lộ sát khí.

Phút chốc mọi người đưa mắt nhìn Tuế Nguyệt Lão Ma.

Hiện tại Đại Diễn Tôn Giả bị Phong Liệt một kiếm phế hơn phân nửa tu vi, không biết trốn đi đâu trị thương. Trong đám người có thực lực, bối phận cao nhất chính là Tuế Nguyệt Lão Ma sơ cấp thiên nguyên cảnh, tất nhiên do lão làm chủ.

Nhưng Tuế Nguyệt Lão Ma nhíu mày, ánh mắt cảnh giác nhìn hướng nam tế đàn như có điều suy nghĩ.

Mọi người dọc theo oánh mắt của lão nhìn lại, thấy một thiếu niên toàn thân đầy tà khí đang khoanh tay cười âm hiểm nhìn tế đàn.

Đám Táng Thiên Lão Nhân, Hồn Vũ tôn giả nhìn một lúc thì ngẩn ra. Từ xa nhìn thì thiếu niên này tuy rằng khí thế bất phàm, hơi thở là lạ nhưng hình như chưa đủ vào pháp nhãn của đỉnh cường giả địa nguyên cảnh bọn họ.

Táng Thiên Lão Nhân lạnh nhạt nói:

- Tuế Nguyệt lão tổ, người này có thực lực không tệ, nếu hắn dám rục rịch gì thì cứ giao cho lão phu kiểm chế, chúng ta mau hành động đi.

Tuế Nguyệt Lão Ma nhẹ lắc đầu, nhíu mày nói:

- Không, người không phải là đối thủ của hắn.

- A?

Táng Thiên Lão Nhân nhướng chân mày dài, do dự nói:

- Mặt mũi người này xa lạ, hình như không giống nhân vật thành danh thời thượng cổ.

Tuế Nguyệt Lão Ma nheo mắt, nghiêm túc nói:

- Đúng vậy, hần đúng là không phải người thành danh thời thượng cổ nhưng là một cường giả thời viễn cổ.

Táng Thiên Lão Nhân biến sắc mặt, thất thanh kinh kêu:

- Cái gì? Nhân vật thời thượng cổ? Hần là ai!? nguồn (.)

Cường giả địa nguyên cảnh giống như Táng Thiên Lão Nhân, Hồn Vũ tôn giả có tuổi thọ chỉ chừng vài chục vạn năm mà thôi, có thể từ thời kỳ viễn cổ sống đến bây giờ thì tuổi thọ ít nhất trên trăm vạn năm, bản thân nó là biểu hiện của thực lực.

947. Chương 947

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1053: Chiến đấu với thiên nguyên cảnh!

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Tuế Nguyệt Lão Ma nói:

- Nếu bốn tọa không nhìn lầm thì người này rất có thể là cuối thời đại viễn cổ bị Nhân Hoàng, Long Chủ phong ấn ở hạch tâm lòng đất, U Trác.

Táng Thiên Lão Nhân kinh ngạc hỏi lại:

- U Trác? Không lẽ là u long hoàng duy nhất của long tộc? Không ngờ hần còn sống!

Tuế Nguyệt Lão Ma khẽ thở dài, biểu tình âm trầm nói:

- Trăm vạn năm trước cường giả các tộc vì tế luyện thần khí Huyền Thiên từng phá vỡ vỏ đất, hợp tác lấy địa hạch chi lực, nhưng không ngờ dẫn đến thiên đạo phản phệ, Nhân Hoàng dù đã dùng Thiên Long Giới cũng chỉ có thể triệt tiêu ba phần thiên phạt.

- Phút nguy hiểm cuối cùng Long Chủ chợt nghĩ đem U Trác và một thần khí long tộc cùng phong ấn kể bên địa hạch, thế này mới miễn cưỡng bù đắp tổn thất năng lượng địa hạch, mọi người thoát một kiếp.

- Bốn tọa cũng không ngờ U Trác chẳng những không chết mà còn tu luyện đến hậu kỳ thiên nguyên cảnh, chắc là trong địa hạch được đến ích lợi to lớn nào đó.

Táng Thiên Lão Nhân trong mắt lóe tia sầu lo, nói:

- Hậu kỳ thiên nguyên cảnh? Vậy chẳng phải là cùng đẳng cấp với Nhân Hoàng, Long Chủ ư? Hiện tại thiên hạ còn ai địch lại hần được chứ?

Hồn Vũ tôn giả nhíu mày nói:

- Lão tổ, chẳng lẽ chúng ta phải từ bỏ Huyền Thiên ư?

- Từ bỏ? Hừ, điều này sao có thể.

Mắt Tuế Nguyệt Lão Ma lóe qua tia sắc bén, nói:

- Hiện giờ đại đế sắp xuất quan, nếu hần không muốn chết thì sẽ không dám đối địch với chúng ta. Hơn nữa, một khi hần biểu hiện ra thực lực thiên nguyên cảnh, không cần chúng ta ra tay đã có Kiếp tự tìm đến cửa.

Khi mọi người nói chuyện thì có kẻ kiềm không được lại tiến lên xuống tay với Phong Liệt.

- Khục khục khục khục, cơ duyên to lớn hiếm có trên đời, nếu các người không muốn thì lão phu sẽ không khách sáo vậy!

Theo tiếng cười quái dị còn rõ, một ông lão áo đỏ đầu trâu mặt ngựa xuất hiện bên mép tế đàn.

Người này dáng người nhỏ gầy, khuôn mặt khô lão, da mặt tràn đầy nếp nhăn bao lấy khung xương, như là thây khô bò ra từ quan tài vậy.

Nhưng thực lực của ông lão này thì không người dám khinh thường, uy nhiếp đỉnh địa nguyên cảnh mạnh mẽ bao phủ vạn dặm, mắt gian tà chớp lóe tràn đầy tham lam.

Rất nhanh có người nhìn ra thân phận của lão, Địa Minh Lão Quỷ, Nam Ly Giới tổ sư khai sơn Địa Minh tông, một nhân vật tà đạo nổi danh vang dội.

Ông lão âm hiểm cười nhìn lướt qua Phong Liệt, rồi lập tức dùng cao ngọc bạch cốt cao hơn cả người lão cầm mạnh xuống đất.

Thoáng chốc hơi thở khiến người nghẹt thở tràn ngập, dọc theo mặt đất nhanh chóng lan hướng tế đàn.

- Liệt địa minh trảm!

Ầm!

Một tiếng vang rung trời, tế đàn bên dưới Phong Liệt và nguyên ngọn núi to chia năm xẻ bảy, tan vỡ, bụi đất bay đầy.

Đám người xung quanh đều nhìn ra được một kích của lão già kia tuy sắc bén nhưng chỉ là thăm dò mà thôi.

Nhưng không ngờ dù tế đàn bị hủy mà ánh sáng vàng bên trên mười dặm vẫn trôi nổi không hề hấn gì.

Còn Phong Liệt khoan chân bên trong màn sáng thì không thềm nhường mi mắt lên.

- Ha ha ha ha, Địa Minh Lão Quỷ, không lẽ ngươi chỉ có chút bản lĩnh đó à?

- Địa Minh Lão Quỷ, ngươi ba ngày không ăn cơm sao? Chút sức đó hình như không đủ xem nhỉ? Ha ha ha ha!

- ...

Đám người ngẩn ra rồi cất tiếng cười khoa trương.

Địa Minh Lão Quỷ nhìn xung quanh, sắc mặt khó coi, mắt dần bắn ra sát khí.

- Hừ, bây giờ đã qua mười ngày rồi, lão phu thật sự không tin sẽ dẫn đến thiên phạt.

Địa Minh Lão Quỷ nặng nề hừ lạnh, vung tay áo, âm phong dấy lên cuốn không gian run rẩy.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đoàn sáng vòng bên bông trên trời và Phong Liệt ở bên trong bông nhiên biến mất, bầu trời trống rỗng, Địa Minh Lão Quỷ cũng biến mất tiêu.

- Nguy rồi, lão quỷ này định ăn mảnh!

.....

Phong Liệt mất hơn nửa ngày, hao phí một phần công đức thần huy rút cuộc đem đại thần thông thôn phệ thôi diễn đến hoàn mỹ hoàn cảnh, kết quả này khiến hắn rất là vừa lòng.

Đến đây thì ánh sáng vàng quanh người hắn chưa đến hai mươi dặm, chút thần huy dùng để tăng tu vi đã như muối bỏ biển. Phong Liệt trầm ngâm một chút, quyết định dùng nó thôi diễn vài thức kỹ năng.

Nhưng lúc này phong cảnh trước mặt hắn thay đổi, dường như đang ở trong tiểu thiên địa tràn ngập tử khí.

Trời đất này phạm vi khoảng mười vạn dặm, mặt đất núi trập trùng nhưng không có chút sức sống, trải rác xương trắng, không trung âm vụ lượn lờ, tử khí nặng nề.

- A? Dám đem lão tử thu vào không gian bốn mệnh, lão già này thật to gan đấy chứ.

Phong Liệt ngẩn ra rồi thềm cười lạnh.

Hắn vừa nhìn liền biết chắc đã bị Địa Minh Lão Quỷ thu vào không gian bốn mệnh chỉ cường giả địa nguyên cảnh mới có.

Trong không gian này thực lực của hắn sẽ bị suy yếu rất nhiều, có thể nói cực kỳ bất lợi cho hắn.

Nhưng thu người khác vào không gian bốn mệnh của mình là một chuyện khá nguy hiểm. Nếu như không gian bị đánh nát thì tu vi như đã tràn se cát, thông thường chỉ khi đối phó võ giả tu vi thấp hơn mình mới bắt ngờ thu đối phương vào không gian bốn mệnh để phòng ngừa đối phương chạy trốn.

Địa Minh Lão Quỷ xuất hiện trên một ngọn núi nhỏ cách trăm dặm, nét mặt khó giấu nổi vui sướng, từ xa truyền âm nói:

- Tiểu tử, niệm tình ngươi tu hành không dễ, chỉ cần đem Huyền Thiên và còn sót lại công đức thần huy đưa ra thì lão phu có thể cho ngươi một con đường sống.

Nếu lão dám thu Phong Liệt vào thì đương nhiên ăn chắc hắn, dù sao mười ngày trước hắn chỉ là một võ giả đỉnh thánh hoàng cảnh, hiện tại dù đạt đến hậu kỳ địa nguyên cảnh thì chưa chắc có thể phát huy ra thực lực hậu kỳ địa nguyên cảnh.

- Ồ?

Phong Liệt lạnh lùng cười, trực tiếp đánh ra một thôn phệ vòng xoáy đường kính trăm dặm. *Vèo!* một tiếng nuốt hết số ánh sáng vàng còn lại.

Ngay sau đó, trong tay của hắn đột nhiên hiện ra bóng kiếm vàng dài bảy thước, uy nhiếp thần khí hùng hồn khuếch tán làm tiểu thiên địa xao động.

Địa Minh Lão Quỷ con người co rút, biểu tình nghiêm túc hơn nhưng càng nhiều tham lam tăng vọt, mắt sáng rỡ.

Lão sống vài chục vạn năm, đây là lần đầu tiên thấy thần khí, lòng tham khó thể đè nén, hít thở nặng nề hơn.

- Lão già, nếu ngươi đã biết Huyền Thiên trong tay ta còn dám để ta tiến vào, ta không thể không khâm phục lá gan của ngươi.

Phong Liệt âm trầm cười, vung một luồng kiếm quang chém hướng thân hình khô gầy phía xa.

Vèo!

Một kiếm quang vàng dài vạn dặm vạch ra trong tiểu thiên địa âm u, chiếu rọi trời đất ánh vàng.

- A? Chết tiệt, dừng tay!

Khi kiếm quang xuất hiện thì Địa Minh Lão Quỷ biến sắc mặt, ánh mắt sợ muốn chết.

Bị Huyền Thiên tỏa định khiến lão thấy vô cùng nguy hiểm, lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Nhưng dường như lão đã quên bản thân đang ở trong không gian bốn mệnh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một tiếng trời sập đất nứt gầm rú vang lên, chn trời toét ra một lỗ hổng to cỡ vạn dặm, rồi thì cả không gian bắt đầu tan vỡ.

Địa Minh Lão Quỷ vẻ mặt ngây ngốc nhìn không gian điên cuồng sụp đổ, lòng vừa kinh vừa giận, rồi đến thất cả ruột.

Lão vốn tưởng sẽ dễ dàng bắt lấy Phong Liệt, lúc này mới phát hiện lão đánh giá uy lực thần khí quá thấp rồi, cũng đánh giá sai thực lực của Phong Liệt, tình hình trước mắt hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của lão.

948. Chương 948

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1054: Chiến đấu với thiên nguyên cảnh!(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Địa Minh Lão Quỷ thê lương tức giận gầm lên:

- Không! Tiểu súc sinh đáng chết, ngươi cút ra ngoài cho ta!

Đôi tay lão đẩy tới trước dấy lên không gian bão tố cuốn lấy Phong Liệt, muốn ném hẳn ra khỏi không gian bốn mệnh của mình.

- Lão già, hôm nay lão tử cho ngươi một bài học suốt đời khó quên.

Phong Liệt âm trầm cười, trước khi bị Địa Minh Lão Quỷ ném ra không gian thì giờ cao Huyền Thiên chậm rãi đẩy kiếm.

- Quần long truy nhật khứ!

- Grao!!!

Tiếng rống ngâm chấn trời vang lên.

Mấy ngàn con cuồng bạo long ảnh hiển hiện trên không trung, uốn lượn thân hình khổng lồ như núi bay ra bốn phương tám hướng tiểu thiên địa.

Có tiếng nổ đécc tai vang lên, ở trong tiểu thiên địa trốn khỏi tai kiếp kinh thiên.

Xoẹt!

Phong Liệt bị bài trừ khỏi tiểu thiên địa, xuất hiện ở không trung bên ngoài, đối diện ánh mắt kinh ngạc xung quanh.

- Ủa? Tiểu tử Phong Liệt này trốn ra được?

- Không lẽ nào Địa Minh Lão Quỷ không xử lý được cả một thằng nít ranh ư?

- Có lẽ tiểu tử này có bảo khí phá không?

Từ lúc Phong Liệt bị Địa Minh Lão Quỷ bắt cóc đi khi lại xuất hiện ở trước mặt mọi người chỉ khoảng ba giây mà thôi.

Thời gian ngắn như vậy dù là ai cũng không nghĩ Phong Liệt khiến Địa Minh Lão Quỷ ăn bở hồn, khả năng duy nhất là trên người hắn có báu vật xuyên qua không gian.

Kinh ngạc qua nhanh, mọi người nín thở, ngàn vạn ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm kiếm ảnh vàng trong tay Phong Liệt, rục rịch.

Chỉ tôn thần khí, thiên hạ độc nhất.

Một cường giả hoàng cảnh có được Huyền Thiên đã đối diện được cường giả địa nguyên cảnh, nếu rơi vào tay địa nguyên cảnh lão yêu nghiệt thì có thể tranh phong với cường giả thiên nguyên cảnh, một hơi leo lên hàng cường giả đỉnh thế giới, sức hấp dẫn lớn như vậy không ai có thể kháng cự được, lớn hơn cả công đức thần huy.

Phong Liệt đứng thẳng, khóe môi cong lên nụ cười như có như không, đồ đen bay phần phật, đối với người xung quanh như bày sói hăn không hề sợ, thậm chí hơn hỏ muốn thử.

Bây giờ tu vi của hắn tăng nhiều, sốt ruột muốn nghiệm chứng thực lực của mình, trước mắt những tên có ý đồ xấu xa đa số mang tu vi hoàng cảnh, địa nguyên cảnh cũng đủ tư cách dùng làm đá mài dao.

Dần dần không khí trong thiên địa ngày càng nặng nề, xung quanh ngàn vạn cao thủ tùy thời xông lên xé Phong Liệt thành mảnh vụn, đại chiến chờ bùng phát.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên không gian mười vạn dặm vạn dặm dữ dội, tiếng bạo tạc liên tiếp như là tiếng sấm giữa trời xanh, vang kinh thiên.

Động tĩnh lớn như vậy khiến mọi người chú ý, đầu óc tỉnh táo lại.

Bỗng có tiếng *Ầm! Ầm! Ầm!* không gian tạc, vô số mảnh vụn mặt đất hiện ra đáp xuống từ trời cao, như là cơn mưa đặc biệt. Một số người tu vi không cao bị đập thành thịt nát chìm ngập trong tro bụi.

Cùng lúc đó, một ông lão áo đỏ rách rưới xuất hiện trước mặt Phong Liệt không xa, chặt vật ngã xuống đất, mặt xám mày tro.

Lão già chính là Địa Minh Lão Quỷ.

Nhưng khí thế của Địa Minh Lão Quỷ suy sụp, mặt xám như tro tàn, ánh mắt nhìn Phong Liệt toát ra nỗi hận thấu xương.

- Tiểu súc sinh, ngươi hủy không gian bốn mệnh, bốn tọa và ngươi thề không đội trời chung, lần sau gặp mặt sẽ lấy mạng chó của ngươi!

Địa Minh Lão Quỷ oán độc gầm lên rồi nhích người, định phá không chạy trốn.

Không gian bốn mệnh của lão bị một kích cuối cùng của Phong Liệt nghiền nát, mặc dù lúc này còn cảnh giới đỉnh địa nguyên cảnh nhưng thực lực sụt xuống dưới địa nguyên cảnh rồi. Thực lực giảm mạnh dù Phong Liệt không giết lão thì xung quanh có rất nhiều kẻ thù ngày xưa xuống tay với lão, ở lại chính là tìm chết, chạy trốn mới là lựa chọn duy nhất.

Nhưng hiển nhiên lão đã đánh giá thấp sát khí của Phong Liệt.

- Không cần lần sau, lần này đưa ngươi về châu trời luôn.

Phong Liệt khế hừ, mặt hiện nụ cười lạnh, hắn không muốn để lại hậu hoạn ỉn.

Khi nói chuyện thì huyền thiên chiến kiếm lơ lửng, *Vèo!* một tiếng kiếm quang vàng chói mắt xẹt qua, chớp mắt xuyên trăm ngàn tầng vạn dặm không gian, trực tiếp đâm vào ngực Địa Minh Lão Quỷ.

- Á!

Địa Minh Lão Quỷ khựng lại, khó tin nhìn cái hố trước ngực.

Nếu là lúc hùng mạnh thì có lẽ lão có thể tránh thoát một kiếm này, nhưng hiện giờ, lão có lòng mà sức không đủ, bị một kiếm đâm thủng.

Sau đó người lão *bùm* một tiếng thành bột phấn, hình thần đều diệt.

Trong hoảng loạn mọi người thấy màn này thì tim đập chân run, ột đỉnh cường giả địa nguyên cảnh, nổi danh vài chục vạn năm trước thế mà mười giây ngắn ngủi có kết cục hình thần đều diệt.

Phút chốc ánh mắt mọi người nhìn Phong Liệt có vài phần kiêng dè, một số lão già tính toán đục nước béo cò bắt đầu đánh trống rút lui.

- Ha ha ha ha, không tệ, không uống là chí tôn thần khí cường giả các tộc hao phí ngàn vạn năm thời gian liên hợp chế tạo ra, uy lực quả nhiên không tầm thường.

Một thanh âm tà ác bỗng vang lên trong trời đêm, chấn mọi người tai điếc, mấy phen muốn học máu.

Phong Liệt nhướng mày, theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy người lên tiếng là thiếu niên toàn thân tà khí, ánh mắt bạo lực.

Đó là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

Và không biết tại sao khí thể trên người thiếu niên cho hắn cảm giác quen thuộc.

Phong Liệt nheo mắt, thăm lục soát ký ức, chợt lòng máy động, mắt hắn sắc bén hơn.

”A? Loại hơi thở này không lẽ nó là...Không ngờ nó đã thoát khốn.”

Giờ phút này hắn nhớ đến u long hoàng bị nhốt sâu dưới lòng đất.

Lý do cảm thấy quen thuộc là bởi vì trước khi căn nguyên giới Cửu U Vương của hắn ma hóa có bảy phần giống với hơi thở của thiếu niên trước mắt.

- Hắc hắc, tiểu tử, thần khí ở trong tay ngươi cũng là lãng phí thôi, giao cho bổn hoàng đến bảo quản đi.

Thiếu niên mỉm cười, bỗng nhiên biến mất.

Phong Liệt không dám xem thường, hắn cảm thấy tu vi của người này đứng trên mình.

- Thương long hộ thể!

- Grao grao grao!

Tiếng rống ngâm vang lên. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Ngàn vạn hùng hồn long ảnh hiển hiện, vạn vệt trên dưới trái phải quanh Phong Liệt, bảo hộ hắn kín kẽ.

Không trung long ảnh phi vũ, thanh thế hùng hồn, đồ sộ.

Tiến vào địa nguyên cảnh rồi mỗi một thương long hộ thể đều ẩn chứa không gian pháp tắc, uy lực hơn trước kia gấp trăm, ngàn lần. Cường giả hoàng cảnh bình thường không thể đột phá phòng ngự của một thương long hư ảnh, dù là cường giả địa nguyên cảnh trong phút chốc cũng sẽ bị cản trở.

Phong Liệt vẫn không yên tâm, biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân thúc đẩy căn nguyên thần đồ hộ thể.

Khi Phong Liệt mới chuẩn bị xong thì một thanh âm khinh thường vang bên tai:

- Tài mọn.

Lòng Phong Liệt run lên, lập tức xoay người, vung kiếm quét hư không.

Vèo!

Kiểm quang tung toé, nhưng chém nát là một ảo ảnh sau lưng.

Ngoài vạn tượng, U Trắc biến hóa ra, mặt treo nụ cười âm hiểm chế giễu, trêu chọc nói:

- Tiểu tử, bổn hoàng muốn xử lý ngươi chỉ cần một chiêu, ngươi có tin không?

- Khoác lác.

Phong Liệt mặt âm trầm, ánh mắt không chút lùi bước đối diện gã.

- Hừ!

U Trắc hừ lạnh, tùy tiện vung ra một luồng gió nhẹ đánh hướng Phong Liệt, cùng lúc đó gã lại biến mất.

Phong Liệt nheo mắt, huyền thiên kiếm mang bắn ra, một kiếm sắc bén tùy thời đánh ra.

Nhưng ngay sau đó con ngươi hắn co rút, chỉ thấy gió mát thổi qua đầu thì thương long hộ thể quanh người hắn lặng lẽ tan biến.

949. Chương 949

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1055: Bảo tố

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hãy nói đúng hơn là từ có đến không, như là thời gian đảo ngược vậy.

- Thời gian rút lui? Nguy rồi, tên này là cường giả thiên nguyên cảnh!

Phong Liệt giật nảy mình, một kiếm súc thể đã lâu mạnh chém ra, đâm thủng hổ đen to lớn trong không trung trước mặt.

Nhưng U Trác cường đại ra ngoài điều hần dự đoán.

Trong hắc ám một long trảo quấn quanh khói đen bỗng thò ra mạnh ấn vào ngực hần.

Ầm!

Một tiếng nặng nề.

Phong Liệt như bị ngọn núi to va đập, bắn ngược ra xa, bay đến mấy vạn dặm, đụng thủng hơn mười tòa núi lớn mới dừng lại, căn nguyên thần đồ bao quanh thân tức thành khói đen.

Chớp mắt khói đen hùng dũng lại lần nữa huyền hóa ra thân hình Phong Liệt.

Phong Liệt sắc mặt âm trầm xa xa nhìn bóng dáng tiểu tử đầy tà khí, mắt bắn ra tia lạnh lẽo.

Bởi vì biến ảo Ma Long Hắc Ám Chi Thân nên một kích của U Trác không khiến hần bị thương nhưng lòng khó tránh khỏi giật mình.

Hần vốn tưởng U Trác nên ngang ngửa với đám Hoàng Phủ, Phiêu Miểu, tối đa cỡ hậu kỳ địa nguyên cảnh mà thôi.

Nhưng không ngờ tên này mới thoát khốn đã biểu hiện ra thực lực hậu kỳ thiên nguyên cảnh khiến hần giật nảy mình.

Nếu không ngoài ý muốn thì U Trác hậu kỳ thiên nguyên cảnh đã là đệ nhất cường giả thế giới căn nguyên, thậm chí, dù đám Nhân Hoàng, Long Chủ có trở về cũng chưa chắc thắng được gã.

Tất nhiên phải bài trừ Hồn Vô đại để không biết sống hay chết.

- Tiểu tử, không ngờ ngươi có Ma Long Hắc Ám Chi Thân hệ Ma Long Hoàng, nhưng kết cục của ngươi sẽ không thay đổi.

Ngoài ba vạn dặm U Trác thấy một chưởng của mình không thể hủy diệt Phong Liệt thì mặt xet qua kinh ngạc.

Nhưng gã không để trong lòng, vừa dứt lời từ xa đánh ra một đám

Vèo!

Hư không chấn động.

Một quyền ảnh đen xet qua, cường giả thiên nguyên cảnh khống chế thời gian, không gian pháp tắc, khiến một kích kia hoàn toàn không nhìn khoảng cách ba vạn dặm, nắm đám hủy diệt chớp mắt đến gần Phong Liệt, thể không thể đỡ!

Quyền phong ập vào mặt, khí thể bá đạo chí tà chí liệt khiến linh hồn Phong Liệt đau đớn.

Phong Liệt con người co rút, một quyền này đến quá nhanh, hần không kịp làm ra phản ứng. Dựa vào bản năng chiến đấu, hần lập tức giơ kiếm ngang ngực, *Ong!* một tiếng từng vòng sóng gợn vàng lan bốn phương tám hướng.

Quyền phong ập đến va chạm với sóng gợn vàng, tan biến, tạo thành ngàn dặm không gian sụp đổ.

Cùng lúc đó, một quyền kia dư uy vẫn đánh vào huyền thiên chiến kiếm.

Keng!

Tiếng sắt theo giao nhau vang lên, thân hình Phong Liệt bị huyền thiên chiến kiếm mang theo lại bắn hướng chân trời, ra xa mười vạn dặm mới chậm dần.

Một kích kia vẫn không thể tổn thương Phong Liệt chỉ khiến hắn cảm thấy có một ít bức tức. Thực lực của hắn bùng phát đang định thử một lần thì gặp phải cường giả địa nguyên cảnh đề đầu, rất là ức chế.

- Có qua mà không có lại là mất lịch sự, người cũng ăn một kiếm của ta đây!

Phong Liệt ở trên không trung biểu tình âm trầm, huyền thiên chiến kiếm rung lên. Thoáng chốc khí thể hủy diệt dâng lên, làm cả thiên địa xao động.

Hơi súc thể xông một kiếm mạnh chém tới phía xa.

Ầm!

Một kiếm quang vàng dài ba vạn dặm vắt ngang không gian, như là một tinh không trường hà hùng hồn quét hướng U Trác.

Trường là đi qua đâu là thiên địa ầm ầm sụp đổ, ở giữa không trung tạc ra một con đường hư vô cực kỳ lớn. Một số võ giả xui xẻo bị cuốn vào bên trong liền hình thần đều diệt.

P phía xa U Trác thấy vệt vàng chói lọi ập đến thì biến sắc mặt, dựa vào trực giác hơn người gã thấy ra bên trong có tính cuồng bạo hủy diệt và khí sắc bén vô địch.

Nhoáng người lên, U Trác tạt ngang ngàn dặm, dễ dàng né qua kiếm quang, biểu tình thản nhiên.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có tiếng nổ khủng bố vang tận mây xanh.

Ầm!

Trong ánh mắt giật mình của mọi người, kiếm quang dài mấy vạn dặm tạc nổ, phân liệt thành hàng ức tiểu kiếm quang bắn bốn phương tám hướng.

Trong phạm vi mười vạn dặm đều là Huyền Thiên kiếm khí như là mưa kiếm, đầy trời ánh sáng vàng lấp lánh như là ban ngày.

Kiểm vũ này chẳng những bao phủ U Trác mà hướng khác đám người hệ ám như Tuế Nguyệt Lão Ma, Táng Thiên Lão Nhân cùng xung quanh ngàn vạn người vây xem đều bị bao trùm, không ai tránh được.

Huyền thiên chiến kiếm trải qua thiên địa huyền hoàng chi khí rèn luyện rồi bản thân đã tiến vào hàng chí tôn thần khí, kiếm khí sớm đạt đến cực hạn không vật gì không phá được. Độ sắc bén của nó đã lên đến quy tắc, thế gian không có khả năng ngăn cản được.

- A!

- Mau trốn đi!

- Tiểu súc sinh đáng chết, lão phu làm quỷ cũng sẽ không tha ngươi! A

~~~ ...

Kiểm vũ rơi, tiếng hét thê lương liên miên bất tuyệt vang lên, người trúng kiếm nhiều vô số kể, kiếm khí sắc bén không gì sánh được không ngừng xuyên qua từng xác thịt. (.

Còn về U Trác, người hệ ám bị trọng điểm quan tâm thì tất nhiên là không thể may mắn thoát khỏi.

U Trác thấy không thể tránh được cũng không kinh sợ, gã nhẹ vung tay áo bắn ra kinh phong cuốn hướng kiếm vũ của Phong Liệt, khoe môi cong lên khinh thường.

Nhưng khiến gã giật mình là những kiếm vũ dễ dàng đột phá phòng ngự của gã.

Phụt phụt phụt!

Ba tiếng trầm đục qua đi, ngực gã bắn máu tung tóe.

U Trắc biến sắc mặt, trong mắt có giạt mình:

- A? Lực xuyên thấu thật mạnh.

Trước khi kiếm khí hủy diệt bùng phát gã dễ dàng bức nó ra ngoài người, chữa trị vết thương nhưng trong lòng nổi kiếp sợ lắng đọng thật lâu.

Ba lũ kiếm khí này chỉ là một phần ức vạn kiếm khí trường hà kia thể mà đã khiến gã đường đường là cường giả thiên nguyên cảnh bị thương nhẹ, nếu mới rồi gã cứng rắn đỡ thì kết quả...chỉ tưởng tượng thôi đã thấy kinh khủng rồi.

Chỗ người hệ ám đứng theo kiếm vũ rơi, Táng Thiên Lão Nhân bị trúng chiêu, từng đợt kiếm vũ dày đặc nổ rộ đóa hoa máu trên người lão, khiến lão đau đớn gào thét. Dù có không gian pháp tắc gia cố nhưng không làm nên chuyện gì, những kiếm khí có lực lượng bỏ qua pháp tắc.

Tuế Nguyệt Lão Ma, Hồn Vũ tôn giả cũng không may mắn thoát nạn, đều bị thương trình độ khác nhau, thậm chí có ba cường giả hoàng cảnh bị Huyền Thiên kiếm khí tiêu diệt thần hồn chết ngay tại chỗ.

Người hệ ám hận Phong Liệt thấu xương, Táng Thiên Lão Nhân chỉ lên trời thề không giết Phong Liệt thề không bỏ qua.

Còn vô số cường giả lúc trước tụ tập quanh tế đàn đều tử thương vô số, la lối liên tục, hận Phong Liệt nguyền rủa.

Đội kiếm vũ dày trời tán đi thì trên mặt đất tăng thêm mấy vạn cái xác.

Mặt U Trắc đen như lọ nổi bông biến mất, truy theo phía xa.

Tuế Nguyệt Lão Ma và mấy cao thủ hệ ám còn có sức chiến đấu cũng lập tức phát động, đẩy mình lửa giận bay ra xa.

Vèo vèo vèo vèo!

Trên mặt đất từng bóng người bay lên, xác khí tận trời, không biết họ muốn tìm Phong Liệt tính sổ hay là tìm thần khí của hắn nữa.

Nhưng khi họ vội vàng chạy tới chỗ Phong Liệt đứng thì bực mình phát hiện đã hoàn toàn mất đi bóng dáng của hắn.

.....

Trên không trung ba mươi vạn dặm, Phong Liệt như mũi tên xẹt qua.

Phía sau một bóng người khí thể hùng hồn theo đuổi không bỏ, sát khí đậm đặc khiến người khiếp sợ.

950. Chương 950

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1056: Luận bàn

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mặc dù Phong Liệt di chuyển nhanh như biểu tình không hề hốt hoảng, ngược lại hài hước cười.

Lúc trước hắn vùng một kiếm kinh thiên xem như trút hết tâm tình buồn bực mấy ngày nay, lòng thoải mái hơn. Nhưng không thể hoàn toàn hủy diệt hệ ám khiến hắn thấy hơi tiếc.

Tuy nhiên hắn không sót ruột, thực lực càng ngày càng cường đại, không lâu sau hắn sẽ có thực lực ngay mặt đầu với cường giả thiên nguyên cảnh, hệ ám coi như là đá mài dao cho hắn.

Vài giây sau hắn bỗng khựng lại, xoay người nhìn bóng dáng bám dai dẳng, cười lạnh nói:

- U Trác, hôm nay dừng ở đây, lần sau gặp mặt ta sẽ cho ngươi niềm vui bất ngờ.

- Hừ, không có lần sau, hôm nay ngươi sẽ chết. Không gian phong tỏa.

U Trác hừ lạnh, hơi thở pháp tắc bạo tạc, đông kết lại không gian mười vạn dặm.

Bây giờ Phong Liệt như biến thành con ruồi trong hổ phách, không thể nhúc nhích một cây ngón tay.

Nhưng nụ cười trên mặt hắn không hề thay đổi.

Mắt thấy U Trác tới ngày càng gần, nụ cười dữ tợn càng rõ ràng, huyền thiên chiến kiếm bỗng tỏa ánh sáng lấp lánh để dành bài trừ không gian phong tỏa.

Trong ánh mắt kinh ngạc của U Trác, Phong Liệt nhảy người tiến vào trời sao mênh mông.

U Trác lắc người tiến lên mấy ngàn dặm nhưng có một kết giới vô hình khiến gã dừng bước chân, sắc mặt cực kỳ khó xem.

Đằng sau là căn nguyên thể giới, phía trước là trời sao tử vong khiến người nghe liền biến sắc mặt.

U Trác nghiêng răng gầm lên:

- Tiểu tử đáng ghét, ngươi có bản lĩnh thì đừng chạy!

- Ha ha ha ha, ngươi có bản lĩnh thì đuổi theo ta đi!

Thanh âm mờ ảo của Phong Liệt truyền đến nhưng không thấy bóng dáng đâu.

U Trác lóe sát khí, tức giận chửi vài câu nhưng cuối cùng đành xoay người đáp xuống.

Không có thần khí Huyền Thiên mở được, bất cứ người nào bước vào trời sao tử vong cuối cùng kết cục là con đường chết, dù gã có thực lực đỉnh cường giả cũng không dám vượt rào.

Phong Liệt thấy U Trác rời đi thì hơi đáng tiếc, nếu tên này thật dám đuổi theo đến trời sao tử vong thì hắn có năm phần nắm chắc hoàn toàn xử lý gã.

.....

Lục phương thể giới hợp nhất, cả căn nguyên thể giới lại hồi phục thống nhất hoàn chỉnh thời đại viễn cổ chân long.

Long Huyết đại lục vẫn là khu vực chính giữa căn nguyên thể giới, còn lại năm phương đại lục vây quanh Long Huyết đại lục.

Còn Ma Long giáo phía đông bộ Ma Long sơn mạch thì là trung tâm nguyên khu vực thể giới.

Phong Liệt trốn vào trời sao tử vong không lâu sau, khu vực Ma Long giáo bỗng bốc lên gió lạnh thấu xương thổi quét bốn phương tám hướng, dần hình thành bão tố ngập trời cuốn thể giới.

Bão tố đi qua đâu thì cỏ cây đá núi vốn mất hết sức sống nghiền thành một phấn, một số võ giả may mắn thoát thiên địa đại kiếp nạn trốn trong hang động tham sống sợ chết cũng thành mây khói.

Trong bão tố ẩn chứa tính hủy diệt không gì sánh kịp, dường như nó muốn phá hủy tất cả, còn tiết để hơn cả thiên địa đại kiếp nạn, cực bá đạo.

Thậm chí một số gia tộc võ giả trốn trong tiểu thiên thể giới hoặc là không gian pháp khí đều không thoát khỏi, từng tiểu thiên địa dễ dàng bị phá hủy, sự sống tàn đi.

Vèo vèo vèo vèo!

Cuồng phong rít gào, đầy trời khói bụi.

Bão tố khủng bố điên cuồng lan tràn, từ Ma Long giáo đến nguyên Long Huyết Giới, rồi thì thiên long vực, cổ giới, linh vi phạm...

Nó không ngừng ăn mòn từng không gian sinh tồn cuối cùng trên căn nguyên đại lục, nuốt hết một đám sinh linh cuối cùng trong thế giới.

Trong trời sao tử vong, Phong Liệt thức tỉnh khỏi tỉnh tọa, ánh mắt xuyên qua trời đêm huyền lệ từ trên cao nhìn xuống mệnh mông thế giới, trong ánh mắt lấp lóe tia sáng nhiếp người.

- Là đang tu phục một tia thần hồn cuối cùng ư? Hừ, ta thật rất tò mò người rốt cuộc là ai.

Thời gian qua nhanh.

Ba tháng trôi qua, trên căn nguyên đại lục có chín phần khu vực biến thành đất chết không có sự sống, gió lạnh khủng bố vẫn lan tràn, tàn phá, e rằng không lâu sau cả thế giới dưới trời sao tử vong đều biến thành một tòa bãi tha ma.

Hiện giờ số ít võ giả may mắn còn sống giống như chó cụp đuôi liều mạng chạy hướng chạn trời, ở trong thiên địa vật vờ tìm một tia sự sống. Trên mặt họ viết đầy sợ hãi và mờ mịt, không biết đâu là đường sống.

.....

Trong trời sao mệnh mông, ánh sao huyền lệ mê người nhưng đầy tĩnh lặng.

Một ngôi sao đường kính mười dặm, Phong Liệt khoanh chân ngồi, mắt nhắm nghiền, chân mày đôi khi nhíu chặt có lúc giãn ra, dường như tiến hành đột tiến hóa mấu chốt gì.

Nếu có cường giả thiên nguyên cảnh ở đây thì sẽ giật mình phát hiện thời gian quanh người Phong Liệt chảy lúc nhanh lúc chậm, có khi trực tiếp đứng yên, đây rõ ràng là thể hiện cường giả không một chút thời gian căn nguyên pháp tắc.

Điều này cũng chứng minh hiện tại Phong Liệt đã vào hàng cường giả thiên nguyên cảnh, chẳng qua không chế thời gian pháp tắc chưa quen tay mà thôi.

Thời gian pháp tắc, chính là đệ nhất căn nguyên pháp tắc cấu thành thế giới, mức độ huyền ảo không gì sánh kịp.

Nếu để Phong Liệt một mình tham ngộ thì hao hết vài chục, trăm vạn năm cũng chưa chắc có thu hoạch gì.

Nhưng bây giờ Phong Liệt đem thôn phệ thần thông thôi đến hoàn mỹ có thể trực tiếp nuốt thời gian pháp tắc chi văn của Sở Huyền, khiến hắc lĩnh ngộ thời gian pháp tắc mỗi giây mỗi phút lại tăng nhanh.

Ngày hôm nay, sau ba tháng Phong Liệt đã lĩnh ngộ đến chân ký thời gian yên lặng, thời gian gia tăng, cảnh giới coi như đạt đến trung kỳ thiên nguyên cảnh.

Nhưng không biết là nguyên nhân gì hắc tiến vào hai cảnh giới nghịch thiên địa nguyên cảnh, cường giả thiên nguyên cảnh nhưng không thể dẫn phát thiên kiếp, điều này khiến hắc thấy bất an.

Trong thôn phệ không gian của Phong Liệt đang hết sức tiêu hóa mỡ lũ pháp tắc đạo văn cực kỳ huyền ảo, mà đã dẫn đến cuối rồi.

Phong Liệt rất sốt ruột, nôn nóng muốn có thực lực cường đại cảnh giới càng cao.

Lấy tinh thần lực hiện tại của hắc có thể dễ dàng bao phủ một nửa căn nguyên thế giới, hắc biết rõ tình hình nguy ngập hiện nay trên căn nguyên đại lục.

Nếu không ra ngoài ý muốn thì tất cả sinh linh trên căn nguyên đại lục đều sẽ hình thần đều diệt trong vòng ba ngày, người bí ẩn trong quan tài đá không lâu sau sẽ tỉnh lại.

Phong Liệt không muốn làm cứu thế chủ gì, những người không liên quan có chết hay sống hắc không để trong lòng, nhưng từ khi hắc nhận chủ Huyền Thiên thì vận mệnh lại có liên kết chặt chẽ không thể phân ly với căn nguyên đại lục, đã định trước trong tai kiếp này hắc không thể đứng ngoài được.

- Mau chút, nhanh hơn nữa. Cảnh giới trung kỳ thiên nguyên cảnh của ta còn kém rất xa, ngay cả Kiếp còn không xử được chứ nói gì đến tử bí ẩn đó.

Phong Liệt thầm sốt ruột, thúc đẩy thôn phệ thần thông nhanh chóng vận chuyển.

Đột nhiên, hần thân hình run lên, thời gian pháp tắc quanh người yên lặng, dần rút lui.

Ầm!

Uy nhiếp mạnh mẽ phát ra từ người hần, khiến không gian xung quanh khẽ run.

- Hậu kỳ thiên nguyên cảnh, đây quả nhiên là căn nguyên pháp tắc hậu kỳ thiên nguyên cảnh!

Phong Liệt mở bừng mắt ra, tia sáng nhiếp người, lòng mừng như điên.

Khi hoàn toàn nuốt lủ thời gian căn nguyên chi văn kia thì thời gian trong không gian bốn mệnh của hần đã hoàn toàn tự khống chế, triệt để cách ly với bên ngoài.

Đến đây thì không gian bốn mệnh coi như một tiểu thiên địa chân chính, một thế giới hoàn chỉnh thời không độc lập, ngũ hành đều đủ.

- Tốt quá rồi, hiện giờ cảnh giới đã miễn cưỡng đủ, nhưng nguyên lực trong người vẫn ở địa nguyên cảnh, cho nên ta còn hải lượng nguyên khí. Chỉ khi có đủ nguyên lực thì ta mới tính là cường giả thiên nguyên cảnh thật sự.

951. Chương 951

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1057: Phá diệt chi đạo

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Hiện tại căn nguyên thế giới là một mảnh hoang vu, sớm đã không còn chút nguyên khí. Nhưng Phong Liệt ở trong long ngực sớm lưu trữ đủ nguyên khí nên long ngực không gian từng gốc cây ngọn cỏ, hạt hòn đá đều do ngũ hành nguyên khí tinh hoa biến thành, hoàn toàn đủ cung cấp cho hần cần.

Ngay sau đó, Phong Liệt tâm ý động, thương sinh đại ấn xuất hiện trong tay.

Thương sinh đại ấn là ký đạo thần binh của hủn, nghiêm khắc khắc nói thì nó do sơn hình đại ấn và thứ chín mươi chín tầng long ngực tổ thành, giờ đã lên hàng thần khí, uy lực khó lường.

Lúc này Phong Liệt nhìn pho tượng thiên long bên trên sơn hình đại ấn, mắt chợt lóe bên trong có tia sáng kỳ lạ.

- Long ngực không gian cũng không tệ, mấy năm nay ta được ích lợi không nhỏ. Tiếc là cuối cùng nó không phải không gian bốn mệnh của ta, hơn nữa có liên kết long tộc, không chừng sẽ tồn tại biến số gì đây.

Do dự một chút Phong Liệt ngưng kết mấy pháp ấn quái dị đánh vào trong thương sinh đại ấn, khiến pho tượng thiên long và sơn hình đại ấn dần tách biệt.

Tách ra rồi sơn hình đại ấn vẫn là thần khí, phẩm cấp không hề thay đổi. Pho tượng thiên long thì không có phẩm cấp, chỉ có không gian mệnh mỏng.

Phong Liệt lập tức đánh ra một thôn phệ vòng xoáy nuốt pho tượng không gian vào trong, bắt đầu cướp lấy vô tận nguyên khí của long ngực hóa thành từng tia nguyên lực vào người.

Dần dần, hơi thở trên người hần ngày càng đậm.

.....

Một góc giáp ranh bốn mươi chín thiên tru lệnh bài, bảy võ giả khí thế mạnh mẽ nhanh như tia chớp chạy phía xa.

Bảy người này đều là cường giả hoàng cảnh, hơn nữa ống tay áo của họ thêu một ấn ký hoa mi, bảy người chắc là thuộc Sở gia Long Huyết Giới.

Bảy cường giả hoàng cảnh coi như có lực lượng cực kỳ mạnh mẽ đủ ứng đối tất cả nguy hiểm trên đời.

Nhưng bây giờ bảy người giống chó cụp đuôi mặt trắng bệch, trong ánh mắt không thể che giấu sự sợ hãi, tốc độ thi triển đến cực hạn. đọc truyện mới nhất tại .

Sau lưng họ gió lạnh thấu xương liên tiếp trời đất điên cuồng lan tràn, rít gào giận dữ không ngừng, như là một đám ác ma khát máu truy sát bảy người, tùy thời nuốt chửng họ.

Một người đàn ông trung niên có vẻ bệnh hoạn vừa chạy như điên vừa hỗn hển hét to

- Chết tiệt, có ai biết đằng sau rốt cuộc là cơn gió quái quỷ gì không? Ngay cả thiên bảo thần binh tổ tiên Sở gia chúng ta truyền xuống cũng bị mục rữa!

Một ông lão khuôn mặt tang thương bất đắc dĩ nói:

- Gió quái dị này đến từ bên dưới Ma Long giáo, rất có thể là sự tồn tại cường đại nào trong bí cảnh làm. Xem ra hệ ám nói là thật, Hồn Võ đại đế sắp hồi sinh. ài, mặc kệ thế nào chúng ta tuyệt đối không thể để gió quái dị đó đuổi kịp, nếu không là chết chắc.

- Nhưng bây giờ hơn phân nửa thế giới bị gió quái này xâm chiếm rồi, chúng ta có thể trốn đi đâu chứ?

- Nếu thật không được thì chúng ta trốn vào trời sao tử vong đi.

- Không được, trời sao tử vong tràn ngập lực lượng quái dị, muốn đi ra rất là khó khăn.

- ...

Mọi người vừa hoảng sợ chạy trốn vừa bàn bạc đường ra, biểu tình cực kỳ khó coi, không khí tuyệt vọng đè nặng lòng mọi người.

Đột nhiên ông lão khuôn mặt tang thương nói với một thanh niên tóc vàng giữ im lặng:

- Hóa Long, ngươi có ý gì không?

Thanh niên tóc vàng ngẫm nghĩ, nói:

- Các lão, ta cảm thấy chúng ta nên mau chóng tìm người hệ ám, bây giờ toàn thế giới chỉ mình bọn họ an toàn. Chỉ cần chúng ta có thể gia nhập hệ ám hoặc là trở thành phụ thuộc của họ, giữ mệnh chắc là không lo.

Người thanh niên này không phải ai khác chính là Sở Hóa Long mà Phong Liệt biết.

Vài năm sau, ngày hôm nay gã đã luyện hóa ra phá diệt kiếm châu có được từ Nam Ly Phong, đạo cảnh đạt đến viên mãn, tu vi tăng vọt một hơi tiến vào hàng cường giả hoàng cảnh.

Lúc này trên người khá có hơi thở phá diệt khiến người nhìn kinh sợ.

- Đầu vào hệ ám ư?

- Ý định này không tệ, nhưng phải làm sao tìm ra hệ ám đây?

- Đúng vậy, đúng là vấn đề.

Nghe Sở Hóa Long nói xong sáu người còn lại mắt sáng lên, nhưng rồi nhú mồm.

Đúng lúc này, đột nhiên phía trước ngàn vạn dặm xuất hiện một thiếu niên áo đen, đúng lúc chặn đường mọi người.

Bảy người Sở gia liếc nhau, tăng cảnh giác.

Họ tiến tới gần, khuôn mặt thiếu niên hiện ra rõ ràng.

Bảy người biểu tình kinh ngạc, một cái tên quen thuộc bật thốt khỏi môi.

- Phong Liệt? Sao hắn lại ở đây?

- Đúng là Phong Liệt rồi, không phải hắn đưa đám Nhân Hoàng rời khỏi căn nguyên tinh rồi ư?

- Hừ, trên người tiểu tử này rất có thể có huyền thiên chiến kiếm, nếu chúng ta cướp lấy thì sẽ có hy vọng giữ mạng.

- A? Hình như hắn đang chờ chúng ta, xem trước tình huống đi, hành động tùy theo hoàn cảnh...

- ...

Trong thời gian ngắn bảy người âm thầm bàn bạc, quyết định kế sách xong.

Phong Liệt đứng trên không trung, ánh mắt bình tĩnh như nước nhìn bảy người càng đi càng gần, khóe môi cong lên nụ cười xấu xa.

Bảy người cách Phong Liệt trăm dặm thì ngừng lại, dàn hàng ngang, mắt chớp lóe đánh giá hắn.

Trên người Phong Liệt hiện ra khí thế là đỉnh thánh hoàng cảnh. Bảy người Sở gia có hai là trung kỳ thánh hoàng, ba là hậu kỳ long hoàng, hai là hư hoàng. Thực lực hai bên thoát nhìn Sở gia chiếm ưu thế nhiều.

Sở Hóa Long lạnh giọng quát hỏi:

- Phong Liệt, ngươi đứng chắn đường là có ý gì?

Không biết tại sao, bị Phong Liệt nhìn chằm chằm khiến gã tim đập chân run như bị rần độc nhìn.

Phong Liệt mỉm cười, thản nhiên nói:

- Không làm gì, chỉ là muốn tìm các ngươi luận bàn chút thôi.

- Luận bàn á?

Sở Hóa Long ngẩn ra, mấy người còn lại nhìn nhau.

Phong Liệt lạnh lùng nói:

- Chỉ cần các ngươi có thể đánh bại ta thì huyền thiên chiến kiếm là của các ngươi. Nhưng nếu các ngươi thua thì bỏ mạng lại!

- Hừ, thằng nhãi nông cuồng, đừng tưởng có cái thần khí thì ghê gớm lắm, hôm nay lão tử sẽ cho ngươi biết sự lợi hại!

Phong Liệt mới dứt lời thì một cao thủ hậu kỳ long hoàng cảnh Sở gia gầm lên, bỗng quanh người dâng lên ngọn lửa cực nóng lan tràn hướng hắn.

Rất nhanh ngọn lửa bao phủ phạm vi ba ngàn dặm, vây khốn Phong Liệt bên trong, nhiệt độ cao khủng bố tràn ngập trong thiên địa, khiến người nghẹt thở.

Phụt phụt

Theo tiếng khê vang, từng sơn mạch trên mặt đất bị nhiệt độ cao đốt thành tro, ngay cả không gian cũng phát ra tiếng két két.

Hỏa, nguyên bản chính là thuộc tính công kích mạnh nhất, hỏa chi lĩnh vực của cường giả hoàng cảnh đủ đốt sạch thiên địa vạn vật.

Nhưng kết quả khiến người bất đắc dĩ.

Phong Liệt đứng yên trong hỏa chi lĩnh vực, khóe môi cong lên trào phúng. Hắn không hề chống cự, dễ dàng cách ly cực nóng ra ba trượng, như là chia cắt với hỏa chi lĩnh vực bên ngoài thành hai thế giới với.

- Đây là không gian pháp tắc? Nguy rồi, tiểu tử này tiến vào địa nguyên cảnh!

Cao thủ long hoàng cảnh biến sắc mặt, lòng khủng hoảng.

- Địa nguyên cảnh? Sao có thể chứ!

Sở Hóa Long con người co rút, trên mặt tràn đầy khó tin.

Gã nhớ rõ hai năm trước gặp nhau ở đế lăng thì Phong Liệt chỉ mới là một cao thủ long hoàng cảnh, hai năm thôi đã vượt qua thánh hoàng cảnh, tiến nhập địa nguyên cảnh, đây quả thực chính là trò cười lớn nhất trên đời, đồ ngốc cũng sẽ không tin.

952. Chương 952

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1058: Phá diệt chi đạo(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhưng sự thật ngay trước mắt, gã không thể không tin. Phong Liệt đúng là dùng không gian pháp tắc ngăn cách hỏa chi linh vực.

Phút chốc lòng tham của bảy người Sở gia biến mất hết, còn lại đều là kinh hoảng cùng bất an. Đối diện một cường giả địa nguyên cảnh đừng nói cướp đoạt thần khí, hôm nay có thể trốn được một kiếp này đã tốt lắm rồi.

Sở Hóa Long mắt chợt lóe, biểu tình dần bình tĩnh lại, từ xa nói:

- Phong Liệt, không ngờ người nhanh như đã tiến vào địa nguyên cảnh, thật không uống là tuyệt thế thiên tài đời này của Long Huyết Giới ta.

- Nhưng Sở gia ta cùng người không oán không cừu, mà còn cùng một môn Ma Long giáo, Sở ta thật tình nghĩ không ra tại sao người cứ làm khó dễ với Sở gia ta vậy?

- Không oán không cừu hả?

Phong Liệt lạnh lùng cười, trong ánh mắt sát khí dần dần nổi lên:

- Sở Hóa Long, hai mươi năm trước người vùng một chương kia với ta đã định trước vận mệnh hôm nay.

- Hai mươi năm trước, là sao?

Sở Hóa Long ngẩn ra, gã vội lục tìm ký ức trong đầu nhưng thật tình không ngờ gã với Phong Liệt rốt cuộc có mối thù sâu năm gì.

Còn về trong dạ mạc đại hiệp cốc gã tùy ý vùng một chương suýt đánh chết một tiểu đệ tử nguyên khí cảnh tam tầng thì không hề để trong lòng, dù gì gã giết người tính ngàn vạn, sao nhớ hết được?

- Nếu đã không như được thì người hãy làm hồ đồ quỷ đi!

Phong Liệt không muốn giải thích nhiều, vừa dứt lời thì vùng chương, sáu chương ảnh đen bay ra biến mất trong hỏa vực.

Phá không.

Thời gian gia tăng.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Liên tục sáu tiếng nổ, huyết vụ tràn ngập.

Trừ Sở Hóa Long ra còn lại sáu cường giả hoàng cảnh không kịp cả phản kháng đã bị đánh thành mảnh vụn, linh hồn không thể chạy thoát, hình thần cùng diệt.

Sở Hóa Long ngơ ngẩn, sợ muốn chết. Dù gã đoán được hiện tại Phong Liệt rất mạnh nhưng không ngờ đối phương sẽ cường tới mức này, ngay cả hai thánh hoàng cảnh lão tổ cũng không đỡ được một kích.

Không để gã nghĩ nhiều, trước mắt xẹt qua bóng đen, thiếu niên áo đen đứng cách gã mười dặm.

- Phong Liệt, người, không, ta không muốn chết, ta phải giết người!

Sở Hóa Long sắc mặt kinh khủng, nói năng lộn xộn. Gã hét lớn một tiếng, gọi ra một trường mâu vàng mạnh đâm tới trước, ở trên không trung mang theo vết sáng vàng chói mắt.

- Phá diệt chi tuyệt thương!

Vèo!

Một mâu ảnh vàng dài mười trượng xẹt qua không trung, mang theo hơi thở hủy diệt khủng bố mạnh đánh hướng Phong Liệt.

Ầm!

Một tiếng nặng nề.

Một kích kia thuận lợi lạ lùng.

Chỉ thấy trường mâu sắc bén đâm vào ngực Phong Liệt, rồi mâu ảnh biến mất, ngực hắn xuất hiện hố đen to cỡ đầu người, gần như xuyên thủng.

Phong Liệt mặt không đổi sắc cúi đầu nhìn ngực mình, lầm bầm:

- A, ý cảnh không sai, chỉ là cảnh giới còn kém xa lắm.

Đối diện Sở Hóa Long vung ra một kích xong vốn định dọn ra vạn dặm nhưng thấy ra chiêu đã ‘Tổn hại nặng’ Phong Liệt thì ngẩn ra, chuyển rầu thành mừng.

Bây giờ gã chợt phát hiện hình như Phong Liệt không mạnh như đã nghĩ.

- Ha ha ha ha, Phong Liệt, ta còn tưởng người mạnh thế nào, hóa ra chỉ có vậy thôi. Ta đã nói mà, một võ giả long hoàng cảnh làm sao có thể trong hai năm ngắn ngủi tiến vào địa nguyên cảnh được, chắc là trên người người có mang không gian chí bảo gì? Hừ, lại ăn một kích của ta đây!

Sở Hóa Long cười ha hả, lại vung trường mâu.

- Phá diệt chi thiên thương!

Thoáng chốc hàng ngàn mâu ảnh vàng uy thế hùng hồn hiện ra, hơi thở hủy diệt khủng bố ồ ạt ập đến, khiến người nghẹt thở.

Theo động tác của Sở Hóa Long, từng mâu ảnh cực kỳ sắc bén trút xuống người Phong Liệt.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Một chuỗi tiếng đánh. truyện copy từ

Ma Long Hắc Ám Chi Thân của Phong Liệt bị đâm thủng lỗ chỗ, rách tung tóe. Khi trường mâu biến mất thì Phong Liệt chỉ còn lại cái đầu là hoàn chỉnh, trông cực kỳ thảm.

Nhưng trong đôi mắt đỏ rực của hắn không có kinh sợ, ngược lại lộ vẻ vui mừng.

Phong Liệt từ đáy lòng khen:

- Không uống là Sở gia lưu truyền vạn cổ phá diệt chi đạo, quả nhiên bất phàm.

- Ha ha ha ha, xem như người có chút kiến thức, lão tổ đời thứ nhất Sở gia ta chính là Phá Diệt lão tổ thời viễn cổ, là đỉnh cường giả ngay cả Nhân Hoàng còn phải nhường ba phần. Hôm nay ta dùng hai thức phá diệt chung cực vừa lĩnh ngộ để chấm dứt người.

Sở Hóa Long cười dài một tiếng, trên mặt khó giấu vẻ tự đắc.

Ngay sau đó, biểu tình gã biến trang nghiêm, tay phải nắm xéo trường mâu, tay trái bấm pháp quyết làm ra tư thế quái dị.

Dần dần có khí thế cực kỳ nguy hiểm toát ra từ người gã, khiến không gian xáo động.

Ngoài ngàn dặm, cái đầu Phong Liệt trôi nổi trên không trung, đôi mắt đỏ rực thú vị nhìn động tác của Sở Hóa Long, có vẻ chờ mong.

- Phá diệt chi thần vong!

Ong!

Hư không run lên.

Một quang cầu vàng dần ngưng tụ ở đỉnh trường mâu, trường to, tỏa ánh sáng vàng chói mắt như là mặt trời trên chín tầng mây vậy.

Cùng lúc đó, hơi thở nguy hiểm cuồng bạo mà nội liễm tràn ngập, khiến người ta hoảng loạn bất an.

Trong chớp mắt, một mặt trời đường kính ngàn trượng xuất hiện trên đỉnh đầu Sở Hóa Long, gã hừ lạnh, trường mâu bỗng vùng lên.

Vèo!

Mặt trời con bỗng bay ra xa, tạc nổ bên trên đầu Phong Liệt, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi ngàn vạn dặm.

Ánh sáng chiếu rọi, trên mặt đất từng dãy núi cô quanh, mặt đất khô cạn giống như băng tuyết dưới ánh nắng nhanh chóng hòa tan, lan tràn ra phía xa, ngàn dặm, vạn dặm, mười vạn dặm.

Chớp mắt tất cả trong phạm vi ba mươi vạn dặm đều hóa thành bột phấn, thậm chí bão tố thấu xương phía sau cũng bị ức chế.

Sở Hóa Long biểu tình hơi tí nhưng trong mắt thì cực kỳ hưng phấn. Gã nhìn uy thế mình tạo thành, lòng khá là tự hào. Đương nhiên khiến gã hưng phấn nhất là xử lý Phong Liệt, đệ nhất thiên tài từ xưa đến nay của Long Huyết Giới.

Lát sau ánh sáng vàng đầy trời biến mất, trời đất lại trở về tối tăm.

Sở Hóa Long vui vẻ một lát, định bay lên cao cướp bóc chiến lợi phẩm. Nếu có được Huyền Thiên trên người Phong Liệt thì thực lực của gã sẽ tăng lên mười cấp.

Nhưng ngay sau đó gã trợn tròn mắt, tròng mắt suýt lồi ra.

Chỉ thấy ngoài trăm trượng một thiếu niên áo đen sờ cằm thú vị nhìn gã, trong mắt đầy gian tà.

- Phong Liệt? Sao...sao ngươi không chết? Sao có thể như vậy!

Sở Hóa Long biến sắc mặt, như là thấy quỷ giữa ban ngày.

Không chút nghi ngờ, người đối diện chính là Phong Liệt, còn là lông tóc không tổn hao gì.

- Rất bất ngờ hả?

Phong Liệt khẽ cười, giễu cợt nói:

- Chỉ bằng con kiến hư hoàng cảnh nhà ngươi muốn vượt vài cấp đánh chết thiên nguyên cảnh, a, ngươi thật là dám mơ mộng.

Tiếng nói vừa dứt, hần đột nhiên vang chuông. *Ầm!* một tiếng thôn phệ vòng xoáy đường kính trăm dặm xuất hiện trên đỉnh đầu Sở Hóa Long, chớp mắt nuốt gã.

Vài giây sau, không gian thôn phệ đã tiêu hóa xong Sở Hóa Long, nguyên lực, hồn lực, các thứ trong người gã đều thành một phần của Phong Liệt. Quan trọng nhất là Phong Liệt đem đạo cảnh Sở Hóa Long tu luyện mấy trăm năm chiếm làm của riêng.

Thật ra cướp đạo cảnh của Sở Hóa Long là mục đích chuyển đi này của Phong Liệt.

Mấy năm trước từ khi Phong Liệt được đến huyền thiên chiến kiếm thì luôn muốn tu luyện một môn cường đại kiếm đạo phối hợp thanh thần kiếm, cuối cùng phát hiện chỉ có Sở gia phá diệt chi đạo và Diệp gia trường hà kiếm đạo là thích hợp yêu cầu.

953. Chương 953

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1059: Lại thấy quan tài đá

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Trong hai gia tộc thì Sở Hóa Long và Diệp Khai tu luyện đạo cảnh xuất chúng nhất, trong long biến cảnh đã luyện đạo cảnh luyện đến đại thành, có thể nói là ngàn năm không gặp võ đạo thiên tài.

Tiếc rằng mấy năm trước Diệp Khai đã mất tích, Phong Liệt chuyển mục tiêu vào Sở Hóa Long, hôm nay cuối cùng được như nguyện.

Lát sau Phong Liệt triệt để chuyển dời phá diệt chi đạo của Sở Hóa Long lên người mình, chậm rãi mở mắt ra, lóe tia vui mừng.

- Không tệ, không uống là danh chấn viễn cổ phá diệt chi đạo, chắc đủ phát huy ra *Phụt phập* mạnh nhất của Huyền Thiên.

- Chỉ tiếc cảnh giới của Sở Hóa Long thấp quá, chưa lĩnh ngộ ra phá diệt pháp tắc, nhưng không sao, may là còn lại một chút công đức thần huy...

Phong Liệt trầm ngâm một chốc rồi đem phần nhỏ công đức thần huy còn lại dùng để thôi diễn phá diệt pháp tắc, dần dần diễn hóa phá diệt chi đạo đến cảnh giới càng cao sâu hơn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Bỗng một tiếng gầm rú kinh thiên động địa từ chân trời xa xôi truyền đến khiến Phong Liệt chú ý.

Phong Liệt tâm ý động, Hồn Vũ tôn giả cường đại nhanh chóng kéo dài, rất nhanh hình ảnh trăm vạn dặm diễn ra đại chiến kịch liệt chiếu vào đầu hắn.

Trong trời đêm tối đen một người đàn ông khuôn mặt tuần tú lạnh băng cực kỳ giống Phong Liệt yên lặng đứng.

Xung quanh y từng tòa núi tuyết ầm ầm sụp đổ, gió lốc gào thét không ngừng, vô tận thiên tai tàn phá trong thiên địa, xé rách không gian, cảnh tượng tận thế.

Y giống như một ma thần có thể cho người ta mang đến vô tận tuyệt vọng cùng tử vong.

Kiếp.

Một viên cỏ ác ma khiến thế nhân nghe tiếng sợ vỡ mật, một kẻ chấm dứt căn nguyên thế giới kỷ nguyên.

Sứ mệnh của y chính là hủy diệt tất cả sinh linh trong thế giới, khai sáng từng kỷ nguyên mới.

Bây giờ cách Kiếp vạn dặm, một thiếu niên áo đen đầy tà khí đang triển khai tốc độ cực hạn nhanh chóng né tránh phải trong vô tận thiên tai, như là một chiếc thuyền con lênh đênh giữa biển khơi, tùy thời bị hủy diệt, thoát nhìn rất chật vật.

Thiếu niên này khí thể cực kỳ mạnh mẽ, quanh người lượn lơ huyền ảo pháp tắc chi văn, khiến không gian loạn lưu xung quanh không dám đến gần.

- Con rồi chết tiệt nhà ngươi, đợi bổn hoàng chương không thiên đạo chi quan, nhất định sẽ nghiền ngươi thành tro!

U Trác vừa mau chóng tránh né thiên tai vừa tức giận rống lên, khuôn mặt âm tà hơi tái nhợt.

Ầm! Ầm! Ầm!

Đáp lại gã là một ngọn núi tuyết sụp đổ đè nát không gian vạn dặm, uy thế đủ dễ dàng tiêu diệt cường giả địa nguyên cảnh, thậm chí cường giả thiên nguyên cảnh gặp phải cũng sẽ trầy da tróc vảy.

U Trác mặt âm trầm, người bỗng chớp lóe, đúng lúc tránh đi uy thế của núi tuyết.

Vèo!

Phía trước bỗng có bão tố hủy diệt ập đến, như là hàng ức đao nhẵn sắc bén cắt khung trời tan tác, phong kín tất cả đường đi của U Trác.

- Chết tiệt, không thể cứ như vậy hoài, nếu không thì sớm muộn gì sẽ chết tại đây!

U Trác cầm giận chửi rủa một câu, mắt thấy không cách nào tránh né, tay trái vung lên *Ong!* một tiếng, ánh bạc tạc nổ trong tay gã.

Phút chốc trước mặt gã có một tấm chắn cổ xưa, dày nặng màu bạc, lấp lánh ánh bạc chiếu rọi trời đêm.

Trung phẩm thần khí thánh lân thuần, chính là thần khí mà long tộc truyền thừa từ hoang cổ, tương truyền do hoang cổ tổ long rút ra một nghịch lân luyện chế mà thành, phòng ngự vô song.

Ầm!

Bão tố mạnh đánh vào thuần bạc, thánh lân thuần không tổn hao gì, nhưng U Trác lại bị đẩy vào sâu trong thiên tai khiến gã kinh sợ và tức giận cực kỳ nhưng đành chịu, tiếp nhận oanh tạc liên miên.

.....

Ngoài trăm vạn dặm, Phong Liệt lạnh lùng nhìn Kiếp và U Trác giao phong, mắt chớp lóe.

Hắn thấy rõ ràng U Trác hậu kỳ thiên nguyên cảnh ở trước mặt Kiếp không có sức đánh lại, chỉ đành nương dựa vào thần khí tấm thuần chống đỡ, phòng ngự đủ, nhưng công kích thì kém nhiều lắm. Nếu không ngoài ý muốn, U Trác thất bại là chuyện sớm hay muộn.

Đương nhiên hai người ai thắng ai thua chẳng liên quan gì Phong Liệt, hắn để ý chuyện khác.

Khoảng thời gian này tới nay, Phong Liệt cực kỳ muốn biết sự thật trong quan tài đá, lúc này Kiếp rời khỏi đế lăng, có thể nói là thời cơ cực tốt đi vào đó.

Đặc biệt là bây giờ hắn tự nhận có đủ thực lực nên không muốn kéo dài thời gian nữa.

Quyết định xong Phong Liệt bỗng biến mất, xuyên qua không gian ngàn vạn dặm xuất hiện giáp ranh đông bộ Ma Long sơn mạch.

Mới xuất hiện lòng Phong Liệt trầm xuống, cảm giác áp lực đè nặng trái tim.

Phía trước đập vào mắt là từng đợt bão tố đen tràn ngập sự nguy hiểm. Phong Liệt không dám khinh thường, nhanh chóng thúc đẩy uy lực thần khí ngăn cách gió lạnh thấu xương.

Vèo vèo vèo vèo!

Từng bão tố cuồng bạo điên cuồng tàn phá trên không trung, lan hướng bốn phương tám hướng.

Những bão tố này tàn phá Ma Long sơn mạch ngày trước liên miên vô tận giờ thành sa mạc, tất cả đá núi cỏ cây đều không thấy đâu, thành cát bụi hết.

Phong Liệt thăm giật mình, hắn thậm chí nghi ngờ nếu để cho những bão tố quái dị đến gần thì ngay cả thiên nguyên cảnh pháp tắc chi thân của hắn cũng khó mà ngăn cản.

Những hắc có chí tôn thần khí hộ thể, những gió lạnh có cường đại đến đâu cũng không thể đột phá phòng ngự của thần khí.

Phong Liệt tập trung nhìn ra xa, rất nhanh phát hiện nguồn ngọn gió.

Chính giữa sa mạc trống trải đang cắm một quan tài đá cao ngàn trượng, rộng trăm trượng lóng lánh, trên quảng trường quanh quan tài đá từng cây cột điêu khắc sinh linh khác nhau yên lặng đứng.

Quan tài đá, cột ngọc, luân hồi chi môn, vãng sinh kính.

Cảnh tượng này Phong Liệt không xa lạ nhưng lần hắc gặp ở vô quang bí cảnh tầng thứ hai tại Ma Long giáo, mà hiện giờ, mọi thứ hoàn toàn lộ ra trong thiên địa.

Nắp quan tài đá đã giở ra một góc, từng đợt gió lạnh đen đặc không ngừng tràn ra ngoài thổi bốn phương tám hướng.

Khiến Phong Liệt cảnh giác là trong quan tài đá ẩn giấu khí thể cường đại, hùng hồn, nguy hiểm bao phủ thiên địa.

Khí thể tà ác, trầm trọng, tang thương, hình như còn kèm theo tia thần thánh, cực kỳ quý dị.

Nhưng không thể phủ nhận, khí thể này cực kỳ cường đại, dù cách mười vạn dặm vẫn khiến Phong Liệt nghẹt thở, không nổi lên chút ý chống lại.

- Khí thể thật cường đại, mạnh hơn Tu La đại đế gấp trăm lần, hắc là Tu La đại đế ư? Nhưng ta nhớ rõ thiên đạo chi quan không thể bỏ vào sinh mệnh, rốt cuộc là sao đây? truyện copy từ

- Đáng tiếc linh hồn kiếp trước của ta không hoàn chỉnh, mất rất nhiều ký ức quan trọng.

Phong Liệt nhíu mày, thâm thức đẩy uy lực Huyền Thiên chống đỡ uy nhiếp cường đại phía trước.

Mặc dù hắc không thể khẳng định trong quan tài rốt cuộc có loại tồn tại cường đại nào nhưng trực giác hơi thở khá quen thuộc, hình như gặp qua ở đâu rồi.

Phong Liệt nhìn quan tài đá đằng trước, lòng giật mình cũng hơi cảm thán.

Không chút nghi ngờ, tồn tại cường đại trong quan tài đá chắc là ‘Thiên’ trong căn nguyên thể giới nà là sống chết của chúng sinh trong thiên địa, ngay cả đám cửu đại đỉnh cường giả Nhân Hoàng, Long Chủ, Nam Ly Vân đều cực kỳ sợ hãi y, vì giữ mạng không thể không trốn ra ngoài trời.

Bây giờ bày ra trước mặt Phong Liệt chỉ có hai con đường để đi.

Một là làm thịt tên trong quan tài, hoặc là cúi đầu xưng thần, dường như không có con đường thứ ba để đi.

Phong Liệt mắt chột lóe, lòng thâm suy tư.

954. Chương 1060: Chiêm Thiên

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1060: Chiêm Thiên

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Lấy bản tính của hắc thì đương nhiên sẽ không giao vận mệnh của mình vào tay ai, nhưng nếu lựa chọn ra tay thì hắc không có gì nắm chắc, thật sự khó giải quyết.

Chính lúc này, đột nhiên sau lưng Phong Liệt truyền đến tiếng quát to như sấm.

- Phong Liệt, đồ nghiệt súc khi sư diệt tổ, chịu chết đi!

Vèo!

Một kiếm quang sắc bén không gì sánh được rạch phá hư không chém thẳng hướng đỉnh đầu Phong Liệt.

Phong Liệt nhướng mày, không thấy hấn làm gì mà xung quanh người từng huyền ảo pháp tắc chỉ văn chuyển động dẫn đến không gian dao động.

Ngay sau đó, kiếm quang phóng tới gần Phong Liệt bỗng xảy ra nghịch chuyển kinh người. Đầu tiên là tốc độ giảm bớt, tiếp đó yên lặng, cuối cùng chậm rãi thụt lùi rồi biến mất ở khung trời xa.

Cho đến giờ phút này Phong Liệt mới xoay người lại, lạnh lùng nhìn phía xa, mặt nổi lên sát khí.

- Thế...thế là sao? Tại sao người biết chừng không thời gian pháp tắc? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Cách mấy vạn dặm, một ông lão khô gầy cầm thanh trường kiếm ngậy ngốc nhìn Phong Liệt, con mắt già nua không thể che giấu nổi giật mình, chính là Đại Diễn Tôn Giả.

Phong Liệt lạnh lùng cười, huyền thiên chiến kiếm chậm rãi ngưng tụ trong lòng bàn tay, sát khí tận trời.

Hắn trầm giọng nói:

- Lão già, lần trước không giết ngươi là vì tâm tình của lão tử tốt, thật cho rằng ta không dám giết ngươi chắc?

Dứt lời thì huyền thiên chiến kiếm bỗng hóa thành bóng sáng vàng chém hướng Đại Diễn Tôn Giả, thế nhanh như tia chớp.

Cảm nhận được sát khí tận xương, Đại Diễn Tôn Giả thức tỉnh, biểu tình nghiêm trọng.

Lần trước lão bị huyền thiên chiến kiếm chém đi nửa cái mạng già, giờ sao dám cứng rắn chống lại?

Đại Diễn Tôn Giả người mơ hồ chớp lóe, nhanh chóng di chuyển hồng tránh đi huyền thiên chiến kiếm.

Nhưng khiến lão giật mình là huyền thiên chiến kiếm phóng tới hóa thành du long uốn lượn đuổi theo không bỏ, hơi thở tử vong cách lão ngày càng gần.

- Nguy rồi!

Đại Diễn Tôn Giả con ngươi co rút, kinh hoàng biến sắc.

Lần trước lão nhớ kiếm khí của Phong Liệt không cách nào tỏa định lão, nhưng lúc này công kích của đối phương khiến lão không có chỗ trốn.

Điều này nói lên một vấn đề, tu vi của Phong Liệt đã trên lão, hồn lực đã bao trùm lão, sự thật này khiến Đại Diễn Tôn Giả khó mà chấp nhận.

Huyền thiên chiến kiếm tốc độ kinh người, Đại Diễn Tôn Giả chỉ thấy ánh sáng vàng chợt lóe.

Phụt phụt

Một tiếng trầm đục.

Ngực lão xuất hiện một lỗ máu cỡ cái chén.

Đại Diễn Tôn Giả khó tin nhìn ngực mình, nhìn thân thể chậm rãi hóa thành bộ phận, dần tan biến.

- Thiên nguyên cảnh? Không thể nào, ngươi mà là cường giả thiên nguyên cảnh!

Linh hồn Đại Diễn Tôn Giả độn ra hét chói tai, ánh mắt nhìn Phong Liệt tràn đầy không cam lòng và độc ác. truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

- Dài dòng quá, đi gặp ông Diêm Vương đi!

- Nhíp hồn chi mâu!

Phong Liệt cười khẩy, mắt lóe tia sáng tím, linh hồn Đại Diễn Tôn Giả bị đóng đinh trên không trung.

Bỗng xuất hiện một vòng xoáy đường kính trăm dặm nuốt lấy linh hồn của Đại Diễn Tôn Giả.

Giết chết Đại Diễn Tôn Giả không để lại nhiều gợn sóng trong lòng Phong Liệt.

Hắn nhanh chóng nuốt ký ức của Đại Diễn Tôn Giả, muốn từ bên trong tìm ra chút tin tức liên quan về Hồn Vô đại đế.

Nhưng mà, hắn thất vọng rồi.

Đối với Hồn Vô đại đế và thiên đạo chi quan thì Đại Diễn Tôn Giả biết đến có hạn, lão chỉ tuân theo tổ sư gia đời thứ nhất hệ ám, Vô Thông tôn giả hành sự mà thôi.

- Vô Thông tổ sư gia ư, không lẽ lão còn chưa chết?

Phong Liệt nhíu mày, mắt xẹt qua tia kinh ngạc, hắn bỗng nhiên như đến điều gì, tinh thần len vào trong ám ngục huyền thiên chiến kiếm.

Ám ngục không gian, trong từ đường hệ ám, bên trên ngay chính giữa cung phụng một pho tượng bát trảo thiên long thần tuần uy vũ, sinh động như thật, đôi mắt đen chớp lóe đầy linh tính.

Nhìn pho tượng này, Phong Liệt chìm trong suy tư.

Năm đó sư phụ Tử Long đã từng cho hắn biết đây là pho tượng của Vô Thông tổ sư gia, tồn tại lâu đến trăm vạn năm. Khi hắn tham gia vào hệ ám thì pho tượng thiên long từng ban cho hắn thần lực, tu vi chớp mắt tăng ba cấp.

Cho đến nay pho tượng đem đến cảm giác rất bí ẩn với hắn, vậy nên dù đã hoàn toàn khống chế huyền thiên chiến kiếm thì hắn vẫn không xóa đi từ đường này.

Bây giờ Phong Liệt lại một lần nữa quan sát pho tượng thiên long, dưới đáy lòng nổi lên nghi ngờ. Hắn không biết có phải là ảo giác, từ pho tượng cảm thấy tim đập nhanh.

Chính lúc này, một tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ quét đến đi một vòng trên người Phong Liệt, hình như không có ý che giấu gì cả.

Phong Liệt con ngươi co rút, lạnh lùng nhìn phía xa, quát lạnh nói:

- Là ai? Lăn ra đây cho ta!

Trong thiên địa âm phong gào thét, cát bụi tung bay, khắp nơi tràn ngập tĩnh mịch và tiêu điều.

Lát sau một ông lão áo trắng tiên phong đạo cốt xuất hiện trên trời cao.

Ông lão khuôn mặt thanh nhã, đôi mắt cơ trí sâu thẳm chớp lóe nhìn Phong Liệt, khóe môi treo nụ cười đầy ẩn ý.

Gió rét cắt xương tới gần ông lão mười trượng thì tự động tách ra hai bên, không cấu thành chút uy hiếp.

Thật rõ ràng, thực lực của ông lão không nhỏ, Phong Liệt thậm chí nhìn không thấu tu vi thật sự.

Phong Liệt cảnh giác, lạnh giọng quát hỏi:

- Người là ai!?

- A?

Ông lão ngẩn ra, kinh ngạc hỏi lại:

- Sao vậy? Người không nhớ ta ư?

Phong Liệt lòng máy động, nghi hoặc đánh giá ông lão, có chút quen thuộc nhưng thật tình nhớ không nổi đã thấy ông ta ở đâu, hình như là vì ký ức dính bụi đã quá lâu rồi.

- Ha ha, xem ra người là thật sự không nhớ ta, hoặc nên nói ký ức của người còn chưa thức tỉnh hoàn toàn.

Ông lão cười khẽ, nói:

- Lão phu tên Chiêm Thiên.

Phong Liệt kinh ngạc lặp lại:

- Chiêm Thiên? Người là người sáng lập ra Chiêm Thiên các?

Ông lão nhẹ gật đầu thừa nhận:

- Đúng vậy, Chiêm Thiên đúng là lão phu để lại một mạch truyền thừa.

Phong Liệt con người co rút, hít ngậm khí lạnh.

Chiêm Thiên các chính là một trong môn phái có lịch sử lâu đời nhất Long Huyết đại lục, lấy thiên tính, bói toán nổi danh, thậm chí còn xa xưa hơn cả mười chân long giáo phái, khởi nguyên thời trung kỳ viễn cổ chân long.

Nếu lão già này thật sự là người sáng lập Chiêm Thiên các thì e rằng sống không dưới ba trăm vạn năm, bối phận cao hơn đám Nhân Hoàng, Long Chủ, thật sự là lão già.

Bình tĩnh lại nổi lòng rung động, Phong Liệt trầm giọng nói:

- Không biết tiền bối giá lâm nơi đây có chuyện gì?

- Ha ha, ở trước mặt long hồn mặt đất hoang cổ hồng hoang thì lão phu không dám nhận hai chữ tiền bối.

Chiêm Thiên cười đầy ẩn ý, rồi biểu tình nghiêm túc nhìn quan tài đá phía xa, nói:

- Phong Liệt, thời gian khẩn cấp, chúng ta bớt nói nhảm đi.

- Hiện tại Hồn Vô đại đế sắp hồi sinh rồi, nếu để cho hắn thành công, lão phu không dám khẳng định chết sống của người khác nhưng ngươi và ta chết chắc rồi, vậy nên phải ngăn hắn lại.

Phong Liệt giọng điệu bình thản nói:

- Ồ? Phong Liệt ta chỉ là một tiểu nhân vật cỏn con, Hồn Vô đại đế dù có sống lại cũng không đến mức mất trí phát cuồng đồ tận thiên hạ đi?

955. Chương 1061: Độc Mục Cự Quái Lại Xuất Hiện

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1061: Độc mục cự quái lại xuất hiện

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Chiêm Thiên cười lạnh nói:

- A, Phong Liệt, đừng có lừa mình dối người. Thuở hoang cổ ban sơ, kiếp trước ngươi và Hồn Vô đại đế thân tàn đại chiến mười ngày mười đêm mà thu, không lẽ ngươi cho rằng Hồn Vô đại đế sẽ bỏ qua ngươi ư?

Phong Liệt biến sắc mặt, trầm ngâm nói:

- Sao ngươi biết chuyện mấy ngàn vạn năm trước?

Chiêm Thiên cười tủm tỉm nói:

- Có gì mà kỳ? Bởi vì năm đó lão phu chính mắt chứng kiến trận đại chiến.

- Cái gì?

Phong Liệt giật mình, vội lục tìm ký ức trong đầu.

Thoảng chớp, hình ảnh chiến đấu với Hồn Vô đại đế thời hoang cổ ban sơ chậm rãi phô bày ra.

Trong ký ức lúc hấn đấu với Hồn Võ đại đế dân bản xứ căn nguyên đại lục còn chưa xuất hiện cao đẳng trí tuệ sinh mệnh, quan sát cuộc chiến chỉ có ngàn cận vệ của Hồn Võ đại đế.

Đột nhiên trong ngàn cận vệ một trung niên văn sĩ hiện ra trong đầu Phong Liệt.

Người trung niên văn sĩ tay cầm cây quạt, nho nhã phong lưu, trong ánh mắt tràn ngập vô tận trí tuệ, có sáu, bảy phần giống với Chiêm Thiên bây giờ.

Phong Liệt kinh ngạc nói:

- Không lẽ ngươi là thuộc hạ của Hồn Võ đại đế?

Chiêm Thiên cười nói:

- Đúng vậy, hay chính xác hơn lão phu là là quân sư dưới tay đại đế.

Phong Liệt con ngươi co rút, cổ nín nổi gợn mình, lạnh lùng nói:

- Hừ, ngươi là người của Hồn Võ đại đế, tại sao muốn ngăn cản hấn hồi sinh? Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?

- Muốn làm người tin không có gì khó.

Chiêm Thiên vươn tay chỉ hướng quan tài đá phía xa, căm giận nói:

- Phong Liệt, ngươi nhìn thấy những con rối đó chứ?

Giọng điệu của lão toát ra mối hận tận xương, khiến Phong Liệt thâm rung động.

Không cần nhìn cũng biết Chiêm Thiên chỉ là những cây cột đá phong ấn con rối hồn vô vệ.

- Nhìn thấy.

Chiêm Thiên hừ lạnh nói:

- Hừ, vậy ngươi có từng phát hiện trong một ngàn lẻ một căn phong thần trụ có một là trống rỗng?

- A?

Phong Liệt ngẩn ra, tinh thần lực cường đại lập tức quét qua.

Quả nhiên, trong những cột đá quay quanh quan tài đá có một cái trống rỗng, mặt ngoài không có phù điêu hồn vô vệ.

Trầm ngâm một lúc Phong Liệt hiểu ra cái gì, lời Chiêm Thiên nói càng khẳng định điều hấn đoán.

- Thật ra cây phong thần trụ đó vốn thuộc về ta, chẳng qua lúc đó ta luyện chế phong thần trụ cho đại đế để lại một chút sơ hở, ở ba trăm vạn năm trước may mắn thoát khỏi.

Chiêm Thiên xoay người lại, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Phong Liệt, nói:

- Thử hỏi có ai không làm người sống mà muốn đi làm người chết không?

- Ngươi có biết? Nếu vào trong những thần trụ này thì linh trí tối đa chỉ còn lại ban đầu một nửa, đó là tàn khốc cỡ nào!

- Lão súc sinh Vô Thông đáng chết đó từng hứa sẽ thả ta và Nhu nhi rồi đi nhưng phút cuối đổi ý, ta hận không thể nghiền xương lão thành tro!

Nụ cười khê trên mặt Chiêm Thiên đã biến mất, thay vào đó là độc ác, thù hận, cùng với vô cùng thống khổ.

- Đáng hận là khi ta thoát khỏi thì Nhu nhi của ta đã tiêu hồn, chỉ để lại một con rối.

Bất giác Chiêm Thiên phóng ra khí thế mạnh mẽ khiến Phong Liệt lùi một bước.

Phong Liệt thâm rung động, tu vi của lão già này cao hơn hấn một bậc, chắc là đỉnh thiên nguyên cảnh.

Nhưng Phong Liệt dần tin lời Chiêm Thiên nói.

Tình hình lúc đó không khó tưởng tượng, tất nhiên Hồn Võ đại đế cường ép chế đả thuộc hạ Chiêm Thiên thành con rối.

Loại chuyện này không hiếm thấy trên Long Huyết đại lục, trong đế quốc người thường một số đế vương tàn bạo khi chết sẽ đem cấp dưới luyện chế thành tượng binh mã chôn cùng, bọn họ không thêm để ý thuộc hạ của mình có đồng ý hay không.

Chiêm Thiên chính là thất bại phẩm, sau khi bị chế thành con rối thì sống lại.

Chợt lòng Phong Liệt run lên, mạnh ngẩng đầu, thất thanh kinh kêu:

- Vô Thông? Người nói Hồn Võ đại đế chính là Vô Thông?

- Đúng vậy.

Chiêm Thiên bình tĩnh lại cảm xúc, âm trầm nói:

- Trên cái thế giới này có lẽ chỉ có một mình ta biết Hồn Võ đại đế tên thật gọi là Vô Thông.

Thoáng chốc lòng Phong Liệt trầm xuống, sắc mặt biến cực kỳ khó coi.

- Vô Thông, chẳng lẽ là trùng hợp sao? Cha nó, mặc kệ là trùng hợp hay không, phải hủy đi pho tượng đó!

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Chiêm Thiên, Phong Liệt bỗng gọi ra huyền thiên chiến kiếm, vô tận nguyên lực trong cơ thể điên cuồng rót vào nó.

Ong!

Huyền thiên chiến kiếm rung lên, màn sáng vàng bùng nổ, khí thể hủy diệt tràn ngập.

Phong Liệt không vùng thần kiếm, nhưng trong ám ngục không gian đột nhiên hình thành nước lũ vàng ập hướng từ đường hệ ám, nó đi qua đâu là mọi thứ trong không gian thành bột phần.

Huyền Thiên kiếm khí chí cường chí duệ, sắc bén không gì sánh được.

Cho đến bây giờ, Phong Liệt chưa từng thấy có thứ gì Huyền Thiên kiếm khí không thể hủy diệt, mà bây giờ Huyền Thiên kiếm khí cũng không khiến hắn thất vọng.

Bị nước lũ vàng tàn phá, tất cả trong ám ngục không gian biến thành bột phần, chớp mắt vọt tới gần pho tượng thiên long.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Pho tượng thiên long bát trảo uy vũ thần tuần bị nước lũ vàng trùng kích biến thành mảnh vụn.

Đội Huyền Thiên kiếm khí tán đi, nguyên ám ngục không gian biến trống không chẳng có gì, chỉ để lại vài mảnh vụn pho tượng đen trên mặt đất.

Nhưng Phong Liệt không thả lỏng, ngược lại càng cảnh giác hơn. Hắn mơ hồ cảm thấy có sát ý cường đại khiến tim hắn đập nhanh bất an.

Sự thực chứng minh, hắn âu lo không thừa chút nào.

Ong!

Vài mảnh vụn pho tượng đột nhiên tỏa ánh sáng vàng lấp lánh, ở trên không trung dần ngưng tụ thành một hòn ảnh vàng khổng lồ, tỏa ra khí thể cường đại.

Tim Phong Liệt rút cái bịch, tập trung nhìn lại thấy một quái vật đầu có một con mắt, thân hình biến ảo không ngừng.

quái vật ánh mắt lạnh băng, kiêu ngạo, không có chút tình cảm, thân hình biến đổi giữa rồng, cọp, rắn, báo, vân vân, cực kỳ quái dị.

- A? Độc mục cự quái? Nó còn chưa có chết?

Phong Liệt giật mình tỉnh giấc, hắn không lạ gì độc mục cự quái, lúc trước khi hắn mới tụ tập mười ba tăng thần tháp thì từng cùng một độc mục cự quái cướp đoạt quyền khống chế Huyền Thiên, hai bên dây dưa nửa tháng cuối cùng bị hắn dùng phong ma đại thương giết chết.

Nhưng không ngờ hôm nay lại xuất hiện một con, hoặc nên nói độc mục cự quái chỉ có một con duy nhất. xem tại

- Hừ, súc sinh chết tiệt.

Phong Liệt giật mình qua đi thì bình tĩnh lại, lúc này hắn không còn là võ giả long hoàng cảnh bn đầu, tu vi thiên nguyên cảnh mạnh mẽ khiến hắn tăng niềm tin gấp nhiều lần, đủ ứng đối tất cả rắc rối.

Hắn tâm ý động, trong âm ngục không gian lập tức sinh ra một lực không gian cường đại, cứng rắn bài trừ độc mục cự quái ra ngoài không gian khiến nó bại lộ trong cõi trời đất.

Hồn ảnh vàng khổng lồ to cỡ ba trăm trượng, dường như một ngọn núi nhỏ cuộn tròn trên không trung, khí thế cường đại khiến gió lạnh rít gào trong thiên địa yên tĩnh lặng.

Bị Phong Liệt đuổi ra khỏi không gian Huyền Thiên hình như khiến nó rất tức giận, một con mắt nhìn Phong Liệt toát ra sát khí đậm đặc khiến người không dám nhìn gần.

Phong Liệt lạnh lùng cười, trong lòng chút không sợ hãi, huyền thiên chiến kiếm chậm rãi súc thể định hoàn toàn tiêu trừ nó.

956. Chương 1062: Độc Mục Cự Quái Lại Xuất Hiện(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1062: Độc mục cự quái lại xuất hiện(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Nhưng vào lúc này, Chiêm Thiên ở phía xa trên không trung kiếm không được thất thanh kinh kêu:

- Đại...đại đế?

- A?

Phong Liệt khựng lại, kinh ngạc nhìn hướng Chiêm Thiên.

Chiêm Thiên mặt tái nhợt, người run bần bật, trong mắt tràn đầy sợ hãi như là chuột thấy mèo vậy, tùy thời chuẩn bị xoay người chạy trốn.

Phong Liệt chỉ vào độc mục cự quái trên trời, kinh ngạc nói:

- Cái gì? Chiêm Thiên, ngươi nói hắn chính là Hồn Võ đại đế ư?

- Nó là đế hồn thú, chính là phó hồn sinh cùng với Hồn Võ đại đế, có liên quan sinh mệnh với đại đế, tâm ý liên hệ. Lúc đại đế tung hoành thiên hạ thì nó đại biểu đại đế chinh chiến vũ nội, xưng nó là đại đế cũng không quá đáng.

Chiêm Thiên cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, toàn bộ tinh thần đề phòng, mắt nhìn chăm chăm độc mục cự quái.

- A? Thì ra là vậy.

Phong Liệt giật mình, đây chắc là thứ tương đương với phân thân bản sinh. Trên thế giới này dù hiếm có người trời sinh song hồn nhưng không phải không có.

Lúc ấy độc mục cự quái cũng phát hiện Chiêm Thiên, ánh mắt lạnh lùng lóe sát khí, gầm lên:

- Grao! Chiêm Thiên, đồ phản đồ nhà ngươi tránh mấy trăm vạn năm hôm nay rút cuộc chịu chém đầu rồi sao?

Chiêm Thiên mắt chớp lóe, trong mắt nổi sợ hãi dần lùi bước, biểu tình âm độc nói:

- Để hồn, không ngờ ngươi yếu đến mức này. Chỉ bằng ngươi bây giờ e rằng không có tư cách khiến ta chém đầu không?

Mắt để hồn thú tức giận, hừ lạnh nói:

- Hừ, hèn chi dám nói như vậy với ta, thì ra là đã giải trừ đại đế linh hồn ẩn ký. Tuy nhiên ta muốn giết ngươi thì vẫn dễ như trở bàn tay.

Chiêm Thiên lạnh lùng nói:

- Ngươi đừng có hư trương thanh thế, không biết hiện tại ngươi còn có mấy phần thực lực năm đó chứ? e rằng một phần vạn cũng không tới đi? Không đến phút cuối, ai sống ai chết rất là khó nói.

Độc mục cự quái tức giận nói:

- Hừ, Chiêm Thiên, chỉ bằng vào ngươi cũng muốn ngăn cản đại đế hồi sinh, thật là không biết tự lượng sức mình. Không lâu sau, ta sẽ khiến ngươi trả cái giá đắt vì phản bội ta!

Tiếp theo ánh mắt nó chuyển hướng Phong Liệt, từ trên cao nhìn xuống, nói:

- Phong Liệt, bây giờ ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, chỉ cần ngươi chịu thần phục đại đế, đại đế sẽ cho tất cả điều ngươi muốn. Nhưng nếu ngươi vẫn chấp mê bất ngộ thì chờ đợi ngươi sẽ là hủy diệt, triệt để hủy diệt.

Thanh âm của để hồn thú vang vọng trong thiên địa thật lâu không ngừng, tràn ngập lực lượng chấn nhiếp lòng người.

Phong Liệt cười lạnh, mắt chớp lóe.

Không đợi hắn đáp lời thì phía xa Chiêm Thiên biến sắc mặt, sốt ruột nói với Phong Liệt:

- Phong Liệt, ngươi tuyệt đối đừng bị hắn dụ dỗ. Vô Thông trời sinh tính đa nghi, chưa bao giờ tin tưởng bất cứ người nào. Nếu ngươi thần phục hắn, nhất định phải dâng lên linh hồn chi hỏa của mình, đời đời kiếp kiếp bị hắn khống chế.

- Nếu ngươi chịu cùng ta hợp tác thì có thể hoàn toàn đưa Vô Thông vào địa ngục. Huyền thiên chiến kiếm của ngươi là vũ khí duy nhất có thể tổn thương pháp thể của Vô Thông trên đời này.

Phong Liệt phất tay, cười lạnh nói:

- Được rồi, đừng nói nhiều, Phong Liệt ta muốn gì sẽ dùng đôi tay đi bắt lấy, không cần ai ban cho.

Đối với lời để hồn thú và Chiêm Thiên nói đương nhiên hắn sẽ không dễ tin, nhưng từ chuyện để hồn thú muốn lung lạc hắn thì xem ra hắn đúng là có thực lực uy hiếp Hồn Võ đại đế.

Nếu đã vậy thì cứ to gan liều một lần đi, vận mệnh chỉ có thể cưỡng không ở trong tay chính mình.

Chiêm Thiên biểu tình thả lỏng, cất tiếng cười to nói:

- Ha ha ha ha, nói tốt lắm.

Để hồn thú mắt lóe lửa giận, sát khí tăng vọt, quát lạnh nói:

- Đồ không biết điều, đi chết đi!

Dứt lời, trong một con mắt bỗng phát ra luồng sáng vàng bắn hướng Phong Liệt.

Tinh thần công kích.

- Muốn chết mà.

Phong Liệt khinh thường hừ, có lẽ cảnh giới của đế hồn thú rất cao nhưng bây giờ chỉ có hình dạng, thực lực không đủ sợ.

Không thấy hắn làm động tác gì, khi vệt sáng vàng bắn tới trước mặt trăm trượng thì bỗng trong mắt đang vang tiếng xé gió, một vệt đen bốc lên khỏi mặt đất, đúng lúc tiêu trừ ánh sáng vangf.

Vệt sáng đen không biến mất, nấn ná ở sau lưng Phong Liệt một vòng rồi đánh hướng đế hồn thú.

Xèo xèo xèo xèo!

Một chuỗi tiếng khê vang, dễ dàng đâm hồn ảnh khổng lồ thủng lỗ chỗ.

- Grao grao...ta phải giết ngươi!

Đế hồn thú đau đớn la hét.

Chiêm Thiên nhìn thấy tất cả, trong mắt lóe tia kinh sợ. Lão nhìn Phong Liệt ở bên dưới nhếch khóe môi, lòng thầm cảnh giác.

Đế hồn thú đau đớn la hét rồi đột nhiên căm hận nhìn hướng Phong Liệt, tức giận hét:

- Grao, Phong Liệt, là ngươi buộc ta tự hủy! Thiên long chi huyết!

Ầm!

Trên người Phong Liệt đột nhiên bùng phát ra ngọn lửa cực nóng.

Bây giờ Phong Liệt cảm thấy huyết dịch trong người điên cuồng bốc cháy lên, như là dầu lửa bốc cháy, đốt thân hình và linh hồn của hắn. Nếu không phải thân thể hắn cứng rắn không gì sánh được, chỉ sợ trong chớp mắt sẽ hóa thành tro tàn.

Mặc dù vô cùng thống khổ nhưng Phong Liệt biểu tình bình tĩnh, dường như thiêu đốt huyết dịch là người khác vậy.

- Hừ, quả nhiên là ở trong thiên long tinh huyết động tay chân, nhưng chỉ dựa vào điều này đã muốn giết ta, còn kém xa lắm.

Phong Liệt hừ lạnh, hai tay ở trước ngực ngưng kết ra một huyền ảo pháp ấn.

Ong! một tiếng, từng lũ sáng vàng phát ra từ người hắn, ở trước mặt ngưng tụ quả cầu lửa đốt cháy, rút ra hết thiên long tinh huyết trong người hắn.

- Thiên long tinh huyết bình thường mà thôi, bây giờ ta không cần nữa rồi, trả lại cho ngươi đây!

Phong Liệt hai tay đẩy, hỏa cầu bỗng bay ra bắn tới gần đế hồn thú, *Ầm!* một tiếng tạc nổ khiến nó rất là chật vật.

- Grao, chết tiệt!

Đế hồn thú gào rít giận dữ liên tục, vệt đen xuyên thấu khiến nó lo thân còn không xong, cả người bốc lên khói xanh, sắp thiêu đốt. Cuối cùng nó chịu không được nữa, bỗng xoay người bắn ra xa, bay hướng quan tài đá.

- Phong Liệt, đừng để nó chạy, giết nó sẽ tổn hại nặng bản thể Vô Thông!

Chiêm Thiên hét to, nhaoáng người lên vội đuổi theo đế hồn thú.

Phía sau Phong Liệt không nhúc nhích, hắn chậm rãi nâng lên tay trái, ánh sáng đen khiến đế hồn thú ăn đau khổ liền bay vào tay hắn. Khói đen tán đi hiện ra một cây thương to đen đực, nặng nề trượng nhị, phong mang nhiếp người xuyên thấu tim.

Ong ong ong ong!

Cây thương to run bần bật, lộ ý vui vẻ.

Phong Liệt mỉm cười nhẹ xoa thân thương, cảm giác thân thiết dâng tràn trong ngực.

- Thiên bảo đỉnh? Ha ha, phong ma, làm khá lắm!

Chính lúc này, mặt đất bỗng *đùng* một tiếng trầm đục, dường như mạch đất rung động chấn thân hình Phong Liệt run lên.

Phong Liệt biểu tình nghiêm túc, ánh mắt xuyên qua không gian nhìn hướng quan tài đá phía xa.

- A? Không lẽ lão già đó định xuất quan rồi ư?

Đùng!

Trong mặt đất lại vang tiếng trầm đục khiến tim đập nhanh, khiến trời đất đều rung động.

Dần dần hơi thở uy nghiêm chậm rãi tràn ngập, khiến trái tim nặng nề muốn học máu.

Phong Liệt biểu tình bình tĩnh, trong mắt lóe tia phức tạp. Hắn biết cuối cùng sẽ đến, không thể trốn tránh.

Tinh thần hắn thâm liếc các kiểu thê trong bốn mệnh không gian của mình, ánh mắt dần kiên quyết.

Sau đó hắn bất chấp tất cả vọt lên bay hướng phía trước.

- Vô Thông, ngươi phải chết! Trận chiến này ta không có ý do thất bại!

957. Chương 1063: Thu Hoạch Kinh Thiên

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1063: Thu hoạch kinh thiên

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Mặc dù Đế Hồn Thú chỉ là một lũ hồn ảnh, nhưng tốc độ của nó cực kỳ nhanh. Dù Chiêm Thiên tỏa định không gian mười vạn dặm cũng không thể ngăn nó lại, chỉ đành trơ mắt nhìn tên này bay đến bên trên quan tài đá, rơi vào vòng bảo hộ một ngàn cột đá.

Chiêm Thiên chạy tới bên ngoài quan tài đá vạn dặm, bắt đắ dĩ đứng lại. Chiêm Thiên nhìn quan tài đá, cột đá trước mắt, trong mắt lóe tia phức tạp, có sợ hãi, có oán hận, dường như còn có tia tham lam.

Rất nhanh Phong Liệt cũng từ xa chạy tới, lặng lẽ xuất hiện ở chỗ cách Chiêm Thiên không xa, hai người đứng song song, mắt chớp lóe.

Quan tài đá hé mở một góc, uy nhiếp cường đại không gì sánh kịp tăng trưởng, giống như mạch đại địa đập ngày càng gần, tất cả đều chứng minh có thứ gì cường đại đang dần thức tỉnh.

Chiêm Thiên trầm giọng nói:

- Phong Liệt, Vô Thông đang trong giai đoạn phục sinh cuối cùng, cũng là thời cơ tốt nhất cho chúng ta giết chết hắn, nhưng Hồn Vô Vệ hơi rắc rối, dù họ đã mất đi đa phần linh trí nhưng thực lực không giảm chút nào, đặc biệt họ đều cầm thần khí, tùy tiện vung tay đều nguy hiểm tính mạng!

Phong Liệt ánh mắt bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Chiêm Thiên, nếu ngươi dám Vô Thông thì chắc sẽ không hề không chuẩn bị thứ gì? Thời gian không còn nhiều, mau chút đi!

- A?

Chiêm Thiên ngậy ra, hơi ngoài ý muốn liếc Phong Liệt. Vốn lão định trước tiên thử thực lực của Phong Liệt, bây giờ nghe hắn nói vậy thì lão cũng ngại giấu giếm.

Chiêm Thiên cười nói:

- Được rồi! Lão phu ẩn nấp mấy trăm vạn năm cũng có tìm được vài cách khắc chế Hồn Võ Vệ, còn có hiệu quả hay không thì ta không dám chắc. Tiếp theo ta sẽ thi triển bí thuật áp chế những Hồn Võ Vệ này, còn người ra tay giết bọn họ, thấy sao?

Phong Liệt mắt chợt lóe, nhẹ gật đầu, trong lòng hẳn ít nhiều cảnh giác Chiêm Thiên. Lão già này mặc dù trông thì tiên phong đạo cốt, chính khí lẫm lẫm, nhưng càng là người như vậy càng cần phải cảnh giác hơn. Một lão yêu nghiệt sống mấy ngàn vạn năm sao có thể là kẻ lương thiện? Chẳng qua bây giờ hai người có cùng mục tiêu nên tạm thời hợp tác.

Chiêm Thiên không do dự nữa, lão lắc người phóng tới trước, bay lên trên cột đá phong ấn những Hồn Võ Vệ.

Cảm nhận có kẻ xâm nhập, bên dưới bắn ra từng cột sáng tận trời, chiếu rọi trời đất một mảnh ánh vàng, sáng như ban ngày.

Cùng lúc đó, từng đợt khí thể mạnh mẽ tràn ngập, xông lên trời cao, một ngàn Hồn Võ Vệ nhảy ra khỏi cột đá. Uy nhiếp cường giả thiên nguyên cảnh xen lẫn cùng nhau khiến không gian xao động bất ổn.

Phong Liệt neho mắt, trong người từng dây thần kinh căng cứng, chuẩn bị sẵn sàng đại chiến.

Những Hồn Võ Vệ này mỗi một tên thực lực không kém hơn Phong Liệt, vũ khí trong tay cũng đều là thần khí. Nếu tùy tiện xông lên, dù Phong Liệt có nắm giữ Huyền Thiên cũng chỉ có thể chạy trốn chết, thậm chí có thoát được hay không rất khó nói, lúc này đành nhìn thủ đoạn của Chiêm Thiên.

Hàng ngàn Hồn Võ Vệ mới xuất hiện liền phát ra sát ý vô tận, nhốt chặt Chiêm Thiên trên trời. Chiêm Thiên bỗng nhiên biến sắc mặt, hiển nhiên không thể chịu đựng áp lực đó.

Ngay sau đó, Chiêm Thiên động.

Biểu tình của Chiêm Thiên cực kỳ nghiêm túc, hai tay ấn pháp quyết, chỗ trán lóe ánh sáng bạc, một mặt kính cỡ đầu người hiện ra, ánh sáng rực rỡ.

Thiên Cơ kính, thần khí bổn mệnh của Chiêm Thiên, có được uy lực thiên địa khó lường.

- Nhân quả hỗn loạn! Khởi cho ta!

Chiêm Thiên hét to, ánh bạc mờ lung từ trong Thiên Cơ kính bắn ra, bao phủ phạm vi mấy ngàn dặm vào trong.

Phong Liệt đứng ở phía xa trông thấy ánh sáng bạc này thì không thể kiềm chế tinh thần hoảng hốt, hẳn vội cắn đầu lưỡi, đôi mắt tỉnh táo lại.

- Công kích thần hồn? Lão già này quả nhiên không đơn giản!

Dù cách xa vạn dặm vẫn khiến tinh thần Phong Liệt suýt sụp đổ, những Hồn Võ Vệ bị bao phủ trong ánh sáng bạc tình trạng càng khổ hơn.

Tâm trí của họ hơn phân nửa bị mất, sức đề kháng thần hồn yếu kém hơn cường giả thiên nguyên cảnh bình thường.

Tiếp theo, trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt, sát khí trong mắt đám Hồn Võ Vệ càng cuồng bạo, rồi chúng bay tán loạn trên không trung, hú hét điên cuồng, giờ thần binh chém loạn xạ, rất nhanh tạo thành ngộ thương, tình hình cực kỳ hỗn loạn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Trời đất ầm vang, đất rung núi chuyển. Các Hồn Võ Vệ công kích vô ý thức tọa thành tai nạn tính hủy diệt cho khoảnh trời này.

Nhưng bây giờ căn nguyên đại lực gần như hóa thành phế tích, có kém hơn cũng không đến nỗi nào.

Chiêm Thiên hét to với Phong Liệt ở phía xa:

- Phong Liệt! Hãy mau ra tay! Ta chỉ có thể không chế bọn họ trong một khắc!

Sắc mặt Chiêm Thiên hơi tái nhợt, thậm chí càng già nua hơn lúc trước.

Rất rõ ràng, làm ra thần thông nghịch thiên như vậy cần trả cái giá không hề nhỏ.

- Đến đây!

Phong Liệt không do dự nữa, lập tức gọi ra Huyền Thiên chiến kiếm, lóe người lao vào đám Hồn Võ Vệ, từng kiếm quang tạc nổ, không chút khách sáo xẹt qua từng thân xác.

Loảng xoảng!

Phập phập phập!

Huyền thiên chiến kiếm hoặc tước hoặc thứ, khí thế sắc bén không thể ngăn cản. Bộ giáp trên người Hồn Võ Vệ đều là chiến khải đẳng cấp thiên bảo, vô cùng chắc chắn, nhưng ở dưới người khổng lồ thì giống như gỗ mục, không chịu nổi một kích.

Cộng thêm tinh thần của chúng đã thác loạn, căn bản không biết ngăn cản, quả thực chính là bia sống.

Phong Liệt ở trên không trung chớp lóe mơ hồ, dùng Huyền Thiên thi triển phá diệt chi đạo, mỗi một kiếm rơi xuống là sẽ chém một Hồn Võ Vệ thành tro bụi, giống như là xắt rau vậy.

Đế Hồn Thú bồi hồi quanh quan tài đá, nhìn tình hình xung quanh, một con mắt lộ ra vẻ vừa kinh vừa giận, quy tắc hỗn loạn không ảnh hưởng đến nó, từ đó có thể thấy hồn lực của nó cực mạnh. Tiếc rằng nó không có đủ thực lực, không thể ngăn cản Phong Liệt và Chiêm Thiên, chỉ đành đứng ngó mà nóng ruột nóng gan.

- Khốn kiếp! Mau dừng tay! Phong Liệt, ngươi có biết mình đang làm cái gì sao? Ngươi đang khiêu chiến uy nghiêm của đại đế! Ngươi lại dám đối đầu với Hồn Võ Đại Đế thống trị hàng ức thế giới! Chết tiệt! Thật là đáng chết!

Đế Hồn Thú rống to nhưng bị hai người Phong Liệt xem như gió thoảng bên tai.

Nếu không phải Đế Hồn Thú cách quan tài đá quá gần làm Phong Liệt có điều e ngại, nếu không thì e rằng nó không khác gì những Hồn Võ Vệ đã hoàn toàn tan biết.

Chỉ vài lần hô hấp, đã có hơn năm mươi Hồn Võ Vệ biến mất dưới Huyền Thiên chiến kiếm.

Phong Liệt biểu tình cực kỳ hưng phấn, một bên điên cuồng giết chóc, một bên tùy tay nhặt thần khí bỏ vào trong bản mệnh không gian của mình.

Hạ phẩm thần khí loạn dương cung, trung phẩm thần khí thương nguyệt phủ, hạ phẩm thần khí điều linh chủy thủ, Lục Thần Phi Phong, Thời Gian Chiến Ngoa, vân vân và vân vân, thậm chí có một khối thượng phẩm thần khí Ngự Thiên thuẫn.

Mỗi một Hồn Võ Vệ chết đi liền có một thần khí bị Phong Liệt bỏ vào túi, những thần khí này mặc dù phẩm cấp không bằng Huyền Thiên nhưng cũng đủ quý giá, mỗi món đều có uy lực to lớn và thần thông bất phàm.

Phong Liệt nằm mơ cũng không ngờ có ngày hấn chạm vào nhiều thần khí đến vậy.

958. Chương 1064: Nghịch Thiên Thần Khí

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1064: Nghịch thiên thần khí

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Từ xưa đến nay, căn nguyên đại lục có lưu truyền thần khí tại thế tổng cộng không đủ đếm mười đầu ngón tay, mỗi một cái đều để lại truyền thuyết và vô tận ảo tưởng cho thế gian, là thứ mà tất cả võ giả khao khát mơ ước, muốn cầu một cái mà không thể có.

Giờ phút này, trước mắt Phong Liệt có ngàn thần khí chờ hần đến lấy, có quá dễ dàng, không thấy sướng cũng không được.

- A? Thanh nguyệt hoa bích thủy kiếm hợp với khí chất U Nguyệt, chắc chắn U Nguyệt lão bà sẽ thích!
- Thanh băng sương chủ thủy này tặng cho Tiểu Ma Nữ.
- Tử Hà Phi Phong này tặng cho Thiên Tử mặc, chắc chắn sẽ càng xinh đẹp.
- A? Còn có một dao cầm thần khí, cái này chuẩn bị cho Tiểu Điệp! Ha ha!
- ... truyện copy từ

Phong Liệt mặt mày hớn hở vui như hoa, hần có thể tưởng tượng khi các nương tử của hần tay cầm thần khí thì từng khuôn mặt xinh đẹp hưng phấn, thật làm người ta mong chờ.

Lúc này Chiêm Thiên đang kéo dài trạng thái hỗn loạn, khuôn mặt già nua âm trầm. Mỗi khi Phong Liệt thu một thần khí là khoe mặt Chiêm Thiên sẽ giật giật, trông hình như lão rất tức giận.

Chiêm Thiên sống đã mấy ngàn vạn năm, nhưng trong tay chỉ có một thần khí, đó còn là Hồn Võ Đại Đế từng ban cho. Lúc này nếu không phải Chiêm Thiên còn sót chút lý trí thì chắc chắn lão sẽ không nhịn được xông lên cướp đoạt.

Rất nhanh biểu tình Chiêm Thiên trở về bình tĩnh, lão liếc Phong Liệt, mắt lóe tia âm trầm.

"Hừ! Trước tiên để người bảo quản chúng một lát, đợi giải quyết xong Vô Thông thì tất cả đều là của ta, chỉ có thể thuộc về một mình Chiêm Thiên ta!"

Tình hình trước mắt rất tốt đẹp, nếu không ra ngoài ý muốn, chưa đến một khắc Phong Liệt sẽ vui lấp toàn bộ Hồn Võ Vệ.

Nhưng khi Phong Liệt giải quyết gần bảy trăm Hồn Võ Vệ thì ngoài ý muốn vẫn là xảy ra.

Ầm!

Không gian bị xé rách, một núi tuyết rộng rãi mười vạn trượng dựng xuyên không gian, mạnh đánh vào sau lưng Phong Liệt.

Phong Liệt giật nảy mình, không chút do dự lật tay chém một kiếm về phía núi tuyết.

Ầm!

Dưới Huyền Thiên chiến kiếm thì núi tuyết bị tạc thành mảnh vụn, dần tan biến vô hình, Phong Liệt bị dư chấn bắn ra xa mấy vạn dặm, trong người hơi thở chạy chồm, huyết mạch sục sôi.

Cùng lúc đó, Chiêm Thiên dốc hết sức khống chế Thiên Cơ kính cũng bị một lũ nước đen hùng hồn đánh trúng, tinh thần bị phản phệ, hộc ngụm máu, kinh sợ biến sắc.

"Nguy rồi! Là Kiếp trở lại!"

Chiêm Thiên truyền âm cho Phong Liệt, trong giọng nói khó che giấu sự tinh hoảng.

Chiêm Thiên vừa dứt lời, bên trên quan tài đá hiện ra một người ẵm đồ đen, áo choàng dài theo gió tung bay, đôi mắt tràn ngập hủy diệt cùng giết chóc lạnh lùng nhìn phía xa Phong Liệt và Chiêm Thiên, sát ý rõ ràng.

Họa vô đơn chí, không còn Chiêm Thiên áp chế, ba trăm Hồn Võ Vệ cường đại tỉnh táo khỏi trạng thái hỗn loạn trước đó, từng đợt sát khí bạo ngược nhằm vào hai người Phong Liệt.

Phong Liệt tinh thần rung động, vô cùng hoảng sợ, dù là ai bị nhiều cường giả nhìn chăm chăm như vậy đều da đầu mát lạnh, tim đập chân run.

Nhưng bây giờ Phong Liệt không còn đường lùi, chỉ có thể lùi chết một phen.

Phong Liệt trầm ngâm một kích, vội lấy ra vài thần khí dứt khoát nhỏ máu nhận chủ, giắt trên người.

Chớp mắt trang bị trên người Phong Liệt rực rỡ hẳn lên. Tay đập Thời Gian Chiến Ngoa, thân mặc Lục Thần Phi Phong, mặc vô địch Thánh Vương Khải, tay trái Ngự Thiên thuẫn, tay phải Huyền Thiên chiến kiếm, đầu còn đội Hoàn Dương Thần Khôi.

Từ trên xuống dưới người Phong Liệt, từ đầu đến chân đều đổi thành thần khí, xa xỉ tới cực điểm. Trên người hắt bảo quang chớp lóe, anh tư bùng phát, uy vũ bất phàm, giống như chiến thần nhập xác.

Giờ phút này, Phong Liệt chỉ cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng, trước giờ chưa từng có cường đại như vậy. Nếu không phải còn giữ chút lý trí thì Phong Liệt rất muốn xông lên đem Hồn Võ Đại Đế từ trong quan tài đá kéo ra ngoài chặt thành một trăm lẻ tám mảnh.

Ở không xa Chiêm Thiên liếc hành động của Phong Liệt, trái tim thít chặt, muốn nói lại thôi.

- Ha ha ha ha! Hai tên khốn kiếp các ngươi, hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!

Đế Hồn Thú thấy tình hình xuất hiện chuyển cơ liên hưng phấn cất tiếng cười to.

Đế Hồn Thú chỉ vào hai người Phong Liệt, ra lệnh cho Kiếp:

- Đi! Giết bọn họ!

Tùy theo Đế Hồn Thú hét to ra lệnh một tiếng, Kiếp người run lên, từng thiên tai ẩn chứa sát khí ngập trời vây khốn Phong Liệt và Chiêm Thiên vào trong.

Phút chốc giữa không trung sấm giạt gió lốc rít gào, sóng cuộn cuộn, núi lửa tàn phá, khiến Phong Liệt và Chiêm Thiên rơi vào tuyệt cảnh.

Nhưng vẫn chưa xong.

Ba trăm Hồn Võ Vệ không sợ chết ồa lên, điên cuồng oanh sát hai người Phong Liệt, ánh sáng thần khí chiếu rọi đất trời, uy lực cường địa khiến người hốt hoảng.

- Phong Liệt! Kiếp có thực lực nửa bước tạo hóa, ngươi không ứng phó được nó! Hôm nay thời cơ đã mất, chúng ta trước tiên rút lui đi, sau này lại tính cách khác!

Chiêm Thiên biến sắc mặt, trong mắt lộ ra e ngại.

Phong Liệt không cho là đúng, hấn khởi động Ngự Thiên thuẫn, dễ dàng bắn ngược lại vài chục mũi nhọn sắc bén, khiến Hồn Võ Vệ rối loạn.

Phong Liệt hừ lạnh với Chiêm Thiên, nói:

- Hừ! Vô Thông bản tôn tùy thời sẽ thức tỉnh, nếu bỏ lỡ hôm nay thì sợ rằng chúng ta chris có thể ngay mặt đánh với Vô Thông. Nếu ngươi có nắm chắc chính diện giết chết được Vô Thông thì cứ rút đi!

- Cái này...

Chiêm Thiên nghe vậy tròn mắt.

Chiêm Thiên biết Phong Liệt không nói sai, nhưng nỗi sợ Hồn Võ Đại Đế khiến lão lựa chọn rút lui.

Tiếng tim đập trong quan tài đá ngày càng mạnh mẽ, uy áp càng ngày càng lớn mạnh, quan tài đá thức tỉnh chỉ là chuyện sớm muộn, nếu không giải quyết được nhanh vuốt của y thì nói gì đến đối phó quan tài đá bản tôn?

Chiêm Thiên do dự một chút rồi thù hận nhìn quan tài đá phía xa, cắn răng nói:

- Được rồi! Hôm nay Chiêm Thiên ta đánh cược cái mạng già này, liều mình một trận!

Xẹt đùng!

Một tia sét đỏ từ trên trời giáng xuống, oanh hưởng đỉnh đầu Chiêm Thiên, hơi thở hủy diệt khủng bố khiến người nghẹt thở.

Chiêm Thiên ánh mắt dứt khoát, đột nhiên Thiên Cơ kính chắn ngang đỉnh đầu, mặt kính tỏa ánh sáng bạc rực rỡ.

Ầm!

Huyết lôi giáng xuống mạnh đánh vào Thiên Cơ kính, chớp mắt bị bắn ngược lên cao, khung trời bị oanh phá cái hố to.

Nhưng dường như Chiêm Thiên cũng không dễ chịu, lại học máu, mắt tối tăm hơn.

Thật rõ ràng, giữa Chiêm Thiên và Kiếp có chênh lệch không thể bỏ qua.

So sánh với Chiêm Thiên thì Phong Liệt nhẹ nhàng rất nhiều, trong tay hắn Ngự Thiên thuận chẳng những phòng ngự vô song, càng là có thể bắn ngược gấp mười lần công kích kẻ địch, giống như một con nhím, khiến đám Hồn Võ Vệ không có chỗ xuống tay.

Ngay cả thể công thiên tai của Kiếp chỉ có thể khiến hắn thụ lùi chứ không bị thương, thêm vào Lục Thần Phi Phong cùng Thánh Vương Khải cường đại phòng hộ, dù trong tuyệt cảnh thì Phong Liệt vẫn sừng sững không ngã.

Nhưng Phong Liệt căng thẳng phòng ngự, đột ngột vung kiếm khí lại không hề tạo thành bao nhiêu thương tổn cho kẻ địch, tình hình giằng co.

Một khắc ngắn ngủi, Chiêm Thiên đã là quần áo rách rưới, tóc dài án loạn, không còn phong thái tiên phong đạo cốt nữa, cực kỳ chật vật, đặc biệt là Kiếp phát ra từng đợt thiên tài khiến lão khổ không thể tả.

959. Chương 1065: Nghịch Thiên Thần Khí(2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1065: Nghịch thiên thần khí(2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Chiêm Thiên vừa tránh né vừa kinh hoàng hốt hoảng hét to:

- Phong Liệt! Thể công của Kiếp quá mạnh, lão phu sắp chống không được nữa! Mau nghĩ cách trước tiên đối phó hắn đi!

Phong Liệt lạnh lùng liếc Kiếp, mắt chớp lóe.

Kiếp và hắn có liên quan rất lớn, kiếp trước hắn dựa vào thần thông cường đại nhất đều ở trên người Kiếp.

Phong Liệt tin chắc chỉ cần nuốt Kiếp là hắn chắc chắn sẽ khiến thương sinh kiếp chi đạo hoàn thiện đến cảnh giới cao nhất.

Nhưng trong đó khó khăn rất khó tưởng tượng. Kiếp thật sự quá cường đại, cường đại đến đám Long Chủ, Nhân Hoàng không nổi lên được lòng phản kháng.

Đúng lúc này, Phong Liệt chợt cảm thấy lòng lạnh lẽo, khí kinh cực kỳ sắc bén tập kích sau lưng!

Phong Liệt lập tức xoay người, đem Ngự Thiên thuận chắn trước mặt, nhưng khí kinh đó cực kỳ quái dị, xuyên qua Ngự Thiên thuận mà không bị cản trở đánh trúng ngực của hắn.

- Ngươi to!

Phong Liệt cảm thấy linh hồn rút lên, phút chốc mất ý thức, đó là phong hồn tiên bắn ra từ cung thần, trực tiếp phong ấn linh hồn của hắn.

không còn Phong Liệt khổng chế, Ngự Thiên thuấn, Lục Thần Phi Phong, Thánh Vương Khải chớp mắt mất đi ánh sáng, khiến hắn lộ ra dưới đồ đao của kẻ địch.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Một chuỗi tiếng nổ vang lên.

Thân hình Phong Liệt bị vài kiếm khí oanh thành mảnh vụn, từng thân khí rơi rụng.

Phía xa, Chiêm Thiên con người co rút, hoảng sợ biến sắc mặt. Còn sót lại một mình Chiêm Thiên thì khó thể đạt thành mục tiêu, lão có ý định rút lui. xem tại

Nhưng mà ngay sau đó, Phong Liệt hình thân đều diệt đột nhiên lại lần nữa xuất hiện ở trên không trung, thể nhưng hoàn hảo không tổn hao gì!

- Ha ha! Ha ha ha ha! Không uống là thần khí, quả nhiên không đơn giản! Hoàn Dương Thần Khôi này rõ ràng chính là bất tử thần khôi sao! Ha ha ha ha!

Phong Liệt chết rồi sống lại, cất tiếng cười to. Phong Liệt sờ kim khôi trên đầu, lòng rất vui mừng.

Hoàn Dương Thần Khôi này thể nhưng có thần thông trong vòng một ngày chín lần nghịch chuyển thời không, sống lại chủ nhân, điều này khiến Phong Liệt có chín cái mạng, muốn chết cũng có.

Khi vui mừng thì Phong Liệt cũng thầm mừng Hồn Vô Vệ xung quanh đã mất linh trí, nếu không họ dựa vào uy lực thần khí đủ dễ dàng càn quét thiên hạ, sợ là hắn và Chiêm Thiên không chống được một giây, chỉ có con đường chết.

Chiêm Thiên thấy Phong Liệt không bị gì thì thầm thở ra, trong mắt khó giấu ghen tỵ.

Phong Liệt lại triệu hồi thần khí thất lạc, Huyền Thiên Thần Kiếm ngưng tụ thần lực, ầm ầm chém về phía xa một Hồn Vô Vệ cầm cung tên, thầm vận phá diệt kiếm thức!

- Phá diệt chi tuyệt thương!

Ầm!

Huyết vũ tung toé, một thức không thềm nhìn phòng ngự triệt để oanh sát người kia.

Tiếp theo, hắn ánh mắt dứt khoát, nói với Chiêm Thiên:

- Chiêm Thiên, có cách nào đông lại Chiêm Thiên cho ta? Chỉ cần một lát là được.

- Cái này...

Chiêm Thiên biểu tình hơi do dự:

- Cách thì có nhưng cần tiêu hao chút tuổi thọ.

Phong Liệt trách móc:

- Hừ! Mạng già sắp giữ không được, một chút tuổi thọ tính cái gì? Không lẽ người già lú lẫn?

- Thằng nhóc khốn kiếp! Đúng là nói chuyện không không biết đứng mỗi! Ta...a!

Chiêm Thiên định nổi giận bỗng bị núi tuyết sụp đổ ụp lên đầu, lại học ra ngum máu, mặt tái nhợt như tờ giấy. Chiêm Thiên oán độc trừng Kiếp, hận thấu xương.

Không chút nghi ngờ, Kiếp uy hiếp Chiêm Thiên mạnh hơn ba trăm Hồn Vô Vệ niều, nếu lại chịu vài trọng kích nữa thì mạng già khó giữ, cái này làm lão bỗng thay đổi suy nghĩ.

Ngay sau đó, Chiêm Thiên xoay lại Thiên Cơ kính, toàn thân tinh khí thần rót vào trong kính. Bỗng một cột sáng bạc bắn ra, bao phủ Kiếp ngoài vạn dặm vào trong.

Tiếp theo trong Thiên Cơ kính xuất hiện bóng hình của Kiếp.

- Thiên cơ tỏa hồn, tinh trung lao nguyệt! Định cho ta!

Chiêm Thiên giơ tay trái lên, bỗng thò vào kính, tay bắt chặt bóng hình Kiếp.

Chiêm Thiên vội hét to:

- Phong Liệt! Mười giây, mau ra tay!

Lúc này chỉ thấy khuôn mặt lão nhanh chóng già nua, tóc muối tiêu biến thành bạc trắng, rõ ràng là lão bị thần khí phản phệ, nhanh chóng tiêu hao tuổi thọ.

Phong Liệt mắt sáng lên, Kiếp ở phía xa yên lặng, xung quanh tầng tầng thiên tai cũng dần biến mất.

- Tốt! Ha ha ha ha! Không cần mười giây, một giây đủ rồi!

Phong Liệt cười to, Thời Gian Chiến Ngoa bước ra một bước, chớp mắt đi tới trước mặt Kiếp, phất tay ném ra một thôn phệ vòng xoáy, nuốt Kiếp vào.

Tiếp theo hần lại lo thực lực của Kiếp quá mạnh, thôn phệ không gian chịu không nổi thiên tai lẫn qua lộn lại, cũng đem Huyền Thiên chiến kiếm ném vào thôn phệ không gian, dùng nó để duy trì không gian ổn định.

Không còn tầng tầng thiên tai áp chế, Phong Liệt và Chiêm Thiên cảm thấy áp lực giảm đi.

Tiếp đến hai người ở trong Hồn Võ Vệ du đấu, mặc dù không dễ thắng nhưng không lo sinh mệnh.

Binh khí trong tay Phong Liệt đã đổi thành một cây trung phẩm thần khí lạc nhật thương, khiêu, thứ, xoay, quét, không ngừng bức lùi từng Hồn Võ Vệ. Tuy nhiên, muốn bài trừ chiến trận Hồn Võ Vệ là cực kỳ khó khăn, Phong Liệt thâm sát ruột.

Chiêm Thiên cũng là có chút bất đắc dĩ, mặc dù lão là thiên nguyên cảnh đỉnh cường giả, nhưng lão chỉ thích bói toán, cơ quan, các môn xảo thuật, sức chiến đấu rất là bình thường, Phong Liệt nhìn mà nhú mày.

Đặc biệt là lúc này thực lực của Chiêm Thiên không bằng lúc trước, trong khoảng thời gian ngắn không thể lấy ra Thiên Cơ kính hỗn loạn thần thông, chỉ có thể cùng đám Hồn Võ Vệ cứng đối cứng.

Nếu cứ tiếp tục tình hình này, hai người muốn phân thắng bại cùng ba trăm Hồn Võ Vệ sợ rằng cần mười ngày, nửa tháng mới được.

Tới lúc đó e rằng Hồn Võ Đại Đế sớm bỏ ra khỏi quan tài.

Phong Liệt nhú chặt mày, một bên đón đỡ kẻ địch, một bên thâm tra xét tác dụng của vài món thần khí trên người.

Hễ là thần khí đều có thần thông bất phàm, điều này là không thể nghi ngờ, nhưng cần phải chân chính khống chế những thần thông này thì mới mong phát huy ra tác dụng lớn nhất của thần khí.

Hoàn Dương Thần Khôi, có được một ngày chín lần hồi sinh.

Lục Thần Phi Phong, có thể thôn phệ vong linh chi lực, ngưng tụ không phá phòng ngự.

Thánh Vương Khải, triệu hoán nguyên thủy thánh vương pháp tướng hộ thể, chấn nhiếp chúng sinh.

Thời Gian Chiến Ngoa, bước đi thời không, trăm lại nhân quả luân hồi...

- A? Bước đi thời không, trăm lại nhân quả luân hồi? Điều này sao có thể!

Khi Phong Liệt chú ý đến thần thông của Thời Gian Chiến Ngoa dưới chân mình thì con ngươi co rút, khó kiềm nén nổi khó tin, cảm xúc dần dâng trào.

Nếu Thời Gian Chiến Ngoa thật sự có thần thông như vậy thì chẳng phải là nghịch thiên?

Thử nghĩ xem, nếu đang đấu với cường địch, dùng Thời Gian Chiến Ngoa trở về lúc đối phương mới sinh ra, một đao giết chết kẻ đó thì chẳng phải là tránh khỏi nhiều rắc rối?

- Hừ! Mặc kệ thật giả, trước thử rồi tính!

Phong Liệt trầm ngâm một lúc, lòng máy động, thúc đẩy thần thông của Thời Gian Chiến Ngoa.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt hần vạn vạn biến đổi, lực bài xích vô tận tác dụng trên người hần, khiến hần cảm thấy như đang trần truồng lao trong tử vong tĩnh không, không thể mở mắt ra được.

Vài giây sau, xung quanh sức đẩy biến mất, Phong Liệt mở mắt ra, trợn to mắt.

Lúc này hắn đang cầm trong tay Huyền Thiên chiến kiếm, đứng cách quan tài đá không xa, Chiêm Thiên giờ lên Thiên Cơ kính, ánh bạc chiếu rọi mặt đất.

960. Chương 1066: Thiên Đạo Phi Nhân Đạo

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1066: Thiên đạo phi nhân đạo

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bên dưới là hơn sáu trăm Hồn Võ Vệ trong trạng thái hỗn loạn, giống ruồi bọ loạn xạ.

- Ha! Thì ra là trở lại nửa canh giờ phía trước! Mặc dù thần thông Thời Gian Chiến Ngoa nói khoác chút nhưng nhưng cũng rất thực dụng!

Phong Liệt thoải mái cười, dùng Thời Gian Chiến Ngoa đảo ngược nửa canh giờ hao phí một phần thần lực của hắn, tiêu hao này không nhỏ nhưng đáng giá.

Tiếp theo đương nhiên Phong Liệt không khách sáo, lập tức vùng Huyền Thiên giết hướng Hồn Võ Vệ.

Lúc trước bởi vì hắn vội nhất thần khí nên không thể không chậm tốc độ giết người, cuối cùng bị Kiếp phá rối. Hiện tại hắn đã biết tiền căn hậu quả, tự nhiên không phạm vào sai lầm tương tự.

- Phá diệt chi tuyệt thương!

- Phá diệt chi thiên thương!

- Phá diệt chi...

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Phong Liệt giống như mảnh hổ ập vào bầy dê, từng thức phá diệt tuyệt kỹ đi qua, Huyền Thiên Thần Kiếm vùng ra, phút chốc khiến Hồn Võ Vệ ngã thành từng mảng.

Chỉ mấy cái hô hấp, toàn bộ Hồn Võ Vệ đều chết sạch, chỉ để lại thần khí đầy đất, bị Phong Liệt nhanh tay cất vào túi trước khi Chiêm Thiên biết.

Lúc này lực bài xích mạnh mẽ vọt tới mang Phong Liệt đẩy khỏi thời không trường hà, trở lại quỹ đạo thời gian ban đầu.

Giữa hư không, không thấy Hồn Võ Vệ đâu chỉ mình Phong Liệt và Chiêm Thiên đón gió đứng.

Chiêm Thiên vẽ mặt kinh ngạc mở miệng liếc xung quanh, khó hiểu nói:

- Ủa? Mấy tên nửa sống nửa chết này sao đột nhiên biến mất hết?

Phong Liệt mỉm cười, không đáp lại.

Phong Liệt âm thầm đưa tinh thần vào không gian giới chỉ, quả nhiên, gần ngàn thần khí ngoan ngoãn nằm bên trong, tỏa thần quang dự hoặc.

Sau đó Phong Liệt cúi đầu nhìn chiến ngoa vàng trên trời mình, mắt lóe tia nóng cháy.

"Hắc hắc, thật là nghịch thiên bảo bối a!"

Đúng lúc này, phía xa bỗng vang tiếng ầm vật nặng đập vào đất, chấn mặt đất rung lắc.

Phong Liệt và Chiêm Thiên vội giương mắt nhìn, cùng biến sắc mặt.

Chỉ thấy trên quảng trường ngoài trời, nắp quan tài đá bị hất rơi xuống đất, một bàn tay vàng to cỡ phòng ốc đang vịn mép quan tài đá từ từ dùng sức.

- Nguy rồi! Hồn Võ Đại Đế sắp xuất thế! Chúng ta ...chúng ta...

Chiêm Thiên sợ muốn chết, bản năng lùi lại, nói không thành câu.

Phong Liệt nheo mắt, khẽ thở dài, nói:

- Đi thôi, đi gặp lão già đó đi! truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Cái...cái này...

Chiêm Thiên mặt xám xịt giống như chuột thấy mèo, trong ánh mắt tràn ngập vô tận sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Chiêm Thiên hét lên:

- Phong Liệt! Chúng ta căn bản không có khả năng là đối thủ của hắn. Hắn là chân chính thần, thế gian tạo hóa chi thần! Chúng ta vẫn là nhanh chóng chạy trốn là hơn...!

Phong Liệt hừ lạnh, nói:

- Hừ! Căn nguyên giới chỉ to cỡ nhiều đây, trốn đến đâu được?

Mắt Phong Liệt lóe tia độc ác, nhoáng người bay tới trước.

Phong Liệt dần tiến lên, uy nhiếp đến từ phía trước cũng ngày càng lớn mạnh.

Uy nhiếp này khiến Phong Liệt cảm giác như ở trong cuồng phóng sóng thần, tựa con thuyền trôi theo gió mưa.

Giờ phút này, trong lồng ngực Phong Liệt áp lực chưa từng có, gần như ngộp thở. Nếu không phải trong lòng có một tia vô giả bất bại chấp niệm, Phong Liệt cơ hồ muốn xoay người chạy vắt giò lên cổ, trốn được bao xa thì bao xa.

Lúc này ngay cả Đế Hồn Thú cũng quỳ rạp dưới quan tài đá run bần bật, trong một con mắt lộ vẻ khủng hoảng.

Phong Liệt biểu tình nghiêm túc, cuối cùng cách quan tài đá ngàn dặm đứng khựng lại. Trong tay của hắn đã lại lần nữa thay thần khí Huyền Thiên chiến kiếm, nhưng không thể tiêu trừ nặng nề trong lòng Phong Liệt.

Phong Liệt biết tiếp theo hắn sắp đối mặt là một cường giả chí tôn trong truyền thuyết, là một cường giả quân lâm vũ nội, tung hoành vô địch vương giả, là một chúa tể cường đại trong vũ trụ hồng hoang.

Hơn nữa trải qua mấy ngàn vạn năm bể quan, sự tồn tại cường đại đó rất có khả năng càng tiến lên tới một bước, trở thành thế gian không gì làm không được chân thần.

Giờ phút này, dù Phong Liệt nắm thần khí cường đại mạnh nhất trên thế gian thì trong lòng cũng không có nửa điểm phần thắng.

Đúng lúc này, phương xa bỗng có vài bóng dáng bay tới.

Vèo vèo vèo!

Tiếng vạt áo bay phần phật vang lên.

Chín bóng người khí thế mạnh mẽ từ xa đến gần, đáp xuống quan tài đá.

Chỉ thấy họ quỳ xuống đất lạy trước quan tài đá, cao giọng xướng lên:

- Thuộc hạ cung nghênh đại đế công thành xuất quan! Thiên thu vạn tái, nhất thống vũ nội!

- Thuộc hạ cung nghênh đại đế công thành xuất quan! Thiên thu vạn tái, nhất thống vũ nội!

- ...

Chín người này không phải ai khác, đều là người hệ ám. Tuế Nguyệt Lão Ma, Táng Thiên Lão Nhân, Hồn Vũ tôn giả đều nằm trong đó, chỉ không thấy bóng dáng Tử Long đâu.

Người trong quan tài đá phát ra uy nhiếp người đại bao phủ, đám Tuế Nguyệt Lão Ma mặt trắng bệch, người run run, nhưng mắt không thể kiềm chế lộ cuồng nhiệt và sùng kính.

Phong Liệt lạnh lùng liếc Táng Thiên Lão Nhân, mắt lóe sát khí, lòng đoán đo có nên trước diệt lão già này báo mối thù cũ không.

Nhưng tiếp theo tình hình phát triển ra ngoài dự đoán của mọi người.

Trong quan tài đá một bàn tay to màu vàng đặt bên mép khẽ run, hình như người trong quan tài muốn ngồi dậy nhưng rất vất vả.

- Grao!!!

Một tiếng gầm táo bạo phát ra từ quan tài đá, khiến trời đất chấn động.

Mọi người hệ ám cách quan tài đá gần nhất biến sắc mặt, cùng học máu bắn ra xa, biểu tình sợ muốn chết.

- Phụt...vậy là sao? Chí cao vô thượng đại đế, chúng ta là thuộc hạ của người!

Thậm chí bên trong có một cường giả trung kỳ long hoàng cảnh bị chấn đến thần hồn tiêu tán, chết oan chết uổng.

Phía xa, Phong Liệt con ngươi co rút, vội thúc đẩy Thánh Vương Khải, ngăn cách sóng âm trùng kích, không thương tổn tới người hắn.

Phong Liệt nhìn chằm chằm bàn tay to bên mép quan tài đá, lòng nổi lên nghi hoặc.

Bàn tay to kia nhìn qua thì tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện đó không phải xác thịt mà do kim phương pháp tắc, lực phương pháp tắc, thổ phương pháp tắc vân vân từng tia huyền ảo căn nguyên pháp tắc đan vào mà thành.

Cùng lúc đó, trong quan tài đá lượn lơ hơi thở pháp tắc, huyền ảo mà tang thương.

"Lạ thật! sao ta có cảm giác quen thuộc với thiên đạo chi quan? Không lẽ kiếp trước ta từng thấy nó?"
Phong Liệt thầm nổi lên thắc mắc.

Mơ hồ quan tài đá đăng trước cho Phong Liệt cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, dường như là thời gian rất lâu xa, dường như đoạn ký ức đó bị người xóa đi.

Không để Phong Liệt nghĩ nhiều, ngay sau đó, tồn tại người đại trong quan tài đá rốt cuộc ngồi dậy.

Phong Liệt tập trung nhìn, chỉ thấy đó là vật khổng lồ to cỡ vài trăm trượng, một cái đầu to lớn như núi nhỏ, toàn thân chớp lóe ánh sáng vàng khiến người không thể nhìn gần, mơ hồ thấy đường nét hình người.

Chốc hốc mắt của nó là hai cái hố đen thật to tỏa ra ánh sáng đỏ sâu thẳm mà mờ mịt.

Đầu người khổng lồ chậm rãi xoay tròn, ánh mắt mờ mịt liếc xung quanh, cuối cùng dừng ở trên người đám Tuế Nguyệt Lão Ma, lăm bằm:

- Ta...là ai?

Thanh âm ồm ồm khó nghe, như sắt thép va nhau, khiến người xung quanh cực kỳ khó chịu.

Táng Thiên Lão Nhân nghi hoặc chớp mắt, ngẩn ra rồi vội nằm sấp xuống bò lên vài bước, khuôn mặt tươi cười cung kính hô:

961. Chương 1067: Thiên Đạo Phi Nhân Đạo (2)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1067: Thiên đạo phi nhân đạo (2)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

- Người...người là Hồn Vô Đại Đế! Người là chí cao độc nhất vô nhị trong vũ trụ! Ta là nô bộc trung thành nhất của người, Táng Thiên đây! Người không nhớ ra ta?

- Táng Thiên?

Người khổng lồ nghe nhắc nhở, mờ mịt nói:

- Đường như...hơi quen, nhưng nếu người đã là nô bộc của ta thì hãy dâng lên linh hồn của người đi!

Dứt lời, y giơ lên bàn tay to, dễ dàng hút Táng Thiên Lão Nhân vào tay.

- A ... Không ... Tôn kính đại đế! Người không thể giết ta ... a!

Táng Thiên Lão Nhân sợ muốn chết rống to, liều mạng giãy dụa thụt lùi. Nhưng ở trước mặt người khổng lồ thì Táng Thiên Lão Nhân tựa như trẻ mới sinh, không có chút sức chống cự, thân hình từ từ tan biến trong lòng bàn tay người khổng lồ, không để lại chút gì.

Nhưng còn chưa kết thúc.

Hình như người khổng lồ nuốt Táng Thiên Lão Nhân rồi không thấy thỏa mãn, ánh mắt nhìn hướng đám Tuế Nguyệt Lão Ma.

Tuế Nguyệt Lão Ma run lên, biểu tình sợ muốn chết, bản năng lùi vài bước rồi cuống cuồng vọt ra xa.

Mấy người còn lại cũng không chậm, điên cuồng rút lui.

Giờ phút này mọi người cảm giác được không may, ngay cả Đế Hồn Thú cũng chạy trốn chết.

- Grao gru!!!

Người khổng lồ bỗng phát ra tiếng gầm, tiếp theo hơi thở thời gian pháp tắc tràn ngập.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt, trong thiên địa bắt đầu thời gian đảo ngược, đám Tuế Nguyệt Lão Ma vốn đang chạy ra xa giữ nguyên tư thế chạy trốn từ từ trở lại gần quan tài đá, cuối cùng bị bàn tay to nắm lấy, biến mất.

- Linh hồn! Ta cần linh hồn! Tất cả giao ra linh hồn của các người cho ta!!!

Hốc mắt của người khổng lồ lộ vẻ thống khổ, giận dữ hét to.

Ngay sau đó, bàn tay to siết lại, lực hút khổng lồ bỗng bùng phát bắn ra bốn phương tám hướng, dẫn phủ lên toàn căn nguyên thế giới.

- A...cứu mạng!

- Không!

- Lão phu chỉ đi ngang qua, không có ác ý! xin tôn giá giơ cao đánh khẽ...a!

Từng tiếng hét kinh khủng vang vọng xung quanh. (.

Dưới tác dụng của lực hút này, một số cao thủ vốn ẩn núp trong chỗ tối cùng lộ thân hình, không thể kiềm chế bay hướng quan tài đá. Nhìn sơ có khoảng mấy trăm người, trong đó đa số là cường giả lánh đời, Phong Liệt thậm chí còn thấy vài người quen thuộc.

Những người này có thể sống sót trong gió lạnh thấu xương thì đã chứng minh thực lực của bọn họ, nhưng mà giờ phút này, bọn họ lại không có chút sức phản kháng.

Phía xa hơn còn có rải rác bóng người bắt đắ dĩ bay tới, vẻ mặt họ tràn đầy mờ mịt và sợ hãi, không hay biết xảy ra chuyện gì.

Nuốt mất linh hồn của từng người, trong mắt người khổng lồ tia sáng càng chói lòa chói, thân thể cao lớn cũng có xu hướng ngưng tụ.

Phong Liệt mặt trầm như nước, hần hết sức thúc đẩy uy lực thần khí ngăn cách lực hút đó ra ngoài, một bên từ từ thụt lùi một bên suy tư đó là thứ gì.

Bỗng bên tai hần truyền đến giọng vội vàng của Chiêm Thiên.

- Phong Liệt! Hình như Vô Thông bị mất hơn phân nửa ý chí, bây giờ hần cần lực linh hồn gia cố ý chí của mình mới thoát khỏi thiên đạo chi quan. nguồn

- Vậy nên chúng ta phải lập tức ngăn cản hần ngay, nếu cho cho hần hấp thu đủ linh hồn căn nguyên, triệt để thoát khỏi thiên đạo chi quan trói buộc, thế gian này sợ rằng không còn ai có thể ngăn cản được hần!

- Nói nhảm!

Phong Liệt thầm rửa một câu, mắt chợt lóe, truyền âm nói:

- Chiêm Thiên! Trước tiên hãy hợp sức giết chết những tên bị Vô Thông hút đến!

Chiêm Thiên lập tức đáp:

- Được!

Ngay sau đó, Chiêm Thiên cách xa mấy vạn dặm lấy ra Thiên Cơ kính, tỏa ra từng tia sáng bạc đánh hướng bóng người bay tới.

Xèo xèo!

Vang lên một chuỗi tiếng khe khẽ.

Hễ ai bị trúng ánh sáng bạc đều biến mất, hình thần đều diệt.

Phong Liệt không rảnh rỗi, hần phát tay ném ra phong ma đại thương, ngàn vạn đạo hư ảo thương ảnh tổ trên không trung tung hoành chạy như bay, nhanh chóng tiêu diệt từng lũ hồn. Nếu những tên kia đã khó thể thoát khỏi cái chết, vậy thì chết trong tay ai đều là giống nhau.

Nhưng điều Phong Liệt và Chiêm Thiên làm không có hiệu quả gì lớn, chẳng những không thể hoàn toàn ngăn chặn người khổng lồ hấp thu lực linh hồn ngược lại nhanh chóng khiến nó chú ý.

- Grao! Con kiến nhỏ bé! Các ngươi đang tìm chết!

Người khổng lồ nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng há mồm hút hướng Phong Liệt!

Vèo!

Trong thiên địa cuồng phong gào thét.

Phong Liệt được chăm sóc đặc biệt, không thể chống đỡ lực hút vào người, khiến hần vô lực bay hướng người khổng lồ.

Chiêm Thiên bị hù ngừng động tác, cuống cuống chạy ra xa.

- Chết tiệt! sao cái tên này mạnh như vậy?

Phong Liệt lòng hoảng hốt, hần hết sức chống cự nhưng không cách nào cản lại sức hút từ đối phương, cách người khổng lồ ngày càng gần.

- Hừ! Nếu đã vậy thì...hiệp lộ tương phùng đừng giả thắng!

Phong Liệt ánh mắt độc ác, từ bỏ chống cự, chợt tăng tốc vung kiếm đâm hướng người khổng lồ.

Khoảng cách ngàn dặm chớp mắt rút ngắn, Huyền Thiên chiến kiếm sắc bén không gì sánh được hung hăng đâm vào trán người khổng lồ.

Keng!

Vang lên tiếng sắt thép, trán người khổng lồ dấy lên hỏa hoa, Huyền Thiên chiến kiếm luôn cực kỳ sắc bén nhưng lại bị ngăn cản không thể tấn công.

- Cái...cái này là kiên chi quy tắc?

Phong Liệt con người co rút, lòng dấy sóng.

Cách càng gần Phong Liệt rõ ràng phát hiện cấu thành thân hình người khổng lồ không phải pháp tắc, mà là quy tắc, chỉ thuộc về thiên đạo quy tắc.

Huyền Thiên chiến kiếm bởi vì có duệ chi quy tắc mới có thể không có gì là không thể phá, nhưng giờ phút này, đối diện thân thể quy tắc của người khổng lồ chỉ đành uống công.

Cũng cho tới giờ khắc này, Phong Liệt mới hiểu mình đối diện một địch thủ như thế nào. Nếu muốn giết chết thân thể quy tắc của người khổng lồ thì khó khăn cơ hồ tương đương với hủy diệt toàn bộ vũ trụ thiên đạo, điều này căn bản là không có khả năng hoàn thành.

Trong phút chốc lòng Phong Liệt nổi lên cảm giác vô lực.

Chính lúc này, người khổng lồ chậm rãi giơ lên bàn tay to như muốn bắt lấy Phong Liệt.

Phong Liệt đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, nếu hắn đã biết thực lực của mình tuyệt đối không thể cứng rắn chống lại đối phương thì chỉ có thể nghĩ cách khác.

- Thời gian xuyên qua!

Vèo!

Có Phong Liệt thúc đẩy, Thời Gian Chiến Ngọa bỗng nổi lên một tia sáng vàng, khiến hắn biến mất trong bàn tay của người khổng lồ.

Ngay sau đó, thời không biến ảo, Phong Liệt đột nhiên xuất hiện ở giây phút người khổng lồ mới ngồi dậy từ trong quan tài đá, hốc mắt nó tràn đầy mờ mịt.

Phong Liệt không chút do dự vung Huyền Thiên chiến kiếm mạnh đâm vào hốc mắt của người khổng lồ.

Cùng lúc đó, hắn thâm câu thông căn nguyên đại lực hạch tâm chi lực, lực lượng cuộn trào mạnh mẽ bùng phát từ Huyền Thiên chiến kiếm, tùy theo Phong Liệt dẫn đạo mạnh xâm nhập vào người người khổng lồ.

Ầm!

- Grao!!!

Huyền Thiên chiến kiếm chỉ đâm vào nửa tắc liền kẹt, người khổng lồ phát ra tiếng gầm đau đớn.

Phong Liệt không vừa lòng kết quả này, trước khi người khổng lồ kịp phản ứng thì hắn lại lần nữa câu thông tinh hạch chi lực.

Cùng lúc đó, Phong Liệt thúc đẩy nội bộ pháp trận trong Táng Thiên Lão Nhân, nháy mắt tế hiến khí huyết và hồn lực của đám cường giả bên trong Huyền Thiên không gian, tất cả đều hóa thành uy lực một kiếm.

962. Chương 1068: Thiên Đạo Phi Nhân Đạo (3)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1068: Thiên đạo phi nhân đạo (3)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by HTC - Kiemgioi

Bên trong Huyền Thiên không gian, Hoàng Phủ, Phiêu Miểu, hạo thiên thập vệ vân vân, ba trăm địa nguyên cảnh cường giả dĩ cùng với hơn năm trăm hoàng cảnh cường giả thân thể tạc nổ chết hết.

Nhưng vì có lòng trắc ẩn, Phong Liệt cố ý để lại mạng cho đám người quen như Hoàng Tử Nguyệt, Thủy Vô Khuyết, Long Khinh Vân, giữ lại một lũ tâm hồn bất diệt cho họ.

Một kiếm này là Phong Liệt tích súc đã lâu, cũng là nhất kiếm mạnh nhất từ lúc hắn chào đời đến nay, đủ nổ nát cả căn nguyên thế giới.

Giờ phút này một kiếm chỉ để đối phó người khổng lồ trước mắt.

- Chết đi cho ta!!!

Phong Liệt ánh mắt sắc bén như điện, hét lớn một tiếng, thần kiếm không chút giữ lại đâm ra!

Ầm!

Phập!

Thất thước chiến kiếm trực không chuôi kiếm, đâm sâu vào trong hốc mắt người khổng lồ, sức mạnh to lớn mệnh mông bỗng bạo tạc trong đầu nó.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Trong đầu người khổng lồ phát ra một chuỗi tiếng nổ, thân thể cao lớn lắc lư làm cả trời đất rung động theo.

- Grao!!!

Người khổng lồ bị ăn đau, bàn tay to vung lên đánh hướng Phong Liệt.

Phong Liệt không có trốn tránh, cũng căn bản không có khả năng tránh đi. Phong Liệt bắt lấy thời cơ chỉ mảnh treo chuông, đột nhiên rút về thần kiếm, lại phát tay đem một vệt đen đâm vào lỗ kiếm mà thần kiếm để lại trong hốc mắt người khổng lồ.

Phong Ma đại thương!

Đầu người khổng lồ tạc nổ, lực hồn sát khổng lồ tấn công linh hồn người khổng lồ.

Làm xong những điều này, Phong Liệt thềm thở phào một hơi, khoe miệng lộ ra nụ cười cay đắng.

Điều Phong Liệt có thể làm chỉ có như vậy, còn đạt được hiệu quả như thế nào không phải hắn có thể không chế.

Lúc này tiếng hét thê thảm của người khổng lồ chấn Phong Liệt suýt hôn mê đã dần xa khỏi bên tai.

Ầm!

Tầm mắt Phong Liệt tối đen.

Người khổng lồ vung bàn tay to như phẩy ruồi đập nát Phong Liệt.

Ngay sau đó, mắt Phong Liệt bỗng sáng lên, hắn phát hiện mình lành lặn khỏe mạnh xuất hiện trong không trung.

Ngoài vạn dặm, người khổng lồ thống khổ hú hét, hai tay điên cuồng đập mép quan tài đá, muốn thoát khỏi quan tài nhưng không thể, đau không muốn sống.

Dưới động tác của người khổng lồ, khung trời vỡ vụn, mặt đất rạn nứt, tiếng gầm rú liên miên tất tạt bên tai.

Vốn từng sinh linh bị người khổng lồ giam cầm đều bị không trung rung động nghiền thành bột phấn, chết hết.

Phong Liệt biết hiện tại hắn đã trở về quỹ đạo thời không hiện thực, là Hoàn Dương Thần Khôi cứu hắn một mạng.

Phong Liệt nhìn trang bị trên người, lòng rung sợ.

Thời Gian Chiến Ngoa biến mất, Lục Thần Phi Phong và Thánh Vương Khải cũng không thấy đâu. Tay trái cầm Ngự Thiên thuẫn còn lại một nửa, tay phải cầm chỉ tôn thần khí Huyền Thiên chiến kiếm lan tràn vết nứt sắp đứt gãy.

Đặc biệt khiến Phong Liệt giật mình là Hoàn Dương Thần Khôi trên đầu hắn chỉ còn sót lại một lần cơ hội sống lại.

Chính là nói lúc trước bị người khổng lồ một bàn tay đập chết bảy cái mạng của Phong Liệt.

Phong Liệt trả cái giá lớn như vậy nhưng vẫn không thể trừ đi nguy hiểm.

Huyền Thiên chiến kiếm trong quan tài đá mặc dù bị tổn hại nặng, vô cùng thống khổ nhưng nó không chết. Tin tưởng chỉ cần có đầy đủ hồn lực thì người khổng lồ sẽ có thể hồi phục lại.

Hành động điên cuồng của người khổng lồ tạo thành thế giới tan vỡ, cả căn nguyên đại lục bắt đầu sụp xuống, trong thiên địa vết nứt lan tràn. Người khổng lồ không ngừng vung vẩy bàn tay to, đại lục mới hồi phục thống nhất lại thành mảnh vụn.

Xẹt dừng xẹt dừng!

Bỗng từng đợt tia chớp xuất hiện trên bầu trời.

Sau đó là vô tận sấm sét giáng xuống, mạnh đánh vào căn nguyên đại địa, đánh vào quan tài đá, đánh vào đầu người khổng lồ. Lôi điện các màu liên tiếp trời đất, mệnh mông bát ngát.

Thiên đạo phản phệ!

Phong Liệt con người co rút, giờ phút này hắn cảm nhận rõ ràng lực lượng của thiên đạo phản phệ.

Phong Liệt không thể khẳng định những cường đại hủy diệt lực lượng có thể tiêu trừ người khổng lồ được không, nhưng hắn biết rõ chính mình tuyệt đối không chống lại những lực lượng này.

Trong lúc nguy cấp, Phong Liệt vội gọi ra một thần khí tẩm chấn hoàn chỉnh, địa hoàng thuẫn, nhỏ máu nhận chủ xong thần thuẫn chấn ở đỉnh đầu.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Tùy theo từng đợt cường đại hủy diệt thần lôi giáng xuống, Phong Liệt nhanh chóng bị đè xuống, ý thức dần tan biến.

Giây phút ý thức của hắn hoàn toàn biến mất thì một luồng sáng màu tím bỗng bắn ra từ bàn tay phải, chớp mắt bao phủ toàn thân hắn.

Trong thiên địa cuồng lôi tàn phá, dường như muốn hủy diệt tất cả thế giới này, không thể ngăn cản. Ngay cả người khổng lồ có được thân thể quy tắc cũng dần nằm trở lại quan tài đá, lại lần nữa hòa tan thành quy tắc, chỉ thuộc về thiên đạo quy tắc.

Chính lúc này, cách quan tài đá không xa, trong một khe hở không gian, một người đàn ông trung niên khí thế lẫm lẫm, để uy cái thể chậm rãi lộ mặt ra.

- A? Hình như không có uy nhiếp của Hồn Võ Đại Đế, xem ra lão bất tử kia bỏ không ra! Ha ha ha ha! vừa lúc, do bốn hoàng đến tiếp quản cái...a! Cái...cái này là sao?

Nhìn thấy đầy trời hủy diệt thần lôi, nụ cười trên mặt người đàn ông trung niên thoáng chốc hóa thành vô tận kinh khủng. Không đợi người đàn ông trung niên kịp phản ứng lại thì mấy trăm hủy diệt thần lôi đã giáng xuống đầu, chớp mắt đánh gã thành tro bụi.

...

...

Ngoài thiên đạo, từng lôi địa tỏa ánh sáng các màu không ngừng đánh vào căn nguyên thế giới, xuyên qua tử vong tinh không, rơi vào căn nguyên đại lục, tạo thành tai kiếp trước giờ chưa từng có.

Trong tử vong tinh không, trải qua hai năm dài bay như rùa bò, Đế Giang thần chủ đã thoát khỏi căn nguyên thế giới. Nhân Hoàng, Long Chủ Nam Ly Vân, Hỏa Hoàng lão tổ, Long Uyên thần chủ, Bất Tử Thánh Ma, tám cường giả thiên nguyên cảnh vẫn đang giãy dụa trong tử vong tinh không, cách vách tường bên ngoài còn một khoảng không ngắn.

Lúc này, căn nguyên thế giới làm ra động tĩnh được nhiên không thoát khỏi cảm giác của tám vị đỉnh cường giả.

Nhân Hoàng con người co rút, kinh ngạc nói:

- Cái này là sao? Hình như ta cảm thấy lực lượng thiên đạo phản phệ!

Nam Ly Vân sắc mặt nghiêm túc nói:

- Đúng vậy, trăm năm trước chúng ta cướp lấy địa hạch chi lực thì gặp phải thiên đạo phản phệ, chính là lực lượng không thể chống đỡ này.

Trong mắt Nam Ly Vân không thể kiềm chế vẻ sốt ruột.

Long Chủ mắt chớp lóe, nghi ngờ nói:

- Không lẽ...là Hồn Võ Đại Đế xuất hiện?

Hỏa Hoàng lão tổ gật đầu nói:

- Chắc là vậy rồi, lực lượng thiên đạo phản phệ này mạnh gấp trăm, ngàn lần hồi trăm vạn năm trước, lúc này căn nguyên đại lục đã triệt để sụp đổ.

- Hừ! Nếu có thể trực tiếp đánh chết lão bất tử đó thì tốt, chúng ta không cần như tang gia bại sản bỏ chạy!

- Ủa? Đây là!

Mọi người bỗng cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, áp lực xung quanh biến mất.

Tám đỉnh cường giả hai mặt nhìn nhau, ai nấy biểu tình mừng như điên, kiểm không được cuồng cười. xem tại

- Ha ha! Ha ha ha ha! Tử vong tinh không biến mất! Ha ha ha ha! Chúng ta rốt cuộc có thể rời khỏi phần mộ đáng chết này!

- Quá tốt! Không còn tử vong tinh không cấm cố, chúng ta có thể ra vào.

- Ông trời rủ lòng thương! Ha ha ha! truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

- ...

963. Chương 1069: Thiên Đạo Phi Nhân Đạo (4)

Ma Long

Tác giả: Hủ Thi Ngạc

Chương 1069: Thiên đạo phi nhân đạo (4)

Dịch giả: Black

Nguồn: Vipvandan xem tại

Share by HTC - Kiemgioi

Mọi người mừng rỡ như điên, quả thực kích động muốn chết.

Bọn họ đều là cường giả sống trên trăm vạn năm, từ giây phút bước vào vũ giả đỉnh thì tử vong tinh không như là cây gai độc cắm trong lòng họ, ngày ngày đêm đêm không thể bỏ qua.

Giờ phút này cây gai độc bỗng nhiên biến mất, sao mọi người có thể không vui mừng?

Kích động thật lâu sau tâm tình mọi người bình tĩnh lại, bắt đầu phong ra tinh thần lực khổng lồ thăm dò căn nguyên đại lực cách hàng ức vạn dặm.

Quả nhiên, căn nguyên đại lực đã vỡ, vỡ thành lớn nhỏ ngàn vạn mảnh, trong đó khối lớn nhất không đủ phạm vi vạn dặm, hơn nữa đa số sụp đổ tự hình thành không gian.

Khiến mọi người kích động là trên khối đại lực lớn nhất, một quan tài đá to lớn bình tĩnh đứng sừng sững, tỏa ra hơi thở quy tắc cường đại.

- Ưc ực.

Nam Ly Vân nuốt nước bọt khan:

- Không ngờ căn nguyên đại lực vỡ thành như vậy!

- Ủa? Trong quan tài đá không còn hơi thở của Hồn Vô Đại Đế, không lẽ hắn đã chết? Thật không biết ai có năng lực như vậy, giải quyết rắc rối vạn cổ!

- Dù là ai thì hắn đều là tân chủ nhân thế giới này.

Long Chủ khẽ thở dài, buồn bã nói:

- Nơi này đã không còn thuộc về chúng ta.

Dứt lời, Long Chủ lắc người bay ra ngoài trời.

Còn lại mấy người biểu tình phức tạp lắc đầu, cũng biến mất.

Nhân Hoàng lưu luyến nhìn bên dưới lần cuối, không biết tại sao trong đầu hiện ra bóng dáng thiêu niên áo đen. Nhân Hoàng do dự một lúc rồi buồn phiền thở dài, cuối cùng hóa thành luồng sáng xanh bắn ra ngoài giới.

...

...

- Phu quân! Chàng hãy tỉnh lại!

- Phong Liệt! Đồ sâu lười biếng, ngủ mấy ngày rồi còn không tỉnh!

- Mẫu thân, phụ thân còn ngủ bao lâu nữa?

- Phụ thân của ngươi quá mệt mỏi, hãy để hắn ngủ thêm một lát đi, Tiểu Dạ, tìm Tiểu Ma Nữ di nương của ngươi đi chơi đi!

- A, ừ!

- U Nguyệt, Phong Liệt làm sao vậy? Trông thì mọi thứ rất bình thường không giống như bị thương, tại sao không tỉnh lại?

- Thiên Tử không cần lo lắng, phu quân khí vận gia thân, muốn chết cũng khó, rồi sẽ tỉnh lại thôi...

- ...

Bên tai Phong Liệt truyền đến tiếng nói chuyện khe khẽ của các cô gái, mùi hương nước mũi, thân thiết xa xôi khiến hắn lưu luyến.

Nhưng Phong Liệt buồn bực phát hiện thần thể đã bị hồn thức phong bế, đầu nặng nề như rót thủy ngân, cực kỳ trầm trọng.

Phong Liệt thử phóng ra tinh thần lực, giật mình phát hiện linh hồn của mình tàn phá, tựa ngọn lửa nền leo lét trong gió, chớp lóe không ổn định, không có bao nhiêu tinh thần lực.

- Vậy là sao? Linh hồn tàn phá đến như vậy rồi mà còn chưa chết! Lão tử đúng là mạng lớn!

Linh hồn tàn phá đã không thể nào chi phối thần hình, không khác gì người chết.

Hơn nữa Phong Liệt không thể tu luyện, không thể hồi phục hồn lực, nếu đổi làm người khác thì lúc này chỉ có nước chờ chết.

Giờ phút này Phong Liệt bỗng nhớ đến tình hình lần đầu tiên gặp Lăng Dung.

Lúc đó Lăng Dung nằm thẳng trong không trung, tay đội thiên long giới, giống như người thực vật.

Không biết tại sao Phong Liệt cảm thấy lúc này mình khá giống Lăng Dung.

Nhưng Phong Liệt may mắn hơn Lăng Dung, bởi vì hắn còn có hai phân thân, Cửu Ly phân thân và Tịch Diệt phân thân!

Trong phòng, Phong Liệt yên tĩnh nằm trên giường, toàn thân bao phủ màu tím chói lòa. Hai cô gái Lý U Nguyệt, Diệp Thiên Tử tựa ở đầu giường, khuôn mặt tuyệt trần vương ưu sầu.

Bỗng nhiên có hai bóng đen xẹt vào trong phòng, bộ dạng giống như Phong Liệt.

không chút nghi ngờ, đây chính là Cửu Ly phân thân và Tịch Diệt phân thân. Cảm nhận tinh thần bản tôn kêu gọi, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện tại đây.

Tiếp theo, trong ánh mắt kinh ngạc của hai cô gái Lý U Nguyệt, hai phân thân lập tức nhào tới bên giường, hợp nhất cùng bản thể Phong Liệt.

Hai phân thân mang theo hồn lực nhanh chóng tu bổ linh hồn tàn phá của Phong Liệt. Rất nhanh, Phong Liệt nhú mày, từ từ mở mắt ra.

- A! Phong Liệt! Người ... Người rốt cuộc tỉnh rồi! Ô ô ô! Người là đồ xấu xa! Hừ người ta sợ chết được!

- Phu quân! Có thấy khó chịu chỗ nào không?

Hai khuôn mặt đẹp xinh như hoa xuất hiện trong tầm mắt Phong Liệt, mừng rỡ muốn khóc.

Phong Liệt thấy như cách một đời, cười dịu dàng, lập tức kéo hai cô gái vào lòng ngực. Phong Liệt mặc kệ hai cô gái phản đối, mạnh mẽ lên hai đôi môi kiều diễm.

Cảm nhận tình yêu tràn đầy của Phong Liệt, hai cô gái tượng trưng giây dựa một chút rồi dần ngâm chấp thuận hành động cầm thú của hắn.

Mãi đến chiều muộn thật lâu sau Phong Liệt mới thả hai cô gái ra, còn chưa thỏa mãn liếm son dính trên môi, chọc hai cô gái gò má hây hồng, nũng nịu kêu lên.

Còn sống, thật tốt.

.....

Một năm sau, chi ly phá toái căn nguyên đại lục lại lần nữa hồi phục hoàn chỉnh.

Lần này thiên tứ thần huy kéo dài lâu tới ba tháng, khiến Phong Liệt và Lý U Nguyệt, Diệp Thiên Tử, Diệp Thiên Quỳnh, Sở Tiểu Diệp, Tiểu Ma Nữ, Tiểu Yên, Tiểu Lục, các cô gái cùng được đến ích lợi to lớn. Ngay cả Tiểu Dạ và Kim Câu đều nhờ cậy thần huy tiến vào hàng địa nguyên cảnh.

Không còn gió rét thấu xương và thiên tai tàn phá, trong thiên địa nguyên khí dần dần tràn đầy lên. Từng mảng núi hoang rừng vắng bắt đầu mọc ra chồi non, sức sống dạt dào.

Nhưng trên thế giới chỉ còn lại một tòa thành trì, đó là Tứ Phương thành, chỉ có nó còn tượng trưng cho nhân loại văn minh cùng kéo dài.

Chính giữa đại lục, trên đỉnh một ngọn núi cao sừng sững đứng một quan tài đá to lớn, từng tia hơi thở quy tắc như xúc tua chậm rãi tỏa ra, tràn ngập toàn căn nguyên thế giới, thậm chí là ngoài giới.

Tuyên cổ, tang thương, huyền ảo.

Một thiếu niên đứng giữa không trung, người mặc đồ đen, vạt áo bay phấp phật, rũ xuống mi mắt nhìn quan tài đá, nhú mày suy tư.

Sau lưng hắn có một thiếu nữ ôm dao cầm, xinh đẹp không dính nhân gian khói lửa tò mò nhìn quan tài đã rồi lại xem thiếu niên, đôi mắt to tròn xinh đẹp tràn ngập nghịch ngợm.

- Phong đại ca, kia là cái gì vậy?

- Thiên đạo chi quan.

- A, thiên đạo mà cũng chết sao?

- Thiên đạo, phi nhân đạo, tự nhiên không có sống và chết.

- Phong đại ca, bây giờ đại ca đã đạt đến trong truyền thuyết để cảnh, không biết bước tiếp theo sẽ là cảnh giới gì?

- Bước tiếp theo chính là hợp đạo, cùng thiên đạo tương hợp, dung hợp chúng sinh ý chí.

- A? Muốn đạt đến một bước này chắc khó khăn lắm? Nhưng Phong đại ca thiên phú vô song, Tiểu Điệp tin tưởng, dù có bao nhiêu gian khó đều sẽ không làm khó được Phong đại ca!

- Ha ha, thật ra không khó chút nào, chỉ cần tiến vào quan tài đá là được, ai cũng có thể làm được.

- A? Là vậy à! Thế...thế Phong đại ca sẽ đi vào sao?

- Đương nhiên là không, Vô Thông lão bất tử liều mạng muốn bỏ ra, ta lại làm sao có thể tự tìm đường chết? Huống chi ta còn chưa cùng Tiểu Điệp của ta viên phòng đâu! Hắc hắc! đọc truyện mới nhất tại .

- A! Phong đại ca, đừng mà!

- Ha ha ha ha!

Thiếu niên phóng khoáng cười dài một tiếng, ôm eo thân hình thiếu nữ mềm mại yếu điệu động lòng người bay hướng phương xa.

Nhưng thiếu niên lại không chú ý tới, thiếu nữ tựa trong lòng hắn mắt lóe ý cười nghịch ngợm.

Đại Công Cáo Thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-long>